

Hiệu Hoa Địch Tu Tiên Cường Giả

Tập 1

HIỆU HOA ĐÍCH TU TIÊN CƯỜNG GIẢ

Tác giả: Lạc Diệp Phù Trần

Thể loại: Tiên Hiệp, Trọng Sinh

Nguồn: truyenyy.pro

DTV-EBOOK.COM.VN

Tu tiên ba trăm năm, nay nghịch chuyển thiên địa pháp tắc để trở về, chỉ vì muốn cho những kẻ làm nhục ta đều xuống địa ngục!!

Chúc bạn có những giây phút vui vẻ khi đọc truyện Hiệu hoa đích tu tiên cường giả!

Chương 1 - Trùng sinh trở về.

Đêm mưa, sấm sét vang dội!

Người đi đường và xe cộ vội vàng mà qua.

Mưa to như cái gáo nước đổ xuống liên hồi, lôi điện tàn phá bừa bãi toàn bộ Giang Thành như tận thế.

Một vị lão nhân trong cửa hàng tạp hóa híp mắt, hút một ngụm thuốc lá rồi thì thào tự nói: “Mưa to và lôi điện trăm năm khó gặp hôm nay toàn bộ tụ tập lại với nhau rốt cuộc biểu thị điều gì?”

Cách tiệm tạp hóa không xa, ở một ngõ hẻm tầm thường nhất.

Khi một tia lôi điện cuối cùng bổ về phía đó, tựa hồ toàn bộ thế giới đều an tĩnh lại.

Mưa rào ngừng rơi, lôi điện tán đi.

Trong ngõ hẻm tối tăm không ánh sáng, một thiếu niên hôn mê giống như xác chết nằm trên mặt đất.

Qua hồi lâu, ngón tay của hắn run lên nhè nhẹ, sau đó đột nhiên mở hai mắt ra.

Trong đôi mắt đen nhánh của thiếu niên tựa hồ có lôi điện lập lòe, chấn nhiếp tâm phách.

Hắn gian nan đứng dậy, đánh giá bốn phía, một cỗ cảm giác xa lạ xông lên đầu: “Đây dường như cũng không phải Huyền Thiên đại lục?”

Thiếu niên khàn giọng lắm bầm nghi vấn, cảm giác cả người đau đớn.

Hắn lại nghi hoặc nhìn dung mạo trẻ tuổi của mình với hai bàn tay hơi non nớt.

Sau một hồi sững sốt, Dương Thiên mới dùng giọng điệu không xác định lắm lắm: “Lẽ nào ta thành công rồi?”

Hắn cẩn thận đánh giá bốn phía, cảm giác quen thuộc hiện lên trong đầu.

Sau đó, trực tiếp cất tiếng cuồng tiếu nhiệt lệ tuôn ra: “Ha ha ha, ta thành công, bản Tiên Đế hao hết thiên mệnh buông tha cho tất cả nghịch chuyển thiên địa pháp tắc, cuối cùng là trở về.”

Dương Thiên cười, cười rất bi thương. Nghịch chuyển thiên địa pháp tắc phải trả giá cực lớn. Hắn đã từ bỏ cơ hội cùng thiên địa đồng thọ.

Nhưng hắn lại không hối hận chút nào.

Nghịch chuyển thiên địa pháp tắc trở về là vì nơi này có người hắn muốn bảo vệ.

“Phụ thân, mẫu thân, tỷ tỷ bây giờ các người khỏe chứ?”

Dương Thiên nghĩ tới cha mẹ và tỷ tỷ của mình, toàn thân run rẩy, hộc mắt cũng đỏ bừng lên.

Trước mặt tình thân, hắn không phải Phá Thiên Tiên Đế, mà là một người bình thường.

Ở Huyền Thiên đại lục sống ba trăm năm, cừu hận khắc cốt ở kiếp trước hắn vẫn không dám quên nửa phần.

Kiếp trước, hắn vốn có gia đình hạnh phúc mỹ mãn, nhưng lại bị những người thân huyết mạch tương liên phá hư thành mảnh nhỏ.

Cha mẹ Dương Thiên là danh môn vọng tộc Dương gia và Lý gia ở kinh thành. Hai nhà vốn là môn đăng hộ đối, nhưng bởi vì ân oán đời trước mà trở thành cừu địch.

Sự kết hợp giữa cha mẹ Dương Thiên tất nhiên không được cho phép. Vì thế, Dương gia Lý gia không dám đối chọi gay gắt, liền tra tấn cả nhà bọn họ khắp nơi.

Châm chọc khiêu khích, chửi rủa vô tận, khinh bỉ, khinh miệt liên miên!

Hắn vĩnh viễn sẽ không quên sắc mặt xấu xí của những kẻ gọi là người thân đó.

Khi gia đình Dương Thiên rơi vào tuyệt cảnh, chẳng những bọn hắn không vươn tay giúp đỡ, ngược lại còn bỏ đá xuống giếng, đẩy bọn họ vào vực sâu tàn khốc hơn.

Hắn đến nay còn nhớ rõ, mẫu thân của mình ở kiếp trước chính là bị những người này bọn họ sinh sinh bức tử!

“Đại cữu, gia gia, đại bá, tam thúc, thân thích?”

Dương Thiên cắn răng cười lạnh: “Lý gia kinh thành, hào môn sao? Thật là ưu việt sao? Quyền thế ngấp trời? Gia tài bạc triệu đúng không?”

Đôi mắt hắn hiện ra hàn quang tự nói: “Kiếp trước, bức tử phụ mẫu của ta còn không tính, còn hại chết tỷ tỷ của ta. Cho rằng một nhà chúng ta là con sâu cái kiến, vọng tưởng quay trở lại gia tộc trèo cao các người lần nữa sao? Cho rằng nhà chúng ta vọng tưởng chia cắt tài sản của các người ư?”

Dương Thiên nắm chặt nắm đấm, quanh thân sát khí dày đặc, khoe môi cắn nát, nhẹ nhẹ tràn đầy máu gào thét: “Các người cho rằng nhà chúng ta thêm đám vương bát đản các người sao?”

Gân xanh trên trán hắn lộ ra rít gào: “Các người căn bản không biết nhà chúng ta thống khổ đến mức nào. Cha mẹ tỷ tỷ đều bởi vì các người mà chết, ba trăm năm, các người căn bản không biết ta đã trải qua cái gì, các người căn bản không biết ta làm sao tìm được đường sống trong chỗ chết, vì nghịch chuyển thiên địa pháp tắc, ta buông tha tất cả tu vi, buông tha tất cả địa vị của Tiên Đế, buông tha tất cả, vì trở về tìm các người báo thù...”

Đời trước hắn nhu nhược vô năng, không giúp được người trong nhà, ngược lại bởi vì lỗi lầm của mình, liên lụy trong nhà rơi vào tuyệt cảnh càng sâu hơn.

Đời trước mẫu thân hắn bị Lý gia bức bách đến không đường có thể đi, một đầu đâm chết ở trước cửa Lý gia cũng không có một người cảm thấy đáng thương.

Đời trước phụ thân hắn cả đời hiếu thắng, nhận lấy vũ nhục cùng ủy khuất lớn lao, cuối cùng hoàn toàn thất vọng đối với

cuộc sống, sau khi nản lòng thoái chí, thân ảnh hùng vĩ như Thái Sơn kia âm âm sụp đổ.

Đời trước hấn hiểu lầm tỷ tỷ của mình nửa đời người, sau khi biết chân tướng thì tỷ tỷ của hấn đã rời khỏi nhân thế, điều này trở thành tiếc nuối cả đời của hấn.

Đời trước hấn vô năng, nhu nhược, nhất gan sợ phiền phức, nhẫn nhục chịu đựng.

Đời này, hấn là tiên.

Ba trăm năm điên cuồng tu luyện, tu thành Phá Thiên Tiên Đế, nghịch chuyển thiên địa pháp tắc trở về.

Ở kiếp này, hết thảy về tới khởi điểm, hôm nay hấn không hề bình thường, mà là có một linh hồn Tiên Đế hàng thật giá thật.

Những người khinh nhục gia đình bọn họ, một người hấn cũng sẽ không bỏ qua.

Lúc này, con ngươi lạnh như băng của Dương Thiên lóe ra hàn quang: “Dương gia ở kinh thành, Lý gia! Ta đã trở về, chờ ta! Sẽ có một ngày ta sẽ giết về phía kinh thành, ta muốn cho các ngươi biết cái gì mới là quyền quý hào môn, ta muốn cho đám vương bát đản các ngươi biết rốt cuộc là ai không với tới được ai? Ta muốn các ngươi phải trả giá lớn nhất đau đớn.”

...

Qua hồi lâu, hấn mới bình tĩnh trở lại, kiểm tra một chút thân thể của mình phát hiện rất nhiều máu bầm.

Trí nhớ phủ bụi lần nữa được mở ra.

Dương Thiên nhớ tới hiện tại mình đang học tập ở tam trung, cái thân thể bị một phú nhị đại trong trường đánh trọng thương.

Nếu hấn nhớ không lầm, cái tên phú nhị đại kia hấn là Chu Lập, về phần vì sao đã thương hấn, thì là bởi vì đối phương nhìn trúng bạn gái của hấn.

Bức bách Dương Thiên chia tay không có kết quả, cuối cùng lại để cho mấy thủ hạ đánh hấn một trận.

Nếu như dựa theo phát triển ở kiếp trước, không có gì bất ngờ xảy ra mà nói cái gọi là bạn gái của Dương Thiên đã rơi vào

thế công tiền bạc của Chu Lập, trở thành bạn gái của đối phương.

Sau đó, ngày mai bạn gái của hắn sẽ cùng hắn đưa ra chia tay, đem hắn vô tình vứt bỏ.

Dương Thiên từ đó thất hồn lạc phách. Vốn phụ thân đã ký thác toàn bộ kỳ vọng vào hắn, hi vọng hắn sẽ hãnh diện, để cho Dương gia trong kinh thành nhìn thấy bọn họ lúc trước bị mù.

Nhưng Dương Thiên lại phụ hy vọng cuối cùng của phụ thân hắn.

Sau khi bị bạn gái vô tình vứt bỏ, thành tích của hắn rớt xuống ngàn trượng, thất bại trong kỳ thi đại học, triệt để thành phế vật.

Một tia hy vọng cuối cùng bị phá diệt, phụ thân nản lòng thoái chí.

Dương Thiên cắn chặt răng, móng tay đều hăm sâu vào thịt.

Ngắm lại ánh mắt trước khi chết của phụ thân hắn ở kiếp trước, lòng hắn đau như dao cắt.

Hắn không chỉ hận người khác, cũng hận mình vô năng, hiện giờ sống lại một đời hắn tuyệt đối không thể để bị kịch tái diễn.

Mà hai câu nam nữ kia, cũng là không thể tha thứ nhất.

“Chu Lập, Trịnh Lệ Lệ, hôm nay ta xuất hiện trước mặt các ngươi, các ngươi sẽ dùng phương thức như thế nào để hoan nghênh ta đây?”

Giọng nói của Dương Thiên vô cùng lạnh lùng.

Mình đã từng bị bọn họ giẫm dưới chân, bị xem là con kiến hôi chê cười.

Bây giờ tái thế làm người, hắn nhất định phải đạp hai câu nam nữ kia xuống dưới chân, xuống địa ngục sám hối.

Nghĩ tới đây, hắn không khỏi nghĩ tới nữ tử khiến hắn cảm thấy áy náy nhất kia.

Dương Tuyết, tỷ tỷ của hắn!

Từng một lần khinh thường hắn, đùa cợt hắn là phế vật không ngừng nhục nhã hắn, bởi vì cha mẹ bọn họ đặt hết hi vọng vào trên người hắn, mà hắn lại phụ kỳ vọng của người một nhà.

Dương Thiên từng hận tử tử mình thấu xương, nhưng cuối cùng hiểu được tất cả rồi, cảm giác thiên địa mất đi sắc thái.

Tử tử của hắn dụng tâm lương khổ là muốn dùng phương thức này để cho hắn lấy ra khí khái nam tử lại bị hắn hiểu lầm nửa đời người.

Khi phụ thân Dương Thiên không ôm hy vọng gì với hắn, vị tử tử xấu này vẫn không từ bỏ hắn.

Cuối cùng, một khắc trước khi chết, nàng đã nói cho hắn biết, bảo hắn không được từ bỏ, muốn cho Lý gia Dương gia ở kinh thành nhìn xem cốt khí của cả nhà bọn họ, chứng minh cho đôi phương thấy, cả nhà bọn họ vĩnh viễn sẽ không chịu thua.

Nàng vốn có thể còn sống.

Dương Tuyết tra ra mình bị bệnh nặng, nếu lựa chọn trị liệu là có thể sống sót.

Nhưng nàng lại muốn tranh một chút cốt khí cho gia tộc bọn họ.

Dương Tuyết đem tất cả tiền tiết kiệm của mình cho hắn, để Dương Thiên phấn đấu vì vượt qua Dương gia Lý gia trong kinh thành, nàng đã buông tha tất cả trị liệu của mình.

Nhưng bi kịch lại tái diễn, công ty của Dương Thiên bị Dương gia vô tình chèn ép, mất cả chì lẫn chài.

Mất đi tất cả khả năng Đông Sơn tái khởi, Dương Tuyết chết rồi, trước khi chết an ủi hắn có hết sức là được!

Cuối cùng Dương Thiên biết được chân tướng, khóc đến cuối cùng huyết lệ cũng chảy xuống.

Mỗi lần nghĩ đến điều này, tim hắn như bị đao cắt.

Vành mắt Dương Thiên đỏ bừng, tự nói: “Tử tử, kiếp trước ta có lỗi với ngươi, kiếp này, ta tuyệt đối sẽ không để ngươi thất vọng thêm lần nữa!”

Đã ở tại chỗ này dừng lại hồi lâu, Dương Thiên cũng sửa sang lại tất cả suy nghĩ kiếp trước kiếp này.

“Cứu mạng!”

Hắn đang muốn rời đi thì đột nhiên nghe được từ phương xa truyền đến một tiếng thét chói tai bất lực.

Hiện tại mưa đã ngừng. Dương Thiên bèn theo phương hướng thanh âm đi đến, phát hiện một thân ảnh thiếu nữ tuyệt sắc quen thuộc.

Thiếu nữ này Dương Thiên biết, là nữ thần trong lòng tất cả nam sinh thời trung học của hắn – Vương Tĩnh Thần.

Có dung nhan khuynh quốc khuynh thành, thành tích học tập xuất chúng, gia thế ưu việt.

Có thể nói là danh tiếng của nữ thần không thể bắt bẻ.

Chỉ có điều hiện tại nàng thoát nhìn thập phần không ổn, bởi vì giờ phút này nàng lại bị một vị nam tử áo đen kéo vào trong một ngõ nhỏ u ám.

Chương 2 - Nữ Thần số một.

Kiếp trước hai người vốn không gặp nhau.

Vương Tĩnh Thần là đệ nhất nữ thần trong nhất trung của Giang Thành, gia thế hiển hách cùng với thân phận tôn quý. Dương Thiên vốn không là cái thá gì, là kẻ sống ở tầng dưới chót xã hội.

Tuy là như thế, nhưng cũng không thể không quan tâm.

Dương Thiên nhanh chóng đuổi theo, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, đôi mắt lập tức trở nên lạnh lẽo.

Nam tử áo đen lúc này đang dùng một tay bóp chặt cổ ngọc của Vương Tĩnh Thần, khiến nàng không thể nhúc nhích, một tay không ngừng xé rách quần áo tinh xảo của cô gái, khoe miệng còn mang theo nụ cười vui sướng.

Tê!

Tiếng vải vóc bị xé nát vang lên.

“Ô! Đừng mà.”

Vương Tĩnh Thần thanh thúy thanh âm mang theo sợ hãi, đôi mắt đẹp rung rung nước mắt không ngừng giã dụa, nhưng mà khí lực nhu nhược của nàng làm sao có thể so sánh với một vị nam tính?

“Buông tha cho ta đi, van cầu ngươi, nhà ta rất có tiền, ngươi muốn bao nhiêu tiền ta đều cho ngươi.”

Thiếu nữ không ngừng khóc, dung nhan tinh xảo hiện lên vẻ sợ hãi, gương mặt mịn màng tất cả đều là nước mắt.

Nghe được cầu xin tha thứ, nam tử áo đen chẳng những không có dừng tay, đôi mắt ngược lại càng thêm nóng bỏng.

Hắn phát ra nụ cười âm lãnh, nhẹ nhàng nâng cái cằm thon thả mềm mại của Vương Tĩnh Thần lên mở miệng nói: “Lão tử không cần tiền, chỉ cần thân thể của ngươi.”

Vương Tĩnh Thần nghe được lời này hoàn toàn tuyệt vọng.

“Cứu mạng, ai tới cứu ta với.”

Cơ thể mềm mại bất lực của nàng không ngừng run rẩy, nước mắt trong suốt không ngừng chảy xuống.

“Hay là tiết kiệm chút khí lực để lát nữa đối mặt với sự chà đạp của ta đi, ở đây không có ai sẽ tới cứu ngươi đâu.”

Mưa to vừa qua, đường xá vốn đã không có người, nam tử áo đen tin chắc đêm nay sẽ không có ai quấy rầy hắn hưởng thụ.

Trái tim Vương Tĩnh Thần lập tức lâm vào đáy cốc, cảm giác hôm nay khó thoát khỏi tai kiếp.

“Cho dù ta có chết, cũng sẽ không để ngươi thực hiện được.”

Nàng lòng như tro nguội cắn chặt hàm răng đang muốn dùng sức giãy thoát nam tử đâm đầu chết trên vách tường, nhưng nam tử đồ đen phản ứng nhanh hơn, lại một lần nữa gắt gao bóp chặt cái cổ trắng nõn mềm mại của thiếu nữ.

“Lão tử còn chưa hưởng thụ đâu, ngươi cảm thấy ta sẽ để ngươi chết dễ dàng như vậy sao?”

Dứt lời, lại là âm thanh xé vải vang lên, tấm lưng ngọc mềm mại trơn bóng như dương chi bạch ngọc của thiếu nữ lộ ra trong không khí.

Vương Tĩnh Thần tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, nước mắt lại rơi xuống từ khóe mắt của nàng.

Chẳng lẽ thật sự phải bị...

Nàng vừa nghĩ tới đây, vào lúc này lại nghe được một giọng nói trong trẻo.

“Thả nàng.”

Hai người đều ngây ngẩn cả người, sau đó chỉ thấy một thiếu niên dáng người suy yếu chậm rãi đi tới.

Khí thế trầm ổn, uy nghiêm như đế vương.

Mới đầu đôi mắt đẹp của Vương Tĩnh Thần mang theo một tia ánh sáng, nhưng mà khi nhìn thấy thiếu niên trước mắt mười bảy mười tám tuổi tương tự mình, nàng vẫn là tuyệt vọng.

Nam tử áo đen cười một tiếng dữ tợn ánh mắt nhìn chăm chú vào thiếu niên nói: “Muốn học anh hùng cứu mỹ nhân của người khác? Cũng không tề ra tiểu soi gương.”

“Người dám làm càn ở trước mặt ta?”

Dương Thiên híp mắt, toàn thân tản ra khí thế cường đại.

Hắn ta từng là Phá Thiên Tiên Đế, mà tồn tại như con kiến hôi trước mắt này lại miệt thị uy nghiêm của hắn ta.

Đáng chém!

“Tiểu tử, ngươi đã tự tìm chết quấy rầy chuyện tốt của ta, vậy ta nói gì cũng không thể giữ ngươi lại.”

Nam tử áo đen tàn nhẫn cười lạnh, hắn là một thành viên đại tướng của thủ hạ thế lực đối địch với phụ thân Vương Tĩnh Thần, lần này chính là phụng mệnh làm việc bắt Vương Tĩnh Thần đến nơi này, tàn nhẫn hành hung, cho phụ thân của nữ hài một lần đả kích.

Mà tất cả đều là bí mật, không thể để cho bất luận kẻ nào biết.

Cơ bắp toàn thân nam tử áo đen căng lên, nhanh chóng mãnh liệt như báo săn, đánh tới Dương Thiên.

“Không biết tự lượng sức mình!”

Dương Thiên cười khinh miệt, một tay biến thành chưởng đao, đánh vào hư không về phía nam tử áo đen.

Nhưng vốn tưởng rằng thân thể đối phương sẽ trực tiếp hóa thành huyết vụ, nhưng lại không phát sinh.

Trong lòng hấn căng thẳng, hình như mình đã quên mất một chuyện trọng yếu.

Khi nghịch chuyển thiên địa pháp tắc, tu vi của hấn mất hết, nói cách khác bây giờ pháp lực đã mất hết, không cách nào thi triển tiên thuật.

Vừa nghĩ đến đây, sắc mặt thiếu niên đại biến, bởi vì không cho hấn suy nghĩ nhiều, nắm đấm của đối phương đã đánh trúng ngực hấn.

Đối phương có sức lực rất lớn, hấn cảm giác giống như bị xe đụng bay thẳng ra ngoài, lúc đầu đoán chừng xương sườn có thể gãy mất hai cái.

Hắc y nam tử cười lạnh một tiếng nói: “Vốn dĩ ta cho rằng ngươi có thể tiếp được hai chiêu của ta, không nghĩ tới ngươi lại là phế vật không chịu nổi như vậy, ngươi đã đến đây, lão tử sẽ để cho ngươi xem một hồi Xuân Cung sau đó lại giết ngươi.”

Nói xong, một tiếng boong boong vừa cởi áo, lộ ra cơ bắp cường tráng, lần nữa đi về phía Vương Tĩnh Thần.

“Ô ô, không nên!”

Vương Tĩnh Thần mặt đầy nước mắt sợ hãi lui về phía sau, đã co rút đến góc tường, con người bất lực kia làm cho người ta thương tiếc.

“Dừng tay!”

Con người đen nhánh của Dương Thiên lạnh như băng, lần nữa đứng dậy.

“Còn dám tới?”

Sắc mặt nam tử áo đen lập tức âm trầm xuống, xoay người định đem thứ chướng mắt này chém giết.

“Tiên Đế không thể nhục!”

Dương Thiên từng là Phá Thiên Tiên Đế, tu vi mất hết cũng không thể để một phàm nhân hạ thấp.

Hắn ngưng tụ khí lực toàn thân cùng một điểm, đạp bước chân huyền ảo xông lên phía trước, xem công kích của đối phương như không, một quyền cương mãnh kia lấy cực tốc đánh vào trên yết hầu yếu ớt của nam tử.

Chỉ nghe một tiếng răng rắc giòn vang, nam tử áo đen ngã xuống đất, đôi mắt khó tin nhìn chăm chăm Dương Thiên, đang không ngừng co giật.

Dương Thiên rút cuộc thở phào nhẹ nhõm, xương cổ đứt gãy, hẳn khẳng định là không sống nổi.

Thân thể này quá suy nhược, hẳn mất hết sức lực ngồi liệt trên mặt đất.

Vương Tĩnh Thần vội vàng tiến lên lau nước mắt tiến lên ngồi xổm bên cạnh thiếu niên khóc lóc hỏi: “Ân nhân, người thế nào rồi?”

Dương Thiên chỉ cảm thấy một làn gió thơm thổi tới, ông ta khoát tay nói: “Ta không sao, chỉ là hao hết khí lực thôi.”

Vương Tĩnh Thần ngừng nước mắt, nức nở nói: “May mắn, ân nhân người không có việc gì là tốt rồi, đa tạ ân nhân đã cứu ta.”

“Người nhanh đi...”

Dương Thiên nhìn nàng, đang muốn nói chuyện, lại trực tiếp ngắt ngẩn cả người.

Mái tóc dài xốc xếch, đôi mắt sưng đỏ khiến người khác thương tiếc, chiếc áo bị xé toạc tuyết trắng, chiếc mũ ngọc lộ ra sau lưng, từ những bộ quần áo rách nát có thể thấy được lớp áo lót bên trong màu hồng phấn, bộ ngực sữa như ẩn như hiện trong khuôn mẫu.

Vương Tĩnh Thần nhìn thấy ánh mắt có chút đăm đăm của Dương Thiên, không khỏi nghi hoặc nhìn về phía mình, sau đó hét lên một tiếng ngọc thủ che trước ngực.

“A!”

Nàng hét lên một tiếng, thấy thiếu niên vẫn nhìn nàng như cũ, không khỏi cái miệng nhỏ nhắn méo một cái, lần nữa khóc lên.

“Không cho phép nhìn, người không cho phép nhìn, mau nhắm mắt lại, ô ô ô.”

Sắc mặt Dương Thiên xấu hổ, vội vàng thu hồi ánh mắt, giấy dựa cởi quần áo của mình ra, khoác lên cho đối phương.

Dùng quần áo bao bọc toàn thân, nhìn ánh mắt tinh khiết không chứa tạp chất của Dương Thiên, lại không có ác ý với nàng, lúc này Vương Tĩnh Thần mới thở dài một hơi.

Nàng cảm thấy mặc bộ quần áo cũ rách có nhiệt độ cơ thể của thiếu niên trước mắt vào, nàng có cảm giác an toàn trước nay chưa từng có.

Dương Thiên sợ bị người phát hiện dẫn tới phiền toái không cần thiết, vội vàng giấy dựa đứng dậy.

Sau đó, hắn mở miệng nói với cô bé: “Vương Tĩnh Thần, chúng ta đi thôi, ta đưa cô đến trường.”

Vương Tĩnh Thần nhìn chằm chằm bóng người nam tử áo đen ngã xuống, sợ hãi hỏi: “Hắn... Có phải hắn đã chết rồi không?”

Dương Thiên lắc đầu nói: “Không chết!”

Hắn nói thật, đối phương bây giờ không chết, nhưng mà một lát nữa thần tiên cũng khó cứu.

Vương Tĩnh Thần nhẹ nhàng gật đầu, sau đó sững sờ nhìn Dương Thiên hỏi: “Đúng rồi, làm sao người biết tên của ta, còn biết trường học của ta?”

Dương Thiên Thần cười phức tạp, bình tĩnh nói: “Bởi vì chúng ta đang ở cùng một trường học, ta biết người, người chỉ là không biết ta mà thôi.”

Nhìn Dương Thiên mặc quần trường học, Vương Tĩnh Thần gật đầu rút cục buông lỏng đề phòng, sau đó trợn đôi mắt đẹp trong veo như nước hỏi lần nữa: “Ân nhân, cái kia... người tên là gì?”

Dương Thiên không trả lời, trầm mặc mà chống đỡ.

Nếu kiếp trước bị nữ thần hỏi tên, hắn nhất định sẽ gấp gấp trả lời.

Nhưng kiếp này hẳn không định cùng đối phương gặp gỡ, cứu nàng chỉ là thuận tay mà làm.

Hai người đi tới trường học, rất không khéo, lúc này cửa lớn trường học đã đóng lại.

Toàn bộ thế giới quanh quẽ đáng sợ, một trận gió lạnh thổi qua, Vương Tĩnh Thần lần nữa đem thân thể mềm mại của mình hướng phía Dương Thiên áp sát, yếu ớt hỏi: “Ân nhân, chúng ta nên làm cái gì bây giờ a.”

Dương Thiên cau mày, suy tư một lát rồi hỏi: “Ngươi có tiền không?”

Vương Tĩnh Thần gật đầu, Dương Thiên nhìn một khách sạn nhỏ gần đó vẫn còn sáng, nói: “Đi thôi, tối nay chúng ta ở khách sạn.”

Vương Tĩnh Thần a một tiếng, bảo vệ thân thể cảnh giác nhìn Dương Thiên, tựa hồ chỉ cần đối phương làm ra cử động quá phận gì, nàng sẽ la to vậy.

Dương Thiên bất đắc dĩ đỡ trán nói: “Nếu ngươi không tin ta vậy ngươi liền cho ta mượn ít tiền ta tự mình đi lấy.”

Cái miệng nhỏ của Vương Tĩnh Thần méo lại, đôi mắt đẹp hơi nước hiện lên yếu ớt hỏi: “Vậy ta thì sao?”

Khóe miệng Dương Thiên giật một cái: “Làm sao ta biết được.”

Nhìn tiểu nha đầu sắp khóc, Dương Thiên thật sự là buồn bực không thôi.

Hắn suy nghĩ một lúc rồi mở miệng: “Như vậy được không, chúng ta muốn hai gian phòng, ngươi ở một gian ta ở một gian, ngươi vào cửa liền khóa cửa chết luôn.”

Vương Tĩnh Thần nghe được, lúc này mới gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Đi vào khách sạn, lão bản nơi này là một người mập mạp, nhìn thấy dung nhan kinh tâm động phách của Vương Tĩnh Thần, càng không ngừng nuốt nước miếng, một đôi mắt lục quang không ngừng đánh giá Vương Tĩnh Thần.

Vương Tĩnh Thần sợ hãi không thôi, vội vàng trốn vào trong ngực Dương Thiên.

Dương Thiên nhíu mày nhìn giọng nói của lão bản béo, lạnh lùng nói: “Con mắt nhìn đâu thế, không làm ăn nữa?”

Ông chủ cười hắc hắc nói: “Làm, đương nhiên là làm.”

Dương Thiên mở miệng: “Hai gian phòng.”

Lão bản nhìn Dương Thiên một cách quái dị, nghĩ thầm có phải đầu óc tiểu tử này có vấn đề hay không, dẫn theo một cô gái tuyệt mỹ như vậy đến thuê phòng, vậy mà hắn lại thuê hai phòng? Đây là khoe của ở trước mặt cô gái sao?

Nhưng hắn lại không nói ra, thuê hai gian chính là giá cả hai gian, kiếm ôn không lỗ.

Nhưng mà, khi lão bản mập đang cầm chìa khóa, Vương Tĩnh Thần nhìn thấy đôi mắt híp kia của đối phương, lập tức sợ tới mức núp ở trong ngực Dương Thiên mang theo tiếng khóc nói: “Chúng ta muốn một gian phòng được không?”

Chương 3 - Ngủ chung một chỗ.

Dương Thiên im lặng một hồi: “Vậy ta ngủ ở đâu?”

Vương Tĩnh Thần xấu hổ đỏ mặt, nhưng nghĩ đến ánh mắt của ông chủ béo vừa rồi cũng giống như nam tử áo đen, đều híp mắt nhìn nàng, lại lần nữa sợ tới mức không nhẹ.

Tai nàng đỏ lên, thấp giọng nói: “Ngủ chung phòng với ta.”

Dương Thiên nhìn vẻ mặt sợ hãi trên mặt Vương Tĩnh Thần, tựa hồ đã hiểu ra điều gì.

Nhìn ông chủ mập một chút, sau đó gật đầu.

Nhìn thấy sinh ý trong tay bị mình dọa chạy mất một người, sắc mặt lão bản béo cũng kém đi rất nhiều, giọng điệu mang theo vẻ không kiên nhẫn mở miệng: “Phòng hai trăm bốn tốt

một chút, tiền thế chấp sáu mươi, các người chú ý đừng làm dơ ga giường, nếu không tiền thế chấp ta sẽ không trả lại.”

Vương Tĩnh Thần xấu hổ đỏ bừng mặt. Dương Thiên ngược lại không để những lời này ở trong lòng.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía Vương Tĩnh Thần: “Lấy tiền đi.”

Mẹ nó!

Ông chủ mập nhìn thấy cảnh này trợn mắt há hốc mồm, tiểu tử này cũng quá lợi hại đi, thuê phòng với một cô gái xinh đẹp, vậy mà để đối phương trả tiền?

Mà điều khiến hắn không biết nói gì hơn là cô gái xinh đẹp này lại cam tâm tình nguyện lấy một tờ tiền từ trong túi ra, đếm ba trăm đưa cho hắn.

Tiểu nha đầu vừa nhìn chính là bạch phú mỹ, sao mắt lại mù nhìn thấy tiểu tử này?

Dương Thiên lại gọi cho ông chủ mập một bình rượu, vào phòng trực tiếp cởi áo ra.

Ai biết phản ứng của Vương Tĩnh Thần rất lớn, hét lên một tiếng, vội vàng kéo cửa chạy trốn.

Nhưng mặc cho nàng kéo thế nào, cửa phòng vẫn không mở, gấp đến độ sắp khóc.

Dương Thiên không nhìn nổi nữa, có chút im lặng mở miệng: “Cửa này là mở ra.”

Vương Tĩnh Thần như tỉnh mộng, đẩy cửa ra đã thấy Dương Thiên cầm lấy rượu đã lau vết thương chồng chất trên người.

Nàng đỏ mặt cảm thấy hình như mình hiểu lầm Dương Thiên, vội vàng lần nữa đóng cửa lại liên tục xin lỗi: “Thật ngại quá! Ân nhân, là ta hiểu lầm người.”

Dương Thiên không để ý đến nàng.

Vết thương trên người hắn rất nhiều, đều là do Chu Lập và Trịnh Lệ phái người đánh nhau dẫn đến, sau đó hắn suýt nữa chết đi, chính vào lúc này mới có thể bám vào linh hồn Tiên Đế.

Hắn vẫn là hắn, là hắn đã được tân sinh.

Nhìn thương thể trên người Dương Thiên, Vương Tĩnh Thần lăm tưởng tất cả đều là vì nàng.

Cô bé có đôi mắt đỏ bừng, hỏi: ” Ân nhân, bây giờ ngài thế nào rồi, có muốn đi bệnh viện hay không?”

Dương Thiên trán lấm tấm mồ hôi lạnh, cố kìm nén đau đớn mở miệng: “Không cần, ta tự giải quyết được.”

Vương Tĩnh Thần yên lặng gặt đầu, trên người nàng tất cả đều là bùn đất quần quýt trong chốc lát, len lén đánh giá Dương Thiên một chút, phát hiện đối phương không chú ý đến nàng, sau đó mới đến phòng tắm tắm rửa một cái.

Đội nàng bọc khăn tắm đi ra, Dương Thiên đang khó nhọc lau vết thương sau lưng.

Nữ hài cẩn thận từng li từng tí đi đến trước mặt Dương Thiên nói: ” Ân nhân, nếu không ta giúp ngài lau đi.”

Nhìn đôi mắt đẹp vừa sợ hãi vừa kiên định của cô gái, Dương Thiên nhẹ nhàng gặt đầu, cầm trong tay rượu rót đưa cho nàng.

Cô gái dường như chưa bao giờ giúp người khác xử lý thương thế, ra tay không nhẹ không nặng.

Tuy bàn tay trắng nõn của Vương Tĩnh Thần vô cùng mềm mại, tiếp xúc với phía sau lưng mình cảm giác mềm mại như nước, nhưng mà cũng không chịu nổi lực đạo xen lẫn trên tay nàng a.

Dương Thiên đau đớn hừ một tiếng, Vương Tĩnh Thần sợ tới mức thu tay lại, như một con nai con bị chấn kinh, vội vàng xin lỗi: “Xin lỗi, ta không phải cố ý.”

Khóe miệng Dương Thiên giật giật: “Hay là để ta lau đi.”

Ai ngờ tiểu cô nương lại rất cố chấp: ” Ân nhân, thật xin lỗi lần này ta sẽ cẩn thận.”

Nói xong, lần nữa dùng bàn tay mềm mại không xương vuốt ve vị trí, Dương Thiên cảm giác như ngọc thạch mềm mại ôn nhuận đang dạo chơi sau lưng hắn.

Cô gái thì đỏ mặt, ngay cả cái cổ trắng như tuyết cũng trở nên hồng phấn.

Lau chùi xong, hai người nằm chung một giường, trong không khí tràn ngập khí tức mập mờ.

Vương Tĩnh Thần bắt đầu cuộn mình cách xa Dương Thiên, trốn ở một góc bên giường.

Dương Thiên cũng lo lắng nàng có thể nửa đêm rơi xuống hay không.

Cũng không lâu lắm, nàng thấy Dương Thiên không có ý xâm phạm nàng không khỏi chậm rãi dựa sát vào hắn.

Sau đó yếu ớt vươn tay, ôm lấy cánh tay Dương Thiên mang theo nức nở nức nở hỏi: ” Ân nhân, người có để ý ta ôm cánh tay của người không? Ta thật sự rất sợ.”

Cánh tay Dương Thiên có thể cảm nhận rõ ràng thân thể mềm mại của nữ hài.

Nhưng mà hiện tại hình như đối phương thật sự rất sợ hãi, toàn bộ thân thể đều đang run lẩy bẩy.

Dương Thiên biết, tất cả những chuyện xảy ra hôm nay đã vượt qua năng lực thừa nhận của nữ hài, hiện tại nàng cần phải trấn an.

Hắn vươn tay, nhẹ nhàng xoa đầu nhỏ thanh tú của Nữ nữ hài, thanh âm ôn nhu phảng phất có chứa Ma âm.

“Ngủ đi, có ta ở đây sẽ không có việc gì.”

Hắn ta từng là Phá Thiên Tiên Đế, tuy tu vi mất hết, nhưng hồn phách vẫn là Tiên Đế không thể địch nổi kia.

Trong thanh âm mang theo linh hồn lực, có thể dễ dàng làm cho người ta buông xuống phòng bị, quên đi hết thảy.

Không bao lâu, thân thể run rẩy của Vương Tĩnh Thần chậm rãi bình tĩnh lại, hô hấp cũng dần dần vững vàng đều đều.

Dương Thiên đang muốn rút cánh tay ra, nhưng cô gái lại tựa hồ nhận ra, gắt gao ôm lấy, giống như nói mê lầm bầm nói: “Không được roid đi, ta sợ!”

Sau đó được voi đòi tiên mà ôm eo Dương Thiên, gương mặt xinh đẹp gối lên ngực hần.

Tuy có ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, nhưng Dương Thiên lại không thể ngủ được.

Ở kiếp trước, hần thiếu quá nhiều người, bây giờ đã bắt đầu lại, nhất định không thể phụ sự kỳ vọng của bọn họ.

Kiếp trước, người thiếu nợ hần cũng không ít, bây giờ đã trọng đầu lại, nhất định khiến bọn họ hối hận cả đời.

Hiện tại tuy hần là người bình thường, nhưng mà chỗ sâu trong thần hồn lại là Tiên Đế hàng thật giá thật.

Chỉ cần khôi phục thực lực, có thể hoàn thành tất cả báo thù, bất cứ khó khăn gì trước mặt, ở trước mặt thực lực tuyệt đối đều là hổ giấy.

Hần tra xét đan điền một chút, một tia tiên khí cũng không có, sau đó dò xét thức hải, phát hiện thần hồn của mình bị hao tổn nghiêm trọng hơn mình tưởng tượng.

Nơi này thiếu thôn linh khí, nếu như bế quan tu luyện cũng cần mấy trăm năm mới có thể triệt để khôi phục.

Hần không đợi được lâu như vậy, cố gắng thăm dò, cuối cùng phát hiện trong thức hải có một bảo vật bị hần vứt bỏ nhiều năm.

Thất Thái Linh Lung Tháp, đây là bảo vật ân sư của hần cho hần.

Mặc dù không có bất kỳ năng lực công kích nào, nhưng bên trong có thể chứa đựng vạn vật.

Dương Thiên không khỏi hưng phấn.

Thất Thái Linh Lung Tháp này từng là mấu chốt để hần quật khởi, hần ở Huyền Thiên đại lục ba trăm năm, lấy được đại bộ phận linh dược, công pháp, tiên thuật, linh thạch toàn bộ để ở chỗ này.

Chỉ cần mở nó ra, hần có thể một lần nữa thu được lực lượng đã lâu không gặp.

Dương Thiên trong lòng một mảnh thanh minh, đắm chìm tại thức hải mặc niệm khẩu quyết: “Thất Thái Linh Lung Tháp

mở!”

Nhưng mà, tựa hồ ông trời hết lần này tới lần khác muốn trêu cợt hấn, Thất Thái Linh Lung Tháp vẫn không nhúc nhích.

Tâm tình Dương Thiên thoáng cái chìm xuống đáy cốc. Thất Thái Linh Lung Tháp tổng cộng chia làm bảy tầng, càng lên cao bảo vật hấn đặt lại càng cao cấp.

Nhưng hiện giờ, ngay cả tầng thứ nhất cấp thấp nhất hấn cũng không mở ra được.

“Bây giờ ta đã nghèo túng đến tình cảnh như thế này rồi sao?”

Dương Thiên cười khổ tự giễu: “Ta cuối cùng vẫn là tên phế vật trước đó? Cho dù trùng sinh cũng không thể thay đổi tất cả?”

Lúc này, khuôn mặt cha mẹ hấn hiện lên ở chỗ sâu trong đầu.

Đôi mắt đen nhánh của thiếu niên lập tức trở nên lạnh lùng, hai tay nắm chặt, răng nghiến chặt.

“Không! Ta sẽ không khuất phục, quy tắc thiên địa ta đều có thể nghịch chuyển, hôm nay chút khó khăn ấy tính là cái gì?”

Hấn ta lại khôi phục khí thế của Tiên Đế.

Gánh nặng đã từng tới? Không cần dựa dẫm? Chết còn không sợ hấn thì sợ cái gì?

Ý niệm trong đầu thông suốt, Dương Thiên chậm rãi nhắm mắt, tiên thuật đã từng tu tập là Đoạt Thiên Địa Tạo Hóa Quyết, trong yên lặng đã tự động vận chuyển.

Tu luyện tới bình minh, Dương Thiên mới đình chỉ.

Thở ra một ngụm bạch khí, cảm giác đầu óc một mảnh thanh minh.

Trong một đêm, hấn đã bước vào cảnh giới tu tiên đệ nhất, Luyện Tinh Hóa Khí sơ kỳ.

Đây là cảnh giới thứ nhất hấn tu luyện sau khi vận dụng Phá Diệt Thiên Địa Pháp Tắc còn sót lại một đạo tiên khí.

Hấn tin tưởng không bao lâu nữa, có thể mở ra Thất Thái Linh Lung Tháp trong thức hải.

Cảnh giới tu tiên của Dương Thiên có thể chia làm sáu tầng.

Luyện tinh hoá khí, luyện khí hóa thần, luyện thần phản hư, luyện hư hợp đạo, hợp đạo thành thánh.

Sau khi hợp đạo thành Thánh chính là cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Cảnh giới này là siêu phàm nhập thánh, vạn kiếp bất diệt. Nhân quả bất nhiễm, không gì không biết, không gì không làm được, Thiên Đạo bất diệt, Thánh Nhân bất tử!

Dương Thiên từng là Phá Thiên Tiên Đế, tu hành ba trăm năm đạt tới nửa bước Kim Tiên cảnh, chỉ kém nửa bước là có thể vĩnh sinh bất diệt, thọ ngang với thiên địa, mà hắn lại từ bỏ tất cả, nghịch chuyển pháp tắc thiên địa trở về.

Chỉ vì... báo thù!

Tính toán thời gian, bây giờ dường như đã đến lúc cần đến trường.

Tuy rằng Dương Thiên cảm thấy khinh thường, khôi phục thực lực mới là điều quan trọng nhất, nhưng phụ thân Dương Quốc của hắn lại ký thác kỳ vọng rất lớn vào thứ này.

Bây giờ là Cao Tam, không bao lâu nữa sẽ thi Đại Học.

Đời trước thi đại học thất bại, phụ thân của hắn triệt để thất vọng, nản lòng thoái chí.

Bây giờ đã từng quay lại, lần này lấy năng lực của hắn mà nghĩ đến một đại học thủ nào đó, lần này tuyệt đối phải để phụ thân của hắn lấy hắn làm vinh dự.

Dựa theo phát triển ở kiếp trước, bạn gái hôm nay sẽ bởi vì tiền tài mà ném hắn đi, tạo nên ngọn nguồn của bi kịch.

Hiện tại lấy tâm cảnh của Dương Thiên Tiên Đế này mà xem chuyện này, ngẫm lại đều buồn cười, lúc trước mình ngu muội vô tri cỡ nào.

Chờ đi, hắn lấy lại được cuộc sống mới, sẽ làm cho nữ nhân kia phải trả giá đắt.

“Keng!”

Vương Tĩnh Thần đã ung dung tỉnh lại, nàng cảm giác đêm nay ngủ vô cùng thư thái, tựa như khi còn bé mẫu thân ôm nàng ngủ say vậy, quên hết thấy sợ hãi phiền não.

Nhưng mà thời điểm nàng mở mắt ra, thấy được một thiếu niên nằm bên cạnh, lập tức hóa đá...

Chương 4 - Ném xuống dưới lầu.

Vương Tĩnh Thần ngơ ngác nhìn thiếu niên được nàng ôm vào trong ngực, hoàn toàn bối rối.

Sau khi tỉnh lại, tại sao bên cạnh lại có thêm một nam tử?

Nàng đang định thét lên thì Dương Thiên lại bình tĩnh mở miệng: “Hôm qua là ta cứu ngươi.”

Lúc này, Vương Tĩnh Thần mới đỏ bừng mặt nghĩ tới chuyện xảy ra ngày hôm qua.

Nàng áy náy cười, vội vàng buông thiếu niên ra, nhưng lại thật không nghĩ tới trong ngực đối phương ấm áp như vậy, làm cho nàng quên sợ hãi.

Vương Tĩnh Thần khuôn mặt đỏ bừng, ý nghĩ này quá mất mặt, hai người ở chung vền vẹn chỉ một đêm, nàng làm sao có thể có ý nghĩ này.

Nàng cẩn thận đánh giá Dương Thiên, đây là lần đầu tiên trong đời nàng cùng người khác phải chung giường chung gối.

Hắn không phải rất tuấn tú, nhưng tổng thể lại hết sức thanh tú, nhìn hết sức thư thái.

Nhất là đôi mắt đen nhánh thâm thúy, tản ra mị lực say lòng người như bảo thạch, mày kiếm giương lên tràn ngập khí tức không bị trời buộc.

Mũi cao thẳng, góc cạnh rõ ràng, khóe môi mím môi, toàn thân đều mang theo khí tức có linh tính, làm cho người ta nhìn không được muốn thân cận.

Nàng lại không biết, Dương Thiên đã trải qua một đêm tu luyện, trở thành một vị tu tiên giả, phát ra khí tức kỳ ảo kia là tiên khí.

Vương Tĩnh Thần đỏ mặt nhìn ngây người, bởi vì nếu quan sát tỉ mỉ, ân nhân như hắc đường như còn đẹp trai hơn mấy đồng cỏ trường học trong trường.

Nhất là toàn thân đối phương có khí tức không linh mà người sau chưa từng có.

Dương Thiên thấy hoa hậu giằng trước mặt hình như nhìn hắc đến ngây dại, không khỏi nhíu mày hỏi: “Người nhìn cái gì vậy?”

“Ừm, không, không có gì!”

Vương Tĩnh Thần xấu hổ đỏ mặt, vội vàng cúi đầu.

Quá mất mặt, nàng chưa từng mất mặt như vậy, nhìn một nam hài bị đối phương bắt, hơn nữa còn bị đối phương ngoài sáng nói ra.

Nàng hiện tại thật muốn tiến vào trong kẽ đất.

“Ta sắp đi trường học rồi! Quần áo người giữ lại đi!”

Dương Thiên thu dọn xong đồ đạc, đẩy cửa ra định đi.

Vương Tĩnh Thần vội vàng hỏi: “Ân nhân, đến bây giờ người còn chưa nói cho ta biết người tên là gì đâu.”

Nhìn đôi mắt kiên định của cô gái, Dương Thiên trầm ngâm trong chốc lát rồi nói: “8 giờ sáng, nếu người xuất hiện ở trước cửa lớp 12.6, ta sẽ nói cho người biết.”

Buổi sáng hôm nay, tám giờ, đây là thời gian bạn gái hắc vứt bỏ hắc, ngay tại cửa lớp 12.6 của Cao Tam.

Hắc nghĩ tới biện pháp làm cho nữ nhân kia mất hết mặt mũi.

Bị Trịnh Lệ Lệ bỏ rơi? Dương Thiên hiện giờ là Phá Thiên Tiên Đế, nữ nhân đề tiện kia hiện tại cũng không có tư cách này.

Vào cổng lớn của trường học, tất cả những thứ này trong trí nhớ phẳng phất quen thuộc như vậy.

Hắc men theo trí nhớ kiếp trước, đi tới lớp của mình, lớp cao cấp ba, phòng số sáu.

Đến cửa, có người ngăn hắc ở ngoài cửa.

“Chờ đã, không mặc giáo phục mà ngươi đã muốn vào phòng học sao?”

Dương Thiên nhướn mày, nhìn bóng người quen thuộc trước mặt.

Tên của hắn là Hoàng Bình, một trong những người mà kiếp trước Dương Thiên căm hận, thân thể cao lớn, thường lẫn lộn theo Chu Lập.

Hoàng Bình hai tay ôm ngực, tóc nhuộm màu, quần áo mặc ngược lại vô cùng âm ỉ.

“Cút!”

Dương Thiên nhíu mày, quát một tiếng trầm thấp.

Hoàng Bình nghe vậy có chút ngắc ngẫn cả người.

Tiểu tử trước mắt này chính là tên nhát gan kia sao, hắn vốn là kẻ hèn nhát nhất của Cao Tam, ngày thường là bị bắt nạt hắn đều sẽ chịu đựng không hề phản kháng, sao hôm nay lại có nhiệt huyết như vậy? Còn dám để hắn cút?

“Tiểu tử, ngươi có gan nói lại lần nữa!”

Hoàng Bình nghe vậy cười một tiếng, đưa tay bắt lấy y phục của Dương Thiên muốn nhắc hắn lên.

Nhưng mà, mặc cho hắn có bao nhiêu khí lực, Dương Thiên vẫn không hề động.

“Thứ nhất, cầu xin tha thứ, thứ hai, ta đánh tới ngươi cầu xin tha thứ!”

Giọng Dương Thiên lạnh như băng, Hoàng Bình thành linh run rẩy, nhìn ánh mắt hung tàn như sói đói của thiếu niên trước mặt, hắn bỗng cảm thấy sợ hãi.

Trong phòng học, tất cả mọi người đã chú ý tới một màn này, nhìn hai người ở trước cửa gương cung bật kiếm đều có chút ngây dại.

Một tên mập đeo kính nghi hoặc mở miệng: “Dương Thiên hôm nay xảy ra chuyện gì vậy? Dám gọi nhip với Hoàng Bình?”

Một nữ đồng học mặc áo lam nhìn qua có chút không đành lòng nói: “Hai ngày trước Dương Thiên từng bị hấn giáo huấn rồi, theo lý hôm nay không nên chống đối hấn a.”

Cũng có người cười khẩy một tiếng: “Hắc hắc, đáng đời, rác rưởi như vậy căn bản không xứng ở lớp sáu của chúng ta, nếu ta bị ức hiếp như vậy nhất định sẽ phản kháng, hấn nhu nhược như vậy, nên bị ức hiếp!”

Hoàng Bình cảm giác hôm nay Dương Thiên có chút không đúng, nhưng khi nhìn thấy hai bằng hữu của mình chạy tới, trong lòng nhất thời đại định, ngấm lại vừa rồi lại bị một người hèn nhát vũ nhục, sắc mặt hấn đều âm trầm.

“Dám cãi lại, hôm nay ta sẽ đập nát mặt ngươi.

Hấn vươn tay muốn tát Dương Thiên một cái.

Nhưng mà ngày thường Dương Thiên vẫn luôn chịu đựng, hôm nay lại bỗng nhiên đưa tay ngăn trở.

Thiếu niên vươn bàn tay gầy yếu, cầm cánh tay cường tráng của Hoàng Bình, chậm rãi dùng sức.

Sắc mặt Hoàng Bình trắng bệch với tốc độ mắt thường có thể thấy được, trán ứa mồ hôi lạnh rú thảm nói: “Buông tay, buông tay đi.”

“Cầu xin tha thứ!”

Giọng Dương Thiên lạnh lùng.

“Được được, ta cầu xin tha thứ, thả ta ra.” Hoàng Bình thống khổ giãy dụa.

Dương Thiên hừ lạnh một tiếng, vứt bỏ Hoàng Bình giống như một đồng rác rưởi ở một bên không thèm để ý tới nữa.

Hoàng Bình hoạt động cổ tay một chút, chậm rãi đứng dậy, tức giận nói: “Tiểu tử, ngươi cho rằng ngươi có sức lực liền dám khiêu khích ta sao?”

Hấn phát phát tay, hai thiếu niên phía sau đứng dậy.

Ba người vẫn có chút uy hiếp.

“Hôm nay, ta muốn ném ngươi từ trên lầu xuống.”

Dương Thiên nhìn chăm chăm vào hắn, vẻ mặt chăm chú hỏi: “Nếu như lão sư hỏi tới thì làm sao bây giờ?”

Hoàng Bình trừng mắt nhìn Dương Thiên cho rằng hắn sợ, không khỏi lạnh lùng mở miệng: “Bây giờ biết sợ rồi sao? Quý xuống cầu xin ta, bằng không cho dù là lão sư hỏi tới, chúng ta nói người trượt chân té xuống cũng sẽ không có người đứng ở bên cạnh người.”

Dương Thiên gật đầu nói: “Đa tạ phương pháp của người!”

“Cái gì?”

Hoàng Bình cùng ba thiếu niên không hiểu ra sao.

Nhưng mà bọn họ còn chưa kịp phản ứng, Dương Thiên đã bắt lấy y phục của Hoàng Bình ném hắn từ trên lầu xuống.

“Ông trời của ta!”

Tất cả mọi người kinh hãi nhìn Dương Thiên. Mặc dù là lầu hai nhưng có thể ngã xuống bằng cách này nhất định sẽ ngã chết.

Dương Thiên dường như làm một chuyện nhỏ không đáng kể, nhìn hai đồng bọn của Hoàng Bình hỏi: “Hoàng Bình làm sao mà ngã xuống?”

Từ trong mắt Dương Thiên, bọn họ cảm nhận được khí tức huyết tinh, khí tức thượng vị giả từ trên người Dương Thiên truyền đến, áp lực khiến bọn họ gần như không thể thở dốc.

“Đúng... là chính hắn ngã xuống.”

Hai người liếc nhau một cái, trăm miệng một lời trả lời.

“Rất tốt!”

Dương Thiên gật đầu, cười nói: “Nếu như lão sư hỏi tới, các người trả lời không giống với bây giờ, ha ha...”

Hắn còn chưa nói hết lời, mà đưa tay chỉ xuống Hoàng Bình đã hôn mê bất tỉnh dưới lầu, lại chỉ chỉ hai người này.

Nơi này vô thanh thắng hữu thanh.

Hai người tê liệt ngồi trên mặt đất, sợ hãi gật đầu, sợ hãi gần như khóc lên.

Dương Thiên trở lại phòng học, dưới ánh mắt mọi người ngồi ở một góc khuất.

Lúc này, hắn ngồi cùng bàn với vẻ mặt lo lắng nói: “Dương Thiên, ngươi gây ra đại họa rồi.

Dương Thiên ngẩng đầu nhìn về phía đồng bạn của hắn, tên của hắn là Đồng Kiệt, là một người gây gò đeo kính mắt.

Hắn cũng giống như Dương Thiên, ở trong lớp đều là đối tượng ức hiếp của Hoàng Bình.

Tính ra hai người là huynh đệ khó khăn, kiếp trước Đồng Kiệt có thành tựu, mà hắn lại tầm thường vô vi, đồng bạn cao trung này vẫn luôn coi hắn là hảo huynh đệ, gần như giúp hắn nửa đời người.

Dương Thiên nhìn Đồng Kiệt, ba trăm năm không gặp thật sự rất tưởng niệm.

Hốc mắt hắn phấp hờng, hung hăng ôm chặt đối phương, cười nói: “Huynh đệ, đã lâu không gặp.”

Đồng Kiệt không hiểu ra sao, rõ ràng ngày hôm qua còn gặp được, hôm nay sao nhiệt tình như vậy, giống như là tách ra tám trăm năm vậy.

Hắn lắc đầu đem ý nghĩ không thực tế này trừ đi, lo lắng nói: “Dương Thiên, ngươi rốt cuộc có nghe ta nói cái gì hay không, ngươi có phiền toái lớn rồi.”

“Người ném Hoàng Bình xuống lầu, trước tiên không nói người có thể qua cửa lão sư hay không, chính là người không qua được cửa ải kia của Chu Lập.”

Đồng Kiệt vẫn giống như kiếp trước, vẫn là nhiệt tình nói: “Người nhanh chóng tìm một chỗ trốn trước đi, chờ khi hết sóng gió người lại trở về, chỗ ta có tám trăm đồng, người cầm lấy.”

Nói xong, hắn lấy từ trong túi ra một xấp tiền đưa cho Dương Thiên.

Dương Thiên cười cười với hắn, không nhận lấy.

Nếu là kiếp trước, hắn nhất gan sợ phiền phức cũng sớm đã chạy không còn thấy bóng dáng.

Nhưng kiếp này, hắn sẽ thản nhiên đối mặt với tất cả, sẽ không lùi bước một bước.

“Ai nha, sao ngươi không nghe, ta là người rất nghiêm túc.”

Đồng Kiệt gấp đến độ nhảy lên nhảy xuống, đều sắp yêu cầu Dương Thiên rồi.

Mà đúng lúc này, một giọng nữ bén nhọn truyền vào.

“Dương Thiên, ngươi đi ra, ta có việc tìm ngươi.”

Ngoài cửa, một nữ hài ăn mặc lòe loẹt vẽ trang điểm, nhai kẹo cao su, thần sắc chán ghét vẩy vẩy tay với Dương Thiên.

Nên tới vẫn là tới, nữ hài này hắn hận hai đời.

Nếu không phải nàng, Dương Thiên hắn là sẽ đến một trường đại học tốt một chút, mẫu thân hắn sẽ không thấp kém đi cầu nhà mẹ đẻ của nàng giúp Dương Thiên tìm quan.

Cũng sẽ không bị đám khốn kiếp kia bức tử.

Phụ thân Dương Thiên cũng sẽ không vì mất đi hi vọng đối với hắn mà kiệt sức, mà chết đi.

Đây là một sự khởi đầu, tuy rằng tầm thường, nhưng lại giống như cánh bướm, tạo thành bi kịch không thể cứu vãn đối với tương lai của hắn.

Chương 5 -

Đôi mắt Dương Thiên lạnh như băng, nắm chặt hai nắm tay, móng tay đều rơi vào trong thịt.

“Dương Thiên, ngươi đừng đi ra ngoài.” Đồng Kiệt kéo hắn lại, chuyện của Chu Lập và Trịnh Lệ Lệ đã truyền khắp toàn bộ trường học, người khác đều đang đồn là Chu Lập đội nón xanh cho Dương Thiên.

Hiện giờ hảo huynh đệ của mình thành trò cười của tất cả mọi người, cho dù là đồng học lớp dưới cũng không để hắn vào mắt.

Làm đồng bọn tốt nhất của hắn, Đồng Kiệt thật không muốn nhìn thấy Dương Thiên bị sỉ nhục trước mặt mọi người.

Dương Thiên lại không nghe khuyên cáo của Đồng Kiệt.

Mặt hắn không chút thay đổi đi ra ngoài, đứng ở trước mặt người gọi là bạn gái tên Trịnh Lệ Lệ này.

Giờ phút này, tất cả mọi người nhìn về phía hai người, lòng bát quái nồng đậm quấy phá.

Cô gái trước mắt này nhất định là đến để chia tay với tên phế vật này, với tính cách của Dương Thiên nhất định cũng sẽ khóc rống lên, sau đó mặt dày mày dạn cầu hợp lại.

Tất cả mọi người trong trường học đều biết Dương Thiên bị người ta đội nón xanh, cũng chỉ có tiểu tử này ngu ngốc không biết nói gì.

Trịnh Lệ Lệ vẫn ngạo mạn như trước, mang theo khẩu khí vênh mặt sai khiến nói: “Dương Thiên, ta tới nói với ngươi một chuyện, chúng ta chia...”

Nàng còn chưa nói hết, Dương Thiên đã đưa tay ngăn nàng lại.

Thiếu niên cười khẽ nói: “Đúng dịp, hôm nay ta cũng muốn nói với ngươi một chuyện.”

“Kẻ nhu nhược này nhất định đã nhìn ra hắn cầu kết với bạn bè Chu Lập, bây giờ còn muốn xin Trịnh Lệ Lệ đừng chia tay.”

Mọi người ai nấy đều giống như thầy bói vậy, dự đoán những lời Dương Thiên sắp nói tiếp theo.

“Đã đến lúc này rồi, hắn lại còn mặt dày mày dạn đi cầu hợp lại, quả thực là sỉ nhục của nam sinh chúng ta.”

“Một tên phế vật, loại sỉ nhục này hắn cũng có thể nhịn xem như cái gì cũng chưa xảy ra?”

Trên mặt mọi người ở đây đều mang theo nụ cười lạnh, bọn họ cũng muốn nhìn xem phế vật Dương Thiên này rốt cuộc có thể phế vật đến mức nào.

“Bạn học, xin hỏi một chút, muốn đến lớp 6 đi hướng nào?”

Một cô gái vóc người xinh đẹp, khuôn mặt tuyệt mỹ đi tới, nàng duyên dáng yêu kiều đứng tại chỗ, chấp tay sau lưng hét sức lễ phép hỏi một vị tiểu mập mạp đang xem náo nhiệt.

Ban đầu nhóc mập còn rất không kiên nhẫn, nhưng khi hẳn quay đầu nhìn thấy dung nhan của cô gái, lập tức trợn to hai mắt.

Nữ hài mặc một bộ đồng phục bình thường không thể bình thường hơn, nhưng khó che giấu được phong thái tuyệt thế của nàng.

Nàng mắt ngọc mây ngài, khuôn mặt trắng nõn, đôi mắt trong suốt như nước suối, mũi thẳng tắp, đôi mi thanh tú như mực, môi đỏ mọng một chút.

Dưới làn váy màu đen nổi bật lên hai chân trắng nõn, lộ ra thon dài cao ngất, đường cong lung linh, bị hoàn toàn phác họa ra.

Nàng trong lúc lơ đãng nắm lấy những sợi tóc tán loạn, nhẹ nhàng linh hoạt phảng phất tinh linh trên đầu ngón tay, ở trong không khí còn lưu lại dư hương nhàn nhạt.

Tên mập ngây ngẩn cả người, há to miệng kinh ngạc nói: “Vương Vương... Vương Tĩnh Thần? Trời ạ, là Hoa Vương Tĩnh Thần, nàng ta lại nói chuyện với ta, ta không phải đang nằm mơ chứ.”

Hắn đưa tay nắm lấy tay đồng bạn, vội vàng nói: “Nhanh, mau đánh ta một cái, ta sao cảm giác không chân thực như vậy?”

Tên đồng bạn mập mạp cũng si mê nhìn chăm chăm bên sườn Vương Tĩnh Thần, vẻ mặt ngờ ngác nói: “Nếu như là nằm mơ, ta tình nguyện không tỉnh lại.”

Trên trán Vương Tĩnh Thần hiện lên một tia hắc tuyến, nhưng mà xuyên thấu qua mọi người nhìn thấy thân ảnh cứu thiếu niên kia, lập tức hưng phấn chạy tới.

Dương Thiên nhìn Trịnh Lệ Lệ, lại dậm miệng mở miệng: “Chúng ta chia tay đi, sau này người đừng dây dưa với ta nữa.”

Dứt lời, thiếu niên tùy tay đem Vương Tĩnh Thần vừa vặn chạy đến bên cạnh hẳn ôm một tay vào trong ngực, nhìn chăm chăm Trịnh Lệ hơi hơi kinh ngạc mở miệng: “Cô ấy mới là bạn gái của ta, còn cô... không xứng!”

Trịnh Lệ hóa đá.

Chuyện gì xảy ra vậy?

Nàng tới đây là muốn quăng Dương Thiên đi chứ không phải bị Dương Thiên quăng.

Hơn nữa, điều làm cho nàng khó tiếp nhận nhất chính là, sau khi nam tử vô dụng này quăng nàng đi, liền thu nhận Giáo Hoa Vương Tĩnh Thần.

Vương Tĩnh Thần là ai? Đó chính là hoa hậu giảng đường số một công nhận,

Hơn nữa từ trước đến nay còn chưa có ai có thể ngăn cản dung nhan thanh thuần xinh đẹp của nàng.

Mọi người cũng hoàn toàn đánh mất năng lực suy nghĩ.

Dương Thiên ném Trịnh Lệ đi.

Được rồi, là có chút kỳ lạ, nhưng mà còn có thể chấp nhận.

Nhưng kế tiếp Dương Thiên đem Vương Tĩnh Thần ôm vào trong ngực, nói đối phương mới là bạn gái của hắn, tất cả mọi người phải hoài nghi nhân sinh.

Cái này giống như là một cục đá, khơi dậy ngàn tầng bọt nước.

Tất cả mọi người không thể tin được đây là sự thật.

Ngay cả Vương Tĩnh Thần cũng có cùng ý tưởng, nàng không ngờ được ân nhân lại ở lúc này nói đùa như vậy với nàng, nàng ngay cả tên của ân nhân cũng không biết a.

Vương Tĩnh Thần sắc mặt đỏ bừng đang muốn giãy dụa, lại nghe thiếu niên ở bên tai nhẹ giọng nỉ non: “Giúp ta việc này, sắm vai bạn gái của ta một phút đồng hồ. Ah, tên của ta là Dương Thiên.”

Sáng nay Dương Thiên đã nói với nàng, chỉ cần nàng đến lớp 6, liền nói tên của mình cho nàng.

Vương Tĩnh Thần thông minh, nghe mọi người chung quanh mơ hồ đàm luận lập tức hiểu rõ tất cả.

Nàng nhẹ nhàng gật đầu. Hai tay tự nhiên ôm lấy cánh tay Dương Thiên, tự nhiên giống như ngày hôm qua.

Sau đó, tiến lên một bước, kiêu ngạo hừ một tiếng, ngạo nghễ mở miệng với Trịnh Lệ đang ở đối diện bọn họ: “Dương Thiên

là của ta, người không xứng trở thành bạn gái của hấn.”

Toàn thân nữ hài tản ra hào quang tự tin, bảo vệ Dương Thiên ở sau lưng, nhìn chăm chăm vào trong giọng nói trong trẻo của Trịnh Lệ Lệ, lộ ra khí phách.

Giống như đang tuyên cáo mình có được chủ quyền của Dương Thiên.

Thật ra nữ hài cũng không phải coi trọng hấn, làm như vậy chỉ là muốn giúp hấn.

Bởi vì ngày hôm qua Dương Thiên xuất hiện vào lúc nàng tuyệt vọng nhất.

Hấn giống như bạch mã vương tử cứu nàng, kéo nàng từ trong bóng tối về phía ánh sáng!

Ân nhân chịu nhục, nàng há có thể ngồi yên không để ý tới?

Trịnh Lệ Lệ nhìn Vương Tĩnh Thần, đối phương quá mức hoàn mỹ, nàng ở chỗ này chỉ cảm thấy tự ti mặc cảm.

Gia thế, dung mạo, học tập giỏi, cái gì nàng cũng không sánh bằng Vương Tĩnh Thần.

Nàng không rõ Vương Tĩnh Thần xuất chúng như vậy làm sao lại coi trọng tên phế vật Dương Thiên này, nhưng mà bây giờ nàng đã thành trò cười của tất cả mọi người, ở lại tiếp tục cũng là tự rước lấy nhục.

Trước khi đi Trịnh Lệ đã nói với Dương Thiên một câu đe dọa: “Dương Thiên, Chu Lập sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Nhìn bóng lưng chật vật của Trịnh Lệ, Dương Thiên nở nụ cười.

Hấn đôi mắt băng hàn tự nói.

“Ta có muốn buông tha hấn đâu?”

Nói xong nhìn nữ hài trước mắt mang theo nụ cười mỉm, nàng đang kiêu ngạo giơ lên cái cổ ngọc ngà.

Dương Thiên mỉm cười với hấn, sau đó nghiêm túc mở miệng: “Ta cảm tạ chuyện hôm nay trước, ta có thể đáp ứng ngươi một chuyện, bất luận là gì, cho dù ngươi có muốn ngồi sao trên trời, ta cũng sẽ giúp ngươi hái xuống.”

Hắn nói cũng không phải khoác lác, thân là Phá Thiên Tiên Đế đến việc nghịch chuyển thiên địa quy tắc đều có thể, còn có cái gì đối với hắn mà nói là việc khó?

Khuôn mặt xinh đẹp của Vương Tĩnh Thần hơi đỏ lên.

Nàng cho rằng Dương Thiên đang trêu chọc nàng, vì vậy cười cười cũng không để lời hứa hẹn này ở trong lòng.

“Không sao, so sánh với ân tình ngày hôm qua, ta đây chỉ là tiện tay mà thôi.”

Nói xong, trong đôi mắt đẹp trong suốt mang theo một chút ý cười: “Thì ra tên của ngươi là Dương Thiên, thật là tên hay.”

Nàng đưa bộ y phục đang ôm trong ngực cho Dương Thiên nói: “Thật ngại quá, hôm qua làm bẩn y phục, hôm nay ta đã giặt khô rồi đưa cho ngươi, thời tiết lạnh không nên để lạnh.”

Vương Tĩnh Thần vô cùng săn sóc, Dương Thiên tiếp nhận y phục mặc lên người.

Đôi phương tắm rửa vô cùng sạch sẽ, quần áo có loại cảm giác rục rở hần lên, hơn nữa sau khi mặc vào, mơ hồ ngửi được mùi thơm cơ thể say lòng người trên người đối phương.

Dương Thiên nói lời cảm tạ lần nữa, mà Vương Tĩnh Thần vốn muốn ở lại lâu một chút, nhưng nhìn thấy ánh mắt khác thường của mọi người, lập tức đỏ bừng mặt, cuống quýt nói một câu lần sau gặp lại vội vàng rời đi.

Nàng sợ nếu còn tiếp tục ở lại sẽ gây thêm phiền phức cho Dương Thiên.

Dương Thiên trở lại phòng học, tất cả mọi người nhìn hắn, vẻ mặt đều thay đổi.

Ném Hoàng Bình xuống dưới lầu, quăng Trịnh Lệ Lệ đi, ôm Hoa Vương Tĩnh Thần vào trong ngực, nói đối phương là bạn gái của hắn.

Quan trọng nhất là Vương Tĩnh Thần lại không phản kháng, cũng không phản bác.

Trời ạ, mọi người đều sắp phát điên rồi, chuyện gì thế này? Vị Đại Thần nào có thể giải thích rõ ràng?

Đồng Kiệt vô cùng hưng phấn, nhìn Dương Thiên hỏi: “Huynh đệ thật lợi hại, Đại Giáo Hoa mà ngươi còn có thể ôm vào trong lòng ah! Thành thật khai báo, ngươi rốt cuộc đã cho nàng thuốc mê gì?”

Dương Thiên cười lắc đầu, không nói gì.

Trong lớp ba, Trịnh Lệ Lệ khóc lóc ngồi trên đùi Chu Lập kể lại chuyện vừa rồi: “Ngươi nên làm chủ cho ta, ta bị tên vô dụng đó hất đi rồi, sau này mặt mũi của ta để chỗ nào.”

Chu Lập cười lạnh nói: “Ngươi yên tâm, một tên phế vật mà thôi, ta nhất định phải khiến hắn quỳ xuống xin lỗi ngươi.”

Chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm, không bao lâu, một thiếu niên dung mạo tuấn lãng lo lắng đi tới lớp ba, đến chỗ Vương Tĩnh Thần ngồi bên cạnh hỏi: “Tĩnh Thần, đây là thật sao? Ngươi thật sự trở thành bạn gái của tên bất lực kia.”

Vương Tĩnh Thần bỏ bài tập qua một bên, thanh âm trong trẻo lạnh lùng: “Đỗ Hạo, thứ nhất, lần sau mời ngươi xưng hô tên đầy đủ của ta, ta là Vương Tĩnh Thần.”

”Thứ hai, Dương Thiên không phải kẻ bất lực, ở trong mắt ta hắn chính là đại anh hùng.

”Thứ ba, ta có phải đi cùng hắn hay không, mắc mớ gì tới ngươi?”

Đỗ Hạo lạnh mặt, hàm răng nghiến chặt, hắn cả giận nói: “Được, nếu ngươi đã không trả lời, ta đây liền tự mình đi hỏi hắn, ta cũng muốn xem tên vô dụng kia rốt cuộc có dám thừa nhận hay không.”

Dứt lời, xoay người rời đi.

Vương Tĩnh Thần nóng nảy, đang muốn tiến lên ngăn Đỗ Hạo lại, lại bị mình cùng bàn kéo lại không tha.

“Phương Lôi Lôi, ngươi mau buông tay, Dương Thiên gặp nguy hiểm a.”

Chương 6 - Ai cường thế hơn ai?

Lớp sáu, lão sư nghiêm túc giảng toán trên bục giảng, Dương Thiên lại ném quyển toán đã đọc thuộc lòng sang một bên.

Vừa lúc đó, chỉ nghe một tiếng cửa oành thật lớn bị đột nhiên đá văng.

Lão sư môn số học giật mình, cô đầu mắt hỏi: “Người là ai? Lớp nào? Chúng ta đang đi học ah, người muốn làm gì?”

Đỗ Hạo lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn nói: “Câm miệng, nếu không ngày mai người thu dọn đồ đạc cút đi.”

Hắn có bối cảnh thâm hậu, số lượng lão sư bởi vì hắn mà bị khai trừ đã vượt qua một tay.

Lão sư số học rụt cổ lại, sắc mặt đỏ lên không phản bác, học sinh học trung học có một phần nhỏ là người mà thầy giáo như nàng không thể trêu vào.

Đỗ Hạo nhìn mọi người, giọng nói trầm trầm: “Ai là Dương Thiên, lăn ra đây cho ta.”

Nắm đấm của hắn đập vào cửa, phát ra tiếng vang kịch liệt, mà đi tới trên bục giảng, một đôi mắt lạnh như băng nhìn chăm chú vào tất cả mọi người: “Là nam nhân, hãy đứng ra cho ta.”

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào Dương Thiên. Dương Thiên nhướng mày, khép sách giáo khoa lại đứng lên.

“Rất tốt, đủ rồi!”

Đỗ Hạo lạnh lùng nhìn Dương Thiên: “Có dám đi ra cùng ta hay không.”

Ở đâu cũng có tên hề nhảy nhót. Dương Thiên thở dài một hơi, sau đó trong mắt lóe lên tia sáng lạnh.

Thật sự coi ta trở thành phế vật kiếp trước, mặc cho các người ức hiếp hay sao?

Hắn đang muốn đi ra ngoài, Đồng Kiệt vội vàng kéo hắn lại, có chút sợ hãi nói: “Hắn là Đỗ Hạo, toàn bộ Cao Tam đều sợ hắn, ngươi không nên đi ra ngoài.”

Dương Thiên cười khinh thường nói: “Hắn? Tồn tại như con kiến, có tư cách gì khiến ta sợ?”

Hắn là Phá Thiên Tiên Đế, từng giao thủ với người bất tử bất diệt, làm sao có thể sợ tiểu tử vặt mũi chưa sạch trước mắt này?

Dương Thiên cần tạo ra một uy tín, một cái để tất cả mọi người không dám đắc tội uy tín của hắn.

Dưới ánh mắt hoặc cười nhạo hoặc hoảng sợ của mọi người, Dương Thiên đi ra khỏi phòng học, chấp tay mà đứng ở trước mặt Đỗ Hạo.

Đỗ Hạo nhìn Dương Thiên cười khẩy nói: “Dương Thiên? Người chính là kẻ vô dụng nổi danh nhất trong toàn bộ Cao Tam? Hay là tuyên bố Vương Tĩnh Thần là bạn trai của ngươi?”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt, nhìn hắn một cái, thanh âm bình tĩnh: “Có liên quan gì đến ngươi?”

Sắc mặt Đỗ Hạo trở nên khó coi, hắn ta nắm chặt nắm đấm, lạnh lùng quát: “Có liên quan gì đến ta? Người có biết ta là ai không?”

Dương Thiên thờ ơ mở miệng: “Người ngay cả bản thân là ai cũng không biết, thì làm sao ta biết được?”

Đỗ Hạo lửa giận dâng lên, không nói nhiều lời, nhắc nắm đấm lên muốn đánh tới.

Dương Thiên bình tĩnh giơ tay lên, nắm lấy nắm đấm của Đỗ Hạo, sau khi dùng sức khẽ hừ một tiếng nhưng đối phương không kêu thảm một tiếng.

Xem ra là một kẻ cứng đầu.

Trong mắt Dương Thiên hiện lên một tia hàn quang, lại dùng sức, đối phương trực tiếp quỳ trên mặt đất, hạt mồ hôi trên trán không ngừng rơi xuống, vẻ mặt thống khổ.

“Còn dám quấy nhiễu ta, ta liền ném ngươi từ trên lầu xuống.”

Giọng nói của Dương Thiên vô cùng lạnh lùng, đôi mắt đen nhánh tỏa ra ánh sáng sát phạt.

Sắc mặt Đỗ Hạo rốt cục lộ ra hoảng sợ, nhìn thiếu niên gầy yếu trước mặt, hắn lại không chút nghi ngờ lời nói của đối phương.

Dương Thiên gọn gàng, vút Đỗ Hạo ở hành lang bình tĩnh trở lại phòng học.

Ánh mắt của bạn học đều nhìn về phía hắn, cảm giác thiếu niên này hôm nay không giống người thường, đây chính là Đỗ Hạo a, là nhân vật có thể dậm chân một cái đều có thể chấn động, nhất là trong nhà còn có bối cảnh thâm hậu.

Đồng Kiệt vẻ mặt lo lắng, lần nữa móc ra toàn bộ gia sản của hắn, vẻ mặt cầu xin nói: “Dương Thiên, ca ca, huynh là ca của ta được hay không, chúng ta ra ngoài trốn vài ngày đi, chờ qua náo nhiệt huynh trở về.”

Dương Thiên khẽ cười, có chút cảm động.

Hắn cho đối phương một ánh mắt yên tâm nói: “Yên tâm đi, không có việc gì, từ nay về sau ta sẽ bảo kê ngươi.”

Đồng Kiệt tròn trắng mắt, không coi chuyện này ra gì.

Hai người là huynh đệ khó khăn, ngày thường đều là do mình chiếu cố hắn.

Đang lúc giáo viên số học định giảng bài lần nữa, cửa lại bị đẩy ra.

Một cô gái xinh đẹp, vô cùng lễ phép xin lỗi giáo viên toán, nói tìm Dương Thiên có việc.

Cô nàng này không phải ai khác chính là Vương Tĩnh Thần.

Cũng không thể không nói mỹ nữ đãi ngộ thật không tệ, nhất là hoa khôi, càng quan trọng hơn là còn lễ phép như vậy.

Lão sư số học nhẹ nhàng gật đầu, để Dương Thiên đi ra ngoài một chuyến.

Dương Thiên hơi kinh ngạc vì sao Vương Tĩnh Thần lại tới đây, nhưng sau đó dưới ánh mắt hâm mộ ghen ghét của mọi người, hắn đi ra khỏi phòng học.

Thiếu niên đứng trước mặt Vương Tĩnh Thần, nhìn trên trán trơn bóng tràn ra mồ hôi mịn, bàn tay nhỏ bé bóp eo thon, cả người tựa hồ bởi vì chạy trốn kịch liệt mà lộ ra có chút mỏi mệt.

Khoảng cách giữa hai người không tính là xa, Dương Thiên có thể rõ ràng ngửi được mùi thơm tươi mát phát ra từ trên người đối phương.

“Người tìm ta có việc?” Dương Thiên nghi hoặc hỏi.

Vương Tĩnh Thần lau mồ hôi trên trán, nhẹ nhàng hỏi với giọng lo lắng: “Vừa rồi Đỗ Hạo tìm ta, nói muốn tìm người gây phiền toái, ta sợ người gặp chuyện nên nhanh chóng tới xem.”

Thì ra bởi vì cái này, tâm của nữ hài nhìn ra được rất thiện lương.

Dương Thiên cười lắc đầu nói: “Không sao, sau này hẳn không dám nữa.”

Vương Tĩnh Thần không nghe ra ý tứ trong lời nói, hốc mắt nàng đỏ lên, cúi đầu yếu ớt nói: “Xin lỗi, đều do ta.”

Dương Thiên một mặt im lặng, sự tình vốn do hắn khơi mào, chính người tự trách mình có ý gì?

Bất đắc dĩ, nhìn cô gái nhỏ sắp khóc, thiếu niên vỗ vai hắn, liên tục nhẹ nhàng an ủi.

Đến cuối cùng, khuôn mặt cô gái nghiêm túc mở miệng nói: “Hắn nếu còn dám tìm người làm phiền người nhất định phải nói cho ta biết, ta sẽ không bỏ qua cho hắn.”

“Ừm!” Dương Thiên bất đắc dĩ gật đầu, tiếp nhận ý tốt của nữ hài.

Mặc dù với năng lực của hắn, mãi mãi cũng không dùng đến.

Quay lại phòng học, Dương Thiên dùng thời gian một ngày để học tập.

Hắn đọc nhanh như gió, đọc hết toàn bộ thư tịch từ cao nhất đến cao tam một lần, triệt để vững chắc tất cả tri thức cấp ba.

Hiện tại nếu như hắn tham gia khảo thí, toàn bộ các loại học bá hẳn là không ai có thể so sánh được với hắn.

Dương Thiên men theo ký ức kiếp trước về tới ký túc xá.

Ký túc xá là bốn gian, ba người bạn cùng phòng đã trở về.

Dương Thiên nhẹ nhàng đẩy bọn hắn ra, ánh mắt ba người nhất thời đều nhìn sang.

“U a, xem là ai trở về.”

Người nói chuyện chính là Lương Khang, cửa hàng thượng hạng của Dương Thiên, dáng người gầy yếu, giờ phút này ngoài cười nhưng trong không cười nhìn hắn.

Kiếp trước tiểu tử này đã ức hiếp hắn không ít, Dương Thiên Khả một bút cũng nhớ kỹ.

“Đồ vô dụng, đứng ngây ra đó làm gì? Không phải lão tử đã nói người chuyển ký túc xá sao, sao, coi lời của lão tử như gió thoảng bên tai sao?”

Dương Thiên nghe được câu này, ánh mắt nhìn sang, là một mập lùn mập mạp.

Tên là Chu An, có chút khí lực, tâm tình thường xuyên không tốt lấy hắn ra trút giận. Lúc trước Dương Thiên mỗi lần đều bị hắn đánh cho mình đầy thương tích.

Vị bạn cùng phòng thứ ba không nói gì, nhưng tuyệt đối không thể khinh thường hắn, bởi vì hắn là người hung ác nhất cả ký túc xá, Tô Hưng.

Hắn là lão đại của hai người, trong nhà rất có tiền, đang chơi máy tính có giá trị xa xỉ, rửa chân.

Thấy Dương Thiên đến, Tô Hưng Ngạo mở miệng “Tới đây, lau chân giúp ta, rửa chân cũng đồ luôn.”

Ba người trong ký túc xá cả ngày lấy hắn ra hành hạ, nhất là Tô Hưng, mỗi ngày đều bắt hắn rửa chân không nói, lại còn dùng quần áo hắn giặt làm khăn lau chân.

Nhục nhả bậc này dù đã qua ba trăm năm, Dương Thiên vẫn cảm thấy hận ý của mình không hề giảm bớt chút nào.

“Các bạn cùng phòng, đã lâu không gặp!”

Trong đôi mắt Dương Thiên Cường hiện lên một tia lãnh ý chào hỏi.

Mấy người không hề nhận ra được sự khác thường của thiếu niên, cũng không nhìn ra thiếu niên trước mặt đã không còn là kẻ vô dụng.

“Lão Đại của chúng ta bảo người đi rửa chân nước người không nghe thấy sao?” Sắc mặt Chu An âm trầm kéo thân thể mập mạp đi tới, muốn túm cổ áo Dương Thiên kéo hẳn qua.

Nhưng mà, làm cho hẳn ngoài ý muốn, Dương Thiên trực tiếp nắm lấy cổ của hắn, nhắc bổng thân thể hai trăm cân thể trọng của hắn lên.

“Người người người người... Người buông tay cho lão tử, kẻ vô dụng, người muốn chết sao? Nếu không buông tay ta sẽ không bỏ qua cho người.”

Chu An dùng sức giãy dụa, trong đôi mắt đặc biệt có một tia kinh hãi.

Tên hèn nhát yếu đuối bị bọn họ bắt nạt khắp nơi này lại có thể nhắc tới hắn, điều này sao có thể?

Dương Thiên cười lạnh một tiếng, ánh mắt đối diện với Chu An: “Người cho rằng, ta sẽ bỏ qua cho người sao?”

Có ý gì đây?

Chu An sửng sốt, Lương Khang cùng Tô Hưng cũng đều nhìn lại.

Sau đó, chỉ thấy Dương Thiên ném Chu An lên tường, Chu An lập tức đầu rơi máu chảy, sau khi ngã xuống đất, thân thể mập mạp cuộn tròn không ngừng gào thét thảm thiết.

“Người muốn tìm chết?” Lương Khang thấy cảnh này vừa sợ vừa giận trực tiếp nhảy xuống giường, nhưng không đợi hắn động thủ, Dương Thiên đã tát vào mặt hắn một cái.

Hắn kêu thảm một tiếng, mặt nhanh chóng sưng lên, hàm răng đều bị lực đạo to lớn này đánh rụng hai cái.

Tô Hưng thấy cảnh này thì mí mắt nhảy dựng, điên rồi, tên vô dụng này chắc chắn là điên rồi.

Hắn vừa định đứng lên, lại bị Dương Thiên đi đến bên cạnh hắn đưa tay ấn xuống.

“Cần ta đổ nước rửa chân không?”

Giọng nói của Dương Thiên rất lạnh.

Tô Hưng không sợ hãi kêu gào nói: “Dương Thiên cũng biết trong nhà ta rất có tiền, chộc ta nhất định ngươi không có kết cục tốt.”

Dương Thiên mắt điếc tai ngơ, trực tiếp đem đầu Tô Hưng đặt trong chậu rửa chân.

Tô Hưng đang giãy dụa, nhưng lại bị lực đạo cực lớn sau gáy gắt gao ngăn chặn, trong kinh hoảng uống vào không ít nước rửa chân.

Sau một lúc lâu, nhìn Tô Hưng càng ngày càng nhỏ, Dương Thiên mới buông tay.

Sau đó, ánh mắt lạnh như băng tiếp tục nhìn hắn, hỏi lần nữa: “Cần nước rửa chân không?”

Tô Hưng bị sắc đến nước mắt cũng trào ra, tròn mắt đỏ bừng cả lên, cả giận nói với Dương Thiên: “Đồ vô dụng, ngươi xong đời này, ta cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

“A!”

Dương Thiên gạt đầu, sau đó đặt Tô Hưng vào chậu rửa chân. Thời gian trôi qua còn lâu hơn lần trước, gần như khiến hắn chết đuối trong chậu rửa chân.

“Cần ta đổ nước rửa chân không?”

Dương Thiên thả hắn ra, giọng điệu bình tĩnh lần thứ ba đặt câu hỏi.

Tô Hưng sợ hãi lắc đầu, thân thể không ngừng run rẩy nói: “Không, không cần, ta tự làm ngược lại, van cầu ngươi buông tha cho ta được không.”

Tô Hưng thống khổ chảy nước mắt, vừa rồi hắn cảm giác mình đã rời khỏi bờ vực của cái chết. Chỉ cần qua mấy tức thời gian nữa, hắn sẽ bị chậu nước rửa chân này chìm chết đuối.

Dương Thiên gạt đầu buông tha cho hắn.

Mà lúc này, Chu An tìm được dao găm trong ngăn kéo, đang đi về phía hắn...

Chương 7 - Trả lời ta!

Dương Thiên không lùi mà tiến, đi về phía Chu An đang nắm đao.

Chu An tìm được đao, sau khi nắm trong tay tự tin hơn.

Thấy Dương Thiên muốn chết đi tới, đầu tiên là sửng sốt, sau đó thấp giọng gầm lên: “Dương Thiên, ngươi cho rằng ta không dám chọc ngươi sao? Ngươi có biết bối cảnh trong nhà Tô Hưng, hấn là lão đại của ta thì cho dù ta có chọc ngươi cũng không việc gì.”

Dương Thiên mắt đét tai ngơ, từng bước từng bước đi về phía Chu An.

Chu An bị chọc giận, con mắt đỏ bừng gầm nhẹ: “Ngươi mà còn đi lên một bước, ta liền động thủ.”

“Nói nửa ngày, ngươi vẫn không dám động thủ, hai người chúng ta rốt cuộc ai là kẻ nhu nhược? Ai là kẻ bất lực?”

Dương Thiên cười lạnh một tiếng, trong đôi mắt không có chút sợ hãi nào.

“Chết đi cho ta.” Chu An bị chọc giận triệt để, cầm đao đâm tới.

Không biết tự lượng sức!

Đôi mắt Dương Thiên rét run, nếu đôi phương thật sự dám tới, hiển nhiên là không có ý định lưu tình.

Đã như vậy, hấn cũng không cần phải lưu thủ.

Dương Thiên chớp động thân hình, chớp mắt đã xuất hiện trước người Chu An, tiên nguyên yếu ớt vận chuyển quanh thân, bắt lấy cánh tay đối phương đột nhiên vận một cái.

Một tiếng răng rắc rợn tóc gáy vang lên.

Lương Khang và Tô Hưng neho mắt, hoảng sợ nhìn Dương Thiên.

“A!”

Chu An thống khổ kêu thảm thiết, cánh tay cầm đao của hắn bị Dương Thiên Sinh bẻ gãy, nằm trên mặt đất ôm lấy cánh tay bị thương, máu tươi chảy đầy đất.

Dương Thiên giống như là làm một chuyện nhỏ không đáng kể, quay đầu, con người bình tĩnh nhìn về phía Lương Khang.

Khóe mắt Lương Khang co rúm kịch liệt, bị Dương Thiên nhìn chằm chằm vào khiến gã cảm thấy giống như bị sói đói hung tàn theo dõi, toàn bộ thân thể sợ tới mức không ngừng run rẩy.

Chân hắn mềm nhũn, trực tiếp quỳ xuống sợ hãi cầu xin tha thứ nói: “Dương Thiên, tất cả mọi người đều là bạn cùng phòng, người buông tha cho ta được không?”

Dương Thiên cười, cười rất lạnh.

“Nếu như người thật coi ta là bạn cùng phòng, trước đó vì sao luôn khi dễ ta? Lúc trước túm tóc của ta tát tai ta, người tựa hồ rất hưởng thụ a.

Lương Khang run lên, nước mắt chảy xuống sợ hãi khóc nói: “Ta sai rồi, ta thực sự sai rồi.”

Nhìn đối phương khóc ròng ròng, trong lòng Dương Thiên không có chút thương xót nào.

Nếu như hắn không trùng sinh, còn bị ba người được gọi là bạn cùng phòng này nhục nhã không ngừng nghỉ, vĩnh viễn không có ngày nổi danh.

Thiếu niên hừ lạnh một tiếng, giọng nói lạnh nhạt.

“Khi dễ người sợ bản hai tay của ta, nhưng ta cần một công đao của người!”

“Công đao?”

Lương Khang ngây ngẩn cả người, sau đó đại hỉ!

Hắn dùng sức tát mình một cái, vội vàng nói: “Ta cho người biết, hiện tại ta sẽ nói cho người.”

Lương Khang không ngừng tát mình, mỗi lần đều ác hơn, không bao lâu máu từ khóe miệng của hắn tràn ra.

Dương Thiên không nói gì, hắn không dám dừng lại.

Nhìn Tô Hưng rồi lại nhìn Chu An, hắn cảm thấy mình thật may mắn.

Dương Thiên không để ý đến hắn, lại đi tới trước mặt Tô Hưng, khẽ nhướn mày kiểng bình tĩnh mở miệng nói: “Tô Hưng, nhớ là người rất thích bắt ta phải rửa chân cho người, giờ ta đây lại giúp người một lần nữa được không?”

Tô Hưng sợ hãi lắc đầu.

Điên rồi, Dương Thiên nhất định là điên rồi.

Hắn thật sự sợ, không dám đắc tội Dương Thiên nữa.

Dương Thiên không để ý đến lời từ chối của hắn, bụng nước rửa chân lên, từ đầu Tô Hưng té xuống, mùi chua thối thắm ướt quần áo của hắn.

Ngay cả điện thoại di động giá trị xa xỉ và laptop kia cũng khó thoát khỏi, sau khi bốc lên một làn khói xanh thì trực tiếp bị màn đen che lại.

Tô Hưng giật mình, không phản kháng.

“Cút, sau này chân nào bước vào gian ký túc xá này, ta sẽ đánh gãy chân của người đó, nếu không tin có thể thử xem.”

Dù sao Dương Thiên đã sống ba trăm năm ở Huyền Thiên đại lục, làm việc thập phần trầm ổn, nếu đã báo thù ân oán trước kia coi như tan thành mây khói.

Giết bọn hắn, sợ bản tay của mình.

Ba người như được đại xá, té đài ra ngoài.

Dương Thiên thở ra một hơi trọc khí, nhìn hai tay của mình lần đầu tiên cảm giác được lực lượng là tuyệt vời như thế.

Bây giờ quay lại kiếp này, vận mệnh của hắn đã từng lạng lẽ thay đổi.

Có thể nắm giữ vận mệnh của mình thật tốt.

Hắn dò xét một phen, hiện tại vẫn là nhập môn Luyện Tinh Hóa Khí, hiện tại hắn chỉ mạnh hơn người bình thường một chút, nếu đụng phải đạn thì hắn không thể sống nổi.

Hiện tại quan trọng nhất là phải nhanh chóng tu luyện tới cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần.

Chỉ có đến cảnh giới này, Thất Thái Linh Lung Tháp của hắn mới có thể mở ra tầng thứ nhất, đến lúc đó mới có thể nhanh chóng tiến bộ, có thể thi triển pháp thuật siêu thoát phạm trù người, bước vào hàng ngũ tu tiên giả.

Thời gian còn lại cho hắn cũng không nhiều, hắn cần phải nhanh chóng hoàn thành lột xác, nếu không bị kịch ở kiếp trước sẽ tái diễn.

Dương Thiên khoanh chân ngồi xuống đất, miệng bắt đầu hô hấp thổ nạp.

...

Ngày hôm sau, cửa phòng bị đẩy ra, hai cảnh sát được Tô Hưng và Lương Khang dẫn tới.

Tô Hưng hận Dương Thiên thấu xương, nghiêng răng nghiêng lợi nói với cảnh sát bên cạnh: “Lý ca, chính là hắn đả thương Chu An, các người mau bắt hắn lại.”

Dương Thiên nhíu mày, xem ra đôi phương thật sự không muốn giải quyết như vậy.

Cũng tốt, nếu đôi phương muốn chơi, vậy mình liền chơi với đôi phương.

Một người trong đó giống như cảnh sát gầy gò lên tiếng: “Dương Thiên đứng không, ngươi đã cấu thành tình tiết phạm tội, bây giờ theo ta đi điều tra.”

Dương Thiên lãnh đạm nói: “Hình như ngươi không có tư cách bắt ta, tối thiểu ta phải nhìn thấy lệnh bắt giữ.”

Cảnh sát mập kia kinh ngạc nói: “Cậu là một học sinh trung học mà còn biết về lệnh bắt giữ, thật sự là không đơn giản, hơn nữa nhìn thấy chúng ta còn tỏ ra bình tĩnh như vậy nhất định là một tên đã từng có lịch sử phạm tội, hôm nay nói thế nào cũng phải đi theo chúng ta một chuyến.”

Dương Thiên ánh mắt lạnh lẽo nói: “Nếu như ta nói không thì sao?”

“Không phải do ngươi đồng ý hay không đồng ý.” Tên gầy cười ruồi đưa tay ra muốn tóm lấy Dương Thiên.

“Muốn chết!” Dương Thiên Nộ Nhiên nắm lấy cổ tay người gây không ngừng dùng sức.

“A!” Người gây lập tức rút thảm một tiếng, cảm giác cổ tay của mình giống như bị kim sắt kẹp lấy.

Trên mặt cảnh sát mập hiện lên một mảng thịt mỡ, run rẩy rút ra cảnh côn, tức giận nói: “Tốt, dám đánh lên cảnh sát, chán sống rồi.”

Khi hắn dùng cảnh côn đánh về phía Dương Thiên, đột nhiên cảnh côn biến mất trong tay hắn. Hắn dụi mắt nhìn một cái, lập tức giật nảy mình, bởi vì cảnh côn của mình không biết từ lúc nào đã chạy đến trong tay đối phương.

Hơn nữa một côn này tựa hồ đập tới đầu của mình.

Cảnh sát mập rất hiểu rõ uy lực của côn dùng cho cảnh sát, nếu như đập vào đầu hắn, nhất định sẽ bị đánh trọng thương.

Trong tuyệt vọng của hắn, một giọng nói ôn nhu vang lên: “Dương Thiên, dừng tay!”

Dương Thiên nghe được đạo thanh âm này, toàn thân run lên, sau đó thần sắc trở nên phức tạp dừng tay lại.

Cảnh sát mập nhìn cảnh sát trên trán dừng lại, khó khăn nuốt nước bọt, thân thể buông lỏng, trực tiếp ngồi liệt trên mặt đất.

Dương Thiên cũng buông cảnh sát gây ra, ánh mắt dừng lại trên người nữ tử đứng ngoài cửa.

Nàng thanh nhã phong vận, không có thêm đồ trang sức, ba ngàn tóc đen tự nhiên rủ xuống, thanh tú trang nhã, dung mạo tú lệ, làn da trắng nõn, mơ hồ lộ ra một tia hồng nhạt, đôi mắt đẹp rất sáng, rất trong suốt, giống như là một dòng suối trong vắt.

Hàn Hương Ngưng, là lão sư vừa nói chuyện với hắn.

Chỉ có mình nàng đối xử tốt với mình!

Nàng dịu dàng, thiện lương là nữ thần trong lòng tất cả học sinh, đương nhiên cũng bao gồm Dương Thiên hắn.

Hàn Hương ngưng trọng nhìn Dương Thiên một cái, trong đôi mắt mang theo an ủi, sau đó dùng thân thể yếu đuối của mình bảo hộ hắn ở phía sau.

Cô hỏi cảnh sát béo: “Vừa rồi tôi nghe hai vị cảnh sát tới đây bắt người, không biết học sinh của tôi phạm vào chuyện gì?”

Cảnh sát gầy gò cả giận nói: “Cố ý đả thương người, hấn còn đánh cảnh sát nữa.”

Hàn Hương Ngưng ôn nhu cười cười hỏi: “Dương Thiên là đệ tử tốt, hấn chưa bao giờ đi gây chuyện, các người nếu không đem hấn bức bách, hấn lại làm sao có thể tập kích cảnh sát.”

Dừng một chút, nàng lại mở miệng: “Nếu như các người vô duyên vô cớ xuất hiện ở chỗ này, học sinh của ta làm sao có cơ hội đi đánh cảnh sát chứ.”

Cảnh sát mập cười lạnh nói: “Hay cho một lão sư lành lợi miệng lưỡi, chúng ta là cảnh sát nhân dân, nếu học sinh của người không phạm sai lầm, chúng ta ăn no rừng mỡ đến đây bắt hấn sao?”

Hàn Hương Ngưng nhìn Tô Hưng một cái, cau đôi mi thanh tú hỏi: “Tô Hưng, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Người nói cho lão sư nghe một chút.”

Tô Hưng cúi đầu mở miệng nói: “Đêm qua Dương Thiên không biết phát điên cái gì, cắt đứt tay bạn cùng phòng của ta là Chu An, đuổi chúng ta ra ngoài, hiện tại Chu An vẫn còn ở bệnh viện.”

“Nói vậy, Dương Thiên trung thực như vậy làm sao có thể làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy.”

Hàn Hương Ngưng nổi giận.

Nàng vô cùng hiểu Dương Thiên, đối phương là một học sinh trầm ổn chất phác, bị khi dễ còn sẽ không phản kháng, điều này làm cho nàng vô cùng đau lòng.

Ngược lại là Tô Hưng, ỷ vào việc nhà có tiền đi khắp nơi bắt nạt Dương Thiên.

Không chỉ một lần nàng nhìn thấy Tô Hưng khi dễ Dương Thiên, cho nên Hàn Hương Ngưng không tin lời của hấn nói một câu.

Cảnh sát mập nhìn Hàn Hương với vẻ mặt quái gở, khó chịu nói: “Đừng nói vậy, chờ ta đưa hấn vào cục cảnh sát hỏi một

câu là biết. Người tránh ra cho ta, nếu không ta sẽ làm phiền người công vụ bắt người đi.”

Hắn vô cùng phách lối, hoàn toàn quên mất vừa rồi là ai lên tiếng cứu hắn.

Chương 8 - Thẩm vấn lão sư.

Cảnh sát gây lạnh lòng kiều ngạo nói: "Tiểu tử, ta khuyên người nên đi theo chúng ta, nếu không sẽ bị đau khổ da thịt."

“Hừ!”

Dương Thiên hừ lạnh một tiếng, đôi mắt phát lạnh, đang muốn ném hai người xuống Hàn Hương Ngưng lại đi trước hắn một bước.

Tuy rằng tiểu tử này bề ngoài ôn hòa, nhưng nội tâm lại vô cùng kiên cường.

Nàng cau đôi mi thanh tú không chút luống cuống, nhìn chăm chú vào cảnh sát, quát: “Dương Thiên là học sinh của ta, nếu người muốn mang hắn đi, vậy thì mang ta đi đi, ta cũng muốn xem rốt cuộc các người làm ra được điều gì.”

Dương Thiên vô cùng bất đắc dĩ, tiểu tử này mặc dù hảo tâm, nhưng lần này lại khiến hắn lâm vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Hắn không đành lòng cự tuyệt Hàn Hương Ngưng, đành phải đi theo cùng lên xe cảnh sát.

Bàn tay nhỏ bé mềm mại như ngọc của Hàn Hương nắm lấy bàn tay của Dương Thiên cười nói: “Dương Thiên đừng sợ, lão sư sẽ bảo vệ người”

Nghe được câu này, Dương Thiên cảm động đến hốc mắt hơi đỏ lên.

Đời trước, ngoại trừ người nhà của hắn, cũng chỉ có tiểu tử này đối với hắn tốt nhất.

Tới nơi, tên cảnh sát mập mập cười lên cực kỳ âm trầm, đưa Dương Thiên Quan vào một gian phòng riêng.

Hàn Hương Ngưng giương mắt, lấy điện thoại di động ra nói một chút tình huống với bạn thân.

Bạn thân tốt của nàng là đại đội trưởng cảnh sát hình sự, vốn không thể nhúng tay vào chuyện này, nhưng Hàn Hương Ngưng biết cha mẹ Dương Thiên chỉ là một gia đình bình thường ở Hoài huyện, không có bất kỳ quan hệ nào.

Nếu như nàng mặc kệ không hỏi, vậy Dương Thiên Thế tất sẽ bị bọn họ những người này khi dễ, nếu lưu lại vết bẩn vào lý lịch, vậy đời này coi như là hủy.

Tên khuê mật của Hàn Hương Ngưng là Hoa Yên Nhu, tuy rằng tên rất văn nhã nhưng kì thực là một đóa hoa cảnh sát cực kỳ bạo lực.

Nàng bị Hàn Hương Ngưng nhờ vả, muốn chiêu cô Dương Thiên không bị bắt nạt.

Vốn Hoa Yên Nhu cho rằng Dương Thiên vốn là một học sinh nhất gan.

Nhưng sau khi nàng nhìn thấy hồ sơ, nhất thời trợn mắt há hốc mồm.

Tiểu tử này căn bản không phải là một người đáng thương bị bắt nạt khắp nơi, mà là một nhân vật còn hung tàn hơn cả côn đồ.

Trong thời gian một ngày, hắn ném bạn học của mình từ trên lầu xuống, trở lại ký túc xá còn đánh gãy tay một học sinh, quả thực vô pháp vô thiên.

Quan trọng nhất là cái gì, tên khốn kiếp này cũng không biết đã cho khuê mật của mình là Hàn Hương Ngưng uống một loại thuốc mê gì.

Hoa Yên Nhu cầm tư liệu cho nàng xem, không nghĩ tới người bạn thân này lại cho rằng là có người vu oan Dương Thiên, cho nên càng thêm kiên định quyết tâm cứu Dương Thiên.

Còn nói nếu như nàng nếu như không giúp đỡ hai người thì không phải hảo khuê mật.

Điều này khiến Hoa Yên mặt mày đen thui, dự định không những không giúp Dương Thiên còn phải giáo huấn tên tiểu vương bát đản kia một chút.

Nàng nổi giận đùng đùng đi vào phòng thẩm vấn, nhìn thấy Dương Thiên đang nhắm mắt dưỡng thần, không hề cảm thấy sợ hãi.

Điều này hiển nhiên không để người của Cục Cảnh Sát vào mắt, Hoa Yên Nhu không khỏi càng thêm tức giận, oành một tiếng đập tay xuống bàn.

Nàng hí hóp đôi mắt đẹp, ngữ khí có chút lạnh lẽo nói: “Dương Thiên, lão sư của ngươi ở bên ngoài lòng nóng như lửa đốt, ngươi ở bên trong rất nhàn nhã a.”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt nhìn Hoa Yên Nhu một cái.

Chỉ thấy mái tóc đen của nữ tử này dài tới thắt lưng, làn da trong suốt sáng bóng, đôi mắt lạnh lùng như dòng suối trong vắt trên núi tuyết, sống mũi thẳng tắp, bờ môi đỏ như anh đào, trên người toát lên khí chất lạnh lùng cao ngạo.

Cô mặc đồng phục cảnh sát, bộ ngực đầy đặn gần như muốn xông phá quần áo, còn có eo thon mảnh khảnh, quả thực lúc nào cũng tràn ngập sức hấp dẫn khiến người ta phạm tội.

“Nhìn cái gì? Chưa thấy qua mỹ nữ!” Hoa Yên Nhu thấy Dương Thiên nhìn nàng chằm chằm, lửa giận càng lớn hơn.

“Ngươi và lão sư của ta có quan hệ gì?”

Mặc dù đôi phương đáng người ngạo nhân, nhưng Dương Thiên vẫn có thể giữ vững ánh mắt bình tĩnh.

Hắn có thể nhìn ra được, vị cảnh sát trước mắt này có quan hệ không tầm thường với Hàn Hương Ngung.

Hoa Yên Nhu vừa nghe Dương Thiên hỏi, tức giận vỗ mạnh bàn nói: “Dương Thiên, ngươi còn chưa nhận rõ tình huống hiện tại sao? Hiện tại ngươi là nghi phạm ta là cảnh sát, là ta muốn hỏi ngươi.”

“A!”

Dương Thiên gật đầu, kiếp trước hắn có một bạn thân cảnh sát, nói là bạn thân của Hàn Hương Ngung. Nếu như hắn đoán không sai, người trước mắt này chính là bạn thân đó ah.

Nghĩ đến đây, hắn đứng dậy hỏi: “Vậy ta có thể đi chưa?”

“Đi? Đi đâu đây, ngươi thành thành thật thật ngồi tiếp nhận câu hỏi của ta.”

Hoa Yên Nhu bị Dương Thiên Phế làm tức giận, nếu không phải đối phương tuổi còn nhỏ, không thiếu được bị nàng hung hăng sửa chữa một trận.

Dương Thiên nhún vai, lại lần nữa ngồi xuống.

Hoa Yên Nhu mở hồ sơ ra, cau mày hỏi: “Vì sao ngươi lại đem bạn học Hoàng Bình của ngươi từ trên lầu ném xuống?”

Dương Thiên nghi hoặc hỏi: “Ngươi nghe ai nói?”

Hoa Yên khế hừ nói: “Đây là Hoàng Bình tự mình khai ra, hơn nữa hai người bạn của hắn cũng có thể làm chứng.”

Dương Thiên hai tay vờn quanh không mảy không nhạt nói: “Vậy ngươi để hai người bạn của hắn gọi qua đây, ta tự mình đối chất với bọn hắn.”

“Còn không thừa nhận?”

Hoa Yên ôn hòa lạnh lùng nói: “Bọn họ ta đã mang tới, để ta xem ngươi còn狡 biện thế nào.”

Nàng lấy máy truyền tin ra nói vài câu, sau đó hai người bạn của Hoàng Bình run rẩy đi vào phòng hỏi.

Không giống với Dương Thiên bình tĩnh, hai người bọn họ hiển nhiên không trải qua loại tràng diện này, chân run lập cập.

Hoa Yên Nhu an ủi nói: “Không cần sợ, các ngươi nói cho ta biết, người ném Hoàng Bình xuống lầu có phải là Dương Thiên hay không?”

Hai người liếc nhau một cái, thấy đôi mắt Dương Thiên lạnh lùng nhìn bọn họ.

Bọn họ bị ánh mắt hung tàn như sói đói của Dương Thiên nhìn đến mức trong lòng dựng tóc gáy.

Hai người nuốt nước bọt nói: “Không phải, không phải Dương Thiên, Hoàng Bình là tự mình từ trên lầu ngã xuống, không liên quan đến Dương Thiên.”

“Đúng vậy, là Hoàng Bình không cẩn thận ngã xuống, lúc ấy chúng ta có thể làm chứng ở bên cạnh.”

“Các người...” Ngón tay ngọc thon dài của Hoa Yên chỉ vào hai người nổi giận nói: “Vừa rồi các người cũng không nói như vậy.”

“Đó là vừa rồi chúng ta nói sai.” Hai người lau mồ hôi lạnh trên trán.

“Vâng vâng vâng, vừa rồi chúng ta nói sai rồi, thật sự không liên quan đến Dương Thiên.”

Dương Thiên đuổi người một cái rồi mở miệng nói: “Cảnh Sát tử tử, tử xem, ta không có quan hệ gì, tử còn không thả ta đi.”

Hoa Yên dịu dàng đen mặt, nói: “Dương Thiên, người đã quên người bẻ gãy cánh tay bạn cùng phòng của người sao? Điểm này người cũng không thừa nhận?”

Dương Thiên gật đầu nói: “Ta thừa nhận điều này.”

Hoa Yên Nhu cười lạnh nói: “Thừa nhận là tốt rồi, người...”

Nàng còn chưa nói hết, Dương Thiên đã lấy điện thoại di động ra, phát một đoạn video.

Trong video, Chu An cầm dao đâm về phía hắn.

Hoa Yên Nhu lập tức ngây ngẩn cả người, nàng như thế nào cũng không nghĩ tới Dương Thiên sớm có chuẩn bị.

Tiểu tử này đối phó có chút khó giải quyết a.

“Phụ thân, người mau cứu Dương Thiên, hắn bị cảnh sát bắt đi.”

Vương Tĩnh Thần bấm điện thoại, thần sắc lo lắng đem sự tình nói lại một lần.

Đối diện điện thoại, Vương Liệt nhíu mày, trầm mặc một lát hỏi: “Hắn và người có quan hệ gì? Tại sao ta phải cứu hắn?”

Vương Liệt vô cùng áy náy với cô con gái này.

Từ khi bởi vì sai lầm của hắn dẫn đến thê tử chết đi, nữ nhi này chưa từng tha thứ cho hắn, càng đừng đề cập chủ động gọi điện thoại.

Nhưng lần này nàng vì một thiếu niên mà lần đầu tiên chủ động trò chuyện với hắn.

Hắn không thể không suy nghĩ nhiều.

Vương Tĩnh Thần cắn cắn môi đỏ, nghĩ đến thiếu niên đã từng ở thời điểm nàng tuyệt vọng nhất kéo hắn từ trong vực sâu ra.

Đối phương có việc, nàng không thể không hỏi.

“Hắn là bạn trai của ta, nếu hắn có chuyện gì ta sẽ bầu bạn với hắn.”

Giọng nói của cô gái run rẩy, mặt đỏ bừng trong điện thoại nói ra những lời này.

“Người... Ai!”

Vương Liệt nghe vậy, giống như già đi mười mấy tuổi.

Hắn lại lần nữa trầm mặc hồi lâu, sau đó mở miệng: “Ta có thể cứu hắn, nhưng hôm nay người nhất định phải dẫn hắn trở về, ta muốn gặp hắn một lần.”

Vương Liệt thẳng sống lưng, lúc này tản mát ra khí thế cường đại, ngữ khí lạnh lùng.

“Ta muốn xem rốt cuộc là dạng thiên chi kiêu tử gì có thể xứng đôi với nữ nhi của ta.”

Tuy rằng Vương Tĩnh Thần không muốn đáp ứng, nhưng mà bây giờ đã không có đường lui.

...

“Cảnh sát tử tử, xin hỏi ta có thể đi được chưa?”

Dương Thiên mỉm cười nhìn Hoa Yên Nhu.

“Quân vô lại!”

Hoa Yên Nhu siết chặt nắm đấm, tuy rằng nàng lớn hơn đôi phương mấy tuổi, nhưng mà thiếu niên trước mắt dường như so với cục trưởng của nàng đều trưởng thành hơn.

Đối mặt với hắn, Hoa Yên Nhu cảm giác một cỗ áp lực thật sự to lớn, điểm này rất khó tin.

Lúc này Hàn Hương Ngưng điện thoại của bạn thân của cô lại lần nữa gây áp lực cho cô.

Bất đắc dĩ Dương Thiên bẻ gãy cánh tay bạn cùng phòng của hắn làm chứng, hiển nhiên không thể định nghĩa là phạm tội.

Nhiều nhất cũng chỉ là phòng vệ quá mức mà thôi.

Nàng muốn mở còng tay Dương Thiên ra, nhưng phát hiện trên tay Dương Thiên đã không còn còng tay nữa.

Hoa Yên Nhu trợn mắt há hốc mồm, Dương Thiên cười cười, chỉ vào cái bàn bị còng tay khóa lại nói: ” Còng tay nhà các ngươi quá kém, ta chơi một chút không cần thận liên mở ra.”

“Không cần thận mở ra?”

Ngực mềm của Hoa Yên phập phồng dữ dội, suýt nữa thì hộc máu. Cái còng này được làm bằng thép, cho dù là một cái còng bình thường cũng không thể mở ra được, đúng là kém cỏi.

Nàng hung hăng trừng Dương Thiên một cái, có áp lực của khuê mật, Hoa Yên Nhu chỉ có thể từ bỏ.

Sau đó, hai người còn chưa ra ngoài, cục trưởng của Hoa Yên Nhu đã tự mình gọi điện thoại cho nàng, để nàng mặc kệ nguyên nhân gì đều phải thả Dương Thiên. Bởi vì người thiếu niên này có quan hệ với Vương Liệt đã từng ăn qua hai đạo hắc bạch ở Giang Thành.

“Tiểu tử, ẩn giấu rất sâu! Có thể đặt quan hệ với Vương Liệt!”

Hàm răng mềm mại của Hoa Yên nghiêng chặt. Tên khốn khiếp này nhìn như vô hại, kì thực cực kỳ nguy hiểm, khuê mật của nàng Hàn Hương Ngưng đều bị hấn lừa.

Mà Dương Thiên nghe vậy cau mày, Vương Liệt hình như là đại nhân vật của Giang Thành, hấn căn bản không có bất kỳ liên hệ gì với hấn, đối phương làm sao hảo tâm cứu mình?

Ra khỏi phòng hỏi, Hàn Hương Ngưng vội vàng chạy tới, cẩn thận kiểm tra Dương Thiên một phen, phát hiện không có thương thế, lúc này mới thở dài một hơi lo lắng hỏi: “Dương Thiên, nữ bạo lực kia không có khi dễ ngươi chứ?”

Danh xưng bạo lực nữ này, Hàn Hương Ngưng tự nhiên nói là Hoa Yên Nhu...

Chương 9 - Gặp gỡ phụ huynh.

Hoa Yên Nhu trợn trắng mắt nói với Hàn Hương Ngung: "Hương Ngung, tốt xấu gì ta cũng là bạn thân của ngươi, vậy mà ngươi lại nói ta là nữ bạo lực."

Hàn Hương Ngung Kiều hừ một tiếng trừng mắt nhìn nàng: "Chẳng lẽ không phải sao?"

Dương Thiên bình tĩnh cười cười mở miệng: "Cảnh sát tỷ tỷ đối xử với ta rất tốt, rất dịu dàng, cảm ơn Hàn lão sư quan tâm, ta không sao..."

Hoa Yên Nhu kinh ngạc nhìn Dương Thiên, nàng vốn tưởng rằng tiểu tử đầu tóc như vậy sẽ cáo trạng với Hàn Hương Ngung.

Tuy nàng cũng không sợ, nhưng mà tiểu tử này làm như vậy hiển nhiên để cho người ta coi trọng hơn một chút.

Nhưng Hoa Yên Nhu cũng không cảm kích, nàng hừ một tiếng nâng lên cái cổ trắng như tuyết, nói: "Tiểu tử, không cần ngươi ở chỗ này làm giả người tốt, ta hỏi thăm phòng đối xử với ngươi như thế nào, ngươi muốn nói cũng hoàn toàn có thể nói ra."

Dương Thiên bất đắc dĩ lắc đầu, cảm giác xấu của mỹ nữ cảnh sát này đối với hắn vẫn rất sâu ah.

"Thật là! Yên Nhu, rốt cuộc ngươi có để lời của ta ở trong lòng không, rõ ràng ta bảo ngươi chăm sóc hắn cho tốt, nghe khẩu khí của ngươi, ngươi vẫn luôn làm khó học sinh của ta."

Hàn Hương Ngung nhíu đôi mi thanh tú lại, tức giận đến ngực phập phồng kịch liệt, bất mãn trừng mắt nhìn Hoa Yên Nhu một cái, thoát nhìn là đang rất tức giận.

Hoa Yên Nhu cũng nóng nảy, khuê mật này vẫn luôn bị tiểu tử này lừa gạt a, hắn cùng Giang Thành Vương Liệt đều có thể nhắc lên quan hệ, hiển nhiên không phải một học sinh bình thường.

Nàng kéo Hàn Hương đang nổi giận đùng đùng sang một bên, tận tình khuyên bảo, bảo Hàn Hương Ngung về sau không được nhúng tay vào chuyện của Dương Thiên nữa, nếu không nàng sẽ rơi vào nguy hiểm.

Hàn Hương Ngung vẫn không nghe, bởi vì nàng hiểu được quan hệ giữa Dương Thiên và Vương Tĩnh Thần.

Hai người là bạn tốt, mà Vương Tĩnh Thần là con gái của Vương Liệt, từ điểm này nhìn qua, hẳn là Vương Tĩnh Thần đề cho phụ thân nàng giải cứu Dương Thiên, cũng không phải là Hoa Yên Nhu nói phức tạp như vậy.

Hoa Yên Nhu nghe vậy trợn trắng mắt, Dương Thiên này căn bản không giống người bình thường, tâm tư hẳn kín đáo, tâm ngoan độc, gặp chuyện bình tĩnh.

Hơn nữa còn có thể vô thanh vô tức mở còng tay ra, chỉ mới mười bảy mười tám tuổi, biểu hiện già thành thật như thế có chút yêu nghiệt.

Nhìn hai nàng nói chuyện với nhau, Dương Thiên cũng trực tiếp rời đi.

Làm cho Dương Thiên ngoài ý muốn chính là sau khi ra cửa, ngoài cửa lại có một cô gái đang đau khổ chờ hắn.

Nữ hài không phải ai khác, chính là Vương Tĩnh Thần.

Vương Tĩnh Thần thấy thiếu niên đi ra, đôi mắt đẹp sáng ngời sau đó vội vàng tiến lên hỏi: “Dương Thiên! Người thế nào? Bọn họ không khi dễ người chứ?”

Dương Thiên lắc đầu, hỏi nàng tại sao nàng lại ở chỗ này.

Vương Tĩnh Thần nói là Đồng Kiệt nói cho nàng biết tình huống của hắn, nàng mới tới xem tình hình thế nào.

Dương Thiên dường như cuối cùng cũng hiểu được một ít, từ trong đôi câu vài lời của Hoa Yên Nhu, dường như sau khi hắn sắp được phóng thích có một nhân vật lớn tên là Vương Liệt đã nói muốn bảo vệ hắn đi ra.

Mặc dù đã chậm một bước, nhưng đối phương cũng có hảo tâm.

Vừa rồi hắn còn buồn bực, bởi vì hắn căn bản không quen biết Vương Liệt, nhưng khi nhìn thấy Vương Tĩnh Thần xuất hiện ở nơi này, Dương Thiên dù có ngu ngốc cũng nghĩ thông suốt.

Xem ra, Vương Tĩnh Thần cùng Vương Liệt quan hệ thật thân cận.

“Dương Thiên, người có thể cùng ta đi ăn một bữa cơm hay không?”

Vương Tĩnh Thần xấu hổ đỏ mặt, sợ Dương Thiên hiểu lầm là gặp gia trưởng.

Dương Thiên hỏi: “Tại sao?”

Cô gái cúi đầu nhỏ, mặt đỏ như máu dịu dàng nói: “Ta gọi điện thoại cho phụ thân ta, phụ thân ta là yêu cầu như thế. Lúc ấy ta cũng không có cách nào cự tuyệt, nếu như người không dùng phong cách làm việc của phụ thân ta, có thể người sẽ có chút phiền toái.”

Dường như sợ Dương Thiên không tin sức mạnh của phụ thân nàng ở Giang Thành, cô gái vội vàng ngẩng mặt lên bảo đảm: “Nhưng mà Dương Thiên người yên tâm, phụ thân ta đối với ta rất tốt, có ta bảo vệ người sẽ không có việc gì.”

Vương Tĩnh Thần đỏ mặt, lộ ra vẻ hết sức xinh đẹp, một đôi mắt trong suốt mong đợi nhìn thiếu niên, có chút khản trương.

Dương Thiên nhìn vẻ mặt chờ mong của nữ hài, thở dài một hơi, chậm rãi gật đầu.

Mặc dù chính hắn cũng có thể giải quyết chuyện vừa rồi, nhưng mà đối phương cũng giúp hắn, nếu thật không đi thì sẽ bôi bác mặt mũi của người ta.

Được Dương Thiên đồng ý, Vương Tĩnh Thần rất tự nhiên kéo tay Dương Thiên tiến vào một cỗ xe BMW màu đen đã sớm chờ sẵn.

“Đúng rồi, đây là 120 tệ tiền thuê phòng hôm đó, cô cầm đi.”

Dương Thiên dưới ánh mắt đỏ bừng của Vương Tĩnh Thần, lấy ra một đồng tiền lẻ vụn đưa cho nàng.

Mà sau khi người đàn ông trẻ tuổi đeo kính râm ở hàng trước nghe vậy, suýt chút nữa đập đầu vào cửa kính xe.

Tình huống như thế nào?

Thiên kim của Vương gia thuê chung phòng với người khác?

Hơn nữa lúc ấy còn là nàng bỏ tiền ra thuê, đối phương lại muốn chia ra trả?

Con mẹ nó, chuyện này quá điên cuồng, không biết lão đại Vương Liệt của bọn hắn sau khi nghe được chuyện này sẽ có cảm tưởng gì.

Dù sao thiên kim Vương Tĩnh Thần của Vương gia, còn cao quý hơn con gái của thị trưởng Giang Thành ah.

Vương Tĩnh Thần hiển nhiên không ngờ Dương Thiên lại có thể như vậy.

Nàng sững sờ chốc lát, sau đó xấu hổ đỏ mặt đều muốn chui vào trong kẽ đất, vì thế cúi thấp cái đầu nhỏ không dám nhìn thiếu niên vội vàng khoát tay ngọc nói: “Không cần, thật sự không cần, người cầm đi.”

Dương Thiên lại vô cùng cố chấp.

“Tiền người cất kỹ, trước đó đã nói rất rõ ràng, đây coi như là ta trả nợ đây.”

Hắn là Phá Thiên Tiên Đế, chú trọng nhất hứa hẹn, hứa hẹn ở Huyền Thiên đại lục Phá Thiên Tiên Đế vạn kim khó cầu!

Vương Tĩnh Thần không thể từ chối được đành phải thu vào, ngay cả cổ ngọc trắng nõn cũng lộ ra vẻ phẫn hồng.

Nhìn tiểu thư nhà mình vẻ mặt thẹn thùng, thanh niên nhỏ nhắn cảm kính râm lập tức ngồi không yên.

Giọng điệu của hắn lạnh lẽo nói: “Tiểu tử người cách tiểu thư nhà ta xa một chút, chuyện phát sinh ngày hôm qua ta sẽ đi thăm dò, nếu như tiểu tử người xâm phạm tiểu thư nhà ta, người chết chắc rồi.”

Dương Thiên còn chưa lên tiếng, Vương Tĩnh Tuyên đã tức giận nói: “Triệu Nhiên ca, ta không cho phép người đe dọa Dương Thiên, hắn là ân nhân cứu mạng của ta.”

Sau đó, nàng kể lại chuyện hôm qua.

Nhưng mà Triệu Nhiên vẫn tràn đầy địch ý với Dương Thiên, bởi vì tuy rằng tiểu thư của mình một bút mang qua nhưng vẫn nhắc tới hai người ngủ ở một gian phòng.

Với dung mạo của tiểu thư, khó đảm bảo tên tiểu tử Dương Thiên vô liêm sỉ này làm ra một vài chuyện khác người.

Dương Thiên đối với sự hoài nghi của Triệu Nhiên cười khinh thường, mặc dù hoài nghi đi thôi, nếu hắn giải thích một câu coi như hắn thua.

Ba trăm năm tu luyện, tính cách của Dương Thiên ở thế giới này ngoại trừ vài chuyện ra thì hẳn không để tâm đến bất cứ chuyện gì.

Xe rất nhanh đã lái đến khách sạn năm sao xa hoa nhất Giang Thành.

Triệu Nhiên cười khinh thường, nhìn Dương Thiên nhìn loạn khắp nơi cho rằng hẳn là đồ nhà quê.

Vương Tĩnh Thần tựa hồ thập phần hưng phấn, giảng giải cho Dương Thiên rất nhiều.

Dương Thiên không khỏi có chút cảm thán, khoa học kỹ thuật cùng tiên tu đụng vào nhau, quả nhiên sinh ra tia lửa tuyệt diệu.

Mặc dù tử điểm năm sao này không tệ, nhưng tuyệt đối không thể được xem là đỉnh cấp.

Tại Huyền Thiên đại lục, có một tòa tử lâu huyền phù trên trời cao, nếu luận về xa hoa khải định không bằng cái tòa năm sao này, nhưng luận khả năng gây rung động cho dù là khách sạn cấp thất tinh, cấp bát tinh cũng không bằng một phần vạn của tòa Tử Lâu kia.

Ba người đi tới một gian phòng trang trí bất phàm, Triệu Nhiên báo cáo tình huống một chút, lặng yên thối lui, trong phòng chỉ còn lại Vương Tĩnh Thần, Dương Thiên, còn có một nam tử trung niên thoát nhìn khuôn mặt bình thường.

Nam tử trung niên có tướng mạo bình thường, ăn mặc bình thường, bình thường đến mức khi người nhìn hẳn một cái thật sâu, xoay người là có thể quên đi.

Nhưng mà, sau khi những bình thường này gộp lại cùng một chỗ, liền trở nên không giống bình thường.

Tuy hẳn ngồi không động, nhưng cả người lại tản ra khí thế cường đại, nụ cười và sức mạnh tầm bỗ.

Chắc hẳn, vị này chính là phụ thân của Vương Tĩnh Thần, Vương Liệt.

“Phụ thân, vị này là Dương Thiên, bạn học của con, người...”

Vương Tĩnh Thần còn chưa nói xong, lại bị Vương Liệt đưa tay cắt ngang.

Cuộc chiến của hai nam nhân đã bắt đầu.

Trên người Vương Liệt tỏa ra một loại uy áp cường đại, con ngươi sắc bén thâm thúy nhìn thẳng Dương Thiên.

Trong lòng Dương Thiên có chút khinh thường, đối phương chỉ là tiểu nhân vật, đừng nói sử dụng lực lượng linh hồn của Phá Thiên Tiên Đế, cho dù là dùng tiên nguyên lực vừa mới tu luyện ra không đáng kể kia, cũng có thể nghiền ép đối phương.

Vương Liệt lại không biết thân phận của Dương Thiên càng lâu thì càng kinh hãi. Nếu là thủ hạ của hắn thì đã sớm bị uy thế của hắn làm cho run rẩy.

Mà tiểu tử vất mũi chưa sạch này thoạt nhìn một chút chuyện cũng không có.

Đây là tình huống gì?

Vương Tĩnh Thần cuối cùng cũng nhìn ra phụ thân của mình tựa hồ đang làm khó Dương Thiên, không khỏi sầm mặt lại, kéo bàn tay thiếu niên: “Dương Thiên, chúng ta đi.”

Dương Thiên khẽ gật đầu, ở đây không thú vị, nhất là bị một tên gà mờ khiêu khích, thật sự là rất buồn bực.

Nếu không phải nể mặt Vương Tĩnh Thần, hắn chỉ cần một ánh mắt trừng qua, cũng có thể đánh trọng thương nam tử trung niên đối diện!

Vương Liệt thấy con gái mình tức giận, vội vàng uy nghiêm mở miệng nói: “Được rồi, thăm dò kết thúc, ta không làm khó hắn.”

Nói xong, mời Dương Thiên ngồi xuống.

Vương Tĩnh Thần liếc mắt nhìn Dương Thiên một cái, Dương Thiên bất đắc dĩ gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Bởi vì theo cảm nhận của hắn, bên ngoài có hơn hai mươi người, hơn nữa toàn bộ đều được huấn luyện tốt, quan trọng nhất là nghe được âm thanh lên đạn của súng lục.

Tu vi của hắn chỉ là Luyện Tinh Hóa Khí sơ kỳ, mới tu luyện một ngày, nếu xông và

Chương 10 - Uổng đến

"Người tên Dương Thiên?"

Vương Liệt nhìn thiếu niên từ trên xuống dưới, trong giọng nói mang theo sự chê bai rất nhỏ, hiển nhiên không hài lòng với Dương Thiên.

Thiếu niên không kiêu ngạo không siểm nịnh gật gật đầu, sau đó nói: "Vương tiên sinh, hôm nay đa tạ người ra tay tương trợ."

Vương Liệt khoát tay áo, ngữ khí có chút cuồng ngạo nhìn chằm chằm Dương Thiên, đôi mắt hấn gần từng chữ: "Người phải hiểu rõ, ta không phải vì người, ta là vì nữ nhi của ta, nếu không phải nàng cầu xin ta, người căn bản không có tư cách xuất hiện trước mặt ta."

Dương Thiên nở nụ cười.

Không có tư cách? Những lời này rất quen thuộc.

Lần trước, thời điểm người khác nói với hắn những lời này là ở ba trăm năm trước đi.

Trong ba trăm năm ở Huyền Thiên đại lục, hắn là Phá Thiên Tiên Đế, vạn người kính ngưỡng, ai dám nói chuyện với hắn như vậy.

Về phần nhân tình vị nam tử trung niên trước mắt này xuất thủ, cũng không tính là gì.

Bởi vì mặc dù không có hắn xuất thủ, hắn cũng có một trăm loại phương pháp từ nơi đó rời đi.

Thiếu niên dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn nam tử trung niên trước mắt này, giọng nói trong trẻo lạnh lùng mở miệng nói: "Nếu không có tư cách xuất hiện, vì sao còn muốn gặp ta?"

"Người có biết người đang nói chuyện với ai không?"

Trên mặt Vương Liệt mang theo hàn ý.

"Người cảm thấy ta đang nói chuyện với ai?"

Thiếu niên đứng chấp tay, trong đôi mắt cũng mang theo một tia lạnh lẽo.

Bầu không khí trong sân lập tức trở nên ngưng đọng lại.

Vương Tĩnh Thần nhìn một màn này, có chút vội vàng dậm chân nhỏ quát: “Phụ thân, nếu người còn khi dễ bạn học của con, con vĩnh viễn sẽ không để ý tới người.”

Vương Liệt hí hí mắt, nắm chặt nắm đấm.

Nhưng mà, sau đó cười ha ha hai tiếng nói: “Ta cùng bạn học của người nói đùa mà thôi, không coi là thật được.”

Một bữa cơm ăn rất nặng nề, nhất là sau khi Vương Tĩnh Thần ngẫu nhiên gặp thức ăn cho hắn bị Vương Liệt nhìn thấy, Dương Thiên cảm giác châm chọc ở sau lưng, hiển nhiên là vị phụ thân này đang ăn giấm.

Dương Thiên căn bản không để hắn vào mắt, chỉ ăn cơm của mình.

Vương Liệt thấy cảnh này càng nắm chặt nắm đấm, trán có gân xanh nổi lên, hắn phân phó một tiếng với phục vụ viên, sau đó đổi phương chuyển tới hai rương rượu.

Vương Liệt đá đến dưới chân Dương Thiên một rương, mỉm cười nói: “Là nam nhân ăn cơm sao thiếu được chuyện uống rượu, tiểu tử, có hứng thú cùng ta uống hai chung hay không?”

Dương Thiên kinh ngạc nhìn Vương Liệt, nam nhân này mặc dù có chút ngạo khí, nhưng lại rất hợp khẩu vị của hắn.

Huyền Thiên đại lục, Phá Thiên Tiên Đế là tửu quỷ nổi danh nhất, sống lại một đời nhưng còn chưa kịp dính tới một giọt rượu.

Hơn nữa nhìn bề ngoài mấy chung rượu này cho thấy nó cũng không rẻ, hắn là loại bảy tám năm, một rương hắn là ít nhất bốn năm vạn.

“Đương nhiên là có hứng thú, không biết Vương tiên sinh thích uống kiểu gì.”

Dương Thiên buông bát đĩa xuống.

Vương Tĩnh Thần vội vàng kéo kéo y phục Dương Thiên nói: “Dương Thiên, đừng uống rượu cùng cha ta, tửu lượng của hắn rất tốt, người uống không lại hắn.”

Vương Liệt nhíu mày nói: “Nam nhân nói chuyện, làm gì có phần cho tiểu nha đầu ngươi nói chuyện?”

Vương Tĩnh Thần giận dữ trừng mắt nhìn phụ thân nàng, đứng dậy đang muốn nói chuyện lại bị Dương Thiên ngăn cản.

Thiếu niên thờ ơ cười cười mở miệng nói: “Đúng dịp, tửu lượng của ta có vẻ cũng tạm được, hắn là có thể bồi Vương tiên sinh uống hai chén.”

Hắn biết Vương Liệt không có lòng tốt, nhưng cũng không sợ chút nào.

Phá Thiên Tiên Đế có một danh xưng không muốn người biết, Tửu Tiên!

Vương Liệt từ khi có dự định cùng hắn uống rượu, liền nhất định bại cục.

Vương Liệt hí mắt lại, đôi phương cuồng ngạo hắn thật sự không thể nhìn được nữa, hôm nay phải cho hắn một bài học khắc sâu.

Cuồng vọng, hoặc là có vốn liếng, hoặc là nhất định phải trả giá một chút!

Vương Liệt rót đầy một chén rượu, giọng điệu khinh miệt nói: “Đừng trách ta ỷ lớn hiếp nhỏ, ngươi uống một chén, ta uống hai chén, nếu không uống hết hai rương rượu này, ai cũng đừng mong ra khỏi cửa như vậy.”

Vương Tĩnh Thần phần nộ đứng lên, khuôn mặt trắng như ngọc đã đỏ lên, “Phụ thân, ngươi là đang ép ta cùng ngươi triệt để quyết liệt sao?”

Vương Liệt chấn động cả người, ánh mắt phức tạp nhìn con gái hắn, mà thiếu niên lại cười cười, kéo cô gái lên ghế nói: “Ngươi ngồi xuống trước, ta không có việc gì.”

Nhìn vẻ mặt lo lắng của cô nàng, Dương Thiên cười như tắm gió xuân, trong con ngươi đen nhánh tỏa ra ánh sáng tự tin.

Không biết vì sao sau khi Vương Tĩnh Thần thấy được nụ cười của thiếu niên, cảm giác vô cùng an tâm, khuôn mặt đỏ bừng nhẹ gật đầu ngồi xuống.

Vương Liệt nhìn con gái mình mà hấn không nghe thấy, lại nghe một thiếu niên xa lạ nói vậy thì ghen tỵ càng thêm nồng đậm.

Hấn đè ép sự khó chịu trong lòng, hỏi: “Tiểu tử, chuẩn bị xong chưa?”

“Chờ chút đã! Ta cảm thấy như vậy không ổn!” Dương Thiên cười cười vuốt lọ ngũ lương dịch trong tay.

“Không ổn? Là đang sợ hãi sao?” Vương Liệt lạnh lùng chế giễu.

Dương Thiên đậm mặt mở miệng nói: “Hay là ngươi hiểu lắm ta, một chén uống một chén không đủ thoải mái, hay là chúng ta thổi cái bình đi?”

Thổi phồng cái bình? Đó là rượu mạnh ah, là loại rượu trắng hàng thật giá thật hơn năm mươi độ đó.

Nào có người nào đối với bình rượu trắng như vậy còn chê nhỏ?

Vương Tĩnh Thần khiếp sợ há cái miệng nhỏ hồng nhuận, ngo ngác nhìn Dương Thiên.

Vương Liệt cũng sững sờ, xem ra tiểu tử này định dùng loại phương thức này uống say hấn a.

Tính toán cũng rất tốt, tiểu tử này uống một bình, vậy hấn nhất định phải uống hai bình.

Nhưng hấn cũng không sợ.

“Bắt đầu đi!”

Vương Liệt cười lạnh, hôm nay hấn nhất định phải để cho tiểu tử cuồng ngạo này nằm ra ngoài.

“Ta trước tiên làm vì kính.”

Dương Thiên mặt không biểu tình, cầm lấy bình đổ vào trong bụng.

Rượu trong mắt người khác giống như độc dược, nhưng ở trong mắt Dương Thiên lại uống vô cùng hưởng thụ.

Ba hô hấp, một bình rượu vào bụng, tốc độ cực nhanh làm cho người ta cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

Dương Thiên đem miệng bình rót xuống, một giọt rượu cũng không chảy ra, hiển nhiên uống không còn một giọt.

“Vương tiên sinh, mời đi.”

Vương Liệt cắn răng, xem ra đã đánh giá thấp Dương Thiên.

Hắn uống một bình rượu cũng rất nhanh xong, nhưng bình thứ hai lại uống rất khó khăn.

Rượu giống như là dao găm, không ngừng kích thích cổ họng và dạ dày của hắn.

Uống xong hai bình, sắc mặt của hắn có chút ửng hồng, một đôi mắt tựa hồ có chút không thanh tỉnh.

Dương Thiên cười cười: “Tửu lượng của Vương tiên sinh thật tốt, vậy ta bắt đầu bình thứ hai.”

Một chút cũng không ngừng lại.

Thấy thiếu niên lại dùng một hơi uống tiếp một bình rượu nữa, Vương Liệt rốt cục động dung.

Nếu hắn ta lại uống hai bình nữa, hắn ta thế nào cũng phải nôn ra mới được.

“Vương tiên sinh, ta uống xong bình thứ hai, kế tiếp lại đến phiên ngươi.” Dương Thiên cười, sắc mặt không có bất kỳ biến hóa, hô hấp vững vàng.

Vương Liệt hừ một tiếng: “Chuyện này không công bằng, ngươi uống một bình ta phải uống hai bình, cho dù ta là thần tiên cũng không chịu nổi.”

Dương Thiên còn chưa nói chuyện Vương Tĩnh Thần đã vì Dương Thiên mà bất bình đứng lên: “Là ngươi mới vừa nói Dương Thiên tuổi còn nhỏ, ngươi để cho hắn, hiện tại làm sao lật lọng.”

Vương Liệt sắc mặt lúng túng, thật sự là nữ sinh hướng ngoại, không giúp đỡ hắn thì thôi đi còn phá bần của hắn.

Hắn mặt dày mở miệng nói: “Đây cũng không phải lật lọng, đây là sự thật.”

Dương Thiên cười cười nói: “Vương tiên sinh, ta không cần ngươi nhường, ngươi chỉ cần uống nhiều như ta là được.”

Ha ha, tiểu tử này thật là không biết sống chết.

Vương Liệt nghe vậy cười lạnh một tiếng, nói như vậy hẳn tuyệt đối uống được tên tiểu tử vắt mũi chưa sạch trước mắt này.

Hắn uống xong bình thứ ba, trong mắt đã có một tia say.

Dương Thiên mở bình thứ ba của hắn ra, lại một hơi uống hết, thở phào một hơi nói: “Đã nghiền, Vương tiên sinh lại đến phiên ngươi.”

Vương Liệt cau mày, hôm nay là lần hắn uống rượu nhiều nhất từ trước tới nay, đã có ba cân rượu vào bụng, cho dù là thiết nhân cũng không chịu nổi.

Nhưng Dương Thiên lại không có việc gì, điều này khiến hắn có chút không nhịn được.

Làm một phụ thân, bại trước mặt nữ nhi, mất mặt nhất.

Hắn cắn răng mở bình thứ tư, nhưng uống được một nửa cũng không chịu được nữa, trực tiếp chạy đến nhà vệ sinh ỏi ra.

Một lát sau, Vương Liệt lay động nói: “Nào, chúng ta uống tiếp.”

Dương Thiên nhú mày: “Ngươi đã say rồi!”

Vương Liệt đỏ mặt thở hổn hển, tức giận nói: “Ta không có say, ngươi không uống thì đừng nghĩ ra cái cửa này.”

Dương Thiên cười.

“Vậy uống tiếp đi, ta muốn uống đến khi ngươi phục mới thôi.

Hắn mở hai bình rượu, giọng điệu khinh thường: “Bây giờ rượu ngon cho ngươi uống tương đương lãng phí, đừng nói ta trẻ tuổi khi dễ lão nhân gia ngài, hiện tại ta uống hai bình, ngài chỉ cần uống một bình.”

Điên rồi điên rồi!

Vương Tĩnh Thần nhìn Dương Thiên muốn khuyên can, nhưng hai người căn bản đều không nghe hắn.

Vương Liệt then quá hóa giận, không phục mở ra một lọ, nhưng uống hết sức khó chịu.

Hai bình Dương Thiên đã uống xong, hắn mới chỉ uống một nửa.

Bây giờ phong thủy luân chuyển, trước đó Vương Tĩnh Thần còn đang lo lắng cho Dương Thiên, hiện tại trái lại, bắt đầu lo lắng cho phụ thân nàng.

“Phụ thân, đừng uống nữa.”

Vương Tĩnh Thần kéo Vương Liệt, gần như sắp khóc.

Vương Liệt tuyệt đối không cảm kích, uống xong một bình rượu cũng không kiên trì nổi nữa, chạy vào nhà vệ sinh.

Cô gái trừng mắt nhìn Dương Thiên một cái.

Mà thiếu niên lại vô cớ buông tay, tỏ vẻ cái này không trách hắn...

Chương 11 - Cường giả cảnh giới ám kình.

"Còn uống không?"

Dương Thiên lại tự mình uống thêm hai bình nữa, ánh mắt mang theo nụ cười nhạt nhìn về phía Vương Liệt gần như tê liệt ngã xuống.

“Uống, ta nói rồi, hai rương rượu này nếu uống không hết thì đừng hòng ai có thể đi ra ngoài.”

Vương Liệt hiện giờ tròn mắt đều đỏ lên, nhìn chằm chằm Dương Thiên cũng không chịu thua.

“Phụ thân, không cần uống nữa ah.”

Nữ hài ở một bên nước mắt gấp đến độ sắp khóc.

Nhưng Vương Liệt làm sao có thể dễ dàng chịu thua cho được?

Phải biết rằng, hắn chính là một trong ba đại lão Giang Thành, mặt mũi lớn hơn hết thảy!

Ba vị đại lão Giang Thành, địa vị tôn sùng ai không biết ai không hiểu?

Người thứ nhất là Ôn Nữ Vương, hoàng giả của thế giới dưới lòng đất, dùng tâm địa ác ma giấu trong vẻ bề ngoài giống như thiên sứ, có tên Hoa Hồng Độc dược.

Mệnh thứ hai là Vương Liệt, Hắc Bạch hai đạo đều được tính là nhân vật lớn, ở bất kỳ địa phương nào trong Giang Thành đều có thể một tay che trời.

Người thứ ba tên là Kim gia, cũng là hạng người tâm ngoan thủ lạt.

Vương Liệt không khuất phục, điều này làm cho Dương Thiên nhú mày, thần nhiên nói: “Nếu muốn uống, hai rương kia làm sao có thể đủ?”

Dứt lời, phân phó nhân viên phục vụ bên cạnh: “Lại chuyển ra thêm hai rương.”

Nhân viên phục vụ trợn mắt há hốc mồm, đây là muốn uống chết người đó.

Khóe mắt Vương Liệt đột nhiên co giật một cái, sau đó nhìn chăm chăm nhân viên phục vụ cả giận nói: “Không nghe thấy sao, đi chuyển bốn rương đến cho ta!”

Nhân viên phục vụ yếu ớt nói: “Không có nhiều như vậy thưa ngài.”

Rượu này có giá cả thập phần đắt đỏ, bọn hắn lúc trước đều là từng bình từng bình bán ra, còn chưa bao giờ có người mua lần cả rương a, đó là còn chưa nói mua một lần chính là sáu rương.

Dương Thiên nhú mày nói: “Có bao nhiêu lấy bấy nhiêu!”

Nhân viên phục vụ đành phải đi ra, không bao lâu lại đưa đến hai rương rượu.

Dương Thiên không nói gì, trực tiếp giẫm hai rương dưới chân, giao nửa rương còn thừa cho Vương Liệt.

Điều này khiến khóe miệng của phục vụ viên co giật.

Hắn cũng từng thấy một ít người tự cho mình là Tử Vương Tử Thánh, nhưng mà so với thiếu niên trước mắt này thật bị

ném ra mấy con phở.

Cuối cùng Dương Thiên đem hai rương vừa dọn tới uống sạch sẽ, còn chưa thỏa mãn đưa tay lấy nửa rương rượu mà Vương Liệt chưa uống xong.

Vương Tĩnh Thần từ lúc ban đầu chấn kinh, ngốc trệ, cuối cùng thẳng đến hóa đá.

Khi Dương Thiên đem toàn bộ rượu uống sạch sẽ, cười nhạt nhìn Vương Liệt hỏi: “Vương tiên sinh, còn muốn uống tiếp không?”

Lúc này Vương Liệt đã chui xuống dưới bàn, thần sắc y thống khổ ôm bụng, trán không ngừng đổ mồ hôi lạnh.

Vương Tĩnh Thần vội vàng tiến lên rơi nước mắt: “Phụ thân ngài làm sao vậy?”

Dương Thiên nhìn một chén rượu đổ đầy trên bàn Vương Liệt, bưng lên uống một hơi cạn sạch, đập vào miệng cười nói:

“Không có chuyện lớn gì cần lo lắng, uống nhiều rượu như vậy đoán chừng là ở trong dạ dày xuyên ra mấy cái lỗ mà thôi, động một ca phẫu thuật rồi nghỉ ngơi mấy tháng là được.”

Vương Tĩnh Thần đều choáng váng, cái này không tính là đại sự?

Uống rượu uống đến thủng dạ dày còn bảo nàng không cần lo lắng?

Cô nàng oa một tiếng khóc lên.

Dương Thiên không đành lòng nhìn nàng đau lòng, dù sao hôm nay là vì mình, nàng cũng không ít lần chạy ngược chạy xuôi.

Còn nữa, đây là lần đầu tiên phụ thân của nàng uống nhiều như vậy, hẳn cảm giác cũng có chút bất khoái.

Dương Thiên thở dài một tiếng, sau đó đi lên phía trước an ủi: “Đừng khóc, ta tới giúp phụ thân ngài xem sao.”

Vương Tĩnh Thần lúc này mới ngừng khóc.

Bàn tay Dương Thiên kết ấn, tiên nguyên tinh thuần không ngừng chuyển vào trong cơ thể Vương Liệt.

Tiên nguyên là năng lượng do Dương Thiên Tu Tiên ngưng tụ thành, Dương Thiên vận dụng tiên nguyên đánh tan tất cả mùi rượu trong cơ thể Vương Liệt, chữa trị dạ dày bị tổn thương của hắn.

“Hô!”

Dương Thiên thở dài một hơi, quay sang nhìn cô bé lo lắng cười nói: “Được rồi, phụ thân ngươi không sao rồi.”

Vương Tĩnh Thần mở to hai mắt, há hốc miệng khó tin.

Vậy là tốt rồi?

Nàng cảm giác Dương Thiên không làm gì cả, đang chờ khi nữ hài nửa tin nửa ngờ, Vương Liệt từ từ tỉnh lại.

“Uống, uống tiếp!”

Vương Liệt tỉnh lại câu đầu tiên, khiến cho nữ nhi của hắn tức giận đến dựng ngược lông mày.

“Phụ thân, người đây là không muốn sống nữa sao? Nếu không phải Dương Thiên cứu người, người hiện tại đã ở bệnh viện rồi.”

Vương Liệt liếc nhìn Dương Thiên với vẻ nghi ngờ không tin.

Nhưng vừa rồi bụng đau nhức khó nhịn, bây giờ lại không có loại cảm giác này, rồi lại nghi ngờ.

Dương Thiên chỉ vào toàn bộ bình rượu trống rỗng, bình tĩnh nói: “Vương tiên sinh, sau đó ta đã uống hết hai rương rượu mang đến, ngài cần uống hai rương rượu mới có tư cách uống với ta!”

Nói đến đây, thiếu niên tự tiểu phi tiêu: “Ngươi xác định còn muốn uống nữa sao?”

Vương Liệt nhìn nhìn bình rượu xung quanh đều trống rỗng, khóe miệng giật giật một cái.

Cũng nói trong khoảng thời gian ngắn, tiểu tử này uống ba rương rượu trắng, hơn nữa mặt không đỏ, nhịp thở vẫn đều đều như cũ.

Hắn vẫn còn là người sao?

Vương Liệt trầm mặc một lát, ôm quyền nói với Dương Thiên: “Tiểu huynh đệ tử lượng cao thật, Vương mẫu phục rồi.”

Dương Thiên cười cười, cũng ôm quyền: “Đa tạ!”

Không kiêu ngạo không tự ti, không kiêu ngạo, bình tĩnh và có can đảm!

Vương Liệt không khỏi nhìn Dương Thiên với cặp mắt khác xưa.

Mắt thấy không có việc gì, Dương Thiên đẩy cửa định rời đi.

Lúc này ngoài cửa đột nhiên có hai người xông lên.

“Lão đại!”

Hai người nhìn thấy Vương Liệt ngồi dưới đất, cho rằng lão đại bọn họ bị thương, lập tức gầm lên giận dữ, trực tiếp móc súng lục bên hông ra nhắm vào Dương Thiên.

Dương Thiên như bị kim châm đâm vào lưng, con người lạnh lẽo, bước chân huyền ảo chớp động tiên nguyên quanh thân vận chuyển, hét lớn: “Mãng Sơn Kinh!”

Đây là một đạo vũ kỹ bình thường nhất ở Huyền Thiên đại lục, tuy hãn chỉ là Luyện Tinh Hóa Khí sơ kỳ, nhưng cũng có thể thi triển ra.

Uy lực không thể khinh thường.

Tiên nguyên xen lẫn trong năm đám mang theo lực lượng kinh khủng phá không đánh trúng ngực hai người.

Sau đó hai người kêu thảm một tiếng, trong nháy mắt bay rớt ra ngoài, trong miệng điên cuồng phun máu tươi.

Con người Vương Liệt co rụt lại, kinh hô: “Ám kinh?”

Lúc này, mười mấy đại hán áo đen ngoài cửa thấy cảnh này thì xông lên.

“Dừng tay, mau dừng tay!”

Vương Liệt sắc mặt có chút lo lắng, vội vàng quát lớn mọi người.

Sau đó hãn vội vàng đứng dậy cung kính nói với Dương Thiên: “Tiểu huynh đệ thủ hạ lưu tình, hai thủ hạ này của ta không hiểu chuyện, đừng phải người còn xin thứ tội.”

Dương Thiên lạnh lùng nhìn hắn một cái nói: “Súng không phải là thứ có thể loạn nhắm cào người khác như vậy.”

Thân thể này của hắn hiện tại chỉ là phạm nhân bình thường, cũng không phải là Tiên Đế của Huyền Thiên đại lục kia, nếu bị đạn bắn trúng, tuyệt đối sẽ bị thương.

“Được được!”

Vương Liệt trán không ngừng đổ mồ hôi lạnh, nếu như nói vừa rồi Dương Thiên uống rượu thắng được hắn, hắn chỉ là thưởng thức thiếu niên, vậy hiện tại hoàn toàn là sợ hãi.

Hắn không ngờ đối phương cũng là võ giả, lại cao hơn hắn một cảnh giới.

Võ giả phân chia thành minh kính, ám kính, hóa kính!

Vương Liệt may mắn được tổ tiên truyền thừa, tu luyện tới minh kính, đã xem như cao thủ, nhưng lại không nghĩ rằng thiếu niên trước mắt này lại là cường giả cảnh giới ám kính.

Tiêu chuẩn duy nhất của cường giả ám kính là chân khí phóng ra ngoài, phá không đả thương người.

Vừa rồi hắn nhìn rõ ràng, nắm đấm của đối phương vốn không đụng vào hai người kia, nhưng thủ hạ của mình lại bay ngược ra ngoài.

Cường giả ở cảnh giới này vô cùng lợi hại, nắm giữ quyền sinh sát không thể đùa cợt.

Vương Tĩnh Thần không rõ những thứ này, nhưng nhìn thấy Dương Thiên dễ dàng một kích đả thương thủ hạ đắc lực của phụ thân nàng, lập tức kinh hãi bật dậy môi đỏ.

Từ lúc nào Dương Thiên trở nên lợi hại như vậy? Lúc nàng ở trường học đã vụng trộm nghe ngóng tin tức của thiếu niên, nhưng cho tới bây giờ chưa từng nghe qua Dương Thiên biết võ công.

Dương Thiên lạnh nhạt rời đi, mười mấy hắc y nhân ở hành lang nhìn thấy Vương Liệt cung kính như vậy, ai cũng không dám ngăn cản.

Đi dưới ánh đèn đường mờ tối, Dương Thiên nhíu mày, nhớ lại những lời Vương Liệt đã nói, lại nghi hoặc tự nói: “Ám

Kình? Đối phương nói ta là cường giả Âm Kình? Cảnh giới này của ta rõ ràng là Luyện Tinh Hóa Khí sơ kỳ, từ khi nào lại thành cường giả Âm Kình?”

Nhìn đối phương cung kính như vậy, hiển nhiên tri thức đối với hành tinh này, kiếp trước hẳn hiểu được cũng chỉ là bề ngoài mà thôi.

Nơi này, dường như cũng có võ giả ẩn giấu, hơn nữa cao thủ cũng không ít!

Trong phòng, nữ hài nghi hoặc nhìn Vương Liệt, tò mò hỏi: “Phụ thân, người vì sao cung kính với bạn học của con như vậy?”

Vương Liệt còn chưa lấy lại tinh thần từ sự chấn động vừa rồi, nghe thấy lời nói của con gái, ngưng trọng hỏi: “Tiểu Tĩnh, bạn học này ở lớp học đến cùng là hạng người gì?”

Vương Tĩnh Thần suy nghĩ một chút, nhẹ giọng nói: “Hắn rất khiêm tốn, cùng ở cùng trường học ba năm, ta vậy mà không biết tên của hắn, còn có hắn giống như luôn luôn bị người khi dễ cũng không đánh trả.”

Vương Liệt lắm bảm: “Bạn học này của ngươi không đơn giản, chịu nhục, tâm cảnh cường đại, tuyệt đối không phải vật trong ao, vừa gặp phong vân đã có thể biến thành rồng!”

Vương Tĩnh Thần mắt sáng ngời, cha mình đánh giá hắn cao như vậy, xem ra Dương Thiên thật là một đại cao thủ.

Thiếu nữ nào mà không hoài xuân, hướng hồ sau khi Dương Thiên cứu nàng Vương Tĩnh Thần đã có hảo cảm với thiếu niên khiêm tốn này, mà bây giờ xem ra, tựa hồ nhiều hơn một tia tình cảm.

Dương Thiên đang đi trên đường, đột nhiên nghe được phía sau có người gọi tên của hắn.

“Dương Thiên, ngươi chờ một chút, ngươi chờ ta một chút.”

Dương Thiên quay đầu nhìn thoáng qua, sắc mặt có chút kinh ngạc.

Bởi vì người này không phải ai khác, chính là Giáo Hoa Vương Tĩnh Thần vội vã chạy tới.

Nàng mệt mỏi thở hồng hộc, dừng lại bên cạnh Dương Thiên.

Dương Thiên có thể dễ dàng ngửi được mùi thơm phát ra từ trên người đối phương, bộ ngực quy mô ban đầu của cô gái kia không ngừng phập phồng, độ cong hoàn mỹ khiến người ta cảm thấy thập phần kinh diễm.

Dáng người nàng cao gầy, một đôi chân ngọc trắng tấp thon dài, dáng người mềm mại như cành liễu, đôi mắt trong như nước, sống mũi cao thẳng như một tác phẩm nghệ thuật, lông mày như tô mực, môi son như anh đào, như là từ trong manga đi ra vậy.

Dương Thiên nhíu mày hỏi: “Sao ngươi lại tới đây?”

Sắc mặt Vương Tĩnh Thần hơi đỏ bừng, chắp hai tay sau lưng, mang theo nụ cười kinh diễm hỏi: “Dương Thiên, ngươi có thể đưa ta về trường học hay không?”

Dương Thiên cổ quái dò xét nàng một cái nói: “Nếu như lại gặp kẻ xấu bị ngươi bắt nạt lần nữa, ngươi không sợ sao?”

Vương Tĩnh Thần tựa hồ bị kinh hãi, nhanh chóng áp sát vào bên cạnh Dương Thiên một chút, nhìn quanh bốn phía phát hiện không có bất luận kẻ nào, lúc này mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Sau đó đôi mắt đẹp cong lại cười nói: “Có người ở đây, ta cái gì cũng không sợ!”

Chương 12 - Như chỗ không người.

Dương Thiên cười cười không nói gì, hai người cứ đi thẳng về phía trước.

Vương Tĩnh Thần chắp tay sau lưng, dí dỏm đá vào một cục đá, tò mò hỏi: “Dương Thiên, ngươi học võ thuật từ khi nào vậy, nhìn rất lợi hại đó. Còn có người lại uống nhiều rượu như vậy mà cũng không có uống say, vậy tửu lượng của ngươi rốt cuộc có thể uống bao nhiêu chứ.”

Dương Thiên Kiếm chau mày, quay người nhìn cô gái cười nói: “Hoa khô, người có nghe nói một câu hay không.”

“Cái gì?” Vương Tĩnh Thần tò mò chớp chớp đôi mắt đẹp hỏi.

“Nếu như người cảm thấy hứng thú đối với một người, như vậy người cách cái gọi là yêu hận đã không xa.”

Dương Thiên nhếch miệng mỉm cười, nhìn Vương Tĩnh Thần ở khoảng cách gần.

Hai người nhìn nhau chăm chú, chớp mũi gần như gần nhau.

Khuôn mặt thiếu nữ trong nháy mắt đỏ bừng, nàng cắn cắn đôi môi đỏ mọng lui về phía sau một bước tinh mâu hờn giận nhìn Dương Thiên.

Dương Thiên cười cười, tiếp tục đi về phía trước.

Qua nửa ngày, Vương Tĩnh Thần vẫn chưa đi theo.

Dương Thiên cho rằng đối phương tức giận, lắc đầu cười nhạt một tiếng đang muốn rời đi thì đột nhiên nghe được tiếng kinh hô của đối phương.

Thiếu niên nhú mày kiếm, chẳng lẽ Vương Tĩnh Thần lại gặp phiền toái?

Thân hình hắn khẽ động, biến mất ngay tại chỗ.

“Các người muốn làm gì?” Trong giọng nói của Vương Tĩnh Thần mang theo sự sợ hãi, thân thể mềm mại sợ tới mức có chút run rẩy nhìn mười mấy tiểu lưu manh ăn mặc lưu manh.

Nàng cảm thấy mình quá xui xẻo, vừa mới bị Dương Thiên trêu chọc một chút, lúc tức giận dậm chân một cái lại làm cho chân bị vấp đau.

Da mặt Vương Tĩnh Thần vừa mỏng, không muốn gọi Dương Thiên lại, liền khập khiễng đi theo sau lưng Dương Thiên.

Nhưng mà làm cho nàng cảm thấy tức giận chính là, đối phương lại một lần cũng không quay đầu lại cho đến khi vô tung vô ảnh.

Làm gì có tên khốn kiếp nào như vậy, phải biết rằng dù nàng đi tới đâu cũng là tồn tại được mọi người vây quanh, làm sao

đến tay Dương Thiên lại trở thành gánh nặng.

Mà ngay khi tách ra với Dương Thiên, cũng không biết từ đâu chui ra một đám lưu manh nhỏ, nhìn thấy nàng cô đơn một mình, trực tiếp đi lên quấy rầy.

Đi đầu là một tiểu lưu manh nhuộm một đầu lông đỏ, hắc để mấy tiểu lưu manh vây quanh Vương Tĩnh Thần, sau đó không có hảo ý hỏi: “Tiểu mỹ nữ, muốn đi đâu, muốn ca ca đưa cho người không?”

“Ta không cần các người tiền!”

Thân thể mềm mại của Vương Tĩnh Thần không ngừng run rẩy, hình ảnh đêm mưa hai ngày trước còn rõ mồn một trước mắt, nàng không nghĩ tới hôm nay lại trải qua.

Một người gầy gò miệng ngậm một điều thuốc cười quái dị một tiếng nói: “Không cần? Hắc hắc, tiểu mỹ nữ người nói không cần không cần sao?”

“Đại ca, tư thái mỹ nữ này đúng là quá tuyệt vời, hôm nay phải để các huynh đệ khai hỏa mới được.”

Một thanh niên lùn bên cạnh gầy nuột nước miếng, không ngừng đánh giá thân thể mềm mại của Vương Tĩnh Thần.

Tiểu lưu manh lông đỏ nhìn Vương Tĩnh Thần ánh mắt nóng rực, cơ hồ muốn hòa tan người ta như vậy.

Hắc cười mở miệng nói: “Mỹ nữ, ta không khó làm nàng, bên kia có một rừng cây nhỏ, chỉ cần nàng đi theo ta một chuyến, ta sẽ thả nàng đi?”

“Hu hu, ta không đi.”

Vương Tĩnh Thần gấp đến độ trong đôi mắt sáng ngời tràn đầy nước mắt, nàng làm sao có thể không biết nếu cùng đám người này tiến vào rừng cây nhỏ, sẽ gặp phải hậu quả gì.

“Không đi? Vậy không phải do người quyết định.”

Trên mặt tiểu lưu manh lông đỏ mang theo lãnh ý, chậm rãi tiến lên.

Vương Tĩnh Thần che chở thân thể mềm mại hoảng sợ bất lực kêu to: “Dương Thiên, Dương Thiên người ở đâu vậy, ô ô ô, người mau trở về đi.”

Hồng Mao tiểu lưu manh cười hắc hắc nói: “Kêu đi, người cho dù kêu rách cổ họng cũng sẽ không có ai cứu người.”

Hắn nhẹ răng cười muốn lôi kéo nữ hài.

Mà lúc này đột nhiên một giọng nói vang lên bên tai hắn.

“Người có cánh tay nào dám đụng vào nàng, ta liền chém tay nào của người, nói được làm được!”

Thanh âm lạnh lùng, thấu xương, khiến người ta kim lòng không được cảm thấy sợ hãi.

Hồng Mao xoay người nhìn lại, chỉ thấy một vị thiếu niên mặc giáo phục chậm rãi đi tới.

Tuy hắn đi rất chậm, nhưng mỗi một bước đều khiến trái tim của đám lưu manh chấn động một chút.

Tên lưu manh gầy gò kia nhìn Dương Thiên, cho rằng đối phương chỉ là một tên trung học sinh bình thường, không khỏi phần nộ kêu gào nói: “Người con mẹ nó là ai a, muốn chết phải không?”

Bọn họ có tới mười mấy người, đại bộ phận trong tay đều đang cầm vũ khí nên cũng không sợ đối phương tìm phiền phức.

Dương Thiên không để ý đến một con chó sủa loạn này, đối phương chỉ là một nhân vật nhỏ, hắn nhìn ra được, nam nhân tóc đỏ mới là đầu lĩnh ở đây.

Gầy gò nhìn Dương Thiên lại dám không nhìn hắn, không khỏi nổi giận.

Hắn xông lên một quyền đánh về phía Dương Thiên.

Dương Thiên đột nhiên lạnh mắt, tát một cái lên mặt đối phương.

Người gầy còm lặn lộn trên không trung một vòng rồi trực tiếp hôn mê, ngay cả kêu thảm cũng không kịp.

Nam tử tóc đỏ nhìn thấy một màn này không khỏi sợ hãi không thôi, tàn ảnh xuất hiện trong bàn tay kia hắn căn bản không thấy rõ gầy đã hoàn toàn mất đi năng lực phản kháng.

Dương Thiên giống như đi qua chỗ không người, đi lên phía trước, lôi kéo Vương Tĩnh Thần đi ra.

Trước khi đi, hắn để lại một câu nói.

“Lại để cho ta gặp được những tên cặn bã các ngươi, tay đứt chân gãy như các ngươi tự mình lựa chọn.”

Cuồng ngạo là gì, chính là như vậy!

Thế nào là bá đạo, đây chính là cái này!

Cái gì gọi là phách lối, chính là như vậy!

Mười mấy tên lưu manh bị khí thế của Dương Thiên trấn áp đến mức không dám thở mạnh.

Đám tiểu lưu manh này từng tên rụt cổ không một ai dám cản bước chân của thiếu niên.

Nhìn bóng lưng Dương Thiên Viễn đi xa, một thủ hạ cao lớn oán hận nhìn bóng lưng Dương Thiên nói với Hồng Mao:

“Lão đại, cứ như vậy buông tha hắn?”

Lông đỏ trừng mắt nhìn hắn nói: “Nếu không thì thế nào? Vừa rồi sao ngươi không đi cản? Đêm nay chúng ta có chuyện quan trọng phải làm, không cần tìm phiền phức thêm cho ta, làm xong chuyện thì lấy ba vạn tệ, sau đó muốn tìm học tử học muội kiểu gì mà không có.”

Tên lưu manh cao lớn hậm hực ngậm miệng lại.

“Dương Thiên, đau!”

Vương Tĩnh Thần cùng Dương Thiên đi một khoảng cách, nhìn thấy đám lưu manh kia đã không còn đuổi theo nàng, nàng cũng không kiên trì được nữa, thân thể mềm mại bám vào trên người thiếu niên, không ngừng kêu đau.

“Làm sao vậy?” Dương Thiên đỡ Vương Tĩnh Thần ngồi xuống.

Đôi mắt đẹp của Vương Tĩnh Thần ủy khuất rơi lệ, bĩu môi nói: “Chân bị đau.”

Dương Thiên một mặt im lặng, nói: “Ngươi đã lớn như vậy, còn không cẩn thận như vậy.”

Hắn không đợi Vương Tĩnh Thần đồng ý, cởi giày vận động của đối phương ra, nhìn đối phương mặc tất loại dễ thương khiến hắn nhất thời nhin không được mà bật cười.

Vương Tĩnh Thần má hồng hồng vội vàng thu chân lại, xấu hổ nói: “Ngươi cười cái gì?”

Dương Thiên khoát tay áo nói: “Không có gì, không thể tưởng được Đại Giáo Hoa của chúng ta còn chưa mất hết tính trẻ con như vậy.”

Vương Tĩnh Thần khẽ liếc mắt nhìn Dương Thiên nói: “Ai cần ngươi lo.”

Dương Thiên không nói gì, chỉ rút tất của đối phương ra.

“A, đau đau đau, Dương Thiên ngươi nhẹ tay một chút.”

Vương Tĩnh Thần rút cuộc không còn ngạo kiều như vừa rồi, trực tiếp không ngừng kêu đau, trên khuôn mặt phấn nộn mang theo u oán nhìn thiếu niên.

Dương Thiên bất đắc dĩ nói: “Đại tiểu thư, ngài nhin một chút đi, bây giờ cổ chân của ngài đã sưng đỏ, nếu ta không giúp xương cốt của ngài, ngài mười ngày nửa tháng khẳng định không xuống giường được.”

Lông mi thật dài của Vương Tĩnh Thần không ngừng run rẩy: “Vây, vây ngươi nhẹ chút.”

“Được!” Dương Thiên nắm chân ngọc của thiếu nữ, cảm giác như đang vuốt ve tơ lụa mềm mại, trắng nõn óng ánh, hơn nữa đối phương còn tinh nghịch nhuộm một lớp dầu móng tay màu đỏ, trông vô cùng kinh diễm!

Dương Thiên cười cười hỏi: “Đại Giáo Hoa, giày của ngươi đi kín kẽ như vậy, lại bôi ngón chân cho đẹp như vậy, đây là muốn cho ai xem chứ?”

Vương Tĩnh Thần vừa tức vừa then thùng nói: “Ai cần ngươi quản... A!”

Lời còn chưa dứt, Dương Thiên đột nhiên giật cổ chân đối phương một cái, Vương Tĩnh Thần đau đến mức nước mắt cũng rơi xuống.

“Ô, Dương Thiên! Ngươi là tên vương bát đản ah.”

Nhìn cô bé đang không ngừng khóc, Dương Thiên đứng dậy nói: “Chân của ngươi rất đẹp, thử hoạt động một chút xem.”

“A?”

Vương Tĩnh Thần mở to đôi mắt đẹp, giương cái miệng nhỏ hồng nhuận, sững sờ nhìn Dương Thiên.

Nàng hoạt động cổ chân một chút, cảm giác đích xác không đau như vậy, thế mới biết vừa rồi Dương Thiên hình như là đang đòi đi lực chú ý của nàng.

Nàng kinh hỉ nói: “Thật à, không đau nữa.”

Dương Thiên giúp nàng mát xa lần nữa, đưa tiên nguyên vào cổ chân bị tổn thương của Vương Tĩnh Thần.

Nàng lập tức thoải mái híp mắt rên rỉ một tiếng.

Trong lòng Dương Thiên khẽ nhúc nhích, hoa khôi này thật sự giống như tiểu yêu tinh, câu dẫn chết người không đền mạng.

Cũng không trách hai lần đi đường vào ban đêm liên tiếp đều bị lưu manh chặn đường cướp sắc, xem ra không phải không có đạo lý. Nếu không phải định lực tu tiên của Dương Thiên hơn ba trăm năm, chỉ sợ hắn cũng không nhịn được mà cướp sắc nàng.

Vương Tĩnh Thần tựa hồ chú ý tới mình không ổn, bên tai đỏ rực.

Nàng che mặt, xấu hổ không dám nhìn Dương Thiên.

Dương Thiên mặc vớ cho hắn, nghiêm túc buộc dây giày lên, sau đó ngồi xổm xuống nói: “Đi lên đi.”

“A?” Giáo Hoa Vương Tĩnh Thần mê mẩn nhìn Dương Thiên không rõ.

“Không nghĩ vết thương trên cổ chân ngươi tái phát, ta cũng ngại về trường.”

Dương Thiên tùy ý nói một câu.

Vương Tĩnh Thần có chút thẹn thùng còn đang do dự.

Dương Thiên bắt đắc dĩ nói: “Nếu như ngươi không lên đây, đến lúc đó trường học lại đóng cửa chúng ta chỉ có thể ngủ trong khách sạn giống như hôm qua.”

“Không muốn!”

Vương Tĩnh Thần nghe vậy đỏ mặt như máu hoảng sợ, vội vàng ghé vào sau lưng gây yếu nhưng kiên cố của Dương Thiên, đỏ mặt cắn môi đỏ.

Cảm thụ được tiên linh khí tức siêu phàm thoát tục phát ra từ trên người thiếu niên, Vương Tĩnh Thần có chút mê say.

Nàng thề, nàng tựa hồ chưa từng ngủ thấy qua khí tức dễ ngủ như vậy.

Loại khí tức này tựa hồ chỉ có thiếu niên trên người ngủ được nó có thể quên hết tất cả ưu phiền, giống như đặt mình trong vùng quê, tâm tình phá lệ khoan khoái dễ chịu

Chương 13 - Người muốn cắt chân của ai?

Đưa cô nàng tới dưới lầu của ký túc xá, Dương Thiên mới thở phào nhẹ nhõm.

Cũng may hiện tại đã không còn sớm, không có người phát hiện, nếu không tuyệt đối sẽ gây nên oanh động.

Đóa hoa của cao tam, điểm mị lực này Vương Tĩnh Thần vẫn có.

Dương Thiên trở lại cửa túc xá nam, đang định đi vào nghỉ ngơi thì đột nhiên phát hiện trong túc xá có mấy chục đạo khí tức.

Đôi mắt hẩn lạnh lùng, nếu như cảm giác không sai, ký túc xá của mình bị người chiếm cứ, bọn chúng hẳn là muốn ra tay với hắn.

Dương Thiên đẩy cửa phòng ra, bên trong là một mảnh đen kịt, nhưng hai mắt hắn lại lập loè kim sắc quang mang, hắn nhìn thấy rõ ràng mọi thứ trong ký túc xá.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, nơi này có mười mấy người cầm hàng nóng chờ hắn, hơn nữa còn có một người cầm một

cái bao tải ở phía trước nhất, hiển nhiên là dụng tâm khó lường.

“Nếu đã đến rồi thì không cần phải đi nữa!”

Dương Thiên hừ lạnh một tiếng, không lùi mà xông vào ký túc xá.

Hắn từng quyền đều không nương tay, trong nháy mắt mười mấy người trong ký túc xá rú thảm lên không ngừng.

“A, mẹ nó, đau chết lão tử.”

“Lão nhị, mẹ nó nguoi lấy gậy đánh lung tung cái gì, lão tử bị nguoi ngộ thương rồi.”

“Bật đèn lên ah, mẹ nó không nhìn thấy gì hết, chúng ta bị nguoi đánh lén.”

“Nguoi đâu, thằng nhãi con kia chạy đi đâu rồi, bắt lấy hắn cho ta, hung hăng đánh.”

Một phút sau, Dương Thiên lông tóc không tổn hao gì, bật đèn, chỉ thấy trên mặt đất ngổn ngang lộn xộn tất cả đều là nguoi, bọn chúng đang không ngừng rên rỉ thống khổ.

“Là nguoi?”

Nam tử lông đỏ sợ hãi nhìn Dương Thiên hỏi: “Sao nguoi lại xuất hiện ở đây?”

Dương Thiên cười lạnh nói: “Ta ngược lại còn muốn hỏi các nguoi một chút, thế nào? Bị ta giáo huấn một trận không phục tới túc xá của ta, xem ra uy hiếp của ta không dùng được, các nguoi thật sự cho rằng ta không dám tháo dỡ một ít linh kiện trên nguoi các nguoi sao?”

Sắc mặt nam tử tóc đỏ trắng bệch biết hiểu lầm, vội vàng khoát tay áo nói: “Hiểu lầm, hiểu lầm a, chúng ta không biết nguoi ở chỗ này a.”

Lúc này, nguoi cao lớn bên cạnh phần nộ nói: “Lão đại, giải thích cho hắn cái gì, tiểu tử này ở trong ký túc xá, đó chính là nguoi mà Tô Hưng chỉ định chúng ta phải đánh gãy chân hắn, hơn nữa vừa rồi tiểu tử này cũng đắc tội chúng ta thù mới thù cũ cùng tính, phế hai chân của hắn cho Tô Hưng một cái công đạo.”

Khi nam nhân tóc đỏ hơi động tâm, chỉ thấy giọng nói lạnh lùng của Dương Thiên vang lên: “Người không sợ chết sao?”

Thanh âm lạnh thấu xương, giống như gió lạnh thổi vào xương người, mười mấy người trong ký túc xá thành linh rùng mình một cái, không dám nhúc nhích.

Người cao lớn kia cũng là một kẻ hung ác, hắc cườì gằn nói: “Có gan thì người giết chết ta, bằng không sau này ta sẽ không bỏ qua cho người.”

Dương Thiên đi lên trước, một tay nhắc hắc ta lên: “Người sẽ phải đối mặt với một chuyện còn tuyệt vọng hơn cả cái chết, ta ngược lại muốn nhìn xem xương cốt của người cứng rắn đến mức nào.”

Nói xong liền kéo tên cao to kia ra ngoài cửa.

Nam tử tóc đỏ có dự cảm không tốt, sau đó chỉ nghe thấy ngoài cửa có một tiếng kêu thê lương thảm thiết không giống người.

Ngay sau đó, tất cả trở về bình tĩnh.

Nam tử lông đỏ tranh thủ thời gian giây dựa đứng lên, đến cửa nhìn thoáng qua nhất thời sợ ngây người.

Tên cao giờ phút này tê liệt trên mặt đất, toàn thân tựa hồ không có xương cốt giống như một bãi bùn nhão.

Hắc ta ngơ ngác, ánh mắt hoảng sợ, giống như nhìn thấy quỷ vậy.

Trên thực tế hắc ta nhìn thấy không phải quỷ, mà là đôi mắt Dương Thiên.

Dương Thiên từng là Phá Thiên Tiên Đế, đôi mắt có thể huyền hóa tất cả, người cao hơn vừa nhìn thấy tất cả những gì hắc ta đã từng giết chóc, núi thây biển thây.

Vốn cho rằng cốt khí của người cao có bao nhiêu cứng rắn, nhưng không nghĩ tới chỉ nhìn thoáng qua liền trực tiếp hồng mắt.

Xem bộ dáng của hắc ta là triệt để điên rồi, coi như là bác sĩ tinh thần đứng đầu quốc tế cũng không trị được hắc ta.

Ánh mắt của nam tử lông đỏ cũng mang theo một tia hoảng sợ nói: “Người, người đã làm gì với hần?”

Dương Thiên chấp hai tay sau lưng, lạnh lùng nhìn hần một cái nói: “Người có tư cách gì chất vấn ta?”

Nam tử lông đỏ bị Dương Thiên nhìn thoáng qua, hầu như triệt để tê liệt.

Dương Thiên hỏi: “Là Tô Hưng phái người tới.”

Nam tử tóc đỏ run rẩy đáp: “Vâng vâng vâng, là Tô Hưng hứa hẹn ba vạn, để cho ta đánh gãy một chân của người.”

Dương Thiên cười, đánh gãy chân hần? Thật sự là to gan.

Hần lại hỏi: “Tô Hưng ở nơi nào?”

Nam tử lông đỏ cung kính trả lời: “Chờ ở phía sau ký túc xá.”

Dương Thiên nhìn hần chằm chằm nói: “Hiện tại toàn bộ các người đi theo ta, nếu hần không ở đó, hậu quả các người không chịu nổi.”

Chân của nam tử lông đỏ mềm nhũn, suýt chút nữa quỵ trên mặt đất.

Được hai tiểu lưu manh đỡ, hần run rẩy đi trong lòng cầu nguyện Tô Hưng đừng có chạy lung tung.

Đến sau ký túc xá, Tô Hưng cùng Lương Khang thấy được mười tên lưu manh hưng phấn nói: “Hong Mao ca, ta ở nơi này, các người làm xong chưa?”

Nam tử lông đỏ sắc mặt khó coi, không trả lời.

Dương Thiên đứng dậy, ánh mắt lạnh lùng nhìn Tô Hưng: “Người muốn chặt chân ta?”

Tô Hưng nheo mắt, nhìn Dương Thiên hoảng sợ lui về sau mấy bước kinh ngạc nói: “Dương Thiên, sao người lại không có việc gì? Chân của người có gãy hay không?”

Dương Thiên ha ha cười nói: “Sao vậy? Có phải làm người thất vọng rồi không?”

Lương Khang cũng không hài lòng với kết quả này, hần cả giận hướng về phía nam nhân tóc đỏ nói: “Không phải nói ba

vạn tệ là chặt đứt một chân Dương Thiên sao? Các ngươi đòi ý?”

Nam tử tóc đỏ há miệng không nói gì, chỉ là vẻ mặt cay đắng.

Hai tiểu tử này căn bản không rõ ràng bọn họ đắc tội tồn tại như thế nào.

Một người khiêu chiến hơn mười người bọn họ, lông tóc không tổn hao gì không nói, còn đả thương mười mấy người bọn họ toàn bộ.

Hơn nữa quan trọng nhất là không biết tên này đã dùng thủ đoạn khủng bố gì, còn khiến tên cao to kia phát điên lên.

Nhìn biểu tình lông đỏ, Lương Khang có loại dự cảm không tốt.

Ông ta lo lắng mở miệng: “Các ngươi cũng không thể đòi ý, nếu như đòi ý thì sao các ngươi có thể đặt chân trên đạo?”

Tô Hưng nhìn thấy cảnh này cũng biến sắc, hắn nuốt nước bọt nói: “Hong Mao huynh, hiện tại ta không so đo những chuyện này, bây giờ huynh đánh gãy chân Dương Thiên, ta cho huynh thêm hai vạn, huynh thấy thế nào?”

Hong Mao vẫn lắc đầu, cho dù đối phương cho hắn mười vạn, hắn cũng không có năng lực chống lại Dương Thiên.

Dương Thiên cười lạnh nhìn Tô Hưng và Lương Khang, giống như đang xem một tên hề biểu diễn.

Hắn lạnh lùng nhìn lông đỏ mở miệng nói: “Muốn đi sao?”

“Ừm ừm!”

Lông đỏ không ngừng gật đầu, hắn sợ hãi không nhẹ, hiện tại chỉ muốn mang người rời khỏi nơi này mà không nhúng tay vào chuyện này.

“Đánh gãy chân hai người thì ta sẽ tha cho các ngươi.”

Thiếu niên kia nói một câu, thiếu chút nữa dọa cho nam tử lông đỏ quỳ xuống. Hắn ta vẻ mặt cầu xin nói: “Tiểu ca, trong nhà Tô Hưng có chút năng lực, ta còn chưa muốn chết.”

Dương Thiên đứng chấp tay, lạnh lùng mở miệng: “Ngươi không có quyền từ chối, hiện tại có hai lựa chọn.”

Nói xong liền giơ một ngón tay ra.

“Thứ nhất, ta đánh gãy toàn bộ chân của các người.”

Hồng Mao nghe đến đây thì chân cũng mềm nhũn.

“Thứ hai, người đánh gãy chân hai người kia, ta tha cho các người, người chỉ có thời gian ba hơi thở để lựa chọn.”

Nam tử lông đỏ mặt như tro tàn, hắc hời hận không nên nhận công việc này.

Học sinh trung học bây giờ đều bạo lực như vậy sao? Bọn họ tốt xấu là lăn lộn trên đường, bây giờ lưu lạc đến trung học sinh cũng đánh không lại, có thể cho bọn họ chút mặt mũi hay không.

Hơn nữa, đối phương quả thực là ma quỷ, hiện tại đã phá hủy tất cả phòng tuyến trong lòng hắc.

Thiếu niên trước mắt này tuy rằng còn trẻ, nhưng mà làm việc không chút nào kéo dài, hắc không nên hoài nghi nếu không dựa theo chỉ lệnh của hắc đi làm kết cục bi thảm đến cỡ nào.

Ba hơi thở lập tức trôi qua.

Khi Dương Thiên đột nhiên lạnh lùng muốn ra tay chặt đứt chân nam tử lông đỏ, mồ hôi lạnh chảy ròng trên trán hắc ta, vội vàng mở miệng nói: “Tiểu ca không cần động thủ, ta nghe lời người.”

Nhìn thấy Dương Thiên đang muốn động thủ, trái tim nam tử tóc đỏ cơ hồ muốn nhảy ra ngoài.

Dương Thiên thu tay lại, lùi về sau một bước nhìn hắc.

Nam tử lông đỏ run rẩy đứng dậy, cầm một cây gậy bóng chày đi về phía Tô Hưng.

Tô Hưng rốt cục sợ hãi, hắc không ngừng lùi lại, ý đồ dùng ngôn ngữ dọa lui đối phương: “Hong Mao ca, huynh biết thân phận địa vị của phụ thân ta, nếu người động đến ta, phụ thân ta sẽ không bỏ qua cho người.”

Nam tử lông đỏ khòe mắt co rúm, cắn răng nói: “Tô thiếu gia, ta không còn lựa chọn nào khác, nếu hôm nay ta thả người, vậy tiểu ca nhất định sẽ không thả ta. Đi ra lăn lộn sớm muộn cũng phải trả giá, người cam chịu số phận đi.”

Dứt lời, một côn đánh xuống, Tô Hưng lập tức kêu thảm thiết, tiếng kêu ra đã không giống tiếng người, sau đó hắn trực tiếp hôn mê.

Nam tử tóc đỏ đi về phía Lương Khang.

Lương Khang lập tức quỳ về phía Dương Thiên, khóc lóc kể lể nói: “Dương ca, ta biết sai rồi mà, ta không nên quấy rầy người nữa.”

Dương Thiên một tay chấp sau lưng, lạnh lùng mở miệng: “Ta đã cho người cơ hội!”

Lương Khang nước mũi giàn giụa: “Ta cho người một lời giải thích được không, ta sẽ cho người biết, van cầu người buông tha cho ta.”

Nói xong, dùng sức tát mình một cái, lực đạo mười phần lớn, một cái tát đánh xuống, máu tươi đều tràn ra.

Hắn không dám dừng lại, hai tay đều không nhàn rỗi.

Nhưng kết cục là nam nhân tóc đỏ liếc mắt nhìn Dương Thiên một cái, phát hiện đối phương không chút động lòng, vì thế không chút mềm lòng nện một côn vào đùi Lương Khang.

Rắc một tiếng, sau đó!

“A!”

Lương Khang kêu thảm một tiếng, ôm chân gãy không ngừng kêu thảm, máu tươi trên mặt đất hội tụ thành một vũng máu, ngay cả trong không khí đều tràn ngập mùi vị tanh ngọt.

“Dẫn theo hai người này cắt đi, vĩnh viễn đừng xuất hiện ở trước mặt ta!”

Trong lúc nam nhân tóc đỏ bất tri bất giác thiếu niên đã đi xa, nhưng giọng nói của hắn lại rõ ràng truyền đến bên tai mỗi người.

Chương 14 - Giáo huấn lão sư.

Sáng sớm ngày thứ hai, Dương Thiên sau khi tu luyện một đêm, Đoạt Thiên Địa Tạo Hóa Quyết không hổ là tiên cấp công pháp, hần giờ phút này cảnh giới đã đạt đến Luyện Tinh Hóa Khí sơ kỳ đỉnh phong, nghĩ đến tiếp qua một đoạn thời gian nữa là sẽ đạt tới Luyện Tinh Hóa Khí trung kỳ.

Dương Thiên mở hai mắt, phun ra một ngụm sương trắng, cảm giác tinh khí thần toàn thân đạt đến thăng hoa lớn nhất.

Nhìn thoáng qua thời gian, phát hiện đã đến giờ học, lần này tu luyện quá mức nhập tâm nên xem chút đã trễ giờ.

Hắn vội vàng rửa mặt một phen rồi nhanh chóng đi đến phòng học, phát hiện đây là tiết học của Ngốc Tử.

Dương Thiên thầm kêu một tiếng hồng hét.

Tên của ngốc tử là Hà Sơn, là chủ nhiệm lớp học này.

Lòng dạ hẹp hòi, hơn nữa rất có mắt nhìn thế lực, ngày thường thu lễ vật của phụ huynh, dựa theo số lượng quà cáp ít nhiều để sắp xếp chỗ ngồi, có thể nói là cực kỳ buồn nôn.

Ở kiếp trước, bởi vì cha mẹ Dương Thiên không có tặng lễ vật cho hắn, tên ngốc này xếp hắn ở hàng cuối cùng, đã thế còn làm khó dễ hắn khắp nơi, dùng ngôn từ châm chọc khiêu khích, lại không ít lần nhục nhã hắn công khai ở trước mặt mọi người.

Mấy ngày hôm trước hắn vẫn nhìn Dương Thiên không vừa mắt, khổ nỗi không có lý do gì tìm Dương Thiên để gây phiền phức, nghĩ đến lần này Hà Sơn sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Quả nhiên, Hà Sơn nhìn thấy Dương Thiên đứng ở ngoài cửa, lập tức lạnh lùng nhìn qua.

Tiếp đó hắn khinh thường hừ một tiếng, châm chọc khiêu khích: “Đây không phải là học sinh số học của chúng ta sao? Sao hả? Tối qua học tập đến khuya cho nên sáng nay dậy muộn?”

Mọi người trong lớp học lập tức cười vang.

Bởi vì thành tích toán học của Dương Thiên kém tới cực điểm, tuy các môn khác không tệ nhưng bởi vì toán học kéo chân sau dẫn đến thành tích của hắn ở lớp chỉ có thể coi là bình thường.

Tất cả những điều này, tự nhiên là do tên ngốc trước mắt này.

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt, nhìn thoáng qua Hà Sơn.

Tuy rằng đã qua hai kiếp nhưng khuôn mặt xấu xí của hắn vẫn ở trong đầu không vung đi được.

Tới gần kỳ thi cuối năm, hiện tại hắn không muốn trở mặt với đối phương, cho nên không để ý tới Hà Sơn, mà trực tiếp đi tới chỗ ngồi của mình.

Hà Sơn thấy vậy sắc mặt khó coi, tiểu tử này càng ngày càng không coi hắn ra gì, không giáo huấn một chút thì làm sao tạo nên uy vọng của mình trong lớp?

Hắn đột nhiên ném quyển sách lên bàn, phát ra tiếng vang thật lớn, sau đó nhìn chằm chằm bóng lưng Dương Thiên phần nộ quát: “Dương Thiên Đồng ngươi đứng lại cho ta, còn có quy củ hay không, ta cảnh cáo ngươi, ngươi...”

“Câm miệng!”

Dương Thiên quát lạnh một tiếng, con ngươi đen kịt nhìn chằm chằm Hà Sơn, người sau nhất thời cảm giác sau gáy có một tầng lạnh lẽo.

Tất cả học sinh trên lớp đều mở to hai mắt, vẻ mặt khó có thể tin.

Trời ạ, Dương Thiên vậy mà để cho Hà Lão Ngốc Tử câm miệng? Đây không phải đang nằm mơ à?

Tuy bọn họ cũng rất muốn nói ra những lời này, nhưng lại không có lá gan kia.

“Ngươi ngươi ngươi...”

Hà Sơn tức tới mức mặt đỏ bừng, hai mắt phun lửa nói: “Đúng là làm phản, ngươi lại dám bảo ta câm miệng?”

Dương Thiên đạm mạc mở miệng: “Ngốc tử, mọi người bình an vô sự là tốt nhất, nếu như ngươi muốn tìm đường chết, ta không ngại đưa ngươi xuống địa ngục.”

Giọng nói của hắn vô cùng lạnh lùng, dứt lời cả phòng học kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Tĩnh, yên lặng đến đáng sợ!

Tất cả mọi người đều hóa đá, đây là Dương Thiên mà bọn họ biết sao?

Thiếu niên trong nhận thức của bọn họ là phé vật trong phé vật, một người nhu nhược, đừng nói là tranh luận với chủ nhiệm lớp, chính là lớn tiếng nói cũng không dám.

Nhưng hiện tại nhìn xem, không chỉ có cùng Hà Sơn Sơn miệng còn nhọc mặ đối phương là đồ ngốc, còn muốn đưa hắn đi Địa Ngục.

Trời ạ, hắn chẳng lẽ điên rồi.

Con người của Hà Sơn Tứ đỏ như máu, thở hổn hển, ông ta oanh một tiếng đá ngã cả bàn, xông về phía Dương Thiên Lai, khí thế hung hãn!

Dương Thiên híp mắt, ngón tay gầy nhẹ, một luồng tiên nguyên trực tiếp bắn về phía chân của hắn!

Hà Sơn hét thảm một tiếng, trực tiếp quỳ gối trước mặt Dương Thiên.

Đầu gối kia cùng mặt đất va chạm mạnh một tiếng, mọi người nhìn mí mắt đều nhảy dựng lên.

Dương Thiên cười lạnh một tiếng: “Đồ đầu trọc, quỳ ta làm cái gì? Ta không có tiền cho ngươi.”

Thần sắc Hà Sơn Khổ thống khổ, giãy dụa đứng dậy, nhìn mọi người cười trộm mặt hắn biến thành màu gan heo.

“Ngươi chờ coi! Dương Thiên, tiểu vương bát đản! Hôm nay ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Hà Sơn lạnh lùng mở miệng nói một câu, sau đó quay người rời đi, xem ra cũng sẽ không bỏ qua như vậy.

Hắn phát hiện tiểu tử này hôm nay có chút tà dị, dự định thông báo chuyện này cho hiệu trưởng, hy vọng có thể khai trừ Dương Thiên.

Dương Thiên cười lạnh nhìn bóng lưng Hà Sơn nói: “Đi khỏi cái đầu trọc, đừng có lại ngã nữa.”

Bịch!

Hắn vừa dứt lời, hai chân Hà Sơn dường như nhận lấy trọng kích, chân mềm nhũn lần nữa té nhào trên mặt đất,

Mọi người kinh nghi bất định nhìn Dương Thiên.

Bọn họ thật sự phục rồi, tiểu tử Dương Thiên này có thể mở miệng nói chuyện rồi, thật sự là miệng quạ đen mà.

Nói để tên ngốc này ngã sấp mặt hắn liền ngã sấp xuống.

Hà Sơn rút cuộc không còn mặt mũi ở lại chỗ này nữa, xấu hổ và giận dữ ra khỏi phòng học.

Cả phòng học không có lão sư, một đám học sinh đều đang xì xào bàn tán, hoặc vui sướng khi người gặp họa, hoặc bội phục, hoặc đồng tình nhìn Dương Thiên.

Bọn họ đều biết, việc này còn chưa xong.

Nhìn sắc mặt vân đạm phong khinh của Dương Thiên, những người này đều buồn bực không biết thiếu niên sau này phải ứng đối phiền toái như thế nào.

Không đến ba phút, một đám lão sư dưới sự dẫn dắt của Hà Sơn nổi giận ùng ùng đi tới lớp cửa phòng học.

Người cầm đầu là Hà Sơn đang nói với người đàn ông trung niên mang theo ánh mắt nặng nề bên cạnh: “Phó viện trưởng, Dương Thiên này không phục tùng quản giáo, nhục mạ đánh đập lão sư, các người nhìn thương thế trên chân ta, đều là hắn đánh, học sinh hư hỏng như vậy nhất định phải khai trừ, nếu không trường học chúng ta chẳng phải loạn thành một nồi cháo sao.”

Phó hiệu trưởng trung niên nghe vậy nhướng mày, có chút nghiêm khắc nhìn Dương Thiên hỏi: “Đây là sự thật sao?”

Hàn Hương Ngưng lúc này đi theo cũng liếc nhìn Dương Thiên, tiến lên trước một bước biện hộ cho hắn: “Dương Thiên đồng học rất thành thật, đối với sư trưởng cũng rất tôn kính, không thể nào làm ra chuyện như vậy được.”

Hà Sơn âm dương quái khí nói: “Hàn lão sư, nói như vậy người cho rằng là ta vu oan cho hắn?”

Hàn Hương Ngưng nghiêm túc nói: “Hà lão sư người lo lắng nhiều, ta không có ý này, ta cảm thấy nguyên nhân gây ra sự

tình hấn là tra rõ ràng hơn.”

Dương Thiên nhìn Hàn Hương cười cười, sau đó không kiêu ngạo không tự ti ngẩng đầu hỏi: “Hà lão sư, người nói thương thể trên người người là ta đánh, xin hỏi người có chứng cứ gì không?”

“Người...”

Sắc mặt Hà Sơn đỏ bừng, hấn đích thật không có chứng cứ chứng minh Dương Thiên đánh hấn.

Hiệu trưởng cũng nhìn Hà Sơn hỏi: “Học sinh của người nói có lý, người nói người bị học sinh đánh đập là ở phòng học sao? Học sinh ở đây có thể làm chứng không?”

Hàn Lão sư ngưng trọng hỏi một học sinh: “Bạn học, vừa rồi ở phòng học người thấy chủ nhiệm lớp bị Dương Thiên đồng học đánh sao?”

Tên học sinh kia lắc đầu thành thật trả lời: “Hà lão sư, bọn ta không thấy Hà trưởng lão đâu, chủ nhiệm lớp bị Dương Thiên đánh, ông ta ngã sấp xuống, còn ngã sấp xuống hai lần.”

Tên học sinh này nói xong, mọi người lại cười vang lên.

Dương Thiên cười lạnh một tiếng nói: “Hà chủ nhiệm, không ngờ người mời hiệu trưởng tới đây thấy ta không vừa mắt liền cố ý ngã sấp xuống hai lần nói xấu ta đánh người, sau đó để hiệu trưởng khai trừ ta?”

Hấn tức giận hừ một tiếng, âm lượng đề cao hai phần, xen lẫn linh hồn lực của Phá Thiên Tiên Đế, cả giận nói: “Người cho là trường học là nhà người mở sao? Muốn khai trừ ai thì khai trừ ai? Người cho rằng hiệu trưởng dễ lừa như vậy sao? Tùy ý người sai khiến sao?”

Giọng Dương Thiên rất lớn, chấn nhiếp lòng người. Hà Sơn nghe vậy, nhìn thấy vẻ mặt không tốt của Phó hiệu trưởng, khuôn mặt già nua của Hà Sơn cũng trở nên trắng bệch.

Hấn sốt ruột giải thích: “Không, không phải, phó hiệu trưởng, ngài nghe ta giải thích.”

Hiệu trưởng giận dữ hừ một tiếng nói: “Hà lão sư, người không cần giải thích cho ta, đừng cho là ta không biết người lén lút làm gì, ta cảnh cáo người lần này ta không so đo, lần

sau nếu như ngươi còn dám như vậy nữa, ta sẽ tạm thời cách chức xử phạt đối với ngươi.”

Mồ hôi lạnh trên trán Hà Sơn không ngừng tuôn ra, gần như tê liệt ngã xuống đất.

Hiệu trưởng lại nhìn Dương Thiên một cái thật sâu, không nói gì xoay người ra cửa.

Hàn Hương Ngưng cho Dương Thiên một nụ cười sáng lạn tuyệt mỹ, ý tứ nói cho hắn biết có ta ở đây thì ngươi không cần lo lắng.

Dương Thiên có chút cảm kích.

Mặc dù mình tu tiên ba trăm năm, trí lực như yêu nghiệt, có một trăm loại phương pháp để cho Hà Ngốc Tử kia trả giá thật nhiều.

Nhưng Hàn Hương Ngưng là có ý tốt, hắn không thể không lĩnh.

Chờ sau khi tất cả mọi người đều đi rồi, nhìn sắc mặt gan heo Hà Sơn kia, Dương Thiên giống như cười mà không phải cười nói: “Hà lão sư, sắc mặt của ngài hình như không đúng a, có muốn trở về tỉnh dưỡng tĩnh dưỡng hay không, hoặc là đi bệnh viện kiểm tra cái gì đó, vạn nhất mắc phải chứng bệnh không trị được thì làm sao bây giờ?”

Hà Sơn cả giận nói: “Dương Thiên, ngươi đừng tưởng rằng ngươi sẽ giở chút thủ đoạn nhỏ thì ta không trị được ngươi, từ nay về sau toàn bộ bài học của ta đều ra ngoài nghe.”

Dương Thiên nhún vai nói: “Nếu ta không đồng ý thì...”

Hà Sơn tức giận công tâm, gào thét: “Nếu ngươi không ra ngoài học toán thì ta không dạy nữa, sắp tới lúc thi vào học rồi, vì một mình ngươi làm trễ nải thành tích của cả lớp, ngươi tự chịu trách nhiệm.”

Chương 15 - Phỏng đoán toán học.

Dương Thiên nở nụ cười, mở miệng nói: "Thằng ngốc chết tiệt, ngươi đây xem như là uy hiếp ta bằng tiền đồ của toàn bộ học sinh trong lớp này sao?"

Hà Sơn ngẩng đầu lên nói: "Ta chỉ uy hiếp ngươi, ngươi làm gì ta?"

"Loại người như ngươi, không xứng làm lão sư của người ta, bài học do loại căn bã như ngươi dạy, không cần cũng được."

Dương Thiên Trực tiếp đi thẳng tới trước mặt Hà Sơn, đôi mắt đen nhánh như băng lạnh, hần cất cao giọng nói: "Mặt khác, ta không cho rằng tên căn bã như ngươi có thể dạy được thứ gì tốt."

Mọi người lại một lần nữa trợn mắt há mồm.

Dương Thiên quả thực không để tên Hà Sơn chủ nhiệm này vào mắt chút nào.

Bây giờ Hà Sơn bị hần dẫm dưới chân, Dương Thiên xem như xả ra một ngụm ác khí, kiếp trước hần vẫn bị đối phương giẫm dưới chân, châm chọc, khinh bỉ, đùa cợt!

Phong thủy luân chuyển, đời này hần là tiên, không sợ bất luận cái gì!

Hà Sơn bị ánh mắt lạnh lẽo của Dương Thiên nhìn đến mức trong lòng phát run, sinh ra một tia sợ hãi, hần rụt cổ lại, nhìn thấy Dương Thiên đi tới cửa, lúc này mới mở miệng đùa cợt nói: "Học tra chính là học tra, môn học toán này ngươi vĩnh viễn học không tốt, kỳ thi cao khảo ngươi đã định trước sẽ thi rớt, ta khuyên ngươi nên nhanh chóng về nhà trồng trọt đi!"

Dương Thiên hơi dừng bước, quay người nhìn chủ nhiệm lớp đầu trọc bụng phệ này!

Hần đi lên bảng đen, đẩy Hà Sơn sang một bên, xoát xoát xoát viết một hàng chữ lên bảng đen.

Phỏng đoán của Goldbach!!

Dương Thiên đùa cợt nhìn Hà Sơn hỏi: "Ngươi có biết đây là cái gì không?"

Hà Sơn cau mày ngạo nghễ nói: "Ta là giáo viên toán, đương nhiên biết suy đoán này, giới toán học còn chưa có ai giải được vấn đề này, bị coi là vấn đề khó trong ba bài toán lớn trong

toán học của thế giới. Sao nào, người định thảo luận với ta về cái này sao?”

“Thảo luận?Ồ, người không có tư cách!”

Dương Thiên khinh thường châm chọc nói: “Người cũng không nhìn xem người là cái rể hành nào, cũng muốn khiêu chiến phỏng đoán này?”

Goldbach đoán rằng đây chính là viên minh châu mà vương miện toán học không thể nhìn thấy.

(((((Goldbach phỏng đoán, mỗi số lớn hơn 6 đều có thể biểu thị là tổng của hai con số nguyên tố; mỗi số lớn hơn 9 đều có thể biểu thị là tổng của ba số nguyên tố.

Tuy rằng nghe thì đơn giản, nhưng muốn chính xác thì không dễ, tất cả nhà số học thiên tài hao phí gần ba trăm năm vẫn không thể luận chứng thành công.

Dương Thiên biết rõ ghi chép, 150 năm Na Uy toán gia gia dùng một loại phương pháp sàng lọc cổ xưa để chứng minh, hần đã đưa ra một kết luận: Mỗi một con số so với con số lớn hơn đều có thể biểu thị là (99). Cách thức thu nhỏ vòng vây này rất có tác dụng.

Các nhà khoa học vì thế bắt đầu từ 999, từng bước giảm bớt con số nhân số trong mỗi vài dặm, cho đến cuối cùng mỗi một dặm đều là một con số nhân số mới thôi, như vậy đã chứng minh “Goldbach”.

194 năm, nhà số học Mã Cáp Nhĩ đã chứng minh (7+7);

19 năm, nhà số học Elena đã chứng minh (6+6);

198 năm, nhà số học Bồ Hách Tư Tháp Bật chứng minh (55), năm 64, ông lại chứng minh (4+4);

Năm 1956, nhà số học Flegrea đã chứng minh (+);

Năm 1958, Vương Nguyên của số học Hoa Hạ đã chứng minh (10).

Sau đó, Trần Cảnh Nhuận của nhà số học trẻ cũng vui đầu vào nghiên cứu phỏng đoán Ca Đức Ba Hách, trải qua mười năm khắc khổ nghiên cứu.

Cuối cùng, hấn cũng lấy được một đột phá lớn trên nền tảng nghiên cứu của tiên nhân, chứng minh trước tiên là (Tán Thập).

Đến tận đây, phỏng đoán của Goldbach cũng chỉ còn lại một bước cuối cùng là chứng minh được $(1+1)$.

Cuối năm 1996, khi Trần Cảnh Nhuận sắp tháo xuống viên minh châu trên vương miện số học này, ở đỉnh điểm cách suy đoán của Ca Đức Ba Hách $(1+1)$ chỉ có gang tấc, hấn lại thể lực không chống đỡ nổi nữa, đây là tiếc nuối lớn nhất của giới số học!)))

Đoạn này ta cũng không hiểu tác giả đang nói về cái gì luôn, mọi người ai có thông tin chia sẻ giúp mình với nhé, tuy nhiên đây chỉ là khúc nhạc đệm thoáng qua, không có ảnh hưởng đến mạch truyện sau này. Mình mong mn thông cảm, mình cảm ơn. Hồ Thiên- Cửu vĩ

- - - - -

Giờ phút này Hà Sơn trong phòng học miệt thị Dương Thiên một chút nói: “Như thế nào? Ta không có tư cách, chẳng lẽ tên học tra có thành tích toán học một mực vì không vượt được bốn mươi điểm như người liền có tư cách này ah?”

Dương Thiên đạm mạc liếc nhìn Hà Sơn, giống như nhìn con kiến hôi vậy, hấn không nói gì, mà cầm lấy phấn bút viết viết vẽ vẽ trên bảng đen.

Tất cả mọi người nhìn thấy trên bảng đen viết đều là không hiểu ra sao, bởi vì cái này quá mức cao thâm, căn bản không phải bọn họ tiếp xúc.

“Hừ, lòn người lấy tiếng!”

Hà Sơn còn đang châm chọc, hấn cũng muốn nhìn xem Dương Thiên rốt cuộc có thể giả vờ tới khi nào.

Dương Thiên không thèm để ý tiếng cười nhạo của mọi người, tiếp tục viết viết vẽ vẽ trên bảng đen.

Suy nghĩ của hấn thông suốt, không hề dừng lại và suy nghĩ chút nào.

Tiên nhân đã chứng thực đến bước cuối cùng của đoán đoán Goldbach, chỉ cần luận chứng $(1+1)$ là có thể đoạt được viên

minh châu chói mắt nhất trong giới toán học này.

Dương Thiên có được linh hồn khổng lồ của Phá Thiên Tiên Đế, hơn nữa có trí tuệ ba trăm năm, tốc độ suy nghĩ mau lẹ có thể sánh vai với một ngàn người bình thường gộp chung một chỗ.

Tô Thi Nhu ôm bài làm toán học từ văn phòng đến lớp cao tam số một.

Nàng là lớp trưởng lớp cao tam số ba.

Nàng và Vương Tĩnh Thần là hai đóa hoa xuất sắc cùng nổi tiếng, mỗi năm học ở cao trung, nàng đều là niên cấp đệ nhất, hơn nữa tổng điểm dẫn trước đệ nhị đệ tam một khoảng chênh lệch cực lớn.

Điều này làm cho tất cả học sinh khác muốn đuổi theo đều theo không kịp.

Không giống với hoa khôi trường Thần Vương Tĩnh, nàng cực kỳ kín tiếng, mang theo cặp mắt kính dày nặng, lộ ra vẻ già dặn.

Tuy nhìn thì bình thường, nhưng dung mạo tuyệt đối không kém Vương Tĩnh Thần.

Cô gái có mái tóc đen lộng lẫy, mày ngài nghiêng, đôi mắt trong suốt.

Mũi ngọc tinh xảo của nàng, má ửng hồng, có đôi môi anh đào.

Mặt trái xoan trong suốt như hạt dưa, trong suốt như tuyết, như băng tuyết.

Dáng người nàng ta uyển chuyển tinh tế, mềm mại không xương.

Nhưng đáng tiếc là bình thường Tô Thi Nhu không ăn mặc chung diện. Ba năm qua, tất cả mọi người đều thấy nàng mặc gì khác ngoại trừ đồng phục học sinh, hơn nữa quan trọng nhất là mỗi ngày nàng đều đeo kính màu đen dày nặng, hầu như che hơn phân nửa khuôn mặt xinh đẹp, hơn nữa sợi tóc rủ xuống che giấu nửa khuôn mặt khác.

Vì vậy, thành tích của nàng mặc dù là đệ nhất nhân của toàn bộ cao tam, nhưng danh tiếng lại không bằng Vương Tỉnh Thần!

Tô Thi Nhu đi tới lớp cao tam thứ 6, trong lúc vô tình phát hiện một học sinh đang viết vẽ vẽ trên bảng đen, mà thầy của hắn lại đứng ở dưới đài không ngừng chiêm chọc.

Đối với học tập, nàng thủy chung ôm tâm tính hiếu kỳ, mở đôi mắt đẹp nhìn kỹ, nhất thời khê hít một ngụm khí lạnh!

Bởi vì trên bảng đen viết mấy chữ to, phỏng đoán của Goldbach, sau đó phía dưới bắt đầu viết một loạt luận chứng.

Học bá mà, cũng từng xem qua vấn đề toán học cấp thế giới này, nhưng lúc ấy bởi tối nghĩa khó hiểu, với tuổi tác của nàng, cho dù vắt hết óc cũng xem không hiểu.

Mà hôm nay, cô ta lại nhìn thấy một cậu bé tuổi tác không chênh lệch bao nhiêu, trước mắt bao người vậy mà đang luận chứng suy đoán của Ca Ba Hách Đức.

Hơn nữa dường như đang luận chứng $(1 + 1)$, điểm cuối của phỏng đoán Goldbach!

Trong lịch sử toán học vẫn chưa có người luận chứng thành công.

Cô giương đôi môi hồng, quên nhiệm vụ thầy số học dặn dò, cẩn thận nhìn ra ngoài lớp cao tam số sáu.

Tô Thi Nhu muốn nhìn xem, thiếu niên trước mắt này sẽ luận chứng đến đâu.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trên trán Dương Thiên bắt đầu xuất hiện một ít mồ hôi lạnh tinh mịn, tuy có linh hồn của Phá Thiên Tiên Đế, nhưng nan đề quá nhiều vô số toán học gia nổi tiếng cũng không phải dễ dàng giải quyết như vậy.

Vô số ký hiệu toán học cao thâm, công thức toán học không ngừng xuất hiện.

Học sinh nhìn ký hiệu toán rậm rạp trên bảng đen kia, có chứng sợ hãi dày đặc thấy vậy thiếu chút nữa té xỉu.

Lúc này Hà Sơn đã sớm không còn thần khí như trước, sắc mặt hắn tái nhợt, tuy rằng không hiểu Dương Thiên rốt cuộc

đang viết cái gì, nhưng chỉ nhìn một số công thức toán học cùng ký hiệu hần cũng chưa từng học qua cũng không khỏi sợ hãi.

Lòng hiếu kỳ của Tô Thi Nhu càng lúc càng nặng, nàng bắt đầu cầm một cây bút viết tất cả mọi thứ trên bảng đen. “

Thành tích học tập của nàng là đệ nhất trong lớp số một, không ai có thể vượt qua nàng, nếu đối phương đang luận chứng phỏng đoán Goldbach, nàng cũng nhất định có thể luận chứng.

Mà bây giờ có thể chép lại nó, chỉ là đến lúc đó so sánh với luận chứng của nàng, từ đó có thể suy ra rốt cuộc là cách làm của ai mới là đúng.

Tô Thi Nhu có tự tin này, bởi vì nếu nàng không phán đoán được, phía trên nàng còn có một gia gia làm giáo sư khoa học của Thanh Hoa đã về hưu ah.

Nàng không tin, luận chứng thiếu niên trước mắt ngay cả gia gia của nàng cũng không phán đoán được.

Lại qua nửa giờ, lúc này trên bảng đen đã không còn khe hở, khi Dương Thiên viết xong một chuỗi số liệu cuối cùng, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Hần bóp nát số phần bút còn lại, thấy cả lớp đều trợn mắt há hốc mồm, ngay cả Hà Sơn cũng há to miệng khó có thể tin.

Dương Thiên trào phúng lấy tay quơ quơ trước mặt Hà Sơn nói: “Người không phải nói qua, toán học của ta rất kém cỏi sao? Người không phải nói thành tích toán học của ta vĩnh viễn không vượt qua bốn mươi điểm sao? Người không phải nói ta vĩnh viễn là học tra sao? Như vậy lão sư cơ trí của ta, phiên người giúp ta chứng minh một chút kết quả cuối cùng phỏng đoán Goldbach ta viết rốt cuộc là đúng hay không?”

Hà Sơn á khẩu không trả lời được, bởi vì đừng nói chứng minh, với năng lực của hần, nhìn cũng không hiểu, một chuỗi con số, trong mắt giáo viên số học này, hần lại giống như thiên thư.

Nhìn vẻ mặt này của đối phương, Dương Thiên nói tiếp: “Đúng rồi, phỏng đoán này còn có hai cách giải quyết, nhưng

đối với người mà nói quá khó khăn, cho dù ta viết, người cũng không hiểu.”

Châm chọc, châm chọc trắng trợn!

Một học sinh lại nói lão sư toán học không hiểu số học! Tất cả bạn học dưới đài nghe vậy đều điên rồi.

** Về phỏng đoán toán học trong chương này, nguyên văn tên chương là 章哥德巴赫, cộng với nội dung của chương nên ta mạo muội đoán là tác đang nói về phỏng đoán Goldbach nổi tiếng, tuy không giống lắm, ta trích dẫn một phần ở dưới để mn tham khảo nha.

Giả thuyết Goldbach do nhà toán học người Đức Christian Goldbach (1690-1764) nêu ra vào năm 1742 trong một lá thư gửi tới Leonhard Euler, là một trong những bài toán lâu đời và nổi tiếng còn chưa giải được trong lý thuyết số nói riêng và toán học nói chung. Giả thuyết phỏng đoán rằng:

Mỗi số tự nhiên chẵn lớn hơn 2 có thể biểu diễn bằng tổng của hai số nguyên tố.[1]

Nếu phán đoán của ta có sai sót mong mọi người góp ý, ta sẽ rút kinh nghiệm và khắc phục. Thân kieu!!!**

Chương 16 - Thâm ý.

Hà Sơn bị Dương Thiên làm cho tức xanh cả mặt, nhưng lại không tìm thấy bất kỳ lời phản bác nào.

Dương Thiên quay người ra khỏi phòng học, Hà Sơn tức giận nhìn chăm chăm vào công thức chằng chịt trên bảng đen, hắn không cho rằng tiểu tử này có thể chứng thực phỏng đoán của Goldbach thành công, đây chỉ là thủ đoạn hắn lấy lòng mọi người mà thôi.

Cho nên Hà Sơn không nói lời nào, cầm bảng đen lau, muốn lau toàn bộ công thức trên bảng đen.

Lúc này, Tô Thi Nhu nhìn thấy một màn này liền nóng nảy, nàng còn chưa chép xong, vội vàng tiến vào phòng học ngăn cản: “Hà lão sư, ngài đừng lau nữa, chờ ta chép xong nó đã.”

Hà Sơn nhận ra thân phận của Tô Thi Nhu, đờ ỉa giận: “Tô Thi Nhu người là học bá, nhìn không ra tiểu tử kia một mực cố làm ra vẻ sao? Đây căn bản là luận chứng cuối cùng mà Goldbach đề ra đó.”

Tô Thi Nhu nóng nảy, nhưng bất luận nàng nói thế nào, Hà Sơn vẫn không nghe.

Trong tình huống thuận túy, Hà Sơn lau sạch toàn bộ quá trình luận chứng, nếu để nhân vật cấp bậc Thái Đầu của giới số học nhìn thấy, nhất định phải bóp chết hẳn.

Hắn căn bản không hiểu công thức của tấm bảng đen này có ý nghĩa gì!

Tô Thi Nhu tức giận dậm chân, trên tay nàng cũng chỉ chép được một nửa phương pháp luận chứng mà thôi, còn lại một nửa, vốn không kịp sao chép đã bị Hà Sơn lau đi.

Cô bất đắc dĩ thở dài một hơi, xem ra bây giờ chỉ có thể tìm gia gia là giáo sư hệ toán của Thanh Hoa đã nghỉ hưu của cô để xem nửa trước của cách chứng minh này rốt cục có đúng hay không mà thôi.

Dương Thiên ra khỏi phòng học, đang muốn trở lại ký túc xá tu luyện, lại đụng phải Hàn Tuyết Ngưng.

Nàng dịu dàng đi tới, khuôn mặt tinh xảo, có vẻ đẹp lóa mắt, làn da nhẵn nhụi trắng nõn như sữa dê ngưng nhũ, giống như đồ sứ trắng tinh.

Dáng người như liễu, bộ ngực cao vút, đùi ngọc thon dài, hết sức tức giận.

Hiện tại đang là thời gian lên lớp, hắn ở chỗ này tản bộ bị bắt chắc chắn không thể thiếu một phen răn dạy!

Dương Thiên thầm kêu không tốt, đang muốn xoay người rời đi, lại bị Hàn Hương Ngưng hô đứng lại.

Nàng nhú đôi mi thanh tú chậm rãi đi lên trước, mùi thơm thơm tinh khiết truyền đến trên mũi Dương Thiên.

Hàn Hương mím đôi môi đỏ mọng, đánh giá Dương Thiên một chút, hỏi: “Dương Thiên, nhìn thấy lão sư làm sao giống như chuột nhìn thấy mèo vậy?”

Dương Thiên cười hai tiếng, nhìn lão sư không chớp mắt, trang trọng cung kính nói:” Hàn lão sư! Ta không có tránh ngại, ta chỉ là quên cầm đồ nên vội vàng trở về lấy.”

“Thật vậy chẳng?” Hàn Hương Ngưng Hồ nghi nhìn Dương Thiên, tiếp tục hỏi: “Thời gian này không phải ngươi nên đi học ở trong phòng học sao? Sao lại chạy đến nơi này?”

Dương Thiên cười xấu hổ nói: “Ta đến giải sầu.”

Còn giải sầu?

Hàn Hương Ngưng Ngọc nhéo lỗ tai Dương Thiên nói: “Dương Thiên, đây là lúc nào rồi? Đã sắp thi vào đại học rồi, ngươi bây giờ còn có tâm tư ở đây tản bộ giải sầu.”

Nàng cũng không dùng sức, Dương Thiên cảm giác lỗ tai mình tiếp xúc với bàn tay nhỏ ấm áp như ngọc của đối phương hết sức thoải mái, không khỏi híp mắt hưởng thụ, lại nghe thân thể Hàn Hương Ngưng Kiều tỏa ra mùi thơm mê người, máu mũi cũng lưu lại.

Hàn Hương Ngưng thấy vậy, đôi mi thanh tú nhú lại, bàn tay ngọc dùng sức, Dương Thiên lập tức hú lên một tiếng vội vàng cầu xin tha thứ.

Đưa cho Dương Thiên một cái khăn tay, để hắn xoa xoa nói: “Ngươi là học sinh tốt, hắn là sẽ không vô duyên vô cớ buông tha cho việc học tập mà tản bộ bên ngoài, nói cho lão sư nghe đến cùng xảy ra chuyện gì?”

Xem ra lão sư này thật đúng là thông minh, Dương Thiên buông tay ra, kể lại chuyện đã xảy ra.

Sau khi nghe phó hiệu trưởng và nàng đi rồi, Hà Sơn ngang nhiên bảo Dương Thiên ra ngoài nghe giảng.

Hơn nữa còn dùng thành tích từ chối học tập uy hiếp Dương Thiên.

Hàn Hương ngưng trọng gương mặt xinh đẹp trắng bệch, nàng ngọc thủ kéo cánh tay Dương Thiên tức giận nói: “Đi, ta đi phân xử cho ngươi.”

Dương Thiên lắc đầu nói: “Thôi quên đi Hàn lão sư, Hà Sơn không xứng làm lão sư của ta, ta cũng không cho rằng lão có tư cách dạy ta tri thức gì.”

Hắn nói thật, Dương Thiên ngay cả viên minh châu lớn nhất trong giới toán học cũng có thể hái xuống, đừng nói là Hà Sơn, cho dù là bất kỳ một nhà toán học nào cũng không có tư cách làm lão sư của hắn.

Nếu chuyện này phát biểu ra ngoài, có thể sẽ có rất nhiều thế giới toán học cầu xin hắn làm lão sư.

Bởi vì Dương Thiên không nói vừa rồi hắn đã chứng minh phỏng đoán của Goldbach, cho nên Hàn Hương Ngưng cho rằng Dương Thiên kiêu ngạo tự đại, không khỏi cau mày nói: “Dương Thiên, ngươi phải biết rằng núi cao còn có núi cao hơn.”

Dương Thiên nghiêm túc gật đầu, nhưng sau đó mở miệng nói: “Ta vẫn cho rằng mình học toán tốt hơn Hà Sơn lão sư. Nếu không tin Hàn lão sư ngươi có thể khảo nghiệm ta một chút.” “Người...”

Hàn Hương Ngưng có chút buồn bực, nàng đi tới văn phòng.

Nàng thấy Dương Thiên quá tự đại, cho nên định cố ý làm khó hắn một chút. Tìm một đề toán học đại học.

Hàn Hương Ngưng gọi Dương Thiên vào văn phòng, đối phương hiện tại mới là Cao Tam, không thể nào làm được đề toán này.

Khi Dương Thiên nhìn thấy đề thi toán này, cười cở quái.

Hàn Hương Ngưng đắc ý ngửa cái cằm nhọn lên nói: “Như thế nào? Sẽ không làm nữa sao?”

Dương Thiên cười hỏi: “Hàn lão sư, nếu ta làm được thì ngươi sẽ bỏ qua cho ta sao?”

Hàn Hương nhếch miệng hừ nói: “Được, vậy ngươi làm ra đi.”

Nhận lấy giấy bút và bút Hàn Hương Ngưng đưa tới, Dương Thiên nói: “Kỳ thật không cần phiền toái như vậy, ta có thể trực tiếp nói ra đáp án.”

Hàn Hương nhíu mày đang định nhéo lỗ tai Dương Thiên, lại thấy đối phương viết một chuỗi ký hiệu số học và con số lên giấy.

Chính là đáp án của đề thi này.

Hàn Hương há cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận, kinh ngạc hỏi: “Dương Thiên, ngươi xem đáp án ở nơi nào.”

Dương Thiên cười cười nói: “Nếu ta nói ta dụng tâm tính toán ra lão sư ngươi tin sao?”

“Tin? Ta tin ngươi cái búa!”

Hàn Hương Ngưng tròn trắng mắt nói: “Bớt cho ta bộ này, liệt kê công thức cho ta, ta mới có thể tin ngươi.”

Dương Thiên chỉ có thể cầm bút viết lên giấy.

Chữ viết của hắn viết thập phần phiêu dật, không kém bất luận thư pháp gia gì.

Trong đôi mắt Hàn Hương ngưng lại hiện lên một tia sáng, chữ viết này còn tốt hơn chữ của một lão sư như nàng viết.

Nghĩ tới đây nàng không khỏi có chút xấu hổ.

Mà ngay lúc nàng đang ngây người, suy nghĩ trong đầu Dương Thiên đã thông suốt, cũng đã liệt kê tất cả công thức rõ ràng.

Hàn Hương Ngưng mặc dù là lão sư dạy ngôn ngữ, nhưng cũng có hiểu biết về toán học, nàng cẩn thận tính toán một lần, phát hiện Dương Thiên dĩ nhiên là đúng.

Nàng nhìn Dương Thiên đứng tại chỗ tản ra khí tức xuất trần, hừ một tiếng nói: “Dương Thiên, ngươi quả nhiên đã biết đáp án, đây chính là đề mục đại học, ngươi làm sao có thể làm được.”

Dương Thiên kêu oan: “Hàn lão sư, ngươi không thể nói xấu một học sinh chính trực, đề mục này là ngươi mới ra, hơn nữa ta chưa tiếp xúc qua, ta đi đâu tìm đáp án đây.”

“Vậy làm sao ngươi tính ra được?” Hàn Hương Ngưng cau mày hỏi.

“Đã nói rồi, bản thân ta cũng biết đề mục này, bởi vì ta có nghiên cứu về chương trình học đại học.” Dương Thiên nhún vai, dường như làm một chuyện nhỏ không đáng kể.

“Hừ, ngươi cho rằng ta sẽ tin sao?” Hàn Hương Ngưng lại viết một bài toán lên giấy, bài này khá cao thâm, là bài của năm tư, nàng còn không tin Dương Thiên thậm chí ngay cả đề thi này cũng có thể làm.

Nhưng khi Hàn Hương Ngưng vừa viết xong, còn chưa để Dương Thiên đi làm, chỉ thấy Dương Thiên lại viết một chuỗi ký hiệu toán học phức tạp trên giấy.

Mà chuỗi số này chính là đáp án của đề thi này.

Hàn Hương Ngưng không tin, nàng nhanh chóng tính toán, phát hiện không ngờ lại đúng thật.

Một lần là trùng hợp, vậy lần thứ hai giải thích như thế nào?

Hàn Hương ngưng hỏi: “Dương Thiên, thành thật nói cho ta biết, rốt cuộc ngươi làm thế nào?”

Dương Thiên thở dài một hơi bất đắc dĩ nói: “Hàn lão sư, ta đã nói rồi, đây là ta tính ra được, ngươi không tin ta cũng không có cách nào.”

Hai đề toán học của trường đại học đều bị học sinh cấp ba trước mắt này làm đúng, Hàn Hương Ngưng không tìm được bất kỳ cái gì.

Vì thế nàng nói: “Tin, sao ta không tin!”

Hàn Hương ngưng mắt nhìn Dương Thiên giống như là Colombo phát hiện ra đại lục mới, đôi mắt nóng bỏng khiến Dương Thiên cảm thấy nổi da gà.

Hắn che ngực hỏi: “Hàn lão sư ngươi muốn làm gì? Ta vẫn còn là một đứa trẻ!”

Hàn Hương Ngưng nghe vậy đen mặt, nói: “Dương Thiên, dập tắt ý nghĩ vốn không thuộc về hài tử của ngươi cho ta, để ta dẫn ngươi đi về lớp học, ta đi tìm chủ nhiệm lớp ngươi lý luận mới được.”

Dương Thiên nói: “Hàn lão sư không phải đã nói ta tính ra là ngươi sẽ bỏ qua cho ta sao?”

Hàn Hương ngưng ra vẻ nghi hoặc, chớp chớp đôi mắt đẹp nói: “Ta có từng nói qua sao?”

Xem ra lúc nào cũng muốn chơi xấu, Dương Thiên vẻ mặt bất đắc dĩ gật đầu nói: “Đương nhiên là có nói qua.”

Hàn Hương Ngưng khoát tay áo nói: “Cái này không quan trọng, ngươi nhanh chóng cùng ta đi, ta sẽ đòi lại công đạo cho ngươi.”

Học sinh xuất sắc như vậy lại bị Hà Sơn cự ở ngoài cửa, Hàn Hương Ngưng thật sự nhìn không được nữa.

Cứ như vậy, Dương Thiên bị Hàn Hương Ngưng nhiệt tình như lửa kéo đến lớp 6.

“Hà lão sư, trong lúc đi học người đem học sinh ném ra bên ngoài mặc kệ không hỏi, đến cùng là chuyện gì xảy ra?”

Hàn Hương Ngưng vô cùng cường thế, tiến vào phòng học liền chất vấn.

Hà Sơn đang bức dọc liếc mắt nhìn Dương Thiên nói: “Học sinh này không coi ai ra gì, thành tích toán học rồi tinh rồi mù không nói còn không phục ta, nếu ta không đuổi hắn ra thì những học sinh khác còn xem ta như thế nào?”

Hàn Hương ngưng khí tức giận nói: “Hà lão sư, đừng tưởng rằng ta không biết, người có phải là bởi vì Dương Thiên làm mất mặt người trước mặt phó hiệu trưởng hay không, người mới khắp nơi nhắm vào Dương Thiên?”

Sắc mặt Hà Sơn lập tức thay đổi, hắn nhìn chằm chằm Hàn Hương Ngưng, lạnh lùng nói: “Hà lão sư, cơm có thể ăn bậy, lời không thể nói lung tung, không có chứng cứ người chính là bịa đặt, bôi nhọ thanh danh của ta.”

Dương Thiên cười khẩy một tiếng nói: “Hà chủ nhiệm, người cảm thấy người còn thanh danh sao? Sau lưng làm những việc gì, cả lớp chúng ta đều biết rõ.”

“Người xem, Hà lão sư, loại học sinh này căn bản không để lão sư vào mắt. Ta hiện tại có thể nói rõ ràng, có Hà Sơn ta ở chỗ này một ngày, Dương Thiên đừng hòng tiến vào phòng học.”

“Người thật sự không cho Dương Thiên vào phòng học sao?”
Hàn Hương ngưng trọng hỏi.

“Ta nói được làm được!” Hà Sơn Ngược mặt lên vô cùng kiên định.

Hừ, đợi được chính là những lời này của người! Hàn Hương Ngưng thiếu chút nữa cười ra tiếng, bất quá hiện tại không phải lúc cười, trên mặt nàng hiện ra vẻ phẫn nộ nói: “Tốt, Hà lão sư, đây chính là người nói, toàn lớp học sinh làm chứng,

nếu học sinh này người không muốn, lớp số một của chúng ta nhận hẳn.”

Nàng quay người nhìn Dương Thiên nói: “Dương Thiên, đi thu thập sách vở của người, đến lớp Cao Tam số một của ta thôi.”

Dương Thiên nhìn ra Hàn Hương Ngưng giấu khóe miệng, không khỏi trợn trắng mắt. Lúc trước hẳn thật đúng là không nhìn ra, lão sư nói chuyện đầy thâm ý ah!

Chương 17 - Kết bạn.

Bất đắc dĩ Dương Thiên chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Dù sao lớp số 6 đã không cần hẳn nữa, tuy hẳn không cần đi học cũng có thể đạt được thành tích chói mắt nhất, nhưng cũng cần danh sách của nhà trường mới có thể tham gia được.

Loại người như Hà Sơn hiển nhiên là có thù tất báo tiểu nhân, đến lúc đó không thể nói sẽ tìm chuyện gì để gây khó dễ cho hẳn.

Hắn thu sách vở trên bàn lại, nhìn thấy Đồng Kiệt ngồi cùng bàn bày ra vẻ mặt lo lắng, không khỏi cho đối phương một ánh mắt an ủi, ý bảo hẳn không có việc gì.

Chờ Dương Thiên sắp sửa cùng Hàn Hương Ngưng đi, Hà Sơn ở sau lưng âm lãnh cười nói: “Học tra đều có người muốn đoạt, có chút lão sư đầu óc rỉ sét phải không?”

Hàn Hương Ngưng sắc mặt hơi trầm xuống, nàng hít sâu một hơi đè nén phần nộ nói: “Hà lão sư, người căn bản không biết người đem một cái thiên tài như thế nào chặn ở ngoài cửa, về sau có thời điểm người hối hận.”

Dương Thiên cũng cười cười nói: “Đồ đầu hói, chúng ta sau này còn gặp lại!”

Sắc mặt Hà Sơn tức giận tựa như gan heo, hẳn đang muốn nổi giận, lúc này Hàn Hương ngưng nhẹ kéo lỗ tai Dương Thiên nói: “Cho dù nói thế nào hẳn cũng là lão sư, người không thể nói ra ngoài những lời như vậy nha.”

Trong sáng không nói, ý là có thể nói ngầm sao?

Dương Thiên nhìn Hàn Hương Ngung không ngừng nháy mắt với hắn, không nghĩ tới lão sư này lại xấu như vậy.

Hắn vội vàng phối hợp nói: “Hàn lão sư ta biết sai rồi, lần sau ta không làm trò như tên ngốc kia là được.”

Hà Sơn Khí sắc mặt xanh mét, một hơi không thuận trực tiếp ngắt xiu.

Hàn Hương Ngung cũng mặc kệ hắn, che miệng cười trộm, sợ lỡ tai Dương Thiên bị mình néo đau, nhanh chóng giúp hắn dịu dàng vuốt vuốt, sau đó lôi kéo Dương Thiên đi về phía lớp của nàng.

Trên đường Hàn Hương ngung trọng nhìn Dương Thiên nói: “Dương Thiên, ta vì ngươi mà gánh trách phạt của phó hiệu trưởng, sau này ngươi sẽ là người của ta, ngàn vạn lần xin hãy tranh thủ cho ta.”

Dương Thiên quái dị hỏi: “Hàn lão sư, chịu trách phạt cho ta thì ta hiểu, nhưng sau này những lời này của người làm việc của người ta cần một lời giải thích đơn thuần.”

“Ngươi... hừ!”

Hàn Hương Ngung Bạch liếc Dương Thiên một cái nói: “Trong đầu ngươi cả ngày đều suy nghĩ cái gì vậy, ta nói là sau này ta sẽ là chủ nhiệm lớp của ngươi, ngày mai sẽ là thi thử, ngươi phải tăng mặt mũi lên cho ta, ngoài ra ta còn chờ đánh mặt Hà lão sư kia nữa.”

Đến lớp số một, học sinh nhìn Hàn Hương Ngung, thấy nàng ôm quyển sách, trong lòng vô cùng buồn bực.

Hàn Hương Ngung cười cười nói với mọi người: “Chiếm dụng một chút thời gian của mọi người, giới thiệu cho mọi người một tên học sinh chuyển vào lớp ta, vị này chính là Dương Thiên, học sinh lớp 6 năm ba sau này chính là người của lớp chúng ta, mọi người chiếu cố hắn thật tốt.”

Nàng lại nhìn Dương Thiên nói: “Giới thiệu với mọi người một chút đi.”

Dương Thiên bất đắc dĩ đi lên trước, chuyện ngây thơ như vậy, hắn căn bản không có một chút hứng thú nào.

Hắn khoát tay với mọi người nói: “Dương Thiên, nam.....”

Sau đó, không có câu tiếp theo.

Sắc mặt Hàn Hương Ngung có chút không nhịn được, tiểu tử này tuyệt đối không nể mặt nàng.

Khi Dương Thiên giới thiệu xong bản thân, mọi người dưới đài bắt đầu xì xào bàn tán.

“Dương Thiên? Hắn không phải là tên phế vật nổi danh nhất trong toàn bộ trường chúng ta sao?”

“Đúng vậy, nghe nói ngay cả những học sinh lớp 12 cấp thấp kia cũng bắt nạt hắn, thành tích cũng bình thường, làm sao có thể đến lớp cao hơn chúng ta?”

“Chẳng lẽ là chủ nhiệm lớp chúng ta thu lễ vật của nhà hắn?”

Tuy rằng người phía dưới nói gì Dương Thiên đều có thể nghe được, nhưng sắc mặt hắn lại không có bất kỳ biến hóa nào.

Ba trăm năm tu luyện thành Phá Thiên Tiên Đế, tâm cảnh đã đến một trình độ thập phần cao, những người này có thể khơi mào một tia phần nộ tâm tình của hắn tính là hắn thua!

Thời gian sẽ chứng minh tất cả, rốt cuộc ai là rác rưởi, ai là nhu nhược, ai là kẻ bất lực!

Đám người trước mắt này nhất định là mây khói thoảng qua! Hiện tại, bọn họ giống như con kiến hôi, sẽ không bị Dương Thiên để tâm.

Đương nhiên, không phải tất cả mọi người trong lớp số một không chào đón hắn, vẫn có người tương đối nhiệt tình.

Ví dụ như Vương Tĩnh Thần, má nàng hưng phấn đỏ bừng, không ngừng vung tay ngọc với Dương Thiên, hiển nhiên vô cùng kinh hỉ khi đối phương sẽ đến lớp của nàng.

Dương Thiên cười với hắn xem như đáp lại.

Còn có một thiếu nữ mái tóc che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, mang theo một con mắt màu đen dày nặng, cũng không có chằm chọc Dương Thiên.

Tô Thi Nhu chỉ dùng biểu tình nghi hoặc nhìn hắn.

Thiếu niên này hình như là người ở lớp 6 đã viết chứng minh phỏng đoán của Goldbach, cô không ngờ đối phương lại chuyển vào lớp của cô.

Tô Thi Nhu nhìn thoáng qua phần chứng minh vừa rồi chỉ kịp chép một nửa kia, trong con ngươi xuất hiện một tia chiến ý!

Đối phương đã có thể viết ra phỏng đoán này, bất luận đúng sai, đều có tư cách trở thành đối thủ của nàng.

Ba năm đều là nàng đứng thứ nhất, nàng đã có chút chán ghét!

Sắp xếp chỗ ngồi xong xuôi, là hàng cuối cùng, dường như vô cùng bất mãn với bạn cùng bàn, cũng vô cùng xem thường hắn.

Tiểu tử này nâng mắt nhìn xuống nhìn Dương Thiên nói: “Này, học tra, ta nói với ngươi, lão sư để ngươi ngồi ở chỗ này, nhưng ngươi không thể làm chậm trễ việc ta học tập biết không?”

Hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Còn nữa, không thể sao chép bài tập của ta.”

Dương Thiên nở nụ cười, đây là lại bị người xem thường sao?

Hơn nữa, còn lấy ưu thế lớn nhất của hắn xem thường hắn!

Dương Thiên nhìn người đeo kính đang làm một bài thi hóa học, cười mở miệng nói: “Ngươi nói ta là học tra? Vậy ngươi có dám thử làm bài thi với ta hay không?”

Gã đeo kính cười khẩy nói: “Người từ lớp 6 như ngươi cũng dám so sánh với ta sao?”

Dương Thiên chỉ chỉ vị trí thùng rác nói: “Từ nay về sau, người thua sẽ ngồi ở đó.”

Gã đeo kính nghe vậy lập tức hưng phấn nói: “Được, nhưng mà ngươi thua thì không thể đổi ý.”

Hắn móc ra hai bài thi hóa học giống nhau như đúc, đặt trước mặt Dương Thiên mở miệng nói: “Bắt đầu làm đi, ai làm xong trước, tỉ lệ chính xác cao nhất người đó thắng.”

Nam tử mắt có tự tin tuyệt đối đạt được thắng lợi, bởi vì sở trường của hắn là hóa học, hơn nữa hôm qua hắn đã làm bài thi này một lần, lần này là thắng chắc.

Hai người bắt đầu so tài, người đeo kính múa bút thành văn, nhưng khi hấn viết được một nửa thì phát hiện trên bài thi Dương Thiên thậm chí còn chưa đặt bút viết tên.

Gã đeo kính cười nhạo: “Sao vậy? Bài thi hơi khó? Có cần ta lấy cho người bài thi nào dễ hơn không?”

Dương Thiên lắc đầu, cầm móng tay cắt tỉa, thờ ơ nói: “Hoàn toàn ngược lại, bài thi quá đơn giản, ta muốn làm cùng người chính là bắt nạt người, để người làm trước, lát nữa người không có cơ nói ta ỷ lớn hiếp nhỏ.”

Gã đeo kính cầm cán bút có chút phẫn nộ, gã là học sinh tài cao của lớp số một, lại bị một tên học tra từ lớp sáu nâng cao quan hệ mà vào khinh bỉ.

Hấn cười lạnh một tiếng nói: “Chờ đi, về sau người cùng ngồi chung một cái thùng rác đi.”

Dứt lời, hấn tiếp tục chăm chú điền vào.

Mười phút sau, người đeo kính duỗi duỗi thắt lưng, nhìn Dương Thiên vẫn đang cắt móng tay không khỏi cười nhạo nói: “Người.....”

Hấn còn chưa nói xong, chỉ nghe Dương Thiên ngáp một cái nói: “Ta còn tưởng rằng ta phải đợi người nửa giờ nữa chứ?”

Hả? Có ý gì?

Tên đeo kính ngơ ngác, tập trung nhìn vào, tất cả đề mục trên bài thi hóa học của Dương Thiên đã được điền xong.

Hơn nữa vô cùng công bằng, không có một đề nào sót lại.

Sắc mặt hấn trắng bệch, vội vàng cầm lấy bài thi của Dương Thiên nhìn lên, càng xem càng kinh hãi, mồ hôi lạnh trên trán hấn càng nhiều!

Đề mục Dương Thiên làm đúng toàn bộ, hơn nữa đôi phương cũng giải đáp hoàn mỹ ba đề lớn mà hấn đắn đo không chắc chắn, hấn vội vàng cầm bản thảo nghiệm toán một phen, toàn bộ đáp đúng!

Gã đeo kính cắn răng hỏi: “Người làm xong lúc nào?”

Dương Thiên nhe răng cười nói: “Không khéo, so với người sớm hơn một phút mà thôi!”

Đây đâu chỉ là một phút đồng hồ, đối phương vừa rồi còn để cho hắn trước tiên làm hơn phân nửa đề thi a.

Gã đeo kính trực tiếp trượt xuống ghế, ngồi bệt dưới đất lẩm bẩm: “Không thể nào, chuyện này không khoa học, ta không tin, hôm qua ta vừa làm xong mấy đề này, đáp án đã sớm quen thuộc với lòng, người không thể làm còn nhanh hơn ta.”

“Ha ha, thì ra người làm đề hóa học này có mờ ám a.”

Dương Thiên đưa cột nhìn người đeo kính nói: “Nhận thua cuộc đi, bây giờ chuyển đến thùng rác cho ta, học tra như người đừng quấy rầy ta học tập.”

Phong thủy luân chuyển, chế giễu vừa rồi còn phát ra từ trong miệng hắn hiện giờ áp dụng lên người hắn.

Gã đeo kính chỉ có thể chịu khuất phục.

Bởi vì bài thi này là khoản mới nhất hắn vừa mua, hôm qua mới mở bán, đối phương không có khả năng tồn tại sao chép!

Hắn cô đơn chuyển cái bàn đến cạnh thùng rác.

“Hắc, người thật giỏi nha, con mọt sách này vậy mà bị người dạy dỗ không còn tính tình.”

Không biết từ đâu thò ra một khuôn mặt béo, đưa đến trước mắt Dương Thiên, giờ ngón tay cái lên.

Dương Thiên nhìn thoáng qua đối phương, chỉ thấy Bàn Tử trắng nõn, đôi mắt nhỏ cười híp lại, mặc một thân danh bài, trong miệng không ngừng ăn đồ ăn.

Khi thấy trong tay đối phương cầm cái gì, Dương Thiên trực tiếp im lặng.

Tên béo như vậy trong tay đang cầm một chén mì chua, còn bốc hơi nóng.

Nhìn thấy biểu tình kinh ngạc của Dương Thiên, Mập Mạp đắc ý ngẩng đầu lên nói: “Làm quen một chút, tên của ta là Ngô Ba, cha ta là hiệu trưởng.”

Được, một câu giải thích này, tất cả nghi vấn của Dương Thiên đều không còn.

Ngô Ba lại lấy từ trong ngăn kéo của hắn ra một tô mì thịt bò kho nói: “Bằng hữu, người đối với khẩu vị của ta, ăn nó chúng ta chính là bằng hữu, về sau ta sẽ bảo bọc người.”

Hắn liếc mắt nhìn tên đeo kính một cái, nói: “Con một sách kia ta sớm đã nhìn hắn không vừa mắt, y vào một chút kiến thức cả ngày không coi ai ra gì. Vừa rồi ta đã xem thủ pháp trang bức của người, quả thực là lô hỏa thuần thanh, người không chú ý đến sắc mặt của tên đeo kính kia, nhìn người làm xong bài thi mặt tái xanh rồi, giống như là đội nón xanh vậy.”

Dương Thiên sáng sớm không ăn cơm, nói thật ra, thật đúng là có chút đói bụng.

Hắn nhận lấy thịt bò kho tàu, nhìn Bàn Tử cười hiên lành, nói: “Thủ đoạn nhỏ, thủ đoạn nhỏ mà thôi.”

Sau đó, mở mì thịt bò ra mới nhớ tới không có nước nóng, làm sao ăn?

Ngô Ba cũng là nhân tài, nhìn ra Dương Thiên quẫn bách, hắn từ chỗ ngồi phía trước lấy ra một cái ấm áp, cho Dương Thiên đây.

Nhìn Dương Thiên trợn mắt há hốc mồm, Ngô Ba cười khiêm tốn cười nói: “Đây chỉ là chút thủ đoạn nhỏ mà thôi, bên trong còn có chút nước ấm, đợi chút nữa hai ta lại pha hai chén trà sữa ấm người.”

Chương 18 - Thi thử.

Hai người ở trong phòng học ăn đến khí thể ngất trời, giáo viên tiếng Anh lại làm như không nhìn thấy vậy.

Ngô Ba đã nói, chỉ cần không phải là bài học của Hàn Hương Ngung, hắn có thể tùy tiện phóng túng.

Sau khi tan học, Vương Tĩnh Thần đi về phía Dương Thiên.

Cô gái yếu điệu đứng trước mặt hắn, hai tay chấp sau lưng, da trắng nõn nà, mắt như tô son, có vóc người đẹp, cánh tay ngọc mềm mại như ngó sen tuyết, đùi ngọc thon dài, đôi chân nhỏ

thon gọn, phối hợp với ngọc cốt băng cơ mềm mại, duyên dáng yêu kiều.

Khi nhìn thấy Vương Tĩnh Thần đến bên cạnh chỗ ngồi của Dương Thiên, lúc này, ánh mắt mọi người đều bị hấp dẫn tới đây.

Dương Thiên nghi ngờ hỏi: “Bạn học Vương Tĩnh Thần, có chuyện gì sao?”

Vương Tĩnh Thần nhìn Dương Thiên cười cười nói: “Dương Thiên, giữa trưa có rảnh không? Ta muốn mời người ăn cơm.”

“Ông trời ơi! Ta đã nghe được cái gì?”

Trong phòng học, có người điên cuồng túm tóc kinh hô: “Hoa khôi thế mà lại muốn ăn cơm cùng tên vô dụng kia?”

Còn có một người gầy nghiện răng nghiện lợi nhìn chằm chằm Dương Thiên: “Cái tên rác rưởi kia có tài đức gì, nữ thần hoàn mỹ nhất trong lòng ta làm sao có thể mời người khác ăn cơm.”

“Trời ạ, ta thất tình rồi.” Một người không ngừng đầu đụng tường.

Dương Thiên một mặt im lặng, xem ra động tác lơ đãng của hoa khôi trường học này, mình đã trở thành công địch của cả lớp số một này luôn rồi.

Nhìn nữ hài này cũng có phần xinh đẹp, nói thật, nàng quả thực có mị lực kia.

Nhưng ngay cả như vậy, Dương Thiên vẫn lắc đầu.

Vương Tĩnh Thần có chút thẹn thùng hỏi: “Vì sao a, ta chỉ là muốn cảm tạ người ngày hôm qua đã giúp ta.”

Dương Thiên chỉ Ngô Ba đang ngốc trệ nói: “Ta đã đáp ứng hần, giữa trưa phải cùng hần ăn cơm, làm người không thể nói không giữ lời.”

Giáo Hoa thở nhẹ một hơi, xem ra đôi phương cũng không phải là không muốn để ý đến nàng.

Ngô Ba bên cạnh nghe được lời nói của Dương Thiên, càng thêm choáng váng, tiểu tử này từ chối hoa khôi muốn cùng ăn cơm với hần?

Nếu không phải chân ái, Ngô Ba cũng không tin tình yêu.

Toàn bộ ánh mắt của tất cả nam đồng bào của lớp sớm đã hội tụ trên người Dương Thiên và Vương Tĩnh Thần, nghe được Dương Thiên từ chối, mọi người đều trợn mắt há hốc mồm a.

Đây chính là hoa khôi duy nhất trong nhất trung trong ba khóa liên tiếp, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa nghe nói tới lời đồn gì về tình cảm của nàng, bây giờ rốt cuộc cũng truyền ra manh mối, nàng muốn mời một nam sinh ăn cơm, mà nam sinh kia lại từ chối!

Tất cả mọi người đều điên rồi, hận không thể đá Dương Thiên sang một bên, tự mình thay thế vị trí của hắn.

Vương Tĩnh Thần nhìn về phía Ngô Ba, nhỏ giọng hỏi: “Cái kia, bạn học Ngô Ba, buổi trưa ăn cơm có thể tiện thể dẫn ta đi chung không?”

Trời ạ!

Ngô Ba chưa bao giờ cảm giác hạnh phúc tới đột ngột như thế, hắn hưng phấn nói: “Được, đương nhiên không có vấn đề, cầu còn không được, cầu còn không được a.”

Thần sắc hắn kích động nhìn Dương Thiên một chút.

Người nhìn xem, người nhìn ánh mắt ghen tỵ của người khác, Ngô Ba hưng phấn thiếu chút nữa nhảy dựng lên mà không biết.

Ngô Ba hưng phấn cao giọng nói: “Các người trò chuyện trước đi, ta hiện tại đi giám sát xem căn tin hôm nay có những món gì. Vừa lúc hôm nay trời trong nắng ấm, ta nhất định phải để cho bọn họ thêm đồ ăn.”

Nói xong, chạy ra ngoài nhanh như chớp.

Dương Thiên im lặng, tên mập mập này có một người cha làm hiệu trưởng là tốt như vậy, còn có thể quản được phòng ăn luôn.

Hơn nữa quan trọng nhất là cái gì? Còn có một tiết học chưa lên, gia hỏa này trực tiếp đi luôn rồi.

Giáo Hoa đi rồi, một thiếu niên mặt mày tuấn lãng ăn mặc bất phàm đi tới.

Thần sắc hấn kiêu căng, ngồi đối diện Dương Thiên, hạ thấp thanh âm nói: “Dương Thiên đúng không, ta khuyên ngươi cách xa Vương mỹ nữ một chút.”

Dương Thiên nghiêng ngẫm nhìn hấn cười, không nói gì.

Ba trăm năm tu hành, đã sớm xem nhẹ tất cả, đối phương kêu gào ở trong mắt hấn căn bản chính là một trò cười.

Mà Dương Thiên im lặng, thì bị mọi người cho rằng là biểu hiện nhu nhược!

“Đến rồi đến rồi, Khương Thần rốt cuộc nhịn không được muốn ra tay rồi.”

Mấy người trong lớp đều hưng phấn hấn lên.

“Ta đã nói Khương Thần là hộ hoa sứ giả trung thành nhất của hoa khôi trường, hấn không thể bỏ mặc cái tên Dương Thiên kia vênh váo như vậy được!”

Tất cả mọi người đều vô cùng chờ mong, Khương Thần gia thế tốt, thành tích tốt, bề ngoài tốt, là giáo thảo có tiếng, từng có tiếng đồn dãi là xứng đôi nhất với Vương Tĩnh Thần.

Vương Tĩnh Thần thấy cảnh này, đi đến bên người Dương Thiên, bảo vệ hấn ở sau lưng, hướng về phía Khương Thần khề kều: “Khương Thần, ngươi muốn làm gì?”

Khương Thần cười cười nói: “Ta muốn làm bằng hữu với Dương Thiên, Tĩnh Thần, chẳng lẽ điểm ấy ngươi cũng muốn quản?”

Khuôn mặt Vương Tĩnh Thần đỏ lên nói: “Ta chính là muốn quản, còn có, phiền toái ngươi về sau xưng hô tên ta đầy đủ, quan hệ của chúng ta còn chưa thân cận đến loại tình trạng này.”

Dương Thiên nhìn bóng lưng Vương Tĩnh Thần có chút xuất thần, một màn rất quen thuộc.

Ở kiếp trước, Dương Tuyết, tỷ tỷ của hấn cũng bảo vệ hấn như vậy, bảo vệ hấn ở phía sau, không để hấn bị tổn thương!

Khương Thần bị Vương Tĩnh Thần khiển trách một phen, sắc mặt hấn âm trầm, không dám nổi giận với Vương Tĩnh Thần, liền phát tiết lửa giận lên trên người Dương Thiên.

“Đồ vô dụng, dám đi ra đối mặt cũng không có dũng khí sao? Loại người như ngươi chính là kẻ nhu nhược triệt triệt để để nhất.”

“Ngươi.....”

Vương Tĩnh Thần dậm chân đang muốn lý luận, Dương Thiên đưa tay bắt lấy cánh tay ngọc của nàng.

“Ngươi lui sang một bên, để cho ta đến xử lý đi.”

Dương Thiên ánh mắt lạnh lùng, nhìn Khương Thần nói: “Ta tha cho ngươi, nhưng chính ngươi không buông tha cho chính mình, ngươi bảo ta phải làm sao?”

Bước chân hần khê động, dưới ánh mắt ngạc nhiên của mọi người đã xuất hiện trước mặt Khương Thần, vươn tay, bóp chặt cổ Khương Thần nhắc hần lên.

Trời ạ! Mọi người kinh hô, ánh mắt nhìn Dương Thiên cũng thay đổi, từ khi nào tên phế vật này lại có chiến lực như vậy.

Khương Thần ít nhất cũng phải hơn trăm cân, nói đến là nhắc bổng lên, xem ra cũng không khó khăn gì.

Sắc mặt Khương Thần hiện lên màu đỏ tía, hần gian nan mở miệng nói: ” Dã nhân chỉ biết vận dụng vũ lực, nơi này là lớp số một của năm ba, quy củ là dùng trí lực.”

Dương Thiên cười: “Dựa vào vũ lực của ta đã có thể trấn áp ngươi, tại sao còn phải dùng trí lực?”

Sắc mặt Khương Thần tái xanh, đến cả hô hấp cũng khó khăn, mắt trợn trắng, sắp không còn hô hấp.

Có vài người nhát gan thấy cảnh này sợ tới mức thiếu chút nữa co quắp ngồi dưới đất, nhìn Khương Thần gào thét càng ngày càng nhỏ giọng, Vương Tĩnh Thần cũng có chút sợ hãi, nàng dùng bàn tay ngọc kéo Dương Thiên nói: “Dương Thiên, ngươi mau buông hần ra, nếu không buông ra sẽ chết người đó.”

Dương Thiên gật đầu, ném đối phương xuống đất.

Khương Thần ho khan mãi liệt, nước mắt cũng chảy xuống. Hần ta thở một hồi lâu, lúc này mới khôi phục bình thường.

Vừa rồi hắn đã thực sự đi một vòng bên bờ vực tử vong, nếu đối phương hơi dùng sức, hắn nhất định không sống được.

Nhìn bóng dáng đăm đăm của Dương Thiên, Khương Thần phần nộ nắm chặt nắm đấm. Ở cái tuổi này, chính là thời điểm không sợ trời không sợ đất. Tuy rằng gặp thoáng qua tử vong, nhưng chỉ cần không chết hắn sẽ không khuất phục.

“Dương Thiên, ngươi có dám đấu trí lực với ta một trận không?” Hắn rống giận.

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt, khinh thường nói: “Vẫn là câu nói kia, ta vô lực có thể trấn áp ngươi, tại sao phải so trí lực với ngươi?”

“Ngươi...” Khương Thần gần như tức đến hộc máu.

Trong mắt hắn cơ hồ bốc lên hỏa diễm, nghiến răng nghiến lợi lạnh lùng trào phúng: “Ngươi không dám sao?”

“Tùy ngươi nói thế nào!” Dương Thiên ngồi trên ghế nhắm mắt dưỡng thần, điều này làm cho Khương Thần không còn chỗ thờ, thiếu chút nữa ghen phát điên.

Khương Thần phần nộ quát: “Dương Thiên à, là một nam nhân thì đồng ý tỷ thí với ta một lần, thua rồi thì vĩnh viễn rời khỏi lớp số một này ah.”

“Ngươi muốn rời đi như vậy sao?” Dương Thiên mở con ngươi đen kịt ra.

Khương Thần lãnh đạm nói: “Chỉ cần ngươi đánh bại ta, ta sẽ rời đi không một câu oán hận”

“Tốt lắm!”

Dương Thiên đứng lên, nói: “Tỷ thí như thế nào? Bắt đầu đi.”

Khương Thần lấy ra một bài thi từ trong túi đeo lưng, nói: “Trong này toàn đề số học, tổng cộng có năm trăm đề, trong vòng một giờ phải làm xong toàn bộ, nếu không coi như là đào thải, kẻ dành được chiến thắng là người có xác suất chính xác cao nhất, người thất bại sẽ rời đi.”

Mọi người nghe vậy đều kinh hô lên, đây chính là đề số học a, hơn nữa là những năm trăm đề, ngắn ngủi một giờ giải xong căn bản là nhiệm vụ không thể hoàn thành.

Mặc dù Khương Thần học môn số học cũng không tệ, cảm qua quán quân toàn tỉnh, nhưng mà đối với hắn mà nói, vẫn là khiêu chiến cực lớn.

Dương Thiên thấy phương pháp tỷ thí lập tức nở nụ cười, lớp số một này không hổ là lớp của học Bá, lớp người khác phát sinh xung đột đều là dùng nắm đấm để giải quyết, mà nơi này thì là tỷ thí làm bài thi, dùng trí lực giải quyết.

Hắn nhẹ gạt đầu, tỏ vẻ không có vấn đề.

Mà Vương Tĩnh Thần khá lo lắng, hắn là biết thực lực của Khương Thần, nàng muốn ngăn cản, lại bị Dương Thiên đưa tay ngăn cản.

Dương Thiên mỉm cười cho nàng tự tin.

Trong nụ cười bao hàm rất nhiều, Vương Tĩnh Thần không biết làm sao, chỉ cần thấy thiếu niên mỉm cười, liền cảm giác tâm an không hiểu, tựa hồ cảm giác bất cứ chuyện gì cũng không làm khó được hắn.

Chỗ ngồi của hai người cách rất xa, khi mọi người truyền đạt mệnh lệnh, hai người đã hành động.

Khương Thần quả thực có chút bản lĩnh, căn bản không cần bản nháp, viết trên bài thi rất lưu loát.

Mà bên Dương Thiên, hắn lại không có ý định viết, chỉ lật qua lật lại bài thi, nghiêm túc xem.

“Ha ha ha, phế vật lớp 6 chính là phế vật, ta thấy hắn không biết làm một đề nào hết.”

“Ừm, người xem, hắn choáng váng, không biết bắt đầu hạ thủ từ nơi nào.”

“Ha ha, loại rác rưởi này thì rút ra ngoài đi, lớp chúng ta không thể thu loại phế vật này ah.”

Động tĩnh lớp số một huyên náo rất lớn, ngay cả Tô Thi Nhu ngoại trừ thành tích chuyện gì cũng không để ở trong lòng, học bá của lớp này cũng nhìn không được phải ghé mắt.

Nàng hiểu rõ thực lực của Khương Thần, cũng tò mò về chiến lực chân chính của Dương Thiên.

Người có thể viết ra luận chứng về suy đoán của Goldbach, tuyệt đối không chỉ có vẻ bề ngoài đơn giản như vậy.

Mặc dù trong mắt Tô Thi Nhu, đối phương không thể nào đưa ra luận chứng chính xác.

Thời gian đã qua một nửa, Khương Thần cũng viết một nửa bài làm của hắn, quay đầu nhìn về phía Dương Thiên, phát hiện đối phương mới bắt đầu cầm bút.

Hắn lập tức cười lạnh, ván này hắn thắng chắc, ngần ngừ nửa giờ, năm trăm đề số học, coi như là lão sư ở chỗ này cũng không có khả năng hoàn thành.

Khương Thần vẫn đang hết sức chuyên chú tiếp tục viết, mà sau khi Dương Thiên bắt đầu viết, dường như đã thay đổi thành người khác, ngòi bút viết viết vẽ vẽ trên bài thi gần như xuất hiện tàn ảnh.

Từng đáp án với số hiệu quả đều được viết trên bài thi, không có bất kỳ trình tự nào, không có bất kỳ tính toán nào, không hề dừng lại...

Chương 19 - Năng lực tính nhẩm.

"Chết tiệt, chuyện này không thể nào!"

Một người thấy được tốc độ của Dương Thiên, cảm kinh ngạc thiếu chút nữa trật khớp.

"Cái gì không thể nào, tiểu tử kia đã định trước bại cục, chẳng lẽ còn khởi tử hồi sinh hay sao?"

Một nữ sinh thích Khương Thần đi tới, trên mặt khinh thường liếc nhìn Dương Thiên một cái, nhưng liếc mắt một cái, tròn mắt tròn xoe, trong miệng có thể nhét một quả trứng gà.

Vương Tĩnh Thần một mực ở phía sau Dương Thiên, nhìn tốc độ hắn giải đề, ôn nhu cười.

Nàng biết Dương Thiên sẽ không thua.

Giờ phút này đã là thời gian đi học, giáo viên số học đến lớp phát hiện tất cả mọi người vây quanh hai người.

Một là học sinh đặc ý của hấn, Khương Thần, là người có thiên phú kinh người trong số học bài của Tô Thi Nhu.

Còn có một người hấn không quen biết, giống như là người ngoài lớp.

Nhìn hai người đang múa bút thành văn, lập tức hiểu ra nguyên nhân gì.

Đây là bầu không khí bình thường của lớp số một, học sinh nào mà không phục nhau sẽ lựa chọn tỷ thí làm bài thi, một tám không được thì hai tám, làm được một người chịu thua mới thôi.

Lão sư toán học của lớp số một là người có tính cách rất ôn hòa, cũng ủng hộ một phen, nhưng chỉ nhìn hai người một cái, hấn liền biết kết quả.

Tỷ thí với Khương Thần vẫn là dùng đề thi của môn số học, đối phương không có chút khả năng thắng nào.

Hấn vừa nghĩ tới đây, đột nhiên bên Dương Thiên truyền đến một tiếng thét kinh hãi: “Trời ạ, không ngờ đã làm xong.”

Tô Thi Nhu đi lên trước, nhìn chăm chăm bài thi của Dương Thiên một hồi, liền biết kết quả trận đấu.

Khương Thần nhìn mọi người nhao nhao vây quanh Dương Thiên, có nghi ngờ, có thần phục, có khinh thường.

Nhưng mặc kệ thế nào, đối phương cũng đã làm xong bài thi.

Mất thấy thời gian sắp đến, hấn càng thêm lo lắng, hấn không thể thua, thua phải rời khỏi lớp 12, đây tuyệt đối là sỉ nhục lớn nhất.

Nhưng khi con người càng sốt ruột thì càng mắc lỗi, Khương Thần chính là như thế, tựa như hoa đã quen ở trong nhà ấm, không trải qua sóng to gió lớn gì, một chút gió thổi cỏ lay hấn đã đánh mất tỉnh táo vốn là yếu tố quan trọng nhất.

Một đề bài vốn nên rất đơn giản đối với hấn, nhưng bây giờ lại quên mất phương pháp giải đề.

Hắn gấp đến độ vò đầu bứt tai, ngược lại, Dương Thiên đã làm xong bài thi, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

A a a, Khương Thần ở trong lòng rỗng giậm, hắn không thể thua, thua liền mất đi hết cả.

Cuối cùng, một học sinh làm trọng tài huyết sáo, phán định thời gian một giờ đã đến.

Khương Thần tức giận đập gãy bút, chán chường ngồi bệt xuống ghế.

Dựa theo ước định trước đó, không làm xong bài thi đã coi như thua.

Hắn chỉ có một đề còn chưa làm xong, là vấn đề vốn rất đơn giản, vốn động ngón tay là có thể giải quyết.

Nhưng mà, bởi vì mất đi tỉnh táo, quên mất các bước giải đề, cho nên, đề trên bài thi để lại chỗ trống!

Lúc này, tất cả mọi người đều cảm giác có chút xấu hổ, dù sao bọn họ có khuynh hướng cùng Khương Thần, nhưng hiện tại lại là Dương Thiên giành được thắng lợi.

Dương Thiên đi tới, nhìn Khương Thần một câu hỏi còn chưa làm xong, cũng đã mất đi tư cách tranh tài, hắn đạm mạc mở miệng: “Người có phục hay không?”

Khương Thần nghiêng răng nói: “Ta không phục, không phải ta thua ngươi, ta chỉ bại bởi quy tắc định chế của ta mà thôi.”

Nhìn thiếu niên quật cường, Dương Thiên lắc đầu, đối phương vẫn còn quá trẻ, chuyện gì cũng không chịu thua.

Hắn cười một tiếng mở miệng nói: “Nếu ngươi đã không phục, vậy ta sẽ khiến ngươi tâm phục khẩu phục.”

Dương Thiên đặt bài thi trước mặt hắn nói: “Quy củ vừa rồi đã bị hủy bỏ, ta nghĩ ngươi có tư cách tiếp tục tỷ thí với ta, vậy kẻ tiếp phải xem ai làm được nhiều bài hơn.”

Khương Thần nghe vậy thì có chút không dám tin, chuyện này quả thực là đã để cho hắn thắng lợi.

Bởi vì sau nửa giờ đối phương mới viết, hắn không cho rằng đối phương có thể đối nghịch trong thời gian ngắn như vậy.

Cho dù là trên bục giảng, thầy toán giỏi nhất trong toàn bộ một trong số đó cũng không thể.

Khương Thần đánh giá thành tích của mình, bởi vì thời gian cấp bách, tỉ lệ chuẩn xác hẳn làm đề có thể đạt tới chín mươi phần trăm.

Mà hẳn lại không biết là, vừa rồi Dương Thiên bề ngoài nhìn như hao phí nửa giờ, cũng không phải là không có việc gì làm.

Dương Thiên xem tất cả câu hỏi trong nửa giờ, ghi nhớ trong lòng, cho nên lúc viết cũng không có một chút dừng lại.

Khương Thần nhận lấy bài thi của Dương Thiên, nhìn thoáng qua liền ngây ngẩn cả người.

Hắn cả giận nói: “Dương Thiên, bài thi này của ngươi vì sao không có trình tự giải đề?”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt, hỏi: “Có quan trọng không?”

“Ngươi...” Khương Thần lửa giận dâng trào nói: “Ngươi không giải được đề trình này đâu, ai biết được ngươi có phải là đáp án sao chép hay không?”

“Là ai lấy bài thi ra?” Dương Thiên thờ ơ hỏi.

“Ta...”

Khương Thần cảm thấy không còn gì để nói, đúng vậy, đối phương làm sao có thể có đáp án, bài thi này là một tờ hẳn kiêng kỵ nhất rút ra, là lấy ra từ trong ba lô của hắn, đối phương căn bản không có lý nào biết đáp án, có nhiều người như vậy nhìn xem, đối phương cũng căn bản không có khả năng tồn tại sao chép.

Sắc mặt hắn có chút trắng bệch, nhưng khi nhìn thấy vài đề của đối phương không giống với hắn, Khương Thần lập tức mừng rỡ.

Hắn ha ha cười to nói: “Mấy đề này ngươi sai rồi, phương pháp giải đề chính xác là như ta.”

Nói xong đưa bài thi của mình cho Dương Thiên, nhưng Dương Thiên ngay cả mí mắt cũng không thèm nhắc lên.

Khương Thần có chút phẫn nộ, chuyện này quả thực không để hắn vào mắt mà, hắn đang muốn nổi giận thì giáo viên số học

đi xuống, nhận lấy bài thi của Khương Thần và Dương Thiên, xem xét kỹ một phen, sau đó trầm giọng nói: “Khương Thần, mấy đề này là người làm sai rồi, đáp án hần viết không sai.”

Chuyện gì xảy ra vậy?

Mọi người có chút không dám tin, Khương Thần chính là quán quân của môn số học toàn tỉnh a.

Mà đối phương chỉ là một phế vật từ lớp sáu nhờ vào quan hệ mới có thể chuyển qua lớp bọn họ, hai người căn bản không có thể so sánh.

Nhưng hiện tại giáo viên toán lại nói Khương Thần làm sai, Dương Thiên làm đúng.

Lão sư toán cầm bài thi của Dương Thiên xem thời gian rất lâu, sau đó kinh ngạc hỏi: “Bạn học, người thật sự không muốn giải thích gì sao?”

Vương Tĩnh Thần tiến lên một bước nói: “Lý lão sư, vừa rồi tất cả chúng ta có thể làm chứng, Dương Thiên đồng học thật sự không có sao chép.”

Thầy số học có chút kinh ngạc, hần nhìn ba đề cuối cùng nói: “Ba đề cuối cùng này dù là ta giải đề cũng có chút khó khăn, sao Dương Thiên đồng học có thể không cần viết ra trình tự mà ngay lập tức có đáp án được?”

Dương Thiên suy nghĩ một lúc rồi nói: “Có lẽ ta khá thông minh.”

Thầy số học nở nụ cười, hần hỏi: “Vậy người không cần giải đề, giải như thế nào ra?”

Khóe miệng Dương Thiên nhếch lên, tươi cười nói: “Tính nhầm!”

“Cuồng vọng!” Cả nhóm số một đều phản nộ.

Tính nhầm? Điều này sao có thể, người cho rằng là tâm tính một cộng một bằng mấy sao? Đây chính là đề số học ah! Cho dù đầu óc người bị đốt lên, không cần bút nghiệm toán, chỉ dùng tính nhầm là căn bản không thể tính ra.

Thầy số học cũng cho rằng Dương Thiên đang nói láo, hần cười lạnh: “Bạn Dương Thiên, nếu người đã nói người tính ra

được, vậy ta kiểm tra năng lực tính toán của người thế nào? Ta không cần người có thể trả lời chính xác, chỉ cần người nói ra số gần đúng là được.”

Hắn thu bài thi lại, nói: “Nếu như người tính ra, ta sẽ phán định người thắng, nếu như người tính không ra, ta liền phán định người sao chép, người cảm thấy cái này công bằng sao.”

Dương Thiên liếc nhìn giáo viên số học một cái nói: “Vô cùng công chính.”

Mà Khương Thần còn muốn nói viết gì đó, giáo viên toán liền khoát tay áo, ngăn hắn lại.

“Nghe cho kỹ!” Lão sư toán mỉm cười hỏi: “Một trăm bốn mươi lăm nhân năm mươi bốn nghìn tương đương với bao nhiêu.”

Mẹ nó, mọi người nghe vậy suýt nữa ngã quy, lão sư toán học này thật hung ác, đề như vậy có thể dụng tâm tính toán sao? Cái này ai tính ra được thì đã là siêu nhân luôn rồi.

Mọi người tranh thủ thời gian tìm giấy bút, bắt đầu tính toán.

Nhưng không đợi bọn họ liệt kê công thức ra, chỉ nghe Dương Thiên mở miệng.

“Là 675945.”

Thầy số học cười nhạo Dương Thiên, chân trước của hắn nói ra vấn đề, không đợi đồng học khác viết công thức đề này lên, đối phương đã nói ra đáp án.

Hắn thốt ra, không có một tia chần chờ, hiển nhiên là đang nói bậy!

Lão sư toán học không khỏi có chút thất vọng với Dương Thiên, đối phương quả nhiên là sao chép, cũng trách không được đề bài số ảo năm trăm đề vừa rồi, hắn được điểm tối đa.

Hắn hơi có chút phần nộ nói: “Được rồi, ta cảm thấy không cần thiết phải thử nghiệm tiếp, người thắng trong cuộc thi là...”

Hắn vừa giơ tay lên, lại nghe Tô Thi Nhu đứng lên nói: “Dương Thiên đáp án là đúng, kết quả là 77594545

Tô Thi Nhu đem bản thảo chi chít đã viết xong lấy ra, hướng mọi người phô bày một phen.

Mẹ nó, học bá chính là học bá.

Mọi người không thể không thán phục, bọn họ vền vền mới bắt đầu tính, đối phương cũng đã tính xong.

Thầy số học nghe vậy ngạc nhiên, hẳn không thể tin được đây là sự thật.

Nhìn mọi người một vòng hỏi: “Ai có máy tính, lấy ra.”

Mọi người đều lắc đầu.

Đùa gì vậy, đây chính là lớp số một ah, tất cả đều là học bá, căn bản khinh thường dùng máy tính tính toán.

Thầy số học bất đắc dĩ, hẳn tự mình nghiêm túc viết công thức tính toán một phen, vền vền phải dùng đến ba phút!

Kết quả cuối cùng, quả thật giống như Tô Thi Nhu nói, đối phương vậy mà lại tính nhầm ra kết quả đúng.

Tất cả mọi người đều có vẻ mặt như gặp quỷ nhìn Dương Thiên.

Đây quả thực không phải là người mà.

Thầy số học không phục, tiếp tục hỏi: “Được, là ta hiểu lầm người rồi, vậy đề thứ hai là bao nhiêu!”

Ta đi, mọi người nghe vậy suýt nữa hộc máu, tuy rằng đề này thoát nhìn đơn giản, nhưng lại phiền toái muốn chết, bởi vì liên lụy 11 lần, nói cách khác phải tính mười một lần, mới có thể có được đáp án.

Lần này, tất cả mọi người đều không coi trọng Dương Thiên.

Sau khi giáo viên số học nói ra đề mục, bọn họ vội vàng vùi đầu vào tính toán, tranh thủ sau Tô Thi Nhu vị thứ hai đem đề mục tính ra.

Thứ nhất là không cần nghĩ, là Tô Thi Nhu.

Vấn đề thầy số học tính toán ba phút mới tính ra, nàng chỉ dùng ba mươi giây!

Nam đeo kính trước đó đã thi với Dương Thiên trong bài thi hóa học nhìn thấy Dương Thiên cười lạnh một tiếng rồi nói

với người bên cạnh: “Nếu như hấn tính nhầm được, ta trực tiếp ăn một bàn người tin không...”

Hấn còn chưa nói hết lời, chỉ nghe Dương Thiên đã mở miệng.

“Đáp án là 8516711.”

Phập!

Gã đeo kính suýt chút nữa bị nước miếng làm sặc chết.

Còn có người nghe vậy, đem bút ném ngã nằm úp sấp ở trên bàn khóc rống lên, quá đả kích người.

Bọn họ đã từng là học bá, nhưng từ khi Dương Thiên đi vào lớp này, tất cả đều thay đổi

Chương 20 - Châm chọc.

Nghe thấy câu trả lời của Dương Thiên, lão sư toán học thoáng cái vô thức nhìn thoáng qua Tô Thi Nhu.

Giờ phút này trên trán nàng có một tia mồ hôi lạnh, một phút sau mới tỉnh xong.

Tô Thi Nhu thở dài một hơi nói: “Dương Thiên tính không sai, 11 lần, 8.516.711, một con số cũng không sai.”

Thầy số học nhìn Dương Thiên, cuối cùng cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, hấn lại mở miệng nói tiếp: “Câu hỏi thứ ba, cách 1111 mới là...”

Hấn còn chưa nói hết lời, mọi người đã trực tiếp khóc: “Lý lão sư, người để lại cho chúng ta chút mặt mũi đi.

“Đúng vậy đúng vậy, chúng ta vẫn chưa tính xong đề trước.”

“Ô ô ô, quá đả kích người rồi, chúng ta cũng coi như là thuộc nhóm cao thủ số một a.”

Sắc mặt giáo viên toán có chút xấu hổ, hấn hoàn toàn tin tưởng năng lực tính toán của Dương Thiên, loại năng lực này, cho dù là mười hấn cũng không làm được.

Hấn rất tò mò, Hàn Tuyết Ngưng là chủ nhiệm lớp, nàng từ nơi nào đào được học sinh đứng đầu như vậy sang lớp của bọn

họ, thử hỏi có chủ nhiệm lớp nào lại thả học sinh xuất sắc như vậy đi ah.

Thầy số học lại không biết, giờ phút này Hà Sơn của lớp sáu còn đang chờ xem Dương Thiên ở lớp số một làm ra trò cười.

Mà trên thực tế, hấn mới là chuyện cười lớn nhất.

“Ta tuyên bố, Khương Thần làm năm trăm đề, một đề một điểm, hấn được bốn trăm năm mươi điểm.”

Tất cả mọi người kinh hô lên, một giờ làm ra loại thành tích này, đã không dễ dàng.

“Khương Thần có thắng lợi hay không?” Có người nghi vấn.

“Chắc là sẽ thắng lợi, hấn là quán quân toàn tỉnh môn số học, tuy năng lực tính toán của Dương Thiên không tệ, nhưng so sánh thì vẫn có chút chênh lệch.”

Hấn vừa dứt lời, chỉ nghe giáo viên số học tuyên bố lần nữa: “Kế tiếp ta muốn nói là, người thắng là Dương Thiên, trong vòng một tiếng hấn làm ra năm trăm đề, một đề tính một phần, hấn được max là năm trăm điểm.”

Lão sư số học vừa dứt lời.

Toàn trường yên tĩnh!

Lặng ngắt như tờ, tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Tất cả mọi người kinh ngạc há hốc miệng, không thể tin được đây là sự thật.

Gã đeo kính tròn tròn hai mắt, kéo một nam sinh hỏi: “Người nói cho ta biết, chắc chắn ta nghe nhầm rồi, đây không phải sự thật, sao có thể đạt được điểm tối đa? Thằng nhóc kia có tài đức gì mà được điểm tối đa?”

Mà nam sinh bên cạnh hấn cũng khiếp sợ đến mức cảm suýt chút nữa rơi xuống, hấn gian nan khép cầm lại nói: “Ta còn muốn để người nhéo ta một cái xem có phải đang nằm mơ hay không đây.”

Hai người liếc nhau một cái, tuy rằng trong lòng không muốn thừa nhận, nhưng sự thật đã bày ra trước mắt.

“Hu hu hu, ta không tin, ta không tin!” Một tiểu nữ sinh thích Khương Thần đang ôm mặt khóc nức nở.

Khương Thần tâm như tro tàn, hoàn toàn tê liệt ngồi trên mặt đất, hai mắt vô thần.

Xong rồi, triệt để xong rồi, hấn thua, thua rất triệt để.

Vừa rồi hấn đã nói, người thắng lưu lại, kẻ bại rời đi, hấn bày ra tảng đá đập vào chân của mình.

Khương Thần chậm rãi đứng dậy, cô đơn thu dọn sách giáo khoa trên bàn. Thầy giáo số học rất kỳ quái, lúc này có người giải thích cho hấn một chút tiền căn hậu quả. Hấn đang muốn tiến lên ngăn cản, lại thấy Dương Thiên đi tới trước mặt Khương Thần.

Hấn lạnh nhạt nói: “Khương Thần, ngươi phục không?”

Đây là đang nhục nhã hấn sao? Khương Thần cắn cắn khoe môi, tơ máu tràn ra.

Hấn ta gật đầu nặng nề, nắm chặt hai tay, không còn một chút ngạo khí.

Vũ lực đánh không lại người ta, về mặt trí lực lại bại hoàn toàn, thể diện của hấn hoàn toàn mất hết.

Dương Thiên chấp tay sau lưng nhìn Khương Thần nói: “Nếu ngươi đã phục, vậy sau này cũng đừng quấy rầy ta nữa, về phần ngươi đi hay ở, chính ngươi quyết định, ta sẽ không hỏi đến.”

Dứt lời, vừa vặn chuông tan học vang lên, hấn chậm rãi đi ra cửa.

Mọi người lại sợ ngây người, Khương Thần ngạc nhiên nhìn bóng lưng Dương Thiên, không dám tin.

Đối phương buông tha hấn? Dương Thiên làm sao có thể buông tha hấn? Điều này không có đạo lý, thắng làm vua thua làm giặc.

Không phải Dương Thiên nên cười nhạo hấn sao? Không phải đối phương nên tới châm chọc hấn sao?

Thầy số học kinh ngạc nhìn hành động của Dương Thiên, tán thưởng gật đầu.

Chỉ bằng thủ đoạn này, tâm cảnh này, năng lực này, sau này
hắn tuyệt đối không phải vật trong ao!

— — — — —

“Dương Thiên, ngươi chờ ta một chút.”

Giáo Hoa Vương Tĩnh Thần thở hồng hộc chạy đến bên cạnh
Dương Thiên, cùng hắn đi chung một chỗ.

Nhìn Dương Thiên nghi hoặc, Vương Tĩnh Thần có chút
ngượng ngùng nói: “Không phải nói cùng nhau ăn cơm sao?”

Dương Thiên gật đầu, sau khi hai người đến nhà ăn, lập tức có
tiếng ném chén đĩa không ngừng vang lên.

“Trời ơi, hoa khôi của ta, nữ thần đẹp nhất trong cảm nhận của
ta cuối cùng cũng tới nhà ăn một lần, vậy mà lại cùng một
người khác tới.”

Đồng đảo nam sinh đồng bào phát ra tiếng kêu thảm thiết tê
tâm liệt phế.

“Là ai, nam nhân kia rốt cuộc là ai?” Một người phần nộ nắm
chặt nắm đấm.

“Ta cảm thấy trời đất một mảnh u ám, ta cảm thấy không còn
ý nghĩa gì để sống tiếp nữa.” Một thanh thiếu niên mang đôi
mắt đầy nước tựa như vừa đổ hết bát nước canh trong bát lên
đầu mình, mặt mũi tràn đầy sắc thái không còn gì luyến tiếc.

“Hoa khôi có chủ, vì sao không cho ta cơ hội này ah?” Một
học đệ năm nhất không ngừng đập đầu vào tường.

Vương Tĩnh Thần vẻ mặt ngượng ngùng, nhưng vẫn giương
cái cổ tuyết trắng lên nhìn Dương Thiên, biểu tình kia phảng
phất như đang nói: Thế nào, mị lực của bản cô nương lớn vậy
đó, được theo ta ăn cơm là vinh hạnh của ngươi.

Dương Thiên bụm trán, vẻ mặt im lặng, nguyên nhân hắn
không muốn đáp ứng đối phương chính là vì cái này, mà bằng
hữu mập mập Ngô Ba kia lại là một đồng đội heo hàng thật giá
thật. Không có trải qua sự đồng ý của hắn liền đồng ý cùng
Vương Tĩnh Thần ăn cơm với hắn.

Hắn vốn định sinh hoạt bình bình đạm đạm, nhưng hiện tại
xem ra, dường như hắn lại trở thành công địch, hơn nữa còn là

công địch của toàn trường.

“Dương Thiên, Giáo Hoa, nơi này.”

Ngô Ba nhìn hai người, hưng phấn quơ hai tay.

Dương Thiên cười vẩy vẩy tay, đang muốn tiến lên thì đột nhiên xuất hiện hai người ngăn cản đường đi của hắn.

“Chu Lập, Trịnh Lệ Lệ!”

Dương Thiên thấy hai người, đôi mắt đột nhiên lạnh lẽo.

“Đồ nhát gan, không tề, không ngờ tìm được người đóng vai bạn gái của người để làm nhục ta.”

Giọng nói của Trịnh Lệ sắc bén, chỉ vào mũi Dương Thiên, vẻ mặt giận dữ.

Dương Thiên lạnh lùng nhìn nàng, còn chưa có động tác gì, chỉ thấy Vương Tĩnh Thần trúc trắc kéo cánh tay của hắn cười khẩy nói với Trịnh Lệ Lệ: “Thế nào? Một cái hồ xanh bị người đá rơi như người còn dám khiêu khích bạn trai của ta ở chỗ này sao?.”

“A, dám mắng ta, ta muốn người chết” Trịnh Lệ Lệ tức giận run rẩy thân thể, nàng vươn móng tay xanh biếc ra muốn cào lên khuôn mặt Vương Tĩnh Thần.

Vương Tĩnh Thần a một tiếng, núp ở trong ngực Dương Thiên.

“Thật sự muốn chết!”

Dương Thiên ánh mắt đột nhiên lạnh lẽo, nhưng hắn còn chưa có hành động gì, chỉ thấy một quả trứng gà bay tới, trực tiếp đập vào trên mặt Trịnh Lệ Lệ.

“A!” Nàng hét lên một tiếng phẫn nộ nói: “Là ai, là ai đập.”

Một tên thiếu niên cao hai cười lạnh một tiếng nói: “Mặc kệ hoa khôi có ý trung nhân hay không, chỉ cần người dám thương tổn hoa khôi, những sứ giả hộ hoa như chúng ta sẽ không đồng ý.”

“Đúng! Không đồng ý!” Mười mấy hộ hoa sứ giả tức giận rống lên một tiếng, sau đó cầm lấy bánh bao trong mâm hung hăng đập về phía Trịnh Lệ Lệ.

“Đừng đập, đừng đập nữa.” Trịnh Lệ Lệ trên đầu toàn là đồ ăn, còn có một học sinh lớp cao hơn phần nộ, trực tiếp cầm bát cháo tạt lên mặt cô.

Trịnh Lệ chật vật trốn ở phía sau Chu Lập, mà Chu Lập ghét bỏ đẩy nàng sang một bên.

Trịnh Lệ Lệ ngồi bệt trên mặt đất bất lực, nàng khó có thể tin được Chu Lập sẽ đẩy nàng ra.

Nếu như là Dương Thiên thì nhất định sẽ dùng thân thể của mình bảo vệ nàng ở phía sau, tự mình đối mặt. Tuy rằng hắn là kẻ nhu nhược, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không để cho người liên quan tới hắn bị thương tổn.

Mà giờ phút này, Dương Thiên đã chia tay với nàng, trong ngực của hắn, là một cô gái khác.

Nhìn mọi người cười nhạo, Chu Lập tâm tình hết sức căm tức, hắn vì tìm một chút mặt mũi, cười lạnh nhìn chằm chằm Dương Thiên nói: “Suy, đồ vô dụng, tuy bạn gái cũ của ngươi bỏ ngươi đi theo ta, nhưng tốt xấu gì các ngươi cũng từng có cảm tình.”

“Ta mang nón xanh cho ngươi, nhưng ngươi mặc kệ bạn gái cũ của ngươi sống chết thế nào?”

Dương Thiên lạnh lùng duỗi một ngón tay ra nói: “Thứ nhất, không phải nàng ấy vứt bỏ ta, thực tế là ta vứt bỏ nàng.”

Hắn lại vươn ra ngón tay thứ hai nói: “Thứ hai, lời ngươi nói ta cũng không đồng ý, cũng không phải ngươi đội nón xanh cho ta, mà là ngươi nhặt giày rách của ta để mặc, buồn cười nhất là ngươi còn coi nàng như bảo vật.”

Nhìn sắc mặt xanh mét của Chu Lập, như gan heo, Dương Thiên cười khẩy nói: “Như vậy vấn đề đã đến, Chu Lập, đồ ta dùng qua, ngươi dùng để làm gì thoải mái trong lòng sao?”

Phập!

Sắc mặt Chu Lập âm trầm đáng sợ, tức giận trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.

“Ngươi... Dương Thiên ngươi thật độc ác.” Giọng nói Trịnh Lệ Lệ sắc bén, một bát cơm loãng hắt lên mặt nàng, đã làm tan hết lớp trang điểm trên mặt của nàng, giờ phút này nàng giống

như một quái vật xấu xí, trên mặt là một cái hố to, mụn đậu bao trùm toàn bộ khuôn mặt.

Trịnh Lệ Lệ nhìn Chu Lập, ánh mắt nhìn nàng thay đổi, vội vàng kéo ống quần hấn giải thích: “Chu Lập, người nghe ta nói, người ta yêu là người, Dương Thiên kia cố ý lừa người đó, ta căn bản không để hấn đụng vào thân thể ta.”

Dương Thiên không để ý tới hai người nữa, đi về phía Ngô Ba, nhưng mà, khi đi tới bên cạnh Chu Lập, khóe miệng nhếch lên mỉm cười hỏi: “Trịnh Lệ Lệ là một nữ nhân thủy tính dương hoa như vậy, người sẽ tin tưởng lời nàng nói sao?”

Dứt lời, Chu Lập lại thay đổi sắc mặt, hấn một cước đá văng Trịnh Lệ Lệ ra nói: “Nữ nhân ghê tởm kia, cút cho ta, cút càng xa càng tốt.”

Trịnh Lệ Lệ oán độc nhìn chằm chằm Chu Lập cùng Dương Thiên, điên cuồng la lên: “Các người sẽ hối hận, ta sẽ khiến các người hối hận cả đời.”

Nói xong, chặt vật biến mất trong phòng ăn.

Chu Lập nhìn chằm chằm bóng lưng Dương Thiên, nắm chặt nắm đấm lạnh lùng nói: “Dương Thiên, người chờ đó, người để cho ta xấu mặt trước công chúng, ta sẽ không bỏ qua cho người.”

Hấn lại quên mất, vừa rồi là hấn nhìn thấy Dương Thiên cùng Vương Tĩnh Thần sóng vai đi vào nhà ăn, lòng mang ghen tị, muốn làm cho Dương Thiên khó coi, muốn nhục nhã Dương Thiên.

Lại không nghĩ rằng, Dương Thiên trước kia vốn là kẻ vô dụng, vẫn luôn hấn nhục chịu đựng, không hề dám phản kháng lại bọn hấn, bây giờ chỉ vừa gặp mặt đã khiến cho hấn và Trịnh Lệ Lệ quyết liệt, khiến cho hai người bọn họ nhận hết nhục nhã trước mặt mọi người.

Hấn càng không ngờ tới chính là, Dương Thiên đã từng hèn nhát, uất ức kia đã không còn, ở trong thân hình gầy yếu này, cất giấu một vị Phá Thiên Tiên Đế tu luyện ba trăm năm.

Đời này Dương Thiên là tiên, không còn là bất kỳ kẻ bất lực nào, hấn không còn sợ hãi bất cứ thứ gì!!

Chương 21 - Gặp lại Hoa Yên Nhu.

Chu Lập ra khỏi nhà ăn, lấy điện thoại ra gọi điện thoại.

“Đỗ Hạo, ta là Chu Lập, ta nghe nói ngươi và Dương Thiên có mâu thuẫn, thế nào? Không muốn báo thù sao? Ha ha, thế này mới đúng, được, ngươi chờ ta, ta hiện tại liền đi qua, đợi lát nữa cùng nhau thương lượng làm sao đối phó tiểu tử kia.

Dương Thiên nhìn Vương Tĩnh Thần, lúc này nàng cũng đang chăm chăm nhìn hắn, đôi mắt đẹp không nháy một cái.

Hắn có chút không hiểu hỏi: “Bạn học Vương, ngươi làm sao vậy?”

Vương Tĩnh Thần nghiêm túc hỏi: “Dương Thiên, ngươi có cái kia với Trịnh Lệ kia không?”

Dương Thiên càng nghi hoặc: “Vương đồng học, ngươi nói rõ ràng đi, cái gì là cái kia?”

Sắc mặt Vương Tĩnh Thần đỏ bừng, lại rất lo lắng hỏi: “Ai nha, chính là hai người ở cùng một chỗ.”

Dương Thiên nhìn biểu tình của đối phương, rốt cuộc cũng hiểu đối phương muốn hỏi cái gì.

Hắn cười nhạt một tiếng nói: “Đương nhiên là không, loại nữ nhân đó nàng không xứng!”

Vương Tĩnh Thần thở dài một hơi, vỗ vỗ bộ ngực sữa nói: “Vậy ta an tâm rồi.”

Những lời này khiến Dương Thiên càng không rõ ràng cho lắm, chuyện của hắn, đối phương yên tâm là có ý gì.

Cũng khó trách hắn không biết Vương Tĩnh Thần đang suy nghĩ cái gì.

Bởi vì ở kiếp trước, hắn đã bị Trịnh Lệ Lệ tổn thương rất nặng, dẫn đến cái chết của phụ thân và mẫu thân hắn, nên hắn chưa

bao giờ động lòng với những nữ nhân khác.

Ba trăm năm tu thành Phá Thiên Tiên Đế, hắn là kẻ trí lực như yêu nghiệt.

Nhưng chỉ số thông minh cao ngất của Dương Thiên, nhưng phần tình cảm lại là số âm.

Ngô Ba cũng là một nhân tài, làm ra một bàn đồ ăn, trứng gà cá thịt, cái gì cần có đều có.

Hắn coi nhà ăn như quán cơm.

Thấy được Vương Tĩnh Thần và Dương Thiên trợn mắt há hốc mồm, hắn còn tưởng rằng hai người sẽ cảm thấy chán ghét, xấu hổ cười nói: “Xin lỗi, ta chỉ làm được như vậy, thời gian chuẩn bị không đầy đủ, nếu không ta có thể để cho nhà ăn làm thêm mười món ăn nữa.”

Chính là Dương Thiên có tu vi cùng tuổi linh hồn ba trăm năm, nghe được lời này của Ba, vẫn gơ ngón tay cái lên với hắn.

Đây mới là trang bức và vô hình, nhà ăn tự mình mở bếp nấu nướng cho hắn, phó hiệu trưởng cũng có thể đãi ngộ như vậy.

Dương Thiên ăn say sưa ngon lành, Vương Tĩnh Thần ăn cơm một mực nhìn hắn, hơn nữa còn không ngừng cười trộm, điều này làm cho Dương Thiên vẫn cho rằng trên mặt hắn có thứ gì bẩn.

Lượng cơm của Vương Tĩnh Thần không lớn, ăn từng ngụm nhỏ, nhìn Dương Thiên ăn như hổ đói, nàng không khỏi cảm thấy hạnh phúc, hơn nữa không tự chủ được gấp thức ăn cho Dương Thiên.

Một màn này để cho mọi người sau khi thấy được, có ít người đưa đầu cản đứt, có ít người thừa đầu cản cong.

Ghen ghét, không có biện pháp không ghen tị, đó chính là Hoa Vương Tĩnh Thần, chính là đóa hoa kiêu diễm của trường bọn họ, với lại nàng có gia thế tốt, thành tích học tập cũng tốt, phải nói nàng chính là phiên bản hoàn mỹ mà mọi người hằng mơ tới.

Mà nữ thần hoàn mỹ như vậy bây giờ lại ở cùng một chỗ với một tên đê nhũ đang ăn cơm như sói đói, hơn nữa còn gấp thức ăn cho hắn.

Quan trọng nhất là, tên khốn kiếp này chỉ lo ăn, vậy mà không để ý đến hoa khôi!

Trời ạ, tất cả mọi người đều cảm thấy đau lòng.

Mà lúc này, chỉ thấy một vị mỹ nữ dáng người thập phần nóng bỏng đi tới.

Khuôn mặt xinh đẹp của nàng ta tinh xảo, trước ngực cao vút gần như nứt vỡ quần áo, đường cong hoàn mỹ gần như khiến người ta nhìn thấy miệng khô lưỡi khô, chóp mũi phun máu.

Bất quá, tuy dáng người mỹ nữ đầy đặn, nhưng tính cách lại không nhiệt tình, ánh mắt lạnh lùng mang theo lạnh như băng kia, toát ra như ánh trăng, siêu phàm mà cao ngạo, lạnh lẽo mà đậm đặc.

“Ông trời ơi, một đại mỹ nữ như vậy, có phải lão sư của trường học chúng ta hay không a.”

Mọi người thiếu chút nữa trợn trừng tròn mắt, ở trước mặt mỹ nữ này, bọn họ phát hiện mình không hề có sức chống cự liền rơi vào tay giặc.

“Mau nhìn, mau nhìn ta một cái, trời ạ, chết cũng không tiếc, chết cũng không tiếc.” Một người vẻ mặt say mê, hồn gần như bay ra ngoài.

Mà người bên cạnh hắn sau khi nhìn thấy liền khinh bỉ một hồi.

Nhưng trong sự khinh bỉ cũng mang theo sự hâm mộ.

“Mẫu thân à, mỹ nữ đi về phía ta, nàng coi trọng ta, nàng nhất định là coi trọng ta.”

Ở phía trước Dương Thiên, một học sinh dáng người cường tráng hưng phấn nuốt nước bọt, vội vàng mượn một cái gương trang điểm hướng về tiểu cô nương đang tới gần.

Bất quá, hiển nhiên, để hắn thất vọng. Vị mỹ nữ dáng người nóng bỏng kia căn bản đi qua bên cạnh hắn, căn bản không có dừng lại một chút nào.

Dương Thiên cau mày nhìn mỹ nữ trước mặt, hắn không rõ đối phương tại sao lại đến đây.

“Dương Thiên, chúng ta lại gặp mặt.” Mỹ nữ mỉm cười, nhưng có thể thấy rõ trên trán nàng có một tia hắc tuyến, hiển nhiên đang cố gắng nhẫn nại lửa giận.

Hoa Yên Nhu, đội trưởng đội trinh sát tràn ngập tinh thần trọng nghĩa đáng người nóng bỏng, bạn thân tốt của Hàn Hương Ngưng.

Mọi người đang ăn cơm ở nhà ăn thấy được một màn này, lập tức lần nữa rú thảm lên.

“Hắn là ai, nam sinh kia rốt cuộc là ai? Được Hoa Vương Tĩnh Thần ưu ái còn chưa tính, thậm chí ngay cả một ngụm canh cũng không cho chúng ta uống.”

“Tên của hắn là Dương Thiên, lớp số sáu, nhưng tin tức nhỏ, người này hai ngày nay hình như là biến thành một người khác, trực tiếp ném Hoàng Bình cái tên ác nhân này xuống lầu, đem phú nhị đại Tô Hưng hành hung một trận.”

“Trâu bò như vậy, hắn uống thuốc sao?”

Một người nghi vấn hỏi: “Người nói những điều này ta hiểu, nhưng mà hai vị mỹ nữ có liên quan gì? Vì sao bọn họ đều vây quanh Dương Thiên như vậy?”

Người bên cạnh hắn trợn trắng mắt khinh bỉ nói: “Người hỏi ta, ta làm sao biết, nếu ta biết hai mỹ nữ đang quay quanh người chính là ta.”

“Người tới làm gì?” Dương Thiên có chút nghi vấn. Có vẻ như hắn không làm sai chuyện gì khác.

Hoa Yên Nhu ngồi bên cạnh Dương Thiên, nhìn thoáng qua thức ăn trên bàn, cười nói: “Dương Thiên, thức ăn không tệ nha.”

Nói xong bưng bát cháo Bát Bảo lên uống.

Nhìn đối phương môi đỏ mọng mê người uống cháo mình uống qua, Dương Thiên có chút bất đắc dĩ nói: “Đó là cháo của ta, ta đã uống hai ngụm.”

“Có vấn đề gì sao?” Hoa Yên Nhu không ngại chút nào, đôi phương chỉ là một đứa trẻ mười bảy mười tám tuổi mà thôi.

Dương Thiên nhìn nữ cảnh hoa bá đạo như vậy, cảm thấy bất đắc dĩ. Hôm nay tuy đôi phương không mặc cảnh phục, nhưng không có việc gì không lên Tam Bảo Điện, nàng tới đây tìm mình tuyệt đối không có chuyện tốt.

Vương Tĩnh Thần có chút nghi hoặc hỏi: “Dương Thiên, vị này là...”

Dương Thiên trả lời: “À, nàng là bác gái của ta, đến trường học thăm ta đến đây.”

Phập!

Hoa Yên Nhu phun một ngụm cháo bát bảo vào mặt Ngô Ba,

Nàng ho khan vài tiếng, nước mắt suýt chút nữa đã chảy ra, trừng mắt nhìn Dương Thiên với vẻ mặt giận dữ.

Dương Thiên nở nụ cười nói: “Mẹ ơi, không phải mẹ có chuyện muốn nói với con sao? Chúng ta ra bên ngoài nói chuyện.”

Hoa Yên Nhu hung hăng trừng mắt nhìn Dương Thiên một cái, xoay người đi ra ngoài.

Dương Thiên đứng dậy, cho Vương Tĩnh Thần một cái mím cười, đang muốn đi, lại bị Ngô Ba kéo lại.

Người này mặt mũi tràn đầy cháo bát bảo, hần hưng phấn nói: “Dương Thiên, bác gái của ngươi quá đẹp, có thể giới thiệu cô ta cho ta được không?”

Dương Thiên thở dài một hơi, vỗ vỗ bả vai hần nói: “Nghe ta khuyên một câu, nếu ngươi muốn sống lâu hai năm thì cách xa nàng một chút.”

Hoa Yên Nhu tuy là nữ cảnh hoa, nhưng cũng là kẻ bạo lực cuồng chính quy.

Có thể dùng bạo lực giải quyết vấn đề thì nàng sẽ không bao giờ động não.

Những lời này không phải hần nói, là Hàn Hương Ngưng tự mình nói cho hần biết.

Ra khỏi cửa, Dương Thiên cau mày hỏi: “Nói đi, tìm ta có việc công gì?”

Hoa Yên Nhu kinh ngạc nhìn Dương Thiên một cái nói: “Làm sao ngươi biết ta tìm ngươi là vì việc công.”

Dương Thiên cười mở miệng nói: “Ta không cho rằng ta có mị lực lớn như vậy, có thể khiến cho Cảnh Hoa tử tử ngàn dặm xa xôi chạy một chuyến chỉ vì muốn nhìn ta một cái.”

“Tiểu tử, ngươi rất đặc ý.” Hoa Yên khẽ hừ một tiếng nói: “Hiện tại ngươi theo ta đi tới cục cảnh sát một chuyến.”

“Tại sao?” Con ngươi đen kịt của Dương Thiên lóe lên một tia sáng.

“Bớt nói nhảm đi, lần này ngươi gặp phải đại sự, hai tên bạn học bị người đánh gãy chân đó, gia trưởng của bọn họ đã báo cảnh sát, điểm này ngươi sẽ không phải không biết chứ.”

“Ồ?” Dương Thiên Khinh mí mắt: “Bọn họ nói như vậy?”

Hoa Yên Nhu cau mày nói: “Có phải ngươi nói như vậy đến cục cảnh sát là biết, ta đã nể mặt Hàn Hương Ngưng, không mặc đồng phục lúc đến bắt ngươi, hiện tại ngươi thành thành thật thật cho ta.”

Dương Thiên gật đầu, hai tay duỗi về phía Hoa Yên Nhu hỏi: “Có cần đeo còng tay không?”

“Không cần!” Trên trán Hoa Yên Nhu có một tia hắc tuyến, lần trước còng tay chế tác hoàn mỹ một chút cũng không khóa được hắn, giống như không mang theo cả vật vậy.

Hai người lái xe rất nhanh đến cục cảnh sát.

Văn phòng của cục trưởng, một người đàn ông trung niên mặc âu phục đi giày da đem một túi tiền mặt đựng phong bì nhét vào trong văn kiện của cục trưởng nói: “Cục trưởng Lý, đây là chút lòng thành của tôi, mời ông nhận lấy.”

Chương 22 - Là ai đánh?

Vương Liệt ở Giang Thành chính là nhân vật nổi danh trong hai đạo hắc bạch, mà tài sản của chủ tịch tập đoàn Vinh Quang chỉ là ngàn vạn lần, hai người cách nhau quá xa.

Cho nên cục trưởng Lý vẫn rất rõ mình nên giúp ai, đêm qua Vương Liệt đã trò chuyện với y, Dương Thiên từ nay về sau là người nhà của y, nếu ai gây bất lợi cho Dương Thiên thì chính là gây bất lợi cho y.

Tuy không rõ đối phương vì sao lại coi trọng một thiếu niên như vậy, nhưng tóm lại không thể đắc tội là được.

Phòng thẩm vấn, Hoa Yên Nhu ném hồ sơ lên bàn, ngoài cười nhưng trong không cười nhìn Dương Thiên rồi nói: “Thế nào? Giao phó một chút đi.”

Dương Thiên khẽ nhướn mí mắt nói: “Cảnh Hoa tử tử, trên đường tới đây ta đã nói rõ ràng, người, không phải ta đánh, ta căn bản không có động thủ.”

Hắn ta quả thực không động thủ, vền vền chỉ giật giật khoe miệng, đã làm chân của Tô Hưng và Lương Khang gãy thành như vậy.

Hoa Yên Nhu phẫn nộ vỗ bàn, bộ ngực sữa gần như dán sát vào trước mắt Dương Thiên, nổi giận nói: “Bớt nói nhảm đi, người không động thủ thì sao mà người ta có thể tìm đến người, nói là người đánh gãy chân bọn họ? Tại sao bọn họ không nói là ta đánh gãy chân của bọn họ?”

Dương Thiên mười ngón đan chéo nhau hỏi ngược lại: “Quốc gia chúng ta không trêu chọc bất kỳ quốc gia nào vào thế kỷ mười tám, vì sao quốc gia khác lại ức hiếp đến quốc gia của chúng ta? Sao bọn họ không bắt nạt nước Nga hùng mạnh?”

Hoa Yên Nhu ngẩn người, sau đó khuôn mặt xinh đẹp đỏ lên nói: “Cùng cái này có quan hệ gì? Chúng ta nói chính là...”

Nàng còn chưa nói hết lời đã bị Dương Thiên đưa tay cắt ngang.

Dương Thiên thờ ơ nói: “Đương nhiên là có liên quan, chỉ vì chúng ta nhỏ yếu, những quốc gia đó mới ức hiếp chúng ta, chỉ vì ta nhỏ yếu, Tô Hưng mới vu oan ta, chứ không hề vu oan

cho người, đạo lý dễ hiểu như vậy mà người cũng không hiểu, còn làm cảnh sát làm gì?”

“Người...” Hoa Yên ôn nhu phần nộ siết chặt đôi bàn tay trắng như phấn, nàng không có cách nào phản bác quan điểm của đối phương, điều này làm cho nàng buồn muốn chết.

Nàng vẫn tôn trọng bạo lực, nói thật, nếu không phải Dương Thiên còn là học sinh, Hoa Yên Nhu đã sớm đánh hấn nổ hoa đào rồi.

Dương Thiên thấy nàng tức giận không nhẹ, cũng trực tiếp móc điện thoại ra, mở lên đưa cho nàng.

Video đầu tiên đã được phát sẵn.

Trên hình ảnh, Tô Hưng tàn nhẫn nói: “Hong Mao ca, chỉ cần người đánh gãy hai chân Dương Thiên, ta liền cho người ba vạn, không, mười vạn đồng.”

Video thứ hai.

Trên tấm hình không có âm thanh, chỉ thấy nam tử lông đỏ cầm một cây gậy bóng chày, đánh gãy chân Lương Khang và Tô Hưng một cách tàn nhẫn.

Trong lúc đó, không xuất hiện một bóng dáng của Dương Thiên.

Hoa Yên Nhu hít một hơi khí lạnh, không ngờ lại có kết quả này.

Nàng hỏi: “Rõ ràng Tô Hưng và Hong Mao là cùng một bọn, muốn chặt chân của người, sao hai người lại làm phản?”

Dương Thiên giang tay ra, bồi rồi nói: “Ta chỉ là một học sinh, ta làm sao biết, đây không phải là chuyện mà cảnh sát các người nên điều tra sao?”

“Người...” Hoa Yên nhu hòa trở nên chán nản, tuy rằng người ngồi trước mặt nàng là một học sinh, nhưng nàng luôn cảm thấy đối phương là một lão hồ ly thành tinh.

Hai video hoàn toàn tẩy sạch hiềm nghi của Dương Thiên, nhưng sao đối phương có được video này? Là trùng hợp sao? Làm gì có chuyện trùng hợp như vậy?

Hoa Yên hồ nghi nhìn Dương Thiên hỏi ra nghi vấn trong lòng: “Sao người có được video?”

Dương Thiên hỏi ngược lại: “Tại sao chỉ có nhân loại trên trái đất?”

Hoa Yên Nhu quả thực là muốn điên rồi: “Hai cái này có quan hệ gì?”

Dương Thiên cười nhạt một tiếng nói: “Đương nhiên là có quan hệ, nếu như ta nói ta trùng hợp chụp được, người nhất định sẽ hỏi vì sao hết lần này tới lần khác người lại gặp phải, đâu có chuyện trùng hợp như vậy, mà ta có thể dùng lý do vì sao ở Địa Cầu có nhân loại phản bác người.”

Logic gì chứ, Hoa Yên Nhu quả thực bị ép điên rồi.

Nàng phát hiện, là nàng cũng không làm gì được Dương Thiên, tâm tư của đối phương vô cùng kín đáo, ý nghĩ của nàng tựa hồ đều bị đối phương nhìn thấu.

Lai lịch của hai video này tuyệt đối không đơn giản, nhưng kết cục đã không còn quan trọng, phá án cần chú ý là phải có chứng cứ, Tô Hưng nói chân của hắn là do Dương Thiên đánh gãy, nhưng không có chứng cứ gì, mà Dương Thiên nói chân không phải hắn đánh gãy, thì có hai video làm chứng thực.

Hiện giờ Dương Thiên không chỉ vô tội, còn có thể tố cáo Tô Hưng thuê người hành sự với hắn.

Đây chính là tác dụng của trí tuệ, trí tuệ ba trăm năm của Dương Thiên đã đạt đến mức mỗi một việc đều đã suy nghĩ đến đủ loại kết quả mà liệu sự thật toàn rồi.

Để cho nam tử lông đỏ cắt đứt chân Tô Hưng, sau đó quay video, chính là vì hôm nay lấy ra làm chứng cứ.

Cuối cùng, hỏi mấy vấn đề không quan trọng, Hoa Yên Nhu bất đắc dĩ thả Dương Thiên ra.

Trước khi đi, Hoa Yên Nhu cắn răng nói: “Dương Thiên, người đừng để có một ngày rơi vào tay ta, nếu không ta...”

Nàng còn chưa nói hết, chỉ nghe Dương Thiên bất đắc dĩ thở dài một hơi nói: “Cảnh Hoa tử tử, lần trước cũng chính là tử đã nói lời tương tự như vậy, nhưng mà hiện tại ta không phải là chuyện gì cũng không có sao?”

“A a a!”

Hoa Yên Nhu lần nữa tức đến nổi phỉ, nàng thật muốn đem Dương Thiên hảo hảo đánh một trận cho hả giận, nhưng mà đối phương hiện tại cái tuổi này tựa hồ mới mười bảy, lấy tiền đồ của mình đổi một cái nhất thời sướng khoái, không đáng.

Ra khỏi phòng thẩm vấn, Tô Trường Viễn vui mừng hỏi: “Cảnh sát Hoa, có phải hung thủ đã nói rồi không, hiện tại cần phải phán tội hắn bao lâu? Nếu chúng ta không cần nghe giải thích, có phải ngồi tù không, hắn có phán án tử hình hay không?”

Hoa Yên Nhu nghe Tô Trường Viễn nói như vậy, lập tức cau mày nói: “Tô tiên sinh, ta nghĩ người hiểu lắm rồi, Dương Thiên không có phạm tội.”

Tô Trường Viễn ngạc nhiên, sau đó nổi giận nói: “Cảnh sát Hoa, thiên vị, có phải người thiên vị tên khốn nạn này không? Hắn đánh gãy chân con ta, bây giờ con ta đang chữa trị bệnh viện không khỏi cũng là một vấn đề, thành thật nói người nhận nó có bao nhiêu lợi ích?”

Hoa Yên Nhu lại nhíu mày, nàng làm cảnh sát nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ đều là theo lẽ công bằng chấp pháp không thiên vị, cũng chưa từng nhận hối lộ của người khác, nhưng Tô Trường Viễn này, không phân tốt xấu đã nói xấu nàng.

Thật sự là buồn cười.

Đôi mắt đẹp của nàng trở nên âm trầm lạnh lùng nói: “Tô tiên sinh, xin chú ý dùng từ của ngài, ngài muốn náo loạn như vậy, ta hoàn toàn có thể đem ngài xử tội theo sự sỉ nhục nhân viên cảnh sát, giam người vài ngày.”

Tô Trường Viễn cười ha ha, trào phúng nói: “Đừng cho rằng ta không biết chuyện mờ ám trong này của các người, nhận hối lộ của người khác rồi không thừa nhận? Người cho rằng không thừa nhận thì có tác dụng sao? Ta muốn tố cáo người, ta còn phải báo cho tiểu súc sinh kia, ta muốn hắn bồi thường toàn bộ tiền thuốc men, ta muốn nhà hắn táng gia bại sản, người một nhà ra ngoài đòi cơm ra ngoài bán, ha ha...”

Hắn đang điên cuồng đắc ý cười, đột nhiên cả người trực tiếp lộn một vòng trên không trung rồi té ngã trên đất, mặt bên

cạnh, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được sung lên, hàm răng rớt xuống mấy cái.

Hoa Yên Nhu ngẩn người, nàng mơ hồ trừng mắt nhìn, nhìn quanh bốn phía, cái gì cũng không phát hiện.

Nhưng mà, Tô Trường Viễn bị vị anh hùng nào đánh thật sảng khoái a, nói thật, nếu không phải vị anh hùng này ra tay, nàng cũng sẽ nhịn không được mà ra tay.

Hơn nữa nhất định sẽ đánh Tô Trường Viễn còn ác hơn cái này.

Tô Trường Viễn bụm lấy khuôn mặt sưng đỏ hoàn toàn ngây ngẩn cả người, hắn cũng chú ý một chút là ai đánh hắn.

“Là ai, đến cùng là ai đánh? Đứng ra cho ta!”

Hắn nhìn thoáng qua Hoa Yên ôn nhu hỏi: “Vừa rồi người có nhìn thấy, là ai đánh ta hay không?”

Hoa Yên cười như không cười nói: “Có người đánh người sao? Sao ta không chú ý?”

Tô Trường Viễn lại nhìn thoáng qua, phát hiện Dương Thiên đang hoạt động cổ tay, lập tức bèn nhón đến: “Là người, tiểu vương bát đản là người đúng hay không?”

Dương Thiên thờ ơ nói: “Đồ ngu.”

“Người nói cái gì?” Tô Trường Viễn phẫn nộ quát: “Đánh người còn phách lối như vậy, ta muốn người ngồi tù.”

Hoa Yên Nhu quát lạnh: “Tô tiên sinh, người đừng diễn kịch nữa, căn bản không có ai dám đánh người. Ta thấy rất rõ tình hình, đồng nghiệp của ta cũng có thể làm chứng ah.”

Cô vừa nói xong, lập tức cảnh sát đứng bên cạnh xem náo nhiệt gật đầu đồng ý: “Đúng vậy, căn bản không có ai đánh người, là chính người ngã xuống còn giả vờ như vậy.”

Tiếp theo, Hoa Yên Nhu đem video thứ hai trên điện thoại di động của Dương Thiên phát ra một lần ở trước mặt Tô Trường Viễn.

Tô Trường Viễn nhìn người khác đánh gãy chân con trai mình, tức giận đến tâm thần bùng bùng: “Là hắn, nhất định là hắn

mua hung thủ cắt đứt chân con ta, các người nhanh bắt hắn đi, đây còn là chứng cứ.”

Hoa Yên Nhu cười lạnh, lần nữa phát đoạn video thứ nhất trước mắt Tô Trường Viễn.

Tô Trường Viễn lần này giống như là con vịt bị người ta nắm cổ, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Bởi vì trên video, người ra tiền thuê kẻ đã thương người lại là con hắn Tô Hưng.

Sắc mặt Tô Trường Viễn âm trầm xuống, cả giận nói: “Con của ta và nam nhân lông đỏ là cùng một bọn, bọn họ làm sao có thể nội đấu? Nhất định là...”

Hắn còn chưa nói hết lời, chỉ thấy Hoa Yên Nhu đưa tay ngăn hắn lại nói: “Người thừa nhận là tốt rồi, lấy tiền thuê giang hồ thương người khác, tính chất của việc này đã là vô cùng tồi tệ, người chờ đi, ta sẽ thay thế Dương Thiên đi tố cáo con của người, sau này con của người chờ ở bên trong trại cải tạo dưỡng thương đi.”

Sắc mặt Tô Trường Viễn vắn vẹo, hắn không nghĩ tới loại kết quả này.

Hắn nhìn thoáng qua Dương Thiên, phát hiện lòng bàn tay đối phương đỏ bừng, khoe miệng nhếch lên nụ cười, lập tức hiểu rõ hết thấy.

“Quả nhiên là người, tiểu súc sinh, quả nhiên là người đánh.” Tô Trường Viễn muốn nói sang chuyện khác, chỉ vào Dương Thiên, giọng điệu ôn nhu nói với Hoa Yên: “Đồng chí cảnh sát, vừa rồi một cái tát trên mặt ta là tiểu súc sinh này đánh, người xem lòng bàn tay của hắn đều đỏ lên, mau mau bắt lấy hắn, ta muốn cho hắn biết cái tát này rốt cuộc đắt bao nhiêu.”

Hoa Yên Nhu hừ lạnh nói: “Đủ rồi, Tô tiên sinh, nếu người cứ như vậy mà nháo xuống, ta sẽ định tội gây trở ngại đến công vụ cho người, nhốt người vào trong ở mấy ngày ah.”

Tô Trường Viễn nóng nảy nói: “Cảnh sát Hoa, người phải tin tưởng ta, thật sự là hắn đánh...”

“Là ta đánh!”

Tô Trường Viễn còn chưa nói hết lời, đột nhiên có một người đi vào trong phòng, trong giọng nói mang theo cuồng ngạo và lạnh lùng.

Tô Trường Viễn nhìn lại, sắc mặt lập tức trở nên khó coi: “Triệu Nhiên? Người tới nơi này xem nào nhiệt cái gì? Gần đây hình như ta không có đắc tội với Vương gia đúng không?”

Triệu Nhiên một thân hắc y, mang theo kính râm, đi đến bên cạnh Tô Trường Viễn, không nói một câu, trực tiếp duỗi ra bàn tay đánh vào bên mặt khác của Tô Trường Viễn.

Tô Trường Viễn kêu thảm một tiếng, tuy rằng không có bị đánh cho bay lên, nhưng cũng lăn trên mặt đất hai vòng mới có thể gỡ bỏ lực đạo này.

Cái gì là bá khí, đây chính là cái này!

Cuồng vọng là gì, đây chính là!

Ở trước mặt cảnh sát, trong cục, nói đánh là đánh, tuyệt đối không có gì.

Dương Thiên kinh ngạc liếc nhìn Triệu Nhiên, thanh niên này chính là tài xế lần trước tới đây đón hắn và Vương Tĩnh Thần đến chỗ Vương Liệt ăn cơm.

Không ngờ thằng nhãi này lại hung hãn như vậy!

Chương 23 - Có phần kỳ quái.

Tất cả mọi người trong cục cảnh sát đều ngây ngẩn cả người, Triệu Nhiên là cánh tay phải đắc lực của Vương Liệt, hắn quả thực cũng có tư cách đánh người trong cục cảnh sát.

Tuy rằng Hoa Yên Nhu cau mày, nhưng lại không ngăn cản, trong mắt nàng, Tô Trường Viễn nên bị đánh, nếu Triệu Nhiên này không đánh, nàng nhất định sẽ không nhịn được mà động thủ.

Dù sao uy danh của nữ cảnh hoa bạo lực không chỉ là danh hiệu.

Ngay khi mọi người kính sợ nhìn Triệu Nhiên, chỉ thấy Triệu Nhiên tiến lên một bước cung kính nói: “Dương thiếu gia, lão bản bảo ta qua đón ngài qua.”

Mọi người đầu tiên là sửng sốt, sau đó lập tức ồ lên.

Tiểu tử này quả nhiên có thân phận thần bí gì đó, nếu không thì Vương Liệt đã không thể cung kính với hắn như vậy. Hơn nữa còn mang theo hắn gặp Vương Liệt.

Dương Thiên thấy vậy cũng ngẩn người, sau đó hiểu ra nguyên nhân.

Chỉ là bằng hữu của Vương Tĩnh Thần tuyệt đối không đáng để Vương Liệt động can qua lớn như vậy.

Dù sao chuyện hôm nay hắn cũng không nói cho Vương Tĩnh Thần, cô gái nhỏ kia hắn là không biết mình bị đưa tới cục cảnh sát.

Có thể là bởi vì hôm qua, Vương Liệt nói hắn là cường giả cảnh giới ám kinh, hơn nữa thần sắc còn rất cung kính.

Một người có bao nhiêu năng lực, người khác mới có thể đối với người trả giá bấy nhiêu.

Hiển nhiên Vương Liệt biết hắn không phải người bình thường, sau đó thông qua nhân mạch biết được hắn ở cục cảnh sát, liền để cho Triệu Nhiên tới đón hắn, vì mượn sức cao thủ như hắn.

Suy nghĩ cẩn thận hết thảy, Dương Thiên mỉm cười nhìn Triệu Nhiên nói: “Không cần, thay ta đa tạ hảo ý của Vương tiên sinh, hôm khác ta tất đăng môn tự mình bái tạ.”

Triệu Nhiên ngẩn người, tiểu tử này vậy mà từ chối? Từ chối lời mời của Vương Liệt? Coi như là cục trưởng cục này cũng không có bản lĩnh lớn như vậy a.

Tuy nhiên, trước khi đến đây ông chủ Vương Liệt đã dặn dò hắn, bảo hắn không được đắc tội với Dương Thiên, cho nên chỉ có thể gật đầu nói: “Dương thiếu, ta sẽ chuyển cáo ông chủ của ta.”

Giờ phút này, Tô Trường Viễn đã sớm không còn thần khí như trước, hắn bụm mặt thành thành thật thật nằm rạp trên mặt đất không dám nhúc nhích.

Triệu Nhiên trước mặt mọi người trắng trợn đánh hấn, hấn cũng không có dũng khí đi tố cáo đối phương.

Bởi vì sau lưng đối phương có Vương Liệt làm chỗ dựa.

Lý cục cũng từng nhắc nhở hấn, nói Dương Thiên có chỗ dựa không phải là người mà hấn có khả năng đắc tội.

Chỉ là khi đó Tô Trường Viễn chẳng thèm ngó tới, vẫn làm theo ý mình như trước, rơi vào kết cục này.

Dương Thiên duỗi lưng một cái, nhìn Hoa Yên Nhu một cái nói: “Cảnh sát tỷ tỷ, hiện tại ta có thể trở về không?”

Hoa Yên Nhu gật gật đầu, cuối cùng cau mày uy hiếp nói: “Dương Thiên, ngươi là học sinh thì phải có bộ dáng của học sinh nên có, lần sau đừng gây họa nữa, nếu không một khi rơi vào trong tay ta, ta nhất định sẽ thay khuê mật của ta sửa chữa ngươi.”

Đối với uy hiếp của Hoa Yên Nhu, Dương Thiên tuyệt đối không để trong lòng, Phá Thiên Tiên Đế làm sao có thể sợ một người bình thường uy hiếp?

Khi Dương Thiên đang muốn đi ra cửa, trong lúc lơ đãng phát hiện trên bàn làm việc của Hoa Yên Nhu có một vụ án tử vong ngoài ý muốn.

Hấn nhíu mày nhìn một chút manh mối được ghi lại phía trên đó, phát hiện một tia kỳ quái.

Mà lúc này vừa vặn có một người đàn ông trung niên đau lòng khóc từ phòng thẩm vấn đi ra, một cảnh sát bên cạnh còn không ngừng an ủi hấn.

Hoa Yên Nhu khép hồ sơ trên bàn lại, nhìn Dương Thiên hỏi: “Còn không đi? Định chờ ta hầu hạ ngươi sao?”

Dương Thiên không để ý đến Hoa Yên Nhu, hấn phát hiện nam tử trung niên đau khổ không ngừng kia dường như chính là tượng phu của nữ tử tử vong ngoài ý muốn này.

Dương Thiên nhếch môi cười nói: “Cảnh sát tỷ tỷ, tỷ qua đây ta cho tỷ biết một bí mật.”

Hoa Yên nhu hồ nghi liếc nhìn Dương Thiên một cái, phát hiện trong ánh mắt tiểu tử này rất chân thành, không khỏi dấn

lỗ tai lên.

Dương Thiên ghé vào bên tai Hoa Yên Nhu nhẹ nhàng nói: “Hồ sơ trên bàn của ngươi, không phải tử vong ngoài ý muốn. Đây là mưu sát, hung thủ chính là trượng phu của nữ tử.”

Nói xong, chỉ chỉ nam tử trung niên kia.

Hoa Yên Nhu cảm giác hơi thở ấm áp của Dương Thiên thổi bên tai nàng, sắc mặt nàng đỏ bừng, nhưng nghe đối phương nói xong, tức khắc trợn mắt tức giận nói: “Tiểu hài tử, ngươi biết cái gì? Vụ án này sắp kết thúc rồi, chồng của người chết chúng ta đã điều tra rõ ràng, vô tội.”

Dương Thiên cười cười không để ý nói: “Đó là do các người mù mắt, chứng cứ rõ ràng như vậy các người cũng không nhìn ra.

Hoa Yên Nhu lập tức không vui, nàng cau mày cả giận nói: “Tiểu thí hài, ngươi vừa nói cái gì?”

“Được, nếu ngươi không có hứng thú biết, vậy thì ta không nói nữa, để ngươi cả đời chẳng hay biết gì cả.”

Nói xong, Dương Thiên liền đi ra ngoài.

Mũi của Hoa Yên bốc khói, tuy là như thế, nhưng lòng hiếu kỳ của nàng cũng thật sự bị câu dẫn.

Nàng nắm lấy cánh tay Dương Thiên hỏi: “Ngươi rốt cuộc nhìn ra cái gì? Nói cho ta nghe một chút.”

Dương Thiên cười nhạt một tiếng nói: “Được, nhưng mà ngươi gọi nam tử trung niên kia đến đây, ta tới hỏi hắn mấy vấn đề.”

Hoa Yên Nhu kiên trì gật đầu, đi đến trước mặt trung niên nam tử kia nói vài câu.

Sau đó cùng nam tử trung niên đến trước mặt Dương Thiên.

Dương Thiên ngồi trên ghế Hoa Yên Nhu rất thoải mái, nữ nhân chính là tương đối yêu thương mình, ghế của nàng trang trí rất tinh xảo, nệm rất mềm, còn có một mùi thơm cơ thể say lòng người, Dương Thiên Đô cảm giác vừa ngồi xuống đã muốn ngủ.

Hoa Yên nhu khí không được, đột nhiên vỗ bàn một cái nói: “Dương Thiên, ngươi đứng lên cho ta.”

Bình thường nàng có bệnh thích sạch sẽ, đồ vật dùng qua người khác dùng trong lòng sẽ không thoải mái.

Dương Thiên đạm mạc nói: “Muốn biết chân tướng, ngươi đứng một bên nghe.”

Hoa Yên Nhu nắm chặt tay, tức giận hừ hừ đứng sang bên cạnh. Nàng cũng muốn nhìn xem Dương Thiên rốt cuộc có năng lực gì, nếu dám lừa gạt nàng, hừ, vừa vặn thù mới hận cũ cùng nhau tính, cho dù bạn thân của nàng tới, nàng cũng phải sửa chữa tốt tiểu tử này.

Nam tử trung niên có vẻ không biết làm sao, hộc mắt hấn sung đỏ thoát nhìn dường như thời gian khóe cũng không ngắn.

Hoa Yên Nhu vội vàng mở miệng an ủi đôi phương vài tiếng.

Dương Thiên cầm một cây bút trong tay, xoay tròn lòng bàn tay, vô cùng linh hoạt.

Hắn cười nói với nam tử trung niên: “Ngươi không cần sợ, ta chỉ hỏi ngươi vài vấn đề mà thôi? Ngươi chỉ cần trả lời đúng sự thật là được.”

Tuy không phải lúc, nhưng Hoa Yên Nhu nghe được lời Dương Thiên nói cũng muốn cười.

Tên tiểu tử này thật đúng là coi hắn thành cảnh sát rồi sao?

Thấy nam tử trung niên kia gật đầu, Dương Thiên đưa ngón tay đầu tiên ra hỏi: “Vấn đề thứ nhất, có phải ngươi đã giết vợ của ngươi?”

Câu hỏi này hỏi ra, hai người đều kinh sợ, Hoa Yên Nhu giải thích nói: “Dương Thiên, ngươi rốt cuộc có biết tình huống hay không, lúc ấy tiên sinh này không có ở đó.”

Dương Thiên đạm mạc nhìn Hoa Yên Nhu một chút, nói: “Không hỏi ngươi, ngươi im miệng.”

“Ngươi...”

Nhu khí của Hoa Yên thiếu chút nữa thì thổ huyết, trên trán nàng xuất hiện một tia hắc tuyến “Nếu không phải nhìn thấy

vẻ mặt nghiêm túc của Dương Thiên, nàng đã sớm một cước đá hất bay lên.

Nam tử trung niên sắc mặt mạnh mẽ, mỉm cười nói: “Tiểu ca, sao có thể là ta giết được, lúc ấy ta đi công tác, khi trở về thê tử của ta đã chết năm sáu ngày rồi, thi thể cũng đã lạnh từ lâu.”

Dương Thiên cười cười nói: “Người không cần căng thẳng, ta chỉ là muốn hỏi người vài vấn đề mà thôi.”

Hắn lại đưa ra ngón tay thứ hai nói: “Người và thê tử của người có phải không hòa thuận?”

Nam tử trung niên nghe vậy, lại thương tâm rơi lệ nói: “Không phải, ta cùng thê tử ta thân mật vô cùng, nàng rất ôn nhu, cũng rất đẹp, cưới nàng là hạnh phúc lớn nhất đời này của ta.”

Dương Thiên cười lạnh nói: “Đừng giả bộ nữa, các người vừa kết hôn chưa lâu, theo lý thì phải như keo sơn, nhưng trong nhà lại chẳng có đồ đạc gì của người, cũng không có ảnh kết hôn của các người, người cảm thấy như vậy hợp lý sao?”

Hắn đem một xấp ảnh ném ở trước mặt đối phương, tiếp tục nói: “Tủ đựng giày không có giày của người, tủ quần áo cũng không có y phục của người, rất rõ ràng các người đang ở riêng.”

Nam tử trung niên sắc mặt tái nhợt, hắn há miệng muốn giải thích, nhưng Dương Thiên lại không cho hắn cơ hội.

Dương Thiên lạnh lùng mở miệng nói: “Đừng nói với ta là người đi công tác, thời gian dài không về nhà, tư liệu biểu hiện chuyến đi công tác năm ngày trước là do chính người xin, ta không thể không nghi ngờ dụng tâm của người.”

Hoa Yên Nhu kinh ngạc nhìn Dương Thiên một cái, tiểu tử này thật giỏi a, phát hiện nhiều chuyện như vậy.

Nếu hai người đã ở riêng, vậy thì không còn tình cảm nữa, tại sao nam tử trung niên này nhìn thấy thê tử của nàng chết đi lại thương tâm như vậy? Bên trong tồn tại rất nhiều chuyện mờ ám.

Nam tử trung niên sắc mặt đỏ lên hỏi: “Cho dù ta và thê tử không có tình cảm, đã không ở chung nữa, nhưng chuyện này

lại có quan hệ gì? Lúc ấy ta đi công tác, không có khả năng giết vợ ta...”

Dương Thiên vươn tay, ngăn lại nam tử trung niên, tiếp tục nói: “Ta biết người đi công tác, trên tư liệu có viết, người không cần cố ý cường điệu.”

Hắn vươn ra ngón tay thứ ba hỏi: “Người có phải là biết vợ người đã mua một phần bảo hiểm giá trị lớn, hơn nữa người được lợi là người hay không?”

Dương Thiên dứt lời, sắc mặt nam tử trung niên trắng bệch, đôi mắt mềm mại của Hoa Yên ngưng lại, thần sắc ngưng trọng nhìn thoáng qua nam tử trung niên.

Nam tử trung niên run rẩy nói: “Làm sao người biết được?”

Dương Thiên nhẹ răng cười nói: “Đoán!”

Nam tử trung niên ngạc nhiên, vẻ mặt oán độc nhìn Dương Thiên, mà lúc này Hoa Yên tức giận hừ một tiếng nói: “Vợ người quả nhiên đã từng mua bảo hiểm, sao người không nói chuyện này?”

Nam tử trung niên cố gắng trấn định nói: “Cái này thì có quan hệ gì? Ta có chứng cứ ngoại phạm, thế tử ta cũng không phải là giết được.”

“Có phải do người giết hay không, chờ sau khi ta điều tra kết thúc lại định luận, hiện tại ta có quyền lợi bắt giam người.”

Hoa Yên Nhu hừ lạnh một tiếng, từ bên hông lấy ra còng tay.

Giọng điệu Dương Thiên lạnh nhạt: “Chờ đã, ta còn chưa hỏi xong câu hỏi của ta?”

Hoa Yên Nhu sửng sốt, sau đó dừng thân thể lại, sắc mặt mang theo một tia chờ mong nhìn Dương Thiên.

Dương Thiên cảm giác miệng hơi khô, quay sang Hoa Yên Nhu dặn dò: “Đi rót cho ta một chén trà, mười năm Phổ Nhị là được.”

Hoa Yên Nhu trừng mắt nhìn hắn một cái, nói: “Người nghĩ hay quá nhỉ, chỗ chúng ta vốn không phải nơi hưởng thụ, chỉ có mỗi nước sôi mà thôi, thích uống hay không?”

Nhưng, khi nàng bùng tới, mới nhớ ra, tại sao mình phải nghe tiểu tử này? Nàng mới là đại đội trưởng hình sự.

Nhìn Dương Thiên híp mắt vênh chân lên hưởng thụ, Hoa Yên Nhu thiếu chút nữa tức điên.

“Hô, hô, không thể tức, không thể tức, đối phương còn chưa phá án, chờ tiểu tử này không còn giá trị đánh hấn một trận nữa.”

Hoa Yên Nhu hít sâu mấy hơi, lúc này mới cảm giác tốt hơn rất nhiều.

Chương 24 - Thủ đoạn phá án.

Dương Thiên nhìn nam tử trung niên đã mồ hôi lạnh đầm đìa, uống một ngụm nước rồi lại tiếp tục hỏi: "Vấn đề thứ tư, người có tâm lý biến thái hay không, hoặc là thê tử của người có tâm lý biến thái hay không?"

Người đàn ông trung niên sắc mặt khó coi trừng mắt nhìn Dương Thiên, sau đó nhìn Hoa Yên Nhu tức giận nói: “Ta từ chối trả lời, cảnh sát, tiểu tử này rốt cuộc là ai, hấn dựa vào cái gì thẩm vấn ta, ta đã nói, mấy ngày nay ta luôn đi công tác, các người cũng đã điều tra qua lịch trình của ta, ta căn bản không có cơ hội giết người.”

Hoa Yên Nhu rốt cục cũng nhìn ra một tia manh mối, nàng cười nói: “Vị tiên sinh này, người không cần khẩn trương.

Nàng chỉ chỉ Dương Thiên nói: “Vị này là cao thủ điều tra án mà cục cảnh sát chúng ta mời tới, hấn có chút nghi ngờ đối với vụ án này cho nên mới hỏi người mấy vấn đề, nếu người không có chỗ nào khó nói thì xin người hãy thành thật phối hợp với công việc của chúng ta.”

Nam tử trung niên thở phào nhẹ nhõm, hấn gật đầu nói: “Được, ta phối hợp, ta lại không giết thê tử của ta, ta có cái gì phải sợ.”

Hắn nhìn Dương Thiên rồi nói: “Ta và thê tử ta đều là người bình thường, không phải là biến thái.”

Dương Thiên cầm lấy ảnh nhìn hai lần, nói: “Vậy thì kỳ quái, các ngươi đã không phải là biến thái, tại sao các ngươi lại lắp camera ở phòng tắm?”

Nói xong, lấy ra ký hiệu màu đỏ, đem một chỗ lỗ kim bí ẩn bao lại.

Sắc mặt nam tử trung niên lần nữa biến đổi, con ngươi càng thêm hoảng loạn.

“Chuyện này... ta không biết, ta và thê tử đã sớm tách ra ở riêng, ta làm sao có thể biết được việc lắp đặt camera ở phòng tắm của nàng.”

“Rất tốt!”

Dương Thiên cười cười, nói: “Cũng trùng hợp, vừa hay vợ của ngươi đã chết trong phòng tắm.”

Hắn duỗi ra ngón tay thứ năm tiếp tục hỏi: “Vấn đề thứ năm, vì sao ngươi không đồng ý giải phẫu thi thể để cẩn thận kiểm chứng nguyên nhân cái chết của thê tử ngươi? Hoặc là có thể hỏi như vậy, ngươi đang sợ hãi cái gì?”

Nam tử trung niên cả giận nói: “Ta có quyền lợi cự tuyệt giải phẫu, chỗ chúng ta chú ý nhập thổ vi an, sau khi giải phẫu thi thể không hoàn chỉnh, nàng sẽ không được yên nghỉ.”

Dương Thiên đứng lên, quát lạnh: “Ta cho rằng không giải phẫu nàng ta mới không được yên nghỉ chứ, bởi vì nàng ta không phải tử vong ngoài ý muốn, mà là người giết.”

Hắn chỉ chỉ một cây kim thêu ở trên khe hở trên gạch men ở vị trí phòng tắm, lại chỉ chỉ phiến đá lồi ở đỉnh phòng tắm nói: “Ngươi thiết lập cơ quan xảo diệu, hung khí chính là một cây kim thêu hoa ngươi xem nhẹ này, lúc ngươi đi công tác dùng camera giám thị vợ của ngươi.

Sau đó không chế cơ quan tầm xa, dùng kim thêu bắn chết thê tử của ngươi, nếu như ta đoán không sai, trên thân thê tử của ngươi hẳn là có rất nhiều lỗ kim, quan trọng nhất chính là khẳng định có một cây kim thêu bắn trúng trái tim của nàng, mới dẫn đến tử vong.

Sau đó người lợi dụng nhân tố nóng bức của thời tiết dễ khiến thi thể hư thối một chút, nếu không giải phẫu thì chắc chắn sẽ không nhìn ra được. Người cũng có thể dùng cách này trốn thoát khả nghi, độc chiếm khoản bồi thường bảo hiểm của thi tử người có đúng không?”

“Người... làm sao người biết được?”

Nam tử trung niên trợn to mắt cá chết, giống như bị dọa choáng váng, ngây ngốc tại chỗ.

Cuối cùng, sắc mặt tro tàn tê liệt ngồi trên mặt đất, bùm mặt khóc, thoát nhìn cảm xúc đã sụp đổ.

Chân tướng đang ở trước mắt, Dương Thiên lại coi như làm một việc nhỏ vẫn đang cẩn thận thưởng thức trà, còn Hoa Yên Nhu thì trợn mắt há hốc mồm.

Chỉ như vậy mà đã ép hỏi ra được? Vẻn vẹn chỉ cần năm vấn đề mà thôi ah!

“Trịnh Quân, người còn có gì để nói nữa không?” Hoa Yên Nhu bảo mấy cảnh sát hình sự chặn lại nam tử trung niên, quát hỏi một tiếng.

Nam tử trung niên thở dài một hơi, nói: “Người là do ta giết. Được rồi, ta nhận mệnh.”

Sau đó, hắn cười thầm một tiếng, nhìn chằm chằm Dương Thiên hỏi: “Ta chỉ muốn biết, rốt cuộc người nhìn ra được cái gì? Rõ ràng ta làm không một kẽ hở?”

Dương Thiên bật cười, hắn lạnh lùng nhìn mấy tấm hình nói: “Trên đời vốn không có việc gì thì có phạm tội gì không thể nhìn thấy. Tất cả những gì người làm đều là buồn cười, ngu xuẩn như vậy.”

Hoa Yên Nhu nhìn Dương Thiên, đối phương nói chuyện có chút khí phách, nhưng không thể không nói hắn lại có vốn liếng để khí phách như vậy. Vụ án này đã gác lại ba tháng, ngay khi tất cả mọi người nhận định nữ tử là tử vong ngoài ý muốn, hắn chỉ nhìn thoáng qua hồ sơ, lại hỏi thêm mấy vấn đề về hung thủ, liền hoàn toàn suy đoán ra thủ pháp giết người.

Quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Nam tử trung niên đã bị nhốt lại, dù sao đối phương đã thừa nhận là người hắc giết, lại có bước thăm vấn tiếp theo, liền có thể triệt để kết án.

Dương Thiên nhìn Hoa Yên Nhu, đối phương nhìn đôi mắt đẹp của hắn càng ngày càng sáng.

Hắn giơ cái chén trong tay lên nói: “Cảnh Hoa tử tử, hình như cái chén này ngươi đã từng dùng rồi nhỉ? Sao lại có mùi ngọt ngào thế? Đừng nói với ta là ngươi sẽ cho ta ăn đường trắng nhé.”

Hoa Yên Nhu đỏ mặt, nhưng nhìn đối phương chỉ là một đứa trẻ, cũng không quản đến điều này, nàng hưng phấn khoát cánh tay lên vai Dương Thiên cười hắc hắc nói: “Tiểu tử, được đấy, trách không được khuê mật của ta che chở ngươi như vậy, thì ra ngươi là đại thiên tài a, đi, theo ta đi làm một vụ án thập phần khó giải quyết, nếu biểu hiện đặc sắc tử tử sẽ mời ngươi ăn tiệc lớn.”

Dương Thiên mặt im lặng nói: “Cảnh sát tử tử, chúng ta hình như còn chưa quen thuộc đến mức này.”

Được đại mỹ nữ Hoa Yên Nhu ôm, ngửi mùi thơm tỏa ra từ người đối phương, cảm nhận thân thể mềm mại kinh người của nàng, Dương Thiên thật có chút không thích ứng.

Hoa Yên Nhu cười ha ha nói: “Đều gọi tử tử ta là tử tử rồi còn biểu hiện xa lạ như vậy làm gì? Đồ vật của khuê mật của ta đều là của ta, ngươi là học sinh của nàng cũng chính là học sinh của ta, đi thôi!”

Nói xong liền kéo Dương Thiên ra ngoài.

Dương Thiên bất đắc dĩ, nữ nhân này thần kinh thô như vậy còn dám làm sư phụ của hắn? Hắn cũng không tiện dả kích vị Cảnh Hoa tử tử cảm thấy bản thân rất tốt này.

“Đây không phải một vụ án tự sát bình thường, bên trong tồn tại rất nhiều chỗ nói không thông, các ngươi chẳng lẽ không chú ý sao? Nơi này khắp nơi tràn ngập manh mối.”

Dương Thiên mang theo găng tay trắng, đôi mắt đen láy giống như sao đêm, cẩn thận quan sát mỗi một góc, nói: “Nhìn vết

thương của người chết, hẳn là có người thừa dịp hắn không chuẩn bị đã đánh bất ngờ, nhìn tư thế cầm đao, lúc đó hai người hẳn là đang chơi đùa, mà đối phương lại ẩn giấu sát tâm.”

Đôi mắt đẹp của Hoa Yên Nhu liên tục lóe lên tia sáng kỳ dị, các vị cảnh sát hình sự nhìn Dương Thiên, từ lúc ban đầu khinh thường, đến lúc bất ngờ, lại nói triệt để khiếp sợ.

Tiểu tử này rốt cuộc có lai lịch gì? Không sợ thì thể còn chưa tính, lại còn dám sờ sờ, tuyệt không tránh hiềm nghi.

Hơn nữa, phân tích của hắn tinh chuẩn như thế, manh mối của bọn họ đã tìm ra tất cả, nhưng đối phương vẫn tìm được bảy tám đầu mối mà bọn họ không chú ý, thật là đáng sợ.

“Không cần pháp y giám định, người chết đã chết vào hai mươi một giờ chiều tối bảy giờ ba lăm phút, hai mươi bảy giây, giây dựa ba phút năm mươi giây mới hoàn toàn chết đi.”

Ngọa tào! Hoa Yên Nhu đã không biết nên dùng ánh mắt gì nhìn Dương Thiên rồi? Chính xác đến giây phán định thời gian tử vong, ngay cả khoa học kỹ thuật cũng không thể làm được điểm này.

Các vị cảnh sát khác cũng mở to hai mắt, miệng đều có thể nhét vào một quả trứng gà.

Đây quả thực là thần thám.

Nhưng không đợi bọn họ kịp phản ứng, chỉ thấy Dương Thiên đã tháo khẩu trang và bao tay xuống.

Mọi người buồn bực, đây là tình huống gì? Không tiếp tục thăm dò nữa?

Bọn họ vừa nghĩ tới đây, chỉ nghe Dương Thiên lạnh nhạt mở miệng: “Đi điều tra xem người chết có bằng hữu gì, giai đoạn này ai đến phòng của hắn, nhìn dấu chân trong phòng, bằng hữu của người chết hẳn là nam, trọng lượng 47 kg, thân cao 1m77 hoặc 1m78, hơi gầy, hơn nữa chân phải của hắn cũng có tật nhỏ, tìm được điều kiện phù hợp, không cần điều tra, trực tiếp bắt, hắn chính là hung thủ!”

Trời đất!

Chân mọi người mềm nhũn, suýt chút nữa là quỵ xuống trước mặt Dương Thiên.

Hiệu suất này, quá thần kỳ rồi.

Từ lúc Dương Thiên tiến vào gian phòng này đến bây giờ, tổng cộng không đến ba phút.

Trời ạ, chỉ bằng vào manh mối vụn vặt ở đây, trong ba phút ngắn ngủi đó đã trực tiếp xác định tất cả đặc điểm của hung thủ.

“Đệ đệ, ta phát hiện đệ càng ngày càng đáng yêu.”

Hoa Yên Nhu hưng phấn nhảy dựng lên, bẹp một ngụm hôn lên mặt Dương Thiên.

Dương Thiên cảm giác trên mặt có một tia cảm xúc ấm áp mềm mại, đợi khi triệt để phản ứng lại, đã bị Hoa Yên Nhu đánh lén thành công.

Sắc mặt hắn có chút nóng lên, mặt đầy im lặng, hắn không rõ Hàn Hương Ngưng ôn nhu thực nữ như vậy, tại sao có thể có một nữ hán tử như vậy làm bằng hữu.

Nhìn mọi người hoàn toàn ngây ngẩn cả người, Hoa Yên Nhu không cảm thấy xấu hổ chút nào, nàng dương dương đắc ý ôm Dương Thiên nhìn mọi người nói: “Nhìn cái gì vậy, đây là đệ tử của đệ đệ ta, đệ nhất Thần Thám Hạ Tri của Hoa Hạ, hắn đều miêu tả ra tất cả đặc điểm của hung thủ, đám phé vật các ngươi còn không mau đi bắt người.”

Dương Thiên càng buồn bực, mình từ khi nào trở thành đệ tử của đệ nhất thần thám chó má vậy? Muốn làm sư phụ hắn, đối phương có tư cách sao?

Một vị hiệp cảnh vẻ mặt đau khổ nói: “Thủ lĩnh, vậy ngài làm gì vậy.”

Hoa Yên Nhu ôm bả vai Dương Thiên đi ra ngoài, phát phát tay nói: “Hồi lộ đại thần của ta ah.”

Ra khỏi cửa, Dương Thiên bắt đầu dĩ giãy dựa ra khỏi sự nhiệt tình của Hoa Yên Nhu, ôm ấp nói: “Cảnh sát Hoa tử tử, tử có thể cách xa ta một chút hay không, ta có chút choáng váng.”

Hoa Yên Nhu kinh ngạc ngửi ngửi trên người, nghi hoặc nói: “Ta trên đó cũng không có mùi vị gì kỳ quái a, làm sao lại hun cho người choáng váng.”

Dương Thiên xoa xoa trán nói: “Hương Hương!”

Phốc!

Hoa Yên Nhu cúi đầu nhìn bộ ngực cao ngất của mình, suýt nữa phun ra một ngụm máu, nằng nhịu mày cả giận nói: “Được, Dương Thiên, ngươi còn nhỏ mà tư tưởng xấu xa như vậy, xem ta có dạy dỗ ngươi một bài học cho tốt không.”

Nói xong muốn néo lỗ tai Dương Thiên.

Dương Thiên Linh khéo léo né tránh, cuối cùng Hoa Yên nhu hòa thở hồng hộc cũng không thể bắt được hắn.

“Hô hô, mệt chết đi được, không đuổi nữa, Dương Thiên ngươi dừng lại.”

Ngực mềm mềm của Hoa Yên phập phồng không ngừng, má tuyệt sắc xinh đẹp đỏ bừng như lửa, đôi mắt thanh thuần phong tình vạn ngàn, lông mi vừa đen vừa dài khép chặt đôi mắt thu thủy run rẩy, dưới cổ trắng nõn xinh đẹp là một đôi vai trắng nõn, đáng vẻ mềm mại, tròn trịa.

Dương Thiên nhìn mà có chút ngây ngẩn cả người.

Dáng người của mỹ nữ cảnh hoa này thật sự là nóng nảy, không kém bất kỳ người mẫu nào.

Mà trong nháy mắt Dương Thiên ngây người, đôi mắt ôn nhu của Hoa Yên hiện lên một tia giáo hoạt, thừa dịp bất ngờ, một tay ôm hắn.

Dương Thiên tu luyện tuy rằng ba trăm năm, nhưng cảm nhận được sự mềm mại và co dãn kinh người ở sau lưng, máu mũi thiếu chút nữa chảy xuống.

Hoa Yên Nhu cười ha ha nói: “Thế nào, bị ta bắt được rồi, xem tỷ tỷ trừng phạt ngươi thế nào.”

Thân thể của nàng trong lúc vô tình vặn vẹo, Dương Thiên lần này thật sự chảy máu mũi.

Hoa Yên Nhu nhìn thấy một màn này, nhất thời thu hồi tâm tư chơi đùa, vội vàng vội vàng hỏi: “Đệ đệ, ngươi làm sao vậy?”

Dương Thiên một mặt im lặng nói: “Cháy rồi!”

Chương 25 - Năm chắc sáu phần.

Cuối cùng Dương Thiên hoàn toàn bị Hoa Yên Nhu coi là tiểu lưu manh, đừng nói ăn cơm, tiền đi xe về cũng không cho hắn, chỉ đập hắn mấy cước rồi đuổi đi.

Bất đắc dĩ, Dương Thiên chỉ có bỏ ra một đồng tiền, ngồi lên xe buýt.

Hắn ngồi ở vị trí cửa sổ xe, hưởng thụ gió nhẹ thổi vào mặt.

Lúc tới trạm thứ hai, có một bà lão hòa ái hiền lành đi lên.

Tóc nàng ta phủ đầy tơ bạc, tinh thần sung mãn, thực tế đã vô cùng uể oải, khí huyết hai bên đã cạn, nhưng trên mặt vẫn lộ ra nụ cười hiền lành.

Ngay sau đó, một thiếu nữ khoảng hai mươi tuổi đi lên, vây quanh cánh tay lão nhân.

Nàng mặc váy màu xanh lam, mái tóc đen nhánh như thác nước buông xuống khoác lên vai, gương mặt tinh xảo trắng nõn, đôi mắt sáng ngời như ngôi sao, đôi môi mỏng manh mềm mại như cánh hoa hồng.

Giờ phút này trong xe đã ngồi đầy, có tiểu cô nương thiện lương nhắc tới đồ muốn nhường chỗ cho lão nãi nãi, lại bị bà cự tuyệt.

Dương Thiên kinh ngạc nhìn nàng một cái, có thể nhìn ra được, thân thể của đối phương hình như cũng không tốt, còn có chút bệnh tình trên người, vì sao còn từ chối nhường chỗ ngồi?

Sau đó, chờ hắn thấy tiểu cô nương mang theo vật nặng, lúc này mới hiểu được dụng ý của lão nãi nãi.

Vị này dường như thật sự là một vị lão nhân hiền lành đáng kính.

Dương Thiên thâm gật đầu, nhìn bà lão đã có vẻ mệt mỏi mở miệng nói: “Lão nhân gia, người ngồi chỗ của ta đi, trạm tiếp theo ta xuống xe đây.”

Lão nãi nãi cười gật đầu nói: “Tiểu tử, đa tạ ngươi.”

Dương Thiên đứng dậy, lão nãi nãi vẫn chưa có động tác gì, chỉ thấy bên cạnh hắn có một mái tóc nhuộm thành màu vàng, trực tiếp đặt mông ngồi lên.

Dương Thiên cau mày, lạnh nhạt nói: “Tránh ra.”

Tiểu Hoàng Hoàng này không để ý chút nào, lấy tai nghe mang lên tai nghe, híp mắt nghe hát.

“Sao người này không có tố chất như vậy, tiểu tử này lại nhường chỗ cho lão nhân gia ngồi, hắn làm sao ngồi được.”

Mọi người trong xe tức giận không thôi.

“Đây là người khác nhường chỗ cho bà nội ta, sao người có thể cướp?” Cô gái mặc váy màu xanh tức giận không thôi.

Nhưng Tiểu Hoàng mao vẫn không hề bị lay động, nữ hài đang muốn động thủ, Dương Thiên lại đưa tay ngăn nàng lại nói: “Loại người này cứ giao cho ta xử trí đi.”

Nói xong, hắn vươn một tay ra trực tiếp bóp lấy cổ tiểu Hoàng Mao, nhắc hắn lên.

Tiểu Hoàng Mao hít thở không thông, sắc mặt biến thành xanh mét, nó không ngừng giãy dụa để Dương Thiên buông tay.

“Thả ta ra, ngươi thả ta ra, nơi này là chỗ công cộng, ta ngồi xuống có gì không đúng sao?” Tiểu Hoàng phẫn nộ rống lên.

Dương Thiên cười ha hả nói: “Đúng vậy, nơi này là chỗ công cộng, ta đánh ngươi có gì không đúng sao?”

“Ngươi, các ngươi.....”

Tiểu Hoàng mao nhất thời á khẩu không trả lời được.

Lúc này, lão nãi nãi lo lắng nói: “Tiểu tử, mau buông tay đi, ngươi đừng làm người bị thương.”

Lần này Dương Thiên mới gật đầu nói: “Cút, lần sau để ta gặp phải tình huống như vậy, ngươi sẽ không may mắn như vậy.”

“Đúng đúng, được, ta cút!”

Tiểu Hoàng mao thấy tất cả mọi người không có ý giúp hắn, không khỏi sợ tới mức không dám thở mạnh một cái, cụp đuôi chật vật chạy trốn tới đằng sau xe buýt.

Sau khi bà cụ ngồi xuống, cười nói với Dương Thiên: “Tiểu tử, cảm ơn người.”

Dương Thiên khoát tay áo, nói: “Không có việc gì.”

Bà cụ đánh giá Dương Thiên từ trên xuống dưới một cái rồi bắt đầu nói: “Tiểu tử, chắc là người không phải xuống xe ở trạm kế tiếp đây chứ?”

Dương Thiên nghi hoặc hỏi: “Lão nhân gia, ngài làm sao mà biết được?”

Bà cụ cười ha hả nói: “Đồ mặc trên người của cháu hình như là trang phục học sinh, mà trạm tiếp theo là nơi rất hoang vắng, không phải là khu dân cư, cũng không phải là trường học, cho nên ta kết luận cháu không phải là sắp xuống xe.”

Dương Thiên sờ sờ mũi, ha ha cười hai tiếng.

Hắn không ngờ vị lão nhân gia này lại thông minh như vậy.

Dường như nhìn ra suy nghĩ của Dương Thiên, lão nãi nãi cười ha hả nói: “Tiểu tử, ta tuy rằng già rồi, nhưng mà người lại không hồ đồ. Bất quá, vẫn cảm ơn người, dù sao thân thể này của ta đã không được như thanh niên các người nữa.”

Dương Thiên mỉm cười mở miệng: “Thân thể của người vẫn cường tráng như vậy, nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi.”

Lão nãi nãi cười rất vui vẻ, sau đó rất vui vẻ giới thiệu cô gái xinh đẹp mặc váy màu xanh kia cho Dương Thiên.

“Ha ha, đây là cháu gái của ta, tên là Tần Huyền, lớn hơn người ba tuổi, đang học đại học, các cô hắn là sẽ trao đổi rất vui vẻ.”

Nói xong chỉ chỉ cô gái váy lam kia.

Dương Thiên nhìn nàng một cái, phát hiện thần sắc đôi phương hơi có vẻ cao ngạo, trong con người có chút kháng cự.

Dương Thiên không rõ ràng cho lắm, sau đó chỉ nghe Tần Ngọc giảm thấp thanh âm nói: “Tiểu tử, đừng cho rằng ta không biết suy nghĩ của người, nhất định là người nhìn thấy ta

xinh đẹp, mới nhường chỗ cho bà nội ta, chính là vì có thể thông qua bà nội ta tiếp cận ta.

Nàng cắn chặt hàm răng, hừ nói: “Ngươi hãy bỏ ý định này đi, ta không thể nào coi trọng loại người như ngươi.”

Dương Thiên một mặt im lặng, tình huống gì? Hắn chỉ là có lòng tốt mà thôi.

Hơn nữa tiểu ny tử này cảm thấy cũng quá tốt đi, kiếp trước Dương Thiên là Phá Thiên Tiên Đế, vô số tiên tử thánh nữ dấn ngược hắn cũng không động tâm, hiện tại chỉ là nhường cái chỗ ngồi mà thôi, lại bị đối phương vu hãm là động cơ bất lương.

Hắn lắc đầu lạnh nhạt nhìn Tần Ngọc một cái không giải thích gì.

Ba trăm năm tu hành, đã có thể để cho hắn xem nhẹ hết thảy, nếu đã hiểu lầm, vậy để cho nó hiểu lầm là được rồi.

Tần Huyền quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, mà lão nãi nãi vẫn luôn lôi kéo Dương Thiên nói chuyện phiếm.

Một lát sau, lão bà bà sắc mặt trắng bệch, hôn mê bất tỉnh.

Dương Thiên biến sắc tiến lên kiểm tra một chút, lập tức nhướng mày.

“A, nãi nãi! Ngươi làm sao vậy.” Tần Huyền quay đầu lại chú ý tới một màn này dọa đến hoa dung thất sắc, nhìn lão nhân hôn mê, nước mắt không ngừng trào ra.

“Khốn kiếp, ngươi đã làm gì bà nội của ta?” Tần Huyền chỉ vào Dương Thiên, đôi mắt đẹp tròn tròn phẫn nộ nhìn hắn chăm chăm.

Sắc mặt Dương Thiên hơi trầm xuống, nhìn thấy Tần Ngọc vẫn không chịu buông tha, trực tiếp phẫn nộ quát: “Câm miệng, bà nội ngươi vốn đã có bệnh nặng, là thời kì cuối của bệnh ung thư rồi.”

“A? Ô ô ô, ngươi gạt người, không có khả năng, nãi nãi ta rõ ràng chuyện gì cũng không có, nàng không có bị ung thư gì.”

Tần Huyền hoang mang lo sợ, lập tức khóc không tin lời Dương Thiên nói.

Lúc này mọi người cũng chú ý tới một màn này, vội vàng để xe công cộng ngừng lại, báo số cấp cứu, đôi phương nói còn cần bốn mươi phút mới có thể đến.

“Bốn mươi phút?” Dương Thiên cau mày nói: “Một giờ tới một giờ hai mươi phút, nãi nãi người không chống đỡ được lâu như vậy.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Đôi mắt đẹp của Tần Huyền tràn ngập tuyệt vọng, không ngừng hô lão nhân, nhưng lại không có một tia đáp lại.

Dương Thiên trầm mặc một lát rồi nói: “Ta tới cứu nãi nãi người, tuy nhiên quá trình vô cùng nguy hiểm, hiện tại người nói chuyện với người trong nhà, xem bọn họ có đồng ý hay không.”

Bệnh tình của lão nhân vô cùng nguy hiểm, hẳn chỉ là giai đoạn trung kỳ luyện tinh hóa khí, căn bản không có khả năng hoàn mỹ giải trừ chứng bệnh của lão nhân.

Tỷ lệ lớn nhất, chỉ có sáu thành mà thôi.

Điện thoại của Tần Huyền nhanh chóng kết nối, cô khóc lóc kể lại mọi chuyện xong, sau đó vội vàng điện thoại đưa cho Dương Thiên.

Dương Thiên nhận lấy điện thoại này, bên kia là một lão già ổn trọng, nghe Tần Huyền giới thiệu vừa rồi, hẳn là gia gia của nàng.

“Người biết lão nhân bị bệnh gì không?” Lão già kia trầm giọng hỏi.

Dương Thiên ngưng trọng mở miệng: “Ung thư phổi!”

Bên kia im lặng một lát: “Người chữa được?”

“Có sáu thành nắm chắc, nhưng cũng không thể hoàn toàn chữa khỏi.” Dương Thiên thành thật trả lời.

Lão già nghe vậy, ho khan kịch liệt vài tiếng, thanh âm trở nên suy yếu.

Hắn thở hắt hắt một hồi hỏi: “Nàng hiện tại còn có thể kiên trì bao lâu?”

Dương Thiên kiểm tra lão nhân lần nữa rồi mở miệng nói: “Hai mươi phút.”

Lão nhân lần nữa trầm mặc một lát nói: “Tiểu hữu, phiền người cứu nàng, cho dù chỉ là duy trì ba mươi phút sinh mệnh cũng tốt, ta hiện tại phải máy bay trực thăng đi đón nàng, các người đứng tại chỗ không nên động.”

Dương Thiên gật đầu, sau đó hỏi một câu: “Lão nhân gia, người tin ta rồi?”

Lão giả gian nan gật đầu nói: “Hôm nay nàng mới nói cho ta biết, nàng bị ung thư phổi do hút phải khói thuốc lá, là do ta ảnh hưởng đến nàng ah, không ngờ ta không có việc gì mà nàng lại có thương tổn lớn nhất. Ta nợ nàng, nàng không thể chết trước ta được. Nếu người có thể nhìn ra nàng là ung thư phổi, vậy đã có thể ổn định bệnh tình của nàng, tiểu hữu, lão hủ xin nhờ người, ngày sau người chính là ân nhân của Tần gia ta, Tần gia ta nhất định trọng tạ!”

Dương Thiên gật đầu lia lịa nói: “Yên tâm, ta nhất định dốc hết khả năng cứu sống nàng.”

Tần Huyền vẫn đang không ngừng khóc, Dương Thiên tâm phiền ý loạn quát: “Câm miệng đi, muốn bà nội người sống thì tránh qua một bên, đừng quấy rầy ta, bằng không tất cả hậu quả tự người gánh chịu.”

Tần Huyền sau khi bị Dương Thiên răn dạy như vậy nhất thời ngây ngẩn cả người. Đây là lần đầu tiên nàng bị người khác răn dạy như vậy, vẻ mặt nàng khó có thể tin nhìn Dương Thiên.

Nhưng Dương Thiên đang bận bịu những chuyện khác, căn bản không có cổ kị nàng một chút nào.

Tất cả mọi người chờ mong nhìn Dương Thiên, hi vọng thiếu niên này có thể sáng tạo kỳ tích.

Dương Thiên đuổi ra kiếm chỉ, điểm mấy huyệt đạo trên người lão nhân, sau đó trong lòng bàn tay không ngừng truyền từng sợi tiên nguyên tinh thuần vào trong thân thể lão nhân, ôn dưỡng khí quan đã lão hóa của nàng.

Nhưng sinh cơ của lão nhân vẫn đang không ngừng trôi đi, ngay cả hô hấp cũng dần dần yếu ớt.

“Khắc khặc, tên tiểu tử này rốt cuộc có được hay không, vạn nhất lại trị chết người ta, vậy người nhà của lão bà tử này không cần lừa chết tiểu tử này nữa.”

Một người lạnh nhạt nói chuyện phiếm trong xe.

“Đúng vậy, ta là bác sĩ, loại tình huống hung hiểm như vừa rồi ta cũng không dám tiến lên, thật không nghĩ tới tiểu tử này mới sinh ghé con không sợ cạp, người xem, tình huống chữa bệnh càng nguy hiểm.”

Một người mặc âu phục làm ra vẻ đẹp lịch sự, nhìn Dương Thiên mà tấm tắc miệng.

Tần Huyền lau nước mắt giận dữ nói: “Hai tên khốn nạn các người câm miệng cho ta.”

Cô chỉ vào người thân sĩ mặc âu phục kia, hỏi: “Lúc này khi bà nội ta ngất xỉu, các người thân là bác sĩ, vì sao các người không đi lên xem một chút?”

Vị thân sĩ tây trang bị chỉ vào trong lòng rất không thoải mái, hần hừ nói: “Ai biết là thật hay giả? Các người vạn nhất là lừa bịp ta thì làm sao bây giờ? Ta là thầy thuốc không giả, nhưng ai quy định sau khi bác sĩ tan tầm còn phải chạy đến trên xe buýt chữa trị bệnh nhân, người đây là cái bẫy đạo đức đó người biết không?”

Tần Huyền cắn răng cả giận nói: “Là ta lấy đạo đức ép buộc hay là chính người không có đạo đức trong lòng người hiểu rõ, người nhẫn tâm như vậy liên không xứng làm ngành y, ta muốn cho người vĩnh viễn không làm bác sĩ được.”

Tây trang thân sĩ cười khẩy nói: “Người cho rằng người là ai vậy, người nói không cho ta làm bác sĩ thì ta lên không làm được? Dựa vào cái gì?”

Mặc dù trên mặt Tần Huyền có nước mắt, nhưng mà thanh âm vẫn ngang ngược đáp lại: “Chỉ bằng việc ta là người Tần gia ở Giang thành!”

Chương 26 - Giang thành Tần gia.

"Tần gia ở Giang thành?" Người thân sĩ mặc âu phục kia nghe vậy, cực kỳ khiếp sợ.

Sắc mặt hần trắng bệch nhìn Tần Ngọc nói: "Người lại là người Tần gia ở Giang thành?"

Tần Huyền không để ý đến đối phương, chỉ là thần sắc lo lắng nhìn Dương Thiên đang trị liệu cho bà nội của nàng.

Vị thân sĩ tây trang kia đã sớm không còn ngạo khí như trước, lúc này trực tiếp quỳ trên mặt đất cầu xin: "Cô nữ nãi, ta sai rồi, ta không có đạo đức, ta là súc sinh, ngài đại phát từ bi buông tha cho ta đi."

Hần than khóc, thân thể không ngừng run rẩy.

Giang Thành Tần gia, một môn ba tướng, thủ đoạn che trời. Ngay cả các nhân vật máu mặt khác của Giang thành đều phải nhìn sắc mặt của bọn họ.

Đắc tội với bọn họ, đúng là tự tìm đường chết.

"Kiên trì, nhất định phải kiên trì!" Trên trán Dương Thiên mồ hôi không ngừng tuôn ra.

Tiên nguyên cuộn cuộn quanh người hần không ngừng truyền vào trong cơ thể lão nhân, sắc mặt tái nhợt của lão nhân cũng chậm rãi bắt đầu trở nên hồng nhuận.

Loại bệnh này đã vượt quá dự liệu của Dương Thiên, bởi vì cảnh giới của hần thấp kém, Tiên Nguyên sắp khô kiệt, lão nhân vẫn không có một chút dấu hiệu thức tỉnh.

Tiêu hao tiên nguyên to lớn, hần đã lung lay sắp đổ.

Lúc này Tần Huyền lo lắng tiến lên, nhìn Dương Thiên vênh mặt sai khiến nói: "Này, người mau cứu bà nội ta, bà ấy vừa rồi chậm rãi khỏe mạnh, hiện tại sao lại trở nên suy yếu?"

Dương Thiên cắn răng tức giận nói với nàng: "Nói mát gì vậy? Cút sang một bên, đừng quấy rầy ta!"

Đối phương nói rất nhẹ nhàng.

Cứu mạng? Ai không muốn cứu? Hần vừa rồi là tiên nguyên đều tràn vào trong cơ thể lão nhân, mới tạo thành hiện tượng đối phương hồng nhuận sắp thức tỉnh.

Nhưng hiện tại, tiên nguyên của hắn đã hao hết, lấy cái gì tới cứu?

Tần Huyền lần nữa bị nạt, ủy khuất bấu môi một cái, thiếu chút nữa lại khóc lên.

Bình thường nàng cao cao tại thượng, tất cả mọi người đều nịnh hót một cách cung kính với nàng, là tiểu công chúa của Tần gia Giang Thành, cho tới bây giờ chưa có ai dám nói chuyện với nàng như vậy.

Nhưng hiện tại nàng vẫn không thể nổi giận, nếu không sẽ hại nãi nãi thương yêu nàng nhất.

Sinh cơ của lão nhân lại tiêu tán, con ngươi của Dương Thiên sắc bén, cắn đầu lưỡi.

“Ta Phá Thiên Tiên Đế muốn làm việc gì, không có chuyện gì là không làm được!”

Vừa nghĩ đến đây, tiên nguyên còn sót lại quanh người hắn lại tụ lại một chỗ, xung kích cơ thể lão nhân!

Lão nhân như bị sét đánh, đột nhiên hít vào một hơi, mắt tròn trĩnh lại.

Nàng không ngừng ho khan, sắc mặt tuy vẫn trắng bệch như cũ, nhưng cũng may khôi phục một chút sinh cơ.

Dương Thiên mệt mỏi ngồi bệt trên mặt đất, ngón tay cũng vô lực nhúc nhích, lần này tiêu hao quá lớn.

Mọi người xung quanh nhìn thấy Dương Thiên không kìm lòng được vỗ tay.

“Tiểu tử giỏi lắm!”

“Trời ơi, thật đúng là cứu sống, tiểu cô nương ngươi phải cảm tạ hắn thật tốt.”

“Tiểu tử này thật có chút năng lực, hơn nữa đáy lòng lại lương thiện, rất nhiệt tình.”

“Thật sự là kiêu ngạo của Giang Thành ta.”

Tần Huyền thần sắc phức tạp nhìn Dương Thiên một cái, nàng không để ý tới thái độ của đối phương lúc trước nữa mà vội vàng nhìn về phía lão nhân.

Lão nhân hô hấp dần dần bình ổn lại, Tần Huyền gấp đến độ khóc: “Bà nội, người làm sao vậy?”

Lão nhân cười nhìn nữ hài an ủi nói: “Tiểu Huyền không khóc, nãi nãi không có việc gì, đây là bệnh cũ.”

Lại nhìn Dương Thiên ân cần nói: “Tiểu tử, nãi nãi cảm ơn ngươi đã cứu ta, ngươi thế nào? Một mệt rồi sao.”

Dương Thiên lắc đầu nói: “Tình hình của ngươi không thể lạc quan, ta đã ổn định bệnh tình của ngươi, sơ bộ phỏng chừng chỉ còn lại không đến một tháng tuổi thọ, hiện nay ta có thể nói là trình độ vẫn còn thấp kém, không cách nào hoàn toàn chữa trị cho ngươi.”

Tần Huyền nghe vậy, lau nước mắt giận dữ nói: “Tên khốn nạn ngươi nói cái gì? Ngươi dám rửa bà nội ta chết? Ngươi có biết thân phận nhà chúng ta hay không?”

Dương Thiên khẽ nhíu mày, nếu không phải lão nhân này hòa ái, hẳn đã sớm xoay người rời đi, nữ nhân này thật sự cố tình gây sự, hảo tâm cho rằng hắn là lòng lang dạ thú.

Lão nhân hết sức bất mãn kéo Tần Huyền một tay nói: “Tiểu Huyền, mau xin lỗi người ta, người ta đã cứu mạng ta, ngươi không được nổi giận với người ta.”

Tần Huyền thấy bà nội của mình nghiêng về phía Dương Thiên, tức giận quay đầu sang một bên.

Lão già xấu hổ nhìn Dương Thiên: “Tiểu tử, lão thân thay mặt cháu gái xin lỗi ngươi, kỳ thực ta đã sớm chẩn đoán ra bệnh này, bác sĩ nói chỉ có thể sống một tuần thôi, ngươi nói sống một tháng ta đã rất thỏa mãn rồi, con người mà, kiểu gì cũng có cái chết, không có gì phải lưu luyến.”

Nhìn cháu gái trốn ở trong lòng nàng thút thít nỉ non, lão nhân sờ sờ đầu của nàng nói: “Tiểu Huyền, con đừng khóc, nãi nãi hôm nay mang con đi ra, chỉ là đến lúc ta còn trẻ cùng chỗ ở của gia gia con nhìn một cái, tìm hồi ức, cũng coi là hoàn thành tâm nguyện, con đường này ta đi nửa đời người, chiếc xe này ta cũng đi qua mấy chục năm, nói đến còn có chút không nhớ.”

Dương Thiên rốt cuộc cũng hiểu được, đối phương thoát nhìn quý khí đầy người nhưng lại lựa chọn ngồi xe buýt bình

thường đi ra ngoài.

Đối với lão nhân này hắn bắt đầu kính nể, nhưng giờ phút này cảnh giới của hắn thấp kém, chỉ có đột phá giai đoạn sau của luyện tinh hóa khí mới có thể hoàn toàn trị bệnh tình của lão nhân.

Hắn hỏi: “Lão nhân gia, thỉnh cầu ngài nói cho ta biết tên của ngài, nếu ta tìm được phương pháp chữa bệnh, nhất định sẽ đi cứu ngài.”

Lão nhân cảm động gật gật đầu, nhưng mà cũng không ôm hy vọng gì, bà cười mở miệng nói: “Tiểu tử, để cho người phí tâm, nhưng mà bệnh này của ta đã động lại nhiều năm, chỉ sợ là trị không hết, người bạn già của ta tên là Tần Trung Quốc, ở Giang Thành có chút danh tiếng, cho dù ta không có ở đây thì người cũng nhất định đến tìm hắn, nhà ta nhất định phải cảm tạ ân cứu mạng của người.”

Dương Thiên lắc đầu, không có đem ân tình của đối phương đặt ở trên người.

Hắn không phải vì chút ân tình ấy mới cứu lão nhân, Phá Thiên Tiên Đế cũng không cần ân tình của người khác.

“Đúng rồi tiểu tử, người xưng hô như thế nào?” Lão nhân tự trách mình thất lễ, đối phương cứu nàng một mạng, lại không biết tên của đối phương.

Dương Thiên đang muốn trả lời, lúc này bầu trời âm âm truyền đến âm thanh mái chèo.

Tần Huyền vui mừng nói: “Bà nội, là gia gia phái người tới cứu chúng ta.”

Mọi người vô cùng khiếp sợ, có trực thăng tiếp đón, đãi ngộ này cũng chỉ có Tần Gia Giang Thành gánh vác đủ cấp bậc này!

Dương Thiên nhìn theo lão nhân lên máy bay trực thăng, trong lòng âm thầm cầu phúc cho nàng.

Lão nhân kéo bàn tay nhỏ bé của Tần Huyền lại nói: “Tiểu Huyền, ta còn chưa hỏi tên của tiểu tử kia, hắn là ân nhân của bà nội, mau, mau đi hỏi giúp bà nội một chút, muốn một chút phương thức liên lạc của hắn, ân cứu mạng này đối phương có

thể không để ý, nhưng chúng ta không thể không báo, mau đi đi.”

Tần Huyền vô cùng không vui, nhưng nhìn đôi mắt kiên định của lão nhân, nàng bắt đầu gật đầu.

Đi tới trước mặt Dương Thiên, Tần Huyền cau mày nói: “Này, người tên là gì?”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt nhìn nàng một cái.

Tần Ngọc lập tức hừ nói: “Người ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, không phải ta muốn biết tên của người, mà là nãi nãi của ta, nàng bảo ta tới hỏi.

Dương Thiên không có cảm quan gì tốt với nữ tử nhà giàu này, nhất là đối phương lại có thái độ cao cao tại thượng, giống như cho rằng mình đang trào cao lên bọn họ vậy.

Cho nên, Dương Thiên đạm mạc hỏi: “Ta tên là gì quan trọng sao?”

“Người.....”

Tần Huyền tức giận dậm chân.

Đối phương lại dùng loại khẩu khí này nói chuyện với nàng, quả thực buồn cười.

Nghĩ đến lời dặn dò của bà nội mình, cô ta thu lại cơn giận, tiếp tục hỏi: “Này, vậy người vội đưa điện thoại cho ta biết, nếu không chúng ta làm sao cho người chỗ tốt.”

Dương Thiên nhắm mắt lại nói: “Ta không cần bố thí, huống hồ ta cũng không có điện thoại.”

Hắn nói là sự thật, mặc dù có điện thoại di động, nhưng bởi vì kinh tế trong nhà hắn có chút khó khăn, điện thoại di động đã sớm không dùng tới.

Tần Huyền cảm thấy mình sắp phát điên, nàng còn muốn nói gì đó, chỉ nghe giọng nói của Dương Thiên trong trẻo lạnh lùng: “Hay là người xuống xe đi, chúng ta còn có chuyện phải tiếp tục hành trình nữa.”

Tần Huyền nắm chặt nắm đấm thanh tú hỏi: “Này, người có biết nhà chúng ta là người nào không?”

Dương Thiên cau mày nhìn cô gái cố tình gây sự nói: “Tần gia Giang Thành, người nói không chỉ một lần, ta thật sự không hiểu, người muốn khoe khoang cái gì trước mặt ta? Một tiểu gia tộc nho nhỏ, cũng không phải do người gây dựng nên, người có tư cách khoe khoang sao?”

Hắn vừa dứt lời, tất cả mọi người trên xe buýt đều kính nể nhìn Dương Thiên, lén lút giơ ngón tay cái lên với hắn.

Thiếu niên này không kiêu ngạo không siểm nịnh, Giang Thành Tần gia đều không để vào mắt, có tôn nghiêm của mình, tương lai nhất định bất phàm.

Tần Huyền há to miệng, không biết nói gì nữa, đối phương cũng không để mắt đến hết thấy ưu thế của nàng, nàng cảm giác mình đã từng kiêu ngạo như khổng tước, nhưng trước mặt thiếu niên này lại giống như gà đất.

Điều này làm cho nàng rất không thoải mái.

Tần Huyền lại giơ đầu lên, đưa một tấm danh thiếp cho Dương Thiên nói: “Này, đây là danh thiếp của ta, nãi nãi là nhờ người sơ cứu, người nhất định phải liên lạc với ta.”

Dứt lời, nàng tựa hồ nghĩ đến cái gì, cảnh cáo: “Bất quá người không được nửa đêm quấy rối ta, bằng không ta nhất định sẽ cho người đẹp mặt.”

Dương Thiên tiếp nhận danh thiếp, cũng không thềm nhìn, gật gật đầu a một tiếng.

Sau khi Tần Huyền rời đi, Dương Thiên trực tiếp ném tấm danh thiếp trên quý kia ra ngoài cửa sổ xe.

Lúc này, có người kinh hô: “Tiểu tử, người đến cùng có biết Giang Thành Tần gia đến cùng ý vị như thế nào hay không? Người đây là tiền đưa tiền đồ a.”

Một người khác phụ họa nói: “Đúng vậy, tấm danh thiếp kia đủ để người phấn đấu nhiều năm, thật là đáng tiếc, người tranh thủ thời gian đi nhặt lên a.”

Dương Thiên cười nhạt một tiếng, nói: “Những thứ ta vứt bỏ xưa nay đều không thềm nhặt lên.”

Mọi người bất đắc dĩ nhìn hắn, thâm nghĩ, đại khái hắn còn không rõ ràng danh thiếp mà hắn ném có ý nghĩa gì.

- - - - -
Bệnh viện lớn nhất ở Giang Thành, bên ngoài một căn phòng bệnh cao cấp, ba quân nhân đứng ở ngoài cửa giống như người sắt, ánh mắt đỏ bừng.

Những người còn lại ăn mặc rất quý khí, một thân danh bài.

Lúc này, một vị lão nhân được Tần Huyền đỡ đi tới.

Ba vị quân nhân tiến lên an ủi.

Lão giả hỏi: “Mẹ ngươi hiện tại thế nào rồi?”

Ba vị quân nhân sắc mặt trầm thấp, nói: “Tình hình không lạc quan lắm.”

Lúc này, cửa phòng bệnh bị đẩy ra, một người đã đi ra rồi.

Lão giả hỏi: “Đại phu, bạn già của ta sao rồi?”

Đại phu áo blouse trắng có chút kinh dị nói: “Người bạn già của Tần lão rốt cuộc đã dùng thuốc gì? Hiện tại tinh khí thần của nàng đã tốt hơn trước rất nhiều, khí quan đã già hóa cũng giống như rục rở hẳn lên, nếu là lâu dài như vậy, cũng không phải là không có khả năng không thể trị liệu được bệnh nan y này.”

Mọi người nghe vậy, thân sắc kinh hãi.

Bọn họ vội vàng vào phòng bệnh, lúc này bà lão đã thức tỉnh, trông tinh thần có vẻ khá hơn một chút, nhìn mọi người nói: “Để các ngươi lo lắng rồi, ta không sao.”

Nhìn thấy sắc mặt của ông lão vẫn tái nhợt, ba quân nhân đứng thẳng như tháp sắt trực tiếp khóc lên.

Chương 27 - Học thuộc.

Lão giả khuôn mặt khô gầy kia đi tới trước mặt lão thái thái, vẻ mặt phức tạp mở miệng nói: "Bạn già, là ta nợ người."

Lão thái thái hạnh phúc lắc đầu nói: "Không sao, chỉ cần người không có việc gì là tốt rồi."

Lúc này, mẫu thân Tần Huyền ở một bên hỏi: "Vừa rồi đại phu không phải nói là có cơ hội chữa trị sao? Mẹ, hôm nay người dùng thuốc gì? Chúng ta mua nhiều một chút dùng không phải là được rồi sao."

Nàng vừa dứt lời, ánh mắt của tất cả mọi người nghe vậy đều sáng lên, đúng vậy, vừa rồi bác sĩ quả thật đã nói, không phải là không thể trị liệu.

Tất cả mọi người đều chờ mong nhìn lão thái thái, mà bà lại nghi hoặc chớp chớp mắt nói: "Hôm nay ta căn bản không uống thuốc a."

A?

Tất cả mọi người sửng sốt.

Mà đôi mắt đẹp của Tần Huyền sáng ngời, tựa hồ nghĩ đến điều gì, cùng bà nội của nàng nhìn nhau: "Chẳng lẽ..."

Nàng đem tiền căn hậu quả nói một lần, mà lão giả nghe được đối phương mới mười mấy tuổi, hơn nữa còn đang đọc sách, nhất thời có chút giật mình.

Bởi vì hần tán gẫu vài câu với Dương Thiên trong điện thoại, đối phương gặp chuyện không loạn, vô cùng bình tĩnh, không hề giống với phong cách xử sự mà tuổi này nên có.

"Mẹ, chẳng lẽ là thiếu niên kia chữa khỏi bệnh cho mẹ?" Ba vị quân nhân nghe vậy mừng rỡ.

Lão thái thái cười gật đầu nói: "Hắn là vậy, hắn nói hắn sẽ nghĩ cách chữa khỏi hoàn toàn bệnh của ta."

Nghĩ đến thiếu niên xuất sắc kia, lão thái thái không khỏi cảm thấy có chút may mắn.

Nếu không phải đối phương thi triển cấp cứu với nàng khi còn ở xe công cộng, nàng đã sớm chết rồi.

Lão thái thái nghĩ tới đây, mang theo nụ cười hỏi Tần Huyền: “Tiểu Huyền à, nãi nãi bảo người hỏi tên của hấn, người có hỏi không? Hấn tên là gì?”

Tần Huyền ấp úng nói: “Bà nội, con hỏi, nhưng người ta chướng mắt nhà chúng ta, không nói.”

Sắc mặt lão thái thái hiển nhiên có chút không tin: “Tiểu tử kia lễ phép như vậy, không thể nào làm như vậy được.”

Mà phụ thân của Tần Huyền cũng nhìn Tần Huyền cả giận nói: “Con nói láo, con đừng cho rằng ta không biết bình thường con là hạng người không coi ai ra gì, nhất định là con đối với người ta không đủ lễ phép, người ta mới không thèm để ý tới con, còn nói chướng mắt Giang gia chúng ta? Con biên lý do cũng không ra hình dạng gì.”

Tần Huyền bị phụ thân mặc quân trang làm ầm ĩ một trận, hốc mắt đỏ bừng, ủy khuất thiếu chút nữa chảy nước mắt.

Lão thái thái khoát tay áo, ngăn nam tử mặc quân phục lại, sau đó tiếp tục hỏi: “Vậy Tiểu Huyền, người có hỏi cách liên lạc với hấn không?”

Tần Huyền gật đầu nói: “Con muốn, hấn không cho!”

“Vẫn đang nói dối, ta thấy người không bị đánh không nói thật đúng không.”

Trong mắt người đàn ông tức giận bốc hỏa, tiến lên muốn đánh Tần Huyền, lúc này hai quân nhân khác vội vàng ngăn cản nói: “Lão Tam, người yên lặng một chút, đây là phòng bệnh.”

Người đàn ông mặc quân trang kia tức giận nói: “Ta chính là quá nuông chiều nàng, người không biết tính tình của nàng ở bên ngoài.”

Lão thái thái cũng có chút thất vọng, hỏi: “Con không muốn phương thức liên lạc của hấn, vậy con có biết tiểu tử kia ở đâu không hả? Ở trường nào? Hấn đã cứu mạng ta, Giang gia chúng ta nợ hấn một cái nhân tình lớn như vậy, không tìm thấy hấn ở đâu thì làm sao trả lại cho hấn.”

Nước mắt Tần Huyền không ngừng tuôn ra, nàng cắn cắn khóe môi nói: “Ta cho hấn một tấm danh thiếp.”

Người đàn ông mặc quân trang lo lắng hỏi: “Vậy người ta có liên lạc với người không?”

Tần Kiêm Gia cúi đầu khóc ròng nói: “Không có!”

“Ta đánh chết đứa con gái bất hiếu này, lão đại lão nhị, các người đừng cản ta.”

Nam nhân quân trang nhìn vẻ mặt thất vọng của lão thái thái, trong lòng lại càng khó chịu, cầm lấy cây gậy bên cạnh muốn đánh.

Lúc này, lão giả uy nghiêm lên tiếng: “Tiểu tử, ta còn chưa chết đâu, người đừng vào cháu gái của ta thử một chút xem?”

Tên mặc quân trang nam nhân nhất thời nóng nảy nói: “Cha, nàng là không đánh không nghe giáo huấn.”

Lão giả hừ một tiếng nói: “Lão Tam, cái nhà này là người làm chủ sao?”

Tên mặc quân trang nam nhân nhất thời rụt cổ lại, hấn hung hăng trừng mắt nhìn Tần Huyền một cái cả giận nói: “Đứng ở đây làm gì? Đi tìm tên ân nhân kia cho ta, tìm không được hấn, người cũng đừng về nhà nữa, ta chỉ đành xem như không có người nữ nhi này.”

Tần Huyền tức giận khóc lóc chạy ra ngoài.

Lão thái thái thở dài một hơi nói: “Nếu các người đã có lòng thì giúp ta tìm xem, hấn có thể chữa khỏi bệnh của ta không chỉ là vấn đề là tiểu tử kia đã cứu mẫu thân các người một mạng. Quy củ của Giang gia chúng ta là nhận ân một giọt nước, dùng nước suối để báo đáp, hiểu chưa?”

Ba vị quân nhân nhất thời cúi đầu nói: “Hiểu rồi!”

Dương Thiên không biết, bởi vì một lần hành thiện của hấn, toàn bộ Giang Thành long trời lở đất.

Về tới trường học, vừa vặn đụng phải Hàn Hương Ngưng.

Dưới sự ép hỏi của nàng, Dương Thiên rất vui vẻ bán đứng Hoa Yên Nhu, nói rõ tình huống.

Hàn Hương Ngưng quả nhiên tha thứ cho hắn, để hắn đi học trước, còn cho thấy sẽ không bỏ qua khuê mật của nàng.

Dương Thiên trở lại phòng học, vừa lúc gặp tiết học ngữ văn.

Vừa rồi tiên nguyên tiêu hao quá lớn, hắn có chút buồn ngủ, lúc này trùng hợp bị Hàn Hương Ngưng nhìn thấy.

Cô chủ nhiệm này tuy bề ngoài ôn nhu, nhưng trong mắt lại không chấp nhận được một hạt cát.

Nàng nhíu đôi mi thanh tú: “Dương Thiên, đứng lên đi, ngươi đọc thuộc lòng bài học đi, hôm nay chúng ta học chính là Giã biệt Khang Kiều, ngươi đọc thuộc lòng toàn bộ bài thơ này đi.”

Dương Thiên bất đắc dĩ đứng lên, thẳng thắn nói: “Hàn lão sư, hai tiết trước ta không có ở đây, ta không có học, không biết.”

Hàn Hương ngưng hừ một tiếng nói: “Không thể nào? Vậy ngươi còn không nghiêm túc nghe giảng bài.”

Dương Thiên bất đắc dĩ gật đầu, chủ nhiệm mỹ nữ lớp này thật đúng là không nể mặt mũi hắn.

Hàn Hương Ngưng đang muốn để cho hắn ngồi xuống, chỉ nghe một người giơ tay nói: “Lão sư, bài học này ta sẽ đọc thuộc lòng, nếu không thì để cho ta tới thử xem đi?”

“Từ Thạc?”

Hàn Hương ngưng gật đầu nói: “Vậy ngươi đọc thuộc lòng một chút.”

“Oa, Từ Thạc đẹp trai quá, hắn là đại biểu cho khóa ngữ văn, bình thường khóa ngữ văn luôn có danh tiếng!”

Lúc này, chỉ nghe một đám tiểu nữ xì xào bàn tán.

“Đúng vậy, loại người có nhan sắc giá trị cao, hơn nữa còn là học bá này thật sự là không phục không được.”

Từ Thạc nghe được mọi người khen tặng, khoe miệng cong lên, càng thêm đắc ý.

Dương Thiên? Ha ha, hắn đã rất nổi tiếng trong lớp toán, vững vàng áp chế đại biểu cho Khương Thần, mặc dù không liên quan đến hắn, nhưng dù sao hắn cũng là trụ cột của lớp, sao có

thể khiến một người lớn trong lớp 6 mới chuyển qua làm náo động địa bàn của bọn họ.

Cho nên, lần này Từ Thạc tự tiến cử mình đọc thuộc lòng bài giảng, chính là vì chèn ép đối phương một chút, để hấn dừng kiêu ngạo như vậy.

Nhìn Từ Thạc khiêu khích nhìn qua, Dương Thiên im lặng, hình như mình cũng không có đắc tội hấn a?

Từ Thạc Chân ho khan bắt đầu ngâm nga: “Giã biệt Khang Kiều, tác giả Từ Chí Ma.”

“Ta nhẹ nhàng đi rồi, cũng nhẹ nhàng như ta vậy; ta vẫy tay nhẹ nhàng, làm mây chia tay với trời tây. Kim liễu bên bờ sông kia, là cô dâu trong trời chiều; diễm ảnh trong sóng ánh sáng, trong lòng ta nhận nhạo. Thanh Phục trên bùn nhão, bóng loáng rêu dưới đáy nước...”

Hấn đọc thuộc lòng vô cùng có cảm tình, không có một chữ nào khác, giống như là Hàn Hương Ngưng tự mình đọc vậy.

Toàn văn vô cùng thông suốt, không có một tia trúc trắc, không có một tia dừng lại.

“... Đã chở đầy một chiếc thuyền ánh sao, ca hát trong ánh sao lộng lẫy. Nhưng ta không thể cất ca, lặng lẽ là sinh tiêu biệt ly, thâm không cũng im lặng vì ta, im lặng là đêm nay cầu Khang!

Lặng lẽ ta đi, giống như ta lặng lẽ đến, ta vung tay áo lên, không mang theo một đám mây.

Từ Thạc đứng chấp tay sau lưng, vô cùng tự tin, một ít tiểu nữ sinh trong mắt lộ ra vẻ hưng phấn, nếu không phải Hàn Hương Ngưng trọng nghiêm khắc, các nàng đã sớm hét ầm lên.

Từ Thạc nhìn mọi người một cái, phát hiện Khương Thần đều trợn mắt há hốc mồm nhìn hấn, không khỏi kiêu ngạo ngẩng cổ lên.

Nhìn về phía Vương Tĩnh Thần, muốn khoe khoang với nàng, nhưng đáng tiếc là đối phương đang vụng trộm nhìn Dương Thiên, cũng không để ý tới hấn.

Từ Thạc có chút không cam lòng, hoa khôi là tình nhân trong mộng của tất cả mọi người, nhưng hiện giờ xem ra chỉ chung

tình với Dương Thiên.

Hắn dựa vào cái gì, luận tài hoa, luận bộ dạng, chính mình cũng không thua bất luận kẻ nào.

“Rất tốt, Từ Thạc đồng học ngâm nga rất không tệ, các người phải học tập hắn.

Hàn Hương cười khích lệ, sau đó trừng mắt nhìn Dương Thiên một cái, điều này khiến Dương Thiên không nói nên lời.

Chỉ là ngâm nga mà thôi, hắn đã từng có bản lĩnh thấy qua là không quên, chỉ là hiện tại tiên nguyên tiêu hao cực lớn, không có ý vận dụng mà thôi.

Khi Hàn Hương Ngưng muốn mời Từ Thạc ngồi xuống, chỉ nghe hắn cười nói: “Lão sư, vừa rồi trước khi đi học ta đã học qua Xích Bích phú của Tô Hạm, có muốn ta đọc thuộc lòng không?”

Hắn lời vừa dứt, lần nữa có người kinh hô lên.

“Trời ạ, còn để cho ta làm cho đám người chúng ta sống, quá đả kích người.”

“Xích Bích phú a, văn tự khó học, ta đau đầu nhất bài này, hơn nữa bài này có chừng hơn sáu trăm chữ, quá khó khăn đi.”

“Ai, thế giới học bá xem ra ta thật sự không hiểu.”

Hàn Hương Ngưng đôi mắt đẹp sáng ngời, gật đầu nói: “Vậy người đọc thuộc lòng thử xem? Thuộc không tốt cũng không sao, dù sao chúng ta vẫn chưa học được chương này.”

Từ Thạc ngửa đầu mở miệng bắt đầu ngâm nga.

“Kỳ Chi Thu, tháng bảy vừa nhìn, Tô Tử và khách du ngoạn dưới vách đá. Gió mát thổi tới, sóng nước không thịnh. Khách dâng rượu, thơ trắng sáng, ca yêu điệu. Thiếu Yên, tháng này xuất phát từ trên Đông Sơn, quanh quần giữa đầu ngư. Bạch lộ hoành giang, thủy quang tiếp thiên. Thảng một cây cỏ như vậy, vạn khoảnh mờ mịt. Hạo hạo như Phùng Hư ngự phong, mà không biết nó đang dừng; phiêu phiêu như di thể độc lập, vũ hóa mà thành đăng tiên...”

Văn tự rườm rà này đến bên miệng hắn, sáng sửa.

Giống như trên, không có một chút dừng lại, không có một khắc suy tư, đọc thuộc lòng không sai chữ.

Chương 28 - Học thuộc toàn bộ.

"Lợi hại ah!" Tất cả mọi người kinh hô.

"..." Khách mừng mà cười, rửa chén càn cạn. Hạt thức ăn đã hết, chén đĩa hỗn độn. Gánh nhau nằm lộn xộn khắp thuyền, không biết phương đông đã trắng."

Sau khi đọc thuộc lòng chữ cuối cùng xong, Từ Thạc Chân mới thở phào nhẹ nhõm, đặc ý dò dặt nhìn Dương Thiên nói: "Thế Dương Thiên ngươi thấy thế nào? Lớp số một của chúng ta có ta ở đây thì không tới lượt ngươi tới giường oai."

"Ấu trĩ!"

Dương Thiên khinh thường cười một tiếng.

Người này căn bản không biết, hắn đang nói chuyện với người tồn tại như thế nào.

Vô tri không sợ, chỉ bằng vào hai đoạn văn chương, đã muốn đem hắn hạ thấp, thật sự là buồn cười!

"Ngươi nói cái gì? Nói ai ngây thơ?" Từ Thạc tức giận nắm chặt hai tay.

Mà lúc này, Hàn Hương Ngưng mi thanh tú nhíu lại nhìn hai người nói: "Đây là lớp học, hai người các ngươi có còn để mắt đến chủ nhiệm lớp là ta hay không?"

Từ Thạc vội vàng xin lỗi nói: "Hàn lão sư xin lỗi, ta sai rồi."

Hàn Hương ngưng thần một chút, nhìn Dương Thiên hỏi: "Dương Thiên, ngươi sẽ không phải thật ghen ghét người ta học tập tốt hơn ngươi chứ?"

Dương Thiên nhìn Hàn Hương Ngưng trợn trắng mắt.

Hắn thật muốn ghen ghét, nhưng đối phương có tư cách.

“Không phải là ngâm thuộc bài học sao? Tựa hồ không có gì lớn!”

Dương Thiên đứng dậy, thanh âm kiên định trong trẻo truyền khắp cả gian phòng học.

Dương Thiên cầm quyển khóa ngữ văn lên, lật từ đầu tới đuôi một lần, mọi người nhìn thấy đều không hiểu thấu.

“Hừ, muốn thắng ta? Nằm mơ!” Khóe miệng Từ Thạc cong lên, khinh thường đánh giá Dương Thiên.

Hàn Hương Ngưng cũng nhíu mày, hỏi: “Dương Thiên, ngươi không phải nói muốn học thuộc lòng bài khóa sao? Sao còn chưa bắt đầu?”

Dương Thiên khép sách lại, con ngươi đang khép hờ đột nhiên mở ra!

Con ngươi đen nhánh kia tản ra quang mang cơ trí, lộ ra không giống người thường.

Hắn há miệng đọc thuộc lòng: “Sách phổ thông phổ thông của Trung Học Học Học, thí nghiệm tu luyện bản thảo tất phải tu, ngữ văn, sách thứ sáu, giáo dục nhân dân xuất bản nhà văn phòng biên soạn, mục lục thứ nhất, 1 Lâm giáo đầu Phong Tuyết Sơn thần miếu nằm ở bên trong bộ đồ. Đơn nguyên 4 quy lai từ ngũ Đẳng Vương Các tự khai mạc lục tiêu dao du lịch bảy trần tình...”

Tất cả mọi người đều ngơ ngác, đây là tình huống gì? Bảo hắn đọc sách, hắn đọc mục lục làm gì?

“Ha ha, hắn là biết mình không phải đối thủ của Từ Thạc ta, muốn lòe thiên hạ mà thôi, xem ra là muốn nổi bật điên rồi.”

Một tiểu cô nương mặt mày đầy tàn nhang vẫn luôn ái mộ Từ Thạc nhất liên tục cười lạnh nhìn Dương Thiên.

Đôi mắt đẹp của Hàn Hương Ngưng hiện lên một tia sáng kỳ dị, nàng có một ý nghĩ lớn mật.

Tô Thi Nhu phản ứng trước tiên, nàng cầm sách giáo khoa, nhìn thoáng qua bìa của ngữ văn, cùng mục lục, phát hiện Dương Thiên đọc thuộc lòng không kém một chữ.

Sau đó, không đợi mọi người kịp phản ứng, Dương Thiên đã đọc thuộc lòng toàn bộ các bài khóa trong sách, kể từ bài đầu tiên luôn. Hắn căn bản không có ý dừng lại, liên tiếp đọc thuộc lòng đến Đơn Nguyên thứ hai Đăng Vương các.

“Chết tiệt, hắn... hắn rút cuộc muốn làm gì?” Một người kinh ngạc thốt lên.

Dương Thiên nói rõ ràng, đọc thuộc lòng vô cùng thông suốt, không có một tia ý tứ ngừng lại!

Tất cả miệng há hốc, chuyện này thật không thể tin được.

Có người vẻ mặt không còn gì luyện tiếc, khoe miệng co giật nói: “Có lẽ ta cảm thấy sắp điên rồi, hình như hắn muốn... đọc thuộc lòng toàn bộ sách!”

Một học sinh khác trước đó còn hạ thấp Dương Thiên trong miệng có thể nhét trứng ngỗng xuống, hoảng sợ nói: “Mẹ nó, có cần thử thách trái tim chúng ta như vậy không!”

Một học bá khác có mắt nhìn liếc qua, thở dài: “Haizz, xem ra tiêu chuẩn học bá của lớp số một sau này phải tăng cao nữa rồi, phải đọc thuộc lòng toàn bộ sách, mà học tra đọc thuộc lòng toàn văn tiêu chuẩn là được rồi.”

Vương Tĩnh Thần má ửng đỏ, lặng lẽ năm năm đám nhỏ tú khí cổ vũ cho hắn.

Tất cả mọi người từ chấn kinh đến chết lặng, trong phòng học chỉ có thanh âm Dương Thiên đang nghiêm túc ngâm nga sách giáo khoa.

Từ Thạc đã sớm không còn thần khí trước đó, vẻ mặt thấy quý nhìn Dương Thiên.

Đợi Dương Thiên đọc thuộc lòng xong đơn nguyên thứ hai, chuông tan học đột nhiên vang lên, Dương Thiên nhíu mày nói: “Hết giờ học rồi, thời gian hình như không đủ dùng, vậy ta sẽ đọc nốt phần còn lại cho mọi người trong tiết tiếp theo.”

Phập!

Tất cả mọi người nghe vậy thiếu chút nữa học máu, có người đã kích như vậy sao? Một câu này quả thực đối với học bá lớp ba nhất tạo thành một vụn điểm tổn thương a, ngay cả Tô Thi

Nhu loại đỉnh cấp học bá này khoe miệng cũng run rẩy một cái!

Hàn Hương Ngưng đã không biết dùng tâm tình gì biểu lộ ra tâm tình lúc này của mình?

Nàng cảm giác lúc nhặt được Dương Thiên từ tay Hà Sơn của lớp sáu, lúc đó chỉ xem như nhặt được nắm tiền bình thường, bây giờ xem ra là nhặt được nhặt được một thỏi vàng óng ánh vô giá ah.

Hàn Hương Ngưng cho tới bây giờ còn chưa nghe nói qua có người có thể đem trọn bộ sách giáo khoa môn ngữ văn học thuộc rồi đọc xuống, đây là trí nhớ kinh người cỡ nào a.

Tuy Dương Thiên mới ngậm nga không đến một phần ba, nhưng Hàn Hương Ngưng đối với điều này đã tin tưởng không nghi ngờ.

Mà nàng và đám học bá của lớp cũng không biết, toàn bộ lời Dương Thiên vừa đọc, chỉ tốn không đến một phút ngắn ngủi để ghi nhớ.

Hắn chỉ là lật sách dạy ngữ văn nhìn một lần mà thôi, chỉ đơn giản như vậy!

Trí nhớ của Phá Thiên Tiên Đế tuyệt đối không phải phạm nhân bọn hắn có thể tưởng tượng được.

Đương nhiên, việc như vậy cho dù có nói cho bọn họ, bọn họ cũng sẽ không tin.

Sau khi tan học, tất cả mọi người vây quanh chỗ ngồi của hắn, giống như một đứa bé tò mò không ngừng hỏi đông hỏi tây.

Dương Thiên có chút đau đầu, ngay từ đầu đã từ chối ngậm nga vì tránh cho cảnh này, nhưng không biết vì sao có người nhìn thấy hắn cự tuyệt lại không cho rằng hắn sợ hãi, mở miệng cười nhạo, Dương Thiên chỉ có thể dùng thân thủ chứng minh bản thân một chút.

Mà lúc này, Từ Thạc đẩy mọi người ra, đi tới trước mặt Dương Thiên.

Mọi người lui ra xa xa, đây hiển nhiên là tới gây chuyện, bọn họ cũng không muốn tai họa cá trong chậu!

Dương Thiên ánh mắt bình thản nhìn đối phương, bất kể đạo nào xuất hiện như thế nào, hắn cũng sẽ không sợ hãi.

Từ Thạc nắm nắm tay, nhìn chằm chằm Dương Thiên mấy giây, thở dài một hơi cô đơn nói: “Dương Thiên, người thắng, Từ Thạc ta nhận thua.”

Dương Thiên lơ đãng cười nói: “Ta thua người cũng không oan!”

Hắn thua đích xác không oan, bởi vì Dương Thiên đã vận dụng tiên thuật đã gặp qua là không quên được!

Từ Thạc Lặng cắn răng: “Từ nay về sau, người sẽ giữ chức của lớp, làm lớp trưởng lớp chữ nho ah.”

Dương Thiên lắc đầu từ chối: “Lớp trưởng? Ta cũng không có hứng thú, người cứ làm đi, ta cho rằng người thích hợp hơn ta.”

Từ Thạc hơi ngây ngẩn, làm lớp trưởng lớp số một không phải chuyện dễ, hắn đánh bại lớp trưởng lần trước nên mới làm được.

Lớp số một nổi tiếng là lớp học bá, dù là lớp trưởng khoa nào đi ra ngoài tuyệt đối là phong quang vô hạn, hưởng thụ ánh mắt sùng bái của tất cả học đệ học muội!

Nhưng mà, đối phương cứ từ chối như vậy? Không chút cân nhắc liền từ chối.

Từ Thạc nhìn Dương Thiên, cảm giác mặc dù thiếu niên này cùng tuổi với mình, nhưng lại nhìn không thấu bất cứ thứ gì!

Dương Thiên lúc này trong mắt hắn, giống như là một điều bí ẩn!

Từ Thạc sửng sốt hồi lâu, chờ đến khi hắn kịp phản ứng thì Dương Thiên đã đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng Dương Thiên, trong lòng hắn có một cỗ lửa nóng, trong lòng hạ quyết tâm nhất định phải vượt qua đối phương!

Trên hành lang, đột nhiên có ba người ngăn cản đường đi của hắn.

Trong đó, còn có hai người tương đối quen thuộc.

“Chu Lập, Đỗ Hạo!”

Dương Thiên nhíu mày nói: “Không biết các người có nghe qua một câu hay không.”

Chu Lập cười lạnh một tiếng nói: “Không biết Dương Đại Học Bá của chúng ta muốn nói câu nào?”

Các khớp xương nắm đấm của hắn rung động khanh khách.

Dương Thiên thờ ơ nói: “Chó ngoan không cản đường!”

“Người nói cái gì?” Sắc mặt Đỗ Hạo lập tức xanh mét.

Dương Thiên nghiêng ngẫm nhìn hắn, trong con ngươi đen nhánh hiện lên một tia lãnh mang nói: “Không biết lời ta nói lần trước có phải là gió thoảng bên tai người hay không?”

Đỗ Hạo nghe vậy, lui về phía sau hai bước, trong con ngươi đều là vẻ sợ hãi.

Lần trước đôi phương đã nói nếu như lại quấy rầy hắn, hắn sẽ bị ném từ trên lầu xuống.

Ngày đó, trong mắt đôi phương lộ ra sát khí lạnh lẽo, hiện tại ngẫm lại chân của hắn vẫn còn run lên.

Mà lúc này, sau lưng hắn có một thiếu niên cường tráng hừ lạnh một tiếng nói: “Đỗ Hạo, người sợ?”

Đỗ Hạo nghe vậy, mặt đỏ lên nói: “Người mới sợ đấy, ta sợ một kẻ vô dụng như hắn sao?”

Thiếu niên cường tráng kia cười một tiếng nói: “Không sợ là tốt nhất, nếu sợ, thì căn bản không có tư cách làm bằng hữu của Ngô Phi ta!”

Hắn vừa nói xong, ánh mắt mọi người nhao nhao nhìn về phía hắn.

“Ngô Phi, là lớp 12, Ngô Phi tên này chính là một kẻ hung ác.”

“Đúng vậy đúng vậy, nghe nói trong nhà hắn mở võ quán, năng lực đánh đấm của hắn rất mạnh, lúc trước một mình đánh ba tên lưu manh trưởng thành ở ngoài trường học kêu cha gọi mẹ.”

“Ài, lại có đồng học xui xẻo rồi, Ngô Phi này thích nhất là bắt nạt đồng học, sợ mạnh hiếp yếu ah.”

Nghe được mọi người giới thiệu, Dương Thiên cau mày, người này hẳn cũng không quen cũng không có gặp nhau.

Hắn nghi hoặc nhìn đối phương nói: “Hình như chúng ta không có thù hận gì?”

Ngô Phi nghe rồi cười một tiếng, hoạt động khớp xương trên cổ một chút nói: “Là không có thù hận, ta chỉ thấy người khó chịu muốn đánh người một trận mà thôi, thế nào, người có ý kiến?”

“Ồ?” Dương Thiên nở nụ cười: “Thì ra là thế, vừa rồi ta còn đang buồn rầu vì người không tìm được cơ đấy.”

“Trời ơi!”

“Tình huống gì vậy? Là ta xuất hiện ảo giác hay đầu óc đối phương có vấn đề?”

“Ta cảm thấy như đang nằm mơ!”

Mọi người nghe vậy đều tròn tròn hai mắt. Bọn họ đều đã nghe qua cái tên Dương Thiên. Toàn bộ những kẻ bắt nạt nhất của Cao Tam, từng bị một học sinh cấp hai cướp tiền, thế cho nên huyền não đến mức cả trường đều biết.

Hôm nay, hắn lại khiêu chiến Ngô Phi, đối phương là xuất thân võ quán, là toàn bộ đồng học cùng hắn không người nào dám không phục, Dương Thiên rốt cuộc từ đâu mà có tự tin như vậy?

Nhìn thân thể cường tráng của Ngô Phi, cơ ngực hở ra, gân xanh trên cánh tay lộ ra vẻ đẹp tràn ngập lực lượng.

Mà Dương Thiên, một bức thân thể gầy yếu, sắc mặt tựa hồ bởi vì dinh dưỡng không đầy đủ mà lộ ra vẻ hơi ố vàng, duy nhất xuất sắc là cặp đồng tử đen kịt của hắn, giống như là ngôi sao sáng ngời nhất trong đêm tối.

Toàn thân tản ra một loại khí tức đặc biệt, khiến người ta không nhìn được sinh ra hảo cảm.

Tất cả mọi người đều nhìn Dương Thiên với vẻ mặt lo lắng, mà sắc mặt hắn bình thản không sợ hãi chút nào.

Chu Lập cười lạnh, hất bỏ tiền ra mời Ngô Phi ra tay, vốn hắn còn nói đối phương quá yếu, căn bản không có hứng thú.

Bây giờ thì hay rồi, Dương Thiên đã hoàn toàn đắc tội với con hung thú tàn nhẫn này, như vậy kế tiếp nên xem kịch vui rồi.

Ngô Phi quả nhiên nổi giận, tròng mắt đỏ bừng lên, hất lạnh lòng nói: “Đồ vô dụng, ngươi có biết ngươi sẽ thế nào không? Ngươi có biết đang nói chuyện với ai không ah?”

Dương Thiên khẽ nhượng mi cười: “Ta biết ta đang nói chuyện với ai, nhưng ngươi lại không biết mình đang nói chuyện với ai.”

Đời này hắn là tiên, không chỉ có Dương Thiên, còn là Phá Thiên Tiên Đế chiến tận thiên kiêu bất bại ở Huyền Thiên đại lục. Chu Lập ở một bên âm dương quái khí nói: “Ha ha, Dương Thiên, đừng chỉ khua môi múa mép, có bản lĩnh lên sân thượng gặp, ai nói cho lão sư ai là tạp chủng!”

Dương Thiên hờ hững nhìn hắn, mỉm cười nói: “Ta vẫn luôn lo lắng các ngươi sẽ nói cho lão sư biết thì phải làm sao bây giờ, không ngờ lúc này ngươi thay ta nhớ ra, đợi lát nữa đến sân thượng, xem ra nhất định phải cảm tạ ngươi thật tốt.”

“Hừ!” Chu Vũ nghe vậy, sắc mặt khó coi hiện ra vẻ tái nhợt, hắn cả giận nói: “Đi a, đừng chỉ nói mà không làm a.”

Cứ như vậy, dưới ánh mắt lo lắng của mọi người, Dương Thiên đi theo Chu Lập, Đỗ Hạo, còn có Ngô Phi ba người cùng tiến vào một nơi tàn khốc nhất.

Sân thượng của Lầu Dạy Học!

Chương 29 - Một chọi ba.

Ở nhất trung có quy củ bất thành văn, chỉ cần không phục ai, vậy thì đến sân thượng của Lầu Dạy Học đi một vòng.

Có thể đứng đấy đi ra, không ai dám nghi ngờ ngươi nữa!

Ngược lại, nằm ra, vậy cụp đuôi làm người đi!

Cho nên, sân thượng ở Lầu dạy học này ở dưới máu và lửa của học sinh tẩy lễ vài lần, màu sắc trên mặt đất đều thành màu đỏ sẫm.

Toàn bộ sân thượng tràn ngập mùi máu tanh.

Mọi người nhìn theo Dương Thiên đi theo ba người Chu Lập vào sân thượng.

Chu Lập rút từ bên hông ra một cây gậy ngắn, cười lạnh nhìn Dương Thiên.

“Tiểu tử, hôm nay ta cho ngươi khi đến thì đứng đấy, sau đó nằm ra đi.”

Dương Thiên khẽ nhếch mí mắt, khinh thường cười lạnh một tiếng.

Nói thật, hẳn thật sự khinh thường cùng đám tiểu thí hài này chơi đùa, quá mất uy danh Phá Thiên Tiên Đế của hắn rồi, nhưng mà ba người này cứ níu kéo không buông tha, giống như là con ruồi vo ve không ngừng khiến hắn chướng mắt không thôi.

Xem ra không cho bọn họ chút màu sắc nhìn xem, ba người này đều muốn lên phòng bóc ngói rồi.

Ngô Phi xắn tay áo lên, cười tàn nhẫn: “Các huynh đệ, ai lên trước?”

Hiển nhiên, hắn coi Dương Thiên như cá nằm trên thớt.

Chu Lập cầm gậy trên tay ước lượng một chút, cười lạnh nói: “Để ta thử cái tên hèn nhát này trước đã!”

Mọi người xem náo nhiệt thấy Chu Lập đi về phía Dương Thiên không khỏi lo lắng cho hắn, gậy gỗ này nếu vung mạnh xuống, khẳng định sẽ làm cho người ta đầu rơi máu chảy.

Dương Thiên ngáp một cái, không hề bị lay động!

Thấy Dương Thiên kiêu ngạo như vậy, Chu Lập đôi mắt lạnh lùng, hắn quát: “Đi chết đi kẻ bất lực!”

Nói xong hung hăng đập đoản bồng vào đầu Dương Thiên.

“A!

Mọi người thấy một màn này thì nhao nhao nhắm hai mắt lại.

Nhưng mà, một màn kế tiếp phát sinh khiến cho tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Chỉ thấy Dương Thiên hời hợt dùng tay bắt lấy đoản bồng của Chu Lập, sau đó dùng sức nắm chặt, đoản bồng to bằng cánh tay trẻ sơ sinh của đối phương đã bị bẻ gãy.

Không chỉ có Chu Lập, Ngô Phi và Đỗ Hạo đều trợn mắt há hốc mồm.

Đây chính là gãy ngắn bằng gỗ a, cứ như vậy bị đối phương bẻ gãy, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Chu Lập sắc mặt hoảng sợ, nhưng mà còn chưa chờ hấn kịp phản ứng, Dương Thiên đã tát một cái vào mặt hắn.

Một cái tát này kinh đạo mười phần, Chu Lập ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Mọi người chung quanh nhao nhao hít sâu một hơi, lực đạo này có thể lớn bao nhiêu, trực tiếp đánh người ngất xỉu.

Ngô Phi nhe răng cười tiến lên, nói: “Chơi như vậy mới thú vị, nếu luôn là ta đánh người, người không đánh trả thì có chút lúng túng.”

Hắn hoạt động các khớp cổ, làm ra tư thế tản ra.

“Ngô Phi đây là đã nghiêm túc rồi ah, tên Dương Thiên này hôm nay nhất định phải ăn đủ một vỏ rồi.”

“Tên bạo lực cuồng này, một quyền đánh xuống có thể đánh người ta mất đi chiến lực.”

“Ha ha, lần này có xem rồi, Dương Thiên vừa rồi có thể đánh ngất Chu Lập, xem ra là có khí lực, tiếp theo phải xem Dương Thiên này có thể kiên trì mấy hiệp.”

Về phần đánh bại Ngô Phi, ha ha, đừng làm rộn nữa, Ngô Phi là vương giả đệ nhất toàn khối nổi danh ngang với Tô Thi Nhu.

Nhưng mà cũng là ác danh, Tô Thi Nhu là đứng đầu học vấn toàn khối, mà Ngô Phi thì là đứng đầu về mặt võ lực.

Ngô Phi nhìn mọi người reo hò cho hắn, không khỏi càng thêm đắc ý, hắn cười một tiếng, thanh âm đinh tai nhức óc nói: “Đến đây đi, ta cho người mười chiêu.”

Nói xong, làm ra một tư thế phòng thủ.

“Ôi, thật đáng thương cho Dương Thiên này, Ngô Phi đây là có tâm tính mèo vờn chuột a.”

Mọi người thở dài một hơi, đều không đành lòng nhìn xuống.

Ngô Phi Nhất nghiêm túc, thắng bại trong mắt bọn họ đã định rồi.

Dương Thiên đăm đăm nhìn Ngô Phi, khinh thường nói:

“Nhường cho ta mười chiêu? Phòng thủ toàn thân ngươi từ trên xuống dưới đều là thiếu hụt, ngươi có tư cách gì mà cho ta mười chiêu? Chỉ bằng vào công phu khoa tay múa chân của ngươi sao?”

Bị Dương Thiên hạ thấp, Ngô Phi giận dữ, ánh mắt hằn trở nên lạnh lẽo nói: “Ngươi đã không biết tốt xấu, vậy thì đừng trách ta.”

Nói xong, hắn đột nhiên tiến lên, nắm đấm to như cái nồi đánh về phía mặt Dương Thiên.

“A!” Một tiểu nữ sinh hét lên, nàng nhắm hai mắt lại, không đành lòng chứng kiến một màn này.

Oành!

Một tiếng vang thật lớn, sau đó toàn bộ thế giới đều yên tĩnh trở lại.

Một người sớm nhắm hai mắt lại, hỏi người bên cạnh: “Bằng hữu, tình huống bây giờ thế nào? Không có máu tanh lắm chứ.”

Người nọ há to miệng, trợn mắt há hốc mồm, hoàn toàn không kịp phản ứng.

Người bạn học nhắm mắt nghe mọi người xung quanh đều kinh ngạc thốt lên, cảm giác tình huống không đúng nên vội vàng mở hai mắt ra.

Nhưng nhìn thấy một màn trước mắt, trực tiếp sững sờ tại chỗ.

Trong sân, Dương Thiên đứng chắp một tay sau lưng, tuy rằng mặc đồng phục học sinh nhưng lại hiện lộ ra khí chất bất phàm.

Mà Ngô Phi, trực tiếp ngã trên mặt đất, không rõ sống chết.

Bạn học nhắm mắt khiếp sợ tột đỉnh, hấn âm thầm cảm thấy nhắm mắt hối hận, vội vàng hỏi bạn học chung quanh: “Này, các người ai có thể nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì? Mẹ nó, vừa rồi ta không nên nhắm mắt lại, nói cho ta biết, rốt cuộc ta đã bỏ lỡ cái gì?”

Một vị đồng học khác trợn mắt há hốc mồm lẩm bẩm nói: “Chỉ dùng một đòn đủ để hạ gục ah!”

“Trần sát? Chẳng lẽ là Dương Thiên một kích miểu sát Ngô Phi, trời ạ chuyện này sao có thể? Người nói rõ chi tiết một chút đi, gấp chết ta rồi!” Thân sắc đồng học nhắm mắt lo lắng, vẻ mặt khiếp sợ không dám tin.

Đó chính là Ngô Phi đó, một vương giả mạnh mẽ nhất, bất kể là đơn đấu hay quần ẩu, hấn đều chưa từng có lịch sử thất bại quá, thân thể cường tráng giống như là Thái Tử, đến đâu cũng là một đường đi ngang đó!

Hôm nay, lại bị người một kích miểu sát, triệt để mất đi chiến lực hôn mê, mẹ nó, cái này quá điên cuồng đi!

Một người bạn học khác bị bạn học nhắm mắt làm cho mất kiên nhẫn, không khỏi cau mày nói: “Nói chi tiết cái gì? Ngô Phi ngay cả một hiệp của Dương Thiên cũng không chống đỡ được, ta còn nói cái gì?”

Còn có một bạn học cao hơn bổ sung: “Một màn vừa rồi, khi nắm đấm Ngô Phi sắp đánh trúng Dương Thiên, Dương Thiên một cái xua chân, đập trúng đầu Ngô Phi, đôi phương ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.”

Tên đồng học nhắm mắt kia đầu tiên là khiếp sợ, sau đó đấm ngực dậm chân, âm thầm ảo não lá gan của mình quá nhỏ, nếu mở mắt ra nhìn thấy cảnh này, tuyệt đối có thể nói khoác với bạn học khác một tuần.

Trong sân, Dương Thiên cũng không thèm liếc nhìn Ngô Phi, trực tiếp đi về phía Đỗ Hạo, hấn vừa rồi chưa đăng tràng, vẫn chưa bị tổn hao một cọng tóc nào.

Chân dưới Đỗ Hạo run rẩy, vẻ mặt đầy khổ sở.

Hắn thật sự sợ rồi, Dương Thiên này quả thực không phải là phạm nhân, loại cao thủ tán đả cấp cao như Ngô Phi lại không chống đỡ nổi một hiệp dưới tay hắn.

Đây là khái niệm gì?

Giống như Ngô Phi muốn đánh ngã hắn, chỉ cần dùng ba quyền.

Mà Dương Thiên này đánh ngã Ngô Phi, chỉ dùng một chiêu. Vậy cũng có nghĩa là, kế tiếp Dương Thiên muốn động thủ với hắn, căn bản không dùng được một chiêu.

Ngẫm lại Đỗ Hạo suýt chút nữa tè ra quần.

“Đỗ Hạo, ta đã từng nói, nếu ngươi còn dám đến làm phiền ta, ta sẽ ném ngươi từ trên lầu xuống?”

Đỗ Hạo nghe vậy, thần sắc sợ hãi, chân mềm nhũn trực tiếp quỳ xuống!

Hắn nhìn thoáng qua dưới lầu, từ đài đến mặt đất là ba tầng a, té xuống mặc dù là không chết cũng sẽ trở thành người thực vật a.

Mọi người nhìn thấy một màn này, nghe Dương Thiên nói, mí mắt đều giật giật.

Hắn thầm nghĩ trong lòng: “Có lẽ sắp xảy ra chuyện lớn.”

Nhưng mà không ngoài dự đoán của bọn họ, Dương Thiên bắt lấy Đỗ Hạo nhấc hắn lên.

Nhìn từ từ đi tới sát biên giới thiên thai, Đỗ Hạo khóc lóc nói: “Dương Thiên, ta sai rồi, ta thật sự sai rồi, ngươi bỏ qua cho ta được không?”

Hắn chỉ chỉ Chu Lập đang hôn mê, nói: “Hắn, đều là hắn, đều do hắn xui khiến, ta căn bản không muốn gây sự với ngươi a.”

Dương Thiên liếc Chu Lập một cái, hừ lạnh một tiếng nói: “Tỉnh rồi? Đã tỉnh thì đừng nằm nữa.”

Hắn đi lên trước, dùng một tay khác nhấc Chu Lập lên.

Nhìn Dương Thiên dần dần đi tới biên giới thiên thai, tất cả mọi người đều trở nên điên cuồng.

“Trời ạ, Dương Thiên rốt cuộc muốn làm gì, hắn sẽ không thật sự...”

Học sinh nhắm mắt kia lên tiếng kinh hô.

Một người khác giễu cợt nhìn bóng lưng Dương Thiên nói: “Hắn cũng chỉ dọa Chu Lập và Đỗ Hạo, ta không tin hắn thật sự dám làm như vậy, nếu hắn ném hai người xuống, vậy thì đồng nghĩa với mưu sát, là tội tử hình đó.”

Còn có một người gật đầu đồng ý nói: “Ha ha, Dương Thiên này thật biết chơi tâm cơ, dự định dọa hai người, để hai người không dám tìm hắn gây phiền toái, sẽ không thật sự ném xuống, mục đích hắn là cho tất cả mọi người giải tán, nếu hắn dám làm thì tên Vương Ngưu ta sẽ viết ngược.”

Lời của hắn vừa dứt, chỉ thấy ba người Dương Thiên, Chu Lập, Đỗ Hạo toàn bộ nhảy xuống lầu!

“Ông trời ơi!” Bạn học Vương Ngưu thấy vậy trực tiếp tê liệt ngồi trên mặt đất.

Gió không ngừng thổi qua khuôn mặt của ba người, Chu Lập cùng Đỗ Hạo vẻ mặt đầy tuyệt vọng, bọn họ không thể tin được, không thể tin được Dương Thiên thật sự đã ném bọn họ từ trên đài cao lầu ba xuống.

Hơn nữa, chính hắn cũng nhảy xuống, đây quả thực là đồng quy vu tận.

Trước đó bọn họ cho rằng đối phương có kiêng kị, nhưng hiện tại xem ra đối phương là có chủ tâm muốn chết.

Giữ ý định muốn chết, cái này có gì phải kiêng kỵ?

Từ lầu ba rơi xuống trong chớp mắt này, hai người đầu óc trống rỗng, một mực hồi tưởng vừa rồi Dương Thiên trước lúc nhảy xuống từ sân thượng đã nói qua một câu khó hiểu.

Mặc dù Dương Thiên chỉ nói một câu, nhưng không có một ai không khiến hai người sợ hãi, bởi vì câu nói kia là: “Các người trải qua sinh tử sao?”

Sinh tử?

Người nhớ rõ, hai người bọn họ thuộc về hoa trong nhà ấm, ngăn trở gì đều chưa từng trải qua, làm sao nói chuyện trải qua

sinh tử?

Sau đó, trong nháy mắt hai người ngậy người, Dương Thiên trực tiếp nhún người nhảy lên, từ trên Thiên đài dự định chịu chết mà nhảy xuống.

Tất cả mọi người trên thiên đài đều ngậy ngấn cả người, ai cũng không thể tin vào mắt mình khi thấy cảnh tượng này.

Ba người cứ như vậy chết đi?

Người bạn học tên là Vương Ngưu kia sắc mặt càng trắng bệch, vừa rồi hắn nói chuyện rất lớn, nói là Dương Thiên dám ném hai người này xuống, tên của hắn liền viết ngược.

Những lời này nhất định có tác dụng chọc giận Dương Thiên, nếu như truy xét, hắn khó thoát khỏi tội lỗi.

Ba người sống sờ sờ trước mặt bọn họ mất mạng, mọi người không thể không thở dài, chung quy sinh mệnh vốn yếu ớt như vậy.

Từ lâu ba ngã xuống, ba người căn bản không có bất kỳ biện pháp phòng bị nào, hắn phải chết không thể nghi ngờ.

Chịu chết? Đồng quy vu tận? Mọi người tuy nghĩ như vậy, nhưng sự thật lại không phải như thế.

Lúc Dương Thiên từ trên thiên đài rơi xuống, đã sớm nghĩ kỹ tất cả.

Khi rơi xuống đất, hắn trực tiếp vận dụng tiên nguyên vững vàng nâng thân thể hai người lên.

Mà hắn, hắn là Phá Thiên Tiên Đế, mặc dù chỉ là cảnh giới luyện tinh hóa khí, nhưng tốt xấu gì cũng là Tiên!

Lầu ba chút khoảng cách ấy nếu có thể đem một vị tiên ngã chết, vậy thì sẽ có nụ cười.

Hắn vốn không nghĩ tới muốn giết chết hai người, như vậy quá mức cực đoan, tiên giả, phải có độ dung người, Chu Lập cùng Đỗ Hạo tội không đáng chết.

Chương 30 - Hai cái yêu cầu.

Vì tránh cho Chu Lập và Đỗ Hạo quấy nhiễu hấn lần nữa, Dương Thiên chỉ có thể dùng biện pháp này.

Từ Lầu ba nhảy xuống, tuy thân thể hai người không có bị một tia tổn thương, nhưng mà trùng kích trên linh hồn đã làm cho hai người sắp hỏng mắt.

Đỗ Hạo còn đỡ, nước mắt nước mũi chảy ròng, run lấy bầy, ngay cả đứng lên cũng không nổi.

Mà Chu Lập thì lại vô cùng không chịu nổi, giờ phút này đã hôn mê, quần ướt một mảng lớn, rõ ràng là đã sợ đến vỡ mật!

Dương Thiên cũng không tổn hao gì, hấn cười híp mắt ngồi xổm trên mặt đất, nhìn Đỗ Hạo hỏi: “Người muốn thử lại lần nữa không?”

Đỗ Hạo thấy khuôn mặt Dương Thiên, giống như là gặp quỷ, ô ô khóc thút thít không ngừng lui về phía sau!

“Không, không cần, ta van cầu người, ta phục, ta tâm phục khẩu phục, Thiên ca, từ nay về sau người là lão đại, người để cho ta đi hướng Đông ta tuyệt không đi hướng Tây.”

Nói xong liền muốn quỳ xuống!

Dương Thiên nhíu mày, nâng hấn dậy: “Nam nhi dưới gối có vàng, ta không phải sư trưởng của người, cũng không phải cha mẹ của người, người không cần quỳ gối với ta.”

Đỗ Hạo gật đầu liên tục, vẫn còn khóc thút thít.

Dương Thiên tiếp tục hỏi: “Sau này còn tìm ta gây phiền toái không?”

Đỗ Hạo nghe vậy chân mềm nhũn, lần nữa sợ tới mức quỳ xuống, hấn lộ ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, nói: “Dương Thiên, à không, Thiên ca, ta sau này tuyệt đối sẽ không xuất hiện ở trước mặt ngài, Đỗ Hạo ta có thể thề với trời, ta thôi học, hôm nay ta sẽ thôi học.”

Dương Thiên cười nói: “Cũng không cần nghỉ học, nhưng ta chỉ có hai yêu cầu đối với người!”

Đỗ Hạo lau nước mắt, khóc nói: “Thiên ca, người nói xem, ta thề sống chết tuân theo!”

Dương Thiên vươn ngón tay đầu tiên ra: “Yêu cầu thứ nhất, học tập cho tốt!”

Lại lần nữa duỗi ra một ngón tay: “Yêu cầu thứ hai, mỗi ngày hướng lên.”

Đỗ Hạo khóc, nước mắt không ngừng rơi, không ngừng gật đầu.

Dương Thiên thấy mục đích đã đạt được, cười cười, giờ phút này chuông học sắp vang lên, hắn vỗ vỗ bả vai đối phương giống như là người không có chuyện gì xoay người trở về đi học.

Mọi người từ sân thượng nhìn xuống, Đỗ Hạo và Chu Lập còn đứng tại chỗ, không nhìn thấy một tia máu tươi, điều này làm cho mọi người thật bất ngờ cùng nghi hoặc.

Nhưng lại nhìn thấy Dương Thiên vẫn có thể đi được, cả đám đều choáng váng.

Trên sân thượng, mọi người mắt to trừng mắt nhỏ, tất cả đều hồ đồ.

Tình huống gì đây? Đây chính là tầng cao nhất của Lầu dạy học, là lầu ba đó ah, ngã xuống còn không có chuyện gì? Đây là thật hay đóng phim phim viễn tưởng ah?

Đã vậy có thể đi lại bình thường? Sao có thể chứ, vừa rồi mọi người thấy rất rõ ràng, hắn là cứ như vậy trực tiếp nhảy xuống, không có một chút biện pháp phòng hộ nào.

Vốn tưởng rằng có một người còn sống đã đủ may mắn rồi, nhưng không nghĩ tới ba người lại không có việc gì.

“Ta cảm thấy mình đang nằm mơ!” Cái tên Vương Ngu đang hét lên kia tỏ vẻ hoảng sợ.

“Ha ha, không đau, ta tựa hồ cũng đang nằm mơ!” Một người tự tát cho mình một cái, phát hiện chuyện gì không có!

“Nằm mơ cái rắm!” Một nữ sinh nhìn cánh tay trắng nõn của mình đều bị véo đỏ, nói: “Đây là thế giới chân thật, ba người bọn hắn đích thật là nhảy lầu, nhưng mà không biết chuyện gì xảy ra, cả đám đều không có việc gì.”

Một người khác đề nghị: “Vậy chúng ta còn báo cảnh sát không?”

Vương Ngưu tròn trắn mắt nói: “Người cũng không có việc gì báo cảnh sát cái rắm a, bắt ai bây giờ? Dương Thiên người ta là phòng vệ chính đáng, người gặp qua một học sinh đánh ba người, sau đó bức bách hai học sinh nhảy lầu sao?”

“Không được, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sau khi nhảy lầu ba người tất cả đều không có chuyện gì? Chuyện này không khoa học, ta phải đi nghiên cứu một chút.” Một người nói xong, liền muốn xuống lầu.

Một nữ sinh mang vẻ mặt si mê nhìn bóng lưng xa dần của Dương Thiên lẩm bẩm nói: “Thật là một người bá đạo, ta thích!”

Một nữ sinh khác trong mắt xuất hiện ngôi sao nhỏ, gật đầu tán đồng nói: “Đúng vậy đúng vậy, Tiểu Như, ta cảm thấy mình đã co chút muốn yêu rồi, làm sao bây giờ?”

Nữ sinh tên Tiểu Như kia trừng mắt nhìn nàng một cái nói: “Tiểu Lệ, giao tình mười năm của chúng ta, ta hiện tại nói rõ ràng với ngươi, Dương Thiên là của ta, nếu ngươi muốn đoạt với ta, chúng ta cũng chỉ có thể tuyệt giao.”

Tiểu Lệ khinh thường hừ nói: “Ngươi cho rằng ta muốn làm bằng hữu với ngươi sao, ta nói cho ngươi biết, ta xinh đẹp hơn ngươi, Dương Thiên nhất định thuộc về ta.”

Tiểu Như tức giận ưỡn ngực: ” Ngực của ta lớn hơn ngươi, Dương Thiên nhất định sẽ thích ngực lớn, ngươi chính là sân bay, lão hán tử.”

Tiểu Lệ: “Hắc, ngươi nói ai là lão hán tử? Ta liều mạng với ngươi.”

Tiểu Như: “Đánh nhau đúng không, vừa vặn, sân khấu này là chiến trường, không phục chúng ta liền so sánh, người đứng ra ngoài kia mới có tư cách theo đuổi Dương Thiên.”

Tiểu Lệ: “Đến đây, ai sợ ai chứ, đánh thì đánh!”

Thế là hai người vì Dương Thiên mà đánh nhau trên sân thượng.

Tất cả mọi người nhìn thấy một màn này khóe miệng đều co giật vài cái, bất quá, hai nữ hài đánh nhau tuy rằng vui mắt vui mắt, nhưng mà mọi người cũng không có lưu lại xem, cũng mỗi người ai làm việc này.

Bọn họ đều xuống lầu, bức thiết muốn biết rốt cuộc là tình huống gì, có thể để cho ba người từ dưới lầu cao mười một mét nhảy xuống mà lông tóc không tổn hao gì.

Nhưng giờ phút này, mọi chuyện đều đã không có quan hệ gì với Dương Thiên.

- - - - -

Còn chưa tới lớp, Vương Tĩnh Thần thở hồng hộc chạy tới, nàng kiểm tra thân thể Dương Thiên lo lắng hỏi: “Dương Thiên, ngươi thế nào? Ta nghe nói ngươi nhảy lầu.”

Sắc mặt nữ hài lo lắng, đôi mi thanh tú hơi nhú, một đôi mắt đẹp như suối ngọt trong sa mạc, trong suốt sáng ngời như một dòng nước xanh biếc, khiến cho người nhìn thấy mà sinh lòng thương tiếc.

Nhìn cô gái đang sợ hãi, Dương Thiên theo thói quen vuốt vuốt mái tóc mềm mại như tơ lụa của nàng, vừa cười vừa nói: “Ta không sao, ngươi không cần lo lắng, đó là lời đồn mà thôi.”

Vương Tĩnh Thần nghe vậy, thở dài một hơi, ngọc thủ vỗ vỗ bộ ngực sữa cao ngất nói: “Cũng may còn tốt, ta còn tưởng rằng ngươi...”

Nàng vừa nói tới đây, lại phát hiện tất cả mọi người chung quanh kinh ngạc há to miệng.

Vương Tĩnh Thần nhìn Dương Thiên, phát hiện bàn tay to ấm áp kia còn ở trên cái đầu nhỏ thanh tú của mình, không khỏi đỏ bừng mặt.

Giọng nàng nhỏ như tơ, nói: “Dương Thiên, ngươi có thể rút tay của ngươi ra không?”

Tuy rằng Vương Tĩnh Thần không kháng cự được Dương Thiên đặt tay lên đầu nàng vuốt ve mái tóc mềm mại của nàng, nhưng nhiều người nhìn như vậy, da mặt nàng lại rất mỏng, giờ phút này xấu hổ đều muốn chui vào trong kẽ đất.

Dương Thiên dường như có cảm giác, cười cười, trở lại chỗ ngồi của mình.

Vương Tĩnh Thần bụm má, cảm giác trên mặt nóng rát.

Nàng chưa bao giờ trải nghiệm qua cảm giác này.

Không bao lâu, lại lên lớp.

Cái này là khóa hóa học, lão sư hóa học rất ôn hòa, là một nữ lão sư, nụ cười rất có sức cuốn hút, dáng người rất đầy đặn!

Gần như tất cả học sinh năm ba đều thích học theo nàng.

Lúc giảng được một nửa, Dương Thiên bỗng nhiên cảm giác đan điền xao động.

Vẻ mặt hân vui mừng, cảm thấy mình có thể sắp đột phá.

Đột phá đến giai đoạn sau của Luyện Tinh Hóa Khí!

Ngày hôm nay rốt cuộc mở ra bình cảnh, bàn tay hân kết ấn, mặc niệm tâm pháp đoạt Thiên Địa Tạo Hóa Quyết, vận chuyển tiên nguyên quanh thân dự định một lần đột phá cảnh giới này.

Cảnh giới như bình chương, phá nó lập tức có thể bước vào cảnh giới tiếp theo!

Vào lúc mấu chốt nhất khi hân đột phá, hóa học lão sư đột nhiên chú ý tới hân.

Nàng khẽ cau mày, nhìn dáng vẻ của đối phương, là đang ngủ, trong lớp ngủ của nàng, thật sự là tuyệt không để nàng vào mắt.

“Đồng học, mời người đứng lên trả lời vấn đề này!”

Dương Thiên không có bất kỳ phản ứng nào.

Hóa học lão sư nhìn người đeo kính nói: “Người bạn học đeo kính kia, người đánh thức hân đi.”

Gã đeo kính rất hưng phấn, Dương Thiên này không hợp với hân, hân ước gì tiểu tử này xấu mặt.”

Hân đi tới trước mặt Dương Thiên, đang muốn hét lớn một tiếng dọa Dương Thiên, lại không nghĩ rằng Dương Thiên đột nhiên mở hai mắt quát to: “Phá!”

Một luồng sóng khí vô hình cuốn tới người đeo kính ở khoảng cách tương đối gần.

Gã đeo kính giống như bị một lực cực mạnh, trực tiếp bị đánh ra, chui vào thùng rác.

Tất cả mọi người đều cười ra tiếng, đều cho rằng tên đeo kính bị hù dọa, mà tên đeo kính lại kinh nghi nhìn Dương Thiên.

Hắn cảm giác có một loại lực đạo vô hình đẩy ngã hắn.

“Im lặng, mọi người yên tĩnh!”

Hóa học lão sư cau mày, không ngừng cầm sách gõ bàn.

“Cái tên bạn học ngủ kia, người đứng lên cho ta.”

Dương Thiên thành thật đứng lên, cẩn thận cảm nhận đan điền, phát hiện tiên nguyên trong đan điền tràn đầy.

Hiển nhiên là hắn đã đột phá cảnh giới Luyện Tinh Hóa Khí hậu kỳ.

Nói cách khác, hắn có năng lực nhất định mở ra Thất Thái Linh Lung Tháp,

Ngẫm lại sau này thực lực có thể khôi phục nhanh chóng, Dương Thiên không khỏi lộ ra vẻ mặt hưng phấn.

Nhưng mà, một màn này để cho Hóa học lão sư thấy được, nàng nhú mày hỏi: “Bạn học, vì sao người đi học ngủ?”

Dương Thiên mỉm cười trả lời: “Bởi vì hôm qua ngủ không ngon.”

Hóa học lão sư lại chất vấn: “Vậy tại sao hôm qua người ngủ không ngon?”

Nhìn thấy lão sư không buông tha, Dương Thiên bất đắc dĩ buông tay nói một câu khiến cả lớp thiếu chút nữa phát điên.

“Bởi vì hôm trước lúc đi học ngủ nhiều rồi!”

Chương 31 - Lão sư môn hóa học.

Hôm trước đi học ngủ nhiều nên tối hôm qua ngủ không ngon, liên tục phản ứng dẫn đến hôm nay học tập mệt nhọc!

Sau khi giáo viên hóa học nghe vậy, tức giận đến sắc mặt đen kịt, nàng cả giận nói: “Dương Thiên đúng không, đề mục trên bảng đen này nếu người làm đúngn thì ta sẽ không làm khó dễ người.”

Đôi mắt đẹp của cô lạnh lùng, sau đó mở miệng nói: “Nếu người làm sai, vậy thì tự mình giải thích cho chủ nhiệm lớp của người tại sao giờ học hóa học lại ngủ đi, sau này người sẽ phải đứng nghe giảng bài môn của ta.”

Dương Thiên nhìn thoáng qua, bảng đen viết một đề bài lựa chọn hóa học.

((Trong độ nóng định mức kín mít, khi hàng vật chất bên dưới không hề thay đổi tính chất vật lý nữa, không thể nói rõ phản ứng A (ps)((C)((() đã đạt tới trạng thái cân bằng...))

A. Khí hỗn hợp áp cường

“B”, mật độ của khí hỗn hợp

“Bình phản chất lượng phân tử”

Nồng độ vật chất B.))

Mấy chỗ đánh dấu như thế này mọi người có thể đọc cho vui, ta có nhớ một chút về kiến thức THPT, nhưng khi dịch bộ này một chút cũng không thấy kiến thức quen thuộc. QAQ, mọi người thông cảm. Hồ Thiên

Tất cả mọi người thấy vậy đều cười ha ha, bởi vì xem ra lão sư hóa học này cố ý làm khó Dương Thiên.

Đề mục này, lão sư hóa học vừa mới giảng giải, là điểm tri thức mới nhất, người trong cả lớp có thể làm được không vượt qua số lượng một tay.

Đương nhiên, số lượng một tay này khẳng định không bao gồm Dương Thiên.

Mặc dù hẳn là thiên tài về phương diện toán học, nhưng vậy thì sao, đề thi này hẳn còn chưa học thì làm sao có thể biết cách làm được.

Gã đeo kính khinh thường cười nhạo Dương Thiên, gã là lớp trưởng của lớp hóa học, đề mục này gã cũng không biết làm, làm sao đối phương có thể làm được.

Dương Thiên nói: “Đơn giản như vậy? Lão sư người xác định không đổi một đề khác sao? Ta cảm giác người ra đề ngây thơ này không làm khó được ta, không phát tiết được lửa giận của người!”

Đúng, đúng là không thể phát tiết được lửa giận của nàng, phôi của Hóa Hóa lão sư suýt chút nữa đã tức điên, bộ ngực sữa phập phồng kịch liệt, bàn tay ngọc bóp nát cả phấn bút.

Mà mọi người nghe thấy Dương Thiên đồng dạng đáp lại, trực tiếp cười nhạo.

“Hừ, chém gió cũng không sợ đau đầu lưỡi, đề này khó khăn vượt quá tưởng tượng của người.”

Một người khác cười lạnh: “Rào người lấy súng, đây là thứ gì, nếu hần làm đúng thì ta phát súng trực tiếp ăn phân ah.”

Còn có người khinh thường mở miệng nói: “Vậy người tính là gì, nếu hần làm đúng, ta trực tiếp quỳ xuống với hần...”

Hần còn chưa ngủ xong, chỉ nghe thanh âm trong trẻo của Dương Thiên truyền khắp cả gian phòng học.

“Hình thức phản ứng phân giải có thể biết, phản ứng trước sau thể tích không thay đổi, cho nên vật chất áp chế thể khí đều không thay đổi, bởi vậy A không chính xác, đề mục này chọn A!”

Cạch!

Trong phòng học hoàn toàn yên tĩnh!

Tất cả mọi người bán tín bán nghi nhìn Dương Thiên, nói rõ ràng như vậy, thật hay giả?

Gã đeo kính cười ha ha: “Dương Thiên, người chờ xấu mặt đi.”

Hần vội vàng nhìn giáo viên hóa học nói: “Tôn lão sư, ngài mau chóng công bố kết quả đi, Dương Thiên nhất định là tính sai rồi.”

Lão sư môn hóa học ngậy ngấn cả người, đôi mắt đẹp có chút sắc thái khó tin!

Tô Thi Nhu viết viết vẽ vẽ trên giấy, sau đó đỡ hốc mắt nặng nề nói: - Đề này đích xác chọn A!

A?

Tất cả mọi người đều mở rộng tầm mắt, nhất là người nói phát sóng trực tiếp ăn phân và người tuyên bố quỳ xuống cho Dương Thiên xấu hổ thiếu chút nữa tìm kẽ đất chui vào.

Tuy rằng giáo viên hóa học không nói gì, nhưng Tô Thi Nhu đã nói ra đáp án của đề này.

Đối với học bá như Tô Thi Nhu, người trong lớp đều không có ý kiến, mỗi một câu nói của đối phương đều là chân lý!

Lão sư môn hóa học có chút nghi vấn hỏi: “Dương Thiên, ta rõ ràng còn chưa nói ra đề này, ngươi làm sao biết được?”

Dương Thiên buông tay nói: “Lão sư, vừa rồi ta đã nói rất rõ ràng, đề tài này của ngươi quá đơn giản, ta còn bảo ngươi đổi một vấn đề khó khăn khác, nhưng ngươi cũng không có ý kiến gì với ta.”

Nói xong, liền muốn ngồi xuống!

“Đợi một chút!”

Lão sư môn hóa học lên tiếng ngăn cản: “Tốt lắm, Dương Thiên, ta ra một đề mục, nếu ngươi đáp đúng, từ nay về sau cho dù ngươi có cầm chân gôi trong phòng học ngủ cùng ta cũng mặc kệ!”

Trời!

Mọi người trong phòng học nghe vậy cầm đầu rớt đầy đất.

Lão sư môn hóa học này thật là bá đạo, loại lời này mà cũng nói ra được, nếu đề hiệu trưởng nghe được thì tức chết đi được.

Dương Thiên cười cười nói: “Đa tạ lão sư quan tâm vấn đề giấc ngủ của ta, bất quá ta nghĩ ta cũng không cần mang chân bông cùng gôi đâu!”

Nói xong ngồi xuống băng ghế.

“Người...”

Lão sư môn hóa học kia rất tức giận, nàng chưa bao giờ nhìn thấy học sinh vô lý như vậy.

Nàng ném quyển sách lên bàn, lạnh lùng nói: “Dương Thiên, ngươi đến văn phòng cho ta.”

Ha ha, mọi người nhìn Dương Thiên với vẻ hả hê, tiểu tử này xem như đã triệt để chọc giận giáo viên hóa học vốn có tính ôn nhu này.

Tuy rằng giáo viên hóa học Tôn Hi bình thường hiền lành, sẽ không tức giận, nhưng nếu nàng tức giận thì đó tuyệt đối là một tai nạn của đối thủ.

Nghe nói, lần trước đám lưu manh xã hội bắt nạt học trò của nàng ở ngoài trường, nàng đi lên một quyền đánh gãy bốn năm cái răng của tên lưu manh.

Phản bạo lực này, đủ để chấn nhiếp bất luận kẻ nào.

Dương Thiên bất đắc dĩ đi theo Tôn Hi vào văn phòng.

Mà lúc này, trùng hợp gặp Hàn Hương Ngưng đang chuẩn bị giảng bài ở văn phòng.

Thấy Dương Thiên bị lão sư hóa học của lớp mình gọi vào văn phòng, đây nhất định là phạm sai lầm.

Hàn Hương Ngưng không nói lời nào, trực tiếp duỗi bàn tay ngọc ra ngưng lại lỗi tai Dương Thiên nói: “Được lắm Dương Thiên, vừa rồi còn quấy rối ta trong giờ học, thế nào? Bây giờ lại gây rối trong lớp hóa học nữa sao?”

Lỗi tai Dương Thiên bị đối phương nắm lấy, hít vào một ngụm khí lạnh, khuê mật của Hoa Yên Nhu tuyệt đối không ôn nhu như vẻ ngoài.

Hắn còn chưa kịp giải thích, chỉ nghe lão sư hóa học Tôn Hi cười cười nói: “Hàn lão sư, ngươi hiểu lầm rồi, ta đây là ra một đạo đề cho Dương Thiên để hắn tính toán, hắn cũng không có phạm sai lầm.”

Nói xong lại bí mật trừng Dương Thiên một cái.

Dương Thiên vội vàng nói: “Đúng vậy Hàn lão sư, ngươi mau buông tay.”

Hàn Hương trầm mặt đỏ lên nói: “Há, cái gì kia, Dương Thiên ta hiểu lắm người rồi, đến đây, lão sư giúp người xoa xoa!”

Nói xong bàn tay ngọc lại nhẹ nhàng xoa xoa lỗ tai Dương Thiên.

Dương Thiên tròn trắng mắt, đây xem như là đánh một cái tát cho một quả táo ngọt sao?

Bất quá, thủ pháp này vò cũng thật sự rất thoải mái.

Sau khi Hàn Hương Ngưng đi rồi, Tôn Hi lại trừng Dương Thiên một cái nói: “Lão sư đã giúp người một lần, hiện tại thành thành thật thật làm xong đề thi này.”

Nàng đưa một đề hóa học trên giấy cho Dương Thiên, uy hiếp nói: “Làm đúng, ta sẽ bỏ qua chuyện cũ, làm sai, chờ lát nữa ta sẽ nói cho chủ nhiệm lớp người biết sự thật, không biết Hàn lão sư biết lý luận ngũ của người có hiểu chỗ khó xử của người hay không.”

Được rồi, quả nhiên nữ nhân thích mang thù.

Dương Thiên quét mắt nhìn đề mục trên giấy, sau đó hơi nghi hoặc hỏi: “Tôn lão sư, bài thi này của người có phải là lấy nhầm rồi không?”

Khóe mắt Tôn Hi giật một cái, sau đó hừ nói: “Làm sao có thể lấy nhầm, đề mục này là ta vừa mới ra, có thể làm hay không chỉ cần người thông khoái trả lời là được.”

Được rồi, nhìn lão sư môn hóa học chơi xấu, Dương Thiên thờ dãi một hơi nói: “Đề mục này chọn A.”

Tôn Hi tròn to hai mắt khó có thể tin nói: “Người làm sao biết? Lý do đâu?”

Dương Thiên cười nhạt một tiếng: “Lý do là do ta lừa người.”

Tôn Hi:...

Nàng nắm chặt nắm đấm thanh tú, trên trán dày đặc hắc tuyến.

Quả nhiên, quả nhiên là đang lừa dối, đề mục này hẳn căn bản không có khả năng làm được, đề mục này căn bản không phải ở độ tuổi như hắn có khả năng tiếp xúc đến.

Nhưng vừa rồi chính nàng đã biểu lộ sự khiếp sợ, nói cách khác, vấn đề này hẳn đã biết hẳn đoán đúng.

Tôn Hi lại lấy ra một tờ giấy viết một đề mục.

Khóe miệng Dương Thiên giật giật, bất đắc dĩ nói: “Lão sư, chúng ta còn không nói đạo lý nữa là được rồi? Không phải người đã nói chỉ đưa ra một đề sao?”

Tôn Hi hừ nói: “Ta là lão sư hay là người là lão sư? Ta nghe người hay là người nghe ta?”

Được, đối phương nói xong, Dương Thiên Đô cũng không biết nên phản bác như thế nào.

Nàng đặt đề thi mới trước mắt Dương Thiên.

Tôn Hi giảo hoạt cười cười nói: “Dương Thiên, người không phải đoán trúng sao? Vậy người điền không đề này cho ta đoán đúng rồi.”

Dương Thiên nhìn thoáng qua, chỉ thấy trên đó viết...

((Ở 5 độ C, 1.1x5x5, đưa dung dịch COPC vào 1 ô C/19.51
trúng vào đầy đủ phản ứng, phản ứng phát ra nhiệt lượng
COPW. Trong điều kiện đó, 1 ô COPC thông vào ô. Chất dung
dịch Lv1 崽子崽子 1 phản ứng hoàn toàn phát ra nhiệt độ. TP
启 lỏng OPH và diệp OC sinh ra thành phương trình hóa học
MOOC (2)))

Hắn khẽ nâng mí mắt nhìn lão sư hóa học nói: “Có phải ta làm ra người sẽ không tìm ta gây phiền toái hay không?”

Tôn Hi hừ nói: “Ta chính là lão sư, nói được làm được!

“Được!”

Dương Thiên gật đầu, sau đó cầm bút lên, xoạt xoạt xoạt viết một chuỗi công thức lên trên giấy.

Chữ viết rồng bay phượng múa, gần như phá giấy xông ra!

$$((C O(g) + N a O H(a q) = = = N a H C O(a q) ; \Delta H = -(4 - y) k J \cdot m o l^{-1}))$$

Lại là nó nữa. Hồ Thiên huhu

Một bút cuối cùng hạ xuống, hấn đem bút than cắm ở trên bàn gỗ cứng rắn xoay người rời đi.

Sạch sẽ lưu loát, tiêu sái bất phàm!

Cái cầm Tôn Hi suýt rớt xuống, đôi mắt đẹp tròn tròn vừa to vừa tròn.

Không sai, hấn vậy mà làm đúng!

Điều đó không có khả năng, không khoa học, chuyện này không phù hợp lẽ thường, hấn không nên làm đề này.

Tôn Hi lớn tiếng hỏi: “Dương Thiên, ngươi làm sao đối với đề này?”

Dương Thiên ở cửa, dừng bước, thanh âm trong trẻo truyền vào tai Tôn Hi.

“Khụ!”

“A a a!” Tôn Hi tức giận đến mức vò cả tóc rối tung, chọn đề người có thể đoán, nhưng đề giấy không người lại đoán trúng như thế nào? Coi nàng là kẻ ngu hay sao.

Nàng khẽ quát: “Dương Thiên, ngươi đứng lại cho ta, chỗ này của ta còn có một câu trả lời, ngươi quay về giải thích cho ta một lần.”

Mà lúc này, Dương Thiên đã sớm trở lại phòng học.

Nữ nhân vĩnh viễn không nên tin, nhất là nữ nhân xinh đẹp!

- - - - -

Quay lại phòng học, Dương Thiên cảm giác tất cả mọi người đang nhìn hấn một cách quái dị.

Gã đeo kính đại biểu cho lớp hóa học này, tuyệt đối là xông lên tuyến đầu, hấn châm chọc: “Như thế nào Dương đại học bá? Có phải bị giáo huấn một trận với giáo viên hóa học không?”

Dương Thiên cười cười không nói gì.

Đối phương nói ra những lời này có thể nói ngược, không phải Tôn Hi dạy dỗ hấn một trận.

Mà là hấn giáo huấn Tôn Hi một trận.

Hiện tại Tôn Hi, hẳn là đang ở trong văn phòng hoài nghi nhân sinh.

Thấy Dương Thiên không nói lời nào, gã đeo kính càng thêm khẳng định suy nghĩ của chính gã.

Thế là, lần này hẳn điềm nhiên như đã nắm chắc, đi đến bên cạnh Dương Thiên, lại một lần nữa chỉ vào Dương Thiên khinh bỉ nói: “Dương Thiên nói cho ngươi biết, trong lớp toán học và lớp ngữ văn ngươi đã người nổi bật, nhưng ở lớp hóa học, đó là thiên hạ của ta, đừng nghĩ rằng ngươi...”

Hắn còn chưa nói xong, giáo viên hóa học Tôn Hi đã đi đến, nghe thấy đoạn văn này của gã đeo kính, sắc mặt nàng âm trầm, trực tiếp giận dữ quát hắn: “Im miệng!”

Chương 32 - Kết cục tốt nhất.

Nam tử mắt bị dọa cho giật mình, mờ mịt nhìn lão sư hóa học.

Sao nàng lại tức giận như vậy? Chẳng lẽ là vì Dương Thiên?

Gã đeo kính tự cho là đoán được nguyên nhân, cho nên nhìn Dương Thiên tiếp tục đùa cợt nói: “Dương Thiên, ngươi xem, ngươi xem ngươi chọc giận Tôn lão sư rồi.”

Dương Thiên đạm mạc nhìn hắn một cái, khóe miệng lộ ra một nụ cười ý vị thâm trường.

Gã đeo kính thấy vậy, vẫn chưa hiểu ý tứ bao hàm trong nụ cười, chỉ nghe Tôn Hi cả giận nói: “Trương Phong đại diện môn hóa học, ý ta là bảo ngươi câm miệng.”

“Cái gì?” Người đeo kính tên là Trương Phong ngây ngẩn cả người.

Chuyện gì thế này, rõ ràng là Dương Thiên chọc giận lão sư thì liên quan gì tới hắn?

Trương Phong không phục, đang muốn lên tiếng kháng nghị, chỉ thấy đôi mắt đẹp của Tôn Hi nhìn Dương Thiên nói: “Sau

này người ngủ tùy tiện ở trong lớp của ta, cho dù cầm chăn bông gối ta cũng mặc kệ, hiệu trưởng nếu có ý kiến ta sẽ giải thích.”

A?

Lúc này không chỉ có Trương Phong, tất cả đồng học trong lớp đều rớt cảm xuống đất.

Ngay cả Tô Thi Nhu, học thần đệ nhất toàn khối cũng nhìn chăm chăm lão sư hóa học Tôn Hi, tựa hồ vẫn chưa tin được đây là sự thật.

Nàng không hiểu, trong chốc lát, Dương Thiên và giáo viên hóa học này trong văn phòng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, xem ra giáo viên hóa học này hình như bị Dương Thiên thuyết phục thật sâu.

Trương Phong nghe vậy lửa giận ngút trời, Dương Thiên hẳn dựa vào cái gì mà có thể vượt qua được môn hóa học, hẳn dựa vào cái gì!

Trương Phong lớn tiếng kháng nghị nói: “Tôn lão sư, ta không phục! Dương Thiên ngủ ở lớp hóa học vốn đã làm sai, vì sao ngài còn khoan dung cho hắn như vậy? Đây không phải càng làm hắn kiêu ngạo hơn sao?”

Tôn Hi hừ một tiếng nói: “Trương Phong, thân là đại biểu của khóa hóa học, người phải học tập với Dương Thiên thật tốt, so sánh với hắn, người thật sự kém xa.”

Trương Phong sắc mặt tái xanh phẫn nộ nói: “Ta không phục, Tôn lão sư, ta cần một lời giải thích, người không thể lấy một cái tiểu tử đến từ lớp sáu đem ra làm nhục ta ah!.”

Tôn Hi cau mày mở miệng nói: “Ta cũng không có vũ nhục người nào, vừa rồi Dương Thiên ở văn phòng làm hai đề hóa học cấp đại học, nếu người có năng lực này, trong lớp học của ta người cũng có thể ngủ.”

Dừng một chút, nàng nhìn Dương Thiên, mở miệng nói: “Hiện tại ta đã không còn gì để dạy hắn nữa rồi.”

“Trời ơi!”

Mọi người nghe vậy, thanh âm hít khí lạnh không ngừng vang lên.

Giải thích của Tôn Hi đối với bọn họ quá mức rung động, một học sinh cấp ba, vậy mà học hiểu với làm được đề môn hóa học cấp đại học?

Có phải là đang tấu hài không?

Nhất là một câu đánh giá cuối cùng.

Hóa học lão sư nói nàng không có thứ gì có thể dạy Dương Thiên? Câu đánh giá này cho quá cao đi?

Dương Thiên chỉ là học sinh lớp sáu chuyển qua, nghe nói là do chủ nhiệm lớp sáu vứt bỏ hẳn ah.

Trương Phong giờ phút này đã sớm không còn thần khí cùng phần nộ trước đó, hắn trừng lớn mắt cá chết, vẻ mặt không dám tin nhìn Dương Thiên.

Dương Thiên nhún nhún vai cười thấp giọng nói: “Thế nào? Mặt đau lắm sao?”

Khuôn mặt Trương Phong đúng là rất đau, khóa hóa học này, hắn liên tục bị Dương Thiên không ngừng đánh mặt, hiện tại đã xấu hổ muốn chui vào trong kẽ đất.

Cuối cùng, Tôn Hi dặn dò Dương Thiên, bảo hắn chỉ cần ngủ đủ giấc, nàng sẽ không hỏi đến một chút.

- - - - -

Sau khi vào lại phòng học, tất cả mọi người đều lo lắng.

Ngô Ba hỏi: “Này Dương Thiên, ngươi khản trương sao?”

Dương Thiên có chút buồn bực nói: “Khản trương cái gì?”

Ngô Ba vẻ mặt kinh ngạc nói: “Ngày mai chính là thi thử ah, ngươi không biết sao.”

“A, đúng!” Dương Thiên gật đầu. Hàn Hương Ngưng đã nói với hắn, còn muốn hắn thi một thành tích tốt dùng để vả mặt Hà Sơn.

Đề tên đầu trọc chết tiệt kia biết cái gì gọi là mắt chó coi thường người khác.

Dương Thiên nhìn Ngô Ba cười nói: “Ta bất cứ lúc nào cũng ở trạng thái đỉnh phong nhất, làm sao? Ngươi khản trương rồi?”

Ngô Ba nhìn Dương Thiên một cái nói: “Ai, học bá chính là học bá, ai không nói, nói đều là nước mắt, đi, chúng ta ăn xiên que, uống chút rượu giải sầu với ta.”

Hai người tìm được một cái tiểu điểm sạch sẽ, Ngô Ba rất khí phách, đi lên trực tiếp gọi mấy suất ăn lớn.

Dương Thiên trợn mắt há hốc mồm, hẳn cảm giác ánh mắt người xung quanh nhìn hai người bọn họ đều thay đổi.

Ông chủ cười chào hỏi Ngô Ba, xem ra hai người này rất quen nhau!

Sau khi lại thêm một rương rượu, hai người còn chưa bắt đầu uống, lại đột nhiên từ sau lưng truyền đến một đạo thanh âm bén nhọn.

“Dương Thiên, lại là ngươi?”

Dương Thiên nhìn lại, nhướng mày.

“Trịnh Lệ Lệ?”

Hắn không nghĩ tới, ở chỗ này cũng có thể cùng đối phương gặp gỡ.

“Không phải oan gia không tụ đầu sao” Trịnh Lệ Lệ khuôn mặt vẫn là trang điểm đậm như cũ, giờ phút này cũng đã bắt đầu vụn vỡ.

Dương Thiên nhíu mày, nhìn mấy tiểu thanh niên ăn mặc lưu manh bên cạnh Trịnh Lệ Lệ nói: “Trịnh Lệ Lệ, muội sa đoạ rồi.”

Hai tên lưu manh xã hội lắc lắc tóc giận dữ nói: “Mẹ nó, ngươi là ai vậy hả, dám nói chuyện với bạn gái của ta như thế.”

Hai người bọn họ ôm lấy vai của Trịnh Lệ Lệ, một người còn sờ mông của cô bé, nhưng nàng lại không có chút phản ứng nào.

Sắc mặt Trịnh Lệ Lệ đỏ bừng, xem ra mấy người đã uống không ít rượu, trong mắt lộ ra vẻ cừu hận, cả giận nói: “Dương Thiên, tất cả đều là do ngươi hại, hết thấy đều là vì ngươi, ta nói rồi, ta sẽ khiến ngươi và Chu Lập hối hận.”

Nàng cắn răng nhìn tên lưu manh đang đánh đing tai bên cạnh nói: “Sơn Kê ca, các ngươi chỉ cần đánh hắn một trận, ta sẽ

đáp ứng tất cả yêu cầu của các người.

Khóe mắt gà rừng lộ ra vẻ tươi cười nói: “Tiểu muội, đây là người nói sao? Ta đáp ứng tất cả yêu cầu của chúng ta, cho dù mấy người chúng ta cùng tiến lên, người cũng sẽ không cự tuyệt?”

Trịnh Lệ gật đầu tức giận nhìn Dương Thiên, kiên định nói: “Ta đáp ứng, chỉ cần các người giúp ta đánh hấn một trận”

Nói xong, ngón tay cừu hận chỉ về phía Dương Thiên.

Sơn Kê lộ ra nụ cười tàn nhẫn nói: “Tiểu tử, xem ra người là bạn trai trước của nàng a, ta cũng thật tò mò người rút cuộc đắc tội nàng như thế nào, để nàng hận người như vậy, lại muốn cùng mấy ca ca chúng ta ngủ chỉ để chúng ta đánh người một trận.”

Dương Thiên thờ ơ nhìn năm sáu tên lưu manh trước mặt, nói: “Cút, thừa dịp ta còn chưa thay đổi chủ ý.”

“Người mẹ nó muốn chết!”

Một thanh niên tóc húi cua cực kỳ nóng nảy, hấn đánh vỡ chai bia, cầm miệng bình sắc bén trực tiếp đâm về phía Dương Thiên.

Thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn, nếu như đâm xuống, nhất định sẽ đâm người trọng thương!

Dương Thiên lạnh lùng nói: “Ta cho người cơ hội, là người không biết quý trọng.”

Một quyền của hấn đánh trúng khuôn mặt trẻ tuổi tóc húi cua, chỉ nghe một tiếng răng rắc giòn vang, tiểu lưu manh tóc húi lên thảm thiết tê tâm liệt phế, nằm trên mặt đất che đi khuôn mặt không ngừng chảy máu.

“Lão tam!”

Đầu lĩnh Sơn Kê của năm tên lưu manh thấy cảnh này, ánh mắt lập tức trở nên lạnh lẽo.

Bọn họ có người bê băng ghế, có người cầm bình rượu, gà rừng cầm dao trong tay cả giận nói với Dương Thiên: “Ông đây sẽ cho người sạch máu.”

Nói xong, mấy người trực tiếp vọt lên trong tiếng rống giận dữ của hấn.

“Thật sự không sợ chết a!”

Dương Thiên dùng Tiên Nguyên bao quanh hai nắm đấm, chỉ ra năm quyền, năm người, không ai có thể đứng lên.

Mỗi một vòng đều đánh trúng bộ mặt yếu ớt nhất của Tiểu Lưu Manh, cằm trật khớp, sống mũi gãy xương, xương mày gãy, hàm răng bị đánh rụng.

Hiện trường, một mảnh hỗn độn, sáu tiểu lưu manh đều đang kêu rên không ngừng, không ngừng kêu thảm thiết!

Lần này Dương Thiên không lưu tình, mấy người bọn họ không nằm viện mấy tháng căn bản không thể khôi phục.

Hắn đi tới trước mặt Trịnh Lệ Lệ, đạm mạc nhìn đối phương.

Trịnh Lệ Lệ thét to: “Đừng đánh ta, đừng đánh ta chứ, ô ô ô”

Nàng than khóc, vừa rồi thấy Dương Thiên tàn nhẫn, một màn này có thể vĩnh viễn lưu lại trong đầu hấn, hấn sẽ không quên.

Thấy khuôn mặt từng tràn đầy ngạo khí của nữ hài co quắp ngồi dưới đất run rẩy, tâm cảnh Dương Thiên không hề buông lỏng.

Hắn ta ngồi xổm xuống, đưa một chồng khăn cho Trịnh Lệ Lệ.

Trịnh Lệ Lệ ngạc nhiên nhìn Dương Thiên, nàng không rõ vì sao Dương Thiên lại làm như vậy.

“Cầm lấy!” Giọng nói của Dương Thiên không có một chút cảm xúc nào.

Trịnh Lệ sợ tới mức thân thể giật nảy lên, cầm khăn giấy đưa tới, lau nước mắt, tuy nhiên trong mắt vẫn mang theo vẻ hoảng sợ, cho thấy trong lòng cô rất sợ Dương Thiên.

Dương Thiên hờ hững nhìn Trịnh Lệ Lệ, lại lần nữa đưa khăn tay cho nàng ta, mở miệng nói: “Thân thể là của chính ngươi, không phải của người khác, yêu quý không thương tiếc là chuyện của chính ngươi. Ta và ngươi không có bất kỳ quan hệ gì, ngươi bất kể là có làm gì hay không cũng không liên quan gì đến ta, càng đừng nói đến việc chà đạp thân thể của chính

ngươi để trả thù ta, bởi vì quan hệ của chúng ta đã sớm bị chặt đứt rồi.”

Cuối cùng nhìn thoáng qua Trịnh Lệ Lệ, Dương Thiên đứng lên lạnh lùng nói: “Chuyện hôm nay ta cũng sẽ không làm khó dễ ngươi, ngươi đi đi”

Trịnh Lệ Lệ sững sờ nhìn bóng lưng của Dương Thiên.

Nàng phát hiện, nàng không biết chút nào về người bạn trai trước kia này, hôm nay trên người Dương Thiên tản ra khí tức không linh, làm cho người ta say mê! Khuôn mặt thanh tú kia lộ ra kiên nghị, toàn thân lộ ra hào quang tự tin!

Đây là bạn trai của nàng sao? Ba ngày, sao hắn lại thay đổi nhanh như vậy?

Trịnh Lệ Lệ không khỏi có chút hối hận, người bạn trai trước kia từng bị nàng vứt bỏ nay xuất sắc như vậy, so với Chu Lập quả thực là một người trên trời một người dưới đất, một mình đánh bại năm sáu tên lưu manh, quả thực là hóa thân hoàn mỹ.

Nàng hối hận đến xanh cả ruột, không ngừng khóc lóc nhìn chằm chằm bóng lưng của Dương Thiên, dịu dàng nói:

“Dương Thiên, nếu như ta còn yêu ngươi, ngươi có tiếp tục ở bên ta không.”

Dương Thiên dừng bước, khoe miệng lộ ra một tia đùa cợt nói: “Phá kính không thể trọng viên!”

Cuối cùng Trịnh Lệ Lệ đi rồi, thất hồn lạc phách rời đi, cô nói sau này sẽ không xuất hiện trước mặt hắn nữa.

Đoạn câu chuyện này, rốt cuộc cũng có một kết thúc hoàn mỹ!

- - - - -

Dương Thiên đi tới trước mặt Ngô Ba nói: “Xin lỗi, đã khiến ngươi bị kinh hãi rồi.”

Khuôn mặt béo mập của Ngô Ba run rẩy, sau đó nở nụ cười nói: “Đây mới là nơi nào a, Ngô Ba ta là người đã gặp qua việc lớn.”

Dương Thiên cười lắc đầu, cầm lấy bia liền muốn uống.

Ngô Ba ngăn hắn lại, cười hắc hắc nói: “Dương Thiên? Có dám so rượu với ta hay không?”

“Hả?” Dương Thiên kinh ngạc nhìn Ngô Ba, tiểu tử này lấy đâu ra dũng khí? Dám uống rượu với Tử Tiên?

Phải biết rằng lần trước hắn uống ba rương rượu trắng, bản thân chẳng có chuyện gì, nhưng lại cho Vương Liệt uống đến thủng dạ dày.

Ngô Ba nhìn Dương Thiên ngây ngẩn cả người, cho là hắn sợ, đắc ý cười cười nói: “A cái gì a, hỏi ngươi có dám hay không.”

Dương Thiên là học bá, ở lớp số một đã là nhận thức chung rồi, mà Ngô Ba là học tra, nhìn Dương Thiên ở trên lớp học đại phóng dị thái, hắn không ham mộ là gạt người.

Nhưng hôm nay đã đến bàn rượu, trong đám bạn cùng lứa hắn ít có đối thủ, từ nhỏ đã ăn trộm rượu của phụ thân hắn uống, hiện tại mười bảy mười tám tuổi đã có thể uống một rương bia.

Một rương là khái niệm gì? Mười hai bình, một bình năm trăm sáu mươi mililitres, toàn bộ đều là sáu ngàn bảy trăm hai mươi mililitres!

Ngẫm lại có thể đem Dương Thiên nghiền ép tất cả học bá uống cho xong, Ngô Ba thiếu chút nữa hưng phấn nhảy dựng lên.

Dương Thiên quái dị nhìn Ngô Ba một cái nói: “Ngô Ba, ngươi biết ta bội phục ngươi nhất cái gì không?”

“Cái gì?” Ngô Ba có chút không hiểu, hắn ngoại trừ có thể ăn có thể uống ra thì không có ưu điểm gì có thể khiến Dương Thiên bội phục.

“Dũng khí của ngươi!” Dương Thiên cười nói!

Chương 33 - Giáo sư Thanh Hoa.

Cuối cùng có thể nghỉ, lúc mới bắt đầu Ngô Ba còn có thể cùng hắn độ sức một chút, nhưng chờ hắn uống xong một rương bia, cũng đã ngã trái ngã phải.

Trước khi uống say, hắn khiếp sợ nhìn Dương Thiên lúc này đã uống hai thùng bia, mặt mày vẫn thanh tỉnh như trước, không khỏi gờ ngón tay cái lên nói với Dương Thiên:

“Dương Thiên, ta phát hiện ra, dường như ngươi ở bất kỳ phương diện nào cũng rất lợi hại, vốn tưởng rằng ta có thể nghiền ép ngươi ở bàn rượu, nhưng không nghĩ tới ngươi có thể uống như vậy, Ngô Ba ta ngay cả uống say cũng không phục ai, liền chỉ liền phục ngươi.”

Dương Thiên cười cười, không nói chuyện.

Sau đó, Ngô Ba triệt để hôn mê bất tỉnh, không có cách nào, Dương Thiên chỉ có thể đem Ngô Ba kéo trở về.

Trong tiểu khu cao cấp của hoa viên Tử Kinh, Tô Thi Nhu tháo kính mắt dày cộp, buộc tóc lên, lộ ra cái trán trắng nõn trơn bóng, nàng có một đôi mắt đẹp đen nhánh trong suốt, môi đỏ mọng mềm mại.

Giờ phút này nàng xinh đẹp linh lung, mũi thanh tú khí phách sinh ra trên bộ má tuyệt sắc xinh đẹp thanh thuần, văn tĩnh trang nhã của nàng, hơn nữa gương mặt mềm mại, phần thẹn, hiển nhiên là một tuyệt đại mỹ nhân quốc sắc thiên hương.

Giờ phút này, nàng ngồi ở bên cạnh bàn đọc sách, nhúu chặt lông mày phượng cần thận nhìn chăm chăm nửa trang giấy trước mặt!

Nửa trang giấy này trên đó rõ ràng là ghi lại phỏng đoán của Goldbach.

Đạo luận chứng này, nàng đã xem vô số lần, nhưng lại thủy chung không tìm được từ nơi nào bắt đầu xuống tay chứng minh luận chứng của hắn.

Điều này làm Tô Thi Nhu cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng nàng là đệ nhất học bá, một nửa luận chứng mà nàng phỏng đoán là do Dương Thiên viết, nhưng nàng cũng không cho rằng Dương Thiên sẽ vượt qua nàng.

Đang lúc nàng đau đầu, chỉ thấy một vị lão nhân đi tới, mặt mũi hắn hiền lành, tóc có một nửa là màu trắng.

Lão nhân bưng một chén nước đi tới trước mặt Tô Thi Nhu hòa ái hỏi: “Làm sao vậy cháu gái bảo bối, vì cuộc thi thử ngày mai mà đau đầu sao?”

Tô Thi Nhu lắc đầu nói: “Gia gia, khảo thí ngày mai con đã tính trước, con cũng không phải vì cái đau đầu kia.”

“Ồ?” Tô Nguyên có chút nghi vấn: “Vậy nhìn dáng vẻ cau mày của ngươi là chuyện gì xảy ra? Nói cho ông nội nghe một chút.”

Tô Thi Nhu đem ghi chép của Dương Thiên về phỏng đoán của Goldbach đưa cho Tô Nguyên nói: “Ta là vì cái này đau đầu, đây là một bạn học của ta làm ra, ta đang chứng minh hần viết đúng hay không, nhưng ta căn bản tìm không ra đầu mối.”

“Phỏng đoán của Goldbach? Có chút ý tứ, trong lịch sử toán học, thứ này là một trong ba nan đề lớn, cho dù là ta cũng không có tư cách nói có thể luận chứng thành công, nào, để ta xem.”

Tô Nguyên không nghĩ tới bạn học của cháu gái hần có thể luận chứng thành công, bởi vì cho dù là đại năng số học có quyền uy nhất quốc gia cũng khổ tâm nghiên cứu cả đời cũng tìm không ra đầu mối nào.

Hần kết nửa trang giấy của Tô Thi Nhu, có chút ngần người hỏi: “Sao chỉ viết một nửa?”

Tô Thi Nhu cũng có chút đáng tiếc nói: “Một nửa còn lại bị lão sư lau sạch, ta còn chưa kịp chép.”

“À!” Tô Nguyên lấy kính mắt từ trong túi ra đeo lên cẩn thận quan sát.

Hần càng quan sát, lông mày càng nhíu chặt, bất tri bất giác đã hai giờ trôi qua, Tô Nguyên nhìn nửa trang giấy rơi vào trạng thái ma quái.

Tô Thi Nhu rốt cục nhin không được hỏi: “Gia gia người làm sao vậy? Bạn học này của con rốt cuộc là luận chứng đúng hay không?”

Tô Nguyên lúc này mới tỉnh ngộ lại, hần cau mày, vừa nghi hoặc lại có vẻ có chút hưng phấn.

Nhìn nửa trang giấy này giống như là gặp được bảo vật, nói: “Thú vị a, thú vị, đề mục này lại còn có thể luận chứng như vậy? Quá có ý tưởng.”

Hắn đỡ mắt nói: “Tiểu Nhu à, ngươi ngủ trước đi, gia gia giúp ngươi chứng minh một chút xem cách mà đồng học này làm rốt cuộc là có chính xác hay không.”

Tô Thi Nhu bắt đắ dĩ gậ đầu nói: “Vậ gia gia ngươi cũng đễ ý nghĩ ngơi sớm đi.”

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Ngày hôm sau, khi Tô Thi Nhu mở cửa phòng ngủ ra, chỉ thấy Tô Nguyên trong phòng khách rất hưng phấn, hắn cầm điện thoại kích động nói gì đó.

“Lão Vu, là ta Tô Nguyên ah, không có việc gì ta tìm ngươi làm gì? Ngươi tranh thủ thời gian đến Giang Thành một chuyến, nhanh, nhanh, ta trong lúc vô tình thấy được luận có thể chứng minh được phỏng đoán của Goldbach. Không không không, lần này luận chứng ta lấy thân phận giáo sư toán học cam kết, có khả năng tiếp cận thành công nhất. Đúng, ta căn bản không có biện pháp chứng minh thành công, dẫn người theo nhiều hơn, tốt nhất là dẫn đội của ngươi tới đây.”

Tô Thi Nhu nghe vậy nghi hoặc hỏi: “Gia gia, ngài làm sao vậy? Cả đêm qua ngài không ngủ sao?”

Tô Nguyên cúp điện thoại cười ha ha nói: “Tiểu Nhu, ngươi có biết phương pháp luận chứng trên nửa tờ giấy này có thể là tiếp cận điểm cuối mà chúng ta cần tìm hay không?”

“A?”

Tô Thi Nhu há to miệng, vẻ mặt khó có thể tin, nàng hỏi: “Gia gia, ngươi có phải làm rồi không, đây chỉ là một đồng học của con viết, hắn mới là học sinh cao trung năm thứ ba ah, làm sao có thể một lần hành động táo xuống vương miện chói mắt nhất của giới toán học này được?”

Tô Nguyên nâng kính mắt lên đè nén kích động trong lòng nói: “Không không, bây giờ còn chưa thể xác định luận chứng viết trên nửa tờ giấy này chính xác, cái này liên quan đến lượng tính toán khổng lồ, chỉ bằng một mình ta không thể hoàn thành diễn toán.”

Tô Thi Nhu lại bị chấn kinh, gia gia của nàng là giáo sư toán học về hưu ở đại học Thanh Hoa, chỉ cần là dán lên danh hiệu giáo thụ này, vậy không có một cái nào là giá áo túi cơm, hôm nay hẳn nói cái gì? Nói bằng chính hẳn không cách nào hoàn thành diễn toán?”

Luận chứng này của Dương Thiên viết rốt cuộc thâm ảo tới mức nào?

Trước đó nàng vẫn cho rằng đôi phương chỉ tùy tiện viết chứ không có thật, nhưng hiện tại xem ra, sự tình cũng không đơn giản như vậy, gia gia nàng đều gọi Vu Tùng tới, chính là vì cùng nhau tính toán luận chứng này có chính xác hay không.

Vu Tùng là ai, đó là nhân vật cấp bậc Thái Đấu trong toàn bộ giới toán học, đậm chân một cái là giới toán có thể chấn động ba lần.

Hơn nữa, vừa rồi nghe khẩu khí của gia gia nàng, dường như hai người cùng nhau còn không cách nào tính toán hết khổng lồ, nhất định phải tìm một đoàn đội số học tới.

Tô Thi Nhu hết sức tò mò, nàng gian nan nuốt nước bọt hỏi: “Gia gia, trừ Vu Tùng gia gia, người còn mời ai tới?”

Tô Nguyên có chút đắc ý, nói: “Một nửa số học gia đứng đầu trong giới toán học quốc nội.”

Tô Thi Nhu cảm thấy đầu choáng váng, thiếu chút nữa bị dọa hôn mê.

Chỉ là một học sinh tiện tay vẽ tranh, thật sự cần phải làm lớn như vậy sao?

Nhìn ông nội tay chân luống cuống hưng phấn không thôi, Tô Thi Nhu cảm giác ông lúc này giống như là một đứa trẻ có được đồ chơi mới.

Nàng có chút lo lắng nói: “Gia gia, ngài vẫn là ngủ một giấc đi, ngài tối hôm qua còn chưa ngủ, như vậy đối với thân thể không tốt.”

Tô Nguyên cười ha ha nói: “Ta không buồn ngủ, ta quá hưng phấn, Tiểu Nhu, ngươi căn bản không biết nếu như chúng ta chứng minh phương pháp này thành công đối với giới toán học trong nước chúng ta mà nói đến cùng ý nghĩa như thế nào, nếu

chúng ta thành công, sẽ đạt được giải thưởng Huy chương Fields lớn của giới toán học thế giới, giải thưởng này chính là địa vị có thể so sánh với các đại thụ trong lịch sử ah.”

Tô Thi Nhu có chút nghi hoặc nói: “Vậy vì sao không thể trực tiếp nhận được giải toán học lớn nhất kia?”

Tô Nguyên cười ha hả nói: “Bởi vì Nobel căn bản không thiết lập giải về số học ah. Giải Huy chương Fields là sự khẳng định lớn nhất đối với nhà số học toàn thế giới.”

Tô Thi Nhu cái hiểu cái không gật gật đầu.

Đến lớp, Tô Thi Nhu cố ý để ý chỗ ngồi của Dương Thiên, phát hiện hắn còn chưa tới.

Nàng thật sự tò mò, đối phương rốt cuộc lấy được cảm hứng từ đâu để tìm ra cách giải kia.

Trước đó nàng cho rằng Dương Thiên tự viết, nhưng nhìn từ góc độ coi trọng của gia gia nàng, dường như cũng không đơn giản như vậy, đối phương nhất định không có khả năng tự mình viết ra, có lẽ sau lưng hắn có cao nhân.

Dương Thiên và Ngô Ba đi tới cửa phòng học, Ngô Ba đỡ đầu, tựa hồ say rượu còn chưa hoàn toàn tỉnh lại, hắn kêu rên một tiếng nói: “Xong rồi xong rồi, Dương Thiên, ta hôm nay không còn choáng váng nữa, cuộc thi nhất định sẽ bị phá.”

Dương Thiên bất đắc dĩ giang tay ra nói: “Là ai bảo hôm qua ngươi vẫn luôn muốn đấu rượu với ta, còn không chịu thua nữa chứ.”

Ngô Ba vẻ mặt ủy khuất nói: “Ai biết người uống giỏi như vậy, hai thùng bia, hai mươi bốn bình ah, người một ngụm một lọ, người còn là người sao?”

Dương Thiên cười nói: “Ta nói ta là tiên, người tin sao?”

Ngô Ba trợn trắng mắt.

Hai người đang định đến gần phòng học, chỉ thấy một cô gái tuyệt mỹ chạy tới.

“Dương Thiên!”

Nữ hài không ngừng phát tay với hấn, điều này làm cho Ngô Ba ở một bên nhìn thấy ghen ghét không thôi.

Giọng điệu của hấn chua xót mở miệng nói: “Ta nói này Dương Thiên, xem ra Vương Giáo Hoa có ý với ngươi, ngươi có chấp nhận tâm ý của nàng không?”

Dương Thiên trừng mắt nhìn hấn ta nói: “Đừng nói mò!”

Vương Tĩnh Thần chạy đến trước mặt Dương Thiên nói: “Dương Thiên, trùng hợp như vậy!”

Nữ hài duyên dáng yêu kiều, dáng người thon dài thướt tha, cánh tay ngọc mềm mại như ngó sen tuyết, đùi ngọc thon dài ưu mỹ, phối hợp da thịt mềm nhẵn, mềm mại mềm mại, quả thực là bức họa tốt đẹp nhất trên thế giới.

Khuôn mặt nàng ửng đỏ, bởi vì vừa rồi chạy trốn làm tiêu hao hơn phân nửa thể lực của nàng, giờ phút này hơi thở hỗn hển, bên cánh mũi có một chút mồ hôi trong suốt, lộ ra vẻ đáng yêu.

Ngô Ba không ngại lớn chuyện, cười quái dị mở miệng nói: “Hoa khôi, chúng ta đều cùng một lớp, cùng nhau đến phòng học có gì phải trùng hợp chứ, hơn nữa ta cùng với Dương Thiên cùng đi, ngươi nhìn thấy ta sao không nói trùng hợp?”

Chương 34 - Giáo thảo.

"Ta . . ."

Khuôn mặt xinh đẹp của Vương Tĩnh Thần lập tức đỏ bừng một mảnh, ngay cả lỗ tai thanh tú cũng đỏ lên.

Dương Thiên đáp Ngô Ba một cước nói: “Ngươi không nói lời nào, không ai coi ngươi là người câm đâu.”

Hấn lại an ủi Vương Tĩnh Thần một chút nói: “Vương đồng học ngươi đừng nóng giận, Ngô Ba một mực có cái miệng không yên như vậy.”

Vương Tĩnh Thần ngượng ngùng gật đầu, đang muốn nói điều gì đó, đột nhiên hai tiểu cô nương tư sắc không tòi tranh nhau

chạy đến bên cạnh Dương Thiên hưng phấn nói: “Dương Thiên, ngươi là Dương Thiên đúng không?”

Dương Thiên có chút nghi hoặc gật đầu nói: “Các ngươi là...”

Một tiểu cô nương thanh tú cười hì hì nói: “Tên của ta là Lý Lệ, Dương Thiên, ta muốn theo đuổi ngươi, cùng ta kết giao đi”

Nói xong, đưa một bức thư màu hồng cho Dương Thiên.

Dương Thiên có chút ngẩn người, đây là tình huống gì?

Hắn còn chưa kịp phản ứng, một nữ sinh khác trước ngực hơi đẩy đà chen lấn Lý Lệ sang một bên, giao một bức thư màu lam phun đầy nước hoa cho Dương Thiên, đỏ mặt nói:

“Dương Thiên, ta là Tưởng Như, ta thích ngươi, ngươi có thể ở cùng ta không?”

Ngô Ba ở bên cạnh nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, đây là tình huống gì? Dương Thiên là đi đào hoa vận không thành, như thế nào tiểu cô nương đều đối với hắn thổ lộ.

Dương Thiên một mặt im lặng nói: “Ta có thể hỏi tại sao không?”

Hắn không hiểu ra sao cả, không rõ tình huống.

Trong ánh mắt Tưởng Như dường như có một ngôi sao nhỏ lấp lóe, nàng hưng phấn nói: “Dương Thiên, hôm qua ta nhìn biểu hiện của ngươi ở trên sân thượng, quá đẹp trai. Ta cảm thấy mình thật sự rất thích ngươi, xin cho ta một cơ hội đi.”

Lúc này Lý Lệ chen đến gần Tưởng Như vừa cười vừa nói: “Dương Thiên, ta cũng nhìn thấy phong thái ngày hôm qua của ngươi, một chiêu đã đánh bại Ngô Phi. Bóng lưng của ngươi đẹp trai nhất, ngươi có biết hiện tại ngươi là Nhất Trung Đệ Nhất Giáo Thảo hay không.”

Dương Thiên hoàn toàn ngây ngẩn cả người, hắn chưa bao giờ trải qua chuyện này, không khỏi có chút luống cuống chân tay.

Hai tiểu cô nương đối diện hai tay chấp trước ngực, diễm đam đáng yêu nói: “Làm ơn đi, làm ơn nhận của ta đi, ta đối với ngươi là thật tâm.”

Mà lúc này tiếng chuông vào học đã vang lên, Dương Thiên nói: “Các người vẫn là trở về học đi, chuyện này ta chưa từng nghĩ tới.”

Nói xong, đưa hai phong thư tình cho hai người.

Hai người rất mát mát, nhưng vẫn kiên định nắm chặt nắm đấm nói: “Chúng ta sẽ không bỏ qua.”

“Ừ, người có quyền lợi cự tuyệt chúng ta, chúng ta cũng có quyền đuổi theo người, ta tin tưởng người nhất định sẽ bị chúng ta thật lòng đả động.”

Nói xong, nhanh chóng chạy đi.

“Ui a, có thể a Dương Thiên, người đã có hoa chiều còn có người thổ lộ với người, lại nói người từ lúc nào trở thành giáo thảo rồi?” Ngô Ba đuổi khuôn mặt béo, vẻ mặt bát quái.

Dương Thiên cũng gãi đầu nói: “Nếu ta biết được thì hay rồi, ta hiện tại cũng không hiểu ra sao.”

Lúc này Vương Tĩnh Thần ngượng ngùng móc điện thoại di động ra nói: “Là ngày hôm qua người vừa được xếp vào hàng ngũ, hôm qua người có danh tiếng rất lớn, đánh bại Ngô Phi, cho nên một trong các nữ sinh đã xếp người vào vị trí đệ nhất giáo thảo rồi.”

Dương Thiên nhìn thoáng qua, cười khỏ nói: “Đây là thứ hạng gì vậy, ta thà không cần ah.”

Nói xong, liền muốn đi vào phòng học.

Lúc này Vương Tĩnh Thần xấu hổ đỏ mặt gọi Dương Thiên lại.

“Sao vậy?” Dương Thiên nghi vấn.

Tay nhỏ của Vương Tĩnh Thần kéo góc áo ngượng ngùng hỏi: “Dương Thiên, người có đồng ý làm bạn trai của bọn họ không?”

Thoạt nhìn nàng rất khẩn trương, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng xoắn xuýt.

Dương Thiên ngăn người cười nói: “Đương nhiên là không, ta tạm thời sẽ không suy nghĩ chuyện này.”

Nhìn bóng lưng Dương Thiên, Vương Tĩnh Thần lặng lẽ thở dài một hơi, cảm giác có chút may mắn, còn có ý tứ mất mát.

Đối phương nói tạm thời sẽ không cần nhắc chuyện này, vậy nàng thì sao?

Dương Thiên tiến vào phòng học, phát hiện ánh mắt mọi người nhìn hắn đều thay đổi.

Hắn đang nghi hoặc, đột nhiên có mấy tiểu cô nương đem thư tình đưa cho hắn, sắc mặt đỏ bừng, chưa nói một câu.

Dương Thiên một mặt im lặng, đây là trở thành người được hoan nghênh nhất sao?

Hắn đi đến chỗ ngồi, phát hiện trên mặt bàn Ngô Ba bày đầy thư tình, hắn còn đếm cẩn thận là có bao nhiêu tấm.

Dương Thiên cười ha ha nói: “Ngô Ba, ngươi đây là tính toán chuyên môn bán thư tình làm ăn nhỏ sao?”

Ngô Ba cười nói: “Cái gì, những thứ này đều là lấy từ trong bàn sách của ngươi ra, toàn bộ bàn học của ngươi đều bị thư tình nhét đầy, sơ bộ phỏng chừng phải bốn năm mươi phong như vậy.”

Hắn tò mò nói: “Dương Thiên, rốt cuộc hôm qua ngươi làm gì vậy, hoa hậu giảng đường cũng không được hoan nghênh bằng ngươi.”

Dương Thiên nhún nhún vai, tỏ vẻ hắn cũng không biết tình huống như thế nào.

Lúc này Ngô Ba tiện tiện cười cười nói: “Này anh bạn, ngươi tin ta không.”

Dương Thiên buồn bực hỏi: “Vì sao lại hỏi như vậy?”

Ngô Ba cười hắc hắc nói: “Ta giúp ngươi ở bên trong chọn một bạn gái.”

Dương Hắc nói với vẻ mặt này: “Hay là thôi đi, ta cảm ơn ý tốt của ngươi, những thư tình này đều cho ngươi, ngươi thu đi”

Ngô Ba ngây ngẩn cả người, đối phương thật đúng là phong khinh vân đạm nhìn thoáng ra ah.

- - - - -

Không bao lâu, Hàn Hương Ngưng lấy ra bài thi của cuộc thi, nói: “Mọi người thu sách lại, chúng ta bắt đầu tiến hành thi thử.”

Tất cả mọi người hưng phấn gật đầu, ở lớp số một này, tiêu chuẩn đánh giá một người chính là những lần thi thử như vậy.

Hàn Hương Ngưng phát bài thi xuống, mọi người còn chưa bắt đầu làm, đột nhiên ngoài cửa xuất hiện hiệu trưởng.

Kể rõ tình huống với Hàn Hương Ngưng, sắc mặt Hàn Hương Ngưng âm trầm gọi Dương Thiên ra.

Nàng nói với mọi người: “Ta cùng Dương Thiên đi đến văn phòng hiệu trưởng một chuyến, lớp chúng ta đều là học bá không thèm chép phao, ta sẽ không ở đây làm giám khảo, hy vọng các người tự giác làm bài ah.”

Mọi người ngạc nhiên nhìn bóng lưng Dương Thiên, chẳng lẽ tiêu tử này lại phạm tội?

Trong văn phòng hiệu trưởng, Hàn Hương Ngưng nghi hoặc nhìn hiệu trưởng: “Tề viện trưởng, chuyện này có phải sai rồi không? Dương Thiên thành thật như vậy, làm sao có thể ném Chu Lập và Đỗ Hạo xuống lầu?”

Tề Vệ cau mày nói: “Hàn lão sư, người không cần che chở cho hắn nữa, người nhà Chu Lập đều nháo đến trường học rồi, nói Chu Lập trên tinh thần bị thương nghiêm trọng, nói là Dương Thiên ném hắn từ lầu ba xuống.”

Hắn hừ một tiếng, nhìn Dương Thiên không liên quan đến mình, hỏi: “Điểm này người phản bác sao?”

Dương Thiên khẽ nhướn mí mắt hỏi: “Có chứng cứ gì không?”

“Người...”

Tề Vệ quát lên: “Dương Thiên, người đừng quá kiêu ngạo.”

Dương Thiên buông tay nói: “Nếu người không có chứng cứ liên vu oan cho ta, vậy ta cũng có thể nói Chu Lập ném ta từ lầu mười xuống, tinh thần của ta cũng bị thương nghiêm trọng?”

“Cái này...” Tề Vệ đỏ mặt nói: “Tầng thứ mười ngã xuống, người khẳng định là không sống được.”

Dương Thiên cười nói: “À? Ý của hiệu trưởng là ta ném Chu Lập từ lầu ba xuống, mà hắn chỉ bị thương nhẹ trên tinh thần, thương thể trên người cũng không có, vậy ta muốn hỏi hiệu trưởng đại nhân, ngài cảm thấy có khả năng không?”

Tề Vệ lập tức không phản bác được, mà Hàn Hương Ngưng ở một bên cười trộm, đúng vậy, logic này căn bản không thể nói thông.

Tề Vệ quát lạnh nói: “Lúc ấy Chu Lập nói bị ném xuống lầu còn có một người tên Đỗ Hạo, ta gọi hắn tới đối chất với người, đến lúc đó xem người phản bác như thế nào.”

Sau đó, không đến ba phút, Đỗ Hạo được mời đến văn phòng.

Tề Vệ nhìn Đỗ Hạo nói: “Không phải sợ, bàn giao một chút xem có phải hôm qua Dương Thiên ném người từ lầu ba xuống hay không”

Đỗ Hạo nhìn thoáng qua Dương Thiên, phát hiện đôi phương chỉ lộ ra nụ cười lạnh lùng.

Mồ hôi lạnh trên trán hắn lập tức túa ra, vội vàng nói: “Tề viện trưởng, không phải, ta cũng không bị Dương Thiên ném xuống lầu, đây chỉ là lời đồn mà thôi.”

Tề Vệ hừ nói: “Vậy tại sao học sinh đều truyền tin người và Chu Lập bị Dương Thiên ném từ trên sân thượng xuống?”

Lúc này Dương Thiên mới chau mày nói: “Tề viện trưởng, không biết ngài đã nghe qua câu này chưa?”

Tề Vệ cau mày khó hiểu nhìn Dương Thiên nói: “Nói!”

Dương Thiên cười ha hả nói: “Lời đồn dừng ở trí giả.”

“Người nói cái gì?” Tề Vệ quát to một tiếng, mắt sáng như đuốc nhìn chằm chằm Dương Thiên, hắn không thể đánh hắn ta một trận.

Đây là đang cười nhạo hắn, một học sinh lại dám cười nhạo hiệu trưởng, thật là chán sống.

Lúc này, Hàn Hương nhíu mày nói: “Tề hiệu trưởng, nếu đây là một lời đồn, vậy ta sẽ dẫn học sinh của ta đi thi, cuộc thi mô

phòng hôm nay rất quan trọng.”

“Chờ chút đã, nếu không điều tra rõ ràng thì không ai được phép đi.” Thái độ của Tề Vệ rất cứng rắn.

Mà lúc này, phụ thân Ngô viện trưởng của Ngô Ba đẩy cửa vào nói: “Tề viện trưởng, người làm như vậy là không đúng, dù sao bất cứ chuyện gì cũng không có quan trọng bằng học sinh, để cho hài tử đi thi trước, sau khi thi xong sẽ tra chuyện này.”

Tề Vệ còn muốn nói gì đó, lúc này chỉ nghe Hàn Hương Ngưng hưng phấn nói: “Vậy cảm ơn Ngô hiệu trưởng, ta đây sẽ dẫn hần đi gặp lão sư.”

Nói xong, kéo cánh tay Dương Thiên ra cửa.

Ra khỏi phòng hiệu trưởng, Hàn Hương Ngưng không nói lời nào trực tiếp néo lỗ tai Dương Thiên, Liễu Mi khẽ nhíu mày hừ nói: “Dương Thiên, thành thật khai báo, người lại gây họa gì?”

Chương 35 - Thi môn ngữ văn.

Dương Thiên đảo cặp mắt trắng dã bất đắc dĩ nói: “Hàn lão sư, người buông tay đi, đau, ta có thể gây ra họa gì chứ, không phải vừa rồi đã nói rồi sao? Đó là một hiểu lầm.”

Hàn Hương ngưng hừ một tiếng nói: “Bớt giả bộ ngớ ngẩn, hiện tại ta không so đo với người, chờ người khảo thí xong, ta lại tìm người tính sổ.”

Dương Thiên thành thật gật đầu.

Hàn Hương ngưng nói: “Đúng rồi, hôm nay nhất định phải thi cho ta một thành tích tốt. Hà Sơn lúc đó chê bai hai ta, người hần là còn nhớ rõ, ta muốn người thi một thành tích tốt một chút đánh vào mặt già của hần.”

Dương Thiên nghiêm túc gật đầu nói: “Vậy không biết yêu cầu của Hàn lão sư đối với ta là bao nhiêu điểm.”

Hàn Hương ngưng trắng mắt hẳn một cái nói: “Yêu cầu người bao nhiêu điểm thì thi được bấy nhiêu điểm? Thi để nhất người có được không?”

Dương Thiên cười cười, lộ ra vẻ tự tin nói: “Chuyện này dường như không có gì khó khăn.”

Hàn Hương ngưng khí nở nụ cười, nàng mở miệng nói: “Lần này tổng điểm của cuộc thi mô phỏng là bảy trăm năm mươi điểm, Tô Thi Nhu mỗi lần thi thứ nhất, thành tích là trên dưới bảy trăm điểm, nếu người có năng lực, lần này thi đậu bảy trăm mười điểm ta đã thấy đủ rồi.”

Dương Thiên mỉm cười nói: “Hàn lão sư, ta còn tưởng ngài muốn ta thi đầy điểm bảy trăm năm mươi điểm cơ.”

Khóe miệng Hàn Hương co rút nói: “Thôi đi, người cho rằng người là trạng nguyên lang à.”

Dương Thiên cười nói: “Hàn lão sư, người xem cho kỹ, bảy trăm mười điểm, ta sẽ không để cho người thất vọng.”

Hàn Hương ngưng cười nói: “Tự người phát huy đi, nếu phát huy tốt ta cũng theo người dính một chút quang huy là được rồi.”

Tuy rằng nàng yêu cầu Dương Thiên thi hơn bảy trăm điểm, nhưng mà trong lòng lại căn bản không có hi vọng gì.

Đề mục cuộc thi mô phỏng lần này rất khó, bảy trăm điểm là một cửa ải khó, cả một khối cũng chỉ có Tô Thi Nhu có tư cách vượt qua.

Dương Thiên tiến vào phòng học bắt đầu bài giải bài thi.

Giờ phút này thời gian thi đã trôi qua nửa giờ, tất cả mọi người trong phòng học đều viết khí thế ngất trời, tranh thủ viết xong cái thứ hai.

Ở lớp số một còn có một quy định bất thành văn, nộp bài thi sớm cũng không phải đãi ngộ của thiếu niên, mà là có đãi ngộ tuyệt đối tự tin học bá.

Ngữ văn đầy điểm là 150 điểm, Tô Thi Nhu sáng tạo ghi chép ngắn nhất là dùng một giờ để nộp bài, điều này làm cho các học bá lớp 12 đều đỏ mắt.

Hôm nay người nộp bài thi đầu tiên khẳng định vẫn là Tô Thi Nhu, điểm này không cần nghĩ, bọn họ hẳn trưng viết bài thi như vậy là vì tranh đoạt danh sách thứ hai!

Như vậy có thể hảo hảo lộ mặt trước mặt toàn lớp! Hưởng thụ ánh mắt sùng bái của người khác một chút.

Nhìn bài thi một lần, một đề còn chưa làm.

Dương Thiên có chút bất đắc dĩ tự nói: “Tổng điểm còn phải tính toán vớt bỏ bốn mươi điểm, quá phiền toái, còn không bằng trực tiếp thi được điểm tối đa ah.”

Câu này nếu để mọi người nghe được, khẳng định chuyện thứ nhất chính là chê cười Dương Thiên.

Thi mãi điểm, hẳn cho rằng hẳn là ai? Toàn bộ nhất trung nhiều năm như vậy chưa từng xuất hiện được một thiên tài như vậy.

Mà Dương Thiên nói lại là sự thật, hẳn có trí tuệ ba trăm năm, trí lực như yêu nghiệt, hơn nữa có bản lĩnh đã gặp qua là không quên được, ý niệm trong đầu thông suốt, tất cả đề thi cấp ba đều không làm khó được hẳn.

Muốn thi đầy điểm, quả thực dễ dàng.

Chờ tính toán xong đề bài văn tập bốn mươi điểm, Dương Thiên để trống những đề này, sau đó bắt đầu viết phần bài thi còn lại, là một trăm mười điểm đã tính kia.

Tốc độ của hẳn rất nhanh, ngòi bút trên bài thi như xuất hiện tàn ảnh, không trải qua một giây đồng hồ suy nghĩ, ý niệm trong đầu thông suốt.

Dương Thiên không có một khắc ngừng bút, vắn vắn không đến nửa giờ, liền đem bài thi Ngũ Văn làm xong.

Ngoại trừ mấy đề mục tổng cộng cộng lại có bốn mươi điểm còn trống, lần này hẳn tính toán một chút, hẳn là có thể được một trăm mười điểm.

Đều nói văn bản đầy điểm vô cùng khó khăn, nhưng Dương Thiên lại không cho là đúng, hẳn chuẩn bị thập phần đầy đủ, nhất là văn viết vô cùng hoàn mỹ, có thể được cho là đầy điểm.

Sau khi viết xong, hắn cũng không kiểm tra lại bài thi, nhìn thời gian, hai giờ đã qua một nửa, thời điểm cũng không còn sớm, đã có thể chuẩn bị nộp bài thi.

Sau khi Tô Thi Nhu viết xong, lại dùng thời gian dư thừa kiểm tra một phen không có bất kỳ sót lại gì lúc này mới thở dài một hơi, nhưng mà, đang chờ nàng dự định nộp bài thi, chỉ thấy một thân ảnh đi qua bên cạnh nàng.

Người này không phải ai khác, chính là Dương Thiên.

Tất cả mọi người thấy vậy đều dừng bút trong tay.

Một người cả kinh nói: “Mẹ nó, có chuyện gì vậy, hôm nay mặt trời mọc đằng tây rồi, vậy mà Tô Thi Nhu không phải là người đầu tiên nộp bài?”

Còn có một người há to miệng lẩm bẩm nói: “Tên Dương Thiên này rất ngẫu, vừa lên đã đoạt danh tiếng đệ nhất học bá.”

“Quan trọng nhất là cái gì? Người này vừa mới bị hiệu trưởng gọi ra ngoài, lúc trở về nửa giờ chuyển giao cho người khác làm trễ nải, sau đó lại qua nửa giờ nữa hắn sẽ nộp bài thi.”

“Mẹ nó, nói cách khác, hắn chỉ dùng nửa giờ để hoàn thành bài thi Ngữ Văn.”

Mọi người nghĩ tới đây đều muốn khóc, người so với người tức chết người, bọn họ tốt xấu cũng là học bá, hôm nay một nửa bài thi cũng chưa làm xong.

Tô Thi Nhu cũng kinh ngạc nhìn bóng lưng Dương Thiên, người này tựa hồ rất tự tin.

Nộp xong bài thi, Hàn Hương Ngưng nghi hoặc nhìn Dương Thiên hỏi: “Nhanh như vậy đã viết xong rồi sao? Không kiểm tra nữa?”

Dương Thiên tự tin cười nói: “Không cần thiết!”

Nhưng mà, đang định đi ra ngoài, Hàn Hương ngưng lại nhìn bài thi của hắn, cả giận nói: “Dương Thiên ngươi trở về cho ta.”

Nàng chỉ vào bài thi trống chỗ Dương Thiên cả giận nói: “Mấy đề nhỏ này sao ngươi không viết?”

Dương Thiên nghĩ thầm, ta cũng muốn viết, nhưng sau khi viết xong thì đã viết hơn bảy trăm mười điểm.

Đương nhiên, cho dù nói ra Hàn Hương Ngưng cũng không tin, dù sao đối phương quy định cho hắn là chỉ cần thi bảy trăm mười điểm là được, vì thế hắn giang tay ra nói: “Hàn lão sư, mấy đề này ta không biết làm.”

Hàn Hương nghi ngờ nhìn Dương Thiên, bởi vì tất cả đề tài lớn phía sau hắn đã làm xong, nhưng mấy đề nhỏ trước hắn lại không biết, nói không thông.

Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt chân thành của Dương Thiên, dường như không giống như đang nói dối, cho nên trong lòng hơi thất vọng nói: “Được rồi, ta biết rồi, người đi đi.”

Lúc này, mọi người không khỏi đều xì xào bàn tán.

“Ha ha, ta đã nói rồi, ta đã nói rồi, làm sao có thể có người vượt qua Tô Thi Nhu.”

“Ừm ừm, muốn là người đầu tiên giao nộp náo động, ha ha, thật sự là nhọc lòng, đề còn chưa viết xong.”

“Gây chú ý mà thôi, loại người này ta đã gặp qua, không ngạc nhiên.”

Tất cả mọi người khinh bỉ nhìn Dương Thiên.

Hắn quả nhiên là học tra từ lớp sáu chuyển tới, bài thi mà còn để trống, học bá của lớp số một là không cho phép chuyện như vậy xảy ra.

Hàn Hương Ngưng vốn có kỳ vọng với Dương Thiên, để hắn trong cuộc thi đạt được thành tích tốt, phản kích Hà Sơn châm chọc lúc trước.

Nhưng hiện tại xem ra đã không có khả năng gì, trống nhiều như vậy, tổn thất nhiều điểm như vậy, lại thêm một ít đề thi sai, hắn đã không có khả năng đạt được thứ tự tốt trong cuộc thi tiếp theo.

Có rất nhiều người đang tiếp tục sáng tác, Hàn Hương Ngưng Nhân đến vô sự, lật xem bài thi của Tô Thi Nhu.

Nhìn một hồi, nàng không khỏi lộ ra vẻ tươi cười, ngoại trừ văn chương có chút tỳ vết cần khâu trừ tối đa năm phần, còn

lại đều giải đáp hoàn mỹ, thành tích ngữ văn hẳn là xem như đệ nhất năm thứ ba.

Hàn Hương Ngưng lại cầm lấy bài thi của Dương Thiên, nhìn chỗ trống mà nàng để lại liền rất thất vọng, để lại nhiều chỗ trống như vậy ít nhất tổn thất bốn năm mươi điểm, lại tính là khâu trừ văn phong, địa phương khác lại mất một ít điểm, Dương Thiên ở môn Ngữ văn có thể đạt tiêu chuẩn đã là tốt lắm rồi.

Bất quá mặc dù tức giận, nhưng cũng không có biện pháp.

Không đếm xỉa tới hai mắt đến bài thi của Dương Thiên, Hàn Hương nhất thời thu lại ánh mắt, bởi vì chữ viết của tiểu tử này thật sự quá đẹp.

Mỗi một chữ tựa như có linh hồn của mình, tựa hồ không kém bất kỳ thư pháp nào.

Nhìn chữ viết cảnh đẹp ý vui, Hàn Hương Ngưng không khỏi tiếp tục nhìn xuống.

Thế nhưng mà, càng xem càng kinh hãi, bởi vì tỉ lệ đối phương trả lời đề bài là trăm phần trăm.

Đây là khái niệm gì, tất cả đề mục đáp đúng, một đề cũng không sai.

Có thể sánh ngang bài thi của Tô Thi Nhu.

Hàn Hương Ngưng càng xem càng cảm thấy Dương Thiên không làm mấy đề mục kia thật sự là quá đáng tiếc, nàng lại đọc thầm một chút văn tự Dương Thiên viết.

Toàn bộ câu văn bình thường, hơn nữa có nội hàm, sau khi xem vô cùng rung động suy nghĩ sâu xa.

Thật lâu sau, Hàn Hương Ngưng lúc này mới hồi tưởng lại, một bài văn cuối cùng, Dương Thiên viết cơ hồ tìm không thấy bất kỳ tỳ vết nào.

Nếu như nàng ta đánh điểm, nàng ta sẽ đánh đến điểm tối đa.

Đây quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

Tất cả đề làm, Dương Thiên đối nghịch toàn bộ, toàn bộ bài thi Ngữ Văn ngoại trừ chỗ trống, hẳn không có sai một đề.

Nghĩ tới đây, trong đầu nàng đột nhiên hiện lên một ý nghĩ lớn mật.

Không có người đưa ra đề mục nói rằng không làm được, nhưng làm xong toàn bộ đề phía sau đó lại là một đề cũng không sai, chuyện này có xác định là cố ý phải không?

Hàn Hương Ngưng càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, nàng nắm chặt nắm đấm, cắn chặt hàm răng.

Dương Thiên này không ngờ dám lừa gạt nàng, không quý trọng thành tích của mình như vậy.

Hiện tại thành tích này của Dương Thiên chỉ có thể được hơn một trăm điểm, mà những đề mục không có điểm kia nếu hắn làm được nhất định sẽ đạt được điểm tối đa trong thi văn.

Vì sao hắn không làm, vì sao?

Chương 36 - Tự tin.

Hàn Hương Ngưng nhú chặt lông mày, sau một lúc lâu, tựa hồ nghĩ tới điều gì.

Dường như tổng cộng đề điểm trống cộng lại là bốn mươi điểm.

Nàng yêu cầu kỳ thi của Dương Thiên kiểm tra bảy trăm mười điểm, tổng điểm bảy trăm năm mươi điểm, nói cách khác...

Hàn Hương Ngưng càng nghĩ con người lại càng phóng đại, vẻ mặt khiếp sợ.

Đến cuối cùng, trên trán nàng lộ ra hắc tuyến, tú quyền nắm chặt hiển nhiên đang cực lực nhẫn nại tức giận.

“Tiêu tử kia quả nhiên là cố ý, cố ý không làm đề bốn mươi điểm kia, dựa vào cái gì làm như thế? Hắn dựa vào cái gì? Chẳng lẽ hắn thật sự có lòng tin thi được bảy trăm mười điểm sao.”

Hàn Hương Ngưng tỏ vẻ không thể tin.

Dương Thiên có lòng tin, nhưng lòng tin này cũng quá mạnh mẽ đi, chỉ thi văn đã cố ý tồn thất bốn mươi điểm, đây là muốn

phong kín đường lui của hắn.

Nói cách khác, còn lại các môn khác, hắn phải môn môn đầy điểm mới có thể đạt tới thành tích bảy trăm mười điểm kinh khủng này.

Trong hai canh giờ, lớp số một năm thứ ba đã thi xong toàn bộ, Hàn Hương Ngưng đang tức tối, vội vã đi tìm Dương Thiên phát hiện thẳng nhai này giống như mất tích vậy, tìm như thế nào cũng tìm không thấy.

Thật ra Dương Thiên đã sớm đoán trước, dự liệu được Hàn Hương Ngưng sẽ nổi giận, cho nên mới tránh xa, sợ lỗi tai của y lại gặp nạn.

- - - - -

Buổi chiều là cuộc thi toán, hai tiếng rưỡi,

Có biểu hiện tính nhảm siêu mạnh trong lớp toán lúc trước, lão sư số học rất mong chờ biểu hiện của Dương Thiên.

Sau khi phát xong bài thi, hắn vẫn đứng ở phía sau Dương Thiên quan sát, nhưng một màn khiến hắn khiếp sợ đã xảy ra.

Dương Thiên Hạ nhanh chóng viết, chỉ dùng hai mươi tám phút, làm xong toàn bộ bài thi lần này.

Trong lúc này không có một tia dừng lại, không có một tia diễn toán nào.

Hắn giống như là sớm biết đáp án, dùng không đến nửa giờ, phải làm xong bài thi mà người khác phải mất hai giờ cũng chưa chắc có thể viết xong.

Thầy số học ở phía sau Dương Thiên căn bản không kịp suy tính Dương Thiên làm đúng hay không, chỉ thấy hắn đã lật trang hoặc là tiến hành đề tiếp theo.

Hắn không chịu thua, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng trắng bệch, đây là dùng não quá độ, mà Dương Thiên lại giống như người không có việc gì.

Hai mươi tám phút sau, khi Dương Thiên ra khỏi phòng học, mọi người trong phòng lại sôi trào.

“Mẹ nó, lại là người giao bài hạng nhất!” Một người lên tiếng kinh hô.

Một người khác âm dương quái khí nói: “Thì tính sao, ta cảm giác hắc hắc định là nói dối, hoặc là đề còn chưa làm xong.”

“Hai mươi tám phút đồng hồ, có thể không? Đại đề thứ hai này của ta còn chưa làm xong. Hắc cứ như vậy nộp bài thi? Nếu thật sự như vậy thì còn có nhân tính nào không?”

“Ha ha, chẳng lẽ hắc chỉ là vì muốn đổi mới kỷ lục nộp bài sớm nhất của lớp chúng ta thôi sao?”

Mọi người đều khinh bỉ khinh bỉ.

Nhưng mà, luôn có ngoại lệ, tỷ như Tô Thi Nhu.

Nàng nâng khung kính dày nặng, nhìn chăm chăm bóng lưng Dương Thiên tự nói: “Tên này quả nhiên có tạo nghệ bất phàm về toán học sao? Cũng tốt, vị trí thứ nhất ta cũng đã ngồi chán rồi, tiếp theo phải xem người có thể cướp bảo tọa này đi hay không.”

Dứt lời, đôi mắt đẹp trong suốt cơ trí tràn đầy chiến ý!

Cho dù là nàng cũng chỉ viết một nửa đề mục mà thôi, hơn nữa nhìn lão sư số học vẻ mặt khiếp sợ nhìn Dương Thiên, hiển nhiên không thể nào là đoán mò, hoặc là viết bừa.

Lúc này, có người không kiềm chế được sự hiếu kỳ trong lòng, hỏi: “Lý lão sư, Dương Thiên nộp bài thi nhanh như vậy, thi thế nào?”

Còn có người cười ha ha nói: “Đúng vậy đúng vậy, lão sư tiết lộ cho ta một chút đi.”

Thầy số học thu bài thi lại nhìn mọi người nói: “Các người vẫn nên ngoan ngoãn làm bài thi của các người đi, ta sợ sau khi nói ra các người sẽ bị đả kích.”

Lời này của hắc vừa ra, có người càng thêm không phục.

“Lão sư, ngài cũng không thể thiên vị Dương Thiên kia, hắc nộp bài thi sớm như vậy, ta đoán chừng bài thi ngay cả một nửa cũng chưa viết xong.”

“Ha ha, ta đoán hắc nhiều nhất chỉ đạt được ba mươi điểm.”

“Không thể đem, ta mới có thể thi bốn mươi, ha ha!”

“Ta cũng đoán một chút, ta đoán thi năm mươi.”

Mọi người đều sôi nổi chế giễu, giáo viên toán học thở dài một tiếng nhìn học sinh đoán năm mươi kia nói: “Người đoán đúng một phần ba.”

Một phần ba?

Học sinh kia nghe vậy ngẩn người, sau đó trong lòng tính toán một chút, nhất thời thiếu chút nữa từ trên băng ghế ngồi bật xuống đất.

Năm mươi phần trăm, chẳng lẽ... Dương Thiên thi đầy điểm.

Mọi người trong phòng học hú lên quái dị, không dám tin.

“Lão sư, chúng ta đã đọc sách, người không nên gạt chúng ta.”

“Đúng vậy, hấn làm sao có thể được điểm tối đa, hấn chỉ dùng hơn hai mươi phút a.”

“Ta không tin, ô ô, quá đả kích người khác rồi, ta không tin.”

Thầy số học cười nói: “Các người cũng đừng quên, năng lực tính toán của bạn học Dương Thiên rất mạnh, hơn nữa đề bài số học lần trước hấn cũng được điểm tối đa.”

Hấn vừa nói như vậy, mọi người cuối cùng cũng tin Dương Thiên thi đạt điểm tối đa.

Lúc này, Tô Thi Nhu cũng nộp bài thi.

Chỉ dùng bốn mươi ba phút!

Lúc này, những nước mắt kia vốn ở trong hốc mắt mọi người đều rơi lệ.

“Thiên! Tô Học Bá của ta, người đừng có đả kích người như vậy hay không.”

“Có tên yêu nghiệt Tô Học Bá này là đủ rồi, vì sao ông trời còn muốn mang Dương Thiên đến tai họa chúng ta.”

“Tâm tắc, tâm tắc, tâm tắc!”

Thầy số học cười ha hả, nói: “Các học sinh, thế nào? Có muốn ta công bố thành tích toán học của Tô Thi Nhu cho các người một chút, cho các người kinh hỉ không?”

Mọi người kêu rên một mảnh nói: “Lão sư, ngài đừng đả kích người, ta chịu không nổi a.”

“Đây không phải là kinh hỉ, đây là kích thích a. Chúng ta còn lão sư người buông tha chúng ta có được hay không.”

“Thành tích số học của Tô Học Bá còn phải đoán sao? Lần nào không phải một trăm bốn mươi cộng.”

Thầy số học cười ha hả nói: “Lần này đồng học Tô cũng thi được một trăm năm mươi, ngang hàng với Dương Thiên, các người phải cố lên, tranh thủ xếp hạng thứ ba môn toán học của ta ah!”

Phập!

Mọi người học máu! Nói thì nhẹ nhàng, nhưng đề này quá khó.

- - - - -

Chờ Tô Thi Nhu về đến nhà, phát hiện trong nhà có rất nhiều người xa lạ.

Tô Nguyên gia gia nằng cười ha ha, chỉ vào một lão nhân lưng hơi còng nói: “Tiểu Nhu à, đây là Vu gia gia của con, trước đó các con đã gặp rồi.”

“Chào Vu gia gia!” Tô Thi Nhu cung kính kêu một tiếng.

Vu Tùng cười ha ha: “Mấy năm không gặp, Tiểu Nhu đã trở thành một đại cô nương xinh đẹp rồi.

Khuôn mặt Tô Thi Nhu ửng đỏ.

Sau đó, Tô Nguyên lại giới thiệu từng người một cho Tô Thi Nhu, những người này đều là nhân tài cao nhất trong giới toán học quốc, sau này chắc chắn sẽ có trợ giúp với cháu gái của hắn, bây giờ tiếp xúc nhiều cũng tốt.

Một người trung niên có đôi mắt tròn, chòm râu rất dài không nhịn được nói: “Tô lão, ngài mau lấy luận chứng phỏng đoán của Goldbach ra đi, ta cũng có phần không đợi được.”

Tên của hắn là Trương Văn, yêu thích số học, là một phần tử cuồng nhiệt, trong thế giới của hắn chỉ có toán học.

Cho nên, nghe thấy bên Tô Nguyên có xác suất nhất định có thể chứng minh phỏng đoán của Goldbach, hắn đã vội vàng từ kinh thành không ngừng chạy đến.

Tô Nguyên cười ha ha nói: “Không vội, các người vất vả mới đến được chỗ ta, ta phải chiêu đãi các người cho tốt. Đi đi đi, chúng ta trước đi ăn cơm đón gió đã.”

Đám nhà số học này lập tức không vui.

“Tô lão, người cũng đừng câu dẫn chúng ta.”

“Đúng vậy đúng vậy, không nhìn thấy luận chứng kia, bất kỳ sơn trâm hải vị nào ở trước mặt ta cũng đều có vị như nến.”

Vu Tùng cũng đùa giỡn: “Lão Tô, nếu người còn không lấy ra, mọi người sẽ trở mặt với người.”

Tô Nguyên thoải mái cười to: “Xem các người gấp đến độ nào, đi đi, đến thư phòng của ta, ta đưa cho các người xem.”

Sau khi mọi người đến thư phòng của Tô Nguyên, Tô Nguyên cẩn thận lấy nửa trang giấy mà cháu gái Tô Thi Nhu chép ra: “Chính là cái này, cẩn thận một chút, đừng để bị phá.”

Vu Tùng cười ha hả: “Thế chúng ta có cần đeo găng tay không?”

Tô Nguyên nghiêm túc nói: “Nếu có thì thật sự phải mang theo, ta từng nghiên cứu qua phỏng đoán của Goldbach, trên giấy viết luận chứng đến bước cuối cùng, chúng ta chỉ cần chứng minh một chút luận chứng này rốt cục là đúng hay sai, đến lúc đó các người thử nghĩ xem, quốc gia của chúng ta sớm đã một bước luận chứng phỏng đoán của Goldbach, vấn đề nan giải toán học này được chúng ta giải quyết, đây là một chuyện đáng để kiêu ngạo cỡ nào ah.”

Mặc dù Vu Tùng đã nhiều tuổi, nhưng nghe Tô Nguyên nói chuyện vẫn nhiệt huyết sôi trào.

Cẩn thận tiếp nhận nửa trang giấy kia, nhú mày nhìn trong chốc lát ngạc nhiên nói: “Sao chỉ có một nửa?”

Tô Nguyên cười ha hả nói: “Một nửa người còn không biết đủ à, một nửa này đã nói rõ phương hướng sắp sửa đến đích rồi.”

Vu Tùng gật nhẹ đầu, đưa mắt nhìn kỹ.

“Lại còn có thể luận chứng như vậy, ý nghĩ rất lớn mật a, viết ra luận chứng này quả thực chính là một thiên tài a.”

Vu Tùng sợ hãi than, sau đó đem tờ giấy kia truyền đến trong tay Trương Văn.

Thần sắc Trương Văn có chút kích động cầm nửa trang giấy kia, càng nhìn biên độ thân thể run rẩy lại càng lớn: “Có thể, có khả năng luận chứng này thật sự khả thi, không được, chúng ta không đợi được. Tô lão, phiền người cầm giấy bút cho ta, ta muốn chứng minh, hiện tại ta muốn chứng minh một chút.”

Nhìn Trương Văn nôn nóng như vậy, Tô Nguyên cười ha hả nói: “Không vội không vội, tất cả chúng ta cùng nhau nghiệm chứng.”

Chương 37 - Không xứng làm lão sư.

Ngày hôm sau, buổi sáng, mô phỏng khảo thí, khảo thí môn tổng hợp.

Cũng chính là tổng hợp các môn sinh vật vật lý hóa học thi một lần, tổng cộng là 300 điểm.

Lão sư môn hóa học là Tôn Hi, đôi mắt đẹp nhìn Dương Thiên cũng rất chờ mong biểu hiện của hắn.

Bởi vì hôm qua lúc đưa đề mục cho Dương Thiên, ngay cả hóa học trình độ đại học hắn cũng biết làm, nghĩ đến hóa học cấp ba này ở trước mặt hắn chỉ là trò trẻ con.

Không ngoài dự liệu, chỉ thấy Dương Thiên nhìn thoáng qua bài thi, tựa hồ không cần suy nghĩ, xoát xoát viết lên bài thi.

Hắn hạ bút có thần, mỗi một đề mục đều giải đáp vô cùng hoàn mỹ.

Tôn Hi đứng sau Dương Thiên nhìn mười phút, tên này viết xong một bài thi hóa học trăm điểm.

Nàng còn chưa kịp khiếp sợ, chỉ thấy Dương Thiên không ngừng nghỉ chút nào, mười phút giải quyết được 110 điểm vật lý, năm phút đồng hồ giải quyết sinh vật 90 điểm.

Tôn Hi đã không biết nên dùng vẽ mặt gì rồi.

Đây còn là người sao?

Nàng chỉ biết chút ít về sinh vật cùng vật lý, nhưng môn hóa học này, nàng nhìn tất cả đáp án Dương Thiên viết, có vẻ như hẳn được điểm tối đa.

Khi Dương Thiên đứng lên lần nữa, tất cả mọi người lại kêu rên một mảnh.

Ánh mắt Tô Thi Nhu cũng không nhịn được nhìn sang, nàng nắm chặt bút trong tay, đồng dạng có một cỗ tính tình không chịu thua.

Lão sư môn hóa học Tôn Hi hỏi: “Mới hai mươi lăm phút, ba bài thi, Dương Thiên ngươi không kiểm tra một phen?”

Dương Thiên lắc đầu nói: “Không cần, không cần thiết!”

Lời này vừa ra, tất cả mọi người đều bị đả kích sắc mặt biến thành màu đen.

Cùng là học bá, vì sao chênh lệch lớn như vậy?

Có người đưa ra nghi vấn: “Cái này không khoa học, Dương Thiên chỉ là học toán và hóa học hơi lợi hại một chút, nhưng biểu hiện của hắn ở trên vật lý cùng với sinh vật thì bình thường không có gì lạ, làm sao hắn có thể làm nhanh như vậy?”

Một người gầy gò bên cạnh cười lạnh nói: “Khả năng hắn lại giống như là thi ngôn ngữ, đại bộ phận sẽ không làm, sau đó không viết.”

“Ừ, người nói có lý.”

Mọi người nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ cảm thấy là khả năng này.

Tôn Hi cười lạnh nói: “Các ngươi mau làm bài đi, đừng không ăn được nho nói nho chua, ta có thể nói rõ cho các ngươi biết, mười phút sau Dương Thiên đã hoàn thành bài thi hóa học, dự đoán sơ bộ hóa học đã đạt điểm tối đa.”

Mọi người:...

Buổi chiều là môn cuối cùng thi, tiếng Anh.

Mọi người ngồi xuống, còn chưa đợi bài thi được phát, chỉ thấy mấy người cùng nhau đi đến trước mặt Dương Thiên nói: “Dương Đại Học bá, chúng ta xin người một việc, người có thể đừng nộp bài thi sớm như vậy hay không, cho chúng ta chút mặt mũi được không.”

“Đúng vậy đúng vậy, người vừa nộp bài thi, tất cả mọi người ngồi không yên, chúng ta vốn chính là tồn tại hạng chót, nhưng mà bây giờ tựa hồ cùng toàn lớp chênh lệch kéo càng lớn, người còn như vậy chúng ta cũng không mặt mũi thi.”

Dương Thiên cười cười nói: “Thời gian này sao không đi ôn tập thêm một chút? Yêu cầu mình cũng tốt hơn là yêu cầu người khác.”

Mấy người nghe vậy, sắc mặt đều có chút khó coi, trong đó một thiếu niên tóc ngắn cầm đầu trong đó hừ một tiếng nói: “Dương Thiên! Người đừng quá đáng.”

Một thiếu niên mặc áo sơ mi trắng bên cạnh hắn cũng phụ họa nói: “Đúng vậy, năng lực của người là gì, không phải chỉ nộp bài thi sớm hơn vài phút thôi sao? Có bản lĩnh bài thi tiếng Anh người 20 phút nộp bài thi.”

Dương Thiên đạm mạc nói: “Được, như các người mong muốn.”

Tiếng Anh, đối với hắn mà nói có thể là khoa mục đơn giản nhất.

Không có gì khó khăn, học thuộc lòng là tốt rồi, mà hắn lại có tiên thuật đã đọc qua là không quên được, sớm đã đọc thuộc thuộc lòng toàn bộ bài học, gần như có thể đọc thuộc lâu lâu.

Nếu không phải là lực nghe tiếng Anh cần thời gian, hắn trong vòng mười phút hoàn toàn có thể nộp bài thi.

Hơn nữa, còn là đây điểm!

Bài thi được phát xuống, sau đó bắt đầu đo lường thính lực. Dương Thiên là nhất tâm nhị dụng, nghe một lần liền hoàn toàn nhớ kỹ, còn lại làm đề thi viết.

Hai mươi phút nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn.

Chờ toàn bộ phần thi thính lực của môn tiếng Anh kết thúc, Dương Thiên cũng làm xong một bài văn cuối cùng.

Lúc này, thiếu niên tóc ngắn kia cười lạnh một tiếng: “Ha ha, cái này cũng đã hai mươi phút rồi, không phải hắn có năng lực sao? Tại sao còn chưa nộp bài thi?”

Thiếu niên áo sơ mi trắng cười ha ha nói: ” Phần thi thính lực này vừa hoàn thành, ta không tin hắn...”

Hắn còn chưa nói hết lời, chỉ thấy Dương Thiên đứng lên, thu dọn giấy bút.

Trời đất!

Thiếu niên áo sơ mi trắng thấy cảnh này mặt mày xanh mét, hắn hoảng sợ nói: “Dương Thiên rốt cuộc muốn làm gì?”

Thiếu niên tóc ngắn gian nan nuốt nước miếng nói: “Hình như hắn muốn nộp bài thi.”

“Hỗn đản!”

Mọi người lại bị đả kích thương tích đầy mình.

Đây rốt cuộc là tốc độ gì, thính lực bên bọn họ vừa mới làm xong mà thôi, đối phương đã trực tiếp nộp bài thi.

Tô Thi Nhu cắn chặt hàm răng, nàng thua, thua rất triệt để!

Đối phương hoàn toàn nghiền ép nàng về tốc độ.

Không chỉ có học sinh, ngay cả giáo viên tiếng Anh cũng chấn kinh.

Hắn dạy học nhiều năm như vậy, lần đầu tiên gặp bài thi Anh ngữ giao nhanh như vậy, hắn vừa mới đem phần nghe tiếng Anh thả hết ra.

Lão sư tiếng Anh vẻ mặt nghi hoặc, chẳng lẽ học sinh này biết rõ mình không biết tiếng Anh, sau đó vò mề không sợ nứt nên đã nộp bài?

Suy nghĩ một chút, chỉ có nguyên nhân này, bởi vì hắn tuy là lão sư tiếng Anh, cũng không có khả năng trong hai mươi phút ngắn ngủi đem một bài thi tiếng Anh toàn bộ làm xong một tấm một trăm năm mươi điểm.

Vừa nghĩ đến đây, giáo viên tiếng Anh nhìn bóng lưng Dương Thiên có chút chán ghét.

Hắn ghét nhất loại học sinh từ bỏ sớm như vậy, đã không có chút thực lực, lại còn muốn dựa vào vận may đáng thương kia để đánh bừa kiếm điểm, thật là đáng buồn!

Tuy chán ghét thì chán ghét, giáo viên tiếng Anh cũng có tâm tư đưa cột lật bài thi của Dương Thiên ra.

Hắn muốn xem xem rốt cuộc Dương Thiên dựa vào vận may được bao nhiêu điểm.

Phần lớn tiếng Anh là bài thi trắc nghiệm, đề thứ nhất, àn? Vận may không tệ, vậy mà đạo thứ nhất đã bị hắn đoán trúng.

Lão sư tiếng Anh cười lạnh, vậy tiếp theo thì sao, vận may của con người không thể nào tốt như vậy được.

Đề thứ hai, vậy mà đáp đúng rồi, lão sư tiếng Anh bắt đầu có chút kinh ngạc.

Đề thứ ba, vẫn là đáp đúng rồi! “Tiểu tử này vận khí không tệ a.”

Đề thứ tư, đề thứ năm, đề thứ sáu...

Giáo viên tiếng Anh càng xem càng kinh hãi, tình huống gì? Cho đến tận bây giờ lựa chọn đề thi vậy mà không có sai một câu nào.

Đây rốt cuộc là vận may khủng bố hay là thực lực chân chính?

Lão sư tiếng Anh có chút mờ mịt, cuối cùng vẫn xem đến phần dùng anh ngữ làm văn, Dương Thiên viết thập phần lưu loát, không có sai biệt chữ cái, hình ảnh chỉnh tề, biên độ không nhỏ!

Có thể nói là hoàn mỹ tiếng Anh viết văn.

“Chuyện này... sao có thể chứ.”

Giáo viên tiếng Anh tròn mắt, tự lẩm bẩm, toàn bộ đúng rồi, không có sai một đề.

Cuộc thi Anh ngữ chỉ mất hai mươi phút đã làm xong, hơn nữa toàn bộ đều là đáp đúng.

Đây còn là người sao?

Nhìn lão sư tiếng Anh khiếp sợ, học sinh bên dưới càng là vẻ mặt sinh không còn gì luyến tiếc.

Hiển nhiên, Dương Thiên này ở trong cuộc thi Anh ngữ, lại đạt được thành tích không tệ.

Lão sư tiếng Anh đang muốn há mồm lấy Dương Thiên đến cổ vũ mọi người, chỉ thấy một người dưới đất trực tiếp xù lông lên nói: “Lão sư ngài đừng so chúng ta với Dương Thiên, hẳn chính là một yêu nghiệt, còn yêu nghiệt hơn cả Tô Thi Nhu, Tô Thi Nhu cũng không sánh bằng, chúng ta thì càng khỏi phải nói.”

Lão sư tiếng Anh cười cười, xem ra đám học sinh này bị đả kích không rõ, đoán chừng đều có bóng ma tâm lý.

Ra cửa, Dương Thiên đang muốn trở lại ký túc xá tranh thủ thời gian tu luyện, nhưng trước mặt có một người đi tới.

Người này có hai ba túm lông trên đầu, bộ dạng bụng phệ, lỗ mũi hướng lên trời cực kỳ thần khí.

Hà Sơn!

Dương Thiên nhíu mày, gặp tên ngốc chết tiệt này, đúng là oan gia ngõ hẹp.

Dương Thiên không có bất kỳ phản ứng nào muốn đi qua, nhưng tên ngốc này lại trực tiếp ngăn cản đường đi của hắn.

Hà Sơn nhìn nhìn thời gian, lại nhìn Dương Thiên âm dương quái khí nói: “Đây không phải là bá chủ Đại Học Dương Thiên sao? Như thế nào? Nếu như ta nhớ không lầm cái này hình như là cuộc thi tiếng Anh a, hơn nữa mới hơn hai mươi phút, ngươi làm sao lại đi ra?”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt nói: “Tên ngốc chết tiệt, chuyện này có liên quan gì đến ngươi sao?”

Hà Sơn nghe được xưng hô này thần sắc hung ác, hắc lạnh lòng chế giễu nói: “Không có chuyện gì? Ngươi sao chép bài để cho lão sư bắt được chứ gì? Loại học tra như ngươi cũng có người muốn, xú nữ nhân họ Hàn kia thật sự là mắt mù.”

“Ngươi nói cái gì?”

Giọng Dương Thiên lạnh lùng, tên ngốc này thật sự muốn chết hay sao? Bất kể kiếp trước hay kiếp này, sự giúp đỡ của Hàn Hương Ngưng đối với hắn vẫn là lớn nhất, hắn không thể chịu đựng được Hàn Hương Ngưng bị tên ngốc này vũ nhục.

Hà Sơn giật nảy mình, hắn không biết vì nguyên nhân gì, từ trong mắt đối phương, hắn cảm giác được một cỗ khí tức lạnh lẽo, thình lình rùng mình một cái.

Nhìn Dương Thiên nắm chặt nắm đấm đi về phía hắn, thịt mỡ trên mặt Hà Sơn run lên, trong đôi mắt to bằng hạt đậu xanh tràn đầy sợ hãi.

Trán hắn ứa mồ hôi lạnh, cảm giác một cỗ khí thế vô cùng ép tới hắn cơ hồ không thở nổi, cho dù là hiệu trưởng cũng không có khí thế này, Dương Thiên trước mắt này vẫn là cái tên nghịch lai chịu đựng hèn nhát trước đó sao?

Giọng nói Hà Sơn run rẩy không ngừng lui về phía sau nói: “Dương Thiên! Người muốn làm gì, ta cảnh cáo người, ầu ả lão sư là bị khai trừ, người có nghĩ kỹ chưa.”

“Người cảm thấy loại cặn bã như người còn xứng làm lão sư sao?” Dương Thiên cười lạnh!

Chương 38 - Bài danh thứ mấy?

"Đợi một chút!"

Một tiếng kêu khê vang lên.

Dương Thiên giơ tay lên còn chưa đánh tới mặt Hà Sơn lại bị Hàn Hương Ngưng đột nhiên tới ngăn cản.

Đôi mi thanh tú của Hàn Hương Ngưng hơi nhíu lại, ưu nhã nhã nhặn, nàng đi đến trước mặt Dương Thiên lần nữa nắm lấy lỗi tai của hắn: “Dương Thiên, cuối cùng cũng để ta tìm được người rồi.”

Dương Thiên vẻ mặt bất đắc dĩ, lão sư này thật sự là không cho hắn mặt mũi.

Hà Sơn thấy Hàn Hương ngưng lại không khỏi thở phào nhẹ nhõm, hắt một lần nữa thẳng lưng, hừ lạnh nói: “Hàn lão sư, tên học sinh không tôn trọng thầy người dạy ra như thế nào vậy? Vừa rồi hắt thiếu chút nữa đánh ta.”

Hàn Hương Ngưng đôi mắt đẹp mỉm cười hỏi: “Vậy hắt đã đánh sao?”

Hà Sơn ráng cãi lại: “Thiếu chút nữa thì đã đánh rồi.”

Hàn Hương Ngưng nhún vai nói: “Đây không phải là không có đánh, nếu không có đánh người cũng không thể nói xấu hắt, bằng không vừa rồi người nhìn ta một cái, ta có phải là có thể tố cáo người người không hành vi sai trái đúng không?”

“Người...” Hà Sơn sắc mặt tái xanh.

Rất tốt, mồm mép của lão sư môn Ngữ Văn lợi hại, Dương Thiên lén lút giơ ngón tay cái lên.

“Các người tốt, tốt lắm, tốt lắm!” Hà Sơn nắm chặt nắm đấm, oán hận nhìn hai người một cái rồi xoay người rời đi.

Dương Thiên cũng đang lén lút muốn chạy đi, Hàn Hương Ngưng làm sao có thể buông tha hắt, trực tiếp nhéo lỗ tai của hắt nói: “Bạn học Dương Thiên, người muốn đi đâu vậy?”

Dương Thiên xấu hổ cười nói: “Không biết Hàn lão sư tìm ta có chuyện gì?”

“Bớt giả bộ với ta!” Hàn Hương nghiêng răng ngà nói: “Người muốn đánh tên ngốc tử chết bầm kia ta sẽ tính sổ với người sau, hiện tại người nói cho ta biết, vì sao đề thi văn có ý trống bốn mươi phần không làm.”

Dương Thiên há to miệng còn chưa nói gì, Hàn Hương Ngưng đã giận nói: “Đừng kéo việc người không biết cách làm, tất cả các đề còn lại người làm được tối đa.”

Hắt phát hiện cùng nữ nhân là không có cách nào giảng đạo lý, rõ ràng là đối phương bảo hắt thi bảy trăm mười điểm, làm toàn bộ đề mục vậy thì thi đầy điểm a.

Cuối cùng Dương Thiên nói ra nguyên nhân, sau đó lỗ tai lại chịu tội, Hàn Hương Ngưng hiển nhiên không tin những môn khác thi đạt điểm tối đa, người cho rằng đang làm bài thi của nhà trẻ sao? Đây chính là cuộc thi mô phỏng của thi đại học,

đã tiếp cận thi đại học, dù là lão sư nào đó cũng không có khả năng nói có thể thi đạt điểm tối đa, mà Dương Thiên chỉ là một học sinh mà thôi.

Thấy Hàn Hương Ngưng vẫn không tin, lưu luyến không buông tha. Dương Thiên bắt đắ dĩ đánh một ván cươc với Hàn Hương Ngưng. Nếu hắ không thi đậ được 700 điểm, thì mặc cho nằg xử trí. Nếu thi đậ, nằg sẽ tùy ý Dương Thiên xử trí.

Đôi với cái người đặt cươc không thua này Hàn Hương Ngưng làm sao có thể cự tuyệt.

Tất cả đáp án, hai ngày sau sẽ rõ ràng.

Bệnh viện quân khu Giang Thành, Tần Trung Quốc nhìn bạn già lại lần nữa hôn mê, giọng nói có chút khàn khàn nói: “Tiểu thần y kia đã tìm được chưa?”

Tần Huyền đứng ở căn khốe môi, lắc đầu.

Nằg thật sự có chút cảm giác khó tin, Tần gia bọn họ ở Giang Thành chính là số một, nằg cho thiếu niên còn nhỏ hơn mình một tám danh thiếp, vốn tưởng rằng hắ sẽ như thuốc dán da chó dán lên, nhưng nhiều ngày như vậy trôi qua, đối phương không ngờ một lần cũng không liên hệ nằg.

Người kia đầu óc có bệnh sao? Cơ hội leo lên Tần gia nằg tốt như vậy, làm sao có thể buông tha cho không công như vậy.

Mà lúc này, một người đàn ông mặc quân trang tiến vào phòng bệnh hưng phấn nói: “Tìm được rồi, phụ thân tìm được rồi, ta tìm được người kia rồi.”

Ánh mắt Tần Trung Quốc sáng lên, hỏi: “Nói mau, hắ tên là gì, ở nơi nào?”

Nam tử mặc quân phục thô bạo nói: “Tên của hắ là Dương Thiên, ở nhất trung, đang học năm ba ở đó.”

“Dương Thiên, Dương Thiên!” Tần Trung Quốc lắ bắ.

Tần Huyền nghe được cái tên này cắ chắ hàm răng, nằg ở Tần gia vốn được sủng ái nhất, nhưng chính là bởi vì Dương Thiên này, trong vòng một đêm tựa hồ tất cả mọi người đều trách tội nằg, nằg phắng phắ trở thành tội nhân của toàn bộ Tần gia.

Người đàn ông mặc quân phục nhìn ông lão hỏi: “Phụ thân, hay là con đi đón hấn đến đây để chữa bệnh cho mẫu thân.”

Tần Trung Quốc lắc đầu nói: “Không, người đi chuẩn bị một chút đi, ta tự mình đi một chuyến.”

Tự mình đi? Nam tử quân trang có chút ngây ngẩn cả người, phụ thân của hấn có thân phận gì, coi như là tìm khắp Giang Thành cũng không có người có được tư cách này.

- - - - -

Tử Kinh hoa viên!

“Sai rồi, chúng ta lại sai rồi!”

Vu Tùng xé tờ giấy tính toán ra lần nữa, trên mặt đất đã là một mảnh tuyết trắng.

Tô Nguyên dường như cũng có chút mệt mỏi.

Trương Văn đau khổ ôm trán nói: “Luận chứng này chỉ có một nửa, những người chúng ta căn bản không chứng minh được.”

Vu Tùng thở dài một hơi nói: “Tiếp cận rồi, một nửa luận chứng này đã là luận chứng tiếp cận đến điểm cuối của phỏng đoán Goldbach rồi, nhưng nó lại quá thâm ảo, chúng ta những người này mất ăn mất ngủ nhiều ngày như vậy, thế mà ngay cả một nửa luận chứng cũng không thể chứng minh ra!”

Trương Văn thán phục nói: “Người viết luận chứng này rất cuộc trí lực kinh khủng đến cỡ nào?”

Một số người khác nghe vậy cũng liên tục cười khò.

Một người trong đó nói: “Nếu như có toàn bộ luận chứng thì tốt rồi!”

“Nếu như có toàn bộ luận chứng, có lẽ chúng ta mới có thể cởi bỏ câu đố cuối cùng này!” Trương Văn cũng tin tưởng mười phần.

Tô Nguyên nghe vậy ánh mắt sáng lên, hấn cười mở miệng nói: “Có lẽ, chúng ta hấn là nên đi đến chỗ xuất xứ của nửa thiên luận chứng này bái phỏng một chút.”

Vu Tùng nôn nóng hỏi: “Ở đâu?”

“Nhất trung, năm ba lớp học số sáu!” Tô Nguyên trả lời.

Đây là địa điểm chứng minh tôn nữ Tô Thi Nhu của hấn nói.

- - - - -

“A, trời ạ, hôm nay công bố kết quả cuộc thi, ta phải chết.”

Ngô Ba kêu rên một tiếng, nhìn Dương Thiên, phát hiện sắc mặt của hấn không có một tia biến hóa.

Hấn không khỏi buồn bực hỏi: “Dương Thiên, hình như ngươi không hề lo lắng chút nào?”

Dương Thiên cười khẽ một tiếng nói: “Lo lắng cái gì?”

Khi viết xong bài thi, hấn sẽ biết kết quả.

Khóe miệng Ngô Ba giật giật, hỏi: “Vậy ngươi có thể thi bao nhiêu?”

“Ngươi đoán xem?” Dương Thiên đọc một cuốn sách với vẻ hứng thú.

Ngô Ba cau mày suy tư một hồi, cẩn thận hỏi: “Toàn bộ khối, ba mươi vị trí đầu?”

Đây đã là đánh giá hướng lên rồi, bởi vì lớp số một của năm ba này căn bản không phải là nơi người bình thường ở, tất cả mọi người là học bá, bình quân tổng điểm có thể đạt tới sáu trăm trở lên, có thể xếp trước ba mươi đã rất không dễ dàng.

Nhưng mà, nghe được lời nói kế tiếp của Dương Thiên, khiến Ngô Ba thiếu chút nữa từ trên băng ghế té xuống.

“Đoán là còn ở phía trước nữa!”

Ngô Ba gian nan nuốt nước bọt, có chút không dám tin hỏi: “Toàn bộ khối, xếp trong top 10?”

“Tiếp tục đoán phía trước nữa!”

Bịch!

Ngô Ba rớt cục từ trên băng ghế ngồi xuống đất.

Hấn lau mồ hôi lạnh, hoảng sợ hỏi: “Toàn bộ khối, ba vị trí đầu?”

“Cố thêm chút nữa ah!”

Ngô Ba khuôn mặt béo không ngừng run rẩy, còn đoán phía trước? Cái này còn đoán như thế nào?

Hắn hú lên quái dị: “Dương Thiên, không lẽ người thi được thành tích thứ hai, chỉ sau Tô Thu Nhi?”

Trong mắt hắn, người khác xưng là Học Bá, Tô Thi Nhu chính là nhân vật cấp bậc học thần.

Ba năm rồi, nàng đứng thứ nhất, mà lại là đứng thứ nhất ba năm liền!

Chưa từng có ai vượt qua nàng, nàng còn dẫn trước vị trí thứ hai đến năm mươi điểm chênh lệch, làm cho người ta tuyệt vọng.

Ngô Ba vừa nghĩ tới đây, chỉ thấy Dương Thiên lật một trang sách, hững hờ nói: “Đoán lên một lần nữa là được.”

Áh!

Ngô Ba trợn trắng mắt, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Khi Hàn Hương Ngưng cầm một tờ đơn tiến vào lớp số một, tất cả mọi người đều sôi trào lên.

Một người hưng phấn nói: “Ha ha, hôm nay phải công bố thành tích, thật kích động a.”

Cũng có người than thở: “Ai, có gì phải kích động, ta tính một chút, mới thi được có sáu trăm điểm, là tồn tại kéo chân sau của lớp.”

“Vậy các người đoán xem, lần này ai là đệ nhất?”

“Còn phải hỏi sao? Nhất định là Tô Thi Nhu, ta có thể không tin Địa Cầu là hình tròn, nhưng ta không thể không tin Tô Thi Nhu thi không được đệ nhất.”

“Đúng vậy, nàng ta chính là yêu nghiệt, phàm nhân chúng ta không theo kịp.”

“Dưới bóng của nàng, ta cảm giác tốt tuyệt vọng nói.”

Nghe mọi người đàm luận, Dương Thiên rất bình thản, Ngô Ba lại nóng nảy, biết thật muốn kìm nén trong lòng, tư vị này không dễ chịu.

Thấy hắn gấp đến độ dậm chân, Dương Thiên cười hỏi: “Làm sao vậy? Muốn đi vệ sinh à?”

Ngô Ba trợn trắng mắt nói: “Nói cái gì đó, nhìn bộ dạng bọn họ vô tri còn đặc chí, trong lòng ta giống như là mèo cào.”

Dương Thiên một mặt im lặng, nhìn dáng vẻ vội vàng của hắn như vậy, giống như là hắn đạt được đệ nhất.

Mọi người cũng càng thảo luận càng nhiệt liệt, không công bố thành tích, đám người kia tự cho là đúng làm một bảng xếp hạng thành tích.

Tuy rằng Ngô Ba ngoài mặt nói không thêm đề ý, nhưng trên lỗ tai vẫn nghe được, nhưng khi nghe Dương Thiên xếp hạng cuối cùng, hắn cũng không nhẫn nại được nữa.

“Này, các người dựa vào cái gì mà xếp Dương Thiên ở vị trí cuối cùng?” Ngô Ba đỏ mặt, bất bình thay cho Dương Thiên Minh.

Mọi người sững sốt, sau đó cười ha ha nói: “Có thể xếp hạng cuối cùng trong lớp chúng ta là vinh hạnh của người ngoại lai như hắn!”

“Đúng vậy đúng vậy, có thể xếp hạng cuối cùng, đã là rất coi trọng hắn rồi.”

Trong mắt mọi người, tuy Dương Thiên giao bài sớm đã phá kỷ lục lớp 12, nhưng lại không được tán thành.

Bởi vì hắn vượt qua Tô Thi Nhu nộp bài thi nửa giờ, điều này hiển nhiên có thể.

Chương 39 - Đứng đầu.

Ngô Ba khinh thường nhìn mọi người một cái nói: “Nói thật cho các người biết, Dương Thiên lần này có thể thi đậu đệ nhất.”

Một người cười ha ha nói: “Nực cười đâu? Hắn cho rằng hắn là ai a.”

“Chỉ bằng hắn? Hắn dựa vào cái gì, hắn cho rằng thi tốt môn tiếng Anh, học không tệ môn toán học thì có thể được hạng nhất? Lớp số một này nước sâu lắm ah.”

“Nếu hần được hạng nhất, ta sẽ tháo đầu xuống làm băng ghế cho hần ngồi.”

Đám người không ngừng châm chọc, Ngô Ba hết đường chối cãi, nhìn Dương Thiên vẫn lạnh nhạt như cũ, hần vội vàng kéo áo hần, lo lắng nói: “Ngươi tới nói hai câu đi, bọn họ đều không tin.”

Dương Thiên cười cười nói: “Đợi lát nữa đáp án sẽ được công bố, lúc đó không phải sẽ rõ ràng rồi sao.”

Một câu nói lộ ra sự tự tin cường đại.

“Giả bộ đi, ta muốn xem ngươi định giả bộ đến khi nào.” Nam tử tên Trương Phong cười lạnh.

Lúc này, Hàn Hương Ngưng gõ gõ bàn nói: “Mọi người yên lặng một chút, hai ngày trước chúng ta tiến hành mô phỏng kỳ thi đại học, bây giờ đã có kết quả, hiện tại ta công bố một chút thành tích.

Mọi người vội vàng ngồi nghiêm chỉnh, cẩn thận nghe.”

“Tạ Tụ, năm trăm năm mươi ba điểm, thứ năm mươi tám.”

“Vương Thanh Thanh, năm trăm sáu mươi hai điểm, đứng thứ năm mươi bảy!”

Mọi người nghe thấy xếp hạng của mình, có người vui mừng, có người buồn. Người vui là thấy bản thân tiến bộ, kỳ thi cuối năm nhất định sẽ có thành tích tốt, người ưu sầu là mình thành đá kê chân dưới chân người khác, cảm giác cũng không dễ chịu.

“Vị trí thứ ba...”

Tới rồi tới rồi, tất cả mọi người bắt đầu chờ mong, trong mắt đều bốc lên ngôi sao nhỏ.

Ba hạng đầu, thành tích chói mắt cỡ nào.

“Tên thứ ba, Vương Tĩnh Thần, tổng điểm sáu trăm năm mươi.”

Khi Hàn Hương Ngưng vừa nói xong, tất cả mọi người đều đưa ánh mắt nhìn về phía Vương Tĩnh Thần, một ít nữ sinh ghen tị thiếu chút nữa phát cuồng.

Gia thế tốt, thành tích tốt, ngoại hình cũng tốt, nàng không thể có một chút khuyết điểm sao?

Sau khi công bố thành tích hạng ba, trong đám người đột nhiên có người kinh hô một tiếng a!

“Trời ơi, các người có chú ý hay không? Thành tích của Dương Thiên còn chưa công bố, chẳng lẽ thành tích của hắn xếp hạng hai sao?”

“Ngọa tào, người vừa nói như vậy, ta nhớ ra rồi, trước mắt đích xác là không công bố thành tích của hắn.”

“Mẹ nó, rất lợi hại nha, tên tiểu tử từ lớp sáu chuyển qua này vừa tới đã chen ép chúng ta như vậy rồi, quả thực là không cho ai đường sống ah.”

Còn tốt, hắn kiêu ngạo không được bao lâu, còn có học thân Tô Thi Nhu có thể đè hắn một đầu.

Trong lúc mọi người đang nghị luận, Hàn Hương Ngung cuối cùng cũng công bố thành tích xếp hạng thứ hai.

Nàng nhìn thoáng qua Tô Thi Nhu nói: “Tên thứ hai, Tô Thi Nhu, bảy trăm điểm.”

Hàn Hương ngung lời nói khiến cho nhất thời phòng học trở nên hoàn toàn yên tĩnh.

Tất cả mọi người ngạc nhiên nhìn Tô Thi Nhu, khó có thể tin.

“Ta nghe nhầm sao? Người thứ hai là Tô Thi Nhu? Nàng không phải là đệ nhất sao?”

Một người trừng lớn hai mắt, vẻ mặt không dám tin.

“Tình huống gì? Ta nhất định là đang nằm mơ, Tô Thi Nhu làm sao có thể là thứ hai, đây chính là bảy trăm điểm a.”

“Hàn lão sư, có phải người đọc sai rồi không?”

Tất cả mọi người mê hoặc nhìn Hàn Hương Ngung, cảm giác đầu óc đều không đủ dùng.

Tô Thi Nhu thứ hai, cái này quá điên cuồng đi, tất cả mọi người không dám nghĩ, thậm chí có người có thể đánh bại Tô Thi Nhu, đây là người đứng đầu khối trong ba năm liền đó ah.

Cuối cùng, dưới ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, Hàn Hương Ngưng công bố thành tích hạng nhất.

“Thứ nhất, Dương Thiên, bảy trăm mười điểm. Đáng nhắc tới chính là, Dương Thiên đồng học ngoại trừ lúc thi môn văn được 110 điểm, các môn khác toàn bộ đều tối đa.”

Câu nói này giống như một quả bom tấn, rất nhiều người từ trên ghế ngã xuống đất.

Ánh mắt bọn họ ngây ngốc, giống như là con rối.

Hạng nhất thật sự là Dương Thiên!

“Chuyện này, đã kích người ta quá.” Một người ôm mặt trực tiếp khóc lên.

“Bảy trăm mười điểm a, trọn vẹn vượt lên Tô Thần những mười điểm ah.”

“Tổng cộng có sáu môn, hắn đã thi满 điểm năm môn rồi, sao ta cảm giác như đang nằm mơ vậy?”

Tô Thi Nhu nhìn Dương Thiên một cái, trong đôi mắt đẹp không có vẻ gì ngoài ý muốn, giống như đã sớm biết hắn có thành tích này.

Dương Thiên không kiêu ngạo, ngồi ở chỗ đó trên mặt không có bất kỳ cảm xúc nào.

Điều này làm cho Hàn Hương Ngưng nhìn âm thầm cắn răng, tiểu tử thôi như vậy rõ ràng có thể thi đạt điểm tối đa môn của nàng, vậy mà cố tình hắn lại chỉ bỏ qua bốn mươi điểm ở chỗ đó. Quả thực thiên lý nan dung ah.

Nàng còn nhớ rõ nàng từng vui đùa với Dương Thiên, thành tích của Tô Thi Nhu ở bảy trăm điểm, nếu hắn thi đệ nhất, nhất định phải thi bảy trăm mười điểm.

Những lời này vốn là vì khích lệ hắn, thật không nghĩ đến hắn thật làm được, hơn nữa không ít không nhiều hơn một điểm nào.

Thi đạt đầy điểm khoa mục, lại đánh mất bốn mươi điểm lời dạy của nàng. Hiệu trưởng biết chuyện, còn quở trách nàng, nói nàng dạy không tốt.

Hàn Hương Ngưng tức giận muốn bốc khói, trong lòng nghĩ đến giờ học sau nhất định phải kéo tai Dương Thiên cho hả giận.

Dương Thiên nheo mắt, có dự cảm không tốt, sau đó đúng lúc nhìn thấy Hàn Hương Ngưng nghiêng răng nghiêng lợi đang nhìn hắn, không khỏi chột dạ.

Khi mọi người còn chưa kịp hồi thần lại từ trong khiếp sợ, chỉ thấy một người đến cửa.

Hàn Hương Ngưng nhìn thấy người tới, nhất thời sững sốt, lông mày theo đó nhíu lại.

“Ha ha, Hàn lão sư, lớp các người rất náo nhiệt a.” Hà Sơn mang theo ý cười hiền lành, chắp hai tay sau lưng híp mắt chào hỏi giả lả.

“Hà lão sư, người đến lớp chúng ta làm gì?”

Hàn Hương Ngưng không cho hắn một chút sắc mặt tốt nào, đối phương chắc chắn sẽ không vô duyên vô cớ tìm hắn, nhìn Hà Sơn cười gian trá như vậy là biết, hắn là chồn chúc tết gà không có hảo tâm.

Hà Sơn ưỡn cái bụng to lên nói: “Ta tới đây kỳ thực cũng không có việc gì, chỉ là tiếp nhận học sinh của ta trở về, trở về lớp số sáu của hắn ah.”

Nói xong, cẩn thận tìm kiếm, khi thấy được Dương Thiên, còn Hòa Thiện ngoắc ngoắc hắn nói: “Dương Thiên, nhanh, nhanh đến chỗ lão sư.”

Hàn Hương ngưng mắt tròn mắt há hốc mồm, tên họ Hà này còn muốn mặt mũi không, rõ ràng trước tiên đuổi Dương Thiên ra khỏi phòng học, sau đó đùa cợt hắn là rác rưởi, hiện giờ Dương Thiên có thành tích tốt, lại muốn mời người về? Trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy.

Ngay cả Dương Thiên cũng bị Hà Sơn vô sỉ đánh bại, sắc mặt đáng ghê tởm lúc trước rõ mồn một trước mắt, bây giờ cười đùa mời hắn trở về, mặt hắn không đau sao?

Hàn Hương ngưng trọng trầm giọng nói: “Hà lão sư, ta nghĩ là người còn chưa nhận thức rõ tình huống a, hiện tại Dương Thiên đã là học sinh của ta, không có quan hệ gì với người.”

Hà Sơn ánh mắt lạnh lùng nói: “Hàn lão sư, người muốn quyết nợ có đúng hay không, Dương Thiên vẫn luôn là học sinh lớp số sáu lớp chúng ta, hai ngày trước đến lớp của người để học tập, như thế nào? Hẳn thi tốt, người lại muốn giữ hẳn ở lớp các người?”

Hàn Hương ngưng khí tức giận nói: “Hàn lão sư, người mở to mắt nói dối, rõ ràng là người trực xuất Dương Thiên khỏi lớp các người, không cho hẳn nghe giảng môn của người, không có biện pháp ta mới đưa hẳn đến lớp chúng ta, lúc ấy ta nói rất rõ ràng, lớp số sáu các người không cần Dương Thiên, chúng ta muốn.”

Hà Sơn cười lạnh hai tiếng nói: “Người cảm thấy có thể sao? Xếp hạng nhất toàn năm, ta sẽ đẩy ra ngoài cửa?”

“Người...” Hàn Hương Ngưng tức đến nỗi sắp khóc rồi, nàng chưa bao giờ gặp phải người không biết xấu hổ như vậy.

Lúc này, Hà Sơn đi tới bên cạnh Dương Thiên cười nói: “Bạn Dương Thiên, đi thôi, toàn thể lớp số sáu của chúng ta đều đang đợi người qua đó, vị trí tốt nhất của lớp chúng ta để ta giữ lại cho người.”

Dương Thiên khẽ nhếch mí mắt nhìn Hà Sơn nói: “Thằng ngốc chết bầm, đừng tưởng rằng ta không biết trong lòng người đang nghĩ cái gì, người đang nghĩ nếu như ta thi tốt ở dưới tay người, người có thể được tiền thưởng đúng không?”

Hà Sơn sắc mặt xấu hổ, cố cãi: “Dương Thiên, người hiểu lầm lão sư rồi, lão sư lại toàn tâm toàn ý...”

Hắn còn chưa nói hết lời, chỉ nghe Dương Thiên thốt ra từng chữ.

“Cút!”

Sắc mặt Hà Sơn đỏ lên, hắn uy hiếp: “Dương Thiên, người có biết ta tố cáo với hiệu trưởng, nói người sao chép tạo thành ảnh hưởng xấu, người có thể bị khai trừ không?”

Dương Thiên đứng dậy, tát mạnh lên mặt Hà Sơn.

Tiếng vang lạnh lạnh truyền khắp các góc ngách của phòng học.

Tất cả mọi người ngây ngẩn, Dương Thiên thật sự điên rồi sao? Lão sư mà hắn cũng dám đánh sao?

Hàn Hương Ngưng âm thầm lo lắng, tuy nàng cũng rất muốn đánh Hà Sơn một cái tát, nhưng muốn cùng với làm thật là hai chuyện khác nhau a.

Dương Thiên đánh Hà Sơn, khẳng định không thể cho xong dễ dàng như vậy.

Hà Sơn bụm mặt, khó tin nhìn Dương Thiên, hắn không thể tin được Dương Thiên sẽ ở trước mặt nhiều người như vậy đánh hắn một cái tát.

Khóe miệng Dương Thiên nhếch lên, lạnh lùng nói: “Báo cáo ta chép bài thi gian không khai trừ được ta, ngươi lại thêm tội danh này thêm vào thử xem.”

Nói xong lại vươn tay tát Hà Sơn một cái.

“A!”

Một tát này Dương Thiên xen lẫn một ít tiên nguyên, Hà Sơn trực tiếp bị tát bay ra ngoài, răng rụng mấy cái trong miệng chảy máu.

Tê!

Mọi người đều hít một hơi khí lạnh. Trời ạ, Dương Thiên đây là muốn tự tìm đường chết hay sao? Dám đánh lão sư, cho dù hắn là đệ nhất toàn năm, cũng sẽ bị xử phạt.

Xong rồi!

Trong lòng Hàn Hương Ngưng chỉ có một ý niệm, Dương Thiên này phiền phức lớn rồi, lấy bụng dạ của Hà Sơn nhỏ như vậy, tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha cho Dương Thiên đâu.

Chương 40 - Mối quan hệ.

"Dương Thiên, ta muốn cho ngươi biết, một tát này rất cuộc đất cỡ nào!"

Hà Sơn bụm mặt, kêu thê lương thảm thiết.

Dương Thiên nhìn hẩn một cái, trong giọng nói mang theo khinh thường nói: “Ngốc tử, ta chờ ngươi.”

Nhìn Hà Sơn chật vật ra khỏi phòng học, trên mặt Hàn Hương Ngưng chẳng những không có vui sướng, ngược lại nàng lại lộ ra vẻ mặt u sầu.

Nàng đi lên trước, nhìn Dương Thiên vẻ mặt u oán nói: “Ngươi cũng quá xúc động đi.”

Dương Thiên nhìn Hàn Hương ngưng cười nói: “Hàn lão sư, đây là do ta tự mình ra tay, không liên quan đến ngươi! Đợi lát nữa ta sẽ tự mình gánh chịu tất cả trách nhiệm.”

Đôi mắt đẹp của Hàn Hương nhú lại, vươn bàn tay ngọc nhéo tai Dương Thiên lần thứ hai quát: “Nói cái gì vậy, ta là lão sư của ngươi, làm sao có thể không liên quan đến ta, chờ chút nữa Hà Sơn nhất định sẽ nói cho hiệu trưởng, đến lúc đó ta cùng ngươi cùng đi, đến nơi đó ta sẽ giải thích. Ngươi không nên nói lung tung ah.”

Dương Thiên có chút bất đắc dĩ, Hàn Hương Ngưng cái gì cũng tốt, chỉ là quá rộng, mặc dù là quan tâm, nhưng lại đem sự tình trở nên càng phức tạp.

Cũng tỷ như chuyện này, rõ ràng có thể rất đơn giản xử lý tốt, Hà Sơn không phục rất đơn giản, trực tiếp dùng vũ lực đánh hẩn phục mới thôi. Đơn giản, thô bạo, lại luôn là cách hữu hiệu nhất!

Đối với loại người này, đánh bao nhiêu lần cũng sẽ không có cảm giác tội lỗi.

Hàn Hương Ngưng đang lo lắng thì hiệu trưởng Tề Vệ mặt âm trầm đã đi tới cửa lớp bọn họ.

“Hàn lão sư, Dương Thiên đồng học, mời các ngươi ra đây một chút.”

Hàn Hương Ngưng khẽ run lên, thở dài một hơi, cái gì nên đến cuối cùng là muốn đến.

Dương Thiên cười cười, cho nàng một ánh mắt an ủi, điều này làm cho Hàn Hương Ngưng thiếu chút nữa không nhìn được nhéo lỗ tai Dương Thiên lên, chẳng lẽ hẩn không có cân nhắc qua một chút hậu quả sao?

Hai người tới phòng hiệu trưởng, chỉ thấy Hà Sơn nằm trên mặt đất không ngừng kêu rên, phó hiệu trưởng Tề Vệ lạnh lùng không nói một lời.

Hàn Hương Ngưng tiến lên một bước muốn giải thích, nhìn thấy nàng còn chưa kịp mở miệng thì đã thấy Tề Vệ hừ nói: “Hà lão sư nói Dương Thiên người sao chép tài liệu nên mới thi được kết quả tốt, hẳn thấy có chút không công bằng đối với các đồng học khác. Do vậy hẳn có lòng tốt đi đến lớp các người nói cho người biết, Dương Thiên then quá hóa giận trực tiếp đánh rúng rằng hẳn, có phải như vậy hay không?”

Khuôn mặt xinh đẹp của Hàn Hương Ngưng đỏ lên nói: “Không phải đâu hiệu trưởng, không phải như vậy, hẳn là...”

Nàng còn chưa kịp giải thích, chỉ thấy Tề Vệ lấy ra một tờ danh sách, trên đó viết tư liệu học tịch của Dương Thiên.

Tề Vệ cười lạnh nói: “Người giải thích cho ta một chút, Dương Thiên lúc trước tổng điểm thành tích cao nhất mới hơn bốn trăm, lần này vì cái gì thoáng cái thi đến bảy trăm mười điểm, toàn năm thứ nhất a, người cảm thấy khả năng này sao?”

“Đây...” Hàn Hương á khẩu không trả lời được.

Tề Vệ hừ một tiếng nhìn Dương Thiên, chất vấn: “Nào, người giải thích cho ta một chút vì sao?”

Dương Thiên khẽ nhướng mắt nói: “Tề viện trưởng, người không muốn người khác tiến bộ sao?”

Tề Vệ cả giận nói: “Chỉ trong thời gian ngắn ngủi không đến nửa tháng, người thoáng cái đã tiến bộ hơn ba trăm điểm? Người cảm thấy có thể sao?”

Dương Thiên mở miệng nói: “Người tin tưởng kỳ tích sao?”

“Bớt giả bộ với ta!” Tề Vệ nổi giận, ngay cả Hàn Hương Ngưng bên cạnh cũng giật mình kêu lên.

Hắn chỉ chỉ mặt đầu heo của Hà Sơn giận dữ nói: “Đến đến đến, người nói cho ta biết, mặt Hà lão sư sung là như thế nào? Cũng là kỳ tích sao?”

Dương Thiên lắc đầu nói: “Mặt của hắn đánh vào tay ta, cho nên tạo thành bi kịch này.”

Hắn vừa dứt lời, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Tề Vệ chỉ vào mắt Dương Thiên phun lửa, tức giận đến mức không nói nên lời.

Hàn Hương Ngưng che cái miệng nhỏ nhắn hồng hào nhìn Dương Thiên mà sợ ngây người, nàng chưa từng nghe qua biện giải kiểu ngang ngược như vậy, đối phương dùng mặt đánh vào tay người? Khôi hài lắm ah?

Tạo thành tổn thương lớn nhất vẫn là đối với Hà Sơn, hắn vốn là bị thương ngoài da, nhưng sau khi nghe được Dương Thiên biện giải như vậy, trực tiếp tức giận đến nội thương, điên cuồng phun ra một ngụm máu tươi!

“Người người người... phản rồi, thật sự là phản rồi!”

Tề Vệ nổi giận đùng đùng, dạy học mấy chục năm, hắn chưa bao giờ gặp được học sinh như vậy.

Hà Sơn oán độc nói: “Báo cảnh sát, hiệu trưởng Tề! Ta muốn báo cảnh sát, ta muốn hắn trả giá đắt.”

Hàn Hương Ngưng lo lắng nói: “Tề viện trưởng, chúng ta không cần phải đi qua cảnh sát, đây dù sao cũng là chuyện nội bộ của trường học, nháo đến mức ai cũng biết tóm lại không tốt.”

Tề Vệ hừ lạnh nói: “Lúc trước ta cũng không nghĩ tới làm lớn chuyện, nhưng mà đệ tử này của người quá bất hảo, không để cho hắn chịu chút đau khổ thì không được.”

Trên mặt Hà Sơn lộ ra vẻ lạnh lẽo. Cậu em vợ của hắn làm ở cục cảnh sát, có mối quan hệ này, hắn muốn Dương Thiên phải chịu hết khổ sở ở đó.

Sau khi bọn họ đi không lâu, một nam tử mặc quân trang mở một chiếc xe quân dụng Cát Phở mang theo một lão giả đến giữa, hỏi khắp nơi mới biết được Dương Thiên không có ở trường học.

Sau khi hỏi địa chỉ, người đàn ông mặc quân phục nhanh chóng lái xe chạy về phía cục cảnh sát.

Bốn người đi tới Cục cảnh sát, Hàn Hương Ngung vẻ mặt lo lắng, gọi điện thoại cho khuê mật Hoa Yên Nhu của nàng, đôi phương nói đang ở bên ngoài, chờ một lát mới có thể trở về.

Nhìn cảnh sát gầy kia chiêu đãi bọn họ đang cùng Hà Sơn đang vụng trộm thương lượng cái gì đó, Hàn Hương Ngung luôn cảm giác có một loại dự cảm không tốt.

Không ngoài dự đoán, cảnh sát gầy gò kia ngồi trên ghế cầm quyển vở, ngay cả thẩm vấn cũng không có, trực tiếp ghi chép lại: “Dương Thiên? Người đánh thầy của người trọng thương, cần bồi thường tiền thuốc men, hơn nữa sẽ bắt giam một tháng xem như xử phạt, như vậy ah, mau ký tên đi.”

Hàn Hương Ngung trừng lớn hai mắt cả giận nói: “Người ngay cả hỏi cũng không hỏi đã để cho học sinh của ta ký tên, cái này không công bằng.”

Cảnh sát gầy gò hút thuốc của Hà Sơn Nhượng, híp mắt nói: “Người là ai, công bằng hay không công bằng là do ta định đoạt, người nói thêm một câu, có tin ta nhốt cả người lại không?”

“Người.....” Hàn Hương Ngung Khí sắc mặt tái xanh.

Dương Thiên kéo Hàn Hương Ngung một chút, sau đó đứng trước mặt cảnh sát gầy hỏi: “Hà Sơn cho người chỗ tốt gì?”

Cảnh sát gầy gò sầm mặt lại, móc ra cảnh côn, cả giận nói: “Ta cảnh cáo người, vũ nhục nhân viên cảnh sát là phạm tội.”

Dương Thiên ha ha cười lạnh nói: “Thế nào? Bị ta nói trúng rồi?”

“Người mẹ nó muốn chết!” Gầy Tử nắm cảnh côn hung hăng đánh tới mặt Dương Thiên.

Vừa rồi tỷ phu Hà Sơn của hắn đã dặn dò hắn, để hắn tìm một cơ hội hung hăng giáo huấn Dương Thiên một trận.

Đôi mắt Dương Thiên phát lạnh, đưa tay đoạt lấy cảnh côn, một cái tát trực tiếp đánh tên gầy bay ra ngoài.

Xong rồi!

Hàn Hương Ngung nhìn thấy cảnh này trái tim lạnh ngắt, khuê mật Hoa Yên Nhu của nàng còn chưa trở lại, hiện tại Dương

Thiên đánh chết cả cảnh sát, quả thực là to gan lớn mật.

Không chỉ có nàng, ngay cả khóe miệng Tề Vệ cũng co giật mấy cái, học sinh này thật đúng là không sợ trời không sợ đất, cảnh sát cũng dám đánh.

Khóe miệng Hà Sơn lộ ra một tia cười lạnh, dám đánh cảnh sát, hôm nay Dương Thiên đừng nghĩ đến chuyện ra khỏi cục cảnh sát này.

Cảnh sát gầy gò bị một cái tát này của Dương Thiên đánh cho choáng váng đầu óc, gã khó tin chỉ vào Dương Thiên giận dữ nói: “Người, người cũng dám tập kích cảnh sát?”

Dương Thiên lạnh lùng hỏi: “Người có thể đánh ta, vì sao ta không thể đánh người? Người có huyết thống cao quý hơn người khác không?”

Cảnh sát gầy gò nắm chặt nắm đấm, khuôn mặt vặn vẹo, hấn cả giận nói: “Ta muốn cho người nằm ra ngoài.”

Nói xong, lấy ra máy truyền tin gọi người.

Hàn Hương Ngưng tái mặt, mà trên mặt Hà Sơn lộ ra biểu tình tàn nhẫn, hấn vô cùng chờ mong Dương Thiên tiếp theo gặp phải chuyện gì.

Không đến ba mươi giây, ba bốn cảnh sát cầm gậy cảnh sát đi tới phòng thẩm vấn, cảnh sát cao nhất cầm đầu hỏi: “Ai đánh cảnh sát?”

Cảnh sát gầy gò vội vàng chỉ vào Dương Thiên Đạo: “Thủ lĩnh, chính là hấn!”

“Thật to gan, gây chuyện ở đây!” Vị cảnh sát cao to kia định xông lên không chế Dương Thiên thì đột nhiên sững sờ.

“Tiểu ca? Tại sao lại là người?”

Dương Thiên sững sờ liếc nhìn cảnh sát cao hơn, không rõ nguyên do.

Cảnh sát cao to vội vàng giải thích: “Tiểu ca, vụ án hung thủ lần trước đi cùng Hoa đội là do ngài phân tích ra toàn bộ đặc điểm của hung thủ, lúc đó ta ở ngay bên cạnh.”

Dương Thiên ồ một tiếng, gật đầu nói: “Thì ra là thế.”

Cảnh sát cao to vội vàng quát người bên cạnh: “Làm gì vậy, còn không mau thu lại cảnh côn, hử chính là thám tử nổi tiếng Dương Thiên mà ta kể với các người, ba phút phá một vụ án giết người nguy trọng thành tự sát, là thần tượng của ta.”

Hử vừa nói xong, ba người phía sau cảnh sát cao đều nhìn Dương Thiên với ánh mắt kính nể.

Những ngày này, Dương Thiên đại danh ở trong cục cảnh sát càng truyền càng thần kỳ, hôm nay tận mắt nhìn thấy thật sự là quá may mắn.

Hàn Hương Ngưng, Hà Sơn, Tề Vệ, ba người đều lộ vẻ bối rối!

Tình huống gì? Dương Thiên hử chỉ là học sinh mà thôi, lúc nào phá một án giết người.

Thấy cảnh sát cung kính nhìn Dương Thiên như vậy, hiển nhiên không muốn diễn kịch nữa.

Người chịu không nổi nhất chính là cảnh sát gây, rõ ràng là người hử ta gọi đến mà, tại sao thoát nhìn có quan hệ rất thân thiết với Dương Thiên?

Hử ủy khuất không thôi, lúc này người cao lớn rút cục chú ý tới hử, nhìn dấu tay đỏ trên mặt hử, nghi hoặc hỏi Dương Thiên.

Dương Thiên cũng giải thích sơ qua nguyên nhân.

Lúc này cảnh sát cao to nghe vậy hoàn toàn giận dữ nhìn cảnh sát gây nói: “Tiểu Lý, là người làm công của nhân dân, người không phân tốt xấu oan uổng người tốt, thật đáng ghét, bây giờ ta nói rõ cho người biết, người bị khai trừ rồi.”

Chương 41 - Tự làm tự chịu.

"Thủ lĩnh, người nghe ta giải thích!" Sắc mặt cảnh sát gầy trắng bệch, khó khăn lắm hần mới có được bát cơm tốt này, do đó đã tốn rất nhiều tiền, cũng phải nhờ cậy rất nhiều mối quan hệ, bây giờ còn chưa tác oai tác quái được một thời gian đã bị khai trừ, vậy thì toàn bộ số tiền trước đó đã là đổ xuống sông xuống bể hết.

Viên cảnh sát cao kia cũng mặc kệ, trực tiếp bảo ba cảnh sát đưa hần ra ngoài.

Trước khi đi, hần oán độc nhìn Hà Sơn, đều bởi vì tên tỷ phu này của hần, hần mới bị khai trừ.

Hà Sơn sắc mặt khổ sở, hần cũng không biết sự tình sẽ đến nước này, cậu em vợ này có thù tất báo trong mắt chỉ nhận tiền, tuy hai người là thân thích, nhưng vừa rồi lúc cầu đôi phương làm việc cũng phải nhét cho hần không ít tiền.

Hiện giờ bởi vì hần khiến cho đôi phương mất đi công tác, xem ra sau này khẳng định không có ngày tốt lành.

Cảnh sát dáng cao liếc nhìn mấy người, tự giới thiệu mình: "Tên của ta là Ngụy Dương, vụ án này để ta xử lý."

Sau đó, hần nhìn Dương Thiên cười nói: "Tiểu ca chờ một lát, ta đi rót cho người ly trà."

Hà Sơn cảm thấy như là một cơn ác mộng, Ngụy Dương cung kính với Dương Thiên như vậy, vụ án này giao cho hần xử lý, vậy mình còn có thể lấy được chỗ tốt gì sao?

Tề Vệ cũng không ngờ sẽ là kết cục này.

Mà cảm thấy ngoài ý muốn nhất chính là Hàn Hương Ngung, ngay từ đầu nàng đã lo lắng cho Dương Thiên, nhưng hiện tại đã xảy ra chuyển biến lớn như vậy, nàng hiện tại ngược lại có chút lo lắng cho Hà Sơn.

Không bao lâu, Ngụy Dương hai tay bưng lấy một chén nước trà tiến lên nói: "Tiểu ca, ta đây không có lá trà tốt gì, đây là loại lông tơ của đất Tín Dương, không biết có hợp khẩu vị của người hay không."

Dương Thiên bưng nước trà cho Hàn Hương Ngung: "Hàn lão sư, người khát rồi chứ."

Hàn Hương Ngưng Nhất vội vàng khoát tay nói: “Không cần đầu Dương Thiên, vẫn là người uống đi.”

Ngụy Dương vỗ đầu nói: “Ai, người xem ta làm việc cũng không chu đáo, Hàn lão sư đúng không, người chờ một chút, ta cũng rót cho người một chén.”

Hà Sơn cùng Tề Vệ hai mặt nhìn nhau, trước đó hai người đến cục cảnh sát cáo trạng nhiều nhất, hiện tại tốt rồi, địa bàn đã đổi thành của người ta, bây giờ ngược lại bọn hắn thành thịt cá mặc người xâu xé, muốn đi cũng đi không được.

Hàn Hương Ngưng vẻ mặt muốn mà không giúp đỡ được nhìn hai người một cái, trước đó nàng khuyên can đừng đưa việc đến đây giải quyết, nhưng hai người lại không nghe.

Bây giờ hai người xem như đã vác đá đập vào chân mình.

Ngụy Dương lại bùng chén trà trở về, còn tìm cho Dương Thiên cùng Hàn Hương Ngưng hai băng ghế ngồi.

Hà Sơn và Tề Vệ cái gì cũng không có, chỉ có thể đứng, còn phải thành thành thật thật, hơi có chút không đúng Ngụy Dương liền răn dạy.

Cuối cùng bắt đầu thẩm vấn, nhưng nội dung thẩm vấn khiến Hà Sơn tuyệt vọng lần nữa.

Ngụy Dương mặc dù cầm giấy bút, nhìn qua thì rất chuyên nghiệp, nhưng lại hỏi một vài vấn đề hoàn toàn không liên quan.

Hắn mỉm cười nhìn Dương Thiên hỏi: “Tiểu ca, hai ngày trước cái án giết người kia người là làm thế nào liếc mắt một cái liền nhìn ra nhiều chứng cứ như vậy? Chúng ta ở dưới sự trợ giúp của người vền vền nửa tiếng đã bắt được hung thủ, quả thực phá kỷ lục phá án Giang Thành. Hắc hắc, thuận tiện nói một câu, nhờ phúc của người, hung thủ kia là ta tự mình bắt được, cấp trên đem ta biểu dương một phen, tặng thêm cho ta một tầng chức vụ.”

Trách không được, trách không được cảnh sát này che chở Dương Thiên như vậy, hóa ra Dương Thiên có ân với hắn, trong lòng Hà Sơn lại kêu rên.

“Chúc mừng!” Dương Thiên nở nụ cười đáp lại Ngụy Dương.

Được Dương Thiên chúc mừng, Ngụy Dương càng hưng phấn, nhìn người được mệnh danh là Thần Thám ở trước mắt, vội vàng thỉnh giáo Dương Thiên làm sao mới có thể nhanh chóng tìm được chứng cứ.

Dương Thiên không che giấu, hẳn ta nhìn ra được Ngụy Dương là cảnh sát tốt, dứt khoát điểm hóa hẳn.

Ngụy Dương sau khi nghe Dương Thiên giảng giải một phen, lập tức hiểu ra, thăm dò tất cả tội phạm rõ như lòng bàn tay, nhiều năm sau này trở thành đệ nhất ở giang thành, án tử trong tay hẳn không có gì không phá giải được, bất kể là vừa xảy ra hay là chuyện của mấy năm trước, chỉ có lưu lại dấu vết, hẳn vẫn có thể nhanh chóng xác định nghi phạm.

Dương nhiên, đó là chuyện sau này.

Nghe Dương Thiên dạy bảo, ánh mắt Ngụy Dương nhìn Dương Thiên lần nữa thay đổi, xung hô cũng biến thành ngại.

Hàn Hương Ngưng ở một bên nghe mà tròn mắt há hốc mồm, nàng không nghĩ tới Dương Thiên lại hiểu được nhiều như vậy, trong đôi mắt đẹp không ngừng lóe lên dị sắc.

Mà Hà Sơn cùng Tề Vệ thì bị dọa không nhẹ, bởi vì Dương Thiên nói rất nhiều thủ pháp phạm tội, mỗi lần nói một cái mới, mí mắt của bọn họ vẫn luôn cuồn cuộn không ngừng.

Nếu tiểu tử này muốn phạm tội, bằng kinh nghiệm của hẳn, hoàn toàn sẽ không lưu lại bất kỳ manh mối gì.

Vì vậy, hai người nhìn nhau, sống lưng cũng bắt đầu phát lạnh.

Sau khi thỉnh giáo xong, Ngụy Dương cung kính nói với Dương Thiên: “Tiểu ca, tất cả những điều ngài nói, ta hưởng thụ cả đời a.”

Cuối cùng, hẳn thấy thời gian không còn sớm, xoay người nhìn Hà Sơn và Ngụy Dương một cái nói: “Ta đã biết tình huống cụ thể, chuyện này là các người gây sự trước, tiểu ca là phòng vệ chính đáng, ta sẽ bắt giam các người sau.”

“Hả?” Hà Sơn và Tề Vệ nghe vậy hoàn toàn ngây ngẩn cả người, Hà Sơn ủy khuất nói: “Chuyện này không công bằng, người dựa vào cái gì mà phán quyết như vậy, người còn chưa hỏi ý kiến của chúng ta, ở đây còn có vương pháp hay không.”

“Kêu gào cái gì?” Ngụy Dương vẻ mặt không kiên nhẫn nói:
“Lại kêu ta bắt giam hai tên các ngươi, sau đó định tội hình sự
ah.”

Hai người nhất thời bị hù dọa rụt cổ không dám nói lời nào.

Hàn Hương che cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận trộm cười,
Ngụy Dương cung kính nhìn Dương Thiên hỏi: “Tiểu ca,
không biết ta xử trí như thế ngài còn hài lòng?”

Dương Thiên gật đầu, mà lúc này cửa bỗng nhiên đẩy ra, một
đạo thanh âm lạnh lùng vang lên.

“Ta không hài lòng!”

Ngụy Dương nhìn lại, nhất thời sợ tới mức thiếu chút nữa ngã
từ trên ghế xuống, trán ứa ra mồ hôi lạnh.

Người đứng ở cửa không phải ai khác, chính là Hoa Yên Nhu.

Nàng cau mày nhìn Ngụy Dương nói: “Tiểu Dương tử, được
đây, lão nương vừa cho ngươi thăng chức ngươi liền lạm dụng
công quyền?”

Ngụy Dương sắc mặt khổ sở, nhanh chóng tiến lên giải thích:
“Không phải vậy đâu đội trưởng, ngươi nghe ta giải thích đã.”

Lúc này Hà Sơn cùng Tề Vệ vừa nhìn, trong lòng lập tức
mừng như điên, rốt cuộc cũng có một cảnh sát tốt.

Bọn họ vội vàng tiến lên khóc lóc kể lễ chuyện ác của Ngụy
Dương.

Hoa Yên Nhu nghe vậy gầm lên, nhìn Ngụy Dương tức giận
hừ một tiếng: “Còn giải thích gì nữa? Cút về nhà viết một vạn
chữ kiểm điểm cho ta, viết không được thì ngày mai không
cần đến nữa.”

Ngụy Dương ử rử cup tai lĩnh mệnh lui ra khỏi phòng thẩm
vấn.

Hàn Hương Ngưng muốn chào hỏi lại bị Hoa Yên Nhu ngăn
cản, nàng đi tới trước mặt Dương Thiên, xụ mặt nói: “Tiểu lưu
manh, lại tới nữa rồi, ngươi ba ngày hai lần đến cục cảnh sát,
ngươi coi đây là nhà ngươi à.”

Dương Thiên buông tay nói: “Ta cũng không muốn, nhưng có
người khắp nơi cùng ta tác quái thì làm sao bây giờ?”

Hoa Yên Nhu cầm lấy giấy và bút, hừ nói: “Nói một chút đi, lần này lại là nguyên nhân gì?”

Dương Thiên còn chưa nói gì, Hà Sơn gấp gấp nói lại chuyện đã xảy ra thêm mắm thêm muối.

Hơn nữa vừa nói vừa khóc, nhìn khuôn mặt sưng tấy của hắn, thật sự có vài phần đáng tin.

“Là như vậy sao?” Hoa Yên Nhu như cười như không hỏi.

Dương Thiên đã nhìn ra, nữ nhân này chính là cố ý, bởi vì lần trước bị Hoa Yên Nhu ngộ nhận là lưu manh đùa giỡn nàng.

Hắn biết làm sao giải thích Hoa Yên Nhu cũng sẽ không nghe, dứt khoát ngậm miệng lại.

Mà Hà Sơn thấy cảnh này lại cười khoái trá, xem ra nữ cảnh sát này có quan hệ với tiểu tử này, vậy thì dễ làm rồi. Cho dù hắn bỏ qua cho Dương Thiên, vị cảnh sát mỹ nữ này cũng sẽ không bỏ qua cho ah.

Chỉ là, không đợi hắn đắc ý trong chốc lát, chỉ nghe Hàn Hương Ngưng trừng mắt nhìn Hoa Yên Nhu một cái nói: “Yên Nhu, một mỗi ta còn coi ngươi là bạn thân, mỗi lần ta tìm ngươi giúp ngươi đều làm khó đề tử của ta, ngươi còn như vậy ta sẽ tức giận.”

Hà Sơn cùng Tề Vệ nghe vậy, phảng phất từ thiên đường rơi xuống địa ngục.

Bọn họ trợn mắt ngoác mồm, cái cảm thiếu chút nữa rớt xuống.

Hai người này chính là khuê mật, mỹ nữ cảnh sát là khuê mật của Hàn Hương Ngưng. Hàn Hương Ngưng lại cùng phe với Dương Thiên.

Hà Sơn suýt chút nữa lại khóc lên, hắn cảm giác thế giới tràn ngập ác ý đối với hắn.

Hoa Yên Nhu bắt đắc dĩ nhìn Hàn Hương Ngưng nói: “Hương Hương, không phải ta không giúp ngươi, ta thân là cảnh sát nổi tiếng thì phải làm gương tốt, Dương Thiên phạm sai lầm, ngươi mặc kệ không dạy bảo hắn, ta đương nhiên phải thay ngươi quản giáo rồi.”

Nàng nhìn Hà Sơn vừa bị dọa cho mềm nhũn, an ủi: “Người yên tâm, ta nhất định sẽ vì người chủ trì công đạo.”

“Người...” Hàn Hương Ngưng Khí nói không nên lời.

Thấy Hoa Yên Nhu sẽ không vì quan hệ bạn thân của Hàn Hương Ngưng Tân mà làm việc thiên vị, Hà Sơn cũng yên tâm.

Vì thế hắn lại nói lời ác độc, một lần nữa khiến Dương Thiên có vẻ như rất không chịu nổi. Mà Dương Thiên từ đầu đến cuối vẫn đang nhắm hai mắt lại, không có ý giải thích, Hàn Hương Ngưng ở một bên chỉ có thể lo lắng suông.

Hừ, ta xem lần này còn ai có thể giúp người. Hà Sơn âm trầm cười, cảm giác vô cùng khoái ý.

Mà khi hắn đang đắc ý, cửa lại bị đẩy ra, một ông lão bình thường không có gì lạ bước vào nói: “Cảnh sát Hoa có thể nể mặt ta mà thả vị tiểu ca này không?”

Hoa Yên Nhu nhìn lão nhân nhất thời ngây ngẩn cả người, nàng không nghĩ tới vị lão nhân này lại xuất hiện ở chỗ này.

Chương 42 - Lão giả họ Tiền.

Hà Sơn không có chút nhãn lực nào, mắt thấy Dương Thiên sắp bị trừng phạt lại bị một lão đầu dám đến ngăn cản, không khỏi cả giận nói: “Lão đầu từ này, người nói người là ai, Hoa cảnh sát người ta tại sao phải nể mặt người, người mặt mũi rất lớn sao?”

Lão nhân cũng không tức giận, ha ha cười hai tiếng nói: “Lão hủ tuy mặt mũi không lớn, nhưng mà toàn bộ Giang thành lại không có người dám không nể mặt ta.”

Lời nói của hắn vô cùng bá đạo, cuồng ngạo!

Dương Thiên mở mắt nhìn đối phương, lão nhân tuy rằng đã tuổi xế chiều, nhưng trên người lại tỏa ra một cỗ khí tức sát phạt.

Hiển nhiên hắn không phải người bình thường!

Hơn nữa, nghe thanh âm của lão nhân rất quen thuộc, nếu như trí nhớ của hắn không tệ, hẳn là thanh âm của lão giả hắn nghe qua điện thoại trên xe buýt mấy ngày hôm trước.

Tựa hồ tên của hắn là...

Lúc này Hoa Yên nhu kính nói: “Tần gia gia, sao ngài lại tới đây!”

Không sai, lão nhân trước mắt chính là Tần Trung Quốc, lão chiến sĩ trải qua cách mạng, hiện tại tuy đã hơn tám mươi tuổi, nhưng thân thể vẫn cường tráng như cũ.

Tần Trung Quốc ha hả cười hai tiếng, nhìn Hoa Yên Nhu nói: “Ta là đến tìm vị Dương tiểu hữu này, không biết cảnh sát Hoa có thể nể mặt ta mà thả hắn hay không.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoa Yên Nhu có chút sợ hãi nói: “Tần gia gia, ngài và gia gia con ngang hàng, lại gọi con là cảnh sát Hoa này kia, như vậy con không chịu nổi đâu.”

Tần Trung Quốc khoát tay áo nói: “Có gì mà không chịu nổi, người là cảnh sát nổi tiếng, hiện tại ta chỉ là một ông lão bình thường.”

Hắn lại nhìn về phía Hà Sơn và Tề Vệ, cười nói: “Không biết hai vị có khúc mắc gì với Dương tiểu hữu của ta? Nếu hiểu lầm không sâu, không bằng nể mặt Tần gia Giang Thành ta, vậy thì coi như xong, toàn bộ chi phí điều trị liên quan đến chuyện này do lão hủ gánh hết.”

Hà Sơn không hiểu ẩn ý trong câu nói, đưa mắt nhìn chằm chằm lão nhân bình thường trước mặt này, hừ nói: “Lão nhân người xem ra là cái gì...”

Hắn còn chưa nói hết, chỉ thấy Tề Vệ bên cạnh sắc mặt đại biến, đột nhiên tát Hà Sơn một cái.

Hà Sơn kêu thảm thiết một tiếng, mặt càng thêm sưng lên, đôi mắt nhỏ cũng không nhìn rõ ràng, gã khó có thể tin nhìn chằm chằm Tề Vệ, còn chưa kịp tức giận chỉ thấy Tề Vệ sớm giống như bị kinh hãi lớn lao nói: “Tần lão, ngài nói vậy là được rồi, chúng ta cũng không phải là người không thức thời, việc này cứ như vậy bỏ qua, chúng ta không bị thương, ngài không cần bồi thường.”

Lão nhân lắc lắc đầu nói: “Chuyện nào ra chuyện đó, lão hủ cho tới bây giờ đều là lấy đức phục người.”

Nói xong, hắn gọi con trai thứ ba Tần Lương Chính đứng ở ngoài cửa tới, nói rõ một chút tình huống, bảo hắn bồi thường một chút tiền thuốc men cho Tề Vệ và Hà Sơn.

Hà Sơn vốn đang kêu gào rất lợi hại, nhưng nhìn thấy Tần Lương đang mặc quân trang, bả vai có ba ngôi sao, lập tức sợ tới mức sắc mặt trắng bệch tê liệt ngã xuống đất, sau đó lại cẩn thận thương thức lão nhân nói hắn là người Tần gia Giang Thành, trực tiếp ợ một tiếng ngất đi.

Giang Thành Tần gia, đây chính là thế gia thủ đoạn thông thiên ở Giang Thành, hắn vừa rồi vậy mà kêu gào đối với nhân vật như thế, quả thực là điên rồi.

Lúc trên đường đi, Tần lão cảm ơn sâu sắc người bạn già của Dương Thiên ngày đó đã ra tay cứu giúp hắn. Về phần nguyên nhân tới đây mời hắn, chỉ là bởi vì người bạn già của hắn lại hôn mê lần nữa. Trước đó, ta đã nghe Dương Thiên có biện pháp trị liệu.

Cho nên mời hắn đi qua thử xem.

Dương Thiên tỏ vẻ đồng ý, lão nãi nãi kia vốn rất hiền lành, tâm địa cũng không tệ, hắn cũng không đành lòng nhìn đối phương bị ốm đau tra tấn. Lần trước là vì cảnh giới của hắn thấp, hiện giờ đột phá đến Luyện Tinh Hóa Khí hậu kỳ, tiên nguyên trong cơ thể dồi dào, hơn nữa bây giờ đã có thể thi triển bí thuật lấy linh thảo linh dược từ trong Thất Thái Linh Lung Tháp ra, muốn chữa trị một bệnh nan y không thành vấn đề.

Còn có chính là hắn nhìn ra được, thân phận của lão nhân không giống bình thường, đã là tuổi xế chiều còn tự mình tới đón hắn đi qua, đủ để chứng minh thành ý của hắn.

Sau khi ba người đẩy cửa ra, chỉ thấy một người đàn ông trung niên mặc áo khoác trắng đang kiểm tra cơ thể của bà lão, xung quanh có hai vị quân nhân, còn có một ông lão chừng bảy mươi tuổi và một nam một nữ quần áo tôn quý, tuổi chừng hơn bốn mươi.

Tần Trung Quốc sau khi nhìn thấy lão nhân ngẩn người, hỏi: “Hồng Phi? Sao ngươi lại tới đây?”

Lão nhân trong mắt bùng lên lửa giận hừ nói: “Nếu không phải tiêu bối thông báo cho ta, ta còn chưa hay biết gì, Tần Trung Quốc, tỷ tỷ của ta theo ngươi thật sự là phải chịu khổ cả đời, vì sao ngươi không nói cho ta biết nàng bị ung thư phổi? Ngươi muốn giấu bao lâu, đợi sau khi nàng chết mới tới thông báo cho ta biết sao?”

Tần Trung Quốc thở dài một tiếng, cả người giống như già đi rất nhiều, nếp nhăn trên mặt càng sâu hơn. Giọng nói của hắn trầm thấp mở miệng nói: “Là tỷ tỷ ngươi không muốn để cho ngươi lo lắng.”

Lão nhân thở hổn hển kịch liệt, gắt gao nhìn chăm chăm Tần Trung Quốc giận dữ nói: “Nếu không phải ngươi nghiện thuốc lá, làm sao có thể hại tỷ tỷ ta bị ung thư phổi, người đáng chết là ngươi, không phải nàng.”

Trong phòng, ba người con trai của Tần Trung Quốc tiến lên muốn giải thích, Tần Trung Quốc đưa tay ngăn lại, hắn chán chường nói: “Đúng vậy, người đáng chết hẳn là ta, không phải nàng!”

Dương Thiên nghi ngờ nhìn về phía Tần Lương Chính, không rõ lão nhân hơn bảy mươi tuổi này rốt cuộc có lai lịch gì, có thể khiến Tần lão của Tần gia Giang Thành đều nhường bộ ba phần.

Tần Lương đang đỏ hoe hốc mắt thấp giọng giải thích: “Đây là cậu của ta, cùng mẫu thân ta là tỷ đệ, tên gọi là Tiền Hồng Phi, ở thành Lan Ninh phía đông nam có danh hào không nhỏ.”

Dương Thiên ồ một tiếng, giờ mới hiểu được.

Nhìn hẳn hôm nay tới nơi này, lại mang theo một vị thầy thuốc hiển nhiên là vì tỷ tỷ của hắn, cũng chính là người bạn già của Tần Trung Quốc đến chữa bệnh.

Tần Trung Quốc nhìn về phía người đàn ông trung niên mặc áo blouse trắng, nghi hoặc hỏi: “Vị bác sĩ này là ai, dường như bệnh viện quân khu Giang Thành ta chưa từng gặp qua ngươi?”

Nam tử trung niên tháo khẩu trang xuống, ngạo nghễ nói: “Ta là Tạ Thắng, là Tiền lão gia tử mời tới chữa bệnh cho lão nhân.”

“Tạ Thắng, hửn lại là Tạ Thắng, xem ra lần này mẫu thân ta được cứu rồi.”

Tần Lương đang có chút kích động.

“Hửn là ai? Rất nổi tiếng sao?” Dương Thiên ngược mắt lên nhìn Tạ Thắng, không phát hiện đối phương có chỗ nào nổi tiếng.

Thanh âm của Tần Lương có chút kích động nói: “Hửn là đại sư y thuật hiếm có ở Huy tỉnh chúng ta, bình thường vạn kim khó cầu hửn xuất thủ một lần, hôm nay vì mẫu thân ta mà xuất hiện ở đây, năng lực của cữu cữu ta này quả nhiên không tầm thường.”

Dương Thiên đạm mạc nhìn Tần Lương Chính một cái, hửn tựa hồ có chút quá mức tin tưởng Tạ Thắng này, hiện giờ sinh cơ của lão thái thái dần dần tiêu tán, nàng lại hôn mê bất tỉnh, hửn không phân nặng nhẹ mà tiến hành trị liệu như vậy, chỉ làm cho lão nãi nãi bệnh tình thêm nguy kịch.

Tất cả mọi người trong sân thoạt nhìn cũng không hiểu chuyện gì, Tần lão cảm kích nhìn lão nhân họ Tiền nói: “Hong Phi, lần này đa tạ ngươi có thể tới, còn mang theo một bác sĩ cao minh.”

Lão nhân họ Tiền hửn nói: “Chuyện này để lát nữa nói sau, hiện tại hiển nhiên là để bác sĩ Tạ chữa khỏi bệnh cho tử tử của ta rồi nói sau.”

Nói chuyện, không khỏi khẩn trương hỏi: “Tạ tiên sinh, ngươi có thể nắm chắc bao nhiêu phần thắng?”

Tạ Thắng kiêu ngạo đáp: “Xung phôi của bà ấy quá nghiêm trọng, chữa trị hoàn toàn là không thể, nhưng ta có lòng tin sẽ giảm bớt, để cuộc sống sau này của bà ấy không khác gì ngày thường.”

Một câu nói lộ ra sự tự tin cường đại, tất cả mọi người trong sân đều kích động, ngay cả Tần lão cũng không ngoại lệ, thân thể Tần lão không ngừng run rẩy nhìn Tạ Thắng, mở miệng nói: “Tạ tiên sinh! Chỉ cần ngươi có thể cứu mạng người bạn

già này của ta, cho dù yêu cầu gì với Tần gia ta, chúng ta cũng sẽ tiếp nhận.”

Tạ Thắng cười, trong xương cốt đều lộ ra tự tin cường đại nói: “Tần lão yên tâm đi, hiện tại ta đã bắt đầu tiến hành trị liệu, lát nữa ngươi có thể thấy năng nhảy xuống giường vui vẻ.”

Nói xong, ngay khi hắn muốn động thủ thay thuốc men cho lão nãi nãi, mà lúc này, Dương Thiên đứng ở một góc tường thường nhất lại rút cuộc nhìn không được nữa, mở miệng ngăn cản: “Dừng tay!”

Tất cả mọi người nghe vậy, đều tập trung ánh mắt trên người hắn, thấy hắn ăn mặc lại chỉ là giáo phục, tiểu tử họ Tiền lão nhân không khỏi phẫn nộ quát: “Tiểu bối từ đâu tới, không biết đây là địa phương nào sao? Chạy tới nơi đây quấy rối, muốn chết phải không?”

Lúc này, Tần lão cũng rốt cục nhớ tới Dương Thiên, không khỏi vỗ trán một cái nói: “Hồng Phi, đây là Dương tiểu hữu, ta đến giới thiệu một chút, hắn từng ở trên xe công cộng cứu mạng người tử tử người, nếu không phải hắn, tử tử người sớm đã chết rồi.”

Lão giả họ Tiền nghe vậy, thần sắc dịu đi một chút nói: “Nếu đã như vậy, ta sẽ không làm khó dễ ngươi, đi lui đi, lát nữa đến tìm ta sẽ có ban thưởng.”

Dương Thiên hờ hững lắc đầu nói: “Ta không có hứng thú với việc ban thưởng của ngươi.”

Tần lão cuối cùng cũng mở miệng hỏi: “Dương tiểu hữu, vừa rồi nghe ngươi nói muốn Tạ tiên sinh dừng tay, không biết là có chuyện gì.”

Dương Thiên nhìn Tạ Thắng vẻ mặt nghi hoặc một chút nói: “Chữa bệnh? Hắn không có tư cách này, người này chỉ hại lão nhân trên giường bệnh, ta không nhìn nổi, cho nên mở miệng ngăn cản.”

“Cuồng vọng!”

Tạ Thắng giận sôi lên, y thuật của hắn cao siêu, kinh nghiệm chữa bệnh mười năm, người được hắn cứu từ tay tử thần cũng không ít.

Bây giờ lại bị một tiểu tử miệng còn hôi sữa cười nhạo nói hấn không có tư cách chữa bệnh? Sao hấn không giận cho được?

Chương 43 - Cự tuyệt.

Tạ Thắng tức giận nhìn Dương Thiên cười lạnh nói: "Người nói ta không biết chữa bệnh, người nói ta sẽ hại lão phu nhân trên giường bệnh? Nói như vậy chẳng lẽ người cũng biết chữa bệnh hay sao?"

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt nhìn hấn một cái, nói: "Hình như hơi mạnh hơn người một chút."

Hấn không nói dối, thân là Phá Thiên Tiên Đế, đôi mắt có thể thấy rõ tất cả, bất luận là bệnh nhẹ hay nặng cũng khó tránh khỏi ánh mắt của hấn, hơn nữa hấn có tiên nguyên bằng bạc, tiên đan linh dược bên trong Thất Thái Linh Lung Tháp, bất kỳ thương thế nào cũng có thể chữa trị, coi như là bệnh nhân trải qua phẫu thuật thất bại, hấn cũng có thể trong vòng nửa ngày khôi phục lại sự sống cho người ta sống lại nhảy xuống giường.

Bất quá, bởi vì hấn tuổi còn trẻ, người nhỏ nói nhẹ, mọi người ở đây căn bản không tin tưởng hấn.

Ba nam tử quân trang trợn mắt nhìn hấn, ngay cả Tần lão cũng khẽ cau mày. Cho rằng Dương Thiên có chút tự đại.

Thiếu niên này nếu có năng lực, sớm cứu trợ người bạn già của hấn, với địa vị Tần gia hấn sẽ không để cho hấn chịu thiệt một chút, nhưng lúc đó lại không có, chỉ là ổn định bệnh tình của lão thái thái mà thôi.

Tần lão vốn mời Dương Thiên tới, bản ý là đã hết đường nên cầu may, chứ thực sự đối phương quá trẻ tuổi, cho dù học y thuật từ trong bụng mẹ thì sao? Vẫn luôn khó mà lên được nơi thanh nhã.

Mời Dương Thiên tới, chỉ là do lão bằng hữu của hấn nói nhất định phải gặp lại ân nhân này một lần, cho nên hấn mới tự mình đi mời.

Tạ Thắng người ta là ai, không nói ở Giang Thành cùng thành Lan Ninh, cho dù là ở Huy tỉnh, vậy cũng coi như là xếp hạng

đầu, y thuật bất phàm, lại là chuyên gia đối với các loại bệnh nan y khó gặp thập phần quyền uy.

Sắc mặt Tiền lão cũng dần dần âm trầm, tiểu tử này quả thực không để đám người bọn họ vào mắt. Người trong phòng bệnh này, bất luận là người nào, chỉ cần giậm chân một cái đều có năng lực ở Giang Thành hay Lan Ninh tạo ra địa chấn, tiểu tử này đến đây đòi báo đáp còn chưa tính, lại còn đắc tội người hấn tiêu phí số tiền lớn mời tới, thật là buồn cười.

Hắn đang định nổi giận thì một nam một nữ bên cạnh hắn tiến lên một bước nói: “Tiểu tử, đây không phải là nơi người có thể xen mồm, y thuật của Tạ y sĩ cũng là thứ mà tên mao đầu tiểu tử nhà ngươi có thể nghi ngờ sao? Nếu ngươi không muốn rước phiền toái cho mình thì thành thật một chút cho ta.”

Dương Thiên cười cười, bị mọi người chê bai hắn cũng không nổi giận. Phá Thiên Tiên Đế tu hành ba trăm năm, tất cả mọi thứ đều phong khinh vân đạm như vậy, đối với những người này, không cần thiết phải tức giận.

Hắn lạnh lùng mở miệng nói: “Nếu các ngươi đã không nghe khuyến cáo, ta đã lưu lại cũng là dư thừa, vậy ta rời đi, hi vọng đến lúc đó các ngươi sẽ không hối hận mới tốt.”

Nói xong, bàn tay lật chuyển, xuất hiện bàn tay kia là một cái bình nhỏ trong suốt như ngọc, hắn đưa cái bình cho Tần Huyền bên cạnh rồi nói: “Cầm lấy, bà nội ngươi sẽ cần dùng tới, thời khắc mấu chốt có thể giữ lại một mạng!”

Tần Huyền bị tất cả mọi người nhìn lấy, sắc mặt khó coi, nàng vốn không muốn tiếp nhận, nhưng mà trên người thiếu niên tản ra cỗ uy thế kia làm cho nàng không tự chủ được vươn tay ra nhận lấy bình ngọc.

Giọng nói của thiếu niên vô cùng bình thản, nhưng dường như trong xương cốt có khí thế khiến người ta không thể cự tuyệt, ngay cả gia gia từng có địa vị cao nếu so sánh với hắn cũng yếu hơn không chỉ một chút.

Nhìn bóng lưng Dương Thiên đi xa, Tần Huyền vẫn không có phản ứng kịp, thân phận thiếu niên này như mê đề, bề ngoài tuy rằng hiền lành, nhưng nội tâm lại vô cùng thanh ngạo, Giang Thành Tần gia, Lan Ninh Tiền gia, hắn có cơ hội trèo

cao lên hai cái hai quái vật khổng lồ này, vậy mà hắn căn bản không để vào mắt.

Ngay cả hiện tại, Tần Huyền vẫn không biết tên của hắn là gì!

Tần lão cau mày, thập phần bất mãn thái độ của Dương Thiên. Bất quá hắn đã từng cứu tính mạng người bạn già của mình, Giang Thành Tần gia cho tới bây giờ có ân tất báo, chờ chuyện này qua đi sẽ cho đối phương một ít chỗ tốt, chấm dứt chuyện này.

- - - - -

Rời khỏi bệnh viện, Dương Thiên đánh xe rồi chạy tới trường học.

Nếu những người đó không tin hắn, vậy đây chính là số mệnh.

Tạ Thắng kia tuy rằng hiểu một ít y thuật, nhưng mà không đủ để cứu sống bà nội Tần Huyền, vừa rồi hắn dò xét phát hiện thân thể đối phương lại có thêm một loại quái bệnh, bệnh này không rõ là tên gì, nhưng lại đang nhanh chóng cắn nuốt sinh mệnh của Lão bà bà.

Tạ Thắng cho rằng sự tình rất đơn giản, nhưng hắn lại không biết nếu hắn ra tay sẽ làm lão thái thái tử vong nhanh thêm một đoạn thời gian.

Dương Thiên vốn định phí chút thủ đoạn xuất thủ cứu giúp, nhưng lại bị những người không có mắt kia ngăn cản.

Đã ngăn cản, vậy thì trả giá cho việc này đi.

Hắn tự nhận mình không phải đại thiện nhân gì, lưu lại cho lão thái thái một viên thuốc treo mệnh giá trị ngàn vàng từ trong Thất Thái Linh Lung Tháp đã là ân huệ lớn nhất, có thể chống đỡ bao lâu, toàn bộ trông vào tạo hóa đi.

- - - - -

Sau khi Dương Thiên đi, Tiền lão hừ một tiếng nói: “Người trẻ tuổi bây giờ thật to gan lớn mật, không biết lớn nhỏ, nếu không phải có ân cứu trợ với tỷ tỷ ta, ta nhất định cho hắn nằm ra khỏi gian phòng này.”

Lúc này, nữ tử đứng phía sau Tiền lão nhìn Tần Huyền vẫn còn cầm một bình trắng nhỏ trong suốt như ngọc mà Dương

Thiên cho hắn, không khỏi cau mày nói: “Huyền muội còn ngây ra đó làm gì? Còn không ném đi, Tiên Tàn chúng ta hai nhà đều đại nghiệp đại, còn sẽ để ý một món đồ chơi nhỏ như vậy.”

Tàn Huyền cắn răng, muốn tiện tay vứt bỏ, lại nghĩ tới trước khi Dương Thiên đi đã nói một câu với nàng.

Thời khắc mấu chốt có thể giữ mạng!

Vì vậy, ma xui quỷ khiến nàng lắc lắc đầu, đem bình trắng cất vào trong túi.

Cô gái áo da lần nữa khinh thường bĩu môi, không nói chuyện.

Tàn lão thở dài một tiếng, nhìn Tạ Thắng nói: “Tạ tiên sinh, phiền ngài ra tay đi.”

Tạ Thắng cười gật đầu nói: “Nhất định không phụ ủy thác!”

Hắn đã thay thuốc mình tử mĩ chuẩn bị cho bà nội của Tàn Huyền.

Vốn dĩ bà nội Tàn Huyền mặt mày hiền lành kia đã vàng vọt, trên trán không ngừng có mồ hôi lạnh, hai đầu lông mày cũng có vẻ đau khổ.

Nhưng sau khi được tề được thay đổi, tình huống này lập tức giảm bớt rất nhiều, hô hấp dần dần vững vàng.

“Mẫu thân sắp tỉnh lại!”

Nhìn bà nội Tàn Huyền nhẹ nhàng rung động mí mắt, ngón tay có động tĩnh, ba quân nhân trong phòng bệnh đều nhin không được suýt chút nữa đã kích động khóc lên.

Thân thể Tàn lão cũng run rẩy.

Tiền lão tươi cười, ông ta hiểu rất rõ y thuật của Tạ Thắng, cũng hết sức yên tâm.

Lúc này nữ nhân mặc áo da ở phía sau Tiền lão nhìn thấy cảnh này liền trào phúng Dương Thiên: “Nhìn thấy chưa, y thuật của Tạ tiên sinh cũng không tệ, tên tiểu tử họ Dương kia có thứ gì mà dám khoác lác.”

Tất cả mọi người đều gật đầu tán thành. Dương Thiên nói qua, Tạ Thắng ra tay cứu trợ, lão nhân sẽ có nguy hiểm tính mạng,

nhưng bây giờ nhìn lại, lão nhân trên giường bệnh đều sắp tỉnh lại, điều này tự nhiên cũng đã chứng minh tất cả những gì Dương Thiên nói đều là nói dối và tự cao tự đại.

Thấy lão nhân đã mở mắt, trong phòng bệnh tất cả mọi người đều vui đến phát khóc, Tạ Thắng cảm thấy lúc này là thời điểm biểu hiện bản thân một chút, hắn giơ chén thuốc trong tay nói: “Dược tề này là ta tự mình phối trí, đối với thân thể của lão nhân gia có trợ giúp cực lớn, ta nói, nàng chỉ cần kiên trì dùng thuốc nửa năm, sẽ bệnh tật sẽ triệt để bị đè xuống.”

Mọi người trong phòng bệnh nghe vậy càng thêm mừng rỡ, chỉ là khi bọn họ còn chưa mở miệng cảm ơn, thì đã xảy ra một màn kinh khủng.

Sắc mặt bà nội Tần Huyền đột nhiên trở nên trắng bệch như tờ giấy, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi.

Khí tức, sau đó hoàn toàn uể oải xuống.

“Mẫu thân!”

Ba vị quân nhân kinh sợ một tiếng vội vàng tiến lên, phát hiện lão nhân không ngừng hộc máu.

Mọi người trong phòng bệnh đều biến sắc.

Tần lão trước mắt tối sầm, suýt chút nữa té xỉu, hắn lo lắng nói: “Mau, mau gọi hết thầy thuốc đều gọi tới, mau đi.”

“Ừm!” Đôi mắt đẹp của Tần Huyền rung rung, phản ứng lại vội vàng lau nước mắt ra cửa.

Tần Lương Chính vào lúc này một tay nhắc Tạ Thắng lên, ánh mắt đỏ bừng, trực tiếp rút ra một khẩu súng bên hông hung hăng chống đỡ ở trên đầu Tạ Thắng tức giận nói: “Tên khốn kiếp, ngươi làm gì mẫu thân của ta vậy?”

Tạ Thắng sắc mặt tím tái, trong đầu trống rỗng.

Đầu bị súng nhìn chăm chăm, đối phương đang nổi giận tùy thời đều có thể nổ súng, hắn hoảng sợ thiếu chút nữa bị dọa tiểu ra quần run rẩy nói: “Ta không biết, ta không biết, rõ ràng vừa rồi vẫn còn tốt mà.”

Sắc mặt Tiền lão cũng trắng bệch nhìn lão nhân không ngừng hộc máu trên giường bệnh, chỉ vào mũi Tạ Thắng nói: “Lão

phụ tin người như vậy, không ngờ người không có lòng tốt, muốn hại người nhà của ta.”

Tạ Thắng nghe vậy, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, lo lắng nói: “Ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, ta không có ý định hại lão nhân ah.”

“Vẫn còn giả bộ.”

Đại ca Tần Toàn của Tần Lương chính cả giận nói: “Mẫu thân của ta trước đó còn rất tốt, chính là nhờ vào được tề chó má của người mà trở nên càng tệ hơn, nếu người không giải thích cho ta, ta nhất định sẽ khiến người chết ở chỗ này.”

Nhị ca Tần Nghị của Tần Lương Chính nắm tay lạnh lùng mở miệng nói: “Luôn miệng là không biết không biết, tên lang băm nhà người chưa điều tra rõ ràng liền dùng linh dược lung tung, coi người Tần gia Giang Thành chúng ta tùy ý các người làm thí nghiệm không thành, mẫu thân ta nếu có chuyện gì không hay xảy ra, tên lang băm này phải lấy mạng đền.”

Giang Thành Tần gia, một môn ba tướng, mỗi một vị đều không phải là nhân vật dễ chọc.

Tạ Thắng đã bắt đầu tuyệt vọng.

Chương 44 - Y dược thể gia.

Ngay khi Tạ Thắng đã nhắm mắt lại định chịu sự đả kích của ba quân nhân Tần gia, Tần Huyền thở hồng hộc chạy tới, dẫn một đám bác sĩ áo trắng tới.

Tần lão lập tức quát lên: “Ba người các người còn không dừng tay, là ngại không đủ mất mặt sao?”

Ba người chỉ có thể thành thật lui qua một bên, Tần lão nói rõ tình huống cho viện trưởng đang cầm đầu đám người chạy tới.

Vị viện trưởng mập mạp kia thoát nhìn khoảng sáu mươi tuổi hiểu rõ tình huống một chút vội vàng mở miệng nói: “Tần lão ngài yên tâm, bệnh viện quân khu Giang Thành chúng ta khẳng định sẽ hết sức cứu trợ lão nhân gia ngài.”

Dứt lời, một đám bác sĩ nổi tiếng ở Giang Thành đều vọt tới, khi điều tra biết là bởi vì dược tề khiến lão nhân thổ huyết lần

nữa hôn mê, một tiếng này nhao nhao cả giận nói: “Là bác sĩ khôn kiếp nào bôi thuốc, quả thực là muốn mưu sát mà.”

“Đúng vậy, dược hiệu của thuốc và bệnh nhân là tương khắc.”

“Loại người này còn xứng làm bác sĩ? Là thú y sao?”

Tạ Thắng nghe vậy, lại cúi đầu hơn nữa, hắn không dám ngẩng đầu, sợ sau khi đối mặt với ba vị Tàn gia này sẽ lại bị đánh.

Nữ tử áo da phía sau Tiền lão cũng có chút xấu hổ, dù sao trước đó nàng vẫn luôn nói khoác Tạ Thắng lợi hại cỡ nào, nhưng bây giờ lại bị vả mặt.

Sau khi kiểm tra, tất cả mọi người đều lắc đầu rồi trầm ngâm suy nghĩ, tìm kiếm phương án giải quyết.

Thời gian từng phút từng phút trôi qua, nhìn mọi người không ngừng vò đầu, Tàn lão đã bắt đầu tuyệt vọng.

Hắn nhìn viện trưởng hỏi: “Quý viện trưởng, không có biện pháp khác sao?”

Quý viện trưởng vẻ mặt co rút thở dài một cái nói: “Bệnh tình của bạn già của người có chút cổ quái a, không chỉ là ung thư phổi, còn có một loại bệnh khác, chúng ta cần thành lập đoàn chuyên gia để phân tích tình huống mới có thể tìm ra phương hướng giải quyết.”

Thân thể Tàn lão run rẩy một chút, hỏi: “Cần bao lâu?”

Quý viện trưởng không nhìn ánh mắt mong đợi của Tàn lão, tâm tình của ông ta có chút không dám chắc chắn, trầm thấp nói: “Có thể... có thể lão nhân không thể chờ lâu như vậy được.”

Thân thể Tàn lão lắc lư một cái, không kìm chế được mà rơi nước mắt, Tàn Huyền vội vàng chạy lại đỡ hắn.

Tiền lão đi lên phía trước, trong mắt lóe lên hàn quang, cả giận nói: “Không thể nào, không thể nào, làm sao mà lại không có cách nào, nghĩ cho ta, không nghĩ ra được thì ta dùng một mối lửa đốt cái bệnh viện chó má nhà ngươi.”

Quý viện trưởng có chút bất đắc dĩ nói: “Ngũ khí đã tản, lần trước lão nhân kiểm tra rõ ràng còn chèo chống được một tháng, chúng ta cũng đang khẩn cấp triệu tập hội nghị thương

thảo, nhưng mà xuất hiện biến cố như vậy, chúng ta thật không nghĩ tới a, ta nhìn qua ghi chép một chút, lão nhân rõ ràng ngày hôm qua còn rất ổn định, đây cũng không phải lỗi của chúng ta a.”

Tiền lão còn muốn nổi giận, Tần lão trực tiếp phần nộ quát: “Tiền Hồng Phi! Người đủ rồi đi, thật coi nơi này là Lan Ninh thành của người sao?”

Sắc mặt Tiền lão lúc xanh lúc trắng, cuối cùng không nói gì nữa, dù sao Tạ Thắng là do hấn mời tới, bản lĩnh dù tốt nhưng lại làm hỏng chuyện.

Ngay khi mọi người vẻ mặt tuyệt vọng, Quý viện trưởng đột nhiên a một tiếng nói: “Ta nhớ ra rồi, Trung y thế gia Đường Thái của Thiên Hà tỉnh hôm nay nói là muốn tới thăm Giang Thành chúng ta.”

Tần lão đột nhiên mở mắt kích động nói: “Có phải là gia chủ Đường Thái của Đường gia, một trong tứ đại thế gia Trung y hay không.”

Quý viện trưởng kích động gật đầu nói: “Chính là hấn, Tây Y chúng ta không có biện pháp cứu trợ, có lẽ Trung y có phương pháp khác.”

Tần lão nắm cánh tay Quý viện trưởng nói: “Hấn ở nơi nào, hiện tại hấn ở nơi nào?”

Quý viện trưởng đầu đón khi bị bắt, giống như là kim sắt kẹp lấy vậy, ông ta kiên trì nói: “Buổi sáng ta đã gọi điện thoại cho hấn, nói đã xuống máy bay, đang ở khách sạn Khoái Tiệp gần trụ sở.”

Tần lão còn chưa nói gì, phụ thân Tần Huyền đã trực tiếp lao ra cửa nói: “Ta sẽ trong vòng mười phút tiếp được hấn đến đây.”

- - - - -

Mọi người ở trong phòng bệnh sốt ruột chờ đợi, trên đường một chiếc xe chở chì chạy nhanh chóng, trong nội thành vẫn chạy với tốc độ tối đa, đèn đỏ cũng trực tiếp vượt, hơn nữa còn đi ngược chiều cấm bản không quản quy tắc giao thông, khí phách không thôi.

Có một người cảnh sát giao thông thực tập thấy cảnh này, đang định phóng xe đuổi theo, nhưng có một người đồng nghiệp già bên cạnh ngăn hãm lại nói: “Người muốn làm gì?”

Người cảnh sát thực tập kia có chút ngây ngẩn cả người, hỏi: “Cái xe kia trái với luật giao thông, ta đi bắt hãm ah.”

Lão giao cảnh vừa ăn kẹo cao su vừa nói: “Bắt cái gì mà bắt, người có biết nhân vật ở bên trong xe quân dụng này là ai không?”

Người trẻ tuổi thấy cảnh sát giao thông già nghiêm túc như vậy, không khỏi nuốt nước bọt hỏi: “Ai vậy?”

Lão cảnh sát chỉ vào xe quân dụng đã đi xa, giọng nói yếu ớt: “Giang Thành Tần gia, Tần Lương Chính, người đứng đầu đội cảnh sát chúng ta ở trước mặt hãm đều là cái rắm.”

Tên cảnh sát thực tập lập tức sợ ngây người. Mặc dù hãm là người ngoài nhưng biết Tần gia ở Giang Thành có ý nghĩa gì. Tần gia một môn ba hổ tướng có ý nghĩa như thế nào. Trong quân doanh chính là đại nhân vật nắm giữ thực quyền đó.

Vén vén chỉ qua tám phút, Tần Lương Chính kéo theo một lão nhân sáu bảy mươi tuổi đẩy cửa phòng đi tới.

Lão nhân một thân Đường Trang đơn giản, giờ phút này đầu vầng mắt hoa, sau khi xuống đất thở hổn hển vài hơi mới nổi giận nói: “Người là ai, còn có Vương pháp hay không, thế mà công khai bắt cóc.”

Tần lão trừng mắt nhìn Tần Lương Chính một cái, sau đó đỡ lão nhân dậy nói: “Đường tiên sinh, thật sự là không tiện, chúng ta thất lễ rồi, nhưng mà bây giờ chúng ta thật sự có chuyện quan trọng mời ngài ra tay một lần.”

Đường Thái nhìn Tần Trung Quốc một cái nói: “Tần lão của Tần gia Giang Thành?”

Tần lão ôm quyền nói: “Chính là tại hạ, thỉnh Đường lão tiên sinh thứ tội.”

Đường Thái khoát tay chỉ Tần Lương Chính nói: “Hãm là con trai người, đã sớm nghe nói Tần gia một nhà ba hổ tướng, lời ấy không ngoa, cũng không tính toán với một hậu bối như hãm.”

“Đa tạ!” Tần lão lại ôm quyền.

Đường Thái nhìn quanh bốn phía, nhìn thấy bà nội của Tần Huyền nằm trên giường bệnh, chỉ vào nàng ta nói: “Đây chính là người bệnh mà các người bảo ta chữa trị?”

Tần Lương đang vội vàng gật đầu nói: “Đường tiên sinh xin cứu mẫu thân ta, đặc tội với người lần này, chờ xong việc sau đó muốn chém giết hay muốn róc thịt Tần Lương Chính ta tuyệt đối không nhú mảy.”

Đường Thái khoát tay với hắn nói: “Chuyện xảy ra có nguyên nhân, ta không trách người, mẫu thân của người ta sẽ toàn lực trị liệu.”

Nói xong, đi tới bên cạnh giường bệnh.

Sau đó, chỉ nhìn thoáng qua, hắn liền thay đổi sắc mặt nói: “Loại bệnh này ta trị không được.”

Nói xong, xoay người rời đi.

Sắc mặt Tần lão thay đổi kịch liệt: “Đường lão, mời ngài ra tay một lần.”

Đường Thái thở dài một hơi nói: “Đừng nói đến bệnh ung thư phổi của bạn già của người, đây là bệnh nan y xếp thứ nhất trên thế giới, vốn không có thuốc nào chữa được, hơn nữa trong cơ thể người bạn già của người dường như còn có một khối u lớn không ngừng ăn mòn sinh cơ của nàng, bây giờ nhiều nhất chỉ có thể chống đỡ được ba canh giờ, các người chuẩn bị chuyện hậu sự đi.”

Tần lão nghe vậy, đứng không vững trực tiếp ngồi trên mặt đất, tất cả mọi người rớt cục là triệt để tuyệt vọng, toàn bộ ngây ngẩn cả người.

“Không có biện pháp nào sao?” Tần Huyền khẩn cầu nhìn Đường Thái hỏi.

Đường Thái lắc đầu nói: “Đại La Kim Tiên cũng khó cứu.”

Tần Huyền tê liệt ngã xuống đất, không ngừng khóc. Đúng lúc này cái bình nhỏ màu trắng mà Dương Thiên cho nàng vô ý từ trong túi trượt ra, quay tròn lăn đến dưới chân Đường Thái.

Trong lúc mọi người không chú ý, Đường Thái nhặt lên một cái bình nhỏ màu trắng trong suốt như ngọc, đang muốn đưa cho Tần Huyền, nhưng cảm thụ được cái bình bóng loáng như ôn ngọc, không khỏi quý thân sai lầm mở ra miệng bình.

Vừa mở ra, lập tức cả phòng thơm ngát, một cỗ sinh cơ cường đại tràn ngập cả gian phòng, giống như trong mùa xuân, khí tức vạn vật sống lại.

Tất cả mọi người ngây ngẩn, không rõ rốt cuộc là từ đâu phát ra.

Nhưng khi nhìn thấy viên đan dược vàng óng ánh mà Đường Thái đồ ra, hẳn không đợi được mà sợ ngây người.

“Đây... đây là Đại Hoàn Đan của Thiếu Lâm tự sao?”

Đường Thái kinh ngạc thốt lên.

“Đại Hoàn Đan của Thiếu Lâm tự?” Tần lão nghe vậy con ngươi đột nhiên sáng lên, lão nghi vấn hỏi: “Đại Hoàn Đan này có tác dụng gì?”

Đường Thái nuốt nước miếng nói: “Loại đan dược này là đan dược độc nhất vô nhị của Thiếu Lâm tự, nghe nói có hiệu quả khủng bố có thể giúp người chết sống lại, trị liệu tất cả thương thế trong ngoài.”

“A?”

Tất cả mọi người trong phòng bệnh đều chấn kinh, chẳng lẽ trên đời thật sự có loại đan dược nghịch thiên này?

Nhưng nếu nói không có, bây giờ cả phòng tràn ngập hương thơm, ngửi vào thấm vào ruột gan, cả người phảng phất được thăng hoa, đây tuyệt đối không phải đan dược bình thường.

Tiền lão cắn răng nói: “Đại Hoàn Đan này giá trị bao nhiêu?”

Đường Thái có chút si mê nhìn viên thuốc vàng óng trong tay nói: “Ngàn vàng khó cầu a.”

Thân thể Tiền lão chấn động, thiếu chút nữa té xỉu, nhưng ông ta vẫn kiên định nói: “Kính xin Đường y sư nể tình cứu người một mạng hơn xây bảy tầng Phù Đồ, bỏ qua thứ yêu thích này bán cho ta, Tiền Hồng Phi ta cho dù táng gia bại sản, cũng sẽ báo đáp đại ân của Đường y sư.”

Đường Thái có chút không hiểu, nói: “Tiền lão, người không cần như thế, viên thuốc này không phải của ta.”

Không phải là của người thì là của ai?

Mọi người trong phòng bệnh đều không hiểu gì, cho rằng Đường Thái không nỡ từ bỏ thứ yêu thích này.

Lúc này Tần lão hít sâu một hơi nói: “Nếu Đường y sư cảm thấy tiền không đủ, ta lại tặng thêm toàn bộ gia tài của Tần gia ở Giang Thành ta, chỉ vì đổi lấy viên Đại Hoàn Đan trong tay các hạ.”

Chương 45 - Đan dược nghịch thiên.

Tê!

Trong phòng bệnh, âm thanh hít khí lạnh phập phồng. Chưa nói đến Tiền lão ở Lan Ninh thành vốn đã là giàu nhất, chỉ riêng Tần gia ở Giang Thành, gia nghiệp lớn như vậy ít nhất cũng phải lên tới chục ức tài sản.

Vì một viên đan dược nho nhỏ, đều điên rồi sao.

Lúc này Quý viện trưởng thấy Đường Thái còn đang ngây ngẩn cả người, cho rằng hắn còn muốn tăng giá lên trên, không khỏi ở một bên khuyên giải: “Đường y sư, cái giá này đã không ít, ngài cũng đừng chối từ, lão nhân kia người cũng thấy đấy, nếu như không có Đại Hoàn Đan này, nàng nhiều nhất chống đỡ không quá ba canh giờ a.”

Đường Thái bất đắc dĩ nói: “Đây thật sự không phải của ta, là nàng...”

Hắn còn chưa nói hết, ngón tay còn chưa chỉ về phía Tần Huyền. Lúc này ba hán tử như tháp sắt của Tần gia, ngày thường kiên cường như sắt thép, muốn bọn họ khom lưng cũng khó khăn, nhưng lúc này toàn bộ đều quỳ gối trước mặt Đường Thái.

“Đường y sư, xin ngài thành toàn cho chúng ta.”

Đường Thái cảm thấy buồn bực đến thổ huyết, hắn giải thích sao lại không có ai nghe.

Mọi người mồm nấp miệng mười khuyên bảo, cơ hồ đem hấn bức điên rồi.

Đường Thái rống lên một tiếng: “Các người có thể nghe ta nói một câu không.”

Lúc này Tần lão phát tay ngăn mọi người lại, Đường Thái nhìn ba tướng Tần gia nói: “Các người cũng đứng lên đi.”

Ba người lại không nghe Đường Thái, vẫn quỳ mãi không đứng dậy nổi, sợ Đường Thái không đáp ứng.

Ba người bọn họ ở trong quân đội đều đánh đâu thắng đó, vạn người kính ngưỡng, xương cốt cứng rắn hơn sắt thép, nhưng ở trước giường bệnh của mẫu thân bọn họ, tâm so với hài đồng ba tuổi đều yếu ớt hơn.

Đường Thái vỗ trán, thật bất đắc dĩ, hấn cả giận nói: “Nếu các người không chịu dậy, ta mặc kệ.”

Ba người vội vàng đứng lên, dáng người thẳng tắp, mắt hồ rung rung!

Đường Thái gật đầu nói: “Như vậy không phải là được rồi sao?”

Hắn cất một viên đan dược vào trong bình nhỏ trong suốt như ngọc, mọi người há miệng định khuyên can lần nữa, chỉ thấy Đường Thái đưa viên đan dược này cho Tần Huyền rồi nói: “Đại Hoàn đan này là của nàng ta, ta không hiểu, đồ đạc nhà các người còn muốn tìm ta mua? Đùa giỡn lão đầu tử ta có ý tứ gì?”

“A?”

Tất cả mọi người trong phòng bệnh đều ngây ngẩn cả người.

Có ý gì? Đại Hoàn Đan trân quý như vậy không phải của Đường Thái mà là của một tiểu bối Tần Huyền của Tần gia?

Tất cả mọi người sau khi khiếp sợ đều cảm thấy có chút khó tin.

Tần lão lấy lại tinh thần, hỏi: “Người nói cho gia gia biết, đan dược này người lấy được bằng cách nào?”

“Này, có bảo bối này người cũng không lấy ra, là đang cố ý trêu đùa chúng ta sao?” Tiền lão nhìn Tần Huyền với vẻ mặt bất mãn.

“Đúng vậy, đứa nhỏ này thật sự là không hiểu chuyện chút nào!” Nữ tử mặc áo da sau lưng Tiền lão cũng oán giận.

Lão tam Tần gia Tần Lương đang giơ cao bàn tay to như quạt hương bồ lên cao nói: “Con nhóc chết tiệt này, người muốn tận mắt nhìn thấy bà nội người chết đi trước mặt người sao?”

Tần lão hừ lạnh nói: “Dừng tay!”

Sau đó, hắn nhìn trong giọng nói của Tần Huyền mang theo vẻ lạnh lùng: “Nói đi, làm sao người có được viên Đại Hoàn Đan này?”

Tần Côi bị nhiều người ép hỏi như vậy, nước mắt đã sớm đảo quanh hốc mắt, nàng nhẫn nhịn không để cho mình khóc lên nói: “Gia gia, Đại Hoàn Đan này không phải là của ta a.”

“Là ai?” Long mày Tần lão giãn ra một chút, lão đã biết, loại đan dược cấp bậc này Tần Huyền không thể tiếp xúc được.

Thấy tất cả mọi người đều nhìn nàng, Tần Huyền cắn răng nói: “Là vị Dương tiên sinh kia cho ta, ta cũng không biết tên của hắn. Hắn nói cho ta biết, thứ này vào thời khắc mấu chốt có thể cứu tính mạng!”

“Dương tiên sinh? Dương tiên sinh là ai?” Tiền lão cau mày nhìn nam tử hung hãn phía sau hắn ta.

Nam tử dũng mãnh cũng mờ mịt lắc đầu.

Tần gia ba hồ vớt hết óc, cũng không nghĩ ra ai gọi là Dương tiên sinh.

“Là hắn?” Thần sắc Tần lão chấn động, cả người lần nữa giống như già nua thêm mấy phần.

“Phụ thân? Là ai? Ai là Dương tiên sinh?” Tần Lương Chính đang khản cập hỏi.

Ngay cả Đường Thái cũng nghiêng tai lắng nghe.

Có thể xuất ra loại đan dược cấp bậc Đại Hoàn Đan này, vậy đơn giản nhất định phải kết giao a, thấy không, hôm nay một viên đan dược hai nhà trực tiếp ra giá mấy tỷ a.

Nghĩ thôi cũng khiến người ta đỏ mắt.

Nếu như lại lấy được phối phương đan dược, Đường Thái quả thực không dám tưởng tượng.

Nếu đến mức đó, cho dù là người giàu nhất thế giới cũng phải đứng sang một bên.

Tùy ý người quyền thế ngấp trời, mặc cho người trăm triệu thân gia, cuối cùng có một ngày già đi, Đại Hoàn Đan có thể kéo dài tuổi thọ, trị liệu hết thấy chứng bệnh, là thần dược kéo dài tính mạng a, hỏi người có thể không động tâm hay không.

Thân thể Tần lão lắc lư một cái, suýt chút nữa té xiu, thần sắc lão chán chường nói: “Là ta mất mớ, vậy mà không nhìn ra Dương tiểu hữu bất phàm như thế.”

Mọi người đầu tiên là sửng sốt, sau đó là tiếng hít khí lạnh không ngừng vang lên.

Dương tiểu hữu? Kia không phải là Dương Thiên mới vừa rồi bị bọn họ đuổi ra khỏi phòng bệnh sao?

Trong phòng bệnh ngoại trừ Quý viện trưởng và Đường Thái, tất cả mọi người đều chấn kinh.

Bọn họ há to miệng, sắc mặt giống như là điều sắc bàn không ngừng biến hóa, thật lâu không cách nào bình ổn hoảng sợ trong lòng.

Quý viện trưởng cùng Đường nhìn mọi người, vẻ mặt cảm giác hết sức kỳ quái.

Dương tiên sinh kia cho dù lợi hại hơn nữa cũng chỉ là một người a, mà Tần gia Giang thành của Tần lão, một môn tam hổ tướng a, không cần phải khiếp sợ đến mức này chứ.

Còn có Tiền lão, đây chính là người giàu nhất Lan Ninh thành, có chuyện đời nào mà chưa thấy qua, sao lại khiếp sợ Dương tiên sinh như vậy?

Bọn họ không biết, đám người Tần lão khiếp sợ không phải là thân phận của Dương tiên sinh, mà là khiếp sợ bọn họ không ngờ lại đuổi Dương tiên sinh, người duy nhất có thể trị liệu cho bà nội Tần Huyền ra ngoài cửa.

Trên mặt mọi người đều mang vẻ xấu hổ.

Chuyện này đâu chỉ là xấu hổ, làm chuyện ngu xuẩn như vậy, bọn họ quả thực đều muốn chết.

Vừa mới bắt đầu, Dương Thiên đã ngăn Tạ Thắng, bảo hắn không cần trị bệnh cho lão nhân, nếu không lão nhân chết nhanh hơn, bọn họ không ai nghe, vẫn luôn trào phúng Dương Thiên.

Sau đó, luận y thuật, Dương Thiên từng nói qua, y thuật so với Tạ Thắng danh chấn Huy tỉnh còn cao hơn, bọn họ không có một ai tin, vẫn trào phúng Dương Thiên.

Trong lúc đó, không ai nói giúp Dương Thiên một câu nào.

Nhất là Tiền lão, còn nói muốn nói khoác mà không biết ngượng ban thưởng cho đối phương.

Lại không nghĩ rằng, đồ vật đối phương lấy ra tặng cho bọn họ, cơ hồ có thể so với của cải của bọn họ.

Trong tình huống này, người lấy cái gì ban thưởng mới có thể xem như ban thưởng đây?

Tần lão tự nhận cả đời lấy đức phục người, gần như chưa từng làm chuyện gì khiến hắn hối hận, nhưng hôm nay.

Hắn hối hận đến xanh ruột, đối phương hảo tâm đến chữa bệnh, không được hiểu cho, còn bị trào phúng khinh thường, cuối cùng còn có thể lưu lại một món đan dược giá trị liên thành như vậy để kéo dài mạng sống cho người bạn già của hắn.

Phản ân tình này rốt cuộc trả như thế nào?

Tần gia một môn ba tướng lau nước mắt trong mắt hổ nói: “Phụ thân, ba người chúng ta sẽ đi mời Dương tiên sinh đến, chúng ta thiếu nợ ngài ấy, nếu ngài ấy không đến thì chúng ta sẽ quỳ xuống xin lỗi để bày tỏ thành ý của Tần gia chúng ta.”

Nói xong, bọn hắn định đi ra ngoài.

Giọng nói của Tần lão mang theo vẻ uể oải nói: “Đợi đã, các người đi thành ý vẫn không đủ, để ta tự mình đi, tự mình mang theo thành ý của ta.”

Hắn cầm bình ngọc thuần trắng trong tay Tần Huyền, rút ra nắp bình.

Khí tức sinh cơ cường đại không ngừng vây quanh mọi người. Mùi thơm lạ lùng xông vào mũi,

Tần lão đưa đan dược cho Đường Thái, cung kính nói: “Đường y sư, kính xin ngài ra tay chữa trị cho thể tử của ta.”

Đường Thái gật đầu nói: “Được!”

Hắn nhét đan dược vào trong miệng lão thái thái, đan dược vừa vào miệng liền tan ra, yết hầu bà ấy bỗng nhúc nhích.

Tất cả mọi người đều đang chậm rãi chờ, không đến ba phút, lão nhân đột nhiên ngồi dậy, miệng lớn thở hổn hển.

Nàng ta trừng lớn hai mắt nhìn bốn phía, có chút mờ mịt.

Tất cả mọi người đều bị hoảng sợ.

Lão nhân giờ phút này sắc mặt hồng nhuận, tinh khí thần mười phần, cùng lúc trước hơi thở mong manh như hai người khác nhau.

Phải biết rằng, lúc này mới chỉ trôi qua ba phút mà thôi.

Dược hiệu của Đại Hoàn Đan, thật ngưu bức như vậy sao?

Ngay khi tất cả mọi người khiếp sợ, Quý viện trưởng kích động tiến lên dùng các loại dụng cụ kiểm tra một phen kinh hô: “Ông trời ơi, ông trời của ta.”

Tiền lão vội vàng tiến lên hỏi: “Thế nào? Nói mau thế nào?”

Quý viện trưởng kích động không thể tự mình nói: “Đây quả thực là một kỳ tích a, vừa rồi cơ năng thân thể của lão nhân gia có thể nói là đã hạ xuống đến một điểm giới hạn, cơ hồ nửa bước vào quỷ môn quan, nhưng hiện tại toàn bộ cơ năng thân thể đã khôi phục lại, so với một người bình thường đều khỏe mạnh hơn.”

Tần lão run rẩy nói: “Sức khỏe đã tốt? Vậy bệnh của bạn già của ta đã khỏi hết chưa?”

Đường Thái cười lạnh một tiếng nói: “Nào có dễ dàng như vậy mà khiến cho tất cả đều tốt, nhiều nhất là khối u trong thân thể

nàng sẽ được trị liệu, nhưng ung thư phổi, chuyên gia toàn thế giới đều bó tay khó giải ah.”

“Mặc dù hiệu quả của Đại Hoàn Đan không tệ, nhưng cũng không phải thần đan chân chính.”

Tần lão tuy rằng hơi có vẻ thất vọng, nhưng xuất hiện một kết cục này hẳn đã hết sức hài lòng.

Hắn nghiêm túc nhìn chằm chằm lão nhân trên giường bệnh, giọng nói kiên định: “Bạn già, tin tưởng ta, ta chắc chắn sẽ trị liệu tốt cho ngươi.”

Bà nội Tần Huyền nở nụ cười tươi, vẻ mặt hạnh phúc.

Chương 46 - Hà Sơn khiếp sợ.

Dương Thiên vừa về tới trường thì đã bị hiệu trưởng Tề Vệ gọi tới.

Phòng hiệu trưởng, Tề Vệ nhìn Dương Thiên, nghiêm túc cầm bài thi của hắn nhìn, căn bản không để ý tới hắn.

Dương Thiên thấy vậy, tùy tiện tìm một băng ghế làm xuống.

Tề Vệ thấy vậy nhíu mày, quát: “Dương Thiên, ta cho ngươi ngồi sao? Trong mắt ngươi còn có tôn ti hay không?”

Dương Thiên nhàn nhạt đáp lại: “Hiệu trưởng, ngài cũng không cho ta ngồi chứ, ngài ngồi xuống muốn cho ta đứng đây, vậy trong mắt ngài còn có học sinh như ta không?”

“Buồn cười!”

Tề Vệ nổi giận nói: “Dương Thiên, ngươi đánh Hà Sơn lão sư, ta nể mặt Tần lão không so đo với ngươi, nhưng bây giờ ngươi còn không biết hối cải, không biết tôn trọng, ngươi cho rằng ta thật sự không dám khai trừ ngươi đúng không?”

Dương Thiên nghiêm túc suy nghĩ một chút nói: “Ngoại trừ chuyện này, ngươi thật đúng là không có lý do gì để khai trừ ta.”

Tề Vệ hưng hăng ném một bài thi trước mặt Dương Thiên, cả giận nói: “Người giải thích cho ta, đây là tình huống gì? Tổng điểm cuộc thi mô phỏng là bảy trăm năm mươi điểm, người thi bảy trăm mười điểm.”

Dương Thiên hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ chuyện này không thể sao?”

Tề Vệ lật bài thi ngôn ngữ ra, nói: “Quan trọng nhất là lúc thi vẫn còn để trống phần đề bốn mươi điểm, nói cách khác, toàn bộ bài thi ngoại phần đề trống không kia, người không làm sai một đề, không có trừ một điểm mới có thể được bảy trăm mười điểm.”

Hắn đứng lên, lớn tiếng chỉ trích: “Đại đề phía sau của thoại văn người đã làm xong, tiểu đề lại để trống không làm? Người cảm thấy như vậy hợp lý sao?”

Dương Thiên ha hả cười nói: “Tề viện trưởng, ngài không cần suy nghĩ nhiều như vậy. Chuyện cũng không có phức tạp như vậy, ta chỉ là không muốn thi đạt điểm tối đa gây nên náo động mà thôi.”

“Ta thấy người chính là sao chép tài liệu, vì không muốn người khác chú ý nên mới không sao chép tất cả đáp án lên, nhưng đáng tiếc không ngờ người làm như vậy sẽ càng khiến cho người khác chú ý hơn.”

Trong mắt Tề hiệu trưởng hiện lên vẻ lạnh lẽo, nói: “Nếu như vậy, người còn tưởng rằng ta không có quyền khai trừ người sao?”

Dương Thiên gật đầu nói: “Đạo lý ta cũng hiểu, nhưng người không có bất kỳ chứng cứ nào, ta không thẹn với lương tâm.”

“Người...” Tề hiệu trưởng suýt nữa phun ra một ngụm máu tươi.

- - - - -

“Ô lão, người chắc chắn là nơi này?” Vu Tùng chỉ vào cửa lớp sáu của khối năm ba, nghi hoặc hỏi Tô Nguyên.

Tô Nguyên gật đầu nói: “Cháu gái ta, Tiểu Nhu chính là nói đến chỗ này.”

“Vậy còn không mau vào, ở chỗ này lè mề cái gì?” Một người trẻ tuổi ước chừng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, khỏe mặt hung ác nham hiểm, vẻ mặt không kiên nhẫn.

Đi theo phía sau hắn là bảy tám vị học sinh, hiển nhiên lai lịch của nam tử này không tầm thường.

Sắc mặt Tô Nguyên cứng ngắt, hắn thở dài một tiếng, khẽ nói bên tai Vu Tùng: “Người căn bản không nên thông báo cho Lâm Ninh!”

Vu Tùng thở dài nói: “Ta nào biết Lâm Ninh không đến mà lại phái một tên tiểu bồi bồi phận thấp như Lâm Quan đến, tên Lâm Ninh này cũng quá sĩ diện đi, tuy rằng hắn là người đứng đầu giới số học quốc nội, từng hợp tác với ngoại quốc đạt được giải thưởng Fields, nhưng mà hắn cũng quá không coi ai ra gì, chúng ta đây là vì quốc gia cùng nhau tranh đoạt vinh dự mà hắn lại khinh thị như vậy?”

Trong lúc hai người thở dài, lúc này tên Lâm Quan trẻ tuổi mặt mày hung ác kia lại thúc giục nói: “Hai người các người nói thầm cái gì chứ, đây là cống hiến vì quốc gia chúng ta, vì quốc gia mà vẻ vang, còn không mau đi.”

Tô Nguyên ai thán một tiếng, chỉ có thể đi vào lớp số sáu.

Lúc này Hà Sơn đang hờn dỗi, sau khi nhìn thấy Tô Nguyên, tức giận nói: “Người tìm ai?”

Tô Nguyên tổ chức ngôn ngữ một chút nói: “Chào tiên sinh, mấy ngày trước có học sinh viết một bài luận chứng cho phỏng đoán Goldbach, xin hỏi ngài là lão sư của học sinh kia sao?”

Ở trong mắt Tô Nguyên, học sinh kia căn bản không thể tự mình hoàn thành, khẳng định sau lưng có ân sư dạy bảo.

Nếu học sinh kia ở trong lớp này, nhất định là lão sư trước mắt đã dạy hắn hoàn thành luận chứng mà đó.

Nghĩ đến đây, Tô Nguyên kích động.

Bởi vì trước mắt hắn dù là một người nhìn qua rất bình thường, thậm chí có chút trọc đầu có khả năng là người viết ra luận chứng cho phỏng đoán Goldbach, trực tiếp đánh động

một đoàn đội của bọn họ, nửa giang sơn giới toán học quốc gia ah!

Quả nhiên là cường giả đại ẩn ẩn triều thị, cổ nhân chưa từng gạt ta.

Nhưng Tô Nguyên đang kích động, Hà Sơn lại ngơ ngác.

Người viết ra luận chứng Goldbach là học sinh của hần? Từ khi nào hần lại trâu bò như vậy?

Quả thực buồn cười, nhìn ông lão trước mắt này vẫn tính là người từ thiện, sao lại làm ra một số hoạt động lừa người như vậy?

Hà Sơn cười lạnh hai tiếng, tự nhận là mình đã xem thấu nhau, hỏi: “Vậy ngài là ai?”

Tô Nguyên ưỡn thẳng tấm thân nói: “Lão hủ là giáo sư khoa học số học của Thanh Hoa, đặc biệt tới bãi phỏng tiên sinh, xin thỉnh giáo ngươi.”

Hà Sơn lại cười lạnh, giáo sư hệ toán Thanh Hoa thỉnh giáo hần vấn đề, bình thường hần nằm mơ cũng không dám mơ như vậy, vừa nhìn đã biết là giả.

Hà Sơn mất kiên nhẫn cả giận nói: “Dẹp đi, ngươi cứ như vậy mà còn dạy giáo sư khoa học Thanh Hoa, ta còn dạy đại học Phục Đán cơ đấy, cút cút, ta không rảnh tán gẫu với ngươi.”

Tô Nguyên ngạc nhiên, đây là bị khinh bỉ sao? Thấy đôi phương không tin, Tô Nguyên nóng nảy nói: “Ta thật sự là giáo sư khoa học Thanh Hoa, ta đến đây thật sự thành khẩn bãi phỏng ngươi.”

Nhưng mặc kệ hần nói thế nào, Hà Sơn cũng không tin, trực tiếp đem hần đại phát ra ngoài.

Tô Nguyên đến ngoài cửa, thở dài nhìn Vu Tùng một cái, tỏ vẻ mình bất lực.

“Xem ra hần cất giấu không muốn công bố ra.”

Vu Thành buông lỏng miệng nói: “Nếu không ta đi thử một lần, tên tuổi của ta vẫn có thể trong giới toán.”

Tô Nguyên chỉ có thể gạt đầu.

Vu Tùng đến cửa lớp sáu, Hà Sơn liếc mắt nhìn hắn hỏi: “Người lại làm gì?”

Vu Tùng cười nói: “Không chỉ vị sư phụ này xưng hô như thế nào?”

Hà Sơn hừ một tiếng nói: “Ta họ Hà, có chuyện gì thì nói mau đi.”

Vu Tùng nói: “Tên của ta là Vu Tùng, xem Hà lão sư cũng dạy môn toán học đấy, không biết người có nghe nói tới không.”

Hà Sơn cả giận nói: “Ta quản người là Ngư Tùng hay là Dương Tùng, ta một mực không...”

Nói được một nửa, Hà Sơn đột nhiên kích động, nhìn Vu Tùng hỏi: “Người chính là nhân vật cấp Thái Đấu của giới toán học quốc gia, vị Vu Tùng kia?”

Vu Tùng gật đầu, nghĩ thầm thì ra có chút hư danh cũng rất hữu dụng.

Nhưng không đợi hắn đặc ý trong chốc lát, Hà Sơn đã ập xuống mắng: “Lừa ai chứ, loại nhân vật cấp bậc như Vu Tùng sẽ nói chuyện với ta, người nói người là Vu Tùng thì ta vẫn là Lâm Ninh đây.”

Lâm Ninh, cùng một người ngoại quốc cùng nhau nhận được giải thưởng Fields, được coi là người đứng đầu giới toán học trong nước.

Vì vậy Hà Sơn rất tìm đường chết đuổi Vu Tùng ra.

Tô Nguyên và Vu Tùng xòe tay với tôn tử Lâm Quan của Lâm Ninh, tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Lâm Quan nhìn một hơi thuốc, bóp tắt làn khói, lạnh lùng nhìn hai người một cái nói: “Thành sự không đủ bại sự có thừa, lão tử muốn đích thân hội họp với người này, xem ai mới là người kiêu ngạo nhất.”

Nói xong, không nói một lời, trực tiếp một cước đạp văng cửa ra.

Hà Sơn thật vất vả sửa sang lại tâm tình, đang chuẩn bị lên lớp, đột nhiên cửa phòng bị đá văng ra, hắn giật nảy mình, còn

chưa kịp phản ứng, cả người bị một vị nam tử trẻ tuổi mặc quần áo màu đen xách lên.

“Người rớt cuộc là ai, nơi này chính là trường học, mau buông ta ra, bằng không thì ta phải báo cảnh sát rồi.” Hà Sơn thấy có người công nhiên ra tay với hắn ngay trước mặt toàn bộ lớp học.

Quả thực vứt bỏ mặt mũi của hắn không đề ý.

Hà Sơn phôi cũng sắp nổ tung rồi!

Lâm Quan cười lạnh một tiếng, nói: “Lão tử là Lâm Quan, gia gia của lão tử Lâm Ninh chắc hẳn ngươi đã nghe qua. Chúng ta đã hai lần vờn cảnh ô liu ra cho ngươi nhưng ngươi đều cự tuyệt, vậy lần này chỉ có thể vận dụng vũ lực.

Hà Sơn vẫn không tin nói: “Đánh rắm, cháu trai của Lâm Ninh mà là người như ngươi sao? Ta không tin!”

Lâm Quan trực tiếp móc ví tiền ra, bên trong chính là hình mà Lâm Ninh và hắn chụp chung.

Hai ông cháu còn có vài phần tương tự, đầu óc Hà Sơn trong nháy mắt trống rỗng.

Mẹ nó, thì ra đây là sự thật, vừa rồi người thứ nhất tới đích thật là giáo sư khoa học Thanh Hoa, người thứ hai tới thật sự là nhân vật Thái Đầu của giới toán học trong nước.

Điều khiến Hà Sơn không ngờ tới nhất chính là ngay cả cháu ruột của Lâm Ninh cũng tới.

Hắn gian nan nuốt nước bọt hỏi: “Ta tin, ta hoàn toàn tin rồi, Lâm tiểu ca ngươi thả ta ra, ta là fan trung thành của gia gia ngươi a, ta rất sùng bái gia gia ngươi.”

Lâm Quan nghe vậy, cười ngạo ngễ một tiếng lập tức thả Hà Sơn.

Hà Sơn đang nghi hoặc không biết lúc những người này tìm hắn có chuyện gì, thì Lâm Quan hỏi: “Mấy ngày trước nghe nói học sinh của ngươi viết luận chứng phỏng đoán chung cực của Goldbach lên trên bảng đen, hiện tại ngươi đưa phần luận chứng đó cho ta.”

Hà Sơn nghi hoặc hỏi: “Cái gì mà phỏng đoán Goldbach ah? Chúng ta không có...”

Nói xong, còn nghi hoặc nhìn xuống các bạn học, rất là buồn bực.

Lúc này chỉ nghe thấy có người nói: “Sự phụ, chính là lần trước khi người đuổi Dương Thiên đi. Dương Thiên viết thứ gì đó trong bảng đen, hắn hình như có viết là nhu vậy.”

Hà Sơn nghe vậy, con mắt lập tức sáng lên, tựa hồ nghĩ tới.

Hắn nghi hoặc hỏi Lâm Quan: “Các người muốn cái kia làm gì? Vật kia chỉ là học sinh kia tiện tay vẽ bậy mà thôi.”

Chương 47 - Có tin hay không thì tùy.

Lâm Quan khinh thường nhìn Hà Sơn một cái nói: “Người biết cái gì, luận chúng học sinh kia viết có khả năng là luận chứng cuối cùng tiếp cận nhất của phỏng đoán Goldbach, cái gì mà tiện tay vẽ xấu, người rốt cuộc hiểu toán hay không?”

Hà Sơn hắn trợn mắt há hốc mồm, ngày đó Dương Thiên vậy mà thật sự đang viết luận chứng gì đó, trời ạ, hắn vẫn cho rằng đối phương vẽ xấu để dụ người làm loạn.

Giờ phút này hắn ta không chỉ khiếp sợ, mà còn xấu hổ muốn chết.

Bị làm trò trước mặt học sinh như vậy, Lâm Quan nói lão sư số học này không hiểu số học, thử hỏi còn có chuyện châm chọc hơn thế này sao?

Sắc mặt hắn đỏ lên, đối phương là cháu trai của Lâm Ninh, nói hắn không hiểu số học, hắn không có sức phản bác.

Lâm Quan lại châm một điều thuốc hỏi: “Ta hỏi người, luận chứng mà học sinh của người viết đâu? Giao ra đây, ta cho người một trăm vạn.”

Hà Sơn nghe vậy, cuồng nhiệt nuốt nước bọt, một trăm vạn a, một tháng hắn cũng chỉ bốn năm ngàn, một trăm vạn này hắn

có thể kiểm bao lâu chứ.

Thế nhưng, bây giờ bảo hấn giao ra, hấn cũng không giao ra được.

Hà Sơn sắc mặt trắng bệch: “Xóa mất rồi!”

Nói xong, hấn chỉ chỉ bảng đen.

Khóe miệng Lâm Quan giật giật, hỏi: “Người lặp lại lần nữa.”

Hà Sơn suýt khóc, hấn run rẩy nói: “Mẹ nó, bị ta lau rồi.”

“Ta đi con mẹ nó!” Lâm Quan trực tiếp đập Hà Sơn một cước, người ngã ngựa lật mình giận dữ nói: “Rốt cuộc người có biết luận chứng ghi trên bảng đen kia có ý nghĩa như thế nào hay không? Ý nghĩa là nhà số học của quốc gia chúng ta sẽ nhận được Huy chương Fields cao quý ah.”

Hà Sơn khiếp sợ cơ hồ nói không ra lời, hấn không ngờ Dương Thiên sẽ đem thứ quan trọng như vậy nói ra, cũng không nghĩ tới chính hấn lại ngu xuẩn đến mức vứt đồ vật quan trọng như vậy đi.

Nếu như hấn đem toàn bộ đồ vật trên bảng đen kia đều bị sao chép lại, nếu như lấy danh nghĩa của hấn phát ra ngoài, vậy tất sẽ danh chấn toàn thế giới.

Đến lúc đó danh lợi song toàn, còn làm một giáo viên nho nhỏ ở chỗ này làm gì?

Bây giờ suy nghĩ một chút, Hà Sơn thật sự hối hận đến xanh ruột rồi, không khỏi lau đi đáp án một trong tam đại nan đề của thế giới, còn đem một nhân vật thiên tài như vậy giao cho lớp khác nữa chứ.

Dưới sự truy vấn của Lâm Quan, Hà Sơn nói rõ sự thật lúc trước, sau đó, tự nhiên là tránh không khỏi một trận trào phúng.

Lịch sử luôn luôn tương tự đến kinh người.

Mấy ngày trước, Hà Sơn ở trên bục giảng phê bình Dương Thiên viết ra luận chứng của phỏng đoán Goldbach là không đúng, cố làm ra vẻ huyền bí, lờ người lấy sủng!

Mấy ngày sau, tôn tử của Lâm Ninh nhà số học nổi tiếng cầm một trăm vạn đến cửa, cầu hấn đem thứ đó lấy ra, lại không

nghĩ rằng phương pháp chứng minh duy nhất của giới số học có thể làm được kia lại bị một người vô tri như hấn làm mất rồi!

Vu Tùng đứng ngoài cửa nghe rõ mồn một, nhìn Tô Nguyên nói: “Làm sao bây giờ? Luận chứng không còn, lẽ nào chúng ta cứ như vậy trở về sao?”

Tô Nguyên thở dài nói: “Người cam tâm sao?”

Vu Tùng: “Không cam lòng thì đã sao?”

Tô Nguyên suy nghĩ một lát rồi nói: “Đúng rồi, chúng ta có thể tìm được học sinh kia, hấn nhất định có thể viết ra.”

Vu Tùng hỏi: “Bạn cũ, người cảm thấy có thể sao? Một học sinh cấp ba mà có thể viết ra luận chứng toán thâm ảo như vậy?”

“Sau lưng hấn nhất định có người giúp, người học sinh này có trí nhớ không tệt, nhớ kỹ bài luận chứng này rồi!” Tô Nguyên cau mày.

“Có đạo lý, vậy còn chờ gì nữa? Chúng ta đi nhanh đi.” Vu Tùng có chút nôn nóng không kịp đợi.

“Dương Thiên? Hấn là ai?” Lâm Quan nhíu mày nhìn Hà Sơn.

Hà Sơn nịnh nọt nói: “Lâm thiếu gia, Dương Thiên chính là người đã viết về chứng cứ của phỏng đoán này, ta từng là chủ nhiệm lớp của hấn, rất quan tâm đến hấn, nếu ta bảo hấn viết lại lần nữa, hấn nhất định sẽ không từ chối.”

“Vậy người còn không mau đi a.” Lâm Quan có chút cao hứng.

Hà Sơn xoa xoa tay nói: “Lâm thiếu gia, tiểu nhân đi theo làm tùy tùng, không có công lao cũng có khổ lao, nếu như ta tìm lại được cho người luận chứng phỏng đoán kia, một trăm vạn...”

Lâm Quan phun ra một ngụm khói nói: “Nếu luận chứng không thành vấn đề, một trăm vạn kia vẫn là của người.”

“Vâng vâng, cảm ơn Lâm thiếu gia, chúng ta bây giờ đi tìm Dương Thiên kia.”

“Người nói người không có sao chép, người làm sao chứng minh? Ai có thể chứng minh?”

Phòng hiệu trưởng, Tề Vệ Y Y không buông tha: “Loại người như người, thật sự cho rằng ta không dám khai trừ người sao?”

Dương Thiên còn chưa lên tiếng thì đột nhiên cửa phòng hiệu trưởng bị đẩy ra. Một lão giả tóc hoa râm đi vào, nói: “Ta có thể chứng minh!”

Sau đó, một vị lão nhân áo xanh khác cũng đẩy cửa tiến vào nói: “Ta cũng có thể chứng minh hần không sao chép.”

Dương Thiên kinh ngạc nhìn hai vị lão nhân trước mặt, không biết bọn họ từ đâu chui ra, tại sao phải giúp mình.”

Tề Vệ cau mày, đang muốn bắt đầu quát hỏi, nhưng sau khi nhìn thấy khuôn mặt lão nhân tóc hoa râm kia, thiếu chút nữa từ trên ghế ngã xuống.

“Ô Tô Tô, Tô lão? Sao ngài lại tới đây?”

Đúng vậy, ông lão tóc hoa râm trước mặt này chính là giáo sư hệ số học của Thanh Hoa, Tô Nguyên.

Trước đây, Ngô hiệu trưởng đã ba lần tới nhà tranh, mời vị lão nhân này đến giảng bài học công khai ở trường, nhưng lại bị hần cự tuyệt, thật không ngờ hôm nay lại đến trường học của bọn họ.

Tô Nguyên ha hả cười nói: “Ta đến là để xử lý một chuyện liên quan đến danh dự của giới toán học quốc gia chúng ta.”

Tề Vệ lập tức nghiêm nghị kính nể, người nghe một chút, phân tử tri thức thể hệ trước không giống nhau, một đồng tuổi như vậy còn suy nghĩ cho quốc gia.

Hần nhìn về phía lão nhân áo xanh bên cạnh Tô Nguyên, nghĩ nếu có thể đi cùng với giáo sư Tô, vậy tất nhiên thân phận bất phàm.

Tô Nguyên nhìn ra nghi hoặc trong mắt Tề Vệ, bắt đầu giới thiệu nói: “Vị này là Vu Tùng, bạn tốt của ta, cũng là một học giả.”

Tề Vệ nghe vậy mới đầu không có phản ứng lại, chỉ gật gật đầu, nhưng sau đó nhớ tới đại danh Vu Tùng, trực tiếp hít một hơi khí lạnh, chân mềm nhũn, thiếu chút nữa quỳ xuống.

Hắn kích động mở miệng nói: “Vu lão ngài khỏe, ta là fan của ngài, thật tốt thật tốt! Hôm nay rốt cuộc cũng gặp được chân nhân, lát nữa ngài nhất định phải ký tên cho ta.”

Vu Tùng cười đáp: “Được được, tất cả không sao.”

Tô Nguyên nghi hoặc nhìn Dương Thiên hỏi: “Vị bạn học này là sao vậy?”

Xem ra, hình như hắn đã phạm sai lầm, hơn nữa sai lầm còn không nhỏ, hiệu trưởng này đều la hét muốn khai trừ hắn.

Tô Nguyên làm sao hỏi được Tô Thi Nhu, ngày đó viết ra luận chứng cho phỏng đoán kia chính là Dương Thiên, học sinh tốt như vậy, có thể phạm sai lầm gì?

Không nhắc tới còn tốt, nhắc tới Dương Thiên Tề Vệ lại tức giận.

Hắn đem bài thi lấy đến trước mặt hai người nói: “Các người xem, đây là bài thi của hắn thử xem, tổng điểm bảy trăm năm mươi điểm, đề mục hắn để trống bốn mươi điểm lại còn có thể thi được bảy trăm mười điểm, đây không phải sao chép thì là cái gì?”

Tô Nguyên nhìn bài thi, phát hiện viết giải đáp đều vô cùng hoàn mỹ, gần như không tìm thấy một điểm khuyết điểm.

Hắn và Vu Tùng liếc nhau một cái, đều có thể nhìn thấy vẻ khiếp sợ trong mắt đối phương.

Tô Nguyên giải thích: “Tề hiệu trưởng, ta nghĩ ngài hiểu lầm rồi, Dương Thiên tiểu hữu chắc chắn sẽ không sao chép.”

Tề Vệ ngây ngẩn cả người, vị giáo sư Thanh Hoa này có quan hệ gì với hắn? Lại bao che tiểu tử này như vậy?

Thấy Tề Vệ hoang mang, Tô Nguyên cười ha hả giải thích: “Bởi vì hắn... viết ra luận chứng cho phỏng đoán Goldbach ah!”

“Hắn? Chỉ hắn? Hắn là một học sinh cấp ba, hắn có thể sao?”
Tề Vệ kinh ngạc chỉ vào Dương Thiên trong lòng cực kỳ

không tin, khoe miệng đều là giễu cợt.

“Ô giáo sư, Vu lão sư, các người có phải làm rồi không?”

Tô Nguyên cười ha hả nhìn thoáng qua Dương Thiên hỏi:

“Dương Thiên tiểu hữu, ngày đó có phải người ở lớp số sáu năm ba công khai viết luận chứng lên bảng đen?”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt, lạnh nhạt nói: “Nếu như người muốn hỏi người duy nhất đứng trên bục giảng là ai, ta có thể nói rõ ràng cho người biết, đúng là ta.”

Nói xong, mang theo một tia ngạo nghễ nhìn Tề Vệ.

Cuối cùng vẫn là người biết nhìn hàng, hẳn lúc trước bận rộn nửa ngày công phu cuối cùng không uổng phí!

Tề Vệ này thật sự là mắt không nhìn được kim tương ngọc dịch, phỏng đoán của Goldbach hẳn cũng có thể chứng thực, sao lại gian lận trong cuộc thi cấp ba như này.

Điều này chẳng khác nào một bài thi của một sinh viên thi vào nhà trẻ còn lật sách tra tư liệu buồn cười.

Cuối cùng cũng xác nhận được, Tô Nguyên thở phào nhẹ nhõm, Tề Vệ há to miệng, vẻ mặt không dám tin.

Vu Tùng lúc này có chút lo lắng hỏi: “Dương Thiên tiểu hữu, vậy người phía sau người thì sao? Hẳn ở đâu?”

Dương Thiên nghi hoặc hỏi: “Người nào đứng phía sau?”

Tô Nguyên giải thích: “Chính là người đã viết ra luận chứng cho người xem ah.”

Dương Thiên lạnh nhạt mở miệng: “Trước sau đều là bản thân ta, đều do một mình ta viết, không có ai giúp ta.”

Vu Tùng căn bản không tin, hẳn hỏi: “Làm sao có thể chỉ bằng chính người? Người làm sao có thể đơn độc hoàn thành luận chứng? Liên quan đến một ít tri thức thâm ảo, người căn bản chưa từng tiếp xúc qua.”

“Đúng vậy đúng vậy, đây không phải là người sao chép từ chỗ khác sao?” Tô Nguyên cũng không tin thiếu niên lớn bằng cháu gái của mình trước mắt này có thể độc lập tính ra phương hứng chứng minh cho phongwr đoán Goldbach.

Nhìn hai người nghi hoặc, Dương Thiên lười tốn nhiều lời giải thích, nghĩ đến dù có giải thích, bọn họ cũng sẽ không nghe.

Cho nên, hắn trực tiếp phun ra bốn chữ sau đó xoay người rời đi.

“Có tin hay không thì tùy!”

Chương 48 - Một cơ hội.

"Chờ đã, Dương Thiên tiểu hữu người chờ một chút!"

Tô Nguyên và Vu Tùng đổ mồ hôi lạnh, bạn học này thật là có cá tính.

Bọn họ ngăn cản Dương Thiên sắp phải đi, hỏi: “Không biết ta có thể thỉnh cầu người một chuyện hay không?”

Dương Thiên còn chưa trả lời, lúc này đột nhiên có hai người tiến vào phòng hiệu trưởng.

Hai người không phải ai khác chính là Hà Sơn cùng Lâm Quan.

Lâm Quan đeo kính râm màu đen, bất kể nhìn về phía nào, khóe miệng đều luôn lộ ra vẻ khinh thường.

Hà Sơn là hình tượng tiêu chuẩn của tên ngốc, mái tóc trên đầu đã sớm rụng hết, ưỡn cái bụng to như phụ nữ mang thai, trên mặt treo nụ cười dối trá.

Sau khi nhìn thấy Dương Thiên, nhất thời còn thân thiết hơn cả cha ruột!

Hắn đi lên trước kéo tay Dương Thiên nói: “Bạn học Dương Thiên, trước đó hai chúng ta có chút khúc mắc, sau đó ta nghĩ lại, hết thấy đều là do ta, lão sư có lỗi với người, lão sư không nên đối xử với người như vậy, nếu không người cho lão sư một cơ hội, lão sư mời người ăn cơm, hiện tại liền đi.”

Dương Thiên nhìn Hà Sơn có chút ngây ngẩn cả người.

Hắn buồn bực nói: “Hà Ngốc Tử, đầu óc người không có vấn đề chứ? Ta hại người thế thảm như vậy người còn mời ta ăn

com? Mặt ngươi không đau sao?”

Khóe miệng Hà Sơn giật giật, trán nổi gân xanh, hiển nhiên đang cố gắng kiềm chế lửa giận.

Hắn ở trong lòng nói với mình, không thể tức giận, nhất định không thể tức giận, vì một trăm vạn, hết thảy đều là vì một trăm vạn kia.

Hắn hít sâu mấy hơi, sau đó cười nói; “Nói gì vậy, chúng ta đều chỉ là đùa giỡn mà thôi, ngươi thật đúng là nghịch ngợm, còn đặt biệt danh cho lão sư, Hà Ngốc Tử, ha ha, thật dễ nghe a.”

Dương Thiên càng ngày càng cảm thấy thẳng nhãi này không bình thường, hắn lùi về sau hai bước xoa xoa da gà trên người, hỏi: “Ngươi xác định đầu óc ngươi không có vấn đề gì chứ? Có phải ta tát cho ngươi một cái đến choáng váng luôn rồi không? Ta nói cho ngươi biết, thời gian trôi qua lâu như vậy ngươi mới ngốc, ta sẽ không chịu trách nhiệm ah.”

Hà Sơn Thân Thiết lại tiến lên nói: “Bạn học Dương Thiên, vậy ta có lời nói thẳng được rồi, lần trước không phải ngươi viết công thức luận chứng cho phỏng đoán của Goldbach sao? Ngươi viết lại cho lão sư xem một lần nữa.”

Thấy Dương Thiên muốn cự tuyệt, Hà Sơn vội vàng mở miệng nói: “Đương nhiên, khẳng định sẽ không để cho ngươi viết không công, ta cho ngươi một vạn, không, năm ngàn tệ có được không?”

Dương Thiên đùa cợt nhìn Hà Sơn.

Hà Sơn cắn răng nói: “Bảy ngàn, bảy ngàn nhân dân tệ được không.”

Dương Thiên cười nói: “Không tốt, tư tưởng có bao xa thì ngươi cút bấy nhiêu, ta nhìn ngươi ghê tởm.”

Hà Sơn còn muốn nói chuyện, trực tiếp bị Lâm Quan một cước đạp ngã trên mặt đất.

Lâm Quan cả giận nói: “Khốn kiếp, lão tử cho ngươi một trăm vạn để ngươi làm việc, ngươi lại chỉ có thể bỏ ra bảy ngàn, ngươi coi lão tử là kẻ ngu si sao?”

Hà Sơn ủy khuất che miệng nói: “Lâm thiếu gia, người cho ta chút thời gian, ta khẳng định sẽ cho người làm xong chuyện này!”

Hắn xé bỏ tất cả ngực trắng, hung dữ nói: “Dương Thiên, giao luận chứng đó ra cho ta.”

Dương Thiên có chút buồn cười, hỏi: “Có thể thì có thể, nhưng vì sao?”

Hà Sơn ngây ngẩn cả người, sau đó không biết xấu hổ chút nào nói: “Bởi vì ta từng là chủ nhiệm lớp của người, ta là lão sư của người.”

Dương Thiên chưa bao giờ gặp một người không biết xấu hổ như vậy, hắn duỗi một ngón tay lạnh lùng nói: “Thứ nhất, mặc dù người đã từng là chủ nhiệm lớp của ta, nhưng người lại tự mình đuổi ta ra khỏi phòng học của người.”

Hắn lại vươn một ngón tay ra tiếp tục nói: “Thứ hai, nếu người đã luôn miệng nói người là lão sư của ta, thì kiến thức kia chắc chắn phong phú hơn ta, nếu đã như vậy, người tự mình luận chứng ra kết quả kia đi, đừng đến làm phiền ta.”

Nói xong quay lưng muốn rời đi.

“Chờ đã, ta cho người đi rồi sao?”

Lâm Quan khịt mũi một cái, rung đùi đắc ý đi một vòng quanh Dương Thiên, chậm rãi nói: “Tiểu tử, người được lắm, hoàn toàn không để ta vào mắt.”

Dương Thiên cười khẩy: “Người tính là cái cọng hành nào, cũng xứng để ta để vào mắt.”

Lúc này, Vu Tùng giới thiệu: “Dương Thiên tiểu hữu, hắn là Lâm Quan, là cháu trai của Lâm Ninh, cũng là một nhà số học nổi tiếng.”

“Lâm Ninh là ai?” Dương Thiên nhíu mày!

Mọi người ở đây đều kinh ngạc không nói nên lời, tên này ngay cả Lâm Ninh cũng không biết đã tự mình chứng minh phỏng đoán của Goldbach thành công?

Lâm Quan hừ nói: “Kiến thức nông cạn, gia gia ta là nhân vật được lãnh một Huy chương Fields, người để nhũ...”

Hắn còn chưa nói hết, chỉ nghe Dương Thiên cười ha ha nói: “Nếu gia gia của ngươi đã được khen ngợi, vậy nếu muốn có được luận chứng chung cực của Goldbach này làm sao ngươi không đi tìm gia gia của ngươi chứ, hắn có năng lực ngươi để cho chính hắn giải đi đi.”

“Ta...” Lâm Quan đang muốn nói chuyện, lại bị Dương Thiên cắt ngang lần nữa.

Dương Thiên có chút hứng thú hỏi ngược lại: “Ta muốn hỏi một chút, ngươi nếu nói ta là đế nhũ, vậy ngươi cũng phải tới mời ta. Đoán xem, có phải ngay cả đế nhũ cũng không bằng hay không, ngươi cảm thấy ngươi có phải là vương bát ngàn năm hay không, mà ngươi, ngươi thân là tôn tử của hắn, nên là cái gì? Vương bát đản sao?”

“Ngươi, ngươi lại dám...” Thân thể Lâm Quan không ngừng run rẩy, ngọn lửa trong ánh mắt kịch liệt thiêu đốt.

Lời nói của Dương Thiên đã khiến hắn tức gần chết.

Mọi người ở một bên ở một bên xem tròn mắt há hốc mồm, bọn họ phát hiện, Dương Thiên không chỉ có năng lực toán học siêu phàm, còn có năng lực mắng người ở một cấp độ mà bọn họ khó lòng tưởng tượng nữa.

Cái miệng này quá độc, có thể khiến người ta tức chết.

Tề Vệ xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, hắn thật sự cảm thấy mình nên nhớ một ân không giết này của Dương Thiên. Vừa rồi hắn ở một bên giáo huấn đối phương nửa ngày, cũng may đối phương chỉ híp mắt dưỡng thần chứ không hạ khẩu.

Nếu hắn phản kích, hậu quả thật sự khó có thể tưởng tượng.

Lâm Quan đang muốn tức giận mắng lại, lúc này Vu Tùng nhanh chóng tới kéo hắn lại, nói: “Tiểu Quan, ngươi bớt giận, chúng ta còn có nhiệm vụ trọng yếu nhất phải xong a, cái luận chứng kia chỉ có thiếu niên này biết, ngươi nếu đắc tội hắn, gia gia ngươi có thể buông tha ngươi sao?”

Lâm Quan nghĩ, nhất thời chảy mồ hôi lạnh. Gia gia hắn rất coi trọng chuyện này, nhưng vì phiền toái không cần thiết, cố ý nhắc nhở với hắn, để hắn bất kể trả giá lớn thế nào cũng phải bắt được vào tay.

Nếu hấn thất bại, đoán chừng trong toàn bộ gia tộc vĩnh viễn không được chào đón.

Lâm Quan hít sâu mấy hơi, đè nén lửa giận, nở nụ cười nhìn Dương Thiên nói: “Tiểu huynh đệ, vừa nãy là ta không đúng, ta xin lỗi ngươi, nhưng việc này liên quan đến vinh dự của giới toán học quốc gia chúng ta, ngươi có thể viết luận chứng xuống được không?”

Dương Thiên cười: “Chuyện liên quan đến vinh dự quốc gia, nếu như ta viết ra thì ai có thể chứng minh là ta làm? Là trao giải cho ta hay trao giải cho gia gia của ngươi, vinh dự có được tính cho ta hay là trao cho gia gia của ngươi?”

Hắn lấy điện thoại di động ra, mở công năng ghi hình ra: “Nào, nói với màn ảnh, câu trả lời khiến ta hài lòng thì ta sẽ đưa cho ngươi.”

Lâm Quan sắc mặt xấu hổ, nếu không có phần thưởng, không có vinh dự hấn còn tới nơi này làm gì?

Hắn cười gượng hai tiếng nói: “Dương Thiên huynh đệ, chúng ta đều là vì quốc gia, vì tập thể.”

Dương Thiên cười lạnh chỉ vào Tô Nguyên nói: “Ngươi đã vì tập thể, vậy ngươi hoàn toàn không cần thiết ở lại đây nữa, ta sẽ đưa luận chứng cho lão nhân này, để hấn mở hội tuyên bố, để hấn tuyên bố luận chứng chung cực của Goldbach, để hấn được khen, để hấn đạt được tất cả vinh dự, hấn cũng là toán học gia của quốc gia chúng ta, như vậy cũng coi như là tranh giành vinh dự cho quốc gia chúng ta rồi.”

Lâm Quan nóng mặt, nói: “Dương Thiên huynh đệ, ngươi đừng xúc động nha, đừng xúc động, ngươi suy nghĩ một chút đi.”

Tô Nguyên đã nhận được lợi ích này, khiến hấn được giải thưởng Fields, vậy danh tiếng của gia gia hấn trong nước ở mảng số học đã không giữ được nữa rồi.

Trở về khẳng định sẽ bị gia gia hấn đánh chết.

Dương Thiên ha ha nhìn Lâm Quan cười nói: “Xem ra trong lòng ngươi cũng không phải thật sự muốn vì tập thể, vì toàn bộ giới toán học quốc gia chúng ta a.”

Vu Tùng và Tô Nguyên nghe vậy, sắc mặt hơi thay đổi.

Mà sắc mặt Lâm Quan lại lúng túng gật gật đầu.

“Ha ha, vậy thì dễ xử lý rồi.”

Dương Thiên mười ngón giao nhau nói: “Ra giá đi.”

Lâm Quan ngây ngẩn cả người, hỏi: “Ra giá gì?”

Dương Thiên chỉ chỉ vào đầu mình nói: “Luận chứng chung cực của phỏng đoán Goldbach, phóng nhân toàn thế giới chỉ có ta có, người đã muốn là cái thứ nhất, vậy thì lấy thành ý của người ra, thế nào? Cái gì cũng không nỡ lấy? Chẳng lẽ người muốn tay không bắt sói trắng sao?”

Lâm Quan cảm giác mình vẫn luôn bị thiếu niên nhỏ tuổi trước mắt nắm mũi dắt đi, như vậy hắn biết khuất muốn chết.

Nhưng mà bắt đắc dĩ, ai bảo phỏng đoán kia chỉ có hắn mới biết, nếu rơi vào trong tay người khác vậy liền xong rồi.

Hắn nuốt nước bọt hỏi: “Không biết Dương huynh đệ muốn bao nhiêu tiền?”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt lạnh lùng nói: “Không phải ta muốn bao nhiêu tiền, mà là phải xem thành ý người đưa ra có đủ hay không.”

Hắn nhìn chằm chằm vào Lâm Quan, bên hông còn đeo một chiếc chìa khóa xe thể thao, thấy đối phương muốn nói chuyện, giành mở miệng trước nói: “Người chỉ có một cơ hội báo giá, không đạt được yêu cầu của ta, vậy thì miễn đàm, ta sẽ không cho người cơ hội thứ hai.”

Lâm Quan nghe vậy vội vàng ngậm miệng, khóe miệng hắn run nhè nhẹ nhìn Dương Thiên.

Loại biện pháp này hắn đều có thể nghĩ ra được, Lâm Quan thoáng cái lâm vào hoàn cảnh lưỡng nan!

Chương 49 - Nhìn người thuận mắt.

Lâm Quan xoắn xuýt rất lâu, há miệng định báo giá ba trăm vạn, lại nghe Dương Thiên cầm điện thoại gọi điện thoại.

“Này, Kiệt Khắc, người báo giá một ngàn vạn phải không, ừm, người chừng nào tới nơi này? Được, ta chỉ để lại cho người.”

Điện thoại cúp máy, Lâm Quan biến sắc, phần nộ nói: “Sao người có thể bán cho người ngoại quốc?”

Dương Thiên khinh bỉ nhìn hắn một cái nói: “Ta bán cho người nào thì liên quan gì tới người.”

Lâm Quan sắc mặt tái xanh nói: “Người không phải nói muốn bán cho ta sao?”

“Bán cho người? Quên đi, ta thấy người cũng mua không nổi.” Dương Thiên chế nhạo.

Một câu nói kia quả nhiên chọc giận Lâm Quan, hắn quát: “Người vậy mà xem thường ta, hắn ra một ngàn vạn đúng không, vậy ta ra một ngàn một trăm vạn.”

Nói xong, hắn đi tới một bên nói rõ tình huống với gia gia Lâm Ninh của hắn, Lâm Ninh trầm mặc một chút, bảo hắn nhất định phải mang được luận chứng về, tiền sẽ chuyển đủ cho hắn.

Lâm Quan rất mừng rỡ, có gia gia của hắn bảo đảm, vậy lần này hắn nhất định phải được.

Hắn đi tới bên cạnh Dương Thiên nói: “Tiểu tử, tiền của ta đã gửi qua rồi, luận chứng của người ở đâu?”

Dương Thiên cười cười, khẽ nâng mí mắt nhìn hắn một cái nói: “Chờ!”

Sau đó tìm giấy bút, xoát xoát xoát xoát, dùng không đến một phút liền viết xong luận chứng.

Dương Thiên thờ ơ nói: “Đây chính là luận chứng của người.”

“Ta thảo, chỉ đơn giản như vậy?” Lâm Quan có chút hồ nghi nói: “Ta làm sao biết luận chứng này của người viết là thật hay giả? Vạn nhất người gạt ta thì làm sao bây giờ?”

Dương Thiên lạnh lùng nói: “Vậy người có thể không mua!”

Nói xong, hắn dự định xé nó ra.

“Dừng, dừng, ta mua, ta mua ngay bây giờ.” Lâm Quan nhanh chóng ngăn cản, sau đó móc ra một tấm thẻ nói: “Trong này là một ngàn một trăm vạn, gia gia của ta vừa gửi tới cho ta.”

Dương Thiên gật đầu, tiện tay nhét vào trong túi, tuy rằng trong nháy mắt trở thành phú hào ngàn vạn, nhưng thần sắc hắn vẫn bình tĩnh như trước, trên mặt không thấy rõ bất kỳ biến hóa nào.

Vu Tùng và Tô Nguyên đều hơi kinh ngạc, xem tiền tài như căn bã đến mức nào mới có thể bình tĩnh như vậy?

Về phần Hà Sơn cùng Tề Vệ, đã sớm thiếu chút nữa sắp phát điên, một học sinh mà chỉ cần động bút, ở trước mặt bọn họ kiếm lấy hơn một ngàn vạn, ngẫm lại cũng quá điên cuồng.

Sau khi Lâm Quan cầm luận chứng vào trong tay, đặc ý cười điên cuồng, đã có được nó, giải thưởng toán học Fields nhất định là của gia gia hắn, đến lúc đó địa vị gia gia của hắn lại một lần nữa nhắc tới, địa vị của hắn khẳng định cũng sẽ theo đó nước lên thì thuyền lên!

Vu Tùng và Tô Nguyên rất kích động, y nhìn Lâm Quan nói: “Tiểu Quan, có thể cho chúng ta xem một chút hay không, chúng ta cùng nghiên cứu? Người yên tâm, chúng ta không cần danh dự.”

Lâm Quan khinh thường nhìn hai người bọn họ một cái nói: “Các người tính là cái gì? Cũng xứng được xem luận chứng toán học cao thâm như vậy? Giải thưởng lần này chắc chắn không phải ta cũng không thể là của người nào khác.”

Sắc mặt Vu Tùng và Tô Nguyên có chút khó coi, đối phương chỉ là một tiểu bối lại vũ nhục nhà số học thế hệ trước là bọn họ như vậy, tuyệt đối không chút nể mặt bọn họ.

Dừng một chút, Lâm Quan lại héch mui lên trời nhìn Dương Thiên nói: “Này, tiểu tử, người đã bán luận chứng cho ta, thì không thể bán cho người khác.”

Dương Thiên đạm mạc nói: “Một món đồ, ta chưa bao giờ bán lần thứ hai.”

Lâm Quan yên tâm gật đầu nói: “Nếu để ta biết người còn dám bán luận chứng ra ngoài, ta sẽ đánh gãy chân người.”

Dương Thiên nghe vậy thì cười, đây là bị uy hiếp sao? Lá gan của đôi phương thật sự không phải lớn bình thường, Phá Thiên Tiên Đế cũng dám uy hiếp.

Bất quá lần này hẳn không để ý đến đối phương.

Sau khi Lâm Quan đi, Vu Tùng thất vọng thở dài một tiếng nói: “Không có luận chứng, kế hoạch của chúng ta cũng chỉ có thể kết thúc.”

Tô Nguyên cười khỏ nói: “Một ngàn một trăm vạn, cho dù chúng ta muốn mua cũng không lấy ra được nhiều tiền như vậy.”

Vu Tùng có chút bất đắc dĩ nói: “Lần này giải thưởng toán học Fields khẳng định lại là của Lâm Vũ.”

“Không có cách nào, tuy nhân phẩm của hắn không được, nhưng trước sau vẫn là người đứng đầu giới toán học của quốc gia chúng ta, trước sau vẫn là đoạt vinh dự cho quốc gia chúng ta, không có gì có thể oán giận.”

Tuy Tô Nguyên nói như vậy, nhưng không thể tự mình giải khai luận chứng, cuối cùng vẫn cảm thấy tiếc nuối.

“Đám lão già kia đều ở nhà chờ mong chúng ta trở về, nếu tay không trở về chắc bọn họ sẽ rất thất vọng.” Vu Tùng lại thở dài.

Hai người đang thở dài, chỉ thấy Dương Thiên lấy bút ra, soạt soạt soạt, vẽ trên giấy một lúc, đưa tờ giấy cho Tô Nguyên.

“Cầm lấy!”

Tô Nguyên sửng sốt, hắn nhìn Dương Thiên, không biết phải làm sao.

“Dương tiên sinh, chúng ta cũng không có nhiều tiền như vậy để mua cái này luận chứng a.”

Tuy Vu Tùng cũng muốn nhận nhưng giá một ngàn một trăm vạn thì hắn thật sự chùn bước.

Dương Thiên hỏi ngược lại: “Ai cần tiền của các ngươi? Vừa rồi ta đã nói rồi, ta chỉ bán một món đồ một lần mà các ngươi không nghe thấy sao?”

Hai người càng không hiểu gì cả.

“Nếu ngài chỉ bán một lần, vậy thì đây là...” Tô Nguyên vẻ mặt nghi hoặc.

“Đây là tặng!”

Một câu nói của Dương Thiên, khiến Vu Tùng và Tô Nguyên hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Đối phương cứ như vậy đơn giản đem luận chứng giá trị một ngàn một trăm vạn đưa cho bọn họ? Đây quả thực là không dám tin, hai người bọn họ có chút cảm giác như nằm mơ.

Thấy Dương Thiên đã đi tới cửa, Tô Nguyên không kiềm chế được sự nghi ngờ trong lòng, hỏi: “Dương tiên sinh, ngài đây là vì sao?”

Dương Thiên dừng bước, thanh âm lạnh nhạt nói: “Người nhìn thuận mắt hơn so với Lâm Quan, thuận tiện nói một câu, ta không muốn để Lâm Quan lấy được giải thưởng, trong tay các ngươi là luận chứng đơn giản nhất, mà trong tay Lâm Quan là luận chứng phức tạp nhất, nếu như vậy các ngươi không được phần thưởng, vậy sau này không cần phải đụng vào số học nữa, quá mất mặt!”

Dứt lời, đã ra khỏi phòng hiệu trưởng.

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn.

Thiếu niên tuy tuổi nhỏ yếu, thanh âm hơi non nớt, nhưng giọng điệu nói chuyện vẫn như ông cụ non.

Khí thế phát ra từ thân thể gầy yếu không kém gì các đại lão khác, khiến người ta không dám có tâm tư chống cự.

Hà Sơn bị biểu hiện xuất sắc của Dương Thiên kích thích, hồi hận đập đầu vào tường, đã sớm hôn mê bất tỉnh.

Tề Vệ nhìn mấy bài thi của Dương Thiên, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, hẳn thật sự không nói dối, hẳn thật sự không có sao chép tài liệu.

Vu Tùng sững sờ nhìn bóng lưng của Dương Thiên nói: “Tô lão ca, giáo sư khoa học Thanh Hoa chúng ta bị một học sinh cao trung năm ba khinh thường sao?”

Sắc mặt Tô Nguyên cũng có chút nóng lên, nói: “Hẳn là vậy, nhưng mà ta lại không tìm được một chút lý do phản bác nào.”

Vu Tùng nói: “Xem ra không thể để Dương tiên sinh thất vọng được.”

Tô Nguyên cũng nghiêm túc gật đầu nói: “Ừm, chúng ta có luận chứng đơn giản nhất, nhất định có thể chứng minh suy đoán đầu tiên của phỏng đoán này, để tất cả các nhà số học trong nước chúng ta oanh động toàn thế giới.”

Đến tức xá, Dương Thiên bắt đầu tu luyện.

Nhưng cũng không lâu lắm, chỉ nghe một giọng nói mơ hồ truyền tới.

“Dương tiên sinh, lão hủ đến thỉnh tội cho ngài rồi.”

Dương Thiên nhíu mày, mở cửa sổ ra, chỉ thấy người dưới lầu lại là Tần Trung Quốc.

Hơn nữa, lão nhân này nhìn qua rất có thành ý, vậy mà ở sau lưng công cảnh mặt gai, tới đây xin lỗi.

Một màn này nếu để cho những đại nhân vật Giang Thành thấy được, không thể không kinh ngạc đến rớt cả tròng mắt.

Tần Trung Quốc là ai, lúc trước là chiến sĩ thế hệ trước từng tham gia cách mạng, khai quốc công thần, bây giờ tuy tuổi già lui ẩn đến Giang thành, đó cũng là nhân vật ghê gớm.

Ở quân khu, thuộc hạ cũ của hắn nhiều vô số kể, mạng lưới quan hệ nhân mạch rắc rối phức tạp, lại thêm ba nhi tử của hắn, một thượng tướng, hai trung tướng, một môn ba hồ tướng, đã định trước là sẽ trường thịnh trăm năm không suy.

Nhưng mà, chính là một đại nhân vật như vậy, vậy mà đến ký túc xá trường học cao trung xin lỗi người ta, hơn nữa còn sử dụng quy cách cao nhất chịu đòn nhận tội, ai có thể có mặt mũi lớn như vậy?

Tần Quốc Trung hô lên ba tiếng, sau đó tựa như sợ quấy rầy đến Dương Thiên nên không lên tiếng nữa, chỉ đứng ở nơi đó, hấp dẫn rất nhiều bạn học chú ý.

“Ha ha, mau nhìn xem lão nhân kia là ai, còn chơi cách cổ đại như công gai chịu đòn nhận tội?”

“Chắc là tiết mục ah, ha ha, cười chết người.”

Những đứa bé mười bảy mười tám tuổi này cũng không biết thân phận Tần Trung Quốc, cho nên khi cười lên cũng không kiêng nể gì.

“Đúng vậy đúng vậy, thật là, đầu năm nay cái gì cũng không có gì đáng ngạc nhiên, chỉ có cái hiếm lạ này.”

“Lão nhân này có phải tới thổ lộ hay không a.”

“Ha ha, nếu là như vậy thì có trò chơi rồi.”

“Dương tiên sinh là ai vậy, đáp ứng hấn, đáp ứng hấn!”

Bạn học từ cửa sổ thò đầu ra xem náo nhiệt, hồ ngôn loạn ngữ, không chút nào ngại chuyện lớn.

Tần Trung Quốc nghe được những lời này, sắc mặt vẫn không thay đổi, ôm quyền cung kính hành lễ với ký túc xá của Dương Thiên.

Nhưng mà, cũng không phải ai cũng thiện cận như vậy.

Một học sinh sau khi nhìn thấy tướng mạo Tần Trung Quốc a một tiếng, sợ tới mức thiếu chút nữa từ bên cạnh cửa sổ rút xuống.

Người bên cạnh vội vàng ba chân bốn cẳng lùi hấn lên.

Sau đó, hấn thất hồn lạc phách nói: “Trời ạ, ta nhìn thấy gì?”

Bạn cùng phòng liền giật mình hỏi lại: “Không phải người là nhìn thấy quỷ đấy chứ?”

Vị học sinh kia hoảng sợ nói: “Thấy quỷ thì ta cũng không đến mức bị hù thành cái dạng này, các người có biết lão đầu phía dưới kia là ai không?”

Chương 50 - Hứa hẹn của học thần.

Có người tò mò hỏi: "Ông lão dưới lầu là ai?"

Người học trò kia hít sâu một hơi, áp chế sợ hãi trong lòng nói: “Hấn là Tần lão?”

“Tần lão nào thế?” Có người không hiểu ra sao.

Học sinh kia chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Giang Thành có mấy người được gọi là Tần lão? Người cũng không nghĩ tới đi, vị ở dưới lầu kia là lão gia tử Tần gia Giang Thành ah.”

“Ngọa tào? Trời ơi, sao lại là hắn?”

Ở Giang Thành cho dù không biết mặt, cũng nhất định là nghe qua uy danh của Tần lão, đó là tồn tại ngay cả người đứng đầu cả thành phố cũng phải cung kính.

“Tại sao hắn lại ở chỗ này!”

Có người kinh nghi!

“Loại nhân vật có thân phận cùng địa vị như vậy lại chạy đến dưới lầu ký túc xá của chúng ta tự mình chịu đòn nhận tội, vị Dương tiên sinh kia rốt cuộc là ai mà mặt mũi có thể lớn như vậy? Dù sao đây chính là Tần lão ah!”

Khi mọi người còn chưa kịp hồi phục tinh thần, một đám nhân sĩ mặc tây trang giày da thành công đã tới trước mặt Tần lão.

“Trời ơi, đây không phải là Ngô viện trưởng chúng ta sao? Ngày thường ngay cả cọng lông cũng không thấy được, vậy mà xuất hiện ở nơi này.”

“Ha ha, hắn có thể không xuất hiện sao, Tần lão xuất hiện trong trường học, nếu hắn không ra ngoài trình diện đoán chừng bát cơm cũng không giữ nổi.”

“Trời ơi, đó là ai, Lý cục, Vương thư ký của thị trưởng... đều là đại nhân vật cả.”

“Ha ha, ta có thể là điên rồi, ta thấy được Boss lớn của thành phố chúng ta!

“Đại nhân vật Giang Thành đều ở đây, quan trọng nhất là ta cảm giác mình bị mù.”

“Toàn bộ bọn họ đều mang bụi gai, mẹ nó đến đây thỉnh tội sao?”

Dương tiên sinh? Là ai? Đáng giá phô trương thanh thế như vậy? Giang Thành Thành toàn bộ nhân vật có mặt mũi đều tới, lại không có mời người ra.

Trong lòng mọi người đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

- - - - -

Tôi nay đã định trước là rất nhiều người không ngủ, nhưng trong đó lại không bao gồm Dương Thiên.

Thành ý xin lỗi của Tần lão không tệ, nhưng vền vẹn chỉ không tệ mà thôi.

Dương Thiên tự nhận mình không phải là người rộng lượng, cũng không nghĩ tới lãng phí thời gian cho người vô dụng, nếu đã sai, vậy đứng một đêm chịu phạt đi.

Một đêm hẩn ngủ vô cùng say sưa, nhưng lại khô cho người bên ngoài.

Nhất là Tần lão, hẩn đã tám mươi tuổi, tuy rằng thân thể vẫn cường tráng, nhưng một đêm không ngủ còn mang theo bụi gai nặng nề, giờ phút này đã sớm lung lay sắp đổ.

Phía sau hẩn, những đại nhân vật này càng không dám thờ mạnh, bọn họ sau khi biết chuyện đã tự nguyện đến đây, chính là vì giúp Tần lão lưu lại nhân duyên tốt.

Vốn tưởng rằng nhiều người như vậy, cho dù là Thiên Vương lão tử cũng phải cho chút mặt mũi mà hiện thân ra.

Nhưng không ngờ đối phương phô trương lớn đến thế, chẳng những không thấy bóng dáng, ngay cả một lời cũng không nói.

Đây dù là nhân vật cấp cao nhất từ kinh thành tới cũng chỉ như vậy.

Những nhân vật này ở Giang Thành đều có mặt mũi, bị lạnh nhạt như vậy, trong lòng sớm đã có chút oán niệm, bọn họ cũng không biết Tần lão làm như vậy rốt cuộc là vì cái gì, cũng không biết Dương Thiên rốt cuộc có bao nhiêu năng lực.

Sáng sớm, tỉnh dậy Dương Thiên cảm giác tinh thần sảng khoái, thu dọn xong xuôi, ra ngoài phát hiện Tần lão vẫn còn đứng tại chỗ, thủ hạ của hẩn bụng cơm cháo không động dậy một chút nào.

Thấy được Dương Thiên đi ra, Tần lão kích động muốn tiến lên, lại bị Dương Thiên đưa tay ngăn lại.

Nơi này nhiều người phức tạp, hắn không muốn để người khác khuấy rầy cuộc sống yên bình của hắn.

Thế là, ở ngoài mười mét, Dương Thiên trực tiếp vận dụng thần thức truyền âm nói: “Ta hiện tại không rảnh, giữa trưa sau khi tan học nếu có thời gian rảnh ta sẽ đi một chuyến.”

Dứt lời, không để ý Tần lão hoảng sợ, xoay người rời đi.

Tần lão trợn mắt há hốc mồm, vô cùng khiếp sợ, sau khi ông ta sững sốt một lúc lâu vẫn không tin, sau đó nhìn cảnh vệ viên bên cạnh hỏi: “Tiểu Trần, vừa rồi người có nghe thấy có người nói chuyện không?”

Tiểu Trần nghi hoặc nhìn bốn phía nói: “Không có, Tần lão có chuyện gì sao?”

Tần lão lắc đầu nói: “A, không có gì, chúng ta trở về thôi.”

Tiểu Trần hỏi: “Ngài không đợi Dương tiên sinh sao?”

Tần lão cười nói: “Không đợi nữa, như vậy là được rồi!”

Một đêm không ngủ ở chỗ này đau khổ chờ đợi rốt cục là không có uổng phí, đối phương tuy rằng sắc mặt lạnh như băng, nhưng nội tâm lại thiện lương, không có thấy chết mà không cứu, bằng không cũng sẽ không đem Đại Hoàn Đan quý giá như vậy lưu ở phòng bệnh phòng trường hợp xấu nhất kia rồi.

Mà Tiểu Trần nghe Tần lão nói hai đoạn lời này, tuy đơn giản, nhưng cảm giác không hiểu.

Bởi vì hắn một mực ở bên cạnh, Tần lão rõ ràng không có tiếp xúc với bất kỳ ai.

Trên xe, Tần lão vẫn chưa kịp phản ứng lại từ trong khiếp sợ!

Hắn đã sống hơn tám mươi tuổi, chưa từng khiếp sợ như hôm nay.

Rốt cuộc đối phương dùng phương pháp gì? Nhiều người như vậy ở đó, vì sao đối phương có thể để cho mình nghe được thanh âm của hắn, mà người khác đều không thể nghe được.

Dương Thiên này rốt cuộc làm sao làm được? Thế giới này thật sự có sự kiện siêu tự nhiên, hay là bản thân hắn làm thủ thuật che mắt gì?

- - - - -
Đến lớp, Dương Thiên nghe được tất cả mọi người đang đàm luận chuyện dưới lầu ký túc xá ngày hôm qua.

Nhất là Ngô Ba, phụ thân hắn là hiệu trưởng, cũng bởi vậy biết nhiều nhất, đang chổng mông đàm luận với người khác khí thế ngất trời.

Dương Thiên cười tự giễu, không để ý tới.

Vốn tưởng rằng một buổi sáng thì bình thản trôi qua, nhưng không ngờ lúc tan học, chỉ thấy Tô Thi Nhu đi về phía hắn.

Mọi người kinh hô.

“Từ trước đến nay Tô Thi Nhu đều khinh thường nam sinh, hôm nay sao lại chủ động tìm một nam sinh?”

“Đây chẳng lẽ là muốn khởi xướng khiêu chiến sao? Dù sao Tô Thi Nhu đã từng là đệ nhất, nhưng hiện tại Dương Thiên lại thành hắc mã lớn nhất, ngoài ý muốn đoạt vị trí thứ nhất.”

“Ta cược năm xu, câu đầu tiên Tô Học Thần nói chính là Dương Thiên, ta muốn khiêu chiến người.”

Học tập sinh hoạt buồn tẻ, bất luận việc gì cũng có thể làm cho người hưng phấn nửa ngày!

Tất cả tùm năm tùm ba, nhìn Tô Thi Nhu và Dương Thiên bình luận.

“Ha ha, ta đoán tiểu tử Dương Thiên này nhất định sẽ được sủng mà kinh.”

“Ừm ừm, làm không tốt còn bị dọa sợ tiểu ra quần đấy.”

Tất cả mọi người đều đang chờ đợi trò cười của Dương Thiên.

Tô Thi Nhu đi đến trước mặt Dương Thiên.

Nữ hài có một đôi mắt sáng trong, trong suốt, xán lạn như sao trên trời.

Mặc dù mang theo đôi mắt nặng nề nhưng khó có thể che giấu được vẻ thanh tú, mái tóc ngắn nhụy đen nhánh gần như che khuất hơn phân nửa khuôn mặt xinh đẹp, nhưng làn da lộ ra lại trắng nõn như sữa bò.

Nàng còn có cằm thon, đôi môi đỏ mọng mềm mại, sống mũi cao thẳng, tuy mặc giáo phục rộng thùng thình, nhưng vẫn khó che dấu dáng người như liễu.

“Dương Thiên!”

Giọng nói của nàng rất êm tai, chỉ là chưa bao giờ ăn mặc qua, bằng không tuyệt đối không thua Hoa Vương Tĩnh Thần, trường trung học đệ nhất, đây là do mọi người cùng nhau nhận định.

Nghe được Tô Thi Nhu xưng hô, Dương Thiên khẽ nâng mí mắt hỏi: “Có việc?”

“Hừ! Dương Thiên Giáo thảo thật đẹp trai, dùng giọng điệu đăm đăm nói chuyện với Tô Thi Nhu, thật quá bá đạo.”

Một tiểu nữ sinh đỏ mặt nhìn bên mặt Dương Thiên.

“Không được, ta không thể từ bỏ, ta phải tiếp tục thổ lộ với Dương Thiên Nam Thần!”

Còn có một tiểu cô nương đeo kính động viên mình, sau đó lại lấy một quyển sách dạy tỏ tình trong túi sách ra.

Nửa tháng tu tiên, quanh thân Dương Thiên đã tràn ngập tiên khí, toàn thân phát ra khí tức siêu phàm thoát tục.

Hơn nữa khuôn mặt thanh tú kia như đao gọt, một đôi mày kiếm khẽ nhếch, con ngươi đen nhánh như ngôi sao sáng trong đêm.

Hình dáng tướng mạo cao ngất, nói chuyện gió xuân thổi mưa mà không âm nhu, mắt hàm kim thiết kiên định mà không có cảm giác mất đi phần thanh lương. Phải nói là một thân phiến nhiên như tiên!

Bây giờ hẳn nghiễm nhiên đã trở thành nhất trung đệ nhất giáo thảo, được rất nhiều nữ sinh truy phủng!

Nhìn thiếu niên xuất sắc trước mặt, Tô Thi Nhu bình tĩnh đã sớm ném đi đầu mắt rồi, bị Dương Thiên nhìn chằm chằm, mặt nàng đã đỏ bừng, cắn cắn khóe môi hồng nhuận phơn phớt nói: “Ông nội ta tới để ta cảm ơn người”

Dương Thiên nhíu mày: “Có phải người nhận nhầm người không? Ta không biết ông nội người, ông nội người cảm tạ ta

làm cái gì?”

Tô Thi Nhu ngây ngẩn cả người, thì ra Dương Thiên cũng không biết ông nội của nàng chính là Tô Nguyên.

Nàng giải thích một phen, Dương Thiên mới rút cuộc hiểu được hóa ra một trong hai lão đầu phòng hiệu trưởng ngày hôm qua chính là gia gia của Tô Thi Nhu.

Đến lúc tạ ơn, Tô Thi Nhu mở miệng nói: “Dương Thiên, vì cảm tạ, ông nội ta muốn mời người ăn cơm, người có rảnh không?”

Dương Thiên lắc đầu nói: “Cảm tạ xong rồi, tâm ý ta nhận, ăn cơm thì thôi đi, chờ hắc lĩnh hội toàn bộ luận chứng của đề mục kia rồi nói cũng không muộn.”

Tô Thi Nhu thở dài một hơi, chỉ có thể gật gật đầu.

Mà một màn này để cho mọi người thấy được lại là một trận kinh hô.

“Muội có thể tin tưởng vào hai mắt của mình không? Từ trước đến nay Tô Thi Nhu chưa từng nói mời nam sinh ăn cơm a.”

“Người nói như vậy, ta càng thêm hoài nghi một màn trước mắt ta, bởi vì vị Dương Thiên cự tuyệt thỉnh cầu của Tô Thi Nhu!”

“Thật xinh đẹp, lại là một tiểu tử tỷ cấp bậc học thân, hắc đều nhần tâm cự tuyệt như vậy? Tâm địa của hắc chẳng lẽ là làm bằng đá hay sao.”

“Không có đối lập thì không có tổn thương, bây giờ đối phương nghịch tập thành nam thân, ta vẫn là sợi dây, đi đâu nói lý đây!”

“Người chết so với người, hàng so với hàng cũng phải ném!”

Nghe một đám người phun ra nước chua, Dương Thiên nhếch miệng lên mỉm cười!

Chương 51 - Kẻ dối trá nhất.

Cuối cùng đã tới buổi tan học giữa trưa, Dương Thiên dưới ánh mắt gần như muốn giết người của mọi

người đã từ chối lời mời của Vương Tĩnh Thần mời hẳn cùng ăn cơm.

Đến cửa trường học, hắn dự định gọi xe đi qua bệnh viện, nhưng lại phát hiện cửa có hơn mười chiếc xe sang trọng ngừng lại.

Cầm đầu là một chiếc Lincoln phiên bản dài, biển số xe là một chuỗi số 8. Phía sau là mười chiếc BMW số 6 thuần một màu đen, quả thực là phóng khoáng hết mức có thể.

“A, phô trương thật lớn a!”

Dương Thiên khẽ cười một tiếng tự nói, nhưng mà, khi hắn vừa nói xong câu đó, đột nhiên ở sau lưng truyền đến một đạo thanh âm ngạo mạn.

“Đó là, đây chính là đội xe của Tàn gia Giang Thành, loại tiểu tử chưa gặp mặt này, ngươi hãy nhìn kỹ một chút đi.”

Dương Thiên nhìn lại, à, đúng lúc, không ngờ là gã đeo kính Trương Phong.

Dương Thiên cười trêu: “Ngươi biết có vẻ không ít đấy.”

Trương Phong ngạo nghễ hừ một tiếng nói: “Đương nhiên rồi, tài xế của chiếc Lincoln bản dài kia chính là chú ruột của ta, có đôi khi ta được quá giang, mà ngươi... hắn là chưa từng thấy qua nhỉ.”

Nhìn Trương Phong tràn đầy cảm giác ưu việt, Dương Thiên vẻ mặt bất đắc dĩ.

Dù sao cũng là đồng học, hay là cùng lớp, hắn cũng không biết nên dùng giọng điệu như thế nào mới có thể làm cho đối phương cảm thấy không bị đả kích nghiêm trọng.

Thấy Dương Thiên nói không ra lời, Trương Phong cười lạnh một tiếng, rất là vui vẻ.

Ở trường học, Dương Thiên là nhân vật nổi tiếng trong trường học.

Nhưng ra khỏi trường học, hắn cái gì cũng không phải, thành tích có tốt hơn nữa thì có ích lợi gì? Hiện tại đều là so đầu gia thế, có một gia thế tốt, có thể bớt phần đầu mấy chục năm, thậm chí trên trăm năm.

Cho nên có câu nói rất hay, có vài người sinh ra đã thấp kém, mà có vài người sinh ra đã ở đỉnh cuối cùng!

Trương Phong nghe nói qua, cha mẹ Dương Thiên chỉ là buôn bán nhỏ ở huyện thành nhỏ, ngay cả vốn liếng sinh tồn khi tiến vào thành phố lớn cũng không có.

Mà trong nhà hắn có người trèo lên được cây đại thụ Tần gia Giang Thành, thúc thúc của hắn là tài xế của Tần lão, phụ thân của hắn làm quản lý trong công ty Tần gia, gia thế tuyệt đối không phải loại người như Dương Thiên có thể đánh đồng.

Ở trường học, hắn khắp nơi bị Dương Thiên chèn ép, trong lòng đã sớm oán niệm rất sâu, hôm nay ra khỏi cửa trường, trong lòng Trương Phong mừng như điên.

Hắn muốn xoay người, hắn cũng muốn Dương Thiên ném thứ cảm giác bị giẫm dưới chân.

Thế là hắn lộ ra nụ cười dối trá nói: “Dương Thiên, thúc thúc ta hắn là ở trong xe, hay là chúng ta đi chào hỏi đi.”

Dương Thiên nhàn nhạt lắc đầu nói: “Chuyện này không tốt lắm đâu, bọn họ dường như đang đợi người.”

Hắn không hề làm ầm ĩ đến mức mọi người đều biết, vì sao những đoàn xe này lại xuất hiện ở đây, Dương Thiên so với ai khác cũng là danh nhân, hiện tại hắn chỉ muốn tùy tiện đánh xe đến bệnh viện quân khu Giang Thành.

Hơn nữa, nếu như tiến lên, sau khi Dương Thiên bị nhận ra, Trương Phong khẳng định mặt mũi không dễ chịu, dù sao hắn thân thúc thúc chỉ là tài xế, mà Dương Thiên hắn là khách nhân tôn quý nhất Tần gia.

Dương Thiên tuy rằng muốn buông tha Trương Phong, nhưng Trương Phong lại không buông tha mình.

Hắn thấy Dương Thiên chậm chạp không tiến lên, trong lòng cười lạnh không ngừng, trong lòng hung tợn nghĩ: “Dương Thiên, hôm nay ta nhất định phải khiến ngươi xấu mặt!”

Tuy nhiên trong lòng nghĩ như vậy, nhưng ngoài mặt lại làm bộ rất chân thành. Chỉ thấy Trương Phong một mực lộ ra nụ cười dối trá, nói: “Đi thôi, chúng ta đi xem một chút, không có chuyện gì đâu, thúc thúc đối xử với ta rất tốt, sẽ không quát

mắng chúng ta, lát nữa người cũng có thể sờ chiếc Lincoln kia, đó chính là bảy tám trăm vạn đó, đắt hơn nhiều so với Lamborghini.”

Dương Thiên còn chưa kịp từ chối, đã bị Trương Phong kéo thẳng đến bên cạnh chiếc Lincoln.

Mọi người thấy được một màn này, đều kinh hô lên.

“Trời ơi, đây không phải là Trương Phong lớp số một năm ba sao? Chẳng lẽ đoàn xe này tới chờ hắn?”

“Quá rung động đi, Trương Phong nguyên lai là một công tử ca nhà giàu thâm tàng bất lộ a.”

“Mười chiếc Bảo Mã số 6 a, chỉ một chiếc này cũng đủ ta phân đấu cả đời.”

Có người hỏi: “Ừm? Không phải Trương Phong bất hòa với Dương Thiên sao? Làm sao lại lôi kéo Dương Thiên đi qua?”

Một người khác cười khẩy nói: “A, phỏng chừng là Dương Thiên thấy được Trương Phong là một phú nhị đại, cho nên muốn trèo cao, gần đây không phải đều luôn luôn lưu hành một câu sao, thổ hào, chúng ta làm bằng hữu đi.”

“Dương Thiên này không ngờ hắn lại là người như vậy, hừ, lão nương thật là mắt bị mù, trước đó vậy mà coi trọng hắn?” Một nữ sinh hơi mập sờ sờ mũi, vẻ mặt ghét bỏ nhìn Dương Thiên.

Đến trước chiếc Lincoln, Trương Phong hưng phấn vỗ cửa sổ xe bên phía tài xế.

Cửa sổ xe lắc xuống, Trương Khang kinh ngạc nhìn Trương Phong nói: “Tiểu Phong, sao người lại ở chỗ này?”

Trương Phong mỉm cười nhìn thoáng qua Dương Thiên, trên mặt hiện vẻ khoe khoang nói: “Thúc thúc, cháu mang theo bạn học của cháu trải nghiệm nhiều việc rồi.”

Nói xong, kéo Dương Thiên một cái.

Trương Khang quét mắt nhìn Dương Thiên một cái, mặc đồng phục học sinh bình thường, cổ tay không có tên, không có điện thoại di động cầm tay, vừa nhìn đã biết là đứa trẻ nhà bình thường.

Hắn là lái xe của Tần lão, một đôi mắt đã sớm luyện đến trình độ hỏa nhãn kim tinh, bất kể là quan to quý nhân hay là con buôn, mặc kệ bọn họ mặc quần áo gì, hắn luôn có thể liếc mắt liền nhìn ra.

Mà bằng hữu này của chất tử hắc, nhiều nhất chỉ là mặt mày thanh tú, có một cỗ khí tức đặc biệt không linh, còn lại cùng người thường không hề khác gì, có thể thấy được trong nhà cũng không phải là gia đình phú quý gì.

Vì vậy, Trương Khang trừng mắt nhìn Trương Phong, hắn đã sớm thông báo tiểu tử này, giao bạn phải giao gia cảnh tốt, quan nhị đại, hoặc là phú nhị đại, tích lũy nhân mạch sau này đối với hắn bước vào xã hội có trợ giúp, hôm nay, hắn kết giao một học sinh như vậy, hiển nhiên là không đem lời nói của mình để vào mắt.

Trương Phong hiển nhiên nhìn ra ý tứ trong mắt thúc thúc hắn, lơ đãng cười cười, hắn chỉ đơn thuần là làm cho Dương Thiên khó coi mà thôi, không có ý muốn kết giao.

Thế là nháy mắt ra hiệu thúc thúc của hắn.

Thúc thúc của hắn tự nhiên là ngầm hiểu, hiểu được cháu trai của mình chỉ là vì để cho thiếu niên trước mắt này mất mặt.

Bởi vì trước đó hai người không chỉ một lần làm việc này, lại lần nữa làm việc thuận buồm xuôi gió.

Trương Phong mang theo ngạo khí nhìn Dương Thiên nói: “Dương Thiên, đây là chiếc Lincoln đời cao nhất, bề ngoài xúc cảm thật sự là nóng hổi, nếu không ngươi tới sờ thử xem.”

Dương Thiên quái dị nhìn Trương Phong, không hề động.

Nhưng Trương Khang lại tiến vào trạng thái diễn kịch, quát lớn: “Làm gì vậy, đừng sờ, sờ bản thì làm sao bây giờ, nếu như sờ tới mức mòn sơn thì dù có bán người cũng không đủ để đền ah?”

Dương Thiên một mặt im lặng, hai người này hiển nhiên là muốn hắn khó coi a.

Bồi thường không nổi? A, thật sự là buồn cười, thẻ trong túi của hắn một ngàn một trăm vạn kia coi như là mua một chiếc cũng có thể còn thừa bốn năm trăm vạn.

Hắn lắc đầu đang muốn rời đi, Trương Phong tựa hồ vẫn không có ý định buông tha hắn.

Trương Phong hỏi: “Dương Thiên! Người đi đâu vậy, có muốn thúc thúc ta lái xe đưa tiễn người không?”

Trương Khang lại nháy mắt với Trương Phong một lần nữa, lập tức cười lạnh một tiếng nói: “Tiểu Phong, không phải thúc thúc không muốn mang bằng hữu này của người theo, bây giờ ta có việc, hay là để hắn làm xe buýt đi, phí dụng ta bỏ ra.”

Nói xong, hắn lấy từ trong túi ra mấy đồng xu lẻ đưa cho Dương Thiên.

Dương Thiên vẫn không hề tức giận, bởi vì Trương Phong trước mắt diễn kỹ vụng về, hắn không những không giận, ngược lại còn cảm thấy buồn cười.

Hắn nghiêm túc móc ra một tấm thẻ nói với Trương Khang: “Cảm ơn ý tốt của người, nhưng ta có tiền.”

Trương Khang không kiên nhẫn nhét tiền vào tay Dương Thiên khinh thường nói: “Một học sinh như người có thể có tiền gì? Còn không phải tiêu phí tiền của người nhà người sao, người là bạn tốt của cháu trai ta, tiền này người cầm lấy mà dùng đi.”

Nói chuyện vô cùng khí phách, nhưng ra tay lại vô cùng nhỏ bé.

Dương Thiên hơi có chút tức giận mà cười, hắn gật đầu, nhìn mấy xu tiền trong tay nói: “Cũng tốt, ta vừa vặn không có tiền để đi xe.”

Tiền tiêu vặt của hắn đều tiêu hết, một ngàn một trăm vạn trong thẻ còn chưa kịp lấy ra.

Dương Thiên cầm tiền xoay người rời đi, Trương Phong và Trương Khang đều cười lạnh.

Trương Khang khinh thường châm chọc nói: “Tiểu Phong, sau này người cách để nhũn xa một chút, ngũ một đồng cũng có thể xem như bảo vật như vậy, người đến gần hắn cũng không sợ mất mặt sao?”

Trương Phong cười lạnh nói: “Yên tâm đi thúc thúc, con căn bản không muốn làm bằng hữu với hắn, trước đây ở trường

học hấn làm cho con xấu mặt, con hiện tại chỉ là vì trả thù hấn mà thôi.”

Trương Khang gật đầu nói: “Vậy là tốt rồi!”

Mà giờ phút này, Tiểu Trần đang ngủ say trong tay lái phụ thức tỉnh.

Hấn ngủ cả đêm hôm qua, nhận được lệnh của Tần lão, bảo hấn ở đây đợi Dương tiên sinh, còn cho hấn một tấm hình, để hấn nhất định phải nhận được Dương tiên sinh.

Tần lão vốn muốn tự mình tiến đến, nhưng vì tối hôm qua bị phong hàn, bị một đám bác sĩ ngăn cản trong bệnh viện.

Trước khi đi, Tiểu Trần lập quân lệnh trạng, nói nhất định sẽ đón lấy Dương Thiên.

Sau khi Tiểu Trần tỉnh lại, mơ hồ nhìn Trương Khang nói: “Trương sư phụ, giờ là mấy giờ rồi?”

Trương Khang vội cung kính nói: “Tiểu ca, bây giờ là mười hai giờ, học sinh vừa tan học, Dương tiên sinh mà chúng ta chờ đợi sao còn chưa xuất hiện?”

Tiểu Trần nhìn bóng lưng Dương Thiên phía trước xe, cảm giác có chút quen thuộc, lần nữa so với ảnh chụp, hỏi Trương Khang: “Trương sư phụ, người phía trước hình như là Dương tiên sinh?”

Trương Khang cười ha ha nói: “Làm sao có thể.”

Hấn đem chuyện vừa rồi nói qua một lần, còn nói nếu là người Tần lão muốn mời, làm sao có thể là loại học sinh không có cốt khí này? Một đồng liền đuổi đi?

Sau đó Trương Khang còn hỏi Dương tiên sinh tên gọi là gì.

Tiểu Trần cho rằng người trước mặt không phải, mới thở dài một hơi nói: “Dương tiên sinh tên là Dương Thiên!”

Hấn vừa nói xong, lập tức nghe được bịch một tiếng.

Vừa nhìn, Trương Phong vậy mà trực tiếp co quắp ngã trên mặt đất.

Trương Khang xấu hổ trách mắng: “Tiểu Phong, sao ngươi lại không cẩn thận như vậy, bêu xấu trước mặt Trần ca ngươi!”

Tiểu Trần mặc dù tuổi còn trẻ, nhưng lại là hồng nhân bên cạnh Tần lão, so với Trương Khang hẳn thì cao hơn mấy cấp bậc.

Trương Khang còn muốn giới thiệu cháu trai của mình cho Tiểu Trần một chút, không nghĩ tới hắn không chịu cố gắng như vậy, đứng cũng có thể ngã sấp xuống, quá mất mặt.

Trương Phong không quản chuyện này, sắc mặt hắn trắng bệch, nhìn chăm chăm bóng lưng Dương Thiên khóc lóc nói với Trương Khang: “Thúc thúc, người bằng hữu kia của ta tên là Dương Thiên!”

Một câu nói rơi xuống, yên tĩnh im ắng!

Trương Khang ngây ngẩn cả người, Tiểu Trần cũng ngây ngẩn cả người.

Thiên lôi cuộn cuộn.

Trương Khang không nghĩ tới, thiếu niên vừa rồi để mặc hắn châm chọc khinh bỉ, dĩ nhiên là Tần lão mời khách nhân tôn quý. Là bọn họ chờ ở chỗ này một buổi sáng phải đợi.

Tiểu Trần không nghĩ tới, hắn chỉ ngủ một lát, tài xế khôn nạn này lại triệt để đắc tội Dương Thiên.

Còn đắc tội triệt để như vậy.

Chương 52 - Người cao thượng.

Trương Khang nghe Tiểu Trần nói xong, chân tay càng nhũn ra, sắc mặt hắn trong nháy mắt trở nên xám xịt, run rẩy bật xe ra, vẫn khó có thể tin được hỏi Trương Phong: "Tiểu Phong, bằng hữu kia của người thật sự gọi là Dương Thiên?"

Trương Phong sắc mặt hoảng sợ ngồi bệt dưới đất, giống như thấy quỷ vậy, gật đầu khóc ròng nói: “Thúc thúc, chúng ta làm sao bây giờ, con rể nhũn kia dĩ nhiên là khách nhân Tần lão muốn mời tới.”

Trương Khang lại nghe được xác nhận, trực tiếp một cước đạp ngã Trương Phong, cả giận nói: “Tên khốn kiếp, lần này lão tử bị người hại chết rồi.”

Trương Phong ô ô khóc nói: “Ta cũng không ngờ Dương Thiên có thể có mặt mũi lớn như vậy, hơn nữa, hắn cũng không biểu hiện ra ngoài một chút a.”

Trương Khang trán nổi gân xanh: “Thằng nhãi ranh, người cho rằng người khác cũng thích khoe khoang giống người, đi xin lỗi người ta đi, nếu hắn không tha thứ cho người, ta hôm nay không lột da người.”

Vì công việc này, Trương Khang đã tìm hết quan hệ, trước sau chuẩn bị hơn mười vạn, hiện giờ còn chưa tới nửa năm đã đắc tội với một đại nhân vật như vậy, nhìn trình độ coi trọng của Tiểu Trần, Tiểu Trần còn không thể trêu vào, vậy thì càng không cần nói hắn chỉ là một tên tài xế nhỏ mà thôi.

Trương Phong bị Trương Khang lôi kéo đứng dậy, nhanh chóng đuổi theo Dương Thiên.

“Dương tiên sinh, Dương tiên sinh! Ngài chờ một chút a!”

Tiểu Trần mệt mỏi thở hồng hộc chạy băng băng, hắn nhìn bóng lưng Dương Thiên cảm giác có chút khó tin.

Dương Thiên nhìn như chỉ là chậm rãi đi tới, nhưng Tiểu Trần lại cảm thấy khoảng cách giữa mình và hắn càng ngày càng xa.

Hắn đang chạy nhanh đuổi theo ah!

Đến trạm xe công cộng, Dương Thiên ngừng lại, Tiểu Trần lúc này mới đuổi kịp.

Hắn thở hổn hển hai hơi, cung kính nhìn Dương Thiên nói: “Dương tiên sinh, thật xin lỗi, ngài hãy ngồi xe của chúng ta đi.”

Dương Thiên thờ ơ nói: “Ta không phải là Dương tiên sinh gì cả, ta chỉ là họ Dương mà thôi, người nhận làm người rồi.”

Tiểu Trần có chút sốt ruột, nó lấy ra ảnh chụp so sánh một phen nói: “Dương tiên sinh, ngài cũng đừng lấy ta ra tìm vui, Tàn lão chỉ tên bảo ta đón ngài, nó vốn định đích thân đến bày

tổ thành ý, nhưng mà đêm qua một đêm không ngủ gây phong hàn, hiện tại ở bệnh viện đấy.”

Dương Thiên gật đầu nói: “Ồ, vậy ta vừa khéo cũng muốn đi bệnh viện, chờ chút nữa đi thăm hấn.”

Mà lúc này, Trương Khang cùng Trương Phong rốt cục cũng chạy tới.

Trương Khang tát thẳng vào mặt mình, vội la lên: “Dương tiên sinh, vừa rồi tiểu nhân miệng lưỡi thiếu đòn lờ vũ nhục ngài, ngài đại nhân đại lượng ngàn vạn đừng so đo với tiểu nhân vật như ta.”

Nói xong, hung hăng đập Trương Phong một cước, nói: “Ta đều nghe lời chất tử bất tài của ta, trong lòng ta thật sự không có ý xem thường ngài a.”

Thấy Dương Thiên nhàn nhạt nhìn hấn, Trương Khang cắn răng nói: “Trương Phong, còn đứng ngây ra đó làm gì, còn không quỳ xuống xin lỗi bạn học của người.”

Trương Phong ngây ngẩn cả người, thúc thúc ruột của hấn lại yêu cầu hấn quỳ xuống xin lỗi? Hơn nữa đối tượng quỳ xuống lại là bạn học của hấn.

Thấy Trương Phong không hề bị lay động, Trương Khang lại đập mạnh một cước, nói: “Thằng nhóc khốn kiếp nhà người, kêu người xin lỗi còn không mau xin lỗi, người thật muốn hại cha người và ta bị mất việc đi ra đường xin cơm sao?”

Trương Phong nắm chặt nắm đấm, nước mắt khuất nhục theo đó dâng lên, hấn hận, hận mình vô năng, hận luôn cả Dương Thiên.

Nếu không phải hấn, mình cũng không phải bị thân thúc thúc bức đến mức phải quỳ xuống.

Nhưng việc liên quan đến tiền đồ của phụ thân hấn, hấn biết phụ thân đã phải trả giá rất nhiều vì công việc này, hấn không thể tưởng tượng nổi phụ thân hấn mất đi công việc này sẽ lại chán chường đến mức nào.

Trương Phong cắn răng, không để cho nước mắt rơi xuống, đầu gối chậm rãi cong xuống.

Trương Khang lúc này cười làm lành nói: “Dương tiên sinh, mong rằng nể tình các người là bạn học, tha cho chúng ta lần này đi, chúng ta thật sự không dám có ý nghĩ tái phạm nào nữa.”

Dương Thiên không để ý đến Trương Khang, mà nhìn Trương Phong đang quỳ xuống. Hắn giơ tay lên nâng một cái, Trương Phong ngạc nhiên phát hiện hắn chỉ mới quỳ xuống một nửa, sau đó bất kể dùng sức thế nào cũng không quỳ xuống tiếp được.

Đây là đang nhục nhã hắn sao?

Hận ý trong mắt Trương Phong càng thêm nồng đậm.

Mà lúc này, chỉ nghe Dương Thiên đạm mạc mở miệng nói: “Dưới đầu gối của nam nhi có hoàng kim, Trương Phong, người có biết lần này nếu như người quỳ xuống, về sau đầu gối của người cũng sẽ không đứng thẳng được không?”

Trương Phong ngạc nhiên, ngẩng đầu, hốc mắt không đầy nước mắt, khó có thể tin nhìn Dương Thiên, không rõ tại sao hắn lại ngăn cản mình quỳ xuống.

Dương Thiên không có đạo lý, vừa rồi hắn và thúc thúc của hắn nhục nhã Dương Thiên như vậy, theo lý mà nói hiện tại hắn giống như chó nhà có tang, Dương Thiên nên bỏ đá xuống giếng hung hăng làm nhục hắn, dẫm hắn dưới chân!

Nhưng tại sao Dương Thiên lại...

Trương Phong nghĩ mãi mà không rõ, chỉ nghe Dương Thiên tiếp tục lãnh đạm mở miệng: “Hôm nay ta đỡ người lên, lần sau người lại quỳ ai, đó là chuyện của người, ta chỉ muốn người hiểu một đạo lý.”

“Đầu gối của nam nhi, cứng hơn sắt!”

Trương Phong thân thể chấn động, nước mắt trong mắt không ngừng chảy xuống, nắm tay không tự chủ được nắm chặt lại, ánh mắt cảm kích kiên định gật đầu với Dương Thiên.

Hắn hoàn toàn bị Dương Thiên thuyết phục, trong lòng không còn một câu oán hận.

Mà lúc này, Dương Thiên mới mỉm cười nhìn Trương Khang, giơ một đồng tiền xu trong tay lên nói: “Đa tạ người cho ta

một đồng này, nếu không ta thật sự phát sầu làm sao ngồi xe đây.”

Lời hấn nói là thật, gần đây không có máy rút tiền, mặc dù hấn có tiền nhưng cũng không có chỗ tiêu.

Trương Khang nghe vậy thì tâm như tro tàn, tê liệt ngã xuống mặt đất, hấn cảm thấy xong rồi, tất cả đều xong rồi.

Tiểu Trần trừng mắt nhìn hấn, ánh mắt kia sau đó bao hàm rất nhiều thứ, một trong số đó là người bị đuổi việc.

Cuối cùng xe buýt đã đến, Dương Thiên ném tiền lên xe, khi cửa xe sắp đóng lại, hấn dường như nghĩ tới điều gì, nói với Tiểu Trần: “Đừng làm khó hai người bọn họ, đều là người làm công, cũng không dễ dàng gì.”

Tiểu Trần gật đầu, sau khi Dương Thiên đi rồi, hấn mới nổi giận nhìn Trương Khang nói: “Dương tiên sinh rộng lượng tha cho người, nhưng người đừng tưởng rằng chuyện này chỉ như vậy, người trừ đi ba tháng tiền lương, nếu không phục thì có thể từ chức.”

Trương Khang nghe Dương Thiên cầu tình cho mình thì hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Lại nghe thấy phán quyết của Tiểu Trần, hấn vội vàng kích động gật đầu nói: “Tiểu ca ta phục, ta phục, ba tháng thì ba tháng, ta làm sai chuyện thì ta nhận phạt, cho dù thêm ba tháng nữa ta cũng nguyện ý, xin ngài đừng khai trừ ta.”

Trương Khang không thể không kích động, y vốn cho rằng lần này thật sự xong rồi, lại không nghĩ rằng một người không nên cầu tình cho y nhất, vì y mà cầu tình.

Trương Khang Trương Phong không có việc gì, nhưng Tiểu Trần lại giống như kiến bò trên nôi, gấp đến độ xoay quanh.

Bởi vì hấn đã cam đoan với Tần lão, nhất định phải tự mình đưa Dương Thiên đến bệnh viện, nhưng xuất hiện sự kiện Ô Long này, hấn khó tránh khỏi phải gánh một phần trách nhiệm.

Nhưng hiện tại không có cách nào, hấn chỉ có thể kiên trì gọi điện thoại cho Tần lão.

Sau khi điện thoại thông báo, hấn đem chuyện vừa rồi báo cáo lại cho Tần lão.

Tần lão nghe vậy hết sức thất vọng, hắt thở dài một hơi nói:”
Đoàn xe của các người đi theo cái xe công cộng kia, ta tự mình
tới đón Dương tiên sinh.”

Tiểu Trần có chút cuống lên vội vàng nói: “Tần lão, thân thể
của ngài vẫn còn...”

Tần lão quát lớn: “Làm theo!”

Tiểu Trần cắn răng nói: “Vâng! Thủ trưởng!”

Trương Phong về tới phòng học, phát hiện ăn xong cơm trưa
có rất nhiều bạn học đều đang đàm luận về Dương Thiên.

“Tiểu Mỹ người nghe nói chưa, Dương Thiên kia căn bản
không xứng làm đệ nhất giáo thảo gì đó, nghe nói hắn cùng
với Trương Phong kia vốn không hợp, nhưng hôm nay nhìn
thấy trong nhà Trương Phong có tiền, thúc thúc hắn lái một
chiếc Lincoln, trực tiếp điềm đạm nhào tới muốn kết giao bằng
hữu với Trương Phong.”

“Ha ha, ta không chỉ nghe nói, ta đã gặp Trương Phong, thúc
thúc có tiền kia hung hăng mắng Dương Thiên một phen, lúc
ấy ta ở đây, trực tiếp cười ra tiếng, các người không biết vẻ
mặt Dương Thiên khi đó, buồn cười biết bao.”

“Đúng vậy, sau đó Trương Phong thúc thúc giống như ném rác
rưởi ném cho Dương Thiên một đồng sỉ nhục hắn, thật không
nghĩ đến Dương Thiên vậy mà đón nhận, được vào lớp thứ
nhất thì thế nào, trong xương cốt không phải vẫn là tiện như
vậy sao.”

Tiện ở đây là ti tiện ý. Hồ Thiên

“Ha ha, Trương Phong cố ý nhục nhã Dương Thiên, cũng
không có ý muốn làm bằng hữu với hắn. Ta là bằng hữu của
Trương Phong, ta hiểu rõ nhất.”

Trương Phong đen mặt đi vào phòng học.

Mọi người mừng rỡ, nhao nhao vây quanh lên trước bảy
miệng tám lưỡi hỏi: “Trương Phong, ha ha nghe nói vừa rồi
người khiến Dương Thiên kinh ngạc, quá nể mặt chúng ta rồi.”

“Ha ha, chúng ta bị tên vương bát đản Dương Thiên kia chèn ép sắp không thở nổi, vẫn là ngài lợi hại, vừa ra tay liền đã kích Dương Thiên xấu hổ và giận dữ muốn chết.”

“Các người nói xem Dương Thiên kia có thể hay không nghĩ quần nhảy sông tự vẫn a.”

“Ha ha ha, có khả năng này, nếu ta là hắn, gặp nhục nhã như vậy, đã sớm chết rồi, làm gì còn mặt mũi sống trên đời này. Trương Phong, người nói đúng không?”

Trương Phong nắm chặt nắm đấm, trán nổi gân xanh, hắn cắn răng gật đầu nói: “Là...”

Lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, ánh mắt của hắn lạnh như băng, nhìn chằm chằm nam sinh kia giận dữ hét: “Là mẹ của người ah!”

Dứt lời, trực tiếp đấm nắm đấm về phía người anh em tốt đang cười vui vẻ nhất bên cạnh.

Một quyền đánh xuống, người anh em tốt tên Hoàng Anh này đầu rơi máu chảy, hắn trực tiếp nằm trên mặt đất kêu rên không ngừng.

Tất cả mọi người a một tiếng kêu to tứ tán ra.

Điên rồi, Trương Phong điên rồi!

Chương 53 - Cậy già lên mặt.

Hoàng Anh không tin nổi bị mũi không ngừng chảy máu, cả giận nói: "Trương Phong, người mẹ nó điên rồi sao, ta là huynh đệ của người đó."

Ánh mắt Trương Phong sung huyết nói: “Ta không cần biết người là ai, dám làm nhục Dương Thiên là không được.”

Hắn rũ mắt xuống rồi hung hăng chỉ vào đám người đang nháo nhác kia, giận dữ nói: “Ta mặc kệ các người có thân phận bối cảnh gì, dù sao nếu có một người thì tính một người, từ nay về sau chỉ cần để cho ta nghe được ai dám nói xấu Dương Thiên, lão tử sẽ lấy cái mạng này ra liều với các người, chỉ cần ta còn không có ngã xuống, chỉ cần còn một hơi thở, ta quyết không bỏ qua!!!”

Nhìn Trương Phong ngày thường ôn hòa hôm nay lại cực đoan như vậy, tất cả mọi người cảm như hén, nhìn Hoàng Anh nằm trên mặt đất đang kêu la thảm thiết, bọn họ thật sự sợ.

Trong lòng, cũng dâng lên một tia nghi vấn.

Dương Thiên rút cuộc cho Trương Phong bao nhiêu chỗ tốt, có thể đáng giá Trương Phong bảo vệ hắn như vậy?

- - - - -

Trên xe buýt rất chật chội, Dương Thiên ngồi ở một vị trí gần cửa sổ, trước người hắn có một cô gái xinh đẹp đứng đó.

Nàng tuổi tựa hồ chỉ có mười tám, có khuôn mặt trắng nõn, da thịt mềm mại. Hai hàng lông mày thon dài như tranh vẽ, đôi mắt đẹp thập phần sạch sẽ, dưới sống mũi thẳng tắp có cái miệng anh đào nhỏ nhắn, lông mày hơi nhíu, mang theo sắc thái sâu bi.

Cách ăn mặc của nàng rất bình thường, trên người là một chiếc áo T-shirt, tuy rằng đơn giản, nhưng lại thể hiện ra ở vòng trên động lòng người của nữ hài tử, phần dưới của nàng là một chiếc quần jean đã giặt đến trắng bệch, rất vừa người, tựa hồ là làm theo yêu cầu của nàng vậy.

Nữ hài cầm theo hộp cơm giữ ấm, tay nhỏ nắm chặt lấy tay vịn.

Trên người nàng tản ra một loại mùi thơm say lòng người, không giống như là bất kỳ nước hoa nào, người vô cùng thụ thái.

Mà lúc này, một tiểu hoàng mao tách đám người chật chội ra, ánh mắt nhìn nữ hài tràn ngập lửa nóng, cùng nữ hài chen chúc một chỗ, thân thể cố ý cùng nàng tiếp xúc.

Cô gái tựa hồ vô cùng nhất gan, tuy xấu hổ và giận dữ nhưng cúi đầu không nói ra, không ngừng trốn tránh, trong mắt tất cả đều là vẻ sợ hãi.

Tiểu hoàng mao thập phần hưng phấn, thò tay về phía bộ ngực cao ngất của cô gái.

Nữ hài hoảng sợ, mắt to ngấn lệ, xin giúp đỡ nhìn mọi người, nhưng lại không có ai đi về phía trước hỗ trợ.

Cô lại yếu ớt, không thể chen chúc để người chật chội như vậy lui về phía sau.

Mắt thấy tay Tiểu Hoàng Mao đã vươn tới, nữ hài lộ ra thần sắc tuyệt vọng.

Nhìn thấy cảnh này, Dương Thiên ánh mắt lạnh lùng.

Đời trước, tỷ tỷ Dương Tuyết của hắn, một khắc trước khi chết cũng lộ ra loại thần sắc này, dù là đã qua ba trăm năm lại phảng phất như mới phát sinh hôm qua, còn rõ ràng như vậy.

Hắn ta không thể ngồi yên không để ý đến.

Khi khuôn mặt Tiểu Hoàng lộ ra nụ cười âm thầm, Dương Thiên sau khi cách thân hình mềm mại của cô gái ba tấc, liền bắt được tay lợn của Tiểu Hoàng Mao.

Bàn tay Dương Thiên từ từ dùng sức, sắc mặt Tiểu Hoàng Mao biến đổi, hắn cảm giác tay mình như bị kim sắt kẹp lấy, không thể nhúc nhích.

Hắn nhìn Dương Thiên, kinh sợ nói: “Lại là ngươi?”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt nhìn hắn một cái, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười: “Đúng dịp, lần trước cũng ở trên xe buýt, hình như giáo huấn cho ngươi còn chưa đủ sâu.”

Tiểu Hoàng Mao hừ lạnh một tiếng nói: “Ngươi mẹ nó buông tay cho ta.”

Dương Thiên cười trêu hỏi: “Nếu ta không thả thì sao?”

“Không thả ngươi đi chết đi!” Tiểu Hoàng Mao vô cùng hung ác, tay phải rút ra một con dao gọt từ bên hông đâm vào bụng Dương Thiên.

“Ân nhân cẩn thận nha.” Nữ hài a lên một tiếng kinh hô.

Dương Thiên Nộ hừ một tiếng: “Không biết hối cải!”

Dao tới gần, hắn không có động tác, chỉ dùng sức nắm lấy tay của lông vàng.

Sau đó chỉ nghe răng rắc một tiếng, tiểu hoàng mao che lấy cổ tay biến hình không ngừng lăn lộn trên mặt đất, kêu thảm thiết.

Dường như, lực đạo của Dương Thiên đã bóp nát xương cốt trên cổ tay hắn.

Thương thể có tính chất nghiền nát!

Kinh khủng nhất chính là, chỗ cổ tay Tiểu Hoàng, máu tươi trộn lẫn với thịt nát lộ ra ở trong không khí, sắc mặt hắn trắng bệch, nhiều lần đau đớn suýt nữa ngất đi.

Mọi người thấy cảnh này đều chỉ vào Dương Thiên.

“Tiểu tử này cũng quá độc ác đi, vậy mà lại làm nát xương cốt của người ta.”

“Đúng vậy, đây coi như là cố ý thương tổn a, phải ngồi tù a.”

“Tuổi còn nhỏ mà đã tàn nhẫn như vậy, sau này lớn lên còn thể nào nữa.”

Lúc này Liễu Vân Lộ không nhìn nổi nữa, bởi vì Dương Thiên làm như vậy cũng là vì nàng.

Lần này nàng ngăn trước mặt Dương Thiên, vội vàng nói với mọi người. “Không phải như các người nhìn thấy đâu! Các vị thúc thúc a di, không phải như các người thấy.”

Liễu Vân Lộ chỉ vào tiểu Hoàng Mao kêu thảm thiết: “Là hắn muốn động tay động chân với ta, vị ca ca này mới hảo tâm giúp ta, các người đừng nói hắn như vậy.”

“Không thể nhẫn tâm như vậy được, người xem tiểu tử nằm trên mặt đất đau đớn kêu to.” Một lão bà thấy cảnh này thì hết sức bất mãn.

Trên đời vĩnh viễn sẽ không thiếu một ít thánh mẫu, bọn họ luôn cho là mình rất thiện lương, trên thực tế lại là một loại người tàn nhẫn nhất.

Còn có một đại gia lên tiếng: “Sờ người một cái thì làm sao, sờ người một chút cũng không mất miếng thịt nào, sao bây giờ người ta bị thương lại giở giọng thế.”

Liễu Vân Lộ ủy khuất chỉ điểm nước mắt, đang muốn giải thích, Dương Thiên lại đưa tay giữ y lại.

Hắn lạnh lùng nhìn mọi người một cái, không nói gì, lạnh lùng nói với tiểu hoàng mao trên mặt đất: “Nếu còn lần thứ ba, ta nhất định lấy mạng người!”

Toàn thân hấn tràn ngập khí tức cuồng bạo, Tiểu Hoàng Mao cảm giác trên người Dương Thiên tản ra mùi máu tươi, giống như là từ núi thây biển xác bò ra, cực kỳ kinh khủng, tàn nhẫn.

Hắn vốn định lừa dối phương trả tiền thuốc men, nhưng hiện tại lá gan cũng sắp bị dọa vỡ, không ngừng quỳ trên mặt đất đập đầu nói: “Phải phải phải phải, ta sai rồi, ta biết sai rồi, sau này ta không dám nữa.”

Nói xong, bảo tài xế xe buýt dừng xe, nhanh chóng xuống xe.

Mà mọi người thấy cảnh này, chân kinh có chút lửa giận.

Nhìn Dương Thiên, cho rằng hắn là con nhà giàu, hoặc là con ông cháu cha làm xằng làm bậy.

Lão già kia hừ một tiếng nói: “Trên đời này còn có vương pháp hay không, đánh người không xin lỗi thì thôi đi, lại còn khẩu xuất cuồng ngôn muốn giết người, thật coi người là thần hay sao.”

Dương Thiên đã sớm trở lại chỗ ngồi, híp hai mắt lại, sau khi nghe những lời này, ánh mắt lạnh nhạt mở ra, cũng không có động.

Lão đại gia vẫn cứ mắng chửi không ngừng, không chỉ có Dương Thiên, Liễu Vân Lộ cũng bị mắng đến thương tâm mà khóc.

Dương Thiên thở dài một hơi, chậm rãi đi đến trước mặt lão đại gia, nghiêm túc hỏi: “Nếu như bạn già, con dâu người, con gái người, cháu gái người bị người ta sờ loạn trên xe công cộng, có phải cũng không có việc gì hay không, dù sao cũng sẽ không rơi một miếng thịt.”

Sắc mặt lão đại gia lập tức tím tái, hấn cả giận nói: “Người dám mắng ta, ta đánh chết thẳng nhãi con nhà người.”

Nói xong, hấn lấy quả trứng ra hung hăng đập xuống đầu Dương Thiên.

Dương Thiên nhẹ nhàng né tránh, tiến lên một bước.

Lão đại gia không hề sợ hãi, cả giận nói: “Ta đã từng này tuổi rồi, nếu người có bản lĩnh động một cái thử xem, ta nằm trên đất, người có táng gia bại sản cũng không đến nỗi đâu.”

Dương Thiên nở nụ cười, duỗi ra một bàn tay hung hăng tát vào mặt lão đại gia, lạnh nhạt nói: “Cho dù ngươi có bị đánh chết, ta cũng bồi thường được.”

Hắn đánh giá cao năng lực chịu đựng của lão đại gia, tát một cái, lão đại gia trực tiếp hôn mê bất tỉnh, mặt bên khác nhanh chóng sưng phồng lên.

Dương Thiên cười lạnh, trong lòng không có bất kỳ gánh nặng nào, dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người, ngồi xuống chỗ ngồi.

Lão mục tử cùng các lão đầu tử đều cảm như hén, trong đó một người vừa vênh mặt hát hàm sai khiến một người trẻ tuổi nhường chỗ cũng tranh thủ thời gian rút cổ, ngậm miệng lại.

Trên xe buýt, tất cả thanh niên đều giơ ngón tay cái lên cho Dương Thiên.

Bọn họ đã sớm không quen nhìn hành vi của lão đại gia kia, loại người cậy già lên mặt, y vào tuổi mình lớn, nhìn không vừa mắt liền mắng người khác, mắng không lại thì đánh, máu chót nhất chính là người còn không thể đánh trả, người nếu như đánh trả, người ta có chuyện không hay xảy ra, tiền lương vài năm của người coi như là làm không công.

Bây giờ Dương Thiên đã hung hăng giúp bọn họ xả cơn giận này.

Đôi mắt đẹp của Liễu Vân Lộ lộ vẻ cảm kích nhìn Dương Thiên Nhu, dịu dàng hỏi: “Ca ca, ta tên Liễu Vân Lộ, ngươi tên gì?”

“Dương Thiên!” Hắn bình thản đáp lại, không chút nào bởi vì đối phương là nữ hài xinh đẹp mà dấn lên.

Liễu Vân Lộ không để ý, ôn nhu nói: “Đa tạ ca ca của ngươi, ngươi đã cứu ta.”

Dương Thiên thấy tính cách của cô bé này, rất yếu đuối, không khỏi nhíu mày giáo dục: “Cái này cũng không có gì, ta nói cho ngươi biết, sau này gặp phải chuyện như vậy ngươi cứ lớn tiếng hô lên, dùng chiêu độc cũng được, ngươi chỉ có cường thế, người khác mới không khi dễ ngươi, hiểu không?”

Liễu Vân Lộ nghe phương pháp của Dương Thiên, khuôn mặt hơi đỏ lên, nhưng vẫn kiên định gật đầu.

Trên đường đi cũng coi như là nhàm chán, hai người cứ trò chuyện như vậy.

Theo Liễu Vân Lộ giới thiệu, nàng vốn cũng là học sinh cấp ba, bất quá lại là học sinh tư lập ở trung học Thánh Anh, cùng chỗ với Dương Thiên ở cũng không xa.

Càng trùng hợp hơn là Liễu Vân Lộ cũng đi đến bệnh viện ở quân khu, bởi vì phụ thân y bệnh nặng, hẳn có thân phận là một quân nhân, cho nên liền ở bệnh viện quân khu.

Chương 54 - Thân phận bất phàm.

Nghe nữ hài nói, phụ thân của nàng bị thương khi chấp hành một nhiệm vụ cơ mật, cánh tay bị đứt đã bị cắt cụt, hơn nữa tình huống không ổn định, đang trong thời kỳ nguy hiểm, tùy thời đều có thể chết đi.

Liễu Vân Lộ từ nhỏ mẫu thân đã chết, bây giờ phụ thân nàng xuất hiện loại chuyện này, nàng cảm giác trời cũng sập xuống.

Nhìn nữ hài thương tâm không ngừng rơi lệ, bàn tay Dương Thiên khế vuốt mái tóc đen nhánh như mực của nàng, vận dụng linh hồn lực mở miệng an ủi nàng, lúc này mới ngừng sợ hãi và thương tâm trong lòng nàng.

- - - - -

Một chiếc xe Audi A4 chạy như bay trên đường cái chen chúc, tất cả mọi người thấy lái xe điên cuồng như vậy đều tranh thủ thời gian tránh né.

A4 một đường chạy tới, vượt đèn đỏ, vẩy đuôi lướt đi, cố gắng chen vào, kỹ thuật điều khiển đẳng phong tạo cực.

Cũng bởi vậy, khiến mọi người bất mãn.

Một tráng hán mở cánh tay cộp đường, trên cổ đeo dây chuyền vàng lớn bị xe A4 vượt mặt, vừa lên đã giận dữ hét: “Mẹ nó, người vội đi đầu thai à, xe của Kim gia mà người cũng dám bất kính vậy à?”

Hắn là ông chủ của một sông bài ở Giang Thành, từ lúc mở ra phát triển không ngừng, cũng coi như là nhân vật có uy tín danh dự trong thế lực ngầm của Giang Thành.

Ngày thường, Kim gia kiêu ngạo vô cùng, nhưng hôm nay lại bị một chiếc xe rách nát hai mươi mấy vạn chặn đường vượt mặt, bình thường trong mắt ông ta không thể chịu được dù chỉ là chuyện nhỏ tựa như hạt cát, hơn nữa hôm nay uống rượu, trực tiếp xuống xe đập mạnh vào vị trí lái xe Audi A4, chỉ vào mũi đối phương cả giận nói: “Người xuống đây cho ta, nếu không, cần thận ta...”

Hắn còn chưa nói hết lời, chỉ thấy người đàn ông mặc quân trang trên xe A4 lắc kính xuống, trực tiếp lấy ra một khẩu súng chĩa vào đầu người đàn ông cường tráng tự xưng là ông Kim gia kia!

“Cút!”

Một chữ này khiến Kim gia sợ tới mức ngồi bệt dưới đất, rượu cũng tỉnh dậy. Y tè ra quần, té ngã chạy trốn.

Mà lúc này, sau khi đèn đỏ, đường đi chen chúc thông suốt, chiếc cửa Oanh A4 kia đã biến mất trong tầm mắt mọi người.

Kim gia run rẩy hít mấy điều thuốc, lúc này mới phục hồi tinh thần lại, hỏi người bên cạnh: “Bạn thân, chiếc xe kia rất ngưu bức, là của ai ah.”

Một nam tử hơn ba mươi tuổi mặc tây phục mở miệng nói: “Đó là xe ngự dụng của Tần lão.”

Kim gia buồn bực hỏi: “Tần lão là ai?”

Nam tử mặc âu phục đang muốn nói chuyện, Kim gia tựa hồ nhớ tới, trực tiếp hít một hơi khí lạnh nói: “Chẳng lẽ là Tần lão gia tử của Giang Thành Tần gia?”

Nam tử mặc âu phục gật gật đầu nói: “Đúng vậy, lá gan vừa rồi của ngươi thật sự khiến cho ta bội phục, ngươi có thể không biết, chiếc Audi A4 mà Tần lão dùng này bình thường sẽ không ra khỏi cửa, chỉ có đại nhân vật trong tỉnh hoặc là đại nhân vật của quốc gia xuống thị sát mới có thể nhìn thấy chiếc xe này xuất động, tuy rằng xe bị võ, nhưng mà xe số xe là dãy năm số một kia, mua ba chiếc lộ hồ của ngươi thật đúng là không phải là không có khả năng. Hơn nữa, quan trọng nhất là không phải cấp bậc cực cao, căn bản không có tư cách ngồi.”

Kim gia nuốt nước bọt, chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc.

Hiện tại chân của hắn còn đang run đây, nói thật, chính hắn cũng bội phục lá gan vừa rồi của mình, cảnh báo ở bên cạnh cũng không ngăn cản chiếc Audi A4 kia, hắn vậy mà lại ngu muội đi tìm người ta lý luận chuyện đúng sai như vậy.

Kết quả, đối phương từ trong xe trực tiếp vươn ra một khẩu súng!

Không cần nghĩ, đó là súng thật!

“Hôm nay trong tỉnh lại lãnh đạo tới thị sát sao?” Hắn hỏi nam tử mặc âu phục.

Nam tử mặc âu phục lắc đầu nói: “Ta cũng đang buồn bực chuyện này đây, đơn vị của ta không có tiếp nhận tin tức này a.”

“Tên tuổi của A4 tuy rằng nổi tiếng ở Giang Thành, nhưng hình như nghe nói chỉ cần đến tiếp kiến lãnh đạo quan viên.”

Trong mắt Kim gia lóe lên một tia rung động nói: “Chẳng lẽ, Giang Thành chúng ta có một vị đại nhân vật có tư cách đi xe này ư?”

Người đàn ông mặc âu phục gật đầu nói: “Thật sự có khả năng như vậy sao!”

Trên xe Audi A4, Tần Lương đang nhìn một chiếc xe buýt phía trước nói: “Phụ thân, phía trước chính là xe buýt mà Tiểu Trần nói, Dương tiên sinh hẳn là đang ở bên trong.”

Trong ánh mắt Tần lão lộ ra một tia mỉm cười, nói: “Đi, bảo xe công cộng dừng lại.”

Tần Lương gật gù, sau đó lên xe dừng ở phía trước xe buýt.

Tài xế xe buýt đột nhiên phanh lại, Liễu Vân Lộ không có lưu ý, đột nhiên nhào vào trong ngực Dương Thiên.

Nàng ở trong lòng Dương Thiên, trong nháy mắt cảm giác một cỗ khí tức siêu phàm thoát tục quanh quẩn ở trên mũi, loại mùi vị này tựa hồ có thể rửa sạch ưu sầu toàn thân!

Vì vậy, Liễu Vân Lộ trong khoảng thời gian ngắn, vậy mà ngây dại, tham lam hô hấp khí tức tinh khiết trên người Dương Thiên.

Dương Thiên nghi hoặc nhìn Liễu Vân Lộ nói: “Người sao rồi? Không sao chứ?”

Liễu Vân Lộ đỏ mặt, vội vàng đứng dậy vội vàng lắc đầu nói: “Ta không sao!”

“Mẹ nó, có ai đui mù như vậy!” Tài xế xe buýt tức giận mắng một tiếng, nhưng khi hắn thấy biển số xe Audi 4 phía trước, suýt chút nữa run chân, đập lên ga.

Hắn lau mồ hôi lạnh trên trán, năm chiếc xe này, toàn bộ Giang Thành chỉ có một chiếc, hắn quanh năm lái xe buýt, có khả năng thấy nhiều nhất, mà chỉ cần tận mắt nhìn thấy lần trước, vậy thì có đủ vốn liếng cùng bằng hữu thổi phồng, hiện tại chiếc xe này lại dừng ở phía trước hắn. Tình huống như thế nào?

Lái xe công cộng còn chưa kịp phản ứng, từ trên xe đi xuống một người đàn ông mặc quân trang.

Thấy hắn đi tới yêu cầu mở cửa, tài xế xe buýt suýt chút nữa bị dọa tê liệt, cho rằng đã xảy ra chuyện gì.

Hắn nhìn thoáng qua hậu thị kính, lập tức hít vào một ngụm khí lạnh.

Một chiếc Lincoln bản dài, mười chiếc BMW đen kịt đang xếp hàng phía sau chiếc xe buýt mà hắn đang lái.

Đây quả thực là muốn gây chuyện.

Tài xế xe buýt run rẩy mở cửa, khiến hắn càng tuyệt vọng chính là lúc này chỉ thấy nam tử mặc quân trang thối lui sang một bên.

Một lão nhân mà hắn chưa bao giờ dám tưởng tượng có thể gặp được đi vào thùng xe.

Tần lão!

Giang Thành Tần lão gia tử của Tần gia.

Nhân vật đại nhân vật một tay che trời, quan viên tỉnh đến đều phải kính hắn ba phần.

Tài xế xe buýt không dám động đây, Tần lão lên thùng xe, trực tiếp đi về phía Dương Thiên.

Hắn cung kính nói: “Dương tiên sinh, ngài ngồi xe của ta đi.”

Dương Thiên Bình bình thản mở miệng nói: “Không cần phiền phức, ta ngồi xe công cộng là được rồi.”

Tần lão trầm mặc một lát nói: “Được, cái kia lão hủ ta cũng ngồi xe này.”

Dương Thiên nói một không hai, Tần lão cũng biết tính tình của Dương Thiên, không có kiên trì, để cho con trai mình là

Tần Lương Chính lái Audi A4 dẫn đường, đoàn xe đi theo phía sau, để tài xế xe buýt công cộng trực tiếp lái về phía bệnh viện.

Tài xế xe buýt thấy Tần lão ngồi xe của mình thì cực kỳ hưng phấn, xin chỉ thị công ty, lão tổng công ty đích thân gọi điện thoại thông báo, nhất định phải làm cho Tần lão thoải mái, còn để mọi người trong xe xuống trước, phải ba chiếc xe miễn phí tới đưa bọn họ.

Đợi đến khi Liễu Vân Lộ đứng trước mặt, Liễu Vân Lộ có chút xoắn xuýt nhìn Dương Thiên.

Trong con người có chút ý tứ thỉnh cầu.

Dương Thiên mở miệng nói: “Đề nghị ở lại đi.”

Tài xế xe buýt nhìn Tần lão một cái, người sau bèn gật đầu.

Vào lúc này, lão gia hỏa lúc trước bị Dương Thiên vả mặt lúc này mới từ từ tỉnh lại, nghe nói muốn đuổi hẳn xuống xe, trực tiếp nổi giận: “Dựa vào cái gì chứ, ta lên xe là nộp tiền, dựa vào cái gì đuổi ta xuống.”

Hắn nổi giận đùng đùng chất vấn tài xế xe buýt: “Vừa rồi ta bị một thằng nhóc tát một cái, người là tài xế xe buýt sao không ra mặt ngăn cản một cái?”

Tài xế xe buýt nói: “Vừa rồi ta thật sự không chú ý, nếu ta rời khỏi vị trí kia, vậy xe ai lái đi.”

Lão đại gia không nghe lời giải thích này, sắc mặt hắn âm trầm, đưa tay tát tài xế công cộng một cái: “Còn dám ngụy biện, người chỉ là một tài xế công cộng mà thôi, có tin ta bây giờ khiếu nại người hay không.”

Tài xế xe buýt cắn răng, cố nén lửa giận.

Lão đại gia vẫn không buông tha, nhìn chung quanh: “Thằng nhãi ranh kia đâu, xuống xe chưa? Ta muốn báo cảnh sát, ta muốn bắt nó lại, ta muốn nằm viện, ở cả đời.”

Tài xế xe buýt tức giận nghiến răng, mà lúc này lão đại gia kia rút cuộc cũng nhìn thấy Dương Thiên.

Lửa giận của hắn lập tức dâng lên nói: “Được, người một thằng nhãi con không kính già yêu trẻ, ngay cả lão nhân người

cũng đánh, hôm nay ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Nói xong, hắn đánh về phía Dương Thiên.

Dương Thiên không có động tác, Tàn lão thì đứng ở trước mặt lão đại gia, hỏi tài xế xe buýt xảy ra chuyện gì.

Tài xế xe buýt kể lại chi tiết một lần.

Sắc mặt Tàn lão biến thành màu đen, lão ta tức giận nói với ông lão: “Ỗ lão già lên mặt, sĩ khí bại hoại, trong vòng ba ngày phải rời khỏi Giang Thành.”

Lão đại gia vẫn kêu gào: “Ngươi là ai hả, ngươi bảo ta rời đi thì ta rời đi.”

Hắn chỉ vào Dương Thiên đang nhắm mắt nghỉ ngơi, nhìn Tàn lão cười lạnh nói: “Nói, ngươi có phải là ông nội của hắn hay không, ta cảnh cáo ngươi, tiểu bối trong nhà của ta đang đi làm, hôm nay các ngươi đừng hòng ai dám đi, ta sẽ bắt hết hai người các ngươi, còn có nữ nhân kia, còn có tài xế công cộng, các ngươi ai cũng chạy không thoát.”

Tàn lão tức giận không nhẹ, cả giận nói: “Ngươi không muốn nói lý đúng không!”

Lão đại gia hừ một tiếng nói: “Hôm nay ta không nói lý, ta còn lừa các ngươi nữa.”

Lúc này, trong đội xe phía sau Tiểu Trần nhìn thấy không thích hợp, vội vàng tiến lên hỏi Tàn lão chuyện gì xảy ra.

Tàn lão chỉ vào lão đại gia cả giận nói: “Lão nhân gia này rất kiêu ngạo, đuổi cả nhà bọn họ ra khỏi Giang Thành, trong vòng một ngày phải làm xong, còn có tiểu bối trong lời nói của hắn, xem bộ dạng này hắn là đã phạm tội, khai trừ cho ta!”

“Ngươi cho rằng ngươi là ai, đại lãnh đạo Giang Thành hay sao?” Lão đại gia vẻ mặt khinh thường.

Tàn lão nhíu mày mở miệng nói: “Ta không phải là đại lãnh đạo gì, ta chỉ là thị dân nhỏ, tên là Tàn Trung Quốc!”

Chương 55 - Xem ta.

"Tần Trung Quốc?" Lão đại gia nghe vậy mới đầu sững sờ sau đó hoảng sợ biến sắc: "Người chính là Tần lão gia tử của Tần gia, Tần Trung Quốc nổi danh ở Giang Thành đó?"

Tần lão hừ một tiếng, không nói gì, nhưng hiển nhiên là ngầm thừa nhận, mà lúc này Tiểu Trần tiến lên một bước đem lão đại gia đã sớm tê liệt bắt đầu run rẩy.

Lão đại gia cực kỳ hoảng sợ, nếu người khác nói để một nhà bọn họ trong vòng một ngày chuyển ra khỏi Giang Thành hẳn có thể không xem là chuyện to tát, nhưng Tần lão lên tiếng, kết cục vô luận như thế nào cũng không thay đổi được.

Nhà lão đại gia có ba đứa con trai, đều định cư ở Giang Thành, đều có thu nhập cao, hơn nữa tiền đồ tốt, con rể đi làm cơ quan của chính phủ, chính là có chút quan hệ, có chút quyền lực, nếu bị đuổi khỏi Giang Thành thì tổn thất không thể đo lường.

Hắn rốt cục hoảng hốt, không ngừng cầu xin tha thứ nói: "Tần lão, ngài đại nhân đại lượng, coi lời ta vừa nói như rắm được không, ta sai rồi, ngài không nên đuổi chúng ta một nhà ra khỏi giang thành a."

Tần lão lắc lắc nhìn lão đại gia nói: "Người không phải đắc tội ta, đắc tội ta, ta sẽ không đuổi người ra khỏi Giang Thành, chỉ trách người đắc tội với hắn."

Nói xong, dưới ánh mắt kinh ngạc của Liễu Vân Lộ cùng với tài xế xe buýt, Tiểu Trần, lão đại gia đang chấn kinh, hắn dùng tay chỉ về phía Dương Thiên.

Lão đại gia thất hồn lạc phách, khó tin nhìn Dương Thiên.

Hắn không rõ, thiếu niên trước mắt này rõ ràng chỉ là học sinh lại có năng lực lớn như vậy, có thể để cho Tần lão đi cùng hắn.

Cuối cùng, lão đại gia rốt cục bị đuổi xuống xe, thời gian không đến một ngày, con cái của hắn bị lãnh đạo khuyên lui, sau đó dời khỏi Giang Thành.

Khi con cái của hắn nghe được lão đại gia đắc tội người khác tạo thành hậu quả này, trong lòng rất phẫn nộ, bởi vì lão đại gia, bọn họ nhọc nhằn khổ sở tìm tới tiền đồ toàn bộ hủy diệt.

Đến cuối cùng, một lão nhân bị vứt bỏ hoàn toàn, không ai thu dưỡng đến mức phải ăn mày trên đường!

Đương nhiên, những chuyện này là chuyện về sau!

Toàn bộ đoàn xe xa hoa, bởi vì một chiếc xe công cộng gia nhập, hiện ra mười phần khác loại, tất cả mọi người đều nhao nhao ghé mắt.

Giờ phút này xe buýt mới là nơi nổi tiếng nhất, lòng bàn tay lái xe buýt đỏ mồ hôi lạnh. Bởi vì Tần lão ở trên xe, kinh nghiệm điều khiển ba mươi năm của hắn vậy mà bị cản cũng không được. Nếu không phải có Tiểu Trần ở bên cạnh nhìn, đã sớm lật xe.

Cuối cùng, vẫn là hữu kinh vô hiểm địa đến địa phương cần đến, lúc này tài xế xe buýt mới cảm giác cả người đỏ mồ hôi lạnh, cơ hồ hư thoát.

Tần lão ha ha cười nói: “Sur phụ, cảm ơn người rồi.”

Tài xế xe buýt vội vàng khoát tay nói: “Nên làm như vậy.”

Tần lão nói một tiếng cảm ơn hắn, trời ạ, đây không phải là đang nằm mơ chứ, tài xế xe buýt cảm giác mình có thể lấy đề tài này nói khoác cả đời.

Xuống xe, Liễu Vân Lộ chờ mong nhìn Dương Thiên nói: “Ta còn có thể gặp lại người sao?”

Dương Thiên mỉm cười: “Sẽ có cơ hội.”

Dứt lời, đi theo Tần lão vào trong phòng bệnh.

Tần lão phu nhân thoát nhìn khôi phục rất tốt, đã có thể xuống giường đi lại, giờ phút này ở cùng con cái, vừa nói vừa cười, đang hưởng thụ niềm vui gia đình.

Sau khi thấy Dương Thiên đến, nàng đứng dậy muốn khom người, lại bị Dương Thiên sớm một bước nâng thân thể lên.

Bà nội Tần Huyền cảm kích nói: “Dương tiểu ca, cảm tạ ngày đó người ra tay cứu lão thân trên xe công cộng, còn có ân tặng đan.”

Dương Thiên lắc đầu nói: “Đây chỉ là chuyện nhỏ, ta đến là để hoàn toàn trị tận gốc bệnh của người.”

Mọi người nghe vậy thì mừng rỡ, ngay cả Tần lão nghe xong khước mắt cũng ướm át.

Hắn và bà nội Tần Huyền sống nương tựa lẫn nhau cả đời, tình cảm hai người sâu đậm, sớm đã vượt qua tất cả, nếu bà nội Tần Huyền đi trước, hắn thật không biết nên sống một mình như thế nào.

Tiền lão chấp tay với Dương Thiên nói: “Dương tiên sinh, lần trước ta hiểu lầm ngài rồi, lần này chỉ cần chữa khỏi bệnh của tỷ tỷ ta, ta táng gia bại sản cũng cam tâm tình nguyện.”

Dương Thiên nhìn hắn một cái, lạnh lùng nói: “Một chút gia tài kia của ngươi ta cũng không thèm, vẫn là tự giữ lại đi.”

Giá cả viên thuốc treo mệnh kia của hắn ở thế tục đã là vô giá, hơn nữa tầng thứ nhất của tháp Thất Thái Linh Lung đã hoàn toàn bị mở ra, tùy tiện lấy một hai vật nhỏ ra là có thể lấp đầy tất cả vốn liếng của Tiền gia này.

Cho nên Dương Thiên không để Tiền lão vào mắt cũng không phải nói đùa.

Mà Tiền lão cũng biết giá cả viên đan dược vàng óng mà Dương Thiên lấy ra kia, tuy bị hạ thấp nhưng cũng không có gì để nói.

Dương Thiên quét mắt nhìn mọi người một cái hỏi: “Trong gia quyến các ngươi ai biết sắc thuốc, đi ra làm trợ thủ cho ta.”

Tất cả mọi người nghe vậy, ánh mắt nhìn về phía Đường Thái.

Tứ đại Trung y thế gia gia chủ Đường gia, sắc thuốc hắn là không có vấn đề gì đi.

Đường Thái thấy vậy thì không phục, hắn có trình độ không tụt ở Trung y, không phải là loại giá áo túi cơm gạt người mà là chân công phu, từ nhỏ đã học, trải qua mấy chục năm mài giũa đã không kém Tây y một chút nào.

Người có năng lực tự nhiên sẽ mang theo ngạo khí.

Nghe Dương Thiên bảo hắn sắc thuốc như thủ hạ, Đường Thái không thể nào nhịn được, hắn là trung y thánh thủ, làm sao có thể làm một tiểu tử chưa ráo máu đầu ra tay?

Vì vậy, Đường Thái ngạo nghễ nói: “Dương tiên sinh không tìm được người có nghe qua tên tuổi của lão phu không, ta tên là Đường Thái.”

Hắn vốn cho rằng, Dương Thiên nếu đã biết y, vậy khẳng định ít nhiều gì cũng biết thân phận của hắn, cho dù chưa từng nghe qua, vậy người nhà hoặc là sư phụ dạy hắn y, cũng nghe qua đại danh Hàng Bắc Đường gia của hắn.

Nhưng mà, để cho hắn thất vọng chính là, chỉ thấy Dương Thiên mặt không chút thay đổi lắc đầu đạm mạc nói: “Không có nghe nói, người muốn biểu hiện chính mình, chờ nghe ta an bài là được.”

“Biểu hiện bản thân?” Đường Thái tức đến bật cười.

Cũng tốt, ta muốn xem người rốt cuộc có thủ đoạn gì mà dám tự tin như vậy! Đường Thái cười lạnh trong lòng.

Dương Thiên cầm bút lên, viết một hàng dược liệu lên giấy, đưa cho Đường Thái nói: ” Gom đủ toàn bộ những dược liệu này.”

Sau đó lại phân phó hắn tìm một ấm sắc thuốc, hắn dự định ở trong gian phòng này nấu thuốc.

Đường Thái cau mày nhìn Dương Thiên, trong lòng cười lạnh, tiểu tử này quả nhiên cái gì cũng không hiểu đã viết phương thuốc này, bên trong có mấy cái dược liệu bản thân chính là tương khắc, ăn xong không chỉ bệnh không khỏi, ngược lại sẽ trúng độc.

Hắn đang muốn mở miệng nói ra, chỉ thấy Dương Thiên thản nhiên nói: “Mau đi!”

Đường Thái cắn răng, tốt, hắn muốn xem tiểu tử này muốn giở trò gì.

Không bao lâu sau, Dương Thiên gọi dược liệu tới, nhóm lửa xong, nhìn Đường Thái nói: “Ngửi mùi thuốc trên người người phát ra, muốn người hắn là một y sư, hơn nữa làm bốn mươi tám năm, cũng không tệ lắm, có chút kinh nghiệm, bất quá lát nữa đừng kéo chân ta.”

Đường Thái nghe vậy đầu tiên là cả kinh, làm sao tiểu tử này biết hắn làm bác sĩ bốn mươi tám năm? Hắn nói không sai

chút nào, tính cả năm nay đích thật là bốn mươi tám năm.

Bất quá, nghe được lời kế tiếp của Dương Thiên, Đường Thái nhất thời tức giận không chịu nổi, hắn đã làm Trung y hơn bốn mươi năm, còn có thể kéo chân sau đối phương? Đối phương không kéo hắn lui về phía sau cũng cảm tạ trời đất, dù sao tiểu tử này cho dù đánh vào bụng mẹ học Trung y, cũng tuyệt đối sẽ không vượt qua hai mươi năm.

Dương Thiên cũng không quản có phải hắn tức giận hay không, sau khi lò thuốc châm lửa, bàn tay của hắn dán vào trên bình sứ.

Mọi người đều kinh ngạc thốt lên, hiện tại tuy là bình gốm vừa tiếp xúc với hỏa diễm, nhưng mà cũng thập phần phỏng tay, Dương Thiên này làm sao lại không có chút cảm giác nào.

Bọn họ không biết, Dương Thiên lúc này đang thúc giục tiên nguyên để ngọn lửa cháy mạnh hơn, bởi vì phạm hỏa bình thường nung không được linh dược mà hắn lấy ra!

Không bao lâu sau, mọi người chỉ cảm thấy sóng nhiệt cuộn cuộn, tất cả mọi người mồ hôi đầm đìa, chỉ có Dương Thiên là không động đậy, cái trán ngay cả một tia mồ hôi cũng không có, bàn tay còn đang kề sát bình gốm.

Tất cả mọi người đối với Dương Thiên kinh ngạc như gặp thiên nhân, dưới nhiệt độ cao này lại còn đựng bình gốm, hơn nữa còn không bị thương, thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

Lúc này Đường Thái đã thu hồi vẻ khinh miệt, sách cổ ghi lại, trong cơ thể phương sĩ luyện đan có thể hình thành một cỗ chân khí, cỗ chân khí này khi luyện đan có thể thôi động nhiệt độ hỏa diễm nâng cao một bước, đạt tới phẩm chất hoàn mỹ hơn đan dược.

Hắn vốn cho rằng những lời đồn này đều là tin đồn, nhưng thấy một chiêu này của Dương Thiên, tất cả những tin tưởng vững chắc trước đó của hắn tựa hồ bắt đầu buông lỏng.

Hoa Hạ trên dưới 5000 năm, khoa học mới chỉ mấy trăm năm mà thôi!

Có một số việc quả nhiên không thể giải thích bằng khoa học.

Ngay lúc này, đôi mắt đang nhắm của Dương Thiên đột nhiên mở ra, đôi mắt đen nhánh của hắn sắc bén như đao, quát: “Ném thuốc, vị thứ nhất: Nhân sâm! Vị thứ hai: Hoàng Thao! Vị thứ ba...”

Dương Thiên nói đâu vào đấy, trình tự rõ ràng.

Nhưng tiếp theo Dương Thiên nghiêm túc nói: “Bán hạ, càn quế, phân thiên hoa, cùng nhau bỏ vào!”

Đường Thái nghe vậy choáng váng, vội vàng luống cuống tay chân đi tìm.

Nhưng bởi vì lo lắng, đầu óc tựa hồ không dùng được nữa.

Do làm trễ nải mấy hơi thở, hỏa diễm trong hũ trực tiếp phóng lên cao khiến mọi người hoảng sợ kinh hô, mắt thấy bình gốm sắp nổ tung, Dương Thiên rút cục thay đổi sắc mặt.

Hắn thầm mắng một tiếng phế vật, bàn tay vỗ mạnh mặt đất, ba vị dược liệu dưới mí mắt mọi người trực tiếp bay lên, tiến vào trong hũ sành.

Lúc này bình gốm mới khôi phục bình tĩnh.

Nhưng tất cả mọi người, một đám trợn mắt há hốc mồm, giờ phút này trong lòng như thế nào cũng không bình tĩnh được.

Chương 56 - Công hiệu của kim đan.

Nếu như nói bàn tay Dương Thiên tiếp xúc với hũ sành, thì bởi vì da dày thịt béo có phòng hộ, vì biểu hiện bản thân trước mặt mọi người.

Bàn tay Dương Thiên vỗ nhẹ mặt đất, ba dược liệu bay lên.

Chuyện này nên giải thích thế nào đây?

Ma thuật, hay ma pháp?

Nhị thức Tàn Nghị của Tàn Huyền thấy vậy, con ngươi kịch liệt co rút lại một chút!

“Chân khí, Dương tiên sinh lại có được chân khí? Hơn nữa còn là cảnh giới Tông Sư tầng thứ nhất?”

Tần Nghị không thể không khiếp sợ, ở quân khu, hắn thuộc bộ môn đặc thù, cho nên biết rất nhiều bí ẩn của quốc gia.

Hắn ký hiệp nghị bảo mật, cho nên bình thường những chuyện này căn bản không thể nói ra.

Theo hiểu biết của hắn, võ công chia làm công phu ngoại gia, cùng công phu nội gia.

Ngoại gia công phu hung mãnh cứng rắn, ví dụ như Kim Chung Tráo, Thiết Bố Sam, luyện đến đại thành hoàn toàn có thể bằng vào thân thể máu thịt để ngăn cản đạn dược.

Mà công phu nội gia, thì càng làm người ít biết, Tần Nghị hiểu rõ, công phu nội gia bước đầu chia làm ba cảnh giới.

Minh kinh, trong cơ thể sinh ra chân khí, cho dù là người gây yếu, khí lực cùng tốc độ cũng có thể đột phá cực hạn của thân thể.

Ám kinh, chân khí phóng ra ngoài, trong vòng mười bước, bất luận vũ khí nóng gì ở trước mặt đều là bài trí.

Tông Sư, chân khí có thể sinh ra cộng minh với vật thể, ví dụ như một chiêu Dương Thiên thi triển này, còn ví dụ như cách núi đánh trâu!

Cảnh giới Tông Sư chỉ cần không phải vũ khí nóng áp chế, gần như là tồn tại vô địch, tùy ý người dùng bao nhiêu người đến chém giết, khí không tiêu tan, người không chết!

Theo Tần Nghị biết, chỉ có mười tám vị minh kinh, sáu vị ám kinh, cảnh giới Tông Sư, chỉ có vẹn vẹn ba vị.

Mà ba vị này, bất luận là vị nào, đều là tồn tại tiếng tăm lừng lẫy trong vòng của bọn hắn.

Vị thứ nhất, Cổ Nguyệt chân nhân của phái Võ Đang, nghe nói ở thế tục vốn họ Hồ, sau đó bị sư phụ của hắn điểm hóa vào núi, một trận công phu nội gia vô cùng cao minh, đánh bại ba vị tông sư cảnh mà dương danh.

Hắn không ở giang hồ, nhưng trên giang hồ lại luôn có truyền thuyết của hắn, tuổi của hắn hình như đã hơn trăm, mấy năm

gần đây càng không có động tĩnh gì, có lời đồn là tọa hóa, nhưng lại không có ai dám đi khiêu khích gây sự.

Người thứ hai, Yên Thanh, người đứng đầu Phong Châu, cảnh giới Tông Sư, từng thua Cổ Nguyệt, nhưng cũng bởi vậy mà dương danh lập vạn, được người người kính ngưỡng!

Hai vị vừa rồi nói, Tần Nghị cũng chỉ nghe nói, nhưng vị thứ ba này, hẳn lại tận mắt nhìn thấy.

Vị thứ ba, Tiêu Cường, là tổng giáo quan của quân khu của hắn, tuổi còn trẻ đã vào cảnh giới Tông Sư, dẫn theo Phi Long Đặc chiến đội, có thể xếp hạng trước mười trong cả nước.

Top mười, khái niệm gì, cơ hồ có tư cách bảo vệ quốc trưởng rồi.

Trở về chuyện chính, bởi vì Tông Sư cảnh khó có thể vượt qua, cho nên Tần Nghị vô cùng hoảng sợ, vì sao một trung học sinh như Dương Thiên lại có thủ đoạn Tông Sư cảnh.

Nhưng mà, khiếp sợ cũng không có một khắc đình chỉ, mọi người chỉ thấy Dương Thiên hư không trao một cái, một cây dị thảo tản ra mùi hương kỳ dị, toàn thân dị thảo óng ánh giống như lưu ly, tản ra ánh sáng thần thánh lộng lẫy, mặc dù không có gió, nhưng lá cây lại không ngừng đong đưa, phảng phất còn có sinh mệnh.

“Đây... đây là loại dược thảo gì? Ta chữa trị hơn bốn mươi năm, lại chưa từng thấy qua!” Đường Thái nghi ngờ nói.

Dương Thiên thờ ơ nói: “Đây là tiên linh thảo, thuộc về linh dược, người chưa từng thấy qua bình thường, người chỉ cần biết trên đời này chỉ có một cây này thôi!”

Hắn nói đích xác không sai, đây là từ Huyền Thiên đại lục mang về, chỉ là chính hắn cũng có một gốc.

Mà nghe Dương Thiên nói trên đời này chỉ có một gốc, sắc mặt Tần lão và Tiền lão thay đổi.

Ân tình của Dương tiên sinh, dường như bọn họ càng ngày càng không thể trả nổi ah.

Bởi vì gốc linh thảo này, không nói đến hiếm có, nó ngửi thấy liền khiến người ta tinh thần sảng khoái, tứ chi bách hải phảng phất như bị rửa sạch.

Chỉ bằng vào điểm ấy, đã vô giá!

Thần sắc Tần lão phúc tạp nhìn Dương Thiên ném vị thuốc này vào trong hũ sành.

Về sau, Tần gia nợ Dương tiên sinh, vĩnh viễn cũng khó lòng trả hết!

Bình ngói bị hỏa diễm thiêu đốt, đã như vật kim thiết đỏ bùng lên, sóng nhiệt cuộn cuộn.

Đường Thái đã không thể dùng ngôn ngữ để lộ ra sự rung động của chính hắn.

Dương Thiên, lại muốn dùng cái hũ nho nhỏ này luyện đan!

Không dùng lò luyện đan, dùng là bình ngói nhỏ.

Quá điên cuồng!

Dương Thiên đột nhiên mở mắt ra, quát: “Đan thành!”

Âm thanh như chuông, chấn lỗ tai mọi người ù ù.

Sau đó, mọi người kinh hãi phát hiện, từ trong bình sứ vỡ ra kia, trực tiếp bay ra một viên đan dược vàng óng ánh.

Đan dược không có bất kỳ dẫn dắt gì, lơ lửng ở không trung, quay tròn không ngừng chuyển động.

Đây lại là ma pháp hay ma thuật gì?

Dương Thiên đứng dậy, thở ra một hơi khí trắng, trên trán có một tia mồ hôi tinh mịn.

Cảnh giới này của hắn, quả nhiên luyện đan vẫn là quá mức miễn cưỡng.

Dương Thiên bắt lấy Kim Đan, cho bà nội của Tần Huyền ăn vào.

Lão nhân không ngừng biến hóa với tốc độ mắt thường có thể thấy được, mái tóc vốn trắng bệch của nàng dưới ánh mắt kinh sợ của mọi người biến thành màu đen, da chết trên mặt trực tiếp tróc ra, sau đó trên mặt không thấy một nếp nhăn!

Sinh cơ của nàng càng ngày càng mạnh, hô hấp càng ngày càng vững vàng, sắc mặt tái nhợt dần dần hồng nhuận...

Thần Lai Chi Bút a!

Đám người Tiên lão Tần trợn mắt há hốc mồm, nhìn lão nhân hoàn thành từng bước lột xác.

“Dương tiên sinh, ngài làm vậy là sao?” Đường Thái cảm thấy quan điểm đời mình bị phá vỡ hoàn toàn.

Một chiêu này, là phản lão hoàn đồng sao?

Dương Thiên thờ ơ nói: “Bản lĩnh nhỏ thôi, không đáng nhắc tới!”

Tiên linh thảo ở Huyền Thiên đại lục vốn đã hấp thu thiên địa linh khí, nhật nguyệt tinh hoa, bản thân nó đã là linh dược!

Mặc dù trong mắt Dương Thiên là loại bình thường nhất, nhưng trên người phạm nhân lại có hiệu quả không tưởng tượng nổi.

Hắn nói không đáng giá nhắc tới, cũng không phải là khiêm tốn, nếu như phối hợp với vài loại linh thảo, chỉ cần người chết không quá ba khắc đồng hồ, hoàn toàn có thể khởi tử hồi sinh!

Đương nhiên, những thứ này cho dù là nói cho Đường Thái hắn cũng sẽ không tin.

Hai người vốn không phải là người cùng một thế giới, giá trị quan cũng không giống nhau.

Bà nội của Tần Huyền đã hoàn toàn lột xác, giống như trẻ ra ba mươi tuổi.

Tần lão run rẩy tiến lên hỏi: “Người bạn già, ngươi cảm giác thế nào rồi?”

Tần Huyền mỉm cười nói: “Ta chưa từng cảm thấy thể xác và tinh thần thư sướng như vậy, bệnh phổi của ta dường như đã hoàn toàn khỏi hẳn, hơn nữa vô cùng tinh thần, cho dù để cho ta leo lên Thái Sơn cũng có thể leo lên.”

Ba huynh đệ Tần Nghị kích động không thể tự mình đi tới bên người Dương Thiên, đang muốn cùng nhau quỳ xuống thì Dương Thiên lại nhẹ nhàng nâng một cái, chân của ba vị quân nhân rốt cuộc không thể cúi xuống được nữa.

Tần Nghị nhìn Dương Thiên, trong lòng càng thêm khiếp sợ.

Chiêu này tuy đơn giản, nhưng không phải cường giả ám kinh thì không thể. Vừa nghĩ tới Dương Thiên là Tông Sư cảnh,

không khỏi cũng liền bình thường trở lại.

Dương Thiên mở miệng nói: “Đã có tâm ý thì đại lễ cũng không cần.”

Trong lòng Tiền lão tràn đầy nghi hoặc, nhìn Dương Thiên hỏi: “Người làm sao làm được?”

Dương Thiên liếc nhìn lão thái thái một cái, lạnh nhạt nói: “Không có gì, ta chỉ cho bà ấy ba mươi năm tuổi thọ mà thôi.”

Hắn vừa nói xong, trong phòng liền có tiếng hít khí lạnh truyền ra.

Cho lão nhân ba mươi năm thọ nguyên.

Trời ạ, hắn là thần không được.

Chỉ dùng một viên đan dược, đã khiến một lão nhân phản lão hoàn đồng ba mươi năm, thủ đoạn này trên đời có thể có mấy người?

Đối với lời nói của Dương Thiên, đã không còn ai dám đưa ra nghi vấn nữa, bởi vì sự thật đã bày ra trước mắt, bệnh của lão nhân đúng là hoàn toàn khỏi hẳn, đó là vấn đề lớn nhất đã từng khuấy nhiễu giới y học, bệnh nan y thời kì cuối lại chuyển biến tốt như vậy!

Tiền lão nhìn tỷ tỷ của hắn còn trẻ hơn mình, có chút khó tin, ông ta hít sâu một hơi, nhìn Dương Thiên hỏi: “Chuyện này không có khả năng!”

Dương Thiên cười khẽ một tiếng: “Không có gì là không thể!”

“Bởi vì... ta là Dương Thiên!”

Đã từng là Phá Thiên Tiên Đế, pháp tắc do thiên địa chế định đều có thể nghịch chuyển, một quyền có thể phá thiên, ở trước mặt hắn, bất kỳ khó khăn gì cũng chỉ là hắn có muốn giải quyết hay không mà thôi!

Đường Thái không kịp phản ứng lại từ trong chấn động.

Hắn lẩm bẩm nói: “Dương Thiên, Dương Thiên...”

Đường Thái biết, sau ngày hôm nay, giới y học sẽ bị cái tên này hoàn toàn lật đổ!

Bỏ hết căn bã Trung y, Trung y đan dược, một lần hành động này đã vượt qua Tây y, trở thành người đứng đầu thế giới!

Tần Huyền ở bên cạnh thấy vậy cũng khiếp sợ, nhưng nàng lại không tin trên đời này có chuyện tốt như vậy.

Vô duyên vô cớ có thêm ba mươi năm tuổi thọ, điều này có thể sao?

Nhưng mà sự thật bày ở trước mắt, nàng lại không thể không tin, vì vậy xin chỉ thị của phụ thân mình một chút, đi tìm Quý viện trưởng, để hắn đến kiểm tra!

Nghe Tần Huyền giới thiệu, Quý viện trưởng mới đầu cười nhạo không tin, nhưng thời điểm hắn thấy được một màn trước mắt đồng dạng giống như mọi người trước đó, hoàn toàn bị sợ ngây người.

Hắn vội vàng sử dụng tất cả thiết bị chuyên nghiệp để kiểm tra thân thể lão nhân, phát hiện cơ năng của hắn rất tốt, tất cả chứng bệnh toàn bộ biến mất, hơn nữa tế bào toàn thân đều tràn đầy sức sống, sống thêm hai ba mươi năm cũng không thành vấn đề.

Thế là, lúc này mọi người mới yên tâm.

Quý viện trưởng gọi thẳng là thần tích, vội vàng hỏi mọi người là làm sao làm được.

Tần lão cung kính nói hết thấy là công lao của Dương tiên sinh, nói là muốn giới thiệu Dương Thiên cho Quý viện trưởng.

Nhưng lại đột nhiên phát hiện, Dương Thiên lúc này đã sớm biến mất không thấy đâu nữa...

Chương 57 - Dã tâm.

Sắc mặt Tần lão lập tức đổi sang một bên, hỏi: "Dương tiên sinh đâu? Các người có gặp Dương tiên sinh không?"

Tần Huyền chỉ chỉ ngoài cửa nói: "Hình như là đi rồi."

Tần Lương Chính nghe vậy tức giận đến mức trong mắt bốc hỏa, chỉ vào Tần Huyền nói: “Cô nàng chết tiệt này, sao ngươi không ngăn cản một chút, Dương tiên sinh là ân nhân lớn nhất của Tần gia chúng ta, chúng ta nên cảm tạ hắn ah! Ngươi lại để hắn đi như vậy?”

Tần Huyền chu cái miệng nhỏ nhắn, ủy khuất sắp khóc lên.

Chân mọc ở trên người hắn, hắn muốn đi, làm sao ta ngăn được?

Tiền lão không khỏi cảm thán một tiếng: “Xong việc phát áo đi, không so đo thù lao, thật sự là người tốt.”

Đường Thái ngồi không yên, vội nói: “Mau đi gọi hắn lại, không thể để cho Dương tiên sinh cứ đi như vậy a.”

Giờ phút này hắn sốt ruột hơn bất cứ ai, thấy được bản lĩnh thật sự của Dương Thiên, hắn phát hiện một trong bốn đại thế gia Trung Y chính là cái rắm, người ta tiện tay liền luyện chế một viên đan dược có thể tăng trưởng ba mươi năm tuổi thọ.

Không nói cái khác, chỉ cần có mười viên đan dược như vậy, người hoàn toàn có thể trở thành người giàu nhất trên thế giới!

Trong mắt người giàu nhất thế giới, tứ đại thế gia y học, cái rắm gì chứ.

Cho nên, Đường Thái quyết định bái sư.

Đúng vậy, bái Dương Thiên làm sư phụ, đây là một kỳ ngộ, cho dù là Dương Thiên chỉ dạy hắn chút râu ria, hắn cũng cam tâm tình nguyện.

— — — — —

Trước cửa phòng bệnh 406, Dương Thiên vừa đi tới đây đã thấy một cô gái quỳ gối trước giường bệnh khóc lớn không ngừng.

Dương Thiên khẽ nhíu mày, phát hiện nữ hài bên trong lại là Liễu Vân Lộ.

Hai mắt Liễu Vân Lộ đầm lệ, khuôn mặt đầy nước mắt, nàng lắc đầu khóc: “Phụ thân, người đừng bỏ con lại, hu hu hu, con chỉ có một người thân là người, con muốn người thật tốt.”

Thân thể mềm mại yếu ớt của nàng không ngừng run rẩy, một giọt nước mắt lớn theo lông mi thon dài mà rơi xuống, khiến người ta thấy mà yêu!

Dương Thiên trong lòng khẽ động, đang định tiến lên giúp đỡ đối phương, lại nghe được trong phòng bệnh, bên cạnh có một vị quân nhân mặc trang phục mê hoặc mở miệng nói: “Tiểu Lộ à, vậy ngươi đừng khóc nữa, ta và phụ thân ngươi là chiến hữu, nếu hắn bất hạnh qua đời, Bành thúc thúc sẽ chiếu cố ngươi thật tốt.”

Bề ngoài nghe có vẻ là một chiến hữu tốt, khiến người ta vô cùng cảm động.

Nhưng Dương Thiên lại nghe ra ý tứ khác.

Bệnh nhân đang nằm trên giường bệnh, còn sống, sao quân nhân mặc trang phục mê hoặc này lại nói lời xấu xa như vậy?

Quả nhiên, quả thật có mờ ám.

Chỉ nghe Liễu Vân Lộ tức giận khóc: “Ngươi câm miệng, họ Bành, nếu không phải ngươi khuyên ba ta từ bỏ việc chữa trị, ba ta sẽ đến mức này sao? Ngươi là chiến hữu của hắn, vậy mà ngươi lại khuyên hắn từ bỏ, ngươi còn là người sao?”

Bành Vĩ mặt không đổi sắc khuyên giải: “Tiểu Lộ, sao ngươi không hiểu chứ, ta nghĩ cho ngươi đó, tiền trợ cấp cấp trên đã dùng năm mươi vạn rồi, một phần ba tiền trợ cấp này đã hết, ba ngươi không có chút khởi sắc nào, dù lãng phí một trăm vạn nữa, cha ngươi vẫn chữa không khỏi, dù chữa khỏi cũng là tàn phế, không có năng lực sinh tồn, đến lúc đó ngươi làm sao nghĩ tới không, ngươi sẽ bị phụ thân ngươi liên lụy.”

Liều phụ trên giường bệnh, thống khổ nhắm hai mắt lại.

Đúng là đạo lý này, cho dù hắn chữa khỏi thương thế, cánh tay bị chặt đứt cũng coi như tàn phế, về sau năng lực sinh tồn đều là vấn đề, sẽ tạo thành gánh nặng cho nữ nhi của hắn.

Dứt khoát, hiện tại buông tha trị liệu, như vậy, một trăm vạn kia có thể để cho con gái hắn học xong đại học, có thể để cho nàng chuẩn bị đồ cưới phong phú, sinh hoạt hạnh phúc.

Liều phụ vừa nghĩ đến đây, thở dài nói: “Tiểu Lộ, buông tay đi, đi làm thủ tục xuất viện thoáng một phát, ta không muốn

uất ức chết ở cái địa phương quỷ quái như bệnh viện này.”

Liễu Vân Lộ cố chấp lắc đầu, nước mắt không ngừng rơi xuống: “Phụ thân, người đừng có từ bỏ nha, Tiểu Lộ là một người thân của người, nếu người không ở cạnh con, con còn sống thế nào được.”

Liễu phụ cố kiềm chế nước mắt nói: “Bành Vĩ là hảo chiến hữu của huynh đệ tốt của ta, nếu ta không ở đây, sau này hắn sẽ là người giám hộ của ngươi, hắn sẽ chiếu cố ngươi lớn lên.”

Liễu Vân Lộ vẫn một mực khóc, một mực liu mạng lắc đầu.

Mà lúc này, Bành Vĩ lại đưa một phần văn kiện cho Liễu phụ, trầm trọng mở miệng nói: “Ta biết ta là huynh đệ của ngươi, ngươi tin nhiệm ta, nhưng vì để cho ngươi yên tâm, ta vẫn là lập một phần hợp đồng, ngươi ký tên đi, một trăm vạn trên danh nghĩa đứng tên của ta, Tiểu Lộ sẽ được ta nhận làm con thừa tự, ngươi yên tâm, ta sẽ chiếu cố tốt Tiểu Lộ.”

Tuy rằng sắc mặt hắn nghiêm trọng, nhưng khóe miệng lại nhếch lên một nụ cười lạnh.

Đây là điều Liễu phụ cùng Liễu Vân Lộ đều không chú ý tới.

Liễu phụ cầm bút lên đang muốn nhấn tâm ký xuống, Liễu Vân Lộ vội vàng kéo tay hắn bi thương khóc: “Phụ thân thật sự tính để cho con một mình cô đơn sống sao?”

Nàng biết, chỉ cần phụ thân nàng ký xuống chữ, thì có nghĩa là sẽ chết, nàng hiểu được tâm ý của phụ thân nàng, chính là không muốn làm liên lụy nàng.

Lúc này Bành Vĩ khoác lên cánh tay Liễu Vân Lộ, kéo nàng lại một lần, nói: “Tiểu Lộ, ngươi bình tĩnh một chút, đây là lựa chọn của phụ thân ngươi, ngươi phải lựa chọn tôn trọng.”

Liễu Vân Lộ vừa khóc vừa không ngừng nện Bành Vĩ, nói: “Không phải, đây không phải lựa chọn của cha ta, đây là lựa chọn của ngươi, ngươi ép cha ta lựa chọn, hu hu, ta hận ngươi.”

Liễu phụ nhìn cánh tay phải của mình, đã trống rỗng, mảnh vỡ của bom đã vào trong cơ thể hắn, có chút nguy hiểm nên không thể lấy ra, tỷ lệ phẫu thuật chỉ có bốn phần mười.

Hắn là một quân nhân, quân nhân thẳng thắn cương nghị, mạng của hắn, chính hắn nắm giữ.

Liều phụ hồ mắt rung rung, khóe miệng tái nhợt run rẩy một cái, nhìn Liều Vân Lộ một cái, lại nhìn thư hiệp nghị một cái, cắn răng cầm bút lên.

“Phụ thân, người không thể ký a, Tiểu Lộ về sau liền xin ăn cũng cam tâm tình nguyện, Tiểu Lộ hi vọng người tiếp tục trị liệu a.”

Liều Vân Lộ thấy cảnh này bất lực quỳ trên mặt đất, đôi mắt đỏ lên, nước mắt sung phù không ngừng.

Khóe miệng Bành Vĩ tươi cười càng thêm nồng đậm.

Chiến hữu này của hắn rốt cục cũng phải ký, phần hiệp nghị kia hắn động tay động chân, chỉ cần Liều phụ ký tên, một trăm vạn tiền bồi thường kia chính là của hắn.

Mặc dù có một con ghẻ kí sinh, nhưng mà cô gái lớn lên rất xinh đẹp, chờ mang về nhà, muốn thế nào cũng phải do hắn định đoạt, nếu như chơi chán, trực tiếp tìm quan hệ bán ra nước ngoài, chỉ bằng khuôn mặt nhỏ nhắn này, nói như thế nào cũng sẽ thu nhập hơn mười vạn.

Đây chính là vụ mua bán có lời chứ không lỗ.

Đúng vậy, hắn ngay từ đầu khuyên Liều phụ buông tha trị liệu cũng không có hảo tâm gì, sáu thành chữa trị đã bị hắn nói thành bốn thành, cho nên, Liều phụ lúc này mới sinh tuyệt vọng, từng bước một đi tới trong cạm bẫy Bành Vĩ bố trí.

Liều phụ bởi vì bị thương, chỉ có thể có tay trái viết chữ, cho nên viết rất chậm, điều này làm cho Bành Vĩ có chút lo lắng.

Liều Vân Lộ đã hoàn toàn tuyệt vọng, cánh tay bị Bành Vĩ nắm chặt, giấy dựa súng đỏ vẫn không thể thoát ra.

Dù sao đối phương cũng là một người lớn, lại xuất thân quân đội, khí lực rất lớn.

Liều phụ đã viết xong, Bành Vĩ vẻ mặt mừng như điên, nhưng mà không đợi hắn đi lên trước lấy hiệp nghị, đột nhiên có một người so với hắn nhanh hơn, lấy được hiệp nghị.

Không sai, người này chính là Dương Thiên.

Dương Thiên cầm lấy bản thư hiệp nghị, nghiêm túc nhìn thoáng qua, rồi lạnh lùng nói: “Thúc thúc, chữ ký của người thật chẳng ra sao cả, chữ viết quá xấu, hay là nên ký lại một bản đi.”

Nói xong, đưa tay xé nát hiệp nghị trước mặt ba người.

Ba người toàn bộ chân kinh, Liễu phụ và Bành Vĩ không biết tiểu tử trước mắt này rốt cuộc có lai lịch gì, không ngờ lại to gan như vậy.

Mà chỉ có Liễu Vân Lộ, vẻ mặt kinh hãi nhìn Đường Thiên, không nghĩ tới ca ca vừa ở trên xe công cộng trợ giúp nàng lại xuất hiện ở trong căn phòng bệnh này, hơn nữa, lần này còn giúp nàng nhiều nhất.

Sắc mặt Bành Vĩ thoáng cái liền trở nên âm trầm, lạnh lùng nhìn chằm chằm Dương Thiên lạnh giọng nói: “Tiểu tử, ngươi là ai, ai cho phép ngươi xé bỏ hiệp nghị của ta?”

Dương Thiên chỉ Liễu Vân Lộ, biểu thị để nàng trả lời.

Liễu Vân Lộ lau nước mắt vội vàng giới thiệu: “Ba ba, vị này chính là người vừa cứu con trên xe công cộng lúc nãy.”

Lại chỉ chỉ nam tử trung niên sắc mặt tái nhợt trên giường bệnh, nói với Dương Thiên: “Ca ca, đây là ba của ta.”

Toàn bộ quá trình, không giới thiệu Bành Vĩ một lần.

Liễu phụ cảm kích nhìn Dương Thiên một cái nói: “Tiểu huynh đệ, người đã giúp nữ nhi của ta, người làm cha như ta ở chỗ này cảm ơn người.”

Dương Thiên khẽ lắc đầu nói: “Không sao, chuyện thuộc bổn phận.”

Liễu Vân Lộ lau nước mắt, có chút mong đợi hỏi: “Ca ca, huynh tới là có ý nhìn ta sao?”

Nhìn hốc mắt nữ hài sưng đỏ, cái mũi vênh lên không ngừng co rúm, Dương Thiên có chút mềm lòng.

Hắn vẫn như trước, tiên nguyên và linh hồn lực quán quanh trên bàn tay, nhẹ nhàng xoa cái đầu nhỏ thanh tú của nữ hài nói: “Đúng vậy a, ta cố ý tới đây thăm thúc thúc.”

Tuy rằng khuôn mặt Liễu Vân Lộ đỏ lên, nhưng cũng không kháng cự Dương Thiên.

Trên người đối phương phát ra khí tức xuất trần, khí chất tinh khiết.

Nhất là trên đầu nàng, bàn tay của đối phương, vô cùng ấm áp.

Liễu Vân Lộ đột nhiên cảm giác sợ hãi trong lòng mình giảm xuống không ít.

Trong lòng nàng có một ý niệm, tựa hồ chỉ cần Dương Thiên ở chỗ này, nàng không cần sợ hãi cái gì nữa!

Chương 58 - Tư cách.

Bành Vĩ quát lớn: "Làm gì vậy, tiểu tử người làm gì vậy, cách xa Tiểu Lộ một chút."

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt nhìn hắn một cái nói: "Người đây là mệnh lệnh cho ta sao?"

Bành Vĩ đang muốn nổi giận, chỉ thấy Liễu Vân Lộ vươn cánh tay ra ngăn trước mặt Dương Thiên, nói: "Ca ca đã từng giúp ta, người không thể hung hăng với hắn."

Bành Vĩ xanh cả mặt, muốn giận dữ mắng hai người, lúc này Liễu phụ ho khan một tiếng nói: "Bành huynh đệ! Được rồi, nể mặt mũi của ta đừng so đo nhiều như vậy."

Bành Vĩ tức giận hừ một tiếng nói: "Được rồi, ta xem là trên mặt mũi của người không cùng hắn so đo, người chờ một chút, ta đi in một phen hiệp nghị khác."

Liễu phụ đang muốn gật đầu, mà Dương Thiên lại mở miệng nói trước: "Hiệp nghị? Tại sao phải ký hiệp nghị?"

Liễu phụ há miệng đang định trả lời, nhưng Dương Thiên lại nhìn thẳng vào hai mắt Liễu phụ hờ hững nói: "Lòng dạ của người thật đúng là lớn, người có biết sau khi người chết, người khác tiêu tiền của người, sau đó bắt nạt con gái của người hay không."

Liễu phụ biến sắc.

Mà Bành Vĩ nghe vậy phần nộ quát: “Tiểu tử ngươi nói cái gì đó, ta là loại người này sao?”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt nói: “Lòng người khó dò, ngươi là loại người gì chính ngươi cũng không biết, ta làm sao biết được?”

Bành Vĩ tức sùi bọt mép, nghiêng răng nghiêng lợi.

Tiểu tử này không chỉ xé bỏ hiệp nghị của hắn, còn làm hỏng chuyện tốt của hắn, khắp nơi đều là nhằm vào hắn làm khó dễ.

Hắn đang muốn có hành động, chỉ thấy lúc này Dương Thiên nhìn Liễu phụ nói: “Thương thế của ngươi cho dù dùng Tây Y cũng có thể dễ dàng trị khỏi, vì sao ngươi lại từ bỏ?”

Liễu phụ lắc đầu thở dài nói: “Tiểu huynh đệ ngươi không hiểu, bác sĩ đã nói với ta, thương thế của ta rất nặng, nếu chọn làm phẫu thuật có sáu phần khả năng chết trên bàn mổ ah, hơn nữa tiền thuốc cao ngất, ta không thể gánh vác được.”

Dương Thiên có chút kỳ quái hỏi: “Ta thấy trong cơ thể ngươi chỉ có bốn năm mảnh đạn, hơn nữa cách gan cũng có chút khoảng cách, bệnh viện trong nước từ lúc nào lưu lạc đến mức như vậy? Chỉ mấy mảnh đạn cũng có thể có sáu thành lấy tính mạng người sao?”

Bành Vĩ âm dương quái khí nói: “Ngươi thì biết cái gì? Cánh tay của hắn đã bị nổ gãy, hơn nữa còn mất máu quá nhiều.”

Dương Thiên đạm mạc nói: “Những thứ này chỉ là vết thương nhỏ mà thôi!”

Thấy Dương Thiên tự tin như vậy, Liễu Vân Lộ không khỏi lộ ra thần sắc chờ mong, vội vàng kéo tay nhỏ lại hỏi Dương Thiên: “Ca ca, nói như vậy huynh có biết người có thể cứu sống phụ thân ta không?”

Dương Thiên lắc đầu.

Liễu Vân Lộ thất vọng nức nở, mà Bành Vĩ thì cười khinh thường, đang muốn mở miệng châm chọc thì Dương Thiên thản nhiên nói: “Ta không biết ai khác, nhưng ta cho rằng vết thương nhỏ này hoàn toàn có thể chữa khỏi cho hắn.”

Liễu phụ nghe vậy đầu tiên là kích động, vừa rồi đối phương lập tức nói ra trong cơ thể hắn có bao nhiêu mảnh đạn, thủ

đoạn này cũng không thấy nhiều a.

Hắn không cho rằng có y sư để lộ bí mật, bởi vì y sư đều có lời thề giữ bí mật, không phải người nhà là không thể nào biết được.

Trong lòng Liễu phụ không khỏi mong đợi, nhưng sau đó đánh giá Dương Thiên một chút, phát hiện Dương Thiên cùng con gái của hắn lớn như nhau, chỉ là học sinh trung học mà thôi.

Tuổi tác cũng không lớn, khẳng định không có kinh nghiệm, làm sao có thể chữa khỏi cho hắn.

Liễu phụ không khỏi thất vọng.

Có lẽ, tiểu tử này muốn biểu hiện một chút trước mặt nữ nhi của mình mà thôi.

Loại người này hắn gặp nhiều rồi, nghĩ tới đây, ánh mắt Liễu phụ nhìn Dương Thiên không khỏi trở nên chán ghét.

Liễu Vân Lộ cũng không tin Dương Thiên có bản lĩnh này, nàng lau nước mắt nói: “Ca ca, ta không đùa nữa, cũng không có tâm tư đùa giỡn.”

Dương Thiên nghiêm túc lắc đầu nói: “Ta không nói đùa, bây giờ ngươi lựa chọn là trị hay không trị.”

“Cuồng vọng tự đại, ngươi cho rằng ngươi là ai? Ngươi dựa vào cái gì có thể trị liệu được cho phụ thân của Tiểu Lộ? Ngươi chỉ có riêng...”

Bành Vĩ chỉ vào mũi Dương Thiên không ngừng đùa cợt, nhưng hắn vừa nói được một nửa, chỉ thấy ngoài cửa đi vào một ông lão nói: “Chỉ bằng hắn là Dương tiên sinh.”

Lão nhân một thân Đường trang đơn giản, mặc dù tuổi tác đã cao, nhưng lại có loại cảm giác tóc bạc mặt hồng, cả người bảo dưỡng vô cùng tốt.

Bành Vĩ nhíu mày quát: “Ngươi có ai, ngươi dựa vào cái gì để chứng minh cho hắn?”

Lão nhân mang theo một tia ngạo khí nói: “Không biết chỉ bằng việc ta đến từ Đường gia, một trong tứ đại Trung Y thế gia của Hoa Hạ, toàn bộ Đường gia đều nghe ta, thân phận này có thể chứng minh hay không?”

Bành Vĩ mặc kệ cái này, cười lạnh nói: “Cái gì mà Đường gia hay không Đường gia, ta chưa nghe nói qua, trừ phi là Quý viện trưởng ra mặt chứng minh cho hấn, nếu không người cũng cút sang một bên cho ta, ta tuyệt đối không thể để cho hấn chữa bệnh cho huynh đệ ta.”

Quý viện trưởng bình thường ru rú trong nhà, toàn bộ những thứ cần quan tâm đều là bệnh tình của quan to quý tộc trong xã hội thượng lưu, làm gì có thời gian rảnh chú ý đến những người như bọn họ.

Ông ta đã hạ quyết định, tuyệt đối không để Dương Thiên chữa bệnh.

Nhưng Bành Vĩ tính toán rất tốt, lại không nghĩ rằng hấn vừa dứt lời, chỉ thấy Quý viện trưởng trực tiếp cầm bệnh lịch vào, nhìn thấy Đường Thái cùng Dương Thiên, vội vàng chào hỏi.

“Đường lão, Dương tiên sinh tất cả mọi người tìm các người, các người sao lại ở chỗ này.”

Quý viện trưởng nói xong câu này, ba người Bành Vĩ hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Đây chính là viện trưởng của bệnh viện quân khu, ngày bình thường cao cao tại thượng, làm sao quen biết hai người này?

Bành Vĩ lạnh lùng chỉ vào Đường Thái nói: “Viện trưởng? Hấn là ai vậy? Tới đây quấy rối, quấy nhiễu sự an bình của bệnh nhân.”

Quý viện trưởng cười nói: “Hấn hấn không phải là quấy rối đi, bởi vì bản thân hấn chính là thầy thuốc, tên là Đường lão, là nhân vật cấp bậc Thái Đẩu của giới y học cổ truyền của Trung Hoa chúng ta, người là người nhà của hấn nên vui mừng, bệnh nhân có thể để cho hấn chữa trị hấn là có chín thành nắm chắc chữa khỏi.”

Nắm chắc chín phần?

Liễu Vân Lộ kinh hô một tiếng, tròng lớn đôi mắt đẹp, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin.

“Chín thành nắm chắc, hoàn toàn chữa trị.”

Nàng kích động kéo Liễu phụ nói: “Phụ thân, người có thể chữa khỏi, phụ thân, người nhất định sẽ không có chuyện gì,

người không cần rời khỏi Tiểu Lộ nữa.”

Liễu phụ cũng kích động rơi lệ, trước đó Bành Vĩ nói với hắn, chỉ có bốn thành nắm chắc chữa khỏi, hơn nữa sẽ tiêu phí toàn bộ phí dụng, lúc này hắn mới lựa chọn nhẹ nhàng buông tha.

Nhưng mà hiện tại, nghe nói có người có thể chữa khỏi thương thể của hắn, hắn làm sao không hưng phấn, không kích động cho được!

Con kiến hôi còn tham sống sợ chết huống chi là người!

Liễu phụ gian nan ngồi dậy nói: “Đường lão, ta cầu ngài ra tay cứu ta.”

Bành Vĩ thấy chiến hữu của mình có cơ hội chữa trị, trong lòng không có bất kỳ vui sướng nào, ngược lại có chút tức giận.

Nếu Đường Thái ra tay, kế hoạch của hắn, tất cả cố gắng đều bị ngâm nước nóng.

Sắc mặt hắn tái xanh, oán hận nhìn Dương Thiên.

Tất cả đều là vì hắn, nếu không phải hắn xé nát hiệp nghị thì sẽ không có nhiều chuyện như vậy.

Dương Thiên thấy sắc mặt Bành Vĩ, khóe miệng nhếch lên mỉm cười.

Tên vương bát đản này, quả nhiên không có hảo tâm gì!

Nhưng mà, đang chờ Bành Vĩ hoàn toàn thất vọng, chỉ nghe Đường Thái lắc đầu nhìn Liễu phụ nói: “Ta sẽ không cứu người.”

Một câu này, Bành Vĩ trực tiếp mừng như điên.

“Tại sao vậy? Ngài là Y Sư a, không phải ngài nên cứu chữa chữa chết sao?” Thân thể mềm mại của Liễu Vân Lộ nhoáng một cái, trước mắt tối sầm thiếu chút nữa té xỉu.

Nước mắt sung đỏ của đôi mắt đẹp của nàng lần nữa trào ra.

Mà Liễu phụ thì cô đơn thở dài một hơi, đúng vậy, vừa rồi chiến hữu của hắn đã đắc tội đối phương như vậy, nói năng lỗ mãng, đối phương nhất định là tức giận.

Các bác sĩ, đều có chút bệnh lạ.

Liễu Vân Lộ cực kỳ thông minh, hiển nhiên nghĩ đến điểm này, nước mắt trong mắt nàng không ngừng rơi, chỉ vào Bành Vĩ cả giận nói: “Đều là người, đều là vừa rồi người đắc tội Đường lão, tâm địa người tốt xấu gì cũng độc ác, người không thấy được bệnh tình của phụ thân ta tốt lại có phải hay không, phụ thân ta chết có ích lợi gì đối với người, người không phải người, ô ô ô...”

Ánh mắt Quý viện trưởng nhìn Bành Vĩ cũng thay đổi, người này mặc trang phục màu sắc, là quân nhân, sao có thể làm loại chuyện này?

Sắc mặt Bành Vĩ lúng túng, nhưng trong lòng lại vui vẻ.

Nói như thế nào thì tùy bọn họ đi thôi, chỉ cần chiến hữu như hắc chết, một trăm vạn kia chính là của hắc, nữ hài xinh đẹp trước mắt cũng sẽ trở thành đồ chơi trên giường hắc, chỉ cần nhẫn nại vài ngày.

Bác sĩ nói, chỉ cần nhẫn nại vài ngày, nếu mảnh đạn không lấy ra sẽ bị cảm nhiễm, chiến hữu này của hắc hắc phải chết không thể nghi ngờ.

Đến lúc đó, tất cả ngôn ngữ chửi rủa, đều sẽ tái nhợt vô lực!

Liễu Vân Lộ vì tỏ thành ý, trực tiếp quỳ gối trước mặt Đường Thái, không ngừng dập đầu: “Đường Y sư, đại nhân ngài có đại lượng, vừa rồi chúng ta thật sự không có ý chọc giận ngài, chúng ta có tiền, chúng ta cho ngài một trăm vạn, nếu không đủ ta sẽ đi mượn, hu hu hu, chỉ cầu ngài có thể cứu phụ thân ta, ông ấy là người thân duy nhất trên đời này của ta, nếu ông ấy chết ta cũng không sống được.”

Quý viện trưởng không nhìn nổi nữa, khuyên giải: “Bệnh viện chúng ta vốn chỉ có sáu phần năm chắc, có xác suất nhất định sẽ xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, bởi vì chúng ta tốt nhất bác sĩ nội khoa đi ra bên ngoài trao đổi, cho dù bây giờ chạy tới nơi này, cũng có thể bỏ lỡ thời cơ cứu trợ tốt nhất.”

Dừng lại lời giới thiệu của anh ta: “Bệnh nhân nằm trên giường bệnh là Liễu Anh Kiệt, là vì lúc quốc gia bắt trùm ma túy bị lưu đạn đánh gãy cánh tay, hơn nữa trong cơ thể cũng có bốn năm mảnh đạn, chúng tôi là bác sĩ, không thể khiến bệnh nhân lạnh lòng được.”

Đường Thái cảm thấy kính nể Liễu Anh Kiệt, hần cười khổ nói: “Các người hiểu lầm ý của ta rồi, ta rất tôn kính Liễu tiên sinh, nhưng nguyên nhân ta không ra tay là vì ta không có tư cách.”

“A? Không có tư cách, bác sĩ nổi tiếng như ngài cũng không có tư cách đầu Trung y Thái, vậy còn ai có tư cách này?”

Quý viện trưởng có chút nghi hoặc.

Lúc này, Đường Thái chỉ chỉ Dương Thiên vẫn đang đứng ở một bên cắt tỉa móng tay rồi nói: “Hắn mới có tư cách này, vừa rồi Dương tiên sinh đã nói phải cứu trợ vị bệnh nhân bên này, y thuật của ta trong mắt Dương tiên sinh thật sự là tiêu vu gặp đại vu, cho nên không dám ra đây bêu xấu!”

Quý viện trưởng nghe vậy, con mắt lập tức sáng lên!

Chương 59 - Tham vương ngàn năm.

Quý viện trưởng vô vô đầu thâm than hồ đồ, sao hắn lại quên ở đây còn có Dương Thiên đây.

Tuy rằng vừa rồi hắn không biết được biểu hiện chữa bệnh cho Tàn lão phu nhân của Dương Thiên ở trong phòng bệnh, nhưng chỉ cần đối phương trực tiếp cho bà nội Tàn Huyền ba mươi năm tuổi thọ, còn chữa khỏi bệnh không trị được cho nàng ah.

Chỉ bằng thủ đoạn này, hoàn toàn là kỳ tích của giới y học.

Thời kì cuối của ung thư phổi, đây là thứ mà cho dù gom góp tất cả chuyên gia hàng đầu trên thế giới đến cũng không làm nên chuyện gì.

Về phần gia tăng ba mươi năm thọ nguyên kia, đây quả thực là thần lai vô bí, bằng vào phần năng lực này, chỉ là lấy mảnh đạn cho Liễu Anh Kiệt ở trong cơ thể mà thôi, hoàn toàn có thể nói là dễ như trở bàn tay.

Nhưng Liễu Vân Lộ vẫn có chút lo lắng, dù sao tuổi tác Dương Thiên không bằng Đường Thái,, nhìn qua có rất ít sức

thuyết phục, nàng cẩn thận từng li từng tí hỏi Quý viện trưởng: “Viện trưởng gia gia, nếu Dương ca ca chữa bệnh cho phụ thân ta, có thể có mấy thành năm chắc?”

Quý viện trưởng nhìn Dương Thiên một cái thật sâu nói: “Mười phần.”

Mười thành.

Tất cả mọi người đều hít nhẹ một hơi.

Viện trưởng này có bao nhiêu tự tin, mới nói xác xuất thành công cao như vậy a.

Đây là xác xuất thành công gần như sẽ không thất bại.

Quý viện trưởng là người lãnh đạo tối cao của bệnh viện, quả quyết không thể nào chỉ vì khiến cho bọn họ vui vẻ. Thấy Liễu phụ dường như không tin, Quý viện trưởng liền đem tình huống Dương Thiên chữa bệnh vừa rồi nói rõ một chút.

Liều phụ tất nhiên kinh ngạc không nói nên lời, thời kỳ cuối của ung thư phổi đều có thể trị hết, còn có cái gì không trị được?

Hắn cung kính nhìn Dương Thiên nói: “Tiểu huynh đệ, vừa rồi có nhiều mạo phạm, mời ngài ra tay chữa trị cho ta, Liễu Anh Kiệt ta nhất định sẽ vô cùng cảm kích”

Lúc này, Liễu Vân Lộ cũng khóc lóc lay động cánh tay của Dương Thiên nói: “Ca ca, huynh có thể giúp ta một tay được không.”

Dương Thiên cười gật đầu nói: “Yên tâm, có ta ở đây, phụ thân ngươi muốn chết cũng khó khăn.

Một câu nói, để lộ ra sự tự tin cường đại.

Lúc này Quý viện trưởng hỏi: “Dương tiên sinh, có muốn chúng ta chuẩn bị bàn giải phẫu cho ngươi một chút hay không.”

Dương Thiên lắc đầu nói: “Không cần, ở ngay chỗ này.”

Quý viện trưởng lại hỏi: “Vậy Dương tiên sinh ngài cần công cụ giải phẫu gì? Chúng ta đi chuẩn bị?”

Dương Thiên vẫn lắc đầu nói: “Không cần, đôi tay của ta là đủ rồi.”

Quý viện trưởng có chút khó tin, mỗ không cần đao mỗ sao? Dương Thiên không có gì, cũng dám nói mỗ?

Rốt cuộc hấn ta có bao nhiêu tự tin?

Quý viện trưởng cuối cùng hỏi: “Vậy Dương tiên sinh, ngài hiện tại mỗ? Có muốn chúng ta ra ngoài trước hay không?”

Nhưng mà, điều khiến hấn giật mình chính là, Dương Thiên vẫn lạnh nhạt trả lời: “Không cần, ở đây nhìn là được.”

Quý viện trưởng trợn mắt há hốc mồm, Dương tiên sinh trước mắt này rốt cuộc có biết chữa bệnh như thế nào không?

Giúp người chữa bệnh còn phải đề phòng thủ đoạn độc môn lộ ra ngoài, hấn ngay cả cái này cũng không cần?

Ngay khi hấn ngậy người một lát, chỉ thấy Dương Thiên căn bản không có bất kỳ chuẩn bị gì.

Hấn để Liễu Vân Lộ đỡ cha nàng dậy, sau đó cởi toàn bộ băng vải trước ngực ra.

Nhìn thấy máu tươi lại lần nữa chảy ra, thần sắc Liễu Phụ thống khổ, Liễu Vân Lộ gấp đến độ nước mắt đều rơi xuống.

Dương Thiên thấy cảnh này, đưa tay điểm nhẹ lên huyệt vị của Liễu phụ.

Liễu phụ nhất thời kinh nghi một tiếng nói: “Người làm sao làm được? Ta làm sao cảm giác toàn thân không đau một chút nào?”

Quý viện trưởng có chút buồn bực nói: “Dương tiên sinh, chẳng lẽ ngài vì bệnh nhân sớm tiêm thuốc mê?”

Hiển nhiên Đường Thái có kiến thức hơn Quý viện trưởng, hấn khinh thường nhìn Quý viện trưởng một cái nói: “Người biết cái gì, cái này cùng gây tê không có vấn đề gì, cái này toàn bộ đều dựa vào điểm huyệt, để cho người bệnh toàn thân tê liệt, không có một tia đau đớn.”

Điểm huyệt?

Mọi người đều kinh hô, loại phương pháp cổ xưa này cũng sớm đã thất truyền, chỉ có thể xem trên TV một ít hư giả.

Không nghĩ tới, thiếu niên bình thường trước mắt này, vậy mà lại có phương pháp giảm đau cổ xưa này.

Liễu Vân Lộ cảm kích liếc nhìn Dương Thiên, tuy rằng sắc mặt thiếu niên lãnh đạm, nhưng quả thật nhiệt tình, hơn nữa còn cẩn thận như tơ.

Toàn bộ dây xích được mở ra, xuất hiện trước mắt mọi người là ngực trước của Liễu Anh Kiệt, đều bị mảnh vỡ của bom quệt thương.

Có năm sáu vết thương rất sâu, cho đến bây giờ vẫn còn không ngừng chảy máu.

Quý viện trưởng cầm tư liệu nói: “Chúng ta đã xử lý hết mảnh vỡ bom bên ngoài cơ thể, nhưng năm sáu mảnh vỡ bên trong rất sâu, tiếp giáp gan, lấy ra quả thật rất nguy hiểm, hơn nữa người nhà bệnh nhân không có ký tên chuẩn bị phẫu thuật, chúng ta không dám tùy tiện làm việc.”

Dương Thiên đạm mạc nói: “Trong thân thể bệnh nhân chỉ có một miếng sắt mà thôi, các người đã rứt rứt đến mức này rồi sao?”

Sắc mặt Quý viện trưởng xấu hổ, khẩu khí của đối phương rất lớn, nhưng mà hắn thật sự không có biện pháp phản bác.

Còn nhớ, ngày hôm qua tất cả bác sĩ trong bệnh viện tụ tập lại một chỗ, trị liệu thương thế cho Tần lão phu nhân, nhưng toàn bộ đều sứt đầu mẻ trán, không ai có thể trị hết.

Mất thấy lão nhân chỉ còn lại ba tiếng đồng hồ, Dương Thiên ra tay.

Hắn không có ở nơi đó, chỉ để lại một viên Đại Hoàn Đan theo lời Đường lão, đã giữ lại mạng của lão nhân!

Bây giờ vết thương nhìn có chút đau đầu ở trong mắt Quý viện trưởng, ở trong mắt đối phương không đáng nhắc tới.

Thấy trong tay Dương Thiên ngay cả dao giải phẫu cũng không có, Quý viện trưởng không khỏi có chút nghi ngờ.

Ngay cả đao cũng không có, người làm sao có thể vì bệnh nhân lấy ra thương tổn đây?

Đang lúc hấn khó hiểu, chỉ thấy Dương Thiên xuất thủ.

Trong bàn tay hấn xen lẫn tiên nguyên lực, đột nhiên vỗ vào lưng Liễu Anh Kiệt.

Liễu Anh Kiệt a một tiếng, phun mạnh ra một ngụm máu tươi.

Liễu Vân Lộ kinh hô một tiếng, khuôn mặt xinh đẹp lo lắng nói: “Ca ca, huynh...”

Nàng lo lắng không thôi, sau một chưởng này của Dương Thiên, nàng cảm giác khí tức của phụ thân nàng càng thêm uể oải, hơn nữa khóe miệng không ngừng tràn máu, miệng vết thương cũng vỡ ra, máu chảy ồ ạt.

Bành Vĩ nhìn thấy một màn này, trong lòng mừng thầm, tiểu tử này quả nhiên là đang lừa người lấy sủng.

Hấn lớn tiếng trách mắng: “Tiểu tử, người xem coi coi chuyện tốt của người, người không phải chữa bệnh, mà là muốn giết người. Tiểu Lộ, mau khuyên nhủ cha người, đừng trị thương, thương thế này căn bản không trị được.”

Dương Thiên không nói gì, nhưng lúc này Đường Thái lại ngồi không yên, hấn tận mắt nhìn thấy một khối thiết phiến từ trong thân thể Liễu Anh Kiệt bắn ra.

Hấn tìm kiếm chung quanh một phen, phát hiện trên mặt đất dính đầy máu tươi có một miếng sắt đen kịt.

Hấn hưng phấn giơ lên nói: “Dương tiên sinh, thủ đoạn của ngài thật sự là thần lai chi bút.”

Quý viện trưởng nâng mắt kính ngạc nhìn thấy khối thiết phiến này, kinh nghi nói: “Trời ơi, đây là tình huống gì vậy? Tại sao thiết phiến lại tự mình xuất hiện?”

Thần sắc Đường Thái khinh bỉ nhìn Quý viện trưởng: “Người vẫn là viện trưởng, sao lại chưa trải sự đời như vậy.”

Sắc mặt Quý viện trưởng xấu hổ, nhưng vẫn khom người ôm quyền nói với Đường Thái: “Xin Đường lão giải thích nghi hoặc.”

Đường Thái bị đả kích từ trên người Dương Thiên, cũng chỉ có thể tìm cảm giác ưu việt trên người Quý viện trưởng, hấn ngựa mặt nói: “Tảng sắt không phải tự mình bay ra, mà là Dương tiên sinh dựa vào nội công thâm hậu của mình, một lần hành động đem miếng sắt trên người Tiểu tử này chấn bay ra ngoài.”

Mọi người nghe vậy, tuy rằng không rõ, nhưng cảm giác thật sự rất thâm ảo.

Liễu Vân Lộ quan tâm quá ắt sẽ loạn, nhìn khí tức của phụ thân nàng càng ngày càng yếu, hơn nữa vết thương nơi ngực chảy máu không ngừng, khóc lóc hỏi: “Ca ca, thương thế của phụ thân ta không ngừng chảy máu, ông ấy vốn đã mất máu quá nhiều, huynh xem...”

Dương Thiên thở dài một hơi nhìn Liễu Anh Kiệt nói: “Sinh mệnh của ngươi quá yếu đuối, thôi được, ngươi ăn cây sâm này đi.”

Nói xong, bàn tay khê lật, lấy ra một cây huyết sâm to bằng cánh tay trẻ sơ sinh từ trong Thất Thái Linh Lung Tháp.

Bành Vĩ thấy vậy khinh thường giễu cợt nói: “Tiểu tử, ngươi cầm củ cải trắng lừa gạt ai đây?”

Cũng khó trách Bành Vĩ cho rằng đây là củ cải trắng, cây sâm này là vỏ hồng, hơn nữa to bằng cánh tay của đứa bé.

Không nói trước có hồng sắc hay không, chỉ cần một củ sâm lớn như vậy là không thể nào nhìn thấy.

Dã Sơn Sâm hiện giờ có trăm năm tuổi nhiều nhất mới chỉ bằng hai ngón tay, hơn nữa còn rất hiếm thấy, ít nhất một trăm vạn căn bản không mua được.

Mà cây Dương Thiên này, kích thước to như cánh tay trẻ con, số ít cũng phải hơn ngàn năm a? Điều này có thể sao?

Quý viện trưởng nhíu mày, dường như cũng cho rằng Dương Thiên lấy ra chính là củ cải.

Chỉ có Đường Thái, tứ đại thế gia thuốc Đông y trong nước, truyền thừa gần ngàn năm, trước nay thấy được loại nhân sâm màu đỏ này trong sách cổ, nhưng dường như lớn hơn mấy vòng so với miêu tả.

Hắn không dám xác nhận, Dương Thiên lấy ra rút cuộc có phải hay không là loại Tham Vương kia.

Nhưng mà, chờ Liễu Anh Kiệt nửa tin nửa ngờ nuốt vào, thất khiếu chảy máu.

Chỉ cần là vết thương quanh thân hoàn toàn không khổng chế nổi, máu tươi không ngừng tràn ra ngoài như suối phun.

“Phụ thân!”

Liễu Vân Lộ bi thiết kêu lên một tiếng, suýt chút nữa hôn mê bất tỉnh.

Bành Vĩ vui mừng, cảm thấy vừa vặn có thể mượn cơ hội này giáo huấn tiểu tử này, hơn nữa, Liễu Anh Kiệt trước mắt đã đến tình trạng thất khiếu chảy máu, thương thế toàn thân cũng không ngừng chảy máu, chờ một lát, máu chảy hết, liền cách cái chết không xa, ha ha ha, thật sự là trời cũng giúp hắn.

Hắn hét lớn một tiếng cố ý xen lẫn lửa giận nói: “Tiểu tử, ngươi đây là mưu tài hại mệnh, ta nhất định không tha cho ngươi.”

Nói xong trực tiếp nhào tới, nắm đấm sinh ra uy thế mãnh liệt.

“Nhiều chuyện!”

Dương Thiên hờ hững hừ một tiếng, tát vào mặt Bành Vĩ.

Đối phương kêu thảm một tiếng, thân thể ba trăm sáu mươi độ lật ngược trùng điệp điệp rơi xuống đất, hàm răng đều rụng mấy cái.

Nhìn Liễu phụ toàn thân máu me đầm đìa, Dương Thiên Vô Ngữ thở dài một hơi nói: “Huyết Sâm kia ngươi một ngụm ăn là quá nhiều, huyết khí bổ quá nhiều!”

Liễu phụ vốn rất hoảng sợ, nhưng sau khi cảm giác cả người chảy gần một phần ba máu tươi, chẳng những không có bất kỳ khó chịu nào, ngược lại càng ngày càng tỉnh thần.

Nghe Dương Thiên nói vậy, tin bảy tám phần.

Lúc này trên người hắn vô cùng nóng bức, sắc mặt đỏ bừng, thở hổn hển, gần như sắp khóc mà nhìn Dương Thiên nói: “Tiểu huynh đệ, ta cũng không biết thứ này bổ như vậy.”

Chương 60 - Tái tạo cánh tay cụt.

Lúc này Đường Thái mới kinh hô một tiếng nói: "Trời ơi, vừa rồi ta còn không tin, nhưng hiện tại ta có thể khẳng định, thứ Dương tiên sinh người lấy ra chính là Tham Vương đúng không? Nhìn số năm hắc là Thiên Niên Huyết Sâm Vương."

Dương Thiên suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Cứ xem như vậy đi."

Cả người Đường Thái run rẩy, nhìn Liễu Anh Kiệt cắn một miếng lớn, nước mắt đau lòng cũng chảy ra.

"Vô giá, bại gia, bại gia!"

Hắn đầm ngực dậm chân: "Sâm vương to như vậy sao có thể dùng để ăn, quá lãng phí a, hơn nữa người còn cắn một miếng lớn như vậy, người lúc ấy ăn củ cải sao? Huyết sâm vương ngàn năm, cắn tu liền hoàn toàn có thể khôi phục tất cả khí huyết trong cơ thể người, người một ngụm như vậy cho dù là mười người ăn cũng phải chảy máu mũi a."

Liễu Anh Kiệt cũng bó tay rồi, nhìn vết thương trên người không ngừng phun máu, hán tử thiết cốt boong boong đi ra từ đồng xương cốt gần như sắp gãy xiêu.

Liễu Vân Lộ thấy phụ thân mình thật sự không sao, không khỏi thở phào một hơi, vỗ vỗ bộ ngực sữa vênh cao, đáng thương nói với Dương Thiên: "Ca ca, phụ thân ta làm sao bây giờ? Máu không ngừng chảy cũng không được."

Dương Thiên khoát tay áo, thản nhiên nói: "Trước mắt trong cơ thể hắc đã đủ khí huyết, để hắc chảy ra nhiều một chút cũng không sao, nếu không thì quá bổ không được phóng thích, sẽ có phiền toái."

Liễu Vân Lộ vội vàng im miệng.

Sau đó, Dương Thiên lại dùng nội lực chấn ra năm mảnh vỡ tạc đạn còn lại trong cơ thể Liễu phụ, sau đó phẫu thuật cứ kết thúc như vậy.

Liễu Anh Kiệt sững sốt.

Liễu Vân Lộ sững sốt.

Đường Thái sững sốt.

Quý viện trưởng sững sốt.

Bành Vĩ cũng sững sốt.

Vốn dĩ vấn đề khó khăn làm phức tạp tất cả mọi người, chỉ dùng ba phút trên tay Dương Thiên đã giải quyết xong, điều này xác định không phải đang nằm mơ?

Nhưng mà mọi chuyện còn lâu mới kết thúc.

Dương Thiên nhìn chỗ cánh tay bị chém đứt của Liễu Anh Kiệt phun máu, nhìn thoáng qua Quý viện trưởng hỏi: “Đúng rồi, cánh tay của hắn đi đâu rồi, thừa dịp bây giờ còn rảnh, ta nói lại cho hắn luôn đi.”

Hắn vừa nói xong, tất cả mọi người đều khó có thể tin nhìn Dương Thiên.

Tay cụt đã mấy ngày, còn có thể nói lại? Y thuật của bất kỳ quốc gia nào trên thế giới cũng không tiên tiến như vậy.

“Còn có thể nói tiếp? Sao ta lại cảm thấy...”

Quý viện trưởng còn chưa nói xong, chỉ nghe Đường Thái hưng phấn quát lớn: “Đi nhanh đi, chẳng lẽ ngươi không tin tưởng Dương tiên sinh? Chẳng lẽ không muốn xem kỳ tích y học này?”

Quý viện trưởng sững sờ gật đầu nói: “Vậy được rồi, bây giờ ta đi lấy, nhưng ta cũng không thể bảo đảm nó còn có thể dùng.”

Liễu phụ hốc mắt trào ra nhiệt lệ bức thiết hỏi: “Dương tiên sinh, cánh tay này của ta thật có thể nói lại?”

Gương mặt xinh đẹp của Liễu Vân Lộ cũng lộ ra thần sắc hưng phấn.

Dương Thiên gật đầu nói: “Không có vấn đề gì.”

Có chút khó có thể tin hỏi: “Vậy tại sao rất nhiều bác sĩ đều nói cánh tay này của ta căn bản không thể nói lại.”

Dương Thiên nghiêm túc suy nghĩ một hồi rồi mở miệng nói:
“Đó là bởi vì ngươi không gặp ta.”

Cái gì là bá khí, đây chính là cái này!

Cái gì là tự tin, đây là ý của ta!

Cuồng ngạo là gì, chính là như vậy!

Một câu của Dương Thiên, ngay cả nhân vật cấp Thái Đấu trong Y giới Đường Thái cũng khuất phục thật sâu, suýt chút nữa không khống chế nổi mình muốn bái Dương Thiên làm sư phụ.

“Dương tiên sinh, ta tìm được rồi, ngài xem còn được không?”

Quý viện trưởng cầm một cánh tay phải đâm máu tiến vào, tất cả mọi người thấy vậy đều có chút sợ hãi.

Liễu phụ thần sắc phức tạp nhìn cánh tay của mình.

Thiếu mất cánh tay này, hắn liền biến thành một người tàn tật, từ đó bị ánh mắt khác thường của người khác, chỉ nghĩ tới đây thôi hắn cũng không có dũng khí sống tiếp.

Dương Thiên không hề e dè, cầm cánh tay Liễu Anh Kiệt hoạt động một chút nói: “Còn không đủ, tạm dùng được chứ.”

Liễu phụ nuốt nước bọt hỏi: “Dương tiên sinh, cánh tay của ta thật sự có thể nối lại được sao?”

Dương Thiên cười ha hả: “Thế nào? Không tin ta à?”

Lúc này Liễu phụ vội vàng khoát tay nói: “Dương tiên sinh không nên hiểu lầm, cái mạng này của ta chính là do ngươi cứu, ta sao dám không tin ngài?”

Mà nghe Quý viện trưởng nói có người muốn nối cánh tay cho bệnh nhân, từ thầy chủ nhiệm trong bệnh viện, xuống tới y tá giữ gìn sạch sẽ, tất cả mọi người nối đuôi nhau đi tới ngoài phòng bệnh 40.

Dương Thiên còn chưa bắt đầu nối tay cho hắn, bên ngoài đã ồn ào một trận.

“Buồn cười, một tiểu tử hơn mười tuổi đầu tóc còn xanh như vậy cũng dám tuyên bố mình có thể nối cánh tay đã đứt lìa mấy ngày, hắn coi mình là thần tiên hay sao?”

Một vị chủ nhiệm thấy vậy, khinh thường hừ một tiếng phát tay áo bỏ đi.

“Oa, các người xem, vị tiểu ca ca này rất đẹp trai nha, nếu hần có thể đến bệnh viện của chúng ta làm việc thì tốt rồi.” Một vị y tá nhỏ nhắn ăn mặc thanh thuần mắt hoa đào nhìn Dương Thiên một hồi mãnh liệt.

Mà một tiếng khinh thường khinh bỉ của một vị bên cạnh nàng nói: “Lớn lên xinh đẹp thì thế nào, hôm nay ta cũng muốn xem thử xem hần mắt mặt thế nào.”

“Hừ hừ, đỉnh cấp Y học gia của thế giới cũng không dám mạnh miệng như vậy, tiểu tử này có tài đức gì?”

“Không cần nhìn, tất cả mọi người giải tán đi, người này là lòi thiên hạ lấy sủng!”

Tất cả mọi người đều không tin lời Dương Thiên nói, vị Trung y Thánh Thủ Đường Thái này cũng mang thái độ nửa tin nửa ngờ.

Dương Thiên lại mắt điếc tai ngơ với sự châm chọc của mọi người.

Lúc này bọn họ không biết rằng, bọn họ giống như ếch ngồi đáy giếng, ánh mắt thiên cận, không biết bầu trời bao la.

Dương Thiên lại lấy ra một gốc linh dược từ trong tháp Thất Thái Linh Lung!

Gốc linh dược này ở Huyền Thiên đại lục rất phổ biến, nhưng ở thế giới này chỉ có Dương Thiên mới có.

Tên của nó là Cốt Linh Diệp, có thể khiến xương gãy khép lại.

Hần đem cốt linh diệp vò nát, đều đều bôi ở chỗ cánh tay cụt của Liễu phụ, sau đó để Liễu phụ lần nữa cắn một ngụm nhỏ Thiên Niên Huyết Sâm Vương.

Sắc mặt của hần lần nữa đỏ bừng, thở ra khí tức đều mang theo sương trắng, huyết dịch lần nữa dâng trào lên.

Tất cả mọi người đều kinh hô thành tiếng.

Một số người chưa từng trải đời đã hô to giết người.

Dương Thiên bất vi sở động, đem cánh tay cụt nối lại cho Liễu phụ, huyết dịch tương thông, cánh tay vốn đứt gãy của hắn hiện ra màu tro tàn, bây giờ đã chậm rãi trở nên hồng nhuận.

“Hừ, cố làm ra vẻ huyền bí, cho rằng tôi một ít được thảo liên có thể đem cánh tay đứt gãy nối lại sao?”

“Đúng vậy, thật tình không biết mạch máu, cơ bắp, gân mạch nhỏ bé kia đều không thể nối lại, nối cánh tay ở giới y học trước mắt vẫn là nan đề lớn nhất.”

Nghe được một đám nhân sĩ chuyên nghiệp nói chuyện, Liễu Vân Lộ gấp đến độ nắm chặt bàn tay nhỏ bé, vàng trán trơn bóng không ngừng túa mồ hôi lạnh.

Dương Thiên nghe vậy, cười lạnh một tiếng.

Hắn dùng băng gạc quấn quanh cánh tay Liễu phụ một phen, sau đó bàn tay tuôn ra tiên nguyên bàng bạc đến chỗ xương gãy của Liễu phụ.

“Cục cục, a, ngứa quá!”

Cả người Liễu phụ không ngừng run rẩy, muốn cào vào chỗ gãy xương, nhưng một câu của Dương Thiên khiến hắn không dám nhúc nhích.

Dương Thiên nói: “Nếu bây giờ ngươi chạm vào nó, vậy sau này ngươi chỉ có thể làm kẻ tàn phế thôi.”

Liễu phụ nghe vậy thân thể chấn động, khuôn mặt lập tức kiên nghị, ông cố nén đau đớn như kiến thực cốt kia, khoe môi cũng bị cắn nát, tơ máu lưu lại.

Không bao lâu sau, tất cả mọi người thất vọng rời đi.

Bọn họ đã nhìn ra, đây vốn là đồ lừa gạt người.

Nối lại cánh tay? Nói đùa thôi, chỉ là nối liền cánh tay, cho dù nối lại tốt? Chơi thì sao?

Gân mạch không có liên kết, không cách nào vận động, mạch máu không có liên kết, sẽ không cách nào cung cấp máu, không tới vài ngày toàn bộ cánh tay sẽ hư thối.

Thấy Dương Thiên thu tay lại, ngay cả Đường Thái cũng có chút nghi hoặc: “Dương tiên sinh, như vậy là tốt rồi?”

Sắc mặt Dương Thiên tái nhợt, khẽ nâng mí mắt hỏi: “Thế nào, ngươi cho rằng rất đơn giản sao?”

Đường Thái im lặng, vốn dĩ rất đơn giản, hắn còn tưởng phải mất mấy giờ.

Kỳ thật Đường Thái không biết, tiên nguyên của Dương Thiên gần như đã tiêu hao hết.

Tiên nguyên là năng lượng tinh thuần nhất của Huyền Thiên đại lục, lực phá hoại cường đại, nhưng cũng có được lực tái sinh.

Nếu hắn khôi phục toàn bộ cảnh giới, cũng chính là sau khi Hợp Đạo thành thánh, đạt tới cảnh giới Đại La Kim Tiên, hắn chỉ cần vận dụng một ngón tay, có thể tái tạo thân thể một phạm nhân dồi dào!

Chỉ cần linh hồn bất diệt là có thể sống lại!

Bản thân Quý viện trưởng cũng không tin Dương Thiên dễ dàng tiếp được cánh tay Liễu Anh Kiệt.

Hắn thoáng thất vọng, đang muốn rời đi, lại nghe Liễu Vân Lộ hưng phấn hỏi: “Ca ca, cánh tay phụ thân ta còn bao lâu mới có thể lành?”

Dương Thiên tính toán mở miệng nói: “Không đến ba phút!”

Buồn cười!

Quý viện trưởng nghe vậy nhú chặt lông mày, thiếu niên này bịa đặt liên tục, coi như là trước đó có được y thuật cao thâm hơn nữa, hắn vẫn xem thường đối phương như cũ.

Nói cho bệnh nhân một tin tức giả tuy có ý tốt nhưng đợi kết quả xuất hiện thì bệnh nhân nếu biết được thì không trị khỏi được, sẽ trực tiếp sụp đổ.

Còn có người nhà, nếu bị tâm lý bị thương nghiêm trọng như vậy, có lẽ sẽ phát điên!

Hắn nhìn Liễu Vân Lộ phát hiện đối phương ngây thơ cười, không ngừng an ủi phụ thân, trong lòng không khỏi thở dài một trận.

Tiểu cô nương này vẫn sống trong lời nói dối của Dương Thiên, nếu đợi được ba phút, kết quả xuất hiện, nàng có thể

lập tức tiếp nhận hiện thực hay không?

Quý viện trưởng không đành lòng, hấn đang muốn mở miệng uyển chuyển khuyên giải, nhưng Đường Thái lại nhẹ nhàng kéo hấn một cái.

Đường Thái chỉ vào đồng hồ, lúc này đã qua hơn hai phút.

Lại cần ba mươi giây, tất cả sẽ có phân minh!

Chương 61 - Lòng dạ độc ác.

Tuy rằng Quý viện trưởng và Đường Thái không tin Dương Thiên, nhưng hiện tại đã đến tình trạng này, chỉ cần chờ ba mươi giây là có thể thấy kết quả, cũng chỉ có thể nhẫn nại.

Ba mươi giây chớp mắt đã qua.

Kết quả, Liễu Vân Lộ thấp thỏm nhìn phụ thân của nàng, phát hiện cánh tay đối phương không có một tia biến hóa.

Nước mắt óng ánh giấu trong hốc mắt nàng lại chảy xuống, ngẩng khuôn mặt đầm nước mắt hỏi: “Ca ca, dường như cánh tay cha ta chưa lành.”

Lúc này Quý viện trưởng và Đường Thái nghe vậy càng thêm thất vọng.

Dương tiên sinh quả nhiên đang cố lộng huyền hư sao?

Bọn họ thở dài một tiếng, hoàn toàn thất vọng đối với Dương Thiên, đang định rời khỏi phòng.

Thế nhưng khi hai người đi tới ngoài cửa, chỉ nghe thấy Liễu Vân Lộ kinh hô một tiếng: “Trời ơi, động rồi, ca ca, ngón tay của cha ta động rồi.”

Ngón tay động? Sao có thể?

Quý viện trưởng và Đường Thái nghe vậy liếc nhau một cái, hai người đều có thể nhìn thấy thần sắc không thể tưởng tượng nổi từ trong ánh mắt của đối phương.

“Đường lão, người tin đây là sự thật sao?” Về mặt Quý viện trưởng khiếp sợ.

Đường Thái lắc đầu nói: “Lý trí khiến ta không thể tin tưởng điều này, nhưng cô bé kia không thể lấy phụ thân cô bé ra nói đùa được.”

Hai người vừa nghĩ đến đây, vội vàng xông vào trong phòng, kích động nhìn ngón tay nhỏ bé của Liễu phụ đang không ngừng co rúm lại.

“Ông trời ơi, kỳ tích y học a!” Quý viện trưởng giật giật tóc, kinh hô một tiếng.

“Chuyện này căn bản không có khả năng, không có đạo lý a, không khoa học a.” Đường Thái phát hiện tam quan của mình đã bị hủy, cần phải nhận thức lại thế giới này.

Bọn họ thật cẩn thận nâng cánh tay bị gãy của Liễu phụ, chò mong nói: “Liễu tiên sinh, động đây một chút, ngón tay khác động đây một chút.”

Liễu Anh Kiệt gật đầu, sau đó bốn ngón tay còn lại cũng giật giật!

Giờ phút này, không chỉ Quý viện trưởng và Đường Thái kích động, Liễu Anh Kiệt càng mừng rỡ như điên.

Tay phải hần dùng sức nắm chặt, phát hiện không có một chút cảm giác đau đớn.

“Được rồi, ha ha, cánh tay của ta tốt rồi, ta lại có cánh tay.”

Liễu phụ trưởng nòng cốt thét lên, mắt hồ lệ tuôn trào.

Hần giãy dụa đang muốn quỳ xuống cho Dương Thiên, lại bị Dương Thiên ngăn cản.

“Ta giúp người chỉ cần tiếp nhận là tốt rồi!” Giọng nói của Dương Thiên lạnh lùng, không hề vui sướng như cánh tay của đối phương đã được nối lại.

Khuôn mặt của hắn vô cùng an tĩnh, bình thản, tựa hồ đã sớm dự liệu được kết quả này.

Quý viện trưởng kích động hỏi: “Dương tiên sinh, ngài rốt cuộc là làm sao làm được?”

Dương Thiên khẽ nhướn mí mắt hỏi ngược lại: “Rất khó sao?”

Quý viện trưởng nghe vậy quả thực ngất đi, cái này đâu chỉ là rất khó, quả thực đã phá kỷ tích trong giới a.

Dương Thiên không dám nói cho hắn biết, chỉ cần ăn khớp, đừng nói là cánh tay bắt đùi, ngay cả đầu hắn cũng có thể nối lại!

Hơn nữa, toàn bộ giải phẫu không đến ba phút mà thôi!

Đương nhiên, những thứ này không thể nói cho Quý viện trưởng và Đường Thái, nếu không hai người sẽ điên mất.

Lúc này Bành Vĩ ở một bên oán độc nhìn Dương Thiên.

Là do Dương Thiên, là tiểu tử trước mắt này phá hủy kế hoạch của hắn, hiện tại hắn hận không thể nghiền xương hắn thành tro.

Thần thức của Dương Thiên mạnh mẽ, từng là Phá Thiên Tiên Đế cho nên hắn cảm nhận được rất rõ ràng lửa giận của Bành Vĩ.

Đôi mắt hắn lạnh lùng, Dương Thiên đã sớm cảm thấy đối phương không thích hợp.

Kế tiếp cần thăm dò một chút, để cho người này lộ ra đuôi hồ ly.

Vừa nghĩ đến đây, Dương Thiên nhếch miệng cười.

Dương Thiên nhìn Liễu Anh Kiệt mở miệng nói: “Thương thế của ngươi đã khỏi hẳn, nhưng cần phải lấy một ít thuốc tiêu viêm.”

Liễu Vân Lộ vội vàng nói: “Ta đi hiệu thuốc lấy.”

Dương Thiên gật đầu nói: “Ừ, nhớ kỹ, là lấy thuốc tiêu viêm cùng kháng sinh, không thể lấy thuốc giảm đau, tình huống hiện tại của phụ thân ngươi không thể ăn thuốc giảm đau, nếu không thì sẽ bị dị ứng, ngàn vạn phải nhớ kỹ.”

Liễu Vân Lộ kiên định gật đầu nói: “Yên tâm đi ca ca, muội làm được.”

Đôi mắt Bành Vĩ nhỏ bé không thể nhận ra mà sáng lên, hắn nhanh chóng ngăn Liễu Vân Lộ lại, làm ra bộ dáng lo lắng nói:

“Tiểu Lộ à, để cho ta đi đi, người tuổi còn nhỏ, có chút thuốc không biết phân rõ, ta sẽ xử lý.”

Liễu Vân Lộ kháng cự theo bản năng, nhưng lúc này Liễu Anh Kiệt lại mở miệng nói: “Tiểu Lộ, vậy để Bành thúc thúc người đi đi, hấn hiểu nhiều hơn người.”

Bành Vĩ gật đầu, hưng phấn đi ra khỏi phòng bệnh.

Dương Thiên cười lạnh một tiếng, đuôi hồ ly rút cục nhìn không được muốn lộ ra sao?

Đây là cơ hội duy nhất của Bành Vĩ, hấn lại muốn hại Liễu Anh Kiệt chỉ còn một cơ hội này.

Nghĩ đến hấn sẽ không từ bỏ.

Quả nhiên, Bành Vĩ nghe thấy Dương Thiên nói Liễu Anh Kiệt dị ứng đối với thuốc giảm đau, có thể tạo thành tử vong, thần sắc lập tức mừng rỡ ra mặt, trực tiếp đến cửa hàng thuốc mua thuốc giảm đau trước.

Sau đó, tự cho là đã làm việc đến mức thiên y vô phòng, lại đến một nơi khác mua thuốc tiêu viêm.

Đem hai túi thuốc trộn chung với nhau, Bành Vĩ lúc này mới cười lạnh, cắn răng tự nói: “Tiểu tử, ta không chỉ muốn Liễu Anh Kiệt chết, mà ta còn muốn cho người gánh tội danh giết người, để người làm tội đồ cả đời.”

Hấn tàn nhẫn cười, đem tiêu viêm dược mang tới phòng bệnh.

“Sao người lại về chậm vậy.” Liễu Vân Lộ vô cùng bất mãn, đã nửa giờ trôi qua rồi, y mới trở về, nếu làm trễ nải thời gian trị liệu tốt nhất của phụ thân thì phải làm sao bây giờ.

Bành Vĩ cố ý mặt mũi mồ hôi đầy đầu, há miệng thở dốc nói: “Ta cố ý chạy đến mấy địa phương, cảm thấy thuốc giảm viêm của nhà này tốt, cho nên mới về muộn.”

Liễu Vân Lộ gật gật đầu, xin lỗi nói: “Thật ngại quá, Bành thúc thúc, là Tiểu Lộ hiểu lầm người, thật xin lỗi.”

Bành Vĩ cười ha hả lắc đầu nói: “Không có việc gì, mau dứt thuốc cho phụ thân người đi.”

Liễu Vân Lộ ừ một tiếng, sau đó bung nước đưa thuốc cho phụ thân.

Tất cả mọi người không có phát hiện, chỉ có Dương Thiên đang không ngừng cười lạnh, nhìn biểu lộ hô hấp cùng nhịp tim của Bành Vĩ là biết, hắc mang về cũng không phải là thuốc giảm viêm.

Lần thăm dò này của hắn, quả nhiên đối phương đã mắc câu. Liều phụ không hề nghi ngờ gì, cầm số thuốc trên muốn đưa vào miệng.

Trên mặt Bành Vĩ lộ ra nụ cười khoái trá, tiểu tử này cho dù có năng lực thì thế nào? Kết quả vẫn cứ không được Liều Anh Kiệt.

Hắn lộ ra nụ cười tàn nhẫn nghiêm trọng, nhưng sau đó, một màn kế tiếp phát sinh, lại khiến hắn ngạc nhiên lần nữa!

Chỉ thấy Dương Thiên đưa tay ngăn cản Liều Anh Kiệt, không cho hắn đưa vào miệng số thuốc này.

Hắn cười cười cầm túi nhựa trong tay nói: “Thật xin lỗi, thuốc này có thể là nhầm rồi.”

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người, mí mắt Bành Vĩ không ngừng chớp động, sau lưng mồ hôi lạnh túa ra.

Liều Vân Lộ hiếu kỳ hỏi: “Sao vậy ca ca?”

Dương Thiên vuốt ve viên thuốc trong tay cười nói: “Đây hình như cũng không phải là thuốc tiêu viêm ah!”

Một câu nói, sắc mặt Bành Vĩ trực tiếp trắng bệch.

Quý viện trưởng nghi hoặc cầm hộp đựng thuốc tiêu viêm Bành Vĩ mua được, kỳ quái nói: “Đây chính là thuốc tiêu viêm, hơn nữa còn là thuốc tiêu viêm loại tốt nhất, sẽ không sai.”

“Đúng vậy, người xem Quý viện trưởng đã nói như vậy, đây không phải thuốc giải viêm thì là cái gì?”

Bành Vĩ thấy Quý viện trưởng làm chứng cho hắn, lập tức có sức mạnh, hắn thở ra một hơi lớn tiếng chất vấn Dương Thiên muốn dùng khí thế áp đảo Dương Thiên.

“Ồ? Người muốn ta nói thật sao?” Dương Thiên cười mà không phải cười nhìn Bành Vĩ.

Chẳng lẽ hắn đã biết?

Trong lòng Bành Vĩ chấn động mãnh liệt.

Không, hắn không thể nào biết được, hắn chỉ là một tiểu tử mười mấy tuổi, mà tự mình làm lại vô cùng tinh tế, hắn không thể nào biết được.

Nghĩ tới đây, Bành Vĩ cố gắng bình tĩnh nói: “Nếu ngươi muốn nói thì ngươi cứ nói đi, ta nghĩ không ra rốt cuộc ngươi có dụng tâm gì, không cho chiến hữu của ta mua uống thuốc ta mua, chẳng lẽ ngươi cho rằng ta sẽ hại hắn sao?”

Đường Thái gật đầu, hai người nếu là chiến hữu, vậy thì có quá mệnh giao tình, Dương Thiên là buồn lo vô cớ.

Hắn đang muốn khuyên giải Dương Thiên, nhưng lại phát hiện Dương Thiên đã cười thành tiếng từ lâu: “Ta cho rằng ngươi muốn hại chiến hữu của ngươi? A, chẳng lẽ ngươi cho rằng ngươi không phải làm như vậy sao?”

Có ý gì đây?

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn.

Sau đó, Dương Thiên bóp nát viên nang của thuốc, lộ ra bột thuốc viên, hắn mở miệng nói: “Đây căn bản không phải thuốc tiêu viêm, mà là thuốc giảm đau, ta rất tò mò, ta rõ ràng đã từng nói Liễu tiên sinh dị ứng với thuốc giảm đau, có thể sẽ tạo thành nguy cơ tử vong do suy hô hấp, vì sao ngươi còn cố tình mua thuốc giảm đau.”

Một câu nói, Bành Vĩ trừng lớn hai mắt, trên mặt hiện lên vẻ sợ hãi.

Mà Đường Thái nhìn gói đồ tiếp tục nghi hoặc nói: “Kỳ quái, là lão hủ mất mớ không thành, đây rõ ràng chính là thuốc giảm viêm a.”

Hắn đang muốn khuyên Dương Thiên bớt lo lắng, mà lúc này Quý viện trưởng nhẹ nhàng kéo một chút, sau đó, đi đến trước mặt Dương Thiên vuốt nhẹ bột phấn, ngửi ngửi sau đó đặt ở bên miệng nếm thử.

Không tới ba cái hô hấp, Quý viện trưởng đôi mắt đột nhiên trừng lớn: “Đây là thuốc giảm đau, cái này không thể nào là thuốc giảm nhiệt, vỏ thuốc đã bị đánh tráo rồi.”

Ngoại trừ Dương Thiên và Bành Vĩ, tất cả mọi người đều lên tiếng kinh hô!

“Sao có thể như vậy được?” Đường Thái tròn tròn hai mắt, thăm hô may mắn, nếu không phải Dương Thiên phát hiện sớm hơn thì có lẽ đã ủ thành thảm kịch rồi.

Liễu Vân Lộ bị dọa đến khuôn mặt nhỏ trắng bệch, trực tiếp co quắp ngã trên mặt đất.

Mà thần sắc Liễu Anh Kiệt phức tạp nhìn Bành Vĩ một chút, trầm giọng hỏi: “Bành Vĩ, tại sao ngươi lại hại ta!”

Bành Vĩ xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, mạnh mẽ kéo lên một tia tươi cười nói: “Này, cái này đâu phải là lỗi của ta, ta là mua thuốc tiêu viêm a, bọn họ cho ta cầm cũng là thuốc tiêu viêm, ta làm sao biết bên trong là thuốc giảm đau?”

“Ồ? Ngươi thật sự không biết?”

Dương Thiên đậm mặt cười lạnh nói: “Vậy bột thuốc tiêu viêm dính trong móng tay ngươi thì ngươi giải thích thế nào?”

Hắn phát hiện ra? Sắc mặt Bành Vĩ đại biến, vội vàng nhìn qua khe hở trên tay, kết quả không phát hiện được gì!

“Không tốt, bị lừa rồi!”

Trong nháy mắt, sắc mặt Bành Vĩ kịch liệt trắng bệch...

Chương 62 - Ta cho ngươi đi sao?

Dương Thiên híp mắt lại, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần!

Hiện tại, đã không cần hắn nữa.

Khuôn mặt Liễu Anh Kiệt hiện lên vẻ khó có thể tin, mắt hồ phiếm hồng, môi run rẩy gắt gao nhìn chằm chằm Bành Vĩ: “Tại sao ngươi muốn hại ta?”

Bành Vĩ mở rộng, muốn biện giải, nhưng lại không tìm được cứ nào!

Thế là, hắn cười lạnh một tiếng nói: “Hừ, Liễu Anh Kiệt, ngươi cho rằng ta thật sự xem ngươi là chiến hữu tốt của ta sao? Đừng mơ mộng hão huyền nữa, ngươi cũng không nghĩ đến thân phận của ngươi.”

Hắn ngao nghễ nói: “Ta ở quân khu có thúc thúc hàm thiếu tá, mà ngươi lại là cái gì, nhiều lần đoạt danh tiếng của ta, nếu không phải vì ngươi chen ngang, chức vị của ta đã sớm được thăng lên.”

Cánh tay Liễu Anh Kiệt không ngừng run rẩy chỉ vào Bành Vĩ tức giận nói: “Chỉ vì ta ngăn cản cơ hội thăng cấp của ngươi, mà ngươi muốn đẩy ta vào chỗ chết?”

Bành Vĩ hừ nói: “Chặn người thăng quan phát tài, giống như giết cha mẹ người ta, lý do này còn chưa đủ giết ngươi sao?”

Liễu Anh Kiệt mắt hồ nước mắt rơi xuống, hắn vẫn không tin chiến hữu thân mật nhất sẽ đối xử với hắn như vậy.

“Bành huynh đệ, không thể nào, ngươi không thể là người như vậy.” Liễu Anh Kiệt không ngừng lắc đầu nói: “Cánh tay của ta bị nổ gãy, bị trọng thương, là ngươi cố ý ta trở về, nếu như không có ngươi, ta đã sớm chết rồi.”

Bành Vĩ khoái ý cười lạnh nói: “Ngươi cho rằng ta là vì ngươi, ha ha ha, ngươi quá ngây thơ, ngươi có biết quả lựu đạn làm tổn thương ngươi là do ta phóng ra không? Buồn cười ngươi lại còn vì cứu ta mà đẩy ta ra.”

“Ngươi... ngươi vì cái gì?” Liễu Anh Kiệt nghe vậy, hàm răng đều sắp cắn nát, trán nổi gân xanh.

Bành Vĩ không thèm để ý, cười lạnh nhìn chằm chằm Liễu Vân Lộ một cái, trong đôi mắt nóng rực nói: “Ta vì tiền trợ cấp của ngươi, là vì con gái ngươi ah. Mục đích cuối cùng của ta là lừa tiền trợ cấp của ngươi, sau đó chiếm lấy con gái của ngươi.”

Cơ thể mềm mại của Liễu Vân Lộ run rẩy, nước mắt không ngừng rơi xuống, chỉ vào Bành Vĩ tức giận nói: “Súc sinh, bệnh tình của cha ta cũng là do ngươi giả tạo đi, lừa gạt hắn nói chỉ có xác suất thành công bốn phần, để phụ thân ta ký hợp đồng.”

Bành Vĩ cười ha ha, lạnh lùng nói: “Tiểu Lộ quả nhiên thông minh, ta hận, ta hận, nếu không phải tiểu tử kia xuất hiện, kế hoạch hoàn mỹ của ta đã sớm thực hiện được rồi, khi đó phụ thân ngươi đã sớm không còn giá trị lợi dụng nữa đã chết rồi, mà ngươi đã sớm trở thành đồ chơi trên giường của ta.”

Phập!

Liễu Anh Kiệt đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, hắn nổi giận đùng đùng nhìn chằm chằm Bành Vĩ giận dữ nói: “Bành Vĩ, ta hôm nay tất giết ngươi.”

Bành Vĩ cười ha hả, sau đó khóa cửa lại, lạnh lùng quét mắt nhìn người trong phòng một chút, mở miệng nói: “Hai lão đầu, nửa thân thể đã xuống mồ, một cô gái, một thiếu niên, cộng thêm một người tàn phế như ngươi, một mình ta đánh năm người các ngươi cũng không thành vấn đề.”

Quý viện trưởng xanh cả mặt, cả giận nói: “Bành Vĩ, ngươi là một quân nhân, nơi này là bệnh viện, nếu ngươi làm xằng làm bậy, pháp luật sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Bành Vĩ cười khinh thường nói: “Đừng nói pháp luật với ta, thúc thúc của ta là thiếu tá, ta coi như là giết các ngươi, sau đó nguy trang thành một sự kiện người nhà nạn nhân làm loạn, dựa vào năng lực của thúc thúc của ta, hẳn hoàn toàn có thể đề chuyện này xuống.”

Sắc mặt Đường Thái rốt cục cũng thay đổi, hắn hơi trắng bệch nói: “Chuyện này vốn dĩ không liên quan đến chúng ta.”

Bành Vĩ nắm nắm tay nhe răng cười một tiếng nói: “Không liên quan đến các ngươi, nhưng muốn trách thì trách chính các ngươi liên lụy vào, nếu đã tới cũng tới rồi, vậy thì không cần đi nữa.”

Đường Thái lộ ra một tia sợ hãi, nhìn quanh bốn phía, người có chút chiến lực chỉ có Dương Thiên thoát nhìn vẫn đang vân đạm phong khinh kia.

Hắn tuổi tác đã cao, cùng Quý viện trưởng là người đã nửa đoạn thân thể xuống mồ, Liễu Vân Lộ là một tiểu cô nương, khí lực lại nhỏ, Liễu Anh Kiệt mặc dù là lính đặc chủng, nhưng cánh tay chặt đứt vừa mới nổi xong, trên người năm sáu

mảnh mảnh bom lại vừa mới lấy ra, nguyên khí đại thương, giờ phút này so với tiêu nữ nhi của hắn còn không bằng.

Bây giờ xem ra, chỉ có Dương Thiên là có một chút sức chiến đấu, tuy rằng là thiếu niên, nhưng hắn là có chút khí lực.

Thế là, Đường Thái trực tiếp kêu cứu: “Dương tiên sinh, ngài mau nghĩ biện pháp cứu mạng đi.

“Cầu nhảy tường sao?” Dương Thiên mở mắt, đăm đăm nhìn Bành Vĩ.

Bành Vĩ nghe vậy, sắc mặt nhất thời âm trầm xuống!

“Một tát vừa rồi, ta không tính toán với ngươi, nhưng bây giờ, ta là người đầu tiên cho ngươi chết, ngươi hủy kế hoạch của ta, ngươi đáng chết vạn lần.”

Bành Vĩ cười tàn nhẫn, giờ nắm đấm cứng rắn lên chào hỏi Dương Thiên.

Dương Thiên nhẹ nhàng cười, không hề bị lay động.

“Ca ca, ngươi mau tránh ra.” Liễu Vân Lộ bi thiết nói.

“Dương tiên sinh, mau lui lại.” Sắc mặt Quý viện trưởng và Đường Thái lo lắng, Dương Thiên không thể xảy ra chuyện gì được, y thuật của ông ta xưa nay chưa từng có, nếu như khai tông lập phái, tuyệt đối sẽ khiến thực lực chính thể y thuật của Hoa Hạ tăng lên mười năm.

Đây chính là đại công đức!

“Chết đi!” Bành Vĩ lộ ra vẻ tàn nhẫn, nắm đấm của hắn khí lực phi thường lớn, bản thân hắn cũng là lính đặc chủng, từng trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, một quyền hạ xuống một học sinh trung học, cho dù không chết ngay tại chỗ cũng sẽ bị trọng thương!

“Thằng nhãi ranh, ngươi dám!”

Sau lưng Dương Thiên đột nhiên truyền đến một tiếng nổi giận kinh thiên.

Dương Thiên cảm giác một trận gió thổi qua cổ Dương Thiên, một nắm đấm mạnh mẽ đánh thẳng vào nắm đấm của Bành Vĩ.

Oành!

Tiếng vang nặng nề, khiến mí mắt mọi người nhảy dưng.

Thân ở trong đó, sắc mặt Dương Thiên lạnh nhạt, không có một tia biến hóa.

Bành Vĩ kêu thảm một tiếng chật vật lui về phía sau mấy bước, hắn khó có thể tin nhìn chằm chằm vào thân ảnh sau lưng Dương Thiên, có chút hoảng sợ.

“Liễu Anh Kiệt!”

Bành Vĩ không thể tin được một màn trước mắt này, thân thể hắn run rẩy nói: “Cánh tay phải của ngươi rõ ràng vừa mới nổi lại, vì sao, vì sao hiện tại hoàn hảo không chút tổn hại, cùng ta va chạm một quyền cũng bình an vô sự? Ngươi rõ ràng bị thương nghiêm trọng như vậy, vì sao hiện tại thoát nhìn không có chút nào tổn thương.”

Không chỉ có hắn, ngay cả Liễu Vân Lộ cũng há to miệng nhìn Liễu Anh Kiệt thân mặc bệnh ăn vào giường.

Phải biết rằng, vừa rồi phụ thân hắn chỉ có nửa cái mạng, bây giờ lại có thể xuống giường rồi?

“Kỳ tích a, kỳ tích!”

Kích động nhất không ai qua được Đường Thái cùng Quý viện trưởng!

Bọn họ tròn tròn hai mắt, cảm thiếu chút nữa rớt xuống.

Đây không gọi là y học, quả thực gọi là kỳ tích.

Giữa sân, người trấn định nhất chính là Dương Thiên, hắn ta đưa cột liếc nhìn Bành Vĩ một cái nói: “Ta từng nói, ta sẽ trị lành cho hắn, mà ngươi không tin tưởng mà thôi.”

Sau đó, Dương Thiên lại liếc nhìn Liễu Anh Kiệt lạnh nhạt nói: “Có thù báo thù, có oán báo oán, nam nhi tốt thì nên hướng tới, không cần sợ hãi, loại bại hoại này giết thì giết, cũng không cần cố kỵ điều gì.”

Dứt lời, dường như nói một chuyện nhỏ không đáng kể, tìm một cái ghế ngồi xuống.

Liễu Anh Kiệt gạt đầu thật mạnh, mắt hồ lóe lên hàn quang cung kính nói: “Cẩn tuân lời Dương tiên sinh dạy bảo.”

Sau đó, hắn nắm chặt hai tay, lực lượng nhiều ngày không thấy tràn ngập toàn thân, ngang nhiên nhìn chăm chăm vào Bành Vĩ lạnh lẽo nói: “Bành Vĩ, ngươi xong rồi.”

Tuy rằng trong lòng Bành Vĩ sợ hãi, nhưng vẫn cố gắng trấn định lại, khinh thường trào phúng nói: “Liều Anh Kiệt, cho dù ngươi đứng lên nữa thì như thế nào, cánh tay của ngươi từng đứt gãy, lại là một ma bệnh, ngươi lấy cái gì đấu với ta.”

Liều Anh Kiệt sải bước lớn nói: “Lấy quyết tâm giết chết ngươi!”

Dứt lời, thân hình lóe lên xuất hiện trước mặt Bành Vĩ, nắm đấm to lớn uy vũ sinh phong.

Trong lòng Bành Vĩ hoảng sợ khó khăn chống đỡ, hắn từng cùng Liều Anh Kiệt đối luyện qua, biết chiến lực của hắn.

Nhưng mà tình huống hôm nay đến xem, đối phương hình như lực đạo tăng trưởng gần một nửa.

Ngày thường hắn cũng đánh không lại Liều Anh Kiệt, lần này càng là khó có thể chống đỡ!

Không quá mười chiêu, Liều Anh Kiệt một quyền đánh vào ngực Bành Vĩ, ngực hắn lồm xuống, sắc mặt trắng bệch, miệng phun máu.

Hắn gắt gao nhìn chăm chăm Liều Anh Kiệt cả giận nói: “Liều Anh Kiệt ngươi không dám giết ta, thúc thúc của ta là thiếu tá, ngươi giết ta nhất định sẽ phải ngồi tù cả đời, còn có nữ nhi của ngươi, cả đời đều sẽ vì ngươi mà không góc đầu lên nổi. Ngươi ngẫm lại đi, nữ nhi của ngươi nếu như không có ngươi bảo hộ, vạn nhất vạn nhất để cho người ta chà đạp thì nên làm cái gì bây giờ?”

Liều Anh Kiệt nghe vậy, con ngươi đỏ bừng, nhắc Bành Vĩ lên, ném mạnh xuống đất, giọng lạnh như băng: “Ngươi đang uy hiếp ta sao?”

Bành Vĩ tuy rằng ho ra máu, nhưng vẫn đắc ý cười.

“Trước khi đến ta đã nói với thúc thúc một kế hoạch, nếu ta không thể quay về, ngươi cứ chờ ngồi tù đi, sau đó ngươi sẽ thấy con gái của ngươi bị bán ra ngoài làm kỹ nữ.”

“Ta muốn giết ngươi, ta muốn giết ngươi!” Liễu Anh Kiệt thở dốc, đôi mắt trừng trừng như chuông đồng, lửa giận của hắn gần như đã che lấp lý trí, hung hăng bóp cổ Bành Vĩ.

Đường Thái và Quý viện trưởng muốn khuyên giải, nhưng cuối cùng chỉ thở dài một hơi.

Chuyện này nếu như phát sinh ở trên người bọn họ, bọn họ có lẽ làm càng cực đoan hơn.

Không nên xem thường bác sĩ, nắm giữ kiến thức y học chuyên nghiệp, bọn họ lại càng dễ dàng để cho một người, thậm chí người một nhà chết vô thanh vô tức.

Cuối cùng, Liễu Anh Kiệt liếc nhìn Liễu Vân Lộ, trong mắt chỉ có đau lòng!

Hắn có chỗ cô ky.

Nếu không cô ky, nếu hắn một thân một mình, Bành Vĩ này đã sớm bị hắn giết chết hơn mười lần.

Hắn thả Bành Vĩ ra, Bành Vĩ tuy rằng chật vật như chó, nhưng vẫn đắc ý cười.

“Khụ khụ, ha ha ha, nói tới nói lui, ngươi vẫn là một tên hèn nhát, ngươi không dám giết ta!”

Bành Vĩ đắc ý đứng dậy, trên trán máu me đầm đìa, nhưng không thèm để ý chút nào, ánh mắt lạnh như băng nhìn chăm chú mọi người, sau đó loạng choạng đánh tới khóa cửa cười lạnh nói: “Ngươi đã thả ta, vậy thì chờ gặp lại đi, ha ha ha, sau này, nói không chừng ta cũng có thể thả con gái ngươi một lần.”

Liễu Anh Kiệt nổi gân xanh, nhìn chăm chăm Bành Vĩ, cơ bắp toàn thân căng cứng. Nhưng cuối cùng vẫn không dám có hành động.

Vừa lúc đó, Dương Thiên rốt cục đứng lên.

Hắn lạnh nhạt mở miệng nói: “Ta cho ngươi đi sao?”

Một câu nói, tràn ngập bá khí, làm cho tất cả mọi người đều ngạc nhiên!!!

Chương 63 - Vì người trút giận.

Bành Vĩ ngạc nhiên, hấn sững sờ tại chỗ dựa cột nhìn Dương Thiên, có chút khó có thể tin nói: "Người dám can ta? Tiểu tử, ngươi có biết thúc thúc của ta là ai không? Ở Giang Thành, thúc thúc ta muốn bóp chết các ngươi còn nhẹ hơn so với bóp chết một con kiến..."

Hắn còn chưa nói xong, chỉ thấy trước cửa phòng 40 có một bóng người mặc quân phục cao lớn xuất hiện!

Nam tử quân trang không nói một lời, trực tiếp đuổi một chân đá vào người Bành Vĩ.

Bành Vĩ bất ngờ không kịp chuẩn bị, kêu thảm một tiếng ngã lăn bốn năm mét.

Tần Nghị hừ lạnh một tiếng nói: "Tiểu tử, ngươi có biết đang nói chuyện với ai hay không? Dương tiên sinh là đại ân nhân của Tần gia Giang Thành ta, thúc thúc của ngươi là ai? Dám uy hiếp Dương tiên sinh?"

Bành Vĩ khóe miệng chảy máu, đang muốn nổi giận, nhưng thấy ba ngôi sao trên vai Tần Nghị cùng khuôn mặt hắn, nhất thời con ngươi kịch liệt co rút lại, khó có thể tin được hoảng sợ: "Thiếu tướng? Ngươi là thiếu tướng Tần Nghị lão Nhị trong ba hổ tướng của Giang thành Tần gia?"

Tần Nghị hừ lạnh một tiếng nói: "Có chút nhãn lực."

Cấp bậc quân nhân chia làm mười bậc, theo thứ tự là...

Tướng quân: Thượng tướng, trung tướng, thiếu tướng.

Giáo quan: Đại tá, thượng tá, trung tá, thiếu tá.

Úy quan: Thượng úy, Trung úy, hạ úy!

Tần Nghị là thiếu tướng, là người có cấp bậc cao nhất trong toàn bộ khu quân đội Giang Thành, mà thúc thúc của Bành Vĩ, chỉ là thiếu tá mà thôi!

Lúc này Liễu Anh Kiệt nghiêm mặt, cúi chào Tần Nghị: “Xin chào thủ trưởng, đại đội đặc chủng Chiến Hồ Liễu Anh Kiệt trình diện!”

Tần Nghị kinh ngạc nhìn Liễu Anh Kiệt hỏi: “Đội Chiến Hồ? Ngươi là binh lính của lão tam? Liễu Anh Kiệt? Hình như ta đã từng nghe qua cái tên này.”

Liễu Anh Kiệt cung kính nói: “Báo cáo, tại hạ là binh sĩ của thượng tá Tần.”

Tần Nghị gật đầu, sau đó nhìn Dương Thiên đôi mắt lạnh lùng, hỏi Liễu Anh Kiệt rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Lúc này, Quý viện trưởng và Đường Thái đem hết thầy chuyện vừa rồi phát sinh nói một lần.

Tần Nghị nghe vậy, nắm chặt nắm đấm, hướng về phía Bành Vĩ gầm lên: “Chỉ là có một vị thúc thúc hàm thiếu tá nho nhỏ, lại dám hoành hành đến mức này, Liễu Anh Kiệt là binh lính của lão Tam nên ta sẽ không nhúng tay. Tuy vậy hấn bao che khuyết điểm nhất, nếu để cho hấn biết ngươi phạm sai lầm, không biết có thể xé xác ngươi hay không.”

Sắc mặt Bành Vĩ thoáng cái trắng bệch, hiển nhiên hấn biết tính cách của Tần Lương Chính.

Hấn trực tiếp quỳ xuống, trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi: “Tần thiếu tướng, ta sai rồi, ngài tuyệt đối không nên nói cho Tần thượng tá biết, ta nhận sai, ta nguyện bị phạt, ngài không thể làm như vậy.”

Bành Vĩ thật sự sợ hãi, hấn không nghĩ tới chuyện này lại liên lụy đến lão nhị Tần gia ở Giang Thành, càng không nghĩ tới Tần gia lão nhị lại xưng hô Dương Thiên là ân nhân.

Quan trọng nhất là, lão tam Tần gia tựa hồ cũng cùng quan điểm như vậy, đến lúc đó nếu để người ta biết được, hấn còn có thể có đường sống sao?

Bành Vĩ khóc ròng, lòng như tro nguội, thấy Tần Nghị không hề cử động, nước mắt hấn chảy ngang quỳ gối trước mặt Liễu Anh Kiệt.

Hấn không ngừng tát chính mình khóc lóc: “Liễu huynh đệ, chúng ta là chiến hữu đó, lần này ngươi phải cứu ta a, cánh tay

của người nổ tung là ta đem người từ doanh trại kẻ địch cống về a, người không cứu ta thì ta có thể liên như vậy mà xong rồi.”

Tần Lương Chính người cũng như tên, ghét ác như cừu, nếu như hắn ta rơi vào trong tay đối phương, không chết cũng phải tàn phế.

Liễu Anh Kiệt không hề cử động, đôi mắt hắn lạnh lẽo, nắm chặt nắm đấm cười lạnh: “Bây giờ đã biết ta là chiến hữu của người rồi? Hiện tại người còn có mặt mũi nói rằng người đem ta từ doanh địa địch nhân cống về.”

Hắn cơ hồ lần nữa không chế không nổi muốn giết Bành Vĩ: “Người sao không nói một thân thương thế của ta là vì cứu ai tạo thành? Đến cuối cùng người lại nói cho ta biết, ta bị đứt cánh tay là do người hãm hại mà ra, loại cặn bã như người còn xứng sống trên đời sao?”

Đứt lời, hung hăng đập Bành Vĩ một cước.

Khóe miệng Bành Vĩ không ngừng chảy máu, hắn lại bò đến trước mặt Dương Thiên khóc lóc kể lể: “Tiểu ca, ta có mắt không thấy Thái Sơn, ngài liền đại phát từ bi buông tha cho ta lần này đi.”

Dương Thiên đạm mạc cười: “Vừa rồi không phải rất ngông cuồng sao? Bây giờ thì sao? Kiểu vầy đuôi mừng chủ? Quốc gia có quân nhân như người là bị ai, người không phải có thúc thúc quân hàm thiếu tá sao? Để cho hắn tới cứu người a.”

Sắc mặt Bành Vĩ xám xịt, nghe thấy câu nói sau cùng của Dương Thiên, dường như bắt được một cọng rơm cứu mạng, vội vàng lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho thúc thúc của hắn.

Điện thoại vừa thông, Bành Vĩ liền khóc nói: “Thúc thúc, mau tới cứu cháu với, cháu ở bệnh viện quân khu Giang Thành.”

Đối phương hỏi như vậy, lúc này một vị nam tử quân trang khác sải bước đi vào.

“Ai là Bành Vĩ?”

Tần Lương Chính đang đi đến phòng bệnh, trực tiếp quát to một tiếng, không khí cũng chấn động một chút.

Trước khi đến, Tần Nghị đã nói qua điện thoại với hắn một lần, hắn tức sùi bọt mép, Liễu Anh Kiệt là thủ hạ tốt, đối phương chấp hành nhiệm vụ bị thương nặng khiến hắn đau lòng như dao cắt, hối hận không thôi, cho rằng tất cả đều do hắn tạo thành.

Nhưng mãi đến vừa rồi hắn mới biết, tất cả những điều này hóa ra có mờ ám, có người hãm hại binh lính của hắn, hơn nữa còn muốn chiếm lấy tiền trợ cấp và con gái của Liễu Anh Kiệt.

Ngày thường tính khí của hắn rất nóng nảy, bây giờ lại càng không khống chế được.

Tần Lương Chính nhìn theo ánh mắt Tần Nghị, phát hiện Bành Vĩ núp ở trong góc gọi điện thoại, lập tức giận không kềm được, tiến lên đem Bành Vĩ đá lên, rút súng bên hông ra hung hăng đặt ở trên trán Bành Vĩ, lạnh lẽo nói: “Chính là người làm trọng thương binh lính của lão tử, còn muốn chiếm lấy tiền trợ cấp của hắn, rồi lại âm mưu muốn đem con gái hắn lôi ra ngoài bán sao? Hả?”

Sắc mặt Bành Vĩ trở nên trắng bệch, họng súng lạnh lẽo, xúc cảm lạnh lẽo khiến hắn cảm thấy gần cái chết trước nay chưa từng có.

Hắn liều mạng lắc đầu nói: “Thượng tá Tần, ngài nghe ta giải thích, ngài nghe ta giải thích.”

Lúc này Tần Nghị cau mày nói: “Lão tam ngươi đừng xúc động, ngươi đừng để hắn bị một súng bắn chết, như vậy quá đơn giản đối với hắn.”

Lửa giận của Tần Lương không thể dập tắt: “Nếu ta không giết chết hắn tại đây, ta sẽ không cách nào ăn nói với binh lính của ta, ta không xứng làm lão đại của hắn.”

Liễu Anh Kiệt nghe vậy, thần sắc chấn động, đôi mắt rung rung.

Có thể có một quan quân làm cấp trên như vậy, là phúc phận của hắn.

Tần Lương Chính vốn là một người nóng tính, nói làm gì tuyệt đối không hàm hồ, đang muốn bóp cò súng thì Bành Vĩ trong lúc vô tình nhấn nút mở loa ngoài, chỉ nghe từ phía bên kia truyền đến một giọng nam nổi giận: “Vô liêm sỉ, là ai, người là

ai, dám đụng cháu trai của ta, người đây là đối nghịch với quân đội.”

Tần Lương Chính cầm lên điện thoại di động của đối phương, cười lạnh nói: “Người là ai? Có biết cháu người phạm tội như thế nào không?”

Bên kia hừ lạnh đáp lại: “Ta chính là thiếu tá ở quân khu Giang Thành, ta mặc kệ cháu trai của ta phạm vào chuyện gì, chỉ cần người dám động đến hắn một chút, ta diệt cả nhà người.”

Xong rồi!

Bành Vĩ cảm giác tâm như tro tàn.

Vừa rồi hắn còn chưa kịp nói cho thúc thúc hắn biết, người hắn đắc tội là Tần gia Giang Thành, không nói người đó là Bạo Hồ Tần Lương Chính!

Thúc thúc của hắn một thiếu tá, vậy mà uy hiếp một thượng tá, đúng là điên rồi.

Bộ hạ của mình chịu ủy khuất như vậy, đến bây giờ hắn mới biết được, trong lòng hắn bắn khoăn.

Tần Lương Chính vỗ nhẹ nhẹ bả vai Liễu Anh Kiệt một cái, ngưng trọng nói: “Chờ ở đây, lão tử sẽ cho người một lời giải thích thoả đáng.”

Nói xong, dẫn theo Bành Vĩ ra cửa.

Ngay sau đó, trong hành lang truyền đến thanh âm xương cốt vỡ vụn, còn có tiếng kêu thảm thiết không giống tiếng người của Bành Vĩ.

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt, cười khẽ một tiếng.

Lão tam Tần gia này, quả nhiên có chút thú vị.

— — — — —

Không tới một phút đồng hồ, Tần Lương Chính đi đến, trên tay giống như là kéo chó chết kéo Bành Vĩ vào trong phòng.

Hắn cười cười nói với Liễu Anh Kiệt: “Bởi vì cánh tay của người vì hắn mà gãy, ta đã cắt đứt cánh tay của hắn, chặt đứt hai chân của hắn, hiện giờ hắn chính là một tên phế nhân!”

Mọi người nhao nhao hít một hơi khí lạnh, con Bạo Hồ Tần gia này quá độc ác.

Bọn họ nhìn thoáng qua cánh tay Bành Vĩ, hắc hắc đã mềm nhũn như sợi mì, hai cái đùi càng là nghiêm trọng biến hình, máu tươi thấm ướt toàn thân hắc, xương trắng cùng với máu thịt hỗn tạp, thịt tươi lộ ra ở trong không khí cực ghê người.

Bành Vĩ khàn giọng, nằm trên mặt đất không ngừng vặn vẹo giấy dựa.

“Có ác báo!” Đường Thái cảm thấy giết loại người này cũng không ngừng thương tiếc.

“Đúng vậy, ác có ác báo, vừa rồi nếu không phải Liễu tiên sinh khôi phục thương thế, tên súc sinh này nói không chừng vì diệt khẩu mà giết tất cả chúng ta.”

Liễu Vân Lộ mặc dù cảm giác rất sợ, nhưng loại tràng diện này thật sự quá huyết tinh bạo lực, nàng dùng tay nhỏ nắm chặt lấy Dương Thiên, toàn bộ thân thể mềm mại kề sát bên thiếu niên, không ngừng run rẩy.

Xem ra, là bị dọa đến không nhẹ.

Dương Thiên là một trong những người bình tĩnh nhất.

Trên tay hắc mang theo linh hồn lực, khẽ vuốt cái đầu nhỏ của Liễu Vân Lộ nói khẽ: “Không có việc gì, đó là ác nhân, người không cần sợ hãi.”

Liễu Vân Lộ lúc này mới bình tĩnh lại, cảm thụ được thân thể mềm mại của mình ôm chặt Dương Thiên, khuôn mặt xinh đẹp của nàng lập tức đỏ bừng lên, bất quá cũng không buông tay, ngược lại càng dùng lực đạo mạnh hơn.

Trên người thiếu niên có một loại khí tức có thể làm cho người ta yên tĩnh, giống như đặt mình trong Linh Khê sơn, làm cho người ta quên đi hết phiền não!

Nàng ôm chặt Dương Thiên, tham lam hít thở khí tức tinh khiết đặc biệt trên người thiếu niên.

Chương 64 - Bị cự tuyệt.

Tần Nghị nhìn Dương Thiên có chút bội phục, hắn ở độ tuổi như đôi phương mà gặp phải tình huống này, đã sớm không biết làm sao.

Sắc mặt của Dương Thiên lại như thường, không có một tia biến hóa.

Loại tâm cảnh này, cho dù là hiện tại hắn cũng không so được.

Lúc này, Tần Lương Chính nhìn Liễu Anh Kiệt bá khí nói: “Cái này bàn giao ngươi có hài lòng hay không? Nếu trong lòng còn ủy khuất thì nhớ nói ra với lão tử, lão tử sẽ giúp ngươi giải quyết.”

Liễu Anh Kiệt toàn thân run rẩy, hán tử thiết cốt boong boong lúc này nước mắt không ngừng rơi.

“Cảm ơn thủ trưởng!” Hắn cong chân, muốn quỳ xuống trước mặt Tần Lương Chính.

Nhưng Tần Lương Chính lại xụ mặt tức giận nói: “Đứng thẳng, binh lính của lão tử không có binh lính nhát gan khúm núm, ta còn chưa chết đâu, ngươi quỳ cái gì mà quỳ?”

Liễu Anh Kiệt lau nước mắt, gật đầu liên tục.

Đúng lúc này, cửa phòng bệnh đột nhiên bị đá văng, nam tử mập lùn hơn bốn mươi tuổi híp đôi mắt như đậu xanh đi vào, theo sau là mười mấy binh sĩ mang súng.

Nam tử béo lùn mặt âm trầm, không nói lời gì, trực tiếp nói với mười quân nhân đi sau: “Bắt hết lại cho ta.”

Bành Vĩ nhìn thấy một màn này, kêu lên thảm thiết.

Liễu Anh Kiệt chặn Tần Lương Chính lại, mà Tần Nghị thì đứng ở một góc không bắt mắt.

Nam tử mập lùn đầu tiên nhìn thấy chất tử toàn thân tàn phế nằm trên mặt đất, nhất thời thẹn muốn nứt: “Tiểu Vĩ!”

Lúc này Bành Vĩ đã hít vào nhiều, thở ra thì ít, máu tươi thấm ướt toàn thân.

Nam tử mập lùn cả giận nói: “Dám động đến cháu trai ta, ta muốn đánh các ngươi đến tàn phế hết!”

Sắc mặt hắn nhăn nhó, hai mắt lóe lên một tia hung quang, ra lệnh với mười mấy quân nhân: “Còn đứng ngây ra đó làm gì?

Đánh cho ta, dám phản kháng ta để bọn chúng ăn đòn.”

Mấy tên quân nhân cầm súng chĩa vào hai huynh đệ Tần gia, chỉ vừa mới kịp nhìn đối phương là ai đã cảm thấy chân mềm nhũn, thiếu chút nữa quỳ xuống.

Không nói ba ngôi sao trên bả vai Tần Nghị cho thấy hắn là cấp bậc thiếu tướng, chỉ riêng một bộ quần áo của Tần Lương Chính đã cao hơn đầu bọn họ không dưới hai cấp bậc.

Nếu như bọn họ không nhìn lầm, con mẹ nó đó là cấp bậc thượng tá.

Đầu lĩnh của bọn hắn, nam tử mập lùn kia, Bành Hồ, hắn cũng chỉ là cấp bậc thiếu tá mà thôi!

Mấy quân nhân sợ đến không dám động thủ, mà lúc này thúc thúc của Bành Vĩ là Bành Hồ lạnh lùng nói: “Các người làm gì mà còn không động thủ, đánh cho ta, hung hăng đánh, đánh tay chân đều phế cho ta.”

Tần Lương Chính hừ lạnh một tiếng, đứng ra nói: “Bọn họ không dám.”

“Người cho rằng người là.....” Bành Hồ còn chưa dứt lời, chỉ thấy Tần Lương Chính một thân quân trang đang đứng ở trước mặt hắn.

Bành Hồ đầu tiên là sững sốt, sau đó sắc mặt kịch liệt trắng bệch xuống.

Hắn chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, trán và sau lưng ứa mồ hôi lạnh.

Bành Hồ há hốc mồm, còn chưa kịp nói chuyện, Tần Lương Chính đã tát thẳng vào mặt hắn.

Hơn mười quân nhân hắn mang theo toàn bộ câm như hến!

Tần Lương Chính chống súng lục lên mi tâm Bành Hồ.

“Là người nói để gãy chân lão tử, để lão tử nằm ra ngoài?”

Bành Hồ không dám cử động, y hoảng sợ nói: “Thượng tá Tần! Tại sao lại là ngài?”

Tần Nghị đi lên trước, mở miệng: “Không chỉ có hắn, còn có ta, Bành Hồ đúng không, thật to gan, người nói muốn phế ta

đi? Ta hiện tại đứng ở trước mặt ngươi, ngươi động thủ thử xem.”

“Tần... Tần Nghị thiếu tướng!”

Bành Hồ gương mặt béo run rẩy kịch liệt, hấn cơ hồ sắp khóc lên: “Đây là xảy ra chuyện gì a, ai tới giải thích nguyên nhân cho ta a.”

Tần Nghị cười lạnh một tiếng nói: “Không cần giải thích, ngươi cầm theo súng mang theo quân nhân trong quân đội tới nơi này làm xằng làm bậy, vi phạm điều lệnh của quốc gia, hiện tại ta sẽ tiến hành giam giữ các ngươi, tất cả giải thích của ngươi chờ giải thích trên toà án quân sự đi.”

Bành Hồ nghe vậy, trực tiếp ngất đi.

Hắn biết hắn xong rồi, tất cả đều xong rồi.

Người ở trên tòa án quân sự kia có quyền nói chuyện rất nặng, chính là lão đại Tần gia, đại ca của hai vị trước mắt này.

Đến nơi đó, hắn không chỉ là khó đảm bảo chức quan, mà có lẽ nửa đời sau sẽ vượt qua trong lao.

Bởi vì ảnh hưởng lần này quá mức ác liệt.

Hắn vận dụng quan hệ quân đội, hơn nữa còn bị bắt ngay tại trận.

Tần Nghị gọi điện thoại, không bao lâu sau, dẫn cả đám người đi.

Dương Thiên ngồi trên ghế, thủy chung không hề động dậy, mà sau khi sự tình giải quyết xong, Tần Nghị lại đi đến trước mặt Dương Thiên cung kính nói: “Dương tiên sinh, không chỉ ta xử lý như vậy ngài có hài lòng hay không.”

Dương Thiên nhàn nhạt gật đầu.

Liều Vân Lộ khẽ há miệng nhỏ, không dám tin.

Vừa rồi nàng nhìn ra được người của Tần gia rất có lễ phép với Dương Thiên, cho rằng hắn chỉ là khách nhân của Giang Thành Tần gia.

Nhưng không ngờ, thiếu tướng Tần gia Tần Nghị đối với Dương Thiên cung kính như vậy, đây hiển nhiên không phải là

thân phận khách nhân đối đãi đơn giản như vậy.

Nàng kinh ngạc, phụ thân Liễu Anh Kiệt của nàng càng thêm kinh ngạc, Tần Nghị là ai, không nói đến chức vị thiếu tướng quân khu này, chỉ riêng việc hắn là lão nhị ở Tần gia, thân phận cũng không phải bình thường, không ngờ lại cung kính với một thiếu niên nhỏ bé như vậy.

Đường Thái và Quý viện trưởng đã không còn thấy kinh ngạc nữa, Dương Thiên tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng y thuật đã vượt qua tất cả các thầy thuốc trên thế gian.

Chỉ bằng y thuật siêu phàm, đừng nói là Giang Thành nhỏ nhỏ, hắn hoàn toàn có thể trở thành đối tượng mà tất cả các quốc gia trên thế giới đều muốn lôi kéo.

Theo Đường Thái và Quý viện trưởng, đừng nói cung kính, mời Dương Thiên về nhà cúng bái cũng không đủ tỏ lòng kính trọng!

Liễu Anh Kiệt đang kinh ngạc, Tần Lương Chính cũng cung kính đến bên cạnh Dương Thiên nói: “Dương tiên sinh, phụ thân ta muốn mời ngài ăn một bữa cơm để tỏ lòng cảm tạ, không biết ngài có rảnh không.”

“Trời ơi!”

Liễu Anh Kiệt gần như muốn phát điên.

Phụ thân của Tần Lương Chính là ai? Đây chính là Tần lão Tần Trung Quốc, cựu quân nhân từng tham gia cách mạng, tuy rằng nay lão nhân gia đã về hưu, nhưng lực ảnh hưởng của hắn ở quân khu không hề yếu, có một đám bộ hạ trung thành, gần như nắm giữ tám mươi phần trăm giang sơn của quân khu Giang Thành!

Nhân vật như vậy muốn mời Dương Thiên ăn cơm, còn lễ phép hỏi hắn có rảnh không?

Cái này còn cần phải hỏi sao, nhất định phải có thời gian rảnh a, trèo lên đại nhân vật Tần lão này, không nói cái khác, Giang Thành có thể đi ngang!

Ngay cả những người có thủ đoạn trong thành phố cũng không dám tùy tiện đắc tội bằng hữu của Tần lão!

Đây là danh nhân ah!

Nhưng mà, khiến hấn cơ hồ trợn mắt há hốc mồm chính là, chỉ nghe Dương Thiên đạm mạc nói: “Không đi!”

Điên rồi, điên rồi sao? Lời mời của Tần lão đều từ chối?

Liễu Anh Kiệt thực sự không biết nên hình dung sự khiếp sợ của hấn như thế nào.

Tần Lương Chính có chút lo lắng hỏi: “Vì sao a, ngài có thể nói một chút nguyên nhân không?”

Liễu Anh Kiệt thấy Dương Thiên chỉ vào hấn nói: “Hôm nay hấn muốn mời ta ăn cơm, bên phía ngươi ta không đi được.”

“A?”

Liễu Anh Kiệt cảm giác tất cả khiếp sợ cũng không thể hình dung được sự chấn kinh của hấn vào lúc này.

Dương Thiên lại vì hấn mà cự tuyệt lời mời của Tần lão, nhưng hấn cũng không nói muốn mời Dương Thiên ăn cơm. Tuy rằng trong lòng muốn mời Dương Thiên, nhưng vừa rồi sau khi Tần Lương Chính nói ra, hấn không dám mở miệng.

Đây chính là Giang Thành Tần gia a, hấn sao dám cho người ta xếp sau ah! Tuyệt đối không có khả năng xếp hạng trước Tần gia mời vị ân nhân này ăn cơm a.

Liễu Anh Kiệt cảm giác lời nói của Dương Thiên vừa dứt, ngay cả Tần Lương Chính cũng dùng ánh mắt khó hiểu nhìn hấn.

Hấn khổ sở không dám nói ra, bởi vì bất kể là Dương Thiên hay Tần Lương Chính đều không phải là người hấn có thể đắc tội, cũng không phải là người hấn muốn đắc tội.

Một là người lãnh đạo trực tiếp của hấn, ngày thường chăm sóc hấn rất nhiều.

Một người là có ơn tái tạo đối với hấn, hấn thiếu đôi phương một cái mạng!

Loại ân tình này bày ra ở đây, hấn làm sao có thể có mặt mũi đắc tội.

Dương Thiên cười cười, nhìn Liễu Anh Kiệt thần nhiên nói: “A cái gì a, ta giúp ngươi trị thương không đòi được một bữa cơm sao?”

Liễu Anh Kiệt cảm thấy mặt nóng bừng, hắn gấp đến độ trán ứa mồ hôi lạnh, vội khoát tay nói: “Dương tiên sinh có gì nói ra lời ấy, ngài là ân nhân cứu mạng của ta, vì cứu ta ngài khẳng khái lấy ra một gốc sâm vương ngàn năm, chỉ dựa vào điều này, ta quản ngài ăn cơm cả đời cũng không hề oán hận, ngài nói không đổi được một bữa cơm, đó không phải là đánh mặt ta sao?”

Dương Thiên gật đầu nói: “Vây là tốt rồi, đi thôi!”

Mặc dù Liễu Vân Lộ có chút kinh ngạc, nhưng trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy vui sướng, hôm nay nàng nhất định phải cảm ơn Dương Thiên thật tốt.

Tần Nghị và Tần Lương Chính chỉ biết nhìn nhau cười khỏ.

Bọn họ thật sự không hiểu nổi vì sao Dương tiên sinh trị thương cho mẫu thân bọn họ. Hai đại quái vật lớn của Tần gia Giang Thành, Lan Ninh Tiên gia đều muốn cảm tạ hắn. Tà lẽ chắc chắn sẽ rất hậu hĩnh, nhưng đối phương lại không thêm đề ý chút nào, thà đi ăn với một binh tốt như lão Liễu đây cũng không thêm ăn sơn hào hải vị của bọn họ.

Chuyện này nghe thế nào cũng cảm thấy có chút hoang đường!

Nghĩ tới nhiệm vụ mà phụ thân Tần lão giao cho bọn họ, nhất định phải đón Dương tiên sinh tới, bên kia đã chuẩn bị một tiệc rượu lớn nhất trong lịch sử Giang Thành chờ bọn họ.

Kết quả ngược lại... nhân vật chính không tới!

Dương Thiên nhìn Liễu Anh Kiệt một cái nói: “Còn đứng ngây ra đó làm gì.”

Lúc này Quý viện trưởng có chút lo lắng: “Cánh tay Liễu tiên sinh vừa mới nối xong, cần nằm viện quan sát vài ngày...”

Lời còn chưa nói hết, Dương Thiên đã trực tiếp xua tay nói: “Tất cả bệnh trên người hắn đã hoàn toàn khỏi hắn, vết thương cũng đã khép lại, nếu còn tiếp tục ở lại, đoán chừng không có bệnh lại sinh bệnh khác ra!”

“Hả? Tất cả vết thương đều khép lại?” Tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người!

Chương 65 - Khuê phòng của nữ hải.

Thấy mọi người có chút không tin, Dương Thiên ra hiệu Liễu Anh Kiệt cởi bỏ vết đạn trên ngực cùng băng vải trên cánh tay.

Khiến cho tất cả mọi người khó có thể tin chính là, chỉ thấy vết đạn nơi ngực đã hoàn hảo không chút tổn hại, không có để lại một tia dấu vết từng bị thương.

Chỗ cụt tay, ngay cả khâu cũng không cần, giờ phút này đã bằng phẳng bóng loáng, căn bản đã nhìn từ chỗ nào đứt gãy, đồng dạng không có vết tích.

“Đây... này lại là một kỳ tích y học a.”

Quý viện trưởng kinh hô, Đường Thái cũng khiếp sợ.

Vì tránh cho phiền toái, Dương Thiên không cho hai người tiết lộ tên của hắn ra ngoài, về phần những chuyện khác, vì tạo danh tiếng cho bệnh viện quân khu Giang Thành cũng tốt, làm danh khí cho một trong tứ đại thế gia Trung y cũng được, đều không liên quan đến Dương Thiên hắn.

Hai người tự nhiên chỉ có thể gật đầu đồng ý!

Cuối cùng, Liễu Vân Lộ kéo tay nhỏ của Dương Thiên ra khỏi phòng bệnh, Liễu Anh Kiệt ở lại tạm biệt Tần Lương Chính.

“Lão đại, lần này thật sự không thể trách ta.” Nhìn sắc mặt Tần Lương Chính đang không đúng, Liễu Anh Kiệt vội vàng giải thích.

Ở chung thời gian dài như vậy, đây là lần đầu tiên hắn thấy Tần Lương Chính phải kinh ngạc.

Tần Lương Chính thấp giọng nói: “Tiểu tử ngươi được, ta khẳng định sẽ bị lão phụ thân của ta mắng, ngươi chờ đó, trở lại quân đội, ta phải hảo hảo thao luyện ngươi.”

Liễu Anh Kiệt thần sắc phát khô, chân mềm nhũn ra.

Hắn vẻ mặt đau khổ đang cầu tình, chỉ nghe Tần Lương Chính lại mở miệng nói: “Nhiệm vụ lần trước ngươi suýt nữa mất

mạng, trong khoảng thời gian này người nghỉ ngơi trước một tháng, ta cho người nghỉ, tiền lương phụ cấp bình thường, nhớ phải nghỉ ngơi thật tốt.”

Liễu Anh Kiệt vẫn cau mày, hỏi: “Lão đại, ngày mai ta hoàn toàn có thể đi báo cáo, ngày nghỉ ta không cần, chuyện thao luyện này ta có thể bỏ qua như vậy được không?”

Tần Lương Chính ở trong quân đội là bạo hổ nổi danh, phương pháp thao luyện thiên kỳ bách quái, không chết cũng phải lột da, trong quân đội chỉ cần nói đến tên của hắn rất nhiều người mặt đều trắng bệch.

Nếu như bị hắn thao luyện một thời gian ngắn, khẳng định sẽ mất đi nửa mạng.

Tần Lương Chính hừ một tiếng nói: “Không được, kỳ nghỉ vẫn phải có, thao luyện cũng phải có, kết hợp lao động và nghỉ ngơi ah.”

Đây đâu phải là kết hợp lao động, đây là hưởng thụ một trận, sau đó sẵn sàng chịu chết a.

Không thể cự tuyệt, Liễu Anh Kiệt chỉ có thể chỉnh lại thân thể nói: “Vâng!”

Khi hắn đi tới cửa, Tần Lương Chính lại mở miệng nói: “Vụ án của Bành Vĩ người không cần lo lắng, ta sẽ trả lại cho người một câu trả lời có thể coi được, có kết quả ta sẽ thông báo cho người.”

Liễu Anh Kiệt cả người chấn động, cổ nén nước mắt rơi xuống, gật đầu: “Lão đại, một ngày Liễu Anh Kiệt ta là binh lính của ngài, cả đời cũng là binh lính của ngài.”

Gặp được cấp trên tốt như vậy, thật sự không còn gì để nói!

- - - - -

Rời khỏi bệnh viện, vốn dĩ Liễu Anh Kiệt định đi đến nơi đất tiền nhất Giang Thành để mời Dương Thiên ăn cơm, nhưng lại bị hắn từ chối.

Hắn chỉ thích an tĩnh.

Cũng bởi vì nguyên nhân này mà hắn cự tuyệt lời mời của Tần Lương Chính.

Liễu Vân Lộ đỏ mặt, cắn cắn khóe môi chờ mong nhìn Dương Thiên mở miệng nói: “Ca ca, nếu không đi nhà muối đi, Tiểu Lộ sẽ nấu cơm cho huynh ăn, Tiểu Lộ nấu ăn rất ngon.”

Liễu phụ vốn muốn cự tuyệt, nói rằng mặc dù không đi khách sạn tốt nhất cũng phải lựa chọn một nhà hàng đặc sắc.

Thế là Dương Thiên còn chưa nói gì, hai người đã tranh chấp không ngớt.

Dương Thiên bất đắc dĩ đỡ trán nói: “Vậy thì đến nhà các người đi, đơn giản một chút là được.”

Liễu phụ nhất thời không dám phản bác.

Dương tiên sinh đã mở miệng, Tần Nghị và Tần Lương Chính hai vị đại tướng cũng không dám phản bác, đừng đề cập đến một tên binh lính nhỏ nhỏ như hắn.

Liễu Vân Lộ ”hoạ” một tiếng lộ ra tư thái thắng lợi, đôi mắt đẹp của nàng cong lên mở miệng nói: “Ca ca, huynh sẽ không phải thất vọng đâu.”

Đến nhà Liễu Vân Lộ, là một cái ỏ nhỏ ẩm áp, bởi vì bình thường phụ thân nàng luôn ở trong quân đội, rất ít về nhà, cho nên trong nhà đều là nàng thu dọn.

Rất sạch sẽ, rất có khí tức nữ hài tử. Nhất là trên sofa còn có hai con gấu lớn.

Liễu Anh Kiệt là một hán tử, ngày thường ở nhà tuy rằng nhìn không vừa mắt phong cách nữ nhi thu thập gia đình, nhưng hắn không thường xuyên ở nhà, hơn nữa không có người đến nhà, cũng không quản nữ nhi này của hắn.

Nhưng hiện tại Dương tiên sinh tới cửa, trong phòng lại có phong cách nữ sinh như vậy, hắn đỏ mặt nói: “Khụ khụ, Dương tiên sinh chê cười rồi, đây đều là tiểu lộ sắp xếp.”

Nói xong, còn hung hăng trừng mắt nhìn Liễu Vân Lộ.

Liễu Vân Lộ lơ đãng, thè lưỡi thom tho nhìn Dương Thiên trừng mắt nói: “Ca ca, huynh thấy ta bố trí phòng nhỏ thế nào? Có đáng yêu không?”

Lần đầu tiên Dương Thiên nhìn thấy gian phòng còn có thể bố trí như vậy.

Kiếp trước, cũng từng thấy tỷ tỷ Dương Tuyết bài trí gian phòng của nàng, nhưng kiếp trước hần nhu nhược vô năng, Dương Tuyết vẫn luôn dùng cách châm chọc, dùng phép khích tướng khích lệ hần, thế cho nên bị hần hiểu lầm nửa đời người.

Cũng tạo thành hai người bất hòa, gặp mặt liền đánh giá, trong ký ức gian phòng của Dương Tuyết, số lần hần đi vào một bàn tay cũng có thể đếm được.

Hôm nay lại nhìn thấy căn phòng ấm áp tươi đẹp như vậy, Dương Thiên không khỏi lâm vào hoài niệm!

“Chẳng lẽ bố trí không đẹp sao?” Thấy Dương Thiên không trả lời, thần sắc Liễu Vân Lộ nhất thời hạ thấp xuống.

Nữ hài đều tương đối miễn cảm!

Dương Thiên từ trong hồi ức tỉnh táo lại, hần cười cười nói: “Sao lại như vậy, phong cách bố trí rất tốt, ta rất thích, vừa rồi chỉ là nhìn ngây người mà thôi.”

“Thật sao? Ca ca ngươi thật sự thích?”

Liễu Vân Lộ khuôn mặt xinh đẹp ngẩng lên, chờ mong nhìn Dương Thiên, đôi mắt đẹp lấp lánh phát sáng.

Ặc!

Dương Thiên ngẩn người, bất quá vẫn cười gật đầu.

Liễu Vân Lộ không nói lời nào, bàn tay nhỏ bé ấm áp trực tiếp giữ chặt cánh tay Dương Thiên nói: “Vậy Dương Thiên ca ca đi theo ta, trong phòng ta bố trí càng đẹp hơn, vậy huynh nhất định sẽ càng thích.”

Nữ hài giống như là một hài tử hiền bảo, thập phần hưng phấn, nhảy nhót tung bừng rất vui sướng.

Liễu Anh Kiệt có chút ngây ngẩn cả người, con gái của hần mới chỉ quen biết Dương tiên sinh vền vẹn nửa ngày, làm sao đã quen thuộc đến mức này.

Hần há hốc mồm, muốn ngăn cản, nhưng lại không dám mở miệng.

Thê tử của hần đã sớm qua đời, con gái chính là thịt trong lòng hần, ngày thường hết sức cưng chiều, không để nàng chịu một chút tổn thương nào.

Vốn ý của Liễu Anh Kiệt là không muốn để nữ nhi của mình gần gũi với Dương Thiên như vậy. Nhà bọn họ thiếu nợ Dương Thiên một mạng, nhưng lại không thể dùng cách này để trả. Ông ta nhìn ra được nữ nhi có ý với Dương Thiên, nhưng ông ta không thể đồng ý.

Nhà bọn họ cùng Dương Thiên là người của hai thế giới, Dương Thiên có thể khinh thường Giang Thành Tàn gia, phần năng lượng này há lại là một binh lính như hắn có thể trèo cao.

Liễu Anh Kiệt muốn ngăn cản, một nữ hài tử thì lời nam sinh vào phòng hắn, nếu truyền ra ngoài, có thể truyền ra lời đồn, nhưng nghĩ đến con gái hắn da mặt mỏng, nếu ngăn cản, hai người bọn họ có khả năng tạo thành ngăn cách!

Cuối cùng, hắn chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Liễu Anh Kiệt nắm lấy tóc tai, mặt đầy xoắn xuýt, hắn thề, chính là đối phương gặp phải hung tàn đáng sợ nhất, hắn cũng không có như vậy qua!

- - - - -

Đây là lần đầu tiên Dương Thiên đến gần khuê phòng của nữ hài tử, phần màng vén lên, một tấm nệm lớn mềm mại được gấp chỉnh tề, bên cạnh những bông hoa hồng nhạt, chỉ ngắn ngủi vài centimet.

Giường ngủ tư tắm, phần sa nhân nhạt che lấp đến kỳ huyền như mộng cảnh.

Tịch Vụ Hoa Nhung lắng lắng dán vải mảnh, được buộc bởi chiếc giường gỗ lim, trước giường đặt mấy cái khung tinh xảo.

Các cô gái trong tấm ảnh đều có tuổi tác, khi còn bé vô cùng đáng yêu, mũm mĩm, gần như khiến trái tim người ta sinh ra mạnh hóa.

Nữ hài trong khung càng lớn càng lớn, duyên dáng yêu kiều, đôi mắt như trắng sáng, mũi ngọc tinh xảo, má phấn hơi choáng, môi son như nước chảy, mặt trái xoan xinh đẹp, thẹn thùng hàm tình, thoát tục, thanh nhã.

Dương Thiên lắng lắng nhìn.

Lúc này, Liễu Vân Lộ a một tiếng hét lên, không chỉ khiến Dương Thiên hoảng sợ, Liễu phụ vẫn luôn trốn ở ngoài cửa

cũng sợ tới mức thiếu chút nữa phá cửa mà vào.

“Làm sao vậy?”

Dương Thiên quay người nhìn Liễu Vân Lộ, chỉ thấy cô bé nhanh chóng thu áo ngực màu xanh da trời và quần giấu vào.

“Không, không có gì!” Gương mặt xinh đẹp của Liễu Vân Lộ đỏ bừng, nhìn nàng chăm chăm, trong mắt trốn tránh, vô cùng đáng yêu.

Dương Thiên nhìn thấy quần áo của cô gái, trong nháy mắt thật sự ngây ngẩn cả người.

Cũng may hấn vì tránh xấu hổ, vội vàng quay đầu sang nơi khác.

Thấy Dương Thiên không chú ý đến cử động của nàng, mà cẩn thận quan sát phong cách cả gian phòng, lúc này Liễu Vân Lộ mới thở phào nhẹ nhõm!

Nàng vỗ vỗ bộ ngực sữa, thầm hô may mắn, vội vàng giấu mình vào trong bộ y phục mới đổi buổi sáng kia.

Sau đó, bắt đầu giới thiệu cho Dương Thiên, mỗi một vật trong phòng này đều có nguồn gốc, câu chuyện riêng của nó.

Cô gái nói rất nghiêm túc, Dương Thiên cũng lắng lắng nghe.

Hai người cứ cười như vậy nửa giờ, mà lúc này Liễu Anh Kiệt thấy hai người ở bên trong ngây người lâu như vậy, sắc mặt đều có chút phát xanh, nhịn không được nữa, ho khan một tiếng đối với con gái của mình hô: “Tiểu Lộ à, Dương tiên sinh đến nhà chúng ta ăn cơm, đến bây giờ đồ ăn còn chưa có mua đâu, người cũng không thể để khách nhân đói bụng đi.”

Liễu Vân Lộ a một tiếng, vỗ vỗ cái trán trơn bóng nhăn lại, nói: “Ái chà, ta quên mất.”

“Ca ca, xin lỗi, ca đói bụng rồi, mọi người đi mua thức ăn ngay bây giờ, ca đợi mọi người trước, mọi người sẽ quay về nhanh thôi.”

Nói xong, cấp tốc xuống lầu!

******Dịch đến khúc này là ta bắt đầu thấy sai sai rồi, thật không ngờ chỉ chọn đại một bộ luyện tay thôi mà chọn trúng thể loại mình ngại nhất.

Mọi người không chê thì đọc chill chill nha, ta thấy truyện này dầy dứa khá nhiều nữ nhân, lại còn trang bức các thứ nữa huhu.... Hồ Thiên**

Chương 66 - Lấy linh thạch.

Nữ chủ nhân trong phòng đều đi rồi, Dương Thiên đương nhiên sẽ không ở bên trong nữa.

Ra khỏi khuê phòng của Liễu Vân Lộ, thấy Liễu Anh Kiệt nhìn hẩn muốn nói lại thôi.

Thân là Phá Thiên Tiên Đế, trí lực như yêu nghiệt, làm sao lại không rõ Liễu Anh Kiệt muốn nói cái gì.

Thế là Dương Thiên đậm mặc mở miệng nói: “Tiểu Lộ chỉ coi ta là ca ca mà thôi!”

Một câu nói, Liễu Anh Kiệt hiểu được ý tứ Dương Thiên muốn biểu đạt.

Hắn thán phục nhìn Dương Thiên một cái, nghĩ mãi mà không rõ rốt cuộc là dạng phụ mẫu nào mới bồi dưỡng được Dương Thiên xuất sắc như vậy.

Thiếu niên tính cách lạnh lùng, nhưng cũng rất nhiệt tình, không chịu thua kém.

Điểm này, từ việc đối phương vì hắn trị liệu thương thế một mối cơ hồ tê liệt ngã xuống cũng có thể thấy được.

Thiếu niên xem nhẹ quyền thế, chỉ cho ân tình, không mong hồi báo.

Điểm này, từ lời mời của Tần lão, mà đối phương lại cự tuyệt có thể nhìn ra.

Thiếu niên giỏi hiểu lòng người, đối nhân xử thế cẩn thận.

Điểm này từ bộ dáng lo lắng của hắn vừa rồi, một câu giải thích cũng có thể thấy được.

Một câu nói rõ ràng, hai người đều không xấu hổ.

Liễu Anh Kiệt bất luận từ góc độ nào đến xem, hắn đều thập phần hoàn mỹ, cũng không phải nữ nhi của nàng có thể xứng

đáng.

.

Dương Thiên đứng ở nơi đó, đưa lưng về phía hắn, Liễu Anh Kiệt liền cảm giác có một loại áp lực mà trước nay chưa từng có.

Tuy rằng đối phương tuổi không lớn lắm, nhưng khí thế trên người cường đại hơn Tần Lương Chính không biết bao nhiêu lần.

Hơn nữa, nơi này rõ ràng là nhà của hắn, nhưng Liễu Anh Kiệt lại cảm giác hắn mới là người đứng ngồi không yên.

Nhớ lại cũng chỉ có lần đầu tiên thấy cha mẹ vợ hắn mới căng thẳng như vậy!

Không lâu sau, Liễu Vân Lộ rút cuộc trở về, Liễu Anh Kiệt lúc này mới thở dài một hơi, vừa nhìn, toàn thân mình đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

Liễu Vân Lộ hồ nghi nhìn phụ thân mình một cái nói: “Phụ thân, người không có khi dễ Dương Thiên ca ca chứ.”

Liễu Anh Kiệt cười nói không có, nhưng trong lòng lại âm thầm kêu oan.

Kẻ bị bắt nạt hắn là hắn mới đúng ah.

Liễu Vân Lộ hì hì cười nói: “Vậy thì tốt rồi.”

Sau đó hắn để Dương Thiên ngồi trên ghế sa lon chờ, sợ Dương Thiên nhàm chán còn lấy nhật ký của mình đưa cho Dương Thiên xem, điều này làm cho Liễu phụ có chút ghen ghét.

Bởi vì nhật ký này là thứ tư mật nhất của con gái hắn, có một lần hắn chỉ nhìn trộm một chút đã bị con gái hắn quở trách một trận, còn nói với hắn một đồng lớn vấn đề quyền riêng tư.

Nhưng mà, Dương Thiên đến đây, trực tiếp đưa đến trên tay đối phương.

Chênh lệch này cũng quá lớn, đều nói nữ hài hướng ngoại, hắn đây là thật sự đã nhìn ra được rồi.

Liễu Vân Lộ lôi kéo Liễu phụ đang thập phần bất mãn vào phòng bếp, để cho hắn hỗ trợ làm trợ thủ.

Sau đó, nữ hài vừa ngâm nga, vừa thi triển tay nghề nấu ăn.

Vừa rồi nghe Liễu phụ nói qua, Liễu Vân Lộ từ nhỏ đã tự lực cánh sinh, đồ ăn nấu rất ngon.

Mới đầu Dương Thiên không tin, nhưng từ trong bếp bay tới mùi thơm từng đợt, Dương Thiên vậy mà kìm lòng không được nuốt nước miếng một cái.

Điều này thật không thể tưởng tượng nổi, hắn là Phá Thiên Tiên Đế, ném khắp sơn hào hải vị trong thiên hạ, vậy mà lại vì Liễu Vân Lộ làm món ăn thường ngày mà chảy nước miếng.

Nhưng tính toán cũng thấy bình thường, tu luyện tới Phá Thiên Tiên Đế, hắn không cần ăn gì nữa, sau khi sống lại, vẫn luôn ăn cơm ở nhà ăn, tuy linh hồn là Tiên Đế, nhưng thân thể vẫn là phàm nhân.

“Đồ ăn đã đến, để ca ca đợi lâu rồi.”

Liễu Vân Lộ cười rất sáng lạn, nhất là thấy được ánh mắt Dương Thiên nhìn chằm chằm vào mấy món ăn nàng làm ra, nụ cười càng thêm xán lạn.

Dương Thiên cười cười!

Nữ hài không chỉ xinh đẹp còn rất hiền lành!

Nếu là về sau, ai cưới nàng thì thật sự là phúc phận tu luyện kiếp trước.

Hơn mười món ăn được bung lên, đừng nói là Dương Thiên kinh ngạc, ngay cả Liễu phụ cũng kinh ngạc.

Bởi vì cô nàng này cho dù là lễ mừng năm mới cũng chưa từng làm nhiều món ăn như vậy.

Bình thường hỏi nàng, nàng luôn nói do lười.

Bây giờ nhìn lại, chỉ vì quen biết Dương Thiên chưa đến một ngày mà nàng đã làm nhiều món ăn như vậy, thật sự là người so với người tức chết người mà.

Trên bàn chay mặn phối hợp, sắc hương vị đều đủ, mỗi một món ăn đều tản ra mùi thơm đặc biệt, khiến người ta muốn ăn.

Liễu Vân Lộ đánh đập phụ thân đang không khống chế nổi muốn động đũa, sau đó đôi mắt đẹp cong lên cười nói với Dương Thiên: “Ca ca, nếm thử thức ăn ta nấu có hợp khẩu vị của ca không.”

Dương Thiên gật đầu, gấp một miếng rau xanh.

Liễu Vân Lộ lo lắng nói: “Ta cũng không biết khẩu vị của ca ca, cho nên làm nhiều một chút, trong đó hẳn là có khẩu vị ca ca thích, ca ca, người nếm thử cái này, a, còn có một món này, đúng rồi, một món bên kia cũng không tệ.”

Nữ hài dưới ánh mắt khiếp sợ của phụ thân nàng, không ngừng gấp thức ăn cho Dương Thiên, mười mấy món ăn, một món cũng không sót.

Không bao lâu, bát cơm của Dương Thiên đã cao như núi nhỏ.

Liễu phụ mặt đen như mực bới cơm, khuê nữ nuôi mười tám năm, nhưng cho tới bây giờ không có hiếu thuận như đối với Dương Thiên.

Dương Thiên nghiêm túc ăn, Liễu Vân Lộ làm đồ ăn rất không tệ, hơn nữa quan trọng nhất là hẳn căn bản không cần gấp đồ ăn.

Chỉ cần đồ ăn trong chén ít đi một chút, sẽ có món ăn mới nhanh chóng rơi vào trong chén của hắn, hơn nữa, còn mang theo một nụ cười ngọt ngào của một nữ hài hồn nhiên!

Điều khiến Liễu phụ kinh ngạc chính là, hơn mười món ăn, hắn chưa kịp động đũa, đã bị Dương Thiên ăn sạch không còn một mảnh.

Liễu Vân Lộ còn muốn làm thêm, lại bị Dương Thiên ngăn cản, hôm nay hắn đã ăn không ít, ánh mắt Liễu phụ nhìn hắn cũng thay đổi như nhìn quái vật luôn rồi.

Cuối cùng, nữ hài lưu luyến không rời, Dương Thiên mới trở về túc xá.

Lúc này tầng thứ nhất của tháp Thất Thái Linh Lung đã mở ra, cảnh giới luyện tinh hóa khí của hắn đã đạt đến hậu kỳ, lại hướng lên một bước, là có thể đạt tới Luyện Tinh Hóa Khí đỉnh phong.

Đến lúc đó, phá vỡ bình chương, có thể đạt tới cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần.

Lúc đó, hắc mới chân chính bước ra bước đầu tiên của tu tiên.

Tiên giả, tùy tâm sở dục, nắm giữ pháp thuật, có thể bay lượn khắp chân trời góc bể, có thể thăng thiên nhập địa, dẫn động phong lôi, không gì không làm được!

Tu tiên và khoa học hiện đại va chạm vào nhau, sẽ sinh ra hỏa hoa tuyệt diệu gì đây?

Dương Thiên vô cùng chờ mong!

Hắc lấy ra hai viên đá hình thoi từ trong thất thái linh lung tháp.

Tảng đá toàn thân óng ánh, tản ra hào quang sáng chói, quanh thân lượn lờ một cỗ khí thể tinh thuần.

Không sai, đây chính là linh thạch.

Từng là tiền tệ dùng để giao dịch chính ở Huyền Thiên đại lục, cũng là căn nguyên tu luyện.

Chỉ cần có nó, mới có thể nhanh chóng khiến linh khí trong cơ thể tràn đầy, nhanh chóng tiến vào cảnh giới tiếp theo.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Ngày hôm sau Dương Thiên đến lớp, trực tiếp bị Hàn Hương Ngưng gọi vào văn phòng.

Tóc đen của nàng xoa trên vai, đôi mày lá liễu cong như vầng trăng khuyết, nhưng trên lông mày lại có chút lạnh lẽo. Một đôi mắt đẹp đen nhánh, sâu không thấy đáy.

Khóe mắt hơi xéch lên, bóng mam dưới mi mắt càng làm tăng thêm vẻ thần bí không nói rõ được.

Mũi thẳng tắp mà lại không mất tú khí, đem khuôn mặt mỹ lệ chia làm hai bên, khiến cho khuôn mặt cực kỳ giàu cảm giác, một cái miệng anh đào nhỏ nhắn hồng nhuận, phảng phất không tiếng động hấp dẫn, da thịt trắng nõn gần như trong suốt, tản ra mùi thơm cơ thể nữ tử bẩm sinh.

Nhưng giờ phút này mỹ nhân mặt đầy tức giận, Dương Thiên bị nàng nhìn chăm chăm cảm giác toàn thân cũng không được tự nhiên.

“Hàn lão sư, người...”

Dương Thiên còn chưa nói một câu, Hàn Hương Ngung trực tiếp quát khế: “Người câm miệng cho ta.”

Đôi mi thanh tú của nàng nhú lại, nói: “Nói đi, buổi chiều ngày hôm qua đi làm gì? Vì sao không thấy bóng dáng của người?”

Dương Thiên cười cười nói: “Thì ra là vì chuyện này, ta cứu trợ một bệnh nhân, không có ta thì nàng chết.”

Hàn Hương Ngung Tú nắm chặt nắm đấm, không nóng không lạnh hỏi: “Vậy cứu sống được sao.”

“Đương nhiên cứu sống rồi!” Dương Thiên cười cười, vô cùng đắc ý, đang muốn nói cho Hàn Hương Ngung một chút tình huống lúc đó, không ngờ lỡ tai lại bị Hàn Hương Ngung nắm chặt.

Tuy rằng tay nàng rất mềm mại, mang theo một tia cảm giác ấm áp, nhưng cũng không chịu nổi lực đạo hỗn loạn trên tay nàng ah.

Dương Thiên cảm giác lỗ tai của mình bị vặn một vòng đủ ba trăm sáu mươi độ luôn rồi.

Hắn cơ hồ buồn bực thổ huyết, hắn là ai, hắn là Phá Thiên Tiên Đế đó nha!

Ở Huyền Thiên đại lục nếu có ai dám bất kính với hắn như vậy, chỉ cần một ánh mắt đã khiến đối phương hôi phi yên diệt, khó vào luân hồi.

Nhưng đến trước mặt Hàn Hương Ngung, kiếp trước đối phương là số ít người đối tốt với hắn nhất, cho nên, Dương Thiên trước mắt cho dù là có bản lĩnh thông thiên, cũng sẽ không ở trước mặt nàng lỗ mãng.

Một là bởi vì tôn kính.

Hai là bởi vì đối phương đích xác một lòng vì hắn suy nghĩ.

Lấy trí tuệ của Dương Thiên, ba trăm năm sau trở thành Phá Thiên Tiên Đế, không khó đoán ra kế tiếp Hàn Hương Ngưng nhất định sẽ quả trách hần một trận, để cho hần biết sai lầm, sau đó lại tận tình khuyên bảo khuyên hần chuyên tâm học tập.

Bởi vì sắp thi đại học, thành tích của hần rất không tồi, để hần tiếp tục cố gắng, thi đậu đại học đỉnh cấp của Yến Kinh, người làm giáo viên như nàng cũng có thể lấy hần làm vinh dự.

Quả nhiên.

Sự tình vẫn phát triển theo phương hướng mà Dương Thiên nghĩ, Hàn Hương Ngưng cái gì cũng tốt, chỉ thích cãi nhai hai câu.

Mà bản thân Dương Thiên thích thanh tĩnh, vì vậy sau khi nghe được Hàn Hương Ngưng cãi nhai, da đầu hần cũng sắp nổ tung rồi.

Dương Thiên vẻ mặt bất đắc dĩ!

Không được, xem ra là không dùng đòn sát thủ, khóa giáo dục tư tưởng vô nhân đạo này không có nửa giờ là không kết thúc được rồi...

Chương 67 - Đưa ra điều kiện.

Dương Thiên vươn ngón trỏ ra, đặt lên đôi môi đỏ mọng mềm mại đang nói không ngừng của Hàn Hương Ngưng.

Cảm nhận được sự dịu dàng và ôn nhuận kinh người kia, Dương Thiên như muốn say mê trong đó.

Hàn Hương Ngưng mở to đôi mắt đẹp, khó có thể tin nhìn Dương Thiên, nàng không nghĩ tới tiểu tử này lại lớn mật như vậy, đến lão sư cũng dám đùa giỡn.

Nàng đang muốn nổi giận, đôi mắt của Dương Thiên vội vàng khôi phục một mảnh thanh minh, mở miệng nói: “Hàn lão sư, không biết lần trước chúng ta đánh cược, người còn nhớ hay không?”

“Đánh cuộc?” Hàn Hương Ngung vẻ mặt nghi hoặc.

Dương Thiên lộ ra một nụ cười, cầm bàn tay nhỏ bé của Hàn Hương Ngung từ lỗ tai của mình xuống, sau đó mở miệng nói: “Lần trước chúng ta đã từng đánh cuộc, nếu ta thi được 710 điểm thì người đáp ứng ta một yêu cầu, nếu ta thi không đậu, ta đáp ứng một yêu cầu của người.”

Hắn chỉ vào mình cười nói: “Dường như... là ta thắng rồi.”

Dương Thiên không nói còn đỡ, vừa nói Hàn Hương Ngung liền tức giận, lần trước những môn khác hắn đều đạt điểm tối đa, chỉ có môn của nàng hắn cố tình chỉ đạt được hơn một trăm điểm, lúc nàng khoe khoang với chủ nhiệm lớp khác, các lão sư lớp khác đều đang chê cười nàng.

Nói, rõ ràng nàng là chủ nhiệm lớp, vì sao học sinh của nàng thi các môn khác đều là đạt điểm tối đa, duy chỉ có nàng dạy ngữ văn hắn lại chỉ được một trăm mười điểm.

Còn nói thiên tài như Dương Thiên ở lớp của nàng chính là mai một. Nếu ở lớp khác, nhất định sẽ đạt điểm tối đa tất cả các môn, sau đó chấn kinh toàn trường.

Hàn Hương Ngung rõ ràng biết nguyên nhân, nhưng cho dù nói ra cũng không ai tin ah.

Nàng thật sự khóc không ra nước mắt.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu không hiểu Dương Thiên, nàng cũng sẽ không cho rằng bốn mươi phần đề mục trống kia của Dương Thiên là cố ý làm vậy.

Nhưng nếu nàng hiểu rõ Dương Thiên thì chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hắn như vậy.

Vì vậy, Hàn Hương Ngung Kiêu quát to một tiếng cả giận nói: “Người còn có mặt mũi nói! Dương Thiên, ta cũng là bởi vì người thi môn ngữ văn đạt được 110 điểm, thế cho nên ta ở trong tất cả các lão sư môn Ngữ Văn đều không ngẩng đầu lên được, chuyện này người tính thế nào? Người bồi thường ta như thế nào? Hả?”

Trong lúc miệng nói, hai cánh tay ngọc cũng không nhàn rỗi, nắm hai lỗ tai Dương Thiên, không ngừng kéo mạnh.

Quá mất mặt, tiểu tử tử này thật đúng là không lưu cho hắn một chút mặt mũi.

Dương Thiên cảm giác lần này mất mặt quá mức, nhưng cũng may chung quanh không có ai, không nhìn thấy bộ dạng lúc này của hắn.

Hắn đều đã xuống nước xin tha thứ, vậy mà Hàn Hương Ngưng cũng không nghe.

Dương Thiên phát hiện, Hàn Hương Ngưng tiểu tử tử này hình như là đã quen nhéo lỗ tai của hắn.

Cuối cùng, Dương Thiên cũng không chịu thiệt, vươn bàn tay ra nắm lấy vành tai thanh tú của Hàn Hương Ngưng.

Vuốt vuốt giống như ôn ngọc, bắt quá, hắn cũng không dám dùng sức.

Nếu không hôm nay chết chắc rồi.

Hàn Hương Ngưng tiểu tử tử thở ra như làn, từng làn hương không ngừng từ trong thân thể nàng phát ra, Dương Thiên gần như say mê!

Hàn Hương Ngưng ngây ngẩn cả người, tên xấu xa này lại dám động tay động chân với nàng? Bởi vì gia thế, nàng sống đến lớn như vậy, chưa từng có nam sinh nào có thể thân mật với nàng như vậy ah.

Nhìn Hàn Hương Ngưng ngây người, tuy Dương Thiên cảm thấy sờ lỗ tai của đối phương rất thoải mái, nhưng biết giờ phút này nếu không thu tay lại, tuyệt đối sẽ có phiền toái lớn.

Hắn vội vàng lui về phía sau hai bước, cùng Hàn Hương Ngưng bảo trì một khoảng cách an toàn.

Sau đó, chỉ thấy Hàn Hương Ngưng khuôn mặt đỏ bừng, đuổi theo Dương Thiên chạy vào văn phòng.

“Tiểu vương bát đản, ngươi đứng lại cho ta, tai của hồ mà ngươi cũng dám sờ, không muốn sống nữa à.”

Hàn Hương Ngưng dựng tóc gáy, không ngừng đuổi theo Dương Thiên, nhưng với thân pháp linh xảo của Dương Thiên, nàng làm sao có thể bị đuổi kịp.

Dương Thiên thấy được Hàn Hương Ngưng đuổi theo không bỏ, đang định mở miệng nhận sai, chỉ thấy lão sư mỹ nữ hóa học Tôn Hi đi đến.

Sau khi vào cửa, kinh ngạc nhìn Dương Thiên và Hàn Hương Ngưng, ngưng mắt nói: “Dương Thiên, Hàn lão sư, các người đang làm gì vậy?”

Khuôn mặt xinh đẹp của Hàn Hương Ngưng lập tức đỏ lên, nàng mở miệng nói: “Chúng ta, chúng ta đang...”

Dương Thiên thấy Hàn Hương Ngưng không thể nói ra lý do, mà Tôn Hi càng ngày càng hồ nghi, không khỏi mở miệng nói: “Là như vậy a Tôn lão sư, Hàn lão sư nói thành tích của ta giảm xuống, cho nên mới tiến hành giáo dục phê bình đối với ta.”

Đôi mắt đẹp của Hàn Hương sáng ngời, vội vàng mở miệng nói: “Đúng đúng đúng, là như vậy, không sai.”

Tôn Hi lại hồ nghi liếc nhìn hai người, không nói gì, chỉ cầm một quyển bút ký ra cửa.

Nhìn ánh mắt oán niệm của Hàn Hương Ngưng, Dương Thiên cười ha hả.

Nhưng mà, chuyện không cười này còn tốt, sau khi cười Hàn Hương Ngưng lại xoay tay nhéo một cây đao vào miếng thịt mềm bên hông Dương Thiên: “Tiểu hoại tử, đừng cho rằng ta sẽ đơn giản tha cho người như vậy.”

Dương Thiên hít một hơi thật sâu, hấn trước mắt vẫn chỉ là một đứa trẻ tầm mười tám tuổi, tiểu tử này thật đúng là có thể hạ thủ được.

Hàn Hương Ngưng nhìn Dương Thiên nhe răng nhếch miệng, lập tức bật cười, phát hiện không phải lúc, lúc này mới vội vàng nghiêm mặt nói: “Nói đi, lão sư không phải không thấy đạo lý, lão sư đã thua, chỉ cần không quá đáng, lão sư nhất định đáp ứng người.”

Dương Thiên gật đầu, suy nghĩ một chút nói: “Sau này nếu ta có việc có thể vắng mặt bất cứ lúc nào, người giúp ta đè xuống là được.”

Hắn cũng không phải vì ham chơi, tu tiên gian khổ, nếu là phải bê quan đột phá, không có mấy ngày căn bản không thể được, Hàn Hương Ngưng nếu phát hiện Dương Thiên biến mất vài ngày, không thể không đi tìm mới lạ.

Hắn nghĩ rất tốt, nhưng Hàn Hương Ngưng ngay cả cân nhắc cũng không cân nhắc liên tục tiếp cự tuyệt.

Nàng nhíu mày quát lớn: “Dương Thiên, ngươi nghĩ hay lắm, còn mấy tháng nữa là thi đại học, ngươi còn muốn nghỉ học không có khuôn khổ như vậy, còn trắng trợn nói với ta, ngươi có biết con trai Ngô hiệu trưởng Ngô Ba còn không có lá gan ở trước mặt ta nói lời như vậy không?”

Dương Thiên nở nụ cười nói: “Hàn lão sư, ngươi đã nói đáp ứng ta một yêu cầu, cũng không nói yêu cầu gì, ta đưa ra yêu cầu này cũng không quá đáng.”

Còn không quá đáng?

Hàn Hương ngưng niết khớp ngón tay nói: “Lỗ tai duỗi qua đây, chỉ cần ngươi có thể đỡ được, ta sẽ đáp ứng ngươi.”

Dương Thiên đảo cặp mắt trắng dã.

Tuy hắn tu tiên ba trăm năm, hoàn toàn không sợ chút vết thương nhỏ kia, nhưng bị một nữ nhân nhéo lỗ tai cả ngày thật sự rất mất mặt.

Nếu như truyền đến Huyền Thiên đại lục, không cần động thủ cũng có thể khiến đối thủ của hắn cười chết, một mảng lớn.

Phá Thiên Tiên Đế bị người ta nắm lỗ tai không dám đánh trả, còn có chuyện buồn cười hơn thế này sao?

Hắn bất đắc dĩ mở miệng nói: “Hàn lão sư, ngươi đây là không nói đạo lý!”

Hàn Hương Ngưng cũng mặc kệ Dương Thiên nói như thế nào chính là không đồng ý.

Cuối cùng, để Dương Thiên chọn một yêu cầu khác, nàng nhất định đáp ứng.

Dương Thiên nghiêm túc nghĩ một lúc rồi nói: “Nếu ngươi không đồng ý với điều kiện trước, vậy điều kiện này của ta là ngươi hôn ta một cái, hai lựa chọn, ngươi nhất định phải chọn

một, bằng không lần sau ta sẽ lấy không điểm trong bài thi văn ah.”

Hàn Hương Ngưng hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Tên bại hoại này cố ý làm khó nàng, điều kiện trước nhất định là không thể đáp ứng, nhưng cái điều kiện phải hôn hấn một cái này, Hàn Hương Ngưng vẫn cảm giác không thể nào chấp nhận được, bởi vì đây là nụ hôn đầu tiên của nàng, nàng còn muốn trân tàng cho bạch mã vương tử của nàng, trân tàng hai mươi bốn năm, càng trân quý.

Nhưng mà, hai lựa chọn đều không chọn, đó chính là chơi xấu, dù sao nàng đổ ước ah.

Nghĩ đến Dương Thiên uy hiếp, lần sau thi văn hấn sẽ nộp bài trống, mặc dù có chút không tin học sinh có thể lấy thành tích của mình ra đùa giỡn, nhưng Hàn Hương Ngưng cảm giác tiểu tử này thật sự dám làm như vậy.

Bởi vì, cho dù là thi được không điểm, năm môn còn lại của Dương Thiên cũng vẫn có thể đạt thành tích trung bình của lớp số một ah.

Khi đó, Dương Thiên sẽ không tổn thất cái gì, nhưng Hàn Hương Ngưng cảm giác hiệu trưởng nhất định sẽ giết nàng.

Hơn nữa là đồng nghiệp, tất cả các lão sư khác của môn Ngữ Văn đều cười nhạo nàng.

Ngẫm lại tất cả hậu quả của việc này, Hàn Hương Ngưng cũng không khỏi rùng mình một cái!

Thật là đáng sợ.

Hàn Hương ngưng tụ xoắn xuýt một lát, nhìn Dương Thiên nói: “Tiểu hoại tử, ngươi lại đây.”

Dương Thiên cười lắc đầu nói: “Sự phụ, cùng là ta sẽ không chịu thiệt lần thứ hai, lỗ tai của ta bây giờ vẫn đang đau đây.”

Hàn Hương Ngưng hít sâu một hơi, đi tới trước mặt Dương Thiên. Sau đó trừng mắt nhìn hấn nói: “Đem mắt nhắm lại”

Dương Thiên không rõ ràng cho lắm, nhưng nhìn thấy đôi mắt đẹp của Hàn Hương thoáng hiện hàn quang, cũng thành thành thật thật nhắm hai mắt lại.

Tuy rằng hẩn tu tiên ba trăm năm, là Phá Thiên Tiên Đế trí lực như yêu, nhưng mà giờ phút này trong lòng vẫn rất nghi hoặc, không rõ tiểu tử này trong hồ lô bán thuốc gì.

Hàn Hương Ngưng lại hít sâu một hơi, nắm nắm đấm thanh tú, sau đó nhắm hai mắt lại, giống như chuồn chuồn lướt nước, hôn lên mặt Dương Thiên.

Trong nháy mắt, thân thể Dương Thiên thẳng băng, như lâm đại địch, hẩn tròng lớn hai mắt, chỉ thấy Hàn Hương ngưng nhắm đôi mắt đẹp, hôn hẩn.

Cặp lông mi đen tuyền vĩnh cao lại kia vẫn không ngừng run rẩy tựa như là một con bướm đen, làn da của nàng trắng mịn, gương mặt trắng mịn, không chút phấn son thế nhưng vẫn xinh đẹp động lòng người như trước.

Hàn Hương ngưng ở trên mặt Dương Thiên nhẹ nhàng một chút, nhanh chóng thu hồi.

Thấy Dương Thiên trợn mắt há hốc mồm, Hàn Hương Ngưng sắc mặt đỏ bừng, nhưng lại làm bộ như không thèm để ý khẽ nhú đôi mi thanh tú nói: “Thất thần làm gì, ta đã hoàn thành yêu cầu mà ngươi nói rồi.”

Dương Thiên vẫn không hề bị lay động, kiếp trước kiếp này hẩn chưa từng trải qua những chuyện này, lần này thật sự bối rối.

Chương 68 - Thứ nhất từ dưới lên.

Hàn Hương Ngung thấy Dương Thiên vẫn đang nhìn mình chăm chăm, không khỏi đỏ mặt, nhưng vẫn cố trấn định nói: "Người đừng hiểu lầm, người mới bao nhiêu tuổi chứ, ta chỉ là lấy thân phận một tỷ tỷ yêu thương người mà thôi, dám mơ tưởng gì khác ta sẽ đánh người."

Nói xong, giờ lên nắm đấm nhỏ trắng nõn thanh tú.

Dương Thiên bất động, con người đen kịt như sao đêm, Hàn Hương Ngung nhìn mà tâm thần thiếu nữ run rẩy, như nai con chạy loạn.

Hàn Hương Ngung lần đầu tiên cảm giác con người của thiếu niên trước mắt này có tính xâm lược như vậy, nàng đường đường là chủ nhiệm một lớp, ở dưới khí tràng của đối phương cơ hồ hoàn toàn bại.

Vì vậy, nàng thẹn quá hóa giận, hung hăng đá Dương Thiên một cước, cả giận nói: "Lần sau lại dùng loại ánh mắt này nhìn ta, ta cho người đẹp mặt!"

Tức giận hừ một tiếng, lại cho Dương Thiên một cái trừng mắt nói: "Thất thần làm gì, cút đi học đi."

Đợi đến lớp, Dương Thiên còn chưa kịp phản ứng.

Hắn lại được chủ nhiệm mỹ nữ Hàn Hương Ngung hôn một cái?

Xúc cảm ôn nhu kia, một mùi thơm vẫn còn lưu lại trên gương mặt.

Dường như, cảm giác này thật đúng là không tệ.

Lúc khoe miệng Dương Thiên nhếch lên một tia tươi cười, Ngô Ba nghiêng đầu qua, nhỏ giọng nói: "Nhìn người vui vẻ như vậy, không phải là được chủ nhiệm lớp mỹ nữ hôn một cái đó chứ."

Dương Thiên lập tức giống như bị xù lông, kinh hô một tiếng nói: "Làm sao người biết."

Giọng nói của hắn rất lớn, nhưng mọi người lại không nghe rõ nguyên nhân hậu quả, Hàn Hương Ngung cũng không biết gì, thấy Dương Thiên vẫn còn dám lớn tiếng ồn ào trên lớp của

nàng, lập tức giận không thể lên tiếng quát: “Dương Thiên, lại lớn tiếng huyên náo nữa ta sẽ ném ngươi ra ngoài.”

Dương Thiên nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Hàn Hương Ngung đang tức giận không khỏi rụt cổ lại.

Vị mỹ nữ lão sư này một mực không nể mặt hắn như vậy.

Mà thời điểm hắn nhìn xem Ngô Ba, nhất thời ngây ngẩn cả người, chỉ thấy tiểu tử này tròng lớn hai mắt, thần sắc khó tin, thiên ngôn vạn ngữ hội tụ thành một câu nói.

“Trời ạ!”

Hắn hoảng sợ không thôi, kéo cánh tay Dương Thiên nói: “Huynh đệ, ngươi thật sự được chủ nhiệm lớp mỹ nữ hôn rồi?”

Dương Thiên nheo mắt, vì để tránh rắc rối, vội vàng thề thốt phủ nhận: “Sao lại thế chứ, ngươi nghĩ cái gì thế, ngươi để nàng hôn thử đi, tuy bề ngoài chủ nhiệm lớp chúng ta cực kỳ ôn nhu, nhưng nội tâm lại có khuynh hướng bạo lực ah!”

Nếu không, cũng không có khả năng làm hảo tử muội của Hoa Yên Nhu!

Đương nhiên, câu cuối hắn không nói.

Ngô Ba nghĩ cũng phải, vì thế thở dài ra một hơi nói: “Ta đã nói rồi, ta đã nói rồi mà, ngươi làm sao có thể có vận may như vậy, cha ta là hiệu trưởng mà ta ngay cả ý nghĩ cũng không dám có đâu.”

May mà tên béo này không tin! Dương Thiên thở phào một cái, bằng không với miệng lưỡi của hắn, khẳng định không đến một tiết học, toàn lớp đều sẽ biết tin, chỉ cần nửa ngày là toàn bộ năm ba đều biết, mà lại cho một ngày thời gian, toàn bộ trường học đều biết.

Suy nghĩ một chút, tới lúc đó đừng mong có giây phút bình yên nữa.

Lúc hắn đang thở phào nhẹ nhõm, chỉ nghe Hàn Hương Ngung yêu kiều quát: “Dương Thiên, ngươi đứng lên cho ta!”

Dương Thiên trợn trắng mắt kháng nghị với Hàn Hương Ngung, sao hôm nay vị tiểu tử này cứ tìm hắn gây phiền phức thế.

Hàn Hương Ngưng tròn trắng mắt, trừng Dương Thiên đến lúc hần phải thu vẻ bất mãn trở về.

Nàng mở miệng nói: “Vừa rồi ta nói đến chỗ nào rồi?”

Dương Thiên thật đúng là không nghe, vì vậy nhìn Ngô Ba một chút, lại phát hiện tiểu tử này cũng buông tay ra.

Lúc này, nam tử Trương Phong mắt len lén nói: “Trận đấu bóng rổ.”

Dương Thiên kinh ngạc nhìn hần, hai người trước đó hình như không hợp nhau, không ngờ hôm nay hần lại giúp mình như vậy.

Sau khi Dương Thiên trả lời, sắc mặt Hàn Hương Ngưng lúc này mới tốt hơn một chút.

Cô chỉ vào mặt một vị đồng học nói: “Lâm Nghiệp, người làm lớp trưởng thể dục, trận đấu bóng rổ lần này có ý kiến gì không?”

Chỉ thấy một thiếu niên dung mạo thanh tú tuấn nhã đứng lên cau mày nói: “Hàn lão sư, lần này chúng ta khó khăn lắm mới có trận đấu bóng rổ, ngày thường đều là người đứng thứ nhất từ dưới lên, lần này có lẽ xếp không được thứ hạng tốt ah.”

Hàn Hương ngưng nói: “Quan trọng là chúng ta phải tham dự, thứ tự không quan trọng.”

Sau đó lại có chút nghi hoặc hỏi: “Tổng cộng có bấy nhiêu lớp mà thôi, cho dù thành tích kém cũng có xếp hạng, vì sao người nói xếp hạng cuối cùng cũng không xếp được, được hạng cuối cùng cũng rất khó sao?”

Lâm Nghiệp cười khổ nói: “Tuy rằng không khó, nhưng mà lớp chúng ta căn bản không đủ năm người tham dự, không đủ năm người thì không có tư cách dự thi.”

Hàn Hương Ngưng nhíu mày hỏi: “Đây là nguyên nhân gì, không phải người trẻ tuổi các người thích bóng rổ sao?”

Lâm Nghiệp nói: “Tuy rằng đều thích bóng rổ, nhưng mọi người đều không muốn đi lên mặt mặt, từ khi sáng lập ra một đội ngũ, trình độ bóng rổ tổng thể của lớp chúng ta đều là lót đáy, ngay cả đêm ngược thứ hai đều chưa từng đạt được lần nào.”

Lúc này Từ Thạc cũng mở miệng nói: “Đúng vậy, chúng ta là lớp học bá, thời gian thường ngày toàn bộ dùng để học tập, vận động căn bản không phải điểm mạnh của chúng ta.”

Lâm Nghiệp chỉ chỉ chính mình, Khương Thần, Từ Thạc, Trương Phong nói: “Ban thể dục như ta khổ nhất, bởi vì mỗi năm đều lót đáy, các bạn học đều không muốn đi lên làm mất mặt, cho nên ta chỉ tìm được lớp trưởng lớp học toán, lớp trưởng Ngữ Văn, lớp trưởng lớp hóa học, bốn tên lớp trưởng học tập này, người thứ năm mặc kệ khen thưởng gì cũng không ai dám tham gia.”

Hàn Hương Ngưng vỗ vỗ trán thống khổ nói: “Giáo dục lớp chúng ta chẳng lẽ liền lưu lạc đến loại tình trạng này sao.”

Từ Thạc lên tiếng: “Hàn lão sư, hay là chúng ta lần này không tham dự?”

Hàn Hương Ngưng trừng mắt nhìn hắn một cái nói: “Nói cái gì vậy, đây là hoạt động của tổ chức của trường học, mỗi một lớp đều không thể vắng mặt, chúng ta tuy rằng thực lực tổng hợp yếu, nhưng cũng không thể lùi bước.”

Khương Thần mở miệng: “Hàn lão sư, hiện giờ nhân số của chúng ta đều không đủ, làm sao có tư cách dự thi chứ.”

Hàn Hương Ngưng khuôn mặt nhỏ nhắn nhú lại một cái, lại tiếp tục phát sâu vấn đề này, dò xét bốn phía, phát hiện Dương Thiên một mặt không yên lòng nhìn ngoài cửa sổ, nhất thời đôi mắt đẹp sáng ngời!

“Dương Thiên!”

Nàng gọi một tiếng, Dương Thiên mờ mịt quay đầu lại, chỉ nghe thấy khuôn mặt xinh đẹp nghiêm túc của Hàn Hương nói: “Người đi tham gia thi đấu bóng rổ.”

Dương Thiên một mặt im lặng, triệt để ngây ngẩn cả người.

Sau khi phản ứng lại, hắn bất đắc dĩ mở miệng nói: “Hàn lão sư, ta cũng không biết chơi bóng rổ.”

Hắn cũng không có giấu dốt, đời trước tính cách hắn nhu nhược, là một kẻ vô dụng mọi người đều biết, tất cả mọi người sẽ không cùng hắn chơi, cũng dẫn đến tâm lý tự ti, phong bế.

Cho nên, cũng chưa từng tiếp xúc với bóng rổ, ngay cả quy tắc cũng không phân biệt được.

Hàn Hương Ngưng cũng mặc kệ cái đó, quan người có thể hay không, dù sao chỉ cần đủ người là thành tích tốt rồi, coi như không trâu bắt chó đi cày.

Cô rử rử đôi mi thanh tú: “Đừng nói nhảm, chủ nhiệm lớp nói mà người cũng không nghe, có tin ta nhéo đứt tai người hay không.”

Dương Thiên suýt chút nữa ngắt đi, Hàn lão sư trong trí nhớ bình thường đều là nhỏ nhẹ nói chuyện, rất dịu dàng, giống như tiểu tử tử nhà bên vậy, sao đến chỗ hần, động một chút lại muốn đánh người như vậy?

Nếu ở Huyền Thiên đại lục, Dương Thiên Nhất sẽ cho rằng Hàn Hương Ngưng bị lão quái nào đó đoạt xá.

Dù sao đến cuối cùng, căn bản không có trải qua Dương Thiên gât đầu, chuyện này cứ như vậy định ra.

Sau khi tan học, Lâm Nghiệp, Khương Thần, Từ Thạc, và Trương Phong đều đã đến chỗ ngồi của Dương Thiên.

Lâm Nghiệp cười nói: “Chúng ta muốn hỏi Dương Đại Học Thần, người đối với trận đấu bóng rổ lần này người có cái nhìn thế nào?”

Dương Thiên thở dài một hơi nói: “Sau khi ra sân, các người đừng trông cậy vào ta, ta ngay cả quy tắc bóng rổ cũng không hiểu, lần này hoàn toàn là đi ngang qua đánh xì dầu, góp cho đủ số mà thôi.”

Trương Phong nói: “Thiên ca không cần sợ, chúng ta sẽ dạy người quy tắc.”

Trước đó hần bị mị lực nhân cách của Dương Thiên triệt để thuyết phục, bây giờ vô cùng tôn trọng.

“Thiên ca yên tâm, lần này chúng ta nhất định sẽ không quá mất mặt!”

Đây là lời Khương Thần nói, hần từng bị Dương Thiên chèn ép thương tích đầy mình, hơn nữa còn đánh cược ai thua thì phải rời đi.

Đến cuối cùng tuy Dương Thiên thắng nhưng lại bỏ tiền đặt cược trước mặt mọi người, để cho hắn một ngựa.

Hắn ta vẫn luôn cảm kích trong lòng.

“Đúng vậy Thiên ca, có người xuất mã, tất cả muối tử trong trường học nhất định sẽ cố gắng cổ vũ chúng ta, cho dù không thắng được tràng diện, cũng thắng được khí thế. Dù sao, người chính là nhất trung đệ nhất giáo thảo, có mị lực có thể so với bạn học Vương Tĩnh Thần ah.”

Đây là Từ Thạc nói, lần trước đọc thuộc lòng ngữ văn với Dương Thiên, hắn đọc thuộc lòng toàn văn, còn Dương Thiên thì đọc thuộc lòng toàn thư.

Chuyện này gần như tạo thành bóng ma trong lòng hắn, hắn thật vất vả mới có được đại biểu bài học ngữ văn, cái chức vị hàm lượng vàng này chấp tay nhường cho đối phương lại bị đối phương uyển chuyển từ chối.

Hắn từ trong tâm đã cùng bội phục Dương Thiên.

Mà chuyện của Đệ Nhất Giáo Thảo, dường như đã được tất cả nữ sinh trong trường công nhận, bởi vì Dương Thiên mấy ngày nay thay đổi rất lớn.

Ánh mắt lạnh lùng của hắn toát lên vẻ lãnh đạm, toát ra như ánh trăng. Siêu phàm mà cao ngạo, lạnh lẽo mà đậm mạc, phong thanh vân đạm. Tiên tư tú dật, cô lãnh xuất trần, mắt như tinh thần, phong thái phiêu phiêu tuyệt thế.

Toàn thân tản ra khí tức tiên linh, đối với một đám thiếu nữ mới mở tình cảm mà nói, quả thực chính là độc dược.

Không phải sao, vèn vèn một ngày, toàn bộ mọi người trong lớp đều truyền tình thư cho người khác.

Bốn người rất nhiệt tình, cần phải lôi kéo Dương Thiên đến thao trường luyện tập một chút.

Dương Thiên không lay chuyển được bọn họ, chỉ có thể đi một chuyến.

Bốn người bọn họ giảng giải rất kỹ càng, rốt cuộc Dương Thiên cũng biết một chút quy tắc bóng rổ mơ hồ.

Bóng rổ là năm đôi năm trận đấu, vị trí năm người phân biệt là trung phong, đại tiền phong, tiểu tiền phong, tổ chức hậu vệ, chia ra hậu vệ.

Chương 69 - Đuổi ra ngoài.

Còn có một số quy tắc rất quan trọng, bốn người cũng đều nói rất nhiều, vô cùng kỹ càng.

Ví dụ như:

Ăn ba điểm: Cầu thủ dùng một tay hoặc hai tay cầm quả bóng, nhảy lên từ xa, ở trên không trung ném bóng rơi thẳng vào rổ.

Loại phương thức ném rổ này là đẹp trai nhất, đáng tiếc cần vóc dáng cao, hơn nữa lực bật nhảy không tệ, Lâm Nghiệp nói một chút, toàn bộ năm ba của bọn họ, cũng chỉ có một người có thể làm được như vậy.

Người nọ là học sinh lớp số năm, hấn cao tới một mét chín, nhìn qua có lực chân nhiếp vô cùng.

Ba năm trung học, hấn ở lớp nào, lớp bóng rổ của lớp đó đứng đầu cả khối.

Chuyện này không có gì mà nói!

Thứ hai là nhảy lên luôn bóng vào rổ: Lúc ném bóng không trúng rổ, cầu thủ nhảy lên không trung đón lấy quả bóng rồi bồi thêm một cú cho nó vào rổ ở cự ly gần.

Cái này cần nhãn lực cùng lực đạo phối hợp thập phần ăn ý, thiếu một chút cũng không được, cho tới trước mắt, đội bọn họ không có hai người nào có thể phối hợp ăn ý, thật khiến cho người nghe phải thở dài!

Thứ ba, phòng thủ: phòng thủ đứng ở bên cạnh người tiến công của mình, cản trở hấn bị đối phương cướp bóng.

Điểm này bốn người đã nghiêm túc nói cho Dương Thiên nghe một lần.

Bởi vì bọn họ không cần quá để ý đến việc phải đạt được điểm, chỉ cần để đối phương được phân ít điểm là được.

Dù sao người đứng đầu đếm ngược đã không phải là lớp bọn họ thì không còn ai nữa, ai muốn cướp cũng không cướp được.

Thứ tư, yếu vị: Người tấn công dùng thân thể chắn ở sau lưng người phòng thủ, chiếm vị trí nối tiếp có lợi.

Giảng cũng vô dụng, đừng nói Dương Thiên, bốn tiểu đồng bọn cũng không làm được điều này.

Thứ năm là Đột phá: Vận cầu vượt qua tất cả người phòng thủ.

Nói thì cũng vô ích, cũng chỉ có Lâm Nghiệp có một chút năng lực như vậy, bốn vị lớp trưởng khác đánh bóng cũng có thể ném trượt, căn bản không cần người khác ngăn cản.

Thứ sáu, Không Thiết: Người tấn công ném bóng lên rồi tay không chạy về phía giỏ, đón bóng rồi cho vào rổ.

Quá thâm ảo, Lâm Nghiệp cũng không nói ra được nguyên nhân, sau đó dưới thân sắc ngạc nhiên của Dương Thiên trực tiếp nhảy vọt qua vấn đề này.

Cái vấn đề thứ bảy: Khi người tiến công ra tay, người phòng thủ nghĩ cách đánh rơi bóng trên không trung.

Lớp số bốn có một người hung ác, tuy chỉ có một mét tám, nhưng kỹ thuật này của hắn là ác mộng của tất cả cầu thủ.

Lâm Nghiệp nhấn mạnh một cách đặc biệt, người này gọi là Tả Tu, bảo bốn người Dương Thiên tuyệt đối không nên ném bóng khi có hắn ở bên cạnh, nếu không thì không chỉ tuyệt vọng, mà còn mất hết mặt mũi.

Dù sao bị cướp bóng thì cũng quá đả thương tự tôn của người khác.

Vị trí thứ tám: Khi một người phòng thủ bị mất vị trí phòng thủ chính xác, người phòng thủ còn lại kịp thời bổ sung chiếm vị trí đó.

Điểm này bốn người nghiêm túc nhấn mạnh với Dương Thiên một phen, bởi vì hiểu được Dương Thiên cũng không biết, chỉ có thể bổ vị trí, tận lực không nên để mất mặt.

Thứ chín, hiệp phòng: hiệp trợ đồng bạn phòng thủ.

Lâm Nghiệp nghĩ ngợi một chút, cảm thấy nói với đối thủ của mình thì thích hợp hơn so với bốn con một sách này.

Thứ mười, ép sát phòng thủ: Cận Cận Tiến Nhân, không ngừng vận dụng động tác phòng thủ mang tính công kích, uy hiếp sự an toàn của đối phương hoặc không cho đối phương tiếp bóng.

Nhìn thân thể nhỏ yếu của năm người, Lâm Nghiệp nói chỉ cần đối phương không dùng phương pháp này, hẳn nhất định sẽ trở về thấp hương.

Mười một, cài chéo: Từ biên tuyến hướng giỏ cầu hoặc là hướng giữa sân bóng chạy nhanh.

Điểm này là điểm mạnh của Lâm Nghiệp, không cần nói, toàn bộ năm ba cũng chỉ có hai ba người có thể ngăn cản bước chân của hắn.

Vì vậy hắn tự kiêu một hồi.

Điểm cuối cùng, cũng là quan trọng nhất.

Cho bóng vào rổ: Sau khi ném từ xa không trúng, cầu thủ hai bên tranh nhau quả bóng.

Chỉ có nắm giữ lam cầu mới nắm giữ được máu chốt của liệu địch chế thắng.

Những thứ khác Dương Thiêng đều không nghe lọt, chỉ có điểm này là Dương Thiên có chút suy nghĩ mà gật đầu.

Sau đó, chỉ dựa vào điểm này, hắn đã khiến toàn bộ các vận động viên bóng rổ năm 3 đều phải cảm thấy tuyệt vọng.

Tuyệt vọng còn hơn cả chết.

- - - - -

Năm người đang thương lượng làm sao mới có thể thua có chút mặt mũi, chỉ thấy một đội người đi tới.

Dẫn đầu là một học sinh có vẻ hơi cường tráng, ánh mắt kiêu căng nhìn năm người nói: “Ui, đây không phải học bá lớp số một sao? Sao không học tập lại chạy đến thao trường làm gì? Đây không phải là nơi để đám bảo bảo ngoan ngoãn các người nên tới.”

Lâm Nghiệp là lớp trưởng thể dục, tự nhiên nhận thức nhân vật này.

Lưu Bằng.

Bản thân hắn có kỹ xảo bóng rổ vô cùng cao minh, nhưng dưới mắt không người, cho rằng mình có thể chống được toàn bộ đội bóng rổ cao ba hai lớp, làm người cuồng ngạo không biết khéo đưa đẩy, không biết phối hợp với cầu thủ khác.

Vì vậy, thi đấu bóng rổ học kỳ trước bọn họ là lớp thứ hai đếm ngược từ dưới lên.

Nhưng bản thân hắn lại có vốn liếng cuồng ngạo một chọi một với Nghiêm Thành.

Nhìn mấy người này lai giả bất thiện, dù sao đã từng thua đối phương, Lâm Nghiệp cảm thấy mặt mặt mũi, hắn cố gắng trấn định nói: “Lưu Bằng, chúng ta đến nơi đây làm gì cung không liên quan đến người đi.”

Lưu Phát cười một tiếng nói: “Đương nhiên liên quan đến ta, các người đứng ở nơi này, đây vốn là nơi huấn luyện chuyên dụng của ta ah.”

Khương Thần phần nộ nói: “Người nói láo, giá bóng rổ này là vật dùng chung, hơn nữa, bên cạnh không phải còn có giá bóng rổ khác sao? Ta thấy các người chính là cố ý đến gây sự.”

Hắn vừa dứt lời, mấy người trong đội ngũ Lưu Bằng đều cười ha ha.

Không vì cái gì khác, bởi vì bọn họ chính là đến gây sự.

Thời gian một năm học tập bị đám học bá lớp số một ép tới không ngẩng đầu lên được, vừa bị đả kích, lại còn bị bọn họ đùa cợt không chịu được.

Hiện tại phong thủy luân chuyển, lần này không phải thi đấu học tập mà là đấu bóng rổ.

Đó là thiên hạ của đám học tra bọn họ.

Lưu Bằng nghiêng đầu, cầm bóng rổ vỗ mấy cái, khinh thường mà cười nói: “Nghe nói lớp học bá nhất ban các người chỉ cần không phục thì sẽ làm bài thi, thẳng đến khi một người nhận thua mới thôi.”

Hắn nhìn mọi người phía sau một cái nói: “Thật trùng hợp, lớp chúng ta cũng có một quy định bất thành văn, chỉ cần không phục, vậy thì so một trận bóng rổ, ai được nhiều điểm hơn, người đó thắng.”

“Ngươi.....” Từ Thạc nhíu con mắt lại, vô cùng phần nộ.

Mà Lưu Bằng khề sờ lỗ tai nói: “Đừng có giảng đạo lý với ta, hoặc là đám bại tướng dưới tay các ngươi thua ta rồi rút đi, hoặc là các ngươi hiện tại liền rút cho ta. “

“Sân bóng rổ không phải là nơi mà đám người các ngươi có thể tới.”

Lâm Nghiệp phần nộ nắm chặt nắm đấm, một lớp trưởng thể dục bị nhục nhã như thế, hắn mất hết mặt mũi.

Lúc này Trương Phong mở miệng nói: “Quên đi, chúng ta vẫn là đi thôi.”

Hắn hiểu rõ thực lực của Lưu Bằng, lần trước có một đội người xung đột với bọn họ, dùng biện pháp này Lưu Bằng đã đá kích đám người kia không nhẹ, cuối cùng chật vật rời đi, mất hết mặt mũi.

Lâm Nghiệp còn chưa lên tiếng, Khương Thần nhất thời không thể nhìn nổi nữa, cả giận nói: “Không thể đi, cho dù chết ở sân bóng rổ, cũng phải đoạt lại tôn nghiêm của lớp số một của chúng ta.”

“Đúng, đoạt lại tôn nghiêm của lớp chúng ta.”

Từ Thạc cũng kiên định gật đầu.

Thấy Dương Thiên không hề bị lay động, Lâm Nghiệp mới hỏi: “Dương Thiên, ngươi thấy thế nào?”

Dương Thiên cười cười nói: “Ta không có ý kiến, các ngươi quyết định là được.”

Hắn đại khái hiểu rõ quy tắc của bóng rổ, lúc này cũng không phải là thắng ngốc.

Lâm Nghiệp gật gật đầu nói: “Vậy được rồi, lần này chúng ta vì tôn nghiêm của lớp chúng ta, khẳng định không thể luống cuống, nếu không về sau không thể nào nhắc đầu lên được nữa.”

Hắn oán hận liếc mắt nhìn Lưu Bằng một cái, sau đó an ủi Dương Thiên: “Người vừa biết bóng rổ, lát nữa người không cần lên sân khấu, chỉ cần nhìn học tập kinh nghiệm là được.”

Dương Thiên nhún nhún vai, biểu thị đồng ý.

Cuối cùng, bốn người Lâm Nghiệp đối với năm người Lưu Bằng.

Lưu Bằng cười nói: “Như thế nào chỉ có bốn người các người, người sẽ không muốn dùng bốn người liền đánh bại chúng ta đi.”

Lâm Nghiệp hừ nói: “Chúng ta đối phó các người dư xài, người kia là đòn sát thủ, đến thời điểm cuối cùng, cho các người một kích tất sát.”

Kỳ thật hắn cũng chỉ vì mặt mũi mới nói như vậy.

Dương Thiên có thể chơi bóng rổ hay không, hắn hiểu rõ hơn bất cứ ai khác.

Lưu Bằng khinh thường nói: “Chỉ mấy người các người còn muốn thắng? Hừ, đối phó các người một mình ta là đủ rồi. “

Nói xong liền tách bốn người ra.

Hắn là người lợi hại nhất trong cả đội ngũ, lấy một địch năm không thành vấn đề.

Thấy Lưu Bằng khinh địch, Lâm Nghiệp lập tức mừng rỡ.

Có lẽ hôm nay sẽ thắng lợi.

Hắn hưng phấn hỏi: “Không biết chúng ta muốn tranh tài cái gì?”

Lưu Bằng nói: “Thi ném vòng ba điểm ah, đơn giản thô bạo, một trăm quả bóng, ai được nhiều điểm hơn thì người đó thắng. “

Xong rồi!

Nghe được nội dung của cuộc tỷ thí này, trong lòng bốn người Lâm Nghiệp lập tức trầm xuống đáy cốc.

Bất quá, hắn vẫn cắn răng nói: “Được, chúng ta tỷ thí ném ba điểm, lấy 100 lần mà tính.”

“Ha ha, có ý tứ!”

Phương xa, một học sinh khôì ngò sau khi huấn luyện bóng rổ toàn thân đều bị mồ hôi thấm ướt, hắ cầm một lọ nước khoáng uống hai ngụm, sau đó toàn bộ tưới lên đầu mình, lớn tiếng rên rỉ một chút.

“Thoải mái!”

Hắ nhìn Lâm Nghiệp và Lưu Bằng ở phương xa đang ma sát, không khỏi nói với một thiếu niên cao gầy bên cạnh: “Ta nói này Tả Tu, ngươi nhìn xem hai đội ngũ này ai có thể thắng?”

Tả Tu không chú ý chút nào trận đấu giữa Lưu Bằng và Lâm Nghiệp, một tay hắ nắm quả bóng, không cho rơi xuống, đáp lại: “Ngươi là đệ nhất nhân trong năm ba, đừng nói với ta là ngươi không nhìn ra. “

Nghiêm Thành cười ha hả nói: “Đương nhiên không phải, khi hai đội lựa chọn phương thức thi đấu này, thắng bại đã rõ ràng, đội ngũ Lâm Nghiệp kia chắc chắn sẽ thua.”

Tuy rằng hắ cường tráng, nhưng đôi mắt cũng vô cùng cơ trí phân tích...

Chương 70 - Gian nan khiêu chiến.

"Lâm Nghiệp hành động nhanh nhẹn, tốc độ vận chuyển cầu không ai có thể ngăn cản, cho dù là hai chúng ta hợp lực cũng không ngăn được, nhưng mà biểu hiện của hắ lúc ném bóng vào giỏ lại hết sức bình thường."

“Mà kỹ thuật ném của Lưu Bằng là không thể chê, cơ hồ có thể xem như thần tiên nhập thủ, chúng ta đều không sánh bằng hắ, nhưng năng lực tổng hợp khác của hắ lại có chút không thể nào nói nổi, bằng không hạng nhất bóng rổ năm thứ ba chính là hắ. “

Nghiêm Thành phân tích xong thàn than: “Lâm Nghiệp căn bản không nên ném rổ cùng Lưu Bằng, vận cầu của hắ mới là điểm mạnh của hắ.”

Tả Tu khinh thường cười lạnh một tiếng nói: “Vậy thì tính là gì, năng lực của người không phải ai có thể ngăn cản, tuy hai người này ở địa phương khác có chút ưu thế, nhưng mà trận đấu bóng rổ vẫn chú ý năng lực tổng hợp. Năng lực tổng hợp của người mạnh mẽ, bọn họ là ai mà có thể đánh đồng với người được chứ.”

Nghiêm Thành cười khỏ nói: “Tả Tu người đừng tăng bốc ta, kỹ thuật dẫn bóng của người trong lòng ta đã khắc quá sâu rồi, nói thật, chúng ta mặc dù là hai lớp, nhưng lại là huynh đệ tốt, đến sân bóng cho ta chút mặt mũi.”

Tả Tu nghiêm túc gật đầu nói: “Cũng tốt, dù sao có người làm đối thủ, lớp số bốn của bọn ta cũng không đảm đương được quán quân.”

Nghiêm Thành cười ha ha nói: “Vậy là tốt rồi, mau nhìn, Lưu Bằng đã ra tay.”

- - - - -

Giờ phút này, Lưu Bằng đứng ở ngoài vòng ba điểm, cũng chính là đường ranh giới xa nhất trên sân, khoảng cách như vậy tỷ lệ ném trúng rất nhỏ, nhưng nếu trúng mục tiêu có thể trực tiếp phân chia khoảng cách giữa các đội.

Hắn đập bóng rổ mấy cái, tìm cảm giác, sau đó ánh mắt ngưng trọng nhìn giỏ.

Cuối cùng, nhảy lên một cái, ngửa mặt lên, bóng từ trong lòng bàn tay bay ra ngoài.

Oành, bóng rổ đánh trúng tấm lam, sau khi xoay quanh cái giỏ vài vòng liền đi vào!

“A, Đại Bằng ca tuyệt nhất.”

“Bóng ba điểm, ha ha, đối với Đại Bằng ca không hề có áp lực.”

“Các người muốn chút mặt mũi, vẫn là chết cái ý nghĩ này đi.”

Bốn vị đồng bạn phía sau Lưu Bằng hưng phấn rống to, sắc mặt Lâm Nghiệp càng thêm đen kịt.

Ngửa người ra sau ném bóng, một chiêu này là động tác kinh điển của môn bóng rổ đã được Lưu Bằng thuyết minh hoàn

mỹ!

Nhìn Lâm Nghiệp rung động, Lưu Bằng cười lạnh một tiếng nói: “Lúc này mới ở đâu, chờ ta cho các ngươi hoàn toàn tuyệt vọng.”

Ngoài miệng nói như vậy, cuối cùng hắn cũng làm được.

Sau khi liên tục ném trúng mấy chục quả cầu ba phân, Lưu Bằng tự nhận là đã có thể hoàn toàn thắng.

Cho nên, hắn không khỏi bắt đầu đắc ý.

Tất cả động tác có độ khó cao trên thế gian của môn bóng rổ, tiếp sức trong không trung, đứng thẳng ném vào rổ, nhảy nhót, lấy đà rồi ném, toàn bộ đều bị hắn biểu diễn một phen.

Đương nhiên, tuy rằng không thể ném trúng toàn bộ, nhưng xác suất trúng mục tiêu này cũng đáng sợ kinh người.

Đặc biệt là lấy đà rồi ném, Lâm Nghiệp chỉ nghe qua, chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy có người có thể làm được.

Thao tác cụ thể là một cầu thủ xoay người lại, sau đó dường như muốn truyền bóng ra ngoài, kéo về động tác giả trước người, sau đó nặng nề di động chân kia, chạy hai bước rồi ném bóng đi.

Một trăm quả cầu rất nhanh đã được ném xong, Lưu Bằng vẫn ý vị chưa hết.

Hắn ta ngẩng mặt nhìn Lâm Nghiệp nói: “Thế nào rồi? Đã đếm giúp ta chưa?”

Sắc mặt Lâm Nghiệp nặng nề, nắm chặt hai tay.

Sắc mặt Từ Thạc cũng khó coi tương tự nói: “Một trăm cầu, ném trúng bảy mươi ba cái, tỷ lệ bắn trúng bảy mươi ba phần trăm.”

Còn chưa có tranh tài, thân thể Trương Phong lắc lư một cái, thiếu chút nữa té xỉu.

Tỷ lệ trúng mục tiêu này còn là học sinh sao? Đã cao hơn cả minh tinh NBA.

Tỷ lệ trúng mục tiêu của các cầu thủ NBA người ta mới hơn 60%.

Tác chém ghê quá... Hồ Thiên

Bất quá cả hai không thể so sánh, Lưu Bằng ném bóng vào giỏ không có người ngăn cản, tùy ý phát huy. Mà đội bóng NBA người ta lần nào cũng sẽ có người lao tới ngăn cản, bỏ lỡ cơ hội tốt là rất có khả năng.

Tuy là như thế, nhưng cũng đủ để chứng minh Lưu Bằng lợi hại.

Còn có chính là ở cuối cùng, vì biểu diễn một phen trước mặt bọn họ, Lưu Bằng biểu thị động tác độ khó cao nhất một lần.

Đây là có tự tin tuyệt đối, mới dám khoe khoang mà không sợ giảm tỷ lệ trúng mục tiêu xuống.

Bằng không, lấy trình độ bình thường Lưu Bằng phát huy, hoàn toàn có thể đề cao tỷ lệ trúng mục đến tám mươi phần trăm.

Dưới kệ bóng rổ cách đó không xa, Nghiêm Thành cười híp mắt nhìn Lưu Bằng nói: “Tiểu tử này kỹ thuật chơi bóng không tồi đâu, chờ trận đấu ngày mai có thể là một đại kinh địch.”

Tả Tu lạnh lùng nói: “Không có gì sợ, tiểu tử này rất kiêu ngạo, không hiểu phối hợp, năng lực của một người cuối cùng là có hạn.”

Nghiêm Thành cũng tán thành gật đầu nói: “Tỷ lệ trúng mục tiêu cao như vậy, cho dù toàn thể đội kia đi lên cũng không thể vẫn hồi.”

Tả Tu nói: “Đám người Lâm Nghiệp này nhất định phải thua, không biết tự lượng sức mình, tỷ thí với Lưu Bằng quả thực là tự tìm đường chết.

- - - - -

Trong sân, Trương Phong lo lắng hỏi: “Làm sao bây giờ?”

Lâm Nghiệp cắn răng nói: “Bất kể thế nào, cũng không thể dễ dàng nhận thua.”

Hắn đi lên trước, lấy ra bóng rổ đứng ở ngoài ba phân tuyến.

Lưu Bằng cười nhạo: “Lâm Nghiệp, không phải ta khi dễ các ngươi, ngươi cho phép ngươi đi về phía trước hai bước.”

“Người khinh người quá đáng!” Lâm Nghiệp tức giận hừ một tiếng nói: “Đội người thua, để ta xem người còn hò hét trước mặt ta thế nào.”

“Ta thua, người cảm thấy có thể sao?”

Lưu Bằng khinh thường cười.

Lâm Nghiệp điều chỉnh hô hấp một chút, sau đó hung hăng ném bóng rổ ra.

Kỳ tích không có phát sinh, bóng đập vào giỏ rồi lại bắn ra.

“Ha ha ha, đây chính là thực lực của lớp số một sao? Thật sự là cười muốn chết, ta cảm giác ta đều mạnh hơn hẳn.”

“Ha ha, đừng cười nhạo người ta như vậy, dù sao người ta cũng là lớp trưởng thể dục, là người có thực lực mạnh nhất của bọn họ ah.”

“Phụt, cười chết ta rồi, thành tích này còn tốt nhất? Không làm chứ, cầu mớ đầu đã thất bại rồi.”

“Mất mặt đấy, nếu là ta thì đã sớm chui vào kẽ đất rồi.”

Lâm Nghiệp không hề bị lay động, hắn cắn răng không nói gì, lại tiếp tục ném vào.

Liên tục năm lần có quả cầu đều không có điểm, tâm cảnh của hắn bị một đám người bên cạnh nhiễu loạn, căn bản ngưng thần không được.

Lưu Bằng khinh thường cười lạnh nói: “Các người chỉ có chút thực lực này, nếu là như vậy, về sau liền vĩnh viễn không nên bước vào thao trường một bước, địa bàn này là của ta.”

Hắn dứt lời, Nghiêm Thành ở phương xa đứng lên, cười ha ha nói: “Đi thôi Tả Tu, không có gì để xem, những người của lớp kia đều là rác rưởi.”

Tả Tu nói: “Người đi trước đi, ta lại nhìn một lát, Boss còn chưa ra sân đâu.”

Hắn luôn cảm thấy sự tình kết thúc nhanh như vậy, đối với Dương Thiên áp trực cuối cùng mà Lâm Nghiệp nói ra, hắn sinh ra hiếu kỳ.

Rốt cuộc người này có năng lực gì mà có thể khiến Lâm Nghiệp ẩn giấu sâu như vậy.

Kỳ thật hẳn đã hiểu lắm Lâm Nghiệp, Dương Thiên căn bản không có bất kỳ kỹ xảo bóng rổ nào, cho nên Lâm Nghiệp loại bỏ hẳn ra ngoài, cũng không có ý định để hẳn tham gia.

Năm quả cầu, Lâm Nghiệp một quả cũng không vào, ngay cả Lưu Bằng cũng nhìn không được nữa.

Hắn cười ha ha nói: “Đổi người đi, mau mau đổi người.”

Lâm Nghiệp sắc mặt khổ sở, đưa bóng rổ tới trên tay Khương Thần.

Khương Thần hít sâu một hơi, dùng vận kinh tính toán xem trọng lực, tốc độ, cần sử dụng bao nhiêu khí lực mới có thể ném bóng vào trong!

Hắn diễn toán trên mặt đất rất lâu, cuối cùng tràn đầy tự tin đứng ở bên ngoài giới tuyến ba điểm kia.

Tất cả mọi người đều chờ mong nhìn hắn, Từ Thạc hưng phấn nói: “Khương Thần xem ra sắp phát uy rồi.”

Ngay cả Lưu Bằng cũng có chút ngưng trọng.

Tiểu tử này ở trước mặt hắn viết viết vẽ vẽ, còn nói rõ ràng, có lẽ thật có thể đem thành tích ném giỏ của bọn họ lấy lại một ván.

Phương xa, Tả Tu nhìn không chớp mắt vào thời khắc kích động lòng người này.

Hắn rất tò mò, vận dụng vật lý và toán học vào bóng rổ, rốt cuộc có được hay không.

Chỉ thấy Khương Thần hét lớn một tiếng, bóng rổ rời khỏi bàn tay bay ra ngoài.

Tất cả mọi người đều không dám chớp mắt, chỉ vì nhìn thấy một màn kỳ tích.

Nhưng mà, khiến mọi người trợn tròn mắt chính là một màn xảy ra sau đó, quả bóng đến cái mốc cũng không đụng được, trực tiếp ném lệch.

Mọi người đầu tiên là sửng sốt, sau đó cười như điên,

“Ha ha ha, lớp số một của năm ba này là hầu tử mời tới đậu bĩ sao?”

“Không được, cười chết mất, công thức tính toán toán mất cả nửa ngày, nói rõ ràng mạch lạc, đến thời điểm mấu chốt thậm chí ngay cả khung thủy tinh bên ngoài rỗ cũng không đựng tới.”

“Cho dù là tiểu học đệ cao năm nhất cũng không thể mất mặt như vậy.”

Bốn năm người phía sau Lưu Bằng ôm bụng không ngừng cười lạnh.

Lưu Bằng cũng sẽ không bỏ qua cơ hội cười nhạo này, giờ ngón giữa lên với đám người Lâm Nghiệp.

Tả Tu thất vọng thở dài một hơi, lớp số một toàn bộ đều là học bá, học sinh khá giỏi, nhưng không nghĩ tới thể dục lại kém cỏi như vậy.

Đến bây giờ, sáu quả cầu, không có một lần vào rỗ.

Tỷ lệ trúng mục tiêu là 0.

Khương Thần lại ném thêm bốn cái, kết quả rất rõ ràng là đều không vào.

Sau đó là lớp trưởng lớp ngữ văn Từ Thạc, nếu đi nơi khác khẳng định sẽ dẫn phát thét chói tai, nhưng đến sân thể dục, thì chỉ có bị người khinh bỉ.

Ném năm lần, không có gì ngoài ý muốn, toàn bộ không trúng.

Cuối cùng là Trương Phong, lớp trưởng hóa học mang theo mắt kính, hắn còn bị Lưu Bằng cười nhạo rằng rỗ bóng ở nơi nào cũng không thấy thì ném làm sao.

Hắn tuy không phục, nhưng cũng không xuất hiện kỳ tích, ba phân cầu quá khó, ngày thường hắn chưa từng chơi bao giờ, đương nhiên cũng không trúng một quả nào.

Chương 71 - Không có hứng thú.

Lâm Nghiệp vốn là có hy vọng nhất, nhưng mà bị đồng bạn của Lưu Bằng khinh bỉ, toàn bộ gánh nặng đều đặt ở trên người hắn, bởi vì khăn trương, không chịu nổi gánh nặng!

Cho nên xuất hiện sai lầm nghiêm trọng.

Nhìn đám người không ngừng đùa cợt khinh bỉ, Lâm Nghiệp cắn răng dự định thử lại một lần.

Nhưng Lưu Bằng vẫn không buông tha Lâm Nghiệp, không ngừng vây quanh hắn châm chọc khiêu khích, còn phá vỡ tâm tính vất vả lắm mới bình tĩnh lại của hắn.

Tất nhiên, năm quả cầu, một quả cầu cũng không ném trúng!

“Ta giết!”

Lâm Nghiệp trực tiếp cố gắng, trong đôi mắt xuất hiện ngọn lửa, ném bóng rổ xuống đất tiến lên một bước bắt được quần áo của Lưu Bằng.

“Mẹ nó, ngươi cố ý đúng không.”

Lưu Bằng âm dương quái khí cười cười nói: “Bản thân không có bản lĩnh thì không nên đi ra bên ngoài, đã không phải kim cương thì cũng đừng sống như đồ sứ nha.”

“Ngươi.....”

Lâm Nghiệp đang muốn động thủ, Từ Thạc và Khương Thần vội vàng kéo hắn lại.

Nếu như động thủ, bọn họ khẳng định chiếm không được tiện nghi, ngược lại còn sẽ bị xử phạt.

Bọn họ đều là những người muốn thi vào trường đại học tốt, không thể vì loại học tra không có thời gian này mà hủy hoại tương lai.

Lâm Nghiệp hận đã buông tay, nói: “Chúng ta đi!”

Chờ bọn họ xoay người đi bốn năm bước, Lưu Bằng vẫn không có ý định buông tha bọn họ.

Mấy người lớn tiếng cười to: “Ha ha, còn gọi là lớp số một? Ta nhổ vào, cặn bã, ở trên sân bóng rổ, chúng ta mới là vương giả.”

“Đúng vậy, một quả cũng không vào, trận đấu bóng rổ ngày mai ta khuyên các người không nên tham gia, nếu không ta sẽ cho các người 0 điểm.”

“Người nhìn bọn họ xem, vừa rồi còn thần khí cực kỳ, hiện tại ôm lấy đuôi xám xịt chạy mất.”

“Ha ha, cười chết người.”

Lâm Nghiệp nắm chặt nắm đấm, Từ Thạc và Khương Thần, còn muốn Trương Phong mặt đỏ lên, trong lồng ngực nhin một hơi!

Cuối cùng, Lâm Nghiệp không nhin được cười nhạo nữa, hân rống lớn một tiếng, cả giận nói: “Vương bát đản, cho dù là bị phạt nặng ta cũng muốn liều mạng với các người.”

Hắn ta vung nắm đấm định xông lên, Khương Thần gắt gao kéo hắn ta lại: “Lâm Nghiệp, đừng xúc động, không đáng.”

Lâm Nghiệp tức đến tóc cũng bốc khói, hân cả giận nói: “Đừng cản ta, hôm nay ta nhất định phải giáo huấn hân một chút.”

Lưu Bằng đưa mặt tới trước mặt hân cười nói: “Đến đến đến đến, mặt của ta ở đây, đến đánh, ha ha ha.”

Dương Thiên thấy vậy lắc đầu.

Tuy rằng hai bên cừu hận nước sôi lửa bỏng, nhưng ở trước mặt Phá Thiên Tiên Đế hân tu hành ba trăm năm, vẫn giống như tiểu hài tử đang chơi đùa.

Không thể khiến hân có hứng thú chơi đùa.

Mà Lưu Bằng cũng rất cục chú ý tới Dương Thiên, thiếu niên thoát nhìn luôn không hợp với hoàn cảnh chung quanh, có vẻ khác người.

Lúc này hân mới nhớ ra, vừa rồi Lâm Nghiệp nói vị này là đòn sát thủ của lớp Cao Tam.

Khóe miệng Lưu Bằng lộ ra nụ cười nghiền ngẫm, đối với đòn sát thủ mà Lâm Nghiệp nói, Lưu Bằng ngay cả một chữ cũng không tin.

Nếu như hân là đòn sát thủ, với tính tình của Lâm Nghiệp, đã sớm lòi hân ra rồi, làm gì còn chờ tới bây giờ còn chưa cho

hắn xuất tràng.

Hiển nhiên, người này vẫn là một tên ngốc bóng rổ.

Mà nhìn bốn người trên sân bóng rổ bị hắn đùa giỡn xoay quanh, duy chỉ có một người này như không có chuyện gì xảy ra, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm gì.

Điều này làm cho Lưu Bằng rất bất mãn, nếu hắn đã ra tay, vậy thì phải để cho tất cả mọi người của lớp số một phải thất bại tan tác mà về.

Để cho bọn họ sau này gặp người của lớp số hai của bọn họ thì phải đi đường vòng.

Vừa nghĩ đến đây, Lưu Bằng lại mở ra hình thức trào phúng nhìn Lâm Nghiệp, chỉ chỉ Dương Thiên nói: “Ta nói này Lâm Nghiệp, không phải ngươi vừa nói vị bằng hữu này là dũng tướng bóng rổ của lớp các ngươi sao, đòn sát thủ này không định dùng đến sao? Hiện tại sao không để hắn đi ra chính danh cho các ngươi a?”

Lâm Nghiệp nhìn Dương Thiên, sắc mặt hơi đỏ lên.

Thực lực của Dương Thiên hắn hiểu rõ hơn bất kỳ ai, bóng rổ với tên này trước đây không quen cũng chẳng thân, đến lượt chơi cũng vừa mới biết thì làm được gì.

Hàn lão sư bảo hắn đến góp nhân số, hắn thật đúng là đến góp nhân số.

Thấy Lâm Nghiệp không nói lời nào, Lưu Bằng đem chiến hỏa đốt đến trên người Dương Thiên, âm hiểm cười nói: “Bằng hữu, có hứng thú ném hai quả cầu hay không? Các ngươi còn chưa thua đâu.”

Bọn họ đích xác còn chưa thua.

Bốn người Lâm Nghiệp tổng cộng ném hai mươi lăm quả cầu, còn có bảy mươi lăm quả cầu chưa ném.

Nhưng muốn giành được thắng lợi, nhất định phải ném trúng 72 cầu.

Cái này xem như còn khó hơn lên trời vậy.

Bởi vì tỉ lệ gần như 100% phải ném trúng toàn bộ, hiển nhiên việc này không có khả năng hoàn thành, đơn giản là vì chỉ cần

là người sẽ có sai lầm.

Nhìn Lưu Bằng không ngừng khiêu khích, Dương Thiên nở nụ cười, hắn nhìn chằm chằm Lưu Bằng nói: “Ta không có hứng thú ném bóng với người.”

“Ồ?” Trên mặt Lưu Bằng mang theo ý cao cao tại thượng nói: “Người là khinh thường ta sao?”

Câu nói này vốn là châm chọc, nhưng Dương Thiên nghe vậy lại nghiêm túc gật đầu nói: “Đúng vậy!”

“Cuồng vọng!”

Một thiếu niên cao lớn phía sau Lưu Bằng cả giận nói: “Người cho rằng người là ai? Là Nghiêm Thành hay là Tả Tu? Tiểu tử ngươi dựa vào cái gì mà kiêu ngạo như vậy?”

Về mặt Dương Thiên nghiêm túc nói: “Dựa vào ta là Dương Thiên!”

“Ha ha ha, được!” Lưu Bằng giận quá hóa cười nói: “Ta không xứng, vậy người nói xem ai mới xứng?”

Lâm Nghiệp có chút lo lắng nhìn Dương Thiên, tuy rằng Dương Thiên nói rất hả giận, nhưng nếu như chờ đến khi thất bại, mặt mũi sẽ càng mất lớn hơn.

Bọn họ liều mạng cho Dương Thiên ánh mắt ra hiệu, nhưng Dương Thiên vẫn không hề động đậy.

Sau đó thấy Dương Thiên đậm mặt cười cười, nhìn mấy người lớp ba và lớp hai nói: “Tiền đặt cược lớn một chút, ta mới có hứng thú chơi đùa với người?”

“Tiền đặt cược tăng lớn?” Lưu Bằng kinh ngạc!

Hiện tại hắn thật sự hoài nghi có phải tiểu tử trước mắt này đầu óc có bệnh trên đầu bọn hắn hay không.

Quy tắc đã định rất rõ ràng, thất bại vĩnh viễn không thể đặt chân vào sân bóng rổ.

Hơn nữa, bên bọn họ đã ném bảy mươi ba quả cầu, muốn giành được thắng lợi, nhóm lớp số một này phải ném trúng toàn bộ những quả cầu còn lại.

Chỉ có được bảy mươi bốn điểm, bọn họ mới có thể giành được thắng lợi.

Mà thiếu niên trước mắt tự xưng Dương Thiên này, hẳn dựa vào cái gì? Hẳn coi hẳn là Thần sao?

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Dương Thiên, Lưu Bằng không giận mà cười nói: “Được, tặng thêm tiền đặt cược, không biết người muốn thêm tiền cược cái gì?”

Lâm Nghiệp sắc mặt lo lắng, Dương Thiên này thật đúng là phiền toái lớn, đây là ván cược ắt phải thua, vì sao hẳn còn dám yêu cầu tăng tiền đặt cược, vèn vèn chỉ ở khi thể thắng lợi có được cái gì, kế tiếp có thể trả giá càng nhiều.

Hắn vốn tưởng rằng Dương Thiên Hội tùy tiện nói mấy yêu cầu nhỏ là xong, nhưng nghĩ tới Dương Thiên lại hồ hững mở miệng nói: “Người cảm thấy thêm tiền đặt cược thế nào mới vui.”

Trời ạ!

Bốn người Lâm Nghiệp, Từ Thạc, Trương Phong, Khương Thần thiếu chút nữa thì té xỉu tập thể.

Đây là đang đùa với lửa a!

Mà sau khi kinh ngạc ngẩn ngui trên mặt Lưu Bằng, ý cười lại càng thêm nồng đậm.

Hắn vươn một đầu ngón tay ra nói: “Thất bại, chạy mười vòng quanh thao trường, học chó sủa!”

Đây là muốn nhục nhã bọn họ ah.

Bốn người Lâm Nghiệp căng thẳng nhìn Dương Thiên, nháy mắt ra hiệu với hẳn, để hẳn không được đồng ý.

Nhưng điều khiến bốn người bọn họ tuyệt vọng là Dương Thiên nghiêm túc gật đầu nói: “Hợp tình hợp lý, còn nữa.”

Còn gì nữa?

Lâm Nghiệp trừng lớn hai mắt, mặt mũi tràn đầy vẻ không dám tin.

Mà Lưu Bằng cũng càng thêm kinh ngạc, đầu óc người này thật sự là có bệnh hay sao? Còn dám tặng thêm điều kiện?

Bất quá mấy tên lớp số một này ngày thường cao cao tại thượng, Lưu Bằng đã sớm nhìn bọn họ không vừa mắt, giờ phút này cơ hội tốt như vậy, hắn sao có thể buông tha.

Lưu Bằng chăm chú suy nghĩ một chút nói: “Ngày mai sẽ là trận đấu bóng rổ của lớp 12, hôm nay nếu ai thua, vậy trong trận đấu bóng rổ ngày mai sẽ lớn tiếng nói ta là bại tướng dưới tay hắn, ta tâm phục khẩu phục.”

Lâm Nghiệp khẽ hít một hơi, không đợi hắn từ hoảng sợ lấy lại tinh thần, chỉ nghe Lưu Bằng mở miệng nói tiếp: “Sau đó, trong trận đấu ngày mai tự động nhận thua bỏ cuộc!”

Lâm Nghiệp co rút đồng tử lại nói: “Dương Thiên, đừng trả lời...”

Nếu như đồng ý, toàn bộ lớp bọn họ sẽ không ngóc đầu lên được.

Nhưng mà, không đợi hắn nói xong, đã thấy Dương Thiên gật đầu, lộ ra một nụ cười.

“Như vậy mới khiến ta cảm thấy hứng thú!”

Hiển nhiên, đã nhận đồng tất cả tiền đặt cược của Lưu Bằng.

Lưu Bằng hí hí mắt cười như hoa cúc nở rộ, hắn ném bóng rổ vào trong tay Dương Thiên, sau đó lớn tiếng nói: “Tất cả mọi người lui về phía sau cho ta, ai cũng không được phép đến gần Dương Thiên trong vòng mười bước, bằng không nếu hắn thất bại, khẳng định sẽ đẩy lỗi vào trên đầu chúng ta, cái nòi này chúng ta không gánh nổi.”

“Dương Thiên, ngươi quá điên cuồng, ngươi cho rằng ngươi là ai? Jordan sao?”

Lâm Nghiệp phần nộ nhìn chăm chăm Dương Thiên, nhìn bộ dáng của hắn là tức giận dự định động thủ.

Bởi vì một mình hắn, tất cả vinh dự của lớp 12 có thể hủy hết trong chốc lát!

Trương Phong vội vàng kéo Lâm Nghiệp sang một bên, mà lúc này, Từ Thạc cũng thở dài nói: “Dương Thiên, ngươi quá kích động, cái này căn bản không có khả năng thắng lợi a.”

Dương Thiên lơ đãng cười cười nói: “Đợi lát nữa đáp án sẽ rõ!”

Khương Thần há to miệng, muốn an ủi Dương Thiên vài câu, lại phát hiện thiếu niên cả người tản ra sự tự tin cường đại.

Còn nhớ rõ lúc trước, trong năm trăm đề bài môn số học của hai người, thiếu niên chính là loại tự tin này.

Bề nghệ thiên hạ, ngạo thị tất cả như vậy!

Mà kết cục lúc đó, Dương Thiên thắng, thắng được tùy ý như vậy, như trong đình bước chậm nhẹ nhàng thoải mái như vậy!

Hiện tại, hắn có thể lại một lần nữa sửa lại kết cục đã định hay không???

Chương 72 - Không thể thắng.

Tuy rằng Dương Thiên không hiểu bóng rổ, nhưng vừa rồi Lâm Nghiệp đã biểu thị rất rõ ràng với Lưu Bằng.

Không cần biết dùng biện pháp gì, chỉ cần ném bóng vào giỏ.

Chỉ đơn giản như vậy.

Dương Thiên cảm giác ăn cơm còn đơn giản hơn cái này.

Đương nhiên, hắn không thể nói ra, nếu không nhất định sẽ bị coi là đầu óc có bệnh.

Hắn đang suy nghĩ có nên lưu lại chút thể diện cho lớp số hai hay không, thì lúc này, đám bạn học lớp số hai kia đã không còn kiên nhẫn nữa.

“Người cũng thật biết diễn, ấp ủ cái gì chứ, người cho rằng ấp ủ là có thể ném trúng?”

“Hừ, ta thấy là cố lộng huyền hư mà thôi, loại người này ta thấy nhiều rồi.”

“Ha ha ha, mặc kệ nó, ngồi xem năm học bá lớp số một đi vòng quanh sân tập học chó sủa, ta đã dùng điện thoại thông

báo cho các nhóm trong trường, chỉ cần online thì chắc chắn sẽ không bỏ qua một màn đặc sắc như vậy.”

“Ha ha, không biết sau này lớp số một có nhìn thấy chúng ta rồi đi vòng hay không?”

Trong mắt Lâm Nghiệp bốc hỏa, nếu không phải Trương Phong lôi kéo, hắn đã sớm xông lên.

Dương Thiên nhếch mép cười lạnh, vốn muốn chừa cho bọn họ chút mặt mũi, nhưng nếu đối phương không muốn, vậy thì không trách được hắn.

Bảy mươi lăm lần cơ hội ném bóng sao?

74 lần ném rỏ là có thể thắng, về phần một lần ném rỏ dư thừa...

Hắn không có ý định muốn!!!

Ngoài ba phân tuyến, Dương Thiên cầm quả bóng rỏ, tùy ý ném về phía kính râm, sau đó vừa vặn bắn ngược đến tay hắn.

Một cơ hội, cứ như vậy dùng đi.

Lâm Nghiệp thống khổ nhắm hai mắt lại, trong lòng không khỏi hận Dương Thiên.

Với trình độ này, hắn còn không mạnh bằng hắn, ít nhất hắn ném bóng rỏ đúng phải giỏi.

Ngẫm lại tiếp theo năm người phải chạy mười vòng trên thao trường dài năm trăm mét, lại còn học sửa chó, Lâm Nghiệp suýt chút nữa tức ngất đi.

Từ Thạc có chút lo lắng nói: “Dương Thiên, bóng rỏ không phải ném như vậy, người phải nhảy dựng lên.”

Vừa rồi Dương Thiên lập tức ném rỏ, độ khó này cũng không phải người mới học có thể không chế a.

Lưu Bằng đã nắm chắc thắng lợi trong tay, hắn cười lạnh nhìn Dương Thiên nói: “Người chỉ có chút bản lĩnh này? Trước đó ta cho rằng tiểu tử ngươi rất giỏi nên mới dám ngông cuồng, thật không nghĩ tới ngươi giống như bọn họ, đều là rác rưởi.”

Ở cách đó không xa Tả Tu cũng thở dài một hơi.

Hắn hoàn toàn thất vọng rồi, lớp số một không một người nào là đối thủ của Lưu Bằng kia, vậy càng đừng đề cập đến hắn!

Ngay khi hắn đang muốn rời đi, chỉ nghe sau lưng truyền đến một trận kinh hô.

Không sai, vừa rồi chỉ là đùa giỡn mà thôi, hiện tại rốt cuộc Dương Thiên cũng đã chân chính ra tay.

Vẫn là dáng người đứng thẳng, gót chân cũng không động!

Vốn dĩ tất cả mọi người đều không có hy vọng gì, thế nhưng lần này lại là bất ngờ tiến vào trong rối rôi.

Quả bóng rổ giống như có mắt, bật lên hai lần rồi đi vào rổ!

“Vào một quả rồi sao?” Khương Thần đầu tiên là sửng sốt, sau đó mừng như điên.

Mấy người bọn họ cuối cùng cũng vào trong một quả cầu.

Lâm Nghiệp cũng có chút ngạc nhiên, người ngoài xem náo nhiệt, người trong nghề xem môn đạo, Dương Thiên hai lần ném bóng, bóng rổ đều chạy về tới bên cạnh hắn, điểm này cần kỹ thuật chuyên nghiệp a.

Không cảm thấy ngoài ý muốn nhất chính là Lưu Bằng!

Trên mặt hắn không có bất kỳ khiếp sợ nào, vẫn là một bộ không thay đổi mà trào phúng.

“Ha ha, ta còn tưởng rằng các ngươi muốn được không điểm chứ, cũng may Dương Thiên này tranh giành hết cho các ngươi, đoạt được một phần, cho các ngươi vẫn hồi một chút mặt mũi.”

Hắn nói còn khách khí, mà thanh âm đùa cợt của học sinh lớp ba và hai phía sau hắn càng khó nghe.

“Móa, đây tuyệt đối là ngu ngốc, không thể tưởng tượng được, học bá chơi bóng rổ còn giống với bài thi học tra chúng ta, toàn dựa vào Mông.”

“Một phần, ha ha, cười chết người, ta mặc dù là học tra, nhưng mà khảo thí kia không phải được hơn mười điểm, có bản lĩnh tiểu tử kia lại trúng mười lần.”

“Mười lần, người đánh giá cao hẳn rồi, hơn bảy mươi quả bóng, nếu hẳn ném vào đó năm lần, ta trực tiếp ăn bóng rổ...”

Đối với sự khinh thường của mọi người, Dương Thiên không hề động đậy, mí mắt cũng không nháy một cái.

Khi người kia còn chưa kịp chế giễu xong, bóng rổ trong tay lần nữa quăng vào giỏ.

Người nọ thấy vậy, giống như là con vịt bóp cổ, sắc mặt hết sức khó coi.

Không đợi mọi người nhận định hẳn may mắn, cái giỏ đã hoàn thành lần thứ ba, lại một lần nữa thực hiện được ba phần hoàn mỹ.

Liên tiếp mười lần!

Không có một chút sai lầm, không có bất kỳ dừng lại, toàn bộ động tác giống như là phục chế dán, giống nhau như đúc, bóng rổ vào giỏ, dựa theo quỹ tích đặc thù bắn về tới bên tay hẳn.

Mười lần a, mười lần liên tục ba phần quả cầu, hơn nữa gót chân cũng không hề động đậy, không có mượn nhờ lực nhảy, quả thực là thần rồi.

Lâm Nghiệp há hốc miệng, có thể nhét một quả trứng gà.

Điều này căn bản không có khả năng a, Dương Thiên căn bản không hiểu bóng rổ a, lúc đầu hẳn giảng giải tri thức bóng rổ, Dương Thiên cái gì cũng sẽ hỏi một câu.

Nhìn thân sắc mờ mịt kia, hiển nhiên không phải giả vờ.

Nhưng mà tình huống hiện tại như thế nào, bách phát bách trúng? Bóng ba điểm cũng có thể bách phát bách trúng?

Từ Thạc và Trương Phong đều tròn tròn mắt, Dương Thần không gì không làm được, không thể đối đãi với người thường.

Ngắm lại biểu hiện trên lớp văn hóa, xem biểu hiện trên sân bóng rổ.

Hai người bị đả kích thiếu chút nữa khóc lên.

Hắn không thể có một chút khuyết điểm sao?

Khương Thần cũng không có khiếp sợ như mọi người, dường như hắn ta đã sớm đoán được Dương Thiên cường đại như vậy.

Nhìn bóng lưng thiếu niên giữa sân, Khương Thần nảy sinh một ý tưởng lớn mật.

Cuộc tỷ thí lần này, lớp số một của bọn họ có thể sẽ thật sự thắng.

Mặc dù khó có thể tin, mặc dù tiếp theo Dương Thiên cần bảy mươi bốn quả cầu cũng phải ném trúng không thể có một tia sai lầm.

Nhưng hắn vẫn tin tưởng, đây là bởi vì cảm nhận được trên người đối phương tản mát ra tự tin đặc biệt để phán đoán!

Mà lúc này, Lưu Bằng đã thu hồi lòng khinh thị.

Đối phương liên tục trúng mười lần ba phần quả cầu, điều này đã không thể vận khí tốt nữa rồi.

Một người cho dù vận khí tốt, cũng không có khả năng tốt đến mức như vậy.

Mà đồng bạn phía sau hắn đã ngậm miệng lại, nhất là người tuyên bố Dương Thiên chỉ cần ném vào năm quả cầu, hắn sẽ ăn bóng rỏ.

Giờ phút này hắn xấu hổ muốn tiến vào trong kẽ đất.

Tả Tu cũng rất cuộc hào hứng.

Hắn cảm giác quả nhiên không sai, lớp số một của năm ba quả nhiên ẩn giấu một cao thủ.

Nhưng vị cao thủ này quá tự phụ.

Nếu là bắt đầu từ lần đầu hắn đứng ra, vậy thì sẽ không bị động như vậy.

Kế tiếp không thể có một lần sai lầm, sáu mươi bốn cầu, phải toàn bộ đều trúng mới có thể thắng lợi.

Hắn làm được sao?

Trong lòng Tả Tu có đáp án.

Rất không thể nào, cho dù là người sáng lập bóng rỏ cũng không thể làm được bảy mươi bốn cầu ba điểm trăm phần trăm

đều ném trúng.

Chỉ cần là người thì sẽ xuất hiện sai lầm, không có khả năng làm hoàn mỹ giống như máy móc.

Dương Thiên ở giữa sân không để ý đến mọi người, hắn vẫn làm một chuyện khô khan vô vị.

Đó là chuyện bóng vào giỏ.

Vô cùng đơn giản, căn bản không có một tia khiêu chiến với hắn.

Ném một nửa, bốn mươi cầu, toàn bộ trúng đích!

Tất cả mọi người há to miệng, trên mặt hiện lên thần sắc khó có thể tin.

Bởi vì cho đến tận bây giờ, Dương Thiên vẫn chưa mắc sai lầm một lần nào, tất cả quả cầu của hắn đều cực kỳ tiêu chuẩn gần như hoàn toàn nhất trí.

Trong sự khiếp sợ của mọi người, đột nhiên, một thiếu niên tóc ngắn của lớp 12 cao ngời bệt xuống đất kinh hô: “Hắn hắn... hắn không phải người...”

Mọi người hoảng sợ toát mồ hôi lạnh sau lưng, nói: “Cái gì mà không phải người, nhìn bộ dạng của hắn, Bằng ca của chúng ta nếu nghiêm túc cũng có thể đạt tới tiêu chuẩn này.”

Một người khác hừ nói: “Xem người bị dọa sợ, chưa thấy qua việc đòi đúng không, kể tiếp ba mươi ba cầu, chỉ cần hắn sai lầm một lần, chúng ta coi như thắng.”

Lưu Bằng gật đầu thật sâu nói: “Hắn rất mạnh, mạnh vượt quá tưởng tượng của ta, nhưng hắn quá mức tự đại, một lần cơ hội sai lầm duy nhất bị hắn lãng phí, lần này hắn không có khả năng thắng lợi.”

Là người trong nghề, hắn đương nhiên nhìn ra Dương Thiên lần đầu tiên hoàn toàn không có ý định ném trúng.

Hắn lại có thể điên cuồng đến mức này!

Dương Thiên cuồng, là trong tất cả mọi người mà Lưu Bằng từng nhìn thấy, có thể xếp thứ nhất!

Mà kể tiếp, thiếu niên tóc ngắn kia nói một câu, làm Lưu Bằng cũng thiếu chút nữa tê liệt ngồi dưới đất.

Chỉ nghe thiếu niên tóc ngắn hoảng sợ nói: “Chúng ta không thắng được, chúng ta không thể thắng được, bạn học lớp số một trong sân kia vẫn luôn nhắm mắt ném bóng vào giỏ.”

Hắn lờn vừa dứt, toàn trường yên tĩnh!

Sau đó, tiếng bịch không ngừng vang lên!

Mặc dù bốn người Lâm Nghiệp cách khá xa, nhưng cũng nghe được rõ ràng.

Dương Thiên vậy mà nhắm mắt lại ném bóng rổ?

Điên rồi, điên rồi, điên rồi!

Lý trí nói cho hắn biết điều này không có khả năng, đây không phải là thật, nhưng khi hắn nhìn thấy Dương Thiên nhắm mắt lại, hơn nữa bóng rổ còn có thể chuẩn xác đầu vào giỏ, cho dù hắn không tin, cũng không tìm được bất kỳ lý do và lý do nào.

Bởi vì sự thật đã bày ra trước mắt.

Chân hắn nhũn ra, nếu không phải Trương Phong bên cạnh giữ chặt hắn, Lâm Nghiệp đã sớm quỵ rồi!

Lưu Bằng rung động đứng mũi chịu sào, tê liệt ngã xuống trên trán không ngừng đổ mồ hôi lạnh.

Thiên ngôn vạn ngữ hội tụ thành một câu... Hắn tuyệt đối không phải là người!

Bởi vì đây không thể nào là chuyện người làm được!

Đúng vậy, hắn đoán không sai chút nào, Dương Thiên đúng là không phải người.

Đời này hắn là tiên, trong linh hồn là Phá Thiên Tiên Đế tu luyện ba trăm năm ở Huyền Thiên đại lục!!

Chương 73 - Cho người mất mũi.

Nghe được tiếng kinh hô của mọi người, Dương Thiên mở hai mắt ra, dùng ném cầu đạ mạc nói: "Thật ngại quá, bởi vì quá nhàm chán, ta cũng sắp ngủ rồi."

Cùng Lưu Bằng đánh cuộc chẳng khác gì chơi với hài tử một hai tuổi mấy trò vô tri vậy, Dương Thiên thật sự không có một chút hứng thú.

Mọi người nghe vậy, tất cả mọi người cảm đều rút đầy dất.

Những lời này không chỉ đả kích đám người Lưu Bằng không nhẹ, ngay cả bốn người Lâm Nghiệp cùng lớp cũng xấu hổ thiếu chút nữa tìm một cái lỗ chui vào.

Bọn họ khẩn trương nhìn không rời mắt như vậy, trong lòng đều lo lắng, sợ Dương Thiên không cẩn thận sẽ phạm sai lầm khiến bọn họ thua tiền đặt cược, mà Dương Thiên lại nói việc này nhàm chán nên muốn ngủ thiếp đi.

Quan trọng nhất là cái gì, nhắm mắt cũng có thể bách phát bách trúng, đây là chuyện ma quái sao?

Dương Thiên thấy Lưu Bằng chỉ mới như vậy đã sợ choáng váng, không khỏi giễu cợt một tiếng, tiếp tục mở miệng nói: "Các người đã xem buồn tẻ, vậy ta liền làm trò mới đi."

Nói xong, trong ánh mắt hoảng sợ của mọi người, Dương Thiên đi vòng quanh bên ngoài vòng cung ba điểm kia, vừa đi vừa ném bóng.

Điều khiến mọi người phát điên là tất cả quả cầu đều vào hết, hai vòng như vậy đi xuống, lại tiến vào hơn mười quả cầu.

"Trời ạ, ta đang nằm mơ sao?" Một người yêu bóng rổ dùng sức giật tóc, phát hiện căn bản không có một chút đau đớn, không khỏi nghi ngờ hỏi.

"Ta cảm thấy mình sắp điên rồi, người này hoàn toàn là một tên biến thái." Còn có một người đã bị kinh sợ đến váng đầu nói.

"Ta không tin đây là sự thật, phim ảnh cũng không thần kỳ như vậy, hu hu!" Người cuối cùng không chịu được đả kích, trực tiếp bật khóc.

Có làm quá lên quá không vậy...

Sắc mặt Dương Thiên vẫn bình thản như nước, hấn lạnh lùng nhìn Lưu Bằng lần nữa mở miệng nói: “Đúng rồi, vừa rồi ta cũng thấy tất cả động tác ném cầu độ khó cao của ngươi.”

Nói xong, nhảy ngựa về phía sau, đứng vững nhảy rồ, nhảy rồi dừng lại, tiếp lực trên không trung, toàn bộ đều thi triển một lần.”

Nhưng mà, không cứng rắn như lúc Lưu Bằng thi triển, Dương Thiên mỗi một lần ném bóng đều là tự nhiên như vậy, toàn bộ hành trình vô cùng nhẹ nhõm, căn bản không cần cân nhắc tỷ lệ trúng mục tiêu.

Bởi vì cho dù lại không thể tưởng tượng được, cuối cùng thường thường đều tiến vào trong giỏ.

Bảy mươi bốn quả cầu, không cần đến một phần ba thời gian của Lưu Bằng, toàn bộ ném hết, toàn bộ ném vào.

Lưu Bằng đã bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Dương Thiên mặt không đỏ thở không gấp, đi đến trước mặt Lưu Bằng bình thản nói: “Không khéo, ngươi ném trúng bảy mươi ba quả cầu, mà ta ném trúng bảy mươi bốn quả, ngươi thua.”

Sắc mặt Lưu Bằng trắng bệch, thân thể không ngừng run rẩy,

Dương Thiên đạm mạc nói tiếp: “Thực hiện lời hứa của ngươi đi.”

Tiền đặt cược vừa rồi là, nếu ai thua, về sau vĩnh viễn không được đến sân bóng rổ chơi đùa, chạy quanh sân thể dục năm trăm mét, vừa chạy vừa học cầu kô, còn nữa là ngày mai trong trận đấu bóng rổ trước mặt toàn trường tự động nhận thua.

Ánh mắt Lưu Bằng đại ra, ba quy tắc này đều là hấn định chế, vốn tưởng rằng có thể làm cho người của lớp số một mất hết thể diện, lại không nghĩ rằng chính là tặng đá nện gãy chân mình.

Hắn đang muốn cắn răng đứng dậy nguyện đánh cuộc chịu thua, mà lúc này đột nhiên một bàn tay lớn đặt trên vai hắn.

Lưu Bằng sững sốt, ngẩng đầu lên nhìn, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Thiếu niên trước mắt không phải ai khác, chính là Tả Tu.

Vương tử bóng rổ của lớp số 4, nổi danh ngang với Nghiêm Thành.

Tả Tu nhìn Dương Thiên, trong con ngươi tràn ngập nóng rực, mở miệng nói: “Bằng hữu, có hứng thú cùng ta so một trận hay không.”

“Ta thảo, là Tả Tu!”

Lâm Nghiệp nhìn thấy thiếu niên có dáng người thon dài trước mắt, không khỏi khiếp sợ không thôi.

“Hắn muốn so đấu bóng rổ với Dương Thiên, hẳn cho rằng Dương Thiên có thể một chọi một với hắn sao?”

Từ Thạc có chút khó tin.

Mà Khương Thần và Trương Phong cũng lộ vẻ kinh ngạc, Tả Tu là ai, trong cả nhất Trung, ngoại trừ Nghiêm Thành cũng chỉ có giáo viên thể dục có thể ngăn chặn hắn.

Bây giờ hắn lại đích thân tới khiêu chiến Dương Thiên, đây cũng quá đề cao mặt mũi rồi. Chỉ cần Dương Thiên nghênh chiến, bất luận thắng thua, có thể trong nháy mắt cao đến mức Tả Tu và Nghiêm Thành Tề danh.

Vinh quang cỡ nào, nghĩ đến Khương Thần và Trương Phong đều kích động.

Mà lúc này, chỉ thấy Dương Thiên khẽ nâng mí mắt nhìn hắn một cái nói: “Người là ai? Tại sao ta phải so với người?”

Trời ạ!

Lâm Nghiệp gần như cảm giác muốn hôn mê bất tỉnh, trước đó hắn đã nói rất rõ ràng, lúc chơi bóng rổ, có hai người không thể đắc tội.

Thứ nhất chính là Tả Tu trước mắt này, một thân phòng ngự giọt nước không lọt, chỉ cần để hắn cận thân, muốn ném bóng vào rổ hoàn toàn là hành vi tìm chết.

Cái danh hiệu của hắn thật sẽ làm cho người ta tuyệt vọng.

Thứ hai, chính là Nghiêm Thành, một trong số đó người duy nhất có dáng người có điều kiện tận tay úp bóng vào rổ, cao

một mét chín, dáng người rất cường tráng, nếu ở sân bóng đơn đầu, ngoại trừ giáo viên thể dục ra thì hẳn gần như vô địch.

Mà trước mắt, Dương Thiên tựa hồ một câu liền đắc tội Tả Tu.

Nghe giọng điệu của Dương Thiên, hình như còn lộ ra vẻ khinh thường.

Lâm Nghiệp đã không biết nên nói gì.

Tả Tu khẽ nhíu mày, kích động hỏi: “Nếu người chơi bóng rổ tốt như vậy, làm sao có thể không biết ta? Chẳng lẽ người là học sinh chuyển từ trường khác đến?”

Dương Thiên hỏi ngược lại: “Tại sao ta lại phải quen biết người? Người rất nổi danh?”

Lâm Nghiệp tuyệt vọng ôm mặt, rõ ràng Dương Thiên thắng lợi đều vui vẻ, nhưng hiện tại, hẳn cảm giác mình gặp phải đại sự so với chọc phải Lưu Bằng còn phiền toái hơn.

Tả Tu cười cười, đôi mắt mang theo một tia hàn ý nói: “Không biết ta không sao, Lưu Bằng là ta bảo kê, người đánh bại hắn, ta tìm đến người để kiếm chuyện, như vậy hợp lý sao?”

Tả Tu đem Dương Thiên coi là học sinh từ trường khác chuyển sang.

Bởi vì ở sân bóng rổ, hắn chưa từng nhìn thấy người như Dương Thiên.

Có thể đánh bóng rổ xuất sắc như vậy, không thể nào cam lòng bình thường như vậy.

Lúc này, Lưu Bằng nghe vậy Tả Tu muốn tìm cho hắn một trận, nhất thời ánh mắt sáng lên.

Thần sắc hắn mừng rỡ nói: “Đa tạ Tả thiếu!”

Người phía sau Lưu Bằng cũng đều vui mừng quá đổi.

Nếu thực hiện hứa hẹn, chạy mười vòng quanh thao trường còn phải học chó sủa, không nói học chó sủa quá mất mặt, chỉ riêng chạy năm ngàn mét cũng là nhiệm vụ không thể hoàn thành.

Cho nên, có Tả Tu làm chỗ dựa, bọn họ lập tức lại một lần nữa cuồn cuộn ngạo lên.

Một người khế nói: “Ngay cả danh tiếng Tả thiếu gia cũng chưa từng nghe qua, còn dám ở đây chơi bóng rổ? Thật sự là chưa thấy qua việc đời.”

Một điều khác còn khinh thường nói: “Đừng tưởng rằng viên ném bóng giỏi thì có thể coi thường người khác, bóng rổ vẫn chú ý thực lực tổng hợp.”

Còn có người tán đồng gật đầu nói: “Tả thiếu gia ở trong một cái tên đứng đầu là số một số hai, có thể cùng nổi danh cũng vền vẹn chỉ có Nghiêm Thành mà thôi.”

“Tên Dương Thiên này, ta thấy hần căn bản là không dám ứng chiến!”

“Ha ha, ta đoán hần hần là thấy được Tả thiếu gia, bị dọa đến đá ra quần.”

Đối với sự khinh thường của mọi người, Dương Thiên vẫn chưa lộ ra bất kỳ cảm xúc gì, hần mở miệng nói: “Tìm ta phiền toái? Hợp lý là hợp lý, không biết người lấy cái gì so với ta?”

Hần chỉ chỉ Lưu Bằng nói: “Chúng ta đặt cược một chút còn chưa có được hần thực hành, người lại dựa vào cái gì mà chen ngang một cuộc?”

Tả Tu nở nụ cười, cầm bóng rổ trong tay nói: “Đây là bóng rổ mà Jordan từng tự tay ký tên, ta sẽ lấy cái này làm tiền đặt cược, ta thắng, tiền đặt cược của các người sẽ bị phế, ta thua, quả bóng rổ này sẽ là của người.”

Dương Thiên đang muốn cự tuyệt, chỉ thấy bốn người Lâm Nghiệp vội vàng tiến lên, nhìn chăm chăm vào bóng rổ trên tay Tả Tu nói: “Một lời đã định, chúng ta đáp ứng.”

Dương Thiên nhíu mày, mà lúc này bốn người lại cầu xin nhìn Dương Thiên nói: “Thiên ca, ngài chỉ ra tay một lần thôi, đó chính là chữ ký tự tay của Jordan, người thắng chúng ta chỉ cần sờ một cái là cảm thấy mỹ mãn rồi.”

“Đúng vậy, giá trị của quả bóng rổ này khó mà đánh giá được, Thiên ca nhất định phải thắng lại.”

“Ừm ừm, nếu như ngài thắng, mấy người anh em làm trâu làm ngựa cho ngài cũng được.”

Nhìn vẻ mặt khát vọng của bốn người, Dương Thiên bất đắc dĩ gật đầu nói: “Được rồi! Ta sẽ cho các người lấy cái kia trở về.”

Nghe Dương Thiên nói như vậy, sắc mặt Tả Tu có chút khó coi.

Mà mọi người phía sau Lưu Bằng thì trực tiếp nổi giận.

“Cuồng vọng!”

“Tiểu tử, đừng tưởng rằng không ai trị được ngươi!”

“Dám khẩu xuất cuồng ngôn thách Tả thiếu gia, ngươi thật to gan.”

Phải biết rằng, nếu như Tả Tu có quyền lợi phòng ngự, ngay cả Nghiêm Thành cũng không chiếm được lợi ích gì. Dương Thiên là cái thá gì? Chẳng qua chỉ là tiểu lâu la chỉ biết ném bóng mà thôi.

Chỉ cần Tả Tu nguyện ý, Dương Thiên căn bản không có cơ hội tiến vào khoảng cách ném bóng được.

Tả Tu nổi giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Hắn lạnh giọng nói: “Khẩu khí không nhỏ, đừng nói ta không cho hậu bối là người cơ hội, hai người chúng ta mỗi người một quả, tổng cộng hai phần, nếu ngươi chỉ vào một quả, ta coi như ngươi thắng!”

Dương Thiên xem như đã nhìn ra, tiểu tử có dáng người thon dài trước mắt này rất cuồng ngạo, hắn căn bản không biết người hắn sắp đối mặt là ai? Vậy mà khẩu xuất cuồng ngôn muốn nhường mình, thật sự là không biết điều!

Dương Thiên lạnh lùng nói: “Có qua có lại cũng không phải lễ, đã như vậy, ta sẽ cho ngươi chút mặt mũi.”

Đám người Lâm Nghiệp nghe mà nhiệt huyết sôi trào, Tả Tu là ai, tồn tại số một số hai của môn bóng rổ trong toàn khối, ngày mai tất sẽ là một hạt giống giành ngôi quán quân, mà bây giờ lại bị người của lớp số một bọn họ, là lớp chơi bóng rổ yếu nhất đó, hạ thấp ngay giữa sân bóng.

Còn nói muốn lưu cho hắn chút mặt mũi!

Đây thật sự là quá điên cuồng.

Tả Tu hừ lạnh một tiếng nói: “Hy vọng kỹ thuật của ngươi, có thể đủ với năng lực cuồng ngạo này của ngươi!”

Dứt lời, người của hai bên đều tự rời sân, nhường cho Dương Thiên và Tả Tu một khoảng đất trống lớn, để hai người toàn lực hành động.

Chương 74 - Mất mặt.

Tả Tu đưa bóng gài như vận chuyển ra tàn ảnh, hẩn nhìn chăm chăm Dương Thiên.

Dương Thiên một tay chấp sau lưng, khinh miệt vẫy vẫy tay với hắn!

“Cuồng!”

Tả Tu hừ lạnh một tiếng, bước chân giống như quỷ mị, dễ dàng né qua đường di chuyển của Dương Thiên!

Quả cầu vào rồi!

Lưu Bằng thần sắc kích động, lớn tiếng la lên; “Ha ha, thắng, thắng, cầu tiến, chúng ta thắng. “

Mọi người phía sau hắn cũng nhao nhao cười ha hả.

“Tả thiếu gia không hổ là Tả thiếu gia, không phải rác rưởi của lớp số một kia có thể so sánh được.”

“Đúng vậy đúng vậy, bọn họ cũng không ngâm nước tiểu soi gương, cùng Tả thiếu gia đối chiến, có thể thắng được sao?”

“Hắc hắc hắc, lớp số một của năm ba kia nhất định phải thua, nếu như Tả Tu tiến công phòng thủ còn có khả năng thắng lợi, nhưng mà kế tiếp một cầu đối phòng ngự của Tả Tu, ai cũng không vào được.”

“Nói không sai, nếu như Tả Tu nghiêm túc, một chọi một, ngay cả Nghiêm Thành cũng không cách nào đột phá phòng ngự của Tả Tu.”

Tất cả mọi người đều nhận định bại cục của Dương Thiên.

Ngay cả đám người Lâm Nghiệp cũng có chút xấu hổ, quá mất mặt.

Tả Tu ba bước đã đi tới, Dương Thiên đứng ngậy ngấn cả người, ngay cả ngăn cũng không cản, vậy kế tiếp còn đánh thế nào? Phòng ngự của Tả Tu cơ hồ kín không kẽ hở.

Cái danh hiệu vương tử này, không phải tự nhiên mà có ah.

Tất cả bọn họ vốn tưởng rằng Tả Tu Hội trong sân sẽ vui vẻ. Nhưng kì thực không phải.

Tả Tu phần nộ nhìn chằm chằm Dương Thiên, lãnh đạm nói: “Vì sao, vì sao ngươi không ngăn ta? Là khinh thường ta sao?”

Dương Thiên ngược mắt lên nói: “Ta nói rồi, ta sẽ chừa cho ngươi chút mặt mũi.”

“Cái gì?”

Tất cả mọi người nghe vậy trên mặt đều ngạc nhiên.

Nghe khẩu khí của Tả Tu, hình như là Dương Thiên cố tình không phòng thủ?

Hồi tưởng lại vừa rồi, Dương Thiên đứng tại chỗ giống như quả thật không có động đậy một chút nào.

Khóe miệng của mọi người đều đang co rút.

Bọn họ biết Dương Thiên cuồng, lại không nghĩ tới hắn cuồng đến loại tình trạng này.

Thần sắc bốn người Lâm Nghiệp kích động nhìn Dương Thiên, đây mới là phong phạm cao thủ, ngay cả Tả Tu đại danh鼎鼎鼎鼎 cũng không để vào mắt.

Lưu Bằng thần sắc âm lãnh khinh thường nhìn chằm chằm Dương Thiên, tiểu tử này quá cuồng, ngay cả Nghiêm Thành ở chỗ này cũng không dám khoác lác nói ra loại lời này, hắn là người của lớp số một toàn nhược kê môn thể chất này, hắn dựa vào cái gì mà cuồng như vậy ah?!!!

Tả Tu hai nắm đấm chặt, không còn thông dong bình tĩnh như trước, hắn cắn răng cả giận nói: “Được, giữ thể diện cho ta? Ta ngược lại muốn xem ngươi có tư cách gì dám giữ thể diện cho ta.”

Hắn chuyển bóng cho Dương Thiên, nửa ngời làm ra tư thế phòng ngự.

“Đến đây đi, ta phải khiến ngươi mất hết mặt mũi!”

Dương Thiên khẽ cười một tiếng, đôi mắt ngưng lại, học theo thủ đoạn vừa rồi của Tả Tu!

Ba bước lên rồi!

“Không tốt, Dương Thiên nguy hiểm!”

Lâm Nghiệp kinh hô lên tiếng, trước mặt hắn là Tả tu đây, phòng thủ che kín vô cùng thuần thực, khiến người ta tuyệt vọng.

Trước đó Lâm Nghiệp đã nói với hắn, không nên ném bóng trước mặt Tả Tu, nếu không đó chính là tự rước lấy nhục.

Nhưng Dương Thiên hiện tại hiển nhiên không nghe lời hắn.

Nhất ý cô hành, còn học Tả Tu chạy ba bước rồi ném bóng, đây quả thực là đưa mặt đến trước mặt đối phương để cho hắn đánh a.

“Ha ha, dám ném bóng lên trước mặt Tả thiếu gia, tiểu tử này là kẻ ngu sao?”

“Hoàn toàn chính là tìm tai vạ, hắn cho rằng lực nhảy của hắn so với Tả thiếu còn cao hơn sao.”

“Không biết điều, hành vi tìm chết thuần túy, mọi người giải tán đi, thắng bại đã phân.”

Mấy người phía sau Lưu Bằng không ai không trào phúng nhìn chăm chăm Dương Thiên, tiểu tử này cho dù bỏ giỏ lợi hại hơn nữa thì thế nào? Ở trước mặt Tả thiếu gia, hắn căn bản không có cơ hội lật bàn.

Tả Tu ở giữa sân thấy Dương Thiên đã nhảy dựng lên, khoe miệng hắn cong lên mỉm cười, cũng nhảy lên.

Bàn tay hung hăng vỗ lên bóng rổ trong tay Dương Thiên.

Lại là một động tác kinh điển!

Trên mặt Tả Tu cơ hồ đã hiện lên nụ cười thắng lợi, nhưng khi bàn tay hắn vỗ lên bóng rổ, lập tức ngạc nhiên?

Bởi vì bàn tay vỗ bóng rổ, vậy mà như đập vào khối sắt, thoáng cái lòng bàn tay đau đớn không thôi.

Điều này sao có thể?

Sắc mặt hắn trong nháy mắt thay đổi, nhưng mà không đợi hắn kịp phản ứng, chỉ thấy Dương Thiên nhảy lên cũng không đình chỉ, nhảy dựng lên, hung hăng đung hăng trên mặt đất, tiếp cận giỏ, hai tay cầm quả cầu hung hăng chụp vào.

Ném vào, không ngờ lại là ném vào rồi!

Tất cả mọi người trong sân đều ngây dại, Tả Tu cũng khó có thể tin nhìn một màn trước mắt, vị trước mắt này tuy đáng người thon dài, nhưng cũng không có điều kiện có được ưu thế tuyệt đối, hơn nữa quan trọng nhất là hắn vậy mà phá được phòng ngự mà mình vẫn lấy làm kiêu ngạo.

Tả Tu không thể tin được sự thật này.

Hắn... rốt cuộc là làm sao làm được?

Dương Thiên buông giỏ ra, nhảy xuống, dường như làm một chuyện nhỏ không đáng kể.

Tả Tu hai mắt vô thần, thất hồn lạc phách, y ngây ngốc nhìn Dương Thiên: “Ngươi, vậy mà phá phòng ngự của ta??”

Dương Thiên khinh thường đạm mạc nói: “Ngươi là cái thá gì? Cũng có tư cách ngăn cản ta?”

Hắn nói những lời này còn cuồng ngạo hơn trước, nhưng không ai dám cười nhạo.

Thực lực đã nói rõ tất cả.

Đám người Lâm Nghiệp hưng phấn nói không nên lời, bọn họ kích động đến không thể tự mình vào sân ném quả vừa rồi.

Thắng, thắng, Dương Thiên vậy mà thật sự thắng, triệt để đánh bại Tả Tu.

Lớp số một, thời khắc hãnh diện của bọn họ rốt cuộc cũng tới.

Trái lại, Lưu Bằng cùng một đám thiếu niên phía sau hắn, thần sắc hoảng sợ nhìn một màn trước mắt.

“Con gà non lớp số một kia dường như thắng rồi? Ta không phải đang nằm mơ chứ?”

“Ngươi nằm mơ hay không ta không biết, dù sao ta đang nằm mơ, ta vừa nhìn thấy cái gì? Dương Thiên lại úp bóng vào giỏ.”

“Ba bước ném ah, đây là thần tích sao?”

“Không phải đã nói rồi sao, cả nhất trung chỉ có Nghiêm Thành có thể úp giỏ sao? Thêm một Dương Thiên là sao?”

“Sức bật kinh người, Tả Tu cũng không bằng hần.”

Có người trong bọn họ bị đá kích nghiêm trọng, trực tiếp khóc lên.

Trong vòng bóng rỏ, ra một Nghiêm Thành đã khiến người ta tuyệt vọng, tại sao lại xuất hiện một Dương Thiên?

Khi tất cả mọi người khiếp sợ, Dương Thiên phúi bụi trên tay, phiêu nhiên rời đi!

Chờ đến khi bọn họ hoàn toàn phản ứng lại, lúc này Dương Thiên đã không còn bóng dáng.

Lâm Nghiệp cười ha hả. Hần tiến lên đoạt lấy bóng rỏ do chính tay thần tượng ký trên tay Tả Tu, thần sắc hưng phấn nói: “Thiên ca của chúng ta thắng, người đã nói, chỉ cần Thiên ca thắng một quả, người nhường Thiên ca của chúng ta, Thiên ca chúng ta cũng sẽ không ngăn cản người tiến vào một quả cầu. Nếu người thua, vậy hãy thực hiện lời hứa, bóng rỏ hiện tại thuộc về Thiên ca của chúng ta.”

Tả Tu Thần sắc thống khổ nhắm hai mắt lại, mặc cho Lâm Nghiệp mang bóng rỏ đi.

Hần thua, không chỉ thua kỹ thuật đánh cầu của đối phương, còn thua bởi sự cuồng ngạo của mình.

Bất quá, suy nghĩ một chút, tựa hồ cho dù mình không cuồng ngạo nói nhường đối phương, đối phương cũng nhất định sẽ thắng.

Tả Tu cắn chặt hàm răng, phần sỉ nhục này, không thể cứ như vậy bỏ qua.

Hần nâng đôi mắt lạnh như băng lên, nhìn Lâm Nghiệp thấp giọng quát: “Người đi nói cho Dương Thiên, chuyện ngày hôm nay ta nhận, nhưng trận đấu bóng rỏ ngày mai, ta nhất định phải khiến hần thua triệt để!”

Nhìn mắt Tả Tu ứ máu, môi cũng bị cắn rách, tràn ra từng tia vết máu.

Lâm Nghiệp sợ tới mức vô thức gật đầu một cái.

Tả Tu đi rồi, Lâm Nghiệp cũng đã đi!

Mà lúc này Lưu Bằng cũng muốn vụng trộm chuồn đi, Từ Thạc hừ lạnh một tiếng, tiến lên nói: “Làm sao? Người muốn quyt nợ?”

Lưu Bằng sắc mặt trắng bệch, hấn gian nan nói: “Từ huynh đệ, làm người lưu một đường, ngày sau dễ gặp lại!”

Trương Phong cười lạnh một tiếng nói: “Lưu Bằng, ngươi bót nói những lời vô dụng này đi, nếu chúng ta thua, ngươi sẽ buông tha chúng ta sao?”

Khương Thần tức giận hừ nói: “Lưu Bằng, đừng tưởng rằng ta không biết tâm tư của ngươi, hiện tại thao trường có nhiều người như vậy, ngươi dám nói không có động tác sau lưng, tính cho mọi người thấy chúng ta mất mặt ah?”

Lâm Nghiệp ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Có phải là ngươi thông báo cho bọn họ để bọn họ đến xem náo nhiệt của chúng ta không?”

“Chuyện này.....”

Sắc mặt Lưu Bằng xấu hổ hấn lên, hấn đích xác là muốn nhìn xem chuyện cười của lớp số một, vì thế còn bảo người bên cạnh tuyên bố vào trong nhóm, để cho bọn họ đến xem náo nhiệt.

Mà bây giờ, rất nhiều người dường như đều đã đến đông đủ, hiện tại chỉ còn chờ xem hấn biểu diễn.

Nghĩ muốn chạy quanh thao trường mười vòng, hơn nữa còn học chó sủa, Lưu Bằng gần như muốn hôn mê.

— — — — —

“Ha ha, các người chờ xem cho kỹ, mấy tên Học Phách lớp số một kia sẽ chạy mười vòng quanh thao trường, hơn nữa còn học sủa chó!”

Một hắc thiếu niên không ngừng châm ngòi thổi gió cho mọi người bên cạnh.

Đây là bạn tốt của hấn, là một trong những kẻ đi theo Lưu Bằng đã thông báo cho hấn như vậy.

Nói là để cho hắn đến xem náo nhiệt, bỏ lỡ hôm nay, vậy thì phải hối hận cả đời.

Thế là thiếu niên mặt đen vội vàng triệu tập một đám người tới nơi này xem náo nhiệt, trong miệng còn phát ra trào phúng khó nghe.

Dù sao thì việc xấu của lớp số một vốn dĩ cũng không phải lúc nào cũng có cơ hội chứng kiến.

Vây quanh thao trường là một vòng tròn, gần như đứng đầy người.

Lưu Bằng rốt cục ý thức được, sự tình tựa hồ phát sinh nghịch chuyển rồi!

Mọi người trong thao trường tròng mắt nửa ngày mà vẫn không thấy động tĩnh gì, không khỏi đều nóng nảy.

“Mẹ nó, ai truyền tin tức, hại lão tử đi một chuyến uống công.”

“Đúng vậy, căn bản chính là lời đồn, lừa gạt chúng ta.”

“Ai, không có gì xem nữa, đi thôi!”

Tất cả mọi người không hứng thú lắm, mà thiếu niên mặt đen kia nhìn thấy một màn này, lập tức cuống lên.

Hắn vội vàng mở miệng nói: “Đừng đi, mọi người chờ một chút, lát nữa sẽ có trò hay để chơi với người sau.”

Chương 75 - Điều là hiểu nhầm.

Sau đó, ngay lúc mọi người sắp rời đi, chỉ thấy trên sân bóng rổ rốt cục có động tĩnh.

Cũng không biết ai hô một tiếng mau nhìn, ánh mắt mọi người đều tập trung ở sân bóng rổ!

Trong số mọi người, thiếu niên mặt đen là người kích động nhất, hắn đắc ý cười điên cuồng nói: “Thế nào, ta không lừa các ngươi chứ, ta đã nói bọn lớp số một sẽ...”

Lời của hắn còn chưa nói hết, chỉ nghe một người châm chọc nói: “Người đắc ý cái gì? Tựa hồ người xấu mặt là lớp của người a.”

Ánh mắt một nữ hài rất tốt, kinh ngạc nói: “Các người mau nhìn, dẫn đội tựa hồ chính là Lưu Bằng lớp số ba ah.”

Còn có người cười ha ha nói: “Ha ha, cười chết mất, đây là thù cùng oán lớn bao nhiêu.”

Tên còn lại thán phục nhìn thiếu niên mặt đen nói: “Cũng cùng là năm ba, có ân oán gì mà không hóa giải được, lại dùng phương pháp này để khiến người lớp các người xấu mặt.”

Thiếu niên mặt đen vẽ đắc ý trên mặt triết để cứng ngắt.

Hắn khó có thể tin nhìn mấy người anh em tốt đang chạy bên thao trường, cảm giác thiên lôi cuộn cuộn.

Tình huống gì, không phải là mấy học bá lớp số một ở thao trường xấu mặt sao? Chuyện này rốt cuộc là sao?

Nghe mọi người châm chọc, thiếu niên mặt đen quả thực xấu hổ muốn tiến vào trong kẽ đất.

Hắn nhìn thoáng qua điện thoại di động, không sai, là tin tức do hảo hữu gửi tới, để hắn có thể mang theo bao nhiêu người đều mang hết đến, đến sân thể dục xem kịch vui, hiện tại lại diễn trò gì?

- - - - -

Dương Thiên cứ thế đi tới, đột nhiên gặp Hàn Hương Ngung lần nữa ở phía trước.

Hắn biến sắc, đang muốn xoay người né tránh, lại nghe Hàn Hương Ngung nộ quát: “Dương Thiên! Người đứng lại đó cho ta.”

Dương Thiên thầm than một tiếng xui xẻo, tại sao ở một góc hẻo lánh như vậy lại có thể gặp được Hàn Hương Ngung, nàng là khắc tinh của mình sao? Hay là ở chỗ này cố ý chặn đường hắn.

Hàn Hương Ngung đạp lên giày cao gót, bước một bước ưu nhã đi lên phía trước.

Cảm giác đầu tiên của Dương Thiên chính là mùi thơm nức mũi, mùi thơm cơ thể mà vị tiểu tử ty ty trước mắt này tỏa ra, say lòng người, ngửi mà muốn say.

Nàng có khuôn mặt trắng nõn như ngọc, hai má giống như một đóa quỳnh hoa nở rộ, trắng hồng.

Lông mày đen dài như vẽ mà không phải vẽ, đôi mắt sáng rực lên, thần vận phong tình nhộn nhạo khiến người ta mê say. Sợi dây dài rộng màu đen nhạt buộc tóc dài ngang hông đen nhánh phiêu dật.

Thân thể mềm mại của nó càng xinh đẹp như cảnh liễu, bộ ngực sữa cao ngất, quần đùi bó sát thể hiện ra hoàn mỹ.

Liếc mắt nhìn lại, tuyệt đối là vu vật động lòng người.

Nhưng mà tuy rằng vu vật này bề ngoài ôn nhã, kì thực tiến lên trực tiếp nhéo lỗ tai Dương Thiên, lông mày liễu dựng thẳng nói: “Tốt! Tiểu hoai đản, nhìn thấy ta liền chạy, ta ngược lại muốn nghe ta đắc tội ngươi ở điểm nào.”

Dương Thiên một mặt im lặng.

Lại bị Hàn Hương Ngưng véo lỗ tai, hấn thân là Phá Thiên Tiên Đế, thật sự rất mất mặt.

Thân thể hai người kề sát, Hàn Hương Ngưng coi hấn như tiểu hài tử, cũng không có để ý.

Nhưng Dương Thiên cảm thấy máu mũi thật sự sắp chảy ra, mùi hương trên người Hàn Hương Ngưng không ngừng tiến vào trong mũi hấn, thân thể dán sát vào nhau, hấn có thể cảm nhận được sự mềm mại ấm áp và kinh người của thân thể mềm mại của nữ tử, sắc mặt hấn đỏ bừng.

Nhất là hấn so với Hàn Hương ngưng cao hơn nửa cái đầu, có thể rõ ràng thấy tiểu tử ty ty cái kia trắng nõn cổ ngọc, cùng trước ngực một mảnh tuyết trắng.

Hàn Hương Ngưng thấy ánh mắt Dương Thiên tựa hồ không đúng, không khỏi cúi đầu nhìn, nhất thời sắc mặt đỏ bừng.

Nàng hung hăng nhéo lỗ tai Dương Thiên một lần nữa cả giận nói: “Tiểu hoai đản, mắt ngươi nhìn về hướng nào đấy?”

Dương Thiên kêu thảm thiết một tiếng, vội vàng cầu xin tha thứ nói: “Hàn lão sư, ta sai rồi, đau quá, người mau thả lỗ tai của ta ra, tai sắp bị người vặn đứt rồi.”

Mặc dù hắn đã tu luyện ba trăm năm, nhưng phát hiện mình vẫn không thể nào đánh giá thấp chiêu này của Hàn Hương Ngung.

Hàn Hương Ngung dường như đã luyện một chiêu này đến cảnh giới đại thành ở trên người hắn.

Thấy Dương Thiên cầu xin tha thứ, Hàn Hương Ngung lúc này mới cảm thấy mỹ mãn buông tha cho hắn.

Nàng không muốn thấy bộ dạng của Dương Thiên bình thường khóc khóc liệt, mỗi lần nhìn thấy, trong lòng bàn tay liền ngứa ngáy, thế nào cũng nhéo lỗ tai của hắn một cái.

Dương Thiên một mặt im lặng nhìn Hàn Hương ngung nói: “Hàn lão sư, không biết ngài tìm ta có chuyện gì a.”

Hàn Hương ngung nói: “Dương Thiên, trận đấu bóng rổ ngày mai, người giải thích cho lão sư một chút, người có thể giúp lớp chúng ta đứng thứ mấy?”

Dương Thiên bất đắc dĩ nói: “Sư phụ, trận đấu bóng rổ ngày mai người thực sự không nên trông cậy vào ta, học tập thì ta còn có thể, nhưng ta quả thật không biết đánh bóng rổ.”

Những lời này nếu để cho Lưu Bằng, Tả Tu, còn có Lâm Nghiệp bọn họ nghe được tuyệt đối sẽ nổi khùng.

Ném 74 quả ở ngoài vạch ba điểm toàn bộ đều trúng, trừ quả đầu tiên là cố ý ném trượt, người nói xem người không chơi bóng rổ thì còn ai biết chơi nữa?

Còn có, Tả Tu nổi danh ngang với Nghiêm Thành, hắn phòng ngự gần như vô địch, trên tay người hoàn toàn bại, cuối cùng người còn hoàn thành động tác khó nhất trong môn bóng rổ là ba bước chụp giỏ.

Người vậy mà nói người không biết bóng rổ...

Tuy nhiên, mặc dù có thành tích chói mắt như vậy, Dương Thiên cũng hoàn toàn chính xác không có nói dối.

Cho tới hôm nay, hẳn đích xác là một người mới, bởi vì, hẳn ngay cả việc dẫn bóng đơn giản nhất cũng không biết!

Mà Hàn Hương Ngưng không biết biểu hiện vừa rồi của Dương Thiên, nghe nói Dương Thiên Thiên không biết chơi bóng rổ, nhất thời có chút thất vọng nói: “Ồ, cũng đúng, bình thường ta cũng không thấy người huấn luyện.”

Vẻ mặt xoắn xuýt về sau, Hàn Hương Ngưng cắn răng nói: “Tranh ba vị trí cuối cùng ah, ta hy vọng lần này lớp chúng ta có thể đừng có lại đứng chót nữa.”

Nhìn thấy Hàn Hương Ngưng cố tỏ ra tự tin như vậy, Dương Thiên có chút xúc động.

Nghĩ đến đủ loại chuyện kiếp trước đôi phương giúp lẫn, Dương Thiên ngẩng đầu chăm chú nhìn Hàn Hương ngưng nói: “Hàn lão sư, người muốn xếp hạng mấy?”

Hàn Hương ngưng động chưa xót cười nói: “Còn hy vọng xa vời cái gì hạng mấy chứ, ta chỉ hy vọng chúng ta không phải là lớp đứng chót, chỉ cần có thể xếp hạng năm ta đã cảm thấy mỹ mãn rồi.”

Khối năm ba tổng cộng có sáu lớp, nàng còn mong có thể xếp thứ hai đếm ngược, Dương Thiên vẻ mặt im lặng, cái này tựa hồ có chút khó khăn a!

Phá Thiên Tiên Đế ra tay, hẳn dám nhận thứ hai, không người nhận thứ nhất.

Nhưng mà không có cách nào, ai bảo thứ hạng này là tâm nguyện của Hàn Hương Ngưng.

Cho dù hẳn có dốc hết toàn lực cũng nhất định phải giành được vị trí này.

Vì vậy, Dương Thiên cười gật đầu nói: “Hàn lão sư, người yên tâm, có ta ở đây, Lớp chúng ta nhất định sẽ giành được vị trí thứ năm.”

Hàn Hương Ngưng cảm động gật gật đầu: “Dương Thiên người phải cố gắng lên, nếu như lấy được thứ tự này, lão sư mời người ăn cơm.”

Dương Thiên nở nụ cười tự tin: “Hàn lão sư cứ chờ đi, ta sẽ không để cho người thất vọng.”

Sau đó, hai người tách ra, Dương Thiên trở lại ký túc xá.

Về mặt Dương Thiên buồn thiu, đang suy nghĩ làm sao ngăn cản bốn người Lâm Nghiệp, không để bọn họ biểu hiện quá mức xuất sắc, bằng không không cần thận thắng được tên thứ tư, vậy Hàn lão sư chẳng phải là rất thất vọng sao?

Hàn Hương Ngưng và Dương Thiên tách ra, than thở không ngừng phát sầu. Mặc dù có Dương Thiên đảm bảo nhưng muốn không xếp hạng thì rất khó, tất cả thể dục thể thao đều là nhược điểm trí mạng của lớp cao nhất.

Cả lớp một, cũng chỉ có Lâm Nghiệp có chút trình độ, nhưng chỉ có một mình hắn, đối kháng với năm người lớp khác, độ khó tựa hồ không phải lớn bình thường a.

Về mặt nàng buồn thiu, đang suy nghĩ phương án giải quyết có hay không, thế cho nên không có nhìn đường.

Sau đó, thiếu chút nữa bị người đụng ngã.

Hàn Hương Ngưng ngẩng đầu đang muốn nổi giận, chỉ thấy bốn người Lâm Nghiệp, Khương Thần, Từ Thạc, Trương Phong chạy đến thở không ra hơi, vẻ mặt lo lắng.

Hàn Hương ngưng mắt cau mày nói: “Bốn người các người đi làm gì vậy, sao lại chật vật như vậy.”

Không có biện pháp không chật vật, bốn người vì tìm Dương Thiên, trực tiếp lật tung cả trường học lên trời, mệt mỏi đến mồ hôi nhễ nhại.

Lâm Nghiệp thở hồng hộc mở miệng nói: “Hàn lão sư, Dương Thiên đâu, chúng ta tìm Dương Thiên có việc.”

Hàn Hương Ngưng nghi hoặc nói: “Đúng vậy, bốn người các người cảm bóng rổ đi huấn luyện, đổ mồ hôi như mưa, mà Dương Thiên sao không đi huấn luyện.”

Nói tới đây, nàng ta tức giận không chịu nổi.

Hàn Hương Ngưng cắn răng tự giận nói: “Được lắm ah Dương Thiên, vừa rồi còn đáp ứng ta trong trận đấu ngày mai đứng thứ năm, lười như vậy, xem ra hạng nhất từ dưới lên lại là lớp chúng ta rồi.”

Càng nghĩ càng giận, Hàn Hương Ngưng Tú nắm chặt nắm đấm nhỏ bé, hận không thể lần nữa hung hăng nhéo tai Dương Thiên.

“Hàn lão sư người nói cái gì? Lớp chúng ta ngày mai phải được vị trí thứ năm?”

Bốn người Lâm Nghiệp nghe Hàn Hương Ngưng nói vậy, lập tức mở to hai mắt, nhất là Từ Thạc. Hắn mới thở dài một hơi, uống một ngụm nước khoáng nhưng vội vàng không kịp chuẩn bị trực tiếp phun ra.

Trong lòng hắn chỉ có một ý niệm!

Diên rồi, đây là.

Với thực lực của Dương Thần, gần như có thể tung hoành sân bóng rổ, so sánh với Nghiêm Thành, đứng thứ nhất thứ hai căn bản không có áp lực, nghĩ như thế nào lấy thứ hạng thứ hai đếm ngược?

Lâm Nghiệp cười khan một tiếng hỏi: “Hàn lão sư, có phải ngài nghĩ sai rồi không, Dương Thiên làm sao có thể lấy thứ hạng thứ hai đếm ngược ra?”

Ý hắn là nói, đại lão cấp bậc như Dương Thiên, không lấy hạng nhất toàn năm, vậy tuyệt đối là trọng tài mù mắt.

Nhưng Hàn Hương Ngưng lại hiểu nhầm là, Dương Thiên ngay cả xếp hạng thứ hai đếm ngược cũng không có.

Trong khoảng thời gian ngắn, nàng nản lòng thoái chí, thất vọng không thôi.

Chương 76 - Vẫn lưu luyện không thôi.

Dường như nhìn ra sự mất mát của Hàn Hương Ngưng, Lâm Nghiệp không hiểu hỏi: “Hàn lão sư, người làm sao vậy, không vui sao?”

Hàn Hương Ngưng thống khổ xoa xoa trán nói: “Ta đau đầu, nghĩ đến trận đấu bóng rổ ngày mai sẽ bị mất mặt ta liền đau

đầu.”

Khương Thần cười nói: “Hàn lão sư ngài yên tâm, chỉ cần Dương Thiên ngày mai phát huy bình thường, cho dù không cần bốn người chúng ta, hắn cũng có thể được hạng nhất ah.”

Hàn Hương Ngưng đầu tiên là sửng sốt, sau đó là ồ lên.

Nàng kinh ngạc nhìn Khương Thần nói: “Người nói cái gì? Không cần bốn người các người, hắn cũng có thể giành được vị trí đầu, không phải ngay cả việc dẫn bóng đơn giản nhất hắn cũng không biết sao?”

Nghe Hàn Hương Ngưng hiểu lầm Dương Thiên, Lâm Nghiệp thần sắc lo lắng há to miệng đang muốn phản bác, lại ngây ngẩn cả người.

Đúng vậy, Dương Thiên dường như thật sự không biết dẫn bóng.

Nhưng tỷ lệ ném trúng đích của Dương Thiên là gần như trăm phần trăm, lại thêm tuyệt kỹ ném từ xa, ngay cả Tả Tu cũng không ngăn cản được, dường như không cần cướp bóng hay dẫn bóng cũng không có gì to tát.

Nhìn Lâm Nghiệp sửng sốt, Hàn Hương Ngưng cho rằng vừa rồi bọn họ an ủi mình, không khỏi lần nữa mát mát nói: “Dương Thiên ta không thể trông cậy vào, ngày mai sẽ nhìn bốn người các người, nhất định phải đứng thứ năm, ngàn vạn lần không nên bị người ta ép xuống hạng chót ah, Hàn lão sư của các người cần mặt mũi.”

Trương Phong lo lắng mở miệng nói: “Hàn lão sư, chúng ta cho dù ngày mai đứng ở sân bóng bất động một chút, cũng hoàn toàn có thể lấy hạng năm a.”

Hàn Hương Ngưng đảo cặp mắt trắng dã, mấy tiểu tử này thật sự là không để cô chủ nhiệm lớp mình vào mắt.

Nàng đang muốn răn dạy mấy người hai câu, chỉ nghe Từ Thạc kích động đem chuyện đánh cược vừa rồi cùng Lưu Bằng nói một lần.

Khi nghe Dương Thiên liên tục ném trúng bảy mươi bốn quả cầu, Hàn Hương Ngưng hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Khi nghe Dương Thiên đem Lưu Bằng thắng, đặt cược ba điều kiện, Hàn Hương ngưng mắt choáng váng.

Cuối cùng nghe thấy Dương Thiên đánh bại hoàn toàn người mạnh trong môn bóng rổ là Tả Tu, thắng được bóng rổ do chính Jordan tự tay ký lên, Hàn Hương Ngưng gần như quên cả hô hấp.

“Những gì các người nói đều là sự thật?”

Hàn Hương Ngưng cảm giác mình giống như đang nằm mơ, nàng vốn nghĩ ngày mai thi đấu bóng rổ có thể đứng thứ hai từ dưới lên đã rất thỏa mãn.

Nhưng nghe Lâm Nghiệp nói vậy, dường như không phải là chuyện nhỏ.

Trương Phong nghi vấn nói: “Hàn lão sư, Dương Thiên chẳng lẽ không nói với ngài những hành động vĩ đại này?”

Hàn Hương Ngưng cơ hồ ủy khuất sắp khóc, tên bại hoại Dương Thiên kia che giấu thật đúng là sâu, giả vờ làm kẻ đến cả bóng rổ cũng không sờ qua, nàng còn ngây thơ tin đối phương, nói để hắn xếp thứ năm là tốt rồi.

Hạng năm?

Không tốt, hỏng rồi!

Nghĩ đến đây Hàn Hương Ngưng mặt tái mét, nàng lo lắng nói: “Hỏng rồi, hỏng rồi, ta bảo Dương Thiên ngày mai đứng thứ năm, hắn thật sự có khả năng đứng thứ năm.”

Lâm Nghiệp cười cười nói: “Hàn lão sư không thể nào, người yên tâm, Dương Thiên cho dù là động ngón tay, lớp chúng ta cũng không chỉ đứng thứ năm.”

Nếu không hiểu rõ Dương Thiên, Hàn Hương Ngưng còn tin Lâm Nghiệp.

Nhưng đã có vết xe đổ, Hàn Hương Ngưng hoàn toàn sợ hãi.

Lần trước, Hàn Hương Ngưng nói với Dương Thiên, Tô Thi Nhu thi bảy trăm điểm, để hắn thi bảy trăm một điểm.

Hàn Hương Ngưng vốn không có hi vọng gì, nhưng lại không nghĩ rằng Dương Thiên Chân lại thi bảy trăm mười điểm, không nhiều hơn một điểm, không ít hơn một điểm.

Hiển nhiên, là tận lực khổng chế.

Mà vừa rồi, vẻ mặt Dương Thiên nghiêm túc hỏi nàng muốn thứ hạng nào, nàng lại trả lời là người thứ hai đếm ngược.

Hàn Hương Ngung nghĩ tới đây gần như hôn mê bất tỉnh.

Một đội ngũ có thể chạy nước rút tranh vị trí đệ nhất, nàng lại yêu cầu đối phương xếp thứ hai đếm ngược.

Đây quả thực là lãng phí nhân tài.

Hàn Hương Ngung cảm thấy sắp điên rồi, nàng giật giật mái tóc, vội vàng chạy về tìm Dương Thiên.

Vừa chạy còn vừa kiêu mị quát: “Dương Thiên, nếu người đứng thứ hai từ dưới lên, lão nương chắc chắn sẽ giết người.”

Bốn người Lâm Nghiệp thấy cảnh này, trở mắt nhìn nhau, không rõ lý do.

Ký túc xá, một bạn cùng phòng cách vách gõ cửa phòng hần nói: “Dương Thiên, dưới lầu hình như có vị mỹ nữ tìm người.”

Dương Thiên ngây ngẩn cả người, trời đã tối rồi, ai tìm hần?

Hần mở rèm cửa sổ ra nhìn, lập tức bị hù dọa, vội đóng chặt cửa sổ lại.

Hàn Hương Ngung!

Tại sao nàng lại ở chỗ này, Dương Thiên thoáng cái sờ lên lỗ tai, phát hiện còn đang đau.

Dương Thiên vẻ mặt bất đắc dĩ, nhìn đáng vẻ tức giận của chủ nhiệm lớp mỹ nữ dưới lầu, hần quyết định không ra ngoài, nếu không lỡ tai nhất định sẽ lại gặp nạn.

Dưới lầu, Hàn Hương Ngung cố làm ra vẻ điềm đạm đáng yêu nói: “Đại gia, ngài để cho ta vào một chuyến đi, ta thật sự là tới tìm học sinh của ta.”

Lão đại giữ cửa lắc đầu nói: “Có chuyện trọng yếu gì sao?”

Hàn Hương Ngung ừm ừm gật đầu nói: “Rất quan trọng, liên quan đến vấn đề thể diện ngày mai của ta a.”

Nhưng mà, điều khiến nàng tuyệt vọng chính là vị đại gia trông cửa kia cười cười nói: “Vẫn không được, cho dù là chuyện quan trọng hơn ta cũng không cho người vào.”

Hàn Hương Ngưng:...

Sắc mặt nàng ta biến thành màu đen, hoàn toàn phục ông chú trông cửa này.

Ngày thứ hai, khi Dương Thiên Đương hẹn với bốn người Lâm Nghiệp đến sân vận động bóng rổ, chỉ thấy Hàn Hương Ngưng đã sớm chờ ở đó.

Nhìn hai mắt gấu mèo của Hàn Hương Ngưng, tựa hồ tối hôm qua ngủ không ngon, hiện tại đang tức giận trừng mắt nhìn hắn.

Dương Thiên chợt dạ.

Dù sao, ngày hôm qua Hàn Hương Ngưng là vì tìm hắn đã cùng đại gia trông cửa náo loạn đến nửa đêm.

Cuối cùng dường như đem đại gia trông cửa đều nháo cho hồng mắt, đại gia trông cửa chính là không cho nàng vào, cuối cùng đem bạn già của mình gọi tới, thay phiên gác đêm!

Dương Thiên cầu nguyện Hàn Hương Ngưng nhanh chóng quên chuyện ngày hôm qua, nhưng bị kịch chính là, hắn tiến lên còn chưa kịp chào hỏi, Hàn Hương Ngưng đã trực tiếp nhéo lỗ tai của hắn, xách hắn sang một bên.

Dương Thiên bất đắc dĩ nói: “Hàn lão sư, hôm nay hình như ta không có chọc giận người.”

Hàn Hương nhú mày nói: “Ta là lão sư của người, người không chọc ta, ta liền không thể nhéo lỗ tai người?”

Được!

Dương Thiên trợn trắng mắt, lời này căn bản không có cách nào đáp lại được!

Nữ nhân nếu không nói đạo lý, cho dù người có mười cái miệng cũng vô dụng.

Thấy Dương Thiên không nói lời nào, Hàn Hương Ngưng vẫn lưu luyến không buông tha nói: “Hay lắm, tiểu hoại đản, cố ý giấu dốt trước mặt lão nương đúng không, nói, rõ ràng ngươi chơi bóng rổ tốt như vậy, vì sao nói với lão sư là ngươi không biết chơi bóng rổ?”

Dương Thiên nghiêm túc suy nghĩ một chút rồi nói: “Lão sư, ta thật sự không biết mà, bởi vì...”

Hắn còn chưa kịp giải thích, Hàn Hương Ngưng lại càng nhéo lỗ tai hắn mạnh hơn.

Tất cả mọi người đều đang nhìn, còn không ngừng cười trộm, Dương Thiên xấu hổ gần như muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

Chỉ nghe Hàn Hương Ngưng bỗng quát lên: “Tiểu hoại tử ngươi còn giả vờ, Lâm Nghiệp bọn họ đều nói với ta, ngươi ném cầu trúng tỷ lệ trăm phần trăm, hơn nữa còn đánh bại Lưu Bằng, Tả Tu, còn nói năng lực của ngươi ngang hàng với Nghiêm Thành.”

Dương Thiên buông tay bắt đắc dĩ nói: “Ta chỉ là ném đồ tương đối chuẩn mà thôi.”

Nói xong, để chứng minh bản thân, Dương Thiên từ trên đầu Hàn Hương Ngưng tháo xuống một cây trâm cài tóc, sau đó ném vào thùng rác cách đó mười mét.

“Ngươi xem, chỉ đơn giản như vậy thôi!” Dương Thiên nói.

Hàn Hương Ngưng đầu tiên là sửng sốt, sau đó cắn răng phần nộ nói: “Dương Thiên, đó là quà sinh nhật lão nương yêu quý nhất, không ngờ ngươi lại đem quà sinh nhật của ta ném vào thùng rác.”

Nói xong, tức giận hung hăng nhéo một cái vào miềng thịt mềm bên hông Dương Thiên.

Dương Thiên đã không biết nên nói cái gì.

Mà Hàn Hương vừa bóp hắn vừa cả giận nói: “Ngươi nói ngươi có năng lực lớn như vậy, còn không muốn làm vẻ vang cho lớp chúng ta, chỉ muốn đứng thứ hai đếm ngược, ngươi còn có mục tiêu nào lớn hơn hay không?”

Dương Thiên cảm giác tâm cảnh tu hành ba trăm năm đã bị đốt trụi.

Hắn ủy khuất nhìn lão sư nói: “Hàn lão sư, không phải người muốn ta đứng thứ hai đếm ngược sao? Tại sao bây giờ lại trách ta.”

Hàn Hương Ngưng khuôn mặt xinh đẹp đỏ lên, nghĩ tới hôm qua nàng đích xác có vẻ nói như vậy.

Nhưng mà, cuối cùng Hàn Hương Ngưng trực tiếp thô bạo không nói lý: “Ta mặc kệ, người hôm nay không lấy được đệ nhất ta khẳng định sẽ không bỏ qua cho người.”

Dương Thiên:……

Hắn cảm thấy không có cách nào cùng Hàn Hương Ngưng giao tiếp, chỉ có thể thành thật gật đầu.

Nhìn bộ dạng ủy khuất của Dương Thiên, Hàn Hương Ngưng lại sử dụng thủ đoạn tát một cái rồi sau đó cho một quả táo ngọt, ôn nhu xoa xoa lỗ tai đỏ rực của Dương Thiên nói:

“Dương Thiên à, người yên tâm, chỉ cần người thắng trong trận đấu, lão sư tuyệt đối sẽ không bạc đãi người, như vậy đi, người chỉ cần thắng, lão sư tự mình xuống bếp nấu cơm cho người.”

Hai mắt Dương Thiên lập tức sáng lên!

Tự mình xuống bếp? Tuy rằng thỉnh thoảng bà cô chủ nhiệm mỹ nữ này rất thô bạo với hắn, nhưng phần lớn thời gian đều rất ôn nhu hiền thực, có lẽ cô nấu cơm chắc ăn sẽ ngon lắm.

Cho nên, hắn gật đầu nói: “Tốt, Hàn lão sư chúng ta một lời đã định, vị trí thứ nhất nhất định là của chúng ta.”

“A!”

Được Dương Thiên bảo đảm, Hàn Hương Ngưng hưng phấn nhảy dựng lên như cô bé, bởi vì hết sức kích động, lại hôn bẹp một cái lên mặt Dương Thiên mà không hề cảm giác.

Dương Thiên sờ sờ vùng ẩm áp trên mặt, bất đắc dĩ cười cười, tiểu tử này, tựa hồ còn chưa có chính mình thành thực còn cả ngày giáo huấn hắn.

Lâm Nghiệp bên kia đang lo lắng chờ đợi, lớp trưởng thể thao như hẳn lúc này loạn thành một nồi cháo, bởi vì bốn người bọn họ đều là người tâm phúc của Dương Thiên, hẳn không về đội, bốn người căn bản không biết nên bố trí chiến thuật gì.

Theo cái đà này ta sợ main sẽ xây đủ tam cung lục viện thất thập nhị phi quốc, thật bó tay muốn từ bỏ quá rồi

Chương 77 - Người tới tấn công.

Dương Thiên đi lên trước, nghi hoặc nhìn bốn người một chút nói: "Các người còn thất thần làm gì, sao không đi thay quần áo."

Lâm Nghiệp có chút chờ mong hỏi: "Thiên ca, hôm nay chúng ta phải sử dụng chiến thuật gì tác chiến đây. Người xem, đội ngũ khác đều đang thương lượng kìa, người nhanh chóng lấy cho ta một chương trình đi."

Dương Thiên kinh ngạc nhìn Lâm Nghiệp hỏi: "Cái gì là chiến thuật? Đánh bóng rổ cũng cần chiến thuật?"

Hắn có chút không hiểu được.

"A?"

Không chỉ có Lâm Nghiệp, Khương Thần Từ Thạc Trương Phong cũng đều ngây ngẩn cả người.

Dương Thiên vậy mà không biết chơi bóng rổ cần chiến thuật?

Trương Phong vẻ mặt khổ sở nói: "Vậy làm sao bây giờ, chẳng lẽ chúng ta thật sự phải chấp nhận xếp thứ năm thật sao."

Khương Thần thở dài một tiếng, nói: "Thứ hai đếm ngược từ dưới lên, dù sao cũng mạnh hơn thứ nhất từ dưới lên ah."

Ánh mắt Từ Thạc Lượng sáng lên mở miệng: "Trong số chúng ta, Dương Thiên ném cầu trúng mục tiêu trăm phần trăm, bốn người chúng ta chỉ cần lấy được quả cầu là sẽ truyền qua cho Dương Thiên, nhất định sẽ nhanh chóng đạt được."

Mọi người vừa nghĩ cũng đúng, còn chưa hỏi ý kiến của Dương Thiên, chỉ có Dương Thiên trực tiếp mở miệng nói: “Ta không biết dẫn bóng.”

Được, chỉ cần một câu đã để bốn người triệt đề tuyệt vọng.

Nhưng mà, vừa lúc đó, Dương Thiên lại mở miệng nói tiếp: “Tuy ta không hiểu chiến thuật, không biết dẫn bóng cướp bóng, nhưng ta có biện pháp đoạt hạng nhất.”

Đầu tiên bốn người sững sờ, sau đó ngạc nhiên.

Lâm Nghiệp phản ứng lại đầu tiên, vẻ mặt hung phấn nói: “Thiên ca nói mau đi, ngươi có cách gì không?”

Dương Thiên lộ ra vẻ mỉm cười: “Thiên cơ không thể tiết lộ, các ngươi sau đó sẽ biết thôi.”

Bốn người hung phấn thay quần áo, Lâm Nghiệp để lại bộ quần áo cầu số 1 cho Dương Thiên nói: “Dương Thiên, phóng mắt khắp lớp chúng ta, cũng chỉ có ngươi mới có tư cách mặc nó.”

Từ Thạc lập tức kinh hô: “Lâm Nghiệp, áo số một này, cuối cùng ngươi nở để người khác mặc rồi sao.”

Khương Thần và Trương Phong đều sững sờ. Bọn họ biết, bộ đồ Số Một có ý nghĩa như thế nào với Lâm Nghiệp.

Lâm Nghiệp cười ha ha nói: “Đồng phục này mặc dù tốt, phải đặt ở trên tay cầu thủ giỏi mới có thể phát huy ra ưu thế.”

Dương Thiên vốn không muốn tiếp nhận, nhưng thấy bốn người khẩn cầu, cũng gật đầu đáp ứng.

Năm người đến sân bóng, lập tức rất nhiều người bắt đầu hò hét.

Dương Thiên liếc nhìn lại, Vương Tĩnh Thần trên khán đài một thân váy trắng, như hoa sen ngồi ở chỗ đó, khuôn mặt đỏ bừng hò hét cổ vũ.

Không chỉ có nàng, còn có Tô Thi Nhu, cô gái này vẫn mặc đồng phục trường học không thay đổi, mang theo kính mắt dày nặng gần như che hơn phân nửa khuôn mặt xinh đẹp.

Tô Thi Nhu yên tĩnh ngồi ở chỗ kia, không nói gì, một đôi mắt đẹp tựa như vẫn nhìn chăm chăm vào hắn.

Dương Thiên sờ sờ mũi, cười cười.

Mà lúc này bốn người Lâm Nghiệp cũng tựa hồ thấy được Vương Tĩnh Thần trên khán đài, lập tức thở nhẹ một tiếng: “Trời ạ, Vương mỹ nhân vậy mà cũng đến trợ uy cho chúng ta, bình thường không phải nàng không để ý chuyện này sao?”

Từ Thạc Chân cười nói: “Các ngươi mau nhìn, không chỉ có Vương mỹ nhân, ngay cả Tô Học Thần cũng tới, lần này chúng ta nói gì cũng không được mất mặt.”

Bốn người giống như đang đánh máu gà.

Dương Thiên bất đắc dĩ cười cười, lắc đầu.

Sáu lớp, sáu đội, do lão sư rút thăm quyết định.

Cuối cùng, khi đối thủ lên sân khấu, Lâm Nghiệp đầu tiên là sửng sốt, sau đó cười ha ha.

“Lưu Bằng, bại tướng dưới tay, ha ha ha, đối thủ đầu tiên của chúng ta lại là các ngươi.”

Từ Thạc cũng cười nói: “Lưu Bằng, hôm qua đã nói là, tiền đặt cược thua, chủ động nhận thua trong trận đấu bóng rổ hôm nay, nói mình là bại tướng dưới tay ah.”

Khương Thần cũng mở miệng cười nói: “Đúng vậy, ha ha, thật sự là không khéo, các ngươi người đầu tiên liền rút trúng chúng ta, vậy các ngươi còn chờ cái gì, còn không ngoan ngoãn đầu hàng?”

Lưu Bằng cắn răng, tức giận nói: “Ngày hôm qua ta đã mất hết mặt mũi. Hôm nay, ta cũng muốn cho các ngươi nếm thử tư vị đó.”

Lâm Nghiệp lập tức có dự cảm không tốt.

“Tiền đặt cược ngươi dự định không thực hiện sao?”

Lưu Bằng hừ nói: “Sao vậy, lão tử lật lọng thì như thế nào, ngươi có bản lĩnh thì đi tố cáo ta đi.”

Sắc mặt Lâm Nghiệp có chút ngưng trọng, hiện tại đang tranh tài, ngày hôm qua là bọn họ bí mật đánh cược, dù cho đối phương không tuân theo thì hẳn cũng không có cách nào.

Hắn thoáng cái ý thức nhìn Dương Thiên một cái nói: “Thiên ca làm sao bây giờ? Lưu Bằng chính là kinh địch, ngươi vừa rồi không phải nói có biện pháp sao? Mau lấy ra a.”

Dương Thiên cười ha hả: “Biện pháp chính là bốn người các ngươi tấn công, để ta phòng thủ.”

Lâm Nghiệp nghe vậy, ngay cả xanh rồi, đây là biện pháp gì chứ.

Hắn ném cầu trúng mục tiêu vốn không tệ, vốn cho rằng hắn sẽ được chia nhiều, nhưng không ngờ hắn lại chỉ lựa chọn phòng thủ.

Lâm Nghiệp đương nhiên không đồng ý, hắn đang muốn khuyên Dương Thiên thêm thì trọng tài đã huýt sáo.

Trung ương sân bóng rổ, Dương Thiên lạnh nhạt đứng ở đối diện Lưu Bằng.

Thân thể Lưu Bằng cong lại, dự định nhảy dựng lên giành giành quả cầu phát động.

Trọng tài kinh ngạc nhìn Dương Thiên nói: “Ngươi không cần chuẩn bị sao? Ngươi cứ đứng thẳng như vậy mà nhảy lên sẽ chậm hơn rất nhiều.”

Dương Thiên lắc đầu nói: “Không cần, ta tự tin mà.”

Trọng tài sững sờ nhìn Dương Thiên một cái, hừ một tiếng, hắn cũng hảo tâm nhắc nhở, không nghĩ tới Dương Thiên lại cuồng như vậy.

Không có bất kỳ chuẩn bị nào, làm sao có thể giành được quả cầu đầu tiên này?

Tất cả mọi người cũng không coi trọng Dương Thiên.

Ngay cả Lâm Nghiệp cũng lo lắng, xem ra Dương Thiên thật sự không hiểu bóng rổ, lúc này đứng thẳng như vậy là định cao hơn ai sao?

Bên ngoài sân, Nghiêm Thành ngạc nhiên nhìn Dương Thiên đang chờ trọng tài ở giữa sân bóng rổ, vừa nghi hoặc nhìn Tả Tu nói: “Ngươi nói chính là hắn? Cao thủ đánh bại ngươi?”

Tả Tu gật gật đầu nói: “Đúng vậy, ngày hôm qua sau khi ngươi đi, ta thua trong tay hắn.”

Dứt lời, vẻ mặt hắn ta trở nên chán chường.

Nghiêm Thành có chút nghi hoặc hỏi: “Ngươi là Tả tu a, phòng ngự chặt chẽ không thể phá, hắn làm sao vào được?”

Tả Tu nhìn chằm chằm Dương Thiên trong sân, nắm chặt nắm đấm, cuối cùng thở dài một tiếng mở miệng nói: “Hắn dùng chính là chiêu ba bước ném bóng sở trường nhất của ta, cùng với tuyệt kỹ khuynh thủ lưu của ngươi!”

Nghiêm Thành kinh nghi nói: “Nói cách khác, Dương Thiên này có thể ba bước ném bóng vào rỗ? Làm sao có thể, thân thể của hắn còn không cao bằng ngươi, càng đừng đề cập đến so với ta, với cái thân hình này của ta mà cũng có chút khó khăn, hắn dựa vào cái gì?”

“Hắn lực nhảy tốt!” Tả tu nhìn chằm chằm thiếu niên trên sân bóng rỗ, tuy không muốn thừa nhận, nhưng đây lại là sự thật.

Nghiêm Thành hừ một tiếng vẫn không tin nói: “Cho dù hắn lực bật nhảy tốt, lại sao có khả năng ba bước đập...”

Hắn còn nói xong, trọng tài trong sân rốt cục cũng huýt sáo, sau đó bóng rỗ ném lên bầu trời.

Sau đó Dương Thiên dưới tình huống Lưu Bằng còn chưa có một tia chuẩn bị, nhảy dựng lên, đoạt lấy quả cầu đầu tiên.

Mọi người trên khán đài lập tức kinh hô.

Bởi vì vừa rồi Dương Thiên nhảy lên độ cao, quả thực vượt quá người thường rất nhiều, lực nhảy này quả thực khủng bố, ngay cả tài phán viên cũng giật nảy mình.

Nghiêm Thành trong mắt lộ ra một tia kinh nghi, gắt gao nhìn thẳng thân ảnh Dương Thiên nói: “Ta hiện tại tựa hồ có chút tin tưởng lời ngươi nói.”

Tả Tu Lộ ra một tia cười khở.

Dương Thiên dưới tình huống không có bất kỳ chuẩn bị nào đã nhảy lên cao như vậy, nếu như chuẩn bị đầy đủ thật sự là khó có thể tưởng tượng được.

Trong mắt Nghiêm Thành xuất hiện chiến ý nồng đậm nói: “Năm ba này trừ ngươi ra, cho tới bây giờ không có xuất hiện một đối thủ chân chính có thể làm đối thủ của ta, Dương Thiên

này, ta sẽ ở trận chung kết áp chế hấn, vì ngươi lấy lại danh dự!”

Tuy Tả Tu ngoài mặt gật đầu, nhưng trong lòng lại hiện lên một tia lo lắng.

Lo lắng Dương Thiên có lẽ sẽ đánh bại Nghiêm Thành.

Cảm giác của hấn có đôi khi rất chuẩn, chỉ là không biết lần này rốt cuộc có chuẩn hay không.

Trong sân, Dương Thiên đoạt được quả bóng đầu, Lưu Bằng như lâm đại địch, nhanh chóng lui về phía sau phòng ngự.

Dương Thiên cười cười, trực tiếp truyền bóng cho Lâm Nghiệp.

Lâm Nghiệp trực tiếp ngơ ngác, trong năm người bọn họ, tốt nhất là Dương Thiên, nhưng đối phương truyền cho hấn làm gì?

Dương Thiên mở miệng nói: “Các ngươi tự do phát huy, không cần lo lắng phòng ngự, một mình ta sẽ giải quyết.”

Nói xong, trực tiếp đi về phía dưới cái giá bóng rổ của mình.

Lâm Nghiệp trực tiếp ngây ngẩn cả người, hấn không nghĩ tới Dương Thiên lại không đáng tin cậy như vậy, trận đấu năm đối năm, tên này trực tiếp chạy đến chỗ giá bóng rổ, đây không phải rõ ràng lười biếng sao?

Lưu Bằng đầu tiên là sửng sốt, sau đó mừng rỡ.

Dương Thiên xem ra là tự phụ, đã xem thường bọn họ như vậy cũng tốt.

Bởi vì có một đối thủ cường đại như vậy, Lưu Bằng căn bản không hề có chiến ý.

Trên khán đài, tất cả mọi người nhìn biểu hiện của Dương Thiên đều ngây ngẩn cả người.

Vương Tĩnh Thần nhìn Dương Thiên đăm đăm đứng ở dưới giỏ nhà mình vẻ mặt lo lắng.

Nghiêm Thành lúc đầu còn đánh giá Dương Thiên rất cao, nhưng nhìn thấy một màn này cũng đồng dạng không hiểu ra

sao.

Hắn không rõ trong hồ lô Dương Thiên rốt cuộc là bán thuốc gì.

Nghiêm Thành nhìn bên trái, phát hiện Tả Tu cũng là vẻ mặt nghi hoặc.

Theo lý thuyết, đối phương kỹ thuật bóng rổ cao siêu như vậy, không thể không biết quy tắc bóng rổ.

Người cũng đã cướp được bóng rổ, vậy thì nên nhanh chóng tấn công, chỉ cần vào bóng là thắng, mà người chạy tới dưới bóng rổ nhà mình là có ý gì? Làm thủ môn viên sao?

Đây là trận đấu bóng rổ, không phải bóng đá...

Chương 78 - Đây không phải khoa học.

"Ha ha, Hàn lão sư, đệ tử trong lớp của các người sợ hãi sao? Trận đấu bóng rổ mà một mình hắn trốn ở nơi đó làm gì?"

Chủ nhiệm lớp số ba là một phụ nữ trung niên, thấy Dương Thiên trốn dưới cột bóng rổ, không khỏi mở miệng trào phúng.

Hàn Hương Ngưng là chủ nhiệm lớp số một, cái gì cũng muốn đề đầu nòng, nàng đã sớm sinh lòng oán niệm, hôm nay rốt cục tìm được cơ hội này, khẳng định phải tận dụng chèn ép sự kiêu ngạo của Hàn Hương Ngưng mới được.

Hàn Hương Ngưng trong lòng sớm đã phát hỏa, nàng vốn muốn cho lớp học đạt được hạng nhất, nhưng mà Dương Thiên lại bỏ lại đồng đội của mình, chạy đến dưới cây cột bóng rổ lười biếng.

Cứ cái đà như vậy, đừng nói là đệ nhất, ngay cả đệ nhị đếm ngược cũng không chiếm được.

Nếu không phải lúc này không tiện, nàng đã sớm xông lên hung hăng nhéo lỗ tai Dương Thiên đem hắn dạy dỗ một trận.

Chủ nhiệm lớp ba bên cạnh không ngừng châm chọc khiêu khích, Hàn Hương Ngưng đã sớm giận sôi lên, hai tay nhỏ nhắn siết chặt lại.

Trong lòng Hàn Hương Ngưng không chỉ một lần tự nói với mình: “Chỉ cần đợi đến lúc nghỉ ngơi giữa trận, hô, chỉ cần nhìn đến giữa lúc mọi người được nghỉ ngơi là tốt rồi, đến lúc đó trực tiếp kéo lỗ tai Dương Thiên xuống, để cho tiểu tử này biết kết cục đối nghịch với mình.”

Giờ phút này, thế cục trên sân bóng rổ thay đổi trong nháy mắt, kỹ thuật dẫn bóng của Lâm Nghiệp mặc dù không tệ, nhưng cũng không chịu nổi hai người vây công.

Hắn khó mà cất bước, mà ba đồng đội bên cạnh, tất cả đều đang bị đối phương quán chặt lấy.

Muốn truyền bóng đi, căn bản không có khả năng.

Sắc mặt Lâm Nghiệp trắng bệch, quay đầu nhìn lại, khẩn cầu Dương Thiên hỗ trợ.

Nhưng không nhìn còn đỡ, vừa nhìn hắn suýt chút nữa hộc máu.

Chỉ thấy Dương Thiên ngồi dưới cây cột bóng rổ của bọn họ nhắm mắt dưỡng thần, rất thích ý.

Hiện nay, nội hành xem náo nhiệt, ngoại hành cũng xem náo nhiệt. Dù sao, bất kể là ai cũng không rõ tại sao Dương Thiên lại làm như vậy.

Tất cả mọi người tựa hồ đều cho rằng Dương Thiên là chủ động buông tha cho trận đấu này.

Vì vậy, thanh âm trào phúng trên khán đài không dứt bên tai.

“Rốt cuộc người này là ai, có biết chơi bóng rổ không.”

“Đúng vậy, còn mặc đồng phục số 1, hắn xứng sao?”

“Quả thực là mất mặt cho người lớp số một, hừ!”

“Mẹ nó, không nhìn thì thôi, càng nhìn càng tức, ta chính là lớp ba cao tầng, trước đó ta còn rất sùng bái hắn, nhưng từ nay về sau ta đối với hắn cả đời hắt!”

“Hừ, lão nương sẽ không bao giờ thích hấn nữa, hấn cho rằng hấn đang đùa giỡn đẹp trai sao?”

Đôi mắt đẹp của Vương Tĩnh Thần hiện lên vẻ lo lắng, nàng muốn giải thích, muốn vì Dương Thiên mà chính danh, nhưng mà hiện tại lại không có cơ gì.

So ra thì Tô Thi Nhu rất bình tĩnh, tuy nàng kinh ngạc vì sao Dương Thiên làm như vậy nhưng lý trí nói với nàng rằng Dương Thiên làm như vậy nhất định có đạo lý của hấn.

Chỉ cần chờ đợi, tất cả sẽ rõ ràng!

- - - - -

Giữa sân!

“Ta bị hồ chết rồi!”

Sắc mặt Lâm Nghiệp tái nhợt, không có cách nào, tuy rằng cách sân bóng rổ của đối phương rất xa, nhưng nếu không ra tay, sẽ bị đối phương cướp đi.

Lâm Nghiệp cắn răng, đứng ngoài vạch ba phân trực tiếp nhảy vọt lên ném bóng đi.

Nhưng mà, hấn đã đánh giá cao bản thân.

Không nói có thể so sánh với Dương Thiên, kỹ thuật ném bóng của Lâm Nghiệp ngay cả Lưu Bằng cũng còn kém xa.

Trái bóng rổ lệch khỏi quỹ đạo rất xa, trực tiếp đập vào trên tấm kính.

Mắt thấy sai lầm, Lâm Nghiệp vội vàng lo lắng hô to: “Trương Phong, mau cướp bóng.”

Trương Phong ồ một tiếng, nhưng không đợi hấn nhảy lên, một tên cao to của lớp 12 trực tiếp cướp đoạt tới.

Sau đó nhanh chóng truyền cho Lưu Bằng.

Lưu Bằng cười ha ha nói: “Lâm Nghiệp, thực lực của lớp các ngươi chính là một đồng phân, nghĩ đến ngày hôm qua ta có thể thua các ngươi ta sẽ ghê tởm.”

Lâm Nghiệp tức giận muốn đi cướp, mà lúc này Lưu Bằng đã vận bóng rổ đi đâu, chạy tới gần giá bóng rổ của bọn họ.

Lâm Nghiệp lo lắng quát Dương Thiên: “Dương Thiên, mau ngăn hắn lại.”

Dương Thiên nghe vậy, lúc này mới chậm rãi đứng dậy.

Lưu Bằng đến ngoài giới tuyến ba điểm, trực tiếp cười lạnh một tiếng nói: “Muốn cản ta? Ha ha, chậm rồi.”

Dứt lời, sau khi nhảy lên, bóng rỏ rời khỏi tay, bay về phía gió của Dương Thiên.

Xong rồi!

Lâm Nghiệp thở dài một tiếng, vẻ mặt chán chường.

Bắt đầu thấy hối hận, chẳng lẽ hôm nay bọn họ thật sự phải xếp hạng chót sao?

- - - - -

“Không ngờ lớp một lại yếu như vậy, hiện tại ta cũng hoài nghi bọn họ có tư cách tiến vào trận chung kết hay không, lại còn coi như đối thủ của ta, còn xa ah.”

Nghiêm Thành híp mắt, vẻ mặt ngạo nghễ.

Cầu còn chưa ném xuống, nhưng Nghiêm Thành đã đoán được kết cục.

Hơn 70% là bóng của Lưu Bằng sẽ ném trúng, hơn nữa hắn một ngựa đi đầu, căn bản không có ai ngăn cản.

Đệ nhất cầu này, nhất định sẽ bị Lưu Bằng bắt!

Tả Tu nhú mày nói: “Nghiêm Thành, trước khi chưa kết thúc, không tiện bình luận bậy bạ, Dương Thiên không đơn giản như vậy.”

Nghiêm Thành lơ đãng nói: “Hắn trực tiếp ngồi ở dưới cái bóng rỏ, hoặc là khinh thường, kiêu ngạo, hoặc là không có bản lĩnh thật sự, cố ý lờ thiên hạ mà thôi.”

Hắn nghiền ngẫm cười cười, tiếp tục khinh thường nói: “Mà mặc kệ hắn là loại nào trong hai người, đều không đủ gây sợ, thậm chí căn bản không có tư cách làm đối thủ của ta.”

Tả Tu thở dài một hơi, trong lòng hiện lên một ý niệm!

Nếu như hắn có tự tin tuyệt đối như vậy thì phải nói thế nào???

Một chỗ khác! Lúc quả bóng còn đang trên quỹ đạo bay đến rổ!

“Ha ha ha, Hàn lão sư, không cần phải cảm thấy mất mát, ta đợi chút nữa sẽ bảo bạn học lớp chúng ta nhường lớp cho các người, bảo lớp các người thua không đến mức quá khó coi.”

Chủ nhiệm lớp ba vẻ mặt đắc ý, nhận định bại trận của lớp số một đã là cái kết cuối cùng.

Hàn Hương Ngưng tức đến nghiến răng, nàng thề, đợi nghỉ ngơi giữa trận, nàng nhất định phải cho Dương Thiên biết tại sao Hoa Nhi lại đỏ.

Giờ phút này, chủ nhiệm lớp số ba kia vẫn đang lải nhải không ngừng.

Mà Hàn Hương Ngưng thực sự tức giận, không khỏi tức giận mở miệng nói: “Người cho rằng quả bóng này của các người có thể vào sao? Làm không tốt thì sao?”

Cô vừa dứt lời, chỉ thấy chủ nhiệm lớp số ba trợn to mắt, khó có thể tin nhìn về phía sân bóng rổ.

Giống như gặp quỷ vậy, thậm chí còn có chút hoảng sợ.

Hàn Hương Ngưng còn mờ mịt chớp đôi mắt to, tâm trạng vô cùng mơ hồ, nàng không kịp phản ứng, chỉ nghe tất cả mọi người trên khán đài phát ra tiếng kinh hô phập phồng!

Giống như gặp phải chuyện gì đó không thể tưởng tượng nổi.

Hàn Hương Ngưng không rõ ràng cho lắm, vội vàng nhìn về phía sân bóng rổ, phát hiện Dương Thiên đăm đăm cầm quả cầu, trên mặt không có một tia biểu tình.

Trong lòng nàng đắng chát, vẫn bị lớp số ba lấy được điểm dẫn đầu sao?

Lúc này, mọi người trên khán đài không ngừng kinh hô: “Trời ạ, đây là người sao?”

“Ta xem bóng rổ mười mấy năm, chưa bao giờ thấy qua bóng rổ có thể chơi như vậy.”

“Kinh khủng, đối thủ đáng sợ, nếu ai làm đối phương của hấn thì sẽ tuyệt vọng.”

Đúng vậy, Hàn Hương Ngung cũng tuyệt vọng.

Người nghe các cầu thủ tầng bốc lớp số ba như thế nào, rồi lại nhớ tới lúc này người ta bình phẩm về Dương Thiên như thế nào ah.

Đầu óc có bong bóng, bệnh tâm thần, lười biếng, người khác chơi bóng rổ, hấn trực tiếp ngồi dưới đất nghỉ ngơi.

Hai người càng so sánh, Hàn Hương Ngung càng thương tâm, hốc mắt đều đỏ.

Lúc này, Triệu lão sư chủ nhiệm lớp ba kinh ngạc liếc nhìn Hàn Hương Ngung nói: “Hàn lão sư, được đấy, số một trong bóng rổ đúng không, có hấn rồi, lớp các người nhất định có thể đứng đầu.”

Hàn Hương ngưng cười khổ nói: “Triệu lão sư, ngay cả người cũng chê cười lớp chúng ta?”

Triệu lão sư sững sốt, sau đó nói: “Ta chê cười lớp các người làm gì? Ta cũng không có tư cách này a.”

“A?”

Hàn Hương ngưng lại, hỏi: “Ta không chú ý, vừa rồi xảy ra chuyện gì?”

Triệu lão sư kinh ngạc nhìn Hàn Hương ngưng trọng nói: “Vậy thì thật sự là quá đáng tiếc, người cũng biết vừa rồi học sinh của người giống như thần minh, sau khi Lưu Bằng lớp số ba ném bóng đi, học sinh của người nhảy dựng lên, trực tiếp đuổi tay ở phía trên giỏ, cứng rắn tiếp được bóng sắp ăn điểm kia, thật sự thần kỳ ah. “

“Cái gì???”

Hàn Hương Ngung không kịp phản ứng, đây là trận đấu bóng rổ, không phải là phim ảnh!

Sau khi nhảy cao lên, hấn đuổi tay ra, thì có thể tiếp được quả cầu trăm phần trăm vào giỏ.

Triệu lão sư nhìn vẻ mặt khó hiểu của Hàn Hương Ngưng, tiếp tục cười ha ha nói: “Nói cách khác, học sinh lớp số ba kia không có ghi được điểm.”

Nhìn sân bóng rổ, cầm bóng rổ cao ngạo đứng ở dưới sân bóng rổ Dương Thiên.

Hàn Hương Ngưng hoàn toàn bối rối.

Đôi mắt đẹp của Vương Tĩnh Thần cong lại thành hình trăng lưỡi liềm, không ngừng vỗ bàn tay nhỏ bé cổ vũ Dương Thiên!

Nàng biết, nàng biết Dương Thiên không phải phé vật, sẽ không dễ dàng nhận thua!

Tô Thi Nhu nâng hốc mắt, cầm bút tính toán tất cả căn cứ Dương Thiên vừa nhảy cao bao nhiêu.

Nhưng mà tính toán nửa ngày, nàng thất vọng rồi!

Bất kể là từ góc độ sinh vật học, lực học, toán học, địa tâm dẫn lực học, Dương Thiên cũng không nên nhảy cao như vậy!

Cuối cùng nàng tổng kết bốn chữ...

Chuyện này không khoa học chút nào!

Một chỗ khác, nhìn thấy Nghiêm Thành đã trợn mắt há hốc mồm, Tả Tu ngưng trọng nói: “Thế nào? Hiện tại người còn dám xem nhẹ Dương Thiên kia sao?”

Nghiêm Thành sững sốt hồi lâu, lúc này mới hít sâu một hơi, thân thể không nhịn được run nói: “Cái này không có khả năng, cái này không có khả năng, cái này không có khả năng!”

Một câu nói hần liên tục nói ba lần, đủ để chứng minh rung động trong lòng hần!

Chương 79 - Là người được hoan nghênh nhất.

So sánh với sự rung động của mọi người trên khán đài, tất cả mọi người trên sân bóng rổ trực

tiếp choáng váng.

Lâm Nghiệp há to miệng, có thể nhét trứng ngỗng vào.

Mấy người lớp số ba đang chạy về phía này, kết quả sau khi nhìn thấy tuyệt kỹ kia của Dương Thiên, cũng không biết nên chạy theo hướng nào mới tốt.

Thế là, bùm bùm, tiếng bàn tán vang lên không ngừng!

Mỗi người bị ngã mặt mũi bầm dập, nhưng lại không thềm để ý chút nào.

Trong lòng chỉ có một ý niệm, vị đại thần số một này là trực tiếp hack, còn đánh thế nào?

Chỉ cần Dương Thiên đứng dưới cái giá bóng rổ của bọn họ, ai cũng không thể ném vào dù chỉ một quả cầu được!

Phòng ngự này có thể nói là tường đồng vách sắt, mà tất cả mọi người năm thứ ba như bọn họ cộng lại chỉ giống như là một thanh kiếm bằng gỗ, chém lên không những không lưu ngân lại còn tự chấn đến gãy mình.

Lúc này mới liệu mạng làm sao, thắng như thế nào?

Mà chịu đả kích lớn nhất chính là Lưu Bằng.

Hiện tại hẳn thật sự khóc lên, thật sự dự định cả đời cũng không đụng vào bóng rổ.

Dương Thiên thờ ơ nhìn Lâm Nghiệp một chút rồi nói: “Còn đứng ngây ra đó làm gì, lo mà ghi điểm đi ah.”

Nói xong, hắn cầm bóng rổ trong tay truyền cho Lâm Nghiệp.

Lâm Nghiệp còn chưa kịp phản ứng, đã trực tiếp bị đập trúng mặt.

Hắn kêu thảm một tiếng, rốt cuộc tỉnh táo lại, vội vàng nhặt lên quả bóng, cười ha ha hai tiếng với Dương Thiên nói:

“Thiên ca, ngài chờ xem là được rồi, ta sẽ không để cho ngài thất vọng.”

Hắn nói xong, dưới ánh mắt chờ mong của mọi người, Dương Thiên lại khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần.

“Trời ạ!”

Mọi người đều sắp điên rồi, Dương Thiên này có thể nhảy cao như vậy, phòng thủ cũng dư xài, hẳn lại rộng lượng như vậy? Đối với thành tích nhà mình liền không quản không hỏi.

Lâm Nghiệp nhanh chóng dẫn bóng tiến lên, chạy như bay về phía sân bãi của lớp số ba.

Sau khi đám người Khương Thần, Trương Phong nhìn thấy năng lực của Dương Thiên, khí thế tăng vọt, xung kích kia, ai cũng không ngăn được.

Bốn người phối hợp chặt chẽ, cuối cùng, quả cầu đầu tiên rất cuộc cũng cho bọn họ kiếm được.

Lúc này, Hàn Hương Ngưng quả thực cảm giác so với ăn nhân sâm còn muốn thoải mái hơn, nàng nhìn thoáng qua trung niên phụ nữ chủ nhiệm lớp số ba kia, nói: “Ai nha, thật ngại quá, người thứ nhất vào cầu là lớp chúng ta, cô xem, những học sinh mà ta dẫn theo, thật sự là không khiến người ta bớt lo, rõ ràng ta giáo dục bọn họ, nhất định phải nhường cho các cô được, hiểu được nhường nhịn như vậy mới tốt, nhưng bọn họ lại không nghe.”

Chủ nhiệm lớp số ba giận đến mức tóc cũng bốc khói, nàng phần nộ chỉ vào Hàn Hương Ngưng nói: “Ngươi, ngươi.....”

Hàn Hương ngưng trên mặt xinh đẹp đặc ý nói: “Ngươi cái gì mà ngươi, vừa rồi ngươi lải nhải một đồng lớn trước mặt ta, còn không cho phép ta nói hai câu sao?”

Chủ nhiệm lớp số ba cuối cùng trợn trắng mắt, phẩy tay áo bỏ đi.

Hàn Hương Ngưng cười hắc hắc nhìn giữa sân, càng nhìn Dương Thiên càng cảm thấy thuận mắt.

Trước đó sao nàng lại không phát hiện thiếu niên khốc liệt này khi nghiêm túc còn rất tuần tú.

“Mau mau, mau cho ta cầu!”

Lưu Bằng vẫn chưa từ bỏ ý định, thấy được đồng đội của mình lấy được bóng, vội vàng ra lệnh cho hắn.

Đồng đội kia tuy rằng không muốn, nhưng vẫn truyền bóng cho hắn.

Lưu Bằng này tuy rằng nhân phẩm không tốt, chỉ lo cho mình, nhưng kỹ thuật đánh cầu của hắn không thể chê.

Hắn ném cầu có xác suất trúng cao nhất trên sân, cũng chỉ có Dương Thiên có thể ổn áp hắn một đầu.

Về phần Tả Tu và Nghiêm Thành, đó là mỗi người đều có ưu điểm riêng, tỷ lệ trúng mục tuyệt đối không thể so với Lưu Bằng.

Sau khi Lưu Bằng lấy được quả bóng, đôi mắt rét run, đứng ở ngoài ba phân tuyến, quả cầu lại rời tay bay ra.

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt, nhảy lên một cái, bóng rỏ lại rơi vào tay hắn.

Mặc dù có biểu hiện lần đầu tiên, nhưng mọi người vẫn thập phần khiếp sợ.

“Đây cho dù là Diêu Minh đến cũng đánh cầu cũng không lại Dương Thiên ah.”

“Sức bật của hắn cũng quá yêu nghiệt đi.”

“Ta quả thực muốn quỳ lạy hắn.”

Nghe vậy bình luận trên khán đài, đôi mắt đẹp của Hàn Hương Ngưng cong thành hình trăng lưỡi liềm, không ngừng gật đầu.

Dương Thiên truyền bóng rỏ đến trong tay Lâm Nghiệp, dường như làm một cái chuyện nhỏ nhặt không đáng kể.

Lâm Nghiệp lại dũng mãnh đuổi đánh lần nữa, lại tiến vào trạng thái dẫn bóng lần nữa.

“Số một, số một, số một!”

Mọi người vui mừng khôn xiết, điều này làm cho bốn người Lâm Nghiệp Khương Thần có chút cạn lời.

Dương Thiên rõ ràng chẳng làm chuyện gì cả, bọn họ vất vả chạy qua sân bóng rỏ, cuối cùng tất cả vinh dự đều biến thành của Dương Thiên.

Tuy rằng im lặng, nhưng bốn người cũng tán đồng công lao không thể thay thế của Dương Thiên.

Một người đứng ở nơi đó, có dũng khí ngăn cản vạn người!

Đã qua gần một nửa thời gian, chỗ Lưu Bằng ở Lớp số ba bên kia, một quả cầu cũng không có ném vào.

Đây quả thực là mắt mặt ném đến nhà bà ngoại rồi.

Năm người Lưu Bằng, toàn bộ thần sắc chán chường.

Trận bóng này căn bản không thể đánh được, vì dưới khung bóng rổ của đối phương xuất hiện một thủ vệ bất khả chiến bại như vậy.

Dương Thiên coi bóng rổ như bóng đá đánh, vậy còn thắng thế nào?

Cuối cùng cũng đến thời gian nghỉ ngơi giữa sân, điểm số đang là 15-0 nghiêng hoàn toàn về phía lớp số một.

Đúng vậy, lớp số một năm mươi lăm điểm, lớp số ba kia ngay cả số lẻ cũng chưa có.

Đến chỗ nghỉ ngơi, Dương Thiên còn chưa kịp phản ứng, một đám người gần năm mươi nữ đồng học vây quanh hắn ba tầng trong ngoài.

Tất cả nữ đồng học đều cầm khăn lông và chai nước trong tay, có người lau mồ hôi cho hắn, có người vắn nước cho hắn uống.

Còn có nữ đồng học vô cùng lớn mật, còn xoa bóp cho hắn.

“Đại Thần, người có mệt không.”

“Đại thần, vừa rồi biểu hiện của ngài ở sân bóng rổ thật là khốc liệt, người ta đau lòng, khắc khắc.”

“Dương Thiên ca ca, người có bạn gái chưa?”

“Dương Thiên ca ca, ta làm mọi mọi người có được hay không a.”

“Dương Hiệu giáo thảo, người khát sao? Đây là một bình nước Ái Tâm người ta tự mình mua cho người, người nhất định phải uống!”

Dương Thiên kiếp trước ở trường học chính là một kẻ vô dụng, làm sao có thể hưởng thụ qua đời ngộ như vậy, trong khoảng thời gian ngắn chân tay luống cuống.

Hắn phát hiện cho dù ở Huyền Thiên đại lục, giao thủ với người bất tử bất diệt cũng không đau đầu như vậy.

Bốn người Lâm Nghiệp nhìn thấy một màn này, hô to không công bằng.

Đây là đả kích người quá lớn a, rõ ràng ở sân bóng rổ bọn hắn mới là người chạy ngược chạy xuôi, mồ hôi như mưa, liều sống liều chết kiếm điểm ah. Bây giờ nhìn xem, tất cả nữ đồng học đều vây quanh Dương Thiên như vậy, đã hoàn toàn xem bọn họ như không khí rồi.

Mà bốn người bọn họ, sống không còn gì luyến tiếc, nước được bạn học nam tặng, hưởng thụ sự xoa bóp nặng nề của bạn học nam.

Người so với người, quả thực tức chết người!

Giáo Hoa Vương Tĩnh Thần cầm trong tay một lọ nước, vốn trong lòng tràn đầy vui mừng vì Dương Thiên.

Nhưng thấy một màn trước mắt, nhất thời kinh sợ.

Năm mươi nữ sinh vây quanh Dương Thiên, cho dù nàng là hoa khôi trường học, cũng chưa bao giờ có đãi ngộ này.

Vương Tĩnh Thần chen chúc nửa ngày, quả thực không chen vào, lúc này lại đột nhiên phát hiện Tô Thi Nhu cũng mang theo một bình nước đứng tại chỗ.

Vương Tĩnh Thần đỏ mặt nghi vấn nói: “Tô Thi Nhu, ngươi cũng là đưa nước đến cho Dương Thiên?”

Tô Thi Nhu gật gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Từ trước đến nay nàng đều là nói chuyện rất ngắn gọn, không dư thừa chút nào.

Vương Tĩnh Thần bắt đầu rất kháng cự Tô Thi Nhu, nhưng thấy nàng khẳng định cũng không chen vào được, không khỏi thở dài một hơi thở dài nói: “Dương Thiên rất được hoan nghênh, chúng ta không thể tới gần hắn được.”

Tô Thi Nhu vẻ mặt chân thật nói: “Vậy cũng chưa chắc, Hàn lão sư còn có mười giây đồng hồ nữa là đến hiện trường, từ biểu tình trên mặt người có thể phán đoán, Hàn lão sư lát nữa

sẽ quát lớn đám nữ sinh này rồi đi, ta có cơ hội cầm nước trong tay đưa cho Dương Thiên.”

Nàng vừa nói xong, khoảng mười giây, không nhiều không ít, chỉ nghe Hàn Hương Ngưng phần nộ quát: “Các người làm gì vậy, còn không toàn bộ trở về chỗ ngồi của các người, một mực ở chỗ này quấy rầy học sinh của ta nghỉ ngơi, đợi lát nữa chúng ta nếu thua thì làm sao bây giờ?”

Vương Tĩnh Thần trợn mắt há hốc mồm, Tô Học Thần không hổ là Tô Học Thần, loại tràng diện này đều có thể phân tích ra.

Một đám nữ sinh bị Hàn Hương quát lớn, vội vàng chạy trốn tứ tán.

Dương Thiên rút cục thở dài một hơi, cánh tay hấn ôm một đồng lớn nước, nhìn qua có mấy chục bình, cánh tay đều mỗi nhừ.

Hàn Hương Ngưng vô cùng đau lòng, vội vàng cầm lấy nước cho Dương Thiên.

Dương Thiên chưa từng cảm thấy Hàn Hương Ngưng săn sóc, thân thiết như vậy.

Hàn Hương Ngưng nhìn Dương Thiên cười hắc hắc nói: “Dương Thiên, ngồi dưới đất không lạnh sao?”

Dương Thiên nghe vậy, thân thể căng thẳng, đột nhiên lui về sau hai bước, bịt tai lại.

Đây là một hành động ý thức.

Nhưng mà, để cho hắn ngoài ý muốn chính là, Hàn Hương Ngưng thấy vậy cười phụt một tiếng, đem cái gối giấu ở sau lưng lấy ra nói: “Không phải là không có ý trách tội người, lát nữa người còn ngồi dưới đất là được, để cho bốn người bọn họ đi làm chân chạy ah.”

Dùng một chút, chỉ vào cái gối đang cầm, nói: “Đây là sợ người ngồi dưới đất lạnh, cố ý đem gối ta chuyên dùng đưa cho người dùng.”

Về mặt Dương Thiên quái dị nhìn Hàn Hương Ngưng, còn chưa nói chuyện đã nghe Lâm Nghiệp kêu rên một tiếng nói: “Hàn lão sư, chúng ta phải đối đãi công bằng, mấy người

chúng ta ở đây mệt chết mệt sống, mồ hôi rơi như mưa, ngài vì sao chỉ quan tâm Dương Thiên?”

Hàn Hương Ngưng nghe vậy lập tức nhướng mày lên, nàng nhẹ nhàng đá Lâm Nghiệp một cước, trợn mắt nói với bốn người: “Các người còn có mặt mũi nói, Dương Thiên đồng học tổng cộng cho các người hơn ba mươi cơ hội, các người vậy mà chỉ ném vào mười lăm điểm, cũng chính là năm quả bóng, ta cũng thấy xấu hổ thay các người.”

Bốn người Lâm Nghiệp nhìn nhau, sau đó xấu hổ rút cổ lại.

Đúng là quá mất mặt, nếu không có Dương Thiên ở đây, bọn họ có lẽ không vào được một bóng.

Chương 80 - Hai vị mỹ nữ tranh giành.

Giáo huấn xong bốn người Lâm Nghiệp, Hàn Hương Ngưng lại cười tủm tỉm nhìn Dương Thiên.

Dương Thiên cảm thấy ánh mắt của tiểu tỷ tỷ này có thể lột sạch quần áo của hắn.

Hắn một mặt im lặng lui về phía sau hai bước nói: “Hàn lão sư, người đừng nhìn ta như vậy, ta có chút không quen.”

Trước đó Hàn Hương Ngưng gặp mặt lần nào mà không nhéo lỗ tai hắn? Hiện giờ đối với hắn tốt như vậy, Dương Thiên đã quen mới là lạ.

Hàn Hương Ngưng nghe vậy, trợn trắng mắt ôn nhu nói: “Lão nương, à không, lão sư bình thường rất ôn nhu, nếu người ngoan ngoãn nghe lời ta, lão sư tuyệt sẽ không đối xử với người như trước kia nữa.”

Dương Thiên gật đầu, sau đó có chút buồn bực nói: “Hàn lão sư, vừa rồi ta ngồi ở dưới giá bóng rổ, thấy người nghiêng răng nghiêng lợi với ta, giống như muốn gọt ta, hiện tại người sao lại biến hóa lớn như vậy?”

Hàn Hương Ngưng nghe vậy trong lòng nghĩ: “Lão nương lúc ấy không chỉ muốn gọt người, ngay cả sát tâm với người cũng

có, bảo người đi thi mà người còn lười biếng với ta, nếu không phải người biểu hiện tiếp sau không tệ, lão nương có thể làm người cười sao? Ta còn không phải là vì vinh dự lớp, sợ người bỏ gánh không làm sao chứ?”

Dương nhiên, trong lòng nghĩ như vậy, nhưng ngoài miệng cũng không thể nói như vậy.

Bằng không Dương Thiên mà thật quăng neo bỏ gánh, nàng có thể sẽ không chế không nổi đi nhảy sông.

Bởi vì hiện tại xem ra, muốn đệ nhất là chuyện tất nhiên. Mặt mũi tăng thêm a.

Cho nên Hàn Hương Ngưng lựa chọn giả vờ ngây ngô, nàng cười sáng lạn nghi hoặc nói: “Có sao? Không có. Người nhất định là suy nghĩ nhiều, tranh thủ thời gian đi tranh tài đi, buổi tối hôm nay lão sư tự mình xuống bếp cho người.”

Dương Thiên Hồ nghi nhìn hắn một cái, cuối cùng vẫn gật đầu.

Khi tiếng chuông trận đấu sắp vang lên, chỉ thấy Vương Tĩnh Thần đỏ mặt chạy đến trước mặt hắn.

Tô Thi Nhu cũng không cam lòng yếu thế, đi tới.

Hai vị đại mỹ nữ ở bên, Dương Thiên thật sự là có chút không biết làm sao.

Ở kiếp trước, sau khi hắn bị Trịnh Lệ Lệ ném đi thì không còn tiếp xúc với nữ nhân, trải qua tất cả đả kích cuộc đời, cha mẹ và tỷ tỷ của hắn đều rời bỏ hắn, nản lòng thoái chí hắn lựa chọn kết thúc sinh mệnh, cuối cùng xuyên qua Huyền Thiên đại lục.

Ở nơi đó, hắn biết được có thể trở về địa cầu báo thù, hắn liều mạng tu luyện ba trăm năm, trong lúc đó vẫn không có tiếp cận nữ sắc.

Ba trăm năm tu thành Phá Thiên Tiên Đế, nhưng mà thương nhân làm phụ, hai vị đại mỹ nữ này ở chỗ này, hắn là không biết làm sao mới tốt.

Vương Tĩnh Thần mặc váy liền màu trắng tinh khiết duyên dáng yêu kiều, má lúm đồng tiền tuyệt sắc ửng đỏ như lửa, phong tình vạn phần thanh thuần, đôi mắt đẹp thanh thuần

chớp chớp, lông mi đen kịt che kín đôi mắt như thu thủy khê run rẩy.

Chiếc cổ ngọc trắng nõn, một đôi vai thon gọn, bộ ngực sữa có kích thước, dáng người như phát liễu.

Tô Thi Nhu cũng không kém chút nào, tuy rằng mắt của nàng bị kính dày che lại, nhưng ánh mắt ưu nhã, nhã nhặn, hai mắt nhìn lại lưu ba, càng lộ ra khí tức của sách.

Mái tóc đen như tơ lụa tùy ý phiêu tán ở bên hông, dáng người mảnh mai, eo thon thẳng như ngọc, tuy rằng chỉ mặc giáo phục rộng thùng thình, nhưng càng lộ ra vẻ động lòng người.

Cả người được xưng tụng là điềm tĩnh hiền thực!

Hai mỹ nữ mỗi người mỗi vẻ, Dương Thiên cuối cùng gãi đầu hỏi: “Các người có việc sao? Không có việc gì ta liền đi thi đấu.”

Lúc này đúng lúc Lâm Nghiệp đi tới bên cạnh Dương Thiên, nghe thấy Dương Thiên nói ra lời này, lập tức kêu rên một tiếng, giống như là bị đá kích cực lớn.

Hai vị mỹ nữ ở bên người, người lại chỉ muốn đi thi đấu tiếp? Trời ơi, quả thực không có thiên lý a.

Sắc mặt Vương Tĩnh Thần càng thêm hồng nhuận, nàng cắn cắn môi đỏ đem một lọ đồ uống ôm trong ngực thời gian rất lâu đưa cho Dương Thiên nói: “Dương Thiên, người có thể uống nước ta mua cho người hay không.”

“Được rồi!”

Dương Thiên cười cười nhận lấy, đang định uống thì thấy Tô Thi Nhu cũng đưa một bình cho hắn nói: “Còn có ta nữa, bây giờ người uống nước của ta trước, đối với thân thể của người sẽ tốt hơn một chút.”

Dương Thiên ngẩn người, cũng cười nhận lấy.

Nhưng Vương Tĩnh Thần lại không vui, nàng nổi giận dùng dùng trừng Tô Thi Nhu nói: “Người dựa vào cái gì để Dương Thiên uống nước của người? Chẳng lẽ nước của người tốt hơn nước của ta?”

Tô Thi Nhu đỡ hốc mắt, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Ta là mua nước dành cho thể thao ah, có thể bổ sung lượng muối tiêu hao trên người Dương Thiên, mà nước người mua là nước bình thường, chẳng những không có trợ giúp thân thể Dương Thiên, ngược lại sẽ có hại.”

“Đây, đây...”

Sắc mặt Vương Tĩnh Thần đỏ lên, lại không có cách nào phản bác.

Tô Thi Nhu là học thần, đối với cái gì cũng rõ ràng.

Vương Tĩnh Thần mặc dù nói không lại Tô Thi Nhu, nhưng vẫn không buông tha, tròng lớn đôi mắt đẹp, tội nghiệp nhìn Dương Thiên.

Biểu cảm kia dường như đang nói, Dương Thiên người nhất định phải uống nước mua của ta trước.

Tuy nàng không hiểu nhiều bằng Tô Thi Nhu, nhưng nàng biết làm nũng!

Mà Tô Thi Nhu không cam lòng yếu thế nói: “Dương Thiên, uống đồ uống của ta trước, có trợ giúp đối với thân thể của người.”

Dương Thiên cảm giác da đầu tê dại, có loại cảm giác khó có thể tiêu thụ ân huệ của mỹ nhân.

Thấy hai người vẫn mãi không chịu buông tha cho, Dương Thiên bất đắc dĩ cười nói: “Các người đừng tranh, hai chai nước này ta cùng uống.”

Vì thế, dưới ánh mắt mong đợi của hai người, hai chai nước cùng nhau đổ vào miệng.

Cuối cùng, Dương Thiên nắc mảy cái, đồ uống cũng thấy đáy, hai người lúc này mới hài lòng cười cười.

Sau khi liếc mắt nhìn nhau, mỗi người hừ một tiếng rời đi.

Dương Thiên cười khỏ một tiếng.

Mà lúc này, Lâm Nghiệp vội vàng chạy tới, khoác cánh tay lên vai hắn ta, giơ ngón tay cái lên nói: “Thiên ca, ta phục người.”

Mà Từ Thạc cùng Trương Phong, còn có Khương Thần cũng bu lại nói: “Thiên ca, chúng ta không có ý gì khác, chính là muốn biết cảm giác uống hai thứ đồ uống khác nhau cùng một lúc là cảm giác gì.”

Dương Thiên mở miệng nói: “Cảm giác gì ta không biết, ta chỉ biết là nửa trận tiếp theo nếu ta không ra tay, các người có thể bị Hàn lão sư hành hung một trận hay không?”

Bốn người sững sốt, sau đó kêu rên một mảnh nói: “Thiên ca, ngài đừng có mà làm vậy, chúng ta còn trông cậy vào ngài dẫn dắt giết vào hạng nhất đấy.”

Đến sân bóng, Dương Thiên tự mình đi tới dưới cây cột bóng rổ nhà mình, Lưu Bằng nhìn chăm chăm bóng lưng Dương Thiên muốn nói lại thôi.

Cuối cùng, một người bạn học đứng phía sau hắn không nhìn nổi nữa, trực tiếp chạy đến chỗ trọng tài cáo trạng.

Trọng tài liếc nhìn Dương Thiên, nói: “Nhân gia làm đó là hợp tình hợp lý, nếu người muốn đứng dưới bóng rổ nhà các người làm thủ môn viên, các người cũng có thể.”

Người bạn học kia tức giận đến xanh mặt, trong lòng tức giận nói: “Nếu lão tử có sức nhảy tốt như vậy còn có thể tìm người sao?”

Sau đó, khi quả cầu vốn nên vào lần nữa được Dương Thiên tiếp nhận, Lưu Bằng trực tiếp mang theo đội ngũ rời khỏi trận đấu.

Bởi vì mỗi lần Dương Thiên ở dưới giỏ nhà bọn họ nhảy lên tiếp cầu, đội ngũ của Lưu Bằng sẽ bị mọi người trên khán đài hung hăng đùa cợt một lần.

Liên tiếp mấy lần, cho dù là người tâm trí kiên định cũng không chịu nổi.

Lúc này, ngay cả nhận thua cũng không nhận trực tiếp rời khỏi trận đấu.

Đây là lần đầu tiên, trọng tài đều ngây ngẩn cả người, cuối cùng bất đắc dĩ tuyên bố rằng lớp số một đã chiến thắng.

“A, cuối cùng cũng thắng một lần.”

Hàn Hương Ngưng cơ hồ muốn nhảy dựng lên.

Nghỉ ngơi một thời gian, tiến hành trận đấu tiếp theo.

Ra sân là lớp số sáu!

Dương Thiên đã từng ở lớp này học tập qua.

Trên khán đài, Hà Sơn mới đầu khinh thường, nhưng sau khi thấy được biểu hiện của Dương Thiên, lần nữa hồi hận đến xanh ruột.

Đây quả thực là đẩy một người toàn năng ra ngoài, nhất là hắn nghe hiệu trưởng nói, tặng phần thưởng cho lớp chiến thắng lần này, lại càng đau lòng muốn học máu.

- - - - -

Sân bóng rổ, thương thế của Hoàng Bình đã có vẻ tốt hơn, nhưng lúc hắn nhìn về phía Dương Thiên vẫn có vẻ sợ hãi.

Lần trước không nói lời gì, ném thẳng hắn xuống lầu, đến nay hắn vẫn cảm giác đi Quỷ Môn quan một lần.

Hiện tại, hắn nhìn Dương Thiên, chân vẫn luôn co rút.

Dương Thiên lạnh nhạt nhìn hắn một cái. Tiểu lâu la này ở kiếp trước vẫn luôn ức hiếp hắn, vừa cười nói: “Hoàng Bình, thương thế đã lành chưa?”

Hoàng Bình nhìn thấy Dương Thiên mỉm cười, chân mềm nhũn, thiếu chút nữa quỳ xuống.

Hắn hoảng sợ nhìn Dương Thiên nói: “Dương Thiên! Ta có thể cảnh cáo ngươi, đây là sân bóng rổ, ngươi không thể làm vậy.”

Kiếp trước, Dương Thiên nhìn thấy hắn, giống như chó nhà có tang.

Kiếp này, hắn gặp Dương Thiên, cũng giống như chó nhà có tang.

So sánh thì rõ ràng như vậy!

Dương Thiên nắm chặt nắm đấm thở phào một hơi.

Hắn hiện giờ, rốt cục có vốn liếng để sửa lại tất cả!

- - - - -

Ván này không ngoài ý muốn, lại là nhóm người của Dương Thiên giành thắng lợi.

Lúc bắt đầu, khi đội viên lớp số 6 của Hà Sơn nhìn thấy Dương Thiên lại giống như lần trước đứng dưới sân bóng rổ của mình, đội viên lớp số 6 mặt đều xanh mét.

Sau đó, bọn họ thương lượng một phen, đạt thành một hiệp nghị.

Nếu Dương Thiên không cho bọn họ chơi bóng, vậy bọn họ cũng không có ý định để người của số một chiến thắng.

Nếu đã bị thương, vậy thì đồng quy vu tận ah.

Vì thế, năm người lớp số sáu, dưới sự dẫn dắt của Hoàng Bình, nhanh chóng đem nhà mình phòng thủ kín kẽ.

Ngay cả Lâm Nghiệp muốn đột phá cũng vô cùng khó khăn.

Đây là một trận chiến phòng ngự.

Mọi người nhìn thấy trực tiếp hết chỗ nói rồi, chơi bóng rổ đánh tới cảnh giới như vậy cũng không có ai, toàn bộ quá trình đều vô cùng buồn tẻ, có một số người trực tiếp buồn ngủ.

Nhìn trọng tài ngồi ở vị trí ngáp ngủ, tỷ số vẫn là 0-0, Lâm Nghiệp nhìn thấy trong mắt gấp ở trong lòng.

Ưu thế của hắn chính là ném bóng ở cự ly gần, khoảng cách xa như bây giờ căn bản không được.

Về phần ba người khác, Khương Thần, Trương Phong, Từ Thạc, càng không có khả năng có bản lĩnh phóng từ khoảng cách xa.

Mất thấy thời gian từng giây từng phút trôi qua, lần chiến đấu với lớp số sáu này, tựa hồ đã định sẵn phải ngang tay.

Thế là, Dương Thiên đứng dậy!

Hắn đứng ở giữa sân bóng rổ chính là vị trí xa nhất có thể ném bóng, cầm bóng rổ do Lâm Nghiệp đưa tới, nhẹ nhàng nhảy lên, bóng rổ xẹt qua một đường cong duyên dáng bay về phía rổ của đối phương.

Chương 81 - Thần lai chi bút.

"Hắn, hắn muốn làm gì?"

“Nếu như ta không nhìn lầm, tiểu tử này muốn ở vị trí đó ném cầu vào rổ ah!”

“Mẹ nó, có muốn thử thách trái tim con người đến mức như vậy hay không, điều này có khả năng sao?”

Trên khán đài, mọi người đều trợn to hai mắt.

Vị trí phát cầu ở trung tâm sân bóng rổ, đậu xanh, khoảng cách xa như vậy nếu mà trúng thì còn gì là khoa học ah?

Lý trí nói cho bọn họ biết, điều này tuyệt đối không thể, bởi vì chiều dài sân bóng rổ là hai mươi tám mét, chiều rộng mười lăm mét.

Nói cách khác, vị trí Dương Thiên đang đứng cách giỏ của đối thủ là mười bốn mét.

Khoảng cách này tương đương với hai lần khoảng cách ghi ba điểm ah, cho dù là tất cả minh tinh của NBA cũng không thể làm được.

“Điên... điên rồi, điên rồi, đúng là điên rồi!”

Nghiêm Thành dường như bị đả kích triệt để, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm quỹ tích phát ra từ bóng rổ của Dương Thiên. Không đến một khắc cuối cùng, hắn tuyệt đối không tin Dương Thiên lần này có thể ném trúng giỏ.

Thần sắc Tả Tu cũng đã hoàn toàn chán chường!

Rõ ràng hắn đã đánh giá cao Dương Thiên rất nhiều, nhưng hiện tại xem ra, tựa hồ vẫn đánh giá thấp hắn.

Đối phương có tự tin tuyệt đối, bằng không hắn sẽ không làm như vậy!

Dương Thiên giống như một câu đố, người vĩnh viễn không thể đoán được bước tiếp theo hắn muốn làm gì.

Hà Sơn hí hóp đôi mắt đậu xanh cười ha ha nói: “Hàn lão sư, ban của người đúng là để cho chúng ta mở rộng tầm mắt nha, thời gian chỉ còn có bảy tám giây, các người hiển nhiên là muốn cùng chúng ta hòa nhau rồi.”

Thế hoà 0-0!

Hàn Hương Ngưng cười lạnh một tiếng nói: “Hà lão sư, người có phải cao hứng quá sớm hay không, Dương Thiên nhà chúng ta vừa ném ra một quả cầu cuối cùng, hấn mà ra tay nhất định sẽ trúng đích.”

Hà Sơn âm Dương quái khí nói: “Hà lão sư, người cho rằng người đang chơi game trẻ con sao? Người cho rằng Dương Thiên nhà các người là thần sao? Nếu hấn có thể ghi được điểm này, ta sẽ ăn cả cái bàn...”

Lời hấn nói đến đây, bỗng nhiên tất cả mọi người trên khán đài kinh hô lên, từng người một đều đứng lên.

Hà Sơn nheo mắt, có dự cảm không tốt.

Hấn nhìn Hàn Hương Ngưng, phát hiện thân sắc đối phương phân chấn, không ngừng hét lên chói tai.

Hà Sơn lại nhìn về phía lão sư chung quanh, cả đám đều giống như là gặp quỷ, vẻ mặt không dám tin.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hà Sơn hoàn toàn bối rối, nhìn về phía sân bóng rổ, chỉ thấy năm cầu thủ được chọn lựa kỹ càng của hấn, giờ phút này giống như là hóa đá.

Ngây người tại chỗ, trong miệng cũng có thể nhét vào một quả trứng gà.

Xong rồi!

Trong lòng Hà Sơn hiện lên một ý niệm, Dương Thiên có thể thật sự quảng trúng.

- - - - -

“Không, điều đó không có khả năng! Điều này không có khả năng, điều này nhất định không phải sự thật.”

Nghiêm Thành đã không còn ngạo khí trước đó, nhìn bóng lưng Dương Thiên, trong con người xuất hiện vẻ sợ hãi.

“Ta cũng không thể tin được đây là sự thật.”

Tả Tu đáng chết cười.

Trận này đã kết thúc, tỷ số 0-1, hấn và Dương Thiên rất nhanh sẽ gặp nhau lần nữa, hấn có thể giẫm lên vết xe đổ mà thất bại

thảm hại giống như hôm qua hay không?

Lớp số một hiện giờ có Dương Thiên tọa trấn đã gần như là vô địch.

Bọn họ vô tình nghiền ép lớp sáu, lớp ba một cách dễ dàng. Hai lớp kia cũng thật là đáng thương, toàn bộ trận đấu không ghi được điểm nào, đoán chừng đều có thể đặt song song trong số những lớp hạng chót kỳ này.

Vương Tĩnh Thần như một đóa sen xanh ngồi ở trên khán phòng, bàn tay nhỏ bé không ngừng vung về phía Dương Thiên, khuôn mặt xinh đẹp hưng phấn đỏ lên.

Tô Thi Nhu cau mày, không ngừng viết viết vẽ vẽ trên giấy.

Nàng đang tính xem khả năng Dương Thiên ném vào trong bóng bao nhiêu!

Tính đến cuối cùng, nàng lại chán chường tổng kết ra sáu chữ...

Đây không còn là khoa học!!!

- - - - -

Trong sân bóng rổ, Lâm Nghiệp trợn to hai mắt, kéo Trương Phong đang ở trạng thái chờ sẵn giống như trước nói: “Vừa rồi là ta hoa mắt sao?”

Trương Phong: “Có thể, hơn nữa cũng không phải là người hoa mắt, ánh mắt của ta đồng dạng xuất hiện vấn đề.”

Hoàng Bình sắc mặt trắng bệch ngồi bệt dưới đất, thực lực của hắn và Dương Thiên gần như có một khoảng cách khó vượt qua!

Ở trước mặt đối phương, hắn ngay cả dũng khí phản kháng cũng không có.

Sau một quả cầu, Dương Thiên đã chậm rãi đi về phía khu nghỉ ngơi trong sân bóng rổ.

Xong chuyện phát áo rời đi!

Trên khán đài, tất cả mọi người từ trong khiếp sợ tỉnh lại, sau đó điên cuồng hét chói tai.

“Số một, số một, số một!”

“Dương Thiên ca ca, ta thích huynh.”

“Dương Thiên giáo thảo, xin cho phép ta thổ lộ với ngươi.”

“Dương Thần, xin hãy nhận lấy đầu gối của ta!”

Cuối cùng, Dương Thiên hoảng sợ phát hiện, đã có hơn một trăm nữ đồng học điên cuồng lao về phía hắn.

Mí mắt Dương Thiên giật giật, nhanh chóng dùng ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Hàn Hương Ngưng.

Hiểu rồi!

Hàn Hương Ngưng trừng mắt nhìn Dương Thiên, sau đó vội vàng tiến lên hét lớn với các cô gái: “Làm gì vậy, nghiêm túc giữ kỷ luật trong trường học, các ngươi còn dám gây án nữa, có tin ta đưa các ngươi đến chỗ của hiệu trưởng không?”

Còn nói, hiệu quả của tiếng rống của nàng thật không tệ, chấn nhiếp tất cả nữ đồng học.

Nhưng mà, đang lúc Hàn Hương Ngưng đắc ý, chỉ nghe một vị bạn học nữ hừ một tiếng nói thảm câu Diệt Tuyệt Sư Thái.

Hàn Hương Ngưng nghe xong giận dữ không thôi, nhưng lại không tìm được là ai nói.

Dù sao từ nay về sau, Hàn Hương Ngưng bề ngoài dịu dàng, tâm địa thiện lương đã có thêm một cái danh hiệu.

Diệt Tuyệt sư thái!

Thế cho nên nàng tức giận không chịu nổi, mỗi lần nghe được danh hiệu này, chỉ cần Dương Thiên ở bên cạnh nàng, thế nào cũng phải nắm lấy lỗi tai hắn phát tiết.

Căn bản không cho Dương Thiên một cơ hội biện giải.

Đương nhiên, đây là chuyện sau này.

- - - - -

Đến khu nghỉ ngơi, lúc này Hàn Hương Ngưng giống như tiểu nha hoàn chạy vặt, không ngừng cùng Dương Thiên bưng trà rót nước, xoa nắn bả vai cho hắn.

Dương Thiên rốt cuộc cũng trải nghiệm được cảm giác của địa chủ, vừa tội ác vừa thật hưởng thụ.

Nhìn trong sân, Tả Tu thể như chẻ tre đánh bại đối thủ, Hàn Hương Ngưng vẫn còn có chút lo lắng.

Nàng cẩn thận hỏi: “Dương Thiên, chúng ta có thể đánh thắng không?”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt, nhìn Tả Tu một cái nói: “Bại tướng dưới tay mà thôi, Hàn lão sư người muốn để cho đối thủ của chúng ta tiếp tục không thể ghi điểm sao?”

Để đối thủ tiếp tục không thể ghi điểm sao?

Trời ạ, đây là một câu bá khí cỡ nào, Hàn Hương Ngưng gần như hưng phấn muốn nhảy dựng lên.

Cuối cùng, dưới ánh mắt khác thường của mọi người, Hàn Hương Ngưng lúc này mới đè nén kích động trong lòng, thân thể mềm mại run rẩy hỏi: “Cái này, cái này thích hợp sao?”

Dương Thiên ồ một tiếng nói: “Nếu đã không thích hợp, vậy thì thôi, ta nhường một đường cho bọn họ.”

“Đừng đừng đừng, ta cũng chỉ khách sáo khách sáo chút mà thôi!”

Hàn Hương Ngưng sợ tới mức mặt trắng bệch, nắm chặt cánh tay Dương Thiên mang theo khẩu âm làm nũng nói: “Lão sư thật vất vả mới có một cơ hội vận đỉnh vị trí quán quân thi đấu bóng rổ, người ngàn vạn lần đừng làm hỏng cho ta, hết thấy nghe lời người, để cho bọn họ tiếp tục duy trì 0 điểm.”

Nhìn thấy tư thái làm nũng của tiểu nữ nhi, vẻ mặt Dương Thiên không nói nên lời.

Nhưng mà, vẫn gật gật đầu đồng ý.

- - - - -

Nghỉ ngơi một thời gian, lần này rút cục đối mặt với đội của Tả Tu.

Chỉ cần đánh bại hắn, liền có tư cách đạt được đệ nhất.

Hai bên đứng trên sân bóng rổ, đội của Dương Thiên thoải mái thoải mái, mà đội của Tả Tu bên kia như lâm đại địch.

Đội viên bên Tả Tu cũng biết chỗ đáng sợ của Dương Thiên, phòng ngự của đối phương so với cấp trên của bọn họ không

biết mạnh hơn bao nhiêu lần.

Ván này, không có chút phần thắng nào.

Nhất là sau khi tài phán viên phát bóng, đồng học lớp số một thậm chí còn không thèm giành bóng, bọn hăn lười nhác đứng ở bên cạnh, căn bản không giống như là đánh cầu.

Dương Thiên vẫn như trước, dưới cái nhìn của mọi người vẫn ngồi dưới giá bóng rổ.

Muốn có bao nhiêu thích ý đều có bấy nhiêu.

Ngay cả như vậy, trên khán đài vẫn không có một ai dám giễu cợt Dương Thiên, bởi vì mọi người đã rõ thực lực của hăn.

Tả Tu cầm cầu, gần như không biết nên đánh như thế nào.

Nếu như đánh tiếp, khẳng định sẽ giống như là mấy đội trước, bị Dương Thiên bức điên.

Vì vậy, hăn đi tới trước mặt Dương Thiên mở miệng nói: “Dương Thiên, có dám đối đầu với ta một chọi một hay không?”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt nói: “Không có hứng thú!”

Đối phương chỉ là bại tướng dưới tay hăn mà thôi, căn bản không hứng thú với hăn.

Tả Tu cũng không nhịn được, đám người Lâm Nghiệp cùng Trương Phong thấy vậy, nhao nhao vụng trộm giơ ngón tay cái lên với Dương Thiên.

Vẫn là Dương Thiên lợi hại, Tả Tu và Nghiêm Thành những tồn tại này, hăn vậy mà hoàn toàn không để ý.

Tả Tu nắm chặt nắm đấm, ném bóng rổ cho Dương Thiên.

Như vậy mọi người trên khán đài cơ hồ đều mòng bức.

Bây giờ là lúc nào rồi ah đại ca, huynh truyền bóng cho đối thủ của huynh, huynh chắc chắn huynh không phải là Hán gian chứ?

Dương Thiên cũng kinh ngạc nhìn hăn, không rõ vì sao hăn lại làm như vậy.

Trong mắt Tả Tu hiện lên một tia kiên quyết, mở miệng nói: “Dương Thiên, vừa rồi ngươi và lớp số 6 có ra tay một lần ta

không thấy rõ, ta biết người dường như xem thường lớp của chúng ta, cũng lười đánh với chúng ta, xuất hiện ở chỗ này chỉ là đi ngang qua mà thôi.”

Hắn không để ý đến tiếng kinh ngạc của đồng bạn ở sau lưng, tiếp tục mở miệng nói: “Chỉ cần người đứng ở vị trí lúc này ném một quả cầu, nếu tiến vào, lớp của chúng ta sẽ tự động nhận thua.”

Đồng bạn sau lưng hắn kinh hô: “Tả Tu! Người điên rồi sao? Chủ nhiệm lớp yêu cầu chúng ta nhất định phải đạt được đệ nhất, nếu người nhận thua như vậy, chúng ta trở về khẳng định không còn mặt mũi.”

“Đúng vậy Tả Tu, người ngàn vạn lần đừng như vậy, thực lực chúng ta vốn cũng không yếu, vẫn là có cơ hội thắng nha.”

Chương 82 - Lại ném lần nữa.

Tả Tu quay đầu lại nhìn bọn họ một cái, bình thản mở miệng nói: “Các người đừng nói nữa, trong lòng ta tự có tính toán.”

Sau đó, hắn lại nhìn chằm chằm Dương Thiên nói: “Đây xem như đánh cược, đánh cược xem vừa rồi người ra tay có phải là nhờ vào may mắn hay không, nếu như người quăng vào, chúng ta sẽ tự động buông tha trận đấu kế tiếp, nhường đường ra cho người, giúp người đoạt được hạng nhất của trận đấu bóng rổ này, thế nào?”

Dừng một chút, Tả Tu tiếp tục nói: “Đương nhiên, nếu người không quăng vào, thì do các người nhận thua, do các người rời khỏi trận đấu, người thấy có được không?”

Hắn tính toán thật hay.

Nếu Dương Thiên ném một quả cầu kinh thế vào lần nữa, chứng minh bản lĩnh của đối phương quả thật cường đại đến mức hắn không thể nào hiểu được. Cho dù có so tiếp, cũng nhất định sẽ bại cục, hơn nữa còn thêm trò cười.

Nhưng chỉ cần hấn xuất hiện một chút sai lầm khiến cho bóng không trúng giỏ, hoặc là vừa rồi bản thân hấn ném trúng là do may mắn, vậy thực lực của bản thân cho dù mạnh hơn nữa, cũng vẫn có thể chiến một trận ah.

Hấn nghĩ rất tốt, nhưng bốn người Lâm Nghiệp lại nói cái gì cũng không đồng ý.

Bởi vì đây là buôn bán lỗ vốn, vạn nhất Dương Thiên xuất hiện sai lầm, vậy thì kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Nếu không đáp ứng, dù sao có Dương Thiên tọa trấn ở dưới sân bóng rổ của bọn họ, đối phương muốn tiến vào một quả cầu, gần như không có khả năng.

Thắng lợi, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Cho nên, nghĩ đến vấn đề này Dương Thiên đương nhiên hiểu rất rõ, vì vậy Lâm Nghiệp ngạo nghễ hừ một tiếng nói:

“Dương Thiên làm sao có thể đáp ứng yêu cầu của ngươi...”

Lời cuối cùng còn chưa nói hết.

Chỉ thấy Dương Thiên nghiêng ngẫm cười nói: “Ngươi xác định chỉ là ném lại một quả nữa thôi sao? Không cần phải xa hơn một chút?”

“Cuồng vọng!”

Người đứng phía sau Tả Tu không thể tức giận được.

“Hừ, đừng tưởng rằng ngươi có thể lừa bịp một lần, liền có thể tùy ý đùa cợt chúng ta.”

Trên mặt Tả Tu cũng đồng dạng trầm xuống, hấn hừ lạnh một tiếng nói: “Không cần xa hơn, nếu ngươi ném vào, chúng ta không còn lời nào để nói.”

Lâm Nghiệp nóng nảy, nhìn Dương Thiên hỏi: “Dương Thiên, ngươi đừng làm loạn đó, vạn nhất ngươi xuất hiện sai lầm, Hàn lão sư nhất định sẽ giết chúng ta.”

Sai lầm, sẽ mất đi tư cách tranh tài. Hàn Hương Ngưng không nổi bão mới là lạ.

Dương Thiên cười nhạt một tiếng nói: “Ta chưa bao giờ mắc sai lầm.”

Một câu nói, khiến bốn người Lâm Nghiệp trợn trắng mắt.

Sẽ không sai lắm sao? Người cho rằng người là Thần sao?

Từ Thạc khuyên nhủ: “Dương Thiên, vụ cá cược này đối với chúng ta mà nói chẳng có ích lợi gì.”

“Đương nhiên là có lợi rồi!”

Dương Thiên nhìn thoáng qua Tả Tu nói: “Có thể tiết kiệm cho chúng ta rất nhiều thời gian không cần thiết, sự kiên nhẫn của ta đã sớm bị mài mòn, không muốn chơi những trò chơi vô vị này nữa.”

Muốn hạ thấp ta? Vậy thì trần truồng hạ thấp các người trước ah!

Tả Tu phần nộ cắn chặt răng, lạnh giọng nói: “Vậy kế tiếp phải xem người biểu diễn rồi.”

Tất cả mọi người bên cạnh đều nhường đường cho Dương Thiên, trọng tài thấy vậy cũng sắp diễn rồi.

Đây con mẹ nó đang thi đấu, các người không đánh cầu mà đang làm cái gì vậy?

Trên khán đài, mọi người nhìn đến vẻ mặt mộng bức, tình huống gì đây, đây vốn là một trận đấu bóng rổ kịch liệt.

Thứ nhất là lớp số một, con đại nhất hắc mã này một đường đánh tới, đối thủ tất cả đều là không điểm, cường thế không thôi.

Người được cạnh tranh ngôi quán quân của trận đấu bóng rổ thứ hai, chỉ có lớp số năm, cũng là đội ngũ của Nghiêm Thành mới có thể so sánh.

Hai đội không phải là giết nhau ở sân bóng rổ đến nước sôi lửa bỏng sao? Sao bây giờ ngay cả bóng cũng không cướp được đã muốn phân ra thắng bại rồi.

Mọi người đều không hiểu, nhưng khi Dương Thiên đi tới giữa sân bóng rổ, nơi lúc nãy hắn đứng phát quả cầu kia, thấy vậy tất cả mọi người đều kinh hô.

“Dương Thiên muốn làm gì?”

“Sao ta lại có một loại dự cảm.”

“Trời ạ, hắn không phải là...”

Tất cả mọi người không dám tin vào hai mắt của mình.

Bởi vì Dương Thiên dường như lại muốn ra tay một lần nữa.

Trước đó Dương Thiên chỉ ra tay một lần trong hai trận bóng rổ.

Đối trận với lớp phòng ngự kiên cố của lớp số sáu, hắn đứng ở giữa sân bóng rổ, cách giỏ tận mười bốn mét, nhảy lên một cái rồi tung ra một đường cong duyên dáng, đi vào giỏ của lớp số sáu như một kỳ tích.

Một cầu định thắng thua!

Bây giờ, Dương Thiên lại đứng ở vị trí kia, muốn ra tay lần nữa.

Hắn có thể thành công không?

“Không, lần trước nhất định là hắn gặp may rồi, lần này hắn không thể ném vào được nữa, khoảng cách mười bốn mét đó không phải nói chơi, hắn còn hy vọng có thể lặp lại lần nữa sao? Giỏ cũng chỉ có một cái, khoảng cách lại xa như vậy, chỉ cần lệch một chút hoặc là vì tốc độ gió bay thì không thể nào vào được.”

Con mắt Nghiêm Thành sung huyết, gắt gao nhìn chằm chằm cử động của Dương Thiên.

Hắn không tin, hắn mới là đệ nhất trong môn bóng rổ này.

“Tiểu hoại đản, nhất định phải lấy mặt mũi cho lão nương a.”

Hàn Hương ngưng nắm chặt nắm tay nhỏ, cẩn thận nhìn chằm chằm một màn đang xảy ra trên sân.

“Dương Thiên cố lên, tin tưởng người có thể.” Vương Tĩnh Thần khuôn mặt đỏ bừng, động viên Dương Thiên.

Tô Thi Nhu nhú mày, nhìn thân ảnh Dương Thiên, khóe miệng chỉ lẩm bẩm nói: “Đây không khoa học, chuyện này quá không khoa học...”

Dưới ánh mắt chờ mong của mọi người, Dương Thiên ước lượng một chút bóng trong tay, sau đó xoay người đưa lưng về

phía giá bóng rổ của đối phương, đi được năm bước!

Khi còn cách trung tâm sân bóng rổ khoảng năm mét, thì ngừng lại cách vị trí lớp bóng rổ ba bốn mét.

Tả Tu có chút trào phúng nhìn Dương Thiên.

Quả nhiên là đang lừa dối sao? Hiện tại muốn từ bỏ sao?

Một đám thiếu niên phía sau hắn cũng hiện lên thần sắc khinh thường.

Gia hỏa này quả nhiên là sợ.

Mọi người trên khán đài, thấy quái vật này hỏi: “Tình huống gì? Hắn là muốn ném vào giỏ của nhà mình sao?”

“Ta thấy đúng, ha ha, người không thấy hắn quay lưng về phía giá bóng rổ lớp số bốn sao, hơn nữa còn đi về phía trước năm bước.”

“Ta đã nói rồi, ta đã nói hắn vừa rồi là nhờ may mắn, nói đùa gì vậy, đứng ở giữa sân cách giỏ của đối phương tận mười bốn mét, hắn làm sao có thể ném trúng được? Tuyệt đối là đánh bậy đánh bạ mà thôi.”

“Đúng vậy, đúng vậy, buồn cười là vừa rồi ta suýt chút nữa đã tin hắn còn có thể ném trúng một cầu nữa.”

Có một số người không phục nhao nhao châm chọc.

Mà những nữ sinh viên kia lại không như thế.

Dương Thiên là ai? Toàn bộ khối cũng là đệ nhất giáo thảo, đám người các người có thể bình luận như vậy sao?

Các người hiển nhiên là ăn không được nói nói chưa.

Thế là không biết ai quát to: “Các tỷ muội, đám người kia quá đáng ghét, chúng ta liều mạng, vì Dương Thần mà dựng danh.”

“Ừ, chính danh, là chính danh của Dương Thiên ca ca.”

“Ca ca luôn là người tốt nhất, ai dám nói hắn ta đối nghịch với chúng ta.”

Vì vậy, một quả cầu của Dương Thiên còn chưa bắt đầu ném, trên khán đài đã loạn thành một bầy.

Mới đầu mấy học sinh còn vẻ mặt khinh thường, nhưng cuối cùng bọn họ quá coi thường fan nữ của Dương Thiên ah.

Từng cái từng cái duỗi ra móng tay xanh xanh đỏ đỏ, cào cho mấy tên học sinh kia trầy xước cả mặt.

Mấy học sinh kia rốt cuộc đã kiến thức được sự lợi hại của Hậu viện đoàn của Dương Thiên, nhao nhao mở miệng cầu xin tha thứ.

Tiến lên gây rối không thể ngừng được, mà trong tràng...

Dương Thiên đứng cách rỗ của lớp số bốn chừng mười chín mét.

Hơn nữa còn đưa lưng về phía giá bóng rỗ của bọn họ.

Tả Tu lãnh đạm cười lạnh một tiếng, đang muốn mở miệng cười nhạo Dương Thiên có phải sợ rồi hay không.

Lại thấy Dương Thiên dẫn đầu mở miệng.

Chỉ thấy Dương Thiên khẽ nâng mí mắt nhìn Tả Tu, giọng nói lãnh đạm có vẻ hơi lạnh, hỏi: “Khoảng cách này, người có hài lòng không?”

Cái gì?

Tả Tu ngây ngẩn cả người, nhưng mà không đợi hắn kịp phản ứng, Dương Thiên ném quả cầu trong tay về phía sau hắn.

“Lão thiên ah!”

Con người Tả Tu co rút kịch liệt.

Quả bóng rỗ bị ném rất cao, Dương Thiên đây là muốn gây sự hay sao?

Ánh mắt mọi người đều bị thu hút bởi quỹ đạo bóng rỗ.

Nếu đập trúng người thì phiền phức to.

Trọng tài sắc mặt tái nhợt, hét lớn một tiếng: “Mọi người chú ý cẩn thận bóng rơi vào đầu.

Nhưng mà, mọi người cũng không nghe được lời trọng tài viên nói, mà chỉ lo nhìn chăm chăm vào quỹ đạo bay của bóng.

Càng tới khúc sau thì mọi người càng hoảng sợ, con người phóng đại, cái cảm thiếu chút nữa rớt cả xuống đất.

Quỹ tích bay của quả bóng này là...

“Ông trời ơi, hắn là muốn ném trúng rổ, hắn là muốn đứng ở vị trí kia, dùng sức người ném vào rổ của lớp số bốn áh!”

Cũng không biết là ai kinh hô một tiếng, mọi người đều đứng lên!

Cái này quá điên cuồng đi, khoảng cách mười chín mét, hơn nữa còn không cần nhắm chuẩn, chỉ là nhẹ nhõm thoải mái ném bóng rổ ra sau lưng.

Có thể chơi bóng như vậy sao?

Tả Tu nghe được tiếng kinh hô của người nọ, nhất thời mới hiểu được, giờ phút này vẻ châm chọc cười nhạo trên mặt hắn đều triệt để cứng đờ.

Hắn chưa bao giờ tưởng tượng được Dương Thiên lại dám cuồng như vậy!

Vừa rồi Dương Thiên từng hỏi qua hắn, khoảng cách này hắn có hài lòng không?

Trước đó là vẻ mặt mờ mịt, nhưng hiện tại hắn hít mạnh một hơi, thiếu chút nữa thì hôn mê bất tỉnh.

Không nói Dương Thiên lần này có thể quăng vào hay không.

Chỉ riêng phản phách lực này, dám ở vị trí mười chín mét, hơn nữa còn là công cái giỏ lớn.

Cả một người, dù là ai cũng không thể đánh đồng.

Ngay cả người đứng đầu bóng rổ trong trường, Nghiêm Thành, cũng không có tư cách...

Chương 83 - Tiến vào trận chung kết.

Hiện trường tất cả mọi người đều ngừng thở, ánh mắt toàn bộ đều hội tụ ở trên một bóng rổ nho nhỏ trên sân bóng rổ.

Quả bóng rổ bình thường hiện giờ giống như sao băng trượt xuống, được tất cả mọi người chú ý.

Bá!

Cuối cùng không có chút sai lệch nào, bóng rổ tiến vào trong giỏ của lớp số bốn.

Trong sân yên tĩnh không tiếng động, sân thể dục to lớn như vậy giờ phút này có thể nghe được tiếng kim rơi.

Tất cả mọi người đều tròn to hai mắt, hoảng sợ nhìn một màn trước mắt này.

Quả bóng rổ sau khi rơi xuống đất lại bật lên mấy lần mới có thể dần dần dừng lại.

Nhưng sự rung động của mọi người vẫn không hề dừng lại.

Hàn Hương Ngưng phản ứng đầu tiên, cười ha ha kéo lão sư bên cạnh nói: “Thầy không, người kia là đệ tử của ta... Dương Thiên, ha ha, có lợi hại không?”

Vị lão sư kia sắc mặt xấu hổ gật gật đầu nói: “Lợi hại, là rất lợi hại.”

Hắn không có biện pháp không lúng túng, bởi vì hắn họ Triệu, là chủ nhiệm lớp số bốn, Tả Tu là học sinh của hắn, giờ phút này bị so sánh nha, sắc mặt khẳng định không đẹp.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vương Tĩnh Thần hưng phấn đỏ bừng, Tô Thi Nhu khiếp sợ nhìn một màn này, đều tháo kính mắt xuống.

Môi son khẽ mở: “Cái này lại càng không khoa học!”

Mọi người trên khán đài tròn mắt đều sắp rớt ra ngoài, nhất là mấy người vừa rồi cười nhạo Dương Thiên, sắc mặt xấu hổ muốn tiến vào trong kẽ đất.

Một tiểu cô nương ái mộ Dương Thiên hừ một tiếng, chỉ vào mũi một nam sinh lớp số bốn mà mắng: “Thế nào? Ta đã nói Dương Thiên ca ca ném bóng nhất định trúng.”

Nam sinh kia cao hơn tiểu cô nương không chỉ một đầu, nhưng giờ phút này lại thành thành thật thật cúi đầu, chăm chú nghe tiểu cô nương răn dạy.

Nghiêm Thành nắm chặt nắm đấm, hung hăng nện lên ghế, một đôi mắt âm lãnh nhìn chằm chằm Dương Thiên.

Đối phương lại thật sự làm được.

Khoảng cách mười chín mét, quay lưng mà ném, cuối cùng hoàn mỹ quăng trúng giỏ.

Đây là thần tích?

Hắn cắn răng, nắm chặt hai tay.

Hắn không thể thua, thua hết thủy vinh dự hắn có được liền sẽ mất đi.

Nghiêm Thành lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại: “Biểu ca, ta gặp phiền toái rồi, nếu huynh rảnh rồi tới đây giúp ta đánh bóng rổ một hồi.”

Cúp điện thoại, hắn lúc này mới cười tàn nhẫn.

Biểu ca này của hắn từng là một thành viên trong đội quán quân thi đấu bóng rổ toàn thành, thực lực mạnh mẽ, bây giờ càng là vận động viên chuyên nghiệp.

Tuyệt đối không phải là người như bọn họ có thể so sánh được.

Nghiêm Thành cười lạnh, chỉ cần biểu ca hắn đến, cho dù mười Dương Thiên cũng phải quỳ!

Trong sân bóng rổ, Lâm Nghiệp véo Khương Thần một cái, Khương Thần không có bất kỳ phản ứng nào.

Lâm Nghiệp hỏi: “Người không đau?”

Khương Thần lắc đầu nói: “Dường như thật sự không có cảm giác”

Lâm Nghiệp thở dài một tiếng nói: “Thật đáng tiếc, thì ra là mộng, ta còn tưởng rằng là thật chứ.”

Mà ngay lúc này, Trương Phong hung hăng đập hắn một cước nói: “Thế nào, người có cảm giác hay không?”

Lâm Nghiệp hét lên một tiếng, nhảy dựng lên, cả giận nói: “Người làm gì vậy, ra sức giẫm ta như vậy sao có thể không có cảm giác gì?”

Trương Phong nâng hốc mắt nói: “Có cảm giác đúng không, tất cả những gì phát sinh vừa rồi, có thể không phải là mộng, là thật.”

Từ Thạc vẫn trong trạng thái chờ đợi, mờ mịt nhìn ba người nói: “Không thể nào, ta tự giẫm một cái cũng không cảm thấy đau, đây là mơ, các người đều là ảo giác.”

Ba người liếc nhau một cái, lộ ra nụ cười không thể miêu tả, sau đó đi đến bên người Từ Thạc, mỗi người hung hăng đạp hấn một cước.

Sau đó, Từ Thạc dường như nước mắt đều chảy ra, gian nan nói ra một câu.

“Đây cũng không phải là mơ!”

Mà đối thủ của bọn họ, năm đội viên lớp số bốn kia, toàn bộ đã tê liệt ngã xuống đất.

Môi Tả Tu không ngừng run rẩy, hai mắt tròng lớn, một mực nói một câu, ta không tin, ta không tin, ta không tin.

Mấy người còn lại giống như là bị đả kích thập phần nghiêm trọng, đã chán chường đến tình trạng không cách nào đứng lên.

Không hề nghi ngờ, trận đánh cuộc này, Dương Thiên Thắng.

Trọng tài tới tìm hiểu tình huống một chút, mới đầu kiên quyết không đồng ý, muốn để song phương tiếp tục tranh tài.

Bởi vì có rất nhiều lãnh đạo nhìn, tuyệt đối không thể đùa giỡn như vậy được.

Nhưng đội viên lớp số bốn nghe được yêu cầu của trọng tài bị dọa hôn mê hai người, chạy trốn ba người.

Hiện giờ bọn họ bị đả kích quá nghiêm trọng, thà chết cũng không chơi bóng rổ với yêu nghiệt lớp số một này.

Thậm chí, bọn họ cảm thấy sau hôm nay, sẽ có bóng ma tâm lý cả đời đối với bóng rổ.

Trọng tài thấy vậy đành chịu, chỉ có thể tuyên bố đội của Dương Thiên giành được thắng lợi.

“A!”

Đôi mắt đẹp của Hàn Hương cong lên như trăng lưỡi liềm, cười rất xán lạn, nói với chủ nhiệm lớp số bốn là Triệu lão sư bên cạnh: “Triệu lão sư, cảm ơn, cảm ơn các người đã nhường.”

Chủ nhiệm lớp số bốn giờ phút này thiếu chút nữa phát điên, vẻ mặt cạn lời nói: “Hàn lão sư, học sinh của người ở sân bóng rổ đả kích học sinh của ta, người ở đây đả kích ta, người cho rằng lớp số bốn chúng ta thật sự dễ ăn hiếp như vậy hay sao.”

“Đúng vậy, à không, không phải, không phải đâu Triệu lão sư, haha, người không cần hiểu lắm, ta thật sự không có ý tứ kia.”

Hàn Hương Ngưng vội vàng khoát tay nhỏ giải thích, nhưng nụ cười vẫn không giảm nửa phần.

Thế cho nên, nàng giải thích có vẻ như tái nhợt vô lực.

Triệu lão sư:....

Khu nghỉ ngơi, Dương Thiên hí hai mắt hưởng thụ Hàn lão sư xoa bóp, điều này làm cho bốn người Lâm Nghiệp cảm nhận được trên thế giới căn bản không có công bằng đáng nói.

Lâm Nghiệp cẩn thận nói: “Hàn lão sư, ngài muốn công bằng một chút nha, chúng ta cũng mệt không chịu nổi.”

“Đúng vậy đúng vậy!” Khương Thần cười làm lạnh nói: “Chúng ta sắp mệt đến ngã xuống rồi”

“Trong lòng bọn ta không công bằng mà.” Từ Thạc cũng thò chân chó vào hát đệm.

Hàn Hương Ngưng nhíu mày nói: “Hừ, các người còn muốn mát xa? Các người vì lớp cống hiến gì đó, người xem Dương Thiên người ta ra tay một lần, hai trận đấu ra tay hai lần, sau đó trận đấu liền kết thúc, các người nhìn xem, ván đầu tiên suýt chút nữa là quy, còn không biết xấu hổ muốn chủ nhiệm lớp là ta mát xa sao?”

Bốn người lập tức xấu hổ không thôi.

Lâm Nghiệp cố biện giải: “Chúng ta làm sao có thể so với Dương Thiên, hẳn chính là yêu nghiệt đó.”

Vừa lúc Dương Thiên mở mắt nhìn hắc, Lâm Nghiệp vội vàng nhắm hai mắt lại.

Dương Thiên hít mắt lại hưởng thụ mát xa của Hàn Hương Ngung.

Còn chưa nói, thủ pháp của vị tiểu tử này tuy rằng không lưu loát nhưng lại cảm thấy thoải mái trước nay chưa từng có, đôi tay ngọc của nàng vô cùng mềm mại, nhất là từng làn hương thơm kia, không ngừng tiến vào mũi.

Dương Thiên cảm giác so với cuộc sống làm Phá Thiên Tiên Đế ở Huyền Thiên đại lục còn thoải mái hơn nhiều.

Hắn thoải mái rên rỉ một tiếng, mở miệng nói: “Hàn lão sư, bà vai bên trái một chút, dùng sức một chút!”

Hàn Hương Ngung nghe vậy, mắt tối sầm lại, tên xấu xa này thật sự coi nàng là nha hoàn.

Nhưng mà mắt thấy đã tiến vào trận chung kết của hai người, chỉ cần lớp bọn họ thắng lớp số năm sẽ đoạt được quán quân bóng rổ toàn năm.

Ngắm lại lớp số một bọn họ năm nay có thể đạt được quán quân, mà nàng là người đứng đầu lớp lại càng thêm vinh dự, Hàn Hương Ngung chính là một trận hưng phấn nhỏ.

Thôi được, bây giờ để Dương Thiên đặc ý một hồi, đợi hắn lấy được vị trí thứ nhất trong trận đấu, sẽ để bóp lỗ tai giáo dục hắn tôn trọng lão sư như thế nào.

Càng nghĩ càng hưng phấn, không khỏi đặc ý cười ra tiếng.

Dương Thiên nghe thấy tiếng cười của Hàn Hương Ngung, thân thể không khỏi căng thẳng, tiểu tử này cười kinh khủng như vậy, tựa hồ không có hảo tâm gì, xem ra sau khi thi đấu xong phải nhanh chóng chạy đi thôi!

Ngay khi ra sân khấu chuẩn bị diễn ra, chủ nhiệm lớp số năm đã đi tới.

Hàn Hương Ngung có chút mơ hồ, hỏi: “Lý lão sư, người tới nơi này có việc sao?”

Giáo viên Lý lão sư, chủ nhiệm lớp số năm của năm ba cười ha hả một tiếng nói: “Cũng không có chuyện gì, chỉ là một học sinh của lớp chúng ta bị thương mà thôi, đổi thành người khác để bù vào chỗ của hắn, ta đến thông báo cho người một chút.”

Hoá ra vì chuyện này, Hàn Hương Ngưng cười ha hả nói: “Không có việc gì không có việc gì, tùy tiện đối, dù sao kết quả đều...”

Nàng nói tới đây vội vàng ngậm miệng, trong lòng thầm hô may mắn.

Hàn Hương Ngưng muốn nói dù sao kết quả cũng giống nhau, nhưng nếu nói ra những lời này trước mặt giám khảo và Lý lão sư, nhất định sẽ bị kéo thù hận.

Giám khảo gật đầu nói: “Ừ, nếu ngươi đã đồng ý thì tốt rồi.”

Lúc này, Lâm Nghiệp cảm thấy có gì đó không đúng, nhìn thanh niên đứng cạnh Nghiêm Thành, kinh ngạc nói: “Hình như hắn không phải là học sinh lớp số năm ah.”

Hàn Hương Ngưng nghe vậy vừa nhìn, tuổi tác của đối phương so với nàng đều lớn hơn, hoàn toàn là người trưởng thành.

Nàng cau mày chất vấn: “Lý lão sư, ngươi đây là ý gì? Trận đấu giữa học sinh chúng ta, ngươi kéo một người trưởng thành thì tính là chuyện gì xảy ra?”

Lý lão sư cười cười nói: “Đừng tức giận như vậy, chỉ là một trận tranh tài mà thôi.”

Giám khảo cũng gật đầu nói: “Đúng vậy, chỉ là một trận đấu, như vậy mới chơi vui một chút.”

Từ Thạc nhìn chằm chằm vào thanh niên đứng cạnh Nghiêm Thành, cau mày.

Trong lúc thanh niên kia vô tình ngẩng đầu lên, Từ Thạc thấy vậy kinh hô một tiếng: “Đỗ Sinh, hắn là Đỗ Sinh.”

Hàn Hương Ngưng nhìn thấy Từ Thạc thất kinh không khỏi nghi vấn hỏi: “Đỗ Sinh? Ngươi biết hắn?”

Từ Thạc hít sâu một hơi, trên mặt có vẻ không dám tin nói: “Đỗ Sinh, một trong những thành viên đội đoạt được quán quân của trận đấu bóng rổ năm ngoái.”

Dường như cảm giác không đủ rung động, Từ Thạc tiếp theo mở miệng nói: “Lúc ấy hắn là chủ lực tiên phong, đối thủ bị hắn chèn ép không hề có sức phản kháng...”

Chương 84 - Cuồng ngạo như thế.

Hàn Hương Ngung nghe Từ Thạc giải thích, đầu tiên là sùng sốt, sau đó ngạc nhiên!

Cô tức giận không thôi, nhìn chằm chằm bình ủy lạnh giọng nói: “Ngài bình ủy, ông cảm thấy có công bằng như vậy không? Để học sinh của tôi thi với vận động viên bóng rổ chuyên nghiệp, sao ông không trực tiếp ban giải quán quân cho bọn họ luôn đi.”

Giám khảo cau mày, mà chủ nhiệm lớp năm của lớp năm giờ phút này lại không vui, ông ta cười nói: “Hàn lão sư, vừa rồi chính người nói tùy chúng ta đổi người, sao bây giờ lại không nhận nợ.”

“Người.....”

Hàn Hương Ngung nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ai biết các người lại hèn hạ như vậy.”

Giám khảo phụ họa: “Được rồi, đây chỉ là một trận đấu bình thường mà thôi, không cần phải làm lớn chuyện lên.”

Hàn Hương Ngung nắm chặt nắm đấm thanh tú.

Trận đấu bình thường, nói thì nghe có vẻ nhẹ nhàng như vậy.

Mấy người Lâm Nghiệp cũng phẫn nộ không thôi.

Tranh tài với vận động viên chuyên nghiệp, căn bản không có cách nào chiến thắng được ah.

Trương Phong trầm ngâm một chút an ủi: “Mọi người không cần sợ, đợi chút nữa để Thiên ca phòng thủ ở bên của chúng ta, bọn họ không phải lợi hại sao? Đợi lát nữa để bọn họ một điểm cũng không kiếm được.”

Khương Thần ánh mắt sáng lên nói: “Đúng vậy, chúng ta không được chơi thì bọn họ cũng không cách nào ghi điểm được.”

Lâm Nghiệp hừ nói: “Đúng vậy, nếu đã thương tổn, vậy thì thương tổn lẫn nhau, chúng ta đặt song song thứ nhất cũng

được.”

Nhưng mà, chờ bọn họ nói xong những lời này, chỉ thấy chủ nhiệm lớp năm cao giọng thì thầm bên tai vị giám khảo kia.

Bốn người thấy vậy trong lòng có dự cảm không tốt.

Chỉ nghe giám khảo mang theo hương vị vênh mặt sai khiến, nhìn chăm chăm Dương Thiên: “Vị bạn học này, người đừng ở yên một chỗ như vậy nữa. Hiện tại ta yêu cầu các người tranh tài một hồi, cũng không cần đi đánh cược chơi một ít tiêu thông minh, chúng ta là thi đấu bóng rổ, không phải thi đấu bóng đá, người hiểu chưa?”

Dương Thiên ngay cả mí mắt cũng không thèm nhắc lên một cái.

Giám khảo này hiển nhiên luôn thiên vị Lớp số năm như vậy.

Hàn Hương Ngưng nghe vậy, tức đến bộ ngực sữa phập phồng kịch liệt nói: “Người thân là giám khảo, có thể có một chút công chính hay không, người vì sao khắp nơi hà khắc với chúng ta mà lại dung túng bọn họ, ta không phục.”

Giám khảo hừ một tiếng nói: “Ta làm như vậy không sai, nếu người không phục vậy người hãy rời khỏi trận đấu đi, vừa hay chúng ta đều không có tâm tình xem trận thi đấu nhằm chán kia của các người.”

“Người, các người.....”

Hàn Hương Ngưng dù sao cũng là nữ nhân, chơi âm mưu sáo lộ thì nàng căn bản không phải là đối thủ của giám khảo và chủ nhiệm lớp năm.

Lúc này nàng đang giận đến mức muốn tìm bọn họ giải thích, chỉ thấy Dương Thiên đứng dậy, kéo bàn tay nhỏ bé của Hàn Hương Ngưng nói: “Hàn lão sư, người không cần tức giận, mặc cho đám tôm tép nhãi nhép nhảy nhót thế nào, quán quân vẫn thuộc về chúng ta.”

Hàn Hương Ngưng thân thể mềm mại chấn động, bàn tay ngọc cảm thụ được sự ấm áp trên bàn tay to lớn của Dương Thiên, lại nhìn chăm chú vào sự tự tin cường đại của hắn, nàng không khỏi cảm thấy an lòng.

Giám khảo nghe thấy lời nói của Dương Thiên, nhất thời nổi giận đùng đùng, hấn cả giận nói: “Hàn lão sư, người xem học sinh của người, tuyệt không chịu quản giáo, dám ngang nhiên vũ nhục ta là thằng hề nhảy nhót.”

Hàn Hương Ngưng lau nước mắt, cũng khôi phục thần thái ngày xưa, nằng lạnh lùng liếc nhìn giám khảo nói: “Học sinh của ta chưa bao giờ chỉ đích danh nói họ, người tại sao hấn mắng là người?”

Giám khảo sắc mặt xanh mét.

Sau đó, hấn vẫn đánh giá thấp Hàn Hương Ngưng.

Thấy giám khảo tức giận nói không ra lời, Hàn Hương Ngưng vô tội tự nhủ: “Ài, xã hội này thật là kỳ quái, nghe nói có người nhất tiền, nhưng chưa từng nghe nói có người ngay cả mắng cũng nhất.”

Giám khảo tức giận đến phổi thiếu chút nữa nổ tung.

Chủ nhiệm lớp số năm tranh thủ thời gian giả mù sa mưa an ủi một phen, dẫn hấn rời đi.

Nghiêm Thành đứng dậy, cười lạnh nhìn Dương Thiên nói: “Dương Thiên, tên của ta là Nghiêm Thành, có lẽ người từng nghe qua.”

“A!”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt nói: “Thật đúng là chưa nghe nói, người rất nổi danh sao?”

Nghiêm Thành hừ một tiếng: “Quả nhiên đủ ngông cuồng, ngay cả ta cũng không để vào mắt, thật hy vọng đến sân thi đấu người còn có thể ngông cuồng như vậy.”

Dương Thiên hơi hột nói: “Nếu ta nghiêm túc, người căn bản không có tư cách làm đối thủ của ta.”

Nghiêm Thành phần nộ, sắc mặt méo mó đang muốn nói chuyện, mà lúc này thanh niên bên cạnh hấn, cũng chính là Đỗ Sinh rốt cục mở miệng.

Hấn nghiền ngẫm cười cười, nhìn chằm chằm Dương Thiên nói: “Tiểu tử, ở trước mặt ta mà người còn dám coi thường

người khác như vậy? Chẳng lẽ ngay cả tên tuổi của ta người cũng chưa từng nghe qua?”

Dương Thiên cười khinh thường: “So danh tiếng? Ha ha, nếu ta nói ra tên tuổi của ta, các người có thể sẽ bị dọa chết.”

Lời này của hắn cũng không phải nói khoác, tại Huyền Thiên đại lục, uy danh Phá Thiên Tiên Đế đủ để cho ngàn vạn tu tiên cường giả quỳ bái, một ít phàm nhân coi hắn như thần minh, hai người trước mắt là cái gì, danh tiếng cũng xứng để cho hắn biết?

“Cuồng vọng!”

“Hỗn xược!”

Dương Thiên vừa dứt lời, sắc mặt Đỗ Sinh lập tức trầm xuống, Nghiêm Thành càng trợn mắt nhìn, một người cao một mét chín đứng ở trước người Dương Thiên, thoạt nhìn rất có lực chấn nhiếp.

Lúc này Từ Thạc kéo Dương Thiên về sau một chút nói: “Dương Thiên, Đỗ Sinh chính là đội trưởng đội vô địch của tỉnh chúng ta, vận động viên dự bị cấp quốc gia, nếu không phải do hắn còn trẻ thì đã sớm tiến vào đội quốc gia thi đấu, hắn từng cùng chung một sân thi đấu với rất nhiều tinh minh NBA của nước khác, rất là khó lường.”

Dương Thiên đạm mạc nói: “Thì đã sao!”

Từ Thạc há miệng cảm giác không thể nào tiếp lời của Dương Thiên.

“Tiểu tử, chờ xem lúc vào sân bóng rổ bị ta ngược đãi đi.”

Đỗ Sinh hiển nhiên là rất tức giận, Từ Thạc, Khương Thần, Trương Phong, Lâm Nghiệp, tất cả đều lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng.

Không nói Nghiêm Thành đã là tồn tại cao không thể với tới, bây giờ lại có một cầu thủ chuyên nghiệp đi trước, căn bản là không thể đánh được trận này rồi.

Hàn Hương Ngưng lo lắng hỏi: “Dương Thiên, người có làm được không? Nếu không được thì không cần miễn cưỡng, xếp hạng thứ hai cũng đã không tệ.”

Dương Thiên chăm chú suy nghĩ trong chốc lát, có chút không biết nói gì: “Hàn lão sư, rốt cuộc là người muốn ta vì người mà giành được đệ nhất hay là đệ nhị a, nếu như ta không phân biệt được ý của người, khẳng định lại phải bị gọt.”

Hàn Hương ngưng trọng kinh ngạc nói: “Như thế nào? Trong tình huống này người còn có thể đứng đầu?”

Dương Thiên nghiêm túc nói: “Hình như không có gì khó, ta chưa bao giờ coi bọn họ là chuyện quan trọng. Hơn nữa, ta nhất định sẽ làm được chuyện đã hứa hẹn với người.”

Hàn Hương Ngưng tròn mắt đẹp, kinh hỉ nói: “Dương Thiên, người không phải đang nói đùa chứ?”

Hàn Hương Ngưng không tin, Dương Thiên tùy ý chỉ vào Nghiêm Thành và mấy người Đỗ Sinh nói: “Nếu không tin, Hàn lão sư người nói nhường bọn họ bao nhiêu phần, ta sẽ nhường bọn họ bấy nhiêu phần.”

Hàn Hương Ngưng mới đầu thì có chút sửng sốt, không rõ ràng cho lắm.

Nhưng sau khi cẩn thận thưởng thức lời Dương Thiên nói, nhất thời hít một hơi khí lạnh.

Mình nói nhường bọn họ bao nhiêu phần, Dương Thiên sẽ cho bọn họ bao nhiêu phần?

Hàn Hương Ngưng gần như bị câu nói cuồng dã này của Dương Thiên chinh phục.

Câu nói này, so với câu trước, nói là để Lớp số bốn được 0 điểm càng bá khí hơn.

Nàng hưng phấn nhìn Dương Thiên, cảm giác thiếu niên vào giờ khắc này quả thực đẹp trai hơn cả chân trời.

Hàn Hương Ngưng không hề chớp mắt, nhìn chằm chằm Dương Thiên nghiêm túc nói: “Cái này có thể chứ?”

“Đương nhiên! Chẳng lẽ người không tin?”

Dương Thiên ngạo nghễ, cả người tản ra tự tin cường đại, lại thêm khí tức xuất trần vờn quanh thân thể tuần trước, khí chất tự có linh khí, làm cho người ta khó có thể hoài nghi tính chân thật của lời hắn nói!

Hàn Hương Ngưng vội vàng gật đầu nói: “Ta tin, ta tin!”

Sau đó, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nhúu một cái thăm dò nói: “Nếu không thì để cho bọn họ được hai mươi điểm.”

Dương Thiên gật đầu nói: “Được!”

Hàn Hương Ngưng chăm chú suy nghĩ một lát rồi lại vội vàng lắc đầu nói: “Không được không được, hai mươi phần quá cao, để cho bọn họ được mười điểm là tốt rồi.”

Dương Thiên gật đầu lần nữa nói: “Không thành vấn đề.”

Nhưng mà, làm cho hắn tuyệt vọng chính là Hàn Hương Ngưng lại lắc đầu nói: “Không được, mười điểm lại quá ít, chung quy phải chừa cho bọn hắn chút mặt mũi, nếu không thì để cho bọn hắn được mười lăm phần là được rồi.”

Dương Thiên bất đắc dĩ xoa trán nói: “Được!”

Nhìn thấy Hàn Hương Ngưng còn đang xoắn xuýt, Dương Thiên đã sắp sập đổ.

Mà lúc này, chỉ nghe Đỗ Sinh tức giận hừ một tiếng nói: “Chỉ là một học sinh cấp ba, cũng dám nói chi phối thành tích của chúng ta? Người cho rằng người là ai?”

Dương Thiên cười nhạt nói: “Tên của ta là Dương Thiên, bây giờ người không nhớ được cũng không sao, sau khi thi đấu, người sẽ khắc cốt铭心 tâm!!!”

Nghiêm Thành cả giận nói: “Đừng dài dòng, gặp nhau trên đấu trường, công phu miệng lưỡi có ích lợi gì? Đợi lát nữa ta sẽ đánh các ngươi tề ra quần.”

Mấy người đi rồi, Hàn Hương Ngưng nhìn bóng lưng của bọn họ nói: “Dương Thiên, lần này ta cho người được 16 điểm, ta muốn để cho bọn họ thể nghiệm một chút cảm giác phát điên là như thế nào.”

Bốn người Lâm Nghiệp nghe vậy, trán đổ mồ hôi lạnh.

Chủ nhiệm mỹ nữ này quả nhiên không phải đèn cạn dầu, làm cho bọn họ được mười lăm điểm, nhà mình được mười sáu điểm, đề lên đầu bọn họ một chút.

Lâm Nghiệp cảm thấy nếu mình là chủ nhiệm lớp bọn họ, hoặc là cầu thủ lớp năm, nhìn thấy thành tích như vậy nhất

định phát điên.

Đương nhiên, tất cả kết quả này đều được xây dựng dựa trên cơ sở mình ở trong đội của đối phương.

Quan trọng hơn là phải có thực lực như thế ah.

Chương 85 - Đối thủ của người là ta.

Khi Dương Thiên chuẩn bị lên sân khấu, Hàn Hương Ngung kéo hắn lại.

Dương Thiên nghi vấn hỏi: “Hàn lão sư, người còn có chuyện gì nữa sao?”

Hàn Hương Ngung ghé vào lỗ tai hắn nhẹ nói: “Dương Thiên, nếu người thắng lợi, lão sư sẽ hôn người một cái.”

Mùi hương ấm áp lan tới tai hắn, Dương Thiên cảm giác trong lòng xao động một chút, đều có chút ngây ngẩn cả người.

Tiểu tử tử này vì muốn giành được quán quân cuộc tranh tài này thật sự là sắc dụ thủ đoạn đều dùng tới.

Nhưng cũng may chỉ dùng cho mình, Hàn Hương Ngung nhìn Hàn Hương có chút ngượng ngùng, hắn gật đầu tỏ vẻ thành giao.

Tới sân, Đỗ Sinh cười lạnh một tiếng nói: “Tiểu tử, lát nữa ta sẽ cho người biết cái gì mới là tuyệt vọng, người cho rằng thắng mấy trận là có tư cách ở trước mặt ta kêu gào sao? Trên thực tế ta lúc mới học trung học đã đánh mấy trận so với người còn kịch liệt hơn.”

Dương Thiên đạm mạc nói: “Nghe rõ chưa, lão sư của ta nói với ta nói cho các người mười lăm điểm, hãy quý trọng đi.”

“Quả thực là làm càn!”

Đỗ Sinh nhiều lần bị thiếu niên trước mắt này chọc giận, sắc mặt âm trầm đáng sợ.

“Cho ta? Cũng không sợ gió lớn cắt đứt đầu lưỡi.”

Sau khi trọng tài đến, Lâm Nghiệp có chút khẩn trương kéo kéo y phục Dương Thiên hỏi: “Dương Thiên, chúng ta chút nữa vào trận thì nên làm gì bây giờ.”

Dương Thiên nghiêm túc suy nghĩ một chút rồi nói: “Không cần làm gì cả, các người đứng trong sân bóng rổ, phụ trách bày ra tư thế đẹp trai ngênh đón thắng lợi là được.”

Lâm Nghiệp có chút cạn lời: “Vậy còn người?”

Dương Thiên liếc mắt nhìn hắn nói: “Ta đương nhiên phải đi lấy lại quán quân.”

Lâm Nghiệp lập tức không còn lời gì để nói.

Chờ trọng tài phát ra quả cầu, Dương Thiên không hề nhảy nhót, đứng tại chỗ không nhúc nhích. Mắt thấy quả cầu đầu tiên bị Đỗ Sinh cướp đi, sau đó nhanh chóng xông về phía địa bàn của bọn họ bắt đầu ném giỏ.

Từ Thạc sốt ruột, không khỏi hỏi: “Dương Thiên, chúng ta không cần đi ngăn cản sao?”

Dương Thiên hỏi ngược lại: “Tại sao phải ngăn cản?”

Khương Thần tuyệt vọng vỗ vỗ trán nói: “Thiên ca, chúng ta không ngăn cản, lẽ nào trơ mắt nhìn bọn họ cứ thoải mái mà được chia điểm như vậy sao?”

Dương Thiên suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Vâng, ta đã đồng ý với Hàn lão sư, sẽ cho bọn họ được mười lăm điểm, nếu bây giờ ta ra tay, bọn họ có khả năng ngay cả một điểm cũng không được.”

Trương Phong: “Dương Thiên! Người đừng làm rộn, người ta là cầu thủ chuyên nghiệp đó.”

“Cái đó thì có quan hệ gì?” Dương Thiên ngạo nghễ nói: “Ở trước mắt ta hắn cũng như con kiến hôi!”

Lâm Nghiệp há miệng, cảm giác không còn lời nào để nói.

Trong lòng hắn thầm thở dài, cho rằng lần này Dương Thiên quá kiêu ngạo, Đỗ Sinh căn bản không phải là một nhân vật nhỏ.

Trong sân, chờ Đỗ Sinh hoàn mỹ ném được bóng vào giỏ, mọi người trên khán đài đều kinh hô.

“Ông trời ơi, đây là tư thế ném trong truyền thuyết, rốt cuộc cũng tận mắt nhìn thấy một lần.”

“Không đúng, người này là ai, sao chưa từng nghe qua tên của hắn?”

“Hắn đánh cầu thật tốt, dường như cao hơn Nghiêm Thành, trong trường chúng ta lúc nào xuất hiện một mãnh nhân như vậy.”

Có người cũng nhận thấy không đúng: “Không đúng, tuổi tác của người này tựa hồ lớn hơn chúng ta rất nhiều, tuyệt đối không phải học sinh cấp ba.”

Hắn vừa nói xong, lập tức có người lên tiếng kinh hô: “Trời đất, hắn, là hắn, ta biết hắn là ai.”

Tên còn lại hiếu kỳ hỏi: “Nói mau nói mau, hắn là ai a, có thể dễ dàng đạt được điểm như vậy, nhìn qua cũng không phải là tiểu nhân vật gì a.”

“Đúng vậy đúng vậy, người xem xem, Dương Thần chó má gì đó mấy người đều bị dọa đến động cũng không dám động!”

Người nọ hít sâu một hơi nói: “Nếu như ta không nhìn lầm, bóng người trong sân bóng rổ là Đỗ Sinh.”

Cũng có người không hiểu: “Đỗ Sinh? Đỗ Sinh nào?”

Lúc này có một người cao lớn kêu to một tiếng kinh ngạc: “Ôi trời, Đỗ Sinh, ta biết hắn, hắn chính là nhân vật truyền kỳ của giới bóng rổ.”

Có người hỏi: “Truyền kỳ pháp như thế nào?”

Người cao lớn kia thần sắc kích động: “Đỗ Sinh, mười lăm tuổi được nhận là thiên tài chơi bóng rổ, sau đó được tuyển chọn vào đội tuyển thành phố, sau đó hai mươi một tuổi được tỉnh đội chọn trúng, dùng thời gian một năm trở thành người đứng đầu trong đội tỉnh, tham gia một số trận đấu quốc tế, cùng rất nhiều minh tinh cầu thủ Trung Quốc đều từng nói chuyện với hắn, tháng trước đại biểu tỉnh đội xuất chiến, thắng lợi nghiền ép đối thủ, danh tiếng độc nhất vô nhị.”

Có người trực tiếp kinh hô lên: “Mẹ nó, cường đại như vậy?”

“Vậy còn đánh thế nào, hoàn toàn không cùng một cấp bậc ah.”

“Đúng vậy, chuyên nghiệp đánh nhau với nghiệp dư, hoàn toàn không có gì phải hoài niệm.”

“Không trách được, không trách được! Người nhìn xem đám người lớp số một ngày ngốc đứng ở nơi đó, đây là trực tiếp bị dọa choáng váng a.”

Tên cao to cười lạnh: “Hừ, Dương Thiên vừa rồi không phải đắc ý sao? Kế tiếp chúng ta cùng đợi hấn xấu mặt đi.”

- - - - -

Trong sân, Đỗ Sinh đi qua Dương Thiên, sau đó giữu cột nói: “Tiểu tử ngươi có phải bị sợ đến choáng váng rồi không, lúc này mới chỉ là vừa bắt đầu mà thôi, đợi chút mới thật sự là tuyệt vọng.”

Dương Thiên nghe vậy, mí mắt cũng không mở ra, đang nhắm mắt.

Mà Lâm Nghiệp dường như hết sức không hài lòng, khinh thường nói với Đỗ Sinh: “Vào một cầu liên đắc ý thành cái dạng này? Người cũng không nhìn xem, vừa rồi chúng ta đều không động, nếu không, người cho rằng người sẽ thắng bóng?”

Đỗ Sinh hừ một tiếng: “Cố làm ra vẻ huyền bí, là ta không cho các ngươi động vào sao?”

Từ Thạc cười mở miệng nói: “Lâm Nghiệp đừng nói chuyện với hấn, chúng ta đồng ý lão sư để cho hấn mười lăm điểm, nam tử hán đại trượng phu, muốn nói được làm được.”

“Người nói cái gì?”

Sắc mặt Đỗ Sinh vặn vẹo, hung hăng đập bóng rỏ xuống đất, trán nổi gân xanh, cả giận nói: “Người nhường ta? Còn cho ta mười lăm điểm? Người dựa vào cái gì?”

Trương Phong cười lạnh nói: “Bằng Dương Thiên.”

Khương Thần cũng cười nói: “Người phải nắm chắc mười lăm phần này, Thiên ca nói rồi, sau mười lăm điểm, người một điểm cũng đừng hòng lấy được nữa”

“Ha ha ha!”

Đỗ Sinh giận quá hóa cười nói: “Đây là câu chuyện buồn cười nhất mà ta từng nghe. Các ngươi thật sự không biết sống chết. Đã như vậy thì đừng trách ta không nể mặt các ngươi.”

Hiện tại, hắn dự định để cho mấy tiểu tử không biết trời cao đất rộng trước mắt này một phen cũng không chiếm được.

Phải cho các con mẹ nó biết, hậu quả của việc đắc tội với tiên phong đội bóng rổ quán quân của tỉnh!

Năm sáu câu tiếp theo, Dương Thiên không có một chút ý tứ ngăn cản, toàn bộ sân bóng rổ gần như thành một mình Đỗ Sinh biểu diễn, ngay cả Nghiêm Thành Thành cũng thành vai phụ của hắn.

Kỹ xảo ném rổ của Đỗ Sinh rất phong phú, chiêu gì cũng dùng hết một lần, khiến người xem hô to đã ghiền.

Đồng thời, đội ngũ thấy Dương Thiên vẫn không nhúc nhích, không khỏi bắt đầu cười nhạo khinh bỉ.

“Ha ha ha, các ngươi vì sao không dám chơi bóng rổ với Đỗ Sinh?”

“Ta thấy là lá gan bị dọa rách rồi.”

“Ta đoán là tiểu ra quần rồi.”

“Hắn là biết rõ đánh không lại, vì mình giữ lại một chút mặt mũi, nhưng mà không biết như vậy càng làm cho người ta ghê tởm.”

“Mặt mũi của lớp số một tất cả đều bị mấy người này làm mất hết.”

“Ai, nếu ta là bọn họ, đã sớm tìm cái lỗ chui vào rồi.”

Vương Tĩnh Thần hai con ngươi trong suốt linh động lộ vẻ lo lắng, nhìn Dương Thiên một chút, cũng không thấy hắn có động tĩnh gì, không khỏi hỏi Tô Thi Nhu: “Tô học thần, đây rốt cuộc là tình huống gì, Dương Thiên nếu không phản kích thì có thể sẽ thua ah.”

Tô Thi Nhu tái mặt, vội vội gỡ mắt xuống, xoa xoa huyệt Thái Dương nói: “Đừng hỏi ta, ta đau đầu.”

Vương Tĩnh Thần có chút lo lắng nói: “Làm sao vậy? Đang yên đang lành sao lại đau đầu?”

Tô Thi dụ dằng chỉ tay, chỉ vào Dương Thiên trên sân bóng rổ nói: “Hắn làm việc không theo lẽ thường, ta nghĩ nghĩ nát óc cũng không nghĩ tới ý đồ của hắn.”

Vương Tĩnh Thần:...

“Tiểu hồn đản, ngươi chơi cái trò gì thế? Lão nương nói là bảo ngươi nhường bọn hắn 15 điểm, ngươi lại nhường như vậy?”

Hàn Hương Ngưng nhìn Đỗ Sinh trong sân không ngừng phân điểm, cảm giác trái tim của mình một mực đau đớn.

Bây giờ đối phương đã được mười lăm điểm, Dương Thiên ngăn cũng không cản.

Đây quả thực là muốn tặng không quán quân cho người ta a.

Vốn chênh lệch giữa hai đội đã rất xa, kết quả thì hay rồi, Dương Thiên không cố gắng đuổi theo, vậy mà khiến đối phương dễ dàng có mười lăm phần như vậy.

Thế này còn đánh thế nào được?

Nghĩ tới đây, Hàn Hương Ngưng hối hận đến xanh ruột.

Nàng không nên ra lệnh cho Dương Thiên nhường mười lăm điểm cho đối phương, cũng không nên tin vào những lời giải thích vừa rồi của Dương Thiên.

Nói là làm cho đối phương chỉ được mười lăm điểm, nhưng mười lăm điểm đã xong, thời gian sau đó còn có nửa giờ, Dương Thiên làm sao có thể cam đoan Đỗ Sinh và Nghiêm Thành không được một điểm?

Phải biết rằng, hai người một người là một người đứng đầu trong đội bóng rổ của trường, một người là tới từ trong đội tỉnh.

- - - - -

Trong sân, Đỗ Sinh cầm bóng rổ, lần nữa đi đến bên người Dương Thiên nói: “Chúng ta đã được 15 điểm, mà các ngươi vẫn không có điểm, vậy kế tiếp, ta sẽ cho các ngươi tiếp tục duy trì không điểm.”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt, lắc đầu nói: “Chuyện này không thể nào.”

“Ồ?”

Đỗ Sinh nghiêng ngẫm cười cười nói: “Làm sao lại không thể?”

Dương Thiên hoạt động thân thể cứng ngắc, con ngươi đen nhánh sáng ngời như sao.

Hắn đạm mạc nói: “Bởi vì đối thủ tiếp theo người sẽ phải đối mặt... là ta!”

Chương 86 - Mèo vờn chuột.

Lúc này Nghiêm Thành bước lên trước một bước cười lạnh nói: "Đối thủ là người thì sao, đã tới mức độ này, người cho rằng người còn có thể đảo ngược ư?"

Dương Thiên cười lạnh: “Thử một chút chẳng phải sẽ biết sao.”

Bốn người Lâm Nghiệp muốn tiến lên hỗ trợ, lại bị Dương Thiên cự tuyệt.

Hắn nhìn ra, mấy vị trước mắt này đều là cao thủ, nhất là Nghiêm Thành cùng Đỗ Sinh.

Thực lực của hai người này tuyệt đối không phải là thứ mà đám người Lâm Nghiệp có thể ngăn cản.

Vì vậy, Dương Thiên để mấy người Lâm Nghiệp trực tiếp ở bên cạnh xem náo nhiệt.

Lâm Nghiệp sững sốt hồi lâu, lúc này mới hỏi: “Dương Thiên, người không phải là muốn lấy một địch năm chứ.”

Dương Thiên cười nói: “Năm người mà thôi, ta còn không để vào mắt.”

Từ Thạc xoắn xuýt thật lâu, lúc này mới nói: “Dương Thiên, người không phải không biết dẫn bóng cướp bóng sao? Chỉ là tỷ lệ ném trúng cao thì cũng không có tác dụng gì nha.”

Dương Thiên xoay người, giọng nói lạnh nhạt theo đó truyền đến.

“Ai nói ta chỉ là có tỷ lệ ném bóng trúng cao thôi?”

Dứt lời, trong lúc bốn người Lâm Nghiệp còn đang ngơ ngẩn, chỉ thấy Dương Thiên đã sớm biến mất tại chỗ.

“Tốc độ thật nhanh.” Trương Phong tìm vài lần, mới phát hiện Dương Thiên trong vài giây ngắn ngủi đã chạy tới trong đội ngũ của Đỗ Sinh.

Bốn người nín thở, cẩn thận quan sát, chỉ thấy Dương Thiên lại dễ dàng phá giải được tiến công của Nghiêm Thành.

Đoạt được quả bóng trong tay hắn.

Sau đó, đứng tại chỗ, nhảy vọt lên tung bóng ra.

“OMG, hắn muốn làm gì a.”

Mọi người thấy Dương Thiên lại ném bóng ở khoảng cách mười bốn mét, không khỏi đều phát ra tiếng kinh hô.

Một người sợ hãi thán phục “Ta đã nhìn ra, tiểu tử này tuyệt đối là bậc hack.”

“Đúng vậy, khoảng cách xa như vậy, hắn làm sao có thể ném vào, hai lần trước đã là vận khí cắt chóc, lần này nếu ném vào, chẳng phải là nói hắn có tỷ lệ bắn bóng từ xa 100% là đúng sao?”

“Nếu là như vậy, thì cũng quá kinh khủng ah.”

Cầu bay ra ngoài, Nghiêm Thành biến sắc, hắn có loại dự cảm không tốt, mà Đỗ Sinh thì ôm cánh tay trào phúng: “Đứng ở nơi xa hơn so với vị trí phát cầu, hướng về phía giỏ của chúng ta ném qua, ha ha, người xác định không phải đến gây cười chứ?”

Dương Thiên cũng không để ý tới hắn, sau khi ném cầu ra, hắn đã liệu định kết quả, ván này xem như đã xong.

Cho nên, hắn đã bắt đầu chuẩn bị ván tiếp theo.

Mà bên này, Đỗ Sinh không ngừng trào phúng Dương Thiên, nhưng sau khi nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Nghiêm

Thành, lập tức có chút sững sờ hỏi: “Sao, chẳng lẽ người cho rằng hắn có thể ...”

Hắn còn chưa nói hết, chỉ nghe bá một tiếng vang thật lớn.

Sau đó, mọi người trên khán đài lần nữa đứng dậy kinh hô.

“Trời ạ, ta nhìn thấy gì thế?”

“Hình như lại quăng vào rồi.”

“Mẹ nó, thật sự là yêu nghiệt a.”

Sắc mặt Đỗ Sinh cứng ngắc nhìn phát bóng trong số mệnh kia, giờ phút này nó đang không ngừng nảy lên, mà hắn cảm giác trông mắt của mình cũng sắp rớt xuống rồi.

Khoảng cách mười lăm mười sáu mét, điều này sao có thể, cho dù là sự phụ của hắn, ngôi sao bóng rổ nổi tiếng trong nước cũng tự nhận không làm được điểm này.

“Đây là thật sao?”

Đỗ Sinh thì thảo tự nói.

Nhìn bộ dáng khiếp sợ của Đỗ Sinh, Nghiêm Thành cười khỏ nói: “Biểu ca, đây là sự thật. Hơn nữa trước khi huynh đến, Dương Thiên đã ném một quả bóng từ mười chín mét về phía giỏ của đối thủ, hơn nữa cũng đã vào trong.”

“Cái gì?”

Sắc mặt Đỗ Sinh hoảng sợ.

Hắn là vận động viên chuyên nghiệp, đương nhiên biết mười chín mét khoảng cách là có ý nghĩa gì.

Điều này có nghĩa là cho dù là đội quốc gia cũng muốn đoạt lấy, bất cứ điều kiện gì cũng có thể tùy tiện mở ra, hơn nữa sau khi chiêu vào còn có thể thờ cúng như tổ tông.

Đỗ Sinh giờ phút này hung hăng trừng mắt nhìn Nghiêm Thành một cái nói: “Khốn kiếp, yêu nghiệt như vậy quả thực là vô địch sân bóng rổ, người lại còn kéo biểu ca người xuống nước, là muốn ta cùng mất mặt với người sao?”

Lần này nếu là thua, thanh danh một đời của hắn coi như hủy.

Thử nghĩ một chút, tiên phong trong đội ngũ vô địch của tỉnh đội, vậy mà thua một trung học sinh cao ba, hắn làm sao còn

có mặt mũi về tỉnh đội?

Nghiêm Thành cúi đầu cắn răng nói: “Biểu ca, huynh không cần sợ, vừa rồi ta cần thận quan sát một phen, Dương Thiên này chỉ biết ném cầu mà thôi, hấn căn bản sẽ không biết chơi bóng, hơn nữa còn y lại mình tài giỏi mà đơn thương khiêu chiến năm người chúng ta, chúng ta chỉ cần thi triển chiến thuật là hoàn toàn có thể đem hấn coi là chuột đùa bỡn.”

Đỗ Sinh nghi ngờ nhìn thoáng qua Dương Thiên, loại cấp bậc Thần Linh này nếu như thật sự muốn thì làm sao có thể không biết chơi bóng như bình thường?

Nhưng nhìn vẻ mặt Nghiêm Thành đầy nghiêm túc, hấn nửa tin nửa ngờ nói: “Vậy được rồi, thử xem.”

Ván thứ hai.

Bốn người lớp số năm, cộng thêm Đỗ Sinh đang không ngừng cười lạnh bắt đầu thi triển chiến thuật hợp tác.

Sau đó chậm rãi tới gần giá bóng rổ của lớp số một.

Dương Thiên đứng tại chỗ không hề bị lay động.

Chiến thuật của mấy người rất tốt, cũng rất rõ ràng, chỉ cần Dương Thiên vừa tới gần người cầm bóng, người nọ liền nhanh chóng đem bóng truyền cho một người khác.

Vị trí năm người đứng đều rất xa nhau, nếu muốn tiếp cận bằng cách này, bọn họ tự tin có thể đùa chết Dương Thiên.

Trên mặt Nghiêm Thành lộ ra nụ cười vui sướng, lúc này chuyển bóng cho hấn.

Chỉ có điều, vào lúc này, Dương Thiên đột nhiên động.

Thân hình hấn lóe lên, trực tiếp xuất hiện ở giữa Nghiêm Thành và đồng đội của hấn.

Dễ dàng tiếp nhận bóng rổ.

“Tốc độ này...”

Đỗ Sinh kinh hãi đứng lên.

Tốc độ của Dương Thiên rất nhanh. Vừa rồi hấn không thấy rõ?

Nghiêm Thành thấy bóng đã bị chặn lại, không khỏi thảm
mắng đồng đội kia của hắn: “Phế vật!”

Đồng đội kia khiếp sợ có thừa, không khỏi xấu hổ cúi đầu.

Hắn không ngờ rằng tốc độ của Dương Thiên lại nhanh như
vậy.

Nghiêm Thành rống lớn một tiếng để phòng ngự.

Mọi người nhanh chóng chạy về trận doanh của bọn họ, nhưng
mà, lại thấy Dương Thiên không hề động đậy.

Năm người còn đang buồn bực, chỉ thấy Dương Thiên nhảy
lên, bóng rỏ trong tay rời khỏi tay.

“Mẹ nó chứ!”

Mấy người lớp số năm thấy vậy, cảm đều sắp rớt xuống.

Có người khi dễ người như vậy sao? Đứng tại chỗ, căn bản
không cần nhắc khoảng cách xa gần, trực tiếp ném bóng đi
luôn.

Có cần phải điên cuồng như vậy không.

Khoảng cách này của Dương Thiên, chính là cách giá bóng rỏ
của lớp bọn họ hai mươi mét nha.

Đỗ Sinh thấy bóng rỏ trong tay Dương Thiên xẹt qua một
đường vòng cung duyên dáng, sau đó lại rơi hoàn mỹ vào
trong giỏ.

Đối thủ lần nữa ghi được điểm.

Hắn ta khiếp sợ tột đỉnh.

Đỗ Sinh quả thực không thể dùng bạt hack để hình dung
Dương Thiên nữa rồi, đây tuyệt đối là con riêng của thần.

- - - - -

Mọi người từ khiếp sợ đến cuối cùng trở nên chết lặng. Dương
Thiên là chỉ cần cướp được quả bóng, bất kể là ở vị trí xa bao
nhiêu, trực tiếp ném rỏ, đơn giản, thô bạo!

Hơn nữa, quan trọng nhất là, hắn lại còn bách phát bách trúng!

Trong lúc đó, không có một lần sai lầm.

Mặt Nghiêm Thành trắng bệch, Đỗ Sinh nắm chặt nắm đấm, cảm giác cùng Dương Thiên chơi bóng rổ là biệt khuất nhất, quả thực làm người ta tức chết.

Ba người còn lại đã bị đả kích hầu như không dám xuất hiện ở sân bóng rổ.

Bọn người Lâm Nghiệp núp ở một bên nhìn, vui mừng đến mức suýt nữa hét lên.

Cuối cùng Dương Thiên thật sự nói được làm được rồi.

Sau mười lăm điểm, lớp số năm đáng ghét kia thật sự không có được một điểm nào nữa.

Ngược lại Dương Thiên dẫn dắt lớp số một của bọn hắn, người sau vượt lên trước.

Không nhiều không ít, so với lớp số năm thì nhiều hơn một phần, 16 điểm.

Sau đó, để Nghiêm Thành và Đỗ Sinh không thể chịu đựng được chính là Dương Thiên rõ ràng có cơ hội đạt được một lần nữa, nhưng hắn lại dễ dàng từ bỏ.

Sau đó truyền bóng cho bọn họ.

Đây là sự sỉ nhục, sỉ nhục trắng trợn.

Đỗ Sinh trực tiếp đập cửa mà đi, đoán chừng trong lòng của hắn cũng sinh ra bóng ma.

Dương Thiên từng nói qua, tên của hắn sẽ làm cho đối phương nhớ rõ khắc cốt铭心!

Lời này, không phải chỉ là nói một chút mà thôi.

Thời gian cuối cùng cũng kết thúc, ngay cả trọng tài cũng thần phục giờ ngón tay cái lên với Dương Thiên.

Hắn đều cảm thấy biệt khuất thay cho vị trí của Nghiêm Thành Lớp năm.

Cả hai căn bản không cùng một cấp bậc, Dương Thiên một người đùa bốn năm người bọn họ giống như mèo vờn chuột.

Tất cả năng lực của bọn họ đều nằm trong lòng bàn tay Dương Thiên, cứ như vậy, bọn họ làm sao thắng được?

Sau khi trọng tài tuyên bố kết quả, tất cả mọi người đều không ngoài ý muốn.

Thấy được kỹ thuật ném bóng của Dương Thiên, tất cả mọi người đều cảm giác bất cứ chuyện gì cũng không thể làm cho bọn họ chấn kinh.

Mọi người xem trận bóng một ngày, cũng bắt đầu tổng kết hai đạo lý.

Thứ nhất, không thể chọc Dương Thiên, hậu viện đoàn của fan hâm mộ của hắn rất thô bạo!

Thứ hai, không chơi bóng rổ với bạn học lớp số một, nhất là không thể chơi bóng rổ với Dương Thiên, nếu không sau này người sẽ lưu lại bóng ma tâm lý.

Trong sân, cao hứng nhất không ai qua được Hàn Hương Ngưng.

Vẻ mặt nàng đầy kích động thay thế lớp tiếp nhận cúp, cảm giác mình giống như đang nằm mơ vậy.

Vốn là trận đấu không thể thắng lợi, tiếp nhận ở trong tay Dương Thiên, đã xảy ra nghịch chuyển kinh thiên.

Hắn dựa vào sức một mình, ngăn cơn sóng dữ!

Một trong số những người đứng đầu bóng rổ, hoàn toàn thất bại, quân tiên phong của tỉnh đội tới, phá cửa mà đi!

Đây chính là năng lực!

Nghĩ đến lúc đầu Dương Thiên đã nói qua, hỏi nàng muốn Lớp đứng thứ mấy.

Ngôn ngữ bình thường từ trong miệng hắn nói ra bá khí lộ ra, hơn nữa, cuối cùng hắn cũng làm được. Đối phương xác thực từ đầu tới đuôi chỉ ghi được mười lăm điểm, lớp bọn họ mười sáu điểm vững vàng áp một đầu dành được quán quân!

Tất cả những điều này đều là công lao của Dương Thiên.

Hàn Hương Ngưng mắt đẹp không ngừng nhìn quanh, muốn cho Dương Thiên lên đài biểu hiện trước mặt lãnh đạo.

Lại phát hiện, thiếu niên đã sớm không còn ở trong sân...

Chương 87 - Bỏ lỡ cơ hội tốt.

Hàn Hương Ngung đang trong lúc sốt ruột, thì Ngô hiệu trưởng đã đi tới, nhìn Hàn Hương Ngung cười ha ha nói: "Hàn lão sư, màn đấu của học sinh lớp các ngươi đặc sắc quá, quá phần khích, sau khi xem ta cũng muốn đi lên đánh mấy trận đấy."

Hàn Hương Ngung lễ phép nói: "Ha ha, hiệu trưởng nói đùa rồi, những thứ này chỉ là bọn trẻ chơi đùa mà thôi."

Ngô hiệu trưởng khoát tay áo cười nói: "Đúng rồi, bạn học Dương Thiên kia đâu, trận đấu này cũng đã xong, mau lên đài nhận phần thưởng đi."

"Chuyện này..." Hàn Hương Ngung có chút lúng túng.

Ngô hiệu trưởng nghi ngờ hỏi: "Làm sao vậy?"

Hàn Hương ngung trọng kiên trì nói: "Dương Thiên hẳn đi rồi?"

"Đi rồi?" Ngô hiệu trưởng nghe vậy, vẻ hưng phấn trên mặt cứng ngắc, hắn hỏi: "Chẳng lẽ là chê phần thưởng hiệu trưởng ta lấy ra không hợp ý hắn?"

Trên trán Hàn Hương Ngung toát mồ hôi lạnh, vội vàng khoát tay áo nói: "Không phải, Ngô hiệu trưởng ngài đừng hiểu lầm, hẳn chắc là có việc gấp, ta đi tìm hắn."

Hiệu trưởng Ngô gật đầu, trên mặt cũng lộ vẻ lo lắng.

Bởi vì hiện tại ngay cả hiệu trưởng như hắn cũng không áp chế được.

Tất cả bạn học, thậm chí lão sư đều hò hét tên Dương Thiên, nhìn thấy các lớp khác trên đài lĩnh thưởng cũng đã đến, cũng chỉ có Dương Thiên lớp bọn họ là chưa tới, hiện giờ hẳn chính là nhân vật phong vân, không ra mặt sao được.

- - - - -

Trong lúc sân thể dục đang sôi trào lên, chờ mong được diện kiến vị lập nên kỳ tích này lên đài lĩnh thưởng, phát biểu cảm tình thì Dương Thiên đã sớm ra khỏi sân thể dục.

Hắn đang trên đường đi, đột nhiên một tiểu mỹ nữ lo lắng chạy đến bên cạnh hắn.

Nàng là một nữ hài mặc váy màu hồng phấn, làn da trắng nõn thoạt nhìn óng ánh như vậy, mái tóc đen nhánh như thác nước thẳng đứng mà choàng lên trên vai, khuôn mặt có chút đỏ lên.

Thấy Dương Thiên vừa từ sân vận động đi ra, tiểu mỹ nữ không khỏi hưng phấn hỏi: “Học trưởng, ta hỏi một chút, Dương Giáo Thảo đã thắng trận đấu chưa?”

Dương Thiên cổ quái nhìn nàng một cái, mà lúc này tiểu mỹ nữ thấy hắn không trả lời, vẫn nhìn chăm chăm vào mình, loại người này nàng gặp nhiều rồi, không khỏi có chút tức giận nói: “Này, ta đang nói chuyện với người đấy, Dương Thiên ca ca có được đệ nhất danh trong trận đấu bóng rổ hay không.”

Dương Thiên rốt cục không nhịn được sự hiếu kỳ trong lòng, chỉ chỉ cái mũi của mình hỏi: “Người không biết ta?”

Tiểu mỹ nữ khinh bỉ nhìn hắn một cái nói: “Người cho rằng người là ai? Là Dương Thiên ca ca của ta sao? Thật là, muốn khí chất không có khí chất, muốn tư sắc không có tư sắc, giả bộ thần khí như vậy gì chứ.”

Dương Thiên cười khở sờ sờ mũi, đây là bị khinh bỉ sao,

Hắn lắc đầu, không để ý đến tiểu mỹ nữ, mà hướng phương xa đi đến.

Tiểu mỹ nữ là hoa khôi của lớp số hai năm hai, tên là Mạnh Thanh Thanh. Lúc này thấy thiếu niên trước mắt này lại không để ý tới mình, tức giận dậm chân lớn tiếng nói: “Này, người còn chưa nói cho ta biết, Dương Thiên ca ca của ta rốt cuộc có được hạng nhất hay không a.”

Dương Thiên dừng bước, lạnh nhạt nói: “Ta rời đi trước nên cũng không rõ ràng lắm, bất quá, nếu không có ngoài ý muốn, người mà người nói hắn là được hạng nhất.”

Nhìn thiếu niên càng lúc càng xa, Mạnh Thanh Thanh hừ một tiếng nói: “Thần khí cái gì, ngay cả trận đấu của Dương Thiên ca ca ta cũng chưa xem xong đã đi, hừ, người cứ chờ mà hối hận đi.”

Dứt lời, khuôn mặt nhỏ của nàng không khỏi nhăn lại, lẩm bẩm: “Đều do Tiểu Mỹ, nàng vậy mà không đánh thức ta, bằng không sao ta có thể bỏ lỡ trận đấu của Dương Thiên ca ca.”

Nàng móc điện thoại di động ra, si mê nhìn thoáng qua giấy dán điện thoại di động.

Một vị thiếu niên, hẩn ở dưới ánh sáng chói mắt, khí phách ngời ngời phát bóng vào rổ đối phương.

Đáng tiếc là, chỉ là một bóng lưng mà thôi, là nàng tải xuống ở trong diễn đàn mới có được.

Từ đó về sau, Mạnh Thanh Thanh liên cảm giác mình tựa hồ như đã yêu, trong đầu chỉ có một ý niệm duy nhất.

Dương Thiên Giáo Thảo!

Bất quá, khi nàng lần nữa nhìn thoáng qua bóng lưng của thiếu niên vừa rồi, nhất thời có chút ngây ngẩn cả người.

Hình như bóng lưng thiếu niên vừa rồi rất giống bóng lưng của Dương Thiên Giáo Thảo.

Bất quá vừa nghĩ tới đây, Mạnh Thanh Thanh liền vội vàng lắc đầu hoảng sợ nói: “Trời ạ, ta nhất định là ma nhập, nhìn thế nào người khác cũng đều coi là Dương Thiên ca ca.”

Nàng kêu rên vài tiếng, sau đó kiên định nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn, vẻ mặt chân thành nói: “Hôm nay ta nhất định phải tận mắt nhìn thấy Dương Thiên ca ca, đúng, còn phải xin chữ ký của hẩn, phải chụp hình chung, còn có phải xin được số điện thoại của hẩn ah.”

Nghĩ tới đây, Mạnh Thanh Thanh không khỏi hưng phấn đắc ý nở nụ cười. Với mị lực và giá trị nhan sắc của nàng, Dương Thiên nhất định sẽ không cự tuyệt.

Ngay khi nàng nghĩ tới đây, Hàn Hương Ngưng mới từ sân vận động chạy ra. Nàng thở hồng hộc, ngón tay ngọc chỉ vào bóng lưng Dương Thiên phần nộ nói: “Dương Thiên, tên tiêu hồn đản nhà ngươi đứng lại cho ta.”

Dương Thiên nghe vậy, bước chân dừng lại một chốc, có loại dự cảm không tốt nảy sinh trong .

Nhưng hắn làm sao có thể đứng lại chứ, đây chắc chắn không phải chuyện tốt.

Vì vậy, hắn giả vờ không nghe thấy, chẳng những không đứng lại, còn bước nhanh hơn.

Hàn Hương Ngưng thấy vậy, tức giận nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Dương Thiên, hôm nay nếu lão nương bắt được ngươi, ngươi xong đời ngươi!”

Mạnh Thanh Thanh ở một bên, trừng lớn đôi mắt đẹp, phảng phất như gặp quỷ vậy.

Vị mỹ nữ lão sư này vừa nói cái gì? Nếu như nàng không có nghe lầm, mỹ nữ lão sư tựa hồ xưng hô thiếu niên vừa rồi cùng nàng đối thoại kia là Dương Thiên!

Thiếu niên kia là Dương Thiên!

Là Dương Thiên!

Dương Thiên!

Trời ơi! Mạnh Thanh Thanh cảm giác cảm như muốn rớt xuống.

Nàng vội vàng lấy điện thoại di động ra nhìn bóng lưng kia, vừa rồi là có vài phần tương tự, vậy bây giờ nhìn hoàn toàn ăn khớp nha.

“Không, đây không phải sự thật.” Mạnh Thanh Thanh nghĩ đến việc đắc tội với Dương Thiên ca ca của nàng khi nãy, nước mắt đều rơi xuống.

Nhưng nàng vẫn ôm lấy một tia may mắn cuối cùng, tranh thủ thời gian kéo Hàn Hương Ngưng lại, nhanh lời hỏi: “Lão sư, vừa rồi nam hài kia, ngươi xưng hô tên của hắn là gì ah?”

Hàn Hương Ngưng bị kéo có chút vội vàng mà nói: “Mau buông ta ra, tên của hắn là Dương Thiên, ta đi bắt hắn lại.”

Mạnh Thanh Thanh vẫn không tin, nàng giữ chặt cánh tay Hàn Hương Ngưng không buông, sững sờ hỏi: “Dương Thiên nào?”

Hàn Hương Ngưng cũng sắp tức giận rồi, tiểu cô nương này lớn lên rất xinh đẹp, sao đầu óc không dùng được, nàng vì tranh thủ thời gian tránh thoát tiểu cô nương, không khỏi cảm

thận nói một lần: “Còn có thể có Dương Thiên nào nữa? Hấn là đệ tử của ta Dương Thiên, Dương Thiên lớp số một năm ba ah.”

Mạnh Thanh Thanh run rẩy, hốc mắt đỏ hoe, lại hỏi: “Vậy người là...”

Hàn Hương Ngưng cũng sắp điên rồi, đen mặt nói: “Ta là lão sư của Dương Thiên, người mau thả ta ra, ta thật sự có việc gấp.”

Mạnh Thanh Thanh buông Hàn Hương Ngưng ra, một người hoàn toàn sững sờ tại chỗ thật lâu không kịp phản ứng.

Cuối cùng, sân vận động của nàng cũng không vào, yên lặng lấy điện thoại ra gọi điện thoại.

Bên điện thoại rất nhanh đã kết nối, chỉ nghe Mạnh Thanh Thanh nức nở khóc thút thít nói: “Tiểu mỹ ô ô, ta thất tình, ta cảm thấy Dương Thiên ca ca vĩnh viễn không thể nào tha thứ cho ta được...”

- - - - -

Bên kia, Hàn Hương ngưng khí thở hồng hộc một tay chống nạnh, một mực nhéo lỗ tai Dương Thiên nói: “Chạy à, tiểu hồn đản nhà ngươi không phải rất giỏi chạy sao,”

Dương Thiên đảo cặp mắt trắng dã, vẻ mặt cạn lời nhìn Hàn Hương ngưng lại nói: “Hàn lão sư, ta là học sinh của ngươi, ngươi còn cùng ta chơi trò lừa bịp, nếu không phải ngươi uy hiếp thông báo cho gia trưởng, ngươi có thể chạy qua ta sao?”

Hàn Hương Ngưng vốn đang rất đặc ý, sau đó lông mày dựng thẳng nói: “Tốt ah Dương Thiên, ngươi quả nhiên nghe được tiếng ta la lên, cố ý không để ý đến ta.”

Vừa nói, hấn ta vừa nhéo mạnh lỗ tai của Dương Thiên một cái, nói: “Nói, hôm nay không khai báo cho ta, tai của ngươi ta nhéo đứt luôn nhé.”

Dương Thiên thấy mấy học sinh thấy hấn bị lão sư dạy dỗ đang không ngừng cười trộm.

Hấn cảm thấy mặt mũi của Phá Thiên Tiên Đế coi như mất hết.

Tiểu tử tử này chính là khắc tinh của hắn.

Hắn bắt đắ dĩ giang tay nói: “Hàn lão sư, vừa rồi ta chỉ đói bụng nên muốn nhanh chóng đi ăn cơm mà thôi. Đánh cầu cả ngày, ta thật sự mệt chết đi được.”

Hàn Hương Ngưng nghe vậy, khuôn mặt đỏ lên nói: “Vậ người cũng không thể không tham gia đại hội trao giải a, người cứ bỏ đi như vậy đến ta đều cảm thấy không tốt.”

Càng nói, giọng của nàng càng ngày càng nhỏ.

Dù sao, Dương Thiên vì thắng lợi, tựa hồ chịu không ít mệt nhọc, mà hết thấy đều là vì nàng ép buộc hắn tham gia ah.

Nhìn thấy đôi mắt đen nhánh của Dương Thiên, khí thế của Hàn Hương lập tức giảm xuống.

Nàng thở dài một hơi nói: “Được rồi được rồi, ta không cần người đi lĩnh thưởng, hiện tại người theo ta về nhà đi.”

Dứt lời, hắn ta lôi kéo Dương Thiên đi ra ngoài.

“Đợi một chút!”

Dương Thiên có chút xấu hổ hỏi: “Hàn lão sư, người nói cái gì? Để cho ta về nhà với người?”

“Đúng vậy a!”

Hàn Hương Ngưng trả lời theo bản năng, sau đó nhìn ánh mắt quái dị của Dương Thiên, nhất thời hiểu ra điều gì, xấu hổ tức giận đá hắn một cước nói: “Tiểu hoại tử người nghĩ cái gì vậy, không phải trước đó lão sư đã đáp ứng người sao? Nếu người thắng thi đấu, lão sư tự mình xuống bếp nấu cơm.”

Dương Thiên ồ một tiếng, như có điều suy nghĩ gật đầu nói: “Ah, quả thực đã nói như vậy, có điều lão sư, có phải người vẫn quên mất một chuyện khác đã đáp ứng ta hay không?”

Chương 88 - Trên đường gặp tai nạn xe cộ.

Hàn Hương Ngưng nghe vậy khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ, nhưng lại giả ngu hỏi: "Chuyện gì a, người xem

lão sư ta quá bận rộn, nhiều việc dễ quên ah."

Dương Thiên cười cười, lơ đãng nói: "Hàn lão sư không sao đâu, người quên nhưng ta nhớ là được rồi. Nhưng mà lần sau nếu có chuyện tranh đoạt vinh dự cho lớp thì đừng tìm ta."

Hàn Hương ngưng mắt nói: "Vì sao?"

Dương Thiên: "Tâm lạnh!"

"Người....."

Hàn Hương Ngưng giương mắt hạnh tức giận trừng Dương Thiên một cái, nói: "Được, Dương Thiên người lợi hại, lão sư đáp ứng người."

Nói xong liền kéo Dương Thiên vào trong một chiếc xe con màu hồng nhạt.

Hàn Hương Ngưng thấy Dương Thiên nhìn nàng chăm chăm, sắc mặt không khỏi hồng nhuận như táo.

Nàng ra vẻ trấn định hừ một tiếng nói: "Quy củ còn cần ta nói sao?"

Dương Thiên vội vàng nhắm mắt lại.

Hàn Hương Ngưng khuôn mặt xinh đẹp xoắn xuýt một hồi, sau đó thở dài một hơi.

Ai bảo nàng vừa rồi đáp ứng Dương Thiên, nếu Dương Thiên có thể đạt được hạng nhất thì đồng ý hôn hân một cái.

Hàn Hương Ngưng cũng chỉ là nhanh miệng nhất thời, nhưng mà hiện tại tốt rồi, thời điểm thực hiện lời hứa đã đến.

Tuy Hàn Hương Ngưng không có mâu thuẫn với Dương Thiên, nhưng vẫn cảm thấy có chút mất mặt, còn đang rối rắm.

Dương Thiên có chút ngồi không yên, hỏi: "Hàn lão sư, người..."

Hắn còn chưa nói hết, chỉ nghe Hàn Hương Ngưng đã nhíu mày quát: "Người im miệng."

Sau đó, đôi mắt đẹp nhắm chặt, môi đỏ hôn lên má Dương Thiên.

Lần trước toàn bộ hành trình Dương Thiên vẫn ở trong trạng thái ngơ ngác, mà lần này sau khi cẩn thận cảm thụ một phen,

phát hiện tuyệt không thể tả.

Đôi môi đỏ mọng ẩm áp mềm mại của tiểu tử khiến hần mở rộng huyết mạch, còn có từng sợi mùi thơm từ trong thân thể của đối phương tản ra, khí tức thành thực gần như khiến Dương Thiên ngạt thở.

Hần mở hai mắt ra, phát hiện gương mặt Hàn Hương Ngung ngượng ngùng đỏ bừng như giọt nước anh đào, cánh mũi như ngọc khê nhúc nhích hô hấp, da thịt óng ánh sáng bóng, không tô son phấn, lông mày lá liễu dài nhỏ thập phần xinh đẹp, còn có lông mi như cánh bướm đang run run.

Dương Thiên nuốt nước miếng một cái ực, sau đó không tự chủ được hướng về phía đôi má trắng như tuyết của Hàn Hương hôn một cái.

Mùi thơm cơ thể của Hàn Hương Ngung xông vào mũi, Dương Thiên cảm giác như đang hôn lên trên khối ngọc ẩm áp mềm mại.

Một giây sau, Dương Thiên thấy Hàn Hương Ngung lúc này trừng lớn đôi mắt đẹp, vẻ mặt không dám tin.

Dương Thiên lúc này mới tỉnh táo lại, thảm hô một tiếng không xong, vội vàng muốn mở cửa xe.

Nhưng lúc này Hàn Hương Ngung đã khóa cửa xe lại từ lâu, bàn tay ngọc ngà trực tiếp thuận thực nhéo tai Dương Thiên.

Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng xen lẫn một chút nghiến ngậm: “Tiểu hồn đản, đây là muốn đi đâu vậy?”

Dương Thiên chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, trên trán cũng có một tia mồ hôi lạnh.

Đã từng Phá Thiên Tiên Đế, nhưng mà tràng diện này hần thật không biết ứng đối như thế nào.

Hần nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, nói: “Hàn lão sư, ta đột nhiên phát hiện bụng ta không đói nữa, hôm nay liền không đi nhà ngươi nữa.”

Hàn Hương Ngung nhăn con ngươi nhìn chằm chằm Dương Thiên nói: “Việc này đợi lát nữa lại nói, chúng ta trước tiên nói chuyện về chuyện lá gan của ngươi vì sao lại lớn như vậy.”

Dương Thiên há miệng nói: “Ta.....”

Hàn Hương Ngưng đưa tay cắt đứt, cười như không cười hỏi: “Hương sao?”

Dương Thiên có chút lo lắng lắc đầu nói: “Không phải đâu Hàn lão sư, người nghe ta giải thích, ta...”

Hàn Hương Ngưng lại cắt ngang lời Dương Thiên, tiếp tục cười lạnh hỏi: “Có mềm không?”

Dương Thiên lập tức nói: “Mềm!”

Đứt lời, hắn lập tức hối hận, nghĩ thầm không cẩn thận lỡ miệng.

Sau đó, không đợi hắn kịp phản ứng, bàn tay ngọc của Hàn Hương Ngưng trực tiếp kéo lỗ tai của hắn lên, nàng phần nộ quát: “Dương Thiên, người thật to gan, lão nương mà người cũng dám thân.”

Dương Thiên cảm giác lỗ tai của mình cũng sắp bị Hàn Hương Ngưng kéo xuống, hắn có chút ủy khuất nói: “Hàn lão sư, trước đó người cũng hôn ta hai lần a.”

“Còn dám ngụy biện!”

Hàn Hương đỏ mặt, mắt hạnh trừng mắt nhìn Dương Thiên nói: “Cái này có thể giống nhau sao? Ta đây là một tỷ tỷ yêu mến đệ đệ, mà người thì sao, lại chiếm tiện nghi của lão nương?”

Dương Thiên im lặng, y yếu ớt giải thích: “Hàn lão sư, ta cũng là một đệ đệ yêu thương tỷ tỷ đó.”

“Người quan tâm cái rắm, sau này dù sao chính là ta có thể hôn người, người không thể hôn ta.”

Hàn Hương Ngưng đây là đang không nói lý.

Mà Dương Thiên sau khi nghe được câu nói này, hoàn toàn sợ ngây người.

Nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của Dương Thiên, Hàn Hương Ngưng tựa hồ cũng thương thức ra ý tứ trong lời nói của mình, hai má đỏ lên đến cổ.

Nàng then quá hóa giận nói: “Việc này cứ bỏ qua như vậy, nếu người dám nói ra, ta sẽ để khuê mật của ta chăm sóc đặc biệt cho người.”

Dương Thiên há miệng muốn giải thích thêm, Hàn Hương Ngưng trực tiếp nhéo một cái vào miếng thịt mềm bên hông hắn.

Sau đó, hắn triệt để thành thật.

Trên đường đi, Hàn Hương Ngưng mặt âm trầm, mở chiếc xe nhỏ màu hồng phấn của nàng xông thẳng lên.

Dương Thiên sợ tới mức sắc mặt đều có chút trắng bệch, nữ nhân này lái xe thật sự là muốn mạng mà.

Nhưng mà hắn lại không dám nói thêm một câu nào, nếu không thì tiểu tử này nhất định sẽ kiếm có nỗi giận lần nữa.

Mà mỗi lần tiểu tử này nổi đóa, luôn luôn là hắn xui xẻo.

Bởi vì Dương Thiên vừa rồi chiếu qua kính chiếu hậu một chút, phát hiện ra hai bên lỗ tai đã lớn nhỏ khác nhau.

Bên kia, là bị Hàn Hương Ngưng tóm lấy súng đỏ.

Đang lúc Dương Thiên nghĩ làm sao để không chọc giận tiểu tử này thì xe đột nhiên thoáng một cái.

Hắn cũng ổn định được thân thể, nhưng đầu Hàn Hương Ngưng lại đột nhiên đập vào vô lăng.

Lập tức từng sợi máu tươi từ trên trán nàng lưu lại.

Dương Thiên vội vàng đỡ trán nàng quan sát một phen, phát hiện chỉ là vết thương ngoài da, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Mà lúc này, chỉ thấy Hàn Hương Ngưng ánh mắt ngốc trệ, thần sắc có chút hoảng sợ bắt lấy cánh tay Dương Thiên khóc ròn nói: “Dương Thiên, ta đụng người rồi, ô ô ô, ta đụng người rồi.”

Sắc mặt Dương Thiên trầm xuống, sau đó nhìn về phía đầu xe phía trước.

Quả nhiên, lúc này một lão đầu nằm trong vũng máu.

Nhìn Hàn Hương Ngưng đang run lẩy bẩy, Dương Thiên vội vàng mở miệng an ủi, bàn tay khẽ vuốt cái đầu nhỏ thanh tú của nàng nói: “Hàn lão sư ngươi không cần lo lắng, tất cả sẽ tốt lên, ngươi yên tâm nha! Ta vẫn luôn ở đây.”

Thanh âm của hắn xen lẫn linh hồn lực, có thể làm cho người ta dễ dàng buông xuống sợ hãi trong lòng.

Cảm nhận được sự dịu dàng phát ra từ bàn tay Dương Thiên, cùng với giọng nói tràn ngập khí tức yên tĩnh kia, Hàn Hương Ngưng rốt cục cũng khôi phục một chút tỉnh táo.

Hai người xuống xe, thấy một màn ở phía ngoài, Hàn Hương Ngưng chân cứng mềm nhũn, thiếu chút nữa té liệt ngã xuống đất.

Nhưng cũng may Dương Thiên vẫn không yên tâm nàng, ở bên cạnh đỡ nàng.

Một màn trước mắt đích thật là nhìn thấy mà giật mình, một vị lão nhân hơn bảy mươi tuổi nằm ở trong vũng máu, trong miệng không ngừng chảy máu, quần áo đều bị máu tươi thấm ướt.

Lúc này, trong đám người có người nhìn thấy một màn này, lập tức hét to một tiếng: “Trời ạ, đám chết người rồi, đám chết người rồi, mau đi thông báo cho Đại Hổ, cha hắn bị người ta đụng phải.”

Hàn Hương Ngưng tay chân luống cuống, chân mềm nhũn thiếu chút nữa lần nữa té liệt ngã xuống.

Dương Thiên vội vàng mở miệng an ủi nàng.

Hắn cảm nhận được sự sợ hãi trong lòng đối phương, thân thể mềm mại của Hàn Hương không ngừng run rẩy, vô ý thức gắt gao nắm lấy cánh tay Dương Thiên, móng tay cũng rơi vào trong thịt của hắn, nước mắt không ngừng rơi xuống, loạn tất cả mọi phương diện.

Dương Thiên không ngừng nói lời an ủi thì sẽ không sao đâu.

— — — — —

Không bao lâu, chỉ thấy một hán tử uy mãnh cầm một con dao phay chạy tới.

Khi nhìn thấy ông lão trong vũng máu lập tức muốn nứt ra, hấn hét lớn một tiếng, cả giận nói: “Ai làm, ai làm thì lăn ra đây cho ta.”

Hàn Hương Ngưng vẫn đang run lẩy bẩy, không ngừng khóc lóc nói: “Thật xin lỗi, ta không phải cố ý, ta không có nhìn thấy hấn.”

Hán tử mắt hổ hung quang lấp lóe nói: “Xin lỗi? Nói một câu xin lỗi là không sao sao sao? Người làm cha ta thành như vậy, ta nhất định phải giết người báo thù.”

Nói xong, gươm con dao phay trong tay lên muốn xông lên.

Hàn Hương Ngưng hét lên một tiếng rồi đi vào trong lòng Dương Thiên, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Mà hán tử kia cũng bị đám người vây xem gắt gao giữ chặt.

Bọn họ đều khuyên giải: “Đại Hổ à, người ngàn vạn lần không thể làm chuyện điên rồ, giết người phải đền mạng a.”

Tào Đại Hổ giọng nói giận dữ: “Đàn bà này đụng phải cha ta, lẽ nào điều này không nên đền mạng sao? Không được, hôm nay ai tới cũng không tiện dùng, ta nhất định phải giết nữ nhân này báo thù cho cha ta!”

Lúc này có một bác gái kinh hô: “Ai nha, các người mau nhìn, lão nhân không chết, Tào Đại Hổ, cha người không chết, ngón tay của hấn đang động đó.”

“Đúng vậy đúng vậy, vẫn còn động, thật tốt quá, còn có một hơi a.”

Tào Đại Hổ đầu tiên là sững sốt, sau đó mừng như điên, vội vàng lau nước mắt tiến lên quan sát.

Nhưng mặc dù không chết, tình huống vẫn không cho phép khách quan.

Một người đứng dậy, thở dài nói: “Vừa rồi ta kiểm tra một chút, hai chân lão nhân đều bị đụng gãy, cho dù chữa khỏi cũng tàn phế, về sau cũng chỉ có thể ở trên xe lăn vượt qua, Đại Hổ à, người phải chuẩn bị tâm lý thật tốt a.”

Nói xong, hấn ta thở dài một cái nặng nề.

Tào Đại Hồ nghe vậy, nắm chặt nắm đấm, cắn răng lần nữa cầm dao muốn hướng Hàn Hương ngưng lại chém tới.

Hàn Hương Ngưng vừa rồi còn thở ra một hơi, không đâm chết người là tốt rồi, nhưng nhìn dao sáng chói lấp lánh hướng về phía nàng, nàng không khỏi hét lên một tiếng nữa, núp ở phía sau Dương Thiên.

Lúc này lại có người kéo Tào Đại Hồ lại nói: “Đại Hồ a người cũng đừng làm vậy, người giết nàng thì một phân tiền cũng đừng nghĩ mò được, hơn nữa người còn phải bị giam vào ngục, cha người cũng không có người chiếu cố a, như vậy đi, người cùng nàng đòi tiền, muốn nàng phải bồi thường, trước tiên chữa trị vết thương cho cha người rồi nói sau a.”

“Đúng vậy đúng vậy, việc cấp bách người trước tiên cần tiền, trước tiên chữa khỏi cho cha người mọi chuyện đều dễ nói a.”

“Đúng đúng, trước hết để cho nàng bồi thường tiền, không bồi thường tiền liền báo cảnh sát, nhốt nữ nhân lại.”

Đến rồi!

Dương Thiên đứng tại chỗ nhìn mọi người biểu diễn một tiếng cười lạnh, diễn lâu như vậy, cuối cùng thì cái đuôi của đám người này cũng lộ ra...

Chương 89 - Kiểm chuyện.

Vừa rồi Dương Thiên đã nhận ra được chuyện này không thích hợp. Đám người này tuy rằng nhìn như vô tình tụ tập cùng một chỗ, nhưng trên thực tế bọn họ đã sớm chuẩn bị tốt.

Lão đầu bị đụng, bọn họ lập tức phản phát nhảy ra ngoài, điều này hiển nhiên có chút không đúng.

Hơn nữa, bọn họ cùng với nam tử gọi là Tào Đại Hồ này một người hát mặt đen, một người hát mặt trắng.

Hiển nhiên bụng dạ khó lường.

Quan trọng nhất là, lấy ánh mắt Phá Thiên Tiên Đế của hắn xem ra, lão nhân này hô hấp đều đều, không phải là người bị

thương nghiêm trọng như vậy, hơn nữa, tuy trong không khí tràn ngập mùi máu tươi, cũng không phải máu tươi mới mẻ.

Bởi vậy suy đoán, đám người này đang ăn vạ!

Nghĩ tới đây Dương Thiên không khỏi có chút buồn cười, dám ở trước mặt Phá Thiên Tiên Đế dựng chuyện, lá gan thật là có thể a.

Hắn đang muốn đem chuyện này nói với Hàn Hương Ngung một chút, đã thấy Tào Đại Hồ đứng lên phần nộ cầm đao chỉ vào Hàn Hương Ngung nói: “Nữ nhân thói tha kia, ngươi rút ra đây cho ta bồi thường tiền.”

Hàn Hương Ngung không ngừng khóc nói: “Ta đền tiền, trước chữa khỏi bệnh cho lão nhân rồi nói, các ngươi muốn bao nhiêu, bây giờ ta đền.”

Tào Đại Hồ tức giận trừng mắt nhìn Hàn Hương Ngung một cái nói: “Chỉ ít mười vạn.”

Hàn Hương Ngung đang móc túi tiền ra, nghe vậy sắc mặt trắng nhợt nói: “Ta không có nhiều tiền như vậy, tất cả tiền trên người ta cộng lại mới tám vạn tệ, các ngươi xem có được không.”

Tào Đại Hồ tức giận hừ nói: “Xú nữ nhân ngươi đừng không biết tốt xấu, mười vạn khối, thiếu một phần cũng không được.”

Lúc này người của quần chúng cũng nhao nhao hô: “Cho nàng thút thít cái gì, trực tiếp báo cảnh sát a.”

“Đúng vậy, loại nữ nhân này nhìn bộ dạng hồ mị của nàng, vừa nhìn đã biết không phải nghề nghiệp đứng đắn gì, mười vạn, không có khả năng không lấy ra được.”

Mọi người nói chuyện rất khó nghe, Hàn Hương Ngung gấp đến độ nước mắt rơi lã chã.

Tiền không đủ, bây giờ nàng chỉ có thể tìm người nhà hỗ trợ.

Nhưng một năm trước, Hàn Hương Ngung đã âm ỉ với nhà, bởi vì một cuộc hôn nhân mà nàng cực kỳ kháng cự.

Mặc dù nhà nàng cũng coi như giàu có, nhưng lần trước bởi vì sự kiện kia mà Hàn Hương Ngung đã bỏ nhà ra đi tự lực cánh sinh.

Phụ thân của nàng còn đang tức giận, tuyên bố đoạn tuyệt quan hệ cha con với nàng, khẳng định không có khả năng giúp đỡ rồi.

Hàn Hương Ngưng run rẩy đem tất cả thẻ ra nói: “Các người trước tiên cầm tám vạn tệ này được không, đây là tất cả tiền của ta, còn lại ta sẽ nghĩ biện pháp tìm bằng hữu mượn.”

“Hừ, ta tin người một lần, nếu người không gom đủ hai vạn tệ còn lại, ta sẽ báo cảnh sát cho người ngồi tù.”

Thấy Hàn Hương Ngưng thật sự không lấy ra được mười vạn tệ, Tào Đại Hồ hùng hùng hổ hổ, dự định lấy tiền này trước.

Nhưng ngay khi hắn đưa tay nhận tiền, chỉ thấy Dương Thiên nắm lấy cánh tay hắn.

Dương Thiên cười lạnh một tiếng nói: “Làm như vậy... không thích hợp lắm nhỉ.”

Tào Đại Hồ cả giận nói: “Thằng nhãi ranh người muốn chết phải không, ta đếm đến ba nếu người không buông tay, lão tử giết chết người báo thù cho cha ta.”

Hàn Hương Ngưng sợ Dương Thiên bị thương, tuy nàng cũng đang cực kỳ sợ hãi nhưng vẫn bảo vệ Dương Thiên ở sau lưng, vừa khóc lóc vừa nói: “Người đừng thương tổn hắn, ta trước đưa tiền cho người.”

Dương Thiên ngăn cản nói: “Hàn lão sư, người không cần cho hắn tiền, bọn họ là ăn vạ ah.”

Hàn Hương Ngưng thoáng cái ngây ngẩn cả người, dừng chuyện ăn vạ? Nàng cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới.

Lúc này Tào Đại Hồ lập tức giận không kiềm được, hắn cắn răng hét lớn: “Phụ thân thân sinh của ta bị đụng thành như vậy, sau này sẽ phải lăn xe lăn, người lại còn nói ta dừng chuyện ăn vạ?”

Dương Thiên đạm mạc nói: “Nếu người đã không thừa nhận, vậy thì báo cảnh sát đi, vừa rồi không phải người cũng vẫn luôn la hét muốn báo cảnh sát sao?”

Nói xong, nhìn về phía Hàn Hương Ngưng nói: “Hàn lão sư, tin tưởng ta, báo cảnh sát.”

Hàn Hương ngưng trọng gật đầu, phát sinh loại chuyện này, mặc kệ bọn họ thật tình cũng tốt, dựng chuyện cũng tốt, báo cảnh sát giải quyết là an toàn nhất.

Tào Đại Hồ thấy vậy lập tức trợn mắt nhìn, gãi lấy tay vỗ nhẹ điện thoại của Hàn Hương Ngưng, giận dữ quát: “Báo cái gì, các người đừng phải người nào muốn báo cảnh sát, có phải trong cục có người nên muốn khi dễ những dân chúng chúng như chúng ta hay không.”

Hắn vừa dứt lời, lập tức dẫn tới rất nhiều người cộng hưởng, tất cả mọi người tiến lên khiển trách, lần này đưa tới càng nhiều người vây xem.

Hàn Hương Ngưng nắm lấy cánh tay Dương Thiên không ngừng khóc, mà con người của Dương Thiên cũng hoàn toàn lạnh xuống.

Tên này là một chuyên gia, lại có cả nhiều người hát phụ họa như vậy.

Tào Đại Hồ này cùng lão đầu đóng vai quan hệ cha con, trong đám người những kẻ kêu lợi hại nhất là sáu người khác trong đoàn đội.

Bọn họ châm ngòi thổi gió, tạo thế vì đúng lúc cổ động cảm xúc phần nộ của quần chúng vô tri, để người khác đến khiển trách Hàn Hương Ngưng.

Nguyên nhân thực sự không muốn báo cảnh sát hiển nhiên là sợ sự tình bại lộ.

Nhìn mọi người hùng hổ, Dương Thiên thấp giọng rống lên: “Đủ rồi.” Hắn móc ra một tấm thẻ rồi nói” Không phải chỉ là bồi thường tiền thôi sao, ta có tiền, các người chờ ta, ta đi lấy tiền.”

Hàn Hương Ngưng muốn giữ chặt hắn, nhưng Dương Thiên lại cho đối phương một ánh mắt yên tâm.

Đi vào một ngân hàng ở phố đôi diện, Dương Thiên trực tiếp đưa thẻ cho đối phương.

“Làm nghiệp vụ gì?”

Đôi diện là một nữ tử, thấy Dương Thiên ăn mặc nhếch nhếch, vừa cắt tỉa móng tay vừa tùy ý hỏi.

“Lấy cho ta một trăm vạn.”

Giọng Dương Thiên không lớn, nhưng nữ tử đối diện trực tiếp ngã bịch xuống đất.

Nàng vội vàng đứng dậy, giọng nói hơi run rẩy: “Xin lỗi tiên sinh, xin hỏi ngài có hẹn trước không?”

Dương Thiên lắc đầu, cau mày nói: “Sao vậy? Không thể làm sao?”

Nữ tử đối diện lau mồ hôi nói: “Xin lỗi tiên sinh, nếu ngài không hẹn trước, ngân hàng của chúng ta một lần chỉ có thể lấy mười vạn cho ngài.”

Dương Thiên nhận lấy thẻ đối phương đưa trở về, cau mày.

Mà lúc này, chỉ thấy một nữ tử dung mạo xinh đẹp khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi cầm theo cái rương màu đen đi ra, lúc này quản lý cũng cung kính đi ra, nghe hai người nói chuyện, Dương Thiên nhanh chóng tiến lên.

Hắn móc thẻ ra, đưa cho cô gái xinh đẹp mặc váy màu đen nói: “Trong thẻ của ta là một ngàn một trăm vạn, hiện tại người cầm lấy trước, một trăm vạn trong tay người ta có thể dùng gấp, mật mã của ta là số hiệu cuối thẻ, đợi lát nữa ta sẽ trở về.”

Nữ tử váy đen đầu tiên là sững sờ, sau đó khôi phục bình thường, nàng hỏi: “Dựa vào cái gì ta phải giúp người? Dựa vào cái gì đưa tiền mặt này cho người?”

Thanh âm trong trẻo của Dương Thiên truyền khắp bốn phía!

“Bởi vì ta là Dương Thiên!”

Một câu nói này khiến tất cả mọi người hoàn toàn ngây ngẩn cả người, Dương Thiên? Cái tên này căn bản chưa từng nghe qua.

Sau đó, Dương Thiên đặt thẻ vào trong tay đối phương, sau đó tự nhiên cầm lấy cái rương da màu đen của nữ tử váy đen, xoay người muốn rời đi.

Nữ tử váy đen bình thản nhìn tất cả, tựa hồ chuyện này không phải phát sinh ở trên người nàng.

Nàng lạnh nhạt hỏi: “Người muốn làm gì?”

Dương Thiên dừng bước, một câu nói khiến tất cả mọi người đều ngạc nhiên.

“Ta muốn đâm chết một người!”

Cô gái váy đen sững sốt hồi lâu, lúc này mới khước miệng lộ ra nụ cười nói: “Thú vị, rất thú vị.”

Quản lý khom người hỏi: “Nhã tử, chúng ta có cần tìm người ngăn tên kia lại hay không.”

Khước miệng Ôn Nhã nhếch lên một nụ cười tuyệt mỹ, hỏi: “Vì sao?”

Quản lý lau mồ hôi lạnh nói: “Tiểu tử kia cướp của ngài một trăm vạn a.”

Ôn Nhã cười ha hả: “Không ai dám cướp tiền của ta, hắn đã nói sẽ trở về, hơn nữa hắn còn giao thẻ của hắn cho ta.”

Quản lý lo lắng nói: “Vậy trong thẻ này vạn nhất không có tiền thì sao.”

Ôn Nhã ngón tay kẹp thẻ, đưa cho quản lý cười mỉa hoặc: “Có tiền hay không thì người kiểm tra một chút sẽ biết.”

Quản lý nhanh chóng cung kính gật gật đầu, sau đó qua ba mươi giây có chút kích động trở về nói: “Nhã tử, tiểu tử kia nói không sai, trong này quả thật có một ngàn một trăm vạn.”

Ôn Nhã nhìn bóng lưng Dương Thiên đi xa, híp mắt nở nụ cười.

Nàng chính là thích giao thiệp với người đàn ông như vậy!

- - - - -

Dương Thiên vừa ra khỏi ngân hàng, chợt nghe thấy một tiếng vang trong đám người đang vây quanh Hàn Hương Ngưng.

Sắc mặt hắn lập tức biến đổi, tranh thủ thời gian tiến lên.

Mà thấy được một màn trước mắt này, lập tức tức giận đến sắc mặt xanh mét.

Khuôn mặt xinh đẹp của Hàn Hương Ngưng sưng đỏ lên, hiển nhiên là bị người đánh một cái tát, ngồi bệt dưới đất không ngừng khóc, mà trước xe nhỏ của nàng bị một viên gạch đập vào thành một cái hố to.

Tào Đại Hồ trước sau như một kiêu ngạo, còn đang lợi dụng sự đồng tình ngu xuẩn của quần chúng vô tri xung quanh, không ngừng quát mắng Hàn Hương Ngưng.

Dương Thiên trùng sinh trở về, chưa bao giờ nổi giận như hôm nay, thần sắc hần bình tĩnh đem Hàn Hương Ngưng đỡ lên.

Lúc này Tào Đại Hồ chỉ vào mũi Dương Thiên kiêu ngạo, cả giận nói: “Tiểu tử, ngươi đã lấy mười vạn đồng trở về rồi sao?”

Dương Thiên giơ cái rương da trong tay lên nói: “Tiền ở bên trong, tuyệt đối sẽ làm cho ngươi hài lòng. Điều kiện tiên quyết là ngươi phải đợi một chút, ta sẽ làm một việc trước, tiền trong rương, tất cả đều là của ngươi.”

Tào Đại Hồ cười gằn nói: “Ta khuyên tiểu tử ngươi chớ có giờ trò gian với ta, đừng người thì người phải bồi thường tiền, nếu không lão tử sẽ khiến ngươi chịu không nổi.”

Dương Thiên không liếc hần một cái, mà ngồi xổm trên mặt đất, nhìn lão đầu một cái lạnh nhạt nói: “Làm người lưu một đường, máu tươi trên người người là mùi huyết tương, cũng không tươi mới, hiển nhiên không phải của ngươi, ta hiện tại cho ngươi một cơ hội, ngươi bây giờ đứng lên, ta kính ngươi là trưởng bối, không cùng ngươi so đo.”

Lão đầu vẫn ra vẻ suy yếu nói: “Ngươi nói cái gì? Ta không hiểu ý của ngươi, ngươi đừng phải người, thiếu chút nữa đem ta đập đầu chết, ngươi phải bồi thường tiền.”

Chương 90 - Trực tiếp va chạm.

Dương Thiên gật đầu nói: “Cũng được, tuy ngoài miệng ta nói không tính toán với ngươi cũng chỉ là khách khí mà thôi, ngươi nếu không hiểu được ý ta, ngươi đã nói ta thiếu chút nữa đâm chết ngươi, vậy ta thật sự đập chết ngươi là được.”

Hắn đứng lên, đem cái rương da màu đen đưa cho Tào Đại Hồ nói: “Bên trong là một trăm vạn, ta muốn đâm chết cha ngươi,

đây là bồi thường!”

Tào Đại Hồ đầu tiên là sững sốt, ngay khi hắn đã dự định nổi giận, thương thức những lời Dương Thiên vừa nói.

Thiếu niên tựa hồ nói, trong này là một trăm vạn.

Tào Đại Hồ lập tức mừng như điên, lấy rương da ra nhìn, tám phiếu đỏ rực lẳng lẳng nằm ở bên trong.

Hắn lật một lần, là tiền thật không giả, kích động đến ngay cả nói cũng không nói ra được.

Mà lúc này, Hàn Hương Ngưng lo lắng nói: “Dương Thiên, ngươi lấy đâu ra nhiều tiền như vậy, thật sự hồ đồ, đây là trách nhiệm của ta, ngươi sao có thể...”

Nàng còn chưa nói hết, Dương Thiên đưa tay cắt ngang nói: “Hàn lão sư, chuyện kể tiếp cứ giao cho ta, ta sẽ vì ngươi đòi một câu trả lời khiến ngươi hài lòng.”

Hàn Hương Ngưng nghe được lời nói kiên định của Dương Thiên ngăn người, nàng vuốt vết thương sưng đỏ trên má, có những lời này của Dương Thiên, vết thương trên má phảng phất cảm giác không còn đau như trước nữa.

Nàng đứng một lần, trong sự bình tĩnh và tự tin cường đại của Dương Thiên, nàng cảm nhận được, thiếu niên dường như có thể làm tốt chuyện này!

Dương Thiên lên xe, tìm đường, lui về phía sau.

Mặc dù là lần đầu tiên lái xe, nhưng vừa rồi đã gặp được Hàn Hương Ngưng lái xe như thế nào, cho nên đối với Phá Thiên Tiên Đế ba trăm năm tu luyện, chỉ số thông minh như yêu mà nói, không có một chút khó khăn.

Hắn rất nhanh nắm giữ kỹ thuật điều khiển, sau đó giảm mạnh ga.

Thân xe nổ vang một tiếng, tất cả mọi người đều hoảng sợ.

Mí mắt mọi người nhảy lên, có dự cảm chẳng lành.

“Hắn muốn làm gì.”

“Coi trời bằng vung hay sao, đụng phải người rồi mà còn định chạy trốn?”

“Không, không đúng, ta thấy bộ dáng của hấn hình như cũng không phải là muốn chạy trốn.”

“Vậy hấn muốn làm gì?”

Bởi vì vừa rồi Dương Thiên và Tào Đại Hổ nói chuyện bí mật nên tất cả mọi người đều không rõ ràng lắm.

Mà khi Dương Thiên điều khiển hoàn toàn xông tới, mọi người mới chạy trốn tứ tán như là xù lông.

“Mẹ nó, hấn muốn lao tới đây mà.”

“Mẹ nó, mọi người mau chạy a, người này điên rồi, tuyệt đối điên rồi.”

Đám người vừa rồi còn ở nơi này kêu gào không thôi, giờ phút này giống như chuột chạy qua đường bị người đuổi theo.

Sắc mặt Tào Đại Hổ trắng bệch, hấn không ngờ Dương Thiên Chân dám xông tới, nhìn xe sắp va vào phụ thân của hấn, Tào Đại Hổ chỉ hô phụ thân hấn một tiếng, lại sợ Dương Thiên sẽ đụng hấn, vội vàng ôm cái vali da rời đi.

Lão nhân nghe thấy tiếng kêu lo lắng của Tào Hổ, ngửa đầu liếc nhìn chiếc xe Dương Thiên lái, sau đó cười khinh thường.

Đối với loại người giả bộ tàn nhẫn này, hấn cho tới bây giờ đều khinh thường không thèm ngó tới.

Trước đó lúc làm ăn cũng có mấy người không trả tiền nói muốn đề chết hấn, cuối cùng, hấn nằm không động, sau đó những người kia không phải vẫn phải cho sao.

Lão đầu đúng là chơi xấu, hấn vốn tưởng rằng Dương Thiên và đám người kia giống nhau.

Nhưng mà, xe sắp đề ép tới, vẫn không có một tia ý tứ giảm tốc độ.

Hơn nữa, cho dù là giảm tốc độ, cũng không thể cam đoan trước khi ngăn chặn hấn có thể hoàn toàn dừng lại.

Sắc mặt lão đầu lập tức trắng bệch, càng già càng sợ chết, hấn còn chưa sống đủ.

Hôm nay xem như đụng phải tên ngốc, người còn tệ hơn cả hấn, ngấm lại vừa rồi thiếu niên này nói qua, bồi thường hấn

một trăm vạn, lấy mạng hấn, lão đầu rốt cục không dám nằm trên mặt đất giả chết nữa.

Mắt thấy bánh xe sắp đè ép lão đầu, Hàn Hương Ngưng vội vàng hô: “Dương Thiên, phanh lại a.”

Mọi người thấy một màn này, cũng nhao nhao nhắm hai mắt lại, không đành lòng nhìn huyết tinh phát sinh kế tiếp.

Khóe môi Dương Thiên nhếch lên một tia giễu cợt, nhưng không hề bị lay động, tiếp tục đạp lên chân ga.

Ngay trong nháy mắt thân xe sắp đè ép hấn, lão đầu lăn qua một bên.

Xe tự nhiên là không có dừng vào.

Hàn Hương Ngưng âm thầm may mắn thở dài một hơi, sau đó đột nhiên phản ứng lại.

Không phải lão đầu bị thương nghiêm trọng sao? Vì sao có thể tránh thoát?

Mọi người cũng có nghi vấn này.

“Các người vừa rồi có phát hiện hay không, chân của lão đầu này rất linh hoạt a, một chút vết thương cũng không có.”

Cũng có người đưa ra nghi vấn: “Người nói lão nhân này là chuyên môn dựng chuyện ăn vạ? Nhưng mà trên người hấn nhiều máu như vậy là chuyện gì xảy ra, căn bản không phải mục a.”

Lúc này, có người kinh hô một tiếng: “Các người mau nhìn, trong túi của lão đầu này là cái gì?”

“Ồ? Đây không phải là túi huyết tương sao? Lúc ta lên bệnh viện truyền máu đã gặp qua, mẹ nó, cả đoàn chúng ta đều bị hấn lừa rồi.”

“Hừ, vừa rồi ta đã chú ý tới, chỉ là các người đều không nghe ta.” Trên đời vĩnh viễn không thiếu mã hậu pháo như vậy.

Lão nhân thấy bị vạch trần, không khỏi xé lớp nguy trang xuống, ông ta đứng lên, phủi bụi đất trên người, cả giận nói với Dương Thiên: “Người thật sự muốn đâm chết ta à, người mưu sát, ta muốn báo cảnh sát bắt người lại, ta muốn cho người ngồi tù.”

Để hấn ngồi tù? Khóe miệng Dương Thiên hiện lên nụ cười lạnh lùng, hấn bắt vi sở động, lần nữa đổ xe hung hăng đánh tới.

Lão đầu hoảng sợ hét to một tiếng, tranh thủ thời gian lui về phía sau.

Hấn vừa lui về phía sau còn giận dữ hô với mọi người: “Các người còn nhìn cái gì, mau báo cảnh sát a, hấn muốn đâm chết ta a.”

Mọi người ha ha cười lạnh.

“Lão già này thật sự không biết xấu hổ, ăn vạ thất bại bị người ta đụng, còn muốn chúng ta báo cảnh sát?”

“Ha ha, chân thật quá buồn cười, ủng hộ tiểu huynh đệ đâm chết lão vương bát đản này, tất cả chúng ta làm chứng, lão đầu là tự mình chạy đến phía dưới bánh xe của người tìm chết.”

“Đúng, lão nhân như vậy không xứng sống, quả thực là sâu mọt xã hội.”

“Lão nhân này tuổi đã cao còn đi làm những chuyện như vậy, hừ, thật là chuyên nghiệp mà.”

Cũng có người không đành lòng nhìn thấy cảnh này, nói: “Các người là những người thế nào vậy, còn ủng hộ người khác đâm chết người, lão nhân đã lớn tuổi này đi ra kiếm chút phí sinh hoạt thì đã sao, hấn một không trộm, hai không cướp, các người dựa vào cái gì muốn cướp đi sinh mệnh của hấn.”

Mấy người khác nghe được câu này, trực tiếp cảm thấy cả người đều không tốt: “Mẹ nó thiếu năng trí tuệ!”

“Bất sống một tên thánh mẫu, một con kỹ nữ lập đền thờ ah.”

“Mẹ nó, lão tử hận nhất là thánh mẫu, lão đầu này không có cướp bóc, nhưng hấn là tổng tiền, là phạm tội.”

“Mẹ nó, lão tử không nhịn được nữa rồi, cái ngôn luận vừa rồi là tên khốn kiếp nào phát biểu, đứng ra cho lão tử, lão tử không đánh người tè ra quần thì lão tử theo họ của người.”

Thánh Mẫu kia lập tức rụt cổ rời đi.

Giữa sân, ông lão không ngừng chạy về phía sau.

Dương Thiên đuổi theo ở phía sau.

Lâu như vậy không đuổi theo, chính là để lão nhân này biểu hiện một chút hấn chạy nhanh bao nhiêu, thân thể khỏe mạnh bao nhiêu.

Cuối cùng, lão đầu nhìn thấy một màn này, tự biết rõ ý đồ của Dương Thiên, vì vậy nằm trên mặt đất: “Ta không chạy, có gan ngươi liền đè xuống.”

Dương Thiên cười lạnh một tiếng tự nói: “Như ngươi mong muốn!”

Hắn giẫm mạnh lên chân ga, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, trực tiếp nghiền ép từ hai chân của lão đầu.

“A!”

Một đạo thanh âm tê tâm liệt phế vang lên.

Lần này máu tươi không ngừng chảy ra từ ống quần của lão đầu, thân thể của lão vặn vẹo, không ngừng gãy dựa kê thảm thiết.

Máu đỏ tươi kia không bao lâu liền hội tụ thành một vũng máu, hai chân lão đầu gần như bằng phẳng, trắng bệch xen lẫn bọt máu thịt lộ ra, khiến tất cả mọi người ở đây đều sồn tóc gáy.

Bao gồm Hàn Hương Ngưng, tất cả mọi người đều hít mạnh một hơi, tròng lớn hai mắt, khó có thể tin nhìn một màn trước mắt này.

Bọn họ không ngờ Dương Thiên Chân dám đè lên thật.

Trong số mọi người, một đại hán giờ ngón tay cái lên với Dương Thiên nói: “Đời này lão tử chưa từng phục ai, hôm nay ta phục tiểu huynh đệ, pháp luật hạn chế rất nhiều, gần như trở thành công cụ chuyên môn bảo vệ người xấu, trên thế đạo thiếu khuyết anh hùng ghét ác như vậy!”

Dừng một chút, hắn liếc nhìn mọi người, ồm ồm nói: “Lão đầu này là trùng phạt đúng tội, chút nữa ta sẽ làm chứng cho tiểu huynh đệ này, là lão đầu cố ý chạy đến xe của hắn, các ngươi nếu là cùng ta chống đối, bất kể là ai, ta cũng không quản cảnh sát ở nơi nào, ta đánh chết hắn cho chó ăn.”

Đại hán giơ lên nắm đấm to như cái nồi, vô cùng có lực uy hiếp.

Mọi người vội vàng phụ họa nói: “Đúng sai chúng ta sống hơn nửa đời người còn phân biệt được rõ ràng, tiểu huynh đệ không có sai, mấy kẻ dựng chuyện ăn vạ này đáng chết, tiểu huynh đệ lưu lại một mạng cho lão già kia đã là nhân nghĩa.”

“Đúng đúng, loại sâu mọt xã hội này sẽ chỉ từ gốc rễ khiến quốc gia chúng ta mục nát, đạo đức hư hỏng, loại người này quyết không thể nuông chiều.”

“Chúng ta ủng hộ tiểu huynh đệ, tiểu huynh đệ không sai.”

“Tốt, rất tốt!” Gã to lớn cười hài lòng nói: “Xem ra trên đời này vẫn còn nhiều người tốt, ta thay mặt tiểu huynh đệ cảm ơn các người.”

Dương Thiên Hạ ngồi xuống xe, ngồi xổm trước mặt lão đầu, nói ba chữ: “Hồi hận sao?”

Lão đầu kêu lên thảm thiết thê lương, cảm nhận được hai chân đã đứt đoạn, nghe một câu nói này của Dương Thiên, hồi hận vô biên dâng lên trong lòng!

Chương 91 - Nữ vương Giang thành.

Dương Thiên nhìn lão nhân rốt cuộc có ý hồi hận, thở ra một hơi, cảm giác lửa giận trong lòng tiêu tán không ít.

Sau đó, đứng lên, nhìn Tào Đại Hồ đang ôm rương màu đen tròn một góc, con người đen kịt hiện lên một đạo hàn quang.

Hắn cong ngón tay búng một cái, cảnh giới Tiên Nguyên dồi dào luyện tinh hóa khí hậu kỳ tràn vào đầu ngón tay, vận dụng tiên kỹ toái hư chỉ, bắn trúng trên cột điện bên cạnh Tào Đại Hồ.

Cột dây điện giống như đất bằng nổ mìn, theo tiếng mà đứt, vừa khéo, trực tiếp nện lên người Tào Đại Hồ, đồng thời đập gãy hai chân hắn!

Điều này làm cho toàn bộ mọi người kinh ngạc tột đỉnh.

“Đây là tình huống gì? Cây cột điện sao lại vô duyên vô cớ bị đứt?”

“Đúng vậy, hơn nữa còn trùng hợp như vậy, có chút khó có thể tin.”

“Chẳng lẽ đây chính là thiên ý trong truyền thuyết.”

“Hừ, đáng đời, loại người này vốn nên bị sét đánh.”

Tất cả mọi người nào biết được chân tướng, đều nghiêng rằng nghiêng lợi với hai cha con Tào Đại Hổ, bọn họ lừa gạt mọi người, nếu lần sau người khác thật sự bị xe đụng phải, còn dám tiến lên dùng chút lực lượng nhỏ bé hay không?

Hàn Hương Ngưng cũng ngây ngẩn cả người, nàng cũng khó có thể tin Tào Đại Hổ lại trùng hợp bị cột điện dây vào như vậy.

Nhưng ác nhân đã nhận trừng phạt nên có, nàng rút cuộc cũng trút được cơn giận.

Bởi vậy, hần nghĩ đến một câu mà Dương Thiên đã nói với nàng.

Ta sẽ cho ngươi một lời giải thích!

Cách nói này, nàng không tìm thấy bất kỳ lý do gì không hài lòng.

- - - - -

Dương Thiên đi tới bên cạnh Tào Đại Hổ, cầm cái rương màu đen tới.

Nhìn Tào Đại Hổ không ngừng kêu thảm thiết, Dương Thiên ngồi xổm người xuống thấp giọng cười cười lạnh như băng mở miệng nói: “Muốn biết vì sao ngươi vô duyên vô cớ bị cột điện đập trúng không?”

Tào Đại Hổ đành chỉ tiếng kêu thảm thiết, đầu tiên là sững sờ, sau đó hít vào một hơi khí lạnh hoảng sợ nói: “Là ngươi, là ngươi đúng hay không?”

Dương Thiên cười nhạt nói: “Ngươi đoán xem!”

Dứt lời, để lại Tào Đại Hồ gần như đã phát cuồng, nói với Hàn Hương Ngung một chút rồi tiến vào ngân hàng.

- - - - -

Trong ngân hàng, Dương Thiên đưa rương da màu đen cho nữ tử váy đen nói: “Đa tạ, tiền bên trong không ít, hiện tại vật quy nguyên chủ.”

Quản lý vội vàng nhận lấy, muốn mở ra một chút, mà Ôn Nhã vũ mỉa khê mở môi đỏ nói: “Không cần kiểm ah, ta tin hấn!”

Dứt lời, hai ngón tay ngọc ngà kia kẹp lấy thẻ ngân hàng có một triệu tiền gửi của Dương Thiên, nói: “Này, đệ đệ, đây là thẻ của ngươi.”

Dương Thiên muốn đưa tay tiếp nhận, nhưng Ôn Nhã lại thu hồi nói: “Ta giúp ngươi, có phải ngươi nên gọi ta một tiếng tỷ tỷ không.”

Dương Thiên sững sốt một chút, thu tay về, cười nhạt một tiếng nói: “Ngươi giúp ta, vậy tấm thẻ này coi như tạ lễ đi.”

Dứt lời, xoay người rời đi!

Ôn Nhã ngăn người, nàng không nghĩ tới thiếu niên lại hào phóng như vậy?

“Ông trời ơi, bên trong là một ngàn một trăm vạn, hấn lại bỏ đi giày rách như vậy.”

Nữ quản lý thấy vậy kinh hô, khiến cho mọi người chú ý.

“Thật hay giả, ta đọc sách ít ngươi cũng không nên gạt ta?”

Một tên nhà giàu tóc rối mang theo dây chuyền vàng lớn đùa cợt nói: “Được rồi, chỉ có hấn là một học sinh nghèo, ngươi xem ăn mặc đều là đồng phục cao trung, ta đoán chừng hấn ngay cả nhìn 10 vạn đồng là cái kiểu gì cũng không biết.”

Người kia vừa nghe có đạo lý, nói: “Nói một chút cũng không sai, đừng nói một ngàn vạn, coi như là một vạn khối hấn hào phóng tặng ngươi, như vậy cho hấn quỳ xuống cũng được.”

Mấy người vừa dứt lời, chỉ nghe quản lý ngân hàng thấp giọng nói với mấy người bọn họ: “Đừng nói nữa, đây là bị đánh mặt, vừa rồi ta đã tận mắt kiểm tra một phen, bên trong thật sự có một ngàn vạn.”

Tê!

Người quản lý nói, hiển nhiên đáng tin hơn nữ nhân viên công tác kia nhiều, tất cả mọi người nghe vậy đều hít một hơi khí lạnh.

Nếu là thật, vậy thiếu niên trước mắt nhìn như bình thường trong nhà có bao nhiêu tài lực, mới có thể chẳng thèm ngó tới khoản tiền lớn một ngàn vạn này?

Kỳ thật, bọn họ đây là suy nghĩ nhiều, trong nhà Dương Thiên cũng không giàu có, số tiền này chỉ là chính hắn có được, vền vền chỉ là động ngón tay đơn giản như vậy mà thôi.

Tiền tài, ở trước mặt hắn như căn bã, nếu hắn muốn, có thể dễ dàng có được.

Trong lúc mọi người đang khiếp sợ, chỉ nghe Ôn Nhã nghiêng ngẫm cất thẻ ngân hàng đi, nhìn chăm chăm vào bóng lưng Dương Thiên, khẽ kêu: “Đứng lại.”

Dương Thiên dừng bước, nghi hoặc nhìn Ôn Nhã, không rõ nguyên do.

Ôn Nhã nện bước ưu nhã đi lên phía trước, cẩn thận quan sát xung quanh Dương Thiên một vòng, âm thanh mỉa mai nói: “Tiểu đệ đệ, ngươi có biết ta là ai không?”

Dương Thiên lắc đầu, hắn thật sự là lần đầu tiên nhìn thấy nữ tử này.

Làn môi ôn nhã đỏ lửa, nàng cười nói: “Tiểu đệ đệ, nhiều năm như vậy, ngươi là nam nhân đầu tiên dám trả tiền cho ta, sao nào? Ngươi muốn bao dưỡng ta sao?”

Dứt lời, trong đôi mắt đẹp xuất hiện một đạo lãnh quang!

Dương Thiên còn chưa nói gì, quản lý ở bên cạnh đã sợ tới mức thiếu chút nữa ngồi bệt xuống đất.

Người đứng đầu thế lực hắc ám Giang Thành, Hoa Hồng Độc, nói chính là nữ nhân tên là Ôn Nhã trước mắt này.

Mặc dù tên của nàng ta rất nho nhã, dung mạo câu dẫn người, nhưng nội tâm lại hết sức tàn nhẫn.

Nếu không, cũng sẽ không ngồi ở bảo tọa đệ nhất thế lực hắc ám Giang Thành năm năm.

Ngay cả Vương Liệt đến đây cũng phải kính nể ba phần.

Thân là nữ vương đứng đầu thế lực hắc ám, gia tài của nàng vốn là một bí ẩn, nhưng dù sao khẳng định sẽ không thấp hơn chín con số.

Đây là khái niệm gì, ở Giang Thành là số một số hai đó nha.

Ôn Nhã đã có danh xưng nữ vương này, tự nhiên có ngạo khí của mình.

Bây giờ bị một tiểu tử lấy một ngàn vạn, tạm thời có thể coi như nhục nhã, nàng chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ.

Trong sân, người có chút phân lượng đều nhận ra thân phận của Ôn Nhã, nguyên một đám toàn bộ ngừng hô hấp, e sợ quấy nhiễu nữ nhân điên này.

Năm năm trước, nàng chỉ cần một người huyết tẩy Giang Thành, từ đó về sau, thế lực hắc ám tôn nàng làm Nữ vương.

Trong năm năm, không có một người nào dám trêu chọc nàng, hôm nay lại không biết từ nơi nào xuất hiện một tiểu tử đui mù, lại có lá gan này.

Dương Thiên nhíu mày nhìn Ôn Nhã nói: “Bao dưỡng người? Không có hứng thú.”

“Ông trời ơi!”

Một số người biết thân phận Ôn Nhã, ví dụ như quản lý, đều trực tiếp phát điên.

Ôn nữ vương chỉ nói một câu, mà đối phương lại coi là thật, quan trọng nhất là cái gì, hẳn lại còn nhục nhã Ôn Nhã trước mặt mọi người.

Việc này, chắc chắn sẽ không kết thúc như vậy.

Nhưng mà không ngoài dự đoán của hắn.

“Hỗn xược!”

Một tiếng gầm giận dữ vang vọng cả gian phòng, chỉ thấy một lão giả nhìn như bình thường không biết thời điểm nào đột

nhiên xuất hiện, con người của lão băng hàn, đang muốn tiến lên lại bị Ôn Nhã ngăn cản.

Nàng cười cười mở miệng nói: “Mộc lão người lui ra, tiểu đệ đệ này chơi rất vui, ta rất mới lạ.”

Nàng nói lời này, giống như là tìm được một món đồ chơi mới, mà Mộc lão hung hăng trừng mắt nhìn Dương Thiên có chút uy hiếp.

Dương Thiên khinh thường cười, hắn nhìn ra được, đối phương có chút bản lĩnh võ học, nhưng cũng chỉ thế mà thôi.

Chỉ bằng điểm ấy cũng dám cuồng ở trước mặt hắn?

Hắn có tư cách gì?

Nếu là hai người đối chiến, không ra một chiêu, lão giả này hắn phải chết không thể nghi ngờ.

Mà Dương Thiên lại không biết, Mộc lão trước mắt đích xác có tư bản cuồng ngạo, một thân tu vi Âm Kinh sơ kỳ, năm năm trước theo Ôn Nhã đi vào Giang Thành, trong một đêm đánh bại tất cả cao thủ Giang Thành, nhắc lên gió tanh mưa máu, củng cố địa vị Ôn Nhã ở Giang Thành năm năm Ôn Nữ Vương.

Chỉ bằng điểm này, hắn có thể không coi ai ra gì.

Khuôn mặt ôn nhã không có một chút lửa giận nào, đưa thề cho Dương Thiên nói: “Tiểu đệ đệ, đừng nói người không có hứng thú, cho dù người có hứng chút tiền ấy cũng không đủ nuôi ta.”

Dừng lại một chút, thấy Dương Thiên đã nhận lại tấm thẻ, nàng tiếp tục khẽ mở môi đỏ nói: “Bất quá, ta thủy chung vẫn đã giúp người một lần, Ôn Nhã ta chưa bao giờ thích người khác thiếu nợ ta nhân tình, nhân tình này, người phải trả như thế nào?”

Dương Thiên nhíu mày nói: “Người muốn cái gì?”

Nữ tử ôn nhã này da thịt như mỡ đông, khí như u lan, kiều mỹ không xương nhập điểm ba phần.

Nàng ta khoanh hai tay, bộ ngực sữa cao vút nóng bỏng phập phồng, thân thể xinh đẹp như cây liễu ba tháng.

Chăm chú suy nghĩ một lúc, nàng mới nói: “Ta còn chưa nghĩ ra, sau này, ta sẽ tìm người đòi ân tình này, bất luận người ở đâu, ta cũng có thể tìm được người.”

“Có thể!”

Dương Thiên gật đầu, sau đó xoay người rời đi.

Hắn cũng không thích thiếu nợ nhân tình người khác, vừa rồi nữ tử này không hề giữ lại tín nhiệm hắn, cho hắn mượn một trăm vạn, nếu là người thường, căn bản không có khả năng.

- - - - -

Ra cửa, Dương Thiên không để ý Tào Đại Hổ và cha hắn sống chết, trực tiếp lái xe đến một tiệm thuốc.

Vì Hàn Hương Ngưng mua chút thuốc làm yểm hộ, sau đó từ trong Thất Thái Linh Lung Tháp đánh ra linh dược bình thường nhất tiêu sùng cùng vết thương khép lại.

Bàn tay ngọc ngà của Hàn Hương Ngưng gỡ ra, giờ phút này khuôn mặt nàng sùng đỏ, máu tươi trên trán rã động lại, nhưng vừa rồi đập vào vô lăng, vết thương rất lớn.

Hàn Hương Ngưng Mỹ đôi mắt sùng đỏ, cúi đầu thanh âm có chút khàn khàn nói: “Dương Thiên, lão sư hiện tại không phải rất xấu rồi sao?”

Dương Thiên thấy vậy, nắm đấm không tự chủ được nắm chặt lại.

Hắn thật muốn trở về làm thịt hai tên vương bát đản kia cho hả giận.

Dương Thiên hít sâu một hơi, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Sao có thể, trong lòng ta, Hàn lão sư là xinh đẹp nhất.”

Hàn Hương Ngưng nghe vậy muốn cười, nhưng lại không cười nổi, bởi vì cười, sẽ liên lụy đến thương thế trên mặt, đau đến tận xương.

Dương Thiên lấy linh dược trong Thất Thái Linh Lung Tháp ra, nhìn Hàn Hương Ngưng nói: “Đến Hàn lão sư, đây là thuốc ta bán ở tiệm thuốc, ta sẽ giúp người bôi lên, đợi đến ngày mai thương thế của người sẽ tốt lên.”

Hàn Hương Ngưng lơ dềnh gật gật đầu, cũng không để những lời này của Dương Thiên ở trong lòng.

Nàng đã bị hủy dung, làm sao có thể đắp thuốc ngày mai sẽ tốt lên, trừ phi là kỳ tích.

Chương 92 - Món ăn hắc ám.

Vốn cho là một nam hài tử như Dương Thiên hạ thủ sẽ tay chân vụng về.

Nhưng điều khiến Hàn Hương Ngưng không ngờ chính là, Dương Thiên động thủ rất nhẹ nhàng, bôi thuốc giống như là gió mát quạt vào mặt vậy.

Hàn Hương ngưng thần nhìn Dương Thiên, phát hiện đôi mắt đen nhánh của thiếu niên như ngôi sao màu đen, đôi mày kiếm ngạo khí dâng trào, khuôn mặt thanh tú có một tia khí tức xuất trần.

Ánh mắt lạnh nhạt kia toát ra như nước như ánh trăng, cao ngạo mà cô độc, lạnh lẽo mà đậm mực.

Ôn nhuận như ngọc lại nhẹ nhàng như mây gió. Tiên tư tú dật lại cô lãnh xuất trần, mắt rơi tinh thần, phong thái phiêu phiêu tuyệt thế.

Nàng đã sớm nghe qua, Dương Thiên trở thành nhất trung đệ nhất giáo thảo, trước đó còn lơ dềnh, nhưng hiện giờ quan sát ở khoảng cách gần, phát hiện thiếu niên này quả thật có một loại mị lực đặc thù.

Nhất là khí chất kỳ ảo như tiên kia, tựa như không ăn khói lửa nhân gian siêu phàm thoát tục vậy.

Dương Thiên thấy Hàn Hương Ngưng vẫn nhìn chằm chằm vào hắn, không khỏi hỏi: “Hàn lão sư làm sao vậy? Đau sao?”

Hàn Hương ngưng một tiếng, lúc này mới phản ứng lại nói: “Không đau, không đau.”

Dứt lời, tựa hồ cảm giác vết thương trên mặt mát mẻ, hết sức thoải mái.

Hơn nữa hình như cũng không có mùi gay mũi gì, ngửi mùi vị làm cho người thư thái.

Hàn Hương Ngưng đưa khuôn mặt xinh đẹp đến trước mặt Dương Thiên.

Dương Thiên có chút sững sờ hỏi: “Hàn lão sư, người làm gì vậy?”

Hàn Hương Ngưng nghi hoặc nói: “Bôi thuốc, còn có thể làm gì, người đừng nói, người bôi thuốc còn rất thoải mái.”

Dương Thiên buông tay nói: “Thuốc đều đã bôi xong, cần băng bó một chút là được rồi.”

“Nhanh như vậy sao!” Hàn Hương Ngưng có chút kinh ngạc.

Dương Thiên lấy ra băng gạc quấn quanh trán và khuôn mặt xinh đẹp của Hàn Hương Ngưng một vòng.

Vốn nàng cho rằng kỹ thuật băng bó của Dương Thiên sẽ không tệ, sau khi nhận lấy gương, thiếu chút nữa nàng không nhận ra mình.

Sau khi băng bó, cả bầu trời đều xấu đi.

Hàn Hương Ngưng mắt hạnh trừng Dương Thiên một cái, Dương Thiên bất đắc dĩ mở miệng nói: “Hàn lão sư, người chịu đựng một chút đi, dù sao thương thế ngày mai là tốt rồi, ta chỉ biết bôi thuốc, cho tới bây giờ chưa từng băng bó cho người ta.”

Thấy Hàn Hương Ngưng vẫn đang tức giận trừng mắt nhìn hắn, Dương Thiên hoàn toàn bất đắc dĩ, cuối cùng trên đầu tiểu tử này làm ra một cái nơ con bướm màu trắng.

Nhìn thủ pháp băng bó đáng ghê tởm kia, Hàn Hương Ngưng trực tiếp bật cười.

Bởi vì Hàn Hương Ngưng vừa mới xuất hiện loại sự cố này, cho nên nàng cũng không dám lái xe nữa, trực tiếp giao xe cho Dương Thiên.

Sau đó, dưới sự chỉ đường của Hàn Hương Ngưng, Dương Thiên vững vàng lái xe vào một tiểu khu cao cấp.

Ngừng xe, Hàn Hương ngưng cười nói: “Dương Thiên, được đây, kỹ thuật lái xe này của người không tệ, học được mấy

năm.”

Dương Thiên sờ sờ mũi, vươn một ngón tay ra.

“Một năm? Không thể, ba năm ta đều không vững vàng bằng người.”

Hàn Hương Ngưng có chút không tin nói,

Dương Thiên cười một tiếng nói: “Không phải một năm, là một ngày!”

“Ồ, ta đã nói không thể nào một năm, người đây... này...”

Nàng còn chưa nói hết lời, bước đi thiếu chút nữa ngã quy, trừng lớn đôi mắt đẹp hỏi: “Người vừa mới nói cái gì? Người học một ngày?”

Dương Thiên gật đầu, kỳ thật cũng không thể tính là một ngày, tổng cộng lại cũng không đến hai giờ mà thôi.

Hàn Hương ngưng khí nói: “Tiểu hồn đản, ta phát hiện người rất thích nói dối, cho dù là lấy giá luyện xe cũng phải mất mấy tháng, người nói một ngày, người.....”

Nàng còn chưa dứt lời, chính mình lần nữa kinh ngạc.

Hàn Hương Ngưng chỉ vào Dương Thiên kinh hô: “Ta nhớ người hình như chưa trưởng thành mà, tiểu hồn đản, người còn chưa có bằng lái xe mà cũng dám lái xe.”

Dương Thiên Vô Ngữ nói: “Hàn lão sư, hiện tại người mới phản ứng lại có phải là hơi chậm hay không.”

Sắc mặt Hàn Hương Ngưng có chút xấu hổ, vừa rồi còn không có chú ý liên tục tiếp chìa khóa đưa cho Dương Thiên.

Thiếu niên này vô luận là phong cách hành sự, hay là cách đối nhân xử thế, đều cực kỳ giống đại nhân.

Cho nên, Hàn Hương Ngưng coi Dương Thiên như bạn cùng lứa tuổi, thế cho nên mới không có cân nhắc đến chi tiết này.

Tự biết đuối lý, nhưng Hàn Hương Ngưng chắc chắn sẽ không thừa nhận sai lầm của mình, nàng trừng mắt nhìn Dương Thiên nói: “Lần này lão sư tha cho người, người xem đây là việc nguy hiểm cỡ nào, lần sau dám lái xe ta sẽ đánh gãy chân người.”

Đối với loại uy hiếp này, Dương Thiên đã không biết nên dùng vẻ mặt gì đối đãi.

Vừa rồi nếu hấn nhớ không lầm, tiểu tử này còn khen kỹ thuật lái xe của mình tốt hơn nàng ta.

Vào trong phòng nhỏ mà Hàn Hương Ngưng thuê, nghe nàng nói là thuê phòng cho bạn thân của nàng.

Bố trí bên trong rất tinh xảo, thuộc về phong cách trang nhã, rất khí khái, trong phòng sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi.

So với khuê phòng của Liễu Vân Lộ, mỗi người đều có ưu điểm riêng.

Lúc này đã là buổi tối, Hàn Hương Ngưng nói sẽ tự mình nấu cơm cho Dương Thiên.

Dương Thiên gật đầu.

Sau đó chỉ nghe thấy Hàn Hương Ngưng ở trong phòng bếp bùm bùm giống như đánh giặc bận rộn cả buổi, khi đồ ăn mặc vào bàn, Dương Thiên Chân bị khiếp sợ.

Hắn chỉ chỉ cái gì đó gần như bị đốt cháy khét, không phân biệt được bất kỳ thứ gì đen sì, hỏi: “Hàn lão sư, đây là cái gì?”

Hàn Hương Ngưng gương mặt xinh đẹp có chút xấu hổ nói: “Ta xem một chút!”

Nàng nhìn nửa ngày, lần này không xác định nói: “Hình như là cá kho tàu.”

Dương Thiên nắm một mảnh vảy cá nói: “Hàn lão sư, nhà các người ăn cá, đến cả vảy cá cũng không buông tha sao?”

“Cái này...” Hàn Hương Ngưng xấu hổ cười nói: “Quên rồi.”

Dương Thiên mặt im lặng, bốn món ăn toàn bộ bị đốt cháy khét, cũng chỉ có một chén cơm tẻ có thể nhìn.

Hàn Hương Ngưng tự rót một chén nước sôi đưa cho Dương Thiên nói: “Hắc hắc, tay nghề nấu nướng của lão sư hôm nay không online, người đổ nước sôi vào trong cơm ăn một bữa đi, ngày mai lão sư nhất định mang người ra ngoài ăn một bữa tiệc lớn.”

Dương Thiên im lặng nói: “Ta vẫn cho rằng ngươi biết nấu ăn.”

Hàn Hương Ngưng sắc mặt có chút hồng nhuận nói: “Không biết nấu cơm thì làm sao, không biết nấu cơm cũng không giống như sẽ có đói chết, ngươi cũng không phải thật sự sẽ biết nấu ăn ah.”

Lấy cớ này thật cường đại, Dương Thiên cảm giác đã vô lực phản bác.

Hắn đi đến tủ lạnh, cầm mấy nguyên liệu nấu ăn chui vào phòng bếp.

Hàn Hương Ngưng có chút nghi hoặc hỏi: “Dương Thiên ngươi muốn làm gì vậy?”

Dương Thiên trợn trắng mắt nói: “Lần đầu đến chỗ ngươi mà ngươi đã ngược đãi ta, không cho ta ăn no, ta không tự nấu cơm, có lẽ không sống quá ngày mai.”

Hàn Hương Ngưng bĩu môi, chính nàng cũng không biết nấu cơm, càng đừng nói đến học sinh trung học như Dương Thiên này.

Nghĩ đến, cho dù là hắn làm ra cũng không khác gì món ăn hắc ám nàng làm trên bàn, vì vậy, Hàn Hương Ngưng tuyệt không chờ mong gì, trực tiếp đổ nước sôi vào trong cơm, ăn ngon lành.

Trong Thất Thái Linh Lung Tháp có một linh tuyến, Dương Thiên trực tiếp lấy nước suối bên trong ra, ngâm nguyên liệu nấu ăn một lần.

Như vậy có thể làm cho nguyên liệu nấu ăn càng thêm mỹ vị! Đây là biện pháp mà một lão Thao Thiết của Huyền Thiên đại lục chỉ cho hắn.

Biện pháp tốt thì tốt, nhưng nếu ở Huyền Thiên đại lục bị người khác nhìn thấy dùng linh tuyến để chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, khẳng định sẽ phung phí của trời.

Bản thân Linh Tuyến không thể cầu, chà đạp như vậy quả thực lãng phí.

Nhưng Dương Thiên là Phá Thiên Tiên Đế, bảo vật trong Thất Thái Linh Lung Tháp nhiều đến mức làm cho người ta hoa

mắt, chỉ là Linh Tuyền, còn không bị hấn để vào mắt.

Trí lực ba trăm năm như yêu nghiệt, hơn nữa cảm giác linh hồn lực của Phá Thiên Tiên Đế nhạy cảm, Dương Thiên biết rõ nên nấu ăn như thế nào mới là hoàn mỹ, cũng biết cần bỏ bao nhiêu gia vị mới vừa miệng.

Không quá mười phút, bốn món ăn một món canh đều làm xong.

Lúc Dương Thiên bung rau ra, chỉ thấy Hàn Hương Ngưng đã ăn no rồi, ngồi phịch trên ghế không ngừng ợ hơi.

Dương Thiên mặt mày cạn lời, loại đồ ăn này cũng có thể ăn no???

Thấy Dương Thiên bung thức ăn đi ra, Hàn Hương ngưng trọng nói: “Ta đã ăn no rồi, ngươi làm xong thì tự ngươi ăn đi.”

“Thật sự không thể ăn thêm một chút sao?” Dương Thiên đã bị khẩu vị nặng nề của Hàn Hương Ngưng đánh bại hoàn toàn, vì để nàng ăn nguyên liệu nấu ăn ngon hơn một chút, hấn đã khuyên đối phương một chút.

Hàn Hương Ngưng khoát tay áo nói: “Không cần, đã ăn no rồi.”

Nếu đã như vậy, Dương Thiên cũng không khuyên nữa, bốn món ăn một món canh, hấn trực tiếp bắt đầu ăn.

Hàn Hương ngưng ngồi liệt trên ghế, ngử ngử sau đó hỏi: “Dương Thiên, ngươi làm món gì vậy? Sao lại thơm như vậy?”

“Bạch trảm kê, Hồng thiêu ngư, Hồng thiêu sườn rán, dầu nấu canh, Tử thái trứng gà canh.”

Dương Thiên Tân ăn ngon lành, vừa mở miệng nói.

Hấn vừa dứt lời, chỉ thấy Hàn Hương Ngưng xoay người một cái, từ ghế nhảy dựng lên, mắt hạnh nhìn bốn món ăn trên bàn.

Sắc cùng hương vị đều đủ!

Mỗi một món ăn, tựa hồ đều tỏa ra kim quang, ánh vàng rực rỡ.

Hàn Hương Ngưng trừng lớn hai mắt, hỏi: “Dương Thiên, sao...”

Dương Thiên vừa ăn vừa mở miệng nói: “Đây là ta tự làm, thế nào? Có muốn nếm thử không?”

Hàn Hương ngưng nghẹn nuốt nước miếng nói: “Nhìn ánh mắt chân thành tha thiết của ngươi như vậy, ta sẽ nếm một miếng nhỏ.”

Nói xong, cầm đũa gấp miếng lớn nhất của Bạch Trảm Kê lên.

Sau khi thử cắn một miếng, đôi mắt đẹp của Hàn Hương lập tức sáng lên, giống như ánh đèn sáng ngời trong đêm tối.

Nàng thuận thực ăn gà bạch trảm vào trong bụng, trong lúc đó bị nghẹn đến trợn trắng mắt, nhưng vẫn hưng phấn nói: “Dương Thiên, cái này... con gà bạch trảm này cũng quá ngon đi.”

Chương 93 - Không thể giải thích.

Dương Thiên cười cười, không trả lời.

Linh tuyền trong Thất Thái Linh Lung Tháp có công hiệu tuyệt diệu, nguyên liệu nấu ăn dù có bình thường sau khi được ngâm trong linh tuyền, hương vị tuyệt đối có thể phát huy đến mức tận cùng.

Là thứ mà bất kỳ sơn trân mỹ vị nào cũng không sánh bằng được.

Hàn Hương Ngưng sau khi khen ngợi Dương Thiên một câu, ngoài miệng căn bản không rảnh rồi được, mòn Bạch Trảm Kê bị nàng ăn đến mức thiếu chút nữa nuốt luôn cả đầu gà vào trong bụng.

Cái này cũng chưa tính, sau khi ăn xong lại gấp một con tôm to nấu dầu tinh xảo lên.

Ngay cả vỏ cũng không bóc ra, trực tiếp nhét vào trong cái miệng anh đào nhỏ nhắn.

Nhẹ nhàng cắn một cái, Hàn Hương Ngưng tròn lớn đôi mắt đẹp, trong con ngươi hiện lên vẻ khó tin.

Vỏ ngoài của con tôm lớn đã được hầm mềm nhũn, thịt tôm tươi non thành tuyệt diệu phối hợp.

Hàn Hương Ngưng cảm giác mình sống hai mươi bốn năm qua chưa từng được ăn món tôm nào ngon như vậy.

Tuy đã ăn no, nhưng động đũa vẫn không chậm chút nào.

Không bao lâu tôm hầm đã được quét sạch, nếu không phải Dương Thiên ngăn cản, nàng đã liếm đĩa sạch sẽ.

Món thứ ba, cá chép kho tàu.

Dương Thiên ra hiệu, Hàn Hương Ngưng gấp lên một miếng thịt cá nhỏ, trong lòng có chút kháng cự nói: “Ta từ nhỏ ghét nhất ăn thịt cá, có xương ah.”

Dương Thiên cười nói: “Người thử xem, có lẽ sau này người sẽ yêu ăn cá cũng không chừng.”

Hàn Hương Ngưng nửa tin nửa ngờ gật đầu, sau đó khẽ cắn một miếng thịt cá.

Sau đó, trong nháy mắt liền cảm thấy thịt cá trơn mềm tràn ngập khoang miệng.

Lại ăn một miếng nữa, phát hiện không còn một cây xương cá nào.

Hàn Hương Ngưng cảm thấy không thể suy nghĩ, tròn lớn hai mắt hỏi: “Dương Thiên, người làm sao làm được?”

Dương Thiên cười nói: “Thiên cơ bất khả lộ.”

“Giả thần giả quỷ!” Hàn Hương Ngưng mắt hạnh trợn trắng Dương Thiên một cái, cũng không quản gã nữa, bụng mâm lên ăn ngẫu nhiên.

Không đến một lát, thức ăn trong mâm lại sạch bong.

Sau khi ăn hết ba món này, bụng của Hàn Hương Ngưng cũng đã no đến căng tròn, nàng nằm trên ghế không ngừng nắc.

Nhìn mâm thức ăn cuối cùng trên bàn, đây là món sườn xào chua ngọt mà nàng yêu nhất.

Nàng đã chống đỡ hết nổi rồi, thấy Dương Thiên ăn say sưa không khỏi nuốt nước bọt hỏi: “Dương Thiên, cái món sườn này mùi vị thế nào?”

Dương Thiên gật đầu nói: “Còn tạm được, có thể cho vào miệng, nếu không ngươi ném thử đi.”

Nói xong tự mình gấp một miếng đưa đến bên môi Hàn Hương Ngưng.

Hàn Hương Ngưng thoáng sửng sốt, sau đó gật gật đầu nói: “Vậy được rồi, nếu ngươi đã thịnh tình như vậy, ta liền ném một miếng nhỏ.”

Dứt lời, còn lảm nhảm: “Chỉ ăn một miếng nhỏ, không thể ăn nhiều, ăn nhiều nhất định sẽ no chết.”

Nhưng mà, sau khi hẩn thử qua hương vị tuyệt diệu của sườn xào sườn chua ngọt này, nhất thời nàng lại không nhin được nữa, dù sao cuối cùng đến cái đĩa cũng bị nàng liếm không còn một mảnh.

Lần này nàng tê liệt ngồi trên ghế sô pha, vừa nói một câu đã nấc lên, trợn trắng mắt.

“Ai nha, không được không được, ta sắp no bở bụng rồi, thực sự ăn không vô, bụng ta căng chết mất.”

Dương Thiên cười cười nói: “Còn có một bát canh nữa, ngươi có chắc là không muốn ném thử mùi vị của nó không?”

Hàn Hương Ngưng nghe vậy, đôi mắt sáng ngời, hưng phấn nói “Dương Thiên ngươi mau tới ah! Nhanh đi ta đứng lên, ta còn có thể uống.”

Nhìn Hàn Hương Ngưng đã ăn không đứng dậy nổi còn muốn uống canh, Dương Thiên trực tiếp từ chối.

Một bữa cơm tối, Hàn Hương Ngưng ăn vô cùng hài lòng, bởi vì bốn món ăn đều bị nàng ăn sạch, ngay cả đĩa cũng không cần rửa.

Đã gần chín giờ trời âm u, trời đã mưa, Dương Thiên đang muốn rời khỏi, Hàn Hương Ngưng lại ngăn cản hẳn.

Theo ý của Hàn Hương Ngưng nói là: “Đã trễ như vậy, một mình ngươi trở về ta không an tâm, lại thêm trời mưa, ta lại

càng không thể để người đi rồi.”

Sau đó sợ Dương Thiên hiểu lầm, Hàn Hương ngưng lại một chút tiếp tục mở miệng nói: “Chỗ này của ta có phòng khách, khuê mật của ta hôm nay nói sẽ tăng ca không trở về, người ngủ trong phòng của ta, ta ngủ trong phòng của nàng.”

Nói xong kéo Dương Thiên đến khuê phòng của mình.

Gian phòng Hàn Hương Ngưng màu tím, giống như hoa tử đằng đầy trời nở đầy cả gian phòng, khiến người ta không tiếp ứng kịp.

Cao quý, thanh nhã, khiến người đưa thân ở trong đó như bước chậm trong hoa, tràn đầy mộng ảo, tràn đầy mê ly.

Đây là lần thứ hai hắn được phép tiến vào khuê phòng của nữ sinh, Dương Thiên có chút lúng túng nói: “Hôm nay ta ngủ ở chỗ này sao?”

Nghe ra giọng điệu của hắn có chút không muốn, Hàn Hương Ngưng trực tiếp nhíu mày, nắm lấy lỗ tai Dương Thiên nói: “Làm sao? Người còn ghét bỏ? Ta cũng không ghét bỏ người lại dám ghét bỏ phòng của ta? Là thấy ta không xứng với người sao?”

Dương Thiên một mặt im lặng, đây không phải là vấn đề ghét bỏ hay không, nằm trong một gian phòng tràn ngập mùi thơm, hơn nữa có chút mộng ảo như vậy, người khác hắn có thể ngủ được mới là lạ.

Dương Thiên suy tư một chút nói: “Hay là ta ngủ phòng khách thôi.

Hàn Hương Ngưng không đồng ý, cự tuyệt cũng không được, vì thế Dương Thiên chỉ có thể tiếp nhận ý tốt của nàng.

Giường của tiểu tử này vừa lớn vừa mềm, khăn trải giường đều là màu tím thanh lịch, mang theo khí tức cao quý.

Dương Thiên ngửi mùi thơm lượn lờ giữa mũi, hồi lâu cũng chưa từng ngủ được dù chỉ một phút.

Nửa đêm, Hoa Yên Nhu nhẹ nhàng mở cửa phòng ra, hôm nay bởi vì chấp hành nhiệm vụ, hơn nửa đêm cũng chưa từng ngủ, vốn cho rằng phải một đêm không thể chợp mắt, không nghĩ tới lại sớm kết thúc trở về.

Cả đêm nàng chưa ăn cơm, bụng đã đói kêu vang, đến phòng bếp lại phát hiện mấy cái đĩa dính đầy mùi thơm, Hoa Yên Nhu tức đến mức cắn răng.

“Được lắm Hương Ngưng, đã nói là hảo bằng hữu mà lại ăn mảnh như vậy sao?”

Hoa Yên Nhu sờ sờ cái bụng kêu rột rột của mình, lúc này mới chú ý tới trên quây có một bát canh trứng gà.

Nàng lại thử dài một hơi, khuê mật ăn thịt nàng uống canh, chênh lện này nói đến đều là nước mắt!

Hiện tại đã là đêm hôm khuya khoắt, Hoa Yên Nhu cũng lười lại nấu cơm, chỉ có thể ngâm lấy nước mắt uống một ngụm canh.

Vốn là sờ lấy canh trứng tử thái đã nguội, uống lên lại mang theo ẩm áp, hơn nữa quan trọng nhất là canh này tựa hồ rất ngon a.

Hoa Yên Nhu trừng lớn đôi mắt đẹp, có chút không dám tin tưởng.

Món ăn hắc ám mà Hàn Hương Ngưng làm ra nàng đã từng được trải nghiệm không chỉ một lần. Ngày thường nếu không phải nàng nấu cơm thì chỉ có thể gọi thức ăn ngoài, Hàn Hương Ngưng từ lúc nào lại nấu canh ngon như vậy?

Nhưng bây giờ không quản được nhiều như vậy, một chén canh này được nàng uống một hơi cạn sạch, cảm giác mỹ vị cực kỳ.

Ợ một tiếng no nê, lúc này mới lựa chọn trước tha thứ cho người bạn thân ăn mảnh này, ít nhất nàng còn để lại cho mình một chén canh.

Mà nếu để Đường Hương Ngưng biết được thì không thể không khóc, một bát canh này làm sao có thể để cho Hoa Yên Nhu ở lại, nàng là vì giữ lại ngày mai uống, bởi vì hôm nay ăn quá nhiều đồ ăn, căn bản uống không nổi nữa.

Lúc đó nhìn Dương Thiên uống say sưa không nhận được, cho nên nàng mặt dày mày dạn bảo Dương Thiên để lại cho nàng một chén dành ngày mai uống.

Cái kết giống như người thấy, bị Hoa Yên Nhu cận thủy lâu thai mất rồi.

Bởi vì sợ quấy nhiễu Hàn Hương Ngưng, Hoa Yên Nhu rón ra rón rén đi đến phòng của mình, muốn mở cửa lại phát hiện khóa kín, hơn nữa nàng tựa hồ quên mang theo chìa khóa.

Được rồi, xem ra chỉ có thể ngủ chỗ Hàn Hương Ngưng.

Bất quá nghĩ đến giường lớn của bạn thân mình mềm mại như vậy, không khỏi hưng phấn lên.

So sánh ra, nữ hán tử như nàng thật đúng là sẽ không biết chiều cổ mình bằng nàng được.

Gian phòng của nàng chính là giường gỗ, hơn nữa chỉ cần Hàn Hương Ngưng không quét dọn vệ sinh cho nàng, phòng của nàng tuyệt đối không quá ba ngày sẽ biến thành ổ chó.

Hoa Yên Nhu lại cẩn thận từng li từng tí tiến vào phòng khuê mật, cửa đối phương quả nhiên không khóa, thật là khuê mật nên hiểu ý nha.

Nàng mừng thầm một trận.

Mà Dương Thiên ở trong phòng lại đột nhiên mở hai mắt ra.

Hàn lão sư này nghĩ đến làm gì? Nửa đêm canh ba tới đây chẳng lẽ là muốn tìm thứ gì đó.

Nhưng để tránh xấu hổ, Dương Thiên vội vàng nhắm hai mắt lại giả vờ ngủ say.

Nhưng mà, để cho hắn có chút luồng cuống tay chân chính là, trong bóng tối hắn chỉ cảm thấy tiểu tử này sau khi sột sột soạt cởi quần áo, trực tiếp bò về phía giường của hắn.

Lúc này trán Dương Thiên đã đổ mồ hôi lạnh.

Tình huống như hiện tại nên làm cái gì bây giờ?

Hắn gian nan nuốt nước bọt, sau đó chỉ cảm thấy phía sau lưng bị một mảnh mềm mại chặt chẽ dán chặt.

Một cái chân ngọc uyển chuyển đã gắt gao đè chặt hắn.

Sắc mặt Dương Thiên đỏ lên, gần như trong đầu trống rỗng.

Hàn lão sư này nghĩ đến chuyện gì?

Vừa nghĩ tới đây, một đôi cánh tay ngọc như rắn trực tiếp vờn quanh ôm lấy cổ của hắn, từng tia mùi thơm nhẹ nhàng xông vào mũi.

Trong lúc đó, Dương Thiên không dám nhúc nhích chút nào.

Trong căn phòng yên tĩnh tuyệt đối, “Hàn Hương Ngưng” bên cạnh đột nhiên mở miệng kinh nghi nói: “Ồ? Hương Ngưng, không đúng, trên người người sao lại có khí tức tinh khiết như vậy.”

Dứt lời, nàng còn sờ lên ngực Dương Thiên, phát hiện ra một mảnh bằng phẳng.

Sau đó, cả người hoàn toàn cứng ngắc.

Dương Thiên lúc này rốt cục cũng ý thức được không đúng, thanh âm đầu tiên không đúng, thanh âm của Hàn Hương Ngưng tuyệt đối không phải là âm sắc này.

Thứ hai, Hàn Hương Ngưng không phải là chính nàng sao? Đối phương làm sao lại gọi hắn là Hàn Hương Ngưng?

Thứ ba, trong lòng ngực, người này giống như là một cô gái mà Bát Trảo Ngư ôm lấy hắn, trên người tỏa ra mùi hương, tuyệt đối không giống với mùi hương tỏa ra từ trên người Hàn Hương Ngưng. Ngược lại giống như... Hoa Yên Nhu!

Nhớ Hàn Hương Ngưng từng nói qua, nàng cùng với bạn thân của mình hợp tác thuê phòng ở đây.

Lần trước lần đầu tiên ở cục cảnh sát, Hàn Hương Ngưng đã chính miệng dặn dò.

Bạn thân của nàng ta chính là Hoa Yên Nhu!

Vừa nghĩ đến đây, mặt Dương Thiên tái mét, hắn đang có chút động.

Lại thấy nữ tử bên cạnh mở đèn bàn lên.

Lọt vào tầm mắt là một màu trắng như tuyết, da nữ tử nõn nà, dáng người câu nhân tựa hỏa, thon thả cân xứng, chỉ mặc nội y màu đen, tất cả sắc xuân dưới ánh đèn vàng óng, một mắt nhìn không sót gì...

Chương 94 - Dương Thiên chi danh.

Nàng xõa tóc dài, mày liễu nhỏ dài, mũi ngọc thon dài, má ngọc hơi phiem hồng, bờ môi kiều diễm uớt át, thân thể mềm mại trắng nõn như tuyết trong suốt như ngọc, có gương mặt xinh đẹp như ngọc.

Điều duy nhất không được hoàn mỹ chính là, giờ phút này khuôn mặt xinh đẹp của Hoa Yên Nhu lạnh lùng, đôi mắt như đao, gắt gao nhìn chăm chăm Dương Thiên.

Dương Thiên cúi đầu, thành thành thật thật ngồi ở trên giường.

Hai tay của hắn chỉ ít có bảy tám cái còng tay.

Hoa Yên Nhu giờ phút này đã mặc xong quần áo, ngồi ở đối diện hắn.

Dương Thiên bắt đầu nói: “Cảnh sát Hoa, đây là một hiểu lầm.”

Hoa Yên Nhu vẫn giữ khuôn mặt ôn nhu sương lạnh, cắn hàm răng nói: “Ta cũng hi vọng đây là một hiểu lầm, nhưng mà người nửa đêm chạy đến trên giường một nữ sinh, người bảo ta làm sao lại tin đây là hiểu lầm.”

Dương Thiên giải thích: “Đây là Hàn lão sư kêu ta ngủ ở đây, đây là phòng của Hàn lão sư.”

Sau đó hắn kể lại mọi chuyện một lần.

Nhìn Hoa Yên Nhu vẫn nghi ngờ nhìn hắn, Dương Thiên có chút hiếu kỳ hỏi: “Đúng rồi, người làm thế nào chạy đến giường của Hàn lão sư đây?”

Sắc mặt Hoa Yên Nhu đỏ bừng, cả giận nói: “Ai cần người lo, ta hiện tại đang thẩm vấn người.”

Dương Thiên nhìn Hoa Yên Nhu tức giận đến mức xì khói trên đầu, bắt đầu chỉ có thể nghiêm túc nghe nàng răn dạy nửa giờ.

Hơn nữa, nàng dạy dỗ không hề lặp lại một câu nào.

Cuối cùng, Hoa Yên Nhu cũng cảm giác răn dạy vậy đủ rồi mới chịu dừng lại, đang định cởi còng tay cho Dương Thiên, lại phát hiện bảy tám còng tay kia nhất loạt rơi xuống.

Dương Thiên mỉm cười nói: “Cảnh sát Hoa, không cần làm phiền người, tự ta giải quyết được.”

Hoa Yên Nhu trợn mắt há hốc mồm, cầm một cái còng tay cần thận quan sát một phen, sau đó nói: “Điều này sao có thể? Dương Thiên, người biết Súc Cốt Công?”

Dương Thiên cười cười nói: “Không biết, có lẽ cảnh sát Hoa người không có chốt khóa đây.”

Một câu nói khiến lông mày mềm mại của Hoa Yên dựng thẳng.

Không có khóa còng? Đây là đang nghi ngờ năng lực của nàng sao?

Cô làm cảnh sát hình sự đã năm sáu năm, dùng còng tay trừ Dương Thiên ra chưa từng bị ai mở ra.

Lần trước một cái còng tay còn giải thích, nhưng lần này nàng dùng bảy tám cái còng tay để phòng ngừa vạn nhất, không ngờ lại bị Dương Thiên mở ra hết, đây đã không thể gọi là may mắn.

Nàng trừng mắt giận dữ nhìn Dương Thiên nói: “Nói thật đi, người dùng biện pháp gì, nếu không nói, ta sẽ nhốt người vào trong bảy mấy ngày trước, để người tỉnh táo lại.”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt, lấy ra chứng nhận học sinh: “Cảnh sát Hoa, ta vẫn là một học sinh, hơn nữa còn mấy tháng nữa mới tròn mười tám tuổi, pháp luật xác định vẫn là người vị thành niên, người đối đãi với ta như vậy, nếu để cho người khác biết, người sẽ không gặp phải phiền toái lớn gì chứ.”

“Chuyện này.....”

Hoa Yên ôn nhu cắn răng, điểm này cũng chính là chỗ Hoa Yên Nhu không làm gì được Dương Thiên.

Nàng hừ một tiếng nói: “Chuyện này trước tiên ném qua một bên, người xem toàn bộ thân thể ta một lần, người muốn bồi thường cái gì.”

Dương Thiên muốn giải thích rằng điều này cũng không thể trách hẳn, nhưng hẳn thật sự nhìn thấy thân thể của Hoa Yên Nhu, điểm này không có gì có thể phủ nhận, nam tử hán thì dám làm dám chịu.

Dương Thiên thở dài một hơi nói: “Cảnh sát Hoa, người muốn bồi thường điều gì, chỉ cần Dương Thiên ta làm được, nhất định sẽ đi làm cho người.”

Hoa Yên Nhu hừ một tiếng nói: “Chỗ chúng ta có một vụ án khó giải quyết muốn phá, ba bốn ngày sau cấp trên sẽ đem vụ án này giao cho ta, đến lúc đó người đi theo ta một chuyến.”

Dương Thiên gật đầu nói: “Chuyện này không thành vấn đề.”

Hắn đã sớm nhìn ra, Hoa Yên Nhu lưu luyến không buông tha chính là vì mục đích này.

Đối với nữ hán tử có thể động thủ tuyệt đối không động não, Hoa Yên Nhu là ví dụ điển hình.

Hoa Yên Nhu thấy Dương Thiên sáng khoái đáp ứng như vậy, không khỏi thở dài một hơi.

Có Dương Thiên trợ giúp, vụ án này nhất định có thể giải quyết rất nhanh, nếu làm tốt nhất định sẽ được thăng chức tăng lương.

Tuyệt đối không thể có chút sai lầm.

Hoa Yên Nhu móc điện thoại di động ra hỏi: “Số điện thoại di động của người là bao nhiêu.”

Dương Thiên lắc đầu nói: “Điện thoại thiếu phí đã bị ngừng cung cấp dịch vụ rồi.”

Hoa Yên Nhu có chút buồn bực nói: “Bớt nói nhảm, một đại mỹ nữ như ta muốn số điện thoại di động của người mà người còn chần chừ cái gì, không muốn sống nữa sao?”

Dương Thiên một mặt im lặng, đây lại là bị uy hiếp sao?

Hắn thở dài một hơi nói: “Phí điện thoại thật sự không trả nổi nên bị ngắt rồi, không tin người xem.”

Nói xong, lấy ra một cái máy điện thoại đời cũ đưa qua.

Điện thoại này hắn chỉ xem thời gian mới dùng.

Trước khi hắn trùng sinh vì mua đồ cho bạn gái Trịnh Lệ Lệ kia, ăn cơm cũng thành vấn đề, càng đừng nói đến phí dịch vụ điện thoại.

Mà sau khi trùng sinh đến bây giờ, dường như còn chưa liên hệ với cha mẹ và chị gái của mình.

Điểm này cũng không phải bởi vì không có tiền, hiện giờ trong thẻ hần có hơn một ngàn vạn, muốn cái gì tựa hồ đều có thể mua được.

Một là bởi vì...

Không có mặt mũi ah, ba người một nhà kỳ vọng rất lớn đối với hần, nếu không có một chút thành tích gì, Dương Thiên thật sự cảm thấy không có mặt mũi liên hệ trong nhà.

Hai là muốn cho trong nhà một niềm vui bất ngờ, bọn họ đặt tất cả kỳ vọng lên người hần, hần phải thi đậu trường đại học tốt nhất của quốc gia, đến lúc đó lại đi thông báo cho bọn họ.

Nghĩ đến lúc đó, cha mẹ và tỷ tỷ sẽ rất vui mừng.

Hoa Yên Nhu nhìn một chút sắc mặt bất biến của Dương Thiên, tựa hồ tin tưởng lời hần nói.

Thế là đoạt điện thoại di động của hần, hỏi số điện thoại của hần một lần nữa.

Dương Thiên cho rằng nàng vẫn không tin, liền đem mã số nói một lần.

Sau đó, Hoa Yên Nhu đưa điện thoại di động cho hần.

Dương Thiên hỏi: “Thế nào rồi? Có phải phí công hay không?”

Hoa Yên cười nhẹ nói: “Hiện tại có thể sử dụng rồi!”

Dứt lời, tin nhắn điện thoại di động vang lên âm thanh nhắc nhở, Dương Thiên mở ra xem một chút nhất thời ngây ngẩn cả người.

Giao nộp thành công một nghìn nguyên.

Dương Thiên bất đắc dĩ nói: “Cảnh sát Hoa, người làm vậy là sao?”

Hoa Yên ôn hòa nói: “Đây là phí vớt vả ba ngày sau theo ta đi phá án, nhớ kỹ, về sau điện thoại của người phải hai mươi bốn tiếng mở máy cho lão nương, điện thoại của ta đã gửi cho người, nếu dám không nghe thì người xong đời rồi.”

Được rồi, lại bị uy hiếp!

Dương Thiên gật đầu, còn muốn nói gì đó, Hoa Yên Nhu trực tiếp quát: “Ngây ra đó làm gì? Còn không mau đi?”

Dương Thiên đầu óc co quắp hỏi: “Đi chỗ nào vậy?”

Hoa Yên Nhu vuốt vuốt súng lục ổ xoay nói: “Sao vậy? Không trở về ổ chó của người còn muốn cùng giường chung gối với ta sao.”

Dương Thiên nghe bên ngoài còn đang mưa, không khỏi bất đắc dĩ nói: “Có thể...”

Hắn còn chưa nói hết lời, đã hóa thành khói tức giận nói: ”Sofa cũng không được nằm, ai biết người có lòng tốt gì không, lỡ đâu người khi dễ Hương Ngưng thì làm sao bây giờ.”

Một câu nói, Dương Thiên trực tiếp im lặng.

Đi xuống lầu, cảm giác mưa to như trút nước, Dương Thiên thở dài một hơi, đang định đập mưa mà đi, lúc này đột nhiên điện thoại di động vang lên, là điện thoại của Hoa Yên Nhu.

Dương Thiên có chút nghi hoặc, sau khi nhận điện thoại, còn chưa hỏi chuyện gì, chỉ nghe đối phương bên kia mở miệng nói: “Tiếp lấy.”

“Cái gì?” Dương Thiên có chút không hiểu.

Sau đó hắn vừa nói xong câu đó, đột nhiên một cây ô từ trên trời giáng xuống, nện ở trên đầu hắn.

Dương Thiên không có bất kỳ phòng bị nào, trực tiếp đập vào chính diện, đau đến hắn nhe răng nhếch miệng.

Sau đó chỉ nghe giọng nói dịu dàng của Hoa Yên Nhu từ bên tai truyền đến.

“Đáng đời, rõ ràng ta bảo người dùng tay tiếp, người lại cứ dùng đầu tiếp.”

Dương Thiên tức giận ngẩng đầu nhìn lên lầu, chỉ thấy Hoa Yên Nhu vẫy vẫy cửa sổ với hắn, sau đó cúp điện thoại, đóng cửa sổ lại.

Dương Thiên gần như khóc không ra nước mắt, hắn cảm thấy sau này nếu chết cũng là chết trong tay người đàn bà này.

Bất quá, tuy rằng rất cảm tức, nhưng cử động này của nàng ngược lại rất ấm lòng.

Đương nhiên, nếu không đuổi hắn ra ngoài thì càng ấm lòng.

- - - - -

Trở lại ký túc xá, Dương Thiên mở điện thoại, phát hiện điện thoại thông báo có rất nhiều tin nhắn chưa nghe điện thoại.

Một trăm lần là cha mẹ hắn gọi tới, cũng có lẽ là do Dương Tuyết đánh tới.

Tỷ tỷ của Dương Thiên, người đòi trước hắn nợ nhất.

Kiếp trước lúc cha mẹ Dương Thiên chưa qua đời, hai người gặp mặt liền đánh nhau, cả ngày huyên náo không thể giải quyết, hắn còn không ngừng bị tỷ tỷ chỉ lớn có ba tuổi này chế giễu.

Đợi đến khi cha mẹ của bọn họ qua đời, hai người sống nương tựa lẫn nhau, hắn mới hiểu được cái gì là quan tâm lẫn nhau.

Cuối cùng, sau khi Dương Tuyết qua đời, hắn mới biết được nếu không phải Dương Tuyết giao tất cả tài chính cho hắn sáng lập sự nghiệp, mà nàng lại từ bỏ chữa bệnh, đến nỗi hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi đã hương tiêu ngọc vẫn.

Ý nghĩ của vị tỷ tỷ này rất đơn giản, nàng chính là muốn chứng minh cho Dương gia ở kinh thành xem, hai tỷ đệ bọn họ không cần bố thí, không cần gia tộc bọn họ trợ giúp cũng có thể thành công lập nghiệp.

Nhưng đến thời điểm sắp thành công, lại bị hai nhà vận dụng quan hệ chèn ép, phá hoại mà xảy ra vấn đề.

Vào thời khắc cuối cùng, Dương Thiên mai táng tỷ tỷ của hắn, mua thuốc nổ buộc lên người rồi tìm hai nhà tính sổ.

Nhưng lại nghĩ đến sự tình bị người bạn thân cận nhất tiết lộ, trên đường đi đã bị cảnh sát giết chết, cuối cùng nổ tung giữa đường di chuyển, rơi vào kết cục hài cốt không còn.

Sau đó, Dương Thiên xuyên qua Huyền Thiên đại lục, khổ tu ba trăm năm, nằm gai nếm mật, tạo nên một khoáng thế truyền kỳ của tiên đế Phá Thiên này...

Nghịch chuyển thiên địa pháp tắc trở về, hắn từ bỏ tất cả tu vi!

Đời này, hẳn chỉ vì cha mẹ cùng tỷ tỷ Dương Tuyết đòi một lời giải thích, để cho Dương gia cùng Lý gia ở kinh thành phải trả giá nặng nề.

Muốn cho những người bọn họ phải khắc cốt minh tâm.

Phải để cho bọn họ biết, đời này...

Danh tiếng của Dương Thiên, không thể nhục!!!

Chương 95 - Kỳ tích giáng lâm.

Suy nghĩ một lúc lâu, nhìn số điện thoại di động của tỷ tỷ Dương Tuyết, Dương Thiên vẫn gọi qua.

Điện thoại bên kia rất nhanh đã thông.

“Dương Thiên?”

Đôi diện Dương Tuyết truyền đến âm thanh thanh thúy.

Tính cả hai đời thì đã có hơn ba trăm năm không gặp lại, càng không nói đến trò chuyện, hốc mắt Dương Thiên đỏ bừng, trong khoảng thời gian ngắn không biết mở miệng như thế nào.

Mà Dương Tuyết lại không rõ ràng lắm những thứ này, nàng và Dương Thiên một tháng trước còn đang gặp mặt nhau.

Thấy Dương Thiên không mở miệng, Dương Tuyết tức giận nói: “Lão đệ, nửa tháng nay đệ chết ở đâu, đệ có biết cha mẹ cùng ta không liên lạc được với đệ đã gấp gáp đến mức nào không?”

Thanh âm vẫn quen thuộc như trước, giống như ba trăm năm trước như đúc.

Tuy rằng Dương Tuyết nói nhiều lời oán trách, nhưng trong giọng nói mỗi câu đều xen lẫn sự quan tâm.

Dương Thiên hốc mắt đỏ bừng kêu một tiếng: “Tỷ tỷ!”

Đôi diện hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Dương Tuyết cảm thấy có chút khó tin, bởi vì trước đó Dương Thiên xưng hô nàng vẫn luôn gọi thẳng họ tên.

Dường như khi hẳn hiểu chuyện, số lần gọi tử tử nàng bấm tay có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Mà hôm nay, Dương Thiên không biết đầu óc bị điên gì mà gọi nàng một tiếng tử tử.

Dương Tuyết có chút cảnh giác nói: “Sao vậy lão đệ, tiền tiêu hết rồi? Ta biết mấy tháng này ngươi tiêu tiền như nước chảy? Nhà chúng ta tình huống gì không phải ngươi không biết, ngươi có phải là đã có bạn gái hay không, ta nói cho ngươi biết ah Tiểu Thiên, nhiệm vụ hiện tại của ngươi là học tập cho tốt, không phải là đi nói chuyện yêu đương, ba mẹ ta ở trên người ngươi ký thác bao nhiêu ngươi đều rõ ràng hơn ta, ngươi...”

Dương Tuyết thích lái nhái nhất, hơn nữa nói chuyện tuyệt không khách khí, nhưng ước nguyện ban đầu chỉ có một, chính là muốn đối tốt với Dương Thiên.

Kiếp trước Dương Thiên chịu rất nhiều áp lực, cho nên tính cách quái gở, hơn nữa rất cố chấp nên không ai khuyên nổi.

Nếu là ở đời trước, không đợi Dương Tuyết nói đến đây đã sớm ngắt điện thoại của nàng.

Nhưng ở kiếp này, Dương Thiên nghe thanh âm của Dương Tuyết cảm giác thân thiết như vậy, nước mắt gần như đã mờ đi.

Mà Dương Tuyết ở bên kia nghe thấy bên này không có động tĩnh gì, hơn nữa dường như có chút thanh âm nức nở, không khỏi có chút nóng nảy.

Nàng mở miệng nói: “Tiểu Thiên, ngươi quả nhiên là có chuyện gì gặt ta, ngươi chờ đó, ta qua một tuần sẽ có một kỳ nghỉ, đến lúc đó ta đến chỗ ngươi.”

Mặc dù Dương Thiên ngăn cản, nhưng hẳn biết tính cách của tử tử mình, nàng nói muốn tới, dường như không ai có thể ngăn cản nàng.

- - - - -

Một đêm không có chuyện gì xảy ra!

Ngày hôm sau, lúc Hàn Hương Ngung dậy gõ cửa phòng mình, muốn kêu Dương Thiên rời giường.

Nhưng sau khi thấy Hoa Yên Nhu từ trong phòng đi ra, nàng lập tức kinh ngạc đến mức tròng mắt cũng muốn rớt ra ngoài.

Hàn Hương Ngung tỏ vẻ hoảng sợ nói: “Yên Nhu, sao ngươi lại ở chỗ này, ngươi và Dương Thiên ngủ chung một chỗ?”

Nói xong, đẩy Hoa Yên Nhu ra định đi vào, Hoa Yên Nhu mặt đen lại nói: “Cái gì nha, Dương Thiên bị ta đuổi đi rồi.”

“Hả? Đuổi đi rồi?”

Hàn Hương Ngung có chút tức giận nói: “Ngày hôm qua trời mưa lớn như vậy, sao ngươi không biết xấu hổ mà đuổi hắn đi, sao ngươi không đánh thức ta.”

Hoa Yên Nhu nói: “Không có chuyện gì đâu, hắn đã an toàn trở về rồi, ta đã gọi điện thoại cho hắn.”

Hàn Hương Ngung mặt hạnh trưng nàng một cái nói: “Vậy ngươi cũng không thể đem hắn đuổi đi, dù sao hắn cũng là người mà ta lưu lại nơi ở.”

Hoa Yên Nhu cười hắc hắc, không để ý, sau đó hơi nghi ngờ nói: “Hương Ngung, thời gian này ngươi bị muộn rồi phải không.”

Hàn Hương Ngung ah một tiếng, nhìn biểu hiện một chút, quả thật đã đến muộn.

“Xong xong xong rồi, xong rồi.”

Nàng lo lắng thay quần áo giày, đang chờ đi ra ngoài, lại soi gương phát hiện băng gạc trên trán vẫn còn.

Băng bó vô cùng xấu xí, cũng vô cùng mạnh.

Hàn Hương Ngung lập tức muốn đánh, có vẻ như hôm qua bị thương, sau đó đã để đồng nghiệp giúp nàng xin nghỉ.

Nàng thở phào nhẹ nhõm, mà lúc này Hoa Yên Nhu cũng chú ý tới băng bó trên mặt Hàn Hương Ngung.

Hoa Yên Nhu giận dữ gầm lên hỏi ai làm, nàng muốn trút giận thay nàng.

Hàn Hương Ngưng vội vàng đem chuyện ngày hôm qua kể lại tỉ mỉ một lần.

Hoa Yên ôn nhu nghiêng răng nói: “Khốn kiếp, ngay cả bằng hữu của lão nương bọn họ cũng dám chạm vào, thật sự là chán sống rồi.”

Dừng một chút, sắc mặt nàng lại có chút lúng túng nói: “Thì ra Dương Thiên là ân nhân cứu mạng của ngươi, thật ngại quá, hôm qua hắn cũng không nói, ta cũng không hỏi liền đuổi hắn ra ngoài.”

Nhìn ánh mắt oán trách của Hàn Hương, Hoa Yên Nhu thật ngại ngùng, nhất là còn để lại cho nàng một bát canh trứng gà, tình bạn thâm hậu như vậy đi đâu mà tìm được chứ.

Vì thế nàng vội vàng lần nữa giải thích: “Hương Ngưng! Thật sự, ta thật sự không phải cố ý, ngươi phải tin tưởng ta, nếu ta biết ngày hôm qua Dương Thiên tiểu tử kia cứu ngươi, nếu biết thì dù có để ta ngủ sàn nhà hắn ngủ giường ta cũng cam tâm tình nguyện.”

Hàn Hương Ngưng nghe vậy bật cười.

Sau đó, hắn sợ tiếng cười sẽ kéo dài liên lụy đến vết thương quá lớn, cho nên vội vàng ngậm miệng lại.

Nàng cảm nhận một chút, phát hiện miệng vết thương không có một chút cảm giác đau đớn, dùng sức nhéo nhéo cũng không có phản ứng.

Hàn Hương Ngưng vội vàng gọi Hoa Yên Nhu tới nói: “Yên Nhu xong rồi, thương thế trên mặt của ta hình như là bị hồng hay là thế nào, bây giờ căn bản không cảm thấy đau đớn, ngươi có thể bôi thuốc hay không, nhanh thay thuốc cho ta ah.”

Hoa Yên Nhu cũng có chút lo lắng, mở miệng nói: “Ta cho tới bây giờ đều chỉ biết làm cho người ta bị thương như thế nào, lại không biết xử lý thương thế như thế nào a.”

Hàn Hương Ngưng nghiêm mặt nói: “Nếu như nhiễm trùng thì xong rồi, dung mạo của ta sẽ bị hủy.”

Hoa Yên Nhu âm thầm sốt ruột nói: “Vậy ngươi nhanh chóng đem vải lụa lấy xuống, cứ che lấy như vậy cũng không phải

biện pháp a.”

Hàn Hương Ngưng vội vàng gạt đầu, sau đó dưới sự giúp đỡ luống cuống của Hoa Yên Nhu, đem băng vải mở ra.

Hàn Hương Ngưng căn bản không dám soi gương, thân thể mềm mại không ngừng run rẩy nức nở, đôi mắt đỏ bừng muốn rơi lệ.

“Thế nào? Có phải bị hủy dung rồi không?”

Hoa Yên Nhu há to miệng cẩn thận nhìn chằm chằm khuôn mặt xinh đẹp của Hàn Hương, sững sốt hồi lâu, lúc này mới có chút tức giận nói: “Hương Ngưng, người làm như vậy sẽ không có ý nghĩa.”

“A?” Hàn Hương Ngưng nghe vậy có chút sững sờ, không rõ ràng cho lắm.

Chỉ nghe Hàn Hương Ngưng mở miệng nói: “Yên Nhu, chuyện gì xảy ra vậy, hình như ta không làm sai cái gì.”

Hoa Yên ôn nhu nói: “Trên mặt người căn bản không có bất kỳ thương thế nào, giả vờ đáng thương như vậy không phải là vì tranh thủ lòng đồng tình của ta sao.”

“A?” Hàn Hương ngưng mắt choáng váng, rõ ràng ngày hôm qua lúc tai nạn xe cộ, trán của nàng bị đập vào vô lăng, lúc ấy máu chảy như rót, hơn nữa vết thương còn rất lớn, hôm qua Dương Thiên còn xử lý vết thương cho nàng, hôm nay sao có thể không có bất kỳ thương nào được.

Thấy Hàn Hương Ngưng không tin, Hoa Yên Nhu đặt tấm gương trước mặt nàng nói: “Tự người xem đi.”

Hàn Hương Ngưng ban đầu cũng không dám nhìn, nhưng mà nghĩ đến chính mình thủy chung vẫn là phải đối mặt với dung nhan xấu xí kia của mình.

Vì vậy nàng cố lấy dũng khí, cắn răng mở hai mắt ra.

Đương nhiên khi nhìn lần đầu tiên, lập tức ngây ngẩn cả người, bởi vì vết thương vốn phải đầy máu ở trán đã lành tróc ra, giờ phút này vị trí vết thương ở nơi nào ah, căn bản không còn một chút dấu hiệu rõ ràng nào, bởi vì không có một tia cảm giác đau.

Ngón tay sờ sờ, làn da rất trơn mềm, không có bất kỳ dấu vết bị thương.

Đôi mắt đẹp của Hàn Hương Ngưng mở to, cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

Đây là thần tích sao?

Hàn Hương Ngưng khó có thể tin nói; “Ha ha ha, Yên Nhu, ta không hủy dung, ha ha ha, ta không hủy dung, như vậy là tốt rồi.”

Hoa Yên Nhu trợn trắng mắt nói: “Người nghiêm trọng hoài nghi người căn bản không có bị thương.”

“Không phải.” Hàn Hương Ngưng lắc đầu lấy ra ảnh chụp điện thoại di động chụp, cho Hoa Yên Nhu nhìn nói: “Ta thật sự là đã từng bị thương, người xem vết thương trên ảnh là biết.”

Lúc này đến phiên Hoa Yên Nhu kinh nghi, nàng nghi hoặc hỏi: “Chỉ trong một đêm, người làm sao tốt như vậy, người dùng thuốc gì vậy.”

Hàn Hương Ngưng có chút bối rối nói: “Không biết, thương thế của ta là do Dương Thiên xử lý, hắc nói...”

Nói được nửa câu, thân thể Hàn Hương Ngưng Kiều chấn động, hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Hoa Yên Nhu hỏi: “Làm sao vậy? Hắc nói cái gì?”

Hàn Hương Ngưng có chút ngây ngẩn cả người, nàng có chút khó có thể tin nói: “Hắc nói, vết thương của ta ngày mai sẽ tốt hơn.”

Hai người giờ phút này liếc mắt nhìn nhau, đều thấy được thần sắc không thể tưởng tượng nổi từ trong ánh mắt đối phương.

Dương Thiên này dường như có quá nhiều bí mật mà bọn họ không biết.

- - - - -

Trong phòng học, Giáo Hoa Vương Tĩnh Thần dưới ánh mắt của mọi người đi về phía Dương Thiên.

Đôi mắt ngọc mảy ngài của thiếu nữ đứng ở nơi đó, duyên dáng yêu kiều.

Đồng tử trong suốt sáng ngời, lông mày cong cong dài nhỏ, lông mi thật dài khẽ rung động, làn da trắng nõn không tỳ vết lộ ra phần hồng nhàn nhạt, đôi môi anh đào như cánh hoa hồng mềm mại ướn ắt, thắt lưng nàng như liễu yếu đuối phù phong, dáng người uyển chuyển, hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.

“Dương Thiên!”

Nữ hài chấp hai tay sau lưng, gương mặt ửng đỏ, tiếng nói thập phần thanh thúy.

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt hỏi: “Sao vậy? Có chuyện gì sao?”

Vương Tĩnh Thần đỏ mặt, ấp úng nói: “Tôi nay chính là sinh nhật của ta, người có thể tới hay không.”

Dứt lời, đôi mắt đẹp nhìn chăm chú đối phương, vẻ chờ mong nồng đậm!

Dương Thiên cau mày, hỏi: “Không thể không đi sao?”

Hắn vừa nói xong, trong phòng học, tiếng mọi người ngã xuống không dứt bên tai...

Chương 96 - Dương chi bạch ngọc.

Mọi người cảm giác sau khi nghe Dương Thiên nói xong, cả người đều không tốt.

“Trời ơi, ta vừa rồi nghe được cái gì?”

“Không, chuyện này có thể không phải là thật.”

“Sinh nhật của đệ nhất giáo hoa Nhất Trung Vương Tĩnh Thần ah, ba năm này, nàng chưa từng ra mặt mời bất kỳ nam đồng học nào.”

“Các người nói cũng không phải trọng điểm, quan trọng nhất là cái gì, Dương Thiên xem ra còn không vui mừng khi được mời ah.”

“Ta thật sự phục rồi, Vương Tĩnh Thần nàng có gia thế tốt, dung mạo tốt, học tập tốt, Dương Thiên hẳn dựa vào cái gì, dựa vào cái gì không vui đi.”

Cả đám lòng đầy căm phẫn, cứ như Dương Thiên không đi là tội ác tày trời vậy.

Đôi mắt đẹp của Vương Tĩnh Thần có chút ảm đạm, nàng có chút mất mát, rũ cụp cái đầu nhỏ hỏi: “Dương Thiên, buổi tối chẳng lẽ người có việc gì sao?”

Dương Thiên thành thật trả lời: “Không có việc gì.”

Phập!

Tất cả mọi người đều muốn thổ huyết.

“Ta muốn chém người.”

“Tính thêm cả ta!”

“Không phải người, quả thực không phải người, hoa hậu giảng đường đáng yêu như vậy, vậy mà hắn nở lòng nào nhẫn tâm cự tuyệt.”

Tất cả mọi người đều bất bình thay Vương Tĩnh Thần, người đi hỏi một chút, trong suy nghĩ của nam sinh toàn trường, Vương Tĩnh Thần là nữ thần được hoan nghênh nhất, nếu như nàng chịu nói một câu hẹn người ăn cơm.

Số người kia tuyệt đối trong vòng một giờ từ lớp số một của bọn họ xếp lên đường lớn.

Đây chính là mị lực của hoa hậu giảng đường.

Mà Dương Thiên không muốn đi thì thôi, lúc từ chối người cũng phải tìm lý do giữ lại chút mặt mũi cho Giáo Hoa chứ, đến cuối cùng chỉ nói một câu không có việc gì vậy mà được àh.

Đây rõ ràng là không muốn đi mà.

Đôi mắt đẹp của Vương Tĩnh Thần có một tia hơi nước, bàn tay nhỏ bé của nàng túm chặt lấy góc áo của mình, thấp giọng

nói: “Dương Thiên, chẳng lẽ ngươi chán ghét ta?”

Dương Thiên ngăn người cười nói: “Ha ha, ngươi hiểu lầm rồi, ta chỉ là không thích đi vào trường hợp này mà thôi.”

Vương Tĩnh Thần vẫn có chút sa sút hỏi: “Không thể vì ta thay đổi một lần sao,”

Dương Thiên đang muốn nói chuyện, Vương Tĩnh Thần nâng đôi mắt đẹp trong suốt lên nói: “Dương Thiên, đây là sinh nhật mười tám tuổi của ta, là một sinh nhật rất có ý nghĩa, trước đó ngươi từng đáp ứng ta, nếu là ta có việc ngươi có thể đáp ứng vô điều kiện làm một việc cho ta.”

Dương Thiên nhìn đôi mắt kiên định của cô bé, chỉ nghe nàng chậm rãi mở miệng nói: “Hiện tại, ta sẽ dùng cơ hội này đổi lấy việc ngươi dự tiệc sinh nhật hôm nay với ta, được không?”

Dương Thiên nhớ sau khi trùng sinh, ở trước cửa lớp số sáu ngày đó, là cô gái này ra mặt giải vây cho hắn, khiến hắn lần đầu tiên hãnh diện, lúc ấy còn khiến Trịnh Lệ Lệ tức giận rời đi.

Lúc đó hắn đích xác đã nói qua một câu, về sau hắn có thể giúp đối phương một lần, vô luận là chuyện gì cũng được.

Lời hứa hẹn của Phá Thiên Tiên Đế hắn có giá trị vạn kim, Dương Thiên thế nào cũng không nghĩ tới, đối phương lại chỉ cần yêu cầu nhỏ nhỏ như vậy!

Dương Thiên chăm chú nhìn Vương Tĩnh Thần, đôi mắt bình tĩnh không gợn sóng nói: “Vương đồng học, ngươi xác định lấy lời hứa trân quý của ta đổi lấy ta chỉ xuất hiện ở yến hội sinh nhật của ngươi? Ngươi có biết một câu hứa hẹn của ta có ý nghĩa gì không?”

Vương Tĩnh Thần lắc đầu, nói: “Ta không quan tâm, chỉ cần ngươi xuất hiện ở bữa tiệc sinh nhật có ý nghĩa đặc biệt này của ta, ta đã cảm thấy mỹ mãn rồi.”

Dương Thiên nhìn đối phương thật lâu sau cười nói: “Được, ta đáp ứng ngươi, đêm nay ta nhất định sẽ trình diện.”

Dứt lời, nhìn dung nhan hưng phấn của nữ hài, Dương Thiên chậm rãi mở miệng lần nữa: “Lần này không tính là một

chuyện lúc trước ta đáp ứng ngươi, về sau ngươi hoàn toàn có thể đưa ra cho ta một yêu cầu khác!”

“Vẫn là câu nói kia, ngoại trừ một số chuyện trái với lương tâm, trên đời này không có chuyện gì mà ta không làm được!”

Thiếu niên cùng với khí phách ngời ngời nói ra lời hứa nặng ngàn cân, Vương Tĩnh Thần cảm giác nàng đã lâm vào thật sâu!

Dương Thiên xoay người nói với Ngô Ba lúc này vẻ mặt đã đại ra: “Mập mập, giúp ta xin phép nghỉ!”

Sau đó, đứng dậy rời khỏi phòng học.

Vương Tĩnh Thần có chút nghi hoặc hỏi: “Dương Thiên, ngươi đi đâu vậy?”

Dương Thiên dừng bước, thanh âm trong trẻo truyền vào tai nữ hài.

“Chuẩn bị quà sinh nhật cho ngươi!”

Một câu nói, khiến tất cả mọi người hoàn toàn ngây ngẩn.

Chờ Dương Thiên đi ra khỏi phòng học, bọn họ lúc này mới phản ứng lại.

“Hu hu, ta đây là bị cho ăn cơm chó sao?”

“Một người là trung học đệ nhất giáo thảo Dương Thần, một người là đệ nhất giáo Hoa Vương Tĩnh Thần, cùng nhau cho chúng ta ăn cơm chó, ta nhất định phải rung rung mà ăn thật tốt ah.”

“Ta cảm giác người ta đút cho không phải cầu lương, mà là độc dược.”

“Tâm tắc, tâm tắc, tâm tắc quá!”

“Quý trọng sinh mệnh, rời xa Dương Thiên cùng Vương Tĩnh Thần.”

Sau khi mọi người tổng kết xong, Vương Tĩnh Thần mới từ trong ngây người khôi phục lại.

Khi Dương Thiên nói ra câu nói kia, Vương Tĩnh Thần cảm giác trái tim tựa hồ nhảy lữ nửa nhịp, sau đó, cả trái tim tựa như con nai nhỏ đâm loạn!

Hai má nàng đỏ ửng, cả trái tim tựa hồ muốn nhảy ra ngoài.
Đây là tình huống mà nàng chưa từng cảm giác được trước đây.

Ra khỏi trường học, Dương Thiên chăm chú suy nghĩ trong chốc lát, cảm giác thật sự là đau đầu.

Thay vì muốn mua quà cho nữ hài tử, còn không bằng để hẳn cùng một ít Thánh Nhân đại chiến đến thiên hôn địa ám.

Dương Thiên suy tư một hồi, vẫn không nghĩ ra bất kỳ đầu mối nào.

Hắn dạo qua một vòng, vẫn không phát hiện thứ gì có thể thích hợp đưa cho Vương Tĩnh Thần.

Vừa lúc phía trước là một cửa hàng ngọc khí, ngọc có khả năng nuôi người, Dương Thiên nghĩ vậy rồi cũng trực tiếp đi vào.

Cửa hàng ngọc khí tên là Huyết Ngọc Trai, bên trong trang trí cổ kính, bàn ghế đều làm bằng gỗ quý.

Một mỹ nữ mí mắt đang đánh nhau, thật vất vả mới có thể đợi được một vị khách nhân đi vào, đầu tiên là vui vẻ, đang muốn tiến lên thân mật chào hỏi, nhưng sau khi thấy được Dương Thiên mặc quần áo học sinh, vẻ mặt lập tức mất đi hứng thú.

Nàng chỉ nói một câu hoan nghênh đã đến, liền ở nơi đó chơi điện thoại.

Dương Thiên cũng không để ý, quan sát bốn phía một phen, chỉ cảm thấy toàn bộ ngọc thạch ở đây đều vô cùng thô ráp.

Hơn nữa chạm trở cứng nhắc không có một tia sinh khí.

Dạo qua một vòng, mỹ nữ mí mắt thấy Dương Thiên không động đậy gì, không khỏi nhếch miệng cười cợt, trong mắt lộ vẻ khinh bỉ.

Với lịch duyệt của cô, học sinh nghèo chỉ mặc đồng phục này ngay cả đồ vật rẻ nhất trong cửa hàng đồ ngọc khí cũng không mua nổi.

Xem ra học sinh nghèo này chỉ là tới nơi này xem cho đã nghiệm, sau đó cũng nhân cơ hội ở trước mặt bạn học của hắn

khoe khoang.

Nàng đã gặp nhiều loại người này, chỉ cảm thấy cực kỳ chán ghét.

Người nói người không có tiền gì còn ở đây giả bộ chó sói vẫy cái đuôi to làm gì, chỉ nhìn không thì có ích lợi gì? Mua thì lại mua không nổi.

Ngay khi mỹ nữ mất một mí cho rằng Dương Thiên chỉ đi một vòng rồi ỉu xiu ra ngoài, chỉ thấy Dương Thiên chỉ vào một khối ngọc nói: “Lấy nó ra cho ta xem một chút.”

Mỹ nữ mất một mí trong lòng vô cùng tức giận, tiểu tử này thật đúng là có sức lực.

Bất đắc dĩ, thân là nhân viên cửa hàng ngọc khí này, nàng chỉ có thể tiến lên, suy nghĩ báo một cái giá thật cao hòng dọa lui hắn.

Nhưng đi tới quầy hàng nhìn ngọc khí mà Dương Thiên chỉ vào, trực tiếp có chút kinh ngạc.

Bởi vì khối ngọc thạch mà Dương Thiên chỉ là bảo vật trấn điểm của Huyết Ngọc Trai... Dương Chi Bạch Ngọc.

Dương Chi Bạch Ngọc, thượng phẩm trong bạch ngọc, tính chất tinh khiết tinh tế hàm chứa đến 99% đá lấp lánh, màu trắng đọng lại ánh sáng lộng lẫy.

Ngọc tài cùng trọng lượng, kinh tế đều có giá trị gấp mấy lần bạch ngọc.

Ở thời Hán quốc, thời Tống và thời Thanh Càn Long cực kỳ tôn sùng Dương Chi Bạch Ngọc, còn quý hơn cả hoàng kim có cân nặng ngang nhau.

Mỹ nữ một mí mắt hỏi: “Vị tiên sinh này, ngài xác định phải xem khối dương chi bạch ngọc này.

Dương Thiên gật đầu nói: “Có vấn đề gì sao?”

Có vấn đề hay không? Vấn đề lớn rồi.

Mỹ nữ một mí mắt có chút tức giận, khối dương chi bạch ngọc này không nói giá trị trên trời, chỉ riêng việc nó xuất từ tay Lỗ đại sư, cũng đã là có tiền cũng không mua được.

Mà Lỗ đại sư là ai, ở trong vòng tròn của Huy tỉnh về mảng ngọc khí, đó đều là nhân vật nổi tiếng, ông chủ phải bỏ số tiền lớn mới đến đây tọa trấn một tháng, tiêu phí giá tiền chính là người bình thường kiếm cả đời cũng không cách nào kiếm được.

Hơn nữa Huyết Ngọc Trai bọn họ vừa mở được ba tháng, chỉ cần là người hiểu biết, không ai không đứng xa xa quan sát, dương chi bạch ngọc đặt ở đây, không ai dám nói là bảo nàng lấy ra, bởi vì bọn họ biết nếu va chạm một chút làm khối ngọc này hư hao, vậy thì dù có táng gia bại sản cũng không đền nổi.

Nhưng khiến mỹ nữ mí mắt hơi kinh ngạc là tiểu tử không biết trời cao đất rộng này lại dám yêu cầu như vậy.

Nhưng dù sao nàng vẫn thật rất chuyên nghiệp, mỹ nữ một mí tuy tức giận nhưng vẫn đề nghị: “Vị tiên sinh này, khối ngọc thạch này giá cả có thể hơi cao một chút, ngươi có muốn xem cái khác không?”

Ý tứ trong lời nói của nàng rất đơn giản, mua không nổi thì nhìn cái gì.

Dương Thiên nhíu mày, hẳn đương nhiên nghe ra ý tứ trong lời nói của mỹ nữ một mí này, không khỏi có chút dậm dậm nói: “Đem ngọc lấy ra, mở cửa làm ăn sao còn từ chối người ngoài cửa chứ.”

Mỹ nữ một mí mắt nghe vậy có chút tức giận, nàng nhìn chăm chăm Dương Thiên Hừ nói: “Miếng ngọc này giá cả rất cao, không phải loại học sinh nghèo như ngươi có thể tiêu phí được, ta khuyên ngươi vẫn là mau đi đi, đỡ mất mặt xấu hổ.”

Dương Thiên khẽ nhướng mắt, trong giọng nói có chút lạnh lùng: “Ý của ngươi là ta mua không nổi?”

Mỹ nữ một mí đánh giá Dương Thiên từ trên xuống dưới một chút, khinh thường nói: “Toàn bộ tiền trên dưới của ngươi gom lại chưa đến ba trăm đồng, mà món ngọc khí rẻ nhất trong tiệm chúng ta cũng phải ba nghìn đồng ah, ta nói cho ngươi biết, cút nhanh lên, đừng có mà tự rước lấy nhục.”

Chương 97 - Lục ngọc Ngọc Thiên.

Dương Thiên thờ ơ nói: "Đây chính là thái độ làm ăn của người sao? Đây chính là dịch vụ của Huyết Ngọc Trai các người sao?"

Một mỹ nữ một mí đột nhiên cảm giác từ trên người thiếu niên phát ra một loại khí thể mãnh liệt.

Loại khí thể uy áp này, nàng tựa hồ chỉ trải qua trước mặt ông chủ giá trị con người mấy tỷ của mình.

Nhưng mà trước mắt đây chính là một học sinh nghèo hàng thật giá thật a, nàng tại sao có thể có loại cảm giác này?

Mỹ nữ một mí vô cùng tức giận, nàng ta chán ghét loại cảm giác này, không khỏi tức giận hừ nói: "Sự phục vụ của chúng ta, thái độ của chúng ta là cho những kẻ có tiền đó, mà người lại tính là cái gì vậy? Chỉ là một sinh viên nghèo đến ba nghìn tệ cũng không lấy ra được mà thôi, ta khuyên người mau cắt đi, nếu không..."

Nghe được sự uy hiếp của mỹ nữ một mí mắt, Dương Thiên khinh thường cười nói: "Nếu không người sẽ thế nào?"

Nhìn Dương Thiên mặt dày mày dạn như vậy, mỹ nữ một mí mắt nổi giận đùng đùng nói: "Nếu không ta sẽ báo cảnh sát."

Dương Thiên buông tay lạnh lùng nói: "Nữ nhân, ta tới mua đồ, đầu tiên không cướp, thứ hai ta cũng không có trộm, người đã muốn báo cảnh sát, vậy báo đi."

"Người..."

Mỹ nữ một mí tức đến nổi bộ ngực sữa phập phồng dữ dội, nàng oán hận cắn răng nói: "Người chờ đó!"

Nói xong liền gọi điện thoại.

Dương Thiên không hề động, mà lúc này chỉ thấy một lão giả từ trên lầu đi xuống.

Lão giả này đầu tóc trắng bệch, mặc một thân áo blouse trắng tinh khiết kiểu bình thường, mặt mày mười phần già nua, còn

đeo thêm một cái kính gọng đen.

“Đây là có chuyện gì?”

Hắn cau mày liếc nhìn mỹ nữ một mắt.

Mỹ nữ một mí mắt vội vàng đứng thẳng người nói: “Lỗ lão!”

Nhìn Lỗ lão nhìn chăm chăm Dương Thiên, mỹ nữ mí mắt tranh thủ thời gian giải thích với hắn một phen.

Nàng vốn tưởng Lỗ lão sẽ đuổi Dương Thiên ra ngoài, lại không nghĩ rằng Lỗ lão trực tiếp cau mày nói: “Tiểu vương, lấy Dương Chi Bạch Ngọc ra cho vị tiểu ca này nhìn một cái.”

Một mỹ nữ một mí mắt nói: “Nhưng mà hắn không có tiền...”

Nàng còn chưa nói hết, Lỗ lão đã giận nói: “Đủ rồi, lời của ta người cũng không nghe sao?”

Mỹ nữ một mí mắt nhất thời hoảng sợ, sau đó run rẩy vội vàng đi mở quầy muốn lấy miếng ngọc bội ra.

Dương Thiên thờ ơ nói: “Không cần, một khối ngọc tốt, nhưng lại bị thủ pháp điêu khắc phá hủy, loại hàng thứ đẳng này không nhìn cũng được.”

Dứt lời, đi ra ngoài.

Mà còn chưa đợi hắn đi tới cửa, chỉ nghe Lỗ lão mặc áo khoác trắng quát: “Đợi một chút!”

Dương Thiên nghi vấn: “Còn có chuyện gì sao?”

Lỗ lão sầm mặt lại nói: “Tiểu ca, ta nhìn người một cái liền biết người coi trọng bộ dương chi bạch ngọc này, hiển nhiên người có chút ánh mắt, ta hảo tâm lấy ngọc ra cho người xem, người không cảm kích thì thôi, vì sao còn muốn ra vẻ vũ nhục nó như vậy?”

Dương Thiên khẽ nhướn mí mắt: “Ta nói sai chỗ nào rồi sao?”

Trong con ngươi đục ngầu của Lỗ lão hiện lên một tia lãnh mang: “Đâu chỉ là sai lầm, quả thực là mười phần sai, thủ pháp điêu khắc dương chi bạch ngọc này, dùng thủ pháp điêu khắc của Hán Bát Dao, người có từng nghe qua.”

Dương Thiên lắc đầu nói: “Bất kể là dùng thủ pháp điêu khắc gì, một miếng ngọc thượng hạng cũng coi như là bị hủy.”

Lỗ lão tức giận nói: “Khẩu khí lớn thật, nói như vậy các hạ cũng biết điêu khắc?”

Dương Thiên nghiêm túc suy nghĩ một chút rồi nói: “Tuy rằng không phải, nhưng thủ pháp hẳn là tốt hơn chủ nhân điêu khắc này một chút.”

“Cuồng vọng!”

Lỗ lão tức giận không ngừng run rẩy nói: “Đến đến đến, lão hủ sống hơn nửa đời người, chưa từng thấy qua có người cuồng vọng như vậy, ngươi không phải nói cũng biết điêu khắc sao? Ngươi thử điêu khắc một cái thử xem.”

Quốc gia này vĩnh viễn không thiếu người xem náo nhiệt.

Nghे được động tĩnh bên trong Huyết Ngọc Trai, chung quanh một ít người trong tiệm ngọc khí nhao nhao đến xem náo nhiệt.

“Ha ha, hôm nay thật sự là quái sự, có người dám can đảm gây sự ở Huyết Ngọc Trai, hẳn chẳng lẽ không biết lão bản sau lưng Huyết Ngọc Trai này là ai sao?”

“Ai nói không phải chứ, đây hiển nhiên là muốn chết.”

Một người trong đó thở hồng hộc chạy tới, lau một phen mồ hôi vội vàng hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy, ta đã tới chậm, mọi người nói cho ta nghe một chút a.”

Một người trung niên mập mạp cầm trong tay hai quả hạch đào nói: “Hắc hắc, hôm nay có người không biết sống chết, dám khiêu chiến thủ pháp điêu khắc của Lỗ lão.”

Người trẻ tuổi gầy ốm kia tới trễ nhất thời kinh hô một tiếng: “Ôc Nhật, tin tức này đủ mạnh bạo, Lỗ lão là ai, đây chính là ngọc phách đại sư nổi tiếng trong Huy tỉnh, đại danh鼎鼎 a, ai tìm đường chết như vậy, lại dám khiêu chiến hẳn a.”

Tên béo cười tủm tỉm nói: “Cho nên nói hôm nay có trò hay để xem, người này thế mà vừa rồi còn buông lời giễu cợt thủ pháp điêu khắc của Lỗ lão là rác rưởi, hủy một món dương chi bạch ngọc giá trị liên thành.”

Người trẻ tuổi gầy gò mờ mịt nhìn bốn phía hỏi: “Người đâu, người có can đảm điêu khắc trong cuộc tử thí Lỗ lão đâu?”

Tên béo một mặt im lặng nói: “Một người lớn như vậy đứng ở nơi đó người lại làm như không nhìn thấy, đây, là học sinh trung học mặc đồng phục học sinh kia.”

Người gầy liếc mắt nhìn lại, đầu tiên là sửng sốt sau đó kinh ngạc nói: “Lỗ thiên ah, chỉ là một tên tiểu tử như hần vậy mà dám khiêu chiến Lỗ lão? Hần lông cũng chưa mọc đủ hết phải không?”

Mập mập cũng cười khẩy nói: “Ha ha, không cần để ý nhiều như vậy, chờ tiểu tử này kiến thức được thủ pháp điêu khắc của Lỗ lão, liền biết sơn ngoại hữu sơn, nhân ngoại hữu nhân!”

Người gầy gât đầu nói: “Ha ha ha, ta cũng rất chờ mong, lát nữa tiểu tử này sẽ dùng phương thức gì rời đi.”

Dứt lời, trong đám người nhất thời kinh hô thành tiếng.

“Mau nhìn mau nhìn, Lỗ lão muốn ra tay rồi.”

“Trời ơi, kỹ thuật đao này đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa rồi.”

“Nhìn hình dạng, ta đi, Lỗ lão hôm nay không phải là muốn điêu khắc Ngọc Thiên chứ.”

“Ngọc Thiên cũng không dễ điêu khắc, đao không được, căn bản điêu khắc không được, hơn nữa có kiên nhẫn nhất, mỗi một đao đều phải trút toàn bộ tâm thần.”

“Mau nhìn, trời ạ, Lỗ lão nhanh như vậy đã điêu khắc ra đường nét của Ngọc Thiên, đủ thấy bản lĩnh thâm hậu.”

“Đó là, Lỗ lão là chân truyền của Hán Bát Đao, loại thủ pháp điêu khắc này đã kéo dài hơn một ngàn năm, tất cả khuyết điểm đều được cải tiến, có thể nói loại đao pháp này gần như không có chỗ thiếu hụt.”

“Xuyt, đừng nói nữa, mau yên tĩnh lại học tập kỹ xảo điêu khắc của Lỗ lão, loại thủ pháp này chúng ta chỉ cần học được một chiêu nửa thức, đều có thể ăn mặc không lo cả đời.”

“Đúng đúng đúng, nói rất có lý.”

Vì vậy, giữa sân nguyên bản ồn ào náo động, hiện nay triệt để yên tĩnh im ắng.

Giữa sân, chỉ nghe Lỗ lão cầm đao khắc, cẩn thận khắc lên một khối lục ngọc.

Có thể là do tuổi tác đã cao, tay Lỗ lão đang run rẩy, hiển nhiên, quá trình điêu khắc này của hắn cũng không nhẹ nhàng.

Dương Thiên nghiêng ngẫm nhìn, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy quá trình điêu khắc ở thế giới này, ban đầu rất mới mẻ, nhưng nhìn vài lần liền cảm thấy tẻ nhạt vô vị.

Đợi Lỗ lão điêu khắc xong bước cuối cùng, sau đó đơn giản ném đi, khối ngọc đã hoàn toàn thay đổi hình dạng.

Ngọc thiên được công nhận là hình dạng điêu khắc khó nhất.

Bởi vì có một câu nói rất hay, mỏng như cánh ve.

Muốn động đao khắc cánh cho ngọc thiên, không có mười mấy năm thậm chí mấy chục năm khổ công, thì không thể luyện ra thủ pháp điêu khắc cao thâm như vậy.

Ngọc rất giòn, dễ vỡ, cho nên, điêu khắc phải càng chú ý.

Đem ngọc ve sống động bày ra, mọi người thấy được nhất thời trở nên điên cuồng.

“Ông trời ơi, giống như thật vậy, quá giống, người mau nhìn ngọc thiên này, đao công quả thực thần.”

“Chân kim có thể biểu hiện lóa mắt như vậy ah, người nhìn kỹ đường vân trên cánh, quả thực giống như đức chân thiên.”

“Trời đất ơi, ngọc thiên này bán bao nhiêu tiền, ta dù có dốc hết vốn liếng cũng phải mua được.”

Tất cả mọi người nghe xong lời này, nhất thời nhãn tình sáng lên nói: “Đúng vậy a, đúng vậy a! Lỗ lão, ngài có bán ngọc thiên này hay không.”

Lúc này có người không kiềm chế được mở miệng nói:

“Miếng ngọc này tựa hồ không rẻ, lại được đích thân Lỗ lão chạm trổ, ta ra một trăm vạn, không biết giá cả này có xứng hay không với khối ngọc này.”

Có một tên nhà giàu mới nổi mang theo dây xích vàng trực tiếp hô giá cao, khiến cho tất cả mọi người ở đây đều kinh ngạc thốt lên.

Một trăm vạn, ông trời của ta, chỉ vì mua một khối ngọc?

Rất nhiều người vốn muốn kêu giá, thật sự là vì trong lòng rất yêu thích bảo vật này, nhưng mà cái giá này quá đắt, cho nên đành chùn bước.

Nhưng mà, không đợi mọi người kinh ngạc xong, chỉ nghe tên mập bên cạnh thường thức hạt đào cười lạnh nói: “Một trăm vạn có thể mua không được tác phẩm của Lỗ lão ah? Ta ra hai trăm vạn.”

Chớp mắt một cái đã thêm một trăm vạn, tài đại khí thô đến cảnh giới này nhất thời khiến cho mọi người đồng loạt kinh hô, không cách nào dùng ngôn ngữ khác miêu tả mình chán kinh.

Khối ngọc nhiều nhất chỉ có thể chống đỡ được với giá mười vạn nguyên, nhưng sau khi điêu khắc, trực tiếp tăng lên gấp hai mươi lần.

Một vốn bốn lời, chẳng qua chỉ là như vậy mà thôi.

Nhưng mà sự tình còn lâu mới kết thúc, sau khi Mập Mập hô, tên trả giá ban đầu cắn răng lại hô: “Hai trăm ba mươi vạn.”

Lại bỏ thêm ba mươi vạn, mọi người hết sức chờ mong nhìn tên mập kia, muốn nhìn xem vị này rốt cuộc tài đại khí thô đến mức nào.

Kết quả, quả nhiên tên béo không để cho mọi người thất vọng, trực tiếp hô giá: “Năm trăm vạn!”

“Tê!”

Tất cả mọi người đều hít vào một hơi khí lạnh...

Chương 98 - Đao công tuyệt diệu.

"Điên rồi điên rồi, năm trăm vạn mua một cái lục ngọc giá trị gần mười vạn, đầu óc bị lừa đá ư?" Có người trong lời nói mang theo vị chua nồng nặc.

"Kiệt kiệt, xem ra ngươi không phải là nhân vật trong vòng tròn này." Một người đàn ông mặc âu phục đeo nhẫn ngọc nói: "Đừng nói lục ngọc giá trị mười vạn, chỉ là viên ngọc chỉ trị giá một vạn, trải qua sự gia công của Lỗ lão giá cả cũng tăng lên gấp mấy chục lần."

Có một số người gật đầu đồng ý: "Đúng vậy, Lỗ lão là cấp bậc đại sư trong phạm vi điêu khắc của cả nước cũng là nhân vật hiếm có, ánh mắt của ngươi quá nông cạn, tầm mắt cũng quá hẹp."

Người nọ lập tức xấu hổ thiếu chút nữa chui vào trong kẽ đất.

Nghe báo giá của Mập Mập, Lỗ lão cười ha hả nói: "Nếu vị tiên sinh này thích, vậy lão hủ sẽ bỏ qua thứ yêu thích này vậy."

Hắn bảo nữ tử một mí kia bọc lại ngọc thiên, sau đó tận tay đưa cho mập mập.

Bàn Tử cười ha ha, trực tiếp lấy ra chi phiếu, xoát xoát xoát, viết lên đó con số năm trăm vạn rồi đưa cho thiếu nữ một mí kia.

Thiếu nữ một mí đề nén kích động nhận lấy chi phiếu, khi đi tới bên cạnh Dương Thiên còn khinh thường nhìn hắn một cái.

Trên mặt Dương Thiên vẫn không lộ ra bất kỳ biểu tình gì.

Lỗ lão lúc này có chút châm chọc nhìn hắn hỏi: "Tiểu ca thế nào? Ngươi có phục hay không, "

Dương Thiên thất vọng lắc đầu nói: "Khi ngươi sử dụng đao thứ nhất thì ngươi đã thua rồi."

Dứt lời liền xoay người rời đi!

"Ha ha ha, cười chết người rồi, Lỗ lão là truyền nhân trực hệ Hán Bát Đao, tiểu tử này là ai a? Thật không biết trời cao đất rộng, chưa dứt sữa liền dám khiêu chiến lão nhân, kết quả bị dọa choáng váng a."

“Ha ha, ra vẻ thì ai mà không biết chứ, mấu chốt là có thể lấy ra bản lĩnh thật sự hay không mà thôi.”

Mọi người đều giễu cợt.

Ngay cả Lỗ lão sau khi nghe lời Dương Thiên nói, sắc mặt cũng trở nên xanh mét.

Nếu như trước đó Dương Thiên sau khi thấy hắc điều khắc ngọc thiên, thán phục xin lỗi thì thôi đi, dù sao hắc cũng là người thành danh sẽ không so đo với một đứa bé.

Nhưng bây giờ thì khác.

Sau khi hắc thi triển điều khắc đao công, lại còn dám nói năng lỗ măng, thật sự coi Huyết Ngọc Trai bọn họ dễ bắt nạt sao.

Vì thế Lỗ lão quát thẳng: “Đứng lại, người tưởng nơi này là nơi người muốn đến thì đến muốn đi thì đi sao, người hôm nay sỉ nhục ta không tính là gì, nhưng người sỉ nhục danh dự Hán Bát Đao, ta tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ.”

Dương Thiên xoay người, lạnh nhạt hỏi: “Người muốn thế nào?”

Lỗ lão mặt âm trầm nói: “Xin lỗi!”

Dương Thiên: “Vì sao?”

Lỗ lão: “Người vũ nhục kỹ nghệ điều khắc của Hán Bát Đao!”

Dương Thiên: “Đường như cái kia của ta không gọi là vũ nhục, ta chỉ là nói sự thật, tuyệt kỹ điều khắc của người không tính là cái gì.”

Lỗ lão đại cả giận nói: “Làm càn!”

Hắc ta rống lên một tiếng, khiến tất cả mọi người giật nảy mình.

Chỉ thấy sắc mặt hắc gần như đều nhăn nhó cả giận nói: “Người đã nói tuyệt kỹ điều khắc Hán Bát Đao của ta không tính là gì, nếu hôm nay không thể chứng minh cho ta, ta sẽ không dễ dàng cho qua như vậy.”

Nhìn thấy lão nhân hơn bảy mươi tuổi này vẫn như cũ không chịu buông tha, Dương Thiên bình thản hỏi: “Người thật sự muốn một lời giải thích?”

Lão hồ một tiếng nói: “Đúng vậy!”

“Cũng được!” Dương Thiên khinh thường đùa cợt: “Đã như vậy, vậy thì để cho người nhìn một chút, rốt cuộc là dạng gì mới xem như chân chính là điêu khắc.”

Dứt lời, bàn tay hắn xoay chuyển, trực tiếp lấy ra một viên tinh thể hình thoi.

Đây là một viên cực phẩm linh thạch, đã qua lâu như vậy cũng không có mua được lễ vật thích hợp cho Vương Tĩnh Thần, vậy hắn chỉ là tự mình làm một kiện.

Cực phẩm linh thạch này cho dù là ở trong tay tu tiên giả của Huyền Thiên đại lục cũng là tu tiên linh thạch có thể ngộ nhưng không thể cầu, nhưng đến nơi này lại thành đối tượng mọi người chiêm chọc.

“Ha ha ha, ta nhìn thấy gì thể này, tiểu tử này thi đấu ngọc thạch, hắn lại lấy ra một miếng đá để khắc?”

“Ặc, cái này thì xấu hổ.”

Một người nói ngược lại trào phúng: “Ha ha, mọi việc đừng nghĩ đến tuyệt tình như vậy, tinh thể xinh đẹp như vậy, hoặc là kim cương cũng nói không chừng a.”

Một người khác cười đến rơi nước mắt, mở miệng nói: “Đây là ngọc thạch điêu khắc của trận đấu, người lấy kim cương điêu khắc cái rắm, một trong những đồ vật cứng nhất trên thế giới đó nha.”

Trong đó còn có một người có chút không biết nói gì: “Mấy người các người là thật không hiểu hay giả không hiểu, có kim cương lớn như vậy sao? Thứ này nếu là kim cương, ta trực tiếp ăn nó.”

Lão hồ nhìn đồ vật Dương Thiên lấy ra cũng có chút thất vọng, ông ta phẫn nộ nói: “Người lấy loại nhựa plastic này tới so điêu khắc với ta? Người đang vũ nhục ta sao?”

Dương Thiên đạm mạc lắc đầu nói: “Ta có thể lấy ra thứ này là đã cho người đủ mặt mũi, nếu không, miếng dương chi bạch ngọc kia của người cũng không có tư cách đánh đồng với vật trong tay ta.”

“Thật là ngông cuồng, thật sự là quá ngông cuồng.”

Lỗ lão tức giận đến tím mặt, ông ta cả giận nói: “Hôm nay ta muốn xem xem rốt cuộc người có thủ đoạn điêu khắc gì.”

Dương Thiên đạm mạc nói: “Giúp ta tìm đao tới đây.”

Lỗ lão kinh ngạc nói: “Sao? Người đã biết điêu khắc, vậy mà lại không có đao?”

Dương Thiên bình tĩnh mở miệng: “Ai quy định được là người biết điêu khắc thì nhất định phải có đao, hơn nữa còn phải luôn mang theo bên người.”

Lỗ lão hừ một tiếng, thu đao khắc của mình lại nói: “Đao này là sư phụ ta truyền lại, ta đã đáp ứng với hã sẽ không cho bất cứ ai dùng.”

Dương Thiên bất đắc dĩ nói: “Đã như vậy, ta đây cũng không cách nào cho người thấy tuyệt học chân chính của điêu khắc.”

Trong lời nói, dường như còn mang theo tiếc nuối.

Quần chúng vây xem cũng là người xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, khi nghe Dương Thiên buông tha lập tức nhao nhao nói: “Đừng a, tiểu tử, da trâu này đã thổi bay ra ngoài, chúng ta cũng muốn nhìn xem người rốt cuộc có thủ đoạn gì.”

“Đúng vậy đúng vậy, không phải đao khắc sao? Chúng ta bỏ tiền mua cho người một phần cũng được.”

Còn có một người càn rỡ cười to nói: “Ha ha, vừa vặn, ta mua một con dao phay, người thử xem có thể dùng hay không.”

Người này vừa dứt lời, tất cả mọi người nhao nhao cười vang.

Dương Thiên không để ý mọi người đang đùa cợt, trực tiếp đi tới bên cạnh người trẻ tuổi cầm dao phay kia.

Người trẻ tuổi kia lập tức ngừng cười, cảnh giác nhìn Dương Thiên nói: “Người muốn làm gì ah? Nơi này chính là nơi công cộng, nếu người muốn động thủ thì ta mặc dù không sợ người, nhưng ta tới cũng không phải để gây sự, người phải nghĩ cho kỹ đây.”

Dương Thiên đạm mạc nói: “Đề nghị của người hình như không tệ?”

“Cái gì?” Người trẻ tuổi kia tựa hồ có chút mơ hồ.

Dương Thiên mở miệng nói: “Dùng dao phay để điêu khắc.”

Nói xong đưa tay hướng người trẻ tuổi kia.

Người trẻ tuổi kia sững sốt nửa ngày, lúc này mới vẻ mặt quái dị đem con dao phay vừa mua kia đưa cho Dương Thiên.

Hắn không rõ tiểu tử này đến cùng đang đùa giỡn thủ đoạn gì.

Dao thái thịt, sao có thể sử dụng như dao điêu khắc.

Đây quả thực là chuyện vô cùng nực cười, nếu nói về điêu khắc, vậy khẳng định phải dùng ít nhất mười mấy loại dao cụ, mà loại thái dao này không thuộc về bất kỳ loại dao cụ nào như mười mấy loại vừa kể. Thật không biết hắn sẽ điêu khắc thế nào.

Lão thấy Dương Thiên cầm thái dao trong tay muốn điêu khắc trước mặt hắn, giận dữ hét: “Ồ đồ! Tiểu tử, ngươi rốt cuộc có biết điêu khắc hay không, ngươi cầm thái dao là muốn vũ nhục ta sao?”

Dương Thiên Phong thần nhiên nói: “Không đến thời khắc cuối cùng, ngươi vĩnh viễn không có tư cách bình luận ta cái gì.”

Nghĩ một chút, hắn lại bổ sung một câu.

“Cho dù đến một khắc cuối cùng, ngươi vẫn không có tư cách bình luận ta cái gì.”

Không có tư cách?

Câu nói này có thể nói là vũ nhục người nhất, Lão tức đến phổi cũng muốn nổ tung, che ngực không ngừng ho khan.

Vị mỹ nữ tiếp khách một mí kia thấy vậy, vội vàng đỡ lấy hắn.

Mọi người thấy vậy chặc chặc chặc lưỡi, tiểu tử này đã triệt để đắc tội Lão, nếu hôm nay không cho hắn một cái công đạo, Lão nhất định sẽ nổi giận.

Sau đó, lúc này Dương Thiên nhìn chăm chăm vào cực phẩm linh thạch trong tay, không do dự, không có trầm tư.

Linh thạch nằm yên lặng trong tay trái.

Tay phải hấn cầm đao, trực tiếp chém xuống linh thạch trên tay trái.

“Mẹ nó, dừng tay!”

Mọi người thấy vậy đều kinh hãi.

Đây không phải là so điêu khắc, đây là đang tự mình hại mình.

Nhìn khí lực vung đao tay phải, nếu chém xuống, bàn tay thiếu niên này sẽ bị lệch một chút.

Lão lão tròn tròn hai mắt, mở miệng muốn ngăn cản nhưng đã muộn.

Mà mỹ nữ một mí càng không đành lòng nhìn một màn huyết tinh này, a một tiếng nhắm hai mắt lại.

Trong lòng mọi người, thoáng cái trầm xuống đáy cốc, có người đã bắt đầu gõ số cuộc gọi khẩn cấp.

Ngoài dự liệu của mọi người chính là, chỉ thấy Dương Thiên giơ tay chém xuống, một đạo bạch quang hiện lên, bàn tay của hắn không bị gì cả, ngược lại, linh thạch trong tay hắn bị gọt mất một khối lớn.

Mọi người trực tiếp sợ ngây người, đây rốt cuộc là đao pháp gì, tuyệt kỹ điêu khắc gì ah?

Nhưng mà, không đợi mọi người kịp phản ứng, tay phải Dương Thiên cầm đao, xuất hiện tàn ảnh, từng đạo đao mang hiện lên, mảnh vụn linh thạch cực phẩm trong tay hắn cũng nhao nhao như bông tuyết bay xuống.

“Ta thảo, ta thấy được thần tích sao?”

Một người há hốc mồm, nhìn chăm chăm vào đồ vật điêu khắc trong tay Dương Thiên, xuất thần...

Chương 99 - Thần hồ kỳ kỳ.

Lão lão thấy vậy cũng tròn mắt há hốc mồm, bởi vì đao công của Dương Thiên đã đạt đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Tuy rằng trong tay thiếu niên chỉ là một con dao phay bình thường không thể bình thường hơn được nữa, nhưng mà ở trong tay hắn gần như đã trở thành thần binh lợi khí.

Tàn ảnh không ngừng, nhưng không chế thập phần tinh chuẩn.

Có người nhặt một ít mảnh vụn lên, kinh hô: “Đây tuyệt đối không phải là nhựa plastic.”

Còn có người không tin, cười nhạo nói: “Không phải nhựa plastic thì sao, người nhìn tiểu tử kia kìa, tước thứ này căn bản không mất một chút sức lực, giống như là đậu hũ khắc hoa, tuy rằng công trạng không tệ, nhưng có tác dụng gì, đây là thi đấu điêu khắc ngọc thạch ah.”

Có một nam tử trung niên tương đối hiểu chuyện ôn trọng, nhíu mày nhìn linh thạch Dương Thiên cầm trong tay mở miệng nói: “Đây tuyệt đối không phải là một tảng đá bình thường, ít nhất ta cho tới bây giờ chưa thấy qua.”

Có một thanh niên giễu cợt nói: “Đừng nói mấy lời vô dụng đó, ta hỏi người viên đá trong tay tiểu tử kia đáng giá bao nhiêu tiền?”

Người đàn ông trung niên chẳng chặc trâm tư một chút, nhìn chăm chăm vào viên linh thạch trong suốt trong tay Dương Thiên, mở miệng nói: “Thứ này trong suốt long lanh, nhìn như bình thường nhưng bên trong tỏa ra hào quang lóa mắt, bước đầu định giá, không hề kém cạnh Dương Chi Bạch Ngọc kia!”

“Mẹ kiếp!”

Tất cả mọi người nghe vậy, kém chút quỳ xuống.

Vì người đàn ông trung niên ôn trọng này là thương nhân đại ngọc ở thành phố Lan Ninh, tên là Tạ Hào, gia thế hơn ức, trước kia bằng vào kinh nghiệm tương ngọc mà tổ tiên truyền lại, hắn đã lập nghiệp bằng hai bàn tay trắng, từng vào Nam ra Bắc, tạo nên uy danh rất lớn.

Ánh mắt của hắn độc ác, căn bản không phải bọn tiểu lâu la này có thể so sánh được.

Cho nên, khi Tạ Hào nói tảng đá trong tay Dương Thiên có thể so với dương chi bạch ngọc, tất cả mọi người đều nóng lòng nhìn món bảo vật trong tay Dương Thiên.

Dương Chi Bạch Ngọc, đó là ngọc thạch giá trên trời a.

Đao pháp của Dương Thiên trong sân càng ngày càng tới, tất cả mọi người hoa cả mắt.

Cuối cùng, khi một đao điêu khắc cuối cùng, Dương Thiên mới thở dài một hơi.

Đây là cực phẩm linh thạch, trình độ cứng rắn tuyệt đối so với tinh cương thạch còn cứng hơn gấp trăm lần, trên tay hắn lại là thái đao bình thường, cho nên, chỉ có thể dùng tiên nguyên trong cơ thể hắn gia trì lên mới có thể tiến hành điêu khắc.

Cả kiện linh thạch điêu khắc xong, tiên nguyên trong cơ thể hắn cũng tiêu hao hầu như không còn.

Bất quá, cái này hiển nhiên là đáng giá, bởi vì tác phẩm điêu khắc này sẽ làm cho tất cả người nhìn thấy nó đều kinh vi thiên nhân.

Nhưng lúc này, một số người đui mù còn chưa phân rõ tình huống, đã bắt đầu khinh bỉ.

“Mẹ kiếp? Rốt cuộc là thứ gì? Sao trông giống hoa nhi? Nhưng sao chỉ có một nụ hoa thôi?”

“Ha ha, cái đồ rách nát gì chứ, cho dù là nguyên liệu tốt có thể so với dương chi bạch ngọc thì như thế nào, đồ điêu khắc ra giống như cứt chó.”

“Ha ha, lòe người lấy súng, đao pháp lợi hại như vậy, ta còn tưởng rằng thành quả làm ra sẽ ngu bức cỡ nào.”

Mọi người mở rộng tầm mắt không ngừng cười nhạo.

Ngay cả Tạ Hào sắc mặt đều có chút không nhịn được, vừa rồi hắn tôn sùng thiếu niên này như vậy, lại không nghĩ rằng đối phương không chịu nổi như thế.

Lão nhìn hồi lâu cũng không nhìn ra thứ mà Dương Thiên điêu khắc ra chẳng ra cái gì.

Hắn có chút thất vọng nói: “Đây là bản lĩnh của ngươi?”

Toàn bộ tác phẩm của Dương Thiên giống như một đóa hoa chưa nở, không có chút nào sáng lên, tổng thể lại bình thường không có gì lạ, đao công càng thô ráp, không nói so với tác

phẩm đặc ý nhất của hắn là Dương Chi Bạch Ngọc, ngay cả Lục Ngọc Thiên vừa rồi cũng không thể đánh đồng.

Trong mắt mỹ nữ mắt một mí tất cả đều là khinh bỉ lộ rõ cả ra ngoài.

Thiếu niên này đùa giỡn nhiều kiểu như vậy, nhưng kết quả thì sao, còn không phải mất hết mặt mũi.

Học sinh nghèo chính là học sinh nghèo, điểm này làm sao cũng không thay đổi được.

Lão nhũ mày nhìn Dương Thiên nói: “Bây giờ ngươi phải xin lỗi ta, thành khẩn xin lỗi ta ngay trước mặt mọi người.”

Dương Thiên thờ ơ nói: “Xin lỗi? Ta? Ngươi chịu nổi sao?”

Một câu nói, tất cả mọi người đều ngạc nhiên!

Tình huống gì, đã thua tiểu tử này lại còn cuồng vọng như vậy?

Lão sắc mặt âm lãnh, lớn tiếng phản nộ quát: “Tiểu tử, ngươi đừng tưởng rằng ta không dám động đến ngươi.”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt, cười khẩy nhìn Lão nói: “Tác phẩm của ta còn chưa kết thúc đâu.”

Chỉ một câu, mọi người lại ngạc nhiên lần nữa. Tình huống như thế nào, trận đấu này đã kết thúc, tác phẩm này của ngươi lại vẫn chưa kết thúc.

Nhưng mà, không đợi mọi người nghi vấn lên tiếng, chỉ nghe Dương Thiên dùng ngón tay bấm pháp quyết quát: “Khai phong!”

“Cái gì?”

Mọi người đầu tiên là sững sờ, sau đó ha ha cười to lên: “Ông trời ơi, rốt cuộc ta cũng nhìn ra tiểu tử này chỉ là bệnh thần kinh thôi.”

“Ha ha, chết tiệt, còn có gió nữa, ngươi nói đến nói gió thì chính là gió, ngươi cho rằng ngươi là tiên...”

Hắn còn chưa dứt lời, đột nhiên cả gian phòng nổi gió.

Tất cả mọi người hoảng sợ thất sắc, nhưng mà, sự tình còn xa mới kết thúc.

Đột nhiên một người trong lúc vô tình nhìn thấy nụ hoa trong tay Dương Thiên, hoảng sợ hét to một tiếng nói: “Mau nhìn, thần của ta ah, đóa hoa kia nở ra rồi.”

“Cái gì? Cái gì nở hoa? Huyết Ngọc Trai này không trồng hoa cỏ.”

Mọi người đầu tiên là sửng sốt, sau đó thuận theo tay người kia chỉ đi.

Chỉ nhìn thoáng qua, đều kinh ngạc đến ngời liệt trên mặt đất tột đỉnh.

“Ông trời ơi, ta nhìn thấy cái gì? Tảng đá nở hoa??”

Khối ngọc thạch óng ánh này rốt cuộc là tảng đá hay là thực vật có sinh mệnh? Ta quả thực không dám tin vào hai mắt của mình.”

“Các ngươi mau nhìn, thân lá mà thôi giãn ra.”

Văn lộ của Diệp mạch các ngươi mau nhìn, trời ơi, đây cũng quá mỏng đi, cơ hồ trong suốt.”

“Mau nhìn mau nhìn, hoa tản ra rồi, ư? Không đúng, sao bên trong nhiều thêm chút gì vậy.”

Tất cả mọi người đều lộ vẻ tiếc nuối, bởi vì nhụy hoa tựa hồ điêu khắc không hoàn chỉnh, thành bại bút lớn nhất.

Nhưng mà, không đợi đám người thờ dài, chỉ thấy bộ phận dư thừa trong nhụy hoa lại nhẹ nhàng bay múa.

Mọi người thấy vậy thiếu chút nữa trợn lồi cả tròng mắt.

“Trời ơi, đó là... đó là bướm bướm mà...”

“Mẹ nó, con bướm này rốt cuộc là sống hay chết.”

Một người hít một hơi khí lạnh nói: “Hoa nở ra mới bay ra, trong ngọc thạch này chắc chắn không có vật còn sống, nói cách khác...”

Tên còn lại sợ hãi đến nỗi cầm thiếu chút nữa rớt xuống, nói: “Nói cách khác, con bướm này là do thiếu niên này điêu khắc ra.”

Một người đã lớn tuổi kích động đến mức lệ nóng doanh tròng: “Thần tích, thần tích, ngọc điệp ngự phong bay múa,

bay trên không của cánh hoa, hoa chỉ linh động theo gió bay múa, hương hoa đầy phòng, cành lá mềm mại, đây thật sự là điêu khắc ra sao?”

Tất cả mọi người thần sắc si mê nhìn đóa tinh liên nở rộ trong tay Dương Thiên, cùng với ngọc điệp bay lượn trên tinh liên, kéo dài không dứt.

Lỗ lão thấy vậy, đặt mộng ngồi chồm hồm trên mặt đất, vẻ mặt khiếp sợ gần như cứng ngắc.

Không nói toàn bộ đóa hoa có thể gặp gió nở rộ, chỉ là một mảnh lá cây, hấn dốc hết cả đời cũng không cách nào điêu khắc linh vận của nó.

Phiên lá cây này sinh động như thật, cánh hoa trông rất sống động, ngọc điệp sinh động như thật, đây đã vượt ra khỏi cảnh giới điêu khắc.

Thiếu niên trước mắt này, hấn cả đời cũng chỉ có thể nhìn theo bóng lưng của hấn!

Mỹ nữ mất một mí sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Nàng không hiểu, nàng không nghĩ ra, rõ ràng trước mắt chỉ là một học sinh nghèo mà thôi, vì sao hấn có loại thần kỳ này, đừng nói là người trong nghề trông môn đạo, người ngoài xem nào nhiệt.

Bây giờ, hành vi nội ngoại hoàn toàn bị thần tích của Dương Thiên hoàn toàn thuyết phục.

Lỗ lão chán chường cúi đầu, lấy miếng dương chi bạch ngọc ra, dưới ánh mắt hoảng sợ của mọi người đem nó hung hăng ném xuống đất.

Dương Chi Bạch Ngọc vỡ nát, theo tiếng của nó là tất cả mọi người đều là vẻ mặt đau thối.

Nhưng mà, cái này còn chưa tính xong, Lỗ lão đem tất cả tác phẩm của hấn ra vứt ở trên mặt đất, hung hăng đạp mấy cước, ngay cả đao khắc sư phụ hấn truyền xuống mà ngày thường hấn trân quý như bảo, nhưng lần này lại vứt như giày rách.

Mỹ nữ một mí sắc mặt hoảng sợ nói: “Lỗ lão, ngài đây là.....”

Tất cả mọi người thấy vậy đều trên mặt co rút, Lỗ lão một cú này, mấy ngàn vạn ngọc thạch tất cả đều mức nước trôi đi.

Xem ra việc bị một thiếu niên đánh bại, đả kích đối với hắn cũng không nhẹ a.

Làm xong tất cả những điều này, Lỗ Lão trước cung kính hành lễ với Dương Thiên nói: “Tiểu tiên sinh, đa tạ ngài đã để cho ta hiểu được cái gì gọi là núi cao còn có núi cao hơn, nhân ngoại hữu nhân, sư phụ ta từng nói với ta, nếu không được chỉ điểm thì cảnh giới điều khắc cả đời này của ta chỉ có thể dừng bước ở đây, vĩnh viễn không thể đại thành, hiện giờ thấy thủ pháp điều khắc của tiên sinh thần hồ kỳ kỳ, lão hủ tự thẹn không bằng, vừa rồi có nhiều chỗ đắc tội, tất cả đều là lão hủ có mắt mà không thấy Thái Sơn, kính xin tiên sinh tha thứ.”

Dương Thiên đạm mạc nói: “Có thể nhận thức được thiếu sót của mình, không tệ, thủ đoạn điều khắc của ngươi trong tương lai sẽ có tiến bộ.”

Lỗ lão nghe vậy thần sắc mừng rỡ, giống như là học sinh tiểu học được lão sư khen ngợi, sắc mặt hồng hào, quét sạch tất cả vẻ lo lắng vừa rồi, giống như là trẻ hơn mười tuổi, mở miệng cung kính nói: “Tiểu tiên sinh, đa tạ lời chúc mừng của ngài, hiện giờ ta đã xem rõ tất cả thành tựu công danh trước đây của ta, về sau ta sẽ thoái ẩn cái vòng này, nghệ không thành tất không xuống núi!”

Mọi người nghe vậy, toàn bộ đều sợ hãi, nghe ý tứ của Lỗ lão, ông ấy muốn rời khỏi điều khắc giới.

Chương 100 - Đấu giá.

Dương Thiên nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Lỗ lão, không khỏi gật đầu.

Lão giả này làm như vậy mới là lựa chọn sáng suốt nhất, hắn đã bị thế tục che đậy hai mắt, đồ vật điều khắc ra thiếu khuyết linh vận.

Đóa Tinh Liên hắn điều khắc hôm nay, là theo nguyên hình của Huyền Thiên đại lục đệ nhất tiên dược, Bất Tử Băng Liên chế tác mà thành.

Đóa hoa sen này, ở Huyền Thiên đại lục nở rộ vạn năm, nghe nói phàm nhân ăn một cánh hoa là có thể bạch nhật phi thăng, nhưng lại không từng có người đạt được.

Ngọc Điệp là tham chiếu nguyên hình Liệt Thiên Ma Điệp của Huyền Thiên đại lục, loại sinh vật này vô cùng tàn bạo, có thể xé rách thiên địa, sống sót trong hư không.

Dương Thiên tuy rằng dùng cực phẩm linh thạch điêu khắc, nhưng cũng chỉ có thể điêu khắc một phần vạn linh vận của nó.

Ngay cả như vậy, ở dưới gió nhẹ thổi qua, dường như cả khối ngọc đã có một tia sinh cơ.

Nhất là một màn cả phòng đầy hương, làm cho tất cả mọi người thiếu chút nữa bị dọa hôn mê bất tỉnh.

Chuyện này còn mơ hồ hơn cả phim ảnh, nhưng tất cả đều xuất hiện trước mắt mọi người, nếu người không tin, vậy cũng giống như tự lừa gạt mình.

Khi gió nhẹ biến mất, khiến mọi người kinh ngạc là đóa hoa lại khép lại, toàn bộ ngọc điệp cũng bay vào trong lòng hoa.

Mọi thứ dường như không xảy ra, khi cảnh lá thu lại, toàn bộ tinh liên lại trở nên bình thường không có gì lạ.

Mọi người lại một lần nữa bị chấn kinh, lúc này đây, không ai dám khinh thường đóa tinh liên trong tay Dương Thiên nữa.

Ánh mắt của từng người bọn họ đều nóng rực, gần như muốn hòa tan người khác.

Người gầy gò kia gian nan nuốt nước miếng nói: “Tiểu ca, tinh liên này của ngài ra giá thế nào?”

Hắn vừa dứt lời, hai mắt mọi người đều sáng ngời.

Đúng vậy, muốn có thể trực tiếp mua. Hay là nói nếu như ở đây nhìn không đủ, vậy mua về nhà nhìn cho kỹ.

Thế là, ánh mắt mọi người đều sáng lên.

“Đúng vậy đúng vậy, tiểu ca, Tinh Liên này bán bao nhiêu tiền, chúng ta coi như là táng gia bại sản, cũng phải bỏ tiền ra mua bằng được.”

Mọi người nhao nhao ồn ào, Dương Thiên khẽ cau mày nói: “Thật ngại quá, đồ vật này ta muốn tặng người khác, món đồ này căn bản không phải để bán.”

Tất cả mọi người đều không thèm để ý đến những lời này của Dương Thiên.

Theo bọn họ nghĩ, Dương Thiên chỉ là muốn dùng phương thức này để nâng giá mà thôi.

Trên đời, dường như thứ không có thứ gì mà tiền mua không được, một vạn không được thì mười vạn, một ngàn vạn, thậm chí một trăm triệu, kiểu gì cũng có một cái giá khiến hắn cảm động.

Dù sao, thiếu niên trước mặt, nhìn qua giống như mới chỉ mười bảy mười tám tuổi mà thôi.

Tâm cảnh cho dù có ổn trọng, lại có thể gắng gượng đến mức báo giá nào?

Giữa sân, tất cả ông chủ lớn giống như là điên không ngừng gọi điện thoại.

Ví dụ như tên mập lúc đầu mua Ngọc Thiên của Lão lão, vẻ mặt hắn lo lắng, cầm điện thoại nói: “Cha ơi, lại cho con thêm hai ngàn vạn, con có việc gấp, ai nha, người đừng hỏi nữa, không kịp giải thích, nếu muộn có lẽ người sẽ không thấy được đứa con trai này của con đâu.”

Bên kia, một người đàn ông cao lớn đeo kính cũng đang gọi điện thoại: “Bà xã, mau lấy sổ gửi tiền của nhà chúng ta tới đây, còn có giấy chứng nhận nhà ở nội khu, kết sắt của ta cũng mở ra, nếu chúng ta có được món bảo bối này, sau này sẽ không phải lo ăn mặc nữa.”

Tạ Hào không hổ là phú hào có giá trị mấy trăm triệu, thông báo cho mọi người chuẩn bị, chỉ mất chút thời gian đã chuẩn bị được năm ngàn vạn tiền mặt.

Năm ngàn vạn tiền mặt là khái niệm gì, cốp xe cũng không bỏ vừa được.

Người đàn ông cao lớn đeo kính kia thấy cảnh này, sắc mặt lập tức thay đổi.

Xem ra đối với món bảo ngọc này, vị đại lão này nhất định phải có. Thần sắc hấn chán chường lại gọi điện thoại cho vợ của hấn: “Lão bà, người không cần chuẩn bị, mặc dù chuẩn bị cũng uổng phí, chút gia tài của chúng ta không đánh lại người ta.”

Không tới ba phút, tất cả mọi người đều hưng phấn.

Tiếp theo chính là người trả giá cao được, trong sự truyền miệng của mọi người của mọi người, không đến ba phút toàn bộ Huyết Ngọc Trai đều đã tràn ngập thân ảnh.

Quần chúng bị quần chúng ăn dưa vây quanh ba tầng trong ba tầng ngoài.

Dương Thiên cau mày, xem ra chuyện này vượt xa dự liệu của hấn.

Lúc này có người báo giá, nhưng Tạ Hào lại mở miệng trước một bước.

“Không có một ngàn vạn thì không nên nói ra miệng ah! Đừng sỉ nhục trân bảo hiếm thấy này. Nếu mọi người đã công bằng cạnh tranh, vậy ta trước tiên kêu giá một lần, một ngàn vạn!”

Tất cả mọi người nhất thời ghen chết, tròn mắt thiếu chút nữa tròng ra.

Mới vừa bắt đầu a, cũng đã là một ngàn vạn, ông trời ơi, nếu như lại tăng lên nữa thì thật có khả năng đột phá năm ngàn vạn a.

Vàng có giá ngọc vô giá, Tinh Liên này sợ là muốn đột phá kỷ lục giao dịch ngọc thạch cao nhất của Giang Thành.

Lão lão thở dài một hơi, thần sắc già nua mấy phần, còn chưa bắt đầu đấu giá, chỉ là kêu giá lần đầu tiên cũng đã cao hơn nhiều so với giá cả của Dương Chi Bạch Ngọc.

Hấn thua không oan.

Mỹ nữ một mí kia đã sớm không còn thần sắc hùng hổ dọa người trước đó, tên học sinh nghèo từng bị nàng vũ nhục chẳng thềm ngó tới kia, vậy mà ở trong khoảng thời gian ngắn điều khắc ra loại tác phẩm tựa như thần tích này, người khác báo giá một ngàn vạn ah. Đây là số tiền nàng coi như cố gắng cả đời cũng không cách nào lấy được a.

Mà quần chúng ăn dưa bên ngoài do dự vừa rồi không có chứng kiến thân tích vừa rồi, nghe được Tạ Hào báo giá, trực tiếp kinh hô: “Ông trời của ta, ta không nghe lầm đi, một ngàn vạn a, cái này có thể mua bao nhiêu bánh bao a.”

Người xung quanh nghe thế thì suýt nữa đã phun ra một ngụm máu.

Cái này mẹ nó tiêu chuẩn cân nhắc có chút độc.

Bất quá, nói trở lại, lần đầu đã kêu giá ngàn vạn đích xác có chút đất, ngàn vạn thì dạng ngọc thạch gì mà không mua được.

Tên còn lại hồ nghi nói: “Đây là lãng xê đi, một ngàn vạn mua một cái ngọc thạch, điên rồi hay sao.”

Người biết chuyện trừng mắt liếc hắt một cái nói: “Đừng nói mò, người là không thấy được kỳ cảnh tình liên nở rộ vừa rồi, cả phòng thơm ngát, cả đời khó gặp một lần ah.”

Còn có người cười khinh thường nói: “Kỳ cảnh gì chứ, đều là lãng xê mà thôi, một viên đá mà còn bị các người coi như bảo bối, tất cả mọi người giải tán đi, không có gì để xem, đây đều là thủ đoạn kinh doanh của Thương gia, vì để các người mua sắm ngọc thạch nhà hắt.”

Tất cả mọi người đều rất tán thành, sau đó đang định đi, lại nghe ông chủ lớn trong sân trực tiếp hô: “Ha ha, chuyện tốt phải mãi nhiều, ta cũng chen ngang một cước, một ngàn ba trăm vạn.”

Một lần tăng giá ba trăm vạn, tất cả mọi người lần nữa kinh hô thành tiếng.

Lúc này những người sắp rời đi thấy cảnh này, nhìn thấy ông chủ lớn ra giá một ngàn ba trăm vạn kia, trực tiếp kinh hô: “Ta đi, Đặng lão bản, sao hắt lại ở đây?”

Có người mơ hồ không hiểu hỏi: “Ông chủ Đặng này là ai?”

Lúc này có hai người đứng dậy nói: “Ông chủ Đặng là đại doanh nhân của vùng chúng ta, gia sản sớm đã hơn trăm triệu.”

Mọi người lại một lần nữa khiếp sợ, gia sản hơn trăm triệu, ông trời ơi, bọn họ lại có may mắn cùng gia sản hơn trăm triệu đứng chung một chỗ, đây quả thực giống như là đang nằm mơ.

Đặng lão bản vừa dứt lời, chỉ nghe một lão nhân cười ha ha nói: “Ta cũng báo cái giá, những người tuổi trẻ các ngươi nên nhường cho lão nhân ta một chút nha.”

Nói xong trực tiếp báo giá một ngàn năm trăm vạn.

“Lại tăng giá hai trăm vạn, mấy người giàu sang này có thể có nhân tính với người nghe như chúng ta một chút được hay không ah?”

Mọi người bị đả kích nhẹ.

Có người hỏi: “Lão nhân này là ai? Sẽ không phải là nhân vật lớn gì chứ.”

Có một tên mang theo nam tử sợ hãi kêu lên một tiếng: “Đừng nói lung tung, lão nhân gia này là lão gia tử của Kim gia Giang Thành, người nếu chưa từng nghe qua tên hắc, hắc cũng phải nghe qua tên Kim gia.”

Người nọ lập tức sợ tới mức chân mềm nhũn, thiếu chút nữa quỵ xuống.

Kim gia dù là trên trời hay dưới đất, đó cũng không phải là tiểu nhân vật.

Cho tới bây giờ tất cả mọi người mới tin tưởng, lần đầu giá này tụt hồ cũng không phải đang ra vẻ.

Bởi vì cho dù là Tần lão của Giang Thành, cũng không thể gom đủ nhiều ông chủ lớn như vậy ở đây nhằm chán diễn trò.

Đấu giá trong sân thập phần kịch liệt, mọi người hoảng sợ phát hiện, mỗi lần tăng giá, không thấp hơn một trăm vạn.

Cái này dường như đã thành nhận thức chung.

Giá cả Tinh Liên một đường tăng vọt, không bao lâu đã trực tiếp đột phá ba ngàn vạn đại quan.

Lúc này mới có người thở dài một hơi, không cam lòng rời khỏi tranh đoạt.

Dương Thiên thờ ơ nhìn bọn họ, hắc vẫn luôn nhắm mắt dưỡng thần, tên mập mạp kia cắn răng lại báo giá: “Ba nghìn ba trăm vạn.”

Tạ Hào không chút nào rút lại phía sau, trực tiếp báo giá 3500 vạn.

Tất cả mọi người cảm giác trái tim của mình đều quên nhảy lên, cái này quá kích thích đi.

Khi Tạ Hào báo giá 3 ngàn 500 vạn, tên mập mập thần sắc không cam lòng, lần nữa gọi điện thoại, nhưng lại bị người bên kia hung hăng khiển trách.

Mập Mập vẫn không cam lòng, hắn lấy ra ngọc thiên vừa mua, hồi hận đến xanh ruột, nếu không phải mua thứ này, hắn hoàn toàn có thể gom đủ bốn ngàn vạn, lực áp Tạ Hào.

Năm trăm vạn ngọc thiên, bây giờ ngấm lại thật sự là phá sản.

Mập mập trực tiếp cầm Ngọc Thiên lên nói: “Mọi người nhìn xem, Ngọc Thiên này là ta vừa rồi bỏ ra năm trăm vạn mua từ chỗ Lỗ lão, hôm nay ta muốn tiền, nếu ai móc ra ba trăm vạn, ta liền đem nó bán.”

Mỹ nữ một mí nghe vậy sắc mặt lập tức xanh mét.

Đây quả thực là muốn đánh mặt mũi của Huyết Ngọc Trai bọn họ, vừa mua với giá cao, hiện tại lại bán rẻ, quả thực buồn cười.

Lỗ lão thấy vậy, không khỏi cười khò một tiếng, từ nay về sau danh tiếng của hắn tuyệt đối sẽ sụt giảm!

Thấy tất cả mọi người không đồng ý, Bàn Tử nhất thời nóng nảy, quát: “Một trăm vạn, chỉ cần cho ta một trăm vạn, ta liền đem ngọc thiên này bán cho các người.”

Hắn giống như điên cuồng, nhất định phải có Tinh Liên...

Chương 101 - Giá cả kinh thiên.

Thần sắc Lỗ lão chán chường liếc nhìn Mập Mập nói: “Ta mua, ta ra giá năm trăm vạn mua lại Ngọc Thiên này!”

Tên mập sững sốt, sau đó mừng như điên.

Hắn vội vàng đưa ngọc thiên cho Lỗ lão nói: “Ha ha, thành thật xin lỗi Lỗ lão, ta bây giờ thật sự cần tiền.”

Lỗ lão gật đầu, thở dài một hơi rồi không nói gì, trực tiếp đưa chi phiếu vừa rồi cho đối phương.

Dù sao cũng là tác phẩm của hắn, Lỗ lão không thể để người khác bán tháo.

Ngắm lại vừa rồi xuân phong đặc ý, hiện tại không người hỏi thăm, thật sự là một trời một vực!

Giữa sân, tên mập cắn răng nhìn Tạ Hào nói: “Người ra ba ngàn năm trăm vạn đúng không, vậy lão tử ra ba ngàn tám trăm vạn, ta không tin người còn dám tăng thêm!”

Vừa rồi trong nháy mắt Tinh Liên nở rộ, mập mạp cảm giác vật đẹp nhất trên đời, cùng lắm cũng chỉ như thế này mà thôi!

Cái giá này đã xem như là cực hạn mà hắn có thể bỏ hết gia tài.

Tạ Hào nhíu mày, lúc này mới qua vài phút mà giá cả đã lên đến 3 ngàn năm trăm vạn rồi ah.

Nhưng lần này hắn sẽ không dễ dàng từ bỏ, khứu giác nhạy bén của thương nhân nói cho hắn biết, nếu bỏ lỡ món đồ này hắn sẽ hối hận cả đời.

Vì vậy, hắn trực tiếp báo ra giá tiền cao nhất mà hắn có thể chuẩn bị được.

“Bốn ngàn vạn!”

“Điên rồi điên rồi, toàn đậu xanh rau má!

Tất cả những ông chủ lớn trong sân đều kéo tóc, điều này quá khảo nghiệm năng lực chịu đựng của con người.

Bốn ngàn vạn đó, đây là giá gì, toàn bộ gia sản của bọn họ cũng chỉ có nhiều đó mà thôi.

Đặng lão bản thở dài nói: “Cái giá này đã không cách nào vượt qua được nữa rồi.”

Vu lão bản cũng cười khò nói: “Tiền ta chuẩn bị không ngờ chỉ kêu giá một lần đã không thể tiếp tục được nữa rồi.”

Đặng lão bản nhìn Tạ Hào và mập mạp một cái nói: “Chủ yếu là những người ở đây đều là đại nhân vật, những tiểu lão bản như chúng ta ở trước mặt bọn họ chính là chân muỗi.”

Hai người cảm thán xong, đưa mắt nhìn Dương Thiên.

Vốn bọn họ cho rằng, Dương Thiên sẽ vui vẻ há miệng ra, dù sao đây chính là con số bốn ngàn vạn a, một học sinh mà thôi, cho dù có kiến thức, làm sao có thể kiến thức được nhiều tiền như vậy.

Nhưng khi bọn họ thật sự nhìn thấy biểu tình của Dương Thiên, hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Thiếu niên đứng ở nơi đó, vân đạm phong khinh, không vui không buồn, tựa hồ như ngăn cách với thế gian, đối với bốn ngàn vạn báo giá, không có bất kỳ tâm động.

Đặng lão bản có chút kinh ngạc, hỏi: “Không thể nào, tiểu tử này đến cùng có lai lịch gì, bốn ngàn vạn thả ở chỗ ta, ta đã sớm vui vẻ tìm không thấy phương hướng, nhưng hắn lại không có một chút phản ứng.”

Vu lão bản hồ nghi nói: “Người nói xem liệu tiểu tử này có phải căn bản chính là kẻ điếc hay không, không nghe Tạ Hào báo giá nên mới bình chân như vại như vậy!”

Đặng lão bản gật đầu, hiển nhiên vô cùng tán đồng.

Lúc này, sau khi nghe Tạ Hào báo ra giá bốn ngàn vạn, trong sân đã hoàn toàn yên tĩnh.

Không ai dám nhắc tay báo giá nữa.

Tạ Hào thở dài một hơi, bản thân hắn đã dự bị năm ngàn vạn, nếu vượt qua cái giá tiền này dẫn đến cùng Tinh Liên lỗ mất cánh tay vậy thì thật là đáng tiếc.

Thấy sắc mặt của tên mập kia trở nên chán chường, Tạ Hào không khỏi mỉm cười, nhìn Dương Thiên nói: “Tiểu ca, không biết giá tiền này ngươi còn đó...”

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe một giọng nữ ôn hòa vang lên: “Năm ngàn vạn!”

Thanh âm mặc dù không lớn, nhưng lại làm cho tất cả mọi người đều kinh sợ.

Một ông chủ nhỏ há hốc mồm nói: “Ta nghe nhầm à? Sao vừa rồi ta có người ra giá năm ngàn vạn?”

Mà ông chủ nhỏ bên cạnh hắn cũng tương tự, kinh ngạc nói: “Xem ra không chỉ mình ta nghe ảo giác.”

“Không, ta không tin, đây là ảo giác, đây nhất định là ảo giác ah.”

“Một lần kêu giá trực tiếp tăng thêm một ngàn vạn, chết tiệt!”

“Năm ngàn vạn mua một khối ngọc thạch? Có thể không?”

Tất cả mọi người đều kinh ngạc trợn mắt, Tạ Hào nhíu mày nhìn nữ tử bất thành linh xuất hiện, không khỏi nhíu mày.

“Tam tiểu thư Tiêu gia, Tiêu Ngọc?”

Hắn vừa nói xong, ánh mắt mọi người đều tập trung vào nữ tử bất thành linh này.

Nữ tử vừa đến tóc đen như tơ lụa theo gió phát phơ, lông mày phượng dài nhỏ, đôi mắt như trắng sáng, mũi ngọc tinh xảo, má hồng hơi ửng, môi đỏ như nước, mặt trái xoan hoàn mỹ không tỳ vết.

Nàng ăn mặc đoan trang, hết sức ưu nhã, lại phối hợp với khí chất độc nhất vô nhị kia quả thực khiến cho mọi người nhìn ngây dại.

Ngay cả Dương Thiên cũng phải liếc mắt nhìn qua.

“Tam tiểu thư Tiêu gia? Trời ăh, chẳng lẽ là Tiêu gia ở Đông hồ?”

“Lão thiên ah, Đông hồ Tiêu gia chính là một quái vật khổng lồ, chi nhánh Huyết Ngọc Trai Giang Thành này chính là do Tiêu gia Đông hồ xây dựng, tất cả ngọc khí của Đông hồ tỉnh đều bị Tiêu gia lũng đoạn, đây là hàng thật giá thật phú hào a.”

“Khó trách khó trách, vừa bắt đầu đã ra tay bắt phàm như vậy.”

“Giá năm ngàn vạn, không thể nào có ai ra giá cao hơn so với cái này chứ.”

“Tiêu gia ở Đông hồ, ba tỷ muội xinh đẹp như thiên tiên thì không nói, hơn nữa mỗi người đều không hề yếu hơn nam

nhân, nhất là Tam tiểu thư này, lại càng có trí lực như yêu.”

So với giá năm ngàn vạn, mọi người càng khiếp sợ hơn là thân phận của Tiêu Ngọc.

Nghe mọi người nín thở, Tiêu Ngọc cười một tiếng nhìn Dương Thiên nói: “Không biết tiên sinh có hài lòng với giá này không.”

Dương Thiên không hề động, Tạ Hào cắn răng hừ một tiếng nói: “Ta còn chưa thua, năm ngàn vạn rất giỏi sao? Nơi này là Huy tỉnh, không phải địa bàn Đông Hồ các ngươi.”

Hắn ta quát lớn: “Năm ngàn năm trăm vạn.”

“Mẹ nó, ta cảm giác được rằng xem xong lần đấu giá này dù chết cũng không còn gì hối tiếc nữa rồi.”

Tất cả mọi người đều chấn kinh.

Cái giá này thật sự đã đạt đến cực hạn nhận thức của bọn họ rồi ah.

Coi như là Tạ Hào một lần móc ra nhiều tài chính như vậy cũng phải thương cân động cốt.

Nhưng mà, không đợi mọi người từ trong khiếp sợ khôi phục lại, chỉ nghe Tiêu Tiên khẽ mở môi đỏ mọng, báo ra một cái giá làm cho người ta tuyệt vọng.

“Một trăm triệu!”

Trong sân thoáng cái yên tĩnh lại, vẻ khiếp sợ của tất cả mọi người đều hiện lên trên mặt.

Sau đó, bùm một tiếng có người ngã quỵ, mọi người kinh hô: “Mau, mau cứu người, người này hôn mê bất tỉnh, mau giúp người ta một tay ah.”

Vừa nói xong, ùm ùm bên tai không dứt, không ít người trợn trắng mắt trực tiếp ngất đi.

Giá một ức, lại chỉ vì mua đóa tinh liên trong tay thiếu niên kia, khó có thể tin, khó có thể tin.

Người bị bấm tỉnh lại vẫn không dám tin, hỏi lần nữa, nghe được mọi người xác nhận, lần nữa hôn mê.

Thân thể Tạ Hào đột nhiên lắc lư một cái, con ngươi phóng đại nhìn chằm chằm Tiêu Tiêu, trầm mặc hồi lâu cuối cùng thở dài một hơi nói: “Tiêu gia Đông hồ tài đại khí thô, Tạ mỗ ta tự thẹn không bằng, người thắng.”

Kim tiền tuyệt đối nghiền ép, một lần báo giá tăng lên bốn ngàn năm trăm vạn, đạt đến một trăm triệu giá trên trời, quả thực chưa từng nghe thấy, cũng là chưa từng thấy.

Lỗ lão đã không biết dùng biểu lộ gì để biểu đạt tâm tình của mình, có kích động, có chấn kinh, có hồi hận, có ảo não.

Mà giờ phút này mỹ nữ một mí thấy ông chủ lớn của mình báo giá một ức muốn mua Tinh Liên trong tay học sinh nghèo kia, đặt mộng co quắp ngã xuống đất, trong ánh mắt đều là thần sắc không dám tin.

Khi cái giá một trăm triệu được đưa ra, tất cả mọi người đều câm như hến, không ai dám báo giá nữa.

Lúc này Tiêu Ngọc mới thỏa mãn nở nụ cười, nhìn Dương Thiên nói: “Tiên sinh, giá này ngài xem thế nào?”

Trong khoảng thời gian này Dương Thiên vẫn cầm thái đao, điêu khắc Bát Tử Băng Liên cho nó càng thêm linh vận, cho nên, mọi người ra giá, hẳn hoàn toàn không có một chút động tĩnh.

Đợi sau khi đem toàn bộ chi tiết điêu khắc xong, cầm lấy tinh liên lúc này mới hài lòng cười một tiếng.

Sau đó, khẽ nhướn mắt nhìn Tiêu Việt nói: “Ta từng nói là không bán ah!”

Một câu, chỉ mấy chữ, không chỉ có mọi người mà ngay cả Tiêu Ngọc cũng ngạc nhiên.

Nàng ta cũng hoài nghi mình nghe lầm.

Giá một trăm triệu, đối phương lại không bán?

Lúc này, mọi người lại có người hôn mê bất tỉnh.

“Trời ơi, ta cảm giác ta sắp điên rồi.”

“Là ta điên rồi hay tiểu tử này điên rồi, giá một trăm triệu mua tinh liên của hắn, hắn lại không bán??”

“Đây là người tùy hứng nhất mà ta từng thấy.”

“Ta đã từng không tin, hiện tại ta tin, trên thế giới quả nhiên có người coi tiền tài như cặn bã.”

Tiêu Tiêu sừng sốt một lát, lúc này mới phản ứng lại, đôi môi đỏ mọng khẽ mở.

“Một ức năm ngàn vạn.”

Bịch!

Khi giọng nói ôn nhu vang lên, đám người trực tiếp quỳ trên mặt đất.

“Đây là lấy tiền đập a, đạo lý ta hiểu, nhưng mà vừa ra tay chính là năm ngàn vạn, ta chưa từng nghe thấy.”

“Sau ngày hôm nay, cuộc đời ta chỉ phục hai người, một người là Tiêu gia Tam tiểu thư Tiêu Ngọc, một người chính là thiếu niên nghe xong một ức năm ngàn vạn này mà khuôn mặt vẫn không biến sắc.

“Thiếu niên này bình tĩnh đến mức khiến người ta giận sôi, tuổi của ta gấp ba hắn, nhưng buồn cười là không bằng một phần mười sự ổn trọng của hắn!”

“Ha ha, lần này thiếu niên cũng nên đáp ứng đi, vừa rồi ta thật sự là thay hắn đổ mồ hôi một phen a, nếu vừa rồi một trăm triệu hắn đáp ứng, vậy thì vô duyên vô cớ tổn thất năm ngàn vạn a, nghĩ đến ai cũng điên rồi!”

“Ha ha, lần này thiếu niên không đồng ý, ta trực tiếp quỳ cho hắn...”

Hắn còn chưa dứt lời, chỉ nghe Dương Thiên nhíu mày nhìn Tiêu Tiêu, lạnh nhạt nói: “Ta nói không bán, ngươi lại không nghe rõ?”

Chương 102 - Cự tuyệt.

Bịch!

Người vừa rồi cùng người khác nói khoác nếu Dương Thiên không đồng ý, hắn liền quỳ xuống cho Dương Thiên, người

này thật sự quý xuống.

Khóe miệng hắn run rẩy, giống như là bị rút gân vậy.

“Trời ơi, ta rốt cuộc là điên hay là hắn điên rồi, hắn lại còn không bán.”

“Chẳng lẽ tiểu tử này còn muốn tăng giá lên nữa sao.”

“Cái giá này đã đủ để hắn tiêu xài cả đời rồi, sao còn không biết đủ.”

Tạ Hào cũng khiếp sợ há to miệng, hắn phát hiện tiểu huynh đệ này không phải người bình thường.

Lỗ lão kính nể nhìn Dương Thiên một cái, thầm than trong lòng.

Tâm cảnh của thiếu niên này cao như vậy, trách không được có thể điêu khắc ra thần tích kia.

So sánh mà nói, lúc trước người khác xuất thủ một vạn hắn liền đem tác phẩm của mình bán đi, thật sự là xấu hổ muốn chết a.

Mỹ nữ một mí nhìn chằm chằm bóng lưng Dương Thiên, cảm giác lúc trước mình cười nhạo đối phương buồn cười như vậy.

Nếu hắn không có tiền, sao lại từ chối một trăm triệu?

Nếu hắn không có tiền, sao có thể từ chối một ức năm ngàn vạn?

Lúc ấy nàng hùng hổ dọa người, không nghĩ tới ở trong mắt đối phương chỉ là trò cười mà thôi.

Đôi mắt đẹp của Tiêu Ngọc hí hí, giá tiền này đã là cực hạn của nàng, nàng tiến lên một bước, nghiêm túc mở miệng nói: “Tiên sinh, giá tiền này đã là không ít.”

Dương Thiên không để ý đến nàng, loại người này tự nhận tiền tài có thể mua được tất cả, thập phần tự đại, lại không coi ai ra gì.

Nhưng nàng lại không biết, lúc Dương Thiên từng là Phá Thiên Tiên Đế, đã sớm chán ghét tiền tài, nếu như hắn muốn trở thành người giàu nhất thế giới cũng chỉ là vấn đề thế gian mà thôi.

Tiêu Ngọc vốn còn muốn nói gì, mà lúc này Dương Thiên đã đi tới trước mặt tiểu thanh niên lúc trước đưa dao phay cho hắn.

Tên thanh niên nuốt nước bọt ừng ực, khí thế Dương Thiên rất cường đại, trước mặt hắn là đứa trẻ gào khóc đòi ăn.

Trong lúc hắn đang sợ hãi, Dương Thiên đưa dao phay cho hắn nói: “Dao phay của ngươi thật sự rất sắc bén, đa tạ.”

Thanh niên nghe vậy sững sốt hồi lâu, lúc này mới phản ứng lại, hắn liêm liếm khóe môi khô khốc nói: “Không, không cần khách khí.”

Dương Thiên chỉ vào túi ni lông trong tay hắn nói: “Cho ta mượn dùng một chút được không?”

Thanh niên a một tiếng, sau đó phản ứng nhanh chóng đưa túi nhựa màu đen kia cho Dương Thiên.

Dương Thiên Đạo cảm ơn một tiếng, sau đó cất tinh liên vào túi nhựa.

Mọi người thấy vậy đều kinh hãi tới biến sắc: “Ai ui uy, mẹ ruột của ta ời, tiểu ca đừng có làm vậy ah.”

“Vật giá trị một ức năm ngàn vạn, hắn lại không xem là gì, tùy ý cất vào túi nhựa, mù mắt chó của ta luôn rồi.”

“Tâm tắc, nếu như bị va đập mà hư hao, ta cũng đau lòng thay hắn a.”

“Ta đang muốn hỏi tiểu ca vì sao lại tùy hứng như vậy.”

Khóe miệng Tạ Hào co giật, nhiều năm như vậy hắn cũng chưa từng thất thố như hôm nay!

Mà sắc mặt Tiêu Ngọc đen kịt, đuổi theo Dương Thiên nói: “Tiên sinh, ta thật lòng muốn có tác phẩm mà ngài điêu khắc, chỉ cần ngài ra tay, tùy tiện ra giá.”

” Tùy tiện ra giá?”

Mọi người lại lần nữa chấn kinh một lần, Tiêu Ngọc đã tiếp quản toàn bộ sản nghiệp của Tiêu gia Đông hồ, nói cách khác giờ phút này nàng chính là tổng tài tập đoàn Tiêu thị, chương quản tập đoàn mấy chục ức, tùy tiện ra giá cũng không phải người bình thường có thể chịu đựng nổi.

Tất cả mọi người đều nhận định Dương Thiên Hội sẽ suy nghĩ trong chốc lát, cho dù vài giây đồng hồ cũng được.

Nhưng kết quả hoàn toàn ngược lại như bọn họ nghĩ.

Chỉ nghe Dương Thiên trực tiếp đăm mặ mở miệng nói:
“Không bán!”

Dứt lời, rất dứt khoát xoay người rời đi!

Tất cả mọi người, bao gồm Lỗ lão, bao gồm cả Tạ Hào, Tiêu Ngọc, toàn bộ sững sờ tại chỗ, thật lâu không kịp phản ứng!

Khi Dương Thiên biến mất trong tầm mắt của mọi người, lần này mọi người mới kịp phản ứng.

Một người gầy khoảng ba bốn mươi tuổi chặc lưỡi nói: “Ta cảm thấy hơn bốn mươi năm nay ta đều sống trên thân chó rồi.”

Một người khác cũng bị đả kích không nhẹ, gật đầu đồng ý nói: “Người nói cũng không sai, vị thiếu niên này mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng phong cách xử sự ôn trọng, tín niệm kiên định, hấn nển như trải qua mưa gió, tuyệt đối sẽ hóa rồng!”

Tạ Hào thở dài một tiếng, không có được Tinh Liên, đây có thể là chuyện đời này hấn tiếc hận nhất.

Mà Tiêu Ngọc nhìn chằm chằm vào góc đường Dương Thiên đi xa, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh lùng cao ngạo.

“Thứ mà ta muốn có, cho tới bây giờ còn chưa có ai cản được.”

Về tới túc xá, Dương Thiên tiện tay ném Tinh Liên lên giường.

Nếu như bị đám người ở Huyết Ngọc Trai kia nhìn thấy, không thể không điên rồi, nếu như va chạm đầu đó khiến vật này bị hao tổn, vậy thì không đáng một ức năm ngàn vạn, tổn thất này ai có thể gánh chịu?

Dương Thiên không thèm để ý chính là, tinh liên dùng linh thạch cực phẩm làm thành, linh thạch cực phẩm vô cùng cứng rắn, cho dù đao kiếm cũng không thể tổn thương chút nào, hấn cũng phải hao hết tiên nguyên trong cơ thể mới điêu khắc xong.

Đúng lúc hắn chuẩn bị tu luyện thì điện thoại đột nhiên vang lên.

Dương Thiên vốn không muốn nhận, nhưng trước khi điện thoại có thể nghe được một tin tức.

Nội dung là...

“Ta là Hàn Hương Ngung, không nghe điện thoại của ta thì ta sẽ trực tiếp giết đến ký túc xá của ngươi.”

Được, Dương Thiên xoa xoa mồ hôi lạnh, vẫn là lựa chọn nói máy.

Điện thoại vừa thông, Hàn Hương Ngung tiếng rống như hổ mệ thiếu chút nữa đâm thủng màng nhĩ.

“Dương Thiên, ngươi có phải còn là học sinh hay không? Ta mặc kệ ngươi ở đâu, ba phút không đến được văn phòng của ta, ta trực tiếp muốn ngươi đẹp mặt.”

Dứt lời, trực tiếp cúp điện thoại, căn bản không cho Dương Thiên cơ hội giải thích.

Dương Thiên nghe thấy uy hiếp này trợn trắng mắt, tiểu tử ty uy hiếp hắn đã nghe rất nhiều lần, căn bản không sợ gì cả.

Hơn nữa hiện tại hắn đã rất tuần tú rồi, không cần nhìn nữa.

Nhưng nghe tiểu tử ty này có vẻ rất tức giận, không khỏi thở dài một tiếng, vốn định tu luyện một phen, hiện tại chỉ có thể đi văn phòng một chuyến.

Dù sao, Hàn Hương Ngung là vì thành tích của hắn suy nghĩ.

Dương Thiên tuy rằng không cần, nhưng ân tình của đối phương phải nhận lấy, đem trò hay của nàng làm thành lòng lang dạ sói thì có vẻ không bằng heo chó.

Đến văn phòng, Dương Thiên còn chưa kịp phản ứng, Hàn Hương Ngung đã trực tiếp đánh tới, mang theo một làn gió thơm.

Mắt hạnh của nàng thoáng hiện lửa giận, mày liễu dựng ngược, một bàn tay nhỏ bé bóp eo thon, một bàn tay nhỏ nhéo lỗ tai Dương Thiên khê quát: “Tốt ah Dương Thiên, ba ngày không đánh là ngươi muốn lên nhà lật ngói hay sao? Cao khảo

đã tới gần rồi, người còn cả lơ phất phơ như vậy? Người còn có để cái chức chủ nhiệm lớp là ta vào mắt hay không?”

Dương Thiên trí lực như yêu nghiệt ba trăm năm, sao có thể trước khi đến mà không có chút chuẩn bị nào.

Hắn cảm theo một rổ hoa quả, bất đắc dĩ nói: “Hàn lão sư, có lẽ là người hiểu lầm ta. Hôm qua người bị thương, hôm nay ta cố ý xin phép nghỉ đến thăm người. Nhưng người không có ở nhà, ta liền trở về. Vừa đến cổng trường, người mới gọi điện thoại cho ta, ta mới vội vàng chạy tới.”

Hàn Hương Ngưng nghe vậy, hốc mắt lập tức nóng lên.

Dương Thiên thấy tiểu tử này quả nhiên mắc lừa, không khỏi tiếp tục mở miệng nói: “Hơn nữa ta cũng để Ngô Ba giúp ta viết xong bài vở hôm nay học. Sau khi trở về ta sẽ lợi dụng thời gian tan học để ôn lại những điểm kiến thức đã học, Hàn lão sư, người căn bản không cần lo lắng cho việc học của ta.”

Sau khi hai câu nói vừa dứt, đôi mắt đẹp của Hàn Hương Ngưng lại rung rung, buông lỏng bàn tay ngọc nắm lỗ tai của Dương Thiên ra, nhẹ nhàng nức nở nhìn chăm chăm Dương Thiên nói: “Dương Thiên, tại sao người lại đối xử tốt với ta như vậy?”

Dương Thiên nghe vậy ngẩn người, sau đó cười nói: “Bởi vì Hàn lão sư là người thật lòng đối xử tốt với ta ah.”

Dương Thiên nói đúng, tuy kiếp trước luôn ở lớp số sáu, nhưng Hàn Hương Ngưng thân là lão sư Ngữ Văn của hắn, vẫn có sự quan tâm rất lớn đối với tên học trò quái gở này.

Hàn Hương thân thể mềm mại chấn động, sau đó ôm chặt Dương Thiên, mũi chua xót, nước mắt hốc mắt không ngừng rơi xuống.

Xem ra là cảm động đến khóc.

Cảm nhận được thân thể mềm mại ấm áp của tiểu tử tử, còn có hương thơm xông vào mũi, Dương Thiên có chút luống cuống chân tay.

Điều nói nữ nhân là được tạo nên từ nước, Dương Thiên mới đầu còn ôm tâm tính hoài nghi, nhưng khi nhìn thấy Hàn

Hương Ngung cảm động cơ hồ không thể tự mình, nước mắt không ngừng, Dương Thiên trực tiếp im lặng.

Y phục của hắn đã thấm ướt toàn bộ, chặc chặc chặc trong lòng thầm nghĩ: “Hình như là diễn quá mức rồi, ba trăm năm từng trải của ta, tiểu tử này căn bản không cách nào chống đỡ a.”

Không có cách nào, có câu nói rất hay, nữ nhân bị người chọc khóc, cho dù người quỳ gối dâng cũng phải dỗ dành cho tốt.

Lời tuy nói như vậy, nhưng Dương Thiên thật không có kinh nghiệm, ở Huyền Thiên đại lục, giao thủ với Yêu tộc Đại Thánh hắn cũng không có phát điên như vậy.

Hiện tại hắn hận không thể trực tiếp nói cho Hàn Hương Ngung biết, kỳ thật vừa rồi đều là lừa người, hắn thật sự chỉ đơn thuần đi ra ngoài chơi mà thôi, giỏ trái cây là lấy ở ký túc xá sát vách muốn đưa cho bạn gái hắn.

Cho dù bị nhéo lỗ tai, hắn cũng không muốn xấu hổ như vậy.

Nhưng Dương Thiên biết, nếu nói ra lời này, lấy da mặt mỏng manh của Hàn Hương Ngung, nhất định sẽ một tháng không đề ý tới hắn.

Vì vậy, Dương Thiên vụng về vỗ lưng ngọc của Hàn Hương Ngung, giống như dỗ dành tiểu hài tử.

Vốn cái này cũng không có gì, nhưng mà khiến Dương Thiên cảm thấy tan vỡ nhất chính là, giờ phút này, hóa học lão sư Tôn Hi tiến vào văn phòng.

Thấy được một màn trước mắt này, trực tiếp khiến cho ngây người...

Chương 103 - Ân uy tịnh thi.

Tôn Hi trừng lớn đôi mắt đẹp kinh hô: "Trời ơi, Hàn lão sư, Dương Thiên, các người đang làm gì vậy?"

“A?”

Hàn Hương Ngung sau khi nghe vậy, nhanh chóng đứng lên từ trong ngực Dương Thiên, nhìn ánh mắt hồ nghi của lão sư hóa

học Tôn Hi, sắc mặt nàng đỏ bừng, ấp úng nói không rõ ràng.

Chỉ cảm thấy, xong rồi, chuyện này nếu truyền khắp trường học, nàng khả năng không còn mặt mũi gặp người.

Cuối cùng, vẫn là Dương Thiên linh cơ khế động nói: “Tôn lão sư người không nên hiểu lầm, ta vừa rồi nói cho Hàn lão sư nghe về gia đình đáng thương của ta, lại không nghĩ rằng Hàn lão sư cảm tính như vậy, trực tiếp cảm động khóc lên.”

Ánh mắt Hàn Hương Ngung nhìn Dương Thiên mang theo ánh sáng kỳ lạ, tiểu tử này thật đúng là rất giỏi biến báo. Lý do này ngay cả nàng cũng suýt chút nữa tin, Tôn Hi cũng nhất định sẽ tin tưởng.

Quả nhiên, Tôn Hi ồ một tiếng, còn không ngừng an ủi Hàn Hương Ngung và Dương Thiên phải nhìn thoáng một chút.

Chờ sau khi Tôn Hi đi rồi, Dương Thiên rốt cục thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn thoáng qua tiểu tử tử vừa khóc ở bên cạnh, phát hiện đôi mắt nàng vẫn còn sưng đỏ, chăm chú nhìn mình chăm chăm.

Sau đó, phụt một tiếng cười ra tiếng, Hàn Hương Ngung nụ cười rất đẹp, hàm răng như sò hén, làn da như mỡ đông.

Hơn nữa, đôi môi đỏ mọng mềm mại kia mặc dù không có bôi một chút hồng lên miệng, nhưng vẫn lộ ra thập phần xinh đẹp.

Hàn Hương Ngung thấy ánh mắt Dương Thiên nhìn nàng dần dần nóng lên, vội vàng xụ mặt nói: “Nhìn cái gì, chưa thấy qua mỹ nữ a.”

Dương Thiên giả vờ ngu ngốc cười ha hả hai tiếng, đối với những lời này, vô luận trả lời như thế nào cũng không tìm được lý lẽ.

Hàn Hương Ngung lại trợn mắt liếc nhìn Dương Thiên, mở miệng nói: “Khóa học lần này, à không, lão sư ta tạm thời tha thứ cho người, nếu như lần sau có...”

Dương Thiên thở dài một hơi nói: “Nếu như có lần sau, ta sẽ biết tay với người. Hàn lão sư, những lời này của người đã nói hơn trăm lần rồi, ta đều sẽ thuộc lòng.”

Hàn Hương Ngưng lại cho Dương Thiên một cái liếc mắt, bất quá lần này lại không néo lỗ tai hắn, mà là không ngừng nhìn chăm chăm hắn.

Thấy Hàn Hương ngưng toàn thân không ngừng đánh giá mình, Dương Thiên có chút da đầu tê dại, hỏi: “Hàn lão sư, chúng ta có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi, người nhìn ta như vậy, ta thật không quen.”

Hàn Hương khuôn mặt xinh đẹp tiến đến bên người Dương Thiên, hưng phấn hỏi: “Dương Thiên, vết thương trên đầu ta hôm qua còn thập phần nghiêm trọng cơ hồ muốn hủy dung rồi, sao buổi sáng hôm nay ngay cả vết sẹo cũng không thấy, người làm sao làm được.”

Người thấy mùi thơm quen thuộc phát ra từ trên người Hàn Hương Ngưng, Dương Thiên có chút say mê trong đó.

Một lát sau thấy Hàn Hương Ngưng có chút không kiên nhẫn, lúc này hắn mới vội vàng mở miệng nói: “À, đây đều là lấy thuốc ở hiệu thuốc, ông chủ hiệu thuốc nói thuốc của bọn họ rất tốt, chỉ cần bôi lên thì ngày hôm sau nhất định sẽ tốt.”

“Nói bậy!”

Hàn Hương nhíu đôi mi thanh tú nói: “Ta đi hỏi ông chủ hiệu thuốc, bọn họ nói người chỉ mua băng gạc.”

“Ặc!” Dương Thiên nhất thời ngây ngẩn cả người, không ngờ tiểu tử tỷ tỷ ngày thường vẫn còn ngây ngốc có đôi khi rất có đầu óc.

Thấy Dương Thiên không nói lời nào, Hàn Hương Ngưng ôn nhu cười nói: “Không sao, mỗi người đều có chút bí mật, người không nói ra, ta cũng sẽ không trách người.”

Dương Thiên nghe xong có chút cảm động, nói: “Hàn lão sư, người đã nói như vậy, ta vẫn là nói cho người biết đi.”

“Không cần, thật sự không cần!”

Đôi mắt đẹp của Hàn Hương có ý cười như có gian kế thành công, ngoài miệng nói không cần, kỳ thật trong lòng đã sớm muốn đào ra bí mật của Dương Thiên.

Vĩnh viễn đừng có xem thường tâm lý bát quái của một nữ nhân.

“Há, Hàn lão sư đã không muốn nghe, vậy ta không nói nữa.”

Dương Thiên có ba trăm năm sống, chuyện gì mà chưa từng trải qua, chuyện này vừa nhìn đã thấu hết mảnh khóc trong đó, thấy Hàn Hương Ngưng nói không muốn nghe, vậy thì cũng thật sự không nói luôn.

Trên trán Hàn Hương Ngưng hiện lên một tia hắc tuyến, trong lòng buồn bực thiếu chút nữa thổ huyết.

Khóe miệng nàng giật giật nói: “Dương Thiên! Ngươi vẫn nên nói một chút đi, kỳ thật lão sư vẫn rất tò mò.”

Dương Thiên gật đầu, trong lòng vô cùng kích động, dù sao đây là lần đầu tiên hấn lộ ra tiếng lòng với người ngoài.

Hàn Hương Ngưng tiêu tử tử này đối với hấn quan tâm tỉ mỉ, nàng thật sự có tư cách biết bí mật của mình.

Dương Thiên ấp ủ thời gian rất lâu, lúc này mới nghiêm túc nhìn Hàn Hương Ngưng.

Hàn Hương Ngưng chưa bao giờ thấy ánh mắt của Dương Thiên nghiêm túc như vậy, bị thiếu niên có tính xâm lược như vậy nhìn, gương mặt không khỏi đỏ lên.

Sau đó chỉ nghe giọng nói mang theo từ tính trong trẻo của Dương Thiên nói: “Kỳ thật, kiếp này ta là tiên!”

Một câu nói, Hàn Hương Ngưng triệt để ngây ngẩn cả người.

Dương Thiên suy nghĩ vô số phản ứng sau khi Hàn Hương Ngưng nghe được, hoảng sợ, sợ hãi, hưng phấn, hiếu kỳ...

Nhưng mà chưa từng nghĩ đến, thời điểm hấn nói ra những lời này, Hàn Hương Ngưng trực tiếp thuần thục nhéo lỗ tai của hấn mở miệng nói: “Tốt tốt tốt! Dương Thiên, ngươi nói lão nói luôn đến chỗ lão sư rồi đúng không, nói, dùng loại biện pháp này lừa qua mấy tiểu cô nương.”

Dương Thiên vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Hàn lão sư, ngươi mau buông tay đi, ngươi như vậy ta thật sự rất mất mặt, hơn nữa, ta cũng không có lừa gạt ai a.”

Hàn Hương khuôn mặt xinh đẹp phỉếm hồng nói: “Nói như vậy, ta là lần đầu tiên ngươi lừa gạt người?”

Dương Thiên gật đầu, sau đó cảm thấy không đúng lại lắc đầu cười khổ nói: “Đây là lần đầu tiên ta nói với người khác, nhưng đây không phải ta lừa ngươi.”

“Còn đang giảo biện?” Hàn Hương Ngưng mắt hạnh ngưng lại, nhéo lỗ tai Dương Thiên một vòng ba trăm sáu mươi lăm độ.

Tiểu tử tử này chính là khắc tinh của hắn, Dương Thiên xem như đã nhìn ra.

Sớm biết hắn đã nói ra bí mật lớn nhất, đôi phương không tin thì thôi, lỗ tai cũng theo đó không công chịu tội.

Cuối cùng đến lúc Dương Thiên không còn chút tính tình nào, Hàn Hương Ngưng lúc này mới buông tay, nhìn Dương Thiên còn thành thật hơn cả học sinh tiểu học, Hàn Hương Ngưng lúc này mới hài lòng cười, cười híp mắt kêu một tiếng: “Dương Thiên!”

“A?”

Dương Thiên còn tưởng rằng tiểu tử tử này muốn giở trò gì mới, lại không nghĩ tới đôi môi đỏ mọng của đôi phương trực tiếp in lên mặt của hắn.

Trước sau như một, mùi thơm dịu dàng mềm mại như nước, mùi thơm nức mũi không ngừng.

Hàn Hương Ngưng hôn như chuồn chuồn lướt nước, vừa chạm liền ly, Dương Thiên có chút thất vọng, cảm giác mỹ diệu ngắn ngủi như vậy.

Hàn Hương Ngưng đỏ mặt, chăm chú nhìn Dương Thiên cười xán lạn nói: “Dương Thiên, cảm ơn ngươi đã làm những chuyện đó cho ta, ta vĩnh viễn sẽ nhớ kỹ.”

Dương Thiên cười nói: “Ha ha, ngài khách khí rồi, đây là việc ta nên làm.”

Hàn Hương Ngưng đánh một cái tát cho một táo ngọt đã luyện đến mức lô hỏa thuần thanh, Dương Thiên cảm giác ba trăm năm khổ tu của mình xem như đã rơi vào tay nàng.

Vừa rồi bị hành hạ còn đau đến không muốn sống, nhưng mà sau khi bị nàng hôn môi đỏ một cái, cái gì oán niệm, ủy khuất

gì cũng đều tan thành mây khói.

Dù sao thời điểm đi ra văn phòng, là cao hứng phần chấn.

Điểm này Dương Thiên cũng cảm giác có chút khó tin.

Đến phòng học, Vương Tĩnh Thần nhìn thấy hắn, đôi mắt đẹp sáng ngời.

Dương Thiên mỉm cười đáp lại.

Cuối cùng, Vương Tĩnh Thần viết viết vẽ vẽ trên một tờ giấy, sau đó đỏ mặt xếp tờ giấy lại, đưa cho Dương Thiên.

Dương Thiên còn không có hành động gì, chỉ thấy Ngô Ba nhanh chóng đưa tay cướp lấy tờ giấy.

Dương Thiên đối với việc này trọn mắt há hốc mồm, ba trăm năm tu tiên trở thành Phá Thiên Tiên Đế, tốc độ lại không có một tên mập linh hoạt.

Ngô Ba cười hắc hắc nói: “Dương Thiên à Dương Thiên, ngươi và hoa khôi trường nhất định là có gian tình, đừng nói đây không phải thư tình, hai người các ngươi lúc nào tốt lên, không nói lời nào ta sẽ đem thư tình này công khai cho mọi người.”

Dương Thiên bất đắc dĩ giang tay ra nói: “Ngươi thật sự là suy nghĩ nhiều rồi. Hôm nay ta đáp ứng tham gia tiệc sinh nhật của nàng, đây hẳn là địa chỉ nàng cho ta.”

Ngô Ba cười hắc hắc nói: “Ta không tin đâu, nếu ngươi có gan thì để cho ta nhìn trước một chút.”

Dương Thiên gật đầu, ra hiệu hắn tùy ý.

Ngô Ba mở tờ giấy ra, chỉ thấy nữ nhân phía trên xinh đẹp, viết một địa chỉ, còn vẽ một biểu tình đáng yêu, để Dương Thiên nhất định không được quên.

Hắn thất vọng thở dài một hơi nhìn Dương Thiên nói: “Quả nhiên bị ngươi đoán trúng, bất quá nói Dương Thiên, Vương Tĩnh Thần xinh đẹp như vậy, gia thế tốt, thành tích cũng tốt, hơn nữa có ý với ngươi, ngươi sao không rèn sắt khi còn nóng chứ.”

Dương Thiên cười nhạt một tiếng nói: “Chuyện này phải chú ý duyên phận, hiện tại tinh lực chủ yếu của ta phải dùng vào thi

đại học, không có quá nhiều thời gian.”

Ngô Ba trợn trắng mắt nói: “Dương Thiên, ngài chính là Dương Thần đại danh鼎鼎, toàn bộ nhất trung này ai mà không biết ngài lúc thì thử đạt thành tích cao, lục môn khoa khảo thí full điểm, chuyện này đã sớm làm cho toàn bộ trường học chấn động, loại học thần như người so với Tô Thi Nhu đều yêu nghiệt hơn, một kỳ thi lên đại học mà thôi còn để cho người xuất ra toàn bộ tinh lực như vậy sao?”

Dương Thiên cười cười nói: “Nếu như nói ta muốn thi đại học cũng miễn điểm, người cảm thấy ta có cần phải xuất ra toàn bộ tinh lực chuẩn bị cho kỳ thi cuối năm hay không?”

Ngô Ba hít sâu một hơi, vẻ mặt khiếp sợ nói: “Dương Thiên, người ngàn vạn lần đừng dọa ta, nhân vật thi đại học toàn bộ điểm cao cho dù cộng lại học sinh cả nước mười năm có lẽ mới chỉ có một cái a.”

Dương Thiên ngạo nghễ cười nói: “Ngô Ba người có nghĩ tới hay không, ta có lẽ chính là người mà người nói mười năm mới xuất hiện kia?”

Một câu nói tràn ngập cuồng ngạo bá đạo, Ngô Ba trừng lớn hai mắt, từ trong đôi mắt Dương Thiên, hắn cảm giác đối phương cũng không phải đang nói đùa!!

Chương 104 - So đấu về thân phận.

Sau khi tan học, Dương Thiên cầm quà sinh nhật chuẩn bị cho Vương Tinh Thần, đánh xe đến một hội sở tư nhân tên là Thiên Đường.

Khi hắn muốn đi vào, chỉ thấy một bảo vệ cường tráng ngăn cản hắn.

“Đứng lại, tiểu tử ngươi muốn làm gì?”

Bảo vệ cường tráng này mặc âu phục màu đen, giày da màu đen, đeo kính râm màu đen, cơ bắp nổi lên, khuôn mặt cứng nhắc như sắt.

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt nhìn hấn một cái nói: “Tới nơi này còn có thể làm gì, đương nhiên là tiến vào tham dự tiệc của bằng hữu ah.”

Tên bảo vệ cường tráng này nhìn Dương Thiên từ trên xuống dưới, phát hiện đối phương chỉ mặc một bộ đồng phục học sinh hết sức bình thường, hơn nữa còn có rất nhiều nếp gấp, trong tay không ngờ còn xách theo một túi nhựa, không khỏi bắt đầu khinh thường.

Hấn hừ nói: “Tiểu tử ngươi là đến gây sự đúng không? Đi đi, cút sang một bên chơi đi, học sinh nghèo như ngươi biết nơi này là nơi nào không? Nơi này chính là thiên đường, là nơi có tiền có thể mới có thể đến đây tiêu xài.”

Dương Thiên thờ ơ nói: “Ta chỉ đến đây để phó ước mà thôi.”
“Phó ước?”

Bảo vệ cường tráng còn không tin, châm chọc nói: “Ha ha, học sinh nghèo như ngươi cũng đến phó ước? Ai có thể mời ngươi đến? Ta cảnh cáo ngươi đừng gây chuyện ở đây, bằng không ông đây sẽ khiến ngươi chịu không nổi đâu.”

Nói xong, hấn ta bóp nắm đấm to bằng cái nồi của mình, đưa lên đe dọa.

Dương Thiên thở dài một hơi, có thể động thủ hấn thật sự không muốn nói chuyện.

Bởi vì hấn không nhất định có thể nói qua đối phương. Nhưng động thủ trên thế giới này thật đúng là không có ai có thể là đối thủ của hấn.

Vì vậy, lúc bàn tay trong tay Dương Thiên đang muốn giơ lên cao, chỉ nghe một tiếng nữ kinh ngạc vang lên.

Giọng nói từ sau lưng truyền đến: “Ồ, Dương Thiên, sao ngươi lại ở đây?”

Dương Thiên thu tay về, nhìn đối phương một cái nhú mày hỏi: “Ngươi là?”

Nữ sinh có chút tư sắc, làn da trắng bệch kia trùng Dương Thiên một cái nói: “Ta là bạn thân của Vương Tĩnh Thần, hơn nữa cũng là bạn cùng bàn với nàng, ta tên là Phương Lô Lô, ngươi vậy mà không biết ta?”

Phương Lôi Lôi thập phần tức giận, phải biết rằng hai người bọn họ là đồng học bao lâu nay, mà Dương Thiên lại không biết nàng.

Dương Thiên thật sự không chú ý tới cô gái này, mặc dù là đồng bạn nhưng trong lớp có mấy người hắn quen biết, những người còn lại thật sự không chú ý tới.

Dù sao kiếp trước bọn họ không có gặp nhau, kiếp này Dương Thiên vẫn không muốn gặp lại bọn họ quá nhiều.

Mỗi một người đều có quỹ tích sinh mệnh của mình, hắn cũng không có quyền can thiệp.

Nhìn dáng vẻ tức giận của nữ hài, Dương Thiên vội vàng mang theo một tia áy náy nói: “Thật ngại quá! Do hôm nay người mặc rất đẹp, ta nhất thời không nhận ra.”

Đúng vậy, hiện tại Phương Lôi Lôi quả thật là ưu tú, một thân váy lụa màu đỏ giá trị xa xỉ, tóc dài rối tung, làn da trắng nõn, mùi vị nước hoa quý báu hiển nhiên có của cải nhất định.

Hơn nữa trong tay còn cầm hộp lễ tinh xảo, cổ ý đặt ở trên hộp là một bảng hiệu Bách Đạt Phỉ Lệ.

Cái bảng này hẳn là giá trị hơn hai mươi vạn, chỉ là tham gia sinh nhật của bạn học mà thôi lại tặng bảng biểu quý giá như vậy, thật sự rất xa xỉ.

Nhưng hắn lại quên, tinh liên đựng trong túi nhựa của hắn là bảo bối giá trị một ức năm ngàn vạn!

Dương Thiên cùng Phương Lôi Lôi chỉ hàn huyên hai câu, mà lúc này hai vị nam sinh đi theo Phương Lôi Lôi nhìn thoáng qua Dương Thiên hỏi: “Lôi Lôi, hắn là ai? Người cũng không giới thiệu cho chúng ta một chút.”

Phương Lôi Lôi cười nói: “Trần Hiểu ca, La Huy ca, vị này là bạn học cùng lớp với ta, hắn tên là Dương Thiên, ở trong lớp chúng ta là nhân vật phong vân, tất cả nữ sinh đều rất yêu mến hắn.”

“Ồ?”

Lúc này Trần Hiểu và La Huy đã hào hứng hỏi: “Dương Thiên, cha mẹ ngươi làm gì?”

Dương Thiên khẽ nhướn mí mắt hỏi ngược lại: “Quan hệ giữa chúng ta rất thân sao?”

“Người... hừ!” La Huy nghe vậy tức giận hừ một tiếng nói: “Người có biết cha ta làm gì hay không.”

Xem ra là muốn tìm việc a.

Giọng Dương Thiên hơi lạnh nhạt: “Người thân là con trai của phụ thân người mà cũng không biết phụ thân người làm gì, ta cũng không phải phụ thân của người, sao ta biết phụ thân người làm cái gì.”

Một câu nói trực tiếp đẩy La Huy vào thế khó xử, La Huy gần như choáng váng.

“Một tên không có bối cảnh gì cũng dám nói chuyện với chúng ta như vậy!”

Sắc mặt Trần Hiểu hơi trầm xuống, đôi mắt lạnh lẽo.

Mà lúc này Phương Lôi Lôi vội vàng tiến lên một bước nói: “Trần Hiểu ca, La Huy ca, hay là chúng ta đi vào đi, hôm nay là sinh nhật của Tĩnh Thần, xem ở trên mặt mũi của nàng, thả vị bạn học này của ta một đường, hẳn là do Tĩnh Thần mời tới.”

Trần Hiểu và La Huy liếc nhìn nhau một cái, lúc này mới hừ một tiếng.

La Huy khinh thường nói: “Ha ha, loại người không có bối cảnh không có gia thế như người ta khuyên người mau rút về đi, đừng tưởng thành tích tốt một chút, ở trường học được hoan nghênh có thể ra về ở xã hội, nếu người đã được mời tới, vậy mà thậm chí ngay cả cửa cũng không vào được, không cảm thấy có chút mất mặt sao?”

Nói xong, hắn cười phá lên.

Dương Thiên sắc mặt không vui không buồn, mí mắt cũng không nâng lên một lần.

Hắn thấy, hai thiếu niên này về sau cuối cùng hóa thành một nắm đất vàng, cùng loại người này đối thoại quả thực lãng phí thời gian.

Thấy Dương Thiên im lặng không nói gì, Phương Lôi Lôi lập tức cho rằng hẳn e ngại Trần Hiểu và La Huy.

Không khỏi thở dài một tiếng.

Dương Thiên tuy rằng ở trong trường là nhân vật phong vân, nhưng sau khi đi ra hẳn không có bất kỳ bối cảnh gia đình nào, không quyền không thế, quan trọng nhất chính là không có tiền tài.

Nếu không phải Vương Tĩnh Thần mời hẳn tới, Dương Thiên căn bản không tiếp xúc được bọn họ cái vòng tròn này.

Nghĩ tới đây, tình cảm vốn ám sinh của Phương Lôi Lôi dành cho Dương Thiên cũng bị nàng kịp thời cắt đứt.

Dương Thiên nếu thật trở thành bạn trai của nàng, lúc mang ra ngoài bị người chê cười vậy cũng quá mất mặt.

Hiện tại xem ra, nàng vẫn là lựa chọn một người môn đăng hộ đối làm bạn trai là thích hợp nhất.

Phụ thân của Trần Hiểu là thư ký Giang Thành, mà phụ thân của La Huy là sở trưởng Giang Thành, cả hai đều là đại nhân vật nắm giữ thực quyền, không phải là một tiểu môn tiểu hộ như Dương Thiên có thể so sánh được.

Hai người Trần Hiểu đều là công tử ca, ngày thường đều là mang theo nàng tiêu tiền như nước, trải qua cuộc sống như thần tiên.

Hai người bọn họ mới thích hợp làm bạn trai.

Phương Lôi Lôi biết, hai người này đều có ý tứ với Vương Tĩnh Thần cùng bàn với nàng, tiếp cận nàng chỉ là vì mượn nhờ ván cầu này tiếp xúc với Vương Tĩnh Thần mà thôi.

Hôm nay là sinh nhật của Vương Tĩnh Thần, hai người bọn họ chuẩn bị rất đầy đủ, Trần Hiểu chuẩn bị một chiếc Maserati, mà La Huy chuẩn bị một viên kim cương lớn khoảng chừng hơn ba mươi Clara.

Chỉ nghĩ thôi, Phương Lôi đã muốn ghen tị rồi.

Hai người bọn họ có một người khẳng định sẽ được Vương Tĩnh Thần chọn, mà nàng chỉ cần có được Vương Tĩnh Thần người còn lại kia cũng đã cảm thấy mỹ mãn.

Mà Dương Thiên, cho dù là thành tích có tốt đến đâu, đến xã hội này cũng chỉ có thể là tồn tại cấp thấp nhất, căn bản không thể đánh đồng với hai vị tài tuần này. Hơn nữa người xem hẳn lấy lễ vật gì, ông trời ơi, chỉ dùng một túi nhựa để đặt vào, hẳn không phải là mua hàng vỉa hè chứ.

Nghĩ tới đây, Phương Lôi Lôi không khỏi có chút cảm giác Dương Thiên đáng thương, hẳn căn bản không biết sinh hoạt của Vương Tĩnh Thần là cái dạng gì, nếu như đi vào cái vòng giao tế của nàng, nhất định sẽ bị người cười nhạo chết.

Trần Hiểu và La Huy lại một lần nữa khinh thường nhìn chằm chằm Dương Thiên, Trần Hiểu cười đùa nói: “Chúng ta sẽ ở đây chờ người, Dương Thiên Học Bá đúng không, tên của người chúng ta sẽ nhớ kỹ.”

La Huy lúc này khinh thường liếc nhìn Dương Thiên một cái, mở miệng nói:” Thôi đi, người nhìn y phục của y, đoán chừng y ngay cả cửa lớn cũng không vào được, đi thôi, chúng ta vẫn nên vào chơi với nhau.”

Thấy hai vị đồng bạn kia đã đi vào, Phương Lôi Lôi thần sắc xoắn xuýt nhìn Dương Thiên nói: “Dương Thiên, hay là người trở về đi, khả năng nơi này không thích hợp với người.”

Dương Thiên mỉm cười nói: “Nếu ta đã đáp ứng Vương Tĩnh Thần tới đây, vậy thì nhất định sẽ tới.”

Nhìn Dương Thiên cố gắng chống đỡ sĩ diện, Phương Lôi rất tức giận, nhưng bất đắc dĩ, dù sao Dương Thiên là bạn học của nàng, nàng không thể để mặc Dương Thiên ở đây.

Vì vậy nàng tận tình khuyên bảo với bảo vệ cường tráng kia một hồi, chuyển ra thân phận của phụ thân nàng, tên bảo an này mới đồng ý cho Dương Thiên đi vào.

Sau khi Phương Lôi Lôi thở phào nhẹ nhõm, vội vàng dẫn dò Dương Thiên hai câu, liền nhanh chóng đuổi theo Trần Hiểu và La Huy.

Dương Thiên vốn không muốn để ý tới tên bảo an cường tráng kia, nhưng khi đi đến bên cạnh hẳn, chỉ nghe đối phương ngửa đầu nhìn từ trên cao xuống nói: “Tiểu tử, ta cảnh cáo người, vào bên trong gặp thứ không nên đụng thì tuyệt đối đừng

đụng, nếu để ta phát hiện người trộm đồ, ông đây nhất định sẽ vắn cổ người xuống, nghe rõ chưa.”

Dương Thiên nghe vậy cười.

Hắn đánh giá bảo an cường tráng một chút rồi nói: “Ta biết xem mặt mũi, có muốn ta giúp người xem một chút hay không?”

Bảo vệ cường tráng khinh thường hừ một tiếng nói: “Tên tiểu tử nghèo này không biết nhìn tướng mạo gì đâu.”

Dương Thiên nhìn chằm chằm hắn đăm đăm nói: “Hôm nay người sẽ gặp tai ương huyết quang, cẩn thận họa từ miệng mà ra!”

Dứt lời, xoay người đi vào cửa lớn, bảo vệ bỏ trống hoàn toàn ngăn ở cửa ra vào...

Chương 105 - Thủ đoạn của Ôn Nhã.

Phương Lôi Lôi cảm giác từ khi cùng Dương Thiên chào hỏi một tiếng, Trần Hiểu cùng La Huy thái độ đối với nàng trở nên lạnh nhạt hơn rất nhiều.

Phương Lôi Lôi âm thầm hối hận, không khỏi cảm thấy chán ghét Dương Thiên.

Nàng cảm thấy quen biết Dương Thiên chính là một sai lầm, hy vọng đợi lát nữa đến yến hội sinh nhật của Vương Tĩnh Thần, người này không cần đi ra quấy rối, cũng không muốn giao lưu với nàng, nếu không như vậy thật sự là quá mất mặt.

Nơi này đều là nhân vật trong thượng lưu, một học sinh nghèo như Dương Thiên sau khi đến nơi nhất định sẽ đi khắp nơi nịnh bợ người khác, khúm núm lấy lòng.

Phương Lôi Lôi ngẫm lại, cảm giác trong lòng càng không thoải mái.

Sau khi Dương Thiên đi vào, phương xa một vị nữ tử mặc váy đen dáng người đầy đặn đi tới.

Nữ tử váy đen dừng lại bên cạnh bảo an cường tráng, mị hoặc mở miệng nói: “Vừa rồi ngươi làm khó tên học sinh mặc đồng phục kia?”

Bảo vệ cường tráng nhìn thấy nữ tử xinh đẹp xinh đẹp như vậy đầu tiên là sửng sốt, sau đó cười một tiếng hỏi: “Sao? Hắn là người nào của ngươi? Ngươi muốn ra mặt cho hắn sao?”

Nữ tử váy đen run rẩy cười khanh khách hai tiếng: “Hắn là tiểu đệ đệ của ta, ngươi sỉ nhục hắn có phải nên bày tỏ một chút áy náy với hắn không?”

Bảo vệ cường tráng nghe vậy sầm mặt lại, lạnh lùng nói: “Tìm hắn xin lỗi? Hừ, hắn chỉ là một học sinh nghèo mà thôi, có tư cách gì để ta xin lỗi? Ta mặc dù là bảo an, nhưng tốt xấu gì cũng là người của Thiên Đường. Ngươi cũng không đi hỏi thăm, Thiên Đường là của nhà ai ah, ngươi là ai mà lại dám nói với ta những lời này? Có tin chỉ cần một cái điện thoại của ta khiến ngươi chịu không nổi không.”

Đôi mắt đẹp của nữ tử váy đen hiện lên một đạo hàn quang, bất quá vẫn là cười tủm tỉm nhìn bảo an cường tráng nói: “Ngươi thử một chút xem, ta ngược lại muốn nhìn xem ngươi làm sao để cho ta chịu không nổi.”

Bảo an cường tráng thấy nữ tử váy đen ngang ngược như vậy, không khỏi cười quái dị nói: “Đây chính là ngươi nói đấy, nhìn ngươi da mịn thịt mềm, lớn lên có đầy đặn như vậy, không biết tính cách đến trên giường có phải vẫn mạnh như vậy hay không.”

Nói xong, hắn cầm lấy máy truyền tin, tụ tập bảy tám người.

Đợi sau khi tất cả mọi người đến, bảo vệ cường tráng chỉ vào nữ tử váy đen nói: “Mấy anh em, chính là nàng không mở mắt, chúng ta bắt tiểu cô nương này lại đợi đến tối hảo hảo thoải mái một chút, để cho nàng biết hậu quả của việc quấy rối ở nơi làm việc của chúng ta.”

Tất cả mọi người nghe vậy hưng phấn một hồi, thời điểm đang muốn động thủ, trong đám người một tên cao người kia đột nhiên kêu một tiếng sắc mặt trắng bệch, lo lắng tức giận nói: “Dừng tay, toàn bộ dừng tay cho ta.”

Mọi người nghe vậy toàn bộ đều ngây ngẩn cả người.

Tất cả mọi người là vẻ mặt khó hiểu nhìn người cao lớn kia, không biết thời khắc mấu chốt như vậy hẳn làm sao hô ngừng?

Chỉ thấy người bảo vệ cao to kia đi tới trước mặt nữ tử váy đen, cung kính cúi đầu hô: “Ôn tử.”

Mọi người đầu tiên là sửng sốt, sau đó từng người bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, trên trán mồ hôi lạnh không ngừng chảy ra.

Có chút người nhát gan còn có một tia thủy triều ở đũng quần, trực tiếp ngồi liệt ở trên mặt đất.

Ôn tử? Ở Thiên Đường chỉ có một Ôn tử, đó chính là Ôn Nhã.

Ôn Nữ Vương của thế lực hắc ám Giang Thành, thủ đoạn của nàng vô cùng tàn nhẫn, cũng là chủ nhân duy nhất của Thiên Đường.

Chỉ có điều nàng rất ít khi ra mặt, người gặp được nàng cũng không có mấy, cho dù là nhân viên bảo an cao to kia cũng chỉ gặp nàng một lần mà thôi.

Tuy mọi người chưa từng thấy người này, nhưng chỉ nghe truyền thuyết của nàng cũng đã khiến người ta sợ hãi rồi.

Năm năm trước chỉ mang theo một người, giết hết thế lực hắc ám Giang Thành, để cho bọn họ cúi đầu xưng thần.

Năm năm qua, không có một ai dám phản kháng, đây chính là thủ đoạn thiết huyết cỡ nào ah!

Mà những người bọn họ vừa rồi lại muốn ra tay với chủ nhân, đây quả thực là hành vi tìm chết.

Ôn Nhã vẫn cười, nhưng nụ cười lại làm cho người ta cảm giác rét lạnh thấu xương.

Nàng khẽ mở môi đỏ nói: “Đi mời đội trưởng của các người đến đây cho ta.”

Bảo vệ cao to kinh sợ gật đầu.

Chưa đến ba mươi giây, chỉ thấy một đầu lĩnh bảo an mập mạp nện cái chân ngắn to khỏe chạy tới.

Thấy Ôn Nhã, vội vàng cung kính tiến lên: “Ôn tử, sao tử không báo một tiếng? Để các tiểu nhân nghênh đón.”

Ôn nhã cười dài mở miệng nói: “Kỳ thật ta cũng không có thông tri, thuộc hạ của các người cũng tới nghênh đón, hơn nữa không chỉ nghênh đón ta, còn muốn đem ta ngủ một trận đây.”

Trong giọng nói của Ôn Nhã không có bất kỳ bất mãn nào, thậm chí còn hết sức bình thản, nhẹ nhõm giống như là trò chuyện với hàng xóm vậy.

Nhưng mà, chỉ một câu nói này đã khiến tên đội trưởng đội cảnh vệ trực tiếp sợ tới mức quỳ trên mặt đất.

Hắn run rẩy nói: “Ôn tử, ta thật sự không biết chuyện này, ta...”

Hắn còn chưa nói hết, Ôn Nhã đã cười trêu: “Vậy bây giờ người đã biết chuyện này rồi, người định làm gì?”

Đội trưởng đội bảo an hoảng hốt gật đầu nói: “Ôn tử, ta hiểu, ta sẽ cho người một cái công đạo.”

Dứt lời, hắn đứng lên quát với những thuộc hạ của mình: “Mẹ nó, là ai, là ai hả? Là ai đứng ra đây hả?”

Đội trưởng đội cảnh vệ rút thanh đoản đao sáng loáng bên hông ra, cả khuôn mặt mập mạp gần như trở nên vặn vẹo.

Tất cả mọi người sợ hãi, chỉ chỉ tên bảo an cường tráng kia.

Bảo an cường tráng thấy vậy mặt xám như tro tàn, hắn trực tiếp quỳ xuống đất, nước mắt giàn giụa, mở miệng xin tha: “Ôn tử, ta không biết là người, nếu biết cho ta mười cái lá gan, ta cũng không dám có ý đồ xấu với người ah.”

Ôn nhã phong khinh vân đạm, ý cười dịu dàng nhìn bảo an cường tráng cầu xin tha thứ, bất vì sở động.

Đội trưởng đội cảnh vệ cũng mặc kệ hắn cầu xin tha thứ như thế nào, chính hắn có thể ngồi vào vị trí này tự nhiên là hạng người lòng dạ độc ác.

Hắn cầm đoản đao đi về phía bảo an cường tráng đang quỳ trên mặt đất.

“Lão đại, không, không cần, lão đại!” Bảo vệ cường tráng thấy cấp trên của mình nghiêng răng nghiêng lợi, sợ tới mức vội vàng

lui về phía sau, khuôn mặt lộ vẻ sợ hãi, đứng quần đều ướt đầm.

Lúc này có hai bảo vệ trẻ tiến lên trực tiếp đè hấn xuống đất.

Đoản đao sáng loáng trên đội bảo an hung hăng cắm vào lưng hấn, liên tiếp hai đao như vậy, tiếng gào thét tê tâm liệt phế không ngừng.

Làm xong tất cả, đội trưởng đội cảnh vệ lần nữa cung kính đi tới trước mặt Ôn Nhã nói: “Ôn tử, kế tiếp còn nghe ngài xử trí.”

Ôn Nhã liếc nhìn bảo an cường tráng bình thản nói: “Kéo ra ngoài, đánh gãy ba cái chân, mặc cho tự sinh tự diệt.”

“Tê!”

Tất cả mọi người nghe vậy thì hít vào một hơi, quá độc ác mà.

Bảo vệ cường tráng cũng quên cả khóc, không ngừng mở miệng xin tha, hối hận đến xanh ruột.

Ôn Nhã không hề bị lay động, đội trưởng đội cảnh vệ thấy vậy, trực tiếp phát tay bảo hai người kéo bảo an cường tráng xuống.

Bảo vệ cường tráng lúc này mới nhớ tới Dương Thiên vừa nói cho hấn một câu, hôm nay hấn có tai ương máu me, cẩn thận họa từ miệng mà ra!

Mười phút trước hấn khịt mũi coi thường người, cho rằng hấn là người của Thiên Đường, không có người mắt mù nào dám động đến hấn.

Nhưng bây giờ là mười phút sau, hấn thật hối hận vì không nghe lời Dương Thiên nói.

Xử lý xong chuyện, đội trưởng đội bảo an cung kính nói: “Ôn tử, ta có tội, xin ngài trách phạt.”

Ôn nhã quỳn rũ hỏi: “Người sai chỗ nào rồi?”

Sau lưng đội trưởng đội bảo an bị mồ hôi lạnh thấm ướt, có chút sợ hãi nói: “Ta không có tội trách.”

Ôn Nhã cười ha ha, nhếch đôi môi đỏ mọng, đạp bước chân xinh đẹp đi một vòng quanh đội trưởng đội bảo an, hỏi: “Vậy bây giờ nên làm gì?”

Đội trưởng đội bảo an cẩn rằng nói: “Mời Ôn tử rút chức vụ của ta, để cho ta ở cửa canh cửa.”

Ôn nhã gật đầu cười nói: “Nếu ngươi đã muốn ở lại đây, vậy thì ở lại đây đi.”

Dứt lời, nhìn người bảo an cao gầy kia, nói: “Đội trưởng do ngươi tới làm.”

Sau đó, dưới ánh mắt mừng như điên của một bảo vệ cao lớn, xoay người đi vào Thiên Đường.

Thấy Ôn nữ vương rút cục đã đi, tất cả mọi người sống sót sau tai nạn, âm thầm lau mồ hôi lạnh trên trán, nhưng không đợi bọn họ cảm thấy may mắn, chỉ nghe nhân viên bảo an cao giọng quát: “Vừa rồi là ai muốn động thủ với Ôn tử, từng người đứng ra thu dọn đồ đạc cắt cho ta.”

Quan mới nhậm chức đốt ba đồng lửa, người cao gầy kia chỉ bằng một tiếng đã sa thải một nửa số bảo an của Thiên Đường lập uy rồi.

Dương Thiên đi vào một buổi dạ tiệc trang trí sang trọng, chỉ thấy đôi mắt đẹp của Vương Tĩnh Thần đột nhiên sáng lên, nhanh chóng chạy đến bên người Dương Thiên vui mừng nói: “Dương Thiên, ngươi đến rồi.”

Dương Thiên gật đầu, nhìn Vương Tĩnh Thần, tất cả giác quan nhất thời lâm vào trong dung nhan tuyệt thế của đối phương.

Thiếu nữ có dáng người thon dài, cánh tay ngọc mềm mại như củ sen tuyết, chân ngọc thon dài duyên dáng, cái mông nhẵn nhụi mềm mại, mềm mại trơn láng.

Nàng đứng bên cạnh Dương Thiên, dáng vẻ thướt tha. Tóc dài rồi tung, mang theo một cái vương miện thuần trắng, mặc váy công chúa màu trắng như tuyết.

Trên thắt lưng buộc một dải băng màu tím, càng giống với vòng eo mềm mại của thiếu nữ kia, một đôi giày dài tinh xảo khéo léo màu tím, phối hợp với váy công chúa màu trắng, khiến cho cả người nàng càng thêm khí chất giống như công chúa.

Dương Thiên chưa bao giờ cảm thấy một cô gái có thể xinh đẹp đến mức này.

Vương Tĩnh Thần thấy Dương Thiên thất thần, khuôn mặt không khỏi hồng nhuận, nàng cắn cắn đôi môi đỏ mọng, con mắt sáng ngời nhìn chằm chằm Dương Thiên, lông mi đen nhánh thon dài khẽ run hỏi: “Dương Thiên, ta hôm nay có đẹp không?”

Chương 106 - So đấu về lễ vật.

Nghe được Vương Tĩnh Thần đặt câu hỏi, Dương Thiên mới từ trong khiếp sợ tỉnh lại.

Hắn cười cười nói: “Đương nhiên, hôm nay ngươi là nhân vật chính!”

Vương Tĩnh Thần nghe vậy, đôi mắt đẹp nhất thời cong thành hình trăng lưỡi liềm.

Có thể được Dương Thiên tán thành, nàng cảm thấy ở phòng thay quần áo loay hoay tận ba giờ cũng là đáng giá.

Nàng vốn còn muốn tiếp tục nói chuyện với Dương Thiên một lát, lúc này Trần Hiểu và La Huy còn có Phương Lôi Lôi đi tới.

Trần Hiểu nhìn trang điểm công chúa của Vương Tĩnh Thần, ánh mắt trở nên nóng rực.

La Huy cũng giống như thế, nước miếng thiếu chút nữa chảy ra ngoài.

Ngay cả Phương Lôi Lôi cũng không thể không sợ hãi thán phục, hôm nay Vương Tĩnh Thần đẹp ra tận chân trời.

Vương Tĩnh Thần bị hai người nhìn đến không thoải mái, bước chân thoáng cái không tự chủ mà nhích tới gần Dương Thiên một chút.

Ngửi mùi thơm đặc biệt của thiếu nữ, Dương Thiên không khỏi nghĩ đến cảnh tượng hai người gặp nhau lúc trước.

Lúc trước, Dương Thiên nghịch chuyển thiên địa pháp tắc trở về, bản thân hắn lúc chán nản nhất gặp được nàng lúc bất lực

nhất.

Hơn nữa, sau khi cứu nàng, còn tự mình ngủ chung một gian phòng với nàng.

Khi đó, mùi hương trên người thiếu nữ chính là mùi hương này, vô cùng đặc biệt, ngửi mà say lòng.

Trần Hiểu thấy Vương Tĩnh Thần cách cái miệng này gần như vậy, trong lòng không khỏi đổ kị nồng đậm.

Tuy nhiên hiện tại Vương Tĩnh Thần ở chỗ này, bọn họ là bạn học, Trần Hiểu chỉ có thể trước tiên nhịn xuống sự không vui trong lòng, suy nghĩ lát nữa lại để Dương Thiên xấu mặt, để cho mọi người chế giễu hắn mới thỏa.

La Huy thu hồi ánh mắt như sói đói đói khát, mang theo giọng điệu ông cụ non hỏi: “Tĩnh Thần, ngươi vừa rồi ở đâu, chúng ta tìm ngươi một vòng cũng không tìm được.”

Phương Lôi Lôi cũng gật đầu nói: “Ngươi là nhân vật chính của tiệc sinh nhật này, không thể chạy loạn khắp nơi được.”

Nói xong, còn có ý liếc nhìn Dương Thiên một cái nói: “Phụ thân ngươi mời toàn bộ nhân vật trong giới trẻ của Giang Thành tới, ngay cả Tần Huyền của Tần gia Giang Thành cũng tới, ngươi hẳn là đi cùng với những người kia mới đúng.”

Vương Tĩnh Thần cười cười nói: “Lôi Lôi, Dương Thiên chính là đệ nhất của lớp chúng ta, ta còn muốn cùng hắn nghiên cứu thảo luận kỹ xảo học tập đâu.”

Phương Lôi Lôi bĩu môi, nàng hiện tại đã nhìn ra, ở trường học cho dù là nhân vật phong vân lợi hại thì như thế nào, không có bất kỳ bối cảnh nào, đến lúc ra xã hội lại cùng nô tài không có gì khác nhau.

Cho dù hắn dốc hết toàn lực thi đại học, cũng không có thành tích học tập không tốt, nhưng người có bối cảnh gia đình tìm đại học có quan hệ tốt.

Trần Hiểu cười cười nói: “Tĩnh Thần, ta chuẩn bị cho ngươi một món lễ vật, ngươi mở ra xem có thích hay không.”

Lúc này, hắn ta như sợ người khác không biết, giọng đề cao hai tầng nói: “Tĩnh Thần, ta là vì món quà sinh nhật này của cô

mà nhọc lòng lắm, đây là một chiếc chìa khóa xe của chiếc Maserati, có giá trị không nhỏ đâu.”

Gã vừa nói xong, đám người vốn đang phối hợp nói chuyện với nhau nghe vậy, nhao nhao đưa mắt nhìn sang.

“Vừa rồi ta nghe thấy cái gì vậy? Con gái của Vương Liệt chỉ là một lần sinh nhật, vậy mà có người tặng chiếc Maserati hơn ba trăm vạn cho nàng rồi?”

“Trời à, có cần thổ hào như vậy không, đây chỉ là sinh nhật đơn giản thôi.”

“Đúng vậy, đúng vậy, chiếc Maserati này ta nằm mơ cũng muốn có được một chiếc mà.”

Còn có người không tin, khinh thường châm chọc nói: “Thật hay giả vậy, tuy rằng là xe thể thao, nhưng thật sự là xe thể thao đồ chơi, ha ha ha, nếu như vậy thì sẽ có trò hay để nhìn ah.”

Người này vừa dứt lời, lập tức bị tất cả mọi người trào phúng.

“Tên đê nhũi này là ai vậy, ông trời ơi, hần rốt cuộc có biết thân phận của Trần công tử hay không.”

“Trần công tử là con trai của thư ký, cộng thêm Trần Thư Ký già mới có con, nâng hần trong tay sợ rơi mất, ngậm trong miệng sợ tan, bình thường rất cung chiêu.”

“Đúng vậy đúng vậy, nếu người khác lấy ra lễ vật quý giá như vậy ta cũng không tin, nhưng Trần công tử lấy ra thì ta tuyệt đối sẽ tin!”

Mà Trần Hiểu nghe mọi người nịnh hót, không khỏi đắc ý nở nụ cười.

Nhìn Vương Tĩnh Thần đã có chút sững sờ, thập phần đắc ý, tựa như thấy được không mất bao lâu hần sẽ ôm được mỹ nhân về.

La Huy thấy danh tiếng đều bị Trần Hiểu cướp đi, tự nhiên trong lòng không vui, hần đem viên kim cương ba mươi Cara đưa cho Vương Tĩnh Thần nói: “Tĩnh Thần, ta cũng đã chuẩn bị sinh nhật này của ngươi rất lâu, cái nhẫn nhỏ này là lễ vật ta chuẩn bị cho ngươi.”

Nói xong, mở chiếc hộp tinh xảo ra, bên trong nằm lẳng lẳng một sợi dây chuyền kim cương.

Lần này, tất cả mọi người lại kinh hô ra tiếng.

“Trời ơi, lại là kim cương, làm sao có thể?”

“Thôi đi, ta không tin, viên kim cương ba mươi Cara này có giá trị một ngàn sáu trăm vạn nhân dân tệ, ta không tin hắc vì sinh nhật một cô gái mà lại ra tay xa xỉ như vậy.”

“Điều đó không có khả năng, kim cương lớn như vậy, không có vấn đề gì, là không có khả năng mua được.”

Mà một số người quen biết La Huy, không khỏi trào phúng nói: “Đây là cái thá gì, người có biết người kia là ai không?”

Có người nghi hoặc nhìn La Huy, có chút khó hiểu nói: “Là ai? Khó nói hắc lại là con trai của Trần Thư Ký sao?”

Người nọ nói: “Hắc là La Huy, là con trai của La Xử trưởng, lấy ra thứ này đối với hắc chả có gì ghê gớm, các người đừng quên, năm ngoái La Xử trưởng đã điều tra được một vụ án buôn lậu châu báu.”

Y vừa nói xong, mọi người lập tức kinh hô một tiếng: “Hóa ra là công tử nhà La Xử trưởng ah, ta đã nói sao có thể có thủ bút lớn như vậy.”

Tại Giang Thành, La Xử Trưởng nổi danh tham ô, trong lòng mọi người đều biết rõ.

Nhưng lấy ra một viên kim cương lớn như vậy, rất nhiều người cảm thấy rất rung động.

La Huy hưởng thụ ánh mắt sùng bái của người trong đám người kia, so với Trần Hiểu càng thêm đắc ý.

Dù sao chiếc Maserati kia của hắc ta mới trị giá ba triệu mà thôi, mà La Huy hắc vừa ra tay, giá trị hơn một ngàn vạn tệ rồi.

Lễ vật này, tuyệt đối là lễ vật đắt giá nhất Vương Tĩnh Thần thu được hôm nay.

La Huy dương dương đắc ý, khi nhìn thấy ánh mắt chờ mong của Vương Tĩnh Thần nhìn Dương Thiên, không khỏi có chút

ngây ngẩn cả người, hẩn nắm chặt nắm đấm, có chút phẫn hận.

Hẩn là vì sinh nhật của Vương Tĩnh Thần, vụng trộm lấy ra một món đồ quý trọng nhất trong nhà, vì chính là biểu hiện mình một chút trước mặt nữ thần, sau đó có thể càng thân cận với nàng hơn.

Nhưng lúc này Vương Tĩnh Thần thậm chí ngay cả nhìn cũng không nhìn hẩn một cái, ánh mắt toàn bộ đều nhìn lên trên người của Dương Thiên.

La Huy đương nhiên không thể nào cam tâm, phải biết Dương Thiên vào tham gia yến hội sinh nhật của Vương Tĩnh Thần mà không mang theo bất kỳ lễ vật gì ah.

Thứ duy nhất trong tay hẩn là túi nhựa đen tuyền với giá rẻ, nhưng lại có rất nhiều nếp nhăn kia.

La Huy cười lạnh trong lòng, đây thoạt nhìn chỉ là hàng vỉa hè mà thôi, chẳng lẽ đây chính là lễ vật hẩn chuẩn bị cho Vương Tĩnh Thần?

Cũng tốt, hẩn đã sớm nhìn Dương Thiên không vừa mắt, lần này, liền để hẩn mất hết thể diện.

Làm cho hẩn hoàn toàn biến mất ở bên người Vương Tĩnh Thần.

Vì vậy, La Huy lộ ra nụ cười trào phúng nhìn Dương Thiên nói: “Ta nói Dương Thiên đồng học, ngươi đã là bạn học của Tĩnh Thần, vậy ngươi hẩn là có chuẩn bị lễ vật cho Tĩnh Thần đi.”

Vương Tĩnh Thần cũng có chút mong đợi.

Vì chuẩn bị lễ vật cho nàng, Dương Thiên đã bỏ học một ngày rồi.

Đối phương rút cuộc vì nàng chuẩn bị lễ vật gì? Khuôn mặt Vương Tĩnh Thần hơi hồng nhuận, chỉ cần Dương Thiên chuẩn bị, nàng đều thích, vô luận cái gì.

Trong sân, La Huy tiếp tục mở miệng nói: “Ta thấy thứ trong túi nilon kia của ngươi hẩn là vật chuẩn bị cho Tĩnh Thần ah, đã đến nước này thì lấy ra để chúng ta mở mang tầm mắt nha, xem so sánh với món quà quý giá kia của ta, rốt cuộc cái nào tốt hơn.”

Y vừa nói xong, tất cả mọi người lần nữa kinh hô lên.

“Trời ơi, chẳng lẽ thiếu niên này cũng chuẩn bị đại lễ gì sao.”

“Nghe La công tử nói có thể sánh ngang với viên kim cương ba mươi Cara của hân, trời ơi, ta có chút không tin.”

“Chẳng lẽ tiểu ca này cũng có bối cảnh rất lớn.”

La Huy cố ý châm chọc như vậy, Vương Tĩnh Thần thông minh làm sao có thể không nghe ra mờ ám trong đó, khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng, phần nộ, vừa nhìn chằm chằm La Huy vừa cắn chặt hàm răng.

Đối phương hiển nhiên là cố ý làm cho Dương Thiên khó có thể xuống đài.

Dù sao, gia thế của Dương Thiên nàng biết, cho dù chuẩn bị thế nào cũng không thể vượt qua La Huy, mà La Huy đây là muốn nâng đỡ Dương Thiên.

Vương Tĩnh Thần trả hai món lễ vật lại cho Trần Hiểu và La Huy nói: “Ý tốt của hai vị ta xin nhận, nhưng cha ta cố ý dặn dò, không cho phép ta nhận lễ vật quý trọng như vậy, thật sự không tốt chút nào, lễ vật của các người ta không thể tiếp nhận.”

Nói xong, hân muốn lôi kéo Dương Thiên rời khỏi nơi mọi người chú ý.

Trần Hiểu và La Huy liếc nhìn nhau, sắc mặt nhất thời âm trầm xuống.

Bọn họ cho rằng lý do mà Vương Tĩnh Thần từ chối lễ vật của bọn họ, nhất định là vì Dương Thiên.

Vì vậy, hai người trực tiếp ngăn cản đường đi của Vương Tĩnh Thần, nhìn Dương Thiên nói: “Ha ha, Dương Thiên, người lấy lễ vật của người ra đi, chúng ta biết nó rất quý giá, nhưng người cũng không thể ngay cả cơ hội mở mang tầm mắt cho chúng ta cũng không cho sao.”

Chương 107 - Tiêu Ngọc tới.

Khuôn mặt xinh đẹp của Vương Tĩnh Thần đỏ lên nói: "La Huy, ngươi...!"

Trần Hiểu nở nụ cười sang sảng nói: "Tĩnh Thần, La Huy nói không sai, ha ha, quả sinh nhật Dương Thiên chuẩn bị cho ngươi khẳng định không phải vật tầm thường, ngươi để cho chúng ta nhìn một chút, mở mang kiến thức đi."

Hắn tâm cơ rất nặng, nói là nói mát, nhưng mọi người lại không nghe ra, cho rằng quả sinh nhật Dương Thiên chuẩn bị có thể so với viên kim cương mà La Huy chuẩn bị, không khỏi nhao nhao chờ mong nói: "Đúng vậy nha Tĩnh Thần, ngươi để cho chúng ta mở mang kiến thức đi, chúng ta cũng rất chờ mong nha."

"Ha ha, cô cũng không thể che giấu như vậy. Hơn nữa, chúng ta chỉ là nhìn xem mà thôi, không cướp quả sinh nhật với cô."

"Mọi người mau tới đoán xem, rốt cuộc là lễ vật gì có thể khiến tiểu công chúa của chúng ta quan tâm như vậy?"

Tất cả mọi người nhao nhao chờ mong, hơn nữa bảy miệng tám lưỡi đàm luận.

"Các ngươi....."

Vương Tĩnh Thần muốn giải thích, lại sợ làm mất mặt mũi Dương Thiên, không khỏi nước mắt đảo quanh hốc mắt. Đối với La Huy cùng Trần Hiểu cũng càng thêm căm hận.

Mà lúc này Dương Thiên nhìn ra Vương Tĩnh Thần đang gặp khó khăn, không muốn nàng khó xử, vì thế mỉm cười đem túi nhựa màu đen trong tay nhắc tới trước mặt nàng nói: "Bạn học Vương Tĩnh Thần sinh nhật vui vẻ, đây là vật thủ công ta làm cho ngươi."

Vương Tĩnh Thần nghe vậy, đầu tiên là sửng sò, sau đó lập tức kinh hãi nói: "Dương Thiên, đây thật là lễ vật ngươi tự tay làm cho ta?"

Dương Thiên gật đầu, mọi người trong sân nghe vậy, trực tiếp bắt đầu giễu cợt.

"Trời ạ, đây là niên đại nào rồi, lại còn lưu hành làm đồ thủ công tặng nữ hài tử làm lễ vật? Mẹ nó ta chết cười mất."

“Người kia là ai vậy? Đồ dành nữ hài tử cũng không phải là đồ như vậy nha.”

“Ha ha, vừa rồi suýt chút nữa ta đã bị lừa, La công tử và Trần công tử vốn chỉ nói mát, người lại không nghe ra sao.”

“Không có tiền thì đừng giả bộ làm sói đuôi to, nói là tự tay làm, tôi nhìn túi nhựa kia, nhất định là trên quầy bán ba năm mươi tệ mua một món quà sinh nhật mang tới ah.”

“Ta đã sớm nhìn ra người này căn bản cũng không có tiền, người xem hắn ở trên yến hội sinh nhật của người khác lại còn mặc đồng phục học sinh đến, thật sự là mất mặt chết người.”

Tất cả mọi người đều không lưu lại chút dư lực nào khi trào phúng Dương Thiên.

Mà Dương Thiên Quân chỉ cười trừ, không giải thích gì cả!

Phá Thiên Tiên Đế ah, chút hàm dưỡng này vẫn phải có.

Thấy Dương Thiên không mở miệng nói chuyện, La Huy và Trần Hiểu vì để Dương Thiên xấu mặt trước mặt Vương Tĩnh Thần, càng không lưu dư lực.

Hai người mồm năm miệng mười hỏi: “Dương Thiên, cái món hàng thủ công này của người làm đắt thế nào vậy, giá có đắt bằng chiếc Maserati này của ta không?”

“Dương Thiên, món thủ công người làm có đẹp bằng mẫu kim cương ba mươi Cara của ta không?”

“Ha ha, để tranh thủ được cảm giác tốt của Tĩnh Thần, có phải người đã chuẩn bị món đồ thủ công này nửa năm rồi không?”

“Ta trả 100 tệ, người có thể làm cho ta một món đồ thủ công không?”

Biểu tình trên mặt hai người thập phần can rở, Vương Tĩnh Thần tức đến nước mắt rơi xuống.

Nàng quát khê: “Dương Thiên làm lễ vật cho ta là vì ta, trong mắt ta, nó có giá trị hơn nhiều so với tất cả lễ vật các người tặng, bởi vì hắn đang có ý với ta, các người không thể hiểu được.”

Dương Thiên cổ quái nhìn Vương Tĩnh Thần, có chút nhức đầu, nữ hài còn không bằng không giải thích, giải thích này,

ánh mắt tất cả mọi người nhìn hần đều thay đổi.

Có lẽ, hiện tại hần lại thành công địch.

Mà Vương Tĩnh Thần nóng lòng vì Dương Thiên mà muốn lấy lễ vật của Dương Thiên ra, nhưng mà lúc này La Huy đã nháy mắt ra hiệu.

Phương Lôi Lôi lập tức hiểu ngay, nàng đưa lễ vật cho Vương Tĩnh Thần nói: “Tĩnh Thần, đây là lễ vật ta chuẩn bị cho ngươi, là một bảng giá trăm đạt phải lệ trị giá hai mươi vạn.”

Tầm bảng ghi rõ là đưa tới, nhưng lại “không cẩn thận” đựng vào túi nhựa màu đen Dương Thiên đưa cho Vương Tĩnh Thần trong tay nàng.

Vương Tĩnh Thần kinh hô một tiếng, cảm giác tâm đột nhiên bị đập nát như vậy.

Phương Lôi Lôi ai nha một tiếng, ẩn giấu trong khóe mắt vui vẻ nói: “Tĩnh Thần, xin lỗi, ta không phải cố ý.”

Một màn này, trùng hợp bị Tiêu Ngọc vừa đến nhìn thấy.

Dương Thiên bị người ta ngăn cản không thấy được nàng, nhưng khi nhìn thấy túi nhựa trong tay Vương Tĩnh Thần, không khỏi nheo mắt lại!

Cái túi nhựa có kiểu dáng màu sắc này cực kỳ giống túi chứa thần tích mà một thiếu niên điêu khắc hôm qua.

Đúng, đúng vậy, tên tác phẩm này do Dương Thiên không đặt tên, tất cả mọi người nhất trí đặt cho tác phẩm của hần một cái tên.

Thần tích!!!

Gặp phong hoa nở, cả phòng hương thơm, ngọc điệp nhảy múa, hoàn toàn xứng đáng là Thần Tích.

Mà hôm nay Tiêu Bột Yếu đến đây chỉ là nghe nói Vương Liệt có thể ăn được hai đạo hắc bạch ở Giang Thành, Tiêu gia nàng tuy rằng cường đại hơn gấp mấy chục lần, nhưng nơi này cũng không phải Đông Hồ, không phải địa bàn của nàng.

Cho nên, muốn nhờ cậy Vương Liệt tìm được thiếu niên ngày hôm qua.

Tiêu gia nàng nhất định sẽ cho đối phương một cái giá thỏa mãn để mua lại món ngọc bảo tên Thần Tích kia.

Thật không ngờ vừa rồi ngay cả mặt Vương Liệt cũng không nhìn thấy, không ngờ lại nhìn thấy cái túi nhựa màu đen mà thiếu niên mang theo ngày hôm qua.

Tiêu Tiêu không khỏi mừng rỡ. Mà lúc này, Triệu Nhiên cung kính nói: “Tiêu tổng, lão bản nhà chúng ta đã đợi từ lâu.”

Hắn vừa dứt lời, Tiêu Ngọc lập tức thanh tỉnh không ít, tự giễu một tiếng.

Xem ra mình tưởng niệm chuyện Thần Tích kia sắp thành ma rồi, loại túi nhựa màu đen này rất phổ biến, sao có thể là cái túi đựng Thần Tích của thiếu niên ngày hôm qua, trên thế giới làm sao có chuyện trùng hợp như vậy được.

Nàng gật đầu với Triệu Nhiên nói: “Thật ngại quá, ta thất thần, mời tiểu ca tiếp tục dẫn đường cho ta.”

Triệu Nhiên vội cung kính nói: “Tiêu tổng không cần khách khí, đây là việc ta nên làm.”

Nhân vật trước mắt này là người của Tiêu gia ở Đông Hồ, đừng nói là hắn, ngay cả Vương Liệt cũng không đắc tội nổi, hắn không thể không cẩn thận đối đãi.

Tiêu Ngọc lại nhìn túi nhựa màu đen trong tay Vương Tĩnh Thần một cái thật sâu, theo Triệu Nhiên tiến vào một gian bao sương.

Trong sân, Vương Tĩnh Thần thấy quà sinh nhật Dương Thiên tặng cho hắn bị đựng vào, không khỏi đau lòng đến nước mắt cũng chảy ra, trợn mắt nhìn Phương Lôi Lôi nói: “Sao ngươi lại không cẩn thận như vậy, đây là quà Dương Thiên tự tay làm cho ta đó.”

Phương Lôi Lôi khinh thường bĩu môi, nhưng lại không nói ra lời bất mãn trong lòng, ngoài mặt mang ý cười, cầm trong tay tám bảng ngọc quý hai mươi vạn, sau đó nói với Vương Tĩnh Thần: “Tĩnh Thần, đây là lễ vật ta chuẩn bị cho ngươi, giá trị hai mươi vạn đấy, ta chọn rất lâu mới chọn ra cho ngươi, ngươi mang theo xem có đẹp hay không.”

Vương Tĩnh Thần không nhìn đồng hồ và nàng, chỉ nhìn thấy đôi mắt đẹp của nàng hơi nước hiện lên, nhìn Dương Thiên đáng thương sờ sờ nói: “Dương Thiên, vật thủ công của người rơi trên mặt đất, xin lỗi, là ta không cầm chắc được.”

Dương Thiên tùy ý nói: “Không sao, đồ thủ công của ta rất bền chắc không dễ vỡ như vậy.”

Vương Tĩnh Thần nghe vậy vội vàng lau nước mắt, muốn mở ra xem, nhưng mà ở trước mặt nhiều người như vậy mở lễ vật lại cảm giác rất vô lý, vì vậy nàng đè nén kích động trong lòng, đối với Dương Thiên nói: “Dương Thiên, ta muốn nhìn xem lễ vật của người, người chờ ta một lát.”

Dương Thiên gật đầu, nhìn cô gái vui sướng chạy vào trong phòng.

Đám người Vương Liệt thấy Tiêu Ngọc đến, vội vàng đứng dậy nghênh đón nói: “Tiêu tổng đại giá quang lâm, thật sự là không có tiếp đón từ xa.”

Tiêu Ngọc mặt mang theo nụ cười như gió xuân nói: “Ông chủ Vương không cần khách khí, ta là tới quấy rầy người, hy vọng ông chủ Vương không đuổi ta đi mới đúng.”

Vương Liệt cười ha hả: “Tiêu tổng nói vậy là sao, địa vị của Tiêu gia các người ở Đông hồ có đến mười ta cũng không đuổi kịp, ta nào có lá gan đó.”

Sau khi nói đùa đầy thiện ý, tất cả mọi người đều cười ha hả, cảnh tượng lập tức trở nên sôi nổi.

Vương Liệt giới thiệu tất cả mọi người một lượt cho Tiêu Ngọc.

Ở đây có thư ký của Giang Thành, Trần Phong, trưởng xử La Diệu của Giang Thành, còn có cục trưởng Lý Hùng của công an Giang Thành, những người này đều là đại nhân vật có uy tín danh dự Giang Thành, Tiêu Ngọc cũng là từng điểm gặp đầu với bọn họ xem như là đã gặp qua.

Mấy người này ngày thường ở Giang Thành tính tình rất cao ngạo, nhưng ở trước mặt Tiêu Ngọc nàng lại tỏ ra hết sức cung kính.

Tiêu gia ở Đông hồ, đó là đại gia tộc mà chính thương đều mạnh, quan hệ sau lưng rắc rối phức tạp, vô luận là quân khu hay là trong tỉnh thị, không có nơi tìm không thấy quan hệ của Tiêu gia, cho nên có thể cùng nàng kết giao, đối với quan trường sau này của bọn họ thuận buồm xuôi gió.

Khi Tiêu Ngọc nói rõ ý đồ đến đây, để những người này tìm được một trung học sinh tên là Dương Thiên, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Đám người Lý Hùng đều nghĩ thầm, Dương Thiên này là ai? Có tư cách để Đông hồ Tiêu gia Tam tiểu thư tự mình ra mặt tìm?

Mà bọn họ không biết, nhưng Vương Liệt nghe vậy lại trực tiếp ngây ngẩn cả người.

Nếu hắn nhớ không lầm thì cái tên Dương Thiên này dường như là bạn học của con gái mình. Lần trước ăn cơm là người đầu tiên uống cho hắn khiếp sợ ah. Tuy rằng tuổi mới mười bảy mười tám nhưng cả người hắn đã có lão luyện như cáo già trên giang hồ.

Hơn nữa, quan trọng nhất là Vương Liệt biết Dương Thiên kia vẫn là một vị cường giả ám kinh hiếm có.

Chương 108 - Thật đúng là Thần Tích.

Vương Liệt cau mày nói: "Tiêu Tổng, Dương Thiên người nói ta biết, là đồng học của nữ nhi ta, không biết hắn đắc tội người như thế nào?"

Tiêu Ngọc không khỏi cười một cái nói: “Không không, ông chủ Vương người hiểu lầm rồi, hắn không đắc tội ta, nhưng trên tay hắn có một thứ ta hết sức vừa ý.”

Nói xong, hắn đem hết chuyện xảy ra ở Huyết Ngọc Trai ngày hôm qua kể lại một lượt cho mọi người ở đây.

Ba người Vương Liệt, Trần Phong, Lý Hùng đều là vẻ mặt mê hoặc, nhưng duy chỉ có La Diệu là thần sắc kích động, cười ha

ha nói: “Ta biết chuyện này, chuyện này đã oanh động toàn bộ giới ngọc khí của Giang Thành, ta có chút sở thích sưu tầm, cũng là người đầu tiên biết đến, nhưng đáng tiếc chính là khi đó công vụ của ta bận rộn, không kịp đi nhìn Thần Tích do thiếu niên điêu khắc một chút.”

Trần Phong nghi hoặc nói: “La lão ca, chỉ là một vật điêu khắc mà thôi, sao có thể để cho người vui vẻ như vậy?”

La Diệu nhìn hắn một cái nói: “Người căn bản không biết Thần Tích kia có ý nghĩa gì, Thần Tích do Dương Thiên sư phụ điêu khắc ra là bảo bối xen vào giữa vật sống và vật chết, Thần Tích mặc dù không có sinh mệnh, nhưng lại có linh hồn, sau khi hoa nở có hương hoa rõ ràng, trong nhụy hoa còn có bướm ngọc bay múa.”

Hắn vừa dứt lời, tất cả mọi người đều không tin.

Cái này cũng quá mơ hồ đi, ở giữa vật sống với vật chết, trên thế giới nào sẽ có loại vật này a.

Thấy mọi người không tin, La Diệu trực tiếp lấy điện thoại ra, sau đó mở lên một đoạn video.

Ba người Vương Liệt sau khi nhìn một phen, nhất thời khiếp sợ nói không ra lời.

Chúng cứ ở đây, hiển nhiên Tiêu Ngọc và La Diệu không phải nói đùa, ba người nhìn thấy ngọc điêu khắc có thể bay múa, trông rất sống động, không khỏi mê mẩn.

Không nhìn Thần Tích này một chút, thật sự là sống uổng phí cả đời.

Ngay khi mọi người trong phòng muốn tận mắt nhìn thấy Thần Tích do Dương Thiên sư phụ điêu khắc ra, đột nhiên cửa bị mở ra, Vương Tĩnh Thần từ bên ngoài đi vào.

Vương Liệt vừa thấy, trực tiếp quát lớn: “Tiểu Thần, ngươi đến đây làm gì, chúng ta đang bàn chuyện đó, mau ra ngoài đi.”

Vương Tĩnh Thần nhất thời bị dọa nhảy dựng lên, xách theo túi nilon màu đen nhanh chóng đi ra ngoài.

Mà lúc này, Tiêu Ngọc cau mày nói: “Chờ một chút!”

Nàng nhìn Vương Liệt nói: “Ông chủ Vương, vừa rồi hình như ta nghe nói, Dương tiên sinh là bạn học của con gái người?”

Vương Liệt gật đầu nói: “Đúng vậy!”

Đôi mắt đẹp của Tiêu Ngọc chuyển về phía Vương Tĩnh Thần hỏi: “Tiểu cô nương, túi nhựa này là từ đâu ra? Bên trong chứa cái gì?”

Tất cả mọi người không rõ ràng cho lắm, ngay cả Vương Tĩnh Thần cũng rất mê hoặc.

Nàng chớp chớp đôi mắt đẹp nói: “Túi nhựa này là bạn học Dương Thiên của ta đưa, bên trong đựng thứ gì ta cũng không biết, hắn nói là đích thân làm cho ta món thủ công làm quà sinh nhật ah.”

“Trời ơi!”

Mấy người biết chuyện trong phòng đều lên tiếng kinh hô.

Bọn họ dường như nghĩ tới điều gì,

Kích động nhất là Tiêu Ngọc, bởi vì hôm qua Dương Thiên cự tuyệt giá cao một ức năm ngàn vạn này là vì hắn nói hắn muốn tặng người.

Vốn Tiêu Ngọc cho rằng Dương Thiên đang qua loa với nàng, nhưng hiện tại xem ra, thiếu niên này dường như cũng không có nói dối.

Hắn thật sự muốn tặng người, hơn nữa là đã tặng ra ngoài rồi!

Chính là túi nhựa màu đen mà thiếu nữ mang theo trong tay này, nghĩ đến, Thần Tích hắn là cũng ở trong đó.

Tiêu Ngọc đi tới trước mặt Vương Tĩnh Thần nói: “Tiểu cô nương, người đưa túi trong tay cho ta xem được không?”

Vương Tĩnh Thần vội vàng chân sau hai bước, lắc đầu nói: “Không được, đây là quà sinh nhật Dương Thiên tự làm cho ta, tuy không đáng giá tiền, tỷ tỷ người vẫn không nên cùng ta kiểm.”

Trong lúc đó túi nhân thực màu đen không cẩn thận đập vào cửa.

La Diệu thấy vậy, trái tim thiếu chút nữa vỡ nát hấn vội vàng mở miệng nói: “Ồi trời ơi, tiểu tổ tông, ngài ngàn vạn lần phải tôn thương bảo bối này a.”

Mà Tiêu Ngọc cũng có chút khiếp sợ, thứ này không đáng tiền? Cái Thần Tích này nàng đã báo giá đến một ức năm ngàn vạn, tiểu nữ sinh này lại nói không đáng tiền.

Dương Thiên đã cho nàng lễ vật quý giá như vậy, hấn là nói cho nàng biết giá trị, một ức năm ngàn vạn đến trong mắt nàng lại cũng phong khinh vân đạm như vậy?

Tiêu Ngọc quả thực không thể tin được, thiếu niên thiếu nữ hiện tại sao tầm mắt lại lớn như vậy.

Vương Liệt không rõ Thần Tích này rốt cuộc báo giá bao nhiêu, hấn chỉ xem nó là một món đồ chơi nhỏ mà thôi, còn Tiêu Ngọc là tam tiểu thư Tiêu gia Đông Hồ, thân phận tôn quý, sau này hấn còn không chừng sẽ dựa vào Tiêu gia mà có được địa vị cao hơn, lúc này hấn là phải nịnh bợ.

Cho nên hấn trừng mắt nhìn con gái mình một cái nói: “Tiểu Thần ah, nếu Tiêu Tổng muốn, ngươi liền cho nàng ấy, về sau ta mua cho ngươi còn tốt hơn thế này.”

Tiêu Ngọc hoàn toàn kinh ngạc, Vương Liệt này lại muốn tặng không cho nàng, trời ạ, cái giá này còn lớn hơn giá trên trời một ức năm ngàn vạn của nàng a.

Nghe nói tài sản của Vương gia tông cộng cũng không vượt quá năm trăm triệu, hấn lại hào phóng như vậy?

Tuy rằng Tiêu Ngọc thực sự muốn, nhưng không thể tiếp nhận, một khi tiếp nhận ân tình này, ngày sau có thể sẽ khó trả lại người ta thứ tương đương ah.

Mà lúc này Vương Tĩnh Thần vẫn kiên định lắc đầu, giấu món quà Dương Thiên tặng cho nàng ở phía sau, lắc đầu nói: “Phụ thân, đây là quà sinh nhật của con, là thứ quý giá nhất đối với ta, người không thể vì lấy lòng mà tặng người.”

“Ngươi.....”

Vương Liệt có chút tức giận, tức giận nói: “Ngươi vậy mà không nghe lời ta?”

Lúc này Tiêu Ngọc ngăn Vương Liệt lại nói: “Đồ vật này quá quý trọng, nếu ngươi muốn đưa, ta thật sự không thể tiếp nhận.”

Vương Liệt có chút ngạc nhiên.

Khi Tiêu Ngọc nhìn thấy Vương Tĩnh Thần đặt túi nhựa màu đen ở sau lưng, trong lúc vô tình đụng phải cửa gỗ, nàng rốt cục không chịu nổi nữa.

Tiêu Ngọc vội vàng mở miệng nói: “Tiểu cô nương, ngươi đừng có đụng đồ vật trong tay ngươi vào cửa, nếu như bị hỏng thì tổn thất thật sự rất lớn ah.”

Vương Tĩnh Thần thấy Tiêu Ngọc rốt cuộc không giành quà với nàng, không khỏi ha hả cười nói: “Tỷ tỷ, không sao đâu, vừa rồi không cẩn thận còn bị người đụng rớt trên mặt đất, nhưng Dương Thiên nói món đồ này rất bền chắc, ngã không hỏng.”

Nàng vừa dứt lời, La Diệu quả thực muốn hôn mê bất tỉnh, nói cái gì? Rớt trên mặt đất, trời ạ, có cần bại gia như vậy hay không, đây chính là Thần Tích, là tác phẩm nghệ thuật điêu khắc, hơn nữa còn điêu khắc ở trên ngọc thạch cực quý ah.

Mà ngọc thạch lại có tiếng yếu ớt, một cú ngã này còn không bị vỡ nát.

Tiêu Ngọc cũng suýt chút nữa không kịp nâng lên, giận dữ nói: “Đây mà là đồ bỏ đi? Sao ngươi có thể để nó ngã trên mặt đất, mau lấy nó ra.”

Vương Tĩnh Thần nghe vậy quá sợ hãi, Dương Thiên cũng không nói cho nàng biết đây là món đồ gì ah.

Nàng vội vàng lấy tinh liên điêu khắc của Dương Thiên ra.

Đập vào mắt, tuy rằng tài liệu trong suốt, nhưng lại bình thường không có gì lạ, kích cỡ cỡ lòng bàn tay rất nhỏ, nhưng cũng không đẹp để gì.

Bởi vì nhìn ngoại hình của thứ này, chỉ là nụ hoa chớm nở mà thôi.

Lúc này, Vương Liệt, Lý Hùng, Trần Phong, còn có La Diệu bốn người toàn bộ đều ngây ngẩn cả người.

Vương Liệt hơi nghi hoặc nói: “La Diệu, đây chính là Thần Tích theo như lời người nói sao? Sao ta lại thấy rất bình thường vậy.”

Trần Phong cũng lộ vẻ khó hiểu hỏi: “Đúng vậy, thứ này làm sao có thể xưng là Thần Tích, chuyện bé xé ra to đi.”

Lý Hùng cười ha hả nói: “Cái gì mà xen vào giữa vật sống với vật chết chứ, thứ này không phải là vật chết cổ hủ sao, theo người nói, nó vẫn sống hay sao?”

La Diệu cũng nhú mày, nói: “Có phải lầm hay không, hay là ngã hổng rồi, các người vừa rồi cũng xem video, vậy đích thực xưng là Thần Tích a.”

Cũng khó trách La Diệu không biết, bởi vì video cũng không phải là toàn bộ. Sau khi Tinh Liên điêu khắc trong tay Dương Thiên, hình thái ban đầu chính là loại này!

So với thất vọng của bốn người, Vương Tĩnh Thần lại thập phần vui mừng, bởi vì đây là thủ công phẩm mà Dương Thiên tự mình làm cho hắn, vô cùng có ý nghĩa kỷ niệm, tuy rằng chỉ là nụ hoa, tuy rằng có chút xấu, nhưng mà có như thế nào, tâm ý mới là trọng yếu nhất.

Trong đám người, người biết được tất cả chân tướng hiển nhiên là Tiêu Ngọc.

Nàng nhìn video giám sát, mà Lỗ lão cũng nói rõ cho nàng biết tất cả chi tiết.

Đóa hoa này đúng là Thần Tích.

Là Thần Tích xuất từ tay Dương Thiên.

Tiêu Tiêu không khỏi thần sắc kích động, nàng vươn hai tay ra, nhìn về phía Vương Tĩnh Thần nói: “Tiểu cô nương, người có thể đưa đồ vật này cho ta nhìn một chút hay không, ta muốn sờ một chút.”

Vương Tĩnh Thần có chút đắc ý, nàng nhìn ra được, thân phận Tiêu Ngọc không phải là người bình thường, mà ngay cả loại thân phận này cũng được người thưởng thức món đồ thủ công của Dương Thiên, hiển nhiên, món đồ thủ công này có giá trị nhất định, làm không tốt còn so với xe Maserati mà Trần Hiểu đưa cũng phải quý trọng hơn.

Vì vậy, Vương Tĩnh Thần cười nói: “Tỷ tỷ nếu muốn xem, ta đây liền cho người nhìn một chút, bất quá, người ngàn vạn lần đừng làm hư, đây chính là Dương Thiên đưa lễ vật đầu tiên cho ta.”

Trong lời nói của nàng mang theo chút kiêu ngạo, không biết còn tưởng rằng Dương Thiên là thân phận cao quý gì chứ.

Tiêu Ngọc cười cười nói: “Đương nhiên, ta tuyệt đối sẽ cẩn thận.”

Cầm lấy, Tiêu Tiển chỉ cảm thấy một mảnh lạnh lẽo, hai tay của nàng đều có chút run rẩy, điều này làm cho hắn cảm thấy có chút khó tin.

Bởi vì cho dù là tàng phẩm đệ nhất của gia tộc bọn họ đặt ở trong tay nàng, nàng cũng chưa từng kích động như vậy!

Chương 109 - Giá cả vô song.

Cầm tinh liên trong tay quan sát một phen, Tiêu Ngọc biết không sai được, nụ hoa này đúng là Thần Tích.

Ánh mắt nàng nhìn mọi người chung quanh một chút, nói: “Các người có muốn nhìn hình thái thứ hai của Thần Tích không?”

Mọi người nghe vậy đều ngây ngẩn cả người?

Vương Tĩnh Thần có chút tò mò hỏi: “Tỷ tỷ nói là hình thái thứ hai? Hình thái thứ hai là gì?”

Tiêu Ngọc cười nói: “Sở dĩ Thần Tích được xưng là Thần Tích, cũng là bởi vì hình thái thứ hai của nó làm cho người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.”

Tất cả mọi người đều vẻ mặt mê mang, mà La Diệu sau một lát sững sốt, lúc này mới rốt cục phản ứng lại, không khỏi kinh hô nói: “Tiêu tông ngài là muốn...”

Tiêu Ngọc cười gật đầu, sau đó đi tới trước cửa sổ mở cửa sổ, học giọng điệu Dương Thiên nói: “Gió đến!”

Sau câu nói này mọi người lại lần nữa ngây ngẩn cả người, không rõ Tiêu Ngọc đến cùng muốn làm gì.

Nhưng đúng lúc này, chỉ nghe Lý Hùng hoảng sợ nói: “Trời ơi, các người mau nhìn, nở hoa rồi, nở hoa rồi.”

Đầu tiên mọi người sửng sốt, sau đó nhìn về phía nụ hoa trong tay Tiêu Ngọc.

Cái này mới vừa rồi vẫn là hình dạng đóa hoa, nhưng hiện tại cánh hoa lại chậm rãi mở ra.

Sau đó, cái này cũng chưa tính, Vương Tĩnh Thần đột nhiên cảm giác một cỗ mùi thơm lạ lùng xông vào mũi, cỗ mùi thơm tinh khiết này, giống như mùi sen xanh, ngửi thấy làm cho người ta vui vẻ thoải mái.

“Tại tràng tràn hương, đây là cả phòng hương thơm ngát!”

La Diệu kích động không thể tự mình, thân thể run rẩy mở miệng nói: “Thần Tích không chỉ có thể, còn có Ngọc Điệp, Ngọc Điệp có thể bay lên.”

Hắn vừa nói xong, chỉ thấy tinh liên hoàn toàn nở rộ, trên nhụy hoa có vài thứ bay lên.

Mọi người tập trung nhìn vào, chỉ thấy dưới gió nhẹ thổi qua, mấy con ngọc điệp nhẹ nhàng nhảy múa.

Ngọc điệp sinh động như thật, vô luận là xúc tu hay là cánh, hoặc là hình thái bay múa, đều cực kỳ giống hồ điệp chân chính.

Còn có phiến lá không ngừng vũ động, mạch lạc rõ ràng có thể thấy được, mỏng như tờ giấy, nhụy hoa nhẹ nhàng có thể động.

“Thần Tích, cái này quả nhiên không hổ là Thần Tích.”

Vương Liệt đã không biết hình dung ngôn ngữ mà mình muốn biểu đạt như thế nào nữa.

La Diệu đã nhìn thấy tràng cảnh trên video, mặc dù xem như đã thấy qua, nhưng mà còn lâu mới rung động như bây giờ.

Mà Tiêu Ngọc thì đang cầm tinh liên trong tay, đôi mắt đẹp không nháy nhìn chăm chăm vào Thần Tích trước mắt.

Hôm qua nàng tận mắt nhìn thấy Tinh Liên, nhưng lại không tận mắt nhìn thấy quá trình nó nở rộ.

Bây giờ được tận mắt nhìn thấy Tinh Liên vẫn nở rộ trong tay nàng, cảnh tượng Ngọc Điệp bay múa trước mắt nàng, Tiêu Ngọc cảm thấy cảnh đẹp nhất thế giới cùng lắm cũng chỉ như thế này mà thôi.

Mà Vương Tinh Thần là người kích động nhất trong mọi người, hoa sen xinh đẹp như thế, còn có ngọc điệp bay múa trên hoa, thật sự quá đẹp.

Nàng không ngờ rằng, món đồ thủ công Dương Thiên làm này lại kinh diễm như vậy.

Theo Vương Tinh Thần, đừng nói là xe thể thao, cho dù là một chiếc máy bay, nàng cũng không đổi.

Vẻ đẹp của Thần Tích, không người nào có thể kháng cự.

Vương Tinh Thần nhanh chóng đến bên cạnh Tiêu Ngọc, chờ mong nói: “Tỷ tỷ, ta có thể sờ nó không?”

Tiêu Ngọc tuy rằng không nở, nhưng đồ vật này vốn là của tiểu cô nương người ta, nàng không có đạo lý cưỡng chiếm.

Vì vậy, Tiêu Ngọc cẩn thận từng li từng tí đưa tinh liên cho Vương Tinh Thần.

Vương Tinh Thần cẩn thận tiếp nhận, giống như là che chở hài nhi vậy, không dám dùng sức sợ bóp nát nó, cũng không dám buông lỏng quá mức sợ làm nó rơi vỡ nát!

Nhìn dáng vẻ xoắn xuýt của nữ hài lúc đầu rất buồn cười, nhưng lại không ai cười ra tiếng.

Bởi vì nếu bọn họ cầm nó, sẽ càng xoắn xuýt hơn so với đôi phương!

Nhìn Thần Tích trong tay Vương Tinh Thần, Tiêu Ngọc rất cuộc không không chế được khát cầu trong lòng, cắn răng mở miệng nói: “Tiểu cô nương, ta ra một ức tám ngàn vạn, ta ra một ức tám ngàn vạn mua Thần Tích này người bán không?”

Lời này vừa ra, tất cả mọi người đều chấn kinh, La Diệu trợn to mắt, cằm của Lý Hùng suýt chút nữa rơi xuống, giá tiền này gấp năm lần tất cả tài sản của hắn.

Trần Phong cũng khiếp sợ không nói nên lời, một ức tám ngàn vạn, ông trời ơi, chỉ vì mua tinh liên trong tay nữ hài kia thôi sao?

Người chân kinh nhất không ai qua được Vương Liệt, biểu tình trên mặt y thiên biến vạn hóa, cuối cùng như trút được gánh nặng thở phào nhẹ nhõm, cảm giác mồ hôi lạnh trên trán không ngừng chảy xuống, sau lưng đều bị thấm ướt một mảng lớn.

Vừa rồi hắn làm cái gì? Suýt chút nữa đã đưa đồ vật giá cả một triệu tám ngàn vạn cho Tiêu Ngọc.”

Vừa rồi Vương Liệt thật sự không biết, nếu vừa rồi hắn biết quả sinh nhật người khác tặng cho con gái mình có giá trị một ức tám ngàn vạn, hắn đã sớm bảo tất cả thủ hạ của mình bao vây nơi này.

Không vì cái gì khác, Thần Tích không thể có sai sót!

Trong sân, Vương Tĩnh Thần vẫn ở trong trạng thái ngơ ngác, nàng khó có thể tin nói: “Tỷ tỷ ngươi nói cái gì? Thủ công phẩm trong tay ta có giá trị một ức tám ngàn vạn?”

Tiêu Ngọc gật đầu nói: “Tiểu cô nương, chỉ cần ngươi đưa Thần Tích cho ta, trong vòng ba tiếng, một ức tám ngàn vạn, bất kể là tiền mặt hay chuyển khoản, ta đều sẽ đưa tới trước mặt ngươi.”

Sau khi nhận được xác nhận cuối cùng của Tiêu Ngọc, Vương Tĩnh Thần kinh hô lên, bàn tay trượt ra, tinh liên rời tay rơi xuống.

“Trời ơi!” La Diệu thấy vậy, trái tim cũng thiếu chút nữa nhảy ra.

“Không!” Tiêu Ngọc bị thương thét lên, tinh liên nhìn qua yếu ớt nếu cứ rơi xuống mặt đất như vậy, kết cục cơ hồ là vỡ nát.

Lý Hùng cùng Vương Liệt muốn nhào tới đón lấy tinh liên, nhưng bởi vì việc xảy ra trong chớp mắt, căn bản không kịp.

Tuyệt vọng nhất không ai qua được Vương Tĩnh Thần, nàng khuôn mặt trắng bệch, trơ mắt nhìn tinh liên tuột tay!

Tất cả mọi người ở đây giống như là bị thi triển Định Thân Pháp, hầu như đều sẽ không nhúc nhích.

Trơ mắt nhìn hào quang cuối cùng của Tinh Liên.

Nhưng mà, qua hồi lâu, Tinh Liên lại không có rơi xuống đất.

Nó lơ lửng giữa không trung, lấp lánh long lanh, ần ần tản ra hào quang thánh khiết, chậm rãi chuyển động, tựa hồ muốn đem tất cả vẻ đẹp hiện ra ở trước mặt mọi người.

“Đây đây đây.....” La Diệu vẻ mặt hoảng sợ.

“Ta không tin, trước mắt nhất định không phải là thật, chuyện này tuyệt đối không có khả năng.” Trần Phong vẻ mặt như gặp quỷ.

“Ngọc thạch mà còn có thể huyền không? Chuyện này không thể nào, đây là đang nằm mơ, là ta đang nằm mơ đúng không?” Vương Liệt chấn động tột đỉnh.

“Sống nhiều năm như vậy, nhân sinh quan của ta hoàn toàn sụp đổ.” Lý Hùng cảm gần như không thể khép lại.

“Thần Tích, Thần Tích, Thần Tích! “Tiêu Ngọc thì thảo tự nói.

Ngọc thạch có thể không cần dựa vào chút lực nào để lơ lửng, điều này chỉ có Thần Tích mới có thể nói thông, chất liệu của tinh liên này, tuyệt đối không phải là chất liệu bình thường.

Vui vẻ nhất chính là Vương Tĩnh Thần, nàng sau khi khiếp sợ ngẩn ngui, khôi phục lại, sau đó hưng phấn bắt lấy tinh liên trên không trung.

Nàng thở phào một hơi, bàn tay ngọc vỗ vỗ bộ ngực sữa thì thảo lâm bẩm: “Hô, cũng may, cũng may, nếu như vỡ nát ta thật sự không có cách nào ăn nói với Dương Thiên.”

Vương Tĩnh Thần nhìn thoáng qua mọi người, phát hiện trong ánh mắt mỗi người bọn họ đều mang theo khiếp sợ, không khỏi cười cười đem Tinh Liên đặt ở sau lưng.

Tinh Liên là của nàng, quà sinh nhật mà Dương Thiên tự tay làm cho nàng, ai cũng đừng hòng cướp đi.

Nhất là đại tỷ tỷ kia, cho rằng dùng tiền có thể mua hết thấy sao, tinh liên này nàng vĩnh viễn sẽ không bán?

Tiêu Ngọc thấy Thần Tích bị Vương Tĩnh Thần thu về, không khỏi nóng nảy, lần này là thật sự nóng nảy, hơn hai mươi năm bình tĩnh tu dưỡng toàn bộ ném qua một bên.

Nàng thần sắc điên cuồng, vươn năm ngón tay ngọc thon dài nhìn Vương Tĩnh Thần không chút do dự nói: “Năm ức, ta ra năm ức, tiểu cô nương, Thần Tích trong tay ngươi ta ra giá năm ức nhân dân tệ, chỉ cần ngươi bán cho ta, ta lấy danh nghĩa Tiêu gia Đông Hồ ra thề, bất kỳ yêu cầu nào của ngươi ta đều đáp ứng.”

Một câu nói rơi xuống, yên tĩnh im ắng!

Tất cả mọi người trong sân đều cảm thấy đây tuyệt đối là một giấc mộng.

Phù phù, La Diệu ngã xuống đất, chân như nhũn ra, không đứng dậy nổi, ánh mắt đờ đẫn giống như cái xác không hồn.

“Điên rồi điên rồi, tất cả đều điên rồi, năm trăm triệu, năm trăm triệu nhân dân tệ? Trời ơi, cả đời cùng cực ta cũng không thấy được nhiều tiền như vậy.”

“Trời ạ, ngọc thạch này thật sự có giá trị cao như vậy sao?”

“Năm trăm triệu nhân dân tệ mua một cái Thần Tích, hợp tình hợp lý, Thần Tích này, là Thần Tích độc nhất vô nhị trên thế giới.”

Vương Liệt cảm gần như trật khớp, năm ức đã là tất cả tài sản của hắn. Dương Thiên từng là một thiếu niên bị hắn xem thường, lại đem Thần Tích trị giá năm ức nhân dân tệ đưa cho con gái của hắn làm quà sinh nhật, đây quả thực khó có thể tin.

Rốt cuộc thiếu niên có thân phận gì, có thể khinh thường mà nhìn nhiều tiền tài như vậy?

Tất cả mọi người đều cảm thấy giá năm ức là trên trời, nhưng Tiêu Ngọc lại không cho rằng như vậy.

Gia tộc bọn họ lũng đoạn ngành nghề ngọc khí Đông Hồ, muốn ra khỏi Đông Hồ nhất định phải nổi danh.

Ở Đông Hồ, Tiêu gia bọn họ không ai không biết, không ai không hiểu, nhưng ngoại trừ người ở Đông hồ lại ai không tán thành.

Năm nay trên đại hội triển lãm điêu khắc ngọc khí toàn quốc, Tiêu gia nếu có thể lấy được đầu sắc, để tất cả mọi người nhớ kỹ ngọc khí Tiêu gia các nàng, vậy sau này ngành ngọc khí

Tiêu gia hoàn toàn có thể chiếm đoạt mấy tỉnh khác, có lẽ có cơ hội trở thành gia tộc ngọc khí lớn nhất toàn quốc.

Sức hấp dẫn này, đừng nói năm ức, coi như là tám ức, một tỷ, cũng đáng giá.

Bởi vì, nếu như Thần Tích chỉ cần xuất hiện trong triển lãm ngọc khí, thì chắc chắn sẽ là hạng nhất, là hạng nhất không thể tranh cãi...

Chương 110 - Người Tàn gia tới.

Trong phòng, tất cả mọi người đều cho rằng Vương Tĩnh Thần sẽ không nhận được dưới sự dụ hoặc này.

Bởi vì giá tiền này có thể khiến người ta hít thở không thông, nếu là mấy người bọn họ, đã sớm khóc lóc hô hào hai tay dâng Tinh Liên cung kính giao cho Tiêu Ngọc.

Nhưng mà, khiến cho đám người Vương Liệt càng thêm khiếp sợ chính là, chỉ nghe Vương Tĩnh Thần cười tủm tỉm mở miệng nói: “Tỷ tỷ, không bán không bán, chính là tỷ có tăng giá thêm nữa cũng không bán ah.”

Tiêu Ngọc cảm giác như sắp phát điên.

Lần trước dường như Dương Thiên đã nói với nàng như vậy, đây là hàng không bán!

Lần đó còn chưa tính, dù sao nàng cũng chỉ báo giá đến một ức năm ngàn vạn, nhưng mà lần này, nàng báo giá đến năm ức a, cái giá này coi như là đại gia nghiệp như Đông hồ Tiêu gia cũng thương cân động cốt a.

Nhưng kết cục lại tương tự như vậy, nàng lại bị cự tuyệt không chút do dự.

Người trẻ tuổi bây giờ đều coi tiền tài như cặn bã như vậy sao?

Vương Liệt nhìn vẻ mặt kiên định của con gái mình, không khỏi há to miệng.

Khuê nữ bại gia này lúc từ chối thật sự là không chút do dự.

Bên kia, Dương Thiên vẫn bình bình thản thản ngồi ở một góc không đáng chú ý, ngay cả như vậy, Trần Hiểu và La Huy vẫn không có ý định buông tha hắn.

Trần Hiểu cầm một ly rượu vang, nhẹ nhàng lắc lắc cái tách nói: “Dương Thiên, ngươi đã từng uống rượu vang chưa, ngươi có biết cách uống rượu vang không?”

La Huy cũng đi tới trước Dương Thiên: “Dương Thiên, ngươi ăn bít tết chưa, biết mùi vị tuyệt vời của bít tết không?”

Hai người này hiển nhiên cho rằng Dương Thiên chưa thấy qua việc đời gì.

Nhìn hai người không ngừng châm chọc muốn chọc giận hắn, trong lòng Dương Thiên hiểu rõ, hai người này đơn giản là muốn thăm dò điểm mấu chốt của hắn, sau đó chờ hắn phản kháng gây sự sẽ trực tiếp gọi bảo an đuổi hắn ra ngoài.

Mặc dù ý nghĩ không tệ, nhưng Dương Thiên ngoại trừ cảm giác bọn họ giống như là ruồi bọ vo ve không ngừng, có chút đáng ghét ra, căn bản không nhắc lên nổi một tia lửa giận của hắn.

Ba trăm năm tu tiên, hàm dưỡng của Phá Thiên Tiên Đế so với bất luận trí giả nào trên đời đều trầm xuất khí hơn.

Nếu không, với hắn mà nổi giận thì hai người đã sớm bay ra ngoài rồi.

Mà Dương Thiên không để ý tới hai người, hai người này còn tưởng rằng Dương Thiên dễ bắt nạt, không ngừng mở miệng khinh bỉ.

Hai người ông ông căn bản không muốn ngừng lại, ngay khi Dương Thiên có hàm dưỡng cũng không nhịn được mà ra tay đánh bay hai người, đột nhiên có người kinh hô một tiếng.

“Trời ơi, mau xem ai đây.”

Một câu nói đã thu hút sự chú ý của Trần Hiểu và La Huy.

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt nhìn thoáng qua, nhất thời cảm thấy quái dị, tại sao lại là nàng?

Tần Huyền được đám người vây quanh tiến vào nơi này.

Tóc đen của nàng nhẹ buông xuống vai, Lưu Hải cong lên giữa trán, trên lọn tóc là con bướm thủy tinh tím đuổi theo hoa anh đào, tiếp tục lóe ra hào quang chói mắt.

Đồng tử ánh lên quang mang sáng ngời, khóe miệng khẽ nhếch. Trường tụ màu tuyết trắng kề sát thân thể, nửa tay áo màu tím nhạt nửa bên áp lực, áo choàng màu tím sậm che khuất phong tư, hạ thân mặc một cái váy vuông màu trắng viền tím, thắt lưng bằng thủy tinh đai lưng điệu bức người.

Thiếu nữ rất xuất sắc, không chỉ có dung mạo và gia thế.

Nàng vừa xuất hiện, gần như thu hoạch ánh mắt của tất cả mọi người ở đây.

Nhưng trong đó lại bỏ sót Dương Thiên.

Dương Thiên nhìn thoáng qua liền thu hồi ánh mắt, tiểu cô nương này lần đầu tiên gặp nhau không có để lại cho hắn bất kỳ ấn tượng tốt nào.

Trong mắt hắn, vị này là đại tiểu thư điều ngoa, tùy hứng, không coi ai ra gì, không có Giang Thành Tần gia, nàng chẳng là cái thá gì.

Dương Thiên cầm lấy một bình rượu mạnh, tự uống một mình, lần tụ hội này quá nhàm chán, nếu không phải đã đáp ứng Vương Tĩnh Thần, hắn căn bản sẽ không tới.

Tần Huyền mỉm cười không ngừng chào hỏi mọi người, nhưng khi ánh mắt của nàng vô tình rơi vào trên người Dương Thiên, nụ cười lập tức cứng ngắc trên mặt.

Không có biện pháp không khiến cho nàng chú ý, bởi vì một thân giáo phục của thiếu niên quả thực quá chói mắt.

Mà Dương Thiên đối với Tần gia bọn họ có ân cứu mạng. Nàng mặc dù không hiểu chuyện, cũng cảm giác mình vô cùng cần phải đi lên cung kính chào hỏi một tiếng, nói một tiếng cảm ơn.

Vì thế dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Tần Huyền trực tiếp đi về phía Dương Thiên.

Dương Thiên thấy vậy không khỏi thẫn thờ dài một hơi, quả nhiên, phiền phức vẫn phải tới.

Hắn là người thích thanh tĩnh, cũng không muốn được vạn người chú ý, Tần Huyền là nữ đinh duy nhất của Tần gia Giang Thành, cũng tự nhiên trở thành công chúa của Tần gia Giang Thành.

Bất kể là mỗi tiếng nói cử động của nàng, đều bị người khác chú ý hơn. Dương Thiên vốn định khiêm tốn, nhưng cảm giác lại không có khả năng.

Mà nhìn Tần Huyền càng ngày càng gần, Mạc Quá và La Huy mừng như điên nhất.

Hai người vốn ở trước người Dương Thiên, nhìn Tần Huyền cười nhẹ nhàng đi tới, bọn họ toàn bộ đều thẳng sống lưng.

Trong đám người có người lên tiếng kinh hô.

“Ta kháo, tiểu công chúa Tần gia Giang Thành từ lúc nào có quan hệ với La công tử và Trần công tử?”

“Chẳng lẽ Tần đại tiểu thư coi trọng một trong hai người?”

“Có phải điều này có nghĩa là Giang Thành Tần gia muốn kết thông gia với Trần Thư Ký, hay La Xử trưởng không?”

Lòng bát quái của mọi người đều vô cùng mãnh liệt, không ngừng suy đoán nguyên nhân.

Tiếng nghị luận nhỏ giọng của mọi người truyền vào tai Trần Hiểu và La Huy, hai người nhất thời kinh hỉ không thôi.

Tần Huyền à, đây chính là hòn ngọc quý trên tay Tần gia, nếu như chọn hắn làm bạn gái, chính quyền trong nhà kia nhất định sẽ vững vàng nâng lên một bước.

Trong lòng hai người đều hiểu được điểm này, nếu như so sánh tướng mạo, dung nhan của Vương Tĩnh Thần có thể hơi hơn Tần Huyền một bậc, nhưng nếu luận gia thế, luận khí chất, Tần Huyền hoàn toàn có thể bỏ qua Vương Tĩnh Thần mấy con phố.

Dù sao, Tần Huyền xuất thân từ Tần gia Giang Thành, mà Vương Tĩnh Thần chỉ là con gái của Vương Liệt mà thôi.

Vì vậy, Trần Hiểu và La Huy đều hết sức rõ ràng, chỉ cần nhìn bộ Tần Huyền, có lẽ về sau sẽ có cơ hội làm con rể Giang Thành Tần gia.

Tần Huyền đi tới trước mặt bọn họ thì dừng lại, nhú nhú mày.

Bởi vì hai người dám ngăn cản đường đi của nàng, thật là lá gan đủ béo.

Nhưng mọi người thấy Tần Huyền đứng ở trước mặt hai người, không khỏi càng thêm xác nhận suy đoán vừa rồi của bọn họ.

“Ha ha ha, ta đã nói cái gì, tiểu công chúa Tần gia có quan hệ không tầm thường với hai người.”

Có người suy đoán: “Ta cho rằng tiểu công chúa Tần gia nhất định là coi trọng Trần Hiểu, các người nhìn xem, Trần Hiểu bề ngoài tuấn lãng, nhất định là hấp dẫn được sự yên tâm của Tần Huyền.”

Cũng có người không ủng hộ quan điểm này, mở miệng nói: “Trần Hiểu tuổi tác hơi lớn, hơn nữa mặc dù bề ngoài của hắn tốt một chút, nhưng lại không thon dài như La Huy, ta đoán Tần gia tiểu công chúa nhất định là coi trọng La Huy.”

Lửa bát quái trong lòng mọi người cháy hừng hực, ý kiến không đồng nhất, có hai người thậm chí bởi vì ý kiến không hợp, trực tiếp đánh nhau tại chỗ.

Trần Hiểu móc ra món quà sinh nhật chuẩn bị cho Vương Tĩnh Thần, chiếc chìa khóa xe của ba trăm vạn chiếc Maserati kia, đưa cho Tần Huyền nói: “Huyền cô nương, đây là lễ vật ta cố ý chuẩn bị cho cô.”

La Huy thấy vậy cũng không cam lòng yếu thế, vội vàng đem vòng cổ kim cương ra nói: “Chắc chắc, đây là ta chuẩn bị cho ngươi, buổi tối có rảnh không? Có thể ăn cùng ta một bữa cơm không?”

Mọi người thấy vậy, nhao nhao mở miệng khinh bỉ.

“Ha ha, đây không phải lễ vật vừa rồi tặng cho Vương gia tiểu công chúa sao? Hai người này sao lại không biết xấu hổ như vậy, quay người lại tặng lễ vật này cho người khác?”

Cũng có người rửa miệng nói: “Đừng ăn không được nho nói không nho chua, hai món lễ vật này cho dù tặng cho người khác thì như thế nào, hiện tại tặng cho người có được không?”

“Đúng vậy, hai món đồ này quả thực xa xỉ, ai có thể cự tuyệt.”

“Ha ha, vậy các người đoán xem trong số các người sẽ chọn món quà của ai?”

Tất cả mọi người đều nhìn Tần Huyền với vẻ mặt chờ mong, chờ mong lựa chọn của nàng.

Nhưng mà, chỉ thấy Tần Huyền cau đôi mi thanh tú, hướng về phía hai người trước mặt quát: “Hai người các người ai vậy? Có biết các người chặn đường của ta hay không? Tránh ra cho ta!”

Một câu nói, tất cả mọi người đều choáng váng?

Có ý gì? Tần Huyền đi qua, không phải là vì hai người này?

Sắc mặt Trần Hiểu và La Huy lập tức giống như màu gan heo, bị Tần Huyền quát lớn trước mặt mọi người, hai người xấu hổ thiếu chút nữa tìm lỗ nẻ chui vào.

Hai người vừa rồi còn tưởng rằng Tần Huyền nhìn trúng bọn họ, nhưng hiện thực lại bị vả mặt.

Trần Hiểu và La Huy xấu hổ, nhận quà đưa tay ra cũng không nhận, đưa cũng không được. Tần Huyền hừ một tiếng nói: “Lại đưa lễ vật cho người khác tặng cho ta? Tưởng là bố thí ăn mày sao? Chẳng lẽ hai người các người không biết ta là người Tần gia Giang Thành? Cần chút lễ vật nhỏ này của các người sao?”

Một câu nói, hai người cảm giác trên mặt nóng rát đau nhức, nhưng lại không cách nào phản bác, Giang Thành Tần gia là quái vật khổng lồ, đừng nói là phụ thân của bọn hắn, coi như là tồn tại ở Giang Thành một tay che trời, ở trước mặt nàng cũng phải cung kính.

Đuổi hai người đi, ngay khi mọi người đang buồn bực Tần Huyền rút cuộc muốn làm gì, chỉ thấy nàng trực tiếp đi tới trước mặt Dương Thiên.

Tần Huyền có chút cung kính nói: “À...”

Nàng còn chưa nói hết, chỉ nghe Dương Thiên hồ hững mở miệng nói: “Ta là Dương Thiên!”

Tần Huyền sững sốt một chút, nhất thời hiểu ra, biết ân nhân này không muốn gây ra chấn động, vì thế gật gật đầu, dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người, mở miệng nói: “Dương Thiên, ta có thể ngồi chỗ này của ngươi không.”

Chương 111 -

Tình huống gì? Tất cả mọi người đều có chút ngây ngẩn cả người.

Tần Huyền, tiểu công chúa Tần gia Giang Thành, dĩ nhiên là hướng về phía Dương Thiên.

Dương Thiên, sau màn tặng quà sinh nhật vừa rồi cho Vương Tĩnh Thần, hắn ở trước mặt mọi người đã mất hết thể diện, hắn có mị lực gì có thể hấp dẫn Tần Huyền?

Tục ngữ nói, không có đôi lập thì không có tổn thương, vừa rồi Trần Hiểu cầm chiếc chìa khóa Maserati giá trị xem như là quà sinh nhật tặng cho Vương Tĩnh Thần.

La Huy cầm viên kim cương lớn đưa cho Vương Tĩnh Xa làm quà sinh nhật giá trị một ngàn năm sáu trăm vạn,

Mà Dương Thiên, hắn lại chỉ lấy một kiện vật phẩm thủ công thuần chất trong túi nhựa màu đen đưa cho Vương Tĩnh Thần.

Nếu là bạn bè bình thường thì cũng không có gì, cũng có thể biểu hiện ra tâm ý.

Nhưng đây là nơi nào? Vương Liệt là ai? Toàn bộ nơi này đều là người trong giới thượng lưu, người khác đều là đập tiền đến mua lễ vật trân quý. Dương Thiên gã thì hay rồi, trực tiếp làm thủ công một cái đã coi như qua loa cho xong, quả thực là cười chết người.

Cho nên, ánh mắt của mọi người mỗi lần rơi vào trên người Dương Thiên đều mang theo mùi vị khinh bỉ.

Nhưng mà cũng bởi vì một học sinh nghèo như vậy, khiến Tần Huyền thậm chí ngay cả chào hỏi mọi người cũng không thêm

giả bộ cho xong đã trực tiếp chạy đến bên cạnh hắn.

Hơn nữa, thân phận của Tần Huyền vốn rất cao quý, bây giờ lại cung kính hỏi Dương Thiên rằng nàng có thể ngồi bên cạnh hắn không?

Trời ạ, đây quả thực là đang nói đùa a. Nàng thế nhưng là Tần gia tiểu công chúa a, coi như là ngồi ở trên bàn cũng không cần cùng người khác chào hỏi đấy.

Trong mọi người đều chân kinh không nói nên lời, nhất là Trần Hiểu và La Huy.

Bọn họ vừa rồi khinh bỉ, châm chọc, đùa cợt Dương Thiên nửa ngày, bây giờ lại lòi ra việc hắn vậy mà quên Tần Huyền?

Tần Huyền là ai? Trong giới thượng lưu này cũng là nhân vật đứng đầu.

Nàng nói một câu, trên cơ bản sẽ không có ai dám nhảy ra phản bác.

Loại thiên chi kiêu nữ này, làm sao có thể nhận thức được Dương Thiên?

Tất cả mọi người đều nghĩ muốn vỡ đầu cũng không nghĩ ra được nguyên nhân, chỉ có thể lừa mình dối người cho rằng Tần Huyền muốn ngồi ở vị trí kia, trùng hợp Dương Thiên ở nơi đó mà thôi, hơn nữa, nàng đối với Dương Thiên cung kính như vậy, chỉ là lễ phép mà thôi.

Rất tốt, tất cả đều hoàn mỹ giải thích rõ ràng.

Mà lúc này, Dương Thiên nhìn ánh mắt có chút can đảm của Tần Huyền, gật gật đầu để nàng ngồi xuống.

Nói thật, Tần Huyền thật sự sợ Dương Thiên.

Vì Dương Thiên mà nàng ở trong Tần gia cũng bị quở trách không ít, nhất là phụ thân của nàng, từ khi Dương Thiên xuất hiện trong cuộc sống của bọn họ, mấy lần Tần Huyền bị phụ thân nàng mắng chửi, nguyên nhân đều là vì Dương Thiên.

Trong nhà cho rằng, Dương Thiên không chấp nhận lời cảm tạ của bọn họ đều là lúc trước Tần Huyền không cung kính với hắn đã để lại ấn tượng xấu.

Tần Huyền quả thực ủy khuất vô cùng, hôm nay thật vất vả mới ra ngoài giải sầu, nhưng lại đột nhiên phát hiện Dương Thiên cũng ở chỗ này.

Cho nên, nghĩ nhất định phải dùng cơ hội lần này mời Dương Thiên đến nhà bọn họ ăn một bữa cơm, trùng hợp cảm tạ một phen.

Bởi vì mấy ngày nay nãi nãi nàng vẫn luôn nhắc tới Dương Thiên, nếu Dương Thiên không đi, bà nội nàng đoán chừng sẽ bị tâm bệnh gì đó.

Đừng nhìn Tần Huyền ở trước mặt mọi người vênh váo tự đắc, hiện tại ở trước mặt Dương Thiên giống như là một học sinh tiểu học.

Nàng biết Dương Thiên thích yên tĩnh, thấy ánh mắt mọi người đều nhìn sang, không khỏi quát lớn: “Nhìn cái gì vậy? Đều nên vội cái gì đi.”

Được, Tần gia tiểu công chúa đã lên tiếng, mọi người cho dù có lá gan cũng không dám công nhiên cãi lời.

Cho nên cả đám đều chuyển đầu sang vị trí khác.

La Huy và Trần Hiểu nhìn thấy cảnh này, không khỏi oán hận trừng mắt nhìn Dương Thiên một cái.

Bọn họ cho rằng Dương Thiên chỉ là đi vận khí cút chó mà thôi, hai người gọi Phương Lôi Lôi tới, Phương Lôi Lôi và Dương Thiên là đồng học, nên biết Dương Thiên cùng Tần Huyền rốt cuộc là quan hệ gì.

Hai người bây giờ đã ghi hận Dương Thiên, cũng nhớ kỹ thù này, chờ một chút nữa ra khỏi sinh nhật yến hội nhất định phải khiến Dương Thiên trả giá một chút.

Hắn chỉ là một học sinh nghèo, không có bối cảnh, không có nhân mạch, tìm một hai người trên xã hội hoàn toàn dễ dàng thu thập hắn.

Điều kiêng kỵ duy nhất chính là quan hệ với Tần Huyền.

Phương Lôi Lôi nghiêm túc suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: “Ngày thường Dương Thiên vẫn một mực ở trường học, không thấy hắn cùng với Tần gia tiếp xúc qua như thế nào, bọn họ mặc dù là nhận thức, cũng có thể chỉ là sơ giao mà thôi. Dù

sao Tần gia tiểu công chúa là thân phận gì, làm sao có thể cùng Dương Thiên làm bằng hữu?”

La Huy nghe vậy gật đầu, bọn họ thật ra cũng cho là như vậy.

Cùng Trần Hiểu liếc nhau một cái, hai người đều âm lãnh cười ra tiếng, như vậy kế tiếp chờ yến hội sinh nhật kết thúc hãy chờ xem đi.

“Có chuyện gì không?” Dương Thiên lạnh nhạt hỏi.

Tần Huyền cảm giác mỗi lần đối mặt với Dương Thiên còn áp lực hơn so với ông nội của mình, nàng hít sâu một hơi bình phục tâm cảnh nói: “Dương tiên sinh, nhà chúng ta muốn mời ngài đến chỗ chúng ta ăn cơm, ông nội đến trường của ngài tìm ngài hai lần đều không có mặt.”

Dương Thiên ồ một tiếng nói: “Tại sao lại mời ta ăn cơm?”

Tần Huyền nghiêm túc nói: “Bởi vì người chữa khỏi bệnh của nãi nãi ta, có ân với Tần gia chúng ta.”

Dương Thiên cười nhạt một tiếng mở miệng nói: “Nếu là như vậy thì không cần đâu, Dương Thiên ta nếu đã giúp người khác thì chưa từng có ý định đòi báo đáp. Bữa cơm này không ăn cũng được.”

Tần Huyền lườm hắn một cái, khuôn mặt xinh đẹp của nàng đỏ lên nói: “Dương tiên sinh, nhưng ngài có nguyên tắc của mình, Tần gia chúng ta cũng có nguyên tắc của mình, nguyên tắc của chúng ta là nhỏ giọt ân đương dũng tuyên trương báo, hướng hồ, ngài là đã cứu một mạng của bà nội ta, đây là đại ân, nếu chúng ta không tỏ vẻ cái gì, cả đời này lương tâm đều không vượt qua được.”

“Đó là chuyện của các người.”

Một câu nói của Dương Thiên, suýt chút nữa làm Tần Huyền nghẹn chết.

Nàng quả thực sắp phát điên rồi, gia tộc bọn họ là Tần gia Giang Thành, một môn ba hổ tướng, trước khi gia gia quy ẩn cũng là mười quân khu Tổng Tư Lệnh, dưới một người trên vạn người.

Nhưng ân tình của gia tộc quái vật khổng lồ như vậy, đối phương lại không nhận.

Hơn nữa, nhìn bộ dáng của hắn cũng không phải đang nói đùa, cũng không phải là lạt mềm buộc chặt, hắn thật sự không muốn đi.

Tần Huyền nóng nảy, hỏi: “Dương tiên sinh, nếu ngài không đi, dù sao cũng phải cho ta lý do đi.”

Nàng rất tò mò, rốt cuộc nguyên nhân Dương Thiên làm sao lại từ chối ân tình của Tần gia Giang Thành.

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt, rốt cuộc mở miệng.

“Lý do là sợ phiền phức.”

Tần Huyền nghe vậy, trước mắt choáng váng, thiếu chút nữa ngã xuống đất.

Nếu không phải Dương Thiên ở đây, nàng thật sự muốn nói tục.

Nghĩ đến sau khi về nhà có khả năng lại bị cha mình mắng chửi, Tần Huyền không khỏi ủy khuất lau nước mắt.

“Dương tiên sinh, nãi nãi của ta hiện tại cả ngày nhắc tới ngươi, ngươi không thể vì bà nội ta mà đi một chuyến đến nhà chúng ta sao? Ô ô ô.”

Dương Thiên thấy vậy, trực tiếp bắt đắc dĩ, hắn mở miệng nói: “Ngươi không thể ngậm miệng đừng khóc sao?”

Vừa thấy nữ nhân khóc, hắn đau đầu không thôi.

Ai biết, Tần Huyền còn rất quật cường, miệng ngậm lại, nhưng vẫn không ngừng khóc.

Dương Thiên trên trán lộ ra một tia hắc tuyến nói: “Được rồi, ngươi trở về nói cho nãi nãi của ngươi, chờ ta rảnh sẽ đi xem nàng một chút, để cho nàng hoàn thành tâm nguyện này.”

Tần Huyền nghe vậy, trực tiếp kinh ngạc.

Dương Thiên đơn giản đồng ý như vậy sao? Nàng quả thực có chút không dám tin tưởng đây là sự thật, phải biết rằng, lấy thân phận gia gia của nàng đã đến hai lần, Dương Thiên đều không đồng ý.

Mà nàng chỉ rơi vài giọt nước mắt đã khiến Dương Thiên đáp ứng chuyện này?

Tần Huyền vội vàng lau nước mắt, dò xét nói: “Dương tiên sinh, người nói là thật? Không có gạt ta? Người thật sự sẽ đi nhà chúng ta?”

Dương Thiên gật đầu: “Lời nói của ta đã nói ra là chắc chắn.”

Tần Huyền trực tiếp hưng phấn lên, mở miệng nói: “Vậy khi nào ngài rảnh rồi, ta tự mình đi đón ngài.”

Dương Thiên nghĩ một hồi nói: “Ta còn phải đi học, đợi khi nào không cần đi học lại đi một chuyến.”

Tần Huyền còn muốn nói gì đó, lại bị Dương Thiên ngăn cản.

Hắn dậm mực nói: “Ta muốn thanh tịnh, nếu người còn muốn nói chuyện, mời người đến chỗ khác.”

Tần Huyền nhất thời phần nộ ngậm miệng lại.

Toàn bộ Giang Thành, cho dù là trong giới thượng lưu, cũng chỉ có Dương Thiên dám nói với nàng như vậy.

Hơn nữa nàng còn phải không có chút tính khí nào để nghe.

Thấy Dương Thiên muốn bùng chén rượu lên, Tần Huyền nhanh tay lẹ mắt, vội vàng rót rượu vang.

Dương Thiên ngăn cản nói: “Ta không uống nó.”

Tần Huyền cười xin lỗi, chỉ thấy Dương Thiên ra giá chỉ có thể xem như là rượu trắng trung đẳng say sưa uống.

Trong lúc đó, không có một miếng ăn.

Tần Huyền lập tức nhớ kỹ điểm này, Dương tiên sinh thích uống rượu, mà phải là rượu trắng, xem ra phải để cho bọn họ trong nhà chuẩn bị rất nhiều rượu ngon để đáp tạ.

Đúng lúc này, đột nhiên có một cô gái vô cùng lo lắng chạy lên sân khấu, đuổi hai người đang hát xuống đài.

Đúng vậy, nữ hài kia chính là Vương Tĩnh Thần, trong tay nàng cầm đóa tình liên Dương Thiên đưa cho nàng, trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn.

Rốt cục thoát khỏi mọi người trong phòng, lúc này nàng mới ra cửa.

Vừa nghĩ tới Dương Thiên ở bên ngoài bị người khác khinh bỉ, trào phúng, Vương Tĩnh Thần trong lòng tức giận, so với nàng bị trào phúng khinh bỉ còn tức giận hơn.

Rõ ràng Dương Thiên chuẩn bị lễ vật cho nàng là tốt nhất, lại bị một số người cảm thấy vô cùng ưu việt cười nhạo, nàng cảm giác điều này không công bằng, nàng muốn vì Dương Thiên mà danh chính ngôn thuận, nàng muốn cho tất cả mọi người biết, lễ vật Dương Thiên tặng cho nàng là độc nhất vô nhị.

Vào khoảnh khắc Vương Tĩnh Thần cảm Tinh Liên lên đài, Dương Thiên thở dài một hơi, đây là muốn tạo thêm nhiều phiền toái cho hắn sao?

Bất đắc dĩ, nơi này khẳng định không thể ngăn người, bằng không thì lát nữa sẽ bị tất cả mọi người vây quanh, muốn đi cũng đi không được.

Nghĩ tới đây, da đầu Dương Thiên liền tê dại.

Hắn chào hỏi Tần Huyền một tiếng: “Thời gian không còn sớm, ta phải về nghỉ ngơi.”

Dứt lời, xoay người rời đi, gọn gàng dứt khoát, không chút nào dây dưa dài dòng, chỉ để lại Tần Huyền một mình ở tại chỗ hoàn toàn sững sờ...

Chương 112 - Toàn trường xôn xao.

Mọi người ở đây đều không hiểu Vương Tĩnh Thần muốn làm gì, nhưng đều chú ý tới tinh liên trong tay cô gái.

“Hả? Đóa sen đó là cái gì?”

“Đúng vậy đúng vậy, thật đẹp, ông trời ơi, ta nhìn thoáng qua vậy mà mê luyến nó thật sâu, cầu địa chỉ mua được bảo vật này ah.”

“Ta muốn biết con bướm kia rốt cuộc có phải thật hay không, thật là có linh tính, vậy mà không bay đi.”

“Ta còn muốn biết hoa này rốt cuộc là thật hay giả đây, người nhìn cánh hoa lá cây kia, ngoại trừ màu sắc không đúng ra thì không có gì khác.”

“Đóa hoa này rốt cuộc là giống gì vậy, thật thần kỳ a, mùi thơm xông vào mũi, ta quả thực muốn say.”

Tất cả mọi người thần sắc si mê nhìn đóa sen trong tay Vương Tĩnh Thần.

Nữ hài đứng trên sân khấu, hoa đẹp kiều diễm, tôn lên lẫn nhau, quả thực giống như tiên nữ rơi xuống thế gian.

Vương Tĩnh Thần nhìn thần sắc mê say của nhiều người dưới đài như ăn mật ngọt, giọng nói thanh thúy truyền khắp bốn phía.

“Các người có biết đây là cái gì không?”

Mọi người đều sững sờ, sau đó lắc đầu.

“Tiểu công chúa, người hãy nói cho chúng ta biết đi, đóa hoa này thật đẹp, người mua ở đâu vậy, chúng ta cũng muốn.”

“Đúng vậy đúng vậy, đóa hoa này là giống gì a, sao nhìn đặc biệt vậy?”

“Ồ điệp, trong buổi tụ hội này tại sao lại có bướm chứ, còn nữa, sao nó lại không bay đi.”

Tất cả mọi người đều nghi vấn, lòng hiếu kỳ cũng bị câu dẫn ra ngoài.

Vương Tĩnh Thần thấy mọi người đều tập trung ánh mắt tới đây, nàng lộ ra nụ cười ngọt ngào nói: “Đóa hoa trong tay ta, tên là Thần Tích.”

“Thần Tích?”

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người, Thần Tích là loại hoa gì, có vài người bắt đầu xì xào bàn tán thảo luận.

Nhưng kết quả cuối cùng là, mọi người cũng không biết Thần Tích rốt cuộc là loại hoa nào.

Nhìn bộ dạng mê hoặc của mọi người, khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn đỏ bừng, thời điểm nàng đang muốn giải thích, chỉ

nghe trong sân có một nam tử đội mũ tròn kinh hô lên, cắt đứt lời nói của nàng.

“Thần Tích? Dĩ nhiên là thần tích, Thần Tích từng hiện thân Huyết Ngọc Trai? Trời ạ, ta không phải đang nằm mơ chứ.”

Thấy cuối cùng cũng có người biết hàng, mọi người đều sáng mắt lên, vội vàng mở miệng hỏi: “Thần Tích gì? Đây rốt cuộc là hoa gì thế, hoa nở thơm ngát như vậy.”

“Còn có thể hấp dẫn hồ điệp dừng chân, đóa hoa này xác thực có thể xưng là Thần Tích a.”

“Đúng vậy đúng vậy a, ta quả thực muốn hãm vào, thật đẹp.”

Có người thực sự chịu không nổi mê hoặc, hưng phấn mở miệng nói: “Lão huynh, người có biết nơi nào bán không? Người kiếm cho ta một đóa, bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề.”

Nam tử đầu tiên đội mũ cổ tròn, nghe người ta nói muốn mua Thần Tích trước, trả bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề, không khỏi thần sắc khinh bỉ nhìn đối phương nói: “Người muốn? Giá một ức năm ngàn vạn người có thể tiếp nhận không?”

Người nọ nghe vậy, vẻ mặt nóng bỏng trên mặt toàn bộ biến mất, cả người giống như là con vẹt bị bóp cổ, khiếp sợ mở to hai mắt, lắp bắp nói: “Người người người người... Người nói cái gì? Một ức năm ngàn vạn? Mẹ nó, làm sao có thể, người sao không đi cướp ngân hàng cướp ngân hàng?”

Nam nhân đội nón tròn kia khinh thường cười nói: “Người có biết Thần Tích đại biểu cho cái gì không? Một ức năm ngàn vạn vẫn là có tiền mà không mua được, muốn mua cũng mua không được.”

Người nọ sắc mặt đỏ lên nói: “Ta không tin, ai nhảm chán mua một thứ rách nát như vậy, không phải dễ nhìn hơn chút sao.”

Nam nhân đội mũ tròn trào phúng một câu: “A? Ai sẽ mua? Tam tiểu thư Tiêu gia Đông hồ Tiêu Tiêu Ngọc tự mình ra giá một ức năm ngàn vạn, chủ nhân đóa hoa này không bán, hẳn cự tuyệt giá tiền này không chút do dự.”

Nhìn sắc mặt khiếp sợ của người nọ, nam tử đội mũ tròn như được thỏa mãn cực kỳ, tiếp tục lên tiếng: “Còn nữa, người cảm thấy nó đẹp, cảm thấy nó giống như một đóa hoa, thật ra ta có thể nói rất rõ ràng cho người biết, nó căn bản không phải là hoa.”

Lời này vừa nói ra, toàn trường xôn xao.

Tất cả mọi người đều mơ hồ không hiểu, đây rõ ràng chính là một đóa hoa, hơn nữa còn tỏa ra hương khí, cành lá theo gió lay động, vô cùng linh động, không phải hoa thì là cái gì?

Người bị đả kích mấy lần kia nghe vậy, cũng kìm nén không được hiếu kỳ trong lòng hỏi: “Không phải hoa thì là cái gì?”

Nam nhân đội mũ tròn nhìn mọi người xung quanh một vòng rồi nói: “Món đồ này được điêu khắc từ ngọc thạch, tuy trông rất sống động, nhưng từ cánh hoa, phiến lá, còn có bướm bướm kia đều được điêu khắc mà ra đó.”

Hắn vừa dứt lời, thanh âm hít khí lạnh lẫn nhau phập phồng.

“Ngọc thạch điêu khắc mà tành? Trời ăh, vừa rồi hắn nói giá một ức năm ngàn vạn, ta ngay cả sợi lông cũng không tin, nhưng hiện tại ta hình như thực sự tin.”

“Đúng vậy, vừa rồi chúng ta coi Đóa Hoa này là Chân Hoa, coi Hồ Điệp là vật sống, nhưng hiện tại xem ra, vật chết này so với vật sống càng quý hơn.”

Nghe thấy lời nhắc nhở của nam nhân đội mũ tròn, cũng có người giật mình: “Ta nghĩ ra rồi, trời ơi, ta nghĩ ra rồi, hôm nay đóa hoa này đã được phát lên tin tức, các người mau mở điện thoại ra xem, chính là tin tức ở Giang Thành của chúng ta, hoa có giá trị một ức năm ngàn vạn, toàn thân nó là do ngọc thạch điêu khắc mà thành, lúc khắc xong hoa nở đầy phòng thơm ngát, bướm ngọc bay múa, chỉ thấy ở chỗ vật sống giao thoa với vật chết, tên của nó là Thần Tích.”

Nghe người này kinh hô nhắc nhở, tất cả mọi người đều lấy điện thoại di động ra, vừa nhìn, lập tức giật mình kêu lên, điện thoại di động suýt chút nữa rời khỏi tay.

“Trời ơi, thật sự, thật sự giá trị một ức năm ngàn vạn, Đông hồ Tiêu gia ra một ức năm ngàn vạn mua sắm, người bán nói thẳng cự tuyệt.”

“Sao có thể, nhìn giống như hoa thật làm sao có thể điêu khắc ra, các người nhìn xem, hai cánh và xúc tu của hồ điệp kia, đây không thể nào là giả, còn có hình thái bay múa kia, quả thực là thật a.”

“Nhân sinh quan của ta sụp đổ rồi, từ đầu tới cuối ta chưa từng nhìn thấy điểm nào của đoá hoa này giống như được điêu khắc ah.”

Nhìn thấy mọi người khiếp sợ, người vui vẻ nhất không ai qua được Vương Tĩnh Thần, nàng rất muốn nói cho những người này, Đông hồ Tiêu gia Tam tiểu thư Tiêu Ngọc vừa rồi trước sau báo giá một ức tám ngàn vạn, cuối cùng là năm ức giá trên trời, nhưng đều bị nàng cự tuyệt.

Nhưng mà nàng cảm giác nếu là nói ra, nhất định sẽ có người trực tiếp bị dọa hôn mê đương trường mất.

Bởi vì vừa rồi, phụ thân hấn và mấy người bạn trong phòng nghe được báo giá năm trăm triệu, thiếu chút nữa không kịp nâng lên.

Phải biết rằng, bọn họ đều là người có giá trị con người hơn trăm triệu, ngay cả bọn họ cũng không thể tiếp nhận cái giá trên trời này, càng không cần nhắc đến những người ở đây.

Nghĩ tới đây, Vương Tĩnh Thần lộ ra biểu tình ngượng ngùng, đây là món lễ vật đầu tiên Dương Thiên đưa cho nàng, Dương Thiên từng nói là tiện tay làm. Mà trong ý tứ mà Tiêu Ngọc tiểu thư nói cũng là, bức điêu khắc này đích thật là Dương Thiên tự tay làm.

Nàng rất bất ngờ, nhưng càng vui mừng, xem ra mình ở trong lòng đối phương quả nhiên chiếm vị trí rất quan trọng, nếu không thiếu niên sẽ không đem lễ vật quý trọng xinh đẹp như vậy tặng cho nàng.

Nhìn thấy mọi người đủ chấn kinh, Vương Tĩnh Thần hiện tại cảm thấy đã đến lúc chính danh cho Dương Thiên.

Nàng nhìn mọi người một vòng, hỏi:” Các người có muốn biết Thần Tích trong tay ta là từ đâu không?”

Mọi người sửng sốt, sau đó cầu khẩn nói: “Tiểu công chúa, người cũng đừng thừa nước đục thả câu, chúng ta bây giờ rất muốn biết a.”

“Đúng vậy đúng vậy, lòng chúng ta giống như mèo cào tường, người nhanh nói cho chúng ta biết đi.”

Nam nhân đội mũ tròn cũng hết sức kích động, Giang Thành Vương Liệt lại có nhân mạch lớn như vậy, có thể đem Thần Tích giá cả một ức năm ngàn vạn tới cho nữ nhi của nàng vui vẻ.

Nếu như hắn ta đập đầu, cho dù là Vương Liệt hắn ta cũng phải bị thương gân động cốt.

Ánh mắt của mọi người, bao gồm Tần Chỉ, Phương Lôi Lôi, cùng với bốn người La Huy, Trần Hiểu đều nhìn chăm chăm vào Thần Tích trong tay Vương Tĩnh Thần.

Sau đó, nữ hài nói một câu, toàn trường ngạc nhiên!

“Đây là quà sinh nhật của một người trong đám các người tặng ta!”

Sinh nhật.

Đầu óc mọi người không cách nào phản ứng lại.

Trời ạ, là ai? Là ai tài đại khí thô như vậy, đây chính là Thần Tích a, Thần Tích giá một ức năm ngàn vạn a, cứ như vậy tiện tay đưa cho người khác làm quà sinh nhật? Như vậy quá phả sản rồi.

Trần Hiểu ngây ngẩn cả người, nhìn thoáng qua chiếc chìa khóa xe Maserati trong tay, trong lòng giống như là bị đánh mấy chục lần.

Trách không được, trách không được Vương Tĩnh Thần không tiếp nhận lễ vật của hắn, đây không phải chê đắt, quả thực là ghét bỏ hắn keo kiệt a.

Người khác ra tay một ức năm ngàn vạn, ha ha, cái này có thể mua bao nhiêu chiếc Maserati của hắn ta, hắn cũng phải năm mươi chiếc?

La Huy nhìn thoáng qua viên kim cương lớn mà mình lấy ra khoe khoang nửa ngày, quả thực cảm giác trên mặt đau rát. Ngay vừa rồi, Vương Tĩnh Thần còn chưa đi ra, hắn đã đi khoe khoang khắp nơi với người khác, thứ này tuyệt đối là quà sinh nhật đắt nhất toàn trường, nếu ai lấy ra thứ còn đắt hơn so với hắn, hắn trực tiếp ăn phân.

Lúc ấy mọi người đều tin lời La Huy, cũng kiên định không thay đổi.

Nhưng mà, hiện tại Vương Tĩnh Thần lại nói, người khác đem Thần Tích đưa cho nàng làm quà sinh nhật.

Một ức năm ngàn vạn, so với một ngàn năm trăm vạn, chênh lệch con mẹ nó là gấp mười lần.

Chênh lệch này không đơn giản chỉ là 150 tệ so với 15 đồng đơn giản như vậy.

Chương 113 - Chân tướng ngoài khả năng dự đoán của mọi người.

Lúc này, mọi người nhìn La Huy, trên mặt hiện lên vẻ quái dị, tựa hồ vừa rồi hắn nói, nếu có người có thể lấy ra quà sinh nhật còn quý trọng hơn hắn thì hắn sẽ ăn phân ah!

Thấy ánh mắt mọi người đều nhìn sang, sắc mặt La Huy quả thực biến thành màu gan heo, muốn tìm một cái lỗ chui vào.

Lần này quá mất mặt, thật sự là quá mất mặt.

Phương Lôi Lôi ghen ghét nhìn Thần Tích trong tay Vương Tĩnh Thần.

Bức điêu khắc này quả thực quá đẹp, là nữ nhân cũng không có người nào có thể ngăn cản mị lực của nó.

Phương Lôi Lôi nhìn bảng tên hai mươi vạn trong tay nàng, không khỏi thở dài một tiếng.

Quả nhiên, nhà bọn họ so ra kém phú hào chân chính.

Người ta vừa ra tay là một ức năm trăm vạn làm quà sinh nhật, mà toàn bộ gia sản nhà nàng cũng không có nhiều như vậy.

Nghĩ tới đây, hai mắt Phương Lôi Lôi không khỏi đỏ lên.

Nếu như cho nàng thì tốt biết bao. So với La Huy và Trần Hiểu bên cạnh nàng, người đưa Thần Tích cho Vương Tĩnh

Thần mới là lương phổi.

Nếu là làm bạn gái của hắn, đi ra ngoài mới là có mặt mũi nhất.

Nghĩ đến đây, Phương Lôi Lôi không khỏi chờ mong thân phận thổ hào thần bí kia, phải nhanh chóng ra tay, muốn phương thức liên hệ của hắn, sau đó dựa vào mị lực của nàng để câu dẫn đối phương.

Thế là Phương Lôi Lôi mở miệng hỏi: “Tĩnh Thần, người tặng quà sinh nhật cho ngươi là ai vậy? Đừng thừa nước đục thả câu. Ngươi nói mau a, tất cả mọi người đều rất tò mò.”

Mọi người nghe vậy ánh mắt đều sáng lên, bởi vì bọn họ đã thảo luận nửa ngày, cũng không tìm được rốt cuộc là ai.

Phản ứng đầu tiên của mọi người là nhìn về phía Tần Huyền, nhưng mà Tần gia tiểu công chúa cũng ở thời khắc đầu tiên lắc đầu, nói cho cùng dù nàng là người của Giang Thành Tần gia, cũng không có khả năng xuất ra thủ bút lớn như vậy.

Đây chính là Thần Tích một ức năm ngàn vạn, ai có thể coi như trò đùa?

Cho nên, Tần Huyền cũng hết sức tò mò, rốt cuộc là ai có quyết đoán lớn như vậy.

Thấy mọi người như nổi điên hỏi thăm, Vương Tĩnh Thần mỉm cười một chút, sau đó mở miệng.

“Người đưa món quà này cho ta Thần Tích đáng giá một ức năm ngàn vạn này là... Dương Thiên!”

“Dương Thiên? Dương Thiên là ai?” Tất cả mọi người đầu tiên là sửng sốt, sau đó nghi hoặc. Trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn kích động toàn bộ biến mất.

Giang Thành, hình như không có phú hào họ Dương nhỉ?

Nhưng mà, không giống những người này cái gì cũng không biết.

Tần Huyền, La Huy, Trần Hiểu và Phương Lôi Lôi nghe được cái tên này, trông mắt cơ hồ thiếu chút nữa trợn lồi ra ngoài.

Tần Huyền sửng sốt hồi lâu, lúc này mới một mặt thán phục.

Trách không được, chẳng trách Dương Thiên lại không chấp nhận ân tình của Tần gia ở Giang Thành hắc. Một tỷ năm ngàn vạn đồ vật giá cả chỉ vì muốn tặng cho người khác xem như quà sinh nhật, đây quả thực là hào phóng không có nhân tính!

Mà kẻ trợn mắt nhất chính là Trần Hiểu và La Huy.

Hai người sao lại không nghĩ tới, vừa rồi bọn họ ở trước mặt Dương Thiên cố gắng khoe khoang xe thể thao, đại kim cương, đôi phương cũng không có đáp lại một câu.

Bọn họ còn tưởng rằng Dương Thiên lấy ra lễ vật, căn bản không vượt quá một trăm đồng tiền.

Nhưng không ngờ túi nhựa đen kia lại chứa Thần Tích giá trị một ức năm ngàn vạn.

So với hai người bọn họ toàn bộ gia sản cộng lại ít hơn một chút mà thôi.

Hiện nay xem ra, vừa rồi Dương Thiên không có phản ứng với hai người một câu, là bởi vì bọn họ không phải là người trong vòng tròn.

Từ đầu đến cuối, Dương Thiên luôn coi thường hai người bọn họ, mà hai người vẫn cho rằng Dương Thiên là lễ vật trung bày hàng vỉa hè, cho nên không có mặt mũi nào không dám nói chuyện.

Hiện tại đã biết chân tướng, hai người rốt cục hiểu rõ, Dương Thiên khinh thường cùng bọn họ nói chuyện trò chuyện mà thôi!

Hồi hận muốn khóc lên là Phương Lôi Lôi.

Vừa nghe thấy Vương Tĩnh Thần nói người tặng nàng một ức năm ngàn vạn sinh nhật lại là Dương Thiên Thời, nàng gần như tê liệt ngồi trên mặt đất.

Cầm của nàng cũng khép lại không được, bộ dáng đại ra.

Điều này sao có thể? Dương Thiên chỉ là một tên học sinh nghèo, một tên không có đồng nào, không có bối cảnh gì.

Tham gia yến hội sinh nhật của Vương Tĩnh Thần, nếu không có nàng, Dương Thiên căn bản không vào được cửa này.

Hơn nữa, tham gia tụ hội xa hoa như vậy, hẳn lại chỉ mặc một cái giáo phục mà thôi, toàn bộ tài sản cộng lại không phải là không vượt quá 100 đồng.

Ngay cả lễ vật cầm trên tay cũng chỉ mang theo một cái túi nhựa màu đen, ngay cả đóng gói cũng không có, không biết còn tưởng rằng là mua đồ ăn đi nhâm phim trường nữa.

Loại người này, hẳn có tư cách gì xuất ra Thần Tích một ức năm ngàn vạn?

Phương Lôi Lôi không tin, điều này không có khả năng, đây không phải sự thật.

Nhưng tuy ngoài miệng nói không tin, nhưng giờ phút này lại giống như mất hồn, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Bốn người Tần Huyền chấn kinh nói không ra lời, mọi người vẫn biết chuyện gì xảy ra, vẫn không biết Dương Thiên rốt cuộc là ai.

Tất cả mọi người đang châu đầu ghé tai đàm luận, hỏi người khác biết Dương Thiên là ai?

Sau một lát, chỉ nghe một người kinh hô: “Trời ơi, hình như điêu khắc ra người Thần Tích này họ Dương, lúc ấy ở Huyết Ngọc Trai mọi người đều gọi hắn là Dương tiên sinh.”

Lúc này mọi người mới hoàn toàn tỉnh ngộ lại, cười ha ha nói: “Đúng vậy, có đạo lý, nếu là quà sinh nhật Dương tiên sinh tặng cho Vương Tĩnh Thần, vậy thì cũng hiểu được, bởi vì Thần Tích chỉ có một phần này.”

“Ha ha, vừa rồi ta còn hoài nghi cái Thần Tích này rốt cuộc có phải là chính phẩm hay không, nếu là Dương tiên sinh tặng, vậy Thần Tích này hiển nhiên là thật không thể nghi ngờ.”

Mọi người tự cho là đã minh bạch toàn bộ, vừa đàm luận dạo nơi này, đột nhiên một nữ sinh a một tiếng.

“Trời ơi!”

Tất cả mọi người giật nảy mình, vội vàng hỏi: “Sao vậy, xảy ra chuyện gì rồi.”

Cô gái kia vẻ mặt khiếp sợ nói: “Vừa rồi các người có chú ý không, bên cạnh tiểu công chúa có một học sinh mặc đồng

phục.”

Có người mờ mịt không hiểu hỏi: “Ha ha, chính là tên học sinh nghèo mang theo một túi nhựa màu đen, nói là có vật thủ công muốn tặng cho tiểu công chúa của chúng ta.”

“Ha ha, ta cười chết mất, đến bây giờ ta chỉ cần nhớ tới tên học sinh nghèo kia là muốn cười.”

“Đúng vậy đúng vậy a, ồ? Tại sao không thấy người khác? Chẳng lẽ là mình cảm giác mất mặt chạy trốn?”

“Ha ha, nếu ta là người kia, đã sớm chui vào trong kẽ đất, cái vòng tròn này cũng không phải loại học sinh nghèo như hắc có thể tiếp xúc đến.”

“Ha ha, mọi người đều đến đoán xem món quà sinh nhật thủ công mà học sinh nghèo kia tặng cho tiểu công chúa Vương gia có giá trị bao nhiêu?”

Có người phụt một tiếng nở nụ cười nói: “Năm mươi tệ không thể nhiều hơn nữa, hắc phá vỡ món quà sinh nhật lần này giá cả thấp nhất, cùng Dương tiên sinh tặng cái Thần Tích này, quả thực trở thành đối lập rõ ràng.”

“Ta rất tò mò, nếu như học sinh nghèo kia đứng ở trước mặt Dương tiên sinh, có thể bị đả kích chết hay không a.”

Mọi người đều coi học sinh mặc giáo phục nghèo vừa rồi đứng bên cạnh Vương Tĩnh Thần là trò cười, không ngừng hạ thấp, sau đó mượn nhờ học sinh nghèo này, đến nâng cao khen tặng Dương Thiên thần bí đã lấy ra một ức năm ngàn vạn quà sinh nhật đưa Vương Tĩnh Thần!

Mà nghe mọi người không ngừng cười nhạo, lại coi Dương Thiên là trò cười, bốn người Tần Huyền vẻ mặt quái dị, biểu tình trên mặt thiên biến vạn hóa, cuối cùng trực tiếp bị bóp méo.

Biết chân tướng mà không thể nói ra, thật sự là quá bị dày vò.

Vương Tĩnh Thần đứng ở trên sân khấu trực tiếp choáng váng, nhìn mọi người cười vui vẻ như vậy, nằng tức giận khuôn mặt đỏ lên.

Nàng đến là để làm rạng danh Dương Thiên, nhưng tại sao người nói tặng nàng Thần Tích này là Dương Thiên, ngược lại

Dương Thiên càng bị bọn họ vũ nhục hơn.

Trên thực tế, Vương Tĩnh Thần lại không biết, mọi người giờ phút này đã đem học sinh mặc giáo phục nghèo túng cùng Dương Thiên coi thành hai người.

Mọi người đang hạ thấp bạn học nghèo của nàng, nâng cao thân phận của Dương Thiên lên.

Vương Tĩnh Thần đang muốn phần nộ giải thích cho Dương Thiên, nhưng có một người lại nhanh hơn nàng một bước.

Người này chính là nữ sinh vừa rồi a một tiếng kia.

Nữ sinh đáng yêu này vừa rồi ở bên cạnh Vương Tĩnh Thần, nghe rất cẩn thận, mọi người không để ý, nàng lại nhớ kỹ.

Học sinh nghèo mặc đồng phục học sinh đi vào, trong tay mang theo túi nhựa màu đen, tựa hồ Vương Tĩnh Thần xưng hô hẳn là Dương Thiên!

Nói cách khác, học sinh nghèo vừa rồi mọi người châm chọc chính là Dương Thiên, người đưa lễ sinh nhật cho Vương Tĩnh Thần.

Cùng Quang trúng cùng Đại Phú hào dĩ nhiên là cùng một người, nữ sinh đáng yêu kia cảm giác trong nội tâm chịu không được, trực tiếp hồng mắt.

Nhưng trước khi sụp đổ, nghe được mọi người còn đang không ngừng đùa cợt học sinh nghèo mặc giáo phục kia, nàng cảm giác nếu không đem chân tướng nói ra, nàng có thể sẽ bị ghen chết.

Vì thế, nữ sinh đáng yêu này trực tiếp quát một tiếng: “Tất cả mọi người câm miệng, đều nghe ta nói một câu.”

Trước đó nàng vốn rất ôn nhu, bình thường không dám nói lớn tiếng, nhưng lần này bị ghen nhẹ, một tiếng rống, khiến tất cả mọi người sợ ngây người.

Thấy mọi người đều nhìn sang, nữ sinh đáng yêu mới thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt chân thành nói: “Ta muốn nói cho các người một chân tướng, học sinh nghèo mà các người vừa rồi khinh bỉ tên là Dương Thiên, chính là Dương Thiên tặng nàng một ức

năm ngàn vạn quà sinh nhật kia! Chính là Dương tiên sinh
điều khắc Thần Tích ở Huyết Ngọc Trai!”

Một câu nói xong, toàn trường tĩnh mịch!

Chương 114 - Lễ vật.

Ròng rã ba phút!

Ròng rã ba phút, trong sân không có một người nói chuyện.

Tất cả mọi người đều khiếp sợ đến ngây dại ra, giống như là
điều khắc vậy.

Đúng, chính là điều khắc, động cũng sẽ không động!

Qua thật lâu, một người trực tiếp khóc lên.

Hắn sụp đổ che mặt nói: “Mẹ kiếp, ta quên mất, tên thật của
Dương tiên sinh là Dương Thiên. Người kia cầm túi nhựa đen
coi là quà sinh nhật của Vương Tĩnh Thần cũng tên là Dương
Thiên, vừa rồi ta ở bên cạnh, là Vương gia tiểu công chúa
Vương Tĩnh Thần chính miệng gọi hắn như vậy.”

Còn có người há to miệng, cuối cùng không nói gì, chỉ im lặng
khóc.

Cũng có người như bị sét đánh, trực tiếp ngã ra sau.

Vừa rồi bọn họ cười nhạo học sinh nghèo kia, cho tới bây giờ
toàn bộ bị vạ mặt, y như trong truyện sáng văn vậy.

“Không, đây không phải sự thật, ta không tin!”

Có người trong lòng sụp đổ, không chịu được đả kích này, trực
tiếp hôn mê bất tỉnh.

Cũng có người không tin lời của nữ sinh đáng yêu kia, cho
rằng nàng là nói bậy, Dương Thiên, Dương tiên sinh nếu có
thể điều khắc Thần Tích, làm sao có thể là một học sinh
nghèo.

Một tên mập khinh thường mở miệng: “Làm sao có thể, học
sinh nghèo kia chỉ là một học sinh mà thôi, tiểu công chúa
Vương gia nói người tặng nàng Thần Tích chính là Dương
Thiên, không phải học sinh nghèo.”

“Đúng vậy đúng vậy, sao có thể như vậy được, đây chính là Thần Tích có giá 1 ức 5000 vạn, tên học sinh nghèo kia tám đời cũng không thấy nhiều tiền như vậy.”

“Đúng vậy, ta đoán tuyệt đối là trùng tên mà thôi, tuyệt đối không thể nào là học sinh nghèo kia, vừa rồi hắn làm đồ thủ công tặng Vương Tĩnh Thần làm lễ vật, tất cả chúng ta cười nhạo hắn như vậy, hắn cũng không có một tia phản bác, hiển nhiên chứng minh là chột dạ, tuyệt đối không thể nào là hắn.”

“Nói rất đúng, nhất định là trùng tên, tên học sinh nghèo kia nếu lấy ra Thần Tích thổ hào, khi chúng ta chế giễu hắn, hắn nhất định sẽ đem chúng ta đùa cợt, nhưng mà hắn lại không có làm như vậy, cái này không phù hợp lẽ thường.

.”

Sau khi nghe vậy, thiếu nữ kia thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh. Nàng lo lắng nói: “Sao các người lại không tin?”

Có người hừ một tiếng nói: “Không phải chân tướng, tại sao chúng ta phải tin? Người chỉ là bị học sinh nghèo kia che mắt hai mắt mà thôi.”

Vương Tĩnh Thần ở trên sân khấu thấy một màn này, khuôn mặt có vẻ vô cùng phẫn nộ, lớn tiếng quát: “Bị che đậy chính là các người, học sinh nghèo theo như lời các người nói chính là Dương Thiên, bạn học của ta, món đồ thủ công hắn làm chính là Thần Tích, Thần Tích giá trị một ức năm ngàn vạn mà các người nhắc đến đó, chính vật hắn đưa cho ta làm quà sinh nhật là Thần Tích.”

Thấy mọi người lại ngây ngẩn cả người, Vương Tĩnh Thần vẫn cảm thấy chưa phát tiết toàn bộ phẫn nộ ra ngoài.

Nàng tiếp tục mở miệng nói: “Các người vô tri, tự cảm thấy ưu việt mười phần, tự nhận mình là người thượng lưu, không ngừng xa lánh Dương Thiên. Dương Thiên Tâm rộng lượng không để ý đến các người, nhưng các người lại còn muốn một tác tiền một thước cười nhạo không lưu dư lực, ta còn thay các người đỏ mặt.”

Vương Tĩnh Thần dứt lời, cuối cùng những người cứng rắn chống đỡ không thừa nhận kia hoàn toàn tin tưởng một màn khó có thể tin được này, cảm giác mặt mũi mất hết.

Bọn họ như thế nào cũng không nghĩ tới, nữ sinh đáng yêu kia nói lại là thật.

Học sinh nghèo mặc đồng phục trường học kia thật sự chính là Dương Thiên.

Đám người đều bùm mặt: “Trời ạ, vừa rồi ta làm cái gì vậy.”

“Ta lại chế giễu một tên thổ hào dám lấy món đồ trị giá một triệu năm ngàn vạn đưa người làm quà sinh nhật, quan trọng là tài sản nhà ta chỉ có năm trăm vạn, mẹ nó, ta lấy đâu ra tự tin đó chứ.”

“Đây chẳng lẽ chính là ác thú của kẻ có tiền sao? Đây chính là giả heo ăn thịt hổ sao?”

Bọn họ từng người đều cảm thấy xấu hổ, có chút xấu hổ đều muốn tiến vào trong kẽ đất.

Vương Tĩnh Thần nhìn thấy tất cả mọi người đều mang vẻ mặt hối hận cúi đầu, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm thay cho Dương Thiên.

Đôi mắt đẹp của nàng nhìn về bốn phía, chờ mong Dương Thiên thấy biểu hiện của nàng, muốn cho Dương Thiên biết nàng đã sửa lại danh tiếng cho hắn.

Nhưng nhìn chung quanh nửa ngày vẫn không phát hiện ra bóng dáng Dương Thiên.

Vương Tĩnh Thần thấy vậy có chút ngây ngẫn cả người, sau đó không khỏi sốt ruột.

Nàng vội vàng xuống đài tìm kiếm khắp nơi, phát hiện Dương Thiên thật sự không thấy đâu nữa.

Vương Tĩnh Thần không ngừng hỏi mọi người, nhưng mọi người đều tỏ vẻ vừa rồi không chú ý tới Dương Thiên.

Vừa rồi xem ra, Dương Thiên chỉ là một học sinh nghèo, ai sẽ chú ý tới hắn.

Nhưng bây giờ thì khác, Dương Thiên là thổ hào có thể tặng một ức năm ngàn vạn bảo bối cho người khác làm quà sinh nhật, là Dương tiên sinh điêu khắc Thần Tích ở Huyết Ngọc Trai, giờ hắn trở thành sự tồn tại khiến mọi người chú ý.

Vì vậy, rất nhiều người xung phong nhận việc, nhao nhao tìm kiếm.

Nhưng cuối cùng vẫn không thu hoạch được gì.

Mà lúc này Tần Huyền nói với Vương Tĩnh Thần: “Khi người lên sân khấu, hắn đã đi rồi.

“Đi rồi?” Vương Tĩnh Thần nghe vậy có chút thất hồn lạc phách, nói như vậy Dương Thiên cũng không nhìn thấy nàng vì hắn mà chính danh.

Mà mọi người lại choáng váng.

Món quà sinh nhật tặng con gái Vương Liệt là một tỷ năm ngàn vạn, hoàn toàn có thể nhận được sự thưởng thức của Vương Liệt, thậm chí có khả năng trở thành rể hiền của hắn.

Mà giờ khắc này hắn là thời điểm rèn sắt khi còn nóng, chỉ cần gặp mặt Vương Liệt, chuyện tốt có lẽ cứ như vậy thành, nhưng mà chẳng ai ngờ rằng, đối phương cứ như vậy trực tiếp dứt khoát rời đi.

Trời ơi!

Mọi người lại một lần nữa cảm giác mình sắp điên rồi.

Mà Vương Tĩnh Thần cắn răng không nói hai lời, trực tiếp xông ra cửa.

Ý nghĩ của nàng chỉ có một, nhất định phải tìm Dương Thiên về nói cho hắn biết, nàng đã vì hắn mà thành danh!

Mọi người thấy vậy nhao nhao ở sau lưng Vương Tĩnh Thần khuyên can: “Tiểu Thỏ Tinh, bánh ngọt của người còn chưa cắt đâu, không thể rời đi a.”

“Đúng vậy đúng vậy, người là nhân vật chính ở đây, người sắp rời đi, tiếc tối nay còn làm sao bây giờ.”

“Tiểu công chúa, người phải đi cắt bánh ngọt, tối thiểu cũng phải cầu nguyện a.”

Tất cả mọi người tận tình khuyên can, mà cuối cùng Vương Tĩnh Thần chỉ để lại một câu.

“Cái đó không quan trọng!”

Mọi người há to miệng, cũng không biết nên nói cái gì.

Bọn họ cả đám đều mắt choáng váng, tiếc sinh nhật lần này là tiệc sinh nhật chấn động nhất, hoang đường nhất của bọn họ, không thể làm gì hơn, yển hội sinh nhật khó tin nhất.

Hiện giờ nhân vật chính cũng chạy, bọn họ xấu hổ đơn giản!

Vương Tĩnh Thần hỏi người qua đường một chút, sau khi biết được phương hướng Dương Thiên rồi đi liền bước nhanh đuổi theo.

Thời gian không phụ lòng người, mười phút sau, nàng rút cuộc nhìn thấy bóng lưng Dương Thiên.

Vương Tĩnh Thần hưng phấn hô một tiếng, Dương Thiên kinh ngạc quay đầu nhìn lại, dĩ nhiên là Giáo Hoa Vương Tĩnh Thần.

Hắn có chút ngoài ý muốn.

Thiếu nữ thở hồng hộc đứng trước mặt Dương Thiên.

Đôi mắt trong suốt của nàng trong suốt, sáng rực rỡ như sao trời!

Mái tóc đen mượt mềm mại buông xuống vai, lông mi cong vút rung động như bướm, môi hồng trắng nõn như anh đào mềm mại, mặc váy công chúa màu trắng tuyết, thắt lưng buộc một dải băng màu tím, lộ ra dáng người mảnh khảnh của thiếu nữ.

“Dương Thiên, ngươi tức giận sao?”

Dương Thiên có chút không hiểu hỏi: “Tức giận? Tại sao phải tức giận?”

Vương Tĩnh Thần khuôn mặt có chút lo lắng hỏi: “Vừa rồi nhiều người như vậy đều hiểu lầm ngươi, ngươi chẳng lẽ không phải do tức giận mới đi sao?”

Dương Thiên cười nhạt một tiếng, nói: “Bọn họ là ai, hiểu lầm liền hiểu lầm ah, có liên quan gì đến ta đâu?”

“A?” Vương Tĩnh Thần giương đôi môi hồng phấn kinh ngạc hỏi: “Vậy sao ngươi lại sớm rời đi?”

Dương Thiên suy nghĩ một chút mới mở miệng nói: “Nơi này không thích hợp với ta.”

“Sao lại không thích hợp? Người quả nhiên là bởi vì người khác cười nhạo người, người mới rời đi.”

Tâm tình Vương Tĩnh Thần có chút sa sút nói: “Xin lỗi, đều tại ta, nhưng mà vừa rồi những người kia cười nhạo người, ta đều cười nhạo bọn họ một lần báo thù cho người, đáng tiếc người không có nhìn thấy.”

Dương Thiên nhìn nữ hài nước mắt lăn dài trên hốc mắt, đưa tay vuốt ve cái đầu nhỏ thanh tú của nàng nói: “Ta đã nói rồi, những người đó trong mắt ta như một nắm đất vàng, ta cần để ý bọn họ nói cái gì sao?”

“Nhưng mà...”

Vương Tĩnh Thần ngẩng mặt lên còn muốn nói gì, Dương Thiên khoát tay áo nói: “Được rồi, không cần nhiều lời, lần này không phải yến hội sinh nhật 18 tuổi trọng yếu nhất của người sao? Người làm sao chạy ra sớm như vậy?”

Vương Tĩnh Thần đỏ mặt, mở miệng nói: “Ta là đặc biệt tìm người.”

Nàng giờ tinh liên trong tay lên nói: “Phụ thân ta đã từng dặn dò, vật phẩm quý giá của người khác không thể nhận, nhưng mà, món quà này là lần đầu tiên người tặng cho ta, ta nhận lấy, nhưng ta cũng không phải là để ý giá trị của nó.”

Nói xong, lấy một khối ngọc trắng như tuyết ra khỏi cổ ngọc, đưa cho Dương Thiên nói: “Dương Thiên, đây là di vật duy nhất mẹ ta để lại cho ta, ta tặng nó cho người, người phải thay ta bảo quản nó thật tốt.”

Nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô gái, Dương Thiên vốn định từ chối.

Nhưng bàn tay nhỏ bé của đôi phương lại giữ chặt bàn tay thon dài của hắn, đặt một khối bạch ngọc còn mang theo nhiệt độ cơ thể của thiếu nữ vào trong tay hắn.

“Dương Thiên, người không thể cự tuyệt!”

Đôi mắt đẹp của Vương Tĩnh Thần nhìn chăm chăm Dương Thiên, khuôn mặt mang theo kiên định.

Dương Thiên có chút ngây ngẫn cả người, bạch ngọc vô cùng ôn nhuận, giống như là da thịt thiếu nữ, hắn cảm giác khuôn

mặt của mình cũng có chút nóng lên, có chút không biết làm sao, ánh mắt cũng có chút né tránh.

Điều này làm cho hắn cảm thấy có chút khó tin.

Phá Thiên Tiên Đế tu hành ba trăm năm ở Huyền Thiên đại lục, trải qua vô số trắc trở, sinh tử đều có thể không để ý, bất luận tình cảnh rộng lớn âm âm gì đều đã được chứng kiến.

Nhưng, hiện giờ, không ngờ lại thẹn thùng...

Chương 115 - Người muốn chết àh?

Cuối cùng Dương Thiên cũng sờ bị bàn tay nhỏ bé của Vương Tĩnh Thần nắm tay kéo trở về nơi tụ hội.

Lúc Dương Thiên tỉnh ngộ thì đã muộn, bởi vì giờ phút này tất cả mọi người trong buổi tụ hội đều nhìn chăm chăm vào hai người bọn họ.

Vương Tĩnh Thần đỏ mặt, vội buông bàn tay to của Dương Thiên ra, nhìn Dương Thiên nói: “Dương Thiên, ta đi cắt bánh ngọt.”

Dương Thiên gật đầu, cảm giác người nơi này nhìn hắn ánh mắt cũng thay đổi.

Nếu như vừa rồi là đùa cợt, vậy hiện tại trong ánh mắt nhìn hắn tràn đầy kính sợ, khiếp sợ, không dám tin, sùng bái, thần sắc tin phục.

Dương Thiên đối với việc này không có bất kỳ tâm tình chấp chờn nào, tìm một góc yên tĩnh ngồi xuống.

Một lát sau, đám người Vương Liệt cũng đi ra.

Hơn nữa, phía sau bọn họ, nhân viên phục vụ đẩy một cái bánh ngọt lớn còn cao hơn người.

Đếm kỹ một chút, có khoảng mười tám tầng, tương ứng với sinh nhật mười tám tuổi của Vương Tĩnh Thần.

Tất cả mọi người đều rung động, cái bánh ngọt này thật sự quá lớn, không có mấy chục vạn khối là mua không được, Vương Liệt đối với con gái thật sự là yêu thương có thừa.

Dương Thiên cảm giác như bị người theo dõi, hấn ngẩng đầu nhìn lên, thấy đôi mắt đẹp của Tiêu Ngọc vẫn nóng bỏng nhìn chăm chăm hấn.

Hấn nhận ra đôi phương, dường như hôm nay đã đưa ra một ức năm ngàn vạn hồng mua tình liên do hấn điêu khắc lúc ở Huyết Ngọc Trai, nhưng mà bị hấn cự tuyệt.

Nàng dường như muốn tới, nhưng Vương Liệt bên cạnh nàng lại bắt chuyện với nàng.

Dương Thiên thở dài một hơi, xem ra lại gặp phiền toái.

Vương Liệt phát biểu cảm ngôn, sau đó toàn bộ nền của mười tám lớp trên cái bánh không lồ đều được đốt lên, giờ khắc này gần như khiến cho tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Vương Tĩnh Thần giống như tiểu công chúa bị mọi người vây quanh, đôi mắt đẹp của nàng nhìn Dương Thiên ngồi ở một góc không đáng chú ý, sau đó ngượng ngùng cười cười, nhắm hai mắt lại, thần sắc thành kính cầu nguyện.

Không đến một lát, Vương Tĩnh Thần mở mắt ra, sau đó đôi mắt đẹp lần nữa nhìn về phía Dương Thiên.

Ba trăm năm từng trải, Dương Thiên thấy cảnh này dễ dàng đoán ra nguyện vọng của nữ hài dường như có liên quan đến mình.

Vương Liệt cười hỏi Vương Tĩnh Thần có nguyện vọng gì, nhưng sắc mặt Vương Tĩnh Thần lại ửng đỏ, ấp úng không nói ra.

Sau đó cắt bánh ngọt, mấy người mang thang lên, Vương Tĩnh Thần mới miễn cưỡng biểu diễn màn cắt bánh ở tầng cao nhất.

Nàng cắt xuống một khối ở tầng cao nhất kia, Vương Liệt cười tùm tùm đang muốn tiếp lấy, lại phát hiện nữ nhi của mình hào hứng chạy về phía Dương Thiên.

Sắc mặt của hấn lập tức cứng ngắt xuống, khóe miệng không ngừng co quắp.

Bên kia, Vương Tĩnh Thần dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, cầm bánh ngọt trong tay chạy tới bên cạnh Dương Thiên, vui vẻ cười: “Dương Thiên, đây là bánh ngọt ta cắt cho người ah.”

Tất cả mọi người đều chú ý tới hắn, Dương Thiên sờ sờ mũi, nhìn thiếu nữ duyên dáng yêu kiều trước mắt, cười nói: “Vương bạn học, sinh nhật vui vẻ nhé.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Vương Tĩnh Thần đỏ bừng, như quả táo vậy, làm cho người ta nhìn không được muốn cắn một miếng.

Nhìn ánh mắt càng ngày càng quái dị của mọi người, Vương Tĩnh Thần a một tiếng, nhanh chóng rời đi.

Dương Thiên cười cười, cảm thấy nha đầu này thật đúng là đáng yêu!

Nhìn thoáng qua bánh ngọt trong tay, Dương Thiên ném thử một miếng, đích xác là rất ngọt.

Mọi người huyên náo đến trời đất tối tăm, vô số tiếng cười nói truyền đến, Dương Thiên cùng bọn họ có vẻ không hợp nhau, thật sự thưởng thức bánh ngọt trong tay.

Bàn tay vuốt ve khối bạch ngọc nữ hài lấy xuống, nhẹ nhàng hít hà, tựa hồ mang theo mùi thơm đặc thù của nữ hài, thập phần ôn nhuận, để hắn có loại thất thần ngắn ngủi.

Lúc này, bên cạnh đột nhiên có một nữ tử đi tới.

Dương Thiên nhẹ nhàng ngẩng đầu, phát hiện người trước mắt là Tiêu gia Tam tiểu thư Tiêu Ngọc.

Nàng mặc một bộ váy trắng trần châu, trên mặt trái xoan trắng nõn như ngọc hơi nổi lên một đôi lúm đồng tiền, thoa son, hai má liền nhuận sắc đến giống như một đóa hoa quỳnh đang nở rộ trong trắng lộ hồng.

Lông mày đen dài cong cong như họa mà không phải họa, một đôi con ngươi đen trắng rõ ràng, nhộn nhạo phong tình thần vận khiến người ta mê say.

Không thể phủ nhận, nữ tử trước mắt mặc dù hai mươi bảy hai mươi tám tuổi nhưng khí tức thành thực là độc dược của tất cả

nam nhân đồng bào.

Đối với việc nàng đi tới, Dương Thiên không hề cảm thấy bất ngờ.

Bởi vì nàng dường như sinh ra hứng thú nồng đậm đối với đồ vật mình điêu khắc.

Tiêu Ngọc mỉm cười ôn nhu nói: “Dương tiên sinh, ta có thể ngồi ở chỗ này của ngươi không?”

Dương Thiên không nói gì, không có động tĩnh, khuôn mặt Tiêu Ngọc không có bất kỳ sự tức giận nào, nàng vô cùng tự nhiên ngồi bên cạnh Dương Thiên, tùy ý, nhưng không đường đột.

Dù sao cũng là tông tài tập đoàn Tiêu thị, đôi nhân xử thế, đã làm đến cảnh giới giọt nước không lọt.

Dương Thiên hờ hững mở miệng nói: “Có chuyện gì cứ nói rõ đi, thời gian của ta có hạn.”

Lời hăn vừa dứt, Tiêu Ngọc có chút ngây ngẩn cả người, bởi vì những lời này bình thường chính là từ ngữ nàng vẫn nói với người khác, gia thế nàng hiển hách, lại là tông tài tập đoàn Tiêu thị, lại là đại mỹ nữ quốc sắc thiên hương, chưa từng có người nào nói với nàng như vậy.

Nàng cắn cắn môi đỏ, vốn định nổi giận, cuối cùng chỉ có thể thở dài một hơi.

Thiếu niên này có vốn liếng để kiêu ngạo, điêu khắc của hăn xuất thần nhập hóa, điêu khắc ra Thần Tích, có thể nói là cả thế gian hiếm thấy, hơn nữa dùng chất liệu phi phàm, vật có thể lơ lửng giữa không trung mà không rơi, đây quả thực là kỳ tích.

Đối với Thần Tích, Tiêu Ngọc có quyết tâm phải có được, cái này liên quan đến vận mệnh tương lai của Tiêu gia.

Thần Tích ở trong tay Vương Tĩnh Thần, lúc đó nàng ra giá năm ức cũng không thể được, vậy chỉ có thể đánh chủ ý lên người Dương Thiên.

Nàng nhìn ra được hai người chỉ là đồng học mà thôi. Giá năm ức, đừng nói là đồng học, cho dù là phu thê cũng có thể phản bội. Nếu Dương Thiên không động tâm với một ức năm ngàn

vạn, nàng không tin Dương Thiên còn không động tâm với năm ước.

Tiêu Ngọc nghĩ đến đây, khôi phục lại thần thái của bản thân ngày xưa, lộ ra nụ cười tuyệt mỹ, khẽ mở môi đỏ nói: “Dương tiên sinh, không biết Thần Tích kia của ngài có thể cắt bỏ được tình yêu hay không, ta thật lòng muốn có.”

Dương Thiên nhún mày nói: “Hình như người đã thấy, Thần Tích đã không còn trong tay ta nữa, ta đã mang nó tặng người.”

Tiêu Ngọc cười một tiếng nịnh nọt nói: “Đương nhiên là ta biết rồi, nhưng cho dù là tặng người, cũng có thể đòi lại nha, ta có thể ra năm...”

Nàng còn chưa nói hết, Dương Thiên khẽ nâng mí mắt nhìn nàng nói: “Đồ ta tặng cho người khác rồi, ta chưa bao giờ thu hồi lại.”

Sắc mặt Tiêu Ngọc cứng đờ, sau đó không cam lòng nói: “Dương tiên sinh nghe ta lần này báo giá rồi mới quyết định, Tiêu gia chúng ta nguyện ý bỏ ra năm trăm triệu nhân dân tệ để mua!”

Tiêu Ngọc dứt lời, lần này tràn đầy tự tin.

Năm trăm triệu nhân dân tệ, trong thiên hạ này dường như không ai nhìn được cảm dỗ.

Nàng vốn tưởng rằng Dương Thiên Hội sẽ khiếp sợ đến trợn mắt há hốc mồm, sau đó đến chỗ Vương Tĩnh Thần đoạt lấy Thần Tích hai tay dâng lên.

Nhưng mà đoán vô số khả năng vẫn không đoán trúng kết quả.

Kết quả là Dương Thiên mí mắt cũng không nâng lên một chút, nghe được cái giá cả này không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ ồ một tiếng.

Tiêu Ngọc có chút lo lắng, nàng nghi hoặc nói: “Dương tiên sinh, ngài đây là có ý gì? Rốt cuộc là đồng ý hay là không đồng ý?”

Dương Thiên bình thản nói: “Vẫn là câu nói đó, ta sẽ không thu hồi đồ đã tặng.”

Tiêu Ngọc có chút khó có thể tin nói: “Vì sao? Dương tiên sinh, có phải ngài không nghe rõ ta ra giá năm trăm triệu nhân dân tệ không? Năm trăm triệu đó, sao ngài có thể không động tâm?”

Dương Thiên thấy Tiêu Ngọc sốt ruột, cười nói: “Ta không thiếu tiền tiêu”

Tiêu Ngọc nghe vậy hoàn toàn ngây ngẩn cả người, sau đó trực tiếp phát điên.

Trên đời thực sự có người xem tiền tài như cặn bã, hơn nữa đang ở trước mắt nàng.

Tiêu Ngọc nắm chặt hai tay, nói: “Dương tiên sinh, ngươi đã không cần tiền, vậy ngươi muốn cái gì? Chỉ cần ngươi nói ra, không có chuyện Đông hồ Tiêu gia chúng ta không làm được.”

Dương Thiên nghiêm túc suy nghĩ một chút rồi nói: “Thứ ta muốn, hình như Tiêu gia các ngươi đúng là không làm được.”

Sắc mặt Tiêu Ngọc trầm xuống, đây là xem thường Tiêu gia sao? Giọng nói của nàng lạnh lùng nói: “Dương tiên sinh, hình như ngươi không hiểu rõ quyền thế của Tiêu gia ta ở Đông hồ sao, Tiêu Ngọc ta nói một câu, đại lão trong Đông hồ tỉnh đều phải cung kính nghe.”

Dương Thiên nghe vậy, con ngươi đen nhánh rốt cục nhìn về phía Tiêu Cẩm Giác.

Nhìn nữ nhân toát ra tự tin tuyệt đối, hần lạnh nhạt mở miệng: “Vậy so với Dương gia Lý gia ở kinh thành, Tiêu gia các ngươi tính là cái gì?”

Tiêu Ngọc nghe vậy, đồng tử co rút lại, kinh hô: “Kinh thành Dương gia nhân tài xuất hiện lớp lớp ở chính giới, Lý gia ở quân giới dặm chân một cái cũng phải chấn động ba lần, đừng nói những quan hệ này, chỉ riêng tập đoàn dưới cờ bọn họ cũng không phải Tiêu gia nhỏ nhỏ chúng ta có thể đánh đồng, ngươi nói cái này làm gì?”

Dứt lời, nàng hít sâu một hơi: “Dương gia? Dương tiên sinh? Ngươi, ngươi là người của Dương gia?”

Dương Thiên nghe vậy, trong nháy mắt mắt hai mắt trở nên đỏ ngầu, hần nắm chặt tay, trán nổi gân xanh, đôi mắt khát máu

nhìn chằm chằm Tiêu Ngọc quát: “Dương gia? Cái gia tộc chó má đó cũng xứng nhắc quan hệ với ta sao? Người muốn chết sao?”

Lời nói lạnh lẽo, để cho Tiêu Ngọc có cảm giác giống như là bị người bóp cổ, không cách nào thở dốc.

Đôi mắt đẹp của nàng lộ vẻ hoảng sợ, nàng không nghĩ tới, thiếu niên trước mắt này lại đáng sợ như thế, vền vền chỉ một ánh mắt, đã khiến nàng hít thở không thông.

Tiêu Ngọc hai tay nắm lấy cổ của mình, sắc mặt đã trắng bệch, trong mắt hơi nước hiện lên, nhìn bộ dạng Dương Thiên, lộ ra thần sắc cầu xin...

Chương 116 - Long đầu lão đại.

Nhìn thấy Tiêu Ngọc gần như không còn sức giãy giụa, Dương Thiên toàn thân chấn động, nhất thời tỉnh táo lại.

Trong con người của hắn màu huyết hồng như thủy triều rút đi, song quyền cũng chậm rãi giãn ra.

Dương Thiên vươn một ngón tay điểm vào mi tâm Tiêu Ngọc, Tiêu Ngọc theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng dường như toàn bộ thân thể bị giam cầm không thể nhúc nhích.

Khuôn mặt nàng hiện lên vẻ hoảng sợ, nhưng một lát sau nàng phát hiện Dương Thiên cũng không có ý thương tổn nàng, dưới một chỉ của thiếu niên, di chứng vừa rồi khiến nàng hít thở không thông triệt để tốt rồi.

Dương Thiên buông lỏng ngón tay, bưng chén rượu mạnh trong tay lên uống một hơi cạn sạch, trầm mặc thật lâu nói: “Xin lỗi, là ta thất thố.”

Tiêu Ngọc nghe vậy, sắc mặt lần nữa tái nhợt, trong con người lộ vẻ sợ hãi, nàng vội vàng tự mình lộ ra vẻ tươi cười nói: “Không, không có việc gì đâu Dương tiên sinh, đây đều là lỗi của ta, ta nói sai rồi.”

Ở Đông Hồ, Nữ Hoàng thương giới được người người kính ngưỡng, giờ phút này ở trước mặt Dương Thiên vậy mà cung kính như học sinh tiểu học.

Lần này Tiêu Ngọc không dám xem nhẹ Dương Thiên nữa. Năng lực của thiếu niên đã vượt quá nhận thức của nàng.

Nàng có một loại ảo giác, vừa rồi tựa hồ một chân đã bước vào Quỷ Môn quan, nếu không phải thiếu niên kịp thời thu tay lại thì có lẽ nàng thật sự đã chết rồi.

Hiện tại, thân thể mềm mại của nàng không ngừng run rẩy, chỉ muốn rời xa Dương Thiên.

Dù sao, so sánh với sinh mệnh, Thần Tích có thể không cần cũng được!

Dương Thiên uống liền ba chén rượu mạnh xong mới ngừng lại, ánh mắt nhìn Tiêu Ngọc nói: “Nói xem, ta muốn biết lý do ngươi nhất định phải có được Thần Tích.”

“Vâng!” Tiêu Ngọc sợ hãi gật đầu, sau đó nói lại chi tiết kế hoạch của nàng, nàng không dám giấu diếm chút nào, hiện tại nàng đang tràn ngập sợ hãi đối với Dương Thiên.

“Đại hội triển lãm ngọc thạch cả nước điều khắc?”

Dương Thiên nhắc tới cái tên này một câu: “Tiêu gia các ngươi muốn mượn cơ hội lần này tiến quân vào các tỉnh thị xung quanh?”

“Vâng!”

Tiêu Ngọc sợ hãi gật đầu.

“Ta có thể giúp ngươi.”

Dương Thiên tùy ý nói một tiếng.

“Vâng!”

Tiêu Ngọc cung kính gật đầu, sau khi nghe Dương Thiên nói xong, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Nàng kinh ngạc hỏi: “Cái gì? Ta không nghe lầm chứ Dương tiên sinh? Ngài có thể giúp chúng ta đoạt quán quân thi đấu điêu khắc ngọc thạch toàn quốc?”

Dương Thiên đạm mạc nói: “Chuyện này dường như không có gì khó khăn.”

Tiêu Ngọc kích động gật đầu.

Nếu Dương Thiên ra tay, vậy thì việc giành vị trí quán quân dường như dễ như trở bàn tay.

Thân thể mềm mại kích động không ngừng run rẩy, trên mặt vui sướng rõ ràng, nhưng sau một hồi hưng phấn, nhất thời lại bình tĩnh trở lại.

Trên đời không có bữa trưa miễn phí, là nhân vật cấp nữ hoàng thương nghiệp, Tiêu Ngọc càng tôn một câu nói này lên như chân lý.

Nàng hít sâu một hơi cung kính nói: “Dương tiên sinh, ngài có yêu cầu gì, chỉ cần Tiêu gia chúng ta có thể làm được, tất nhiên sẽ làm ngài hài lòng.”

Dương Thiên Bình bình thản mở miệng: “Ta muốn một nửa cổ phần của Tiêu gia các người!”

Tiêu Ngọc nghe vậy kinh hô đứng dậy nói: “Điều này không có khả năng, không có khả năng ah Dương tiên sinh, ngài không cảm thấy mình có chút sư tử mở miệng sao.”

Dương Thiên lắc đầu, không trả lời vấn đề này mà hỏi ngược lại: “Ồ ngành ngọc khí trong nước, Tiêu gia các người có thể xếp thứ mấy?”

Tiêu Ngọc mặc dù nghi hoặc vì sao Dương Thiên lại hỏi như vậy, nhưng vẫn buột miệng nói: “Đông hồ Tiêu gia có thể xếp thứ chín, trong nước nằm trong mười vị trí đầu tiên.”

Dứt lời, vẻ mặt kiêu ngạo.

Quả thực, Tiêu gia có thể đánh tới bây giờ, nàng ta thật sự có vốn liếng để kiêu ngạo.

Tiêu Nhã, Tiêu Hà, Tiêu Ngọc, không chỉ có dáng dấp xinh đẹp tuyệt luân, trên thương trường càng thuận lợi, một đường dốc sức không chỉ bảo vệ cơ nghiệp to lớn của Tiêu gia, hơn nữa còn để Tiêu gia phát triển không ngừng, xếp hạng top 10 trong ngành ngọc khí trong nước.

Đây là một thành tích ngạo nhân, nhưng cũng chỉ là người khác nhìn vào.

“Chỉ là mười vị trí đầu sao?”

Dương Thiên cười khinh thường hỏi: “Trong ngành nghề ngọc khí, ai đứng thứ ba?”

Tiêu Ngọc mặc dù có chút tức giận thái độ của Dương Thiên, nhưng vẫn cung kính mở miệng nói: “Người đứng đầu là Triệu gia Vân Nam, nắm trong tay toàn bộ ngành nghề ngọc khí của Vân Nam.

Người thứ hai là Chu gia Tây Bắc, làm ăn kéo dài qua mấy tỉnh lớn, không thể khinh thường.

Hai nhà này nắm giữ nửa giang sơn của ngọc khí trong nước.

Hạng ba là Dương gia, là kinh thành...”

Tiêu Ngọc nói tới đây liền ngậm miệng lại, cẩn thận nhìn Dương Thiên một cái.

Sợ thiếu niên vì nhắc tới Dương gia mà nổi giận.

Tiêu Ngọc vừa rồi đã đi một vòng Quý Môn Quan, hiện giờ cũng sẽ không thể nghiệm loại cảm giác này.

Thấy lần này thiếu niên không có động đậy, lúc này nàng mới thở dài một hơi, bí ẩn vỗ vỗ bộ ngực sữa, vẻ mặt may mắn.

Dương Thiên nghe Tiêu Ngọc giới thiệu xong, trực tiếp đuổi ra một ngón tay.

“Đồng ý với điều kiện của ta, ta sẽ để Tiêu gia các người leo lên vị trí đầu rồng trong ngành ngọc khí trong nước trong vòng một năm.”

Cái gì là bá khí? Đây chính là!

Cuồng ngạo là gì? Chính là như vậy sao!

Tự phụ là gì, đây là!

Tiêu Ngọc cảm giác trái tim của mình nhảy lên kịch liệt. Đầu nàng có chút choáng váng, hai chân đều có chút run rẩy.

Nàng kinh hô: “Đây là chuyện không thể nào, Dương tiên sinh có thể không biết ngành nghề ngọc khí xếp hạng trước ba, bọn họ gần như nắm trong tay 80% lợi nhuận toàn ngành ở trong

nước, đừng nói trong vòng một năm, cho dù là mười năm, Tiêu gia chúng ta cũng tuyệt đối không chen vào được vị trí ba thứ hạng đầu.”

Dương Thiên đưa tay ngăn Tiêu Ngọc lại: “Có ta ở đây, không có chuyện gì là không thể!”

Dứt lời bàn tay hần vươn đến trước mặt Tiêu Ngọc.

Đang lúc Tiêu Tiển nghi hoặc, chỉ thấy trong tay Dương Thiên đột nhiên xuất hiện một viên ngọc thạch trong suốt.

Tiêu Ngọc kinh hô một tiếng, thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Nhưng nàng còn chưa hết khiếp sợ, chỉ thấy viên ngọc thạch này dần dần vụn vụn trong tay Dương Thiên.

Ngọc thạch không ngừng biến hóa hình dạng, chậm rãi, chậm rãi, mở rộng ra cảnh lá.

Sau đó, nở hoa trong tay Dương Thiên, sau đó, có vài chục con bướm ngọc thức tỉnh trong nhụy hoa, bay múa không ngừng quanh Tinh Liên.

Mùi hương tràn ngập bốn phía!

Tiêu Ngọc hôn mê bất tỉnh, đồng tử nàng co rút, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy vẻ khó tin, kinh ngạc kêu lên: “Thần Tích, đây là Thần Tích.”

Đúng vậy, tác phẩm này giống hệt như Thần Tích trong tay Vương Tĩnh Thần.

Không chỉ như vậy, thủ đoạn mà thiếu niên thi triển trước mặt nàng, cũng có thể xưng là Thần Tích...

Tinh Liên dưới sự điều khiển của Dương Thiên, chậm rãi bay về phía Tiêu Ngọc.

Nhìn nữ tử đang chấn kinh, Dương Thiên khoanh hai tay, lạnh nhạt hỏi: “Bây giờ người tin tưởng năng lực của ta sao?”

Cổ họng Tiêu Ngọc khô khốc, cảm giác trái tim đang kịch liệt run rẩy.

Nàng không nghĩ tới, thiếu niên trước mắt nhìn như bình thường, chỉ là có vẻ hơi thanh tú cơ trí, lại có năng lực như thế.

Đây là ma thuật hay là ma pháp ah?

Nàng tận mắt nhìn thấy, hơn nữa sờ lấy tinh liên trong tay xúc cảm rõ ràng như thế, hiển nhiên không phải đang nằm mơ.

Tiêu Ngọc ánh mắt nóng rực hỏi: “Dương tiên sinh, ngài làm thế nào vậy?”

Dương Thiên cười cười, mở miệng nói: “Tiêu tổng, có nghe qua một câu hay không?”

Ánh mắt Tiêu Ngọc sáng lên, chờ mong hỏi: “Cái gì?”

Dương Thiên nhìn chằm chằm nàng: “Lòng tò mò có thể hại chết mèo.”

Tiêu Ngọc lập tức không nói gì.

Dương Thiên khẽ mỉm cười nói: “Không vội, ngươi có thể suy nghĩ cho kỹ.”

Còn có thời gian suy nghĩ? Ánh mắt Tiêu Ngọc sáng lên, há to miệng muốn nói ba ngày sau sẽ trả lời Dương Thiên.

Lại nghe Dương Thiên Đón mở miệng sớm hơn nàng một bước: “Trong vòng ba phút, cho ta kết quả là được!”

Ba phút? Trời ơi!

Tiêu Ngọc nghiêm túc tính toán một chút, nửa đời trước nàng cho tới bây giờ chưa từng nói qua chuyện làm ăn lớn như vậy.

Thời gian ba phút khiến cho nàng đưa ra quyết định đối với toàn bộ vận mệnh của Tiêu gia.

Điều này sao có thể a!

Đôi mi thanh tú Tiêu Ngọc nhú chặt, khuôn mặt hấn tràn đầy vẻ u sầu!

Tuy nàng là nữ hoàng giới buôn bán Đông hồ, nhưng thật sự không thể nào qua loa quyết định tương lai của Tiêu gia như vậy.

Mà sau khi Dương Thiên nói xong, cũng không nói thêm một câu nào.

Rượu mạnh trong chén đã uống xong, bụng chén trà hơi có chút đắng chát lên, sau khi uống một ngụm, nhắm mắt dưỡng

thần, phảng phất như tất cả mọi chuyện đều không liên quan gì đến hắn.

Trong ba phút thời gian ngắn ngủi này, Tiêu Ngọc quả thực sống một ngày bằng một năm.

Hai đề lựa chọn đơn giản, đồng ý hay không đồng ý, lại làm cho nàng khó xử.

Nếu đồng ý, Dương Thiên từng nói trong vòng một năm Tiêu gia sẽ trở thành vị trí của Long Đầu lão đại trong ngành ngọc khí toàn quốc.

Điều kiện này tuy rằng hấp dẫn, nhưng nàng dựa vào cái gì mà tin tưởng đối phương, hơn nữa đây cũng chỉ là thứ yếu.

Cái giá lớn nàng thật sự khó có thể tiếp nhận, dưới tình huống chuyển nhượng 50% cổ phần mới có thể đạt thành điều kiện này.

Phải biết rằng, Tiêu gia các nàng, tất cả cổ phần ba tỷ muội cộng lại cũng chỉ có 80%.

Nếu đồng ý việc này, Tiêu gia gần như tương đương với đổi chủ, cái này còn có lời sao?

Nhưng nếu không đồng ý, cơ hội này sẽ chạy đi ngay trước mắt, Tiêu gia tuy rằng vẫn là quái vật khổng lồ Đông Hồ, nhưng mà ở trong mười vị trí đầu toàn quốc vẫn là vị trí thứ hai đếm ngược.

Đại hội triển lãm toàn quốc ngọc khí điêu khắc, tác phẩm các nàng xuất ra, vẫn là không hấp dẫn được ánh mắt của mọi người!

Tiêu gia bọn họ đi ra khỏi Đông hồ, hiển nhiên là người si nói mộng.

Trong hai năm nay, ngành ngọc khí đã xảy ra biến hóa long trời lở đất, ba nhà độc đại, ngành ngọc khí của Tiêu gia đã đến mức khó khăn.

Đây cũng chính là nguyên nhân Tiêu Ngọc nguyện ý bỏ ra 5 tỷ nhân dân tệ mua Thần Tích trong tay Dương Thiên.

Nếu không đồng ý, Tiêu gia tự nhiên sẽ không chiếm được Thần Tích, hết thảy kế hoạch cuối cùng sẽ bị ngâm nước nóng.

Chương 117 - Tọa tỉnh quan thiên.

Ba phút rất nhanh đã đến, Dương Thiên mở hai mắt lạnh nhạt hỏi: "Thế nào? Suy nghĩ kỹ chưa?"

Tiêu Ngọc cắn răng, gương mặt kiên nghị nhìn về phía Dương Thiên: "Dương tiên sinh, ta làm sao mới có thể tin tưởng người có thể dẫn dắt Tiêu gia chúng ta đoạt được vị trí long đầu lão đại trong ngành ngọc khí toàn quốc?"

Dương Thiên cười khẽ một tiếng: "Nếu bây giờ Tiêu gia các người muốn đứng đầu, vậy thứ muốn đứng đầu là cái gì?"

Tiêu Ngọc không cần nghĩ ngợi nói: "Ngọc a, cái này còn cần phải nói sao, ngọc ở Đông hồ tuy rằng đều bị chúng ta lũng đoạn, nhưng Đông hồ cái chỗ này là không đào được ngọc, chúng ta đều cần giá cao từ bên ngoài mua vào."

"Còn Tây Bắc Chu gia, Vân Nam Triệu gia, hai nhà bọn họ nắm giữ bảy mươi phần trăm ngọc thạch cả nước, lợi nhuận chúng ta lấy được đều là từ kẻ rằng bọn họ móc ra một chút thịt mà thôi, chỉ cần Tiêu gia ta có đủ ngọc thạch, cũng có năng lực làm đại ca."

Dương Thiên khẽ cười một tiếng nói: "Ngọc thạch? Ha ha, đây không phải là vấn đề, thứ này ta có nhiều núi như vậy."

"Ngài nói gì?"

Tiêu Ngọc nghe vậy thiếu chút nữa từ ghế ngã ngồi xuống đất.

Vẻ mặt nàng tràn đầy khiếp sợ không thể tin được lời Dương Thiên nói.

Nhưng nhìn ánh mắt kiên định, thần sắc tự tin của thiếu niên, nàng không khỏi tin một nửa.

Sau đó Tiêu Ngọc lại nghĩ, núi nhỏ hình như cũng là núi, tuy rằng cũng không ít, nhưng với năng lực của thiếu niên này, có chút ngọc thạch là chuyện rất bình thường.

Dù sao hắn từng nói qua, muốn dẫn dắt Tiêu gia đoạt được vị trí đứng đầu giới Ngọc Khí trong nước ah.

Không có chút tài năng, hấn làm sao dám khẩu xuất cuồng ngôn như vậy?

Vì vậy, đôi mắt đẹp Tiêu Ngọc mang theo một tia chờ mong hỏi: “Dương tiên sinh, theo như lời ngài nói có một ngọn núi lớn như vậy, vậy núi mà ngài nói đến rốt cuộc lớn bao nhiêu?”

Dương Thiên nghiêm túc suy nghĩ một chút rồi đáp: “Giống như Thái Sơn!”

Một câu nói, lần này Tiêu Ngọc thật sự ngồi xuống ghế.

Giờ phút này nàng như bị sét đánh, gương mặt xinh đẹp khiếp sợ bắt đầu vắn vẹo, trông mất kém chút trờng ra ngoài.

Tiêu Ngọc ngây ra rất lâu, lúc này mới phản ứng lại, chịu đựng nổi giận, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Dương tiên sinh, tuy rằng Tiêu gia chúng ta coi trọng năng lực điêu khắc của ngài, nhưng cũng không có nghĩa là chúng ta có thể dễ dàng tha thứ cho sự càn rỡ của ngài.”

Có nhiều ngọc như núi Thái Sơn, điều này có thể sao?

Cho dù tất cả ngọc trên toàn bộ địa cầu cộng lại cũng không nhiều như vậy, Dương Thiên này hiển nhiên là một mực coi nàng là kẻ ngốc.

Ngẫm lại vừa rồi nàng lại tin lời Dương Thiên, sắc mặt Tiêu Ngọc không khỏi nóng lên.

Dương Thiên nghe Tiêu Ngọc và những lời nói đó thì khinh thường, khẽ nâng mí mắt nói: “Sao? Người không tin?”

Tiêu Ngọc đứng dậy, nói: “Dương tiên sinh, chúng ta dường như đã không cần phải nói chuyện nữa, Thần Tích trong tay người, bất luận lúc nào chúng ta cũng cần, nếu người có ý, Tiêu gia Đông Hồ vẫn dùng giá năm ức để mua. Về phần những thứ khác, hay là thôi đi, tầm mắt Tiêu gia quá hẹp, không có dã tâm làm đầu rỗng trong ngành ngọc khí toàn quốc.”

Dương Thiên uống một chén trà đắng chát, nhìn Tiêu Ngọc xoay người lại, quát.

“Đợi một chút!”

Ha ha, đây là đang giữ lại sao?

Tiêu Ngọc đưa cọt một tiếng, không khỏi cảm thấy may mắn.

May mắn vừa rồi nàng không đáp yêu cầu của Dương Thiên, nếu không thì toàn bộ Tiêu gia có thể sẽ thua trong tay nàng.

Tiêu Ngọc xoay người đang muốn mở miệng cười nhạo thì đã thấy Dương Thiên chỉ vào Thần Tích trên bàn nói: “Lấy nó đi”

“Cái gì?”

Tiêu Ngọc nghe vậy, vui vẻ nói: “Người nguyện ý bán cho ta?”

Dương Thiên lắc đầu.

Khuôn mặt Tiêu Ngọc lại lần nữa phần nộ lên: “Nói như vậy, người đang đùa ta sao?”

Dương Thiên ngược mắt lên nói: “Ta nói rồi, ta không thiếu tiền.”

“Vậy người đây là...”

Tiêu Ngọc trong khoảng thời gian ngắn không hiểu gì.

Dương Thiên nói: “Vừa rồi ngộ thương người, đây là bồi thường.”

Tiêu Ngọc có chút khó tin, bồi thường giá trị năm trăm triệu? Nàng chỉ là một vết thương nhẹ mà thôi.

Mà cái giá tiền này hoàn toàn có thể mua mấy trăm mạng người.

Tiêu Ngọc vẫn còn có chút ngơ ngác hỏi: “Người thật sự đem Thần Tích cho ta? Không thu được bất kỳ chỗ tốt nào?”

Dương Thiên gật gật đầu nói tiếp: “Người đi đi, Tiêu gia ở Đông Hồ cũng chỉ có như vậy, như ếch ngồi đáy giếng chỉ biết ngồi đáy giếng nhìn trời mà thôi!”

Dứt lời, hắt nhăm hai mắt lại.

Tiêu Ngọc tức giận đến dựng cả chân mày, dám sỉ nhục Tiêu gia như vậy, sao có thể dễ dàng tha thứ.

Nàng muốn phản bác, nhưng nhìn thoáng qua Thần Tích trong tay, cuối cùng đè nén lửa giận trong lòng.

Dù sao đối phương cho nàng một ân tình lớn như vậy.

Tiêu Ngọc nhìn chăm chăm Dương Thiên một cái, lại nhận định thiếu niên này chỉ biết khoác lác, không có chút bản lĩnh nào, thế là hừ một tiếng xoay người rời đi.

Nàng vừa đi, lại không biết mình đã bỏ lỡ cái gì.

Dương Thiên nói có thể lấy ra ngọc thạch sánh với Thái Sơn chẳng những không phải nói giỡn, ngược lại còn nói có chút bảo thủ.

Bởi vì thân phận của hắn là Phá Thiên Tiên Đế, Thất Thái Linh Lung Tháp có thể dung nạp ngoại vật, đồ vật bên trong là tài sản hắn thu nạp trong ba trăm năm ở Huyền Thiên đại lục, có lần hắn gặp được một tòa ngọc thạch tinh khiết còn lớn hơn Thái Sơn, trực tiếp thu nạp trong Thất Thái Linh Lung Tháp, coi như là phủ đệ trải đá để sử dụng.

Bởi vì chưa dùng hết, cho nên đặt ở tầng thứ hai của Thất Thái Linh Lung Tháp.

Thất Thái Linh Lung Tháp tổng cộng có bảy tầng, tầng thứ hai dung nạp không gian so với tầng thứ nhất lớn hơn vạn lần.

Nhưng mà, bởi vì cảnh giới của hắn chỉ là Luyện Tinh Hóa Khí hậu kỳ, chỉ có đạt tới cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần, mới có thể mở ra tầng thứ hai này.

Cho nên, tuy rằng hiện tại Dương Thiên không thể lấy ngọc thạch ra được, nhưng đây chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Hắn sống lại một đời, là từ đầu tu luyện lại, bởi vậy tốc độ tu hành rất nhanh, thời gian không đến một tháng hoặc thậm chí là ngắn hơn liền có thể tiến vào cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần.

Nhưng đáng tiếc, Tiêu Ngọc không tin, không cho Dương Thiên cơ hội, cũng không cho nàng cơ hội.

Tiêu gia ở Đông hồ, đời này chỉ có thể trốn ở sào huyệt của mình.

Cùng thời khắc đó, trong phòng bao cao cấp nhất Thiên Đường có ba người đang ngồi.

Ngồi trên cùng là một vị nữ tử, một vị nữ tử mặc váy đen.

Tên của nàng là Ôn Nhã, Ôn nữ vương của thế lực hắc ám Giang Thành.

Hai người còn lại, một đại nhân vật Vương Liệt, Hắc Bạch hai đạo ăn sạch, rất có uy tín ở Giang Thành.

Một người khác là Kim Thất, người giang hồ gọi là Kim gia, là ông chủ phía sau màn của hắc đạo, ở trong thế lực hắc ám Giang Thành cũng coi như là nhân vật có uy tín danh dự.

Vương Liệt đang chuẩn bị yến hội sinh nhật cho con gái, giờ phút này bị Ôn Nhã triệu hoán vào, tự nhiên có chút không vui.

Hắn cau mày mở miệng nói: “Ôn tử, không biết tử gọi ta và Kim gia tới đây có chuyện gì muốn phân phó?”

Kim gia cũng là vẻ mặt nghi hoặc.

Ngày thường, ba nhà nước giếng không phạm nước sông.

Tuy rằng Ôn Nhã một nhà độc đại, chiếm hơn phân nửa thế lực hắc ám, nhưng Vương Liệt và Kim Thất cũng không phải ăn chay.

Hai người bọn họ đều hiểu đạo lý môi hở răng lạnh, là do năm năm trước Ôn Nhã mới không công phá hai nhà.

Chỉ cần hai nhà bọn họ liên thủ, ngay cả Ôn Nhã cũng e ngại ba phần.

Thấy hai người đều lộ vẻ hoang mang, Ôn Nhã cười quyền rũ nói: “Sao nào? Hôm nay là ngày gì, chẳng lẽ hai người các ngươi đều quên rồi à?”

Vương Liệt nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, suy nghĩ một lát, sau đó sắc mặt lập tức âm trầm xuống.

Hắn lạnh lùng nói: “Sao vậy? Đám nhãi con ở Lan Ninh thành lại không an phận?”

Kim Thất nghe vậy toàn thân chấn động, đồng dạng lộ ra tâm tình phẫn nộ, chuyện cũ không khỏi hiện hiện trong lòng.

Trước đây, Giang Thành cùng Lan Ninh thế lực hắc ám tổ chức bởi vì xung đột lợi ích, hai cái địa giới đánh không dưới mấy chục lần đánh nhau, thương vong thập phần thảm trọng.

Thủ lĩnh của hai thế lực hắc ám thấy vậy không phải là biện pháp, cũng trực tiếp thiết lập một minh ước.

Hàng năm vào lúc này, hai thế lực hắc ám của hai bên ra mặt, tổ chức một trận đấu quyết đấu.

Nếu là thua, người thắng liền trực tiếp yêu cầu một chuyện với người thua.

Ba năm qua, Giang Thành bọn họ luôn thua, chưa từng thắng lần nào, cũng dẫn đến sản nghiệp của Ôn Nhã hiện giờ chỉ có Thiên Đường này, sản nghiệp của Kim Thất cũng chỉ có một chút, mà sản nghiệp của Vương Liệt cũng vẹn vẹn chỉ còn lại một khách sạn lớn cấp ngũ tinh.

Nếu như hôm nay lại thua, bọn họ sẽ không còn cái gì nữa, thế lực hắc ám Giang Thành triệt để trở thành địa bàn của Lan Ninh Thị, ba người bọn họ cũng sẽ giống như chó nhà có tang bị đuổi ra khỏi Giang Thành.

Ôn nhã cười nói: “Buổi tối hôm nay chính là thời gian quyết đấu, địa điểm ngay tại thiên đường này, các người cũng coi như đại lão Giang Thành, có thủ đoạn gì đều dùng đi, đừng để cho tiểu nữ tử ta gánh vác.”

Kim Thất cười nói: “Ôn tử không nên làm loạn, người khác không biết, nhưng ta còn không rõ sao? Bên cạnh người thế nhưng là có một đại cao thủ cảnh giới ám kinh sơ kỳ đâu, chỉ là trong ngày thường người đều không muốn để cho hắn xuất thủ, nếu không Giang Thành chúng ta làm sao bị động như thế.”

Vương Liệt cũng mở miệng nói: “Ôn tử, chúng ta đều dựa vào ngài cả đấy.”

Ôn nhã cười quyến rũ, bưng bình rượu đỏ tươi lên nhấp một ngụm, sau đó nói: “Chẳng lẽ hai lão hồ ly các người chỉ muốn dựa vào một mình nữ tử yếu đuối như ta đảm đương một phía sao?”

Nàng nhìn thoáng qua Kim Thất nói: “Người nuôi một đại cao thủ cảnh giới Minh Kinh sơ kỳ, còn muốn giấu tới khi nào?”

Chương 118 - Giang thành biến thiên.

Ôn Nhã dứt lời, Vương Liệt lên tiếng kinh hô.

Ánh mắt của hắn kinh nghi nhìn Kim Thất nói: “Kim gia, thuộc hạ của người còn ẩn giấu một cường giả Minh Kính sơ kỳ?”

Sắc mặt Kim Thất hơi trầm xuống, sau đó cười nói: “Ôn tử quả nhiên là tin tức linh thông, ta ẩn dấu sâu như vậy mà người cũng có thể nhìn ra.”

Vương Liệt chặc chặc tán thưởng, mà lúc này Kim Thất mở miệng hỏi ngược lại: “Thực lực bản thân của Vương lão bản người chính là cảnh giới minh kính, người còn muốn giấu tới khi nào?”

Ôn Nhã cũng cười như không cười nhìn Vương Liệt.

Vương Liệt thở dài một tiếng nói: “Một năm trước, ta đi ra nước ngoài một chuyến, cơ hồ chết ở nơi nào, bị thương rất nặng, tuy có cảnh giới minh kính, nhưng lại không khác gì người bình thường.”

Nói xong, hắn xốc y phục lên, lộ ra một vết thương dữ tợn gần như cắt ngang hẳn!”

Kim Thất Ôn Nhã hít một hơi khí lạnh, thương thế thế này khẳng định đã tổn thương đến nội phủ, trách không được Vương Liệt một năm qua điệu thấp rất nhiều.

Ôn Nhã cười duyên rũ nói: “Ước định mỗi năm một lần với bọn người Lan Ninh thị khẳng định không thể bỏ đi, cao thủ ta chuẩn bị chỉ có thể tự bảo vệ mình Thiên Đường ta, Kim gia có đại cao thủ Minh Kính Sơ Kỳ tọa trấn, chẳng những có thể tự vệ, còn có thể thu hồi chút lợi tức chúng ta vứt bỏ trước đó, còn Vương lão bản...”

Nàng nhìn thoáng qua Vương Liệt, lời còn chưa dứt, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng, không có người giúp thì chỉ có thể rời khỏi.

Vương Liệt chán nản, vẻ mặt không cam lòng nắm chặt nắm đấm. Sau một lúc lâu, Mộc lão bên phía Ôn Nhã cùng một tráng hán đầu trọc do Kim Thất nuôi đã đi đến phòng khách.

Kim Thất nhìn thoáng qua Vương Liệt nói: “Ông chủ Vương, nơi này lát nữa sẽ phát sinh kịch đấu, vì an toàn của ngài, hay là ngài lánh tránh một chút?”

Lời nói của hắn tuy rằng cung kính, nhưng trong giọng nói trào phúng lại không thể che giấu.

Vương Liệt trừng mắt nhìn y một cái, trán nổi gân xanh, tuy rằng giao tình giữa hai người không sâu, nhưng có kinh địch như Ôn Nhã ở đây, ngày thường bọn họ đều kính trọng hợp tác của mình.

Nhưng bây giờ, khi biết hắn thụ thương giống như phế nhân đã không giúp được lão, tên Kim Thất này đã muốn một cước đá hắn ra.

Hồ lạc đồng bằng nhưng cuối cùng vẫn là hồ, hắn đứng dậy cả giận nói: “Kim Thất, làm như vậy không thích hợp đi.”

Kim Thất hút một điều xì gà, chậm rãi phun ra khói trắng nói: “Có gì mà không thích hợp?”

Lời vừa dứt, tráng hán đầu trọc phía sau hắn ta nhanh chóng tiến lên trước một bước, cơ bắp cuồn cuộn, nắm đấm nắm chặt, khí tức tràn ngập bạo ngược.

“Dám tiến lên một bước, ta xé xác ngươi!”

Sắc mặt Vương Liệt lập tức xanh mét, hắn cả giận nói: “Hậu sinh không lông, ngươi có biết ngươi đang nói chuyện với ai không, lúc ta xông xáo giang hồ ngươi còn không biết đang uống sữa ở nơi nào đâu.”

Đầu trọc nhe răng cười nói: “Đã như vậy, vậy thì đến lĩnh giáo cao chiêu của tiền bối ngươi một chút.”

Nói xong, hắn quát lớn một tiếng, nắm đấm hung hăng đập về phía Vương Liệt.

Đôi mắt đẹp của Ôn Nhã lạnh lùng quát: “Dừng tay!”

Tráng hán đầu trọc không chút động lòng, mà lúc này Mộc lão sau lưng Ôn Nhã đột nhiên ra tay.

Tráng hán đầu trục đánh một quyền trúng ngực Vương Liệt, mà Mộc lão một cước thì đá vào trên lưng tráng hán đầu trục.

Vương Liệt như bị sét đánh lùi lại mấy bước, khoe miệng tràn máu, tráng hán đầu trục chỉ lui về phía sau hai ba bước liền ổn định thân thể.

Thần sắc giận dữ của hán đang định động thủ với Mộc lão, bỗng nghe thấy Mộc lão chấp một tay sau lưng, âm trầm nói: “Tiến thêm một bước nữa, ta giết ngươi!”

Tráng hán đầu trục nghe vậy dừng thân thể lại khinh thường nói: “Lão đầu tử, ngươi đã đến tuổi này còn dám mở miệng cuồng ngôn, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết sự lợi hại của ta.”

Hán đang có cử động, đã thấy Kim Thất híp mắt nói: “A Hồ, trở về, đều là người một nhà, đừng tổn thương hòa khí.”

Đầu trục nhìn chằm chằm Mộc lão, hừ lạnh một tiếng nói: “Hôm nay ta sẽ bỏ qua cho lão già ngươi, lần sau còn dám lỗ mãng với ta, ta sẽ khiến ngươi chịu không nổi.”

Kim Thất đứng lên, vừa hút xì gà vừa cười nói: “Thật ngại quá, xin lỗi Ôn tử, Vương lão bản, là đang quản giáo tại hạ không biết phương pháp.”

Sắc mặt Ôn Nhã trầm xuống, cười nói: “Là một con chó thì phải cột lại, đừng có để nó cắn loạn khắp nơi ah.”

Kim Thất còn chưa lên tiếng, A Hồ đã trừng mắt to như chuông đồng nói: “Nữ nhân, ngươi nói cái gì? Có dám lặp lại lần nữa hay không?”

Mộc lão đang muốn nổi giận, Ôn Nhã lại đưa tay ngăn cản hán.

Ôn Nhã nhìn A Hồ một cái, khẽ nói: “Ngươi cần biết, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân. Đừng tưởng rằng ngươi là một minh kinh sơ kỳ đã dám ở đây làm càn.”

A Hồ cười lạnh:” Ta là người mạnh nhất ở đây, ngươi cho rằng lão già bên cạnh ngươi có thể mạnh hơn ta, lão đã lớn tuổi, nếu thật sự đánh nhau ta chỉ cần một quyền là có thể đánh chết lão.”

“Cuồng vọng!” Mộc lão lạnh lùng quát một tiếng, cảm giác phổi như muốn nổ tung, từ khi hán đi vào cảnh giới Âm Kinh

sơ kỳ, đây là lần đầu tiên bị người khác hạ thấp.

Đầu trọc trước mắt này tuy cường tráng, nhưng chỉ là cảnh giới Minh Kính sơ kỳ, con đường tu luyện mới chỉ là sơ lược, hấn vậy mà cũng dám làm càn ở đây sao?

Nếu là giao đấu, Mộc lão tự tin, tuy rằng lão đã già, nhưng một tay hoàn toàn có thể đánh bại đối phương!

Ôn Nhã trầm mặt, lúc này đại cục làm trọng, năng bảo Mộc lão không nên so đo cùng hấn.

Mộc lão oán hận đứng ở một bên, mà lúc này Kim Thất lại càng thêm hưng phấn, cho rằng tuyệt thế đại cao thủ bên người Ôn Nhã này cũng chỉ như vậy, không địch lại cao thủ mà mình bỏ ra số tiền lớn mời từ bên ngoài tới.

Kim Thất đắc ý cười cười nói: “Ôn tử, đợi lát nữa khi người Lan Ninh thị tới, người xem có phải nên để ta tiếp đãi tốt không?”

Đôi mắt ôn nhã xinh đẹp phát lạnh, ngẩng mặt lên: “Sao nào? Kim gia người muốn soán vị à?”

Kim Thất cười ha ha nói: “Lời nói đừng khó nghe như vậy, cái này gọi là người có năng lực chiếm chỗ ở!”

Vương Liệt ho khan một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, âm thanh rét lạnh nói: “Kim Thất, được, người tốt lắm, từ nay về sau, Vương Liệt ta và người không đội trời chung!”

A Hổ lại một lần nữa tiến lên, lúc này Kim Thất lại cười nhạt mở miệng nói: “Dừng tay, Vương lão bản tốt xấu gì cũng là một đời kiêu hùng, đuổi tận giết tuyệt cũng không tốt lắm.”

Hấn chỉ chỉ đại môn nói: “Ông chủ Vương, ở đây dường như không còn chuyện của người.”

Vương Liệt nắm chặt hai tay, cuối cùng chán nản buông ra.

Thương thế của hấn quá nặng, tu vi của hấn đã nửa tàn, còn tiếp tục ở lại cũng chỉ tự rước lấy nhục mà thôi.

Vương Liệt cô đơn đi ra cửa lớn, trở lại yến hội sinh nhật của Vương Tĩnh Thần.

Bữa tiệc sinh nhật giờ phút này đã kết thúc, thủ hạ Triệu Nhiên nhìn Vương Liệt khóe miệng chảy máu, sắc mặt tái nhợt

không khỏi tiến lên hỏi: “Ông chủ, ngài làm sao vậy?”

Vương Liệt khoát tay áo, nhận lấy khăn tay của Triệu Nhiên.

Ánh mắt Triệu Nhiên lạnh lùng hàm chứa lửa giận: “Ông chủ, có phải người bên trong động thủ hay không, ngài chờ, hiện tại ta sẽ báo thù cho ngài!”

Nói xong, rút hai khẩu súng lục bên hông ra đi về phía ghế lớn nhất Thiên Đường.

Vương Liệt quát: “Đứng lại, người căn bản không biết người sắp sửa đối mặt với ai, nếu người bên trong muốn, người căn bản không có cơ hội nổ súng.”

Triệu Nhiên thần sắc không cam lòng, nhưng lại bị Vương Liệt ngăn cản.

Lúc này, Vương Tĩnh Thần tiến lên kéo tay hắn cười duyên nói: “Phụ thân, tiệc sinh nhật lần này con rất vui vẻ.”

Vương Liệt cười cười, sắc mặt có chút khó coi. Y im lặng hồi lâu, lúc này mới thấp giọng nói: “Tiểu Tĩnh, sau hôm nay Giang Thành có lẽ sẽ thay đổi, chắc ngươi sẽ phải chuyển đi rồi.”

Nụ cười của Vương Tĩnh Thần cứng ngắc ở trên mặt, nàng gấp gấp nói: “Phụ thân, vì sao? Tại sao ta phải chuyển học? Ta ở trong đó đang rất tốt ah.”

Vương Liệt thở dài một tiếng không nói gì, chỉ cảm thấy già nua hơn rất nhiều.

Kể từ hôm nay, Vương Liệt uy danh Giang Thành đã không còn nữa, hắn tựa như đã trở thành đối tượng mà bất cứ ai cũng có thể ức hiếp, hơn nữa nếu thế lực hắc ám ở Lan Ninh Thị nhúng tay, Giang Thành ngư long hỗn tạp, trong thời gian ngắn sẽ không an tĩnh. Hắn từng là đại lão Giang Thành, nay lại đã mất đi tư cách bảo vệ người bên cạnh, không có tu vi Minh Kính trung kỳ hắn chỉ là người bình thường mà thôi.

Không thể chán nản người khác, uy danh trước đây sẽ chỉ làm thân nhân của mình bị thương tổn.

Triệu Nhiên biết nỗi đau trong lòng Vương Liệt, cũng mở miệng khuyên giải: “Tiểu thư, ngài cứ nghe lời ông chủ đi,

phàm là có một chút biện pháp, hấn sẽ không lựa chọn gian nan như vậy.”

Vương Liệt thấp giọng nói: “Triệu Nhiên, chờ chút nữa người đi chuẩn bị, mang theo tất cả tài chính của chúng ta, suốt đêm rời khỏi Giang Thành.

Triệu Nhiên gật gật đầu, lúc này Vương Tĩnh Thần quát cường khóc nói: “Không, phụ thân, phải đi các người đi, ta không đi, ta muốn lưu lại.”

Vương Liệt nhú mày quát: “Nghe lời!”

Lời này vừa rơi xuống, bởi vì liên lụy đến thương thế trong cơ thể hấn, lần nữa oa một cái phun ra một ngụm máu tươi, khí tức cũng uể oải, nếu không phải Triệu Nhiên nâng đỡ, cơ hồ té liệt ngồi trên mặt đất.

Vương Tĩnh Thần lúc này mới nhìn ra thân ảnh cao lớn như núi của cha mình lúc đầu âm âm sụp đổ, nàng sững sốt hồi lâu, nước mắt không ngừng rơi xuống nói: “Phụ thân người làm sao vậy? Hu hu hu, người đừng dọa ta a, người rút cuộc là làm sao vậy.”

Thân thể mềm mại của nàng không ngừng run rẩy, khuôn mặt trắng bệch, con ngươi lộ vẻ khủng hoảng.

Vương Liệt ho khan hai tiếng, yếu ớt nói: “Tiểu Tĩnh, nghe lời đi, ta thật sự bất lực rồi, nếu còn ở lại, chúng ta đều sẽ gặp nguy hiểm.”

Vương Tĩnh Thần không nhin được mà gật đầu khóc nức nở: “Được được, ta đáp ứng người, ta chuyên học, ta rời khỏi Giang Thành, phụ thân người không cần bận, ta toàn bộ nghe theo sự an bài của người.”

Ta cảm thấy nữ nhân trong truyện này bị sao ấy....

Chương 119 - Để ta giúp người.

Vương Liệt yếu ớt khoát tay áo, nói với Triệu Nhiên: "Đẫn Tiểu Tĩnh rời khỏi nơi này, nơi này

không an toàn."

Triệu Nhiên gật gật đầu, sau đó Vương Tĩnh Thần đôi mắt sung đỏ yếu ớt nói: "Triệu Nhiên Ca, người có thể chờ một chút trước không? Ta đi cáo biệt bạn học của ta một tiếng."

Triệu Nhiên liếc Vương Liệt một cái, Vương Liệt cũng gật đầu đồng ý.

Sau đó Vương Tĩnh Thần lau đi nước mắt trên mặt, chạy chậm đến bên người Dương Thiên.

Sau khi Vương Liệt nhìn thấy bóng dáng Dương Thiên, đầu tiên là sững sờ, sau đó thân thể đột nhiên run lên.

Dương Thiên? Trời ơi, sao hắn không nghĩ tới đối phương.

Lúc trước ở khách sạn, thiếu niên đối mặt với hơn mười súng ống mà không sợ, một thân tu vi cách không đả thương người, ở cảnh giới Âm Kinh cao hơn hắn một cấp bậc.

Nếu như mời được hắn ra tay, nói không chừng địa vị của mình ở Giang Thành cũng không đến mức bị động như vậy.

Nghĩ đến đây, Vương Liệt không khỏi kích động, mắt hồ hiện ra hào quang khiếp người.

Kim Thất, còn có tên đầu trọc kia chỉ là Minh Kính sơ kỳ, lại dám nhục nhã hắn như vậy, việc này tuyệt không tính xong.

Vương Tĩnh Thần đi tới bên cạnh Dương Thiên, đôi mắt đẹp đau thương, còn không ngừng nức nở, nàng sa sút mở miệng nói: "Dương Thiên ta..."

Dương Thiên không có nàng nói xong, đôi mắt đen nhánh nhìn chăm chú vào nữ hài xinh đẹp trước mắt, hỏi: "Người khóc rồi?"

Vương Tĩnh Thần gật đầu, sau đó nước mắt lại rơi xuống: "Dương Thiên, ngày mai ta có thể phải chuyển trường, hai người chúng ta không biết khi nào mới có thể gặp lại."

Dương Thiên có chút nghi hoặc: "Chuyển học? Tại sao đột nhiên như vậy?"

Nghe được tin tức này, không biết xảy ra chuyện gì, hắn tựa hồ có một chút cảm giác mất mát.

Vương Tĩnh Thần lắc đầu khóc ròng nói: “Ta không biết, phụ thân để cho ta chuyển học, ta không rõ chuyện gì xảy ra.”

Nói xong, hốc mắt đỏ bừng của nữ hài không ngừng có nước mắt rơi xuống, như mưa rào! Thân thể mềm mại run rẩy, ta thấy mà thương!

Dương Thiên không muốn nhìn thấy cảnh tượng này nhất, hắn bất đắc dĩ nói: “Đừng khóc, ta hỏi ngươi, ngươi có muốn đi hay không?”

Vương Tĩnh Thần dùng sức lắc đầu: “Đương nhiên ta không muốn đi, nhưng mà...”

Nữ hài còn chưa dứt lời, Dương Thiên đưa tay ngăn lại, hắn giọng nói đậm mạc nói: “Đã như vậy, vậy ngươi không nên đi, có ta ở chỗ này, sẽ giải quyết hết tất cả phiền toái cho ngươi.”

Vương Tĩnh Thần nghe vậy hoàn toàn ngây ngẩn cả người, giương đôi môi phấn mề người, nhìn Dương Thiên.

Con ngươi đen nhánh của thiếu niên như sao sáng ngời, tỏa ra sự tự tin mạnh mẽ.

Khí tràng quanh thân so với phụ thân nàng còn mạnh hơn không chỉ bao nhiêu, ổn trọng, cuồng ngạo!

Hơn nữa ngũ khí vô cùng kiên định, khiến người ta không thể hoài nghi.

Vương Tĩnh Thần lau nước mắt, nín khóc mỉm cười.

Nhưng sau đó lại nhăn mặt nói: “Nhưng Dương Thiên, ta căn bản không biết là vì nguyên nhân gì, phụ thân ta không nói cho ta tại sao lại bảo ta chuyển trường, ngươi giúp ta như thế nào?”

Dương Thiên khoanh hai tay, khẽ mỉm cười nói: “Chuyện này dễ thôi, để phụ thân ngươi tới gặp ta một lần!”

Vương Tĩnh Thần ngẩn ra, phụ thân của nàng có thân phận đặc thù, địa vị phi phàm ở hắc bạch lưỡng đạo, không có khả năng tự mình đến.

Nàng ta rầu rĩ nói: “Dương Thiên, cha ta hắn rất nể mặt, không thể nào...”

Lúc Vương Tĩnh Thần vừa nói đến đây, đã thấy một giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng nàng: “Dương tiên sinh, đã lâu không gặp!”

Vương Tĩnh Thần có chút ngây ngẩn cả người, thấy phụ thân mình tự mình tới đây, trong thời gian ngắn nàng không kịp phản ứng.

Phụ thân nàng đáng giá đích thân đi một chuyến, cũng chính là Trần Thư Ký và La Xử Trưởng và Lý Cục mới có mặt mũi lớn như vậy, Dương Thiên chỉ là bạn học của nàng mà thôi, hơn nữa xưng hô này dường như rất tôn kính, còn Dương tiên sinh, hiển nhiên là ngang hàng luận giao.

Nhìn Vương Tĩnh Thần giương đôi môi hồng hồng vô cùng kinh ngạc, Dương Thiên nhíu mày ngẩng đầu nhìn Vương Liệt nói: “Ta tên Dương Thiên, là bạn học của con gái ngươi, Vương thúc thúc không cần xưng hô ta là tiên sinh vương.”

Vương Liệt nhanh chóng gật đầu: “Dương Tiên..., à không, Dương Thiên, ta có chuyện muốn tìm người nói.”

Dương Thiên còn chưa trả lời, lúc này Vương Tĩnh Thần lại có chút nghi hoặc: “Phụ thân, người muốn tìm đồng học của con đàm phán sao? Con nói cho người biết, người không thể khi dễ đồng học của con.”

Nhìn thấy vẻ mặt cảnh giác của nữ nhi mình, Vương Liệt cười khổ một tiếng.

Hắn thật ra muốn khi dễ Dương Thiên, nhưng cảnh giới của Dương Thiên là ám kinh tu vi, đừng nói là hắn hiện tại, cho dù là thời kỳ toàn thịnh hắn cũng không thể là đối thủ của Dương Thiên.

Tuy là như thế, nhưng Vương Tĩnh Thần vẫn không có buông lỏng cảnh giác, đem Dương Thiên bảo hộ ở sau lưng.

Vương Liệt chính là con gái của hắn ở đây, lại không tiện mở miệng, muốn đẩy nàng ra: “Tiểu Tĩnh, người qua một bên trước, ta có chuyện quan trọng muốn thương lượng với Dương Thiên.”

Vương Tĩnh Thần lắc đầu, hai tay mở ra bảo hộ trước người Dương Thiên kiên quyết nói: “Không được, nếu người khi dễ

Dương Thiên thì làm sao bây giờ, ta nhất định phải ở chỗ này.”

Nhìn con gái mình hướng ngoại như vậy, Vương Liệt cau mày, việc này quan hệ trọng đại, hắn đang muốn quát lớn, lúc này Dương Thiên mở miệng.

“Vương đồng học, người lui qua một bên trước đi.”

Vương Tĩnh Thần vốn định lắc đầu, nhưng nhìn thấy ánh mắt kiên định của thiếu niên, nhất thời vênh cái miệng nhỏ lên có chút bất mãn nói: “Vậy được rồi.”

Sau đó, còn có chút không yên lòng, nhìn Dương Thiên mở miệng: “Đợi lát nữa nếu phụ thân ta uy hiếp người, người nhất định phải nói với ta, ta sẽ không để cho ông ta gây bất lợi cho người.”

Dương Thiên bất đắc dĩ gật đầu, tuy rằng hắn không cần, nhưng hiện giờ chỉ có thể tiếp nhận ý tốt của nữ hài.

Sau khi Vương Tĩnh Thần rời đi xa xa, Dương Thiên nhíu mày hỏi Vương Liệt: “Người bị thương?”

Vương Liệt cúi đầu nhìn thoáng qua ngực nói: “Bị người ta đánh một quyền, không có gì đáng ngại.”

Dương Thiên lật tay, một viên đan dược màu vàng lấp lánh nằm trong lòng bàn tay của hắn: “Ăn viên đan dược này vào.”

Vương Liệt cầm lấy đan dược trong tay Dương Thiên, liếc mắt nhìn thiếu niên một cái, sau đó dứt khoát nuốt xuống.

Mới đầu không có bất kỳ phản ứng nào, Vương Liệt cũng không để ý chút nào, nhưng chỉ qua mấy hơi thở, một cỗ năng lượng tuôn hướng tứ chi bách hài của hắn.

Vương Liệt kinh ngạc hô lên: “Đây rốt cuộc là chuyện gì?”

Dương Thiên uống một ngụm nước trà đắng chát, không liếc hắn một cái nói: “Không cần kinh ngạc, dược lực đang chữa trị thương thế trên người người.”

Dương Thiên dứt lời, Vương Lỗi lập tức cảm giác ngực đau đớn khó có thể hô hấp, nhưng hiện tại tựa hồ đau đớn chậm rãi giảm bớt, có loại cảm giác ngứa ngáy, giống như sâu bọ không ngừng chui tới chui lui trong thân thể.

Chỉ dùng chưa đến ba phút, thương thế trên người hấn bắt đầu khôi phục.

Vương Liệt kinh nghi không thôi, rốt cuộc là thủ đoạn gì mà thần kỳ như vậy, không chỉ có vết thương mới, ngay cả vết thương cũ cũng giảm bớt rất nhiều.

Thậm chí hấn có ảo giác, chỉ cần Dương Thiên lấy ra một viên nữa, vết thương cũ gần như cắt ngang hấn, khiến tu vi của hấn bị phế có thể hoàn toàn khôi phục.

Nghĩ đến đây, thần sắc Vương Liệt không khỏi kích động.

Mà lúc này, Dương Thiên cũng không để ý tới hấn, mà lãnh đạm mở miệng: “Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, nói đi.”

Vương Liệt đè nén kích động trong lòng, nghĩ đến tất cả những chuyện vừa phát sinh, hấn không khỏi nắm chặt hai tay, con ngươi huyết hồng, đem chuyện vừa mới sinh nói cho Dương Thiên nghe một lần.

Dương Thiên nghe vậy khẽ nhướn mày, nói: “Nói như vậy, ngươi là tính để cho ta ra tay.”

Vương Liệt cắn răng, nhìn nắm đấm của mình, sau đó thần sắc lại trở nên chán chường nói: “Dương tiên sinh, ta không còn lựa chọn nào khác.”

Dương Thiên trầm mặc một lát, ngẩng đầu hỏi: “Lúc nào?”

Vương Liệt thần sắc vui mừng hỏi: “Nhưng bây giờ, nói như vậy Dương tiên sinh ngài đã đồng ý ra tay giúp ta một lần?”

Dương Thiên nhìn hấn một cái, lạnh nhạt mở miệng nói: “Ta đây là vì Vương Tĩnh Thần, không liên quan gì đến ngươi.”

Vương Liệt nhìn thoáng qua khối ngọc thạch trắng tinh trong tay Dương Thiên, kinh nghi hỏi: “Con gái ta đã đưa hết thứ này cho ngươi?”

Dương Thiên nhìn thoáng qua bạch ngọc trong tay, không nói gì.

Vương Liệt thấy vậy thở dài một tiếng, không hỏi thêm nữa.

Hai người lại đi đến một phòng lớn nhất trong Thiên Đường.

Ôn Nhã có chút kinh ngạc nhìn Vương Liệt, cùng với Dương Thiên sau lưng Vương Liệt.

Thiếu niên này, hai ngày trước nàng đã gặp qua, đôi phương thiếu nàng một cái nhân tình còn chưa có trả.

A Hồ cười lạnh nói: “Thế nào, ngươi còn dám tới, thật sự cho rằng lần này ta còn có thể lưu thủ sao?”

Kim Thất cười như không cười nói: “Ông chủ Vương, chúng ta đây là muốn quyết đấu, ngươi mang một tên tiểu tử này đến đây, là tới xem trận chiến trợ uy cho ngươi sao?”

Vương Liệt thấy Dương Thiên ở bên cạnh, nhất thời có vài phần lo lắng, hắn cau mày quát: “Kim Thất, đừng tưởng rằng ngươi có cao thủ Minh Kính sơ kỳ làm chỗ dựa là ngươi có thể muốn làm gì thì làm, thế giới to lớn, bầu trời bao la, không phải ngươi có khả năng tưởng tượng.”

Kim Thất cười ha ha nói: “Ý của ngươi là, tiểu tử bên cạnh ngươi so với A Hồ bên cạnh còn lợi hại hơn? Đã như vậy, ta cũng muốn thử xem, ngươi đi ra ngoài tìm trợ thủ trong chốc lát như vậy, có thủ đoạn gì đáng giá để ngươi tự tin mười phần.”

Dứt lời, đôi mắt hắn lạnh lùng, nói với A Hồ: “A Hồ, đi, đánh tiểu tử bên cạnh Vương lão bản đến mức quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.”

Chương 120 - Tầng hầm.

Dương Thiên nghe vậy, hai mắt hiện lên một tia hàn quang!

Bảo hắn quỳ xuống đất cầu xin tha thứ?

Hắn là Tiên Đế Phá Thiên ah, hỏi ai có tư cách này?

Dương Thiên nhìn trắng hán đầu trọc đang xông tới, bàn tay khẽ giơ lên.

Thời điểm đang muốn tát hắn bay, chỉ nghe Ôn Nhã mở miệng nói lạnh lùng: “Kim Thất, ta nhìn ngươi đã lâu rồi, nếu ngươi

còn dám ở địa bàn của ta làm càn, có tin ta khiến ngươi không thể ra khỏi thiên đường được hay không.”

Ôn Nhã váy đen nổi giận, có khí thế siêu nhiên thượng vị giả khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Lời nói lạnh lẽo khiến thân thể Kim Thất đột nhiên run lên, nghĩ đến cảnh tượng năm năm trước máu chảy thành sông.

Ánh mắt hần sáng tối bất định, cuối cùng cắn răng nói: “A Hồ, trở về.”

A Hồ kia nghe rồi cười một tiếng, nhìn Dương Thiên nói: “Tiểu tử, coi như ngươi gặp may, nếu không hôm nay Hồ gia bóp chết ngươi.”

Nhìn tên đầu trọc không biết sống chết trước mắt, Dương Thiên Chân cảm thấy may mắn thay cho hần.

Tiểu đầu trọc kiêu ngạo này không biết, vừa rồi hần đi một vòng Quỷ Môn quan trở về.

Nếu hần thật sự xông lên, với tính tình của Dương Thiên, chỉ sợ hần đã sớm thì thê chia lìa.

Ôn Nhã bước đi xinh đẹp đi tới bên cạnh Dương Thiên, bàn tay ngọc nhẹ nhàng vuốt cằm của Dương Thiên.

Nàng cười tủm tỉm mở miệng nói: “Tiểu đệ đệ, vài ngày không gặp, còn có biết đại tỷ tỷ ta đây không.”

Dương Thiên lui về sau một bước lạnh nhạt nói: “Nữ nhân, xin ngươi tự trọng.”

Ôn Nhã nghe vậy ngẩn người, sau đó cười khanh khách.

Nàng cười như hoa, bộ ngực cao vút gần như rách quần áo, thân thể thành thực tỏa ra mùi thơm cơ thể say mê lòng người.

Nàng vừa cười vừa liếc nhìn Dương Thiên nói: “Tiểu đệ đệ, ngươi không phải là thẹn thùng đấy chứ?”

Dương Thiên nhú mày!

Dáng người hoàn mỹ của Ôn Nhã dán chặt vào người Dương Thiên, nói bên tai hần: “Khanh khách, tiểu đệ đệ, vừa rồi dường như ta cứu ngươi, ngươi không cảm kích thì thôi đi, lại

còn gọi ta như vậy, người thấy người không phụ lòng tử tử sao?”

Mùi thơm mê người không ngừng chui vào mũi, Dương Thiên cảm giác trong tai đều là khí tức ôn nhã ấm áp.

Hắn lui về phía sau một bước, lạnh nhạt nói: “Ta dường như cũng không có bảo người ra mặt cho ta.”

Đôi mắt hạnh của Ôn Nhã u oán liếc nhìn Dương Thiên, có chút tức giận nói: “Tiểu đệ đệ nếu không ngoan, sẽ bị tử tử đánh đòn đó!”

Dương Thiên nghe vậy, khóe miệng giật một cái!

Hắn cảm giác uy danh Phá Thiên Tiên Đế toàn bộ đã bị nữ nhân trước mắt này làm hỏng. Ở trước mặt đối phương, hắn thật cảm giác được cái gì gọi là cảm giác vô lực!

Dương Thiên quay đầu qua một bên, không để ý tới đối phương.

Mà Ôn Nhã đang muốn khiêu khích Dương Thiên vài câu, chỉ thấy một nữ phục vụ đẩy cửa tiến vào, nhẹ giọng nói vài câu bên tai nàng.

Đôi mắt Ôn Nhã đột nhiên trở nên lạnh lẽo, nhìn mọi người xung quanh nói: “Tới rồi!”

Một đám người đi tới tầng dưới cùng của Thiên Đường, Dương Thiên không nghĩ tới nơi này tuy rằng thuộc về dưới đất, nhưng trang trí vẫn là vàng son lộng lẫy, không có bất kỳ cảm giác nào khiến cho bầu không khí đè nén!

Điều làm cho hắn chú ý nhất là, tầng này bày đặt một lối dài cực lớn, lối dài dài rộng tám mét, tuy rằng cách nhau khá xa, nhưng đều có thể cảm giác được phía trên có loại khí tức máu tanh.

Lúc này một đám người đi tới, trung niên mập mạp cầm đầu ôm quyền nói với Ôn Nhã: “Ôn nữ vương, đã lâu không gặp.”

Ôn Nhã cũng lộ ra nụ cười mê người, nhìn trung niên mập mạp lùn nói: “Lưu lão đại, đúng là đã lâu không gặp.”

Lưu lão đại cười hiền lành, diện mạo rất bình thường, làm cho người ta liếc mắt nhìn liền quên, quanh thân cũng không có

bất kỳ khí tràng gì, phảng phất chính là một ít tiểu thương phổ phùng.

Lúc này Vương Liệt ở bên cạnh Dương Thiên giới thiệu: “Hắn chính là Lưu lão đại, bản danh Lưu Thông, người đừng nhìn hắn rất hiền lành, trên thực tế lại là nhân vật hung ác, ở tất cả thế lực hắc ám Lan Ninh thị đều tôn hắn làm vương.”

Dương Thiên nhàn nhạt gật đầu, từ trong thân thể của đối phương hắn cảm giác được một cỗ khí lưu yếu ớt, so với Mộc lão bên cạnh Ôn Nhã chỉ kém một tia, hiển nhiên mập mạp này có võ công nhất định trong người.

Trong sân, Lưu lão đại cười rất sáng lạn, hắn nhìn chung quanh đám người Ôn Nhã, mở miệng nói: “Năm nay nếu các người còn thua, vậy thì phải tuân theo ước định rời khỏi Giang Thành rồi. Không biết Ôn nữ vương có đồng ý hiệp nghị này hay không.”

Ôn Nhã Phấn siết chặt tay, sau đó kiềm chế phần nộ trong lòng, cười nói: “Nếu chúng ta thắng thì sao? Các người hẳn nên rút khỏi Giang Thành ah?”

Lưu lão lắc lắc nói: “Khó mà làm được, chúng ta cũng sẽ dựa theo ước định nhường một phần cho các người, nhưng điều kiện tiên quyết là các người có thể thắng.”

Kim Thất tiến lên một bước, chặn lại thân ảnh ôn nhã: “Bây giờ đã khác trước kia rồi, Lưu lão đại người không khỏi quá mức tự tin rồi chứ? Muốn thắng? Có hỏi ta đồng ý hay không?”

“Người là ai? Cũng dám nói với ta như vậy?” Sắc mặt Lưu lão trầm xuống.

Kim Thất biết lúc này không nên điểu thấp, trong mắt mang theo lửa giận, sau đó ngạo nghễ nói: “Ông đây tên Kim Thất, người xưng Thất gia.”

Lưu lão đại nhìn Ôn Nhã cười nói: “Ôn nữ vương? Thế nào? Tiểu đệ soán vị rồi? Có muốn ta giúp người giáo huấn một chút hay không?”

Ôn Nhã cười quynh rũ, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chú Kim Thất nói: “Người ta có đại cao thủ cảnh giới Minh Kính sơ kỳ

tọa trấn, tiểu nữ tử còn sợ, Lưu lão đại người lấy đầu ra tự tin này?”

Lưu lão đại cười ha ha nói: “Tự tin bắt nguồn từ thực lực.”

“Hừ! Nói khoác không biết ngượng!” A Hồ đứng sau lưng Kim Thất tức giận bước lên trước một bước, gã nói: “Có bản lĩnh thì người hãy đọ sức với Hồ gia đi, Hồ gia nhất định đánh cho người răng rơi đầy đất.”

Nắm đấm của Lưu lão đại chậm rãi nắm chặt, hấn híp mắt nhìn A Hồ cười cười nói: “Ta sẽ không đánh với người, nhưng ta lại có thể tìm cho người một đối thủ rất tốt.”

Nói xong, hướng một người trẻ tuổi gầy gò bên cạnh vẫy vẫy tay nói: “Trương Vân, người đến cùng hấn đối chiến ván đầu tiên, nhớ kỹ, không được thua.”

Người thanh niên gầy gò Trương Vân liếc mắt nhìn A Hồ một cái, gật đầu.

Trên võ đài, hai người từng người đứng ở một bên!

Mà đám người Lưu lão đại cùng Ôn Nhã lựa chọn ngồi xuống ghế khán giả nhìn hai người thi đấu.

Trên khán đài, Kim Thất đặc ý mở miệng nói: “Lưu lão đại người nhất định là sẽ thua, năm ngoái người thôn tính sản nghiệp của ta như thế nào, hôm nay ta sẽ cho người nhò ra như thế đó.”

Lưu lão đại hiền lành cười cười nói: “Ồ? Ta cũng rất chờ mong đó.”

Nhìn Lưu lão đại nói, Kim Thất cười phá lên: “Đội đã, người không chỉ chờ mong, ta còn khiến người khiếp sợ.”

Dứt lời, hướng về phía A Hồ trên lôi đài quát: “A Hồ, cho người thời gian một phút, mau xé tiểu tử trên đài kia cho ta.”

A Hồ nhe răng cười một tiếng nói: “Kim gia, ngài xem được chưa, không đến một phút, ta sẽ vắn đầu hấn xuống.”

Trên lôi đài tràn ngập mùi máu tanh, A Hồ hoạt động một chút các khớp xương toàn thân, phát ra tiếng vang lốp bốp như rang đậu.

Hắn thân hình cường tráng, cái đầu lớn hơn hai mét rất có lực chấn nhiếp, cơ bắp nổi lên, một cánh tay, cơ hồ đuổi kịp một cái bắp đùi to của thủ hạ Trương Vân của Lưu lão đại.

Hắn cuồng ngạo nói: “Tiểu tử, ta cho ngươi một cơ hội, quỳ xuống dập đầu Hồ gia, Hồ gia tha cho ngươi một mạng.”

Trương Vân lạnh giọng nhìn A Hồ nói: “Quả thực không biết sống chết!”

A Hồ nghe vậy lập tức giận điên lên: “Ngươi nói cái gì, dám nói lại lần nữa? Có tin Hồ gia bóp nát đầu ngươi không?”

Trương Vân giơ ngón cái hướng xuống A Hồ: “Thử xem!”

Bị loại khiêu khích này, A Hồ không thể chịu đựng được. Hắn là cường giả Minh Kinh sơ kỳ, bảy tám mét hắn đều không thể đến gần được. Con tôm chân mềm trước mắt này lại dám gọi mình, thật sự chán sống rồi.

Đôi mắt hắn lạnh lẽo, cả giận nói: “Khốn kiếp, Hồ gia muốn ngươi chết.”

Nói xong, hắn ta giơ nắm đấm lên đột nhiên vọt tới.

Kim Thất Tự a người xem trên khán đài cười ha ha nói: “A Hồ, đúng là cái này, giết hắn.”

Trận chiến này, hắn ta sẽ quật khởi.

Lưu lão đại cái chó má gì, Ôn Nữ Vương cái rắm chó gì, ở trước mặt hắn cũng không đáng giá nhắc tới.

Có đại cao thủ A Hồ ở đây, hắn có thể xưng bá Lan Ninh và Giang Thành hai thành phố lớn này.

Nhìn Kim Thất dương dương đắc ý, Lưu lão đại khinh thường cười một tiếng.

Chờ chút, hắn sẽ biết, dám hò hét hậu quả của mình!

Trên lôi đài, A Hồ giơ nắm đấm to như nồi đất lên hung hăng nện vào ngực Trương Vân, lực đạo của hắn rất mạnh, nếu một quyền này nện xuống, sẽ chết người.

Mà Trương Vân đứng tại chỗ không biết trốn tránh, giống như là bị dọa choáng váng vậy.

Con người Vương Liệt co rút lại nói: “Xem ra thắng bại đã phân, A Hồ sắp thắng, trước đó ta không chú ý, không ngờ A Hồ này lại lợi hại như vậy.”

Dương Thiên Bình bình thản nhìn lôi đài nói: “Chưa chắc!”

Hắn vừa dứt lời, Vương Liệt đang nghi vấn, chỉ thấy Trương Vân đang đứng giữa sân động.

Hắn cũng đánh ra một quyền, nhẹ nhàng bay một vòng, không có bất kỳ uy lực gì, nhưng sau khi va chạm với nắm đấm của A Hồ, nhất thời một tiếng răng rắc thanh thúy vang lên.

Hiển nhiên, có người bị đánh gãy xương cốt.

Kim Thất cười ha ha một tiếng, đứng lên quát: “A Hồ, được lắm, đánh chết hắn đi.”

Hắn vô cùng kích động, không ngừng hò hét trợ uy cho A Hồ.

Chương 121 - Lôi đài sinh tử.

Kim Thất đang đắc ý cười, chỉ nghe Lưu lão đại âm dương quái khí mở miệng nói: "Kim gia, người cao hứng như vậy có phải là quá sớm rồi hay không?"

Kim Thất hơi sững sờ, sau đó nghe tiếng kêu thảm thiết bên tai hết sức quen thuộc, mí mắt gã đột nhiên nhắm một cái, vội vàng nhìn phía lôi đài.

Đã thấy, cánh tay A Hồ vặn vẹo gần như biến hình, từng sợi máu tươi từ cánh tay tràn ra, rơi xuống trên lôi đài khí tức lạnh lẽo.

Kim Thất trừng lớn con mắt, giống như cá chết, ngồi liệt ở trên ghế, hần lẩm bẩm nói: "Điều này sao có thể? Điều này không có khả năng."

Lưu lão đại cười lạnh nói: "Chỉ là cảnh giới Minh Kính sơ kỳ mà cũng dám ở trước mặt ta nói khoác không biết ngượng? Vừa rồi người nói cái gì? Muốn xé nát người của ta hả?"

Sắc mặt Kim Thất xám ngoét, vẻ mặt hoảng sợ nhìn Lưu lão đại, có loại dự cảm không tốt.

Không đợi hần kịp phản ứng, chỉ nghe Lưu lão đại hướng về phía lôi đài mở miệng nói: "Trương Vân, đem cái cổ tên kia bỏ gãy đi."

Trương Vân gật đầu, Kim Thất lúc này mới kinh hoảng, khoe miệng hần run rẩy, cầu xin nói: "Lưu lão đại, người không thể làm như vậy, ta nhận thua, chúng ta nhận thua còn không được sao?"

A Hồ này là cánh tay trái đắc lực của hần, nếu như hần chết, đối với Kim Thất cơ hồ là đả kích trí mạng.

Nhưng Lưu lão đại lại không để ý tới hần, Trương Vân trong sân chậm rãi đi về phía A Hồ.

Kim Thất rốt cục không chịu nổi, vội vàng cầu xin Ôn Nhã tha thứ.

"Ôn tử, Ôn nữ vương, người cũng không thể để đại cao thủ Giang Thành chúng ta chết như vậy được, người mau nói một câu đi, cứu hần, từ nay về sau ta nghe theo người cũng được."

Ôn Nhã cười ha hả nói: “Tên đầu trọc vừa rồi không phải lợi hại lắm à? Người bảo hấn tự cứu đi.”

Sắc mặt Kim Thất trắng bệch, ánh mắt nhìn về phía Vương Liệt nói: “Ông chủ Vương, chúng ta là châu chấu trên cùng một sợi dây thừng, người cũng không thể thấy chết mà không cứu được, van cầu người giúp ta cầu tình nhé.”

Vương Liệt cười lạnh một tiếng nói: “Kim Thất, vừa rồi miệng lưỡi của người ta cả đời cũng không quên được, ta không tìm người báo thù đã là tốt lắm rồi, người còn có mặt mũi bảo ta thay người cầu tình?”

Hắn một cước đá Kim Thất sang một bên cả giận nói: “Người cứ ở đó Xuân Thu đại mộng đi.”

Mà lúc này Trương Vân cũng đi tới bên cạnh A Hổ, trong con người A Hổ tràn ngập sợ hãi nói: “Người là Minh Kinh hậu kỳ cảnh giới tu vi, đúng hay không?”

Trương Vân nói: “Người muốn biết, vậy ta sẽ để người làm quỷ minh bạch, ta đích thật là minh kinh hậu kỳ.”

Dứt lời, bàn tay hắn đang vịn đầu A Hổ bỗng nhiên xoay chuyển một chút.

Tiếng răng rắc trong trẻo lại vang lên, thân thể cường tráng của A Hổ thoáng cái mềm nhũn.

Hiệp thứ nhất, Giang Thành bại, A Hổ đã chết.

Lưu lão đại hiền lành cười cười, nhìn Ôn Nhã nói: “Sao Giang Thành toàn là mấy kẻ giá áo túi cơm thế này, ai da, thật ngại quá, chúng ta đến để lại cho người chút thể diện.”

Sắc mặt Ôn Nhã trầm xuống, không nói gì.

Nhưng Mộc lão phía sau lại đứng dậy cả giận nói: “Làm càn, có ta ở đây, không cho phép thằng nhóc miệng còn hôi sữa nhà người giương oai lần nữa.”

Hắn cung kính nói với Ôn Nhã: “Tiểu thư, để ta xuất chiến đi, trận chiến này ta tất thắng.”

Ôn nhã gật đầu nói: “Cũng tốt, đã đến lúc cho bọn họ kiến thức một chút thực lực chân chính của chúng ta. Mấy năm

trước tiểu đả tiểu nháo, thật sự cho rằng chúng ta sợ bọn họ hay sao?”

Trên lôi đài, Trương Vân đồng tử co rút lại, Mộc lão khoanh tay mà quát: “Tiểu tử, ngươi hiện tại đi xuống, ta không thương tổn ngươi.”

Trương Vân tuy nhìn không thấu Mộc lão, nhưng vẫn cười lạnh nói: “Ngươi đã một đồng tuổi rồi mà vẫn còn ở đây chém chém giết giết, hãy để ta cho ngươi trực tiếp về nhà hưởng phúc đi.”

Dứt lời, một cái chân quét về phía Mộc lão.

Mộc lão phần nộ quát một tiếng, chân khí trong cơ thể phồng lên, áo bào rộng thùng thình không gió mà bay.

Hắn chỉ đánh ra một quyền nhẹ nhàng, ngay cả đứa bé cũng có thể tránh được một quyền.

Nhưng đến nơi này Trương Vân lại hoảng sợ phát hiện, hắn lại bị một quyền này của đối phương khóa chặt.

Lui không thể lui, đã như vậy chỉ có thể tiến!

Trương Vân hét lớn một tiếng, chân roi lại một lần nữa đánh tới, nhưng lúc này nắm đấm của Mộc lão đã đánh trúng ngực hắn.

Sau một kích, xem ra không có lực, nhưng Trương Vân trực tiếp bay sát mặt đất, bị chém một vết máu thật dài, trong miệng gã điên cuồng phun máu tươi không ngừng, trước ngực sụp đổ.

Hiển nhiên, đã mất đi chiến lực, nội thương rất nặng!

Mọi người ở đây đều kinh hô: “Tu vi ám kinh!”

“Lão giả bình thường này dĩ nhiên là ám kinh cường giả.”

Bởi vì Mộc lão cùng Ôn Nhã bình thường khiêm tốn, Vương Liệt cơ hồ không thấy Mộc lão ra tay, chỉ nghe năm năm trước hắn dùng thủ đoạn huyết tinh huyết tẩy Giang Thành, vốn cho rằng hắn nhiều nhất là minh kinh đỉnh phong, nhưng mà làm sao cũng không nghĩ tới, lão giả này dĩ nhiên là ám kinh tu vi.

Tu vi ám kinh, gần như có thể quét ngang Giang Thành!

Sự tình càng ngày càng khó giải quyết, Vương Liệt liếc nhìn Dương Thiên một cái, nếu bên bọn họ có tu vi ám kinh, vậy đối phương khẳng định cũng có cường giả tu vi ám kinh.

Hắn đang thầm lo lắng cho Dương Thiên, nghĩ có nên hay không để hắn lên sân khấu, nhưng lại phát hiện thiếu niên thấy một màn như vậy, trên mặt ngay cả một tia cảm xúc kinh ngạc cũng không có!

Đây là không biết không sợ, hay là to gan lớn mật?

Ôn nhã mỉm cười nhìn Lưu lão đại cười nói: “Thực lực thủ hạ của Lưu lão đại cũng chỉ có vậy mà thôi.”

Vì để tránh cho Mộc lão bại lộ, nàng gần như không để cho Mộc lão triển lộ thực lực trước mặt mọi người.

Hôm nay là một ngoại lệ.

Lưu lão đại thấy thủ hạ của mình thua, không có bất kỳ bất ngờ nào, hắn hiện lên cười cười nói: “Không sao, nếu đã thua vậy thì để ta tới lĩnh giáo cao chiêu của lão nhân gia một chút.

Nói xong, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, đứng lên, đi về phía Mộc lão,

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn.

“Từ lúc nào Lưu lão đại cũng biết võ công?”

“Không đơn giản, không đơn giản, quả nhiên làm lão đại không có một ai không đơn giản.”

Nhìn thực lực Mộc lão mạnh như vậy, Lưu lão đại còn dám tiến lên, tất cả mọi người đều hết sức kinh ngạc.

Ôn nhã cười nói: “Lưu lão đại, quyền cước không có mắt, vạn nhất người đập trúng, làm sao bây giờ?”

Lưu lão đại nghe vậy, cười cười hét lớn một tiếng, vỗ một chưởng vào hư không trên bàn gỗ, bàn gỗ cứng rắn xuất hiện một dấu chưởng thật sâu.

“Tê!”

Tất cả mọi người thấy vậy, thanh âm hít khí lạnh phập phồng lên xuống.

“Chân khí phóng ra ngoài, tu vi ám kinh.”

Tuy Lưu lão đại mập lùn, nhưng khinh công dưới chân cũng không phải là dùng để che, dưới chân hắn điểm nhẹ ghé dựa, mượn lực bay thẳng lên lôi đài, một màn này, càng làm cho người ta kinh ngạc đến mức cằm cũng rớt xuống.

Khinh công trong truyền thuyết là thật sao?

Tất cả mọi người đều khó có thể tin được nhìn một màn này, Lưu lão đại quả thực là thần nhân.

Trên lôi đài, Lưu lão đại nhìn Mộc lão hiền lành cười một tiếng nói: “Lão nhân gia, ta không muốn ra tay đả thương người, người tự mình xuống đi.”

Mộc lão đôi mắt lạnh lùng nói: “Mới bước chân vào cảnh giới ám kinh cũng dám ở trước mặt ta càn rỡ như thế. Lúc ta nhập ám kinh, ngươi cũng không biết bú sữa mẹ ở nơi nào đâu.”

Lưu lão đại vẫn không giận, hắn cười nói: “Nhưng hiện tại ta còn đang tuổi tráng niên, ngươi cũng đã già rồi, ngươi cảm thấy ngươi còn có tư cách giáo huấn văn bối là ta sao?”

Lời còn chưa dứt, gã đột nhiên ra tay, nắm đấm xảo trá hung hăng đập tới đầu lâu Mộc lão.

Tiếng xé gió vang lên, trên nắm đấm xen lẫn khí lãng vô cùng cương mãnh, cường giả ám kinh tu vi xuất thủ, không thể khinh thường.

Mộc lão thấy Lưu lão đại vậy mà khinh thường đánh lén, không chỗ nào có thể tránh, chỉ có thể cắn răng chân khí bám vào hai tay, giao nhau đón đỡ!

“Bành!”

Âm thanh cực lớn như thể kim loại va chạm vào nhau. Mộc lão liên tục lùi về sau ba bước, mặt đất trên lôi đài đá cẩm thạch đều bị giẫm đạp ra vết chân rạn nứt.

Lưu lão đại một kích chiếm thượng phong, đặc thế không buông tha, lần nữa lần người tiến lên, tuy dáng người hắn hơi mập nhưng huyết Thái Dương lại nâng lên, lực đạo trên tay thập phần cương mãnh.

Giữa sân, đám người Lan Ninh thị đều trầm trồ khen ngợi, mà Giang Thành nơi này lại hoàn toàn tĩnh mịch.

Tiểu đệ của Lan Ninh Lưu lão đại không ngừng hò hét trợ uy cho hắn.

“Lão đại giỏi lắm, lão nhân kia sắp không kiên trì nổi nữa rồi, lão đại mau đánh hắn xuống lôi đài.”

“Lão đại uy vũ, lão đại cuồng dã!”

“Lan Ninh tất thắng, đám nhãi con Giang Thành mau rút ra ngoài đi.”

Tiếng chói tai không ngừng vang lên, Ôn Nhã lại không có chú ý đến số bốn, vẻ mặt nàng lo lắng nhìn bóng dáng Mộc lão.

Như một chiếc thuyền con trên Cuồng Bạo hải, bất cứ lúc nào cũng có thể chìm nghỉm!

Ôn Nhã lần đầu tiên thấy Mộc lão gặp được đối thủ mạnh như vậy, hơn nữa đối phương đang tráng niên, mà Mộc lão tuổi tác đã cao, hắn có thể ngăn cản được công kích dày đặc của đối phương sao?

Vương Liệt cũng lo lắng nhìn lên lôi đài, khi Mộc lão lại hộc máu lần nữa, tim của hắn cũng lập tức co lại.

Nhìn sang một bên, chỉ thấy Dương Thiên lười biếng híp mắt tựa hồ đang nghỉ ngơi, Vương Liệt không khỏi có chút nóng vội hỏi: “Dương tiên sinh, chúng ta đều sắp thua, sao người còn có tâm tư ngủ vậy.”

Dương Thiên mở mắt ra nói: “Bọn họ đánh nhau như trẻ con chơi đùa, đối với ta mà nói, không có bất kỳ hứng thú gì.”

Vương Liệt trợn mắt há hốc mồm. Hiện tại hắn cũng không phân biệt được rốt cuộc Dương Thiên đang nói mạnh miệng, hay là thật xem thường hai vị cao thủ giao chiến trên lôi đài.

Hai vị kia chính là ám kinh cường giả a, Giang Thành cùng Lan Ninh gom không đủ số lượng một tay, so với gấu mèo lớn còn trân quý hơn!

Mà ở trước mặt Dương Thiên, lại bị hắn so sánh như tiểu hài tử?

Chương 122 - Lôi Ngạo ở Tuyền Châu.

Vương Liệt hiện tại có chút nghi hoặc, Dương Thiên rốt cuộc là thật sự có bản lĩnh, hay chỉ biết nói khoác.

Hắn nhìn trận đấu trên lôi đài đã thành kết cục đã định, hỏi: “Vậy Dương tiên sinh ngài nhìn một chút, trận đấu giữa sân còn có bao lâu mới kết thúc, Lưu lão đại đã giành thắng lợi bấy lâu.”

Dương Thiên chỉ nhìn thoáng qua nói: “Trong vòng năm chiêu phân ra thắng bại, nhưng không phải bên phía Lưu lão đại thắng, mà là lão nhân kia thắng.”

Vương Liệt thở dài trong lòng, đây rõ ràng là một trận tỷ thí đã định, dưới thế công không ngừng của Lưu lão đại, Mộc lão tiết liên tiếp bại lui, nhiều lần bị đánh hộc máu, làm sao có thể là Mộc lão thắng.

Hơn nữa, còn ở trong năm chiêu, cái này càng không có khả năng.

Quả nhiên, Dương Thiên quả nhiên không có bản lĩnh thật sự gì, chỉ biết lòe thiên hạ mà thôi.

Nghĩ đến lúc trước hắn ra tay ở khách sạn, chân khí phóng ra ngoài đả thương người, hiện tại Vương Liệt cũng hoài nghi đó chẳng qua chỉ là thủ thuật che mắt của Dương Thiên mà thôi.

Lúc này, thái độ của hắn nhìn Dương Thiên không khỏi lạnh lùng hơn rất nhiều. Nếu Mộc lão thất bại, Giang Thành sẽ hoàn toàn trở thành của Lan Ninh, bởi vì không ai có thể ngăn cản bước chân của Lưu lão đại.

Hắn vừa nghĩ tới đây, trong sân, tiếng xương gãy lúc Lưu lão đại bắt lấy cánh tay Mộc lão đột nhiên vang lên.

Tất cả mọi người đều có loại cảm giác sờn hết cả gai ốc, các tiêu đệ của Lưu lão đại không khỏi càng thêm hưng phấn kêu lên, nghĩ rằng Mộc lão đã vô lực tái chiến.

Ngay cả Ôn Nhã cũng thống khổ nhắm hai mắt lại, không đành lòng nhìn nữa.

Vương Liệt thấy vậy vô thức liếc nhìn Dương Thiên, thấy trên mặt hắn không có một tia phán đoán sai lầm lúng túng.

Hơn nữa khóe miệng còn cong lên, nhẹ giọng nỉ non một câu: “Mộc lão là gừng càng già càng cay!”

Có ý gì? Còn giả thần giả quỷ? Vương Liệt đang muốn đùa cợt, mà lúc này lại nghe được trong sân đột nhiên lại có tiếng xương cốt đứt gãy vang lên, hơn nữa đồng thời kèm theo một người kêu thảm thiết tê tâm liệt phế.

Chẳng lẽ Mộc lão bị Lưu lão đại đánh chết?

Trong lòng Vương Liệt căng thẳng, vội vàng đưa ánh mắt nhìn về phía trên lôi đài.

Chỉ thấy trên lôi đài đã xảy ra một màn khiến người ta khó có thể tin.

Trên lôi đài, hai chân Lưu lão đại biến hình, nằm ở trên lôi đài không ngừng kêu thảm thiết, mà Mộc lão lại ôm cánh tay bị thương kịch liệt thở hổn hển.

Vương Liệt khiếp sợ đến mức cảm suýt rớt xuống.

Tựa hồ là vừa vặn năm chiêu, nhưng là vừa rồi đã xảy ra chuyện gì a.

Hắn nhìn về phía mọi người, phát hiện mọi người cũng chấn động, cơ hồ mỗi người đều ngốc trệ.

Giữa sân, Mộc lão vẫn trung khí mười phần nói: “Một cánh tay, đổi hai cái đùi, ta cảm thấy đáng giá.”

Có ý gì đây?

Vương Liệt nghe Mộc lão nói lời này, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Nghe ý tứ của hắn, vừa rồi là hắn cố ý?

Cố ý chặt đứt một cánh tay, sau đó dẫn Lưu lão đại mắc câu, chặt đứt hai chân hắn?

Lúc này, lời nói vừa rồi của Dương Thiên hiện lên bên tai: “Gừng càng lão càng cay!”

Con người Vương Liệt co rụt lại, hắn đã sớm nhìn ra? Hắn nói năm chiêu phân ra thắng bại, hắn nói thắng lợi một phương là Mộc lão.

Vương Liệt lần nữa nhìn thiếu niên đang nhắm mắt dưỡng thần bên cạnh, sắc mặt hắn ta lại thay đổi.

Có nhãn lực như thế, xem ra Dương Thiên là thật sự có tu vi ám kinh.

Lưu lão đại trong nháy mắt bị thua, thanh âm kêu gào của đám tiêu đệ lập tức dừng lại, mỗi người giống như ăn phải ruồi bọ.

Đôi mắt xinh đẹp của Ôn Nhã vui đến phát khóc, Mộc lão thắng, Giang Thành thắng, Lưu lão đại thảm bại hai chân đã bị phế. Hắn trở thành một phế nhân, về sau không dám đến Giang Thành giương oai nữa.

Trên lôi đài, Mộc lão bước từng bước đi về phía Lưu lão đại.

Hắn muốn cố gắng hết sức, diệt trừ tất cả nhân tố bất lợi cho Ôn Nhã.

Sắc mặt Lưu lão đại rốt cục cũng trở nên hoảng sợ, hắn ta kinh sợ nói: “Lão đầu, ta đã nhận thua, ngươi còn muốn thế nào?”

Mộc lão cười lạnh nói: “Lôi đài của ta, chỉ phân sinh tử, không phân thắng thua.”

Bàn tay của hắn chậm rãi nâng lên, Lưu lão đại không ngừng lùi lại hoảng sợ nói: “Lôi sư phụ cứu ta!”

Mọi người nghe vậy lắc đầu thở dài. Mộc lão là cường giả ám kinh, hai người này có tu vi cao cường, một người là Lưu lão đại, thế nhưng hai chân đã đứt, không cách nào ngăn cản công kích của Mộc lão.

Hiện tại có thể nói là, tu vi của Mộc lão ám kinh vô địch toàn trường, ai có thể ngăn cản hắn?

Ngay khi mọi người đang cho rằng Lưu lão đại chắc chắn phải chết, chỉ nghe một tiếng gầm giận dữ: “Làm càn!”

Tất cả mọi người bị giọng nói này làm cho hoảng sợ, sau đó dưới phản ứng của mọi người còn chưa kịp phản ứng, một bóng người như tia chớp trực tiếp xuất hiện trên lôi đài.

Ôn nhã kinh hô: “Mộc lão cẩn thận!”

Nhưng đã không làm nên chuyện gì, bóng người kia hung hăng đá vào ngực Mộc lão.

Mộc lão như bị sét đánh, bay ngược ra lồi đài trùng điệp sụp sập rơi trên mặt đất, ngực sụp đổ toàn bộ, khí tức uể oải, không rõ sống chết!

Tất cả mọi người đều bị một màn phát sinh đột ngột này làm cho kinh sợ.

Trên lồi đài, nam tử trung niên ngạo nghễ đứng lên rút cuộc là người hay quỷ, vì sao có thể có tốc độ khủng bố như vậy?

Hơn nữa, chỉ một cước, đã đập bay cường giả ám kinh hơn mười mét.

Đây không phải là đá bóng, đây là một người sống sờ sờ nặng hơn trăm cân!

Mọi người đều há hốc mồm, khiếp sợ không thôi.

Mà Ôn Nhã thì bi thương hô lên một tiếng, vội vàng tiến lên, phát hiện thương thế của Mộc lão quá nghiêm trọng, nếu không phải hắn có tu vi ám kinh, chỉ sợ chịu một cước này đã gặp Diêm Vương.

Khóe miệng Mộc lão không ngừng chảy máu, gắt gao nhìn chăm chăm trung niên nhân ngạo nghễ đứng trên lồi đài, cả giận nói: “Ám Kinh Trung Kỳ, Tuyên Châu Lôi Ngạo!”

Y vừa nói xong, mọi người tại đây không ai không hít một hơi khí lạnh.

Đại danh của Tuyên châu Lôi Ngạo như sấm bên tai, thành phố Tuyên Châu so với thành Lan Ninh thị hay Giang thị còn lớn hơn, nằm trong top năm của Huy châu, nằm ở phía tây nam thành Giang, giao giới với Lan Ninh.

Mà cái tên Lôi Ngạo không nói là ở Tuyên Châu, ngay cả các thành phố lớn ở Tuyên Châu cũng vô cùng nổi danh, một thân tu vi ám kinh trung kỳ, ở địa giới này gần như là tồn tại vô địch.

Tất cả mọi người đều không nghĩ tới, Lôi Ngạo vậy mà cùng Lưu lão đại đến Giang Thành, mà bây giờ nhìn quan hệ của hai người, hẳn là đã hợp tác với nhau.

Đến Giang Thành mưu đồ bí mật gì đó!

Lôi Ngao đứng trên lôi đài, khí tràng vô cùng cường đại, tất cả mọi người liếc mắt nhìn đều cảm giác sợ hãi, ám kinh trung kỳ, kém hai cảnh giới là có thể tiếp xúc đến cảnh giới Tông Sư, ở Giang Thành nhỏ nhỏ này đã gần như vô địch.

Hắn nhìn mọi người xung quanh một lượt rồi nói: “Từ nay về sau, Giang Thành, Lan Ninh đều là địa bàn của ta, các người ai có ý kiến?”

Lưu lão nghe vậy, đôi mắt lộ ra vẻ khiếp sợ nói: “Lôi sư phụ, chúng ta tới đây cũng không phải là nói như vậy a, chúng ta chỉ yêu cầu chia cắt Giang Thành, cũng không có nói là đem địa bàn của ta đồ cho người a.”

Lôi Ngao nhìn hắn đầy khinh thường nói: “Trước khi đến đúng là nói như vậy, nhưng bây giờ hai chân người đã bị phế sạch, không khác gì phế nhân, còn chia cắt Giang Thành với ta thế nào được, xử lý Lan Ninh thế nào được, hay là giao cho ta đi, ta thay người xử lý.”

“Người.....” Lưu lão đại đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, khí tức cũng bắt đầu uể oải.

Hắn cùng với Mộc lão lưỡng bại câu thương, Lôi Ngao ngồi làm ngư ông đắc lợi.

Đối phương chỉ đi ngang qua sân khấu, thu Giang Thành Lan Ninh vào túi, đúng là một hòn đá ném hai chim.

Lôi Ngao thấy mọi người đều nổi giận đùng đùng, không khỏi quát lớn: “Sao hả? Không phục thì lên thử xem, chỉ cần đánh bại ta, ta sẽ chấp tay nhường Tuyền châu.”

Dứt lời, một cái giậm chân, lôi đài do Thiên Đường dựng nên không chịu nổi nứt ra từng khúc, một cỗ khí lẫm liệt vô hình cuốn tới, mọi người chỉ cảm thấy kinh phong phô diện, sắc mặt mỗi người đều hoảng sợ.

Không nói một người đi lên, cho dù người nơi này toàn bộ cộng lại cũng không thể thắng.

Cường giả tu vi ám kinh đã không phải xa luân chiến có thể tiêu hao.

Dương Thiên cảm thụ được khí thế này, cũng không khỏi mở mắt ra.

Hắn nhìn thoáng qua nam tử trung niên mặt mày cường tráng, hỏi Vương Liệt bên cạnh.

“Hắn là ai? Hình như rất ngông cuồng.”

Vương Liệt sững sờ nhìn Dương Thiên, theo lý thuyết, tu vi Dương Thiên cao hơn hắn, hắn là biết nhiều hơn hắn. Tuyên Châu Lô Ngạo, người trong giới không ai không biết ah.

Vì thế Vương Liệt hơi nghi hoặc hỏi: “Dương tiên sinh, ngài không biết hắn?”

Dương Thiên thờ ơ nói: “Hắn là ai? Có tư cách gì để ta biết chứ?”

Vương Liệt nghe vậy, vội vàng muốn bịt miệng Dương Thiên lại, nhưng lại bị Dương Thiên tròng mắt một cái.

Thần sắc hắn có chút sợ hãi nói: “Dương tiên sinh, ngài không nên nói lung tung, nhất là hắn còn ở nơi này, tên của hắn là Lô Ngạo, ở Tuyên Châu đó là thanh danh vang dội, ngay cả thư ký ủy nhiệm ở Tuyên Châu cũng kính hắn ba phần, tu vi của hắn ám kinh trung kỳ, ở mấy cái thành thị xung quanh cũng không có một người địch thủ, hôm nay nhìn bộ dáng của hắn, tiện cho Giang Thành chúng ta cùng Lan Ninh lưỡng bại câu thương, muốn ngư ông đắc lợi thu hai thế lực lớn của Giang Thành cùng Lan Ninh vào trong túi.”

Dương Thiên nhìn Lô Ngạo không ngừng kêu gào trên lôi đài, nhưng không một ai dám trả lời, nói: “Lão tiểu tử này khẩu vị không nhỏ, không sợ chống đỡ sao?”

Vương Liệt thấy trong mắt Dương Thiên tràn ngập vẻ khinh thường, không khỏi sửng sốt, sau đó cẩn thận hỏi: “Dương tiên sinh, cảnh giới của ngài bây giờ là ám kinh cảnh giới nào?”

Hắn không khỏi kích động, nếu Dương Thiên cũng có tu vi ám kinh trung kỳ, hoàn toàn có thể chấn nhiếp Lô Ngạo, bảo toàn Giang Thành.

Tuy hi vọng xa vời, nhưng đây chính là hi vọng duy nhất của Giang Thành.

Nhưng mà, điều khiến hắn không nghĩ tới chính là, chỉ thấy Dương Thiên nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Ta cũng không phải cảnh giới ám kinh nha...”

Chương 123 - Tông sư chỉ cảnh.

Xong rồi!

Vương Liệt nghe Dương Thiên nói hắn không phải cảnh giới ám kinh, trong lòng không khỏi trở nên như tro tàn.

Trách không được, trách không được, Vương Liệt trước đó cảm giác kỳ quặc, Dương Thiên còn trẻ như vậy làm sao có thể là ám kinh tu vi, ám kinh cường giả trẻ tuổi nhất cũng phải khổ tu hai ba mươi năm, ví dụ như Lôi Ngạo trên lôi đài, từ nhỏ tập võ, ba mươi tám tuổi tiến vào ám kinh, loại thiên phú này ở trong nước đã là phượng mao lân giác tồn tại.

Mà Dương Thiên, tính toán đầu ra đây mới mười bảy mười tám tuổi, cho dù là từ trong bụng mẹ tu luyện, cũng nhiều nhất là cảnh giới Minh Kính.

Bản thân Vương Liệt từng là cao thủ Minh Kính hậu kỳ cảnh giới, biết luyện đến Minh Kinh hậu kỳ là không dễ dàng cỡ nào.

Theo hắn tính toán, cảnh giới của Dương Thiên bây giờ nhiều nhất là Minh Kính trung kỳ, vừa rồi khi phán đoán Lưu lão đại giao chiến với Mộc lão, nhiều nhất cũng chỉ xem như ánh mắt độc đáo mà thôi.

Hiện giờ Giang Thành cùng Lan Ninh thành đã không người nào có thể ngăn cản Lôi Ngạo, xem ra trong một đêm hai tòa thành này đều sẽ đổi chủ.

Thần sắc Vương Liệt trở nên chán chường, Dương Thiên hiểu được suy nghĩ trong lòng Vương Liệt.

Dương Thiên nói đúng là thật, hắn đích xác không phải tu vi ám kinh.

Công pháp hẩn tu luyện khác biệt hoàn toàn với người ở đây tu luyện.

Đời này hẩn tu tiên, mà những người này tu võ đạo.

Cả hai có cách biệt một trời một vực, tu tiên có thể trường sinh, mà tu võ đạo cho dù cố gắng thế nào cũng chỉ có thể kéo dài tuổi thọ mà thôi.

Hơn nữa cảnh giới của Dương Thiên trước mắt là Luyện Tinh Hóa Khí hậu kỳ, nếu như nhất định phải đối ứng với cảnh giới tu hành ở đây thì dường như đã đạt đến Tông Sư chi cảnh.

Dương Thiên khinh thường nói dối, nhưng nếu nói với Vương Liệt mình là cảnh giới tông sư...

Thôi, vẫn không nói, hậu quả không thể tưởng tượng nổi!

Hẩn nhìn thoáng qua Lôi Ngạo trên lôi đài, ngũ khí đậm đặc nói với Vương Liệt: “Trước khi đến ta đã hứa, ta sẽ giúp ngươi đánh một trận, bây giờ, hình như trên lôi đài chỉ có hẩn, có cần ta ra tay không?”

Hẩn thấy, Giang Thành là ai cũng không quan hệ tới hẩn, hoàn thành ước định mình hứa hẹn, mới là trọng yếu nhất.

Nhưng Vương Liệt sớm đã không ôm hi vọng gì đối với hẩn, thở dài một hơi nói: “Hay là thôi đi, ngươi đi lên cũng là chịu chết, ta không muốn tiểu Tĩnh hận ta cả đời.”

Dương Thiên gật đầu không giải thích, dù sao giải thích hẩn có thể đánh bại đối phương, Vương Liệt này cũng không tin hẩn nói.

Uổng phí miệng lưỡi, cố hết sức mà không lấy lòng, với trí lực ba trăm năm của Dương Thiên tu tiên phán đoán, như vậy không được!

Giữa sân, Lôi Ngạo gào thét thời gian rất lâu, tất cả mọi người câm như hến.

Lúc này hẩn mới hài lòng cười nói: “Các ngươi đã không dám tới khiêu chiến, vậy Giang Thành và Lan Ninh Thành đều là địa bàn của một mình ta.”

Ánh mắt của hẩn nhìn về phía Lưu lão đại, Lưu lão đại vội vàng sợ hãi gật đầu, sau đó khi ánh mắt Lôi Ngạo nhìn về phía

Ôn Nhã, nhất thời không thu lại được ánh mắt.

Đôi mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm thân thể mềm mại ôn nhã kia.

Nữ tử mặc váy đen, bộ ngực và hông cao thẳng lộ ra dáng người bốc lửa của nàng, đôi mi thanh tú quét qua như núi xa, mắt phượng mày ngài, nhìn quanh đều là câu hồn nhiếp phách.

Linh Lung mũi đầy mũi, da trắng như tuyết, môi đỏ mọng một chút lại càng giống như một hồng mai kiều ngạo diễm dóa lẳng lơ trong tuyết.

Nhất là trên người nữ tử tản ra loại kỳ tích ngọt ngào như là Thủy Mật Đào, cơ hồ khiến Lôi Ngạo thiếu chút nữa trợn lồi cả mắt.

Trên mặt hấn mang theo ngạo khí cao cao tại thượng, nhìn chằm chằm Ôn Nhã nói: “Đều nói Ôn Nữ Vương quốc sắc thiên hương đệ nhất Giang Thành, cực kỳ diễm sắc tuyệt thế, hôm nay vừa thấy quả nhiên danh bất hư truyền.

Ôn Nhã ngẩng khuôn mặt đầy nước mắt, oán hận nhìn Lôi Ngạo, gần như muốn ăn tươi nuốt sống hấn.

Lôi Ngạo không hề để ý, trên mặt hấn mang theo thần sắc khao khát nói: “Ôn nữ vương, từ hôm nay trở đi, chỉ cần ngươi làm tình nhân của ta, Giang Thành này vẫn là một mình ngươi chưởng quản, ngươi thấy thế nào?”

Ôn nhã lớn tiếng quát: “Làm giấc mộng xuân thu của ngươi, muốn có được ta? Ngươi là cái thá gì?”

Sắc mặt Lôi Ngạo trầm xuống, một cỗ uy áp cường đại như Thái Sơn áp đỉnh đánh về phía Ôn Nhã.

Uy thế của cường giả ám kinh trung kỳ không phải người bình thường có thể ngăn cản.

“Tiểu thư!”

Một lão ôm ngực sụp xuống, thấy Ôn Nhã lúc này gặp trắc trở, mấy lần muốn đứng lên ngăn cản, nhưng đều thất bại.

Không chỉ như thế, máu tươi lần nữa từ trong miệng hấn tràn ra từng ngụm lớn.

Lôi Ngạo chậm rãi đi tới chỗ Ôn Nhã, trong đôi mắt nóng rực quang mang gần như hòa tan cả người.

Nhìn thấy tiểu bạch thỏ Ôn Nhã bị uy thế của mình làm cho kinh sợ, Lôi Ngạo lại càng khoái trá hơn.

Đây là một loại hưởng thụ khác lạ!

Trong giọng nói của hắn mang theo cuồng ngạo không thể cự tuyệt, mở miệng nói: “Ôn Nữ Vương, ở Giang Thành ngươi là nữ vương cao cao tại thượng, ta muốn biết ở trên giường, ngươi lại có biểu hiện gì.”

Hắn liếm liếm khóe môi khô khốc, nói: “Hôm nay ngươi đã thuộc về Lôi Ngạo ta, ai cũng không cứu được ngươi.”

Đôi mắt xinh đẹp dịu dàng thập phần sợ hãi, khuôn mặt xinh đẹp một mảnh tuyệt vọng.

Nhưng mà, ngay một khắc nàng bất lực nhất, một người đứng dậy!

“Khi dễ một nữ nhân, Tuyên Châu Lôi Ngạo, ngươi cảm thấy làm như vậy thích hợp sao?”

Giọng nói đậm mật của Dương Thiên truyền vào tai mỗi người một cách rõ ràng.

Vương Liệt nghe vậy, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, vội vàng kéo Dương Thiên, lại phát hiện, mặc cho hắn dùng sức thế nào, thiếu niên vẫn không nhúc nhích.

Hắn gấp đến độ thấp giọng quát: “Dương Thiên, mau ngồi xuống, ngươi không muốn sống nữa? Ta nói rồi, không cần ngươi ra tay a.”

Theo Vương Liệt, Dương Thiên này cái gì cũng tốt, tính cách trầm ổn, không kiêu ngạo không nóng nảy, đối nhân xử thế không thể bắt bẻ.

Nhưng có một điều, hắn là một tên trẻ trâu lỗ mãng, người đứng trên đài kia chính là cường giả Tuyên Châu Lôi Ngạo, ám kinh trung kỳ, người nhiều nhất chỉ là minh kính trung kỳ, đi lên không phải là muốn chết sao?

Dương Thiên liếc nhìn Vương Liệt nói: “Ta ra tay, ngươi cự tuyệt, lần này không phải vì ngươi ra tay, nữ nhân trên đài kia,

ta nợ nàng một ân tình, ân tình hôm nay có lẽ nàng cần ta trả lại!”

Vương Liệt gần như sắp học máu, hấn oán hận nói: “Dương Thiên, sao ngươi lại biết người ở trên kia không phải cảnh giới như ngươi có thể đối kháng, ngươi sẽ bị hấn đánh chết.”

Lôi Ngạo vừa mới thu phục Giang Thành và Lan Ninh, tự nhiên muốn lập uy.

Mà phương pháp lập uy đơn giản nhất chính là giết người, chỉ có máu mới có thể chấn nhiếp mọi người.

Tất cả, từ đầu tới đuôi, không có một người dám đi ra, cho dù là nhìn hành vi bất mãn của Lôi Ngạo cũng chỉ có thể giấu ở trong lòng.

Dương Thiên không để ý tới lời khuyên can của Vương Liệt, đắm mạt nhìn chăm chú vào Lôi Ngạo đang muốn làm loạn bên cạnh Ôn Nhã.

Ôn Nhã mới đầu thấy có người đứng ra, nhất thời kinh hãi, nhưng khi nàng thấy một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi đứng ra, thì lại thất vọng lần nữa.

Nàng nhận ra thiếu niên này là người từng gặp nàng ở ngân hàng, mới đầu nàng cảm thấy đối phương thú vị, rất đặc biệt.

Nhưng ấn tượng cũng chỉ có những thứ này mà thôi, rất đặc biệt, lại có ích lợi gì, không ngăn cản được một quyền của Lôi Ngạo.

Mà Lôi Ngạo rốt cục cũng có người đứng ra, hấn cười gần một tiếng nói: “Tiểu tử, ngươi dám tới không?”

Mặc kệ đứng ra là ai, đều phải để cho tất cả mọi người biết kết cục ngỗ nghịch Lôi Ngạo hấn.

Hấn muốn tạo ra một uy tín mà không ai dám khiêu khích!

Ở đây, tất cả mọi người nhìn Dương Thiên đều giống như nhìn kẻ ngốc, có đồng tình, có khinh thường, có chút cười trên nỗi đau của người khác.

Đây hiển nhiên là một con đường chết, thiếu niên lại còn lựa chọn như vậy, thật sự là đầu óc có bệnh, chết không có gì đáng tiếc.

Dương Thiên không để ý đến sự ngăn cản của Vương Liệt, từng bước từng bước đi về phía Ôn Nhã.

Đến trước mặt nữ tử, Dương Thiên bình thản nói: “Người đã từng nói, ta thiếu người một cái nhân tình, người nói người không thích người khác nợ nhân tình của người, ta cũng từng nói, ta không thích thiếu nợ nhân tình người khác.”

Ôn Nhã há miệng, muốn nói chuyện, Dương Thiên đưa tay ngăn cản: “Lần này, người tựa hồ cần nhân tình của ta, ta sẽ vì người mà ra tay giải quyết phiền toái nhỏ này.”

Giọng nói của hắn vô cùng bình tĩnh, nhưng lời nói ra so với Lôi Ngạo còn cao ngạo hơn!

Đôi mắt xinh đẹp dịu dàng của Ôn Nhã giật mình, khó có thể tin nhìn thiếu niên.

Nàng không nghĩ tới, thiếu niên lại bởi vì nguyên nhân này mới ra tay.

Lôi Ngạo gắt gao nhìn chăm chăm Dương Thiên cười ha ha nói: “Tiểu tử, người quả nhiên không biết sống chết, người đã cam tâm tình nguyện vì nữ nhân này chết, ta đây sẽ thành toàn cho người.”

Dứt lời, hắn nhảy lên lôi đài.

Ôn Nhã lắc đầu với Dương Thiên, bảo hắn đừng đi, nhưng Dương Thiên lại không để ý tới.

Một tên ám kinh trung kỳ mà thôi, giết hắn như giết chó!

Dương Thiên từng bước một chậm rãi đi lên lôi đài, đứng đối diện Lôi Ngạo.

Mọi người dưới lôi đài đều cười nhạo: “Tiểu tử này đúng là không biết sống chết, Lôi Ngạo chính là cường giả ám kinh, tu vi minh kinh của chúng ta cũng không dám động, một thằng nhóc không có tu vi như hắn lại đi chịu chết sao?”

“Đúng vậy đúng vậy, thật sự là tuổi trẻ khí thịnh, ta đoán chừng tiểu tử hắn muốn đi anh hùng cứu mỹ nhân.”

“Còn anh hùng cứu mỹ nhân, Lôi Ngạo một quyền đánh xuống cũng có thể đánh nổ hắn, mỹ nữ nhất định là không cứu được, ngược lại còn có thể góp mình vào.”

“Tiểu tử này hoặc là người điên, hoặc chính là kẻ ngu.”

Lôi Ngạo khinh thường nhìn Dương Thiên nói: “Ra tay đi, người chỉ có một cơ hội.”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt: “Nếu ta ra tay, người ngay cả một lần cơ hội đều không có.”

“Người muốn chết!”

Lôi Ngạo giận dữ, sau đó thân hình lao về phía Dương Thiên.

“Mau tránh ra a!”

Vương Liệt cùng Ôn Nhã đều kinh hô thành tiếng.

Thiếu niên ở hiện trường, dường như bị sợ choáng váng, không hề nhúc nhích đối với công kích của Lôi Ngạo.

Mắt thấy bị kích sắp phát sinh, Ôn Nhã nhắm hai mắt lại, không đành lòng nhìn cảnh tượng máu tanh này.

Nhưng mà, một khắc khi Ôn Nhã nhắm mắt lại, đột nhiên, nghe được tiếng kinh hô của mọi người.

Từng đạo thanh âm khó tin không ngừng truyền đến, rung động tột đỉnh.

Ôn Nhã mở mắt ra nhìn, thấy Dương Thiên đang chấp một tay sau lưng trên lôi đài, triệt để chấn kinh.

Quanh thân thiếu niên ngưng kết một tầng màn sáng màu vàng, cứng rắn như thủy tinh, ngăn cản tất cả công kích của Lôi Ngạo.

Ôn Nhã che cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận, kinh nghi nói: “Cương khí phóng ra ngoài... cảnh giới Tông Sư!”

Chương 124 - Phiêu nhiên mà đi.

"Trời ạ, rốt cuộc ta đã nhìn thấy gì?"

Tất cả mọi người trong sân đều kinh hô lên.

“Cương khí? Kia mẹ nó là cương khí a.”

“Cương khí ngoại phóng, vượt qua ám kinh tu vi, là cảnh giới Tông Sư không thể nghi ngờ.”

Tất cả mọi người đều trợn tròn hai mắt, Lưu lão đại ngồi bệt xuống lôi đài, nhìn thấy rõ ràng nhất, thần sắc hoảng sợ, không ngừng lắc đầu, khó có thể tin.

Mộc lão trừng lớn hai mắt, sắc mặt hồng nhuận nhìn Dương Thiên trên lôi đài.

Dưới sự bao phủ của cương khí màu vàng, thiếu niên giống như thần linh!

Khiếp sợ nhất chính là Vương Liệt, nhìn thấy cương khí của Dương Thiên phóng ra ngoài, tròng mắt của hắn suýt chút nữa trợn lồi ra, khiếp sợ đến mức ngay cả hô hấp cũng quên mất, sắc mặt bị kìm nén đến tái xanh.

Cuối cùng gần như hít thở không thông, lúc này mới há to miệng thở dốc, đôi mắt lộ ra vẻ không dám tin.

Bây giờ hắn mới biết vì sao vừa rồi hắn hỏi Dương Thiên có phải là ám kinh cảnh giới hay không, lúc đó đối phương lắc đầu nói không phải dứt khoát như vậy.

Ám kinh tính là cái gì? Người ta là tông sư chi cảnh!

Trách không được, trách không được Dương Thiên không sợ hãi Ám Kinh trung kỳ Lôi Ngạo, hắn là Tông Sư cảnh, trên đời này thật đúng là không có mấy người có thể làm cho hắn sợ hãi.

Bởi vì Tông Sư chi cảnh, ngoại trừ một ít vũ khí nóng cỡ lớn vây công ra, cơ hồ là tồn tại vô địch!

Bất kể là bên Lưu lão đại, hay là bên phía Ôn Nhã, tất cả đều bị dọa đến choáng váng.

Trong sân, sắc mặt Lôi Ngạo khó coi, hoảng sợ nhìn màn sáng màu vàng trước mắt nói: “Tông Sư? Làm sao có thể, người tuổi còn nhỏ như thế, làm sao có thể là Tông Sư chi cảnh?”

Dương Thiên đạm mạc nhìn hắn một cái, vươn tay ra, hư không nắm lấy cổ của hắn, chậm rãi nhấc lên.

Một màn khiến tất cả mọi người rung động đã xảy ra, chỉ thấy Lôi Ngạo gian nan bùm lẩy cổ, mũi chân chậm rãi rời khỏi mặt

đất.

“Đây... đây chính là thực lực của Tông Sư chi cảnh?”

Lưu lão đại gần như bị dọa hôn mê bất tỉnh, Mộc lão nhìn chăm chăm cử động của Dương Thiên, hưng phấn không ngừng ho khan.

Ôn Nhã che lấy đôi môi đỏ mọng mê người, đôi mắt đẹp tròn lên, hư không, đem một người cứng rắn nhắc lên, đây là người sao?

Trong đám người, có mấy người thấy một màn như vậy không cách nào tiếp nhận, trực tiếp sụp đổ.

Thần sắc Vương Liệt phấn khởi, giống như thiếu niên trong sân chính là hấn vậy, hấn nắm chặt nắm đấm, kích động không thể chính mình.

Tông Sư chi cảnh, hư không nhiếp vật!

Trên lôi đài, sắc mặt Lôi Ngạo tái nhợt không ngừng giãy dụa, cả người giống như là thất cổ vậy.

Nhưng mà, trên không lại không có một sợi dây thừng.

Dương Thiên bình tĩnh nhìn chăm chăm Lôi Ngạo nói: “Tuyền Châu không đủ cho ngươi giương oai sao? Chạy đến Giang Thành quấy rối? Thật sự coi như không có người nào có thể giết ngươi sao?”

Sắc mặt Lôi Ngạo hiện lên màu đỏ tía, hấn không thể hô hấp, trong ánh mắt mang theo vẻ khẩn cầu nhìn Dương Thiên.

So với sự cuồng ngạo vừa rồi tạo thành sự đối lập rõ ràng.

Dương Thiên không hề bị lay động, thanh âm của hấn không lớn, nhưng mỗi một chữ đều giống như một cái búa tạ đập vào trái tim của tất cả mọi người.

“Nếu ngươi đã thích Giang Thành như vậy, vậy thì... vĩnh viễn lưu lại đi!”

Mọi người nghe vậy, sắc mặt hoảng sợ.

“Thiếu niên Tông Sư này muốn làm gì?”

“Trời ơi, hấn hấn không phải là muốn...”

“Không, không thể nào, mười năm trước Lôi Ngạo là đệ tử của Yến Thanh.”

“Yến Thanh? Yến Thanh kia?” Có người nheo mắt kinh hô:
“Ông trời ơi, người không phải nói là Phong Châu Yến Thanh chứ.”

Người trước gật đầu nói: “Chính là hấn, mười năm trước nghe đồn, Lôi Ngạo từng bái làm môn hạ của Yến Thanh Tông Sư, học tập ba năm!”

“Nói như vậy, Yến Thanh tông sư và Lôi Ngạo có tình cảm sư đồ, Yến Thanh tông sư là tông sư lâu năm, mấy năm nay chưa từng nghe nói hấn ra tay.”

“Không có địch thủ, tất nhiên sẽ không xuất thủ!”

“Nói như vậy, chắc chắn thiếu niên Tông sư này không dám giết Lôi Ngạo, hấn làm như vậy chỉ để hù dọa...”

Ngay khi một người vừa nói tới đây, Lôi Ngạo trên lôi đài thần sắc hoảng sợ.

Từ trong đôi mắt lạnh như băng của Dương Thiên, hấn nhìn thấy được sát ý.

Quyết tâm phải giết hấn.

Lôi Ngạo sợ hãi lắc đầu với Dương Thiên, hấn còn chưa sống đủ, ám kinh trung kỳ mới bước vào nửa năm, hấn không muốn chết.

Nhưng Dương Thiên lại không để ý tới đôi phương, bàn tay trong hư không hơi dùng sức, chỉ nghe một tiếng rắc rắc trong trẻo truyền khắp bốn phía.

Xương cốt của Lôi Ngạo bị cứng rắn bóp nát, một dòng máu tươi từ khóe miệng hấn tràn ra, đôi mắt sợ hãi kia cũng dần dần mất đi sắc thái, biến thành màu xám tro.

“...” Chỉ là vì hù dọa Lôi Ngạo một chút mà thôi.”

Lúc này, người tự cho là Dương Thiên không dám hạ sát thủ kia mới nói hết lời.

Vừa mới dứt lời, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, người nọ trừng lớn hai mắt, vẻ mặt ngạc nhiên.

“Ông trời ơi, hần hần, hần thật dám giết Lôi Ngạo.”

Sắc mặt mọi người đều khó có thể tin.

Thiếu niên Tông sư này quá cuồng, đồ đệ của Yến Thanh Tông sư cũng dám gạt bỏ trước mặt mọi người, thật sự không sợ Yến Thanh Tông sư tìm tới cửa sao?

Dưới ánh mắt rung động của mọi người, Dương Thiên Phong nhìn lướt qua Ôn Nhã, bàn tay lật lại, lấy ra một bình thuốc ném cho Mộc lão, không nói một câu, xoay người rời đi.

Thật lâu sau, Dương Thiên đi thời gian rất lâu, tất cả mọi người mới từ trong rung động tỉnh lại.

Lan Ninh và Giang Thành đều nhìn ta, ta nhìn ngươi, hai mặt nhìn nhau, không biết nên làm gì mới tốt.

Lôi Ngạo chết rồi, hần là đồ đệ của Yến Thanh tông sư, một thân tu vi ám kinh trung kỳ, ở bên cạnh Yến Thanh, địa vị khẳng định không thấp.

Hần chết ở Giang Thành, lại có liên quan tới Lan Ninh.

Nếu Yến Thanh tức giận truy cứu trách nhiệm, bọn họ ai cũng trốn không thoát.

Phiền toái này, một khi xử lý không tốt có khả năng mất mạng.

Lưu lão đại được thủ hạ đỡ đi tới bên cạnh Ôn Nhã, cười khổ nói: “Ôn nữ vương, chúng ta nên làm cái gì bây giờ.”

Ôn Nhã không hề bị lay động, mở bình thuốc mà Dương Thiên để lại ra, lập tức một mùi thuốc nồng nặc xông vào mũi, gần như khiến người ta say mê.

Bên trong có hai hạt đan dược màu vàng.

Ôn Nhã nghi hoặc liếc nhìn Mộc lão, đã thấy ánh mắt Mộc lão ngửi mùi thuốc rồi híp lại, thần sắc thống khổ giữa hai đầu lông mày giảm bớt rất nhiều.

Nàng nhẹ giọng hỏi: “Mộc lão, đây là... nhỏ vừa rồi kia... Dương tiên sinh kia lưu lại, hần là đan dược khôi phục thương thế, nên không ngại ăn một viên.”

Mộc lão nhẹ gạt đầu, đổ ra một hạt, sau đó nuốt xuống.

Đan dược vừa vào miệng liền tan ra, trong nháy mắt, Mộc lão cảm giác nơi ngực bị sụp đổ và cánh tay đứt gãy vô cùng đau đớn, giống như là bị người khác đánh gãy.

Hắn a một tiếng kêu ra, mà Ôn Nhã thấy vậy quan hệ liền loạn, gấp đến độ nước mắt thiếu chút nữa chảy xuống.

Mà Lưu lão đại hiển nhiên có kiến thức hơn Ôn Nhã, hắn hít vào một hơi khí lạnh nói với Ôn Nhã: “Đừng đụng vào hắn, hắn đang khôi phục thương thế.”

Ôn Nhã không tin, nhưng trước mắt đột nhiên xảy ra một màn khiến người ta khó có thể tin.

Vị trí ngực Mộc lão sụp đổ, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được khôi phục nguyên trạng, cánh tay biến hình cũng chậm chậm khôi phục bình thường.

Ôn Nhã trừng lớn đôi mắt đẹp, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

“Chuyện này... Rốt cuộc chuyện này là thế nào?”

Lưu lão nhìn bình thuốc trong tay Ôn Nhã hít sâu một hơi, chân động nói: “Đây là thần dược mà thiếu niên cường giả cảnh giới Tông Sư vừa rồi lưu lại.”

“Làm sao có thể thần kỳ như vậy?”

Ôn Nhã nhìn Mộc lão đang lột xác, không khỏi trừng lớn hai mắt.

Những người trong sân thấy một màn này, cũng hô to là kỳ tích.

Chỉ không đến ba phút thời gian, Mộc lão chậm rãi đứng dậy, hoạt động một chút khớp xương quanh thân, nhin không được thét dài một tiếng.

m thanh kéo dài không dứt, trung khí mười phần, nào giống như là bị thương chứ.

Ôn Nhã vui vẻ nói: “Mộc lão, thương thế của ngươi thế nào rồi?”

Mộc lão hưng phấn cười to nói: “Thật sự là kỳ tích, kỳ tích chân thực, thương thế của ta không chỉ mới khỏi hoàn toàn mà

ngay cả vết thương cũ cũng được cải thiện rất nhiều. Bây giờ ta giống như trẻ hơn mười tuổi.”

Ôn Nhã trong lòng cao hứng thay Mộc lão, sau đó xoay người nhìn thoáng qua Lưu lão đại đang mong mỏi.

Lưu lão đại tiếp xúc với ánh mắt ôn nhã, lập tức biến sắc nói: “Ôn nữ vương, người muốn làm gì?”

Ôn Nhã cầm bình thuốc trong tay nhìn thoáng qua, sau đó ném cho Lưu lão đại nói: “Bên trong còn một viên, cầm lấy đi!”

Lưu lão đại đầu tiên là sửng sốt, không dám tin, sau đó mừng như điên.

Hắn không thể chờ đợi được nữa, đổ viên đan dược vàng óng ánh cuối cùng trong bình ra, sau đó nuốt vào.

Cũng không đến ba phút, Lưu lão đại vốn hai chân đã bị đứt hoàn toàn cơ hồ như được trùng sinh vậy.

Sau một lát giấy dựa thống khổ, vết thương trên hai chân của hắn đã được chữa trị hoàn toàn.

Kỳ tích phát sinh trên người mình, mới xem như kỳ tích.

Tâm tình Lưu lão đại giờ phút này, cơ hồ muốn hạnh phúc ngất đi.

Hai chân mất mà lấy lại được, đây quả thực là ơn tái tạo a.

Trong mắt Lưu lão đại rung rung, ôm quyền nói với Ôn Nhã: “Ôn nữ vương trượng nghĩa, Lưu mỗ ta đối với ngài tâm phục khẩu phục, từ nay về sau, tại hạ sẽ trả lại toàn bộ nơi chiếm cứ Giang Thành, có một ngày Lưu mỗ ta ở đây, Lan Ninh sẽ vĩnh viễn không xâm phạm Giang Thành.”

Ôn nhã cười nói: “Nguyện Lan Ninh Thành nhiều thế hệ giao hảo cùng Giang Thành!”

Lưu lão đại gật đầu thật mạnh: “Nguyện Lan Ninh Thành nhiều thế hệ giao hảo với Giang Thành!”

Chương 125 - Đáng tiếc các người không quý trọng.

Dương Thiên ra Thiên Đường, chỉ thấy Vương Tĩnh Thần còn đang chờ ở cửa ra vào, nhìn thấy hắn đi ra, nữ hài lập tức ngạc nhiên vui mừng tiến lên: "Dương Thiên, người đi ra rồi."

Giờ phút này, vào đêm, Vương Tĩnh Thần mặc dù kinh diễm, nhưng lại đơn bạc, nàng tựa hồ chờ đợi thời gian cũng không ngắn, thân thể mềm mại đều đang run lẩy bẩy.

Dương Thiên cởi chiếc đồng phục học sinh rách nát của mình ra, khoác cho nó rồi nói: "Vì sao không rời đi, ở đây chờ cái gì?"

Nữ hài cảm thụ nhiệt độ cơ thể trên quần áo thiếu niên, ngửi mùi xuất trần trên người Dương Thiên, lắc đầu, đôi mắt đẹp cong thành trăng lưỡi liềm, không nói gì.

Dương Thiên mở miệng nói: "Chuyện người lo lắng ta giúp người làm xong, ngày mai người không cần chuyển trường, cũng không cần rời khỏi Giang Thành!"

Vương Tĩnh Thần có chút kinh ngạc, mở to con ngươi hắc bạch phân minh tò mò hỏi: "Dương Thiên, người làm sao làm được? Quyết định của cha ta không phải dễ dàng thay đổi như vậy."

Dương Thiên suy nghĩ một lúc rồi nói: "Chắc là phụ thân người sợ ta, ta mới có thể thay đổi quyết định của hắn."

Vương Tĩnh Thần nhất thời phì cười một tiếng, thân thể mềm mại run rẩy nói: "Ha ha, Dương Thiên, ta phát hiện thì ra người cũng có lúc nói giỡn a, phụ thân ta sẽ sợ người? Ha ha, người còn không biết phụ thân ta làm cái gì sao, hắn làm sao có thể sợ người chứ?"

Thấy nữ hài không tin, Dương Thiên chỉ cười cười, không giải thích gì.

Thấy sắc trời đã không còn sớm nữa, hắn mở miệng hỏi: "Sao con trở về vậy, có cần gọi cha con tới đón con không?"

Vương Tĩnh Thần đỏ mặt có chút chờ mong nói: "Dương Thiên, lần này người có thể đưa ta về nhà giống như thường ngày hay không."

Dương Thiên cười nói: "Nơi này hình như cách nhà người rất xa, một đại tiểu thư nhu tình như người, có thể chịu được"

sao?”

Vương Tĩnh Thần nghe được lời này, lập tức không thuận theo nói: “Cái gì ah Dương Thiên, ta mới không phải là đại tiểu thư, cũng sẽ không yếu đuối như vậy.”

Dương Thiên gật đầu nói: “Tốt lắm, vừa đúng lúc ta muốn về trường học, cũng là tiện đường.”

Đôi mắt đẹp của Vương Tĩnh Thần sáng lên, dùng sức gật đầu.

Trên đường đi, ai cũng không nói gì, da mặt Vương Tĩnh Thần mỏng, mấy lần muốn mở miệng nhưng lại thu về.

Mà Dương Thiên, một đường nhíu mày suy tư, tự nhiên cũng không có chú ý đến cử động của nữ hài.

Đêm nay hẳn hiểu rõ, thế giới này cũng có pháp môn tu luyện, những gì hẳn biết được chia thành những phương pháp minh kính, ám kính, tông sư.

Hắn tu vi Luyện Tinh Hoá Khí hậu kỳ, cũng không phải là Tông Sư cảnh giới của thế giới này, cũng không biết bọn họ có mạnh hơn Tu Tiên giả hay không.

Nếu như hai người giao thủ, sẽ là kết cục như thế nào.

Dương Thiên đang nghĩ ngợi thì đột nhiên sau lưng có người gọi hắn.

Hắn quay đầu nhìn lại, đã thấy sau lưng rất xa Vương Tĩnh Thần đang tức giận dậm chân.

Dương Thiên bất đắc dĩ sờ sờ cái mũi tiến lên nói: “Làm sao vậy Vương đồng học.”

Vương Tĩnh Thần liếc mắt nói: “Dương Thiên người đang suy nghĩ gì vậy, ta gọi người mấy tiếng người đều không nghe thấy.”

Dương Thiên cười xin lỗi nói: “Thật ngại quá, thất thần rồi.”

Vương Tĩnh Thần tức giận, đôi mắt hạnh oán hận nhìn Dương Thiên.

Nàng là ai, hoa khôi trường nhất trung ah, dung mạo khuynh thành gần như là đối tượng mà cả một trung niên học sinh thầm mến.

Bình thường người khác đến gần nàng một chút, hoàn toàn có thể tìm người khác nói khoác một tuần, nhưng Dương Thiên trước mắt này, nàng đã chính miệng nói ra để đối phương đưa nàng về nhà, nhưng lại không nghĩ rằng trên đường đi tới một câu cũng không nói.

Nàng dừng lại ngượng ngùng nói vài câu với đối phương, nhưng không ngờ chỉ trong nháy mắt, Dương Thiên trực tiếp chạy mất tăm mất tích.

Điều này làm cho Vương Tĩnh Thần không tức giận như thế nào.

Dương Thiên tự nhiên là không hiểu tâm tư của nữ hài tử, thấy Vương Tĩnh Thần đứng tại chỗ, có chút nghi hoặc nói: “Làm sao vậy, ngươi không thoải mái sao?”

Vương Tĩnh Thần tức giận không được, có thể thoải mái mới là lạ.

Nàng ngồi xổm xuống ôm lấy bàn chân nhỏ của mình nói: “Chân của ta lại bị tẹo rồi.”

Dương Thiên nhìn sắc mặt cô bé này thì cổ quái, hần tự nhiên nhìn ra cổ chân của Vương Tĩnh Thần hoàn hảo không chút tổn hại, cũng không có bị thương.

Nhìn xem cô gái giả bộ rất giống chuyện này, Dương Thiên có chút bất đắc dĩ nói: “Vậy làm sao bây giờ, ta giúp ngươi xoa một chút.”

Đôi mắt đẹp của Vương Tĩnh Thần đáng thương nhìn Dương Thiên nói: “Không được, đau, đau quá, ta không đi nổi đường nữa.”

Dương Thiên nhìn nữ hài giả trang đáng thương chỉ cảm thấy đau đầu, vừa rồi hần không nên đáp ứng đối phương đưa nàng trở về.

Hiện tại lộ trình mới đi được một phần năm, nàng liền bỏ gánh không làm nữa.

Lúc này trên đường không có một chiếc xe nào, Dương Thiên đỡ trán nói: “Chân của ngươi không thể đi bộ, nếu không ta cõng ngươi trở về đi.”

Hắn vốn tưởng rằng nữ hài sẽ rụt rè một chút, lại không nghĩ rằng đôi mắt đẹp Vương Tĩnh Thần sáng ngời nói: “Tốt tốt, biện pháp này không tệ.”

Đối với việc này, Dương Thiên càng là hết chỗ nói rồi.

Vương Tĩnh Thần nằm sấp trên lưng của hắn, thân thể rất mềm mại, cả người rất nhẹ nhàng, không tốn chút sức nào.

Hơn nữa mùi thơm đặc biệt của thiếu nữ kia không ngừng tràn ngập ở cánh mũi của hắn.

Cánh tay Vương Tĩnh Thần vờn quanh cổ của hắn, cái cảm cao gối lên vai hắn, khí tức ấm áp không ngừng tỏa ra sau gáy.

Cảm giác mặc dù không tệ, nhưng mà Dương Thiên suýt chút nữa chảy ra máu mũi.

Bởi vì bộ ngực sơ bộ của cô bé kia kề sát sau lưng, mỗi một bước ma sát, sự ấm áp và mềm mại kinh người kia khiến nó say mê.

Dương Thiên khổ tu ba trăm năm, giờ phút này đi đường cũng không biết bước một chân nào trước.

Hơn nữa, Vương Tĩnh Thần còn vụng trộm cười ở sau lưng hắn, vô cùng không an phận.

Điều này đối với Dương Thiên mà nói, quả thực chính là tra tấn.

Đi được nửa đường, chân Dương Thiên đều có chút lão đảo, Vương Tĩnh Thần tựa hồ chú ý tới hành động này của Dương Thiên, tay ngọc lấy ra một cái khăn tay mùi thơm nức mũi lau lau mồ hôi tinh mịn trên trán cho hắn nói: “Dương Thiên ngươi mệt sao? Nếu không chúng ta nghỉ ngơi một chút đi.”

Dương Thiên gật đầu, nhẹ nhàng buông cô gái xuống, nàng liền sôi nổi tìm một tảng đá sạch sẽ lau đi, để Dương Thiên ngồi xuống.

Mặc dù biết Vương Tĩnh Thần là bị thương ở cổ chân, nhưng nhìn dáng người linh động của thiếu nữ, khóe miệng hắn liền co rúm một hồi.

Vương Tĩnh Thần nhìn Dương Thiên nhìn về phía cổ chân của nàng, sắc mặt lập tức đỏ lên, nhỏ giọng nói: “Lúc này không

đau nữa.”

Dương Thiên cười gật đầu, không có vạch trần! Bằng không với trình độ da mặt của nữ hài, chắc phải vài ngày không đề ý tới hân.

Ngay lúc này, phương xa đột nhiên truyền đến một trận tiếng ồn ào chai rượu vỡ vụn.

Vương Tĩnh Thần hoảng sợ, vội vàng kéo cánh tay Dương Thiên, Dương Thiên vỗ vỗ vai nàng an ủi vài tiếng, sau đó phóng mắt nhìn lại, chỉ thấy mấy người trẻ tuổi lưu khí, tựa hồ là uống say kề vai sát cánh đi tới.

Đột nhiên bên trong cũng không biết ai hô to một câu mỹ nữ, sau đó thấy ánh mắt mấy người nhao nhao nhìn sang.

Thân thể mềm mại của Vương Tĩnh Thần dính sát vào Dương Thiên nói có chút run rẩy nói: “Dương Thiên, chúng ta mau đi thôi, ta sợ.”

Dương Thiên gật đầu, đang muốn rời đi thì bốn năm tên lưu manh lưu manh lưu manh kia lại chạy tới ngăn cản đường đi của bọn họ.

Dẫn đầu là một tên tiểu lưu manh mang theo đinh tai cười ha hả nói: “Hơn nửa đêm hai người các người không về nhà, đi dạo trên đường cái gì?”

Một tên lưu manh khác cạo đầu một tấc, trong mắt lộ ra vẻ dâm tà, nói: “Cô nam quả nữ, chẳng lẽ là, hắc hắc hắc.”

“Ha ha, nói không chính xác. Xã hội bây giờ thật sự quá thả rồi, người nhìn tiểu cô nương trong veo như nước kia, chắc chắc chắc.”

Nghe mọi người nói ô ngôn uế ngữ, Vương Tĩnh Thần tức giận đỏ bừng khuôn mặt, bất quá vẫn không dám thò đầu ra, đem thân thể Dương Thiên ôm chặt hơn.

Dương Thiên nhíu mày, quát lên: “Cút!”

Tên lưu manh đinh tai nói: “Tiểu huynh đệ, đừng xa lạ như vậy, người đã ăn thịt rồi, để lại một ngụm canh cho mấy huynh đệ uống đi.”

“Đúng vậy đúng vậy, chơi những thứ còn lại, chúng ta cũng không ngại a.”

“Hắc hắc, tiểu tử, đừng không biết tốt xấu, cùng lắm thì chúng ta cho ngươi tiền.”

Một tên lưu manh móc một xấp tiền từ trong túi ra, giơ lên trong tay nói: “Đây là mười nghìn tệ, xem ra ngươi vẫn là học sinh, nghĩ đến tên học sinh nghèo như ngươi chưa từng thấy qua nhiều tiền như vậy, cầm lấy, sang một bên chờ đi, giữ bạn gái của ngươi lại là được.”

Tiểu lưu manh đầu đinh liếm khóe môi khô khốc, cười hắc hắc nói: “Ngươi yên tâm, ca ca sẽ rất ôn nhu, sẽ không để ngươi làm hỏng đâu.”

“Các ngươi vô sỉ...” Vương Tĩnh Thần bộ ngực sữa trời lên, đôi mắt đẹp rung rung.

Thân thể mềm mại động lòng người của thiếu nữ hoàn toàn lộ ra ở bên người bốn năm tên lưu manh này, trong mắt bọn họ càng thêm nóng bỏng.

Dưới sự kích thích của cò, trong mắt mấy người bốc lên lục quang, thiếu chút nữa nhào tới.

Nhìn thấy ánh mắt đáng sợ của mấy người này, Vương Tĩnh Thần sợ tới mức lại hét lên một tiếng, níu chặt y phục Dương Thiên nói: “Dương Thiên, ngươi tuyệt đối đừng bỏ ta lại, ta sợ.”

Nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của thiếu nữ, Dương Thiên vội vàng trấn an một chút nói: “Ngươi yên tâm, không có ai vút bỏ ngươi đâu, có ta ở đây, sẽ không có việc gì.”

Dứt lời, con ngươi đen nhánh của hắn trở nên lạnh lẽo, nhìn tiểu lưu manh cầm đinh đang nói: “Ta cho các ngươi cơ hội, đáng tiếc, các ngươi không có quý trọng!”

Chương 126 - Tiểu Báo.

Mấy tên lưu manh đầu tiên là sùng sốt, sau đó cười ha ha nói: "Ha ha, ta đây là bị uy hiếp sao?"

“Mẹ nó, ha ha ha, cười chết ta rồi, ta sợ quá.”

“Ca, không đúng, chúng ta lại bị một tên học sinh uy hiếp, nếu truyền ra ngoài vậy mặt mũi của chúng ta đặt ở đâu.”

“Làm chết hắn đi, lão tử phải làm ngay trước mặt hắn rồi.”

Người ra tay đầu tiên chính là tên lưu manh nhỏ bé, hắn ta đâm một quyền xuống, hung hăng đánh vào cằm Dương Thiên.

“Dừng tay!”

Lúc này, phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng kêu khẽ, kèm theo tiếng nổ vang của mô tô.

Tiểu lưu manh không hề bị lay động, không hề dừng lại.

Mà Dương Thiên tuy rằng cũng nghe được thanh âm quen thuộc này, cũng đồng dạng không dừng lại.

Tiểu lưu manh nửa đầu nắm đấm tới gần, đôi mắt hắn lạnh lẽo đưa tay nắm lấy cánh tay đối phương.

Tiểu lưu manh biến sắc, không ngờ Dương Thiên lại biết chút võ công.

Hắn phần nộ quát: “Mẹ nó, buông tay cho lão tử, nếu không lão tử... a!”

Tiểu lưu manh chưa nói xong đã phát ra tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế.

Tất cả mọi người thấy vậy đều hít một hơi khí lạnh, bởi vì Dương Thiên vừa mới bắt được tay của tên lưu manh nhỏ bé đột nhiên gãy một cái, làm cho xương tay của tên lưu manh từ đầu đến chân gãy lìa.

Tiểu lưu manh nửa đầu lăn lộn trên mặt đất, không ngừng kêu thảm thiết, cổ họng khàn khàn.

Sắc mặt hắn trắng bệch, máu tươi không ngừng chảy ra từ trên cánh tay bị gãy, chỉ chốc lát sau đã thấm ướt toàn thân.

“Lão đệ!”

Tên lưu manh đình tai và tên lưu manh một tác đầu là huynh đệ ruột thịt, nhìn thấy cánh tay đệ đệ mình bị Dương Thiên bẻ

gãy, như muốn nứt ra, nói với mấy tên lưu manh bên cạnh:
“Lên, giết chết hắn, ta chịu trách nhiệm.”

Mấy tên lưu manh mặc dù có chút sợ hãi, nhưng mà nghĩ lại, bên mình có bốn người thân cường thể tráng, đôi phương chỉ là một tên học sinh trung học mà thôi.

Vì vậy, đều cầm bình rượu còn chưa uống xong trong tay đập tới Dương Thiên.

“Tất cả dừng tay cho ta!” Hoa Yên Nhu cách đó không xa cười một chiếc xe cấp lùi, néo cửa chạy như bay đến. Nàng sợ Dương Thiên bị thương, lo lắng hét lên, nhưng mấy tên tiểu lưu manh này không ai nghe thấy.

Cầm bình rượu hung hăng đập xuống đầu Dương Thiên.

Nếu như đập trúng, không phải muốn bể đầu, nhẹ thì não chấn động, nặng thì đập chết cũng có thể.

Lửa giận trong lòng Hoa Yên Nhu thiêu đốt, vội vàng rút súng phôi bên hông ra, nhưng mà còn chưa kịp hướng lên trời cảnh báo, bốn tên lưu manh kia đã bay ngược ra ngoài.

Mấy người bọn họ ôm lấy hạ thể giống như tôm luộc, thân thể không ngừng kêu thảm thiết.

Tiếng kêu kia so với tiếng kêu của tiểu lưu manh đầu tiên chỉ mạnh hơn chứ không kém.

Hoa Yên Nhu thoáng cái ngậy ngấn cả người, một người giao đấu với bốn người trẻ tuổi, Dương Thiên vậy mà toàn thắng, hơn nữa nhìn cái rương không tổn chút sức nào.

Trước khi nàng lái xe đến trước mặt Dương Thiên, nhìn mấy người một cái sau đó tháo mũ bảo hộ xuống.

Không thể không nói, nữ tử trước mắt này vô cùng hoàn mỹ.

Da thịt tuyết trắng sáng long lanh như ngọc lóe ra vàng sáng như ngà voi, đường cong mềm mại, da thịt uyển chuyển như một đóa hoa sen nổi trên mặt nước, trắng nõn như tuyết.

Lúm đồng tiền tuyết sắc xinh đẹp ửng đỏ như lửa, dáng người bốc lửa như ma quỷ, mặc áo da quần, hai chân thon dài thẳng tắp, dáng người hoàn mỹ tuyệt luân, giống như một cảnh mai

lạnh ngạo nghề tuyết, đứng lặng ở trong sơn cốc u tĩnh, tràn ngập hương vị dã tính.

Hoa Yên Nhu nhìn thoáng qua mọi người đang kêu gào thảm thiết trên mặt đất, lại nhìn Dương Thiên nói: “Nói cho ta nghe đây là chuyện gì xảy ra?”

Vương Tĩnh Thần thấy chứng nhận cảnh sát trước ngực Hoa Yên Nhu, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, vội vàng kể lại chuyện vừa rồi.

Hoa Yên Nhu nghe xong tiền căn hậu quả, lông mày không khỏi giãn ra một chút, nhìn vẻ mặt bình thản của Dương Thiên liền không chỗ mà tức giận, nàng khẽ kêu nói: “Dương Thiên, người ra tay nặng như vậy có biết người đã cấu thành tội cố ý gây ra thương tích hay không.”

Dương Thiên nhú mày nói: “Cảnh sát Hoa, người cũng đừng có bắt nạt ta, năm người bọn họ ra tay trước, ta đây là phòng vệ chính đáng ah. Ngay cả phòng vệ cũng không được, sao lại thành cố ý gây tội chứ.”

Nhìn tiểu tử giật mình trước mắt, Hoa Yên Nhu cảm thấy đau đầu, nàng hung hăng trừng mắt nhìn Dương Thiên một cái nói: “Ta hỏi người, cũng sắp nửa đêm rồi, người không ngủ lại chạy đến nơi đây làm gì, còn mang theo một tiểu cô nương, nói, người có phải là yêu sớm hay không.”

Dương Thiên trực tiếp im lặng, mà lúc này khuôn mặt xinh đẹp của Vương Tĩnh Thần đỏ bừng giải thích nói: “Tỷ tỷ, không phải như thế, bởi vì.....”

Vương Tĩnh Thần lại nói tiền căn hậu quả một lần, Hoa Yên Nhu vẫn không tin.

Dương Thiên thở dài một hơi nói: “Cảnh sát Hoa, chúng ta không thể làm việc riêng tư, lần trước ta không cẩn thận nhìn người...”

Sắc mặt Hoa Yên Nhu kinh hoàng, hoảng sợ vội vàng mở miệng nói: “Tốt rồi, chuyện này ta đã điều tra rõ, hai người các người không có trách nhiệm, chờ chút nữa ta sẽ phái người đem mấy tên tiểu lưu manh này giam lại.”

Dương Thiên lúc này mới hài lòng cười một tiếng, xem ra lần trước nhìn thân thể của nữ cảnh hoa bạo lực này, cũng không

phải là không có một chút chỗ tốt.

Không lâu sau, Ngụy Chính lái xe cảnh sát tới, biết mấy tên lưu manh này đắc tội Dương Thiên, hắn bảo đảm với Dương Thiên nhất định sẽ chiêu cố mấy người này thật nặng, sau đó mới kéo mấy người này đi.

Hoa Yên Nhu thấy vậy, hừ nói: “Dương Thiên, được đấy, đều đem quan hệ đưa đến cục cảnh sát của chúng ta?”

Dương Thiên cười nhạt một tiếng, không để ý đến hắn.

Nữ bạo lực này mấy ngày qua đang muốn nắm thóp hắn hung hăng giáo huấn một trận, hắn không thể rơi vào trong tay đối phương.

Sau đó, nhìn thấy hai người Dương Thiên ở đây, trên đường không có xe, Hoa Yên dịu dàng nói: “Lên xe đi, ta đưa các người trở về.”

Hai người gật đầu, khi đưa đến dưới lầu nhà Vương Tĩnh Thần, cô gái kiễng chân hôn Dương Thiên một cái, đỏ mặt nói: “Dương Thiên, hôm nay cảm ơn người, ở cùng với người rất an toàn”

Dương Thiên vuốt mặt bị Vương Tĩnh Thần cho vào chỗ ngồi hơi hột, không khỏi có chút ngây ngẫn cả người, xúc cảm mềm mại mang theo hơi ấm, sau đó có chút lạnh lẽo.

Cảm giác này dường như rất không tệ.

Khi Vương Tĩnh Thần lên lầu, Dương Thiên vẫn không có phản ứng lại, cánh tay mềm mại của Hoa Yên dựa vào ngực Dương Thiên một cái, nói: “Nhìn cái gì, người ta đều đi rồi.”

Dương Thiên lúc này mới ngượng ngùng kịp phản ứng, sau đó Hoa Yên Nhu hừ một tiếng nói: “Dương Thiên, nếu như ta nhớ không lầm, người còn một đoạn thời gian nữa chưa đến mười tám tuổi, người đây là sớm yêu người biết không?”

Dương Thiên đạm mạc nói: “Cảnh sát Hoa, chuyện này có liên quan gì tới người, từ lúc nào cảnh sát nhân dân lại quản rộng như vậy, chuyện riêng của người khác cũng quản được?”

“Người.....” Hoa Yên ôn nhu hừ một tiếng, nói: “Ta đây là thay khuê mật của ta quản giáo học sinh không nghe lời người,

hừ, nếu Hương Ngưng biết người yêu sớm, người nói nàng sẽ trừng phạt người như thế nào?”

Dương Thiên nghe được tên của Hàn Hương Ngưng, trên mặt nhất thời cứng ngắc lại, nhớ tới đôi phương cả ngày nhéo lỗ tai hần, Dương Thiên liền im lặng.

Hần dầu gì cũng là Phá Thiên Tiên Đế tu luyện ba trăm năm, bị một nữ tử hơn hai mươi tuổi véo lỗ tai cả ngày thật sự rất mất mặt.

Vì vậy, để tránh cho Hoa Yên Nhu cáo trạng, Dương Thiên vội vàng cười một tiếng mở miệng nói: “Ha ha, cảnh sát Hoa, ta chỉ là bạn với cô bé vừa rồi mà thôi, cô ấy là bạn cùng lớp với tôi.”

Hoa Yên nhu tựa cười mà không phải cười nói: “Bạn học? Chỉ là bạn học nàng vừa mới hôn người? Tiểu tử, người làm lão nương dễ lừa gạt!”

Dương Thiên có chút không biết nên trả lời như thế nào, hần cũng giải thích không rõ.

Hoa Yên Nhu thấy Dương Thiên thật vất vả mới chịu thua thiết một lần, không khỏi hưng phấn lên, nàng hừ nói: “Dương Thiên, người yên tâm, ta tuyệt đối sẽ cùng Hương Ngưng mách lẻo, người chờ ngày mai kiểm điểm đi.”

Nhìn hần đặt ở cửa trường học, một ngựa tuyết trần Hoa Yên Nhu Dương Thiên triệt để gây ngấn cả người.

Ngày mai, tựa hồ có chút không dễ chịu a!

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Ngày hôm sau, Dương Thiên rửa mặt xong định đi học, nhưng khi đến dưới lầu ký túc xá lại thấy một lão giả.

Mũi chân giày của hần mang theo bùn đất sương sớm đã hơi khô, hiển nhiên là chờ ở chỗ này đã lâu.

Nhìn Dương Thiên đi ra, hần mới lộ ra nụ cười như trút được gánh nặng, tiến lên một bước nói: “Dương tiên sinh!”

Dương Thiên có chút ngây ngấn cả người, nghi vấn hỏi: “Tần lão, người tới đây làm gì?”

Từ sau khi Dương Thiên chữa khỏi thương thế cho người bạn già của hắn, lần này hắn xem như đã tới ba lần. Hai lần trước đều bị từ chối, không nghĩ tới hôm nay còn tới, đây là tính toán chiếu cố nhà tranh a.

Tần lão cười cười nói: “Hôm qua không phải ngươi đã đáp ứng Tiểu Huyền, nói hôm nay tiếp nhận lời mời của chúng ta, đến nhà ta làm khách sao?”

Dương Thiên thở dài một hơi nói: “Tần lão, sao ngươi lại cố chấp như vậy, ngày hôm qua ta nói nếu rảnh ta sẽ đi một chuyến, nhưng hôm nay ta còn phải đi học, bây giờ thời gian không còn sớm nữa, ta phải đi học rồi, ngươi vẫn là trở về đi.”

Dứt lời, xoay người rời đi!

“A?” Tần lão ngơ ngẩn cả người, đứng tại chỗ không biết nên ngăn cản Dương Thiên như thế nào.

Có thể từ chối lời mời của Tần gia trong đề đi học, Dương Thiên là người đầu tiên...

Chương 127 - Phó ước.

Tần lão thở dài một hơi, quay về bên trong xe Audi A4 đang mở cửa Tần Lương Chính.

Tần Lương Chính đang chờ mong hỏi: “Phụ thân, Dương tiên sinh đồng ý không?”

Tần lão thở dài một hơi, lắc lắc đầu, mà Tần Lương Chính đang thấy vậy, hung hăng trừng mắt nhìn Tần Huyền bên cạnh một cái nói: “Cô nàng chết tiệt này, không phải ngươi nói Dương tiên sinh đáp ứng đến nhà chúng ta hôm nay sao? Đây là có chuyện gì?”

Tần Huyền cúi đầu nói: “Con nói Dương tiên sinh trở về, nhưng mà hắn cũng không có nói hôm nay tới a, con đã tận lực rồi.”

Tần Lương Chính hừ một tiếng tức giận nói: “Vậy ngươi liền lần qua mời Dương tiên sinh tới đây, mời không được thì ngươi đừng trở về nữa.”

Tần Huyền đôi mắt đẹp rung rung, khóc nói: “Gia gia mặt mũi lớn như vậy cũng mời không được, ta làm sao có thể mời được Dương tiên sinh.”

Tần Lương đang sầm mặt lại nói: “Đó là chuyện của người.”

Cứ như vậy, Tần Huyền trực tiếp bị đuổi xuống xe, vừa khóc vừa khóc, nghĩ lần này chắc chắn sẽ bị Dương Thiên vô tình cự tuyệt.

Dương Thiên vừa tới phòng học không bao lâu, trong ngăn kéo tựa hồ đặt một phong thư, lấy ra xem không ngờ lại là thư tình. Hắn bất đắc dĩ cười cười, đang lúc muốn ném đi thì đột nhiên một bàn tay ngọc nắm lấy cánh tay của hắn.

Dương Thiên sửng sò, ngẩng đầu nhìn lên, dĩ nhiên là Hàn Hương Ngung, hắn nhất thời có loại dự cảm xấu.

Chỉ nghe Hàn Hương lạnh lùng nói: “Tang vật cũng đã lấy được, Dương Thiên ngươi còn có cái gì để giải thích?”

“Hàn lão sư, đây là...” Dương Thiên chỉ vào thư tình trong tay, còn chưa kịp giải thích, lại bị Hàn Hương Ngung trực tiếp kéo vào văn phòng.

Trong văn phòng, Hàn Hương Ngung mở ra một khuôn mặt đỏ bừng nhìn một lần, sau đó quát: “Dương Thiên, nói cho ta một chút yêu sớm có ảnh hưởng gì không tốt.”

Dương Thiên trực tiếp bó tay: “Hàn lão sư, ta không có yêu sớm a.”

Hàn Hương nheo đôi mắt đẹp lại, sau đó quát: “Tiểu hỗn đản, ngươi còn dám giả bộ cho ta, ngươi không sớm yêu Yên Nhu sẽ cố ý nói với ta ngươi ngày hôm qua dẫn theo một tiểu cô nương đêm khuya chưa về, ngươi còn không sớm yêu người giải thích ta tình thư tìm được từ trên tay ngươi là chuyện gì xảy ra? Thành thật khai báo, ngươi đây là muốn đưa cho ai?”

Dương Thiên thở dài một hơi nói: “Thư tình không phải ta viết, đây là do người khác viết, bên trên hắn là có tên, ngươi liếc mắt một cái là biết ngay.”

“Còn giả vờ với ta?” Hàn Hương Ngung lông mày dựng thẳng nói: “Tự ngươi xem.”

Nói xong, đưa thư tình cho Dương Thiên.

Dương Thiên nhìn thoáng qua, phát hiện phía trên vậy mà không có tên, không cần ngạc nhiên, sau đó vẽ mặt chăm chú nhìn Hàn Hương ngưng nói: “Hàn lão sư, nếu như ta nói, thư tình này là người khác nặc danh cho ta, thật không phải ta viết, người tin không?”

“Tin? Ta tin người cái búa, Dương Thiên, hôm nay người không nói với ta người sớm yêu tiểu cô nương nào thì lão nương sẽ không tha cho người.”

Đôi mắt hạnh của Hàn Hương Ngưng nhú lại, bàn tay nhỏ bé thuần thực véo chặt lỗ tai Dương Thiên, bắt đầu khiển trách.

Dương Thiên im lặng, bị tiểu tử này khiển trách nửa tiết học, tận tình khuyên bảo bảo hấn lấy việc học làm trọng, không nên đem tâm tư dư thừa đặt ở mặt khác, hơn nữa, nội dung nghe giáo huấn, tựa hồ còn có thể giáo huấn nửa tiết!

Dương Thiên nghĩ tới đây, da đầu đều nổi tung, mà lúc này, đột nhiên hai người tiến vào văn phòng.

Dương Thiên thấy người tới, con mắt lập tức sáng lên, tựa hồ thiếu nữ bình thường hấn có chút phiền chán này sẽ là cứu tinh của hấn.

Đúng vậy, thiếu nữ chính là Tần Huyền, bên cạnh nàng là Ngô viện trưởng.

Hiệu trưởng Ngô nhìn Dương Thiên bị phê bình nhất thời nghi vấn nói: “Hàn lão sư, vị bạn học này bị làm sao vậy?”

“Ồ, hấn là sớm...” Hàn Hương Ngưng đang muốn nói ra, nhưng thấy vẻ mặt khẩn cầu của Dương Thiên nhìn nàng.

Chuyện này nếu như truyền đi, Phá Thiên Tiên Đế hấn là không có biện pháp ở lại trường học này, quá mất mặt.

Hàn Hương Ngưng thấy vậy liền mỉm cười, thì ra tiểu hỗn đản này cũng có điều quan tâm. Nhưng xem biểu hiện trước đó, nàng nuốt lại lời nói, chỉ nói Dương Thiên phạm sai lầm nhỏ, nàng chỉ khiển trách vài câu.

Sau đó, Hàn Hương Ngưng nhìn thấy Tần Huyền có chút khiếp sợ tò mò hỏi: “Hiệu trưởng, nàng là ai?”

Hiệu trưởng Ngô vội vàng giải thích một phen, sau đó muốn để Dương Thiên đi Tần gia làm khách.

Hàn Hương Ngưng lắc đầu cự tuyệt nói: “Ngô hiệu trưởng, chúng ta thân là cao tăng, thành tích học sinh rất quan trọng, chậm trễ một ngày học chương trình học là không có biện pháp bù lại.”

Ngô hiệu trưởng khoát tay áo nói: “Không sao, lát nữa ta sẽ nói với mấy lão sư một chút, để bọn họ cùng Dương Thiên bỏ túc sau, Tần gia hàng năm quyên tặng trường học chúng ta rất nhiều tài chính, chúng ta cũng không thể ngay cả điều kiện nho nhỏ này cũng không thể thỏa mãn bọn họ.”

“Nhưng mà Ngô hiệu trưởng người phải được bản thân Dương Thiên đồng ý, nếu hắn không muốn đi, chúng ta luôn tôn trọng lựa chọn của hắn, có phải là Dương Thiên không?”

Hàn Hương Ngưng nói tới đây, mắt hạnh trừng mắt nhìn Dương Thiên, trong giọng nói có một tia uy hiếp, ý tứ rất rõ ràng, chỉ cần người đi, người nhất định phải chết.

Dương Thiên trợn trắng mắt, nếu hắn không đi mới chết chắc, nghĩ đến lát nữa còn bị giáo huấn nửa tiết học không cho phép lưu luyện, Dương Thiên có ý muốn chết.

Hắn sống ba trăm năm, bị một tiểu hài tử hơn hai mươi tuổi giáo huấn không cho phép lưu luyện, hình ảnh kia quá đẹp ~

Vì vậy, hắn nhìn Hàn Hương ngưng trọng một chút nói: “Hàn lão sư, Tần lão là trưởng giả, nếu hắn muốn mời ta đến nhà hắn làm khách, vì không muốn lão nhân chờ đợi, ta cảm thấy ta vẫn nên tranh thủ thời gian mới tốt.”

“Người.....”

Hàn Hương lập tức tức giận, mày liễu dựng thẳng.

Mà Tần Huyền nghe vậy liền trực tiếp ngậy ngấn cả người, gia gia của nàng vừa rồi tự mình đến mời, Dương Thiên cũng không phải nói như vậy.

Hơn nữa, gia gia của nàng tới ba lần đều bị Dương Thiên vô tình cự tuyệt, lúc đó Dương Thiên cũng không phải dễ nói chuyện như vậy.

Tần Huyền lần này vốn không ôm hi vọng gì, là bị phụ thân mình bức tới, cho rằng lần này vốn sẽ bị Dương Thiên vô tình cự tuyệt.

Nhưng có thể nào cũng không ngờ Dương Thiên lại đồng ý.

Nhìn Dương Thiên mặt mang theo nụ cười, Hàn Hương Ngưng hừ lạnh một tiếng, thấp giọng nói bên tai Dương Thiên: “Dương Thiên, thoát được mừng một, trốn không thoát khỏi mười lăm, trở về ta lại thu thập ngươi cũng giống vậy.”

Dương Thiên lơ đãng, dù sao bây giờ cũng không thêm tùm lổ tai hấn răn dạy hấn không cho phép yêu sớm, thế nào cũng dễ nói chuyện.

Trong xe Audi 4, khi chỉ nhìn thấy bóng dáng Tần Huyền đi ra từ trường, Tần Lương Chính đang hưng hăng đập lên vô lăng nói: “Cái cô nàng chết tiệt này, ta đoán nàng làm việc bất lợi.”

Tần lão thở dài một hơi nói: “Haiz, thôi đi, Dương tiên sinh đạo đức tốt, không tiếp nhận ơn của chúng ta, lần sau chỉ có thể dùng phương thức khác để hồi báo hấn.”

Tần Lương Chính đang muốn lại thở dài, ngay sau đó, vậy mà thấy được một thiếu niên đi theo phía sau Tần Huyền.

Thiếu niên không phải ai khác, chính là Dương Thiên!

Hấn khó có thể tin dụi dụi mắt nói: “Cái này không phải đúng không, phụ thân, người mau nhìn, Tiểu Huyền hình như là mời Dương tiên sinh tới.”

Tần lão nghe vậy, tinh thần lập tức phấn chấn, vội vàng nhìn lại, phát hiện dĩ nhiên là thật.

Hấn không khỏi thoải mái cười ha ha: “Ha ha ha, vẫn là cháu gái ta lợi hại!”

Nói đến đây, còn cầm quả trượng hưng hăng gõ Tần Lương Chính một cái, chính trực nói: “Tiểu tử, lần sau còn dám quát mắng cháu gái ta, ta không tha cho ngươi.”

Tần Lương Chính đang bị đánh không ngừng cầu xin tha thứ, vội vàng gật đầu đáp ứng.

Dương Thiên đến, Tần Lương Chính cùng Tần lão hai người vội vàng xuống xe nghênh đón, lộ ra thập phần cung kính.

Dương Thiên bất đắc dĩ nhìn hai người nói: “Ta đáp ứng các người mời ta ăn cơm, nhưng thứ nhất, không cho phép phô trương lãng phí, thứ hai, ta thích yên tĩnh, ở nhà của người ăn là được rồi!”

Tần Lương trừng mắt hỏi nói: “Vậy sao được, ngài đối với nhà ta là đại ân, chúng ta nhất định phải...”

Cây gậy của Tần lão lại đập mạnh lên đầu hắn, sau đó cung kính nói với Dương Thiên: “Tất cả nghe theo sự phân phó của Dương tiên sinh.”

Sau đó ra hiệu Tần Lương Chính nhanh chóng mở cửa xe cho Dương Thiên.

Bọn họ tuyệt đối cung kính với Dương Thiên, nếu để cho những người có mặt mũi ở Giang Thành nhìn thấy, đoán chừng cảm cũng phải rơi xuống.

Bốn người lái xe nửa giờ, lúc này mới đến Giang Thành Tần gia.

Đến nơi ở của Tần lão, Dương Thiên mới biết được phòng ở như thế nào mới là phòng thật sự.

Biệt thự của Tần lão có khí chất lãng mạn và trang nghiêm, cổng lớn cao ngạo, cửa sổ hình tròn và những mái đá ở góc rẽ đều lộ ra vẻ ung dung lộng lẫy.

Một bộ đồ tươi mát không hề thiếu, tường đất màu trắng xám kết hợp với mái ngói màu đỏ nhạt, liên tục cổng vòm và hành lang gấp khúc, đẩy ra phòng khách cao lớn, khiến tâm thần người nhón nhạo.

Còn có sàn nhà lát bằng đá cẩm thạch màu đen sáng ngời như gương, thủy tinh toàn pha lê, kính râm, kính râm, hương đèn tinh khiết, trên bàn gỗ có lót ghế dựa tinh xảo, toàn bộ phòng, gần như không cách nào hình dung.

Tần lão làm ra tư thế mời, ha ha cười nói: “Mời Dương tiên sinh vào, phòng ốc hẹp hòi, chê cười rồi!”

Dương Thiên nghe vậy thì im lặng, đây coi như là chật hẹp, ông ta cảm thấy Tần lão trước mắt mới là kẻ vô hình.

Biệt thự này có thể nói là biệt thự đắt nhất, sang trọng nhất Giang Thành.

Mà đến trong miệng Tần lão, lại thành nhà nghèo...

Chương 128 - Nhiệt tình quá mức.

Lúc này, một lão phụ nhân tinh thần phần chần đi ra từ trong phòng, không sai, chính là bà nội của Tần Huyền.

Cũng là người mà hắn từng ra tay cứu trợ đan dược, hiện tại xem ra cả người nàng tràn đầy sức sống, Dương Thiên từng cho nàng ba mươi năm tuổi thọ!

Lúc này không nhìn kỹ trên mặt nàng cơ hồ không nhìn thấy nếp nhăn, hơn nữa tóc trắng biến thành màu đen, gần như là kỳ tích trong lịch sử y học.

Lão nhân nhìn Dương Thiên Lai vô cùng hưng phấn, cười kéo tay Dương Thiên nói: “Tiểu tử, cuối cùng ngươi cũng tới rồi, lão bà tử ta mỗi ngày đều trông ngóng ngươi đến nhà chúng ta.”

Dương Thiên cười nói với lão, sau đó kiểm tra một chút phát hiện thân thể lão nhân rất tốt.

Lúc này, Tần lão nói với Tần Lương Chính: “Gọi tất cả bọn nhãi con bên ngoài trở về, hôm nay mở tiệc gia đình.”

Tần Lương Chính có chút khiếp sợ nói: “Phụ thân, không cần thiết phô trương lớn như vậy đi, gia yển chúng ta cuối năm mới tụ tập một lần a.”

Tần lão nhíu mày quát: “Làm theo là được, còn nữa, mời tất cả đầu bếp của khách sạn cấp ngũ tinh Giang Thành đến đây cho ta.”

Tần Lương Chính đành phải ra vẻ nghiêm túc, vừa cúi chào vừa nói: “Vâng, cam đoan hoàn thành nhiệm vụ.”

Bà nội của Tần Huyền quá nhiệt tình, Dương Thiên gần như không chống đỡ được.

Không đến năm phút đồng hồ, hoa quả bánh ngọt bung ra bốn năm mươi loại, mà lại không có thứ nào lặp lại.

Dương Thiên trong tay cầm đủ loại hoa quả, hầu như đều không cầm nổi những thứ bà nội Tần Huyền hay nhét vào trong tay hắn.

Nhìn thấy Dương Thiên Giáo phục hơi có chút cũ nát, lão nhân liền để Tần Huyền dẫn hắn đi mua một ít quần áo mới.

Dương Thiên vốn định cự tuyệt, nhưng lão nhân trước mắt này nhiệt tình không được, hơn nữa nhớ tới mấy ngày nữa tỷ tỷ Dương Tuyết của mình sắp tới, dù sao cũng đã ba trăm năm không gặp, hắn cũng muốn đem một mặt tốt nhất biểu hiện ra trước mắt tỷ tỷ, tiện thể cũng là đáp ứng lòng tốt của lão nhân.

Mà Tần Huyền theo bản năng rất kháng cự, hai người cùng nhau dạo phố, nếu như bị người hiểu lầm thì làm sao bây giờ?

Nhưng dưới sự uy hiếp của nắm đấm to như cái nồi của Tần Lương Chính phụ thân nàng, nàng chỉ có thể ủy khuất gật đầu.

Tần Huyền lái một chiếc BMW màu trắng, vô cùng cá tính.

bọn họ đi đến một tiệm bán trang phục hàng hiệu, Tần Huyền đưa Dương Thiên vào dưới ánh mắt khác thường của mọi người.

Mọi người không thể không dị dạng, bởi vì giáo phục Dương Thiên mặc quá chói mắt, Tần Huyền nhìn thấy một màn này cơ hồ muốn tiến vào trong kẽ đất, mà Dương Thiên lại phong khinh vân đạm, trên mặt không có chút biểu lộ biến hóa nào.

Đến trong tiệm, Tần Huyền đỏ mặt đẩy Dương Thiên lên phía trước, nói với một tiểu mỹ nữ phục vụ: “Lấy những thứ hắn vừa ý, tất cả đều gói lại cho ta, tiền không phải là vấn đề.”

Tiểu mỹ nữ ngơ ngác gật đầu, sau đó mỉm cười mang tính nghề nghiệp nói: “Vị tiên sinh này, mời đi theo ta.”

Tần Huyền thở ra một hơi, nhanh chóng đến ngoài cửa hàng chờ.

Tiểu mỹ nữ len lén đánh giá Dương Thiên vài lần, phát hiện đối phương tuy mặc đồng phục học sinh rất tùy tiện, nhưng mà mặt mày thanh tú tuấn lãng, xem xét chính là giáo thảo cấp bậc soái ca.

Nếu như cẩn thận ăn mặc, hẳn là sẽ đẹp trai hơn.

Thế là tiểu mỹ nữ không khỏi hưng phấn hỏi: “Vị tiên sinh này, ngài thích quần áo loại gì, có cần ta giới thiệu cho ngài mấy loại không?”

Dương Thiên Bình quét mắt nhìn trong tiệm một chút, nói: “Người nhìn là được rồi, ta không sao cả.”

Tiểu mỹ nữ hì hì cười nói: “Tiên sinh xem khí chất ngài không tệ, ta đến chọn lựa vài món tương đối thích hợp với y phục của ngài, không biết thước đo của tiên sinh là bao nhiêu?”

Dương Thiên sững sờ, sau đó nói: “Thật ngại quá, ta cũng không rõ lắm.”

Tiểu mỹ nữ mỉm cười nói: “Không sao, ta sẽ đo đạc cho người.”

Nàng lấy ra một cái thước vải, nghiêm túc đo đạc Dương Thiên một phen, bất quá bởi vì muốn đo đạc, hai người tự nhiên là thân cận, tiểu mỹ nữ ngửi thấy trên người Dương Thiên phát ra khí tức xuất trần, khuôn mặt có chút đỏ bừng lên.

Cổ khí tức này vô cùng tinh khiết, có thể gột rửa tâm linh người khác, tiểu mỹ nữ cảm giác mình phảng phất như đặt mình vào khe núi thanh u, quên đi ưu sầu thế tục!

Nàng tham lam hít thở, gần như là muốn dán lên người hắn, cuối cùng Dương Thiên bất đắc dĩ nhắc nhở, lúc này nàng mới a một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức giống như quả táo, nhỏ giọng xin lỗi.

Dương Thiên lắc đầu nói: “Không có gì.”

Hắn có thể lý giải đối phương, bởi vì sau khi tu tiên, cả người Dương Thiên đã xảy ra lột xác nghiêng trời lệch đất, cảnh giới luyện tinh hóa khí gần như viên mãn, khí tức phàm nhân toàn thân toàn bộ tẩy đi, mỗi thời mỗi khắc tản ra khí tức tiên nhân không linh, làm cho người ta mê say không thể tự kiềm chế.

Tiểu mỹ nữ đo đạc thân hình Dương Thiên, có chút kinh hô: “Dáng người tiên sinh thật sự tốt, đã tiếp cận tỉ lệ vàng đấy.”

Nàng vừa dứt lời, ánh mắt mọi người trong tiệm đều nhìn sang, một nữ sinh lùn đang thử quần áo cho bạn trai mập của mình, sau khi nghe được lời này của tiểu mỹ nữ, nhìn dáng người thon dài cao ngất của Dương Thiên lại nhìn qua bạn trai giống như heo mập kia của mình không khỏi ăn không được nói không bỏ được, mở miệng nói: “Hiện tại xã hội gì a, miệng của người tiêu thụ viên này không có một cái thật, tỷ lệ còn có tỷ lệ hoàng kim gì đó ah, ta phi, cái đức hạnh gì a.”

“Đúng vậy đúng vậy!”

Nam sinh có một con mắt nhỏ thấy ánh mắt bạn gái của mình một mực nhìn qua Dương Thiên, không khỏi âm dương quái khí nói: “Một học sinh mà thôi, đến nơi đây thử quần áo lại không mua, người một cái tiêu thụ viên có cái gì nịnh bợ.”

“Ha ha, đúng vậy, cho dù người khen hấn ra hoa cũng không tăng được thành tích của người.”

Bởi vì Tần Huyền đã chờ ở ngoài cửa, lúc này mọi người thấy Dương Thiên mặc đồng phục học sinh cũ nát, đều khinh bỉ.

Tiểu mỹ nữ tức đến mặt đỏ lên, nhưng những người này đều là khách hàng của bọn họ, nàng cũng không dám phản bác, nếu không bị điểm trưởng biết rõ, khẳng định có thể trừ tiền lương.

Nàng yên lặng cầm một bộ quần áo khá là nhàn nhã cho Dương Thiên, sau đó Dương Thiên thay.

Đợi sau khi Dương Thiên mặc y phục tiểu mỹ nữ dùng ánh mắt chuyên nghiệp chọn lựa ra, tất cả nữ nhân đều kinh hô lên.

Dương Thiên mặc áo jacket hưu nhân và quần tu thân, quần áo nhìn như bình thường, lại làm lộ ra khí chất trên người hấn.

Hấn có lông mày kiếm anh tuấn bay xéo, dài nhỏ ẩn chứa con ngươi đen sắc bén, đôi môi mỏng nhếch, góc cạnh rõ ràng, dáng người thon dài hoàn mỹ, dưới sự tôn lên của y phục lạnh lùng cao ngạo.

Tiểu mỹ nữ mặt như hoa đào, đôi mắt đẹp tinh quang lấp lánh, bộ y phục này giống như làm riêng cho thiếu niên, toàn bộ y phục đều hiện ra ở chỗ Dương Thiên.

Mà cho dù là khuyết điểm, Dương Thiên vẫn có thể không chế, trở thành một loại trào lưu khác.

Tất cả nữ nhân trong tiệm đều nhìn sang, khí chất của thiếu niên quá xuất chúng, so với lúc mặc đồ vừa rồi, gần như là hai người khác nhau.

Tiểu mỹ nữ thần sắc kích động nói: “Tiên sinh, ta lại chọn cho ngài vài món, ngài thử lại xem.”

Dương Thiên gật đầu, sau đó lấy ra năm sáu bộ y phục từ tiểu mỹ nữ, hần thử một lần.

Hần giống như một cái giá quần áo, bất kể mặc quần áo gì đều có thể dễ dàng không chế, hơn nữa khí chất của Dương Thiên quả thực là phối hợp với tất cả quần áo trong tiệm.

Dương Thiên Nhãn Lạc Tinh Thần, phong thái nhẹ nhàng tuyệt thế. Trở thành đối tượng tất cả mỹ nữ si mê trong tiệm, rất nhiều mỹ nữ yêu cầu đến đây hợp ảnh với Dương Thiên.

Ngay cả bạn gái của nam tử mắt nhỏ kia cũng cầm điện thoại không ngừng chụp ảnh Dương Thiên.

Vào lúc này, Dương Thiên gần như trở thành người mẫu nhân tính trong cửa hàng.

Nữ tử thấp lùn kia nhìn thấy bạn trai giống như một con heo của mình, lập tức tức giận đập hần một cước, sau đó chẳng biết xấu hổ chạy lên trước, muốn số điện thoại với Dương Thiên.

Dương Thiên chưa từng nghĩ mình chỉ đổi một bộ y phục mà thôi, lại có thể gây nên oanh động lớn như vậy.

Mỹ nữ bên cạnh hần ai nấy đều rất lớn mật, bữu môi như đang hôn lên mặt hần. Dương Thiên một mặt im lặng, vội vàng chặt vật né tránh.

Mà một màn này thiếu chút nữa khiến nam đồng bào trong tiệm đổ kị trông mắt đều đỏ lên.

Có một phúc lợi hần lại còn trốn tránh, trời ạ.

“Ta cảm thấy duy nhất ông trời không công bằng với ta là không cho ta gương mặt tuần tú.” Một nam đồng bào khóc lóc nói ra tiếng lòng của tất cả nam đồng bào.

“Đúng vậy đúng vậy, trời cao sao lại tàn nhẫn như vậy, mặc dù ta có khí chất u buồn, nhưng lại không có khí chất đẹp trai tôn lên khí chất của ta.”

“Ai, ta đâu thai nhất định là đâu thai sai, ai có thể nói cho ta biết làm thế nào đâu thai mới có thể đẹp trai chứ.”

Có người thở dài nói: “Đơn giản, toàn bộ đều dựa vào gen!”

Vừa dứt lời, tất cả mọi người trợn trắng mắt.

Nam đồng bào trong cả tiệm nhao nhao ôm trời oán đất, tương mạo thua Dương Thiên, đây là nguyên nhân tiên thiên thì thôi đi, nhưng cuối cùng ngay cả khí chất, tất cả mọi người đều thua thảm hại, đây là hậu thiên dưỡng thành.

Có thể nói, Dương Thiên cởi bỏ đồng phục học sinh, thay đổi những quần áo quý báu này, cơ hồ đã thành tiêu chuẩn cho tất cả nữ đồng bào chọn bạn ngẫu.

Nhất là khí chất của thiếu niên kia, gần như chính là độc dược của thiếu nữ.

Ánh mắt lạnh lùng mang theo sự lạnh lẽo kia, toát ra như nước như ánh trăng. Siêu phàm mà cô cao, lạnh lẽo mà đậm mực, ôn nhuận như ngọc lại vân đạm phong thanh. Tiên tư tú dật, cô lãnh xuất trần, như trích tiên!

Thiếu nữ nào không muốn xuân, cho nên, từng người vây quanh Dương Thiên, thế nào cũng phải muốn phương thức liên lạc của hắn, không cho cũng không được.

Cuối cùng, nhân khí trong cửa hàng càng tụ càng nhiều, người ba tầng trong ba tầng ngoài thiếu chút nữa đều đem Dương Thiên nhấn chìm.

Chương 129 -

Tuy rằng người ta tức giận, nhưng lại có người không vui.

Chủ của cửa hàng trang phục là một nữ nhân mập mạp chanh chua, nàng thấy nhiều người vây quanh một học sinh nghèo mặc đồng phục, nhất thời cả giận nói: “Làm gì vậy, các người

một đám làm gì vậy, ở địa bàn của ta giường oai đứng không, cũng không nhìn xem đây là nơi nào, muốn mua quần áo thì mua, không mua quần áo thì rút cho ta.”

Chúng mỹ nữ tức giận không nhẹ, nhưng nhìn bộ dạng già nua cay nghiệt của điểm trưởng mập mạp này, tất cả mọi người không dám lên tiếng.

Điểm trưởng mập mạp thấy vậy, hài lòng cười, ngẩng khuôn mặt béo tràn đầy ngạo nghễ, nâng đưa một ngón tay mập chỉ vào tiểu mỹ nữ chọn quần áo cho Dương Thiên nói: “Người làm cái gì vậy, lão nương tuyển dụng người là bảo người bán quần áo, không phải bảo người trưng bày quần áo cho ai cũng thử như vậy. Còn nhiều khách nhân ở đây như vậy, người không chiêu đãi một chút sao? Cần phải vây quanh một học sinh nghèo loạn chuyển, một học sinh nghèo có thể có mấy đồng tiền, người lấy ra nhiều quần áo như vậy, hẳn mua được sao?”

Dương Thiên đạm mạc nhìn vị nữ chủ cửa hàng to béo này, đôi mắt lạnh như băng chấn nhiếp nhân tâm, điểm trưởng mập mạp không khỏi giật mình kêu lên.

Sau đó nàng nghĩ lại, đây chính là địa bàn của mình, dựa vào cái gì phải sợ Dương Thiên, không khỏi cố trấn định trở lại.

Nàng phần nộ nói: “Tên nhóc này, người nhìn cái gì vậy, lão nương nói người thì như thế nào? Mua không nổi thì đừng có ở đây mà xông lên, chỉ là bộ y phục trên người này giá trị đã cao lắm, người còn thất thần làm gì, cởi ra cho ta, làm bản ta để ta bắt người nhà người bồi thường.”

Thế vẫn chưa hết, nữ tử mập mạp nhìn đáng vẻ ủy khuất của tiểu mỹ nữ, miệng phun ra một cái: “Người nhìn người kia, ta còn chưa nói hai câu người đã tủi thân rồi, trông người như hồ mị, người trong tiệm chúng ta khí độ kém nhất định là do người mang đến. Nhớ ngày đó, cửa hàng này của ta ngày thu đầu vàng, nhưng từ khi người đến đây, doanh thu giảm xuống càng ngày càng nhiều, có người ở đây sớm muộn gì chúng ta cũng đóng cửa phá sản ah.”

Sắc mặt Dương Thiên hoàn toàn trầm xuống, nữ nhân béo này vừa mở miệng ra đã không nói được câu nào tốt, bàn tay của hắn đã không nhịn được muốn tát nữ nhân này một cái.

Hắn tiến lên một bước, tiểu mỹ nữ nhìn thấy Dương Thiên muốn động, vội vàng ngăn cản.

Nàng lắc đầu nói: “Tiên sinh ngài đừng quá kích động, chủ tiệm của ta và ông chủ lớn của chúng ta là thân thích, mà ông chủ của chúng ta là đầu rỗng của ngành trang phục Huy tỉnh, ngài tuyệt đối không thể đắc tội.”

Thấy Dương Thiên muốn động thủ với nàng, nữ nhân mập mạp lần nữa không buông tha nói: “Ai nha, cái đồ nghèo hèn này, ở địa bàn của ta mà ngươi còn muốn động thủ với ta, ngươi cũng không nghe xem ta có thân phận gì, là ngươi có thể đắc tội với ta sao, người nhà ngươi làm sao lại giáo dục ra một kẻ không có giáo dục như ngươi.”

Dương Thiên nghe vậy, đôi mắt đột nhiên lạnh đi.

Những thứ khác, hắn có thể đối đãi lạnh nhạt, nhưng liên quan đến người nhà của hắn, Dương Thiên không thể nhẫn nại.

Dương Thiên nhìn chằm chằm vào điểm trường mập mạp, lạnh lùng nói: “Ngươi có thân phận lớn hơn nữa thì đã sao, hôm nay ta muốn nói cho ngươi biết, ta... cũng là tồn tại mà ngươi không đắc tội nổi.”

Dứt lời, thân hình hắn lóe lên.

Tiểu mỹ nữ phát hiện Dương Thiên biến mất tại chỗ, nhất thời kinh hô. Mà đợi nàng tìm kiếm được Dương Thiên, chỉ thấy thiếu niên đứng ở trước mặt nữ nhân mập mạp, trực tiếp đuổi ra một cái tát đem nữ nhân béo kia thoáng cái tát bay ra ngoài.

Đầu võ mồm Dương Thiên tự nhận không phải là đối thủ, nhưng mà động thủ, phóng tầm mắt khắp Huy châu, không có mấy người có thể ở trên tay hắn đi qua ba chiêu!

Đơn giản, thô bạo, nhưng lại hữu hiệu nhất.

Cái miệng không ngừng lải nhải của nữ nhân béo phì rốt cuộc cũng yên tĩnh lại, nàng a một tiếng, cả người bay ra ngoài ba mét, gương mặt béo tròn sưng đỏ lên với tốc độ mắt thường có thể thấy được, một bên hàm răng đều đã rụng sạch.

Tất cả mọi người trong tiệm hít một hơi khí lạnh.

Một tát này tuy rằng hả giận, nhưng cũng quá tàn nhẫn đi.

Tất cả mọi người đều kinh hãi nhìn Dương Thiên, không nghĩ tới thiếu niên thoát nhìn vô cùng văn nhã, hơn nữa thanh tú yên tĩnh lại bạo lực như vậy.

Cô gái mập mạp mới đầu khó có thể tin, nhưng khi cảm nhận được trên mặt đau rát, lỗ tai không ngừng vang lên, lần này cuối cùng cũng tin tưởng, nàng bị người đánh.

Sắc mặt nữ tử mập mạp lập tức bắt đầu vặn vẹo, nàng là ai, nàng là thân thích của Kim Lập Huy, lại có người dám động nàng?

Mà Kim Lập Huy là ai? Không nói ở Giang Thành, ngay cả Huy tỉnh, trong ngành trang phục đều là nhân vật cấp bậc Long Đầu lão đại, tài sản thân giá mấy tỷ.

Toàn bộ Giang Thành, cũng chỉ có Tần gia được hấn đề vào mặt.

Học sinh nghèo trước mắt này, cũng dám đánh thân thích Kim Lập Huy, thật sự là to gan lớn mật.

Cô gái mập mạp ra sức quát: “Tiểu vương bát đản, ta muốn cho ngươi biết hậu quả khi đắc tội với ta, ta muốn gọi điện cho Kim tổng, ta muốn cho ngươi ngồi tù.”

Dương Thiên hừ một tiếng, nói: “Ta chờ ngươi, ngươi tùy tiện gọi người thì có một người tính là một người, chỉ cần hấn có thể dựng thẳng cánh cửa này, vậy coi như ta thua!”

Cửa hàng mập mạp sắc mặt tái nhợt, nàng đang muốn gọi điện thoại, mà lúc này đột nhiên ngoài cửa truyền đến một tiếng hừ lạnh: “Tuổi còn trẻ, khẩu khí lớn đấy, ta ngược lại muốn nhìn ngươi làm sao để ta đi ngang qua.”

Mọi người nghe tiếng, nhao nhao nhìn qua, chỉ thấy một người từ ngoài cửa đi vào.

Mặt chữ Nhân Quốc, đôi mắt sáng ngời có thần, toàn thân tản ra khí thế ổn trọng, một thân tây phục màu đen không có một tia nếp nhăn, cà vạt màu đỏ, giày da sáng bóng.

Cô gái trông coi cửa hàng mập mạp thấy người này đến, lập tức khóc lóc bò đến trước mặt nam nhân mặc âu phục: “Kim đại ca, hu hu, ta bị người ta đánh ở chỗ này, hấn khẩu xuất

cuồng ngôn muốn hủy cái cửa hàng này, còn nói người ở trước mặt hắn là cái rắm.”

Nam mặc âu phục mặt chữ quốc nghe vậy, sắc mặt lập tức thay đổi, hắn quát lạnh Dương Thiên: “Ta ngược lại muốn xem, có Kim Lập Huy ta ở chỗ này, ai dám phá hủy tiệm trang phục của ta.

Tất cả mọi người nghe vậy, lập tức phát ra một tiếng thét kinh hãi: “Ôi trời ơi, người giàu nhất trong năm hạng đầu ở Huy châu, Kim Lập Huy, Kim tổng, không ngờ lại gặp được người sống ở đây.”

“Quả nhiên, khí thế của Kim tổng quả nhiên rất cường đại, không hổ là thủ phủ giàu nhất trong năm hạng đầu của Huy châu chúng ta.”

“Nghe đồn hắn có bối cảnh chính trị rất sâu, đến Giang Thành Tàn gia cũng có thể nắm được quan hệ, không ai dám chọc hắn.”

“Tiểu tử này phiền toái đến rồi, Kim tổng trước nay là trong mắt không chứa nổi hạt cát.”

Tất cả mọi người, nhất là những nam đồng bào kia, không khỏi vui sướng khi người gặp họa với Dương Thiên.

Vừa rồi Dương Thiên đã làm hết danh tiếng trước mặt đồng đảo mỹ nữ, lần này phải xem trò hay của hắn rồi.

Mà những nữ đồng bào kia nhìn Dương Thiên, không khỏi đều đau lòng. Một tiểu soái ca như vậy rơi vào tay Kim Tổng, khẳng định không chiếm được lợi ích gì.

Mà lúc này, tiểu mỹ nữ rốt cuộc không nhìn nổi nữa, run lấy bầy mở miệng nói: “Kim tổng, không phải như thế, chủ quán nói chuyện có chút cực đoan, vị tiên sinh này cũng không có nói muốn dỡ điếm, hắn cũng không biết ngại, càng không có ý vũ nhục ngài.”

Kim Lập Huy nghe vậy, ánh mắt hồ nghi nhìn chằm chằm vào điếm trưởng mập mập một chút.

Mà sắc mặt tên chủ quán mập cứng ngắc, sau đó hung hăng mắng tiểu mỹ nữ: “Cái đồ hồ ly ăn cây táo rào cây sung nhà

ngươi, lão nương bảo ngươi làm việc ở đây, ngươi lại dám bán đứng ta, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, hãy chờ xem.”

Tiểu mỹ nữ sợ tới mức thoáng cái núp ở sau lưng Dương Thiên.

Kim Lập Huy lúc này mới ý thức được không đúng, hấn cả giận nói với điểm trưởng mập mập: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, rốt cuộc là ai, ngươi thành thật nói rõ ràng cho ta, ai đúng ai sai, ta tự do phán đoán.”

Điểm trưởng mập mập nghe vậy, lập tức rú thẩn nói: “Kim đại ca, chúng ta là thân thích đó, huynh phải tin tưởng muội, muội sẽ không lừa gạt huynh đâu, chính là hấn, chính là tên hèn mọn kia không mua nổi quần áo của chúng ta, muội dễ khuyên bảo, hấn liền động thủ đánh muội, huynh xem muội đi, mặt của muội, răng của muội đều bị đánh rơi hết rồi, huynh phải làm cho muội, muội muốn hấn ngồi tù.”

Khoan hãy nói, vết thương trên mặt của cô gái cửa hàng mập mập kia, hoàn toàn chính xác có vài phần đáng tin. Kim Lập Huy đang muốn nổi giận, mà một ít nữ đồng bào ở đây cũng nhin không được nữa, nhao nhao vì Dương Thiên mà đặc tội.

“Kim tổng, không phải như thế, ngươi không nên nghe lời một phía của nữ nhân béo này a.

“Đúng vậy Kim tổng, chúng ta vừa rồi ở chỗ này, chuyện vừa rồi phát sinh, chúng ta tất cả đều nhìn ở trong mắt.”

“Đúng đúng, chúng ta đều có thể chứng minh, tất cả đều là do nữ nhân kia khơi mào, tiểu soái ca không nhin được nữa, lúc này mới ra tay.”

Vì vậy, trong thời gian kế tiếp, một đám nữ nhân cùng nhau mồm năm miệng mười đem chuyện vừa rồi thuật lại một chút.

Hơn nữa, bởi vì vừa rồi cô gái mập mập đã rống lên vài câu với các nàng, mở miệng vũ nhục, hơn nữa các nàng đều có hảo cảm với Dương Thiên, cho nên trong giọng nói, tự nhiên là thiên vị Dương Thiên.

Kim Lập Huy không có đạo lý nào không tin, bởi vì những nữ tử này không có khả năng là do thiếu niên trước mắt này mời đến. Nói cách khác, những nữ tử này vừa rồi thật sự ở nơi này, sau đó tận mắt nhìn thấy một màn này.

Sau khi biết được tất cả chân tướng, ánh mắt Kim Lập Huy nhất thời lạnh xuống, hắn nhìn chăm chăm vào cô gái quản lý cửa hàng, giận dữ nói: “Toàn bộ sự việc đều tại ngươi, ngươi còn có cái gì để nói?”

Chương 130 - Bình ngọc nhỏ tinh xảo.

Nữ tử mập mạp nghe vậy sắc mặt đột nhiên trắng nhợt, sau đó lo lắng giải thích: "Kim đại ca, ta là thân thích của ngươi nha, ngươi cũng không thể thiên vị người ngoài a."

Kim Lập Huy tức giận hừ một tiếng nói: “Đừng tưởng rằng ta không biết mấy năm nay ngươi làm những chuyện dơ bẩn gì, ngươi trung gian kiếm lời tiền riêng còn ít sao? Cửa hàng này của ta hàng năm thiếu thốn ngươi nghĩ ta thật sự không biết nguyên nhân sao? Ngươi chỉ là một người bà con phương xa của ta, ta nhìn ngươi hết lần này tới lần khác, ngươi thật sự coi ta là đại thiện nhân sao? Cút, thu dọn đồ đạc của ngươi cút cho ta, từ hôm nay trở đi, cửa hàng này cũng không phải do ngươi quản lý nữa.”

Cô gái quản lý kia ngây ngốc ngồi bệt dưới đất, còn những nữ đồng bào xung quanh nhìn xong cũng hết sức hả giận.

Loại người này nên đối phó như vậy.

Nữ tử mập mạp sau khi hoàn toàn phản ứng lại, trực tiếp lăn lộn khóc lóc trên mặt đất, nếu nàng mất đi công tác này sẽ mất đi tất cả, nàng hét thảm: “Kim Lập Huy, ngươi không thể đối xử với ta như vậy, ta là thân thích của ngươi, là thân thích huyết mạch tương liên ah.”

Kim Lập Huy chán ghét nhìn nàng một cái, mà nữ tử mập mạp thấy vậy thì điên cuồng, nàng duỗi ra móng tay xanh đỏ rực, cào lên mặt Kim Lập Huy.

Vừa gãi còn không ngừng chửi bậy: “Họ Kim kia, đồ bạc tình lang nhà ngươi, ngươi có tiền thì có thể bỏ qua đám thân thích

nghèo túng chúng ta, lòng dạ người sao lại đen như vậy, ta muốn cào nát mặt người.”

Mọi người kinh hô một tiếng, mà lúc này hai tráng hán đeo kính râm mang theo bảo tiêu, trực tiếp bắt lấy nữ tử mập mạp, sau đó nhìn về phía Kim Lập Huy.

Kim Lập Huy phần nộ nói: “Mau ném ra, mụ còn dám xuất hiện ở đây, cứ thẳng tay đánh cho một trận cho ta.”

Vệ sĩ gật đầu đồng ý, sau đó gác cô gái mập mạp như mỏ heo ra cửa.

Kim Lập Huy nhìn về phía Dương Thiên, khẽ thở ra một hơi cười nói: “Vị tiểu huynh đệ này, thật sự xin lỗi, vừa rồi ta không hiểu rõ tình huống, cho nên ngữ khí nói chuyện với người hơi nặng một chút, người đừng để ý, vì để bồi thường, vừa rồi người chọn trúng y phục, ta không lấy một xu.”

Hắn vừa nói xong, đám người xung quanh đều kinh ngạc thốt lên.

Vừa rồi Dương Thiên chọn trúng bảy tám món, nếu tính ra thì giá sáu bảy vạn, vậy mà Kim Lập Huy nói tặng là tặng, ngay cả mắt cũng không chớp, đúng là tài đại khí thô.

Nhưng sau đó nghĩ lại, Kim Lập Huy là ai, đó chính là con cá sấu lớn trong ngành phục vụ ở Huy châu, giá trị con người mấy tỷ, còn sẽ quan tâm đến chút tiền lẻ này.

Mà trong lòng Dương Thiên biết rõ, cho dù Kim Lập Huy đưa những quần áo này cho hắn, đối phương cũng chỉ kiếm lời không lỗ, sự kiện của chủ tiệm mập mạp hắn xử lý không lọt một giọt nào khiến người tin phục, sau đó đưa ra quần áo biểu thị bồi thường, ở đây lại có nhiều người nhìn như vậy, khẳng định sẽ một truyền mười truyền trăm, cuối cùng là quảng cáo miễn phí cho cửa hàng này.

Cửa hàng danh tiếng lớn như thế, việc nổi tiếng nhờ vậy cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Nếu đổi lại là người khác, hắn cũng vui vẻ tiếp nhận, mà Dương Thiên là ai, từng là Phá Thiên Tiên Đế, làm sao có thể tiếp nhận bố thí của người khác.

Bàn tay hần lật chuyển, lấy ra một bình ngọc từ trong Thất Thái Linh Lung Tháp, sau đó vút cho Kim Lập Huy nói: “Hảo ý tâm lĩnh, nhưng ta không quen tiếp nhận ân huệ của người khác, đồ vật trong này có thể giảm bớt đau đầu của ngươi, thời hạn là một tháng, một tháng sau ngươi tự giải quyết cho tốt đi.”

Kim Lập Huy nghe vậy, triệt để ngây ngẩn cả người, thiếu niên này làm sao biết hần đau đầu?

Chuyện này rất bí ẩn a, ba tháng trước, hần xác thực nhiệm phải tạt xấu đau đầu, hơn nữa tình huống càng ngày càng nghiêm trọng, chỉ cần phát bệnh, coi như là thuốc mê, cũng không giảm bớt được bệnh đau đầu của hần.

Hơn nữa, mỗi lần đau đầu sống không bằng chết, nhìn thấy rất nhiều thầy thuốc ngoài nước, cũng không tìm ra được nguyên nhân, mà tiểu tử này rốt cuộc làm sao nhìn ra được.

Khi hần đang muốn hỏi, thiếu niên cũng sớm đã rời đi.

Ngoài cửa, lúc Dương Thiên mặc trang phục mới tinh hiện lên trước mặt Tần Huyền, Tần Huyền thiếu chút nữa trợn mắt lên.

Đây là Dương tiên sinh sao? Thay đổi bộ y phục này, Dương Thiên phảng phất như thay da đổi thịt, khí chất cả người đột nhiên biến đổi, giống như là công tử ca được giáo dục cao đẳng trong gia tộc vậy.

Quần áo trào lưu, phối hợp với mày kiếm của thiếu niên, con ngươi đen nhánh thâm thúy, khuôn mặt tuấn tú cứng rắn như đao gọt lại không mất nhu hòa, vẻ mặt nhẹ nhàng như mây gió, cả người tràn ngập khí tràng cường đại, toàn thân tản ra tự tin, cơ hồ khiến người ta mê say.

Tần Huyền đỏ mặt, khiến Dương Thiên nhíu mày chớp mắt mấy cái, lúc này nàng mới a một tiếng phản ứng lại.

Nhìn thiếu niên tuấn lãng trước mắt, Tần Huyền có chút không thể tin nói: “Ngài là Dương tiên sinh?”

Dương Thiên nghi ngờ nói: “Không phải ta, còn có thể là ai?”

Tần Huyền lập tức đỏ mặt đến tận mang tai, ánh mắt của nàng có chút né tránh, vội vàng luống cuống tay chân nói: “Ta, ta đi thanh toán.”

Dương Thiên nói: “Không cần, ta đã trả rồi.”

Tần Huyền a một tiếng có chút ngưng ngừng nói: “Dương tiên sinh, là ngài trả tiền, cái này không thể được nha.”

Dương Thiên cười nói: “Cũng không phải là do ta trả tiền, đây là lão bản tặng không, đi thôi, không còn sớm nữa.”

Tần Huyền hoàn toàn ngây ngẩn cả người, tiệm trang phục này là mấy nhà đất tiền nhất toàn bộ Giang Thành, quần áo bên trong toàn bộ giá trị xa xỉ, cho dù là nàng, tiểu công chúa Giang Thành tới nơi này tiêu phí, cũng phải trả tiền.

Mà Dương Thiên lại nói là ông chủ nơi này tặng không y phục cho hắn, bảy tám bộ y phục này, nói như thế nào cũng phải mấy vạn khối.

Tần Huyền mới đầu là không tin, nhưng nhìn thấy tiểu mỹ nữ trong tiệm chạy ra, thần sắc si mê nhìn bóng lưng Dương Thiên, nàng nhất thời có chút ngây ngẩn cả người.

Chẳng lẽ, Dương tiên sinh ăn cơm mềm??

Kim Lập Huy thấy Dương Thiên đã sớm rời đi, không khỏi tự giễu cười một tiếng, vốn cho rằng hôm nay là gặp cao nhân, nhưng mà lại không nghĩ rằng đối phương chạy nhanh như vậy, điều này hiển nhiên là chột dạ a.

Hắn thật có mắc chứng đau đầu, dù đã bỏ ra mấy ngàn vạn cũng không thể chữa khỏi, làm sao có thể vì không công tặng cho đối phương mấy vạn đồng quần áo mà chữa khỏi được.

Hắn thất vọng lắc đầu, xem ra đối phương vì nhìn thấy động tác xoa huyết thái dương này nên đoán được hắn đang đau đầu.

Kim Lập Huy nhìn thoáng qua bình ngọc Dương Thiên ném tới trong tay.

Nhưng chỉ liếc mắt nhìn thoáng qua, lập tức thu hồi ánh mắt không nhìn lại.

Bình ngọc này toàn thân thuần trắng như tuyết, sờ vào bóng loáng như gương, nhìn qua, không có một tia tạp chất.

Kim Lập Huy kinh hô một tiếng, rốt cuộc bình ngọc này được chế tạo bằng cái gì?

Trong mắt hần bất phàm, đối với ngọc cũng có nghiên cứu cất chứa, nhưng mà tuy biết bình ngọc này là dùng ngọc chế tác, lại không biết chất liệu của ngọc rốt cuộc là loại gì.

Bất quá, lại có thể khẳng định, giá trị của bình ngọc này, không có năm mươi vạn căn bản mua không được.

Đồ vật giá năm mươi vạn, Kim Lập Huy có thể tiện tay vứt bỏ cũng không đau lòng, nhưng mà thứ này là vừa rồi thiếu niên kia ra tay lấy ra a.

Mà giá trị y phục mình tặng cho hần, mới vền vện mấy vạn khối mà thôi.

Thiếu niên cũng đồng nghĩa với việc phải trả giá cao gấp mười lần để mua mấy bộ y phục này, Kim Lập Huy làm sao không khiếp sợ cho được.

Hơn nữa, quan trọng nhất là, đây vền vện chỉ là giá cả của bình ngọc, đồ vật trong bình ngọc mới là trọng yếu nhất.

Bình ngọc có quý giá đến đâu, hiện tại tác dụng của nó cũng chỉ là một vật chứa mà thôi.

Vừa nghĩ đến đây, thần sắc Kim Lập Huy không khỏi kích động lên,

Giá trị con người hần mấy tỷ, cũng không phải coi trọng giá trị đồ vật trong bình ngọc, mà là nhìn trúng tác dụng đồ vật trong bình ngọc.

Nếu như vừa rồi hần không nghe lầm, thiếu niên kia tựa hồ đã nói qua, đồ vật trong này có thể làm hần bớt đau đầu một tháng.

Đây gần như là chuyện không thể nào, thật sự có thể biến thành có thể sao?

Kim Lập Huy đang muốn mở nắp bình ra, đột nhiên hần không nghĩ tới chính mình lại đột ngột phát tác bệnh đầu đau, hần kêu thảm một tiếng, ôm đầu lăn lộn trên mặt đất.

Như châm đâm như vậy, trên thế giới hầu như không có đau đớn gì so với cái này càng thống khổ hơn.

Hần không ngừng xé rách tóc của mình, một màn này làm tất cả nhân viên cửa hàng cùng khách hàng trong tiệm đều giật

mình kêu lên.

Tên vệ sĩ luống cuống tay chân, đang định bình tĩnh uống thuốc để giúp hấn ngủ say, thì nghe Kim Lập Huy thống khổ nói: “Dừng tay, ta sẽ thử cách khác.”

Dược tề có thể làm cho hấn ngủ say rất nhanh là hấn mua được với giá cao, một châm hơn mười vạn, bất quá hấn cũng không phải tiếc tiền, mà là bởi vì tuy thân thể của dược tề này tổn hại rất lớn, nếu không phải gần đây sau khi phát bệnh thì đau đầu nhức óc, hấn sẽ không dùng loại dược tề này.

Từ chối bảo tiêu, sắc mặt Kim Lập Huy bởi vì đau đớn mà vặn vẹo, đem bình ngọc nhỏ màu trắng thuần Dương Thiên ném cho hấn mở ra.

Bên trong là một bình chất lỏng tinh khiết nhỏ xíu.

Kim Lập Huy còn không rõ ràng lắm đến cùng thứ này dùng như thế nào, lại thêm một đợt đau đớn nữa làm cho hấn suýt nữa đau đến hôn mê bất tỉnh, bình ngọc trong tay rời khỏi tay, văng tung tóe trên mặt đất.

Chất lỏng vẩy xuống một chỗ, sau đó trong nháy mắt bốc hơi, vền vền trong nháy mắt, không khí trong phòng, đều tràn ngập một cỗ khí tức tinh khiết.

Tất cả mọi người ngửi thấy cỗ khí tức này, nhất thời tâm thần yên tĩnh, phảng phất đặt mình trong sơn dã, ngửi hoa cỏ cây cối tản ra mùi vị đặc biệt.

Nhắc tới cũng trùng hợp, khi Kim Lập Huy nghe được luồng khí tức này, trong đầu một mảnh thanh minh, tất cả đau đớn như thủy triều đột nhiên biến mất...

Chương 131 - Cho cha người đến.

"Cái này, điều này sao có thể!"

Kim Lập Huy dùng sức xoa đầu mình, phát hiện chẳng những không đau, ngược lại so với trước đó thanh minh gấp mấy

chục lần, vô số được vật đều thử qua, có tác dụng phụ, chính là tác dụng phụ thật lớn, dùng ba ngày đầu óc hôn mê.

Mà chất lỏng trong bình ngọc này, chỉ là ngữi một chút đã khiến người ta vui vẻ thoải mái, bất kỳ đau đớn nào trong đầu đều bị quét sạch, quả thực là kỳ tích.

Giống đờ nhỉ?... Hồ Thiên

Mấy tên vệ sĩ nhao nhao tiến lên chú ý, Kim Lập Huy khoát tay áo nói: “Không sao, hiện tại ta khá hơn nhiều rồi.”

Hắn nhìn thoáng qua trong tay, phát hiện bình ngọc biến mất không thấy gì nữa, lập tức biến sắc, nghiêm nghị hỏi: “Bình ngọc của ta đâu?”

Đám bảo tiêu nhao nhao giật mình, sau đó dùng ngón tay chỉ trên mặt đất.

Kim Lập Huy nhìn thấy bình ngọc màu trắng nằm yên trên mặt đất, dịch thể không ngừng nhỏ xuống, sắc mặt trắng bệch kịch liệt, y vội vàng đau lòng thu bình ngọc, lắc lư một chút, chỉ còn lại có một phần ba.

Trên mặt hắn lộ ra biểu tình đau đớn hơn cả cắt thịt.

Đây chính là thân được cứu mạng của hắn, bây giờ lại mất đi hai phần ba.

Nếu là có thể, hắn tình nguyện tổn thất mấy trăm vạn cũng không muốn tổn thất hai phần ba chất lỏng thân bí này a.

Một bên đau lòng, một bên hắn cẩn thận từng li từng tí đem nắp bình đóng lại.

Sau đó!

Kim Lập Huy tựa hồ nghĩ tới điều gì, vội vàng nói với đám bảo tiêu bên cạnh: “Đúng rồi, tiểu huynh đệ vừa nãy đâu? Tiểu huynh đệ hắn là còn chưa đi xa, nhanh đuổi theo cho ta, mời hắn trở về.”

Đám hộ vệ vội vàng đi ra ngoài, nhưng lúc này đã muộn, lúc này Tần Huyền đã sớm dẫn Dương Thiên đi rồi.

Nghe được câu trả lời của vệ sĩ, Kim Lập Huy hét to một tiếng đáng tiếc, vừa rồi hắn nên ngăn cản Dương Thiên.

Loại thuốc này có thể cứu mạng hần.

Nhưng vừa rồi trở mắt nhìn Dương Thiên rời đi không có ngăn cản, hiện tại muốn tìm người cũng không tìm được.

Hần trầm tư thời gian rất lâu, sau đó cho người đi lấy ảnh chụp của Dương Thiên giám sát, sau đó hỏi vệ sĩ: “Giang Thành, hôm nay ai nói tính?”

Vệ sĩ vội vàng cung kính hồi đáp: “Tần gia Giang Thành, Tần lão!”

Kim Lập Huy gật đầu nói: “Giúp ta chuẩn bị một phần lễ vật quý trọng, ta muốn bái phỏng Tần lão, hy vọng hần giúp ta tìm tiểu huynh đệ kia, nhất định phải tìm được hần.”

Tần gia Giang Thành, Dương Thiên và Tần Huyền vừa xuống xe đã thấy mấy thanh niên trẻ vây quanh.

Một thiếu niên tuấn tú cầm đầu sau khi nhìn thấy Dương Thiên, lập tức hướng về phía Tần Huyền cười đùa nói: “Huyền tỷ, có thể a, gia gia chuẩn bị gia yến, người lại đem bạn trai nhỏ của người mang về, ha ha, là sợ Tam thúc không đồng ý sao?”

Tên của y là Tần Kỳ, là con trai của Nhị bá Tần Cốt, bình thường coi trời bằng vung.

Tần Kỳ vừa dứt lời, một đám thiếu niên bên cạnh hần nhao nhao mở miệng: “Ha ha, đúng vậy, thật là, tiểu bạch kiểm tỷ nuôi lúc nào cũng không nói với chúng ta một chút”

“Tiểu Huyền, đây chính là người không đúng, có đối tượng cũng không nói với người làm đại ca như ta.”

Nghe những người này trêu chọc, Tần Huyền đỏ bừng mặt nói: “Cái gì, các người đừng nói lung tung, đây chính là Dương...”

Nàng còn chưa nói hết, một người mặt đen lớn nói: “Cái gì chớ nói lung tung a, chúng ta đều biết, gia yến bình thường gia gia không cho mang ngoại nhân đến, người mang tiểu tử này về, không phải gặp phụ huynh là cái gì?”

Hần không chút nào để ý bộ dáng xấu hổ của Tần Huyền, ngược lại nhìn chăm chăm Dương Thiên nói: “Tiểu tử, Tần gia

chúng ta chính là thế gia quân sự, chỉ là một tiểu tử nghèo như người, người muốn xứng với nàng, vậy còn phải qua cửa ải của ta.”

Nói xong, khớp tay và chỗ khớp nổi trên cổ họng vang lên tiếng lách cách!

“Các người rút cuộc muốn làm gì!” Tần Huyền vẫn cho là Dương Thiên tay trái gà không chặt, nhìn đám huynh đệ tử muội này muốn độ sức với Dương Thiên, vội vàng ngăn ở trước người Dương Thiên, giống như gà mái che chở con.

Mấy thiếu niên thấy vậy cười ha ha, nói: “Không làm gì, tự là như khảo nghiệm thoáng một phát người huynh đệ này, nhìn hấn xứng làm con rể Tần gia chúng ta.”

“Ta cảnh cáo các người, ai dám đụng vào một sợi lông tơ của hấn, gia gia sẽ làm cho hấn không chịu nổi.”

Tần Huyền nghiêm nghị quát lớn, không hề dọa sợ mấy thiếu niên.

Bọn họ không những không thu tay lại, ngược lại còn càng thêm nghiêm khắc.

Dù sao, Tần gia chỉ có Tần Huyền là một cô gái, ngày thường được mọi người che chở trở thành bảo vật, bây giờ đột nhiên bị một tiểu tử cướp đi, ai có thể nguyện ý.

Vì thế cả đám đều không có hảo ý nhìn Dương Thiên, xoa vai sát chương, nóng lòng muốn thử.

Đối với điều này Dương Thiên đã không biết hình dung tâm tình của mình như thế nào. Cho dù cha của bọn họ tới đây, Dương Thiên không dùng một tay cũng có thể dễ dàng chế phục hấn, càng đừng nói đến những đứa trẻ này.

Hơn nữa, hấn lúc nào muốn làm con rể Tần gia? Để mình vào cửa, liền hỏi Tần gia hấn dám nhận sao?

Buồn cười nhất chính là, thiếu niên tên Tần Kỳ kia lại hỏi hấn có xứng với Tần Huyền hay không.

Dương Thiên đối với chuyện này cười khinh thường, Phá Thiên Tiên Đế ở đây, chỉ có người khác xứng với hấn!

Nhìn mấy tiểu tử này không thuận theo không buông tha, Dương Thiên đạm mạc mở miệng nói: “Các ngươi có thể yên tâm, ta không có bất kỳ hứng thú gì với Tần Huyền, hiện tại sẽ không, sau này cũng sẽ không!”

Thân thể mềm mại của Tần Huyền khẽ giật mình, sau đó sắc mặt tối sầm lại, ngay trước mặt nàng, đối với người không thèm ngó ngang tới nàng, nàng sống hơn hai mươi năm, chỉ có một mình Dương Thiên dám!

Hơn nữa, nàng hoàn toàn không dám phản bác!

Tuy Dương Thiên đã giải thích rất rõ ràng, nhưng đám huynh đệ tử muội Tần Huyền lại không nghĩ như vậy.

Tần Huyền là ai? Tần gia tiểu công chúa, đối tượng trên dưới Tần gia cung chiều, ngay cả Tần Kỳ nhỏ hơn nàng hai tuổi cũng muốn che chở nàng.

Trong mắt bọn họ, ai dám khi dễ Tần Huyền, đó hoàn toàn chính là hành vi tìm chết.

Mà thiếu niên trước mắt này so với Tần Huyền còn nhỏ hơn hai tuổi, lại khinh thường nhìn Tần Huyền, đây là xem thường Tần gia bọn họ.

Tần Kỳ cả giận nói: “Huyền tỷ, ngươi tránh ra, ta phải hung hăng giáo huấn tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng này.”

Mặt đen to tướng cũng sầm xuống, quát Dương Thiên: “Dám khi dễ muội tử ta, ngươi không muốn sống nữa.”

Thanh âm hấn rất lớn, nắm đấm to như cái nồi nắm chặt, cơ bắp cường tráng toàn thân căng cứng.

Mà mấy thiếu niên phía sau hắn ta cũng dồn dập mở miệng khinh bỉ: “Hừ, một tên tiểu bạch kiểm mà thôi, dám can rở ở trước cửa Tần gia ta như vậy, thật là không biết sống chết.”

“Đúng đấy, cũng không đi ra ngoài nghe ngóng, sức ảnh hưởng Giang Thành của Tần gia chúng ta, chưa thấy qua việc đời đúng không, dám vũ nhục Tần gia ta như vậy.”

“Y phục mới trên người từ đâu ra, có phải tỷ tỷ ta bỏ tiền mua cho ngươi không, dám lừa gạt tỷ tỷ ta ngươi không muốn sống.”

“Chơi cảm tình của Tiểu Huyền muội, lão tử muốn xé xác ngươi.”

Mấy người trẻ tuổi trợn mắt nhìn Dương Thiên, thiếu niên đen đi lên kéo Tần Huyền sang một bên nói: “Tiểu Huyền ngươi yên tâm, chúng ta nhất định sẽ đòi lại công đạo cho ngươi.”

Một thiếu niên tóc ngắn cường tráng khoanh hai tay, lạnh lùng nhìn Dương Thiên khinh thường cười nói: “Tần gia Giang Thành chúng ta, chưa bao giờ lấy nhiều khi ít, lấy lớn hiếp nhỏ, Tần Kỳ mười lăm tuổi, ngươi nếu là đánh thắng hắn, chúng ta liền thả ngươi rời đi, nhưng mà nếu là đánh không thắng, hừ hừ, hậu quả ngươi tự mình nghĩ đi.”

Tuy rằng Tần Kỳ mười lăm tuổi, nhưng bị Tần Nghị dẫn tới quân khu ma luyện một đoạn thời gian, theo Tần Huyền, đừng nói là Dương Thiên mười bảy tuổi, cho dù là người bình thường hơn hai mươi tuổi cũng đánh không lại Tần Kỳ.

Tần Kỳ vô cùng đắc ý, bị đại ca điểm danh xung phong, hắn không có một chút bất mãn nào, ngược lại còn vô cùng hưng phấn.

Hắn ở trường học, lần nào không phải dẫn một đám học sinh đánh với Học sinh năm ba, đối với tên tiểu bạch kiểm Dương Thiên này, Tần Kỳ ở trên tay mình đánh không quá mười chiêu.

Y nắm chặt nắm đấm đi về phía Dương Thiên nói: “Tiểu tử, ta bảo ngươi ra tay trước, đừng thấy ta còn nhỏ tuổi, ta nhường ngươi ba chiêu.”

Dương Thiên đối với mấy đứa trẻ trước mắt này không có chút hứng thú chơi đùa, Tần Huyền thấy thật sự muốn động thủ, không khỏi sốt ruột quát lớn với Tần Kỳ: “Tiểu Kỳ, Dương tiên sinh là khách nhân gia gia mời tới, nếu như ngươi dám làm hắn bị thương, không chỉ có gia gia, Nhị bá cũng sẽ khiến ngươi chịu không nổi.”

Thấy Tần Huyền đến lúc này còn đang che chở Dương Thiên, mặt đen không khỏi càng thêm phần nộ, hắn bắt lấy Tần Huyền, quát với Tần Kỳ: “Tiểu Kỳ, thay chúng ta hung hăng đánh tiểu tử này một trận, để cho hắn biết Hoa Nhi vì sao lại đỏ.

Tần Kỳ gật đầu, sau đó cả giận nói với Dương Thiên: “Tiểu tử, ta bảo nhường ngươi ba chiêu, tại sao ngươi còn không ra tay? Chẳng lẽ là khinh thường ta?”

Vẻ mặt Dương Thiên nghiêm túc gật đầu nói: “Muốn đánh nhau thì để phụ thân ngươi đến, ngươi không đủ tư cách.”

“Cái gì!”

“Cuồng vọng!”

“Hắn lại dám...”

Mọi người ở đây nghe được những lời này của Dương Thiên, tất cả đều lòng đầy căm phẫn, tròng mắt đều đỏ lên, nắm đấm nắm chặt, một bộ muốn giết người.

Ngay cả Tần Huyền cũng đều trợn tròn mắt.

Mấy huynh đệ tỷ muội bọn họ đều là tính tình bạo, hơn nữa đều hết sức tôn kính phụ thân của bọn họ, ai vũ nhục cũng không được.

Dương Thiên nói Tần Kỳ không đủ tư cách còn chưa tính, còn kêu gào để phụ thân hắn đến, đây quả thực là điên cuồng đến tận chân trời.

Chương 132 -

"Muốn để nhị thúc ta độ sức với ngươi, ngươi cũng không thấy ngươi có đủ tư cách hay không?"

Thiếu niên đầu trọc cường tráng kia đứng dậy cả giận nói: “Nhị thúc của ta là Tần Nghị, hắn ở quân khu là cấp bậc thiếu tướng, mà ngươi lại là thân phận gì?”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt nhìn chằm chằm vào thiếu niên cường tráng đầu trọc, mở miệng nói: “Ta là Dương Thiên!”

Cái tên này đại biểu cho thân phận.

Trước mặt Tần lão, trước mặt đám người Vương Liệt, Ôn Nhã, trước mặt Lưu lão đại, trước mặt Tiêu Ngọc tam tiểu thư Tiêu gia ở Đông hồ, trước mặt đại sư điêu khắc Huy châu Lỗ lão, trước mặt tứ đại thế gia Trung Y như Đường Thái, Thái đầu

Vệ Tùng, giáo sư dạy học viện sô về hưu ở Đại học Thanh Hoa Tô Nguyên!

Nhắc tới cái tên Dương Thiên này, bọn họ ai mà không có thần sắc cung kính!

Nhưng đối với mấy tiểu bối mà nói, lại thật sự chưa từng nghe qua Dương Thiên rốt cuộc là ai.

Thế là, cả đám nhao nhao cười nhạo: “Ha ha, cười chết ta, Dương Thiên? Ngươi là minh tinh hay Quyền Vương?”

“Đúng vậy, cái tên này cũng rất hợp với xuất hiện trong lỗ tai của tôi.”

“Đừng tưởng rằng ở bên ngoài có chút năng lực là có thể làm càn, ở trước mặt Tàn gia Giang Thành chúng ta, ngươi cái gì cũng không tính.”

Mấy thiếu niên trào phúng quả thực không lưu dư lực.

Mà Tàn Huyền nghe mấy thiếu niên này cười nhạo, thiếu chút nữa bị dọa hôn mê bất tỉnh. Dương tiên sinh chính là người ngay cả gia gia Tàn lão của cô cũng không dám đắc tội, hơn nữa cứu mạng bà nội của nàng, cũng là đại ân nhân của Tàn gia.

Mà mấy huynh đệ tỷ muội này, là muốn đắc tội Dương Thiên vào chỗ chết, bức này nếu là gia gia nàng đi ra, thế nào cũng phải nổi giận.

Tàn Huyền đang sốt ruột khuyên can, nhưng thiếu niên mặt đen vẫn giữ chặt lấy nàng nói: “Chuyện này Tiểu Huyền ngươi không cần phải xen vào, vũ nhục Tàn gia ta, chúng ta phải khiến hắn trả giá đắt.”

Thiếu niên cường tráng Tàn Khang cũng chính là người cầm đầu Tàn gia đệ tam bối, người lớn tuổi nhất.

Hắn ở trong tiểu bối Tàn gia, uy vọng cũng là cao nhất, thực lực cũng mạnh nhất, tuổi còn trẻ mà ở trong quân đội là Trung Úy, tiền đồ tương lai không thể hạn lượng.

Hắn tiến lên một bước nhìn Dương Thiên nói: “Nếu ngươi đã nói Tiểu Kỳ không có tư cách đối thủ với ngươi, nhị thúc của ta đừng hy vọng, hắn khinh thường giao thủ với ngươi. Mặc dù ta lẫn lộn trong quân đội không ra sao cả, nhưng tốt xấu gì

cũng là cấp bậc Trung Úy, giao thủ với người có đủ tư cách hay không.”

Tần Khang vừa dứt lời, nhất thời đồng bạn dưới đất đều kinh hô.

“Tần Khang đại ca ra tay? Quân thể quyền của hần là luyện tập lô hỏa thuần thanh, tiểu tử này có thể đi dưới tay Tần Khang đại ca được mấy chiêu?”

“Hừ, thực lực của đại ca Tần Khang rất mạnh, ba bốn tên binh đều không tới gần được, tiểu tử này chờ nằm xuống đi.”

“Đắc tội Tần gia chúng ta, hừ!”

Giọng nói của bọn họ rất lớn, hiển nhiên là cố ý để Dương Thiên nghe được.

Mà Dương Thiên ở trong sân chỉ nhìn hần một cái, liền thu hồi ánh mắt bình thản nói: “Ta nói, các người không có tư cách.”

Trong mắt hần, cũng chỉ có đại ca thủ Minh kinh sắp tiến vào ám kinh cảnh giới như Tần Nghị mới có tư cách để hần ra tay một lần.

Không đúng, là một chiêu!

Cảnh giới hiện giờ của Dương Thiên dựa theo sự phân chia của cảnh giới này mà phân chia là cảnh giới Tông Sư, mà Tần Nghị chỉ là đỉnh cao của Minh Kinh.

Cả hai có một khoảng cách mà Tần Nghị khó có thể vượt qua!

Tần Khang thấy Dương Thiên hạ thấp hần thì sắc mặt lập tức âm trầm xuống, nói: “Ta muốn cho người biết, cuồng ngạo nếu không có vốn liếng thì chính là ngu xuẩn!”

Dứt lời, giận dữ quát một tiếng, trực tiếp vọt lên.

Khi năm đấm của hần đập mạnh về phía mặt Dương Thiên, Dương Thiên vẫn không có động, Tần Huyền a một tiếng, sau đó nhắm mắt lại không đành lòng nhìn một màn này.

Lực đạo của Tần Khang rất lớn, Dương Thiên nhất định sẽ vỡ đầu chảy máu.

Nhưng vào thời khắc này, chỉ nghe Tần lão ở sau lưng tức giận rống lên một tiếng: “Dừng tay!”

Giọng nói của hắn rất lớn, trung khí mười phần, mang theo khí tức sát phạt như trên sa trường, khiến cho tất cả mọi người đều run rẩy.

Nắm đấm của Tần Khang cứng rắn dừng lại ở trên mặt Dương Thiên, mà Dương Thiên ngay cả mắt cũng không nháy một lần.

Hắn xoay người đề lửa giận về phía Tần Trung Quốc nói: “Gia gia, hắn khi nhục Tần gia chúng ta!”

Tần lão không nói gì, sắc mặt cha của Tần Khang trầm xuống vài bước tiến lên, khí thế hùng hổ.

Giờ phút này tất cả tiểu bối đều mong đợi.

“Đại bá nhất định là nhìn không vừa mắt, muốn hung hăng giáo huấn Dương Thiên một trận.”

“Hừ, dám xem thường Tần gia chúng ta, hắn không phải nói chúng ta không có tư cách sao? Đại bá ở quân khu cũng là cấp bậc Đại Giáo, hắn cũng nên có tư cách đi.”

“Ha ha, ta xem lát nữa tiểu tử kia còn phách lối thế nào.”

Nhưng mà kết quả ngoài dự đoán của mọi người chính là sau khi phụ thân của Tần Khang tiến lên, một cước đá Tần Khang ngã lăn trên mặt đất.

Một cước này dùng lực rất lớn, Tần Khang trực tiếp trượt sát mặt đất năm mét, lúc này mới dừng bước.

Tất cả tiểu bối ngạc nhiên, không đúng, người bị đạp bay ra ngoài hắn là Dương Thiên mới đúng, sao lại là đại ca Tần Khang của bọn họ?

Tên mặt đen cao to vội vàng tiến lên muốn đỡ Tần Khang dậy, lại nghe phụ thân của Tần Khang nổi giận gầm lên một tiếng, mắt hồng trừng một cái: “Ta xem ai dám đỡ hắn?”

Tần Kỳ tiến lên muốn nói ông bác này mắt không tốt, đạp nhầm người, mà ông ta còn chưa nói, Tần Nghị cũng đá một cước vào mông hắn ta, mặc dù không có đá bay xa mấy mét, nhưng vẫn là đạp ngã xuống đất.

“Phụ thân, người.....”

Tần Kỳ ủy khuất sắp khóc, mà Tần Nghị hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái nói: “Vừa rồi người gọi là vui nhất, đừng tưởng rằng ta không biết!”

Lúc này Tần lão cung kính tiến lên, nói với Dương Thiên: “Dương tiên sinh, thật ngại quá, lão hủ quản giáo không sao, để ngài chịu ủy khuất rồi.”

Hắn không ngờ tới kết cục này, trước đó một mực ở trong phòng, nghe được bên ngoài ồn ào một vị là Dương Thiên cùng các cháu trai của hắn hòa mình thành một đoàn.

Nhưng càng cãi càng hung, ra ngoài nhìn một cái mới biết, đúng là đám cháu trai của hắn và Dương Thiên suýt chút nữa hòa mình. Nếu không phải hắn hô ngừng đúng lúc, sợ rằng đại ân nhân của bọn họ, nhân vật chính của bữa gia yến lần này đã vào bệnh viện rồi.

Ngẫm lại, mồ hôi lạnh trên trán Tần lão thiếu chút nữa lưu lại.

Nếu Dương Thiên Chân vào bệnh viện, vậy Giang Thành Tần gia triệt để biến thành chuyện cười lớn.

Ân nhân của mình bị người nhà mình đánh vào bệnh viện, đây là cái gì? Lòng muông dạ thú sao?

Nếu như tình thế phát sinh đến bước đó, không cần nói người khác, bản thân Tần gia cũng sẽ xem thường chính mình.

Lão đại Tần gia, Tần Nghị, còn có Tần Lương Chính hiển nhiên đều hiểu được một màn này, đều tiến lên xin lỗi Dương Thiên.

Tất cả tiểu bối đều tròn tròn mắt, bọn họ cho tới bây giờ đều chưa thấy qua phụ thân gia gia của mình cung kính đối đãi một người như vậy.

Ngay cả đại lão tới từ tỉnh, vậy ngược lại là tất cung tất kính với gia gia mình.

Đám người Tần Kỳ cảm thấy đầu óc không đủ dùng, đều rối rít hóa đá.

Dương Thiên đạm mạc nhìn đám người Tần Nghị một cái nói: “Không có việc gì, không cần chuyện bé xé ra to, bọn họ chỉ đang đùa giỡn với ta mà thôi, không cần tiếp tục truy cứu, lúc này bỏ qua như vậy.”

Mấy tiểu bối Dương Thiên căn bản không để ý sự tồn tại của bọn họ, đối với sự kêu gào của bọn họ không kích thích bất kỳ cảm xúc phần nộ nào của hắn, hiện tại trong lòng hắn không hề bận tâm.

Các tiểu bối đều kinh ngạc nhìn Dương Thiên, không rõ vì sao Dương Thiên lại dễ dàng buông tha bọn họ như vậy.

Mà mấy người Tàn lão nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm, càng thêm kính nể Dương Thiên.

Tuy tuổi thiếu niên không lớn, nhưng xử lý cho người khác ổn trọng hơn những người trưởng thành như bọn họ nhiều, nhất là hàm dưỡng, Tàn lão tự hỏi sống tám mươi năm cũng không bằng một nửa Dương Thiên.

Thật ra là dạng người nào, mới có thể bồi dưỡng ra thiếu niên hoàn mỹ như vậy.

Nghĩ tới đây, Tàn lão không khỏi so sánh Dương Thiên với đứa trẻ con cháu của mình.

Nhưng lại bị quan phát hiện, tất cả ưu điểm trên người Dương Thiên, trên người mấy đứa cháu trai này của hắn, toàn bộ đều không có.

Tàn lão không khỏi thở dài, nhà nào mà có thiếu niên yêu nghiệt như Dương Thiên, nhất định có thể bảo vệ gia tộc trăm năm hưng vượng!

Mà Tàn lão nhìn đám tiểu bối đời thứ ba, cảm thấy nếu không rèn luyện một phen, Tàn gia xuống dốc, nhất định sẽ rơi vào trong tay bọn họ.

Tàn gia Tam Hổ tướng thấy Dương Thiên không truy cứu, vẫn không buông tha, không có ý định buông tha thẳng nhai con bên cạnh mình.

Phụ thân Tàn Khang giận dữ trừng Tàn Khang một cái nói: “Ngươi còn dùng loại ánh mắt này nhìn Dương tiên sinh thử xem? Ngần ra đó làm gì, lăn lại đây xin lỗi cho ta.”

Tàn Nghị lại hung hăng đập con trai hắn một cước nói: “Lão tử cũng không dám làm cản trước mặt Dương tiên sinh nữa, tiểu tử ngươi được lắm, còn mở miệng giáo huấn Dương tiên

sinh? Sao người không động thủ với ta? Người động thủ với ta ta cũng sẽ không giận lớn như vậy!”

Tần Lương Chính lúc này là tức giận nhất, bởi vì con của hắn là Tần Huyền, một nữ hài tử, hắn là đánh không chỗ, nếu không phụ thân hắn cũng sẽ không bỏ qua cho hắn.

Không có cách nào đánh thì không có cách nào trút giận, Tần Lương đang là tính tình nóng nảy, phổi cũng sắp nổ tung, chỉ có thể giận dữ hét: “Con nhóc chết tiệt, người ở bên ngoài trơ mắt nhìn Dương tiên sinh chịu ủy khuất? Ta vừa rồi giáo dục người như thế nào, Dương tiên sinh là khách nhân tôn quý nhất của Tần gia, người lại làm thế nào?”

Tần Huyền thật sự ủy khuất khóc, nàng ngăn cản, nàng ngăn cản, nàng đã từng nói Dương Thiên là khách nhân tôn quý nhất, nhưng đám huynh đệ tỷ muội nàng đều không tin. Nàng chỉ là một nữ hài tử, có thể có biện pháp gì?

Chương 133 - Vô địch trên bàn rượu.

"Phụ thân, chuyện này thật không có chuyện của con."

Tần Huyền khóc giải thích, nhưng Tần Lương Chính làm sao có thể nghe.

Ở quân khu hắn nổi danh nóng nảy, nếu không phải bởi vì tính tình, chức vị quân công tích lũy xuống của hắn, đã sớm ngang hàng với Tần Nghị.

Hắn chỉ xem kết quả, không xem quá trình.

Kết quả Tần Huyền không ngăn cản huynh đệ tỷ muội của mình, nàng là người duy nhất trong số các tiểu bối biết được ân huệ của Dương Thiên đối với Tần gia bọn họ lớn đến mức nào.

Tất cả, không đợi Tần Huyền nói xong, chỉ nghe Tần Lương Chính lại quát lớn: “Im miệng, người không có tư cách giải thích, mau xin lỗi Dương tiên sinh.”

Tần Huyền khóc càng thương tâm hơn, lần này thật sự cảm thấy oan uổng muốn chết.

Mà Dương Thiên cũng không muốn dây dưa trong chuyện này, nhìn chung quanh Tần gia Tam Hổ một cái, khí thế đột nhiên bạo lộ ra, lãnh đạm mở miệng: “Ta nói, chuyện này cứ bỏ qua như vậy ah, các người có ý kiến gì sao?”

Tần gia tam hổ tương, ở quân khu mỗi người là nhân vật không sợ trời không sợ đất, nhưng mà ở trước mặt Dương Thiên, sau khi nghe lời nói của Dương Thiên, ba người tất cả đều câm như hến.

Chỉ vì, trên người Dương Thiên tản ra khí thế mãnh liệt hơn cả lão thủ trưởng của bọn họ.

Loại khí thế này, giống như là đối mặt với người thượng vị mà người vĩnh viễn chỉ có thể ngưỡng vọng, cuối cùng cả đời người chỉ có đuổi theo, không cách nào vượt qua!

Khí thế của Dương Thiên đã đến tình huống thu phát tự nhiên, chỉ nhằm vào ba người Tần Nghị.

Nếu khí tràng khai mở toàn bộ, tuyệt đối sẽ lưu lại bóng ma trong lòng đám tiểu bối này.

Không oán không cừ, không thể hủy cả đời người ta!

Bọn tiểu bối nhìn phụ thân nhà mình nghe theo Dương Thiên như vậy, đều cảm giác Dương Thiên để cho phụ thân bọn họ mất hết thể diện, vì vậy không khỏi hận ý đối với hắn càng thêm nồng đậm.

Tần lão cung kính mời Dương Thiên vào phòng, tiểu bối lúc này mới vào cửa đầu vào đây.

Trên một cái bàn tròn cực lớn, Tần Nghị bảo bảo bảo bảo mẫu rút hết một nửa ghế đầu.

Tần Kỳ mấy tuổi nhỏ, có chút nghi vấn: “Phụ thân, người bỏ ghế ra rồi, chúng ta nhiều người như vậy sao ngồi được a.”

Tần Nghị hung hăng gõ một cái vào đầu hắn nói: “Người phạm lỗi rồi còn đòi ngồi lên ghế ăn cơm? Có thể lên bàn ăn cơm đã là ân điển rồi, tiểu tử thôi nhà ngươi còn không biết đủ.”

Tần Kỳ ủy khuất ôm đầu không nói, nhưng ánh mắt vẫn oán hận nhìn chằm chằm Dương Thiên.

Dương Thiên lắc đầu, xem ra đám tiểu tử này vẫn không phục.

Tần gia là một gia tộc rất tuân thủ quy củ, chủ thứ tôn ti phân chia chỗ ngồi rất rõ ràng, sau khi thấy Dương Thiên được gia gia bọn họ mời lên ghế, những tiểu bối Tần Khang này thấy vậy thiếu chút nữa cắn nát răng.

Cái vị trí kia cho dù là phụ thân hắn cùng hai thúc thúc cũng không có tư cách làm.

Dương Thiên không có gì kiêng kị với chuyện này, tuy bề ngoài hắn mười bảy mười tám tuổi, nhưng linh hồn vẫn là Pháp Thiên Tiên Đế, ba trăm năm tu tiên thành đế ah! Hắn sống ba trăm năm, tính ra so với Tần lão tuổi còn muốn đánh hơn hai trăm mười tuổi.

Coi như là tư cách tổ tông cũng có, càng đừng nói là cùng Tần lão bình khởi bình tọa.

Đồ ăn trên bàn đều làm rất đầy đủ, màu sắc hương vị đều đủ, các món ăn có đặc sắc, rõ ràng, tất cả đều xuất phát từ tay đầu bếp.

Mặc dù Dương Thiên đoán trúng điểm này, nhưng tuyệt đối không thể tưởng tượng được, Tần lão vì gia yến lần này, tất cả đầu bếp của khách sạn cấp ngũ tinh hắn đều mời tới.

Nói cách khác, mấy khách sạn cấp ngũ tinh ở Giang Thành trước mắt giống như là vỏ ve bị vết sạch!

Tần lão đem đủ loại rượu trắng đặt lên bàn, mỉm cười mở miệng nói: “Dương tiên sinh, những rượu trắng này là tất cả cất giữ của ta, Tiểu Huyền nói cho ta biết ngươi thích uống rượu, không biết ngươi thích khẩu vị nào, cho nên ta liền đều lấy ra.”

Dương Thiên gật đầu cười nói: “Làm phiền rồi.”

Hắn nhìn ra được Tần lão cũng không hề giấu diếm, trên bàn bày biện mấy bình kia, đóng gói bình đều có chút lão hóa, hiển nhiên là Mao Đài sáu bảy mươi năm sản xuất.

Mà ở niên đại đó, quốc nhân ngay cả cơm cũng không có, lấy lương thực trân quý ử rượu đối với người khi đó mà nói chính

là chà đập lương thực.

Thế cho nên, chỉ cần ở sáu mươi năm vẫn chưa mở ra Khai Phong, đập nát mắt người trong nước, tuyệt đối là quý giá hơn bất kỳ loại rượu đỏ nào ở thế giới này!

Đám tiểu bối thấy Mao Đài mà bọn họ bình thường thêm thường bung lên bàn, trông mắt đều sắp trừng ra, loại rượu này thế nhưng là uống một bình thiếu một bình, coi như là bọn họ, ở trên tiệc gia đình, cũng chỉ là mỗi người một chén nhỏ mà thôi.

Tần lão trước tiên cho Dương Thiên Mãn, mấy tiểu bối muốn đưa chén rượu tới, Tần Nghị trừng mắt nhìn bọn họ một cái nói: “Làm gì?”

Tần Kỳ liêm môi nói: “Uống rượu đi!”

Tần Nghị tức giận hừ một tiếng: “Uống rượu gì, uống đồ uống đi, hôm nay ngươi chính là một con rồng cũng thành thật cuộn mình lại cho ta!”

Một đám tiểu bối nghe vậy, lập tức im lặng.

Tần lão bung chén rượu lên nói: “Dương tiên sinh, ngươi là đại ân nhân của Tần gia chúng ta, ta đến kính ngươi một chén.”

Tần lão mời rượu, ngay cả nhân vật gánh vác Giang Thành cũng không có tư cách, đây xem như là tôn kính cao nhất của Tần gia.

Dương Thiên cười nói: “Tần lão không cần khách khí, ta chỉ là tiện tay mà thôi.”

Tần lão cười ha ha, hai người uống một hơi cạn sạch rượu trong chén!

Lúc này Tần Khang lén nói vài câu bên tai thiếu niên mặt đen cao lớn.

Thiếu niên mặt đen nghe vậy nhãn tình sáng lên, nhìn Dương Thiên, trong mắt đều là không có hảo ý.

Hắn lén lút lấy một bình rượu rót đầy vào trong chén, nói với Dương Thiên: “Nào, có dám chạm vào ta hay không?”

Tên của y là Tần Hải, là em trai của Tần Khang, tửu lượng trong đám tiêu bồi thật là tốt, một lần có thể uống hai cân rượu, vừa rồi y đã ngửa mặt Dương Thiên rồi, nếu không đánh được vậy thì cứ liều mạng trên bàn rượu đi.

Mà Tần Hải tuy rằng nghĩ rất tốt, nhưng vừa mới nói ra miệng, nếu không phải Tần Nghị ngăn cản, phụ thân hắn Tần Toàn đã sớm lần nữa đi lên đập bay hắn.

Tần Lương Chính đối diện với Tần Hải tức giận hừ nói: “Người cút sang một bên cho ta, lúc nào đến phiên người mời rượu, muốn cướp danh tiếng phụ thân người đứng không, hơn nữa, ta là thúc của người cũng phải cung kính kính hướng Dương tiên sinh mời rượu, người một tên tiểu bồi, lại muốn cùng Dương tiên sinh gặp một người, người bị chúng ta bồi phận lớn đứng không, nói như vậy, ta còn phải quản người gọi là thúc?”

Sắc mặt Tần Hải lúc đỏ lúc trắng, mà phụ thân hắn Tần Toàn đã sớm bay lên đá một cước vào người hắn, thấp giọng quát: “Đội lắt nữa nhận lỗi mời rượu cho Dương tiên sinh, nếu cứ không có quy củ như vậy, ta sẽ cho người không chịu nổi.”

Toàn bộ đám tiêu bồi đều im lặng.

Mao Đài của năm thứ sáu mươi, hương vị đích xác không cần nói, cũng sắp đuổi kịp quỳnh tương ngọc lộ mà Dương Thiên uống.

Tần gia tam hồ tương lai mời rượu, Dương Thiên tự nhiên là ai đến cũng không cự tuyệt, bốn chén rượu vào bụng, cả người một mảnh thoải mái, nhưng cũng không tận hứng.

Khi Tần Hải lần nữa nghĩ đến mời rượu lại bị Tần lão ngăn lại, hắn sợ Dương Thiên uống nhiều quá.

Tần Hải tức giận thiếu chút nữa bóp nát chén rượu, thật vất vả mới tìm được phương pháp chinh trị Dương Thiên, đã bị gia gia hắn đánh nát.

Hắn vốn không ôm hi vọng gì, chỉ có thể đặt thù hận ở sau này, nhưng mà kế tiếp một câu của Dương Thiên, trực tiếp kéo hắn vào thiên đường.

Chỉ thấy Dương Thiên mỉm cười nhìn Tần lão nói: “Tần lão ngài không cần lo lắng, tửu lượng của ta rất tốt, nếu huynh đệ

này muốn uống ta, vậy thì tới uống một chén đi.”

Ở trên bàn rượu Tần gia dám thừa nhận tử lượng của mình rất tốt, một đám tiểu bối thiếu chút nữa hoài nghi có phải mình nghe lầm hay không.

Tần gia chỉ cần là nam đỉnh, vậy sẽ uống rượu, hơn nữa bởi vì ghen di truyền, mỗi người đều uống rất giỏi.

Cho dù không tốt, cũng có thể uống một bình rượu trắng không say, muốn triệt để uống say, vậy tối thiểu phải hai bình.

Mà Tần Hải càng là nhân tài kiệt xuất, uống xong hai cân còn có thể đầu óc thanh tỉnh, muốn chuốc say hẳn, tối thiểu phải ba bình trở lên.

Tiểu bối đã uống giỏi như vậy thì đừng nói đến ba người Tần Nghị, mỗi người đều là bình rượu, uống rượu, ai cũng mạnh mẽ hơn.

Cho nên, khi nghe Dương Thiên nói tử lượng của hắn rất tốt, Tần lão cũng yên lòng để tiểu bối mời rượu.

Mà những tiểu bối này vừa rồi ai cũng bị Dương Thiên khiến trách, cả đám trẻ tuổi nóng tính, lửa giận trong lòng đều nghẹn, mấy người không nói ra thì nháy mắt, lập tức hiểu ra kế hoạch, nhao nhao cầm chén rượu kính rượu với Dương Thiên.

Dương Thiên là ai đến cũng không cự tuyệt, những tiểu bối này sau khi uống ba bốn bình rượu trắng, mặt không đỏ, thờ không gấp.

Đám tiểu bối thấy vậy, trợn mắt há hốc mồm.

Liên tục không ngừng uống ba bốn bình, cho dù là người sắt cũng không gánh nổi, ba người Tần Nghị thấy tử lượng của Dương Thiên tốt như vậy, không khỏi vô cùng bất ngờ.

Tần Lương Chính trực tiếp mở cả một bình nhà tranh, kính nể nói với Dương Thiên: “Dương tiên sinh thật tử lượng, nếu không chúng ta vẫn là đối với cái bình thôi đi, lúc này mới tận hứng.”

Tần Toàn và Tần Nghị đều cười ha ha nói: “Cũng coi như hai người chúng ta, Dương tiên sinh ngài tùy ý, chúng ta uống xong.”

Dương Thiên cười cười không nói gì, ngón cái khẽ vẫy, nắp bình rượu trắng cứng rắn trực tiếp bay lên. Tần Nghị thấy con người co rút lại, sức tay này cũng không đơn giản a.

Nhưng điều tiếp theo càng chấn động hơn chính là, chỉ thấy Dương Thiên cầm lấy bình rượu uống vào miệng, một bình rượu trắng không đến năm giây, trực tiếp uống sạch sẽ không còn một mảnh, còn thông khoái hơn uống nước.

Ba người Tần Nghị trợn mắt há hốc mồm, tửu lượng đâu chỉ có tốt như vậy, quả thực là vô địch...

Chương 134 - Tất cả đều nằm úp sấp xuống.

Nhìn Dương Thiên vài giây đồng hồ uống một bình rượu vào bụng, mặt mày thanh minh, ba người Tần Nghị có chút phát sầu, bọn họ làm không được điểm này a, vài giây uống hết một bình rượu trắng, quả thực so với giết bọn họ còn khó chịu hơn a.

Nhưng không còn cách nào, bọn họ mời rượu, đối phương cũng đã uống xong, cũng không thể chơi xấu.

Vì vậy ba người cắn răng cầm lấy rượu uống mạnh, cuối cùng Tần Lương Chính là nhanh nhất, nhưng cũng dùng nửa phút!

Tần Nghị và Tần Toàn uống đến cuối cùng, trong cổ họng không khác gì con dao hút nước, đau rát!

Nhưng mà, chờ ba người vừa uống xong, còn chưa có thở một hơi, đã thấy Dương Thiên lần nữa giơ lên một bình rượu đầy, hướng về phía ba người bọn họ giương lên, sau đó lại uống một hơi cạn sạch.

Ba người Tần Nghị thấy vậy bắp chân đều run lên, bọn họ có thể uống, nhưng là nhà ai uống rượu trực tiếp thổi hai bình rượu với nhau?

Vẫn là trước sau như một, không đến năm giây đồng hồ, lúc miệng bình hướng xuống, một giọt rượu cũng không có lưu lại.

Hiển nhiên, lại bị uống không còn một mảnh.

Ba người ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người, trong lòng hồi hận không thôi.

Ánh mắt cuối cùng đều trùng mắt nhìn lão tam Tần Lương Chính.

Nếu không phải hấn đề nghị trực tiếp uống thi, Dương Thiên nào sẽ điên cuồng như vậy.

Tần Lương Chính tự biết đuối lý, lại cúi đầu nhắc một bình rượu trắng lên, trực tiếp uống vào miệng.

Khóe miệng hai người Tần Nghị giật giật, sau đó thở dài một hơi, chỉ có thể nhận mệnh lại mở một lọ.

Vẫn là uống cho đã nghiền, Dương Thiên đã mở bình thứ ba, đang hướng về phía ba người Tần Nghị giơ cao tính toán xử

lý, Tần Nghi phun ra một ngụm rượu.

Hắn ho khan kịch liệt hai tiếng, nói: “Dương tiên sinh, chúng ta trước tiên chậm một chút được không, một miếng đồ ăn này chưa ăn đâu, rượu đã uống gần như mười lăm bình rồi.”

Tần lão thấy ba đứa con trai của mình thật sự cần phải hoãn một chút, không khỏi ha hả cười một tiếng, sau đó bá khí mở một bình rượu nói: “Hôm nay nhất định phải để Dương tiên sinh tiến hành, đến đây để ta cùng Dương tiên sinh thối một bình.”

Dương Thiên kinh ngạc nhìn Tần lão một cái, đã tám mươi tuổi một hơi thối một bình rượu, có lẽ sẽ rất nặng.

Mà Tần lão dường như đã nhìn ra ý tứ trong mắt Dương Thiên, không khỏi ha hả cười nói: “Dương tiên sinh không cần lo lắng, từa lượng ta lúc tuổi còn trẻ là khó gặp đối thủ, hiện giờ tuy rằng đã lớn tuổi, nhưng chỉ là một bình rượu trắng, còn không phải nói chơi sao.”

Dương Thiên gật đầu, sau khi cụng ly với Tần lão, uống một hơi cạn sạch.

Tần lão uống xong sắc mặt hồng nhuận, hô hấp nặng nề, ôm đầu lắc lư một hồi, Dương Thiên không có chuyện gì, sắc mặt không thay đổi.

Tần Khang thấy Dương Thiên uống nhiều như vậy, đoán chừng hắn đã say, thế là cười lạnh một tiếng cầm chén rượu lên nói: “Dương tiên sinh, vừa rồi ta đắc tội nhiều, xin hãy tha lỗi, chén rượu này ta kính ngài.”

Dương Thiên cười gật đầu, sau đó lại mở một bình rượu trắng.

Mà lúc này Tần Toàn thấy được cảnh này, lại một cước bay ra đập lên hông Tần Khang một cái, trừng mắt giận dữ nói: “Người thật là không biết lớn nhỏ, ông nội người đều cầm một bình rượu kính, mà người chỉ bung một cái ly, là muốn làm mất mặt ông đây sao?”

Tần Khang cắn răng, uống một hơi cạn sạch chén rượu, sau đó lại mở một chai rượu trắng nói: “Vậy thì chén kia coi như tự phạt, Dương tiên sinh ta dùng chén này kính người.”

Uống rượu như vậy mới sáng khoái.

Dương Thiên mỉm cười gật đầu, không nói gì, cầm lấy bình rượu đổ vào miệng.

Sau khi Tần Khang uống xong, đã ngã trái ngã phải, Dương Thiên vẫn duy trì tỉnh táo.

Những người còn lại đều nhìn ngây người, Tửu Thần ở chỗ này cũng bất quá là như thế a.

Giờ phút này, tất cả mọi người đều không dám cùng Dương Thiên uống nữa, trước đó Tần Hải kêu vui vẻ nhất, hiện tại cúi đầu so với bất kỳ ai đều ngoan hơn.

Dương Thiên còn chưa tận hứng, nhìn mọi người không dám uống với hắn, chính hắn uống cũng không có ý nghĩa gì.

Vì vậy không khỏi cười nói: “Sao nào? Các ngươi không được à?”

“Lão Thiên!”

“Cuồng vọng ah!”

Đám người Tần Khang nghe vậy nhất thời tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, trông mắt Tần Hải đỏ lên, Tần Kỳ cũng thiếu chút nữa cắn đứt chiếc đũa.

Đây là xem thường tửu lượng của người Tần gia bọn họ sao?

Ở nhà bọn họ uống rượu, lại bị một người ngoài làm cho dễ bảo, nếu chuyện này truyền ra ngoài, Tần gia sẽ không còn mặt mũi.

Ngay khi đám tiểu bối này đang tức giận muốn tìm Dương Thiên đo rượu, lúc này Tần Huyền cũng không cam lòng yếu thế.

Nàng ta đặt một bình rượu trắng lên, cung kính nói với Dương Thiên: “Dương tiên sinh, Tần gia không phải không được, ta tới uống với ngài một bình, thế nào.”

Tiểu bối Tần gia lập tức ở một bên vỗ tay: “Huyền tỷ thật tốt, lấy ra uy phong của Tần gia ta.”

“Huyền tỷ, ta vĩnh viễn là hậu thuẫn kiên cường của tỷ.”

“Đúng đúng, uống đến khi hắn nằm sấp xuống, nhất định phải cho hắn biết sự lợi hại của Tần gia.”

Có mấy tiểu bối uống rượu không được, nhưng mà kêu lợi hại nhất, nhưng mà bọn họ kêu gào còn chưa có nói xong, Dương Thiên một bình rượu đã xuống bụng.

Tiếng kêu gào của tiểu bối lập tức im bật.

Một người há to miệng, nhìn Dương Thiên thần sắc như thường, hỏi huynh đệ bên cạnh: “Đây là bình thứ mấy?”

Người bên cạnh cũng trợn tròn tròn mắt hoảng sợ nói: “Nếu như nhớ không lầm, đây hẳn là bình rượu thứ mười hai hẳn uống qua.”

Nếu là bia mười hai bình, đại bộ phận mọi người ở đây đều có thể uống được nó.

Nhưng bây giờ uống rượu trắng đây, rượu trắng ai có thể một lần uống mười hai cân?

Tần Cối uống một bình rượu vào bụng, khuôn mặt đỏ bừng, đã có cảm giác điên đảo.

Dương Thiên không do dự, bình Mao Đài thứ mười ba lại mở ra, hướng về phía tiểu bối hỏi: “Ai dám cùng ta uống?”

Hắn thì bình thản, nhưng lập tức chọc giận tất cả tiểu bối.

“Uống thì uống, các huynh đệ, mở hết chai rượu trong tay ra cho ta.” Tần Khang là người lớn tuổi nhất trong đám tiểu bối, nghe thấy Dương Thiên khiêu khích, trợn mắt đều đỏ bừng lên.

Lực hiệu triệu của hắn rất mạnh, mỗi người lại nổi lên một bình rượu, cùng Dương Thiên tiếp tục liều mạng.

Mà Dương Thiên tự nhiên là ai đến cũng không cự tuyệt, đối phương tổng cộng năm người, Dương Thiên một người uống năm bình, đem năm tiểu bối đối diện, ba người uống vào nhà vệ sinh không thể đi ra, cuối cùng hai người trực tiếp đem bọn họ uống đến dưới gầm bàn.

Năm người toàn bộ chiến bại.

Mười bảy bình rượu trắng vào bụng, Tần Nghị Tam đã nhìn hắn như nhìn quái vật.

Nhưng mà, lại thấy Dương Thiên mở miệng hỏi lần nữa: “Tần gia cho dù là Xa Luân Chiến cũng không có người nào uống

qua ta sao?”

Cuồng, quả thực quá cuồng vọng!

Ba người Tần Nghị làm sao có thể nguyện ý, tuy rằng tôn kính Dương Thiên, cảm kích Dương Thiên cứu giúp mẫu thân của bọn họ, nhưng ở trên bàn rượu bị hạ thấp là hai chuyện khác nhau.

Bàn rượu Tần gia xa luân chiến uống không quá một thiếu niên, nếu truyền ra ngoài, người Tần gia xấu hổ không dám uống rượu nữa.

Ba người Tần Nghị làm sao có thể chịu thua, vì thế ba huynh đệ lại liếc mắt nhìn nhau, mỗi người lấy ra một bình rượu.

“Dương tiên sinh, nếu ngài đã có thể uống như vậy, vậy ba huynh đệ chúng ta liền liều mình bồi quân tử.”

Tần Toàn là người đầu tiên, lần nữa đổ một bình rượu trắng vào trong bụng.

Sau đó là lão nhị Tần Nghị, cuối cùng là lão tam Tần Lương Chính.

Khi bọn họ uống bình rượu đầu tiên, vô cùng miễn cưỡng.

Đợi đến khi uống thêm bình rượu thứ hai, còn chưa uống được một nửa, ba người không có một ai tỉnh dậy, toàn bộ say, nằm úp sấp dưới bàn rượu kêu gào thế nào cũng không dậy nổi.

Dương Thiên lần này lại uống sáu bình, cộng lại tổng cộng là hai mươi ba bình!

Tần lão chân động mở to hai mắt nhìn, lập tức cười khở một tiếng nói: “Dương tiên sinh, thật sự là rộng lượng a.”

Dương Thiên cười cười, nhìn Ngũ Lương dịch, Dương Hà đại khúc, Kê Tửu, Kiếm Nam Xuân, Cố Tĩnh Công, Tây Phượng Tửu... mà Tần lão cất kỹ trên mặt đất, ánh mắt không khỏi thèm thuồng.

Đây chính là hàng ngũ mười đại danh tửu trong nước, không kém so với Mao Đài, Dương Thiên làm sao có thể bỏ qua.

Nhưng một người lại ngượng ngừng uống, vì thế cười ha ha nói: “Thật ra Tần lão ta cũng sắp say rồi, hay là hai ta lại uống hai bình cuối cùng, sau đó bắt đầu ăn cơm.”

Tần lão không nói gì, nhìn trên bàn, mời toàn bộ đầu bếp của khách sạn Ngũ Tinh cấp Giang Thành tới làm một bàn đồ ăn ngon, đũa cũng không nhúc nhích, mà ba nhi tử, năm tôn tử, một tôn nữ của hắn, đều bị Dương Thiên uống đến dưới đáy bàn.

Vậy vẫn chưa hết, nhìn điệu bộ này của Dương Thiên, hắn lại còn muốn uống say mình.

Phải biết rằng, đây chính là ở Tần gia, địa bàn của hắn, đôi phương làm như vậy thật sự thích hợp sao?

Dương Thiên thấy Tần lão do dự, cho là hắn sợ, không khỏi cười mở miệng nói: “Tần lão, ngươi uống một cái, ta uống hai cái, ta nhường ngươi, ngươi thấy thế nào?”

Cách xưng hô Tử Tiên không phải là cho không, hắn từng là Phá Thiên Tiên Đế, chỉ cần có người cùng hắn uống rượu, quy củ rất đơn giản.

Người tỉnh táo chỉ cho phép có một người!

Từng ở Huyền Thiên đại lục, hắn cùng một gã Ma Tôn uống rượu, liên tiếp bảy ngày bảy đêm, đó mới gọi là sảng khoái lâm li!

Uống đến cuối cùng, hắn trực tiếp uống Ma Tôn kia, để đôi phương bỏ tối theo sáng.

Trở về chính truyện, Tần lão nghe Dương Thiên bảo hắn, lập tức không vui.

Tuy rằng hắn tôn kính Dương Thiên, nhưng ở trên bàn rượu bị người ta chê bai như vậy thì vẫn là lần đầu tiên.

Tần lão lúc tuổi còn trẻ cũng là tử quý, uống rượu cho tới bây giờ không phục qua ai, bị người xem ra là để cho hắn tuổi già, mà hắn xem ra chính là vũ nhục.

Hắn híp mắt, ha ha cười một tiếng nói: “Dương tiên sinh, nếu ngài đã nói ra hết, vậy lão hủ dù có liều cái mạng này cũng phải để ngài uống tận hứng, nhưng mà ta không cần ngài nhường, ngài uống bao nhiêu, lão hủ tự nhiên uống bấy nhiêu.”

Dương Thiên ha ha cười tán thưởng: “Sảng khoái! Nếu ta sớm biết ngươi là lão đầu như vậy, ngươi không mời ta, ta đã tới tìm ngươi uống rượu rồi!”

Lão nhân đúng là rất hợp khẩu vị của hắn.

Nhưng mà, Tần lão nói ra lời này tựa như nước đổ ra ngoài, nhìn Dương Thiên một lọ tiếp một lọ khác rót vào trong miệng hắn, trực tiếp trọn tròn mắt.

Uống liền ba bình, nhìn Tần lão có chút trọn mắt há hốc mồm, Dương Thiên hỏi một câu: “Tần lão, nếu không ta chờ ngươi một chút?”

Vừa rồi Tần lão đã nói, Dương Thiên uống mấy bình hắn uống mấy bình.

Chỉ trong một phút ngắn ngủi, đôi phương đã uống liền ba bình. Đây quả thực là một khiêu chiến cực lớn. Nghe Dương Thiên nói chờ hắn, không ngờ đôi phương còn có thể tiếp tục uống. Tần lão lau mồ hôi lạnh trên trán, lần đầu tiên tiếp nhận ý tốt của đối phương.

Sau đó, hắn lấy ra ba bình Kiếm Nam Xuân, bình thứ nhất và xuống bụng Tần lão đã lung lay sắp đổ.

Bình thứ hai uống vào bụng, hai mắt Tần lão đều không mở ra được.

Nắp bình thứ ba vừa mở ra, Tần lão còn chưa uống một ngụm đã say đến bất tỉnh nhân sự.

Dương Thiên tổng cộng uống hai mươi sáu bình, tất cả nam đinh Tần gia đều uống say, bao gồm cả Tần Huyền.

Mấy người bọn họ cộng lại uống tổng cộng không đến hai mươi sáu bình, trên mặt đất tất cả đều bày đầy bình rượu, ngay cả chỗ đặt chân cũng không có.

Bà nội Tần Huyền từ trong buồng đi ra, thấy cảnh này trực tiếp bị dọa đến hôn mê bất tỉnh, lúc này mới không đến nửa giờ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao người nhà của nàng toàn bộ chui xuống dưới gầm bàn???

Chương 135 - Trên đường gặp.

Cách mấy giờ, Tần lão lúc này mới từ từ tỉnh lại, nhìn bạn già của mình ở bên cạnh, hơn nữa cảm giác đầu mình đau muốn nứt, không khỏi mở miệng hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Bà nội của Tần Huyền nghe vậy, tức giận đến nổi trợn lồi đình, nàng hừ nói: "Con hỏi ta? Ta còn muốn hỏi ngươi, sao các ngươi lại uống nhiều rượu như vậy?"

Tần lão cười khổ lắc đầu, lần này uống quá nhiều quả thực quá mất mặt, ông ta hỏi: "Dương tiên sinh đâu, uống rượu hỏng việc, hậu lễ ta chuẩn bị cho hấn còn chưa đưa cho ra đâu."

Bà nội Tần Huyền nói: "Tiểu tử đi rồi."

"A?" Tần lão mở to hai mắt nói: "Dương tiên sinh sao lại đi rồi? Hấn uống nhiều rượu như vậy, sao ngươi không ngăn lại một chút?"

Bà nội Tần Huyền thở dài một hơi nói: "Làm sao mà ngăn được, sau khi chuốc say ngươi xong hấn lại một mình uống năm bình rượu trắng, sau đó đứng dậy muốn đi. Chúng ta khuyên hấn nghỉ một chút, hấn còn muốn lôi kéo chúng ta uống rượu, sau đó chúng ta không dám ngăn cản nữa."

Tần lão:...

Bà nội Tần Huyền mở miệng nói tiếp: "Trước khi đi, hấn lại cầm hai bình Tây Phụng Tửu, nói là thù lao chữa bệnh cho ta, từ nay về sau Tần gia không nợ hấn."

Tần lão thở dài một hơi, lắc đầu nói: "Ân tình của hấn đối với Tần gia, Tần gia vĩnh viễn nhớ kỹ!"

Dương Thiên một mình đi trên đường, mang ra hai bình rượu uống xong, lúc này mới thỏa mãn ợ một cái!

Trên đường đi không thi triển bất kỳ pháp thuật gì, không có gọi xe, cứ như vậy đi hưởng thụ cuộc sống phàm nhân, nhìn cảnh sắc Giang Thành.

Giờ phút này đã tới gần đêm, khi Dương Thiên đang thưởng thức cảnh đêm Giang Thành, đột nhiên một chiếc xe từ phía sau đụng phải trở về.

Lông tơ Dương Thiên dựng đứng, vội vàng xoay người một cái, nhưng tốc độ của xe rất nhanh, hắn không có phòng bị mà trực tiếp ngã lăn trên mặt đất.

Lăn lộn vài vòng trên mặt đất, lúc này mới dừng thân thể lại.

Tiếng phanh xe chói tai vang lên, một chiếc xe ngựa màu trắng Pallez trị giá ngàn vạn bước xuống một mỹ nữ quốc sắc thiên hương.

Làn da trắng như tuyết trắng muốt long lanh của nàng lóe ra vàng sáng như ngà voi, đường cong mềm mại, da thịt mềm mại như đóa sen phù dung, đôi mắt đẹp trong suốt như suối trong, lông mi nhếch lên che khuất đôi mắt thu thủy khẽ run rẩy, dưới cổ trắng nõn xinh đẹp là một đôi vai thon thả mềm mại.

Tuổi tác hắn là hai mươi tuổi, phục sức toàn thân đều là thủy triều lại có giá trị xa xỉ.

Nàng nhìn thấy Dương Thiên bị đụng, chân căng như nhũn ra, gần như tê liệt ngồi trên mặt đất, đôi mắt đẹp không ngừng rơi lệ tay chân luống cuống.

Cuối cùng, thân thể run rẩy chậm rãi tới gần Dương Thiên muốn thăm dò hơi thở của hắn, lại phát hiện thiếu niên đột nhiên mở hai mắt ra, vươn tay ra, dùng sức nắm lấy bàn tay ngọc của cô gái!

“A, cứu mạng, cứu mạng, người buông ta ra, cứu mạng!”

Nữ hài thành linh bị phản ứng này của Dương Thiên làm cho hoảng sợ. Nàng dùng sức giãy giụa nhưng không tránh thoát được, gấp đến độ rơi nước mắt. Năm đám nhỏ tú khí không ngừng đâm vào ngực Dương Thiên.

Sắc mặt Dương Thiên đen kịt, cảm giác vận khí của mình kém đến mức tận cùng. Hắn vất vả lắm mới có thể bế quan cảm ứng thần thức, phong bế tất cả tu vi, chính là vì muốn cảm thụ cảm giác làm một phạm nhân ở kiếp trước.

Nhưng mà thật trùng hợp, đúng lúc này lại bị xe đụng phải.

Đường đường một Tiên Đế bị xe đụng, quả thực mất hết mặt mũi về nhà!

Hắn nhìn bên cạnh đầu sỏ là một nữ hài, hơn nữa không ngừng giãy dụa, thần sắc hoảng sợ, khuôn mặt trắng bệch, quan trọng nhất là dường như đã bị dọa tè ra quần.

Khóe miệng Dương Thiên giật giật, nhanh chóng buông tay!

Viên Lăng Mạn sợ tới mức nhanh chóng rời xa Dương Thiên, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy nước mắt, giọng nói trong trẻo nhưng lại mang theo một tia hoảng sợ nói: “Ngươi, ngươi rốt cuộc là người hay quỷ?”

Dương Thiên đứng lên, hoạt động xương cốt bị đụng lệch vị trí một chút, cũng may thời khắc mấu chốt có phòng hộ, nếu không lúc này khẳng định đã vào bệnh viện.

Hắn cau mày nhìn cô gái đối diện cách hắn rất xa nói: “Sao vậy? Kỳ vọng ta chết như vậy sao? Có vẻ như chúng ta không thù không oán đi”

Khuôn mặt xinh đẹp của Viên Lăng Mạn lập tức đỏ lên, đầu tiên nàng thở dài một hơi, vỗ vỗ bộ ngực sữa nói: “Tạ trời tạ đất, cũng may ngươi không có chuyện gì.”

Dương Thiên trầm mặt hỏi: “Ta tựa hồ là đi bộ, ngươi lái xe như thế nào vậy.”

Nước mắt trên khuôn mặt xinh đẹp của Viên Lăng Mạn lại rơi xuống, nàng mở miệng nói: “Xin lỗi, xin lỗi, ta thật sự không phải cố ý, ta vừa nhận được một tin tức không tốt, đột nhiên đạp phanh xe kết quả xe không kiểm soát được, cho nên mới đụng phải ngài.”

Nói xong cẩn thận tiến lên, muốn nhìn thương thế của Dương Thiên một chút, nhưng lại phát hiện đối phương lui về phía sau hai bước, không cho nàng tới gần.

Viên Lăng Mạn đầu tiên là sững sờ, sau đó nhìn theo ánh mắt của Dương Thiên, lại thấy nàng mặc quần jean đã sớm ướt đầm.

Khuôn mặt nàng thoáng cái đỏ lên cổ ngọc, nhìn ánh mắt quái dị của Dương Thiên, Viên Lăng Mạn rít lên một tiếng, bồi rồi vô cùng lớn, quả thực muốn đâm rách màng nhĩ.

Viên Lăng Mạn vừa khóc vừa đưa lưng về phía Dương Thiên Tu tức giận nói: “Người không được nhìn, mau nhắm mắt lại, mau nhắm mắt lại.”

Dương Thiên thức thời cũng xoay người lại.

Viên Lăng Mạn vội vàng trở lại trong xe tìm kiếm đồ vật để che chắn, nhưng không tìm được gì.

Sống hơn hai mươi tuổi, nàng chưa từng mất mặt như hôm nay, nhất là bị dọa tè ra quần trước mặt một nam nhân, đây quả thực là sỉ nhục.

Nàng rối loạn chừng mực, không biết nên làm cái gì bây giờ, vì vậy trực tiếp ngồi chồm hổm trên mặt đất khóc lên.

Dương Thiên thở dài một hơi thật muốn bỏ đi, nhưng thấy cô gái khóc thương tâm như vậy, hơn nữa vừa rồi hình như không phải cố ý, không khỏi mềm lòng.

Cũng may hôm nay mua nhiều quần áo, Dương Thiên tùy tiện lấy ra một cái quần ném tới.

Viên Lăng Mạn đang khóc lóc tủi thân, đột nhiên bị một thứ gì đó đập trúng đầu, nàng cầm lấy một cái quần nam nhân, nàng tức giận ném sang một bên, đang định giận mắng Dương Thiên, đã thấy Dương Thiên đưa lưng về phía nàng mở miệng nói: “Đó là quần ta mới mua hôm nay, không có xuyên qua, mặc dù là quần nam, nhưng vẫn tốt hơn là không có, người thay đi.”

Viên Lăng Mạn lập tức ngậy ngấn cả người, sau đó đỏ mặt nói cảm ơn, vội vàng nhặt cái quần Dương Thiên ném tới trốn trong xe, dốc sức đổi.

Sau đó Dương Thiên nghe được một tiếng vang, nhìn lại, nhất thời ngậy ngấn cả người.

Chỉ thấy Viên Lăng Mạn vốn muốn ném quần áo vừa mới thay đi thật xa, nhưng bởi vì ném quá cao, nên trực tiếp treo ở trên chạc cây.

Dương Thiên còn mơ hồ nhìn thấy, bên cạnh chạc cây quần jean còn có một quần áo gấu nhỏ.

Dương Thiên đỡ trán, cảm giác trên đầu có mấy đường hắc tuyến.

Cô gái ngốc này, thật sự là ngốc đến mức không thể ngốc hơn.

Viên Lăng Mạn thấy Dương Thiên nhìn sang, vốn dĩ tảng đá muốn ném quần áo xuống, nhưng mà phí hết sức chín trâu hai hổ vẫn không thể chạm vào quần trên chạc cây.

Nàng gấp đến độ nước mắt rơi xuống, sống lớn như vậy, chưa từng xấu hổ giống như hôm nay, Viên Lăng Mạn cảm giác tất cả chuyện xui xẻo nửa đời trước đều bị nàng gặp phải hôm nay.

Nàng ta vừa lo lắng vừa giận dữ nói với Dương Thiên: “Người không được nhìn, mau xoay người sang chỗ khác.”

Nhìn thấy vậy, đôi mắt đẹp lại hiện lên một làn hơi nước muốn khóc. Dương Thiên thở dài một hơi, nhặt một cục đá lên, dễ dàng giúp nàng đập rơi cái quần treo trên chạc cây.

Thấy trong thân thể mình rốt cục rơi vào bụi cây không bị người phát hiện, Viên Lăng Mạn lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nàng đỏ mặt, cùng Dương Thiên đến một tiếng cảm ơn.

Dương Thiên gật đầu muốn rời đi, nhưng Viên Lăng Mạn cho rằng mình đụng phải hắn, nên chịu trách nhiệm với hắn đến cùng, nhất định phải mang Dương Thiên đi bệnh viện kiểm tra.

Dương Thiên nói mãi không cần, hắn chỉ muốn nhanh chóng rời xa cô nàng ngốc này!

Nhưng mà, cô bé lại bắt lấy hắn, dù thế nào cũng không cho hắn đi, nhất định phải dẫn hắn đến bệnh viện. Vừa rồi tốc độ lái xe của cô bé rất nhanh, đụng phải hung ác cỡ nào, trong lòng cô bé rất rõ ràng.

Đụng đối phương cách xa năm sáu mét, làm sao có thể không có việc gì.

Cho nên, không nói gì, hắn nhét Dương Thiên vào trong xe.

Trong xe, Viên Lăng Mạn khởi động xe, chạy về phía bệnh viện nhân dân thành Giang, trên đường đi bầu không khí trong xe trở nên xấu hổ.

Cuối cùng Viên Lăng Mạn cắn răng mở miệng nói: “Dương Thiên, cái này, quần ta sẽ trả lại cho ngươi.”

Dương Thiên nghe vậy khước miệng co giật một chút rồi nói: “Không cần.”

Viên Lăng Mạn cho rằng Dương Thiên đã hiểu lầm, khuôn mặt vốn hồng hào lại đỏ ửng lên cổ ngọc, giọng nói yếu ớt của nàng mở miệng: “Ý ta là mua thêm một món mới cho ngươi.”

Dương Thiên vẫn lắc đầu cự tuyệt.

Xe chạy được nửa đường, lúc này điện thoại của Viên Lăng Mạn đột nhiên vang lên, nàng nhìn thoáng qua thông báo điện thoại, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Nàng nhận điện thoại, tuy rằng giọng rất nhỏ, nhưng Dương Thiên vẫn nghe rõ ràng lời nói của một nữ nhân âm trầm.

Chỉ nghe nữ nhân đối diện cười lạnh mở miệng nói: “Làm sao vậy Viên Lăng Mạn? Ngươi không muốn tới Cửu Hoàn Sơn ước hẹn sao? Nếu như ngươi không dám tới, ta sẽ đem tử muội tốt của ngươi để cho bạn trai của ta hưởng dụng thật tốt đấy.”

Viên Lăng Mạn nghe vậy, đột nhiên lại phanh lại, đôi mắt đẹp của nàng ta trở nên lạnh lẽo, tay ngọc nắm chặt vô lăng nói: “Phùng Ngọc, ta cảnh cáo ngươi, ta sẽ đi Cửu Hoàn sơn, nhưng nếu ngươi dám động đến một sợi lông của bằng hữu của ta, ta nhất định sẽ dùng quan hệ trong nhà để ngươi trả giá đắt!”

Chương 136 -

Tiếng cười lạnh của đối diện lại truyền đến: “Ha ha, Viên Lăng Mạn, nơi này là Giang Thành, ngươi tới từ kinh thành, cho dù có bản lĩnh thông thiên thì đã sao? Tay Viên gia các ngươi còn có thể đuổi tới đây hay sao?”

“Ngươi chờ đó cho ta, bây giờ ta sẽ đi qua đó. Đến lúc đó nhất định phải cho ngươi biết sự lợi hại của bốn tiểu thư.”

Lửa giận dữ dội của Viên Lăng Mạn, nắm tay thanh tú dùng sức nện vào tay lái, nhưng cuối cùng lại che tay, không ngừng

thối, nước mắt trong mắt thiếu chút nữa lại rơi xuống.

Dương Thiên thấy vậy lại càng không biết nói gì.

Cô gái cúp máy nhìn, khuôn mặt nhỏ nhìn Dương Thiên vô cùng rối rắm. Dương Thiên trong lòng vô cùng rõ ràng đối phương đang suy nghĩ gì, không khỏi bất đắc dĩ mở miệng nói: “Viên tiểu thư, ta đã nói rồi, trên người ta cũng không có bất kỳ thương thế gì. Mọi người đều rất bận rộn, người buông ta ra, chính người làm chuyện của mình đi.”

Viên Lăng Mạn lắc đầu từ chối: “Không được, nếu người xuất hiện di chứng gì thì làm sao bây giờ, người là ta đụng, ta phải chịu trách nhiệm với người đến cùng.”

Dương Thiên đối với chuyện này đã không biết nên nói cái gì, hẳn biết nữ hài là thật lòng tốt, hơn nữa thoát nhìn hết sức thiện lương.

Hắn khuyên nhủ: “Dường như bằng hữu của người có chút nguy hiểm, người vẫn nên đi cứu nàng đi, đưa ta tới bệnh viện sẽ làm chậm trễ chuyện của người.”

Viên Lăng Mạn vẫn lắc đầu cự tuyệt, đôi mi thanh tú của cô gái nhú chặt, suy tư một lát, ánh mắt sáng lên nói: “Dương Thiên, nếu trên người người hiện tại không có thương thế, không bằng theo ta đi đường vòng, chúng ta cùng nhau đón bằng hữu của ta, sau đó đưa người đi bệnh viện.”

Dương Thiên theo bản năng cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy, bởi vì trong lời nói của đối phương liên quan đến Cửu Hoàn Sơn, mà Cửu Hoàn Sơn ở mấy thành phố xung quanh đây là con đường tử vong nổi tiếng, hàng năm xảy ra tai nạn xe cộ trên con đường này đã đạt tới mấy trăm lần.

Hơn nữa, nơi đó hàng năm đều sẽ có rất nhiều đua xe chuyên nghiệp đến đây thi đấu.

Nếu như nhớ không lầm, thời gian tranh tài hàng năm chỉ ở mấy ngày này.

Nhìn cô gái ngốc trước mắt đang nhìn chiếc xe tốt như vậy, đây nhất định là đi thi đấu, hơn nữa dường như liên quan đến an toàn của bằng hữu nàng. Dương Thiên sợ phiền toái, không muốn tham dự, nhưng lời còn chưa nói ra khỏi miệng, chỉ thấy Viên Lăng Mạn một chân chân gác ga đã xông ra ngoài, nàng

cảm động nói: “Cứ nói như vậy đi, đa tạ người thông cảm cho ta.”

Khóe mắt Dương Thiên giật giật vài cái, hấn căn bản không muốn đồng ý.

Cửu Hoàn sơn có chín vòng cong nên mới nổi danh, mỗi một vòng tròn chín vòng đều rất đẹp nhưng lại tràn đầy nguy hiểm.

Khi Viên Lăng Mạn điều khiển xe đến giao lộ Cửu Hoàn sơn, nơi này đã có mấy chục chiếc xe thể thao dừng lại.

Hơn nữa có một số đều đã trải qua bạo sửa, trong đó có hai chiếc xe dường như đang thi đấu động cơ, ở tại chỗ hung hăng giẫm đạp lên ga, tiếng nổ vang cực lớn gần như cắt phá cả đêm dài.

Viên Lăng Mạn vừa mới nghe, liền bị một đám thanh niên trẻ tuổi ăn mặc lưu manh vây quanh, một nữ sinh gõ mấy chục cái đinh trên tai, gõ cửa sổ xe, miệng nhai kẹo cao su, vẻ mặt ngây ngất.

Viên Lăng Mạn cắn răng cả giận nói: “Phùng Ngọc, bằng hữu của ta đâu.”

Phùng Ngọc cười cười, sau đó bảo hai người trẻ tuổi dẫn theo một cô gái ăn mặc lòe loẹt giống như vậy đi lên.

Viên Lăng Mạn ánh mắt lạnh lùng nói: “Mau thả bằng hữu của ta ra, nếu không ta sẽ để người biết hậu quả.”

Phùng Ngọc cười khinh thường nói: “Viên đại tiểu thư, ta tựa hồ đã nói, nơi này không phải kinh thành, lời người nói, cũng không có tác dụng.”

Nàng chỉ vào tiểu cô nương ăn mặc lòe loẹt nói: “Nàng thua xe đua là của ta, nhưng lại không có tiền bồi thường, người thấy thế nào?”

Nữ hài lo lắng nói: “Viên tỷ, người không nên nghe ả, ả sử dụng thủ đoạn dè tiện để thắng lợi, chuyện này không công bằng.”

Phùng Ngọc tiến lên, nắm cái cằm xinh đẹp của nàng nói: “Trên thế giới vốn là không có công bằng, thua chính là thua, nếu như người không có tiền, vậy thì lấy thịt ra bồi thường,

nếu ta không nhiều lắm, người chỉ cần thỏa mãn mấy bạn trai của ta một lần là đủ rồi.”

Nói xong, chỉ chỉ mấy tráng hán bên cạnh.

Mấy tráng hán nghe vậy, nhìn nữ hài ăn mặc hoa hòe, trong ánh mắt nhất thời lộ ra thần sắc đói khát, cô gái này tuy không so được với Viên Lăng Mạn trước mắt, nhưng vóc người và khuôn mặt cũng không thể chọn.

Nếu như đưa lên giường, tuyệt đối có thể hạnh phúc chết đi.

Nữ hài ăn mặc lòe loẹt thấy cảnh này hét lên một tiếng, trong đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ sợ hãi.

Nàng tới nơi này chỉ là hiếu kỳ mà thôi, sau đó chịu không nổi phép khích tướng của Phùng Ngọc, liền cùng nàng thi đấu, kết quả tự nhiên là thua đến thảm hại, xe bị giữ lại không nói, người cũng bị bọn họ bắt lấy, hiện tại lại muốn nàng ở cùng mấy nam nhân này, nàng thật muốn chết.

Viên Lăng Mạn nổi giận nói: “Có ta ở đây, ta xem trong các người ai dám động đến bằng hữu của ta.”

Nàng nhìn về phía nữ hài hoa lệ nói: “Lan Lan, người không cần lo lắng, ta sẽ cứu người.” Sau đó Viên Lăng Mạn lạnh lùng nhìn Phùng Ngọc nói: “Trận đấu Lan Lan thiếu người bao nhiêu tiền, ta trả lại.”

Phùng Ngọc cười tủm tỉm nói: “Tám trăm vạn.”

Viên Lăng Mạn kinh hãi hét lên: “Sao lại nhiều như vậy?”

Phùng Ngọc ha ha cười lạnh nói: “Chuyện này thì không thể trách ta, tự người hỏi bằng hữu của người đi.”

Viên Lăng Mạn nhìn thoáng qua Từ Lan Lan, phát hiện ánh mắt của đôi phương trốn tránh, cuối cùng bị nàng ép hỏi, mới nói ra vừa rồi đưa xe thua, nàng tổng cộng thi ba lượt, hơn nữa ký hiệp ước giấy trắng mực đen.

Viên Lăng Mạn nghe vậy thân thể mềm mại lắc lư một cái, suýt nữa hôn mê bất tỉnh.

“Lan Lan người...” Nàng cắn răng hận sắt không thành thép, mà Từ Lan thì cúi đầu, không dám lên tiếng.

Phùng Ngọc móc ra hiệp ước, cười nói: “Nếu không người lưu lại xe, ta thả hai người các người đi.”

“Dựa vào cái gì!” Viên Lăng Mạn tức giận nói: “Vừa rồi người thắng trận, vậy ta cũng có thể tranh tài với người, trả lại tiền nợ người, các người có dám so đấu với ta hay không.”

Phùng Ngọc há miệng còn chưa nói gì, một nam tử đeo kính râm phía sau hắn đứng dậy nói: “Tranh tài thì được, nhưng ta có một quy củ, thua, bằng hữu của người có thể đi, nhưng người phải ở lại làm nữ nhân cho ta một tuần, thắng, bằng hữu của người nợ tiền của chúng ta xóa bỏ, người và nàng ấy đều có thể đi!”

Viên Lăng Mạn suy nghĩ một hồi, sau đó cắn răng nói: “Được!”

Người đàn ông đeo kính râm cười lạnh nói: “Như vậy tiếp theo, đối thủ của người là ta!”

“Không thành vấn đề!” Trong con ngươi của Viên Lăng Mạn tràn đầy chiến ý.

Mà sau khi nàng thống khoái đáp ứng, nam tử đeo kính kính lúc này mới tháo kính mắt xuống, sau đó nhếch miệng cười nói: “Mỹ nữ, chờ làm nữ nhân của Lộ Bình ta đi.”

Sau khi người đàn ông đeo kính giới thiệu mình, mọi người ở đây đầu tiên là sửng sốt, sau đó hít một hơi khí lạnh, nói: “Ông trời của ta ơi, ta vừa rồi nghe được cái gì, hắn nói hắn tên Lộ Bình?”

Có người không hiểu hỏi: “Lộ Bình là ai? Rất nổi danh sao?”

Một người khác khinh thường nhìn hắn nói: “Người ngay cả Lộ Bình cũng không biết, ở Huy tỉnh, trong một trận đấu tự do trên mặt đất năm ngoái, Lộ Bình được hạng nhất, hắn ngang trời xuất thế, đánh bại Xa Vương năm lần Thiên Liên, kỹ thuật lái xe vô cùng cao minh.”

Còn có người giật mình kinh hô: “Trời ơi, nguyên lai hắn chính là Lộ Bình, ta nghe qua hắn, tại Huy tỉnh chúng ta, hắn hoàn toàn xứng đáng đệ nhất, nhưng bình thường hắn đều hoạt động ở Thiên Dương thành phố, Hãn Hải thị loại thành thị lớn này, sao bây giờ lại chạy tới Giang thành?”

“Lẽ nào muốn đạt được đệ nhất Cửu Hoàn sơn Giang Thành?”
Có người nhú mày hỏi.

Hắn vừa dứt lời liền bị mọi người khinh bỉ.

“Ha ha cười chết một người, Lộ Bình người ta là ai, vương giả của tỉnh Huy châu, làm sao có thể tới nơi này lấy được danh hiệu gân gà.”

“Đúng vậy, người ta đã sớm là tay đua cấp bậc phong vương, còn có thể quan tâm cái hư danh nho nhỏ này?”

“Đường cong như Cửu Hoàn Sơn, Lộ Bình hoàn toàn có thể nhắm mắt lại chạy hoàn toàn, mà bây giờ còn có nữ tử không có mắt tranh tài với hắn? Đây quả thực là tìm ngược a.”

Nghe mọi người giới thiệu thân phận của đối thủ, khuôn mặt nhỏ nhắn của Viên Lăng Mạn vốn tràn đầy tự tin nhất thời trắng bệch.

Viên Lăng Mạn vẻ mặt sợ hãi hỏi: “Người thật sự là xuống xe Vương Lộ Bình ở Huy châu.”

Lộ Bình gật đầu nói: “Thế nào? Chẳng lẽ mỹ nữ đã nghe qua tên của ta?”

Viên Lăng Mạn nghe đối phương thừa nhận, hít mạnh một hơi khí lạnh, suýt chút nữa ngất đi.

Đây đâu chỉ là nghe qua, quả thực là như sấm bên tai, lần này nàng đến Giang Thành, chính là đến xem hắn cùng một vị Xa Vương khác của Thanh Hà tỉnh Trần Thành quyết đấu đỉnh phong.

Hai vị này đều là cao thủ đua xe đứng đầu, lần này quyết đấu rất bắt mắt, sau đó làm Viên Lăng Mạn không nghĩ tới chính là, còn chưa thấy hai người quyết đấu, mình đã đối mặt với một trong hai Xa Vương.

Điều này sao có thể có phần thắng, nàng khóc không ra nước mắt.

Mà Dương Thiên ở trong xe mặc dù là vô ý, nhưng ần ần nghe được một ít mọi người nói chuyện với nhau cũng đã nghe được suy đoán tiền căn hậu quả.

Sau đó không khỏi càng thêm im lặng với Viên Lăng Mạn, cô nàng ngốc này thật sự là làm chuyện gì cũng không biết, lúc tới nơi này, Dương Thiên đã thấy được kỹ thuật điều khiển của nàng, chuyển biến không đánh chuyển hướng, mà mưa đánh, tài xế phía sau chửi thề.

Mà bây giờ, nàng lại muốn khiêu chiến vua xuống xe!

Chương 137 - Ai khi dễ ai?

Viên Lăng Mạn cảm thấy vô cùng khó chịu, đây là trận đấu phải thua, nghĩ đến kết thúc trận đấu nói tốt làm nữ nhân của đối phương một tuần, ngẫm lại cũng cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Thân thể mềm mại của nàng run rẩy, nghe mọi người không ngừng trào phúng, cảm giác như bị toàn thế giới cô lập.

Viên Lăng Mạn không ngừng nức nở.

Dương Thiên thở dài một hơi, hẳn vốn không nên đến, nhưng nếu đã đến, vậy dĩ nhiên không thể ngồi yên không lý đến.

Hắn xuống xe, đứng ở trước người Viên Lăng Mạn, ngưng tụ ánh mắt của tất cả mọi người.

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt nhìn Lộ Bình một chút nói: “Nghe nói ngươi là Xa Vương.”

Lộ Bình cau mày, nhìn Dương Thiên từ trong xe Viên Lăng Mạn đi ra, sắc mặt không khỏi trầm xuống: “Ngươi là bạn trai của Viên Lăng Mạn?”

Dương Thiên lắc đầu nói: “Ta không biết nàng, nhưng thật ra là ngươi, nếu là Xa Vương, lấy lớn hiếp nhỏ có phải không thích hợp hay không?”

Nghe Dương Thiên không phải bạn trai của Viên Lăng Mạn, Lộ Bình lập tức thở phào nhẹ nhõm, lần đầu tiên hắn nhìn trúng Viên Lăng Mạn, đối phương dung nhan linh động thanh thuần, hơn nữa lấy ánh mắt của hắn để phán đoán vẫn là một nơi, đạt được nàng, tự nhiên có thể hưởng thụ một đoạn thời gian, mà thiếu niên trước mắt này muốn ngăn cản hắn, hắn há có thể nguyện ý.

Lộ Bình khinh thường mỉa mai nói: “Nếu người không quen biết nàng ta, vậy chuyện này có liên quan gì đến người, tiểu tử, ta khuyên người đừng xen vào việc của người khác.”

Dương Thiên không hề tức giận, hất lạnh lòng nói: “Nói như vậy người dự định khư khư cố chấp rồi?”

Lộ Bình lại liếc nhìn Dương Thiên lần nữa, phát hiện thiếu niên căn bản không phải trong cái vòng này, không khỏi hừ lạnh một tiếng nói: “Người là ai, ta coi như là lấy lớn hiếp nhỏ, người lại có thể làm khó ta?”

Dương Thiên thở dài một hơi nói: “Nếu người đã muốn ỷ lớn hiếp nhỏ, vậy ta cũng chỉ có thể ỷ lớn hiếp nhỏ.

“Cái gì?”

Tất cả mọi người ở đây đều ngây ngẩn cả người.

Bọn họ nhìn nhau, đều có thể từ trong ánh mắt của đối phương thấy được vẻ khiếp sợ.

“Ta không nghe lầm chứ, Vương xuống xe ở Huy châu lại bị người ta hạ thấp uy hiếp?”

“Thiếu niên trước mắt này nói cái gì? Hắn muốn lấy lớn hiếp nhỏ, bắt nạt Lộ Bình? Trời ạ, ta không hề xuất hiện ảo giác nghe nhầm chứ, ta còn trẻ không thể nào lại có bệnh này được.”

“Mẹ nó, lần đầu tiên lão tử nghe thấy có người nói như vậy ở trước mặt Lộ Bình.”

“Tiểu tử này xem như là cái rể hành a, dám cùng Huy châu Xa Vương khiêu chiến.”

Tất cả mọi người đứng ở bên Lộ Bình, đều cười nhạo Dương Thiên.

Sau khi nghe xong lời Dương Thiên nói, ngay cả Lộ Bình hắn cũng hoàn toàn ngây ngẩn cả người. Từ sau khi hắn đánh bại vua xuống xe của Thiên Liên năm lần Huy Châu, cho tới bây giờ vẫn chưa có ai dám nói với hắn như vậy.

Viên Lăng Mạn cũng triệt để ngây ngẩn cả người, thiếu niên này nàng là ở trên đường tùy tiện nhặt được, lại biết rõ thân

phận của Đạo Bình mà còn dám thách thức hấn? Đây là mù quáng tự phụ, hay là có tự tin tuyệt đối?

“Tiểu tử, ngươi xác định ngươi muốn thay nàng khiêu chiến ta? Ngươi cũng biết ngươi thua ý vị như thế nào?”

Dương Thiên đạm mạc nhìn Lộ Bình nói: “Ta sẽ không thua.”

“Cuồng vọng!”

Lộ Bình lạnh lùng nói: “Đợi lát nữa ta sẽ cho ngươi biết thế nào là tuyệt vọng.”

Nói xong, liền muốn lên xe.

Mà Dương Thiên thấy vậy bình thản nói: “Chờ một chút!”

Lộ Bình nhú mày nói: “Sao vậy? Muốn xin tha sao?”

Dương Thiên nghiêm túc lắc đầu, sau đó ngón tay kẹp một tấm thẻ nói: “Bên trong là một ngàn một trăm vạn, ta muốn thêm cược!”

Thanh âm thiếu niên không lớn, nhưng lời nói ra lại làm mọi người hít một hơi vang lên.

Kết cục tất thua, thiếu niên còn muốn thêm cược.

“Đây là cảm thấy thua chút cảm giác không thú vị sao?”

“Người này rốt cuộc là ai? Ở độ tuổi này của nhà thổ hào Giang Thành có thể tiêu xài một ngàn một trăm vạn?”

“Quả nhiên thế giới của thổ hào ta không hiểu.”

Mọi người đều kinh ngạc cảm thán, sắc mặt Lộ Bình cứng đờ một trận sau đó cuồng hỉ.

Trong khoảng thời gian này hấn đang thiếu tiền tiêu, không ngờ bây giờ lại có người đưa tiền cho hấn, nếu đã đưa tới cửa thì hấn há có lý không thu.

Lộ Bình hưng phấn nói: “Được, ta tiếp nhận đặt cược vào ngươi.”

Viên Lăng Mạn có chút nóng nảy, nàng kéo Dương Thiên một cái, chỉ vào Lộ Bình nói: “Ngươi không cần thêm cược nữa, ngươi có biết hấn là ai không?”

Dương Thiên đạm mạc nói: “Ta mặc kệ hấn là ai.”

Lộ Bình nghe vậy, một tia gan nhỏ trong lòng cũng biến mất, thì ra tiểu tử này không biết mình, trách không được, trách không được khẩu xuất cuồng ngôn.

Viên Lăng Mạn cũng hoàn toàn ngây dại, nàng vốn cho rằng mình đủ hồ nháo, dù sao đối mặt với vua xuống xe ở Huy châu, trước đó nàng không biết thân phận của đối phương cũng có thể thông cảm được.

Nhưng hiện tại đã biết thân phận của đối phương, mà thiếu niên nhất được ở ven đường lại dám tuyên bố thêm vào, thật sự là không biết sống chết.

Nhìn Viên Lăng Mạn lo lắng không thôi, Lộ Bình sợ Dương Thiên đôi ý, chỉ chỉ chiếc xe đua Cotrei nệm đang sửa chữa dở dội vô cùng cuồng dã nói: “Tôi chiếc xe này chưa bao giờ thất bại, năm ngoái chính là lái xe vua đã đánh bại năm lần Thiên Liên dưới lòng đất, giá bán đã qua ngàn vạn, hơn nữa tôi tỉ mỉ cải trang, giá trị ước chừng phải giá một ngàn tám trăm vạn.”

Hắn vừa dứt lời, mọi người đều kinh ngạc thốt lên.

Cái xe giá này, ở Giang Thành nghĩ đến tìm không thấy chiếc thứ hai.

Tuy rằng Viên Lăng Mạn lái xe đua Passy, nhưng so sánh với nó cũng phải ảm đạm phai mờ.

Lộ Bình nghe mọi người kinh hô, khóe miệng cong lên thành nụ cười, sau đó nhìn Dương Thiên mở miệng nói: “Mặc dù một ngàn một trăm vạn này của ngươi không mua được xe thể thao của ta, nhưng ta thấy ngươi còn trẻ, liền để ngươi lấy ra số tiền này ngang hàng với xe của ta! Chỉ cần thắng ta, nó sẽ là của ngươi.”

Mọi người nghe nói như thế tất cả đều tắc lưỡi, tuy rằng có sức hấp dẫn mười phần, nhưng lại là nhiệm vụ không thể nào.

Ánh mắt Dương Thiên bình thản gật đầu nói: “Tốt lắm, chuyện này rất công bằng, nếu đã nói rất rõ ràng, vậy thì bắt đầu đi.”

Dứt lời, hắn đã ngồi vào vị trí ghế lái của Pallez.

Viên Lăng Mạn có chút không yên lòng, sau đó cũng cắn răng làm ghế phụ lái.

Dương Thiên có chút nghi hoặc hỏi: “Người lên đây làm gì?”

Viên Lăng Mạn liếc mắt nhìn Khoa Ni Tái Khắc trên xe, Lộ Bình và Phùng Ngọc điên cuồng ôm hôn, sắc mặt vô cùng cuồng nhiệt, không khỏi đỏ mặt nói: “Ta đến cổ vũ cho người nhé.”

Dương Thiên liếc mắt nhìn trong xe Lộ Bình, nhìn chăm chú một màn kia, sau đó về mặt quái dị nhìn Viên Lăng Mạn.

Kết quả, không nghĩ tới Viên Lăng Mạn vung nắm đấm thanh tú, thật đúng là chỉ là động viên vì hấn mà thôi.

Dương Thiên trực tiếp cạn lời, ngốc nữ này ở trong xe chỉ làm hấn phân thân, hơn nữa, tốc độ kể tiếp hấn không cho rằng ngốc nữ này có thể thừa nhận.

Nhưng bất kể Dương Thiên nói thế nào, Viên Lăng Mạn vẫn không xuống xe, còn công bố cùng hấn cùng tiến cùng lui, cùng sinh tử.

Dương Thiên:

Kể tiếp, hai xe chuẩn bị xong xuôi, trọng tài nói quy tắc một chút, chỉ cần đi một vòng quanh Cửu Hoàn Sơn, sau đó người đến điểm cuối trước tiên sẽ chiến thắng.

Dương Thiên và Lộ Bình đều gật đầu, tiếp theo chuẩn bị sẵn sàng đếm ngược thời gian, xe đua của Khoa Ni Tái Khắc dưới sự đập của chân ga, tiếng nổ vang của xe đua, ngọn lửa màu xanh lam chói tai bắn ra càng bắt mắt trong đêm tối.

Ngược lại, Dương Thiên điều khiển Mạt Gia Ni, không có động tĩnh gì, không có bất kỳ động cơ, không biết còn tưởng rằng hấn không đốt lửa nữa.

Viên Lăng Mạn có chút lo lắng, nàng nhìn Dương Thiên nói: “Người đập chân ga à!”

Dương Thiên khó hiểu, hỏi: “Đếm ngược còn chưa kết thúc, đập cái gì mà đập cửa.”

Viên Lăng Mạn đỡ trán gần như muốn hôn mê bất tỉnh, nàng cảm thấy Dương Thiên dường như cái gì cũng không hiểu, còn không bằng nàng.

Cuối cùng Viên Lăng Mạn bắt đầu giải thích: “Cặp chân ga là người sắp thua trận, chiếc xe thể thao này tuy rằng không có trải qua cải biến, nhưng động cơ nổ vang không thể so với đối phương nhỏ hơn, người phải ở trên khí thế đánh bại hẳn trước a.”

Dương Thiên cười nhạt một tiếng, nói: “Không phiền phức như vậy, khi ta quyết tâm nhúng tay vào chuyện này, kết cục đã được định trước.”

Nhìn thiếu niên tản ra tự tin mãnh liệt, Viên Lăng Mạn nhất thời ngây ngẩn cả người, nhìn gò má của Dương Thiên, không khỏi cảm giác an tâm một hồi.

Giống như thiếu niên chỉ cần ở chỗ này, hết thảy đều sẽ tốt hơn!

Trên đỉnh núi, hai chiếc xe đạp dừng ở đó, một vị nữ tử dáng người nóng bỏng giờ mắt lên nhìn tất cả mọi chuyện xảy ra dưới chân núi cười khẩy nói: “Thật là nhàm chán, đường đường là một vua lái xe, vậy mà đến Giang Thành thi đấu với một vài tên vô danh tiểu tốt, Lộ Bình? Hừ, xa vương Huy Châu cũng chỉ có vậy thôi.”

Một người trẻ tuổi đeo kính đen đeo kính cười nói: “Vốn lần này chúng ta tới là để tìm hắc tham gia trận đấu thần xuống xe trên cả nước, nhưng hiện tại xem ra, không cần phải như vậy nữa.”

Thanh niên mang theo khoản tiền đen từ tỉnh Thanh Hà đến, là vua xuống xe của tỉnh Thanh Hà, tên là Trần Thành, cao hơn đường bằng mấy cấp bậc.

Mà vị nữ nhân dáng người nóng bỏng kia lại là vua xuống xe của tỉnh Tây Kinh, tên là Hoàng Yến, là bằng hữu của Trần Thành.

Hoàng Yến nghe Trần Thành khinh thường, không khỏi gật đầu nói: “Đúng vậy, Xa Vương không có chí tiến thủ giống Lộ Bình như vậy, đi chỉ làm cho Huy Tỉnh mất mặt, cùng một đám tiểu hài tử đua xe, hẳn vĩnh viễn sẽ không có tiến bộ.”

Trần Thành gật đầu, vốn là đêm nay ta cùng hắc có một trận đấu, nhưng mà bây giờ xem ra, cái Lộ Bình này đã đến trình

độ ngay cả tư cách xách giày với ta cũng không xứng rồi, chúng ta đi thôi, chuyển đi Huy tỉnh lần này thật sự là thất vọng cực độ. “

Chương 138 - Không nhúc nhích.

Hoàng Yên gật đầu, sau đó đang lúc nàng sắp thu hồi ánh mắt, đột nhiên nhìn một màn dưới chân núi kia, khiến nàng kinh ngạc.

Trần Thành đang định cưỡi xe đạp đi thì thấy hành động kỳ quái của Hoàng Yên, tò mò hỏi: “Sao vậy?”

Hoàng Yên nghiêm túc nhìn chằm chằm vào điểm xuất phát dưới chân núi, lắc đầu nói: “Không có gì, chỉ là có chút kỳ quái!”

Trần Thành xuống xe đạp, sau đó tò mò hỏi: “Kỳ quái cái gì?”

Hoàng Yên đưa kính viễn vọng cho Trần Thành nói: “Người tới xem một chút, xe đạp của chiếc xe trượt ở sau tiếng súng của trọng tài, không hề động đây.”

Trần Thành nghe vậy ngẩn người, hỏi: “Tại chỗ không động? Chẳng lẽ là bởi vì quá khẩn trương, cho nên làm cho xe đột nhiên tắt lửa?”

Hoàng Yên lắc đầu nói: “Chắc là không đúng, vừa rồi con đã nhìn một lát, cho dù tắt lửa hai lần cũng nên khởi động, nhưng chiếc khăn gia ni kia vẫn không có động tĩnh.”

Bên trong xe, Viên Lăng Mạn tóc tai cơ hồ muốn phát điên, nàng không ngừng thúc giục Dương Thiên đuổi theo.

“Chúng ta đã tụt lại phía sau rồi.”

Dương Thiên không có một chút bối rối, hắn nhìn Viên Lăng Mạn nói: “Lấy bản đồ Cửu Hoàn Sơn ra cho ta, ta xem một chút.”

Viên Lăng Mạn nghe vậy thì gần như muốn hộc máu, giờ đã bắt đầu tranh tài rồi, bây giờ mới xem bản đồ, không cảm thấy

hơi muộn chút sao?”

Nhưng thấy Dương Thiên không giống như đang nói đùa, vì thế nàng vội vàng lấy bản đồ lộ tuyến ra.

Dương Thiên Tân say sưa nhìn, nhìn rất cẩn thận, rất chăm chú.

“A a a, Dương Thiên, người mau mở cửa đi!”

Viên Lăng Mạn ở bên cạnh nóng nảy thật sự là sắp hủy xe của nàng đi, mà mọi người thấy vậy đều cười rộ lên.

“Ha ha, chiếc Pasha này sẽ không đến để làm trò cười chứ.”

“Cười chết ta, xe vua Khoa Ni Tái Khắc chạy xe đều đã chạy hết rồi, tên này vẫn còn ở tại chỗ.”

“Khoác lác thôi phòng lên đi, loại cấp bậc Xa Vương như Lộ Bình, quả thực tự tìm đường chết.”

“Ha ha, các người đừng nghĩ tới chuyện xấu, có lẽ là do Ngã Đức Xa Vương nói không chừng” Người này vừa dứt lời, mọi người không khỏi cười nhạo Dương Thiên.

Sắc mặt Từ Lan Lan trắng bệch, đã không biết nên hình dung tâm tình của mình như thế nào.

Nghĩ đến lát nữa mình và Viên Lăng Mạn sẽ rơi vào trong tay Lộ Bình, lòng nàng như tro tàn.

Phùng Ngọc ngồi trên xe đua Khoa Ni Tái Khắc của Lộ Bình, hưởng thụ cảm giác nhanh như chớp, nhìn thoáng qua phía sau, phát hiện thấy Viên Lăng Mạn không thấy bóng dáng, không khỏi cười khẩy nói: “Miệng cứng thì có cái gì mà dám đánh xe với ngài, thật sự là không biết sống chết a.”

Lộ Bình đeo kính râm màu đen, thuần thực điều khiển xe bay qua hết cái vòng này đến cái vòng khác: “Tẩu tử danh hiệu Vương của xe ta không phải là đến vô ích, tiểu tử kia mới lấy ra bằng lái xe được mấy năm? Cũng xứng ở trước mặt ta kêu gào?”

Trên đỉnh Cửu Hoàn Sơn, Hoàng Yến hỏi: “Thế nào, chiếc khăn Gia Ni kia vẫn không nhúc nhích?”

Trần Thành cau mày, trầm tư một hồi, cười nói: “Có ý tứ.”

Hoàng Yến nghi hoặc nhìn hắn, không rõ ràng cho lắm.

Trần Thành trầm mặc trong chốc lát giải thích: “Chủ nhân chiếc xe trượt tuyết này nhất định không phải bởi vì xe tắt lửa, thứ hai cũng không phải bởi vì xe hư hao không cách nào phát động, bởi vì đã qua lâu như vậy, nếu như xe bị hư hao, làm một người lái xe hợp cách, nhất định sẽ xuống xe kiểm tra, nhưng chủ nhân của chiếc xe này lại không làm như vậy, bài trừ hai khả năng, vậy nguyên nhân còn lại, mặc dù khó có thể tin cũng là chân tướng.”

“Người muốn nói...” Hoàng Yến nghe vậy, con ngươi hơi co lại.

“Vâng!” Trần Thành gật đầu: “Chủ xe cố ý làm vậy!”

“Tại sao hắn phải làm như vậy? Phải biết rằng, đối thủ của hắn là Lộ Bình, mặc dù trong mắt chúng ta không tính là gì, nhưng tốt xấu gì hắn cũng là Xa Vương của Huy Tinh a.”

Ánh mắt Trần Thành lại nhìn về phía chiếc xe vải Mạt Gia Ni đang ngồi, khẽ cười một tiếng rồi lẩm bẩm nói: “Ai biết được, có lẽ hắn muốn để Lộ Bình chạy trước một chút cũng không chừng đâu.”

Dứt lời, Hoàng Yến gần như cảm giác một trận hít thở không thông.

Để Lộ Bình chạy lâu như vậy, cho dù nàng lái chiếc xe không được cải tiến kia đuổi theo, cũng không thể đuổi kịp.

Mỗi một vị vua của tỉnh không phải là một loại rượu. Mà chủ nhân của Pallez lại có sự tự tin lớn như vậy, liệu ông ta có thật sự coi mình là một vị Xa Thần của cả nước hay không?

Lúc lên điếm, trong xe của Passa, mọi người không lúc nào là không châm chọc.

“Ha ha, đã qua năm phút rồi, tiểu tử kia sao còn không động.”

“Hắc hắc, chẳng lẽ là muốn ở ngay trước mặt mọi người, ở trên xe chơi một chút chuyện không thích hợp.”

“Ghi chép của Cửu Hoàn Sơn vừa bị Lộ Bình Xa Vương đánh vỡ, ghi chép nhanh nhất là bốn mươi tám phút năm mươi ba

giây, nếu Lộ Bình phát huy lâu dài, tiểu tử đó dù có thần tiên hỗ trợ cũng khó mà thắng lợi.”

“Ha ha, còn chưa bắt đầu đã thua ở điểm khởi điểm, tiểu tử kia không có bản lĩnh làm sói đuôi to gì.”

Từ Lan Lan hiện tại đã hận Dương Thiên thấu xương, tên vương bát đản này tổn thất một ngàn vạn cũng không sao, nhưng nàng và Viên Lăng Mạn tổn thất là trong sạch, tính cách của Lộ Bình nàng có nghe thấy, rơi vào trong tay hắn thật sự sống không bằng chết.

Bên trong xe của Mạt Gia Ni, Viên Lăng Mạn thực sự khóc đến phát khóc, đôi mắt đẹp của nàng rung rung nói: “Dương Thiên, người mau đuổi theo đi. Ta thừa nhận đụng phải người là không đúng của ta. Nhưng ta thực không cố ý. Người không nên dùng biện pháp này trừng phạt ta chứ.”

Dương Thiên bật cười, nói: “Người đã xin lỗi, ta cũng tha thứ cho người, đã nói tha thứ cho ta sẽ không keo kiệt như vậy.”

Viên Lăng Mạn sửng sốt, sau đó hỏi: “Vậy sao người còn đuổi theo chiếc xe khoa ni tái Khắc kia, người ta sắp chạy đến cuối rồi.”

Sau khi Dương Thiên trầm mặc, vẽ mặt chân thành nói: “Ta nhìn thoáng qua, phát hiện xe của người rất cao đoan, sẽ không lái!”

“Ta đi!”

Viên Lăng Mạn trợn trắng mắt, nàng thật sự muốn ngất đi.

Không nên đùa như vậy, đối phương đã chạy năm sáu phút, hắn là chạy tổng lộ trình một phần mười, mà thiếu niên trước mắt này lại nói với nàng, hắn sẽ không lái chiếc xe thể thao này.

Viên Lăng Mạn chưa bao giờ cảm thấy tuyệt vọng như vậy, sớm biết là như vậy, còn không bằng vừa rồi nàng mở ra.

Ít nhất, sẽ không thua thảm như vậy.

Viên Lăng Mạn bị Dương Thiên bấm người cứu tỉnh lại, cả người giống như là mất hồn, ánh mắt dại ra.

Dương Thiên hỏi: “Viên Lăng Mạn, người nói cho ta nghe một chút, tính năng của chiếc xe này, cùng với tất cả chỗ mâu chốt của nút bấm trong xe.”

Viên Lăng Mạn không để ý lời Dương Thiên nói, trực tiếp nằm sấp trong xe khóc lên, ai khuyên cũng không được, nước mắt không ngừng.

Dương Thiên một mặt im lặng, hần hứa qua nhất định sẽ thắng, nhưng đối phương sao lại không tin.

Thấy nữ hài khóc thương tâm như vậy, Dương Thiên rất lúng túng, bất kể là kiếp trước hay kiếp này, hần đều chưa từng đồ dành nữ hài tử, gặp phải loại tình huống này, hần thật sự không biết phải làm sao.

Bất quá cũng may nữ hài khóc lóc, khóc mệt mỏi, sau đó cả người phảng phất như đã cam chịu số phận, vẻ mặt tuyệt vọng.

Viên Lăng Mạn thanh âm trầm thấp, còn đang không ngừng nức nở, lộ ra vẻ thập phần đáng thương.

Dương Thiên xấu hổ gãi đầu nói: “Khóc đủ chưa? Nếu bây giờ khóc đủ rồi thì giải cho ta một chút, nếu không thật sự không đuổi kịp đối phương”

Vốn là đuổi không kịp a!

Viên Lăng Mạn trợn trắng mắt, còn đang nức nở, sau đó thất vọng nói: “Thôi, dù sao thì chúng ta cũng không thắng được, nếu người đã muốn biết, vậy ta sẽ nói cho người biết.”

Trên đỉnh núi, Trần Thành cảm giác mình sắp không nhận được nữa.

“Đã mười phút rồi mà chủ xe của Pallez sao lại kiên nhẫn như vậy, mười phút rồi thì cho dù thần xe có đến thì chắc chắn cũng không đuổi kịp.”

Hoàng Yến gật đầu nói: “Tuy Cửu Hoàn Sơn này không có gì khó khăn, nhưng một lần đi một lần cho dù là hai người chúng ta cũng phải chạy hơn bốn mươi phút, đã qua mười phút xe của Pasha vẫn không có động tĩnh, chẳng lẽ hần có tự tin chạy đến điểm cuối trong bốn mươi phút sao?”

Trần Thành lắc đầu nói: “Không thể nào, Pasha chưa từng trải qua cải tạo, không thể hoàn thành nhiệm vụ này, huống hồ,

đường cong nhất định phải giảm tốc độ, nếu không sẽ lật xe, trong vòng bốn mươi phút, thời gian căn bản không đủ dùng.”

“Chẳng lẽ chiếc khăn này vẫn luôn giả thần giả quỷ?” Hoàng Yến nghi hoặc hỏi.

Trần Thành cau mày nói: “Tiếp tục xem, không nhìn thấy kết cục, ta có thể sẽ điên.”

Vẫn là khởi điểm, mọi người đã lười cười nhạo Dương Thiên.

Đã qua mười lăm phút, nếu Dương Thiên muốn thắng, nhất định phải mất nửa giờ chạy hoàn toàn.

Nhưng điều này căn bản là không thể. Phải biết rằng cho dù là người có khả năng xuống xe nhất của Huy Tĩnh là Cử Hoàn Sơn, ghi chép nhanh nhất là bốn mươi tám phút năm mươi ba giây. Mặc dù Dương Thiên có bản lĩnh lớn như thế nào cũng không thể vượt qua hẳn.

Mọi người đều cười nhạo Dương Thiên mười lăm phút, khinh bỉ, trào phúng, châm chọc đều dùng hết sạch. Giờ phút này, giọng nói của bọn họ đều khàn khàn, không còn sức đùa cợt đả kích người Dương Thiên nữa.

Dù sao kết cục đã định, bọn họ đều chờ đợi Lộ Bình trở về.

Bởi vì sợ hai chiếc xe chạy đến giữa đường quay lại gian lận, cho nên mọi người vừa rồi đã lắp camera camera trên xe của P báuphat và xe chạy của Lộ Bình.

Lúc này, một thanh niên cầm điện thoại di động, nhìn chiếc xe thể thao chạy băng băng trên đường, mỗi lần ngoặt một đường đều vô cùng mạo hiểm, khiến người thanh niên sợ tới mức suýt chút nữa rời khỏi tay.

Người bên cạnh hắn càng ngày càng nhiều, dồn dập nhìn biểu hiện của Lộ Bình.

Ngược lại, video quay camera trên xe dép Passa, ở trong tay một tiểu nữ sinh.

Bên cạnh nàng không có một ai, mặt ủ mày chau nhìn Mạt Gia Ni vẫn không nhúc nhích, trong mắt tràn đầy vẻ u oán!

Chương 139 -

Trong khoảng thời gian này, Viên Lăng Mạn rất nghiêm túc nói tất cả công năng trên xe cho Dương Thiên biết.

Sau khi nghe Dương Thiên nói rõ ràng, nàng lại thở dài một tiếng, cảm thấy lo lắng cho vận mệnh tiếp theo.

Nhưng mà chỉ thấy Dương Thiên lộ ra một tia thần sắc nghiêm túc nhìn Viên Lăng Mạn nói: “Chuẩn bị xong chưa?”

“Cái gì?”

Viên Lăng Mạn còn chưa kịp phản ứng, sau này cảm giác đầy lưng thật lớn đã kéo tới, tiếng nổ vang cuồn cuộn gần như dọa cho tất cả mọi người ngất đi.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy xe đua Passa tựa như một tia chớp xông ra ngoài.

Nó giống như một con mãnh thú điên cuồng, chỉ hai giây phá 100kg, tốc độ một tiếng đồng hồ đã lao về phía trước.

Viên Lăng Mạn không ngừng thét chói tai, cảm giác hô hấp đều trở nên rất khó khăn, cả người giống như bị ghim ở trên ghế phụ của Pallez, không thể nhúc nhích.

Tất cả mọi người đều chấn kinh.

“Mẹ nó, hù chết cha rồi, mẹ nó, ta còn tưởng rằng tiểu tử kia sẽ ở chỗ này chờ Lộ Bình trở về tự động nhận thua đây.”

“Mẹ nó, thành linh bị hoảng sợ, cố gắng lên cũng không chào hỏi một tiếng.”

“Hừ, hiện tại chạy thì có ích gì, lúc này Lộ Bình đã chạy được một phần ba lộ trình, cho dù hắn có bật hack thì cũng không đuổi kịp.”

Từ Lan Lan vốn ôm lấy một tia hi vọng với Dương Thiên, nhưng nghe mọi người phán đoán, đôi mắt không khỏi lại mờ đi.

Trên đỉnh núi, Hoàng Yến cầm kính viễn vọng, nhìn thấy chiếc xe Passa chạy đột nhiên quay về phía ngoài, hưng phấn

nói: “Trần Thành, di chuyển rồi, chiếc xe dépu cạp kia rất cuộc cũng chuyển động rồi.”

“Cho ta, ta xem một chút!” Trần Thành nghe vậy vô cùng hưng phấn, y nhận lấy kính viễn vọng, nhìn qua, phát hiện quả nhiên.

Chiếc xe kia giống như là một tia chớp cực nhanh, dường như có thể xé rách màn đêm, động cơ khổng lồ nổ vang, cho dù là hần ở đỉnh núi cũng nghe thấy rõ ràng.

Nhìn kỹ thuật điều khiển linh động như rắn, Trần Thành thán phục nói: “Chủ nhân chiếc xe trượt của Pallez quả thật là cao thủ đua xe, tốc độ gia tăng gần như điên cuồng đến mức không để ý tính mạng, cuồng dã, có bốc đồng, là tiểu tử Lộ Bình kia xa xa không thể đánh đồng, nhưng đáng tiếc, đáng tiếc.”

Hoàng Yến hỏi: “Đáng tiếc cái gì?”

Trần Thành lắc đầu nói: “Hắn đã không còn cơ hội, chênh lệch mười lăm phút rất lớn, hần không có khả năng đuổi kịp Lộ Bình, xe ở Lộ Bình trải qua cải trang, tốc độ cao nhất 60kg. Nếu sử dụng khí nitơ đẩy mạnh gia tốc trong thời gian ngắn có thể đạt tới tốc độ 80kg/ giờ, cho dù là vải của ta gia trì Dịch Đô cũng đuổi không kịp.”

Nói xong vẻ mặt thở dài: “Say gia ni quá tự tin, nếu hai người cùng lúc khởi động, xe Ni Gia nhất định sẽ ném mấy con phó Khoa Ni Tái Khắc ở cuối đường.”

Hần là tay đua chuyên nghiệp, có thể nhìn ra được kỹ thuật của Dương Thiên.

Nhưng Hoàng Yến lại nhìn chiếc kính viễn vọng của Dương Thiên, không khỏi kinh ngạc hô lên, mắt tròn xoe, vẻ mặt không dám tin.

Trần Thành hiếu kỳ hỏi: “Làm sao vậy?”

Hoàng Yến không trả lời mà hỏi: “Trần Thành, tốc độ nhanh nhất của chiếc xe Passa này là bao nhiêu?”

Trần Thành cau mày suy nghĩ một lát rồi nói: ” Chiếc xe này mặc dù thuộc cùng một cấp bậc với xe đua của Pygnales, nhưng hần không trải qua bất kỳ cải tiến nào, chính phủ đưa ra tốc độ cao nhất là 1kg/ giờ.”

Hoàng Yên vẽ mặt chần kinh lắc đầu nói: “Không đúng, không thể nào, không thể nào.”

Trần Thành càng thêm tò mò, hỏi: “Sao vậy? Chẳng lẽ chiếc xe trượt của Pasha kia chạy tới cực nhanh lúc trước?”

Hoàng Yên lắc đầu, Trần Thành thấy vậy thở phào nhẹ nhõm, chỉ nghe Hoàng Yên mở miệng nói: “Vừa rồi ta dùng kính mắt để đo đạc một chút, tốc độ của đôi phương hấn là từ 50kg, hơn nữa còn đang không ngừng tăng tốc.”

Trần Thành nghe vậy, tròn mắt cũng trợn trừng lên, hấn điên cuồng lắc đầu nói: “Không thể nào, ta rất quen thuộc với xe cải tiến này, chiếc Passa này không có trải qua cải tạo, tiếng động cơ không có một chút thay đổi nào, hấn là do tốc độ chạy đến xưởng cũ, đã là cực hạn của một KK/hh, không thể nào vượt tới 50kg/ giờ được.

Hoàng Yên thoát nhìn kinh ngạc không nhẹ, y đưa kính viễn vọng cho Trần Thành nói: “Nếu như không tin, người tự mình nhìn một chút.”

Trần Thành hồ nghi tiếp nhận kính viễn vọng, còn Hoàng Yên đang đùa giỡn với gã.

Nhưng khi thấy được tốc độ chân chính của chiếc xe trượt Mặt Gia Ni mà Dương Thiên lái, hai chân mềm nhũn thiếu chút nữa quỳ xuống.

“A a a, hu hu, Dương Thiên, Dương Thiên người chậm một chút, quá nhanh.”

Viên Lăng Mạn hai tay nắm lấy tay vịn, nhìn động cơ xe thể thao của mình chuyển tốc và tốc độ đều sắp bùng nổ, không khỏi hoảng sợ, gương mặt cũng nhả nhó.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, nàng đã cảm giác mấy chục lần đi lướt qua cái chết.

Tốc độ điều khiển khẩn của Dương Thiên và Ni quá cuồng dã, gần như vượt qua tốc độ của sắt cao.

Viên Lăng Mạn hiện tại cảm giác như sắp hít thở không thông, con đường thứ nhất gần ngay trước mắt, mà Dương Thiên vẫn không có ý giảm tốc độ, sắc mặt nàng không khỏi trắng bệch nói: “A, Dương Thiên người mau giảm tốc độ a, giảm tốc độ

trôi qua, đây là đường cong, người nếu lao xuống, chúng ta đều sẽ rơi xuống vách núi.”

Dương Thiên nhìn đường cong gần trong gang tấc, nghiêm túc hỏi: “Làm thế nào mới có thể trôi đi?”

“Ta đi!”

Viên Lăng Mạn lại suýt nữa té xỉu, nàng nhắm mắt hét to: “Rả mạnh tay lái, sau đó kéo tay lăng đi.”

Nàng là một người gà mờ sẽ không trôi đi, cũng không trông cậy vào Dương Thiên có thể trôi đi.

Bởi vì tri thức của Dương Thiên còn chưa hiểu nhiều bằng nàng, vừa rồi còn hỏi nàng làm sao để trôi đi.

Tốc độ của xe quá nhanh, Viên Lăng Mạn chưa từng nghe nói vị đại thần kia có thể sử dụng tốc độ hơn 00km/h bay đi.

Loại tốc độ này nếu như muốn trôi đi cũng được, kết cục chính là xe hủy người vong!

Nghĩ tới đây, vẻ mặt Viên Lăng Mạn tràn đầy tuyệt vọng, đã chuẩn bị xong cho việc phải chết.

“Chuẩn bị xong chưa?”

Dương Thiên tốc độ không giảm bớt âm thanh hỏi.

Viên Lăng Mạn nhắm chặt hai mắt gật đầu, nàng làm tưởng Dương Thiên nói chuẩn bị sẵn sàng đi chết sao.

Nhưng mà, tiếp đó, tiếng phanh xe mãnh liệt chói tai vang lên, Viên Lăng Mạn cảm giác cả chiếc xe thể thao triệt để mất đi không chế, nàng gần như bị rơi vào trên cửa sổ xe thể thao, hơn nữa dây an toàn buộc chặt, gần như siết nàng ngất đi.

Viên Lăng Mạn không ngừng thét chói tai, cổ họng khàn khàn, nước mắt nước mũi không ngừng chảy ra. Người cho rằng mình đã đến địa ngục.

“Trời ơi! Điều này sao có thể, đây chỉ là một chiếc Passa chưa cải trang, làm sao có thể dùng tốc độ nhanh như vậy chuyển qua ngã rẽ.”

Sau đỉnh núi, Trần Thành hít một hơi khí lạnh, kính viễn vọng trong tay gần như rơi xuống.

Hoàng Yến lo lắng đoạt lấy kính viễn vọng nói: “Đến lượt ta xem, đến lúc đó ta xem rồi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Trần Thành chấn kinh thật lâu mới mở miệng nói: “Vừa rồi ta thấy được một cái trôi đi không thể tưởng tượng nổi nhất.”

“Không thể tin nổi cách này sao?” Mắt thấy lướt đi, Hoàng Yến đau lòng nhúc ọc, hận bản thân không thể nhìn thấy một màn kia.

Trần Thành bình tĩnh lại, nói: “Chiếc Passa kia dùng tốc độ ba trăm km một giờ, hoàn mỹ di chuyển ở trong đường rẽ đầu tiên của Cú Hoan Sơn.”

“Làm sao có thể!”

Hoàng Yến ghen ngào một hồi: “Ba trăm km một giờ, cho dù là thần xe đến đường vòng cũng phải giảm tốc độ, tốc độ hai trăm km mỗi giờ là trăm phần trăm lật xe, chiếc xe này sao có thể không có một chút chuyện?”

Trần Thành ôm ngực, cảm giác trái tim còn đang không ngừng nhảy lên kịch liệt, hắn thì thảo tự nói: “Không biết, ta không biết, ta cảm giác hiện tại giống như là đang nằm mơ.”

Hoàng Yến cắn răng nói: “Ta không tin con nói, trừ phi tận mắt nhìn thấy, bằng không ta tuyệt đối không tin tốc độ của 00km/h có thể di chuyển.”

Trần Thành phản ứng lại, sau đó đoạt lấy kính viễn vọng trong tay Hoàng Yến nói: “Ta cũng không tin, ta cũng cảm thấy mình nhìn lầm, ngươi lại cho ta xem một lần nữa, ta sẽ xem lại một lần.”

Hoàng Yến tức giận nói: “Rõ ràng ngươi đã xem một lần rồi, lấy ra, cầm kính viễn vọng cho ta, đến ta xem.”

Hai người vẫn đang tranh chấp.

Mà lúc này đang bắt đầu khởi điểm, tiểu cô nương cầm khăn gia ni quay lại kia ở đây a a, không ngừng hét lên.

Mọi người nhao nhao không hiểu gì.

“Cô nương này rốt cuộc là sao vậy? Không phải là đang nhìn phim A chứ?”

“Trước mặt mọi người, trời ạ, có cần một chút liêm sỉ hay không.”

“Người nhìn xem, người nhìn xem, nhìn khuôn mặt đỏ ửng của nàng ấy, cùng vẻ mặt hưng phấn đến tận cùng, ngạch tích nung à, lẽ nào nàng ấy đã...”

Mọi người là một trận ác hàn, vội vàng cách tiểu cô nương kia rất xa.

Mà tiểu cô nương thì hưng phấn che lại điện thoại di động, trời ạ, một màn vừa rồi quá kích thích, nàng khó có thể tin tưởng, tốc độ của một chiếc xe có thể nhanh như vậy, hơn nữa còn có hoàn mỹ di chuyển, nàng nhìn hình ảnh phía trước, quả thực có loại cảm giác thân lâm kỳ cảnh.

Cái gì mà xe quá sơn tử vong, cái gì mà dù nhảy, nhảy nhót, so với thế này thì quả thực yếu đến mức nổ tung.

Nhìn video của Pasha, nàng có cảm giác nghẹt thở, càng đừng nói đến người ngồi trong xe.

Loại tốc độ này, nàng khó có thể tưởng tượng, ngắn ngủi ba phút, nàng đã lo lắng mấy chục lần.

Mỗi lần cảm thấy Mạt Gia Ni chạy xe gần như muốn hủy người vong, nhưng cuối cùng luôn có thể hóa hiểm vi di, quả thực quá thần kỳ.

Nếu không phải tự lắp đặt camera, cô đã cho rằng trên điện thoại phát ra một mảng lớn Hollywood...

Chương 140 - Không muốn sống.

Trên xe chạy của Mạt Gia Ni, Dương Thiên nhìn Viên Lăng Mạn có chút đau lòng hỏi: "Này, người không có việc gì chứ?"

Đối phương bây giờ nhìn thâm không gì sánh được, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy nước mắt, nước mũi bong bóng đều đi ra, giống như là tiểu nha đầu nhà trẻ.

Hơn nữa cả người co lại thành một đoàn lạnh run, hiển nhiên đạo phiêu di vừa rồi, dọa nàng không nhẹ.

Nhìn thiếu nữ vẫn không có phản ứng, Dương Thiên không khỏi bất đắc dĩ.

Hắn vừa nói, không cho nàng ngồi trên xe, nhưng nàng không tin.

Lựa chọn ngồi ở trên chiếc xe này, có thể là quyết định mà Viên Lăng Mạn đã hối hận nhất trong cuộc đời này.

Nhìn nữ hài kinh hãi, Dương Thiên thở dài một hơi, cảm giác nếu không giúp nàng, Viên Lăng Mạn có thể sẽ có bóng ma tâm lý cả đời.

Vì vậy, Dương Thiên lái xe, duỗi bàn tay ấm áp khẽ vuốt cái đầu nhỏ nhắn xinh xắn của Viên Lăng Mạn, nói: “Không cần sợ, có ta ở đây, sẽ không có việc gì.”

Trong giọng nói của hắn xen lẫn lực lượng linh hồn của Pháp Thiên Tiên Đế, bàn tay có tiên nguyên bao bọc, có thể dễ dàng trấn an tâm linh của Viên Lăng Mạn.

Viên Lăng Mạn quả nhiên không còn run rẩy nữa, nàng ngẩng mặt lên, nhìn Dương Thiên đang mỉm cười như tắm gió xuân, tâm thần không khỏi an tĩnh lại.

Nàng run rẩy hỏi: “Chúng ta chưa chết?”

Dương Thiên nói: “Đương nhiên, có ta ở đây.”

Viên Lăng Mạn vẫn không tin, sau đó véo khuôn mặt xinh đẹp của mình một cái, lần này còn dùng sức, đều siết đến đỏ bồng.

Nàng phát hiện quả nhiên rất đau, không khỏi hưng phấn nói: “Ha ha, chúng ta không chết, Dương Thiên chúng ta không chết.”

Hưng phấn xong, không khỏi vươn vai ôm lấy Dương Thiên, cái đầu nhỏ chôn trong lòng ngực của hắn lại ô ô khóc lên.

Trên trán Dương Thiên gần như đầy hắc tuyến, vẻ mặt ghét bỏ.

Mặc dù Viên Lăng Mạn rất xinh đẹp, nhưng bây giờ lại xem mình như giẻ lau, khuôn mặt xinh đẹp không ngừng cọ vào ngực hắn.

Nước mắt nước mũi tự nhiên tất cả đều rơi ở trên người hắn.

Dương Thiên thân là tiên, tự nhiên rất thích sạch sẽ, nhìn thấy cảnh này khuôn mặt đều nhăn nhó, vô cùng ghét bỏ, ra sức giãy dụa, nhưng nữ hài lại ôm rất chặt, dù chết cũng không buông tay.

Bị Dương Thiên đẩy mấy lần, nàng còn hừ hừ hai tiếng tỏ vẻ bất mãn, vẫn làm theo ý mình như trước.

Gặp phải nữ hài như vậy, Dương Thiên trực tiếp sụp đổ.

Bất đắc dĩ, chỉ có thể di chuyển tầm mắt, tốc độ của xe thể thao của Passa trực tiếp tăng lên đến bốn trăm km một giờ.

Tốc độ trước mắt của xe chạy đã dọa cho Hoàng Yên trên đỉnh núi hôn mê bất tỉnh.

“Đây, đây không phải là thật, tốc độ của chiếc xe này làm sao có thể phá bốn trăm, nó rõ ràng tốc độ nhanh nhất là ba trăm mười km một giờ a, chẳng lẽ là kính viễn vọng của ta hỏng rồi?”

Ánh mắt Trần Thành mờ dần, trong đầu là một mảnh, mà hắn có khả năng đưa ra kết luận là, cái này không khoa học.

Kỳ thật nếu là người bình thường lái chiếc xe thể thao này, vậy tự nhiên là tốc độ sẽ bị hạn chế, đừng nói là chạy đến bốn trăm km giờ, coi như là tốc độ của ba trăm mười hai ki-lô-mét cũng khó có khả năng đạt tới.

Bởi vì xét đến cùng, chiếc xe này không có khí bệ ni-scs, không có cải trang, cái gì cũng không động qua, không có khả năng chạy bốn trăm một cực tốc này.

Phải biết rằng, kỷ lục xe chạy trên thế giới này chỉ duy trì vãn vẹn bốn trăm ba mươi hai giờ một giờ.

Cái kỷ lục này là gần hai năm qua, không có một chiếc xe nào có thể siêu việt.

Mà chiếc xe của Dương Thiên này chỉ là Pallez bình thường mà thôi, tuy rằng xe của ngàn vạn nguyên tề đã khởi bước, nhưng nó dựa vào đâu có thể chạy suốt bốn trăm km một giờ, nó dựa vào cái gì?

Trần Thành không hiểu, vắt hết óc cũng nghĩ không ra nguyên nhân.

Thật ra nguyên nhân cũng rất đơn giản, kiếp này Dương Thiên là tiên, trong cơ thể hắn có được tiên nguyên, dưới sự bao bọc của tiên nguyên, chiếc xe này bất kể là xi lanh hay lốp xe đều có một loại phòng hộ.

Hơn nữa hắn thi triển pháp thuật Phong Hành Thuật, đừng nói là bốn trăm km một giờ, nếu như ở trên đường cao tốc thẳng tắp, Dương Thiên trong vài phút có thể làm cho tốc độ của chiếc xe này bị phá vỡ năm trăm mét.

Mà hiện tại, 400 điểm đã đủ làm cho người ta sợ hãi, phải biết rằng, hiện tại tốc độ của Lộ Bình cũng chỉ là 300 km một giờ.

Cửu Hoàn sơn này nhìn như không khó, nhưng thực ra lại ẩn chứa nguy hiểm, nhất là chín ngã rẽ, nếu không cẩn thận, xe hủy người vong.

Từ lúc trận đấu bắt đầu Dương Thiên đã đem tiên thuật đã từng dùng qua là không quên ghi nhớ trong lòng, hiện tại, cho dù nhắm mắt lại hắn cũng có thể chạy một vòng Cửu Hoàn Sơn.

Viên Lăng Mạn ôm chặt eo Dương Thiên, cảm giác đẩy lưng, quán tính, còn có thể bay đi gần như có thể hất bay người khác, nàng cũng không dám mở mắt.

Viên Lăng Mạn cảm thấy chỉ cần ôm Dương Thiên, tất cả nỗi sợ hãi của nàng đều sẽ giảm xuống.

Trên người đối phương tản ra một cỗ khí tức an lành, tinh khiết, nàng đã thật sâu mê say, cảm giác có Dương Thiên ở trên xe hiện tại xông ra đường đua nàng cũng không sợ.

Lúc này, khởi điểm, tiểu cô nương kia cầm đoạn ghi hình cấp tốc của Mạt Gia Ni hưng phấn nhìn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, vẫn bị người khác cho rằng là xem phim A, nàng cũng không giải thích, dù sao chính là cách mọi người rất xa một mình nhìn.

Mọi người khinh thường nhìn nàng, mà ánh mắt càng thêm khinh bỉ nhìn những người đó, nhất là nam sinh đang cầm video quay xe đua của Cotard.

Theo nàng thấy, loại video kích thích này sẽ được hưởng thụ một mình, người xem nam sinh kia, điện thoại di động đều bị người khác đoạt đi, chính hắn cũng không nhìn thấy được chút nào.

Tiểu cô nương cho rằng tên kia ngốc.

Mà một ít tiểu nữ sinh chịu không nổi mê hoặc, nhìn tiểu cô nương xem video kích thích như vậy, không khỏi đỏ mặt nhao nhao tiến lên, muốn kiếm một chén canh.

Tiểu cô nương tự nhiên không vui chia sẻ, sau đó những tiểu nữ sinh kia linh cơ khẽ động, móc ra mấy tấm Mao gia gia.

Tiểu cô nương nửa chối nửa mời, cũng đồng ý cho mấy người xem, nhưng điện thoại di động chỉ có thể do một mình nàng cầm.

Mọi người thấy vậy đều cười phá lên: “Ha ha ha, mẹ nó, ta nhìn thấy cái gì?”

“Một đám nữ sinh vậy mà tụ tập xem phim, hại hay không xấu hổ a.”

“Thế giới này làm sao vậy, tuy rằng hiện tại đã là ban đêm, không phải trời ban trưa sáng sủa cần khôn, nhưng làm như vậy chung quy là không tốt nha!”

“Đã mù!”

Nhưng mọi người còn chưa cười xong, khi đám cô bé nhìn thấy tốc độ lái xe Passa chạy suốt 400 km một giờ, mặt cũng đều đỏ bừng, thét lên chói tai.

Chỉ trong nháy mắt, các nàng cảm giác Mạt Gia Ni cùng tử vong ba lượt đi lướt qua, cơ hồ là cục diện phải chết vẫn có thể nghịch chuyển cần khôn, nhất là lộ tuyến hình chữ S ba liên tục trôi đi, không chút nào giảm tốc độ, trực tiếp trôi qua, động tác hoàn mỹ lưu loát, nhưng mà trình độ mạo hiểm tuyệt không thấp, cơ hồ làm cho người ta quên hô hấp.

Tốc độ này, hơi mất khống chế một chút sẽ hủy người vong.

Trước đó các nàng đều không xem trọng Dương Thiên, nhưng khi nhìn thấy đoạn ghi hình trong tay tiểu cô nương, đều thét lên không ngừng, bốc lên những ngôi sao nhỏ nghiêm trọng.

Lời nói mọi người chế giễu hoàn toàn bị chính bọn họ nuốt xuống, từng người hai mặt nhìn nhau, cũng không biết xảy ra chuyện gì?

Một người vẻ mặt liên bí mật nói: “Hưng phấn như vậy? Chẳng lẽ là đang xem phim mỹ nhân u?”

Còn có một người móc ra một xấp phiếu, có chút ngơ ngác lắm lắm: “Ta vậy mà cũng muốn đi xem hai lần, trời ạ, có phải ta điên rồi hay không.”

“Chỉ là cái loại phim này mà thôi, liên cùng ai chưa từng thấy qua việc đời, giả bộ hưng phấn như vậy thật thích hợp sao?”

Hiện tại mọi người đều có chút không ăn được nhô nói nhô chua, trông mong nhìn điện thoại di động trong tay tiểu cô nương.

Hận không thể tìm hiểu ngọn nguồn.

Cuối cùng, mọi người nhìn bảy tiểu nữ sinh trước mặt kêu tê tâm liệt phế, hơn nữa ánh mắt lại còn không có rời khỏi điện thoại di động, trong lòng giống như mèo cào, một người cho tiền, không thể không liếc mắt nhìn.

Nhưng mà, khi người kia nhìn thấy một chiếc xe gần như dán sát mặt đất phi hành, không khỏi hít ngược một hơi khí lạnh, vẻ mặt hoảng sợ.

Lần nữa nhìn thấy chiếc xe kia cấp tốc trôi đi, người kia cũng a một tiếng, vẻ mặt không thể tin được.

“Mẹ nó, đến cùng thì hắn đã thấy cái gì rồi.”

Mọi người quả thực sắp hỏng mắt, trong tay một cái đến cùng có đồ vật gì, có thể cho người ta nghiện như vậy?

Vì vậy, không nói hai lời, mọi người đều móc tiền ra xem, tiểu cô nương nhìn nhiều tiền như vậy đưa tới, mặt mày không khỏi hớn hở, nhưng mà cùng bọn họ chia sẻ.

Nam sinh cầm chiếc xe của Cotard đó nhìn nhìn chiếc xe quay của Cotard trên điện thoại di động của mình, lại liếc nhìn cô gái nhỏ một cái, trực tiếp tắt điện thoại di động của mình, sau đó lấy tiền xem điện thoại di động của cô bé.

Hơn mười người vây quanh một cái điện thoại di động nhỏ, có ít người nhìn thấy chỉ là một đoạn video xe thể thao không khỏi một trận thất lạc, tuy rằng xe tốc độ rất nhanh, nhưng con mẹ nó cái này chỉ là chụp phim mà thôi, cũng không phải chân thực.

Không khỏi từng cái từng cái bấu môi.

Mà đúng lúc bọn họ bắt đầu chiêm chọc, đột nhiên một nam sinh a lên một tiếng: “Ôi trời ơi, video trên điện thoại này không phải phim ảnh, là video, là video ghi hình.”

Tất cả mọi người nghe vậy đầu tiên là sửng sò, sau đó nhìn tiểu cô nương, đột nhiên hít một hơi khí lạnh nói: “Là chiếc Passa kia, trời ạ, chiếc xe ngựa Passa kia chạy đến bốn trăm km một giờ, điều này sao có thể.”

“Ta không tin, ta không tin!”

“Đây là Cửu Hoàn sơn, ở đây có thể chạy một trăm hai cũng phải cẩn thận, hai trăm phải đủ mười phần tinh thần, ba trăm không phải chuyên nghiệp cũng phải lật xe, cái xe kia mà Mạt Gia Ni dám chạy bốn trăm km giờ, không muốn sống nữa sao?”

Chương 141 - Bản lĩnh này.

Vị trí khởi điểm, mọi người còn đang khiếp sợ. Lúc này Dương Thiên đã rất nhanh tới gần xe đua Khoa Ni Tái Khắc của Lộ Bình.

Phùng Ngọc ở trên xe không ngừng hôn lên Lộ Bình, ngực đẹp tuyết trắng kề sát đối phương, trên mặt tràn đầy ửng hồng sùng bái nói: “Lần này Cửu Hoàn Sơn, ngươi lại có thể đánh vỡ kỷ lục nhanh nhất đi?”

Lộ Bình ngạo nghễ cười nói: “Chỉ cần ta nguyện ý, một ngày ta có thể đời hơn trăm trận ở đấu trường đơn giản này, ta là vua xe ở Huy châu, toàn bộ Huy châu không có lái xe nào nhanh hơn ta.”

“Oa!” Phùng Ngọc hưng phấn vỗ tay nói: “Ngươi thật dữ tợn...”

Nhưng lời khen tặng của nàng còn chưa kịp nói ra, đột nhiên một tiếng xe thể thao thật lớn từ phía sau vang lên.

Lộ Bình nheo mắt, vội vàng nhìn về phía kính hậu, vừa nhìn không sao, trực tiếp rút ra một ngum khí lạnh, kém chút một cước phanh lại té xe.

Phía sau lại là chiếc xe Mạt Gia Ni căn bản không thể đuổi kịp.

Lộ Bình sắc mặt vặn vẹo, phần nộ nói: “Không thể nào, ta vận tốc bình quân ba trăm dặm một giờ, hơn nữa dẫn trước hần mười lăm phút, hần làm sao có thể đuổi kịp.”

Nói tới đây, vẻ mặt hần âm trầm, một tay nắm lấy cổ Phùng Ngọc, lạnh lùng nói: “Nói, nơi này có phải có gần đạo hay không?”

Phùng Ngọc gần như khó thở, nàng ta khó nhọc thở dốc nói: “Không thể nào, con đường này không thể có đường gần, con đường này tuyệt đối trừ đi chín ngã rẽ ra, tuyệt đối thẳng tắp.”

Đôi mắt đỏ tươi của Lộ Bình gắt gao nhìn chăm chăm vào kính hậu thị, tốc độ của Pallez vô cùng nhanh, chỉ trong nháy mắt đã tới gần!

“Đuổi kịp rồi!”

Trên đỉnh núi, Hoàng Yến vừa mới tỉnh lại liền nghe thấy tiếng hô hưng phấn của Trần Thành.

Trong lòng nàng kinh hoàng, sau đó vội vàng đứng dậy đoạt lấy kính viễn vọng trong tay Trần Thành.

Xuất hiện trước mắt nàng là hai đạo quang ảnh, trong đêm tối đặc biệt chói mắt, tiếng nổ vang chưa hề dừng lại.

Hai chiếc xe thể thao trình diễn một màn truy đuổi kinh tâm động phách.

“Trời ạ, sao có thể nhanh như vậy được. Lẽ nào là thần xa sao? Lạc hậu sau mười lăm phút, vậy mà lại nghịch chuyển nhanh như vậy.”

Trần Thành đồng dạng một mặt chấn động nói: “Hần không thể nào là thần xe, bởi vì thần xe khóa trước đã xuất ngoại.

Vừa rồi ta còn cho rằng kỹ thuật xe của hần tương đương với ta, nhưng mà thấy được lộ tuyến kia ba lần liên tiếp trôi đi, ta tự thẹn không bằng.”

“Con đường thứ ba trôi đi liên tục, trời ạ, vừa rồi ta vậy mà đã ngắt đi bỏ lỡ kỳ tích này.”

Hoàng Yến hồi hận đâm ngực dậm chân!

Mọi người khởi điểm, khi quay hình thấy được xe đua của Khoa Ni Tái Khắc thì tất cả mọi người đều kinh hô lên.

“Trời ơi, đã chậm trễ mười lăm phút, một cuộc nghịch chuyển kinh thiên động địa, rốt cuộc là bản thân Lộ Bình sợ hãi hay là thiếu niên kia quá mức yêu nghiệt?”

“Vậy mà thật sự đuổi kịp, ha ha, vừa rồi tôi đã nhìn ra chiếc khăn gia ni kia không đơn giản.”

Một người kinh ngạc: “Hả!”

Mọi người giật nảy mình, trợn trắng mắt nhìn người nọ nói: “Người muốn làm gì?”

Người nọ hoảng sợ nói: “Tôi nghĩ tới vì sao chiếc khăn gia ni kia lại đứng im tại chỗ khởi điểm mười lăm phút.”

Tất cả mọi người lập tức hứng thú, hưng phấn hỏi: “Nhanh, nói mau một chút rốt cuộc là nguyên nhân gì?”

Người nọ hít sâu một hơi, bình phục lại tâm tình mãnh liệt như sóng cả nói: “Chiếc khăn gia ni kia khinh thường, hần cố ý, cố ý để cho Lộ Bình lái Khoa Ni Tái Khắc chạy mười lăm phút sau đó đuổi theo!”

Dứt lời, toàn trường đều kinh hãi!

Trong sân hoàn toàn yên tĩnh, sau một hồi lâu, thanh âm khí lạnh phập phồng lẫn nhau.

“Cậu nói vậy cũng đúng, xe của Pallez không hề hỏng, không thể vì sự cố mà dừng lại ở đây mười lăm phút. Nói cách khác thiếu niên kia cố ý để Lộ Bình chạy mười lăm phút.”

“Trời ạ, thiếu niên kia từ đâu mà có tự tin lớn như vậy, đó chính là Lộ Bình a, Huy tinh đệ nhất nhân trong giới đua xe, thực lực cao nhất, thiếu niên kia lại cuồng như thế.”

“Buồn cười, buồn cười, vừa rồi chúng ta lại cười nhạo hần mười lăm phút.”

Sắc mặt mọi người xấu hổ, quả thực đều muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

Mà mọi người không biết là dừng lại ở chỗ đó mười lăm phút, đúng là không phải Dương Thiên cố ý nhường đường mà là hần nhớ kỹ bản đồ, hơn nữa còn đợi Viên Lăng Mạn khóc một hồi, lại nghe đôi phương kể về cách vận dụng xe trượt của Mạt Gia Ni.

Thế nên mới chậm trễ mười lăm phút này.

Nhưng thiếu niên đã dùng thực lực chứng minh, cho dù nhường Lộ Bình mười lăm phút, hần vẫn có thực lực đuổi kịp.

Trong mọi người cao hứng nhất không ai qua được Từ Lan, thần sắc nàng kích động, đôi mắt lóe lên những ngôi sao nhỏ, hận ý vốn không còn đối với Dương Thiên đã biến mất, thay vào đó là vẻ sùng bái ái mộ.

Trong xe Mạt Gia Ni, Viên Lăng Mạn thấy xe thể thao của mình đã đuổi kịp Khoa Ni Tái Khắc của Lộ Bình, kinh ngạc che đôi môi đỏ mọng mê người.

Đôi mắt đẹp của nàng khó có thể tin nhìn Khoa Ni Tái Khắc gần trong gang tấc, lại nhìn sang bên cạnh là Dương Thiên Kiên Nghị, mày kiếm của nàng lúc này đã trở thành độc dược trí mạng nhất trong mắt nàng.

Đôi mắt đẹp của nàng liên tục lóe lên tia sáng kỳ dị, sau đó chỉ nghe Dương Thiên đạm mạc nói: “Ngồi cho vững, ta muốn vượt qua xe.”

“Cái gì?” Viên Lăng Mạn nghe vậy còn chưa kịp phản ứng, xe thể thao Passa đột nhiên vẩy đuôi, một lần nữa xuất hiện một cách hoàn mỹ.

Viên Lăng Mạn thét lên kinh hãi, sau đó cái đầu nhỏ lại rúc vào trong ngực Dương Thiên.

“Đồ điên, tên điên, đúng là đồ điên!” Lộ Bình nhìn thoáng qua Mạt Gia Ni đang chạy xe ở ngã rẽ chật hẹp như vậy, mặt không khỏi xanh mét.

Hai chiếc xe vốn là sát nhau, nếu như đụng vào nhau, đều phải chết hết.

Mắt thấy Dương Thiên Siêu Xa, hắn làm sao có thể nguyện ý, mãnh liệt đánh tay lái, ngăn ở phía trước Dương Thiên.

Dương Thiên Tùng đạp chân vào cửa, khóe miệng hiện lên một tia cười lạnh, còn giãy dụa vô vị sao? Ta nói muốn bắt nạt người ở đấu trường, thật sự cho rằng ta lại cười sao?”

Hắn phanh song song với cửa xăng, tay lái đánh giống như một đóa hoa.

Dương Thiên lắc lư một cái, Lộ Bình quả nhiên mắc lừa, đang lúc hắn mệt mỏi ngăn cản Dương Thiên, Dương Thiên lại từ một khe hở khác thò đầu ra.

Hai chiếc xe thể thao song song chạy đi, Lộ Bình gần như cắn nát hàm răng.

“Cân bằng rồi, ngang nhau, hai chiếc xe cầm ngang.” Hoàng Yến ở đỉnh núi nhìn kính viễn vọng thấy được một màn này không khỏi kinh hô lên.

Trần Thành hưng phấn nói: “Mau lấy tới, ta nhìn một chút.”

Hoàng Yến vẫn còn đang sửng sờ trong sự chấn động lúc này, ánh mắt nàng lộ ra một tia thần phục nói: “Vừa rồi ta chỉ được thấy được trên chiếc xe mà thần xa Hạng Bác lái ở lần trước thôi.”

Trần Thành kinh nghi nói: “Chủ nhân chiếc xe trượt của Pasha kia ở trong mắt người lại có thể đánh đồng với Hạng Bác? Trước đó không phải người vẫn xem Hạng Bác là thần sao? Cho rằng không một ai có thể vượt qua hắn?”

Hoàng Yến cười khỏ nói: “Từ ý nghĩa nào đó mà nói, chủ nhân của Pallez dám dùng tốc độ di chuyển nhanh hơn ba trăm bước, điểm này hắn đã vượt qua Hạng Bác, từ nay về sau, trong lòng ta có hai vị Xa Thần!”

Trần Thành gật đầu nói: “Nhìn trận đấu của Pallez kia, ta còn không có dũng khí so với hắn, mặc dù ta nhanh hơn đường bằng phẳng, nhưng đường băng này tôi đa ta chỉ có năm phút, đổi lại, chủ nhiệm Pallez này, vậy mà lại có thành tích nhanh hơn ta mười phút, thật sự là khiến người ta tuyệt vọng.”

Hoàng Yến gật đầu nói: “Có lẽ trong trận đấu vua xuống xe cả nước lần này, hấn chính là Xa Thần đòi tiếp theo.”

Trần Thành gật đầu nói: “Đám tiểu tử phương bắc kia lấy Mạnh Triết cầm đầu, hấn có hi vọng vẫn đỉnh xa thần nhất, mà phương nam chúng ta năm bè bảy mảng, nếu muốn cùng Mạnh Triết phân cao thấp, vậy nhất định phải mời chủ nhân của chiếc Passo này ra tay!”

Hoàng Yến châm biếm: “Mạnh Triết? Trước đây ta coi trọng hấn, nhưng mà sau hôm nay, nếu như chủ nhân chiếc khăn gia ni này dự thi, hấn chỉ xứng đứng thứ hai!”

Hai chiếc xe thể thao giăng co suốt hai mươi giây.

Trên đường núi chật hẹp này, một chiếc xe đều phải cẩn thận đi qua, mà hai chiếc xe thể thao này lại không nhìn thấy gì.

Trong xe đua Khoa Đầu Khắc, Lộ Bình nhìn thoáng qua quốc lộ, giờ phút này phía trước là một mảnh thẳng tắp bằng phẳng, chính là cơ hội tốt để chạy nước rút.

Hấn nhe răng cười nhìn Mạt Gia Ni bên cạnh một cái, khinh thường nói: “Gặp lại, ta sẽ chờ ngươi đến điểm cuối”

Dứt lời, bàn tay ấn lên công tắc khí nitơ trên vô lăng.

Cảm giác đẩy lưng to lớn lần nữa khiến cho Lộ Bình và Phùng Ngọc như là dính ở trên ghế ngồi, nhìn đèn đường quanh thân vội vã mà qua, hưởng thụ khoái cảm cấp tốc.

Tốc độ chuyển biến của Khoa Ni Tái Khắc không ngừng tăng lên, tốc độ xe tăng lên từ 340.

Ba trăm năm, ba trăm sáu, ba trăm bảy...

Hai ống bễ khí to lớn phía sau Khoa Ni Tái Khắc phun ra ngọn lửa màu xanh lam, nhanh như chớp, cuối cùng dừng lại trên tốc độ ba trăm chín mươi tám.

“Ha ha, kỹ thuật điều khiển của ngươi có tốt đến đâu, xe của ngươi căn bản không có trải qua cải trang, không có khí nitơ, gia tăng tốc độ của ta mới là vương!”

Lộ Bình cười điên cuồng, sắc mặt dữ tợn cho rằng mình vĩnh viễn không thể thua.

Dương Thiên nhìn bóng lưng của Khoa Ni Tái Khắc đi xa, khòe miệng nhếch lên cười lạnh: “Nói là muốn khi dễ người, lại coi lời nói của ta thành gió thoảng bên tai sao? Xa Vương phải không? Chỉ có chút tốc độ này thôi sao?”

Chương 142 - Tốt nhất không nên nhìn thấy.

Dương Thiên nhìn thoáng qua Viên Lăng Mạn đang trừng lớn đôi mắt đẹp của mình, lạnh lùng nói: "Nhắm mắt lại?"

“Hả?” Viên Lăng Mạn còn chưa hiểu, Dương Thiên đột nhiên giẫm lên chân ga.

Trong nháy mắt, xe thể thao Passa giống như là một quả đạn pháo nhanh chóng xông lên.

Tốc độ của bảng chuyên biến và tốc độ xe đã chuyển đến cực hạn, Viên Lăng Mạn cảm thấy khó thở, trái tim nhảy ra ngoài, nằng nhắm chặt hai mắt, không ngừng thét lên hoảng sợ.

Tốc độ xe rất nhanh, ban đầu ba trăm bốn, đột nhiên vọt tới ba trăm tám, bốn trăm, hơn nữa liên tục tăng lên.

Trần Thành dùng kính viễn vọng nhìn chăm chăm thân ảnh xe ngựa Passa, hoảng sợ nói: “Phá bốn trăm rồi, tốc độ phá bốn trăm. Trời ạ, chiếc xe này làm sao có thể nhanh như vậy, đây là Pallez sao?”

Hoàng Yến đoạt lấy kính viễn vọng, nhìn thoáng qua rồi rùng mình nói: “Tốc độ xe trước mắt là bốn trăm hai mươi, hơn nữa còn không ngừng tăng lên, chẳng lẽ hẳn thật sự định phá kỷ lục tốc xe nhanh nhất của bốn trăm ba mươi hai thế giới hay sao?”

Trần Thành tiếp nhận kính viễn vọng lần nữa, nhìn thoáng qua rồi hoàn toàn ngây dại.

Hoàng Yến hỏi: “Làm sao vậy?”

Trần Thành ngốc trệ một đoạn rất dài, mới khôi phục bình thường, sắc mặt gã vẫn không thể tin.

Dưới sự truy hỏi liên tục của Hoàng Yến, lúc này hấn mới mở miệng nói: “Tốc độ xe của Pasha hiện tại đã ngang bằng với bốn trăm ba mươi hai xe chạy nhanh nhất trên toàn thế giới.”

Hoàng Yến:...

Khởi điểm, điện thoại di động của tất cả mọi người quay chung quanh tiểu cô nương.

Khi thấy tốc độ xe của Dương Thiên đạt đến bốn trăm ba mươi bước, tất cả mọi người đều choáng váng.

“Không được không được, ta cảm giác nếu nhìn tiếp nữa có thể sẽ xuất hiện bệnh tim.”

“Sắp phanh lại rồi, trời ơi, tốc độ này hơi sai lầm là không có khả năng sống sót.”

“Trời ơi, không phải lái xe, đây quả thực là phi hành sát mặt đất.”

“Mẹ nó, lão tử chỉ nhìn video đã kinh hãi run rẩy, thiếu niên lái xe kia rốt cuộc có trái tim trầm ổn cỡ nào, mới dám to gan như thế.”

“Mau nhìn mau nhìn, vượt qua rồi, Mạt Gia Ni vượt qua Khoa Ni Tái Khắc, phần đuôi của chiếc Khoa Ni Tá Khắc có u lam hỏa diễm, đây là gia ni-trát khí sao?”

“Cho dù là khí nitor thì như thế nào, còn không phải bị Mạt Gia Ni trong nháy mắt vượt qua, ông trời ơi, Mạt Gia Ni quá đẹp trai.”

Xe tăng bốn trăm ba mươi bước, dễ dàng vượt qua tốc độ xe của Khoa Ni Tái Khắc hơn ba trăm chín mươi bước.

Vượt qua dễ dàng tùy ý như vậy! Khoảng cách kéo càng lúc càng lớn.

Lộ Bình khó tin nhìn một màn này, hấn nhìn thoáng qua tốc độ chuyển biến, hiện tại đã gần bốn trăm xe, mà đối phương lại có thể đơn giản hất hấn ra, đối phương rốt cuộc mở được bao nhiêu khối a.

Mạt Gia Ni hoàn mỹ biến mất khỏi tầm mắt hấn, lúc này hấn mới phản ứng lại.

“Khốn kiếp, khốn kiếp!” Lộ Bình cắn răng, trong ánh mắt bốc lên ngọn lửa.

Chẳng lẽ lần này Xa Vương đứng đầu Huy Tĩnh thật sự thua trong tay một tên vô danh tiểu tốt?

“Rốt cuộc vượt qua!” Trần trưởng thành thở dài một hơi, trong con ngươi tràn đầy hưng phấn nói: “Ta thu hồi lời nói vừa rồi, lần này Lộ Bình có đối thủ mạnh như vậy, tuyệt đối không thắng được.”

Hoàng Yên cũng gật đầu đồng ý: “Không chỉ có Lộ Bình, nếu chúng ta đấu một trận với chiếc khănco kia, cũng không thể thắng được.”

Hai người liếc nhau, trầm mặc, cuối cùng đều cười khò.

Trong xe Mạt Gia Ni, Dương Thiên nhìn Viên Lăng Mạn ôm mình, thân thể mềm mại run rẩy không dám mở miệng nói: “Được rồi, có thể mở mắt ra”

Viên Lăng Mạn hít sâu một hơi, nhìn thoáng qua Dương Thiên, lại nhìn thoáng qua phía trước không ngờ không thấy tung tích của Khoa Ni Tái Khắc, không khỏi một trận thất vọng nói: “Dương Thiên, chúng ta vẫn bị bọn họ bỏ rơi sao?”

Giọng nói của Dương Thiên bình tĩnh, không có một chút gợn sóng nào nói: “Khoa Ni Tái Khắc đang ở phía sau.”

“Ồ!” Viên Lăng Mạn cúi đầu, có chút thất vọng không kịp phản ứng.

Một giây sau, đôi mắt đẹp của nàng sáng ngời, cả người kích động run rẩy nói: “Dương Thiên, Dương Thiên người nói cái gì? Xe đua của Khoa Ni Tái Khắc đang ở phía sau chúng ta, đây là sự thật sao? Mau, người mau nói cho ta biết đi.”

Trên trán Dương Thiên hiện lên một sợi hắc tuyến, nói: “Là thật!”

Viên Lăng Mạn vẫn có chút khó tin nói: “Ta không tin, Lộ Bình kia chính là vua xuống xe ở Huy tĩnh a, Huy tĩnh luận chuyên nghiệp thì hẳn là người thứ hai không ai dám xưng đệ nhất a, người làm sao có thể đánh bại hẳn?”

Dương Thiên đã hết chỗ nói rồi, nhìn Viên Lăng Mạn không ngừng lôi kéo hẳn, hẳn thật muốn trực tiếp đánh đối phương

ngất xỉu.

Phải biết, hiện tại đang lái xe, một mực kéo cánh tay của hắn thì không chế tay lái thế nào? Đây quả thực là hành vi tìm chết.

Cuối cùng bất đắc dĩ Dương Thiên thấp giọng nói: “Thích tin hay không!”

“Ách!” Viên Lăng Mạn nhất thời choáng váng, nàng có được dung mạo xuất chúng, sinh hoạt ở nhà giàu, là đối tượng được mọi người săn đón, ngày thường nàng mắt cao hơn đầu cũng không thèm để ý tới nam nhân nói chuyện với hắn, mà hôm nay, nàng chủ động nói chuyện với nam sinh trước mắt, đối phương giống như vẻ mặt ghét bỏ? Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì?

Nhưng mà, ngay cả như vậy, Viên Lăng Mạn vẫn không nhận được, tiếp tục ngẩng khuôn mặt xinh đẹp hỏi: “Dương Thiên, rốt cuộc ngươi làm sao làm được? Lộ Bình là vua xe, người đánh bại hắn sao không hưng phấn?”

Dương Thiên thờ ơ nói: “Có gì mà hưng phấn chứ? Đánh bại một con gà yếu ớt, ta chỉ cảm thấy có chút xấu hổ.”

“Chát!”

Viên Lăng Mạn nghe vậy trợn mắt há hốc mồm, đã không biết nên dùng tâm tình gì để hình dung tâm tình của mình.

Câu nói này của thiếu niên, dường như quá ngông cuồng!

Khi tiếng nổ cực lớn vang lên lần nữa, tất cả mọi người nhao nhao đứng dậy, đều chờ mong nhìn xe thể thao đầu tiên vọt tới điểm cuối.

Đột nhiên, có một người kinh hô: “Mau nhìn, đến rồi!”

Ánh mắt mọi người nhao nhao nhìn qua, chỉ thấy một con mãnh thú chạy xe nhanh như điện xẹt chạy tới.

“A, quả nhiên, Mạt Gia Ni, là Mạt Gia Ni”

“Thắng? Tại sao ta cảm giác như đang nằm mơ?”

” tụt lại phía sau mười lăm phút còn có thể đứng đầu, rốt cuộc là Thái Thúc Lộ Bình hay thiếu niên kia quá yêu nghiệt.”

Cuối cùng Dương Thiên đến điểm cuối, lại một lần nữa xuất hiện một cái phát đuôi xinh đẹp, xe đột nhiên dừng lại!

Tất cả mọi người đều kinh hô lên.

“Mau, mau nhìn một chút, ta làm sao cảm giác tốc độ phá kỷ lục rồi?”

“A, đúng đúng!” Một người vội vàng gật gật đầu, liếc mắt nhìn máy bấm giờ.

“Tê!”

Hắn hít một hơi khí lạnh nói: “Bốn mươi ba năm mười giây.

Mọi người đều ngây dại.

“Nói cách khác, phá kỷ lục bốn mươi tám phút năm mươi ba giây vừa rồi của Lộ Bình.”

“Đã qua năm phút đồng hồ.”

Khi mọi người còn đang khiếp sợ, chỉ nghe tiểu cô nương kia ngạo nghễ nói: “Hừ, chỉ gần năm phút thôi sao? Chẳng lẽ các ngươi không coi chiếc xe dép dép của Pallez ở tại chỗ trọn tròn mười lăm phút giảm bớt sao?”

Tất cả mọi người nghe vậy: “Đúng vậy, chiếc xe trượt của Pallez đã để Lộ Bình chạy mất mười lăm phút rồi.”

“Nói cách khác, thiếu niên tổng cộng vượt qua Lộ Bình hai mươi phút.”

“Từ đó suy đoán, thiếu niên chỉ dùng hai mươi tám phút, chạy xong toàn bộ hành trình.”

Sau khi kết luận xong, tất cả mọi người đều choáng váng.

Đây là lái xe sao? Đây quả thực là bay a.

Dương Thiên xuống xe, ánh mắt bình thản, không có bất kỳ vui sướng gì, giống như đã làm một chuyện nhỏ bé không đáng kể.

Sau khi Viên Lăng Mạn xuống xe, chân chân đều như nhũn ra, khuôn mặt trắng bệch, cuối cùng vẫn ôm Dương Thiên, mới miễn cưỡng chống đỡ không ngã.

Hai người hưởng thụ ánh mắt sùng bái của mọi người, Dương Thiên ngược lại không có gì, mà tâm hư vinh của Viên Lăng Mạn thì được thỏa mãn cực lớn.

Qua năm phút sau, xe đua của Khoa Ni Tái Khắc cuối cùng cũng tới điểm cuối. Lộ Bình xuống xe phần nộ đi về phía Dương Thiên, khiến mọi người sợ tới mức đều trốn ra xa.

Hai người đối lập, Dương Thiên hờ hững nhìn Lộ Bình mở miệng nói: “Người thua.”

“Người là ai? Rốt cuộc là ai? Không ai có thể đánh bại ta ở Huy Miên, rốt cuộc người là ai.” Lộ Bình nghiêng răng nghiêng lợi tức giận nói.

Khóe miệng Dương Thiên nhếch lên, cười nói: “Ta chính là vô danh tiểu tốt, hơn nữa, ta đã từng bảo người dừng tay, nhưng người lại không nghe.”

Hắn chỉ vào Viên Lăng Mạn nói: “Nếu người đã thua, vậy chính là tuân thủ ước định thả bằng hữu của nàng!”

Mà lúc này hai thanh niên trẻ tuổi sau lưng Lộ Bình muốn đứng ra, nhưng lại bị Lộ Bình ngăn cản.

Nếu để cho người khác biết hắn thua không nổi mà nói, vậy hắn không chỉ có danh hiệu Xa Vương bị mất bị người phi nhỏ, hơn nữa sẽ không có một người cùng hắn thi đấu.

Lộ Bình thả Từ Lan Lan ra, Dương Thiên lại nhìn thoáng qua chìa khóa trong tay hắn nói: “Tựa hồ người nói lấy Khoa Ni Tái Khắc của người ra làm tiền đặt cược, không biết người đem có đúng không?”

Lộ Bình cắn răng, mặt âm trầm nói: “Tiểu tử, làm người nên chừa một đường lui, sau này có thể gặp lại nhau dễ dàng không?”

Dương Thiên cười khẩy nói: “Rõ ràng là chính miệng người tự mình định ra quy tắc, lúc đó sao người không muốn giữ lại một đường? Thế nào? Bây giờ lại xem mình thành người bị hại?”

Lộ Bình sắc mặt xanh mét, cuối cùng vứt chìa khóa xe đi cho Dương Thiên, sau đó gắng gượng nói: “Cầm lấy đi, loại xe này ta còn không để vào mắt.”

Sự tình rốt cục kết thúc một đoạn, kết cục cuối cùng quá ngoài dự liệu mọi người!

Dương Thiên vào xe đưa Khoa Ni Tái Khắc của Lộ Bình, phát hiện đối phương cải trang toàn bộ xe quả thực không thể bắt bẻ, không khỏi cảm thấy mỹ mãn.

Lúc này Viên Lăng Mạn vội vàng chạy tới, nhìn Dương Thiên trong xe, ngẩng khuôn mặt nhỏ vừa hưng phấn vừa chờ mong hỏi: “Dương Thiên, chúng ta còn có thể gặp lại không?”

Dương Thiên nhìn cô gái ngọc này, cảm giác như gặp được nàng không có chuyện gì tốt. Thế là bình tĩnh nhìn nàng một cái, mở miệng nói: “Tốt nhất là không gặp!”

Hai người vốn không cùng một thế giới, kiếp trước Dương Thiên không có giao tiếp với nàng, đời này cũng không muốn có.

Dứt lời, Khoa Ni Tái Khắc phát ra tiếng nổ cực lớn, biến mất trong tầm mắt mọi người...

Chương 143 - Nói không tin.

Viên Lăng Mạn hoàn toàn ngây ngẩn cả người, vẻ mặt hưng phấn cứng ngắc trên mặt, lần đầu tiên nàng tỏ ra hảo cảm với biểu hiện của nam sinh, lại bị hấn cự tuyệt.

Từ Lan Lan không nghe thấy cuộc đối thoại giữa Dương Thiên và Viên Lăng Mạn, thấy bằng hữu tỷ muội tốt của mình dễ dàng thắng được Xa Vương của Huy tỉnh, trong mắt nhìn bóng lưng Dương Thiên rời đi lóe lên những ngôi sao nhỏ.

Nam nhân hoàn mỹ như vậy cũng hiếm thấy, nếu thu hấn làm bạn trai, quả thực hâm mộ chết một đám bạn thân.

Vì vậy, Từ Lan Lan hưng phấn chạy tới bên cạnh Viên Lăng Mạn, kéo bàn tay nhỏ bé của nàng hỏi: “Mạn Mạn, người làm sao quen bằng hữu kia? Tên gọi là gì vậy? Bao nhiêu tuổi rồi? Gia cảnh thế nào? Có bạn gái không? Người giới thiệu ta cho hấn được không?”

Viên Lăng Mạn nghe Hứa Lan nhiều vấn đề như vậy, hấn gần như muốn hôn mê bất tỉnh, nghĩ đến bộ dạng Dương Thiên vừa rồi hờ hững với nàng, nàng bấu môi, trực tiếp khóc lên.

Tất cả đều đã kết thúc.

Ngay khi mọi người định rời đi, đột nhiên một nam một nữ cười xe đạp đi tới bên cạnh mọi người.

Trần Thành dừng xe đạp lại, hấn nhìn mọi người chung quanh một cái hỏi: “Chủ xe của Pallas này là ai?”

Có người bất mãn với thái độ bất mãn của Trần Thành, kêu gào nói: “Người là ai, cười xe đạp rách nát này cũng có tư cách hỏi thăm thân phận của thần xe?”

“Đúng vậy đúng vậy, tiểu tử, ta khuyên ngươi nhanh rút đi, chiếc xe rẻ nhất ở chỗ chúng ta đủ mua hơn một ngàn chiếc xe đạp này rồi.”

“Sao thế? Nghe thân phận Xa Thần, chẳng lẽ ngươi muốn dùng xe đạp cũ nát này đấu với hấn một ván?”

Tất cả mọi người đều có vẻ đùa cợt, mà Lộ Bình nhìn thấy Trần Thành và Hoàng Yên, sắc mặt nhất thời trắng nhợt nói: “Vương Trần Thành xuống xe ở Thanh Hà tỉnh, Vương Hoàng Yên xuống xe ở Tây Kinh, là các người?”

Mọi người nghe vậy tròn to tròn mắt, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc.

“Cái gì...? Ta nghe thấy cái gì?”

“Người này là thiên tài Thanh Hà tỉnh Xa Vương Trần Thành?”

“Còn có nữ thần Tây Kinh tỉnh xe Vương Hoàng Yên?”

Một người ôm mặt kêu rên nói: “Trời ạ, hai người đều là nhân vật đại danh鼎鼎鼎鼎, mà ta lại cười nhạo bọn họ?”

“Ta vừa rồi làm chuyện gì mà bị sét đánh thế hả, chết tiệt, ta nên chạy đi xin chữ ký mới phải chứ.”

Trần Thành không để ý đến mọi người, mà là đưa ánh mắt nhìn về phía Lộ Bình: “Biểu hiện vừa rồi của ngươi chúng ta đều thấy được, ngươi bây giờ, đã không xứng làm vua xe tỉnh kí.”

Lộ Bình nghe vậy, thân thể lắc lư một hồi, trông trắng mắt lạt mọt cái, kém chút hôn mê bất tỉnh.

Trần Thành không để ý tới hấn nữa, dưới ánh mắt sùng bái của mọi người đi thẳng tới trước mặt Viên Lăng Mạn ở bên cạnh Passa, hấn cung kính mở miệng nói: “Cô gái, xin hỏi chiếc xe này là của cô sao?”

Viên Lăng Mạn hiển nhiên nhận ra thân phận của Trần Thành, hết sức kích động gật gật đầu nói: “Là của ta, là của ta!”

Trần Thành cười cười, càng thêm cung kính lên: “Ta muốn hỏi một chút ngài làm sao làm được?”

“Cái gì?” Viên Lăng Mạn có chút không rõ ràng cho lắm.

Hoàng Yến cũng tiến lên với ánh mắt sùng bái nhìn Viên Lăng Mạn nói: “Chiếc thuyền của ngài là Mạo Ni Thứ chúng ta không hề nhìn thấy sự cải trang nào, làm sao nó có thể chạy đến bốn trăm ba mươi bước cực nhanh như vậy?”

Viên Lăng Mạn a một tiếng, nói: “Hả? Ta cũng không biết.”

Không biết? Hoàng Yến cùng Trần Thành đều hoàn toàn mông lung.

Viên Lăng Mạn nghiêm túc gật đầu, sau đó dường như nghĩ tới điều gì, lúc này mới chợt hiểu ra nói: “A, các người hiểu lầm rồi, ta là chủ nhân của chiếc xe này, nhưng vừa rồi cũng không phải là ta mở chiếc xe này.”

Trần Thành thở nhẹ một hơi, nhìn cô gái còn đi giày cao gót làm sao có thể là cao thủ vừa rồi kia.

Hoàng Yến vội vàng hỏi: “Vị cao thủ kia đâu?”

Từ Lan Lan vội vàng mở miệng nói: “Đi thôi!”

“Hả? Mới đi thôi sao?” Hoàng Yến tỏ vẻ đáng tiếc.

Trần Thành hỏi: “Vậy các người ai biết tên của hấn?”

Viên Lăng Mạn nói: “Tên của hấn là Dương Thiên!”

“Dương Thiên?” Trần Thành nhíu mày suy tư một hồi, sau đó gật đầu nói một tiếng cảm ơn.

Sau khi cáo biệt mọi người, Hoàng Yến hiếu kỳ hỏi: “Trần Thành, người có biết đi đâu tìm được Dương Thiên không?”

Trần Thành cười cười nói: “Yên tâm đi, ta biết đại nhân vật Vương Liệt của hắc bạch lưỡng đạo nơi này, nghĩ đến nếu mời đại nhân vật này hỗ trợ mà nói, sẽ rất nhanh tìm được Dương Thiên kia.”

Hoàng Yên gật đầu nói: “Hy vọng hắc có thể đại diện cho Huy tinh dự thi. Ta thấy Mạnh Triết ở phương bắc rất không vừa mắt. Bọn họ quá mức cuồng vọng, không để Nam phương chúng ta vào mắt, nhất định phải tìm được người đánh bại hắc, giết một người để có được ngạo khí của bọn họ.”

Ngày thứ hai, Dương Thiên vẫn như những học sinh bình thường đi học như thường, vừa vào phòng, chỉ nghe tất cả mọi người đang bàn luận gì đó.

Dương Thiên ghé tai nghe vài câu, lập tức lắc đầu cười một tiếng.

Mọi người tụ lại một chỗ, nóng bỏng bàn luận về một học sinh nhuộm một túm lông đỏ hung phấn nói: “Này, các người thấy được không?”

Có người không rõ cho lắm, hỏi: “Thấy cái gì rồi hả?”

Lông đỏ hạ thấp thanh âm xuống: “Đêm khuya ta thấy một người lái xe thể thao đến trường của chúng ta.”

Có người kinh hô: “Trời ơi, chiếc xe thể thao mà người nói hắc là không phải là...”

Hồng Mao mỉm cười, cười nói: “Đúng vậy, chiếc Khoa Ni Tái Khắc kia đậu ở trong trường chúng ta, giá trị hơn một ngàn vạn, hơn nữa chiếc xe này đã được sửa sang lại, theo ta quan sát, phí cải tạo không dưới năm trăm vạn.”

Nói xong, hắc lấy điện thoại di động ra, đem ảnh chụp của Khoa Ni Tái Khắc hiện ra trước mặt mọi người.

Có người vẻ mặt si mê nói: “Nếu ta có thể có được chiếc xe thể thao này thì tốt rồi.”

Nói xong, liền muốn lấy tay vuốt ve ảnh chụp.

Lông đỏ vội vàng ngăn hắc cả giận nói: “Làm gì vậy, sờ bản người có bồi thường nổi không?”

Người nọ sững sốt cả buổi không kịp phản ứng, cuối cùng bị lông đỏ đẩy một lần mới phản ứng lại, hấn đá lông đỏ một cước nói: “Mẹ kiếp, lão tử sờ không phải xe, chỉ là hình ảnh điện thoại mà thôi, sờ mó gì đó không bồi thường nổi, máy trại hai tay của ngươi rất đắt sao?”

Lông đỏ giận dữ nói: “Sâm hình ảnh cũng không được, chiếc xe đua Khoa Ni Tái Khắc này chính là nữ thần của ta, ai sờ cũng không được.”

Dù sao đến cuối cùng, hai người trực tiếp đánh nhau.

Dương Thiên vẻ mặt im lặng lắc đầu, vừa ngồi ở trên chỗ ngồi, chỉ thấy Ngô Ba cầm lấy điện thoại di động, trên đó là chiếc xe khoa ni Tái Khắc hôm qua hấn mở trở về.

Ngô Ba thần sắc si mê nói: “Đường cong hoàn mỹ, sức bật cuồng dã, Dương Thiên, ngươi nói ai có thể có được chiếc xe này.”

Dương Thiên cười nói: “Ngươi muốn biết?”

Ngô Ba nghe vậy hưng phấn nói: “Mẹ nó, ngươi thật sự biết? Ta chỉ thuận miệng hỏi một chút, trường học truyền diên cũng tìm không thấy chủ nhân của nó là ai, làm sao ngươi biết.”

Dương Thiên nói: “Bởi vì chủ nhân của chiếc xe này chính là ta.”

Ngô Ba ngay cả cân nhắc cũng không có cân nhắc, trực tiếp khinh bỉ nói: “Được rồi, tất cả học sinh trong sân trường đều nói chiếc xe thể thao này là của bọn hấn, ta nên tin tưởng ngươi, hay là nên tin tưởng bọn hấn?”

Dương Thiên buông tay nói: “Sự thật chính là như vậy, ngươi đã không tin, vậy ta cũng không có cách nào.”

Ngô Ba bĩu môi, hiển nhiên không tin.

Lúc này, chỉ thấy một lão nhân tiến vào phòng học, cùng Tô Thi Nhu bắt chuyện vài câu, sau đó hưng phấn đi tới bên người Dương Thiên, hấn kích động mở miệng nói: “Dương tiên sinh, có thể hay không mời một bước nói chuyện?”

Dương Thiên nhíu mày nhìn lão nhân trước mắt, nếu như hấn nhớ không lầm, lão nhân trước mắt này hình như tên là Vu Tùng, là Thái Đấu giới toán học trong nước.

Đối phương tới nơi này, nhất định là có việc, Dương Thiên sợ nhất là phiền toái.

Đến ngoài cửa, Vu Tùng kích động nói: “Dương tiên sinh, chúng ta không ngừng cố gắng, rạng sáng hôm nay đã chứng minh, ngài cho luận chứng là chính xác, phỏng đoán của Ba Hách Đức bị chúng ta giải khai.”

Toàn thân hắn run rẩy kịch liệt, trong đôi mắt đục ngầu ngấn nước mắt, hết sức kích động.

Mà Dương Thiên sau khi nghe vậy, mí mắt cũng không nâng lên một chút nói: “À, nhưng cái này có liên quan gì đến ta?”

Vu Tùng nghe vậy ngẩn ra.

Luận chứng phỏng đoán Ca Đức Ba Hách, có thể được giải thưởng Phil, thế giới số học này là tán thành lớn nhất đó.

Mà luận chứng đều là Dương Thiên cho bọn họ, bọn họ chỉ là chứng minh Dương Thiên luận chứng có chính xác hay không mà thôi.

Tất cả công lao đều là của thiếu niên trước mắt này, nhưng hiện tại, đối phương lại nói với hắn, những chuyện này có quan hệ gì với hắn.

Vu Tùng gần như muốn học máu, người là nhân vật chính phỏng đoán của Ca Ba Hách Đức, nếu không liên quan đến người, vậy không có khả năng có quan hệ với ai cả.

Hắn chà xát một chút làm cứng khuôn mặt, cười nói: “Dương tiên sinh đừng đùa, phỏng đoán Ca Đức Ba Hách là do ngài chứng thực ra, tất cả vinh dự hẳn đều thuộc về cá nhân ngài, trước đó chúng ta nói rất rõ ràng, chúng ta chỉ là đến giúp ngài chứng minh luận chứng của ngài có chính xác hay không, sẽ không lén nuốt vinh dự ngài nên có.”

Dương Thiên giương mắt nhìn Vu Tùng im lặng nói: “Ta không quan tâm chút vinh dự ấy, người thích thì cho người đi, lát nữa là toán học, ta còn phải đi học đây!”

Đã chứng minh Ca Đức Ba Hách phỏng đoán còn dùng tới toán học?

Trời ạ!

Vu Tùng nghe vậy trợn to mắt, suýt nữa phun ra một ngụm máu.

Chương 144 - Tất cả các quốc gia.

Vu Tùng cười xấu hổ nói: "Dương tiên sinh, ngài không phải đang nói đùa đây chứ, loại người như ngài, còn dùng tới lớp học?"

Tất cả thế giới không thể giải quyết Tất Bá Hách Đức phỏng đoán đều bị Dương Thiên giải quyết hết rồi, hắn còn dùng khóa toán học cấp ba? Thử hỏi có lão sư toán học nào có tư cách dạy hắn? Dạy hắn cái gì? Ở trên bảng đen dạy học chờ Dương Thiên kiểm duyệt sao?

Dương Thiên cau mày nói: "Ta không nói đùa, hiện tại ta là học sinh, hết thầy lời của người ta đều không có hứng thú, mời trở về đi, ta muốn đi học."

Dứt lời, xoay người tiến vào phòng học.

Trường học này mặc dù quả thực không có giáo viên số học nào có thể dạy hắn, nhưng mà hắn thật không dám bỏ qua. Bằng không Hàn Hương Ngưng nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn.

Hiện tại, hắn còn đang khổ sở suy nghĩ giải thích với Hàn Hương Ngưng thế nào với hắn mà không có yêu đề tài này.

Nhưng mà hắn thật sự là nghĩ cái gì đến cái đó, chờ chuông đi học vừa vang lên, giáo viên toán học còn chưa tới lớp học, Hàn Hương Ngưng liền trước một bước đi tới phòng học, sau đó lại gọi Dương Thiên vào văn phòng.

Bên kia, Tô Nguyên cau mày hỏi: "Ta nói cho người biết, rốt cuộc người đã nói rõ chưa, tất cả nhà số học trên thế giới chúng ta đều mời hơn phân nửa đến đây, kết quả người nói Dương tiên sinh không đến? Vậy lần này chúng ta tiến hành nghi thức trao giải như thế nào?"

Vu Tùng cười khổ nói: “Ta cũng hết cách rồi, ta nói rất rõ ràng rồi, tất cả vinh dự đều là của hấn, chúng ta chỉ là phụ trợ, nhưng hấn không đến, còn nói thưởng này hấn không thèm, ai muốn hấn cũng không có ý kiến.”

Tô lão cả giận nói: “Hồ đồ, giải thưởng quan trọng như vậy là phải ghi vào sổ sách, làm sao có thể đùa giỡn?”

Vu Tùng thở dài nói: “Dù sao biện pháp của ta cũng đã thử qua, Dương tiên sinh không hề bị lay động, nếu người muốn thử xem, người có thể đi thử xem, nhưng người cấp bậc ta ra mặt hấn cũng không động tâm, ta khuyên người nên từ bỏ đi.”

Tô lão nghe vậy tuy rằng trong lòng có chút bồn chồn, nhưng vẫn mở miệng nói: “Bất kể như thế nào, ta còn phải thử một lần, có lẽ có thể làm hấn thay đổi chủ ý, dù sao, việc này quan hệ trọng đại.”

Vu Tùng nhếch miệng, vừa rồi hấn gần như đã sẵn sàng quỳ xuống cầu xin Dương Thiên, nhưng vẻ mặt của đối phương vẫn kiên quyết.

Mà sức ảnh hưởng của Tô lão ở giới toán còn không bằng hấn, sao có thể khiến Dương Thiên hồi tâm chuyển ý?

Trong văn phòng, cảnh tượng giống như hôm qua, Dương Thiên lại bị Hàn Hương Ngưng néo tai, bởi vì nàng phát hiện trong bàn sách của Dương Thiên lại có thêm hai tấm thư tình, hỏi hấn là ai cho hấn?

Đối với việc này, Dương Thiên ủy khuất sắp khóc lên rồi. Hôm qua hấn đã bỏ học một ngày, cũng chưa trở về, có trời mới biết là ai cho hấn.

Mà không giải thích còn tốt, vừa giải thích Hàn Hương Ngưng lại dựng thẳng mày liễu, mắt hạnh hung hăng trừng hấn, chuyển đề tài, thảo luận với hấn về vấn đề ngày hôm qua hấn một ngày không đi học, vì thế lỗi tai lại gặp nạn.

Dương Thiên trực tiếp cạn lời, trước đó hấn luôn nghe người khác nói, không nên phân rõ phải trái với nữ nhân, bởi vì các nàng vĩnh viễn đều có lý!

Dương Thiên bây giờ rốt cuộc cảm nhận được cái gì gọi là tra tấn!

Nhất là bị rất nhiều người nhìn, hấn cảm giác mặt mũi của Phá Thiên Tiên Đế này xem như toàn bộ ném ở trong tay Hàn Hương Ngung.

Dương Thiên Chân cảm giác hồi hận, hồi hận vừa rồi vì sao không đáp ứng Vu Tùng thỉnh cầu, mất đi hết thầy Tiên Đế, không cách nào biết trước, cũng cứ như vậy đơn giản rơi vào trong tay Hàn Hương Ngung.

Hàn Hương ngung cười lạnh: “Hôm qua có Tần lão hiệu trưởng ra mặt cho ngươi, ta xem hôm nay ai còn có thể cứu ngươi.”

Khi Dương Thiên đã nhận định đây là chuyện không thể giải quyết được, còn bị tiểu tử trước mặt răn dạy nửa tiếng thì đột nhiên một lão già được Ngô hiệu trưởng cung kính đỡ vào.

Dương Thiên thấy vậy, ánh mắt sáng lên.

Dường như được cứu rồi!

Quả nhiên, chỉ nghe hiệu trưởng Ngô chỉ bảo Tô lão giải thích thân phận của hấn với Hàn Hương Ngung.

Nghe thấy đối phương là giáo sư về hưu của khoa toán học Thanh Hoa, Hàn Hương Ngung vội cung kính hành lễ với lão già: “Xin chào Tô lão ngài!”

Tô lão cười cười nói: “Không cần khách khí như vậy, ta tới là làm phiền Hàn lão sư một chuyện lớn.”

Nói xong, hấn nói qua chuyện của Dương Thiên một lần, Hàn Hương Ngung là lão sư Ngữ Văn, không có khái niệm gì về phỏng đoán của Ca Đức Ba Hách Á, cũng không có bao nhiêu kinh ngạc với phần thưởng Phỉ Nhĩ Tư.

Ở trong mắt cô cuộc giải Nặc Bối Nhĩ mới là vương đạo, nhưng cuộc giải thưởng BOSS thực ra không có giải số học, giải thưởng Phil đã là sự tồn tại có thể so với giải Nặc Bối Nhĩ.

Hàn Hương Ngung cho rằng Dương Thiên chỉ dùng xảo pháp giải quyết một vấn đề toán học nhỏ, chỉ là nhận được sự chú ý của Tô lão mà thôi.

Nàng đang định từ chối, thì nghe Dương Thiên mở miệng nói: “Tô lão ta vô cùng nguyện ý tham gia nghi thức trao giải này, đây là tâm nguyện của ta, là thứ ta theo đuổi.”

Tô Nguyên rất kích động: “Dương tiên sinh, ngài thật sự đáp ứng rồi.”

Hắn đến nghe Vu Tùng nói cũng không ôm hi vọng gì, nhưng lại không ngờ Dương Thiên Chân đồng ý đi, thật sự là làm người ta bất ngờ.

Dương Thiên cũng ra vẻ kích động gật đầu nói: “Chỉ sợ sư phụ ta không cho.”

Nói xong, Hàn Hương Ngưng nhìn giống như vậy, Hàn Hương Ngưng nghe vậy thiếu chút nữa thì hôn mê bất tỉnh, tiểu hồn đản này thật là ghi thù! Ngay trước mặt giáo sư hiệu trưởng làm cho nàng khó chịu.

Ánh mắt Tô lão nhìn về phía Hàn Hương Ngưng, đang muốn phê bình, Hàn Hương Ngưng vội vàng nói: “Ta đồng ý, ta đồng ý hẳn đi tham gia nghi thức Phi ban thưởng gì đó còn không được sao.”

Dương Thiên nhất thời lộ ra nụ cười như trút được gánh nặng. Rốt cục cũng thoát khỏi ma chướng của tiểu tử này.

Lúc hai người gặp nhau với Vu Tùng, thấy Tô Nguyên thật sự dẫn Dương Thiên ra ngoài, không khỏi suýt nữa trợn mắt ra. Mẹ nó, rốt cuộc ông bạn già này đã cho Dương Thiên uống thuốc mê gì vậy, dễ dàng như vậy liền dẫn đối phương tới đây.

Vu Tùng kinh ngạc nhìn Dương Thiên nói: “Dương tiên sinh, ngài không phải.....”

Dương Thiên cười nói: “Sao vậy? Không chào đón à? Hay là ta đi?”

“Đừng đừng!” Vu Tùng trán ứa mồ hôi lạnh, suýt chút quỳ xuống. Hắn ta đoán lão tiểu nhị của mình đã bỏ ra cái giá lớn mới mời được Dương Thiên tới. Nếu là vì hắn ta đi, lão tiểu nhị của mình khẳng định sẽ liều mạng với hắn ta.

Mà lúc này Tô Thi Nhu ở một bên, nhìn Thái Đầu của giới số học ở trước mặt Dương Thiên, chân cũng run lên, không khỏi bật cười thành tiếng.

Dương Thiên Nạp nhìn Tô Thi Nhu một chút, lúc này cô gái hẳn là đang đi học, nàng là học sinh cấp bậc học thần, không bỏ học, sao hôm nay lại ngoại lệ?

Mà ánh mắt nhìn Dương Thiên, nữ hài lập tức đỏ mặt.

Nói thật, trong nháy mắt đó, thật sự là kinh diễm đến mức Dương Thiên.

Cô gái tuy tóc dài tới eo, tóc dày như Lưu Hải che hơn nửa dung nhan của nàng, hơn nữa kính mắt đen tuyền trên sống mũi nhìn lão Thổ, nhưng dung nhan tuyệt mỹ kia vẫn không che giấu được.

Mái tóc dài như tơ lụa của nàng phất phơ dưới gió nhẹ, đôi mắt như trăng sáng tinh thần tản ra ánh sáng cơ trí, mũi ngọc tinh xảo, má hồng phấn hơi ửng, môi đỏ như nước anh đào, mặt trái xoan hoàn mỹ không tỳ vết, thanh nhã thoát tục.

Nhất là nụ cười vừa rồi, như băng tuyết tan rã!

Nếu Dương Thiên nhớ không lầm, đây là lần đầu tiên nữ hài mỉm cười trước mặt hắn!

Tô lão thấy Dương Thiên nhìn tôn nữ của mình sững sốt, không khỏi đắc ý cười một tiếng, mà Vu Tùng nhìn Dương Thiên rồi lại nhìn Tô Thi Nhu, hắn hình như biết tại sao Dương Thiên Hội và Tô Nguyên cùng ra ngoài từ chối hắn.

Nghĩ đến đây, Vu Tùng không khỏi ảo não.

Hắn hiện tại có chút hận vì cái gì mình không có cháu gái xinh đẹp như vậy rồi.

Cũng may Dương Thiên tự chủ không tệ, biết là vẫn nhìn chằm chằm người khác không lễ phép, vội vàng quay đầu.

Trong một tòa khách sạn ngũ tinh cấp ở Giang Thành, nơi này đã bị người ta bao trùm, bên trong người đông nghìn nghịt, bất kể là làn da dạng gì cũng có.

Mục tiêu chung của bọn họ chỉ có một, đó chính là chứng kiến suy đoán cuối cùng của Ca Ba Hách Đức.

Đây là thời khắc mang tính lịch sử, nơi này hội tụ các nhà số học, đoàn đội số học đứng đầu thế giới.

Hơn nữa người phụ trách giải thưởng Phil cũng mang theo cúp ở trên đài cao kiên nhẫn chờ đợi, không có một tia bất mãn.

Tất cả các nhà số học của các quốc gia đều vô cùng kích động, dù sao, phỏng đoán Ca Đức Ba Hách quá nổi tiếng, không có

một nhà số học không si mê và muốn mở nó ra, đoạt được vương miện chói mắt nhất của giới số học.

Nhưng tất cả đều thất bại, luận chứng chung cực của Ca Đức Ba Hách quá khó khăn, không ai thành công.

Mà mấy ngày trước, bọn họ nghe được Ba Hách Đức phỏng đoán vậy mà ở thế giới phía đông một quốc gia luận chứng thành công, cho nên mọi người vội vàng đi tới nơi này.

Vì, chính là vì chứng kiến kỳ tích!

Tên tuổi Vu Tùng và Tô Nguyên cũng không nhỏ, bất kể là trong nước hay là nước ngoài đều có người quen, nhất là nói với bên ngoài, là bọn họ chứng minh luận chứng của Ba Hách có phải chính xác hay không.

Tuy rằng không phải bọn họ luận chứng, nhưng cũng được vạn chúng chú mục.

Bọn họ cũng vì giữ bí mật, không tiết lộ thân phận của Dương Thiên, chính là vì chờ một chút niềm vui bất ngờ cho toàn thể giới.

Để cho toàn thể giới biết, giải khai Ba Hách Đức Ba Nhĩ quấy nhiễu toán học gia mấy trăm năm phỏng đoán chính là quốc nhân, một người còn đang ở trung học, năm nay mới mười bảy mười tám tuổi.

Khiến cho toàn thể giới biết rằng trí tuệ của quốc nhân vượt quá tưởng tượng của bọn họ, khiến cho toàn thể giới đều khiếp sợ!

Chỉ là tưởng tượng một chút, Tô lão và Vu Tùng đều kích động không thể chính mình!

Lần này, bọn họ muốn cho toán gia trong nước muốn quật khởi cùng đỉnh thế giới, đây là mộng tưởng của bọn họ, hôm nay, liền muốn thực hiện.

Chương 145 - Vì người ra mặt.

Vu Tùng cùng Tô lão nhân vật chủ tràng, lúc này đã bị người kéo đi bận rộn.

Dương Thiên và Tô Thi Nhu ở lại chỗ này, sáng sớm Dương Thiên còn chưa ăn cơm nên tìm một góc yên tĩnh, ăn uống thả cửa.

Không thể không nói, đồ ăn sáng cấp ngũ tinh đúng là rất ngon, Dương Thiên Thực muốn ăn.

Tô Thi Nhu đứng tại chỗ, nhìn Phil thở dài kích động không thể bản thân.

Đây chính là vinh dự đỉnh phong nhất của giới toán, giấc mộng của gia gia nàng, giấc mộng của ba ba, cũng là giấc mộng của nàng.

Bây giờ gần trong gang tấc, nàng đã nghĩ kỹ, chờ lát nữa nhất định mặt dày mày dạn cùng Dương Thiên muốn xuống, sờ nó một cái, chỉ sờ một cái nàng liền rất thỏa mãn.

Nàng quay người đang muốn nói với Dương Thiên về ý nghĩ của mình thì đột nhiên phát hiện ra Dương Thiên không tìm thấy.

Tô Thi Nhu vẻ mặt vội vàng, bởi vì vừa rồi gia gia nàng cố ý dẫn dò, nhất định phải coi chừng Dương Thiên, tuyệt đối không nên để hấn chạy.

Đối với thiếu niên khinh thường nhìn xỏ số Phỉ Nhĩ Tư như vậy, Vu Tùng và Tô Nguyên thật sự là triệt để không có chiêu!

Cho nên, Dương Thiên biến mất, Tô Thi Nhu tái mặt, nghi thức trao giải sắp bắt đầu rồi, nếu Dương Thiên không có ở đây, gia gia nàng và tất cả các nhà toán học trong nước đều trở thành trò cười.

Nàng tìm kiếm khắp nơi một phen, khi thấy Dương Thiên đang ăn uống ở một góc, khóe miệng không khỏi co giật một chút.

Tô Thi Nhu vội vàng tiến lên cau mày nói: “Dương Thiên, lúc nào rồi, ngươi còn ăn được, nghi thức trao giải lát nữa sẽ bắt đầu, ta đã chuẩn bị cho ngươi bản thảo diễn thuyết trao giải, lúc này ngươi nên đặt tâm tư vào những thứ này a.

Dương Thiên uống một ngụm nước nói: “Cho dù muốn trao giải, cũng nên cho người ta ăn no đi, người nếm thử đi, bánh ngọt ở đây rất ngon.”

Tô Thi Nhu không biết nói gì: “Dương Thiên có cúp quan trọng hay ăn cơm quan trọng hơn?”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt hỏi: ” cúp có thể bao no không?”

Một câu nói, Tô Thi Nhu á khẩu không trả lời được, lúc nàng đang muốn mở miệng cãi lại, chỉ nghe một giọng nói chói tai vang lên sau lưng nàng.

“Ồ, đây là ai vậy? Đây không phải là thiên tài Tô gia Tô Thi Nhu sao? Tại sao lại ở cùng một cái thùng cơm?”

Tô Thi Nhu nghe đạo thanh âm quen thuộc này, thân thể mềm mại run lên, con ngươi lập tức lạnh xuống: “Lâm Đồng Đồng?”

Dương Thiên phóng mắt nhìn lại, chủ nhân của giọng nói chói tai kia là một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi, ngang tuổi với Tô Thi Nhu.

Tuy rằng khuôn mặt trắng nõn, nhưng đôi mắt hẹp dài kia, lại làm cho người ta nhìn không thoải mái.

Lâm Đồng Đồng đạp bước chân ưu nhã đi tới trước mặt Tô Thi Nhu, đánh giá Tô Thi Nhu một chút, khinh thường nói: “Tiểu thiên tài Tô gia, bại tướng dưới tay ta, người thật đúng là hết lòng tuân thủ lời hứa, khuôn mặt xấu xí màu đen này, đã mang ba năm rồi phải không? Cảm giác dễ chịu sao?”

Tô Thi Nhu cắn đôi môi đỏ mọng, khóe miệng tràn ra từng tia máu, nắm chặt tú quyền, nhưng lại cúi đầu trầm mặc không nói.

Lâm Đồng Đồng, cháu gái của Lâm Ninh.

Lâm Ninh, người đứng đầu giới toán học trong nước, thiếu nữ này từ nhỏ đã là thiên tài đứng đầu, trí lực rất cao.

Hai người lớn lên cùng nhau từ nhỏ, Lâm Ninh lúc đó không phải người đứng đầu giới toán học trong nước mà là bạn tốt của Vu Tùng, Tô Nguyên.

Cuối cùng Lâm Ninh lấy trộm thành quả nghiên cứu của hai người, một mình mình có được tất cả vinh dự, lúc này ba người mới không qua lại với nhau.

Tô Thi Nhu khi còn bé thành tích cũng ưu dị, nhưng mỗi lần lại bị Lâm Đồng Đồng vứng vàng áp một đầu, có thể nói thiếu nữ trước mắt này là ác mộng của Tô Thi Nhu, chỉ cần có nàng ở Tô Thi Nhu vĩnh viễn là thứ hai.

Hơn nữa ân oán của hai người đã tích lũy đến mức không thể hóa giải, tuy rằng chỉ số thông minh của Lâm Đồng Đồng rất cao, nhưng lại vô cùng chanh chua, lòng đố kỵ vô cùng mãnh liệt, ba năm trước bởi vì một nam sinh mà nàng thích Tô Thi Nhu, nàng đã tìm Tô Thi Nhu để đánh cược.

Nếu ai thua, liền mang theo khung kính màu đen xấu xí này, trừ phi chuyển bại thành thắng, nếu không vĩnh viễn không được hái xuống.

Kết cục rõ ràng, Tô Thi Nhu thất bại thảm hại, nàng tuy là nữ sinh, nhưng cũng không hiểu cái gì gọi là hết lòng tuân thủ hứa hẹn. Thời gian ba năm, nàng vẫn luôn mang theo khung kính dày nặng này.

Nàng cho rằng đây là sỉ nhục, nàng thề phải rửa sạch!

Nhưng mà, chênh lệch càng kéo càng lớn, hiện tại Lâm Đồng Đồng ở giới toán học xem như tiểu thiên tài, đã có danh tiếng lâu năm, hơn nữa gia gia Lâm Ninh của nàng là đệ nhất nhân giới toán, nàng tự nhiên giá trị con người đã từng nhiều lần, được rất nhiều vinh dự.

Theo Tô Thi Nhu, những vinh dự kia, nàng theo không kịp, có thể vĩnh viễn cũng không thể vượt qua!

Lâm Đồng Đồng thấy Tô Thi Nhu không nói lời nào, không khỏi cười khẩy nói: “Làm sao vậy, sao không nói, gia gia ngươi nổi tiếng hết, hiện tại đã lấn át danh tiếng của gia gia ta, mà cháu gái của hấn, không phải nên dẫm nát ta dưới chân sao?”

Tô Thi Nhu nhìn thiếu nữ bất thiện, cắn răng nói: “Lâm Đồng Đồng, ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Lâm Đồng Đồng lạnh lùng nói: “Ta muốn nói chính là gia gia của ngươi rất hèn hạ, rõ ràng gia gia của ta đều sắp nghiên cứu

ra suy đoán của Ca Đức Ba Hách, mà gia gia của người vậy mà tuyên bố phỏng đoán trước, đoạt mất danh tiếng của gia gia ta, muốn đoạt danh hiệu người đứng đầu trong số học giới của gia gia ta.”

Tô Thi Nhu buồn bực nói: “Người đánh rắm, gia gia ta mới không muốn xưng hô chó má kia, người không cần vu oan cho người khác.”

Lâm Đồng Đồng bĩu môi mỉa mai: “Ta vu oan người? Người vẫn không bằng ta, gia gia của người cũng không bằng gia gia của ta, nhưng vì sao có thể sớm chứng minh phỏng đoán của Ca Ba Hách hơn gia gia ta một bước, hẳn nhất định là đạo trộm thành quả lao động của gia gia ta.”

Dương Thiên nghe được giải thích này, đã hoàn toàn hết chỗ nói rồi, nữ nhân ríu ra ríu rít này giải thích quá cường đại.

Lâm Ninh, tựa hồ cái tên này rất quen thuộc, nếu như hẳn nhớ không lầm, Lâm Quan cháu trai của hắn cho hắn một ngàn một trăm vạn, mua lại phỏng đoán của hắn.

Bởi như vậy, bản thân Lâm Ninh cũng không vẻ vang gì, còn nói xấu người khác.

Huống hồ, hai người căn bản không có bất kỳ giao thoa nào, căn bản không tồn tại đạo văn.

Tô Thi tức giận nước mắt đảo quanh hốc mắt, nàng ở trường học là học thần, bình thường trí lực như yêu, nhưng gặp bóng ma thời thơ ấu của nàng, nàng triệt để rối loạn chùng mịch.

Nhưng ngay cả như vậy, Lâm Đồng Đồng vẫn không có ý định buông tha nàng, không ngừng mở miệng hạ thấp.

Dương Thiên rốt cục nghe không nổi nữa, hắn đạm mạc nhìn Lâm Đồng Đồng một cái nói: “Lâm tiểu thư phải không, ta khuyên người một câu, đừng coi thắng lợi nhất thời là thắng lợi cả đời.”

Lâm Đồng Đồng cười khẩy nói: “Người là ai? Bạn trai của ta thua tướng phải không? Ánh mắt người không tốt lắm? Mà mắt người thì sao, hai người ở bên nhau thật đúng là ông trời tác hợp mà.”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt: “Dù sao cũng tốt hơn loại nữ nhân không ai cần như ngươi đây.”

“Ngươi.....”

Một câu nói, khuôn mặt Lâm Đồng Hoàn Toàn vặn vẹo, giọng nói bén nhọn đến mức: “Ngươi là ai? Dám nói chuyện với ta như vậy, gia gia ta chính là người đứng đầu giới toán học trong nước, được giải thưởng Phil.”

Dương Thiên lạnh lùng nói: “Cuối cùng, tất cả những điều này không phải vinh quang của ngươi, theo ta thấy, ngươi không sánh bằng một sợi tóc của Tô Thi Nhu.”

Lâm Đồng Đồng phảng phất nghe được cười buồn cười nhất trên đời này, nàng khinh thường trào phúng nói: “Chỉ có nàng, ta không sánh bằng nàng? Con mắt nào của ngươi thấy ta so ra kém nàng? Ở trong mắt ta nàng vĩnh viễn là người thất bại, vĩnh viễn sống ở dưới bóng ma của ta, vĩnh viễn không thể xoay người.”

Dương Thiên cười nhạt một tiếng nói: “Nữ nhân, ngươi phải biết rằng, trên đời này không có tuyệt đối!”

Lâm Đồng Đồng vẫn dùng ánh mắt hạ thấp nhìn Tô Thi Nhu, mà cô gái thì rụt cổ lại, không dám lên tiếng.

Nàng lại cười khẩy: “Nếu nàng vượt qua ta, ta quỳ xuống xin lỗi hân trước mặt mọi người!”

Dương Thiên lộ ra ý cười, lấy điện thoại di động ra phát sóng một lần, nói: “Đây chính là ngươi nói đấy.”

Thấy Dương Thiên ghi âm, con ngươi Lâm Đồng có chút bối rối, bất quá sau đó lại trấn định lại, nàng khinh thường nói: “Là ta nói thì đã sao, ta là cháu gái Lâm Ninh trong số học giới trong nước, ta nói chuyện giữ lời, bất quá đáng tiếc, đoạn ghi âm này ngươi vĩnh viễn cũng không dùng đến.”

Dương Thiên vẫn còn đang cười, rất xán lạn: “Có lẽ lát nữa sẽ dùng đến.”

“Vậy thì cười lừa xem bản xướng, chờ xem!”

Dứt lời, Lâm Đồng Đồng ngửa đầu cao ngạo lại khinh thường hừ một tiếng với Tô Thi Nhu.

Đợi sau khi Lâm Đồng Đồng đi rồi, Tô Thi Nhu xoa xoa nước mắt trên mặt, nói: “Dương Thiên cảm ơn ngươi, cảm ơn ngươi giải vây cho ta.”

Dương Thiên cười cười khoát tay nói: “Chúng ta là bạn học!”

Đôi mắt Tô Thi dụ dằng trằm xuống, hai người là bạn học, nhưng chênh lệch quá lớn, thiếu niên đã chứng minh suy đoán của Ca Đức Ba Hách, sắp trở thành người được toàn thế giới chú ý, mà nàng lại vĩnh viễn là người thất bại, sống dưới cái bóng của Lâm Đồng Đồng, không thể ra ngoài được.

Nghĩ tới đây, Tô Thi Nhu áy náy mở miệng: “Dương Thiên, thực xin lỗi, tuy ngươi giúp ta nhưng ta đã làm cho ngươi thất vọng rồi, ta không thể vượt qua Lâm Đồng Đồng được, nàng được thưởng mấy chục lần ở trong nước, nước ngoài được thưởng mấy lần, ta vĩnh viễn không đạt được trình độ của nàng.”

Dương Thiên cười ha hả nói: “Ngươi không cần đạt tới trình độ của nàng ấy. Nửa giờ sau, nàng ấy sẽ dùng thời gian cả đời để nhìn lên ngươi.”

Sắc mặt Tô Thi Nhu cứng đờ, thấp giọng nói: “Dương Thiên, ngươi đừng nói giỡn, ta làm không được, ngươi cho rằng ta là ngươi à, là người giành được giải thưởng ở Phil.”

Dương Thiên cười nói: “Ngươi mặc dù không phải là ta, nhưng bây giờ ngươi chính là người đạt được giải thưởng Phil.”

Tô Thi Nhu a một tiếng nói: “Không phải, Dương Thiên, phần thưởng Phi Nhĩ Tư là người đạt được, Ba Hách Đức phỏng đoán là người chứng thực ra, những thứ này đều là vinh dự của ngươi, không liên quan gì đến ta.”

Dương Thiên buông tay: “Ai có thể chứng minh?”

Tô Thi Nhu nghe vậy nói: “Ông nội ta, bọn họ có thể chứng minh a.”

Dương Thiên cười sang sảng nói: “Bọn họ chứng minh thì có ích gì, ta không thừa nhận! Bây giờ, ta chỉ thừa nhận là người luận chứng suy đoán của Ca Đức Ba Hách, đợi chút nữa, là ngươi muốn đi lên Phi Nhĩ Tư, sau đó, chịu sự chú ý của người toàn thế giới, để cho Lâm Đồng Đồng kia dùng thời

gian cả đời để ngược nhìn người, vĩnh viễn không vượt qua được người, còn muốn để cô ấy quỳ xuống xin lỗi người.”

Tô Thi Nhu nghe vậy hoàn toàn ngây ngẩn cả người, trên mặt hiện lên thần sắc khó có thể tin.

Cuối cùng, đôi mắt đẹp của nàng hơi nước hiện lên, thân thể mềm mại run rẩy, nhìn Dương Thiên nói: “Dương Thiên, người...”

Dương Thiên đưa tay ngăn cản, hắc cười nhạt một tiếng, cầm lấy một miếng điểm tâm ăn ngon lành.

Nhìn cô gái cảm động khóc đã thành người có nước mắt, Dương Thiên lúc này mới bắt đầu mở miệng nói: “Ta đã nói rồi, ta đối với giải thưởng Phỉ Nhĩ Tư này không có hứng thú, tới nơi này cũng không có ý định lên đài lĩnh thưởng, người là bạn học của ta, vừa rồi lại bị khi dễ, ta theo lý nên ra mặt vì người!”

Chương 146 - Ai là trò cười.

Giọng nói của thiếu niên tuy không lớn, nhưng lại khiến Tô Thi Nhu nước mắt tuôn trào.

Vinh dự lớn như vậy, danh khí lớn như vậy, đối phương lại cho nàng.

Nhân sinh trên đời, đơn giản là vì danh lợi, Ca Đức Ba Hách phỏng đoán luận chứng thành công, người đạt được giải thưởng Phỉ Nhĩ Tư, đây là vinh quang lớn cỡ nào, có thể nói trong ngày này danh lợi song thu, được thế giới chú ý.

Nhưng mà, thiếu niên cứ như vậy chấp tay nhường, chỉ vì nàng bị người khác khi dễ, mà muốn giúp nàng tìm về mặt mũi bị mất!

Tô Thi mềm mại mũi hồng, đôi mắt đẹp nước mắt không ngừng, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy nước mắt, bả vai yếu đuối khẽ giật giật, đôi mắt như trăng sáng của nàng nhìn Dương Thiên hỏi: “Tại sao người lại giúp ta.”

Khóe miệng Dương Thiên nhếch lên một nụ cười, nói: “Ta rất vui!”

Nghe được lời giải thích gượng ép này, Tô Thi Nhu triệt để ngây ngẩn cả người, gần như quên mất khóc, đôi môi hồng phấn mê người nhẹ nhàng khép lại.

Nàng nghĩ tới vô số lý do mà Dương Thiên đem danh dự này cho nàng, vì tiền, vì gia gia của nàng mà đưa tặng danh ngạch đại học Thanh Hoa, hay là đôi phương coi trọng nàng, muốn nàng làm bạn gái.

Nhưng mà, đoán vô số lý do, vẫn không đoán được, kết quả cuối cùng lại đơn giản như vậy.

Hắn vui vẻ?

Trời ạ, chẳng lẽ thiên tài đứng đầu thế giới đều tùy hứng như vậy sao?

Trước đó Tô Thi Nhu vẫn luôn coi thiếu niên trước mắt là đối thủ, nhưng hiện tại xem ra, cho dù là cả đời cùng cực, nàng cũng không cách nào vượt qua đối phương.

Tuy là như thế, nhưng nàng cũng tình nguyện!

Dương Thiên ngơ ngác nhìn Tô Thi Nhu cơ hồ không nhúc nhích, đưa tay khép đôi môi đỏ mọng mê người lại, sau đó mở miệng nói: “Bản thảo diễn thuyết của mình ngươi tự xem lại một lần đi, chờ chút nữa ngươi sẽ lên đài, nhớ kỹ, tự tin một chút, đừng làm mất mặt quốc nhân.”

Tô Thi Nhu gật đầu nói: “Dương Thiên, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ không để ngươi thất vọng.”

Dương Thiên gật đầu, cảm giác nơi này vô cùng nhàm chán, cũng bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Tô Thi Nhu vụng trộm đánh giá thiếu niên, lần đầu tiên, nàng vụng trộm nhìn trộm một nam sinh sẽ đỏ mặt.

Trên người thiếu niên tản ra khí tức siêu phàm thoát tục, làm cho người ta mê say, tuy chỉ nhìn mặt bên, nhưng lại làm cho nàng thật sâu mê muội.

Không bao lâu, Tô Nguyên chạy tới, nhìn Dương Thiên nghi ngại, hắn đã sắp nổi điên.

Bọn họ vì tổ chức đại hội trao giải này, tự móc tiền túi bao hết khách sạn lớn cấp ngũ tinh này lại, mệt chết mệt nhọc, bận

trước bạn sau, lo hết sức còn không được lòng. Mà Dương Thiên thì ngược lại, giống như người không có việc gì, nhắm mắt dưỡng thần, dường như tất cả mọi chuyện đều không liên quan gì đến hắn.

Tô Nguyên đánh thức Dương Thiên vội vàng nói: “Dương tiên sinh, đã đến lúc nào rồi, ngài mau đến hậu trường đi, chúng ta chuẩn bị một bộ trang phục chỉnh tề cho ngài, đợi lát nữa ngài chính thức bắt đầu ra trận trao giải nghi thức rồi.”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt lên, mở miệng nói: “Không đi!”

“Cái gì?”

Tô Nguyên suýt phun ra một ngụm máu. Tất cả mọi người đang chờ người lên đài, còn ba phút nữa, đến lúc này người lại bảo người không đi?

Tô Nguyên cảm thấy mình chưa ngất đã là tốt lắm rồi.

Hắn ngo ngắc nửa phút, cuối cùng mới bình tĩnh lại, sau đó trừng lớn hai mắt nói: “Ngài vì sao không đi? Ngài cũng biết chúng ta đã tốn biết bao nhiêu tâm huyết, ngài có biết điều này đối với giới toán học của quốc gia ta tạo thành ảnh hưởng lớn bao nhiêu không, chúng ta sẽ dính ánh sáng của ngài bị thế giới chú ý, từ nay về sau giới toán học thế giới cũng không cách nào khinh thường nhà số học của quốc gia chúng ta nữa, ngài biết điều này có ý nghĩa gì không?”

“Thì tính sao!”

Dương Thiên ngáp một cái, tối hôm qua không ngủ ngon, giờ phút này hắn lại là phạm nhân, không khỏi có chút buồn ngủ.

Hắn tùy ý chỉ vào Tô Thi Nhu nói: “Người đi nói một chút, để Tô Thi Nhu đi lĩnh thưởng, bắt đầu từ bây giờ, là nàng chứng minh phỏng đoán của Cattleya, là nàng sắp đạt được giải thưởng Phil.”

Tô Nguyên nhìn cháu gái của mình một cái, tuy rằng rất muốn đáp ứng yêu cầu này, nhưng lý trí vẫn cự tuyệt nói: “Đây chính là cúp cao nhất giới toán, há có thể đùa giỡn, Dương tiên sinh, ngài đừng làm loạn.

Dương Thiên lắc đầu nói: “Ta không có làm, nàng không kém ta, cũng có thể vì nước mà làm vẻ vang, hơn nữa nàng là người được chọn tốt nhất, ta không có hứng thú với phần thưởng.”

Tô Nguyên gần như sắp phát điên, lúc này Vu Tùng cũng đã đi tới thúc giục Dương Thiên, nhưng mà chờ Tô Nguyên giải thích lại chuyện vừa rồi cho hắn, Vu Tùng cau mày nói: “Dương tiên sinh, ngài còn trẻ như vậy, có lẽ không biết giải thưởng ở Phil...”

Dương Thiên thờ ơ nói: “Đơn giản chính là vinh dự lớn nhất giới toán học, được vạn người chú ý, tiền đồ không thể hạn lượng, nhưng có thể thế nào? Ta không để ý!”

Y nói xong câu này, Vu Tùng cũng choáng váng.

Hai lão nhân liếc nhau một cái, đều có thể từ trong ánh mắt của đối phương nhìn thấy vẻ khiếp sợ.

Thiếu niên là xem nhẹ tất cả danh lợi, hay là khờ thật?

Cơ hội quả thực một bước lên trời, vậy mà cứ như vậy chấp tay khiến người ta, tâm lớn đến cỡ nào, cho dù là thân huynh đệ, cũng không có khả năng khẳng khái như vậy a.

Hai lão bất giác đưa mắt nhìn về phía Tô Thi Nhu, nghĩ đến nữ hài rút cuộc đã cho Dương Thiên uống mê hồn dược gì, Dương Thiên mới cam tâm tình ý đem chuyện tốt như vậy đổ lên người nàng.

Tô Thi Nhu nhìn ra ý tứ trong mắt hai người, khuôn mặt không khỏi đỏ đến mang tai, nàng không giải thích gì, bởi vì Dương Thiên giải thích đến bây giờ nàng vẫn có chút không tin.

Hắn cao hứng, giải thích đơn giản như vậy, đừng nói hai lão, coi như là nàng, cũng sẽ không tin tưởng.

Cuối cùng thấy Dương Thiên kiên quyết như vậy, hai lão thở dài một hơi, bên kia cũng đã thúc giục, hắn không khỏi bất đắc dĩ đáp ứng biện pháp của Dương Thiên.

Để Tô Thi Nhu tiến lên lĩnh thưởng.

Vu Tùng lặng lẽ giơ ngón tay cái lên với Tô Nguyên, có cháu gái như vậy, ông ta quả thực là đã đốt hương tám đời rồi.

Ngay khi Tô Thi Nhu sắp sửa rời đi, Dương Thiên mở miệng nói: “Chờ một chút!”

Đôi mắt Tô Thi nhìn hấn hỏi: “Dương Thiên, ngươi quyết định đi sao?”

Dù sao cũng là vinh quang lớn như vậy, ai có thể chịu đựng được dụ hoặc?

Nghĩ tới đây đôi mắt đẹp của nàng ảm đạm đi mấy phần.

Mà Dương Thiên thì mở miệng cười nói: “Nói ra lời nói, giống như là nước đổ ra, không thể thu hồi.”

Dừng một chút, hấn lại nói: “Ta bảo ngươi dừng lại là để ngươi hái hốc mắt, thứ này mang theo ba năm là thời điểm buông xuống, hái nó có lẽ ngươi sẽ càng đẹp!”

Tô Thi Nhu nghe vậy, thân thể mềm mại đột nhiên run lên một cái, hốc mắt lại ướt át.

Nàng dùng sức gật đầu, tháo hốc mắt đen của bà cụ kia xuống, hướng về phía Dương Thiên cười rộ lên.

Nụ cười này, như hoa nở rộ, lộng lẫy!

Thiếu nữ tháo hốc mắt xuống, dung mạo như thiên tiên, không cách nào dùng bất kỳ ngôn ngữ nào để hình dung vẻ đẹp của nàng!

Đặc biệt là nụ cười kia, kinh diễm cả thời gian.

Tâm cảnh tu tiên như Bàn Thạch của Dương Thiên ba trăm năm đều xuất hiện một tia buông lỏng!

Nhìn nữ hài lên đài dưới ánh mắt của vạn chúng, Dương Thiên cũng lộ ra vẻ tươi cười, dường như nàng thích hợp nhận phần thưởng hơn mình.

Mà khi có Tô Thi Nhu lên đài, ở chỗ nói lỏng và Tô Nguyên tuyên bố nữ hài chính là lúc giải khai thiên tài phỏng đoán chung cực của Ca Đức Ba Hách, các quốc gia dưới sân, mỗi một màu da, mỗi một danh tộc số học gia đều điên cuồng.

Bọn họ từng người mở to hai mắt, khó có thể tin.

“À mua Crag, ôi ôi, em không tin, sao có thể chứ, cô bé này làm sao có thể giải đoán được chứ.”

“Nữ hài Hoa Hạ lại thông minh như vậy? Rốt cuộc nàng làm thế nào mà làm được vậy?”

“Tất cả mọi người trong đoàn đội chúng ta cộng lại đã gần một ngàn tuổi, cái này đều không thể coi bỏ, nàng làm sao có thể thông minh hơn tất cả mọi người chúng ta.”

“Trời ạ, chẳng lẽ nàng chính là thần mà Đông Phương nói tới sao, chuyện này quả thực không thể tưởng tượng nổi.”

Các loại học giả làn da đều rất chấn động, nhất là trong nước, khi bọn họ phát hiện là cháu gái của Tô lão giải đoán đoán của Ca Đức Ba Hách, thiếu chút nữa trợn cả mắt.

Mà khó có thể tin nhất là Lâm Đồng Đồng.

Giờ phút này nàng ta trừng mắt nhìn chăm chăm vào nữ hài xinh đẹp trên đài kia,

Sắc mặt nàng vặn vẹo, toàn thân run rẩy kịch liệt, gần như muốn ngất đi.

“Tô Thi Nhu!” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi cơ hồ sắp điên rồi: “Điều này không có khả năng, đây tuyệt đối không có khả năng, giới số học cao nhất thế giới dễ dàng, giải thưởng Phi Nhĩ Tư, làm sao có thể ban cho nàng? Nàng còn không thông minh bằng ta, nàng dựa vào cái gì, nàng dựa vào cái gì phải tìm vinh dự.”

Lâm Đồng Đồng không thể nào tiếp nhận, nàng giờ khắc này hô hấp khó khăn hơn chết rất khó chịu.

Đây là thiếu nữ từng bị nàng chèn ép ở dưới lòng bàn chân cả đời cũng không thể xoay người sao?

Nghĩ tới vừa rồi mình trào phúng, nghĩ tới vừa rồi ở trước mặt nàng khoe khoang vinh quang của mình, muốn đối với nàng chẳng thêm ngó tới.

Lúc ấy Tô Thi Nhu không nói gì, mà bây giờ, lại dùng phương thức tàn nhẫn nhất hung hăng đánh vào mặt nàng, không chút lưu tình.

Nghĩ tới đây, nàng nhớ tới lời Dương Thiên vừa nói.

Ở trước mặt Tô Thi Nhu, nàng ngay cả một sợi tóc của đối phương cũng không bằng, tất cả vinh dự nàng có ở trong mắt

nữ hài chỉ là trò cười, mà nữ hài tiếp theo sẽ ở trong nửa giờ, hoàn thành vinh dự để nàng dùng cả đời cũng chỉ có thể nhìn lên.

Vừa rồi Lâm Đồng Đồng chỉ coi lời nói kia trở thành trò cười, lại không nghĩ rằng hiện tại mình lại thật sự thành trò cười!

Chương 147 - Câu trả lời.

Trên đài trao giải, Tô Thi Nhu từ khấn trương lúc ban đầu, đến cuối cùng hoàn toàn buông lỏng, lộ ra hào quang tự tin, nàng đọc một lần bản thảo diễn thuyết mà Dương Thiên chuẩn bị cho tốt, khiến mọi người ủng hộ.

Cô gái quá xuất sắc, lúc trước bọn họ còn nghi ngờ cô gái có thật sự có năng lực giải đoán phỏng đoán của Ba Hách Đức hay không, nhưng hiện tại cô gái diễn thuyết xuất sắc hoàn mỹ đã khiến bọn họ thán phục.

Nhưng ngay khi cúp Giải Nhĩz sắp đưa tới tay Tô Thi Nhu, Lâm Đồng Đồng không nhịn được nữa, đứng dậy lớn tiếng quát: “Các người đều bị lừa cả rồi, cô ta không phải chủ nhân phỏng đoán phán đoán thành công của Ca Đức Ba Hách, cô ta không phải.

Câu nói này của Lâm Đồng Đồng hoàn toàn khiến cho mọi người chú ý, ánh mắt mọi người nhao nhao nhìn sang, nhìn nàng.

Một lần nữa, tràng diện rơi vào một loại không khí khác.

Chỉ thấy Lâm Đồng Đồng đi lên đài trao giải, đứng cùng Tô Thi Nhu,

Trong đôi mắt ôn nhu của Tô Thi lộ ra vẻ sợ hãi, bóng ma tuổi thơ thật sự quá khắc sâu, Lâm Đồng Đồng ở chỗ này, nàng ngay cả dũng khí phản kháng cũng không có.

Lâm Đồng Đồng đứng ở trên đài trao giải, giống như Khổng Tước kiêu ngạo, mở miệng nói: “Mọi người đều suy nghĩ một chút phỏng đoán của Ba Hách Ca Đức làm sao có thể là một cô bé mười bảy mười tám tuổi chứng minh được, nàng có năng lực gì? Ta từ nhỏ đã cùng nàng lớn lên cùng nhau, thành tích toán học của nàng cũng không bằng ta đâu, ta cũng không thể tháo gỡ được nan đề này, các nhà số học đang làm việc, nàng lại giải khai như thế nào?”

Lâm Đồng Đồng vừa dứt lời, trong đám người nhao nhao nghị luận, toàn bộ đại hội trao giải lâm vào tiếng thảo luận.

Một số nhà số học tâm cao khí ngạo, biết được một tiểu cô nương nhỏ hơn họ giải đoán Ca Đức Ba Hách muốn lấy được

giải thưởng Phỉ Nhĩ Tư, sao trong lòng bọn họ có thể vui vẻ được.

Đây quả thực là đang đánh mặt bọn họ, bây giờ bọn họ tự mình tới phản, vậy bất kể là đúng hay sai, đều phải ủng hộ.

Cho nên, bọn họ dồn dập phản nộ quát lớn: “Chúng ta cần một câu trả lời.”

“Đúng, nơi này có chỗ không hợp lý, nàg không có khả năng giải khai Ba Hách Đức, các người đều là kẻ lừa đảo.”

“Lần này giải thưởng Phil phải bỏ dở, lần này không tính.”

“Nơi này của các người đều tồn tại âm mưu, tôi không tin một cô gái của quốc gia các người có thể giải được đề toán mấy trăm năm của nhà số học.”

Tất cả người ngoại quốc đều điên cuồng lên, không ngừng vỗ bàn, cảm xúc hết sức kích động.

Mà số học gia trong nước quả thực xấu hổ chui vào kẽ đất, bởi vì giờ phút này toàn bộ số học gia ngoại quốc đều dùng ánh mắt khác thường nhìn bọn họ chăm chăm.

Lần này quả thực là Thái Ô Long, nghi thức trao giải lần này vốn là một chuyện tốt để tranh vinh cho quốc gia, nhưng hiện tại xem ra, lại thành một chuyện cười.

Mà nguyên nhân tạo thành tất cả những chuyện này lại là cháu gái Lâm Đồng Đồng Đồng của giới toán học số một quốc gia bọn họ.”

Những nhà số học trong nước này hận đến mức muốn đi lên bóp chết Lâm Đồng Đồng Đồng kia.

Đây là trên sân khấu thế giới, nữ hài trên đài đang vì quốc gia mà làm vẻ vang, mà bây giờ lại có loại tầm nhìn thiên cận của quốc nhân này có ý định quấy nhiễu phá hoại, đây không phải mất mặt một người, đây là mất mặt cả nước.

Dưới tình huống như vậy đấu tranh nội bộ, chẳng trách có đôi khi người ngoại quốc xem thường quốc nội, bọn họ đều vì thế cảm thấy xấu hổ.

Lòng ghen tị của người dân chính là như vậy, ta sống không tốt, cũng không để người dễ chịu.

Người ngoại quốc đã từng đánh giá rất đúng chỗ với người nước, một quốc gia là một con rồng, mà một đám người nước tương đương với một đồng sâu bọ, nếu người nước học đoàn kết sẽ khiến cho bất kỳ quốc gia nào trên thế giới đều sợ hãi.

Nhưng mà, hết lần này tới lần khác cũng có một ít quốc nhân tìm đường chết, bại hoại, bôi đen hình tượng quốc gia, ví dụ như loại người như Lâm Đồng Đồng.

Giờ phút này tình huống càng ngày càng không xong, nhà số học ngoại quốc cảm giác mình bị lừa gạt, hơn nữa cũng không muốn để cho người trong nước đạt được giải thưởng Phỉ Nhĩ Tư này, vì vậy nhao nhao lên tiếng kháng nghị, yêu cầu nghị thức trao giải lần này trở thành phế thải, hơn nữa còn yêu cầu người chủ sự Phương Vu Tùng bồi thường vé máy bay của bọn họ.

Tô Nguyên và đám người Vu Tùng đều choáng váng, tình cảnh này gần như không thể khống chế.”

Có người hỏi Lâm Đồng: “Người nói nàng không có tư cách lấy được giải thưởng Phil, vậy nên ai có tư cách nhận được phần thưởng nhất?”

Lâm Đồng Đồng kiêu ngạo nói: “Đương nhiên là gia gia của ta, gia gia ta chính là người đứng đầu giới toán học trong nước, nếu như ông ta không giải được phỏng đoán của Ca Đức Ba Hách, chỉ bằng những nhà toán học vô tri trong nước kia, thì càng không thể nào hoàn thành được.”

Toán gia trong nước nghe vậy, không chỉ hận Lâm Đồng Đồng, ông nội Lâm Ninh cũng căm hận.

Số một trong số học gia trong nước? Đây chỉ là một số rất ít người thừa nhận mà thôi, hẳn thật sự coi mình thành người đứng đầu?

Thiên tài của giới toán trong nước đếm không hết, Lâm Ninh hẳn muốn làm người đứng đầu giới toán đúng là một trò cười.

Khi có người đem lời Lâm Đồng Đồng hỏi Tô Thi Nhu, cô gái không biết làm sao, đôi mắt đẹp không ngừng rơi lệ. Mọi người càng thêm nhận định Tô Thi Nhu cũng không phải là giải đoán thiên tài của Cattleya.

Trong sân, phóng viên ngoại quốc đem ống kính chĩa vào Lâm Đồng Đồng nói: “Nếu Lâm lão đã mở ra phòng đoán của Ba Hách Đức, vậy tại sao hắn không tuyên bố ra ngoài, ngược lại còn bảo một cô gái tuyên bố?”

Hiện tại tất cả mọi người đang xem chuyện cười của quốc nhân, nhưng Lâm Đồng Đồng lại không thèm để ý chút nào, mục tiêu của cô chỉ có một, nhất định không thể để cho Tô Thi Nhu đoạt được giải thưởng Phil, bất luận dùng biện pháp gì.

Cho nên nàng kiêu ngạo ngẩng đầu lên, con ngươi hẹp dài tràn đầy phần hận, đôi trắng thay đen, chỉ chỉ Tô Thi Nhu mở miệng nói: ” Nghiên cứu này vốn là gia gia và gia gia của ta, cũng là chủ sự của nghi thức trao giải này Phương Tô Nguyên cùng nghiên cứu.

Nhưng Tô Nguyên trộm đi tâm huyết của ông nội ta, cho nên ông ta đã sắp luận chứng thành công, kết quả thất bại trong gang tấc. Mà sau khi Tô Nguyên đem một điểm chứng minh cuối cùng, trước tiên cử hành nghi thức trao giải lần này, dùng biện pháp này để cháu gái của ông được thưởng, quả thực hèn hạ vô sỉ.”

Mọi người sau khi nghe vậy đều tin không nghi ngờ nữa, bởi vì Lâm Đồng Đồng nói “đầu lĩnh là đạo” giải thích vô cùng hoàn mỹ, mà Tô Thi Nhu lại cúi đầu chỉ biết khóc, không có phản bác bất kỳ cái gì.

Tô Nguyên tức giận đến sắc mặt tái nhợt, gần như sắp ngất đi.

Lâm Đồng Đồng thấy mục tiêu đạt được không khỏi dương dương đắc ý.

Tuy rằng giờ phút này người trong nước trợn mắt nhìn nàng, nhưng nàng không sợ, nàng chính là cháu gái của Lâm Vũ, người đứng đầu giới toán học trong nước, ai dám động đến nàng, gia gia của nàng sẽ khiến đối phương không sống nổi trong giới toán học.

Người ngoại quốc của ban tổ chức thu hồi Phil Nghĩa caroing trở về, sau đó phần nộ nói: “Các anh đều là kẻ lừa đảo, các anh không xứng được khen thưởng cho Phil, tôi cần một lời giải thích hoàn mỹ của các anh!”

“Đúng đúng, chúng ta cần bàn giao!”

“Không cho chúng ta bàn giao thì chúng ta sẽ không đi nữa.”

“Một cô nương mười bảy mười tám tuổi là có thể phá giải phỏng đoán của Ba Hách Đức? Hừ? Người trong nước các ngươi làm sao có thể có người thông minh như vậy.”

“Đúng vậy, quốc gia chúng ta đều không có người thông minh như vậy, quốc gia các ngươi làm sao có thể so sánh với quốc gia chúng ta.”

Vô số quốc gia bắt đầu châm chọc, thanh âm một cái so với một cái càng khó nghe, số học gia trong nước khuất nhục cúi đầu, không thể cãi lại.

Mà Lâm Đồng Đồng, ở trên sân khấu giống như là gà trống thắng trận, lại còn dương dương tự đắc cười, phảng phất người ngoại quốc nói không bao gồm nàng.

Vu Tùng và Tô Nguyên tràn đầy tuyệt vọng, nghi thức trao giải lần này, triệt để trở thành trò cười của nước khác.

Tô Thi Nhu cắn môi, vết máu nhè nhẹ không ngừng tràn ra, là nàng làm hỏng chuyện này, nàng để cho gia gia mình mất hết mặt mũi, có lẽ sau này trong giới toán học trong nước vĩnh viễn không ngẩng đầu lên được.

Nàng phải gánh chịu trách nhiệm này.

Khi Tô Thi Nhu hít sâu một hơi muốn đâm đầu vào tường, chỉ nghe một giọng nói trong trẻo vang lên.

Đạo âm thanh này tuy rằng không lớn, thế nhưng lại lấn át âm thanh huyền ảo của tất cả mọi người trong sân.

“Các ngươi muốn bàn giao gì?”

Đạo thanh âm này khí thế thập phần cường đại, mơ hồ mang theo một tia lửa giận, vô số người sau khi nghe vậy chân mềm nhũn thiếu chút nữa quỳ xuống.

Sau khi đạo thanh âm này dứt lời, toàn trường yên tĩnh không tiếng động, tâm linh của tất cả mọi người đều phảng phất nhận lấy chấn nhiếp, toàn bộ ngu ngốc.

Dưới ánh mắt của mọi người, chỉ thấy một vị thiếu niên mặt mày thanh tú, đang chậm rãi đi đến đài trao thưởng.

Tiếng bước chân của hắn cũng không lớn, nhưng lại kéo theo nhịp tim đập của mọi người, cả gian phòng vô cùng tức giận, tất cả mọi người đều cảm thấy khó có thể thở nổi.

Sắc mặt bọn họ hoảng sợ, không còn thần sắc kiêu ngạo nữa.

“Dương Thiên?” Tô Thi Nhu mặt đầy nước mắt, kinh ngạc nhìn Dương Thiên tại sao lại đứng ra vào lúc này.

Kỳ thật Dương Thiên cũng không muốn lộ diện trước mặt mọi người, hắn luôn luôn có tâm tính tránh xa phiền toái.

Vốn dĩ hắn chỉ ngủ một giấc trong góc yên tĩnh, chờ nghi thức trao giải kết thúc, nhưng khi hắn tỉnh lại thì hiện trường đã hoàn toàn rối loạn.

Hắn cũng không rõ chuyện gì xảy ra, sau đó nghe người bên cạnh giải thích mới hiểu rõ tất cả những chuyện vừa phát sinh.

Cũng thấy rõ năng lực đôi trắng thay đen của Lâm Đồng Đồng.

Là hắn đề Tô Thi Nhu đi lên lĩnh thưởng, hiện giờ nữ hài lại bị ủy khuất, vậy cũng chỉ có thể vì nàng lấy lại danh dự.

Chương 148 - Tất cả đều há hốc mồm.

Dương Thiên đi lên đài trao thưởng, đứng trước mặt Tô Thi Nhu, nhìn mọi người một cái, lần này dùng ngữ khí bình thường nói: "Vừa rồi ai muốn giao phó, ta tới bàn giao cho hắn."

Một số người ngoại quốc nhìn thấy Dương Thiên cũng chỉ mới mười bảy mười tám tuổi, nghĩ đến vừa rồi lại bị giọng nói của hắn chấn nhiếp, không khỏi xấu hổ.

Có người hừ lạnh nói: “Từ đâu tới thằng nhóc kia, cút sang một bên.”

Cũng có người châm biếm: “Ngươi có thể đại biểu phương chủ sự giải thích cho chúng ta không?”

Còn có người châm chọc: “Chúng ta muốn một chân tướng, người là ai? Có thể cho chúng ta không?”

Lúc này Tô Thi Nhu tiến lên kéo ống tay áo Dương Thiên, đôi mắt sưng đỏ đầm đìa đáng yêu, thân thể mềm mại run lẩy bẩy vì sợ hãi.

Dương Thiên nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm mại của đối phương, lau nước mắt cho hắn cười nói: “Để ta giải quyết!”

Giọng nói thiếu niên vô cùng bình thản, nhưng lại toát ra sự tự tin cường đại, Tô Thi Nhu có loại ảo giác, cho dù là lãnh đạo các nước so sánh cũng không có tự tin cường đại như vậy.

Dường như có hắn ở đây, tất cả vấn đề đều không còn là vấn đề nữa!

Tô Thi Nhu vô thức gật đầu, sau đó phát hiện cử động của thiếu niên có chút thân mật, không khỏi xấu hổ đỏ mặt.

Ánh mắt Dương Thiên lúc này đều đặt trên người mọi người, không phát hiện ra hành động của cô gái.

Hắn lạnh nhạt nhìn quanh các loại màu da, mỗi nhà số học của quốc gia nói: “Giải thích của ta chỉ có một, là Tô Thi Nhu hoàn thành đoán định của Cavi Hách không sai.”

Vốn dĩ trong nhà số học mang theo vẻ chờ mong nhìn thấy người đứng ra vô cùng hưng phấn, nhưng lại thấy một thiếu niên hơn nữa giải thích lại tái nhợt như vậy.

Đừng nói ngoại quốc không tin, bọn họ cũng khó mà tin được, cho nên, không khỏi càng thêm thất vọng.

Vu Tùng và Tô Nguyên vốn rất mong đợi biểu hiện của Dương Thiên, cho rằng hắn có biện pháp giải quyết bạo loạn lần này tốt hơn, nhưng lại không ngờ rằng, Dương Thiên xuất hiện, mọi người trở nên càng táo bạo hơn, tiếng mắng chửi càng không ngừng.

“Thứ gì, lời giải thích của người ai sẽ tin tưởng? Chứng cứ đâu, chúng ta muốn chính là chứng cứ.”

“Rác rưởi, ta sẽ không bao giờ tin một câu nói của quốc gia các người nữa.”

“Hừ, chúng ta đều đã nhận định, người trẻ tuổi quốc gia các ngươi, căn bản không có khả năng luận chứng phỏng đoán Ca Đức Ba Hách.”

Sắc mặt Dương Thiên hờ hững nhìn chăm chú mọi người nói: “Các ngươi muốn chứng cứ, các ngươi nhận định chúng ta không chứng thực được Ba Hách Ca Đức sao? Vậy thì tốt, ta sẽ để nàng luận chứng ra giải pháp khác của Ba Hách, chứng minh cho các ngươi xem.”

Hắn đẩy Tô Thi Nhu về phía trước, Tô Thi run rẩy lắc đầu nói: “Dương Thiên, ta không được, ta không được.”

Dương Thiên cười cười, trực tiếp sử dụng tiên thuật truyền âm thuật nói với Tô Thi Nhu: “Tin ta đi, ngươi làm được, ta sẽ nói cho ngươi biết biện pháp chứng thực.”

Tô Thi Nhu há miệng, đang muốn cự tuyệt,

Sau đó nghĩ đến Dương Thiên vậy mà không mở miệng, lời nói của hắn liền xuất hiện trong đầu mình, không khỏi kinh hô: “Dương Thiên ngươi...”

Dương Thiên làm thủ thế cấm thanh, tiếp đó truyền âm thuật nói với Tô Thi Nhu: “Đợi lát nữa ta sẽ giải thích cho ngươi, bây giờ ta nói cái gì ngươi nói cái đó.”

Tô Thi Nhu gật gật đầu, thiếu niên có được thủ đoạn thần kỳ như vậy, có lẽ thật sự có thể khiến giới toán học trong nước tìm lại thể diện.

Vừa nghĩ đến đây, đôi mắt đẹp của nàng xuất hiện dị sắc, không khỏi bắt đầu mong đợi.

Mà mọi người sau khi nghe Dương Thiên nói vậy, lại cười nhạo: “Ha ha, gia gia nàng đánh cắp thành quả lao động của người khác, làm sao nàng có thể biết được phương pháp chứng thực khác của Ca Ba Hách chứ?”

“Rác rưởi lấy lòng người mà thôi, đến bây giờ còn coi chúng ta là đồ ngốc sao?”

“Hừ, một thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi của quốc gia các ngươi lại dám lớn lối như vậy? Thật không sợ gió lớn cắt lưỡi sao.”

Toán gia trong nước cũng đều hoàn toàn thất vọng, có ít người thậm chí còn xấu hổ che mặt.

Hôm nay số học gia trong nước sẽ trở thành một trò cười trong giới toán học trên toàn thế giới, hôm nay bọn họ đã mất hết mặt mũi.

Lúc này, giọng nói của Dương Thiên lại truyền đến trong đầu Tô Thi Nhu.

Tô Thi Nhu nghe vậy kinh ngạc, sau đó thấy ánh mắt Dương Thiên kiên định, không khỏi kiên trì đi lên phía trước.

Sau đó giọng nói có phần run rẩy và sợ hãi nói: ” luận chứng của Ba Hách Ca Đức, các người muốn có mấy loại biện pháp?”

Một câu nói, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Đúng vậy, lần này thật sự là tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Bất kể là số học gia nước ngoài, toàn bộ đều tràn đầy vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

Ca Ba Hách là đề mục khó nhất trên thế giới này, tất cả các nhà số học trên thế giới đều là người nghèo cả đời cũng không tìm được một biện pháp để chứng minh, mà thiếu nữ trên đài trao giải lại tự phụ đến mức độ này? Còn hỏi bọn họ muốn mấy loại biện pháp giải quyết.

“Cuồng vọng!”

“Người của quốc gia các người ngoại trừ nói mạnh miệng còn biết một chút gì?”

“Người cho rằng ta còn có thể tin tưởng quốc gia các người sao?”

“Còn mấy cách giải nữa, nếu người nói ra một loại giải pháp, ta tin chắc Ca Đức Ba Hách là người luận chứng.”

“Ca đức Ba Hách sao mà khó khăn, thật sự coi chúng ta như khi con đùa giỡn sao?”

“Hoa Hạ chính là đạo đài khách như vậy sao?”

Một số người ngoại quốc lòng đầy căm phẫn, mà trong số các nhà số học mặt đen muốn chết cũng có.

Bọn họ cũng sẽ không tin tưởng nữ hài chỉ có mười bảy mười tám tuổi có thể giải ra luận chứng thứ hai của Ca Đức Ba Hách.

Tô Thi Nhu tựa hồ có chút sợ hãi, dù sao bị vạn phu chỉ trở không phải ai cũng có thể thừa nhận.

Dương Thiên lần nữa vận dụng tiên nguyên lực trấn an nữ hài.

Lúc này nàng mới trấn định lại, sau đó Dương Thiên nói một câu trong đầu nàng, nàng nói với mọi người một câu.

“Phương pháp kiểm chứng thứ hai của Ca Đức Ba Hách là...”

Giọng nữ hài bắt đầu căng thẳng, yếu ớt, nhưng khi nói phương pháp chứng thực của Dương Thiên cho mọi người nghe, mọi người từ khinh thường ban đầu biến thành trầm tư, sau đó là ngoài ý muốn, ngạc nhiên, khiếp sợ, con ngươi cuối cùng trợn to, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

“Trời ạ, mau mau, mau cầm bút, ghi vào, ý tưởng này rất mới mẻ độc đáo, không chừng có thể thực hiện.”

“Ông trời ơi, nàng vậy mà thật sự nói ra phương pháp chứng thực thứ hai, chẳng lẽ luận chứng thứ nhất cũng là nàng chứng minh hay sao?”

“Nàng không có gạt người, nữ hài người Hoa này quả nhiên là thiên tài.”

Kích động nhất là toán học gia trong nước, Tô Thi Nhu sau khi nói ra phương pháp luận chứng thứ hai, tất cả lời đồn tự sụp đổ.

Bọn họ đều thẳng lưng, lại cảm nhận được ánh mắt sùng bái của nhà số học quốc gia khác.

Tuy Vu Tùng và Tô Nguyên kinh ngạc vì sao Tô Thi Nhu lại luận phương pháp thứ hai, nhưng điều này cũng không quan trọng nữa, coi như giữ được thể diện của giới toán học trong nước.

Khi Lâm Đồng Đồng nghe được phương pháp chứng thực thứ hai của Tô Thi Nhu, thanh âm bén nhọn điên cuồng nói: “Đây

là không thể nào, đây không phải sự thật, sao người có thể có một phương pháp luận chứng?”

Tô Thi Nhu mặt mang nụ cười tự tin, hoặc là dưới ảnh hưởng của Dương Thiên, nàng không sợ hãi, khi lời nói của Dương Thiên vang lên trong đầu nàng, nàng chỉ sững sốt một chút, sau đó lại mở miệng lần nữa.

“Phương pháp kiểm chứng thứ ba của Ca Đức Ba Hách là...”

Nữ hài nói đến đây, trong sân thanh âm hít khí lạnh lẫn nhau chập trùng.

“Ồ mua cạc, ta đây là đang nằm mơ sao?”

“Phương pháp kiểm chứng thứ ba? Thượng Đế, Thượng Đế ôi, tôi không thể nào hít thở được.”

“Cô bé này là thần sao? Nó là thần sao? Ai tới nói cho ta biết.”

“Thiên tài, thiên tài cấp thế giới, thật đáng tiếc, tại sao nàng không sinh hoạt trên quốc thổ của ta.”

Lần này, không ai dám cười nhạo Tô Thi Nhu nữa, không ai dám cười nhạo toán học gia trong nước nữa.

Bởi vì, Tô Thi Nhu đã giành được sự tôn trọng của mọi người.

Tô Nguyên và Vu Tùng cũng mở to hai mắt nhìn, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Tô Nguyên ngơ ngác nhìn thiếu nữ trên đài trao giải, hỏi Vu Tùng: “Vu lão ca, đây là cháu gái của ta sao?”

Vu Tùng lắc đầu nói: “Ta không biết, ta cảm thấy hình như mình bị điên rồi.”

Tô Nguyên ngây ra: “Ta càng cảm thấy dường như ta đang nằm mơ.”

Lúc này, Lâm Đồng Đồng đã không biết nên biểu đạt tâm tình của mình như thế nào.

Móng tay nàng ta đã lún sâu vào thịt, cắn răng, mặt gần như đều nhăn nhó, giống như người điên: “Điều đó không có khả năng, điều đó không có khả năng, không có khả năng!”

Nhưng mà ngay thời khắc mọi người khiếp sợ, chỉ nghe Tô Thi Nhu lần nữa mở miệng

“Phương pháp luận chứng thứ tư của Ca Đức Ba Hách là...”

Phập!

Một người không chịu nổi đả kích, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, sau đó triệt để hôn mê.

Sau người này, tiếng bịch không ngừng vang lên, mọi người đã hoàn toàn choáng váng, không ngừng ngã sấp xuống, có trực tiếp quỳ xuống.

Còn có một số nhà số học sát đất với Tô Thi Nhu, tin phục không thôi.

Hiện tại, cho dù có người nói, Tô Thi Nhu là người đứng đầu thế giới học toán gia, cũng sẽ không có người dám phản đối.

Luận chứng Ca Đức Ba Hách, cô gái đã luận chứng bốn người, hơn nữa toàn bộ đều đúng, trên thế giới này còn có đề toán gì có thể làm khó được nàng?

Nhưng mà, mọi người còn chưa nói lời lấy lòng nịnh hót, chỉ nghe nữ hài mở miệng lần nữa.

“Phương pháp kiểm chứng thứ năm của Ca Đức Ba Hách là...”

Chương 149 - Tương phản thật lớn.

"Thần nữ, van cầu người đừng nói thứ năm chứng cứ nữa."

Một số nhà số học không chịu nổi gần như sụp đổ khóc lên.

“Đúng vậy đúng vậy, thần nữ, chúng ta đều tin tưởng ngài đã chứng minh Ba Hách Đức, ngài không nên đả kích chúng ta nữa.”

“Cho chúng ta chút mặt mũi đi, nếu ngài lại nói thêm một cái luận chứng, chúng ta thật sự không còn mặt mũi sống nữa.”

Vô số người bắt đầu xé rách tóc của mình, bất kỳ mặt mũi của nhà số học nào trong mắt Tô Thi Nhu đều là trò cười.

Khuôn mặt Tô Thi Nhu lập tức đỏ lên, thấy một màn như vậy cũng có chút không biết làm sao.

Mà trong số học gia đứng đầu trong nước nhìn Tô Thi Nhu, trong ánh mắt đều mang vẻ sùng bái.

Cô gái này thật sự là vì quốc gia mà làm vẻ vang, tin tưởng tất cả nhà khoa học ngoại quốc đã bắt đầu hoài nghi là nhân sinh.

Dương Thiên trong sân lùi sang một bên, tất cả hào quang đều thuộc về Tô Thi Nhu.

Mà người phụ trách giải thưởng Phỉ Nhĩ Tư vừa rồi khinh thường Tô Thi Nhu, lúc này lại lấy cúp ra, hần nói một tràng dài, giới thiệu về vinh quang và nhà số học nổi tiếng được giải thưởng ở Phil, vẻ mặt vô cùng kiêu ngạo, ý tứ trung tâm rất đơn giản, chính là đem phần thưởng này cho các người xem như vinh hạnh của các người.

Dương Thiên nghe được những lời này thì cau mày, có chút không vui!

Nhưng trừ thần sắc tất cả mọi người kích động, nhất là quốc nhân, càng là lệ nóng doanh tròng, giải thưởng này rốt cuộc thuộc về bọn họ.

Nhưng mà, đang lúc người phụ trách giải thưởng Phil đang muốn ngẩng mặt mang theo ngạo khí trao cúp cho Tô Thi Nhu, lại thấy Tô Thi Nhu lui về phía sau một bước mở miệng nói: “Tôi không muốn!”

“Cái gì?”

“Trời ơi, vừa rồi thần nữ nói cái gì vậy?”

“Cô ấy nói cô ấy không cần cúp sao?”

“Cô ta đây là từ chối giải thưởng Phil?”

Tất cả mọi người thấy vậy đều kinh hô ra tiếng, điều này làm cho người ta chấn kinh, so với bất kỳ người nào trên thế giới đạt được Nặc Bôi Nhĩ giải thưởng đều khiến người ta khiếp sợ.

Giải thưởng Phil, vinh dự lớn cỡ nào, cúp cao nhất của giới toán học, tất cả mộng tưởng của nhà số học ở đây, bị người vứt bỏ giày rách.

Tất cả mọi người đều choáng váng.

Vu Tùng trợn mắt há hốc mồm nhìn Tô Nguyên nói: “Lão bằng hữu, trên đài này còn là cháu gái của người sao?”

Tô Nguyên khiếp sợ há to miệng, lẩm bẩm nói: “Đừng hỏi ta, bây giờ ta cũng đang hoài nghi.

Thật ra Tô Thi Nhu cự tuyệt Phi Nhĩ Tư giải là chủ ý của Dương Thiên, giải thưởng này cho dù nổi danh nữa, cũng là khen thưởng của người ngoại quốc, vừa rồi bọn họ còn không muốn ban phát, hơn nữa khuôn mặt kia quá đáng giận, hiện tại muốn ban phát cũng không cần.

Tô Thi Nhu tuy rằng gương mặt xinh đẹp không có bất kỳ biểu tình gì, nhưng trong lòng lại hết sức kích động.

Trời ạ, cô ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, vậy mà mình lại từ chối giải thưởng Phil, đây quả thực giống như là đang nằm mơ.

Tô Thi Nhu cảm giác cho dù là tiếp nhận xổ số Phil, cũng không có sáng khoái trực tiếp từ chối.

Nếu trí nhớ của cô không tệ, cô có thể là người duy nhất trên thế giới từ chối giải thưởng Phil, là độc nhất vô nhị.

Người phụ trách giải thưởng Phil thấy Tô Thi Nhu thế mà cự tuyệt giải thưởng Phil, không khỏi cười khinh thường.

Phần thưởng này đã là phần thưởng hàm lượng vàng cao nhất, ai cũng sẽ không ngốc nghếch cự tuyệt như vậy, giải thích duy nhất chính là thiếu nữ trước mắt này đang tạo thế.

Cô muốn khiến mình nổi danh hơn, cho nên, lấy danh tiếng từ chối giải thưởng Phil kỹ để tăng lên, cũng không phải thật sự muốn từ chối.

Người phụ trách càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng này, thế là không khỏi giễu cợt nói: “Quý cô tôn kính, ngài xác định thật sự không cần giải thưởng này sao? Nếu ngài không muốn, ta sẽ hủy bỏ giải thưởng của ngài.”

Thật ra hắn không có tư cách hủy bỏ phần thưởng này, nói như vậy chỉ là dọa Tô Thi Nhu một chút, nói rõ cho nàng biết, muốn đoạt giải thưởng Phi Nhĩ Tư để cao danh tiếng đó là mơ mộng hão huyền.

Nhưng mà, khuôn mặt giễu cợt của người phụ trách còn không có dừng lại một giây, chỉ thấy Tô Thi Nhu nghiêm túc gật gật đầu mở miệng nói: “Vậy người hủy bỏ đi.”

Giọng nói của nàng vô cùng thanh thúy, tuy không lớn, nhưng lại truyền vào tai tất cả mọi người.

“Thần nữ, ngài cũng quá tùy hứng.”

“Ôi trời, như vậy làm sao chúng ta chịu nổi, tình thế làm sao chịu nổi a.”

“Đây chính là giải thưởng Phil, nói từ chối thì từ chối, trái tim tôi đang rỉ máu.”

Người phụ trách triệt để ngây dại, hắn vốn cho rằng Tô Thi Nhu đang nói đùa, nhưng hiện tại xem ra, nàng tựa hồ thật không muốn phần thưởng này.

Vừa rồi hắn còn khinh thường Tô Thi Nhu, cho rằng Tô Thi Nhu là lãng xê, nhưng không ngờ đối phương lại chơi thật.

Nếu hắn không ban bố phần thưởng này cho đối phương, vậy nếu trở lại tổng bộ, nhất định sẽ bị tổng bộ khai trừ.

Người phụ trách gần như sắp khóc đến nơi, hắn vội vàng đưa cúp tới nói: “Tô tiểu mỹ nữ, cô đừng có đùa nữa, đây là phần thưởng Phil, bỏ lỡ cả đời sẽ không có.”

Tô Thi Nhu nghiêm túc mở miệng nói: “Vậy thì thôi, ta đã nói ta không cần.”

Lâm Đồng Đồng ở bên cạnh nghe Tô Thi Nhu cự tuyệt lần thứ ba, hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Gia gia của nàng cũng đổ dồn về cúp, cũng là ước mơ cuối cùng của nàng.

Không ngờ, cô gái nàng khinh thường nhất lại liên tục từ chối giải thưởng lớn này ba lần!

Giờ phút này, không chỉ người phụ trách sắp điên rồi, cho dù Vu Tùng và Tô Nguyên cũng sắp điên rồi, nghe Tô Thi Nhu ba lần cự tuyệt, bọn họ đã tan nát cõi lòng ba lần.

Nhất là Vu Tùng, bệnh tim thiếu chút nữa đã tái phát.

Người phụ trách bị thái độ kiên quyết của Tô Thi mài giữa một chút cũng không có, trước đó, hần lần nào phát cái này?

Phil giải thưởng, người nào không phải tất cung tất kính đem hần coi là tổ tông đồng dạng cung cấp.

Hiện tại đến nơi này, tình huống hoàn toàn bất đồng. Chính mình đem đối phương coi là cô nãi nãi, đối phương còn không vui, hần quả thực muốn sụp đổ.

Phải biết rằng vừa rồi đã thu liễm ngạo khí cao cao tại thượng của mình.

“Tô tiểu mỹ nữ, đây là công việc quan trọng nhất của ta. Trên người ta có cha mẹ có con nhỏ, nếu cô thật sự không chấp nhận, ta có thể sẽ vì việc này mà mất công việc. Cô đại nhân có đại lượng, nhận lấy giải thưởng Phi Nhĩ Ly này được không, coi như ta cầu xin cô đi.”

Người phụ trách muốn chết, không để ý mặt mũi cầu khẩn.

Tất cả người ngoại quốc ở đây thấy vậy quả thực là rớt cằm đầy đất.

Lúc trước đều là thấy Phil đang khóc lóc cầu xin người phụ trách trao giải cho bọn họ, hơn nữa sau khi đãi rượu ngon thức ăn ngon còn phải nhận bao lì xì.

Nhưng hiện tại đến chỗ Tô Thi Nhu gần như thành củ khoai lang nóng bỏng tay, nói không cần thì không cần, dứt khoát như vậy.

Tô Thi Nhu đang muốn cự tuyệt lần thứ tư, Tô Nguyên cùng Vu Tùng vội vàng tiến lên khuyên: “Tiểu Nhu, người cứ tiếp nhận đi, người ta từ xa chạy đến một chuyến không dễ dàng, người cự tuyệt có phải có chút không lễ phép hay không?”

“Ừ!” Người phụ trách thấy rốt cuộc có người thay hần nói chuyện, không khỏi cảm động khóc lên.

Giải thưởng Phi Nhĩ Tư này thật sự không trao ra được, danh khí của giải thưởng lớn này tuyệt đối sẽ giảm xuống phân nửa, điều này đối với tổng bộ bọn họ, nhất định là đã kích danh tiếng.

Cho nên hiện tại trên mặt hần không còn chút ngạo khí nào, thậm chí có chút nịnh nọt lấy lòng.

Tô Thi Nhu thấy gia gia mình khuyên bảo, không khỏi gật gật đầu nói: “Vậy được rồi, nhưng ta vẫn là không cần, người đem phần thưởng này trao cho bạn trai ta đi.”

Nói xong, ngón tay ngọc thon dài chỉ vào Dương Thiên.

Dương Thiên ngẩng ngẩn cả người, cô gái nói cái gì? Mình trở thành bạn trai của nàng từ khi nào?

Mà người phụ trách cũng mặc kệ cái này, vừa nghe hai người là quan hệ tình lữ, ban cho ai cũng giống nhau, vì vậy hấn sợ Tô Thi Nhu lại đổi ý, vội vàng đem cúp vàng rỗng ở Phil Tư ban cho Dương Thiên.

Dương Thiên cười khổ nói: “Người ban cho ta làm gì? Ta chỉ là người qua đường mà thôi.”

Mọi người nghe xong mặt đầy tán đồng, Dương Thiên đích thật là người qua đường, nhưng chỉ có Tô Thi Nhu mới biết, phần vinh dự này, vẫn thuộc về Dương Thiên.

Thiếu niên mới là trí giả phía sau màn, luận chứng phỏng đoán của năm loại Ca Ba Hách Đức, chấn kinh toàn thể giới toán gia, hấn mới là nhân vật như thần.

Phụ trách nhân sinh sợ Dương Thiên lại trả củ khoai lang nóng bỏng tay này cho mình, vội vàng lui về sau mấy bước nói: “Các người là tình lữ, người trước thay bạn gái thu đi.”

Dương Thiên trợn trắng mắt, hai người cũng không phải quan hệ tình lữ, cúp này là của cô gái, hấn không thể nhận!

Thế là, Dương Thiên suy nghĩ một chút về sau cúp, trực tiếp ném cho Tô Nguyên, mở miệng nói: “Nàng ta không cần ta cũng không cần, Tô lão, người thay chúng ta thu đi.”

Tô Nguyên nhận lấy cúp, suýt nữa thì quỳ xuống, đây chính là cúp Phỉ Nhĩ Tư, chạm vào tuyệt đối sẽ khiến người ta đau lòng muốn chết.

Mà thiếu niên này nói ném là ném, mấu chốt nhất là còn không có để cho hấn một tia phòng bị, hấn quả thực muốn học máu.

Người phụ trách nhìn thấy giải thưởng Phỉ Nhĩ Tư bị thiếu niên cùng thiếu nữ trước mắt coi là một món đồ chơi.

Hơn nữa là món đồ chơi không được chào đón nhất cho ai mà không muốn, hấn sắp điên rồi.

Lúc nào thì giải thưởng Phil suy sút đến loại trình độ này.

Kỳ thật hấn không biết là, hấn sắp điên rồi, mà mọi người ở đây có chút là đã điên rồi.

Giấc mộng cuối cùng của bọn họ bị hai đứa trẻ mười bảy mười tám tuổi khinh thường, đẩy đẩy cho nhau.

Có ít người thấy một màn này khó có thể thừa nhận sự tương phản to lớn này, trực tiếp sụp đổ không thể tự mình!

Chương 150 - Xin lỗi sám hối.

Nghi thức trao giải kết thúc một cách kịch tính, tất cả mọi người đến nghi thức trao giải kết thúc cái cằm còn chưa khép lại, hiển nhiên là quá khiếp sợ.

Có vài người thậm chí cằm đều trật khớp, trực tiếp bị 10 cái!

Giờ phút này Lâm Đồng Đồng giống như là mất hồn, ánh mắt đờ đẫn, như cái xác không hồn.

Tất cả những gì xảy ra trong ngày hôm nay, đều có thể sẽ trở thành ác mộng trong đời nàng!

Sau ngày hôm nay, nàng sẽ vĩnh viễn sống dưới bóng ma của Tô Thi Nhu!

Sau ngày hôm nay, cả đời nàng ta đều không thể đuổi kịp bước chân của Tô Thi Nhu, chênh lệch giữa nàng ta và nàng ta giống như cách nhau một cái chết, không thể vượt qua!

Lâm Đồng Đồng hoảng hốt muốn rời khỏi, nhưng lại phát hiện một thiếu niên mặt mang ý cười xuất hiện, ngăn cản đường đi của nàng.

“Dương Thiên!”

Lâm Đồng Đồng nghiêng răng nghiêng lợi, Tô Thi Nhu vừa thừa nhận trước mặt mọi người,

Dương Thiên là bạn trai của nàng, hiện tại Lâm Đồng Đồng không chỉ hận Tô Thi, kể cả những người có liên quan đến nàng, đều hận hết.

Đôi mắt âm lãnh của nàng nhìn chằm chằm Dương Thiên Nộ nói: “Cút ngay, lão nương không có tâm tình ở đây chơi với các người.”

Dương Thiên cười ha hả nói: “Nữ nhân, ngươi hình như không có hứa hẹn gì mà không thực hiện đúng không?”

Sắc mặt Lâm Đồng Đồng trắng nhợt, sau đó cố gắng trấn định nói: ” hứa hẹn gì? Ta không biết.”

“Không biết? Vậy ta sẽ nhắc nhở ngươi, ngươi đã nói, nếu Tô Thi Nhu vượt qua ngươi, ngươi phải xin lỗi nàng trước mặt mọi người, hơn nữa còn quỳ xuống xin lỗi, không biết ngươi còn ấn tượng hay không.”

Tuy rằng Lâm Đồng Đồng thất bại thảm hại, nhưng vẫn mạnh miệng nói: “Muốn ta xin lỗi nàng ta? Dựa vào cái gì? Nàng ta có tư cách gì?”

Dương Thiên lại lần nữa kéo Tô Thi Nhu đang có chút cúi đầu có chút sợ hãi đến trước mặt Lâm Đồng Đồng: “Sao vậy? Chỉ bằng việc cô ta là người giành được giải thưởng Phi Nhĩ Tư, điểm này còn chưa đủ? Ta cho rằng cho dù cả đời cũng không thể vượt qua thành tích chói mắt như vậy, chẳng lẽ còn không tính là ngươi thua?”

Lâm Đồng Đồng lui về phía sau một bước, sắc mặt lúc xanh lúc đỏ một hồi.

Sau đó, nàng tức giận mở miệng nói: “Ngươi là cái thá gì, ta dựa vào cái gì phải nghe lời ngươi?”

Sắc mặt Dương Thiên hơi trầm xuống, nhưng hắn còn chưa có cử động, Tô Thi Nhu tiến lên một bước, vươn tay hung hăng tát một cái vào mặt Lâm Đồng Đồng.

“Ngươi dám ăn nói lỗ mãng với Dương Thiên, ta dám đánh ngươi!”

Nữ hài lạnh lùng nhìn lão hồ cái như bảo vệ con bê, vô cùng kiên quyết.

Dương Thiên đã giao tất cả vinh dự cho nàng, hơn nữa đến bây giờ còn muốn tìm lại danh dự cho nàng.

Hiện giờ đối phương bởi vì mình bị mắng, nếu nàng còn rụt cổ, liền cô phụ tất cả ý tốt của thiếu niên.

Lâm Đồng Đồng khó có thể tin che mặt mình, nhìn chằm chằm Tô Thi Nhu.

Cái này từng ở trước mặt nàng như đà điểu như vậy uất ức, đừng nói đánh nàng, ngay cả từng bị khi dễ ngay cả phản kháng cũng không dám.

Mà bây giờ, cái tát trên mặt này đau rát, nàng cơ hồ đều ngây ngẩn cả người.

Ba năm không gặp, nàng vốn tưởng rằng Tô Thi Nhu sẽ giống như trước, kính nàng như thần, nhưng kết cục tựa hồ không giống ba năm trước.

Tô Thi Nhu nửa giờ trước là tiểu nhân vật có cũng được mà không có cũng không sao sẽ không bị người chú ý.

Nhưng hiện giờ năm loại giải pháp của nàng đã chứng minh luận chứng của Ba Hách Đức, tất cả các nhà số học ngoại quốc ở đây cơ hồ xem nàng như thần.

Hành động mỗi tiếng nói của Tô Thi Nhu tự nhiên liên liên lụy ánh mắt của mọi người.

Nhìn Lâm Đồng Đồng bị thần nữ tát một cái, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

“Người này không phải là người phụ nữ chanh chua vừa nói xấu thần nữ sao? Sao ta còn mặt dày ở chỗ này?”

“Hừ, một cái tát này đánh đẹp, đánh tốt, vừa rồi ta đã sớm nhìn nàng không vừa mắt.”

“Thế mà dám nói xấu thần nữ không có tư cách được Phỉ Nhĩ Tư khen, thật sự là chuyện cười, vừa rồi người ta khinh thường nhận được phần thưởng này.”

“Nữ nhân này quá ghê tởm, hại chúng ta suýt chút nữa đều tin tưởng thần nữ là lừa đảo, thiệt thòi nàng còn là người Hoa Hạ, không những không giúp người của mình mà ngược lại còn

nói xấu, loại người như nàng nếu ở quốc gia của ta, ta nhất định phải giết chết nàng.”

Nghe được mọi người trào phúng, gương mặt Lâm Đồng Đồng hầu như vắn vẹo lại với nhau.

Nàng ôm khuôn mặt sưng tấy, giống như người đàn bà chanh chua chửi đồng, gắt gao nhìn chằm chằm Tô Thi Nhu nói: “Tô Thi Nhu, ngươi dám đánh ta? Ngươi dám đánh ta sao? Ngươi có biết ông nội ta là ai không, ông nội ta là đệ nhất nhân giới toán học trong nước, ngươi không sợ ta nói cho ông nội, phong sát ngươi, cũng phong sát cả Tô Nguyên ngươi luôn sao?”

Lâm Đồng Đồng dứt lời, lúc này một nhân vật cấp Thái Đẩu của thế giới toán học trong nước, Vương Kinh lên tiếng: “Hừ, người đứng đầu thế giới toán học trong nước? Lý Ninh hẳn là cái thứ gì? Ta cũng không dám xưng hô như vậy? Hẳn thật mặt dày tự phong?”

Hắn vừa đi vừa nói, mọi người đồng loạt nhìn sang, khi thấy ông lão, mọi người trong nước lập tức kinh ngạc thốt lên: “Vương lão? Trời ạ, là Vương lão, là tiền bối Vương Cảnh, nhân vật đứng đầu giới toán học trong nước, trời ạ, vừa rồi ta không chú ý tới hắn!”

Thân phận của Vương Kinh vừa bị người ta nhận ra, các nhà số học trong nước đều kinh hô lên.

Lâm Đồng Đồng nghe Vương Kinh lên tiếng răn dạy gia gia của nàng, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Mà nghe được Vương Kinh dẫn đầu răn dạy Lâm Ninh, những người đã sớm không ưa Lâm Ninh, lập tức nhao nhao phụ họa.

“Đúng vậy, Vương lão nói rất đúng, Lâm Ninh là cái gì?”

“Tin đồn, Lâm Ninh lúc trước cùng với Vu lão và Tô lão cùng nhau nghiên cứu một chương trình học, cuối cùng hắn vì độc hưởng danh dự, đánh cắp tất cả văn kiện chạy tới Anh quốc hợp tác với người khác, cuối cùng người khác được giải thưởng Phil, hắn vênh vênh chỉ là đề danh mà thôi.”

“Hừ, có chuyện này sao? Người như thế mà xứng làm đệ nhất nhân giới toán học trong nước chúng ta à? Thật là buồn cười.”

“Đúng vậy, đáng cười là cháu gái của bà ta lại còn đổi trắng thay đen, nói Tô lão đánh cắp văn kiện của ông nội hẳn? Loại nữ nhân này sao lại không biết xấu hổ, không biết liêm sỉ như vậy?”

“Nhất là vừa rồi, ngay trước mặt nhiều quốc gia như vậy, nhục nhã quốc gia chúng ta trước mặt mọi người, để chúng ta mất hết mặt mũi ở trước mặt ngoại quốc, Tô Thần Nữ đánh tốt, hiện tại ta đều hận không thể một cái tát đập chết nàng, cái gì vậy.”

Một đám người lòng đầy căm phẫn, nếu không phải người bên cạnh ngăn cản, đã sớm một người một ngụm nước bọt dìm chết Lâm Đồng Đồng rồi.

Sắc mặt Lâm Đồng tái nhợt, không dự liệu được kết quả sẽ là như vậy.

Có người hô: “Lâm Ninh căn bản không xứng làm đệ nhất nhân giới toán học trong nước, cháu gái Tô Thần Nữ của Tô lão, ta cho rằng nàng mới là đệ nhất nhân giới toán học trong nước, mọi người thấy thế nào?”

Vương Kinh gật đầu nói: “Nữ oa thiên phú rất cao, là một thiên tài, năm loại giải pháp của Ca Đức Ba Hách đủ để chấn động toàn thế giới. Người đứng đầu toán học trong nước, lão hủ ta phục!”

Tất cả mọi người thấy nhân vật cấp Thái Đấu đứng đầu trong số học quốc đều phục rồi, không khỏi cũng mở miệng nói: “Ta phục, ta cũng phục, Tô Thần Nữ hoàn toàn xứng đáng đệ nhất nhân!”

Sắc mặt Dương Thiên bình thản, nhìn Lâm Đồng Đồng nói: “Nữ nhân, việc đã đến nước này, xin lỗi đi!”

Nói xong, hắn đem đoạn ghi âm vừa chuẩn bị cho mọi người nghe.

Ghi âm rất rõ ràng bên trong, nàng nói chỉ cần Tô Thi Nhu vượt qua nàng, nàng liền cùng Tô Thi Nhu quỳ xuống xin lỗi.

Giọng điệu mang theo cao cao tại thượng, tràn đầy khinh thường, còn mang theo châm chọc!

Nghe được đoạn ghi âm này, Lâm Đồng Đồng nhất thời ngồi liệt trên mặt đất.

Tất cả mọi người là người sáng suốt, tự nhiên biết rõ sắc mặt Lâm Đồng Đồng xấu xí kia, nghĩ đến nhìn thấy nàng quỳ xuống xin lỗi nhất định sẽ rất thú vị, cho nên nhao nhao mở miệng nói: “Quỳ xuống xin lỗi!”

“Đúng, nói ra, tựa như nước giội ra ngoài!”

“Làm người phải hết lòng tuân thủ hứa hẹn!”

Lâm Đồng Đồng nắm chặt nắm đấm, gân xanh trên trán nổi lên bèn nhón quất: “Các người không thể làm như vậy, ta chỉ là một nữ tử yếu ớt, các người không thể khi dễ ta như vậy.”

Đám người nghe vậy, nhao nhao hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Vừa rồi lúc ở trên đài hồ ngôn loạn ngữ, điên đảo hắc bạch, thần khí như vậy, cũng không coi mình là một nữ tử yếu đuối nha.

Vừa rồi lúc ở đài trao giải, nàng bởi vì ghen ghét, ở trước mặt quá nhiều người ngoại quốc, hình tượng Hắc Quốc, nàng cũng không coi mình là một nữ tử yếu đuối nha.

Khi tất cả số học gia trong nước xấu hổ chui vào kẽ đất, mà nàng vẫn dương dương tự đắc, nàng cũng không coi mình là nữ tử yếu đuối.

Bây giờ thấy đại thế đã mất, lúc này mới thừa nhận mình là nữ tử yếu đuối, trên đời sao lại có người vô liêm sỉ như vậy.

Dương Thiên cũng là vẻ mặt khinh thường, nhìn nữ tử trước mắt này.

Cũng là hứa hẹn, nàng vẫn luôn trốn tránh, mà Tô Thi Nhu lại bởi vì một hứa hẹn mang theo khuôn kính màu đen lão khí hoành thu ba năm.

So sánh giữa hai người, cao thấp đã phân.

Dương Thiên quyết tâm đòi lại công bằng cho Tô Thi Nhu, vì thế hắn đem chuyện Lâm Đồng Đồng cùng Tô Thi Nhu hứa hẹn lần nào nói ra trước mặt mọi người.

Mọi người vừa cảm thán Tô Thi Nhu đã hứa hẹn, vừa đau lòng vì một lời hứa mà làm xấu mình ba năm.

Cuối cùng, nhao nhao dẫn dắt lửa giận trên người Lâm Đồng Đồng, ba năm trước cứ ác độc như vậy, ba năm sau thua vẫn muốn trốn tránh.

Bọn họ chửi bới không có tác dụng gì.

“Mụ này thật sự là không biết xấu hổ, nếu ta có một người cháu gái như vậy thì đã sớm bóp chết nàng rồi.”

“Nghe nói nàng còn là người đứng đầu thế hệ trẻ trong giới toán học kinh thành, ta nhờ vào, thứ gì vậy.”

“Chúng ta học giả trong giới toán nên phong sát nàng!”

“Đúng, chúng ta tổ chức một chút phong ấn nàng, đừng có loại bại hoại như ở giới toán học!”

“Hừ, nếu nàng không quỳ xuống xin lỗi, chúng ta ngay cả Lâm Ninh gia gia nàng cũng cùng nhau phong sát, chúng ta phải vì Tô Thần Nữ đòi lại công đạo.”

“Đúng đúng đúng, Tô Thần Nữ vì người trong nước chúng ta mà giành quang mang, được giải thưởng Phil, chúng ta không thể làm cho nàng lạnh tâm.”

Tất cả mọi người lòng đầy căm phẫn lên tiếng, lúc này Lâm Đồng Đồng mới cảm thấy sợ hãi, sợ hãi khóc lớn lên, ý đồ dùng nước mắt đổi lấy sự đồng tình của mọi người.

Nhưng, mọi người không ai để ý tới hần.

Ác nhân tự có ác báo! Chỉ là thời điểm chưa tới!

Lâm Đồng Đồng thấy mọi người thật sự động thủ, còn muốn phong ấn gia gia của nàng, nàng khóc lóc sợ hãi nói: “Các người không nên phong sát gia gia ta, ô ô, ta xin lỗi, ta quỳ xuống xin lỗi. Xin các người đừng phong sát!”

Nàng vừa khóc vừa run rẩy quỳ gối trước mặt Tô Thi Nhu:

“Thơ Nhu, ô ô, nể tình mọi người đã từng là bằng hữu, người bỏ qua cho ta lần này đi, để mọi người đừng bao giờ phong ấn ta và ông nội, cầu xin người.”

Nàng không ngừng khóc, thân thể đang run rẩy vì sợ hãi.

Đôi mắt Tô Thi Nhu bình tĩnh nhìn Lâm Đồng Đồng quỳ gối trước mặt nàng có loại cảm giác không chân thực.

Nửa giờ trước, nàng còn ở trước mặt mình chăm chọc nhục mả mình.

Nửa giờ sau, nàng đứng như Dương Thiên nói, quỳ gối trước mặt mình, xin lỗi sám hối!

Chương 151 - Cô gái tuyệt mỹ.

Tất cả đều đã chấm dứt!

Tô Thi Nhu thở dài một cái, hận ba năm rốt cục buông xuống, bóng ma lúc nhỏ biến mất vô tung vô ảnh, Lâm Đồng Đồng cũng nhận trừng phạt nên có, tuy rằng chiếm được nàng, nhưng lại như chuột chạy qua đường, bị người nhà toán học trong nước kêu đánh.

Tất cả những điều này đều là công lao của Dương Thiên, kết cục tốt đến mức nào nàng cũng không thể bắt bẻ được!

Nàng nhìn về phía thiếu niên, lúc này Dương Thiên làm xong hết thầy, lần nữa trở lại một góc không chút thu hút.

Đôi mắt Tô Thi dụ dàng hiện lên tia sáng kỳ dị, nàng cắn cắn đôi môi đỏ mọng, sắc mặt hồng nhuận, đang muốn tiến lên cảm tạ lần nữa, mà lúc này một đám học giả nhao nhao xông tới, hợp lại với nàng.

Một số phóng viên quốc gia cũng đều cung kính chụp ảnh, hỏi một vài vấn đề lễ phép, không ai dám làm càn.

Nếu như trong nước số học giới tôn xưng nàng là đệ nhất nhân, không có chút nào tuổi tác của nàng mà xem nhẹ nàng.

Đợi đến khi làm xong tất cả, Vu Tùng và Tô Nguyên mới kích động chen lên trước.

Tô Nguyên có chút không dám xác định nói: “Người thật sự là cháu gái của ta Tiểu Nhu?”

Tô Thi Nhu nghe vậy tức giận trợn trắng mắt nói: “Gia gia, người ngay cả cháu gái của người cũng nhận không ra sao?”

Vu Tùng cười ha hả: “Bạn cũ, đây là cháu gái người, ha ha, thành tựu xuất sắc của cô ấy còn vượt qua người, có phải hay không rất bất ngờ?”

Tô Nguyên vẫn có chút ngốc trẻ nói: “Ta đâu chỉ là ngoài ý muốn, ta quả thực đều sắp cho rằng cháu gái ta bị yêu quái phụ thể rồi.”

Tô Thi đỏ mặt nói: “Gia gia cái gì, đây đều là công lao của Dương Thiên, năm lần luận chứng đều là hấn cho con.”

“Quả nhiên!”

Tô Nguyên Duệ ánh mắt lóe lên một tia hiểu ra, thiếu niên kia thật sự là thiên tài.

Hấn có chút kích động nói: “Vậy Dương tiên sinh đâu? Mau, mau mời hấn tới đây, chúng ta phải cảm ơn hấn mới được.”

“Ừm ừm!”

Tô Thi Nhu hưng phấn gật gật đầu, nhưng mà chờ ánh mắt hấn lần nữa nhìn về góc không chớp mắt kia, Dương Thiên đã không còn ở đây.

Tô Thi Nhu có chút nóng nảy, đến nơi đó hỏi người khác mới biết được, thiếu niên sớm đã rời đi.

Vu Tùng và Tô Nguyên liếc nhau thán phục nói: “Lòng dạ của Dương tiên sinh như vậy, chúng ta mãi mãi không sánh nổi!”

Ngày hôm sau, Dương Thiên ở trong phòng học không ngừng nghe Ngô Ba không ngừng khen chiếc xe đua khoa ni tái trang của trường học.

Nhìn mập mạp này cuồng nhiệt như vậy, Dương Thiên đều lấy ra xe thể thao đưa cho hấn, để hấn tùy tiện mở, không nên quấy rầy an tĩnh của mình, nhưng lại bị Ngô Ba vô tình cười nhạo!

Dù thế nào hấn cũng không tin chìa khóa trên tay Dương Thiên là thật, cho rằng Dương Thiên chỉ mua đồ trang sức ở ven đường.

Đối với việc này, Dương Thiên thật sự bất đắc dĩ.

Đang lúc hắn không phải là muốn đem tên mập đang lái nhái trước mắt này đánh ngất đi, đột nhiên thấy Ngô Ba đột nhiên a một tiếng ngậy ngậy cả người.

Ánh mắt dờ dẫm, nhìn về phía cửa, giống như nhìn thấy chuyện gì không thể tưởng tượng nổi.

Dương Thiên nghi hoặc, nhìn theo ánh mắt của hắn, đồng dạng cũng có chút thất thần.

Chỉ thấy trước cửa có một vị thiếu nữ duyên dáng yêu kiều đang đứng.

Cô gái này đứng ở nơi đó cảm giác giống như là có một cổ hương thơm tươi mát từ trong phòng lặng lẽ tản ra, chậm rãi lan tràn trong lòng mỗi người.

Nàng có một bức phong cách thon thả, tóc dài bị một sợi dây lụa tùy ý trói buộc, lộ ra cái trán trơn bóng.

Cánh tay ngọc mềm mại như búp sen tuyết, đôi đùi ngọc thon dài duyên dáng, bắp chân nhỏ nhắn, nhẵn nhụi mềm mại, mềm mại, như băng cơ ngọc cốt.

Nữ hài mắt ngọc mây ngài, lông mày phượng hơi nhíu lại, linh lung mũi nhọn, da trắng như tuyết, môi đỏ mọng một chút lại càng giống một điểm hồng mai trong tuyết, quả thực giống như là một tiên tử nhân gian từ trong tranh gấm đi ra.

Nàng mặc một bộ áo phong màu trắng, nhân vật hoạt hình ở phía trên thập phần đáng yêu, bộ ngực sữa phập phồng thập phần ngạo nhân, hạ thân thì là váy dài màu trắng tinh tế trắng như tuyết, gót chân là một đôi giày bóng màu trắng, mang theo một cỗ khí tức thanh thuần đập vào mặt.

“Là nàng?”

Dương Thiên có chút ngoài ý muốn.

“Trời ơi, Nữ thần ơi Nữ thần.”

“Đây là nữ thần lớp nào? Vậy mà chạy tới lớp cao ba nhất của chúng ta, mấy ca, mau đóng cửa lại, đừng để nàng chạy.”

“Trời ạ, tuyệt thế a, ta nguyện dùng ta mười năm tuổi thọ, nhìn nàng nhiều một chút.”

“Ta yêu nhau rồi, ta thề ta thật sự yêu nhau rồi.”

“Các người đừng ai tranh đoạt với ta, Nữ thần là của ta, ai dám cướp thì ta sẽ dùng phán quyết tử hình để xử tội các người.”

Tất cả mọi người đều vì nữ hài tuyệt mỹ xuất hiện ở cửa khuynh đảo!

Trong mắt mọi người, cô bé này tuyệt đối không kém Hoa Vương Tĩnh Thần, một trong một trường học số một.

Mà Vương Tĩnh Thần bọn họ mỗi ngày có thể nhìn thấy, nhưng mà nữ hài tuyệt mỹ này vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Dương Thiên bởi vì là lần thứ hai gặp nữ hài dung nhan tuyệt mỹ này, cho nên tuy rằng đồng dạng cảm giác kinh diễm, nhưng vẫn rất nhanh tỉnh táo lại, sau đó cúi đầu vội vàng bận rộn chuyện của mình.

Ngô Ba nhìn thấy một màn này quả thực muốn điên rồi, nữ hài tuyệt mỹ như vậy ở trước mắt, mà Dương Thiên vậy mà cảm một quyền danh tác thế giới nhìn lên.

Đây là cô gái thanh cao sao?

Hắn cũng cảm thấy sốt ruột thay cho Dương Thiên, không khỏi vội vàng kéo cánh tay của Dương Thiên vội vàng nói:

“Dương Thiên, mỹ nữ, đại mỹ nữ, đẹp đến mức nổi bong bóng. Người lại liếc mắt nhìn một cái a, nếu không nhìn thì không còn cơ hội nữa.”

Dương Thiên lại một lần nữa bị Ngô Ba quấy rầy, bất đắc dĩ nói: “Nhìn cái gì, sau này có rất nhiều cơ hội, người nhìn biểu hiện của người đi, giống như là muốn nuốt từng người vào trong bụng vậy.”

Ngô Ba vội la lên: “Cái gì mà sau này có cơ hội chứ. Nữ hài xinh đẹp này cũng không phải là sinh ra chuyển trường, điểm lão ba ta là hiệu trưởng, điểm này ta rõ ràng. Nàng ta hoặc là tìm đến người, hoặc là đi nhằm cửa, đây là cơ hội duy nhất xem mỹ nữ, nếu không xem hai mắt há không thiệt thòi.”

Nghe Ngô Ba phân tích rõ ràng, Dương Thiên bùm trán, cảm thán Ngô Ba thật sự mù, sau đó mở miệng nói: “Người phân tích cái gì vậy, nữ hài ở cửa là Tô Thi Nhu, Tô Học Thần lớp chúng ta.”

“Cái gì!”

Ngô Ba nghe vậy nhảy lên cao ba thước, cả người thiếu chút nữa tê liệt ngồi trên mặt đất.

“Người nói cái gì, người nói nàng là Tô Thi Nhu?”

Thanh âm của hắn rất lớn, tất cả mọi người nghe vậy đều choáng váng, bất quá vẫn không thể tin thần sắc.

Nhưng khi thiếu nữ cấp bậc nữ thần đi tới vị trí của Tô Thi Nhu, yên tĩnh ngồi xuống, cho dù tất cả mọi người không tin cũng chỉ có thể tiếp nhận hiện thực này.

“Tô Học Thần đã trở thành hoa khôi cấp bậc Nữ Thần, đây chính là tin tức lớn đấy.”

“Ta vậy mà không nhận ra nàng là Tô Thi Nhu, trời ạ, ta cảm giác ta sắp mù rồi.”

“Điều mù, hôm nay Tô Học Thần không mang kính đen của quê nhà kia, lần đầu tiên trong đời gặp nhau.”

“Một trung từ nay về sau có song kiều, hơn nữa đều ở lớp chúng ta, chết tiệt, thật hạnh phúc.”

“Không được, ta muốn bao hết tất cả thư tình của quỳ bán quà vật, ta muốn mỗi ngày viết cho Tô Nữ Thần mười tờ thư tình, ta muốn dùng tấm lòng của ta đả động hắn.”

Ngay khi tất cả mọi người đều vô cùng kích động, Tô Thi Nhu cầm một tờ bài thi, thanh tú động lòng người đứng bên cạnh Dương Thiên nói: “Dương Thiên, ta không biết đề này, người có thể dạy ta không?”

Khi Tô Thi Nhu nói ra câu này, tất cả nam đồng sinh trong lớp đều choáng váng: “Rốt cuộc ta nghe thấy cái gì vậy?”

“Tô Học Thần cũng có đề mục không biết? Còn hỏi người khác?”

“Trí tuệ của Tô Học Thần như yêu quái, làm sao cô ấy có thể không biết đề mục chứ.”

“Dương Thiên, lại là Dương Thiên, Dương Thiên này rốt cuộc có cái gì tốt, có thể khiến Vương Tĩnh Thần cùng Tô Thi Nhu lâm vào tình cảnh xấu hổ.”

“Ta cảm thấy mình lại thất tình rồi, nghe nói nữ nhân yêu đương chỉ số thông minh thấp nhất, hiện giờ biểu hiện của Tô Nữ Thần, chẳng lẽ là thích Dương Thiên.”

“Tê!”

Một người hít sâu một hơi mở miệng nói: “Trời ạ, người vừa nói như vậy, người liền nhớ ra rồi, ngày hôm qua Dương Thiên và Tô Thi Nhu đều đã bỏ học cả năm, hai người rất cuộc có bí mật gì không thể cho ai biết.”

“Đúng vậy, lần đầu tiên ta thấy Tô Học Thần trốn học, nguyên nhân dĩ nhiên là vì Dương Thiên.”

Sau khi người kia phân tích nơi này, ánh mắt tất cả mọi người nhìn Dương Thiên đều thay đổi.

Dương Thiên cảm giác như có gai sau lưng, nhìn ánh mắt cừu hận của mọi người, không khỏi thở dài một hơi lắc đầu.

Dường như trong lúc lơ đãng, hắn lại trở thành kẻ thù chung.

Nhìn thiếu nữ xinh đẹp trước mặt, Dương Thiên bất đắc dĩ mở miệng nói: “Tô đồng học, đề mà người chỉ vào là đề đơn giản nhất của toàn trường cấp ba, cho dù là lớp cao nhất, tiểu hài tử cũng biết, người còn phải hỏi ta.”

Tô Thi Nhu a một tiếng hồng nhuận khuôn mặt.

Hiển nhiên vừa rồi nàng ta cũng không chú ý, Dương Thiên bật cười nói: “Nói đi, tìm ta có chuyện gì?”

Tô Thi Nhu cắn môi đỏ nói: “Dương Thiên cảm ơn người hôm qua.

Dương Thiên khẽ mỉm cười nói: “Không có gì, chỉ là tiện tay mà thôi, nếu không có việc gì thì người trở về đi, ta bây giờ đã thành đối tượng ghi hận của cả lớp rồi.”

Tô Thi Nhu không động, đôi mắt đẹp của nàng nhìn chăm chăm Dương Thiên, nhìn thiếu niên ánh mắt trong suốt hít sâu một hơi, sau đó bàn tay nhỏ bé kéo lại bàn tay của hắn nói: “Dương Thiên người theo ta đi lên thiên thai một chuyến, ta có lời muốn nói với người.”

Dương Thiên ngạc nhiên, mà nữ hài lúc này ngượng ngùng đã đỏ mặt đến cổ ngọc.

Chương 152 - Được chú ý nhất.

Dương Thiên cảm thấy đầu óc trống rỗng, mặc cho nữ hài kéo cửa ra.

Tất cả mọi người trong phòng học đều ngây ngẩn cả người, sau đó chính là một mảnh kêu rên.

“Hà Nhĩ Mông mà ta vừa mới đốt lên, ô ô ô!”

“Ô nữ thần, tại sao ngươi lại chủ động như vậy, tại sao không cho chúng ta cơ hội chứ.”

“Dương Thiên, lại là Dương Thiên, đoạt Vương Tĩnh Thần còn không tính, lại còn đoạt Ô Nữ Thần của ta, thù này không đội trời chung!”

Tất cả mọi người đang nghiêng răng nghiêng lợi, mà lo lắng nhất chính là Vương Tĩnh Thần.

Trong mắt nàng, Dương Thiên đã sớm là của một mình nàng, bây giờ lại có người muốn cướp đi Dương Thiên từ bên cạnh nàng, nàng sao có thể nguyện ý.

Vương Tĩnh Thần nắm chặt nắm tay nhỏ tú khí, sau đó ra ngoài, nhanh chóng đuổi theo hướng Tô Thi Nhu cùng Dương Thiên rời đi.

Tất cả mọi người sững sờ, sau đó lại kêu rên.

“Trời ạ, ta cảm thấy toàn thế giới tràn ngập ác ý với ta.”

“Hoa hậu giảng đường hoàn mỹ nhất trong lòng ta cũng sắp rơi vào tay giặc sao?”

“Hu hu, những hoa khôi trường nữ thần các ngươi không thể rút rè một chút sao? Dương Thiên rốt cuộc có cái gì tốt chứ.”

Trong đó có một ít tiểu nữ sinh, nhìn thấy hai vị tuyệt thế mỹ nữ đều đuổi theo Dương Thiên, các nàng đồng dạng không cam lòng yếu thế nhao nhao đi tới.

Vì thế cả nhóm cao ba nhất chỉ lưu lại một đám lão gia tử hai mặt nhìn nhau, lệ rơi không ngừng!

Thiên đài, Tô Thi Nhu khuôn mặt đỏ bừng, đôi mắt đẹp như nước chảy ra nhìn Dương Thiên, toàn bộ tâm như con đường nhỏ va chạm.

Đây là muốn thổ lộ sao? Dương Thiên hầu như không biết suy nghĩ, trí lực như yêu nghiệt, tình thương lại là phụ, hấn căn bản không biết dưới tình huống này, nên ứng đối như thế nào.

Tô Thi Nhu khẩn trương, Dương Thiên so với đôi phương càng thêm khẩn trương, trên trán đầy mồ hôi.

Chỉ thấy Tô Thi Nhu hít sâu một hơi, nói: “Dương Thiên, chúng ta kết giao...”

Nữ hài còn chưa nói xong, đã thấy sau lưng truyền đến một tiếng kêu khê: “Chờ một chút!”

Hai người ngậy ngấn cả người, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Vương Tĩnh Thần thở hồng hộc chạy tới.

Mái tóc nàng đen bóng mềm mại buông xuống vai, đôi mắt trong veo như nước, lông mi cong cong rung rung như bướm, môi hồng mọng nước như anh đào.

Thân thể Vương Tĩnh Thần mảnh khảnh, một đôi cánh tay ngọc trắng như ngó sen tinh khiết hoàn mỹ, bộ ngực sữa có quy mô ban đầu bởi vì chạy trốn kịch liệt chập trùng, cánh mũi linh xảo có chút óng ánh mồ hôi, lộ ra thập phần đáng yêu.

Tô Thi Nhu nhìn nàng đến, muốn kéo tay Dương Thiên trốn sang một bên.

Mà Vương Tĩnh Thần lại lo lắng cau mày, cánh tay ngọc ôm chặt lấy cánh tay còn lại của Dương Thiên nói: “Dương Thiên, người không thể đáp ứng nàng, người là của ta, là của ta, ai cũng không cướp được.”

Tô Thi Nhu tức giận nói: “Người dựa vào cái gì nói Dương Thiên là của người.”

Vương Tĩnh Thần hừ nói: “Ban đầu hấn ở lớp 6 thứ ba chính miệng nói, chuyện này còn có thể giả, người rút đi, không nên dây dưa Dương Thiên.”

Tô Thi Nhu không buông tay chút nào, nàng nắm chặt cánh tay Dương Thiên nói: “Lúc trước là lời đồn, ta mới không tin, bây giờ người nên buông tay là người.”

Hai người không hề nhượng bộ chút nào, Dương Thiên mặt mày không nói nên lời, bị hai cô gái lôi kéo, tuy rằng trên mặt có mười phần thể diện, nhưng hắn cảm giác sắp bị xé thành hai nửa.

Nhưng mà, càng làm cho hắn tuyệt vọng chính là tất cả nữ hài trong lớp đều chạy tới, nhìn thấy một màn này, cũng trực tiếp đánh tới.

Đây quả thực là muốn mạng người a, Dương Thiên muốn chết cũng có.

Nhưng mà, ngay tại thời khắc mấu chốt này, đột nhiên nghe thấy phía sau có người khẽ kêu một tiếng: “Làm gì vậy, các người đều làm gì vậy, nam nữ cùng kéo nhau thì còn ra thể thống gì nữa.”

Dương Thiên nghe được thanh âm quen thuộc này lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Hắn cảm thấy giọng nói này là âm thanh dễ nghe nhất thế giới.

Chủ nhiệm của giọng nói không phải ai khác, chính là Hàn Hương Ngưng, Dương Thiên chưa bao giờ cảm thấy giọng nói của chị gái này êm tai như vậy.

So sánh với việc bị đám tiểu nữ sinh vây quanh thổ lộ, hắn tình nguyện bị Hàn Hương bóp lỗ tai.

Nhưng mà nguyện vọng cuối cùng của hắn vẫn thực hiện, các tiểu nữ sinh thấy Hàn Hương ngưng tụ chạy trốn tứ tán, mà Dương Thiên là đối tượng Hàn Hương Ngưng trọng điểm chiếu cố, không thể chạy trốn.

Cuối cùng tất nhiên là bị bắt, Dương Thiên còn chưa kịp giải thích thì đã bị Hàn Hương Ngưng nhéo lỗ tai xách đến văn phòng.

Trong văn phòng, Hàn Hương Ngưng mắt hạnh trừng mắt nhìn Dương Thiên đã mười phút, hắn chỉ cảm thấy sau lưng mồ hôi lạnh túa ra.

Cuối cùng, Hàn Hương nhíu đôi mi thanh tú lại nhìn chằm chằm Dương Thiên nói: “Tiểu hồn đản, được lắm, có khóa hai ngày, vừa lên lớp liền câu dẫn toàn bộ tiểu cô nương, nếu ta mặc kệ ngươi, ngươi còn có thể lên trời hay sao?”

Dương Thiên bất đắc dĩ nói: “Hàn lão sư hiểu lầm ta rồi, ta.....”

Hắn còn chưa kịp giải thích, chỉ nghe Hàn Hương nhú mày lại nói: “Đừng giải thích cho ta, chính người giải thích chính người tin sao?”

Dương Thiên nghiêm túc suy nghĩ một chút, dường như lời hắn sắp sửa giải thích chính hắn cũng không tin.

Tiểu cô nương cả lớp thổ lộ với hắn? Đây không phải diễn phim truyền hình, làm gì có huyền huyền như vậy.

Vì vậy, dứt khoát ngậm miệng lại, trực tiếp phong bế thính giác của mình, mặc cho Hàn Hương Ngưng răn dạy như thế nào, hắn vẫn sừng sững bất động.

Cuối cùng Hàn Hương ngưng huấn một tiết khóa, là thực huấn mệt mỏi, sau đó dừng lại uống nước miếng, nói: “Tiểu hồn dân, người chạy a, hôm nay sao không chạy? Hôm nay sao lại không có ai cứu người, rơi vào trong tay lão nương, gạch bắt, lão sư, ta ngược lại muốn nhìn xem người rút cuộc có thể lật ra bao nhiêu bọt nước.”

Nàng vừa nói đến đây, đột nhiên điện thoại của Dương Thiên vang lên.

Dương Thiên nhìn biểu hiện của điện báo, nói với Hàn Hương Ngưng một chút là tỷ tỷ Dương Tuyết của mình, sau đó nhận điện thoại.

Hàn Hương Ngưng gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Điện thoại truyền tới, từ phía đối diện truyền đến âm thanh lạnh lạnh của Dương Tuyết: “Này, Dương Thiên, ta đến nhà ga, địa chỉ của người là bao nhiêu?”

Dương Thiên nghe được thanh âm quen thuộc của Dương Tuyết, hộc mắt không khỏi đỏ lên!

Kiếp trước Dương Thiên từng áy náy cả đời.

Đời trước, hắn vô năng, uất ức, tỷ tỷ Dương Tuyết của hắn từng che gió che mưa cho hắn nửa đời.

Đời này, hắn là tiên, ba trăm năm tu thành Phá Thiên Tiên Đế nghịch chuyển thiên địa pháp tắc trở về, đổi lại hắn sẽ che gió

che mưa cho đôi phương!

Ở kiếp này, bi kịch chắc chắn sẽ không tái diễn!

Viễn mắt Dương Thiên đỏ bừng, mang theo niềm vui xa cách lâu ngày mới gặp lại mở miệng nói: “Lão tử chờ chút, đệ đi nhà ga đón tỷ.”

Dương Tuyết đối diện có chút kinh ngạc hỏi: “Dương Thiên, ngươi không phải đang đi học sao?”

Dương Thiên không cần nghĩ ngợi nói: “Hôm nay không có lớp, trường học chúng ta nghỉ rồi, lão tử ngươi chờ trước, ta nửa giờ đến.”

Hàn Hương ngưng mắt tròn mắt há hốc mồm, cuối cùng nàng thấy Dương Thiên cúp điện thoại, lúc này mới cắn răng cả giận nói: “Tiểu hồn đản, ai nói không có lớp, hôm nay chương trình học rất quan trọng, ngươi chỗ nào cũng không cho phép đi.”

Dương Thiên cười nói: “Hàn lão sư, ngươi giúp ta xin phép nghỉ nha.”

Còn muốn nhờ nàng ta xin nghỉ, Hàn Hương Ngưng gần như muốn ngất đi, trên trán nàng ta lộ ra một tia hắc tuyến quát: “Không có cửa, ta không giúp ngươi.”

“Ồ!” Dương Thiên không thèm để ý gật đầu nói: “Vậy hôm nay coi như ta bỏ học.”

Dứt lời, nhìn Hàn Hương ngưng cười, ra khỏi công ty.

“A a a, tiểu hồn đản, Dương Thiên ngươi theo ta trở về, đây là ngày thứ ba rồi, ngươi vậy mà không để cái chức chủ nhiệm lớp ta vào mắt, nếu không trở về ta giết chết ngươi.”

Hàn Hương Ngưng ở trong văn phòng gần như tức giận muốn xé rách tóc mình, nhưng cuối cùng Dương Thiên vẫn chưa trở về.

Ngô Ba sáng sớm ăn đến vỡ bụng, đang muốn đi vệ sinh thì ánh mắt lại lần nữa rơi vào chiếc xe khoa ni Tái Khắc trong sân trường.

Không có biện pháp, chiếc xe thể thao này quả thực là quá phong cách, thân xe lưu tuyến, tản ra khí tức cuồng dã, dưới

ánh mặt trời ấm áp, thân xe giống như phủ một tầng vàng sáng nhàn nhạt, quả thực đẹp mắt!

Ngô Ba cảm giác mình đã không thuốc chữa được nữa, yêu thương không kìm lòng được, yêu đột nhiên như vậy.

Hắn cảm thấy chỉ cần để cho hắn lái xe một chút, cho dù chỉ ngồi trong chiếc xe siêu xa hoa này, cho dù hắn chết cũng cam tâm tình nguyện.

Khi nhìn thấy xe thể thao này, hắn không đi vệ sinh nữa, lấy ra giẻ lau sạch sẽ muốn tiến lên lau thân xe cho Khoa Ni Tái Khắc.

Cũng không biết rốt cuộc là thổ hào nào đã để ở chỗ này mấy ngày, mặc kệ không hỏi.

Ngô Ba đau lòng muốn chết, hôm trước nửa đêm trời mưa vẫn là hắn cầm mình làm nắp chiếc xe thể thao này.

Nhưng mà không đợi hắn đi đến bên cạnh Khoa Ni Tái Khắc, đột nhiên một người giống như một trận gió chạy tới bên cạnh Khoa Ni Tái Khắc lấy ra chìa khóa mở cửa xe đi vào bên trong.

Chưa tới năm giây, xe đua của Khoa Ni Tái Khắc đã phát ra một tiếng rít gào cực lớn, vẫy đuôi quay đầu lại, sau đó trực tiếp biến mất khỏi tầm mắt của hắn.

Toàn bộ quá trình, bị Ngô Ba nhìn thấy.

Ánh mắt Ngô Ba giờ phút này đại ra, thân thể không ngừng run rẩy, giống như là hồn mất vậy, tròng lớn hai mắt, há to miệng.

Qua nửa ngày hắn vẫn có chút không thể tin nói: “Trời ạ, đây không phải là đang nằm mơ chứ, Dương Thiên, lại là Dương Thiên, Khoa Ni Tái Khắc là hắn??”

Ngô Ba có vẻ vô cùng khiếp sợ, đây chính là xe thể thao bán chạy có giá ngàn vạn, hơn nữa còn trải qua mấy trăm vạn nhân dân tệ cải trang, Dương Thiên... sao có khả năng có được chứ.

Hắn cảm giác trái tim nhỏ bé của mình không chịu được sự thật này, cả người đều sắp điên rồi!

Chương 153 - Dương Tuyết đến.

Khiến Ngô Ba cảm thấy muốn khóc nhất chính là lúc trước hắn từng hỏi Dương Thiên chiếc xe thể thao này là của ai, Dương Thiên trả lời là của hắn.

Hơn nữa còn đưa chìa khóa cho hắn xem.

Nhưng mà lúc đó hắn không tin Dương Thiên lấy được chìa khóa giả mua ở quán ven đường.

Khi Dương Thiên nói là để hắn tùy tiện mở, hắn còn cười to cự tuyệt.

Bây giờ suy nghĩ một chút, Ngô Ba hối hận đến ruột cũng xanh rồi.

Ngô Ba thật không nghĩ tới tất cả những gì Dương Thiên nói đều là thật, cũng không nghĩ tới Dương Thiên đã có xe đua này vì sao lại khiêm tốn như vậy, hắn không thể đem mình kéo ra chứng minh một chút.

Bên kia, Dương Thiên lái xe đua Khoa Ni Tái Khắc, như một tia chớp không ngừng xuyên qua dòng xe cộ chật chội.

Trong lòng hắn vô cùng bức thiết, hơn ba trăm năm không gặp, giọng nói và dáng điệu nụ cười của Dương Tuyết phảng phất như mới hôm qua, rõ ràng trước mắt.

Nửa giờ sau, cuối cùng cũng đến nhà ga Giang Thành. Dương Thiên Hạ gọi điện thoại cho Dương Tuyết, nhận được vị trí cụ thể.

Dương Thiên không dám trì hoãn, nhanh chóng chạy tới, như một trận tàn ảnh, để mọi người nhìn mà trợn mắt há hốc mồm!

Trạm ga Giang Thành, một cô gái xinh đẹp đứng đó nhú đôi mày thanh tú dáo dác nhìn quanh.

Dáng người nàng như liễu, nhỏ bé và yếu ớt, mặc tố y thế nhưng lại khiến người khác cảm thấy kinh diễm!

Ánh nắng chiếu vào, làn da thiếu nữ óng ánh tựa hồ trong suốt.

Vẻ mặt nàng bình thản, làm nổi bật lên đôi mi thon dài của thiếu nữ, đôi mắt đẹp lạnh lùng, mũi ngọc tinh xảo, cùng đôi môi hồng mềm mại kia, phảng phất hòa lẫn làn khói sóng trắng tròn, xanh biếc êm dịu, làm người ta chưa từng uống say trước.

Nàng tinh thái lãnh diễm như hoa tuyết, thanh cao mà cao ngạo.

Dương Tuyết! Tỷ tỷ của Dương Thiên!

Ba trăm năm không gặp, nàng vẫn xinh đẹp như vậy, vô luận là ở nơi nào cũng sẽ trở thành tiêu điểm.

Tất cả mọi người trong trạm xe lửa sẽ ngừng chân cho Dương Tuyết một giây, ánh mắt của bọn họ, mặc kệ là vô tình hay cố ý cuối cùng đều sẽ rơi vào trên người Dương Tuyết.

Khí chất thanh lãnh của thiếu nữ lan tràn từ quanh thân, khiến người ta mê say!

Hốc mắt Dương Thiên sung đỏ, nước mắt không ngừng chảy xuống!

Rốt cục hắn cũng được gặp lại người tỷ tỷ hai đời khiến hắn cảm thấy áy náy kia.

“Tỷ!”

Dương Thiên lau nước mắt, hô một tiếng, thân hình vừa động tiến lên, dưới tình huống Dương Tuyết còn không có chú ý, ôm chặt lấy nàng.

Trên người Dương Tuyết tản ra cỗ hương khí lạnh lẽo giống như bạc hà, cả đời Dương Thiên cũng sẽ không quên.

Ôm ấp của nàng vẫn ấm áp như vậy, tựa như khi còn bé, dễ dàng hắn chơi.

Mà Dương Tuyết lại không chú ý tới Dương Thiên, đột nhập bị một nam tử xa lạ ôm lấy nàng hét lên một tiếng.

Khi Dương Tuyết muốn dùng phản quyền nện xuống, lại cảm giác thiếu niên ôm nàng có chút quen thuộc.

Sau đó, nàng dường như nghĩ đến ai, sắc mặt trầm xuống, hung hăng đạp chân Dương Thiên một cái, cả giận nói: “Tiểu tử, lại chơi trò tình cảm gì? Buông ra cho ta.”

Hai người bây giờ là thời kỳ chiến đấu lạnh, Dương Tuyết thật đúng là không thích ứng được với sự nhiệt tình của Dương Thiên.

Bởi vì trước đó mỗi lần nàng gọi điện thoại Dương Thiên Đô đều không nhận, mỗi lần tới nơi này nhìn hắn, hai người chỉ là gặp mặt sau đó tách ra giống như cừu địch, không có bất kỳ giao tiếp gì.

Hôm nay Dương Tuyết vốn cho rằng cũng sẽ hờ hững với nàng như thường ngày, lại không nghĩ rằng tiểu tử này vừa đến đã ôm lấy nàng.

Nhiều người nhìn như vậy, cho dù là tỷ đệ, khuôn mặt thanh lãnh của nàng cũng hơi ửng đỏ.

Hai người từ tiểu thư đệ quan hệ rất tốt, nhưng từ khi Dương Tuyết trưởng thành, hiểu được hy vọng phụ thân Dương Quốc ký thác vào Dương Thiên, nàng liền thay đổi.

Đã từng bảo vệ Dương Thiên này khắp nơi, đó là bởi vì hắn còn nhỏ, hiện giờ nếu lại bảo vệ hắn khắp nơi, hắn vĩnh viễn không lớn lên được.

Cho nên, từ đó về sau, Dương Tuyết liền thay đổi, trở nên nghiêm khắc với Dương Thiên, tất cả hi vọng của ba người bọn họ đều nằm trên người hắn. Cho dù Dương Tuyết muốn tốt với hắn, cũng sẽ dùng phương thức khiến Dương Thiên chán ghét để thể hiện ra.

Nàng muốn Dương Thiên hận nàng, để Dương Thiên lấy ra cốt khí không khuất phục, vượt qua kinh thành Dương gia Lý gia, tìm lại thể diện cho cha mẹ bọn họ.

Nhưng mà kiếp trước Dương Thiên lại bị ngăn trở, tâm thường vô vi, trở thành phế vật, làm cho tất cả mọi người thất vọng.

Bởi vì Dương Thiên chẳng hay biết gì, không ai nói cho hắn dụng tâm lương khổ của Dương Tuyết. Kiếp trước hận nàng nửa đời người, nhưng mãi đến cuối cùng cha mẹ toàn bộ qua đời, tỷ đệ cơ khổ không nơi nương tựa, Dương Thiên mới biết dụng ý của Dương Tuyết.

Nhưng mà còn không đợi hắn đền bù cho đối phương, Dương Tuyết đã cùng thế trường từ, trở thành nỗi đau trong lòng hắn

không muốn nhắc lại nhất rồi lại vĩnh viễn không thể quên được.

Mặc dù Dương Thiên bị tỷ tỷ mình đạp một cước, nhưng vẫn không thả ra. Hơn ba trăm năm không gặp mặt, tâm tình của hắn kích động không thôi.

Giọng hắn run rẩy, có chút nức nở nói: “Tỷ tỷ, rốt cuộc ta cũng gặp được ngươi, ta đã từ bỏ tất cả, rốt cuộc cũng nhìn thấy ngươi.”

Dương Thiên động tình, nói đến đây, nước mắt đã chảy xuống.

Nhưng mà hắn nhiệt tình đôi lấy hai chữ Dương Tuyết: “Cút đi!”

Dương Tuyết mặc kệ Dương Thiên kích động bao nhiêu, bởi vì hai tháng trước hai người còn gặp mặt một lần, nàng đối với Dương Thiên hận sâu không thể cương trực, thất vọng rời đi.

Mà Dương Thiên đối với nàng hận ý sâu sắc hơn, trước khi đi hai người còn cãi nhau một trận.

Cho nên bây giờ thấy Dương Thiên nhiệt tình, nàng nhíu mày cả giận nói: “Tiểu tử, nếu không buông tay ta sẽ ra tay.”

Dương Tuyết đến giờ học TaeKwonDo trong đại học, mười phần bạo lực, kiếp trước Dương Thiên ăn không ít đòn.

Dương Thiên nghe vậy tuy rằng không để chút hoa quyền tú chân của Dương Tuyết vào mắt, nhưng vẫn buông Dương Tuyết ra.

Dương Tuyết nhìn đệ đệ mình hốc mắt sưng đỏ, không khỏi sắc mặt trầm xuống hỏi: “Ngươi khóc rồi? Ai khi dễ ngươi rồi?”

Dương Thiên lắc đầu, mà Dương Tuyết hiển nhiên không tin, nàng hiểu rất rõ đệ đệ này của nàng, tuy rằng nhu nhược nhưng cho dù đánh gãy xương của hắn hắn cũng sẽ không khóc.

Hắn hết sức quật cường, hôm nay nàng đến đây lại khóc, hiển nhiên là bị người khác khi dễ.

Dương Tuyết thanh âm lạnh thấu xương nói: “Đệ đệ của ta trừ ta ra, không phải ai cũng có thể ức hiếp được, người dẫn đường cho ta, ta muốn cho những kẻ ức hiếp người nếm thử mùi vị bị ức hiếp.”

Cuối cùng Dương Thiên liên tục giải thích không ai bắt nạt hắn, là vì nhờ nàng nên mới cảm động khóc lên.

Dương Tuyết bữu môi hiền nhiên không tin, nàng luôn cảm thấy Dương Thiên có chút không thích hợp.

Khi Dương Thiên lần nữa thân thiết gọi nàng là tỷ tỷ, Dương Tuyết nổi da gà, nàng lùi về sau một bước cảnh giác nói: “Tiểu tử, ta nói cho người biết, tỷ không có tiền, người đừng hòng vay tiền ta, còn nữa, đừng nói với ta người muốn mua cái này mua cái kia, không có cửa đâu.”

Dương Thiên nhìn Dương Tuyết phòng bị như vậy, không khỏi cười khò.

Hắn nghiêm túc nói: “Lão tỷ, ta có tiền, từ nay về sau, tất cả chi tiêu của người đều do ta phụ trách, thẳng đến khi người già.”

Dương Tuyết hừ một tiếng khinh thường nhìn đệ đệ của mình: “Chỉ có người? Tiền của người còn không phải do ta cực khổ đi nghỉ hè công giả công dối lấy, còn nói phụ trách chi tiêu của ta, cả đời này ta cũng không trông cậy vào được, đi đi, đi đánh xe trước đi chỗ của người.”

Dương Thiên thấy Dương Tuyết không tin, liền nhận lấy vali hành lý của Dương Tuyết nói: “Lão tỷ, hôm nay ta lái xe thể thao tới đây. Trước tiên ta dẫn tỷ đi dạo quanh Giang Thành một vòng đã, cảnh sắc nơi này cũng không tệ lắm.”

Dương Tuyết đảo cặp mắt trắng dã nói: “Tiểu tử, người có bằng lái không?”

Dương Thiên lắc đầu, thứ này dường như không có tác dụng gì với hắn.

Thấy vậy, Dương Tuyết hừ nói: “Cả bằng lái cũng không thềm thôi xe, còn lái xe? Trước mặt ta người còn dám làm càn như vậy, ta là tỷ của người, người cho rằng người có thể hù được ta sao?”

Dứt lời, hung hăng đá Dương Thiên một cước nói: “Đi, đánh xe qua!”

Dương Thiên nhìn chìa khóa xe đua Khoa Ni Tái Khắc trong tay mình, cười khở lắc đầu, sau đó đuổi theo Dương Tuyết.

Đến gần trường học, Dương Tuyết tìm một nhà nghỉ hành lễ rồi buông xuống, sau đó nhìn nhìn y phục của Dương Thiên, cau mày nói: “Tiểu tử, ngươi có thể có chút tiền đồ, không mặc nổi danh bài mà bắt chước cao độ được không? Hừ, mặt mũi của Dương gia chúng ta đều bị ngươi làm mất hết rồi.”

Dương Thiên đỡ trán nói: “Tỷ, hình như ta cũng không phải là hàng nhái.”

Dương Tuyết quát: “Đừng nói với ta nữa, bằng hiệu này ngươi cho rằng lão tỷ ngươi không biết sao? Một bộ trang phục tám chín ngàn, ngươi mua được sao? Hừ, theo ta đi mua y phục đi, sau đó đem thân cao bắt chước ném cho ta.”

Dương Thiên im lặng nói: “Nhưng ta mới mặc chưa đến một ngày.”

Dương Tuyết lạnh lùng nói: “Ngươi không phải con cháu đại gia tộc, giả vờ cái gì mà chó sói đuôi to, ta nói phảng phất chính là phảng phất cao, ta nói mất mặt chính là mất mặt, đi, cùng ta ra ngoài mua quần áo đi.”

Nếu là kiếp trước, Dương Thiên tất nhiên sẽ kháng cự, làm không tốt sẽ cùng Dương Tuyết đại náo một hồi.

Nhưng mà kiếp này hắn đã biết tính cách của Dương Tuyết, người tỷ tỷ này chính là ngoài lạnh tâm nóng, nàng nói nhiều như vậy, ý tứ chỉ có một.

Ta muốn mua y phục cho ngươi.

Vì vậy, Dương Thiên chẳng những không tức giận, ngược lại trên mặt còn mang theo nụ cười vui vẻ tiếp nhận.

Kiếp trước, hắn không nhường nàng.

Đời này, tất cả mọi thứ của hắn đều sẽ nhường cho nàng, bảo vệ nàng!

Nàng nói phảng phất, đó chính là phảng phất cao, nàng nói ném, vậy thì ném, không có gì có thể phản bác.

Dương Tuyết kéo Dương Thiên xuống dưới lầu, quay đầu lại nhìn thấy vẻ mặt vui vẻ của Dương Thiên, không khỏi buông lỏng tay cả giận nói: “Bản thân bao nhiêu, còn không biết đi đường? Thế nào cũng phải là lão tử của người dất người?”

Dương Thiên vẫn không phản bác, chỉ cười nhìn tỷ tỷ của mình!

Kiếp trước Dương Tuyết đối với hắn đều là diễn kịch, đời này, hắn hiểu rõ tất cả, hắn ngược lại muốn nhìn xem người tỷ tỷ đáng yêu này rốt cuộc có thể diễn tới khi nào.

Chương 154 - Nhất mạo khuy nh thành.

Dương Tuyết mang theo Dương Thiên hầu như đi dạo hết tất cả quần áo trên đường, trong lúc đó, Dương Thiên cũng không có lộ ra một tia bất mãn, điều này làm cho Dương Tuyết có chút kinh ngạc, phải biết rằng trước đó nàng đệ đệ này đã sớm nổi trận lôi đình rồi.

Mà Dương Thiên bây giờ lại hết sức rõ ràng, tiểu tỷ tỷ này chỉ là vì chọn quần áo đẹp hơn mà thôi.

Hai tháng không gặp, Dương Tuyết cảm giác Dương Thiên giống như thoát thai hoán cốt vậy.

Dương Thiên dáng người thon dài, con ngươi đen nhánh chảy như nước như ánh trăng, siêu phàm mà cao ngạo, ôn nhuận như ngọc lại phong thanh vân đạm.

Tiên tư tú dật, cô lãnh xuất trần, mắt rơi tinh thần, phong thái phiêu phiêu tuyệt thế.

Nhất là hàng mày kiếm kia, khí chất siêu phàm thoát tục, toàn thân tràn đầy tự tin hào quang, so với hai tháng nhìn thấy hắn như hai người khác nhau.

Hai tháng trước, Dương Thiên tự ti, nhu nhược, uất ức, ngoại trừ nổi giận với người nhà mình, không dám phản kháng với người khác, đây cũng là nguyên nhân Dương Tuyết tức giận.

Nhưng mà hiện tại đệ đệ của nàng tựa hồ thay đổi, trở nên hết sức xuất sắc, trở nên nàng có chút không nhận ra.

Một vài quần áo trong cửa hàng tuy rằng không phải là danh bài, nhưng mà mỗi một bộ mặc trên người đệ đệ này tựa hồ đều rất vừa vặn, giống như chế tạo riêng cho hắn vậy.

Càng khiến Dương Tuyết bất ngờ hơn là có mấy cửa hàng lại để Dương Thiên làm người mẫu, muốn chụp mấy tấm hình.

Dương Thiên vốn định cự tuyệt, nhưng Dương Tuyết lại rất thích thú. Trong mắt nàng, không có gì đáng để vui mừng hơn một người em trai có thể khoe khoang của nàng.

Nhìn tỷ tỷ của mình lộ ra nụ cười, Dương Thiên cảm giác để cho hắn trả giá cùng một chỗ đều đáng giá.

Dương Tuyết tự mình chọn cho hắn một bộ y phục, tổng cộng tốn hai ngàn nguyên, điều này làm cho Dương Thiên cảm động thiếu chút nữa khóc lên lần nữa, bởi vì y phục trên người nàng cũng chỉ có hai trăm tệ mà thôi.

Gia cảnh của bọn họ bởi vì bị Dương gia Lý gia kinh thành chèn ép, cũng không tính là dư dả, Dương Tuyết có thể vì hắn bỏ ra hai ngàn nguyên mua một bộ y phục, đã là quan tâm lớn nhất rồi.

Dương Thiên muốn thanh toán, nhưng lại bị Dương Tuyết trưng mắt trở về.

Mặc dù Dương Thiên nói mình có một ngàn vạn, mặc dù hắn giải thích như thế nào, Dương Tuyết cũng không tin.

Trong lúc đó Dương Tuyết nhìn trúng một bộ váy liền màu trắng tinh khiết, chế tác vô cùng tinh xảo, nhưng giá trị lại xa xỉ.

Nàng thử mặc một chút, lúc đi ra, tất cả mọi người trưng lớn hai mắt cơ hồ quên hô hấp.

Thiếu nữ xinh đẹp, đẹp đến mức khiến người ta ngạt thở, một bộ váy liền tinh xảo màu trắng tinh xảo làm nổi bật lên càng có vẻ tuyệt sắc vô song.

Ba ngàn tóc đen bay tán loạn trên vai, một đôi lông mày cong như trăng lưỡi liềm, nhưng trên lông mày lại có chút lạnh lẽo. Một đôi mắt đẹp đen nhánh, sâu không thấy đáy.

Khóe mắt hơi nhếch lên, nét mặt tươi cười như đêm tối mị hoặc, hàng lông mi trong tầm mắt càng làm cho cả khuôn mặt tăng thêm vẻ thần bí không nói ra được.

Sống mũi thẳng tắp mà không mất thanh tú, chia khuôn mặt mỹ lệ thành hai bên, khiến khuôn mặt cực kỳ giàu có, một cái miệng anh đào nhỏ nhắn hồng nhuận vô cùng, phảng phất như mê hoặc không tiếng động.

Da thịt trắng nõn của nàng gần như trong suốt, tản ra mùi thơm thanh lương như bạc hà, quần áo trắng như tuyết, phần eo thon, cổ tay trắng như lụa mỏng, thanh lệ tú nhả, không thể nhìn gần.

Một người kinh ngạc thốt lên: “Trời ạ, ta đây là gặp tiên nữ sao?”

“Trên đời thế mà lại có thiếu nữ xinh đẹp như vậy.”

“So sánh với chuyện này, phim ảnh minh tinh gì đó đều xấu chết.”

Mọi người đều thán phục vẻ đẹp của Dương Tuyết.

Dương Thiên mỉm cười, Dương Tuyết kiếp trước là cô gái đẹp nhất mà hắn gặp được, chẳng qua vì hai người sớm chiều ở chung nên thâm mỹ mệt nhọc, cho nên không để ý.

Hiện giờ thương thức vẻ đẹp của Dương Tuyết, quả thực kinh tâm động phách.

Dương Tuyết hỏi giá cả một chút, chủ quán nói bộ y phục này là bảo vật trấn điểm trong tiệm, một vạn năm ngàn nguyên, Dương Tuyết nghe vậy lập tức hít một hơi khí lạnh.

Một vạn năm, y phục một năm của nàng cộng lại cũng không dùng được nhiều tiền như vậy.

Dương Thiên lấy thẻ ra muốn mua cho Dương Tuyết, nhưng lại bị nàng hung hăng trừng mắt nói nàng không cần.

Nhìn tỷ tỷ đi lại ba bước, Dương Thiên không biết nói gì, bất kể hắn giải thích thế nào, Dương Tuyết cũng không tin hắn có tiền.

Kiếp trước Dương Thiên không tặng cho Dương Tuyết một món quà, điều này cũng thành tiếc nuối của hắn hai đời.

Đời này, Dương Tuyết thật vất vả mới thích được một bộ y phục, hẳn tất nhiên phải thỏa mãn đối phương.

Dương Thiên thừa dịp Dương Tuyết không chú ý, lấy điện thoại ra gọi cho Vương Liệt.

Điện thoại nhanh chóng kết nối, chỉ nghe Vương Liệt cung kính nói: “Dương tiên sinh, ngài có gì phân phó?”

Hắn không thể không cung kính, cường giả Tông Sư chi cảnh, ngoại trừ thiên tai cùng vũ khí nóng cỡ lớn áp chế, cơ hồ là sẽ không chết!

Hắn sống đến chừng này tuổi rồi, cũng vắn vẹo chỉ gặp qua một tông sư Dương Thiên mà thôi, như Võ Đang Cổ Nguyệt Trần người, còn có Yên Thanh đại tông sư, bọn họ ai cũng là nhân vật thần long thấy đầu không thấy đuôi, phạm phu tục tử gần như không có khả năng gặp được.

Dương Thiên Ngôn hoảng sợ hỏi: “Tu vi của ngươi muốn khôi phục sao?”

“Cái gì!”

Vương Liệt bên kia điện thoại nghe vậy bạch một tiếng ngã sấp xuống, tu vi khôi phục, tu vi Minh Kính hậu kỳ của hắn có thể khôi phục?

Vương Liệt kích động đến mức toàn thân run rẩy, nhưng vẫn còn nghi ngờ hỏi: “Dương tiên sinh, đây căn bản là chuyện không thể nào. Ta đã đến báỉ phỏng tứ đại thế gia Y sư, còn có rất nhiều thầy thuốc ở hải ngoại. Không ai có thể nói có thể chữa trị đan điền bị tổn hại của ta, ngài làm sao có thể có biện pháp?”

Dương Thiên thờ ơ nói: “Ta không cần nghe vô dụng, ta chỉ hỏi ngươi, tu vi của ngươi muốn khôi phục.”

Vương Liệt mừng rỡ như điên gật đầu nói: “Dương tiên sinh, ta nghĩ, ta muốn khôi phục tu vi, xin ngài thành toàn.”

Dương Thiên cười nói: “Tốt lắm, ta sẽ cho ngươi đan dược trị thương cũ, nhưng ta có một điều kiện.”

Vương Liệt vui mừng nói: “Dương tiên sinh cứ nói, lên núi đao xuống biển lửa, Vương Liệt ta tuyệt đối không hai lời.”

“Vây là tốt rồi!” Dương Thiên nhìn thoáng qua cửa hàng vừa rồi nói: “Giúp ta mua một trăm bộ y phục.”

“Ách!”

Vương Liệt nghe vậy hoàn toàn ngây ngẩn cả người, hiện tại hắn cũng có chút hoài nghi đối diện có phải là Dương Thiên hay không.

Một trăm bộ quần áo? Trời ạ, đây mà là điều kiện sao?

Vương Liệt hắn là đại nhân vật hắc bạch lưỡng đạo thông ăn, nói một câu Giang Thành có thể chấn động, mà đối phương cho hắn ân huệ lớn lao, vậy mà chỉ cần một trăm bộ quần áo.

Cả hai giao dịch, căn bản không cùng một cấp độ.

Dương Thiên nhíu mày hỏi: “Làm sao? Có khó khăn.”

Vương Liệt mặt đen lại, đây không phải là khó khăn, đây quả thực là đang vũ nhục hắn.

Hắn kiên trì hỏi: “Dương tiên sinh, ngài không phải muốn một xường may sao? Ta cảm thấy một trăm bộ quần áo này có lỗi với đại ân của ngài.”

Dương Thiên bình thản nói: “Không cần nói nhảm, số mười lăm Chu Tước Lộ có một tiệm trang phục, bên trong có ý kiến trần điểm chi bảo thuần trắng, ta cần một trăm bộ, đừng tưởng rằng cái này rất đơn giản, nếu người gom góp chín mươi chín món còn lại có khác biệt một chút với bộ váy liền màu trắng trong tiệm kia, chuyện tu vi người đừng nghĩ nữa.

Vương Liệt vội vàng sợ hãi gật đầu nói: “Dương tiên sinh, ngài yên tâm, ta nhất định làm ổn thỏa, nhưng không biết ngài đã làm từ lúc nào...”

Tuy rằng hắn bị thương hơn một năm, nhưng mà không lúc nào không muốn khôi phục tu vi, lại là bị thủ hạ của Kim Thất là A Hồ vũ nhục, càng cảm nhận được tác dụng của tu vi.

Cho nên, hiện tại có vẻ hơi vội vàng.

Dương Thiên có trí lực như yêu nghiệt, đương nhiên hiểu Vương Liệt đang hỏi vấn đề gì. Khóe miệng hắn nhếch lên một nụ cười nói: “Lát nữa ta sẽ cho người địa chỉ, khi nào gửi đến nơi, khi nào thương thế của người sẽ khôi phục.”

Vương Liệt nghe vậy, trong mắt sáng rực, vội vàng mở miệng nói: “Dương tiên sinh ngài yên tâm, trong vòng ba ngày ta nhất định làm tốt, ta lấy nhân cách của ta đảm bảo.”

Dương Thiên gật đầu nói: “Đi đi, chờ tin tốt của ngươi.”

Cúp điện thoại, Dương Thiên mới phát hiện Dương Tuyết vẫn đang hồ nghi nhìn mình.

Dương Thiên cười hỏi: “Tỷ, sao vậy?”

Dương Tuyết nghi hoặc hỏi: “Tiểu tử, ngươi gọi điện thoại với ai vậy, khí thế đủ như vậy? Còn khí phách như vậy, chẳng lẽ là tiêu đệ thu ở trường học?”

Dương Thiên thăm dò hỏi: “Tỷ, tỷ nghe trộm được lời ta nói rồi sao?”

Dương Tuyết lắc đầu khinh bỉ nói: “Ngươi cho rằng ngươi là ai, ta còn nghe lén ngươi nói chuyện, quả thực buồn cười.”

Nhìn Dương Tuyết lại đùa giỡn, Dương Thiên cười cười.

Đời trước nàng sủng ái nửa đời người của mình, kiếp này, đổi lại chính mình sủng nàng cả đời!

Nhìn bộ dạng Dương Tuyết vừa hiếu kỳ, vừa nhin không hỏi, Dương Thiên thành thật nói: “Tỷ, tỷ chỉ đoán đúng một nửa, người đó xem như tiêu đệ của muội, nhưng lại không phải là thu ở trường học, mà là đại lão thu nhận ở trên xã hội.”

Dương Tuyết nghe vậy cười khúc khích nói: “Tiểu tử, hai tháng không thấy bản lĩnh nói dối của ngươi càng ngày càng cao rồi đúng không, còn là đại lão xã hội, nếu là đại lão xã hội ở trước mặt ngươi ngươi dọa hấn quỳ xuống cũng xem như là nở mày nở mặt cho Dương gia chúng ta rồi.”

“Tỷ, tỷ thế nào mới chịu tin ta một câu, dù tin một chữ ta nói cũng được!”

Dương Thiên xoa xoa trán, Dương Tuyết không tin bất kỳ lời hấn nói, hấn thật cảm giác rất bất đắc dĩ.

Rõ ràng hấn không hề nói dối.

Mà lúc này, Dương Tuyết ngẩng khuôn mặt xinh đẹp hừ nói: “Hiện tại lời ngươi nói ta ngay cả một dấu hiệu cũng không tin, còn nữa, ngươi vẫn là đừng gọi ta là tỷ, trực tiếp xưng hô

đại danh của ta đi, người cũng gọi mười tám năm đại danh của ta, hiện tại sửa lại gọi ta là tử, ta thật đúng là không quen!”

Dương Thiên: ……

Chương 155 - Có chuyện xấu xảy ra.

Khách sạn năm sao xa hoa nhất Giang Thành, Vương Liệt hít một hơi thuốc, bình tĩnh lại tâm tình kích động của mình.

Tuy là như thế, nhưng hai tay còn đang không ngừng run rẩy, hiển nhiên, trong lòng còn đang bành trướng.

Lúc này, hơn trăm người áo đen tràn vào trong đại sảnh, cung kính hành lễ với Vương Liệt.

Vương Liệt gật đầu, hỏi đại hán mặc trang phục bên cạnh: “Mọi người đã đến đông đủ chưa?”

Đại hán mặc kinh trang cung kính nói: “Tất cả huynh đệ của Vương lão bản đều đã tập hợp đủ, chỉ chờ ngài xử lý.”

Các huynh đệ phía dưới đều xoa tay nói: “Mời Vương lão bản xử lý, chúng ta tuyệt đối hoàn thành nhiệm vụ.”

“Đúng vậy Vương lão bản, ngài nói muốn chém ai, chúng ta tuyệt đối không qua loa.”

“Vương lão bản, ngài nói một câu, chúng tôi bán mạng cho ngài.”

Những người này mỗi người đều là hán tử tâm huyết, cũng là tâm phúc của Vương Liệt, ngày thường hai ba năm cũng không tụ tập một lần, nhưng chỉ cần tụ tập cùng một chỗ, tuyệt đối là đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, ở Giang Thành, nếu không xuất động quân đội, đám người bọn họ tuyệt đối có thể trong vòng một ngày thống trị toàn bộ Giang Thành.

Hôm nay bọn họ nhận được mệnh lệnh triệu hồi khẩn cấp nhất, mọi người vô luận là đang làm gì trong vòng một giờ

ngắn ngủi đều đuổi tới, một trăm hai mươi người, không thiếu một người!

Mọi người vốn tưởng rằng Vương Liệt gọi bọn họ tới là để tiêu diệt bang phái, thế lực nào, nhưng không ngờ rằng, chỉ thấy Vương Liệt lấy ra hơn trăm bức ảnh, phát đến trong tay bọn họ rồi mở miệng nói: “Bộ y phục trên ảnh kia, lật hết toàn bộ tiệm y phục Giang Thành cho ta, ai tìm được một bộ, ta sẽ thưởng mười vạn, không giới hạn!”

Giọng nói của Vương Liệt vô cùng khí phách, mọi người đều ngây ngẩn cả người, sau đó đều hít vào một hơi khí lạnh.

Một bộ y phục ban thưởng mười vạn, ông trời ơi, đây quả thực cùng đưa tiền không có gì khác nhau.

Tất cả mọi người thần sắc kích động, sau đó nhanh chóng lĩnh mệnh, tự mình tứ tán tìm kiếm.

Đại hán mặc trang phục chần chờ trong chốc lát, lúc này mới mở miệng hỏi: “Ông chủ, ngài làm như vậy có phải hơi tốn kém rồi không, chỉ là mấy bộ y phục mà thôi, ngài đáng giá gây chiến lớn như vậy sao?”

Đôi mắt Vương Liệt sâu thẳm, y hít một hơi thuốc thật mạnh, phun ra ánh mắt bình tĩnh nhìn kiến trúc cao lớn phía bắc nói: “Nếu nói mấy bộ y phục này có thể đổi lấy toàn bộ Thiên Thượng Nhân Gian, ngươi còn cảm thấy đắt không?”

Đại hán mặc kinh trang nghe vậy ngạc nhiên, mãnh liệt hít một hơi khí lạnh nói: “Thiên thượng nhân gian? Thiên thượng nhân gian của Kim gia? Điều này sao có thể, tròng đầu của hán có giá trị là bốn mươi lăm triệu tư sản, sao có thể đổi với ông chủ?”

Vương Liệt ý vị thâm trường cười cười nói: “Ngươi không hiểu, cho nên, ngươi chỉ có thể ở dưới ta!”

Dương Tuyết và Dương Thiên trở lại khách sạn, Dương Tuyết đặt một bàn đồ ăn, hơn nữa cuối cùng còn có một cái bánh ngọt lớn.

Dương Thiên có chút ngây ngẩn cả người, hỏi: “Tỷ, ngươi dự định sinh nhật với ai sao?”

Dương Tuyết trợn trắng mắt nói: “Tiểu tử, ngươi là khò thật hay là giả gỗ? Hôm nay là sinh nhật của ngươi ngươi ngươi đã quên rồi sao?”

“A?”

Dương Thiên lần này thật sự ngây ngẩn cả người, tu tiên ba trăm năm, hắn sớm đã quên sinh nhật của mình rồi.

Nếu hôm nay không phải Dương Tuyết nhắc nhở, có lẽ qua hôm nay Dương Thiên cũng không ngờ ngày này là sinh nhật của hắn.

Mà lúc này Dương Thiên rốt cuộc cũng hiểu được Dương Tuyết tới đây chính là vì cho hắn một lần sinh nhật.

Nghĩ tới đây, hốc mắt Dương Thiên không khỏi đỏ lên lần nữa.

Dường như mỗi lần sinh nhật ở bên ngoài, tỷ tỷ của hắn luôn đi ngàn dặm xa xôi đến bên cạnh hắn, vì hắn mừng sinh nhật.

Kiếp trước hắn không có cảm giác gì, cho rằng tất cả đều là chuyện đương nhiên, nhưng khi Dương Tuyết hoàn toàn rời khỏi hắn đi thế giới khác, Dương Thiên mới cảm giác được thì ra mỗi một lần sinh nhật của tỷ tỷ mình đều là hoài niệm như vậy.

Từ đó, Dương Thiên không có một lần sinh nhật nữa.

Ba trăm năm, đây là lần đầu tiên trong ba trăm năm Dương Thiên qua sinh nhật, hạnh phúc chính là giờ phút này Dương Tuyết vẫn còn, vẫn chưa rời hắn mà đi.

Thân thể Dương Thiên run rẩy, nhưng mà không đợi hắn cảm động rơi lệ, chỉ nghe Dương Tuyết chán ghét nói: “Im miệng, đừng khóc, nước mắt ghen trở về cho ta, một đại nam nhân ngươi có mắt mặt hay không.”

Dương Tuyết dứt lời, tất cả cảm xúc cảm động của Dương Thiên đều biến mất.

Hắn vẻ mặt u oán nhìn người tỷ tỷ này của mình, thời điểm ở nhà nàng chính là bá đạo như vậy.

Bá đạo không giống như nữ hài tử, bởi vậy, Dương Thiên mỗi ngày đều bị nàng bắt nạt, nàng luyện TaeKwonDo, Dương Thiên Việt là đánh trả càng nhiều.

Nàng chính là một người như vậy, cho dù là làm một chuyện tốt, cũng sẽ bị cái miệng lưỡi kia của nàng phá hư.

Nhưng tâm địa của nàng, lại là người tốt nhất mà Dương Thiên từng gặp qua.

Nhìn một bàn đồ ăn đầy đặn, Dương Thiên cảm giác hạnh phúc đã lâu không có chiều cố hần lần nữa.

Tiểu tử tử này vẫn y theo khẩu vị của hần gọi món ăn, yêu thương hần thâm trầm!

Dương Thiên đang muốn hưởng thụ bữa ăn Dương Tuyết chọn, chỉ thấy Dương Tuyết cau mày cầm đũa gõ tay hần như cười như không nói: “Tiểu tử, hai tháng trước không phải là yêu đương sao? Vì thế còn cãi nhau một trận với ta, thế nào? Bây giờ bạn gái bé bỏng của ngươi đâu? Gọi nàng ta tới đây, ta ngược lại muốn xem xem tiểu cô nương nhà ai lớn lên như thế nào? Mới có thể khiến đệ đệ ta mê thần hồn điên đảo, tình trạng không đội trời chung với tử tử ruột của hần.”

Dương Thiên sững sốt một chút, sau đó nghĩ tới cái gì, cô bạn gái nhỏ mà Dương Tuyết nói hần là Trịnh Lệ Lệ.

Nhưng mà, đối với nữ nhân kia đã sớm không còn cảm tình.

Nghĩ đến kiếp trước vì nữ nhân kia mà cãi nhau với Dương Tuyết một trận không đội trời chung, Dương Thiên cảm thấy tâm tình nặng nề.

Hần cúi đầu xin lỗi: “Tử tử, lần trước là ta sai, nữ nhân kia ta đã chia tay với nàng.”

“Chia? Chỉ đơn giản như vậy.”

Dương Tuyết vẫn luôn hoài nghi lời Dương Thiên nói, bởi vì lần trước khi nàng tới, Dương Thiên bị nữ nhân kia mê hoặc khiến cho nàng, nàng ở lại trên tàu hỏa cả một ngày, hơn nữa chỉ gặp mặt nàng một lần liền đi tìm bạn gái của mình, vứt nàng ở trên đường cái.

Hiện giờ Dương Thiên nói chia liền chia, Dương Tuyết làm sao có thể tin được.

Đang chờ Dương Thiên muốn giải thích tiền căn hậu quả, đột nhiên điện thoại di động vang lên.

Dương Thiên nhìn thoáng qua biểu hiện bản năng muốn tắt máy, nhưng lại thấy Dương Tuyết cười mà không phải cười nhìn hắn.

“Tiếp, đón ta rồi lên tiếng xin miễn, ta muốn nghe xem là ai gọi tới.”

Dương Thiên bất đắc dĩ gật đầu: “Tỷ tỷ đại nhân phân phó, hắn không dám không nghe!”

Anh ta nhận điện thoại, từ phía đối diện truyền đến một giọng nữ trong trẻo: “Dương Thiên người ở đâu vậy, ta nghe Hàn lão sư nói hôm nay là sinh nhật của người, nàng vốn định sinh nhật cho người, nhưng không liên lạc được với người, nói cho ta biết địa chỉ cần người phải có, ta sẽ mang bánh kem mừng sinh nhật cho người.”

Đây là sinh ý của Vương Tĩnh Thần, Dương Thiên đang muốn cự tuyệt an tĩnh cùng tỷ tỷ của mình, lại nghe Dương Tuyết thanh lãnh nói: “Đáp ứng nàng?”

Nàng ta nghĩ hai tháng trước chính là cô gái này câu dẫn Dương Thiên Thần hồn điên đảo, vứt bỏ nàng ta trên đường cái mặc kệ không hỏi.

Hôm nay rốt cuộc có thể gặp lại, Dương Tuyết cũng muốn nhìn xem cô bé này xinh đẹp đến cỡ nào.

Dương Thiên cười khở một tiếng, còn muốn cự tuyệt, nhưng Dương Tuyết trừng mắt nhìn hắn, hắn lập tức sợ hãi.

Ở trước mặt Dương Tuyết, hắn không phải một đời Tông Sư, không phải Phá Thiên Tiên Đế tu luyện ba trăm năm.

Hắn chỉ là đệ đệ của nàng!

Một người đệ đệ phải nghe lời!

Vì vậy, Dương Thiên chỉ có thể kiên trì đem địa chỉ cho Vương Tĩnh Thần, mà đối phương cũng nói lập tức liền đi tới.

Dương Tuyết cười như không cười nhìn Dương Thiên hỏi: “Tiểu tử, không phải nói người chia cho đối tượng của người sao? Sao nàng lại vì người mà sống?”

Dương Thiên buông tay nói: “Tỷ, nàng chỉ là bạn học của ta mà thôi, hơn nữa không cùng một người với lần trước, ta đã

sớm tách nữ hài lần trước ra rồi.”

Dương Tuyết lắc đầu nói: “Người cho rằng người có thể hù dọa được tử ty của người?”

Dương Thiên há to miệng, đang muốn giải thích thì lúc này chuông điện thoại lại vang lên lần nữa.

“Nhận!”

Dương Tuyết khẽ quát một tiếng.

Bất đắc dĩ, Dương Thiên chỉ có thể lần nữa nghe máy.

“Dương Thiên, người ở đâu vậy, nghe Hàn lão sư nói hôm nay là sinh nhật của người, ta muốn mừng sinh nhật cho người có được không? Lễ vật và bánh ngọt sinh nhật của người ta đều mua hết rồi.”

Đúng vậy, giọng nữ này là của Tô Thi Nhu, giọng nói vô cùng dịu dàng.

Dương Thiên cảm thấy đầu mình sắp nổ tung rồi, hắn đang muốn từ chối, đã thấy khuôn mặt xinh đẹp của Dương Tuyết đưa đến trước mắt hắn, mang theo một tia ý cười nói: “Đáp ứng nàng!”

“Nhưng mà!”

Dương Thiên muốn biện giải, mà lúc này Dương Tuyết lại hoạt động khớp xương ngọc thủ, xem ra một lời không thể liền muốn đánh hắn.

“Được rồi!”

Dương Thiên rũ cụp lỗ tai, cảm thấy nếu như ba nữ nhân gặp nhau, hắn khẳng định sinh tử không bằng.

Ba nữ nhân có thể gom thành một vở kịch, những lời này cũng không phải chỉ nói suông.

Dương Thiên gật đầu với vẻ mặt tuyệt vọng, nói địa chỉ của mình cho Tô Thi nghe.

Mà Tô Thi Nhu cũng gật gật đầu nói lập tức tới ngay.

“Tiểu tử, nữ sinh này người giải thích thế nào? Người trước là bạn học của người, nữ hài này hẳn là bạn gái người lúc trước vì nàng vứt bỏ ta ở trên đường kia a?”

Giọng Dương Tuyết trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhưng khuôn mặt xinh đẹp lại mang theo nụ cười.

Dương Thiên lúng túng lau mồ hôi lạnh trên trán: “Còn không phải sao! Nàng cũng là bạn học của ta!”

Chương 156 - Hai nàng hiểu lầm.

"Còn không phải? Tiểu tử ngươi rốt cuộc có bao nhiêu bạn gái?"

Dương Tuyết mặt lạnh như băng, mắt hạnh hung ác trừng trừng Dương Thiên.

Dương Thiên kêu to oan ức nói: “Tỷ, ta không có bạn gái nào cả!”

“Lời của chính ngươi ngươi nói ngươi cũng không tin? Còn muốn ta tin? Hừ, trong nhà kỳ vọng cao đối với ngươi như vậy, ngươi vậy mà yêu sớm.”

Trên trán Dương Thiên lộ ra một tia hắc tuyến, trước không nói hắn có yêu sớm hay không, chỉ nói hắn đã sinh tồn ba trăm năm ở Huyền Thiên đại lục, cũng cùng yêu sớm không có quan hệ gì.

Bất đắc dĩ, có giải thích được thể mạnh của hắn thì tỷ tỷ cũng không nghe.

Cuối cùng Dương Thiên cắn răng nói ra mình tu tiên trở về, nhưng lời còn chưa nói được một nửa, Dương Tuyết đã trực tiếp tát vào đầu hắn, nói hắn đọc nhiều tiểu thuyết.

Sau đó, Dương Thiên hoàn toàn thành thật, không tin cũng không tin, thời gian sẽ chứng minh hết thảy.

Đang lúc Dương Tuyết đang nói chuyện, không muốn sớm làm gì thì đột nhiên có người gõ cửa.

Dương Tuyết hừ nói: “Rốt cuộc đã đến, ta cũng muốn xem xem có nhan sắc gì đã quyến rũ đệ đệ ta đến mức khiến cho tỷ

tỷ ruột của hắn không quan tâm đến thế nào cũng ném đi trên đường.”

Nàng tròng Dương Thiên một cái nói: “Tiểu tử, còn chờ gì nữa, mở cửa đi.”

Dương Thiên kháng cự nói: “Ta khát.”

Dương Tuyết hừ một tiếng, khuôn mặt xinh đẹp sương lạnh: “Người không đi, chẳng lẽ ta đi, lập tức lăn qua cửa cho ta.”

Dứt lời, còn hung hăng đạp một cước lên mông Dương Thiên.

Chị ruột này thật đúng là không nể mặt hắn, Dương Thiên xoa xoa bờ mông kiên trì mở cửa ra.

Ngoài cửa có một thiếu nữ xinh đẹp duyên dáng yêu kiều đang đứng, nàng mắt ngọc mày ngài, đôi mắt đẹp cong lại thành hình trăng lưỡi liềm, cười hì hì nói: “Dương Thiên, sinh nhật vui vẻ nhé.”

Dương Thiên nhận đồ vật trong tay cô gái, mỉm cười nói: “Cảm ơn bạn học Vương, mời vào.”

Khuôn mặt Vương Tĩnh Thần có chút hồng hào, nơi này chính là khách sạn, một nữ hài tử đi vào ít nhiều có chút ngượng ngùng, nhưng khi nàng nghĩ đến lần đầu tiên mở phòng với Dương Thiên, cũng không sợ hãi, ngược lại có chút chờ mong.

Bởi vì lúc đó thiếu niên thật sự rất ấm áp trong lòng, có thể làm cho người ta quên đi hết thấy ưu phiền, tựa như khi còn bé nàng ở trong ngực mẫu thân của mình ngủ say vậy.

Nhưng mà, khi nàng vào cửa, thấy được một nữ sinh xinh đẹp tương tự ngồi ở chỗ đó, sắc mặt lập tức cứng ngắc.

Lúc Dương Thiên muốn giới thiệu, Dương Tuyết trực tiếp tròng mắt liếc hắn một cái, đem lời hắn nói vào trong miệng nuốt vào trong bụng.

Dương Tuyết nhìn Vương Tĩnh Thần, mà Vương Tĩnh Thần thì sắc mặt trắng bệch, có nữ hài so với nàng sớm một bước vì Dương Thiên mừng sinh nhật, hơn nữa không phải Tô Thi Nhu kinh địch, là một nữ hài xinh đẹp khác.

Lẽ nào Dương Thiên đã...

Thân thể mềm mại của Vương Tĩnh Thần lắc lư một cái, hốc mắt hơi nước thiếu chút nữa trào ra.

Nàng đang muốn chất vấn Dương Thiên thì đột nhiên từ bên ngoài lại truyền đến tiếng đập cửa.

“Đều đến rồi!”

Khóe miệng Dương Tuyết nhếch lên một nụ cười, trừng mắt nhìn Dương Thiên: “Ngây ra đấy làm gì? Mở cửa ra đi.”

Dương Thiên Thành thật gật đầu, cảm giác bây giờ trong lòng đã tuyệt vọng.

Vương Tĩnh Thần thấy Dương Thiên nghe nữ sinh xinh đẹp trước mắt nói như vậy, trong lòng càng thêm nhận định quan hệ của hai người.

Nàng lầm tưởng Dương Tuyết là bạn gái của Dương Thiên, cúi đầu, trong đầu trống rỗng.

Mà khi Dương Thiên mở cửa ra, chỉ thấy Tô Thi Nhu thanh tú động lòng người đứng trước cửa, nhìn bên trong đi ra ngoài là Dương Thiên, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nở nụ cười yên tĩnh nói: “Dương Thiên, sinh nhật vui vẻ.”

Dương Thiên cười nói: “Cảm ơn!”

Sau đó nhận lễ vật trong tay Tô Thi Nhu, mời cô gái vào phòng.

Kết quả không ngoài dự kiến, khi Tô Thi Nhu vào phòng, thấy được Vương Tĩnh Thần con người hơi co lại, mà thời điểm nhìn thấy Dương Tuyết, trong mắt lập tức lộ ra địch ý.

Cả gian phòng, tràn ngập không khí tức sát.

Dương Thiên đau đầu không biết nên hình dung tâm tình của mình thế nào.

Ba cô gái trong phòng đều mở to hai mắt nhìn nhau, không nói một câu nào Dương Thiên Đô sốt ruột thay các nàng.

Cuối cùng, Dương Tuyết lạnh nhạt nhìn Vương Tĩnh Thần cùng Tô Thi Nhu nói: “Giới thiệu một chút đi, hai người các người tên là gì.”

Gặp phải một kinh địch như vậy, hai cô gái liếc nhau một cái, lựa chọn liên minh tạm thời. Vương Tĩnh Thần khuôn mặt lạnh lùng hừ nói: “Chúng ta là bạn học của Dương Thiên, ngươi là ai?”

Tô Thi Nhu gật gật đầu cũng mở miệng nói: “Đã trễ thế này, hiện tại ngươi không nên về nhà sao?”

Dương Tuyết nghe vậy suýt nữa bật cười, nàng chỉ vào cái mũi ngọc tinh xảo của mình nói: “Ta về nhà? Câu này chắc là nói với các ngươi thôi.”

Vương Tĩnh Thần hừ nói: “Chúng ta đều là bạn tốt của Dương Thiên, ngươi thì sao, Dương Thiên là người nào?”

Khóe miệng Dương Tuyết nhếch lên mỉm cười nói: “Ta là ai của Dương Thiên vậy? Ta có thể nói rõ cho ngươi biết, lúc tiểu tử kia chưa mặc yếm thì đã ở bên ta rồi.”

Chẳng lẽ là thanh mai trúc mã?

Vương Tĩnh Thần cùng Tô Thi Nhu liếc nhau một cái, trái tim lập tức chìm đến đáy cốc.

Nếu như thiếu nữ trước mắt này là thanh mai trúc mã của Dương Thiên, vậy hai người bọn họ hoàn toàn rơi vào hoàn cảnh xấu.

Hai người thấy Dương Thiên không phản bác, không khỏi càng thêm tin tưởng lời nói của Dương Tuyết.

Vương Tĩnh Thần không cam lòng yếu thế, nàng ngửa mặt lên hừ một tiếng, cắn răng đỏ bừng nói: “Thanh mai trúc mã thì sao chứ, Dương Thiên đã thổ lộ với ta rồi, hơn nữa ta đã đáp ứng hắn rồi, hiện tại hắn là bạn trai của ta khuyên ngươi vẫn là từ đâu về nơi đó đi.”

Dương Tuyết đưa mắt nhìn Dương Thiên, ánh mắt lạnh như băng.

Dương Thiên sắc mặt phát khổ, lần trước hắn thổ lộ với Vương Tĩnh Thần, là bởi vì Trịnh Lệ Lệ, là muốn cho nữ hài làm bộ bạn trai của hắn, tuyệt đối không phải Dương Tuyết nghĩ như vậy.

Nhưng mà, còn không đợi hắn mở miệng giải thích, Tô Thi Nhu cũng đồng dạng không cam lòng yếu thế, nàng nhìn

Dương Tuyết mở miệng nói: “Ta cũng nói muốn kết giao với Dương Thiên, hơn nữa hẳn cũng nhất định sẽ đồng ý, người ngay cả người thứ ba cũng không được tính.”

Dương Tuyết nghe vậy không hề tức giận, nàng cười mà như không cười nhìn Dương Thiên nói: “Tiểu tử, lần này người giải thích thế nào với ta? Hai người các nàng ai là bạn gái của người, người lại là bởi vì ai trong đó, ném ta ra đường cái mặc kệ không hỏi?”

Dương Thiên cười khở bất đắc dĩ nói: “Tỷ, người cũng đừng hăm hại bạn học của ta nữa, bọn họ thật sự chỉ đơn thuần tới đây sinh nhật với ta một lần mà thôi, hơn nữa, lúc trước ta vẫn để người ở trên đường cái không phải vì bất kỳ ai trong các nàng.”

Dương Thiên lời nói vừa dứt, Vương Tĩnh Thần cùng Tô Thi Nhu đều trừng lớn đôi mắt đẹp.

Các nàng cảm đều thiếu chút nữa rớt xuống, nhìn vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi của Dương Tuyết.

“Người là tỷ tỷ của Dương Thiên?”

Ánh mắt Vương Tĩnh Thần đại ra, nhớ tới lời vừa rồi nói sắc mặt không khỏi đỏ đến cổ ngọc.

Tô Thi Nhu cũng ngơ ngác nhìn Dương Tuyết, hiện tại nàng chỉ cảm thấy xấu hổ muốn chui vào trong kẽ đất.

Dương Tuyết trừng mắt nhìn Dương Thiên một cái, bất mãn hẳn đem thân phận của mình nói ra, nhưng mà nếu thân phận đều đã làm rõ, lại giấu diếm nữa cũng không cần thiết.

Ánh mắt nàng lạnh lùng nhìn Vương Tĩnh Thần và Tô Thi Nhu nói: “Nếu tiểu tử kia đã nói, ta liền lần nữa tự giới thiệu một chút, ta tên là Dương Tuyết, là tỷ tỷ của tiểu tử kia.”

“Ta là Vương Tĩnh Thần, chào tỷ tỷ!”

“Tên của ta là Tô Thi Nhu, tỷ tỷ!”

Hai người đều có vẻ vô cùng nhu thuận, điều này làm cho Dương Tuyết rất hài lòng.

Dung mạo của hai người đều rất đẹp, so với chính nàng không hề kém chút nào, Dương Tuyết có chút tò mò, tiểu đệ đã từng

nhu nhược này làm sao có thể có quan hệ với hai vị tiểu mỹ nữ này.”

Thấy hai vị tiểu mỹ nữ còn đang co quắp đứng đó, Dương Tuyết mở miệng nói: “Nếu đã đến rồi, vậy thì ngồi xuống đi.”

Hai người liếc nhau, đều xấu hổ đỏ mặt ngồi ở một bên, so với học sinh tiểu học nhìn thấy lão sư đều ngoan hơn.

Dương Tuyết tuy rằng chỉ là tỷ tỷ của Dương Thiên, nhưng cũng coi như là gia trưởng của hắn, hai người nghĩ đến hiện tại dĩ nhiên gặp được gia trưởng của Dương Thiên, trong lòng bịch bịch bịch bịch con nai con loạn động.

Dương Tuyết nhìn Dương Thiên nói: “Tiểu tử, đi, ra bên ngoài mua hai bình rượu đi.

Dương Thiên nói một tiếng: “Tỷ, hôm nay uống rượu không ngon chứ.”

Dương Tuyết Híp mắt nói: “Ta muốn uống không được sao? Nhanh cút đi mua cho ta.”

Được rồi, Dương Thiên chỉ có thể gật đầu ra cửa.

Hắn cảm thấy chuyện hôm nay có thể sẽ bùng nổ.

Dương Thiên gánh hai bình rượu vang có độ cồn thấp nhất lên lầu, vốn cho rằng Dương Tuyết chỉ cần bỏ ra là sẽ làm khó Vương Tĩnh Thần và Tô Thi Nhu, nhưng lại không nghĩ rằng cuối cùng khi hắn mở cửa, ba người lại hoan hô cười nói.

Dương Tuyết còn hiếu kỳ hỏi: “Hai người các người nói thật hay giả, Hùng Dạng kia của đệ đệ ta còn có thể đoạt được hạng nhất toàn năm?”

Dương Thiên nghe nói như thế thì cảm thấy không tốt, vị tỷ tỷ này thật vất vả mới khen hắn một câu, nhưng trong lời nói còn mang theo lời nói làm hắn tổn hại.

Tô Thi Nhu cười nói: “Các tỷ tỷ phải tin tưởng muội, năm trước ta từng đứng thứ nhất, thi bảy trăm phần trăm, nhưng mà lần thi mô phỏng lần trước của Dương Thiên nhiều hơn ta mười phần, thật sự rất lợi hại.”

Vương Tĩnh Thần cũng hưng phấn nói: “Còn nữa, Dương Thiên ở trường học chơi bóng rổ cũng rất lợi hại, tỷ tỷ người

không biết, bởi vì Dương Thiên chúng ta là lớp đứng đầu so đầu bóng rổ toàn niên, trước kia chúng ta đều là đếm ngược a.”

Dương Tuyết đôi mắt đẹp sáng ngời cũng hưng phấn hỏi: “Tên ngốc kia lại còn biết chơi bóng rổ?”

Dương Thiên: ……

Hắn đứng ở cửa cũng không muốn đi vào.

Chương 157 - Cởi bỏ khức mắc.

Dương Thiên ở cửa xoắn xuýt đi vào hay là trực tiếp trở về ký túc xá.

Lý trí nói cho hắn biết sau khi ký túc xá sẽ trở về không có bất kỳ phiền não nào, nhưng sự thật nói cho hắn biết, nếu như trở về, Dương Tuyết nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn.

Mà đúng lúc này, chỉ nghe tiếng nói chuyện bên trong dừng lại, thanh âm trong trẻo lạnh lùng của Dương Tuyết truyền ra.

“Tiểu tử, cho rằng ở ngoài cửa ta liền không nhìn thấy ngươi sao? Cút vào cho ta.”

Dương Thiên có chút ngây ngẩn cả người, rốt cuộc là ba trăm năm hắn tu tiên nghịch chuyển thiên địa pháp tắc trở về, hay là tỷ tỷ này tu tiên trở về?

Hoặc là nàng lại nhìn thấu không được, cách một cánh cửa cũng có thể biết hắn ở chỗ này.

Dương Thiên cuối cùng xấu hổ đẩy cửa ra, nhìn Dương Tuyết xấu hổ cười nói: “Tỷ, làm sao tỷ biết đệ ở cửa?”

Dương Tuyết hừ nói: “Tiểu tử, tiếng bước chân của ngươi có giấu được lão tỷ của ngươi không?”

Thì ra là thế, Dương Thiên bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Hắn đặt hai bình rượu vang ở trên bàn, đang định ngồi xuống thì lúc này Dương Tuyết Hạnh trừng mắt nhìn hắn nói: “Mở

rượu đỏ ra, sau đó chính người cầm bánh ngọt lặn đến một góc ăn bánh ngọt đi, đừng làm chậm trễ chúng ta uống rượu.”

Dương Thiên:.....

Hắn rút cuộc hiểu được kiếp trước vì sao mình hận Dương Tuyết như vậy, tiểu tử này có đôi khi thật sự làm cho người ta rất bất đắc dĩ.

Không còn cách nào, nếu là mệnh lệnh của lão tử, Dương Thiên chỉ có thể nghe theo.

Nhưng cuối cùng hắn cơ hồ là thối lui đến góc tường, Dương Tuyết vẫn không hài lòng, nói hắn cách quá gần làm chậm trễ việc uống rượu của các nàng.

Vì thế, Dương Tuyết trực tiếp quát: “Tiểu tử, ngươi trốn vào nhà vệ sinh ăn bánh ngọt cho ta, đừng quấy rầy chúng ta, nhìn thấy người ta liền phiền.”

Vương Tĩnh Thần cùng Tô Thi Nhu nghe vậy trợn mắt há hốc mồm, đây là hai tử đệ sao? Thù lớn bao nhiêu.

Dương Thiên cũng đen mặt, trốn trong nhà vệ sinh ăn bánh ngọt, người chị gái này đối xử với hắn thật đúng là tốt.

Tuy hắn không muốn nhưng cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý.

Đời trước hắn nợ Dương Tuyết quá nhiều, dùng cả đời này cũng không thể trả hết, đời này hắn có thể nghe bất kỳ phân phó nào của tiểu tử này.

Nhưng mà, chờ Dương Thiên vào nhà vệ sinh, đóng cửa lại, chỉ nghe bên ngoài lập tức lại náo nhiệt lên.

Cách âm trong nhà vệ sinh không tệ, nhưng thính lực của Dương Thiên lại càng không tệ.

Dương Thiên Bản không muốn nghe ba cô gái nói chuyện gì, nhưng tất cả những gì ba người gọi là đều có thể lọt vào tai hắn.

Chỉ nghe bên ngoài Dương Tuyết tựa hồ có chút bức thiết nói: “Tĩnh Thần, Thi Nhu, các ngươi mau kể ta nghe một chút về thành tích mô phỏng cuộc thi của đệ đệ ta, làm sao có thể thi cao như vậy được? Hắn không phải là sao chép chứ.”

Giọng Tô Thi Nhu truyền đến: “Tuyệt tử, Dương Thiên không sao chép, hơn nữa hắn muốn sao chép cũng không tìm thấy người sao, bởi vì hắn là đệ nhất toàn năm.”

Vương Tĩnh Thần cũng hưng phấn nói: “Đúng vậy Tuyệt tử, người cũng biết thành tích các môn của Dương Thiên kinh khủng cỡ nào, nói ra người khẳng định sẽ không tin tưởng.”

Dương Tuyệt lo lắng nói: “Tĩnh Thần người nói mau, nói mau đi, Dương Thiên hắn thành tích các môn thế nào a.”

Vương Tĩnh Thần vươn năm ngón tay trắng nõn ra nói: “Ngũ khoa đầy điểm!”

Dương Tuyệt bùm lấy môi phẩn kinh hô: “Trời ạ, làm sao có thể.”

Tô Thi Nhu cười nói: “Dữ văn của Dương Thiên thi được 110 điểm, cộng lại tổng cộng là 700 điểm, thành tích này tuyệt đối có thể vào 10 đại học đầu tiên trong nước.”

Dương Tuyệt vừa kinh hô, vừa có chút đáng tiếc nói: “Sao ngũ văn tài mới thi như vậy, hắn lệch lạc nghiêm trọng như vậy.”

Vương Tĩnh Thần lắc đầu nói: “Tuyệt tử, Dương Thiên Ngũ Văn là một trăm một trăm, kỳ thật là có nguyên nhân.”

Đôi mắt đẹp của Dương Tuyệt sáng ngời, hỏi: “Nguyên nhân? Nguyên nhân là gì?”

Tô Thi Nhu cười khở nói: “Bốn mươi đề thi đơn giản của Dương Thiên Ngũ Văn, hoàn toàn không làm, lúc này mới dẫn đến hắn chỉ thi được 110 điểm. Hiện tại toàn bộ đồng học của chúng ta đều cho rằng Dương Thiên cố ý để trống nhiều đề như vậy không làm.”

“Nói cách khác.....” Dương Tuyệt ức hiếp bộ ngực sữa, vô cùng hưng phấn.

“Nói cách khác nếu Dương Thiên làm bốn mươi điểm đề mục kia, hắn hoàn toàn có thể thi lấy điểm tối đa.” Vương Tĩnh Thần cười bổ sung.

“Đệ đệ của ta giống như một con lợn ngu xuẩn thật sự lợi hại như vậy sao?”

Dương Tuyết tuy rằng nghi vấn biểu hiện khinh thường, nhưng ánh mắt lại lộ ra thần sắc tự hào.

Vương Tĩnh Thần cùng Tô Thi Nhu đều gật đầu nói: “Tuyết tỷ tỷ, chúng ta nói đều là thật, chúng ta cùng một lớp với Dương Thiên.”

Thân thể mềm mại của Dương Tuyết kích động run rẩy, khuôn mặt xinh đẹp lộ ra nụ cười kinh tâm động phách.

Cô uống liền hai chén rượu vang, lúc này mới nén được sự vui sướng trong lòng, sau đó giả vờ lơ đãng hỏi: “Vậy vừa rồi các người nói xem cuộc thi bóng rổ là thế nào, ta có chút hứng thú.”

Lúc này, hốc mắt Dương Thiên đỏ bừng, nước mắt bị hấn ta kìm nén lại.

Dương Tuyết cũng giống như kiếp trước, vẫn kiêu ngạo như vậy, nàng đem mình đẩy ra, lý do chân chính là tìm Vương Tĩnh Thần cùng Tô Thi Nhu nghe ngóng hết thảy chuyện mình ở trong trường.

Nàng muốn bảo vệ hình tượng tỷ tỷ xấu trong lòng Dương Thiên, nàng muốn Dương Thiên vĩnh viễn hận nàng xuống, để Dương Thiên lấy ra đủ động lực, vượt qua Dương gia, Lý gia ở kinh thành, lấy lại tôn nghiêm cho cha mẹ bọn họ.

Dương Thiên nghe được, khi Dương Tĩnh Tuyết nghe được Vương Tĩnh Thần và Tô Thi Nhu nói hấn mô phỏng năm khoa khảo thí đầy điểm, lấy được thành tích đứng đầu bảy trăm mười điểm, vinh dự của toàn năm nhất, trong thanh âm của nàng mang theo cảm xúc hưng phấn kích động.

Dương Tuyết đang vui mừng thay cho hấn, vui mừng!

Giọng nói của nàng như trút được gánh nặng, trong giọng nói của nàng có sự tự hào, đắc ý!

Lúc này nước mắt của Dương Thiên đã mờ hồ hai mắt.

Thì ra tiểu tỷ tỷ vẫn luôn hạ thấp mình ngu xuẩn kia, vẫn luôn lấy hấn làm vinh dự, một mực chưa bao giờ buông tha lo lắng cho hấn.

Dương Tuyết lần nào cũng chưa nhìn thẳng vào hấn, không ngừng lấy thành tích của mình ra để kích thích hấn, khinh bỉ

hắn.

Những điều này đều chỉ là khích lệ hắn, Dương Thiên Hận vì sao kiếp trước mình lại ngu xuẩn như vậy, đạo lý đơn giản như vậy cũng nhìn không ra, hiểu lầm Dương Tuyết nửa đời người.

Ba cô gái bên ngoài vẫn còn đang cười nói nói, khi Dương Tuyết nghe được Dương Thiên Lực ngăn cơn sóng dữ, không chỉ đánh bại toàn bộ cao thủ bóng rổ của trường, đến cuối cùng còn dùng sức một mình ăn mặc thành một vị cao thủ quán quân của tỉnh đội hợp thành một đội ngũ cường đại, năng phảng phất như lạc vào cảnh giới kỳ lạ, không khỏi hưng phấn hét rầm lên.

Sau đó liếc mắt nhìn vị trí nhà vệ sinh, sợ bị Dương Thiên nghe được, vội vàng bịt miệng lại.

Con đường tương lai của Dương Thiên còn rất dài, những thứ này chỉ là thành tích nhỏ mà thôi, bóng rổ cường đại thì sao? Năm khoa đầy điểm thì sao? Trong mắt hai nhà ở kinh thành chỉ như côn trùng nhỏ bé!

Độ cao hiện nay của Dương gia Lý gia làm cho người ta tuyệt vọng, tuy rằng trong lòng nàng rất muốn khen Dương Thiên thành tích, nhưng hiện tại lại không thể làm như vậy.

Nhưng không đến lúc!

Không vượt qua Dương gia Lý gia, khẩu khí này của Dương Thiên tuyệt đối không thể buông lỏng!

Sau khi trở về Dương Thiên hiểu được tất cả, hắn cười khổ.

Hắn đã tu luyện Phá Thiên Tiên Đế ba trăm năm nghịch thiên trở về, chỉ cần thời gian, chỉ cần cho hắn thời gian, hắn có thể không sợ bất luận người nào trên thế giới, bất kỳ thực lực gì.

Hắn là tiên, tương lai sẽ đứng ở vị trí cao nhất trên toàn thế giới, kiếp trước Dương gia Lý gia trong mắt hắn không thể vượt qua. Nhưng ở kiếp này, hai gia tộc này ở trước mặt hắn yếu ớt như sinh mệnh con sâu cái kiến.

Chỉ cần thời cơ vừa đến, hắn nhất định sẽ khiến cho cơ nghiệp trăm năm của hai nhà này trong một đêm bị đánh nát toàn bộ.

Tất cả đều bị phá nát!

Dương Thiên rất muốn lao ra nói cho Dương Tuyết biết, nàng không cần sống mệt mỏi như vậy, nàng không cần diễn kịch trước mặt mình nữa.

Dương Thiên rất muốn để hấn xé rách lớp ngụy trang này.

Trước kia, kiếp trước Dương Tuyết trước khi lâm chung từng nói với hấn, tầng ngụy trang này là hồi ức thống khổ nhất đời nàng, nhưng vì hấn, nàng không hồi hận.

Nếu để cho nàng chọn lại một lần nữa, nàng vẫn sẽ làm như vậy!

Nghĩ tới đây, hốc mắt Dương Thiên lại ươn ướt, hấn muốn lao ra, nhưng lại không thể.

Hiện tại hấn và Dương Tuyết đều đang diễn trò, thân phận của Dương Thiên tỷ tỷ Dương Tuyết hấn sẽ không hiểu được, xông ra nói với nàng cũng không làm nên chuyện gì.

Bởi vì vừa rồi hấn đã thử qua, lại bị Dương Tuyết một tát đánh gãy!

Dương Tuyết muốn nhìn thấy chỉ cần một kết quả, đó chính là để bọn họ cả ngày than thở lấy nước mắt rửa mặt cha mẹ, tìm về tôn nghiêm đã mất.

Để cho Dương gia ở kinh thành Lý gia cùng cha mẹ bọn họ xin lỗi.

Chỉ đơn giản là nguyện vọng cả đời này của nàng, là niềm tin sống sót.

Nhưng, tín niệm của Dương Tuyết ở trong mắt Dương gia Lý gia cao cao tại thượng, đây chính là trò cười.

Bọn họ sẽ không đồng ý xin lỗi, hơn nữa thỉnh thoảng còn chèn ép cả nhà bọn họ, để bọn họ vứt bỏ toàn bộ tôn nghiêm.

Bên ngoài, Dương Tuyết vẫn đang hạ giọng, giống như đứa bé hiếu kỳ không ngừng hỏi thăm Tô Thi Nhu và Vương Tĩnh Thần, trong khoảng thời gian này Dương Thiên ở trong trường học xảy ra tất cả chuyện, có đôi khi nghe hai lần, còn quán lấy hai cô bé kể, vì thế còn đem chuyện xấu hổ khi Dương Thiên còn bé nói cho hai cô bé nghe, ba người cười ha hả, hai bình rượu cũng uống hết.

Ba nữ hài đều không có tử lượng, uống hết rượu vang đều say đi qua.

Dương Thiên rửa mặt, hốc mắt sưng đỏ mới biến mất. Hắn đi ra cửa, phát hiện ba cô gái đã ngã trái ngã phải, say đến bất tỉnh nhân sự!

Chương 158 - Vinh hoa phú quý.

Dương Thiên nhẹ nhàng ôm ba cô gái lên giường đắp chăn cho các nàng.

Khi hắn muốn rời khỏi phòng, nghe được một tiếng nói mê, khiến cả người hắn chấn động, nước mắt lại tràn ra.

“Tiêu Thiên, tử tử lấy ngươi làm kiêu ngạo!”

Dương Tuyết vốn không biết uống rượu, nhưng lần này lại uống không ít, có lẽ là vui cho Dương Thiên.

Khuôn mặt xinh đẹp của nàng đỏ bừng đang ngủ say, con mắt cũng không mở ra, những lời này giống như là vô ý thức nói ra.

Dương Thiên nắm chặt nắm đấm, nhìn lên trời nước mắt không cho ở hốc mắt đảo qua rơi xuống, thở ra một ngụm trọc khí.

Những lời này, hắn đã đợi ba trăm năm.

Sơ Lâm Huyền Thiên đại lục, hắn cũng không phải là thần, hắn là so với người bình thường ở nơi đó còn muốn bình thường hơn, thậm chí nói chính là có chút phế vật.

Nhưng mà, chính là dựa vào một luồng khí trong lòng này, mới đi đến vị trí Phá Thiên Tiên Đế.

Trong lúc đó, hắn đã trải qua vô số khảo nghiệm sống và chết, trắc trở, hắn đều thừa nhận được.

Hôm nay, nghe được một câu khẳng định của Dương Tuyết, tuy rằng nàng vô ý thức nói ra, nhưng Dương Thiên vẫn cảm

giác, tất cả khổ nạn mà Huyền Thiên đại lục từng chịu qua đều đáng giá.

Đương nhiên, nếu Dương Tuyết nói ra những lời này trước mặt hắn, Dương Thiên cảm giác cho dù có thêm gấp đôi cực khổ hắn cũng có thể cười đối mặt.

Tuy nhiên hiện tại để Dương Tuyết ở trước mặt hắn khen hắn có thể có chút khó khăn, sau này nếu như kéo toàn bộ người của Lý gia ở kinh thành Dương gia, toàn bộ đến bên cạnh nàng, để cho hai nhà này toàn bộ quỳ xuống xin lỗi nàng.

Có lẽ lúc đó, Dương Tuyết mới có thể chân chính ở trước mặt hắn, nhìn chăm chú hắn nói ra câu nói kia.

Mà ngày đó, Dương Thiên cũng vô cùng chờ mong, trên mặt những thân thích không ai bì nổi, cao không thể với tới kia sẽ lộ ra biểu tình gì?

Bọn họ... liệu có hối hận không?

Dương Thiên ra cửa liền thủ hộ giả trong hành lang, canh một đêm.

Khi ba người bên trong tỉnh lại, vốn tưởng rằng Dương Thiên đi rồi, nhưng mà mở cửa lại thấy Dương Thiên đứng ở cửa ra vào, Vương Tĩnh Thần kinh ngạc nói: “A, Dương Thiên người sao còn ở nơi này?”

Tô Thi Nhu quan sát Dương Thiên từ trên xuống dưới, có chút đau lòng hỏi: “Dương Thiên, hình như người canh giữ chúng ta cả đêm?”

Vương Tĩnh Thần nghe vậy, trong đôi mắt đẹp lập tức cũng hiện lên vẻ đau lòng.

Dương Tuyết Hạnh cũng lộ ra vẻ quan tâm, nhưng khi ánh mắt Dương Thiên nhìn về phía nàng, nàng bĩu môi tức giận nói: “Người là kẻ ngu à, không biết mở thêm một gian phòng để nghỉ ngơi nữa à.”

Dương Thiên cười khổ, vị tỷ tỷ này vẫn là miệng lưỡi như dao, nhưng ánh mắt ân cần của nàng lại không ít hơn bất kỳ ai.

Hắn đưa Vương Tĩnh Thần và Tô Thi Nhu vào cho thuê, nhưng mà nhìn Dương Tuyết đột nhiên nhớ tới cái gì, sau đó a

một tiếng nói: “Tỷ, đệ quên một chuyện quan trọng nhất.”

Dương Tuyết hồ nghi nhìn hấn nói: “Làm sao vậy?”

Dương Thiên kéo cổ tay trắng như tuyết của Dương Tuyết bắt mạch cho nàng nói: “Tỷ, tỷ có bệnh sao!”

Dương Tuyết dựng thẳng mày liễu, hung hăng đập Dương Thiên một cước, cả giận nói: “Người mắng ta làm gì? Ta ngàn dặm xa xôi chạy tới chúc mừng người, ta dễ dàng sao?”

Dương Thiên lập tức biết Dương Tuyết hiểu lầm, hấn vội vàng giải thích nói: “Người thật sự có bệnh, ta không có mắng người.”

Dương Tuyết tức giận vô cùng, sau đó lại nhéo mạnh một cái vào hông Dương Thiên nói: “Vậy người chính là trù ta, tiểu tử người rất ác độc, ta không phải rảnh rỗi đâm người hai câu sao?”

Dương Thiên Vô Ngữ nói: “Tỷ, ta cũng không phải đang rửa tỷ, tỷ thật sự có bệnh, để ta giúp tỷ xem thử.”

“Người còn giúp ta xem? Người cho rằng người là bác sĩ à, cút đi.”

Dương Tuyết tức giận không chịu được.

Nhưng mà, Dương Thiên không hề bị lay động, hấn nhíu mày bắt mạch cho Dương Tuyết, Dương Tuyết thấy đệ đệ mình nghiêm túc như vậy, lại là lo lắng cho mình, tuy ngoài miệng không tha người, nhưng cũng không lộn xộn.

Dương Thiên một lát sau, sắc mặt quái dị nói: “Sao lại không có, sao lại không có bệnh? Không đúng, không có đạo lý.”

Sắc mặt hấn trắng bệch, trên trán toát ra mồ hôi lạnh.

Hấn là Tiên Đế phá thiên, nhưng hiện giờ lại không tìm thấy bệnh của Dương Tuyết, nàng rốt cuộc bị bệnh gì?

Dương Tuyết không biết suy nghĩ trong lòng Dương Thiên, mình không có bệnh, Dương Thiên lại nói không có đạo lý, nàng giận đến dựng mày liễu, nhéo mạnh vào tai Dương Thiên nói: “Tiểu tử, người không thể ngóng trông ta tốt lên chút nào, đúng không, ta không bệnh người còn thất vọng đúng không?”

Dương Thiên chưa xót nói: “Tỷ, tỷ đừng làm rộn, có một số việc, tỷ không hiểu.”

Kiếp trước Dương Tuyết mắc bệnh nan y, kiếp trước có thể chữa khỏi, nhưng Dương Tuyết lại vì tình về tôn nghiêm của nhà bọn họ, từ bỏ trị liệu, đem tất cả tài chính đều cho Dương Thiên, để hắn gây dựng sự nghiệp.

Cuối cùng, nàng tiêu tụy chết đi, một khắc kia, bầu trời trên đỉnh đầu Dương Thiên từ lúc này trở nên mờ mịt.

Ở kiếp này, hắn không thể để bị kịch tái diễn!

Dương Thiên lại dò xét hồi lâu, cũng không phát hiện bất kỳ cái gì, hắn suy nghĩ nửa ngày, cảm thấy chỉ có một nguyên nhân có thể giải thích.

Bệnh này hình như là do Dương Tuyết sau này nhiễm lên.

Hắn liếc nhìn Dương Tuyết một cái, đã thấy Dương Tuyết lạnh lùng nhìn hắn, dùng thanh âm trong trẻo lạnh lùng kia nói: ”quậy đủ rồi?”

Dương Thiên xấu hổ cười, phát hiện hắn không thể giải thích.

Dương Tuyết nói: “Nếu chơi chán rồi, vậy ta đi đây.”

Dương Thiên sững sốt trong chốc lát, mang theo một tia chờ mong hỏi: “Tỷ, ngươi có thể ở lại đây vài ngày được không?”

Dương Tuyết trợn trắng mắt nói: “Bồi ngươi nữa hả? Ngươi không cần đi học à? Còn nữa, muốn ta ở thêm vài ngày, ngươi muốn trực tiếp dùng mấy ngày để làm ta tức chết một trăm phần trăm sao?”

Dương Thiên dù sao cũng mặc kệ, kéo tay Dương Tuyết không cho đi.

Ba trăm năm không gặp, hắn thật sự có rất nhiều lời muốn nói với Dương Tuyết.

Nhưng Dương Tuyết cũng không linh tinh, nàng cả giận nói: “Dương Thiên, buông tay, ngươi có biết nhà ta xảy ra chuyện gì không, ta về nhà một chuyến, ngươi cho rằng ai cũng giống như ngươi không có chuyện gì để làm.”

Sắc mặt Dương Thiên trầm xuống hỏi: “Trong nhà? Trong nhà xảy ra chuyện gì?”

Dương Tuyết thở dài một hơi nói: “Cha mẹ chúng ta kinh doanh trong nhà lại bị người của Lý gia kinh thành chèn ép, bây giờ là mất cả vốn lẫn lãi, lần này toàn bộ tích góp trong nhà toàn bộ đều bị tiêu hết, không nói còn thiếu năm mươi vạn.”

“Lý gia? Lại là đám vương bát đản kia!”

Dương Thiên giận dữ nói: “Không được, ta cũng phải trở về.”

Dương Tuyết trừng mắt liếc hắt một cái nói: “Người trở về làm gì, việc này không phải là chuyện người nên quan tâm. Phụ thân vốn không muốn cho người biết, nhưng ngoại trừ phụ thân người là trụ cột chống trời của Dương gia chúng ta, lẽ ra người phải biết.”

Dương Thiên giận đến nổi cả gân xanh trên trán, ông ta hít sâu một hơi nói: “Tỷ, trong nhà muốn giải quyết như thế nào?”

Dương Tuyết thở dài một hơi nói: “Phụ thân sẽ tìm bằng hữu trả tiền nợ!”

“Vậy cuộc sống sau này thì sao?” Đã mất đi công việc thì còn cuộc sống thế nào?”

Vành mắt Dương Thiên lại đỏ bừng lên.

Hắn hận đến mức nghiến nát hàm răng, kiếp trước hắn ngây thơ vô tri, tỷ tỷ cùng cha mẹ của mình lại gạt chuyện quan trọng như vậy.

Hắn bị lừa dối, sau khi thất tình, không ngừng đưa tay đòi tiền cho nhà, mê muội game online không muốn tiến thủ, thành tích không ngừng giảm xuống, cuối cùng thất bại trong thi cao khảo, triệt để trở thành phế vật.

Trách không được, trách không được phụ thân hắn sẽ vì thế mà mất đi tất cả hi vọng, thân hình cao lớn ầm ầm sụp đổ.

Dưới tình huống gia đình bốn bức tường, vẫn ủng hộ hắn, cảm lấy cả căn nhà còn sót lại.

Nhưng kết cục là hắn thi đại học bất kỳ một đại học nào cũng không thi đậu, điều này làm sao không khiến trái tim phụ thân hắn nguội lạnh.

Trách không được, trách không được ngoại nhu nội cương
mẫu thân sẽ đích thân đi kinh thành Dương gia Lý gia thỉnh
cầu bọn họ buông tha.

Vì thế, không tiếc đâm đầu chết ở trước cửa nhà bọn họ!

Đồng tử Dương Thiên biến thành màu máu, nắm chặt nắm
đấm, răng cắn tràn ra máu tươi.

Hắn không chỉ hận Dương gia Lý gia, cũng đồng dạng hận
chính mình kiếp trước.

Cho tới bây giờ, hắn mới biết phụ thân thất vọng với mình như
thế nào.

Cho tới bây giờ, hắn mới biết được Dương gia Lý gia mọi
người đáng chết cỡ nào!

Dương Tuyết thấy nước mắt của Dương Thiên không ngừng
rơi xuống, không khỏi đau lòng, nhưng ngoài miệng lại cả
giận nói: “Khóc cái gì mà khóc, binh sĩ nhà chúng ta chỉ có thể
chảy máu không thể rơi lệ, uất ức, đem nước mắt của ta thu
hồi lại.”

Dương Thiên lau khô nước mắt, nói: “Tỷ, xin lỗi, ta thất thố,
sau này ta sẽ không làm như vậy nữa!”

Dương Tuyết hài lòng nói: “Thế mới đúng, bất cứ chuyện gì
trong nhà cũng không cần ngươi quản, bây giờ ngươi chỉ cần
học tập cho tốt, lấy được một đại học danh bài.”

Dương Thiên gật đầu nói: “Không lấy học phủ cao nhất trong
nước ra, ta không có mặt mũi về nhà đối mặt với nhị lão.”

Dương Tuyết thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt nhìn Dương Thiên
càng trở nên nhu hòa hơn. Nàng vui mừng nói: “Có câu nói
này của ngươi, lão tỷ của ngươi nghỉ học cam tâm tình
nguyện.”

Dương Thiên kinh ngạc nói: “Tỷ, ngươi thôi học? Thành tích
của ngươi tốt hơn ta, tại sao phải thôi học?”

Cho đến lâm chung, Dương Tuyết cũng không nói cho hắn tại
sao phải thôi học, nguyên nhân thôi học.

Mà bây giờ, nghe được bốn bức tường nhà, hắn tựa hồ hiểu
được một chút!

Quả nhiên, chỉ nghe Dương Tuyết cười nói: “Trong nhà, chỉ cần người có tiền đồ là được rồi, lão tử có học nhiều hơn nữa cũng vô dụng.”

Kiếp trước Dương Thiên không cách nào ngăn cản, nhưng kiếp này hắn tuyệt đối không giẫm lên vết xe đổ kiếp trước.

Dương Thiên lắc đầu nói: “Ta không tin, ta không đồng ý, người không cần nghỉ học, ta có rất nhiều tiền, đủ tiền cho chúng ta sinh hoạt.”

Hắn lấy tấm thẻ một ngàn một trăm vạn ra nói: “Tỷ, trong này là một ngàn một trăm vạn, tỷ cầm về nhà, có bất kỳ phiền phức nào của nhà hắn chúng ta đều có thể giải quyết, tỷ không cần nghỉ học.”

Dương Tuyết nghiêm túc nhìn Dương Thiên nói: “Dương Thiên, đừng nói đùa, qua hôm qua, người đã mười tám tuổi rồi, không còn là đứa trẻ nữa, nếu để ta tin tưởng, người giải thích cho ta tiền này người lấy từ đâu ra?”

Dương Thiên vốn muốn nói mình đã giải được Ba Hách Ca Đức, nhưng chân tướng này hiển nhiên Dương Tuyết không tin.

Hắn nói láo: “Ta mua tiền trong vé số.”

Đôi mắt hạnh của Dương Tuyết có chút lạnh, nàng quát: “Tiểu tử, người xem tỷ tỷ người là khi con hay sao? Cho dù người vận cứt chó cũng không thể trúng một ngàn, còn một ngàn một trăm vạn, năm mơ còn chưa tỉnh sao? Huống hồ, ta cũng không biết người có thói quen mua xổ số.”

Hiển nhiên, Dương Tuyết tuy rằng mặt mũi đối với hắn không hỏi, nhưng lại ở trong bóng tối yên lặng chú ý hết thay cử động của hắn.

Nhìn tỷ tỷ lần nữa đưa thẻ cho mình, Dương Thiên cũng tức giận, hộc mắt hắn đỏ bừng quát: “Dương Tuyết, người không thể tin ta một lần sao?”

Lần này hắn nóng nảy, khó có thể không chế lửa giận trong lòng, xen lẫn Phá Thiên Tiên Đế linh hồn lực, toàn bộ kính pha lê trên đường đều rung động, tất cả mọi người sững sờ nhìn Dương Tuyết và Dương Thiên.

Dương Tuyết sững sốt thật lâu, lúc này mới yên lặng thu hồi thẻ, gật đầu nói: “Được, ta tin ngươi một lần.”

Dương Thiên biết nàng chỉ nói ngoài miệng mà thôi.

Mỗi lần mình tức giận, nàng đều nhẫn tâm để mình làm như vậy!

Dương Thiên hít sâu một hơi nói: “Mật mã số thẻ là ngày sinh của ngươi, số tiền này đủ để cho người nhà chi tiêu, nếu không đủ, ngươi nói cho ta biết.”

“Kiếp này, ta sẽ khiến cho các ngươi vinh hoa phú quý!”

Chương 159 - Thật trùng hợp.

Dương Tuyết trở về, không để Dương Thiên đưa.

Dương Thiên để Dương Tuyết mang lời tới nhà, hắn sẽ lấy thân phận Trạng Nguyên toàn quốc, thi đậu đại học tốt nhất cả nước.

Đến lúc đó, hắn sẽ nở mày nở mặt! Hắn muốn trong nhà lấy hắn làm kiêu ngạo!

Lần này Dương Tuyết không có cười nhạo hắn, mà là hiềm thấy cổ vũ cho hắn.

Lúc này, Dương Thiên ở trong lòng nàng lặng lẽ chuyển biến, thiếu niên đã không phải là thiếu niên ngây thơ vô tri kia nữa.

Hắn biết tất cả những gì mà cả nhà vì hắn mà trả giá, điều này sẽ trở thành động lực lớn nhất của hắn.

Dương Tuyết tin tưởng, cuối cùng cũng có một ngày, đệ đệ Dương Thiên của nàng sẽ làm cho Dương gia Lý gia ở kinh thành hồi hận làm hết thầy.

Không có nguyên nhân, nàng chính là tin tưởng.

Khách sạn năm sao lớn nhất Giang Thành, Vương Liệt một đêm không ngủ, nghĩ đến Dương Thiên nói có thể giúp hắn

chữa khỏi vết thương cũ, để hấn khôi phục tu vi, hấn liền hưng phấn.

Nhưng nhìn thủ hạ của mình thất vọng trở về, sắc mặt Vương Liệt lập tức trầm xuống.

Hấn phần nộ vô bàn một cái, tuy rằng tu vi mất hết, nhưng bàn gỗ lê hoa cúc cứng rắn vẫn bị hấn một chưởng đánh ra một dấu vết thật sâu.

Vương Liệt không nói gì, người phía dưới càng câm như hến.

Lúc này, tráng hán mặc trang phục cung kính nói: “Lão bản, các huynh đệ thật sự đã tận lực, chúng ta chạy khắp nơi trên toàn thành cũng chỉ có hai mươi bộ quần áo này.”

Vương Liệt lạnh lùng nói: “Vậy tỉnh thị xung quanh thì sao, các ngươi không đi xem à?”

Tráng hán cường tráng mở miệng nói: “Chúng ta đi tìm, cũng không có phát hiện, bộ y phục kia xuất hàng bản thân đã ít, lão bản trong tiệm nói toàn bộ Huy châu, chỉ có Giang Thành chúng ta có hàng. Hơn nữa chỉ có hai mươi kiện này, còn lại đều tiêu thụ ra nước ngoài.”

Vương Liệt trầm ngâm một lát rồi hỏi: “Người bán sản xuất là ai, ra lệnh cho bọn họ, một ngày làm ra cho ta một trăm món.”

Nam tử cường tráng nói với vẻ đấng chất: “Lão Ban, chúng ta có thể không ra lệnh được.”

“Hả?” Mắt Vương Liệt lóe hàn quang: “Vì sao?”

Nam tử cường tráng cố gắng kiên trì nói: “Bởi vì ông chủ sau màn của nhà sản xuất là Kim Lập Huy!”

“Kim Lập Huy? Đại Ngạc Kim Lập Huy trang phục Huy Tỉnh?”

Vương Liệt cau mày.

Nếu như là hấn, vậy thì có chút khó khăn, nhưng khó làm cũng phải thử một lần, không phải sao?

“Kim tổng, người phía dưới nói Tàn gia Giang Thành đã đổi hậu lễ của chúng ta trở về, hơn nữa còn nói, đừng có ý đồ điều tra Dương tiên sinh, Dương tiên sinh không phải là người

chúng ta có thể đắc tội, mặc kệ chúng ta có thù có oán với Dương tiên sinh, Giang Thành Tần gia vĩnh viễn đứng sau lưng Dương tiên sinh.”

Một thư ký dáng người nóng bỏng, cung kính nhìn sắc mặt âm trầm Kim Lập Huy, tự thuật lại lời thủ hạ vừa truyền tới.

“Hỗn đản, Giang Thành Tần gia, ta chỉ là muốn tìm ân nhân cứu mạng, ngay cả cái này cũng tìm mọi cách ngăn trở sao?”

Sắc mặt Kim Lập Huy tái nhợt, cơ hồ bóp nát bình ngọc nhỏ trên tay.

Chất lỏng thần bí trong bình đã dùng hết, hắc tì vô số người phân tích cũng không phân tích ra thành phần trong loại nước thuốc này, vừa rồi, bệnh đau đầu của hắc tì lại phát tác, đau đớn gần như hôn mê.

Nếu không rải dược dịch, không lấy làm thí nghiệm, đủ kiên trì một tháng, nhưng hiện tại, chỉ mấy ngày ngắn ngủi đã dùng hết.

Loại dược dịch thần bí này ở trước mặt hắc tì, có sức hấp dẫn hơn bất kỳ thuốc phiện nào, nhất là ở thời điểm đau đầu phát tác, đây chính là mạng của hắc tì.

Bây giờ đã dùng hết, mà ân nhân kia còn chưa tìm được, Kim Lập Huy sao có thể không giận.

Hắc tì xoa xoa huyết Thái Dương, vừa rồi đau đầu phát tác, hiện tại cả người đều có chút thần trí không rõ, nhìn nữ thư ký dáng người nóng bỏng một cái hỏi: “Giang Thành, ngoại trừ Giang Thành Tần gia, còn có chuyện ai năng lượng lớn nhất?”

Nữ thư ký không cần nghĩ ngợi nói: “Thế lực hắc ám Giang Thành, tôn Ôn Nữ Vương cầm đầu, nhưng mà nhân thủ của Ôn Nữ Vương cũng không nhiều không cách nào đạt tới yêu cầu chúng ta phải tìm người.”

“Tiếp tục nói!” Kim Lập Huy cau mày nói.

Nữ thư ký mở miệng nói: “Vị thứ hai là Vương lão bản Giang thành, tên là Vương Liệt, đại nhân vật hai đạo hắc bạch, ngày thường thích kết giao bằng hữu, người của hắc tì cơ hồ trải rộng toàn bộ Giang thành.”

“Vương Liệt!” Kim Lập Huy nghe nữ thư ký giới thiệu, mắt sáng lên: “Có lẽ hẳn có thể giúp ta tìm được Dương tiên sinh.”

Hắn phân phó nói: “Tìm được Vương Liệt, nói Kim Lập Huy ta muốn kết giao bằng hữu với hắn.”

Nữ thư ký vừa gạt đầu, còn chưa trả giá hành động, chỉ thấy một vị bảo tiêu đẩy cửa vào nói: “Kim tổng, bên ngoài có một người đàn ông trung niên tự xưng là Vương Liệt, nói muốn kết giao bằng hữu với ngài.”

Kim Lập Huy ngạc nhiên, sau đó mừng như điên: “Thật sự là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến, mau cho mời, nhanh, thư ký, đem ba đại hồng bào của Vũ Di Sơn lấy ra, ta muốn cùng uống với Vương lão bản.”

Nữ thư ký trợn mắt há hốc mồm, ba đại hồng bào của Vũ Di Sơn là lá trà vàng lập huy bỏ ra mấy ngàn vạn mua được, ngày bình thường chỉ nói chuyện làm ăn mấy trăm triệu, cũng không thấy Kim Lập Huy lấy ra chiêu đãi người khác.

Hắn từng nói, loại trà cấp bậc này nên tự mình hưởng thụ, nhưng không nghĩ tới đến Giang Thành nhỏ bé này vậy mà lại dùng loại trà này trên người một ông chủ nhỏ chưa từng gặp qua.

Phòng làm việc của Kim Lập Huy, Vương Liệt vừa tới, vội vàng đứng dậy nghênh đón: “Ông Vương, thật là không đón tiếp từ xa. Lại nói, đây là địa bàn của người, đáng lẽ ta phải tới bái phỏng người trước.”

Vương Liệt cười ha ha nói: “Kim tổng khách khí rồi, nói ra là ta mạo muội bái phỏng, xin chớ trách.”

Hai người hàn huyên một hồi, lúc này nữ thư ký bung đại hồng bào của Vũ Di Sơn lên, Vương Liệt ngửi thấy mùi trà, nhất thời con ngươi co rút lại: “Mùi vị này, chẳng lẽ là...”

Hắn từng may mắn uống qua mấy lần, lại không ngờ Kim Lập Huy chiêu đãi hắn lại dùng nước trà này.

Kim Lập Huy cười ha hả nói: “Không có trà ngon để chiêu đãi, chút trà thô này xin Vương lão bản đừng ghét bỏ a.”

Vương Liệt cười khổ nói: “Kim tổng đúng là khiêm tốn, trà này của ngài ở nước là danh trà top ba, đôi khi không phải có

tiền là có thể uống được, Kim tổng nhân mạch tại hạ bội phục, có thể lấy trà này ra chiêu đãi ta, ta thật sự có chút sợ hãi.”

Kim Lập Huy cười nói: “Nói vậy, Vương lão bản muốn kết giao bằng hữu với Kim mỗ, đó chính là để mắt Kim mỗ, đừng nói dùng nước trà này chiêu đãi, đợi chút nữa ta tặng người hai lượng cũng không có vấn đề.”

Vương Liệt kinh ngạc, trên thị trường mua bán loại áo bào đỏ này của Võ Di Sơn đều là luận khắc, năm sáu khắc đều có thể pha một bình trà, hơn nữa năm lần thêm trà hương không tan, không nghĩ tới Kim Lập Huy trước mắt này vừa lên đã muốn tặng hẳn hai lượng.

Đây là khái niệm gì? Giá trên trời a.

Vương Liệt có chút sợ hãi nói: “Kim tổng không thể làm được, lễ gặp mặt này quá quý trọng.”

Kim tổng cười cười nói: “Lời đã nói ra, chính là nước đổ ra, Vương lão bản không cần chối từ.”

Khóe miệng Vương Liệt giật giật, bây giờ hẳn mới biết cái gì gọi là tài đại khí thô.

Gặp mặt tặng mấy ngàn vạn lá trà, Giang Thành tìm không thấy cái thứ hai.

Tiếp đó, Kim Lập Huy lại mở miệng nói: “Lại nói, Vương lão bản đăng môn khải định là có chuyện Kim mỗ có thể cống hiến sức lực, nhưng xin phân phó, Kim mỗ nhất định toàn lực trợ giúp.”

Vương Liệt tròn tròn mắt, con cá sấu lớn của ngành trang phục Huy tỉnh này cũng quá khách khí với hắn rồi.

Lúc đến, hắn cũng nghĩ đến có thể sẽ bị Kim Lập Huy cự tuyệt ở ngoài cửa, nhưng mà tuyệt đối không nghĩ tới là kết cục này.

Hắn có loại ảo giác, người trước mắt này là Kim Lập Huy sao?

Nhưng mà ngay người trong chốc lát, Vương Liệt nhanh chóng mở miệng thỉnh cầu nói: “Kim tổng, ta tới nơi này đích xác có một chuyện muốn nhờ người hỗ trợ.”

“Cứ nói đừng ngại, chỉ cần làm được, Kim mỗ tất nhiên sẽ giúp người!” Kim Lập Huy vẫn rất khách khí.

Vương Liệt lấy ra một tấm hình, mở miệng nói: “Tôi muốn mua loại quần áo này, một trăm bộ, mỗi bộ cao hơn thị trường gấp mười lần, kính xin Kim tổng trong vòng một ngày giúp tôi gom góp một chút.”

Hắn cấp tốc khôi phục thực lực, một khắc cũng không bằng.

Kim Lập Huy có chút ngây ngẩn cả người, sau đó tươi cười mở miệng nói: “Việc nhỏ này cần Vương lão bản đích thân đi một chuyến, để cho thủ hạ phân phó một tiếng là được rồi.”

Vương Liệt vui vẻ nói: “Kim tổng có thể giúp ta?”

Kim Lập Huy cười nói: “Không cần một ngày, ba giờ nữa, một trăm bộ quần áo kiểu dáng này sẽ lập tức đưa đến tay của ngài.”

Vương Liệt mừng như điên, sau đó Kim Lập Huy mở miệng nói: “Nhưng mà ta có một yêu cầu.”

Thế giới quả nhiên không có bữa cơm nào miễn phí. Vương Liệt cau mày trầm ngâm một chút, hỏi: “Yêu cầu gì Kim tổng cứ việc nói.”

Kim Lập Huy cười ha ha nói: “Quần áo ta có thể cho ngươi, nhưng ngươi lại không thể cho ta tiền.”

Vương Liệt kinh ngạc: “Vì sao?”

Kim Lập Huy vẫn đang ha hả cười nói: “Bởi vì chúng ta là bằng hữu.”

Vương Liệt há hốc mồm, cuối cùng cười khỏ nói: “Được, chúng ta là bằng hữu, Vương Liệt ta đã kết giao bằng hữu với ngươi, ở Giang Thành, chỉ cần một câu của ngươi, thể diện của ta là được.”

Kim Lập Huy hài lòng cười nói: “VẬY là tốt rồi, Vương lão bản, ta một người ân nhân tại Giang Thành, nhưng biển người mênh mông ta lại không tìm được hắn, hai đạo hắc bạch của ngài đều nói rất đúng, có thể giúp ta tìm kiếm một chút hay không.”

Vương Liệt cười nói: “Đây chỉ là chuyện nhỏ, Vương mỗ không có bản lĩnh khác, chỉ cần ân nhân của Kim tổng còn ở Giang Thành, cho dù ta đào ba thước đất cũng sẽ giúp ngươi tìm được.”

Quả nhiên tìm đúng người!

Kim Lập Huy mừng rỡ, sau đó móc ra ảnh mắt Dương Thiên đưa cho Vương Liệt nói: “Vương lão bản ngài nhìn thấy ảnh của ân nhân...”

Chương 160 -

Dương Thiên trở lại trường học, giờ phút này, bất kể là hấn đi tới nơi nào, đều trở thành tiêu điểm của toàn trường.

Không vì sao cả, chỉ vì một trung học đệ nhất hoa khôi, cùng một trung học đệ nhất nữ thần, chuyện ngày hôm qua ở sân thượng thô lộ với hấn đã truyền khắp toàn bộ trường học.

Bất kể là tin tức phong bế đến mức nào, học sinh đều biết đến sức hấp dẫn của Dương Thần lớp 12 và Dương Hiệu Thảo.

Dương Thiên vừa tới phòng học, chỉ thấy một bóng người mập mạp như núi trực tiếp nhào tới, Dương Thiên vội vàng ngăn cản nói: “Ngô Ba, ngươi đây là muốn làm gì?”

Ngô Ba cắn môi, giống như một tiểu nương nhi bị tức giận mở miệng nói: “Dương Thiên, ngươi không trọng nghĩa.”

Dương Thiên nhìn cảnh tượng cay mắt trước mặt, đỡ trán nói: “Ta làm sao vậy?”

Ngô Ba tức giận nói: “Cỗ Khoa Ni Tái Khắc kia là của ngươi, vì sao ngươi không nói với ta?”

Khóe miệng Dương Thiên giật một cái nói: “Ta nói với ngươi rồi, ngươi không tin ta có biện pháp gì sao.”

Sắc mặt Ngô Ba lập tức đỏ lên nói: “Ta không tin ngươi sẽ không để cho ta tin tưởng, ngươi không biết ta vì chiếc Khoa Ni Tái Khắc kia đã đến tình trạng đêm không thể chợp mắt sao?”

Khóe mắt Dương Thiên lại co giật vài cái: “Ta lấy chìa khóa ra cho ngươi chứng minh, ngươi vẫn không tin, ta còn có thể có biện pháp gì? Chẳng lẽ cầm một thanh đao kề trên cổ ngươi, để ngươi tin tưởng sao?”

Ngô Ba nghiêm mặt nói: “Đúng đúng, lúc trước vì sao ngươi không làm như vậy, nếu ngươi gác đao lên cổ ta, có lẽ ta còn cảm tạ ngươi nữa.”

Được, Dương Thiên cảm giác không có cách nào cho con hàng này câu thông, hấn tuyệt đối có khuynh hướng bị ngược đãi.

Hấn đang muốn trở lại chỗ ngồi, nhưng Ngô Ba gắt gao ngăn cản chỗ ngồi của hấn.

Dương Thiên bất đắc dĩ nói: “Tiểu mập mập, ngươi lại muốn làm gì?”

Ngô Ba híp mắt lại, xoa xoa tay nói: “Dương Thiên, ngươi giấu diếm ta thật vất vả, có phải nên cho ta chút bồi thường hay không a.”

Dương Thiên nghe vậy cau mày nói: “Bồi thường thì được, nhưng ta không có hứng thú với nam!”

Ngô Ba vẻ mặt liền bí mật, hắn cả giận nói: “Tur tưởng của ngươi sao lại xấu xa như vậy, ta muốn bồi thường là khoa ni tái khắc ngươi phải để cho ta mở một chút.”

“Cầm lấy đi!”

Dương Thiên trực tiếp ném đồ vật cho Ngô Ba.

“Cái gì?” Ngô Ba còn chưa kịp phản ứng, đợi đến lúc bị đập vào mặt cảm giác đau đớn mới lấy lại tinh thần.

Hắn đau đến thiếu chút nữa chảy nước mắt, đang muốn nổi giận thì đã thấy chìa khóa xe của Khoa Ni Tái Khắc trong tay mình.

Ông trời của ta ơi!

Ngô Ba hạnh phúc thiếu chút nữa ngất đi.

Toàn thân hắn kích động run rẩy, cảm giác hạnh phúc tới quá đột ngột, Ngô Ba vừa rồi chỉ là nói mà thôi, cũng không có trông cậy Dương Thiên có thể đáp ứng hắn.

Dù sao đó là xe đua quý giá hơn một ngàn vạn, đừng nói là cho người khác mở, nếu chiếc xe này là của chính hắn, người khác đụng một cái hắn cũng sẽ trở mặt.

Vì sợ Dương Thiên không đồng ý cho hắn thể nghiệm Khoa Ni Tái Khắc một chút, Ngô Ba đã sớm chuẩn bị mười mấy loại thủ đoạn, nếu Dương Thiên không đồng ý hắn cũng muốn khóc lóc cầu xin Dương Thiên.

Nhưng mà, lại không nghĩ tới, Dương Thiên lại sáng khoái như vậy liền đưa chìa khóa cho hắn.

Hơn nữa còn ném cho hắn, nếu không cẩn thận rớt, chỉ riêng việc sửa chữa chắc chắn phải hơn vạn.

Trái tim Ngô Ba đang ùm ùm nhảy loạn, cũng may là tiếp được.

Sau đó hấn kích động hỏi: “Dương Thiên, xe thể thao của người dừng ở đâu, ta có chút không thể chờ đợi được nữa.”

Dương Thiên suy nghĩ một chút nói: “Ngày hôm qua dừng ở trạm tàu hỏa, thuê trở về.”

Phập!

Trước mắt Ngô Ba tối sầm, suýt chút nữa ngất đi.

Mẹ nó, hơn ngàn vạn xe không thể đi lại, vậy mà đánh cho thuê trở về, đây chính là sở thích của người có tiền trong truyền thuyết.

Ngô Ba cảm giác lòng sùng bái của mình đối với Dương Thiên đã đến mức độ không thể văn hồi.

Cuối cùng Dương Thiên nghĩ đến việc lại đơn độc đặt chiếc xe thể thao quý giá như vậy ở nhà ga, đám ngực dậm chân nhìn Dương Thiên, phảng phất như hấn đã làm chuyện gì không thể tha thứ.

Hấn đau lòng nói: “Dương Thiên, sao người có thể để nữ thần của ta một mình ở nhà ga, người quá tàn nhẫn rồi.”

Nữ thần của hấn? Dương Thiên Sơ bắt đầu rất mê man, cuối cùng mới phản ứng trở về Ngô Ba nói chính là chiếc xe thể thao kia.

Dương Thiên một mặt im lặng, ví von này thật sự là kỳ quái.

Cuối cùng Ngô Ba lo lắng đi ra ngoài, Dương Thiên hỏi hấn đi đâu, hấn trực tiếp nói một câu nhà ga!

Dương Thiên trợn mắt há hốc mồm, tiểu tử này đúng là giỏi giang, mình còn muốn giảng bài, nói một tiếng với Hàn Hương Ngung, mà tiểu tử này đi thẳng, tiêu sái lưu loát!

Con trai của hiệu trưởng, quả nhiên có đặc quyền.

Nhưng vừa nghĩ tới đây, chỉ thấy một nữ tử khiến Dương Thiên tê cả da đầu xuất hiện.

Không sai, chính là Hàn Hương Ngung.

Trong văn phòng.

Hàn Hương Ngưng trang điểm thập phần xinh đẹp, một chiếc áo khoác ngắn màu hồng phấn, càng làm nổi bật vóc người tuyệt hảo của nàng, lại phối với một chiếc váy thiên nga nhung tím, một đôi giày cao màu đen, quả thực không kém bất kỳ minh tinh điện ảnh nào.

Hơn nữa dung mạo nàng xinh đẹp, da thịt bóng loáng trắng nõn thổi phá hai hàng lông mày lá liễu như khói như hoa, đôi môi đỏ mọng như anh đào, tóc đen như tóc mây phụ trợ tiêu chuẩn hạt dưa, mặt đẹp đến mức đủ để cho trăm hoa thất sắc.

Sau khi Dương Thiên ngây người, thành thành thật thật đưa lỗ tai đến trước mặt Hàn Hương Ngưng.

Tiểu tử tử này đã véo tai hắn đến phát ngiên, thay vì trốn không xong, không bằng thành thật một chút, ít chịu chút tội.

Nhưng mà, Hàn Hương Ngưng nhìn thấy một màn này có chút kinh ngạc hỏi: “Dương Thiên ngươi làm gì vậy?”

Dương Thiên ngẩn người hỏi: “Hàn lão sư không nhéo lỗ tai của ta nữa à?”

Hàn Hương ngưng nói: “Tại sao ta phải nhéo lỗ tai ngươi?”

Dương Thiên lại sững sờ nói: “Bởi vì hôm qua ta có tiết học.”

“À đúng!” Hàn Hương Ngưng gật gật đầu nói: “Mới nhớ ra.”

Sau đó, Liễu Mi dựng thẳng mày, hừ nói: “Tốt Dương Thiên, ngươi ngày hôm qua căn bản không để ta vào mắt a, lại ở trước mặt ta dạy học, ngươi quả thực là không muốn sống nữa.”

Nói xong, thuận thực nhéo lỗ tai Dương Thiên ba trăm sáu mươi độ vặn một vòng.

Đây có thể coi là phần mộ của mình sao? Dương Thiên trước mắt tối sầm, suýt chút nữa thì ngất đi.

Tiểu tử tử này cũng quên, hắn vậy mà nhắc nhở đôi phương, Trí lực ba trăm năm của Phá Thiên Tiên Đế, hôm nay xem ra, quả thực là ngu xuẩn.

Cuối cùng, dưới sự liên tục cam đoan của Dương Thiên, lúc này Hàn Hương Ngưng mới buông tha cho hắn.

Nàng móc ra một cái hộp lễ tinh xảo nói: “Đây là lễ vật ngày hôm qua chuẩn bị cho ngươi, lão sư ngày hôm qua vốn định mừng sinh nhật cho ngươi, lại không nghĩ rằng, tìm nửa ngày cũng không tìm được ngươi.”

Dương Thiên có chút cảm động nói: “Hàn lão sư, cảm ơn ngươi, ngươi đối với ta thật tốt.”

Hàn Hương Ngưng cười ha ha, đôi mắt đẹp nhìn Dương Thiên ân cần nói: “Hắn là vậy, đúng rồi, sinh nhật hôm qua của ngươi thế nào? Có muốn lão sư bỏ thêm cho ngươi một cái hay không? Buổi tối đến chỗ ta, bánh ngọt hôm qua ta mua cho ngươi vẫn còn ở đó.”

Dương Thiên nghe vậy hốc mắt cũng đỏ lên, ông ta vội vàng khoát tay nói: “Hàn lão sư, ngươi nhiệt tình quá rồi đấy?”

Hàn Hương cười tủm tỉm mở miệng nói: “Không nhiệt tình hay không nhiệt tình, sau khi đến chỗ ta, đồ ăn ngươi hãy đi làm, mấy ngày nay ta tựa hồ mắc chứng chán cơm, ăn cái gì cũng không ăn, trù nghệ của ngươi không tệ, thử một lần có thể chữa khỏi chứng chán cơm của ta hay không.”

“Ách!”

Dương Thiên một mặt im lặng, vốn dĩ cảm động đến lệ nóng doanh trùng, bây giờ lại đen mặt.

Hiện tại hẳn rất cuộc biết tại sao Hàn Hương Ngưng đối với hắn tốt như vậy, thì ra là thèm.

Gấp đến độ lần trước hắn làm đồ ăn hình như đem tiểu tử tỷ này chống đỡ suốt hai ngày không ăn cơm.

Nhìn nàng thèm khát chảy nước dãi, Dương Thiên bất đắc dĩ gật đầu nói: “Vậy được rồi, nhưng vì sinh nhật của ta thì không cần, buổi tối ta sẽ đến chỗ ngươi làm một bữa tiệc lớn, thỏa mãn ham muốn ăn uống của ngươi.”

Hàn Hương Ngưng nghe vậy đôi mắt đẹp sáng ngời nói: “Tiểu tử ngươi rất biết điều nha, lão nương, à không, lão sư rất xem trọng ngươi!”

Khóe miệng Dương Thiên giật giật, hiện tại hẳn thập phần hoài niệm tiểu tử tỷ đã từng ôn nhu hỏi han ân cần với hắn, chứ không phải nữ hán tử tự xưng lão nương này.

Hàn Hương ngưng cười tùm tùm nhìn sắc mặt có chút không tốt của Dương Thiên, mở miệng nói: “An à, không phải là ta bảo ngươi làm bữa tiệc lớn cho ta sao, ngươi yên tâm, lão sư sẽ bồi thường cho ngươi.”

Dương Thiên đen như mực lập tức sáng lên, nhìn chăm chăm vào đôi môi mê người của Hàn Hương, gian nan nuốt một ngụm nước bọt.

Lần trước bồi thường đều là hôn hấn một cái, còn chưa nói, Dương Thiên tựa hồ không có bất kỳ sức chống cự nào đối với chuyện này.

Nghĩ đến đôi môi mềm mại của tiểu tử tỷ hôn lên mặt hấn, Dương Thiên liền cảm giác toàn thân đang xao động.

Nhưng sự thật chứng minh hấn suy nghĩ nhiều, nhìn thấy vẻ mặt này của Dương Thiên, Hàn Hương Ngưng khuôn mặt xinh đẹp hồng nhuận, mắt hạnh oán hận trợn trắng mắt nhìn Dương Thiên cả giận nói: “Tiểu hồn đản ngươi nghĩ đi đâu vậy, ta nói bồi thường không phải cái này.”

“Đó là cái gì?”

Dương Thiên có chút ngây ngẩn cả người.

Hàn Hương Ngưng giải thích nói: “Ngày mai ngươi muốn đại biểu cho chúng ta một trung học tư lập thánh anh đi trao đổi sinh mấy ngày, thế nào? Vui vẻ không?”

Dương Thiên chẳng những không vui vẻ, ngược lại có chút trợn tròn mắt.

Đi làm sinh vật trao đổi, nghĩ tới cũng đau đầu, hấn còn định ở mấy ngày này đem cảnh giới tăng lên tới đỉnh phong của Luyện Tinh Hóa Khí.

Đến lúc đó, chỉ cần một cơ hội, là có thể đạt tới cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần. Chỉ có đạt tới cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần, hấn mới có thể thi triển pháp thuật, triệu hoán Phong Lôi, như Tiên Nhân.

Chỉ là suy nghĩ một chút, Dương Thiên đã nhiệt huyết sôi trào lên.

Cho nên, Dương Thiên khẳng định không thể đồng ý lãng phí thời gian quý giá trên người trao đổi sinh.

Dương Thiên buông tay nói: “Hàn lão sư, ta nghĩ không đi.”

Hàn Hương Ngưng không quan tâm hẳn nghĩ như thế nào, cười mở miệng: “Không đi không được, lão sư đã giúp người đồng ý, người chuẩn bị ngày mai đi.”

Dương Thiên trợn mắt há hốc mồm: “Hàn lão sư, người không được sự đồng ý của ta.

Hàn Hương Ngưng cười hắc hắc nói: “Người là người có thành tích tốt nhất trong lớp chúng ta, bóng rổ cũng là người xuất sắc nhất, đến trường trung học Thánh Anh khẳng định sẽ làm rạng rỡ mặt mũi cho chúng ta, hơn nữa đi làm học sinh trao đổi cũng có thể học được rất nhiều tri thức, sư phụ đây là suy nghĩ cho người.”

“Vậy cũng không đi!” Thái độ của Dương Thiên rất kiên quyết.

Hàn Hương Ngưng mắt hạnh trừng mắt nhìn Dương Thiên, nhìn thiếu niên tựa hồ kiên quyết, không khỏi cắn răng nói: “Sau khi trở về lão sư hôn người một cái xem như là phần thưởng cũng được.”

Dương Thiên con người lập tức sáng lên: “Hai cái, nếu không không đi!”

Khóe miệng Hàn Hương Ngưng giật giật, tuy rằng sắc mặt có chút hồng nhuận, nhưng mà vẫn là cố gắng trấn định nói: “Tốt, hai lần liền hai lần, bất quá người có thể vì lớp chúng ta mà nỗ lực, nếu không, đừng nói thân hai lần, lão nương không đem tài của người tóm lấy coi như không tệ!”

Dương Thiên cười ha ha: “Ta cam đoan sẽ hoàn thành nhiệm vụ!”

Chương 161 - Tới đòi nợ.

Khoảng ba bốn giờ chiều, Dương Tuyết rốt cục về tới nhà.

Phụ thân hai chị em là Dương Quốc, là một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, mang theo ánh mắt, tuy rằng vẫn nhược nhưng mà lại chừng chặc, tư thái cao mà thon dài,

đôi mắt thâm thúy, chưa tới một trăm nhưng thái dương đã trắng bệch.

Mẫu thân tên là Lý Nhu, là một nữ tử dịu dàng như nước, rất giống với Dương Tuyết, là một mỹ phụ trung niên.

Nhưng do quá mức vất vả, khóe mắt nàng có rất nhiều nếp nhăn, cả ngày mặt mũi tràn đầy vẻ mệt mỏi.

Thấy Dương Tuyết trở về, hai người rất vui mừng hỏi: “Tiểu Tuyết, muội đã gặp được Tiểu Thiên rồi.”

Dương Tuyết hưng phấn gật gật đầu, sau đó đem thành tích mà Dương Thiên thu được nói với phụ thân mẫu thân Dương Quốc Lý Nhu một lần.

Nhị lão nghe vậy vô cùng kích động, nghe Dương Thiên hứa sẽ đoạt được đệ nhất học phủ trên cả nước về gặp bọn họ, Dương Quốc càng là nước mắt lưng tròng.

Có đứa con trai tiền đồ như vậy, bao năm nay hẳn chịu oán hận ủy khuất đều cam tâm tình nguyện.

Nhưng mà không đợi bọn họ cảm động một phen, đột nhiên cửa bị đập mạnh. Bên ngoài có người lớn tiếng hô.

Sắc mặt Dương Quốc lại tái nhợt, sau đó cả người lại trở nên sa sút.

Hắn mở cửa, sau đó trong phòng có hai người đi vào.

Khóe miệng Dương Quốc giật giật, cố gắng kéo ra một nụ cười, nhìn nam tử trung niên cầm đầu nói: “Lão Hình, cậu đến rồi sao?”

Nam tử trung niên tên là Lão Hình kia thở dài một hơi nói: “Lão Dương, ta không phải làm khó ngươi, giao tình của chúng ta bảy tám năm, nhưng lần này ngươi hại ta thảm rồi, việc làm ăn của ta cơ hồ rút cạn một nửa, tất cả vốn lưu động trong nhà đều đã lỗ, hơn nữa còn nợ tiền người khác, những thứ này ngươi hẳn là cũng biết.”

Ánh mắt Dương Quốc lại trở nên ảm đạm, mí mắt hắn nháy nháy kịch liệt, trán nổi gân xanh, trong lòng hận, hận Lý gia ở kinh thành.

Lý gia thế nào cũng phải hại một nhà bọn họ cửa nát nhà tan không thể không sao?

Dương Quốc hít sâu một hơi nói: “Lão Hình, ta biết, nhưng mà ta nợ người hơn năm mươi vạn trong thời gian ngắn ta thật sự không lấy ra được nhiều như vậy, như vậy đi, ta biết khó khăn của người, ta đi tìm bằng hữu của ta mượn một chút?”

Lão Hình thở dài nói: “Lão Dương, bằng hữu chung quanh người đã sớm cùng người chặt đứt tất cả liên hệ, chịu cho người vay tiền vẫn là vay nặng lãi, người có thể trả được không?”

Khóe miệng Dương Quốc co giật, sắc mặt cứng đờ, hắn nắm chặt nắm đấm, mở miệng nói: “Lão Hình, cậu biết cả đời này Dương Quốc không nợ người, tiền của cậu ta sẽ trả lại, nhưng xin cậu cho ta ba ngày, ta đem căn nhà này bán cho cậu, cậu xem thế nào.”

Lý Nhu nghe vậy mắt rung rung nhìn Dương Quốc.

Thân thể lão Hình run lên, há miệng thở dài một tiếng.

Năm trăm ngàn đó rất quan trọng với hắn, nếu không ép Dương Quốc trả lại, cả nhà bọn họ sẽ bị người khác hủy đi.

Hắn thấp giọng nói: “Lão Dương, lần này là ta có lỗi với cậu, tín nhiệm của cậu, ta tin.”

Dương Tuyết cũng khóc lên, nàng lo lắng nói: “Phụ thân, người đừng bán căn nhà này, con có thể thôi học, có thể kiếm tiền trả nợ, nếu bán căn nhà này, chúng ta ở nơi nào a.”

Lý Nhu kéo nàng, nhẹ nhàng lắc đầu với nàng.

Không phải vạn bất đắc dĩ, Dương Quốc sẽ không lựa chọn một bước này, trong lòng của hắn cũng thống khổ như vậy.

Dương Tuyết giẫy thoát Lý Nhu, khóc nói với lão Hình: “Hình thúc thúc, ta có tiền, trong thẻ của ta có hai ba vạn, van cầu người thư thả thêm một ít thời gian nữa đi, ta đem tiền đều cho người, chúng ta nhất định sẽ trả hết tất cả tiền lại.”

Hốc mắt của lão Hình cũng đỏ bừng lên, tiểu cô nương đáng yêu thông minh trước mắt này ở bảy tám năm trước hai người đã quen thuộc.

Nhớ rõ khi đó nàng có miệng rất ngọt, mỗi lần gặp được hần đều gọi hần là Hình thúc thúc, hần cũng vô cùng thương yêu cô gái này.

Nhưng quan hệ hai nhà, trong một đêm bị phá hủy, Dương Quốc làm ăn phá sản, nợ 50 vạn tiền lớn, hần cũng bị liên lụy, không có mấy năm căn bản không thể hồi phục.

Tuy hần rất muốn đáp ứng Dương Tuyết, nhưng cứ như vậy, tất cả sản nghiệp của hần đều sẽ triệt để bị diệt.

Sắc mặt lão Hình cứng đờ, lắc đầu thờ dài nói: “Tiểu Tuyết, lần này Hình thúc thúc không có cách nào đáp ứng nàng.”

Dương Tuyết khuôn mặt trắng bệch, lão Hình nhìn Dương Quốc nói: “Lão Dương, ta tin tưởng ngươi, ta chờ ngươi ba ngày,!”

Dứt lời, xoay người muốn đi.

Dương Tuyết trong lòng một mảnh tro tàn, thẻ trong tay toàn bộ rơi lả tả trên đất.

Nàng cúi đầu khóc, cảm giác mình vô cùng vô dụng, ở thời điểm mấu chốt nhất, cái gì cũng không giúp được gì trong nhà.

Giọt nước mắt to tròn không ngừng chảy xuống, nhỏ xuống một tấm thẻ màu vàng trên mặt đất.

Thẻ màu vàng? Đôi mắt đẹp của Dương Tuyết run lên, nhìn chằm chằm tấm thẻ màu vàng trên mặt đất, đây dường như không phải là thẻ của nàng.

Nàng nhặt tấm thẻ lên, sau đó đột nhiên nhớ ra, hôm nay Dương Thiên đã giao tấm thẻ này vào trong tay nàng.

Hần từng nói, tấm thẻ này có thể giúp được nhà, phản ứng đầu tiên của Dương Tuyết chính là không tin, bởi vì Dương Thiên nói trong tấm thẻ này có một ngàn một trăm vạn.

Điều này sao có thể, hần làm sao có thể có khoản tiền lớn như vậy?

Nhưng trước khi đi, ánh mắt nghiêm túc của Dương Thiên, nàng vĩnh viễn không quên được, chẳng lẽ người em trai này nói là sự thật.

Dương Tuyết lau nước mắt, cảm giác mặc kệ thật giả, đều phải thử một lần.

Nàng vội vàng đứng dậy nói với lão Hình: “Hình thúc thúc chờ một chút, ta đi gom tiền cho người, người trước tiên chờ ta mười phút.”

Lão Hình lắc đầu nói: “Tiểu Tuyết, đừng làm loạn.”

Dương Tuyết đôi mắt sưng đỏ: “Chỉ mười phút nữa Hình thúc thúc, có lẽ ta thật sự có thể đến được đây.”

Lão Hình nhìn thấy vẻ mặt kiên định của nữ hài, thở dài một tiếng rồi nhẹ gật đầu.

Hắn ta thật sự không đành lòng cự tuyệt.

Dương Tuyết thấy hắn đồng ý, vô cùng mừng rỡ, không để ý phụ thân Dương Quốc ngăn trở, nhanh chóng xuống lầu.

Nàng một hơi chạy đến ngân hàng cách xa 500 mét, ăn mặc thô bạo, đưa tấm thẻ vàng này cho nhân viên ngân hàng nói: “Lấy tiền.”

Nhân viên công tác hỏi: “Lấy bao nhiêu?”

Dương Tuyết kiên trì mở miệng: “Năm mươi vạn.”

Nhân viên công tác nghe vậy sửng sốt, sau đó nhìn Dương Tuyết ăn mặc vô cùng mộc mạc, sau đó khinh bỉ hỏi: “Trong thẻ của người có năm mươi vạn sao?”

Dương Tuyết xấu hổ, nắm chặt nắm đấm, nàng mở miệng nói: “Không biết, ngài giúp ta điều tra một chút đi.”

“Đưa mặt mã vào đi.” Nhân viên công tác cười nhạo, sau đó mang về mặt kiêu ngạo.

Dương Tuyết đưa ngày sinh của mình vào, sau đó thần sắc thấp thỏm chờ đợi.

Nhân viên công tác thao tác một phen, nhưng mà đang chờ nàng cười nhạo Dương Tuyết khi không có việc gì tìm việc, đột nhiên thấy trên thẻ ngân hàng biểu hiện hai cái một sáu cái số không.

Đây mẹ nó là tiền tiết kiệm của tám vị số a.

Nhân viên công tác hít vào một ngụm khí lạnh, trực tiếp từ trên ghế ngã xuống mặt đất.

Lại thêm một con số, vậy thì hơn trăm triệu.

Dương Tuyết không rõ ràng cho lắm, nàng cẩn thận hỏi: “Xin hỏi một chút, trong thẻ của ta có tiền gửi ngân hàng 50 vạn sao?”

Nhân viên công tác sắc mặt xấu hổ, nàng cho rằng Dương Tuyết đang đánh vào mặt nàng như vậy.

Dù sao vừa rồi nàng ta vừa khinh bỉ cười nhạo đối phương.

Tuy bị vả mặt, nhưng nàng vẫn không dám có bất kỳ câu oán hận nào, nàng đưa thẻ vàng cho Dương Tuyết nói: “Khách nhân tôn kính, vừa rồi là ta không đúng, ta xin lỗi, ta không có tư cách làm nghiệp vụ cho ngài, ngài là thân phận VIP, ta đã thông báo cho giám đốc của chúng ta, hân chờ lát nữa sẽ đến.”

Dương Tuyết hoàn toàn ngờ ngác, nơi này rốt cuộc có năm mươi vạn hay không, nhân viên công tác nói một đồng lớn, vẫn chưa nói đúng.

Nhưng mà đang chờ nàng đặt câu hỏi lần nữa, một vị nhân sĩ mặc âu phục đi tới trước mặt nàng cung kính nói: “Khách nhân tôn kính, tôi là giám đốc ngân hàng này, ngài là khách VIP cao cấp của chúng ta, mời theo tôi lên lầu hai, tôi sẽ làm tất cả nghiệp vụ cho ngài.”

Dương Tuyết triệt để ngây dại, Dương Thiên trong tay nàng không phải là một tấm thẻ màu vàng dù sao sáng một chút sao? Làm sao có thể kinh động quản lý.

Hơn nữa lên lầu hai, bình thường nàng đều ở lầu một, lầu hai đều là nơi có hơn trăm vạn nước chảy.

Chẳng lẽ đệ đệ Dương Thiên của nàng nói là sự thật, trong thẻ thật sự có một ngàn một trăm vạn?

Nghĩ tới đây, Dương Tuyết bật cười, điều này sao có thể? Dương Thiên chỉ là một học sinh mà thôi.

Nhưng mà chờ nàng lên lầu hai, lại thấy quản lý này cung kính với hân căn bản cũng không giống.

Quản lý bảo nàng ngồi trên sô pha xa hoa, cung kính hỏi: “Khách nhân tôn kính ngài cần uống chút gì, chỗ này chúng ta nước chanh, cà phê, còn có nước trà! Đương nhiên, nếu những thứ này không hợp khẩu vị ngài có thể nói ra, ta sẽ cho người đi mua.”

Dương Tuyết hoàn toàn ngây ngẩn cả người, trước đó vào ngân hàng, người ta đều là đại gia, sao hôm nay lại xoay chuyển phong cách, mình thành đại gia? Bị bọn họ đối đãi cung kính.

Tuy rằng cô hòng nàng khô khóc lợi hại, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu tỏ vẻ mình không cần.

Dương Tuyết đưa thẻ vàng của Dương Thiên cho quản lý cẩn thận nói: “Các người có phải làm rồi không, ta chỉ là tới nơi này tra xem trong thẻ của ta có tiền hay không mà thôi.”

Quản lý cười nói: “Chờ một chút, ta sẽ xem giúp ngài.”

Nói xong liền lấy một cuốn sổ ra, Dương Tuyết sau khi nhập mật mã, chỉ nghe quản lý cười nói: “Khách nhân tôn kính, số tiền còn lại trong thẻ của ngài là một ngàn một trăm vạn đồng, không biết ngài còn muốn làm nghiệp vụ gì không.”

“Cái gì!”

Dương Tuyết nghe vậy mở to đôi mắt đẹp, hoàn toàn ngây dại.

Trên mặt nàng hiện lên vẻ khó tin nhìn quản lý hỏi: “Người vừa nói cái gì? Lặp lại lần nữa?”

Chương 162 - Dương Tuyết khiếp sợ.

Quản lý mang theo nụ cười mang tính nghề nghiệp, nhìn Dương Tuyết nói: “Khách nhân tôn kính, dư ngạch bên trên thẻ vàng này của ngài là một ngàn một trăm vạn nguyên chính.”

Dương Tuyết sau khi nghe thấy số dư này vẫn không dám tin nàng nghi ngờ hỏi: “Người xác định người không nhìn sai số dư chứ? Người chắc chắn không phải chỉ 110 tệ chứ?”

Quản lý cũng ngậy ngấn cả người, có ý gì? Trong thẻ của nàng có bao nhiêu tiền, nàng vậy mà chính mình không biết.

Quản lý hít sâu một hơi, lại nhìn thoáng qua Dư Ngạch nói: “Không sai, khách hàng tôn kính, không tin ngài tự mình nhìn một chút.”

Nói xong, đem màn hình chuyển tới trước mặt Dương Tuyết.

Dương Tuyết nhìn quản lý không giống nói dối, không buồn bực.

Nàng chỉ liếc qua số lượng trên màn hình một cái, lập tức tròng lớn đôi mắt đẹp.

Hai tên một tên một tên sau một chuỗi tiền lẻ!

Dương Tuyết trợn mắt há hốc mồm, lảm bảm: “Cái, mười, trăm, ngàn, vạn, mười vạn, trăm vạn, ngàn vạn, một ngàn vạn. Trời ạ!”

Nàng hít vào một hơi thật sâu, bộ ngực phập phồng, kinh hô thành tiếng: “Không thể nào, không thể nào.”

Dương Tuyết không dám tin, nàng vẽ mặt đại ra, cả người bởi vì kích động mà run rẩy.

Đệ đệ kia của nàng không nói dối, trong kim tạp vậy mà thật sự chứa một ngàn một trăm vạn.

Đợi đến khi Dương Tuyết xách 50 vạn tiền mặt ra, mang ngân hàng ra ngoài vẫn chưa kịp phản ứng lại từ trong khiếp sợ.

Dương Tuyết vội gọi điện cho Dương Thiên, bên kia cũng nhanh chóng nhận được tin: “Tiểu tử, người thành thật nói, số tiền này người lấy ở đâu vậy? Có phải lai lịch bất chính không?”

Dương Thiên nghiêm túc suy nghĩ một chút, hình như là có một chút lai lịch bất chính.

Nhưng đôi phương hoàn toàn cam tâm tình nguyện cho hẳn, hẳn lại không bức bách đôi phương.

Thế là, Dương Thiên không có gánh nặng tâm lý: “Tỷ yên tâm, tiền này tuyệt đối sẽ đến sạch sẽ.”

Dương Tuyết buồn bực nói: “Tiểu tử, chẳng lẽ ngươi thật sự gặp vận may, mua xổ số trúng giải thưởng lớn?”

Dương Thiên gật đầu, không đợi hắn nói xong, chỉ nghe Dương Tuyết nói tiếp: “Dám lừa lão tử tử của ngươi, đánh gãy chân của ngươi! Con gấu nhà ngươi vẫn trúng thưởng sao?”

Dương Thiên: “.....”

Mặt hắn biến thành màu đen, không thể giao lưu với Dương Tuyết nữa, hắn nói sang chuyện khác: “Tỷ, trong nhà thế nào rồi? Số tiền này có đủ hay không? Nếu không đủ, ta sẽ góp thêm mấy ngàn vạn cho tỷ.”

“Ta đi!”

Dương Tuyết hít mạnh một hơi khí lạnh, thiếu chút nữa té xỉu!

Không đủ lại gom góp mấy ngàn vạn? Nói cũng nhẹ nhàng, ngươi cho rằng ngươi là phú hào hay sao?

Mới hai tháng không liên hệ, sao tiểu tử này lại có năng lực lớn như vậy?

Nếu như Dương Thiên từng nói những lời này trước mặt nàng, nàng đã sớm cho một cái bạt tai.

Nhưng hiện tại, trong tay nàng cầm một trăm năm mươi vạn, lưng đeo năm trăm ngàn, Dương Tuyết còn có một loại ảo giác.

Nàng tựa hồ tin tưởng Dương Thiên có năng lực này.

Nhưng mà, Dương Tuyết lại không biết, Dương Thiên vẫn nói vào trong bảo thủ, không muốn để cho Dương Tuyết bị kinh hãi.

Tiêu Linh đã từng cầm mấy trăm triệu nhân dân tệ mua thần tích của hắn, cuối cùng tuy rằng hợp đồng không thành, hắn trực tiếp tặng thần tích cho đối phương.

Hai ngày trước Giang Thành Tàn gia cầm một hợp đồng tập đoàn đưa cho hắn, giá trị thị trường năm trăm triệu, cái này đều bị hắn cự tuyệt.

Thế lực hắc ám Giang Thành hiện giờ đều tôn Dương tiên sinh là thần minh, Ôn nữ vương, Kim gia, Vương lão bản, ba nhà nhường lại nửa giang sơn Giang Thành, hắn vẫn là từ chối.

Tựa hồ đã gom đủ mấy ngàn vạn, đích thật là mưa bụi.

Dương nhiên, Dương Tuyết cũng không biết, nghe Dương Thiên còn muốn gom tiền, nằng hất sâu một hơi, kìm nén sự hưng phấn chấn động trong lòng, nói: “Không cần, trong nhà vừa rồi đã tính bán nhà rồi, nhưng có nhiều tiền như người, chúng ta hoàn toàn có thể ăn mặc không lo cả đời.”

Dương Thiên cười nói: “Chỉ có một ngàn vạn thì tính là gì? Tỷ xem cho kỹ, tương lai thủ phủ toàn quốc, thậm chí thủ phủ trên toàn thế giới đều sẽ cúi đầu xưng thần thay ta!”

Dương Tuyết hừ nói: “Có chút thủ đoạn người còn thờ ơ à?”

Đối với những lời này của Dương Thiên, Dương Tuyết một chữ cũng không tin.

Dương Thiên cười hắc hắc một tiếng, chờ mong hỏi: “Tỷ, nếu có một ngày ta đạt đến độ cao này, người sẽ lau mắt mà nhìn ta sao?”

Dương Tuyết trợn trắng mắt nói: “Nếu như người đạt tới loại độ cao đó, ta không chỉ có lau mắt mà nhìn người, mỗi ngày đổ nước rửa chân cho người ta đều cam tâm tình nguyện.”

Nói xong, còn ngạo kiêu hừ một tiếng.

Dương Thiên cười ha ha nói: “Loại chuyện này trong lòng ta nghĩ kỹ là được, nhưng không nỡ để ngài mỗi ngày rót nước rửa chân cho ta.”

Dương Tuyết cười khúc khích thành tiếng.

Tiểu tử này còn tưởng thật?

Sau đó Dương Thiên lo lắng cho cha mẹ, nói với Dương Tuyết: “Nhận, đừng nói với người nhà là ta lấy ra số tiền này.”

Dương Tuyết gật gật đầu, Dương Thiên tựa hồ nghĩ tới điều gì, cười mở miệng nói: “Đúng rồi, cuối cùng một chuyện cuối cùng, hôm nay ta sẽ cho người kinh hỉ, một kinh hỉ người nghĩ cũng không dám nghĩ.”

Dương Tuyết hỏi nửa ngày, Dương Thiên không nói, Dương Tuyết tức giận nghiến răng nghiến lợi.

Tắt điện thoại, Dương Tuyết vội đeo 50 vạn nhanh chóng trở về nhà.

Trong nhà Dương Tuyết, lão Hình nhìn thoáng qua thời gian, nói: “Lão Dương, đã qua mười phút rồi, nhà ta còn có việc, ta đi trước đây.”

Dương Quốc thân hình run lên, sau đó cô đơn nói: “Lão Hình, lần này là ta có lỗi với người, liên lụy người, tiền ta sẽ trong vòng ba ngày gom góp cho người, đập nồi bán sắt cũng sẽ góp đủ cho người.”

Lão Hình thở dài một tiếng không nói gì.

Mà ngay khi hần đến cửa, chỉ thấy Dương Tuyết, cống một cái túi hành lý thở hồng hộc chạy vào.

Nàng lo lắng nói: “Hình thúc thúc, người chờ một chút, ta đã gom góp tiền cho người.”

“Hả?” Lão Hình có chút nghi hoặc, mười phút này thiếu nữ làm sao có thể kiếm được nhiều tiền như vậy.

Dương Quốc và Lý Nhu cũng mặt đây vẻ không tin.

Lý trí nói cho bọn họ biết, căn bản không có khả năng.

Song khi Dương Tuyết mở bọc hành lý ra, bên trong lẳng lẳng nằm sấp tiền giấy đỏ rực bao lâu, tất cả mọi người đều choáng váng.

Lão Hình tỏ vẻ nghi hoặc nói: “Chuyện này, chuyện này không thể nào, sao người có thể gom góp được nhiều tiền trong thời gian ngắn như vậy?”

Dương Quốc và Lý Nhu thấy vậy, cảm đều thiếu chút nữa rớt xuống.

Năm mươi vạn, đây cũng không phải là con số nhỏ, con gái mình lúc nào lợi hại như vậy.

Nhưng sự thật đã bày ra trước mắt, hai người cho dù không tin, cũng không tìm được bất cứ lý do gì.

Một người trẻ tuổi phía sau lão Hình thấy vậy, châm chọc nói: “Đây không phải Minh tề đây chứ, tiền mặt người chết dùng?”

Dương Quốc nghe vậy thân thể chân động, sắc mặt khó coi.

Lão Hình trừng mắt nhìn hần ta, quát lớn: “Câm miệng!”

Người trẻ tuổi kia tiến lên một bước nói: “Bé miệng làm gì, cha, thời buổi này lừa đảo nhiều lắm, cha tuyệt đối không thể để cho người lừa gạt.”

Nói xong còn có thâm ý nhìn Dương Quốc một cái.

Dương Quốc cũng có chút không thể tin được Dương Tuyết có thể gom góp được nhiều tiền như vậy, hấn lạnh lùng nhìn chằm chằm Dương Tuyết, muốn nàng cho một câu trả lời.

Dương Tuyết cuống tròn mắt nhìn chằm chằm người trẻ tuổi kia cả giận nói: “Chó má, tiền Minh gì chứ, tất cả đều là tiền thật, lừa đảo cái gì? Bản phận Dương gia ta nhiều năm như vậy từ lúc nào thành lừa đảo rồi?”

Người trẻ tuổi âm dương quái khí nói: “Ai biết ngươi có phải hay không đem mấy tờ tiền thật để ở phía trên, tiền giả giấu ở dưới?”

Dương Tuyết tức giận đến mức nước mắt đảo quanh hốc mắt, nhất là thấy cha mẹ mình không tin mình.

Nàng cắn răng nói: “Nhà chúng ta tuy rằng xuống dốc, nhưng cũng không phải ai cũng có thể khi dễ, Hình thúc thúc tự mình nhìn đi, nếu không có vấn đề, cầm tiền rời khỏi nhà chúng ta, nhà ta không chào đón các ngươi.

Người trẻ tuổi còn muốn nói chút gì đó bị lão Hình quát lớn trở về, hấn ngồi trên mặt đất kiểm tra thật lâu, phát hiện đây vậy mà tất cả đều là tiền thật.”

Không khỏi vẻ mặt khiếp sợ!

Người trẻ tuổi nhìn thấy vẻ mặt này của cha mình, cho rằng mình bị mình nói trúng, sau đó cười lạnh nói: “Nhà các ngươi quả nhiên hèn hạ vô sỉ, cha của ta thật sự là mất mù mới hợp tác với các ngươi, đến bây giờ còn muốn lừa gạt chúng ta.

Dương Quốc há hốc mồm, nắm chặt nắm đấm đang muốn xin lỗi, mà lúc này lão Hình phần nộ mở miệng nói với người thân năm ấy: “Ngươi câm miệng cho lão tử, đây đều là tiền thật, ngươi là muốn tát vào mặt của mình không cần kéo lão tử ngươi lên.”

Người trẻ tuổi nghe vậy mặt mũi tràn đầy kinh ngạc?

“Tiền thật? Nhà bọn họ không phải nghèo rớt mùng tơi sao?
Tại sao lại mười phút gom đủ năm mươi vạn này?”

Dương Quốc Ngữ Lý Nhu đầu tiên là khiếp sợ, sau đó cũng là vẻ mặt nghi hoặc và tò mò.

Mười phút này, Dương Tuyết rút cuộc đi đâu vậy?

Người trẻ tuổi vẫn không tin, tự mình kiểm tra một phen, lúc này mới hưng phấn cười ha ha nói: “Mẹ nó, ta còn tưởng rằng bọn họ sẽ quyt nợ chứ.”

Giọng Dương Tuyết lạnh như băng nói: “Nếu tiền đã tới tay, vậy thì hãy cầm tiền của các người cút cho ta.”

Người trẻ tuổi lưu luyến không buông tha: “Không đúng, các người nợ nhà chúng ta năm mươi vạn lâu như vậy, nếu đặt ở trong ngân hàng còn có chút lợi tức, chỉ đổi năm mươi vạn thì có ích lợi gì, phải cho thêm hai vạn.”

Sắc mặt Dương Quốc trở nên khó coi, hấn lạnh lùng nhìn chằm chằm lão Hình nói: “Ông bạn già, đây là ý của người sao?”

Lão Hình há miệng, còn chưa kịp nói gì, người trẻ tuổi đã trực tiếp ngắt lời hấn, sau đó khẽ nói: “Đây chính là ý của cha ta, khi tới đây chúng ta đã thương lượng xong, đây coi như là bồi thường nhà chúng ta, tại sao các người lại muốn chơi xấu không cho?”

Chương 163 - Kết cục đảo ngược.

Dương Tuyết tức giận lấy một tấm thẻ hai vạn ra ném cho hấn tức giận nói: "Cầm lấy đi, trong này có hơn ba vạn, từ nay về sau, chúng ta chết già không qua lại với nhau."

Người trẻ tuổi cười khẩy một tiếng nói: “Nhà các người nghèo đến mức đập nồi bán sắt rồi còn không qua lại với chúng ta, thật là buồn cười, cha ta là cha người trước đó nhìn trúng năng lực của cha người, người cho rằng thật muốn dẫn bọn người đi chơi, hiện giờ nhà các người tiêu tan hết, chúng ta tuy bị chèn

ép, nhưng hiện tại hoàn toàn có thể nuốt chửng tất cả chuyện làm ăn trước đó của các người.”

Dương Quốc toàn thân chấn động, khó có thể tin nhìn lão Hình nói: “Ông bạn già, con trai người nói đều là sự thật sao?”

Sắc mặt lão Hình xấu hổ, nhưng sau đó liền khôi phục lại, lão cười nói: “Lão Dương, thực tế một chút đi, những chuyện làm ăn kia của người cho dù là ta không chiếm cứ, người khác cũng sẽ chiếm cứ, dù sao chúng ta bảy tám năm bằng hữu, người còn không bằng toàn bộ cho ta, dù sao hiện tại người cũng không có tài chính kinh doanh.”

Dương Quốc nghe vậy, dỗi muốn nứt cả giận nói: “Lão Hình, vừa rồi người không phải như thế.”

Lão Hình cười ha hả nói: “Nếu như vừa rồi ta lộ ra diện mạo sẵn có, người sẽ đập nồi bán sắt cũng gom tiền lại cho ta sao? Người cho rằng ta ngốc sao?”

Dương Quốc trán nổi gân xanh, rống giận: “Lão Hình, ta còn xem người là bằng hữu nhiều năm.”

Lão Hình khinh thường nói: “Bằng hữu? Đừng đùa nữa, bằng hữu không thể làm cơm ăn được! Ta không đăm người từ sau lưng đã là không tệ rồi.”

Dương Quốc gần như tức giận đến hôn mê bất tỉnh.

Lý Nhu cũng rung rung nước mắt, cảm thấy thế thái viêm lương.

Dương Tuyết rút cuộc không nhìn nổi nữa, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng của nàng nhìn chằm chằm lão Hình cả giận nói: “Tên khốn nạn, người thật sự cho rằng người thắng sao?”

Lão Hình nhìn chằm chằm Dương Tuyết cười nói: “Tiểu Tuyết, đừng có lễ phép như vậy, phải gọi là thúc thúc, kỳ thật thúc thúc đã sớm nhìn trúng con dâu người rồi, như vậy đi, người và con trai ta, ta cho cha người một miếng cơm ăn được không?”

Người trẻ tuổi phía sau hẳn nghe vậy, ánh mắt nhất thời sáng lên, nhìn chằm chằm vào thân hình lồi lõm có ý tứ của Dương Tuyết mà chảy nước miếng.

Dương Tuyết hấn đã sớm nhớ thương không phải ngày một ngày hai, lần này đối phương có lẽ thật sự có thể do phụ thân hấn tạo áp lực đồng ý việc này.

Nhưng mà, đây chỉ là một bên tình nguyện của hấn, Dương Tuyết sau khi nghe vậy cắn răng phần nộ nói: “Người hãy bỏ ý định này đi, Dương Tuyết ta cho dù là đi theo một con chó, cũng sẽ không đi theo hấn.”

Sắc mặt lão Hình âm trầm xuống, hấn cười lạnh nói: “Ta nghĩ người không biết ta có bao nhiêu năng lượng đúng không, ở trên mảnh đất nhỏ này của Hoài huyện, ta nói chuyện, dùng được không!”

Dùng một chút, hấn tiếp tục cười lạnh nói: “Nếu người không đồng ý, chờ cha mẹ người chết đói đi, ta sẽ để cho hấn làm một công việc, năm mươi vạn cũng là người mượn đi, ta ngược lại muốn nhìn xem, các người có thể chống đỡ bao lâu.”

Dương Tuyết cười lạnh, cầm lấy thẻ vàng trong tay nói: “Lão già, tất cả tài sản của người có bao nhiêu? Hai trăm vạn? Ba trăm vạn? Hay là năm trăm vạn? Mà người biết tấm thẻ trong tay ta có bao nhiêu?”

Lão Hình đầu tiên là sửng sốt, sau đó đồng tử co rút lại khinh thường cười nói: “Trong nhà của người ta đều nghe ngóng được rõ ràng, chỉ có gian phòng này. Năm mươi vạn kia cùng người khác mượn đi, tính như vậy, trong tay người là mười vạn khỏi no chết! Chút tiền này, người còn muốn đấu với ta sao?”

Dương Tuyết lạnh lùng cười, ngẩng mặt lên cười nói: “Người đoán hai con số lẻ.”

Con trai của lão Hình nghe vậy sửng sò, sau đó bẻ ngón tay tính toán một chút rồi kinh hô: “Một ngàn vạn? Trời ạ, cha, trên tay nàng có một ngàn vạn.”

Lão Hình hung hăng đá con trai lão một cước nói: “Hù dọa con mà con cũng tin sao?”

Hấn khinh thường nhìn chằm chằm Dương Tuyết nói: “Tiểu Tuyết, người cho rằng Hình thúc thúc người là kẻ ngu sao? Còn một ngàn vạn? Sao người không nói trên tay người có một trăm triệu đó.

Dương Tuyết thấy biểu cảm cha mẹ cũng không tin, trực tiếp lấy điện thoại di động ra chụp ảnh trên đó.

10500000

Nàng hừ nói: “Lão già kia, người tròng lớn mắt chó của người nhìn cho rõ, nhà của chúng ta không phải là thứ chó mèo có thể khi dễ, nếu phụ thân ta lấy nhiều tiền như vậy, người cảm thấy phụ thân ta có thể đoạt được bao nhiêu sinh ý trên thị trường? Lưu lại cho người bao nhiêu?”

Nói xong, đưa thẻ vàng cho Dương Quốc!

Lão Hình nghe vậy, thân thể nhoáng một cái, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Sắc mặt hắn cứng ngắc, cổ gượng gạo nặn ra một nụ cười nói: “Lão Dương, ai da, người xem xem, các người ẩn giấu sâu như vậy, ta vừa rồi đều là đùa giỡn đây, người cũng đừng coi là thật, hai ta là bằng hữu nhiều năm mà.

Dương Quốc lúc này lạnh lùng nói: “Người đùa giỡn, nhưng nữ nhi của ta cũng không phải đùa giỡn, ý của nó chính là ý của ta, từ nay về sau, ta và người chết già không qua lại. Ngày mai, thương nghiệp chúng ta đao binh gặp nhau!”

Khóe miệng lão Hình giật giật, hắn biết thực lực của Dương Quốc, hắn đã từng là vị trượng nghĩa, hai người chia năm năm.

Nếu không phải Dương Thiên cố kỵ tình bằng hữu, sớm đã đem sản nghiệp của hắn chiếm đoạt.

Lão Hình vốn tưởng rằng sau khi Dương Quốc bị thế lực xa lạ chèn ép, sẽ không gượng dậy nổi, cho nên mở miệng cũng không có gì cố kỵ.

Nhưng không ngờ, Dương Tuyết lại lấy ra một ngàn vạn tài sản.

Một ngàn vạn này đưa vào thị trường, không chỉ sản nghiệp của hắn sẽ bị rút lại, ngay cả sản nghiệp của mấy huyện xung quanh cũng sẽ gặp phải xung kích.

Từ nay về sau, Dương Quốc có thể một nhà độc đại.

Lão Hình tròng mắt hỏi: “Lão Dương, người thật sự không lưu lại cho ta một con đường sống sao?”

Giọng nói của Dương Quốc lạnh như băng, nhưng mày nói: “Lão Hình, là do vừa rồi người không cho ta đường sống.”

“Tốt, tốt, tốt!”

Lão Hình cắn răng nói liền ba tiếng tốt đến không thể tả: “Đây là người nói, đến lúc đó người cũng không nên hối hận.”

Dứt lời, mang theo con trai của mình quay người rời đi. Trước khi đi, cổ oán hận kia nhất định là không thể bỏ qua.

Dương Quốc thở phào nhẹ nhõm, sau đó ánh mắt nhìn về phía Dương Tuyết.

“Nhiều tiền như vậy, người lấy từ đâu ra.”

Dương Tuyết đem lí do thoái thác đã sớm chuẩn bị chuyển ra.

“Phụ thân, một ngàn vạn này là của khuê mật của con, nhà nàng rất có tiền.”

“Nhà các nàng cho dù có tiền hơn nữa, có thể đem một ngàn vạn này nói cho người liền cho người?”

Không chỉ Dương Quốc, ngay cả mẫu thân Lý Nhu của nàng cũng không tin.

Dương Tuyết Tuyết thông minh, nàng cười nói: “Đương nhiên không phải, ta cam đoan với nàng mượn một năm, ngày mai cả vốn lẫn lời trả hẳn một ngàn hai trăm vạn.”

Dương Quốc nghe vậy, thở dài một hơi nói: “Một ngàn hai trăm vạn này không dễ trả đâu.”

Dương Tuyết hì hì cười nói: “Ta biết năng lực của phụ thân, đừng nói một ngàn hai trăm vạn, cho dù là hai ngàn vạn cũng không thành vấn đề.”

Cha mẹ nàng xuất thân từ danh môn kinh thành, vô luận là ánh mắt cùng lịch duyệt đều đủ, hiện nay thiếu chính là bình đài, cùng sức lực liều mạng.

Dương Tuyết rất thông minh, cố ý nói dối, để phụ thân của hắn cảm thấy áp lực, sau đó bạo phát.

Dưới lầu.

Tiểu Hình không cam lòng nói: “Phụ thân, chẳng lẽ cứ như vậy mà quên đi sao? Hiện tại Dương Quốc kia nguyên khí đại

thương, chính là thời cơ tốt nhất để diệt trừ hắn, bằng không một khi hắn khô phực thực lực, một lần nữa mọc ra răng nanh, nhà chúng ta liền xong đời.”

Lão Hình hít một hơi thuốc thật sâu rồi nói: “Chắc chắn không thể cứ như vậy mà quên đi, buổi tối ta sẽ tìm mấy người đi đường, đến đây trói cả nhà bọn họ lại, ta ngược lại muốn xem, đến lúc đó Dương Quốc hắn còn ngang ngược với ta như thế nào.”

Tiểu Hình nghe vậy, con mắt nhất thời sáng ngời nói: “Cha, cha phải đem Dương Tuyết để lại cho con, con thèm ăn rất lâu rồi.”

Lão Hình cười nói: “Chơi đùa thì được, nhưng không thể động cảm tình, sau khi chơi xong sẽ khiến cho bọn họ biến mất thần không biết quỷ không hay.”

Tiểu Hình gật mạnh đầu hưng phấn nói: “Lão phu yên tâm đi, ta biết rồi.”

Hai người vừa nói đến đây, đột nhiên một đoàn xe chạy tới, lão Hình chỉ liếc mắt một cái, lập tức khiếp sợ hít sâu một hơi.

Rolls-Royce mở màn, mười chiếc xe hồ kéo theo đường lớn, hai mươi chiếc Bảo Mã 6, ba mươi chiếc Audi Q7, bốn mươi chiếc xe G-ro.

Một trăm lẻ một chiếc xe, cho dù đem toàn bộ hào xa mấy huyện thành chung quanh huyện Hoài gom lại, cũng không tụ tập được nhiều như vậy.

Tiểu Hình Cô một tiếng khó khăn nuốt nước bọt.

Lão Hình nhíu mày nhìn đội xe đột nhiên dừng lại ở chỗ này, đồng tử co rút lại.

Chẳng lẽ đám người này chính là thế lực xa lạ lúc trước chèn ép Dương Quốc?

Lúc này trên xe tổng cộng xuống hơn một trăm lẻ vị tráng hán mặc tây trang, đeo kính râm màu đen.

Lão Hình thấy vậy, càng thêm khẳng định suy đoán của mình.

Bọn họ hùng hổ, nhất định là đến tìm Dương Quốc gây phiền toái.

Vừa nghĩ đến đây, lão Hình không khỏi hưng phấn, hấn nghĩ tới mưu kế mượn đao giết người.

Hấn nhìn nam tử trung niên cầm đầu một cái, vội vàng tiến lên hỏi: “Tiên sinh, tiên sinh người chờ một chút, người là người Dương gia hay không?”

Vương Liệt nghe vậy, chân mày ngả ngón hỏi: “Làm sao người biết?”

Lão Hình cười ha hả nói: “Ta không chỉ biết, ta còn có thù với bọn họ, ta còn biết lần này các người tới tìm bọn họ gây phiền phức.”

Vương Liệt nở nụ cười, đưa cho lão Hình một điều thuốc nói: “Nói cho ta nghe, người cùng Dương gia đều có thù gì?”

Kết quả của lão Hình vừa nhìn thấy, lão ta giật nảy mình: “Mẹ nó, cứu ngũ chí tôn!”

Loại khối này ít nhất phải ba ngàn khối một sợi, hơn nữa còn có tiền mà không mua được, ông chủ lớn này thật sự là ra tay xa xỉ.

Hấn hít một hơi thật sâu, lúc này mới đem tất cả những chuyện vừa phát sinh vừa rồi, giống như là nhả hạt đậu, nói một lần với Vương Liệt.

Chương 164 - Cho người ngạc nhiên.

Lão Hình thêm mắm thêm muối, khiến quan hệ của hắn và Dương Quốc không đội trời chung.

Hơn nữa còn nói lại một lần về mưu kế vừa rồi bắt cóc người nhà Dương Quốc cho Vương Liệt.

Sau đó nhìn Vương Liệt tựa tiểu phi tiểu, gã hưng phấn nói: “Thế nào? Tiên sinh cảm thấy mưu kế này của ta có thể thực hiện không?”

Vương Liệt cười ha hả nói: “Có thể làm được hay không thì ta không biết, hay là, ta xin chỉ thị của ông chủ của ta một chút?”

Lão Hình cười hì hì xoa xoa ngón tay nói: “Ông chủ, ngài thấy ta cũng không có khổ lao gì, có phải nên... không...”

Vương Liệt nhếch miệng cười nói: “Không dám, không dám!”

Sau đó, hắn lấy điện thoại ra, bấm điện thoại của Dương Thiên.

Dương Thiên bên kia, hắn lấy điện thoại ra nhìn thoáng qua nhú mày, là Vương Liệt gọi tới, nghĩ đến lúc này hắn đã làm xong chuyện mà mình giao phó.

Hắn nhận điện thoại, hỏi: “Xong việc rồi?”

Vương Liệt cung kính nói: “Vẫn chưa, đã xuống dưới lầu, nhưng mà ta phát hiện một tin tức không tốt đối với người nhà ngài.”

Nói xong, Vương Liệt đem nguyên lời lão Hình nói cho Dương Thiên biết.

Dương Thiên nghe vậy, đôi mắt lập tức lạnh xuống, hai con ngươi biến thành màu đỏ như máu.

“Muốn chết!”

Dương Thiên gầm lên giận dữ, sát khí ngút trời tràn ngập. Bên kia điện thoại, Vương Liệt nghe thấy tiếng rống giận dữ này của Dương Thiên thì sợ mất mật, chân mềm nhũn suýt chút nữa quỵ trên mặt đất.

Thân thể hắn run rẩy hỏi: “Dương tiên sinh, người đó nên xử trí thế nào?”

Dương Thiên lạnh lùng nói: “Ông chủ Vương, người muốn tiến vào ám kinh sao?”

Vương Liệt đầu tiên là sửng sốt, sau đó hưng phấn đến mức suýt ngất đi. Thân thể hắn không ngừng run rẩy, vui mừng nói: “Muốn, Dương tiên sinh, ta nghĩ, ta muốn tiến vào ám kinh.”

Hắn đã dừng lại ở Minh Kinh hậu kỳ mấy năm, dùng biện pháp gì cũng không thể đột phá.

Hắn vốn cho rằng đến bảy tám mươi tuổi mới có thể đột ngộ đạt tới cảnh giới Ám Kinh, nhưng không nghĩ tới đi nước ngoài một chuyến, đắc tội một đại nhân vật, phái cao thủ đuổi giết hắn.

Trải qua cử tử nhất sinh, lúc này mới chạy về, bất quá tuy rằng đào thoát, nhưng tu vi mất hết.

Vốn cho rằng cả đời này sẽ thành phế nhân, nhưng từ khi thấy Dương Thiên móc ra hai viên đan dược chữa khỏi cho Mộc lão bên cạnh Ôn Nhã, còn có Lưu lão đại của Lan Ninh Thị, hắn lại lần nữa dấy lên hy vọng.

Dương Thiên có lẽ thật sự có thể trị liệu thương thế của hắn.

Mà hôm nay lại một lần nữa nghe được Dương Thiên có thể để cho hắn tiến vào ám kinh cảnh giới, hắn lần nữa lấy rung động đến.

Dương Thiên là cảnh giới Tông Sư, ám kinh từng là con đường hắn đi qua, hắn là có thể nhanh chóng chỉ điểm cho mình tiến vào.

Sau đó, câu nói tiếp theo càng khiến Vương Liệt cảm thấy hạnh phúc đến nghẹt thở, chính là, chỉ nghe giọng nói của Dương Thiên lạnh như băng nói: “Để cho người một nhà kia hoàn toàn xóa đi khỏi thế giới này, hôm nay ta sẽ cho người đạt tới cảnh giới ám kinh!”

Vương Liệt gần như không thể tin vào lỗ tai của mình.

Câu nói đầu tiên đối với đại lão hắc bạch lưỡng đạo như hắn mà nói, chỉ là chuyện nháy mắt một cái.

Sau đó, Vương Liệt suýt nữa ngã quỵ.

Hắn run rẩy nói: “Dương tiên sinh ngài vừa nói cái gì, ta tựa như nghe không hiểu.”

Dương Thiên trầm giọng lặp lại một câu: “Giết cả nhà bọn chúng, hôm nay ta sẽ cho người gia nhập ám kinh! Hiểu chưa?”

Lần này Dương Thiên vận dụng Phá Thiên Tiên Đế linh hồn lực, một câu nói, làm cho tâm thần Vương Liệt rung động, thật lâu không kịp phản ứng.

Cuối cùng vẫn là tiểu đệ ở phía sau nhắc nhở, lúc này hắn mới tỉnh táo lại.

Vương Liệt nghe thấy Dương Thiên nói hưng phấn không thôi, hắn ta trực tiếp quát: “Người đâu, bắt hai người này lại.”

Hai tên thủ hạ gật đầu, sau đó giống như xách gà con bắt lão Hình và con trai của hắn.

Lão Hình lo lắng nói: “Ông chủ, ông bắt nhầm người rồi, họ Dương ở trên lầu, không phải chúng ta, chúng ta có thù với họ Dương kia, chúng ta là một phe mà.”

Vương Liệt cười lạnh nói: “Ai nói với ngươi là thù của ta và họ Dương?”

“A?”

Lão Hình trực tiếp ngây ngẩn cả người: “Lần trước người chen ép Dương Quốc phá sản không phải các ngươi?”

Vương Liệt đang muốn nói chuyện, giọng Dương Thiên truyền đến.

抓你 điện thoại đưa cho hắn, ta muốn nói chuyện với hắn.

Vương Liệt vội vàng cung kính nói: “Được, Dương tiên sinh!”

“Dương tiên sinh?” Lão Hình nghe vậy suýt chút nữa hôn mê bất tỉnh, chủ nhân của chiếc xe sang trọng trước mắt này không ngờ lại cung kính với Dương tiên sinh ở bên kia điện thoại như vậy.

Dương Quốc và Dương tiên sinh đều họ Dương, chẳng lẽ có liên hệ gì?

Lão Hình nhận điện thoại đang định mở miệng cầu xin tha thứ thì nghe thấy một cuộc làm ăn quen thuộc từ đầu bên kia điện thoại truyền đến.

“Hình thúc thúc, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?”

Lão Hình nghe vậy thì ngây ngẩn cả người, gã khó có thể tin nói: “Tiểu Thiên? Tại sao lại là ngươi?”

Dương Thiên cười ha hả nói: “Là ta rất bất ngờ sao?”

Lão Hình hít mạnh một hơi khí lạnh nói: “Ông chủ này nói Dương tiên sinh luôn là ngươi, ngươi và hắn là một phe. Ngươi ngươi, ngươi lại...”

Dương Thiên ngắt lời hắn: “Chuyện này không quan trọng, Hình thúc thúc, kiếp trước ngươi chiếm tất cả sản nghiệp của

phụ thân ta, nể tình ngài từ nhỏ đã xem ta lớn lên cùng tỷ tỷ ta, ta vốn định tha thứ cho ngài.

Nhưng kiếp này, người vẫn làm như vậy, hơn nữa còn muốn làm tổn thương người nhà của ta, làm tất cả những chuyện này tới lúc đó, người có từng nghe trong nước có một câu châm ngôn chưa?”

Mấy câu nói trước của lão Hình khiến lão ta như lọt vào sương mù, câu nói sau cùng hấn ta lập tức vô thức hỏi: “Câu nào?”

Giọng nói của Dương Thiên thê lương, mang theo phần nộ không thể đè nén.

“Long chi nghịch lân, Xúc Giả Sát!”

Lão Hình nghe vậy cuối cùng cũng hiểu ra, nhìn năm sáu tên hắc y nhân cầm bao tải muốn bắt hấn mặc vào, hấn đặt móng xuống đất hoảng sợ nói: “Tiểu Thiên, Tiểu Thiên ta vốn là Hình thúc thúc của người, ta đã từng mua kẹo cho người, người không thể làm như vậy được.”

Dương Thiên thờ ơ nói: “Lúc nghĩ đến việc bắt cóc cha mẹ ta, muốn làm nhục tỷ tỷ của ta, người có từng nghĩ tới buông tha cho người nhà của ta không?”

“Chuyện này.....”

Lão Hình á khẩu không nói nên lời, tiểu Hình Trường lớn như vậy làm sao từng thấy qua loại thế giới này, đã sớm bị dọa hôn mê bất tỉnh.

Vương Liệt đoạt lấy điện thoại, sau đó cung kính hỏi: “Dương tiên sinh còn có dặn dò gì không?”

Dương Thiên trầm mặc hồi lâu, lúc này mới mở miệng nói: “Lúc động thủ thì nên gọn gàng, đừng để hấn phải chịu khổ.”

Vương Liệt lạnh sống lưng, sau đó càng thêm cung kính.

Thiếu niên mười bảy mười tám tuổi có tâm cảnh như vậy, thực sự là kiêu hùng.

Nếu như hấn nghĩ, thế lực hắc ám trong thời gian ba năm ở Huy châu nhất định sẽ bị chinh hợp lại với nhau.

“Mặt khác!”

Dương Thiên suy nghĩ một chút rồi phân phó nói: “Chuyện này đừng để cha mẹ ta biết, thân phận của các người không liên quan gì đến ta.”

Vương Liệt gật đầu: “Đã hiểu!”

“Còn nữa, phái mười cao thủ bảo vệ cha mẹ ta!”

“Được!” Vương Liệt không chút do dự.

Dương Thiên gật đầu nói: “Làm xong tất cả thì trở về tìm ta.”

Một câu nói, Vương Liệt mừng như điên, hắn không hề nhú mảy khi lên núi đao biển lửa.

Tất máy, Vương Liệt liếc nhìn lão Hình, phát phát tay, để mấy người bỏ vào trong túi nói: “Tìm một chỗ không người, làm việc sạch sẽ một chút.”

Một câu nói, thân thể lão Hình đột nhiên run rẩy một chút, nước mắt nước mũi giàn giụa, gần như bị dọa đái ra quần.

Hắn khóc lóc hô: “Ông chủ, ông chủ sai rồi, đừng giết ta, ta nhận nhầm rồi, Tiểu Thiên đâu, ta phải trả lời điện thoại cho Tiểu Thiên, hắn là ta nhìn hắn lớn lên, hắn không thể nhẫn tâm như vậy được.”

Nhưng mà, hắn chỉ trả lời một câu.

“Niêm phong miệng của hắn!”

Làm xong tất cả, Vương Liệt xoa xoa mặt, lộ ra một nụ cười, sau đó cầm trong tay một hộp lễ tinh xảo, phân phó với thủ hạ: “Đi theo ta, chờ chút nữa cung kính một chút, trên đó là cha mẹ của Dương tông sư, mẹ nó, đều giống như những học sinh tiểu học của ta, những người nhuộm lông vàng đều đội mũ cho ta, mẹ nó cái mũ cũng chắc rồi, nếu ai đắc tội cha mẹ Dương tiên sinh, tự mình tạ tội đi.”

Thủ hạ nghe thấy thế liền câm như hến!

Điều này nghiêm khắc hơn so với chọn lựa lãnh đạo quốc gia.

Trong phòng, Dương Tuyết đang buồn bực rốt cuộc Dương Thiên cho nàng kinh hỉ gì, đột nhiên nghe được tiếng đập cửa.

Đôi mắt đẹp của Dương Tuyết sáng ngời, hưng phấn mở cửa, nhưng nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, lại trực tiếp trợn tròn

mắt.

Chỉ thấy trên cầu thang ngoài cửa đứng đầy người mặc vest màu đen, đeo kính râm màu đen.

Bọn họ ai nấy đều có dáng người buru hăn, khí chất hung tàn.

Dương Tuyết hét lên một tiếng, sợ tới mức vội vàng lui về phía sau. Dương Quốc sau khi nghe vậy liền nhanh chóng chạy tới, nhìn thấy cảnh này lập tức hít một hơi khí lạnh.

Hắn vội vàng bảo vệ Dương Tuyết ở phía sau, sau đó run rẩy hỏi: “Các người là ai? Các người tới nơi này làm gì? Ta cảnh cáo các người, nếu các người dám động đến người nhà của ta, ta sẽ báo cảnh sát.

Dương Quốc tưởng những người áo đen này là người mà Dương gia ở kinh thành Lý gia phái tới.

Nhưng mà, ngoài ý muốn chính là, một vị nam tử trung niên sắc mặt hiền lành nhưng hồn nhiên trên dưới tản ra khí tức thượng vị giả cung kính hỏi: “Xin hỏi nơi này là nhà Dương Tuyết tiểu thư sao?”

Dương Tuyết run rẩy đứng ra, cẩn thận nói: “Ta chính là, xin hỏi các người là...”

Nam tử cầm đầu cười nói: “Tên của ta là Vương Liệt, được một vị tiên sinh nhờ vả, tặng cho ngài một vài thứ.”

Nói xong, tất cả nam nhân mặc âu phục trong hành lang mở toàn bộ cái hộp tinh xảo trên tay ra.

Dương Tuyết đang nghi ngờ đám người này rốt cuộc đang làm cái quỷ gì, chỉ thấy, bộ váy trắng tinh khiết mà nàng nằm mơ cũng muốn, lẳng lẳng nằm trong hộp tinh mỹ.

Dương Tuyết khiếp sợ che đôi môi đỏ mọng, đôi mắt đẹp của nàng trừng lớn khó có thể tin.

“Trời ơi, này, này... này... các người, ta!”

Dương Tuyết gần như nói năng lộn xộn. Cảm giác hạnh phúc đến đột nhiên như vậy.

Vương Liệt cười ha hả nói: “Vị tiên sinh kia nói rồi, trong vòng hai ngày chúng ta sẽ gom đủ bộ váy liền này đưa đến cho

ngài, may mắn không phụ nhờ vả, nơi này tổng cộng có một trăm bộ, xin ngài ký!”

Chương 165 - Chuẩn bị xong.

"Đây đây... các người có phải nhận lầm người rồi không, một việc này chính là một vạn năm, một trăm kiện chính là một trăm năm mươi vạn, ta mua không nổi đâu."

Sau khi khiếp sợ, Dương Tuyết cũng phản ứng lại với vẻ mặt xoắn xuýt.

Tuy rằng nàng rất muốn, nhưng tình huống trong nhà cũng không tốt, mặc quần áo đẹp như vậy, trong lòng nàng sẽ không thoải mái.

Vương Liệt ngăn người, sau đó ha hả cười nói: “Dương Tuyết tiểu thư ngài không cần bỏ tiền xu nào, vị tiên sinh kia đã trả tiền rồi.”

“A?”

Dương Tuyết bối rối, mơ hồ hỏi: “Là ai trả tiền?”

Vương Liệt mỉm cười nói: “Vị tiên sinh kia không cho nói, nhưng mà hắn nói ngài hắn là biết.”

“Ta biết?” Dương Tuyết vắt hết óc sau đó trong đầu đột nhiên hiểu ra, nàng hưng phấn gần như muốn nhảy dựng lên.

Dương Tuyết vui vẻ nói: “Ta biết rồi, là...”

Nàng vừa muốn đem tên Dương Thiên nói ra, sau đó đã thấy Vương Liệt làm một cái thủ thế cấm thanh.

Dương Tuyết nhất thời che miệng lại, sau đó quay đầu lại nhìn cha mẹ mình một cái.

Vương Liệt ra lệnh cho tất cả thủ hạ đem hơn một trăm bộ váy liền màu trắng đặt vào trong nhà Dương Thiên.

Gần như khiến cho đại sảnh trong nhà Dương Thiên đều chất đầy.

Dương Quốc há miệng định từ chối, nhưng nếu chẳng may chọc phải ai, cả nhà bọn họ đều không chạy được.

Cho nên, cũng ngậm miệng lại.

Vui vẻ nhất chính là Dương Tuyết, nàng nằm mơ cũng không dám tưởng tượng chính mình lại có một ngày có thể có một trăm bộ váy liền yêu thích của mình.

Cuối cùng, Vương Liệt cáo từ một tiếng, hơn trăm người trùng trùng điệp điệp đi xuống cầu thang.

Dương Quốc gần như choáng váng, nếu không phải trong đại sảnh đặt nhiều hộp lễ tinh mỹ như vậy, hẳn đều cho rằng vừa rồi chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Dương Quốc còn chưa hỏi Dương Tuyết rốt cuộc là ai tặng những lễ vật này, Dương Tuyết đã sớm hào hứng hát ca dao cầm một bộ y phục chạy về phòng mình.

Nàng nhanh chóng thay quần áo, sau đó đứng trước một cái gương cẩn thận thưởng thức.

Tóc dài tới eo, mày phượng như trăng, đôi mắt đẹp như ngôi sao, mũi ngọc tinh xảo, má hơi ửng, môi anh đào nở rộ, khuôn mặt xinh đẹp, da thịt mịn màng như sương như tuyết, dáng người nhỏ yếu như ra khỏi nước.

Toàn thân nàng tản mát ra khí chất như băng tuyết, làm cho người ta tán thưởng không thôi. Dáng người thon gầy, vóc người cao gầy, một thân váy liền màu trắng tinh khiết, càng hoàn toàn thể hiện ra sự ngạo nhân của nàng, vòng eo mảnh khảnh, phác họa ra đường cong duyên dáng như phát liễu.

Nhìn dung nhan của mình, Dương Tuyết cũng không khỏi xuất thần.

Nàng chưa từng nghĩ tới, mình đổi một bộ y phục, cũng có thể quốc sắc thiên hương như vậy.

Đôi mắt đẹp của nàng cong thành hình trăng lưỡi liềm, thiếu nữ tuyệt sắc trong gương cũng làm theo.

Dương Tuyết chơi đùa không tốt.

Dương Thiên nói muốn cho nàng một kinh hi.

Không nghĩ tới kinh hi này lại nhân lúc nàng gấp trăm lần.

Nàng càng không dám tưởng tượng, hôm qua nàng chỉ nói một câu thích bộ y phục này, Dương Thiên lại mua cho nàng một trăm bộ.

Có một đệ đệ như vậy Dương Tuyết cảm giác sắp được sủng ái lên trời rồi.

Nhưng mà, vui vẻ trong chốc lát, sau đó nàng lại bắt đầu phát sầu.

Nàng nhú mũi ngọc tinh xảo không ngừng lầm bầm, đệ đệ này một chút cũng không biết tiết kiệm, một bộ quần áo giá trị không nhỏ, một trăm kiện càng là con số trên trời.

Hơn nữa nhiều kiểu dáng giống nhau như vậy, Dương Tuyết chân động không nói nên lời, chẳng lẽ nàng phải mặc cả đời sao?

Nói thật, nếu Dương Thiên ở đây, Dương Tuyết thế nào cũng phải dạy dỗ hắt một trận mới được.

Đệ đệ này quá không đáng tin cậy, Dương Tuyết cảm thấy đau đầu.

Mua nhiều như vậy quá lãng phí, phải bán đi một chút.

Dương Tuyết ở trong phòng nói nhỏ, vừa hưng phấn, vừa thỏa mạ, Dương phu Dương mẫu ngoài cửa nghe hai mặt nhìn nhau.

Lý Nhu hiếu kỳ hỏi: “Cha đứa nhỏ, Tiểu Tuyết không phải là yêu đương chứ?”

Dương Quốc cau mày, một lúc sau mới giãn ra nói: “Tuổi tác của nàng ấy yêu đương chẳng có gì lạ.”

Lý Nhu có chút lo lắng: “Người xem, đứa nhỏ nhà đối phương hình như là tài đại khí thô nha, nếu hắt không thật tâm đối đãi với Tiểu Tuyết nhà ta, vậy phải làm sao bây giờ?”

Dương Quốc nghe vậy gật đầu nói: “Nói có lý, vốn chuyện này chúng ta không nên quản, nhưng hiện tại xem ra phải hỏi nàng nghĩ như thế nào.”

Lý Nhu hô một tiếng, Dương Tuyết mở cửa, nhìn con gái mình mặc một thân váy liền màu trắng tinh, nhị lão nhất thời khiếp sợ nói không ra lời.

Nếu như nói Dương Tuyết trước đó ăn mặc mộc mạc giống như cô bé lọ lem, như vậy hiện tại nàng mặc bộ váy liền màu trắng này, đã hoàn toàn biến thành công chúa cao quý.

Thấy cha mẹ mình đều có chút choáng váng, giống như không nhận ra nàng vậy, Dương Tuyết cười hì hì, tay ngọc quơ quơ ở trước mặt hai người nói: “Này, hoàn hồn, thế nào? Ta có xinh đẹp không?”

Lý Nhu phản ứng lại, ha hả cười nói: “Xinh đẹp, đương nhiên xinh đẹp, nữ nhi của ta là xinh đẹp nhất.”

Dương Quốc trầm mặc một lúc mới mở miệng hỏi: “Tiểu Tuyết, muội thích những quần áo này không?”

Dương Tuyết gật gật đầu nói: “Thích đương nhiên là thích, phụ thân người không thấy ta mặc đẹp như vậy sao?”

Dương phụ gật đầu, lại mở miệng: “Ta hỏi lại ngươi, ngươi thích người nào tặng quần áo của ngươi không?”

Phản ứng đầu tiên của Dương Tuyết chính là nghĩ đến Dương Thiên.

Hắn tặng y phục của mình, hắn lại là đệ đệ của mình, không thích chẳng lẽ lại chán ghét?

Vì thế, Dương Tuyết vẫn gật đầu nói: “Thích!”

Lý Nhu nhìn không nổi nữa, vội vàng hỏi: “Vậy hắn đối với ngươi tốt không?”

Dương Tuyết dạo qua một vòng, biểu diễn một chút quần áo mới trên người nói: “Đương nhiên đối với ta tốt rồi, không đối tốt với ta, làm sao có thể vì ta mua nhiều quần áo đắt tiền như vậy. Các ngươi còn không biết, một bộ quần áo này một vạn rưỡi, một trăm kiện chính là một trăm năm mươi vạn đấy.”

Nói xong, vẻ mặt đắc ý.

Dương Quốc sắc mặt hơi trầm xuống hỏi lần nữa: “Vậy vạn nhất hắn đối với ngươi không tốt thì làm sao bây giờ?”

Dương Tuyết khoát tay áo, không thèm để ý chút nào nói: “Hắn dám đối với ta không tốt, ta liền đánh hắn.”

Đối với điểm này, Dương Tuyết vô cùng tự tin.

Đánh Dương Thiên gần mười năm, hấn chưa từng đánh trả thành công một lần nào.

Lý Nhu còn chưa biết, nghe lời của Dương Tuyết khoe miệng giật giật, không khỏi vì nam hài tử kia cảm thấy đáng thương.

Vấn đề của nhị lão coi như đã hỏi xong, tuy rằng trong lòng có chút giống như đánh đổ Ngũ Vị Bình, nhưng vẫn cảm thấy vui vẻ thay Dương Tuyết.

Dương Quốc cười một tiếng nói: “Tiểu Tuyết, có thời gian đưa đứa nhỏ kia về nhà ngồi đi.”

“Cái gì?”

Dương Tuyết nghe vậy lập tức xù lông. Nàng mở to đôi mắt đẹp hỏi: “Dẫn ai về nhà ngồi một chút a?”

Lý Nhu oán trách một tiếng nói: “Đứa nhỏ ngốc, đương nhiên là mang theo đối tượng của ngươi.”

Dương Tuyết mắt choáng váng, hỏi: “Ta có đối tượng lúc nào vậy?”

Dương Quốc cũng sửng sốt, sau đó nghiêm mặt nói: “Vừa rồi không phải đối tượng ngươi vẫn luôn khoe khoang sao?”

Mẹ nó, xem ra là hiểu lầm rồi!

“Đó không phải là đối tượng của ta, đó là...”

Dương Tuyết khuôn mặt biến thành màu đen, nói phân nửa thì nhanh câm miệng, bởi vì nếu không ngừng miệng thì sẽ không có cách nào giải thích được.

Nàng không nghĩ tới cha mẹ nàng coi Dương Thiên trở thành đối tượng của nàng.

Đây thật đúng là khôi hài!

Dương Tuyết nhịn không được, bật cười một tiếng nói:

“Người ta nói, khi còn bé ngày nào các ngươi cũng có thể gặp, cho nên cũng không cần mang về nhà nữa.”

Nói xong, không đợi nhị lão phản ứng lại, lần nữa xoay người đi vào phòng mình, hơn nữa còn khóa cửa.

ở ngoài cửa, Dương phụ và Dương mẫu vẫn không rõ ràng cho lắm, bọn họ hai mặt nhìn nhau, Dương Quốc còn nghi vấn

giống Lý Nhu: “Tiểu Tuyết khi còn bé có thanh mai trúc mã sao?”

Nhưng mà trả lời trầm mặc!

Một trong số đó, Vương Liệt cung kính đứng chờ ngoài cửa.

Tiếng chuông truyền học vang lên, Vương Liệt đang lo lắng tìm kiếm bóng dáng Dương Thiên thì thấy sau lưng có người vỗ vai hắn nói: “Đi thôi!”

Quần áo sau lưng Vương Liệt lập tức bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

Tuy rằng tu vi của hắn đều là những người có tu vi, nhưng trực giác của hắn vẫn là những hậu kỳ sáng suốt, tất cả cảm quan trên người đều khác hẳn với người thường.

Không có nhiều người có thể vô thanh vô tức xuất hiện ở phía sau. Nếu đối phương động sát niệm, chỉ cần một con dao găm không tính là sắc bén cũng có thể giải quyết được tính mạng của hắn.

Nhưng khi nghe được âm thanh sau lưng, Vương Liệt thở phào nhẹ nhõm.

Nếu đối phương muốn giết hắn, coi như là chính diện độ sức không cần bất kỳ vũ khí gì cũng có thể một kích trí mạng hắn.

Không vì cái gì khác, chỉ vì đối phương là Tông Sư chi cảnh!

Vương Liệt xoay người cung kính ôm quyền nói với Dương Thiên: “Dương tiên sinh!”

Dương Thiên gật đầu, sau đó hai người đi đến một góc yên tĩnh.

“Sự tình làm như thế nào?”

Vương Liệt vội vàng trả lời: “Không phụ sự phó thác!”

“Rất tốt!” Dương Thiên gật đầu, không nói nhiều lời, hỏi: “Chuẩn bị xong chưa?”

Vương Liệt hơi ngần ngừ cả người, thoáng cái ý thức hỏi: “Chuẩn bị cái gì?”

Dương Thiên thờ ơ nói: “Khôi phục thương thế, đột phá đến cảnh giới ám kình!”

“Cái gì!”

Vương Liệt kinh hô một tiếng nói: “Dương tiên sinh, ở đây sao? Có phải hơi gấp gáp rồi không, ta còn chưa chuẩn bị gì, chẳng may bị người khác quấy rầy, chẳng phải là công lao đã cạn rồi sao...”

Dương Thiên nhíu mày quát: “Đừng nhiều lời vô nghĩa nữa!”

Vương Liệt còn muốn nói chút gì đó, chỉ thấy Dương Thiên Kiếm Chỉ trực tiếp chỉ vào mi tâm của hắn!

Sau đó, hắn cảm giác một cỗ năng lượng bàng bạc tràn vào thân thể hắn, liên tục không ngừng!

Chương 166 - Thật sự sắp phát điên rồi.

Khi một luồng tiên nguyên tinh thuần xâm nhập vào thân thể Vương Liệt, Vương Liệt cảm giác đan điền xuất hiện đau đớn như bị xé rách.

Hắn cau mày, đang muốn kêu đau!

Nhưng mà, giọng nói lạnh nhạt của Dương Thiên truyền đến.

” Ninja!”

Vương Liệt vội vàng ngậm miệng lại, chút đau đớn này so với phí công nhọc sức trước đó mà nói, căn bản chính là mưa bụi.

Hắn cắn răng nhẫn nại, sau cơn đau đớn đan điền tràn đầy, hắn thử nắm chặt song toàn, một cỗ lực lượng đã lâu không thấy một lần nữa trở về.

Không chỉ có như thế, Vương Liệt còn cảm giác cỗ lực lượng này liên tục kéo lên, trong cơ thể dường như có một tầng bình chướng cũng dễ dàng đâm rách.

Tứ chi bách hải của hắn tựa hồ được nước suối tinh khiết tẩy rửa, mỗi tế bào toàn thân đều đang rên rỉ.

Dương Thiên cũng thu hồi kiếm chỉ vào lúc này.

Vương Liệt thét dài một tiếng, vẻ hung phấn trên mặt hiện rõ, hắn ta đánh vài vòng vào vách tường, gạch đá trên vách tường bị lực đạo to lớn đánh nát.

Hắn nhìn Dương Thiên, vui mừng khôn xiết nói: “Dương tiên sinh, ta khôi phục tu vi Minh Kinh hậu kỳ?”

Dương Thiên lạnh nhạt nhìn Vương Liệt nói: “Không chỉ vậy!”

“Cái gì?” Đầu tiên Vương Liệt sững sốt, sau đó hạnh phúc đến suýt ngất đi.

Không chỉ? Chẳng lẽ...

Vương Liệt không dám tưởng tượng, hắn kích động đến mức toàn thân đều đang run rẩy.

Dường như Dương Thiên từng nói để hắn tiến vào cảnh giới Âm Kinh hôm nay.

Trời ạ! Vương Liệt vốn tưởng rằng Dương Thiên chỉ là nói một chút mà thôi, đề điểm hắn một chút, tương lai để chính hắn tìm tòi mới có thể tiến vào âm kinh.

Nhưng bây giờ nghe ý tứ của đối phương, giống như hiện tại đã tiến vào âm kinh.

Dương tiên sinh là thần sao?

“Dương tiên sinh, ngài.....”

Vương Liệt quay đầu lại, đang muốn cảm kích đối phương, nhưng trước mắt còn có bóng dáng Dương Thiên.

Vương Liệt ngạc nhiên, sau đó thành linh giật mình.

Đối phương vô thanh vô tức rời khỏi trước mắt của hắn, hắn không hề phát giác, thật sự là thủ đoạn của Thần.

Hắn đang cảm thụ tu vi cảnh giới trong cơ thể mình, đại hán mặc kinh trang dưới tay đã chạy tới.

Ánh mắt Vương Liệt sáng lên, nói: “Người tới thật đúng lúc, tới đây ta đánh ngươi một quyền thử xem.”

Kinh trang đại hán đầu tiên là sững sốt, sau đó có chút buồn bực hỏi: “Ông chủ, thương thế của ngươi không phải là không nên vận động kịch liệt sao?”

Vương Liệt cười ha ha nói: “倾倾 nói nhảm nhiều như vậy, phòng thủ tốt rồi!”

Trong lòng đại hán mặc kinh trang lơ đãng, nếu như trước khi Vương Liệt bị thương, thực lực của hắn rõ như ban ngày, đừng nói đánh một quyền, coi như là vỗ một chưởng cũng phải nằm trên giường nửa tháng.

Nhưng mà, ông chủ này đã bị thương, so với người bình thường còn yếu hơn, hắn coi như đứng đấy bất động để ông chủ đánh một ngày cũng sẽ không có bất cứ chuyện gì.

Nghĩ thì nghĩ như vậy, cho nên lỏng lẻo cũng không phòng thủ.

Cứ như vậy, một quyền của Vương Liệt đánh tới.

Khiến cho đại hán càng muốn cười hơn chính là, bởi vì một quyền này khoảng cách quá xa, căn bản không đánh tới hắn.

Nhưng mà, không đợi hắn cười ra tiếng, chỉ thấy trên nắm tay Vương Liệt tản ra một tia hào quang sáng chói.

Kinh trang đại hán có chút kiến thức, thấy vậy hoảng sợ nói: “Ông chủ hạ thủ lưu tình!”

Vương Liệt vội vàng thu hồi bảy tám phần lực đạo, nhưng cho dù sau một kích như thế, kinh trang đại hán vẫn như bị sét đánh, bay rớt ra ngoài năm sáu mét.

Hắn che ngực, khoe miệng ho ra một tia máu tươi, hoảng sợ nhìn chằm chằm Vương Liệt nói: “Chân khí ngoại phóng, ám kinh cường giả!”

Dương Thiên đã đợi nửa tiếng dưới lầu.

Hắn im lặng, nửa giờ trước, tiểu tử tỷ Hàn Hương Ngưng này nói ba phút đi ra, nhưng mà nửa giờ vẫn không thấy có bất kỳ động tĩnh gì.

Hắn là ai? Phá Thiên Tiên Đế a, hắn là Tiên, ở Huyền Thiên đại lục, ai có mặt mũi lớn như vậy để hắn chờ?

Nhưng mà ở chỗ này, Dương Thiên đối mặt với Hàn Hương Ngưng xem như một chút tức giận cũng không có.

Tiểu tử tỷ này chính là khắc tinh của hắn!

Nàng...

Cuối cùng Dương Thiên sống không còn gì luyến tiếc đợi nửa giờ, lúc này Hàn Hương Ngung mới xuống lầu, nhìn thấy một màn này trên mặt Dương Thiên đều lộ ra một tia cảm động!

Không đợi Dương Thiên lên trời nghênh đón, Hàn Hương Ngung đã vội vàng kéo hắn đi: “Dương Thiên đi mau, thời gian không còn kịp nữa rồi, hôm nay Yên Nhu không mang theo chìa khóa, đến bây giờ vẫn còn đang chờ ngoài cửa.”

Dương Thiên:

Hắn rốt cuộc lại bị đánh bại, đối mặt với Hàn Hương Ngung, hắn tình nguyện đối mặt với một trăm tên Tuyên Châu Lôi Ngao.

Thời gian không kịp, người còn phải đợi một giờ mới xuống, sao không sớm đi làm gì.

Khi Dương Thiên hàm súc nói ra sự bất mãn của mình, lỗ tai lại bị bàn tay nhỏ bé ấm áp của Hàn Hương Ngung nắm lấy.

Hàn Hương Ngung mắt hạnh trừng trừng Dương Thiên cả giận nói: “Lão sư không phải là vì phê bài tập cho đám nhãi con các người sao, người cho rằng nhiệm vụ của lão sư ta nhẹ hơn học sinh các người sao?”

Dương Thiên trợn trắng mắt với việc này, người không biết tin lời Hàn Hương Ngung nói, buổi chiều lúc hắn đi tìm tiểu tử tử này nàng ta không có việc gì làm thì nằm ngủ ngáy o o trên bàn làm việc.

Còn nói nhiệm vụ quan trọng! Nhiệm vụ quan trọng, người có tâm trạng ngủ sao?

Đương nhiên, hiện tại không thể hủy đi đài của tiểu tử tử, nếu không nàng then quá hoá giận càng là đáng sợ.

Hàn Hương Ngung dẫn Dương Thiên tới bên cạnh một chiếc xe điện màu hồng phấn, nói: “Lên xe!”

Dương Thiên choáng váng, hỏi: “Hàn lão sư, chiếc xe kia của người đâu? Không phải người đang vội sao? Chiếc xe này có thể chạy một giờ sao?”

Hàn Hương Ngưng đỏ mặt nói: “Ta không dám lái chiếc xe kia, không phải xe điện này bảo vệ môi trường sao? Mỗi ngày đều có thể đi làm việc bảo vệ môi trường cho địa cầu.”

Dương Thiên một mặt im lặng.

Hắn kéo Hàn Hương Ngưng đến trước mặt xe đua Khoa Ni Khắc của mình, mở miệng nói: “Lên xe!”

Hàn Hương Ngưng mắt choáng váng, mở miệng nói: “Dương Thiên đừng làm rộn, xe thể thao này là của nhà giàu trong trường học, đừng phải chúng ta không bồi thường nổi đâu.”

Dương Thiên cười cười, lấy chìa khóa ra, mở cửa xe cho Hàn Hương Ngưng, nói: “Không phải ngươi đang gấp sao? Lên xe đi.”

Hàn Hương Ngưng trừng lớn đôi mắt đẹp, lắp bắp nói: “Dương Thiên, ngươi ngươi ngươi... ngươi tại sao có thể có chìa khóa xe?”

“Đừng quản nhiều như vậy!”

Dương Thiên đẩy Hàn Hương Ngưng vào trong xe, sau đó sẵn sóc cài dây an toàn cho nàng, trong lúc đó mùi thơm tràn ngập mê hoặc của Hàn Hương Ngưng lần nữa truyền đến chóp mũi của hắn.

Nhìn Hàn Hương ngưng trang bộ dáng phần mê người trợn mắt há hốc mồm, Dương Thiên Chân muốn hôn một cái.

Nhưng mà đúng lúc hắn đang thực tiến được một nửa, Hàn Hương Ngưng lập tức phản ứng lại, sau đó giận dữ quát một tiếng: “Tiểu hỗn đản, ngươi muốn làm gì?”

Dương Thiên bị bắt đúng lúc, nhe răng cười nói: “Ta sợ ngươi trật khớp cằm, giúp ngươi khép lại.”

Hàn Hương Ngưng lông mày dựng thẳng: “Dùng cái miệng thối của ngươi giúp ta hợp lại?”

Dương Thiên sừng sốt, sau đó vui vẻ nói: “Có thể chứ?”

Phập!

Hàn Hương Ngưng thiếu chút nữa hộc máu, nàng nói là hỏi ngược lại, tiểu hỗn đản này lá gan thật lớn, nàng cũng dám đùa giỡn.

Thế là, sau khi thi triển bạo lực, Dương Thiên rốt cục cũng thành thật.

Dương Thiên dùng một đôi mắt gấu trúc khởi động xe, Hàn Hương Ngưng nhất thời không kiềm chế được tò mò trong lòng hỏi: “Dương Thiên, đây là xe của ngươi.”

“Ừm!” Dương Thiên gật đầu.

Hàn Hương Ngưng hưng phấn hỏi: “Vậy ngươi lấy được từ đâu? Xe thể thao này hẳn là giá trị hơn một trăm vạn.”

Dương Thiên suy nghĩ trong chốc lát rồi nói: “Hàn lão sư, ngươi muốn nghe nói thật hay nói dối?”

Hàn Hương Ngưng tròn trĩnh mắt nói: “Đương nhiên là nói thật a.”

Dương Thiên nói: “Nói thật ngươi chắc chắn không tin!”

Hàn Hương Ngưng trừng mắt hạnh nói: “Ngươi không nói ta làm sao tin tưởng a, mau nói!”

Dương Thiên bất đắc dĩ nói: “Nói thật, chiếc xe này là người khác tặng không.”

Hàn Hương Ngưng cau đôi mi thanh tú quát: “Tiểu hỗn đản, ngươi coi lão nương là thiếu năng trí tuệ sao? Xa gia tốt như vậy sẽ tặng không cho ngươi sao?”

Dương Thiên thở dài trong lòng, đoán rằng Hàn Hương Ngưng sẽ không tin lời nói thật.

Nhưng mà, càng làm cho hắn học máu chính là tiểu tử này vẫn y y không buông tha nói: “Thật là, không muốn nói thật không nói xong, có cần phải lừa gạt lão sư không? Còn cần lý do nhược trí như vậy để cho ta tin tưởng, rốt cuộc là ngươi ngốc hay là ta ngốc?”

Dương Thiên:...

Trán hắn lộ hắc tuyến, cảm giác không có cách nào vui vẻ giao lưu với tiểu tử này.

Cuối cùng cũng biết, nam nhân đều bức điên như vậy.

Vì thế, toàn bộ hành trình Dương Thiên ngậm chặt miệng, sau khi Khoa Ni Tái Khắc phát ra tiếng nổ thật lớn, giống như là

một con dã thú chạy ra ngoài.

Sau đó dưới sự điều khiển của Dương Thiên đột nhiên vẩy đuôi, trôi dạt đến một cái.

Hàn Hương Ngưng hét lên một tiếng, hai tay nắm chặt cánh tay Dương Thiên.

Sau đó không đợi mở hai mắt ra, Dương Thiên lại hung ác giẫm chân ga, mở ra đầy khí nitơ, xe đua Kolgk bay ra ngoài giống như là viên đạn sát mặt đất.

Hàn Hương Ngưng cảm giác được cái đẩy lưng thật lớn đem nàng hung hăng đánh ở trên ghế ngồi, sau đó cơ hồ hít thở không thông.

Nàng không ngừng thét chói tai, thân thể mềm mại run lẩy bẩy, giống như đã điều rúc vào trong ngực Dương Thiên.

Khóe miệng Dương Thiên nhếch lên mỉm cười, buồn bực vừa rồi rốt cục cũng thả lỏng ra.

Nhưng mà, không đợi hấn đắc ý bao lâu, Hàn Hương Ngưng cũng thích ứng được. Lần đầu tiên nàng ngồi ở chỗ này trôi nổi, khuôn mặt xinh đẹp hưng phấn đỏ lên, thừa số nội tâm bạo động cũng phóng thích ra toàn bộ.

Nhìn thấy tốc độ càng lúc càng nhanh, Hàn Hương Ngưng hưng phấn la to, Dương Thiên cảm thấy lỗ tai của mình sắp mất linh rồi.

Nhưng mà cái này cũng chưa hết, chỉ thấy cô gái này không ngừng chỉ vào chiếc xe phía trước nói với Dương Thiên: “Khâu Bì Tạt, lên, vượt qua nó!”

Chương 167 - Hoàn toàn nghiền ép.

Trong một chiếc xe Bentley xa hoa, Hạng Bác nói với một vị nam tử u Mỹ tóc nâu mắt lam: "Kiệt Khắc, ta đã nói bao nhiêu lần, ta mới là Xa Thần của quốc gia này, người làm sao lại không tin?"

u Mỹ nam tử Jack lắc đầu nói: “no地理, Hạng lão huynh, ta tin tưởng ngươi là Xa Thần nơi này, nhưng sau khi video đua xe dưới lòng đất Cửu Hoàn Sơn ở Giang Thành bị bại lộ, ngươi sẽ không còn là Xa Thần nữa.”

Hạng Bác hừ một tiếng nói: “Đây chỉ là một đoạn video mà thôi, cũng không thể nói rõ cái gì? Huống hồ lần này ta về nước chính là vì khiêu chiến chủ nhân chiếc xe Passy kia, ta ngược lại muốn xem, ai dám lay động địa vị Xa Thần của ta.”

Nhưng mà, hắn vừa nói tới đây, đột nhiên một chiếc xe đua Khoa Ni Khắc phát ra tiếng nổ vang thật lớn, trong nháy mắt đã vượt qua hắn.

Jack cười ha ha, nhìn Hạng Bác nói: ” Hạng lão huynh, tôi hoài nghi bất cứ một chiếc xe nào ở đây cũng có thể vượt qua anh.”

Hạng Bác hừ lạnh một tiếng: “Xuất ngoại lâu như vậy, xem ra mọi người thật sự quên năng lực của ta, dám cười trên cổ ta đi tiêu? Xem ngươi có đủ tư cách không.

Hắn vừa dứt lời, đập mạnh ga, chiếc Bentley hào hoa trong nháy mắt vọt ra ngoài, theo sát chiếc xe轻易 đưa hâu phía trước.

Trong xe thể thao của Khoa Ni Khắc, Dương Thiên cau mày nhìn chiếc xe thể thao Bentley đột nhiên đuổi theo, có chút ngây ngẩn cả người.

Người này là ai? Hắn hẳn là không oán không cừ với đối phương, vì sao đối phương đuổi theo không bỏ?

Hàn Hương Ngưng là người không sợ lớn chuyện, nhìn chiếc xe Bentley đuổi theo phía sau, nàng hưng phấn nói: “Dương Thiên, nhanh, chạy mau a, chúng ta sắp bị đuổi kịp rồi.

Dương Thiên vẻ mặt im lặng, đây cũng không phải đua xe, xe chạy trên đường còn không để cho người ta vượt qua sao?

Hắn giữ nguyên tốc độ ban đầu không thay đổi, chiếc Bentley rất nhanh đuổi kịp hắn.

Vốn cho rằng vượt qua thì không sao, nhưng Dương Thiên không ngờ đối phương đột nhiên phanh lại trước mặt hắn.

Mắt thấy sắp đụng phải, Hàn Hương che mắt hét lên một tiếng, Dương Thiên nhanh chóng phanh lại, đôi mắt lập tức lạnh xuống.

Xem ra bằng hữu phía trước là cố ý gây sự.

Bên trong xe Bentley, Hạng Bác cười lạnh một tiếng tự nói: “Phản ứng cũng nhanh đấy chứ.”

Sắc mặt Jack có chút trắng bệch nói: “Hạng lão huynh, người có biết vừa rồi nguy hiểm cỡ nào không, dưới tốc độ này mà xảy ra tai nạn xe cộ, tất cả chúng ta đều phải chết.”

Hạng Bác cười ha hả ngạo nghễ nói: ” Jack, đừng lo lắng tôi là thần xe, tôi tự có nắm chắc.”

Nói xong, lại cố ý đạp phanh một chút.

“Muốn chết!”

Con người đen nhánh của Dương Thiên lạnh lẽo.

Hàn Hương Ngưng cũng tức giận không thôi, đối phương hiển nhiên là cố ý khiêu khích, nàng liếc mắt nhìn Dương Thiên nói: “Chúng ta làm sao bây giờ? Hay là giảm tốc độ đi?”

Dương Thiên cười lạnh nói: “Vì sao? Nếu hấn muốn chơi, vậy chúng ta cùng hấn chơi đùa là được.”

“Cái gì?”

Hàn Hương Ngưng còn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy lần nữa cảm nhận được loại cảm giác đẩy lưng làm cho người ta hít thở không thông.

Cô còn chưa kịp hét lên, xe đua Kolha đã hung hăng lao về phía mũi của Bentley.

Mà Hạng Bác ở trong xe Bentley đang khoác lác với Jack: “Hấn cũng không dám đụng vào ta, hấn không có gan lớn như vậy...”

Nhưng mà, lời còn chưa dứt, Jack nhìn Khoa Ni Tái Khắc phía sau hùng hổ đụng tới, sợ tới mức mặt đều tái rồi, vội vàng giúp Hạng Bác đánh một tay lái.

Bởi vậy, Bentley vừa hiểm vừa hiểm tránh thoát được nhiều va chạm của Khoa Ni Tái Khắc.

Hạng Bác vội vàng không chế tay lái, tức giận nói: ” Jack, người làm gì vậy?”

Kiệt Khắc thở phào một hơi, sau đó cũng phần nộ nói: “Hạng lão huynh, nếu không phải ta đánh tay lái, hai người chúng ta đều chơi xong, chiếc xe Khoa Ni Tái Khắc kia thật sự dám đụng vào.”

Hạng Bác nhìn thoáng qua phía trước, phát hiện Khoa Ni Tái Khắc đã sớm dẫn trước.

“Quân vô lại!”

Hắn hung hăng nện một cái tay lái, cả giận nói: “Vậy mà không để Xa Thần ta vào mắt? Ta muốn cho người trả giá đắt!”

Chiếc Bentley này, chính là xe của Xa Thần xuống xe Tranh Bá năm ngoái ở trong nước để đoạt giải đấu Thần Tranh Bá.

Chỉ cần là người trong giới này, đều biết tên tuổi của chữ này.

Hơn nữa, biển số của hắn cũng hết sức bắt mắt, năm cái một.

Xe của đối phương nếu đã cải trang thành bộ dáng này, khẳng định cũng là nhân vật trong vòng tròn, không có lý nào không biết tên tuổi của Hạng Bác hắn.

Mà hiện tại xem ra, sau khi biết rõ tên tuổi của hắn, còn dám cuồng vọng làm càn như thế, hiển nhiên đang khiêu khích uy nghiêm Xa Thần hắn.

Hạng Bác lạnh lùng nhìn người đàn ông đẹp trai u Mĩ bên cạnh, nói: ” Jack, ngồi xuống đi, đợi lát nữa cậu sẽ được chứng kiến kỹ thuật lái xe chân chính của Xa Thần.”

Vừa dứt lời, hắn đạp mạnh ga, mở trang bị phun khí nitơ.

Chiếc xe vô cùng cuồng dã, giống như một viên đạn bắn tia, nhìn chằm chằm vào Khoa Ni Khắc đang đuổi theo Dương Thiên.

Trong xe CocyKhắc, Dương Thiên nhếch miệng cười lạnh: “Thật sự coi ta không còn cách nào sao?”

Kỹ thuật lái xe của hắn hiện tại đã đạt đến trình độ đẳng phong tạo cực, sử dụng tiên nguyên bao vây tất cả linh kiện bên trong xe, để trong thời gian ngắn có thể phát huy đến cực hạn.

Cho nên, sau khi lên cầu vượt, tốc độ xe của Dương Thiên trong nháy mắt đạt đến tốc độ 400 bước khiến người ta tuyệt vọng!

Hạng Bác ở trong xe Bentley thấy cảnh này thì tròn tròn mắt.

Rõ ràng hắn đã sắp đuổi kịp đối phương, nhưng không nghĩ ra vì sao lại bị bỏ xa ở đây.

Chiếc Bentley này của hắn áp dụng cải tạo hoàn mỹ nhất, thay đổi một vạc động cơ, bốn bánh xe tăng áp, dịch áp chế lạnh hạ nhiệt một cái cũng không ít.

Lại thêm khí nitơ đẩy mạnh, mới có thể miễn cưỡng đạt tới 400 bước.

Mà Khoa Ni Tái Khắc của đối phương, cho dù cải tiến đến cực hạn, tối đa cũng chỉ có 50 bước, cho dù sử dụng khí nitơ thúc đẩy cũng tuyệt đối không có khả năng đạt tới tốc độ 400 bước.

Nhưng kết quả hiện tại là, xe của đối phương trong nháy mắt đạt đến tốc độ bốn trăm bước, hơn nữa không có bất kỳ phụ trợ nào.

Có một khoảnh khắc, Hạng Bác đã bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Lúc này, Jack ngồi bên cạnh hắn a một tiếng nói: “Hạng lão huynh, chiếc xe Khoa Ni Tái Khắc phía trước rất quen thuộc, ta đã từng xem trong video đua xe ở Cửu Hoàn Sơn, nó thua với chiếc xe感觉就像感觉就像 kia.”

Nói tới đây, Jack cảm thán nói: “Quốc gia các ngươi thật đúng là cao thủ nhiều như mây, lần tranh tài ở Cửu Hoàn Sơn kia, không tận mắt nhìn thấy thật sự là đáng tiếc.”

“Cái gì? Hai Khoa Ni Tái Khắc trước đó hay là kẻ bại? Rốt cuộc thì Pallez có bao nhiêu lợi hại, tay đua xe cấp bậc này đều thua trong tay hắn?”

Kiệt Khắc thở dài nói: “Hạng lão huynh, ngươi cam chịu số phận đi, kẻ bại trận này cũng đánh bại ngươi rồi, càng không nên nhắc tới chiếc chiến thắng琉 ni cô kia.”

Hạng Bác sắc mặt đen kịt, có một cảm giác sỉ nhục khó tả, hắn cắn răng quát: ” Ta còn chưa thua, tra cho ta, tra ra chủ xe xe

này là ai? Ta muốn biết thân phận thật sự của hấn.”

Jack gạt đầu, cuối cùng móc ra một cái máy tính, hack vào hệ thống cảnh sát giao thông trong nước.

Hạng Bác gắt gao nhìn chăm chăm Khoa Ni Tái Khắc phía trước, không để ý lúc ngồi xe Bentley có thể thừa nhận, dầu và khí nito đầy mạnh đến cực hạn.

Cái này quả nhiên có hiệu quả, ở lúc đã hao hết khí nito, xe rốt cục đuổi kịp Khoa Ni Tái Khắc.

Nhưng mà đang chờ hấn một lần hành động vượt qua đối phương, chiếc xe Khoa Ni Tái Khắc lại vững vàng chạy ở phía trước hấn, mặc cho hấn trốn tránh như thế nào, cũng không thoát khỏi được.

Hơn nữa, đáng giận nhất là đối phương dường như vì báo thù, cũng không ngừng phanh lại trước xe của hấn, một lần ép tàu Bentley của hấn dừng lại mấy lần.

Chờ đến khi hấn muốn lái xe đụng vào, đối phương lại chạy mất dạng.

Sắc mặt Hạng Bác âm trầm tới cực điểm, đang muốn nổi giận.

Lúc này, đột nhiên Coizk ở phía trước vẫy đuôi một cái, ở phía trước hấn chạy ngược lại, hơn nữa còn dùng đèn lớn khiêu khích lắc lư hai lần với xe của hấn!

Sau đó, lần nữa vẫy đuôi lướt đi, khôi phục bình thường!

“A a a!”

Sắc mặt Hạng Bác méo mó, một quyền gần như đánh nát thủy tinh.

“Hỗn đản, hỗn đản a, dám miệt thị ta như vậy, tra được không, hấn là ai, hấn rốt cuộc là ai?”

Con người Hạng Bác đỏ rực, chưa bao giờ cảm thấy tức giận như vậy.

Hấn lái xe hơn hai mươi năm đạt tới độ cao đệ nhất quốc nội, lần đầu tiên gặp phải đối thủ như vậy.

Xe của đối phương lại vọt tới 400 bước, hơn nữa còn không ngừng tăng lên, Hạng Bác muốn đuổi theo, nhưng khí nito đã

hao hết, tốc độ của bản thân xe của hắn dừng nói đuổi kịp, hiện giờ cho dù muốn nhìn thấy đèn đuôi xe của đối phương cũng khó khăn.

Nghiền ép, Hạng Bác hắn, Xa Thần đầu tiên trong nước, bị một chiếc Khoa Ni Tái Khắc thần bí vô tình nghiền áp! Hơn nữa ngay cả khí nito đối phương cũng không có mở ra!

Hắn căn bản không có một chút cơ hội hoàn thủ.

Mà lúc này, Jack lau mồ hôi lạnh, ngón tay không ngừng thao tác máy tính, sau một lúc lâu, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, hưng phấn nói: “Hạng lão huynh, ta căn cứ biển số xe, tìm được chủ xe.”

“Là ai? Hắn là ai?”

Con người Hạng Bác vẫn đỏ tươi như cũ, hàm răng cắn nát.

Jack nhìn một hồi lâu mới nói: “Chủ xe của Khoa Ni Tái Khắc tên là Lộ Bình, hắn ở quốc nội có một thành tựu!”

“Thành tựu gì?”

“Tra vương Huy tỉnh!”

Hạng Bác nghe vậy phanh gấp lại, Bentley mất đi không chế trực tiếp đâm vào lan can, xe rốt cục dừng lại, thân xe Bentley lại bị trọng thương nghiêm trọng.

Túi khí an toàn của hai người mặc dù không bị thương, nhưng cuối cùng Hạng Bác lại giận dữ công tâm, trực tiếp phun một ngụm máu tươi vào kính chắn gió.

Một Xa Thần, hôm nay lại thua bởi một Xa Vương của Huy Tỉnh nhỏ nhỏ.

Hắn chỉ là nửa năm không trở về trong nước mà thôi, nửa năm qua trong nước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì???

Chương 168 - Trung học Thánh Anh.

Sau khi Hàn Hương Ngưng xuống xe, chân đều nhũn ra, tốc độ vừa rồi làm cho nàng hít thở không thông,

cho nên xuống xe không ngừng thở gấp hòa hoãn.

Tuy nhiên vẫn giơ ngón tay cái lên với Dương Thiên, cười nói: “Dương Thiên, kỹ thuật của ngươi thật sự quá tốt!”

Dương Thiên cười cười, đang muốn khiêm tốn hai câu, lại phát cho Hàn Hương Ngưng đứng sau lưng một nữ tử.

Tóc của nàng hơi gọn sóng, phối hợp với khuôn mặt trái xoan lãnh diễm, tản mát ra khí chất băng tuyết, làm người ta tán thưởng không thôi, còn có eo nhỏ, phác họa ra đường cong ưu mỹ. Ngực sữa cao ngất đặc biệt bắt mắt! Làm cho người ta không dời mắt được.

Hoa Yên Nhu!

Lúc này nàng cau mày, nhìn Hàn Hương Ngưng một cái, lại nhìn thoáng qua Dương Thiên Hồ nghi vẫn nói: “Hai người các ngươi rốt cuộc đã làm cái gì trong xe? Hương Ngưng vì sao chân đều mềm nhũn, hơn nữa còn khen Dương Thiên kỹ thuật tốt?”

Mẹ nó!

Trước mắt Dương Thiên tối sầm, suýt chút nữa té xỉu.

“A?”

Hàn Hương Ngưng không rõ ràng cho lắm, nhưng đợi thật lâu lúc này mới phản ứng lại, khuôn mặt xinh đẹp thoáng cái đỏ đến cổ ngọc.

Nàng vừa xấu hổ vừa giận dữ nói: “Yên Nhu, ngươi nói cái gì đó, không phải là bộ dáng như ngươi nghĩ đâu.”

Hoa Yên Nhu nhíu mày nói: “Còn nói không phải ta muốn như vậy, lúc nào Hương Ngưng ta gọi điện thoại cho ngươi, các ngươi trở về lúc nào vậy, ta nói này, sao lại đợi lâu như vậy, thì ra các ngươi đang làm một ít chuyện xấu hổ.”

Khuôn mặt Hàn Hương Ngưng xấu hổ như vải đỏ, nàng dậm chân nói: “Yên Nhu, chúng ta không có gì, vừa rồi chúng ta ở trên xe...”

Nàng còn chưa nói ra chuyện đua xe, Hoa Yên Nhu gật đầu nói: “Vâng, ta biết các ngươi đang ở trên xe.”

Hàn Hương Ngưng trợn mắt há hốc mồm, cái trán nóng lên đỏ mồ hôi lạnh, cũng không biết nên mở miệng giải thích như thế nào.

Dương Thiên ở một bên vui vẻ không chịu được, tiểu tử này ăn quả đắng cũng không thấy nhiều.

Nhưng mà, không đợi hắn cười hai tiếng, một đôi chân bị hai nữ mỗi người đạp một cước.

“Dám động đến bạn thân của ta, ngươi không muốn sống nữa sao!” Đây là lý do của Hoa Yên Nhu!

“Dám cười lão nương, ngươi không muốn sống nữa sao?” Đây là lý do của Hàn Hương Ngưng!

Dương Thiên: ……

Hắn hiện tại rốt cuộc biết cái gì gọi là nằm cũng trúng đạn.

Cuối cùng dưới sự cưỡng bức của Hàn Hương Ngưng, Dương Thiên thành thật nói ra hiểu lầm này.

Hoa Yên Nhu lúc này mới xấu hổ dừng truy hỏi.

Vào nhà, Hàn Hương Ngưng lấy tất cả nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh ra, Dương Thiên cũng choáng váng.

Chẳng lẽ tiểu tử tỷ nghĩ quẩn, muốn no chết.

Hoa Yên Nhu nghe thấy Dương Thiên mới đầu nấu cơm khinh thường, nhưng mà nghe thấy bát canh trứng gà cải tím trước đó là Dương Thiên làm, trực tiếp ra cửa.

Lúc Dương Thiên và Hàn Hương Ngưng còn đang buồn bực thì thấy Hoa Yên Nhu lại trở về mua một túi lớn rau và trứng gà.

Nói là hôm nay nàng muốn uống hai nồi.

Khóe miệng Dương Thiên giật giật, uống hai chén hắn đã nghe qua, vừa lên đã nói là uống hai nồi quả thực chưa từng nghe thấy.

Sau đó, tất cả mọi chuyện đều giao cho Dương Thiên, hai nàng một người xem tivi, một người luyện yoga thật thoải mái.

Dương Thiên bận rộn trong bếp chỉ vùn vùn mười phút, bốn món ăn một món canh đã ra lò.

Vẫn là món ăn lần trước, gà luộc, cá kho tàu, sườn kho xương, tôm hầm dầu, canh trứng muối.

Đồ ăn vừa lên bàn, mùi thơm nồng đậm làm người ta thèm nhỏ dãi.

Hai người làm sao có thể chống lại sự hấp dẫn của mỹ thực, con mắt bốc lên lục quang, trực tiếp nhào tới.

Hàn Hương Ngưng nhìn bốn món ăn, đều sắp xoắn xuýt muốn chết, bởi vì bốn món ăn đều rất ngon, nàng cũng không biết ăn món kia trước.

Hoa Yên Nhu gấp một miếng sườn kho tàu, nhét vào trong miệng, lập tức nước mắt lưng tròng, đôi môi gọi cảm mềm mại không ngừng hà hơi, còn không nỡ phun ra.

Mùi thịt tỏa ra bốn phía, ăn kèm với nước sốt quả thực ăn ngon đến mức nuốt cả xương.

Nàng chưa từng ăn qua sườn ngon như vậy.

Hàn Hương Ngưng cũng vội vàng gấp lên một con tôm rim chiên, vỏ ngoài giòn giòn, thịt tôm thơm mềm, quả thực là tuyệt phối.

Nàng hạnh phúc híp mắt, cẩn thận hồi tưởng lại, nhưng mà chờ nàng mở mắt ra, tôm rim đã bị Hoa Yên Nhu cướp đi hơn phân nửa.

Hàn Hương Ngưng nhất thời nóng nảy, đem món ăn này gất gao bảo vệ, Hoa Yên Nhu tức giận đem Bạch Trảm Kê cùng Hồng Thiêu sườn cùng với Tử Thái trứng muối canh hoa kê thu lại đến bên cạnh mình.

Hai người ăn bữa cơm giống như là ra chiến trường vậy.

Nhìn hai nữ lái nhái, Dương Thiên Ngụy bất động, say sưa ăn cơm trắng trong bát của mình.

Cơm này là dùng tiên tuyến nấu ra, hương vị tuyệt diệu!

Đáng tiếc, hai nàng không biết.

Một bữa cơm, trò khôi hài kết thúc, bốn cái đĩa bị hai người liếm sạch sành sũa.

Cuối cùng, Hàn Hương Ngưng và Hoa Yên Nhu đều xoa bụng để Dương Thiên đi mua thuốc tiêu hóa dạ dày.

Dương Thiên nhìn hai nàng, cũng không biết nên hình dung tâm tình của mình như thế nào.

Ngày hôm sau, dưới sự dẫn dắt của hiệu phó Tề Vệ, Dương Thiên bước lên con đường đến trường trung học St. Anh tư làm học sinh giao lưu.

Trên đường, một nam sinh năm nhất hưng phấn nhìn Dương Thiên nói: “Dương thần, ta là fan hâm mộ của ngài. Trước đó ta đã xem qua trận đấu bóng rổ của ngài, ngài đánh rất giỏi nha, ta tên là Vương Dũng, ta có thể quen biết ngài không?”

“Đương nhiên.”

Dương Thiên cười cười, đối với học đệ nhiệt tình như vậy, hẳn không có cách nào quyết tuyệt.

Sau khi hai người quen thuộc, Vương Dũng mở máy hát ra, hoàn toàn không thu lại được, hỏi: “Dương Thần, người hiểu rõ Học viện tư nhân Thánh Anh không?”

Dương Thiên còn chưa trả lời, Vương Dũng đã bắt đầu lái nhải giới thiệu: “Thánh Anh tư lập trung học là trung học cao cấp hơn chúng ta, giáo dục sư của bọn họ đều là tốt nhất Giang Thành, hơn nữa tỉ lệ nam nữ bên trong là 7, cũng chính là một nam sinh có thể tìm được hai bạn gái trở lên, nghe nói bên trong có mỹ nữ như mây, lần này chúng ta đi không uổng.”

Dương Thiên nghe Vương Dũng giới thiệu, càng không có chút hứng thú nào.

Nếu không phải Hàn Hương Ngưng hứa hẹn chỗ tốt, hẳn đã sớm vô thanh vô tức biến mất ở trên xe này.

Sau khi đến Thánh Anh, ánh mắt Dương Thiên bình thản nhìn các thiếu nữ xinh đẹp mặc đồng phục váy ngắn trong học viện.

Mặc dù có chút tư sắc, nhưng lại kém Vương Tĩnh Thần và Tô Thi Nhu.

Nếu để cho người Nhất Trung biết được những lời này, nhất định sẽ trợn trắng mắt với Dương Thiên, hai vị này một vị là

hoa khôi của Nhất Trung Liên Tam Giới, một vị là nữ thần trong lòng tất cả mọi người, trí lực như yêu.

Toàn một trung, tổng cộng chỉ có hai cô gái xuất sắc như vậy, người khác há có thể đánh đồng?

Tề hiệu trưởng cùng lãnh đạo nơi này hàn huyên một hồi, sau đó lãnh đạo cùng đi nói chuyện, lưu lại đám người Dương Thiên ở chỗ này, để cho hơn mười vị nữ sinh của Thánh Anh Học Viện chăm sóc giao lưu, xúc tiến tình cảm hai trường.

Học sinh Nhất Trung đều rất hưng phấn, bởi vì nữ học sinh trước mặt mặc váy ngắn thuần một màu, lộ ra cặp đùi đẹp trắng nõn tinh tế, mỗi người khuôn mặt trắng nõn, đều hết sức xinh đẹp.

Nhưng mà, sau khi Vương Dũng lễ phép chào hỏi đôi phương, chỉ thấy nữ hài một mắt to cầm đầu hai tay ôm lấy, chẳng những không để ý đến Vương Dũng kia, ngược lại mang theo ánh mắt khinh thường âm dương quái khí nói với người bên cạnh: “Hừ, sao hàng năm đều có một đám đê nhũi đến trường học chúng ta tham quan, muốn thấy việc đời có thể đi trường học khác, thế nào cũng phải đến trường học của chúng ta.”

Tất cả học sinh Nhất Trung nghe vậy, thần sắc hưng phấn lập tức cứng ngắc.

“Các người.....”

Vương Dũng bị một đám nữ hài xinh đẹp này khinh bỉ như vậy, trên mặt nóng rất đau, giống như là bị người ta tát một cái vậy.

Một nữ sinh dáng người thon thả tiến lên nhú cái mũi thanh tú nói: “Chúng ta cái gì? Chúng ta nói không đúng sao? Ở Giang Thành, vô luận là thành tích hay thể dục, chúng ta đều là đệ nhất, các người nhất trung, nhị trung, tam trung, hàng năm đều chỉ có thể ở phía sau chúng ta cạp đất, chỉ các người còn không tổng kết kinh nghiệm thất bại của mình, còn không biết xấu hổ năm năm qua trường học chúng ta, học trộm kinh nghiệm thành công gì sao?”

Tất cả mọi người trong Nhất Trung đều ngây ngẩn cả người.

Bọn họ không nghĩ tới người nơi này lại dùng loại phương pháp này nghênh đón, có mấy tiểu nữ sinh bởi vì da mặt mỏng

đều khóc lên.

Bọn họ chưa từng chịu loại nhục nhã này.

Tất cả mọi người cúi đầu, loại khuất nhục này đâm thẳng vào tâm linh của bọn họ.

Vương Dũng cắn răng phần nộ nói: “Thánh Anh các người tự lập trung học có gì đặc biệt hơn người, không nên lấy vinh quang trước kia để so sánh. Hiện tại chúng ta một trong hai có Dương Thần, thành tích và thể dục của hắn có thể miêu tả tất cả mọi người trong Thánh Anh trung học các người.”

Nhất Trung mọi người mắt sáng lên, ánh mắt đồng loạt hội tụ trên người Dương Thiên.

Nhân vật phong vân của trường học trước mắt này, hẳn là sẽ vì bọn họ mà trút giận!

Một nữ hài mặt tròn trung học Thánh Anh vẻ mặt kiêu ngạo, nhìn mọi người đùa cợt nói: “Phong Đại cũng không sợ bị cắt lưỡi, Thiên Thiên nhà chúng ta lần trước mô phỏng thi thành tích bảy trăm lẻ chín, nhà các người có thể có người đạt tới thành tích này sao?”

Vương Dũng miệt thị nhìn cô gái mặt tròn kia nói: “Không khéo, lần trước Dương Thần nhà chúng ta mô phỏng thi bảy trăm mười điểm, ổn định áp chế một đầu của trung học Thánh Anh các người.”

Nữ sinh dáng người cao gầy kia phi: “Làm sao có thể, loại trường học như các người, làm sao có thể xuất hiện hạt giống tốt như vậy, hiện tại nói láo, đến cuối cùng các người chỉ biết tự rước lấy nhục.”

Chương 169 - Hoàn ngược đổi thủ.

Vương Dũng quay đầu lại nhìn Dương Thiên một cái, lập tức tràn đầy tự tin nói: “Các người nói người của các người thi được 709 điểm, chúng ta cũng không tin.”

“Người.....”

Cô gái mặt tròn tức giận tròn tròn đôi mắt đẹp.

Lúc này, một nữ sinh dịu dàng đứng dậy, con người không hề bận tâm: “Nếu không tin, vậy có dám tỷ thí với ta một phen hay không.”

Vương Dũng nhìn nàng hỏi: “Người là ai?”

Nữ sinh vẫn tĩnh khẽ mở môi son mở miệng nói: “An Thiển Thiển!”

Một tiếng nói vừa dứt, rất nhiều người nhanh chóng vây xem.

“Xảy ra chuyện gì? Ông trời ơi, lại kinh động đến An Thiển Thiển.”

“Thánh Anh trung học đệ nhất học bá, không một ai là đối thủ của nàng, trí lực như yêu nghiệt.”

“Ha ha, đám người này không phải là một trong số đó sao? Là ai đui mù như vậy, dám khiêu chiến An Học Bá?”

Học sinh của trường trung học Thánh Anh càng tụ tập càng nhiều, vây quanh hai đội nhân mã ở bên trong.

Vương Dũng Sơ bắt đầu khinh thường, sau đó, nghe được mọi người giới thiệu thân phận của An Thiển Thiển, sắc mặt đều có chút trắng bệch.

An Thiển Thiển nhìn mọi người xung quanh một chút rồi nói: “Ai là Dương Thần? Có dám đi ra tỷ thí với ta hay không?”

Cô gái vừa dứt lời, mọi người đang vây xem ở trường trung học Thánh Anh lập tức cười ha hả.

“Ha ha, Dương Thần? Ta không nghe lầm chứ?”

“Cười chết ta rồi, còn dám xưng thần? Sao không lên trời a.”

“Ồ Thánh Anh trung học chúng ta giương oai, thật sự là chán sống, có bản lĩnh thì ra đi.”

Mọi người kêu gào rất là lớn, một trung tâm cả mọi người đều hoảng sợ co rút lại cùng một chỗ.

Dương Thiên cau mày, đứng dậy lạnh nhạt nói: “Muốn tỷ thí, Thánh Anh trung học, có một người tính một người, cùng lên đi.”

Giọng nói của hắn trong trẻo, mang theo cuồng ngạo không thể nghi ngờ.

Tất cả mọi người đều sửng sốt.

Vương Dũng hưng phấn điên cuồng hét lên: “Dương Thần Uy Vũ!”

Mà lúc này phản ứng lại, học sinh trung học Thánh Anh từng cái từng cái mang trên mặt tức giận.

“Hỗn xược!”

“Cuồng vọng!”

“Người thật sự cho rằng Thánh Anh trung học của ta không người?”

“An Học Bá, thay chúng ta giáo huấn hắn một chút, để tiểu tử này biết, trường trung học Thánh Anh chúng ta không dễ chọc!”

An Thiên Thiên gật đầu, đôi mắt đẹp trong nháy mắt lạnh xuống, nàng lấy ra hai tờ bài thi từ trong ba lô nói: “Gần đây ta đang nghiên cứu toán học năm nhất, người dám tỷ thí với ta không?”

Sắc mặt Dương Thiên thản nhiên: “Ta cho người mở đề làm bài!”

Một câu nói khiến tất cả mọi người hít thở không thông!

Tất cả học đệ học muội của Nhất Trung nhìn bóng lưng thon dài của Dương Thiên, trong đôi mắt nhỏ tràn đầy vẻ sùng bái.

Dương Thần không hổ là Dương Thần, mỗi tiếng nói cử động đều vô cùng bá đạo!

Nhưng mà giờ phút này Thánh Anh trung học bên này, tất cả mọi người nghiêng rằng nghiêng lợi, nhất là hơn mười vị nữ sinh xinh đẹp kia, càng là tức giận đến tái mặt.

“Quá cuồng vọng, nơi này là trường trung học Thánh Anh, không phải một trong các người.”

“Lại dám xem thường chúng ta như vậy, thật đúng là không biết sống chết.”

“An Học Bá là đệ nhất nhân trường cấp ba Giang Thành, thi đại học là người cạnh tranh mạnh mẽ với Trạng Nguyên Huy tỉnh, người là ai?”

An Thiên Thiên cũng hoàn toàn nổi giận, nàng hừ một tiếng nói: “Mạnh miệng thì ai cũng biết, xem như là thật đi.”

Nói xong, ném bài thi cho Dương Thiên.

Dương Thiên nhận lấy bài thi, nhìn thoáng qua vẻ khinh thường đùa cợt.

Ba Hách Đức Ba Hách cũng có thể luận chứng năm lần, đề toán đại học đơn giản như vậy làm tương đương với vũ nhục chỉ số thông minh.

Vương Dũng vội vàng lấy bút ra đưa cho Dương Thiên nói: “Dương Thần, thế nào, ngài có nắm chắc đề mục này không?”

Dương Thiên cười nói: “Mấy câu này người nên hỏi đối phương.”

“Lợi hại!” Vương Dũng nhìn Dương Thiên tự tin như thế, kích động không thôi.

Vừa rồi bị khuất nhục, hiện tại rốt cục có thể rửa sạch.

Sau khi hai người chuẩn bị xong, đợi đến khi tính giờ, hai người nhanh chóng đáp đề.

An Thiên Thiên không hổ là đệ nhất học bá của trường trung học Thánh Anh, đệ nhất nhân trường cấp ba Giang Thành, đề mục lúc đầu rất ít nghiệm toán liên tục tiếp đưa ra đáp án chính xác, làm mười đề mục, giấy nháp vẫn một mảnh tuyết trắng.

Mà Dương Thiên, ba trăm năm tu tiên, trí lực đã đến cực hạn, tất cả đề mục chỉ cần nhìn một cái là có thể đưa ra đáp án chính xác nhất, căn bản không cần nghiệm tính liên viết ra đáp án, tất cả đáp án vô cùng hoàn mỹ, không chê vào đâu được.

Thần sắc của Nhất Trung mọi người khản trương nhìn Dương Thiên, trận đấu này liên quan đến tôn nghiêm của Nhất Trung, bọn họ không thể thua.

Mà mọi người trong Thánh Anh trung học nhìn thấy An Thiên Thiên trấn định tự nhiên, trong lòng đã tính trước, không khỏi

yên tâm chằm chọc Dương Thiên.

“Hừ, vô danh tiểu tốt mà thôi, cũng dám làm bài thi với An Học Bá chúng ta.”

“Nửa giờ sau sẽ thấy rõ, ha ha, các ngươi nhất định phải thua.

“Cút đi, hiện tại cút còn có thể chừa chút mặt mũi cho các ngươi, bằng không thì...”

Hắn còn chưa nói hết lời, chỉ thấy Dương Thiên trực tiếp đứng lên, cầm bút lên bàn, đóng đinh bài thi lại, nhìn mọi người trong Thánh Anh Trung Học một cái lạnh nhạt nói: “Còn có ai?”

“Ta đi!”

Tất cả mọi người đều choáng váng, tình huống gì đây,

Người của Nhất Trung cũng không rõ ràng cho lắm, mà Vương Dũng đầu tiên là sững sờ, sau đó mừng như điên nói: “Ý của Dương Thần là ông ta đã làm xong bài thi rồi, còn có ai dám đến khiêu chiến.”

An Thiên Thiển nghe vậy, khuôn mặt trắng như tuyết, thân thể mềm mại nhoáng một cái, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh.

Cô đứng dậy điên cuồng hô: “Sao có thể như vậy được, mới mười lăm phút thôi mà ngay cả bài thi của tôi cũng chỉ làm được một phần ba mà thôi, sao anh có thể làm xong được.”

Người của Thánh Anh trung học nghe vậy, nhao nhao kêu gào nói: “Đúng vậy đúng vậy, chúng ta mới làm không đến một nửa, các ngươi làm sao có thể nhanh như vậy đã làm xong?”

“Ta không tin, khẳng định là viết bậy vẽ bạ, các ngươi một lần là nơi nào, làm sao có thể có loại thiên tài này.

Đây chính là bài thi đại học a, tất cả mọi người mới lên cấp ba, các ngươi khẳng định là ăn gian.”

Dương Thiên không nói gì, mà Vương Dũng lại ngồi không yên, hắn ta phần nộ đến: “Đám người Thánh Anh trung học các ngươi còn biết xấu hổ hay không, nói chúng ta gian lận? Chúng ta không nói các ngươi gian lận đã là không tệ rồi, bài thi này là người của các ngươi lấy ra, trước đó chúng ta chưa từng thấy qua, người dạy chúng ta gian lận như thế nào.”

“Cái này.....” nữ sinh trung học Thánh Anh ấp úng không nói gì.

An Thiên Thiên vẫn không dám tin Dương Thiên trong thời gian ngắn như vậy đã làm xong tất cả bài thi, toán học là ngành học mà nàng vẫn lấy làm kiêu ngạo nhất.

Nàng nhanh chóng tiến lên cầm bài thi của Dương Thiên nhìn thoáng qua, bài tập phía trước giống như đúc bài thi của nàng, hiển nhiên tất cả đều là đáp án chính xác nhất.

Chờ đến mấy đề cuối cùng, trên bài thi vẫn đưa ra biện pháp giải đáp chính xác nhất.

An Thiên Thiên nhìn toàn bộ bài thi của Dương Thiên một lần, lập tức hít sâu một hơi, thân thể mềm mại run lên, nếu không phải có người đỡ thì đã sớm té liệt ngòai dưới đất.

Lúc này mọi người trong Thánh Anh trung học lo lắng hỏi: “An Học Bá, thế nào? Tiểu tử kia có phải viết lung tung hay không.”

An Thiên Thiên thất hồn lạc phách lắc đầu nói: “Hắn, hắn thi đạt điểm tuyệt đối!”

“Cái gì?”

Một câu nói, toàn trường đều kinh ngạc.

Ngay cả mọi người trong Nhất Trung cũng kinh ngạc che miệng lại, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

Dương Thần chính là Dương Thần, học văn cấp ba, đề thi toán số một trong vòng mười lăm phút được điểm tối đa.

Cái này, quá điên cuồng.

May mắn bọn họ đã sớm biết không thể tưởng tượng nổi Dương Thiên, ở Nhất Trung, tất cả mọi người đều có nghe thấy, sự hung tàn của Dương Thần là truyền miệng.

Chỉ cần làm đối thủ của hắn, tuyệt đối sẽ thể nghiệm được chuyện gì tuyệt vọng.

Hắn chung quy sẽ lấy được thành tích căn bản không thể vượt qua đối thủ, đứng ở đỉnh cao nhất, nhìn xuống những người muốn đuổi theo hắn.

Người của Nhất Trung đều vì Dương Thiên mà trải nghiệm được cái gì gọi là tuyệt vọng.

Hiện tại trong lòng bọn họ chỉ có một suy nghĩ.

Đó chính là tai họa của Dương Thiên đã hoàn thành, đã đến lúc gieo tai họa cho trường trung học Thánh Anh.

Để cho đám người vô tri này biết, vì sao Dương Thiên lại được mọi người trong Nhất Trung gọi là Dương Thần!

An Thiên Thiên tuy không muốn thừa nhận, nhưng sự thật đã bày ra trước mắt, nàng cúi đầu nói: “Dương Thần, người thắng”

Sắc mặt Dương Thiên không vui không buồn, chỉ vào đám học đệ học muội của trường Trung học Nhất Học ở phía sau nói: “Xin lỗi bọn họ.”

An Thiên Thiên cắn răng, đang muốn gạt đầu thì thấy một người cả giận nói: “Chờ một chút!”

Tất cả mọi người sửng sốt, sau đó nhìn bóng người gầy gò đột nhiên xuất hiện nghi ngờ nói: “Kỷ Khải?”

Kỷ Khải đứng trước mặt An Thiên Thiên, nhìn Dương Thiên cuồng ngạo nói: “Này, một tên tiểu tử từ trường trung học tới, bắt nạt một nữ tử yếu đuối thì có bản lĩnh gì? Có dám tỷ thí với ta một phen không?”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt nhìn thiếu niên gầy gò trước mặt, nói: “Ta nói rồi, Thánh Anh trung học, có một người tính một người, bất luận tỷ thí cái gì, ta sẽ khiến tất cả các người tâm phục khẩu phục!”

Dương Thiên vừa dứt lời, mười mấy học đệ học muội phía sau lập tức cùng kêu lên: “Dương Thần Uy Vũ!”

Bọn họ từng người kích động rơi nước mắt, vừa rồi bị người của Thánh Anh trung học hạ thấp nhục nhã, trong lòng bọn họ đều ghen một hơi.

Nhưng bây giờ, lời này của Dương Thiên nói ra, khiến cho cơn giận trong lòng bọn họ được giải phóng.

Thánh Anh trung học là đệ nhất Giang Thành? A, từ hôm nay trở đi không tồn tại thuyết pháp này.

Sau ngày hôm nay, nếu như học sinh của trường trung học I I I gặp được học sinh trường trung học Thánh Anh, đều có thể kiêu ngạo ngẩng đầu lên.

Không vì cái gì khác, bởi vì Dương Thiên!

Chương 170 - Tất cả đều há hốc mồm.

Tất cả mọi người trong Nhất Trung đều hả giận, nhưng mà mọi người trong Thánh Anh trung học lại không vui.

Bọn họ từng người đều tức giận đến mức khuôn mặt vặn vẹo.

“Khẩu khí thật lớn, ngươi dám lấy sức một mình khiêu chiến tất cả mọi người Thánh Anh trung học chúng ta.”

“Cũng không sợ gió lớn cắt đầu lưỡi, ngươi cho rằng ngươi thật sự là thần sao?”

“Thật sự là chê cười, đừng tưởng rằng thắng thành tích liền có thể khi nhục Thánh Anh trung học chúng ta, chúng ta thủy chung là vị trí Long Đầu lão đại Giang thành.”

Kỷ Khải nhìn Dương Thiên cười lạnh nói: “Có dám cùng ta thi đấu chạy một ngàn thước dài hay không.”

Dương Thiên lạnh lùng mở miệng: “Ta nói rồi, trường học các ngươi, có một người tính một người, mặc kệ tỷ thí cái gì, ta đều phụng bồi.”

Kỷ Khải hừ một tiếng: “Đợi chút nữa, ta sẽ cho ngươi ăn đất ở phía sau ta.”

Đoàn người đi tới thao trường, thao trường này một vòng 500 mét, hai vòng là một ngàn mét.

Giờ phút này người càng tụ càng nhiều.

Tất cả mọi người đứng bên sân thể dục, cùng đợi hai người quyết đấu.

Có một tên mập nhìn thấy cảnh này không rõ ràng cho lắm, nhìn người cao lớn bên cạnh, hỏi: “Này anh em, đây là tình

huống gì vậy? Sao lại náo nhiệt như vậy?”

Người cao lớn này trả lời: “Giàu lại rồi, Kỷ Khải cùng người khác cãi nhau, có người cũng dám cùng hắn tranh tài chạy dài một ngàn mét.”

Tên mập kia nghe vậy thì có chút choáng váng: “Mẹ nó, ai đui mù như vậy? Kỷ Khải bắt đầu thi chạy đua hạng nhất trường trung học Giang Thành, năm nay còn bởi vì chạy bộ mà cảm thương nữa? Tên gốc nào lại gốc đến mức đi thi đấu với hắn?”

Người cao nói: “Còn không phải sao!”

Tiểu mập mập suy nghĩ một chút, cảm giác, không đứng lại hỏi: “Không nên nha, Thánh Anh trung học chúng ta đều biết thực lực của Kỷ Khải, không có khả năng ngu ngốc hô to tìm đến hành hạ nha.”

Người cao nói: ” Tin tức ngầm nói là có một học sinh rất ngông cuồng tới từ Nhất Trung, hắn nói một câu làm cho người cao trung Thánh Anh cảm thấy nhục nhã.”

Tiểu mập mập buồn bực hỏi: “Nói cái gì?”

Người cao nói: “Hắn nói trường học chúng ta, có một người tính một người, mặc kệ là so cái gì, hắn đều sẽ làm cho tất cả mọi người chúng ta tâm phục khẩu phục.”

“Ngày mai thôi!”

Tiểu mập mập nghe vậy lập tức không vui: “Mẹ nó tiểu tử này là ai vậy? Cuồng vọng như vậy?”

Cao ca nhíu mày suy nghĩ một chút, nói: “Nghe nói gọi là Dương Thần!”

Tiểu mập mập cả giận nói: ” Ta mặc kệ hắn là thần gì, đến Thánh Anh Trung Học chúng ta giương oai, cũng không nhìn xem mình có đủ tư cách hay không? Đi, chúng ta cùng đi ủng hộ Kỷ Khải đi.”

Giữa sân, một trong những người bắt đầu lo lắng.

Bởi vì Dương Thiên từng là người đứng đầu Nhất Trung, trí lực như yêu nghiệt, điểm ấy tất cả mọi người đều biết, đánh bại An Thiên Thiên cũng không kỳ quái.

Hơn nữa, kỹ thuật bóng rổ của Dương Thiên cũng không tệ, điểm ấy cũng là điểm mạnh của hắn.

Nhưng không ai nghe qua Dương Thiên chạy một ngàn mét cũng được, bọn họ có chút không hiểu được thực lực của Dương Thiên.

Nghe người của trường trung học Thánh Anh xung quanh đều đang nói về thực lực của Kỷ Khải, mọi người trong Nhất Trung đều cảm thấy có một dự cảm không tốt.

Trên đường băng, Kỷ Khải hoạt động thân thể một chút, làm nóng người, sau đó nhìn Dương Thiên khinh thường nói: “Tiểu tử, chạy không lại ta nói với ta một tiếng, ta có thể chờ người một chút.”

Đối với lời nói trào phúng như vậy, Dương Thiên cười trừ!

Hắn vốn cho rằng trận đấu khác hắn sẽ tốn nhiều đầu óc hơn, ví dụ như bóng đá, hắn hoàn toàn không biết quy tắc, còn phải học tập.

Nhưng không ngờ đối phương lại chạy đua với hắn ta trong trận đấu.

Đây là ngu xuẩn cỡ nào, Dương Thiên cũng không khỏi thương cảm đối phương.

Mặc dù tu vi Tiên Đế của hắn đã mất hết, trước mắt vẫn còn ở cảnh giới thứ nhất Luyện Tinh Hóa Khí hậu kỳ.

Nhưng bây giờ bản thân nó đã nhẹ như yến, đừng nói chạy bộ một học sinh trung học một ngàn mét, cho dù báo săn tới cũng phải ngoan ngoãn nhận thua!”

Trận đấu sắp bắt đầu, Kỷ Khải trên đường băng làm xong tư thế cất bước chuyên nghiệp.

Mà Dương Thiên thì phiêu nhiên đứng đó, phong tình vân đạm, một tay chấp sau lưng, không hề giống như đang chạy bộ, một màn này càng làm cho đám học đệ học muội của Nhất Trung lo lắng muốn hỏng rồi.

Hơn nữa người của Thánh Anh trung học cũng đang cười nhạo. “Ha ha, đứng thẳng như vậy, muốn đùa nghịch đẹp trai à, đây chính là tranh tài chạy bộ.”

“Tiểu tử này rốt cuộc có chạy bộ hay không? Kỷ Khải như vậy có phải là có chút khi dễ hầy hay không.”

“Ta đã nhìn ra, tiểu tử này chỉ là một kẻ ngoại đạo mà thôi, chờ xem, chờ hầy thua thì ta mắng hầy như thế nào.”

“Mẹ nó, vậy mà hạ thấp trung học Thánh Anh chúng ta, chờ sau khi trận đấu kết thúc, ta không tha cho tiểu tử này!”

Lúc này, một thiếu nữ xinh đẹp đảm nhiệm trọng tài.

Nàng khẽ mở đôi môi đỏ mọng: “...”, 1. Bắt đầu!”

Sau khi hạ lệnh, tất cả mọi người ngừng hô hấp.

Bởi vì bước khởi đầu nhanh chậm cũng quyết định thành bại, Kỷ Khải chuẩn bị vô cùng hoàn thiện, khi mỹ thiếu nữ hô bắt đầu, Kỷ Khải giống như báo săn, chân cường tráng mạnh mẽ dùng sức đạp mặt đất, như đạn pháo xông ra ngoài.

Học sinh Thánh Anh cao trung nhao nhao ủng hộ!

Tuy nhiên, nhìn lại Dương Thiên, khiến tất cả mọi người đều bất ngờ là Dương Thiên lại không hề bị lay động.

Hắn vẫn phong tình vân đạm đứng tại chỗ!

Chẳng lẽ là sợ thua không dám so?

Tất cả mọi người đều có nghi vấn này, Kỷ Khải phát hiện không thích hợp, lúc này cũng dừng bước.

Hắn quay đầu lớn tiếng chất vấn: “Tiểu tử, vì sao ngươi không chạy?”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt nhìn Kỷ Khải một cái, lạnh nhạt nói: “Ta nhường ngươi một vòng!”

Một câu, năm chữ, toàn trường đều kinh ngạc!

Tất cả mọi người đều choáng váng!

Đám học đệ học muội của Nhất Trung Dương Thiên đều tròn hai mắt, há to miệng, cầm găng như trật khớp.

Bọn họ bị một câu bá đạo của Dương Thiên hoàn toàn khuất phục.

Trên bãi tập có tổng cộng vòng tròn, Dương Thiên lại để cho người khác đi vòng.

Để cho người khác chạy trước 500 mét kết cục còn có thể thắng?

Những học đệ học muội này đều biết, thắng là không thể nào thắng, nhưng bại lại bại rất có mặt mũi.

Một câu, tuy bại nhưng vinh!

Vừa nghĩ đến đây, những tiểu học đệ học muội này nhao nhao giơ ngón tay cái lên với Dương Thiên.

Chiêu này thật lợi hại!

Bọn họ đều cho rằng Dương Thiên chạy không nổi, cho nên dùng loại phương thức này cưỡng ép lấy lại danh dự.

Mặc dù có chút đáng xấu hổ, nhưng mà quá hả giận. Người xem, người của Thánh Anh trung học đều méo cả mũi.

Đúng vậy, mũi của Thánh Anh trung học đều méo mó, không chỉ có như thế. Còn mẹ nó kém chút điên rồi.

Bọn họ ai nấy đều nhăn nhó mặt mày, trợn mắt nhìn Dương Thiên.

“Mẹ nó, ta nhịn không được, tiểu tử này nếu là học sinh của Thánh Anh trung học, lão tử phải đánh cho hắn sinh hoạt không thể tự gánh vác.”

“Trời ạ, quá đáng giận, lần này Nhất Trung tới là muốn làm chuyện gì đó.”

“Nhường một vòng? Mẹ nó, đây không tính là nhường, ta chỉ thấy nhục nhã, nhục nhã trần trụi!”

“Một ngàn mét, Kỷ Khải là học sinh cấp ba toàn thành phố chạy vào ba phần mà là nhân vật hung tàn trong giầy, tiểu tử này đến cùng có chiêu gì? Có thể dùng thời gian hơn một phút rưỡi chạy hoàn toàn?”

Nói thật, nếu không phải có người ngăn cản, thật sự có người muốn đi lên đánh Dương Thiên một trận.

Trước mặt nhiều người như vậy còn dám ở Thánh Anh trung học bọn họ cuồng như vậy, quả thực là không muốn sống.

Dương Thiên vẫn phong khinh vân đạm, không để ý đến mọi người nghiêng răng nghiêng lợi với hắn.

Kỷ Khải giờ phút này sắc mặt đen kịt như than, hấn cả giận nói: “Được, ta ngược lại muốn xem xem chờ ta chạy một vòng, người có năng lực gì vượt qua ta sau này?”

Nói xong, hấn xoay người, chạy quanh thao trường.

Tốc độ của hấn quả thực rất nhanh, thời gian vòng thứ nhất dùng cũng rất ngắn, chỉ vón vện một phút 0.

Tại điểm xuất phát, Kỷ Khải nhìn Dương Thiên cười lạnh nói: “Người không phải cuồng sao? Hiện tại chạy a!”

Lúc này Dương Thiên lại lắc đầu nói: “Bây giờ thể lực của người tiêu hao lớn, không cần nghỉ ngơi sao? Ta có thể chờ người!”

“Mẹ kiếp!”

Học sinh Thánh Anh trung học nghe vậy, mắt tối sầm lại, suýt chút nữa ngất đi.

Bọn họ tức muốn nổ phôi, đã đến lúc này, đối phương lại còn cuồng vọng kêu gào.

Mà trái lại, các học đệ học muội của Nhất Trung Dương Thiên, lòng kính ngưỡng đối với Dương Thiên quả thực như nước Hoàng Hà tràn lan, không thể ngăn cản.

Sắc mặt của mỗi người đều đỏ lên, la lớn: “Dương Thần Uy Vũ, Dương Thần Uy Vũ, Dương Thần Uy Vũ!”

Hiện nay, bọn họ không trông cậy vào thắng lợi, nhưng mà ở trên khí thế ai cũng đừng nghĩ siêu việt một trung.

Người xem Thánh Anh trung học bọn họ, rõ ràng là tất thắng hấn là nên cao hứng, nhưng hiện tại từng cái tức giận đến mặt đều tái xanh.

Mà bọn họ khẳng định là sẽ thua, nhưng tuyệt không bi quan.

Bởi vì Dương Thiên đã thắng một lần, lần chạy bộ này không phải là điểm mạnh của hấn, thua cũng không sao.

Giữa sân, Kỷ Khải rốt cục giận không thể tả, hấn quát Dương Thiên: “Ta không cần nghỉ ngơi, cũng không cần người nhường, ta hỏi người, có dám cùng ta tranh tài hay không?”

Dương Thiên duỗi thẳng sống lưng, nói: “Đây là người nói, vậy lát nữa người tuyệt đối đừng hối hận!”

Dứt lời, mũi chân điểm nhẹ mặt đất, một giây sau đã xuất hiện hơn ba mét, chỉ trong năm sáu giây đã chạy gần một trăm mét!

“Trời ơi!”

“Ta nhìn thấy gì vậy?”

“Điều này sao có thể?”

Tất cả mọi người đều choáng váng, học sinh Thánh Anh trung học vốn đang kêu gào toàn bộ đều trợn mắt há hốc mồm.

Bọn họ dùng sức dụi dụi con mắt, trong lòng mọi người chỉ có một ý niệm!

Đây không phải là thật!

Mà ngoài ý muốn nhất là đám học đệ học muội của Nhất Trung Dương Thiên.

Bọn họ vốn không trông cậy vào Dương Thiên có thể chiến thắng, dù sao Dương Thiên đã đem tất cả học sinh Thánh Anh Học tức giận đến chết.

Đây đã coi như là vấn hồi mặt mũi, thua cũng không sao.

Nhưng không ngờ tốc độ của Dương Thiên lại nhanh như vậy. Năm sáu giây gần như phá một trăm mét, đây là khái niệm gì? Đây là muốn phá kỷ lục thế giới!

Lúc này học sinh Thánh Anh trung học nhìn không được, phần nộ nói với Kỷ Khải: “Chạy mau, nếu ván này người thua, vậy Thánh Anh trung học chúng ta không còn mặt mũi gặp người!”

Kỷ Khải lúc này mới phản ứng lại, thu hồi vẻ hoảng sợ, cắn răng, đuổi theo bóng dáng Dương Thiên...

Chương 171 -

Lúc này, tất cả mọi người trên thao trường nhìn thấy tốc độ của Dương Thiên, không ai không khiếp sợ.

Hắn giống như một cơn gió, hơn nữa mỗi thời mỗi khắc đều đang ở giai đoạn bùng nổ, giống như sẽ không mệt nhọc.

Kỷ Khải còn chưa chạy đến vòng thứ hai được một nửa, Dương Thiên đã chạy hết vòng thứ nhất của hắn, sau đó tốc độ không giảm, đuổi theo Kỷ Khải.

Kỷ Khải đã không biết nên hình dung tâm tình của mình như thế nào, hắn giống như là nhìn quái vật, nhìn Dương Thiên cách hắn càng ngày càng gần.

Đối phương như máy móc, không ngừng nghỉ, ngay cả trán không có một tia mồ hôi, cả người nhẹ nhàng thoải mái, như dạo bước trong đình.

Bây giờ hắn rốt cuộc hiểu được vì sao Dương Thiên nói muốn cho hắn một vòng, nếu như đối phương không cho, hắn chạy một vòng đối phương trực tiếp chạy hoàn toàn, cứ như vậy, đã kích đối với hắn sẽ càng lớn.

Chỉ trong một thoáng giây người này, Dương Thiên đã ngang hàng với Kỷ Khải, Dương Thiên mỉm cười nói: “Mệt chưa?”

Nhục nhũ, nhục nhũ trắng trợn!

Kỷ Khải nắm chặt nắm đấm, một cỗ tín niệm không chịu thua lần nữa chống đỡ cho hắn.

Sắc mặt hắn vặn vẹo quát: “Không mệt, ta là quán quân của toàn thành phố, ngươi cho rằng ngươi có thể đánh bại ta sao?”

Dương Thiên cười nói: “Hay là ta cho ngươi thêm một trăm mét?”

Kỷ Khải nghe vậy đã hồng mắt, nhưng mà phát hiện Dương Thiên Chân đứng tại chỗ, hắn ngu ngơ một lát cắn răng hướng về phía điểm cuối hung hăng lao tới.

Khuất nhục, nhất định phải dùng thắng lợi để rửa sạch!

Tới gần, càng gần, chỉ thiếu một chút!

Hai chân Kỷ Khải như đeo chì, chỉ cảm thấy phổi như muốn nổ tung, nhưng tất cả đều đáng giá, chỉ cần thắng được trận đấu này, hắn vẫn được tất cả mọi người trong Thánh Anh trung học kính ngưỡng.

Mắt thấy điểm cuối còn có mười mét, hấn nhìn thoáng qua phía sau, phát hiện Dương Thiên vậy mà dừng ở ngoài trăm mét.

Hấn mừng như điên!

Đối phương thật sự quá khinh địch, ván này hấn thắng chắc.

Tất cả học sinh của Thánh Anh trung học đều bắt đầu hoan hô, Dương Thiên quá mức tự phụ, một trăm mét so với mười mét, tuyệt đối thắng chắc.

Có người hưng phấn nói: “Ha ha ha, thiên phú cho dù tốt lại có thể thế nào, trên sân thi đấu chỉ luận thắng thua, bất luận quá trình!”

“Đúng, nói rất hay, đợi lát nữa ta xem tiểu tử ngoại lai kia thua sẽ có biểu tình gì.”

“Quá mức tự phụ, đây cũng là nguyên nhân căn bản khiến hấn thất bại.”

Nhưng mà, bọn họ cao hứng, các học đệ học muội của Nhất Trung Dương Thiên so với bọn họ càng cao hứng hơn.

Đúng, mười mét so với một trăm mét Dương Thiên đã không có phần thắng, bọn họ vẫn là nhất định phải thua!

Nhưng mà, cái này thì có là gì, Dương Thiên đứng tại chỗ, nhường Kỷ Khải lần nữa, cho dù hấn có được quán quân cũng tuyệt đối lộ ra nụ cười không có ý nghĩa.

Trái lại đội của bọn họ, tổng cộng có một ngàn mét sân thi đấu, Dương Thần của bọn họ nhường đối phương sáu trăm mét, nếu như lại thắng được, người của trường trung học Thánh Anh không thể không điên rồi.

Vẫn là câu nói kia, lần này tuy bại nhưng vinh.

Nhưng mà, ngay khi mọi người nhận định Dương Thiên chắc chắn đã thua, khóe miệng Dương Thiên nhếch lên mỉm cười tự nói.

“Nói là muốn nghiền ép các ngươi, thua còn nghiền ép thế nào?”

Cơ bắp toàn thân hấn căng cứng, tiên nguyên tràn ngập toàn thân.

“Các người đã từng thấy trăm mét xung kích chân chính chưa?”

Lời còn chưa dứt, Dương Thiên đã biến mất tại chỗ.

“A!”

Học sinh của trường trung học Thánh Anh vẫn còn đang hưng phấn, lúc này một người kinh hô: “Các người mau nhìn đi, tiểu tử Nhất Trung kia biến mất không thấy đâu nữa.”

Người này vừa dứt lời, lập tức có người trừng lớn hai mắt nhìn chung quanh, nhưng không có phát hiện bất luận cái gì.

Sau đó, chỉ nghe một tên mập kinh hô: “Các người mau nhìn, phía sau Kỷ Khải có một tàn ảnh.”

Tất cả mọi người nghe vậy nhao nhao dụi dụi hai mắt, tranh thủ thời gian nhìn lại.

Vừa nhìn thấy, có người trực tiếp co quắp ngồi trên mặt đất: “Trời ạ, tiểu tử kia rốt cuộc là người hay quỷ.”

“Điều đó không có khả năng, người không có khả năng có tốc độ nhanh như vậy.”

“Trời ạ, hấn ngang hàng với Kỷ Khải.”

Tất cả học sinh của trường trung học Thánh Anh đều đổ mồ hôi thay Kỷ Khải, không ngừng hò hét cổ vũ cho hấn.

Một đám người cũng không cam lòng yếu thế, thanh âm của bọn họ còn to rõ hơn bất cứ ai trong Thánh Anh trung học. Cũng là cổ vũ Dương Thiên.

Để đối phương chạy trước 600 mét cũng có thể thắng, Dương Thần đã vô địch.

“Người thua!”

Giọng nói đậm mạc của Dương Thiên vang lên bên tai Kỷ Khải, sau đó trong nháy mắt đã vọt tới điểm cuối.”

“Không!”

Kỷ Khải bị thương hô lên một tiếng, nhưng mà lúc này lại thấy Dương Thiên đã đứng ở vị trí cuối cùng.

Hấn hoàn toàn mất hồn mất vía, tê liệt ngồi trên mặt đất, ánh mắt đại ra, trong miệng không ngừng lầm bầm: “Không thể

nào!”

Các học đệ học muội của Nhất Trung Dương Thiên lúc này vây quanh Dương Thiên một vòng, không ngừng hưng phấn hô to cùng Dương Thần Uy Vũ.

Tất cả mọi người trong Thánh Anh trung học đều cảm thấy mắt mắt.

Lúc này, Dương Thiên đứng dậy, hờ hững nhìn tất cả bọn họ chung quanh nói: “Các ngươi phục không?”

Tất cả mọi người của Thánh Anh Trung Học đều nắm chặt nắm đấm, cắn răng, phần hận nhìn chằm chằm Dương Thiên, đây là đang nhục nhã sao?

Nhìn Dương Thiên bá khí như vậy, một trung học nào cũng kích động đến mức sắc mặt đỏ lên.

Hai mươi phút trước, bọn họ bị người trong trường học nhục nhã mất hết mặt mũi, hung hăng chà đạp tôn nghiêm của bọn họ.

Hai mươi phút sau, Dương Thần một mình đối mặt với tất cả mọi người, hỏi bọn họ có phục hay không.

Dương Thần đã tìm về tôn nghiêm cho bọn họ!

Trong đó có một người cắn răng nói: “Tiểu tử Nhất Trung Lai, ngươi đừng đắc ý, ngươi có dám so cái khác với chúng ta hay không.”

Dương Thiên mí mắt cũng không nâng lên, hờ hững mở miệng: “Ta lặp lại lần thứ ba, trung học Thánh Anh các ngươi, có một người tính một người, bất kể tỷ thí cái gì, ta sẽ khiến các ngươi tuyệt vọng!”

Các học đệ học muội của Nhất Trung Dương Thiên trong mắt không ngừng lấp lánh sao nhỏ.

Câu nói này quá bá khí, bọn họ có nghe hơn ngàn lần cũng không chán!

Nhưng mà lời này đối với tất cả học sinh của Thánh Anh trung học mà nói giống như là một chân hung hăng giẫm lên mặt bọn họ vậy.

Có người đứng ra phần nộ quát: “Tiểu tử Nhất Trung Lai, người đừng có mà kiêu ngạo!”

“Đúng, đây chính là trung học Thánh Anh, không tới phiên người giương oai ở đây!”

“Người cho rằng người thật sự là thần, dám kêu gào khiêu chiến tất cả chúng ta.

Bọn họ ai nấy đều lòng đầy căm phẫn.

Cuối cùng, có một nữ sinh hai mắt tỏa sáng mở miệng nói: “Để Vương Tiển tới, để hắn đến cùng tiểu tử này tỷ thí dẫn thể hướng lên trên!”

Tất cả mọi người nghe vậy, nhất thời ánh mắt sáng lên, tiểu mập mập hoạt bát nhất trong đám người hung dữ nói với Dương Thiên: “Người chờ! Ta đi gọi người!”

Dương Thiên Phong bình thản, sắc mặt không có bất kỳ biểu tình gì.

Tới đây không lâu, chỉ thấy tiểu mập mập kia lôi kéo một thiếu niên cả người to lớn đi tới.

Dáng người hắn thon dài, bả vai rất rộng, cánh tay nổi gân xanh lộ ra ngoài, tràn ngập mỹ cảm lực lượng, tuy rằng tướng mạo bình thường, nhưng mà trên người phát ra cỗ khí thế kia, để cho người ta không thể khinh thường.

Thiếu niên này vừa xuất hiện, lập tức khiến nữ sinh của Thánh Anh trung học kinh hô.

“A, Vương vào được rồi!”

“Nam thần ta!”

“Xã hội ta tiên ca, người ác không nói nhiều, tiểu tử Nhất Trung tới này chết chắc rồi!”

Ánh mắt Vương Tiển nhìn thẳng Dương Thiên, tuy rằng không có ai giới thiệu, nhưng hắn biết đối thủ của mình chính là hắn.

Bởi vì trên người đối phương có một cỗ khí tràng vô hình, có chút tương tự với hắn!

Vương Tiển đi tới bên cạnh Dương Thiên, ánh mắt chỉ quét qua Dương Thiên một cái, nói: “Chuẩn bị thất bại sao?”

Một câu nói, học sinh của Thánh Anh trung học nhao nhao hét lên.

“Khí phách, Tiến ca cổ lên!”

“Tiểu tử này khinh Thánh Anh trung học ta không người, cho hấn chút màu sắc nhìn một cái.”

“Đem hấn nghiền thành bột phấn.”

Mọi người đi tới chỗ đòn gánh trên sân thể dục.

Vương Tiến cười lạnh một tiếng, nhìn Dương Thiên hỏi:

“Người có thể làm bao nhiêu cái?”

Dương Thiên nhìn thoáng qua xà đơn, nói: “Chưa thử qua!”

Hắn vừa dứt lời, người của trung học Thánh Anh đều đắc ý nở nụ cười.

Chưa thử qua? Vậy chính là chưa từng luyện qua, làm sao so sánh với Vương Tiến.

Phải biết, học sinh cấp ba, mười người trở lên là ưu tú, mà ngoan nhân Vương Tiến này có thể một lần làm tám mươi tám người.

Đây là khái niệm gì? Giết chết sự tồn tại của giáo viên thể dục trong nháy mắt.

Tất cả học sinh Thánh Anh trung học đều cho rằng lần này Dương Thiên tất thua.

Các học đệ học muội của Nhất Trung Dương Thiên lại bắt đầu quan tâm đến Dương Thiên, mặt mũi bọn họ đầy vẻ rối rắm.

Sở trường chạy cự ly dài thuộc về chi dưới phát triển, vậy thì khẳng định không có khả năng đồng thời chi trên cũng phát đạt.

Bọn họ cho rằng Dương Thiên đây là điểm yếu của Dương Thiên!

Lần này, chắc chắn không thể thắng.

Vương Tiến nhìn Dương Thiên với vẻ mặt kiêu ngạo: “Cần ta phải nhường người sao?”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt nhìn thoáng qua nói: “Người xác định không đổi một trận đấu khác? Ta cảm thấy trận đấu

này là đang ức hiếp người.”

Trên mặt Vương Tiễn hiện lên vẻ tức giận: “Bắt nạt ta? Người có tư cách sao? Bây giờ ta sẽ cho người xem, rốt cuộc chênh lệch giữa người và ta là ở đâu?”

Nói xong, nhảy lên bắt được xà đơn.

Hướng về phía trước, loại dẫn thể này có thể liên tục làm hơn tám mươi lần, vượt qua người thường tám lần. Hắn tự tin, thành tích này ở trong tất cả trường trung học Giang Thành, không ai có thể vượt qua.

Người của Thánh Anh trung học vô cùng hưng phấn, thua hai lần, cuối cùng thắng một lần, bọn họ đều cổ vũ cho Vương Tiễn,

Mọi người trong Nhất Trung lúc này đã trợn mắt há hốc mồm, khiến cho độ khó hướng lên bao lớn, chỉ cần thử qua đều biết, động tác tiêu chuẩn, mười cái đã là cực hạn, mà mãnh nhân trước mắt này đã làm hai mươi cái, thử mạnh cũng không có một cái, hiển nhiên là thành thạo điều luyện.

Lần này Dương Thần liệu có thể thắng được không?

Chương 172 - Gấp mười lần.

"Ông trời ơi, Vương Tiễn đã làm năm mươi cái dẫn thể hướng lên rồi!"

Một người kinh hô.

“Các người có phát hiện không, Tiễn ca vẫn còn lưu lại dư lực, chẳng lẽ lần này hắn muốn vượt qua tám mươi tám cái ghi chép trước kia?”

Tất cả mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Chỉ cảm thấy có lẽ chút nữa kỳ tích sẽ giáng lâm!

Tất cả mọi người hưng phấn giúp Vương tiên đếm, người trên thao trường cũng càng tụ càng nhiều.

Tiếng chuông vào học vang lên, cũng không có ai vào phòng học.

Hắn đều chờ mong nhìn xem, Vương Tiễn đến cùng là như thế nào nghiền ép Nhất Trung tiêu tử kia.

Vốn dĩ chỉ có ba bốn mươi người, sau đó tăng lên tới ba bốn trăm người.

Trên bãi tập đã người đông nghìn nghịt, không ngừng hò hét trợ uy cho Vương Tiễn.

Các học đệ học muội của Nhất Trung Dương Thiên lúc này đều run lẩy bẩy.

Nhiều người như vậy, từng cái từng cái ánh mắt bất thiện nhìn bọn hắn, cái này nếu nổi lên xung đột, đừng nói đi lên ầu đả, coi như là mỗi người một ngụm nước bọt cũng có thể dìm chết bọn hắn a.

Vương Dũng kéo kéo y phục Dương Thiên nói: “Dương Thần, chúng ta làm sao bây giờ?”

Dương Thiên đạm mạc cười nói: “Làm nguội!”

Mẹ nó!

Vương Dũng mắt tối sầm lại, thiếu chút nữa té xỉu.

Đã đến lúc này rồi mà Dương Thiên còn có tâm tư đùa giỡn, nhìn bộ dạng không hề có áp lực của hắn, lần này chắc chắn là cảm thấy mình không thắng được, cứ như vậy vô mề không sợ rơi.

Vừa nghĩ đến đây, khóe miệng Vương Dũng đắng chát.

Tụ tập nhiều người như vậy, nếu như thua, mỗi người một câu đều có thể mắng chết bọn họ.

Hắn hiện tại đang cân nhắc dùng cái gì nhét lỗ tai mới sẽ không bị công kích như cuồng phong bạo vũ.

“Tám mươi bảy, tám mươi tám, tám mươi chín, trời ạ, Vương Tiễn đã phá kỷ lục của mình.”

Giữa sân, tất cả mọi người đều hò hét, đã không có ai đánh đồng Dương Thiên và Vương Tiễn.

Bây giờ đối thủ của Vương Tiễn chỉ có một, đó chính là hắn.

Hiện tại phong thủy luân chuyển, vừa rồi chạy một ngàn mét, Dương Thiên lấy ưu thế tuyệt đối nghiền ép Thánh Anh Nhất

Trung.

Mà bây giờ dẫn thể hướng lên, Thánh Anh Nhất Trung, lấy ưu thế tuyệt đối nghiền ép bọn họ.

Bọn họ hiện tại co lại với nhau, thở cũng không dám thở mạnh, cẩn thận từng li từng tí!

Người của Thánh Anh trung học triệt để sôi trào lên.

“Chín mươi tám, chín mươi chín, một trăm, mẹ nó, đột phá một trăm.”

“Tiến ca uy vũ, tiến ca hùng khởi!”

“Những con mèo con chó kia, mở mắt thấy rõ ràng một trăm cái Dẫn Thể hướng lên trên, các ngươi quỳ lạy đi.”

“Lần này Thánh Anh trung học không thắng, lão tử ăn đòn thâu.

“Ha ha, mẹ nó, nếu ai trong bọn họ có thể thắng, lão tử phát sóng trực tiếp Nhật Cầu đi!”

Tức giận vừa rồi của Thánh Anh trung học rốt cục phun ra, ở địa bàn của bọn họ, hai lần thất bại, mặt đều bị đối phương hung hăng đánh sưng lên.

Bây giờ mở mày mở mặt, tâm tình có thể nào không vui.

Vương Tiến làm xong một trăm cái, xuống dưới thở dốc kịch liệt, mọi người đều đang ủng hộ Vương Tiến, giống như hắn đã thắng.

Nhưng mà, tất cả mọi người đều cho là như vậy.

Một trăm cái Dẫn Thể hướng lên trên, đây cũng không phải là một trăm mét đơn giản như vậy.

Nó khó hơn chạy bộ một trăm mét gấp một vạn lần.

Giờ phút này, Thánh Anh trung học có hơn mười vị tiểu nữ sinh, đều hưng phấn cầm một bình nước đưa cho Vương Tiến.

Vương Tiến tiếp nhận một bình, nữ sinh kia thấy thân tượng cầm nước của hắn, hưng phấn hét lên.

Hắn vặn mở nắp bình, uống một nửa, sau đó đem số còn lại xối lên đầu giải trừ mệt nhọc.

Một trăm vật dẫn hướng lên trên đã là cực hạn của hần, nhưng tin tưởng tất cả học sinh trung học Giang Thành đều không thể vượt qua!

Vương Tiến đi tới trước mặt Dương Thiên, khinh miệt nhìn hần một cái nói: “Thế nào? Người có phục hay không?”

Dương Thiên cười nhìn Vương Tiến nói: “Người rất không tệ, nhưng ta muốn nói là, vinh quang vừa rồi của ngươi, đừng bước ở hiện tại!”

Vương Tiến sắc mặt biến thành màu đen, nắm chặt nắm đấm trừng hai mắt gầm lên: “Người nói như vậy là dựa vào cái gì?”

Dương Thiên đạm mạc nói: “Lát nữa ta sẽ ra sân!”

Một câu nói, tất cả mọi người đều sửng sốt.

Tất cả mọi người của Thánh Anh trung học quả thực sắp tức điên.

Đã đến lúc này rồi mà tên nhóc Nhất Trung này còn dám ăn nói ngông cuồng.

“Lão tử không nhịn được, ta muốn giết người!”

“Mẹ nó, ta mẹ nó hít thở cũng khó khăn.”

“Đã đến tình trạng này, lại còn dám cuồng vọng kêu gào, thật muốn đi ra khỏi Thánh Anh trung học.”

Học đệ học muội của Nhất Trung Dương Thiên lúc này cũng đều choáng váng.

Dương Thần sao không thấy rõ thực lực so sánh, một trăm Dẫn Thể hướng lên trên, căn bản không thể vượt qua.

Nhìn ánh mắt khinh bỉ của Thánh Anh trung học, sắc mặt bọn họ xấu hổ, gần như muốn chui vào trong khe đất.

Vương Tiến lạnh lùng nói: “Tiểu tử, ngươi cho rằng ngươi có thể làm được bao nhiêu hướng dẫn? Hai mươi? Hay là ba mươi?”

Tất cả Dương Thiên đều lắc đầu.

Giọng nói của hần trong sáng, mặc dù không lớn, nhưng lại khiến cho tất cả mọi người triệt để ngây ngốc tại chỗ.

Tất cả mọi người!

“Nếu người dẫn thể hướng lên vượt qua người bình thường gấp mười lần, vậy ta liền vượt qua người gấp mười lần! Lưu lại chút tôn nghiêm cho người.”

Tôm?

Trên thế giới lại có người dám khẩu xuất cuồng ngôn vượt qua Vương Tiến mười lần dẫn thể hướng lên trên?

Đây là khái niệm gì?

Vương Tiến lần này làm một trăm dẫn thể hướng lên, vượt qua gấp mười, đó chính là một ngàn dẫn thể hướng lên trên.

Tất cả mọi người đều có ảo giác,

Một ngàn dẫn thể hướng lên trên, mẹ nó, số học của ta có phải không tốt hay không? Một trăm gấp mười lần làm sao có thể là một ngàn?

Cho dù là vận động viên chuyên nghiệp, cũng chỉ phân tổ mới có thể hoàn thành hành động vĩ đại này.

Thiếu niên phong khinh vân đậm trước mắt này, làm sao có thể.

Hắn dựa vào cái gì? Hắn dựa vào cái gì nói như vậy.

Đám người Thánh Anh trung học yên tĩnh không tiếng động, tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Tất cả mọi người đều giữ một tư thế, trừng lớn hai mắt, há to miệng!

Ngay cả Vương Tiến cũng khiếp sợ nói không ra lời.

Hắn cảm giác nếu không phải mình điên rồi, chính là đối phương điên rồi.

Học đệ học muội của Nhất Trung Dương Thiên, cả đám đều mắt choáng váng.

Trái tim của bọn họ đang đập kịch liệt.

Trong lòng chỉ có một ý nghĩ, có lẽ Dương Thần sẽ bật hack.

Mọi người trong sân trầm tĩnh trọn vẹn nửa phút, lúc này mới có người phản ứng lại, một số người há miệng lâu cũng cảm giác cái cảm muốn trật khớp.

“Ngông cuồng, quá ngông cuồng!” Một người đầu tiên phản ứng lại.

Ngay sau đó, tất cả học sinh của Thánh Anh trung học toàn bộ nổi giận.

“Cuồng vọng cần vốn liếng, ta ngược lại muốn nhìn xem tiêu tử kia đến cùng có vốn liếng này hay không.”

“Quả thực không để tất cả mọi người chúng ta vào mắt.”

“Một ngàn dẫn thể hướng lên, ta muốn nhìn xem tiêu tử này chết như thế nào.”

Trần Vương Tiến nổi gân xanh, hiển nhiên đang nhẫn nại cảm xúc nổi giận, ánh mắt hằn gằn như đỏ bừng, gắt gao nhìn chằm chằm Dương Thiên, làm ra tư thế mời.

“Nếu ngươi có thể làm một ngàn, từ nay về sau ta gặp ngươi đi vòng qua!”

Dương Thiên gật đầu nói: “Con nghĩ như vậy là đúng!”

Vương Tiến nghe vậy, hàm răng đều cắn nát.

Ý tứ câu nói này của đối phương là có tự tin tuyệt đối.

Dương Thiên cũng nhảy lên, cầm xà đơn, vốn hấn không biết, nhưng thấy được động tác tiêu chuẩn của Vương Tiến, hấn cũng cảm thấy chuyện này vốn không có gì khó khăn đáng nói.

Động tác của hấn giống như lúc Vương tiến đầu, vô cùng tiêu chuẩn, nhưng Vương tiến vào hậu kỳ, bởi vì thể lực tiêu hao quá lớn, cũng không tiêu chuẩn gì.

Dương Thiên vì tiết kiệm thời gian, tốc độ rất nhanh, hai ba giây một cái.

Một người trong đó thấy vậy, con mắt nhao nhao phát sáng lên.

Trong lòng bọn họ có một ý nghĩ lớn mật.

Chẳng lẽ... Dương Thần thật sự có thể thắng?

Vừa nghĩ đến đây, bọn họ bắt đầu hưng phấn hô trợ uy cho Dương Thiên.

Bất quá vừa hô hai tiếng, ánh mắt lạnh như băng của ba năm trăm người Thánh Anh trung học đồng loạt nhìn lại.

Mọi người gian nan nuốt nước bọt, trực tiếp im lặng, nếu như chộc nhiều người tức giận, coi như không có biện pháp dựng thẳng một lần trúng một lần.

Vương Tiến nhìn thấy tốc độ này của Dương Thiên, không những không kinh ngạc, ngược lại còn đùa cợt.

Hắn thường xuyên làm môn vận động này, hắn hết sức rõ ràng, giai đoạn trước tốc độ nhanh, giai đoạn sau khí lực theo không kịp số lần làm cực kỳ có hạn.

Vương Tiến đánh giá một chút, năm mươi đã là cực hạn của Dương Thiên.

Người của Thánh Anh trung học cũng đồng dạng nhìn ra tệ đoạn của Dương Thiên, bởi vậy, từng người mở miệng cười nhạo.

“Vừa rồi ta còn suýt chút nữa tin hắn, bây giờ suy nghĩ một chút thật muốn cho mình một cái tát tai.”

“Ha ha, nhất định phải thua, hắn nhất định phải thua, thể lực của hắn sẽ không bị chi phối.”

“Hắn mới vừa nói chưa thử qua, ta còn không tin, hiện tại xem ra dĩ nhiên là thật.”

“Muốn vượt qua Tiên ca, nằm mơ đi!”

Tiểu mập mập mang theo nụ cười tự tin giễu cợt nói: “Hắn như vậy, nếu hắn có thể vượt qua năm mươi Dẫn Thê, ta trực tiếp gặm bùn...”

Nhưng mà, hắn còn chưa dứt lời, Dương Thiên dẫn thể hướng lên, đã làm xong năm mươi cái, hơn nữa không ngừng nghỉ chút nào, thời gian nháy mắt, lần nữa làm hai cái!

“Chát!”

Tên mập kia giống như là con vịt bị người ta nắm cổ họng, sắc mặt cũng thay đổi.

Cái này còn chưa tính đến ta, hắn phát hiện đám người Nhất Trung kia, nhao nhao khinh bỉ chỉ chỉ hắn, lại chỉ chỉ mặt đất, một mặt đùa cợt!

Ý tứ của bọn họ rất rõ ràng.

Không phải người muốn găm bùn sao? Nơi này có!

Chương 173 - Đại tỷ Thánh Anh.

"Chín mươi chín, một trăm, một trăm lẻ một!"

Một đám người đều hưng phấn đỏ mặt, hiện tại, bọn họ đã thắng.

Mọi người của Thánh Anh trung học nhìn thấy cảnh này, sắc mặt đều biến thành màu đen.

Tiểu tử Nhất Trung này vậy mà thắng Vương Tiến.

Tất cả âm thanh kêu gào đều ngừng lại, Vương Tiến nắm chặt nắm đấm, khó có thể tin nhìn chằm chằm một màn này.

Hắn thua?

Mọi người trong Nhất Trung cười ha ha nói: “Thắng, chúng ta thắng!”

“Ha ha, ai cũng không phải là đối thủ của Dương Thần, Dương Thần có thể quét ngang Thánh Anh trung học.”

Bọn họ vốn tưởng rằng Dương Thiên sẽ dừng lại, lúc này đều đã thắng, tiếp tục làm cũng không có ý nghĩa, nhưng mà, lại phát hiện Dương Thiên không có chút nào ngừng lại, chỉ một lát ngắn ngủi này đã làm năm mươi lần nữa.

Dường như, thành thạo điều luyện.

Tất cả mọi người đều sửng sờ, Dương Thiên đều đã thắng, còn muốn làm gì nữa?

Đúng lúc này, đột nhiên một người a một tiếng kinh hô: “Ông trời ơi, hắn chẳng lẽ thật muốn làm một ngàn lần thể hướng lên.”

“Tê!”

Vừa mới nói xong, toàn trường người người hít vào một ngụm khí lạnh.

Cái này... · điên rồi, thật sự quá điên cuồng,

Cũng có người không tin, nhưng Dương Thiên làm hai ba trăm Dẫn Thể hướng lên, trên mặt không có một chút mệt mỏi, bọn họ không tin cũng không có biện pháp.

“Bốn trăm chín mươi tám, bốn trăm chín mươi chín, năm trăm!”

Mọi người trong Nhất Trung hưng phấn đều nhảy dựng lên, Vương Dũng kích động quát: “Tất cả mọi người đi theo ta, chúng ta đem tất cả nước trong siêu thị trung học Thánh Anh đều chuyển đến, chờ chút chúc mừng Dương Thần thắng lợi.”

Tất cả mọi người đều hưng phấn gật đầu, Dương Thần điên cuồng, bọn họ cũng điên cuồng theo.

Mà học sinh Thánh Anh trung học triết đề choáng váng.

Mấy tên nhóc vừa trúng tuyển này nói cái gì? Di chuyển hết nước trong siêu thị của trường bọn họ?

Đây là muốn kiếm chuyện.

Đoàn người thở hồng hộc, mang từng thùng nước đều chuyển đến thao trường, qua hơn mười phút, siêu thị càn quét trống không.

Cảnh tượng này khiến cho ông chủ siêu thị cũng choáng váng.

Dương Thiên giống như một cỗ máy, không hề dừng lại, mọi người cũng hưng phấn đếm giúp, đợi đến ba con số cuối cùng, mọi người trực tiếp hò hét: “Chín trăm chín mươi tám, chín trăm chín mươi chín, một ngàn!”

Dương Thiên ngừng lại, mặc dù Nhất Trung chỉ có mười mấy người, nhưng tiếng hoan hô không hề kém hơn tiếng hoan hô của hơn trăm người vừa rồi ở Thánh Anh trung học.

Vương Dũng bá khí ôm một đồng nước, hưng phấn chạy đến bên cạnh Dương Thiên nói: “Dương Thần khát chưa, muốn uống cái gì tùy tiện chọn.”

Dương Thiên im lặng nhìn mười mấy thùng nước bên cạnh mọi người, người không biết còn tưởng bọn họ bán nước.

Nhìn ánh mắt mong đợi của tiểu học đệ trước mắt, Dương Thiên bất đắc dĩ chọn một ngụm nước khoáng uống hai ngụm.

Hắn nhìn chung quanh Thánh Anh trung học một chút, còn chưa mở miệng, Vương Dũng đã thay Dương Thiên Bá khí hô lên.

“Còn có ai!”

Toàn bộ học sinh của Thánh Anh trung học đều nắm chặt nắm đấm không lên tiếng.

Giờ phút này bọn họ cảm thấy nhục nhã, trên mặt đau rát.

Hai người đã từng nói nếu Dương Thiên thắng thì ăn đơn trùng trực tiếp Nhật Cầu cũng không dám ra ngoài kêu gào nữa.

Thần sắc Vương Tiến chán chường, không còn vẻ cuồng ngạo trước đó.

Đối phương đã vượt qua hắn gấp mười lần, hoàn toàn nghiền ép hắn, cho dù hắn không phục cũng không tìm được bất kỳ lý do nào.

Mọi người đều đang đắc ý cười.

Vốn dĩ bọn họ phải ngưỡng mộ học sinh trung học Anh Quốc Đức Trí Thể Mỹ Lao phát triển toàn diện cũng chỉ đến thể mà thôi.

Cộng toàn bộ lại, không địch lại Dương Thần nhà bọn họ!

Ngay khi mọi người trong Nhất Trung cho rằng đã không còn ai dám khiêu chiến Dương Thiên, chỉ thấy một đám nữ tử từ phương xa đi tới.

Một cô gái cầm đầu mái tóc như mặt trời lặn đỏ rực, đơn giản buộc thành đuôi ngựa, dung sắc kiều diễm, sóng mắt dịu dàng, mặt ngọc sinh xuân, làn da trắng như tuyết, nhìn quanh yên lặng.

Cô mặc đồ ngủ màu trắng đen, trang phục tinh xảo, cổ tròn lộ ra xương quai xanh rõ ràng xinh đẹp.

Váy ngắn màu xám khoác lên quần lót, vừa khéo làm nổi bật lên hai chân thon dài, giày nhung màu trắng đơn giản hào phóng, dáng người phập phồng hấp dẫn!

Trong ngực nàng ôm một quả bóng rổ, nhai kẹo cao su đi tới trước mặt mọi người, đôi mắt đẹp nhìn mọi người chung quanh, thanh âm thanh thúy nói: “Tình huống gì? Nghe nói có người dám đến trung học thánh anh quấy rối, có nghe ngóng trung học thánh anh là ai bảo bọc hay không.”

Tất cả mọi người trong Nhất Trung đều ngây ngẩn cả người, cô gái đáng yêu với mái tóc nhuộm đỏ là ai vậy, nói chuyện bá đạo như vậy.

Mọi người của Thánh Anh trung học đến trước mặt cô bé đáng yêu này, cơ hồ lệ nóng doanh tròng.

“Mục lão đại, dám Nhất Trung chúng ta bắt nạt thảm lắm.”

“Mục lão đại, vừa rồi chúng ta đã bị bọn họ làm nhục ba lần, người phải báo thù cho chúng ta a.”

“Mục lão đại, bọn họ không coi ai ra gì, căn bản không đem tất cả mọi người Thánh Anh trung học chúng ta để vào mắt a.”

Nhìn thấy nữ hài tử đáng yêu biểu hiện, người của trung học Thánh Anh giống như tìm được người tâm phúc vậy.

Tên của nàng là Mục Nhu, mặc dù tên rất dịu dàng, nhưng mà trong xương cốt xác thực là một người bạo lực, Thánh Anh trung học trong một năm mười lần kéo bè kéo lũ đánh nhau có chín lần là hấn tham dự, cho dù có một lần không phải, vậy khẳng định cũng có bóng dáng của nàng.

Nàng là một cô gái xấu nổi danh ở nơi này, nhưng mà làm người so với nam sinh còn trượng nghĩa hơn, hơn nữa vô cùng bao che khuyết điểm, là lão đại được tất cả mọi người trong Thánh Anh trung học công nhận.

Nghe được thủ hạ tố khổ, đôi mắt đẹp của Mục Nhu bắt đầu trở nên lạnh lẽo.

Nhất là nghe được Dương Thiên nói câu kia, Thánh Anh trung học, có một tính một, vô luận tỷ thí cái gì, để bọn hấn tuyệt vọng, Mục Nhu càng giận không thể nổi.

Nàng bước đến bên cạnh Dương Thiên, cả giận nói: “Này, chính là người hạ thấp Thánh Anh trung học chúng ta?”

“Vâng!” Dương Thiên trả lời rất dứt khoát.

Mục Nhu ngây ngẩn cả người, nàng đã ở đây rồi mà đôi phương vẫn cuồng vọng như vậy.

Nàng nắm chặt quyền, cắn răng nói: “Tiểu tử, ngươi có biết ta là ai không, Thánh Anh trung học là ta bảo kê, ngươi cuồng như vậy, ngươi có tin ta hay không...”

Lời uy hiếp của Mục Nhu còn chưa nói ra, chỉ nghe Dương Thiên lạnh lùng nhìn nàng nói: “Ngươi muốn khóc sao?”

“Cái gì?”

Không chỉ có Mục Nhu, ngay cả người của trung học Thánh Anh nghe được câu này, chân cũng mềm nhũn, thiếu chút nữa quỳ xuống.

Dám nói câu nói này với Mục Nhu, ba năm qua, Dương Thiên là người đầu tiên.

Mục Nhu dừng nhìn nàng là nữ hài tử, phong cách hành sự cực kỳ giống nam hài tử, nhất là sĩ diện, bây giờ ở trước mặt mọi người, vậy mà hỏi nàng muốn khóc sao?

Câu nói này không thua gì một quả lựu đạn nổ tung!

Nhưng mà, quả nhiên, sau khi Mục Nhu phản ứng lại, giống như là một con hổ con hoàn toàn điên rồi, cô gái giương nanh múa vuốt, nhào về phía Dương Thiên.

Nhưng mà, kết quả là bất kể Mục Nhu quyền đâm cước đá Dương Thiên như thế nào, Dương Thiên vẫn không hề bị lay động.

Nàng đang buồn bực, sau đó phát hiện mi tâm của mình, thiếu niên vậy mà dùng một ngón tay đỡ lấy nàng, vô luận nàng dùng lực thế nào, cũng không có biện pháp đi về phía trước.

Mục Nhu tức đến mức mặt đỏ lên, nàng phát điên nói: “Khốn kiếp, ta muốn cho ngươi đi ra khỏi Thánh Anh trung học.”

Nhưng mà, nàng vừa dứt lời, chỉ cảm thấy mi tâm đau nhức một trận.

Tất cả mọi người thấy vậy cũng đều choáng váng.

Mục lão đại, một chị gái của trường trung học Thánh Anh, lại bị một người đàn ông trường ngoài bắn một cái lên cái trán trơn bóng!

Đây quả thực là sỉ nhục.

Mục Nhu ôm trán, đau đến nước mắt lưng tròng.

Tên vương bát đản này thật đúng là không nường tay, nường cơ hồ đều có chút đầu óc choáng váng.

Dương Thiên mở miệng nói: “Thành thật không?”

Mục Nhu nhìn cánh tay Dương Thiên khẽ động một chút, nhanh chóng lui về sau một bước, bảo vệ cái trán trơn bóng.

Nhưng thấy Dương Thiên không có động tác, không khỏi lại xấu hổ.

Lúc này Dương Thiên mang theo mọi người trong Nhất Trung muốn rời đi, Mục Nhu sao có thể nguyện ý, nàng quát lên: “Này, tiểu tử, ngươi không phải nói muốn khiêu chiến tất cả mọi người trong Nhất Trung chúng ta sao? Vậy ngươi có dám tranh tài với ta không?”

Nghe nói như thế, các học đệ học muội của Nhất Trung Dương Thiên liếc nhau một cái, nhao nhao từ trong ánh mắt của mình thấy được ý cười.

Thi đấu bóng rổ với Dương Thần? Xác định tỷ thí chỉ là trò cười.

Lúc trước Dương Thiên ở trong trận đấu toàn cấp không ai địch nổi, tất cả mọi người rõ mồn một trước mắt, hiện nay lại có người dám đấu bóng rổ với hắn, quả thực chính là tìm tai vạ.

Dương Thiên dừng bước, quay đầu lại lần nữa đánh giá nàng rồi hờ hững nói: “Chỉ bằng ngươi?”

Hai chữ, bên trong để lộ ra ý tứ miệt thị.

Mục Nhu Ngọc chỉ tay vào Dương Thiên quát: “Tiểu tử, ngươi có ý gì? Xem thường ta sao?”

Dương Thiên nói: “Ngươi thêm mấy người nữa, ta mới đồng ý tỷ thí với ngươi.”

Lại bị khinh bỉ, Mục Nhu cắn răng cả giận nói: “Vương bát đản, đây chính là ngươi nói, nếu ngươi thua, cũng đừng nói Thánh Anh trung học chúng ta lấy nhiều khi ít.”

“Người không có cơ hội thắng!”

Giọng Dương Thiên mang theo bá đạo!

Thế là, cả đám đi tới sân bóng rổ.

Giờ phút này tụ tập càng nhiều người, cơ hồ đạt đến tám chín trăm người.

Mục Nhu có can đảm so tài bóng rổ với Dương Thiên, tự nhiên có thực lực của nàng.

Nàng là quán quân của trận đấu bóng rổ nữ tử toàn thành phố, thành tựu này hai năm trước nàng đạt được, cho tới hôm nay, không có ai biết kỹ thuật bóng của nàng không tiến tới một bước nào.

Bọn họ chỉ biết, Thánh Anh trung học vô luận đối mặt là nam hay nữ, Mục Nhu vô địch thủ, hơn nữa mỗi một lần, nàng đều tựa hồ không toàn lực xuất thủ.

Chương 174 - Gặp người quen cũ.

Trên sân bóng rổ, năm cô gái duyên dáng yêu kiều.

Cầm đầu chính là Mục Nhu, đôi mắt đẹp của nàng nhìn chăm chăm Dương Thiên, còn đang nghiêng răng nghiêng lợi.

Dương Thiên thờ ơ nói: “Mấy người các ngươi chắc chắn sau khi thua sẽ không khóc?”

Mục Nhu nghe vậy giận sôi lên, nàng nổi giận nói: “Tiểu tử, không nên xem thường người khác.”

Cô ném bóng rổ cho Dương Thiên, nói: “Chúng ta một cầu định thắng thua, ai vào cầu trước, coi như người đó thắng!”

“Là như vậy sao?” gót chân Dương Thiên cũng không nâng lên, bóng rổ rời khỏi tay!

“Cái gì?” Mục Nhu còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy bóng rổ trong tay Dương Thiên bay qua đỉnh đầu nàng.

“Hắn muốn làm gì?” Tất cả mọi người của Thánh Anh học đều không rõ ràng cho lắm.

Bọn họ không biết, nhưng mọi người trong Nhất Trung lại hết sức rõ ràng. Dương Thần ném bóng rổ không có ý gì khác, ông ta chỉ muốn ném bóng rổ mà thôi.

Vừa nghĩ đến đây, tất cả mọi người trong Nhất Trung đều bắt đầu hưng phấn lên.

Trước đó Dương Thiên ở sân bóng rổ, khiến tất cả mọi người hoài nghi nhân sinh, học sinh của Nhất Trung mỗi lần chơi bóng rổ nhớ tới Dương Thiên đều có bóng ma tâm lý.

Hiện tại, Dương Thiên đang ở Thánh Anh học gây tai họa cho người khác, để cho người khác hoài nghi nhân sinh, đám học đệ học muội này làm sao có thể không vui.

Ngay khi tất cả mọi người trong Thánh Anh trung học nghi hoặc vì sao Dương Thiên ném bóng đi thì đột nhiên một người kinh hô: “Ông trời ơi, hắn không phải ném loạn, hắn muốn ném bóng vào rổ!”

“Mẹ nó, ta nghe thấy cái gì? Khoảng cách hiện tại của hắn và giá bóng rổ kém nhau ít nhất là mười sáu mét, người nói với ta hắn đứng cách đó mười sáu mét ném rổ?”

“Ha ha, điều này sao có thể, sao có thể có người làm được.”

“Nếu hắn ném trúng, ta sẽ ăn quả bóng rổ kia!” Tên mập mạp kia vừa rồi bị một ngàn vật dẫn của Dương Thiên đá kích không nhẹ. Hiện tại rốt cục cũng bình tĩnh lại, thấy Dương Thiên đứng cách mười sáu mét muốn ném rổ, khinh thường châm chọc một câu.

Nhưng mà, chờ hắn vừa dứt lời, quỹ tích bóng rổ Dương Thiên ném ra thuận theo đường vòng cung hoàn mỹ, bá một tiếng, bóng vào.

Học đệ học muội của Nhất Trung Dương Thiên đã sớm kiến thức phong thái của Dương Thiên ở sân bóng rổ, cho nên không cảm thấy kinh ngạc.

Dù sao, Dương Thần lúc trước thế nhưng là tồn tại đưa lưng về phía cái bóng bóng rổ cũng có thể ném bóng vào.

Khoảng cách mười sáu mét này, mưa bụi mà thôi, bọn họ nhìn dáng vẻ không có kiến thức của Thánh Anh Trung Học như vậy cũng muốn cười.

Thánh Anh trung học, Mục Nhu và bốn thiếu nữ bên cạnh đều triệt để hóa đá.

Từng người đều mở to đôi môi đỏ mọng, thần sắc khó có thể tin.

Các nàng vừa mới nói quy tắc một lần, đối phương đã thắng gọn gàng như vậy.

Những học sinh còn lại vây xem Thánh Anh trung học cũng choáng váng, người này là bất hack sao?

Khoảng cách mười sáu mét, bọn họ có người ngay cả khoảng cách với sân bóng rổ một mét cũng không ném vào được.

Không có so sánh thì không có tổn thương, hiện tại bọn họ cảm giác quá đau tim!

“Người thua!”

Giọng Dương Thiên bình thản, không vui không buồn!”

Dứt lời xoay người rời đi.

Mục Nhu sững sốt thật lâu, sau khi phản ứng lại thì Dương Thiên đã đi rất xa.

Nhìn bóng lưng thon dài của thiếu niên, Mục Nhu cảm giác hẫng giống như chim ưng trong đêm tối, lãnh ngạo cô đơn nhưng lại thịnh khí bức người, cô độc một mình phát ra chính là ngạo thị cường thế thiên địa.

Cô đỏ mặt nói: “Này, ngươi tên là gì! Có dám làm bạn trai ta không!”

Tuy rằng cách nhau khá xa, nhưng sau khi Dương Thiên nghe vậy, bước chân thiếu chút nữa thì ngã sấp xuống.

Sắc mặt hẫng hơi đen lại, cô gái này quá thẳng thắn, hẫng có chút không chịu nổi.

Mà Thánh Anh trung học, tất cả mọi người lần nữa há hốc mồm, Mục Nhu thế nhưng là tầm mắt hết sức cao, ngày bình thường xem thường nam sinh nhất, hôm nay vậy mà đối với một nam sinh ngoại học bá khí thô lộ.

Nhưng mà, càng làm cho người ta không tưởng được chính là, nam sinh ngoại viện kia thậm chí ngay cả đầu cũng không quay lại, cứ như vậy rời đi.

Hoàn toàn không cho Mục lão đại mặt mũi.

Bọn họ đều sấp diên rồi!

Mục Nhu oán hận giậm chân, lần nữa đối mặt với bóng lưng Dương Thiên hô lớn: “Tiểu tử, ngươi tuyệt đối trốn không thoát lòng bàn tay của ta!”

Sự kính ngưỡng của mọi người trong Nhất Trung đối với Dương Thiên đã đạt đến trình độ đầu rạp xuống đất.

Địa vị của Mục Nhu trong Thánh Anh trung học không thấp, nữ sinh như vậy mà chỉ trong một giờ ngắn ngủi đã bị Dương Thần thuyết phục.

Chỉ hỏi, còn có ai!

Dương Thiên dẫn theo một đám tiểu học đệ học muội tham quan Thánh Anh trung học, đột nhiên một tiếng nữ thanh thúy vang lên.

“Ca ca!”

Dương Thiên nghi hoặc nhìn về phía âm thanh truyền đến, lập tức ngăn cả người: “Liễu Vân Lộ?”

Cô gái có một đôi mắt trong suốt, trong suốt, sáng như sao, nhìn thấy Dương Thiên hưng phấn cười, đôi mắt cong như trăng khuyết, dường như linh vận cũng tràn ra.

Mắt ngọc mây ngài, dung nhan tuyệt sắc, một cái nhãn mày một nụ cười cao quý tự nhiên biểu lộ thần sắc, để cho người ta không thể không sợ hãi thán phục hào quang thanh nhã thanh tú của nàng.

Dáng người thon thả, một thân váy ngắn, đôi chân thon dài trắng nõn lộ ra trong không khí, khiến người ta không thể rời mắt.

Liễu Vân Lộ kinh hỉ chạy lên phía trước nói: “Ca ca, thật sự là huynh, huynh có ý đến thăm Tiểu Lộ sao?”

Nhìn cô gái lộ ra vẻ mặt chờ mong, Dương Thiên nở nụ cười, đưa tay xoa xoa cái đầu nhỏ thanh tú của cô gái, nói: “Thật là trùng hợp! Ta đến trường các người thăm thú.”

Cô gái cảm nhận được sự ấm áp trong lòng bàn tay Dương Thiên, không có một chút phương án nào, ngược lại rất hưởng thụ.

Không nhiều người như vậy, nàng vẫn có chút xấu hổ, gương mặt xinh đẹp đỏ ửng.

Nhất Trung học đệ học muội Dương Thiên thấy Dương Thiên ở trường học của người khác cũng có thể quen biết một nữ sinh xinh đẹp như vậy, không khỏi lại giơ ngón tay cái lên khen ngợi Dương Thiên.

Sức hấp dẫn của Dương Thần quả nhiên không ai bằng, danh tiếng của trường trung học số một, danh bất hư truyền.

Mà học sinh Thánh Anh trung học thấy cảnh này xong, cả người đều không tốt.

“Thần ơi, đó không phải là hoa hậu giảng đường của con sao? Sao lại biểu lộ thân thiết với một người như vậy.”

“Trời ạ, trách không được Liễu Giáo Hoa từ chối lời tỏ lộ của tôi, thì ra tâm đã có chủ.”

“Người đàn ông kia là ai, lại động tay động chân với Liễu Giáo Hoa chúng ta?”

Tất cả người của Thánh Anh trung học đều lộ ra ánh sáng cừu hận đối với Dương Thiên Đô.

Dương Thiên và Liễu Vân Lộ hàn huyên một lúc, Liễu Vân Lộ cười cười nói: “Ca ca, ta mời huynh ăn cơm đi.

Một câu, toàn bộ học sinh của Thánh Anh trung học đều ngây ngẩn cả người.

“Cái gì? Liễu Giáo Hoa lại tự mình mở miệng mời người khác ăn cơm?”

“Ông trời ơi, ta hâm mộ ghen ghét hận a!”

“Hắn có tài đức gì, hắn có tài đức gì mà được Liễu Giáo Hoa ưu ái.”

Vốn dĩ học sinh Thánh Anh trung học tràn ngập oán niệm với Dương Thiên càng thêm nghiến răng nghiến lợi, phẫn hận nhìn Dương Thiên.

Dường như chỉ cần hắn đồng ý, mọi người đều nhào lên.

Dương Thiên vốn định cự tuyệt, nhưng nhìn thấy thần sắc mong đợi trong đôi mắt xinh đẹp của cô gái, hắn không đành lòng cự tuyệt, chỉ có thể gật đầu.

Một đám học đệ học muội phía sau rất biết điều, cả đám đều chạy đi.

Liễu Vân Lộ rất hưng phấn, bàn tay nhỏ bé mềm mại rất tự nhiên lôi kéo Dương Thiên, không ngừng hỏi đông hỏi tây.

Bọn họ đi lại trong sân trường, Dương Thiên cảm giác gần như mỗi bước đi đều sẽ bị ánh mắt như dao của người khác.

Hâm mộ, ghen ghét, hận!

Liễu Vân Lộ là hoa khôi đứng đầu trong bốn trường trung học Anh Đào, ngày thường giữ mình trong sạch, không có cùng bất luận kẻ nào truyền qua tai tiếng, là nữ thần trong mộng của tất cả mọi người.

Nhưng bây giờ nữ thần của bọn họ lại lôi kéo tay người khác trong sân trường, bọn họ không ghen tị mới là lạ.

Sắc mặt Dương Thiên có chút xấu hổ, kiếp trước kiếp này cộng lại, bị một nữ hài tử lôi kéo bị người vây xem vẫn là lần đầu tiên.

Hắn nhìn thoáng qua Liễu Vân Lộ cười nói: “Tiểu Lộ, không ngờ ngươi ở đây cũng được hoan nghênh lắm.”

Liễu Vân Lộ ngẩng khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn nói: “Đó là đương nhiên, ta là hoa khôi của trường đấy.”

Hiển nhiên, nữ hài muốn khoe khoang trước mặt hắn một chút.

Hai người tiến vào nhà ăn, không ngoài dự liệu, lại bị trở thành tiêu điểm.

Những người từng thấy phong thái của Dương Thiên trên sân thể dục đều hét to một tiếng rồi lui về phía sau hai bước.

Bọn họ đã có bóng ma tâm lý đối với Dương Thiên.

Nhưng khi chú ý tới cô gái đang kéo Dương Thiên, tất cả mọi người đều sợ ngậy người.

“Mẹ nó, đó không phải là Liễu Vân Lộ sao? Sao nàng lại ở cùng với tiểu tử này?”

“Trời ạ, quan hệ còn thân mật như vậy, bọn họ lúc nào thì tốt đây.”

“Rốt cuộc là ta đã bỏ lỡ cái gì?”

Một đám học sinh của Thánh Anh học viện không ngừng kêu rên, phảng phất trái tim đều bị đâm xuyên qua vậy.

Liễu Vân Lộ rất dịu dàng, biết Dương Thiên thích yên tĩnh, vì vậy liền dẫn Dương Thiên đến một góc yên tĩnh, để hắn chờ một lát, tự mình đi lấy cơm.

Thấy một màn này, âm thanh tan nát cõi lòng không ngừng vang lên.

“Tình nhân trong mộng của ta đây là hoa có chủ sao?”

Cũng có người không thấy hắn mở miệng mỉa mai: “Tiểu tử kia cùng Liễu Vân Lộ đi gần như vậy, không quá mười phút Tôn Minh tuyệt đối sẽ dẫn người giết tới, đến lúc đó tiểu tử này nhất định chịu không nổi!”

Người này vừa nói xong, ánh mắt mọi người đều sáng lên.

Người theo đuổi trung thành của Tôn Minh và Liễu Vân Lộ, bị từ chối sáu mươi tám lần, nhưng vẫn một mảnh si tâm.

Hơn nữa, gia cảnh hần giàu có, bản thân lại là nhân vật phong vân của Thánh Anh trung học, học qua mấy năm tán đả, học sinh trước đó quấy rối Liễu Vân Lộ không có ai không bị hần đánh một trận.

Nếu hần gặp được Liễu Vân Lộ săn sóc người khác như vậy, nhất định sẽ phát cuồng.

Đến lúc đó...

Tất cả mọi người đều cười ra tiếng, lúc này không có người nào lại ghen tị Dương Thiên, ngược lại có chút đáng thương cho hần.

Chương 175 - Mục Nhu khí phách.

Sau khi Liễu Vân Lộ ăn xong, ngồi đối diện Dương Thiên cười hì hì nói: "Ca ca, đồ ăn ở đây không ngon, nếu không buổi chiều tan học người đi nhà ta đi, ta còn nấu cơm cho người được không?"

Dương Thiên cười nói: "Chờ có thời gian ta sẽ đến thăm nhà người, thuận tiện thăm phụ thân người một chút."

Liễu Vân Lộ lắc đầu nói: "Muốn báỉ phỏng cũng là ta và phụ thân đi báỉ phỏng người, dù sao cũng là người cứu phụ thân ta, ngày nào ông ấy cũng nhắc tới chuyện báo đáp người."

Dương Thiên nói: "Chỉ là tiện tay mà thôi!"

Liễu Vân Lộ hì hì cười nói: "Đối với người mà nói chỉ là tiện tay, nhưng đối với chúng ta mà nói là thiên đại ân tình, chúng ta không thể quên."

Nói xong, bàn tay nhỏ bé không ngừng gấp thức ăn cho Dương Thiên nói: "Ca ca, đồ ăn đã nguội rồi, huynh mau ăn đi."

Thấy cảnh này, mọi người thiếu chút nữa đã cắn đứt đũa.

Tuy nói trong lòng không ghen ghét, nhưng nhìn Liễu Vân Lộ đứng đầu bốn đại hoa khôi tự mình gấp thức ăn, đây quả thực là thiên đại hủng thụ a.

Mà điều khiến bọn họ tức giận nhất là đối phương giống như cây du, vui đầu ăn cơm say sưa, căn bản không chú ý đến những tình cảm ân tình của Liễu Giáo Hoa.

Tất cả bọn họ đều buồn bực thổ huyết.

Ngay lúc này, chỉ nghe phịch một tiếng, cửa lớn nhà ăn bị người phẫn nộ đá văng, một nam tử dáng người cường tráng mặt mày tuấn lãng đi đến.

Tuy rằng mọi người bất mãn, nhưng toàn bộ đều im lặng.

Nam tử này không phải ai khác, chính là Tôn Minh, nam tử có thể đánh đệ nhất Thánh Anh trung học.

Tôn Minh nhìn quanh phòng ăn một chút, trực tiếp đi về phía Dương Thiên và Liễu Vân Lộ.

Đến trước mặt hai người, hắn ta phát ra một tiếng hừ tức giận.

Vốn cho rằng Dương Thiên sẽ nhìn thấy hắn sợ đến tè ra quần.

Nhưng mà, đối phương thậm chí ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn hắn một cái.

Liễu Vân Lộ thấy một màn này cau mày hỏi: “Tôn Minh, sao ngươi lại ở chỗ này?”

Tôn Minh mặt âm trầm, không để ý đến Liễu Vân Lộ, mà phẫn nộ quát Dương Thiên: “Tiểu tử, vị trí này không phải ngươi có thể ngồi, đứng lên cho ta.”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt, liếc nhìn hắn nói: “Cút!”

Một chữ, toàn trường đều kinh hãi.

“Trời ạ, ta nghe được cái gì? Ở Thánh Anh trung học lại có người dám gọi Tôn Minh cút?”

“Tôn Minh đã luyện qua ba năm tán đả, ba năm học sinh cũng không phải là đối thủ của hắn, đã từng đánh một thanh niên xã hội bên ngoài trường học răng rơi đầy đất.”

“Đúng vậy, trận chiến ấy thành danh, từ đó, đã rất lâu rồi không có ai dám nói chuyện với Tôn Minh như vậy.”

” Dững khí của tiểu tử này ta rất bội phục, nhưng lát nữa sẽ phải trả giá đắt.”

Trong sân, Tôn Minh nắm chặt hai tay, con ngươi lạnh lẽo nói: “Tiểu tử, ngươi có dám đem lời ngươi vừa nói lặp lại một lần nữa không?”

Thật sự là phiền phức như ruồi nhặng!

Dương Thiên nhíu mày đang muốn giải quyết tiểu tử này, chỉ thấy Liễu Vân Lộ đem hắc che ở sau lưng quát Tôn Minh: “Tôn Minh, ngươi muốn làm gì? Ta không cho phép ngươi đối với ca ca vô lý!”

Dương Thiên nhìn bóng lưng yếu đuối của cô gái, không khỏi có chút xuất thần.

Có thể bảo vệ bên cạnh hắc, trong trí nhớ của Dương Thiên chỉ có một mình Dương Tuyết.

Mà bây giờ, dường như lại có thêm một cô gái thích gọi hắc là ca ca!

Tôn Minh hít sâu một hơi, đè nén phần nộ trong lòng, nói: “Vân Lộ, ta chưa từng nghe nói ngươi có ca ca.”

Liễu Vân Lộ quát cường nói: “Hắc là ca ca của ta, ngươi dám đánh hắc, vậy thì đánh ta trước.

Tròng mắt Tôn Minh đỏ bừng, nắm đấm nắm chặt vang lên khanh khách, hắc chỉ vào Dương Thiên cả giận nói: “Rầu đầu rùa đen, ngươi chỉ biết núp sau lưng nữ nhân thôi sao? Có dám ra đây cùng ta đọan đấu hay không.”

Học sinh Thánh Anh trung học nhìn thấy một màn này, nhao nhao nở nụ cười.

“Ha ha ha, rốt cuộc đã có một tiểu tử có thể trị một phen, vừa rồi chúng ta mắt mặt trên thao trường cũng không nhẹ a.”

“Đúng vậy đúng vậy, tiểu tử kia không phải cuồng sao, ta xem ở trước mặt Tôn Minh hắc còn cuồng như thế nào.”

“Ha ha, tất cả mọi người tới đoán một chút, tiểu tử kia có thể chống đỡ được mấy hiệp của Tôn Minh không?”

Trong phòng ăn lập tức sôi trào lên.

Dương Thiên thở dài một tiếng!

Trên đời này sao lại có nhiều người ngu xuẩn như vậy?

Tuyền Châu Lô Ngạo cũng không ngăn được uy lực một chiêu của hắn, thiếu niên trước mắt này kêu gào độ sức với hắn? Thật muốn đầu thai sao?

Dương Thiên đứng lên, kéo Liễu Vân Lộ lại một lần, ánh mắt lãnh đạm nhìn Tôn Minh: “Ta lặp lại lần nữa, cút!”

Một chữ cuối cùng, hắn vận dụng Linh Hồn Lực Phá Thiên Tiên Đế. Tôn Minh nhận lấy tinh thần trùng kích, sắc mặt trắng nhợt lui về phía sau hai bước.

Mọi người thấy vậy, đều ngạc nhiên!

Bọn họ đang ở ngoài cuộc, đạo tinh thần trùng kích kia của Dương Thiên cũng không có thi triển với bọn họ, cho nên cũng không biết lợi hại.

Cho nên, nhìn thấy Tôn Minh bị một câu nói của đối phương dọa lui, đều ngây ngẩn cả người.

“Hôm nay Tôn Minh bị sao vậy? Người khác bảo hắn cút, hắn thật sự lùi về sau hai bước? Sao hắn lại nghe lời như vậy?”

“Ta cũng buồn bực, nếu là trước kia, với tính tình của Tôn Minh đã sớm động thủ.”

“Chẳng lẽ hắn sợ hãi sao?”

Nghe mọi người trào phúng bên tai, Tôn Minh làm sao còn nhịn được, gãi nổi giận gầm lên một tiếng, nắm đấm nắm chặt, hung hăng đập mặt Dương Thiên.

“Muốn chết!”

Con người Dương Thiên trong nháy mắt lạnh xuống, tượng đất còn có ba phần hỏa khí, nhìn hắn hai lần lại còn dám giẫm lên mặt, coi Phá Thiên Tiên Đế hắn thật sự là Thánh Mẫu hay sao?

Nhưng mà, lúc Dương Thiên đang muốn tung ra một cái tát, chỉ nghe một tiếng gầm thanh thúy vang lên.

“Tôn Minh, ngươi dám động vào nam nhân của ta thử xem?”

Tất cả mọi người chấn động, ngay cả một quyền kia của Tôn Minh cũng đứng ở giữa không trung không dám lại tiến một

phân.

Dương Thiên nghe được câu này, khước miệng giật giật.

Nhìn nữ hài hấp tấp đến, vẻ mặt không nói nên lời.

Từ khi nào hắn trở thành nam nhân của đối phương?

Không sai, nữ hài lo lắng chạy tới chính là Mục Nhu.

Mái tóc màu đỏ rực của nàng, hết sức xinh đẹp, trong vẻ đẹp tuyệt trần lại lộ ra một luồng anh khí, tỏa ra ánh sáng chói mắt, quả nhiên là xinh đẹp như xuân mai nở tuyết, thần như mây mùa thu phủ sương, hai má như hòa tan, ánh sáng trong hồ, hai mắt trong suốt!

Phía sau nàng vĩnh viễn đi theo mấy cô gái xinh đẹp làm tùy tùng, một bộ đại tỷ đại phái đầu.

Mục Nhu tiến lên một bước, có chút đau lòng quan sát Dương Thiên dò xét: “Dương Thiên, ngươi không có việc gì sao?”

Dương Thiên có chút nghi vấn nói: “Làm sao ngươi biết tên của ta?”

Hắn nhớ chưa bao giờ nói cho đối phương biết.

Mục Nhu không thèm để ý phát phát tay nói: “Ta gặp đồng bọn cùng đi với ngươi, nghiêm hình ép hỏi, ngạch không, là ôn nhu hỏi bọn họ, bọn họ lúc này mới nói cho ta biết.”

Dương Thiên:.....

Cô gái này dường như trong cơ thể có bạo lực, cũng không biết bọn Vương Dũng bị ngược thành cái dạng gì.

Nhưng nghĩ đến Mục Nhu này chắc sẽ không quá phận, dù sao bọn họ đến là để giao lưu, nếu bị đánh mặt bầm dập, hiệu trưởng bọn họ chắc chắn sẽ không nguyên ý.

Lúc này, Tôn Minh mặt đen lại nói: “Mục lão đại, hắn là học sinh ở trường ngoài, ngươi cũng che chở sao?”

Mục Nhu đôi mắt đẹp phát lạnh, nhìn chằm chằm hắn cả giận nói: “Họ Tôn, lão nương vừa rồi có nói với ngươi hay không, hắn là nam nhân của ta, tự nhiên xem như học sinh trường trung học Thánh Anh chúng ta, còn dám lăm miệng một câu,

ta để người chịu không nổi, đi cho ta, hiện tại cắt ngay cho ta!”

Lời này vừa dứt, tất cả mọi người đều câm như hến.

Mục Nhu ở Thánh Anh trung học gần như có thể coi trời bằng vung, ngay cả hiệu trưởng cũng phải nể mặt nàng ba phần.

Gia cảnh của nàng rất bình thường, nhưng đám nữ hài dưới tay nàng không ai không phải là quan lại quý tộc, chính bởi vì sức hấp dẫn vượt qua người bình thường của Mục Nhu, các nàng mới khăng khăng một mực đi theo Mục Nhu!

Sắc mặt Tôn Minh lúc trắng lúc xanh, cuối cùng oán hận cắn răng, chỉ vào Dương Thiên cả giận nói: “Tiểu tử, hôm nay có Mục lão đại làm chỗ dựa cho ngươi, ta không động đến ngươi, nhưng sau này ngươi cứ chờ đó cho ta, ngươi cầu nguyện đừng gặp ta.”

Nói xong, đóng sập cửa đi ra.

Dương Thiên gần như đã không biết nên hình dung tâm trạng của mình như thế nào.

Bị một con kiến hôi khinh bỉ, điều này làm cho hắn hết sức buồn bực.

Nói thật, nếu Liễu Vân Lộ cùng Mục Nhu không xuất hiện, cái tên kêu gào Tôn Minh Minh kia liền quỳ rạp trên mặt đất thần phục hắn.

Hai cô gái có lòng tốt, nhưng lại làm điều thừa.

Giờ phút này, Mục Nhu chấp hai tay sau lưng, thanh tú động lòng người đứng tại chỗ, giống như là cô gái nhà bên vậy.

Cho dù ai cũng nhìn không ra, nữ hài chính là Mục lão đại làm cho cả học sinh trung học Thánh Anh vừa kính vừa sợ!

Mục Nhu có chút ngượng ngùng nhìn Dương Thiên nói: “Dương Thiên, chúng ta đi hẹn hò buổi tối đi!”

Dương Thiên nghe vậy đỡ trán suýt chút nữa ngất đi.

Hắn chưa bao giờ thấy qua nữ hài nào trắng trợn như thế.

Mà khi Mục Nhu nói ra những lời này, tất cả mọi người trong phòng ăn đều điên rồi.

“Ta rốt cuộc nhìn thấy cái gì? Nghe được cái gì?”

“Ta cảm giác ta giống như là đang gặp ác mộng a.”

“Trời ạ, Mục lão đại lại công khai tỏ lộ với một nam sinh trường ngoài? Không phải nàng không thích nam sinh sao?”

“Đúng vậy đúng vậy, trước đó nàng vẫn luôn chán ghét nam sinh, hôm qua bởi vì một tiểu học đệ không hiểu quy củ mà nhìn nàng nhiều một chút bị hành hung, trong thời gian một ngày này đến cùng xảy ra chuyện gì?”

Dương Thiên im lặng, đang muốn nói chuyện, Liễu Vân Lộ kéo hắn lại sau lưng bảo vệ hắn, nói với Mục Nhu: “Mục Nhu, ngươi lại giở thủ đoạn gì đây, ta nói cho ngươi biết, Dương Thiên ca ca ta, ngươi không được nhắm vào hắn.”

Chương 176 - Thiên Thượng Nhân Gian.

Mục Nhu hí híp đôi mắt đẹp nhìn Liễu Vân Lộ nói: “Đúng đầu bốn hoa khôi, ta vốn cho rằng ngươi bằng thanh ngọc khiết sẽ không động tâm với người khác, không nghĩ tới một xuân tâm nhộn nhạo đã muốn cướp nam nhân của lão nương.”

Dương Thiên không biết lúc này nên dùng vẻ mặt gì để ứng đối.

Nữ hài bá đạo trước mắt này để hắn mười phần im lặng.

Liễu Vân Lộ nghe vậy, tức giận đỏ mặt nói: “Mục Nhu, ngươi nói bậy bạ gì đó? Dương Thiên ca ca, ta không cho phép ngươi tiếp cận hắn.”

Trong nhà ăn, tất cả mọi người của trung học Thánh Anh đều trợn mắt há hốc mồm.

“Mục lão đại và Liễu đại giáo cướp hoa của một người đàn ông? Chẳng lẽ các nàng không biết tỉ lệ nam nữ trong nước mất cân đối nghiêm trọng sao?”

“Hô, ta không ghen ghét, ta không ghen ghét, ta... ô ô ô!”

“Tiểu tử này mới là tấm gương trong nam nhân, mẹ nó không phục không được.”

“Hai cô gái xuất sắc nhất trong trường chúng ta muốn chạy theo người khác, ta cũng không muốn sống nữa.”

Toàn bộ nhà ăn, giống như là bị đánh đổ bình dấm chua, chua chua muốn chết.

“Lý Thanh Thanh, hôm nay không phải sinh nhật của ngươi sao? Ta mời ngươi đến Thiên Thượng Nhân Gian chúc mừng!”

Trên đường đi, Tôn Minh kéo một nữ hài mềm mại thon thả nói.

Lý Thanh Thanh nghe vậy tuy rằng hưng phấn, nhưng vẫn là vẻ mặt kinh ngạc hỏi: “Tôn Minh, có phải ngươi uống nhầm thuốc hay không? Không phải ngươi vẫn thích khuê mật Liễu Vân Lộ của ta sao? Sao bây giờ lại có ý đồ với ta?”

Tôn Minh hừ một tiếng nói: “Đừng có tăng bốc ngươi nữa, ta làm sao có thể có ý đồ với ngươi được. Ngươi đi gọi Liễu Vân Lộ lên, còn có ca ca kia của nàng nữa, ta cho ngươi một vạn đồng!”

Nói xong, hắn lấy ra một xấp tiền mặt đỏ rực từ trong túi!

Ánh mắt Lý Thanh Thanh nhất thời tỏa ra lục quang, nàng đưa tay nhận lấy rồi nhanh chóng đếm, hưng phấn nói: “Được, giao cho ta là được.”

Sau đó, nàng lại nghi ngờ nói: “Tôn Minh, ngươi theo đuổi Liễu Vân Lộ chứ không phải theo đuổi ca ca của nàng ta? Ngươi bảo ca ca nàng ta đi làm gì? Làm bóng đèn cho ngươi sao? Còn nữa, Liễu Vân Lộ có ca ca sao? Sao ta không biết?”

Tôn Minh quát: “Bảo ngươi đi ngươi liền đi, nói nhảm nhiều như vậy làm gì!”

Lý Thanh Thanh giật mình, sau đó bĩu môi không nói nữa.

Đợi đến khi nàng đi rồi, lúc này Tôn Minh mới lộ ra nụ cười âm lãnh: “Họ Dương kia, lần này ở bên ngoài, ta muốn ngươi mất hết thể diện.”

Lý Thanh Thanh tìm Liễu Vân Lộ, nói với nàng chuyện chúc mừng sinh nhật của mình, Liễu Vân Lộ rất vui vẻ, nhưng khi

Lý Thanh Thanh nói mình đang ở trên trời dưới đất, Liễu Vân Lộ hơi chần chừ nói: “Thanh Thanh, phụ thân ta nói với ta không cho phép ta đến những nơi như thế này.”

Liễu Vân Lộ ở nhà chính là một đứa con ngoan ngoãn, mặc dù bình thường phụ thân của nàng không quản giáo, nhưng nàng lại rất hiểu chuyện.

Lý Thanh Thanh kéo tay Liễu Vân Lộ nói: “Ai nha Vân Lộ, người cứ đáp ứng ta đi. Có chúng ta ở đây sẽ không có việc gì, nếu người vẫn lo lắng thì có thể gọi ca ca của người tới.”

Liễu Vân Lộ nhìn Dương Thiên với ánh mắt mong đợi.

Dương Thiên vốn định cự tuyệt, trải qua ba trăm năm khiến hắn không có chút hứng thú nào với mấy trò vui đùa, nhưng thấy đôi mắt xinh đẹp của cô gái chớp chớp nhìn hắn, hắn thật sự không nhẫn tâm được.

Bất đắc dĩ, chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Mà vào lúc này, Mục Nhu chống nạnh mở miệng nói với Lý Thanh Thanh: “Ta cũng muốn đi, người có ý kiến gì không?”

Sắc mặt Lý Thanh Thanh hơi cứng ngắc, nhưng cuối cùng vội vàng xua tay nói: “Mục lão đại muốn đi thì ta cầu còn không được, sao có thể có ý kiến.”

Mục Nhu hài lòng nhìn nàng một cái nói: “Không tệ không tệ, coi như tiểu tử ngươi, à không, tiểu cô nương ngươi biết làm người.”

Khóe miệng Lý Thanh Thanh giật giật, sau đó nói rõ là gặp nhau ở cổng trường sau khi tan học, sau đó trực tiếp chạy trốn chết.

Thời gian buổi chiều rất nhanh đã trôi qua, sau khi tan học, Liễu Vân Lộ, Dương Thiên, Mục Nhu ba người đứng ở cửa trường học, sau đó một chiếc xe BMW dừng ở bên cạnh ba người.

Chiếc xe này tuy là ba hệ Bảo Mã, nhưng cũng đủ để hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

“Mẹ nó, xe sang trọng!” Có người kinh ngạc thốt lên.

“Mở đến trường học của chúng ta, chẳng lẽ là lão sư nào có tiền mua?”

Nhìn thân xe ba hệ lưu tuyến Bảo Mã, tất cả mọi người đều mê say.”

Mọi người vốn còn đang buồn bực là ai lái chiếc xe có độ cao như vậy, khi thấy người đi xuống từ vị trí lái là Tôn Minh, cũng liền bình thường trở lại.

Trong nhà Tôn Minh mở mấy khách sạn, cha hắn cũng được coi là danh tiếng hàng đầu ở Giang Thành, hắn đã từng nói khoác mình có một chiếc BMW, không ngờ lại là thật.

Sau khi xuống xe, Tôn Minh chỉ chỉ xe của mình nói: “Vân Lộ, ta lái xe đưa người đi qua đó, còn có Mục lão đại.”

Mục Nhu có chút kinh ngạc nói: “Sao vậy? Không mang theo Dương Thiên à?”

Tôn Minh ra vẻ lúng túng nói: “Thật ngại quá, trong xe ngồi đầy người, Dương huynh đệ hẳn là...”

Nói đến đây, hắn vỗ trán một cái: “Thật ngại quá, ta quên mất, Dương huynh đệ không có xe hơi, nếu đã như vậy, vậy thì đành để Dương huynh đệ đánh xe vậy, sau khi đến đó ta sẽ chi trả bằng phí đi đường.”

Giọng nói của hắn mang theo hương vị vênh váo tự đắc, bản thân cũng có vốn liếng để kiêu ngạo như vậy.

Nhà Tôn Minh mở tiệm cơm, làm ăn rất lớn, tổng tài sản hơn ba ngàn vạn.

Dương Thiên tự nhiên nhìn ra Tôn Minh cố ý khoe của làm cho hắn khó coi.

Đối với việc này, hắn cười khinh thường, hắn đích xác không có xe hơi, nhưng lại có một chiếc xe đua Coccy一定能 trị giá hơn một ngàn bảy trăm vạn.

Chiếc xe này gần bằng một nửa gia sản của Tôn Minh.

Hắn chỉ là khiêm tốn không nói mà thôi.

Nhưng mà, đối với sự im lặng của Dương Thiên, Tôn Minh càng thêm khinh thường, hôm nay hắn chính là để Liễu Vân Lộ nhận rõ, vẻ ngoài đẹp mắt không có bất kỳ tác dụng nào, ra

khỏi trường học tiến vào xã hội, là phải xem quan hệ giao thiệp, tài sản trong nhà!

Ngay khi Tôn Minh lấy ra một trăm đồng đưa cho Dương Thiên, muốn được đà lần tới, Liễu Vân Lộ và Mục Nhu cùng nhau kéo tay Dương Thiên, nói với Tôn Minh: “Vậy chúng ta tự mình bắt xe đi, tiền thuê xe chúng ta có thể trả được.”

Nói xong, nhìn cũng không nhìn Tôn Minh một cái, xoay người ngăn lại một chiếc cho thuê.

Các nàng băng tuyết thông minh, tự nhiên thấy được Tôn Minh cố ý nhục nhã Dương Thiên.

Tôn Minh thấy một màn này, trán nổi gân xanh, nắm chặt nắm đấm hung hăng nhìn chằm chằm bóng lưng Dương Thiên, hận không thể xé nát hẳn.

Đối với chuyện này, Dương Thiên cười khinh thường.

Nếu hẳn nguyện ý, tất cả những gì trong nhà Tôn Minh có, chỉ cần một câu nói của hẳn là có thể khiến cho mấy chục năm nỗ lực của đôi phương bùng cháy!

Dương Thiên ngồi ở hàng sau, hai cô gái cũng chen chúc với hẳn.

Hai người đều là tiểu mỹ nữ, lại thân mật với một thiếu niên như vậy, thật sự là không có thiên lý a. Người tài xế trung niên này đang hâm mộ, hẳn lại không biết Dương Thiên lúc này quả thực là như ngồi trên đống lửa.

Hai nữ mỗi người ôm cánh tay của hẳn, mùi thơm cơ thể thiếu nữ không ngừng chui vào cánh mũi của hẳn.

Một người tươi mát, một người kiều mị, hơn nữa bộ ngực sữa của các nàng đã có quy mô ban đầu, cho thuê đi trên con đường gồ ghề, ma sát trên cánh tay Dương Thiên.

Cảm giác ấm áp mềm mại kia, Dương Thiên suýt nữa phun ra máu mũi.

Hơn nữa, hai cô gái ở bên tai hẳn thở ra như lan, nhẹ nhàng như gió xuân.

Quan trọng nhất là Liễu Vân Lộ dường như đang đấu với Mục Nhu, hai cô gái trừng mắt nhìn nhau, Dương Thiên ở giữa, quả

thực muốn ngắt đi cho xong chuyện.

Cuối cùng, rốt cục cũng đến Thiên Thượng Nhân Gian, Dương Thiên lúc này mới thở phào một hơi.

Người chờ ở cửa là Tôn Minh và hai nam sinh, mấy nữ hài tử.

Lý Thanh Thanh vẫy tay với ba người.

Dương Thiên đi vào vừa nhìn, sắc mặt cổ quái, bởi vì đám người thiếu nữ mặt tròn trước mặt chính là đám người trước đó vũ nhục Nhất Trung bọn họ.

Lúc này, trên mặt mấy người vẫn mang theo vẻ khinh thường nhìn Dương Thiên.

Tôn Minh lại nghiêng răng nghiêng lợi với Dương Thiên, nhất là thấy Liễu Vân Lộ bàn tay nhỏ trắng như tuyết đang kéo đối phương, tròn mắt đều đỏ bừng lên.

Liễu Vân Lộ nhìn ánh mắt của mọi người, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, sau đó vội vàng buông Dương Thiên ra.

Tôn Minh tức giận hừ một tiếng với Dương Thiên, sau đó Lý Thanh Thanh kéo hắt một cái, đoàn người lúc này mới tiến vào Thiên Thượng Nhân Gian.

Thiên Thượng Nhân Gian trang trí thập phần xa hoa, vàng son lộng lẫy, bên trong tràn đầy sắc thái mộng ảo.

Mấy người vào phòng, lúc này một nữ lang mặc trang phục lộ liễu cung kính đi lên trước nói: “Mấy vị khách nhân tôn kính, xin hỏi có gì cần phân phó?”

Ánh mắt Tôn Minh rực lửa nhìn nữ thỏ ăn mặc xinh đẹp, lộ ra đôi chân ngọc thon dài, một lát sau mới khôi phục lại.

Mà hai ba thiếu niên phía sau hắt lại càng không chịu nổi, ánh mắt toàn bộ hành trình nhìn chăm chăm vào thân thể đầy đặn của nữ lang thỏ, ánh mắt trừng thẳng tắp. Một khắc cũng không có rời đi, hơn nữa đều thiếu chút nữa chảy nước miếng.

Liễu Vân Lộ cùng Mục Nhu nhìn thoáng qua Dương Thiên, phát hiện ánh mắt thiếu niên cũng không tụ tập ở đây, mà là có chút hăng hái đánh giá bố cục trên trời nhân gian.

Hai nàng thấy vậy liền mỉm cười.

Dương Thiên so sánh với Tôn Minh lúc này, cao thấp đã phân!

Chương 177 - Cực kỳ ưu việt.

Tôn Minh liếc mắt nhìn Dương Thiên, thấy đáng về chưa từng thấy qua việc đời của hắn, khinh thường hừ một tiếng, bá khí nói với thỏ nữ: "Chúng ta muốn phòng riêng của thiên tử trên trời nhân gian!"

Hắn vừa nói xong, thỏ nữ lang đều trợn mắt há hốc mồm.

Ghế lô thiên tử, đây cũng không phải ghế lô bình thường, một lần tiêu phí thấp nhất năm vạn!

Ánh mắt mọi người trong đại sảnh đều nhao nhao nhìn sang, mấy người này thoát nhìn chỉ là học sinh mà thôi, vậy mà thô hào như thế.

Ngay lúc mọi người đang nghi hoặc thân phận của mấy người này, đột nhiên một người kinh hô: “Đây không phải là Tôn Minh tiểu công tử nhà Tôn Bằng sao?”

Có người nghi vấn hỏi: “Tôn Bằng là ai?”

Người nọ khinh bỉ nhìn hắn một cái nói: “Tôn Bằng cũng coi như là nhân vật Giang Thành chúng ta, cùng Kim lão đại có chút giao tình, mà Kim lão đại là ai? Đại lão bản phía sau màn của Thiên Thượng Nhân Gian, một trong ba đại lão đại của thế lực hắc ám Giang Thành.”

Tất cả mọi người nghe vậy, lập tức hít vào một ngụm khí lạnh.

Có thể có quan hệ với Kim gia, giao tình này gần như có thể tung hoành Giang Thành.

Ánh mắt nữ lang thỏ nóng bỏng, gần như dán cả người vào người Tôn Minh.

Nếu như trèo lên cành cây này, về sau nàng ăn mặc cũng không lo.

Nhìn ánh mắt sùng bái của mọi người, Tôn Minh càng thêm kiêu ngạo.

Hưởng thụ ánh mắt sùng bái của thiếu nữ mặt tròn và đám người Lý Thanh Thanh, nhìn về phía Dương Thiên, vốn tưởng

rằng đối phương sẽ sắc mặt âm trầm, lại không nghĩ rằng đối phương phong khinh vân đạm, căn bản không liếc hắt một cái.

Điều này càng khiến Tôn Minh tức giận không thôi.

Đoàn người được nữ lang thả dẫn vào phòng riêng thiên tử, mọi người đều kinh ngạc tán thán.

Nơi này trang hoàng sang trọng, âm nhạc kim loại nặng rung động lòng người, ánh sáng đèn neon làm cho người ta mê say.

Một đám thiếu niên thiếu nữ thấy cảnh này, đều đi đoạt microphone, chọn lựa ca khúc thích nhất.

Tôn Minh gọi ba chai rượu vang u Tụng, mặc dù kém hơn so với Lafite, nhưng cũng không kém bao nhiêu, giá trị không nhỏ.

Một đoàn người chơi hết sức hưng phấn, duy chỉ có Dương Thiên là không hợp nhau, ngồi ở một góc không bắt mắt nhất, mặt mỉm cười, nghe Liễu Vân Lộ nói.

Tất cả mọi người dường như đều khiếp sợ với giọng nói hoàn mỹ của Liễu Vân Lộ, Mục Nhu thấy Liễu Vân Lộ biểu hiện xuất sắc như vậy, nằng tức giận cướp lấy microphone của Lý Thanh Thanh, cũng bắt đầu hát lên.

Có điều hình như nàng không được đầy đủ ngũ âm, ca khúc hát ra tuy không tính là khó nghe, nhưng tất cả đều đã chạy đi, đáng vẻ tất cả mọi người đều là muốn cười lại không dám cười.

Dương Thiên thì không cố kỵ gì, cười rất xán lạn.

Mục Nhu đỏ mặt lên giống như quả táo, đi tới bên cạnh Dương Thiên trừng mắt nhìn hắt, cả giận nói: “Cười cái gì? Có bản lĩnh thì ngươi hát một bài đi?”

Dương Thiên lắc đầu!

Nếu để cho hắt hát, nói thật hắt không tốt hơn Mục Nhu ở chỗ nào.

Kiếp trước kiếp này hắt chưa từng hát ca khúc, bất quá đã từng ở Huyền Thiên đại lục dạy qua một nữ tử dịu dàng.

Nhưng ở đây lại không có chỗ nào để thi triển.

Mấy người thấy Dương Thiên đã không uống rượu cũng không hát, không khỏi càng thêm khinh bỉ Dương Thiên.”

Nhất là đám người thiếu nữ mặt tròn, trước đó Dương Thiên ở trường học đã làm cho các nàng khó coi, bây giờ Dương Thiên so với một người bình thường cũng không bằng.

Nhìn cách ăn mặc của hắn, gia cảnh bình thường, không bằng Tôn Minh.

Có lẽ đây là lần đầu tiên hắn đến đây, nếu không phải Tôn Minh, hắn căn bản không có khả năng tiếp xúc đến nơi cao cấp như vậy.

Còn có hai nam sinh bên cạnh Tôn Minh, bởi vì nhận được chỉ thị của Tôn Minh, không ngừng khiêu khích Dương Thiên.

“Người anh em, nơi này chưa từng tới qua, hưởng thụ cho tốt, ghé sô pha người ngồi đều là da thật.”

“Hiện tại, người biết chênh lệch giữa người và Minh ca ta chứ?”

“Nếu không phải người lẫn lộn với Minh ca của chúng ta, bảo đảm người được ăn ngon uống say.”

“Đúng, nói rất hay, đợi chút nữa Tôn Minh đại ca thô lộ với hoa khôi của Liễu Đại Giáo, tiểu tử người thành thật ngồi xuống cho ta, không nên gây chuyện.”

“Chỉ cần Tôn Minh đại ca thô lộ thành công, người yên tâm, chúng ta tuyệt đối cho người chỗ tốt.”

Hai người không ngừng châm chọc, Dương Thiên cười khinh thường.

Hai người này ở trước mặt hắn giống như là một tên hề buồn cười, nếu như hắn nghĩ, Tôn Minh ở trước mặt hắn giống như con kiến hôi.

Nhớ rõ chủ tử của Thiên Thượng Nhân Gian này từng cúi đầu xưng thần với hắn, mà phụ thân của Tôn Minh chỉ là có chút giao tình với chủ tử ở đây mà thôi, còn không bằng mắt của hắn.

Ngay khi hai bằng hữu của Tôn Minh đang dương dương đắc ý thì phòng riêng của thiên tử bị người ta đẩy ra.

Ánh mắt mọi người đều nhìn qua, chỉ thấy một nữ tử dáng người đầy đặn mặc sườn xám mang theo hai nữ lang thỏ đi đến.

Nữ tử mặc sườn xám màu đỏ rực, đôi chân thon dài thẳng tắp mơ hồ lộ ra, đi giày cao gót màu đỏ, tóc xõa vai, chắc là rèn luyện thời gian dài, khiến vóc dáng nàng có một loại thon thả cao ngất, ngực bự mông cong.

Dáng dấp của nàng cũng không phải xuất chúng, nhưng dáng người hoàn mỹ này thật sự khiến tất cả mọi người đều hâm mộ ghen tị.

Ánh mắt ba nam sinh Tôn Minh đăm đăm, căn bản không dời mắt được.

Thân thể mềm mại động lòng người trước mắt này, thật sự là vu vật!

Nữ tử mặc sườn xám nhìn Tôn Minh mở miệng nói: “Chắc hẳn ngài chính là Tôn công tử.”

Tôn Minh gật đầu, sau đó khó hiểu nhìn nữ tử mặc sườn xám.

Nữ tử mặc sườn xám cười nói: “Ta là quản lý của Thiên Thượng Nhân Gian, người khác đều gọi ta là Hồng tử, mỗi khách nhân đến phòng riêng của Thiên tử chúng ta đều sẽ đưa một chai rượu vang đỏ.”

Nói xong, hai thỏ nữ lang mở chai rượu vang đất đỏ ra.

Hồng tử cười duyên rũ nói: “Chúc các người chơi vui vẻ.”

Tôn Minh nhất thời cảm thấy trên mặt có chút sáng sủa, cười ha ha nói: “Các người thật biết làm ăn, lần sau ta sẽ tới nơi này.”

Hai tùy tùng phía sau hắn uống không ít, nhìn thân thể mềm mại nóng bỏng của Hồng tử, trong mắt đều hiện lên lục quang, một người trong đó cười nói: “Tử tử, chúng ta ở chỗ này uống rượu cô đơn, nếu không tử tới uống hai chén với chúng ta?”

“Chính là, người tới bồi chúng ta uống rượu, đợi chút nữa chúng ta cho người tiền boả.”

Vẻ mặt tươi cười dịu dàng của Hồng tử lập tức âm trầm.

Đôi mắt nàng lạnh như băng nói: “Hai vị khách nhàn, xin chú ý lời nói của các người, ta là quản lý, không phải bồi tửu nữ.”

“Giả bộ đứng đắn cái gì, đi làm ở đây, mẹ nó người còn nói chuyện Giữ Mình Trong Sạch với ta?”

Tùy tùng tiểu mập mạp kia uống đến say khướt, nhìn vẻ mặt khinh thường của Hồng tử.

“Đúng vậy đúng vậy, lão tử để người bồi rượu là để mắt người, người cũng không đi ra ngoài hỏi thăm một chút, phụ thân Tôn Thiếu là Tôn Bằng cùng lão bản Kim gia của các người có giao tình gì.”

Một thiếu niên mặt dài khác cũng uống không ít, đi tới trước mặt Hồng tử, dùng sức bóp mạnh bờ hông đầy đặn của nàng một cái, sau đó say mê hít một hơi nói: “Thơm quá!”

“A!”

Hồng tử khó có thể tin nhìn chằm chằm thiếu niên mặt dài.

Nàng là nữ nhân của Kim Thất, bởi vậy được đề bạt lên vị trí tổng giám đốc của Thiên Thượng Nhân Gian, đại nhân vật Vương Liệt hai đạo hắc bạch đều ăn sạch đến nơi đây cũng không dám làm càn đối với nàng như vậy, mà thiếu niên trước mắt này, vậy mà đưa tay sờ hông của hắn.

Đây quả thực là tìm chết.

Nàng nổi giận nói: “Các người tới gây chuyện?”

Thiếu niên mặt dài hừ một tiếng nói: “Chúng ta chính là kiểm chuyện, người làm gì được ta? Người hẳn là biết bối cảnh của Tôn công tử rồi chứ.”

Tên mập kia cũng gật đầu đồng ý: “Đừng cho mặt mũi mà không biết xấu hổ, hiện tại ngồi ở đây cho ta.”

Nói xong, kéo bàn tay ngọc ngà của chị Hồng, kéo cô ấy lên sô pha.

Hai nữ lang thỏ khác thấy vậy, sợ tới mức vội vàng rút lui.

Liễu Vân Lộ muốn đứng dậy ngăn cản nhưng lại bị Lý Thanh Thanh kéo lại.

Hồng tử tức giận trừng mắt nhìn Tôn Minh nói: “Tôn thiếu gia, người thả ta ra, ta coi như các người đang làm trò cười, bằng không lát nữa ta sẽ khiến các người chịu không nổi.”

Ban đầu Tôn Minh cũng có chút thấp thỏm, nơi này chính là địa bàn của Kim gia, gây chuyện ở đây chắc chắn không tốt, nhưng thấy Hồng tử mềm yếu như vậy, hơn nữa hai tiểu đệ bên cạnh đã nâng hán lên, còn ở trước mặt Liễu Vân Lộ, hán chắc chắn không thể sợ.

Thế là ha ha cười nói: “Hồng tử, nếu hai người bằng hữu này của ta đã vui vẻ, vậy người liền lưu lại bồi chúng ta một hồi đi, đợi chút nữa ta bồi thường cho người.”

Theo hán thấy, một quản lý mà thôi, có cái gì ghê gớm, đắc tội thì đắc tội.

Phụ thân Tôn Bằng Tử của hán ở đây coi như có chút mặt mũi.

Hồng tử tức giận nói: “Họ Tôn, nếu người nghĩ như vậy, vậy lát nữa người cứ chờ hồi hận đi.”

Tôn Minh cũng uống không ít, đang trong trạng thái hưng phấn, lơ đãng nhìn Hồng tử.

Dương Thiên có chút hăng hái quan sát cảnh tượng này, hán nhìn ra được, trên người Hồng tử tỏa ra khí thế của người lãnh đạo, nghĩ đến, ở chỗ này không chỉ đơn giản là quản lý, Tôn Minh cũng dám cưỡng chế giữ cô ta lại, đợi lát nữa nhất định sẽ có phiền toái lớn.

Tuy nhiên, cho dù như vậy, Dương Thiên cũng không nhắc nhở Tôn Minh, hai tên tùy tùng của tiểu tử này vừa rồi kêu gào lợi hại như vậy, chờ một lát nữa xem bọn họ ứng đối như thế nào.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của hán, trong vòng một phút, hơn mười đại hán đột nhiên đập văng cửa trực tiếp vọt vào.

Bọn họ từng người cầm côn sắt trong tay, mặc kinh y, khí thế hùng hổ.

Thấy cô gái mặc sườn xám bị nhóc mập rót rượu, một tráng hán cầm đầu tức giận nói: “Lũ nhãi con, các người muốn chết phải không? Hồng tử, các người cũng dám nhúng chàm?”

Chương 178 - Trả giá đắt.

Nghe thấy tráng hán cầm đầu gầm lên, tất cả mọi người đều hoảng sợ. Vốn dĩ thiếu nữ mặt tròn và Lý Thanh Thanh đang sôi nổi ca hát đều dừng lại, thấy nhiều đại hán áo đen như vậy tới đây, sợ tới mức không ngừng thét chói tai, co rúm lại thành một đoàn.

Sắc mặt Tôn Minh trắng bệch, thậm kê không ổn.

Chuyện hôm nay có thể sẽ xảy ra lớn hơn.

Thấy tên tùy tùng mập mạp kia của mình còn đang nắm lấy tay Hồng tử, Tôn Minh tức đến mức suýt nữa học máu.

Mười mấy đại hán này là hướng về phía Hồng tử, mẹ nó đến lúc này người còn không buông tay, mình muốn chết đừng lôi kéo tất cả chúng ta.

Tôn Minh hung hăng đá tiểu mập mạp một cước, lúc này tiểu mập mạp mới như ở trong mộng mới tỉnh, vội vàng thả Hồng tử ra.

Hồng tử đứng dậy hung hăng tát nhóc mập một cái, sau đó đứng dậy chạy tới bên cạnh tráng hán đầu trọc cầm đầu.

Tráng hán đầu trọc cung kính nói: “Hồng tử, chúng ta tới chậm rồi.”

Hồng tử xấu hổ và giận dữ, nói lại chuyện vừa rồi một lần.

Đại hán đầu trọc giận tím mặt, ra lệnh cho hai thủ hạ đem thiếu niên mặt dài cùng tên mập mạp kia tóm tới.

Hai người nào đã gặp qua việc này, trực tiếp nước mũi giàn giụa dọa đến cơ hồ tè ra quần.

Vẻ mặt bọn họ sợ hãi, sắc mặt trắng bệch run lẩy bẩy.

Tráng hán đầu trọc cho hai người một cái tát, cả giận nói: “Hồng tử ngươi cũng dám đụng vào? Thằng nhãi con, lá gan của ngươi không nhỏ đâu.”

Hai người sợ hãi tới cực điểm, nhìn Tôn Minh, không ngừng xin giúp đỡ.

Tôn Minh kiên trì mở miệng nói: “Vị huynh đệ này, cha ta là Tôn Bằng, nghĩ đến các người đã nghe qua, có thể nể mặt ta, thả bằng hữu của ta hay không?”

Tráng hán đầu trọc lạnh lùng nhìn Tôn Minh nở nụ cười, hắn ta âm lãnh nói: “Tôn Bằng? Thể diện thật lớn a, không biết so với Kim gia ai lợi hại hơn?”

Sắc mặt Tôn Minh trắng nhợt, có loại dự cảm không tốt.

Tráng hán đầu trọc mở miệng nói với một thủ hạ bên cạnh: “Đi, mời Kim gia tới, nói có người tay chân không sạch sẽ, động đến Hồng tử.”

Tôn Minh nghe vậy, trực tiếp ngồi liệt trên mặt đất, môi hắn run rẩy nói: “Các người mời Kim gia tới đây? Đây chỉ là một chuyện nhỏ, chúng ta bồi thường chút tiền là được rồi, có cần thiết mời Kim gia ra mặt không?”

Tráng hán đầu trọc nhe răng cười một tiếng nói: “Hồng tử là nữ nhân của Kim gia, các người vậy mà lại để Hồng tử bồi rượu, người nói có cần Kim gia ra mặt hay không?”

“Trời ơi!”

Tôn Minh bị dọa đến hoa mắt, suýt chút nữa ngất đi, vẻ mặt xám xịt.

Hồng tử lại là nữ nhân của Kim gia? Chuyện hôm nay tuyệt đối không thể bỏ qua.

Hai tên thủ hạ heo của hắn gây họa, cho dù phụ thân Tôn Bằng ra mặt cũng chưa chắc có thể giải quyết!

Một đám nữ hài đang run lấy bầy, sắc mặt hoảng sợ, bọn họ tự nhiên nhìn ra thân phận mấy tráng hán trước mắt không phải dễ chọc như vậy, lấy mặt mũi Tôn Bằng ra cũng không dùng được, ai còn có thể cứu được các nàng.

Mấy người nữ hài mặt tròn lén thương lượng với Lý Thanh Thanh một phen, lát nữa nhất định phải nói với đối phương là không có giao tiếp quá lớn với Tôn Minh.

Nếu không dẫn lửa vào người, sẽ nguy hiểm.

Các nàng là thiếu nữ hoa quý, nơi này cũng không phải là địa phương tốt, vạn nhất xảy ra chuyện, kêu trời trời không thấu,

kêu đất đất chẳng hay.

Liễu Vân Lộ hiển nhiên biết lát nữa sẽ phải đối mặt với cái gì. Thân thể không khỏi run rẩy, thân thể không tự chủ được mà dựa sát vào Dương Thiên.

Dương Thiên cười cười với nàng, xoa cái đầu nhỏ thanh tú của nàng.

Liễu Vân Lộ lập tức yên tâm hơn nhiều, ngửi thấy khí tức siêu phàm thoát tục của thiếu niên kia, tâm thần không khỏi an bình.

Dường như có hắc ở đây, tất cả nguy hiểm đều không còn là nguy hiểm nữa.

Dương Thiên lúc này đang cắn hạt dưa, bộ dạng thờ ơ không đếm xỉa đến, không hề lo lắng chút nào!

Hắc không có ý định ra tay, bởi vì hai tiểu tử bên người Tôn Minh kia là trùng phạt đúng tội.

Dương Thiên không ra tay cũng không phải vì hai người này kêu gào đắc tội hắc.

Hai người đã dám quấy rối ở chỗ này, nên vì thế gánh chịu đại giới.

Hắc không phải thánh mẫu, không có đạo lý vì lỗi lầm của hai người mà tính tiền.

Giáo dục bọn họ, cho bọn họ cơ hội hối hận chính là chuyện của cha mẹ bọn họ, không liên quan gì tới hắc.

Không bao lâu sau, Kim Thất tiến vào phòng riêng của Thiên tử.

Tuy đáng người hắc hơi thấp bé, nhưng cả người tản ra một cỗ khí thế cường đại.

Khí thế của thượng vị giả, làm cho người ta không dám khinh thường.

Kim Thất không giận tự uy, nhìn mọi người chung quanh một chút, lạnh lùng nói: “Ai là con trai của tiểu tôn?”

Sắc mặt Tôn Minh phát khổ, phụ thân của hắc ngày thường rất có uy nghiêm, ai dám xưng hô hắc như thế.

Nhưng hiện tại, ở trong mắt Kim gia, phụ thân hẳn thật đúng là không tính là gì.

Tôn Minh đứng lên, run rẩy nói: “Kim gia, cha ta là Tôn Bằng, ông ấy có chút giao tình với ngài, ngài xem ngài có thể buông tha bằng hữu của ta hay không...”

Kim gia không đợi hắn nói xong, trực tiếp cho hắn một cái tát, hừ nói: “Chút giao tình này của phụ thân ngươi và ta, bảo vệ ngươi cũng không đủ, mẹ nó còn dám cho ta điều kiện?”

Tôn Minh bị đánh một cái tát, ngay cả lên tiếng cũng không dám, che mặt sưng phù đứng run lẩy bẩy.

Thiếu nữ mặt tròn và Lý Thanh Thanh sợ tới mức nhắm tịt hai mắt lại, vẻ mặt sợ hãi.

Liễu Vân Lộ ôm chặt cánh tay Dương Thiên, thân thể mềm mại không ngừng run rẩy.

Kim gia nhìn về phía Hồng tử, chỉ chỉ thiếu niên mặt dài và nhóc mập nói: “Vừa nãy là ai tay chân không sạch sẽ?”

Hồng tử chỉ vào thiếu niên mặt dài!

Kim gia gật đầu nói: “Bàn tay nào không sạch sẽ, bàn tay nào gây cho ta!”

Thiếu niên mặt dài sợ hãi, lần nữa sợ đến tè ra quần, không ngừng cầu xin tha thứ.

Nhưng mà tráng hán đầu trọc không hề bị lay động, cười gằn, nắm cánh tay thiếu niên mặt dài, chỉ nghe răng rắc một tiếng.

“A!”

Hắn ta nằm lăn lộn trên mặt đất, không ngừng kêu thảm.

Đám người thiếu nữ mặt tròn trong sân hít vào một ngụm khí lạnh, nước mắt chảy ròng.

Cái này cũng chưa hết, Kim gia lại nhìn Hồng tử hỏi: “Là ai vừa rồi rót rượu cho ngươi?”

Hồng tử sợ hãi chỉ vào nhóc mập.

Tiểu mập mập thấy vậy mặt đều tái rồi, hắn không ngừng khóc lóc cầu xin Kim gia tha thứ, nhưng mà đối phương cũng không để ý tới hắn.

Tiểu mập mập mặt mũi tràn đầy tuyệt vọng, cầu xin Tôn Minh, nhưng mà giờ phút này bản thân hắn còn khó bảo toàn, làm sao có thể cứu được hắn?

Kim Thất cười lạnh nói: “Lấy ba bình hai nôi, hắn ba bình toàn bộ thổi xong, ta thả hắn, dám lãng phí một giọt rượu liền rót thêm cho ta một thùng bia!”

Mọi người lại hít sâu một hơi.

Kim gia, không hổ là một trong ba đại lão trên giang thành, làm việc một chữ, hung ác!

Dương Thiên không có bất kỳ ý tứ ngăn cản nào, họ Kim tuy rằng hung ác một chút, nhưng làm việc có chút chừng mực.

Hai người không chết được, nhưng sẽ phải trả giá một chút.

Kim Thất lần nữa đem ánh mắt nhìn về phía Tôn Minh, chân Tôn Minh mềm nhũn, kém chút quỳ xuống.

“Kim gia, cha ta là Tôn Bằng a, ông ấy cùng ngài có chút giao tình, ngài buông tha ta được không.”

Kim Thất cười lạnh một tiếng nói: “Hiện tại gọi điện thoại cho cha ngươi, muốn ta thả ngươi, chuẩn bị năm trăm vạn tiền mặt cho ta!”

Trước mặt Tôn Minh tối sầm, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, năm triệu tiền mặt, nhiều vốn lưu động như vậy, nếu nhà bọn họ lấy ra, có thể một ít sản nghiệp cũng không vận chuyển nổi.

Đến lúc đó, nói không chừng sẽ vì tài chính bị đứt đoạn mà phá sản.

Nhưng nhìn dáng vẻ của Kim Thất, nếu hắn không gọi điện thoại, đối phương chắc chắn sẽ không bỏ qua cho hắn.

Tôn Minh mặt xám như tro tàn, run rẩy lấy điện thoại di động ra nói đơn giản một chút, sau khi cha của hắn tức giận mắng hắn, biểu thị sẽ mau chóng gom đủ năm trăm vạn đến đây.

Tôn Minh canh Kim Thất nói một chút, sau đó cẩn thận hỏi: “Kim gia, phụ thân ta đợi chút nữa sẽ đến, ta có thể mang bằng hữu của ta xuống lầu chờ trước hay không? Bọn họ đều sợ hãi.”

Kim gia nhìn một đám nữ hài xung quanh nói: “Muốn đi cũng được, một người mười vạn!”

Tôn Minh nghe vậy trợn tròn hai mắt, gần như không thể tin vào tai của mình.

Hắn gần như sắp khóc lên, nói: “Kim gia, ngài đại nhân đại lượng, liền buông tha chúng ta đi, chúng ta thật sự không lấy ra được nhiều tiền như vậy.”

Lúc này, Lý Thanh Thanh run rẩy uy hiếp Kim gia: “Chúng ta là học sinh, ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi dám hạn chế tự do hành động của chúng ta, ta sẽ báo cảnh sát. Cảnh sát tới, ta xem ngươi còn dám kiêu ngạo như vậy.”

Trời ạ!

Tôn Minh thật sự muốn hôn mê bất tỉnh.

Kim gia là ai, một trong ba đại lão trên đường Giang Thành, làm việc tâm ngoan thủ lạt, cho dù là quan trường, vậy cũng có mấy phần tình mọn, báo cảnh sát? Người ta cũng phải dám đến địa bàn này.

Đều nói nữ nhân tóc dài kiến thức ngắn, lời này quả nhiên không giả, nếu như chọc giận Kim gia, ai cũng không đi được.

Quả nhiên, Kim Thất nghe thấy câu này của Lý Thanh Thanh liền cười.

Hắn mở miệng nói: “Gọi cảnh sát, ta cho ngươi một cơ hội, ngươi báo ngay bây giờ đi.”

Lý Thanh Thanh không hiểu lắm, nàng thấy Kim Thất không cản được nàng thì lập tức vui mừng.

Hắn vội vàng lấy điện thoại di động ra gọi 110.

Sau khi đôi phương kết nối, Lý Thanh Thanh nhanh chóng kể lại tình huống xảy ra ở nơi này một lần, nhưng còn chưa kịp nói xong, đôi phương đã trực tiếp cúp điện thoại.

Sắc mặt Lý Thanh Thanh trắng bệch, cuối cùng cũng hiểu ra.

Đôi phương không có bất kỳ ngăn cản nào để nàng báo cảnh sát, hiển nhiên là có chỗ dựa.

Kim Thắt mang theo cười lạnh nhìn một đám nữ hài trước mắt nói: “Kéo xuống, những nữ tử này đều đi bồi tửu nữ cho ta.”

Lý Thanh Thanh thấy một tráng hán đi về phía nàng, sợ tới mức ngây ngốc tại chỗ.

Mà lúc này, một cô gái xinh đẹp vọt ra, ngăn ở trước mặt Lý Thanh Thanh, khuôn mặt xinh đẹp đỏ lên quát: “Dừng tay!”

Chương 179 - Người Muốn Không?

Tất cả mọi người đều sững sờ, đã đến lúc này rồi mà vẫn còn dám có người đứng ra.

Kim Thắt nhìn thoáng qua thiếu nữ đột nhiên xuất hiện, con mắt lập tức sáng lên.

Nữ hài có một đôi mắt sáng trong, trong suốt, xán lạn như sao trên trời.

Khuôn mặt trắng nõn, tóc dài xõa vai, thanh nhã tuyệt tục, tự có một cỗ khí chất nhẹ nhàng, da thịt mềm mại, khí như u lan, ôn nhu động lòng người không nói hết được.

“Người tên là gì?” Kim Thắt từ trên cao nhìn xuống hỏi.

“Dựa vào cái gì mà ta phải nói cho người biết?”

Khuôn mặt Liễu Vân Lộ lộ ra một tia tức giận.

Nhưng mà, nàng không muốn đánh cho nàng nói hết câu, sau đó Lý Thanh Thanh ở phía sau mở miệng nói: “Kim gia, nàng tên là Liễu Vân Lộ.”

“Liễu Vân Lộ? Ừm, tên rất hay.

Kim Thắt hài lòng nhẹ gật đầu.

“Thanh Thanh người.....” Liễu Vân Lộ khó có thể tin nhìn chằm chằm Lý Thanh Thanh, vì đối phương, nàng mới đứng ra, lại không ngờ đối phương lại bán đứng nàng.

Kim Thắt chỉ chỉ Liễu Vân Lộ, mở miệng nói: “Nàng lưu lại đêm nay theo giúp ta, các người có thể đi.”

Lý Thanh Thanh nghe vậy mừng rỡ, nàng vội vàng cảm ơn: “Đa tạ Kim gia, đa tạ Kim gia.”

Liễu Vân Lộ nhìn Lý Thanh Thanh với đôi mắt đẹp sung đỏ, nước mắt không ngừng rơi: “Thanh Thanh, ta là bạn thân của ngươi, là vì cứu ngươi mới động thân mà ra, sao ngươi có thể như vậy?”

Lý Thanh Thanh lộ vẻ xấu hổ, sau đó cười nói: “Đừng làm rộn Vân Lộ, ngươi còn không phải vì chính ngươi sao? Kim gia rất khoan dung, ngươi yên tâm, hẳn tuyệt đối sẽ không làm hại ngươi.

Nói xong, dưới sự lôi kéo của thiếu nữ mặt tròn, nàng nhanh chóng đi ra cửa, trong lúc đó, không quay đầu lại một lần nào.

Thân thể mềm mại của Liễu Vân Lộ nhoáng một cái, gần như tê liệt ngồi trên mặt đất, những người này đều đi rồi, chỉ chừa lại một mình nàng.

Nhưng mà khi nàng quay đầu lại, lại phát hiện Mục Nhu và Dương Thiên ngồi tại chỗ không nhúc nhích.

Liễu Vân Lộ thần sắc đại hỉ, nhưng cũng thập phần lo lắng.

Thấy hai người chưa đi, tráng hán đầu trọc muốn ném hai người ra.

Nhưng mà Mục Nhu lại đưa tay ngăn cản trước người Dương Thiên, cả giận nói: “Ngươi muốn làm gì? Dám động đến bạn trai ta, không muốn sống nữa sao?”

Kim Thất thấy vậy, con mắt lần nữa sáng lên.

Cô bé trước mắt này cũng vô cùng xinh đẹp.

Mái tóc đỏ rực như sóng cuộn của nàng, lông mày phượng như trắng, đôi mắt đẹp sáng ngời, chiếc mũi tinh xảo, má thơm hơi ửng.

Kim Thất sống đến từng tuổi này, cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy một cô gái xinh đẹp như vậy.

Hầu kết của hán kịch liệt nhúc nhích một cái, nhìn chán những son phấn tục phấn kia, sau đó lại nhìn về phía những thiếu nữ mang theo khí tức thanh xuân này, có một phen tư vị khác.

Hắn vội vàng kêu tráng hán đầu trọc dừng tay, không để cho Mục Nhu bị thương!

Kim Thất cười híp mắt nhìn Mục Nhu nói: “Muốn để bạn trai ngươi đi ra ngoài, vậy thì bồi ta cả đêm.”

Mục Nhu sắc mặt tức giận đỏ bừng, gầm lên: “Ngươi nằm mơ, cũng không thấy ngươi lớn lên thành cái dạng gì? xứng với lão nương sao?”

Kim Thất nghe vậy sắc mặt lập tức âm trầm, gã cả giận nói: ”Đem nàng bắt lại cho ta, ta ngược lại muốn nhìn xem buổi tối hôm nay ta xứng với nàng hay không, còn nữa, cái kia bạn trai của nàng cũng bị ta đánh gãy chân.”

Mục Nhu sắc mặt trắng bệch, nàng đang muốn nói chuyện, chỉ thấy sau lưng có một bàn tay ấm áp kéo nàng qua một bên.

Sau đó, một giọng nói trong trẻo rõ ràng truyền vào tai mọi người!

“Kim Thất, ngươi muốn đánh gãy chân ai?”

Tất cả mọi người nghe vậy đều ngây ngẩn cả người, Kim gia tên thật là Kim Thất, nhưng lại không phải ai cũng dám gọi như vậy.

Dám gọi thẳng tên hắn, ở Giang Thành có thể đếm được trên đầu ngón tay, nhưng trong những người này, cũng không bao gồm tiểu tử không biết trời cao đất rộng trước mắt này.

Nghe được Dương Thiên chất vấn đại lão Giang Thành, Liễu Vân Lộ cùng Mục Nhu đều vẻ mặt hoảng sợ, xong rồi, Dương Thiên muốn chọc giận đối phương.

Tôn Minh thấy vậy rất là sảng khoái, Dương Thiên tiểu tử này hiển nhiên không biết năng lực của Kim gia, cũng dám dùng loại khẩu khí này nói chuyện với đối phương, chờ bị đánh cho tàn phế đi.

Tráng hán đầu trọc từ Sững Thần Chung phản ứng lại, phần nộ quát: “Tiểu tử, ngươi dám không gặn kính Kim gia chúng ta, ta hôm nay muốn đánh gãy chân của ngươi.”

Vừa nói, lúc đang muốn xông lên phía trước, chỉ thấy Kim Thất bịch một tiếng quỳ trên mặt đất, run rẩy nhìn Dương Thiên.

Tất cả mọi người đều choáng váng, ai cũng không dám tin.

Kim gia là ai? Một trong ba đại lão Giang Thành, ông chủ phía sau màn của Thiên Thượng Nhân Gian.

Đại nhân vật quyền thế ngập trời, bây giờ lại quỳ xuống trước một học sinh cấp ba mười bảy mười tám tuổi.

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, ai mà tin được.

Một tráng hán mở to hai mắt, không dám tin nói: “Ta đây không phải đang nằm mơ đi.”

Một người khác trả lời: “Không chỉ là ngươi, ta cảm thấy hình như mình cũng đang nằm mơ.”

“Kim gia đây là làm sao vậy, chẳng lẽ là trượt chân rồi!”

Đang lúc bọn họ muốn đỡ Kim Thất dậy, chỉ nghe Kim Thất dùng ánh mắt sợ hãi nhìn Dương Thiên, sợ hãi nói: “Dương tiên sinh!”

Lời này vừa nói xong, tất cả mọi người đều sợ ngây người.

Kim Thất biết thiếu niên này, hơn nữa nhìn dáng vẻ rất tôn kính hẳn?

Rốt cuộc hẳn là ai? Lại bị Kim gia, một trong ba đại lão của Giang Thành gọi là tiên sinh?

Mục Nhu trừng lớn đôi mắt đẹp, nhìn Dương Thiên ngồi trên ghế sa lon không nhúc nhích, lại nhìn Kim Thất quỳ trên mặt đất không nhúc nhích.

Nàng cảm giác đầu óc của mình đều có chút không xoay chuyển được.

Còn có Liễu Vân Lộ, biểu tình kinh ngạc trên mặt cứng ngắc, đôi môi trắng nõn, bộ dạng ngơ ngác.

Người bị đả kích nhiều nhất chính là Tôn Minh.

Hắn ta bày ra vẻ mặt như gặp quỷ, Kim gia là sự tồn tại mà phụ thân hắn ta cũng phải ngược nhìn mà không dám đắc tội, làm sao có thể cung kính với Dương Thiên như vậy?

Còn quỳ gối bên cạnh Dương Thiên.

Giữa sân hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người như bị đông cứng lại.

Dương Thiên ngồi trên sô pha, lạnh nhạt hỏi: “Kim Thất, là người muốn đánh gãy chân của ta?”

Đối mặt với chất vấn, mí mắt Kim Thất đảo một cái, thiếu chút nữa bị dọa ngất đi.

Hắn làm sao cũng không nghĩ tới, Dương Thiên lại ở chỗ này, hơn nữa chính mình lại đui mù đặc tội với hắn.

Ngẫm lại lúc trước Dương Thiên ở trên lôi đài, cương khí phóng ra ngoài, chỉ dùng một tay, một chiêu miểu sát Lôi Ngạo tu vi Âm Kinh đã không rét mà run.

Thiếu niên là Tông Sư chi cảnh chân chính, cùng cấp bậc với Võ Đang Cổ Nguyệt, Yến Thanh.

Nếu muốn giết hắn, toàn bộ Giang Thành ai cũng không ngăn cản được.

Về chuyện này, Kim Thất sợ hãi nước mắt giàn giụa nói: “Dương tiên sinh, ngài đại nhân bất kể tiểu nhân à, ta tuyệt đối không phải cố ý, xin ngài tha thứ a.”

Dương Thiên không để ý đến đôi phương, mà trực tiếp gọi điện thoại cho Vương Liệt.

Lúc này, Vương Liệt vừa mới đi vào Âm Kinh cảnh giới, mừng rỡ như điên, bức thiết muốn chia sẻ niềm vui này với người khác.

Nhưng bên cạnh hắn chỉ có một người thân là nữ nhi của mình, nhưng lại có quan hệ xa lạ với hắn.

Vương Liệt thật vất vả thỉnh cầu, Vương Tĩnh Thần lúc này mới đáp ứng cùng ăn một bữa cơm với hắn, chia sẻ một chút vui sướng.

Nhưng mà, cơm ăn được một nửa, đột nhiên có điện thoại gọi đến.

Dám quấy rầy cuộc tụ họp của hắn và con gái mình, Vương Liệt Hỏa tức giận bùng bùng.

Điện thoại cũng không có nhìn nhận số điện thoại, sắc mặt hắn trầm xuống, bất kể là ai, nếu như không cho hắn một cái công đạo, hắn tuyệt đối sẽ không để cho đối phương dễ chịu.

Nhưng mà, sau khi nghe được thanh âm quen thuộc kia,
Vương Liệt thiếu chút nữa đem điện thoại di động ném đi.

Hắn tức giận vốn đang muốn phát tiết, giờ phút này lại phanh
gáp, kém chút sốc nặng.

Đây đều không phải trọng điểm, trọng điểm là lời nói của đối
phương, để hắn trực tiếp choáng váng!

“Vương Liệt, Thiên Thượng Nhân Gian ngươi muốn sao?”

Nếu như là người khác nói câu nói này, hắn đã sớm chửi mẹ,
hắn khẳng định muốn, nhưng mà muốn thì như thế nào, hắn
mới kế hoạch đến một nửa, còn không nghĩ từ nơi nào áp
dụng, muốn ai cho.

Nhưng mà người này nói câu nói này, Vương Liệt quả thực
cảm thấy may mắn hơn bánh từ trên trời rơi xuống.

Bởi vì người này không phải ai khác, chính là Dương tiên
sinh.

Cường giả cảnh giới Tông Sư, vền vẹn không đến ba phút
chữa trị vết thương cũ của hắn, hơn nữa trợ giúp hắn nhảy vọt
cảnh giới Minh Kinh đỉnh phong, đột phá đến Âm Kinh sơ kỳ.

Đây là thủ đoạn gì?

Thần chi thủ đoạn!

Hiện tại đối phương hỏi hắn có muốn Thiên Thượng Nhân
Gian hay không, chẳng lẽ...

Vương Liệt hưng phấn đến mức không kiềm chế được, hắn ta
vui mừng điên cuồng nói: “Muốn chứ, muốn, Dương tiên sinh,
chẳng lẽ ngài có cách?”

Hắn vốn cho rằng Dương Thiên sẽ trợ giúp hắn một lần công
phá Kim Thất, chiếm lĩnh Thiên Thượng Nhân Gian.

Nhưng lại tuyệt đối không nghĩ tới, Dương Thiên đạm mạc mở
miệng nói: “Lại đây bàn giao!”

Vương Liệt:...

Làm bàn giao? Ông trời ơi, bàn giao cái gì? Bàn giao giữa
thiên thượng nhân gian?

Trái tim Vương Liệt hung hăng co rúm một cái, chỉ cảm thấy trước mắt có chút choáng váng.

Ký hợp đồng một hai ức, hẳn chưa bao giờ chịu đựng nổi như vậy.

Nhưng hôm nay, Dương Thiên chỉ nói hai câu, khiến hắn cúi đầu trước Dương Thiên Ngũ Thế!

Cả đời Vương Liệt chưa từng phục người khác, nhưng hôm nay lại tâm phục khẩu phục Dương Thiên!

Hắn vội vàng kích động nói: “Dương tiên sinh, ba phút, ba phút ta đến Thiên Thượng Nhân Gian!”

Dương Thiên gật đầu, sau đó cúp điện thoại.

Hắn hồ hững nhìn Kim Thất, bình tĩnh nói: “Kim Thất, người phục không?”

“Phục, phục tiểu nhân!”

Kim Thất dập đầu như giã tỏi, sắc mặt gã trắng bệch như tờ giấy, triệt để co quắp ngồi trên mặt đất. Dương Thiên là cảnh giới Tông Sư, có thể thả cho gã một cái mạng đã là ân huệ lớn lao, gã không dám có quá nhiều yêu cầu xa vời.

Hắn một mặt hối hận, bởi vì tất cả của hắn, trong một đêm này tất cả đều sẽ thuộc về Vương Liệt.

Mà những thứ này, đều là do hắn tham lam háo sắc.

Chương 180 - Bỏ qua chuyện cũ.

Tất cả mọi người trong sân đều không rõ ràng cho lắm, nhưng lại không có một ai dám hỏi.

Nhìn thấy Kim Thất quỳ gối trước mặt Dương Thiên không ngừng dập đầu tạ ơn, tất cả mọi người đều choáng váng.

Kim Thất mới vừa rồi còn ngông cuồng tự đại, sau khi nhìn thấy Dương Thiên, giống như là chuột thấy mèo vậy.

So với sự kêu gào cuồng vọng trước đó, đã trở thành sự đối lập rõ ràng.

Ánh mắt Tôn Minh hiện tại đại ra, giống như bị ngốc vậy.

Nhân vật như Dương Thiên, Kim gia chỉ vì nói sai một câu liền quỳ xuống trước mặt hắn, dập đầu cầu xin tha thứ. Giữa trưa ở nhà ăn, hắn không chỉ kêu gào Dương Thiên, còn mở miệng nói muốn đánh hắn.

Tôn Minh hiện tại đều hiểu, tại sao mình còn có thể sống.

Cái mặt dài cùng tiểu mập mạp kia, cầm đều sắp rớt xuống.

Vừa rồi hai người bọn họ nghe theo lời Tôn Minh nói, nhục nhã, uy hiếp Dương Thiên, hiện tại xem ra, vừa rồi tuyệt đối là Dương Thiên hạ thủ lưu tình.

Nếu không, bọn họ tuyệt đối đã chết bảy tám lần rồi.

Không dựa vào cái gì khác, chỉ bằng điểm này đại lão Kim gia quỳ xuống xin lỗi hắn!

Dương Thiên muốn bóp chết bọn họ, không khó hơn bóp chết kiến bao nhiêu.

Nhưng cũng có người không phục.

Ví dụ như tráng hán đầu trọc, hắn vô cùng khó hiểu tại sao Kim gia lại quỳ xuống trước một tên tiểu tử chưa ráo máu đầu, điều này không có đạo lý, hắn cho rằng Dương Thiên nắm được nhược điểm của Kim Thất, cho nên mới uy hiếp Kim Thất.

Thế là, trực tiếp phản nộ móc ra một khẩu súng, nhắm ngay Dương Thiên.

Hắn đối với Kim Thất là trung thành và tận tâm, cho nên dự định hộ chủ, giờ phút này hắn hướng về phía Dương Thiên giận dữ hét: “Tiểu tử, dám để cho Kim gia quỳ xuống đối với ngươi, ngươi chán sống rồi sao?”

Kim Thất nhìn thấy tráng hán đầu trọc cầm một khẩu súng lục nhắm ngay Dương Thiên, hít một hơi khí lạnh kinh sợ nói: “Hoa Tử, người mẹ nó buông súng xuống cho lão tử, đây là Dương tiên sinh, há có thể tùy ý để người vô lý như vậy?”

Tông Sư chi cảnh, trừ phi là vũ khí nóng cỡ lớn, nếu không lấy cái gì không phải đối thủ của hắn.

Tráng hán đầu trọc, cũng không biết cái này, hắn tự nhận là có một khẩu súng trong tay, liền cho rằng mình đã khống chế toàn bộ cục diện, hắn an ủi Kim Thất nói: “Kim gia, ngài không cần sợ hãi, có thể đứng lên, chỉ cần tiểu tử này gây bất lợi cho ngài, ta là người đầu tiên giết chết hắn.”

“Không muốn!”

Gương mặt xinh đẹp của Mục Nhu và Liễu Vân Lộ đều trắng bệch, trực tiếp nhào vào trong ngực Dương Thiên gắt gao bảo vệ hắn.

Hai cô gái ôm chặt lấy Dương Thiên, Dương Thiên cạn lời.

Hắn là tiên, một khẩu súng này căn bản không có cách nào làm hắn bị thương, hai cô gái này thật sự là quan tâm thì sẽ loạn.

Nhất là Mục Nhu, đem đầu hắn đều bảo vệ trong lòng ngực của mình, Dương Thiên ngửi mùi thơm cơ thể mê người của thiếu nữ, trên mặt đều hiếm thấy đỏ lên.

Hắn là Phá Thiên Tiên Đế, đây là thời điểm rất nghiêm túc, hai cô gái này như vậy hắn rất mất mặt.

Dương Thiên để hai người lui sang một bên, sau đó đứng lên chậm rãi đi về phía tráng hán đầu trọc.

“Người cho rằng người cầm một khẩu súng là có thể đả thương được ta?”

Dương Thiên mày kiếm khẽ nhếch, trong thanh âm lộ ra lạnh lùng.

Ngoại trừ Kim Thất, tất cả mọi người đều ngạc nhiên.

Trong tay đôi phương đều cầm một khẩu súng, gần như có thể nói trong phòng này là sự tồn tại vô địch, Dương Thiên cũng dám kêu gào như vậy?

Không đả thương được hắn? Hắn cho rằng hắn là thần?

Tráng hán đầu trọc đều có chút ngây ngẩn cả người, tuy nhiên thấy Dương Thiên càng ngày càng gần, sắc mặt hắn âm lãnh

nói: “Tiểu tử, ngươi đã không biết sống chết, gia gia liền cho ngươi nếm thử mùi vị ăn sủng.”

Nói xong, đột nhiên bóp cò.

“A!” Mục Nhu phát ra một tiếng thét chói tai,

Liễu Vân Lộ kinh hô: “Dương Thiên, mau tránh ra!”

Tất cả mọi người nhắm mắt lại, không đành lòng nhìn một màn này.

Nhưng mà, tráng hán đầu trọc lại không nhắm mắt, hắn hết sức hưởng thụ đạn bắn thủng thân thể đối phương, nhìn đối phương biểu lộ thống khổ giãy dụa.

Hắn vốn tưởng rằng ở trên người Dương Thiên cũng có thể nhìn thấy, nhìn thấy vẻ mặt tuyệt vọng của Dương Thiên.

Nhưng khiến hắn thất vọng là trên mặt Dương Thiên không có bất kỳ cảm xúc gì.

Tiểu tử này phảng phất không biết sợ hãi là vật gì!

Khi hắn đang nghi hoặc, đột nhiên thấy được một màn để cả đời này hắn đều không thể quên.

Tráng hán đầu trọc nhìn viên đạn bắn ra, viên đạn hắn bắn ra dừng lại ở không trung.

Viên đạn vốn bắn vào tim Dương Thiên kia dừng lại, vây quanh thiếu niên một trượng, một vách chắn màu vàng hoàn toàn ngăn cản viên đạn của hắn.

Tráng hán đầu trọc quả thực không dám tin vào hai mắt của mình.

Thiếu niên rốt cuộc là ai? Vậy mà biết loại yêu pháp này?

Kim gia nhìn thấy một màn này, tuy rằng trong lòng sớm có dự liệu, nhưng vẫn là tròng lớn hai mắt, khó có thể tin nhìn vào bình chương màu vàng bên cạnh Dương Thiên.

Cương khí của Tông Sư chi cảnh phóng ra ngoài, vậy mà mạnh đến loại tình trạng này?

Kim Thất đã sớm nghe nói, đến cảnh giới Tông Sư, có thể tay không tiếp đạn, hắn vốn cho rằng là một truyền thuyết, lại không nghĩ rằng, truyền thuyết này dĩ nhiên là thật.

Hơn nữa, so với thật càng thêm không hợp thói thường, bởi vì Dương Thiên ngay cả bàn tay cũng không dùng.

Mồ hôi lạnh trên trán trắng hán đầu trọc không ngừng tuôn ra, một màn hiện tại đã vượt qua phạm vi nhận thức của hắn.

Hắn lại bắn ra ba phát súng, đồng dạng, không có một viên đạn nào có thể xuyên qua màn chắn màu vàng đậm vào trong cơ thể thiếu niên.

Mọi người bị dọa đến mức không dám mở mắt ra, tất nhiên cũng không nhìn thấy cảnh tượng thần kỳ này.

Dương Thiên đưa tay về phía viên đạn vầy vầy, viên đạn không ngờ lại nghe lời xoay quanh tay hắn, trắng hán đầu trọc sắc mặt trắng bệch, sau đó nhìn thấy mấy viên đạn này nhắm ngay hắn, sắc mặt không khỏi đột nhiên trắng bệch.

Hắn có loại cảm giác nguy hiểm, không có chút do dự nào, sau khi vút bỏ thương muốn chạy trốn ra ngoài.

“Người có thoát được không?”

Dương Thiên cười lạnh một tiếng tự nói, kiếm chỉ chậm rãi chỉ vào bóng lưng của trắng hán đầu trọc, nhẹ giọng nói: “Đi!”

Một chữ, bốn viên đạn trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa, một giây sau, chỉ nghe trắng hán đầu trọc kêu thảm một tiếng, sau đó ngã nhào xuống đất.

Tất cả mọi người nghe được tiếng vang nhao nhao mở mắt, thấy được một màn trước mắt này lập tức sợ ngây người.

Vốn Dương Thiên nên trúng đạn bỏ mình chẳng có chuyện gì, đứng tại chỗ biểu tình phong khinh vân đạm.

Mà trắng hán đầu trọc thì nằm ở trong vũng máu, quần áo phía sau lưng bị máu thấm ướt, thân thể không ngừng run rẩy, mắt thấy là không xong rồi.

Vừa rồi đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn.

Liễu Vân Lộ vội vàng tiến lên, sờ soạng trên dưới Dương Thiên, đôi mắt đẹp rung rung nói: “Ca ca, huynh có bị thương ở đâu không?”

Bị một tiểu nữ sinh sờ soạng khắp toàn thân, Dương Thiên một mặt im lặng,

Hắn nói bản thân không có việc gì, nhưng Liễu Vân Lộ lại không tin, Mục Nhu thấy sắc mặt Dương Thiên bình thường, cũng thở dài một hơi, sau đó đuổi cổ ngọc, tò mò nhìn tráng hán đầu trọc trong vũng máu hỏi: “Đối tượng, vừa rồi xảy ra chuyện gì, tên đầu trọc chết tiệt này sao lại chết thật?”

Dương Thiên đỡ trán nói: “Mục Nhu, ta không phải đối tượng của người.”

Mục Nhu khoát tay áo nói: “Có phải đều giống nhau hay không, dù sao ta thừa nhận là được, ta vừa hỏi người, người còn chưa trả lời ta, hắn rốt cuộc chết như thế nào?”

Dương Thiên sắc mặt nghiêm nghị nói: “Hắn tự sát rồi!”

Đang muốn nghĩ tất cả mọi người vừa rồi đều nằm sấp xuống, nhắm mắt lại, chỉ có Dương Thiên và Kim Thất biết rõ chân tướng.

Nhưng Kim Thất đã sấp bị Dương Thiên dọa cho choáng váng, ánh mắt đờ đẫn, thần sắc sợ hãi.

Vì vậy, tráng hán đầu trọc đã chết, vừa rồi phát sinh chỉ có Dương Thiên biết, Dương Thiên nói cái gì, tự nhiên là cái đó?”

Mọi người nghe thấy tráng hán đầu trọc tự sát, tất cả đều choáng váng.

Không có đạo lý a, tại sao hắn phải tự sát a?

Mục Nhu lòng hiếu kỳ tương đối nặng, tiếp tục hỏi: “Hắn không thể nào tự sát a, hắn cảm thương tình thế đối với hắn có lợi như vậy, hắn làm sao có thể tự sát.”

Dương Thiên buông tay nói: “Vậy người nói cho ta biết hắn chết như thế nào.”

Mục Nhu: ……

Nàng phát hiện ra dường như thật sự là tự sát, thật sự không có cách nào giải thích.

Lúc này, cửa phòng của thiên tử đột nhiên bị đẩy ra, Vương Liệt hạ lệnh: “Bắt hết toàn bộ người của Thiên Thượng Nhân

Gian lại cho ta!”

Bản thân hắn nhanh chóng chạy tới bên cạnh Dương Thiên vội vàng hỏi: “Dương tiên sinh, vừa rồi chúng ta nghe được tiếng súng nổ, ngài có sao không?”

Dương Thiên lắc đầu nói: “Không có việc gì.”

Hắn chỉ chỉ Kim Thất đang ngồi co quắp trên mặt đất nói: “Hắn giao cho người xử trí, xử trí như thế nào là do người định đoạt, không cần thông qua ta.”

Vương Liệt vui mừng nói: “Cẩn tuân phân phó của Dương tiên sinh.”

Dương Thiên gật đầu, dẫn theo hai nàng muốn đi ra ngoài, đi tới cửa, quay đầu lại nhìn thoáng qua Tôn Minh vẫn đang chờ dẫn kêu lên: “Tôn Minh!”

Tôn Minh nghe vậy, thân thể đột nhiên run rẩy một chút, như vừa tỉnh mộng, hoảng sợ nhìn Dương Thiên.

Đối phương vẫn không định buông tha mình sao?

Dương Thiên nhìn Tôn Minh đang run lẩy bẩy mà buồn cười, buổi trưa, có vẻ như tiểu tử này nói năng lỗ mãng với mình, hơn nữa còn muốn động thủ.

Nhưng mà hắn hiển nhiên không rảnh so đo chuyện này, Dương Thiên nhìn hắn mở miệng nói: “Tiểu Lộ đã nói với ta, trong trường học người giúp nàng rất nhiều, nói cho người biết năm trăm vạn kia của phụ thân các người giữ lại, chuyện lúc trước bỏ qua cho người như vậy, người thấy tốt không?”

Tôn Minh gần như không thể tin vào tai mình.

Đột nhiên mà đến, hắn nhận ra nam tử trung niên mười phần cung kính đối với Dương Thiên, Vương Liệt một trong ba đại lão trên đường Giang thành, đại nhân vật hắc bạch thông ăn.

Ngay cả hắn cũng rất cung kính với Dương Thiên, thân phận của Dương Thiên gần như không dám tưởng tượng.

Mình bất kính với hắn, hắn vốn có thể dễ dàng bóp chết mình, nhưng vì sao hắn lại bỏ qua chuyện cũ? Vì sao?

Chương 181 - Đánh mặt ai?

Tôn Minh từ trong ngực người phản ứng lại, đang muốn hỏi Dương Thiên rốt cuộc vì sao, ngẩng đầu nhìn lên, Dương Thiên đã sớm rời đi.

Hắn gian nan đứng lên, vội vàng đuổi theo.

Trong phòng, Vương Liệt nhìn Kim Thất đang ngây ngốc, khoái ý nói: “Kim gia, lúc trước ở thiên đường, ngươi đã từng khiến thủ hạ nhục nhã ta như vậy, có từng nghĩ đến ngươi sẽ có kết cục như ngày hôm nay không.”

Khóe miệng Kim Thất đắng chát, vẻ mặt hoảng sợ nói: “Ông chủ Vương, ngài không thể thù dai như vậy được, chúng ta đã từng là đồng bọn hợp tác, nếu mất đi ta, Ôn nữ vương sẽ thôn tính ngài.”

Vương Liệt hung hăng quăng Kim Thất một cái tát, mặc dù bàn tay không có tiếp xúc Kim Thất, nhưng mà toàn bộ mặt lại sưng lên.

“Bây giờ ngươi còn cho rằng như vậy sao?” Vương Liệt cười nhạt một tiếng.

Kim Thất Mãnh hít sâu một hơi, hoảng sợ nói: “Chân khí ngoại phóng, Âm Kinh cảnh! Ngươi, ngươi rốt cuộc làm sao làm được.....”

Ngoài cửa Thiên Thượng Nhân Gian, lúc Dương Thiên, Liễu Vân Lộ và Mục Nhu đi ra, đám người thiếu nữ mặt tròn nhanh chóng vây lại, biết được bọn họ không có việc gì, lúc này mới yên tâm.

Liễu Vân Lộ trừng mắt nhìn Lý Thanh Thanh đang đứng không dám tiến lên, quát lên: “Lý Thanh Thanh, ta còn coi ngươi là bạn thân, thiết thời ta xông lên bảo vệ ngươi. Không ngờ ngươi lại là loại người này.

Sắc mặt Lý Thanh Thanh xấu hổ, sau đó lại khôi phục, nàng hừ một tiếng nói: “Ta thì sao, bởi vì ngươi, chúng ta mới có thể đi ra, hy sinh bản thân để đổi lấy sự an toàn của tất cả chúng ta có gì mà không thể, hơn nữa chúng ta cũng không phải không cảm kích ngươi.”

“Ngươi, ngươi.....”

Liễu Vân Lộ tức giận nói không ra lời, trên thế giới này sao lại có người không biết xấu hổ như vậy?

Mục Nhu cũng có chút nhịn không được, nàng mở miệng giận dữ mắng: “Ngươi tiện nhân vô sỉ này, ngươi vừa mới vì sao không hy sinh chính ngươi cứu mọi người? Cố đem khuê mật đẩy vào trong hố lửa, loại người như ngươi nên bị kéo đi làm tửu nữ, Vân Lộ liền không nên ra mặt cứu ngươi.”

Lý Thanh Thanh sắc mặt tái xanh, nàng tức giận nói: “Các ngươi lại làm sao ra được, còn không phải Tôn Minh ra mặt cứu các ngươi, mà các ngươi lại làm sao đối xử với Tôn Minh? Nói ta vô sỉ, các ngươi không nghĩ tới mình còn vô sỉ hơn ta.”

“Đó không phải.....”

Liễu Vân Lộ đang muốn giải thích không phải Tôn Minh cứu bọn họ, mà là Dương Thiên, nhưng nói được nửa câu Tôn Minh từ bên trong chạy ra.

Thấy được Tôn Minh đi ra, Lý Thanh Thanh dán lên người hấn hung phấn nói: “Tôn thiếu gia, ngài ra rồi ạ.”

Tôn Minh gật gật đầu, đang muốn vội vàng tiến lên xin lỗi Dương Thiên, hấn nợ đối phương một lời xin lỗi.

Nhưng lúc này lại bị Lý Thanh Thanh giữ chặt.

Lý Thanh Thanh kéo hấn ta, khinh thường chỉ vào ba người Dương Thiên nói: “Tôn thiếu gia, ba người bọn họ thật sự không biết xấu hổ. Rõ ràng ngài dùng quan hệ lớn như vậy cứu ba người bọn họ ra, nhưng ba người bọn họ lại không hề có chút lòng cảm kích nào.”

Tôn Minh nghe vậy ngạc nhiên.

Dương Thiên được hấn cứu ra sao? Đây quả thực là chuyện cười lớn.

Ông chủ đứng sau màn của Thiên Thượng Nhân Gian, Kim gia, đều quỳ xuống trước mặt Dương Thiên, nhân vật lớn hắc bạch lưỡng đạo đều phụng hấn làm Dương tiên sinh, Dương Thiên cần được người cứu? Tôn Minh hấn có tư cách cứu?

Lý Thanh Thanh lúc ấy đã sớm đi rồi, nhưng không biết chuyện xảy ra kế tiếp, không ngừng quở trách tội của ba người Dương Thiên, nhất là Dương Thiên, giống như cười mà không phải cười nhìn nàng, điều này làm cho nàng rất không thoải mái.

Sau đó còn cố ý sắp xếp Dương Thiên, ý đồ lôi kéo thù hận của Tôn Minh, giúp nàng dạy dỗ Dương Thiên.

Tôn Minh nghe xong lời của Lý Thanh Thanh, sắc mặt cũng lập tức âm trầm xuống.

Ánh mắt hần lạnh lùng nhìn Lý Thanh Thanh, nói: “Nếu người đã nói như vậy, ta phải đối phó với bọn họ như thế nào?”

Lý Thanh Thanh nghe vậy thì vô cùng hưng phấn, cho rằng Tôn Minh nghe lời hần, thế là mở miệng nói: “Loại người không hiểu tri ân báo đáp như bọn họ, nên cho mỗi người một cái tát, sau đó...”

Nàng còn chưa nói hết lời, chỉ cảm thấy mặt đột nhiên tê rần.

“Chát, chát, chát!”

Ba tiếng vang lên, Lý Thanh Thanh cảm thấy đầu óc mình đã choáng váng.

Nàng khó tin nhìn Tôn Minh nói: “Tôn Minh, người đánh nhầm rồi, là bọn họ sắp xếp người chứ không phải ta.”

Tôn Minh hừ lạnh một tiếng nói: “Dương đại ca làm sao có thể bố trí ta? Hần cứu ta từ bên trong ra, làm sao có thể bố trí ta một cách thừa thãi như vậy? Lý Thanh Thanh, người tự cho là mình rất thông minh đúng không?”

“A?” Lý Thanh Thanh choáng váng.

Ba người Dương Thiên có thể hoàn hảo không tổn hao gì lại không phải Tôn Minh cứu, hơn nữa, nghe khẩu khí của Tôn Minh, hần đi ra ngược lại là bởi vì Dương Thiên vươn tay giúp đỡ?

Chỉ mới mười phút trôi qua, bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Lúc này, Tôn Minh đi tới trước mặt Dương Thiên cung kính nói: “Dương đại ca, ta hoàn toàn tỉnh ngộ, chuyện lúc trước

đều là ta không đúng, kính xin ngài tha thứ.”

Dương Thiên Phong thần nhiên nói: “Ta nói rồi, tất cả mọi chuyện trước đó đều xóa bỏ!”

Tôn Minh gật mạnh đầu, cảm động đến mức suýt rơi lệ.

Cái gì gọi là hàm dưỡng? Cái gì gọi là rộng lượng? Cái gì gọi là trong bụng tế tướng có thể chống thuyền?

Vào hôm nay, hắn có nhận thức sâu sắc.

Thấy thời gian không còn sớm, Tôn Minh cung kính nói: “Dương đại ca, nếu huynh không chê xe của ta bị hỏng, xin hãy để ta đưa ngài trở về đi.”

Một câu nói, đám người nữ hài mặt tròn đều choáng váng.

Tôn Minh nói cái gì? Xe của hắn bị phá?

Đây chính là ba hệ Bảo Mã, hơn nữa vừa mới mua không đến một tháng, trước đó còn khoe khoang với Dương Thiên, nhưng bây giờ là tình huống gì? Tự hạ giá trị bản thân? Xin Dương Thiên cho hắn cơ hội?

Mà khiến các nàng há hốc mồm nhất chính là Dương Thiên lại lắc đầu cự tuyệt nói: “Ta đi về thôi, người đưa Mục Nhu và Vân Lộ trở về là được rồi!”

Tôn Minh và Liễu Vân Lộ còn muốn giữ lại, Dương Thiên khoát tay áo nói: “Được rồi, không cần nhiều lời, ta đi trước, có duyên sẽ gặp lại!”

Dứt lời, xoay người rời đi, tiêu sái lưu loát.

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người, một lát, chỉ thấy một chiếc ảo ảnh Lao Tư Tư đi qua trước mắt mọi người, đến bên người Dương Thiên.

Vương Liệt cung kính đưa chìa khóa xe cho Dương Thiên nói: “Dương tiên sinh, nơi này cách Nhất Trung còn có chút lộ trình, chiếc xe này đưa cho ngài đi bộ, hy vọng ngài đừng ghét bỏ.”

Tất cả mọi người đều choáng váng.

Vương Liệt bọn họ có một số người cũng không nhận ra, nhưng mà xe Rolls-Royce là tiêu chí ai không biết?

Năm sáu triệu xe, không ngờ lại đưa cho Dương Thiên, đây quả thực là quá hào phóng!

Ngay khi trái tim mọi người gần như muốn ngừng đập, chỉ nghe Dương Thiên lạnh nhạt mở miệng nói: “Ta không cần!”

“Ngoạ tào!”

Cô gái mặt tròn mặc dù là nữ tử, nhưng nghe được những lời này của Dương Thiên, trông mắt thiếu chút nữa lồi ra ngoài, hơn nữa còn văng tục.

Hắn nói cái gì? Hắn không cần?

Đây mẹ nó không phải vấn đề có cần hay không, sau khi người tiếp nhận thì cho dù bán cũng có thể kiếm lời mấy trăm vạn, người ta là đang đưa tiền cho người, người vậy mà nói không cần.

Một đám nữ hài từng mỉa mai Dương Thiên là nhà quê, chỉ cảm thấy trên mặt nóng rát.

Người ta lạnh nhạt từ chối xe giá trị mấy trăm vạn, làm sao có thể chưa thấy qua việc đời? Buồn cười các nàng trước đó còn khoe khoang trước mặt Dương Thiên, quả thực tự rước lấy nhục.

Khóe miệng Tôn Minh cũng giật giật, nhớ tới lúc hắn và Dương Thiên khoe khoang chiếc BMW 3 hệ này ở cổng trường học, hắn cũng muốn chui vào trong khe đất.

Quá mất mặt.

Liễu Vân Lộ thấy nhưng không còn kinh ngạc nữa, Dương Thiên ca ca của nàng là người không tầm thường nhất!

Đôi mắt đẹp của Mục Nhu sáng rực lửa nóng, thầm nghĩ “Ánh mắt của lão nương quả là không tệ!”

Vương Liệt còn chưa hết hy vọng muốn đưa xe, nhưng Dương Thiên đã chậm rãi đi về phương xa, hắn thở dài một hơi rất là mất mát.

Dương Thiên đã cho hắn ân tình quá nhiều, nếu bây giờ hắn không trả, sau này bất luận thế nào cũng không trả nổi.

Hiện tại hắn đã sắp đến mức bán nữ nhi mới có thể trả ân tình cho đối phương..... ân? Nữ nhi?

Vương Liệt nghĩ đến đây, ánh mắt lập tức sáng lên.

Dường như lần đầu tiên gặp Dương Thiên, con gái hắn đã nhờ hắn giải quyết phiền phức nhỏ cho Dương Thiên.

Mà lúc đó, con gái hắn tự xưng Dương Thiên là bạn trai của hắn!

Lại thêm Dương Thiên ở trong tiệc sinh nhật của nữ nhi của hắn, thân tích giá trị bốn năm trăm triệu, chẳng lẽ...

Tâm Vương Liệt lần nữa hung hăng đập một cái, quả thực nhanh đến cổ họng.

Hắn hết sức kích động, vội vàng lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Vương Tĩnh Thần.

Khi Vương Liệt nói sẽ không ngăn cản nàng kết giao với Dương Thiên, ngược lại còn ủng hộ, phản ứng đầu tiên của Vương Tĩnh Thần là kinh hãi, sau đó mới là thẹn thùng.

Theo Vương Tĩnh Thần thấy, lúc cha mình làm quyết định này, dường như ông ta cũng không phải là đáng ghét như vậy.

Nhưng mà vừa nghĩ tới nàng ngậm ra hiệu Dương Thiên nhiều lần như vậy, hắn vẫn giống như một cây du mộc, Vương Tĩnh Thần liền đau đầu không thôi.

Chẳng lẽ loại chuyện này nhất định phải để một nữ hài tử như nàng nói ra?

Tôn Minh mời Mục Nhu và Liễu Vân Lộ lên xe, sau đó khi định lái xe rời đi, Lý Thanh Thanh chạy tới mở miệng nói: “Tôn Minh, người đi rồi thì chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Tôn Minh cau mày nói: “Đánh xe trở về.”

Lý Thanh Thanh sắc mặt trắng bệch nói: “Chúng ta không mang tiền.”

Tôn Minh hừ lạnh một tiếng nói: “Vậy thì đi về!”

Dứt lời, hắn giẫm chân ga biến mất trong tầm mắt của Lý Thanh Thanh và thiếu nữ mặt tròn.

Lý Thanh Thanh và nữ hài mặt tròn liếc nhau một cái, sắc mặt đáng ghét.

Nơi này cách trường học có thể mấy cây số, coi như là đi đến nửa đêm, cũng không nhất định đi trở về.

Chương 182 - Luyện Khí Hóa Thần.

Dương Thiên đứng ở một góc yên lặng, cảm giác cảnh giới dừng lại lâu như vậy đã bắt đầu buông lỏng!

Khóe miệng hắn nhếch lên mỉm cười: “Hậu tích bạc phát, là thời điểm đột phá!”

Dương Thiên lấy tám mươi một viên linh thạch ra, bày thành một trận pháp, sau đó khoanh chân ngồi trong đó.

Tay hắn ta bóp ấn tiết cổ xưa, hai mắt khép kín, sắc mặt ngưng trọng.

Vào lúc này, trận pháp trong nháy mắt khởi động, linh khí hội tụ từ tám mươi một viên linh thạch toàn bộ chui vào trong cơ thể Dương Thiên, tiên nguyên trong cơ thể hắn quay cuồng, đan điền bạo động một trận.

Linh khí liên tục không ngừng, công pháp tu luyện Đoạt Thiên Địa Tạo Hóa Quyết điên cuồng vận chuyển hấp thu linh khí trong linh thạch.

Cuối cùng, tám mươi một viên linh thạch toàn bộ khô kiệt, nứt thành từng khúc, trở thành đá vụn bình thường. Dương Thiên lúc này mới đột nhiên mở hai mắt ra hét lớn: “Phá cho ta!”

Dứt lời, tiên nguyên phun trào trong cơ thể hắn tụ tập tại một điểm, sau đó đột nhiên bộc phát, đánh thẳng vào đạo bình chướng trong đan điền kia.

Trên trán Dương Thiên không ngừng đổ mồ hôi lạnh, sắc mặt có chút trắng bệch.

Lần này, hắn không chỉ muốn đột phá Luyện Tinh Hóa Khí đỉnh phong, còn muốn nhất cổ tác khí đột phá đến cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần.

Tu hành cảnh giới thứ nhất là Hóa Khí, cảnh giới thứ hai là Hóa Thần!

Chỉ cần đạt tới cảnh giới này, liền có thể thi triển thủ đoạn tiên nhân, khống chế phong lôi, thủy hỏa bất xâm!

Dương Thiên mở hai mắt ra, trong con ngươi lấp lóe một đạo quang mang.

Đột phá hai đạo cảnh giới, ở Huyền Thiên đại lục không ai có thể làm được, cảnh giới thứ nhất và cảnh giới thứ hai như là cách thiên địa, hơn nữa gian phòng Luyện Tinh Hóa Khí đỉnh phong này, muốn một bước vượt qua, người si nói mộng.

Nhưng ở kiếp này hắn là tiên, đã từng tu luyện ba trăm năm, sau khi mất hết tu vi thì lại tu luyện lại lần nữa.

Tất cả cảnh giới tu hành trên Huyền Thiên đại lục hắn đều trải qua, cho nên lần này hắn có nắm chắc.

Tiên nguyên trong đan điền phun trào, mỗi lần va chạm với đạo bình chương kiên cố kia đều sẽ khiến nội phủ chấn động.

Sau mấy trăm lần, khóe miệng Dương Thiên tràn ra một tia máu tươi, Nội Phủ của hắn đã bị trọng thương, nhưng hắn vẫn không từ bỏ.

Vách chắn kiên cố đã xuất hiện một vết nứt, hắn không thể từ bỏ.

Dương Thiên cắn răng, tâm niệm vừa động trên trăm viên linh thạch lại hiện lên xung quanh.

Lần này, không thành công, liền thành nhân.

Bàn tay hắn liên tiếp xoay chuyển, linh khí ẩn chứa trong trăm viên linh thạch trong khoảng thời gian ngắn lại bị rút sạch.

Đã đến lúc rồi!

Dương Thiên Kiếm mào khẽ nhếch: “Phá!”

Lần này, tiên nguyên linh khí sung túc, bình chương kiên cố trong nháy mắt vỡ vụn, như nước chảy thành sông.

Một cỗ lực lượng đã lâu không gặp trở về toàn thân, cho dù tính cách lạnh nhạt của hắn cũng không nhịn được hưng phấn lên.

Luyện khí hóa thần, hần đến cảnh giới luyện khí hóa thần.

Dương Thiên mặt mày thanh minh, tất cả giác quan đều được tăng lên.

Cả người hần nhẹ nhàng khoan khoái, giống như thoát thai hoán cốt vậy.

Sự thật cũng chính là như thế, đạt đến cảnh giới thứ hai của tu hành, Luyện Khí Hóa Thần, giờ phút này hần cũng coi như chân chính thoát ly thân phận phàm nhân.

Hiện giờ, hần đã là một vị Tiên giả chân chính!

Dương Thiên cảm giác tiên nguyên trong cơ thể dồi dào, hưng phấn vẫy tay lên bầu trời!

“Gió đến!”

Vừa dứt lời, bầu trời đen kịt càng thêm tối tăm, trong phút chốc cuồng phong gào thét, cát bay đá chạy.

Mặc cho đại thụ sống mấy chục năm trên trăm năm, ở dưới cuồng phong này, đều như là cỏ non yếu ớt, lung lay sắp gãy!

“Lôi đến!”

Dương Thiên Kiếm chỉ hướng bầu trời!

Trong nháy mắt, mây đen che kín mặt trăng, đám mây nặng nề như đại quân áp cảnh!

Chốc lát sau trên bầu trời truyền tới tiếng nổ ầm ầm, một luồng sáng từ trên trời trút thẳng xuống.

Đạo lôi này hung hăng bổ vào trên một gốc cây đại thụ trăm năm phía trước Dương Thiên, đại thụ theo tiếng mà đứt gãy, thân thể đen nhánh.

Dương Thiên trên mặt mang theo ý cười vô cùng hưng phấn.

Bàn tay hần mở ra, tay trái trống rỗng hiển hiện bọt nước, tay phải trống rỗng hiển hiện một đoàn hỏa diễm, quả nhiên là thủ đoạn của tiên nhân.

Dương Thiên đứng yên tại chỗ thật lâu, chờ đến khi đột nhiên cảm nhận được có người đi tới, lúc này mới lắc mình một cái biến mất ngay tại chỗ.

Sau một lát, chỉ thấy một nam một nữ theo sát tới.

Nam tử khỏe môi mỏng như đao, mày kiếm nghiêng nghiêng nhập vào tóc mai, đôi mắt sâu không thấy đáy, lại phối hợp với đôi mắt âm u lạnh lẽo, lộ ra vẻ xuất trần.

Nữ mặt mộc hướng lên trời, khuôn mặt xinh đẹp vô cùng mịn màng không thoa son phấn, mái tóc dài mềm mại như nước, như thác nước nghiêng nghiêng xuống, xõa tung trên bờ vai thon nhẹ, xứng đáng với khuynh quốc khuynh thành.

Nam tử mặc áo gai bằng vải thô, chế tác thô ráp, nhưng lại giản dị.

Hắn cau mày nhìn đại thụ che trời bị sét đánh, tiến lên dò xét một phen nói: “Đây không phải sét đánh tự nhiên đánh trúng, đây là lôi pháp!”

Lông mày nữ tử hơi nhíu lại, nàng mặc một thân váy trắng, nghi vấn nói: “Sở Phàm sư huynh, người cảm thấy là người phương nào làm?”

Sở Phàm nhíu mày suy tư một lát nói: “Thiên hạ hiện nay, có thể vận dụng lôi pháp xuất sắc như vậy, chỉ có Mao Sơn nhất mạch.”

Nữ tử lại hỏi: “Lẽ nào người Mao Sơn nhất mạch cũng biết Giang Thành nơi này có giấu bảo vật, muốn đến kiếm một chén canh?”

“Cái này còn chưa rõ!” Sở Phàm lắc đầu nói: “Nhưng Lục Diệp sư muội, hành động lần này của chúng ta có vẻ rất khó giải quyết.”

Lục Diệp khẽ gật đầu nói: “Giang Thành, hình như sắp đổ trời rồi.”

Một đêm không nói chuyện, ngày thứ hai Dương Thiên đi trong sân trường, phát hiện tất cả mọi người đều tụ tập bàn luận.

Hắn vận chuyển nhĩ lực nghe vài câu nhất thời lắc đầu cười khò.

Những người này đều đang đàm luận chuyện hôm qua hắn tham gia hội giao lưu, ngược Thánh Anh trung học đến thương

tích đầy mình.

Đàm luận kỳ thực cũng không có gì, nhưng càng truyền càng thái quá.

Một cậu bé có đôi mắt sáng ngời hưng phấn nói với bạn nhỏ bên cạnh: “Nghe nói chưa? Hôm qua chúng ta vừa lên trường trung học Thánh Anh giao lưu, người ở đó sỉ nhục chúng ta, Dương Thần giận dữ ra tay, chinh đốn tâm phục khẩu phục của tất cả học sinh trong trường trung học Thánh Anh.”

Một đồng bọn nhỏ trong số đó nghe thấy đề tài này thì sáng mắt lên: “Đương nhiên là nghe rồi, ông trời của ta ơi, người cũng không biết bây giờ Dương Thần chính là thần tượng của ta, học bá hạng nhất của trường trung học Thánh Anh khinh bỉ Dương Thần, muốn làm bài thi đại học với Dương Thần, còn trào phúng Dương Thần khắp nơi, kết quả các người đoán xem Dương Thần làm thế nào?”

Cả đám thấy hấn nói mới được một nửa, lập tức vội vò đầu bứt tai, cả giận nói: “Người nói mau, kết quả làm sao vậy.”

“Ông trời ơi, chúng ta mới là học sinh cấp ba a, làm bài thi đại học, có chút khó khăn đi.”

“Đừng nói một nửa giữ một nửa, người như vậy rất thất đức người biết không.”

Thấy lòng hiếu kỳ của mọi người hoàn toàn bị khơi gợi lên, đồng bọn nhỏ mới hưng phấn nói: “Không vội không vội, các người nghe ta nói tiếp, kết quả Dương Thần giống như sao Văn Khúc phụ thể, cách cách, trong một phút, viết xong toàn bộ bài thi toán học, còn thi đạt điểm tối đa, dọa học bá của đối phương phát bệnh tim, đến bây giờ còn đang được cứu chữa ở bệnh viện nữa.”

Dương Thiên:...

Hấn cảm thấy đau răng muốn chết, Văn Khúc Tinh phụ thể? Có cần huyền huyền như vậy không? Còn nữa, sao mình nhớ mười lăm phút mới làm xong bài thi? Làm xong trong một phút? Thật sự coi hấn là Sáng Thế Thần sao?

Quan trọng nhất là cái gì, hấn nhớ rõ cái tên học bá kia hình như không có bệnh tim a, lúc ấy cũng không có phát tác a, chẳng lẽ là sau khi hấn đi phát sinh một loạt sự tình?

Lúc Dương Thiên đang ngây người, bên kia đã hoàn toàn yên rồi.

“Trời ơi, Dương Thần thật lợi hại.”

“Một phút đồng hồ làm tốt bài thi đại học, trí thông minh tăng mạnh.”

“Khắc khắc khắc, người ta cảm giác mình yêu đương.”

Một đám người vây quanh càng ngày càng nhiều, cái tên bạn nhỏ kia cũng hưng phấn không thể tự mình làm được, hắn khoát tay áo nói: “Cái này tính là cái gì, người cũng không biết, lúc ấy Dương Thần nói một câu, đến nay ta đều nhiệt huyết sôi trào a.”

“Nói cái gì vậy, người mau nói đi, mẹ nó gấp chết ta rồi.”

“Đúng vậy đúng vậy, thật lo lắng, người mau nói Dương Thần nói cái gì đi.”

“Mặc kệ nói cái gì, ta đều quyết định ký tên cho câu nói này.”

Sau khi tên đồng bọn kia cố ý úp úp mở mở, lúc này mới không nhanh không chậm nói: “Dương Thần nói, trường trung học Thánh Anh các người, có một người tính là một người, mặc kệ tỷ thí cái gì, ta đã khiến các người thua tâm phục khẩu phục.”

Lời này vừa dứt, tất cả mọi người hít mạnh một hơi: “Hàm tha!”

“Dương thần đốt nổ!”

“Nam thần ta, nam thần ta, đừng ai tranh với ta.”

Cũng có người hồi hận đến xanh ruột: “Mẹ nó, hôm qua lão sư bảo ta đi, ta lại từ chối, mẹ nó, không thấy phong thái của Dương thần, ta muốn chết, ta muốn chết.”

Cũng có người khinh thường chất vấn cái tên đồng bọn kia, “Người nói không đúng, Thánh Anh trung học nhân tài xuất hiện lớp lớp, trình độ chính thể đều vượt qua chúng ta một trung, Dương Thần nói câu nói này, liền không có người trị được hắn?”

Hừ, chờ chính là vấn đề này của người.

Tên tiểu đồng bọn kia lộ ra chỗ đắc ý mỉm cười nói: “Vị huynh đệ này hỏi rất hay, Thánh Anh trung học kia đương nhiên không muốn, cho nên nguyên một đám nhảy ra nhục mạ, nhưng mà Dương Thần một ánh mắt liền đem bọn họ dọa đến tè ra quần.”

Dương Thiên:

Mặc dù hắn có năng lực này, nhưng căn bản khinh thường sử dụng đối với người bình thường a, lúc ấy nhớ rõ mình không có phản ứng với những người kêu gào kia, nam sinh này làm sao biết hắn lợi hại như vậy?

Chương 183 - Thực hiện lời hứa.

Tiểu đồng bọn kia nói: " Đến cuối cùng, Thánh Anh trung học mới dám xuất hiện một người khiêu chiến Dương Thần chạy một ngàn thước, hắn tên là Kỷ Khải."

Lời này vừa nói ra, lập tức có người chấn kinh nói: “Kỷ Khải? Chính là Kỷ Khải chạy đầu tiên trong toàn bộ thị trường? Nam nhân chạy vào trong vòng ba phút hai mươi giây, chẳng lẽ hắn... thất bại.”

Đồng bọn trẻ tuổi cười lạnh một tiếng, nói: “Thua rồi? Đâu chỉ là thua nữa, ngươi có biết Dương Thần bảo hắn chạy trước bao nhiêu mét không?”

“Ta đi!”

Có người khiếp sợ nói: “Đó là quán quân Giang Thành, Dương Thần nhường hắn? Ngươi chắc chắn không phải đang làm trò cười đấy chứ?”

Người bạn nhỏ kia vẻ mặt kiêu ngạo nói: “Dương Thần để cho hắn chạy chín trăm mét, sau đó thời điểm còn thừa lại một trăm mét, mới đuổi theo, cuối cùng đoạt được quán quân.”

“Hít!”

Mọi người nghe vậy đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Dương Thiên:

Hắn lúc nào để cho Kỷ Khải kia chín trăm mét.

Lúc này, hai tiểu nữ sinh bên cạnh kéo cánh tay Dương Thiên hỏi: “Đại ca ca, người quen biết Dương Thần là học sinh cấp ba sao? Hắn thật sự lợi hại như vậy sao? Để cho người kia quán quân chạy cự li dài chín trăm mét?”

Khóe miệng Dương Thiên giật giật nói: “Làm sao có thể, đây chỉ là lời đồn mà thôi, các người không nên tin.”

Một nữ sinh đáng yêu khác kéo bạn thân của mình nói: “Hừ, Tiểu Lan người đừng hỏi hắn, hắn nhất định là ghen tị với Dương Thần, cho nên muốn bôi nhọ, Dương Thần nhất định là để cho người kia quán quân 9 trăm mét, đi, chúng ta đi hỏi bạn học nói chuyện kia, hắn khẳng định biết chi tiết.”

Dương Thiên:

Hắn là người trong cuộc, đối phương lại không tin hắn ngược lại tin lời đồn.

Cuối cùng, tiểu đồng bọn kia giống như không biết mỗi một, hơn nữa người chung quanh toàn bộ đều tụ tập qua nghe tiểu đồng bọn kia giảng giải.

Cuối cùng nghe được Dương Thần Dẫn Thẻ làm lên hai ngàn cái, Dương Thiên đều che mặt.

Sau đó biểu hiện trên sân bóng rổ, điểm này mọi người đều biết, khi nghe tiểu đồng bọn kia nói đến Dương Thiên Nhất Cầu định thắng bại thì hưng phấn kêu lên.

Lại nghe Dương Thiên nói, không ngờ lại đối với Liễu Vân Lộ, người đứng đầu bốn đại hoa khôi của trường trung học Thánh Anh vừa thấy đã yêu. Tất cả nam sinh của Nhất Trung phát ra tiếng kêu như sói, mà nữ sinh thì tức giận bất bình!

Sắc mặt Dương Thiên biến thành màu đen, đã không dám ở lại nữa.

Nhưng mà, lúc hắn ta đang muốn rời đi, chỉ nghe thấy tiểu đồng bọn trong đám người kia kinh hỉ hô to với hắn ta: “Trời ạ, Dương Thần! Là Dương Thần!”

Dương Thiên nhìn lại, cuối cùng cũng biết được đồng bọn kia là ai.

Hắn không phải ai khác, chính là Vương Dũng.

Vừa rồi Vương Dũng đưa lưng về phía hắn, hơn nữa cuối cùng bị người đông nghìn nghịt vây quanh, tự nhìn không thấy được bộ dáng của hắn.

Hắn vốn định giáo huấn tên ngốc này một chút, không muốn tản lời đồn, nhưng chỉ thấy người ta tập nập toàn bộ đều lao về phía hắn.

Dương Thiên trừng mắt liếc hắn một cái, nhanh chóng chạy về phía lớp mình, Vương Dũng mặc dù rụt cổ có chút sợ hãi, nhưng trên mặt lại mang theo ý cười.

Nhưng mà, Dương Thiên vốn tưởng rằng lớp học là an toàn nhất, nhưng lại không nghĩ rằng, toàn bộ lớp một ngay cả cửa ra vào cũng bị một đám học đệ học muội nhiệt tình chiếm lĩnh, ngay cả cửa sổ cũng bõ đầy người.

Dương Thiên vỗ trán một cái, cảm giác giờ phút này văn phòng vẫn an toàn nhất.

Truy binh phía sau cũng sắp đến, vội vàng chạy đến văn phòng tìm tiểu ty ty Hàn Hương Ngưng kia.

Nhưng mà vừa chạy đến cửa, đột nhiên một thân thể mềm mại bị hắn đụng ngã.

Dương Thiên vội vàng kéo nàng một cái, nhưng bởi vì không bắt được, trực tiếp ngã nhào lên người nàng.

Mùi thơm quen thuộc truyền vào chóp mũi.

Nữ tử dưới thân không phải ai khác, chính là Hàn Hương Ngưng.

Lúc này, thân thể mềm mại ấm áp của nàng tỏa ra mùi thơm mê người. Dương Thiên nằm sấp trên người tiểu ty ty này, chỉ cảm thấy bộ ngực sữa của nàng trắng tấp, hắn giống như đang đặt mình vào một lớp bông mềm mại vậy.

Hơn nữa, còn là bông mang theo mùi thơm say lòng người!

Hàn Hương Ngưng bị ngã đến thất điên bát đảo, thấy có người đụng ngã nàng còn dám nằm sấp trên người nàng, đang muốn

hét lên giận dữ, lại phát hiện đối phương lại là Dương Thiên.

Con giận của nàng lập tức tiêu tan một nửa, sau đó quát Dương Thiên đang ngây người: “Tiểu hồn đản ngươi còn không đứng lên, muốn đè chết lão nương sao?”

Dương Thiên như mới tỉnh mộng, vội vàng chống đỡ, lại phát hiện bàn tay mình ấn sai chỗ.

Mềm mềm!

Nhưng mà hắn còn chưa có cảm giác gì, Hàn Hương Ngung đã hét lên một tiếng, một cước đá văng hắn ra.

Dương Thiên thề, đây là lần hắn trở thành Phá Thiên Tiên Đế bị đập tàn nhẫn nhất.

Quan trọng nhất là hắn còn không dám có chút nóng nảy.

Bởi vì lúc này Hàn Hương Ngung đang che bộ ngực sữa, khuôn mặt xinh đẹp đỏ lên nhìn hắn chăm chăm.

Hôm nay nàng ăn mặc vô cùng nóng bỏng, dáng người như ma quỷ, khuôn mặt như thiên sứ, một đầu sóng lớn phát ra ánh sáng chói mắt, đùi thon dài mặc một cái quần jean bó sát, trên thân áo T-shirt lộ ra bả vai, lộ ra dáng người hoàn mỹ tuyệt luân.

Làn da trắng nõn không tí vết bởi vì xấu hổ lộ ra phần hồng nhàn nhạt, môi hồng mềm mại ướt át như cánh hoa hồng.

Nhưng duy nhất không đủ chính là, đôi mắt linh động của tiểu tử này lúc này nhìn chăm chăm Dương Thiên, cắn hàm răng, hận không thể hút máu của hắn.

Dương Thiên lúng túng nói: “Hàn lão sư, ta...”

Hắn còn chưa nói hết lời, Hàn Hương đã nhú mày nói: “Đưa tai cho lão nương!”

Dương Thiên tự biết đuối lý, cup tai đi tới trước mặt Hàn Hương Ngung.

Nhưng Hàn Hương Ngung đột nhiên cho Dương Thiên một cái cú đầu!

Dương Thiên cạn lời, không phải là nhéo lỗ tai sao? Sao tiểu tử này không ra bài theo lẽ thường?

Nhưng mà hắn vừa nghĩ tới đây, bàn tay nhỏ bé ấm áp của Hàn Hương An nắm chặt lấy tai hắn, véo một vòng nói: “Tốt lắm Dương Thiên, một ngày không thấy ngươi lá gan béo rồi? Lão nương ngươi cũng dám đùa giỡn?”

Bất kể giải thích như thế nào, Hàn Hương Ngưng cũng không nghe.

Cuối cùng Dương Thiên cũng hiểu được, phạm sai lầm không nên giải thích với nữ nhân, không có tác dụng gì, thành thật bị đánh là được!

Một lát sau, Hàn Hương Ngưng cũng nguôi giận, Dương Thiên cảm thấy lỗ tai của mình hình như cũng sưng lên.

Ngẫm lại đều có chút không thể tưởng tượng nổi, hôm qua hắn đột phá Luyện Khí Hóa Thần, thành tiên.

Hàn Hương Ngưng làm được điểm này, cũng phục.

Cho dù như thế, Hàn Hương Ngưng vẫn cảm thấy chưa hết giận, hung hăng trừng mắt nhìn Dương Thiên.

“Nói đi, tới nơi này làm gì?”

Dương Thiên Thành thật trả lời: “Đến nơi này trốn đi.”

Hàn Hương Ngưng bất ngờ nói: “Trốn cái gì? Ngươi phạm vào sai lầm gì sai khiến người ta đuổi giết?”

Dương Thiên thở dài một tiếng nói: “Không phải đuổi giết, nhưng mà Hàn lão sư, chuyện này nếu nói ra thì phải trách ngươi mới đúng.”

Hàn Hương Ngưng lại tức giận, đôi mắt hạnh trừng trừng nhìn Dương Thiên: “Tại sao chuyện gì cũng đổ lên người lão nương? Ta đã làm cái gì?”

Dương Thiên trợn trắng mắt nói: “Hàn lão sư, nhưng ngươi bảo ta đi Thánh Anh trung học, còn nói cho lớp 12 năm 3 chúng ta về vang, ta đi tranh vinh quang, nhưng hậu quả ngươi mặc kệ?”

Hàn Hương Ngưng không rõ ràng cho lắm, đang muốn nghi vấn hậu quả gì, chỉ thấy Ngô hiệu trưởng kích động chạy tới, cầm một xấp giấy nói: “Hàn lão sư, lớp các ngươi nổi danh rồi.

“A?”

Hàn Hương Ngưng vẽ mặt nghi hoặc, sau đó nhìn chồng văn kiện này không rõ ràng cho lắm.

Hiệu trưởng Ngô thấy Dương Thiên cũng ở đây, cười ha hả, giải thích với Hàn Hương Ngưng: “Biểu hiện của Dương Thiên ở Thánh Anh trung học đã truyền khắp trường trung học Giang Thành, rất nhiều học sinh đều chuyển tới trường chúng ta, những văn kiện này là học sinh chuyển tới lớp các người, người xem trước đi, ta còn phải làm một sổ danh sách học sinh chuyển trường khác, nên không nói nhiều.

Dứt lời, xoay người nhanh chóng rời đi.

Hàn Hương Ngưng có chút trợn mắt há hốc mồm.

Nàng nhìn tư liệu của học sinh đầu tiên: “An Thiển Thiển, học sinh trường trung học Thánh Anh, từng đạt được quán quân giải thi đấu toán học, quán quân ba khóa liên tiếp của trường trung học Thánh Anh.

Trái tim Hàn Hương Ngưng hung hăng co rúm một chút: “An Thiển Thiển? Chính là An Thiển Thiển đã từng cao năm sáu phần so với Tô Thi Nhu?”

Nàng khó có thể tin, sau đó nhìn tấm thứ hai, tấm thứ ba.

Phát hiện những học sinh này mình toàn bộ quen thuộc, đều là học bá, học bá, học sinh khá giỏi trong trường trung học Thánh Anh, trường trung học nhị trung, trường tam trung.

Bọn họ tập thể đến lớp của nàng.

Hàn Hương Ngưng quả thực cảm thấy hạnh phúc đến suýt chút nữa ngất đi.

Đôi mắt đẹp của nàng không dám tin nhìn chằm chằm Dương Thiên hỏi: “Người làm?”

Dương Thiên từ chối cho ý kiến cười trừ.

Hàn Hương ôm lấy Dương Thiên, hôn một cái thật sâu lên mặt Dương Thiên, hưng phấn đến mức không thể tự kiềm chế: “Ha ha, Dương Thiên, tên tiểu hổn đản nhà người quá nhiệt tình rồi.”

Dương Thiên cảm nhận được vẻ ôn nhuận trên mặt, xúc cảm mềm mại thơm tho thật sự rất hưởng thụ.

Y mang theo nụ cười, chỉ chỉ một bên mặt khác của mình nói: Hàn lão sư, nơi này... “

Đôi mắt đẹp của Hàn Hương ngẩn ngơ, vừa rồi đó là vì quá vui mừng cho nên hôn hấn.

Không ngờ tiểu tử này lại được đà lần tới, được lợi còn không buông tha.

Nàng đang muốn nổi giận, chỉ nghe Dương Thiên Bình bình thản mở miệng nói: “Hàn lão sư, người đã nói, chỉ cần ta làm vẻ vang cho lớp 12, người liền hôn ta hai cái, người sẽ không nói lời giữ lời chứ.”

Hàn Hương Ngưng nghe vậy, gương mặt xinh đẹp lập tức có chút hồng nhuận.

Nàng lúng túng, ánh mắt có chút trốn tránh nói: “Có sao? Lão nương, ngại không, lão sư sao lại không nhớ rõ.”

Chương 184 - Trị bệnh.

Nhìn tiểu tử trước mắt muốn chơi xấu, Dương Thiên cười gật đầu nói: "Có thể là ta nhớ lầm, ta sẽ trở về lớp 12 6."

Hàn Hương Ngưng trước mặt tối sầm lại: “Người đừng, ta nhớ ra rồi, ta nhớ ra rồi.”

Dương Thiên cười trộm trong lòng, tiến lên trước mặt.

Hàn Hương Ngưng cắn răng, sau đó như chuồn chuồn lướt nước, hôn một cái ở trên mặt Dương Thiên.

Người mùi thơm say lòng người trên người Hàn Hương Ngưng, nhìn gương mặt tinh xảo trước mắt, khuôn mặt xinh đẹp phiếm hồng, đôi mắt đẹp hắc bạch phân minh, mũi ngọc tinh xảo, đôi môi mọng nước, Dương Thiên Chân muốn cắn một cái.

Nhưng Hàn Hương Ngưng cau mày, sát khí che kín, Dương Thiên vẫn không dám làm đến bước đó.

Sau đó, khi Dương Thiên nói với Hàn Hương Ngưng rằng lớp một đã thất thủ, bị một đám học đệ học muội chiếm lĩnh, nàng còn không tin.

Nhưng sau khi nàng đi xem một chút thì lập tức choáng váng.

Rất nhiều học sinh không học nữa, chỉ đợi Dương Thiên xin hẩn ký tên và chụp ảnh chung.

Thế cho nên lớp một cũng không có cách nào học được, thầy giáo toán quả thực sắp hỏng mất.

Cuối cùng, Hàn Hương Ngưng ra mặt, lúc này mới đuổi đám người kia đi.

Về tới văn phòng, Hàn Hương Ngưng như một đứa trẻ hiếu kỳ, khuôn mặt xinh đẹp tiến đến trước mặt Dương Thiên hỏi: “Dương Thiên, nghe nói người cùng hoa khôi của trường trung học Thánh Anh vừa thấy đã yêu, có phải là thật hay không. Mau nói cho lão sư, lão sư cũng rất tò mò.”

Dương Thiên:

Hắn đen mặt hỏi: “Hàn lão sư, người nghe ai nói a.”

Hàn Hương Ngưng cười hắc hắc nói: “Đám học sinh kia, người đừng quản nhiều như vậy, mau nói cho lão sư có việc này hay không, lão sư rất ngạc nhiên.”

Cuối cùng Dương Thiên nói không phải, nhưng Hàn Hương Ngưng nói không tin, thế nào cũng phải để hắn nói tiếp.

Dương Thiên thật sự sụp đổ, không tin người còn hỏi! Thật sự là muốn ép người ta phát điên rồi.

Thật vất vả mới chịu đựng đến giữa trưa, lúc Dương Thiên đang muốn xuống lầu ăn cơm thì gặp một người quen.

Người này không phải ai khác, chính là Kim Lập Huy, hơn nữa bên cạnh còn có Vương Liệt đi theo.

Dương Thiên vốn không muốn để ý tới, nhưng hai người lại mừng rỡ chạy tới.

“Dương tiên sinh, xin Dương tiên sinh dừng bước!”

Kim Lập Huy thở hồng hộc chạy tới, sau đó Vương Liệt cũng theo sát phía sau.

Dương Thiên nhíu mày hỏi: “Chuyện gì?”

Kim Lập Huy lau mồ hôi trên trán, trên mặt của hắn có chút trắng bệch, lông mày vằn vẹo, bất quá vẫn cố nén nói: “Dương tiên sinh, Kim cố muốn mời ngài đến khách sạn Ung Hoa Đình ăn cơm, không biết ngài có hay không...”

Khách sạn này có thể nói là khách sạn đắt nhất Giang Thành, đủ để chứng minh hắn thành ý mười phần, nhưng hắn còn chưa nói hết lời, chỉ nghe Dương Thiên đạm mạc nói: “Không rảnh, không có thời gian.”

Sắc mặt Kim Lập Huy lúng túng, mà Vương Liệt lại hiểu rõ Dương Thiên.

Dương Thiên nói không có thời gian, thật sự không có thời gian, mà không phải từ chối.

Nếu hắn từ chối sẽ không nói thẳng ra.

Thế là, hắn mở miệng hỏi: “Dương tiên sinh, Kim tổng muốn cảm ơn ngài ban đầu tặng thuốc, ta đã sớm đặt xong nhà gian ở bên cạnh trường học, vô cùng yên tĩnh, hơn nữa đồ ăn nấu nướng cũng nhất định hợp khẩu vị của ngài, ngài xem...”

Hắn nói tới đây, mong đợi câu trả lời của Dương Thiên.

Dương Thiên nhìn hắn gật đầu nói: “Đi thôi, nhưng buổi chiều ta có tiết học, không có nhiều thời gian.”

Kim Lập Huy vội vàng hưng phấn gật đầu nói: “Không cần chiếm cứ bao nhiêu thời gian của ngài, Dương tiên sinh ngài chịu nỗ lực là được.”

Dứt lời, cảm kích nhìn Vương Liệt một chút.

Nếu không phải hắn, vậy lần này có khả năng đã tay không mà về.

Chờ đến khi Dương Thiên đến quán rau kia, nhìn hai người đàn ông vạm vỡ mặc áo đen đeo kính râm đứng ở cửa, lại nhìn thoáng qua bên trong không có ai, lập tức hiểu ra.

Vương Liệt này làm sao lại đặt chỗ, đây quả thực là bao hết chỗ ngồi.

Ba người tiến vào lầu hai, tới gần cửa sổ.

Vừa ngồi xuống thức ăn đã được bung lên.

Vương Liệt biết Dương Thiên thích uống rượu, cố ý chuẩn bị hai rương rượu Tây Phụng, trong nước có danh tiếng là thập đại tửu, năm nay không thấp.

Dương Thiên nhẹ nhàng nhấp rượu trong chén, mở miệng nói: “Nói đi, mời ta đến khăng định không đơn giản chỉ là ăn cơm.”

Vương Liệt cười ha hả nói: “Dương tiên sinh, ngày hôm qua Thiên Thượng Nhân Gian đã bị ta thu nạp, dư đảng của Kim Thất cũng bị ta hợp nhất, bản thân y cũng bị ta xử trí.”

Dương Thiên thản nhiên nói: “Con làm rất tốt!”

Được Dương Thiên khẳng định, Vương Liệt lập tức hưng phấn, còn hưng phấn hơn cả khi đi học bị bài thi khen ngợi.

Kim Lập Huy lúc này cũng mở miệng nói: “Dương tiên sinh đã từng tặng thuốc, Kim mỗ suốt đời khó quên, lần này một là cảm tạ Dương tiên sinh, hai là hỏi một chút Dương tiên sinh loại dược dịch này ngài còn không? Kim mỗ nguyện ý thu mua với giá cao.”

Dương Thiên kinh ngạc nói: “Lần trước cho người nhất phẩm không phải đủ cho người dùng một tháng sao? Như vậy là đủ rồi, người dù có thu mua cũng không có tác dụng gì với người.”

Sắc mặt Kim Lập Huy lúng túng nói: “Không khéo là bình dược dịch kia đã bị ta rải hai phần ba, một ít còn lại ta đã sớm dùng hết.”

Cuối cùng, hắn như nghĩ tới điều gì, thân thể run rẩy, có chút hưng phấn nói: “Dương tiên sinh, ngài nói dược dịch đủ dùng một tháng, một tháng sau sẽ không cần nữa, chẳng lẽ loại dược dịch như bệnh này của ta dùng liên tục một tháng sẽ khỏi?”

Dương Thiên lắc đầu nói: “Không phải, người sống không được một tháng, cho nên cảm giác không cần thiết lãng phí dược dịch quý giá này.”

“Ách!”

Một câu của Dương Thiên, Vương Liệt và Kim Lập Huy đều ngây ngẩn cả người.

Sắc mặt Kim Lập Huy lập tức trắng bệch ra, khóe miệng hằn run rẩy, thật lâu sau mới mở miệng nói: “Dương tiên sinh, ngài làm sao nhìn ra được?”

Dương Thiên đạm mạc nói: “Trên người ngươi âm khí nặng như vậy, còn cần nhìn sao? Ngươi cũng ngươi ra rồi, có thể chống đỡ một tháng đã là cực hạn.”

Kim Lập Huy nghe vậy như bị sét đánh, tâm như tro tàn, trực tiếp ngồi liệt trên mặt đất.

Vương Liệt nhìn Dương Thiên đang khí định thần nhàn uống rượu, thăm dò hỏi: “Vậy Dương tiên sinh, ngài có biện pháp cứu tổng cứu vàng không?”

Dương Thiên gật đầu nói: “Có thể a!”

Một câu nói, hai người lại lần nữa mắt choáng váng.

Kim Lập Huy vội vàng cầu xin: “Dương tiên sinh, Dương tiên sinh cầu xin ngài cứu ta, ngài nhất định cứu ta với.”

Dương Thiên nhìn hẩn một cái lạnh nhạt nói: “Ngươi và ta bèo nước gặp nhau, cho ta lý do cứu ngươi!”

Kim Lập Huy ngẩn ra, sau đó kích động nói: “Dương tiên sinh, ta có rất nhiều tiền, chỉ cần ngài ra tay cứu tính mạng của ta, ngài ra giá đi, ta tuyệt đối không trả giá!”

Dương Thiên lại nhấp một ngụm rượu, nói: “Thứ ta muốn, ngươi không nỡ cho!”

Kim Lập Huy lắc đầu, vội vàng nói như điên: “Dương tiên sinh, không, không, chỉ cần ngài nói, ta tuyệt đối cho!”

Mạng cũng không còn, còn có cái gì không nỡ cho!

Dương Thiên khẽ mỉm cười nói: “Điều duy nhất ta có thể coi trọng, tập đoàn Kim thị của ngươi!”

Kim Lập Huy đang muốn đáp ứng, nhưng nghe được Dương Thiên nói, suýt chút nữa đặt mộng ngồi xuống đất, vẻ mặt hẩn khó có thể tin nhìn Dương Thiên.

Kim Lập Huy từng nghĩ Dương Thiên sẽ giở công phu sư tử ngoạn, nhưng lại không nghĩ rằng hẩn lại muốn tất cả gia nghiệp của mình!

Dương Thiên đứng dậy, liếc nhìn Kim Lập Huy nói: “Bệnh của ngươi chỉ có ta có thể trị, tiền và mạng, ngươi tự cân nhắc!”

Nói xong, xoay người rời đi!

Vương Liệt há hốc mồm, cuối cùng vẫn không dám ngăn cản, nhìn Kim Lập Huy một cái, cuối cùng thở dài một hơi.

Điều ông ta có thể làm chỉ có như vậy, Dương tiên sinh không phải ông ta có thể chi phối, đối với việc này ông ta thật sự lực bất tòng tâm.

Khuôn mặt Kim Lập Huy lập tức già đi mười mấy tuổi, tập đoàn Kim thị là gia nghiệp nửa đời của hắn, ở tập đoàn Huy thị hắn có thể xếp hạng ba vị trí đầu bảng phú hào, nếu nói vứt bỏ, hắn làm sao cam lòng.

Nhưng mà mạng chỉ có một, chết cái gì cũng không có.

Sau khi cân nhắc lợi hại, Kim Lập Huy cắn răng đưa ra quyết định.

“Chờ Dương tiên sinh, ta đồng ý, sau này chỉ cần ngài chữa khỏi bệnh cho ta, tập đoàn Kim thị ta sẽ chấp tay nhường cho ngài.”

Kim Lập Huy không hổ là đại lão có danh tiếng ở Huy tỉnh, phách lực bất phàm.

Trong mắt hắn, chỉ cần có thể sống, không tới mười năm, hắn vẫn có thể Đông Sơn tái khởi.

Khoản mua bán này trước mắt lỗ vốn, nhưng tương lai thật sự là dễ kiếm.

Dương Thiên dừng bước, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười.

“Quyết định của ngươi vô cùng chính xác, đi thôi, đi tới nhà của ngươi!”

Kim Lập Huy có chút ngây ngẩn cả người hỏi: “Đến nhà của ta làm gì?”

“Căn nguyên ở trong nhà ngươi quán lấy ngươi, nếu không trừ căn nguyên, cho dù chữa khỏi ngươi cũng không làm nên chuyện gì.” Dương Thiên Phong nhàn nhạt mở miệng.

Kim Lập Huy nghe vậy vẻ mặt hoảng sợ! Căn nguyên ở trong nhà của hắn? Điều này sao có thể?

Nửa giờ sau, Kim Lập Huy dẫn Dương Thiên đến một ngôi biệt thự xa hoa, đáng nhắc tới chính là ngôi biệt thự này không hề kém hơn biệt thự của Tần lão chút nào.

Kim Lập Huy cung kính mời Dương Thiên vào trong phòng, con người đen nhánh của Dương Thiên lóe lên một tia sáng vàng, nhìn chung quanh một cái, phát hiện trong căn phòng này bị âm khí bao trùm toàn bộ!

Đây là ngày hè chói chang, không có điều hòa mà cảm thấy lạnh buốt toàn thân, giống như rơi vào hầm băng.

Kim Lập Huy nhìn ra Dương Thiên có chút khác thường, không khỏi giải thích: “Căn phòng này là ta mua lại từ ba năm trước, vào mùa hè, ta sẽ cố ý ở nơi này!”

Dương Thiên đùa cợt liếc nhìn hắn một cái nói: “Người đây là muốn chết!”

Chương 185 - Đại lão tề tụ.

Kim Lập Huy giật nảy mình hỏi: "Dương tiên sinh có gì nói ra lời ấy a."

Dương Thiên cười lạnh một tiếng nói: “Trong một căn phòng tràn ngập âm khí như vậy, toàn thân người đều bị ăn mòn, hiện tại người chỉ còn lại một cái xác, nội tạng đã mục nát.”

“A!?”

Kim Lập Huy nghe vậy lui về phía sau hai bước, sắc mặt trắng bệch.

Hắn ta vội vàng cầu xin: “Xin Dương tiên sinh cứu ta.”

Dương Thiên gật đầu, nhưng mà đi theo nơi âm khí nồng đậm, đi đến thư phòng của Kim Lập Huy.

Đến thư phòng, ánh mắt Dương Thiên trực tiếp nhìn về phía khí tức càng thêm âm hàn đến đỉnh cao nhất của giá sách.

Hắn lục lọi một chút, từ phía trên lấy được một cái hộp gỗ hình vuông.

Toàn thân hộp gỗ có hoa văn cổ phác lượn lờ, mang theo một cổ khí tức cổ xưa.

Dương Thiên nhíu mày hỏi: “Đây là cái gì?”

Kim Lập Huy liếc mắt nhìn rồi nói: “À, đây là đồ cổ của một bằng hữu hàng cổ của ta tặng, nghe nói là đồ của thời Đường, hẳn là dụng cụ đựng đồ, chỉ có điều ta vẫn chưa từng mở ra, cũng chính là dùng làm vật trang sức.”

Dương Thiên thờ ơ nói: “Vấn đề nằm ở chỗ này, bên trong hẳn chứa rất nhiều âm khí!”

Kim Lập Huy nghe vậy, “a” một tiếng hồi hận, hoảng sợ nói: “Vậy làm sao bây giờ?”

Dương Thiên trầm tư một hồi, không thể mở hoặc làm vỡ nó ra, bằng không âm khí tàn phá bừa bãi, hẳn là...”

Mà đúng lúc này, điện thoại di động của Kim Lập Huy đột nhiên vang lên.

Hắn và Dương Thiên Đạo xin lỗi một tiếng, sau đó đi ra ngoài nhận điện thoại.

Người bên kia điện thoại đúng lúc, chính là bạn bè tặng đồ cổ cho hắn.

Kim Lập Huy nghiêng răng nghiêng lợi, đều là bởi vì đôi phương tặng đồ cổ này, hắn mới bị quái bệnh đau đầu, sống không bằng chết.

Nhưng mà, còn không đợi hắn nổi giận, lại nghe đôi phương nói một tin tức rất trọng yếu.

Hắn nói nơi đó hẳn có một cao nhân, là Mao Sơn nhất mạch, có thể chữa khỏi bệnh đau đầu của hắn.

Kim Lập Huy nửa tin nửa ngờ.

Mà ông chủ đồ cổ kia nói hắn cũng có bệnh đau đầu, nhưng hiện tại đã hoàn toàn chữa khỏi, chỉ tốn một ngàn vạn mà thôi.

Kim Lập Huy nghe vậy mừng rỡ, sau khi nói địa chỉ thì nói mười phút là đến.

Sau đó, hắn không lộ thanh sắc đi vào trong phòng. Cung kính nói với Dương Thiên: “Dương tiên sinh, một bằng hữu của ta cũng mắc phải căn bệnh kỳ quái như vậy, hay là ngài đi xem giúp ta một chút.”

Hắn làm như vậy hoàn toàn là vì chuần bị hai tay.

Nếu như ông chủ cổ đại kia mời cao nhân tới có thể chữa bệnh cho hắn, vậy thì không thể tốt hơn, so với toàn bộ gia sản của hắn, một ngàn vạn còn không được hắn để vào mắt.

Nhưng nếu như trị không hết, lại để Dương Thiên ra tay, cũng coi như là thêm một phần bảo đảm.

Kim Lập Huy suy nghĩ rất khá, Dương Thiên dường như cũng nhìn ra một chút manh mối, tuy nhiên cũng không nói ra.

Hắn nói trên thế giới này chỉ có hắn mới có thể chữa khỏi âm khí trên người đối phương.

Lời Phá Thiên Tiên Đế hắn nói, cũng không phải nói mà thôi!

Hai người lái xe đến một con phố đồ cổ ở Giang Thành!

Vào cửa, chỉ thấy trong sân đã tụ tập mấy người đang uống trà.

Bọn họ toàn bộ mặc âu phục giày da, một thân trang phục nhân sĩ thành công, sau khi Kim Lập Huy cùng mấy người khách sáo một phen, ngồi ở trên ghế.

Sau đó, hắn lặng lẽ giới thiệu với Dương Thiên: “Người ở đây đều không phải là người bình thường, người xem tên mập mập kia, là ông chủ nơi này, đừng nhìn bình thường không có gì lạ, nhưng ở trong ngành đồ cổ ở Huy châu, đó cũng là có danh tiếng cực lớn, tên gọi Bàng Cao.”

Dương Thiên thấy vậy gật đầu, tên mập này dường như rất nhạy bén, ánh mắt Dương Thiên nhìn sang, ánh mắt hắn cũng nhìn sang.

Kim Lập Huy tiếp tục thấp giọng giới thiệu: “Người xem người trung niên tóc có chút trắng phau đang uống trà kia, tên của hắn là Thẩm Anh, là đại lão của Ngạc Tỉnh, giá trị con người mười mấy ức, mở ra mấy cửa hàng lớn, lợi nhuận hàng năm mấy trăm triệu.”

Dương Thiên liếc mắt nhìn đối phương, hình như kiếp trước hắn đã từng thấy người này trên báo, không ngờ bây giờ lại gặp được chân nhân.

Kim Lập Huy lại chỉ vào một người trẻ tuổi mặc âu phục màu trắng nói: “Hắn là con trai Hà Hồng của trưởng ngân hàng Huy tỉnh, tuổi còn trẻ nhưng đã có gia tài hàng tỉ, hơn nữa tự mình gây dựng sự nghiệp, vô cùng thành công.

Dương Thiên gật đầu, Kim Lập tiếp tục mở miệng nói: “Vị đầu trọc cuối cùng, ngài không thể chọc vào, hắn ăn trắng đen trên Huy tỉnh đạo, ngày thường cho vay nặng lãi, thủ đoạn tàn nhẫn, so với Lưu lão đại của Lan Ninh thành, Ôn nữ vương của Giang thành danh khí cũng lớn, cũng chỉ có Tuyền Châu Lôi Ngạo có thể áp chế hắn một bậc, nhưng Lôi Ngạo gần đây đã chết, sự môn của hắn mọi người còn đang điều tra nguyên nhân cái chết của hắn.”

Dương Thiên cười cổ quái, Tuyền Châu Lôi Ngạo, nhân vật nhỏ chết trên tay hắn.

Bây giờ nghe nói người của sự môn hắn điều tra nguyên nhân cái chết của hắn, xem ra sự tình không có ý định kết thúc như vậy.

Tuy nhiên bản thân Dương Thiên cũng không sợ, lúc hắn từng ở cảnh giới Luyện Tinh Hóa Khí, có thể sánh ngang với cảnh giới Tông Sư, bây giờ đã là cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần, càng thêm không sợ đối phương.

Cho dù là Yên Thanh cường giả Tông Sư cảnh lâu năm của đối phương đến đây, hắn cũng có thể khiến đối phương có đến mà không có về.

Sau khi Kim Lập Huy vừa giới thiệu xong mấy người này, chỉ nghe đại lão đầu trọc Ngụy Dương kia không kiên nhẫn nhìn thoáng qua Bàn Cao hỏi: “Ta nói lão Bàn, hôm nay ngươi mời chúng ta, khẳng định không phải là vì uống trà a? Đại nhân vật như ngươi nói đâu?”

Con trai của vị trưởng ngân hàng mặc âu phục màu trắng là Hà Hồng cũng mở miệng nói: “Đúng vậy, Bàn lão bản, ngươi nói hôm nay chúng ta được mở mang kiến thức một chút, sao chính chủ còn chưa đi ra?”

Kim Lập Huy cũng đồng dạng mười phần chờ mong, bởi vì Bàng Cao vừa rồi hứa hẹn với hắn, nói là có thể trị liệu âm khí trong cơ thể hắn.

Theo hắn thấy, nếu như có thể chữa trị, giá cả một ngàn vạn thật sự là quá lời.

Mà Bàng Bác lúc này nhìn thấy mọi người đều không kiên nhẫn được nữa, không khỏi mở miệng nói: ” A a, mọi người đừng nóng vội, mọi người đừng nóng vội, Trương đại sư đang nghỉ ngơi ở nội đường, chờ sau khi hắn tới, ta cam đoan tất cả tật xấu của các người hắn đều có thể giải quyết.”

Kim Lập Huy hơi sững sờ.

Tất cả tật xấu?

Xem ra những người này cũng giống như mình, đều có yêu cầu mà đến.

Chỉ có điều không biết Bàng Cao này bán thuốc gì trong hồ lô, Trương đại sư kia, thân phận gì? Lại từ đâu mà đến? Lại dám bày ra cái giá lớn như vậy!

Nhiều đại lão gặp nhau như vậy, hắn vẫn không ra gặp mặt một lần.

Những đại lão như bọn họ, mỗi phút đều tính toán thu nhập vạn, chậm trễ thời gian chính là chậm trễ tiền tài.

Trong lòng mọi người đều rất nôn nóng, nhưng cũng không biểu hiện quá mức trên mặt.

Bởi vì vừa rồi nghe Bàng Cao nói qua, lai lịch của Trương đại sư này rất lớn, có liên quan đến Mao Sơn nhất mạch.

Nghe nói còn biết chút thuật pháp, có thể hàng yêu trừ ma, là kỳ nhân dị sĩ.

Nếu chỉ vì chút chuyện nhỏ này mà đắc tội với hắn, vậy thì cái được không bù nổi cái mất.

Mọi người đợi nửa ngày, nhưng Dương Thiên không kiên nhẫn được nữa.

Đang lúc hắn muốn đứng dậy rời đi, Kim Lập Huy vội kéo hắn lại nói: “Dương tiên sinh, ngài chờ một chút nha, chờ Trương đại sư đi ra đã.”

Dương Thiên cười lạnh trong lòng, hắc hiện tại tự nhiên là nhìn ra được, hiện tại tất cả hi vọng của Kim Lập Huy đều ký thác vào trên người Trương đại sư này.

Hiển nhiên, hắc đang ngại mình thu phí đắt, để Trương đại sư này trị liệu âm khí trong cơ thể hắc.

Vậy nếu hắc đã chết như vậy, còn lưu mình lại đây làm gì?

Dương Thiên đã sớm nói nội tạng trong cơ thể hắc đã bị âm khí ăn mòn mục nát, chỉ có một tháng tuổi thọ, cho dù là ai cũng không trị được, hắc chỉ có vận dụng lực tái sinh của linh dược mới có thể trừ tận gốc.

Nhưng Kim Lập Huy không tin, một lòng muốn chết!

Mà mọi người thấy Dương Thiên muốn đi, không khỏi nhìn không được nữa, cau mày nhao nhao mở miệng nói: “Kim tổng, tiểu bối bên cạnh ngươi là ai vậy? Sao lại không hiểu quy củ như vậy?”

“Đúng vậy, chúng ta nhiều nhân vật như vậy đều chờ ở chỗ này, tiểu tử này tựa hồ chờ không nổi nha.”

“Kim tổng, tính tình tiểu bối này rất lớn nha, cùng ngươi có quan hệ gì? Sùng như vậy? Nếu là ta, đã sớm tát qua một cái.”

Nhìn mấy vị trào phúng trước mắt này, Dương Thiên khinh thường cười.

Thân thể của bọn họ đều xuất hiện vấn đề, có một người cũng bị âm khí quán thân, có mệnh phạm đào hoa sát khí, có một người gần đây vận rủi không ngừng, người cuối cùng sắp bước nửa chân vào Quỷ Môn quan.

Đối với mấy người sắp chết này, Dương Thiên căn bản không có một chút hứng thú nào với bọn họ.

Hắc không để ý Kim Lập Huy ngăn cản, ngay tại thời điểm hắc muốn rời khỏi, chỉ thấy trong phòng đột nhiên đi ra một người.

Người này râu tóc bạc trắng, nhưng mặt mày lại hồng hào, một bộ tiên phong đạo cốt.

Mặc áo xanh, trang phục mộc mạc như đạo sĩ, trong tay cầm một cây phát trần.

Dương Thiên chỉ liếc mắt nhìn đối phương, càng không có hứng thú.

Với nhãn lực của hắn, tóc và râu của Trương đại sư trước mắt này vốn là màu đen, tuổi thật của hắn hẳn là không vượt quá 50 tuổi.

Ngụy trang thành dáng vẻ hạc phát đồng nhan, hiển nhiên là vì ví tiền của mọi người mà đến.

Hơn nữa, trong cơ thể người này không có bất kỳ năng lượng ba động gì, cùng người bình thường không khác, ở trong mắt Phá Thiên Tiên Đế hắn, đối phương chỉ là một tôm tép nhãi nhép mà thôi.

Nhưng mọi người lại không biết điều này, nhìn Trương đại sư tóc bạc mặt hồng hào, râu tóc bạc phơ, nhưng trên mặt không có một nếp nhăn, không khỏi kinh ngạc kêu lên một tiếng, nhưng mà đều cung kính nói: “Trương đại sư!”

Chương 186 - Thủ đoạn Mao Sơn.

Trương đại sư trên mặt mang theo ngạo ý cao cao tại thượng, hắn ừ một tiếng sau đó nhìn chung quanh mọi người một vòng nói: “Thời gian của ta có hạn, các người có chuyện gì, liền nói ra đi.”

Kim Lập Huy vội vàng tiến lên một bước mở miệng: “Trương đại sư, ngài mau cứu ta, ta bị âm khí quẩn thân.

.”

Trương đại sư nhìn hắn một cái, kiêu căng nói: “Quy củ của ta, Tiểu Bàng hẳn là đã nói với ngươi rồi.”

Kim Lập Huy gật đầu như giã tỏi: “Nói rồi, nếu thật sự có thể chữa khỏi bệnh của ta, sau khi khỏi bệnh, ta lại cho ngươi một ngàn vạn xem như tạ ơn!”

Trương đại sư nghe vậy trong lòng vui vẻ, nhưng cũng không biểu lộ ra, hắn cười ha ha nói: “Tốt, bệnh của ngươi toàn bộ bao ở trên người ta.”

Nói xong, dò xét thân thể Kim Lập Huy một hồi, sau đó sắc mặt đột nhiên biến đổi lớn.

Nhưng chỉ trong nháy mắt đã khôi phục lại.

Hắn ra vẻ thoải mái mở miệng nói: “Không có bệnh gì nặng, chỉ là trong cơ thể ẩn giấu chút âm khí mà thôi.”

Ánh mắt Kim Lập Huy sáng lên, Trương đại sư này giống như Dương tiên sinh nói, xem ra hắn thật sự có bản lĩnh chữa khỏi bệnh của mình.

Ngẫm lại tốn hai ngàn vạn là có thể chữa khỏi cho mình, Kim Lập Huy không khỏi hưng phấn lên.

Hắn nhìn về phía Dương Thiên, sắc mặt bắt đầu trở nên đùa cợt, tiểu tử này thật đúng là công phu sư tử ngoạm, vừa lên đã đòi toàn bộ gia sản của hắn, thật sự cho rằng hắn là kẻ ngu à.

Kim Lập Huy càng thêm cung kính đối với Trương đại sư, hắn chờ mong hỏi: “Trương đại sư, ngài lúc nào trị liệu cho ta? Bao lâu mới có thể tốt?”

Trương đại sư ngạo nghễ nói: “Hiện tại ta có thể chữa khỏi cho người.”

Mọi người nghe vậy, trong ánh mắt đều mang theo ánh sáng, không hổ là đại sư. Kim Lập Huy đầu đầu đã có một hai năm, tiêu tốn một trăm triệu cũng không thể chữa khỏi, nhưng không ngờ Trương đại sư tiên phong đạo cốt trước mắt này lại mở miệng nói hiện tại có thể chữa khỏi.

Xem ra Trương đại sư này thật sự có chút bản lĩnh.

Dương Thiên ánh mắt lạnh lùng nhìn thoáng qua Trương đại sư, tuy rằng hắn không muốn quản lão tiểu tử này đi lừa gạt, nhưng Kim Lập Huy về sau đánh lén sản nghiệp của Dương gia Lý gia ở kinh thành đối với hắn có tác dụng lớn, hắn vẫn cần phải nhắc nhở một chút.

Vì vậy, hắn mở miệng nói: “Kim tổng, ta nghĩ người không cần thiết đi thử, hai ngàn vạn khẳng định đổ xuống sông xuống biển không nói, bệnh của người còn có thể kéo dài, hắn trị không hết người.”

Kim Lập Huy nhìn Dương Thiên càng thêm không thích, nếu như nói trước đó cung kính với hắn, là bởi vì Dương Thiên nói

trên thế giới này chỉ cần hấn có thể trị mình.

Mà nghĩ đến loại nước thuốc thần bí mà Dương Thiên lấy ra lúc trước, không chỗ cầu y hấn tin tưởng đối phương.

Nhưng hiện tại, Trương đại sư trước mắt này đã hứa hẹn có thể chữa khỏi cho hấn, hấn cũng không cần thiết phải nịnh nọt Dương Thiên.

Hấn cau mày đang muốn từ chối Dương Thiên, nhưng mà Trương đại sư dường như càng phần nộ hơn so với hấn.

Hấn chỉ vào Dương Thiên quát lên: ” Tiểu tử chưa ráo máu đầu từ đâu tới, cũng dám coi thường ta như vậy? Ngươi là ai?”

Dương Thiên hờ hững nhìn chăm chú đối phương nói: “Ngươi không có tư cách biết ta là ai cả.”

“Cái gì?”

Trương đại sư kinh ngạc, có chút khó có thể tin, hấn nhiều năm như vậy, nhưng cho tới bây giờ không có ai nói chuyện với hấn như vậy.

Mọi người phía dưới cũng phần nộ.

Bàng Cao Mãnh vỗ một cái lên bàn gỗ, đứng lên quát: “Làm càn!”

“Ngạo mạn!” Trầm Anh âm lãnh nhìn chằm chằm Dương Thiên.

“Tiểu bối, Ngụy gia ta cũng không dám làm càn trước mặt Trương đại sư, ngươi là cái thá gì?” Ngụy Dương là đại hán đầu trọc, nổi giận với Dương Thiên.

“Rốt cuộc cũng nhìn thấy người cuồng hơn ta, chỉ là không biết ngươi có vốn liếng cuồng vọng giống như ta hay không?”

Hà Hồng cười lạnh vuốt vuốt chén nước.

Bàng Cao Tiểu Mục hí mắt lại, âm trầm nói: “Nếu không phải nể mặt Kim tổng, chỉ bằng ngươi vũ nhục Trương đại sư, ta cũng không cho ngươi ra khỏi cánh cửa này.”

Sắc mặt Kim Lập Huy cũng xấu hổ, Dương Thiên là hấn mang đến, bây giờ chọc nhiều người tức giận, cũng liên lụy đến trên người hấn.

Hắn đang muốn mở miệng quát lớn, đã thấy Trương đại sư khoát tay áo nói: “Đề ta nói một câu.”

Mọi người thấy vậy, đều im lặng.

Trương đại sư liếc nhìn Dương Thiên một cái khinh thường nói: “Tiểu tử vất mũi chưa sạch, chắc ngươi còn chưa biết thân phận của ta?”

Thấy Dương Thiên lộ vẻ khinh thường, Trương đại sư ôn nộ mở miệng nói: “Ta là Mao Sơn nhất mạch, học qua Mao Sơn đạo pháp chính tông, hàng yêu khu quỷ, thuật pháp cao siêu, được người kính ngưỡng, ngươi lại có thân phận gì, dám ở trước mặt ta làm càn? Ngươi dựa vào cái gì?”

Dương Thiên Kiếm khê nhếch mày kiếm, lãnh đạm mở miệng: “Bằng hai chữ Dương Thiên này!”

Một câu nói, cuồng vọng bá khí không thua bất kỳ một đại lão nào ở đây, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

“Ngươi...”

Trương đại sư tức giận nói không ra lời.

Tất cả mọi người nghiêng rằng nghiêng lợi với Dương Thiên, dám đắc tội Trương đại sư, bọn họ khẳng định không thể nguyện ý.

“Tiểu tử, tuổi trẻ khinh cuồng không có gì không đúng, nhưng quá ngông cuồng đối với ngươi cũng không tốt!”

“Dương Thiên là cái gì, lão tử chưa từng nghe qua.”

“Thằng nhóc miệng vàng, lúc Trương đại sư phổ độ chúng sinh, ngươi còn không biết bú sữa mẹ ở nơi nào.”

Tất cả mọi người đều châm chọc Dương Thiên, Kim Lập Huy há to miệng muốn giúp Dương Thiên giải thích một chút. Dù sao lúc ấy hắn đưa được dịch giá trị đắt đỏ của mình, chưa lấy một xu, nhưng lại sợ đắc tội Trương đại sư, chỉ có thể ngậm chặt miệng.

Trương đại sư thấy mọi người đều có lòng dân, không khỏi đắc ý, ông ta quay về phía Dương Thiên quát: “Tiểu tử miệng còn hôi sữa, hôm nay lão phu sẽ cho ngươi mở mang kiến thức, cái gì gọi là thủ đoạn của Mao Sơn nhất mạch.”

Nói xong, trong tay hắn xuất hiện một đạo phù chú, kiếm chỉ kẹp phù chú màu vàng, niệm vài câu khẩu quyết, phù chú bỗng nhiên cháy rùng rục.

“Tê!”

“Thần lai chi bút a.”

“Trời ơi, trước đó ta còn tưởng rằng đây đều là gạt người, bây giờ nhìn thấy Trương đại sư biểu diễn một màn này, ta tin phục.”

“Trương đại sư quả nhiên là đại nhân vật có bản lĩnh thật sự, không phải một số tiểu nhân có thể phỏng đoán!” Nói xong, còn liếc nhìn Dương Thiên.

Cảnh tượng này khiến mọi người kinh ngạc suýt rớt tròng mắt ra ngoài, Trương đại sư thấy vậy nhếch miệng mỉm cười nhìn Dương Thiên, muốn nhìn thấy thần sắc khiếp sợ trong mắt tiểu tử này, nhưng mà, hắn thất vọng rồi.

Vẻ khinh thường trên mặt thiếu niên càng thêm nồng đậm, trong con ngươi tất cả đều là vẻ đùa cợt.

Chút pháp thuật nhỏ bé ấy, không bằng một phần ngàn năng lực của hắn giờ phút này, có tư cách gì khiến hắn xem trọng một chút.

Nghĩ đến trò xiếc lừa người của Mao Sơn nhất mạch, Dương Thiên không khỏi có chút mất mát.

Trên thế giới này quả nhiên chỉ có một mình hắn là tiên, hiện tại hắn có chút tư vị độc cô cầu bại.

Giữa sân!

“Đây mới là thủ đoạn của đại sư a!” Toàn thân Kim Lập Huy run rẩy, mang theo ánh mắt sùng bái nhìn Trương đại sư.

Chiêu thức ấy, so với Dương Thiên quả thực là miếu sát hắn ta.

Chữa bệnh, hiển nhiên là cái sau có sức thuyết phục hơn, cái trước tuổi còn nhẹ, hiện tại hắn cũng có chút hoài nghi, có phải Dương Thiên vẫn luôn lừa hắn, ban đầu ở tiệm trang phục cho hắn bình nước thuốc thần bí kia, chính là đang làm một ván cờ hay không.

Vừa nghĩ đến đây, Kim Lập Huy hoàn toàn tỉnh ngộ, trách không được, trách không được khi đó Dương Thiên sẽ hào phóng như vậy, không nói được dịch thần bí, ngay cả bình ngọc kia cũng có giá trị không nhỏ.

Bây giờ xem ra, chỉ cần có được toàn bộ gia tài của mình, Dương Thiên trả giá chút ít không tính là gì.

Trương đại sư không để ý tới Dương Thiên, loại người này hắn đã gặp nhiều rồi, hắn căn bản không có lòng kính sợ, cho rằng mình đang chơi ma thuật.

Kì thực đây là Mao Sơn nhất mạch, thuật pháp chân chính!

Hắn cầm phù chú hùng hực thiêu đốt, đi một vòng quanh Kim Lập Huy.

Kim Lập Huy lập tức cảm giác toàn thân ấm áp, một cỗ khí lưu ấm áp bao vây lấy hắn, đầu óc mơ hồ có chút thanh minh.

Trong lòng hắn mừng như điên, chẳng lẽ bệnh này chẳng mấy chốc sẽ tốt lên.

Nhưng mà, chờ hắn nghĩ tới đây, chỉ nghe Trương đại sư mở miệng nói: “Tốt rồi, bệnh của ngươi tốt rồi!”

Kim Lập Huy nghe vậy khó có thể tin nhìn Trương đại sư.

Trời ạ, lúc này mới qua không đến nửa phút a, một hai năm đầu hắn đã tốt như vậy.

Tất cả mọi người đều chờ mong nhìn hắn, Kim Lập Huy dùng sức vỗ đầu hắn một cái, lập tức hưng phấn lên: “Được rồi, ha ha, được rồi, thật sự đã khỏi rồi, ta đau đầu quá rồi.”

Mọi người thấy vậy, con mắt lập tức sáng lên, càng thêm kính nể Trương đại sư.

Trương đại sư cầm một cái bùa vàng, đưa cho Kim Lập Huy hưng phấn mở miệng nói: “Đem nó cất giữ trong người, ngày thường đeo ở trên người, ta bảo đảm ngươi nửa đời sau bình an vô sự!

Trời của ta!

Kim Lập Huy thiếu chút nữa hạnh phúc hôn mê bất tỉnh.

Người nhìn xem, đây mới là Chân đại sư, chữa khỏi bệnh còn có lễ vật quý giá như vậy đưa tiễn, bảo đảm nửa đời sau bình an. Lúc này mới vền vẹn bỏ ra hai ngàn vạn a.

Bây giờ nghĩ lại, thiết thòi hắn không có đáp ứng yêu cầu chữa bệnh của Dương Thiên, bằng không nhất định sẽ hối hận đến xanh ruột.

Kim Lập Huy lúc này ánh mắt lần nữa nhìn về phía Dương Thiên. Sắc mặt lạnh lùng, trong mắt lộ vẻ khinh bỉ.

Sau đó, ánh mắt hắn nhìn xéo Dương Thiên, nói với Trương đại sư: “Trương đại sư, hôm nay đa tạ ân cứu mạng của ngài, đợi lát nữa ta sẽ dâng lên năm ngàn vạn để đáp tạ, xin ngài nhất định nhận lấy.”

Kim Lập Huy chính là muốn hung hăng đánh mặt Dương Thiên, đối phương không phải nói hắn phải toàn bộ tài sản mới có thể chữa khỏi sao? Đối phương không phải nói trên thế giới này chỉ có hắn có thể trị mình sao?

Bây giờ nhìn lại, là người khác, là Trương đại sư chữa khỏi bệnh của hắn.

Dương Thiên nhìn ra ý đồ của Kim Lập Huy, hắn khinh thường cười một tiếng, ở trước mặt mọi người, lạnh nhạt cười khẩy nói: “Ngu xuẩn!”

Chương 187 - Hối hận không kịp.

Dương Thiên không phải tùy ý đùa cợt, mà là bản thân Kim Lập Huy thật sự là ngu xuẩn.

Trương đại sư kia, đùa nghịch một ít trò xiếc, bơi lên trên bùa một ít thuốc bột đặc thù có tinh thần ngưng khí, liền lừa gạt Kim Lập Huy.

Buồn cười là bây giờ hắn vẫn còn đắc chí, nhưng chưa từng nghĩ, một tháng sau, hắn vẫn sẽ chết bất đắc kỳ tử.

Nhưng mọi người lại không biết đường cong trong này.

Bàng Cao lạnh lùng châm chọc: “Kim tông, ta rất tò mò tại sao ngươi lại tha thứ cho hắn như vậy, dù bệnh của ngươi đã được chữa khỏi nhưng hắn vẫn không thể tiếp tục nhìn được nữa.”

“Đúng vậy, đây là cố ý không muốn cho bệnh của ngươi khỏi.” Trong lời nói của Hà Hồng, đồng dạng âm dương quái khí.

“Ta rất tò mò có phải hắn muốn chờ sau khi ngươi chết, kế thừa gia tài của ngươi hay không?” Thẩm Anh cười khẩy một tiếng.

Trương đại sư cười sang sảng, mang theo biểu tình thị uy nhìn Dương Thiên.

Tiểu tử này vừa rồi xem thường hắn, bây giờ không cần hắn ra tay, những người này có thể giúp hắn giải quyết hết thảy.

Kim Lập Huy lúc này tôn thờ Trương đại sư như thần linh, vừa rồi Dương Thiên nói hắn ngu xuẩn, Kim Lập Huy cho rằng Dương Thiên vừa rồi không thể lừa được hắn, cho nên nổi giận, vì thế đối với thái độ của Dương Thiên càng thêm chán ghét.

Dương Thiên quả thực muốn tức cười, nhưng hắn cũng lười giải thích gì.

Một người muốn đánh một người muốn bị đánh, hắn có cái gì để nói, một tháng sau tự nhiên sẽ thấy rõ.

Nhìn bốn người còn lại đều cầu xin Trương đại sư chữa bệnh cho mình, khoe miệng Dương Thiên nhếch lên một nụ cười đùa cợt.

Chờ tên giả mạo này chữa bệnh, không khác gì ở nhà chờ chết,

Cuối cùng, Dương Thiên hờ hững liếc nhìn Kim Lập Huy, đưa ra lời khuyên cuối cùng: “Đường là chính người chọn, tự lo cho tốt.”

Dứt lời, xoay người rời đi.

Sau khi ra cửa, Dương Thiên đánh xe đến trường học.

Nhưng mà, lúc vừa mới đi, đột nhiên Hoa Yên Nhu gọi điện thoại tới.

Dương Thiên nhíu nhíu mày.

Đối phương ở lúc này gọi điện thoại làm gì?

Ngay khi hắn đang ngây người thì cúp điện thoại, sau đó lại gọi lại lần nữa.

Sau khi Dương Thiên kết nối, còn chưa kịp chào hỏi chỉ thấy đối diện như là sư tử Hà Đông gầm lên: “Dương Thiên, không phải lão nương nói cho người biết một ngày 4 giờ khởi động máy cho lão nương sao? Nói, vừa rồi vì sao người không nghe điện thoại của ta?”

Dương Thiên biến sắc, hắn cạ lời: “Cảnh sát tử tử, tuy tử xinh đẹp nhưng tử cũng không thể oan uổng ta như vậy chứ, ta còn chưa kịp nghe điện thoại đâu, tử cúp điện thoại đi, có thể trách ta sao?”

Điện thoại bên kia trầm mặc một lát, sau đó tức giận nói: “Ta mặc kệ, hạn người trong nửa giờ tới chỗ ta một chuyến, nếu không lão nương sẽ vài phút đến chỗ Hàn Hương Ngưng tố cáo người.”

Nói xong, trực tiếp cúp điện thoại, gọn gàng sạch sẽ!

Dương Thiên ngay cả cơ hội rút cuộc xảy ra chuyện gì cũng không có.

Cuối cùng, Dương Thiên bất đắc dĩ nói với tài xế lái xe là đi vòng qua, đi tới cục cảnh sát một chuyến.

Trong tiểu viện vừa rồi, Bằng Cao hơi cau mày nhìn Kim Lệ Huy nói: “Kim tổng, sau này không có việc gì đừng đưa những người không quan trọng đến chỗ chúng ta.”

Hà Hồng cũng cười lạnh nói: “Đúng vậy! Đây không chỉ là người đánh mất người, chúng ta cũng tức giận không nhẹ.”

Nhìn mấy lão hữu đều có chút bất mãn, Kim Lập Huy cười xấu hổ nói: “Được được, ta biết rồi, thật ra lần này ta cũng là bất đắc dĩ, nếu sớm biết Trương đại sư có thể chữa khỏi bệnh của ta, ta há có thể cầu xin hãn?”

Nói xong, hãn nói điều kiện hà khắc mà Dương Thiên cứu hãn ra cho mọi người nghe một lần.

Mọi người nghe vậy, nhao nhao hít vào một ngụm khí lạnh.

“Tiểu tử kia thật đúng là hung ác!”

Trần Anh cả giận nói: “Ngay cả công phu sư tử ngoạm cũng không dám báo giá này.”

Hà Hồng cười lạnh nói: “Lại dám lấy toàn bộ gia sản của người? Tưởng hãn có thủ đoạn thần tiên chắc?”

Ngụy Dương cũng cười khẩy: “Toàn bộ gia sản? Ông chủ Kim ngài có mấy tỷ gia sản, hãn nuốt được không?”

Lúc này Bằng Cao ha ha cười nói: “Kim tổng, may mà tôi kịp thời gọi điện thoại cho ngài, nếu không ngài nếu như bị hố, vậy thì quá thảm rồi.”

Mà Trương đại sư nghe vậy, trong lòng kêu đau.

Hãn đánh giá quá thấp tài lực của mấy ông chủ lớn trước mắt này, vốn dĩ một ngàn vạn đã đủ khiến bọn họ phải bỏ ra nhiều tiền, không ngờ tài sản của bọn họ lại lên tới mấy tỷ.

Hơn nữa, trước đó tiểu tử kia chào giá cao như vậy, họ Kim này lại còn đồng ý.

Vừa rồi hãn thật sự hối hận quá ít, mới năm ngàn vạn mà thôi, đủ làm gì?

Lại cao hơn một chút, nghĩ đến vị Kim tổng này cũng sẽ không từ chối.

Hiện tại, hãn hối hận đến ruột đều xanh.

Nhân tính đều là tham lam, ít nhiều cũng sẽ không thỏa mãn.

Trương đại sư hối hận, chờ chút nữa vì để tăng giá hợp lý hơn ở trước mặt mọi người, hãn cảm giác mình đã đến lúc lộ ra

một tay.

Hắn nhìn Kim Lập Huy ha hả cười nói: “Ngươi tại sao bây giờ cảm giác thế nào? Có phải đã tốt hơn nhiều rồi hay không?”

Kim Lập Huy hưng phấn gật đầu nói: “Cơ bản không có gì đáng ngại, đây vẫn là phải dựa vào Trương đại sư ngài xuất thủ cứu giúp a, ngài chính là ân nhân cứu mạng của ta, Kim mỗ suốt đời khó quên.”

Trương đại sư hài lòng gật đầu, vốn nghĩ Kim Lập Huy sẽ cho hắn chút tiền cứu mạng, nhưng đối phương lại không động đây.

Trên mặt Trương đại sư có chút khó coi, sau đó hắn lơ đãng nhìn thoáng qua cái hộp trong tay Kim Lập Huy.

Loại gỗ này tựa hồ thập phần quý giá. Hoa văn cũng rất tinh mỹ, chẳng lẽ bên trong chứa bảo vật trân quý gì.

Trên mặt hắn mang theo vẻ tham lam, suy nghĩ lát nữa nói hữu dụng với mình, xem thử Kim Lập Huy này có thể bỏ đi thứ mình yêu thích hay không.

Vì vậy, trầm ngâm một lát, cố ý hiểu kỳ hỏi: “Kim tổng, trong này chứa cái gì vậy, nhìn ngươi bảo vệ chắc chắn như vậy, chẳng lẽ là thứ rất quý giá?”

Kim Lập Huy ngây ngẩn cả người, sau đó nhìn nhìn đồ vật trong tay, lập tức giật mình kêu lên.

Bởi vì hộp gỗ hình vuông cổ xưa này, Dương Thiên đã từng nói, tất cả căn nguyên âm khí đều ở trong này.

Hắn sợ tới mức vội vàng mở miệng nói: “Trương đại sư, đây là Dương tiên sinh kia, à không, là tiểu tử kia nói âm khí trong cơ thể ta toàn bộ đều là vì thứ này mà đến.”

“Hắn nói trong này ẩn giấu lượng lớn âm khí, là căn nguyên bệnh ta mắc.”

Hắn vừa dứt lời, chỉ nghe Trương đại sư khinh thường cười khẩy nói: “Quả thực là nói bậy, một cái hộp gỗ bình thường có thể có quan hệ gì với âm khí, hắn đây là cố ý lừa ngươi, chính là vì tất cả gia tài của ngươi, buồn cười ngươi vậy mà tin tưởng.”

“A?”

Kim Lập Huy tưởng tượng dường như cũng đúng, trong một cái hộp gỗ nhỏ nhỏ làm sao có thể có âm khí?

Mà Bàng Cao cũng ở nơi đó châm ngòi thổi gió, bắt đầu quở trách Dương Thiên không phải.

Bởi vì thứ này là hẩn đưa cho Kim Lập Huy, nếu đối phương thật sự vì vậy mà xảy ra chuyện, trên phương diện làm ăn ngày sau tránh không được bị Kim Lập Huy trách tội.

Cho nên, hẩn hát đệm nói: “Kim tổng, Trương đại sư đều nói như vậy, người nhất định là bị họ Dương kia lừa gạt, nơi này có thể có âm khí gì? Nếu có, chúng ta làm sao có thể không có chuyện gì?”

“Cũng đúng!”

Kim Lập Huy nhìn mọi người đều không có chuyện gì, không khỏi càng thêm hoài nghi lời Dương Thiên nói.

Tất cả bọn họ không biết, trên đường đến đây Dương Thiên đã phong ấn âm khí này vào trong hộp.

Nếu như không bị ngoại lực phá hư, không khác gì cái hộp bình thường.

Thấy Kim Lập Huy không tin hoàn toàn, Trương đại sư cảm giác đã đến lúc thể hiện bản thân một chút, chờ chút nữa tăng giá với mấy vị kia.

Cho nên, hẩn đoạt lấy cái hộp nói: “Nếu người không tin, ta sẽ giúp người nhìn xem, bên trong rốt cuộc chứa cái gì? Có căn cứ có thể tản mát ra âm khí hay không.”

Kim Lập Huy cung kính nói: “Trương đại sư, vô dụng thôi, trong hộp này không có bất kỳ khe hở cơ quan nào, nhưng bên trong tựa hồ là rỗng ruột, cũng không phải là gỗ thật, lay động một chút, bên trong hẩn là chứa đồ vật.”

Đồ cỏ, bên trong lại có cái gì, chẳng lẽ là bảo vật hay sao?

Trương đại sư nhìn cái hộp trong tay, trong mắt lộ ra vẻ tham lam.

Sau đó, xác định Kim Lập Huy có chút rồi rầm nói: “Ta cảm thấy không thích hợp mở ra, Dương tiên sinh kia. À không, là

Dương Thiên, hắn nói không cho mở ra, nếu không sẽ có phiền toái lớn.”

Trương đại sư nghe vậy, trong lòng càng thêm chắc chắn, Dương Thiên làm như vậy nhất định là muốn độc chiếm bảo vật này.

Hắn cười tủm tỉm nói: “Không phải sợ, bây giờ ta sẽ vạch trần âm mưu của hắn, mở ra phiền toái lớn? Ha ha, vậy chúng ta mở ra xem phiền toái này lớn bao nhiêu.”

Dứt lời, Trương đại sư đột nhiên ném hộp gỗ hình vuông trong tay xuống đất, hộp gỗ theo tiếng mà vỡ ra.

Đầu tiên, xuất hiện trước mặt mọi người là một thứ đen sì sì, ngay khi mọi người đang buồn bực thứ này rốt cuộc là cái gì, Ngụy Dương hít mạnh một hơi nói: “Trái tim, đây là trái tim của một người.”

“Trái tim của con người?”

Tất cả mọi người nghe vậy, sắc mặt trắng bệch, nhao nhao tránh lui.

Nhưng mà, lúc này muốn lui cũng đã muộn.

Chỉ thấy trái tim màu đen này tản ra từng tia hắc khí bao phủ bầu trời, trong chốc lát đem trọn sân hoàn toàn bao phủ.

Sáu người ở bên trong như rơi vào hầm băng, vẻ mặt trắng bệch, toàn thân đông thành màu tím xanh, run lẩy bẩy, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, căn bản không kịp chạy trốn.

Chương 188 - Sát nhân giết người.

Trương đại sư ở gần nhất, toàn thân bị hắc khí bao trùm.

Cổ hắc khí này hung mãnh, ăn mòn bên ngoài thân thể.

Mặt, cánh tay, toàn thân của hắn, giống như đóa hoa héo rũ, nhanh chóng già nua, có rất nhiều nếp nhăn!

Tất cả mọi người hoảng sợ thấy một màn này, tranh thủ thời gian nhanh chóng rút lui, nhưng mà lúc này, muốn chạy trốn thì đã trễ.

Sau khi chạy được hai bước, một đoàn hắc khí đánh về phía sau lưng mấy người.

Sau khi hắc khí chui vào thân thể của bọn họ, mấy người lập tức kêu thảm thiết thê lương, mặt cũng méo mó.

Vô biên thống khổ tra tấn thân thể bọn họ, mấy người răng đều cắn nát, móng tay đều hăm vào trong thịt vẫn không làm nên chuyện gì.

Không biết qua bao lâu, bầu trời trong sân lúc này mới khôi phục một mảnh thanh minh.

Mọi người cũng sớm đau đến ngất đi, một lát sau mới tỉnh lại.

Khi Trầm Anh nhìn thấy hai tay khô già như rễ cây của mình thì sắc mặt lập tức hoảng sợ, hắn a một tiếng kinh hãi tất cả mọi người.

Mới đầu, bọn họ còn không rõ ràng cho lắm, nhưng khi nhìn thấy nếp nhăn trên mặt đối phương, giống như lão nhân tuổi xế chiều.

Sau đó, tranh thủ thời gian mỗi người sờ lên mặt mình, phát hiện cũng giống như thế.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Hà Hồng điên cuồng gào thét, hắn giống như là trong nháy mắt già nua đi mấy chục tuổi, khuôn mặt từng anh tuấn như vỏ cây, mất đi tất cả ánh sáng lộng lẫy, nếp nhăn dày đặc, tâm tình hắn đã sụp đổ.

“Ta không tin, đây không phải thật, đây nhất định không phải thật.” Ngụy Dương đầu trục lấy điện thoại di động ra, soi ra bộ dáng của mình giờ phút này, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

“Đây là nằm mơ, đây là mơ!” Bànng Cao tự lắc bả, vẻ mặt đại ra.

Kim Lập Huy càng không tốt, hiện tại hắn đã hấp hối, như là nền tàn trong gió.

Hắn vốn chỉ có một thảng thộ nguyên, nhưng bây giờ bị âm khí ăn mòn càng thêm nghiêm trọng, hắn bây giờ đã giống như người sắp chết.

Khóe miệng của hắn run rẩy, khó có thể tin nhìn một màn này.

Dương Thiên đã nói với hắn trong hộp này là căn nguyên âm khí, hắn không tin, tất cả bọn họ đều không tin.

Sau đó bắt đầu chứng thực.

Nhưng, mặc dù chứng thực, hậu quả lại không phải bất kỳ người nào có thể thừa nhận.

Hộp gỗ vỡ nát, luồng khí đen tràn ra, hắn là âm khí mà Dương Thiên nói, tất cả bọn họ không có một ai may mắn thoát khỏi, toàn bộ bị ăn mòn biến thành bộ dáng già nua như bây giờ.

Sắc mặt Hà Hồng vặn vẹo, hắn giãy dụa đi tới bên cạnh Kim Lập Huy, hung hăng bóp cổ hắn, cả giận nói: “Tình huống này là thế nào, ngươi có muốn hại chúng ta hay không, nói, có đúng hay không!”

Kim Lập Huy véo thẳng đến mắt trợn trắng, vẻ mặt hồi hận.

Tuy rằng không phải hắn ném vỡ hộp gỗ, nhưng lại bởi vì hắn mà lên, bởi vì Dương Thiên chỉ cảnh cáo hắn, hắn nên ngăn cản Trương đại sư, nhưng hắn lại không có.

Ngụy Dương quát lạnh một tiếng: “Tiểu tử Hà gia, ngươi đừng tay cho lão tử, ngươi giết hắn, chúng ta làm sao bây giờ.”

Tròng mắt Hà Hồng đỏ bừng, không cam lòng thu tay lại.

Ngụy Dương lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Kim Lập Huy già nua không ra người, nói: “Nói, vì sao chúng ta lại biến thành dạng này, trong hộp kia rốt cuộc chứa vật gì?”

Kim Lập Huy đắng chát lắc đầu ngốc trệ nói: “Ta không biết, ta không biết!”

Trầm Anh cả giận nói: “Cái hộp là thứ trong tay ngươi, ngươi nói ngươi không biết? Còn có thể biết được sao?”

Kim Lập Huy hồi hận đến mức cảm xúc tan vỡ, gã bùm mặt nói: “Thứ này là Bàn Cao đưa cho ta ba năm trước đây, Dương tiên sinh nói bên trong là căn nguyên của âm khí, nói chỉ cần không có ngoại lực phá hư thì không sao, nhưng các

ngươi không nghe, nhất định phải mở ra, hiện tại tốt rồi, toàn bộ hắc khí kia hẳn là âm khí, xâm lấn vào trong cơ thể chúng ta, mới dẫn đến chúng ta biến thành dạng này.”

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào Bàn Cao.

Ánh mắt lạnh như băng kia gần như có thể khiến người ta ngạt thở.

Bàn Cao tóc cũng trắng, lão khó khăn nuốt một ngụm nước bọt nói: “Các ngươi không thể như vậy, ta cũng là người bị hại, cái hộp kia là mấy năm trước mua lại, nghe nói là đào ra từ trong một cỗ mộ, nhìn hoa văn tưởng là bảo bối, liền hiến cho Kim tổng, ta cũng là một mảnh hảo tâm a.”

Trần Anh mặt co rúm hai cái, âm trầm nói: “Hiện tại chúng ta đều bị âm khí ăn mòn, làm sao bây giờ?”

Bàn Cao há to miệng, nhưng thấy Trương đại sư đã hôn mê, không khỏi một mặt mất mát.

Ngụy Dương hai mắt sáng lên nói: “Đúng rồi Kim tổng, mau lấy tấm phù chú Trương đại sư cho ngươi ra đây, có lẽ có hiệu quả.”

Ánh mắt mọi người đều mong đợi nhìn lại.

Kim Lập Huy run rẩy lấy ra, nhưng lại thấy tấm phù chú này không có một chút tác dụng nào, giống như một tờ giấy lộn.

Hắn thấy vậy, vẻ mặt chán chường ngồi trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch.

Ánh mắt mọi người lại lần nữa đặt trên người Trương đại sư, giờ phút này, cũng chỉ có hắn mới có thể cứu được tất cả mọi người.

Qua thật lâu, Trương đại sư mới từ từ tỉnh lại, nhưng sau khi nhìn thấy dung nhan già nua của mọi người, sắc mặt lập tức bị dọa đến trắng bệch trong nháy mắt, quát to một tiếng, quý a, sau đó co người run lẩy bẩy.

Mọi người thấy vậy sầm mặt lại, bản thân hắn chính là đại sư, có thể đuổi quỷ, sao lại sợ quỷ như vậy?

Chẳng lẽ thân phận của hắn...

Tất cả mọi người không dám nghĩ tiếp, Thẩm Anh cố nén phần nộ nói: “Trương đại sư, chúng ta là người, tất cả chúng ta đều bị lượng lớn âm khí ăn mòn, hiện giờ nên làm gì?”

Trương đại sư nghe vậy lúc này mới dừng thân thể run rẩy, Bàng Cao đưa qua một cái gương, sau khi hắn nhìn mình trong gương, a một tiếng hét thảm.

“Cái này, tại sao lại như vậy, mặt của ta rốt cuộc là sao?”

Trương đại sư giống như điên cuồng lên, thậm chí so với mấy người bọn họ cũng không bằng.

Hà Hồng vội la lên: “Chúng ta đều bị âm khí trong hộp kia ăn mòn, cho nên mất đi tất cả sinh cơ. Ngài là Mao Sơn nhất mạch, có biết nên cứu chúng ta như thế nào không?”

Kim Lập Huy cũng vội vàng mở miệng nói: “Ngươi yên tâm, chỉ cần ngươi có thể cứu chúng ta, giá cả bao nhiêu ngươi tùy tiện trả đi.”

Nếu như trước đó Trương đại sư nghe được những lời này, khẳng định sẽ hưng phấn nhảy dựng lên, nhưng bây giờ hắn lại không có bất kỳ tâm tư cao hứng gì.

Hắn tuyệt vọng, thông khổ nhắm hai mắt lại nói: “Không có khả năng, bị âm khí ăn mòn như vậy, không có khả năng khôi phục, tất cả chúng ta đều xong đời.”

Sắc mặt Ngụy Dương trắng nhợt, thiếu chút nữa thì ngã ngồi xuống đất, ông ta khó có thể tin nói: “Sao có thể, không phải ngươi vừa mới động thủ đã chữa khỏi cho Kim tổng sao? Thủ đoạn cao siêu như vậy, làm sao có thể không trị được chúng ta?”

Đã đến lúc này, Trương đại sư cũng thẳng thắn nói: “Đó là lừa hắn, ta căn bản không trị được hắn. Bên trong thân thể hắn bị âm khí ăn mòn hết sức lợi hại, cho dù là thần tiên đến cũng không còn sức lực để xoay chuyển, chỉ còn lại một tháng tuổi thọ.”

Đây cũng là lý do vì sao, lúc đó khi Trương đại sư dò xét Kim Lập Huy, sắc mặt lại thay đổi lớn như vậy.

Tất cả mọi người nghe vậy, đều choáng váng, đại sư mà bọn họ đã nâng trong thời gian dài như vậy, hóa ra lại là một kẻ giá

áo túi com.

Hắn căn bản không phải đại sư gì, cũng không có một chút năng lực.

Hối hận nhất chính là Kim Lập Huy, hắn nghe Trương đại sư nói xong triệt để tê liệt ngồi trên mặt đất, tâm như tro tàn.

Hắn vốn có cơ hội sống, nhưng lại bị sự vô tri của mình chôn vùi, Dương Thiên đã từng nhắc nhở hắn hai lần.

Dương Thiên cũng từng nói, Trương đại sư không trị được hắn, nhưng hắn xác thực cho rằng Dương Thiên đang ghen ghét Trương đại sư.

Hắn còn đùa cợt Dương Thiên, triệt để đắc tội hắn.

Nghĩ tới đây, Kim Lập Huy hận Trương đại sư đến nghiến răng nghiến lợi, hắn hung hăng đập đôi phương một vòng, nói: “Vương bát đẳng, ta rõ ràng có thể sống, đều là ngươi, đều là ngươi làm trể nãi ta, ngươi làm hại ta a.”

Trong lòng Ngụy Dương sớm đã tràn ngập lửa giận, Trương đại sư này không tìm đường chết đập vỡ cái hộp kia, bọn họ làm sao đến mức này?

Hắn hung ác đập Trương đại sư một cước nói: “Đều là ngươi, đều là ngươi đánh nát cái hộp kia, mới hại chúng ta thành bộ dạng người không ra người quỷ không ra quỷ này.”

Trầm Anh, Hà Hồng, Bàng Cao cũng nghiến răng nghiến lợi, quyền nắm cước đá với Trương đại sư, cho dù không có chiêu này, mấy người bọn họ chắc cũng bị Trương đại sư lừa.

Loại lừa đảo này là đáng giận nhất, cho người ta hi vọng, cuối cùng để cho hối hận thật sâu tuyệt vọng, hơn nữa tốn hao kếp xù.

“Trương đại sư, loại người như ngươi mà còn có mặt mũi tự xưng đại sư?”

“Ta đánh chết ngươi, mẹ nó, cũng không đi Ngạc tinh hỏi thăm một chút, danh hiệu của Thâm Anh ta.”

“Lão tiểu tử ngươi thật sự là không biết sống chết, chúng ta mà ngươi cũng dám lừa, ngươi có biết lão tử ở trong viện này đã làm mất bao nhiêu người không?”

Bàng Cao sắc mặt âm lãnh, khi nhìn thấy Trương đại sư râu ria dính vào, trực tiếp trở lại trong phòng lấy ra một thanh đao hàn quang lóng lánh.

“Cho dù lão tử chết, ngươi cũng phải chết trước lão tử.”

Bàng Cao nhìn thoáng qua mọi người nói: “Đại gia hỏa, là ta xin lỗi mọi người, không biết diện mạo thật của người này, hôm nay ta liền dùng máu của hắn, đền cho mọi người một cái công đạo.” Hắn một mặt ngoan lệ, hiển nhiên không phải là đang nói suông mà thôi.

“Các ngươi không thể như vậy được, các ngươi đây là phạm pháp biết không?” Khi Trương đại sư nhìn thấy đao của Bàng Cao thủ, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, bị dọa tè ra quần.

Bàng Cao cười lạnh: “Uy pháp? Tội phạm giết người chẳng lẽ không phạm pháp? Mẹ kiếp ngươi còn có mặt mũi nói phạm pháp với lão tử?”

Chương 189 - Sự kiện linh dị.

Trương đại sư hoảng sợ nói: "Dừng tay, ngươi không thể giết ta, ta là người duy nhất biết cách trừ âm khí trong cơ thể mọi người, giết ta, các ngươi cũng không sống được mấy ngày."

Ngụy Dương nắm cổ Trương đại sư nói: “Ngươi con mẹ nó quả nhiên không có hảo tâm gì, ngươi là người duy nhất biết cách loại trừ âm khí, vì sao vừa rồi không nói?”

Trương đại sư bị bóp đến trợn trắng mắt, lúc này Bàng Cao vội vàng khuyên can: “Ngươi đừng giết chết hắn, nếu giết chết chúng ta sẽ không cứu được đâu.”

Ngụy Dương oán hận buông lỏng tay ra, chỉ nghe Trương đại sư vội vàng mở miệng nói: “Thật ra ta cũng không phải Mao Sơn nhất mạch chân chính, ta chỉ là một đệ tử ký danh Mao Sơn nhất mạch mà thôi, phía trên ta có một sư huynh, hắn hiện tại ở Giang Thành, hắn được truyền thừa chân chính của Mao Sơn nhất mạch, hắn hẳn là có biện pháp chữa khỏi âm khí trong cơ thể chúng ta.”

Tất cả mọi người nghe vậy đại hỉ, Kim Lập Huy cấp bách hỏi: “Hắn hiện tại ở nơi nào? Liên hệ thế nào với hắn?”

Trương đại sư nhìn mấy tên hung hãn trước mặt, lau mồ hôi lạnh trên trán nói: “Các người đừng gấp, ta gọi điện thoại cho hắn trước.”

Bên kia, Dương Thiên đến nơi, một nữ tử vừa xuống xe đã vội vàng xông tới.

Nói thật, nếu không phải ánh mắt Dương Thiên không tệ, nhìn thấy nữ tử là Hoa Yên Nhu, hắn có khả năng đã đạp xuống một cước.

Vài ngày không gặp, dung nhan nàng vẫn tuyệt sắc như cũ, da trắng nõn nà, mắt như nước sơn, quang nhuận ngọc nhan, khí như u lan. Hoa dung thướt tha.

Thân hình mảnh mai, vóc người cao gầy, một thân chế phục bó sát người, càng là hoàn toàn thể hiện ra dáng người ngạo nhân của nàng. Không chút khách khí nói, nàng có một dáng người tuyệt đối đủ để khiến nam nhân phun máu mũi.

Hoa Yên Nhu tay ngọc kéo Dương Thiên, vẻ mặt vội vàng nói: “Lão nương đợi người đã lâu, mau đến đây, chỗ ta xảy ra một vụ án khó giải quyết.”

Dương Thiên nghi vấn: “Vụ án khó giải quyết đó cũng là chuyện của cảnh sát các người, liên quan gì đến ta? Ta chỉ là một học sinh trung học mà thôi.”

Hoa Yên Nhu giận dữ quát: “Bớt nói nhảm với mẹ già, năng lực của chính người người không biết sao? Lần trước tốc độ phá án của người không ai bằng, đều phá vỡ ghi chép kết án nhanh nhất cả nước, vụ án lần này chúng ta nghĩ nát óc cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.”

Nhìn Dương Thiên chẳng hề để ý, Hoa Yên Nhu thật sự tức đến xì khói mũi, nàng chấp tay trước ngực khẩn cầu: “Dương Thiên, cứu cấp giang hồ có được không? Cùng lắm thì sau khi xong xuôi mọi chuyện, lão nương tìm cho người một cảnh sát hoa thực tập làm bạn gái.”

Dương Thiên nghe vậy mặt đen lại, lần trước con đàn bà này thấy Vương Tĩnh Thần có chút quan hệ thân mật với hắn, liền

nói mình yêu sớm, hơn nữa còn mách lẻo với Hàn Hương Ngung.

Bởi vậy dẫn đến hấn bị Hàn Hương giáo huấn ba ngày!

Bây giờ, nàng lại có mặt mũi nói giới thiệu bạn gái cho mình!
Nàng lại có mặt mũi?

Nhưng không đợi hấn cự tuyệt, Hoa Yên Nhu đã đem một đồng lớn tư liệu đặt ở trước mặt hấn.

Sau đó nhú chặt đôi mi thanh tú mở miệng nói: “Đây đã là vụ án giết người thứ ba rồi, thủ pháp tội phạm nhất trí kinh người, hiện trường không có bất kỳ dấu vết nào, không để lại một chút manh mối nào, quả thực là phạm tội hoàn mỹ.”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Trên đời không có phạm tội hoàn mỹ gì, chỉ là các người không đủ dụng tâm mà thôi, một đám người các người tìm một người học sinh trung học ta hỗ trợ, không cảm thấy xấu hổ à!”

Nhìn vẻ mặt kiêu ngạo của Dương Thiên, Hoa Yên Nhu quả thực tức giận ném tư liệu lên mặt hấn.

Nhưng biết lần này có việc cầu hấn, không thể đắc tội.

Cho nên, cho dù nàng tức giận đến mức bộ ngực phập phồng, cúc áo trước ngực cũng sắp rơi ra, cũng chỉ có thể gắng gượng chịu đựng.

Dương Thiên còn chưa kịp nhìn, Hoa Yên Nhu đã ôm một chồng tài liệu tới nói: “Đây là một án giết người khác, cũng kéo dài năm ngày, mỗi ngày đều có một người tử vong, nguyên nhân tử vong giống nhau. Cũng không truy xét được dấu vết của người khác.”

Dương Thiên lúc này mới nhú mày nói: “Nhiều như vậy!”

Hoa Yên Nhu thở dài một hơi nói: “Đúng vậy, chúng ta những người này đều sắp sụp đổ, người xem ta hai ngày hai đêm không chợp mắt rồi.”

Nói xong, đưa khuôn mặt xinh đẹp đến trước mặt Dương Thiên, vành mắt thâm quầng rất nặng.

Dương Thiên đưa tay, vận dụng tiên nguyên, lau một cái lên hai quầng thâm trên mắt Hoa Yên Nhu, giúp nàng quét dọn

một nhọc.

Hoa Yên Nhu thấy hành động thân mật như thế, sắc mặt lập tức có chút hồng nhuận, a một tiếng quát: “Tiểu tử ngươi muốn làm gì?”

Dương Thiên cười nói: “Không có gì, chỉ là nhìn xem quần thâm mắt của ngươi là thật hay giả, có phải đang lừa ta hay không mà thôi.”

“Ngươi.....”

Bộ ngực mềm mại của Hoa Yên lại phập phồng kịch liệt, chỉ là nàng không chú ý hai quần thâm trên mặt mình đã biến mất, mỗi một toàn thân cũng quét sạch sành sanh.

Nhưng giờ phút này nàng đang tức giận, làm sao chú ý những chi tiết nhỏ này.

Cũng khó trách Hàn Hương Ngưng đánh giá cho nàng chính là ngực to không có não, có thể động thủ tuyệt đối sẽ không động não!

Cuối cùng, nhìn Dương Thiên nghiêm túc lật xem, Hoa Yên Nhu thở dài một hơi nói: “Bây giờ chỉ có ngựa chết coi như ngựa sống, mời ngươi tới thử một chút, vạn nhất ngươi có thể mèo mù vớ cá rán cũng không chừng a.”

Dương Thiên nghe vậy càng không nói gì, Cảnh Hoa tỷ tỷ nếu không tin mình, còn kéo mình tới làm gì?

Hắn vừa xem tư liệu, vừa mở miệng nói: “Cảnh Hoa tỷ tỷ, đi, rót cho ta chén nước.”

Hoa Yên Nhu nghe vậy, quả thực muốn núi lửa bạo phát, liền hỏi một chút, trong cái cục này, ai dám sai sử nàng như vậy.

Nàng cắn răng nói: “Muốn uống thì tự uống, ta.....”

Dương Thiên đứng dậy: “Ta phải đi học.”

“Đừng đừng, tổ tông, ngươi là tổ tông được không, ta đi đồ cho ngươi!”

Hoa Yên Nhu cảm giác sắp bị Dương Thiên làm cho tức điên, hắn lại uy hiếp mình, chờ xem, chờ vụ án này phá xong hắn sẽ đẹp mắt.

Sau khi nàng cầm lấy cái chén, mới phản ứng lại, nhìn Dương Thiên một cái nói: “Dương Thiên, ngươi có mang cái chén không.”

Dương Thiên kinh ngạc nhìn hấn hỏi: “Ta đến chỗ ngươi còn cần mang theo cái chén? Đem cái này coi như nhà ta a?”

Hoa Yên Nhu hỏi: “Vậy ta dùng cái gì giúp ngươi đựng nước?”

Dương Thiên vẻ mặt im lặng chỉ vào cái chén trong tay nàng nói: “Dùng ly à, ngốc!”

Hoa Yên Nhu dịu dàng siết chặt nắm tay, nói: “Đây là ly của ta!”

Dương Thiên lại chuyển tầm mắt đến vụng áo, mở miệng nói: “Không sao, ta không chê.”

“Ngoạ tào!”

Hoa Yên Nhu trợn mắt há hốc mồm, cảm giác sắp sụp đổ, nàng tức giận nói: “Nhưng mà mẹ nó ta ghét bỏ!”

Dương Thiên gật đầu đứng dậy nói: “Ta trở về học.”

Lần này Hoa Yên Nhu thật sự sụp đổ: “Tổ tông, đừng, ta ngã, bây giờ ta sẽ giúp ngươi đổ!”

Mở Hoa Yên Nhu ra, Dương Thiên lấy chứng cứ hiện trường ra, lúc nhìn thấy một nhúm lông động vật, hấn lúc này mới mỉm cười tự nói: “Thú vị, thế giới này quả nhiên không phải là ta nhận thức đơn giản như vậy, không phải do con người làm ra, làm sao có thể có người làm dấu vết!”

Hoa Yên Nhu rót cuộc bùng nước tới, sau đó đột nhiên nện ở trên mặt bàn cả giận nói: “Uống đi, sặc chết ngươi.”

Dương Thiên nhìn thoáng qua, một cú đập này, nước trong ly đã không còn một nửa, rất tốt, rất mạnh!

Hấn lạnh nhạt mở miệng nói: “Nửa chén không đủ uống, lại rót cho ta một chén nữa.”

Hoa Yên Nhu:...

Cuối cùng nàng hoàn toàn thành thật, rót cho Dương Thiên một ly nước còn chưa tính, cuối cùng sẵn sóc xoa bả vai cho nàng.

Dương Thiên mở miệng nói: “Ta đã biết ai là hung.....”

Lúc hắn vừa nói đến đây, cửa bị đẩy ra, bên trong có hai người đi vào.

Một người là cục trưởng Lý cục ở đây, một người là một nam tử trẻ tuổi tuần lãg.

Hắn ước chừng hơn hai mươi tuổi, là một mỹ thiếu niên tiêu sái, nâng Khám bạch nhãn nhìn trời xanh, sáng như ngọc thụ lâm phong.

Đôi mày sáng như sao, toát ra một tia tài hoa, con ngươi càng hiển lộ ra hào quang cơ trí, bất quá, mặt mày mang theo kiêu căng, điểm này nhìn khiến trong lòng người không thoải mái!

Hoa Yên Nhu nghi vấn nói: “Lý cục? Các ngươi đây là?”

Lý cục cười ha hả, chỉ vào một nam tử trẻ tuổi tuần lãg bên cạnh nói: “Cảnh sát Hoa, cấp trên phái hắn tới hiệp trợ chúng ta phá án, tên là Cố Phong, người phải toàn lực hiệp trợ hắn, hắn là cao nhân Mao Sơn nhất mạch, sự kiện hung sát lần này được định nghĩa là sự kiện linh dị, yêu cầu cấp trên phải nhanh chóng phá án.”

“Sự kiện linh dị?” Hoa Yên Nhu có chút ngây ngẫn cả người.

“Đúng vậy cảnh sát Hoa, nếu anh có vấn đề gì có thể hỏi anh ta, anh ta sẽ giúp anh giải đáp?”

Lý cục nói xong, sau đó cáo từ.

Giờ phút này, trong phòng, nam tử tên là Cố Phong kia, ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm Hoa Yên Nhu.

Hắn chơi đùa qua rất nhiều nữ nhân, nhưng chưa bao giờ thấy qua nữ tử xinh đẹp như thế, khuôn mặt xinh đẹp, có thiên dung như thiên sứ, có được dáng người ma quỷ, tuyệt sắc vô song!

Hoa Yên Nhu tự nhiên nhìn ra được sắc mặt trong mắt hắn, điều này làm cho nàng rất không thoải mái.

Tính tình nàng vẫn luôn nóng nảy, nếu người khác dám nhìn nàng như vậy, nàng đã sớm một cước đạp lên.

Nhưng mà, Lý cục nói hắn là cấp trên phái tới, nghĩ phá án còn phải dựa vào người này, nàng cũng liền sinh sinh nhịn.

Chương 190 - Mọi người tin phục.

Nhìn ra được vẻ không vui trong mắt Hoa Yên Nhu, Cổ Phong lúc này mới tỉnh táo lại, hắn như tắm gió xuân mở miệng nói: "Cảnh sát Hoa cảnh, giới thiệu lại một chút, tên của ta là Cổ Phong, không biết người xưng hô như thế nào?"

Hoa Yên Nhu cau mày nói: "Tôi tên là cảnh sát Hoa, anh cứ gọi như vậy là được."

Cổ Phong nhìn có chút xấu hổ, nếu là người khác dám nói với hắn như vậy, hắn đã sớm nổi giận.

Hắn là đệ tử kiệt xuất nhất trong một trăm năm của Mao Sơn nhất mạch, bây giờ Giang Thành biến động ra ngoài lịch luyện, đừng nói Lý cục, coi như là người lãnh đạo trực tiếp của hắn cũng phải tất cung tất kính với mình, mà nữ nhân trước mắt này, nếu không phải đáng đẹp mắt, hắn có chút tâm tư, muốn để nàng mất đi công tác này, chỉ là chuyện một câu nói.

Cổ Phong lại đưa mắt nhìn về phía Dương Thiên, nghĩ đến mỹ nữ quốc sắc thiên hương xoa bóp bả vai, trong lòng hắn giống như đâm vào một cái gai ngược.

Hắn nhíu mày hỏi: "Cảnh sát Hoa? Người này là phạm nhân của anh à?"

Hoa Yên Nhu có chút không vui: "Vô duyên vô cớ, xin người đừng nhục nhã người khác, hắn là ta mời đến phá án."

"Phá án chỉ có hắn?"

Mặc dù chỉ có bốn chữ, nhưng là vẻ đùa cợt rõ ràng.

Cổ Phong nhìn Dương Thiên nói: "Thứ cho ta mạo muội với cảnh sát Hoa, hắn chỉ là một đứa trẻ, không biết đã trưởng thành chưa, dựa vào đâu mà hắn lại phá án?"

Hoa Yên Nhu quát cường nói: "Hắn có thể!"

Cổ Phong cười lạnh: "Tư liệu nơi này ta đã xem qua, các người căn bản không biết tiếp theo phải đối mặt với cái gì? Vụ

án giết người lần này là do tinh quái trong núi gây ra.”

Hoa Yên Nhu nghe vậy, vẻ mặt kinh ngạc, mà Dương Thiên đã sớm biết, một người là lang yêu, một người là trư yêu.

Hắn đã sớm muốn nói chuyện với Hoa Yên Nhu, nhưng Lý cục và nam tử trước mắt khiến người ta không thoải mái này đến đây cắt ngang.

Hoa Yên Nhu giương đôi môi đỏ mọng, khó có thể tin nhìn Cố Phong nói: “Người nói cái gì? Tinh quái trong núi? Người đang nói đùa sao? Hiện tại ai còn tin tưởng tinh quái?”

Cố Phong ngạo nghễ nói: “Thế giới này, hiểu biết của người đã ít lại càng ít!”

Hắn đọc khẩu quyết, xem ra là định thi triển đại chiêu gì đó.

Dương Thiên thấy vậy thì có chút khinh thường. Mao Sơn Nhất Mạch, hắn đã được chứng kiến Trương đại sư, đó chính là một phế vật giá áo túi cơm, chỉ là giả danh lừa bịp, Cố Phong này cũng là người Mao Sơn, nghĩ đến cũng giống như thế.

Nhưng mà, chỉ nghe Cố Phong quát nhẹ một tiếng, đầu ngón tay của hắn thoát ra ngọn lửa.

Hoa Yên Nhu lập tức kinh hô một tiếng, khó có thể tin.

Mà Dương Thiên có chút bất ngờ, sau đó vẫn bấu môi như cũ.

Mặc dù tiểu tử này có chút năng lực, nhưng chỉ giới hạn ở đây, so sánh với hắn, hắn có thể thi triển ra một đạo Hỏa Long!

Hoa Yên Nhu nhìn Cố Phong, kinh ngạc che đôi môi đỏ mọng: “Điều này sao có thể? Người làm sao làm được vậy?”

Nhìn mỹ nữ trước mắt lau mắt mà nhìn hắn, Cố Phong có chút đắc ý.

Cố Phong ngạo nghễ, đang muốn khoe khoang với Hoa Yên Nhu, lúc này điện thoại đột nhiên vang lên.

Hắn cau mày nhận điện thoại di động, đối diện truyền đến một trận gào thảm nói: “Cố sư huynh, Cố sư huynh cứu mạng a!”

Cố Phong nghe vậy cau mày nói: “Lão Trương, người làm sao vậy?”

Trương đại sư khóc lóc nói: “Cổ sư huynh, ta bị âm khí nhập thể!”

Nói xong, hắn nói lại chuyện vừa rồi cho Cổ Phong nghe.

Hoa Yên Nhu có nghe được, nhưng mà tai của Dương Thiên không tể, nghe được nhất thanh nhị sở.

Nghe xong đối phương nói chuyện với Cổ Phong, sắc mặt Dương Thiên lập tức có chút cổ quái.

Hắn vịn vịn không nghĩ tới, hắn đã dẫn đi dẫn lại Kim Lập Huy không được động vào hộp gỗ hình vuông kia, nhưng đối phương lại không nghe, cuối cùng vẫn mở ra.

Kết quả, những người này đều bị âm khí nhập thể.

Đều nói lòng hiếu kỳ có thể hại chết mèo, xem ra một lần bọn họ biết ý tứ của những lời này.

Còn có một điểm khiến hắn không ngờ tới chính là, Trương đại sư kia có quan hệ túi com với Cổ Phong.

Nhưng dù vậy cũng vô ích.

Hắn nói, trên thế giới này người có thể trị liệu âm khí như đề chỉ có một mình hắn.

Lời Phá Thiên Tiên Đế hắn nói chưa bao giờ giả, những người này muốn cầu Cổ Phong cứu bọn họ, đó là lấy giỏ trúc múc nước, công dã tràng.

Quả nhiên, Cổ Phong nghe vậy liền bị âm khí của đối phương nhập thể, hoảng sợ biến sắc: “Hộp gỗ hình vuông kia toàn thân hoa văn lượn lờ trong cổ mộ, có phải là màu đỏ sậm, mang theo một mùi hương lạ.”

“A?”

Trương đại sư sững sờ, sau đó gật đầu như già tởm nói: “Cổ sư huynh, làm sao ngươi biết? Ta còn tưởng rằng là một kiện bảo vật, bên trong chứa đồ tốt, liền mở ra, thật không nghĩ đến, bên trong dĩ nhiên là một trái tim người.”

Cổ Phong hít ngược một hơi khí lạnh nói: “Ngu xuẩn, đó là một pháp khí của tà tu, tên là tham niệm, sách cổ Mao Sơn có ghi chép, lấy máu tươi ngâm âm mộ, lấy máu tươi làm trái tim xử nữ, dùng thủ pháp ác độc đặt trong hộp gỗ, chôn xuống

đất tích góp oán khí. Thời gian càng dài âm khí càng nặng, là bảo vật đề tà tu tăng tu vi, bị chính đạo khinh thường, thiết thòi người còn là đệ tử ký danh, thế mà ngay cả cái này cũng không biết tùy tiện đánh vỡ nó, người đây là tự tìm đường chết!”

Sắc mặt Trương đại sư bên kia lại trắng bệch, hỏi: “Vậy làm sao bây giờ?”

Cổ Phong hừ một tiếng nói: “Không có thuốc nào cứu được, bản thân người còn tâm nguyện chưa hoàn thành thì mau chóng đi đi.”

Nói xong, cúp điện thoại!

Trong tiểu viện cao lớn, ánh mắt của toàn bộ mọi người đều nhìn chăm chăm Trương đại sư.

Trương đại sư nghe Cổ Phong cúp điện thoại, khó khăn nuốt nước bọt.

Nguy Dương là người nóng tính, một lần nữa đem Trương đại sư cả giận nói: “Cao thủ Mao Sơn nhất mạch các người nói cái gì? Dùng biện pháp gì mới có thể chữa khỏi cho chúng ta?”

Sắc mặt Trương đại sư trắng bệch nói: “Cái hộp gỗ kia tên là Tham Niệm, là một pháp khí của tà tu, sau khi âm khí nhập thể không có thuốc nào cứu được, chúng ta đều sẽ chết!”

Trần Anh nghe vậy, thân thể run lên, trực tiếp ngã xuống đất.

Hắn vốn đến chữa bệnh, lại không nghĩ rằng bệnh không có chữa khỏi, ngược lại sẽ đem mạng đặt ở chỗ này.

“Thật sự không có thuốc nào cứu được?”

Sắc mặt Kim Lập Huy cũng trắng bệch, môi run rẩy, nhìn giá trị nhan sắc già nua trong gương, hắn thật hối hận khi để cho Trương đại sư tiện tay này đoạt hộp gỗ hình vuông, đập nát nó.

Càng hối hận, không nghe lời khuyên bảo của Dương Thiên ba lần.

Nếu như hắn nghe Dương Thiên nói thì nhìn hộp gỗ này cho kỹ, không để Trương đại sư bị rơi vỡ thì cũng không thể thả ra nhiều âm khí như vậy.

Nếu như hắn nghe lời Dương Thiên, cho rằng Trương đại sư này không có bản lĩnh gì, thì chính là một tên lừa đảo.

Nếu như hắn tin tưởng Dương Thiên, để hắn trị liệu cho mình, hoặc là lúc này đã khỏi hắn.

So sánh với chuyện này, cho dù tổn thất một tập đoàn thì có là gì?

Mạng cũng không còn, cần nhiều tiền như vậy có thể làm gì?

Sống không thể mang đến, chết không thể mang đi.

Tất cả mọi người mặt xám như tro tàn, cảm giác tuyệt vọng thật sâu.

Phần hận nhất Trương đại sư chính là hai người Ngụy Dương và Hà Hồng.

Lần này bọn họ không giữ lại chút nào, quyền đâm cược đá với Trương đại sư, gần như khiến hắn thở ra thì nhiều mà hít thì ít, mắt thấy sắp không được.

Những người còn lại không có bất kỳ ngăn cản nào.

Nếu không phải tên vương bát đản này đánh nát hộp gỗ hình vuông kia, bọn họ làm sao đến mức này?

Mấy người ngồi liệt trên mặt đất, không ngừng hối hận.

Bọn họ sắp chết rồi, trên thế giới này không ai có thể cứu được bọn họ.

Trong ánh mắt của Kim Lập Huy cũng đồng dạng mất đi tất cả sắc thái.

Nhưng qua thời gian rất lâu sau, ánh mắt hắn lần nữa đột nhiên sáng ngời.

“Dương tiên sinh, đúng, Dương tiên sinh, còn có Dương tiên sinh! Ha ha ha, ta quên còn có Dương tiên sinh.”

Hắn bắt đầu hưng phấn, lớn tiếng rống.

Mấy người đều giật nảy mình cho rằng hắn điên rồi, Bằng Cao hỏi: “Kim tổng người làm sao vậy?”

Kim Lập Huy mừng như điên nói: “Chúng ta có thể còn cứu được, Dương tiên sinh có thể cứu chúng ta. Trước đó Dương tiên sinh đã nói với ta, trên thế giới này chỉ có ông ấy có thể

chữa khỏi âm khí, bệnh của chúng ta hiện giờ có lẽ chỉ có ông ấy có thể trị liệu.”

“Dương tiên sinh? Hắn là ai?” Hà Hồng hỏi.

Kim Lập Huy hưng phấn nói: “Dương tiên sinh chính là thiếu niên vừa rồi, hắn từng hứa hẹn sẽ chữa khỏi âm khí trong cơ thể ta.”

Trần Anh có chút thất vọng nói: “Kim tổng, trước đó không phải người còn nói hắn là kẻ lừa đảo sao? Muốn lừa toàn bộ gia sản của người.”

Kim Lập Huy vẫn đang thập phần hưng phấn: “Hắn đã nói muốn toàn bộ gia tài của ta, nhưng hắn cũng đã nói sẽ trị hết bệnh của ta, nếu thất bại không lấy một xu, cái này sao có thể tính là lừa gạt?”

Nếu như hắn chữa khỏi bệnh của ta, ta tình nguyện bị hắn lừa gạt.”

Tất cả mọi người nghe vậy, đầu tiên là sững sờ, sau đó cuống hỉ.

Ánh mắt bọn họ nhao nhao sáng lên.

Ngụy Dương lo lắng nói: “Dương tiên sinh bây giờ đang ở đâu? Hắn đi đâu rồi? Nhanh, mau gọi điện thoại cho hắn để hắn trở về.”

Hà Hồng kích động nói: “Đúng đúng đúng, Dương tiên sinh đâu, mau bảo hắn trở về, nói chúng ta phải chữa bệnh, chỉ cần chữa khỏi cho chúng ta, hắn muốn gì chúng ta cho nấy.”

Kim Lập Huy có chút bất mãn nói: “Dương tiên sinh có thân phận gì, há lại là người được các người gọi là đến xua đi thì đi? Chúng ta phải mời hắn lại đây, hơn nữa nhất định phải cung kính hữu lễ với hắn.”

“Đúng đúng đúng!” Ngụy Dương gật đầu: “Cung kính hữu lễ, nhất định phải cung kính hữu lễ.”

Hà Hồng cũng vỗ vỗ miệng nói: “Là chúng ta nói sai, chúng ta nhận phạt, chỉ cần Dương tiên sinh có thể chữa khỏi cho chúng ta, đừng nói tan hết gia tài, cho dù quỳ xuống lạy hắn cũng được.”

Hắn mới không đến ba mươi, đang độ tuổi tốt đẹp không có hưởng thụ, không cam lòng cứ như vậy chết đi.

Trần Anh ảo não nói: “Nếu chúng ta tin lời Dương tiên sinh, nhận định Trương đại sư chính là giá áo túi cơm, có lẽ cũng sẽ không có chuyện sau đó.”

Hắn nói tới đây, Ngụy Dương cùng Hà Hồng nhin không được lửa giận, lần nữa hung hăng đánh Trương đại sư một trận.

Mà Bàng Cao lúc này vẫn còn có chút không tin Dương Thiên, hắn có chút nghi vấn hỏi: “Dương tiên sinh kia thật sự có thể làm được? Người Mao Sơn nhất mạch đều vô kế khả thi, hắn trị liệu như thế nào?”

Kim Lập Huy nghe vậy, giọng nói kiên định nói: “Ta đã hiểu lầm hắn ba lần, ta hối tiếc không kịp, lần này, bất luận như thế nào ta cũng phải tin hắn, cho dù là tan hết gia tài, ta cũng không oán không hối.”

Chương 191 - Tốc độ kích tình.

Hoa Yên Nhu nhận được một cuộc điện thoại, sau đó sắc mặt trở nên khó coi.

Nàng nhìn Cố Phong và Dương Thiên một cái rồi trầm giọng nói: “Lại nhận được một trận báo án nữa, gần Đại Học thành, lại xuất hiện một vụ án giết người ác liệt, phương pháp gây án nhất trí với phương pháp kinh người trước đó, chúng ta nhanh chóng đi xem một chút.”

Dương Thiên gật đầu.

Sau khi ba người ra cửa, Hoa Yên Nhu đang định lái xe cảnh sát của mình, nhưng Cố Phong đã giành trước một bước, nhìn Hoa Yên Nhu sốt ruột nói: “Cảnh sát Hoa, nếu không anh làm xe của tôi đi, tôi lái xe thể thao, tốc độ rất nhanh.”

Hoa Yên Nhu hỏi: “Vậy Dương Thiên thì sao?”

Cố Phong cười ha ha nói: “Cái này thật sự không có cách nào, xe thể thao của ta chỉ có thể làm hai vị trí! Đợi lát nữa bảo hắn

đánh xe là được, ta trả tiền cho hấn.”

Hoa Yên Nhu cau mày, nàng thấy Cố Phong làm như vậy trong lòng Dương Thiên rất không thoải mái, nhưng bên kia nhất định phải chạy tới trước tiên, vì thế, Hoa Yên Nhu đưa xe cảnh sát của mình cho Dương Thiên nói: “Địa chỉ này ta sẽ gửi cho người, chúng ta đi trước một bước được không?”

Dương Thiên nhún vai nói: “Ta làm sao cũng được.”

Lúc Hoa Yên Nhu đi đến bên cạnh Dương Thiên nói: “Bạn thân tốt, chờ vụ án kết thúc thì lão nương mời người ăn một bữa tiệc lớn.”

Dương Thiên: ……

Nhìn Cố Phong lái một chiếc siêu xe Tuyệt Phạt Lan chạy trước mặt hấn cố ý tăng thêm chân ga, muốn hù dọa hấn, Dương Thiên không biết nói gì.

Nhớ rõ đoạn thời gian trước, mình còn đánh bại vua xuống xe gọi là Huy tĩnh, thắng đối phương hơn ngàn vạn Koyron.

Ngẫm lại cũng có chút xin lỗi chiếc xe kia, đến trong tay hấn, phơi gió phơi nắng không nói, còn cả ngày ăn đất.

Dương Thiên chậm rãi ngồi lên Tang Thập lâu năm của Hoa Yên Nhu, nội thất bên trong khiến hấn thật sự không biết nói gì.

Tầm đậm màu hồng mềm mại, vô lăng màu hồng nhạt mềm mại, còn có một đồng lớn trang trí trang trí bằng nhung nhung, gần như ảnh hưởng tới tầm nhìn phía trước.

Quan trọng nhất là, cô gái ngọc này còn dán đầy giấy dán hoạt hình bằng kính thủy tinh trước, vô cùng chibi.

Đây xác định không phải hành vi tìm chết sao?

Tuy nhiên, điểm duy nhất bên trong khiến Dương Thiên tiếp nhận chính là trong xe tràn ngập mùi thơm, mùi vị này giống như mùi thơm say lòng người trên người Hoa Yên Nhu vậy.

Nghe xong, tâm tình người ta khoan khoái dễ chịu.

Nhưng mà, cảnh tượng phát sinh kế tiếp, Dương Thiên làm sao cũng không thoải mái nổi.

Bởi vì hắn đã đánh lửa nửa ngày, còn chưa khởi động, cái này có chút xấu hổ.

Bất đắc dĩ gọi điện thoại cho Hoa Yên Nhu, lúc nhóm lửa Hoa Yên Nhu nói muốn đạp hai cước vào động cơ mới có thể khởi động.

Dương Thiên: ……

Hắn còn có thể nói cái gì.

Giày vò nửa ngày Dương Thiên mới nổi giận, lúc này Hoa Yên Nhu nói đã đi được một nửa lộ trình với Cổ Phong.

Dương Thiên không sao cả, mấy ngày không đụng xe thì có chút ngưng tay, chỉ lái không đến ba trăm bước.

Nhưng mà, chỉ như vậy, đã đem tất cả xe trên đường dọa choáng váng.

Tang Tháp nạp ba ngàn có thể chạy ba trăm bước? Còn có thể chơi tiện nghi vung đuôi, mẹ nó đây là bật hack à.

Một thanh niên nhìn thấy cảnh này, trực tiếp hoài nghi nhân sinh, bởi vì hắn lái một chiếc Lamborghini, nhưng còn chưa bắt đầu cố gắng đuổi theo Dương Thiên thì đã không nhìn thấy xe của đối phương.

Chờ sau khi hoàn toàn quen thuộc, tốc độ của Dương Thiên lại tăng lên, trực tiếp lên tới bốn trăm.

Từ khi tăng lên tới cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần, thần thức của hắn lần nữa tăng trưởng rất nhiều, hiện nay, cho dù là nhắm mắt lại cũng có thể biết trước tất cả phía trước.

Hơn nữa, cộng thêm tiên nguyên bao vây toàn bộ linh kiện của chiếc Tang Tháp Nạp này, chúng nó gần như không quá tải, cho nên tốc độ 400 bước thật sự không tính là gì.

Tuyết Phạt Lan chạy xe, Cổ Phong ha ha cười nói: “Cảnh sát Hoa cảnh người không cần gấp, nửa tiếng nữa chúng ta sẽ đến địa điểm xảy ra vụ án, nếu người lái xe cảnh sát, đoán chừng hơn một giờ đều…”

Hắn còn chưa nói hết lời, chỉ thấy một biển số xe là xe cảnh sát Tang Tháp Nạp Cảnh, vèo một tiếng đi qua bên cạnh xe

của hắn, tốc độ của hắn là một trăm bước, mà tốc độ xe của đôi phương ít nhất cũng gấp bốn lần hắn.

Cố Phong thiếu chút nữa cảm rớt xuống, lúc này Hoa Yên Nhu cũng lộ ra vẻ mặt như gặp quỷ.

“Mẹ nó, D645, đây không phải xe cảnh sát của lão nương sao? Xe cảnh sát của ta làm sao có thể chạy nhanh như vậy.

Hoa Yên Nhu quả thực không thể tin được vào hai mắt của mình, nàng biết cái tháp dâu rách nát này của nàng không nhanh hơn xe điện bao nhiêu.

Trong tay nàng như ốc sên, làm sao lại ở trong tay Dương Thiên...

Ủm, không đúng, Dương Thiên là Dương Thiên, người trong xe trước mặt là Dương Thiên, là Dương Thiên lái xe cảnh sát của nàng.

Vừa nghĩ đến đây, cảm của Hoa Yên Nhu suýt nữa bị trật khớp, khiếp sợ tột đỉnh.

Tiểu tử kia rốt cuộc đã làm gì với xe của nàng, vậy mà có thể lái đến tốc độ 400 bước?

Khi Cố Phong nghe thấy Hoa Yên Nhu nói chiếc xe phía trước là Dương Thiên đang điều khiển, thiếu chút nữa đạp mạnh phanh gấp lại.

Chiếc xe kia chỉ là Phá Tang Tháp Nạp 4000 a, mới vừa rồi hắn còn không chỉ cười nhạo một lần, hiện tại lại chạy đến tốc độ 400 bước.

Sắc mặt của hắn lập tức biến thành màu gan heo.

Hoa Yên Nhu hưng phấn lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho Dương Thiên, bảo hắn dừng một chút.

Dương Thiên gật đầu đồng ý.

Sau đó, hai người quả nhiên thấy chiếc xe phía trước dừng lại.

Hoa Yên Nhu khinh thường nhìn Cố Phong một cái, nói: “Còn nói cái gì mà ngốc, mau đuổi theo đi, ngay cả một chiếc Tang Tháp nát nàng cũng không đuổi kịp, rốt cuộc người dùng kỹ thuật gì, còn nói khoác với ta người chạy nhanh thế nào, đây là tốc độ chạy của người sao? Hút đuôi của người ta?”

Quả thực quá mất mặt!

Cố Phong tức giận đến nói không ra lời, cắn răng đạp ga vào cực hạn.

Nhưng cuối cùng, không đến ba trăm bước, về mặt tốc độ đã là cực hạn.

Chờ đến trước mặt chiếc xe cảnh sát kia, quả nhiên Dương Thiên ngồi ở trong xe, hơn nữa còn vẫy tay với hai người.

Theo Cố Phong thấy, cảnh tượng này là sỉ nhục lớn lao.

Hoa Yên Nhu cũng mặc kệ cái này, sau khi xuống xe nói câu cuối cùng chờ người, sau đó lên xe của Dương Thiên.

Sau đó, chiếc xe Tang Thập Nạp 000 này, ở trước mặt chiếc xe đua Tuyết Phật Lan giá trị 6000 vạn của hắn, rời đi!

“Quân vô lại!”

Cố Phong oán hận đánh tay lái, gần như tức đến mức muốn đập nát chiếc xe này.

Quá mất mặt, quả thực là quá mất mặt, hắn sống lớn như vậy còn chưa bao giờ mất mặt như thế!

Bên trong xe, đôi mắt đẹp của Hoa Yên Nhu quả thực lóe lên ngôi sao nhỏ, hỏi: “Dương Thiên, người rút cuộc làm gì với xe của ta, để cho nó chạy nhanh như vậy? Cho dù là ăn xuân dược cũng không có hiệu quả này đi.”

Dương Thiên:...

Hắn đen mặt nói: “Cảnh Hoa tử tử, những chữ xuân dược này người nhắc ở trước mặt ta có thích hợp không?”

Hoa Yên Nhu ừm một tiếng, nói: “Thích hợp hay không thích hợp? Lần trước không phải người đã qua sinh nhật 18 tuổi sao? Nghiêm túc mà nói đã coi như trưởng thành rồi chứ?”

Dương Thiên sững sờ trong chốc lát, sau đó gật đầu cảm thấy đối phương nói thật sự có lý, hắn cũng không biết nên phản bác như thế nào.

Hoa Yên Nhu thoải mái ngồi trong chiếc xe này, trải nghiệm mùa xuân thứ hai trong suốt tháng năm được xây dựng bởi Tang Thập.

Tốc độ 400 bước quả thực là như là hỏa tiễn, tất cả cảnh vật bên người giống như là ảo ảnh.

Vô số xe ở trước mặt bọn họ, chậm như ốc sên, lại thêm cao trào cơ sở điều khiển của Dương Thiên, bất kể là xe siêu tốc, chuyển hướng trôi đi đều là một cách lô hỏa thuần thanh.

Hoa Yên Nhu thật sự hưởng thụ một chút tốc độ cùng kích thích, lúc đôi mắt đẹp nhìn Dương Thiên, cũng hiện lên một tia dị sắc.

.

Trong một chiếc xe đua màu đen, Hạng Bác nhìn Kiệt Khắc bất đắc dĩ nói: ” Jack, ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, trong nước, chỉ có chiếc xe đua Khoa Ni Tái Khắc kia, lần đó đã vượt qua ta, chỉ một lần này, ngoại trừ quốc gia này bất kỳ người nào cũng không phải đối thủ của ta.”

Kiệt Khắc ha ha cười nói: “Hạng lão huynh, lần này ta sẽ không tin tưởng ngươi nữa.”

Hạng Bác có chút nóng nảy nói: “Không tin đúng không? Vậy ta sẽ cho ngươi trải nghiệm một chút cái gì gọi là tốc độ cực nhanh.”

Nói xong, tay hắn cầm tay lái, giẫm mạnh chân ga, sau đó mở ra toàn bộ trang bị đẩy khí nitơ.

Chiếc xe đua này trị giá một ngàn vạn đô la Mỹ, đổi thành hơn sáu triệu nhân dân tệ, nếu quả thật muốn xếp hạng, ở trong nước cũng có thể xếp hạng.

Chiếc xe này vô cùng cuồng dã, tốc độ cao nhất đã từng được ghi lại là 40 bước.

Chỉ thiếu chút nữa, đã phá vỡ kỷ lục cao nhất của thế giới thứ tư lúc trước!

Hắn có tự tin này, cũng có kỹ năng lái xe này, không chế tốc độ này.

Hắn muốn để Jack tin tưởng, tốc độ 40 đủ để miêu sát chiếc xe Khoa Ni Tái Khắc từng là sỉ nhục đối với hắn.

Bởi vì lúc ấy, đối phương nhanh nhất cũng mới chạy 400 bước mà thôi.

Chênh lệch này tuy chỉ có chênh lệch 0 bước nho nhỏ, nhưng đối phương khẳng định không cách nào vượt qua lần nữa.

Hai người vẫn ở trên chiếc cầu vượt này, trước đây từ sau khi Hạng Bác thất bại, cắn răng dùng tất cả tiền tiết kiệm của mình chuyển từ nước ngoài về chiếc xe thể thao này. Chính là vì để sau này gặp lại chiếc xe đua Kolyre kia thì rửa sạch nỗi nhục trước đó.

Nhưng đối phương không biết vì nguyên nhân gì, từ sau lần đó, ở Giang Thành cũng không thấy bóng dáng của hắn, khiến Hạng Bác phiền muộn phát cuồng.

Hôm nay theo thường lệ tới đây nhưng lại bị Jack tỷ thí, hắn nói cái gì cũng phải để đối phương thấy mình hùng phong.

Tốc độ xe của Hạng Bác lúc này đã tới gần 40 vạn, trái tim hắn đập thành thịch, tốc độ này cũng là tốc độ cực hạn mà hắn đã từng chạy qua, hơn nữa hắn không dám duy trì bao lâu.

Vốn tưởng rằng hắn sẽ vượt qua tất cả xe, nhưng cảnh tượng khiến Hạng Bác hoài nghi cuộc đời đã xảy ra.

Một chiếc Nha Tang Tháp già cỗi không biết xuất hiện từ nơi nào, vậy mà ngang hàng với hắn...

Chương 192 - Trư yêu quấy phá.

Hạng Bác nhìn cái tháp Phá Tang chậm rãi vượt qua hắn kia, con người thiếu chút nữa trùng ra ngoài.

Jack cũng có chút khó tin, hắn ta vội vàng nhìn về phía tốc độ xe của Hạng Bác, phát hiện lúc này đã là tốc độ 40 bước.

Điều này chẳng lẽ là gặp quỷ hay sao.

Hạng Bác lại đạp chân ga lần nữa, nhưng bất luận thế nào cũng không đuổi kịp.

Hạng Bác đã bắt đầu hoài nghi nhân sinh, đây là xe đua hơn sáu triệu của Đạo Kỳ chạy, cho dù là ở các nơi trên thế giới,

cũng coi như là siêu xe đứng đầu, hôm nay, ngay hôm nay, một chiếc xe Tang Tháp cũ đã vượt qua xe.

Hơn nữa còn là sau khi xe thể thao của hắn trải qua cải tiến đỉnh cấp, tăng thêm chân ga, đẩy khí nitơ vào rồi mở ra toàn bộ.

Hắn phán đoán chuyên nghiệp, chiếc xe này không hề được cải tạo, động cơ V12 vạc của mình, hắn là sẽ ngược xong bốn vạc động cơ của hắn.

Bây giờ rốt cuộc là tình huống gì, mẹ nó hoàn toàn không khoa học.

Chờ đến khi chiếc Tang Tháp Nạp cũ mà Dương Thiên lái hoàn toàn biến mất trước mắt Hạng Bác, Hạng Bác cũng hoàn toàn phần nộ, tròn mắt đỏ bừng, cả giận nói với Kiệt Khắc: “Tra, tra cho ta, chiếc Tang Tháp cũ này nạp 000 rốt cuộc là của ai, rốt cuộc là ai có năng lực lớn như vậy, đem một cái Tang Tháp mở ra tốc độ xe hơn 40.”

Jack bị rống lên một tiếng, lúc này mới như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, vội vàng lấy laptop ra, xâm lấn trang web công an, rất nhanh tra được người sở thuộc về xe cảnh sát Tang Tháp Nạp này.

“Ai, đến cùng là ai!”

Hạng Bác quả thực muốn tháo dỡ chiếc xe đua sáu mươi triệu đường vô dụng này.

Kiệt Khắc nuốt nước bọt nói: ” Hạng lão huynh, ta cho rằng người không biết thì tốt hơn, hoặc là người dừng xe lại trước đi.”

Hạng Bác dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn hắn, hừ lạnh nói: “Người sợ ta không chịu nổi đả kích?”

Jack biết Hạng Bác quật cường, chỉ có thể thở dài một hơi nói: “Mọi người trong chiếc xe này đều là một nữ cảnh sát, không có bất kỳ kinh nghiệm đua xe chuyên nghiệp nào, hoàn toàn là một tên nghiệp dư.

“Nữ tài xế, nghiệp dư!”

Hai từ truyền vào trong tai Hạng Bác, hắn vội vàng phun ra một ngụm máu tươi, sau đó xe thể thao của Đạo Kỳ lần nữa

mắt không chế, đâm vào trên vòng bảo hộ.

Trùng hợp là lần trước hấn đụng lan can bảo hộ chỉ cách hiện tại vèn vèn một trăm mét, hơn nữa các công nhân đang sửa chữa, còn chưa sửa xong!

Một tiếng va chạm thật lớn này, khiến những công nhân kia giật mình, ngẩng đầu nhìn lên, trực tiếp im lặng.

Xem ra mấy ngày nay lại phải tăng ca rồi.

Dương Thiên và Hoa Yên Nhu chỉ dùng chưa đến mười phút đã đi tới địa điểm xảy ra vụ án.

Sau khi bàn giao với người ở đây nửa giờ, mới biết được nguyên nhân cụ thể.

Mà lúc này, Cố Phong điều khiển xe thể thao Tuyết Phạt Lan mới khoan thai chạy tới.

Thấy được ánh mắt khác thường của Hoa Yên Nhu, Cố Phong lúng túng nói: “Trên cầu vượt xảy ra một vụ tai nạn xe cộ, ta bị chặn lại rồi.”

Hoa Yên Nhu nghe vậy càng thêm khinh bỉ, lúc bọn họ tới thì thông suốt, lúc này mới bao lâu đã xảy ra tai nạn xe cộ chặn xe, người này quá không đáng tin cậy.

Cố Phong vội vàng nói sang chuyện khác: “Nói cho ta nghe vụ án giết người này.”

Dù sao cũng là đến giúp đỡ tra án, Hoa Yên Nhu không tiện làm càn, nằng cảm một chồng tài liệu đọc lên: “Người bị hại là nữ giới trẻ tuổi, tuổi còn nhỏ, là sinh viên đại học Giang Thành phụ cận đây, ở trong bụi cỏ phát hiện, sự kiện bị hại là đêm khuya, sắc mặt hoảng sợ mà chết, hơn nữa nguyên nhân cái chết cũng giống như ba lần trước, bị xâm nhập đến chết, hạ thể chịu thương tổn nghiêm trọng, chịu khổ không phải người tra tấn.”

Nói đến đây tròn mắt nàng đỏ bừng nói: “Hung thủ tàn nhẫn làm cho người giận sôi, đừng để ta bắt được hấn, nếu không, ta nhất định sẽ tự tay đánh chết hấn.”

Cố Phong nhìn mấy tấm ảnh đâm máu, lập tức cảm thấy thân thể không khỏe, suýt chút nữa thì phun ra.

Hắn vội vàng giao ảnh chụp cho Hoa Yên Nhu, đi sang một bên nôn mửa.

Điều này khiến Hoa Yên Nhu càng thêm khinh thường hắn.

So với Dương Thiên, chỉ thấy hắn đích thân tới hiện trường, cẩn thận tìm kiếm.

Khi hắn rút một cọng cỏ trông giống như kim thép màu nâu, khoe miệng lộ ra ý cười.

Đôi mắt đẹp dịu dàng của Hoa Yên sáng ngời hỏi: “Dương Thiên, người có phát hiện gì không?”

Dương Thiên gật đầu nói: “Người xem cái này, đây là hung thủ lưu lại.”

Hoa Yên Nhu cầm trong tay, nhất thời có chút không rõ ràng cho lắm: “Đây là một cây châm?”

Dương Thiên cười lắc đầu nói: “Đây là một con heo...”

Hắn còn chưa nói hết lời, chỉ thấy Cố Phong trực tiếp cầm bộ lông màu đen như cương châm trong tay Hoa Yên Nhu, cầm trên tay ngạo nghễ nói: “Ta biết hung thủ là ai!”

Hoa Yên Nhu cau mày nói: “Đừng thừa nước đục thả câu, mau nói.”

Cố Phong Duật kiêu ngạo nói: “Đây là một con trư yêu, hơn nữa con trư yêu này còn là sắc ma.”

“Heo? Một con heo làm sao có thể tập kích nhân loại.” Hoa Yên Nhu hiển nhiên không tin vào lý do thoái thác này của Cố Phong.

Cố Phong biết nhận thức của Hoa Yên Nhu quá hạn hẹp, vì thế giải thích cho nàng thời gian rất lâu.

Dương Thiên ở bên cạnh ngược lại là vui vẻ thanh nhàn, cũng may tên ngốc này đoạt danh tiếng, bằng không thì hắn nhất định sẽ bị đứa bé hiếu kỳ Hoa Yên Nhu này bức điên.

Khi Cố Phong cùng Hoa Yên Nhu giải thích xong, ngạo nghễ mở miệng nói: “Được rồi, hiện tại chân tướng đã điều tra rõ ràng, kết án đi.”

Hoa Yên Nhu cau mày nói: “Tuy rằng đã biết hung thủ nhưng chúng ta phải bắt được hung thủ, bằng không không có khả năng kết án, hơn nữa, nếu chúng ta bỏ mặc con trư yêu kia, về sau còn có thể có càng nhiều nữ tử trẻ tuổi bị hại.”

Cổ Phong khuyên giải: “Cảnh sát Hoa làm sao người bắt được, đây là trư yêu, không phải thứ phạm nhân như người có thể bắt được, chống lại nó, súng trên tay người căn bản không có tác dụng gì.”

Hoa Yên Nhu nhìn Cổ Phong mở miệng: “Người không phải Mao Sơn nhất mạch sao, không phải người phái phía trên tới hiệp trợ chúng ta phá án sao? Ngay cả một con trư yêu cũng không đối phó được, cần người làm gì.”

Tính tình của nàng vẫn luôn nóng nảy như vậy.

Dương Thiên tự nhận mình là người đứng xem, nghe Hoa Yên Nhu răn dạy, nhìn thấy sắc mặt của Cổ Phong tái xanh, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Mao Sơn nhất mạch quả nhiên đều là giá áo túi cơm, chút chuyện nhỏ này cũng không làm được.

Sắc mặt Cổ Phong đã biến thành màu gan heo, hắn nhìn Dương Thiên tức giận nói: “Tiểu tử, người cười cái gì, nếu người có bản lĩnh, người đi bắt đi.”

Hoa Yên Nhu nghe vậy, đôi mắt đẹp sáng ngời, lời kéo cánh tay Dương Thiên hỏi: “Dương Thiên, người có biện pháp?”

Dương Thiên Cương gật đầu, Cổ Phong bên này trực tiếp khinh thường cười nhạo: “Cuồng vọng buồn cười, người cho rằng người là ai? Trư yêu hành tung phiêu hốt bất định, hơn nữa tốc độ rất nhanh, người làm sao bắt nó?”

Dương Thiên cười lắc đầu nói: “Ta không muốn bắt hắn.”

Đôi mắt đẹp của Hoa Yên tới sầm lại, xem ra Dương Thiên cũng không có cách nào.

Cổ Phong bên này tức đến bật cười, hắn đang định mở miệng chế giễu, lại nghe Dương Thiên nói: “Nhưng mà, ta đã có biện pháp để nó tới tìm chúng ta.”

Hoa Yên Nhu còn đang mê hoặc, chỉ thấy trong mắt Cổ Phong nhất thời sáng lên, hắn tranh thủ thời gian cướp trước mặt

Dương Thiên nói với Hoa Yên Nhu: “Ta có biện pháp bố trí mỗi nhữ, chúng ta bố trí mỗi nhữ, có thể dụ con trư yêu kia ra, sau đó bắt nó lại.”

Giành được trước mặt Dương Thiên nói ra biện pháp khả thi, Cố Phong đắc ý, đắc chí vì trí thông minh của mình.

Dương Thiên cười lắc đầu, tiểu tử ngốc này có thể không biết, mình cố ý nhắc nhở hắn.

Hắn cũng không muốn Hoa Yên Nhu cứ luôn làm phiền hắn.

Quả nhiên, khi Hoa Yên Nhu nghe được biện pháp này của Cố Phong, con mắt sáng lên, một mực quần quít lấy hắn hỏi đông hỏi tây.

Dương Thiên Nhạ thanh nhàn, chờ sau khi hai người thương lượng xong hết thấy, bọn họ lại quên mỗi nhữ mấu chốt nhất.

Dương Thiên không khỏi cạn lời, cuối cùng, hắn không thể không nhắc nhở một câu: “Các ngươi tìm được ai nguyện ý làm mỗi chưa?”

Một câu nói, hai người lập tức không nói.

Cố Phong cố tự nói: “Tìm đại một nữ nhân không phải là được rồi sao.”

Đối với câu nói này, Dương Thiên không khỏi cười đùa cợt, tiểu tử này thật đúng là không đáng tin cậy.

Hoa Yên Nhu cắn răng nói: “Vẫn là để ta đi đi, ta đến đóng vai mỗi nhữ.

“Không được, quá nguy hiểm. Một nữ tử như ngươi lại phải đối mặt với Trư yêu đấy.”

Hoa Yên Nhu kiên định nói: “Đây cũng là biện pháp không có cách nào, ta không đi thì ai đi?”

Cố Phong nắm quyền nói: “Dù sao ngươi đi là không được!”

Dương Thiên không nhìn nổi nữa, cứ tranh chấp như vậy thì trời sẽ tối.

Hắn nhìn Cố Phong nói: “Nếu không ngươi đi đi!”

Một câu nói, hai người đều choáng váng.

Hoa Yên Nhu há to miệng, nhìn Dương Thiên nói: “Nam không có sức hấp dẫn gì đối với con heo yêu kia, nhất định phải là nữ.

Khóe miệng Dương Thiên nhếch lên mỉm cười cơ trí nói: “Tìm ra thân phận của nữ tử này, để cho nàng mặc quần áo cũ của nữ tử kia, nửa đêm bồi hồi qua lại nơi này, người xem, con trư yêu kia tìm không được hử.”

“A!”

Hoa Yên Nhu có chút ngây ngẩn cả người, Dương Thiên giải thích: “Mũi heo còn thính hơn cả mũi chó, tên trư yêu này nghĩ cũng giống vậy, mặc quần áo của nữ tử đã chết kia xong rồi lại xịt nước hoa che đi mùi vị cơ thể của hử, như vậy thì không có sơ hở gì cả.”

Hoa Yên Nhu sững sờ nói: “Dương Thiên, làm sao ngươi biết nhiều như vậy.”

Dương Thiên đỡ trán, hử vốn không muốn nói nhiều như vậy, nhưng trước mặt một người ngực to không có não, một người là giá áo túi cơm, hử phải làm sao bây giờ!

Chương 193 - Thuật pháp Mao Sơn.

Mặc dù Hoa Yên Nhu cũng cảm thấy biện pháp có thể thực hiện, nhưng Cô Phong lại không đồng ý.

Sắc mặt hử phần nộ nhìn Dương Thiên Đạo: “Tiểu tử, để cho ta nam giả nữ trang, ngươi cũng biết thân phận của ta, ngươi...”

Dương Thiên móc lỗ tai nói: “Ngươi đã nói bao nhiêu lần rồi, ngươi là Mao Sơn nhất mạch, ngươi cho rằng lỗ tai ta điếc, hay là trí nhớ của chính ngươi không tốt, Mao Sơn nhất mạch các ngươi không phải nên hàng yêu khu ma sao? Làm sao? Đến thời điểm mấu chốt ngươi liền sợ?”

Cô Phong cả giận nói: “Ai sợ?”

Dương Thiên: “Vậy ngươi đi đi.”

Cố Phong: “Vì sao không phải người đi.”

Dương Thiên: “Ta là học sinh!”

Cố Phong: “Người...”

“Được rồi, đều câm miệng cho lão nương.” Hoa Yên Nhu tức giận quát một tiếng, cắn răng nhìn Cố Phong nói: “Nếu người không dám đi, vậy ta đi.”

Cố Phong sắc mặt đỏ lên nói: “Ai không dám đi!”

Trước mặt nữ tử quốc sắc thiên hương trước mắt này, hắn làm sao có thể nhận sợ.

Cuối cùng đợi đến buổi tối, lúc này bởi vì nơi này thường xuyên xuất hiện án giết người, làm cho lòng người bàng hoàng, sau 8 giờ, hiếm khi có người qua lại, ngay cả xe cũng rất ít đi qua nơi này.

Hoa Yên Nhu và Dương Thiên Tàng núp trong bóng tối, nhìn Cố Phong giả nam trang đi khắp nơi.

Dương Thiên thoải mái nằm trên đồng cỏ, nói: “Nghỉ ngơi một lát đi, Trư yêu sẽ không chạy đến nhanh như vậy đâu, nếu như đến đây, ta sẽ thông báo cho người.”

Hoa Yên Nhu trước mặt tối sầm thiếu chút nữa té xỉu, hắn đã nằm xuống còn nói trư yêu đến thông báo cho mình?

Kỳ thật nàng không biết là, thần thức của Dương Thiên đã trải rộng ra bốn phía, tất cả mọi chuyện xảy ra trong phạm vi vài trăm mét, hắn đều nghe được rõ ràng.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, Cố Phong được nuông chiều từ bé, đi tới đi lui mấy giờ hắn đã mệt mỏi không chịu nổi, thấy trư yêu không tới, hắn không khỏi thả lỏng cảnh giác.

Hoa Yên Nhu ở trong bóng tối, mí mắt đã đang đánh nhau, nhìn Dương Thiên ngủ ngon như vậy không khỏi hâm mộ, nhưng mà, đang chờ nàng muốn ghé vào trên người Dương Thiên chớp mắt một lúc, chỉ thấy thiếu niên đột nhiên mở mắt.

Con ngươi đen nhánh lóe ra hào quang khiếp người.

“Đến rồi!”

“A?”

Hoa Yên Nhu giật mình kêu lên, nàng vội vàng nhìn chung quanh, nhưng lại không phát hiện ra cái gì.

Đang nghi hoặc thì nghe Dương Thiên nhân nhật nói: ” Hướng Đông Nam năm trăm mét.”

Hoa Yên Nhu không tin, bởi vì khoảng cách xa như vậy, hơn nữa bây giờ là ban đêm, ánh đèn mờ mờ, Dương Thiên làm sao có thể nhìn thấy?

Nàng cho rằng Dương Thiên đang lừa gạt nàng, nhưng mà, đang chờ nàng tròn mắt nhìn Dương Thiên thì hướng đông nam đúng là xẹt qua một đạo hắc ảnh.

Hoa Yên Nhu biến sắc, hỏi: “Đó là cái gì?”

” trư yêu!” Đôi mắt đen láy của Dương Thiên không chút để ý nhìn chăm chăm về phía đông nam.

Trong mắt hắn hơn hẳn thường nhân, sau khi nhìn thấy con trư yêu kia, lập tức có chút thất vọng, vốn cho rằng thế giới này vượt qua nhận thức ở kiếp trước của hắn, yêu vật xuất hiện sẽ lợi hại một chút, lại không nghĩ rằng, nó thật đúng là một con heo nhỏ thành tinh.

Nhìn cảnh giới của hắn, ngay cả Luyện Tinh Hóa Khí cũng không đạt tới, Dương Thiên cảm giác mình cũng không có hào hứng ra tay!

Bởi vì, quá khi dễ nó.

Nhưng Hoa Yên Nhu lại không biết, đôi mắt đẹp của nàng nhìn qua, tiếp theo một màn khiến cho nàng suốt đời khó quên xuất hiện.

Chỉ thấy một con lợn rừng to như con nghé nhanh chóng chạy tới, tốc độ không thua gì hổ báo.

Hơn nữa, toàn thân nó hiện đầy lông tóc màu nâu như cương châm, răng nanh thập phần to lớn, toàn thân trên dưới tràn đầy khí tức hung hãn!

Mục tiêu của con lợn rừng này lúc này chính là hướng về phía Cổ Phong.

Mà Cổ Phong lúc này tựa hồ còn chưa kịp phản ứng, Hoa Yên Nhu lo lắng hô lớn với hắn: “Cẩn thận!”

Hắn mê hoặc nhìn về phía bên này, còn không có kịp phản ứng, trực tiếp bị con trư yêu này muốn ngã nhào!

Cái miệng của thịt heo kia không ngừng xé rách quần áo của Cố Phong, trông mắt đỏ bừng, gắt gao đè hắn ở dưới thân, muốn làm cái gì không cần nói cũng biết.

Cố Phong gần như sợ choáng váng, Hoa Yên Nhu thấy cảnh này, bắn hai phát súng về phía trư yêu!

Nhưng da lông trên người trư yêu giống như sắt thép, đạn căn bản không xuyên, bất quá cũng để nó cảm giác được một lần đau đớn.

Nó thông khổ gào thét một tiếng, mà lúc này Cố Phong mới tìm được cơ hội, quần áo tả tơi trốn thoát.

Hắn nhìn toàn bộ quần áo của mình đều bị trư yêu xé rách, một cỗ cảm giác khuất nhục không cách nào hình dung xông lên đầu.

Hắn là ai? Mao Sơn nhất mạch một trăm năm mới xuất hiện một vị thiên tài, hiện giờ thiếu chút nữa bị một con trư yêu vũ nhục, Cố Phong làm sao có thể nuốt xuống khẩu khí.

Cố Phong tức đến toàn thân phát run, từ trong lòng móc ra một chồng bùa chú.

Mỗi một phù chú này đặt ở nơi khác đều có giá trị liên thành, là sự môn của hắn sợ hắn ra ngoài ngoài, cho nên mới chuẩn bị cho hắn.

Ví dụ như Chương Tâm Lôi, sau khi phát ra giống như sét đánh!

Tuy rằng không bằng lôi điện chân chính, nhưng đủ để cho người ta bị đốt trụi.

Còn có phong nhận, có thể biến gió vô hình thành đao, chém về phía kẻ địch, vô cùng sắc bén!”

Một chồng bùa chú đánh xong, trư yêu không ngừng kêu thảm, Dương Thiên nhìn mà khóe miệng giật giật.

Những phù chú này mặc dù hắn chương mắt, nhưng tiểu tử này thi triển quá phá sản.

Đây là muốn dùng tiền đập chết con Trư Yêu này a.

Nếu là hấn, tìm đúng nhược điểm của mắt và bụng của trư yêu, chỉ cần hai cái phù chú là có thể đánh gục con trư yêu này.

Mà Cố Phong hoàn toàn chính là đánh loạn một mạch, rượu nhường túi cơm quả nhiên là giá áo túi cơm, hiện tại đừng nói diệt trư yêu, chờ chút nữa không bị trư yêu làm thịt đã là không tệ rồi.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Dương Thiên, Cố Phong cho dù có tài đại khí thô, trong vòng nửa phút ngắn ngủi cũng đem tất cả phù chú đều dùng không còn một mảnh, ngoại trừ tạo thành chút vết thương ngoài da đối với trư yêu ra, cũng không có tác dụng gì.

Trư yêu mặc dù kêu thảm thiết, nhưng cũng không có bị tổn thương thực chất, cho nên, vẫn như cũ sinh long hoạt hổ.

Thậm chí, so với trước càng thêm mãnh liệt, nó bị chọc giận!

Hoa Yên Nhu vội vàng, đạn của nàng đã bắn xong, nhưng không tạo thành tổn thương cho trư yêu.

Nhìn sắc mặt Cố Phong khổ sở, Dương Thiên thì có chút hứng thú nhìn Cố Phong và Trư Yêu kịch đấu.

Hấn ngược lại muốn xem xem, năng lực của tu giả khác trên thế giới này rốt cuộc mạnh bao nhiêu.

Không nói Mao Sơn nhất mạch hoàn toàn chính xác có chút pháp môn, đánh lâu không xong, Cố Phong cũng tức giận A Lý kia. Rút ra một thanh Thất Tinh Bảo kiếm sáng loáng.

Thanh kiếm này lóe lên một đạo hàn mang trong bóng đêm đen kịt, Cố Phong chân đạp Thất Tinh Bộ, thi triển kiếm thuật tựa như trong tiểu thuyết võ hiệp, đối trận với Trư yêu!

Sau đó, một màn khiếp sợ xảy ra,

Chỉ thấy viên đạn kia đều không xuyên thấu da của trư yêu, vào giờ khắc này lại bị một thanh kiếm này dễ dàng đâm rách.

Trư yêu bị đau, phản nộ gào thét, nhưng là yêu, tự nhiên có chút linh trí, biết Cố Phong lợi hại thế là trực tiếp chạy trốn.

Hoa Yên Nhu và Dương Thiên tiến lên.

Hoa Yên Nhu vội vàng nói: “Thế nào, người có sao không?”

Nhìn mỹ nữ quan tâm, mặc dù Cổ Phong bị đụng mấy lần, thế nhưng nhin xuống, ngạo nghễ nói: “Buồn cười, ta là tuyệt thế thiên tài Mao Sơn nhất mạch, chỉ là một con heo yêu nho nhỏ, làm sao có thể tổn thương đến ta, nhớ ngày đó lúc ta cùng sư phụ ta ở Trường Giang chém giết Giao Long, đó là...”

Hắn còn chưa nói khoác xong, chỉ nhìn Hoa Yên dụ dàng quát: “Người nếu không có việc gì, sao không đuổi theo đi!”

Cổ Phong nghe vậy, sắc mặt hơi có chút xấu hổ, năng lực của trư yêu đã vượt qua dự đoán của hắn.

Nếu không phải dùng Thất Tinh Bảo Kiếm của sư phụ hắn, hắn khẳng định phải chết ở đây.

Nếu còn đuổi theo đánh tiếp như vậy, còn không có chém giết Trư Yêu, hắn khẳng định kiệt lực trước.

Vì mạng nhỏ, hắn cũng không dám đuổi!

Vì vậy, con người đảo một vòng, Cổ Phong tìm cơ: “Tên này đã bị ta đánh trọng thương, trong vòng mấy trăm năm nó không có thành tựu gì, người yên tâm đi.”

Mà Dương Thiên sau khi nghe vậy, thì trực tiếp nở nụ cười.

Còn mấy trăm năm, không đến mấy giờ, bọn họ sẽ nghe được tin tức Trư yêu, hơn nữa là ở trên tin tức.

Con trư yêu này đã bị chọc giận, nhìn thấy người, nhất định sẽ điên cuồng đồ sát, mà tiểu tử này lại chỉ vì chính mình bố trí lời nói dối như vậy.

Nhìn thấy nụ cười của Dương Thiên, điều này khiến Cổ Phong rất không thoải mái, hắn phần nộ quát Dương Thiên: “Nụ cười này của người là có ý gì?”

Dương Thiên nói: “Tìm nhiều cơ như vậy, người không dám đuổi theo đâu.”

Cổ Phong tức giận nói: “Nói cái gì vậy, người dám nói chuyện với ta như vậy, người có biết ta là ai không? Người có năng lực, chính người đuổi theo đi, người chỉ là một tên tiểu nhân miệng lưỡi sắc bén mà thôi!”

Hắn vốn cho rằng Dương Thiên sẽ bị dọa sợ làm rùa đen rút đầu, dù sao đây chính là Trư Yêu a, hắn chỉ là một học sinh mà

thôi, làm sao có thể kiến thức được tràng diện này, không bị dọa tè ra quần đã không tệ rồi.

Nhưng lại không nghĩ rằng Dương Thiên nghiêm túc gật đầu nói với hắn: “Được, ta đuổi theo xem.”

Dứt lời, Dương Thiên một mình đuổi theo Trư Yêu rời đi.

Hoa Yên Nhu vội vàng kêu nửa ngày, thế nhưng không có được bất kỳ đáp lại nào của Dương Thiên...

Chương 194 - Trư yêu bỏ mình.

Con trư yêu này chỉ bị thương ngoài da, không nghiêm trọng lắm, nhưng đã bị Cố Phong chọc giận.

Mao Sơn tiểu tử kia cũng là biến khéo thành vụng, Trư Yêu nổi giận càng đáng sợ, nếu lúc này Dương Thiên không ra tay, đợi lát nữa Trư Yêu nhất định sẽ giết chóc trắng trợn.

Cho nên, lúc này không thể thả con Trư Yêu này rời đi.

Chờ Dương Thiên biến mất trong tầm mắt của hai người, tốc độ của hắn đột nhiên tăng lên.

Cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần đã có thể thi triển pháp thuật.

Dương Thiên tay niết pháp quyết, sau khi thi triển Tật Phong Thuật, cả người giống như đập gió mà đi.

Bước chân nhẹ điểm mặt đất, một giây sau thì đã xuất hiện bên ngoài 10 trượng, giống như tiên nhân vậy.

Không bao lâu sau, hắn đã tìm được con trư yêu bị thương bị chọc giận kia.

Dương Thiên nhẹ nhàng nhảy lên, đến ngay trước mặt trư yêu.

Hắn ngạo nghễ đứng đó, ánh mắt đậm đặc, tóc tai đen bóng, mày kiếm nghiêng nghiêng, mắt đen dài nhỏ ẩn chứa sự sắc bén, đường nét góc cạnh rõ ràng, dáng người thon dài hơi gầy, giống như chim ưng trong đêm tối.

Lãnh ngạo cô đơn nhưng lại thịnh khí bức nhân, cô độc độc một mình phát ra chính là ngạo thị thiên địa cường thế.

Trư yêu dừng lại không phát, con ngươi màu máu nhìn chăm chăm Dương Thiên.

Nó không ngừng xao động tại chỗ, nhìn như muốn xông lại, nhưng lại e ngại.

Chỉ có linh trí nói cho nó biết, trên người trước mắt này lại ẩn chứa một loại lực lượng khổng lồ.

Trư yêu không ngừng gào thét, hai tay Dương Thiên chống lên một màn sáng.

Trong màn sáng này sẽ không có âm thanh truyền đi, cũng sẽ không có người nhìn thấy bên trong, cũng vì phòng ngừa con trư yêu này từ bên trong chạy trốn.

Nhìn thấy màn sáng hình thành, trư yêu bắt đầu trở nên táo bạo, nó dùng răng nanh cứng rắn húc, nhưng lại không có bất kỳ tác dụng gì.

Thử nhiều lần, nó rốt cục ngừng lại, con ngươi đỏ như máu lần nữa nhìn về phía Dương Thiên.

Linh trí mới mở ra nói cho nó biết, tất cả những thứ này đều là do thiếu niên trước mắt này làm ra.

Nó thở nặng nề, thú đồng càng ngày càng đỏ, muốn hướng về phía Dương Thiên đánh tới!

Dương Thiên khinh thường đùa cợt một phen, ngoắc ngoắc tay với Trư Yêu!

Điều này đối với trư yêu mà nói càng thêm kích thích bảo mẫu của nó, nó tru lên một tiếng, nhanh chóng lao về phía Dương Thiên.

“Không biết tự lượng sức mình!” Dương Thiên đứng tại chỗ, phong khinh vân đạm, sau đó Trư yêu tiếp cận, trên tay hắn khẽ nắm chặt răng nanh trắng hếu của Trư yêu, dùng sức mạnh, Trư yêu đột ngột từ mặt đất mọc lên.

Con ngươi Dương Thiên lóe lên hàn quang, trực tiếp ném trư yêu ra ngoài, đập vỡ màn sáng mà hắn thi triển ra.

Cuối cùng Trư Yêu cùng một chiếc xe tải lớn hung hăng đụng vào nhau.

Ngay ở trong điện quang hỏa thạch này, một con trư yêu nhân lực cường đại không thể chống lại, sinh cơ hoàn toàn không có.

Toàn bộ quá trình, chỉ dùng một chiêu!

Dương Thiên phủi bụi đất trên tay, đang muốn rời đi thì thấy Hoa Yên Nhu lái xe cảnh sát chạy tới.

Sau khi xuống xe, lúc này cảnh tối lửa tắt đèn, Hoa Yên Nhu không chú ý Trư yêu, thấy Dương Thiên đứng một mình ở chỗ này, không khỏi mở miệng hỏi: “Dương Thiên, sao ngươi lại chạy nhanh như vậy, nhìn thấy Trư yêu không?”

Dương Thiên đang muốn nói chuyện, chỉ thấy Cố Phong cũng từ Tuyết Phật Lan chạy xuống xe, sau đó mở miệng cười khẩy nói: “Cảnh sát Hoa, ngươi hỏi hắn còn không bằng hỏi ta, tôi thiếu ta cũng là Mao Sơn nhất mạch, theo phán đoán của ta, Trư yêu làm sao có thể chạy đến nơi này...”

Hắn còn chưa nói xong, Dương Thiên không thèm để ý đến hắn, chỉ vào xe tải lớn sau lưng nói: “Heo yêu ở chỗ xe tải lớn.”

“A!”

Cố Phong giật nảy mình, như gặp đại địch, rút bảo kiếm Thất Tinh sau lưng ra hét lớn: “Cảnh sát Hoa chạy mau, ta tới yểm hộ ngươi.”

Ban đầu Hoa Yên Nhu nghe thấy Dương Thiên nói vậy, sắc mặt cũng trắng bệch, chân nhũn ra.

Nhưng khi thấy Dương Thiên nhìn Cố Phong, trong biểu lộ mang theo đùa cợt, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Tên tiểu hồn đản này rất thông minh, nếu Trư yêu thật sự ở đây, hắn làm sao có thể không chạy.

Nhìn Cố Phong, lá gan nhỏ như vậy mà lại có mặt mũi nói bảo vệ mình, Hoa Yên Nhu vẻ mặt khinh thường.

Nhìn ra vẻ đùa cợt trên mặt Dương Thiên và Hoa Yên Nhu, Cố Phong đầu tiên là sửng sốt, sau đó sắc mặt gần như trở nên

vặn vẹo.

Trong lòng hắn chỉ có một ý nghĩ, hắn bị lừa, Dương Thiên đây là đang hù dọa mình.

Cố Phong tức giận đến mức muốn cắn nát răng, hắn nhìn chăm chăm Dương Thiên tức giận nói: “Tiểu tử, ngươi dám lừa ta, ngươi thật to gan!”

Dương Thiên khinh thường nhìn hắn, không nói gì!

Hoa Yên Nhu đang muốn nghi vấn, Cố Phong nhìn về phía cô, mở miệng nói: “Cảnh sát Hoa, chúng ta đều bị hắn lừa, con lợn rừng tinh kia là nhân vật cuồng bạo cỡ nào, làm sao có thể thành thật ở lại chỗ xe tải.”

Hoa Yên Nhu cũng gật đầu tán đồng, nhìn về phía Dương Thiên.

Dương Thiên đạm mạc nói: “Còn sống đương nhiên sẽ không nghe lời như vậy, nhưng là chết rồi nó còn không thành thật mà nói, chẳng lẽ còn muốn xác chết vùng dậy sao?”

“Cái gì?”

Hoa Yên Nhu cùng Cố Phong đầu tiên là sững sờ, sau đó hít sâu một hơi.

“Chết rồi? Trư yêu kia chết rồi, làm sao có thể?” Cố Phong khinh thường cười nhạo nói: “Ngươi cũng biết trư yêu kia lợi hại? Nó làm sao có thể dễ dàng như vậy...”

Cố Phong còn chưa nói xong, Hoa Yên Nhu nửa tin nửa ngờ dùng đèn pin chiếu vào bên cạnh chiếc xe tải lớn kia.

Chỉ thấy một con lợn rừng nặng mấy trăm cân, toàn bộ cơ thể gần như biến dạng.

Hơn nữa, con lợn rừng này, chính là con trư yêu kia.

“Trư yêu, a, cứu mạng!”

Hoa Yên Nhu a một tiếng, đột nhiên hét rầm lên, sau đó ôm chặt lấy Dương Thiên.

Trư yêu gần trong gang tấc, cho dù nàng là nam tử như thế nào, dù sao cũng là nữ tử, răng nanh khủng bố của trư yêu dính đầy máu tươi, vô cùng dọa người.

Tiếng hét này của nàng, Cố Phong vốn đang hùng hổ lại ngồi bệt xuống đất, run lẩy bẩy: “Trư yêu? Trư yêu ở đâu?”

Dương Thiên tốt bụng chỉ giúp Cố Phong, phương hướng xe tải, Cố Phong nhìn thấy cảnh tượng đầm máu kia, suýt chút nữa bị dọa ngất đi.

Kỳ thật cũng trách Dương Thiên ra tay quá nặng, hắn không nghĩ tới yêu ở đây lại đánh như vậy. Ở Huyền Thiên đại lục, một số yêu dù chết nhưng hồn phách vẫn còn, thập phần khó chơi.

Hoa Yên Nhu bị dọa không nhẹ, ôm chặt Dương Thiên, nàng tuy rằng tính tình nóng nảy, nhưng thân thể cũng nóng nảy.

Thân thể vô cùng mềm mại, mềm mại như bông.

Dương Thiên cảm giác mình có chút khó thở, lại nhớ tới đã từng ở chỗ Hàn Hương Ngưng, Hoa Yên Nhu làm tưởng hắn là Hàn Hương Ngưng, ôm mình ngủ.

Da thịt trắng nõn kia phảng phất có thể véo ra nước, mùi phân non mềm!

Hô hấp của Dương Thiên trở nên nặng nề, hắn muốn kéo Hoa Yên Nhu ra, nhưng đối phương tựa hồ bị kinh sợ, một kéo này, ôm càng thêm chắc chắn, ngực căng tròn đều bị đè ép thay đổi hình dạng!

Cố Phong thấy cảnh này, ghen tị nghiêng răng nghiêng lợi, cũng quên cả sợ hãi.

Hắn cố gắng trấn định tiến lên tra xét, tuy rằng Trư yêu đã chết, nhưng uy thế còn lại vẫn còn, Cố Phong sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, nếu Trư yêu có một chút động tĩnh, hắn nhất định sẽ co quắp trên mặt đất.

Cố Phong thăm dò thời gian rất lâu, phát hiện trư yêu đúng là không có một chút hô hấp, lập tức thở ra một hơi, nhìn Hoa Yên Nhu nói: “Cảnh sát Hoa, người không cần sợ, con trư yêu này đã chết.”

Hoa Yên Nhu nghe vậy mới cẩn thận từng li từng tí từ trong ngực Dương Thiên buông ra, gương mặt xinh đẹp hiếm thấy đỏ lên.

Nhắc tới cũng kỳ, nàng chưa bao giờ cảm thấy một cái ôm có thể ấm áp như vậy, trên người Dương Thiên có loại khí tức siêu phàm thoát tục, nghe thấy làm cho người ta an tĩnh tâm, giống như đặt mình trong khe núi!

Nếu không phải bên cạnh có người, nàng thật đúng là muốn ôm thêm một hồi.

Nàng vì che giấu xấu hổ, cũng tiến lên dò xét một phen, phát hiện con Trư Yêu này toàn bộ thân hình đều biến hình, xương trắng lộ ra, tử trạng thập phần thâm trầm.

Hoa Yên Nhu hít một hơi khí lạnh, khiếp sợ nói: “Dương Thiên, ngươi làm như thế nào vậy?”

Dương Thiên giả vờ ngây ngốc hỏi: “Làm sao làm được!”

Hoa Yên Nhu hưng phấn đến mức: “Làm sao giết chết con Trư yêu này?”

Mặc dù Cổ Phong có chút không hợp với Dương Thiên, nhưng bây giờ hắn cũng nghiêng tai nghe.

Hắn dùng nhiều bùa chú như vậy cũng không giết chết được Trư Yêu, mà trước mắt nhìn qua một học sinh còn yếu hơn so với một người bình thường, lại làm sao tạo thành trọng thương lớn như vậy đối với Trư Yêu.

Nghe được Hoa Yên Nhu nghi vấn, Dương Thiên Lộ mở một hàm răng trắng cười ha hả nói: “Nó không phải ta giết.”

“Hô!” Cổ Phong thở phào nhẹ nhõm, hắn đã đoán, Thất Tinh Bảo Kiếm hắn đã lấy ra không làm gì được đối phương, người học sinh trước mắt này mà thôi, hắn làm sao có thể làm được.

Hắn vừa thở phào nhẹ nhõm, Hoa Yên Nhu không buông tha hỏi: “Không phải ngươi, vậy con trư yêu này chết như thế nào?”

“A.” Dương Thiên chậm rãi tận tâm nói: “Nó đụng vào xe tải, đâm chết.”

Phập!

Cổ Phong vừa thở phào nhẹ nhõm, đã phun ra một ngụm máu.

Hoa Yên Nhu nghe được lý do này khóe miệng cũng co quắp.

Một con Trư Yêu mạnh mẽ đâm chết trên xe tải.

Đây là lần heo bị bôi đen thảm nhất!

Nó làm sao có thể đâm chết trên xe tải? Nó là một con yêu a!

Nhìn Dương Thiên phong tình vân đạm, cùng với khu vực xung quanh không có bất kỳ dấu vết chiến đấu nào, Hoa Yên Nhu thật sự bị lừa rồi.

Chẳng lẽ...

Chân tướng đúng như Dương Thiên nói?

Chương 195 - Không đủ cấp bậc.

Cô Phong giữ nguyên ánh mắt dò dẫm, cảm thiếu chút nữa rớt xuống.

Trong sách cổ có ghi chép, Trư yêu cường đại giao hoạt, trí lực bất phàm, làm sao có thể trực tiếp đâm chết trên xe tải.

Nhưng nhìn xe tải biến hình, hẳn lại không thể không tin.

Không tin trư yêu đâm chết, vậy cũng không thể tin trư yêu này là bị tiểu tử thoát nhìn yếu không ra gió trước mắt này giết chết.

“Sao nó lại đâm chết chứ?”

Hoa Yên Nhu vẫn không tìm được một lý do nào, bởi vì chờ sau khi kết án còn phải viết báo cáo, cái này cũng không thể viết Trư Yêu đâm chết ở trên xe tải là xong việc được, đừng nói lãnh đạo, ngay cả nàng cũng không tin.

“Mẹ nó!” Hoa Yên Nhu đau đớn xoa huyệt Thái Dương.

Dương Thiên nhìn ra Hoa Yên Nhu đang phát sầu, thở dài một hơi, cô nàng ngốc này quả nhiên không biết động nào.

Hắn tìm lý do: “Có lẽ là vừa rồi Mao Sơn cao nhân làm tổn thương con mắt của Trư yêu này, sau đó lúc Trư yêu phân biệt không rõ phương hướng thì đâm đầu chết ở chỗ này.”

Dương Thiên nói xong, hai người đều sáng mắt lên, đúng vậy, cái này nói thông rồi.

Hoa Yên Nhu cảm giác báo cáo ngày mai đã viết xong, mà Cố Phong bắt đầu thần khí.

Tuy hắn còn nghi hoặc mình hình như không có làm bị thương con mắt trư yêu, nó làm sao có thể phân biệt không rõ phương hướng, nhưng công lao hiện tại là hắn ai cũng đoạt không đi.

Hắn cười ha ha nói: “Cảnh sát Hoa, nói như vậy, công lao giết heo yêu chủ yếu vẫn là ta.”

Hoa Yên Nhu bĩu môi, tiểu tử này nhìn đáng vẻ xấu xí của Trư yêu rõ mòn một trước mắt nàng, gần như sắp bị Trư yêu lột sạch quần áo.

Bây giờ chỉ là đánh bậy đánh bạ làm tổn thương con mắt của Trư Yêu, có cái gì đáng để kiêu ngạo, cũng không phải hắn tự tay giết chết.

Thấy hai người rốt cục không hoài nghi đến trên người mình, Dương Thiên cũng thở phào nhẹ nhõm.

Vinh dự gì, khen thưởng gì đó, anh hùng Giang Thành gì đó, Dương Thiên đều không quan tâm, hắn chỉ muốn để Hoa Yên Nhu cảm thấy mình vô dụng, sau đó không cần làm phiền mình nữa.

Cho nên, kết quả này hắn rất hài lòng.

Cuối cùng, chuyện này không có quan hệ gì với ba người, Hoa Yên Nhu gọi điện thoại, sau đó tất cả giao cho người khác xử lý.

Vụ án này cũng coi như kết thúc.

Hoa Yên Nhu duỗi duỗi lưng, lúc này Cố Phong vô cùng thân sĩ nói; “Cảnh sát Hoa, một đêm mệt nhọc, không biết ta có may mắn hay không, mời người ăn khuya.”

Hoa Yên Nhu cười ha ha nói: “Cố Phong đạo trưởng, thật ngại quá, buổi tối ta không ăn gì, sẽ béo thôi, hôm khác đi.”

Cố Phong nghe được lý do này chỉ có thể thở dài một hơi.

Sau đó, Hoa Yên Nhu nhìn chung quanh, phát hiện Dương Thiên lại không thấy đâu.

Tiểu tử này.

Hoa Yên Nhu cầm lấy điện thoại bấm điện thoại của Dương Thiên nói: “Tiểu tử ngươi đang ở đâu, cùng lão nương ăn khuya, giày vò cả đêm mệt chết.”

Dương Thiên và Hoa Yên Nhu ngồi ở trên sạp ven đường, Dương Thiên một mặt im lặng nói: “Cảnh sát Hoa tử tử, ta không có ý gì khác, ngươi nói làm xong vụ án mời ta ăn tiệc lớn, mời ở đây sao?”

“Thế nào, không xứng với mặt mũi của ngươi?”

Hoa Yên Nhu vừa uống bia vừa xiên thịt một lần nói: “Có đại mỹ nữ quốc sắc thiên hương như lão nương cùng ngươi xiên xiên que ngươi còn không vui sao? Đến uống.”

Trên trán Dương Thiên lộ ra một tia hắc tuyến, sau đó bất đắc dĩ nói: “Cảnh Hoa tử tử, ngươi vẫn là đừng uống rượu với ta, ta sợ ta không khống chế nổi mà đem ngươi uống đến dưới gầm bàn đi.”

Hoa Yên Nhu vừa nghe lời này, lập tức không vui, nàng mặc dù là nữ bồi, nhưng tửu lượng lại không kém.

Liên hoan với mấy tên thủ hạ của mình, lần nào không phải uống hết toàn bộ bọn họ mới tính xong.

Thế cho nên cuối cùng không có ai cùng ăn cơm với Hoa Yên Nhu.

Chiến tích như thế, đủ để ngạo nhân, không nghĩ tới tiểu tử này cũng dám phát ngôn bừa bãi, nói muốn đem mình uống đến dưới gầm bàn.

Sao nàng có thể dễ dàng tha thứ.

Thế là, Hoa Yên Nhu vẫn không buông tha, cứ phải lôi kéo Dương Thiên cụng ly.

Dương Thiên không thể làm gì, đụng phải một nữ nhân như vậy, rất đau đầu, chỉ có thể uống liền uống đi!

Mới đầu Hoa Yên Nhu sợ Dương Thiên chỉ là một học sinh, còn có chút nương tay, cuối cùng nhìn Dương Thiên dường như uống rất nhiều, lúc này mới hoàn toàn buông lỏng ra uống.

Điều này làm cho những người ăn khuya xung quanh tròn mắt há mồm.

Tất cả bia ở quán ven đường đều chuyển đến dưới chân hai người, nhìn ra có mười mấy hòm.

Tư thế uống rượu của hai người, thật sự không nên quá đẹp trai, ngay cả cái chén cũng không cần, trực tiếp thổi vào cái bình.

Hơn nữa, dường như ai cũng không phục ai, sau khi thổi một bình, căn bản không có bất kỳ ngừng lại, liền tiến hành bình tiếp theo.

Sau khi hai người tự mình thổi một hộp, nấc rượu cũng không mang theo, Hoa Yên Nhu càng uống càng hưng phấn.

Đã bao nhiêu năm, rốt cục gặp được một người có thể so sánh tư lượng của mình.

Phụ thân của nàng đã bị nàng nằm sấp vài lần.

Nhìn thấy mỹ nữ tuyệt sắc như vậy có thể uống rượu, người chung quanh tụ tập càng ngày càng nhiều.

Bọn họ nhao nhao huýt sáo, phát ra tiếng kêu như sói tru.

“Mỹ nữ thật tốt!”

“Mỹ nữ, chúng ta ủng hộ nàng, lại uống một cái!”

“Mỹ nữ, người mau nhìn hấn sắp không được, mau đem hấn uống đến dưới bàn.”

Nghe được cổ vũ, Hoa Yên càng uống say sưa hơn.

Bên Dương Thiên không có một ai vỗ tay cho hấn, nhưng sau khi hấn uống hai thùng vẫn phong khinh vân đạm như cũ.

Mà Hoa Yên Nhu cho dù có lợi hại hơn nữa thì nàng cũng không sánh bằng một vị tiên a, bắt đầu lung lay sắp đổ.

Dương Thiên khẽ nhíu mày kiểm: “Đừng uống nữa, người đã say rồi!”

Hoa Yên Nhu không vui, uống rượu nàng cho tới bây giờ chưa từng thua, càng chưa từng phục ai.

Một học sinh trung học nhỏ hơn nàng vài tuổi trước mắt bảo nàng nhận thua, sao có thể như vậy được.

“Không được, nắc, cho ta uống, không chuốc say ta, ai cũng đừng hòng đi!”

Hoa Yên Nhu không buông tha, kéo Dương Thiên uống tiếp.

Dương Thiên trong đầu đầy hắc tuyến, xem ra không chuốc say Hồ Nữ này, nàng không biết cái gì gọi là trời cao đất rộng.

Thế là, Dương Thiên cũng không lưu thủ nữa, thùng bia thứ ba đã hoàn toàn rót Hoa Yên Nhu xuống dưới gầm bàn.

Nhìn Hoa Yên Nhu thần trí mơ hồ còn không ngừng ồn ào uống rượu, Dương Thiên trực tiếp cho nàng một cái gõ đầu, sau đó nàng liền triệt để thành thật.

Ngay khi hai người muốn rời đi, chỉ thấy mấy tên lưu manh lưu manh đứng trước mặt Dương Thiên nói: “Tiểu huynh đệ, cô nàng xinh đẹp như vậy mọi người cùng nhau chia sẻ a.”

Một tên mập mạp hí hóp mắt, trong miệng ngâm một câu nói: “Đúng vậy đúng vậy, người trực tiếp mang mỹ nữ này đi, có phải có chút không thích hợp hay không.”

Một tên khác thì đang chải tóc, lưng đầy băng dính, đôi mắt đào hoa của tên lưu manh gầy gò cười nói: “Tiểu tử, giữ mỹ nữ này lại, ta cho người đi, hoặc là, chúng ta đánh ngã người, mang mỹ nữ này đi, người tự mình chọn đi.”

Dương Thiên thở dài một hơi, xem ra hẳn thật sự không có ý định yên tĩnh.

Hắn còn chưa nói gì, Hoa Yên Nhu đã cười ha ha, cả người gần như treo trên người Dương Thiên, đỏ mặt ngây ngô cười: “Thật là hiếm lạ, có một ngày lão nương cũng có thể gặp được anh hùng cứu mỹ nhân, làm mỹ nhân thật tốt. Dương Thiên, người đánh bại bọn họ, lão nương hôm nay là người của người rồi.”

Bình thường nàng là nữ hán tử, vẫn luôn là nàng cứu người khác, thật vất vả mới gặp được tình huống này, nàng nói gì cũng phải hảo hảo cảm thụ một chút.

Dương Thiên: ……

Hắn cau mày nói: “Người câm miệng, còn không phải do người chọc đến.”

Hoa Yên Nhu hừ hừ hai tiếng không thuận theo, say mặt đỏ hồng.

Đối với mấy tên lưu manh này, Dương Thiên Chân không có tâm tư chơi đùa với bọn chúng, cho nên trực tiếp đậm mặt hỏi: “Ai là quản sự, đứng ra.”

Một thanh niên có vẻ hơi cường tráng đứng dậy nói: “Thế nào? Muốn tìm ta đơn đấu sao?”

Dương Thiên khinh thường nói: “Người không xứng, lão đại của các người là ai?”

Thanh niên cường tráng kia sững sờ, sau đó hừ lạnh một tiếng nói: “Lão tử đi theo Đại Bưu ca lăn lộn, làm sao? Người biết?”

Dương Thiên Kiếm nhú mày, nói: “Chưa từng nghe qua, không đủ cấp bậc, lại báo lên trên.”

Thanh niên cường tráng kinh ngạc nói: “Đại Bưu ca người cũng không biết, Triệu Nhiên ca tiểu tử người càng...”

Hắn còn chưa nói hết lời, Dương Thiên khẽ nâng mí mắt nhìn hắn: “Triệu Nhiên? Tiểu tùy tùng của Vương Liệt?”

“Ngoạ tào!”

Thanh niên cường tráng hoàn toàn nổi giận: “Liệt gia cũng là người mà người dám gọi, tiểu tử người có biết Kim gia một trong tam đại lão Giang Thành chết như thế nào không?”

“Tiểu tử, người có biết thân phận hiện tại của Liệt gia, người không sợ chết sao?”

Dương Thiên cười khẩy một tiếng.

Hắn chẳng những biết, hơn nữa còn có liên quan tới hắn, địa vị của Vương Liệt bây giờ có thể nói là do một tay hắn sáng lập, hắn làm sao có thể không biết.

Cái gì cũng không biết, là mấy tên côn đồ kêu gào trước mắt này.

Dương Thiên không hề phí nhiều lời với thanh niên cường tráng này, trực tiếp lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho Triệu Nhiên.

Vương Liệt vô cùng coi trọng Triệu Nhiên, để Thiên Thượng Nhân Gian cho hắn quản lý, Triệu Nhiên là tâm phúc của Vương Liệt, là một trong số ít không biết nguyên nhân Thiên Thượng Nhân Gian có được.

Hắn cảm thấy hôm nay có thành tựu này, thứ nhất hắn là phải cảm tạ vị Dương tiên sinh kia.

Không có hắn, Vương Liệt không có khả năng nhảy lên trở thành Lưu lão đại, Ôn Nhã loại nhân vật cấp bậc này, hắn cũng không có khả năng nước lên thì thuyền lên.

Đạt tới cấp bậc như Lưu lão đại Ôn Nhã, đó đều là tu vi Âm Kinh.

Hắn biết, là Dương tiên sinh vì lão bản của mình Vương Liệt đột phá tu vi.

Thứ hai, hắn mới cảm tạ Vương Liệt, không có Vương Liệt diu dắt, hắn không có khả năng cùng ngày lên nhân gian.

Chương 196 - Bị ghét bỏ.

Triệu Nhiên bởi vì phải xử lý Thiên Thượng Nhân Gian, cho nên hôm nay bận rộn cả ngày, vô cùng mệt mỏi, vừa muốn ngủ thì đột nhiên điện thoại di động vang lên.

Hơn nữa tiếng vang không ngừng, đêm đã khuya, ai không có quy củ như thế?

Triệu Nhiên tức giận lập tức liền chạy lên, con mắt cũng không có mở ra, sờ được di động nhận máy tức giận nói: “Ai vậy!”

“Dương Thiên!”

Chỉ hai chữ ngăn ngủ, hắn không còn buồn ngủ nữa, bịch một tiếng ngã từ trên giường xuống, hắn nhe răng nhếch miệng bất chấp đau đớn, vội vàng cung kính hỏi: “Dương tiên sinh, ngài có chuyện gì sao?”

Dương Thiên không nói gì, mà trực tiếp ném di động cho thanh niên cường tráng kia: “Lão đại của ngươi, ngươi nói với hắn.”

Thanh niên cường tráng mới đầu không tin, lúc hấn bán tín bán nghi nhìn số điện thoại, bị dọa đến bắp chân đều run lên.

Số điện thoại này hấn quá quen thuộc, thật sự là lão đại của hấn, số điện thoại di động của Triệu Nhiên!

Tên mập trước đó không rõ ràng cho lắm, cho rằng lão đại của mình bị lừa, cả giận nói với Dương Thiên: “Người mẹ nó ngay cả lão đại của ta cũng dám lừa, điện thoại của Triệu Nhiên ca ngợi cho rằng là người...”

Thanh niên cường tráng sắc mặt biến đổi, trực tiếp một cái tát đánh rụng hai cái răng của tên mập.

Hấn run rẩy nhận điện thoại, giọng nói lạnh lẽo đối diện gần như muốn ăn tươi nuốt sống hấn.

Trên trán thanh niên cường tráng đổ mồ hôi lạnh, không ngừng gật đầu, nhìn nước mắt như muốn rơi xuống.

Điều này khiến quần chúng vây xem mờ mịt: “Mẹ nó, tình huống gì vậy, hấn là lão đại đầu rồng ở nơi này, ai có thể gọi cho hấn như vậy.”

“Anh Đông này, ở nơi này nói một câu, được, một cú điện thoại cũng có thể gọi tới hơn trăm người, sao lại cung kính với nhân vật trong điện thoại như vậy.”

“Đúng vậy đúng vậy, cho dù là điện thoại của anh Đại Bru, Đông Ca cũng không cần phải cung kính như vậy.

“Kỳ quái, tê, chẳng lẽ... chẳng lẽ điện thoại này là của Triệu Nhiên.”

Một người đột nhiên lên tiếng kinh hô.

Có người không đáp, hỏi: “Triệu Nhiên? Triệu Nhiên nào.”

Người nọ vừa nói xong, lập tức một người đeo kính mắt khinh bỉ nhìn hấn nói: “Còn có thể là Triệu Nhiên nào, thuộc hạ của Hướng Liệt gần đây đang nổi tiếng, tiếp quản Thiên Thượng Nhân Gian kia, nói như vậy người cũng hiểu phân lượng của hấn rồi chứ.”

“Tê!”

Người nọ nghe vậy trực tiếp hít một hơi khí lạnh nói: “Mẹ nó, hóa ra là hấn, trách không được Đông Ca bị dọa thành bộ dáng

này, thiếu niên này vậy mà quen biết hần, Đông ca lần này thật sự là gây ra rắc rối lớn rồi.”

Thanh niên cường tráng nào đó Đông Ca cầm điện thoại nghe huấn thị, mồ hôi lạnh trên trán giống như mưa rơi.

Sau đó, hần cung kính đưa di động cho Dương Thiên: “Dương tiên sinh, nhưng ca nói muốn nói chuyện với người, chúng ta thật sự sai rồi, ngài xem...”

Dương Thiên bình thản nói: “Đừng nói với ta, giải thích với Triệu Nhiên đi.”

Triệu Nhiên bên kia cung kính với Dương Thiên: “Dương tiên sinh, ta năm phút nữa sẽ tới.”

Dương Thiên gật đầu, cúp điện thoại, sau đó nhìn Đông Ca nói: “Đề Triệu Nhiên cho ta một câu trả lời.”

Dứt lời, nàng đỡ Hoa Yên Nhu say rượu rời đi.

Trong lúc đó, Hoa Yên Nhu có chút không vui, khúc nhạc anh hùng cứu mỹ nhân không phải như vậy.

Nàng trong mộng ảo anh hùng mỹ, đó là anh hùng giận dữ vì hồng nhan, Dương Thiên cũng không có làm gì.

Mặc dù Hoa Yên Nhu uống say, nhưng mà mình thật vất vả mới được anh hùng cứu mỹ nhân, làm sao cam tâm liền xong việc như vậy.

“Dương Thiên, ta muốn người đánh bọn họ, người phải cứu ta.” Khuôn mặt nàng đỏ hồng, thân thể mềm mại toàn bộ treo ở trên người Dương Thiên.

Dương Thiên quả thực muốn để Hồ Nữ này ở đây, cho xong hần đen mặt nói: “Không phải ta đã cứu người rồi sao?”

Hoa Yên Nhu lắc đầu hì hì cười nói: “Không đúng, không phải như thế, anh phải đánh bọn họ, sau đó mới có thể từ trong tay bọn họ cứu tôi, anh chỉ gọi điện thoại mà thôi, cái này không tính là anh hùng cứu mỹ nhân.”

Dương Thiên đỡ trán nói: “Bây giờ người còn đẹp, đẹp cái rắm, ai sẽ cướp sắc của người, đừng nghĩ tới tắm rửa đi ngủ.”

Hoa Yên Nhu vẫn không buông tha, cuối cùng Dương Thiên trực tiếp gõ hai cái lên đầu nàng, lúc này nàng mới thành thật,

chỉ có điều đôi mắt đẹp rung rung, che đầu, chu miệng, vẻ mặt uy khuất nhìn Dương Thiên.

Cực kỳ giống một tiểu nữ hài!

Dương Thiên cũng mặc kệ chuyện này, trực tiếp kéo nàng đi.

Phá Thiên Tiên Đế, cho tới bây giờ cũng chưa từng mất mặt như vậy.

Dương Thiên đi rồi, một con ngựa hung hãn giống như mãnh thú hồng hoang lao thẳng tới.

Sau khi đến trước mặt Đông Ca, từ trong xe đi xuống một nam tử dáng người gầy gò.

Tuy rằng hãn gầy yếu, nhưng cơ ngực lộ ra hết sức cường tráng, tóc ngắn đầu đỉnh, trong tay cầm một con dao bướm.

Xuống xe, hãn nhìn mọi người chung quanh, nhìn Đông Tử một cái.

Tất cả mọi người đều câm như hến.

Bởi vì người thân năm nay không phải ai khác, chính là người đứng đầu của Vương Liệt, Triệu Nhiên, hiện tại chương quản Thiên Thượng Nhân Gian, địa vị ngang hàng với Kim gia lúc trước.

Hai chân Đông Tử đang run rẩy, hãn há hốc mồm còn chưa kịp giải thích, Triệu Nhiên đột nhiên đạp xuống một cước.

Một tiếng bành trầm đục, Đông Tử trực tiếp dán mặt đất trượt ra ngoài bảy tám mét.

Tất cả mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Trước đó đều nghe nói, đệ nhất hãn tướng dưới tay Vương Liệt Triệu Nhiên hết sức lợi hại, nhưng chưa bao giờ thấy hãn xuất thủ.

Bây giờ lần ra tay này, tất cả mọi người nhìn thấy rõ ràng cũng không khỏi càng thêm kính sợ.

Đông Tử trúng một cước, trực tiếp đứng lên không nổi, khoe miệng chảy máu, không ngừng cầu xin tha thứ.

Ánh mắt Triệu Nhiên toàn bộ hành trình âm lãnh, trán nổi gân xanh, hiển nhiên là giận đến cực hạn.

Hắn lại nhìn mấy tên lưu manh nhỏ một lần nữa nói: “Dương tiên sinh đi đâu rồi?”

Tên béo kia giật nảy mình, khóe miệng co rúm nhỏ giọng nói: “Đi, đi!”

Triệu Nhiên gầm lên: “Trước khi Dương tiên sinh đi đã nói gì?”

Người cao gầy tóc tai bù xù nói: “Hắn nói ngài cho hắn một công đạo!”

Triệu Nhiên gật đầu nói: “Nên cho Dương tiên sinh một công đạo!”

Hắn rút ra một cây gậy bóng chày từ trong xe, nhìn quanh mấy người nói: “Ai gây chuyện trước?”

Mấy tên lưu manh chỉ vào tên mập kia nói: “Là hắn nói trước, hắn coi trọng mỹ nữ kia, còn nói để mấy người chúng ta hỗ trợ, sau đó có chỗ tốt của chúng ta.”

Hiện tại bọn họ đều hối hận muốn chết, chộc tới vị đại thần Triệu Nhiên này, thật sự là được không bù mất.

Bàn Tử nghe vậy sắc mặt trắng bệch, nhìn mấy đồng bạn.

Nhưng mà không đợi hắn chửi mắng mấy người, một cơn kia của Triệu Nhiên đã hung hăng đập vào trên đùi của hắn.

Chỉ nghe một tiếng răng rắc giòn vang, mập mạp phát ra tiếng kêu thảm thiết không giống tiếng người.

Dương Thiên cau mày, nhìn Hoa Yên Nhu say rượu trong lòng hắn nói: “Cảnh Hoa tử tử, nếu không ta đưa tử về.”

Hoa Yên Nhu lắc đầu!

Dương Thiên thấy vậy, rốt cuộc cảm giác mình gặp phải chuyện gì rồi.

Hiện tại hắn thật hối hận, cùng Hồ Nữ này cụng rượu.

Sau khi chuốc say nàng lại tự mình ôm nàng.

Bất đắc dĩ, chỉ có thể tìm một khách sạn.

Vốn đặt nàng lên giường, nàng sẽ thành thành thật thật ngủ, nhưng sau đó phát hiện mình đã đánh giá thấp nàng làm âm ỉ.

Nói rồi uống, bụng nước tới lại không uống.

Sau khi đặt nạng lên giường, còn không yên tĩnh, nhảy cẫng lên, giống như ăn thuốc kích thích vậy.

Nếu như không phải có Dương Thiên ở bên cạnh, nạng có thể ngã bảy tám lần.

Dương Thiên quả thực là thể xác và tinh thần mệt mỏi, nhiều lần nạng suýt chút nữa đã đụng vào tường.

Còn chưa yên tĩnh được một lát, sau đó bảo Dương Thiên cõng cô đi tiểu trong nhà vệ sinh, còn nói mình có thể đứng tiểu ở đó.

Dương Thiên...

Ngày thứ hai tỉnh lại, Hoa Yên Nhu cảm giác đầu đau nhức không chịu nổi, mở to mắt nhìn, quần áo trên người mình đều không còn.

Hoa Yên Nhu trực tiếp choáng váng.

“Mẹ kiếp, đây là nơi nào, xảy ra chuyện gì.”

Nàng nhìn quanh bốn phía, phát hiện không có một người, kiểm tra thân thể một phen, cũng không phát hiện thân thể mình có chỗ nào không đúng.

Điều này thật kỳ quái, là ai mang nạng tới khách sạn, cởi sạch nạng mà không có đụng vào nạng?

Hoa Yên Nhu xoa trán cẩn thận suy nghĩ một phen, lúc này mới nghĩ đến, trước khi đoạn phim bị đứt, tựa hồ là ở chỗ Dương Thiên uống rượu.

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, gọi điện thoại cho Dương Thiên, không nghĩ tới chuông điện thoại ở ngoài cửa vang lên.

Dương Thiên đẩy cửa vào, trong tay mang theo cháo và bánh bao bình thản nhìn Hoa Yên Nhu nói: “Tỉnh rồi a.”

Hoa Yên Nhu ngây ngẩn cả người, sau đó nhìn thân thể mềm mại trắng như tuyết của mình không có một tia không treo, khuôn mặt xinh đẹp lập tức đỏ bừng lên.

Nhưng kỳ quái là, lại không có quá nhiều cảm xúc phần nộ.

Hoa Yên Nhu kéo ga trải giường lên trên người mình nhúu mày thanh tú nói: “Dương Thiên, tại sao ngươi lại ở chỗ này? Ngày hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Dương Thiên thấy nàng thật sự quên mất, sau đó nói đơn giản chuyện xảy ra ngày hôm qua cho nàng nghe một lần.

Thanh âm Hoa Yên Nhu có chút lạnh lùng nói: “Những thứ ngươi nói ta đều hiểu, nhưng vì sao quần áo trên người ta bị lột, có phải là ngươi làm hay không.”

Dương Thiên trợn trắng mắt nói: “Ngươi còn có mặt mũi hỏi ta, hôm qua ngươi tự nhổ ra một thân ai chăm sóc ngươi, ngươi quên rồi sao?”

Hoa Yên Nhu mặt ửng đỏ, thì ra là như vậy.

Nàng đã hết giận, sau đó đỏ mặt nhỏ giọng nói: “Vậy ngươi hôm qua có chạm vào ta hay không?”

Dương Thiên không nói gì, chỉ là trong mắt lộ ra một tia ghét bỏ.

Hoa Yên Nhu thấy vậy, có chút ngây ngẩn cả người.

Có được đáng người ma quỷ, dung nhan thiên sứ, nàng là hoa cảnh sát đẹp nhất Giang Thành.

Lại bị người khác ghét bỏ...

Chương 197 - Hung sát thứ hai.

"Dương Thiên, đầu ta đau nhức, ngươi thành thật khai báo, hôm qua có phải ngươi đánh hay không, sao hình như là sung lên."

Hoa Yên Nhu sờ lấy hai cái bọc trên đầu, lập tức đau đến nhe răng nhếch miệng.

Dương Thiên làm sao có thể thừa nhận, chỉ nói nàng là đâm vào cửa dẫn đến.

Mà đối với lời Dương Thiên nói, Hoa Yên Nhu bán tín bán nghi, luôn cảm giác có chỗ nào đó không đúng, nhưng nàng

ngực to không nỡ cho tới bây giờ đều lười suy nghĩ, không nghĩ ra, cũng không nghĩ nhiều nữa.

Thấy Hoa Yên Nhu tỉnh lại, sắc mặt Dương Thiên bình thản nói: “Được rồi, bây giờ muội đã tỉnh rượu, vậy ta về đây.”

Hoa Yên Nhu giật giật đầu óc, hỏi: “Ngươi đi đâu vậy?”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt: “Đi học!”

“Ách!”

Lúc này nàng mới nhớ ra, thiếu niên trước mắt này chỉ là một học sinh mà thôi.

Nhưng mà ở đây có một đại trình thám như vậy, Hoa Yên Nhu làm sao có thể thả hấn đi.

Nếu không phải ngày hôm qua hấn tìm được lông của trư yêu, hơn nữa còn nghĩ tới biện pháp dẫn dụ trư yêu, bọn họ khẳng định không có biện pháp bắt được trư yêu.

Mặc dù cuối cùng lúc đối trận trư yêu hấn không giúp được gì, nhưng trông cậy vào một học sinh tay trái gà không chặt có thể giúp được cái gì, chỉ cần đầu óc hấn tốt là được, phối hợp với mình mười phần đúng là không chê vào đâu được.

Nghĩ tới đây, khuôn mặt xinh đẹp của Hoa Yên Nhu đều hồng nhuận lên, đây chính là lần đầu tiên nàng đỏ mặt trước mặt người khác phái.

Điều này khiến Dương Thiên có chút khó tin, cho rằng Hồ Nữ bị sốt cao chưa rút lui.

Thấy Dương Thiên Chân muốn đi, Hoa Yên Nhu vội vàng kéo cánh tay Dương Thiên lại nói: “Đừng đi, ngươi không thể ở cùng ta sao?”

Khóe miệng Dương Thiên co giật, nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp quốc sắc thiên hương của nữ tử, bờ vai trần trụi lộ ra, một mảnh tuyết trắng, lại nhìn thần sắc tội nghiệp của nàng...

Loại cảm dỗ này, Dương Thiên thật sự cảm giác máu mũi thiếu chút nữa chảy ra.

Thấy vẻ mặt này của Dương Thiên, Hoa Yên Nhu biết hấn nghĩ sai, không khỏi cau mày khôi phục khí phách trước đó: “Bài học gì vậy? Bạn thân của ta đều nói ngươi là đệ nhất toàn

năm, hơn nữa trí lực như yêu, rất nhiều lão sư đều không dạy được người, đi học không có ý nghĩa nha, vẫn là phá án kích thích.”

Dương Thiên trợn trắng mắt nói: “Phá án cho người càng không có ý nghĩa, ta thà nằm ngủ trên lớp.”

Hoa Yên Nhu cũng không quản hấn, trực tiếp gọi điện thoại xin Hàn Hương Ngưng nghỉ ba ngày, lý do xin phép là Dương Thiên đã gây chân.

Nhưng mà không đợi Hàn Hương Ngưng lộ ra giọng điệu ân cần, Hoa Yên Nhu trực tiếp cúp điện thoại, đơn giản, lưu loát!

Dương Thiên trợn mắt há hốc mồm, Hồ Nữ này trợn tròn mắt nói đối đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh.

Hấn ngoan ngoan đứng ở chỗ này, cái gì mà chân bị gãy, nàng không thể ngóng trông mình tốt lên một chút sao?

Hoa Yên Nhu hì hì cười, nói: “Ba ngày giả người theo ta một ngày, hai ngày còn lại người tự do chi phối, như vậy được rồi chứ, sau đó ta mời người ăn tiệc lớn.”

Lại là một bữa tiệc lớn!

Dương Thiên nghe nói như thế trán nổi lên hắc tuyến, hấn vội vàng trốn xa xa Hoa Yên Nhu vài mét nói: “Đừng nói chuyện này với ta, sau khi uống say người là người điên nhất ta từng gặp, không biết người ngày hôm qua nói người có thể đứng đi tiểu người còn nhớ không?”

Hoa Yên Nhu nghe vậy, sắc mặt trong nháy mắt đỏ đến cổ, nàng ra vẻ trấn định phần nộ quát: “Dương Thiên, ta cảnh cáo người, đừng nhắc lại chuyện này với lão nương, bằng không lão nương đồng quy vu tận với người.”

Dương Thiên ngạc nhiên!

Không ngờ lúc đó Hồ Nữ biết, vậy hôm qua lúc giúp nàng tắm rửa...

Trong tiểu viện của Bàng Cao, mấy người lo lắng tụ tập lại với nhau.

Bàng Cao vội vàng nói: “Thế nào? Bên các người có tin tức gì không? Dương tiên sinh tìm thấy chưa?”

Mấy người đều lắc đầu.

Kim Lập Huy mắt mát nói: “Ta đã mua lại tất cả tin tức trên nhật báo Giang Thành, cái gì cũng treo thưởng, nhưng vẫn không tìm được bất kỳ manh mối nào.”

Hà Hồng cũng vẻ mặt đau khổ: “Dương tiên sinh giống như là biến mất trong hư không vậy, trường học cũng tìm không thấy!”

Ngụy Dương “Chẳng lẽ là thành ý của chúng ta còn chưa đủ sao?”

Trầm Anh thở dài nói: “Nhất định là trước đó chúng ta đắc tội Dương tiên sinh, dẫn đến hắn không chịu ra gặp chúng ta.”

Bàng Cao sắc mặt trắng bệch nói: “Vậy làm sao bây giờ? Ta cảm giác thân thể dần dần không được rồi, ta có thể không chống đỡ được mấy ngày nữa.”

Hà Hồng cũng vuốt ve nếp nhăn đầy khe rãnh nói: “Ta cũng vậy, phản ứng của ta càng ngày càng chậm, cũng không dám ra ngoài gặp người, thật giống như một lão nhân tám chín mươi tuổi.”

Kim Lập Huy nắm chặt nắm đấm nói: “Mọi người không nên từ bỏ, chúng ta chỉ cần tìm được Dương tiên sinh, nhất định sẽ có người cứu.”

Trong một gian phòng phong bế, Hoa Yên Nhu, Cố Phong, cùng ba người Dương Thiên tìm kiếm manh mối khắp nơi.

Hoa Yên Nhu cau mày nói: “Nơi này chính là hiện trường đầu tiên của vụ án giết người. Lúc chúng tôi đi vào cửa bị khóa trái, là hàng xóm nhìn thấy máu tươi tràn ra từ khe cửa mới báo cảnh sát. Hung thủ vô cùng tàn nhẫn, cơ thể người chết gần như bị móc sạch, nội tạng không biết tung tích, không biết hung thủ rốt cuộc đã dùng hung khí gì.”

Cố Phong nghe vậy gật đầu.

Hắn nhìn bốn phía xung quanh, lúc này trên mặt đất trong phòng toàn là máu tươi, một mùi máu tanh đập vào mặt, hắn có chút không khỏe.

Bình thường hẳn đều là đóa hoa trong nhà ẩm Mao Sơn, nơi nào gặp qua trường hợp như vậy, hiện tại nhìn một chút, cơ hồ muốn nhô ra.

Nhưng nhìn thoáng qua Dương Thiên, Cố Phong phát hiện đôi phương không có bất kỳ tâm tình chấp chờn nào, sắc mặt như thường.

Điều này làm cho hắn nhú chặt lông mày, thiếu niên này rốt cuộc đã trải qua chuyện gì, mới không có bất kỳ mâu thuẫn gì đối với tình cảnh này.

Hắn lại không biết, Dương Thiên ở Huyền Thiên đại lục, cảnh tượng núi thây biển thây đều đã chứng kiến, sau một hồi tàn sát qua đi, ngàn dặm đất chết.

Loại tràng diện máu tanh này căn bản không phải tràng diện hiện tại có thể đánh đồng.

Ở đó Dương Thiên cũng sẽ không nhú mày một cái, ở chỗ này, càng sẽ không biểu lộ tâm tình gì.

Hoa Yên Nhu và Cố Phong đều đang cố gắng tìm kiếm manh mối, mà Dương Thiên chỉ nhìn chung quanh một chút cũng đã hiểu rõ bốn phía, đứng tại chỗ tự hỏi.

Hoa Yên Nhu thấy Dương Thiên nhàn nhã như vậy khẳng định không vui, nàng cau mày mở miệng nói: “Dương Thiên, ta mời ngươi đến là để phá án, không phải để ngươi đóng vai một côn ở đó.”

Lúc này Cố Phong thấy Dương Thiên bị răn dạy, không khỏi lộ ra nụ cười.

Hắn phụ họa: “Cảnh sát Hoa, tôi đã nói, anh tìm một học sinh không có tác dụng gì, phá án còn phải dựa vào tôi, anh quên rồi, hôm qua là ai giết con Trư yêu kia rồi.”

Dương Thiên nghe đến đây, đều muốn cười.

Hôm qua hẳn chỉ là bịa bừa một cái có, không nghĩ tới tiểu tử này thật đúng là đem tự coi là chuyện quan trọng, còn chém giết Trư Yêu, cũng không nhìn xem chính hắn là con gấu gì.

Thấy Hoa Yên Nhu thất vọng, Cố Phong vội vàng tiến lên một bước nói: “Cảnh sát Hoa, theo quan sát của tôi, hung thủ này vẫn không phải là do con người gây nên.”

Hoa Yên Nhu nhãn tình sáng lên hỏi: “Vậy là ai làm?”

Cố Phong nhếch miệng cười đắc ý, hấp dẫn ánh mắt của mỹ nữ cũng là một loại biểu hiện của năng lực.

Hắn cười hắc hắc nói: ” Bây giờ còn chưa phát hiện, nhưng lát nữa ta biết là tình quái gì gây nên.”

Hoa Yên Nhu lập tức khinh thường một tiếng, Dương Thiên cũng không nhịn được cười ra tiếng.

Cố Phong đỏ mặt nhìn Dương Thiên quát: “Người cười cái gì? Người cũng có tư cách chê cười ta? Nếu người có năng lực, người nói xem đây rốt cuộc là tình quái gì!”

Trư yêu lần trước là hắn dựa vào lông tóc của trư yêu kết luận thân phận của nó, điểm này ai cũng không thể phản bác.

Hắn cũng không cho rằng, học sinh này có thể tiếp xúc đến điểm này, càng không cho rằng tiểu tử này có thể nhìn ra đồ vật hắn cũng không nhìn ra.

Nhưng mà, ngay khi Cố Phong vừa nghĩ tới đây, chỉ nghe Dương Thiên lạnh nhạt mở miệng: “Đây là một con Lang Yêu gây nên.”

“Cái gì!”

Hoa Yên Nhu cùng Cố Phong đều ngây ngẩn cả người.

Sau một lát, Cố Phong mới phản ứng lại, hắn cười lạnh nhìn Dương Thiên đùa cợt nói: “Làm sao người biết là Lang Yêu, người có chứng cứ gì? Không có chứng cứ người cho rằng người nói cái gì chính là ——...”

Hắn còn chưa nói hết lời, Dương Thiên thờ dãi chỉ vào dưới chân Cố Phong.

Đầu óc của tên thiên tài Mao Sơn nhất mạch này thật sự không quá tốt.

Hắn vẫn luôn không muốn náo động, nhưng hắn càng không muốn lãng phí toàn bộ thời gian ở đây.

Mới đầu Cố Phong và Hoa Yên Nhu còn không rõ ràng cho lắm, đợi đến khi Cố Phong dời bước chân, thấy được một cái hình vẽ vết máu mơ hồ, nhưng là hình ảnh vết máu cùng loại với hoa mai, con người lập tức co chặt lại.

“Cái này.....”

Cố Phong hít vào một ngụm khí lạnh, dường như đúng như Dương Thiên nói, đây thật sự là một con Lang Yêu.

Hoa Yên Nhu không rõ ràng cho lắm, hỏi: “Dương Thiên, đây là lang yêu như thế nào, nói không chừng là chó nhỏ giẫm một chút cũng không chừng a?”

Dương Thiên:

Hắn cảm thấy thật sự không có cách nào tiếp lời của Hoa Yên Nhu, chỉ số thông minh của nàng thấp, kiểu gì cũng phải kéo thấp chỉ số thông minh của người khác.

Dương Thiên đỡ trán không để ý đến Hoa Yên Nhu, nhưng thấy đối phương còn muốn hỏi, Dương Thiên vội vàng mở miệng nói: “Người im miệng, cái gì không hiểu người hỏi tiêu tử Mao Sơn kia, ta không rảnh giải thích với người cái gì.”

Cùng hai người này phá án, Dương Thiên cảm thấy mình không điên thật sự là kỳ tích.

Hơn nữa cảm giác về trí lực ưu việt cũng tự nhiên sinh ra!!!

Chương 198 - Lang Yêu quấy phá.

Cố Phong hừ một tiếng nói: "Thằng nhãi, cho dù nhìn ra hung thủ là lang yêu thì đã sao, cái này chỉ có thể coi là mèo mù vớ cá rán thôi. Nếu người có năng lực, người tìm được lang yêu đó."

Dương Thiên kéo Hoa Yên Nhu ở phía sau, nhìn Cố Phong cười như không cười nói: “Không cần tìm nó.”

“Cái gì?”

Cố Phong và Hoa Yên Nhu đều ngây ngẩn cả người, nhưng mà lại nghe Dương Thiên Du Du nói: “Bởi vì nó vẫn còn ở trong phòng này.”

“Cái gì?”

Hai người lại sững sốt, sau đó Hoa Yên Nhu hét lên một tiếng: “Cổ Phong, phía sau người!”

Cổ Phong nghe vậy, chỉ cảm thấy sau lưng mùi tanh hôi xông vào mũi, mang theo một luồng ấm áp.

Hắn khó khăn nuốt nước miếng, nhìn lại, chỉ thấy một con sói xám to lớn, răng nanh lộ ra phong mang, thú đồng tản ra u lam sáng bóng.

Nó đứng trên tú gỗ, nhìn chăm chăm vào cổ Cổ Phong.

Trên mặt Cổ Phong trắng bệch với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, hắn hoảng sợ, nhớ tới nội tạng của chủ nhân căn phòng này bị móc sạch không khỏi không rét mà run.

Hai chân hắn run rẩy, ngay cả tâm phản kháng cũng không có, trong đầu trống rỗng, Thất Tinh Bảo Kiếm sau lưng đều quên lấy ra.

Lang yêu thập phần hung tàn. Lúc trước hắn cũng chỉ nghe sư phụ kể lại một ít tin đồn, lần trước vài thập niên trước có một con Lang yêu làm loạn. Ba vị tổ sư gia hợp lực mới tiêu diệt được Lang yêu kia.

Nhưng cuối cùng cái giá phải trả là một chết hai bị thương.

Tổ sư gia hắn cũng không phải đối thủ của lang yêu, hắn cũng không học thành bản lĩnh chân chính, làm sao có thể là đối thủ của lang yêu này.

Phản ứng đầu tiên của Cổ Phong chính là chạy, có thể chạy được bao xa thì chạy, chỉ cần giữ được mạng nhỏ thì đều dễ nói.

Cho nên, hắn trước tiên liền phóng về hướng cửa.

Nhưng lang yêu làm sao có thể bỏ qua cho hắn, nó thả người nhảy lên, đánh về phía Cổ Phong!

“Cẩn thận!”

Hoa Yên Nhu lúc này thật sự là bậc cân quắc không thua đấng mày râu, rất nhanh móc ra bên hông phối thương, nhắm ngay lang yêu liên tục bắn ra mấy phát.

“Gào!”

Lang yêu không phải trư yêu, không có da dày để phòng hộ.

Thân hình nó nhanh nhẹn, nhưng tuy tránh thoát đại bộ phận viên đạn, vẫn có hai viên đạn bắn trúng nó.

Sự chú ý của nó đều bị Hoa Yên Nhu hấp dẫn, từ bỏ Cố Phong.

Cố Phong mừng rỡ, nhanh chóng đi mở cửa, nhưng lúc này cửa đã bị khóa, chìa khóa ở chỗ Hoa Yên Nhu, hắn căn bản không ra được.

“Xong xong, ta muốn chết ở chỗ này!”

Cố Phong tuyệt vọng!

Lúc này, ánh mắt lang yêu cảnh giác nhìn chằm chằm Hoa Yên Nhu, thân thể cong lên.

Khuôn mặt của Hoa Yên Nhu trắng bệch, trong súng của nàng còn có một viên đạn, nhưng chắc chắn không giết chết được con lang yêu này.

Nàng nhắm cây thương nhắm ngay Lang Yêu, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nhưng nàng biết, như vậy sẽ không chống đỡ được bao lâu, Hoa Yên Nhu đưa chìa khóa cho Dương Thiên cười thầm một tiếng nói: “Dương Thiên, ngươi cầm chìa khóa nhanh chóng rời đi, lần này là ta có lỗi với ngươi, hy vọng ngươi sẽ không có việc gì, ngươi yên tâm, ta sẽ giữ chân Lang Yêu.”

Tuy rằng bình thường Dương Thiên cảm thấy không nói gì với Hồ Nữ, nhưng không ngờ vào thời điểm mấu chốt, Hồ Nữ trượng nghĩa như vậy, để hắn chạy trước, mình ngăn cản Lang Yêu.

Chính nàng cũng biết, lang yêu này căn bản không có khả năng là nàng có thể ngăn cản, kết cục duy nhất mà nàng lưu lại chính là một con đường chết.

Nhìn Dương Thiên một chút chìa khóa trong tay, cũng không có động, nhưng lúc này Cố Phong không kiềm chế được, hắn nhìn chìa khóa mừng rỡ nói: “Dương Thiên, mau tới đây, mau mở cửa.”

Dương Thiên nhíu mày, nếu như vút cho Cổ Phong: “Muốn chạy trốn thì người tự mình chạy đi!”

Giọng nói của hắn nhẹ nhàng bình thản, giống như đôi mắt không phải là một con Lang Yêu, mà là một con chó nhỏ!

Hoa Yên Nhu nóng nảy, khề kều nói: “Người cũng đi a, còn ở chỗ này làm gì? Người có biết ……….”

Dương Thiên đen kịt con ngươi nhìn chăm chú nàng, lãnh đạm mở miệng: “Ta phải đi, người làm sao bây giờ?”

“Người…….”

Hoa Yên Nhu lập tức ngây ngẩn cả người, mũi cay cay, cảm động đến mức nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống.

Đôi mắt đẹp trắng đen rõ ràng của nàng nhìn Dương Thiên, ánh mắt cũng trở nên nhu hòa!

Hoa Yên Nhu không nghĩ tới, thiếu niên trước mắt này vậy mà dứt khoát cùng nàng đi chịu chết.

Nhìn ra suy nghĩ trong lòng Hoa Yên Nhu, Dương Thiên trợn trắng mắt.

Hắn vừa nghịch chuyển thiên địa pháp tắc trở về, còn chưa sống đủ, đại thù cũng chưa được báo, làm sao có thể dễ dàng chết đi như vậy.

Ngay khi Hoa Yên Nhu ngây người, lang yêu rốt cuộc không kìm nén được nữa, gầm nhẹ một tiếng trực tiếp nhào lên.

Cổ Phong sợ tới mức tay run rẩy, chìa khóa rơi xuống đất.

Lang yêu nếu như giết hai người bọn họ, khẳng định cũng sẽ không bỏ qua cho mình, nghĩ tới đây, mặt hắn đều tái rồi.

Sau khi Hoa Yên Nhu phản ứng lại, “a” một tiếng, sau đó bắn một thương về phía lang yêu.

Lang yêu bị đau kêu thảm một tiếng, nhưng tốc độ không có chậm lại, đôi thú đồng màu u lam kia của nó trở nên đỏ như máu, nhe răng nanh hướng về phía Dương Thiên cùng Hoa Yên Nhu đánh tới.

Nhìn lang yêu hung tàn đánh tới.

Hoa Yên Nhu mất đi tất cả chỗ dựa, ôm chặt Dương Thiên, hai mắt nhắm lại, mặt nàng xám như tro, cảm giác tuyệt vọng vô biên ập tới.

Dương Thiên che chở nàng, cau mày.

Con sói con này dám bất kính với Phá Thiên Tiên Đế như hần, thật đúng là không biết sống chết.

Nhìn lang yêu nhào tới, Dương Thiên đạm mạc nói ra một chữ!

“Cút!”

Một chữ, xen lẫn lực lượng linh hồn và tiên nguyên của Phá Thiên Tiên Đế!

Đặt ở Huyền Thiên đại lục tuyệt đối có thể dọa yêu thú này cao hơn lang yêu một cấp bậc.

Mặc dù ở đây, chiêu này có lẽ sẽ không hợp thủy thổ, nhưng mà dư sức chấn nhiếp một con sói con.

Quả nhiên là vậy!

Sau khi Dương Thiên gầm lên một tiếng, lang yêu như bị sét đánh, sợ hãi không thôi, nó co người lại không ngừng kêu chít chít, toàn bộ cơ thể không lồ đang run rẩy.

Trong ánh mắt nó lộ ra hoảng sợ nhìn Dương Thiên.

Trong nháy mắt vừa rồi, nó cảm giác bóng người này giống như thần linh.

Vừa rồi một đạo thanh âm kia chấn nhiếp linh hồn của nó, trong lòng nó không sinh ra bất kỳ phản kháng nào.

Lang Yêu sợ hãi cụp đuôi chậm rãi lui về phía sau, thấy Dương Thiên không có ra tay, trực tiếp từ vị trí cửa sổ trên cùng nhảy ra ngoài.

Bởi vì linh hồn lực của Dương Thiên đã đạt đến cảnh giới thu phóng tự nhiên, cho nên âm thanh chấn nhiếp linh hồn cũng không đối với Cổ Phong và Hoa Yên Nhu.

Nhưng tiếng gầm này vẫn dọa bọn họ nhảy dựng.

Nhưng mà, sau khi nhìn thấy con Lang Yêu hung tàn kia chỉ bị một tiếng gầm này của Dương Thiên dọa chạy, hai người tất cả

đều mắt choáng váng.

Trong lòng bọn họ chỉ có một ý niệm.

Điều này sao có thể?

Qua thật lâu, hai người mới phản ứng lại. Nhưng mà vẫn còn có chút khó có thể tin.

Cô Phong quả thực không dám tin vào mắt mình, lang yêu cứ như vậy chạy mất? Chỉ vì Dương Thiên rống lên một tiếng?

Cái này không khoa học à? Đó là lang yêu a, ba vị tổ sư gia hấn liên thủ, kết cục một chết hai bị thương mới chém giết lang yêu, cái này đủ để nói rõ lang yêu hung hãn.

Nhưng tuyệt đối không ngờ rằng, nó lại sợ hãi Dương Thiên như vậy.

Dương Thiên cũng không phải thần, hấn dựa vào cái gì nói để lang yêu lẩn liên lẩn?

Hoa Yên Nhu giương đôi môi đỏ mọng nhìn về phía Dương Thiên: “Vừa rồi sau khi ta nhắm mắt đã xảy ra chuyện gì?”

Dương Thiên bình thản nói: “Ta gọi lang yêu một tiếng cút.”

Hoa Yên Nhu: “Sau đó thì sao?”

Dương Thiên giang tay ra nói: “Sau đó lang yêu cút đi!”

Hoa Yên Nhu...

Con súc sinh kia còn không sợ, sao lại nghe lời Dương Thiên như vậy?

Nhìn sắc mặt như gan heo của Cố Phong, Dương Thiên cười ha hả nói: “Đã tìm được chìa khóa của cửa lớn rồi sao?”

Cố Phong nghe vậy, sắc mặt cũng bắt đầu vắn vẹo, nhất là sau khi nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ của Hoa Yên Nhu.

Sắc mặt hấn âm trầm nhìn Dương Thiên nói: “Dương Thiên, người rốt cuộc là ai? Thuộc về môn phái nào, sao lại có năng lực lớn như vậy?”

Dương Thiên cười nói: “Lớp Một!”

“Cái gì?” Cố Phong nghe vậy nhúu mày, môn phái này hấn chưa từng nghe qua, chẳng lẽ là môn phái ẩn giấu.

Nghĩ tới đây, hắn không khỏi nhìn Dương Thiên Cao một cái, trách không được hắn thoát nhìn khắp nơi bất đồng.

Thấy Cổ Phong không rõ ràng cho lắm, Dương Thiên đỡ trán, cảm giác đầu óc tiêu tử này nhất định có vấn đề.

Hắn tiếp tục nói: “Lớp 121! Học sinh!”

“Phốc phốc!”

Cổ Phong phun ra một ngụm máu, con mắt trừng lớn, hắn làm sao cũng không nghĩ tới, Dương Thiên lại đưa ra đáp án này.

Cổ Phong cắn răng nói: “Một học sinh? Sao lại có thể vung tay với lang yêu rồi đuổi đi?”

Dương Thiên buông tay nói: “Ta làm sao biết được, người nên hỏi lang yêu kia, có lẽ lúc trước các người rống một tiếng với nó nó cũng có thể sẽ bị dọa chạy.”

Hoa Yên Nhu gật đầu, tiếp nhận cách nói này.

Nàng không nghĩ tới là Dương Thiên Uy Thế dọa lui lang yêu kia.

Mà Cổ Phong nghe nói như thế, sắc mặt biến thành màu đen, quả thực đều muốn chui vào trong kẽ đất.

Nếu hắn sớm biết sẽ quát một tiếng với lang yêu kia, súc sinh kia sẽ bị dọa chạy, làm sao đến mức bị dọa thành bộ dáng này?

Cổ Phong nhìn Hoa Yên Nhu thở dài một tiếng nói: “Đáng tiếc, đáng tiếc lần này không thể bắt được lang yêu.”

Dương Thiên nghe vậy khóe miệng giật giật, nếu như hắn nhớ không nhầm, tiêu tử này lúc ấy sợ tới mức thiếu chút nữa tè ra quần, nếu không phải cửa bị khóa chắc chắn, đã sớm chạy không còn bóng dáng, bây giờ lại có mặt mũi nói không thể bắt được Lang Yêu?

Hắn dám bắt sao? Hắn có tư cách này sao?

Chương 199 - Hoàn toàn hết chỗ nói.

Hoa Yên Nhu ló đầu ra ngoài cửa sổ nhìn thoáng qua hưng phấn nói: "Con lang yêu kia bị ta đánh trúng ba phát thương, hiện tại không ngừng chảy máu, chúng ta đuổi theo vết máu, hẳn là có thể tìm được hắn."

Dương Thiên cười như không cười nhìn Cố Phong nói: "Vừa rồi không phải người đáng tiếc không bắt được lang yêu sao? Bây giờ cho người cơ hội."

"Người....."

Cố Phong cắn răng oán hận trừng mắt nhìn Dương Thiên, tiểu tử này luôn đối nghịch với mình, thật sự cho rằng hắn không có tính tình hay sao?

Hắn đi đến bên cạnh Dương Thiên thấp giọng nói: "Tiểu tử, không nên quá kiêu ngạo trước mặt ta. Lang yêu đánh không lại, ta còn đánh không lại người sao?"

Dương Thiên nghe vậy cười.

Thằng nhóc Mao Sơn nhất mạch này thật là thú vị, ngay cả lang yêu hắn cũng đánh không lại mà còn kêu gào trước mặt hắn.

Thật sự cho rằng một tiếng lăn kia chỉ là bởi vì thanh âm lớn mới dọa Lang Yêu chạy mất hay sao?

Lúc này, sau khi Hoa Yên Nhu gọi điện thoại, mới nói với hai người: "Ta đã bẩm báo chuyện này với thượng cấp, thượng cấp sẽ phái người đến trợ giúp, hơn nữa còn dùng vũ khí hạng nặng, muốn tìm được con lang yêu này, nó khó thoát khỏi cái chết."

Cố Phong lập tức thở phào nhẹ nhõm, nếu thật sự để hắn đơn thương độc mã, hẳn thật sự không dám.

Cuối cùng Hoa Yên Nhu dùng ánh mắt lại trên người Dương Thiên, đôi mắt đẹp dịu dàng, khiến Dương Thiên nhìn mà nổi da gà.

"Dương Thiên, lần này quá nguy hiểm, liên lụy người vào là ta không đúng, hiện tại người vẫn nên rời đi đi, đợi chút nữa ta sẽ đề thủ hạ đưa người trở về."

Dương Thiên có chút ngây ngẩn cả người, đây là muốn để hắn đi sao?

Lang yêu là hấn cố ý thả chạy, bởi vì hấn cảm giác Giang thành có mấy cỗ khí tức khổng lồ, cùng tu vi lang yêu này chỉ cao không thấp, hấn muốn thử một mẻ hốt gọn.

Nhưng điều khiến Dương Thiên không nói nên lời chính là, bất luận lần này Dương Thiên nói như thế nào, Hoa Yên Nhu cũng không cho hấn đi.

Nghĩ đến bộ dáng cầu xin của Hoa Yên Nhu sáng sớm hôm nay, Dương Thiên buồn bực đến muốn học máu.

Lòng hiếu kỳ của hấn bị câu ra, Hồ Nữ này lại lấy lý do hấn nguy hiểm tính mạng cự tuyệt.

Ngẫm lại thật sự là buồn cười, hấn là Phá Thiên Tiên Đế, sau khi đi vào cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần, thủ đoạn có thể so với tiên nhân, triệu hoán Phong Lôi, đừng nói một lang yêu, coi như là một trăm con, hấn cũng có thể nhẹ nhõm giết chết!

Hoa Yên Nhu không nghe hấn nói, để một tiểu nữ cảnh thực tập đưa hấn về học.

Như vậy Dương Thiên càng lo lắng hơn. Con sói con kia không có uy hiếp gì đối với hấn, nhưng uy hiếp đối với Hồ Nữ lại lớn hơn. Nó là yêu, một móng vuốt có thể dễ dàng móc sạch thân thể người.

Hơn nữa, phương hướng Lang Yêu này rời đi, chính là phương hướng mấy đạo khí tức cường đại kia, hấn thật có chút lo lắng an toàn của tiểu Hồ Nữ này.

Cho nên hấn nhất định phải ở đây!

Dương Thiên vốn muốn nửa đường chạy trốn, nhưng thực tập tiểu nữ cảnh này lại hết sức cảnh giác, lái xe đôi mắt to đẹp chưa từng rời khỏi người hấn, điều này khiến Dương Thiên không biết nói gì.

Bởi vì Hoa Yên Nhu trước khi đi nghiêm khắc nói với tiểu nữ cảnh thực tập này một hồi, nếu nàng không hoàn thành nhiệm vụ, sẽ khai trừ nàng.

Lần này, tiểu nữ cảnh thực tập này sợ đến mặt trắng bệch, hai mắt to tròn nhìn Dương Thiên, vẻ mặt như đang nói, nếu người dám chạy trốn, ta sẽ khóc cho người xem.

Được!

Sắc mặt Dương Thiên biến thành màu đen, chỉ có thể mặc cho tiểu nữ cảnh thực tập áp giải.

Tới Nhất Trung, tiểu nữ cảnh này còn chưa xong, thế nào cũng phải lôi kéo Dương Thiên đi tìm Hàn Hương Ngung.

Nói là cảnh sát Hoa nói, nhất định phải giao Dương Thiên vào tay Hàn Hương Ngung, nói là phòng ngừa bị lạc.

Dương Thiên:.....

Hắn sống hơn ba trăm năm, lại bị một nữ cảnh làm cho rầu rui ruột, Dương Thiên cảm giác ba trăm năm này xem như sống có chút thất bại.

Tìm được Hàn Hương Ngung, tiểu nữ cảnh thực tập này mới cáo lui.”

Mà nhìn thấy vẻ bất thiện trong đôi mắt xinh đẹp của Hàn Hương, Dương Thiên cảm thấy có một dự cảm không tốt.

Hàn Hương mặc một bộ âu phục nhỏ màu trắng, hạ thân là một cái quần màu trắng tinh khiết, dáng người thon thả xinh đẹp, ngực thon mỏng vênh vừa đúng, hai chân thon dài, eo nhỏ như cành liễu thàng ba, phối hợp dáng người khoảng một mét sáu bảy, thật sự là tăng một phần thì mập, giảm một phần thì gầy.

Đôi mắt tinh khiết kia giống như một dòng suối trong suốt, mày liễu như trắng tuyết, môi anh đào hơi mềm mại, hiện ra một loại hồng hồng bảo thạch gần như trong suốt.

Một mái tóc dài mềm mại như nước, giống như thác nước nghiêng nghiêng xuống, xoa xuống trên bờ vai thon dài...

Mặc dù tiểu tử này rất xinh đẹp, nhưng bây giờ Dương Thiên vẫn muốn tránh xa nàng.

Không vì cái gì khác, chỉ vì tiểu tử này một mực đánh giá hai chân của hắn.

“Cái kia, Hàn lão sư...”

Dương Thiên xấu hổ cười cười, còn chưa lên tiếng, Hàn Hương Ngung trừng đôi mắt hạnh, gắt gao níu lấy lỗ tai Dương Thiên.

“Tiểu tử, không phải người nói chân người bị gãy rồi sao? Ta thấy người thế nào mà nhảy nhót tung bừng?”

Dương Thiên một mặt im lặng nói: “Hàn lão sư, ta cũng không có nói chân ta bị gãy, là cảnh sát Hoa nói, không liên quan gì đến ta, lại nói, ta bây giờ không phải đi học sao?”

“Người còn dám vu oan cho bạn thân của ta, bạn thân của ta chính khí đầy người, ta ở chung với người nhiều năm, nằng làm sao có thể nói dối, nhất định là người lừa nằng!”

Dương Thiên thẳng hô oan uổng, Hồ Nữ kia một thân chính khí từ khi nào vậy?

Mặc kệ Dương Thiên giải thích thế nào, Hàn Hương Ngưng vẫn không nghe, còn nói hần bành trướng, có chút thành tích là trốn học, tuyệt đối không để lão sư như nằng vào mắt.

Dương Thiên:

Dạy nửa giờ, lúc này Hàn Hương Ngưng mới buông tha cho hần, sau đó quát lên: “Tiểu hỗn đản, còn dám trốn học, lão nương thông báo phụ huynh cho người.”

Dương Thiên rũ tai thành thật trở về đi học.

Nhưng mà, sau khi đến lớp học, hần lập tức nhảy dựng lên.

Hai ngày trước Dương Thiên không có ở lớp, không biết địa vị của hần đã đến mức nào.

Khi hần vừa bước chân vào lớp 12 một, toàn thể nhân viên đều điên rồi, không ngừng hô tên của hần, nơi nào còn có dáng vẻ đi học.

Ngay cả người lớp bên cạnh nghe được tên của Dương Thiên, cũng không lên lớp nữa, đều đi ra vây xem.

Lão sư toán học thấy lớp học xao động, mặc cho hần cố gắng thế nào cũng không ép được.

Hàn Hương Ngưng thấy vậy liền nhéo nhéo bên hông Dương Thiên một cái.

Dương Thiên càng cảm thấy ủy khuất, việc này cũng không trách hần, hần buông tay với Hàn Hương Ngưng, Hàn Hương lông mày lá liễu dựng thẳng, ngón tay trắng nõn lại đuổi về phía hông Dương Thiên.

Dương Thiên hoàn toàn phục rồi.

Dưới ánh mắt sùng bái của đám bạn học, Dương Thiên trở lại chỗ ngồi của mình.

Nhưng sau khi nhìn thấy người ngồi trên chỗ ngồi của mình, lập tức có chút ngây ngẫn cả người.

Bởi vì vị trí của hắn có một cô gái đang ngồi.

Tóc đen của cô gái rủ thẳng tới eo, bị gió nhẹ tới gần cửa sổ thổi qua, từng sợi màu đỏ như lửa, bay lượn như ngọn lửa có linh tính, dán lên khuôn mặt trắng nõn của nàng, lướt qua hoa sen đỏ xinh đẹp rạng rỡ dưới khóe mắt trái.

Nàng mắt ngọc mây ngài, hai hàng lông mày thon dài, gương mặt xinh đẹp mang theo vẻ tinh quái, khóe mắt hơi nhếch lên, lại có thêm khí tức kiêu ngạo, môi mỏng đỏ bừng như máu.

Dương Thiên có chút ngây ngẫn cả người: “Mục Nhu, sao ngươi lại trúng một lần?”

Mục Nhu hì hì cười nói: ” Đối tượng, không chỉ là ta, rất nhiều học sinh trung học Thánh Anh chúng ta đều chuyển trường.”

Dương Thiên nhìn theo ngón tay út của nàng, quả thật thấy mấy người quen, cô gái mặt tròn, Tôn Minh, còn có An Thiển Thiển, nữ học bá của trường trung học Thánh Anh.

Hắn có chút ngạc nhiên, Thánh Anh trung học làm sao có thể để nhiều người chuyển vào Nhất Trung như vậy.

Mục Nhu nhìn Dương Thiên cười nói: “Đừng nhìn nữa, tiêu mọi mệt mỏi của ngươi đứng đầu tứ đại hoa khôi.

Liễu Vân Lộ không tới.”

Dương Thiên không chú ý đến điều này, hắn cau mày nói: “Ngươi ngồi ở vị trí của ta, vậy ta ngồi ở chỗ nào?”

Mục Nhu đem bắp đùi mảnh khảnh lấy ra nói: “Đối tượng, ngươi ngồi ở trên đùi ta.”

Sắc mặt Dương Thiên biến thành màu đen, hắn đỡ trán nói: “Tránh ra, còn có, ta không phải là đối tượng của ngươi.”

Mục Nhu cười hì hì, đầu thanh tú lắc thành trống bỏi, đang làm nũng với Dương Thiên.

Một màn này, sau khi để cho Tô Thi Nhu cùng Vương Tĩnh Thần nhìn thấy, tức giận nắm chặt nắm đấm nhỏ thanh tú.

Dương Thiên bất đắc dĩ, đưa tay xách Mục Nhu lên.

Mục Nhu tức giận dậm chân, dưới sự phê bình của lão sư số học, Mục Nhu kéo Trương Phong lên, đem băng ghế của hắn đến bên người Dương Thiên, ngồi xuống.

Trương Phong cười khở một tiếng, căn bản không dám nói chuyện.

Nữ nhân bạo lực này, hiển nhiên hắn đã được chứng kiến thủ đoạn, có thể làm một tỷ tỷ của Thánh Anh trung học, hiển nhiên không phải là túi com!

Dương Thiên bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể tùy ý Mục Nhu chơi đùa như vậy.

Tối hôm qua vì chăm sóc Hoa Yên Nhu mà hắn đã không ngủ được, bây giờ định ngủ một giấc, buổi tối lại đi tìm Lang Yêu.

Lang yêu tốc độ rất nhanh, hơn nữa là chạy lên trên núi, lực cảnh báo của Hoa Yên Nhu tựa như chỉ có thể đi bộ đi về phía trước, nghĩ đến muốn tìm được tung tích của lang yêu, khẳng định phải phí một ít thời gian.

Nhưng mà, Dương Thiên còn chưa nằm sấp trên bàn chờ hắn nhắm mắt lại thì phiền phức đã đến.

An Thiên Thiên đứng lên, khuôn mặt thanh tú mang theo vẻ ngạo nghễ, nhìn lão sư dạy toán nói: “Lão sư, đệ tử muốn khiêu chiến học bá đệ nhất lớp này!”

Chương 200 - Hoài nghi nhân sinh.

An Thiên Thiên là học bá số một của trường trung học Thánh Anh, ba lần liên tiếp, trí lực như yêu nghiệt, không một ai là đối thủ của nàng.

Nàng tới đây, chính là vì lần trước Dương Thiên đánh bại nàng ở Thánh Anh trung học, trong lòng nàng không phục.

An Thiên Thiên tâm cao khí ngạo, cho rằng Dương Thiên ở Thánh Anh trung học, địa bàn của nàng đánh bại nàng, như vậy nàng cũng phải ở một trong hai người bọn họ, đánh bại Dương Thiên.

Cho nên, An Thiên Thiên cố ý chuyển trường, nếu không thắng được, nàng vĩnh viễn không trở về.

Nghe An Thiên Thiên khiêu chiến đệ nhất học bá lớp một, các học sinh lớp một đều có chút giận dữ.

Bởi vì bọn họ ít nhiều đều nghe qua tên tuổi của An Thiên Thiên, biết địa vị của nàng ở Thánh Anh trung học.

Bây giờ nàng nói như vậy, hiển nhiên là muốn một mình khiêu chiến toàn bộ lớp một.

Ánh mắt mọi người đầu tiên là nhìn về phía Tô Thi Nhu. Nàng là học thần được mọi người công nhận.

Muốn đối phó một Thánh Anh trung học bá dư xài.

Nhưng sau khi thấy được ánh mắt của mọi người, khóe miệng An Thiên Thiên nhếch lên một nụ cười khinh thường.

Nàng ngạo nghễ nói: “Tô Thi Nhu từng là bại tướng dưới tay ta, nàng không có tư cách làm đối thủ của ta.”

Tất cả mọi người nghe vậy, càng thêm căm phẫn.

“Khẩu khí thật lớn, ta đoán trong Thánh Anh các ngươi học được chúng ta nơi này không có hảo tâm gì.”

“Hừ, Tô Học Thần trí lực như yêu nghiệt, làm sao có thể không đánh bại được ngươi?”

“Ngươi cho rằng ngươi là ai? Dương Thần sao?”

An Thiên Thiên ngạo nghễ nói: ” Không tin, chính ngươi hỏi nàng, xem nàng có phải đã từng là bại tướng dưới tay ta không.”

Tất cả mọi người nhìn về phía Tô Thi Nhu, chỉ thấy gương mặt Tô Thi Nhu có chút trắng bệch, siết chặt nắm đấm, mặt mũi tràn đầy mất mát.

Chẳng lẽ đối phương nói là sự thật?

Trái tim của tất cả mọi người lập tức chìm đến đáy cốc.

Theo bọn họ thấy, Tô Học Thần ngoại trừ thua Dương Thần ra, đó là tồn tại vô địch.

Mà Dương Thần, ở trong mắt mọi người đã là nhân vật nhảy ra khỏi tam giới không ở trong ngũ hành.

Hiện tại tất cả mọi người đều đang đồn đại, lần trước nếu không phải Dương Thần điệu thấp, không muốn trở thành tiêu điểm, đề thi bảy trăm năm mươi điểm, hẳn có thể thi đạt điểm tối đa.

So sánh với An Thiên Thiên này, quá mất giá trị con người!

Khương Thần đứng lên nói: “Ta đến so với ngươi!”

An Thiên Thiên hừ một tiếng, sau đó móc ra sáu tờ bài thi, khinh thường mở miệng nói: “Ta lần trước thi bảy trăm lẻ chín, ngươi thi được bao nhiêu? Có tư cách gì trở thành đối thủ của ta.”

Cuồng vọng, quả thực cần vốn liếng.

Tất cả mọi người hít vào một ngụm khí lạnh, thành tích này đã vượt qua Tô Thi Nhu chín phần.

Chớ xem thường chín điểm này, thành tích này đã tiếp cận phong đỉnh, không gian tiến bộ lên trên hết sức có hạn.

Xem ra, kế hoạch trước mắt, chỉ có Dương Thần ra tay mới có thể ổn áp nàng một bậc.

Nhưng mà Dương Thiên Lý có hứng thú tỷ thí với tiểu thí hài tử này, cho nên hắn nhắm mắt lại ngủ, cái gì cũng mặc kệ không hỏi.

An Thiên Thiên thấy vậy thì nhếch miệng cười lạnh, quả nhiên Dương Thiên này không dám tỷ thí với hắn.

Nàng lộ ra tự tin ngạo nghễ nói: “Như thế nào? Người của Nhất Trung các ngươi, một người cũng không dám đi ra tỷ thí

với ta sao?”

Tất cả mọi người đều cắn răng, cảm giác khuất nhục!

Ánh mắt của bọn họ đều nhìn về phía Dương Thiên, muốn mời hắn ra tay, nhưng Dương Thiên lại khinh thường khi dễ tiểu nha đầu này.

Cuối cùng Ngô Ba thật sự là nhìn không nổi nữa, lấy bài thi cất giữ Dương Thiên ra, cười khẩy nói với An Thiển Thiển: “Tiểu nương Thánh Anh trung học, người cho rằng người thi được bảy trăm lẻ chín phần rất lợi hại sao? Dương Thần không khéo, ồ ồ áp người một đầu, thi được bảy trăm mười phần!”

An Thiển Thiển là lần thứ hai nghe nói Dương Thiên thi được bảy trăm mười điểm, lần trước ở Thánh Anh học nghe Vương Dũng nói, cho rằng đối phương đang khoác lác.

Bởi vì lúc trước nàng thi bảy trăm lẻ chín điểm đã là đệ nhất nhân Giang Thành cao trung, nhưng không nghĩ tới, Dương Thiên Chân thi được bảy trăm mười điểm.

Nàng mới đầu cho rằng thành tích của Dương Thiên và mình giống nhau, thêm một điểm chỉ có thể coi là sai lầm của mình.

Nhưng điều khiến nàng càng không ngờ tới là Dương Thiên tổng cộng thi sáu môn, năm môn đầy điểm, trong đó bốn mươi đề bài đơn giản nhất của ngữ văn lại làm xong đề khó nhất.

Hiển nhiên là có lưu thủ!

Sắc mặt An Thiển Thiển trắng bệch, thất hồn lạc phách: “Không thể nào, sao có thể như vậy được!”

Ngô Ba hừ một tiếng nói: “Người có sở trường gì tùy tiện nói, chỉ cần có một hạng vượt qua Dương Thần, cả lớp chúng ta sẽ tâm phục khẩu phục đối với người.”

“Đúng, chỉ cần người có một hạng vượt qua Dương Thần, về sau chúng ta lấy người vì tôn.”

“Ha ha, Dương Thần hoàn mỹ vô khuyết, nàng là cái gì!”

“Dương thần không thể vượt qua, nàng sớm đã là kẻ bại!”

Tất cả mọi người sùng bái nhìn Dương Thiên đang nằm ngửa trên bàn, thiếu niên đạt được vinh dự ở Thánh Anh trung học, là thời điểm huy hoàng nhất trong số những người học.

An Thiên Thiên nhìn khí thế của đám người tăng vọt, chân tay luống cuống.

Thiếu niên tựa hồ vẫn chưa ra tay, nhưng mà ở trên khí thế đã đánh bại nàng.

An Thiên Thiên nắm chặt nắm đấm, môi tím xanh.

Thần linh trong mắt nàng bất định, đang suy tư lĩnh vực nào có thể đánh bại Dương Thiên.

Qua thật lâu, đôi mắt đẹp của nàng đột nhiên sáng lên, sau đó lớn tiếng nói: “Ta sẽ tính toán, năng lực tính toán của ta không tệ!”

Tất cả mọi người nghe vậy sững sờ!

Đúng vậy, tất cả đều ngây ngẩn cả người, tính nhẩm? Vậy mà nên có người dám tính nhẩm với Dương Thần?

Có phải là đang tấu hài không?

An Thiên Thiên thấy tất cả thanh âm kia trong nháy mắt im bật, không khỏi hưng phấn.

Ha ha, cuối cùng mình cũng tìm được nhược điểm của Dương Thần! Nếu không thì cả lớp không thể nào choáng váng được.

An Thiên Thiên giống như đã giành được thắng lợi, kiêu ngạo ngẩng đầu lên.

Nàng như gà trống chiến thắng, thấy mọi người há hốc mồm, trong lòng hung hăng thở ra một ngụm ác khí.

Nhưng mà, không đợi nàng kêu gào Dương Thiên, cả lớp một truyền tới tiếng cười phô thiên cái địa.

“Ha ha ha, mẹ nó không được, cười chết ta, ta rốt cuộc nghe được cái gì?”

“Ta dường như nghe được chuyện buồn cười nhất!”

“Phốc phốc! Thật đúng là có người không sợ mất mặt xấu hổ a!”

“Người nói xem, tỷ thí gì mà không tốt, nhất định phải tỷ thí với Dương Thần cái này!”

Tất cả mọi người ôm bụng cười to, có ít người cười đến nước mắt đều chảy ra, càng có ít người nằm lăn lộn trên mặt đất!

An Thiến Thiến cũng không hiểu, nhìn lão sư toán học cũng cười, không khỏi càng thêm bối rối.

Lão sư toán học đẽ tay xuống, sau đó cũng cảm thấy có người tính toán không thể tưởng tượng nổi với Dương Thiến, hần cười ha ha nói: “Bạn học An Thiến Thiến, ngươi vẫn nên so với Dương Thiến đi.”

An Thiến Thiến không vui.

Nàng thật vất vả mới tìm được nhược điểm của Dương Thiến, tự nhiên không có khả năng dễ dàng từ bỏ như vậy.

Sắc mặt An Thiến Thiến khôi phục lại vẻ kiêu ngạo, sau đó nhìn lão sư số học nói: “Xin lão sư ra đề đi, ngươi cũng không thể bởi vì là lão sư Nhất Trung, cho nên che chở học sinh của ngươi.”

Lão sư toán học có chút tức giận, hần vốn có ý che chở cho cô gái trước mắt này, lại không nghĩ rằng nàng không những không biết điều, hơn nữa còn coi hạo tâm của mình là lòng lang dạ thú.

Hần ho khan một chút nói: “Được rồi, nếu ngươi đã cố ý muốn thi đấu năng lực tính nhẩm, vậy ta sẽ ra đề mục cho ngươi.”

Giờ phút này tất cả mọi người đều nhin cười.

Bọn họ rất chờ mong bộ dáng hoài nghi nhân sinh của An Thiến Thiến!

Dù sao bọn họ cũng từng hoài nghi nhân sinh, chuyện cười phát sinh ở trên người mình không buồn cười, nhưng phát sinh ở trên người người khác mới tính là thú vị.

Giáo viên toán học vẫn như trước: “Xin nghe đề, 145 nhân với 541 bằng bao nhiêu!”

Trong nháy mắt yên tĩnh, sau đó tiếng cười đột nhiên vang lên trong lớp học ban một.

An Thiến Thiến mặt thanh tú có chút đỏ lên, nàng phẫn nộ nói: “Ngươi là lão sư của Nhất Trung, ngươi thật đúng là người che chở Nhất Trung các ngươi, ra đề mục như vậy cho ta, đây là đề mục tính nhẩm sao? Đây là dùng bút tính cũng cần rất lâu.”

Đại biểu lớp toán học Khương Thần cảm thấy cuối cùng cũng có thể hãnh diện một lần, hấn đứng lên hưng phấn nói: “Các học sinh, lớn tiếng nói với nàng, 145 nhân 541 bằng bao nhiêu?”

Tất cả mọi người hưng phấn nói: “6709945!”

Một tiếng rống này, trực tiếp dọa An Thiên Thiên sợ tới mức tê liệt trên mặt đất.

Trên mặt nàng lộ ra biểu tình khó tin nói: “Sao có thể, sao có thể? Sao các người có thể biết hết?”

Khương Thần cười lạnh nói: “Học bá của trường trung học Thánh Anh, hiện tại đến lượt ngươi!”

Có người cười ha ha nói: “Nàng không thể nào tính ra được, ngoại trừ Dương Thần ra, trên thế giới này không có khả năng có người tính ra được.”

Dương Thiên? Lại là Dương Thiên!

An Thiên Thiên nghiến chặt răng nói: “Ai nói ta tính không ra, các người chờ đó!”

Nàng gấp đến mức mồ hôi lạnh trên trán không ngừng tuôn ra, nhưng mà đợi nửa ngày, đầu cũng sắp nổ tung, nhưng vẫn không tính ra được.

An Thiên Thiên vẫn không chịu thua, sắc bén nói: “Ta không phục, con số dài như vậy không phải điểm mạnh của ta, đổi một cái khác.”

Giáo viên toán học cười ha ha, nói: “Vậy 11 lần thì bao nhiêu lần thì ngươi tính thử?”

Cạch!

An Thiên Thiên đỏ mặt, không nói nên lời.

Đề mục như vậy sao có thể tính nhầm?

Cô đang định phản bác, chỉ nghe giáo viên toán cười nói: “Anh đừng cảm thấy điều này không có khả năng, Dương Thiên có thể tính ra bên 111% có bao nhiêu lần.

An Thiên Thiên:...

Mọi người thấy An Thiển Thiển đã hoài nghi nhân sinh, càng cười không ngậm miệng được.

Ánh mắt Tô Thi Nhu nhìn về phía Dương Thiên đang nằm ngủ say trên bàn.

Thiếu niên từ đầu tới cuối không nói một câu, nhưng lại triệt để đánh bại học bá ba khóa liên tiếp của Thánh Anh trung học.

Đồng thời khiến nàng hoài nghi nhân sinh...

Chương 201 - Chuyện gì xảy ra.

Mọi người cười ha ha, nhìn An Thiển Thiển, cảm giác cô gái nhỏ này thật sự là bi kịch.

Người không am hiểu hơn Dương Thần có thể thua không thảm như vậy, nhưng bà ta lại am hiểu hơn Dương Thần, đây quả thực là tự tìm đường chết.

Nghे mọi người cười nhạo, An Thiển Thiển thật muốn chui vào trong kẽ đất!

Nàng cúi đầu, sắc mặt tái nhợt, lưng lay sắp đổ.

Nhưng mà, chờ đến khi nàng nhìn thấy sách giáo khoa ngữ văn, ánh mắt lại sáng lên.

Vừa rồi bị mọi người đùa cợt, nàng quên mất trí nhớ siêu quần của mình.

Thầm tụng bài học, vẫn luôn là điểm mạnh của nàng!

Vừa nghĩ đến đây, An Thiển Thiển lại dấy lên hy vọng, nàng lớn tiếng nói: “Ta không phục, Dương thần của các ngươi có dám đọc thuộc lòng môn ngữ văn với ta hay không.”

Đám người nghe vậy lần nữa ngây ngẩn cả người, sau đó lần nữa bật cười.

Lần này so với lần trước chỉ có hơn chứ không có gì là không có.

“Ông trời ơi, không được rồi không được, cười chết ta rồi.”

“Ta hiện tại cũng vì cô bé này cảm giác được mặt đau.”

“Còn muốn chết hơn lần trước.”

“Ha ha ha, hiểm lạ, cũng dám so học thuộc lòng với Dương Thần, quả thực không nên quá tự tin.”

Từ Thạc là lớp trưởng lớp ngữ văn, hắn cười đến mức bụng co rút, sắp ngất đi rồi, hắn nhìn An Thiển Thiển nói: “Ha ha ha, học bá trung học thánh anh đúng không, tỷ thí học thuộc lớp với Dương Thần đúng không, từ khi người đưa ra quyết định này, người đã thua rồi!”

An Thiển Thiển xé rách tóc, sắc nhọn nói: “Làm sao có thể, còn chưa tỷ thí đâu, người dựa vào cái gì nhận định là ta thua? Người... các người không thể khi dễ người như vậy.”

Nói xong lời cuối cùng, một mình nàng ta lại khóc lên: “Hu hu hu, sao các người có thể như vậy, chuyện này không công bằng, trí nhớ của ta siêu phàm, nhất định ta có thể thắng Dương Thần.”

Từ Thạc thấy An Thiển Thiển khóc như hoa lê gặp mưa, nụ cười không chỉ cứng ngắc trên mặt.

Hắn nhớ tới bài học đã từng cùng Dương Thiên tỷ thí, trăm mặt hồi lâu.

Lần đả kích đó, cho tới bây giờ, hắn vẫn chưa bình tĩnh lại.

Từ Thạc lấy thân phận một người từng trải khuyên can: “Này, An Thiển Thiển đúng không, người vẫn nên so tài với Dương Thần đi, đừng thấy Ngữ Văn của hắn chỉ thi được 110 điểm, nhưng năng lực Ngữ Văn của hắn, nhất trung tuyệt đối là đỉnh tiêm.”

“Không, ta không phục, ta không tin!”

Giọng nói của An Thiển Thiển thê lương: “Ta muốn cùng Dương Thần so học thuộc lòng ngữ văn!”

Nhìn các học sinh cười vui vẻ, có mấy người thiếu chút nữa cười tắt thở, lòng hiếu kỳ của giáo viên toán học cũng bị triệt để câu ra.

Hỏi một học sinh, học sinh kia toàn bộ hành trình vì nhin cười đem chuyện phát sinh trước đó nói một lần, đem cánh tay đều

cẩn rách máu.

Thầy số học biết chân tướng cũng cười ra tiếng.

Một câu khái quát, Dương Thiên chính là khắc tinh của cô gái này.

Nhìn An Thiển Thiển chưa từ bỏ ý định, Từ Thạc thở dài một hơi nói: “Người tử thí với Dương Thần để đọc gì?”

An Thiển Thiển lộ ra vẻ tự tin.

“So học thuộc lòng với hấn, ta bảo hấn chọn học thuộc bài nào!”

Từ Thạc đỡ trán, thật muốn hỏi An Thiển Thiển tự tin từ đâu tới.

Ông ta thở phào một hơi nói: “Người chọn đọc thuộc lòng bài văn, mà Dương Thần thì đã từng đọc thuộc lòng toàn thư, các người căn bản không cùng một cấp bậc!”

An Thiển Thiển mới đầu sững sờ, sau đó triệt để ngốc trệ: “Lông lưng... học thuộc toàn thư??”

“Hấn... hấn..... hấn... hấn!”

An Thiển Thiển còn chưa nói hết lời đã ngắt đi.

Dương Thiên tỉnh lại sau giấc ngủ, cảm giác tinh thần sáng khoái, mỗi một hôm qua quét sạch sành sanh.

Cảnh giới tu luyện của hấn dù sao cũng mới chỉ là cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần, hôm qua đối trận trư yêu, buổi sáng hôm nay lại giao đấu với lang yêu, thần thức và tiên nguyên hao tổn không ít, ngủ một giấc này vô cùng thoải mái.

Nhưng mà, sau khi hấn tỉnh lại, phát hiện mình vậy mà gồi lên cánh tay non mềm của nữ hài.

Bởi vì lớp trước đó làm âm ỉ, hấn phong bế toàn bộ lực thức của mình, cũng không có chú ý, hấn ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện Mục Nhu đang cười dịu dàng nhìn hấn.

“Đối tượng, vì để cho người ngủ ngon, ta không chỉ đem cánh tay cho người mượn gối, hơn nữa còn hạ lệnh người khác không được quấy rầy người, người phải hảo hảo cảm tạ ta a.”

Dương Thiên đỡ trán, vẻ mặt xấu hổ, lách qua đề tài này hỏi: “Bây giờ là lúc nào rồi?”

Mục Nhu hì hì cười nói: “Ngày thứ ba tan học, còn một tiết nữa là phải ăn trưa rồi, ta mời người ăn hay là ta mời người ăn?”

Dương Thiên trợn trắng mắt hỏi: “Có gì khác nhau sao?”

Mục Nhu tinh quái cười quái dị nói: ” Dương nhiên là có, ta cũng phải cho người quyền lựa chọn.”

Dương Thiên:

“A, Dương Thần tỉnh rồi, Dương Thần tỉnh rồi.”

Mọi người thấy Dương Thiên tỉnh ngủ, vội vàng vây quanh như ong vỡ tổ.

“Ha ha, Dương Thần, vừa rồi người quả thực quá lợi hại, ta sùng bái người giống như nước Hoàng Hà tràn lan a!”

“Dương thần, vừa rồi người quá dũng mãnh, người cũng không biết sắc mặt của Thánh Anh trung học ve sầu liên ba khóa học bá a, ha ha ha!”

“Đúng vậy đúng vậy, ha ha ha, cười chết ta mất, Dương Thần, cha mẹ ta đều không phục, liền phục người!”

Nhìn mọi người nhiệt tình, trong đầu Dương Thiên đầy dấu chấm hỏi.

Vừa rồi hẳn chỉ thành thật ngủ một giấc mà thôi, không làm gì cả, những người này hưng phấn như vậy là có ý gì? Hơn nữa lại có quan hệ gì với mình?

Mục Nhu bật cười, sau đó giải thích đơn giản cho Dương Thiên một chút chuyện vừa xảy ra.

Dương Thiên nghe vậy, vẻ mặt cổ quái nhìn An Thiên Thiển, cô gái nhỏ này cũng quá xui xẻo đi.

Tỷ thí với mình cái gì mà không hỏi thăm một chút về sự huy hoàng của hẳn!

Ai biết, An Thiên Thiển sau khi nhìn thấy ánh mắt của Dương Thiên, trực tiếp từ trên ghế ngã xuống, ury khuất khóc lần nữa, hơn nữa mặt mũi tràn đầy oán niệm.

Dương Thiên sờ sờ mũi, cái này hình như thật sự không trách hần!

Vừa rồi hần không làm gì cả, chỉ ngủ mà thôi.

Bạn học trong lớp quá nhiệt tình, ngăn cũng ngăn không được, có vài người nhất định phải tìm Dương Thiên chụp ảnh chung, hơn nữa còn muốn ký tên, Dương Thiên nghiễm nhiên trở thành một đại minh tinh.

Còn có một số tiểu nữ sinh, đỏ mặt đưa sô cô la cho Dương Thiên ăn.

Vốn còn sợ Mục Nhu không đáp ứng, nhưng kết quả lại ngoài dự đoán của mọi người, Mục Nhu lại cười giúp Dương Thiên thu lại.

Nhưng mà chờ mọi người đi rồi, đôi mắt đẹp của Mục Nhu cong thành hình trăng lưỡi liềm: “Ha ha ha, sô cô la, đồ ăn vặt, đều là thứ ta thích ăn đó.”

Nàng ta căn bản không quan tâm Dương Thiên có phản ứng gì, trực tiếp mở ra ăn say sưa ngon lành.

Vừa ăn còn vừa hưng phấn nói: “Đối tượng, không ngờ ta lại đi theo người, còn có loại phúc lợi này nữa!”

Dương Thiên đã sớm quen với quỷ linh tinh của Mục Nhu, nên cũng không để ý đến nàng.

An Thiển Thiển càng nghĩ càng giận, ủy khuất lau nước mắt, nàng gọi điện thoại: ” Uy, biểu ca sao? Ô ô ô, muội bị người ta khi dễ!”

Bên kia điện thoại, bên cạnh Triệu Nhiên, một người trẻ tuổi cường tráng làn da màu đồng cổ phẫn nộ nói: “Cái gì? Là ai? Tên khốn kiếp kia ăn gan hùm mật gấu, cũng dám khi dễ biểu muội ta, người đưa địa chỉ cho ta, ta hiện tại liền đi qua, được rồi được rồi, người yên tâm đi, ta nhất định sẽ trị hần thật tốt!”

Người trẻ tuổi cường tráng cúp điện thoại, sau đó cung kính nói với Triệu Nhiên: “Nhưng mà ca, thật ngại quá, biểu muội ta bị người khi dễ, lần này không có cách nào bồi ngài ra ngoài.”

Triệu Nhiên khoát tay áo, hần từ trong điện thoại nghe được cô gái kia khóc rất thương tâm, cũng hiểu được thủ hạ của mình.

Hắn mở miệng nói: “Không sao, chờ ta tự mình đi là được, chuyện của biểu muội người người tự mình xem mà làm, mang nhiều người một chút, cho đối phương một bài học nhớ đời, lúc cần thiết, nhắc tới tên của ta cũng được, ở trong một mẫu ba phần đất này của Giang Thành, tên tuổi của ta, cũng coi như là dễ dùng!”

Nam tử cường tráng hưng phấn gật đầu nói: “Đa tạ Nhiên ca!”

Sau khi tiếng chuông tan học vào buổi trưa vang lên, Tô Thi Nhu và Vương Tĩnh Thần đều đến bên cạnh Dương Thiên.

Hai cô gái đứng ở nơi đó, duyên dáng yêu kiều!

Một vị làn da còn trắng nõn hơn cả ngà voi, lộ ra trắng nõn, trong đôi mắt đẹp cất giấu狡 hoạt đáng yêu như mèo con, tóc dài tới eo, dưới ánh mặt trời chiếu xuyên thấu qua cửa sổ, chảy xuôi màu vàng kim xa hoa nồng đậm. Nhất là nụ cười của nữ hài, đẹp đến mức sống mơ mơ màng màng...

Một vị tóc đuôi ngựa, lộ ra chỗ lộ ra cái trán trắng nõn trơn bóng, đôi mắt đẹp lộ ra thần sắc cơ trí, thanh tú nhã nhĩ tuyệt tục, tự có một cỗ khí chất nhẹ nhàng, da thịt mềm mại, mang theo nụ cười, khí như u lan, ôn nhu động lòng người...

Mọi người nhìn hoa khôi trường một trung ba khóa liên tiếp, cùng nữ thần trong lòng tất cả mọi người đều vây quanh Dương Thiên, trông mắt hâm mộ sắp rớt xuống.

Dương Thiên đã dùng năng lực của mình chứng minh sự xuất sắc của hắn.

Tin tưởng trong tất cả các trường trung học Giang Thành, rốt cuộc tìm không ra nam sinh hoàn mỹ giống như hắn.

Khuôn mặt thanh tú của hắn như điêu khắc, ngũ quan rõ ràng, mày kiếm giương lên, nhưng lại không mang theo một tia ngạo khí, cho dù là lẳng lặng ngồi ở chỗ đó, cũng sinh ra một cỗ thanh lãnh lỗi lạc.

Nhìn đôi mắt kia, cảm giác tựa hồ như thiên địa linh tú, không chứa bất kỳ tạp chất gì, thanh tịnh nhưng lại sâu không thấy đáy. Màu da trong suốt như ngọc, mang theo khí tức không linh siêu phàm thoát tục, phảng phất như rời xa thế gian ồn ào náo động, khiến người ta không nhìn được muốn thân cận.

Đây chính là khí tức của Tiên giả!

Chương 202 - Trả giá đắt.

Dương Thiên mày kiếm nhíu lại, nhìn hai cô gái trước mặt hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Vương Tĩnh Thần và Tô Thi Nhu liếc nhau một cái, đôi mắt đẹp chờ mong nhìn hắn nói: "Dương Thiên, có thể cùng chúng ta đi ăn cơm không?"

Dương Thiên ngẩn ra, còn chưa kịp phản ứng thì lúc này Mục Nhu lại không vui, nàng ôm cánh tay Dương Thiên nói: "Dương Thiên là đối tượng của ta, hai người các ngươi muốn làm gì?"

Nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của Dương Thiên, Tô Thi Nhu bằng tuyệt thông minh làm sao có thể không đoán ra được chút gì, bàn tay nhỏ bé ôn nhu của nàng lôi kéo cánh tay còn lại của Dương Thiên không chút yếu thế nói: "Dương Thiên không thừa nhận, vậy thì không tính!"

Vương Tĩnh Thần thấy hai tay Dương Thiên đều bị kéo, nàng chậm một bước chỉ có thể lo lắng suông.

Nghe ba nữ sinh làm ầm ĩ như vậy, trên trán Dương Thiên hiện lên một tia hắc tuyến, dứt khoát đóng lại thính giác, mặc cho ba người ồn ào.

Cuối cùng, qua nửa giờ, ba người cũng tựa hồ không có biện pháp, lúc này mới đạt thành nhất trí, đó chính là cùng đi ăn cơm.

Dương Thiên gật đầu đồng ý, chỉ cần các nàng không cãi nhau trước mặt mình, như thế nào cũng được.

Ngoài cửa, An Thiển Thiển và biểu ca Hạ Lượng của nàng đang chờ đợi, trong lúc đó, An Thiển Thiển không ngừng kể ra đủ loại hành vi phạm tội của Dương Thiên, khiến tóc Hạ Lượng đều bốc khói.

Hạ Lượng mặt âm trầm nói: "Biểu muội lần này ngươi yên tâm, có ca ca ngươi ở đây, hôm nay ai tới cũng không tiện

dùng, nhất định phải để tiểu tử kia quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.”

Trong mắt An Thiên Thiên lộ ra Tiểu Tinh Tinh, đang muốn nói lời lấy lòng, chỉ thấy cả người Hạ Lượng chấn động, nhìn nam tử gầy gò đi tới đối diện nói: ” Nhiên ca? Sao huynh lại tới đây? Chút chuyện nhỏ này còn cần phiền tới huynh tới sao?”

Trông mặt cảm động của Hạ Lượng cũng có chút đỏ bừng, lão đại như vậy, đi đâu mà tìm đây?

Hắn kéo An Thiên Thiên qua nói: ” Thiên Thiên, đây chính là lão đại ta đã nói với muội, hắn là tới giúp muội chống lưng, ta nói cho muội biết, toàn bộ Giang Thành, mấy vị đại lão ở trên cùng kia, thế diện của muội chính là lớn nhất.”

An Thiên Thiên hưng phấn nói: “Chào Nhiên ca, cảm ơn Nhiên ca!”

Triệu Nhiên nhướn mày, nghi vấn nói: “Ta tới cũng không phải bởi vì ngươi, ta tới là bởi vì Dương...” “

Hắn còn chưa nói hết lời, Dương Thiên đã đi ra cửa, An Thiên Thiên vừa nhìn, lập tức hưng phấn nói: “Biểu ca, tiểu tử kia đi ra, huynh xem, chính là hắn.”

Hạ Lượng chào hỏi Triệu Nhiên, sau đó đi về phía Dương Thiên, hắn phần nộ quát: “Tiểu tử, chính là ngươi khi dễ biểu muội ta?”

Hắn không phân tốt xấu, tiến lên một cước đạp Dương Thiên.

Triệu Nhiên Sơ bắt đầu đứng nguyên tại chỗ không hề bị lay động, cho rằng chút chuyện nhỏ dưới tay mình thì hắn có thể xử lý tốt.

Tuy nhiên, khi thấy được mục tiêu công kích của Hạ Lượng là Dương Thiên, chân hắn mềm nhũn thiếu chút nữa thì quỳ xuống.

“Hạ Lượng, ngươi muốn chết!”

Triệu Nhiên tức sùi bọt mép, một bước xông lên trước, khi Hạ Lượng còn chưa đá đến Dương Thiên, hắn ta đã đạp lên người Hạ Lượng trước một bước.

Tất cả phát sinh trong chớp mắt, An Thiên Thiên còn chưa kịp phản ứng, biểu ca của nàng đã trượt sát mặt đất sáu bảy mét.

Đây là tình huống gì? An Thiên Thiên đứng tại chỗ không biết làm sao.

Nam tử gây gò này không phải lão đại của biểu ca nàng sao?

Lão đại này không phải đến giúp nàng sao?

Nhưng bây giờ là chuyện gì xảy ra?

Không chỉ là An Thiên Thiên ngây ngẩn cả người, Hạ Lượng quả thực cho rằng mình đang nằm mơ.

Lão đại của mình đập bay hắn, hắn là thủ hạ mà lão đại mình coi trọng nhất.

Không đợi hắn kịp phản ứng, một màn kế tiếp càng làm cho tròng mắt của hắn kém chút trũng ra ngoài.

Chỉ thấy lão đại của hắn, đại nhân vật mới tấn chức ở Giang Thành, cung kính nói với thiếu niên vừa rồi hắn muốn đập: “Dương tiên sinh!”

Triệu Nhiên cúi đầu, trán không ngừng đổ mồ hôi lạnh, hai ngày này hắn cảm giác là hai ngày xui xẻo nhất đời này của mình.

Chuyện của Đông Tử hôm qua còn chưa xử lý tốt, hôm nay đang muốn bàn giao với Dương Thiên, lại không nghĩ rằng một đợt sóng chưa yên đã nổi lên.

Hắn tuyệt đối không nghĩ tới, thủ hạ của mình tìm người phiền phức, vậy mà tìm đến trên đầu Dương Thiên.

Dương Thiên là ai, đó là nhân vật mà lão đại Vương Liệt của hắn đều phải cung kính đối đãi, Vương Liệt cũng không dám đắc tội, mà một thủ hạ của hắn, cũng dám động thủ với Dương Thiên.

Đây quả thực là tìm chết!

“Chuyện gì xảy ra?”

Dương Thiên nhíu mày cũng có chút nghi hoặc, người vừa ra tay với hắn ta vừa rồi hắn ta đang muốn phản kích, lại không ngờ rằng Triệu Nhiên lại đá hắn ta bay trước.

Chẳng lẽ tiểu tử này chơi trò anh hùng cứu mỹ nhân?

Nghĩ đến đây, khoe miệng Dương Thiên hơi giật giật.

Triệu Nhiên nghe ra bất mãn trong giọng nói của Dương Thiên, vội vàng nói: “Dương tiên sinh, ta tới cho ngài một câu trả lời.”

Lúc này Dương Thiên mới nhớ ra, hình như hôm qua thủ hạ của hắn có xung đột với mình, sau đó gọi điện thoại cho hắn.

Dương Thiên gật đầu nói: “Người nói đi.”

Triệu Nhiên không dám có chút chậm trễ, hắn ta cẩn thận mở miệng nói: “Hôm qua ta đã cắt đứt người đầu tiên đứng ra gây chuyện, chặt đứt cánh tay lão đại Đông Tử của bọn họ, không biết Dương tiên sinh ngài có hài lòng không.”

Hắn vừa dứt lời, Hạ Lượng vốn đang giãy dựa trên mặt đất nghe vậy, đặt mông ngồi xuống đất lần nữa, hắn hít vào một ngụm khí lạnh, chỉ cảm thấy sống lưng phát lạnh.

Thiếu niên trước mắt này rốt cuộc có thân phận gì? Đáng để lão đại Triệu Nhiên hắn đối đãi như vậy?

Nghe được chỉ là chộc thiếu niên này, Triệu Nhiên liền gãy tay gãy chân, đây cũng quá độc ác, hơn nữa, hắn nghe được cái gì?

Đông Tử bị chặt đứt hai tay?

Đông Tử từng là tướng tài đặc lực của Triệu Nhiên, chính là bởi vì Đông Tử xuống đài, hôm nay Triệu Tài triệu tập hắn tới thay thế vị trí của Đông Tử.

Buổi sáng hắn còn đang buồn bực vì sao Đông Tử bị thương, còn bị Triệu Nhiên tháo xuống, lại không nghĩ rằng, hết thấy đều là vì thiếu niên mà hắn muốn giáo huấn kia.

Hạ Lượng gần như muốn ngất xỉu.

Hắn khó có thể tưởng tượng, lát nữa đối mặt với hắn sẽ là xử phạt gì.

Giữa sân, Dương Thiên gật đầu với Triệu Nhiên nói: “Làm tốt lắm.”

Triệu Nhiên được Dương Thiên khẳng định, lần này thở phào một cái, cảm giác toàn thân đều hư thoát.

Nhưng mà còn chưa thể làm hấn thở phào xong, Dương Thiên nhíu mày hỏi: “Vậy vừa rồi là chuyện gì xảy ra?”

Trong lòng Triệu Nhiên căng thẳng, ấp úng không nói gì, ánh mắt ông ta nhìn Dương Thiên.

Trong ánh mắt của thiếu niên lộ ra vẻ cơ trí, tựa hồ cùng một chỗ nói dối cũng không chỗ ẩn trốn.

Triệu Nhiên vẻ mặt đau khổ, đem chuyện vừa rồi nói một lần.

Dương Thiên ồ một tiếng gật đầu: “Tự mình xử lý, không cần trải qua ta.”

Dứt lời, mang theo ba người Vương Tĩnh Thần xoay người rời đi.

Ánh mắt Triệu Nhiên lạnh lùng nhìn về phía Hạ Lượng, sắc mặt Hạ Lượng lập tức trắng bệch, cảm giác mình gặp rắc rối vô cùng nghiêm trọng.

Hắn nhìn về phía Triệu Nhiên đang đi tới, bình thường biết Triệu Nhiên tàn nhẫn, nếu không sẽ không ngồi vào vị trí này.

Hạ Lượng nghĩ đến mình sẽ bị gãy tay gãy chân, không khỏi sợ tới mức nước mũi giàn giụa, vội vàng quỳ xuống đất cầu xin tha thứ: ” Nhiên ca, ta sai rồi, ta thật sự không biết những thứ này, ngài bỏ qua cho ta được không, ta thật sự biết sai rồi.”

“Sai rồi, phải trả giá sai!”

Đôi mắt Triệu Nhiên lạnh lẽo, khí thế quanh thân làm người ta e ngại.

Hiển nhiên, đã trải qua sự tẩy lễ của máu và lửa!

An Thiên Thiên lần đầu tiên nhìn thấy biểu ca không sợ trời không sợ đất của mình bị dọa thành như vậy, nàng chỉ là muốn biểu ca giáo huấn Dương Thiên một chút mà thôi, lại không nghĩ rằng sẽ có hậu quả như vậy.

Nghĩ đến cảnh Triệu Nhiên nói với Dương Thiên rằng sẽ đánh gãy chân người khác, khuôn mặt thanh tú của nàng không còn chút huyết sắc nào.

Chẳng lẽ bộ dáng biểu ca của mình, nàng vội vàng cầu xin tha thứ với Triệu Nhiên.

Nhưng mà Triệu Nhiên lại ngay cả liếc cũng không liếc nàng một cái, nếu nàng là nam sinh, Triệu Nhiên đã sớm một cước đạp qua.

Bất kể An Thiển Thiển cầu xin tha thứ thế nào, Triệu Nhiên cũng không hề bị lay động. Khi Triệu Nhiên nâng chân lên muốn hung hăng nhét vào đùi nàng, An Thiển Thiển vội vàng nói với bóng lưng Dương Thiên: “Dương Thiên, ô ô, ta sai rồi, van cầu người bảo hắn dừng tay, đừng làm tổn thương biểu ca ta, ô ô ô, ta thật sự biết sai rồi, ta tâm phục khẩu phục người, người không nên như vậy.”

Dương Thiên dừng bước, sắc mặt bình thản như nước, hắn không quay đầu lại, một giọng nói truyền vào tai mọi người rất rõ ràng.

“Để hắn rời đi, sau này ta không muốn nhìn thấy hắn nữa.”

Triệu Nhiên vội vàng dừng chân, thủ hạ này theo hắn ba năm, hắn cũng không đành lòng.

Nghe Dương Thiên nói vậy, lúc này hắn mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng ánh mắt lạnh như băng nhìn Hạ Lượng nói: “Trong vòng ba giờ, nếu người không rời khỏi Giang Thành, ta tìm người đưa người ra ngoài.”

Hiển nhiên, đây là đang đuổi đi, mà cái giá phải trả khi phản kháng cự tuyệt vẫn là bị hai chân đánh gãy!

Hạ Lượng lập tức như được đại xá, hắn ta kích động gật đầu nói: “Cảm ơn Nhiên ca, cảm ơn Nhiên ca.”

An Thiển Thiển cũng vui đến phát khóc, nàng vốn cũng không có hy vọng gì, bởi vì nàng khắp nơi đối nghịch với Dương Thiên, đối phương có cơ hội này làm sao có thể buông tha bọn họ.

Nhưng mà không nghĩ tới chính là, đối phương thật không so đo hiềm khích lúc trước, để biểu ca nàng bình yên rời đi.

Nàng cảm thấy xấu hổ vì hành động trước đó, đang muốn cảm tạ Dương Thiên Đạo, thế nhưng lại thấy thiếu niên đã rời đi từ lâu...

Chương 203 - Yêu thú tụ tập.

Trong tiếng kêu rên và hâm mộ của mọi người, một nhóm bốn người đi vào nhà ăn.

Dương Thiên không cần động đậy, ba cô gái xinh đẹp đều đã bung thức ăn đến bên cạnh hắn, vô cùng ôn nhu hiền lành.

Ngay cả Mục Nhu tính tình nóng nảy, ở trước mặt nàng cũng giống như một con mèo nhỏ dịu dàng ngoan ngoãn.

Ba người lấy đồ ăn phong phú, hơn nữa dường như còn tranh nhau, cả đám không chịu thua, vẫn gấp đồ ăn cho Dương Thiên.

Không đến một lát, thức ăn trong chén của Dương Thiên đã chồng chất như núi.

Dương Thiên không nói lời nào, kiên trì ăn.

Thông qua bài học lần này, đây tuyệt đối là lần cuối cùng hắn ăn cơm cùng ba cô gái.

Thật muốn lại đến mấy lần, coi như hắn một thế này vì tiên, cũng khẳng định không phải không chịu nổi chết.

Chương trình học buổi chiều, ngoại trừ lớp ngữ văn của Hàn Hương Ngưng, hắn còn có hứng thú lắng nghe, hơn nữa còn có lời phát biểu tích cực, tất cả các khóa khác đều đang ngủ.

Cũng may, những lão sư khác cũng biết danh tiếng của Dương Thiên, hơn nữa lần trước khoa học của bọn họ cũng thi đạt điểm tối đa, dứt khoát không có đi quản hấn.

Đến tối cuối cùng cũng tan học, Dương Thiên Văn tự học xin nghỉ, lái xe Kolgk dự định ra ngoài.

Nếu còn không đi, Hồ Nữ của Hoa Yên Nhu sẽ gặp nguy hiểm, ngấm lại tên gốc này ném Dương Thiên xuống, nàng tức giận cắn răng.

Trong lòng hấn lo lắng, nhưng mà, chờ đến cửa ra vào, xe của hấn bị người ngăn lại!

“Là các người!”

Dương Thiên nhú mày mở cửa xe nhìn thoáng qua, cũng không ngoài ý muốn.

Người ngăn ở trước mặt hấn không phải ai khác, chính là đám người Kim Lập Huy Bàng Cao.

Sắc mặt mấy người này vô cùng già nua, ánh mắt đục ngầu không chịu nổi, làn da giống như vỏ cây mấy trăm năm khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Sau khi Kim Lập Huy nhìn thấy Dương Thiên, mừng đến phát khóc, khoe môi hấn run rẩy: “Dương tiên sinh, cuối cùng chúng ta cũng tìm được người, ta...”

Dương Thiên mày kiếm giương lên, lão tiểu tử này lần trước không nghe khuyên cáo, đến bây giờ mới biết hối hận?

Ha ha, thật sự là châm chọc!

Hấn hỏi: “Chuyện gì?”

Kim Lập Huy vội vàng cầu xin: “Xin Dương tiên sinh cứu ta, ta biết sai rồi, ta không nên chắt vấn ngài.”

Trần Anh cũng hối hận: “Dương tiên sinh, trước đó chúng ta có mắt không trông bị Trương đại sư chó má kia lừa gạt, không thể tin tưởng ngài, còn xin ngài cứu chúng ta.”

“Đúng vậy đúng vậy, kính xin Dương tiên sinh ra tay, chúng ta nhất định vô cùng cảm kích.”

Kim Lập Huy cầm một bản hợp đồng nói: “Đây là hiệp nghị chuyển nhượng của tập đoàn Kim thị, chỉ cần tiên sinh chữa khỏi cho ta, đây chính là của ngài.”

Dương Thiên cười lạnh: “Không rảnh!”

Dứt lời, tiếng vù vù cực lớn phát sâu của Khoa Ni Tái Khắc, trong chớp mắt biến mất ở trước mắt mọi người.

Bốn người trong sân đều choáng váng.

“Tình huống gì vậy? Hắn nghênh ngang rời khỏi?” Hà Hồng trợn mắt há hốc mồm.

“Kim tổng đều móc ra hiệp nghị chuyển nhượng hơn mười ức, chỉ cần hắn đáp ứng chữa bệnh chính là của hắn. Làm sao có thể là kết quả này?”

“Điều này không có khả năng, điều này không hợp lý!”

Kim tổng mặt xám như tro tàn, vẻ mặt chán chường ngồi trên mặt đất.

Lúc đến hắn tràn đầy tự tin, cho rằng chỉ cần móc ra hiệp nghị, Dương Thiên nhất định sẽ chữa bệnh cho hắn.

Nhưng mà lại tuyệt đối không nghĩ tới sẽ là kết quả này, người ta căn bản chẳng thèm ngó tới, ngay cả hứng thú liếc mắt nhìn cũng không có.

Bàng Cao ánh mắt u ám hỏi: “Nên làm gì bây giờ?”

Trần Anh cắn răng hỏi: “Mười mấy ức tư sản của Kim tổng đều không để vào mắt, chẳng lẽ hắn muốn đánh chủ ý lên tư sản của tất cả chúng ta?”

Lời này vừa nói xong, toàn trường kinh hô.

Dương Thiên lúc này không rảnh quản mấy người tự cho là đúng này, Phá Thiên Tiên Đế, há lại là tồn tại bọn họ vùng thì đến uống thì đi.

Hắn lái Khoa Ni Tái Khắc, ở trong đêm đen như một tia chớp.

Từ lúc trước, hắn đã đem thần thức lạc ấn đánh vào trên người con lang yêu kia, có thể dễ dàng định vị vị trí của lang yêu.

Mấy cỗ khí tức khổng lồ khác tựa hồ cũng không tán đi, hiển nhiên còn ở Giang Thành.

Hắn vô cùng chờ mong, người mạnh nhất thế giới này, đến cùng là tồn tại như thế nào.

Theo phương hướng của lạc ấn, Dương Thiên nhanh như điện chớp, một lát đã đến dưới chân núi Thanh Phong Sơn.

Lên núi đã không còn đường, chỉ có thể đi bộ.

Cũng may hắn không phải người thường, xuống xe, nhẹ nhàng nhảy lên mượn nhờ Ngự Phong Thuật ngăn ngui phi hành.

Khi đi được nửa đường, Dương Thiên đột nhiên ngửi được một mùi máu tanh, như vậy sắc mặt hắn trầm xuống.

Chẳng lẽ, những người trên đỉnh núi kia đã bắt đầu giao thủ cùng Lang Yêu?

Quả nhiên, khi hắn lần nữa tiến lên, đột nhiên đỉnh núi truyền đến một tiếng bạo phá.

Sắc mặt Dương Thiên càng thêm nặng nề, hình như mình tới chậm, Hồ Nữ của Hoa Yên Nhu ngàn vạn lần không thể xảy ra chuyện!

Tốc độ của hắn tăng vọt, tiên nguyên điên cuồng tiêu hao!

Đỉnh núi!

“Cảnh sát Hoa, đây rốt cuộc là dã thú gì, sao nổ súng mà không chết?” Một đặc công sắc mặt trắng bệch, cánh tay còn đang chảy máu.

“Nhiều dã thú như vậy, chẳng lẽ thành tinh rồi sao?”

“Tôi cảm giác viên đạn khó có thể đánh xuyên bọn họ, không phải nói chỉ có một con dã thú sao?”

Hơn mười người vì sợ hãi mà sợ đến run rẩy cả người, Hoa Yên Nhu mặc áo phòng hộ, cầm một cây súng xung phong bậc cân quốc không thua đáng mảy râu, nàng nghiêm mặt quát lên: “Mọi người không cần lo nữa, rút lui trước, rút lui quan trọng hơn!”

Nàng quả thực hận Cố Phong đến nghiêng răng, lần này bọn họ vốn chuẩn bị vô cùng đầy đủ, hai thanh súng máy hạng nặng,

mười mấy thanh súng tiểu liên, lại thêm lựu đạn và vũ khí bạo phá cường đại, vốn giết chết một con Lang Yêu nói chuyện quả thực quá dễ dàng, nhưng lại không nghĩ rằng bị Cố Phong dẫn đường, dẫn tới ổ của bầy yêu thú này, con Lang Yêu kia ngay cả bóng quỷ cũng không nhìn thấy, hấn bởi vì kinh hãi, liên tục bắn ra mấy phát, chọc giận yêu thú, người lại chạy mất dép.

Những yêu thú này vô cùng hung tàn, trong khoảng thời gian ngắn bọn họ đã chết hai người, gần nửa người bị thương, ngay cả nàng là một nữ lưu, trên cánh tay cũng bị rạch ra vết thương sâu thấy xương.

Máu không ngừng chảy ra, khoe môi nàng tái nhợt, mất máu quá nhiều, nếu như không được cứu trợ, khẳng định sẽ bị sốc.

Hoa Yên Nhu mặt đầy tuyệt vọng, cảnh tượng này là cảnh tượng kinh khủng nhất mà hấn gặp phải, mấy chục con yêu thú có thân thể vô cùng khổng lồ, trong ánh mắt lộ ra hào quang nhân tính hóa, thoát nhìn giống như là có trí tuệ vậy.

Hơn nữa, chúng nó tựa hồ biết sự lợi hại của hai vũ khí hạng nặng kia, vòng qua hai vũ khí hạng nặng này, có tổ chức phát động công kích.

“Không được, chúng ta không kiên trì nổi nữa.”

“A!”

Tất cả mọi người bị sợ hãi bao phủ, cảm thấy tuyệt vọng vô biên.

Hoa Yên Nhu cắn răng, đôi mắt đẹp hiện lên vẻ kiên nghị, nàng hướng về phía bảy tám tên đặc công còn sót lại mở miệng nói: “Người mau rời khỏi nơi này, ta đến đoạn hậu.”

“Chuyện này.....”

Mấy tên đặc công hai mặt nhìn nhau, cảm giác lựa chọn này rất khó chọn.

Hoa Yên Nhu lạnh lùng quát: “Đi mau, đừng để cho càng nhiều huynh đệ bỏ mình, nếu là ta mang đến, thì do ta phụ trách tính mạng của các người.”

Nàng cướp lấy súng máy hạng nặng, điên cuồng bắn phá đối với yêu thú đang nhanh chóng xông lên, trong khoảng thời

gian ngắn, không có một con yêu thú nào đột phá phòng thủ.

Mấy tên đặc công cắn răng, nhìn Hoa Yên Nhu một cái, sau đó xoay người rời đi.

Nỗi sợ hãi trong lòng bọn họ đã đạt đến cực hạn, có hai người đều sụp đổ.

Nếu còn ở lại, nhất định sẽ toàn quân bị diệt.

“Sư huynh, phía trước tựa hồ có tiếng súng, chẳng lẽ yêu thú đã cùng nhân loại giao chiến?”

Lục Diệp áo trắng như tuyết, đôi mắt như nước, da thịt như tuyết, tóc dài như mực, khuynh quốc khuynh thành.

Sở Phàm cau mày nói: “Yêu thú vương giả từng cùng mấy vị Côn Luân Sơn định ra minh ước, không ra tay với phàm nhân, đây là tình huống gì?”

Lục Diệp khẽ nhíu mày: “Chẳng lẽ minh ước bị hủy bỏ? Bọn chúng muốn khai chiến với chúng ta?”

Sở Phàm ngưng trọng nói: ” Không có khả năng, yêu thú không dám tùy ý xé bỏ minh ước, hẳn là mục đích của chúng ta cũng vì món đồ kia, chỉ là không đúng dịp gặp được nhân loại.”

Lục Diệp cau mày nói: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Sở Phàm nhẹ giọng mở miệng: “Cứu người.”

Bảy tám tên đặc công toàn bộ rời đi, Hoa Yên Nhu cảm giác mình càng thêm khó xử, một đám yêu thú khi đạn sắp hết, một đám yêu thú vây quanh nàng.

Súng máy hạng nặng của nàng không có đạn, chỉ là một phế phẩm.

Hoa Yên Nhu nhìn vào trong mắt nhiều yêu thú lạnh lẽo âm trầm mang theo vẻ tàn nhẫn, sắc mặt càng trắng bệch hơn.

Nàng móc ra một khẩu súng lục duy nhất, mà sau đó chỉ thấy một bầy yêu thú đi ra, cho rằng thân thể của con sói xám kia đã bị máu tươi nhuộm thành màu đỏ.

Cặp mắt của nó lộ ra vẻ hung ác và phát ra ánh sáng khát máu.

Hoa Yên Nhu trải qua thời gian dài giãy dụa như vậy, cả người đều thiếu chút nữa té xỉu, mà sau khi nhìn thấy sói xám, nàng cắn chặt hàm răng lần nữa đứng thẳng người.

Hôm nay quyết không thể thả con lang yêu này đi hại người khác, nàng liên tục bắn bốn năm phát, lần này súng bắn trúng sói xám.

Trước đó nó bị thương, hơn nữa bị Dương Thiên dọa vỡ mật, phản ứng không linh hoạt như trước đó.

Lại trúng thêm bốn năm phát súng, lang yêu trở nên càng thêm điên cuồng, lần này căn bản không có bất kỳ né tránh nào, cắn về phía cái cổ trắng như tuyết của Hoa Yên Nhu.

Chương 204 - Lang Yêu Vương hiện.

"Xong rồi!"

Lòng mềm như tro tàn của Hoa Yên, cảm giác lần này chạy không thoát, nàng tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, không chỉ thế, trong đầu đột nhiên nghĩ tới ngày hôm qua mình ở trong ngực Dương Thiên.

Vài giây ngắn ngủi, thời điểm có hấn, phảng phất hết thảy nguy hiểm đều không phải nguy hiểm, thế nhưng hiện tại đáng tiếc...

Lang yêu gào thét, răng nanh trắng hếu lộ ra.

“Chết đi!”

Ngay lúc này, một đạo kiếm quang từ trên trời giáng xuống.

“Cấm Kiếm Thức!”

Một tiếng gầm thét, kiếm quang dưới ánh mắt kinh sợ của yêu thú, cắm thẳng vào đầu lang yêu. Tiếp đó, một cỗ dư uy không giảm, nổi lên đầy trời bụi mù, khí lãng vô hình kia làm cho một đám yêu thú toàn bộ kinh sợ lui về phía sau mấy bước.

Ngay sau đó, một thiếu niên mặc tiên bào giống như thần linh nhẹ nhàng hạ xuống!

Tóc dài của hắn bay múa, trâm mặc đen kịt cắm ở đỉnh đầu, khoe môi mỏng như đao gọt, mi kiếm đâm xiên vào tóc mai, mắt sao sâu không thấy đáy, lại thêm đôi mắt sâu thẳm lộ ra một tia hàn mang nhàn nhạt, thật sự là cử chỉ bạch nhãn vọng thanh thiên, sáng như ngọc thụ lâm phong!

Không giận tự uy, khí phách tự nhiên.

Dương Thiên đứng chấp tay, ánh mắt lạnh lẽo nhìn đám yêu thú xung quanh, tiên bào trắng nõn tản ra khí tức tiên nhân, khiến người ta phải trầm phục.

Đây cũng là mặt chân thật nhất của hắn!

Phá Thiên Tiên Đế!

Hoa Yên Nhu lúc này mất máu quá nhiều, mí mắt nặng trĩu, nàng nhìn bóng lưng ân nhân trước mắt cứu nàng, thấy thế nào cũng giống Dương Thiên.

Khoe miệng nàng cười nhạt, sắp chết còn không quên được hắn?

Đây nhất định là ảo giác!

Vừa nghĩ đến đây, cả người trực tiếp hôn mê!

Dương Thiên nhìn Hoa Yên Nhu, thần thức thăm dò được nàng chỉ là tâm lực tiêu tụy hôn mê, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó ánh mắt lạnh như đao lại nhìn về phía đám yêu thú này.

“Ai là đầu lĩnh, rút ra đây cho ta!”

Hắn hét to một tiếng, thanh âm như sấm, tất cả yêu thú lỗ tai ong ong không ngừng, run lẩy bẩy, toàn bộ quỳ lạy khuất phục.

“Cái này, điều này sao có thể!”

Cổ Phong vốn đang chạy trốn ở dưới chân núi cũng gặp yêu thú thủ hộ, hắn tự biết một người hoàn toàn không chống cự được, lúc này mới vội vàng chắt vạt trở lại trên núi, ý đồ mượn nhờ những vũ khí hạng nặng của Hoa Yên Nhu che chở cho mình.

Nhưng khi hắn vừa mới đi lên, đã thấy một bóng người áo trắng ngự không mà rơi, một chiêu diệt lang yêu, giống như

thần linh, một giọng nói, khiến yêu thú quỳ xuống lạy.

Đây quả thực là thủ đoạn của thần, người làm sao có thể mạnh đến loại cảnh giới này!

Nhưng mà, khi hắn thấy rõ khuôn mặt của người áo bào trắng này, cũng đồng dạng trực tiếp quỳ xuống.

Bởi vì người này không phải ai khác, mà là Dương Thiên!

Cố Phong như bị sét đánh, hoàn toàn ngây ngẩn.

Người mà hắn một mực cười nhạo lại không cãi lại!

Người mà hắn cho rằng là tay trời gà không chặt, có thể một tay bóp chết!

Đó chỉ là một học sinh, cho rằng hắn chỉ biết khua môi múa mép!

Hắn chỉ dùng một chiêu đã chém chết Lang Yêu vài chục năm trước, ba vị tổ sư gia của hắn tổn sức sinh tử mới miễn cưỡng giết chết.

Trách không được, trách không được sáng nay hắn gầm lên một tiếng, Lang Yêu sợ tới mức chạy trốn mất dép.

Xem ra, con Trư Yêu ngày hôm qua kia đã chết, quả nhiên không có chuyện gì của mình!

Cố Phong trong lòng chua xót, vẻ mặt chán chường.

Lúc này, Lục Diệp và Sở Phàm vốn muốn cứu giúp Hoa Yên Nhu cũng hoàn toàn sợ ngây người.

“Làm sao có thể, thế tục làm sao có thể có người cường đại như vậy?”

“Cho dù là Côn Luân cũng không thể có đệ tử kiệt xuất như vậy.”

“Hắn làm sao có thể ngự không? Chẳng lẽ hắn vượt qua mấy lão già Côn Luân kia?”

“Hắn rốt cuộc là ai? Có thể làm đông đảo yêu thú tin phục?”

Hai người liếc nhau một cái, đều từ trong mắt đối phương thấy được vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Thiếu niên áo bào trắng này không chỉ vượt qua bọn họ, mà ngay cả sự phụ của bọn họ dường như cũng không phải đối thủ của hắn.

Giọng Dương Thiên lạnh băng: “Ta biết các ngươi có chút linh trí, nếu không khai báo hậu quả tự gánh lấy.”

Tất cả yêu thú đều run lẩy bẩy, một đạo khí tức uy áp đè hoành đánh úp lại, xương cốt của bọn chúng đều đang rung động khản khách, bọn chúng không sinh ra bất kỳ tâm lý phản kháng nào.

Tất cả yêu thú đều sắp cho rằng lần này bọn chúng ở lúc kiếp nạn khó thoát, một luồng khí tức khổng lồ từ phương xa cấp tốc chạy tới.

Người đến trước, tiếng đến trước.

“Đây là địa bàn của Yêu tộc, không cho phép ngươi làm càn!”

Dương Thiên nhíu mày nhìn ánh sáng từ phương xa đến, tốc độ của nó rất nhanh, trong khoảng thời gian ngắn đã vọt lên.

Liếc nhìn lại, vậy mà lại là một đầu Lang Yêu, chỉ bất quá, thân thể đầu Lang Yêu này so với con sói xám kia khổng lồ không chỉ gấp mấy lần, hơn nữa toàn thân lại là bộ lông màu vàng hiếm thấy.

Nó nhe răng nanh, con mắt màu u lam lộ vẻ lạnh lùng, miệng phun tiếng người nói: “Tiểu tử, ngươi là ai, giết con cháu của ta có thể trả qua sự đồng ý của ta không?”

Sau khi nó đến, tất cả yêu thú đều hưng phấn đứng dậy, thậm chí có một số yêu thú còn đánh bạo khiêu khích Dương Thiên.

Cố Phong thấy một màn này, sợ tới mức gần như ngất đi.

“Lang yêu biết nói chuyện, chẳng lẽ thật sự là tu luyện hơn ngàn năm, trên bản tàn tích kia của tổ tiên chỉ giới thiệu một nửa, kiểu chữ duy nhất xem rõ ràng, không phải người có thể địch, thấy mà lui!”

Hắn vốn cho rằng bản tàn tích kia chỉ là thêu dệt vô cớ, lại không nghĩ rằng vậy mà chính mắt thấy được một màn chân chính.

Cổ Phong vốn tưởng rằng Dương Thiên sẽ giống như hần, sợ tới mức chân tay luống cuống, nhưng lại không ngờ rằng, sắc mặt Dương Thiên lại bình tĩnh như nước, không có chút gợn sóng nào.

Lẽ nào hần không hoảng sợ? Lẽ nào hần không kinh ngạc? Loại vẻ mặt này của hần đối đãi, lẽ nào hần đã sớm biết.

Vừa nghĩ đến đây, Cổ Phong cảm thấy trái tim đột nhiên đập mạnh một cái.

Hần cười khỏ, hóa ra hần và Dương Thiên chênh lệch lớn như vậy, hiện tại hần cũng cảm thấy may mắn vì hôm qua nói chuyện với Dương Thiên như vậy, có thể sống đến bây giờ thật sự là mạng lớn.

“Lang Yêu Vương, lại là Lang Yêu Vương!” Sở Phàm đột nhiên hít một hơi khí lạnh, vẻ mặt hoảng sợ: “Lần này bảo vật, lại kinh động Lang Yêu Vương.”

Lục Diệp nhíu mày: “ Sư huynh, Lang Yêu Vương là gì? Trông có vẻ rất cường đại.”

Sở Phàm vội vàng kéo Lục Diệp cách xa vài trăm mét, sau khi giấu kỹ mới thở dài một hơi nói: “Lang Yêu Vương từng tham dự ký kết minh ước Côn Luân, miệng nói tiếng người, khoảng cách biến ảo chỉ còn một bước.”

Lục Diệp há hốc môi: “Lợi hại như vậy, so với sư phụ của chúng ta, ai lợi hại hơn?”

Sở Phàm cười khỏ nói: “Đã từng Cổ Nguyệt sư phụ nói với ta, hần mặc dù vào cảnh giới Tiên Thiên, nhưng có khối người cường đại hơn hần, trong đó bao gồm cả Lang Yêu Vương này, nó không biết sống mấy trăm năm, sư phụ từng nói, hần tuyệt đối không phải địch thủ của một chiêu của Lang Yêu Vương.”

Lục Diệp lập tức căng thẳng: “Nói vậy, thiếu niên kia gặp nguy hiểm, không được chúng ta sẽ tới cứu hần.”

Sở Phàm thở dài nói: “Cứu? Cứu như thế nào? Không nói Lang Yêu Vương cường đại, chúng ta ngay cả trong đồng mười con yêu thú kia cũng không nhất định có thể đi ra được.”

Gương mặt xinh đẹp của Lục Diệp hơi trắng bệch.

Giữa sân, Dương Thiên lạnh lùng nhìn Lang Yêu Vương nói:
“Giết thì cũng đã giết rồi, không cần người đồng ý?”

Lang Yêu Vương nổi giận nói: “Khí tức của người không phải người Côn Luân, người có thân phận gì? Lại dám khẩu xuất cuồng ngôn với ta?”

Dương Thiên khinh thường: “Một con sói con, cũng có tư cách nghe thám thính thân phận của ta?”

“Ông trời ơi!”

Sau khi Cổ Phong nghe vậy, hai mắt đã biến thành màu đen, chân cứng như nhũn ra.

Dương Thiên này cho rằng hắn giết một con tiểu lang yêu liền dám làm càn trước mặt Lang Yêu Vương sao?

Hắn không biết dưới trướng yêu thú có thể xưng vương, tuyệt đối có mấy chục trên trăm con yêu thú thành tinh.

Cho dù Lang Yêu Vương không ra tay, Dương Thiên cũng tuyệt đối sống không quá nửa khắc đồng hồ!

Lục Diệp và Sở Phàm cũng ngây ngẩn cả người, thiếu niên áo trắng kia ngại mạng dài hay sao?

Lang Yêu Vương cũng hoài nghi lỗi tai của mình có phải nghe lầm hay không, nó tung hoành mấy trăm năm, xuất hiện mấy lão yêu quái hóa hình của Yêu Thú nhất mạch, cùng mấy vị cường giả Côn Luân, nó cơ hồ là tồn tại vô địch.

Hiện tại, tiểu tử miệng còn hôi sữa trước mắt này, cũng dám trào phúng nó như vậy?

Nó phát ra tiếng rống giận kinh thiên, toàn bộ dãy núi dường như cũng có chấn động.

Con người Lang Yêu Vương trở nên đỏ như máu, “Tiểu tử, gia trưởng của người có từng nói với ta thân phận của người chưa? Người có biết hậu quả khi đắc tội với ta không?”

Thiếu niên này tuổi còn trẻ tu vi không tệ, nếu không phải lo lắng phía sau có người, Lang Yêu Vương đã sớm đem hắn nuốt sống.

Dương Thiên nhìn thoáng qua Hoa Yên Nhu đang hôn mê, lạnh giọng nói: “Ta mặc kệ người có thân phận gì, ở trước mặt

ta chỉ là một con sói con, thủ hạ của ngươi làm tổn thương bằng hữu của ta, trả lời cho ta!”

Lang Yêu Vương nghe vậy, đồng tử lại đỏ như máu, hung ác phun trào, mùi máu tanh phả vào mặt: “Ngươi nói cái gì? Bảo ta giao phó cho ngươi? Ngươi giết con cháu của ta, ta còn chưa tìm ngươi tính sổ đâu.”

Dương Thiên Kiếm nhướng mày: “Nói như vậy, ngươi không có ý định bàn giao cho ta?”

Lang Yêu Vương gầm thét, trợn mắt: “Ngươi là cái thá gì?”

Khóe miệng Dương Thiên nhếch lên nụ cười lạnh lùng, không trả lời mà hỏi ngược lại: “Kết yêu đan sao?”

“Cái gì?”

Lang Yêu Vương còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy một đạo hàn quang dễ dàng cắt qua cổ của nó.

“Giao yêu đan ra, ta sẽ không diệt tộc đàn của ngươi!”

Chương 205 - Ngươi Có Yêu Đan!

Trong mắt Dương Thiên, sói con này cũng chỉ có viên yêu đan kia lọt vào mắt hấn.

Yêu Lang Vương còn chưa kịp phản ứng, máu trên cổ chảy ồ ạt, trên mặt nó tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Nó chưa từng nghĩ tới, thiếu niên này lại có tu vi cao như vậy.

Nhưng dù sao Yêu Lang Vương cũng đã tung hoành mấy trăm năm, sau khi bị kiếm khí của Dương Thiên cắt qua cổ vẫn không chết.

Nhưng nó không còn gan làm cản trước mặt Dương Thiên nữa, nó muốn chạy, Dương Thiên mày kiếm khẽ nhú lại một tiếng quát nhẹ.

“Tù Thiên Thuật!”

Lời hắn nói giống như quy tắc chế định giữa thiên địa, trong nháy mắt, Yêu Lang Vương như dừng lại ở đó, duy trì tư thế nhảy lên, không thể nhúc nhích trên không trung.

Tất cả yêu thú sợ tới mức lần nữa quỳ xuống đất run lẩy bẩy, mặt mũi Cố Phong tràn đầy hoảng sợ: “Ông trời ơi, rốt cuộc làm sao ta làm được? Chuyện này... chẳng lẽ đây chính là pháp thuật chân chính đúng nghĩa?”

Hắn khó có thể tin, bởi vì cho dù cả Mao Sơn, cũng không có một người có thể làm được điểm này.

Ánh mắt hai người Lục Diệp và Sở Phàm mờ dần, sau đó kịp phản ứng, đều hít một hơi khí lạnh.

Yêu Lang Vương thật sự bị thiếu niên này một chiêu đánh bại?

Yêu Lang Vương không địch lại muốn chạy trốn, nhưng bị thiếu niên thi triển bí thuật làm cho đứng yên trên không trung?

Thiếu niên này rốt cuộc là ai? Sao có năng lực lớn như vậy?

Vô số nghi vấn quanh quẩn ở trong lòng bọn họ.

Dương Thiên giữa sân bình tĩnh đi tới bên cạnh Yêu Lang Vương đang chảy máu: “Yêu đan và mạng, ngươi chọn cái nào?”

Trong mắt Yêu Lang Vương lộ vẻ sợ hãi, nó sợ, lần này nó không sinh ra được bất kỳ phản kháng nào.

Thiếu niên áo bào trắng trước mắt này quá mức kinh khủng, khủng bố đến mức khiến nó tuyệt vọng, một chiêu này đem nó dừng lại ở không trung, nó thành thịt cá tùy ý người khác xâm lược, hiện tại đừng nói là một tiểu yêu, coi như là một đứa trẻ ba tuổi cầm một cây đao cũng có thể giết nó.

Nhìn thiếu niên tựa hồ cũng không phải đang nói giỡn, Yêu Lang Vương vội vàng mở miệng nói: “Tiền bối tha mạng, xin tiền bối tha mạng, Tiểu Vương hiện tại còn chưa ngưng tụ yêu đan a.”

Yêu đan là bản mệnh đan của yêu thú, tinh hoa tu vi cả đời, nhưng trên thế giới này, Dương Thiên không biết không phải mỗi yêu đều có thể ngưng tụ yêu đan!

Không đến cảnh giới Hóa Hình thì không thể ngưng tụ yêu đan.

Nghe thấy con Yêu Lang Vương này không có yêu đan, Dương Thiên hừ một tiếng, tát bay Yêu Lang Vương: “Cần người làm gì!”

Xương cốt toàn thân Yêu Lang Vương rối loạn, cảm giác phế phủ đều bị trọng thương.

Một thể hệ Yêu Vương, ngay cả ra tay hầu như đều không có, liền bị đánh cho ngoan ngoãn.

Nó tưởng rằng Dương Thiên thả nó ra, khó khăn đứng dậy muốn chạy trốn, nhưng mà còn chưa đi được một bước, giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Dương Thiên đã truyền vào bên tai nó.

“Ta cho người đi rồi sao? Cút tới đây cho ta.”

Vì vậy, dưới ánh mắt kinh ngạc của ba người Cố Phong và Sở Phàm, Lục Diệp, Yêu Lang Vương cúi đầu khập khiễng đi về phía Dương Thiên, thành thật giống như một con chó.

Sở Phàm thấy vậy cảm giác muốn phát điên, đây chính là một đầu Yêu Lang Vương a, làm sao lại thấp kém như vậy?

Dương Thiên hỏi: “Phạm sai lầm mà muốn đi, làm sao có thể dễ dàng như vậy.”

Yêu Lang Vương nằm rạp trên mặt đất, run lẩy bẩy, sợ Dương Thiên không cẩn thận làm thịt nó.

Dương Thiên nhìn thoáng qua con sói xám đã chết, hỏi tiếp: ”Thủ hạ của người dám tùy ý ăn thịt người, ta giết nó có vấn đề gì sao?”

Yêu Lang Vương chấn động toàn thân, sau đó lắc đầu như trống bỏi hoảng sợ nói: “Tiền bối, tiểu vương không biết, tiểu vương từng định minh ước với Nhân tộc, tất cả mọi người trong tộc không được làm tổn thương nhân loại.”

Dương Thiên xua tay: “Ta mặc kệ minh ước, ta chỉ hỏi con cháu giết người, người có ý kiến gì không!”

Yêu Lang Vương cảm thấy một cổ khuất nhục nồng đậm: “Không dám, không dám!”

Dương Thiên lần này mới hài lòng gật đầu, sau đó không đợi hắn nói xong, chỉ thấy một đạo khí tức khổng lồ từ xa tới gần.

“Tiểu hữu, có thể cho ta một chút mặt mũi, thả Yêu Lang Vương không?”

Vừa dứt lời, chỉ thấy một nam tử trung niên khuôn mặt hiền lành đã đột ngột xuất hiện ở bên cạnh Dương Thiên.

Cố Phong choáng váng, người này là ai? Sao lại chạy qua được? Vừa rồi hắn không chớp mắt một cái.

Sở Phàm và Lục Diệp kiến thức rộng rãi, sau khi nam tử trung niên xuất hiện, lập tức hít một hơi khí lạnh.

Sở Phàm khó khăn nuốt nước miếng: “Trên người người này có yêu khí rất cường đại, hắn không phải người, hắn là cự phách Hóa Hình cảnh yêu giới!”

Lục Diệp lộ vẻ không thể tin nổi: “Thật khó tin, yêu vật có thể biến ảo thành hình người?”

Nàng nhìn về phía Sở Phàm hỏi: “Sur huynh, tu vi của yêu này có thể cao bao nhiêu?”

Sở Phàm lắc đầu nói: ” Không biết, nhưng cảnh giới của hắn khẳng định cao hơn Yêu Lang Vương mấy lần, cùng tu vi mấy vị lão nhân Côn Luân kia giống nhau.”

“Hít!” Lục Diệp hít một hơi lạnh.

Tu vi giống như mấy vị lão nhân Côn Luân kia, nếu hắn không lưu dư lực, ai có thể ngăn cản?

Trên đỉnh núi cao nhất, bảy con hồ ly như tuyết nhìn tất cả mọi chuyện xảy ra trên mảnh đất trống kia.

Trong đó, con cáo trắng nhỏ nhất nhưng lại linh động nhất hưng phấn mở miệng, vậy mà cũng có thể nói tiếng người: “Phụ thân ra tay, tiểu ca kia thật là lợi hại, vậy mà có thể khiến phụ thân tự mình ra tay.”

Một con bạch hồ mặt mày ôn hòa ha hả cười nói: “Thất muội, từ đầu tới cuối, muội đều chú ý tới thiếu niên áo bào trắng kia, chẳng lẽ muội vừa ý hắn sao?”

Còn có một con bạch hồ đang nằm trên một tảng đá lớn, mở miệng nói: “Đại tỷ nói rất đúng, Thất muội, chẳng lẽ ngươi có

ý với thiếu niên áo trắng kia?”

Hai con cáo trắng vừa dứt lời, con cáo trắng khác nhao nhao trêu ghẹo, tiểu bạch hồ xấu hổ chỗ nhân tính hóa, cùng chúng cáo trắng đùa giỡn, nhưng mà còn chưa chạy hai bước trực tiếp ngã sấp xuống, khí tức trở nên uể oải.

Một đám cáo trắng thấy vậy vội vàng đỡ tiểu bạch hồ dậy, tiểu bạch hồ sa sút thần sắc nói: “Linh Nhi vô dụng, thân thể Linh Nhi quá kém, khiến các tỷ tỷ lo lắng.”

Con hồ ly trắng to lớn mặt mày ôn hòa ôn nhu nói: “Tiểu Linh Nhi ngoan, phụ thân ngàn dặm xa xôi đến nơi đây lấy thân được cho con, nghĩ không bao lâu nữa thể chất của con có thể bình thường, đến lúc đó đừng nói khôi phục bình thường, thậm chí con còn có thể tu luyện giống như chúng ta.”

Đôi mắt linh động của tiểu bạch hồ lập tức sáng lên, nàng chờ mong nói: “Thật vậy sao? Tỷ tỷ sẽ không lừa gạt tiểu Linh Nhi? Tiểu Linh Nhi thật sự có thể tu luyện?”

Bạch hồ còn lại đều ân cần an ủi tiểu bạch hồ, trong lời nói tràn đầy cưng chiều.

Trên mảnh đất trống không lồ kia, Dương Thiên nhíu mày nhìn nam tử trung niên trước mặt nói: “Yêu thú?”

Nam tử trung niên gật đầu cười nói: “Tại hạ Bạch Sơn, không biết tiểu hữu xưng hô như thế nào?”

Dương Thiên nhìn nam tử trung niên Bạch Sơn quanh người tản ra yêu khí nồng đậm, không để ý đến vấn đề của hắn, mà hưng phấn mở miệng nói: “Nói như vậy, ngươi có yêu đan!”

“Ách!” Trên trán nam tử trung niên hiện lên một tia mồ hôi lạnh.

Ở trước mặt hắn cuồn ngạo như vậy, thiếu niên trước mặt xem như đệ nhất nhân.

Bạch Sơn cái tên này, ở Yêu giới chính là đại nhân vật đậm chân một cái cũng chấn động, so với Yêu Lang Vương cao hơn rất nhiều cấp bậc, mà yêu đan của hắn, càng là tu luyện năm trăm năm mới ngưng tụ ra, vô cùng trân quý.

Thiếu niên trước mắt này không biết trời cao đất rộng, trong lời nói tựa hồ muốn yêu đan của hắn.

Nhưng dù sao hắn cũng sống trên trăm năm, tính cách vô cùng ôn hòa, không có tức giận.

Lời nói của đối phương, trong mắt hắn đều xem như tuổi trẻ khinh cuồng.

Bạch Sơn mỉm cười nói: “Tiểu hữu, hình như ta cũng không đắc tội với ngươi, ngươi muốn yêu đan của ta làm gì?”

Dương Thiên sững sờ, vốn hắn cho rằng tiểu yêu thú này sẽ tức giận, sau đó không phục đánh nhau với hắn, cuối cùng chắc chắn không địch lại bị thua, hắn thuận lý thành chương đạt được yêu đan, nhưng lại không nghĩ rằng tiểu yêu thú này lại không mắc mưu.

Tục ngữ nói đưa tay không đánh người mặt cười, Dương Thiên ha ha cười nói: “Không sao, ta chỉ là hỏi một chút, ta không cần, ngươi không cần sợ hãi.

Bạch Sơn:...

Hắn là ai, từng cùng mấy lão quái vật Côn Luân thưởng thức trà luận đạo tồn tại, là Vạn Yêu Chi Vương, làm sao có thể sợ một thiếu niên trước mắt?

Cô Phong mặt đầy hoảng sợ: “Ông trời ơi, yêu đan? Thân phận của nam tử trung niên này..... tiểu tử Dương Thiên kia cũng dám nói như vậy với tôn thần này, đơn giản muốn chết.”

Hắn khiếp sợ, Sở Phàm và Lục Diệp không thể tin vào tai mình.

“Thiếu niên kia vừa nói cái gì, để Bạch Hoàng không cần sợ hãi?”

“Ta cảm giác mình như đang nằm mơ, hoặc là xuất hiện ảo giác, ông trời ơi, đây chính là Bạch Hoàng, đó là siêu cấp cự phách Yêu Giới, thiếu niên kia sao dám?”

Hai người thật sự phát điên.

Phải biết rằng, cho dù sự phụ của bọn họ đến đây, cũng không có tư cách nói một câu với Bạch Hoàng.

Bạch Sơn nhìn Dương Thiên cười nói: “Lần này là Yêu Lang Vương không đúng, nó không quản giáo tốt thủ hạ của mình, tạo thành bi kịch không thể có đêm tối. Người giết lang yêu kia, hoàn toàn hợp tình hợp lý, chúng ta sẽ không truy cứu người cái gì, nhưng nếu giết Yêu Lang Vương, sẽ vi phạm mình ước chúng ta ký kết ở Côn Lôn, ta không đồng ý.”

Dương Thiên Kiếm nhíu mày: “Ta muốn giết ai? Cần gì phải được người khác đồng ý?”

Chương 206 - Linh được chân chính.

Bạch Sơn đứng chấp tay, mở miệng cười: “Ồ? Vậy không biết tiểu hữu làm sao mới có thể từ bỏ?”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt nói: “Đơn giản, tiếp ta một chiêu, ta muốn thử xem ngươi có bao nhiêu năng lực đảm bảo vệ hãn?”

Một câu, ngay cả Yêu Lang Vương cũng không thể tin vào tai của mình.

Người trước mắt này tuy rất mạnh, nhưng mạnh hơn nữa làm sao có thể mạnh hơn Bạch Sơn, hãn là mấy vị hoàng số lượng không nhiều của Yêu tộc, so với hãn vị vương này cao hơn một cấp bậc.

Hơn nữa hãn cũng đã sớm ngưng tụ lực bản mệnh yêu đan, thực lực của hãn vô cùng khủng bố.

Cố Phong đã ngây ngốc, Dương Thiên lại phát ngôn để một yêu quái hóa thành hình người tiếp hãn một chiêu.

Đây quả thực là muốn chết a, chọc giận đối phương, nhiều yêu thú ở chỗ này như vậy, như ong vỡ tổ xông lên, tiểu tử kia há có thể sống sót.

Sở Phàm và Lục Diệp không biết nên dùng biểu tình gì để hình dung tâm tình của mình.

Bọn họ gần như hoài nghi lỗi tai mình xảy ra bệnh nặng, hoặc là đang mộng du, thiếu niên kia cũng dám kêu gào Bạch

Hoàng, để hấn tiếp một chiêu, đây xác định không phải là đang nói đùa.

Bạch Hoàng có thân phận gì? Ngay cả sư phụ của bọn họ đến đây cũng không có tư cách nói một câu, mà sư phụ của bọn họ là ai? Đó chính là Cổ Nguyệt chân nhân nổi tiếng nhất mấy trăm năm qua của Võ Đang, một thân tu vi vốn đã đăng phong tạo cực.

Giữa sân, ngay cả Bạch Sơn nghe thấy lời này cũng không khỏi có chút buồn cười, những năm gần đây, người đầu tiên trong thời niên thiếu trước mắt dám khiêu khích hấn như vậy.

Hấn bình tĩnh nhìn Dương Thiên mở miệng: “Được, vậy tại hạ liền thử năng lực của tiểu hữu.”

Con người đen nhánh của Dương Thiên lóe lên một tia sáng, sau đó tiên nguyên trong cơ thể đều tuôn ra.

“Cấm Kiếm Thức!”

Hấn hét to một tiếng, một đạo kiếm quang ẩn chứa tiên nguyên không lồ đột nhiên đánh úp về phía Bạch Sơn.

Bạch Sơn mới đầu không để ý, hấn cho rằng, cho dù Dương Thiên có thiên phú, năng lực cũng rất có hạn, dù sao tuổi của hấn hạn chế hấn, sau đó lại không nghĩ rằng, sau khi Dương Thiên xuất thủ, trong đạo quang kiếm kia, hấn cảm giác một cỗ lực lượng có thể làm tim hấn đập nhanh ẩn chứa trong đó.

Điểm này khiến hấn cảm thấy khó có thể tin, hấn nhanh chóng hồi hận, nhưng giờ phút này kiếm quang lại như hình với bóng, căn bản không thể tránh né.

Bạch Sơn cắn răng quát lớn: “Phá!”

Yêu khí quanh người hấn cuộn cuộn, một vòng oanh ra, kiếm quang vỡ vụn.

Mà dáng người của hấn cũng hơi dừng lại.

Sau đỉnh núi, mấy con hồ ly trắng thấy được một màn này, trên mặt đều giống như là đưa một hơi vậy, mà cao hứng nhất là con hồ ly nhỏ màu trắng hình thể gầy yếu nhất, linh động nhất kia.

Nàng nhảy bật lên mở miệng: “Hì hì, các tỷ tỷ, tiểu ca ca kia rất lợi hại nha, phụ thân cũng bị đánh lui rồi.”

Bạch hồ mặt mày dịu dàng mở miệng: “Tiểu Linh Nhi người cái này không đúng rồi, phụ thân cùng người khác giao thủ, người sao có thể chú ý thiếu niên kia chứ.”

Con bạch hồ đang ngồi úp sấp ở trên tảng đá cũng mở miệng: “Tiểu Linh Nhi, cho dù tiểu ca ca của người lợi hại thì có thể thế nào, một đòn toàn lực, còn không phải bị phụ thân dễ dàng ngăn cản được.”

“Đúng vậy đúng vậy, những năm gần đây phụ thân gần như vô địch, ai có thể sánh vai với hắn?”

“Người xem một chút, phụ thân tiếp một kích toàn lực của thiếu niên kia, ngay cả y phục cũng không có chút tổn thương.”

Trong sân, bản thân Bạch Sơn thật ra cũng không tốt đẹp gì, yêu nguyên trong cơ thể hắn quay cuồng kịch liệt, nội tạng đều bị chấn động, thiếu niên một chiêu đã khiến hắn trọng thương, nếu không phải hắn nhìn, một ngụm máu tươi tuyệt đối sẽ phun ra.

Hắn vừa mới xem thường thiếu niên trước mắt này, Bạch Sơn không nghĩ tới một đạo công kích này lại ẩn chứa lực lượng tinh thuần như vậy.

Dù sao cũng là Yêu Hoàng, mặc dù bị thương, nhưng cũng không thể mất mặt.

Hắn phong khinh vân đạm cười nói: “Tiểu hữu thật sự có tu vi tốt, tại hạ thiếu chút nữa không ngăn cản nổi.”

Mà những lời này là lời nói thật, nhưng lại bị đám người Yêu Lang Vương và Sở Phàm coi là khiêm tốn.

Nhất là Yêu Lang Vương, sau khi nhìn thấy người một nhà chiếm thượng phong, nó cười ha ha: “Hắn tự nhận là Bạch Sơn có thể làm chỗ dựa cho hắn, nghĩ đến khuất nhục vừa rồi, không khỏi kêu gào với Dương Thiên: “Ha ha, tiểu tử, người cho rằng người có năng lực lớn như thế, ta cảnh cáo người...”

Nó còn chưa nói hết lời, Dương Thiên đã cau mày bĩu môi nói: “Lắm miệng!”

Sau đó, trực tiếp duỗi ra một bàn tay, đem nó đập vào trong kẽ đất.

Loạn thế tung tóe, gần như vùi lấp nó.

Một đời Yêu Lang Vương, cứ như vậy khuất nhục ngất đi.

Một ít yêu thú vốn đang hưng phấn gầm rú, giờ phút này toàn bộ đều bị cầm như ve sâu mùa đông.

Một màn này, ngay cả Bạch Sơn cũng không dám ngăn lại.

Sở Phàm và Lục Diệp đều lau mồ hôi cho Dương Thiên. Bọn họ thấy rất rõ, công kích của Dương Thiên ở trước mặt Bạch Sơn gần như không tạo thành bất cứ tổn thương gì cho hắn. Đã như vậy rồi, hắn lại còn dám ở trước mặt Bạch Sơn đập Yêu Lang Vương ngất đi, đây là đang khiêu khích uy nghiêm của một Yêu Hoàng.

Nếu Yêu Hoàng tức giận, cái giá mà thiếu niên hắn phải trả không thể nào lường được.

Dương Thiên hoàn toàn không thêm đề ý đến những điều này, sau khi thăm dò Bạch Sơn, liền có chút không hứng thú.

Lục đạo vừa rồi hắn chỉ dùng bảy thành, tuy tu vi của Bạch Sơn rất mạnh, nhưng toàn lực ngăn cản tựa hồ vẫn thu chút thương thế.

Chút năng lực ấy, không đủ để hắn chú ý.

Nếu là chân chính quyết đấu, trong vòng mười chiêu có thể giết hắn!

Sau khi Dương Thiên có khái niệm với cường giả của thế giới này, lúc này mới không kiên nhẫn phát tay với đám yêu thú này, nói: “Cút đi, nhớ kỹ, Giang Thành là địa bàn của ta, lần sau lại dám đến, vậy thì để mạng vĩnh viễn lưu lại!”

Một câu nói xen lẫn lực lượng linh hồn của Phá Thiên Tiên Đế, so với tu vi của hắn càng có lực chấn nhiếp.

Tất cả yêu thú nghe vậy, sợ tới mức thất kinh, chạy tứ tán.

Nhưng mà, điều khiến Dương Thiên bất ngờ chính là lúc này Bạch Sơn lại đứng yên tại chỗ.

Dương Thiên nhíu mày: “Thế nào? Người thật sự cho rằng người tiếp ta một chiêu hoàn hảo không chút tổn hại sao?”

Giờ phút này đã không còn yêu thú chung quanh, Bạch Sinh cười khở một tiếng nói: “Đa tạ tiểu hữu hạ thủ lưu tình!”

Một câu nói, Sở Phàm và Lục Diệp lại ngạc nhiên!

“Hạ thủ lưu tình người là có ý gì? Chẳng lẽ vừa rồi thiếu niên này lúc giao đấu với Yêu Hoàng không dùng toàn lực?”

Hai người liếc nhau một cái, từ trong mắt đối phương đều thấy được vẻ hoảng sợ.

Trước mặt là Hoàng giả Yêu tộc, đối trận với cự phách siêu cấp như vậy, thiếu niên lại lưu thủ?

Ai cho hắn tự tin như vậy?

Mà Cổ Phong lúc này từ lúc Dương Thiên đập Yêu Lang Vương hôn mê đã bị dọa ngất đi.

Theo hắn thấy, Dương Thiên đã hoàn toàn đắc tội với Yêu Hoàng cảnh giới Hóa Hình này.

Hắn đã là một con đường chết.

Mấy con hồ ly trắng ở chỗ cao nhất trên đỉnh núi kia rõ ràng nghe được lời Bạch Sơn nói, đều gần như không thể tin được lỗi tai của mình.

Phụ thân của các nàng lại chịu thua một thiếu niên, điều này sao có thể?

Tiểu hồ ly màu trắng thuần linh động nhất kia thấy một màn như vậy, thập phần vui vẻ, nhảy qua nhảy lại: “Ha ha, các tỷ tỷ, ta đã nói rồi, tiểu ca ca kia rất lợi hại các người đều không tin, ha ha, lần này nên tin tưởng ta đi.”

Một đám bạch hồ trợn trắng mắt nói với nàng: “Tiểu Linh Nhi, người thua là phụ thân của chúng ta đó!”

Tiểu Linh Nhi cười hì hì nói: “Khí tức trên người tiểu ca ca kia rất dễ ngủ. Hắn không phải người xấu, hắn sẽ không làm hại phụ thân. Tiểu Linh Nhi có thể cảm giác được.”

Mà sự thật chính là như thế, một chiêu thăm dò kia của Dương Thiên chỉ là cảm giác tò mò.

Lúc này hần lạnh nhạt nhìn Bạch Sơn: “Còn ở lại chỗ này, không sợ ta lấy yêu đan của ngươi sao?”

Sắc mặt Bạch Sơn lần này lập tức thay đổi.

Lần trước khi Dương Thiên nói những lời này, hần chỉ coi đôi phương còn trẻ mà khinh cuồng, cho rằng là trò cười, tất cả không để vào mắt.

Nhưng mà lần này, Bạch Sơn không coi những lời này là trò cười nữa, thiếu niên dường như thật sự có thực lực này.

Trên trán hần ta chảy mồ hôi lạnh, vội vàng ôm quyền nói: “Tiểu hữu, tại hạ cũng không biết Giang Thành có ngài tọa trấn, hơn nữa ta tới đây cũng không làm xằng làm bậy, chỉ là vì lấy một món đồ.”

Dương Thiên hỏi: “Thứ gì?”

Bạch Sơn cung kính trả lời: “Là một gốc dược thảo dùng để trị liệu thương thế!”

“Chỗ nào?” Dương Thiên có chút tò mò, dược thảo của thế giới này lại là dạng gì?

“Cái này...”

Bạch Sơn vốn không muốn nói cho biết, sợ bị Dương Thiên cướp đi.

Nhưng nhìn ánh mắt không cho phép nghi ngờ của thiếu niên, hần chỉ có thể nhắm mắt nói: “Ở ngay đây.”

Nói xong chỉ chỉ một trái cây màu đỏ trên một vách đá!

Bàn tay Dương Thiên thò ra, trái cây kia giống như có sinh mệnh bay thẳng tới.

Bạch Sơn trong lòng cả kinh, vội vàng mở miệng: Tiểu hữu, trái cây này có tác dụng lớn với tại hạ, xin ngươi nhường cho ta. Yêu tộc ta nhất định sẽ cảm tạ đại ân của ngươi.”

Dương Thiên quan sát trái cây đỏ búng này một chút, chỉ liếc mắt một cái liền thất vọng lắc đầu khinh thường nói: “Loại dược thảo cấp bậc này, ta còn không vừa mắt.”

Nói xong ném trái cây cho Bạch Sơn.

Sau đó, khi Bạch Sơn thở phào nhẹ nhõm, Dương Thiên lật tay lấy ra một gốc linh thảo ném cho Bạch Sơn.

“Đây mới là linh dược chân chính, ngươi vừa rồi cũng không đặc tội ta, ta cũng chỉ coi như là thăm dò, thương thế của ngươi không nhẹ, gốc linh thảo này coi như ta đền bù tổn thất!”

Bạch Sơn nghe vậy trực tiếp ngây ngẩn cả người, hắn nghe được cái gì? Linh dược? Thiếu niên lại có linh dược?

Hắn nhìn linh dược trong tay tản ra dao động, cả người kích động run rẩy, đây chính là linh dược giá trị liên thành, đôi phương vậy mà chấp tay đưa tiễn? Đang muốn cảm kích, đã thấy thiếu niên kia đã mang theo một nữ tử hôn mê chậm rãi đi xuống dưới núi.

Chương 207 - Trị bệnh cứu người.

Bạch Sơn sống sờ thật lâu, có thể rút bỏ ân tình của một vị Yêu Hoàng, thiếu niên này là người đầu tiên.

Nhưng giờ phút này hắn đã không để ý tới những thứ khác, mục đích hắn tới đây bất kể nói thế nào, rốt cục cũng đạt được.

Bạch Sơn nhảy lên một cái, đã đến trên đỉnh núi.

Lúc này bảy con cáo trắng nhao nhao vây quanh.

Con tiểu hồ ly linh động nhất nhảy lên người hắn hưng phấn nói: “Phụ thân!”

Bạch Sơn cười ha ha, móc ra trái cây màu đỏ trong suốt long lanh: “Tiểu Linh Nhi, ăn nó đi, ngươi ăn trái Chu Quả này, bệnh khẳng định sẽ chuyển biến tốt.”

Tiểu hồ ly hưng phấn gật đầu, há miệng nuốt trái cây kia xuống.

Qua hồi lâu sau, Bạch Sơn hỏi: “Tiểu Linh Nhi, nàng cảm thấy thế nào?”

Mấy con bạch hồ khác cũng đều lộ ra vẻ quan tâm.

Tiểu hồ ly chớp chớp đôi mắt to đen như mực: “Phụ thân, tiểu Linh Nhi cảm giác trái cây này không có tác dụng, thân thể con không có một chút biến hóa.”

“Làm sao có thể?”

Bạch Sơn nghe vậy sắc mặt khó coi, hắc nhú chặt mày nói: “Trên cổ thư ghi chép không sai, mà viên Chu Quả này cũng có ba trăm năm tuổi, chẳng lẽ là chỗ nào xảy ra sai lầm?”

Tất cả mọi người đều trầm mặc lại.

Lúc này, bạch hồ mặt mày ôn hòa hỏi: “Phụ thân, chẳng lẽ là nơi này linh khí mỏng manh, Chu Quả không thể hấp thu nhiều linh khí như vậy, dẫn đến loại tình huống này?”

Thân thể Bạch Sơn đột nhiên run lên, hắc cầm lá cây Chu Quả trước đó trong tay, tự mình dò xét một phen, sắc mặt lập tức trở nên chán chường.

“Quả nhiên là như vậy! Thời đại mạt pháp, lẽ nào thế gian thật sự không có một cây linh dược?”

Hắn nắm chặt nắm đấm, mặt mũi tràn đầy vẻ không cam lòng.

Tiểu hồ ly linh động nhất kia nghe vậy vẻ mặt đau thương, trong con ngươi đen bóng của nàng mang theo nồng đậm không nỡ nhìn về phía Bạch Sơn: “Phụ thân, tiểu Linh Nhi còn có thể sống bao lâu?”

Tim Bạch Sơn đang rỉ máu!

Ở thời điểm con gái mình cần nhất, hắn lại bất lực, hắn hận mình vô năng.

Mấy con cáo trắng đều lên tiếng an ủi, Bạch Sơn ôm Tiểu Bạch vào trong lòng, nhẹ nhàng vuốt ve đầu nó nói: “Tiểu Linh Nhi, tin tưởng phụ thân, phụ thân nhất định sẽ chữa khỏi cho con.”

Tiểu bạch hồ lắc đầu, hắn biết rõ bệnh của nàng, từ khi sinh ra đến bây giờ đều ở trong ám sắc thuốc, có thể sống đến bây giờ rất không dễ.

Vốn dĩ nhìn thấy ghi chép trong sách cổ, chỉ cần đạt được một gốc linh dược chân chính là có thể chữa trị bệnh của nàng.

Nhưng hiện tại thuộc về thời đại mạt pháp, thiên địa linh khí mỏng manh, không đủ để cho một gốc linh dược trưởng thành đến thành thực!

Nói cách khác, nàng không cứu được.

Bạch Sơn cắn răng suy nghĩ tất cả biện pháp có thể xảy ra, nhưng nghĩ đến món đồ Dương Thiên vừa ném cho hắn, ánh mắt hắn lập tức sáng lên.

Dường như thiếu niên kia đã nói, đó mới là linh dược.

Bạch Sơn mừng như điên, lấy ra một gốc dược thảo tràn ngập mùi thơm lạ lùng.

Dược thảo được lấy ra, lập tức hoa điệp trên đỉnh núi bay lượn vây quanh dược thảo, trên đỉnh núi trong khoảng thời gian ngắn hội tụ thành hơn trăm con chim, vây quanh dược thảo này, giống như là một cơn gió lớn bay lên.

Đám người Bạch Sơn trợn mắt há hốc mồm, sách cổ ghi chép, linh dược hiện thế mới có cảnh tượng kỳ dị này.

Chẳng lẽ...

Dược thảo mà thiếu niên kia cho hắn, thật sự là linh dược?

Bạch Sơn cố nén kích động, tay run run, đưa gốc dược thảo này cho tiểu bạch hồ nói: “Tiểu Linh Nhi, mau, mau ăn nó đi, cây này có thể là linh dược.”

Con người tiểu bạch hồ đột nhiên sáng lên: “Phụ thân, cái này chẳng lẽ là thứ tiểu ca ca vừa rồi cho người.”

Bạch Sơn gật đầu nói: “Đúng, hắn nói đây là linh dược, bây giờ sinh ra dị tượng này, khẳng định không sai được, người mau nuốt nó đi.”

Con cáo nhỏ màu trắng nghiêm túc gật gật đầu, sau đó thuận thực, mang cả gốc linh dược nuốt vào trong bụng.

Nửa ngày thời gian, tiểu bạch hồ vẫn không có bất kỳ biến hóa nào.

“Không phải là không có hiệu quả chứ?” Một con bạch hồ hỏi.

Một con bạch hồ khác cũng gật đầu nói: “Hừ, ta vừa rồi cũng không tin thiếu niên kia có thể đem lễ vật trân quý như vậy

tặng cho phụ thân, hiện tại xem ra, quả nhiên không tệ.”

Ngay cả con bạch hồ mặt mày ôn hòa kia cũng nhìn về phía Bạch Sơn nói: “Phụ thân, ta cũng cho rằng có khả năng người bị lừa, linh dược trân quý, hẳn...”

Nàng còn chưa nói hết lời, chỉ thấy toàn thân con tiểu bạch hồ kia tản ra hào quang chói mắt, trong chốc lát, dị tượng bốn phía, hơn nữa linh khí bàng bạc từ trong cơ thể nó tản ra.

Tiểu bạch hồ nhắm hai mắt, toàn bộ thân thể tản ra quang huy thánh khiết.

Bạch Sơn khiếp sợ tột đỉnh: “Linh dược, thật sự là linh dược có thể lấy, có sức tái sinh!”

Hắn không dám tưởng tượng, thiếu niên mặc áo bào trắng kia lại tiện tay lấy ra vật trân quý như vậy.

Mấy con cáo trắng, trong mắt nhìn con cáo trắng nhỏ mang theo một tia hâm mộ.

Đây là một cơ duyên lớn.

Loại dị tượng này kéo dài nửa giờ mới ngừng lại.

Bạch Sơn đỡ tiểu hồ ly trắng từ trên không trung bay xuống, quan tâm hỏi: “Tiểu Linh Nhi, bây giờ cảm thấy thế nào rồi?”

Giờ phút này đôi mắt tiểu bạch hồ càng thêm sáng lên, nói: “Phụ thân, con cảm giác giống như thoát thai hoá cốt, khí lực dùng không hết, không bao giờ chạy nữa, chạy tới chạy lui liền ngã sấp xuống.”

Bạch Sơn hết sức kích động, mấy con cáo trắng phía sau hắn cũng mặt mũi tràn đầy mừng rỡ.

“Chẳng lẽ Tiểu Linh Nhi của chúng ta đã chữa khỏi?”

“Đa tạ Thượng Thương!”

“Tiểu Linh Nhi rốt cuộc không bị bệnh ma quấy nhiễu nữa.”

Các nàng ai nấy đều vui đến phát khóc, vô cùng vui sướng.

Nhưng mà, đang chờ bọn họ hưng phấn, chỉ thấy tiểu bạch hồ nặng nề chớp chớp da, nói: “Phụ thân, các tỷ tỷ, con mệt quá, con muốn ngủ một giấc trước.”

Nói xong, toàn bộ thân thể nghiêng một cái, nằm xuống.

Vẻ mặt vui sướng của Bạch Sơn lập tức cứng ngắc trên mặt.

Bạch hồ mặt mày ôn hòa lo lắng hỏi: “Phụ thân, chuyện gì xảy ra, không phải tiểu Linh Nhi đã được chữa khỏi sao? Sao lại như thế.”

Bạch Sơn cau mày, sau khi dò xét tiểu Linh Nhi một phen, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Một con bạch hồ nhỏ nhắn xinh xắn hỏi: “Phụ thân, thế nào? Chẳng lẽ linh dược thiếu niên kia cho không phải là thật?”

Một câu nói, trên mặt tất cả bạch hồ mang theo một tia âm giận.

“Hắn thật to gan, cũng dám lừa gạt Yêu tộc chúng ta!”

Bạch Sơn lắc đầu nói: “Cũng không phải như thế, linh dược giữ được là thật, nhưng một gốc linh dược dường như chỉ có tác dụng một nửa, bệnh của tiểu Linh Nhi quá nghiêm trọng, nội phủ thiếu hụt sinh cơ, nếu như không phải gốc linh dược kia giữ lại tính mạng của nàng, nàng sống không quá ba ngày.”

“A?”

Bạch hồ mặt mày ôn hòa kia vẻ mặt lo lắng nói: “Phụ thân, vậy làm sao bây giờ, tiểu Linh Nhi không thể có việc, người mau nghĩ biện pháp đi.”

Bạch Sơn thở dài: “Trừ phi đạt được gốc linh dược thứ hai, mới có thể hoàn toàn chữa khỏi cho tiểu Linh Nhi.”

Một con cáo trắng khác cũng lộ vẻ mặt u sầu: “Thời đại mạt pháp, thiên địa linh khí mỏng manh, cây linh dược này đạt được đã rất không dễ dàng, đi đâu tìm cây thứ hai?”

“Chẳng lẽ tiểu Linh Nhi muốn.....”

Thần sắc của tất cả bạch hồ đều sa sút, mà lúc này, đột nhiên con mắt của bạch hồ nhỏ nhắn xinh xắn sáng ngời hét lớn: “Ta có biện pháp, ta có biện pháp.”

Ánh mắt của những con bạch hồ khác nhao nhao nhìn sang, chỉ thấy vị bạch hồ vóc người nhỏ nhắn xinh xắn này hưng phấn nói: “Gốc linh dược này nếu là thiếu niên kia tiện tay lấy ra, thiếu niên kia khẳng định còn có linh dược, chúng ta tìm hắn đòi, không phải là tốt rồi sao.”

Tất cả con mắt của bạch hồ đều sáng lên, một con bạch hồ trong đó lo lắng hỏi: “Thiếu niên kia sẽ cho chúng ta sao? Dù sao cũng không phải thân chẳng quen!”

Bạch Sơn nhìn thoáng qua tiểu bạch hồ đang nằm ngủ say trong lòng mình, cắn răng, vẻ mặt chân thành nói: “Ta có thể dùng bất kỳ vật gì đổi với hần!”

Tất cả bạch hồ nghe vậy, trong lòng đều có loại dự cảm không tốt.

Dẫn theo Hoa Yên Nhu xuống xe, đến trong xe của Khoa Ni Tái Khắc.

Giờ phút này máu của Hoa Yên Nhu đã bị hần ngừng lại, hơn nữa cho nàng ăn một chút Huyết Sâm ngàn năm, khí tức của nàng cũng coi như là ổn định lại.

Hiện tại khó có được nhất là bồi thuốc cho nàng.

Cánh tay Hoa Yên Nhu đã giúp nàng xử lý, nhưng xương sườn đứt gãy, còn có một số vị trí riêng tư trên người, Dương Thiên có chút xoắn xuýt.

Nếu như muốn trị thương, vậy tất phải cởi quần áo, nếu như Hoa Yên Nhu tỉnh, vậy bàn giao như thế nào?

Phá Thiên Tiên Đế, trí lực ba trăm năm, vào giờ phút này vậy mà không dùng được.

Dương Thiên đau khổ gãi đầu, giao tình bày ra ở nơi này, hần cũng không thể không cứu.

Cuối cùng, căn cứ vào thái độ hôm qua nhìn một lần, lại nhìn một lần cũng không có thời gian, Dương Thiên dứt khoát cởi bỏ tất cả quần áo của Hoa Yên Nhu.

Mặc dù là lần thứ ba nhìn thấy thân thể mềm mại của Hoa Yên Nhu, nhưng Dương Thiên vẫn cảm thấy vô cùng kinh diễm.

Đập vào mắt là một mảnh tuyết trắng, như là dương chi bạch ngọc, đại khái là bởi vì trường kỳ rèn luyện, bụng dưới bằng phẳng, lộ ra dây câu, sờ thập phần ôn nhuận.

Vòng eo thon nhỏ nhắn không chịu nổi một nắm!

Dương Thiên cảm thấy đầu óc có chút sung huyết, miệng đắng lưỡi khô, hần dùng sức lắc lắc đầu gạt bỏ suy nghĩ, sau đó nghiền nát một gốc linh dược, nước thuốc đều sôi lên trên thân thể mềm mại động lòng người của Hoa Yên Nhu.

Chương 208 - Không giải thích rõ ràng.

Yết hầu Dương Thiên nhấp nhô một chút, cảm giác trơn nhẵn, thật sự khiến người ta say mê.

Sau khi bôi linh dịch lên vết thương trên thân thể mềm mại của Hoa Yên Nhu, vết thương kia khép lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Mà khi trị liệu xương sườn gãy cho Hoa Yên Nhu, liền có chút khó khăn.

Lần tiếp xúc thân mật này có thể sẽ hơi quá đáng, nếu Hoa Yên Nhu tỉnh lại thì đoán chừng sẽ phát điên!

Nhưng hết cách rồi, cũng không thể không trị!

Bàn tay được tiên nguyên bao phủ của hắn chậm rãi đặt ở chỗ xương sườn bị gãy của Hoa Yên Nhu.

Người Hoa Yên Nhu mặc dù hôn mê, nhưng thân thể mềm mại lại hết sức hấp dẫn.

Khi tiên nguyên tràn vào trong cơ thể nàng, sắc mặt nàng hồng nhuận phơn phớt, khóe miệng phát ra thanh âm nhu nhu như mèo kêu, không tự giác uốn éo thân hình uyển chuyển như rắn nước, thật sự là làm cho người ta khó có thể nắm giữ!

Dương Thiên nhìn thấy cảnh tượng mê hoặc này, càng có chút không chịu nổi, tiểu yêu tinh này hôn mê còn không thành thật như vậy, là muốn khiến người ta phạm tội?

Đợi đến khi Dương Thiên băng bó hoàn toàn vết thương của Hoa Yên Nhu một phen mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn thân thể mềm mại động lòng người đang nằm hôn mê này, Dương Thiên đều có chút không nỡ mặc quần áo cho Hoa

Yên Nhu.

Hai đầu lông mày của nàng tràn đầy khí khái hào hùng, không thua bất kỳ nam tử nào, hơi thở như lan, môi anh đào trắng nõn, gương mặt trứng ngỗng rất là xinh đẹp, da thịt mịn màng như sương như tuyết, dáng người nhỏ yếu, nhưng lại tràn ngập sức bật.

Hơn nữa điều khiến người ta không chịu nổi nhất chính là Hoa Yên Nhu còn có dáng người như ma quỷ kia, làn da trắng muốt tràn đầy sức sống, giống như có thể bóp ra nước vậy, khiến người ta trầm mê.

Bàn tay Dương Thiên lại không tự giác vươn về phía Hoa Yên Nhu.

Khoan hãy nói, tính tình Hồ Nữ này rất táo bạo, nhưng xúc cảm xác thực không tệ.

Nhưng mà, đang lúc hần thu hồi, đột nhiên một cái tay nhỏ lạnh lẽo bắt lấy cánh tay của hần.

Sau đó, chỉ nghe một giọng nói lạnh như băng truyền vào tai hần...

“Mềm sao?”

Dương Thiên ngây ngẩn cả người, không kịp phản ứng, lập tức nói: “Coi như cũng được! Rất mềm.”

Dứt lời, hần cảm giác móng tay nhỏ bé lạnh lẽo trên cánh tay kia đâm vào trong thịt của mình.

Biểu tình của Dương Thiên thiên biến vạn hóa.

Hoa Yên Nhu nghiêng răng nghiêng lợi, trong con ngươi tràn đầy tức giận.

Vốn dĩ sau khi tỉnh lại nàng nhìn thấy Dương Thiên, còn vô cùng mừng rỡ, cảm động đến mức cho rằng Dương Thiên đã tự mình mạo hiểm vì nàng.

Nhưng không ngờ tiếp theo lại thấy bàn tay của tên khốn kiếp này đặt trên ngực nàng.

Đối với điểm ấy, nàng làm sao có thể tiếp nhận?

Nàng thủ thân như ngọc nhiều năm, nhưng chưa từng có người dám làm càn như vậy, cho nên đối với Dương Thiên, Hoa Yên Nhu tuyệt đối không tha thứ.

Đôi mắt đẹp của nàng hung hăng trừng Dương Thiên: “Tiểu hồn đản, còn không mau đem móng vuốt của ngươi dòi ra cho ta!”

Dương Thiên phản ứng lại, nhanh chóng thu tay lại.

Mặc dù ngửi dư hương trên đầu ngón tay đã ghiền.

Nhưng tiếp theo sắp sửa đối mặt tựa như cũng rất đã ghiền.

Dương Thiên không ngờ Hoa Yên Nhu lại tỉnh lại vào thời khắc quan trọng này, cũng trách hấn quá mê muội không chú ý.

Ai, thật sự là anh danh cả đời đều hủy hoại chỉ trong chốc lát!

Hoa Yên Nhu trừng mắt nhìn Dương Thiên gầm lên: “Quay đầu đi.”

Tuy rằng nàng mặc nội y, nhưng thân thể mềm mại trắng như tuyết lại không thể che giấu được.

Dương Thiên vội vàng nhắm mắt lại, Hoa Yên Nhu cũng nhanh chóng mặc quần áo vào.

Sau đó, một đôi nắm đấm thanh tú trực tiếp hung hăng nện vào ngực Dương Thiên: “Khốn kiếp, ngươi vừa rồi làm gì ta?”

Dương Thiên xấu hổ, có chút chột dạ nói: “Chữa bệnh!”

“Chữa bệnh? Ngươi còn có mặt mũi đề cập đến cái từ thần thánh này?”

Hoa Yên ôn nhu không chỗ phát tiết: “Chữa bệnh ngươi tại sao phải cởi quần áo của ta?”

Dương Thiên giang tay ra nói: “Mới đầu thật sự là chữa bệnh, trên người ngươi có rất nhiều vết thương, là do xương sườn bị gãy, ta đang nối xương cho ngươi.”

Hoa Yên Nhu ha ha cười lạnh một tiếng: “Đạo lý ta đều hiểu, nhưng vì sao ngươi lại đặt tay ở trên ngực của ta, điểm này ngươi giải thích như thế nào?”

Dương Thiên thật sự không có cách nào nói, lần đầu tiên lên lút sờ ngực lại bị bắt quả tang, hắn sống ba trăm năm chưa từng mất mặt như vậy, hiện tại chỉ muốn chui vào trong khe đất.

Nhìn Dương Thiên nói không nên lời, Hoa Yên Nhu làm sao có thể nguyện ý, phải để Dương Thiên cho một công đạo.

Dương Thiên chỉ có thể kiên trì nói: “Vừa rồi chỉ là một lần xúc động xinh đẹp, mới tạo thành hậu quả khó có thể vãn hồi này.”

“Xúc động? Sao ngươi không trách ta xinh đẹp! Ngươi xúc động ngươi có thể tùy ý làm bậy với lão nương? Ngươi có biết mộng lão hồ không sờ được hay không!”

Hoa Yên Nhu trừng mắt hạnh, hung hăng nhéo một cái vào hông Dương Thiên.

“Ta thề, Cảnh Hoa tử tử, ta chỉ chạm vào ngực của ngươi, tuyệt đối không chạm vào mộng của ngươi!”

Dương Thiên kêu oan uổng, vội vàng thề.

Hoa Yên Nhu nghe vậy, gương mặt càng thêm hồng nhuận.

Tuy nhiên vẫn không có ý định buông tha Dương Thiên: “Ngươi còn nhỏ tuổi, cả ngày không học hỏi tốt, trách không được bạn thân của ta cả ngày nói ngươi, ngươi tự mình nhìn xem, mặc quần áo gì, bộ dạng nam không ra nam nữ không ra nữ, đây là váy sao?”

Dương Thiên dở khóc dở cười nói: “Cảnh Hoa tử tử, đây là tiên bào, là cổ trang, không phải váy!”

Vì yêu thuật cao thâm trên địa cầu, Dương Thiên đương nhiên phải mặc chính thức một chút, bộ y phục này từng là y phục hắn mặc ở Huyền Thiên đại lục, nước lửa bất xâm, ở cái thế giới này, coi như là kháng đạn cũng không thành vấn đề.

Nhưng không ngờ tất cả những gì nhìn thấy đều là tôm tép, người có thể khiến hắn coi trọng cũng chỉ có Bạch Sơn.

Đáng tiếc, mặc dù là Yêu Hoàng, nhưng tu vi chỉ có một nửa của hắn, đối với cái này, Dương Thiên thật sự là thất vọng cực độ.

Sớm biết, còn không bằng mặc đồng phục học sinh! Nếu như đi trên đường, kiểu gì cũng bị người khác cho rằng hấn xuyên không.

Mà Hoa Yên Nhu cũng không biết chuyện vừa xảy ra, không biết khí phách của Dương Thiên một kiếm trăm lang yêu, không biết phong thái của Dương Thiên đang phiêu nhiên hạ xuống tiên bào!

Cũng không biết học sinh tiểu học cúi đầu giống như phạm sai lầm ở trước mặt nàng vừa rồi, một cái tát trực tiếp đập Yêu Lang Vương gần chết, một chiêu làm trọng thương một đời Yêu Hoàng Bạch Sơn.

Nếu Yêu Lang Vương cùng Yêu Hoàng kia thấy một màn như vậy, tuyệt đối cảm đều sẽ rơi xuống.

Trong mắt bọn họ, Dương Thiên chính là cự phách sánh ngang với mấy lão nhân Côn Luân, một thân tu vi thâm bất khả trắc.

Hoa Yên Nhu vẫn không buông tha cho Dương Thiên.

Nàng cau mày, túm lấy mái tóc dài của Dương Thiên nói: “Mặc đồ nữ còn chưa tính, nhưng ngươi lại đội tóc giả thật lớn như vậy, ngươi lại muốn làm nữ sinh như vậy?”

Nói xong liền muốn kéo tóc giả xuống.

Dương Thiên lập tức kêu đau, đây đều là tóc thật a, chỉ là vì phụ trợ Phá Thiên Tiên Đế hấn phong thần tuần lãng mà thôi. Không nghĩ tới Hồ Nữ này không cho hấn mặt mũi như vậy.

Vì để tránh cho bản thân chịu đủ tra tấn, Dương Thiên chuyển đề tài đến việc trị liệu thương thế cho Hoa Yên Nhu.

Nàng vừa rồi gần như mất nửa cái mạng, nếu mình không ra tay đã sớm bỏ mình.

Mà Hoa Yên Nhu cũng chú ý tới điểm này, nàng kiểm tra một chút, phát hiện mình vậy mà lông tóc không tổn hao gì.

Ngay cả vết thương sâu thấy xương trên cánh tay nàng, cũng biến mất vô tung vô ảnh.

Phản ứng đầu tiên của Hoa Yên Nhu chính là đây không phải là thật, đây nhất định là nằm mơ.

Nhưng mà chờ nàng dụi dụi con mắt, lại véo mình một cái, vẫn không tìm thấy bất kỳ vết thương nào.

“Đây... chẳng lẽ là kỳ tích sao?”

Hoa Yên Nhu kinh hô một tiếng, đôi mắt đẹp cũng dần dần sáng lên, cũng quên mất chuyện Dương Thiên tập kích ngực.

Phương pháp khôi phục thương thế như vậy nếu như nói dùng trên người cảnh sát hình sự của bọn họ, vậy thời điểm đối mặt phần tử phạm tội khẳng định sẽ giảm bớt quá nhiều thương vong.

Vì thế lần này ánh mắt Hoa Yên Nhu nhìn Dương Thiên, gần như muốn lột sạch quần áo của Dương Thiên, nhìn xem hãn rốt cuộc còn ẩn giấu năng lực gì.

“Dương Thiên, rốt cuộc là người làm sao mà làm được?”

Dương Thiên cảm thấy mình không có cách nào giải thích.

Bởi vì cho dù giải thích, Hoa Yên Nhu cũng sẽ không tin, cho nên hãn dứt khoát không nói gì cả.

Nhưng tiếp theo, Dương Thiên bắt đầu hối hận khi nhắc đến chuyện này, Hồ Nữ này quá biết dẫn vật.

Nhìn thấy Dương Thiên không trả lời, Hoa Yên Nhu không buông tha, đây chính là đại sự liên quan đến sinh tử, bất kể như thế nào nàng cũng phải để Dương Thiên thành thật khai báo rõ ràng.

Dương Thiên không chịu nổi tra tấn, hoàn toàn hết chỗ nói rồi.

Hãn lại nói sang chuyện khác: “Cảnh Hoa tử tử, người hỏi ta không có cách nào giải thích, chúng ta vẫn nên nói chuyện vừa rồi vì sao ta lại đặt tay lên ngực người được không?”

Hoa Yên Nhu đã không còn quan tâm nữa, nàng cười tủm tỉm nói: “Tiểu hồn đản, đừng có giả bộ ngớ ngẩn với lão nương, người nói phương pháp cho ta biết, lão nương cho người sờ một lần nữa cũng không sao!”

Dương Thiên:

Nàng từng tận mắt nhìn thấy chiến hữu của mình bởi vì mất máu quá nhiều chết ở trước mặt nàng, mà nàng lại bất lực.

Nắm giữ phương pháp của Dương Thiên, như vậy sẽ không còn bị kích tương tự phát sinh nữa.

Nhưng Dương Thiên cảm thấy rất bất đắc dĩ, bởi vì phương pháp này nói ra cũng không thể phổ cập mở rộng.

Linh được trân quý không nói, hơn nữa còn có hạn, tầng thứ hai Thất Thái Linh Lung Thập còn chưa đủ cho hắn tiêu xài.

Cuối cùng, Dương Thiên thật sự là bị Hoa Yên Nhu quán lấy hoàn toàn không có cách nào.

Hắn đỡ trán thở dài nói: “Cảnh Hoa tử tử, chỉ cần tử không đây đưa ở đề tài này, ta sẽ nói với tử một chút về việc tại sao vừa rồi ta lại mặc váy!”

Chương 209 - Toàn bộ tài sản.

Cuối cùng, khi Hoa Yên Nhu nói, nếu không nói rõ ràng thì sẽ phụ trách với nàng, Dương Thiên trực tiếp ném xe cho Hoa Yên Nhu.

Xuống xe, trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa. Hắn thật sợ.

Hoa Yên Nhu thấy vậy tức giận dậm chân!

“Tiểu hồn đản, tiện nghi của lão nương ngươi chiếm cũng chiếm rồi, không nói rõ ràng đã muốn đi như vậy? Nào có dễ dàng như vậy? Chờ xem, hòa thượng chạy được nhưng miếu không chạy được!”

Ngày thứ hai, Dương Thiên vừa đến cổng lớp, đã thấy có một đoàn người đang chờ ở đó.

Những người này không phải ai khác, chính là mấy người Kim Lập Huy. Hơn nữa còn có Ngô hiệu trưởng đi cùng.

Sau khi mấy người nhìn thấy Dương Thiên, nước mắt cảm động suýt chút nữa chảy ra.

Bốn người cung kính nói với Dương Thiên: “Dương tiên sinh, chúng ta cuối cùng cũng chờ được ngươi rồi!”

Dương Thiên nhíu mày: “Có chuyện gì?”

Trần Anh vội vàng mở miệng nói: “Dương tiên sinh, có thể nói chuyện một chút không?”

Thấy Dương Thiên đang muốn từ chối, hiệu trưởng Ngô ở bên cạnh ha ha mở miệng nói: “Bạn Dương Thiên, mấy vị này là người từ thiện quyên góp cho trường chúng ta, nếu không người cứ nói chuyện với bọn họ một chút.”

Dương Thiên nhìn hẩn một cái, trầm mặc một lát rồi gật đầu đồng ý.

Trong văn phòng hiệu trưởng, hiệu trưởng Ngô pha cho mấy người một ấm trà ngon rồi lui ra khỏi phòng.

Dương Thiên thưởng thức trà nước, mí mắt cũng không nâng lên một chút: “Nói một chút đi, tìm ta có chuyện gì?”

Kim Lập Huy gần như cầu xin nói: “Dương tiên sinh, ngài đừng làm khó chúng ta nữa, chúng ta thật sự biết sai rồi.”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt lạnh lùng nói: “Sai lầm thì liên quan gì đến ta? Thật sự coi ta là chúa cứu thế của các người sao?”

Một câu nói, bốn người lập tức câm như hến!

Bọn họ chỉ cảm thấy một luồng uy áp khổng lồ gần như khiến bọn họ nghẹt thở.

Hà Hồng cả gan cắn răng: “Dương tiên sinh, ngài rút cuộc thế nào mới bằng lòng cứu chúng ta? Ngài cần gì? Chỉ cần một câu, chúng ta.....”

Hẩn còn chưa nói hết lời, Dương Thiên đã lạnh nhạt nói: “Thứ ta muốn, các người không cho được!”

Sắc mặt ba người nhất thời trắng bệch, Dương Thiên nói như vậy chẳng lẽ thật sự muốn có được gia nghiệp của bọn họ?

Đây chính là thành quả mà bọn họ vất vả nửa đời người, làm sao bỏ được?

Kim Lập Huy cắn răng, đem hợp đồng đã sớm chuẩn bị tốt lấy được trước mặt Dương Thiên nói: “Dương tiên sinh, đây là hiệp nghị chuyển nhượng của ta và người, chỉ cần ngài ký tên sẽ hữu hiệu.

Dương Thiên không nhìn một cái, ngược lại nhìn chăm chú ba người còn lại, nói: “Nơi này không có chuyện của ngươi, đi thôi.”

Ba người Bàn Cao nghe vậy, mặt mũi tràn đầy vẻ không cam lòng.

Bọn họ cảm giác thân thể càng ngày càng suy yếu, đi bệnh viện đã kiểm tra, cơ năng thân thể đã lão hóa, không có gì bất ngờ xảy ra, mấy ngày nay liền sẽ tử vong.

Sắc mặt ba người trắng bệch, cuối cùng không còn cách nào khác, vội vàng nói với Dương Thiên: “Dương tiên sinh, xin hãy ra tay cứu chúng ta, chúng ta bằng lòng lấy toàn bộ gia tài ra trao đổi.”

“Đúng vậy đúng vậy, chúng ta đều nguyện ý, ngài ra tay cứu chúng ta đi.”

“Chỉ cần có thể sống, gia tài của chúng ta tất cả đều là của ngài.”

Lúc này ba người không thể lo được nhiều như vậy, chỉ cần có thể sống sót, quỳ xuống cho Dương Thiên cũng không phải là không thể.

Thấy ba người cũng đều lấy ra toàn bộ gia tài, Dương Thiên lúc này mới gật đầu nói: “Đây là lựa chọn của chính các ngươi, dùng tài kéo dài tính mạng, ta không bức bách, nếu ngày sau các ngươi đổi ý, ta sẽ thu hồi tính mạng của các ngươi, ngươi có thể dị nghị sao.”

“Không có, không có!” Ba người lắc đầu liên tục, tuy rằng biểu hiện cung kính nhưng trong lòng lại không cho là đúng.

Chỉ cần chữa khỏi bệnh, đến lúc đó cũng không phải là hấn nói được rồi.

Dương Thiên đứng dậy, nhìn về phía Kim Lập Huy nói: “Chuẩn bị xong chưa?”

“Cái gì?”

Kim Lập Huy còn chưa kịp phản ứng, kiếm chỉ của Dương Thiên đã điểm thẳng vào mi tâm của hắn, sau đó lạnh nhạt nói: “Chữa bệnh cho ngươi!”

Trên mặt Kim Lập Huy còn chưa hiện ra vẻ mừng như điên, chỉ cảm thấy từng cỗ năng lượng không hiểu từ mi tâm của hắn truyền khắp các nơi hẻo lánh trong thân thể.

Hắn cảm giác thân thể xảy ra biến hóa cực lớn, cơ năng thân thể bắt đầu chậm rãi khôi phục.

“Trời ơi, thật sự là kỳ tích sao?”

“Mau nhìn kia, nếp nhăn trên da của tổng giám đốc Kim dần dần biến mất, khôi phục bình thường.”

“Dương tiên sinh thật sự có thể chữa khỏi loại bệnh này, ông trời có mắt!”

Ba người ở đây thấy vậy thì kích động không thôi, rốt cuộc cũng được cứu, hôm nay rốt cuộc cũng có thể khôi phục lại bình thường.

Bọn họ nhìn Kim Lập Huy không khỏi bắt đầu ghen ghét, trong mắt bọn họ nóng rực, hận không thể thay thế vị trí của Kim Lập Huy.

Chờ Dương Thiên thu tay lại, Kim Lập Huy run rẩy nhìn bàn tay trẻ lại của mình, sau đó lại sờ lên mặt, phát hiện khôi phục như lúc ban đầu, lập tức kích động đến lệ nóng lưng tràn.

Đây chính là ơn tái tạo, Kim Lập Huy chân cong muốn quỳ xuống, nhưng Dương Thiên lại hư không thoát ra, Kim Lập Huy cảm giác bất luận thế nào cũng không thể quỳ xuống.

Một chiêu này, so với tám phù chú đại sư thiêu đốt trước đó càng thêm rung động.

Kim Lập Huy không khỏi càng thêm kính nể Dương Thiên.

Dương Thiên lạnh nhạt nói: “Ta đã lấy tiền của ngươi, đương nhiên sẽ cứu ngươi, ngươi không cần quỳ trước mặt ta.”

Kim Lập Huy mắt rung rung, kích động nói năng lộn xộn: “Dương tiên sinh tái tạo chi ân, Kim mỗ suốt đời khó quên.”

Mà lúc này Dương Thiên lại móc ra một mảnh lá cây màu xanh biếc, đưa cho hắn nói: “Bỏ nó vào trong miệng một ngày, bệnh của ngươi sẽ khỏi hoàn toàn.”

Kim Lập Huy lệ nóng doanh tràn, thiên ân vạn tạ nhận lấy Foliage, để vào trong miệng, sau đó chỉ cảm thấy tinh khí thần

toàn thân lập tức đạt đến đỉnh phong, tất xấu đã từng toàn thân, giống như trong nháy mắt đã nhẹ nhõm xuống.

Hắn như trút được gánh nặng, chỉ cảm giác như trẻ hơn mười tuổi.

Đợi đến khi bệnh của Kim Lập Huy được chữa khỏi, bốn người trong sân cũng không kìm nén được nữa.

Trầm Anh cung kính mở miệng: “Dương tiên sinh, mời ngài trị liệu cho ta.”

Dương Thiên gật đầu, thi triển trị liệu như pháp thuật, lại thi triển trị liệu đối với bốn người còn lại.

Tốc độ của hắn quả thực ngoài dự liệu của mấy người.

Vốn tưởng rằng sẽ rất phiền phức, nhưng kết quả chỉ cần xem năm phút.

Năm phút đồng hồ ngắn ngủi, âm khí trong cơ thể bọn họ đều bị trừ bỏ, thần thái mấy người sáng láng, đâu còn dáng vẻ tuổi xế chiều.

Mấy người mừng rỡ như điên, quả thực không thể tin được đây là sự thật.

Bọn họ cuống quýt kiểm tra thân thể, phát hiện không chỉ có âm khí trên người bị khu trừ toàn bộ, mà chứng bệnh mà còn từng muốn mời Trương đại sư đi trừ cũng được giải quyết.

Mấy người tán thưởng chữa trị không khỏi khiến Dương Thiên càng thêm bội phục.

Kỳ thật lần này Dương Thiên trị liệu cho bọn họ không đơn giản như vậy.

Sinh cơ trong cơ thể bọn họ bị âm khí hủy hết, Dương Thiên là dùng tiên nguyên bàng bạc của bản thân, phí hết rất nhiều khí lực, mới kéo những người này ra khỏi quỷ môn quan.

Hơn nữa chiếc lá kia là phiến lá trên linh dược tuyệt phẩm, vạn kim khó cầu, trị liệu cho bọn họ lãng phí năm chiếc lá, Dương Thiên cảm thấy đáng tiếc.

Thấy bốn người Bàn Cao vui vẻ, Dương Thiên mở miệng: “Trong vòng ba ngày, ta muốn nhìn thấy thành ý của các ngươi!”

Sắc mặt bốn người cứng đờ, trong lòng lập tức chìm đến đáy cốc.

Mặc dù lần trị liệu này bọn họ rất hài lòng, nhưng cái giá phải trả cũng quá lớn.

Ở đây người nào không phải ngàn tỉ thân gia, cứ như vậy táng gia bại sản, đặt ở trước mặt người nào cũng không vui.

Nhưng giờ phút này Dương Thiên ở đây, bọn họ không dám phản kháng ngoài mặt, cho nên, Bàn Cao, Hà Hồng và Thẩm Anh đều gật đầu.

Sau lưng, hần nghĩ, có thể kéo bao lâu thì hay bấy lâu, cùng lắm thì, thật sự không thể chạy trốn, cho Dương Thiên một công ty không xác.

Cửa hàng cổ kia của Bàn Cao đời đời truyền xuống, nội tình thập phần phong phú, hần đang suy nghĩ chờ chút nữa sau khi về nhà, liền đem rất nhiều đồ cổ chuyển đi, lưu lại cho Dương Thiên một gian hàng nát.

Thẩm Anh bên này cũng không phải không có chuẩn bị gì, làm ông chủ lâu như vậy, đương nhiên là phòng ngừa rắc rối chưa cháy, hai ngày trước, hần đã bán sạch mấy siêu thị lớn ở Ngạc Tỉnh, hiện tại, hợp đồng ở đó còn mấy ngày nữa là hết hạn, cho dù chuyển cho Dương Thiên, hần cũng sẽ không tổn thất gì.

Mà Tiểu Cửu Cửu trong lòng Hà Hồng càng rõ ràng, chỉ cần rời khỏi Giang Thành, hần về tới Nam Lưu Thị, mặc cho Dương Thiên có bao nhiêu năng lực cũng tìm không thấy hần.

Nếu tìm được hần, vậy cũng không sợ, chỉ cần Dương Thiên dám đi qua, thì sẽ khiến hần có đến mà không có về.

Hà Hồng cười lạnh trong lòng, hần muốn Dương Thiên biết, chờ đến Nam Lưu thị, ai mới là chúa tể.

Mấy ngày qua, mỗi ngày hần đều bị dày vò, không ngừng vấy đuôi mừng chủ Dương Thiên, đối với một người tâm cao khí ngạo như hần mà nói, quả thực chính là sỉ nhục.

Ngụy Dương càng trực tiếp.

Sau khi hần khỏi bệnh, cười lạnh với Dương Thiên, vẻ mặt khinh thường.

Dương Thiên tu tiên hơn 00 năm, trí lực như yêu, tự nhiên hiểu được trong lòng Ngụy Dương đang nghĩ cái gì?

Hắn nhíu mày, giọng nói lạnh nhạt: “Sao nào? Người muốn đổi ý hay sao?”

Ngụy Dương nghiêng đầu, nắm chặt tay vang lên tiếng khanh khách, hắn cười một tiếng quái dị: “Đổi ý? Đổi ý thì sao?”

Mấy người ở đây thấy vậy, đều rũ xuống mí mắt, một bộ chờ đợi chế giễu.

Dương tiên sinh này quá sơ suất rồi, Ngụy Dương là ai? Đó là người hung ác nổi danh ngang hàng với Lưu lão đại ở Huy tỉnh, vô cùng có thể đánh, hơn nữa rất không nói lý.

Lúc Dương tiên sinh này trị liệu cho hắn, nên làm một ít bảo đảm, hiện tại thì tốt rồi, cái gì cũng không có, chờ giỏ trúc mức nước công đã tràn đi.

Chương 210 - Thu hồi mạng của người.

Kim Lập Huy lúc này là người duy nhất đứng ra nói chuyện cho Dương Thiên.

Hắn nhìn chằm chằm Ngụy Dương phần nộ nói: “Ngụy lão đại, làm người chú ý thành tín, lúc trước hứa hẹn, hiện tại sao có thể không tính?”

Ngụy Dương cười lạnh nói: “Kim tổng, người nói thành tín là của người, nhưng chuyện của ta hình như không thuộc về người quản. Đối với chuyện này, là bằng hữu, ta khuyên người bớt nhúng tay vào thì tốt hơn. Người có thể hỏi ba nhà còn lại, ngoại trừ tên gốc người ra, có nhà nào cam tâm tình nguyện moi hết tài sản ra.”

Sắc mặt Kim Lập Huy lập tức trầm xuống, gã nhìn về phía ba người Bàn Cao, phát hiện ánh mắt ba người đều nhìn về nơi khác.

Động cơ trong lòng đã quá rõ ràng.

Ngụy Dương muốn đi, Kim Lập Huy vội vàng ngăn ở phía trước hắn, mà lúc này Ngụy Dương đôi mắt đột nhiên lạnh, một quyền hung hăng đánh trúng ngực Kim Lập Huy.

Ngụy Dương là lão đại trên đường, ra tay vô cùng tàn nhẫn.

Kim Lập Huy cảm giác mình giống như bị một con cự tượng hung hăng đụng vào ngực, hô hấp đột nhiên dừng lại, ho ra một ngụm máu tươi.

Ngụy lão đại dùng ánh mắt âm lãnh nhìn chăm chú Dương Thiên, cuồng ngạo nói: “Còn ai dám cản ta?”

Lúc này Dương Thiên ngồi trên ghế, nước trà trong tay vẫn còn hơi ấm.

Hắn vừa rồi vì mấy người mà gần như tiêu hao hết tiên nguyên, giờ phút này khỏe môi có chút tái nhợt.

Dương Thiên uống một ngụm trà, đạm mạc hỏi: “Ta tốn sức trăm cay nghìn đắng, chữa khỏi cho ngươi, ngươi cứ như vậy đi một chút đồ vật cũng không lưu lại...”

Nói tới đây, con ngươi bình tĩnh không gợn sóng của hắn nhìn về phía Ngụy Dương, nhẹ giọng nói: “Thích hợp không?”

Nhìn đôi mắt đen nhánh của Dương Thiên, Ngụy Dương không biết chuyện gì xảy ra, cảm giác sống lưng có chút lạnh lẽo.

Trong lòng Ngụy Dương có chút bất an, nhưng cuối cùng cảm giác Dương Thiên chỉ là một học sinh, dường như không có gì có thể uy hiếp được hắn.

Vì vậy, hắn cười gằn một tiếng trấn định nói: “Có thích hợp không? Ngươi hỏi ta có thích hợp không? Ngươi chỉ là chữa bệnh một lần mà thôi, muốn toàn bộ gia sản của ta, ngươi cảm thấy thích hợp không?”

Đôi mắt đen nhánh của Dương Thiên sáng ngời như sao, lộ ra một tia cơ trí.

Hắn để trà xuống, mười ngón giao nhau nói: “Tựa hồ, ta cũng không có để cho ngươi cầu ta, hết thảy đều là tự các ngươi tìm tới.”

Nguy Dương cười ha hả: “Là ta tìm tới thì thế nào? Hiện tại ta hồi hận, người có thể làm gì được ta?”

Dương Thiên cười, cười rất xán lạn!

Ánh mắt của hắn chuyển hướng, còn thừa ba người hỏi: “Ba người các người thì sao? Cũng nghĩ như vậy sao?”

Hà Hồng cười lạnh một tiếng, đang muốn gật đầu, nhưng lúc này Thẩm Anh vội vàng kéo hắn một cái.

Thẩm Anh nhìn Dương Thiên tươi cười, trong lòng có một ý nghĩ xấu.

Nếu như vừa rồi lúc hắn chữa bệnh còn lưu lại một tay, vậy cũng xong đời.

Năm người bọn họ gần như hỏi hết các bác sĩ nổi tiếng trong nước, thật sự không ai từng thấy căn bệnh kỳ quái như vậy, cũng không ai có thể cứu được bọn họ.

Nếu không thì sao bọn họ có thể chấp tay dâng tài sản vài trăm triệu cho Dương Thiên được.

Vì bảo hiểm, Thẩm Anh nháy mắt với Bàn Cao.

Hai người đều là nhân vật thông minh tuyệt đỉnh, bằng không thì không thể có tài sản hơn mười ức, trong nháy mắt, hai người kịp phản ứng, hiểu ý của Thẩm Anh.

Mặc dù xác suất này rất nhỏ, nhưng nếu thật sự xảy ra thì sao?

Hiện tại trở mặt vậy đến lúc đó chẳng phải là tự tìm đường chết.

Vẫn là trước mặt đồng ý, sau đó lại đến bệnh viện nhìn một cái.

Ba người tuy không ai nói gì, nhưng ý nghĩ lại nhất trí kinh người.

Thẩm Anh lên tiếng trước: “Dương tiên sinh trị hết bệnh của ta, tương đương cứu mạng của ta, ân cứu mạng có nhiều tiền tài hơn nữa cũng không thể cân nhắc!”

Hà Hồng trái lương tâm nói: “Đúng vậy, đúng vậy, Dương tiên sinh ngài ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, chúng ta không nghĩ

như vậy, cho dù nhiều tiền hơn nữa cũng không đền được cái mạng.”

Bàng Cao cũng cười tủm tỉm mở miệng: “Dương tiên sinh ngài yên tâm, sau khi chúng ta trở về sẽ làm thủ tục cho ngài, tranh thủ trong vòng ba ngày đem tất cả tài sản trình hiện ra trước mặt ngài.”

Dương Thiên gật đầu.

Ba người này nói thật càng tốt hơn, nếu là giả, hẳn tự có biện pháp, để bọn họ phải trả giá thê thảm.

Mà lúc này Ngụy Dương nhìn thấy một màn này thì có chút ngây ngẩn cả người.

Hắn nhìn ba người với vẻ mặt như nhìn thẳng ngốc nói: “Bệnh hiện tại của chúng ta đều đã được chữa khỏi, các người còn cung kính với hắn như vậy làm gì? Bây giờ các người còn tưởng rằng đây là vừa rồi? Chúng ta cần cầu xin hắn?”

Ba người cười lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn Ngụy Dương lộ ra một tia đùa cợt.

Ngụy Dương này quả thật không có đầu óc, không suy nghĩ lâu dài.

Loại người này cho dù là ở trong phim truyền hình, cũng sống không quá ba tập!

Dương Thiên nhìn Ngụy Dương chẳng thèm ngó tới, cười nói: “Bọn họ không ngốc, bọn họ rất thông minh, quyết định của bọn họ nếu là về sau xem ra sẽ là quyết định chính xác nhất cả đời này của bọn họ.”

Quả nhiên!

Ba người nghe vậy sắc mặt hơi trắng bệch!

Những lời này của Dương Thiên dường như đã chứng minh hắn có để lại hậu chiêu.

Mồ hôi lạnh túa ra trên trán ba người, dọa đến mức không dám thở mạnh, nhìn Dương Thiên tiếp tục mở miệng: “Người tự nhận là mình rất thông minh, nhưng lại hoàn toàn ngược lại, sau khi quyết định này của người, người chắc chắn sẽ không hối hận sao?”

Ngụy Dương vẻ mặt, sau đó rốt cục ý thức được không thích hợp, hần dò xét thân thể một chút, phát hiện thân thể so với trước đó còn có sức sống.

Hắn thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhẹ nhàng cười nói: “Đã đến lúc này rồi, ngươi còn đánh mắt hổ gì với ta? Lão tử nếu không đi mới hối hận nhất.”

Nhìn Ngụy Dương xoay người đi tới, Dương Thiên nhắm hai mắt lại, đạm mạc nói: “Nếu ngươi dám bước ra khỏi cánh cửa này, sẽ phải trả giá đắt chính ngươi không thể thừa nhận nổi.”

Ngụy Dương cười lạnh nói: “Tiểu tử, ngươi có biết ta ở Huy tinh lợi hại như thế nào không? Dám uy hiếp ta như vậy, ngươi cho rằng ta là kẻ hù dọa sao?”

Dương Thiên không mở mắt, vẫn phong khinh vân đạm như cũ.

“Ngươi có thể thử xem!”

Ngụy Dương tức giận hừ một tiếng, nói: “Được, lão tử cũng không tin, lão tử.....”

Hắn vừa nói, vừa bước một chân ra cửa.

Dương Thiên mở mắt ra. Đột nhiên lạnh lẽo!

Đầu ngón tay hắn có một đoàn hắc khí, dưới tình huống mọi người không phát hiện đánh trúng phía sau lưng Ngụy Dương.

Lúc này Ngụy Dương đã bước một chân ra khỏi cửa một nửa, lời nói cũng mới nói được một nửa!

Sau đó, đoàn hắc khí kia nhập thể, hắn ngừng lại.

“Làm sao vậy?”

Trong tình huống tất cả mọi người không hiểu gì, Ngụy Dương phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, cả người bị hắc khí bao phủ, điên cuồng lăn lộn trên mặt đất, cả người vặn vẹo.

Chỉ trong nháy mắt, gương mặt kia lại trở nên già nua giống như vỏ cây.

Nhìn Ngụy Dương bị hắc khí bao vây, Trầm Anh kinh hô: “Mau tránh ra, đây là âm khí, âm khí có thể thôn phệ nhân

sinh cơ.”

Hà Hồng cùng Bằng Cao sợ tới mức chân mềm nhũn thiếu chút nữa quỵ trên mặt đất, bọn họ tranh thủ thời gian giống như Kim Lập Huy, trốn ở sau lưng Dương Thiên run lẩy bẩy.

Một màn trước mắt, bọn họ cả đời cũng sẽ không quên.

Chỉ thấy mái tóc đen nhánh của Ngụy Dương biến thành màu trắng với tốc độ mắt thường có thể thấy được, sau đó tróc ra.

Trên cánh tay, trên tay, trên mặt, làn da hần càng ngày càng nhăn nheo, giống như lão nhân trên trăm tuổi, trên mặt dần dần bắt đầu xuất hiện điểm lấm tẩm màu đen.

“Tê!”

Tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh, nhìn bàn tay cầu cứu của Ngụy Cao đưa về phía Dương Thiên.

Nhưng thiếu niên không hề động đậy: “Ta đã có năng lực đem mạng cho người, tự nhiên có năng lực thu hồi!”

Trên mặt Ngụy Cao từ lúc bắt đầu cho đến lúc sắp chết, đều tràn ngập vẻ hối hận.

Hắn hối hận chính mình, vì vật ngoài thân, lại đem tính mạng của mình ném ở nơi này.

Ngụy Dương hoàn toàn không có khí tức, con người biến thành màu xám tro, lẳng lẳng nằm trên mặt đất.

Trong nháy mắt, một người sống sờ sờ cứ như vậy chết ở trước mắt bọn họ.

“Trời ơi!” Bằng Cao kinh hãi, chuyện này rốt cuộc là sao.

Hà Hồng to gan, tiến lên tra xét một phen, hoảng sợ nói: “Chết rồi, Ngụy Dương chết rồi.”

“Tê!”

Tất cả mọi người lại hít một hơi khí lạnh, Ngụy Dương chết không đáng sợ, đáng sợ là vừa rồi bọn họ căn bản không nhìn ra Dương Thiên ra tay.

Toàn bộ hành trình hắn đều nhắm hai mắt lại, không có bất kỳ tiếp xúc nào với Ngụy Dương, làm sao có thể vô thanh vô tức giết chết Ngụy Dương?”

Chẳng lẽ...

Sắc mặt mọi người trắng bệch, trái tim lập tức chìm xuống đáy cốc.

“Chẳng lẽ Dương Thiên có lưu lại hậu thủ đủ để trí mạng bọn họ?”

Bọn họ sợ hãi nhìn Dương Thiên, đây là lần đầu tiên ba người cùng nhìn thấy Dương Thiên.

Lúc này Dương Thiên không còn là một học sinh ngây thơ vô tri nữa, mà là một người đàm phán có tâm cơ hơn bất kỳ ai trong bọn họ.

Ánh mắt Dương Thiên bình thản nhìn ba người nói: “Ba vị lão bản, các ngươi còn kiên trì để suy nghĩ trong lòng mình sao?”

Sắc mặt ba người trắng bệch, chẳng lẽ hắn biết rồi?

Trong đầu Thẩm Anh như muốn nổ tung, thần sắc sợ hãi trực tiếp quỳ gối trước mặt Dương Thiên mở miệng: “Dương tiên sinh, chúng ta biết sai rồi, chúng ta...”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Ta mặc kệ ai sai, ba ngày sau, ta cần nhìn thấy những gì ta muốn thấy, các ngươi có thể tùy tiện giở một số thủ đoạn nhỏ, nhưng nếu bị ta phát hiện, sinh tử của các ngươi, ta định đoạt.”

Dứt lời xoay người rời đi, để lại mấy người run lẩy bẩy!

Chương 211 - Hồ ly thuần bạch.

Bàng Cao, Hà Hồng, còn có Thẩm Anh ba người thời gian thật dài đều không có lấy lại khí sắc.

Bọn họ run rẩy hút hai hộp thuốc lá, tay run lúc này mới có chuyển biến tốt, ba người người xem ta, ta nhìn người, đều có thể từ trong mắt đối phương nhìn ra vẻ hoảng sợ!

“Rốt cuộc Dương tiên sinh làm sao mà nói được?” Hà Hồng sợ hãi nhất.

Bởi vì vừa rồi nếu không phải Thẩm Anh ngăn cản, vậy người chết có lẽ cũng có hẳn.

Bàng Cao lại hung hăng hít một hơi thuốc, nói: “Vừa rồi ta cũng không thấy Dương tiên sinh ra tay, Ngụy Dương cứ như vậy mà chết.”

Trầm Anh ngưng trọng mở miệng: “Không đúng, Dương tiên sinh từng nói với Ngụy Dương, chỉ cần hắn ra cái giá này, sẽ khiến hắn phải trả một cái giá khó có thể thừa nhận! Chẳng lẽ là lúc đó...”

Kim Lập Huy từ dưới đất gian nan đứng lên, Ngụy Dương đánh hắn ta một quyền, sau đó trả giá sinh mệnh.

Hắn cười khò một tiếng, nếu đôi phương nghe theo mình, cũng sẽ không tạo thành hậu quả này.

Kim Lập Huy nhìn ba người, mở miệng: “Trước khi đến đây ta đã sớm nói, bốn người các người không cần chơi một ít thủ đoạn nhỏ với Dương tiên sinh, các người chính là không nghe, vậy từ giờ trở đi các người sống hay chết đều không quan hệ với ta!”

Dứt lời, quay người đi về phía cửa.

Bàng Cao thấy Kim Lập Huy muốn ra ngoài, sắc mặt hoảng sợ nhớ tới tình trạng chết của Ngụy Cao vừa rồi, hắn vội vàng muốn khuyên can Kim Lập Huy, nhưng Hà Hồng ở bên cạnh lại ngăn cản hắn.

Bọn họ muốn tìm một người thử xem có thể ra ngoài hay không.

Cửa này có phải là mấu chốt để Ngụy Cao chết hay không.

Nhưng mà, đang lúc bọn họ đã chuẩn bị kỹ càng tính toán lui về phía sau, phát hiện Kim Lập Huy vậy mà hoàn hảo không chút tổn hại đi ra cửa.

Ba người nhìn nhau.

“Chúng ta làm sao bây giờ? Có thể ra ngoài không? Sẽ không có chuyện gì chứ?”

Ba người không có biện pháp không cẩn thận, vừa rồi Ngụy Cao chết quá mức thâm trọng, ba người đều có bóng ma tâm lý,

Kim Lập Huy có thể đi ra ngoài, là bởi vì hắn đã sớm từ bỏ toàn bộ gia nghiệp, đem hết thầy chuyên nhượng cho Dương Thiên, nhưng mà bọn họ từ đầu tới đuôi đều không có nghĩ qua như vậy a, có thể giống như Ngụy Cao, là ở vị trí cửa hay không?

Nghĩ thôi cũng cảm thấy sờn gai ốc!

Ba người, tại địa giới của mình lực ảnh hưởng đều không yếu, đều là cấp bậc đại lão, nhưng là bây giờ, vậy mà không dám ra cửa nhỏ này, cái này nếu là truyền đi, chắc chắn sẽ không có người tin tưởng.

Thời gian một ngày trôi qua rất nhanh, khi Dương Thiên rút cuộc cũng trở về ký túc xá, đột nhiên từ trong Lục Hóa Đài chui ra một vật nhỏ lông xù màu trắng tinh.

Nó phát ra tiếng gào thét yếu ớt, khiến người ta thương xót!

Dương Thiên nhìn vật nhỏ này, nó cũng nhìn Dương Thiên, chỗ chân có một vết thương.

“Tiểu hồ ly?”

Dương Thiên nhíu mày, trong trường học sao lại có hồ ly, hơn nữa tiểu hồ ly xinh đẹp như vậy, chẳng lẽ là ai nuôi?

Hắn lắc đầu, không quan tâm đến nó, có lẽ đợi chút nữa chủ nhân của nó sẽ đến cứu nó đi, nếu mình...

Mang nó về, vậy chẳng phải là thành kẻ trộm?

Quả nhiên, khi Dương Thiên đi chưa được bao xa, chỉ thấy một lão sư cao lớn đi tới nhìn thấy tiểu hồ ly.

Nhưng mà, điều khiến Dương Thiên cảm thấy có chút không thích chính là, đối phương đang quát lớn đánh chửi tiểu hồ ly.

Nghe tiếng gào thét yếu ớt hơn, thân thể Dương Thiên run lên.

Hắn nghĩ tới thời điểm mình ở Huyền Thiên đại lục, mình đã từng bắt lực như vậy, nếu không phải có người xuất thủ, có lẽ Huyền Thiên đại lục sẽ không tồn tại danh hào Phá Thiên Tiên Đế.

Dương Thiên xoay người, nhìn lão sư cao lớn bình tĩnh nói:
“Không yêu, cũng đừng làm tổn thương, hành hạ một con vật

nhỏ như vậy là có ý tứ sao?”

Lão sư cao mặt hơi sững sờ, sau đó cười khẩy nói: “Ngươi là học sinh lớp nào, cũng dám quản chuyện của ta?”

Dương Thiên nói: “Ta là lớp đó không quan trọng, vốn dĩ chuyện này không liên quan đến ta, nhưng nếu ta đã gặp, nên quản, đương nhiên cũng phải quản.”

Lão sư cao ráo không kiên nhẫn nói: “Cút đi, đây là sủng vật ta nuôi, ta muốn ngược đãi như thế nào thì ngược đãi như thế đó, ai bảo đời này ta mạnh hơn nó chứ.”

“Ồ?”

Dương Thiên cười: “Nói như vậy, đời này ta mạnh hơn ngươi cũng có thể ngược đãi ngươi?”

“Tiểu tử ngươi muốn chết.” Lão sư cao lớn phần nộ tiến lên, đập một cước.

Nhưng mà, Dương Thiên đứng chấp tay, cũng tung một cước.

Hai chân chạm nhau, Dương Thiên không hề động, mà lão sư cao gây kêu thảm một tiếng ngã xuống đất.

Hắn ôm cổ chân không ngừng kêu thảm, tiểu hồ ly gào thét một tiếng, sau đó khập khiễng chạy về phía Dương Thiên.

Sau đó, hai móng vuốt chỉ ôm chân Dương Thiên, đôi mắt to đen láy điềm đăm đáng yêu.

Dương Thiên có chút mềm lòng, bế nó lên, lạnh lùng nhìn lão sư cao lớn nói: “Ta mạnh hơn ngươi, bắt nạt ngươi là chuyện đương nhiên, đây là logic của ngươi, nếu như vậy, con tiểu hồ ly này liền thuộc về ta!”

Lão sư cao lớn phần nộ nói: “Tiểu tử, ngươi thật to gan, dám công khai cướp bóc, ngươi cũng biết ta ở cục cảnh sát có người, ta khuyên ngươi nhanh chóng đem con tiểu hồ ly này cho lão tử, nếu không lão tử để ngươi tiến cục.”

Dương Thiên cười, so đâu quan hệ?

Gia tộc lớn như Tần gia, uy vọng của Tần lão ở Giang thành lớn như vậy, ở trước mặt mình cũng phải cung kính.

Gọi một tiếng Dương tiên sinh, chỉ là một lão sư, ở đây cũng dám nói với mình hửn có người ở trên?

“Tùy tiện gọi, ta ngược lại muốn xem thử, ta đoạt chính là đoạt, toàn bộ Giang Thành ai dám làm chủ cho ngươi!”

Trong giọng nói của Dương Thiên xen lẫn sự tự tin khổng lồ, khiến cho lão sư cao lớn cũng có cảm giác hít thở không thông!

Lão sư nghi ngờ nhìn Dương Thiên, phát hiện hửn chỉ mặc một bộ đồng phục bình thường, lúc này mới khinh thường cười nói: “Tiểu tử, đây là ngươi nói đấy, ngươi có gan thì đừng đi!”

Dương Thiên không để ý đến hửn, mà đứng tại chỗ quan sát tỉ mỉ tiểu hồ ly màu trắng thuần này.

Nó khí tức uể oải, con ngươi linh động tối như mực không có sắc thái sáng ngời, lông tóc thuần trắng bị dơ bẩn vùi lấp, bắp chân còn đang chảy máu.

Tiên nguyên hiện lên trong lòng bàn tay Dương Thiên, hửn dễ dàng cầm máu cho tiểu hồ ly, sau đó lấy một gốc linh dược từ trong Thất Thái Linh Lung Tháp ra.

Sau khi tiểu hồ ly nhìn thấy linh dược, con mắt đen như mực lập tức sáng lên, giương răng hổ muốn cắn, Dương Thiên lấy ra một ít cười nói: “Tiểu hồ ly, ngươi không muốn sống nữa sao?”

Gốc linh dược này ẩn chứa linh khí thập phần bá đạo, sau khi tiểu chút chút ăn vào khẳng định sẽ căng nứt.

Tiểu bạch hồ không thuận theo, trừng đôi chân ngắn nhỏ, muốn ăn linh dược.

Dương Thiên nghiền nát một ít cành lá của gốc linh dược kia, sau đó bôi đều lên trên đùi bị thương của tiểu bạch hồ.

Sau một lúc lâu, tiểu bạch hồ tựa hồ khôi phục lại.

Mà lúc này, đột nhiên có một chiếc xe cảnh sát dừng lại trước mặt người cao hơn.

Sau đó, lão sư chỉ vào Dương Thiên, huyền thuyên nói một hồi, hai tiểu cảnh sát nhìn Dương Thiên ánh mắt cũng mơ hồ

có chút bất thiện.

Bọn họ đi lên phía trước nhìn xuống nói: “Tiểu tử, thật to gan, công khai cướp bóc?”

“Còn nói cái gì? Toàn bộ Giang Thành không ai trị được ngươi? Ngươi cho rằng ngươi là ai?”

“Ngươi nói Giang Thành không ai dám làm chủ cho hử? Nếu ta dám giúp hử làm chủ, ngươi có thể làm gì?”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt, khinh thường nhìn hai người bọn họ một cái: “Các ngươi muốn ra mặt vì hử?”

Cảnh sát mắt tam giác kia mở miệng: “Tiểu tử, ở chỗ này mà ngươi còn dám làm càn? Thật không coi chúng ta ra gì.”

Một cảnh sát khác trong tay cầm gậy cảnh sát nói: “Vương ca, nói nhảm gì đó với hử, nếu không ta đánh hử một trận, để hử thành thật một chút?”

Cảnh sát mắt tam giác mở miệng nói: “Cũng tốt, cho hử biết, ai to hơn.”

Vị cảnh sát cầm gậy cảnh sát tiến lên một bước, đang muốn vung gậy lên, mà lúc này Dương Thiên lại đậm mặt nói: “Chờ một chút!”

“Sợ?” Cảnh sát kia khinh thường chế giễu.

Dương Thiên lắc đầu nói: “Đề ý đề ta gọi điện thoại nhé.”

Cảnh sát mắt tam giác nhìn Dương Thiên lấy ra một tấm màn hình đen trắng, sau đó cười lạnh: “Đánh đi, nhớ kỹ, người nọ phải mang nhiều tiền tới chuộc ngươi, mang ít đi thì ta sẽ không thả ngươi.”

Dương Thiên cười cổ quái nói: “Cừ trên của ngươi là ai?”

Cảnh sát mắt tam giác cười khinh thường: “Sao? Muốn có quan hệ với cấp trên của ta? Chỉ là học sinh nghèo? Ta gọi điện thoại cấp trên Hàn cảnh báo cho ngươi, ngươi cũng không có tư cách nói chuyện với hử.”

Dương Thiên Bình cười nhạt, đối phương nói ngược, không có tư cách là cấp trên của hử.

“Họ Hàn? Chưa từng nghe qua, ta liền hỏi cục trưởng của các người có phải Lý Mậu hay không?”

Cảnh sát mắt tam giác nghe vậy, sắc mặt âm trầm nhe răng cười: “Sao? Nghe qua tên cục trưởng của ta, liền dám giả xã hội trước mặt ta?”

Dương Thiên đạm mạc nói: “Chờ một chút!”

Hắn gọi điện thoại cho Vương Liệt: ” Để Lý Mậu gọi điện thoại cho ta.”

Vương Liệt cung kính gật đầu.

Chờ Dương Thiên cúp điện thoại, mắt tam giác dường như nghe được, cười tươi cười nhất: “Ha ha ha, ta vừa rồi nghe được cái gì? Bảo cục trưởng của chúng ta gọi điện thoại cho hắn? Hắn cho rằng hắn là ai?”

Vị cảnh sát cầm gậy cảnh sát kia cũng đồng dạng cười ra tiếng: “Điện thoại cứ cúp như vậy? Ha ha, ta hoài nghi có mở hay không, chỉ là tiểu tử nghèo này, Lý cục chúng ta làm sao có thể đánh cho hắn...”

Hắn còn chưa nói xong, điện thoại di động của Dương Thiên đột nhiên vang lên.

Chương 212 - Hạ phẩm linh đan.

Dương Thiên không có phản ứng với cảnh sát cầm gậy cảnh sát kia, mà là nhận điện thoại.

Hắn mở miệng nói trước mặt hai tên cảnh sát và lão sư cao lớn kia: “Mang nhiều tiền lại đây, có người muốn tiền chuộc!”

Cảnh sát mắt tam giác nghe vậy lập tức có dự cảm không tốt.

Sau đó, Dương Thiên cười quái dị ném di động cho hắn nói: “Hình như cục trưởng của người muốn tìm người trò chuyện một chút.”

Mắt tam giác nghe vậy chân không khỏi mềm nhũn, thiếu chút nữa quỵ trên mặt đất.

Hắn cuống quýt nhận lấy điện thoại, khi cùng đồng bạn nhìn thấy số điện thoại, sắc mặt lập tức thay đổi màu sắc.

Điện thoại này, sáu số năm, dễ nhận ra nhất, đích thật là điện thoại của cục trưởng hắn.

“Ê!”

Sắc mặt mất tam giác hơi trắng bệch, sau đó thăm dò nói một câu.

Nhưng mà chỉ nghe tiếng quát giận dữ của đối phương truyền đến: “Người tên là gì? Là đội cảnh sát nào? Là người bảo ta mang tiền chuộc qua?”

Trời ạ!

Sau khi cảnh sát mất tam giác và đồng bạn của hắn nghe được những lời này, lần này chân mềm nhũn thật sự quỵ xuống.

Khóe miệng hai người co rúm, mí mắt chớp động kịch liệt, không ngừng ăn nói khấp nép với nhân vật trong điện thoại.

Lão sư cao không rõ ràng cho lắm, tiến lên hỏi một câu.

Mà lúc này, tên cảnh sát mất tam giác kia hung hăng tát hắn một cái: “Mẹ nó, lão tử bị người hại thảm, chờ xem, nếu lão tử bị sa thải, người cũng sẽ không dễ chịu đâu.”

Thầy giáo cao to bị đánh cho ngây người, đây rốt cuộc là ai gọi điện thoại, đáng giá cảnh sát mất tam giác tức giận như vậy?

Hắn còn chưa kịp phản ứng, cảnh sát cầm gậy cảnh sát kia đã nện một gậy lên người hắn, phát ra tiếng rống giận kinh thiên: “Mẹ nó, nhân vật như vậy mà người cũng dám chọc vào? Đầu nhĩ của chúng ta ở trước mặt hắn cũng không có tư cách nói chuyện, ngay cả cục trưởng của chúng ta cũng phải cung kính đối đãi, người lại kéo hai chúng ta làm chủ cho người, mẹ nó, kiếp trước chúng ta rốt cuộc nợ người cái gì, tại sao người lại muốn hãm hại chúng ta như vậy?”

Thầy giáo cao to ôm đầu, đang run lẩy bẩy, trong lòng hối hận đến xanh ruột.

Vốn hắn cho rằng câu nói kia của Dương Thiên chỉ là nói một chút mà thôi, không ngờ rằng, lời thiếu niên nói lại là thật.

Toàn bộ Giang Thành, không người dám làm chủ cho hắn!

Đây phải là mặt mũi lớn bao nhiêu, mới có thể nói ra một câu bá khí như vậy.

Cảnh sát mắt tam giác cũng hung hăng đá lão sư cao to mấy lần, phát tiết lửa giận của mình.

Toàn bộ quá trình, Dương Thiên đều ngăn cản cả người.

Hai người kia hình như là lão sư cao gầy gọi tới, sao lại đánh ngược lại người cao kia.

Cuối cùng, cảnh sát mắt tam giác cung kính nói với đầu kia điện thoại một tiếng mờ hôi lạnh không ngừng, cúp điện thoại, sau đó đem cái điện thoại đen trắng kia, hai tay dâng lên, đưa cho Dương Thiên: “Dương tiên sinh, chúng tôi không biết là ngài, cục trưởng của chúng tôi nói lập tức tới xin lỗi ngài, hy vọng ngài có thể thông cảm.”

Dương Thiên gật đầu, cười như không cười: “Ngươi bảo hắn lấy tiền chuộc của ta sao?”

Cảnh sát mắt tam giác nghe vậy, suýt nữa lại quỳ xuống đất, hắn muốn khóc nhưng không dám khóc nói: “Dương tiên sinh nói đùa, chúng ta nào dám nhận tiền chuộc của ngài, vừa rồi ta chỉ nói mấy lời tức giận, ngài đừng quên nha.”

Nói xong, hung hăng tát mình hai cái để bày tỏ thành ý.

Dương Thiên mất đi tâm tư chơi đùa, nhìn lão sư cao lớn nói: “Ta cướp tiền hồ ly đi, ngươi phục chưa?”

Lão sư cao vốn đang đại ra, sau đó mới phản ứng lại, vội vàng sợ hãi nói: “Ta phục ta, tiền hồ ly này là ta bắt được, ngài không tính đoạt, ngài muốn thì cứ lấy đi là được!”

Dương Thiên gật đầu, lúc này cảnh sát cầm gậy cảnh sát liếm mặt nói: “Dương tiên sinh, ngài nhìn đại nhân vật như ngài, cũng đừng so đo với chúng tôi, chúng tôi biết sai, ngài bỏ qua cho chúng tôi đi.”

Dương Thiên hỏi ngược lại: “Nếu như ta không có bất kỳ bối cảnh gì, ta bảo các ngươi buông tha ta, các ngươi sẽ bỏ qua sao?”

“Cái này...” Cảnh sát kia ngậy ngấn cả người, tiếp theo chỉ nghe Dương Thiên mở miệng: “Chờ cục trưởng của các người tới, các người tự mình giải thích với hắn đi.”

Dứt lời, xoay người rời đi.

Cảnh sát mất tam giác thấy vậy, thân thể nhoáng một cái, kém chút nữa té xỉu.

Dương Thiên đi rồi cách đó không xa, chỉ thấy một con hồ ly mặt mày ôn hòa thở phào nhẹ nhõm nói: “Tam muội, trở về bẩm báo phụ thân, nói Tiểu Linh Nhi tìm được rồi, mặc dù giữa đường có chút nhọc nhằn, nhưng cũng may thiếu niên kia chứa chấp Tiểu Linh Nhi.”

Bạch hồ có một sợi dây dọc trên trán gật đầu nói: “Vây tỷ tỷ người không trở về sao?”

Bạch hồ mặt mày ôn hòa giờ phút này đôi mắt lạnh lùng nói: “Ta phải lưu lại, trừng phạt kẻ dám thương tổn tiểu Linh Nhi một chút, tiểu Linh Nhi ở cùng với chúng ta đều là bảo vật trong lòng bàn tay, hắn dám thương tổn tiểu Linh Nhi, ta tuyệt đối không dễ dãi.”

Một con cáo trắng khác gật đầu, nói: “Tỷ tỷ không nên cách thiếu niên kia quá gần, tiểu Linh Nhi không tu luyện, trên người cũng không có yêu khí, mà nếu như người ở khoảng cách gần, thiếu niên kia có thể dễ dàng cảm giác được.”

Dương Thiên về tới ký túc xá, nơi này chỉ có một mình hắn ở, phúc lợi còn tốt hơn cả thầy giáo trong trường.

Hắn vừa đặt con cáo trắng nhỏ xuống, con cáo trắng nhỏ chỉ ôm chân hắn, một đôi mắt linh động đen như mực nhìn chăm chăm hắn.

Dương Thiên cười cười, dường như vật nhỏ này rất có linh tính.

Hắn đi tới toilet, đem con tiểu bạch hồ bẩn thỉu ném vào trong chậu, nhận chút nước nóng giúp nó rửa sạch, tiểu bạch hồ rất ngoan, toàn bộ hành trình đều đang hưởng thụ Dương Thiên giúp nó rửa sạch.

“Con tiểu bạch hồ này là đực hay cái?”

Dương Thiên lăm bắm một tiếng, có chút tò mò, nhưng khi định mở ra nhìn một cái, con tiểu bạch hồ lập tức xù lông.

Nó nhảy lên một cái, nhưng làm sao thoát khỏi lòng bàn tay của Dương Thiên?

Dương Thiên cầm nó trong tay, cười nói: “Vật nhỏ, ngươi chạy cái gì?”

Nhìn Dương Thiên lật nó lại, tiểu bạch hồ lộ ra sự xấu hổ và giận dữ, cắn Dương Thiên một cái, sau đó nhanh chóng chạy trốn.

Tiểu Linh Nhi cảm thấy hôm nay thật sự là quá xui xẻo, vốn dĩ chạy trốn đến tìm kiếm tiểu ca ca, không nghĩ tới lại bị một người xấu bắt được, nhốt nàng ở trong lồng.

Nàng là ai, dù sao cũng coi như là Yêu Hoàng Thất công chúa, hơn nữa còn là công chúa được sủng ái nhất, ở Yêu tộc ai dám nhốt nàng ở trong lồng.

Nàng muốn chạy trốn lại bị người xấu kia làm bị thương chân, cuối cùng, chờ lúc người xấu kia không chú ý mới chạy ra.

Nửa đường gặp được tiểu ca ca lần trước nhìn thấy nàng vui đến phát khóc, lại không nghĩ rằng đối phương nhìn nàng một cái liền rời đi.

Điều này làm cho nàng vừa tức giận vừa tuyệt vọng, tức giận chính là rõ ràng nàng đáng yêu như vậy, vì sao đối phương không thu lưu nàng, tuyệt vọng chính là người xấu kia lại tìm được nàng.

Nàng trời sinh thể chất suy nhược, không cách nào tu luyện, đừng nói một người lớn, ngay cả một đứa bé cũng đánh không lại.

Vốn cho rằng lần này thật khó thoát khỏi vận rủi, lại không nghĩ rằng tiểu ca ca xuất thủ cứu nàng như vậy.

Điều khiến nàng cảm thấy bất ngờ nhất chính là tiểu ca ca này thật đúng là hào khí không tầm thường, trên đùi chỉ bị thương nhẹ, vậy mà vận dụng linh dược.

Trời ạ, nàng chính là phế đi thiên tân vận khổ, chính mình vụng trộm chạy ra chính là vì linh dược này mà đến.

Đáng tiếc, cổ nàng không dài, không thể ăn được.

Vốn dĩ về tới chỗ ở của tiểu ca ca này thì không có gì nguy hiểm, nhưng điều khiến nàng ta càng hoảng sợ hơn là tiểu ca ca này lại muốn nhìn nàng ta là nam nữ.

Dù sao nàng cũng đường đường là Yêu Hoàng Thất công chúa, bị đối xử như vậy, nàng làm sao có thể nguyện ý.

Dương Thiên nhìn con tiểu bạch hồ chui vào dưới gầm giường không ra không khỏi bật cười.

Hắn có loại ảo giác, tựa như con tiểu bạch hồ này có thể nghe hiểu lời hắn nói.

Đối với việc này, Dương Thiên vẽ mặt cổ quái, nhìn tiểu bạch hồ nói: “Người không phải là mẹ chứ.”

Tiểu bạch hồ dữ dằn kêu lên hai tiếng với hắn.

Tiểu Linh Nhi thật sự là sắp tức điên rồi, tiểu ca ca này một chút cũng tôn trọng nàng. Nàng là Thất công chúa của Yêu Linh Hồ nhất tộc a.

Nếu không phải sợ bại lộ, Tiểu Linh Nhi đã sớm nói tiếng người mắng Dương Thiên không biết xấu hổ.

Hiện tại nhiệm vụ hàng đầu của nàng chính là nghĩ biện pháp đánh cắp một gốc linh dược trong tay Dương Thiên, chỉ có như vậy, thương thế của nàng mới có thể triệt để khôi phục, hơn nữa có thể tu luyện.

Đến lúc đó, người đầu tiên nàng muốn đánh chính là Dương Thiên.

Tên hỗn đản khiến nàng mất mặt này.

Dương Thiên nhìn ra một chút manh mối không chỉ càng thêm hào hứng.

Tiểu hồ ly có linh tính, nuôi như vậy, nàng có thể hóa hình thành nhân hay không?

Nghĩ đến đây, Dương Thiên Lộ hiện lãnh mím cười, vẫy vẫy tay nói với tiểu bạch hồ: “Vật nhỏ ngươi tới đây, ta sẽ không tổn thương ngươi.”

Tiểu Linh Nhi tức giận xù lông lằn nữa, dám gọi nàng là vật nhỏ, thật sự là to gan.

Nếu là ở Yêu tộc, nàng đã sớm để người hầu kéo Dương Thiên xuống đánh một trận rồi.

Nàng ngạo kiều hừ một tiếng, quay đầu đi, không nhìn Dương Thiên.

Hắn định nhanh chóng trộm đi linh dược của tên xấu xa này, sau đó chờ mình tu luyện thành võ nghệ như đại tỷ tỷ rồi sẽ quay lại tìm Dương Thiên báo thù.

Dương Thiên càng thêm khẳng định suy nghĩ của mình, tư tưởng qua lại, sau đó từ tầng thứ hai Thất Thái Linh Lung Tháp lấy ra một ít đan dược hắn luyện chế trước đó.

Đây là một viên Tụ Linh đan, hạ phẩm linh đan, giá trị ở Huyền Thiên đại lục cũng không nhỏ, nhưng ở trong mắt Dương Thiên không quý giá hơn cây đậu bao nhiêu.

Hắn đặt đan dược ở trong lòng bàn tay, nói với Tiểu Bạch Hô: “Đến đây, đến bên này của ta, ta cho ngươi ăn kẹo đậu phộng!”

Chương 213 - Ra tay bắt phạm.

Tiểu Linh Nhi thấy vậy, hưng phấn đến mức thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh.

Nhìn viên linh đan vàng óng ánh trong lòng bàn tay Dương Thiên, trong mắt nàng ta đều tỏa ra ánh sáng xanh lục.

Đây chính là linh đan a, dùng linh dược luyện chế mà thành, nhưng là hiện tại thuộc về thời đại mật pháp, thiên địa linh khí mỏng manh, linh dược sinh trưởng không dễ, có đồn đãi thế gian không còn linh dược.

Linh dược đều rất thưa thớt, linh đan này lại càng có thể so với phương mao lân giác, Yêu Linh Hồ tộc bọn họ đã từng truyền xuống mấy viên linh dược để cho bọn họ có thể kéo dài hơn ngàn năm.

Tuy nàng là Thất công chúa của Yêu Linh Hồ tộc, địa vị tôn sùng, nhưng cũng chỉ mới thấy qua một lần đan dược như vậy mà thôi, chứ đừng nói đến ăn.

Tiểu Linh Nhi thấy Dương Thiên lại coi linh đan trân quý như vậy là kẻo đậu phộng cho mình, chút kiêu ngạo trong lòng cũng biến mất.

Nàng nhìn Dương Thiên một cái, thử tiến lên một bước, Dương Thiên không có động tĩnh, lúc này mới nhanh chóng đoạt lấy linh đan trong tay Dương Thiên.

Sau đó là khắc không cho chậm, nuốt xuống, chỉ cảm thấy toàn thân ấm áp, lông tóc đều phát ra quang huy thánh khiết, tinh khí thần cũng đạt tới đỉnh phong.

Sau khi ăn xong, Dương Thiên nhìn con tiểu bạch hồ này, vẫn cảnh giác nhìn nó co người lại dưới gầm giường.

Thật sự là tiểu bạch nhãn lang.

Dương Thiên lại lấy ra một viên Tụ Linh Đan, quơ quơ trước mặt tiểu bạch hồ, sau đó rời đi.

Ban đầu mắt Tiểu Linh Nhi sáng lên, nước miếng thiếu chút nữa chảy ra, nhưng nhìn thấy Dương Thiên đi rồi, nàng liền nóng nảy.

Nàng vội vàng đi ra, mới đầu là sợ Dương Thiên, nhưng mà phát hiện Dương Thiên không có ý thương tổn nàng, không

khỏi lớn mật, nhích tới gần Dương Thiên.

Nàng nhảy lên bàn, sau đó quay sang Dương Thiên kêu vài tiếng, âm thanh rất mềm mại rất đáng yêu.

Dương Thiên cảm giác dường như con tiểu bạch hồ này đến nơi này, cả phòng thơm ngát.

Hơn nữa mùi thơm này tươi mát thanh nhã, không giống bất kỳ mùi nước hoa nào.

Hắn cố ý ngửi ngửi tiểu bạch hồ, phát hiện cỗ mùi thơm lạ lùng này thật sự là từ trong thân thể của nàng phát ra, như vậy Dương Thiên càng thêm hiếu kỳ chủng loại của tiểu bạch hồ này.

Nhìn đôi mắt to đen như mực kia không ngừng nhìn mình, dường như mang theo vẻ cầu xin, Dương Thiên cười đưa linh đan cho tiểu bạch hồ.

Tiểu Linh Nhi nhận tình sáng lên, vẫn giống như lần trước, một ngụm nuốt linh đan vào, sau đó híp mắt cẩn thận cảm thụ biến hóa trên thân thể.

Dương Thiên cười tủm tỉm vuốt ve bộ lông mềm mại như tơ lụa của nàng.

Tiểu Linh Nhi đợi sau khi được hiệu của linh đan qua đi, lúc này mới mở mắt, phát hiện Dương Thiên ở ngay bên cạnh, theo bản năng muốn chạy.

Dương Thiên biết nàng có linh tính, không khỏi mở miệng nói: “Không cần chạy, ta sẽ không làm tổn thương ngươi.”

Tiểu bạch hồ nghe vậy, quả nhiên dừng lại, sau đó nhìn Dương Thiên như lấy lòng, muốn cầu xin linh đan.

Dương Thiên cười lắc đầu, nói: “Ăn nhiều không tốt, mỗi ngày số lượng giới hạn.”

Thần sắc tiểu bạch hồ nhất thời có chút sa sút.

Dương Thiên cười ha hả: “Như vậy đi, ta đặt cho ngươi một cái tên được không?”

Con cáo trắng nhỏ khinh thường liếc nhìn Dương Thiên, lộ ra thần sắc kiêu ngạo.

Nàng có tên, gọi là Tiểu Linh Nhi, rất dễ nghe.

Không nhiều lắm nàng ngược lại có chút tò mò, đại phu nhân này có thể đặt cho nàng cái tên gì.

Nếu là lời dễ nghe, cũng chưa chắc không thể làm nữ danh...

Nhưng mà người, khi Tiểu Linh Nhi vừa nghĩ tới đây, chỉ nghe Dương Thiên trầm ngâm chốc lát mở miệng nói: “Cả người ngươi đều là màu trắng tinh, vậy không bằng gọi là... Hoa Hoa thế nào, nhiều màu nhiều sắc.”

Tiểu Linh Nhi nghe vậy, hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Hoa hoa? Nhiều màu nhiều sắc?

Trời của ta ơi, trên thế giới làm sao có thể có cái tên xấu như vậy chứ!

Tiểu Linh Nhi tức giận dậm chân, dùng ánh mắt phẫn nộ nhìn Dương Thiên, bộ dáng hung dữ lại rất đáng yêu.

Dương Thiên đưa tay xoa xoa cái đầu nhỏ của tiểu bạch hồ, cười nói: “Thế nào, Hoa Hoa!”

Tiểu Linh Nhi nổi trận lôi đình, muốn cắn Dương Thiên, nhưng lại bị hấn dễ dàng tránh thoát.

Nàng cảm giác phẫn nộ trước nay chưa từng có, trong đôi mắt to đen láy tức giận đều có một tầng hơi nước.

Lòng ham chơi của Dương Thiên nổi lên, tiểu bạch hồ linh động như vậy cũng không thấy nhiều.

Hơn nữa, nó dường như rất thông linh, mỗi lần nó gọi là Hoa Hoa một đời, đối phương đều nổi giận, hơn nữa còn đuổi theo cắn nó.

Nhưng mà, nó vô luận đuổi như thế nào, đều đuổi không kịp Dương Thiên thi triển tiên thuật.

Con cáo nhỏ màu trắng biết mình đuổi không kịp, dứt khoát không đuổi nữa, một mình hờn dỗi.

Bất luận Dương Thiên gọi thế nào, nó cũng không để ý, như vậy Dương Thiên cảm thấy buồn cười.

Bàn tay hấn lật chuyển, từ Thất Thái Linh Lung Tháp lấy ra một viên linh đan nhìn tiểu bạch hồ cười nói: “Chỉ cần ta bảo

người Hoa Hoa người gặt đầu, ta sẽ đem viên kẹo này cho người.”

Tiểu bạch hồ nghe vậy, đôi mắt to đen như mực nhìn Dương Thiên, cảm giác hồn đều bị viên linh đan này hút đi.

Biểu cảm trên mặt nàng thiên biến vạn hóa, vô cùng rối rắm.

Dương Thiên biết nàng quả nhiên thông linh, giờ linh đan trong tay lên nói: “Đây là viên cuối cùng, nếu người không đồng ý ta sẽ tự mình ăn.”

Tiểu Linh Nhi vội vàng cắt ngắn vài tiếng, nịnh nọt chạy tới bên người Dương Thiên, nào còn có dáng vẻ ngạo kiều gì nữa.

Dương Thiên híp mắt cười nói: “Hoa hoa.”

Tiểu Linh Nhi nghe được cái tên này, suýt chút nữa cắn nát hàm răng, nhưng cuối cùng vẫn gặt đầu.

“Thật ngoan!”

Dương Thiên xoa đầu nhỏ của nàng, điều này làm cho tiểu Linh Nhi cảm thấy muốn phát điên.

Chỉ có phụ thân hắc Bạch Hoàng cùng mấy tỷ tỷ mới dám sờ nàng như vậy, đại bại hoại này...

Tiểu Linh Nhi đang muốn phẫn nộ, lúc này Dương Thiên lại đưa viên linh đan kia cho nàng.

Tiểu Linh Nhi nhất thời ánh mắt sáng lên, cảm xúc phẫn nộ gì đó đều tan thành mây khói. Vội vàng nuốt linh đan xuống.

Sau đó, Dương Thiên bất kể gọi nàng như thế nào, nàng đều không đáp lại.

Bởi vì nàng nhớ rất rõ ràng, vừa rồi Dương Thiên nói viên linh đan kia là viên cuối cùng, mình đường đường là Thất công chúa của Yêu Hoàng, làm sao có thể đi nịnh nọt một nhân loại.

Nàng khôi phục thần sắc ngạo kiều, ngậm gỏi của Dương Thiên qua một bên, nằm ngáy o o.

Dương Thiên phát hiện quanh người nàng tản ra ánh sáng trắng muốt, dĩ nhiên là đang luyện hóa ba viên đan dược kia.

Dương Thiên lại cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, trên người nó không có bất kỳ yêu khí nào, cho nên không thể nào

là yêu, chỉ là một tiểu hồ ly bình thường.

Duy nhất xuất chúng chính là, nó có chút ngạo kiều, đáng yêu, hơn nữa còn rất linh động.

Dương Thiên lật xem tầng thứ hai Thất Thái Linh Lung Tháp, muốn tìm ra công pháp tu luyện thích hợp cho tiểu bạch hồ.

Hắn cũng muốn thử xem, mình có thể bồi dưỡng ra một cự phách Yêu Giới hay không.

Mất chút sức lực, Dương Thiên từ trong thư các tầng thứ hai tìm được một cái ngọc giản thích hợp cho tiểu bạch hồ tu luyện.

Hắn đại khái quét một chút, sau đó bắt đầu dò xét kinh mạch tiểu bạch hồ đến cùng thích hợp tu luyện cái này không thích hợp.

Nhưng mà, chờ hắn dò xét một phen mới phát hiện trong cơ thể tiểu bạch hồ tựa hồ bị một loại bệnh, mà lại tựa hồ rất nghiêm trọng.

Dương Thiên thở dài một tiếng, trời cao quả nhiên công bằng, cho nó linh trí không gì sánh kịp, nhưng lại đang chậm rãi tước đoạt sinh mệnh của nó.

Đương nhiên, bệnh này ở trước mặt hắn, căn bản không đáng giá nhắc tới.

Dương Thiên móc ra hai gốc linh dược, dùng tiên nguyên tinh luyện thành một viên đan dược, sau đó bỏ vào trong miệng tiểu bạch hồ.

Sau đó, dùng linh thạch xây thành một cái ổ nhỏ trên bàn sách, đặt nó vào trong.

Bệnh của nó không phải một ngày hai ngày, tuy rằng hai gốc linh dược đã chữa khỏi cho nó, nhưng thân thể của nó cần linh thạch ôn dưỡng.

Tiểu Linh Nhi sau khi luyện hóa ba viên Tụ Linh Đan, cảm giác cả người đau nhức, mở mắt ra nhìn, tức giận đến nhảy dựng lên.

Bởi vì Dương Thiên đã cầm gối đi, sau đó đặt thân thể mềm mại của nàng lên tảng đá cứng rắn, đây quả thực...

Hả? Tảng đá? Tảng đá này tản ra ánh sáng u lam làm sao cảm giác bên trong có chút linh khí mà tu luyện sử dụng được?

Tiểu Linh Nhi lúc này đôi mắt sáng lấp lánh, đâu còn có tâm tình bất mãn gì.

Nàng cảm giác những tảng đá này cực kỳ giống Thánh thạch được ghi chép trong sách cổ.

Trời ạ, cái đại phôi đản này vậy mà đem nhiều Thánh Thạch như vậy cho hần xây tổ, hần hần hần, hần chẳng lẽ không biết cái gì gọi là lãng phí sao?

Tiểu Linh Nhi hưng phấn nhảy nhót, thánh thạch ở Hồ tộc bọn họ chính là chí bảo, phụ thân nàng Yêu Hoàng có một thánh thạch lớn bằng móng tay, ngày bình thường cất kỹ, nàng nhìn cũng không cho nhìn, cực kỳ quý giá.

Bây giờ gặp được nhiều Thánh Thạch như vậy, nàng quả thực hưng phấn muốn ngất đi.

Dương Thiên nhìn bộ dạng hưng phấn của tiểu bạch hồ, buồn cười. Tiểu gia hỏa này chỉ cần vui vẻ, phảng phất có thể kéo theo tâm tình của người khác, giống như con cung của trời cao.

Chỉ mấy khối linh thạch đã khiến nàng hưng phấn như thế, nếu nàng ta trực tiếp cho một ngọn núi trong Thất Thái Linh Lung tháp thì chẳng phải sẽ bị hù chết sao.

Thấy tiểu hồ ly này dùng răng cắn, khóe miệng Dương Thiên không khỏi giật giật.

Hoa Hoa này vừa rồi khôn khéo như vậy, hiện tại sao lại mắt choáng váng.

Dương Thiên đỡ trán, vội vàng kéo tiểu bạch hồ sang một bên nói: “Đây là ổ của ngươi, không thể ăn, nghe rõ chưa?”

Tiểu Linh Nhi sao có thể không biết không thể ăn, nàng muốn cắn nát những Thánh Thạch này mang về, ngậm lại đến lúc đó cho phụ thân mình một khối lớn, sáu vị tỷ tỷ khác mỗi người một khối nhỏ, liền hưng phấn không thôi, ở trong tay Dương Thiên không ngừng giãy dụa, đôi mắt to hướng về Thánh Thạch kia bốc lên lục quang.

Chương 214 - Hồ tộc tu tiên.

Dương Thiên bắt đặc dĩ, xem ra con tiểu bạch hồ này đói đến choáng váng, đá cũng ăn.

Hắn tùy tiện lấy một cây nhân sâm ngàn năm từ trong Thất Thái Linh Lung Tháp ra ném cho nàng, để nàng gặm.

Tiểu Linh Nhi cảm thấy mình sắp bị hạnh phúc đập cho hôn mê, nhân sâm ngàn năm ở chỗ này đã sớm tuyệt tích, sao mỗi lần đại phối đản này lấy ra đồ vật đều bất phàm?

Nàng ôm nhân sâm ngàn năm vui vẻ gặm, Dương Thiên đỡ trán cảm giác con tiểu bạch hồ này đi theo hắn không đến nửa tháng là có thể ăn nó thành quả cầu béo.

Dương Thiên muốn đoạt một nửa của nó, nhưng con tiểu bạch hồ này nhe răng dữ dần với nó, bảo vệ ngàn năm nhân sâm rất chắc chắn.

Dương Thiên bắt đặc dĩ, chỉ có thể để tiểu hồ ly này ôm củ cải gặm nhân sâm ngàn năm.

Hắn nằm ở trên giường, tự mình nghiên cứu ngọc giản kia.

Dương Thiên muốn tìm được phương pháp tu luyện thích hợp với tiểu bạch hồ này, sau đó từ từ dạy nó.

Tiểu Linh Nhi gặm nửa ngày, nhân sâm ngàn năm quá lớn, nàng ăn hơn một nửa thì ăn no, sau đó nàng đề phòng nhìn Dương Thiên, giấu nửa cây nhân sâm ngàn năm đi, lúc này mới vừa lòng thỏa ý ợ một cái muốn thoải mái ngủ trên linh thạch.

Nếu là trước kia, nàng nghĩ cũng không dám nghĩ tới cuộc sống này, coi linh đan như kẹo đậu phộng, coi nhân sâm ngàn năm là lương thực chính, còn xem thánh thạch như hang ổ, đây quả thực là cuộc sống của thần tiên.

Nói thật, nàng có chút không muốn đi, cho dù bệnh tốt...

Vừa nghĩ đến đây, Tiểu Linh Nhi lập tức ngây ngẩn cả người.

Nàng cảm giác toàn thân thoải mái, trước đó trái tim luôn quần đau, nhưng bây giờ cái gì cũng không có.

Điều này sao có thể? Tiểu Linh Nhi cảm giác vừa rồi chỉ là ngủ một giấc mà thôi à? Loại tình huống này đến cùng xảy ra chuyện gì?

Nàng hưng phấn nhảy nhót, căn bản không yên tĩnh!

Dương Thiên thấy vậy càng không biết nói gì, con cáo trắng nhỏ này điên rồi sao.

Tiểu Linh Nhi nghĩ đến hiện tại đi, nàng muốn cấp bách đem tin tức tốt này nói cho cha mình.

Nàng ngâm một tấm vải, sau đó lấy nửa Thiên Niên Huyết Sâm đã giấu đi ra, ngâm tất cả Thánh Thạch trên bàn, sau đó dưới ánh mắt khiếp sợ của Dương Thiên, buộc chặt cái bao lại.

Sau đó, tiểu Linh Nhi kéo bọc đồ muốn ra ngoài.

Dương Thiên trực tiếp chặn lời, tiểu bạch hồ này muốn rời nhà trốn đi sao?

Còn cầm theo đồ của hắn đi ra ngoài.

Tiểu Linh Nhi kích động chạy tới cửa, phát hiện cửa sổ đóng chặt.

Nàng tức giận dậm chân, sau đó nhảy lên người Dương Thiên, cái miệng nhỏ nhắn kéo quần áo của hắn.

Hiển nhiên là để Dương Thiên mở cửa cho nàng.

Dương Thiên chặn lời, tên tiểu bạch nhãn lang này quả thực là quá đáng giận.

Hắn không để ý tới đối phương, chuyên tâm nhìn nội dung trên ngọc giản.

Tiểu Linh Nhi thấy tên xấu xa này lại không để ý đến nàng, Yêu Hoàng Thất công chúa, tức giận lộ ra răng nanh, đáng vẻ dữ dằn nhìn Dương Thiên.

Dương Thiên xách cổ nàng ta, xách nàng ta sang một bên.

Tiểu Linh Nhi lại tức giận kêu to, quấy rầy Dương Thiên, không cho hắn xem ngọc giản.

Nhưng mà, khi nàng trong lúc vô tình nhìn thấy Hồ tộc tu tiên bách khoa toàn thư viết trên ngọc giản lập tức chấn động không thôi.

Trên tay tên đại phôi đản này lại có công pháp tu tiên của Hồ tộc, trời ơi, làm sao có thể?

Tiểu Linh Nhi quả thực kích động không thôi, công pháp phụ thân hần tu luyện vốn không trọn vẹn, chỉ có vậy, hần còn tôn thờ trân bảo, còn là bản đơn truyền của tổ tiên, vô cùng trân quý.

Nhưng mà, phụ thân nàng Bạch Sơn chỉ dựa vào bản không trọn vẹn này, liền thu được địa vị như bây giờ.

Mà bản thân cũng chỉ nói mấy câu mà thôi.

Nhưng bây giờ, trong tay tên đại phôi đản này lại có công pháp tu tiên của Hồ tộc.

Đại học bách khoa là khái niệm gì?

Nhìn độ dày của ngọc giản, nàng quả thực hạnh phúc muốn hôn mê bất tỉnh.

Tiểu Linh Nhi ngồi ở trong ngực Dương Thiên, thò đầu ra nhìn say sưa.

Dương Thiên cảm thấy buồn cười, chẳng lẽ con cáo trắng nhỏ này còn hiểu được điều này?

Hần lại ném tiểu bạch hồ sang một bên nói: “Đi sang một bên chơi, chờ lát nữa lại trêu chọc ngươi.”

Tiểu Linh Nhi làm sao có thể vui vẻ, chuyện này có thể liên quan đến Hồ tộc của nàng, chỉ cần đạt được ngọc giản này, Hồ tộc nàng nhất định sẽ chấn hưng!

Cho nên nàng dùng miệng ngậm ngọc giản, muốn kéo đi, cùng đóng gói mang đi.

Dương Thiên khẽ búng trán nàng một cái nói: “Hoa Hoa, lại nghịch ngợm rồi phải không?”

Tiểu Linh Nhi nghe được cái tên này lần nữa, tức giận nghiêng răng nghiêng lợi.

Sau đó, hoảng sợ phát hiện ngọc giản trong tay Dương Thiên trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

Tiểu Linh Nhi choáng váng, đây là tình huống gì, ngọc giản làm sao có thể không cánh mà bay?

Đây rốt cuộc là ma thuật hay là tiên thuật?

Tiểu Linh Nhi dùng móng vuốt nhỏ dụi dụi mắt, quả nhiên thật sự biến mất không thấy.

Làm sao có thể, phụ thân Yêu Hoàng của hắn cũng không có bản lĩnh này.

Dương Thiên nhìn tiểu bạch hồ đang ngây người cười nói: “Hoa Hoa, đây là linh khí không gian, chờ ngươi tu luyện, ta sẽ tặng ngươi một cái, được rồi, ngươi tự chơi đi, ta muốn tu luyện.”

Nói xong, hắn vung tay lên, dưới ánh mắt sợ hãi của tiểu Linh Nhi, linh thạch trải rộng quanh thân.

Tiểu Linh Nhi đã bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Bây giờ nàng không có ý định đi nữa, nàng định lấy ngọc giản của Dương Thiên rồi mới đi.

Vì thế, nàng lại hấp tấp cầm cái bao trở về, sau đó đem đồ vật thả về.

Đôi mắt đen như mực của nàng nhìn Dương Thiên, cảm giác đại phôi đản này vây quanh rất nhiều linh khí, linh khí nhiều hơn phụ thân nàng không chỉ gấp mười lần.

Hơn nữa, trên người đôi phương tản ra loại khí tức siêu phàm thoát tục kia cũng rất dễ ngửi, làm cho lòng người tĩnh lặng.

Tiểu Linh Nhi bất tri bất giác ghé vào bên người Dương Thiên, bị linh khí vờn quanh, thoải mái đến mức muốn kêu lên.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, ngày hôm sau Dương Thiên phát hiện con tiểu bạch hồ này nằm sấp ở trên ngực của hắn, hơn nữa còn nằm ngáy o o, nước miếng đều chảy ra.

Dương Thiên cười một tiếng, rời giường, sau đó lười đút nàng, liền lay tỉnh tiểu bạch hồ: “Hoa, cho ngươi ăn kẹo đậu phộng.”

Mới đầu tiểu Linh Nhi còn đang mơ mơ màng màng, nghe được lời Dương Thiên nói, lập tức giật mình, đôi mắt to đen như mực nhìn Dương Thiên, vô cùng hưng phấn.

Sau đó nghĩ lại, không đúng, đại phôi đản này không phải nói không có linh đan sao?

Phản ứng đầu tiên của nàng chính là Dương Thiên lừa gạt mình, sau đó lại thấy Dương Thiên búng ngón tay một cái.

Từ không sinh có!

Một viên đan dược hiện ra trong hư không.

Tiểu Linh Nhi vội vàng tiếp lấy, hít một hơi.

Sáng sớm đã có linh đan ăn, nàng quả thực là tiểu hồ ly hạnh phúc nhất trên thế giới.

Dương Thiên rửa mặt một phen, sau đó mở miệng nói: “Ta muốn đi học, ngươi hẳn là có thể một ngày không đói bụng, giữa trưa trở về ta sẽ cho ngươi ăn.”

Nói xong, liền muốn đi.

Tiểu Linh Nhi tất nhiên không làm nữa, ngày thường nàng đều vô cùng hoạt bát, bây giờ bệnh đã khỏi, càng phải ra ngoài đi dạo.

Nàng thấp giọng gào thét, muốn Dương Thiên thay đổi chủ ý.

Dương Thiên đương nhiên từ chối, sau đó đợi đến lúc Dương Thiên mở cửa, tốc độ của nàng nhanh hơn hôm qua không chỉ gấp hai, vèo một tiếng ra cửa.

Dương Thiên mỉm cười, cũng không nóng nảy, sau khi hắn khóa cửa lại, lúc này tiểu bạch hồ đã xuất hiện ở đầu cầu thang.

Nàng phải trở về một chuyến, đem tin tức tốt của mình khỏi nói cho các tỷ tỷ của mình, còn có phụ thân.

Bọn họ nghe được nhất định sẽ rất vui vẻ, chờ chơi đủ rồi, sau đó trở về kế hoạch mang mấy viên thánh thạch, còn có một nửa nhân sâm ngàn năm, quan trọng nhất là ngọc giản công pháp Hồ tộc kia, mang những thứ này đều phải lấy về.

Nhưng mà, chờ Tiểu Linh Nhi vừa nghĩ tới đây, còn không có hưng phấn cười ra tiếng, nàng đột nhiên phát hiện mình đang treo trên bầu trời.

Mặc cho nàng dùng sức thế nào, cũng không động đậy chút nào.

Tiểu Linh Nhi trong lòng kinh hãi, mà lúc này nghe được nàng nghe được thanh âm cười như không cười của Dương Thiên.

“Hoa Hoa, đi đâu vui vậy vậy?”

Tên xấu xa này lại dùng từ vựng hoa để hình dung nàng.

Tiểu Linh Nhi cảm thấy mình sắp tức điên lên rồi. Nàng đang muốn nổi giận, lại thấy Dương Thiên muốn đưa nó về nhà.

Nàng lập tức rũ cặp lông mày, vội vàng điềm đạm đáng yêu nhìn Dương Thiên cầu tình.”

Dương Thiên nhìn con tiểu bạch hồ đáng thương như vậy, trong nháy mắt bị nàng ta làm cho dễ thương.

Sau đó hắn thở dài một hơi nói: “Ta biết ngươi thông linh, muốn ra cũng được, không được chạy loạn khắp nơi, biểu hiện rất tốt, không tốt chẳng những không có đường đi, nửa khúc nhân sâm ngàn năm cất giấu trong phòng ngươi ta cũng đã tịch thu cho ngươi, hiểu chưa.”

Tiểu Linh Nhi nheo mắt, vội vàng gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Cứ như vậy, Dương Thiên đặt tiểu bạch hồ ở trên vai, đi ở trong sân trường.

Lần này, hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

“Trời ơi, trên vai Dương Thiên là động vật gì vậy, thật đáng yêu.”

“Đúng vậy đúng vậy, mạnh mẽ lắm, ta muốn một con.”

“Dương Thần chính là Dương Thần, bạn tốt yêu, đồ vật nuôi dưỡng cũng không giống bình thường.”

“Hình như tiến lên sờ thử, không biết Dương Thần có đồng ý hay không.”

Tất cả mọi người đều bị tiểu Linh nhi đáng yêu bắt được, toàn thân nàng thuần một màu trắng, không có một chút tạp chất, lông mềm như nhung, hết sức linh động, hơn nữa trên người mơ hồ mang theo một mùi thơm kỳ lạ.

Đôi mắt đen như mực chớp chớp, quan trọng nhất là vô cùng ngoan ngoãn, không có bất kỳ trối buộc nào, nằm sấp trên vai Dương Thần, không nhúc nhích.

Giờ phút này, trong trường học một truyền mười, mười truyền trăm, không đến nửa giờ, tất cả mọi người trong trường học đều biết Dương Thiên nuôi một con tiểu hồ ly màu trắng tinh, vô cùng đáng yêu.

Thế là, rất nhiều người đều đến vây xem, Dương Thiên không làm gì, không cần thận lại nổi giận.

Chương 215 - Nổi phong ba.

"Dương thân, tiểu hồ ly này mua ở đâu vậy?"

"Dương thân, tiểu sủng vật của ngươi có bán hay không, ta lấy một vạn!"

"Dương thân, ta muốn sờ nó một chút có được không? Nó cắn người sao?"

Dương Thiên bình thường sợ nhất là phiền phức, bây giờ bị tất cả mọi người chú ý, gần như thành minh tinh, nửa bước khó đi.

Tiểu Linh Nhi càng là thiếu chút nữa bị tức điên, nàng là ai, Yêu Hoàng Thất công chúa, ngày bình thường địa vị tôn sùng, bây giờ lại có người hỏi nàng mua ở đâu?

Còn trả một vạn?

Còn hỏi nàng cắn hay không cắn người?

Tiểu Linh Nhi thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu.

Cuối cùng, Dương Thiên sắc mặt nghiêm nghị, từ chối nhiệt tình của mọi người, mọi người rất thất vọng, nhưng vẫn là đều chụp ảnh lại, lúc này mới giải tán đi.

Tiểu bạch hồ thật sự là quá đáng yêu, rất nhiều người đều nhao nhao đăng lên trên mạng.

Cách đó ngàn dặm, trong một hang động trên vách núi cao trăm trượng, một nam tử run rẩy, mang theo ánh mắt hoảng sợ nhìn nam tử trung niên tóc dài màu vàng trước mặt, nói: "Ưng Hoàng, ta tìm được tung tích của Thất công chúa Bạch Hoàng mất tích."

Người đàn ông trung niên tự xưng là Ứng Hoàng kia ánh mắt sắc bén hỏi: “Ở đâu?”

Người đàn ông đeo kính run lấy lấy lấy máy tính ra, mở bức ảnh kia ra, định vị vị trí cụ thể một chút, mở miệng nói: “Hình như ở trong thành phố nhỏ này.”

Ứng Hoàng nghe vậy cười ha ha điên cuồng.

Vẻ mặt hân hoan lạnh lẽo, trong mắt lóe lên hàn quang: “Bạch Sơn, ngày đó người giết con của ta, có từng nghĩ con của người cũng sẽ có ngày đó, lần này người không ở bên cạnh nàng, ta nhất định để nàng chôn cùng con ta.”

Nói xong, cả người huyễn hóa thành một con chim ưng khổng lồ màu vàng, lao ra khỏi hang núi, đột nhiên nhảy xuống vách núi.

Nó phát ra tiếng kêu sắc nhọn, giương cánh bay lên, toàn bộ thân thể che khuất bầu trời.

Lớp mười hai, lớp một!

Dương Thiên lại bị một đám tiểu nữ sinh vây quanh.

Hắn nhìn toàn bộ lớp học, đôi mắt to xinh đẹp sáng lấp lánh của đám nữ sinh, che trán có chút bất đắc dĩ.

Các nam sinh còn lại ghen ghét nghiêng răng nghiêng lợi.

Nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của Dương Thiên, đều tức giận không thôi, bị chúng tinh củng nguyệt, còn giả vờ bất đắc dĩ như vậy, giả vờ cho ai xem chứ, nếu bọn họ được hoan nghênh như vậy, đi ngủ cũng có thể cười tỉnh.

Một đám nam sinh thật sự muốn khóc, cùng một lớp với Dương Thiên, quả thực là ác mộng!

Bởi vì hoa khôi đẹp nhất trong lớp, nữ thần đều có ý với Dương Thiên.

Thôi kệ, nhưng bây giờ xem thử, Dương Thiên định không cho bọn họ uống cả ngụm canh.

Rõ ràng mình là giáo dục, đáng đáp lại đẹp trai, thành tích lại tốt, khí chất lại bất phàm, tính cách cũng tốt, nhân vật phong

vân trong trường học, chỉ riêng những quầng sáng này cộng lại đã là tiêu điểm của trường học.

Bây giờ, lại mang theo một con tiểu hồ ly đáng yêu như vậy.

Đây quả thực là độc dược trí mạng của nữ hài tử.

Hiện tại hẳn vô luận là đi tới chỗ nào đều sẽ bị nữ hài chú ý, từng cái vây quanh hẳn.

Các nam sinh người nhìn ta, ta nhìn người, quả thực sắp muốn điên rồi.

Một người trong đó sục đồ cầm lấy điện thoại di động gọi điện thoại cho cha mẹ của mình.

“Cha, hu hu hu, con muốn, tiểu hồ ly, con mặc kệ, con muốn tiểu hồ ly, cha mau mua cho con, nếu không mua con không học nổi nữa, đúng rồi, con cũng muốn thuần màu trắng giống Dương Thần, a? Dương Thần là ai? Cha chờ một lát, con đợi chụp ảnh cho cha.”

Những người còn lại thấy phương pháp này có hiệu quả, cũng nhao nhao móc điện thoại di động ra, gọi điện thoại về nhà.

Dù sao cũng là học bá, một người thành công tất cả mọi người phục chế.

Phương pháp của bạn học vừa rồi bị bọn họ dùng để uy hiếp người nhà, quả nhiên, đều đáp ứng mua một con tiểu hồ ly.

Lúc này mọi người mới cảm thấy mỹ mãn, không phải chỉ là hồ ly thôi sao? Bằng cấp diện mạo không sánh bằng Dương Thần, điểm này bọn họ không còn mặt mũi nào mà so sánh.

Dương Thiên nhìn ánh mắt như dao của đám nam sinh, càng không biết nói gì.

Sớm biết như vậy hẳn nên nhốt con tiểu hồ ly này vào trong phòng.

Dương Thiên nhìn về phía Tiểu Bạch Hồ, phát hiện vật nhỏ này đang ăn đồ ăn vặt của những nữ sinh này.

Hắn lập tức giận không chỗ phát tiết, đãi ngộ này hẳn cũng không có.

Tiểu Linh Nhi quay về phía Dương Thiên ngạo kiều hừ một tiếng, càng khiến cho chúng nữ tử thét chói tai.

Mục Nhu giúp tiểu bạch hồ bóc một nắm hạt dưa lớn, lúc này tiểu bạch hồ mới để nàng sờ một chút.

Mục Nhu hưng phấn gương mặt đỏ lên, kích động không thể tự mình.

Nhiều người như vậy, nàng là người đầu tiên sờ tiểu bạch hồ.

Chúng nữ sinh chỉ cần đưa tay tới, tiểu bạch hồ liền nổi giận, cho nên bọn họ kính nhi viễn chi, nhưng mà tâm đều bị tiểu bạch hồ làm cho manh hóa.

Nếu như ôm vào trong ngực trêu chọc một chút, trời ạ, ngấm lại cũng thét chói tai.

Vương Tĩnh Thần và Tô Thi Nhu cũng tò mò, chen lên trước thấy tiểu bạch hồ, Vương Tĩnh Thần mở to đôi mắt to xinh đẹp nói: “Oa, thật đáng yêu, Dương Thiên, ta có thể ôm một cái không?”

Dương Thiên đang muốn lắc đầu, nhưng nhìn thấy trên gương mặt xinh đẹp tinh xảo kia, thần sắc chờ mong kia.

Hắn có chút không đành lòng cự tuyệt, vì thế gật gật đầu.

Vương Tĩnh Thần lập tức hưng phấn nhảy dựng lên, dáng người uyển chuyển kia, vòng eo mảnh khảnh, phác họa ra đường cong duyên dáng.

Nàng mới mười tám tuổi, da thịt trắng hơn tuyết, xinh đẹp vô song, làm người mang theo một cỗ khí tức tinh khiết, làm cho tâm tình người ta vui vẻ.

Nhưng mà, thời điểm nàng muốn ôm tiểu bạch hồ, tiểu bạch hồ lộ ra hai cái răng nanh, hung ba ba rống một tiếng đối với nàng.

Vương Tĩnh Thần ồ một tiếng lui về phía sau hai bước, đôi mắt diễm đam đáng yêu nhìn Dương Thiên.

Được rồi!

Dương Thiên không chịu nổi ánh mắt này, chỉ có thể uy hiếp tiểu bạch hồ: “Để nàng ôm một chút, chút nữa thưởng cho người một viên kẹo đậu phộng.”

Trong lòng tiểu Linh Nhi giống như bị đổ ngũ vị bình vậy.

Nàng sinh ra hai loại tâm tình cực đoan! Một là muốn cắn chết Dương Thiên, hai là muốn ôm Dương Thiên hôn hấn một cái.

Đường đầu chính là linh đan, là bảo vật vô giá!

Nhưng mà, để nàng đường đường là một công chúa Yêu tộc lại bị một nhân loại ôm tới ôm lui làm sủng vật, đây quả thực là vũ nhục thân phận của nàng.

Bất quá cuối cùng tiểu Linh Nhi vẫn khuất phục dưới hấp dẫn của linh đan.

Nàng không tình nguyện rên rỉ một tiếng, không có động đậy nữa.

Vương Tĩnh Thần thử sờ nó một chút, phát hiện nó không có bất kỳ cảm xúc mâu thuẫn gì, lập tức cười hì hì ôm nó vào trong ngực.

“Oa, da lông thật mềm mại nha, trên người cũng rất muốn, Dương Thiên, nó tên là gì nha.”

Đôi mắt đẹp của Vương Tĩnh Thần cong thành hình trăng lưỡi liềm, tò mò hỏi.

Dương Thiên cười ha hả nói: “Nàng tên Hoa Hoa!”

Ngạch...

Một câu nói, tất cả mọi người! Tất cả mọi người trợn mắt nhìn Dương Thiên.

Có một tiểu nữ sinh quả thực là sắp điên rồi.

“Trời ạ, tiểu bạch hồ đáng yêu như thế, vậy mà lại đặt cái tên xấu như vậy!”

“A a a, ta không muốn, người ta không muốn!”

“Đúng nha nha, đây là tên ai đặt, không có bằng cấp như vậy, tốt nghiệp nhà trẻ sao?”

Khóe miệng Dương Thiên giật giật, cái tên này hình như cũng là do hắn đặt.

Có người cầu xin: “Dương thần, ngài là người có thành tích tốt nhất trong cả lớp, nếu không ngài đặt cho nàng một cái tên đi.”

Nhìn mọi người mong đợi, Dương Thiên kiên trì mở miệng nói: “Tên xấu để nuôi sống!”

Một câu nói đã khiến cho tiểu Linh Nhi triệt để phát bực, nàng hung dữ nhìn Dương Thiên.

Nếu không phải Vương Tĩnh Thần ngăn cản, nàng đã sớm nhào tới.

Tên xấu xa này đến bây giờ vẫn không nhìn thẳng vào sai lầm của mình, thật sự là tức chết bốn công chúa.

Cuối cùng, nói cái gì cũng không được, mọi người phải để Dương Thiên đổi tên cho nó.

Tiểu bạch hồ lúc này mới cười đắc ý với Dương Thiên, làm ra vẻ mặt thắng lợi nhìn Dương Thiên.

Dương Thiên bị ép bất đắc dĩ, chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Hắn trầm ngâm một lát nói: “Nếu nó thích ăn đậu đường như vậy, vậy thì gọi nó là mía đi!”

mía.....

Trong nháy mắt, toàn trường yên tĩnh không một tiếng động.

Phập!

Có một nữ sinh chịu không được, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, cảm giác bị thương.

Tiểu Linh Nhi cũng hoàn toàn choáng váng.

Nàng tình nguyện lựa chọn gọi Hoa Hoa!

Vương Tĩnh Thần cũng trợn mắt há hốc mồm.

Cái tên này thật...

Tô Thi Nhu che cái miệng nhỏ nhắn vụng trộm cười.

Chỉ có Mục Nhu vỗ vỗ tay hưng phấn nói: “Cái tên này hay lắm, rất hay, mía, hì hì, tiếp xúc nhiều lắm!”

Tuy nàng đồng ý, nhưng tất cả mọi người đều không buông tha!

Toàn bộ kháng nghị, cả lớp loạn thành một đồng hỗn độn!

Chuông lên lớp vang lên cũng không được, lão sư đến cũng không đồng ý, nhất định phải bảo Dương Thiên đổi tên cho tiểu bạch hồ, nếu không sẽ không lên lớp nữa.

Tiểu Linh Nhi cũng tức giận trừng mắt nhìn Dương Thiên.

Nói thật, nàng đánh không lại Dương Thiên, nếu đánh thắng được, đã sớm cắn chết Dương Thiên rồi.

Quả thực là quá khinh người!

Nhìn đám người đang nổi giận vô biên, ngay cả Vương Tĩnh Thần cũng bóp hông hắt một cái.

Dương Thiên thật sự bị ép điên rồi, trực tiếp mở miệng nói: “Ta sửa, nó rất có linh tính, nếu không sau này cứ gọi nó là Tiểu Linh Nhi đi, các người cảm giác thế nào?”

Tất cả nữ sinh nghe vậy, con mắt đều sáng ngời.

Cái tên này thật sự rất không tệ, rất chuẩn xác.

Các nàng cũng chưa bao giờ nhìn thấy tiểu bạch hồ linh động như vậy.

Mà tiểu Linh Nhi nghe vậy, quả thực là cảm động đến nước mắt lưng tròng. Trong ánh mắt nhìn Dương Thiên tràn ngập cảm kích.

Cuối cùng tên xấu xa này cũng đặt cho nàng một cái tên bình thường, hơn nữa hẳn còn rất thông minh, cái tên được đặt là tên trước đây của nàng.

Chương 216 - Tập đoàn Kim Thị.

Giữa trưa, sau khi Dương Thiên vào nhà ăn, càng khiến cho tất cả nữ sinh thét chói tai.

Không vì cái gì khác, chỉ vì tiểu Linh Nhi quá mềm mại.

Cuối cùng Hàn Hương Ngung cũng không biết nghe được tin tức này từ đâu, hấp tấp chạy tới ôm tiểu Linh Nhi.

Nhìn dáng vẻ không tình nguyện của tiểu Linh Nhi, Dương Thiên bất đắc dĩ móc ra hai viên linh đan làm kẹo đậu phộng cho nàng.

Tiểu Linh Nhi lúc này mới vui vẻ ra mặt, sờ như thế nào nàng cũng không nổi giận.

Khuôn mặt trái xoan, mắt như điểm sơn, da trắng hơn tuyết, mặt mày như vẽ, thanh tú tuyệt tục.

Nàng mang theo nụ cười hưng phấn cẩn thận ôm lấy Tiểu Linh Nhi nói: “Dương Thiên, cho lão sư mượn dưỡng hai ngày được không, lão sư nhất định đổi đãi nó thật tốt.”

Ai biết, Dương Thiên còn chưa đồng ý thì Tiểu Linh Nhi đã xù lông.

Nói đùa gì vậy, nàng là Yêu Hoàng Thất công chúa, nuôi hai ngày, người cho rằng nuôi sủng vật sao?

Mà nhìn bộ dáng tiểu Linh Nhi linh động như vậy, Hàn Hương Ngưng càng yêu thích không buông tay, tự mình ăn một miếng cơm, sau đó dứt cho nàng một miếng.

Tiểu Linh Nhi còn rất kiêu ngạo, ăn rất ít, hơn nữa mỗi một món ăn cũng chỉ có ba miếng.

Dương Thiên thấy vậy khóe miệng giật giật, vật nhỏ này thật đúng là quý giá.

Bởi vì hiệu ứng danh nhân của Dương Thiên, trong vòng ba ngày, trong trường học hầu như khắp nơi đều có thể thấy được hồ ly, rất nhiều người đều mua một con hồ ly, theo bọn họ nghĩ, có hồ ly chính là tượng trưng cho thân phận.

Dương Thiên không quan tâm đến bọn họ, từ sau khi lộ diện một lần, hấn nhót tiểu hồ ly trong ký túc xá, điều này khiến các cô gái không thể chịu đựng được.

Vì vậy, thẳng đến nửa đêm, đều có tiểu nữ sinh cầm rất nhiều đồ ăn vặt, muốn vào tòa ký túc xá của Dương Thiên, càng đừng nói đến ban ngày.

Mấy ngày nay ông lão trông cửa căn bản không có ngủ ngon một lần nào.

Hắn vốn cho rằng ký túc xá nam sinh căn bản không có nữ hài tử vào, công việc của hắn là công việc thoải mái nhất trong cả Nhất Trung, nhưng từ khi tiểu hồ ly Dương Thiên kia nỗ hòng trong trường, ngay cả nữ lão sư cũng muốn vào ký túc xá này.

Lúc này đã mười một giờ, sau khi từ chối một đám nữ sinh, ông cụ ngáp một cái, sau đó bôi một ít dầu thanh mát lên huyết Thái Dương.

Không đợi hắn khép lại, lại một đám nữ sinh vụng trộm tới, lúc này là mang thang tới.

Lão đại gia trực tiếp bó tay rồi, đây rốt cuộc là muốn náo cái gì?

Mãi đến ngày thứ hai, lão đại gia mới tròng mắt gấu mèo, khi Dương Thiên đi qua, nhìn hắn, trong ánh mắt tràn đầy oán niệm.

Điều này khiến Dương Thiên có chút không hiểu ra sao.

Mấy ngày nay Tiểu Linh Nhi yên tĩnh, cũng không nháo ra ngoài.

Bởi vì mỗi tối Dương Thiên đều giảng giải cho nàng một ít công pháp tu tiên của Hồ tộc, vốn tưởng rằng hắn không có hy vọng gì, nhưng mỗi lần hắn giảng công pháp, Tiểu Linh Nhi luôn có vẻ mặt nghiêm túc, giống như nghe hiểu.

Sau đó ăn rất nhiều linh dược, nàng càng ngày càng mệt rũ rồi, hơn nữa mỗi lần nàng ngủ say, trên người luôn mang theo ánh sáng trắng muốt.

Điều này khiến Dương Thiên có chút kinh ngạc, dường như vật nhỏ này đang tu luyện công pháp.

Hơn nữa, trong ba ngày ngắn ngủi này, nàng dường như đã bước vào cảnh giới Luyện Tinh Hóa Khí.

Bởi vì tiểu Linh Nhi này không chỉ một lần, muốn hôn hôn Dương Thiên, lại bị Dương Thiên ghét bỏ ngăn cản.

Tiểu Linh Nhi vốn cho rằng Dương Thiên sẽ khen nàng, bởi vì ba ngày ngắn ngủi này mình đã vượt qua đại tỷ tỷ, tốc độ tu luyện cực nhanh.

Nhưng không nghĩ tới, tiểu ca ca này vậy mà cả ngày mắng nàng là đồ dân, tu luyện chậm như vậy, còn nói đời trước nàng là heo.

Tiểu Linh Nhi vì thế mà tức giận đến hai ngày không ăn cơm, cả ngày để Dương Thiên nhìn nàng xem thường.

Nhưng mỗi lần Dương Thiên phát kẹo đậu phộng, nàng luôn hấp tấp tới, vẻ mặt lấy lòng.

Thời gian ba ngày đã đến, tính toán thời gian, hôm nay đám người Kim Lập Huy sẽ đến.

Gia nghiệp của Ngụy Dương kia, Dương Thiên đã phân phó Vương Liệt đi thu thập.

Hắn vào Âm Kinh, cũng coi là cao thủ nhất lưu, mặc dù cách tay không tiếp đạn có chút khoảng cách, nhưng cũng không kém bao nhiêu.

Dương Thiên không có bất kỳ hứng thú gì với tiền tài, hắn làm như vậy hoàn toàn là vì Dương gia Lý gia ở kinh thành.

Bọn họ là quái vật không lồ ở kinh thành, sinh ý trải rộng cả nước.

Đây cũng là địa phương mà bọn họ lấy làm kiêu ngạo nhất, ở kiếp trước, hắn không cách nào phá hủy đế quốc thương nghiệp khổng lồ của bọn họ.

Đời này, hắn là tiên.

Dương Thiên dự định bồi dưỡng đế quốc thương nghiệp của mình ở phía sau màn, chống lại, hắn sẽ dùng sức một mình, để tất cả sản nghiệp của hai nhà bọn họ từng bước xâm chiếm.

Sẽ khiến cho toàn bộ bọn họ phá sản, rơi vào tình trạng thân bại danh liệt!

Chỉ có như vậy, mới có thể rửa sạch lửa giận của hắn.

Đến lúc đó, Dương Thiên sẽ để cho những người được gọi là thân thích kia nhìn một cái, tiểu tử bị bọn họ vứt bỏ ngoài cửa kia sẽ dùng thân phận gì, lần nữa bước vào cửa lớn của bọn họ.

Buổi tối tan học, đám người Kim Lập Huy quả nhiên tới, hơn nữa còn là ở sau cửa chờ đợi đã lâu.

Bốn người sau khi nhìn thấy Dương Thiên cung kính nói: “Dương tiên sinh, chúng ta đã chuẩn bị xong hết thầy.”

Dương Thiên gật đầu, sau đó dẫn hiệu trưởng Ngô đi vào văn phòng hiệu trưởng.

Dương Thiên nhẹ nhàng nhấp một ngụm nước trà.

Hắn không nói lời nào, chỉ ngồi ở chỗ đó, đã khiến bốn người Kim Lập Huy cảm giác được một cỗ áp lực vô biên.

Hợp đồng chuyển nhượng của Kim Lập Huy đã sớm giao cho Dương Thiên, ký tên có hiệu quả.

Lúc này, ba người Thẩm Anh, Hà Hồng, Bàng Cao đều cung kính đưa một phần văn kiện cho Dương Thiên.

Bọn họ vốn tưởng rằng Dương Thiên sẽ lật xem một giờ, bởi vì cái này liên lụy đến mấy tỷ đồ vật, nhưng lại thấy Dương Thiên không thèm nâng mí mắt lên một chút nào.

Khóe miệng bốn người co giật, rốt cuộc thứ gì đặt trước mặt thiếu niên này, tâm tình của hắn mới thay đổi.

Dương Thiên nhìn về phía mọi người, trong lòng vô cùng rõ ràng bọn họ đã bị thủ đoạn của mình làm cho kinh sợ, nhìn hay không nhìn cũng giống nhau.

Hắn tự tin, ba người này không dám đùa nghịch những thủ đoạn nhỏ kia.

Bởi vì so với tính mạng, tiền không quan trọng như vậy.

Dương Thiên nhìn về phía Kim Lập Huy hỏi: “Công ty may trang của tập đoàn Kim thị của ngươi có thể xếp thứ mấy ở Huy Tĩnh?”

Kim Lập Huy vội vàng cung kính nói: “Có thể xếp vào ba hạng đầu.”

Giọng Dương Thiên lạnh lùng: “Cụ thể!”

Kim Lập Huy giật nảy mình, trên trán ứa ra mồ hôi lạnh: “Vị trí thứ ba!”

Dương Thiên gật đầu, hỏi: “Thứ nhất là ai? Người cần bao lâu mới có thể đến vị trí thứ nhất?”

Chân Kim Lập Huy như nhũn ra, mở miệng nói: “Dương tiên sinh, vị trí của ta và vị trí thứ nhất chênh lệch gần gấp đôi, điều này trên cơ bản không thể vượt qua. Hơn nữa, đầu tiên là sản nghiệp của Lý gia ở kinh thành, tài sản của Lý gia không chỉ ở nghề trang phục.”

Lý gia kinh thành!

Dương Thiên nghe thấy cái tên này, thân thể đột nhiên chấn động.

Đôi mắt hắn sung huyết, sắc mặt vặn vẹo, trán nổi gân xanh, nắm chặt nắm đấm, nhớ tới kiếp trước sinh lý tử biệt làm cho người ta tê tâm liệt phế, cuối cùng chỉ còn sót lại một mình hắn, người Lý gia vẫn cho rằng hắn là tiện chủng, vẫn không buông tha hắn!

Loại hận ý này đã đến mức không chết không thôi.

“Dương tiên sinh, ngài làm sao vậy?”

Bốn người Kim Lập Huy cảm giác khí thể ngưng trệ bộc phát về phía bọn họ, trong không khí tràn ngập một cỗ khí tức máu tanh.

Mỗi người bọn họ lúc này đều cảm giác giống như Thái Sơn áp đỉnh, cơ hồ khó có thể thở dốc.

Sau lưng ba người Thẩm Anh bị thấm ướt, đều giận dữ nhìn chằm chằm Kim Lập Huy, hiển nhiên là bởi vì một câu nói nào đó của Kim Lập Huy đã xúc động Dương Thiên.

Bởi vậy bốn người đối với Dương Thiên không khỏi càng thêm hoảng sợ, bọn họ không nghĩ tới thiếu niên này lại khủng bố như vậy.

Hà Hồng tuổi nhỏ nhất, trực tiếp ngất đi.

Bàng Cao không chịu nổi, trực tiếp quỵ xuống đất, Thẩm Anh cũng lung lay sắp đổ.

Sắc mặt Kim Lập Huy thảm bại như tờ giấy, hắn gian nan nuốt nước miếng, lại lớn mật hỏi: “Dương tiên sinh, xin ngài nương tay nha.”

Dương Thiên nghe vậy, con ngươi đỏ ngầu dần dần khôi phục lại sự trong sáng cơ trí trước đó.

Hắn nhắm hai mắt lại, thu hồi khí thể quanh thân.

Lúc này bốn người mới há to miệng thở dốc, cảm giác toàn thân ướt đầm mồ hôi, giống như là vớt từ trong nước ra vậy.

Dương Thiên trầm mặc hồi lâu, bốn người không dám nói thêm một câu, e sợ quấy nhiễu đến hắn.

Cuối cùng, Dương Thiên chậm rãi mở miệng, tổng tài sản của ngươi, ta không lấy một xu.

“Cái gì?”

Kim Lập Huy ngạc nhiên, sau đó mừng như điên, thứ giá trị mấy chục ức này, đối phương cứ như vậy không cần, nếu như vậy, tại sao hắn phải cứu mình.

Ba người còn lại quả thực dùng ánh mắt ghen ghét nhìn Kim Lập Huy.

Loại chuyện tốt này, sao lại không phát sinh ở trên người bọn họ.

Kim Lập Huy vui mừng một hồi, sau đó dần dần bình tĩnh lại, hắn hiểu rõ Dương Thiên một chút, không có khả năng vô duyên vô cớ đem tài sản đều cho hắn.

Hắn cung kính hỏi: “Dương tiên sinh, ta cần phải trả giá chút gì đó.”

Dương Thiên duỗi một ngón tay ra: “Một tháng, khiến nghề phục trang của tập đoàn Lý thị phá sản ở Huy Tỉnh.”

“Cái này... không thể nào!”

Kim Lập Huy nghe vậy, tròng mắt thiếu chút nữa tròng ra ngoài, nói: “Công việc may phục của tập đoàn Lý thị đã thâm căn cố đế ở Huy Tỉnh mấy chục năm, ta là nhân tài mới xuất hiện, không thể lay động quái vật khổng lồ này, huống hồ, tập đoàn Kim thị của ta tuy rằng chỉ cách bọn họ một cái xếp hạng, nhưng tài sản của bọn họ là gấp đôi ta, ta làm không được a!”

Chương 217 - Tặng người tạo hóa.

"Không làm được?"

Dương Thiên khẽ nhú mày, hỏi ngược lại: "Tài sản của người bao nhiêu, tài sản của hần bấy nhiêu."

Kim Lập Huy cung kính trả lời "Trước mắt tài sản của ta khoảng 150 triệu, mà tài sản của tập đoàn Lý thị, xếp hạng nhất ở Huy Thành, hần là có 100 triệu."

"Đúng là có chút chênh lệch!" Dương Thiên gật đầu.

Kim Lập Huy nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, đang muốn thăm than Dương Thiên Thông lý lẽ, chỉ thấy hần nhìn về phía ba người Bàn Cao.

"Tất cả tài sản của các người cộng lại tổng cộng có bao nhiêu?"

Bàn Cao vội vàng cung kính nói: "Tài sản của chúng ta cộng lại tổng cộng khoảng chín trăm triệu!"

Dương Thiên gật đầu, sau đó nhìn về phía Kim Lập Huy.

Sắc mặt Kim Lập Huy trắng nhợt, có một dự cảm lớn mật, chẳng lẽ...

Quả nhiên, chỉ nghe Dương Thiên đưa hợp đồng của ba người Thẩm Anh tới trước mặt Kim Lập Huy nói: "9 ức tài sản, lại thêm 15 ức của người, một tháng, ta muốn cho, ngành trang phục của tập đoàn Lý thị hoàn toàn phá sản, có thể làm được hay không?"

Kim Lập Huy quả thực không thể tin vào tai của mình.

9 ức tài sản, nói cho hần thì cho hần, mặc cho hần thi triển.

Đây quả thực là đang nằm mơ.

Thân thể Kim Lập Huy kích động run rẩy, y há to miệng: "Ta....."

Hần đang muốn nói chuyện, lại bị Dương Thiên cắt ngang.

Giọng Dương Thiên lạnh nhạt nói: “Ta chỉ muốn nghe, người có thể hay không có thể, có thể người cứ yên tâm đi làm, không được thì ta sẽ đổi người khác!”

Kim Lập Huy gật đầu nói: “Tiên sinh, người phải tin tưởng ta, nếu như, rót khoản tiền này vào, không cần một tháng. Nửa tháng nữa ta có thể khiến cho tập đoàn Lý thị triệt để rút khỏi Huy châu.”

Hắn dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, lăn lộn đến một bước này, sao có khả năng không có chút bản lĩnh quyết đoán.

Kim Lập Huy cũng có dã tâm, hắn chưa từng không muốn làm vị trí thứ nhất ngành quần áo Huy Tĩnh.

Nhưng mà, thứ nhất thứ hai kia bọn họ đều có thân phận có bối cảnh, hơn nữa có tài sản khổng lồ chèo chống.

Cho nên, Kim Lập Huy hắn không nơi nương tựa, có thể đi đến vị trí thứ ba đã là kỳ tích.

Bây giờ tài sản tăng thêm gần 40 tỷ, vậy toàn bộ ngành trang phục Huy Tĩnh, khẳng định tùy ý hắn định đoạt, không chỉ có như thế, xung quanh ngay cả ngành trang phục của Đại Tĩnh, cũng sẽ bởi vì hắn mà triệt để tẩy bài.

Đến lúc đó, trở thành tam tinh đệ nhất, xem ai còn dám chống lại hắn.

Vừa nghĩ đến đây, Kim Lập Huy không khỏi kích động.

Tập đoàn Kim thị dưới sự dẫn dắt của hắn đi về phía huy hoàng mà hắn không dám nghĩ tới, là một tay hắn sáng lập, hắn đủ để kiêu ngạo, đến lúc đó cho dù tập đoàn Kim thị không còn họ Kim, cũng đủ để hắn khoe khoang cả đời.

Dương Thiên dường như vẫn chưa hài lòng, hắn mở miệng: “Ta không muốn đuổi bọn họ ra ngoài, ta muốn để cho bọn họ hoàn toàn phá sản, bất luận dùng biện pháp gì, bất kể tiêu hao bao nhiêu, người có thể nghe hiểu không?”

Kim Lập Huy thân thể chấn động: “Dương tiên sinh, ta hiểu rồi!”

Xem ra, Dương tiên sinh này có khúc mắc với tập đoàn Lý thị, bằng không làm sao lại nói ra lời nói không lý trí như vậy.

Khiến cho tập đoàn Lý thị phá sản trong một tháng, dường như độ khó hơi lớn.

Lần này Dương Thiên nhìn Kim Lập Huy gật đầu: “Rất tốt, một tháng ta muốn kết quả!”

Dứt lời, xoay người rời đi.

Mà lúc đi tới cửa, ba người Thẩm Anh, Bàn Cao, còn có Hà Hồng có chút xấu hổ hỏi: “Dương tiên sinh, vậy chúng ta thì sao? Ngài có sắp xếp gì không?”

Dương Thiên dừng bước, mở miệng nói: “Ba người các người cảm thấy năng lực của mình có thể lưu lại, trợ giúp Kim Lập Huy quản lý công ty, nếu làm tốt, ta sẽ tặng các người một hồi tạo hóa!”

Lúc này, Bàn Cao có chút hiếu kỳ, đánh bạo hỏi: “Không biết Dương tiên sinh nói tạo hóa là...”

Dương Thiên đạm mạc: “Mười năm tuổi thọ!”

Một câu nói, bốn người đều ngây ngẩn cả người.

“Tê!”

“Chuyện này.....”

“Hắn, làm sao có thể!”

“Dương tiên sinh không hổ là Dương tiên sinh.”

Biểu hiện của bốn người không giống nhau, có khiếp sợ, có hoài nghi, có tán thưởng, có hoảng sợ ~

Bàn Cao có chút nghi hoặc hỏi: “Dương tiên sinh làm sao có khả năng này, nếu có, hắn chẳng phải là thần tiên sao.”

Thẩm Anh cũng nghi hoặc: “Đúng vậy, hắn có năng lực này, còn cần tài sản của chúng ta làm gì? Hắn trong một năm ngắn ngủi nhất định sẽ thu hoạch được hơn trăm ức.”

Hà Hồng cũng gật đầu: “Ta thì hơi kém, sao hắn biết chúng ta sống được bao lâu, làm sao cho chúng ta mười năm thọ nguyên?”

Kim Lập Huy nhìn ba người mở miệng nói: “Ba người các người đừng quên, khi các người đem tài sản ba mươi chín ức đưa qua, mí mắt Dương tiên sinh cũng chưa giật một cái, khi

Dương tiên sinh đem năm mươi tư ức tài sản này giao đến trên tay ta, không có một tia do dự, điều này nói rõ cái gì?”

Trầm Anh hỏi: “Nói rõ tầm mắt của Dương tiên sinh rất cao, chút tiền ấy hẳn không để vào mắt.”

Hà Hồng cũng gật đầu: “Hơn nữa, vừa rồi lúc Dương tiên sinh tức giận, thật là đáng sợ, nếu không phải ông chủ Bàng nắm người cho ta, đến giờ ta vẫn còn hôn mê.”

Bàng Cao cũng nhớ tới chuyện vừa xảy ra, loại sợ hãi kia rõ mồn một trước mắt.

Hắn mở miệng: “Ta tựa như tin tưởng Dương tiên sinh thật sự có năng lực cho chúng ta tạo hóa.”

Trong ký túc xá của Dương Thiên, Tiểu Linh Nhi vẫn còn đang ngủ say.

Sau đó, bên ngoài cửa sổ bỗng nhiên xẹt qua một bóng đen thật lớn.

Sau khi Tiểu Linh Nhi ngủ được khí tức, đôi mắt to đen như mực đột nhiên mở ra.

Lúc nàng còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy cửa sổ răng rắc vỡ vụn.

Ngay sau đó, một nam tử trung niên mũi ưng tóc dài màu vàng đứng ở trước mặt nàng.

Sau lưng hắn mọc ra một đôi cánh màu vàng, vô cùng đáng sợ, yêu khí quanh thân quay cuồng, hiển nhiên là một đầu cự phách Yêu tộc!

Tiểu Linh Nhi run lẩy bẩy hỏi: “Người là ai?”

Nam tử trung niên uy nghiêm mở miệng nói: “Bồn tọa Ứng Hoàng, tiểu hồ ly, Bạch Sơn phụ thân ngươi hẳn đã nói với ngươi danh hiệu của ta rồi.”

Tiểu Linh Nhi nghe vậy, sắc mặt đột nhiên biến đổi, nàng lùi về sau vài bước, vẻ mặt hoảng sợ nói: “Ứng Hoàng, ngươi lại là Ứng Hoàng?”

Khóe miệng Ứng Hoàng hiện lên nụ cười khát máu, thì ra đã nghe qua tên tuổi của ta.

Tiểu Linh Nhi kinh hoảng: “Người tìm ta làm gì? Có vẻ như ta không thù không oán với người.”

Ứng hoàng cười lạnh: “Người không oán không thù với ta, nhưng phụ thân người giết con ta, ta há có thể buông tha người.”

Tiểu Linh Nhi lúc này mới nhớ tới, chuyện Bạch Sơn từng kể.

Nàng cắn răng nói: “Con của người tội ác chồng chất làm hại nhân gian, phụ thân ta là hành động chính nghĩa, tru sát hắn, có gì không đúng? Người cũng là Hoàng giả Yêu tộc, không cần phải sai lầm!”

Ứng Hoàng cười ha ha nói: “Chính vì ta là Hoàng Giả Yêu tộc, ta muốn làm chuyện gì, không ai dám quấy nhiễu!”

Ánh mắt hắn lạnh lùng: “Tiểu hồ ly, phụ thân người để con ta chết, hôm nay báo lại, ta bắt người đền mạng, chịu chết đi!”

Dứt lời, bàn tay hắn hiện lên một cây linh vũ màu vàng, giống như phi kiếm, đánh tới Linh Nhi.

Tiểu Linh Nhi thấy vậy hoảng hốt, lông vũ này không phải lông vũ bình thường, mà là lông vũ trên người Yêu Hoàng Kim Sí Ưng.

Nó cứng rắn như sắt, tốc độ như mũi tên, nàng tránh né không kịp, bị lông vũ quét trúng da lông, trong nháy mắt máu huyết tràn ra.

“Hả? Lại bị người tránh được, lời đồn không thể tin được!”

Ứng Hoàng hơi kinh ngạc, bởi vì trước đó có lời đồn Bạch hoàng thất công chúa là một phế vật, không thể tu luyện, hơn nữa thân thể mảnh mai, so với hồ ly bình thường cũng không bằng.

Hiện tại xem ra, dáng người nàng linh động như gió, hiển nhiên là tu luyện có thành tựu.

Nhưng mà, Ứng Hoàng cũng không thêm để ý, tất cả đều ở trong lòng bàn tay, chỉ cần không hóa hình, đối với hắn liền không tạo thành một tia uy hiếp.

Hắn cười gằn nói: “Có chút tu vi, nhưng như vậy cũng tốt, nếu người chết một cách dễ dàng, sao có thể giải lửa giận trong

lòng ta.”

Dứt lời, ba sợi linh vũ trong tay hắn hiện ra, bắn về phía tiểu bạch hồ.

Tiểu Linh Nhi lòng như tro nguội.

Tốc độ của nàng vô cùng nhanh, nhưng ở trong căn phòng chật hẹp này lại bị hạn chế, hơn nữa con chim ưng này vốn là khắc tinh của nàng, phụ thân nàng ở đây, thắng bại còn ở năm năm, càng đừng đề cập đến nàng chỉ vừa mới tu luyện.

Ở trước mặt Ưng Hoàng này, nàng giống như một lá lục bình trôi nổi trong biển rộng!

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, trên người Tiểu Linh Nhi đã phủ đầy lông vũ, cả người đã bị máu tươi nhuộm đỏ.

Khí tức cũng dần dần trở nên uể oải.

Tiểu Linh Nhi biết, đây là Ưng Hoàng đang cố ý, đối phương đang trêu đùa nàng.

Bằng không, nàng không chịu được nhiều công kích của Ưng Hoàng như vậy.

Trong lòng bàn tay Ưng Hoàng lại hiện lên vài cái lông vũ, nghiêng ngả nhìn con cáo trắng nhỏ đã kiệt sức nói: “Chạy đi, ngươi còn chạy nữa, không chạy thì chơi không vui đâu.”

Tiểu Linh Nhi cả người đau nhức, khóe miệng chảy máu, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hôm nay nàng có thể sẽ bỏ mình ở chỗ này.

Ưng Hoàng quá cường đại, hai người căn bản không phải cùng một cấp bậc.

Nhưng mà, điều khiến nàng lo lắng nhất không phải là sinh tử của chính nàng, không phải phụ thân của nàng, mà là Dương Thiên.

Đại phiêu đản kia hẳn là sắp tan học, nếu lúc này trở về, nhất định sẽ bị tên Ưng Hoàng này liên lụy.

Tiểu Linh Nhi cắn răng, biết mình đã không sống nổi, dứt khoát cắn răng, nhắm chặt mắt.

Chết thì chết, chỉ hy vọng Ưng Hoàng này sau khi giết nàng thì có thể mau chóng rời đi, không nên liên lụy Dương Thiên. Người xấu kia tuy rằng có đôi khi khiến nàng tức giận đến nghiến răng, nhưng đối với nàng thật sự rất tốt.

Chương 218 - Một kiếm chém giết.

Tiểu Linh Nhi mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Ưng Hoàng lại không hạ sát thủ cuối cùng.

Tiểu Linh Nhi gian nan mở mắt ra nhìn, phát hiện ánh mắt của đối phương hoàn toàn không ở trên người nàng.

Khi ánh mắt của Ưng Hoàng nhìn mấy khối trên bàn tản ra ánh sáng óng ánh, con ngươi hẹp dài đột nhiên ngưng tụ.

“Hả? Đây là thánh thạch?”

Thần sắc hẩn biến đổi, bàn tay đột nhiên khẽ hút, mười mấy viên linh thạch toàn bộ lăng không bay lên.

Ưng Hoàng cầm trong tay mười mấy viên linh thạch, thần sắc có chút chấn động: “Thánh thạch, nhiều thánh thạch như vậy, trời ơi, sao có thể như vậy?”

Tiểu Linh Nhi cả giận nói: “Khôn kiếp, đó là thánh thạch của ta, trả lại cho ta.” Nói xong, giãy dụa đứng dậy, đánh về phía Ưng Hoàng.

Ưng Hoàng, ánh mắt lạnh lẽo: “Ngươi đã là người sắp chết, còn cần nó để làm gì.”

Khi nói chuyện, hẩn nhẹ nhàng băng quơ vồ một cái về phía tiểu Linh Nhi, tiểu Linh Nhi bay rút ra ngoài, nội tạng bị thương nghiêm trọng, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.

Cái này cũng chưa tính xong, Ưng Hoàng mắt sáng như đuốc, lại phát hiện nửa đoạn nhân sâm ngàn năm cùng với mấy viên linh đan mà Tiểu Linh Nhi cất giấu.

Đây đều là nàng chen từ trong kẽ răng ra, bây giờ đều bị Ưng Hoàng cướp đi.

“Tiểu hồ ly, bảo bối của ngươi còn rất nhiều a, linh đan này phụ thân ngươi cũng không bỏ ra nổi, còn có nhân sâm ngàn năm, đã tuyệt tích, ngươi làm sao có được?”

Trong mắt Ứng Hoàng tràn đầy vẻ cuồng nhiệt.

“Quân vô lại!”

Tiểu Linh Nhi ủy khuất rơi nước mắt, những thứ này đều là nàng làm nũng, giả ngây thơ hỏi Dương Thiên.

Ứng hoàng nhếch miệng mỉm cười nói: “Tiểu hồ ly, thành thật khai báo mấy thứ này ngươi lấy được từ đâu, nếu như trả lời làm cho ta hài lòng, ta có lẽ có thể tha cho ngươi một mạng.”

“Ngươi đừng có mơ!”

Tiểu Linh Nhi tuy rằng hấp hối, nhưng vẫn rất kiên cường.

Yêu Hoàng Thất công chúa, không phải hạng người tham sống sợ chết!

Ứng Hoàng hừ lạnh một tiếng, cũng tốt, ngươi đã một lòng muốn cầu chết, vậy ta sẽ thành toàn cho ngươi.

Nói xong, vài cọng lông vũ hiện lên trong tay hắn.

“Chết đi!” Ứng hoàng quát lớn một tiếng.

Tiểu Linh Nhi tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

Nhưng mà, vừa lúc đó, cửa đột nhiên bị đẩy ra, một thiếu niên mặt mày tuấn lãng, dáng người thon dài, khí chất xuất trần từ bên ngoài đi vào.

Không phải ai khác, chính là Dương Thiên.

Thấy Dương Thiên đến, Ứng Hoàng dừng lại, mà Tiểu Linh Nhi thấy vậy, hét lớn với Dương Thiên: “Đại phôi đàn, chạy mau, nơi này nguy hiểm.”

Dương Thiên không hề động, mà có chút nghi vấn: “Tiểu Linh Nhi, ngươi biết nói chuyện rồi sao?”

Tiểu Linh Nhi gian nan đứng dậy, hơi thở càng ngày càng yếu ớt: “Bây giờ không phải là lúc bàn luận chuyện này, đại phôi đàn chạy mau, đối phương là người xấu, nơi này rất nguy hiểm.”

Ứng hoàng cười lạnh một tiếng kiêu căng nói: “Muốn chạy? Có thể nhanh hơn hai cánh của ta?”

Dương Thiên hoàn toàn không để ý đến Ứng Hoàng, ánh mắt của hắn âm trầm nhìn Tiểu Linh Nhi đang hấp hối trong vũng máu, đi lên phía trước, tiên nguyên hiện lên trong lòng bàn tay, bảo vệ tâm mạch của nàng bình tĩnh hỏi: “Là hắn đánh ngươi thành như vậy?”

Tiểu Linh Nhi nhìn Dương Thiên trong đôi mắt để lộ ra phần nộ vô biên, nàng không có cảm giác cho dù chết cũng đáng.

Tên đại phôi đàn này hình như rất quan tâm đến nàng.

Nàng gật đầu, vẫn để Dương Thiên đi nhanh.

Dù sao, thực lực của Ứng Hoàng này bất phàm, đã đến cảnh giới Hóa Hình của Yêu tộc, cùng một cấp bậc với phụ thân hắn.

Lần trước tiểu ca ca này dốc toàn lực, phụ thân nàng dường như không có việc gì, bây giờ đối mặt với Ứng Hoàng này, chắc chắn sẽ chết.

Ánh mắt Dương Thiên âm trầm nói: “Ngươi không cần lo lắng, ta sẽ bắt hắn trả giá đắt!”

Hắn không nhanh không chậm móc ra ba gốc linh dược, lấy lông vũ trên người tiểu Linh Nhi ra.

Tiểu Linh Nhi thấy Dương Thiên lấy ra ba gốc linh dược cho nàng, càng cảm động đến rơi nước mắt, nhưng cũng không khỏi cảm thấy lo lắng cho Dương Thiên.

Không lộ tiền ra ngoài, chẳng lẽ tên đại phôi đàn này không biết sao? Bình thường hắn luôn nói mình đàn, nhưng bây giờ hắn mới đàn, bởi vì Ứng Hoàng ở bên cạnh, hắn chắc chắn ngấp nghé ba cây linh dược giá trị vô song này!

Quả nhiên, sự tình khiến tiểu Linh Nhi lo lắng đã xảy ra, chỉ thấy ánh mắt Ứng Hoàng cực nóng nói: “Tiểu tử, đem ba gốc linh dược trên tay ngươi giao ra cho ta, còn nữa, ngươi rốt cuộc có bao nhiêu linh dược? Lại từ đâu lấy ra đều nói rõ ràng cho ta, có lẽ ta tha cho ngươi không chết!”

Dương Thiên Thần sắc mặt khinh thường!

Con chim sẻ nhỏ này căn bản không biết hắn đang nói chuyện với tồn tại như thế nào.

Từng tại Huyền Thiên đại lục, tổ tiên Viễn Cổ của hắn đều đối với hắn tất cung tất kính.

Tiểu Linh Nhi không biết những điều này, nàng thần sắc lo lắng muốn Dương Thiên nhanh chóng rời đi, nhưng Dương Thiên lại không hề động đậy.

Tiên nguyên trong lòng bàn tay hắn quay cuồng, chấn vỡ ba gốc linh dược, ngưng tụ thành một viên đan dược!

“Há miệng!”

Dương Thiên nhẹ giọng mở miệng.

Tiểu Linh Nhi nhìn đan dược bên miệng, tức giận muốn điên.

Đây là lúc nào rồi, cho dù Dương Thiên cứu sống nàng thì nàng cũng không sống được, ngược lại sẽ liên lụy đến đối phương.

Bởi vì Ứng Hoàng ở chỗ này nhìn chăm chăm, không có khả năng bỏ qua cho bọn họ.

Dương Thiên vẫn chưa chú ý đến điều này, vẫn cho Tiểu Linh Nhi ăn đan dược.

Ứng hoàng thấy vậy sắc mặt âm trầm nói: “Tiểu tử, ngươi thật muốn chết sao? Coi lời của bản hoàng là gió thoảng bên tai?”

Nói xong, trong tay hắn hiện lên một cái lông vũ màu vàng, đột nhiên đánh tới phía sau lưng Dương Thiên.

“Cẩn thận nha!”

Tiểu Linh Nhi kinh hô một tiếng nhắm hai mắt lại, không đành lòng nhìn thấy một màn này.

Nhưng đợi hồi lâu cũng không phát hiện bất cứ động tĩnh gì.

Nàng mở mắt ra, đầu tiên là nhìn Ứng Hoàng, chỉ thấy trên mặt hắn hiện lên vẻ khó tin.

Tiểu Linh Nhi không rõ ràng cho lắm, lại nhìn Dương Thiên, phát hiện một đám lông vũ màu vàng lơ lửng ở sau lưng hắn không nhúc nhích.

Tiểu Linh Nhi có chút ngây ngẩn cả người? Không đúng, đây là có chuyện gì?

Chẳng lẽ là Ung Hoàng lưu thủ hay sao?

Thế nhưng là, thủ đoạn của hắn tàn nhẫn như vậy, làm sao có thể sẽ lưu thủ?

“Gánh chân!” Dương Thiên nhẹ giọng nói.

“A?”

Tiểu Linh Nhi không kịp phản ứng, chỉ thấy Dương Thiên nâng chân ngấn của nàng lên, dùng băng gạc bọc toàn bộ thương thế trên người nàng lại.

Chỉ lộ ra một cái đầu nhỏ, xem ra giống như là một xác ướp vậy.

Dương Thiên, khẽ vuốt cái đầu nhỏ của tiểu Linh Nhi đang ngẩn ngơ, giọng điệu ôn hòa nói: “Chờ đây, ta báo thù cho ngươi!”

Hắn nói câu này, nghe không ra bất kỳ tâm tình gì, nhưng tiểu Linh Nhi lại cảm giác một cỗ khí tức huyết tinh đột nhiên từ trên người Dương Thiên bộc phát ra.

Khí lạnh tràn ngập cả ký túc xá, nhiệt độ xung quanh lập tức giảm xuống!

Dương Thiên chậm rãi đứng dậy, chiếc lông vũ màu vàng lơ lửng sau lưng hắn dưới ánh mắt lạnh lùng của hắn chậm rãi biến thành bột mịn!

Hắn từng bước một đi về phía Ung Hoàng!

Thần sắc Ung Hoàng lúc này hoảng sợ.

Lông vũ của hắn cứng rắn như sắt thép, nếu dùng tay bóp nó thành bột mịn, hắn cũng có thể làm được, nhưng đối phương chỉ cần một ánh mắt đã khiến cho lông vũ màu vàng này biến thành cát bụi, hiển nhiên có tu vi không tầm thường.

Thiếu niên trước mắt có chút ra ngoài hắn đoán trước, là đại địch, nhưng cũng thân là Yêu Hoàng, hắn cũng không sợ.

Thiếu niên này có tu vi nhẹ nhàng như vậy, hiển nhiên sau lưng có thể lực khổng lồ chống đỡ.

Ứng Hoàng vì để tránh đắc tội với người đứng sau Dương Thiên, cho nên mở miệng hỏi: “Bằng hữu, ngươi có phải là người Côn Luân hay không? Nếu như vậy thì ta nể mặt người quen mà tha cho các ngươi.”

Dương Thiên dường như không nghe thấy câu nói này, bước chân không ngừng nghỉ chút nào!

Mỗi một bước của hắn đều phát ra một tiếng vang nặng nề, đánh thẳng vào trái tim của Ứng Hoàng.

Sau ba bước, cuối cùng Ứng Hoàng cũng thay đổi sắc mặt!

Thần sắc hắn ta hoàn toàn lạnh lẽo: “Ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi tiến thêm một bước, ta nhất định sẽ khiến ngươi bỏ mình tại chỗ!”

Dương Thiên thờ ơ, lại bước ra một bước!

“Muốn chết!”

Trong nháy mắt, tóc vàng của Ứng Hoàng bay múa, hai cánh sau lưng hắn mở ra, đôi cánh màu vàng vô mạnh, ngay sau đó, lông vũ màu vàng dày đặc như mưa đánh về phía Dương Thiên.

Đây là tuyệt kỹ của hắn, cho dù là Bạch Hoàng cũng không thể dễ dàng ngăn cản.

Trái tim tiểu Linh Nhi suýt chút nữa nhảy ra ngoài, cảm giác lần này Dương Thiên lạnh ít dữ nhiều.

Nhưng mà, lại thấy Dương Thiên đưa tay điểm vào hư không một cái, trong miệng quát khê: “Tù Thiên Thuật!”

Dứt lời

Dường như cả không gian đều ngưng kết lại, từng chiếc lông vũ lơ lửng trên không trung. Dưới ánh mắt kinh hãi của tiểu Linh Nhi, Dương Thiên dễ dàng đẩy ra vô số lông vũ màu vàng, chậm rãi đi về phía Ứng Hoàng!

Ứng Hoàng cũng bị giam cầm, trong ánh mắt của hắn hiện lên vẻ sợ hãi.

Hắn biết, không phá nổi giam cầm này, hôm nay hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

“Hãy!”

Ứng Hoàng đột nhiên quát lớn một tiếng, giấy thoát Tù Thiên Thuật của Dương Thiên.

Nhưng mà, cái giá phải trả là trong miệng phun ra máu tươi.

“Người là ai? Rốt cuộc người là ai?”

Ứng Hoàng rốt cuộc không còn vẻ kiêu căng trước đó, hắn nhìn Dương Thiên, trên mặt tràn đầy vẻ sợ hãi!

Dương Thiên không nói gì, chậm rãi giơ kiếm chỉ lên!

“Cấm Kiếm Thức!”

Hắn vừa dứt lời, vô số kiếm khí, giống như một con rồng hướng về phía Ứng Hoàng đánh giết.

Thần sắc Ứng Hoàng sợ hãi, cảm giác bị tử vong bao phủ.

Hắn biết mình không địch lại, xoay người muốn chạy trốn, nhưng lại vì đó mà muộn rồi.

Tiên thuật này của Dương Thiên trực tiếp chém đứt đôi cánh màu vàng của hắn!

Ánh mắt Tiểu Linh Nhi ngốc trệ!

Trời ạ, đây còn là người sao? Tiểu ca ca sao lại cường đại đến mức như thế?

Chương 219 - Giải Thưởng Nobel.

Ứng Hoàng bị chém xuống hai cánh, hắn kêu thảm một tiếng, mảng lớn máu tươi rơi xuống, muốn phá cửa sổ mà chạy.

“Người có thoát được không?”

Dương Thiên còn chưa nói hết, cả người đã biến mất tại chỗ.

“Ông trời ơi, đây là thuận di sao?”

Nhìn Dương Thiên xuất hiện trên bầu trời phía trên Ứng Hoàng, tiểu Linh Nhi cảm thấy mình như đang nằm mơ, đây là

thuật pháp thất truyền đã lâu, trên đời không ai có thể biết được.

Trên người tiểu Linh Nhi mang theo thương thế nghiêm trọng, nhưng vẫn là vẻ mặt hưng phấn tiến lên quan sát.

Ứng Hoàng ánh mắt hoảng sợ, máu me đầm đìa, hấn cắn răng nói: “Người không thể giết ta, ta ở Côn Luân đã từng ký kết minh ước Dương Thiên, người cùng yêu không thể tàn sát lẫn nhau, người nếu là vi phạm minh ước, tất cả Yêu tộc đều sẽ không bỏ qua người.”

Dương Thiên hờ hững châm biếm: “Vừa rồi lúc người muốn giết ta, sao không nghĩ tới người và yêu không thể tàn sát lẫn nhau?”

Ứng Hoàng nhất thời nghẹn lời, nhưng hấn vẫn nắm chặt điểm này không buông: “Những cự phách hai giới Nhân Vu Yêu đều có mặt ở Côn Luân lúc trước, chúng ta ký kết minh ước hữu hiệu, mấy chục năm nay không ai dám phá giải, người chớ có làm!”

Dương Thiên làm như không thấy, trong thanh âm của hấn lộ ra cuồng dã.

“Ta muốn giết người, không ai dám cản!”

“Người... người không thể như vậy.”

Tuy rằng Ứng Hoàng cũng là Yêu Hoàng, nhưng giờ phút này lại giống như chó nhà có tang.

“Lục Kiếm Thức!”

Dương Thiên Kiếm chỉ lên trời, đôi mắt lạnh lẽo, khí thế vô song.

“Ta là Yêu Hoàng, người dám!” Thần sắc Ứng Hoàng sợ hãi, không tin Dương Thiên không tiếc vi phạm minh ước cũng muốn giết hấn.

Nhưng mà, khi kiếm khí lạnh thấu xương đánh tới hấn, hấn chính là không tin cũng không có biện pháp.

Ứng Hoàng đã không còn sự cuồng ngạo trước đó, hấn ta hoàn toàn sợ Dương Thiên.

Nhưng mà, lúc này đã không còn kịp rồi, ngàn vạn đạo kiếm khí lao đến, trong nháy mắt, cắt hẳn thành một mảnh huyết vụ. Một thể hệ Yêu Hoàng Kim Sí Ưng cứ như vậy ngã xuống.

Phương xa phát giác được khí tức của Tiểu Linh Nhi sắp tiêu tán, Bạch Lạc lo lắng chạy về phía bên này.

Nàng là đại tỷ tỷ của tiểu Linh Nhi, vốn lưu lại là vì bảo vệ an toàn cho tiểu Linh Nhi, vốn tưởng rằng Dương Thiên cũng coi như là cao thủ không có người nào thương tổn tới tiểu Linh Nhi, lại đột nhiên cảm giác được khí tức của tiểu Linh Nhi trong nháy mắt trở nên yếu ớt.

Nàng lo lắng chạy tới, còn chưa biết chuyện gì xảy ra, chỉ nghe Dương Thiên quát khẽ một tiếng.

Lục kiếm thức!

Sau đó, một màn hiện lên trước mắt Bạch Lạc, nàng kinh ngạc gần như trợn trừng cả tròng mắt.

Nếu như nàng không nhìn lầm, người bị Lục Kiếm Thức chém thành huyết vụ chính là Yêu Hoàng Kim Sí Ưng!

Đó là cự phách của Yêu tộc, ngang cấp với phụ thân của nàng.

Nhưng hiện tại, dường như bị một thiếu niên khuôn mặt tuấn tú đánh chết.

“Cái này...!”

Nàng gần như ngây ngốc sững sờ ngay tại chỗ, Kim Sí Ưng này là Yêu Hoàng đấy, từng là tử địch với phụ thân Bạch Hoàng của nàng.

Bạch Lạc rốt cuộc biết vì sao Kim Sí Ưng xuất hiện ở đây, cũng biết vì sao tiểu Linh Nhi bị thương.

Nhưng lại không nghĩ ra, vì sao một đời Yêu Hoàng lại chết ở trên tay Dương Thiên.

Thấy được Tiểu Linh Nhi bên cạnh cửa sổ không có chuyện gì, nàng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần muối muối này của mình không có việc gì là tốt rồi, nàng muốn tiến lên, thế nhưng bị Dương Thiên uy hiếp, chỉ có thể coi như thôi!

Chém giết Ung Hoàng, Dương Thiên giống như làm một chuyện nhỏ không đáng kể.

Hắn về tới ký túc xá, ôm tiểu Linh Nhi vào trong ngực, phát hiện vật nhỏ này đang dùng ánh mắt sùng bái nhìn hắn.

Trong đôi mắt to đen như mực lóe ra ánh sáng như sao trời.

Dương Thiên Kiếm mày chau lên: “Làm sao vậy?”

Biểu tình trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Linh Nhi trong nháy mắt biến sắc, nàng tức giận nói: “Đừng gọi ta Hoa Hoa, ta gọi là Tiểu Linh Nhi!”

Đây là lần thứ hai nghe được thanh âm của tiểu bạch hồ, mặc dù đang phẫn nộ, nhưng lại thập phần dễ nghe, thanh tịnh như sơn tuyền.

Dương Thiên nở nụ cười, búng mũi nàng nói: “Đều như nhau, sao vậy? Vết thương khỏi chưa?”

Tiểu Linh Nhi gật đầu, đôi mắt to đen láy hưng phấn nhìn chằm chằm Dương Thiên nói: “Tiểu ca ca, huynh rốt cuộc lợi hại đến mức nào, Ung Hoàng lợi hại như vậy ở trước mặt huynh mà lại không qua được ba chiêu!”

Dương Thiên mỉm cười: “Nếu người chăm chỉ tu luyện, cũng có thể đạt tới độ cao như ta!”

Nói xong, hắn lấy một viên Tụ Linh Đan từ trong Thất Thái Linh Lung Tháp ra, nói: “Thương thể của người khôi phục cần một khoảng thời gian, những hạt đậu này người giữ lại, không cần ăn nhiều!”

Tiểu Linh Nhi quả thực hạnh phúc hôn mê bất tỉnh.

Có thể biến Tụ Linh Đan thành đường đậu, dường như trên thế giới này chỉ có một mình Dương Thiên.

Giữa trưa ngày thứ hai, bệnh viện quân khu số một Giang Thành.

Quý viện trưởng nhìn mọi người ngàn dặm xa xôi chạy đến, cười ha ha nói: “Đa tạ các vị đồng hành đến cổ động, đa tạ mọi người.”

Một lão giả trong đó mặt mũi hiền lành nói: “Quý viện trưởng, người không phúc hậu a, chúng ta giao tình nhiều năm như vậy, bệnh viện các người có thể trị liệu ung thư phổi nghi nan tạp chứng đệ nhất bài danh thế giới, cũng không nói với ta, người còn coi ta là bằng hữu sao?”

Còn có một người đàn ông trung niên đeo kính gọng vàng nói: “Đúng vậy đúng vậy, Quý viện trưởng, chúng ta không hay biết gì lâu như vậy, bên người cũng phải nhận được giải thưởng Nobel y học rồi mới nói ra, có phải hơi không thể nào nói nổi không.”

“Đúng vậy đúng vậy, Quý viện trưởng người lần này làm quá không đúng, nhất định phải cho chúng ta một cái công đạo a.”

Hơn mười người ở đây, chiếm một nửa giang sơn trên phổi của cơ thể người.

Bọn họ vẫn nghe nói trong nước đột nhiên có người đạt được giải thưởng Nobel y học, lúc này mới trần trọc nghe ngóng được trên người Quý viện trưởng.

Giang Thành chỉ là một thành phố nhỏ trong nước, bệnh viện quân khu số một Giang Thành còn chưa được xếp vào top 100.

Mới đầu, tất cả mọi người đều không tin, dù sao đây là ung thư phổi mà các bệnh viện đỉnh cấp ở nước ngoài không thể giải quyết, ở chỗ này giải quyết, ai sẽ tin tưởng? Cái bệnh viện nhỏ này của bọn họ có năng lực gì chứ.

Nhưng mà, khi chứng thực lời đồn này là thật, tất cả mọi người đều choáng váng.

Những người nguyên bản xem thường Quý viện trưởng kia, nhao nhao đến đây kết giao tình.

Quý viện trưởng cũng hoàn toàn tức giận, ông lão mặt mũi hiền lành kia chính là viện trưởng của bệnh viện hiệp hòa ở kinh thành.

Mà bệnh viện Hiệp Hòa là khái niệm gì, đó là bệnh viện lớn nằm trong top hai, ba nước.

Còn có nam tử trung niên đeo kính gọng vàng kia, mặc dù trẻ tuổi hơn hẳn, nhưng ở cả nước lại là Hàn Nhất Dao.

Hắn vô luận là phẫu thuật nội ngoại, đều đạt đến trình độ đỉnh cao.

Hai người đều là nhân vật đại danh đỉnh đỉnh trong nước, cũng không chiếm được giải Nobel.

Mà bọn họ chỉ là nơi chật hẹp nhỏ bé, lại được đề danh trao giải, vinh quang biết bao!

Nhưng mà viện trưởng Quý cũng không bị danh lợi làm choáng váng đầu óc, ông ta dè tay cười khỏ nói: “Mọi người hiểu lầm rồi, ví dụ duy nhất chữa khỏi ung thư phổi ở thời kỳ cuối, mặc dù ở bệnh viện của chúng ta, nhưng bác sĩ này cũng không phải là người của bệnh viện chúng ta.”

Tất cả mọi người nghe vậy đều sửng sốt, sau đó hứng thú có chút thiếu, thanh âm khen tặng Quý viện trưởng cũng nhỏ đi rất nhiều.

Người đàn ông trung niên đeo kính gọng vàng kia vẫn mong đợi hỏi: “Quý viện trưởng, ngài nói không phải là bệnh viện của ngài, vậy là ở đâu? Thành phố Lan Ninh? Hay là thành phố Dương?”

Quý viện trưởng lắc đầu nói: “Đều không phải!”

Lão giả mặt mũi hiền lành có chút nóng nảy: “Vậy vị bác sĩ này rốt cuộc là ai?”

Đôi mắt của nam tử đeo kính gọng vàng sáng lên, sau đó mở miệng nói: “Chẳng lẽ là Cố Hồng y sư?”

“Cố Hồng? Chính là Cố y sư có danh xưng kỳ thủ kia?”

“Trời ạ, ta liền đoán là hắn, cả nước cũng chỉ có hắn có thể giải quyết.....”

Người này còn chưa nói hết lời, chỉ thấy một vị nữ tử trung niên khuôn mặt hiền lành, dẫn theo một tiểu la ly đáng yêu mười bốn mười lăm tuổi đi đến.

Một nam tử cao gầy thấy vậy giật mình, sau đó kinh hô: “Ông trời ơi, chú ý cố cố...”

Cũng có người không thấy được nữ tử trung niên này, không kiên nhẫn nói: “Cô cô cái gì a, người cho rằng người là bò câu?”

Người cao gầy kia hít vào một ngụm khí lạnh nói: “Là Cố Hồng! Trời ạ, là Cố Hồng tới.”

Tất cả mọi người nghe vậy nhao nhao quay đầu lại, nam tử không kiên nhẫn kia nghe vậy hai chân mềm nhũn, kém chút quỳ xuống.

“Trời ơi, lại là Cố Hồng!”

“Cố Hồng y sư, ngài tới rồi!”

“Cố Hồng y sư, ta kính ngưỡng ngài đã lâu rồi.”

Tất cả mọi người đều vô cùng hưng phấn. Quả nhiên, quả nhiên là Cố Hồng y sư đã chữa khỏi bệnh nhân ung thư phổi giai đoạn cuối. Nếu không tại sao cô ta có thể ở đây?

Trước đó đồn đãi nàng không có chỗ ở cố định, không ngờ vậy mà một mực ở Giang Thành.

Hơn nữa, nàng còn hoàn thành hành động vĩ đại này.

Nghĩ đến việc được bác sĩ toàn thế giới chú ý, tất cả bác sĩ nơi này đều hưng phấn.

Xem ra bọn họ có thể hưởng thụ niềm vui của Cố Hồng, hưởng thụ cảm giác được người ngoại quốc sùng bái là như thế nào.

Hàn Nhất Dao kích động nói: “Cố Hồng y sư, lần này ngài tới là để lĩnh giải Nobel y học sao?”

Cố Hồng bị đám người nhiệt tình làm cho có chút không hiểu ra sao, nghe Hàn Nhất Dao nói xong càng ngây ngẩn cả người: “Cái gì gọi là ta lĩnh? Không phải trong các ngươi có người được giải thưởng Nobel y học sao? Ta là cố ý đến chúc mừng các ngươi đó.”

Chương 220 - Ta nói không đi.

"Hà? Không phải anh thu được giải thưởng Nobel y học sao?"

Tất cả mọi người càng là mắt choáng váng, ánh mắt bọn họ nhao nhao nghi hoặc nhìn Quý viện trưởng hỏi: “Quý viện trưởng, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Không phải người vừa nói là Cố Hồng y sư đã lấy được giải thưởng Nobel y học sao?”

Quý viện trưởng càng là một mặt im lặng nói: “Ta nói chuyện này lúc nào vậy, đây đều không phải là suy đoán của các người sao? Ta nói không phải không phải ở dưới, các người chính là không nghe!”

“Ách!”

Tất cả mọi người đều lộ vẻ xấu hổ. Con rết đen này huyền ảo có chút lớn.

Lão giả mặt mũi hiền lành hỏi: “Không phải Cố Hồng y sư, vậy rốt cuộc là ai a, Quý lão đệ, chúng ta có thể đừng thừa nước đục thả câu hay không?”

Quý viện trưởng cười khổ nói: “Nói ra các người có thể cũng không rõ ràng lắm, tên của hắn là Dương Thiên, Giang Thành chúng ta đều tôn xưng hắn là Dương tiên sinh.”

“Dương tiên sinh?” Hàn Nhất Dao cau mày nói: “Xưng hô rất kỳ quái, tại sao không gọi là bác sĩ Dương?”

Viện trưởng Quý có chút lúng túng nói: “Bởi vì nghề chính của hắn không phải là bác sĩ.”

“Cái gì? Không phải nghề chính?”

“Ông trời ơi, đây không phải là nghề chính đều phải đạt được giải Nobel, nếu đây là nghề chính, còn có cho những bác sĩ chúng ta đường sống hay không!”

“Đúng vậy đúng vậy, có đả kích người ta như vậy sao?”

Quý viện trưởng vừa nói xong, tất cả mọi người đều lúng túng kêu rên.

Giải thưởng Nobel y học không phải là một bác sĩ nhận được, điều này đối với họ mà nói là châm chọc, là đánh vào mặt họ.

Bọn họ từng người xấu hổ không thôi, mặt đều đỏ.

Cuối cùng, bọn họ còn chúc phúc từ đáy lòng, dù sao cũng là phần thưởng lớn này trong nước không lưu ruộng người ngoài,

đều giống nhau.

Có người chờ mong hỏi: “Dương tiên sinh rốt cuộc là làm cái gì vậy Quý viện trưởng?”

Quý viện trưởng cũng cảm thấy có chút xấu hổ: “Hắn ở Nhất Trung, hắn là.....”

Quý viện trưởng còn chưa nói hết, lại có người tự nhận là thông minh trực tiếp cắt ngang hắn.

“Ở Nhất Trung? Trung Học? Dạy học Trung Học? Dương tiên sinh lại chỉ là một lão sư?”

Một số người nghe vậy đều trợn mắt há hốc mồm: “Lại nói, biên độ nhảy của nghề nghiệp này cũng quá lớn rồi, một giáo viên cũng có thể chữa khỏi ung thư, được Nobel?”

“Đúng vậy, lão sư trường trung học mà thôi, cùng bác sĩ kém cách xa vạn dặm đâu?”

Quý viện trưởng quả thực buồn bực phát cuồng,

Hắn muốn nói là, Dương tiên sinh chỉ là một học sinh, học sinh trung học.

Những người này còn có thể để hắn nói hết lời hay không?

Mọi người bàn tán sôi nổi, không ngừng suy đoán Dương tiên sinh rốt cuộc là lão sư của ngành học nào!

“Đoán đi, có thể đoán được tính là các người thắng!”

Quý viện trưởng lẩm bẩm một tiếng, dứt khoát không nói nữa.

Các người thích đoán thế nào thì đoán, không muốn nghe à? Ta còn không giải thích nữa là.

Cuối cùng, Cố Hồng có chút tò mò hỏi: “Gặp viện trưởng, Dương tiên sinh ở nơi nào? Người cũng không lôi ra, giới thiệu một chút.”

Tất cả mọi người nghe vậy đều sáng ngời.

“Đúng vậy, Dương tiên sinh ở đâu vậy! Mau bảo hắn ra đây.”

Mặc dù không phải là một cương vị công tác, nhưng kết giao với người có thể sáng tạo kỳ tích y học như vậy, cũng có thể nở mày nở mặt.

Quý viện trưởng có chút xấu hổ cười cười nói: “Ta đang tìm cách liên lạc với hần, còn chưa liên lạc được với hần.”

“Còn chưa liên lạc được? Đây là nhận giải Nobel y học, chuyện lớn như vậy, Quý viện trưởng không phải là muốn độc chiếm chứ?”

“Mặc dù ngày thường Quý viện trưởng người trạch tâm nhân hậu, nhưng nếu người làm như vậy thì quá không chính công.”

Quý viện trưởng nghe vậy suýt chút nữa hộc máu, ông ta đen mặt lại: “Ai muốn độc chiếm? Quan trọng là ta không có số điện thoại để Dương tiên sinh lưu lại.”

Mà lúc này, điện thoại di động của hần đột nhiên vang lên.

Mở ra xem, là Tần lão rút cuộc trả lời hần, đem số điện thoại của Dương Thiên cho hần.

Lúc này Quý viện trưởng mới thở phào một hơi, nhìn mọi người xung quanh nói: “Bây giờ hần vừa muốn dùng cách thức liên lạc, các người chờ một chút, bây giờ ta gọi điện thoại cho hần.”

Bây giờ là thời gian lên lớp.

Sau khi một chuỗi tiếng chuông vang lên, Dương Thiên phát hiện ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía hần.

Bây giờ đang ở lớp một, thân phận của hần là tồn tại có thể sánh ngang với thầy, lại là học bá số một, đi học nhận điện thoại thầy cũng ngầm đồng ý.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết không phải là Hàn Hương Ngưng dạy!

Lão sư hóa học Tôn Hi cười híp mắt nhìn Dương Thiên đang nhíu mày nghi hoặc nói: “Nhận đi, có lẽ là có người tìm người có việc gì đó?”

Một màn này khiến khóe miệng mọi người giật giật!

Phải biết rằng, bọn họ những người này lên lớp là ngay cả điện thoại di động cũng cho phép mang.

Dương Thiên không chỉ mang điện thoại, thầy giáo còn khuyến khích hần đi học nghe điện thoại, chênh lệch này cũng quá lớn rồi.

Huống hồ, thành tích của bọn họ cũng không tệ, đều là học sinh ba tốt, cũng đều là học bá.

Tuy nhiên, nghĩ đến từ học bá này, mọi người lại nổi lên thành tích lần trước của Dương Thiên trong cuộc thi mô phỏng.

Bảy trăm mười điểm! Bốn mươi điểm trống không làm ra.

Nghĩ như vậy, bọn họ có người mới thi 600 điểm, chỉ có thể coi là học dốt.

Dương Thiên cau mày, nhìn thoáng qua dãy số rất xa lạ, hẳn cũng không muốn gây náo động vì thế cúp điện thoại.

Mà bên kia!

Mọi người đang chờ mong Quý viện trưởng gọi điện thoại.

Quý viện trưởng cũng đồng ý yêu cầu của mọi người, mở miễn đề.

Nhưng mà, chỉ nghe điện thoại đảo đảo vang vài tiếng, sau đó không còn âm thanh nữa.

Quý viện trưởng nhìn thoáng qua điện thoại, sau đó vẻ mặt lúng túng nói: “Hắn chết rồi!”

“Ngoạ tào!”

Có người suýt nữa học máu.

“Rốt cuộc hắn đang làm gì, đây chính là đại sự thu được giải thưởng Nobel y học nha, sao hắn có thể cúp điện thoại được?”

“Rốt cuộc hắn có đề chuyện này ở trong lòng hay không, cũng không thể bởi vì chuyên nghiệp không đúng miệng mà không tới lĩnh chứ.”

“Đúng vậy đúng vậy, quá đáng giận, cái giá này cũng quá lớn đi.”

Quý viện trưởng nói: “Hắn là hắn còn không biết hắn được giải Nobel y học.”

“Ồ, nói như vậy, liền nói thông được.”

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này một tiểu hộ sĩ bên ngoài vội vã chạy tới nói: “Quý viện trưởng, nhân viên giải Nobel y học bên ngoài đã tới, bọn

họ đều đang chờ chúng ta đi trao giải.”

Lão giả mặt mũi hiền lành thúc giục: “Lão đệ, mau đánh đi, nếu thực sự không được thì chúng ta đi đón hắc, ta không tin chúng ta có nhiều người như vậy mà không mời được hắc.”

Quý viện trưởng vội vàng gật đầu.

Khi tiếng chuông điện thoại di động thứ hai vang lên lần nữa, Dương Thiên nhíu mày, đang muốn tắt máy thì thầy Tôn Hi chỉ nghe tiếng hóa học nói: “Dương Thiên, ngươi vẫn nên nhận đi, không sao đâu, ta không nói cho thầy Hàn.

Mọi người...

Đãi ngộ này!

Dương Thiên cũng có chút không tiếp nhận được sự nhiệt tình của Tôn Hi.

Cuối cùng, vẫn là nghe điện thoại: “Vị nào?”

Đây là câu nói đầu tiên của Dương Thiên!

Bệnh viện quân khu Giang Thành, tất cả bác sĩ nổi tiếng nghe thấy âm thanh trong miễn đề đều nhao nhao thở dài một hơi.

Cuối cùng cũng liên lạc được.

Nếu không liên lạc được thì sẽ cười, giải thưởng Nobel y học không ai nhận, đoán chừng người trao giải cũng phát điên!

Quý viện trưởng cũng thở phào nhẹ nhõm, ông ta vội vàng mở miệng nói: “Dương tiên sinh, ta là Quý viện trưởng bệnh viện quân khu Giang Thành, không biết ngài còn có chút ấn tượng nào không!”

Dương Thiên nhíu mày: “Có chuyện gì?”

Đây là câu nói thứ hai!

Quý viện trưởng nhanh chóng nói lại tiền căn hậu quả một lần, sau đó nói: “Hiện tại nhân viên phụ trách giải Nobel của bọn họ đã chờ lâu rồi, ngài xem ngài, bây giờ có thể đến một chuyến không?”

Lúc này tất cả mọi người đều đang chờ Dương Thiên trả lời.

Nhưng mà, chỉ nghe Dương Thiên đạm mạc mở miệng: “Không đi!”

Đây là câu nói thứ ba!

Sau đó, cúp điện thoại.

“Trời ạ, hấn hấn hấn...”

Bác sĩ của tất cả mọi người đều điên rồi!

“Rốt cuộc hấn dạy cái gì? Rốt cuộc hấn là giáo viên gì? Giải thưởng Nobel học văn học đây, rốt cuộc hấn có chút kiến thức hay không? Rốt cuộc hấn có biết điều này có nghĩa là gì hay không?”

“Sao hấn có thể không đến lĩnh? Hấn không đến lĩnh... phụt phụt!”

Một bác sĩ không chịu nổi đả kích này, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.

Hàn Nhất Dao cũng bị câu nói sau cùng của Dương Thiên làm cho kinh sợ.

Không đi?

Đối phương không đến? Hấn trợn mắt há mồm!

Giải thưởng Nobel y học, đây là điều mà hấn theo đuổi cả đời, có thể nhìn mà không thể chạm tới.

Nhưng ở trong mắt đối phương, vậy mà tùy ý chà đạp?

Lão giả mặt mũi hiền lành kia cũng cảm thấy đầu óc choáng váng.

Bọn họ ở bệnh viện Hiệp Hòa, cộng thêm phân viện có hơn một ngàn y sư, đều không thể nhận được giải Nobel y học.

Mà đối phương chỉ là một người ngoài nghề, sau khi thu hoạch được, lại không biết quý trọng như vậy.

Nhất là nghe được một tiếng không đi kia, lão giả mặt mũi hiền lành nghe xong trái tim thiếu chút nữa ngừng đập.

Đây hiển nhiên là muốn từ chối nhận giải Nobel y học.

Đây là khái niệm gì?

Trời ạ, trên thế giới này vẫn là trường hợp đầu tiên! Vẫn phát sinh ở bên cạnh bọn họ, ngấm lại không biết là vui hay là buồn.

Các bác sĩ người nhìn ta, ta nhìn người, tâm tình đều sụp đổ!
Bị một lão sư đả kích, bọn họ cảm thấy đời này không còn mặt mũi làm bác sĩ.

“Làm sao bây giờ?” Có người hỏi.

Người còn lại thở dài: “Còn có thể làm sao? Đi mời hẳn đi, thưởng Nobel của quốc gia chúng ta vốn đã ít, đây là chuyện về vang cho quốc gia, nếu lại từ chối nữa thì người bảo quốc gia khác thấy thế nào?”

Chương 221 - Đều tròn tròn mắt.

"Đừng vội, người đưa điện thoại của Dương tiên sinh cho ta, ta gọi thử cho hẳn, ta không tin hẳn chưa từng nghe qua tên tuổi của ta."

Lão giả mặt mũi hiền lành kia lộ ra thần sắc tự tin.

Hắn vừa nói xong, tất cả mọi người nhao nhao nịnh nọt: “Đúng vậy, có Hoắc lão ra mặt, tiểu tử kia khẳng định phải cho mặt mũi.”

“Đúng vậy, uy danh của Hoắc lão ở trong giới y học rất là chuẩn!”

“Đúng đúng, nếu như lại thêm Cố Hồng y sư, Dương tiên sinh nhất định sẽ thụ sủng nhược kinh.”

Quý viện trưởng bĩu môi, hẳn hiểu rõ một chút tính cách của Dương Thiên, Giang Thành Tần gia, Tần lão cũng không nể mặt mũi, làm sao sẽ cho người mặt mũi.

Tên tuổi của Tần lão kia không hề yếu hơn bất cứ ai ở đây, Dương Thiên cũng không phải là người lạnh lùng.

Nhìn thấy mọi người hưng phấn, Quý viện trưởng cũng đã đoán được kết quả.

Hoắc lão cười híp mắt bấm điện thoại, cảm giác được mọi người vây quanh như sao trời thật không tệ.

Dường như hắn đã dự liệu được, sau khi Dương Thiên nghe được điện thoại của hắn, sẽ cúi đầu khom lưng với hắn, sau đó ngựa không dừng vó đi tới.

Nhưng mà, sau khi mở Miễn Đề, chỉ nghe điện thoại di động của đối phương biểu hiện đã tắt máy.

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người, mọi người nhìn ta, ta nhìn người, chỉ cảm thấy lại lần nữa phát điên.

Sắc mặt Hoắc lão cũng trở nên âm trầm, hôm nay mặt mo của lão đã ném về tận nhà.

“Hừ, ta muốn đích thân đi xem, Dương tiên sinh này rốt cuộc kiêu ngạo cỡ nào.”

Hoắc lão hừ lạnh một tiếng nói: “Tiểu Ngô, chuẩn bị xe, ta muốn đi Nhất Trung tự mình đi mời hắn.”

Tất cả mọi người trợn mắt hốc mồm, Hoắc lão tự thân xuất mã mời người nhiều năm như vậy, ít có a.

Mọi người cũng lần lượt lái xe đi, bọn họ cũng tò mò, rốt cuộc Dương tiên sinh này kiêu ngạo đến mức nào.

Quý viện trưởng cũng cười khò một tiếng, xem ra Dương tiên sinh này còn chưa ra mặt đã đắc tội tất cả mọi người.

Cùng lúc đó, Dương Thiên vừa tắt máy, đang mặt ủ mày chau đi học, đúng lúc này ngoài cửa có một tên mập đang gọi hắn.

Dương Thiên hơi nghi hoặc, tên mập này từng là nửa người bạn của hắn ở lớp 12 6, làm sao tìm được hắn có chuyện gì?

Hắn nói với thầy giáo hóa học Tôn Hi một tiếng rồi chỉ nghe nhóc mập đi thẳng vào vấn đề, vội vàng nói: “Dương Thiên, Đồng Kiệt xảy ra chuyện, bây giờ đang ở bệnh viện.”

Sắc mặt Dương Thiên trầm xuống.

Đồng Kiệt, từng là anh em không ra anh với lớp sáu, là bằng hữu chân chính của hắn, kiếp trước khi hắn chán nản nhất, là hắn ra tay giúp đỡ.

Bây giờ đối phương xảy ra chuyện, Dương Thiên không thể ngồi yên không lý đến.

Hỏi nhóc mập mạp chuyện gì xảy ra, hắn nói lúc Đồng Kiệt lên lớp đột nhiên sắc mặt trắng bệch hôn mê, trước mắt đã đưa đến bệnh viện đệ nhất quân khu Giang Thành.

Dương Thiên gật đầu, sau đó nói một tiếng với Tôn Hi.

Học bá chính là ưu đãi, Tôn Hi rất vui vẻ gật đầu đáp ứng, đồng thời bảo hắn yên tâm đi, Hàn Hương Ngưng bên kia nàng sẽ giải thích.

Điều này làm cho mọi người lần nữa hô to bất công!

Tôn Hi lại cười lạnh nhìn bọn họ nói: “Nếu các người thi hóa học đạt điểm tối đa, đại học hóa học cũng có thể làm, ta cũng bật đèn xanh cho các người.

Một câu nói, mọi người á khẩu không trả lời được.

Cũng không phải tất cả mọi người đều nghĩ Dương Thần biến thái như vậy.

Người của hai bên đồng thời xuất phát, Dương Thiên đi tới bệnh viện quân khu số một, mà đám người Quý viện trưởng, Hoắc lão, Hàn Nhất Dao cũng tới trường học.

Hỏi bảo vệ Dương Thiên lúc lớp mười hai, một đám người trùng trùng điệp điệp giết qua.

Tôn Hi đang giảng bài, thấy một đội nhân mã đột nhiên xuất hiện ở cửa, không khỏi nhú mày nghi hoặc.

Hàn Nhất Dao hơi kinh ngạc, không ngờ người đạt được giải Nobel y học lại có dáng vẻ rất đẹp.

Y vì biểu hiện ra chính mình tranh thủ thời gian tiến lên, ha ha cười nói; “Ngài là Dương tiên sinh đúng không, ta là...”

Tôn Hi Tú Mỹ nhíu chặt nói: “Mù mắt của ngươi, ai là tiên sinh? Ta lớn lên giống nam nhân?”

“Hả?” Hàn Nhất Dao sửng sốt, sau đó mặt mũi đỏ bừng. Đúng vậy, sao lại quên mất chuyện này nhỉ, đều do Môn vệ chỉ dẫn có vấn đề, còn nói Dương tiên sinh giờ phút này đang ở lớp mười ba, hắn lúc này mới quên giới tính.

Có một người cao gầy hỏi: “Vậy Dương tiên sinh ở đâu? Không phải hắn đang ở lớp một sao?”

Tôn Hi càng không hiểu: “Dương tiên sinh gì chứ, ta không biết các người tìm ai.”

Hoắc lão hơi nghi hoặc hỏi: “Dương tiên sinh chính là Dương lão sư, nhìn người hình như cũng là lão sư, sao không biết hần?”

Tôn Hi thản nhiên nói: “Trường học này không có lão sư nào họ Dương.”

Hàn Nhất Dao vội vàng nói: “Mỹ nữ, nàng đừng có cười, Dương Thiên kia.....”

Hần còn chưa nói hết lời, chỉ nghe Tôn Hi kinh ngạc nói: “Dương Thiên? Mấy người các người là tới tìm Dương Thiên.”

Hoắc lão ha ha gật đầu nói: “Đúng vậy đúng vậy, chính là Dương Thiên lão sư.”

Tôn Hi suýt nữa bật cười, nàng mở miệng nói: “Đã nói nơi này không có lão sư họ Dương, Dương Thiên là học sinh ở đây.

“Cái gì? Học sinh?”

“Hần còn là học sinh? Sao có thể như vậy?”

“Nói như vậy hần mới bao nhiêu tuổi, trưởng thành rồi sao?”

“Trời ơi, trời cao vì sao lại đối xử với ta như vậy? Chẳng lẽ còn chê ta chịu không đủ đả kích sao?”

Tất cả mọi người nhao nhao đưa mắt nhìn Quý viện trưởng: “Quý viện trưởng, người làm như vậy thật sự tốt sao? Chính người biết nhưng lại che giấu toàn bộ chúng ta.”

Quý viện trưởng cười xấu hổ, nhưng trong lòng lại rất thoải mái.

Các người không phải đang cướp lời sao, không phải lúc trước các người tự nhận là thông minh đoán đúng sao? Sao không đoán?

Nhìn mọi người mặt mũi tràn đầy xấu hổ và giận dữ, Quý viện trưởng đều muốn cười.

Nhưng bây giờ cười ra chắc chắn chọc giận nhiều người, cho nên lúc này mới nghiêm mặt nói: “Mọi người hiểu lầm ta rồi,

ta muốn nói nhưng mà, các người không cho ta cơ hội nói chuyện, hơn nữa, tất cả mọi người tự nhận Dương tiên sinh là lão sư, ta đoán chừng ta nói ra Dương tiên sinh là học sinh các người cũng không tin, cho nên để mọi người tự mình chứng thực một chút.”

Nhìn khuôn mặt mọi người càng thêm đen hơn, khóe miệng Quý viện trưởng lộ ra ý cười, mở miệng nói tiếp: “Như vậy chứng cứ chứng minh là đúng đang bày ở trước mặt các người, các người phỏng chừng không tin cũng không có biện pháp.”

“Phốc phốc!”

Có người nghe vậy trực tiếp hộc máu.

Lão vương bát đản này quá không ra gì, có hồ người như vậy sao?

Ngay cả Hoắc lão nghe vậy khóe miệng đều đang co rút.

Cố Hồng nhìn Tôn Hi một cái, hỏi: “Vậy Tôn lão sư, hiện tại Dương Thiên ở nơi nào? Chúng ta có chuyện quan trọng muốn tìm hắn, có thể để hắn đi ra hay không?”

Tất cả mọi người nhìn học sinh lớp học chung quanh, nói: “Đúng vậy đúng vậy, để Dương tiên sinh ra ngoài một chút đi, cái này liên quan đến lợi ích quốc gia đấy.”

Tôn Hi giang tay ra nói: “Không phải ta không muốn để hắn gặp các người, mà là hiện tại hắn đã chạy tới bệnh viện quân khu số một Giang Thành, bây giờ điểm này hắn là đã đến rồi, các người có thể đi đến đó tìm hắn.”

“A?”

Thiên lôi cuồn cuộn, tất cả mọi người nghe vậy đều điên rồi.

Bọn họ tới từ nơi đó.

Có người phản nộ nói: “Mẹ nó, có thể đùa người như vậy được không, hắn nói không được, một đám người chúng ta lại đây mời hắn, không nghĩ tới hắn cứ vô thanh vô tức đi qua như vậy.”

“Đúng vậy, đây cũng quá đáng giận đi, có ra sao? Rõ ràng là đùa giỡn chúng ta như khi.”

“Tôi đã nói mà, giải Nobel y học, tên tuổi lớn như vậy, hấn sao có thể từ chối?”

Ngay cả Hoắc lão cũng tức giận đến sắc mặt tái xanh, suýt chút nữa cắn nát răng giả.

Quý viện trưởng cười khở một tiếng, Dương tiên sinh này thật đúng là biết lẫn lộn, vừa rồi nói không đi, nhưng mà chạy nhanh hơn bất cứ ai.

Hàn Nhất Dao, mặt mũi đen sì, nói: “Ta đã nói mà, đây chính là giải thưởng Nobel đối phương làm sao có thể từ bỏ, hấn đoán chừng còn để bụng hơn cả chúng ta, mọi người giải tán đi.”

Mà nghe lời nói của mọi người, Tôn Hi có chút ngây ngẩn cả người.

Cô tức giận nói: “Giải thưởng Nobel y học gì? Cái gì với cái gì? Nguyên nhân anh ta xin phép đi bệnh viện Giang Thành là vì bạn anh ta đột nhiên hôn mê anh ta một cái mà thôi, các người dựa vào cái gì mà mắng anh ta, chẳng lẽ thăm bạn học bị bệnh sai sao? Sao các người lại không hiểu tình người như vậy?”

“A?”

Mọi người lại choáng váng.

“Hấn không phải đi lĩnh thưởng sao?”

“Đi xem bạn học sinh bệnh? Ta đi, nào có chuyện trùng hợp như vậy?”

“Chẳng lẽ vừa rồi chúng ta đã hiểu lầm hấn, hấn thật sự không muốn đi?”

Mọi người đều có chút xấu hổ, lần này huyên náo quá lớn.

Không phân biệt tốt xấu mà còn nói xấu một người, đúng là có chút không đúng.

Mọi người vội vàng xin lỗi, sau khi giải thích tiền căn hậu quả với Tôn Hi, lúc này thần sắc Tôn Hi mới hòa hoãn lại.

Sau khi nàng chấn kinh thành tựu của Dương Thiên, mở miệng nói: “Năng lực của Dương Thiên quả thực không giống như một học sinh trung học bình thường, tuy nhiên bình thường

hắn tương đối điệu thấp, giải thưởng Nobel y học, hắn nói không có hứng thú, thì chắc sẽ không đi lĩnh, các người chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

Mọi người đối với cái này không cho là đúng.

Đó là một trong những giải thưởng cao cấp nhất trên thế giới, sau khi lĩnh hắn hoàn toàn có thể đi tới bệnh viện của bất kỳ quốc gia nào, ngay cả Hoắc lão là một đại niên cấp cũng tự nhận không thể kháng cự dụ hoặc.

Dương Thiên hắn chỉ là một học sinh mười bảy mười tám tuổi? Lòng hư vinh chính là thời điểm lớn nhất, làm sao có thể từ chối!

Chương 222 - Bác sĩ ngoại quốc.

Bệnh viện quân khu Giang Thành, trong phòng bệnh của Đồng Kiệt, Dương Thiên đi tới trước cửa chỉ nghe thấy bên trong có người cãi vã.

“Chú, trị liệu của chú không đúng, bệnh nhân này cũng không phải bị bệnh dạ dày, chú khai đao trị liệu như vậy căn bản không có hiệu quả gì, ngược lại bỏ lỡ thời cơ trị liệu tốt nhất của nó.”

Dương Thiên nhìn lại, chỉ thấy một tiểu la ly tuổi chừng mười lăm mười sáu, vẻ mặt nghiêm túc, đang nói chuyện với một người ngoại quốc râu ria xồm xoàm.

Người ngoại quốc kia dường như hiểu được tiếng Hán, hắn kêu căng nói: “Tiểu hài tử từ đâu tới, cút cút, ta đến từ Mỹ quốc, nếu không phải bệnh viện của các người đều đi hết, ta mới không trị liệu đâu.”

Tiểu loli mở to mắt gần từng chữ: “Vậy huynh đừng trị liệu nữa, nếu huynh trị như vậy sẽ hại chết người.”

Người nước ngoài nghe vậy giận dữ nói: “Người cho rằng người là ai, khoa tay múa chân với ta.”

Tiểu loli mở miệng nói: “Tên của ta là Cố Hà, mẫu thân của ta là Cố Hồng, thúc thúc, ta thấy phương pháp trị liệu của người thật sự có vấn đề, hay là để ta trị liệu đi.”

Người ngoại quốc Mike kia quả thực không thể tin vào tai mình, cô bé này nói năng đến trị?

Đây quả thực là đang nói đùa.

Mạch Khắc Nhẫn giận dữ nói: “Phương pháp trị liệu của ta có vấn đề? Người có biết thân phận của ta không? Ta từ y tới nay đã gần 4 năm rồi? Tại Mỹ quốc vốn là một thầy thuốc cấp giáo sư, kinh nghiệm phong phú, người là ai? Cho dù là từ trong bụng mẹ bắt đầu khám bệnh, cũng chỉ mới 18 năm mà thôi, người đây là tới chọn ta sao? Người có tư cách sao?”

Lần này huyên náo vô cùng kịch liệt, quần chúng vây xem cũng nhao nhao ủng hộ Mike.

Dù sao người ta cũng là giáo sư ngoại quốc, hơn nữa tuổi lớn, nhìn vô cùng ôn trọng.

Ngược lại, Cố Hà mới mười lăm mười sáu mười bảy tuổi, bản thân vẫn còn là một đứa trẻ, làm sao có thể trị liệu cho người khác?

Thế là, mọi người nhao nhao khuyên giải: “Tiểu cô nương à, đừng quấy rầy người ta chữa bệnh nữa.”

“Đúng vậy, người ta thoát nhìn là giáo thụ, hay là ngoại quốc, đừng nghĩ sai chứ.

“Đúng đúng, phương pháp của người ta khẳng định là đúng, người cũng đừng quấy rối, người nhà của người đâu, nhanh đi tìm người nhà của người đi.”

“Người, các người làm sao lại không tin?” Cố Hà nóng nảy nói: “Người này căn bản không hiểu y thuật, hấn sẽ hại bệnh nhân.”

Có một bà mỗi không phân tốt xấu nói; “Thôi đi, người bây giờ nếu không tránh ra, mới là đầu sỏ hại bệnh nhân.”

Cố Hà đỏ mặt nói: “Sai chính là sai, người trị liệu không đúng, vị ca ca này cũng không phải bị bệnh dạ dày, ta không cho phép người khai đao cho hấn, đây là chuẩn tắc của bác sĩ.”

Mike nghe vậy nổi trận lôi đình: “Người cũng xứng nói với ta về chuẩn tắc bác sĩ, người lớn trong nhà người tới đây cũng không xứng.”

Nói xong, hung tợn trừng mắt nhìn Cố Hà, muốn tát cho nàng một cái.

“Vậy ai xứng?”

Dương Thiên ra mặt, thầy thuốc gầm lên, khiến Mike sợ hãi kêu lên một tiếng.

“Đây là ai vậy, mẹ nó làm ta sợ muốn chết.”

“Đúng vậy, âm thanh lớn như vậy, làm cho điện thoại của ta sợ đến mức suýt chút nữa rơi mất.”

“Tại sao lại có một tiểu tử tới, đây là cố ý quấy rối hay sao?”

Mọi người thấy cô gái sắp sửa bị đánh, không những không tiến lên khuyên can, Dương Thiên lại oán trách, điều này làm cho Cố Hà càng thêm thương tâm.

Dương Thiên cau mày, tiến lên bảo vệ Cố Hà ở phía sau, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng nam tử nước ngoài trước mắt này hỏi: “Ta đang hỏi người, ai có tư cách nói chuẩn tắc bác sĩ với người?”

Mike lùi về sau một bước, bị một thằng nhóc ép đến mức này, sắc mặt ông ta xấu hổ: “Tiểu tử, người là ai?”

Dương Thiên thờ ơ mở miệng: “Ta là ai không quan trọng, nhưng nàng là tồn tại mà cả đời này người chỉ có thể ngược nhìn.”

Nói xong, hần chỉ chỉ Cố Hà có chút luống cuống tay chân.

“Nói cách khác, là người không xứng cùng nàng đàm luận chuẩn tắc bác sĩ!”

Dương Thiên vừa dứt lời, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Mike người ta là giáo sư y học hàng đầu của Mỹ quốc, mà tiểu cô nương mười lăm mười sáu tuổi trước mắt này đoán chừng ngay cả cấp ba cũng chưa lên được, hai người làm sao có thể đánh đồng.

Mạch Khắc lửa giận bùng bùng nói: “Được được được, nếu ta không có tư cách, ta đã không xứng, vậy ta không trị bệnh cho người bệnh này nữa, ta ngược lại muốn xem, nơi này của các người ngoại trừ ta, còn có ai có thể trị khỏi cho hắn.”

Dương Thiên cười khẩy một tiếng: “Người cho rằng người có năng lực rất lớn?”

Hắn kéo Cổ Hà đến trước mặt bằng hữu Đồng Kiệt của mình nói: “Có thể nhìn ra bệnh của hắn ở nơi nào không?”

Cổ Hà sừng sốt một lát, nhanh chóng gật đầu nói: “Mẹ ta đã từng dạy ta chữa bệnh như thế nào, không cần khai đao, bác sĩ kia là chuyện bé xé ra to.”

“Người nói cái gì?”

Lời này vừa nói xong, Mạch Khắc giận không thể tả.

Dương Thiên đen kịt híp mắt: “Nói người, người nghe cho ta!”

Toàn thân hắn trong nháy mắt bộc phát ra khí thế cường đại, Mike chỉ cảm thấy Dương Thiên ở trước mặt hắn giống như một tòa núi lớn, hắn cơ hồ khó có thể thở dốc.

Dương Thiên lần nữa nhìn Cổ Hà, thân thiện nói: “Đây là bằng hữu của ta, phiền người ra tay cứu giúp!”

Dương Thiên vốn có thể ra tay, nhưng hắn cảm giác được, cô bé này dường như cũng có năng lực tương tự, hơn nữa bởi vì Đồng Kiệt, nàng bị mọi người hiểu lầm, bị người ngoại quốc khi dễ, Dương Thiên cảm thấy, cần phải để nàng thi triển năng lực của mình một chút.

Để những người đuôi mù kia nhìn xem. Nữ hài hắn vừa rồi nói xấu, có y thuật so với hắn càng xuất sắc hơn.

Cổ Hà không rõ ràng lắm suy nghĩ trong lòng Dương Thiên, hiện tại nàng chỉ muốn chữa khỏi bệnh nhân, thế là sau khi chuẩn bị một phen, liền bắt tay vào trị liệu.

Phương pháp của nàng là châm cứu, điều này khiến Mike càng thêm khinh thường. Hắn chưa bao giờ cho rằng châm cứu có thể chữa khỏi bệnh.

Nhưng mà, qua không đến ba phút, chỉ thấy Đồng Kiệt nằm ở trên giường bệnh ung dung tỉnh lại.

Mọi người thấy vậy, hưng phấn nói: “Mau nhìn mau nhìn, người này tỉnh lại.”

“Trời ạ, không cần khai đao thật sự chữa khỏi.

“Ha ha, tiểu cô nương thật sự là lợi hại.”

Tất cả mọi người đều hưng phấn, mà Mạch Khắc ở trong sân thì sắc mặt khó coi tới cực điểm.

Bởi vì hiện tại mọi người nhao nhao lấy lòng Cố Hà, mà hạ thấp hân.

Mike là một người tâm cao khí ngạo, làm sao có thể nguyện ý được, vừa lúc đó, chỉ thấy một người da trắng nước ngoài mặc âu phục màu đen đi tới nói: ” Mike, nghi thức trao giải Nobel sắp bắt đầu rồi, anh ở chỗ này làm gì?”

Nhìn thấy người da trắng tới, Mike sáng mắt lên, vội vàng kể lại chuyện vừa rồi cho người da trắng kia nghe.

Người da trắng tên là Owen, nghe Mike kể chuyện thì sắc mặt lập tức âm trầm xuống, dù sao ở quốc gia này mất mặt, đây chính là mất mặt của quốc gia.

Hắn hiển nhiên không ủng hộ một tiểu nữ hài biết chữa bệnh.

Owen nhìn mọi người một cái, khinh thường nói: “Đây là một âm mưu, tiểu cô nương kia chính là kẻ lừa đảo, người trên giường bệnh chính là kéo dài, nàng muốn mượn đại danh của bằng hữu Mike để nổi danh.”

Tất cả mọi người nghe vậy đều ngây ngẩn cả người.

Mà lúc này Cố Hà thân thể nhỏ nhắn run rẩy lắc đầu nói: “Không phải như vậy, ta không nghĩ tới.”

Owen cười lạnh: ” Nếu không phải như vậy, vậy người nói với ta ý đồ nói với ta người làm như vậy? Không phải vì danh? Chẳng lẽ là vì lợi? Muốn để bạn của ta Mike cho người tiền, không cho người đi lung tung nói hấn thua người?”

Tất cả mọi người nghe vậy, ánh mắt nhìn Cố Hà cũng thay đổi.

Đúng vậy, cũng không phải không có khả năng này.

Cố Hà gấp đến độ suýt nữa khóc lên, mà lúc này Dương Thiên không nhìn nổi nữa, hân lạnh nhạt mở miệng nói: “Thu hồi

suy nghĩ xấu xa kia của người, nàng không vì cái gì cả, chỉ vì một lòng muốn cứu người.”

Owen ha ha lại cười lạnh: “Cứu người? Chỉ có nàng? Người xác định nàng không phải là vì mượn thanh danh của bằng hữu của ta mà cứu người?”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt lạnh lùng nói: “Bằng hữu của người có thân phận gì? Có tư cách để nàng giẫm? Nàng cần giẫm sao?”

Owen sắc mặt nóng giận: ” Nói như vậy, cô ta rất nổi tiếng? Vậy có dám báo ra tên tuổi hay không, tôi thật muốn nghe xem, cấp bậc giáo sư của bằng hữu ta, còn không đuổi kịp tên tuổi của một cô bé.”

Sắc mặt Dương Thiên bình tĩnh nói: “Hiện tại người không cần biết, nhưng lát nữa, người sẽ vĩnh viễn sống trong bóng ma của nàng, thành tựu của nàng, cả đời này người và bằng hữu kia của người đều có thể mong muốn mà không thể thành!”

Lời nói của hắn vô cùng bá đạo, chấn nhiếp tất cả mọi người.

Ngay cả Cố Hà cũng kinh ngạc bưng kín cái miệng nhỏ nhắn.

Cô lợi hại như vậy sao? Tại sao cô lại không biết? Phải biết rằng, hai người ngoại quốc trước mắt này tuy rằng tính tình kém, nhưng ở nước ngoài chính là tồn tại hai ba ngày trên báo chí, là bác sĩ danh nhân, đến đây tham gia nghi thức trao giải Nobel.

Nếu không phải vì nguyên nhân này, bọn họ căn bản khinh thường bệnh viện Giang Thành nhỏ nhỏ này.

Cố Hà tự nhận mình theo mẫu thân học được chút y thuật, nhưng thành tựu xa xa không bằng mẫu thân của nàng.

Mà hai vị này, thế nhưng là nhân vật nổi danh hơn mẫu thân nàng a.

Cho nên, nghe thấy Dương Thiên nâng nàng lên như vậy, chính nàng cũng có chút đỏ mặt.

Owen trên mặt sáng tối bất định, cuối cùng lạnh lùng nói: ” Được, ta ngược lại muốn xem xem, nàng làm sao để ta sống dưới bóng mờ của nàng.”

Nói xong, kéo Mike đi ra khỏi phòng bệnh.

Mà lúc này, vẻ mặt Cố Hà ưu sầu, lần này mắt mặt quá lớn, nếu để cho mẫu thân nàng biết, nhất định sẽ mắng nàng một trận.

Dương Thiên nhìn tiểu loli lo lắng trước mặt, ha ha an ủi: “Tiểu muội muội, lát nữa có hứng thú lên đài lĩnh thưởng giúp ta không?”

Chương 223 - Không bình tĩnh được.

Cố Hà mặc váy màu lam, khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn trong suốt thoát nhìn có loại cảm giác óng ánh long lanh, một đôi mắt sáng ngời lấp lánh, thập phần linh động, mũi ngọc tinh xảo, tóc đen nhánh như thác nước buông xuống mà choàng trên vai, khuôn mặt có chút lộ ra đỏ nhạt, thân thể mềm mại khéo léo lung linh, chính thể nhìn qua thập phần đáng yêu.

Nàng nghi hoặc nhìn Dương Thiên nói: “Nhận phần thưởng gì?”

Dương Thiên mỉm cười mở miệng: “Một phần thưởng nhỏ, có thể khiến người hãnh diện, có thể khiến hai người ngoại quốc vừa rồi bị dọa đến ngốc.”

Cố Hà tròn tròn mắt nói: “Ca ca, mặc dù vừa rồi huynh giúp ta, nhưng ta lại không ngốc, làm sao có thể có phần thưởng như vậy.”

Dương Thiên cười ha hả: “Lát nữa ngươi sẽ biết.”

Giải thưởng Nobel y học, hẳn là có chút hiệu quả, nếu ngay cả chút hiệu quả ấy cũng không có, vậy thì cần nó làm gì.

Quý viện trưởng thông báo cho hắn đến lĩnh, nhưng hắn không có hứng thú.

Dương Thiên nếu muốn nổi danh, đã sớm lĩnh thưởng Philz từ trước rồi.

Nếu không phải hôm nay bạn tốt Đồng Kiệt đột phát sự cố vào bệnh viện, hẳn mới không có hứng thú đến.

Nhưng nếu đã đến, đợi chút nữa đám người Quý viện trưởng chắc chắn sẽ không bỏ qua cho hẳn, chắc chắn sẽ kéo hẳn lên đài lĩnh thưởng.

Theo Dương Thiên, phần thưởng này giống như trò chơi của trẻ con, nếu tiểu muội muội đáng yêu trước mắt này đã giúp Đồng Kiệt, lại vì vậy mà bị hai người ngoại quốc kia vũ nhục bằng lời nói.

Vậy phần thưởng nhỏ này coi như thù lao của mình đi!

Lúc này, Đồng Kiệt khôi phục tinh thần, nhìn Dương Thiên hiếu kỳ hỏi: “Dương Thiên? Sao ngươi lại ở đây?”

Dương Thiên kiểm tra một chút, phát hiện Đồng Kiệt không có gì đáng ngại, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là tốt rồi, cũng thở dài một hơi cười nói: “Ta đến trả tiền thuốc men cho ngươi, sau này nếu ngươi bị bệnh nằm viện, tiền thuốc men ta bao hết.”

Đồng Kiệt tròn mắt há hốc mồm, hẳn nên cảm tạ tiểu tử này mới đúng chứ?

Cuối cùng, hẳn tròn trắng mắt nói: “Dương Thiên, hai ta đã nửa tháng không gặp, ngươi không thể trông mong ta tốt hơn sao?”

Dương Thiên cười ha hả nói: “Được, bệnh khỏi rồi, mời ngươi đến khách sạn năm sao của Ung Hoa Đình ăn một bữa!”

Đồng Kiệt tròn mắt hốc mồm nói: “Ta đi, Dương Thiên, có thể chứ, nửa tháng không thấy ngươi trúng giải thưởng lớn sao? Vậy người khách sạn năm sao tiêu phí một ngàn rưỡi a.”

Dương Thiên cười ha hả: “Có người mời khách, ngươi ăn một vạn rưỡi cũng có người tính tiền!”

Đồng Kiệt nghe vậy, bĩu môi.

Vừa rồi hẳn bán tín bán nghi, bây giờ căn bản là tuyệt không tin.

Lúc này, Cố Hà có chút tò mò hỏi: “Dương Thiên? Hình như ngươi đã nghe qua tên của người ở đâu rồi, còn có giọng nói

của người, ta luôn cảm thấy rất quen thuộc!”

Dương Thiên còn chưa nói gì, lúc này Đồng Kiệt trêu ghẹo nói: “Thì ra không chỉ là nam nhân chúng ta dùng phương thức bắt chuyện cũ này, nữ hài cũng biết dùng.”

“Cái gì nha, không phải như thế, ta...”

Cố Hà tức giận dậm chân, khuôn mặt nhỏ hồng hào lên.

Nàng còn chưa nói xong, chỉ nghe Đồng Kiệt cười ha hả nói: “Người anh em này của ta rất xuất sắc, hoa khôi của trường chúng ta, nữ thần đều khuynh đảo, còn có một số tiểu học muội, mỗi ngày đưa cho hắn hơn một trăm bức thư tình, trong siêu thị nhỏ của trường, ông Lưu cái khác không bán, chỉ bán thư tình, bây giờ đều rất tốt rồi.”

“A! Khoa trương như vậy sao?” Cố Hà giương đôi môi trắng, trợn mắt há hốc mồm.

Đồng Kiệt trừng mắt nhìn nàng nói: “Tiểu muội muội, nể tình người vừa mới cứu ta, ta có thể giúp người bắt hắn lại!”

Cố Hà nghe vậy, gương mặt xinh đẹp lập tức đỏ đến cổ.

Dương Thiên dở khóc dở cười nói: “Đồng Kiệt, còn dám ăn nói linh tinh, ta sẽ mặc kệ người.”

Đồng Kiệt lúc này mới hậm hực ngậm miệng lại.

Mà lúc này, cửa phòng bệnh bị đẩy ra, sau đó Cố Nhu nhìn thấy Hoắc lão, mẹ của nàng, Hàn Nhất Dao, còn có Quý viện trưởng đi tới.

Quý viện trưởng nhìn thấy Dương Thiên thở dài một hơi nói: “Dương tiên sinh, cuối cùng chúng ta cũng tìm được người.”

Một câu nói, Cố Hà triệt để ngậy ngấn cả người.

Dương tiên sinh? Cái tên này không phải...

Cô hoàn toàn choáng váng, cái tên này không phải là người đạt được giải thưởng Nobel y học sao?

Những người này trước đó không phải đều nói hắn là lão sư sao? Cố Hà nhìn thiếu niên trước mắt, tựa hồ chỉ lớn hơn mình một hai tuổi a.

Làm sao có thể là lão sư.

Nhìn thấy tất cả mọi người cung kính có thừa, nàng chính là không tin cũng tìm không thấy bất kỳ lý do nào.

Dương Thiên gật đầu nói: “Quý viện trưởng, có được không!”

Quý viện trưởng lộ ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, nói: “Dương tiên sinh, ngài đang chơi trốn tìm với chúng ta sao? Chúng ta đi trường của ngài mời ngài, không nghĩ tới chúng ta vừa mới đi, chân sau ngài liền đến nơi này.

Dương Thiên giang tay xin lỗi nói: “Thật ngại quá, ta cũng không rõ ràng lắm, ta tới nơi này là vì bằng hữu của ta đột nhiên hôn mê bị đưa tới nơi này, ta đến thăm một chút.”

Quý viện trưởng ân cần thăm hỏi Đồng Kiệt một tiếng, điều này làm cho hắn thụ sủng nhược kinh.

Phải biết rằng, vị này chính là viện trưởng! Tự an ủi bản thân hỏi hắn, sao lại có chút giống như đang nằm mơ.

Nhưng mà, điều khiến hắn càng cảm thấy nằm mơ hơn chính là, hắn chỉ nghe Quý viện trưởng phân phó y tá nói: “Các người đi chuẩn bị phòng bệnh tốt nhất cho vị tiểu huynh đệ này, phí tổn ta trả.”

Đồng Kiệt càng là mắt choáng váng, hắn cũng có loại ảo giác, mình có phải là con riêng của Quý viện trưởng này hay không, nếu không vậy tại sao đối phương đối tốt với hắn như vậy.

Nhưng mà, khi hắn lần nữa nhìn Quý viện trưởng, chỉ thấy đối phương đưa ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên, nói một tiếng: “Dương tiên sinh, ngài xem...”

Đồng Kiệt trong nháy mắt liền hiểu, đối phương đây là nể mặt Dương Thiên, mới cung kính với hắn như vậy.

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi vui vẻ thay Dương Thiên.

Không thể không nói Quý viện trưởng biết làm người, Dương Thiên chỉ có thể gật đầu đáp ứng ý tốt của hắn.

Thời gian sau đó, Quý viện trưởng giới thiệu Hoắc lão, Hàn Nhất Dao, còn có Cố Hồng cho Dương Thiên.

Hoắc lão hiển nhiên còn chưa hết giận, nhưng lúc này không phải do hắn cáu kỉnh, bởi vì bên ngoài trao giải sắp bắt đầu.

Hắn mở miệng nói: “Dương tiên sinh, nếu người của ngươi đều đã đến, vậy thì theo chúng ta đi lĩnh thưởng đi.”

Hoắc lão vừa dứt lời, tất cả mọi người đều nhao nhao lên tiếng: “Đúng đúng, thời gian không chờ được nữa rồi, Dương tiên sinh, ngươi mau thay một bộ quần áo chính thức đi.”

“Còn nữa, xị nước hoa, đeo mắt, ăn mặc một chút, đồng phục của ngươi thật sự quá chói mắt.”

“Đúng đúng, đến lúc đó lên đài nhất định không cần khăn trương, bảo trì hô hấp đều đều, lúc người ta trao giải cho ngươi ngươi nhất định phải hiểu lễ phép.”

“Đúng vậy đúng vậy, lần trao giải này sẽ bị toàn thể giới chú ý, không thể qua loa chủ quan.”

“Lên trên đài nhất định không được nói lung tung, phải biết rằng, hiện tại ngươi đại biểu cho mặt mũi của cả quốc gia.”

Mọi người nói gần mười phút, trong lúc đó Cố Hà đều sùng bái nhìn Dương Thiên.

Mẫu thân nàng còn chưa lấy được giải thưởng, không nghĩ tới lại bị một thiếu niên lớn hơn nàng một tuổi như vậy đoạt được.

Mà Dương Thiên rốt cục cũng nói xong, lúc này mới đưa ánh mắt nhìn về phía Cố Hà, mỉm cười nói: “Nghe rõ chưa?”

“Cái gì?”

Cố Hà sửng sò.

Khóe mắt Quý viện trưởng giật giật, có một dự cảm không lành.

Quả nhiên, chỉ nghe Dương Thiên mỉm cười nhìn Cố Hà nói: “Vừa rồi không phải ta đã nói rồi sao, để ngươi lên đài giúp ta nhận phần thưởng nhỏ, quá trình bọn họ nói rất rườm rà, nếu ngươi không nhớ được, ta lặp lại nói cho ngươi nghe một lần.”

“A?” Cố Hà cảm giác bình thường mình rất thông minh, nhưng hiện tại, đầu óc hình như không đủ dùng.

“Phốc phốc!”

Trong đám người, một người trực tiếp thổ huyết hôn mê, tìm không thấy nguyên nhân, chính là hôn mê.

Những người còn lại đều điên hết rồi.

Ý tứ của Dương Thiên rất đơn giản, con mẹ nó hẳn phải từ chối nhận giải Nobel y học!

“Ta đang nằm mơ sao?” Một người nước mắt chảy dài.

“Giải thưởng Nobel y học còn có thể để cho người khác dẫn dắt? Có phải đầu óc thằng nhóc này bị bệnh không, đây là sự chú ý của thế giới, vinh quang lớn biết bao, làm rạng rỡ tổ tông, phần mộ tổ tiên bốc khói xanh!”

“Hắn hẳn hẳn...” Người này tức giận trợn trắng mắt,

Hàn Nhất Dao gặp phải bất kỳ giải phẫu nào đều có thể tỉnh táo đối đãi, ngày thường hết sức ổn trọng, nhưng hiện tại hẳn căn bản không tỉnh táo nổi, không ngừng đập đầu vào tường, người khác hỏi hẳn, hẳn nói hẳn cần tỉnh táo.

Hoắc lão, đối với giải thưởng Nobel y học, có thể nói là theo đuổi cả đời, hiện giờ một chân bước vào quan tài, lại vẫn cách giải thưởng này xa vạn dặm!

Mà Dương Thiên chỉ mới mười tám tuổi, đạt đến thành tựu cả đời hẳn cũng không thể đạt được.

Nhưng đối phương lại chấp tay nhường cho hẳn!

Hắn không hiểu, hẳn hoàn toàn không hiểu được, hẳn cảm giác mình cũng sắp điên rồi.

Ngoài ý muốn nhất chính là Cố Hồng.

Vừa rồi bọn họ đi bệnh viện, trong chốc lát con gái của mình rốt cuộc đã cho chàng trai anh tuấn, không tranh quyền thế này uống thuốc mê gì, khiến hẳn không ngờ cam tâm tình nguyện nhường lại danh tiếng giải Nobel y học.

Tại sao trước đó nàng không phát hiện ra, nữ nhi của mình mị lực lớn như vậy?

Trên thực tế, không chỉ có Cố Hồng ở vào trạng thái há hốc mồm, Cố Hà cũng đồng dạng mắt choáng váng.

Vừa rồi Dương Thiên chỉ nói với hẳn, để cho nàng giúp nhận phần thưởng nhỏ nàng không để ý, nhưng hiện tại tuyệt đối không nghĩ tới, phần thưởng nhỏ trong miệng đối phương là giải thưởng Nobel y học!!!

Chương 224 - Cho một thuyết pháp.

Cố Hà ngơ ngác nhìn Dương Thiên, mà Dương Thiên cho rằng nàng không nghe rõ, vì thế lại đem những sự chú ý Hạng Nguyên Phong vừa rồi mọi người nói với nàng một lần.

Khuôn mặt nàng có chút hồng nhuận, cúi đầu nói: “Vì sao người lại đối tốt với ta như vậy?”

Dương Thiên sững sốt, sau đó mở miệng nói: “Ha ha, kỳ thật không có gì. Ta không có hứng thú với giải thưởng này, hai người vừa rồi nói xấu người như vậy, ta rất chờ mong lúc người lên đài, bọn họ sẽ có biểu tình gì.”

Ặc!

Cố Hà khó có thể tin, chính là nguyên nhân này, cũng bởi vì vậy, Dương Thiên mới nhường cơ hội ngàn năm một thuở này cho nàng?

Tất cả mọi người cũng bị lý do này của Dương Thiên thuyết phục.

Trong đó có người thật sự tò mò, hỏi: “Dương tiên sinh, ngài vì sao không có hứng thú đối với giải Nobel y học này?”

Dương Thiên trầm ngâm một lát, nói ra một câu khiến tất cả mọi người đều điên cuồng.

“Bọn họ không có tư cách trao giải cho ta!”

“Ngoạ tào!”

“Lời này ta không có cách nào tiếp!”

“Phục!”

Tất cả mọi người đều giơ ngón tay cái lên với Dương Thiên.

Hàn Nhất Dao nghe vậy lại trợn mắt há hốc mồm, hắn thật vất vả mới thoát khỏi đả kích, bây giờ lại nghe được những lời này của Dương Thiên, lại chịu đả kích.

Cố Hồng há to miệng, cuối cùng thở dài một tiếng mang theo ánh mắt kính nể nhìn Dương Thiên.

Mặc dù Quý viện trưởng biết Dương Thiên rất ngông cuồng, nhưng bây giờ, những lời này của Dương Thiên lại một lần nữa làm thay đổi nhận thức của ông về Dương Thiên.

Tim Hoắc lão bây giờ đập mạnh, hô hấp cũng khó khăn.

Tâm nguyện cả đời của hắn, ở trước mặt thiếu niên này không đáng chút nào.

Dương Thiên rất kiên quyết, quyết định mà hắn đưa ra, dù là ai cũng không thể thay đổi.

Mọi người bất đắc dĩ chỉ có thể tiếp nhận để cho Cố Hà đi lĩnh thưởng.

Bàn tay nhỏ bé của Cố Hà kéo Dương Thiên, đôi mắt đẹp có chút thấp thỏm nói: “Ca ca, huynh có thể ở cùng muội sao? Muội có chút sợ.”

Dương Thiên nhìn tiểu nha đầu trước mắt thật sự sợ đến mức sắp khóc, bất đắc dĩ chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Hắn vội trộm lấy ra gốc linh dược có thể trị ung thư phổi, dùng tiên nguyên luyện chế thành ba khóa đan dược, sau đó đưa cho Cố Hà.

Cố Hà không rõ ràng cho lắm, Dương Thiên cười nói: “Lát nữa ngươi sẽ dùng đến.”

Cố Hà nhẹ nhàng gật đầu, lựa chọn tin tưởng Dương Thiên, sau đó theo mọi người cùng nhau đi đến đại sảnh lĩnh thưởng.

Nơi này được bố trí giăng đèn kết hoa, vô cùng vui mừng, người ở nơi này đến từ khắp nơi trên thế giới.

Bọn họ phần lớn đều là bác sĩ đứng đầu toàn thế giới, rất có danh vọng.

Đoàn người đi tới, ánh mắt của các nhân vật thái đấu trong giới y học đều nhao nhao tụ tập trên người bọn họ.

Có chúc mừng, có hâm mộ, cũng có ghen ghét.

Chân của Quý viện trưởng cũng có chút bay bổng, không nghĩ tới bệnh viện quân khu số một Giang Thành bọn họ cũng có

thể có vinh hạnh này, hội tụ y học gia đứng đầu toàn cầu, nếu là trước đó, hẳn nghĩ cũng không dám nghĩ.

Mặc dù Hoắc lão kiến thức rộng rãi, nhưng loại trường hợp này vẫn là lần đầu tiên tham gia.

Bên trong có một số người quen, mà một phần khác, hoặc nhiều hoặc ít đều xuất hiện trên báo chí, danh tiếng vô cùng lớn.

Còn có một hai vị như vậy, là thần tượng của hắn.

Nếu không phải bận tâm mặt mũi, Hoắc lão cảm giác mình đã sớm chụp ảnh chung.

Hàn Nhất Dao nhìn thấy ân sư từng ở hải ngoại, vội vàng tiến lên hỏi thăm.

Cố Hồng có chút lo lắng nhìn con gái của mình, nhiều nhân vật lớn như vậy ở đây, cảnh tượng này khiến chân nàng mềm nhũn, càng đừng nói đến con gái mới mười sáu tuổi.

Bàn tay nhỏ bé của Cố Hà nắm chặt lấy Dương Thiên nói: “Ca ca, muội hơi sợ.”

Dương Thiên móc ra một viên đan dược, nói: “Viên kẹo này người ăn đi, sẽ không còn sợ hãi nữa.”

Đôi mắt đẹp của Cố Hà chớp chớp nửa tin nửa ngờ, nhưng vẫn lựa chọn tin tưởng Dương Thiên.

Nàng đem đan dược bỏ vào trong miệng, vào miệng liền tan, Cố Hà cảm giác cả người thanh khí sảng, cả người giống như đưa thân vào trong Thanh U sơn cốc, quên đi bất kỳ cái gì, không có chút sợ hãi nào.

Cố Hà hưng phấn mở to hai mắt nói: “Ca ca, kẹo này của người quá thần kỳ, ở nơi đó mưa, ta cũng muốn mưa.”

Dương Thiên cười cười không nói gì, Ngưng Thần Đan này không phải tiền tài có thể cân nhắc, phục dụng trong trường hợp này quả thực là dùng tài sản tâm thường!

Cố Hà cười nói: “Đợi lát nữa ta nhất định có thể trấn trụ được, ca ca người yên tâm, ta nhất định không để cho người thất vọng.”

Cô Hồng có chút ghen ghét, thời khắc máu chót cô gái nhỏ này vậy mà một mực ý lại người khác, mà đem lời nói của người mẹ như nàng trở thành gió thoảng bên tai.

Phải biết rằng, nàng mới quen biết thiếu niên này không đến nửa ngày.

Sau khi đoàn người bọn họ đến đây, toàn bộ đại sảnh lập tức náo nhiệt lên.

Bọn họ từng người đều có bằng hữu đồng bạn, tại trao đổi tâm tình, rất không vui náo nhiệt.

Duy chỉ có một mình Dương Thiên đứng lẻ loi ở đó, không có bất kỳ người nào tiến lên bắt chuyện với hắn.

Bởi vì tuổi của hắn quá nhỏ, mà người nơi này đại bộ phận đều là hai mươi lăm trở lên, hai người làm sao có thể có chủ đề chung.

Hơn nữa, bọn họ không cho rằng Dương Thiên có thể hiểu được bọn họ giao lưu học thuật là có ý gì.

Dương Thiên không để ý chút nào đối với việc này, hắn tìm được một góc yên lặng, nhưng còn chưa ngồi xuống, đột nhiên một giọng nói chói tai vang lên bên tai hắn.

“Ha ha, đây không phải là tiểu tử khẩu xuất cuồng ngôn kia sao? Thế nào? Không có ai phản ứng người?”

Dương Thiên khẽ nhíu mày, người trước mắt là bác sĩ Mike trong phòng bệnh lúc trước.

Hắn không để ý đến đối phương, mà lúc này Owen cũng chú ý tới Dương Thiên.

Hắn đi tới cười lạnh, nói: “Tiểu tử, không phải ngươi vừa nói thành tựu của tiểu cô nương kia sao, cả đời ta cùng cực cũng không thể đuổi theo sao? Vậy nàng đâu? Ngươi không mang nàng cùng đi? Ta còn đang chờ xin chữ ký của nàng đấy.”

Dương Thiên uống một ngụm nước sôi nói: “Nàng chắc chắn sẽ không ký cho ngươi, ngươi bỏ ý định này đi.”

“Tiểu tử ngươi còn coi là thật hay sao?” Sắc mặt Owen lập tức trầm xuống.

“Ta thấy ngươi chỉ biết công phu ngoài miệng mà thôi!”

Mạch Khắc cũng cười lạnh nói: “Không phải sao, người của quốc gia này không có một chút bản lĩnh, giải Nobel y học này khẳng định cũng là nhờ vận may cứ chó mới có được.”

Owen cười khẩy một tiếng: “Tiểu tử, ngươi không phải cuồng vọng sao? Hiện tại ngươi còn dám nói lại lời lúc trước một lần nữa không?”

Dương Thiên đạm mạc hỏi: “Ngươi có biết hai người các ngươi bây giờ ở trước mặt ta giống cái gì không?”

Hai người ngây ngẩn cả người, liếc nhau một cái, không rõ ràng cho lắm.

Nhìn hai người nghi hoặc, Dương Thiên Bình bình thản mở miệng: “Tôm tép nhãi nhép!”

Hai người sững sờ, sau đó giận tím mặt.

“Tiểu tử ngươi nói cái gì? Ngươi có gan nói lại lần nữa?”

Mike, tức giận đùng đùng, hung hăng siết chặt nắm đấm, thân thể hấn rất cao, cao hơn Dương Thiên một nửa đầu, cơ bắp toàn thân rất cường tráng.

Dương Mạc Nhiên mở miệng: “Ngươi là thằng ngốc sao?”

“Cái gì?”

Owen lại ngây ngẩn.

Sau đó chỉ nghe Dương Thiên đùa cợt nói: “Lời mắng chửi người còn muốn nghe lần thứ hai, không phải kẻ ngốc thì là cái gì?”

“Tiểu tử, ngươi muốn chết, ta muốn giết ngươi!”

Mike tức đến đỏ cả mắt, hấn ta một quyền đang muốn đánh về phía Dương Thiên, nhưng không đợi hấn ta ra tay, đã thấy Hàn Nhất Dao xuất hiện trước mặt Dương Thiên.

Trong tay hấn có một con dao giải phẫu, dễ dàng đặt lên trên cổ Mike.

Giọng nói của Hàn Nhất Dao lạnh lùng: “Ngươi dám ra tay với Dương tiên sinh?”

Mike hơi cử động, chỉ cảm thấy cổ đau nhói, máu tươi đỏ sẫm của dao phẫu thuật đã lây dính ngón tay của Hàn Nhất Dao.

Hàn Nhất Dao thần sắc lạnh lùng, tuy hắn là bác sĩ, nhưng cũng luyện qua võ thuật.

Dao giải phẫu ở trong tay hắn, vừa có thể cứu người cũng có thể giết người.

Dương Thiên nhận được giải Nobel y học, tất cả bọn họ đều cảm thấy vinh quang, vừa rồi được người của tất cả các quốc gia kính nể.

Hắn là người cống hiến lớn nhất, nhưng lại không có tiếng tăm gì, điểm này trong lòng Hàn Nhất Dao cũng có chút băn khoăn.

Không nghĩ tới Dương Thiên lại khiêm tốn như vậy, còn có người khiêu khích hắn, điều này càng làm cho Hàn Nhất Dao tức giận không thôi.

Ý nghĩ trong lòng hắn rất đơn giản, không thể để cho Dương Thiên Mông chịu bất kỳ ủy khuất nào!

Nhưng mà sự thật thật là Owen Mạch Khắc trước mặt hắn đang chịu ủy khuất, Dương Thiên là người thắng.

Mọi người trong sân rất nhanh phát hiện tình huống nơi này.

Quý viện trưởng vội vàng tiến lên kéo hai người ra, Hàn Nhất Dao cũng thu dao giải phẫu lại, kể lại chuyện vừa rồi cho Quý viện trưởng nghe.

Người của quốc gia Owen Mạch Khắc cũng nhao nhao tiến lên, hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Mike nhìn thấy người một nhà tiến lên, khí thế càng thêm cuồng ngạo.

Hắn cao giọng nói: “Tất cả mọi người nghe ta nói, bọn họ nơi này rất hèn hạ, ta muốn kháng nghị.”

Nói xong, Mike liền tức giận kể lại tất cả những gì vừa xảy ra trong phòng bệnh của bệnh viện.

Owen hát đệm: “Người của quốc gia bọn họ hèn hạ, bỏ cục đê bằng hữu chui vào trong, chính là vì giẫm lên thân phận giáo sư của bằng hữu ta để thương vị, vì nổi danh quả thực phát rồ.”

Lời này vừa ra, ánh mắt của tất cả mọi người trong quốc gia nhìn Hoắc lão cùng Hàn Nhất Dao đều thay đổi.

Đây chính là một sự kiện ác liệt.

Một người da đen trong đó lạnh giọng nói: “Chúng ta muốn một cách nói!”

“Đúng, muốn giải thích, nhất định phải đòi một câu trả lời hợp lý!”

“Cô bé kia đâu, quá không biết xấu hổ, kéo nàng ta ra ngoài.”

“Tại sao có thể giẫm lên danh tiếng của người khác để tăng danh tiếng, bị phát hiện còn không xin lỗi.”

“Các người cho rằng nơi này là địa bàn của các người, các người có thể làm xằng làm bậy sao?”

Mike nhìn mọi người cảm xúc tăng vọt, nhất thời mừng rỡ nói: “Đúng vậy, các người không thể làm xằng làm bậy, hôm nay nhất định phải cho ta một câu...”

Hắn còn chưa dứt lời, chỉ nghe thấy một giọng nữ thanh thúy non nớt truyền vào tai mọi người, trong giọng nói của nàng xen lẫn phần nộ: “Người muốn giải thích, ta nói cho người được không?”

Mọi người nghe vậy sững sờ, sau đó nhao nhao nhìn về phía trên đài.

Chỉ thấy một cô gái thanh tú đáng yêu, dưới sự dẫn dắt của đại sứ trao giải y học Eernbel, đi tới trên đài trao giải.

Nữ hài không phải ai khác, chính là Cố Hà!

Chương 225 - Lại bạo loạn.

Mạch Khắc thấy cô gái trên đài thần sắc vui mừng, nói: “Mọi người mau nhìn xem, cô ta chính là một tên lừa đảo, chỉ dùng ngân châm đã có thể trị khỏi bệnh, điều này sao có thể? Ngân châm làm sao có thể trị bệnh được.”

Owen cũng gật đầu nói: ” Đúng, kẻ lừa đảo, nàng muốn lợi dụng thân phận giáo sư của Mike, nổi danh ở quốc gia của bọn

họ.”

Sau khi hai người dứt lời, tất cả mọi người đều phẫn nộ.

“Loại người này quá không biết xấu hổ!”

“Đúng, nhất định phải trừng phạt nàng, để nàng cút ra khỏi giới y học.”

“Tuổi còn nhỏ không học tốt, đi đường ngang ngỗ tất thật sự là đáng giận.”

Lúc này, có người nhìn đại sứ Khổng Ni đã trao giải y học Nặc Bối Nhĩ trên đài lĩnh thưởng, quát với hắn: “Khổng Ni, đá cô bé kia xuống đất, nàng không có tư cách đứng trên đài.”

“Đúng, trên đài cho Nobel y học là do chính chủ giữ lại, cô ấy đứng ở nơi đó là sao, cô ấy chỉ là một kẻ lừa đảo.”

Khổng Ni nghe vậy cũng không có hành động gì mà chỉ mở miệng nói: “Nàng chính là người được thưởng Nobel y học, ta muốn đá nàng xuống, trao giải cho ai? Các người có được không?”

“Cái gì?”

Tất cả mọi người nghe vậy trợn mắt há hốc mồm.

“Cô ấy là người được thưởng Nobel y học? Trời ạ, sao có thể?”

Mọi người hoàn toàn ngây ngẩn cả người, sau một lúc lâu đều đưa mắt nhìn về phía Mike và Owen.

Nếu nói cô bé là giải thưởng Nobel y học được chủ, vậy lời đồn vừa rồi tự sụp đổ.

Thử nghĩ một chút, được giải thưởng Nobel y học, danh tiếng của cô đã đạt đến đỉnh cao nhất trong giới y học.

Đến loại tình trạng này, nàng còn cần mượn danh tiếng của một giáo sư nho nhỏ như người để đề cao danh tiếng sao?

Đây quả thực là buồn cười!

Những người đó dồn dập hừ lạnh với hai người.

“Thì ra vừa rồi người nói dối vẫn luôn là các người.

“Thân phận lão sư đại học, cần mượn danh tiếng của một học sinh tiểu học mẫu giáo đề cao nổi tiếng sao?”

“Các người tới đây nói dối quá nhiều, hai người các người nói xấu người khác, không nghĩ tới sẽ là kết quả như vậy đi.”

“Ta cho rằng bây giờ người bị phong sát là các người.”

Hai người nghe vậy sắc mặt trắng bệch.

Nhất là Mike, hiện tại hắn còn đang khiếp sợ Cố Hà đã thu được giải Nobel y học.

Hắn khiếp sợ đến mức cảm thấy chút nữa rơi xuống, không ngừng lắc đầu, không dám tin.

“Không, không thể nào, điều đó không thể nào, cô ấy còn nhỏ tuổi, làm sao có thể đoạt được giải Nobel y học?”

Sắc mặt Owen biến thành xanh mét, hiện tại trong đầu hắn hiện lên một câu nói của Dương Thiên.

Thành tựu của nàng, là độ cao mà cả đời các người chỉ có thể nhìn lên mà không thể chạm đến!

Hiện tại xem ra, đối phương tựa hồ cũng không có nói mạnh miệng, đây là sự thật.

Dương Thiên nhìn thiếu nữ duyên dáng yêu kiều trên sân khấu, toát lên sự tự tin mạnh mẽ.

Hắn cười cười với nàng, sau đó chậm rãi ngồi vào một góc không đáng chú ý.

Sân khấu lúc này thuộc về nàng.

Dương Thiên không thích nhất tràng diện huyên náo, nhưng đã đáp ứng Cố Hà phải ở chỗ này bồi nàng, không thể nuốt lời.

Thế là, nhắm hai mắt lại, đóng sáu giác quan, nhắm mắt dưỡng thần.

Giữa sân, có người khiếp sợ, ngơ ngác, khó có thể tin được, đều bất mãn nói: “Khăng Ni, có phải ngươi nhầm rồi không? Tiểu nữ hài này hắn là còn chưa trưởng thành, làm sao có thể chữa khỏi ung thư đáy lòng được?”

Khăng Ni cười ha ha: “Bệnh viện này cung cấp chúng cứ trị liệu. Nếu các người không tin thì có thể thử với nàng.”

Rất nhiều người trong giới y học ở đây đều là hạng người tâm cao khí ngạo, bọn họ nghiên cứu nửa thế kỷ cũng không có đầu mối, mà tiểu cô nương này mới bao lớn, làm sao có thể có phương pháp chữa trị tạp chứng đệ nhất thế giới.”

Rất nhiều người đều không phục, vì thế đều mở miệng chất vấn Cố Hà.

“Anh có biết biểu hiện của ung thư phổi thời kỳ cuối cùng lâm sàng không?”

“Người biết ung thư phổi hình thành như thế nào không? Tế bào ung thư lan rộng như thế nào không?”

“Người biết ung thư phổi sau khi hình thành thì dùng thuốc gì mới có thể ức chế không?”

.....

Mọi người mồm năm miệng mười hỏi không ngừng, ngay cả Cố Hồng nghe được nhiều vấn đề như vậy cũng sắc mặt trắng bệch.

Nhiều vấn đề như vậy, dính đến tri thức chuyên nghiệp, nàng đều không thể giải quyết, nữ nhi của mình còn xa xa không bằng nàng, làm sao có thể...

Nhưng mà, Cố Hồng vừa nghĩ đến đây, chỉ nghe Cố Hà chậm rãi nói một câu.

“Các người hỏi nhiều như vậy, ta chỉ muốn hỏi một câu, ngoại trừ ta, các người ai biết làm thế nào để trị liệu ung thư phổi không?”

Một câu nói làm toàn trường yên tĩnh không tiếng động!

“Hỗn xược!”

Một lão giả da trắng hơn tám mươi tuổi có mắt, hần mở miệng phần nộ quát: “Vốn lần này trao giải thưởng y học Nobel cho các người ta không đồng ý, ung thư phổi là chứng bệnh không thể chữa khỏi trên thế giới xếp hạng nhất, hàng năm đều có mấy triệu người bị chết ở đây.

Nếu có biện pháp trị liệu, chúng ta đã sớm phát hiện, còn có thể đến phiên các người, các người chỉ là lòe người mà thôi, đừng tưởng rằng chỉ là tìm được phương pháp ức chế, liền nói khoác không biết ngượng nói các người có thể trị hết.”

Uy vọng của hắn rất cao, sau khi dứt lời, đám người phía dưới giống như là nổ tung vậy!

“Sao quốc gia các người có thể xuất hiện một thiên tài mười sáu mười bảy tuổi có thể chữa khỏi ung thư phổi? Buồn cười!”

“Đúng vậy, quốc gia các người quá lạc hậu, còn không phát đạt bằng quốc gia chúng ta!”

“Tôi cũng cảm thấy không tin, quốc gia chúng ta phát đạt như vậy, giải Nobel trong giới y học cũng có vài chục lần không xuất hiện ung thư phổi chữa trị hoàn mỹ. Các anh dựa vào cái gì?”

“Trình độ chữa bệnh của quốc gia các người quá lạc hậu, căn bản không có khả năng có người hoàn thành hành động vĩ đại này.”

“Đúng, quốc gia các người tính là cái gì, toàn bộ đều là gạt người, ta không tin!”

Hoắc lão, Hàn Nhất Dao, Cố Hồng, còn có Quý viện trưởng đều biết lần trao giải này không có khả năng thuận lợi như vậy.

Nhưng lại tuyệt đối không nghĩ tới, trước mắt còn chưa trao giải, đã tựa hồ bạo loạn.

Bọn họ đều ghen ghét, giữa các nước có một khoảng cách, bọn họ không muốn ung thư phổi bị hủy hoại, là hoàn thành ở quốc gia này.

Hoắc lão vì khuyên mọi người tỉnh táo lại, cổ họng đã khàn khàn, nhưng không làm nên chuyện gì.

Cố Hồng lo lắng nhìn nữ nhi trên đài, trái tim thất lại.

Sắc mặt Quý viện trưởng trắng bệch, thật sự nghi ngờ những người này có thể phá hủy bệnh viện này hay không.

Tất cả mọi người đều bạo động, cảnh tượng này căn bản không ai có thể chấn nhiếp được!

Nhưng mà, sau khi Cố Hà ăn Ngưng Thần Đan, khí tràng không gì sánh kịp.

Nàng nhìn mọi người một cái, hừ lạnh yêu kiều.

“Các người đã xem thường chúng ta, vậy vì sao còn tới quốc gia chúng ta?”

Nếu các người đã nghi ngờ, tại sao mình lại đi khai quật phương pháp trị liệu?

Các người đã không tin thực lực quốc gia chúng ta, trực tiếp đi không phải tốt sao? Còn mặt dày mày dạn đợi ở chỗ này làm gì?”

Ba câu nói, hiện trường yên tĩnh im ắng!

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người. Bọn họ chính là những người chiếm cứ nửa giang sơn của giới y học, mỗi một vị đều là giáo sư, chuyên gia lừng lẫy đại danh!

Bây giờ bị một tiểu nữ hài miệng còn hôi sữa phê bình, chuyện này truyền đi sẽ có thể nở nụ cười.

Hoắc lão nghe Cố Hà nói ba câu, trong mắt kích động rung rung.

Trên đài tiêu cô nương này quả thực là nói ra tiếng lòng của hắn.

Những năm này, y thuật của quốc gia bọn họ luôn luôn không được thế giới tán thành, cho rằng y thuật nơi này tất cả đều kế thừa từ quốc gia phương tây bọn họ.

Cho nên, những kỳ tài trong giới y học trong nước này, dù có y thuật xuất chúng, cũng sẽ không được quốc gia phương tây bọn họ coi trọng.

Nhưng hôm nay thì khác, ung thư phổi khó trị nhất thế giới, là thứ chữa trị đầu tiên của quốc gia bọn họ.

Bọn họ có quyền lên tiếng nhất.

Thế là, Hoắc lão nhìn chung quanh các chuyên gia giáo thụ quốc gia khác một chút, trung khí mười phần nói: “Nói không sai, các người nếu là không tin, vậy có thể quốc gia chúng ta a, không đáng đưa cột tôn nghiêm quốc gia chúng ta a.”

Hàn Nhất Dao cũng đứng dậy nói: “Đúng, chúng ta cũng không ép các người tới đây, cũng không hạn chế tự do của các người, tin hay không là chuyện của các người, cút về nhà của các người mà nói đi!”

Quý viện trưởng cũng đang cố gắng chống đỡ để đắc tội với đại năng của toàn thế giới trong giới y học, cắn răng nói: “Nếu quốc gia các người đã phát triển, vậy thì mời các người cút về nghiên cứu quốc gia của mình đi, chúng ta ở đây nhỏ, không thể dung nạp các người.”

“Đúng, không dung được các người!”

“Không tin có thể hù dọa được ai, chúng ta cũng không có buộc các người tin tưởng!”

“Nói rất hay, bây giờ chúng ta hoàn toàn có thể tự mình nghiên cứu, về sau ung thư phổi muốn trị liệu, thật ngại quá, chỉ có thể đến quốc gia chúng ta cầu xin chúng ta, ha ha ha.”

Tất cả quốc nhân đều đứng dậy, nhiệt huyết sôi trào, bọn họ nhìn đám bác sĩ đứng đầu nước ngoài sắc mặt biến thành màu đen không dám nói lời nào, trong lòng vô cùng vui sướng!

Cố Hồng cũng vẫy vẫy tay nói với con gái của mình: “Xuống dưới đi, phần thưởng này chúng ta không nhận nữa, bọn họ khinh thường chúng ta, chúng ta có thể nhịn, bọn họ khinh thường quốc gia của chúng ta, chúng ta không thể dễ dàng tha thứ.”

Cố Hà không chút do dự, thần sắc khinh thường quét mắt nhìn đại lão y học của quốc gia khác, sạch sẽ lưu loát rơi xuống đài!

Sắc mặt của những người nước ngoài đều tái nhợt, nhất là khi khúc mắc được trao giải còn chưa bắt đầu mà đã kết thúc. Thế thì làm sao bàn giao được đây.

Nobel đây chính là, không phải là giấy khen của học sinh ba tốt thì không đáng tiền như vậy.

Chương 226 - Độ nhất quốc thuật.

Khăng Ni điên rồi, tâm tình của hắn cũng giống hệt với người trao giải Phi Nhĩ Tư lúc trước.

Đạt được giải thưởng Nobel y học sẽ nhận được tất cả mọi người trong nước, thậm chí là sự chú ý của toàn thế giới. Sao họ lại từ chối thẳng thừng như vậy?

Người của tất cả quốc gia cũng khó có thể tin.

Lúc này Dương Thiên cũng mở mắt ra, thấy cảnh tượng bạo động như vậy cũng có chút ngây ngẫn cả người.

Hắn chỉ nhắm mắt dưỡng thần trong chốc lát, hiện tại sao tất cả mọi người đều bạo loạn.

Lúc này Cố Hà kéo tay của hắn nói: “Ca ca, đi thôi, phần thưởng này chúng ta không nhận, bọn họ xem thường người khác.”

Dương Thiên sững sờ gật đầu, bản thân hắn không có hứng thú với phần thưởng này.

Nhưng mà, đang chờ tất cả mọi người đi tới cửa, đột nhiên từ bên ngoài chạy tới một y tá, hắn lo lắng nói: “Quý viện trưởng, bên chúng ta có một người mắc bệnh ung thư phổi giai đoạn cuối, thân phận hết sức đặc thù, ngài mau đi xem một chút đi.”

Viện trưởng Quý gật đầu, cuối cùng dẫn theo tất cả bác sĩ nước nhân nhanh chóng đi một chuyến.

Giờ phút này, tất cả người của các quốc gia đều nhìn nhau, nhân vật chính đều đi rồi, lúc này mới làm sao tiến hành trao giải tiếp theo đây.

Sắc mặt bọn họ đều xấu hổ, chỉ cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Cuối cùng, đều đem ánh mắt phần hận nhìn về Mike và Owen.

Hai người thấy vậy càng ủy khuất vô cùng, lúc đầu mặc dù bọn họ quấy rối, nhưng cuối cùng bọn họ cũng không xen vào một câu, là các người vũ nhục quốc gia người ta, vũ nhục y thuật người ta, lúc này người ta mới nổi giận.

Có người than thở: “Ta không ngờ người của quốc gia bọn họ lại có cốt khí như vậy, chỉ nói mấy câu mà thôi, đã từ chối nhận giải Nobel y học, chuyện này quả thực nực cười.”

Một người khác tán đồng nói: “Đúng vậy, thật sự là không biết rõ người nước bọn họ, vì chút tôn nghiêm này, có đôi khi ngay cả mạng cũng có thể không cần, càng đừng đề cập đến giải thưởng y học này!”

Còn có người khinh thường nói: “Có lẽ bọn họ căn bản không có năng lực này, rời đi sớm chỉ là để tránh mất mặt xấu hổ.”

Một người châu Á hừ lạnh một tiếng nói: “Đúng, bọn họ nhất định là không có năng lực, vừa rồi các người có nghe thấy không, lúc bọn họ đi còn nói nơi này có một bệnh nhân đặc thù ung thư phổi giai đoạn cuối, hừ, người kia khẳng định vẫn là kéo, hần...”

Hần còn chưa nói hết câu, thì đột nhiên có một người Anh tóc vàng mắt xanh lên tiếng.

“Trời ơi, ta nhớ ra rồi, hoàng tử quốc gia chúng ta bị ung thư phổi giai đoạn cuối, tựa hồ nghe nói những ngày này hần muốn chạy tới nơi này.”

Một câu nói vừa dứt, tất cả mọi người đều kinh hô.

“Vậy người mà bọn họ nói có thân phận đặc thù kia, chẳng lẽ chính là vương tử của quốc gia các người?”

“Bọn họ tới nơi này, chẳng lẽ là bởi vì nơi này thật có thể chữa khỏi ung thư phổi?”

“Thật hay giả vậy? Chẳng lẽ hần cho rằng nơi này có thể trị tốt cho hần?”

Tất cả mọi người liếc nhau một cái, sau đó đều có chút rung động, thế là vội vàng mở miệng nói: “Vậy còn chờ gì nữa, đi xem một chút, đây chính là kỳ tích trên y học đó.”

“Đúng đúng đúng!”

Mọi người như ở trong mộng mới tỉnh, sau đó theo sát đám người Hoắc lão đuổi tới.

Sau đó, toàn bộ nghi thức trao giải chỉ để lại Khổng Ni ở trên đài trao giải, cầm cúp hoàn toàn lộn xộn.

Trên đường, tất cả mọi người đều biết lai lịch của bệnh nhân thân phận đặc thù kia.

Bọn họ đều kích động, đều chờ mong nhìn Dương Thiên, muốn để hắn ra tay.

Nhưng mà, Dương Thiên chỉ cười nói: “Ta sẽ không ra tay.”

Quý viện trưởng lập tức nóng nảy hỏi: “Tại sao Dương tiên sinh lại làm nhục quốc gia chúng ta như vậy, người chỉ cần ra tay chữa khỏi bệnh nhân thời kỳ cuối ung thư phổi này, vậy thì có thể hung hăng đánh mặt bọn họ, tăng thể diện cho quốc gia chúng ta.”

Hoắc lão cũng gật đầu đồng ý: “Dương tiên sinh, chỉ cần ngài ra tay, ta lập tức làm cho ngài một thân phận giáo thụ, sau này nếu ngài làm việc, Hoắc mỗ ta đảm bảo, tất cả chức vị bệnh viện cả nước, bao gồm cả vị trí viện trưởng này, ngài tùy ý chọn.”

Một câu nói, tất cả mọi người đều kinh hô.

“Hoắc lão không hổ là nhân vật cấp độ y học quốc nội!” Một bác sĩ gầy gò ngón tay cái lên.

Nhưng mà, chờ đến khi tất cả mọi người chờ mong Dương Thiên trả lời đồng ý, chỉ nghe Dương Thiên ngược lại đưa ánh mắt nhìn về phía Cố Hà đang kéo tay nhỏ bé của hắn.

“Tiểu muội muội, nghe rõ chưa?”

“A?” Cố Hà lần nữa mắt choáng váng, lần nữa cảm giác đầu óc không đủ dùng.

Trái tim của Quý viện trưởng lại lần nữa co rút mạnh mẽ.

Hàn Nhất Dao lại hít vào một ngụm khí lạnh.

Hoắc lão lại lần nữa cảm giác khó thở.

Chẳng lẽ...

Cố Hồng lần nữa cười khò.

Thiếu niên này tựa hồ muốn một lần nữa đem tất cả công lao đẩy cho nữ nhi của mình.

Quả nhiên, chỉ nghe Dương Thiên nhìn Cố Hà cười nói:

“Những người vừa rồi không phải cho rằng người không có năng lực kia sao? Vậy người liền chữa khỏi bệnh nhân này, để cho tất cả mọi người nhìn một cái, mắt mù là ai?”

Cô Hà lần nữa cảm giác nhiệt huyết sôi trào, nàng ta gật đầu thật mạnh: “Được rồi ca ca, người yên tâm!”

Nhưng mà, dường như nghĩ tới điều gì, khuôn mặt nhỏ lại có chút phát khổ nói: “Nhưng mà ca ca, muối cũng không biết nên trị như thế nào a.”

Dương Thiên trầm ngâm trong chốc lát, nhe răng cười nói: “Không sao, trị lung tung cũng được, tốt nhất là dùng ngân châm tùy tiện đâm hần vài cái, sau đó lại cho hần dùng đậu đường vừa rồi ta đưa cho người!”

Cô Hà vẫn có chút không rõ ràng cho lắm. Xoắn xuýt nói: “Thế nhưng ca ca, ngân châm không có cách nào trị liệu ung thư. Người.....”

Nói tới đây, nàng đột nhiên kinh hô ra tiếng, hưng phấn nói: “Ca ca, chẳng lẽ Huyền Cơ ở trong mấy viên đậu đường kia?”

Dương Thiên cười tán thưởng: “Thông minh!”

Cô Hà có chút xấu hổ đỏ mặt, được Dương Thiên khích lệ, nàng cảm giác so với lời khen của mẫu thân và lão sư khác còn vui vẻ hơn.

Sau đó, cô lại có chút nghi hoặc, ngại ngừng hỏi lại: “Ca ca, muối quá ngốc, nếu viên đậu kia có thể trị khỏi bệnh ung thư phổi giai đoạn cuối, tại sao lại bắt muối dùng ngân châm đâm hần?”

Dương Thiên không suy nghĩ, giọng nói trong trẻo truyền vào trong tai mọi người.

“Vì tình yêu!”

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người!

“Lý do này.....”

“Rất cường đại.....”

Ánh mắt mọi người đều dẫn tại chỗ, nhìn bóng lưng thiếu niên phía trước nói: “Sao ta lại phát hiện câu nói kia bá khí như vậy!”

Hoắc lão thần sắc có chút chấn động nói: “Đâu chỉ là khí phách, Dương tiên sinh nhìn xa trông rộng, ta không đợi được!”

Hàn Nhất Dao sững sốt, sau đó thân thể đột nhiên tỉnh ngộ.

Ông kích động nói: “Ta biết rồi, ta biết rồi, vừa rồi những người kia khinh thường thuật châm cứu của chúng ta, Dương tiên sinh chính là vì thế, cố ý để Tiểu Cố Hà thi triển châm cứu cho bệnh nhân kia, chính là để những người đó nhìn một chút...”

Cố Hồng cũng hưng phấn tiếp lời: “Chính là để những người kia nhìn y thuật mà bọn họ chẳng thêm ngó tới, có thể chữa khỏi chúng bệnh xếp hạng nhất trên thế giới!”

Nghe hai người nói, tất cả mọi người rung động tột đỉnh!

Một người trong mắt rung rung nước mắt: “Dương tiên sinh làm tốt lắm, Lưu lão tam ta về sau ai cũng không phục, chỉ phục Dương tiên sinh.”

Một người khác cũng xấu hổ cúi đầu nói: “Trước đây ta từng xem thường Dương tiên sinh, một tát này coi như là ta trả hấn, hấn làm ra công hiến lớn lao cho Trung y, chúng ta thúc ngựa không kịp!”

Nói xong, hung hăng tát mình một cái, tỏ vẻ thành ý.

Lại có một số người kích động khóc lên: “Từ nay về sau, y thuật của quốc gia chúng ta sẽ nổi danh khắp thế giới.”

“Khó được Dương tiên sinh làm công thần quan trọng, không ngờ lại lạng lẽ vô danh như vậy!”

“Đúng vậy đúng vậy, ta đời này chỉ sùng bái Dương tiên sinh, cũng không xuất đầu lộ diện, ở trong doanh trường đều có thể bày mưu nghĩ kế, quyết thắng ngàn vạn dặm xa xôi, cái này nếu đặt ở cổ đại, tuyệt đối là một soái tài!”

“Mười năm xuất một danh tướng, trăm năm mới xuất hiện một danh tướng! Người đánh giá tuy rằng rất cao, nhưng quả thật có đạo lý!”

Nghe mọi người đánh giá, Cố Hà đỏ mặt âm thầm quyết định, chờ sau này lớn lên nếu như tìm bạn trai, nhất định phải tìm người như ca ca.

Dương Thiên lại không biết, một câu tùy ý nói ra của mình thật sự khiến tất cả mọi người đều kính nể hấn.

Từ đó về sau, vị trí y thuật đệ nhất nhân trong nước là Dương tiên sinh!

Tất cả mọi người đều không thể lay động, cho dù là về sau có người y thuật vượt qua hắn, Dương tiên sinh kia vẫn là người đầu tiên trong nước.

Không vì cái gì khác, thành tựu của Dương tiên sinh đã không chỉ là ở y thuật lợi hại đến cỡ nào, mà là đem y thuật Trung Hoa lan truyền ra ngoài.

Giống như y thuật của Hoa Đà cổ đại nếu phóng mắt nhìn thì không cao siêu, nhưng trong nước ai dám nói y thuật của mình vượt qua Hoa Đà?

Kỳ thật những người này không biết là Dương Thiên nói như vậy, chỉ vì một viên kẹo mà chữa khỏi cho người, là quá đả kích bọn họ, để Cố Hà chơi trò gian trá, thoát nhìn khó khăn một chút, mọi người có lẽ sẽ dễ chịu hơn một chút.

Nhưng mà, hắn không nói, mọi người không hỏi, cho nên cứ như vậy hiểu lầm.

Cho đến sau này, khi Dương Thiên nghe nói mình không biết từ lúc nào đã trở thành người có y thuật đệ nhất trong nước, toàn bộ hành trình đều là trạng thái ngây ngốc, không rõ ràng cho lắm.

Chương 227 - Hờ hững.

Đến bên ngoài một phòng bệnh cấp đặc biệt, ở cửa có mấy chục vị tráng hán áo đen đang canh giữ.

Quý viện trưởng cũng đã nói rõ thân phận, lúc này mới cho vào trong.

Nhưng mà, khi Dương Thiên muốn đi vào thì chỉ thấy một vị tráng hán sắc mặt hung lệ ngăn cản hắn.

“Đứng lại, người không liên quan không thể tiến vào.”

Lúc này bàn tay nhỏ bé của Cố Hà lôi kéo Dương Thiên, bảo hộ trước người Dương Thiên, giống như một con cọp cái nhỏ khê kêu: “Người dựa vào cái gì mà không cho ca ca ta vào.”

Gã cao to hừ một tiếng nói: “Không chỉ có hắn, người cũng không thể vào.”

Cố Hà nghe vậy có chút không dám tin tưởng, nàng chỉ vào cái mũi thanh tú của mình nói: “Người nói cái gì? Ngay cả ta cũng không cho vào?”

Tráng hán cả giận nói: “Mau rút đi, nếu không đừng trách ta không khách khí.”

Tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm!

Vệ sĩ này và chủ nhân của hắn rốt cuộc có bao nhiêu thù hận, chặn bác sĩ ở ngoài cửa.

Quý viện trưởng đi cầu tình với hắn, nhưng tráng hán hung lệ trước mắt này vô cùng cố chấp, không cho phép hai đứa bé đi vào.

Dương Thiên cười nhạt một tiếng nói: “Nếu bọn họ không chào đón, vậy chúng ta đi thôi!”

Tất cả mọi người há to miệng muốn khuyên giải, nhưng thấy Dương Thiên đi, bọn họ không dám trì hoãn, chỉ có thể đi theo bước chân của Dương Thiên.

Cố Hà sùng bái nhìn Dương Thiên, một câu nói của thiếu niên, ngay cả Hoắc lão và mẫu thân của nàng cũng nghe theo, mặt mũi này thật lớn a.

Quý viện trưởng thở dài một hơi, sau đó đang lúc hắn xoay người muốn đi, tráng hán kéo hắn lại hỏi: “Viện trưởng, người

đi vào đi”

Quý viện trưởng hỏi: “Ta đi vào làm gì?”

Thanh âm của tráng hán có chút lạnh lùng cứng rắn nói: “Đương nhiên là chữa bệnh cho vương tử của ta, chúng ta là mộ danh mà đến, các ngươi không phải là chữa không được chứ.”

Viện trưởng Quý nén giận, nói: “Chúng ta có thể chữa khỏi, nhưng bác sĩ không phải là ta.”

Tráng hán ngây ngẩn cả người: “Ngươi không phải viện trưởng sao?”

Quý viện trưởng quả thực muốn đá chết tráng hán này. Hắn đen mặt nói: “Ta là viện trưởng, không phải bác sĩ.”

Lúc này, những người ngoại quốc kia đều nhao nhao chạy đến xem náo nhiệt, tráng hán nhìn thấy nam nhân mặc âu phục màu trắng tóc vàng mắt xanh hỏi: ” Sam, không phải ngươi nói nơi này có người đạt được giải thưởng Nobel y học sao? Hơn nữa còn nói có thể chữa khỏi ung thư phổi giai đoạn cuối sao?”

Người Anh Sơn Mỗ kia gật đầu nói: “Đúng vậy!”

Hắn nhìn quanh bốn phía, phát hiện trong phòng cũng không có cô bé kia, không khỏi mở miệng hỏi bác sĩ.

Tráng hán kia nói: “Ồ, tiểu nữ oa kia à, nàng muốn đi vào ta hoài nghi mưu đồ làm loạn, đem nàng ngăn lại.”

Phập!

Sam nghe vậy phun ra một ngụm máu tươi.

Người của quốc gia khác nghe vậy, khóe miệng cũng giật giật. Vì chỉ số thông minh của tráng hán mà cảm thấy lo lắng.

Sam giận dữ quát: “Khôn kiếp, ngươi ngăn cản nàng làm cái gì? Nàng chính là người thu được giải Nobel y học, nàng hẳn là thầy thuốc có hy vọng trị liệu cho vương tử nhất, ngươi.....”

Hắn sắp tức đến nổ phổi.

Người này đúng là không có đầu óc.

Ánh mắt của tráng hán toàn bộ hành trình đều đại ra, hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Vừa rồi rốt cuộc hán đã làm cái gì.

Lúc này, một nam tử trung niên có khuôn mặt hơi gầy đi ra, sắc mặt hán tái nhợt như tờ giấy, hiển nhiên bệnh không nhẹ.

Hán hung hăng trừng tráng hán một cái nói: “Còn đứng ngây ra đó làm gì, nhanh đi mời bọn họ đi a.”

Tráng hán như ở trong mộng mới tỉnh, vội vàng đuổi theo.

Trong một căn phòng, tất cả mọi người đang xì xào bàn tán, nghĩ xem lúc nào thì đi trị liệu cho hoàng thất Anh quốc kia.

Lúc này, Dương Thiên đột nhiên đứng dậy mở miệng nói: “Đi!”

Mọi người nghe vậy mừng rỡ, nói: “Dương tiên sinh, chúng ta bây giờ đi chữa bệnh cho hán sao?”

Dương Thiên lắc đầu, bình tĩnh nói: “Ăn cơm!”

Tất cả mọi người đều choáng váng, bây giờ là lúc nào, trị liệu xong cho hoàng thất của bọn họ thì hoàn toàn có thể dương danh lập vạn, mà Dương tiên sinh lại chỉ muốn ăn cơm.

Nhưng mà, vừa rồi tất cả mọi người đều coi Dương Thiên là đệ nhất nhân trong giới y học quốc nội, hán lên tiếng, tất cả mọi người đều nghe theo.

Một người phụ họa nói: “Đúng đúng, bây giờ đã mười hai giờ, đến giờ ăn cơm rồi.”

“Ừm ừm, người nói như vậy ta cũng đói rồi, người là cơm sắt là thép, không ăn một bữa đói đến hoảng.”

“Để cho cái gì vương tử kia chờ đi, chúng ta đi ăn cơm trước.”

“Dương tiên sinh, ngài muốn ăn cái gì? Đi nơi nào, toàn bộ Giang Thành tùy ngài chọn, ta mời khách.”

Vừa nghe thấy mời khách, tất cả mọi người đều không vui:

“Dựa vào cái gì mà người mời khách, muốn mời đó cũng là ta mời, đây chính là địa bàn của ta.”

“Địa bàn của người thì thế nào, lão bằng hữu, người không để cho ta, cùng lắm thì lần sau đến địa bàn của ta để người mời.”

Hoắc lão cũng cười nói: “Tất cả mọi người đừng tranh giành, ta tới mời!”

Hắn không nói còn đỡ, vừa nói đến tất cả mọi người càng là tranh nhau chen lấn mời khách.

Nhưng mà, đang chờ bọn họ tranh chấp, đột nhiên một người hét to một tiếng nói: “Dương tiên sinh đâu?”

Tên còn lại yếu ớt nói: “Vừa rồi hình như hắn đã đi ra ngoài.”

“Mẹ kiếp, người cũng không ngăn cản!”

Tất cả mọi người sắc mặt biến thành màu đen, nhanh chóng đuổi theo.

Bọn họ đi không bao lâu, tráng hán hung lệ kia tìm khắp toàn bộ bệnh viện cũng không tìm được người.

Cuối cùng chạy tới chỗ của lão Triệu gác cổng.

Tráng hán mặt đầy mồ hôi hỏi: “Lão đầu, có nhìn thấy một đám hay không? Bọn họ đi về phía bên kia?”

Lão Triệu cười lạnh nhìn hắn một cái, buổi sáng tên này lợi hại như thần khí, hơn nữa còn mở miệng vũ nhục hắn, những thứ này, lão Triệu đều ghi tạc trong lòng.

Thế là, hắn chỉ chỉ về hướng ngược lại khi Dương Thiên rời đi.

Tráng hán thấy vậy, vội vàng đuổi theo.

Lão Triệu đốt một điếu thuốc, cười hắc hắc, có thù không báo không phải quân tử.

Bên kia, một nhóm người còn đang thương lượng ăn cơm ở đâu ai cướp trả tiền, Dương Thiên trực tiếp tìm một quán ven đường sạch sẽ ngồi xuống, gọi một bát mì Dương Xuân.

Ặc!

Tất cả mọi người đều choáng váng, nhất là những người tranh nhau thanh toán, từng người hai mặt nhìn nhau.

“Làm sao bây giờ? Có cần kéo Dương tiên sinh lên không, tốt xấu gì chúng ta cũng coi như là người có thân phận, nếu bị những bác sĩ ngoại quốc nhìn thấy thì không cười chết được.”

“Muốn kéo người, trên người Dương tiên sinh có khí tràng, dù sao ta cũng không dám đi.”

Mấy người đang thương lượng, Hoắc lão cũng làm giống vậy, nhìn ông chủ nói: ” Mì Dương Xuân ăn ngon không?”

Lão bản giản dị nhếch miệng cười nói: “Tay nghề tổ truyền, ăn ngon, không ngon không cần tiền.”

Hoắc lão gật đầu: “Ha ha, vậy ta cũng làm một bát mì Dương Xuân.”

Mọi người lần nữa há hốc mồm, thân phận của Hoắc lão tôn quý cỡ nào, vậy mà...

Thời điểm bọn hắn đang ngây người, sau đó Quý viện trưởng, Hàn Nhất Dao, còn có Cố Hồng cũng ngồi xuống.

Mọi người thấy vậy, cũng kiên trì làm theo.

Người mời khách kia kiên trì hô một câu bao hết.

Cứ như vậy, một đám người mặc âu phục giày da, dưới ánh mắt ngạc nhiên của người qua đường, vây quanh một cái bàn nhỏ ăn mì.

Không bao lâu, một bát mì Dương Xuân nóng hổi đã được bung đến bên người Dương Thiên.

Mọi người vốn không coi một bát mì ra gì, nhưng sau khi nghe thấy tiếng vang lên, lập tức ngồi không yên, từng người không ngừng nuốt nước miếng.

Chủ yếu là thật sự rất thơm, có thể câu dẫn ra cảm giác thèm ăn nguyên thủy nhất của con người.

Nhìn mặt Dương Xuân hương vị đều đủ, Dương Thiên ăn một miếng, lập tức ngậm ngẫn cả người.

Mì này làm rất tốt, cửa vào co dãn, kinh đạo, quan trọng là nước canh thơm phức, mì trắng, hành lá xanh, nhìn qua rất có cảm giác thèm ăn.

Tất cả mọi người đều mong đợi nhìn Dương Thiên, hỏi: “Dương tiên sinh, thế nào? Ăn ngon không?”

Dương Thiên cười nói: “Các người chỉ có thử qua mới biết được. Mùi vị này rất chính tông.”

Ông chủ giản dị kia cười ha ha, đa tạ tiểu ca đánh giá.

Mọi người cũng vội vàng thúc giục, không bao lâu, tất cả mọi người đều bụng mì lên, Hoắc lão ăn một miếng, con mắt lập tức sáng lên.

Tất cả mọi người cũng không kịp chờ đợi, ăn vào khí thế ngất trời.

Điều này làm cho người qua đường đều hoàn toàn choáng váng, một bát mì mà thôi, ăn ngon như vậy sao?

Mà lúc này, những người ngoại quốc cũng đang đói bụng, dự định ăn cơm, nhìn thấy cảnh này cũng cười ha hả.

“Đám bác sĩ này thật sự là làm mất mặt ngành nghề chúng ta, ăn cơm ở đây? Có cần điểm thân phận hay không?”

“Đúng vậy đúng vậy, điều này cũng hoàn toàn nhìn ra quốc gia bọn họ lạc hậu đến mức nào.”

“Quốc gia chúng ta xưa nay khinh thường ăn đồ vật.”

Nếu là trước đó, khẳng định sẽ có người phản bác, nhưng là hiện tại, tất cả mọi người vội vàng ăn mì, căn bản không có thời gian phản ứng những người này.

“Ông chủ thêm một bát nữa đi!”

“Lai lai của ông chủ!”

Tất cả các lão ngoại quốc thấy vậy đều choáng váng, chỉ là một bát mì mà thôi, bọn họ ăn như vậy sao? Thật sự ngon như vậy sao?

Bọn họ cảm thấy không kìm lòng được nuốt một ngụm nước bọt, một người ngoại quốc khác mua một cái Hamburger, vừa mới ăn một miếng, nhìn đám người khí thế ngất trời mà ăn mì, lại nhìn Hamburger trong tay mình một chút, rốt cuộc nuốt không trôi.

Có một người nước ngoài muốn tiến lên, lại bị ông chủ chất phác kia ngăn lại: “Thật ngại quá, bọn họ đặt bao hết, các người chờ một chút đi.”

“Cái gì? Người bảo chúng ta chờ? Người có biết ta có thân phận gì không?”

“Chúng ta là giáo thụ, từ nước ngoài tới, ta cảnh cáo người, người.....”

Người này còn chưa nói hết, lão bản chất phác kia nhú mày lại nói: “Thân phận cao thì như thế nào, lại chít chít méo mó, cút cho lão tử, muốn ăn thì ở bên cạnh chờ bọn hăn ăn xong.”

Chương 228 - Thu vé vào cửa.

Dương Thiên nhú mày, ha ha cười nói: "Ông chủ, thêm ba bát mì nữa!"

“Ha ha! Đúng đúng, ông chủ nơi này của người có bao nhiêu đều nấu cho chúng ta, chúng ta muốn tất cả.”

“Đúng, chúng ta ăn được, nói muốn bao trọn cả khu, cũng không thể để ngài chịu thiệt, một sợi mì cũng không lưu lại, toàn bộ cho vào nồi!”

Ông chủ thật thà kia cười ha ha nói: “Không cần vội, bao ăn no, đều bao no!”

Những người ngoại quốc nghe vậy tức giận không thôi, cuối cùng căm giận rời đi.

Mà đám người bọn họ thật sự ăn sạch phân lượng mì phở mà ông chủ mang theo, cả đám hài lòng ợ một tiếng trở lại bệnh viện.

Một bữa cơm bọn Dương Thiên mất hai giờ, nhưng tất cả mọi người trong bệnh viện đều ở đây đói bụng chờ đợi.

Nhất là khúc Khổng Ni, ngày hôm qua một ngày không ăn, nghĩ rằng sau khi trao giải vào ngày hôm nay, giữa trưa nhất định sẽ được ăn một bữa no nê. Nhưng không nghĩ tới người ta lại không nhận được giải thưởng. Vừa đến giờ cơm mọi người đã chạy mất dạng. Hăn không có nhân dân tệ, nếu không phải một tiểu y tá lương thiện tiếp tế cho hăn một bát mì tôm thì hăn đã sớm đói đến ngất đi rồi.

Chờ một đám người rốt cục đến bệnh viện, lúc này mọi người mới nhao nhao vây tới, thỉnh cầu bọn họ trị liệu ung thư phổi

của hoàng thất vương tử kia.

Hiện tại trên mặt mọi người đều lộ ra ngạo ý cao cao tại thượng, bởi vì đám người Dương Thiên rốt cuộc không cần nịnh bợ bất luận kẻ nào.

Khi tráng hán kia rốt cuộc tìm được Cố Hà, lúc này mới thở dài một hơi.

Hắn kiêu căng mở miệng nói: ” Bây giờ ngươi có thể vào phòng vương tử, đi theo ta, sau khi chữa khỏi sẽ không thiếu chỗ tốt cho ngươi.”

Cố Hà quả thực tức đến bật cười, đây có tính là bố thí không?

Nàng nhìn Dương Thiên, phát hiện đối phương nhú mày cũng không thích.

Vì thế nàng hừ nói: “Ta không thèm về đâu, để chủ nhân của ngươi tới tìm ta, có lẽ ta mới ra tay.”

“Ngươi dám cự tuyệt?” Gã tráng hán âm trầm đang muốn tiến lên bắt.

Mà thân thể Dương Thiên khẽ động trực tiếp đạp tới.

Lực đạo của hắn vô cùng lớn, tráng hán trượt sát mặt đất bảy tám mét mới ngừng lại được.

“Lời nói của ngươi nghe không hiểu phải không?”

Một câu nói lộ ra cuồng ngạo và bá đạo, Mike và Owen trước kia từng đắc tội Dương Thiên thấy vậy, chân cứng đều nhũn ra.

Tiểu tử này có bao nhiêu khí lực, vậy mà một cước đạp bay hán tử hơn hai trăm cân xa như vậy.

Hai người thở phào nhẹ nhõm, Mike lại thầm than một tiếng may mắn.

May mắn lúc trước động thủ Hàn Nhất Dao đã cản lại, bằng không một cước kia của Dương Thiên đá vào người hắn, hắn khẳng định không chết cũng bị thương.

Người đàn ông vạm vỡ kia là lính đặc chủng của hoàng gia Anh quốc, năm sáu người không thể đến gần, nhưng bây giờ miệng vẫn còn dính máu, đứng cũng không đứng lên nổi.

Sau khi Dương Thiên dẫn theo một đám người rời đi, những bác sĩ nước ngoài này mới xì xào bàn tán.

“Trời ạ, bảo tiêu hoàng thất cũng dám đánh, tiểu tử này không muốn sống nữa.”

“Quá tùy hứng, đây chính là vương tử, thân phận tôn quý a, chữa khỏi danh lợi đều có a, có ít người tranh cướp cướp đi cũng không đi được đâu.”

Hoàng thất Anh quốc, trong phòng bệnh của Harrison, sắc mặt trắng bệch không ngừng ho khan hỏi: “Bọn họ thật sự nói như vậy?”

Một thủ hạ khác của hắc đờ trắng hán vừa rồi mở miệng nói: “Không sai tiên sinh, nơi này chỉ là bệnh viện nhỏ mà thôi, còn ra sức khước từ, ta cho rằng hắc căn bản không có khả năng chữa khỏi bệnh của ngài.”

Cáp Lý Sâm lắc đầu nói: “Có thể thu được giải Nobel hiển nhiên là có chứng cứ đầy đủ chứng minh bọn họ có thể trị liệu. Ta đi thử một lần đi.”

Đám bảo tiêu dìu Cáp Lý Sâm vào văn phòng Quý viện trưởng.

Tất cả bác sĩ ngoại quốc thấy vậy, ánh mắt đều sáng lên.

“Nhanh, nhanh đuổi theo. Rốt cuộc người được thưởng Nobel có bản lĩnh hay không, phải xem nàng có thể chữa khỏi cho vương tử Harrison hay không.”

“Đúng đúng, làm không tốt y sư nơi này thật có thể chữa khỏi ung thư phổi, dù sao nơi này ngoại hủ tàng long!”

“Đi, đi xem một chút, nếu thật có thể chữa trị, vậy đơn giản là sáng tạo vượt thế kỷ a!”

Nhưng mà, đợi đến trước cửa Quý viện trưởng, Harrison tiến vào, nhưng một đám bảo tiêu lại bị mọi người ngăn ở ngoài cửa.

Một người cười lạnh nói: “Ha ha, phòng của chúng ta không phải ai cũng có thể vào.”

“Các người...”

Tráng hán bảo tiêu nghe vậy, một ngụm nghịch huyết thiếu chút nữa phun ra lần nữa.

Cáp Lý Sâm khoát tay nói với đám bảo tiêu: “Các người lui sang một bên đi, ta không sao.”

Lúc này, một đám giáo sư, chuyên gia nước ngoài ở bên ngoài cũng nhao nhao chạy tới.

Dương Thiên thấy vậy, nhìn về phía một thanh niên tóc ngắn bên cạnh nói: “Vừa rồi ăn mì là người trả?”

Thanh niên tóc ngắn gật đầu, kỳ thật hắn cũng là gương chống mặt mũi, tình huống trong nhà hắn không tốt, đây là tháng thứ nhất hắn đi làm, còn chưa phát tiền lương đâu.

Mặc dù tiền ăn mì không nhiều, nhưng cũng tốn của hắn nửa tháng sau.

Dương Thiên đương nhiên nhìn ra sự khó xử của hắn, sau đó chỉ ra cửa nói: “Đi canh cửa, không phải người trong nước muốn vào thu phí vé vào cửa một vạn nhân dân tệ!”

Thanh niên tóc ngắn nghe vậy, khóe miệng rút ra một chút sau đó kinh ngạc nói: “Dương tiên sinh, ngài nói như vậy, có thể sẽ khiến cho nhiều người tức giận.”

Dương Thiên cười nhạt một tiếng: “Bọn họ có thể chọn không vào được, nhớ kỹ, đứng ở vị trí cửa cũng thu phí!”

Thanh niên tóc ngắn cảm giác hiện tại bội phục sát đất đối với Dương Thiên.

Nếu hắn là người buôn bán, không quá mười năm, thủ phủ Huy Tinh trừ hắn ra không còn có thể là ai khác!

Cuối cùng, hắn cũng thể hiện ra năng lực không gì sánh kịp, đáng người hắn cường tráng, ngăn ở cửa ra vào có tư thế một người làm quan vạn người không thể mở.

Những giáo sư chuyên gia kia lập tức không vui, nhao nhao quát lớn.

Mà thanh niên tóc ngắn thì không nhanh không chậm nói: “Muốn đi vào cũng được, mỗi người một vạn.”

“Cái gì?”

Lão học giả da trắng lúc trước quát lớn: “Người có biết ta có thân phận gì không, lại dám đòi tiền ta?”

Thanh niên tóc ngắn cười hì hì nói: “Người có thể không vào a.”

“Người.....”

Lão học cứu tức giận toàn thân run rẩy.

Cuối cùng người phía sau không kiềm chế được nữa, lên tiếng: “Mau tránh ra, không có tiền thì lui sang một bên, bọn ta có tiền, để bọn ta vào.”

Thanh niên tóc ngắn mặt mày hớn hờ nói: “Không cần phải gấp, từng bước từng bước mà làm!”

Trong khoảng thời gian ngắn, hắn kiếm được mấy chục vạn.

Cuối cùng, mọi người thật sự không bỏ ra nổi nhiều tiền mặt như vậy, chỉ có thể đứng ở cửa trông mong nhìn.

Lão học cứu hừ một tiếng nói: “Ta không đi vào, ta đứng ở cửa nhìn là được rồi chứ.”

Thanh niên tóc ngắn đã sớm ghi hận hắn, lần trước ở đại sảnh đối phương mở miệng vũ nhục quốc gia bọn họ cùng chữa bệnh, việc này cũng không tính là xong.

Vì vậy, hắn cười tủm tỉm nói: “Đứng ở cửa cũng được, năm ngàn đồng.”

“Cái gì?”

Lão học cứu không dám tin vào tai mình, người khinh người quá đáng.

Thanh niên tóc ngắn cười ha hả nói: “Lão nhân gia, ông có thể đi xa một chút, ông không phải nói y thuật của chúng ta rác rưởi sao? Ông không phải nói người của quốc gia chúng ta không có tư cách được giải Nobel sao? Bây giờ ông còn thè lưỡi ra liếm mặt nhìn y thuật của chúng ta sao?”

Lão học cứu sắc mặt đỏ lên, mà lúc này chỉ nghe người ở bên trong nói: “Bắt đầu rồi, bắt đầu trị liệu.”

Lão học cứu cơ hồ cắn nát hàm răng, hắn móc ra một vạn đồng nói: “Cầm lấy, cái này cũng có thể để cho ta đi vào đi.

Thanh niên tóc ngắn cười ha ha nói: “Đó là giá vừa rồi, hiện tại bắt đầu trị liệu, muốn đi vào một người hai vạn!”

Phập!

Lão học giả da trắng đáng thương này hung hăng phun ra một ngụm máu tươi.

Lúc này thanh niên tóc ngắn nói tiếp: “Hiện tại không đi vào, chờ trị liệu được một nửa, tăng giá ba vạn!”

Giáo sư y học nước ngoài âm thầm may mắn vừa rồi vào sớm, mà mọi người bên ngoài còn do dự nghe vậy vội vàng gom đủ tiền vào, hối hận không thôi với sự xoắn xuýt của mình vừa rồi.

Cuối cùng, tất cả mọi người đều đi vào, chỉ chừa một mình lão học cứu.

Thanh niên tóc ngắn cười ha ha nói: “Một vạn đồng người còn muốn nữa sao? Vị trí cửa cũng tăng giá một vạn đồng! Nếu người muốn, xin mời rời đi.”

Lão học cứu năm năm đăm nói: “Người nhắm vào ta!”

Thanh niên tóc ngắn gật gật đầu cười hì hì nói: “Điêm này ta không phủ nhận, người phải biết, quốc gia của ta không thể nhục.”

Một câu nói, tất cả bác sĩ quốc gia đều vỗ tay cho hắn.

Sắc mặt lão học cứu tái xanh, mà lúc này bên trong đột nhiên truyền đến thanh âm: “Mau nhìn, mau nhìn, bác sĩ Cố cần trị liệu.”

Tất cả mọi người dồn dập tập trung tinh thần nhìn.

Bởi vì dược hiệu Ngưng Thần đan của Cố Hà vẫn còn, cho nên nàng gặp phải tình cảnh này, vô cùng tỉnh táo.

Nàng lấy ra một cây ngân châm, mà lúc này những người ngoại quốc kia lập tức ngậy ngậy cả người.

“Nàng ta muốn làm gì?”

Lúc này có người khẽ hít một hơi lạnh: “Ngân châm? Chẳng lẽ nàng muốn châm cứu?”

Tất cả mọi người ngoại quốc đều ngây ngẩn cả người: “Châm cứu không phải là được thế giới y học thừa nhận sao?”

“Đúng vậy đúng vậy, đây đều là trò lừa gạt người, nàg.....”

Người này còn chưa nói hết, chỉ nghe Hoắc lão hừ nói: “Tới tới, bệnh nhân cho người, người tới trị.”

Người khác sắc mặt đỏ bừng, lập tức nói không ra lời.

Cố Hà nghe Dương Thiên dặn dò trước đó, tùy tiện châm một trận với Harrison, sau đó rút cho hắn một viên đan dược.

Cuối cùng, nàg vỗ vỗ tay, nhìn mọi người xung quanh nói: “Chữa khỏi rồi!”

Một câu nói, tất cả mọi người đều choáng váng!

Chương 229 - Tìm tới cửa.

Tất cả giáo sư chuyên gia nước ngoài đều bối rối: “Vậy là xong rồi?”

Một người giật giật tóc: “Cái gì, chúng ta bỏ ra một vạn vào, chỉ vì xem cái này.”

Còn có người phẫn nộ nói: “Các người đây là đang lừa.....”

Hắn còn chưa nói hết lời, chỉ thấy sắc mặt Harrison bỗng nhiên hồng nhuận lên, khí sắc chuyển biến tốt đẹp.

Y hít sâu mấy hơi, lập tức kích động nói: “Làm sao có thể, ta..... bệnh của ta đã khỏi chưa?”

“Cái gì?”

Tất cả bác sĩ đều hoàn toàn choáng váng, một bác sĩ phổi chuyên nghiệp vội vàng tiến lên, sau khi kiểm tra sơ qua với Harrison, hắn có chút khó có thể tin hỏi: “Người không phải là nhờ vả chứ? Bệnh phổi của người rất có sức sống, không có bất kỳ chứng bệnh nào.”

Lúc này Sơn Mỗ tiến lên một bước tức giận nói: “Người có biết hắn là ai không, hắn là hoàng thất Anh quốc ta, làm sao có thể là ủy thác?”

Nói xong, hắn lại bị Harrison kiểm tra một chút. Kết quả cho ra thật sự khiến người ta khó có thể tin.

Sam kinh hỉ nói: “Tiên sinh, bệnh của ngài đã thực sự nặng rồi.”

Được sự xác nhận của Sam, tất cả mọi người đều nhao nhao tiến lên tra xét, kết quả tự nhiên là khiếp sợ tởm hủ.

“Thả ta ra, ta đi vào, ta phải đi vào trao giải!”

Khăng Ni cầm cúp cẩn thận từng li từng tí, nhưng mà người thanh niên tóc ngắn kia lại không cho vào.

“Phần thưởng này chúng ta không cần, người một lão ngoại quốc có tư cách gì trao giải cho chúng ta, người muốn đi vào cũng được, móc năm vạn đồng.”

Khăng Ni quả thực muốn học máu. Trước khi trao giải cho người khác đều là người khác cho hắn bao lì xì, bây giờ là tình huống như thế nào.

Cuối cùng không còn cách nào, chấp vá lưng tung lấy ra năm vạn đồng đưa cho thanh niên tóc ngắn, lúc này mới để hắn đi vào.

Tất cả mọi người đều bị y thuật của Cố Hà chấn kinh, thần sắc bọn họ nóng bỏng nhìn nữ hài.

Giờ phút này, không còn có người nghi vấn y thuật của nàng.

Giờ phút này, không còn ai nghi ngờ châm cứu của quốc y.

Thậm chí, có mấy thầy thuốc cấp bậc giáo thụ muốn bái Cố Hà làm thầy.

Tập Khăng phải mất rất nhiều sức lực mới có thể chui vào, giày cũng bị đạp mất một cái, sau đó đưa chiếc cu lớn cho Cố Hà nói: “Tiểu cô nương, lần này ngươi nhất định nhận lấy, đây chính là giải thưởng Y học Nặc Bối Nhĩ, ngươi cho dù là cầm lấy cũng không dùng đến, đặt ở trong nhà cũng không có tác dụng gì!”

Những bác sĩ nước ngoài nghe vậy thì choáng váng, bây giờ xem như tặng không sao?

Cuối cùng, Cố Hồng vẫn là giúp hắn nhận, nếu không đoán chừng sẽ phát điên.

Nhìn thấy cô gái bị mọi người chú ý, Dương Thiên cười khẽ một tiếng, sau đó xoay người rời đi.

Nhưng khi đi tới cửa, thanh niên tóc ngắn lại kích động ngăn hấn lại nói: “Dương tiên sinh, ngài xem nhiều tiền như vậy, mỗi quốc gia đều có, ta tính sơ sơ một chút, tổng cộng là hơn năm mươi vạn, ta một phần cũng không lấy!”

Dương Thiên cười khẽ một tiếng nói: “Ngươi đều giữ lại đi.”

“Cái gì?” Chân thanh niên tóc ngắn mềm nhũn, suýt nữa đã quỵ xuống, hấn chưa từng thấy nhiều tiền như vậy, càng đừng đề cập đến việc có được.

Dương Thiên bình thản nói: “Tiền ngươi cầm lấy, ngươi hấn là cần, lần sau nếu có duyên gặp lại, ta sẽ để ngươi mời khách!”

Dứt lời, xoay người rời đi.

Một mình lưu lại thanh niên tóc ngắn kia, trong mắt rung rung tại chỗ yên lặng nhìn chăm chú bóng lưng Dương Thiên.

Gia cảnh của hấn cũng không tốt, vì để hấn học đại học, trong nhà hấn cũng thiếu nợ người ta mười mấy vạn, số tiền này đối với hấn mà nói không thể nghi ngờ là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Thanh niên tóc ngắn âm thầm nắm chặt nắm đấm, khắc sâu khuôn mặt Dương Thiên vào trong đầu, chỉ muốn sau này bất kể như thế nào cũng phải báo đáp ân tình của hấn.

Hiện trường vẫn vô cùng náo nhiệt, Cố Hà được chúng tinh củng nguyệt, còn có Hoắc lão, Hàn Nhất Dao, Cố Hồng các loại đều được mọi người khen tặng, giờ phút này người trong nước không còn tư thái khiêm tốn như trước, từng người ngẩng đầu ưỡn ngực, hưởng thụ ánh mắt kính ngưỡng của các lão già ngoại quốc.

Cố Hà hưng phấn nửa ngày, muốn kéo Dương Thiên đến cùng nhau vui vẻ, nhưng mà, nàng nhìn mọi người một vòng vẫn không thấy Dương Thiên.

Nàng có chút nóng nảy, vội vàng hỏi: “Dương tiên sinh đâu? Các ngươi ai gặp Dương tiên sinh?”

Đám người Hoắc lão sững sờ, sau đó vội vàng kiểm tra chung quanh, phát hiện thiếu niên quả nhiên không thấy bóng dáng.

Mà lúc này thanh niên tóc ngắn kính nể nói: “Dương tiên sinh đã rời đi, hẳn bảo ta chuyển cáo cho các người chơi vui vẻ là được rồi.”

Các vị đều choáng váng, thời điểm mấu chốt như vậy, có thể nói chờ chút nữa chỉ cần được truyền thông phỏng vấn một chút liền có thể dương danh lập vạn thiếu phần đầu mười năm, thật không nghĩ đến đối phương lại đi vào lúc này.

Hoắc lão sửng sốt thời gian rất lâu, lúc này mới thở dài một hơi nói: “Dương tiên sinh tâm cảnh, lão hủ đời này đều có thể không đạt được!”

Quý viện trưởng cũng nghiêm túc gật đầu: “Hắn quả thực rất xuất sắc!”

Đến ký túc xá đã gần chạng vạng tối, lúc này Tiểu Linh Nhi mở to đôi mắt đen như mực, tức giận nhìn chăm chăm Dương Thiên nói: “Ngày đại phối đản, ta còn là một người bị thương, người một ngày đi đâu cũng không mang theo ta, nếu ta chết đói thì làm sao bây giờ?”

Dương Thiên vỗ vỗ trán, nói: “Quên quay về mang cho người một bao thức ăn cho chó!”

“Cẩu nương? Người muốn cho ta ăn cẩu lương, ta cắn chết người!”

Tiểu Linh Nhi dữ dần đánh tới.

Dương Thiên cười cười, sau đó búng ngón tay, một viên đan dược bay ra.

Tiểu Linh Nhi há miệng nhỏ tiếp nhận đan dược, sau khi ăn ngon lành, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn ợ một cái, nói: “Lần này ta tha thứ cho người, nếu còn dám có lần sau, bản tiểu thư sẽ cho người đẹp mặt.”

Dương Thiên cười khỏ sò sò mũi, nuôi một tiểu hồ ly kiêu ngạo này, thật sự là bất đắc dĩ.

Cùng lúc đó, thành phố Lan Ninh, đế đô KTV, hai vệ sĩ ngoài cửa trực tiếp bay ngược vào, ngay sau đó, một người đàn ông khóe mắt hung ác nham hiểm xuất hiện trước mặt mọi người.

Khuôn mặt hấn khô gầy, nhìn không ra tuổi tác, nhưng thủ đoạn lại rất tàn nhẫn.

Sau khi hai tên bảo tiêu áo đen bị đánh, miệng phun máu tươi, hôn mê bất tỉnh.

Tất cả mọi người thấy vậy đều ngây ngẩn cả người.

Lúc này, hơn mười bảo an áo đen vây quanh. Trong đó một bảo an cường tráng cầm đầu lớn tiếng hỏi: “Người là ai? Dám ở đây đồ chúng ta KTV quấy rối? Người có biết tràng tử này là Lưu lão đại chúng ta bảo kê hay không?”

Nam tử có khuôn mặt khô gầy kia hắc hắc cười lạnh một tiếng, nói: “Chính bởi vì ta biết Lưu lão đại các người che chở cho nên ta mới đến!”

“Người muốn chết!” Bảo an cường tráng kia nghe vậy giận dữ, cầm một cái ống thép hung hăng đập vào trán nam tử có khuôn mặt khô gầy kia.

Mọi người hét lên một tiếng.

Nếu như đập trúng, vậy không phải sẽ nháo ra mạng người sao.

Nhưng mà, lại thấy vị nam tử khuôn mặt khô gầy kia chỉ vươn một bàn tay, liền vững vàng bắt lấy ống thép kia.”

Hắn hét lớn một tiếng, dùng sức nắm chặt, ống thép trong nháy mắt bị bẻ cong!

“Trời ạ, đây mới là người sao?”

Mọi người thấy vậy hít một hơi khí lạnh, thép của ống thép kia dày tới ba centimet, dùng nói dùng tay bẻ, ngay cả dùng chân đạp cũng không nhất định bẻ cong.

“Người đàn ông khô gầy này, rốt cuộc là người hay quỷ?”

Tất cả mọi người đều sợ hãi.

Vị nam tử gầy gò khuôn mặt kia nhẹ nhàng vỗ một cái, đánh bay tên bảo an cường tráng kia, năm sau hấn lạnh lùng nhìn mọi người chung quanh một vòng, mở miệng nói: “Lưu lão đại ở nơi nào? Bảo hắn rút ra đây gặp ta, nếu không hôm nay ta sẽ đập nát chỗ này của các người!”

“Khẩu khí thật lớn, cũng không sợ gió cắt lưỡi sao? Hôm nay ta ở đây, xem ai có lá gan lớn như vậy.”

Một tiếng gầm thét truyền đến, sau đó dưới thần sắc cung kính của mọi người, Lưu lão đại chậm rãi đi tới.

Hắn nhìn nam tử khô gầy một chút, con mắt híp híp, đôi phương khẳng định là người luyện võ, hơn nữa công lực tựa hồ không hề dưới hắn, xem ra không thể tùy tiện đắc tội.

Lúc này nam tử gầy gò nhíu mày hỏi: “Người chính là Lưu lão đại?”

Lưu lão đại cầm trong tay một chuỗi Phật châu, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Vị bằng hữu này, không biết tại hạ đắc tội ngài chỗ nào, nếu là thủ hạ làm không đúng chỗ, ngài chỉ ra đi, ta sẽ bảo bọn họ nhận lỗi với ngài.”

Nam tử khô gầy cười lạnh một tiếng nói: “Thủ hạ của ngươi không đắc tội với ta, trái lại ngươi, để ta tìm ra đi!”

Lưu lão đại nghi vấn nói: “Thứ cho ánh mắt của ta kém cỏi, các hạ là ai?”

Nam tử khô gầy mở miệng nói: “Tên của ta là Vương Nghiêu!”

Lưu lão đại nghe vậy, nhíu chặt lông mày suy tư một hồi, nói: “Bằng hữu, hình như ta không biết ngươi, có phải ngươi tìm nhầm người rồi không?”

Vương Nghiêu ha ha cười lạnh nói: “Ngươi không biết ta cũng không sao, vậy ngươi có biết Lôi Ngạo ở Tuyền Châu không?”

Một câu nói, Lưu lão đại quá sợ hãi!

Sắc mặt hắn ta trở nên trắng bệch, sau đó vội vàng đè nén khiếp sợ trong lòng, quát lên: “Ngươi rốt cuộc là ai?”

Vương Nghiêu lạnh lùng nói: “Ta là sư huynh của Lôi Ngạo, phụng mệnh của sư phụ ta Yên Thanh đến đây điều tra nguyên nhân cái chết của sư đệ ta.”

“Tông Sư Yên Thanh?”

Khóe mắt Lưu lão đại giật giật một cái. Biểu tình trên mặt thiên biến vạn hóa.

Cuối cùng, hắn cười ha ha nói: “A, hóa ra là Vương Nghiêu sư huynh, người trong nhà, đừng hiểu lầm, chúng ta đều là người trong nhà, ta và Lôi huynh là huynh đệ tốt!”

Chương 230 - Lại bị hiểu lầm.

Wang Nghiêu cười lạnh: "Nếu đã như vậy, vậy người biết hắn chết như thế nào không?"

Lưu lão đại cố ý lộ ra vẻ mặt thương tâm, nói: “Giang Thành xuất hiện một vị Tông Sư!”

“Tông Sư?” Vương Nghiêu sửng sốt!

Lưu lão đại gật đầu nói: “Đúng, là hắn, là hắn giết Lôi Ngạo huynh đệ!”

“Người đánh rắm!”

Wang Nghiêu nghe vậy phần nộ quát: “Người cho rằng Tông Sư là cái trắng sao, Giang Thành kia chỉ là nơi chật hẹp nhỏ bé, làm sao có thể có nhân vật cấp bậc Tông Sư?”

Lưu lão đại vội vàng cung kính nói: “Là thật, không tin thì ta dẫn người đi tìm hắn, hiện tại Giang Thành không phải thiên hạ của Ôn nữ vương, mà là thuộc về một thiếu niên tên Dương tiên sinh!”

Wang Nghiêu hừ lạnh một tiếng: “Hy vọng người nói là sự thật, nếu để cho ta phát hiện người dám gạt ta, ta nhất định đánh gãy hai tay hai chân của người.”

Lưu lão đại vội vàng lau mồ hôi lạnh trên trán, nói: “Không dám không dám, những lời ta nói đều là sự thật.”

Hắn không dám có một chút phản kháng.

Bởi vì Lưu lão đại biết cảnh giới Âm Kinh sơ kỳ của hắn căn bản không phải là đối thủ của người này.

Theo hắn thấy, Lôi Ngạo cũng đã là Âm Kinh trung kỳ, Vương Nghiêu trước mắt là sư huynh của Lôi Ngạo.

Hiện nhiên càng thêm sâu không lường được, thấp nhất là Âm Kinh trung kỳ, thậm chí Âm Kinh hậu kỳ.

Không phải cảnh giới Tông Sư thì không thể giảm!

Hiện giờ Lưu lão đại chỉ có thể ký thác tất cả hy vọng lên người Dương Thiên.

Hôm nay là thứ bảy Dương Thiên đang định ngủ nướng, đột nhiên có một người phụ nữ từ bên ngoài xông vào.

Đối phương không nói hai lời, trực tiếp xóc chặn của hắn lên.

Dương Thiên giật nảy mình, sau khi nhìn thấy nữ nhân trước mắt này là ai, không khỏi có chút lúng túng.

Nàng không phải người khác, chính là Hoa Yên Nhu mấy ngày nay Dương Thiên có chút trốn tránh không dám gặp.

Mấy ngày không gặp, dung nhan nữ tử trước mắt vẫn như cũ.

Da thịt nàng trắng hơn tuyết, hai mắt giống như một dòng nước trong, trong lúc nhìn quanh, tự có một phen khí chất thanh nhã cao hoa, làm cho người ta vì đó mà khiếp sợ, tự ti mặc cảm.

Lãnh ngạo linh động kia rất có tư thái câu hồn nhiếp phách, lại làm cho người ta không thể không hồn bị trời buộc.

Hôm nay Hoa Yên Nhu mặc một thân cảnh phục, dáng người cao gầy, eo thon như liễu nhỏ, đùi ngọc tinh tế, trước ngực thập phần ngạo nhân.

Cả người tản ra một mùi hương thơm thuần, khiến người ta mê muội.

Hoa Yên Nhu trừng mắt nhìn Dương Thiên, hừ lạnh một tiếng với hắn, hiện nhiên trước đó bị tập kích ngực, tức giận của nàng còn chưa tiêu tan.

Dương Thiên muốn đoạt lấy chặn mền, nhưng Hoa Yên Nhu lại gắt gao níu lại.

Trên trán Dương Thiên lộ ra hắc tuyến ý tứ hỏi: “Cảnh sát Hoa tỷ tỷ, tỷ lấy chặn của ta làm gì?”

Hoa Yên Nhu ha ha cười lạnh nói: “Lúc trước ngươi cởi quần áo, ta không thể vén chặn lên sao? Ngươi nhìn thân thể của ta,

ta nhìn thân thể của ngươi, chẳng lẽ không phải đương nhiên?”

Dương Thiên: ………

Hắn bị lý luận bá khí của Hoa Yên Nhu làm cho khuất phục.

Tựa hồ làm gì cũng là nàng chịu thiệt nha, đầu óc của Hồ Nữ này thật sự là thiếu dây cung hay sao?

Chủ nhật tới đây là định lấy lại danh dự?

Cũng may có một bộ y phục che giấu, Dương Thiên cũng là lộn chết không sợ nước sôi.

Hắn vừa mặc quần áo, vừa cảnh giác nhìn Hoa Yên Nhu, phòng ngừa Hồ Nữ đột nhiên bạo tẩu!

Nhưng mà, chỉ nghe Hoa Yên Nhu trên dưới đánh giá hắn một cái, trêu ghẹo nói: “Tiểu tử, tuổi còn nhỏ đã có cơ bắp, không tệ nha, đáng người rất tốt.”

Dương Thiên trợn trắng mắt, hỏi: “Cảnh Hoa tử tử, ngươi từ xa chạy tới, không phải chỉ là vì đùa giỡn ta một chút chứ.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Hoa Yên Nhu hồng nhuận, nàng xấu hổ tức giận nói: “Ta mới không có sắc như ngươi đâu.”

Nàng dừng một chút, vẻ mặt nghiêm mặt nói: “Ngươi đi với ta tới cục cảnh sát một chuyến, có một đại nhân vật điểm danh muốn gặp ngươi.”

Dương Thiên nhú mày, đang định nói không đi, nhưng lời còn chưa nói ra, Hoa Yên Nhu đã lôi kéo hắn chạy ra ngoài.

Dương Thiên vội vàng nói: “Cảnh Hoa tử tử, ta đi được không? Ngươi có thể để ta mặc quần vào trước được không?”

Hoa Yên Nhu a một tiếng, lúc này mới phát hiện quần Dương Thiên mới mặc một nửa!

Nàng đỏ bừng mặt, nhanh chóng xoay người, vội vàng lưu lại một câu nói: “Ta ở ngoài cửa chờ ngươi, một phút đồng hồ không ra, lão nương sẽ cho ngươi biết hoa đào nở như thế nào.”

Dương Thiên che trán thở dài.

Hiện tại hắn cũng hoài nghi Hồ Nữ bạo lực như vậy, về sau làm sao gả ra ngoài được?

Đi xuống lầu, Dương Thiên vừa ngồi lên vị trí lái xe, sau khi bốc cháy, đột nhiên phát hiện trên cổ tay có thêm một cái còng tay.

Dương Thiên ngây ngẩn cả người, sau đó lại nghe Hoa Yên Nhu tựa như cười mà không phải cười nói: “Tiểu hồn đản, người hình như không có bằng lái, còn dám ở trước mặt ta không có bằng lái? Người không muốn sống sao?”

Dương Thiên mặt im lặng nói: “Cảnh sát Hoa tử tử, tử chơi thật à!”

Hoa Yên Nhu nhíu đôi mày thanh tú, lăn xuống xe đến vị trí ghế phó lái.

Dương Thiên giờ còng tay lên, còn chưa kịp há miệng, Hoa Yên Nhu đã trừng mắt nhìn hắn nói: “Đẫn theo!”

Đây nhất định là oán khí lần trước còn chưa tiêu.

Dương Thiên không dám đắc tội với người phụ nữ đang bốc lửa này, chỉ có thể thành thật ngồi ở ghế phụ.

Hắn chỉ nhẹ nhàng giãy dụa, còng tay liền dễ dàng mở ra.

Hoa Yên ôn nhu nhìn về phía Dương Thiên, mà Dương Thiên thì ha ha cười nói: “Một chút thủ đoạn nhỏ mà thôi, chẳng có gì lạ.

“Hừ!”

Hoa Yên Nhu tức giận hừ một tiếng, không nói gì.

Sau khi nàng thắt dây an toàn, phát hiện ánh mắt Dương Thiên vẫn nhìn chăm chăm nàng.

Hoa Yên Nhu mới đầu sững sờ, sau đó khi nàng nhìn xuống theo ánh mắt của Dương Thiên, sắc mặt nhất thời đỏ lên.

Bởi vì dưới sự đè ép của dây an toàn, bộ ngực sữa của nàng càng thêm dễ thấy.

Nàng có thể nghe được rõ ràng thanh âm tiểu hồn đản này nuốt nước miếng.

Sắc mặt Hoa Yên Nhu âm trầm tới cực điểm, nàng đè nén phần nộ, dùng thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng kia hỏi: “Đẹp không?”

Dương Thiên không tự chủ được nói: “Đẹp!”

“Muốn sờ không?” Hoa Yên Nhu nắm nắm tay phẩn, cắn hàm răng.

“Muốn... ặc... không muốn!”

Lúc này Dương Thiên mới phản ứng lại, vội vàng lắc đầu phủ nhận.

Hắn phát hiện từ sau đêm hôm đó ở Thanh Phong Sơn, hắn đối với dáng người hoàn mỹ của Hoa Yên Nhu càng ngày càng không có sức chống cự.

Nhìn bộ dáng trong nháy mắt biến thành đường hoàng, Hoa Yên Nhu đột nhiên phốc một tiếng nở nụ cười, nộ khí giống như thoáng cái biến mất không thấy.

Nàng phong tình vạn chủng trợn mắt nhìn Dương Thiên, khẽ mở môi đỏ sẫm giọng: “Tiểu tử có sắc tâm không có sắc dâm.”

Dương Thiên bị Hoa Yên Nhu này giật cả nửa ngày không lấy lại tinh thần, cuối cùng nếu Hoa Yên Nhu ở bên hông hắn néo một cái, hắn trực tiếp nhảy lên.

Sau đó bị kịch đâm vào nóc xe, để Hoa Yên cười nhẹ một đường.

Nửa giờ sau, đến cục cảnh sát.

Hoa Yên Nhu lúc này mới nghiêm mặt nói: “Đại nhân vật này thân phận địa vị rất cao, hơn nữa là ngành đặc thù, người ngàn vạn lần không thể chọc giận hắn, hắn nhìn trúng năng lực của người, nếu người bị hắn chọn trúng tiền đồ bất khả hạn lượng.”

Dương Thiên có chút không rõ ràng cho lắm hỏi: “Cảnh sát Hoa tử tử, đợi lát nữa, hắn làm sao biết năng lực của ta?”

Hoa Yên Nhu cười hì hì, kiêu ngạo nói: “Lão nương vì báo tên của người cho hắn, đã phó thác không ít quan hệ nha? Đến lúc đó người phải biểu hiện thật tốt!”

Dương Thiên:

Hắn thật muốn đánh sưng mông Hoa Yên Nhu.

Hắn vốn đang một mực trốn tránh phiền toái.

Vô luận là Tần lão cảm tạ, giải thưởng Philz, còn có giải Nobel y học ngày hôm qua, hắn đều không muốn tham dự nhiều.

Thật không nghĩ đến Hồ Nữ Hoa Yên Nhu lại đem phiền phức đổ lên người hắn.

Dương Thiên Chính muốn xuống xe, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoa Yên Nhu lạnh lùng nói: “Người dám đi, ta liền nói với Hương Ngưng người ăn đậu hũ của ta, hơn nữa lột y phục của ta.”

Dương Thiên quả thực muốn điên rồi. “Cảnh sát Hoa tử tử, ta là chữa bệnh đó!”

Hoa Yên Nhu hừ một tiếng nói: “Ta mặc kệ, lại nói chữa bệnh lúc trước tay người để đâu vậy.”

Nói đến đây, gương mặt của nàng lại hồng hào lên.

Đây chính là lần đầu tiên nàng bị người khác phải tập kích ngực.

Dương Thiên há to miệng, cảm giác không cách nào biện giải, lần này thật sự là nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Hắn thậm chí hối hận, người nói không có việc gì tiện cái gì!

Cuối cùng, Dương Thiên dường như đã chấp nhận số mệnh, hắn mở miệng hỏi: “Cảnh sát Hoa tử tử, ta có thể mạo muội hỏi một câu không, tiền đồ gì không thể hạn lượng?”

Hoa Yên Nhu thấy Dương Thiên không chạy nữa, lập tức cười hắc hắc nói: “Vào bộ phận đặc biệt kia, người cùng thân phận địa vị của ta không sai biệt lắm, thế nào? Hưng phấn hay không?”

Khóe miệng Dương Thiên giật giật không nói gì.

Cái này có gì mà hưng phấn? Chỉ cần cho hắn thời gian ba năm, chức vị cấp thính hắn cũng có thể tùy tiện chọn.

Hơn nữa, chẳng lẽ Hồ Nữ này không biết thân phận Tần gia lão nhị Tần Nghị sao? Đây chính là cấp bậc Thiếu Tướng.

Ngay cả loại nhân vật như vậy cũng đều đối với hắn tất cung tất kính!

Có thể nói, Dương Thiên nói một câu đối phương có thể bán mạng cho hắn!

Hắn đã có quyền thế như vậy, còn cần phải làm cảnh sát nhỏ như nàng?

Dương Thiên Chính muốn từ chối, nhưng ánh mắt uy hiếp của Hoa Yên Nhu lại hiện lên.

Dương Thiên thở dài một hơi, nghe thấy Hoa Yên Nhu nói còn cần xét duyệt, ánh mắt sáng lên.

Cùng lắm thì đợi chút nữa biểu hiện của mình bình thường một chút, không thông qua xét duyệt khẳng định không qua được, đến lúc đó Hồ Nữ Hoa Yên Nhu khẳng định không có lời nói!

Nghĩ đến đây, Dương Thiên không khỏi nở nụ cười!

Chương 231 - Thần Long Phân Tổ.

Cuối cùng, Hoa Yên Nhu dẫn Dương Thiên tới một căn phòng.

Nàng vài sợi tóc mai rủ ở bên mặt, càng thêm dịu dàng, lông mày như trắng non, một đôi mắt thu thủy thanh lương sáng sủa, rục rờ như sao trời.

Tuy rằng quốc sắc thiên hương, nhưng tính tình rất không tốt, nàng chống nạnh, trừng mắt hạnh nhìn Dương Thiên nói: “Vào đi tiểu hốn đản, nếu thông qua khảo hạch thì lão nương mời ngươi ăn một bữa tiệc lớn!”

Được!

Sắc mặt Dương Thiên biến thành màu đen, đáng vẻ ăn bữa tiệc lần trước Hồ Nữ uống say hắn còn rõ mồn một trước mắt, cũng không muốn trải qua lần nữa.

Thế là, Dương Thiên càng thêm kiên định không thể thông qua khảo hạch.

Dương Thiên đẩy cửa vào, phát hiện trong này đã có mười mấy người, nam nữ đều có, trong đó khiến hắn ngoài ý muốn còn có Cố Phong.

Chỉ thấy tiểu tử này đi tới chỗ nào cũng không quên nói khoác.

Y đưa lưng về phía Dương Thiên, miệng lưỡi lưu loát nói với mấy cô gái: “Lúc đó tình huống khẩn cấp, các ngươi không biết lúc ấy nguy hiểm cỡ nào đâu, con trư yêu kia có răng nanh dài một trượng, hơn nữa da rất dày, đạn cũng không xuyên qua được, tốc độ của nó rất nhanh, lúc đó nó lao thẳng về phía ta, răng nanh kia cách ta chỉ có một tấc...”

Nói tới đây, hắn cố ý dừng lại một chút, sau đó vãi tên nữ sinh vừa sợ hãi vừa hiếu kỳ hỏi: “Vậy kế tiếp thế nào rồi.”

“Đúng a đúng a, nói mau a!”

“Ai nha, ngươi thật đáng ghét, mới nói được một nửa liền không nói, gấp chết người ta rồi.”

Mấy nữ sinh hờn dỗi, điều này khiến Cố Phong càng rất hưởng thụ, về mặt hắn đặc ý nhìn cô gái đang ngồi yên tĩnh ở một bên.

Cô gái mặc một chiếc áo khoác ngắn màu hồng tím, càng tôn thêm vóc dáng tuyệt đẹp của cô, lại phối hợp với một chiếc váy nhung thiên nga màu vàng, một đôi giày ống cao màu đen, mái tóc đen nhánh có độ cong tự nhiên phập phồng vất lên vai.

Nàng có một khuôn mặt đẹp đến mức làm cho người ta không thể dùng ngôn ngữ để hình dung.

Đường nét nhu hòa phác họa ra đường nét duyên dáng, da thịt như tuyết lộ ra màu sắc phấn nộn, lông mày hơi nhíu, phía dưới lông mi dài mà thư cuộn là một đôi mắt băng tuyết thanh lãnh vô tình.

Mũi xinh xắn, cánh môi nhiễm lên màu đỏ ửng kiêu diễm! Cái cảm hoàn mỹ hơi hơi giương lên, cao ngạo lại làm cho người ta không thể chán ghét, ngược lại có loại xúc động muốn quỳ gối dưới chân nàng.

Trong mắt Cố Phong thoáng hiện lên vẻ nóng bỏng, hắn nhìn chăm chăm cô gái tuyệt sắc này nuốt nước miếng ừng ực, hắn cố ý trước mặt cô gái, tiếp theo lớn tiếng nói mình anh dũng tiêu diệt con trư yêu kia như thế nào, chỉ thấy một người tay khoác lên bả vai hắn.

Cố Phong không kiên nhẫn nói: “Cút đi, không nhìn thấy đại gia đang bận sao, ngươi.....”

Hắn vừa quay đầu lại, sau khi nhìn thấy người trước mắt, trực tiếp bị dọa đến chân mềm nhũn quỳ trên mặt đất.

“Dương Dương Dương... Dương Thiên!”

Môi Cố Phong trắng bệch không còn chút máu, trên mặt hoảng sợ không thôi.

Dương Thiên chau mày nghi hoặc hỏi: “Sao ngươi lại sợ ta như vậy?”

Hắn có chút không rõ ràng cho lắm, trước đó không phải tiểu tử này một mực mang theo ánh mắt khinh thường đùa cợt nhìn mình sao? Hiện tại rút cái gì điên? Sợ hãi mình có thể hiểu được, nhưng trực tiếp quỳ xuống có phải có chút quá khoa trương hay không.

Mà trong lòng Cố Phong hắn đâu chỉ sợ Dương Thiên, đó quả thực là sợ hãi.

Chuyến đi Thanh Phong Sơn, khi Dương Thiên một kiếm trăm yêu lang, gầm lên một tiếng khiến chúng yêu không dám nhúc nhích, một tát đem Yêu Lang Vương đập vào trong khe đất, cùng Hóa Hình Yêu Hoàng đối trận vẫn như cũ không rơi vào thế hạ phong.

Đủ loại tình cảnh này, hắn đều rõ mồn một trước mắt.

Lúc đó đều trực tiếp bị dọa ngất đi, hiện tại Dương Thiên lại xuất hiện trước mặt hắn, chẳng lẽ là bởi vì trước đó mình miệng thiếu đắc tội hắn, hắn báo thù rồi.

Vừa nghĩ đến đây, Cố Phong trợn trắng mắt suýt chút nữa hôn mê bất tỉnh.

Nếu đối phương muốn giết hắn, tổ sư gia hắn còn tại thế cũng không ngăn được!

Mà thấy được thái độ của Cố Phong đối với Dương Thiên, cô gái tuyệt sắc kia khẽ nâng đôi mắt đẹp, nhìn Dương Thiên một cái.

Vừa rồi Cố Phong đã nói hấn lợi hại cỡ nào, hiện giờ hấn sợ hãi người trước mắt như vậy, thiếu niên trước mắt có được khí chất tuấn lãng không tranh quyền thế hấn là càng thêm lợi hại mới đúng.

Vừa nghĩ đến đây, khóe miệng nàng không đủ câu lên một vòng ý cười ngạo nghễ.

Khảo hạch ngạo hồ tàng long mới thú vị.

Dù sao, mỗi lần đều làm đệ nhất, thật sự để cho nàng chán ghét.

- - - - -

Dương Thiên cũng không biết, lúc trước ở Thanh Phong Sơn tất cả mọi thứ của mình đều bị Cố Phong nhìn thấy, đối phương sợ hãi như vậy, hấn chỉ cho rằng tất cả những gì hấn nói vừa rồi sợ bị mình vạch trần làm cho hấn mất mặt.

Vì vậy, hấn cười ha ha, vỗ vỗ bả vai Cố Phong nói: “Người yên tâm, ta sẽ không vạch trần người bị con trư yêu kia xé rách toàn bộ quần áo, suýt nữa thì mạnh hơn!”

Mấy vị nữ sinh nghe vậy, lập tức chán ghét nhìn Cố Phong.

Khóe miệng Cố Phong co giật, nhưng trên mặt không có chút biểu cảm phẫn nộ nào, bởi vì thiếu niên trước mắt này không phải người hấn có thể đắc tội.

Hấn lộ ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn nói:

“Dương tiên sinh, ngài sao lại tới đây a.”

“Thế nào? Ta không thể tới sao?” Dương Thiên nhướn mày.

Cố Phong vừa mới đứng lên, chân mềm nhũn, nếu không phải Dương Thiên lôi kéo, suýt chút nữa lại quỳ.

Hấn lau mồ hôi lạnh trên trán, vội vàng mở miệng nói: “Ngài xem lời này của ngài nói, lên trời xuống đất, ngài đi đâu mà chẳng được, ta không có ý đó.”

Dương Thiên càng thêm nghi ngờ, chẳng lẽ Trư Yêu bị hấn giết chết, bị con hàng trước mắt này biết rồi?

Mà hắn lại không biết, Cổ Phong đâu chỉ biết Trư yêu bị hắn giết chết, đối phương còn nhìn thấy phương thức xuất hiện của hắn giống như tiên nhân, một chiêu giết Yêu Lang.

Phong thái kia, cả đời Cổ Phong cũng không quên được.

Dương Thiên cũng không để ý đến những thứ này, hắn mở miệng hỏi: “Ta tới tham gia khảo hạch, nhưng hoàn toàn không biết gì cả, người nói cho ta nghe tình huống nơi này.”

Cổ Phong thấy Dương Thiên cũng tham gia khảo hạch, chân mềm nhũn, suýt chút nữa quỳ xuống.

Dương Thiên một mặt im lặng nói: “Người là thiếu canxi sao? Đứng không thẳng?”

Cổ Phong vội vàng gật đầu, trong lòng không ngừng kêu rên, có Dương Thiên ở đây, xem ra lần này hắn muốn ra nổi bật cũng không được.

Nghĩ đến lát nữa biểu hiện bản thân trước mặt cô gái kia, thu hoạch sự chú ý của nàng, nhưng hiện tại xem ra, danh tiếng khẳng định đều sẽ bị Dương Thiên cướp đi.

Nhìn Dương Thiên nhíu mày, hắn vội vàng giải thích: “Những người ở đây đều tham gia khảo hạch, tổng cộng có bảy nam tám nữ, mỗi người đều có tuyệt kỹ, đương nhiên, chắc chắn không thể so sánh với ngài.”

Nhìn Cổ Phong cọt nhả, Dương Thiên nhíu mày: “Nói trọng điểm.”

Cổ Phong vội vàng thu hồi nụ cười nói: “Theo ta được biết, chỉ cần thông qua khảo hạch, là có thể tiến vào một bộ ngành đặc thù của quốc gia.”

Dương Thiên hỏi: “Bộ phận đặc biệt? Như thế nào là một phương pháp đặc biệt?”

Cổ Phong ánh mắt cực nóng nói: “Người trong ngành này đều có tu vi không tệ, ngài hắn là biết chỗ chúng ta có cổ vũ giả, mà ngoại quốc có Hấp Huyết Quỷ, người sói, còn có Ninja các thứ, những thứ này đều là bí mật của mỗi một quốc gia, chỉ có số ít người biết.”

“Thế giới này càng ngày càng thú vị!”

Khóe miệng Dương Thiên nhếch lên ý cười, nói: “Nói tiếp đi.

Cố Phong vội vàng gật đầu nói: ” Khảo hạch lần này của chúng ta cũng chính là tuyển chọn, bộ phận đặc thù này tên là Thần Long tổ, chỉ cần đi vào làm một thành viên trong bọn họ, nếu có người tội đáng chết, thành viên Thần Long tổ có quyền quyết định sinh tử của người kia, siêu thoát pháp luật!”

Dương Thiên mày kiếm chau lên: “Thần Long tổ tổng cộng có bao nhiêu thành viên? Còn nữa, bình thường bọn họ không có khả năng nhàn rỗi không có việc gì đi ra đường phố giết người chơi đi.”

Chân Cố Phong lại mềm nhũn, Dương Thiên trực tiếp quát: “Đứng thẳng lên!”

Cố Phong lúc này mới run rẩy đứng thẳng, nhưng trong mắt tất cả đều là sợ hãi, hắn nhìn xung quanh, phát hiện người xung quanh đều không chú ý đến bọn họ, lúc này hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

“Dương ca, ngài đừng nói bậy về thành viên Thần Long Tổ, bọn họ sẽ không tùy tiện giết người, nhưng mà từng người đều không dễ chọc, chúng ta ngay cả đội viên dự bị cũng không tính, rơi vào trong tay bọn họ khẳng định sẽ bị lột da.”

Dừng một chút, Cố Phong tiếp tục mở miệng nói: “Theo như những gì ta biết, bọn họ trực thuộc quốc gia quản khổng, nhân số có hạn chế nghiêm khắc, bình thường vì quốc gia xử lý một ít nhiệm vụ cơ mật nguy hiểm mà đặc thù, mà chúng ta lần này khảo hạch, nếu thông qua, cũng chỉ là vào một phân đội nhỏ của Thần Long tổ mà thôi.”

“Nơi này là phân đội khảo hạch?” Dương Thiên vốn còn có chút hứng thú, nhưng hiện tại thì càng thêm thất vọng.

Ánh mắt Cố Phong nóng bỏng nói: “Dương ca à, chỉ riêng phân đội này thôi cũng đã có người đánh vỡ đầu muốn chui vào trong rồi. Người nhìn những người ở đây xem, ai nấy đều có bối cảnh bất phàm, ví dụ như ta, con cháu dòng chính của Mao Sơn nhất mạch, là thiên tài chưa tới một trăm năm.”

Dương Thiên:...

Trình độ này còn chưa tới một trăm năm, lần trước cũng không biết là ai thiếu chút nữa bị một con Trư Yêu cường hãn.

Cổ Phong nhìn ra biểu tình quái dị trên mặt Dương Thiên, vội vàng ho khan một tiếng rồi mở miệng nói: “Người lại nhìn cô gái xinh đẹp kia.”

Nói xong hướng ngón tay Cổ Phong chỉ, lúc này Dương Thiên mới chú ý tới trên người thiếu nữ tuyệt sắc thoát nhìn có chút kiêu ngạo, tính cách lạnh lùng kia.

Nàng dung sắc thanh lệ, khí chất cao nhã, mặt như mỡ đông, kiều diễm như hải đường, lông mày lá liễu ngậm khói, đôi mắt thanh tú trong trẻo.

Cả người giống như một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ, cho dù không nhúc nhích cũng đủ hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Chương 232 - Mỹ nữ Thủy Vi.

Dương Thiên nhìn thiếu nữ tuyệt sắc này, tư sắc của nàng không kém Vương Tĩnh Thần và Tô Thi Nhu, hơn nữa quanh thân nàng mơ hồ có chân khí lưu chuyển.

Nếu như hần đoán không lầm, đối phương hẳn là cảnh giới Âm Kinh.

Ở độ tuổi này mà đạt tới cảnh giới Âm Kinh, nàng đủ để kiêu ngạo.

Trách không được gương mặt xinh đẹp của nàng tràn đầy ý cao cao tại thượng.

Bởi vì nếu như không tính đến Dương Thiên, cảnh giới của đối phương ở chỗ này thuộc về đỉnh tiêm!

Nhưng nếu cảnh giới của nàng so sánh với Dương Thiên thì hoàn toàn không phải cùng một cấp bậc.

Cả hai căn bản không cùng một cấp độ, âm kinh cảnh giới, ở trong mắt hần yếu ớt như trẻ con.

Giống như là Tuyên Châu Lôi Ngạo trước kia, kêu gào nửa ngày, kết quả bị một chiêu của hần miểu sát!

Mà cô gái này, cảnh giới tu vi không bằng Lôi Ngạo, xem ra chỉ mới tiến vào Âm Kinh không bao lâu!

Cố Phong nhìn cô gái kia với ánh mắt nóng bỏng.

Nữ tử như có cảm giác, con ngươi thanh lãnh băng hàn trừng mắt qua nói: “Nhìn lại một chút, ánh mắt của ngươi sẽ không thuộc về ngươi nữa!”

Thanh âm của nàng trong trẻo nhưng lại vô cùng lạnh lẽo!

Cố Phong vội vàng lúng túng thu hồi ánh mắt, bình thường hắn cũng vô cùng cuồng ngạo, nhưng ở trước mặt nữ hài, lại giống như gà con gặp diều hâu.

Dương Thiên mày kiếm chau lên, có chút hứng thú nhìn nữ hài.

Nàng tựa hồ rất có ý tứ a!

Đôi mắt đẹp của nữ hài cũng nhìn Dương Thiên, mày liễu hơi nhíu! Cũng không nói chuyện, nhưng trong con ngươi tràn đầy chiến ý.

Dương Thiên cũng có chút không rõ, hắn dường như không có bất kỳ liên quan gì đến đối phương, nhưng chiến ý trong mắt nàng là chuyện gì xảy ra?

Ánh mắt của hắn nhìn về phía Cố Phong, phát hiện tiểu tử này đang sùng bái nhìn mình.

Cố Phong cảm thấy người với người chênh lệch quá lớn, hắn chỉ nhìn cô bé kia thêm vài lần đã bị uy hiếp, mà Dương Thiên chẳng có chuyện gì, đối phương còn nhìn hắn với ánh mắt thâm tình.

Dương Thiên không biết suy nghĩ trong lòng Cố Phong. Hắn nghi ngờ: “Ngươi vừa nói bối cảnh của mọi người ở đây đều bất phàm, vậy nàng ta là ai.”

Cố Phong ghé vào bên tai Dương Thiên nhỏ giọng nói: “Tên của nàng ta trước không nói, ngươi có biết Tiêu Cường người này không?”

Dương Thiên nhíu mày: “Hình như hơi quen quen!”

Cố Phong có chút sùng bái nói: “Tiêu Cường, tổng huấn luyện viên của chiến đội đặc biệt Phi Long, cấp bậc tông sư!”

Dương Thiên nương mày, người này dường như đã từng nghe Tần Nghị nhắc tới.

Dù sao nhân vật cấp bậc Tông Sư trên thế gian cũng không thấy nhiều.

Vừa nghĩ đến đây, Dương Thiên hỏi: “Vị nữ hài này có quan hệ gì với Tiêu Tông sư?”

Cố Phong cười hắc hắc nói: “Nàng là nữ nhi duy nhất của Tiêu Cường, tên là Tiêu Nại Nhi, rất được Tiêu tông sư chân truyền, tuổi còn nhỏ, cảnh giới Âm Kinh sơ kỳ, trong nhiều người như vậy có thể xếp đệ nhất...”

Nói tới đây, Cố Phong vội vàng đổi giọng nói: “Đương nhiên Dương ca, cho dù nàng ta có lợi hại hơn nữa chắc chắn cũng không sánh bằng ngài.”

Dương Thiên nhìn Cố Phong, càng ngày càng cảm thấy dường như hắn biết một số bí mật của mình.

Cố Phong bị Dương Thiên nhìn đến nỗi sợ hãi, hắn đang sợ hãi thì cửa đột nhiên bị đẩy ra.

Ngay sau đó, một hán tử hơn bốn mươi tuổi từ bên ngoài đi vào.

Hắn mặc quân trang cẩn thận tỉ mỉ, trên vai có ba ngôi sao.

Nếu như Dương Thiên nhớ không lầm, thân phận của hắn dường như là một trung tướng. So với Tần Nghị thì cao hơn một cấp bậc.

Trúng thưởng phụ trách khảo hạch, không khỏi có chút đại tài tiêu dụng đi.

Dương Thiên có chút tò mò, nhân vật phân tổ Thần Long tổ này rốt cuộc có năng lực gì.

Giọng nói của hán tử cường tráng kia không lớn nhưng lời nói rõ ràng truyền vào trong tai mọi người.

“Tên của ta là Trịnh Cương, lão sư khảo hạch của các ngươi, các ngươi nếu như được chọn trúng, nghĩ đến cũng nên biết sau khi chọn trúng nếu như tiến vào Thần Long tổ, sẽ là khái niệm gì.”

Tất cả mọi người đều gật đầu, trong mắt tràn đầy vẻ hưng phấn.

Tiến vào cái này, so với thi đậu Thanh Hoa Bắc Đại còn khó khăn gấp trăm lần.

Mắt hổ của Trịnh Cương chấn động tâm hồn, hắn tiếp tục mở miệng: “Nhưng mà, các người không nên sau này mình được chọn trúng, liền cho rằng mình thật sự tiến vào Thần Long tổ, ta có thể nói cho các người biết, kế tiếp có mười hạng khảo hạch, tổng điểm định là một ngàn điểm, sáu trăm điểm tính toán hợp cách.”

Mọi người nghe xong, một ngàn điểm thi sáu trăm, dường như cũng không có gì khó khăn.

Nhưng mà không đợi bọn họ thở phào một hơi, chỉ nghe Trịnh Cương mở miệng nói tiếp: “Sau đó từ bên trong hợp cách chọn ra bốn vị, làm đội viên dự bị của Thần Long tổ.

Trong hợp cách chọn lựa bốn vị, hơn nữa còn chỉ có thể coi là đội viên dự bị?

Tất cả mọi người đều choáng váng. Đây cũng quá nghiêm đi.

“Các người nghiêm khắc như vậy, ai có thể thông qua khảo hạch.”

“Đúng vậy đúng vậy, không thể hạ thấp tiêu chuẩn một chút sao?”

“Nếu không gia tăng chút danh ngạch cũng được, mười mấy người chúng ta, chỉ cần bốn người, vậy những người còn lại làm sao bây giờ?”

Nghe mọi người phàn nàn, Trịnh Cương hờ hững nói: “Vấn đề thứ nhất, không thông qua được khảo hạch, là vấn đề thực lực của các người, vấn đề thứ hai, mỗi năm năm tuyển nhận một lần đều là tiêu chuẩn giống nhau, vấn đề thứ ba. Bốn người danh ngạch ta đều ngại nhiều, những người còn lại khảo hạch không qua, tự nhiên là tới đi đâu thì về đó, còn dám lải nhải, ta hủy bỏ tư cách khảo hạch của các người.”

Toàn bộ mọi người đều câm như hến, xem ra vị trung tướng này cũng không phải là nhân vật dễ chọc a.

Trịnh Cương nhìn mọi người chung quanh một chút, lạnh lùng nói: “Còn có nghi vấn gì không?”

Mọi người nào còn dám có nghi vấn, quan khảo hạch này thật không nên quá tuyệt tình.

Thấy tất cả mọi người đều im lặng, Trịnh Cương mới hài lòng gật đầu nói: “Nếu đã không có, bên ngoài có ba chiếc trực thăng phi cơ, đi cùng ta.”

Có người thực sự nhịn không được hỏi: “Đi nơi nào a?”

Trịnh Cương quét mắt nhìn hẩn một cái, lạnh lùng nói: “Không nên hỏi thì đừng hỏi!”

Đoàn người ngồi trên máy bay trực thăng quân dụng, bay gần nửa tiếng, đến một căn cứ.

Nơi này có trọng binh canh gác, tuần tra, trạm gác, tất cả mọi người vũ trang đầy đủ.

Đoàn người đến ba tầng dưới đất căn cứ, lúc này mới ngừng lại.

Mà giờ khắc này, tất cả mọi người bị một màn trước mắt này làm cho sợ ngây người.

Chỉ thấy độ cao ba tầng dưới mặt đất là năm mét, phỏng đoán sơ bộ, có hơn một nghìn mét vuông, bất luận thiết bị gì cần có đều có, một ít thiết bị huấn luyện tiên tiến chuyên nghiệp cần gì có đó.

Ngoại trừ Dương Thiên và cô gái tên Tiêu Nại Nhi kia, tất cả mọi người đều rung động.

Dương Thiên khẽ nhíu mày, phát hiện ánh mắt của đối phương cũng nhìn chăm chú tới.

Hắn cười hiên lành, nhưng lại nghe đối phương hừ một tiếng, quay đầu đi chỗ khác.

Thật là một tiểu cô nương ngạo kiều.

Dương Thiên lắc đầu, không để ý tới nữa.

Mà lúc này, mấy người đang huấn luyện trong này cũng đều ngừng lại.

Một vị nữ tử cầm đầu đi tới.

Toàn thân nàng bị mồ hôi thấm ướt, lộ ra dáng người ma quỷ.

Da thịt ngà voi, cổ non mịn như thiên nga, đôi mắt màu hổ phách, lông mi như quạt, cái mũi thanh tú, cái miệng xinh xắn, giống như cánh hoa hồng.

Lại thêm hai gò má ửng đỏ kia, thật là vưu vật tuyệt sắc kiêu my.

Ánh mắt của mọi người toàn bộ đều rơi vào trên người nữ tử này, khí chất của nàng mang theo anh khí, mặt mày kiên nghị, càng làm cho người ta nhìn không được dâng lên một loại cảm giác chinh phục.

Đôi mắt đẹp của nàng dừng trên người Trịnh Cương hỏi: “Bên trong này có hạt giống tốt sao?”

Trịnh Cương cười ha ha nói: “Thủy Vi đội trưởng có chút khẩn cấp rồi?”

Đôi mắt đẹp của Thủy Vi khẽ cong, cười nói: “Đúng vậy, đội ngũ của ta hiện tại cần phải có máu mới bổ sung, Trịnh Trung Tướng nhất định phải lựa chọn cho tốt.”

Trịnh Cương ha ha cười nói: “Đây là chức trách!”

Thủy Vi cười gật gật đầu, sau đó xoay người nhìn thoáng qua mười mấy thủ hạ của mình nói: “Bọn nhãi con, dọn ra chỗ cho người mới, bọn họ muốn khảo hạch.”

Mười mấy nam tử đều mang theo ý cười, có chút ngả ngón huyết sáo với mỹ nữ bên trong, chào hỏi.

Một người suýt nữa chảy nước miếng, giơ tay lên nói với Tiêu Nại Nhi: “Này, tiểu mỹ nữ mặc quần áo màu hồng kia, thêm một cái Xí Nga a.”

“Ông trời ơi, rốt cuộc cũng có mấy nữ nhân bình thường tới rồi!” Một người gầy rung rung nước mắt.

“Ài, chúng ta đều là đại lão gia, lần này hi vọng để lại thêm vài cô gái, nam nữ phối hợp, làm việc cũng không mệt a!” Một hán tử thô kệch nghĩ rất đẹp.

Bọn họ mặc dù là một bộ dáng lưu manh, nhưng trên người mỗi người đều tản ra chân khí dao động mãnh liệt, hiển nhiên không thể khinh thường.

Thủy Vi nghe vậy, đôi mắt đẹp phát lạnh, tựa tiểu phi tiểu nhìn một đám thủ hạ nói: “Như thế nào? Trong mắt các người ta không phải nữ nhân rồi hả?”

Người gầy gò kia nghe vậy, chân tay như nhũn ra, xấu hổ cười nói: “Đội trưởng thật to, ngài ở trong lòng ta chính là nữ thần, nói không phải nữ nhân không quá phận đi.”

Một hán tử thô kệch khác cũng vội vàng lau mồ hôi lạnh trên trán, nói: “Đội trưởng lão đại, chúng ta không phải có ý này, ngài ngàn vạn lần đừng hiểu lầm.”

“Vậy là có ý gì?” Thủy Vi hoạt động tứ quyền một chút.

Sắc mặt hán tử thô ráp kia lập tức trắng bệch, cả đám toàn bộ đều im lặng, cả đám đứng thẳng tắp, so với học sinh tiểu học còn nhu thuận hơn.

Thủy Vi thỏa mãn cười, sau đó lạnh nhạt nói: “Thất thân làm gì, có phải ta mời các người rời khỏi nơi này hay không?”

Mười mấy tên thủ hạ vội vàng lắc đầu tè ra quần đứng ở cửa trông mong nhìn.

Hôm nay nữ hán tử bạo tẩu này lại ôn nhu như vậy.

Không thích hợp, vô cùng khả nghi.

Chương 233 - Khảo thí lực lượng.

Nhìn thân ảnh đám người Sầu Tử, đám người cùng một đội ngũ với Dương Thiên trực tiếp hét lên.

“Trời ơi, đội viên Thần Long tổ, ta nhìn thấy người thật rồi.”

“Thật sự quá đẹp trai, khắc khắc khắc!”

“Ta nhất định phải trở thành một thành viên của bọn họ.”

Mười mấy nam nữ kiên định nắm chặt nắm đấm, sau đó lại chú ý tới Thủy Vi.

Tính cách nữ tử ôn nhu như nước kia, quá thiện lương, thế là tất cả mọi người đều bị cuốn phần.

Bọn họ sốt ruột nhìn Thủy Vi nói: “Tỷ tỷ, nếu chúng ta thông qua khảo hạch, người chính là đội trưởng của chúng ta sao?”

“Tỷ tỷ, tỷ thật xinh đẹp a, mọi người có thể theo đuổi tỷ không?”

“Tỷ tỷ khí chất thật tốt, ta muốn làm thủ hạ của người.”

Mọi người giống như là đánh máu gà, ánh mắt căn bản không có rời khỏi người Thủy Vi một lần, cả đám đều nhiệt tình mười phần, muốn đoạt được vị trí thứ tư.

Thủy Vi cười quyến rũ, nhẹ nhàng gật đầu nói: “Có thể, chỉ cần các người gia nhập đội ngũ của ta, ta thỏa mãn tất cả yêu cầu của các người nga!”

Nói xong còn ném một cái mị nhãn đối với các thiếu niên.

Dương Thiên nhìn thoáng qua Cố Phong bên cạnh, phát hiện máu mũi tiểu tử này đều chảy ra, ánh mắt si ngốc, giống như kẻ ngốc.

Hắn cũng nhìn thoáng qua Thủy Vi, quần áo đối phương giờ phút này cơ hồ bị mồ hôi thấm ướt, vòng eo tinh tế mềm mại, bụng dưới bằng phẳng, trước ngực đầy đặn, cổ ngọc thạch phần trắng nõn, hai chân thon dài cao gầy.

Lại thêm gương mặt trái xoan hoàn mỹ không tỳ vết kia, đáng để chìm sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn.

Đối với đám thiếu niên khí huyết phương cương này quả thật có sức hấp dẫn rất lớn.

Mà đám người gầy gò ở bên cạnh nghe những người mới kia nói, lập tức mắt choáng váng.

“Ta nghe thấy cái gì? Bọn họ nói đội trưởng của chúng ta dịu dàng? Mẹ nó, có phải ta nghe nhầm không?”

“Lỗ tai của ta hình như cũng khó dùng, nghe giọng điệu của bọn họ, hình như còn cam tâm tình nguyện để đội trưởng làm thủ lĩnh của bọn họ?”

“Ta có thể choáng váng, lại nghe được có người dám theo đuổi đội trưởng của chúng ta.”

Cả đám bọn họ đều đại ra.

Nhất là người gây, trực tiếp khóc lên, hấn tựa hồ chính là bị Thủy Vi lừa gạt tới, vốn tưởng rằng gặp được nàng tương đương gặp được mùa xuân.

Kết quả Thủy Vi ném hấn vào mùa đông run lẩy bẩy!

Nàng ở Thần Long tổ, mặc dù là nữ lưu duy nhất, nhưng lại bạo lực hơn bất kỳ đội viên nào trong đội của bọn họ.

Người gây càng nhớ kỹ, mình vào Thần Long tổ ba ngày, thiếu chút nữa khóc về nhà tìm mẹ!

Thủy Vi đi về phía đám người người Sáu Tử.

Đến trước mặt bọn họ, ánh mắt như thanh đao trong chớp mắt biến thành nụ cười như gió xuân.

“Vừa rồi hình như ta nghe thấy các người nói xấu ta.”

Chân tên gây mềm nhũn, nếu không phải đang kéo tay người anh em bên cạnh, hiện tại đã quỳ xuống rồi.

Hấn vội vàng ngượng ngùng nói: “Nữ thần, ta nào dám a, ngài cho ta mượn mười cái lá gan ta cũng không dám a!”

Đôi mắt đẹp như nước kia của Thủy Vi lại nhìn những người còn lại một cái, mọi người nhất thời cảm giác phía sau lưng lạnh lẽo, vội vàng gật đầu phủ nhận.

Lúc này Thủy Vi mới cười tủm tỉm nói: “Sợ cái gì chứ, các người yên tâm, nơi này có đội viên mới, hôm nay ta sẽ khắc chế.”

Mọi người còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, chỉ nghe nàng dừng một chút rồi mở miệng nói: “Nhưng ngày mai thì chưa chắc!”

Một câu, trong sân một mảnh kêu rên.

— — — — —

Mà mọi người bên Dương Thiên lại không rõ ràng cho lắm, thấy đội viên Thần Long Tổ gào khóc thảm thiết với vị đội trưởng xinh đẹp kia, cho rằng có phúc lợi gì, từng người đều giống như đánh máu gà, hận không thể lập tức sát hạch thành

công, trở thành một thành viên của Thần Long Tổ, hưởng thụ sự quan tâm của tiêu tử tử!

Dương nhiên, trong đó không bao gồm Dương Thiên.

Đối với Thần Long tổ, làm huấn luyện viên của bọn họ đều là đại tài tiêu dụng, làm đội viên còn dự bị? Đừng nói giỡn, không nổi một tia hứng thú của hắn.

Thật là, nếu không phải Hoa Yên đe dọa, hắn mới không đến nơi này mới thêm cái khảo hạch nhằm chán gì.

Trịnh Cương dẫn mọi người tới bên cạnh máy kiểm tra sức mạnh, nói: “Thứ nhất, kiểm tra nắm đấm, dùng một quyền của các ngươi hung hăng đánh lên máy móc, kiểm tra trị số, cho dù là thành tích của các ngươi, nghe rõ chưa?”

Mọi người hưng phấn gật đầu nói: “Hiểu rồi!”

Trịnh Cương nhìn mọi người xóc lại tinh thần, lập tức hài lòng gật đầu, nhưng mà hắn không chờ hắn thu hồi ánh mắt, chỉ thấy một thiếu niên trong đó ngáp một cái, không để ý.

Trên mặt hắn lập tức trở nên không vui, cho rằng nhà Dương Thiên có quan hệ đại hoặc là phú nhị đại có bối cảnh hoặc là nhờ quan hệ mà tiến vào.

Đối với người như vậy, Trịnh Cương tràn đầy chán ghét, hắn khảo hạch hết sức nghiêm cẩn, tuyệt đối sẽ không trà trộn vào loại người này.

Thế là, hắn chỉ Dương Thiên nói: “Tiểu tử kia, đúng, chính là ngươi, ngươi đứng ra làm mẫu cho mọi người.”

Dương Thiên ngẩn người, rõ ràng hắn là người không bắt mắt nhất trong đội ngũ, tiên nguyên toàn thân rút khỏi, quanh thân không có chân khí dao động, sao đối phương vẫn chú ý tới hắn?

Trịnh Cương thấy Dương Thiên không nhúc nhích, cau mày lại quát: “Ta bảo ngươi đi ra.”

Dương Thiên bĩu môi, trung tướng nho nhỏ này căn bản không biết hắn đang nói chuyện với tồn tại như thế nào, nếu không phải Hoa Yên Nhu uy hiếp, hắn ngay cả tư cách gặp mặt mình cũng không có.

Hắn chậm rãi đi ra, đứng ở bên cạnh máy kiểm tra lực lượng, chỉ nghe mọi người xì xào bàn tán.

“Tiểu tử này là ai, có thể được Trịnh giám khảo ưu ái?”

Một người nghe vậy lập tức cười khẩy nói: “Cái gì, đó là ưu ái sao? Hắn cũng không biết xui xẻo gì bị Trịnh khảo quan theo dõi.”

“Ha ha, tiểu tử này quá xui xẻo, các người đoán xem hắn có thể đánh ra mấy kg lực đạo?”

“Với thân thể nhỏ bé này của hắn, có thể đánh ra tám mươi kg đã là không tệ rồi.”

“Người đây là đánh giá cao hắn rồi a, tiểu tử này gầy yếu như vậy, nhìn giống như chân tôm, bốn mươi kg đã là cực hạn.”

Giữa sân, Dương Thiên nghe mọi người giễu cợt cũng không nhin được cười ra tiếng, hắn không cần toàn lực cũng có thể đem cỗ máy kiểm tra lực lượng này đánh thành sắt vụn.

Nhưng mà bây giờ hắn không muốn làm đội viên dự bị của Thần Long Tổ, cho nên hắn phải giấu dốt.

Dương Thiên đang suy nghĩ cần đánh bao nhiêu lực đạo, vừa không được chú ý, cũng sẽ không quá kém, chỉ thấy Trịnh Cương nhíu mày bất mãn nói: “Đang do dự cái gì chứ? Mau đánh đi, phía sau còn có nhiều người như vậy, người cho rằng người tự mình kiểm tra sao.”

Dương Thiên không hề tức giận, hắn cười nói: “Giám khảo, ta muốn hỏi một chút, đánh bao nhiêu mới tính là hợp cách!”

Hắn căn bản không có yêu cầu gì, chỉ cần đạt tới biên giới hợp cách là được, mặc dù là giấu dốt, nhưng đánh ra bốn mươi ký tám mươi kg lực đạo, vậy thì thật sự là quá mất mặt.

Trịnh Cương càng thêm không thích, hắn cau mày nói: “Đánh ra một ngàn năm trăm kg hợp cách, người có thực lực...”

Hắn còn chưa nói xong, chỉ nghe thấy một tiếng bịch thật lớn.

Sau đó thiếu niên trước mắt cười hỏi: “Là như vậy à?”

Trịnh Cương nghe vậy, nhìn về phía số liệu biểu hiện trên máy kiểm tra lực lượng, lập tức miệng há to, tròn mắt thiếu chút nữa tròng ra ngoài.

Một ngàn năm trăm cân!

“Người.....”

Trịnh Cương khó có thể tin, vừa rồi hắn nói là tức giận, thành tích này cũng không phải chỉ là thành tích hợp cách.

Mà không những hắn khó có thể tin, đám người vốn chờ chế giễu cũng triệt để choáng váng.

Tiến vào Thần Long tổ, trong nhà bọn họ đã nói nội dung khảo hạch cho bọn họ rất rõ ràng, không giống như Dương Thiên cái gì cũng không hiểu.

Hạng thứ nhất, khảo thí lực lượng, 500 kg cũng đã tính hợp cách, 1500 kg vậy xem như điểm tối đa a.

Trịnh khảo quan vừa rồi khinh thường, nói với Dương Thiên thành tích điểm tối đa.

“Con bà nó, khí lực của tiểu tử này sao có thể lớn như vậy?”

“Một ngàn năm trăm cân, hạng thứ nhất này khó khăn nhất, có thể vào đội đạt tới điểm tối đa không có mấy a.”

“Quả nhiên, quả nhiên trong này tàng long ngọa hổ, xem ra ta lại nhiều thêm một kình địch.”

Ánh mắt mọi người dò dẫm, bọn họ căn bản không có chuẩn bị gì, thiếu niên chân mềm yếu như tôm kia lại cầm điểm tối đa đầu tiên, áp lực của bọn họ mười phần.

“Mẹ nó, đánh nhiều quá!” Dương Thiên nghe xong lời nói kinh ngạc của mọi người, xoa xoa cái trán với vẻ mặt bất đắc dĩ.

Hắn không nghĩ tới Trịnh giám khảo này không biết xấu hổ như vậy, hắn hỏi là thành tích hợp cách, không phải thành tích đầy điểm.

Hiện tại biến khéo thành vụng rồi!

Xem ra khảo thí tiếp theo phải giấu dốt một chút, nếu không thật sự qua khảo hạch, vậy thì có thể cười rồi.

Người khác một lòng muốn đi vào, hắn một lòng muốn đào thải.

Nếu như bị mọi người biết, đoán chừng bọn họ sẽ phát điên.

Các đội viên Thần Long Tổ đứng xa xa một bên, ánh mắt từng người sáng lên.

“Tiểu tử này được đây, vừa rồi ta còn không xem trọng hấn, kết quả vừa lên đã lấy điểm tuyệt đối, nhớ kỹ năm năm trước chúng ta không có thành tích này đi.” Người gầy tùy ý nói ra.

Một người khác gật đầu nói: “Tuy rằng hiện tại đặt ở trước mặt chúng ta một ngàn năm trăm cân không đáng giá nhắc tới, nhưng thiếu niên này còn chưa có thực lực vào Thần Long tổ, thật sự là không thể khinh thường!”

Nam tử thô ráp kia cảm thán nói: “Thật sự là Trường Giang sống sau đê sống trước, xem ra một nhóm tiểu tử này sẽ càng thêm xuất sắc hơn so với chúng ta!”

Đôi mắt đẹp của Thủy Vi lộ ra ý cười: “Như vậy không phải càng tốt hơn sao?”

Chương 234 - Biên giới đạt chuẩn.

Trong sân, tất cả mọi người nhìn Dương Thiên, trong ánh mắt không dám khinh thường nữa, thiếu niên này đã dựa vào thực lực, giành được sự tôn trọng và kiêng kị của bọn họ!

Nhưng mà, khi Dương Thiên đi tới bên cạnh Tiêu Nại Nhi, chỉ nghe thấy cô gái hừ lạnh một tiếng, Dương Thiên không hiểu ra sao cả.

Không nghĩ nhiều sau đó liền biết nguyên nhân.

Nếu như không phải hấn ở chỗ này, cô gái này chính là đệ nhất!

Nghĩ đến, cử chỉ vô tâm của mình đoạt danh tiếng của nàng, cho nên nàng mới bất mãn.

Đối với việc này, Dương Thiên tỏ vẻ đối phương muốn trách thì chỉ có thể trách Trịnh Cương.

Là cái lão già mặt không biết xấu hổ này lừa hấn.

Tiêu Nại Nhi thập phần ngạo kiều, ngựa cổ tuyết trắng, đi lên trước cúi người chào Trịnh Cương nói: “Trịnh khảo quan tốt, kế tiếp ta đến khảo hạch được không?”

Trịnh Cương gật đầu, đối với cô gái trước mắt này hẳn vẫn hết sức quen thuộc.

Không vì cái gì khác, chỉ vì nàng là con gái của Tiêu Tông Sư!

Mà chức vị Tiêu Tông Sư so sánh với hắn, chỉ cao hơn chứ không thấp hơn!

Nếu Tiêu Nại Nhi là con gái của Tiêu Tông Sư, năng lực kia hẳn là không thấp đi đâu được.

Hắn lui về phía sau một bước, cầm bút ghi chép.

Nàng có mái tóc đen đẹp như thác nước bay xuống, đôi mày cong cong, đôi mắt đẹp câu hồn nhiếp phách, mũi ngọc tinh xảo, má phần hơi phỉm hồng.

Mặt trái xoan trong suốt như hoa.

Cơ thể tuyết trong suốt như tuyết ngọc như băng như tuyết.

Dáng người uyển chuyển tinh tế, thanh lệ tuyệt tục

Tiêu Nại Nhi xuất hiện hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

Mọi người bên cạnh Dương Thiên ánh mắt nóng rực, nhìn chăm chăm vào thân thể mềm mại của Tiêu Nại Nhi.

“Đại mỹ nữ yêu điệu như vậy thật hi vọng nàng thông qua khảo hạch a.” Một người cảm thán.

Cố Phong bên cạnh Dương Thiên cũng xen vào một câu:

“Đúng vậy, chỉ cần thông qua khảo hạch, mới có thể cùng ta song tê song phi.”

Cố Phong dứt lời, lập tức khiến cho mọi người vô cùng bất mãn, hẳn tự biết mình nói sai, sắc mặt trắng nhợt, vội vàng ngậm miệng lại.

Bên kia, người gầy cùng người cao xì xào bàn tán: “Ta đi, tiểu mỹ nữ xinh đẹp như vậy, nhất định phải có...

Tuyển vào.”

“Đúng vậy đúng vậy, tiểu mỹ nữ cấp bậc này chỉ nhìn huấn luyện cũng có sức lực a.”

“Ai nói không phải chứ, người nhìn tiểu mỹ nữ ôn nhu như vậy.....”

Người này còn chưa nói hết lời, chỉ nghe phịch một tiếng vang thật lớn, tất cả mọi người nghe được thanh âm sau đều giật nảy mình.

“Đậu xanh, xảy ra chuyện gì? Động đất sao?”

“Động đất? Đừng dọa người, ta không muốn chết đâu!”

Mọi người cảm thấy sợ hãi, nhưng mà đợi nửa ngày mới phát hiện cũng không phải là địa chấn.

Một người kỳ quái nói: “Tình huống gì vậy? Ta cảm giác cái gì bị hung hăng va chạm một cái?”

Đang lúc mọi người nghi hoặc, chỉ nghe một tiểu nữ sinh bên cạnh Dương Thiên hét lên một tiếng, chỉ vào máy kiểm tra lực lượng trước người Tiêu Nại Nhi nói: “Trời ạ, các người mau nhìn thành tích của Tiêu Nại Nhi!”

Mọi người mới đầu không rõ ràng cho lắm, sau đó đưa ánh mắt nhìn qua.

Vừa nhìn không sao, tất cả mọi người đều cảm giác suýt chút nữa hôn mê bất tỉnh!

“Đậu phộng, 159 kg? Ta xuất hiện ảo giác sao?”

“Có cần khoa trương như vậy không? Nàng chỉ là một nữ hài tử.”

“Mẹ kiếp, vừa rồi ta còn khen dịu dàng, thế này cũng quá bạo lực đi.”

“Trời ạ, chẳng lẽ nàng sẽ trở thành nhân vật cấp bậc đội trưởng của chúng ta?”

Đừng nói người mới bên cạnh Dương Thiên, ngay cả đám người Thần Long tổ như Thủy Vi cũng cảm thấy rung động.

Chuyện này thật không thể tin được!

Không hề nghi ngờ, nơi này lại xuất hiện một cái điểm tối đa.

Người gây cảm thán nói: “Xem ra mầm non lần này thật sự rất không tồi, vượt xa chúng ta lúc trước.”

Đôi mắt đẹp của Thủy Vi nhìn Tiêu Nại Nhi, lại nhìn Dương Thiên một chút, cau mày giống như là có điều suy nghĩ.

Lúc này tên cao to hung phần nói: “Đội trưởng, đánh vỡ kỷ lục rồi, cô bé kia đánh vỡ kỷ lục vừa rồi của tiểu tử kia, xem ra nàng hoàn toàn xứng đáng đệ nhất.”

Thủy Vi cười ha ha nói: “Thứ nhất sao? Vậy cũng chưa chắc a!”

“Cái gì?”

Tất cả đội viên Thần Long tổ nghe vậy có chút ngây ngẩn cả người.

Người gây không cời miệng ra, nói: “Nữ thần đội trưởng, 1500 kg và 1509 kg, tôi vẫn có thể phân chia lợi hại hơn.”

Thủy Vi mặt mỉm cười nói: “Vậy người có thể phân chia hai người dùng mấy tầng lực đạo không?”

Gây Tử nghi ngờ nói: “Cô bé này nhất định là động đi nơi nào, tiểu tử kia không phải cũng...”

Vừa nghĩ đến đây, người gây ngược lại hít một ngụm khí lạnh nói: “Trời ạ, chẳng lẽ tiểu tử kia không dùng toàn lực?”

“Điều này sao có thể?”

Đội viên Thần Long Tổ lắc đầu nói: ” Hẳn không sử dụng toàn lực, chẳng lẽ hẳn không muốn vào Thần Long Tổ?”

Thủy Vi khẽ mở môi đỏ nói: “Không, hẳn không chỉ đơn giản là không vận dụng toàn lực, hẳn rất khủng bố!”

Gã hán tử thô kệch kia có chút không hiểu hỏi: “Đội trưởng, ta không nhìn thấy hẳn kinh khủng đến mức nào đâu, ngài cứ việc nói thẳng đi, ngài cũng biết đầu óc chúng ta đều không có khả năng sử dụng tốt như ngài.”

Thủy Vi gật đầu nói: “Thiếu niên kia kinh khủng ở chỗ không chế năng lực của mình đến lô hỏa thuần thanh, các người vừa rồi có nghe không, vừa rồi Trịnh khảo quan nói với hẳn, thành tích hợp cách là 1500 kg, mà hẳn cũng không nhiều không ít, các người cảm thấy đây là trùng hợp sao?”

Nàng vừa nói như vậy, mọi người lúc này mới nhớ tới.

“Hình như quả thật là lực đạo một ngàn năm trăm cân, không nhiều cũng không ít.”

Đội viên của Thần Long tổ toát mồ hôi lạnh, nếu đây thật sự là lực đạo có thể không chế, vậy thiếu niên này quá kinh khủng.

Nam tử thô kệch nói: “Mặc dù ta nắm chắc lực độ chính xác, nhưng mà đang chịu lực năm kg, rốt cuộc hấn làm thế nào làm được?”

Sắc mặt xinh đẹp của Thủy Vi ngưng trọng nói: “Hoặc hấn là cao nhân thâm bất khả trắc, hoặc là máy móc xảy ra trục trặc.”

Giữa sân, Tiêu Nại Nhi kiêu ngạo hừ một tiếng với Dương Thiên.

Dương Thiên nhìn bàn tay nhỏ bé hơi sưng đỏ của nàng, không khỏi bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Hấn thật muốn nói với đối phương không nên coi hấn là đối thủ, bởi vì hấn căn bản không muốn ra tay.

Nhưng nếu như vậy đối phương không những không tin, ngược lại sẽ cho rằng hấn sợ.

Chờ mọi người kiểm tra xong hạng thứ nhất, Trịnh Cương nhìn mọi người chung quanh một chút nói: “Kế tiếp khảo hạch éch nhảy, các người chuẩn bị xong chưa?”

Lần này Dương Thiên học khôn rồi, vội vàng hỏi Cố Phong: “Nhảy bao nhiêu mới tính là đạt tiêu chuẩn, bao nhiêu mới tính là đầy điểm?”

Cố Phong vẻ mặt đau khổ nói: “Bốn trăm tám mới tính là hợp cách, tám trăm coi là đủ điểm, chuyện này quá khó khăn, nhưng Dương ca người thà rằng được điểm tối đa chứ.”

Dương Thiên cười ha ha với chuyện này.

Biết bốn trăm tám éch nhảy coi như hợp cách, nếu hấn vượt qua bốn trăm tám, coi như hấn thua.

Bởi vì hấn căn bản không có ý định đi vào.

Trịnh Cương quả nhiên vẫn rất chú ý hấn, đầu tiên để hấn đi lên.

Mà lúc này mọi người không tiếp tục đùa cợt Dương Thiên nữa, ngược lại đều chờ mong.

Bởi vì hạng thứ nhất, hắc và Tiêu Nại Nhi đều đạt điểm tối đa, vậy thành tích tiếp theo thực lực tổng hợp chắc chắn sẽ không yếu.

Nhưng mà, khiến mọi người thất vọng là biểu hiện của Dương Thiên vô cùng bình thường.

Bốn trăm tám hợp cách, hắc chỉ làm bốn trăm cái!

Nói cách khác, khảo hạch 100 điểm, hắc chỉ lấy 50 điểm.

Điều này khiến mọi người mở rộng tầm mắt.

Vừa rồi tên tiểu nhị này hung mãnh như vậy, hiện tại đã xảy ra chuyện gì?

Người gây vậy thở dài một hơi nhìn Thủy Vi nói: “Nữ thân, vừa rồi nhất định là ngươi nhìn lầm, tiểu tử này chỉ là chân trên lực lượng lớn mà thôi, ngươi xem khảo hạch lần này ngay cả mấy cái cũng không có, vừa rồi chỉ là lòe người mà thôi.”

Thủy Vi nhíu đôi mi thanh tú. Nhìn Dương Thiên thần tĩnh thể nhàn, luôn cảm giác không đơn giản như vậy.

“Mau nhìn, Tiêu Nại Nhi đi lên, lần này nàng có thể lấy bao nhiêu? Tuyệt điểm sao?”

Ánh mắt mọi người nhao nhao hưng phấn lên.

Người gây cũng hưng phấn lên, nhìn thoáng qua Thủy Vi nhíu mày, vội vàng nói: “Nữ thân, đừng chú ý đến tiểu tử kia, tiểu tử kia nhất định là không vào được Thần Long tổ chúng ta, ngươi vẫn là chú ý cô bé này một chút đi, ta nghe tin đồn nói, nàng là con gái của tông sư Tiêu Cường, hiện tại tu vi đạt đến cảnh giới Âm Kinh, là tuyệt thế thiên tài.”

Thủy Vi nghe vậy, đôi mắt đẹp có chút sáng lên, bắt quá sau đó, tâm tư cả người vẫn không có đặt ở trên người Tiêu Nại Nhi.

Không có đạo lý a, thiếu niên kia có thể đánh ra lực đạo một ngàn năm trăm cân, làm sao có thể nhảy lên tám trăm cân được?

So sánh hai cái với nhau, là cái trước khó khăn a!

Nhưng mà lúc này không cho phép nàng nghĩ nhiều, bởi vì thanh âm hiện trường lúc này đình tại nhưc óc...

“Bảy trăm chín mươi tám, bảy trăm chín mươi chín, tám trăm!”

“Trời ạ, Tiêu Nại Nhi lại đạt được điểm tuyệt đối.”

“Quá mạnh mẽ đi!”

Tất cả mọi người mang theo ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn thiếu nữ đang thở phò phò trong sân kia.

Hiện tại, nàng đã lấy được hai trăm điểm, chỉ cần tiếp tục duy trì, đội viên dự tuyển của Thần Long tổ, nàng có một chỗ cảm dùi!

Sau khi Tiêu Nại Nhi đi xuống, đôi mắt đẹp nhìn về phía Dương Thiên, trong ánh mắt lộ ra vẻ khinh thường.

Nàng vốn cho rằng hôm nay gặp đối thủ, kết quả, đối phương là miệng cộp gan thỏ, căn bản không có tư cách làm đối thủ của nàng.

Dương Thiên trực tiếp bắt đặc dĩ, cô gái nhỏ này còn bị nghiền hay sao, mình vốn không có ý thông qua khảo hạch, chẳng lẽ nàng nhìn không ra.

Còn khiêu khích? Lẽ nào phải ép mình làm tám ngàn con ếch nhảy, dọa nàng sợ mới cam tâm?

Chương 235 - Hoàn toàn bình thường.

Thấy mọi người trào phúng Dương Thiên, Cố Phong có chút lúng túng hỏi: "Dương ca, ngài làm sao vậy, không ở trạng thái này."

Dương Thiên cười cười không nói gì.

Vốn Trịnh Cương đã nhìn Dương Thiên Cao một chút, kết quả hạng sát hạch thứ hai hẳn là thứ nhất từ dưới lên, những người còn lại đều đạt tiêu chuẩn.

Cho nên hẳn hoàn toàn thất vọng về Dương Thiên.

Khảo thí hạng mục thứ hai hoàn tất, ngay sau đó chính là hạng thứ ba, dẫn thể hướng lên.

Mọi người có chút oán giận nói: “Trình khảo quan, chúng ta còn chưa nghỉ ngơi, vừa rồi thật sự là quá mệt mỏi, nếu không đợi chút nữa nghỉ ngơi một chút rồi khảo hạch đi.”

“Đúng vậy, chúng ta đã mệt mỏi tê liệt, không kiên trì nổi nữa!”

“Thật sự không được, cho chúng ta lấy chút nước uống cũng được mà, chúng ta có chút khát.”

Nhưng mà, Trình Cương cau mày nói: “Đây là khảo hạch, không phải chơi trò chơi, nếu còn phàn nàn trực tiếp rời khỏi trận đấu!”

Hắn nhìn Dương Thiên nói: “Ngươi, bước ra khỏi hàng, hướng dẫn thể thứ ba lên trên, tám trăm điểm tối đa, bốn trăm tám điểm hợp cách, bắt đầu!”

Dương Thiên thở dài một tiếng, đơn giản như vậy hẳn thật sự không có một chút hứng thú.

Đừng nói tám trăm, lần trước ở Thánh Anh trung học hắn cũng làm một ngàn cái, làm tất cả mọi người sợ choáng váng.

Nhưng mà, ở chỗ này hẳn vẫn dự định giấu dốt.

Sau khi Dương Thiên lên sân khấu, có vài người lập tức cười ra tiếng.

“Ha ha, mọi người đoán xem, cái đếm ngược này thứ nhất có thể làm bao nhiêu cái, hai trăm hay là ba trăm?”

“Ta thấy hẳn ngay cả một trăm cũng không làm được, hiện tại ta nghiêm trọng nghi ngờ máy kiểm tra lực lượng vừa rồi hỏng rồi.”

“Đúng đúng đúng, ngươi xem bộ dạng tôm chân mềm kia của hắn, ta một người có thể đánh hắn hai người!”

Mà những người Thần Long tổ kia đã sớm không ôm hy vọng gì với Dương Thiên, đề tài đã sớm thảo luận về vị tiếp theo.

“Các người đoán xem, lát nữa Tiêu Nại Nhi có thể làm bao nhiêu dẫn thể hướng lên?”

“Nàng dù sao cũng là nữ hài tử, tuy tu vi Âm Kinh, nhưng nhiều nhất chỉ có thể làm 600.”

“Không không, ta cho rằng nàng có thể làm tám trăm, con gái Tông Sư, cũng không phải là đùa giỡn.”

Trong bọn họ chỉ có Thủy Vi đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm Dương Thiên đang chậm rãi làm dẫn thể hướng lên trên.

Nàng vẫn cảm thấy thiếu niên này tựa hồ không đơn giản như vậy.

Quả nhiên, nàng nhìn chăm chú toàn bộ hành trình, thiếu niên này làm 400 dẫn thể hướng lên, tựa hồ còn có dư lực, nhưng lại trực tiếp từ bỏ.

Mà thành tích đoạt được, tự nhiên cũng chỉ có 50 điểm.

Lúc này mọi người lại cười ha hả: “Người xem người xem, ta đoán hẳn không hợp cách.”

“Ha ha, lần này hẳn khẳng định lại là tồn tại hạng chót, buồn cười vừa rồi ta vẫn xem hẳn là đối thủ cạnh tranh, hiện tại xem ra hẳn rách giầy cho ta cũng không xứng.”

Lúc này Cổ Phong đã cách Dương Thiên rất xa, hẳn sợ người khác cười nhạo Dương Thiên mang theo hẳn.

Dương Thiên lơ đãng, làm xong hết thấy, hẳn trực tiếp đến một góc nhắm mắt dưỡng thần.

Ba trăm năm tu tiên, tâm cảnh của hẳn đã đạt đến cảnh giới khủng bố.

Mọi người cười nhạo, căn bản để hẳn không nổi lên nổi một tia cảm xúc phẫn nộ.

“Mau nhìn, Tiêu Nại Nhi lại lên sân khấu, lần này nàng có thể được điểm tối đa hay không?”

“Nhất định, nàng thiên tài như vậy, nhất định sẽ được điểm tuyệt đối.”

Trên mặt Tiêu Nại Nhi lạnh lùng, lộ ra vẻ kiêu ngạo, nàng ngẩng cái cổ trắng như tuyết ngọc lên, lần này không nhìn

Dương Thiên một lần nào nữa.

Bởi vì cảnh giới của bọn họ chênh lệch quá lớn.

Ở trong mắt nàng, cũng chỉ có những người Thần Long Tổ kia mới có tư cách làm đối thủ của nàng.

Nàng tiến lên nhảy lên, thân thể mềm mại treo ở trên xà đơn, cảnh đẹp ý vui.

Thủy Vi nhìn Dương Thiên, nàng thật sự muốn tiến lên hỏi thiếu niên kia rốt cuộc vì sao lại nương tay.

Nhưng giờ phút này đang khảo hạch, nàng không có quyền tiến lên.

Không hề nghi ngờ, Tiêu Nại Nhi lại làm tám trăm cái, hoàn toàn xứng đáng đứng thứ nhất!

Bây giờ đã 300 điểm, trong lòng mọi người đột nhiên co rút một cái, chẳng lẽ nàng có thể đạt tổng thành tích đạt tới 1000 điểm?

Mọi người dưới sự thúc giục của Trịnh Cương cũng nhanh chóng hoàn thành kiểm tra.

Thành tích không có lý tưởng như vừa rồi, bởi vì bọn họ đã cảm thấy mỗi mệt!

Sau đó, không đợi mọi người thở dốc, chỉ nghe Trịnh Cương lần nữa mở miệng nói: “Hạng tư, chống đẩy, tám trăm điểm tối đa, bốn trăm tám mươi điểm hợp cách!”

“A?”

Mọi người sửng sốt sau đó kêu rên một mảnh.

Bọn họ đang muốn kháng nghị, chỉ nghe Trịnh Cương mở miệng: “Ai muốn rời khỏi? Đến chỗ ta báo danh.”

Mọi người vội vàng im lặng, vì tiến vào nơi này, bản thân cố gắng không ít, không nói đến trong nhà cũng nhờ quan hệ tiêu tiền, nếu nửa đường bỏ dở, về đến nhà, người nhà phải lột da bọn họ.

Lúc này Dương Thiên không cần chờ Trịnh Cương gọi, trực tiếp đứng ra đứng xuống hít đất.

Đôi mắt đẹp của Thủy Vi lại sáng lên, nàng không biết tại sao Dương Thiên lại giữ lại chút thực lực, nhưng nàng nhìn ra được, tất cả mọi người chỉ chú ý đến thành tích của hần, lại xem nhẹ mỗi một động tác hần làm đều hết sức tiêu chuẩn hoàn mỹ, hơn nữa ở giữa không có một chút dừng lại.

Nhưng mà, lần nữa khiến nàng thất vọng là lần này Dương Thiên vẫn làm bốn trăm cái, sau đó liền đứng dậy.

Hần rõ ràng có năng lực làm tiếp, rõ ràng hần không kiệt sức, trán không có mồ hôi, biểu hiện trên mặt hần rất thoải mái!

Vì sao, vì sao hần không tiếp tục?

Thủy Vi cảm giác mình kém chút phát điên.

Mà lúc này, người gây nhìn ra Thủy Vi có chút nghiến răng nghiến lợi với Dương Thiên, không khỏi hô một tiếng: “Nữ thần, tiểu tử kia chính là bần không đáp nổi tường, người tức giận vì hần không đáng, ngoại trừ hạng mục thi thứ nhất biểu hiện tương đối xuất sắc, mấy hạng khác thành tích không có hạng nào đạt tiêu chuẩn, hần...”

Người gây còn chưa nói xong, Thủy Vi trực tiếp đập hần một cước nói: “Đồ đàn, người không nhìn ra sao, thiếu niên này mấy lần khảo hạch đều là 50 điểm, không nhiều một điểm, không ít một điểm, hơn nữa, người không nhìn ra sao? Ba hạng khảo hạch này của hần rất nhẹ nhàng, căn bản không có vận dụng toàn lực!”

Tất cả mọi người nghe vậy, tất cả đều choáng váng.

Bọn họ nhìn một số người khác trong sân, có ai không cắn răng, cả người ướt đầm mồ hôi cũng muốn làm một cái. Ngay cả Tiêu Nại Nhi cũng không ngoại lệ.

Nhưng nhớ lại thiếu niên kia, có vẻ như từ đầu tới đuôi, hần không để lại một giọt mồ hôi lạnh nào!

Đội viên Thần Long tỏ vẻ mặt ngây ngốc.

Bọn họ người nhìn ta, ta nhìn người, gãi đầu một cái, thủy chung không nghĩ ra nguyên nhân gì.

- - - - -

“Hạng thứ năm, ngựa lên ngồi xuống, tám trăm lần, bốn trăm tám mươi lần đạt tiêu chuẩn!”

Lời nói của Trịnh Cương giống như ma quỷ đòi mạng.

Có ít người đã toàn thân rút gân, vền vện bốn hạng khảo hạch, đã đào thải ba người.

Hiện tại giữa sân còn lại mười hai người.

Thiếu niên vốn có thực lực kém nhất trong mắt mọi người lúc này đứng dậy bắt đầu ngồi ngựa.

Thành viên Thần Long Tổ vừa rồi nghe được phân tích của Thủy Vi, lập tức ánh mắt nhao nhao nhìn về phía trên người Dương Thiên.

Đã làm bốn hạng khảo hạch, tiểu tử này có thể chống đỡ, cũng khẳng định khí lực tiêu hao hơn phân nửa.

Nhưng mà, kết quả là thiếu niên mặt không đỏ, thở không gấp, không ngừng một hơi làm bốn trăm cái năm ngựa.

Thành viên Thần Long Tổ hết sức phiền muộn.

Bởi vì đúng như lời đội trưởng của bọn họ nói, trên mặt đối phương thật nhẹ nhàng thoải mái, đối lập rõ ràng với những người còn chưa làm xong khảo nghiệm thứ năm này.

“Ta xem như đã nhìn ra, tiểu tử này chính là cố ý mỗi lần chỉ thu hoạch được năm mươi điểm.”

“Đúng, không nhiều một phân, không ít một phân.”

“Ngọa tào, người này tùy hứng, hấn rõ ràng có thực lực, tiếp tục như vậy kết quả sẽ bị đào thải hấn chẳng lẽ không biết?”

Ánh mắt Tiêu Nại Nhi lại nhìn về phía Dương Thiên, lần này nàng rốt cục cảm thấy không thích hợp.

Hiện tại khí lực của nàng đã hao tổn hai phần ba, nhưng giờ phút này nàng mới hoàn thành hạng mục thứ tư.

Kế tiếp còn có sáu hạng, nàng làm sao có thể hoàn thành?

Mà mỗi một hạng của đối phương đều nhẹ nhàng như vậy, chẳng lẽ hấn cố ý?

Đúng, hấn nhất định là cố ý, không có mấy lần khảo hạch, đều không thấy hấn dùng toàn lực.

Nghĩ đến đây, Tiêu Nại Nhi không khỏi tức giận.

Nàng đi tới bên người Dương Thiên chất vấn: “Thì ra ngươi vẫn luôn bảo tồn thực lực chờ kế tiếp vượt qua ta, tâm cơ của ngươi thật nặng, bất quá ta cũng không phải là dễ vượt qua như vậy, muốn thắng ta? Ngươi chết tâm này đi.”

Nói xong, ngạo kiều hừ lạnh một tiếng xoay người rời đi.

Toàn bộ quá trình, Dương Thiên đều mặt đầy hắc tuyến.

Cô gái nhỏ này quả thực cố tình gây sự, hẳn cần bảo tồn thực lực?

Chỉ cần hắn muốn, mỗi một hạng mục thứ nhất căn bản không có khả năng là nàng.

Tám trăm khảo hạch, nếu mỗi một hạng hắn làm tám ngàn cái, liền hỏi cái nào dám nói không phục?

Hắn không muốn khi dễ đám người này, không nghĩ tới từng cái còn đập mũi lên mặt.

- - - - -

Hạng thứ năm Tiêu Nại Nhi tiến lên, không dừng mảnh như trước đó, chỉ đạt đến ranh giới đạt tiêu chuẩn liền dừng lại.

Một màn này khiến cho tất cả mọi người đều sợ ngây người.

Mỗi lần có thể lấy điểm tối đa, lần này Tiêu Nại Nhi chỉ được sáu mươi điểm, nhảy vọt cũng quá lớn đi.

Trong lúc mọi người còn nghi hoặc, đột nhiên một người lớn tiếng nói: “Ta biết rồi, Tiêu Nại Nhi đang bảo tồn thực lực, mẹ nó, sao ta lại không nghĩ tới, kế tiếp còn có một nửa khảo hạch, nếu không còn khí lực vậy chỉ có thể đào thải.”

Lúc này tất cả mọi người mới hoàn toàn tỉnh ngộ.

Nhưng mà nhìn Tiêu Nại Nhi trước, cuối cùng đều tập trung ánh mắt lên người Dương Thiên.

Dường như ngay từ đầu mọi người đã hiểu lầm hắn!

Chương 236 - Có vài ánh mắt.

Tiếp theo, trong ánh mắt mọi người nhìn Dương Thiên đều mang theo sự phẫn hận, tiểu tử này đã sớm nhìn ra vậy mà không nhắc nhở bọn họ.

Xem ra tiểu tử này muốn mình đứng đầu!

Tất cả mọi người lại một lần nữa coi Dương Thiên là kinh địch số một.

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt nhìn thấy cảnh này trực tiếp che trán, hắn đã giấu dốt đến bước này rồi, đám người này rốt cuộc còn muốn hắn như thế nào nữa?

Hạng mục khảo thí thứ năm, giờ phút này mọi người đã tay chân co rút, cơ bắp đã mệt nhọc, rốt cục có người bắt đầu chịu không được, từng người làm hai trăm ba cái gập bụng đã đến cực hạn.

Một nửa số người trong toàn trường đều không đạt được thành tích bốn trăm của Dương Thiên.

Đôi mắt đẹp của Thủy Vi nhìn Dương Thiên không khỏi bắt đầu chờ mong.

“Nguyên lai tiểu tử này trước đó bảo tồn thực lực a, vậy kế tiếp năm hạng, hắn nhất định là muốn bạo phát, mẹ nó, vừa rồi vậy mà nhìn lầm.”

Người gầy vỗ vỗ trán, cảm giác có chút mất mặt, dù sao vừa rồi thời điểm đùa cợt Dương Thiên hắn là người vui vẻ nhất.

Bây giờ bị hung hăng vả mặt.

Trịnh khảo quan bắt đầu không hài lòng với thành tích của mọi người, hắn quát lớn: ” Một hạng khảo hạch đơn giản như vậy, lại có hơn phân nửa người không đạt tiêu chuẩn, các người như vậy còn muốn trở thành một thành viên Thần Long tổ, ta xem khảo hạch kế tiếp các người cũng không có khí lực tiến hành nữa, mau rút về nhà đừng tới mất mặt xấu hổ nữa!”

Hắn nói xong lời này, lập tức rất nhiều người không phục.

Một nữ sinh khuôn mặt thanh tú thở hồng hộc mở miệng nói: “Trình khảo quan, người đừng xem thường người khác, chúng ta còn có sức lực.”

“Đúng, khảo hạch mới tiến hành được một nửa mà thôi, chúng ta không có đào thải, chúng ta có thể thông qua khảo hạch.”

“Tiếp theo chúng ta sẽ bộc phát, ngài cứ xem đi.”

Khóe miệng Trình Cương hiện lên vẻ tươi cười, sau đó mở miệng nói: “Đoạt nham hạng sáu, đây là lực bộc phát trong nháy mắt khảo nghiệm, tường cao mười mét, phía trên lộ ra tảng đá trần trụi, năm giây là điểm tối đa, tám giây là hợp cách!”

Trình Cương dứt lời, tất cả mọi người đều ngây dại.

“Mẹ nó, cao như vậy năm giây làm sao có thể đi lên.”

“Sức lực của chúng ta đã cạn kiệt, tám giây căn bản không thể đi lên được.”

“Quá nguy hiểm, có phòng hộ không?”

Tất cả mọi người đều có chút ngẩn ra.

Lúc này Dương Thiên lại một lần nữa phong khinh vân đậm tiến lên.

Thủy Vi bắt đầu mong đợi.

Các thành viên Thần Long Tổ cũng chuyển dời ánh mắt đến trên người Dương Thiên.

Bọn họ cũng có chút chờ mong, thiếu niên này ở vừa rồi kiểm tra một nửa cũng không có vận dụng toàn lực, hiển nhiên là chờ đến tiếp sau bộc phát.

Người gây cười hắc hắc hỏi: “Tất cả mọi người, các người đoán xem, tiểu tử này có thể lấy điểm tối đa trong năm giây hay không?”

Nam tử thô kệch kia gật đầu nói: “Khảo hạch này trước đó nhất định sẽ có rất nhiều người đạt điểm tối đa, nhưng hiện tại, chỉ có thể lực của hãn bảo tồn nhiều nhất, nếu hãn không lấy được điểm tối đa, những thằng nhãi con phía sau kia cũng đừng hòng lấy điểm tối đa.”

Còn có người cao hơn, cũng tán đồng gật đầu nói: “Ta cũng tin tưởng hần có thể lấy điểm tối đa.”

Nhưng mà, thành tích tiếp theo của Dương Thiên lại nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Tốc độ của Dương Thiên rất chậm, từ lúc bắt đầu dường như đã không yên lòng, mặt tường mười mét nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn.

Toàn bộ hành trình hần dùng hết tổng cộng mười giây.

Nói cách khác, lần này hần vẫn không đủ tư cách, vẫn chỉ được năm mươi điểm.

Đội viên Thần Long Tổ hai mặt nhìn nhau, cả đám đều mắt choáng váng.

Hần vừa rồi không phải đang bảo tồn thể lực sao? Hiện tại nên bạo phát vì cái gì không bạo phát.

Người gây trực tiếp giật tóc phát điên, hần cũng sốt ruột thay tiêu tử này.

Lần nữa thi năm mươi điểm, hần đạt tiêu chuẩn một lần sẽ chết sao? Chẳng lẽ hần không biết lúc này nên bộc phát sao?

Bọn họ đưa mắt nhìn về phía Dương Thiên, phát hiện đối phương vẫn phong khinh vân đạm, không có vẻ gì là cố hết sức.”

Hiển nhiên, lần này hần vẫn không dùng toàn lực.

Rốt cuộc hần muốn làm gì?

Cả đám chỉ cảm thấy sắp điên rồi.

Ngay cả khoe miệng của Thủy Vi cũng giật giật.

Nàng vốn tự nhận là đã nhìn thấu hết thấy, nhưng hiện tại thiếu niên làm hết thấy lại trở thành một điều bí ẩn.

Tiêu Nại Nhi cũng không hiểu, nàng cũng nhìn ra Dương Thiên thoải mái thích ý, chỉ cần hần cố gắng một chút, đạt tiêu chuẩn không có gì khó khăn quá lớn.

Bất đắc dĩ, không cho phép nàng suy nghĩ nhiều, giờ phút này Trịnh khảo quan đã gọi tên của nàng.

Tiêu Nại Nhi thở dài một hơi, tay chân của nàng bởi vì dùng sức quá độ mà đang phát run.

Nàng cắn răng nhảy lên, bảy giây sau, lúc này mới đến điểm cuối.

Mọi người thấy vậy, càng thêm nản lòng thoái chí, tuyệt thế thiên tài người ta đều mới bảy giây, bọn họ có lẽ không đến được trong vòng mười giây.”

Quả nhiên, bọn họ đã kiệt lực, tiến vào mười giây chỉ có ba người, còn lại đều là mười giây có hơn.

Nhưng mà, không đợi mọi người kịp thở, Trịnh Cương đã cười híp mắt nói: “Gánh nặng vượt núi, mười cây số, hai mươi kg!”

Mọi người nghe vậy mặt đầy tuyệt vọng, nhưng còn chờ bọn họ hô lên, chỉ thấy Trịnh Cương lộ ra nụ cười nói: “Có rời khỏi sao? Nếu chịu không được có thể rời khỏi.”

Một câu nói, không còn ai phản nản.

Chờ tất cả mọi người theo Trịnh Cương đến ngoại ô.

Hắn nhìn mọi người một cái mở miệng nói: “Nửa giờ là điểm tối đa, 50 phút là hợp cách, các người chuẩn bị xong chưa?”

Trong lòng mọi người tuyệt vọng, đây nào phải khảo hạch, đây quả thực là đang liều mạng a.

Chờ tất cả mọi người chạy đi, đội viên Thần Long Tổ từng người nhìn Dương Thiên ở cuối cùng.

“Tiêu tử này sẽ không lấy 50 điểm chứ.”

“Đây đã là hạng thứ bảy rồi, hắn không sót ruột chút nào sao?”

“Hắn rõ ràng có thực lực, trời ạ, ta cũng vì hắn mà gấp muốn chết!”

Đám người gây oán niệm tràn đầy!

Dương Thiên không nhanh không chậm đứng sau một đám người, mới đầu hắn bị một người chạy nhanh nhất bỏ xa một cây số, ngay khi tất cả mọi người trong Thần Long Tổ cho rằng hắn nhất định là hạng chót, những người còn lại cũng bởi vì kiệt lực tốc độ mà giảm xuống, mà tốc độ của Dương Thiên không giảm nửa phần.

Lúc này mới chạy được một nửa, Dương Thiên đã dễ dàng vượt qua bọn họ.

Cũng không lâu lắm, ngang hàng với đệ nhất, cũng chính là Tiêu Nại Nhi.

Lúc này Tiêu Nại Nhi đã đổ mồ hôi đầm đìa, đi đứng nặng như đeo chì, nàng liếc mắt nhìn Dương Thiên “Này tiểu tử, tựa hồ tất cả khảo thí người đều không có toàn lực, người làm như vậy rốt cuộc có mục đích gì, người cho rằng người làm như vậy có thể được ta chú ý sao? Người cho rằng người để cho ta ta sẽ coi trọng người sao? Ta nói cho người biết, đừng có nằm mơ, ta là không...”

Nàng còn chưa nói hết lời, chỉ thấy Dương Thiên trực tiếp chạy qua bên cạnh nàng.

Trong lúc đó, không nhìn hẵn một cái, không nói với hẵn một câu!

“Hỗn đản!”

Tiêu Nại Nhi thấy vậy, tức giận đến nổi trận lôi đình, nước mắt thiếu chút nữa chảy xuống.

Nàng từ nhỏ đã là thiên tài, xuất thân danh môn, dung mạo vô song vô luận đi tới chỗ nào cũng bị người xem như tiêu điểm.

Nhưng mà, hiện tại nàng chủ động nói chuyện cùng thiếu niên này, đối phương triệt để không để ý nàng, coi nàng như không khí.

Tiêu Nại Nhi cảm giác kiêu ngạo của mình bị hung hăng chà đạp.

Cuối cùng, Dương Thiên dùng một giờ hoàn thành kiểm tra, hẵn chỉ có năm mươi điểm thành tích, đã thành hạng nhất.

Sắc mặt mọi người đỏ lên, giờ phút này không còn có năm mươi điểm Tiểu Xảo nữa.

Bởi vì Tiêu Nại Nhi đã từng đứng thứ nhất chỉ mới hơn bốn mươi điểm!

Không có cách nào, chủ yếu là thể lực tiêu hao quá lớn, cơ bắp cả người bọn họ đau buốt, đã đến cực hạn.

Mọi người trong Thần Long tổ nghe thấy thành tích của Dương Thiên, ai nấy đều buồn bực thiếu chút nữa hộc máu.

“Lại là năm mươi điểm, sáu hạng năm mươi điểm, nếu hần nói hần không phải cố ý, ta chết ngay tại chỗ cho hần xem!”

Tóc của người gây cũng bị xé rách một đồng lớn!

Người cao cũng là vẻ mặt buồn bực: “Hần rốt cuộc có biết hay không, hần như vậy sẽ mất đi tư cách tiến vào Thần Long tổ!”

Thủy Vi nhìn chằm chằm Dương Thiên một cái, tự nói: “Các người có nghĩ tới hay không, có lẽ ngay từ đầu hần cũng chưa bao giờ muốn tiến vào Thần Long Tổ?”

Một câu nói, trái tim tất cả thành viên Thần Long Tổ hung hăng co rút.

Nhìn bóng dáng Dương Thiên không tranh quyền thế, con người chậm rãi phóng to, miệng chậm rãi mở ra!

Tất cả mọi người đều nằm trên mặt đất há to mồm thờ dốt, ngay cả Tiêu Nại Nhi cũng không ngoại lệ. Chỉ có Dương Thiên đứng đấy, trên mặt không có một chút mồ hôi, giống như vừa rồi phụ trọng việt đã mười cây số kia chỉ là tản bộ mà thôi.

Chuyện này khiến mọi người kêu rên.

“Không phải người, tiểu tử này tuyệt đối không phải người.”

“Bảy hạng khảo nghiệm, hần làm sao có thể giống như người không có việc gì?”

“Không được, ta thực sự chống đỡ không nổi!”

Khi Trịnh Cương đi tới dự định bắt đầu khảo nghiệm hạng mục thứ tám, lại có hai người rời khỏi.

Trịnh Cương nhìn Dương Thiên vẫn đứng trước mặt, mở miệng nói: “Người là người duy nhất có thể đứng sau bảy hạng khảo hạch của Thần Long Tổ.

Hần khảo hạch nhiều năm như vậy, người xuất sắc hơn Dương Thiên quá nhiều, nhưng toàn bộ đều ngã xuống ở hạng mục thứ bảy này, người hoàn thành khảo hạch chỉ có thể đứng một mình Dương Thiên.

Này nếu là bất luận người nào trong bọn họ, nghe được Trung tướng Trịnh khảo quan khích lệ khăng định hưng phấn không thôi, vội vàng bái tạ.

Bởi vì điều này biểu thị đối đãi khác biệt.

Nhưng Dương Thiên ngay cả mí mắt cũng không nhắc lên một chút.

Hắn có kiêu ngạo của hắn, một Trung Tướng cũng có tư cách khích lệ Phá Thiên Tiên Đế?

Chương 237 - Lãng phí.

Trịnh Cương cười ha hả khích lệ Dương Thiên, cho rằng đối phương sẽ khiêm tốn nói hai câu, lại không nghĩ rằng, người ta căn bản không để ý tới hắn.

Ngay cả liếc hắn một cái cũng không có.

Sắc mặt Trịnh Cương lập tức có chút không vui.

Tiểu tử này dường như rất ngông cuồng!

Mọi người cũng khó có thể tin, tiểu tử này vậy mà không nhìn Trịnh khảo quan? Hắn chẳng lẽ không biết khảo hạch hết thảy đều là Trịnh khảo quan định đoạt sao?

Sắc mặt Trịnh Cương khôi phục bình thường, hắn đường đường là Nhất Trung Tướng, tự nhiên có khí độ của mình!

Nhìn mọi người chung quanh một chút nói: “Nghỉ ngơi đã một phút đồng hồ, vậy kế tiếp khảo hạch hạng thứ tám!”

“A! Không phải chứ, trời ạ, mới nghỉ ngơi một phút mà thôi, chúng ta đều không đi nổi nữa!”

“Ta không nên tới, toàn bộ khảo hạch đoán chừng mạng của ta đều bỏ ở chỗ này a!”

“Ta sắp xong rồi, ta phải chết ở hạng tám!”

Ngay cả Tiêu Nại Nhi bình thường cao cao tại thượng ngạo khí khóe miệng cũng khẽ co rúm.

Thần Long tổ quả nhiên không dễ tiến vào như vậy.

Trịnh Cương thấy những người này kêu rên, hiềm thấy cười cười nói: “Không phải sợ, hạng mục này không cần thể lực, các người sẽ rất nhẹ nhàng.”

Tất cả mọi người hồ nghi nói: “Trịnh khảo quan, người cũng không thể lừa gạt chúng ta, chúng ta thật sự hư thoát.”

“Đúng vậy, làm sao có thể có khảo hạch như vậy? Chúng ta không dám hy vọng xa vời.”

Bên Thân Long tổ, người gây cười ha ha nói: ” Hình như đây là hạng mục thi xạ kích!”

Người cao run rẩy một chút nói: “Là thi xạ kích, nhưng mẹ nó là khoảng cách 1500 mét, ta nhớ rõ lúc ta khảo hạch được 0 điểm!”

Nam tử thô kệch đồng ý gật đầu nói: “Sau bảy hạng khảo hạch đầu, tay chân đều run rẩy lợi hại, căn bản không thể tự tập tinh thần, hạng mục này tuy rằng nhìn như đơn giản, nhưng là ta cảm giác tuyệt đối sẽ không có người đạt tiêu chuẩn!”

Bên Dương Thiên, nghe Trịnh Cương nói sát hạch xạ kích, tất cả mọi người đều hưng phấn lên.

“Ha ha, tôi cảm thấy lần này tôi có thể lấy điểm tối đa, ở quân khu tôi đã được huấn luyện chuyên nghiệp, súng ngắn gì đó ở trong tay tôi là bách phát bách trúng!”

Người này vừa dứt lời, tất cả mọi người đều hâm mộ nhìn hắn.

Nhưng mà, không đợi tên tiểu tử kia đắc ý ba giây, chỉ nghe Trịnh Cương nói: “Lần này không phải khảo hạch súng ngắn, mà là súng bắn tỉa, khoảng cách 1500 mét, mười viên đạn, trúng hồng tâm, đúng sáu mươi điểm, điểm tối đa một trăm.”

Tất cả mọi người đều choáng váng.

Tiểu tử kia cười một nửa, rốt cuộc không cười nổi nữa.

Đây chính là hạng khó nhất để bắn.

Nhưng mà không đợi mọi người kêu rên, chỉ nghe Trịnh Cương cười nói: “Không khéo, hôm nay có gió, có thể tăng thêm chút khó khăn cho các người.”

Mọi người:...

Cứ như vậy, không cầu hồng tâm, bắn trúng bia ngắm cũng tuyệt đối tính là đoán mò.

Khoảng cách một ngàn năm trăm mét, không thể đơn giản hơn mười cây số phụ trọng bao nhiêu.

Trịnh Cương cũng mặc kệ mọi người, lôi kéo đoàn người đi tới sân luyện tập.

Hắn lấy ra một khẩu súng bắn tỉa Barrett, đưa cho Dương Thiên: ” Bắt đầu khảo hạch.”

Dương Thiên nhận lấy súng bắn tỉa, sau đó nhìn Trịnh Cương nói: “Có thể làm mẫu giúp ta một lần hay không, ta chưa từng chạm vào súng.”

Trịnh Cương sững sốt, sau đó thất vọng.

Không có sờ qua súng, xem ra lần này hắn khảo hạch là một phần cũng không được.

Hắn nhận lấy súng ngắm nhìn mọi người một cái, nói: “Nhìn kỹ, ta chỉ làm mẫu một lần.”

Nói xong, cầm súng bắn tỉa nằm trên mặt đất, ngắm ba phút, sau đó chỉ nghe một tiếng súng vang lên.

Tiếng vang đình tai nhức óc, tất cả mọi người cầm kính viễn vọng nhìn qua, chỉ thấy một vị trí hồng tâm một ngàn năm trăm mét!

“Cmn, trung tướng chính là trung tướng, bảo đao chưa già a.”

“Một ngàn năm trăm thước một kích đánh trúng, thực lực này cũng quá kinh khủng.”

Sau đó, hắn đưa khẩu súng cho Dương Thiên Đạo: “Người hiểu không?”

Dương Thiên gật đầu!

Trịnh Cương thấy hắn tỏ ra rất hiểu rõ, khinh thường nói: “Không được, đừng cố chống đỡ, đừng lãng phí đạn!”

Dương Thiên cười một tiếng, không phản bác.

Sau đó, không đợi Trịnh Cương đi được hai bước, Dương Thiên nhanh chóng cầm súng lên, cũng không nằm rạp trên

mặt đất, căn bản không cần nhắm, sau khi lên đạn thì ầm ầm ầm, nhanh chóng bắn ra năm phát.

Sau năm thương, hắn thu tay lại!

Súng ống buông xuống xoay người rời đi!

Tất cả những chuyện này xảy ra trong chớp mắt, chỉ thấy Trịnh Cương sững sốt, sau đó mặt âm trầm phần nộ quát: “Người thật sự không biết bắn, khoảng cách một ngàn năm trăm mét, người không cần nhắm chuẩn đã nổ súng? Còn nữa, vì sao người chỉ bắn năm phát?”

Dương Thiên dừng bước, lạnh nhạt mở miệng: “Không cần mở nhiều, ta chỉ cần năm mươi điểm, năm phát là đủ.”

Dừng một chút, hắn tiếp tục nói: “Giữ năm viên đạn còn lại đi, đừng lãng phí!”

Đánh mặt!

Đây là đánh mặt trần trụi, vừa rồi hắn nói không để cho đối phương lãng phí đạn, không nghĩ tới tiểu tử này thật lưu năm viên đạn.

Còn nữa, hắn vừa nói cái gì? Hắn chỉ cần năm mươi điểm?

Có ý gì đây?

Chẳng lẽ năm phát súng của hắn đều trúng hồng tâm, mỗi một phát đều được điểm cao nhất?

Sắc mặt Trịnh Cương trở nên giận đỏ, hắn quát lớn: “Người cho rằng người là tay súng thần...”

Hắn đùa cợt không nói ra, chỉ nghe một người bên cạnh cầm kính viễn vọng kinh hô: “Ông trời của ta ơi, các người mau nhìn hồng tâm của tiểu tử kia, hình như là...”

“Làm sao vậy, mau cho ta một cái kính viễn vọng, ta muốn xem.”

“Không phải là trúng một tên chứ, nếu như vậy thì đã là vận cứt chó rồi.”

Mọi người đều cầm lấy kính viễn vọng nhìn lên, đây là không nhìn không sao, nhìn toàn trường yên tĩnh không tiếng động.

Trịnh Cương rất cục ý thức được không thích hợp, hắn cũng đoạt lấy kính viễn vọng nhìn lên, vền vền liếc mắt, hắn hít vào một ngụm khí lạnh ngậy ngậy cả người.

“Mẹ nó, tiểu tử này rốt cuộc ẩn tàng sâu bao nhiêu!” Người gầy cầm kính viễn vọng, vừa kinh hô.

“Sao? Chẳng lẽ năm súng đều trúng bia ngắm?”

“Chẳng lẽ còn có một thương bị mù quáng trúng hồng tâm?”

Người gầy nhìn bọn họ một cái, che mặt thở dài một tiếng nói:

“Các người tự mình xem đi.”

Người cao nhận lấy kính viễn vọng, nhìn thoáng qua lập tức sợ tới mức co quắp ngồi trên mặt đất.

“Mẹ kiếp, gặp quỷ rồi sao?”

“Làm sao vậy? Các người nói đi chứ, mẹ nó, các người có kính viễn vọng, chúng ta còn trông mong chờ thành tích của hắn.

Tên cao to hít sâu một hơi, đè ép khiếp sợ trong lòng mở miệng nói: “Hắn được rồi...”

“Hắn được năm mươi điểm!”

Thủy Vi buông kính viễn vọng xuống, đôi mắt đẹp lại nhìn về phía Dương Thiên đang hóng mát dưới một cây đại thụ.

“Cái gì? Lão đại, ngươi không phải đang nói đùa chứ? Hắn chỉ bắn năm phát thôi, chẳng lẽ súng bắn trúng hồng tâm?”

“Chuyện này làm sao có thể...”

Đại hán thô kệch tiếp nhận kính viễn vọng, câu nghi vấn trước còn chưa nói hết, thấy bia ngắm của Dương Thiên, lập tức kinh hô: “Mẹ kiếp, là thật.”

Trong phút chốc, tất cả mọi người đều tròn tròn mắt.

Tiêu Nại Nhi cắn răng nhìn Dương Thiên, nàng không nghĩ tới, thiếu niên vừa rồi vốn không xứng làm đối thủ của nàng lại mạnh như vậy.

Ngay cả Trịnh Trung Tướng cũng cần nhắm chuẩn ba phút, mà hắn tùy ý bắn năm phát, toàn bộ trúng hồng tâm.

Nếu năm phát súng còn lại đánh xong, vậy khẳng định là thành tích điểm tuyệt đối.

Năm mươi điểm còn lại vì sao hấn không muốn? Vì sao?

Trịnh Cương giờ phút này cảm giác có chút xấu hổ, hấn đường đường là một Trung Tướng, hơn nữa còn là huấn luyện viên sát hạch bọn họ.

Giờ phút này lại bị một đám mao đầu tiểu tử này đánh mặt.

Nếu như chuyện này truyền đi, mặt mũi của hấn không còn, xem ra chút nữa nhất định phải thu thập tiểu tử này một chút, để hấn biết, cái gì gọi là khiêm tốn!

Không có gì bất ngờ xảy ra, khảo hạch kế tiếp ngoại trừ Tiêu Nại Nhi được hơn ba mươi điểm ra, những người còn lại đều dưới ba mươi điểm.

Không có cách nào, cơ bắp toàn thân bọn họ đau nhức, lực lượng hao hết sạch, lại thêm hôm nay gió đường như cũng không nhỏ.

Thiên thời địa lợi nhân hoà đều không chiếm cứ, làm sao đánh trúng mục tiêu?

Nhất là tiểu tử trước đó kêu gào nhất định phải được điểm tối đa, là người duy nhất được 0, giờ phút này đang thương tâm khóc.

Trịnh Cương ghi chép xong, sau đó mở miệng: “Đi thôi, hai hạng mục kế tiếp trở về căn cứ.”

Có người chờ mong hỏi: “Trịnh khảo quan, vậy tiếp theo sẽ khảo hạch cái gì?”

Khóe miệng Trịnh Cương lộ ra vẻ tươi cười: “Tin tưởng người sẽ không thích.”

Xa xa, người gầy cười ha hả nói: “Kế tiếp mới là màn kịch quan trọng a.”

Thủy Vi cũng ha ha cười nói: “Hình như khảo hạch tiếp theo là tổng hợp cách đấu.”

Người cao gât đầu nói: “Hơn nữa giáo quan chiến đấu còn là người mạnh mẽ mà chúng ta vừa mới thuê.”

Hán tử thô kệch cười ha ha nói: “Vị kia hình như ngang sức với đội trưởng của chúng ta, bọn họ những thằng nhãi con này chỉ đợi cái mông nở hoa đi.”

Dưới sự dây dưa của mọi người, Trịnh Cương nói ra nội dung khảo hạch kế tiếp.

Nhưng mà, chờ Trịnh Cương nói là sát hạch tổng hợp chiến đấu, tất cả mọi người đều choáng váng.

“Trời ạ, chúng ta bây giờ cũng không có bất kỳ khí lực gì, khảo hạch cách đấu không phải tùy ý giáo quan đánh sao?”

“Xương cốt của ta bây giờ đã gãy rời, lại bị đánh một trận mập mạp, chắc chắn thi thể sẽ phân ly.”

“Ta không muốn, ta không chơi, ta rời khỏi!”

Sắc mặt mọi người đều mang theo hoảng sợ.

Tiêu Nại Nhi thì lộ ra vẻ mặt hung phấn, sở trường của nàng rốt cục có thể phát huy.

Nàng đưa mắt nhìn về phía Dương Thiên, vốn tưởng rằng đối phương cũng sẽ sợ hãi, run lẩy bẩy, lại không nghĩ rằng thiếu niên vẫn phong khinh vân đạm như vậy, tản ra một loại khí chất không tranh quyền thế.

Chương 238 - Đảo ngược quá lớn.

Đoàn người theo Trịnh giám khảo về tới căn cứ, sau đó hần rời đi một lát nói là muốn mời huấn luyện viên tới tiến hành kiểm tra thực lực tổng hợp của bọn họ!

Tất cả mọi người đều cảm thấy bất an.

Bởi vì huấn luyện viên phụ trách tổng hợp chiến đấu của bọn họ tựa hồ có lai lịch lớn, vậy mà để Trịnh giám khảo tự mình đi mời.

Phải biết, Trịnh khảo quan là tồn tại cấp bậc trung tướng.

Trong một mật thất, Sở Phàm khoanh chân ngồi, Lục Điệp đang nghiêm túc đọc sách.

Cửa bị gõ hai cái, nam tử hơn năm mươi tuổi từ bên ngoài đi vào, người này không phải ai khác, chính là Trịnh Cương.

Hắn ha ha cười nói: “Tiểu ca đang tu luyện? Tại hạ không có quấy rầy người chứ?”

Trịnh Cương không thể không cung kính, không nói một nam một nữ trước mắt là đồ đệ của Cổ Nguyệt đại sư, chỉ riêng tu vi của hai người bọn họ cũng đã thâm bất khả trắc.

Nhân tài như vậy, yêu cầu của cấp trên chính là toàn lực lôi kéo, tận lực thỏa mãn tất cả nhu cầu của hắn.

Sở Phàm nhìn Trịnh Cương cười ha hả, vội vàng đứng dậy nói: “Trịnh Trung Tướng không cần khách khí, không biết ngài tới có chuyện gì ta có thể giúp được không?”

Trịnh Cương cười nói: “Không biết tiểu ca các người sư huynh muội có thời gian hay không, Thần Long Tổ còn thừa lại hai hạng khảo hạch, ta muốn mời các người ra tay, người xem...”

Sở Phàm gật đầu nói: “Trịnh Trung Tướng mở miệng, hai sư huynh muội ta tự nhiên tuân theo, sẽ không phụ sự ủy thác của ngài.”

Trịnh Cương cười híp mắt gật đầu, vội vàng cảm ơn. Trên đường đi, hắn cười nói: “Tiểu ca có thể giúp ta một chuyện không?”

Sở Phàm gật đầu ý bảo hắn.

Trịnh Cương nói: “Chúng ta nơi này có một tiểu cao thủ, có chút ngạo khí, chờ lát nữa hi vọng tiểu ca áp chế nhuệ khí sắc bén của hắn.”

“Tiểu cao thủ?”

Sở Phàm trong mắt lộ ra vẻ hứng thú: “Ta rất muốn nhìn xem, ở trước mặt ta hắn có thể kiêu ngạo đến mức nào.”

Trịnh Cương cười ha ha nói: “Có tiểu ca ra tay, cho dù hắn có cuồng ngạo hơn nữa cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nằm sấp.”

Ba người đến trước mặt mọi người, Trịnh Cương chỉ chỉ Sở Phàm nói: ” Hắn sẽ cho các người kiểm tra tổng hợp chiến đấu

của các người, điểm của các người bao nhiêu, hoàn toàn do hấn đánh giá.”

Lúc này có người thấy Sở Phàm lớn lên trắng tinh, áp lực trong lòng rốt cục được giảm bớt.

“Trời ạ, còn tốt, ta còn tưởng rằng Trình khảo quan sẽ tìm một trảng hán trên thân trên hai mét tất cả đều là thịt bắp đến chà đạp chúng ta chứ.”

“Tiểu tử này thoát nhìn không cần chúng ta lớn bao nhiêu, chúng ta là thiên tài trong thiên tài, thân thể nhỏ yếu của hấn có thể chịu được sao?”

“Luôn cảm giác đáng về hấn yếu không có kinh phong a, nếu chúng ta đánh hấn hỏng thì làm sao bây giờ?”

“Ha ha, xem ra xếp hạng sau cùng tương đối tốt, đánh tới cuối cùng, hấn khẳng định không còn khí lực.”

Mọi người nhìn Sở Phàm, không tin hấn có thể xa luân chiến khiêu chiến toàn bộ người nơi này.

Mà Tiêu Nại Nhi từ khi nhìn thấy Sở Phàm đến, con người của nàng kịch liệt co rút lại một chút.

Nếu như nàng cảm giác không sai, người này là người mạnh nhất mà nàng từng gặp qua phụ thân.

Tu vi của nàng đã là Âm Kinh sơ kỳ, sơ bộ đoán chừng tu vi của người này ở Âm Kinh hậu kỳ, thậm chí là đỉnh phong.

Tiêu Nại Nhi không nghĩ tới, loại cường giả cấp bậc này cái cứ địa này đều có, xem ra nội tình của Thần Long tổ quả nhiên không thể khinh thường!

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt lên, chỉ liếc mắt nhìn Sở Phàm một cái không khỏi thất vọng.

Vốn cho rằng sẽ có một nhân vật cấp bậc Tông Sư cho bọn họ thí nghiệm tổng hợp cách đấu.

Nhưng lại không nghĩ rằng chỉ phái một tiểu nhân vật tới.

Dương Thiên có chút cạn lời, rốt cuộc là đối phương tự kiểm tra cho mình hay là tự mình kiểm tra cho đối phương?

Lúc này, mọi người trong Thần Long tổ mở to hai mắt nhìn về phía bên này.

Gầy gò hưng phấn nói: “Ha ha, có huynh đệ Sở Phàm ra tay, ta cũng không tin còn đo không ra thực lực chân chính của tiểu tử kia.”

“Đúng vậy đúng vậy, huynh đệ Sở Phàm và đội trưởng chúng ta đồng ý cấp bậc, thực lực bất phàm!”

“Nếu tiểu tử này còn lưu thủ không ra toàn lực, thì đợi đến lúc đánh cho da mặt bầm dập đi.”

“Còn có đám nhãi con kia, ha ha, vậy mà xem thường huynh đệ Sở Phàm, đợi chút nữa bọn hần sẽ thụ.”

Mấy đội viên cười ha ha, một bộ vui sướng khi người gặp họa.

Bởi vì mấy ngày trước Sở Phàm tới, bọn họ cũng đưa ra nghi vấn với đối phương.

Sau đó, đội viên Thần Long tổ đánh một trận với hần, kết quả toàn quân bị diệt.

Nếu không phải Thủy Vi đánh ngang tay với hần, uy danh to lớn của Thần Long tổ coi như đã thua ở trên tay bọn họ.

Thủy Vi lúc này cười dịu dàng nhìn Dương Thiên, nàng cũng rất chờ mong Dương Thiên toàn lực ra tay, sẽ kiên trì được bao nhiêu chiêu trong tay Sở Phàm!

Giữa sân, Trịnh Cương nhìn Dương Thiên, khóe miệng nhếch lên mỉm cười, sau đó nhìn về phía mọi người nói: “Quy tắc nói rất rõ ràng, hai lần khảo hạch còn lại ta không nhúng tay, do Sở Phàm và Lục Diệp sư huynh muội kiểm tra cho các người.”

Mọi người nghe vậy lộ ra vẻ hưng phấn.

Trịnh Cương chỉ Dương Thiên nói: “Người bắt đầu lần kiểm tra đầu tiên đi!”

Dương Thiên Tâm không yên lòng gật đầu, bụng hần đã đói rồi, cũng may còn hai hạng nữa là kết thúc cuộc kiểm tra nhàm chán này.

Sau khi hần đứng dậy, chỉ thấy Trịnh Cương bí ẩn nói gì đó bên tai Sở Phàm.

Thính lực của Dương Thiên không tệ, rõ ràng nghe được Trịnh Cương nói cái gì.

Nghe vậy, sắc mặt hắn lộ ra biểu lộ cổ quái, giám khảo này vậy mà đề một tiểu tử so với hắn còn yếu mấy chục lần đến giáo huấn hắn?

Xác định không phải đang nói đùa?

Dương Thiên hiện tại chỉ đang xoắn xuýt chờ chút nữa dùng một thành lực đạo đối phương có thể nguy hiểm đến tính mạng hay không!

Chờ Trịnh Cương lui về phía sau, Sở Phàm liếc mắt đánh giá thiếu niên trước mắt, nói: “Bắt đầu đi, ngươi ra tay trước đi!”

Hắn có chút không rõ ràng cho lắm, trên người thiếu niên trước mặt này tản ra một loại khí chất không tranh quyền thế, nhìn không giống như là tính cách mang theo ngạo khí ai cũng không để vào mắt, vì sao Trịnh Cương lại...

Sở Phàm vừa nghĩ tới đây, chỉ thấy thiếu niên đối diện có chút kinh ngạc nói: “Để cho ta xuất thủ trước, ngươi xác định ngươi không hối hận?”

Sở Phàm nghe vậy, sắc mặt nhất thời cứng đờ.

Xem ra thiếu niên này đúng như Trịnh Cương nói, ngạo khí mười phần.

Cũng tốt, vậy thì thử xem tiểu tử này rốt cuộc có bao nhiêu năng lực.

Hắn đứng chấp tay, khí tràng toàn bộ khai hỏa, nhìn Dương Thiên hờ hững nói: “Ngươi ra tay đi!”

Mọi người cảm nhận được khí tràng Sở Phàm, nhất thời sắc mặt đều thay đổi.

Vừa rồi Sở Phàm không có mở ra khí tràng, mọi người còn không để ý, nhưng hiện tại, hắn đã mơ hồ có phong phạm tông sư.

Hiển nhiên, hắn tuyệt đối là cao thủ đỉnh tiêm, cái này cũng phù hợp vì sao Trịnh Cương là trung tướng cao quý, lại thả xuống thân phận đi mời hắn.

Dương Thiên cười cười, nếu là quyết đấu, hắn cũng mất đi tâm tư chơi đùa.

Hắn dùng một tầng công lực chỉ ra một chiêu, đối phương có thể tiếp được hay không thì phải xem thực lực của hắn.

Nghĩ đến đây, Dương Thiên làm một cái thức mở đầu.

Nhưng mà, sau khi nhìn thấy một màn này, Sở Phàm có chút ngây ngẩn cả người, thức mở đầu này hắn tựa hồ đã nhìn thấy qua ở nơi nào.

Chờ hắn cẩn thận quan sát khuôn mặt Dương Thiên, sắc mặt lập tức hoảng sợ biến đổi lớn.

Lần hành trình Thanh Phong Sơn đó, thiếu niên như tiên nữ từ trên trời giáng xuống chém giết Yêu Lang, đập Yêu Lang Vương vào trong đất, hơn nữa còn đối đầu với Yêu Hoàng hóa hình!

Không nói trước Yêu Hoàng có tư cách ký kết minh ước với mấy vị lão nhân kia, chỉ riêng Yêu Lang Vương kia đã có tu vi tương đương với sư phụ Cổ Nguyệt của hắn.

Mà khuôn mặt thiếu niên trước mắt này, chính là giống tuyệt thế cường giả trên Thanh Phong Sơn như đức a.

Chẳng lẽ...

Nghĩ đến đây, sắc mặt Sở Phàm trắng bệch như tờ giấy, hắn cũng dám khiêu chiến loại cường giả này?

Hắn ta lại còn để đối phương ra tay trước?

Sư phụ hắn rời núi cũng không có tư cách làm đối thủ của thiếu niên trước mắt này, hắn vậy mà...

“Cấm Kiếm”

Lời Dương Thiên còn chưa nói ra, toàn bộ chân khí toàn thân Sở Phàm lưu chuyển, vội vàng hoảng sợ rút lui hết lớn: “Chờ một chút, chờ chút, người thắng, ta nhận thua!”

Một câu nói vừa dứt, toàn trường yên tĩnh im ắng.

Tất cả mọi người đều choáng váng, tất cả mọi người!

Đây rốt cuộc là tình huống gì, hai người ai cũng chưa từng ra tay, huấn luyện viên này lại nhận thua?

Giáo quan nhận thua với học sinh, xưa nay chưa từng có, hiếm lạ nha!

Tiêu Nại Nhi giương đôi môi đỏ mọng mê người, chỉ cảm thấy đầu óc có chút không dùng được.

Nếu như nàng không nhìn lầm, huấn luyện viên này đã rất tiếp cận với cảnh giới Tông Sư.

Phụ thân gần như vô địch của nàng mới có cảnh giới này.

Mà huấn luyện viên này lại lựa chọn nhận thua? Hơn nữa hai người ngay cả một chiêu cũng chưa từng xuất ra!

Trịnh Cương gần như muốn điên rồi.

Sở Phàm này rốt cuộc có nghe rõ ý tứ hần nói hay không, hần là để đối phương hung hăng dạy dỗ tiểu tử này một trận, áp chế ngạo khí của tiểu tử này, không phải đi lấy lòng tiểu tử này ah!

Người đường đường là một cao thủ cao quý làm huấn luyện viên, cứ nhận thua như vậy, điều này có thích hợp không?

Không cần nghĩ, đám người Thần Long Tổ đã bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Người gây ồm thì thảo tự nói: “Ta đang nằm mơ sao? Người nhận thua kia là giáo quan Sở?”

Nam tử thô lỗ tự tát mình một cái, lập tức hít vào một ngụm khí lạnh nói: “Người nằm mơ hay không nằm mơ ta không biết, nhưng ta khẳng định không phải nằm mơ, con mẹ nó một cái tát này còn rất đau!”

Tên cao trên mặt cũng đại ra, hần lôi kéo hán tử thô kệch nói: “Người cũng cho ta một cái tát thử xem, ta cảm giác ta đang nằm mơ!”

Chương 239 - Sát hạch cuối cùng.

Tên cao to dùng sức tát người cao một cái, người cao lập tức kêu lên một tiếng quái dị, cảm

giác trên mặt đau rất.

“Mẹ kiếp, ta bảo người đánh người thật đúng là đánh!”

Người cao cũng có chút choáng váng hoa mắt, cuối cùng hai người trực tiếp đánh nhau.

Đôi mắt đẹp của Thủy Vi lạnh lùng, trên trán lộ ra một tia hắc tuyến nói: “Hai người các người ngựa da phải không, đừng ở đây mất mặt xấu hổ, bằng không lột sạch quần áo các người treo ở trên cây một đêm!”

Hai người lập tức cảm giác sống lưng toát ra mồ hôi lạnh, danh hiệu Nữ Vương bạo lực thật không phải là có được vô ích.

Tên cao ráo vội vàng đỡ hán tử dậy, hai người kề vai sát cánh một bộ thân mật, nào còn có thâm cừu đại hận gì!

Thủy Vi lắc đầu, sau đó đưa ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên giữa sân.

Nàng nhú mày suy tư, vẻ mặt khó hiểu, bối cảnh sau lưng thiếu niên này lớn bao nhiêu, có thể làm cho Sở Phàm bị dọa thành cái dạng này.

Mà đâu chỉ có tất cả mọi người đều choáng váng, Dương Thiên cũng không hiểu gì cả.

Hắn còn chưa ra tay, đối phương sao lại sợ hãi như vậy? Chẳng lẽ hắn biết thân phận Phá Thiên Tiên Đế của mình? Thế nhưng căn bản không có điểm chung nào a!

Vốn dĩ Lục Diệp cũng không hiểu, nhưng khi nàng thấy rõ khuôn mặt Dương Thiên, gương mặt xinh đẹp cũng trắng bệch, thân thể mềm mại không ngừng run rẩy.

Thiếu niên này không phải là tồn tại như trích tiên ở Thanh Phong Sơn sao? Hắn tại sao lại ở chỗ này?

Dương Thiên Kiềm nhú mày, bất quá nếu trực tiếp nhận thua cũng tốt, hắn đỡ phải bại lộ thực lực.

Xoay người tìm một góc yên tĩnh nhắm mắt dưỡng thần.

Mà lúc này, Sở Phàm mới thở dài một hơi.

Hắn chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới bị mồ hôi thấm ướt, gần như hư thoát.

Cuối cùng, vẫn là Lục Diệp đỡ hắn, hắn mới không ngồi bệt xuống đất xấu mặt trước mặt mọi người.

“Cái gì, đây chính là đại cao thủ, không đánh thì trực tiếp nhận thua.”

“Không phải là lừa đảo giả danh lừa bịp chứ.”

“Nhận thua thì thành tích của tiểu tử kia tính thế nào?”

Sở Phàm cố gắng trấn định, nói: “Đệ nhất đệ tử, tổng hợp đánh nhau đạt điểm tối đa.”

Một câu, tất cả mọi người đều vỡ tổ.

“Mẹ kiếp, dựa vào cái gì, huấn luyện viên này của ngươi làm thế nào?”

“Đúng, chúng ta không phục, hắn rõ ràng còn chưa ra tay, ngươi đã nhận thua, ngươi rút cuộc thu bao nhiêu chỗ tốt của hắn?”

“Ngươi không công bằng, chúng ta phải kháng nghị.”

Tất cả học viên khảo hạch bắt đầu lớn tiếng la hét, cuối cùng Trịnh Cương lạnh mặt quát: “Tất cả câm miệng cho ta, còn dám nói thêm một câu, ta hủy bỏ tư cách thi đấu của các ngươi.”

Một câu, toàn bộ học viên đều im lặng.

Trịnh Cương nhìn thật sâu Sở Phàm, sau đó trầm giọng nói: “Huấn luyện viên Sở Phàm, ngươi tiếp tục khảo thí đi.”

Sở Phàm tự nhiên nghe được trong giọng nói của Trịnh Cương có chút bất mãn, đối với việc này, hắn không có một tia áy náy.

Tu vi của đối phương khủng bố, đừng nói là hắn, coi như là sư phụ hắn tới cũng phải quỳ, đánh không lại, nhận thua cũng không có gì mất mặt.

Kế tiếp là Tiêu Nại Nhi, tu vi của nàng mặc dù không tệ, nhưng kỹ thuật chiến đấu quá yếu kém, Sở Phàm chỉ điểm chỗ thiếu sót của hắn, cho thành tích 50 điểm.

Tất cả học viên nghe vậy lại xù lông, Dương Thiên không thi triển bất cứ cái gì, huấn luyện viên này cho điểm tuyệt đối.

Tiêu Nại Nhi thi triển nhiều công kích hoa lệ như vậy, sao chỉ bằng một nửa của người trước?

Bọn hắn từng cái từng cái đối với Sở Phàm nghiêng răng nghiêng lợi.

Sở Phàm không thêm để ý chút nào, lại nhìn thân ảnh Dương Thiên, càng thêm tin chắc hắn chính là kỳ nhân của Thanh Sơn Thiên.

Lấy sức một mình đối kháng toàn bộ Yêu tộc, bức bách toàn bộ bọn chúng rời khỏi Giang Thành, đây là uy phong cỡ nào.

Mọi người bất mãn, sau đó đều cắn răng lấy công kích mạnh nhất ra, mà Sở Phàm hoàn toàn dễ dàng hóa giải, thuận tiện chỉ ra thiếu sót của bọn hắn, điều này làm cho mọi người không còn cách nào khác.

Bởi vì Sở Phàm thật sự quá cường đại.

Hạng khảo hạch này, ngoại trừ Dương Thiên được điểm tối đa, những người còn lại không có một người nào đạt tiêu chuẩn, không thể không nói, huấn luyện viên này thật sự là có chút quá hà khắc.

Tuy nhiên cũng may thành tích của Dương Thiên vẫn lạc hậu như cũ, không xếp được bốn hạng đầu, mọi người cũng không khỏi yên tâm.

Cuối cùng, dưới ánh mắt mong đợi của mọi người, Trịnh Cương công bố hạng khảo hạch cuối cùng.

Hắn nhìn mọi người chung quanh một chút, nói: “Khảo hạch cuối cùng, thi văn, nội dung bài thi bao hàm toàn diện, là khảo quan của Lục Diệp ra đề, có thể thi bao nhiêu, đều xem vận mệnh của các người.”

Mới đầu, tất cả mọi người không thêm để ý, thế nhưng sau khi thấy được đề mục, tất cả mọi người đều choáng váng.

“Trời ơi, một bài thi bao hàm tám chín môn học, có làm hay không!”

“Ta quả thực muốn học máu, không nên mang theo người như vậy chứ.”

Trời ạ, ta chỉ biết một ngành học thì biết làm sao bây giờ.”

“Mẹ nó, bây giờ ta mới biết sách đến lúc dùng ít hận là có ý gì.”

Mọi người nhìn bài thi, đang xé rách tóc, ngay cả Tiêu Nại Nhi cũng nhăn nhó, cau mày.

Chỉ có Dương Thiên, hấn ngay cả bút cũng không động.

Hạng khảo hạch thứ chín hấn vốn định được 50 điểm, nhưng mà không nghĩ tới giáo quan kia vậy mà cho hấn 100 điểm.

Lần này nếu lại thi năm mươi điểm liền đạt được khảo hạch.

Cho nên, lần này hấn dự định nộp giấy trắng. Cứ như vậy được năm trăm năm mươi điểm, khẳng định không xếp được bốn vị trí đầu.

Hơn nữa, quan trọng nhất là có thể bàn giao với Hồ Nữ Hoa Yên Nhu.

Hai toàn vẹn đều đẹp, Phá Thiên Tiên Đế ba trăm năm trí lực, quả nhiên không phải dùng để trưng cho đẹp.

Thế là, đợi mười phút, khi mọi người đang trầm tư suy nghĩ, Dương Thiên trực tiếp nộp bài thi.

Tất cả mọi người đều choáng váng.

“Ta đi, tiểu tử này cũng quá tự tin đi, mười phút a, tên của ta mới vừa viết xong mà thôi.”

“Nói là cho hai giờ thi, mẹ nó, ta còn chê thời gian không đủ, đối phương trực tiếp rảnh rồi một giờ năm mươi phút, có cần ngông cuồng như vậy không.”

Một người trong đó vẻ mặt nghi hoặc nói: “Không đúng, ta còn chưa thấy hấn viết, sao hấn có thể viết nhanh như vậy?”

“Chẳng lẽ hấn là... “

Bạch quyền? Ngay cả tên cũng không viết, đây là định từ bỏ sao? Lục Diệp cau mày nhìn bài thi Dương Thiên đưa tới.

Nàng đang muốn thắc mắc, đối phương đã sớm không thấy ra ngoài.

Giờ phút này khuôn mặt Lục Diệp đau khổ, trời ạ, rốt cuộc nên làm gì bây giờ?

Nếu trực tiếp phản không điểm cho vị Trích Tiên này, hẳn có tức giận hay không.

Ngẫm lại phong thái thiếu niên đêm đó ở trên Thanh Phong Sơn, Lục Diệp đột nhiên run rẩy.

Hắn nổi giận, ngay cả Yêu Lang Vương cũng có thể một chưởng đập vào trong khe đất, xương cốt của mình yếu kém, một cái tát này đánh xuống, không phải mất mạng tại chỗ sao.

Lục Diệp càng nghĩ càng thấy đáng sợ, cuối cùng noi theo sư huynh của mình, đánh một trăm điểm trên thành tích của Dương Thiên.

Cái này cũng chưa tính, vì không cho mọi người nói chuyện phiếm, nàng viết tất cả đáp án lên bài thi.

Tất cả mọi người đều vui đầu làm bài, tự nhiên cũng không phát hiện một màn này.

Chờ Đạo Lục Diệp viết tên Dương Thiên lên, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngẫm lại, nàng cũng cảm giác được có chút ủy khuất, Dương Thiên thi cử, nàng làm giám thị lão sư, giúp đối phương gian lận viết bài thi, nếu như bị người phát hiện, nàng không còn mặt mũi nào nữa.

Hai tiếng rất nhanh đã trôi qua, tất cả mọi người ở bên ngoài lo lắng chờ đợi, chỉ có một mình Dương Thiên ngồi trên ghế híp mắt nghỉ ngơi.

Hắn tình nguyện lãng phí thời gian trên giường ngủ, cũng không muốn lãng phí vào khảo hạch nhằm chán này.

Nửa giờ cuối cùng, cuối cùng Lục Diệp cũng xem xét tất cả bài thi.

Lục Diệp còn chưa báo thành tích của tất cả mọi người, mọi người đã nản lòng thoái chí.

“Ôi, những đề mục này đều quá khó, ta đoán chừng có thể đạt tiêu chuẩn không quá bốn người.”

“Đúng vậy đúng vậy, cũng không biết tiểu tử xinh đẹp này rốt cuộc tìm đề mục xảo trá như vậy ở đâu, lúc ấy ta suýt nữa đã muốn ăn hết bài thi này.”

Một thiếu niên đeo kính mắt nói: “Ai nói bốn người có thể đạt tiêu chuẩn? Đừng làm rộn, vừa rồi ta hỏi người ta, Tiêu Nại Nhi đã nói nàng làm nhiều thành tích chỉ là đạt tiêu chuẩn, đừng nói chúng ta nữa.”

Cũng có người phủ nhận nói: “Không có khả năng có được, nơi này nhân tài xuất hiện lớp lớp, đừng nói đạt tiêu chuẩn, thi đạt điểm tối đa cũng có người nguoi tin hay không.”

Thiếu niên đeo kính kia nghe vậy cười khẩy nói: “Còn điểm tuyệt đối? Làm sao có thể? Đề mục này khó cỡ nào, người cũng không phải chưa từng thấy qua, nếu có người có thể thi đạt điểm tối đa, ta xách giày cho hắn...”

Hắn còn chưa nói hết câu, Lục Diệp đã mỉm cười nói: “Tiếp theo, ta công bố thành tích cho mọi người, hạng nhất, Dương Thiên, một trăm điểm!”

“Cái gì?”

“100 điểm? Làm sao có thể?”

“Đề mục như vậy đều thi một trăm điểm, táng tận thiên lương a!”

Tất cả mọi người đều khiếp sợ, nhất là người đeo kính nói muốn xách giày cho một trăm phần trăm kia, sắc mặt càng xanh mét, vẻ mặt khó có thể tin.

Mà Dương Thiên cũng hoàn toàn ngây ngẩn cả người, hắn dạy là bạch quyền, hắn là 0 điểm mới đúng, một trăm điểm này rốt cuộc là làm sao mà có được.

Còn nữa, nếu như được một trăm điểm, tổng điểm thành tích cũng chỉ là sáu trăm năm mươi điểm, đây là thông qua khảo hạch, nếu xếp hạng ở vị trí thứ tư...

Sắc mặt Dương Thiên biến thành màu đen.

Hắn dưới tình thế cấp bách đứng lên, không khéo giày bị kẹt ghế.

Thấy cảnh này, thiếu niên đeo kính kia mặt tái mét.

Chương 240 - Người đẹp có gai.

Tất cả mọi người đều điên rồi.

Một người trong đó a kinh hô một tiếng nói: “Không đúng nha? Vừa rồi ta thấy hấn một chữ cũng không viết, không động bút, làm sao có thể thi đạt điểm tối đa?”

“Đúng vậy, hấn nộp bài thi mười phút, sao có thể, khi đó ta mới làm một đề mà thôi.”

“Ta tận mắt nhìn thấy hấn giao là một tờ giấy trắng, người đây là thiên vị!”

“Kháng nghị, chúng ta phải kháng nghị!”

Lúc này, Trịnh Cương nghe thấy bên này ồn ào đi tới, cau mày quát: “Ồn ào cái gì? Có tin ta hủy bỏ tư cách thi của các người không?”

Tất cả mọi người đều im lặng!

Mà thiếu niên đeo kính mắt kia không cam lòng, mở miệng nói: “Trịnh khảo quan, chúng ta không phục, hấn gian lận!”

Nói rồi, dùng ngón tay chỉ Dương Thiên.

Dương Thiên cạn lời, hấn cần phải gian lận sao? Mặc dù những đề mục này có chút khó khăn, nhưng trong mắt Phá Thiên Tiên Đế hấn, chỉ là mưa bụi mà thôi!

Còn có, hấn đã trực tiếp nộp giấy trắng, tương đương với từ bỏ khảo hạch, lại còn bị người oan uổng gian lận.

Nếu không phải do hàm dưỡng tốt, Dương Thiên Chân muốn một cước đạp chết thiếu niên đeo kính mắt này!

Trịnh Cương nghi ngờ nhìn Dương Thiên, sau đó lại nhìn Lục Diệp!

Khảo hạch của Thần Long tổ chú ý chính là công bằng công chính.

Vừa rồi chuyện Sở Phàm hấn cũng không nhúng tay vào, bởi vì hấn biết cho dù Dương Thiên thi hạng chín đạt điểm tối đa, cũng không đạt tiêu chuẩn, càng không vào được hạng tư!

Nhưng bây giờ thì khác, lần này Lục Diệp giúp hấn, tương đương với thành tích của hấn đã đạt đến 650 điểm.

Đây không chỉ là đạt tiêu chuẩn, hơn nữa còn đạt tiêu chuẩn 50 điểm!

Nếu những người phía sau không phát huy tốt, hấn sẽ tiến vào bốn vị trí đầu.

Mà thành tích này hoàn toàn có thể tiến vào Thần Long tổ.

“Chuyện gì vậy?” Trịnh Cương hỏi Lục Diệp.

Cảm xúc của Lục Diệp không có bất kỳ dao động nào, nàng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Nàng lấy bài thi mình viết ra đặt ở trước mắt mọi người nói:

“Dương Thiên đích xác thi đạt điểm tối đa, không tin các người cứ xem bài thi đi.”

Mọi người mí mắt nhảy dựng, tiếp nhận bài thi nhìn thoáng qua lập tức kinh hô.

“Mẹ kiếp, đúng là thành tích một trăm điểm!”

“Chẳng lẽ hấn là thiên tài hay sao? Chỉ là mười phút a, chênh lệch cũng quá lớn đi!”

“Khó tin a!”

“Xin lỗi Lục huấn luyện viên, chúng ta trách oan người rồi.”

Chúng cứ được đưa ra, tất cả mọi người đều xấu hổ.

Chỉ có Dương Thiên, lại chân chân chính chính choáng váng.

Vừa rồi hình như mình thật sự nộ giấy trắng mà? Chẳng lẽ là có ma ám?

Hấn há to miệng đang muốn giải thích, đây không phải hấn viết, đã thấy Trịnh Cương nhú mày nói: “Được rồi, không có việc gì, việc này là hiểu lầm, ta sẽ không truy cứu, nếu ai còn dám nhắc tới, trực tiếp hủy bỏ tư cách thi đấu!”

Được!

Một câu nói vừa dứt, Dương Thiên đỡ trán tràn đầy bất đắc dĩ!

Mặc dù hấn không muốn thông qua khảo hạch, nhưng bị hủy bỏ tư cách tranh tài là một chuyện khác.

Hôm nay Hoa Yên Nhu không làm gì cả, nói là ở bên ngoài chờ hấn. Nếu trực tiếp hủy bỏ tư cách, không thể thiếu chuyện

tổ cáo Hàn Hương Ngung.

Mà nhớ tới dáng vẻ hung hãn của tiểu tử tử kia, Dương Thiên trực tiếp nhận thua!

Hiểu lắm thì hiểu lắm đi, Dương Thiên chỉ có thể cầu nguyện kế tiếp những học viên này vượt qua hẳn.

Đám người Thần Long tổ bên kia cũng nghi ngờ!

Người gây gãi đầu hỏi: “Không phải nói thi văn hạng nhất cuối cùng là hạng khó khăn nhất sao? Làm sao còn sẽ có người thi được 100 điểm? Chẳng lẽ lần này ra đề rất đơn giản?”

“Đúng nha, hạng khảo hạch cuối cùng không phải là thi văn cộng lại với nhau sao? Độ khó cực kỳ sâu, làm cho người ta giận sôi.”

“Lúc khảo hạch của chúng ta, một người đạt thành tích đạt tiêu chuẩn cũng không có.”

“Chẳng lẽ năm nay sửa lại quy tắc, viết bảng cửu cửu thừa pháp là qua cửa?”

Thủy Vi nghe vậy, lắc đầu nói: “Đề mục ta nhìn thoáng qua, cho dù là lại đề cho đám nhãi con các ngươi thi một lần, vẫn là không có khả năng có người đạt tiêu chuẩn!”

“Hắc, đội trưởng đại nhân, mặc dù ngươi là nữ thân của ta, nhưng ngươi vũ nhục trí thông minh của chúng ta như vậy, chúng ta sẽ tức giận đó.”

“Đúng đấy, đội trưởng thật to, chúng ta mấy năm nay cũng không phải ăn không ngồi rồi.”

“Nếu đề chúng ta thi lại một lần, chúng ta cũng có thể thi đạt điểm tối đa.”

“Ồ? Thật sao?” Đôi mắt đẹp Thủy Vi nhìn mọi người một chút, tựa như cười mà không phải cười.

Mọi người tuy rằng ngẩn ra thế nhưng đây là vấn đề nguyên tắc, vẫn kiên trì gặt đầu.

Thủy Vi cười từ trong túi móc ra một tờ bài thi nói: “Vừa khéo, ta để lại một tờ bài thi, đừng nói ta bắt nạt các ngươi,

đám nhãi con các người cùng nhau làm bài thi này, nếu là không làm được điểm tối đa, hừ hừ!”

Mọi người khinh thường nói: “Tiểu tử kia đều có thể thi đạt điểm tối đa, đội trưởng nữ thần, người có phải quá coi thường chúng ta rồi hay không?”

Mấy người căn bản không để một bài thi vào mắt, trong đó người gây cười hắc hắc nói: “Nữ thần, nếu chúng ta thi đạt điểm tối đa, vậy ngài nên...”

Thủy Vi cười quyền rũ nói: “Các người làm đủ điểm, ta mặc cho các người xử trí.”

Tất cả mọi người nghe vậy, trong mắt đều bốc lên lục quang.

Đội trưởng bọn họ mặc dù có đôi khi rất bạo lực, nhưng lại thật sự dùng khuôn mặt giống như thiên sứ, đáng người như ma quỷ, mọi người nghĩ chẳng ra sao cả đã lâu lắm rồi.

Người gây cản rǎng nói: “Đội trưởng, đây chính là người nói, chúng ta làm max điểm, người phải mặc bikini cho chúng ta xem.”

Một câu nói, các đội viên Thần Long tổ phát ra tiếng sói tru.

Tên hán tử thô kệch kia càng hưng phấn nói: “Ta cất giữ mấy bộ bikini, đội trưởng, chờ ngài tới chọn nhé!”

Mọi người cười mǎng: “Vốn tưởng tiểu tử người là người thành thật nhất, nhưng không ngờ người lại là người khó chịu nhất!”

Thủy Vi gật đầu nói: “Được, thế nhưng điều kiện tiên quyết là các người có thể được điểm tối đa, nếu như không được điểm tối đa...”

Thủy Vi còn chưa nói hết, chỉ nghe mọi người lộ ra thần sắc tự tin nói: “Không thể nào, đội trưởng, người nhận thua đi, bài thi ở đâu, ta hiện tại liền làm nó ra.”

Thủy Vi cười lạnh!

Song khi thanh niên mặt tròn kia nhìn thấy bài thi, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch.

Hơn nữa, càng về sau, sắc mặt của hắn lại càng trắng bệch.

Tên cao nhìn thoáng qua bài thi, liền cảm giác đầu óc choáng váng.

“Ta làm sao còn cảm giác lần khảo hạch này so với nhóm khảo hạch chúng ta còn khó khăn hơn?”

Thanh niên mặt tròn xem xong bài thi, lúc này mới lộ ra một nụ cười so với khốc còn khó coi hơn, nói: “Đội trưởng, cái kia, hiện tại ta chỉ muốn hỏi một chút, nếu chúng ta không đạt điểm tối đa, sẽ bị xử phạt như thế nào.”

Thủy Vi cười nói: “Sẽ không bị xử phạt, chỉ là chạy bộ xung quanh căn cứ mà thôi.”

“Hô, còn tốt, cũng được! Vậy chạy bao nhiêu đội trưởng người nhả một câu ta đi ngay bây giờ.”

Hắn nhìn thoáng qua bài thi, hắn là cố vấn của Thần Long tổ, hắn cảm giác mình thi tám mươi phần trăm đều khó khăn.

Hắn cũng không được, thì càng đừng đề cập đến đám người ngu ngốc bên cạnh này, chỉ biết đánh đánh giết giết, không có một chút đầu óc.

Cho nên, thanh niên mặt tròn tự động lĩnh phạt.

Thủy Vi cười ha ha nói: “Bất luận số vòng!”

Thanh niên mặt tròn buồn bực nói: “Vậy thì nói cái gì?”

Thủy Vi hững hờ loay hoay móng tay nói: “Chạy mãi, chạy hôn mê mới thôi!”

“Hả? Không phải chứ đội trưởng?” Mọi người sợ hãi, vẻ mặt tuyệt vọng.

“Có cần phải tàn nhẫn như vậy không!” Người gầy khoe miệng giật giật, chỉ cảm thấy vừa rồi miệng mình đã thiếu.

Thủy Vi ha ha một chút nói: “Đừng sợ, ba người các người ngoại lệ!”

Nói xong, ngón tay ngọc của nàng chỉ vào hán tử thô kệch, còn có thanh niên mặt tròn kia,

Ba người nghe vậy không dám tin, mừng rỡ như điên!

Mọi người nghe vậy thì bắt đầu bắt mắt.

“Đội trưởng, chúng ta vừa rồi không nói gì cả, là nằm không cũng trúng đạn, vì sao người chỉ trừng phạt chúng ta chứ không trừng phạt bọn họ.”

“Đúng vậy đúng vậy, bọn họ dựa vào cái gì ngoại lệ a!”

“Ta không phục, ta cũng muốn ngoại lệ!”

Thủy Vi cười nhẹ nhàng nói: “Các người là chạy ngất mới thôi, ba người này là đem chân chạy phể mới có thể dừng lại.”

Một câu nói, tất cả mọi người đều hít vào một ngụm khí lạnh!

Ác, quá độc ác!

Sắc mặt ba người gầy tái nhợt, chân như nhũn ra!

Tất cả mọi người nghe vậy đều vụng trộm cười, đồng tình ba người gầy gò, dám đùa giỡn đội trưởng, thật sự là chán sống.

Thủy Vi nhìn mọi người chung quanh một cái nói: “Vừa rồi ai không phục? Còn nói muốn ngoại lệ? Đứng ra, cùng chạy với ba người bọn họ!”

Tất cả mọi người đều câm như hến!

Nhất là một thiếu niên mập lùn trong đó, nghe vậy thiếu chút nữa tròng trắng mắt ngất đi.

Bởi vì vừa rồi chính là hần kê la muốn ngoại lệ!

Ánh mắt của Thủy Vi lại rơi vào trên người đám người Dương Thiên, âm thanh yếu ớt nói: “Còn không mau đi, chẳng lẽ cứ bắt lão nương dắt theo mấy con chó ngao Tây Tạng đuổi theo sau môn các người, các người mới chịu chạy?”

“Đừng đừng, đội trưởng người cũng đừng mà!”

Sắc mặt mọi người tái nhợt, chân tay mềm nhũn, đỡ nhau nhanh chóng ra cửa.

— — — — —

Lời nói chuyện của Thần Long Tổ tự nhiên truyền vào trong tai Dương Thiên.

Hần không ngờ mỹ nữ thoát nhìn ôn nhu động lòng người này lại là một người cuồng bạo lực còn bạo lực hơn cả Hoa Yên Nhu.

Chỉ nghĩ thôi, trên trán Dương Thiên Đô đã đổ mồ hôi lạnh.
Điều này càng thêm kiên định quyết tâm không vào Thần
Long Tổ của hắn...

Chương 241 - Công bố thành tích.

Lục Diệp bên này lại báo thành tích.

Tiêu Nại Nhi năm mươi lăm tuổi, sáng sủa năm mươi một, Cố Minh bốn mươi hai điểm, Ngô Thiển ba mươi tám điểm...

Tất cả mọi người càng nghe càng lạnh lòng, cuối cùng trực tiếp khóc lên.

Thành tích này đối với mọi người quá lớn, ngoại trừ Dương Thiên, không có một người đạt tiêu chuẩn!

Trong đám người, trong giọng nói của mọi người đều mang theo chua xót: “Cũng không biết tiêu tử kia rốt cuộc là gặp vận cứt chó gì, đề mục khó như vậy mà thi được thành tích một trăm điểm.”

“Thật sự là quái thai, đề mục kia ra chính là phát rồ, ta đoán chừng lão sư ra đề cũng không nhất định trả lời đúng.”

“Nhưng mà cho dù hắn thi được điểm tối đa thì như thế nào, thành tích trước đó của hắn kém như vậy, khẳng định không vào được top 4!”

Tất cả mọi người thấp thỏm, thành tích, mà Dương Thiên lúc này đã chậm rãi đi ra bên ngoài.

Thành tích hắn đã tính ra, hắn là hạng năm!

Mặc dù thành tích này rất mạo hiểm, nhưng hắn cũng rất hài lòng, cũng coi như cho Hoa Yên Nhu một cái công đạo!

Nhưng mà, không đợi hắn đi ra ngoài, chỉ thấy một nữ nhân xinh đẹp ngăn cản đường đi của hắn.

“Tiểu ca muốn đi đâu vậy!”

Thủy Vi nàng mím môi, cười tủm tỉm mắt nhìn Dương Thiên, da trắng như mới bóc ra sợi bông, môi đỏ mọng cong lên, càng thêm xinh đẹp.

Mái tóc đen của nàng nửa thắt lưng, xõa ngang eo, khuôn mặt trái xoan trong suốt như ngọc, da trắng như tuyết như tuyết ngọc, dáng người uyển chuyển tinh tế, bộ ngực sữa đầy đà! Phong hoa tuyết đại, kiều diễm ướt át!

Ánh mắt Dương Thiên bình tĩnh nhìn thân thể mềm mại nóng bỏng của Thủy Vi, dáng người của nàng tựa hồ không kém Hoa Yên Nhu là bao.

Nhưng mà tính tình của nàng dường như còn lợi hại hơn Hoa Yên Nhu, tốt nhất là đừng gặp nhau, bởi vì một Hoa Yên Nhu cũng đủ để hấn chịu.

Dương Thiên thu hồi ánh mắt cười nói với nó: “Nơi này hình như không có chuyện gì của ta, ta nghĩ ta nên đi rồi.”

Nụ cười của Thủy Vi càng thêm rạng rỡ!

Người này, Thần Long tổ nhất định phải có!

Nàng quyến rũ cười cười, không đến thời điểm cuối cùng, làm sao người biết được thành tích được định đoạt?

“Ta tính, ta đứng thứ năm!”

Thủy Vi lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc cười nói: “Người hấn là đệ nhất!”

Một câu nói, đồng tử Dương Thiên co rút lại, sau đó hấn cười một tiếng nói: “Làm sao có thể, ta đã tính xong điểm thành tích của tất cả mọi người!”

“Ồ? Ta muốn nghe xem!”

Thủy Vi hai tay ôm lấy, bộ ngực sữa càng thêm đầy đà.

Dương Thiên nhìn đội trưởng Thần Long tổ cản đường, không khỏi nhíu mày!

Xem ra nếu không xuất ra chút bản sự, đối phương sẽ không dễ dàng thả hấn rời đi.

Dương Thiên vươn ngón tay ra nói: “Người đứng đầu là Tiêu Nại Nhi, tổng thành tích của nàng là bảy trăm mười lăm điểm,

người thứ hai là Minh Lãng, tổng thành tích của hắn là sáu trăm chín mươi điểm, người thứ ba là Ngô Thiển, tổng thành tích của nàng là...

Sáu trăm tám mươi ba, thứ tư là Cố Thông, tổng thành tích của hắn là sáu trăm năm mươi ba, mà thành tích của ta là sáu trăm năm mươi điểm, cho nên đứng thứ năm!”

Tâm tư thật tinh tế, Thủy Vi sợ hãi thán phục.

Có thể sắp xếp thứ tự, nhất định phải nhớ kỹ thành tích của tất cả mọi người! Mười hạng thành tích, mười người, thành tích một trăm điểm!

Có thể sử dụng trí nhớ nhớ rõ ràng như vậy, tính chuẩn xác như vậy, thế gian ít có a.

Điều này cũng càng khiến Thủy Vi thêm kiên định quyết tâm muốn lôi kéo Dương Thiên vào Thần Long Tổ!

Nàng ta cười khanh khách nói: “Không đúng, ta cảm thấy người tính toán không đúng!”

Dương Thiên nhíu mày hỏi: “Sao lại không đúng?”

Thủy Vi ha ha cười nói: “Người quên đem chính mình thêm vào, ta cảm giác người có thể tiến vào Thần Long tổ.”

Dương Thiên nhướn mày cười nói: “Ta tính không có một chút sai sót!”

Thủy Vi mang theo má đào cười nói: “Vậy người có dám cùng ta đi qua, chờ thành tích ban bố hay không?”

Nhìn Thủy Vi chặn ở cửa, Dương Thiên thực sự bất đắc dĩ chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Chờ hai người đến bên cạnh mọi người, Thủy Vi đưa tới ánh mắt của tất cả mọi người.

“Oa, Thủy Vi tiểu tử tử, sao ngài lại tới đây.”

“Tiểu tử tử, ta khảo hạch đạt tiêu chuẩn, sáu trăm điểm, lần này ta có thể vào Thần Long tổ rồi.”

“Thủy Vi tử tử, người có thể làm đội trưởng của ta không?”

Mọi người vây quanh Thủy Vi, đẩy Dương Thiên sang một bên, Thủy Vi thân thiết đáp lại mọi người, giống như là đại tỷ

tỷ nhà bên vậy.

Mọi người thấy vậy, càng thêm điên cuồng, nhao nhao đem ánh mắt sùng bái nhìn về phía nàng.

Mà Dương Thiên lại lộ ra vẻ mặt cổ quái với việc này, đám ngu ngốc này chẳng lẽ không chú ý đến những thành viên khác của Thần Long Tổ đã không thấy đâu nữa sao?

Nghĩ đến yêu cầu vừa rồi của Thủy Vi đối với thủ hạ của nàng, Dương Thiên đều cảm lòng không được rung mình một cái.

Chạy dài mà thôi, vậy mà để cho người chạy ngắt mới tính xong, thậm chí yêu cầu ba vị trong đó chạy gãy chân, đây là khái niệm gì a.

Cứ như vậy, đám người này còn chen chúc muốn chui vào trong, thật sự là đầu óc bị động kinh.

Lúc này, Trịnh Cương cầm một tờ đơn đi tới, hiển nhiên phía trên là thành tích của tất cả mọi người.

Tất cả mọi người đều có chờ mong, có sợ hãi, có nắm chắc phần thắng.

Đối mặt với Dương Thiên là một người duy nhất không quan tâm, hờ hững không hỏi như vậy.

Trịnh Cương nhìn mọi người chung quanh một chút, nói: “Hiện tại công bố thành tích, bốn hạng đầu ở lại, còn lại rời đi.”

Mọi người nghe vậy, càng nín thở, thời khắc quyết định vận mệnh đã đến.

“Hoắc Thanh, tổng thành tích bốn trăm ba mươi một, Vương Minh, tổng thành tích năm trăm năm mươi một, Trương Ly, tổng thành tích...”

Lời nói của Trịnh Cương giống như một thanh đao sắc bén.

Nghe được tên của mình, tất cả mọi người sắc mặt trắng bệch co quắp ngã trên mặt đất.

Bọn họ biết, tất cả cố gắng đều hóa thành tro bụi!

“Dương Thiên!”

Đọc đến đây, Trịnh Cương dừng lại một chút, sau đó lộ ra một nụ cười ý vị sâu xa.

“Sáu trăm năm mươi điểm, đứng thứ năm!”

Dương Thiên lơ đãng, trên mặt không có bất kỳ biểu lộ mát mát nào, hẳn muốn đi, Thủy Vi lại ngăn cản hẳn.

“Dương Thiên, thành tích còn chưa công bố xong đâu.”

Dương Thiên bình thản nói: “Kết quả đều giống nhau, ta không được chọn!”

Đôi mắt đẹp của Thủy Vi chăm chú nhìn Dương Thiên, hỏi ra vấn đề đè nén trong lòng nàng thật lâu.

“Dương Thiên, có phải ngươi không muốn vào Thần Long Tổ?”

Dương Thiên cười cười thêu thảo phủ nhận: “Sao có thể, sao ngươi lại nghĩ như vậy, ta cũng rất muốn vào Thần Long tổ, nhưng các ngươi khảo hạch quá nghiêm khắc, ta đã dốc hết toàn lực nhưng vẫn không thể tiến vào top 4, không thể không nói là tiếc nuối!”

Trên trán Thủy Vi hiện lên một tia hắc tuyến nói: “Ngươi đã nói ngươi dùng hết toàn lực, xa như vậy chúng ta tạm thời không nói, chỉ nói đến lần bắn đó, khoảng cách một ngàn năm trăm mét, ngươi không có nhắm chuẩn, không có bất kỳ chuẩn bị nào, trong vòng năm giây liên tục bắn ra năm phát, toàn bộ trúng mục tiêu, đây là ưu thế của ngươi, vì sao tiết kiệm được năm phát ngươi lại tự động từ bỏ.”

“A, lần đó a!”

Dương Thiên nói bậy: “Khi đó con mắt của ta bị cát nhìn không rõ lắm, cho nên không thể không từ bỏ, thật đáng tiếc!”

“Ngươi.....”

Thủy Vi mang theo một tia âm giận, Tú Quyên nàng nắm chặt, nếu như Dương Thiên là thủ hạ của nàng, nàng đã sớm huấn luyện ngoan ngoãn.

Mà lúc này, Trịnh Cương đã cười tủm tỉm báo ra thành tích của bốn người đứng đầu!

“Cố Thông, đứng hàng thứ tư, sáu trăm năm mươi ba phần!”

“Ngô Thiên, đứng hàng thứ ba, sáu trăm tám mươi ba!”

“Minh bạch, đứng hàng thứ ba, sáu trăm chín mươi điểm!”

“Tiêu Nại Nhi, đứng đầu bảng, bảy trăm mười lăm điểm!”

Trịnh Cương vừa dứt lời, tất cả mọi người đều kinh hô, nhất là sau khi nghe được thành tích của Tiêu Nại Nhi, trong mắt càng lộ ra thần sắc hâm mộ.

“Bảy trăm mười ba điểm, trời ạ, một người duy nhất tiến vào bảy trăm điểm!”

“Ôi, bây giờ cuối cùng ta cũng biết chênh lệch với thiên tài ở chỗ nào rồi.”

Tiêu Nại Nhi nhìn chằm chằm Dương Thiên, thiếu niên này ở hai hạng khảo hạch cuối cùng treo nòng lên đánh lại không có tiến vào Thần Long Tổ, thật sự là quá đáng tiếc.

Vốn dĩ nàng đã coi đối phương là đối thủ duy nhất, nhưng đối phương thi rớt, về sau chênh lệch giữa hai người sẽ càng lúc càng lớn.

Hiện tại có thể đáng giá làm đối thủ của nàng, chỉ có đội viên lợi hại nhất của Thần Long tổ, còn có huấn luyện viên Sở Phàm, cùng với đội trưởng Thủy Vi.

Mà khi biết mình đứng hàng thứ tư hơn Dương Thiên ba phần, đoạt danh ngạch của Dương Thiên, Cố Phong chân như nhũn ra, không đợi hấn thoát đi, bàn tay Dương Thiên đã đặt lên vai hấn cười nói: “Cố Phong, chúc mừng, vào Thần Long Tổ.”

Chân Cố Phong mềm nhũn suýt nữa thì quỵ xuống, hấn cho rằng Dương Thiên giận quá hóa cười bất mãn với hấn, cho nên vội vàng cười khan hai tiếng nói: “Dương ca, ta thật sự không cố ý, ta không biết kết quả sẽ như vậy, sớm biết như vậy ta đã bớt thi mấy phần.”

Dương Thiên ha hả cười: “Chính vì ngươi thi được nhiều phần như vậy ta mới phải chúc mừng ngươi.”

“A?”

Cố Phong hoàn toàn ngây ngẩn cả người, hấn không rõ Dương Thiên Hồ Lô bán thuốc gì, nhưng ở Thanh Phong Sơn đã được

chứng kiến phong thái tuyệt thế của Dương Thiên, hắn bây giờ sợ hãi Dương Thiên là phát ra từ trong xương tủy.

Thế là, hắn gần như sắp khóc lên, tuy rằng không nổi, nhưng vẫn cắn răng nói: “Dương ca, ta rời khỏi, ta nhường danh ngạch cho huynh, huynh ngàn vạn lần đừng ra tay với ta, ta còn trẻ mà.”

Vẻ mặt Dương Thiên khó hiểu nói: “Tại sao ta phải ra tay với ngươi? Lần này ngươi làm rất tốt!”

Cố Phong vẫn xem những lời này của Dương Thiên là nói mát, cho nên, năng lực chịu đựng của tâm lý có hạn, mí mắt khẽ đảo, trực tiếp bị dọa ngất đi!

Chương 242 - Tông Sư chỉ cảnh.

Nếu thành tích đã công bố, ở lại cũng có ý nghĩa.

Nhưng mà Dương Thiên lần nữa muốn đi lại bị Thủy Vi ngăn lại.

Dương Thiên cau mày, lúc đang định mở miệng thì khuôn mặt xinh đẹp của Thủy Vi lộ ra ý cười nói: “Ngươi vừa nói ngươi thật sự muốn vào Thần Long Tổ.”

Dương Thiên gật đầu, dù sao kết quả đã xuất hiện, hắn tuyệt đối không có khả năng đi vào.

Nhưng mà, một màn khiến hắn tròn tròn mắt xuất hiện.

Chỉ nghe Thủy Vi cười nói: “Rất tốt!”

Tiếp theo, ánh mắt nàng nhìn về phía Trịnh Cương nói: “Ta lấy thân phận đội trưởng Thần Long tổ, tuyển thêm một học viên dự bị dự bị tổ Thần Long, ngươi thấy thế nào?”

Trịnh Cương có chút ngây ngẩn cả người.

Những người bị đào thải ánh mắt đều sáng lên, trên mặt tất cả đều là vẻ cuồng nhiệt.

“Thủy Vi tỷ tỷ, chọn ta chọn ta, ta khỏe mạnh.”

“Tiểu tỷ tỷ, ta có thể chịu khổ, chọn ta đi.”

Tất cả mọi người đều điên cuồng, liều mạng thể hiện bản thân trước mặt Thủy Vi.

Mà khoe mắt Dương Thiên giật giật, có một loại dự cảm không tốt.

Quả nhiên.

Trịnh Cương tuy rằng nhú mày, nhưng hắn vẫn gật đầu nói: “Người là đội trưởng, người có quyền làm như vậy.”

Thủy Vi mặt mỉm cười nói: “Nếu như vậy, ta sẽ chọn hắn!”

Nói rồi, ngón tay ngọc chỉ vào Dương Thiên, hơn nữa còn bí ẩn chớp chớp mắt với hắn.

Dương Thiên: ……

Hắn không có nổi một chút hứng thú nào với đội viên dự bị, còn dự bị đội viên dự bị?

Từ khi nào Phá Thiên Tiên Đế hắn lại luân lạc tới tình trạng này?

Đang muốn cự tuyệt, Thủy Vi lại giành trước một bước nói: “Được, vậy cứ quyết định như vậy đi, Dương Thiên người theo ta qua đây, ta muốn kiểm tra trình độ của người một lần nữa.”

Cứ như vậy, dưới ánh mắt ghen tị của mọi người, Dương Thiên bị Thủy Vi lôi đi.

Tất cả mọi người đều lộn xộn, đặc biệt là bốn người đứng đầu.

Đội trưởng của mình bỏ lại đội viên dự bị chính thức của bọn họ. Lại lôi kéo một tiểu tử đội viên dự bị đi, thích hợp sao?

Tại một phòng huấn luyện, Dương Thiên nghi ngờ hỏi: “Tại sao lại chọn ta vào Thần Long Tổ?”

Thủy Vi cười ha ha nói: “Ta nhìn ra được, người bất phàm, người so với những đội viên kia của bọn hắn đều mạnh hơn, chỉ là ta không rõ tại sao người mỗi lần khảo hạch giống như là đi ngang qua sân khấu vậy.”

Dương Thiên nhú mày: “Ta không muốn vào Thần Long tổ, sao cứ phải nói ra?”

“Quả nhiên!”

Thủy Vi lơ đãng cười nói: “Hiện tại Trịnh Cương đã biên chế người vào, nói cách khác đã chậm.”

Dương Thiên đỡ trán, hắn trầm mặc một lát rồi nói: “Biên chế thì biên chế đi, tuy nhiên ta sẽ nói rõ trước, ta còn đang bận rộn việc học, nếu không có sự kiện trọng đại gì, ta sẽ không xuất hiện ở đây.”

Đôi mắt đẹp của Thủy Vi có chút lạnh: “Không thể nào, người đã trở thành dự bị dự bị của Thần Long Tổ, người nên tuân theo quy định, bằng không...”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt: “Nếu không người hoàn toàn có thể khai trừ ta a.”

“Người qua.....”

Thủy Vi cau mày quát lạnh một tiếng.

Nàng nắm lấy đôi bàn tay thanh tú, đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Dương Thiên, dự định từ khí thế áp đảo đối phương khiến hắn khuất phục.

Nhưng đối phương rõ ràng cực kỳ giống người thường, lại không có nửa ngày phản ứng với khí thế của nàng.

Nàng dâng lên một cảm giác bất lực với Dương Thiên, tất cả chiêu thức giống như đá chìm đáy biển vậy.

Thủy Vi rốt cuộc cũng biết, Sở Phàm sợ Dương Thiên, dường như không phải là bối cảnh của hắn, mà là sợ cá nhân hắn!

Vừa nghĩ đến đây, nàng vừa vui vẻ vừa đau đầu.

Vui vẻ là đối phương có thể là một đại cao thủ, bị nàng lôi kéo đến Thần Long tổ, vậy thực lực của bọn họ khẳng định sẽ tăng gấp bội!

Đau đầu chính là, nếu Dương Thiên thật sự là đại cao thủ cùng cấp với Sở Phàm, vậy hắn hoàn toàn không bị khống chế, ví dụ như hiện tại!

Cuối cùng, Thủy Vi làm ra thỏa hiệp.

Đôi mắt đẹp của nàng nhìn chằm chằm Dương Thiên nói: “Ta đồng ý yêu cầu của ngươi, tuy nhiên mười hạng khảo hạch vừa rồi ta cần kiểm tra lại cho ngươi một lần nữa, hơn nữa những người không có điểm tối đa, phải vượt qua gấp hai lần trước đó.”

Nói cách khác, trước đó Dương Thiên được năm mươi điểm khảo hạch, nhất định phải một trăm điểm.

Bởi vậy, Dương Thiên nhất định phải một nghìn điểm!

Thủy Vi vốn tưởng rằng Dương Thiên sẽ cò kè mặc cả, lại không nghĩ rằng Dương Thiên bất động thanh sắc đi tới bên cạnh máy kiểm tra sức mạnh.

Ánh mắt Thủy Vi không nháy một cái!

Nàng cũng rất tò mò, làm sao hẳn có thể không chế lực lượng chuẩn xác như vậy.

Vừa nghĩ tới đây, Dương Thiên đột nhiên ra quyền!

“Bành!”

Một âm thanh kim loại to lớn vang lên, Thủy Vi chỉ cảm thấy đỉnh tai nhức óc, mặt đất cũng rung động mấy phần.

Nhưng mà, chờ đến khi nàng nhìn về phía số kilogam biểu hiện trên máy kiểm tra sức mạnh, trực tiếp choáng váng.

Con số trên máy móc không ngừng di động, trong khoảng thời gian ngắn phá năm con số!

Năm chữ số, khái niệm gì?

Đó là một vạn cân!

Hơn nữa, còn đang không ngừng tăng lên.

Cuối cùng, thủy tinh trên màn hình không chịu nổi gánh nặng mà nứt ra từng khúc, nhưng con số vẫn đang không ngừng bay lên, thẳng đến một vạn năm ngàn cân, nó cũng không chịu nổi nữa, trực tiếp nổ tung bình!

Ngay sau đó, máy kiểm tra lực lượng bỏ ra mấy chục vạn mới nhập khẩu bốc lên một làn khói xanh, hoàn toàn báo hỏng!

Toàn bộ quá trình, Thủy Vi hoàn toàn choáng váng, nàng giương đôi môi đỏ mọng gần như có thể nhét vào một quả

trúng gà.

Trong lòng nàng chỉ có một ý niệm.

Điều đó không có khả năng!

Dương Thiên rút cánh tay ra khỏi máy kiểm tra sức mạnh, còn mang theo một ít chip dụng cụ!

Đây chính là tinh cương chế tạo đây, trời ạ!

Thủy Vi lần nữa nhìn thoáng qua máy kiểm tra lực lượng, lần nữa hít vào một ngụm khí lạnh.

Đây đâu chỉ là báo hỏng, một quyền kia của Dương Thiên trực tiếp xuyên thủng cổ máy này!

Thủy Vi sắp điên rồi.

Một quyền một vạn năm ngàn cân lực đạo, hơn nữa bởi vì máy kiểm tra báo hỏng, cái này còn chỉ xem như phỏng đoán bảo thủ.

Khó có thể tưởng tượng!

Thiếu niên này vậy mà ẩn giấu nhiều thực lực như vậy!

Gấp mười lần tiêu chuẩn điểm tối đa, nếu thành tích khảo hạch không đạt thì Dương Thiên đã được một ngàn điểm!

Thủy Vi chỉ cảm thấy mình đang nằm mơ, bởi vì điểm này nàng tự nhận là không làm được!

Nghĩ tới đây, sắc mặt của nàng đột nhiên trở nên hoảng sợ.

Tu vi của nàng đã đến hậu kỳ Âm Kinh, nàng không làm được, Âm Kinh đỉnh phong tự nhiên cũng không cách nào làm được.

Như vậy kế tiếp...

Cảnh giới Tông Sư!

Trời ơi!

Thủy Vi gần như muốn hôn mê bất tỉnh, thiếu niên trước mặt, lại là cường giả Tông Sư cảnh!

Nàng lại yêu cầu đối phương làm đội viên dự bị của Thần Long tổ. Nghĩ tới đây, Thủy Vi đã không tìm được tâm tình gì để hình dung tâm tình của mình nữa.

Sau khi Dương Thiên đánh xong một quyền, sắc mặt bình tĩnh, không hề thu hút như vừa rồi.

Nhưng máy kiểm tra lực lượng trước mắt đã biến thành một đồng sắt vụn, đã chứng minh thiếu niên này tuyệt đối không phải người thường!

Nhìn ánh mắt gần như lộ ra sùng bái của Thủy Vi, Dương Thiên đỡ trán, cảm giác dường như ra tay hơi nặng!

Cuối cùng, để tránh những phiền toái tiếp theo, hắn lạnh lùng nói: “Còn muốn kiểm tra tiếp không?”

Thân thể mềm mại của Thủy Vi một hồi, vội vàng cung kính nói: “Dương tiên sinh, không cần kiểm tra hoàn toàn không cần kiểm tra, thực lực của ngài ta đã chứng kiến, từ giờ trở đi ngài chính là đội viên dự bị, à không, bây giờ là Thần Long tổ chính thức, à không không, là phó đội trưởng Thần Long tổ.”

Nàng kích động nói năng lộn xộn.

Cảnh giới Tông Sư a, trời ạ,غمغم lại Thủy Vi cũng hưng phấn ngất đi.

Nơi này của bọn họ cũng có một vị cường giả Tông Sư cảnh tọa trấn, từ nay về sau, nàng không cần phải nhìn sắc mặt của người khác nữa.

Mà Dương Thiên nghe thấy Thủy Vi trong khoảng thời gian ngắn cho hắn liên tục tấn thăng ba cấp bậc, cũng có chút tròn mắt.

“Phó đội trưởng?”

Hắn phát ra nghi vấn chỉ là bởi vì có chút khiếp sợ, nhưng mà Thủy Vi cho rằng Dương Thiên không hài lòng, sau đó cắn răng mở miệng nói: “Dương tiên sinh, chỉ cần ngài lưu lại, ngài chính là đội trưởng Thần Long Tổ chúng ta, ta cũng nghe ngài hiệu lệnh.”

Nói xong, nàng tháo huy chương hình rồng màu vàng kim trên ngực xuống, cung kính đưa tới trước mặt Dương Thiên.

Dương Thiên:...

Sau một lúc ngẩn người ngẩn ngui, hắn lắc đầu cự tuyệt nói: “Đội trưởng vẫn là người làm đi, ta đối với việc này không có

bất cứ hứng thú gì.”

“Nhưng mà!”

Thủy Vi còn muốn nói gì đó, Dương Thiên khoát tay áo, nói: “Vẫn là câu nói kia, ta sẽ không có nhiều thời gian ở đây!”

Thủy Vi cung kính gật đầu nói: “Đó là tự nhiên, Dương tiên sinh người hành động hoàn toàn không bị bất luận kẻ nào trói buộc, người đã cự tuyệt chức vụ đội trưởng, vậy vị trí phó đội trưởng liền ủy khuất ngài tạm thay, hi vọng ngài không cần chối từ.”

Nói xong, từ trong túi lấy ra một huy chương hình rồng màu bạc.

Nàng mở miệng nói: ” Huy chương hình rồng này không thể mô phỏng theo, tất cả thành viên Thần Long tổ nhìn thấy huy chương này sẽ cung kính nghe lệnh.”

Dương Thiên nhún mày, đây dường như là thứ tốt.

Hắn không dùng đến người bên cạnh thì hình như cũng dùng được, đưa nàng cho Hoa Yên Nhu có vẻ không tệ, cũng coi như là không có lòng tốt với hắn.

Thế là Dương Thiên gật đầu nhận lấy, nhưng vẫn lặp lại một lần: “Ta nói rồi, không phải chuyện lớn các người không giải quyết được, ta sẽ không ra tay!”

Thủy Vi nghe được Dương Thiên hứa hẹn, vội vàng hưng phấn gật đầu, đôi mắt đẹp lộ vẻ vui sướng.

“Ừ, ta hiểu rồi!”

Lời hứa hẹn của cường giả Tông Sư, giá trị vạn kim.

Nhưng mà, nàng lại không biết, cảnh giới của Dương Thiên lúc này đã sớm vượt ra khỏi Tông Sư cảnh rất nhiều...

Chương 243 - Huy chương bạc.

Trước khi ra ngoài, Dương Thiên cố ý dặn dò Thủy Vi, bảo nàng đừng nói ra thực lực của mình.

Đối với cái này, Thủy Vi cầu còn không được.

Bây giờ Dương Thiên chính là át chủ bài của Thần Long Tổ nàng, nếu gặp phải ngoại lực không thể kháng cự, Dương Thiên hoàn toàn có thể đảm nhiệm làm chúa cứu thế.

Cho nên, thân phận của hắn tự nhiên là càng giữ bí mật càng tốt.

Hai người ra cửa, một đám người vây quanh Thủy Vi.

“Thủy Vi tỷ tỷ, vừa rồi bên trong xảy ra chuyện gì? Sao ta cảm giác bên trong giống như bị thứ gì đó hung hăng va chạm vậy?”

Thủy Vi cười tủm tỉm nói: “Không có gì, mọi người không cần lo lắng.”

Mà ngay khi Dương Thiên đang muốn rời đi, đột nhiên có người ngăn cản đường đi của hắn.

“Có việc gì?”

Dương Thiên nhíu mày nhìn cô gái trước mắt, nếu nhớ không lầm, tên của nàng là Ngô Thiển! Xếp hạng thứ ba!

Ngô Thiển cau mày hỏi: “Anh muốn đi sao?”

Dương Thiên gật đầu.

Khóe miệng Ngô Thiển phát ra một tiếng tức giận hừ nói:

“Dương Thiên, ngươi phải nhớ kỹ thân phận của mình, ngươi bây giờ chỉ là dự bị bổ sung cho học viên dự bị của chúng ta mà thôi, đội trưởng Thủy Vi đã nói qua, đợi chút nữa phải làm thủ tục, một người cũng không thể thiếu, ngươi bây giờ đây là đang chơi bài lớn sao?”

Dương Thiên bình thản nói: “Hình như ngươi không có tư cách yêu cầu ta!”

Hắn bây giờ là phó đội trưởng Thần Long Tổ, mà tiểu cô nương trước mắt này chỉ là học viên dự bị của Thần Long Tổ, đội viên Thần Long Tổ cũng không có tư cách khoa tay múa chân với hắn, nàng tính là cái gì?

“Ngươi, hừ, đừng tưởng rằng Thủy Vi coi trọng ngươi, cái đuôi của ngươi liền vênh lên trời, ta cảnh cáo ngươi, ngươi...”

Nàng còn chưa nói hết lời, Dương Thiên đã xoay người, hần lạnh lùng nói: “Nếu ngươi cảm thấy không phục, có thể để đội trưởng của ngươi khai trừ ta.”

Một câu nói, tất cả mọi người đều choáng váng.

Bọn họ cố gắng muốn tiến vào hàng ngũ học viên dự bị, nhưng lại bị đào thải một cách vô tình.

Mà cái này chỉ là dự tuyển dự bị, thật vất vả đi vận chút chó, lại không nghĩ rằng không trân quý như vậy.

Tất cả mọi người nhận định Thủy Vi sẽ tức giận, sau đó khai trừ Dương Thiên.

Nhưng mà lại phát hiện tiểu tử này không có bất kỳ phản ứng gì.

Mọi người đều ngây ngẩn cả người, cho rằng Thủy Vi không nghe thấy, mặt đỏ lên nói: “Thủy Vi tử tử, vừa rồi tiểu tử kia không tôn trọng ngươi.”

“Hắn cũng không nhìn xem vừa rồi là ai đề bạt hắn, Thủy Vi tử tử, ngươi khai trừ hắn đi, sau đó lại lựa chọn một người từ trong chúng ta!”

“Đúng đúng đúng, loại người này chính là bạch nhãn lang, hắn căn bản nhớ kỹ ngươi, Thủy Vi tử tử ngươi vẫn là khai trừ hắn đi.”

Nhìn đám người líu ríu trước mắt, Thủy Vi không nhin được nữa, nàng lạnh mặt khẽ nói: “Đủ rồi, chuyện của hắn ta không có quyền can thiệp, càng đừng nhắc tới các ngươi.”

Một câu nói, tất cả mọi người lại lần nữa choáng váng.

Trên mặt mỗi người bọn họ đều hiện lên vẻ khó tin.

Tình huống gì đây? Cái gì gọi là không có quyền can thiệp?

Tiêu Nại Nhi xếp hàng thứ nhất, nàng cảm thấy tò mò mở miệng hỏi: “Thủy Vi đội trưởng, hắn.....”

Nàng nói được một nửa, Thủy Vi liền ngắt lời nói: “Ta nói rồi, không được phép nói nữa, không cho phép thảo luận về Dương Thiên học viên, các ngươi chẳng lẽ không nghe thấy sao?”

Tiêu Nại Nhi ngạc nhiên, nàng xếp hạng thứ nhất, mà đội trưởng này lại vì một dự khuyết mà quát lớn nàng?

Vừa rồi ở trong phòng huấn luyện, đến cùng xảy ra chuyện gì, để đội trưởng này chuyên biến to lớn như thế?

Tất cả mọi người đều không hiểu, xem ra tiểu tỷ tỷ trước mắt này cũng sẽ không giải thích cái gì.

Mà tất cả những điều này đều không liên quan đến Dương Thiên, bởi vì lúc này hắn đã đến trên xe của Hoa Yên Nhu.

Dương Thiên không ngờ Hồ Nữ này bình thường tùy tiện, nhưng lại cẩn thận với hắn như vậy, ở chỗ này một mực chờ hắn đi ra.

Có thể nhìn ra được, nàng kỳ thác kỳ vọng cao đối với mình, Dương Thiên có một loại khác biệt, nếu hắn tay không mà về, Hồ Nữ này có thể cắn chết mình.

Nhìn Dương Thiên mặt mang ý cười, Hoa Yên Nhu hưng phấn nói: “Thế nào tiểu hồn đản, người khảo hạch học viên dự bị chưa?”

Dương Thiên nghiêm túc suy nghĩ, nếu bàn về chức vị thì hắn đã là phó đội trưởng Thần Long tổ. Cao hơn đội viên dự bị hai cấp bậc, vì thế gật đầu.

“Ôi, ta đã nói rồi, nam nhân mà Hoa Yên Nhu ta coi trọng quả nhiên bất phàm.”

Dương Thiên cảm thấy Hoa Yên Nhu còn vui vẻ hơn cả mình.

Để hắn càng không nghĩ tới chính là Hồ Nữ này vô cùng điên cuồng, cười ha ha sau đó ôm hắn hôn lên mặt một cái.

Môi nàng ta mềm mại, chạm vào gò má, xúc cảm mềm mại kia mang theo ấm áp.

Dương Thiên dễ dàng ngửi thấy mùi thơm cơ thể thành thực tỏa ra từ người đối phương, cảm nhận được thân thể mềm mại kinh người của đối phương bao phủ lấy hắn.

Hai người đều mặc một bộ trang phục đơn bạc, có thể nói hoàn toàn cảm nhận được nhịp tim của nhau.

Bốn mắt nhìn nhau, cánh mũi chạm nhau, Dương Thiên khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, đôi mắt hiện lên một tia lửa

nóng.

Tuy rằng bình thường lá gan Hoa Yên Nhu rất lớn, nhưng dù sao cũng là nữ sinh, nhìn chằm chằm vào đôi mắt sung huyết của Dương Thiên, lập tức trở nên có chút sợ hãi.

Đường như nam sinh nhỏ hơn nàng mấy tuổi này, có thể nuốt nàng vào bụng.

Hoa Yên Nhu vội buông lỏng Dương Thiên cảnh giác nói: “Dương Thiên, ánh mắt của ngươi làm gì mà háo sắc nhìn chằm chằm ta vậy?”

Đường nét dịu dàng trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng phác họa ra đường nét duyên dáng, da thịt như tuyết lộ ra màu sắc phấn nộn, lông mày hơi nhíu, lông mi dài mà thư thái phía dưới là một đôi mắt đẹp mang theo giận dữ xấu hổ.

Quan trọng nhất là người mặc đồng phục cảnh sát, dáng người nóng bỏng, gần như xé áo mà ra, chân dài tinh tế mê người, khiến người ta tràn ngập cảm giác chinh phục.

Dương Thiên bị Hoa Yên Nhu giận dữ quát một tiếng, ánh mắt chậm rãi khôi phục thanh minh, chỉ cảm thấy không nói nên lời.

Lửa là nàng khơi lên, cuối cùng vẫn là nàng dập tắt!

Cuối cùng còn hỏi mình vì sao háo sắc nhìn chằm chằm nàng.

Người được thân chính là hắn? Hắn mới là người bị hại.

Nhìn lỗ tai Dương Thiên rũ sụp xuống, Hoa Yên Nhu không khỏi cảm thấy đắc ý.

Lần trước ở khách sạn, hình như nàng bị Dương Thiên ghét bỏ trắng trợn, lúc ấy nàng không có ý thức không động thủ, hiện tại đã chậm!

Hoa Yên Nhu ngẩng cái cổ trắng như tuyết cười nói: “Tiểu tử, lão nương nói với ngươi, lần sau còn dám háo sắc nhìn lão nương, ta sẽ nói với Hương Ngưng ngươi tiểu tử không học tốt!”

Dương Thiên mặt mày đen sì, Hồ Nữ này dụ dỗ mình và ác nhân cáo trạng trước.

Hắn hiện tại thật muốn đè lại tiểu yêu tinh chọc giận này đánh mông nàng.

Dương Thiên vốn nhắm mắt dưỡng thần định không để ý tới nàng, nhưng hắn lại xem nhẹ tính cách thô lỗ của Hoa Yên Nhu.

Hai người vốn đang chiến tranh lạnh, Hồ Nữ này không đến nửa phút lại hưng phấn lôi kéo hắn, cần phải nghe một chút chi tiết trận đấu, không nói cũng không được.

Bất đắc dĩ, Dương Thiên chỉ có thể bình thản đem đại khái quá trình nói cho Hoa Yên Nhu nghe một lần.

Những lời phía sau nói với nàng có lẽ nàng cũng không tin, vì thế Dương Thiên trực tiếp cắt đứt với việc hắn được chọn để dự bị cho học viên dự bị của tổ Thần Long!

Hoa Yên Nhu đầu tiên là sửng sốt, sau đó chống nạnh, nhú mày nói: “Dương Thiên, lão nương cực khổ chạy qua chạy lại, cuối cùng còn cầu phụ thân ba năm không nói một câu của ta, đến cuối cùng ngươi lại cảm một cái dự khuyết trở về, ngươi có xứng với ta không?”

Dương Thiên đỡ trán, hắn liền đoán Hồ Nữ này sẽ không từ bỏ ý đồ.

Hắn muốn nói trong nửa giờ cuối cùng hắn thắng liền ba cấp, thành phó đội trưởng Thần Long Tổ, hơn nữa đội trưởng phải nhường chức vị cho hắn.

Nhưng mà nghĩ nghĩ, sợ bị Hoa Yên Nhu xem như bệnh thần kinh đưa vào bệnh viện tâm thần, cũng không dám nói!

Cuối cùng, Hoa Yên Nhu quả trách Dương Thiên, thời gian nửa ngày. Không hô lên ngoài, ngươi có lỗi với Vân Vân Vân Chi ta!

Dương Thiên đóng kín lục thức, nhắm mắt dưỡng thần.

Chờ hắn tỉnh lại, Hoa Yên Nhu cũng ngậm miệng lại, đôi môi đỏ mọng thoát nhìn vô cùng khô khốc, hiển nhiên là thiếu nước!

Dương Thiên cạn lời, đoạn thời gian hắn nhắm mắt kia rất cuộc Hồ Nữ đã làm cái gì?

Cuối cùng, thấy Dương Thiên nhìn về phía nàng, Hoa Yên Nhu còn hừ một tiếng quay đầu đi.

Dương Thiên thở dài một tiếng, lấy ra một huy chương hình rồng màu bạc nói: “Tặng cho ngươi, có lẽ sau này ngươi sẽ dùng đến!”

Hoa Yên Nhu nghi hoặc tiếp nhận huy chương này, hiếu kỳ hỏi: “Đây là cái gì?”

Dương Thiên cười nói: “Biểu tượng cho thân phận!”

Hoa Yên Nhu quên cả tức giận, hiếu kỳ hỏi: “Đúng là rất xinh đẹp, đội viên dự bị của các ngươi mỗi người đều phát một cái đi.”

“Ách!”

Dương Thiên sững sờ, sau đó sắc mặt đen lại: “Hắn là không phải, cả căn cứ dường như chỉ có mình ta có.”

“Khắc khắc, ta còn tưởng là bảo bối gì, hóa ra là người ta phát cho ngươi phần thưởng an ủi dự khuyết này, chỉ có một mình ngươi dự khuyết, toàn bộ căn cứ đương nhiên là do chính ngươi có rồi!”

Sắc mặt Hoa Yên Nhu khinh thường, sau đó mở cửa sổ ném ra bên ngoài.

Dương Thiên:

Nếu như Thủy Vi không lừa hắn, huy chương hình rồng màu bạc này là tượng trưng của phó đội trưởng Thần Long tổ, có thể hiệu lệnh toàn bộ Thần Long tổ, cái khác không nói, khai trừ đội viên dự bị cũng có tư cách, mà Hồ Nữ trước mắt này lại ném nàng đi?

Hắn dường như là Phá Thiên Tiên Đế cũng không bại gia như vậy!

Về mặt Dương Thiên nghiêm túc nhìn Hoa Yên Nhu vẫn không có bất kỳ gánh nặng tâm lý nào, âm thanh yếu ớt nói.

“Cảnh Hoa tử tử, thật không biết nếu có một ngày tử biết huy chương hình rồng màu bạc kia đại biểu cho cái gì, tử sẽ có biểu tình như thế nào?”

Chương 244 - Rất không bình thường.

Hoa Yên Nhu nhìn biểu cảm nghiêm túc của Dương Thiên, bật cười nói: "Lừa người thôi, ta không ném."

Nói xong, bàn tay nhỏ bé trắng nõn như ngọc mở ra, huy chương hình rồng màu bạc lẳng lẳng nằm trên tay nàng.

Nàng cười nói: "Không phải chỉ là huy chương chuyên dụng dự khuyết sao? Người cho rằng lão nương để mất tới? Người cũng không biết cha ta là....."

Nói đến đây, nàng vội vàng ngậm miệng, sau đó an ủi: "Người cũng xem như là huy hiệu khó khăn lắm mới có được, tuy rằng dự khuyết có chút khó nghe, nhưng mà lão nương tin tưởng người, chỉ cần người cố gắng, nhất định sẽ chuyển chính thức trở thành học viên dự bị."

Dương Thiên:

Hắn cảm giác đã không cách nào hình dung tâm tình của mình, hiện tại chức vị của hắn hình như là đội phó, mà Hồ Nữ Hoa Yên Nhu vậy mà yêu cầu hắn phát triển về phía học viên dự bị, ngẫm lại cũng say.

Dương Thiên đỡ trán: "Vừa rồi người nói người không vừa mắt, vậy trả lại cho ta đi, ta đưa cho Hàn lão sư."

"Người nghĩ hay quá nhỉ, đồ đã tặng rồi mà người còn muốn lấy lại? Không có cửa đâu!"

Nhìn tư thái của tiểu nữ nhi của Hoa Yên Nhu, Dương Thiên xem như phục rồi.

Hắn thật không hiểu những nữ nhân này, ngoài miệng nói không muốn, còn một mặt ghét bỏ, chờ hắn muốn thu hồi lại, rồi lại bảo vệ so với ai khác rắn chắc hơn.

Dương Thiên lắc đầu, bỗng nhiên, lại cảm giác gương mặt xuất hiện xúc cảm ấm áp trơn nhẵn.

Lần này không như chuồn chuồn lướt nước trước đó, mà là kéo dài hơn ba giây.

Dương Thiên nhắm hai mắt lại, vô cùng hưởng thụ!

Môi hồng tách rời, Hoa Yên Nhu không đợi Dương Thiên mở miệng, âm thanh sâu kín nói: “Dương Thiên, cảm ơn ngươi, chưa từng có ai tặng quà cho ta.”

Dương Thiên nghe vậy mím môi.

Nhìn có chút ngượng ngùng, rồi lại mở to đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm vào Hoa Yên Nhu của mình, mở miệng nói: “Tính tình kém như vậy, người khác tặng quà cho ngươi mới là lạ.”

Một câu, giống như là đốt thùng thuốc nổ.

Hoa Yên Nhu trực tiếp xù lông, nàng phẫn nộ quát: “Tiểu hỗn đản, ngươi nói ai đó, ai nóng tính vậy, ngươi cũng dám nói lão nương như vậy, ngươi không muốn sống nữa sao.”

Nhìn Hoa Yên Nhu trực tiếp nhào tới, khóe mắt Dương Thiên giật giật một cái, nói: “Cảnh Hoa tử tử, tử còn đang lái xe kia, có thể đáng tin cậy chút không?”

Hoa Yên Nhu cũng mặc kệ chuyện này.

Nàng giương nanh múa vuốt, vô cùng tức giận Dương Thiên nói tính tình của nàng kém.

Dương Thiên thân là Phá Thiên Tiên Đế, nhưng đôi mắt Hồ Nữ trước mắt, hẳn thật sự không có sức chống đỡ.

Cuối cùng, sau khi Dương Thiên không cẩn thận sờ vào một vật mềm mại, còn bóp một cái, tất cả đều yên tĩnh lại.

Dương Thiên đầu tiên là sửng sờ, sau đó sắc mặt trong nháy mắt thay đổi.

Vật kia, tựa hồ là...

Dương Thiên vốn tưởng rằng Hoa Yên Nhu sẽ lại phát điên, phân sinh tử với hắn.

Giờ phút này hắn rút rút thân thể, đã vận dụng tiên nguyên bảo vệ thân thể của mình! Dự định đối mặt với cuồng phong mưa rào tiếp theo!

Nhưng mà lại không nghĩ tới Hồ Nữ này cũng không biết uống nhầm thuốc gì, gương mặt đỏ hồng, cắn cắn môi đỏ mọng.

Nàng tự mình sửa sang lại mái tóc rối bù và quần áo, thành thật hẳn lên.

Hồ Nữ này không nên an tĩnh như vậy a, chẳng lẽ là an tĩnh trước khi mưa to đến?

Tâm tình Dương Thiên thấp thỏm chờ đợi, dù sao mình đuối lý, hơn nữa cảnh hoa tử tử này là cảnh sát.

Phi lễ vốn là trọng tội, hơn nữa còn là nữ cảnh sát phi lễ, chắc chắn là ngồi cái bàn ăn.

Sau một lúc lâu, Hoa Yên Nhu nhìn bộ dáng Dương Thiên, không khỏi phụt một tiếng bật cười nói: “Tiểu tử, hiện tại biết sợ hãi? Yên tâm, ta sẽ không động ngươi, bất quá ta có một yêu cầu.”

Dương Thiên lau mồ hôi lạnh trên trán, thở phào nhẹ nhõm nói: “Yêu cầu gì?”

Hoa Yên Nhu cười cười nói: “Đáp ứng cùng ta cùng nhau ăn bữa tiệc lớn.”

Dương Thiên: ……

“Ngươi vẫn nên đừng đến ta đi!”

Hoa Yên Nhu thu lại nụ cười, nói: “Tiểu hỗn đản, ngươi đừng có quá không biết tốt xấu, lão nương mời ngươi ăn cơm ngươi còn ra sức khước từ!”

Dương Thiên đỡ trán nói: “Cùng đi ăn tiệc lớn được, chỉ cần ngươi không uống rượu, ta sẽ đi cùng ngươi, hơn nữa, ta mời khách đều được!”

Hoa Yên Nhu cười cười nói: “Thôi đi, một học sinh như ngươi có bao nhiêu tiền? Lão nương lần này dẫn ngươi đi nhà hàng thiên đường xa hoa nhất Giang Thành, ăn bữa tối dưới ánh nến.”

Dương Thiên càng ngày càng cảm thấy không đáng tin cậy.

Ăn bữa tối dưới ánh nến, đây xác định không phải là hẹn hò?

Còn có, Hồ Nữ này lại xem thường mình, tuy hiện tại hẳn không có đồng nào, nhưng đi Thiên Đường ăn cơm mà không móc một phân tiền nào có thể ăn hết tất cả mỹ thực của bọn họ.

Không vì cái gì khác, chỉ vì cái tên Dương Thiên!

- - - - -

Hai người lái xe đi tới Thiên Đường, Dương Thiên và Hoa Yên Nhu đều bụng đói kêu vang, gọi một bàn đồ ăn lớn.

Nhưng mà, còn chưa bắt đầu ăn, điện thoại của Hoa Yên Nhu đột nhiên vang lên.

Nàng nhìn thoáng qua biểu hiện điện báo, sắc mặt lập tức thay đổi.

“Điện thoại của ai?” Dương Thiên nghi ngờ.

Hoa Yên Nhu hít sâu một hơi, khuôn mặt có chút khó coi nói: “Cha ta.”

Nhìn biểu tình của Hoa Yên Nhu, trong lòng Dương Thiên dường như hiểu ra một chút.

Xem ra quan hệ của hai người cũng không phải là tốt như vậy.

Cuối cùng, điện thoại di động vang lên nửa ngày, Hoa Yên Nhu vẫn nhận điện thoại.

Nhưng nói với đối phương không được hai câu, đã bắt đầu cãi nhau, hơn nữa càng cãi càng hăng, cuối cùng nàng phịch một tiếng ném điện thoại di động lên bàn.

Màn hình trực tiếp bị đập vỡ, điện thoại cũng bị cúp.

Đôi mắt dịu dàng của Hoa Yên rung rung, trực tiếp bị chọc tức đến khóc!

Dương Thiên vốn không muốn quản nhiều, bởi vì dù sao cũng là chuyện nhà của bọn họ.

Nhưng nhìn Hồ Nữ khóc thương tâm như vậy, hẳn không đành lòng.

Hoa Yên Nhu tuy là nữ nhân, nhưng ngày thường nhanh nhẹn hoạt bát, bạo lực hơn nam nhân của người. Dương Thiên chưa từng thấy nàng khóc bao giờ!

Xoắn xuýt một hồi, Dương Thiên an ủi: “Làm sao vậy Cảnh Hoa tỷ tỷ, nói với ta một chút hoặc là ta có thể giúp người giải quyết.”

Hoa Yên Nhu lắc đầu mở miệng nói: “Không có việc gì chúng ta ăn cơm đi!”

Dương Thiên khẽ nhú mày, hỏi: “Người không tin ta có thể giúp người?”

Hoa Yên Nhu lau nước mắt lắc đầu nói: “Cũng không phải là không tín nhiệm, chỉ là có một số việc không phải người có khả năng tưởng tượng!”

Dưới sự truy hỏi liên tục của Dương Thiên, Hoa Yên Nhu cuối cùng cũng nói ra ngọn nguồn sự việc.

Nguyên nhân của tất cả, là bởi vì phụ thân nàng.

Danh hào của phụ thân nàng ở kinh thành không ai không biết không ai không hiểu, nhân vật truyền kỳ trong quân giới, hẳn cũng chỉ có một đứa con gái là Hoa Yên Nhu, ngày bình thường vô cùng yêu thương.

Điều này cũng tạo nên tính cách nóng nảy của Hồ Nữ.

Hai cha con quyết liệt là vì trong một trận chiến, phụ thân Hoa Yên Nhu là một quan quân vì cứu tính mạng của phụ thân nàng mà mất đi một cánh tay.

Lúc ấy, phụ thân của Hoa Yên Nhu đã hứa hẹn, nếu sau này nàng lớn lên, gả nàng cho người con trai của thủ hạ này,

Nhoáng một cái hơn mười năm trôi qua, chuyện này phụ thân nàng giấu diếm nàng hơn mười năm.

Cuối cùng, phụ thân của Hoa Yên Nhu dưới tình huống nàng không có chút chuẩn bị nào, đem chuyện này nói cho nàng.

Khi đó Hoa Yên Nhu quật cường chắc chắn sẽ không tiếp nhận sự sắp xếp của gia đình, huống hồ nhân phẩm của người nợ quả thật chẳng ra gì.

Vì vậy, tiếp theo là câu chuyện nàng bỏ nhà ra đi.

Điều từ kinh thành xa xôi đến Giang Thành nho nhỏ này, từ biệt ba năm không liên lạc!

Cuối cùng, bởi vì chuyện của Dương Thiên, Hoa Yên Nhu mới gọi điện thoại cho phụ thân nàng, vốn tưởng rằng đối

phương buông xuống, lại không nghĩ rằng ba năm rồi, phụ thân nàng vẫn cố chấp như vậy!

Hơn nữa điện thoại vừa rồi, cha nàng còn nói con rể của hần đã tới Giang Thành! Gọi điện thoại báo cho nàng biết một tiếng, để hai người tiếp xúc nhiều hơn, sau đó dự định tổ chức hôn lễ cho hai người cuối năm.

- - - - -

Dương Thiên hỏi: “Nam nhân kia kém cỏi như vậy, khiến người chán ghét đến mức này sao? Ba năm không liên lạc với cha ruột của mình?”

Hoa Yên Nhu nói: “Mấy năm nay nhà chúng ta bồi thường cho nhà bọn họ đã đủ nhiều, phụ thân hần ta rất tôn trọng, bởi vì hần ta cứu tính mạng cha ta.

Nhưng hần ngày thường lấy chiêu bài con rể cha ta ra lừa bịp, không có bản lĩnh gì, cả ngày muốn trà trộn vào vòng tròn thượng lưu kinh thành.

Hơn nữa, quan trọng nhất là, người này bần nhảo không dính tường, thấp phần háo sắc. Mỗi ngày ra vào trong sân đêm, người nói nam nhân như vậy làm sao có khả năng xứng với ta?”

Dương Thiên gật đầu nói: “Đúng vậy, Cảnh Hoa tử tử thân hình xinh đẹp, quốc sắc thiên hương, đúng là không phải loại thấp hèn như hần có thể xứng đôi.”

Hoa Yên Nhu nghe vậy khen ngợi Dương Thiên, phì một tiếng nín khóc mỉm cười, nàng lau nước mắt nói: “Không nói những thứ này nữa, chúng ta mau ăn đi. Bởi vì cha ta nói ông ấy đã đến Giang Thành, hơn nữa còn đang đợi ta ở thiên đường, chúng ta mau chóng đừng để bị ông ấy đụng phải.”

Dương Thiên đang muốn cầm đĩa lên, còn chưa động, lông mày nhíu lại bất đắc dĩ thở dài một tiếng nói: “Chậm rồi, hình như đã bị đụng phải!”

“A?”

Thân thể mềm mại của Hoa Yên một hồi, theo ánh mắt Dương Thiên, phát hiện hai thanh niên nam tử hưng phấn đi tới chỗ bọn họ.

Một người trong đó không phải ai khác, chính là Lý Trì, vị hôn phu trên danh nghĩa của nàng!

Chương 245 - Lý Hồ huỳnh đệ.

Khuôn mặt xinh đẹp của Hoa Yên Nhu trắng bệch, vội vàng cúi đầu, lại phát hiện lúc này đã chậm.

Nam tử mặc quần áo tuy ngắn nắp, nhưng sắc mặt sung phù, tửu sắc quá độ tiến lên một bước, kinh hỉ nói: “Yên Nhu, thật là người, ta còn tưởng rằng ta nhìn lầm chứ.”

Hoa Yên Nhu cau đôi mi thanh tú nói: “Lý Trì, ta đã nói cho người biết bao nhiêu lần rồi? Trước khi xưng hô ta đã mời thêm họ của ta, hai ta chưa quen thuộc đến mức này, ta cũng không có bất kỳ liên hệ gì với người.”

Lý Trì cười qua loa nói: “Là nhạc phụ bảo ta tới thương lượng chuyện cuối năm kết hôn với người.”

Hoa Yên Nhu nghe vậy lông mày lá liễu dựng đứng.

Tay ngọc của nàng dùng sức vỗ bàn một cái, tức giận đứng lên quát: “Vương bát đản, người lặp lại lần nữa? Người còn dám gọi cha ta nhạc phụ, lão nương xé nát miệng của người.”

Lý Trì nghe vậy lui về phía sau hai bước, sắc mặt trắng bệch, suýt chút nữa té liệt ngổ trên mặt đất!

Dương Thiên thấy cảnh này thì âm thầm lắc đầu!

Loại rác rưởi này, thật đúng là không xứng với một ngón tay của Hoa Yên Nhu, xem ra nếu như Cảnh Hoa tỷ tỷ không xử lý được, hẳn nhất định phải xuất thủ.

Mà lúc này, nam tử có khuôn mặt tháo vát bên cạnh Lý Trì lại tiến lên một bước đỡ lấy hắn.

Hắn ăn mặc giản dị, để Lý Trì đứng vững sau đó tiến lên một bước mở miệng cười nói: “Chị dâu, chị như vậy là không đúng.”

“Chị dâu, người còn dám gọi lão nương và chị dâu? Người là ai?” Hoa Yên nhu khí nắm chặt nắm đấm, trên trán nổi gân xanh.

Nam tử có khuôn mặt xốc vác cười nói: “Ta tên là Lý Hồ, đệ đệ của vị hôn phu của người!”

Hoa Yên Nhu cau mày nói: “Người không phải đi quân đội sao? Mười năm không về nhà, làm sao bây giờ lại trở về?”

Lý Hồ cười ha hả nói: “Cái này không quan trọng, hai người chúng ta tới, là bởi vì mệnh lệnh của phụ thân người, người cũng không thể ngay cả lời của phụ thân người cũng không nghe.”

Hoa Yên Nhu trên mặt âm trầm như nước, nhìn chằm chằm hai người mở miệng nói: “Ít cùng lão nương đến bộ này, các người nghe hử, ta không nghe, lúc ấy hử hứa hẹn các người, vậy hiện tại liền để hử gả cho nhà các người.

Hử không coi ta là nữ nhi, ta cũng không có người phụ thân như hử, người trở về nói với hử, ta không phải hàng hóa, hử đẩy nữ nhi của mình vào hố lửa, loại phụ thân này ta không cần cũng được!”

Dứt lời, Hoa Yên Nhu ngồi xuống nói: “Còn đứng ngây ra đó làm gì, đừng quấy rầy chúng ta dùng cơm, đến nơi nào thì rút đi nơi đó? Còn dám quấy rầy lão nương, trực tiếp bắt các người vào cục cảnh sát.”

Khuôn mặt Lý Hồ lạnh lùng nói: “Ha ha, tẩu tử không cần nóng tính như vậy, chúng ta tới kỳ thật cũng không có ý tứ gì khác, chỉ là muốn mời người ăn một bữa cơm mà thôi.”

Hoa Yên Nhu hừ lạnh một tiếng nói: “Các người không có mắt sao? Không thấy ta đang ăn cơm cùng người khác sao?”

Lý Hồ nhìn thoáng qua Dương Thiên, con người co rụt lại.

Mà lúc này Lý Trì mới chú ý tới, hóa ra Hoa Yên Nhu đang ăn cơm cùng một nam sinh, sắc mặt lập tức vặn vẹo, hử phần nộ nói: “Hoa Yên Nhu, người và hử có quan hệ gì? Làm sao cùng ăn cơm với hử, chẳng lẽ các người...”

Lý Hồ kéo Lý Trì, ha ha cười nói: “Ta tin chị dâu không phải người như vậy.”

Hoa Yên Nhu cười lạnh một tiếng nói: “Xin lỗi, các người nghĩ sai rồi, ta chính là loại người trong mắt các người.”

Nói xong, nàng ôm chặt lấy Dương Thiên.

Hoa Yên Nhu nhìn hai người, nói: “Lý Trì, chúng ta chính là như người nghĩ, ta và hắn chính là quan hệ tình lữ, thân thể của ta hắn tất cả đều đã xem qua, hơn nữa sờ qua, một bước cuối cùng chúng ta cũng đã làm, hiện tại chúng ta đang hẹn hò đây, nếu các người còn có chút xấu hổ, liền rút cho ta thật xa.”

Nói tới đây, nhìn sắc mặt tái nhợt của Lý Trì, khóe miệng nàng cong lên: “Nếu còn dám quấy rầy hứng thú của lão nương, ta sẽ khiến các người chịu không nổi, địa bàn của ta ở Giang Thành, ta nói lời giữ lời!”

Dương Thiên hiện tại đã có chút không chịu nổi bị đối phương ôm, Hoa Yên Nhu mặc quần áo đơn bạc, thân thể mềm mại thơm tho, mang theo một chút ấm áp!

Thân thể mềm mại của nàng tản ra khí tức thành thực, mùi thơm không ngừng, khiến người ta mê say!

Dương Thiên đang hưởng thụ, nhưng phổi Lý Trì sắp nổ tung.

Hắn nghe Hoa Yên Nhu nói, cảm giác mình bị đội nón xanh, tức đến răng đều sắp bị cắn nát.

Sắc mặt hắn vặn vẹo không thành hình người, chỉ vào Hoa Yên Nhu phẫn nộ nói: “Oa, người thật không biết xấu hổ...”

Lý Trì còn chưa nói hết lời, chỉ nghe Lý Hổ quát: “Câm miệng người lại!”

Mặt Lý Trì tái xanh, trắng bệch, thiếu chút nữa tức giận ngất đi.

Lý Hổ thấy ca ca mình chịu nhục, sắc mặt của hắn đồng dạng âm trầm xuống, dùng ánh mắt âm lãnh đánh giá Dương Thiên vài lần, sau đó cười cười nói: “Chị dâu, đừng nói giỡn nữa, vị tiểu huynh đệ này tựa hồ còn chưa trưởng thành đi, ta đoán chừng hắn nhiều nhất là tại cấp ba đến trường, nhiều nhất chỉ có thể coi là đệ đệ của chị mà thôi.”

Sau đó, vỗ vỗ bả vai Lý Trì, cười nói: “Ca ca người ăn dấm gì vậy, thật là, còn không mau xin lỗi chị dâu!”

Phụ thân của Hoa Yên Nhu ở trong quân giới, đây chính là nhân vật có thể che trời, bọn họ trông cậy vào người nhà này, Lý gia bọn họ thăng chức rất nhanh.

Lý Trì nghe vậy, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Hắn vội vàng xin lỗi Hoa Yên Nhu: “Yên Nhu, vừa rồi ta không phải cố ý mắng muội, thật sự là ta quá quan tâm muội, ta không thể mất muội, ta...”

Hoa Yên Nhu cau mày nói: “Bớt ở chỗ này ghê tởm lão nương, ta nhìn người liên ăn không ngon, về phần trưởng thành hay không trưởng thành thân yêu của ta có quan hệ gì với các người, ta thích ăn cỏ non không được sao?”

Sắc mặt Lý Trì khó coi, nắm chặt nắm đấm.

Bị nhục nhã đến mức này, hắn đã không thể chịu đựng được.

Lý Hồ cũng không mặn không nhạt chuyển cái băng ghế ngồi xuống.

Hắn nhìn Dương Thiên một chút nói: “Tiểu huynh đệ, đề ý ta ngồi xuống sao?”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt nói: “Nếu như ta nói đề ý, người sẽ đứng lên sao?”

Một câu nói, Lý Hồ lập tức ngậm ngẫn cả người.

Ba năm, cho tới bây giờ chưa từng có ai nói chuyện với hắn như vậy.

Sắc mặt Lý Hồ âm trầm hơn mấy phần, sau đó cười ha hả nói: “Tiểu huynh đệ đúng là biết nói đùa.”

Dương Thiên nhìn ra được, Lý Hồ này rất có tâm cơ, mạnh hơn Lý Trì gấp trăm lần, hơn nữa, trong ánh mắt của hắn nhìn Hoa Yên Nhu cũng tràn đầy thần sắc nóng bỏng.

Hiển nhiên, tên khốn kiếp này cũng không có hảo tâm gì.

Dương Thiên cảm giác được, trên người hắn tản ra một chút khí tức cao thủ, mặc dù ở trước mặt hắn không đáng nhắc tới, nhưng lại dường như ngang sức ngang tài với những thủ hạ kia của Thủy Vi.

Có lẽ hẳn không phải huấn luyện viên lính đặc chủng ở quân khu, mà cũng giống như mình, là một bộ phận đặc biệt tồn tại ở quốc gia.

Tuy nhiên cho dù như thế, trên mặt Dương Thiên cũng lộ ra vẻ khinh thường!

Loại người này cho dù là một xe, hẳn cũng không để vào mắt.

Hiện tại hẳn không động thủ, chỉ muốn xem hai người này tới đây rốt cuộc là có chủ ý gì?

Nếu thật sự gây bất lợi cho Hoa Yên Nhu, vậy cũng không cần thiết sống trên thế giới này.

Hoa Yên Nhu hoàn toàn là chán ghét Lý Trì,

Nhìn hẳn ngồi xuống, Hoa Yên Nhu lại ngồi xuống bên cạnh Dương Thiên, thân thể mềm mại kề sát Dương Thiên, phần nộ quát hai người: “Hai người các ngươi không biết điều đúng không, thật sự cho rằng ta không có ai trong cục sao?”

Nói xong, lấy điện thoại di động của Dương Thiên ra định gọi điện thoại!

Lý Hồ thì cười ha hả nói: “Chị dâu, chị cũng đừng phí tâm tư gì, tôi ở quân đội là chức nghiệp đặc thù, cảnh sát bình thường căn bản không dám tìm tôi gây phiền toái.”

Hoa Yên Nhu nghe vậy sững sờ, sau đó kinh ngạc nói: “Bộ phận đặc biệt? Chẳng lẽ ngươi là người của Thần Long Tổ?”

Lý Hồ cũng cảm giác có chút kinh ngạc nhìn Hoa Yên Nhu nói: “Không nghĩ tới tẩu tử ngươi biết sự tồn tại của Thần Long tổ, nhưng ta cũng không phải là người của Thần Long tổ gì, chỗ ta là bộ môn đặc thù của Huyền Vũ tổ!”

Lúc này, Lý Trì cũng đắc ý. Hắn ta mở miệng nói: “Tổ Huyền Vũ là lực lượng đứng đầu nhất quốc gia chúng ta cùng loại với CIA, FBI của nước ngoài!”

Nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Hoa Yên Nhu, hắn càng đắc ý nói: “Ta vừa mới thông qua khảo hạch của tổ Huyền Vũ. Từ học viên dự bị thăng cấp thành đội viên chính thức của tổ Huyền Vũ.

Chức vị hiện tại của ta, cho dù là cục trưởng các người cũng phải cung kính với ta, cho dù là người đứng đầu thành phố các người, cũng phải nịnh bợ ta, hiện tại ta có quyền lực sinh sát, cảnh sát nhỏ bình thường thật đúng là không dám không nể mặt ta!”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt lãnh đạm nói: “Người rất kiêu ngạo?”

Hắn thực sự nhìn không được, tuổi lớn như vậy hôm nay mới thông qua khảo hạch, hiển nhiên đã từng thất bại vô số lần.

Chút thành tích này khoe khoang trước mặt hắn, Dương Thiên cũng cảm thấy đỏ mặt thay hắn.

Lý Hồ vốn đang hết sức hưởng thụ ánh mắt khiếp sợ của Hoa Yên Nhu, sau đó bị Dương Thiên cắt ngang, khóe mắt hung ác nham hiểm nói: ” Chút thành tích này tuy rằng không đáng nhắc tới, nhưng toàn dựa vào vất vả của ta đổi lấy, không biết tiểu huynh đệ có được thành tích gì, dường như rất xem thường ta.”

Dương Thiên không nói chuyện, chỉ nghe Hoa Yên Nhu giành trước một bước kiêu ngạo nói: “Bạn trai nhỏ của ta cũng không phải ăn chay, hôm nay hắn vừa mới thông qua khảo hạch học viên dự bị của Thần Long Tổ, hôm nay hắn mới mười tám tuổi đã khảo hạch thành công, tiền đồ tương lai càng là không thể hạn lượng!”

Chương 246 - Mời khách.

"Người nói cái gì? Chỉ hắn cũng có thể vào Thần Long Tổ? Hắn miệng còn hôi sữa gì nữa? Thần Long Tổ chính là tồn tại sóng vai nổi danh với Huyền Vũ Tổ đó!"

Lý Trì nghe Hoa Yên Nhu nói, khinh thường trào phúng Dương Thiên.

Từ đầu đến cuối, Dương Thiên không nói một câu.

Mà Lý Hồ hiển nhiên cũng không tin Dương Thiên.

Hắn một lần nữa quan sát Dương Thiên, phát hiện thiếu niên trước mắt ngoại trừ trong con người lộ ra vẻ lạnh nhạt, quanh thân tản ra khí tức xuất trần ra, không có bất kỳ chân nguyên dao động nào, hiển nhiên là một người bình thường.

Loại người này, ở vòng thứ nhất khảo hạch đội viên dự bị của tổ Huyền Vũ sẽ bị loại bỏ.

Nhìn thần sắc khinh thường của hai người, Hoa Yên Nhu sắc mặt đỏ lên, nàng biết Dương Thiên chỉ là dự bị dự bị cho học viện.

Cứ như vậy, hoàn toàn bị so sánh không bằng.

Tuy nhiên nhìn Lý Trì vẫn luôn châm chọc khiêu khích Dương Thiên, Hoa Yên Nhu rốt cuộc nuốt không trôi khẩu khí này, nàng phần nộ mở miệng nói: “Tên vương bát đản Lý Trì người cầm miệng cho lão nương, người cũng có tư cách nói Dương Thiên, Dương Thiên bây giờ là dự khuyết, chỉ cần cố gắng thì nhất định sẽ trở thành chính thức.

Mà ngươi, chính là một phế vật, chỉ mượn danh tiếng đệ đệ ngươi, loại người như ngươi cả đời chỉ có thể sống dưới bóng ma của đệ đệ ngươi.”

Lý Trì nghe thấy sự nhục nhã của Hoa Yên Nhu, cũng không nuốt trôi cục tức này nữa.

Phụ thân của Hoa Yên Nhu ở trong quân đội là cự phách, hắn không dám đắc tội, vì vậy, toàn bộ oán niệm đều trút lên người Dương Thiên.

Dương Thiên Chân muốn một cước đá chết tên phế vật lải nhải này, từ đầu tới cuối hắn không nói một câu, tại sao lại kéo cừu hận lên người hắn.

Mà Lý Hổ thấy ca ca mình chịu nhục, tự nhiên là chịu không được.

Sắc mặt hắn có chút khó coi nói: “Dự khuyết? Đội dự bị? Ha ha, người như vậy ở tổ Huyền Vũ chúng ta chính là sự tồn tại quét nhà vệ sinh.”

Giọng nói của Lý Hổ vô cùng cuồng ngạo: “Không phải mỗi một dự khuyết đều nhất định có thể trở thành đội viên dự bị, mà khoảng cách đến thành viên chính thức của Huyền Vũ tổ,

đó càng là một cái hào rộng, trăm dặm mới tìm được một, nếu hấn muốn cá chép vượt long môn, quả thực là si tâm vọng tưởng.”

Dừng một chút, hấn khinh thường nhìn Dương Thiên một lần nữa châm chọc nói: “Huống hồ, ta cho rằng tiểu tử này ngay cả đội viên dự bị dự bị cũng không bằng.”

Hoa Yên Nhu đột nhiên vỗ bàn một cái đứng dậy giận dữ quát: “Tiểu tử ngươi đừng xem thường người khác, Dương Thiên chính là dự khuyết, ngươi không phải cũng từ dự khuyết chọn lên sao, có tư cách gì kỳ thị người khác?”

Lý Hồ hừ lạnh nói: “Chị dâu, phàm là nói chuyện đều phải có chứng cứ, chỉ cần ngươi lấy ra chứng cứ dự khuyết của tiểu tử này, chúng ta xoay người rời đi!”

Khuôn mặt xinh đẹp của Hoa Yên Nhu tái nhợt, nàng làm sao chứng minh a, chẳng lẽ muốn gọi điện thoại với đội trưởng Thần Long Tổ?

Nhưng hấn cũng không liên lạc được với tồn tại cấp bậc đó.

Lý Trì kêu gào nói: “Ha ha, không còn lời nào để nói, cảm không ra chứng cứ, ngươi chính là nói bậy, ta nói cho ngươi...”

Lời hấn còn chưa nói hết, chỉ nghe Hoa Yên Nhu lại vỗ bàn phẫn nộ quát: “Ai không lấy ra được chứng cứ, hai người các ngươi trợn to mắt chó nhìn xem cái này.”

Nói xong, Hoa Yên nhu tình cấp bách móc huy chương hình rồng màu bạc Dương Thiên đưa cho hấn từ trong túi ra.

Trong nháy mắt, hai người đều ngây ngẩn cả người.

Lý Trì cũng không phải là người trong vòng tròn này, hấn nhìn thấy huy chương này, lập tức khinh thường nói: “Một cái huy chương mà thôi, có thể nói rõ cái gì? Có phải đệ đệ hay không.”

Hấn nhìn thoáng qua Lý Hồ, phát hiện vẻ mặt đối phương tràn đầy hoảng sợ!

Toàn bộ thân thể đang run rẩy vì sợ hãi, sắc mặt trắng bệch, khó có thể tin được dường như thấy được chuyện không có khả năng xảy ra nhất trên thế gian.

Lý Trì nghi hoặc nói: “Đệ đệ ngươi làm sao vậy? Chẳng lẽ huy chương màu bạc của tiểu vương bát đản này là thật? Hẳn thật sự là học viên dự bị của tổ Thần Long?”

Lý Hồ nghe vậy, chân mềm nhũn thiếu chút nữa quỵ gối trước mặt Dương Thiên.

Hắn trực tiếp tát Lý Trì một cái, cả giận nói: “Ngươi xưng hô tiểu huynh đệ này như thế nào, còn không mau xin lỗi vị tiểu huynh đệ này.”

Lý Trì bị một tát này của đệ đệ mình đánh cho đầu váng mắt hoa, hắn ta che lấy khuôn mặt nhanh chóng sung đỏ, khó có thể tin nhìn Lý Hồ.

Mà lúc này, trên trán Lý Hồ toát mồ hôi lạnh, cung kính nói với Dương Thiên: “Tiểu huynh đệ, xin lỗi, ta không biết thân phận của ngươi, chúng ta rời đi, rời đi ngay.”

Dương Thiên rút cuộc cũng lạnh nhạt mở miệng: “Sao lại đi nhanh như vậy, chỉ là một khối huy chương mà thôi, ta chỉ là dự khuyết, còn chưa chuyển chính thức, huống hồ ta không chứng minh thân phận của ta, ngươi làm sao lại tin được, nếu không ta gọi mấy đội viên của Thần Long tới làm quen cho các ngươi?”

Lý Hồ nghe vậy khóe miệng phát khổ, thiếu chút nữa bị dọa tê liệt.

Hắn nghe Hoa Yên Như nói, Dương Thiên là dự bị, còn tưởng là đội dự bị dự bị, nhưng mẹ nó ai có thể nghĩ tới thiếu niên trước mặt này lại là đội trưởng dự khuyết chứ!

Chiếc huy chương hình rồng màu bạc kia cũng may mắn được chứng kiến một lần, nhưng lại không giống với đồ án.

Nhớ rõ hắn là kiến thức được từ trên tay phó đội trưởng của hắn, huy chương trên tay phó đội trưởng của hắn là đồ án Huyền Vũ màu bạc.

Loại huy chương này hết sức đặc thù, khó có thể mô phỏng, cũng không có người dám mô phỏng.

Đội trưởng dự khuyết, nếu như lại tiến về phía trước một bước chuyển chính thức, vậy mẹ nó chính là đội trưởng!

Lý Hồ choáng váng đầu óc, hắn cũng dám trào phúng loại tồn tại cấp bậc này, đây chính là địa bàn của người ta a! Cho dù bắt hắn lại treo lên đánh một trận, Huyền Vũ tổ bọn họ cũng chỉ có thể cười lấy lễ vật tới chuộc người.

Dù sao mỗi địa bàn đều có người thủ hộ của loại ngành đặc thù này, người của loại ngành đặc thù này như hắn, không có điều lệnh vượt biên ngang với khiêu khích.

Ngắm lại vừa rồi hắn dùng chút thành tựu kia khoe khoang trước mặt thiếu niên trước mắt, Lý Hồ thật muốn chui vào trong kẽ đất.

Hắn vội vàng cười làm lạnh nói: “Không cần, thật sự không cần Dương huynh đệ, à không, Dương tiên sinh, lần này ta tới nơi này thật sự không phải cố ý, chúng ta đi ngay, từ nay về sau ta sẽ không bước vào Giang Thành nửa bước, ngài xem cái này hắn là được rồi chứ.”

Dương Thiên cúi đầu, vuốt vuốt chén nước, không nói gì.

Giữa sân hoàn toàn yên tĩnh.

Lý Trì và Hoa Yên Nhu đều ngây ngẩn cả người.

Hoa Yên Nhu trừng lớn cảm, môi trắng khế nhếch.

Đôi mắt đẹp của nàng ngơ ngác nhìn Dương Thiên đang nhấp một ngụm nước trà, cảm giác có chút khó tin.

Thần Long tổ lợi hại như vậy sao? Chỉ một học viên dự bị đã khiến người của Huyền Vũ tổ sợ đến mức nghe tin đã sợ mất mật.

Nhìn dáng vẻ khom lưng khúm núm của Lý Hồ, Hoa Yên Nhu có chút không kịp phản ứng, nhớ rõ vừa rồi hắn cao cao tại thượng không ai bì nổi, hiện tại hình thành đối lập rõ ràng.

Mà Lý Trì thì hoàn toàn choáng váng.

Nhớ lúc đến, đệ đệ này của hắn từng nói, thư ký cục trưởng Giang Thành gì đó hắn cũng không để vào mắt, coi như người đứng đầu Giang Thành, thấy hắn cũng phải cung kính, ở Giang Thành hắn có thể đi ngang.

Nhưng lại không nghĩ rằng, vừa tới Giang Thành, chỉ gặp được một người dự bị của Thần Long tổ, người ta chỉ lấy ra

một huy chương, hẳn liền trực tiếp quỳ!

Lý Trì tức giận đến tái mặt, hẳn ta chỉ vào đệ đệ của mình còn chưa nói gì, lại bị Lý Hồ tát một cái nữa.

Lý Hồ sắc mặt âm lãnh nhìn Lý Trì cả giận nói: “Cút sang một bên thành thật chờ đi, còn dám nói thêm câu nào, đánh gãy chân người!”

Hắn làm như vậy đầu tiên là phần hận ca ca phế vật này lại đắc tội tồn tại cấp bậc này, mà là vì bảo hộ Lý Trì.

Nếu lại chọc giận Dương Thiên, đối phương chỉ cần một câu nói, hai người đều phải lưu lại!

Hắn lau mồ hôi lạnh trên trán nói: “Dương tiên sinh, chúng ta làm phiền các người dùng cơm rồi, chúng ta đi thôi, hóa đơn ghi chép lại trong sổ sách của chúng ta!”

Nói xong, đang muốn xoay người.

Hoa Yên Nhu đưa một ngum, không nghĩ tới huy chương của Dương Thiên lại dễ sử dụng như vậy. Sớm biết như vậy, nàng đã sớm móc ra rồi.

Trong lòng nàng cười thầm một trận, nhất định là Lý Hồ này nhìn lầm, nhầm coi huy chương này thành huy chương cao tầng của Thần Long Tổ, cho nên lúc này mới sợ hãi như vậy.

Đi cũng tốt, cứ tiếp tục như vậy sẽ không tốt.

Mà Dương Thiên này lại lần nữa hờ hững mở miệng nói: “Ngàn dặm xa xôi chạy tới, không ngồi xuống ăn bữa cơm, chẳng phải là nói chúng ta sẽ không đãi khách sao?”

Khóe miệng Hoa Yên Nhu giật giật.

Tên tiểu hồn đản này còn diễn nghiệm hay sao, nếu như bị vạch trần mặt mặt chính là bọn họ a.

Nàng lo lắng kéo ống tay áo Dương Thiên, phát hiện tiểu tử này không hề động đậy.

Lý Hồ Lộ còn khó coi hơn cả khóc, nói: “Dương tiên sinh, như vậy không tốt lắm đâu, chúng ta...”

“Ngồi xuống!”

Dương Thiên Kiếm khẽ nhướn mày nhìn Lý Hồ một cái.

Trong nháy mắt khí tràng của Phá Thiên Tiên Đế mở ra một phần, Lý Hồ cảm giác khí tức tử vong lạnh lẽo kia bao phủ lấy hắn.

Sắc mặt hắn trắng bệch, thừa nhận áp lực cực lớn, thần sắc sợ hãi tới cực điểm, trên người giống như Thái Sơn áp đỉnh, hai chân đang run rẩy, cơ hồ muốn quỳ xuống!

Quả nhiên!

Trước đó Lý Hồ còn đang hoài nghi thân phận của Dương Thiên có phải là thật hay không, nhưng hiện tại, y không thể sinh ra nổi một tia tâm tư chống cự.

Đối phương, tựa hồ cường đại hơn mấy lần so với phó đội trưởng của hắn.

Lý Hồ cắn răng, kéo Lý Trì cung kính ngồi xuống.

Dương Thiên cười như không cười nói: “Vừa rồi ta không cho ngươi ngồi xuống, ngươi lại phải ngồi xuống, bây giờ ta bảo ngươi ngồi xuống ngươi lại không dám? Ngươi nói ngươi người này có phải rất kỳ quái hay không!”

“Vâng vâng, là ta không đúng, kính xin Dương tiên sinh thứ lỗi!” Lý Hồ tâm lý thừa nhận áp lực cực lớn, loại áp lực này ở trên người đội trưởng của y cũng chưa từng cảm nhận được.

Dương Thiên hài lòng cười nói: “Đồ ăn nguội rồi, đừng khách khí, đến Giang Thành coi đây là nhà mình, mau ăn đi!”

Chương 247 - Còn sống rồi đi.

Lý Hồ nào dám động đũa, Lý Trì hừ một tiếng với Lý Hồ, vừa cầm đũa lên chỉ thấy Lý Hồ liền âm lãnh trừng mắt nhìn hắn một cái.

Tên phế vật này cũng không biết tình huống bây giờ như thế nào sao? Bọn hắn có một nửa khả năng đi không ra sẽ thành lập, còn lo lắng ăn?

Lý Trì từ nhỏ đã sợ đệ đệ này của mình, vì thế rút cổ không dám động đây.

Hoa Yên Nhu không rõ tại sao Dương Thiên lại để hai tên chưởng mắt này ở lại chỗ này, nàng bất mãn hừ một tiếng với Dương Thiên.

Mà Dương Thiên thì cười lơ đãng, hắn đã để hai người ở lại, tự nhiên có tính toán của mình.

Hắn bình tĩnh ăn cơm, hai huynh đệ Lý Hồ như ngồi trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than.

Để khiến Lý Trì Khí tức giận, Hoa Yên Nhu đã cố ý thân cận với Dương Thiên.

Nàng dùng đũa gắp một miếng thịt, cười híp mắt nói: “Thân ái đến há mồm cho ta ăn.”

Sắc mặt Dương Thiên cổ quái, hôm nay Hoa Yên Nhu điên cái gì? Bình thường nàng chỉ lo cho mình ăn.

Hồ Nữ này không giành ăn trong chén của hắn đã không tệ, làm sao còn tự tay đút cho hắn?

Nhìn Hoa Yên Nhu ngượng ngùng, sắc mặt Dương Thiên xấu hổ, kiếp trước kiếp này ba trăm năm chưa bao giờ gặp phải tình cảnh như thế này, sắc mặt hắn hơi đỏ lên cự tuyệt.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn xem thường Hoa Yên Nhu.

Thấy Dương Thiên không ăn, nàng cảm thấy mất mặt, cuối cùng lại làm nũng với Dương Thiên.

Nghe thấy giọng nói vừa mềm vừa mềm, Dương Thiên có chút trợn mắt há hốc mồm.

Hồ Nữ này còn biết làm nũng, tuy rằng có chút cứng nhắc, thế nhưng sức mê hoặc lại mười phần.

Cảnh tượng này khiến Lý Trì nhìn thấy càng tức sùi bọt mép.

Hắn đang định lật bàn, Lý Hồ vội vàng kéo hắn lại.

Nếu như lại đắc tội Dương Thiên, hai người khẳng định đều phải chết ở chỗ này.

Thấy mục đích của mình đã đạt được, lúc này Hoa Yên Nhu mới ăn cơm ngon lành.

Nhưng mà, ăn được một nửa, lúc này nàng mới phản ứng lại, trên đĩa của mình còn lưu lại nước miếng của Dương Thiên!

- - - - -

Sau khi Dương Thiên ăn xong, nhìn Lý Trì nói: “Hoa Yên Nhu không muốn gả cho ngươi, các ngươi không thích hợp, ngươi có hiểu không?”

Lý Trì sắc mặt có chút khó coi nói: “Chúng ta là mệnh lệnh của cha mẹ, ngươi là ai, dựa vào đâu mà nói chúng ta không thích hợp?”

Dương Thiên cười nói: “Cần phải để ta nói cho tuyệt tình? Ý của ta là loại rác rưởi như ngươi căn bản không xứng với nàng?”

“Ngươi.....”

Sắc mặt Lý Trì vặn vẹo, trán nổi gân xanh.

Ngay sau đó, Dương Thiên khề nâng mí mắt nhìn hắn nói: “Về phần ta là ai, ngươi hỏi đệ của ngươi một chút, đệ ấy hẳn là biết ta là ai.”

Một câu nói, Lý Hồ sợ tới mức hai chân run lên.

Thân phận phó đội trưởng Thần Long tổ này, thấp nhất cũng là cấp bậc thiếu tá.

Thời đại này không đánh trận, có một số người ở quân đội lăn lộn cả đời cũng nhất định không đạt được độ cao này.

Lý Hồ nhìn Dương Thiên nói: “Dương tiên sinh, chúng ta có thể hiểu được, đời này chúng ta sẽ không đặt chân vào Giang Thành, không biết ngài có hài lòng hay không.”

Dương Thiên mỉm cười nói: “Không phải ta có hài lòng hay không, ngươi phải hỏi người trong cuộc!”

Nói xong, nhìn về phía Hoa Yên Nhu.

“A?”

Hoa Yên Nhu chỉ chỉ mũi ngọc tinh xảo của mình: “Hỏi ta làm gì?”

Dương Thiên đỡ trán, Hồ Nữ sao vào lúc mấu chốt lại mơ hồ như vậy, ngươi là đương sự không hỏi ngươi thì hỏi ai?

Ánh mắt cầu xin của Lý Hổ nhìn Hoa Yên Nhu, nói: “Chị dâu, à không, cảnh sát Hoa, chúng tôi biết sai rồi, từ nay về sau anh tôi tuyệt đối sẽ không quấy rối chị nữa, hy vọng chị có thể khai ân.”

Hoa Yên Nhu có chút phản ứng không kịp, nàng không nghĩ tới, vấn đề quấy nhiễu nàng nửa đời người, cứ như vậy bị Dương Thiên giải quyết?

Nàng cảm giác như là đang nằm mơ, bất quá dùng sức nhéo chính mình một cái, lại cảm giác chân thật như vậy.

Hoa Yên Nhu nhìn Lý Hổ: “Các người làm sao cam đoan về sau sẽ không quấy rối ta nữa?”

“Chuyện này...” Lý Hổ có chút khó xử, y kiên trì nói: “Chúng ta có thể thề.”

Dương Thiên cười nhạt nói: “Đừng đùa nữa, mọi người đều là người trưởng thành, còn thề sao?”

Khóe miệng Lý Hổ trắng bệch, hỏi: “Vậy ý của Dương tiên sinh là...”

Dương Thiên mười ngón đan xen cười nói: “Đơn giản thôi, gọi điện thoại cho phụ thân của Hoa Yên Nhu, nói là cửa hôn nhân này các người muốn đổi ý.”

Thân thể hai huynh đệ Lý Hổ đột nhiên run lên.

Đôi mắt đẹp của Hoa Yên Nhu hơi sáng lên, cười ha ha nói: “Dương Thiên, ta phát hiện đầu óc của người rất tốt, thật sự là tuyệt phối với ta.”

Dương Thiên nghe vậy mặt đen lại, ý Hổ Nữu này là đèn bù cho sự thiếu thông minh của nàng?

Lý Trì giận dữ đứng dậy, cả giận nói: “Người là cái thá gì, mối hôn sự này ta sẽ không lui.”

Dương Thiên không tức giận chút nào, nhìn hai người cười nói: “Nếu đã như vậy, vậy thì gọi điện thoại cho nhà các người đi.”

Lý Hổ không hiểu hỏi: “Gọi điện thoại cho nhà chúng ta có ích lợi gì?”

“Nhặt xác!”

Dương Thiên khẽ nói hai chữ.

Trong nháy mắt, hai huynh đệ đều sợ hãi, Lý Hổ còn đỡ, Lý Trì ngồi bệt xuống đất suýt nữa bị dọa tè ra quần.

Lý Trì hoảng sợ nhìn Dương Thiên Đạo: “Người dám giết người? Người không sợ...”

“Câm miệng!”

Lý Hổ nghe vậy lại cho Lý Trì một cái tát nữa, đội viên Thần Long Tổ đều có quyền sinh sát, càng đừng đề cập đến phó đội trưởng này.”

Nếu Dương Thiên thật sự muốn giữ bọn họ ở lại đây, thật đúng là không phải chuyện khó khăn gì.

Lý Hổ cắn răng nói: “Gọi điện thoại cho Hoa bá bá, nói chúng ta không xứng với cảnh sát Hoa.”

Lý Trì nhìn đệ đệ mình sắc mặt âm trầm, rốt cuộc cũng hiểu tiêu tử miệng còn hôi sữa trước mắt không phải đang nói chơi mà thôi.

Hắn luống cuống tay chân móc điện thoại di động ra.

m thanh giống như ma quỷ của Dương Thiên lại truyền đến.

“Tìm lý do tốt, phụ thân nàng không tin, các người cũng đi không được!”

Lần này Lý Trì thật sự bị dọa tè ra quần.

Cũng may ngày bình thường hắn cùng hồ bằng cẩu hữu trà trộn vào một chỗ, phương diện nói dối cũng là chuyên gia, điện thoại gọi tới, nói là hắn bên này tìm được một nữ nhân đã định trước, thế nào cũng phải cầu phụ thân của Hoa Yên Nhu hủy bỏ hôn ước lần này, cuối cùng ở lại phụ thân của Hoa Yên Nhu, Lý Trì vô cùng kiên quyết.

Không có cách nào không kiên quyết, đao bên này đều gác ở trên cổ.

Cuối cùng, phụ thân của Hoa Yên Nhu lúc này mới đồng ý việc này.

Lúc này Lý gia huynh đệ mới thở dài một hơi, nói: “Dương tiên sinh, ngài xem việc này có phải hay không...”

Dương Thiên cười nói: “Chuyện của ngươi và Hoa Yên Nhu cứ bỏ qua như vậy đi.”

Hai người nghe vậy, thần sắc mừng rỡ, nhưng mà không đợi bọn họ hưng phấn ba giây, lại nghe Dương Thiên bình tĩnh mở miệng nói: “Vậy kế tiếp coi như là các ngươi vì sao lại mở miệng nói năng lỗ măng với ta!”

Hai người vừa đứng lên thì chân mềm nhũn, suýt nữa quỵ xuống.

Dương Thiên xoa xoa huyết Thái Dương, nhìn Lý Hổ nói: “Vừa rồi ta chỉ ngồi yên lặng ở đó, không nói một câu, ca ca ngươi vừa nhục nhã ta, vừa châm chọc, ngươi nói vậy là sao?”

Lý Hổ thần sắc sợ hãi, gian nan nuốt nước miếng, lắc đầu giống như trống bỏi nói: “Không nên, không nên!”

Dương Thiên cười ha hả nói: “Nếu biết không nên, vậy ngươi nói nên làm gì bây giờ?”

Mồ hôi lạnh của Lý Hổ rơi như mưa, y nói: “Dương tiên sinh, ngài đã mở miệng, chỉ cần thả cho hai huynh đệ chúng ta một con đường sống, phải trả giá như thế nào cũng được.”

Dương Thiên gật đầu nói: “Hai huynh đệ các ngươi đường dài đến đây chắc là khát rồi!”

Hai người triệt để ngây ngẩn cả người, không rõ Dương Thiên Hồ Lô bán thuốc gì. Cho nên bị dọa đến lại gật đầu, lại lắc đầu, cũng không biết như thế nào mới tốt.

Dương Thiên vẫy tay gọi nhân viên phục vụ, phân phó một câu.

Nhân viên phục vụ gật gật đầu, chuyển ra hai thùng nôi.

Hai người thấy vậy, sắc mặt trắng bệch, rốt cuộc hiểu rõ vì sao Dương Thiên hỏi bọn họ vấn đề như vậy.

Không đợi hai người hoảng sợ cầu xin tha thứ, Dương Thiên đứng dậy, lạnh nhạt nói: “Uống hết nó, ta sẽ để cho các ngươi sống sót rời khỏi Giang Thành!”

Một câu nói vừa dứt, hần lôi kéo Hoa Yên Nhu xoay người rời đi!

Hai người nhìn nhau, chỉ cảm thấy sợ hãi lan tràn toàn thân.

Sau khi uống xong, hai người cho dù không chết, cũng chỉ còn lại nửa cái mạng.

Dương Thiên đi không bao lâu, Lý Trì run rẩy ra cửa nhìn thoáng qua, sau đó hưng phấn chạy tới nói: “Đệ đệ, chúng ta đi nhanh lên, tiểu tử kia đi rồi, thừa dịp bây giờ đi nhanh lên, nếu không sẽ không kịp.”

Lý Hồ đột nhiên tát hấn một cái, vẻ mặt âm trầm nói: “Lý Trì, ngươi vẫn ngây thơ như vậy, ngươi thật sự cho rằng ngươi có thể dễ dàng đi ra khỏi cánh cửa này sao?”

Lý Trì a một tiếng, đột nhiên phát hiện phía sau mình bất tri bất giác có một vị lão nhân đứng.

Lão nhân nhìn hai người nói: “Ồ Giang Thành, lời của Dương tiên sinh không ai dám không nghe!”

Lý Trì thần sắc phách lối nói: “Ngươi mẹ nó là ai vậy, có biết đệ đệ ta là ai hay không? Ta cho ngươi biết, hấn thế nhưng...”

Bốp!

Lý Hồ lại cho hấn một cái tát nữa, vẻ mặt sợ hãi nói: “Lão tiên sinh, chúng ta uống, xin hãy tha cho chúng ta một con đường sống!”

Hấn không nghĩ tới Giang Thành vậy mà ngoạ hổ tàng long, nếu như hấn không nhìn lầm, tu vi của lão nhân là Âm Kinh cảnh giới, thực lực ngang bằng với đội trưởng Huyền Vũ tổ bọn họ!

Lão nhân nhìn Lý Hồ một cái thật sâu, gật gật đầu, sau đó lui về phía sau đến vị trí cửa.

Lý Hồ cắn răng, con ngươi đỏ tươi nhìn chằm chằm Lý Trì nói: “Lý Trì, ngươi nhớ kỹ, nếu hôm nay ta chết ở chỗ này, tất cả đều là vì ngươi!”

Dứt lời, hấn mở gói rượu trắng ra, ừng ực ừng ực uống!

Chương 248 - Ai là Vương Giả?

Trên đường đi, Hoa Yên Nhu hung phấn nói:
"Dương Thiên Dương, mau nói cho ta biết, tại sao bọn họ lại sợ người như vậy."

Dương Thiên đỡ trán nói: "Cảnh sát Hoa tử tử, tử không thể để ta làm một mỹ nam tử yên tĩnh được."

Hắn vừa mới bắt đầu tu luyện đã bị cắt đứt, hiện tại mới là giai đoạn đầu của Luyện Khí Hóa Thần, muốn đạt tới Luyện Thần Phản Hư cần đến năm nào tháng nào a!

Hoa Yên Nhu hai hàng lông mày cong cong, cái mũi nho nhỏ hơi nhếch lên, mặt như bạch ngọc, nhan nhợt triều hoa, không có tính tình thô kia, quả nhiên là mềm mại đáng yêu không nói ra được.

Nghe thấy Dương Thiên tự xưng là mỹ nam tử, nàng ta cười duyên một tiếng: "Người mau nói với ta, tại sao bọn họ lại sợ người, ta sẽ để người làm mỹ nam tử yên tĩnh có được hay không."

Bàn tay nhỏ bé của nàng kéo lấy Dương Thiên, hai tay ôm lấy cánh tay của Dương Thiên.

Dương Thiên có thể cảm nhận rõ ràng sự mềm mại kinh người trước ngực Hồ Nữ, lúc này, hắn làm gì còn tâm tư tu luyện.

Đối với lời của Hoa Yên Nhu, Dương Thiên Tín.

Vì vậy giải thích nói: "Bọn họ không phải sợ ta, là sợ huy chương hình rồng màu bạc trên tay người, nói như vậy người đã hài lòng rồi chứ."

Hoa Yên Nhu ngây ngẩn cả người, nàng như có điều suy nghĩ lấy ra khối huy chương màu bạc kia, nghiêng mặt nghiêm túc nhìn tự nói: "Tấm huy chương này người không phải nói là tiêu chí hậu tuyến của đội viên dự bị Thần Long tổ sao? Lý Hồ kia tốt xấu cũng là người của Huyền Vũ tổ, làm sao có thể sợ người được chọn này của người?"

Dương Thiên đỡ trán, mặt mũi tràn đầy cạn lời.

Hắn đã bao giờ nói huy chương này là ứng cử viên dự bị đâu, rõ ràng là nàng thần kinh không ổn định, một bên tình nguyện cho rằng thôi.

Lúc ấy hấn là vì phiền toái, Hồ Nữ này nào bỏ hấn còn bót lo, vì vậy lười giải thích, dù sao làm một tiểu đội phó, chút chức quan này hấn thật không để vào mắt.

Cuối cùng, nói phải để hấn làm một mỹ nam tử yên tĩnh không quấy rầy hấn.

Chưa đầy một phút Hoa Yên Nhu lại dùng biện pháp vừa rồi, hai tay vòng quanh cánh tay hấn hồ nghi nói: “Dương Thiên, ta luôn cảm thấy không đúng, tuy rằng đầu óc ta ngu ngốc, nhưng người không thể coi ta là kẻ ngu được, tìm huy chương hình rồng màu bạc chắc chắn không thể nào là huy chương chuyên dùng cho đội viên dự bị của Thần Long tổ!”

Dương Thiên bị Hoa Yên quần quýt không có cách nào, chỉ có thể mở miệng nói: ” huy chương này là huy chương chuyên dụng của Phó đội trưởng Thần Long tổ.”

“Cái gì?”

Hoa Yên Nhu nghe vậy cảm thiếu chút nữa rơi trên mặt đất.

“Người nói đùa sao, phó đội trưởng chuyên dụng? Không phải người nói dùng dự khuyết sao?”

Dương Thiên:...

“Ta nói là dùng dự khuyết lúc nào chứ, ta nói lúc ấy toàn bộ căn cứ chỉ có một mình ta có, chính người tự nghĩ ra trách ta.”

Hoa Yên Nhu suy nghĩ một chút vẫn cảm thấy không đúng: “Người chỉ là một người dự khuyết, dựa vào cái gì mà người ta phát huy chương của phó đội trưởng người?”

Dương Thiên há to miệng, còn chưa nói gì, chỉ nghe Hoa Yên Nhu kêu to một tiếng: “Ta biết rồi, người nhất định là gặp vận cứt chó có đúng hay không, ta nói cho người biết, người như vậy là không đúng, nhất được đồ không phải nên trả lại cho người ta sao, cho dù không trả, cũng phải giao cho cảnh sát thúc...”

Dương Thiên đỡ trán! Hoàn toàn trầm mặc.

Hiện tại chỉ cần Hồ Nữ hài lòng là tốt rồi, hấn chỉ muốn trở lại ký túc xá an tĩnh tu tiên.

Cuối cùng, hắn thật sự phục cái miệng thúai lải nhải của Hoa Yên Nhu, lôi kéo hắn hỏi tiếp: “Không đúng, có chỗ nào không đúng, dấu hiệu này nếu là đồ của phó đội trưởng người ta, vậy khẳng định là mang theo bên người, sao có khả năng để người nhặt được.”

Nói tới đây, đôi mắt đẹp của nàng đột nhiên hiện lên một tia hiểu ra!

Mồ hôi, người rớt cuộc biết rồi! Dương Thiên Đô cảm giác có chút cảm động, đầu óc của Hồ Nữ rất cục thông suốt.

Nhưng mà, không đợi hắn cảm động quá ba giây, chỉ thấy Hoa Yên Nhu vẻ mặt thành thật nói: “Thì ra người trộm!”

Dương Thiên:

Hắn chính là Phá Thiên Tiên Đế, bảo vật bên trong Linh Lung Thập so ra còn vượt tất cả tài phú của thế giới này cộng lại.

Hắn cần đi trộm?

Dương Thiên lại há miệng, nhưng vẫn không phản bác Hồ Nữ lần nữa phủ định lý do này.

“Không đúng, phó đội trưởng người ta khẳng định là đại nhân vật rất lợi hại, chỉ chút năng lực nhỏ này của người đi trộm người ta, không bị đánh răng rơi đầy đất mới là lạ!”

Dương Thiên bây giờ cũng không biết nên vui hay nên buồn.

Thấy Dương Thiên không trả lời, Hoa Yên Nhu lại làm nũng, giọng nói mềm mại.

Cánh tay của hắn ma sát ở vị trí thơm mềm trước ngực đối phương, quả thực thiếu chút nữa chảy máu mũi.

Cuối cùng Dương Thiên không chịu nổi, chỉ có thể bất đắc dĩ mở miệng nói: “Không phải ta không nói, là ta nói người cũng không tin!”

Hoa Yên Nhu hì hì cười nói: “Người nói người, chỉ cần là người nói, ta đều tin!”

Nhìn Hoa Yên Nhu giống như là tiểu nữ nhân đang đắm chìm trong tình yêu, khóe miệng Dương Thiên giật một cái.

Sau đó, hắn sắp xếp lại ngôn ngữ mở miệng nói: “Sau khi ta trở thành dự bị hậu tuyển, đội trưởng Thần Long Tổ...”

Hắn vì sợ lại bị Hoa Yên Nhu dây dưa không rõ, sau đó đem sự tình từ đầu chí cuối nói một lần cho Hoa Yên Nhu.

Hoa Yên Nhu càng nghe khuôn mặt xinh đẹp càng ngưng trọng!

“Vì để tránh phiền phức, cho nên người mới giấu dốt trong cuộc thi, cho nên mới làm học viên dự bị thay thế?”

“Ừm!”

“Người một quyền đánh một vạn năm ngàn cân lực đạo?”

“Ừm!”

“Đội trưởng Thần Long Tổ đưa huy chương hình rồng màu vàng kia cho người, người từ chối?”

“Ừm!”

Sau khi hỏi xong ba câu hỏi, Hoa Yên Nhu trực tiếp dựng thẳng mày liễu nói: “Thằng khốn nạn, lão nương ngốc thật nhưng không ngốc, người bịa ra có đáng tin cậy một chút không?”

Dương Thiên thở dài một tiếng, hắn đã sớm biết Hoa Yên Nhu sẽ không tin tưởng!

Vì vậy, hắn cầm lấy chiếc điện thoại đã bị vứt bỏ của Hoa Yên Nhu, nói: “Đừng chớp mắt!”

“Cái gì?”

Hoa Yên Nhu còn không rõ ràng cho lắm, nhưng một màn kế tiếp kia khiến cho nàng cả đời khó quên.

Bàn tay thiếu niên nhẹ nhàng khép lại, chiếc điện thoại di động kia từ từ bị lực đạo đè ép, trong lúc bóp ngón tay, chiếc điện thoại này dễ dàng biến thành bột mịn!

Toàn bộ quá trình, không quá một phút, điện thoại di động đã biến mất vô ảnh, mà trên mặt đất lại nhiều hơn một đồng bột phấn.

Hoa Yên Nhu đại ra toàn bộ quá trình.

“Tin chưa?”

“Ừm ừm, Hoa Yên Nhu gật đầu như già tôi.”

Vẻ mặt nàng kích động, bàn tay thon dài của nàng túm lấy bàn tay Dương Thiên, sau đó cẩn thận quan sát, giống như trên tay Dương Thiên có bông hoa vậy.

“Dương Thiên, ngươi làm sao làm được?”

Khóe miệng Dương Thiên nhếch lên một nụ cười nói: “Bí mật!”

- - - - -

Cuối cùng, Dương Thiên Hạ đã rời xe dưới ánh mắt tràn ngập oán niệm của Hoa Yên Nhu.

Đi được hai bước, Dương Thiên quay đầu lại cười nói: ” Sau này nếu có phiền phức không thể đối kháng thì lấy huy chương này ra, nó thuộc về ngươi, đội viên Thần Long Tổ tùy ý ngươi điều khiển!”

Dứt lời, trong ánh mắt tràn ngập tia sáng kỳ dị của Hoa Yên Nhu, Dương Thiên đi vào trường học!

Lúc này trời đã tối, khi Dương Thiên đang định ở ký túc xá thì có một đám người đi tới.

“A, Dương Thiên, chúng ta tìm ngươi cả một ngày rồi!”

Trong đám người, đột nhiên có một người kinh hô, Dương Thiên sững sốt nhìn thấy người nọ, nghi vấn nói: “Đồng Kiệt? Sao ngươi lại xuất viện nhanh như vậy?”

Đồng Kiệt cười ha ha nói: “Chúng ta liên hoan, thế nào, ngươi có muốn cùng đi không?”

Dương Thiên không hiểu hỏi: “Tự tiệc, đây chẳng qua là tụ tập ăn uống gì?”

Lúc này, một nam tử mặc quần áo hàng hiệu thời thượng bước ra từ trong đám đông, nói: “Dương Thiên, đã lâu không gặp, không biết ngươi có biết ta không?”

Dương Thiên nghe vậy, con ngươi hơi co lại: “Lâm Tu?”

Kiếp trước tiểu tử này là phú nhị đại ở lớp mười, trong nhà vô cùng giàu có, có thể xếp hạng trước mười ở Giang Thành.

Hai người ở mười vị trí đầu cũng coi như có chút khúc mắc, nhớ rõ tiểu tử này còn đánh hấn một trận, sau đó liền chuyển trường, không nghĩ tới lại trở lại.

Lâm Tu cẩn thận quan sát Dương Thiên một chút, nói: “Tiểu tử ngươi không tệ nha, một tháng ta không chơi được ngươi đã trâu như vậy, đệ nhất nhân của Nhất Trung, lần trước thi thử mô phỏng còn thi hạng nhất, trà trộn vào lớp học bá nhất, rất được hoa nữ thần của trường, người người tôn xưng Dương Thần!”

Ánh mắt Dương Thiên bình thản nói: “Không ngờ ngươi lại quay lại, hoan nghênh!”

Lâm Tu nhìn đồng học phía sau cười nói: “Hôm nay ta làm chủ, chúng ta đi khách sạn Ung Hoa Đình ăn một bữa, đón gió cho ta.”

Mọi người nghe vậy đều vui mừng ra mặt. Khách sạn Ung Hoa Đình là khách sạn cao cấp nhất cấp năm sao của Giang Thành, mỗi người hơn một ngàn người, cả lớp có hơn bốn mươi người, phí tổn không thấp đâu.”

Dương Thiên vốn định đi, mà lúc này Lâm Tu lại ngăn hấn lại, mở miệng nói: “Mọi người tốt xấu gì cũng là lớp một, thế nào, nề mặt cùng đi?”

Dương Thiên nhướng mày, hấn nhìn ra được, trong ánh mắt của đôi phương lộ ra vẻ không có ý tốt.

Lúc này Đồng Kiệt cũng ở một bên hưng phấn nói: “Dương Thiên đi đi, chúng ta ngồi cùng bàn đã lâu không tụ tập cùng nhau, hôm nay là một cơ hội khó có được!”

Dương Thiên cười nói: “Vậy được, cung kính không bằng tuân mệnh!”

Nghe được sự đồng ý của Hàng Thiên, Lâm Tu mới thở phào nhẹ nhõm, khóe mắt lộ ra một tia lạnh lẽo.

Lúc trước khi Nhất Trung có mặt hấn, tên Lâm Tu hấn là huy hoàng cỡ nào, bây giờ chỉ gần một tháng, người đi trà lạnh, tên Lâm Tu hấn không người biết được, khắp nơi trong trường truyền đến tên Dương Thiên.

Ngay cả một cô gái mà hắn thích nhất, cũng nói kiếp này chỉ yêu một mình Dương Thần.

Điều này làm sao hắn không giận cho được.

Hôm nay, hắn sẽ để tiểu tử này biết, ở Nhất Trung, rốt cuộc ai là vua!

Chương 249 - Ta Đến mời khách!

"Bành!"

Sau một tiếng vang thật lớn, Lưu lão đại trực tiếp bay ngược ra ngoài hơn mười mét.

Vương Nghiêu vẻ mặt âm lãnh thu chân lại hỏi: “Người không phải nói Giang Thành có Tông Sư sao? Sao ta không thấy?”

Sắc mặt Lưu lão đại thoáng hiện phần nộ, ho ra một ngụm máu tươi.

Hắn nắm chặt nắm đấm nói: “Dương tiên sinh như thần long thấy đầu không thấy đuôi, ta cũng không nắm chắc vị trí cụ thể của ông ấy.”

Vương Nghiêu hừ lạnh một tiếng nói: “Dưới lòng Giang Thành ai định đoạt?”

Lưu lão đại khuất phục mở miệng nói: “Trước đó là thế chân vạc, nhưng sau khi Kim gia biến mất, Vương lão bản và Ôn nữ vương chia đều Giang Thành.”

Vương Cung cười nói: “Ta không đánh phụ nữ, dẫn ta đi tìm Vương lão bản, lệnh cho hắn tìm được người giết hại sư đệ họ Dương.”

Lưu lão đại gật gật đầu.

Vương Nghiêu lại hỏi: “Bây giờ ông chủ Vương ở đâu?”

Lưu lão đại cung kính nói: “Hiện tại hắn là ở khách sạn lớn cấp năm sao của Ung Hoa Đình!”

Vương Nghiêu cười lạnh, vậy bây giờ đi Ung Hoa Đình!”

- - - - -
Trên đường đi, tất cả bạn học đều nhìn nọt Lâm Tu, trong mắt đều là vẻ hâm mộ.

“Ta đi, Lâm Tu đại ca, bộ quần áo này của ngươi không rẻ đâu, hình như là hàng hiệu mà.”

Ánh mắt Lâm Tu ngạo nghễ liếc qua quần áo trên người Dương Thiên: “Cũng coi như là hàng hiệu đi, cha ta tìm người định làm, cụ thể giá tiền không biết, đại khái là hơn bốn vạn sáu ngàn bảy trăm đi.”

“Oa, mắc như vậy, Lâm Tu ca, sao ta lại nhìn cái đồng hồ vàng trên tay ngươi giống Lao Lực Sĩ như vậy?”

Lâm Tu cười ha hả cố ý lớn tiếng nói trước mặt Dương Thiên: “Ánh mắt Tiểu Triệu tốt thật, đây chính là phiên bản giới hạn của Lao Lực Sĩ, mấy chục vạn đấy, nhưng đều là quà sinh nhật cha ta mua cho ta, ta không cần cũng không được.”

“Vậy đôi giày Lâm Tu ca.....”

Sắc mặt Dương Thiên vẫn duy trì bình thản, bởi vì hắn đã sớm đóng lại lục thức, không nhìn thấy, không nghe được, ngửi không được.

Bất kể Lâm Tu này khoe khoang thế nào trước mặt hắn, hắn đều không chút động lòng.

Nếu không phải có Đồng Kiệt ở đây, hắn đã sớm rời đi.

Nếu là kiếp trước, hắn khẳng định là không sánh bằng, nhưng ba trăm năm tu tiên trở về, Lâm Tu bây giờ có tất cả, ở trước mặt hắn chỉ là một câu chuyện cười mà thôi.

Nhiều tiền hơn nữa đặt ở trước mặt Dương Thiên, hắn cũng chỉ coi như một chuỗi số lượng mà thôi.

Mọi người cũng không biết những thứ này, bọn họ nhìn Lâm Tu một chút, người ta mặc quần áo mấy vạn đồng tiền.

Lại nhìn Dương Thiên, bộ quần áo trên người hắn hẳn là bộ quần áo tốt nhất của hắn, giá trị mấy ngàn đồng.

Nhưng ngay cả như vậy, chênh lệch giữa hai người vẫn là một trời một vực.

Hơn nữa mọi người cũng đều biết, trong nhà Dương Thiên chỉ buôn bán một số tiền nhỏ chỉ có thể ăn no, không thể so sánh với việc buôn bán trong nhà Lâm Tu.

Lâm gia, đây chính là danh hiệu được xếp ở Giang Thành, ngay cả Vương lão bản trong khách sạn Ung Hoa Đình này cũng có thể kéo được một ít quan hệ.

Thế là, tất cả mọi người nhao nhao nịnh bợ Lâm Tu, hơn nữa có đôi khi sẽ mượn việc hạ thấp Dương Thiên, nâng Lâm Tu lên.

Theo bọn họ nghĩ, cho dù Dương Thiên có lợi hại hơn nữa thì sao chứ? Là nhân vật phong vân thì sao chứ, đến xã hội rồi, còn không bằng một số học sinh kém.

Con người luôn phải đi về phía xã hội, Dương Thiên nhất định là kẻ tầm thường, nhưng Lâm Tu thì khác, sau này hẳn còn kế thừa gia nghiệp của Lâm gia.

Đã sắp tới kỳ thi đại học, nhất là những người không học tốt kia, đều nhao nhao nịnh bợ Lâm Tu, muốn để hắn chiếu cố một chút, tìm một công việc tốt trong công ty nhà bọn họ.

Lâm Tu đương nhiên đồng ý tất cả những điều này, còn đưa mắt nhìn về phía Dương Thiên.

Hắn cười châm chọc nói: “Dương Thiên, có muốn sau khi thi đại học ta giúp người cầu tình với phụ thân ta, để ông ấy tìm cho người một công việc tốt.”

Dương Thiên Lục thức phong bế, hắn đi đường toàn dựa vào thần thức, cho nên tự nhiên cũng không nghe được Lâm Tu vũ nhục.

Đồng Kiệt không nhìn nổi nữa, Dương Thiên là hắn cứng rắn kéo tới, bây giờ bị ủy khuất, hắn tự nhiên không thể ngồi yên không lý đến.

Vì vậy, sắc mặt hắn hơi âm trầm nói: “Lâm Tu, người đủ rồi, thành tích của Dương Thiên ở trường học đã rõ như ban ngày, thi đại học nhất định có thể thi đậu mười học phủ đứng đầu cả nước, căn bản không cần người có lòng tốt giả.”

Lâm Tu cười quái dị một tiếng nói: “Đồng Kiệt, người hiểu lầm ta rồi, ta chỉ là để Dương Thiên đến công ty nhà ta làm

công việc nghỉ hè, kiếm đủ tiền lên đại học.”

Một câu nói, mọi người cười phá lên, bọn họ tự nhiên thấy được Dương Thiên và Lâm Tu không hợp nhau, mà vừa mới nhận được lợi ích Lâm Tu hứa hẹn, tự nhiên ra sức giúp Lâm Tu.

“Ha ha, Lâm thiếu đây là đại phát thiện tâm, người nhúng tay vào làm gì a.”

“Đúng vậy đúng vậy, có lẽ Dương Thiên còn vui vẻ đồng ý, dù sao sau khi thi đại học hai tháng cũng có thể kiếm được bốn ngàn đồng, cũng đủ cho hần tiêu xài đại học một hai tháng đi.”

“Ha ha, nói không chừng trong lòng Dương Thiên còn cảm kích Lâm thiếu, các người nói có đúng hay không a.”

Một đám nam sinh lập tức ồn ào, bọn họ ở trường học ghen ghét Dương Thiên, không dám nói cái gì, nhưng mà ở chỗ này, không có kỷ luật, bởi vì ra khỏi cổng trường chính là xã hội, Dương Thiên căn bản không thể làm gì bọn họ.

Một số nữ sinh trong lớp vốn chờ mong Dương Thiên phản kích, nhưng lại phát hiện đối phương căn bản không có một chút động tĩnh, không khỏi thần sắc thất lạc.

Xem ra đúng như những gì một số người nói, Dương Thần ra khỏi cổng trường sẽ không còn là Dương Thần nữa, mà là một người bình thường ngay cả bọn họ cũng không bằng, dù sao nếu bọn họ phải chịu khuất nhục này chắc chắn sẽ phản kháng.

Cả đám cười nhạo suốt dọc đường, miệng khô nứt ra, mà Dương Thiên sắc mặt vẫn phong khinh vân đạm, không tranh quyền thế.

Điều này khiến Lâm Tu rất bức bối, hần giống như đánh một quyền vào bông, trong lòng vô cùng không thoải mái.

Theo hần thấy, Dương Thiên nên thẹn quá hóa giận, sau đó lại dựa vào luyện tập TaeKwonDo một tháng đánh bại nhục nhã hần, sau đó quay video, sau đó lại truyền lên trên mạng trường học, làm cho tiểu tử này mất hết mặt mũi.

Hần ta muốn dẫm nát Dương Thần dưới chân, để tất cả mọi người trong Nhất Trung đều biết, Lâm Tu hần ta trở về, từ nay về sau Nhất Trung là thiên hạ của hần ta.

Nhưng mà, hiện tại, đối phương hoàn toàn không để ý tới hắn, triệt để coi hắn là một đoàn không khí.

Vô luận những người này châm chọc khiêu khích như thế nào, tâm tình của hắn cũng không có biến hóa một tia.

Lâm Tu quả thực sắp phát điên, hắn phần nộ quát: “Dương Thiên, ngươi có ý gì, ta có ý tốt mời ngươi ăn cơm, nói chuyện với người người người lại không quan tâm ta? Ngươi cũng quá kiêu ngạo rồi đó.”

Mấy bạn học còn lại cũng xoa tay, dự định chỉ cần nghe thấy Lâm Tu ra lệnh một tiếng, sẽ trực tiếp xông tới dạy cho Dương Thiên một bài học khắc sâu.

Đồng Kiệt nhìn thấy một màn này, không khỏi sắc mặt trắng bệch, lén lút lôi kéo Dương Thiên một chút, ánh mắt Dương Thiên khôi phục bình thường, giác quan thứ sáu mở ra lần nữa, nói một câu, khiến mấy người Lâm Tu suýt chút nữa học máu.

“Xảy ra chuyện gì?”

Thấy thần sắc mờ mịt của Dương Thiên, Lâm Tu nổi trận lôi đình, nói: “Ta nói ta hảo tâm mời ngươi đến khách sạn đất tiền nhất Giang Thành ăn cơm, ngươi vậy mà...”

Dương Thiên chau mày nói: “Nếu ngươi đã về Giang Thành, lẽ ra chúng ta nên đón tiếp khách từ bên ngoài đến là ngươi, bữa cơm này ta mời!”

“Khách ngoại lai?”

Lâm Tu ngây ngẩn cả người, tên khốn kiếp này lại dám đùa cợt nàng là khách từ bên ngoài đến? Phải biết rằng, nhà của hắn ở ngay Giang Thành, mà nhà của Dương Thiên ở Hoài Huyện, nói ra thì hắn mới là khách từ bên ngoài đến.

Hơn nữa, hắn nghe được cái gì, tiểu tử nghèo này lại nói muốn mời bọn họ ăn cơm ở khách sạn Ung Hoa Đình? Đó chính là tiêu phí của mọi người hơn một ngàn, cả lớp nhiều người như vậy, hoàn toàn có thể ăn hết trong nhà hắn.

Đồng Kiệt tê cả da đầu nói: “Dương Thiên, lần này chúng ta đi là đến Ung Hoa Đình, nơi đó rất đắt, ngươi đừng có khoe khoang.”

“Ôi chao, Đồng Kiệt, anh làm gì vậy, Dương Thiên cũng là có lòng tốt, hẳn học tập tốt mọi người về sau còn chờ hẳn thi đậu đại học nổi danh nhất cả nước, bữa cơm này nhất định phải mời.”

“Đúng đúng, chúng ta cũng coi như chúc mừng Dương Thiên sớm.”

Một đám người cười quái gở, trên mặt làm gì có biểu cảm vui mừng chúc mừng cho Dương Thiên.

Bọn họ đang nghĩ chờ chút nữa gọi món ăn như thế nào, có phải hay không gọi hết lên, hung hăng làm thịt Dương Thiên một phen.

Lâm Tu cũng kéo Đồng Kiệt Đại Lực đến cười một lần nói: “Sao vậy? Người khinh thường Dương Thiên à? Cảm thấy hẳn nghèo?”

Sắc mặt Đồng Kiệt tức giận đỏ lên nói: “Làm sao có thể, ta không phải ý này, ta...”

Hắn còn chưa nói hết lời, chỉ nghe Lâm Tu mặt âm trầm nói: “Không có liên cam miệng, không nói lời nào sẽ không có người coi ngươi là người cam.”

Dương Thiên mỉm cười nói với Đồng Kiệt: “Không sao, mời ăn một bữa cơm mà thôi, trước đó không phải ta đã đồng ý mời người đến đây ăn một bữa sao, nếu đã đuổi kịp, vậy thì cùng đi đi.”

Có một cô gái cho rằng Dương Thiên không biết khách sạn Ung Hoa Đình đại diện cho cái gì, cho nên nhăn mặt nhỏ nói: “Dương thần, đâu phải khách sạn lớn, chúng ta vẫn là học sinh, không nên phô trương lãng phí, nếu không chúng ta ăn ở ngay quán rau bên cạnh đi, lợi ích kinh tế thực tế!”

Dương Thiên cười nói: “Mọi người cùng lớp ba năm, lần trước ta đi cùng lớp vội vã, bữa cơm này coi như ta thỉnh tội cho các người!”

Chương 250 - Bá khí điểm xan.

Đoàn người đi tới Ung Hoa Đình, ngoại trừ Dương Thiên và Lâm Tu, đây là lần đầu tiên mọi người tới, cho nên nhìn thấy trang trí bên trong vàng son lộng lẫy, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Bọn họ ai nấy đều chấn động, Lâm Tu vốn muốn nhìn thấy thần sắc giống nhau trong mắt Dương Thiên, nhưng hấn lại thất vọng.

Thiếu niên con người đen nhánh kia không hề bận tâm, thập phần bình tĩnh.

Mặc dù là Dương Thiên mời khách, nhưng Lâm Tu lại không quên thể hiện tài năng trước mặt bạn học.

Hắn nhìn nhân viên phục vụ thanh tú đi tới nói: “Lục tầng, chúng ta bao hết. Ta có thể khách quý.”

Tầng sáu, là tầng cao nhất của khách sạn Ung Hoa Đình, bên trong còn xa hoa hơn, ăn nhậu chơi bời đầy đủ mọi thứ, bao hết tầng này, ăn cơm ăn uống thì tính sau, không có năm vạn thì không xuống được.

Nếu là trước đó, hắn khẳng định không có khả năng xa xỉ như thế, toàn bộ xuống tới, nhiều người như vậy phải ăn hơn mười vạn đấy.

Nhưng hiện tại có người tính tiền, hắn khẳng định phải hung hăng tạo.

Đồng Kiệt thấy vậy càng thêm lo lắng!

Lâm Tu cười gằn, hắn vô cùng đắc ý, muốn xem rốt cuộc trên mặt Dương Thiên sẽ lộ ra biểu cảm gì, nhưng kết quả hấn lại thất vọng.

Trên mặt Dương Thiên vẫn phong khinh vân đạm như cũ!

Giống như mời bọn họ đến đây ăn một bữa cơm giống như là mời ăn cơm ở nhà ăn vậy.

Nhưng hai thứ này có thể so sánh sao? Đồ ăn nơi này đắt đến mức không hợp thói thường.

Tuy nhiên, dù sao Dương Thiên nói là hấn đến mời khách, cho dù Dương Thiên không có tiền thì cũng không liên quan đến hấn.

Mọi người cũng đều nghĩ kỹ, sau khi cơm nước xong xuôi liền chuẩn đi.

Đoàn người trùng trùng điệp điệp, dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người hướng về phía lầu sáu!

Tất cả phú hào tới ăn cơm đều tròn mắt há hốc mồm.

“Trời ạ, đây là trường học nào? Thỏ hào như thế?”

“Mẹ nó, ta nhìn thấy cái gì? Lại có người dám tổ chức thành đoàn thể đến Ung Hoa Đình ăn cơm?”

“Học sinh bây giờ thật đúng là giàu có!”

“Ai nói không phải chứ, giống như lão bản mấy trăm năm nay của ta tối đa cũng chỉ một tháng mới tới một lần.”

Nghe những ông chủ lớn này nói, học sinh lớp sáu càng hưng phấn, hôm nay thật sự là quá nở mày nở mặt.

Tất cả mọi người đều cảm ơn Lâm Tu, bởi vì hắn ta tổ chức người tới đây ăn cơm.

Mặc dù là Dương Thiên mời khách, nhưng không ai cảm kích Dương Thiên, thậm chí mỗi lần nhìn hắn, trong ánh mắt đều mang theo thần sắc khinh thường.

Đồng Kiệt nhìn thấy cảnh này đều bất bình thay cho Dương Thiên, mà Dương Thiên lại không có bất kỳ phản ứng nào!

Đến lầu sáu, tất cả mọi người như phát hiện đại lục mới, nơi này không chỉ có trang trí xa hoa, mà phương tiện giải trí đầy đủ mọi thứ, tất cả mọi người hưng phấn không thể không rít gào.

Lâm Tu nhìn biểu tình của mọi người lúc này, khinh thường hừ một tiếng: “Một đám ngu ngốc!”

Mà hai tên chó săn bên cạnh hắn nghe vậy sắc mặt mặc dù xấu hổ, nhưng trên mặt cũng không có một tia tức giận.

Lâm Tu tùy tiện ngồi ở vị trí tốt nhất, sau đó lật thực đơn lên nói với nhân viên phục vụ: “Gọi món!”

Người phục vụ mỉm cười mang tính tiêu chí nói: “Tiên sinh tốt!”

Lâm Tu mở thực đơn ra, không thèm nhìn một cái, trực tiếp chỉ vào thực đơn: “Trang này!”

“A?”

Phục vụ viên ngây ngẩn cả người, không rõ ràng cho lắm hỏi: “Vị tiên sinh này, không biết ngài muốn chọn món nào trong tờ này?”

Lâm Tu nở nụ cười, cố ý nhìn chằm chằm Dương Thiên nói: “Trang này, toàn bộ đều có!”

Phục vụ viên lập tức ngây ngẩn cả người, nàng mở to hai mắt hỏi: “Tiên sinh, ngài xác định không? Toàn bộ đồ ăn trên trang này đều có giá trị không nhỏ đâu.”

Lâm Tu trừng mắt nhìn hấn một cái nói: “Làm sao? Sợ chúng ta ăn không nổi?”

Mỹ nữ phục vụ vội vàng khoát tay áo nói: “Không, không phải tiên sinh, không phải ta sợ các ngươi ăn không nổi, ta là sợ các ngươi ăn không hết có khả năng lãng phí.”

Lâm Tu nhếch miệng mỉm cười nói: “Lãng phí không được!”

Dù sao cũng không phải tiêu tiền của hấn.

Hấn lại lật vài tờ nói: “Một tờ này, còn có một tờ này, một tờ này, đồ ăn phía trên toàn bộ đều muốn.”

Nhân viên phục vụ tròn mắt há hốc mồm, há hốc miệng nhỏ hồng hào!

Nàng làm mười năm, kiến thức qua rất nhiều phú hào có giá trị con người ức vạn, nhưng từ trước tới nay chưa từng thấy có người có món ăn như vậy.

Nàng đã từng gặp thiếu niên trước mắt này, dường như là công tử Lâm gia.

Nhưng điều khiến nàng nghi ngờ là cho dù cha nàng ở đây, cũng không dám gọi món ăn xa xỉ như vậy, phải biết rằng, một tờ đồ ăn kia, ở đây chính là mấy vạn đồng.

Mỹ nữ phục vụ viên, nhìn ra thiếu niên trước mắt cô ý chọn đắt một chút.

Đây quả thực là phá sản.

Lúc này Đồng Khiết thấy cảnh này, càng cảm thấy trái tim như bị bóp chặt lại cho Dương Thiên.

Hắn chỉ vào Lâm Tu tức giận nói: “Lâm Tu, ngươi quá đáng, nào có bữa ăn nào như ngươi?”

Lâm Tu ha ha cười lạnh nói: “Là Dương Thiên muốn mời khách, cũng không phải là ta ép hắn. Nếu muốn mời chúng ta một đồng người như vậy, nhiều cái miệng như vậy, chung quy để chúng ta ăn no đi.”

Đồng Khiết đỏ mặt nói: “Nhưng ngươi cũng không thể gọi món ăn như vậy, quá lãng phí.”

Lâm Tu khinh thường cười nói: “Lãng phí? Ha ha. Ta còn ngại bây giờ không đủ một chút, cũng không phải ngươi mời khách, đừng có ở đây lải nhải với ta.”

“Ngươi.....”

Đồng Khiết tức giận đến mức mũi đều lệch ra.

Lâm Tu mặc kệ hắn, nói với nhân viên phục vụ: “Cứ làm theo lời ta nói.”

Sau khi nhân viên phục vụ gật đầu, Lâm Tu lúc này mới cười như không cười nhìn Dương Thiên nói: “Dương Thiên, ta gọi món ăn như vậy, ngươi có ý kiến gì không?”

Hắn vốn cho rằng Dương Thiên sẽ cố kỵ mặt mũi, đánh nát răng cũng sẽ nuốt xuống bụng, nhưng lại không nghĩ rằng Dương Thiên gật đầu nói: “Ý kiến? Đương nhiên là có!”

“Ngươi.....”

Lâm Tu cười khẩy nói: “Quả nhiên cũng chỉ là chó sói vẫy đuôi lớn chỉ biết đóng vai nhân sĩ.”

Tất cả mọi người nhìn thấy một màn này, cũng nhao nhao phụ họa: “Dương Thiên, chúng ta nhiều người như vậy, ngươi không cho gọi món có phải là không thể nào ăn nổi hay không.”

“Dương Thiên, ngươi nói muốn mời chúng ta ăn cơm, bữa này không gọi, chúng ta ăn cái gì a.”

“Đúng vậy đúng vậy, ta cho rằng hôm nay có thể ăn một bữa ngon, cho nên một ngày chưa ăn cơm, hiện tại đều chết đói.”

“Người có ý kiến, người dựa vào cái gì có ý kiến, là người mời khách, ta mặc kệ, chúng ta muốn điểm những thứ đó.”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt nói: “Ta có ý kiến, là vì gọi món ăn không phải Lâm Tu gọi.”

Một câu nói, tất cả mọi người lần nữa khinh bỉ.

“Quả nhiên, người chính là một con gà trống sắt, vất chày ra nước.”

“Đúng vậy đúng vậy, không có món ăn như vậy, chúng ta làm sao có thể ăn nó.”

“Hơn bốn mươi người chúng ta, không phải mấy người cùng nhau liên hoan ăn uống từng giờ một, rốt cuộc người có làm được hay không, không được thì để Lâm Tu mời khách, phiền nhất là loại người nói không giữ lời như người.”

“Người nói gọi món không phải Lâm Tu gọi, vậy người tới.....”

Cuối cùng người này còn chưa nói xong, chỉ thấy Dương Thiên khép lại thực đơn, nhìn về phía mỹ nữ phục vụ viên kia lãnh đạm nói: “Các người khách sạn Ung Hoa Đình, tất cả đồ ăn, có một món tính một món, thay phiên lên một lần!”

“Ta đi!”

Một câu của Dương Thiên khiến tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Trong sân yên tĩnh không tiếng động, tiếng kim rơi cũng có thể nghe được!

Bọn họ hoảng sợ nhìn Dương Thiên, giống như lại nhận thức được đối phương.

Đồng Kiệt hoàn toàn trợn tròn mắt, đây là Dương Thiên mà hắn quen biết sao? Hắn rốt cuộc có biết hắn đang nói cái gì hay không?

Lâm Tu cũng ngây ngẩn cả người, hắn khó có thể tin nhìn chằm chằm Dương Thiên, câu nói này, phụ thân hắn cũng không dám nói!

Giữa sân, hơn bốn mươi học sinh đều nghe rõ ràng câu nói kia của Dương Thiên, tất cả đều trợn tròn mắt.

“Mẹ nó, vừa rồi ta nghe được cái gì?”

“Dương Thần hình như nói đem tất cả đồ ăn trong khách sạn Ung Hoa Đình toàn bộ lên một lần.”

“Ngày mùa đông, chẳng lẽ hẳn không biết khách sạn Ung Hoa Đình này có tổng cộng hơn một ngàn món ăn sao?”

“Thực đơn này dày như sách giáo khoa ngữ văn, toàn bộ lên hết, chúng ta làm sao ăn được.”

“Đây là đang cho heo ăn sao? Coi như toàn bộ chúng ta đến trường cũng đủ ăn a!”

“Quan trọng nhất là cái gì? Vừa rồi ta đã nhìn, đắt nhất là gần vạn, hơn nữa không phải một hai đạo!”

“Ăn bữa cơm này xuống là hơn trăm vạn sao?”

Hơn trăm vạn ăn một bữa cơm, không chỉ có mọi người kinh ngạc, ngay cả mỹ nữ phục vụ viên kia cũng choáng váng.

Nàng sống cả đời, chưa từng thấy qua món ăn nào như vậy, hơn nữa nàng vô cùng khẳng định, đồng hành cả nước của nàng, cũng tuyệt đối chưa từng gặp qua.

Mỹ nữ phục vụ tưởng rằng Dương Thiên muốn trang bức trước mặt những bạn học này, hoặc là vừa rồi nàng xuất hiện ảo giác.

Vì thế, nàng lại hỏi: “Vị tiên sinh này ngài vừa rồi nói gì ta không nghe rõ!”

Dương Thiên khẽ nhíu mày nói: “Con nghe rồi đấy, không cần nghi ngờ, cứ làm theo lời ta nói.”

“Mẹ nó, đây là muốn chơi thật à!”

Tất cả mọi người đều điên cuồng.

Mỹ nữ phục vụ có chút nhíu mày, hiển nhiên không tin món ăn này là đến ăn cơm đứng đắn.

Nàng uy hiếp nói: “Tiên sinh, ngài có chắc là không phải muốn gây chuyện không? Ta nói cho ngài biết, khách sạn Ung Hoa Đình là do Vương lão bản Giang Thành mở.”

Dương Thiên cười ha hả nói: “Đi nói với ông chủ của các ngươi một tiếng, nói Dương Thiên đến đây ăn cơm, hẳn chiêu

đãi thế nào?”

Mỹ nữ phục vụ liếc nhìn Dương Thiên một cái thật sâu, cũng không tin một học sinh này sẽ biết ông chủ của nàng.

Thế là, nàng híp mắt lạnh lùng hỏi: “Tiên sinh, ngài có chắc lát nữa ngài sẽ chịu trách nhiệm với lời nói của ngài không?”

Chương 251 - Tất cả đều chấn kinh!

Nghe mỹ nữ phục vụ viên chát vắn, Dương Thiên nhú mày: "Làm theo!"

Trong giọng nói của hắn mang theo uy nghiêm không thể kháng cự, mỹ nữ phục vụ viên mặt lúc xanh lúc trắng.

Cuối cùng, nàng cắn răng gật đầu rời đi.

Lúc này ánh mắt mọi người nhìn Dương Thiên đều thay đổi.

Nếu như, lần này Dương Thiên không móc ra nhiều tiền như vậy để trả thì hắn sẽ đắc tội với ông chủ Vương.

Mà đắc tội đại lão Giang thành danh tiếng đại thắng hắc bạch lưỡng đạo gần đây, tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt.

Tất cả mọi người đều có chút run sợ, bắt đầu âm thầm oán giận. Lần này Dương Thiên muốn chết cũng đừng kéo bọn họ xuống nước mới tốt a.

Bên kia, mỹ nữ phục vụ viên cung kính đem hết thủy lời nói của Dương Thiên bẩm báo cho Vương Liệt.

Sau đó, nàng hỏi: “Lão bản, ngài xử lý tiểu tử kia như thế nào, có phải gọi là bảo an hay không...”

Nàng còn chưa nói hết lời, chỉ nghe Vương Liệt đột nhiên đứng dậy, kinh ngạc kích động nói: “Người nói cái gì? Dương Thiên Dương tiên sinh đến chỗ chúng ta ăn cơm?”

Mỹ nữ phục vụ ngây ngốc nhìn Vương Liệt, không biết tại sao hắn lại kích động như vậy.

Vương Liệt làm sao có thể không kích động, giúp hấn đột phá Âm Kinh, đem Thiên Thượng Nhân Gian của Kim gia cho hấn, ân tình lớn như vậy hấn còn chưa báo, hấn năm lần bảy lượt mời Dương Thiên, nhưng đối phương lại không đến, vì thế hấn sàu tóc bạc.

Ngay vừa rồi, hấn còn đang phát sầu có nên để con gái mình ra mặt mời Dương Thiên tới đây một chuyến hay không, mời hấn ăn cơm thật tốt cảm tạ hấn.

Nhưng lại không nghĩ rằng, thủ hạ lại nói Dương Thiên đã đến.

Vậy quá tốt rồi!

Mỹ nữ phục vụ tuy nghi hoặc vì sao Vương Liệt kích động như vậy, nhưng nàng vẫn gật đầu nói: “Hấn nói như vậy, gần đây hấn lại còn nói tới đây ăn cơm hỏi sao ngài chiêu đãi hấn?”

Mỹ nữ phục vụ tức giận nói: “Lão bản, không phải ta nói, tiểu tử này quá kiêu ngạo...”

Mỹ nữ phục vụ còn chưa nói hết lời, chỉ nghe Vương Liệt mở miệng nói: “Chiêu đãi như thế nào? Vậy nhất định là có món ăn gì đó, Ung Hoa Đình chúng ta có hơn ngàn món ăn, luôn có món Dương tiên sinh thích ăn.”

“A?”

Mỹ nữ phục vụ ngây ngốc, hỏi: “Vậy bọn họ không trả tiền thì làm sao bây giờ? Chúng ta không phải lỗ vốn sao?”

Vương Liệt nghe vậy, ánh mắt có chút lạnh như băng nhìn chằm chằm vào mỹ nữ phục vụ viên kia nói: “Dương tiên sinh đến nơi đây ăn cơm còn phải trả tiền?”

Mỹ nữ phục vụ viên quả thực sụp đổ, nàng ta muốn hỏi một câu, không trả tiền thì trả cái gì?

Nhưng mà cuối cùng nhìn thấy sắc mặt âm trầm của Vương Liệt, nàng cuối cùng không dám hỏi ra lời kế tiếp.

Vương Liệt sửa sang lại quần áo một chút, sau đó mở miệng nói: “Nhanh đi, ra lệnh cho tất cả đầu bếp, tất cả mọi việc lấy sáu sáu làm đầu, lát nữa ta muốn đích thân đi mời rượu!”

Mỹ nữ phục vụ:...

Hiện tại nàng cũng hoài nghi người trước mắt đến cùng có phải là Vương lão bản mà nàng biết hay không, ngày bình thường hắn đều cao cao tại thượng, bây giờ làm sao không ớn trọng?

Suy nghĩ nửa ngày, mỹ nữ phục vụ viên lần này nghĩ tới một nguyên nhân, tựa hồ nữ nhi Vương Tĩnh Thần của ông chủ Vương cũng đang ở Nhất Trung.

Chẳng lẽ thiên kim tiểu thư coi trọng tiểu tử nghèo quần áo bình thường kia?

Càng nghĩ mỹ nữ phục vụ viên càng cảm thấy loại khả năng này, Vương lão bản chỉ có một nữ nhi, cho nên khẳng định đối với tiểu tử kia mới coi trọng như vậy.

Nghĩ tới đây, mỹ nữ phục vụ viên không khỏi có chút chán ghét, một học sinh dựa vào ăn bám ở trước mặt bạn học giả vờ giàu có, cũng không cảm thấy mất mặt?

Mỹ nữ phục vụ đang muốn lui ra, đột nhiên một tráng hán trên mặt mang theo thương thế từ bên ngoài đi vào.

Khóe miệng hắn chảy máu, sắc mặt trắng bệch nói: “Vương lão bản, Lưu lão đại, khụ khụ, Lưu lão đại dẫn người đến chỗ chúng ta đập phá quán rồi.”

Vương Liệt nghe vậy sắc mặt lập tức âm trầm, hỏi: “Lưu lão đại? Người kia của Lan Ninh?”

Tráng hán lại ho khan hai tiếng nói: “Đúng, chính là hắn.”

“Thật sự khinh Vương gia ta không ám khí?”

Vương Liệt ánh mắt băng lãnh phần nộ đứng dậy, bàn tay đột nhiên vỗ một cái mặt bàn, Lê Hoa Mộc trăm năm cứng rắn kia trực tiếp hóa thành bột mịn!

Một màn này, để tráng hán cùng mỹ nữ phục vụ viên kia nhìn thấy liền giật mình hoảng sợ!

Trong nhận thức của bọn họ, bình thường Vương lão bản rất hòa khí, một bộ dáng vẻ cả người lẫn vật vô hại, thật không nghĩ đến sẽ có thực lực như vậy.

Quả nhiên, đại lão có thể ngồi ở vị trí cao như vậy đều không đơn giản.

“Hắn mang theo bao nhiêu người?” Vương Liệt lạnh giọng hỏi.

Tráng hán kia có chút sợ hãi nói: “Chỉ có một người!”

Vương Liệt nổi giận: “Chỉ dẫn theo một người mà dám kiêu ngạo như vậy, lần trước Dương tiên sinh ra mặt cho nên bảo hắn về Lan Ninh, bây giờ không biết hối cải, đúng là không biết sống chết.”

Hắn nhìn về phía tráng hán nói: “Đi thông báo Ôn nữ vương, ta muốn cho họ Lưu này đi không ra Giang Thành!”

Tráng hán gật đầu.

Vương Liệt sau đó nhìn về phía mỹ nữ phục vụ viên: “Đi báo cho Dương tiên sinh biết, nói ta có chút việc phải xử lý, chờ lát nữa lại đi mời rượu.”

Mỹ nữ phục vụ gật đầu lui ra khỏi phòng.

.....

“Đi thôi đi thôi, bị Dương Thiên quấy rối như vậy xem ra là ở chỗ này không có gì ăn.”

“Đúng vậy đúng vậy, đều tại Dương Thiên, Lâm thiếu thật vất vả mời chúng ta ăn một bữa tiệc lớn dễ dàng sao, nhất định phải quấy rối.”

“Nếu bây giờ chúng ta không đi, lát nữa Vương lão bản nổi giận, ai cũng không đi được.”

“Hừ, đến lúc đó ta đã nói ta không biết Dương Thiên, họa là hắn gây, chờ nôi cũng do hắn gánh.”

Mọi người đều chán ghét nhìn Dương Thiên, ngay cả nữ sinh từng có hảo cảm với Dương Thiên thấy vậy cũng ghét bỏ.

Ở trường học, các nàng quả thực thừa nhận Dương Thiên hoàn mỹ vô khuyết, nhưng ở chỗ này, Dương Thiên thật sự quá kém cỏi.

Lâm Tu cười quái dị nhìn Dương Thiên, điện thoại di động đã quay một đoạn video, chờ ngày mai sẽ đăng lên mạng trong

trường học, để tiểu tử này trở thành trò cười.

Dương Thiên gọi món ăn như vậy chắc chắn sẽ không có người đến dọn thức ăn lên, hẳn nhất định sẽ trở thành trò cười.

Nhưng mà, hẳn vừa nghĩ tới đây, chỉ thấy dưới sự dẫn dắt của mỹ nữ phục vụ viên, thuần một sắc mười mấy phục vụ viên đều tự bụng thức ăn tinh mỹ đến nơi này.

Nhìn thấy cảnh này, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Những học sinh đi ở cửa đang muốn xuống lầu hỏi mùi thơm nồng đậm như vậy, điên cuồng nuốt nước miếng.

“Mẹ kiếp, thế mà thật sự mang thức ăn lên?”

“Còn liên tục không ngừng mang thức ăn lên?”

“Mù mắt chó của ta rồi, ta đi, tại sao có thể có tôm hùm lớn như vậy, ít nhất cũng phải bảy tám cân đi.”

“Đó là cái gì? Cá muối tương sao? Nghe nói cái đồ chơi này nặng hơn hoàng kim.”

“Đây là người ăn sao? Đây quả thực là tác phẩm nghệ thuật.”

Tất cả mọi người đều choáng váng.

Bọn họ không nghĩ tới khách sạn này lại chơi thật, lên gần một trăm món ăn, hơn nữa không có bất kỳ bộ dáng nào ngừng lại, cơ hồ mỗi năm giây lại lên một món.

CMN đây là khái niệm gì?

Chẳng lẽ toàn bộ đầu bếp cấp ngũ tinh đều đang nấu ăn?

Chỉ có như vậy, mới có thể có tốc độ này.

Sắc mặt Đồng Kiệt trắng bệch, thêm một món ăn, hẳn sẽ vì Dương Thiên mà đau lòng thêm một phần.

Hơn trăm vạn a, một bữa cơm trên trăm vạn, không chỉ có trong tay Dương Thiên có bao nhiêu tiền, trong nhà hẳn có bao nhiêu tiền Đồng Kiệt đều biết rõ ràng.

Bữa cơm này Dương Thiên muốn ăn hết của cải của mình.

Đồng Kiệt vô số lần cho Dương Thiên ánh mắt thiên thần, nhưng Dương Thiên vẫn bất động như cũ.

Sắc mặt hắn bình tĩnh không dao động, thoải mái giống như ở trong nhà hàng nhỏ gọi một bát mì sợi vậy!

Khóe miệng Lâm Tu hung hăng co giật một cái.

Hắn ta khó có thể tin.

Không đúng, điều này hoàn toàn không có đạo lý.

Quản lý cao tầng của khách sạn Ung Hoa Đình không thể để mặc Dương Thiên làm bậy được, Dương Thiên vốn không có năng lực tiêu phí.

Cá muối tương kia, hắn nhớ rõ nửa đời trước mình chỉ ăn qua một lần a.

Bây giờ, một lần lên sáu bàn, đủ loại khẩu vị.

Hắn nhìn mà thêm thương, hận không thể nhào tới.

Lâm Tu khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, nhìn về phía Dương Thiên, khiến hắn phát điên chính là sắc mặt của đối phương vẫn không có bất kỳ dao động nào.

Đây chính là sơn hào hải vị a, đủ loại, bay trên trời, bơi trong nước, đi trên mặt đất tất cả đều đủ.

Trong khoảng thời gian ngắn, nhà ăn tầng sáu này cũng không thể bày được nữa.

Cái này cũng chưa tính là muộn, chỉ thấy mỹ nữ phục vụ viên kia nói: “Các khách nhân tôn kính, còn lại mấy trăm món ăn không có chỗ cất, ta đã đem lâu năm dọn ra, đợi ăn xong những món này mời dời giá đến lâu năm.”

Tất cả mọi người:...

“Ta mẹ nó đang nằm mơ?” Một người gầy điên cuồng xé rách tóc của mình, nhìn thấy màu sắc nóng hôi hổi tỏa ra, chỉ cảm thấy đầu lưỡi suýt chút nữa đã nuốt vào.

“Mẹ nó, nhiều sơn hào hải vị như vậy, có thể ăn một bữa ở đây, cho dù là lão tử lên đoạn đầu đài cũng nhận.

“Dương thần không hổ là Dương thần, ta dám đánh cược, dám ở chỗ này gọi món ăn như vậy, hơn nữa thật đúng là chỉ có hắn mang thức ăn lên.”

“Đúng vậy đúng vậy, hấn rốt cuộc có thân phận gì? Chẳng lẽ là phú nhị đại đang ẩn nấp?”

“Có lý, nhưng dù sao bất kể thế nào, Dương Thần khẳng định giàu hơn Lâm Tu kia.”

“Đúng vậy đúng vậy, Dương Thần ở đây, vậy Lâm Tu có thể xem như cái rắm, hấn có thể so với Dương Thần sao? Lão tử hấn đến cũng không được!”

Lâm Tu nghe những lời này, tức giận đến mặt xanh mét.

Chương 252 - Âm Kinh đỉnh phong.

Vương Liệt dẫn theo một đám thủ hạ đi tới đại sảnh, giờ phút này tất cả khách nhân đều đã bị dọa chạy.

Hắn nhìn Lưu lão đại trước mặt, cau mày nói: “Lưu lão đại, Lan Ninh lớn như vậy không đủ cho người chơi đùa sao? Sao phải chạy đến chỗ ta khiêu khích?”

Lưu lão đại là có khổ khó nói, hấn đang muốn mở miệng giải thích, đột nhiên phía sau Vương Nghiêu đột nhiên vung cho sau gáy của hấn một cái tát, trực tiếp đem hấn tát bay ra ngoài.

Con người Vương Liệt đột nhiên co rụt lại.

Sự tình tựa hồ không thích hợp a, Lưu lão đại không phải đến tìm phiền toái sao? Làm sao lại bị nam tử trung niên xa lạ trước mặt này trực tiếp một bàn tay đánh bay?

Vương Nghiêu khinh thường đánh giá Vương Liệt một chút nói: “Người chính là Vương lão bản Giang thành?”

Vương Liệt nhíu mày. Còn chưa mở miệng, ngoài cửa đột nhiên truyền vào tiếng lốp xe ma sát chói tai, chỉ thấy một mỹ nữ khuynh thành dáng người xinh đẹp đi đến.

Nàng có một đôi mắt đẹp đen nhánh sáng ngời, khóe mắt khẽ cong, phong hoa tuyết đại.

Giờ phút này nàng nhìn mọi người trong sân, đôi mắt thanh tú hơi xéch lên, lạnh lẽo như băng, mái tóc dài như mực của nàng khiến cho nó tùy ý buông xuống đầu vai, trên khuôn mặt trắng nõn, thần tình tiêu sái như gió, đôi môi mềm mại, ngũ quan tinh xảo khiến cho người ta mê muội.

Nữ tử không phải ai khác, chính là Ôn Nhã.

Nàng mặc một chiếc áo màu trắng có một chút màu tím, áo dưới là váy ngắn màu tím nhạt, vòng eo tinh tế, dáng người là sợi chỉ màu trắng kinh người, mỗi một bước đi của làn váy đều đang đập chồn. Trên đùi ngọc trắng nõn trơn bóng mặc vớ màu đen, đi giày cao gót màu đen, dáng người nhìn qua cao gầy!

Mà phía sau nàng, thì là một lão nhân đã có tuổi, tóc trắng bệch, nhìn qua bình thường không có gì lạ, mí mắt hơi rũ xuống, tựa hồ tuổi xế chiều!

“Nơi này, rất náo nhiệt nha.” Ôn Nhã nện bước ưu nhã, một bước quần áo rời đi, thượng vị đầy đặn hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Ngay cả ánh mắt Vương Nghiêu cũng dần dần trở nên nóng bỏng.

Nữ tử trước mắt giống như là quả đào mật chín mọng, khiến cho người ta sau khi nhìn thấy liền cảm thấy trong lòng ngứa ngáy khó chịu, muốn âu yếm.

Nhưng tất cả mọi người đều biết, nữ nhân này ở Giang Thành chính là một đóa hoa hồng có gai, Ôn nữ vương, hắc bạch lưỡng đạo ai dám không nể mặt mũi.

Vương Liệt cười ha ha nói: “Ôn nữ vương, hoan nghênh hoan nghênh, vội vàng mời ngài tới, Vương mỗ sẽ bồi tội với ngài.”

Ôn Nhã ha ha cười duyên nói: “Ông chủ Vương khách khí, đã có người dám khi dễ chúng ta, vậy chúng ta tự nhiên cùng chung mối thù, nhất trí đối ngoại.”

Nói xong, hắn ta nhìn về phía Lưu lão đại, cười nói: “Có phải hay không, Lưu lão đại!”

Thanh âm của nàng dần dần lạnh xuống! Ý vị thâm trường.

Nếu không phải lúc trước nàng đưa đan dược Dương Thiên cho hắn một viên thì chân của hắn đã sớm phế rồi.

Hắn cũng từng nói không đặt chân đến Giang Thành, lại không nghĩ rằng lúc này mới chưa đến nửa tháng đã đổi ý.

Thật sự coi Ôn nữ vương là khi đùa sao?

Lưu lão đại thấy vậy sắc mặt càng thêm khổ sở, sắc mặt tái nhợt liên tục xua tay nói: “Ôn nữ vương, Vương lão bản, lần này thật sự không trách ta, ta không muốn đến, thật sự xảy ra chuyện lớn, Dương tiên sinh ở đâu, có thể để cho hắn đi ra không?”

“Gặp Dương tiên sinh? Người cảm thấy người có tư cách?”
Mộc lão sau lưng Ôn Nhã tiến lên một bước găm lên.

Dương Thiên có ơn cứu mạng hắn, viên đan dược trước kia là vạn kim khó cầu, đối phương cứ như vậy chấp tay đưa ra không cầu hồi báo, phần ân tình này hắn vẫn nhớ rõ.

Vương Liệt cũng hừ lạnh: “Lúc trước chúng ta không nên thả người rời khỏi Giang Thành, bây giờ trở về là muốn trả thù?”

Sắc mặt Lưu lão đại tái nhợt, đang muốn giải thích, lại nghe Vương Nghiêu ở bên cạnh nhìn chung quanh Ôn Nhã cùng Vương Liệt mở miệng nói: “Mọi người đến đông đủ rồi?”

Vương Liệt nhíu mày: “Bằng hữu là theo Lưu lão đại cùng đập phá quán?”

Đôi mắt ôn nhã xinh đẹp lạnh lùng khế kêu: “Lưu lão đại, người khá lắm, còn tìm được cao thủ? Thật sự Giang Thành không ai trị được các người sao?”

Lưu lão đại vội vàng giải thích: “Các người hiểu lầm ta rồi, hắn không phải ta tìm đến, ta đến cũng là bị ép, hắn là đại đệ tử của Yên Thanh ở Phong Châu tên là Vương Nghiêu, hắn đến báo thù cho Lôi Ngạo, các người nhanh chóng mời Dương tiên sinh ra đây.”

Vương Liệt và Ôn Nhã liếc nhau một cái, sau đó lại nhìn về phía Vương Nghiêu.

“Lôi Ngạo là sư đệ của người?”

Vương Nghiêu hừ lạnh một tiếng: “Mới phản ứng kịp?”

Hắn miệt thị nhìn Vương Liệt cùng Mộc lão một chút, nói:
“Hai tên phế vật các ngươi căn bản không phải đối thủ của sư đệ ta. Xem ra quả nhiên như lời Lưu lão đại nói, là người họ Dương kia giết sư đệ ta.”

“Ngươi muốn thế nào?” Vương Liệt có chút sợ hãi.

Nhưng mà, hắn không phải sợ hãi người trước mắt này, mà là sợ hãi người phía sau Vương Nghiêu kia.

Phong Châu đệ nhất nhân Yên Thanh, Tông Sư cảnh uy tín lâu năm, hắn đạt tới cảnh giới Tông Sư đã mười năm, ở cảnh giới này hắn còn chưa bại một lần, thực lực vô cùng cường đại!

Vương Nghiêu nhìn Vương Liệt cười lạnh: “Để tên họ Dương kia rút ra đây, ta ngược lại muốn xem xem, cảnh giới Tông Sư này của hắn có hàng thật giá thật hay không.”

“Làm càn, ngươi cho rằng Dương tiên sinh há là người gặp nhau thì gặp, có tin ba vị cường giả ám kinh chúng ta giữ người lại hay không.”

Mộc lão tức giận hừ, hắn nhìn ra được, Lưu lão đại là bị ép, Vương Liệt cũng nhập ám kinh, ba người nếu là liên thủ, thực lực tuyệt đối tăng gấp bội.

Vương Nghiêu cười lạnh: “Phế vật chính là phế vật, cho dù có nhiều hơn nữa ta cũng không sợ”

“Ngươi muốn chết!” Sắc mặt Mộc lão triệt để âm trầm xuống, vào ám kinh hắn còn chưa bị nhục nhã như vậy.

Hắn hét lớn một tiếng, thân hình lóe lên lần lên người, cả người mặc dù khô gầy, nhưng khí thế bắn ra lại không người địch nổi.

Mộc lão một đôi nắm đấm hung hăng đánh về phía Vương Nghiêu.

“Không biết lượng sức!”

Vương Nghiêu khinh thường cười, thân thể hắn ta gầy gò chân khí lưu chuyển, một quyền đối chiến, sắc mặt Mộc lão trắng nhợt, lui về phía sau bốn năm bước.

Sàn nhà cứng rắn kia bị giẫm ra mấy dấu chân thật sâu.

“Mộc lão!”

Ôn Nhã có chút khó có thể tin, nàng kinh hô thành tiếng, vội vàng tiến lên đỡ lão nhân.

Sắc mặt Mộc lão trắng bệch, phun mạnh một ngụm máu tươi, lúc này mới hòa hoãn lại.

Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm Vương Nghiêu: “Cảnh giới Âm Kinh đỉnh phong!”

“Cái gì?”

Một câu nói vừa dứt, toàn trường yên tĩnh im ắng.

Thời đại này, Tông Sư không ra, Âm Kinh đỉnh phong gần như vô địch.

Bọn họ không hề nghĩ ngợi, nam tử gầy gò này lại là Âm Kinh đỉnh phong.

Vương Liệt nhìn hắn, cổ trắn định nói: “Cái chết của sư đệ ngươi hoàn toàn là gieo gió gặt bão, mà ngươi thật sự muốn đối địch với chúng ta?”

Vương Nghiêu cười ha ha nói: “Là địch? Các ngươi cũng xứng làm đối thủ của ta,

“Ngươi muốn chết!”

Mộc lão tiến vào Âm Kinh nhiều năm, tất nhiên có ngạo khí của hắn, hắn nhìn về phía Vương Liệt: “Cùng ra tay đi!”

Vương Liệt gật đầu, việc đã đến nước này cũng chỉ có thể như vậy.

Sắc mặt Lưu lão đại vui vẻ, cũng muốn tiến lên trợ giúp hai người.

Nhưng Dương Thiên không có ở đây, trong lòng hắn không nắm chắc, ba người đều chỉ là Âm Kinh sơ kỳ, khoảng cách đến đỉnh phong còn rất xa, nếu đứng sai đội, vậy thì thứ hắn phải đối mặt có thể là tử vong.

Cho nên, hiện tại vẫn nên quan sát thì tốt hơn!

Giữa sân, tuy rằng Vương Nghiêu một thân thực lực không tầm thường, nhưng mà kinh nghiệm của Vương Liệt và Mộc lão càng thêm phong phú, dù sao song quyền nan địch tứ thủ,

hai người vậy mà trong khoảng thời gian ngắn áp chế Vương Nghiêu chiếm cứ thượng phong.

Ôn Nhã thấy một màn như vậy thì gấp ở trong lòng, nàng nhìn về phía Lưu lão đại nói: “Nếu còn nhớ rõ ân tình lúc trước ta tặng người đan dược, người liền ra tay trợ giúp Mộc lão cùng Vương lão bản, Giang Thành có Dương tiên sinh, coi như là giết Vương Nghiêu, Yên Thanh Tông Sư cũng không dám tùy ý tới!”

Trong lòng Lưu lão đại giật giật, nhưng lúc này Mộc lão cùng Vương Liệt lại rơi vào thế hạ phong, vội vàng lắc đầu nói: “Người tặng đan ân tình ta nhớ kỹ, nhưng mà chuyện này không có khả năng đáng giá để ta đi bán mạng cho các người, hẳn là vô địch, chúng ta căn bản đánh không lại hẳn.”

“Người.....”

Khuôn mặt xinh đẹp của Ôn Nhã trở nên trắng bệch, nhìn Mộc lão đã dần dần lộ ra vẻ thất bại, nàng móc ra một khẩu súng ngắn tinh xảo nhắm ngay Vương Nghiêu.

“Bành!”

Thương pháp của nàng không tệ, hơn nữa còn ra tay quyết đoán.

Vương Nghiêu tránh không kịp, trực tiếp dùng tay ngăn cản.

Ôn Nhã mừng rỡ, nếu phé đi một tay của hắn, vậy thì càng tốt hơn.

Vương Liệt cùng Mộc lão đều ngừng lại, hai người đều đã trúng một quyền của Vương Nghiêu, bị thương không nhẹ.

Dù sao chênh lệch giữa hai người thật sự là quá xa, nhưng cũng may Ôn Nhã nổ súng, bàn tay của hắn nhất định là bị súng xuyên qua.

Ngay lúc thần sắc hai người lộ khoái ý, chỉ thấy Vương Ngao cười một tiếng, mở bàn tay ra.

Khi thấy bàn tay Vương Nghiêu không có máu, tất cả mọi người ngây ngẩn, không phân biệt được tình huống.

Nhất là Ôn Nhã, nàng tự tin một thương kia tuyệt đối đánh trúng bàn tay Vương Nghiêu.

Nhưng khi nhìn thấy viên đạn trong lòng bàn tay Vương Nghiêu, tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh.

“Ông trời ơi, tay không tiếp đạn? Đây là đang nói đùa sao?”

“Mọi người nhao nhao tròng lớn hai mắt, một mặt không thể tưởng tượng nổi.

Bọn họ không ngờ, đoạn phim này lại xuất hiện trong cuộc sống chân thật.

“Cũng chơi với các người đủ rồi, nếu họ Dương kia không ra, vậy các người trước hết chôn cùng sư đệ ta đi, qua lúc đó, ta sẽ tự mình đưa tên họ Dương kia xuống địa ngục bồi các người.”

Vương Ngao cười, sắc mặt vẫn vẻ, thanh âm lạnh lẽo giống như đến từ vực sâu, nhìn Vương Liệt và Mộc lão thân hình lóe lên vậy mà biến mất không thấy...

Chương 253 - Dứt lời xoay người.

"Mộc lão, cẩn thận a!"

Đôi mắt xinh đẹp của Ôn Nhã lộ ra vẻ lo lắng.

Nhưng mà lúc này đã chậm, Vương Nghiêu từ trên trời giáng xuống, một quyền mạnh mẽ hung hăng đánh vào người Mộc lão.

Mộc lão như bị sét đánh, trượt sát mặt đất đi ra ngoài, đụng hông bảy tám cái bàn, lúc này mới ngừng lại.

Vương Liệt thần sắc hoảng sợ muốn lui, nhưng đây là ngẫu nhiên đã muộn.

“Người trốn được sao?” Vương Nghiêu đá chân, Vương Liệt cũng bay ra ngoài, ho ra đầy máu, không đứng dậy nổi nữa.

Tông sư không ra, Âm Kinh đỉnh phong vô địch!

Lưu lão đại ở đây vẻ mặt sợ hãi nhìn Vương Nghiêu.

Thực lực của hắn thật sự quá cường đại, Dương tiên sinh không ở đây, Giang Thành không ai trị được hắn.

Trừ phi vận dụng trực thăng vũ trang thậm chí xe tăng!

Lầu sáu, Dương Thiên đặt chén rượu xuống, cau mày, nếu hắn cảm thấy không tệ, hình như mấy con kiến nhỏ dưới lầu đang ồn ào.

Nhìn tướng ăn giống như sói đói của mọi người trước mặt, Dương Thiên thực sự cảm thấy cạn lời, đứng dậy yên lặng rời đi.

Mà toàn bộ quá trình này, đều bị Lâm Tu nhìn thấy.

Hắn cười lạnh một tiếng tự nói: “Rốt cuộc nhịn không được muốn trốn đơn sao? Ta vẫn luôn chú ý đến ngươi đấy.”

Trên mặt Lâm Tu lộ ra biểu cảm ta đã nhìn thấu tất cả.

Hắn muốn nhanh chóng ăn thêm vài miếng rồi đuổi theo Dương Thiên, nhưng vừa quay đầu lại đã phát hiện cá muối trong bát mình vừa cướp được đã biến mất không thấy đâu nữa.”

Hắn kinh sợ nói: “Mẹ kiếp, cá muối tương của ta đâu.”

Trong miệng một bạn học bị nhét đầy thức ăn, nói không rõ ràng: “Ăn ngon quá, ta nghĩ ngươi không thích ăn, ta sẽ giúp ngươi ăn.”

“Mẹ nó!”

Lâm Tu hung hăng đập bạn học kia một cước cả giận nói: “Ăn đi, ăn chết ngươi tên khốn kiếp.”

Nói xong, không để ý tới cái khác, vội vàng đuổi theo.

Lầu một, Vương Nghiêu từng bước một đi về phía Vương Liệt, trong tay hắn nhiều hơn một thanh chủy thủ đen như mực.

Hắn lạnh lùng cười nói: “Thanh chủy thủ này là di vật của sư đệ ta, các ngươi chết dưới tay hắn, nghĩ đến sư đệ kia của ta ở dưới cửu tuyền cũng sẽ an nghỉ.”

Vương Liệt nhìn Vương Nghiêu đi tới, sắc mặt trắng bệch, ngay cả động nhẹ một chút cũng kéo theo thương thể toàn thân.

Trán hấn đổ mồ hôi lạnh, gian nan mở miệng nói: “Người dám đụng đến ta, Dương tiên sinh sẽ không bỏ qua cho người!”

Vương Nghiêu ha ha cười lạnh: “Không buông tha ta, người bảo hấn ra đây đi, ta...”

Hấn còn chưa nói xong, chỉ nghe sau lưng có một đạo thanh âm trong trẻo truyền vào bên tai tất cả mọi người.

“Người đang tìm ta?”

Một câu nói, Mộc lão Ôn Nhã Vương Liệt đám người toàn bộ kinh hãi.

“Dương tiên sinh!”

Vương Nghiêu quay đầu nhìn thoáng qua, nhất thời ngạc nhiên: “Người là họ Dương kia?”

Ánh mắt Dương Thiên bình thản, mở miệng nói: “Nếu người tìm họ Dương, vậy đúng là đang tìm ta, bởi vì ở đây chỉ có ta họ Dương.”

Lúc này Ôn Nhã vội vàng tiến lên, lôi kéo cánh tay Dương Thiên kể lại tất cả mọi chuyện cho hấn.

Lúc này, Lâm Tu đã đuổi theo, nhìn Dương Thiên xuống tầng một, hấn càng ngày càng kiên định với Dương Thiên là muốn trốn đi.

Điều này khiến hấn ta hưng phấn không thôi, vừa rồi Dương Thiên gọi món ăn bá đạo, tất cả mọi người đều bị Dương Thiên khuất phục, bọn họ đều ngả về phía Dương Thiên, hấn ta tứ cố vô thân, điều này khiến Lâm Tu suýt chút nữa tức điên.

Bây giờ, Dương Thiên đang trốn một mình, đợi lát nữa bắt hấn lại, để cho Dương Thiên lộ ra bộ mặt đáng ghê tởm trước mặt mọi người, khiến cho tiểu tử này thân bại danh liệt.

Cho hấn biết, kết cục của Lâm gia đại thiếu đắc tội hấn thảm thiết cỡ nào.

Song khi hấn đến lầu một, nhìn thấy một màn trước mắt này nhất thời ngây ngẩn cả người.

Giữa sân, nếu như hấn không nhìn lầm, hình như hai đại lão dưới mặt đất Giang Thành đều đã tề tựu.

Ôn nữ vương, một nữ tử như hoa hồng độc.

Vương lão bản, đại nhân vật ăn sạch hai đạo hắc bạch, giao tình rất sâu với người đứng đầu trong thành phố.

Người cuối cùng càng khiến Lâm Tu sợ tới mức ngồi bệt ở vị trí đầu tiên.

Lưu lão đại, vua dưới lòng đất Lan Ninh, trong nhà hắc toàn nhờ vào đối phương gặt đầu.

Càng làm cho Lâm Tu choáng váng chính là, Dương Thiên ở giữa nhiều đại lão như vậy, không kiêu ngạo không siểm nịnh, đối phương lại còn cung kính gọi hắn Dương tiên sinh.

Trời ạ, đây rốt cuộc là tình huống gì vậy.

Lâm Tu run rẩy, không dám tiến lên nữa.

Mỹ nữ phục vụ viên nhìn thấy Lâm gia đại thiếu nằm sấp ở góc tường, không khỏi tò mò, đang muốn chào hỏi, lại đồng dạng thấy được một màn khó có thể tin trước mắt này.

Đại lão Giang thành tề tụ, Ôn nữ vương lôi kéo cánh tay của một học sinh mà nàng khinh thường nhất vừa rồi, trên mặt mang theo vẻ cầu xin.

Trời ạ, đây là tình huống gì vậy?

Đó còn là Ôn nữ vương ngày bình thường cao cao tại thượng sao?

Còn nữa, cái bàn ghế này là ai phá hư? Ai dám đến khách sạn Ung Hoa Đình gây sự?

Cuối cùng khi nàng thấy được Vương Liệt nằm trên mặt đất thì càng khó có thể tin.

Vừa rồi lúc ở văn phòng của Vương Liệt, nàng rõ mồn một trước mắt, bàn gỗ hoa lê giá trị xa xỉ mà lại vô cùng cứng rắn kia, bị Vương Liệt một chưởng đập phé, loại thực lực này, ai có thể đánh hắn thành trọng thương?

Thế là, mỹ nữ phục vụ viên lúc này che cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận, triệt để ngốc trệ tại chỗ.

Giữa sân, Vương Nghiêu mặt mang khinh thường nói: “Cút, đứa nhỏ từ đâu tới, không muốn chết thì mau chóng rời đi,

bằng không lão tử bóp nát đầu của ngươi.

Bị một con kiến hạ thấp, Dương Thiên không khỏi bật cười.

Đã bao nhiêu năm, không ai dám nói chuyện với hắn như thế.

Hắn khẽ nâng mí mắt, hỏi: “Yên Thanh tới chưa?”

“Cái gì?”

Vương Hâm Nhiên.

Dương Thiên đạm mạc mở miệng nói: “Yên Thanh chưa tới ai có gan nói chuyện với ta như vậy?”

Một câu nói, trái tim của tất cả mọi người đều hung hăng co rúm một chút.

Trước mặt thiếu niên là một vị cường giả ám kinh đỉnh phong hàng thật giá thật, một thân tu vi sâu không lường được, ngay vừa rồi còn có thể đưa tay tiếp đạn.

Loại tồn tại cấp bậc này bị một thiếu niên văn văn mười tám tuổi quát lớn.

May mà đám người Ôn Nhã biết thân phận của Dương Thiên đã là Tông Sư, nếu không bọn họ sẽ điên mất.

Thần sắc Vương Nghiêu âm lãnh, đôi mắt hiện lên sát ý: “Tiểu tử, ngũ khí ngươi rất cuồng, sư phụ ta đẳng cấp khác biệt như thế nào, ngươi là cái thứ gì đáng giá để sư phụ ta ra tay.”

Chân khí trên người hắn lưu chuyển, lạnh lùng cười: “Ngươi là kẻ chết thay do bọn họ dắt ra, vậy nhớ kỹ, sau khi chết nhớ kỹ dáng vẻ của bọn họ.”

Nói xong, dao găm sắc bén trong tay bao hàm chân khí, trực tiếp hướng thẳng Dương Thiên quăng tới.

Thanh chủ thủ đen như mực kia dường như có thể hấp thu ánh sáng, đến vô hình đi vô tung, tốc độ bằng với viên đạn.

Mọi người thấy vậy lập tức kinh hô.

“Dương tiên sinh cẩn thận!”

Tuy rằng đã được chứng kiến tu vi của Dương Thiên là Tông Sư, nhưng ngày đó thật sự là như mộng như ảo, rất không chân thực.

Hơn nữa từ đó về sau Dương Thiên không ra tay nữa, đám người Ôn Nhã cũng quên mất uy nghiêm của Dương Thiên!

Cho nên, gặp phải cường giả Âm Kinh đỉnh phong ra tay với hắn, trong lòng mọi người lập tức thất lại.

Lúc này, sắc mặt Lâm Tu cũng hoảng sợ.

Nam tử trung niên gầy gò kia muốn giết người không thành, mà khiến hắn càng thêm há hốc mồm chính là Dương Thiên lại ngơ ngác đứng ở nơi đó không nhúc nhích, biểu tình trên mặt vẫn phong vân đạm như trước.

Lâm Tu sắp điên rồi, đây mẹ nó là sinh tử tồn vong, người cho rằng người ta triển lộ cốt khí thì bỏ qua cho người sao?

Mỹ nữ phục vụ cũng thét lên một tiếng che kín hai mắt.

Kế tiếp, thanh chủ thủ kia thế tất đâm vào trên người thiếu niên này, nghĩ đến một màn huyết tinh kia, mỹ nữ phục vụ viên không khỏi sợ hãi.

Vương Nghiêu cười lạnh, người này cả người không có bất kỳ chân khí dao động nào, hiển nhiên không phải cổ võ giả.

Vậy thì thứ hắn sắp sửa đối mặt chỉ có...

Tử vong.

Nhưng mà, không đợi nụ cười của hắn thu liễm, trên mặt đã cứng ngắc.

Tại thời khắc nguy cơ này, thiếu niên đã động.

Hắn duỗi ngón tay thon dài kia ra, nhẹ nhàng búng một cái, hình dáng thanh chủ thủ kia hiển lộ ra.

Hơn nữa, trong nháy mắt này, nó phảng phất như đụng vào một vật thể cứng rắn nào đó, thay đổi quỹ tích trực tiếp hướng về phía mặt tường cứng rắn mà đi.

Cuối cùng, dưới ánh mắt của mọi người, thanh chủ thủ kia hăm sâu vào trong vách tường.

Điều này làm cho tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Vách tường kia là hàng thật giá thật xây dựng bằng bê tông, không phải gỗ gì, vô cùng cứng rắn, một thanh chủ thủ làm sao có thể cắm vào.

Hơn nữa, quan trọng nhất là cái gì, chủ thủ cương mãnh như vậy. Sắc mặt thiếu niên trước mắt vẫn lạnh nhạt như cũ, chỉ dùng một ngón tay đã cải biến quỹ tích của nó, triệt để xoay chuyển cục diện đã định trước là tử vong này.

Thần sắc Vương Liệt kích động.

Một chiêu này của Vương Nghiêu, đừng nói là hiện tại, cho dù là thời kỳ toàn thịnh cũng chưa chắc có thể trốn được.

Dù sao, đây chính là một kích toàn lực của cường giả Âm Kinh đỉnh phong.

Xem ra, tất cả những gì phát sinh ngày đó quả nhiên không phải là nằm mơ!

Dương tiên sinh, thật sự đạt đến cấp bậc Tông Sư không thể nghi ngờ!

Thiếu niên đứng chấp tay, mái tóc đen lộ ra sự yên tĩnh và thần bí như đêm, một đôi mắt đen như đá quý rực rỡ nhất thế gian.

Chỗ sâu trong ánh mắt thần bí bình tĩnh lộ ra một cổ lãnh ngạo để cho người khó có thể nắm lấy, phảng phất trời sinh Chương Không Giả đem chúng sinh nắm giữ ở trong tay của mình!

Khóe miệng của hắn giờ phút này nhếch lên một cái độ cong nhàn nhạt, trên người tản ra khí tức siêu phàm thoát tục.

“Lôi Ngạo là ta giết, báo thù người không phải đối thủ của ta, để Yên Thanh đến!”

Dứt lời, xoay người!

Chương 254 - Tam Bộ Chi Uy.

Tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, nhìn bóng lưng Dương Thiên tràn ngập sùng bái.

Xong chuyện phát áo đi, quả nhiên là thủ đoạn của Tông Sư!

Nhất là câu nói sau cùng kia, khiến người nghe nhiệt huyết sôi trào.

Sắc mặt Vương Nghiêu gần như vạn vọ, trán hấn nổi gân xanh.

Tiến vào cảnh giới Âm Kinh đỉnh phong, hấn còn chưa bao giờ bị nhục nhã như thế.

Tuy rằng Dương Thiên dễ dàng hóa giải chiêu số của hấn, nhưng hấn cũng không cho rằng Dương Thiên là Tông Sư.

Dù sao Tông Sư cũng không phải rau cải trắng, sư phụ hấn cũng là Niên Quốc thất tuần mới đi vào Tông Sư.

Vương Nghiêu thấy Dương Thiên khinh địch như vậy, không khỏi thần sắc kinh hãi, rất nhanh từ trong ngực móc ra một thanh chủy thủ nhắm ngay phía sau lưng Dương Thiên, hung hăng quăng tới.

“Dương tiên sinh cẩn thận!”

Bọn người Ôn Nhã cũng không nghĩ tới Vương Nghiêu lại dám bạo khởi làm khó dễ,

Lâm Tu từ nhỏ lớn lên trong nhà âm, nào thấy qua việc đời như thế này, đây là muốn giết người ngay tại chỗ.

Mỹ nữ phục vụ viên kia thấy một màn này, đã sợ tới mức chân mềm nhũn co quắp ngồi trên mặt đất.

Ngay khi nàng đã nhận định Dương Thiên chắc chắn phải chết, chỉ thấy thanh chủy thủ kia vậy mà lơ lửng trên không trung, kề sát sau lưng Dương Thiên.

Phát cái gì mà phát?

Mỹ nữ phục vụ dụi dụi mắt, lúc này mới nhìn thấy nguyên lai quanh thân Dương Thiên bị một đạo bình chương màu vàng bao phủ.

Nàng tròn tròn mắt? Bình chương màu vàng? Đây là ngọn đèn từ nơi nào tới? Vậy mà có thể ngăn cản một thanh chủy thủ.

Lâm Tu cũng lần đầu tiên thấy loại tình huống này, hú lên quái dị, cho rằng gặp phải quỷ.

“Cương Khí phóng ra ngoài, Tông... Tông... Tông Sư chi cảnh!”

Giữa sân, người hoảng sợ và khó tin nhất chính là Vương Nghiêu.

Trần hấn không biết từ lúc nào đã bị mồ hôi lạnh dày đặc, nhìn chằm chằm Dương Thiên quanh thân tản ra bình phong màu vàng kim.

Loại bình chương màu vàng này hấn quen thuộc nhất, đó là một loại thủ đoạn phòng hộ sau khi đạt đến Tông Sư chi cảnh ngưng kết chân khí.

Tên là Cương Khí ngoại phóng.

Đây cũng là dấu hiệu đặc biệt nhất của cường giả Tông Sư cảnh, không thể bắt chước.

Hấn từng ở trên người sư phụ mình chứng kiến vô số lần, không sai được!

Vương Nghiêu không ngờ, đối phương còn nhỏ tuổi lại thật sự là cường giả Tông Sư cảnh.

Vương Liệt, Mộc lão bọn người hưng phấn lên.

Hấn vốn đối với việc Dương Thiên mặc kệ không hỏi thăm Vương Nghiêu đi trong lòng có chút không thoải mái, dù sao người này chính là đại cao thủ Âm Kinh đỉnh phong a, thả hấn cùng cấp với thả hổ về rừng.

Nhưng hiện tại nhìn xem, Vương Nghiêu này quả thực là tự tìm đường chết.

Chộc giận Dương tiên sinh, hấn khẳng định không cách nào còn sống rời khỏi Giang Thành.

Quả nhiên là vậy!

Dương Thiên chậm rãi xoay người, lạnh lùng nhìn thoáng qua Vương Nghiêu.

“Vì sao không quý trọng mạng của ngươi?”

Một câu nói, đám người Vương Liệt, Ôn Nhã kích động đến mức toàn thân run rẩy.

Dương tiên sinh đây là muốn ra tay!

Ngược lại, Vương Nghiêu thần sắc sợ hãi, đối trận với Dương Thiên, hẳn hoàn toàn mất đi dũng khí phản kháng.

Dương Thiên rút chủy thủ đang dừng lại trên không trung sang một bên, một màn này càng khiến người ta kinh ngạc kêu lên.

Lâm Tu nhìn thấy một màn này, cảm thiếu chút nữa rớt xuống.

Dương Thiên chậm rãi đi về phía Vương Nghiêu, ánh mắt lộ ra bình tĩnh, không có bất kỳ cảm xúc dao động nào.

“Người.....”

Vương Nghiêu sắc mặt hoảng sợ, không ngừng lui về phía sau.

Hắn biết sự cường đại của Dương Thiên!

Trong cổ võ giả lưu truyền một câu danh ngôn chí lý,

Cảnh giới Tông Sư không thể địch lại!

Hắn từng giao thủ với Tông Sư cảnh, đó là sư phụ Yến Thanh của hắn.

Lúc ấy Yến Thanh chỉ ra một chiêu đã đánh bại hắn, đây là dưới tình huống nương tay.

Nếu sư phụ hắn toàn lực ra tay, Vương Nghiêu biết, hắn có mười cái mạng cũng không sống nổi.

Cho nên, nhìn thấy Dương Thiên đi về phía hắn, hắn liền muốn chạy khỏi nơi này, chỉ có mời sư phụ Yến Thanh của mình ra tay mới có thể chống lại!

Nhưng mà, lúc này đã muộn!

Dương Thiên dừng lại, bình thản mở miệng: “Ta bảo người đi, người không đi, ta bảo người ở lại, người muốn đi, người coi Giang Thành là cái gì?”

Vương Nghiêu nghe thấy Dương Thiên nói xong, hoảng sợ phát hiện hai chân mình không nhúc nhích được nữa.

Giống như là bị thi triển Định Thân Pháp, đóng đinh hẳn ngay tại chỗ!

Trên mặt hần lần nữa hiện lên thần sắc khó tin, con người co rút nhanh!

Đây rốt cuộc là thủ đoạn gì? Sư phụ Yến Thanh của hần tựa hồ cũng không làm được, chẳng lẽ...

Thiếu niên này đã vượt qua sư phụ của hần.

Điều đó không có khả năng, đây tuyệt đối không có khả năng, Vương Nghiêu điên cuồng phủ nhận.

“Nếu người đã thích Giang Thành như vậy, vậy thì vĩnh viễn ở lại cũng được chứ?”

Giọng Dương Thiên vẫn bình thản như nước, hần lại bước đầu tiên về phía Vương Nghiêu!

Một bước này, giống như là một đạo trọng chùy hung hăng gõ vào trái tim của hần, Vương Nghiêu không thể chịu đựng, không chế không nổi hai chân của mình, trực tiếp quỵ trên mặt đất!

Một màn này, để cho đám người Vương Liệt nhìn thấy mà trợn mắt há hốc mồm.

Tông Sư chi cảnh lại cường đại như thế?

Còn có thể ra tay, Vương Nghiêu ám kinh đỉnh phong đã mất đi năng lực chống cự.

Thể xác và tinh thần của Vương Nghiêu đều bị dày vò, hiện tại hần rõ ràng cảm nhận được một cỗ uy áp to lớn từ trên người Dương Thiên.

Loại uy áp này tựa hồ còn cường đại hơn cả sư phụ của hần.

Điểm này, để hần kém chút bị dọa ngất đi, con mắt trong mắt hần đã là tồn tại vô địch.

Mà thiếu niên trước mắt này cường đại hơn sư phụ hần, vậy hần đã đến cảnh giới gì???

Vương Nghiêu thần sắc sợ hãi, vì mạng sống vội vàng dập đầu với Dương Thiên nói: “Dương tiên sinh ta sai rồi, ta không nên khiêu khích uy nghiêm của ngài! Cầu ngài khai ân.”

Hần không ngừng hướng mặt đất vỡ vụn, sàn nhà cứng rắn, trán hần dính đầy máu tươi, so với lúc trước cuồng ngạo như

hai người khác nhau.

Nghĩ đến thiếu niên trước mắt này cường đại hơn sư phụ hắn, nội tâm Vương Nghiêu đã sụp đổ toàn tuyến!

Một màn này khiến cho Vương Liệt, Mộc lão, còn có Lưu lão đại ba người nhìn đến trợn mắt há hốc mồm.

Vị này quỳ trên mặt đất, chính là đại ca thủ cảnh giới an tĩnh đỉnh phong hàng thật giá thật, bàn tay có thể bắt đạn, Vương Liệt cùng Mộc lão nhị hợp lực cũng không thể tạo thành nửa điểm tổn thương, ngược lại bị hắn lần lượt đánh bại, đánh cho hai người bị trọng thương.

Nhưng hiện tại, chưa đến nửa giờ đã quỳ xuống cầu xin Dương tiên sinh tha thứ.

Đám người Vương Liệt không biết, bọn họ không đến cảnh giới như Vương Nghiêu, căn bản không thể trải nghiệm được sự cường đại của Dương Thiên.

Đối với lời cầu xin tha thứ của Vương Nghiêu, Dương Thiên không hề động đậy, giống như không nghe thấy.

Linh hồn chi lực tổn hại của Phá Thiên Tiên Đế hắn toàn bộ triển khai, lần nữa bước lên phía trước một bước.

“Phốc phốc!”

Vương Nghiêu trong nháy mắt phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt hắn ta hoảng sợ.

Y bị trọng thương, y vậy mà bị trọng thương...

Đối phương rõ ràng không có ra tay!

Hiện tại, Vương Nghiêu cảm giác máu cả người chảy ngược, chân khí tán loạn trong đan điền, máu tươi toàn thân từ trong da thịt ép ra, trong nháy mắt đã thành một huyết nhân.

Hắn nhìn bước thứ ba Dương Thiên sắp bước ra, đồng tử phóng đại, cảm giác bóng ma tử vong hoàn toàn bao phủ hắn, mặc dù đây là loại trực giác, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không cảm giác sai.

Hắn sắp phải chết.

Một bước cuối cùng của Dương Thiên rốt cuộc cũng bước ra.

Dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, cả người Vương Nghiêu giống như một quả bóng khí bành trướng, bị ngoại lực trực tiếp phát ra tiếng vang, bạo thể mà chết!

Tất cả mọi người đều choáng váng!

Đám người Lưu lão đại Vương Liệt không phải chưa thấy qua người chết, thậm chí ra tay giết qua.

Nhưng bọn họ chưa từng thấy kiểu chết nào ly kỳ như vậy.

Dương tiên sinh vẫn chưa ra tay, Vương Nghiêu cứ như vậy mà chết, chết thê thảm như vậy, bạo thể mà chết.

Mọi người nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra nguyên nhân gì, nhưng cuối cùng lại nhận được một tin tức mấu chốt nhất.

Đó chính là Vương Nghiêu chết, tuyệt đối có thiên ti vạn lữ liên hệ với Dương Thiên.

Đối phương chết, Dương Thiên hoàn toàn mất đi hứng thú.

Vừa rồi hắn chỉ là thăm dò một chút rốt cuộc thực lực đã khôi phục bao nhiêu, bước ra ba bước kia, là một bộ tiên thuật.

Tên là Đạp Thiên Thất Bộ.

Đây là tuyệt kỹ thành danh khi hắn từng là Phá Thiên Tiên Đế.

Tên như ý nghĩa. Tiên thuật này có thể đạp nát thiên địa bảy bước!

Bất quá bây giờ tu vi hắn mất hết, đương nhiên là suy giảm rất nhiều, kém xa lúc ấy thì triển ra một phần vạn.

Hắn vốn tưởng rằng Vương Nghiêu sẽ chống đỡ được năm bước, dù sao trên thế giới này, ngoại trừ Tông Sư, hắn đã được xem như là cao thủ hàng đầu.

Lại không nghĩ rằng, ở bước thứ ba, nhục thể của hắn đã không chịu nổi.

Xem ra, con kiến quả nhiên là con kiến hôi!

Chắc chắn không thể đánh đồng với con voi lớn kia.

Lâm Tu trực tiếp sợ choáng váng, người chết, nơi này vậy mà chết người.

Mà hung thủ là Dương Thiên, cái tên Dương Thiên mà hắn một mực trào phúng từ trường học đến khách sạn Ung Hoa Đình, hơn nữa còn lừa hắn trả tiền.

Sắc mặt hắn ta hoảng sợ, chỉ cảm thấy đùng quăn âm áp.

Lại bị dọa tiểu ra quần!

Lâm Tu cảm giác tất cả hành vi vừa rồi của hắn nguy hiểm cỡ nào, hắn năm lần bảy lượt nhục nhã Dương Thiên, bản thân lại không biết cách cái chết lướt qua vô số lần.

Hơn nữa, khi nhìn thấy Lưu lão đại mà phụ thân hắn cung kính đối đãi với Dương Thiên nịnh nọt, tròn trĩnh mắt tròn trắng, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Mỹ nữ phục vụ viên kia cũng hoàn toàn sợ choáng váng, bởi vì lão bản Vương Liệt của nàng vậy mà đi qua cung kính ôm quyền hành lễ với Dương Thiên, đối với hắn cảm ơn.

Tiểu bạch kiểm mà nàng vốn nhận định, lại bị tất cả đại lão trên đường Giang thành cung kính đối đãi, cúi đầu xưng thần.

Không phải hắn chỉ biết khoe khoang một học sinh nghèo sao? Còn là loại chỉ biết ăn bám, ở chỗ này sao lại có uy vọng cao như vậy?

Chương 255 - Bồi thường tổn thất.

Dương Thiên đang muốn quay người đi, đám người Ôn Nhã và Vương Liệt vội vàng tiến lên nói: "Dương tiên sinh, xin chờ một chút."

Ôn Nhã cẩn thận hỏi: "Dương tiên sinh, ngài đây là muốn đi đâu?"

Dương Thiên bình thản nói: "Ăn cơm!"

Gọi nhiều món như vậy còn chưa ăn một miếng, chỉ lo uống rượu, chẳng phải là lỗ vốn sao.

Mặc dù ở trên Huyền Thiên đại lục đã ném qua sơn trân hải vị, nhưng mà đầu bếp của thế giới này làm đồ ăn cũng có phong

vị khác.

Nhưng mà nghe được lý do của Dương Thiên, chân Ôn Nhã mềm nhũn thiếu chút nữa quỳ xuống trước mặt Dương Thiên.

Đã là lúc nào rồi mà còn có tâm trạng ăn cơm?

Huống hồ, vừa rồi Vương Nghiêu chết thê thảm như vậy, tuy rằng thực lực người cường đại, nhưng vẫn là thiếu niên, người không có một chút áp lực trong lòng sao?

Nàng lại không biết, thời điểm Dương Thiên từ một tiểu tử vô danh ở Huyền Thiên đại lục trưởng thành đến Phá Thiên Tiên Đế, đó là giẫm lên từng chồng白骨 cốt đi lên.

Chút tình huống này, ngay cả món khai vị cũng không tính.

Mộc lão có chút lo lắng nói: “Dương tiên sinh, lần này chúng ta giết Vương Nghiêu, nghe nói hắn là đại đệ tử của Yến Thanh ở Phong Châu, là cường giả có hi vọng tiến vào cảnh giới Tông Sư nhất trong tất cả đệ tử của Yến Thanh, được Yến Thanh ký thác kỳ vọng, chúng ta...”

“Ngừng!” Hắn còn chưa nói hết lời, lại bị Dương Thiên đỡ trán cắt ngang.

Dương Thiên càn lời: “Người rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Mộc lão bị cắt ngang có chút xấu hổ, cũng không dám có một câu oán hận, hắn kiên trì nói: “Vậy nếu Yến Thanh đến Phong Châu...”

Dương Thiên thờ ơ nói: “Làm thật!”

“Cái gì?”

Đám người Mộc lão Vương Liệt nghe vậy khóe miệng co rúm, vẻ mặt kinh ngạc.

Dương Thiên thở dài một hơi giải thích: “Hắn dám đến, ta sẽ khiến hắn có đến mà không có về!”

Tất cả mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Khí phách bức này, chỉ có Dương tiên sinh mới có.

Lúc Dương Thiên muốn xoay người lên lầu, tựa hồ nghĩ đến điều gì, trực tiếp vút cho Vương Liệt một thứ nói: “Tiếp theo!”

Vương Liệt không rõ ràng cho lắm, nhưng mà chờ sau khi hắn tiếp nhận, lập tức lộ ra vẻ mừng như điên.

Dương Thiên bình thần mở miệng nói: “Đây là một viên Tẩy Tủy Đan giống như các người nói, dùng để tẩy gân phạt tủy, nếu không chê lãng phí ăn nó khôi phục thương thế, hoặc là chờ thương thế tốt lên tu vi nâng cao một bước.”

Thần sắc Vương Liệt kích động, toàn thân run rẩy bụng lấy đan dược trong tay nói: “Dương tiên sinh, cái này... vì sao ngài ban cho ta vật phẩm quý giá như vậy, ta chịu không nổi.”

Dương Thiên khoát tay áo nói: “Đây không phải là ban cho người.”

“A?”

Vương Liệt ngây ngẩn cả người, không biết là nên mừng rỡ hay là nên mất mát.

Sau đó chỉ nghe Dương Thiên mở miệng: “Đây là tiền cơm tối nay của ta, tính tiền dùng!”

“Cái gì?”

Một lão ôn nhã, còn có Lưu lão đại cơ hồ đều choáng váng.

Đây chính là Tẩy Tủy Đan trong truyền thuyết a, bọn họ đều vô duyên gặp mặt, đồn đại loại đan dược này có thể tẩy cân phạt tủy, để thân thể tiến hóa đến cấp độ càng thêm hoàn mỹ, nâng cao một bước chẳng qua là tiện thể mang theo công năng a.

Bọn họ không nghĩ tới Dương Thiên lại vì một bữa cơm mà ném đan dược quý báu như vậy cho Vương Liệt.

Khách sạn năm sao của Ung Hoa Đình dù có cộng tất cả đồ ăn lại thì giá trị bao nhiêu? Một triệu nhân dân tệ là đủ.

Nhưng viên đan dược này nếu đặt ở hội đấu giá, ngàn vạn lần khởi đầu, hơn ức mới có thể phong đỉnh!

Chênh lệch này quả thực gấp trăm lần!

Ánh mắt Ôn Nhã nóng bỏng nhìn Dương Thiên, điều này khiến Dương Thiên sợ hãi hỏi: “Người muốn làm gì?”

Hai mắt của Ôn Nhã trong veo có thần, mày nhú lại mũi cao, bên má hơi hiện lúm đồng tiền, thật sự là xinh đẹp vô cùng.

Ánh sáng phản xạ ra từ ngọn đèn chiếu vào mặt nàng, càng làm lộ ra làn da của nàng óng ánh, ôn nhu như ngọc, có một loại mỹ thái.

Bàn tay ngọc ngà của nàng nắm chặt cánh tay Dương Thiên ôm chặt vào trong ngực tràn ngập hương khí ấm áp mềm mại, hơn nữa dường như cố ý cọ vào trước ngực đầy đặn một chút nói: “Dương tiên sinh, Mộc lão cũng bị thương, ngài xem có nên cho hắn một viên hay không.”

Sắc mặt Dương Thiên biến thành màu đen, dùng sức rút tay ra lại phát hiện bị hắn ôm chặt.

Cảm nhận sự mềm mại truyền đến từ lòng bàn tay, cộng thêm bị nhiều người nhìn như vậy, Dương Thiên trực tiếp bại trận.

Bất đắc dĩ hắn móc ra một viên Tây Tủy Đan nói: “Thả ta ra nó sẽ là của ngươi.”

Ôn Nhã kinh ngạc, vốn dĩ hắn không ôm hy vọng gì, lại không nghĩ rằng Dương Thiên lại hào phóng như vậy.

Nàng vui rạo rực nhận lấy Tây Tủy Đan, sau đó hôn một cái lên mặt Dương Thiên như chuồn chuồn lướt nước: “Tạ ơn Dương tiên sinh.”

Nói xong nhanh chóng đi đến bên cạnh Mộc lão, giao đan dược cho hắn.

Lưu lão đại ở bên cạnh hiển nhiên không ghen tị là không thể nào.

Tròng mắt của hắn đều đỏ như là con thỏ.

Lưu lão đại biết đan dược của Dương Thiên thần kỳ ở chỗ nào, lúc trước hắn ở trên lôi đài bị Mộc lão đánh gãy chân, chỉ dùng một viên đan dược mà Dương Thiên lấy ra đã hoàn toàn khôi phục trong vài phút ngắn ngủi.

Cho nên, nghe Dương Thiên nói một ít công hiệu của Tây Tủy Đan, hắn lập tức không kìm nén được.

Lưu lão đại gian nan nuốt nước bọt, liếm láp mặt tiến lên hỏi: “Dương tiên sinh, các ngươi đều có, theo như ta có phải hay

không...”

Hắn còn chưa nói hết lời, chỉ nghe Vương Liệt hừ lạnh một tiếng.

Mà lông mày của Ôn Nhã dựng thẳng giận dữ quát: “Lưu lão đại, ngươi còn có chút mặt mũi nào hay không, Mộc lão cùng Vương lão bản đều bị thương, cho nên được đan dược này, mà ngươi không có chuyện gì, dựa vào cái gì được đan dược?”

Sắc mặt Lưu lão đại có chút khó coi, hắn cố biện giải: “Vì để các ngươi diệt trừ đại địch, là ta mạo hiểm tính mạng mang Vương Nghiêu tới.”

Hắn không nói còn tốt, nói đến đây sắc mặt Mộc lão cùng Vương Liệt tất cả đều âm trầm xuống.

Mà Ôn Nhã tức giận đến mức thân thể mềm mại run rẩy nói: “Lưu lão đại, ngươi còn không biết xấu hổ nói, đem nguy hiểm đến chỗ chúng ta, nếu không phải Dương tiên sinh lần nữa, chúng ta hôm nay khẳng định đều sẽ bỏ mình.”

Dừng một chút, nàng mở miệng tiếp: “Còn nữa, vừa rồi ta bảo ngươi ra tay, vì sao ngươi không ra tay, lúc ấy Vương Nghiêu đã rơi xuống hạ phong, chỉ cần dưới ba vị ám kinh hợp lực, chưa hẳn không thể đánh một trận!”

Ánh mắt Dương Thiên rớt cuộc nhìn về phía Lưu lão đại.

Lưu lão đại thấy vậy sắc mặt trắng bệch xuống, hắn hoảng sợ nói: “Dương tiên sinh, ta ta, ta cũng không phải là tham sống sợ chết, mà là Vương Nghiêu kia quá lợi hại, không có ngài thì ai cũng không hàng phục được hắn.”

Dương Thiên đạm mạc nói: “Bớt nịnh bợ đi, thu hồi chút tâm tư kia của ngươi đi!”

Hắn chỉ cái bàn bị hỏng nói: “Người là ngươi mang tới, đồ vật hư hao, ngươi có phải nên bồi thường hay không?”

Nghe Dương Thiên không truy cứu, mà chỉ yêu cầu bồi thường, Lưu lão thở dài một hơi nói: “Hắn là nên, nếu Dương tiên sinh đã mở miệng, ta nhất định bồi thường theo giá.”

Dương Thiên gật đầu, sau đó nói: “Nếu ngươi đã đồng ý, vậy trong vòng ba ngày, bồi thường cho Vương Liệt một tòa tửu điểm đồng giá cùng với khách sạn Ung Hoa Đình.”

“Phốc phốc!”

Lưu lão đại nghe vậy trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, chỉ cảm thấy thiếu chút nữa ngất đi, cái Ung Hoa đình này của Vương Liệt, giá trị ba trăm triệu a.

Mà Vương Liệt thần sắc mừng như điên, hắn phát hiện Dương Thiên chính là quý nhân của hắn.

Để hắn khôi phục tu vi, để hắn đi vào ám kinh, đem tất cả sản nghiệp của Thiên Thượng Nhân Gian Kim gia nhường cho hắn, cho hắn một viên Tẩy Tủy đan, bây giờ lại muốn đưa cho hắn một tòa khách sạn đồng giá với Ung Hoa Đình.

Hắn hạnh phúc đến mức suýt ngất đi.

Sắc mặt Lưu lão đại trắng bệch nói: “Dương tiên sinh, đây chỉ là phá vỡ mấy cái bàn mà thôi, ta...”

Dương Thiên nhú mày, uy áp lạnh lẽo lại đánh tới: “Ngươi dám từ chối?”

Lưu lão đại lập tức sợ tới mức quỳ xuống đất dập đầu cầu xin tha thứ.

Giọng nói của Dương Thiên lạnh lùng: “Ta đã từng nói, ngươi còn dám đặt chân vào Giang Thành thì ta sẽ khiến ngươi mất mạng tại đây. Hôm nay ngươi muốn giữ lại mạng sống của ngươi hay là sản nghiệp của mình, ngươi tự quyết định đi!”

Dứt lời, xoay người rời đi!

Giữa sân, yên tĩnh không một tiếng động!

Lâm Tu đã sớm trở lại lầu sáu, trong đầu hắn toàn là hình ảnh một người sống biến thành một đám sương máu trước mặt Dương Thiên.

Bất tri bất giác, quần lại cảm giác âm áp!

Hắn cũng không lo được mất mặt, đến vị trí của mình uống hai chén rượu trắng, lúc này mới hòa hoãn lại.

Bất quá toàn thân gã vẫn đang kịch liệt run rẩy, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Mà một tên chó săn bên cạnh hắn ta lại nhìn hắn ta hỏi: “Lâm thiếu, ngươi có hỏi một câu nước tiểu có vị khai không?”

Sắc mặt Lâm Tu đỏ lên, hung hăng trừng mắt nhìn hấn một cái nói: “Cút!”

Chó săn ngượng ngùng cười nói: “Ha ha, có thể là mũi của ta có vấn đề, tới tới tới, ăn tiếp đi.”

Lâm Tu tức giận đến mức suýt chút nữa lật bàn, cả giận nói: “Ăn ăn ăn, mẹ nó người chỉ biết ăn thôi, sao không ăn chết người luôn đi, đã đến lúc nào rồi mà người còn dám ăn nữa.”

Ý của hấn là hiện tại nên trở về, bởi vì hấn vô cùng sợ hãi Dương Thiên, không muốn gặp lại Dương Thiên nữa.

Vừa rồi đã đắc tội Dương Thiên quá nhiều lần, nếu hấn động sát tâm, hậu quả khó có thể tưởng tượng.

Mà chó săn lại hiểu sai.

Hấn không rõ Lâm Tu vì sao lại phát hỏa lớn như vậy, nhưng mà nhìn quanh bốn phía, đột nhiên phát hiện Dương Thiên biến mất, liên hệ với Lâm Tu nổi giận, lập tức nào bỏ tất cả nguyên do.

Sắc mặt hấn trắng bệch, hét lớn: “Mẹ nó, đừng ăn nữa, tiểu tử Dương Thiên kia trốn rồi.”

Một câu nói vừa ra, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Bọn họ nhìn về phía chỗ ngồi của Dương Thiên, phát hiện Dương Thiên đã không thấy đâu.

Trong nháy mắt, trái tim của tất cả mọi người đều hung hăng co rúm lại.

Chương 256 - Một mạch mà thành!

"Mẹ kiếp, ta đã sớm nhìn ra tiểu tử kia không giống đại phú hào, hấn quả nhiên là trốn một mình."

“Vương bát đản, không có tiền mời chúng ta ăn cơm gì a!”

“Vậy bây giờ chúng ta làm sao bây giờ, chúng ta ăn nhiều đồ ăn như vậy có tính là ăn cơm chùa không, chúng ta không có

nhieu tiền thanh toán như vậy.”

Tất cả mọi người nước mắt lưng tròng, vẻ mặt lo lắng.

Bọn họ đều nghe qua đại danh của Vương Liệt, đó là cấp bậc đại lão ở Giang thành, phụ thân của Lâm đại thiếu ở trong mắt hẳn ngay cả rắm cũng không bằng.

Huống hồ bọn họ bên này ăn uống chùa cũng không có lý do, đối phương đánh bọn hắn một trận giam lại cũng hợp tình hợp lý, nếu như nháo đến cục cảnh sát thì người ta cũng có lời giải thích, huống hồ bên cục cảnh sát kia giúp ai còn không nhất định đâu.

Dương Thiên không trả tiền, vậy chỉ có thể để bọn họ gánh chịu.

Nghĩ đến ăn một bữa cơm tạo thành tổn thất không thể văn hồi như vậy, tất cả mọi người cơ hồ hồng mắt.

Bây giờ đang âm thầm hồi hận, lúc Dương Thiên gọi món bọn họ nên ngăn cản.

Vốn cho rằng muốn hỏ Dương Thiên một lần, lại không nghĩ rằng ngược lại bị hỏ hỏ.

Ngay khi tất cả mọi người vẻ mặt xám ngoét, đột nhiên cửa bị đẩy ra, thiếu niên xuất hiện ở cửa khiến tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Không phải ai khác, chính là Dương Thiên.

Tất cả mọi người đều choáng váng, thấy Dương Thiên giống như là thấy được cứu tinh, nước mắt lại rơi xuống.

“Hu hu hu, Dương Thần, cuối cùng ngài cũng trở về rồi, ngài không biết lúc này chúng ta bị dày vò như thế nào đâu.”

“Đúng vậy đúng vậy, lúc này ta muốn tự sát cũng đã nghĩ tới năm sáu lần.”

“Ta đã chuẩn bị đao xong rồi!”

Khóe miệng Dương Thiên hơi giật giật, có chút không hiểu.

Hắn sững sờ một hồi không rõ ràng cho lắm nói: “Ta đây chỉ là vừa đi nhà vệ sinh một chuyến mà thôi, các người làm sao vậy, tại sao không ăn?”

Chó săn bên cạnh Lâm Tu tức sùi bọt mép nói: “Dương Thiên, tên khốn kiếp nhà ngươi có phải muốn trốn việc không, may mà Lâm thiếu nhắc nhở chúng ta, bằng không chúng ta còn bị ngươi lừa rồi, có phải Lâm thiếu không, ngươi nói một câu đi, Dương Thiên rõ ràng là muốn lừa chúng ta.”

Khi chó săn đứng ra, sắc mặt Lâm Tu trắng bệch, chỉ sợ bị tên chó săn ngu ngốc này liên lụy.

Nhưng mà hắn tuyệt đối không nghĩ tới cuối cùng vẫn liên lụy hắn vào.

Mẫu chốt là hắn lúc nào nhắc nhở cái tên ngốc này? Cái tên ngốc này rõ ràng là hồ hắc a.

Khi thấy ánh mắt bình tĩnh của Dương Thiên nhìn về phía hắn, chân Lâm Tu mềm nhũn suýt nữa quỵ xuống, môi hắn run rẩy nói: “Dương Thiên, à không, Dương ca, không phải như ngươi nghĩ đâu, ta căn bản không có nhắc nhở hắn, hắn đây là đang đổ oan cho ta.”

Lâm Tu thật sự là sợ Dương Thiên, toàn thân hắn không ngừng run rẩy, nhớ tới một màn vừa rồi, Giang Thành thậm chí Lan Ninh đại lão đều đối với hắn một mực cung kính, nhớ tới cái chết vừa rồi của Vương Nghiêu, Lâm Tu cơ hồ muốn hôn mê bất tỉnh.

Hắn run rẩy đứng dậy, nhìn một tên chó săn bên cạnh đang nín nọt, chờ hắn lên tiếng, không chút do dự hung hăng tát một cái vào mặt hắn.

Lâm Tu cả giận nói: “Ta nói xấu Dương ca lúc nào? Tiểu tử ngươi không có chứng cứ không được oan uổng người tốt.”

“A?”

Chó săn bùm mặt hoàn toàn ngây ngẩn cả người, đây là tình huống gì vậy.

Lâm đại thiếu không phải là không hợp với Dương Thiên nhất sao, hắn là vì lấy lòng Lâm đại thiếu trước mắt, mới mở miệng châm chọc Dương Thiên.

Thật không nghĩ đến Lâm đại thiếu trở mặt nhanh như vậy.

Chó săn vẻ mặt ủy khuất nói: “Lâm thiếu, ngươi làm sao vậy, vừa rồi không phải chúng ta đã nói là để Dương Thiên không

chịu nổi sao? Người đánh ta làm gì? Chúng ta hẳn là nhất trí đối ngoại.”

Tất cả mọi người đều hiểu ra.

Hóa ra Dương Thiên căn bản không muốn trốn đơn, hẳn thật sự chỉ là đi ra ngoài có việc mà thôi, mà hai người trước mắt này lại cố ý chuyện bé xé ra to, để bọn họ lo lắng hãi hùng.

Nghĩ tới đây, ánh mắt mọi người nhìn hai người đều thay đổi, nếu không phải Lâm Tu là Lâm đại thiếu gia, sớm đã có người đến đánh bọn họ một trận.

Dương Thiên có ý tốt mời bọn họ ăn bữa tiệc lớn có thể cả đời này cũng không ăn nổi, xuất phát từ ý tốt, nhưng bây giờ lại bị tất cả mọi người hiểu lầm.

Nghĩ tới đây, trên mặt mọi người đều mang vẻ xấu hổ.

Khi Lâm Tu nghe được tên chó săn kia nói ra chuyện bọn họ vừa rồi không thể lộ ra ngoài ánh sáng, lại nhìn về phía Dương Thiên đi về phía hắn, hắn tròn mắt trắng dã muốn chết quách cho xong.”

Bây giờ chỉ có thể bỏ xe giữ tướng.

Sắc mặt hắn trở nên hung ác, quyền nắm cước đá với chó săn cả giận nói: “Khôn kiếp, vì sao ngươi lại vu oan cho ta, vì sao ngươi, ta khi nào thì để Dương ca chịu không nổi rồi, ngươi vô duyên vô cớ vì sao nói xấu ta.”

Lâm Tu vì chứng minh thành ý của mình, ra tay rất nặng, tên chó săn kia kêu rên một mảnh, không ngừng cầu xin tha thứ.

Cảnh tượng này khiến mọi người nhìn mà cực kỳ hả hê, con chó săn bên cạnh Lâm Tu giống như chó điên, bắt được người nào thì cắn người đó, Lâm Tu chỉ cần nhìn ai không vừa mắt, hẳn tuyệt đối sẽ xông lên trước, nhào tới.

Mọi người đã sớm oán hận hắn rất sâu, nếu không phải hắn có chỗ dựa là Lâm đại thiếu, đã sớm đánh hắn đến mức sinh hoạt không thể tự gánh vác.

Bây giờ thấy hai người đấu tranh nội bộ, tất cả mọi người đều thoải mái giống như ăn nhân sâm.

Dương Thiên càng không rõ ràng cho lắm, hắn chỉ là đi ra ngoài một chuyến, Lâm Tu này sao lại phản ứng kịch liệt như vậy.

Hai người đều là bạn học, thù hận ở kiếp trước ba trăm năm qua hắn cũng không ghi hận.

Hắn đang muốn đi tới, vốn định khuyên giải, nhưng không ngờ sắc mặt Lâm Tu trắng bệch, trong ánh mắt lộ vẻ sợ hãi.

Hắn trực tiếp quỳ trên mặt đất run lẩy bẩy cầu xin tha thứ: “Dương ca, ta thật sự không có nói xấu ca, van cầu ca tha cho ta đi, ta thật sự biết sai rồi.”

Tất cả mọi người choáng váng.

Rốt cuộc đây là tình huống gì?

Chỉ là một đoạn thời gian com, Lâm Tu sao lại thay đổi lớn như vậy?

Vừa rồi hắn cao cao tại thượng, ai cũng không để vào mắt, hơn nữa không ngừng mở miệng châm chọc, xem thường xuất thân của Dương Thiên.

Tất cả mọi người đều trầm tư, chẳng lẽ vừa rồi Dương Thiên gọi món ăn đã hoàn toàn chinh phục Lâm Tu? Cho nên lúc này hắn mới quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

Tuy lời giải thích này có tiền gượng ép, nhưng hiện tại duy nhất có thể giải thích chỉ có loại khả năng này.

Dương Thiên nhìn Lâm Tu quỳ xuống, vốn muốn đỡ hắn dậy, nhưng tiểu tử này cũng không biết trúng gió gì, nhìn thấy tay hắn đưa tới, giống như tránh né ôn dịch, đặt mông ngồi dưới đất, chân đạp mặt đất hoảng sợ lui về phía sau.

Lâm Tu làm như vậy là vì cho rằng Dương Thiên muốn ra tay với hắn, dù sao vừa rồi hắn đắc tội đối phương như vậy.

Thân thể hắn không ngừng run rẩy, cho rằng Dương Thiên không muốn buông tha hắn, vội vàng hoảng sợ nói: “Dương ca, ta thật sự biết sai rồi, vừa rồi là ta mắt chó coi thường người khác, bữa cơm này để ta mời, người buông tha ta được không.”

Nhìn Lâm Tu nước mũi giàn giụa như đồ ngốc, hơn nữa dường như lại một lần nữa đá ra quần, Dương Thiên hoàn toàn bó tay rồi.

Hắn có bệnh thích sạch sẽ rất nhẹ, nếu đối phương sợ hắn như vậy, dứt khoát không để ý tới nữa.

Lâm Tu mừng rỡ, cho rằng là bởi vì hắn nói mình thanh toán, cho nên Dương Thiên mới buông tha hắn.

Hắn vội kinh hỉ nói: “Dương ca, muội đi thanh toán ngay đây, muội đi ngay đây.”

Mặc dù biết bữa cơm này có giá trị không nhỏ, nhưng có thể giữ được mạng nhỏ đã là không tệ rồi.

Mà Dương Thiên gọi tên hắn từ phía sau, Lâm Tu cho rằng Dương Thiên phải hối hận, không khỏi chạy nhanh hơn.

Dương Thiên đỡ trán thở dài, hắn muốn nói cho đối phương biết tiền hắn đã trả rồi, không ngờ tiểu tử này lại chạy nhanh như vậy.

Đi xuống lầu, Lâm Tu gặp mỹ nữ phục vụ viên, Lâm Tu vì sợ Dương Thiên hối hận, vội vàng kéo nàng nói: “Ta muốn tính tiền, nhanh lên, nhanh chóng thanh toán hết thấy chi phí lầu sáu cho ta.”

Mỹ nữ phục vụ có chút ngại ngần cả người, nàng yếu ớt hỏi một câu: “Lâm thiếu, không phải vị bằng hữu kia của ngài mời khách sao, thế nào...”

Nàng còn chưa nói xong, Lâm Tu đã giận dữ hét lên: “Phí lời làm gì, nói thêm một câu nữa ta khiêu nại ngươi, nhanh thanh toán.”

Mỹ nữ phục vụ rút cổ một cái, đưa hắn lên quầy thu ngân.

Trong khoảng thời gian này Lâm Tu sống một ngày bằng một năm, sợ Dương Thiên Hạ Lâu đổi ý buông tha cho hắn.

Thu ngân đài muội tử bàn tay nhỏ bé lạch cạch tính toán, tốc độ cực nhanh. Nhưng Lâm Tu vẫn không ngừng thúc giục.

Cô gái kia lập tức đen mặt: “Đến đây, cho ngươi máy tính, ngươi tính đi.”

Lâm Tu nhất thời vẻ mặt đau khổ nói: “Em không biết, đại tỷ, em van cầu anh, anh nhanh lên một chút đi.”

Thu ngân đài muối tử lập tức không vui, tức giận hừ một tiếng nói: “Gọi ai là đại tỷ, ai là đại tỷ của ngươi, ngươi có tiền thì ghê gớm lắm, có tiền liền có thể vũ nhục người...”

Nhìn miệng muối tử này giống như súng máy bá bá nửa ngày, Lâm Tu thật sự là tâm muốn chết cũng có.

Cuối cùng hóa đơn đã được đưa ra, một trăm hai mươi lăm vạn ba ngàn sáu trăm tám mươi tư khối thất giác.

Lâm Tu nhìn thấy hóa đơn này xong chỉ cảm thấy đầu choáng váng.

Một bữa cơm a, chỉ một bữa cơm đã ăn nhiều như vậy, hắn thật sự muốn chết.

Lúc này Dương Thiên dẫn theo một đám người xuống lầu.

Thấy Lâm Tu thật sự muốn thanh toán, Dương Thiên vốn định ngăn cản, nhưng không đợi hắn mở miệng, chỉ thấy Lâm Tu nhanh chóng móc một tấm thẻ từ trong ví tiền ra, sau đó quẹt thẻ nhập mật mã, động tác liền mạch lưu loát!

Hoàn mỹ!

Chương 257 - Kiêu ngạo.

Dương Thiên thấy vậy, vẻ mặt bất đắc dĩ đỏ trán.

Hắn thật sự muốn nói cho đối phương biết, hắn thật sự đã thanh toán, hơn nữa tựa hồ còn vượt qua giá thị trường gấp trăm lần.

Nếu tính cả giá cả của Lưu lão đại cho cùng khách sạn Ung Hoa Đình, tổng cộng cũng được xem là bốn trăm lần!

Cái giá tiền này, để bọn họ ở chỗ này ăn một năm cũng không thành vấn đề!

Nhưng Lâm Tu không biết, sau khi trả tiền nhìn Dương Thiên lộ ra vẻ bất đắc dĩ, tưởng rằng đối phương không có lý do gì

động đến hấn không khỏi đắc chí.

Nhưng vui sướng một hồi, không khỏi bắt đầu đau thịt.

Hơn một triệu hai trăm ngàn kia, là hấn cầu cha của mình suốt một năm, cha hấn mới cho hấn.

Vốn dĩ đã lên kế hoạch xong, ngày mai sẽ đi xách một chiếc xe thể thao, đến thứ hai sẽ trang bức trước mặt các bạn học.

Nhưng hiện tại, số dư còn lại của hấn chỉ đủ để xách một chiếc xe đạp.

Khóe miệng Lâm Tu đắng ngắt, Dương Thiên gọi món như vậy hấn nên ngăn cản, hấn nên nói cho đối phương đừng xúc động như vậy.

Sau khi đoàn người xuống lầu, Dương Thiên thực sự cảm thấy không nên để Lâm Tu tổn kém hai lần, vì thế mở miệng nói: “Lâm Tu, vừa rồi ta nói với ngươi, ta đã trả tiền rồi, vì sao ngươi không đợi ta nói hết lời?”

“A?”

Lâm Tu sững sốt, sau đó nước mắt không ngừng chảy xuống.

Vì sao không nói sớm, vì sao?

Hấn ta gần như sắp sụp đổ.

Nhưng mà, tiếp theo, hấn liền mừng như điên.

Dương Thiên nói hấn đã thanh toán rồi, vậy thì xe thể thao của hấn còn có hi vọng.

Hấn vội vàng chạy đến quầy thu ngân, nói với muội tử thanh toán kia: “Cái kia, ta...”

Lâm Tu còn chưa nói, chỉ thấy một nam tử trung niên lộ ra nụ cười đi tới.

Hấn nhìn thấy nam tử trung niên này, lập tức ngây ngẩn cả người.

Bởi vì nam tử trung niên không phải ai khác, mà là ông chủ phía sau của khách sạn Ung Hoa Đình, đại lão Giang Thành, Vương Liệt!

Lúc này mọi người thấy Vương Liệt đi tới, không rõ ràng cho lắm đều xì xào bàn tán.

“Người này là ai vậy? Thoạt nhìn khí tràng rất lớn a.”

“Hình như có chút quen mặt, nhưng trong khoảng thời gian ngắn nghĩ không ra.”

“A, ta nhớ ra rồi.” Một người trong đám người hưng phấn kinh hô: “Vừa rồi ta ở trên tường hình như đã xem ảnh của hắc, hắc hắc là quản lý ở đây.”

“Mẹ kiếp, quản lý? Hắc tới đây làm gì?”

“Cái này còn phải nói sao? Chúng ta tiêu xài lớn như vậy, hắc khẳng định phải ra mặt.”

Tất cả mọi người lập tức cảm giác được trên mặt có vinh quang, quản lý đều ra mặt, bữa cơm này cũng đáng.

Vương Liệt đi tới trước mặt Dương Thiên, cung kính cười nói: “Dương tiên sinh, sao ngài không đợi ta thay quần áo, ta còn chưa đi kính rượu ngài đâu.”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Không cần khách khí như vậy!”

Vương Liệt hỏi; “Vậy Dương tiên sinh, không biết lần này ngài ăn thế nào? Chỗ chúng ta làm có chỗ nào không tốt, xin chỉ ra chỗ sai.”

Dương Thiên thật sự không có gì để chỉ ra, đồ ăn vừa đưa lên hắc uống một chén rượu liền nghe được dưới lầu đánh nhau, lúc trở về hơn một ngàn món ăn đều bị những người này làm gần hết, chính là không ăn cũng phải tai họa, hắc một miếng đồ ăn cũng không ăn thì làm sao chỉ ra chỗ sai.

Nhưng dù sao đôi phương cũng là đại lão, hơn nữa còn là phụ thân của Vương Tĩnh Thần, khi hắc đang muốn mở miệng cười nói cơm không tệ, có người đột nhiên tiến lên đẩy Dương Thiên sang một bên.

Tên mập này ngậm tăm không ngừng nắc lên một tiếng, nhìn xuống dưới nói: “Tuy đồ ăn của các ngươi không tệ, nhưng mà quản lý của ngươi cũng không nên kiêu ngạo biết không? Tục ngữ nói, khiêm tốn giúp người tiến bộ...”

Mập mập còn chưa nói xong, một tên cao to mạng theo ánh mắt cũng tiến lên nói: “Chỗ các ngươi thiếu nhất chính là canh nhân sâm kia căn bản không phải nhân sâm rừng, quê ta là người Trường Bạch sơn, nhân sâm dã nhân kia mới đủ vị, lần

sau người lại mua nhân sâm đã nhân đi tới quê nhà ta thu mua, ta lưu lại cho người phương thức liên lạc... “

Còn có một tiểu nữ hài nói: “Cũng không biết tổ yến của các người thật hay giả, đều nói mỹ dung dưỡng nhan, ta làm sao cảm giác một chút biến hóa cũng không có, vì đoạt tổ yến này ta đã đắc tội với cả nữ hài trong lớp, người có phải nên cho ta một cái công đạo hay không.”

.....

Nghe mọi người lú lo không ngừng, trên trán Vương Liệt lộ ra một tia hắc tuyến.

Tuy nhiên những người này đều là bạn học của Dương Thiên, hẳn chỉ có thể cười mà chống đỡ.

Điều này làm cho tiểu cô nương thu ngân ở trước quầy kinh hãi tột đỉnh.

Lúc tiếp đãi người đứng đầu Giang Thành, ông chủ Vương cũng không cung kính như vậy.

Đám học sinh này rốt cuộc có lai lịch gì, có thể đáng giá để Vương lão bản tự hạ thấp thân phận.

Hơn nữa, đám học sinh này đến cùng có biết người trước mắt này là đại lão tiếng tăm lưng lầy Giang Thành hay không. dậm chân một cái Giang Thành cũng có thể chấn động a!

Lúc này nghe mọi người quở trách Vương Liệt, Lâm Tu sợ tới mức chân mềm nhũn thiếu chút nữa quỳ xuống, người khác không biết thân phận Vương Liệt, hẳn nhưng rõ ràng rất rõ ràng, Vương Liệt căn bản không phải quản lý gì, người ta là lão bản a, hơn nữa còn là người trên đường xưng Vương lão bản.

Đám vương bát đản này thật sự là không biết sống chết, là không muốn sống rồi đi sao?

Lúc này chỉ thấy chó săn bên cạnh hẳn lúc trước cũng bước đi chữ bát, bộ dáng ưỡn cái bụng bự muốn tìm Vương Liệt gây phiền phức.

Lâm Tu thấy vậy sợ tới mức suýt rơi nước mắt, có vết xe đồ vừa rồi, hẳn thật sự sợ.

Vừa rồi mặc kệ chuyện của hấn, tên khốn kiếp này nhất định phải nói là hấn thấy được Dương Thiên trốn một mình, thật con mẹ nó đồng đội ngu như heo.

Hiện tại tiểu tử này thật đúng là không biết sống chết, nếu chờ chút nữa kêu cứu chộc giận Vương Liệt...

Nghĩ tới đây, Lâm Tu Tương đã có ý muốn chết, vội vàng ngăn hấn lại tát cho hấn một cái, làm hấn choáng váng đầu óc.

Nhìn tên chó săn này không rõ ràng cho nên bụm mặt, một mặt ủy khuất, Lâm Tu hung hăng trừng mắt nhìn hấn một cái.

Đám người này bây giờ xác định vững chắc chộc giận Vương Liệt, nhìn sắc mặt Vương Liệt không dễ nhìn, Lâm Tu cảm giác lát nữa hấn sẽ bộc phát, đến lúc đó ai cũng không đi được.

Thế là, Lâm Tu vội vàng đến thu bạc đòi tiền, nhưng tiểu cô nương ở quây thu ngân thì lại xù lông, đến chỗ hấn chỉ có tiền, làm sao có thể bỏ tiền ra.

Nàng phần nộ nhìn chằm chằm Lâm Tu phần nộ quát lớn:
“Dựa vào cái gì!”

Thanh âm của tiểu cô nương rất lớn, ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn sang, trong đó cũng bao gồm Vương Liệt.

Lâm Tu bị Vương Liệt nhìn chằm chằm chỉ cảm thấy chân như nhũn ra, toàn thân run lên, trong đầu trống rỗng.

Vương Liệt đi lên trước cười hỏi: “Làm sao vậy tiểu huynh đệ?”

Lâm Tu không dám nói chuyện, mà tiểu cô nương lại mở miệng nói: “Vương lão bản, tiểu tử này...”

Tiểu cô nương còn chưa nói hết lời, Lâm Tu kinh hãi, vội vàng bụm miệng tiểu cô nương cười nói với Vương Liệt: “Vương lão bản xin lỗi, chúng ta chỉ là đùa giỡn mà thôi, thật sự chỉ là đùa giỡn, kính xin ngài tha thứ.”

Đại lão Giang Thành ở chỗ này, phụ thân hấn đều phải cẩn thận từng li từng tí đối đãi, một trăm vạn kia hấn nơi nào còn dám đòi lại.

Vương Liệt cười ha hả, không chú ý nữa.

.....

Đoàn người đi ra khỏi nhà hàng, vô cùng vui vẻ.

“Ha ha, hôm nay ăn no rồi, đa tạ Dương Thiên.”

“Đúng vậy đúng vậy, không nghĩ tới Dương Thiên thật đúng là một phú nhị đại.”

Nghe nói như thế, Lâm Tu thật sự khóc lên, Dương Thiên trả tiền, nhưng hắn cũng thanh toán một lần.

Vì sao đám vương bát đản này nhớ kỹ cái tốt của Dương Thiên mà quên mất chính mình.

Tên mập ngậm tăm nói: ” Ha ha, hôm nay không chỉ ăn ngon, còn giả bộ đại gia, các người nhìn thấy thần thái của ta lúc giáo huấn tên quản lý kia không, ta cảm thấy Thiên Bồng Nguyên Soái hạ phàm cũng chỉ như vậy.”

Lâm Tu vẻ mặt thương hại nhìn tên béo này.

Hắn không chết ở Ung Hoa Đình, quả thực là kỳ tích.

Lúc này nữ sinh kia cũng cười hì hì nói: “Đúng vậy đúng vậy, người quản lý kia thật sự là quá thành thật, tôi nói tổ yến là giả, không nghĩ tới hắn lại đưa cho tôi một tổ yến, sớm biết như vậy tôi liền đòi thêm cho hắn mấy cái.”

Lâm Tu:...

Thứ hai hắn sẽ chuyển lớp, đám ngốc này sớm muộn gì cũng bị đám ngốc này liên lụy chết.

Đương nhiên trong lớp mười sáu cũng không thiếu người thông minh.

Chỉ nghe một người nghi vấn nói: “Ta luôn cảm thấy không đúng, các người có nghe thấy cô gái ở quầy lễ tân kia không, hình như cô ta gọi người quản lý kia là ông chủ Vương?”

“Ha, người nói như vậy ta cũng nhớ ra, nếu nhân viên thu ngân kia là khách sạn Ung Hoa Đình, không thể gọi quản lý là ông chủ được.”

Có người buồn bực hỏi: “Vương lão bản, cái tên này hình như có chút quen thuộc, ta luôn cảm thấy đã nghe qua ở nơi nào đó. Đúng rồi, các người có biết ở Ung Hoa đình có mấy người gọi là Vương lão bản không?”

Một câu nói rơi xuống.

Toàn trường yên tĩnh không một tiếng động!

Một nam sinh khỏe miệng co rúm một chút, hết sức sợ hãi, trên mặt lộ ra biểu tình khó có thể tin nói: “Đường như Ung Hoa Đình chỉ có một người gọi là Vương lão bản, tên của hắn là Vương Liệt! Là nhân vật lớn mà hai đạo hắc bạch trong Giang Thành đều ăn sạch, gần đây như mặt trời ban trưa!”

Tất cả mọi người hít vào một ngụm khí lạnh, không dám tin đây là sự thật, sau đó đưa ánh mắt nhìn về phía Lâm Tu.

Lâm Tu kiên trì gật đầu nói: “Người vừa rồi các ngươi phê bình, chính là Vương Liệt!”

Chương 258 - Kim ốc tàng kiều.

Sau khi được Lâm Tu khẳng định, tất cả mọi người đều điên rồi.

Tên mập ngậm tăm xia răng kia xòe đuôi nói: “Trời ơi, vừa rồi ta đã làm gì vậy, ta lại khoa tay múa chân với đại lão Giang Thành? Mẹ nó, có phải bây giờ ta đã chết rồi không? Người đi ra từ Ung Hoa Đình chỉ là quỷ hồn của ta?”

Nữ sinh cầm tổ yến đang muốn khoe khoang với bạn thân nghe vậy choáng váng, nàng ta giương đôi môi đỏ mọng, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ nói: “Ta lại đi dọa dẫm Vương lão bản? Ta lại đi dọa dẫm một đại nhân vật trên đường?”

Bạn thân của nàng nghe được lời này, trong nháy mắt giống như xù lông nhảy lên cao ba thước, cách nữ sinh kia rất xa.

Mà lúc này, chỉ nghe tên cao to đeo kính mặt mày tái nhợt gọi điện thoại: “Này mẹ, cha ta có ở đây không, người mau để hắn chạy đi, nếu gần đây có thu nhân sâm thì các ngươi đừng bán, đừng hỏi nhiều như vậy, ta đắc tội với tội nhân, đắc tội cự bá Giang Thành!”

Mọi người sợ tới mức hai chân đang run lên, gần như không đi nổi nữa.

Mà tên chó săn Lâm Tu kia vốn dĩ tràn ngập oán niệm với Lâm Tu, lúc này ôm cánh tay Lâm Tu không buông.

Cảnh tượng đó, tràn đầy cơ tình.

Lâm Tu ngại ghê tởm, lại đá văng hắn ta ra.

Có người run rẩy hỏi: “Chúng ta nên làm gì bây giờ, chúng ta đắc tội với ông chủ Vương như vậy, chắc chắn hắn sẽ không hối hận vì đã buông tha chúng ta.”

Tất cả mọi người nhìn về phía Lâm Tu, nơi này dường như chỉ có nhà hắn là nghiệp lớn.

“Lâm thiếu, nếu không ngài đi cầu tình giúp chúng ta.”

Khóe miệng Lâm Tu giật giật nói: “Cút đi, họa là do các người gây ra, lúc trước ta một câu cũng không nói. Vương Liệt người ta là ai, mấy vị trâu bò nhất Giang Thành, đừng nói ta, cho dù là phụ thân ta cũng không nói được, các người tự cầu phúc đi.”

Xong rồi!

Tất cả mọi người mặt xám như tro tàn.

Mà vừa lúc đó, đột nhiên một người a một tiếng nói: “Vương lão bản là phụ thân của Vương Tĩnh Thần ở trường chúng ta, Vương Tĩnh Thần ở cùng lớp, mà Dương Thiên cũng ở cùng lớp, nghe nói quan hệ của hai người không tệ, nếu như Dương Thiên ra mặt...”

Ánh mắt mọi người nhất thời đều sáng lên, đưa ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên.

Mà Dương Thiên đang suy nghĩ, đang trầm tư, đột nhiên Đồng Kiệt kéo cánh tay của hắn.

Nghe được lời kể lể của Đồng Kiệt, nhìn thần sắc điềm đạm đáng yêu của tất cả mọi người, Dương Thiên không khỏi âm thầm bật cười.

Hắn ta tỏ vẻ không thềm để ý mở miệng nói: “Vương lão bản là người có thân phận, hắn là sẽ không ra tay với các người.”

Lâm Tu cười lạnh nói: “Vậy cũng không nhất định, nghe nói lần trước có một người đắc tội Vương Liệt, tử trạng vô cùng kinh khủng.”

Tất cả nữ sinh nghe vậy sợ tới mức hoa dung thất sắc, vội vàng tiến lên vây quanh Dương Thiên, không ngừng kéo y phục của hắn.

Dương Thiên cảm thấy đau đầu, chỉ có thể gật đầu nói hắn sẽ giúp giải quyết.

Một đám nữ sinh nghe vậy, nhất thời trong ánh mắt ứa ra ngôi sao nhỏ.

Mà những nam sinh trước đó từng ức hiếp Dương Thiên ở lớp 6 thì nguyên một đám lộ vẻ xấu hổ.

Đối phương bất kể hiềm khích lúc trước mời bọn họ ăn cơm, hơn nữa còn đáp ứng đem phiến toái này công ở trên người mình, lúc này mới chính thức là bạn học a.

Có mấy thiếu niên kích động đến rơi nước mắt, vừa lau nước mắt vừa lôi kéo Dương Thiên nói: “Thiên ca, cái gì cũng không nói, ân tình của người ta nhớ kỹ, sau này nếu ai dám nói người một câu không phải, có hắn không có ta.”

Tên mập kia cũng gật đầu đồng ý nói: “Thiên ca, trước kia ta từng khinh thường người, đó là mập mập ta mắt chó coi thường người khác, người không nên để trong lòng, chúng ta vĩnh viễn là bạn học chung lớp!”

Còn có người cao to đeo kính chào hàng nhân sâm cho Vương Liệt, giơ ngón tay cái lên nói với Dương Thiên: “Thiên ca, nhân nghĩa của người ta nhớ kỹ, đa tạ người bất kể hiềm khích lúc trước, không giống một vài người xảy ra chuyện đẩy trách nhiệm không còn một mảnh.”

Lời này vừa nói xong, mọi người đều nhìn thoáng qua Lâm Tu.

Lâm Tu:...

Chuyện này vốn không quan chuyện của hắn, hắn dựa vào cái gì phải quản?

.....

Về tới ký túc xá, Dương Thiên cảm thấy mệt mỏi, thế là trực tiếp nằm trên giường định nghỉ ngơi.

Nhưng khi hắn vừa nằm xuống liền đột nhiên nghe được tiếng kêu thảm thiết của tiểu Linh Nhi.

“A, Dương Thiên, tên xấu xa nhà ngươi mau đứng lên, ngươi đè chết ta rồi.”

Dương Thiên cảm thấy thân thể mềm mại, vội vàng đứng dậy, chỉ thấy Tiểu Linh Nhi hiện ra một chữ lớn nằm trên giường của mình, đôi chân ngắn đang khẽ run rẩy.

Dương Thiên túm đuôi nàng lên, tức giận nói: “Hoa Hoa, không phải ngươi có giường của mình sao? Sao lại ngủ giường của ta?”

Tiểu Linh Nhi tựa hồ có chút ngượng ngùng, không trả lời câu này, mà là hung hăng nói: “Ta không phải Hoa Hoa, ta tên là Tiểu Linh Nhi, đại phiêu dân, ngươi rốt cuộc có nhớ lâu không, còn nữa, ngươi mau thả ta xuống đi, đừng níu đuôi người ta.”

Dương Thiên gật đầu, sau đó sờ soạng trên dưới tiểu Linh Nhi một phen, phát hiện không có xảy ra chuyện gì, lúc này mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm.

Mà tiểu Linh Nhi trực tiếp hét lên: “A, phi lễ, đại phiêu dân, ngươi sờ thân thể của người ta làm gì.”

Giọng nói của nàng rất êm tai, không khác gì nữ sinh.

Sau đó, Dương Thiên có một dự cảm không tốt.

Quả nhiên là vậy!

Lúc này đột nhiên cửa bị gõ: “Ta đi, Dương Thiên trong phòng của ngươi làm sao có nữ nhân.”

“Dương Thiên, ngươi đừng có tự làm sai, còn sờ thân thể người ta, nơi này là ký túc xá, ngươi có thể khắc chế một chút hay không.”

“Không hề cần nhắc đến cảm nhận của đám cầu độc thân chúng ta, bát thức ăn cho chó này ta không ăn, đã báo cáo với quản lý ký túc, không cảm ơn!”

Dương Thiên:……

Hắn nhìn thoáng qua tiểu bạch hồ, phát hiện nàng tựa như biết mình gặp rắc rối, thè lưỡi, lộ ra biểu cảm vô hại cả người lẫn vật.

Khóe miệng Dương Thiên co rúm, đang muốn giáo huấn tiểu Linh Nhi, lúc này cửa lại bị người gõ.

“Người ở bên trong nghe đây, mau mặc quần áo tử tế mở cửa, bằng không chúng ta sẽ đi vào.”

Dương Thiên quả thực sắp phát điên, hắn đặt tiểu Linh Nhi xuống, nói: “Mau tìm một chỗ giấu đi cho ta, nếu bị bắt ta sẽ mặc kệ ngươi.”

Tiểu Linh Nhi giật nảy mình, nhớ tới trước đó sau khi bị lão sư kia bắt được mỗi ngày nhốt vào trong lồng, không khỏi nhanh như chớp biến mất không thấy.

Dương Thiên thở dài một hơi, sau đó nghe thấy người bên ngoài hình như đang phá cửa, vẻ mặt cạn lời đi ra cửa, “

Nhưng mà hắn tuyệt đối không muốn đánh, sau khi mở cửa, mấy chục người từ bên ngoài như ong vỡ tổ tiến vào.

Trong đó có người cầm điện thoại di động không ngừng chụp ảnh kèn kẹt.

Ngô Ba càng khoa trương, khiêng một cái camera tới, chỉ mặc một cái quần, lộ ra cái bụng trắng to hưng phấn nói: “Dương Thiên, ngươi kim ốc tàng kiều a, người đâu, chỗ nào, là Vương Tĩnh Thần hay là Tô Thi Nhu, hoặc là Mục Nhu cả ngày gọi người kia.”

Dương Thiên trợn trắng mắt, lười trả lời.

Lão đầu quản lý ký túc xá kia vẻ mặt phẫn nộ nói: “Người đâu?”

Dương Thiên buông tay: “Người nào?”

Lão đầu hừ lạnh một tiếng nói: “Bớt giả bộ với ta, nữ nhân kia đâu?”

Dương Thiên chỉ ra ngoài cửa sổ nói: “Hướng cửa sổ nhảy xuống.”

Trong nháy mắt, tất cả mọi người hưng phấn chạy ra ngoài cửa sổ.

Vốn còn tưởng rằng có thể nhìn thấy chút gì đó, kết quả sợi lông cũng không có.

Lão quản lý cười lạnh nói: “Đây là tầng sáu, người nhảy thử xem.”

Dương Thiên im lặng nói: “Người không tin thì ta cũng không có cách nào.”

Tiểu Linh Nhi đích thật là nhảy cửa sổ chạy trốn.

Lão quản gia nói: “Nếu người không nói, vậy lát nữa bị ta tìm ra, ta xem người giải thích thế nào.”

Nói xong, hắn lục lọi khắp nơi, dưới gầm giường, dưới chăn, phòng vệ sinh, một nơi có thể giấu người cũng không buông tha.

Những người còn lại không hề chê chuyện lớn, cũng lục lọi theo, nhưng tìm khắp cả gian phòng, căn bản cũng không tìm được bất kỳ thứ gì.

Dương Thiên thích thú uống trà, nhìn lão đầu quản lý sắc mặt âm trầm nói: “Các người rốt cuộc muốn tìm cái gì?”

Quản lý nhà trọ hừ một tiếng, ánh mắt hướng về phía thiếu niên mắt đậu xanh bên cạnh, hỏi: “Không phải người nói trong phòng của hắn có nữ sinh sao? Người giải thích cho ta biết đi đâu rồi.”

Thiếu niên mắt đậu xanh sắc mặt trắng bệch, sau đó kiên trì nói: “Ta thật sự nghe được trong phòng hắn có người hô phi lễ, có phải nữ sinh kia thật sự từ lầu sáu nhảy xuống hay không.”

Lão đầu quản lý kia hung hăng trừng mắt nhìn thiếu niên mắt đậu xanh nói: “Người nhảy xuống đi, ta sẽ tin tưởng người.”

Thiếu niên mắt đậu xanh nhất thời không dám nói lời nào.

Mà lúc này, Dương Thiên cười tủm tỉm mở miệng nói: “Các người có phải nhầm lẫn rồi không, có lẽ âm thanh kia ở sát vách, vị bạn học này nghe lầm cũng không chừng a.”

Đúng vậy!

Dương Thiên vừa nói xong, tất cả mọi người đều hưng phấn.

Tất cả mọi người không nói hai lời nhao nhao xông ra cửa, lúc Dương Thiên đang định đóng cửa thì phát hiện sắc mặt thiếu niên mắt đậu xanh có chút trắng bệch.

Dương Thiên không rõ ràng lắm, hỏi: “Đúng rồi, không phải người ở ký túc xá bên cạnh sao? Bọn họ đang kiểm tra ký túc xá của người đó, sao không đi xem thử.”

Nhưng mà không đợi đôi phương nói chuyện, chỉ thấy lão quản lý kia ôm một thứ gì đó bọc trong một tờ đơn, tiến vào cửa lạnh lùng nói: “Đi thôi.”

Sắc mặt Dương Thiên trầm xuống, cho rằng tiểu hồ ly bị bắt, đang định đặt câu hỏi, chỉ thấy lão quản lý mở miệng nói: “Không phải người, là hắc.”

Nói xong, chỉ chỉ thiếu niên mắt đậu xanh.

A? Chuyện gì thế này?

Dương Thiên có chút không hiểu.

Chương 259 - Cữu Vĩ Linh Hồ.

Chờ thiếu niên mắt đậu xanh bị mang đi, Dương Thiên vẫn là về mặt nghỉ hoặc.

Lúc này Ngô Ba cười ha ha đi đến, cười đến gập lưng.

Dương Thiên nghi ngờ hỏi: “Tại sao lại bắt tiểu tử kia đi?”

Ngô Ba cười đến nước mắt đều chảy ra, vừa cười vừa mở miệng nói; “Dưới giường tiểu tử kia giấu một búp bê silic, hơn nửa dẫn chân nhân phát ra tiếng, hắc có thể là chạm làm thứ gì, sau đó kêu ra thanh âm, hắc hắc là tự biết không giấu được, cho nên liền nói xấu nữ nhân giấu trong phòng người.”

Dương Thiên: ……

Hắc bây giờ thật không biết có phải nên cảm tạ tiểu tử kia thay hắc công nổi hay không.

Tiến Ngô Ba đi, đóng cửa ký túc xá, lúc này Tiểu Linh Nhi mới rón ra rón rén đi tới.

Dương Thiên trừng mắt nhìn nàng một cái đang muốn tiến lên, chỉ có tiểu Linh Nhi giống như xù lông, mở đôi mắt to đen như

mục nói: “Đại phiêu đản, nếu người còn dám tiến lên ta sẽ lại hô phi lễ.”

Cái trán Dương Thiên đen kịt, vừa rồi là thiếu niên mắt lục vác nôi đen giúp hắn, hiện tại hắn bị lão quản lý túc trực mang đi, nếu trong phòng lại xuất hiện giọng nữ, hắn sẽ không có cách nào giải thích.

Hắn lau mồ hôi lạnh trên trán nói: “Đừng đừng đừng, người thích giày vò thế nào thì giày vò thế ấy, ta mặc kệ người không được sao?”

Tiểu Linh Nhi đắc ý cười nói: “Thế này còn tạm được.”

Dương Thiên một mặt im lặng nói: “Thật sự là sợ người, lại nói vừa rồi ta là vì kiểm tra thân thể người có ý tốt, người kêu cái gì phi lễ, người cho rằng ta sẽ cảm thấy hứng thú đối với tiểu hồ ly như người sao?”

Tiểu Linh Nhi lần nữa xù lông nói: “Người sờ ta còn có lý? Lần trước người còn nhìn giới tính của ta đâu? Phi, không xấu hổ.”

Dương Nghê đỡ trán, lại bị đánh bại.

Tiểu bạch hồ này nhanh mồm nhanh miệng, hắn thật đúng là không chống đỡ được.

Hắn vốn tưởng rằng mọi chuyện cứ như vậy mà thôi, nhưng không nghĩ tới tiểu bạch hồ vẫn lưu luyến không buông tha nói: “Đại phiêu đản, không nghĩ tới ta sẽ tha thứ như vậy, trên người người có hơn một ngàn loại mùi vị mỹ thực, người đi ăn cơm cũng không mang theo ta, chỉ để ta ở lại đây đói bụng, không có ai chơi với ta, người có biết ta như vậy sẽ mắc bệnh trầm cảm hay không.”

“Người còn biết bệnh trầm cảm?” Dương Thiên tròn tròn mắt, tiểu hồ ly này thật sự thành tinh rồi sao.

Tiểu hồ ly đắc ý hừ một tiếng nói: “Ta biết nhiều lắm, người cũng không nên coi thường ta đâu.”

Dương Thiên phát hiện chỉ cần khen nàng một câu thì nàng sẽ được đà lần tới.

“Tiếp theo!”

Dương Thiên lấy ra một viên Tây Tủy đan từ trong Thất Thái Linh Lung Tháp.

Tiểu Linh Nhi há miệng nuốt vào, oán niệm của nàng lúc này mới tiêu tán một chút.

Dương Thiên cười nói: “Hoa Hoa, lần này hẳn là nguyên lai cô và ta rồi.”

Tiểu Linh Nhi ngạo kiều nói: “Còn thiếu một chút như vậy, như vậy đi, ngày mai thời gian một ngày của ngươi đều là của ta, ngươi muốn dẫn ta ra ngoài chơi, chỉ cần ta vui vẻ, liền tha thứ cho ngươi, còn để ngươi sờ ta, thế nào.”

Dương Thiên: ……

Tiểu hồ ly ngạo kiều như vậy hẳn còn là lần đầu tiên gặp, hơn nữa còn cùng hắn bàn điều kiện.

Dương Thiên quả quyết từ chối nói: “Không đi, trừ phi ngươi tu luyện công pháp tu tiên Hồ tộc mà ta dạy cho ngươi đến tầng thứ hai.”

Tiểu Linh Nhi hừ một tiếng nói: “Chuyện này có gì khó?”

Nói xong, nàng mặc niệm khẩu quyết, toàn thân kim quang lượn lờ!

Sau đó, phía sau nàng lại xuất hiện thêm một cái đuôi thần kỳ.

“Linh hồ hai đuôi?” Dương Thiên kinh hô một tiếng: “Tiểu Linh Nhi, ngươi tu luyện tầng thứ hai công pháp thành công rồi?”

Tiểu Linh Nhi ngạo kiều hất cằm nói: “Tiểu Linh Nhi ta là thiên tài công pháp huyền ảo tối nghĩa của ngươi, nhưng căn bản không làm khó được ta.”

Dương Thiên túm lấy cái đuôi thứ hai của tiểu Linh Nhi tâm đắc lấy làm kỳ lạ.

Tiểu Linh Nhi đỏ bừng mặt nói: “Đại phôi đản, đừng đụng vào đuôi của ta, có tin ta lại hô phi lễ không.”

Dương Thiên ngượng ngùng thu tay về.

Sau đó, chỉ nghe tiểu Linh Nhi hung dữ trừng mắt nhìn hắn nói: “Nam nữ thụ thụ bất thân ngươi không biết sao? Còn cần

ta dạy người sao?”

Dương Thiên cạn lời!

Hắn đường đường là Phá Thiên Tiên Đế, lại bị một con tiểu hồ ly khinh bỉ!

Bất quá dù sao sống ba trăm năm da mặt dày còn nghe được, hắn cẩn thận đánh giá cái đuôi thứ hai của Tiểu Linh Nhi, trong ánh mắt một mảnh lửa nóng.

Tiểu Linh Nhi lập tức cảnh giác, lui về phía sau hai bước nói: “Đại phiêu đảng, ta muốn làm gì, ta chỉ là một tiểu hồ ly đáng yêu, người đừng có làm loạn.”

Dương Thiên nghe vậy sắc mặt đen xì: “Người muốn đi đâu vậy? Ta cảm thấy hứng thú với người là vì ta cảm thấy có thể tu luyện Cửu Vĩ Linh Hồ, chỉ cảm thấy tò mò mà thôi.”

“Cái gì? Cửu Vĩ???”

Tiểu Linh Nhi nghe vậy trực tiếp vọt tới vươn tay Dương Thiên, ôm cổ Dương Thiên kích động hưng phấn nói: “Tiểu ca ca, không phải huynh đang nói đùa đấy chứ, Cửu Vĩ đang tồn tại như thần tiên ở Linh Hồ tộc chúng ta.”

“Cửu Vĩ cũng được coi là thần tiên?” Dương Thiên bật cười.

Tiểu Linh Nhi giải thích: “Cửu vĩ tồn tại và thượng cổ, Linh Hồ tộc chúng ta từ ngàn năm trước đã không còn ai tu luyện đạo Cửu Vĩ, đã từng là một vị thiên tài cái thế chỉ tu luyện đến Thất Vĩ đã đạt đến bình chương của thiên tắc, cũng không còn cách nào đột phá.”

Dương Thiên cười sang sảng nói: “Không cần mấy năm nữa người cũng có thể đạt tới Cửu Vĩ, huyết mạch của người tinh khiết hoàn mỹ, dưới sự giúp đỡ của ta, Cửu Vĩ không thành vấn đề.”

Trên mặt Tiểu Linh Nhi hiện lên thần sắc khó có thể tin.

Lý trí nói cho nàng biết, điều này không thể tin tưởng, đây là không thể nào.

Nhưng sau khi Dương Thiên nói ra nàng có thể tu luyện tới Cửu Vĩ, hưng phấn đến nhảy nhót.

Nàng kích động ôm Dương Thiên, lại thấy Dương Thiên ghét bỏ đẩy nàng sang một bên nói: “Nam nữ thụ nhệ không rõ, người nói đi.”

Khóe miệng Tiểu Linh Nhi giật giật, khó có thể tin.

Nàng vô địch đệ nhất vũ trụ đáng yêu, đối phương lại từ chối ôm nàng? Đầu óc tiểu ca ca này có vấn đề, hay là thẩm mỹ quan có vấn đề?

Bất quá, sau khi hưng phấn, tiểu Linh Nhi tiếp tục cười hì hì nói: “Vừa rồi người đã nói, chỉ cần ta tu luyện công pháp đạt đến tầng thứ hai, người dẫn ta đi ra ngoài chơi.”

Dương Thiên bất đắc dĩ chỉ có thể gật đầu!

Lời nói ra giống như nước đổ ra ngoài, hấn thân là Phá Thiên Tiên Đế chưa bao giờ nuốt lời, đối với tiểu hồ ly này, tự nhiên cũng sẽ không nuốt lời.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra!

Ngày hôm sau, Dương Thiên dẫn theo tiểu hồ ly ăn mặc thom phức đi dạo phố!

Nói ra người có thể không tin, sau khi sống lại lần đầu tiên Dương Thiên mang theo người khác phái đi dạo phố lại là một con hồ ly.

Dương Thiên bày ra vẻ mặt người kiếm bộn rồi nhìn tiểu Linh Nhi.

Mà tiểu hồ ly càng thêm kiêu ngạo, vẻ mặt người hấn là cảm thấy may mắn nhìn Dương Thiên.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, ai cũng không nhường ai.

Mà một màn này để người qua đường nhìn thấy, lập tức tâm đều mạnh hóa.

Khí chất của Dương Thiên không tầm thường, đôi mắt đen láy sáng ngời, mang theo hơi thở siêu phàm thoát tục, tiểu hồ ly ngoan ngoãn nằm trên vai hấn, bất cứ nữ sinh nào cũng không thể chống đỡ nổi sự đáng yêu của nàng.

Không phải sao, đi được khoảng mười mét, Dương Thiên đã bị mười mấy tiểu nữ sinh lấy số điện thoại vài chục lần.

Hơn nữa, sau khi chụp ảnh chung với Tiểu Linh Nhi, lúc này mới hài lòng rời đi.

Tiểu Linh Nhi cười hì hì vụng trộm nói: “Tiểu ca ca, nhìn thấy mị lực của muội đi, nói cho huynh biết, muội chính là.....”

Nàng còn chưa nói hết lời, chỉ thấy Dương Thiên xoay người đi trở về.

Tiểu Linh Nhi nhất thời nóng nảy, cả giận nói: “Đại phôi đản, ngươi còn chưa dẫn ta đi kiến thức nơi này phồn hoa đâu, không phải ngươi nói sẽ dẫn ta đi dạo phố sao?”

Dương Thiên gật đầu nói: “Đúng vậy, đã đi ra đường, xem như đi dạo, nên trở về rồi.”

“Không tính không tính, cái này căn bản không tính, ta muốn ăn đồ ăn ngon, nghe nói các ngươi nơi này có băng đường hồ lô, ta muốn ăn!” Tiểu Linh Nhi tức giận dậm chân.

Dương Thiên buông tay nói: “Ngươi rất được hoan nghênh, chúng ta vừa mới đi được mười bước thì người khác đã ngăn cản mười lần, nếu cứ tiếp tục như vậy, cho dù chúng ta đi một ngày cũng không đi hết được, ta mới không có thời gian lãng phí toàn bộ ở đây.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Linh Nhi nhú một cái nói: “Vậy làm sao bây giờ, lớn lên đáng yêu như vậy lại không thể trách ta.”

Dương Thiên búng tay một cái nói: “Cái này đơn giản.”

Hắn từ trong Thất Thái Linh Lung Tháp lấy ra một ít mực nói: “Ngươi bôi cái này lên trên người, ta sẽ dẫn ngươi đi.”

Tiểu Linh Nhi lập tức xù lông nói: “Đại phôi đản, ta ghét nhất là màu đen, ngươi dám lấy mực nhuộm lông của ta, ta thề không đội trời chung với ngươi.”

Dương Thiên cười ha ha, giống như sói xám dụ dỗ thỏ trắng nhỏ nói: “Ở đây đồ ăn rất ngon, ngươi không muốn nếm thử đâu, có đồ chua, nho, chua rất ngọt, ngươi không muốn nếm thử à?”

Tiểu Linh Nhi thèm chảy nước miếng ròn ròn.

Lúc trước hẳn nghe các tỷ tỷ xuống núi đi ăn trộm kẹo hồ lô, thể chất nàng không tốt, chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Bây giờ thật vất vả mới có một cơ hội như vậy, sao nàng có thể từ bỏ.

Thế là, kiên trì nói: “Được rồi tiểu ca ca, bất quá ngươi chỉ có thể đem mực màu đen kia nhuộm một chút lông tóc trắng nõn của ta, không thể nhiều, bằng không...”

Nàng còn chưa nói hết lời, chỉ nghe Dương Thiên cười gật đầu nói: “Hoa tốt, ngươi yên tâm đi, ta có chừng mực.”

Nói xong, lập tức đem toàn bộ mực nước che ở trên đầu Tiểu Linh Nhi...

Chương 260 - Trên đường gặp Mực Nhu.

Đã qua một canh giờ, Dương Thiên vẫn có thể cảm giác được oán niệm thật sâu của tiểu Linh Nhi!

Nàng trừng đôi mắt to đen như mực nhìn Dương Thiên, trong miệng còn ăn kẹo hồ lô tức giận nói: “Đại phôi đản, ngươi đừng hy vọng ta tha thứ cho ngươi.”

Dương Thiên cười cười không cho là đúng.

Hắn sờ sờ Tiểu Linh Nhi biến thành mèo hoa nhỏ nói: “Ta cảm thấy bộ dáng này của ngươi cũng rất đáng yêu, có một cỗ khí tức thư hương.”

Hiện tại lông tóc vốn thuần trắng của nàng đã bị nhuộm thành màu đen, nhất là một bên mắt là màu trắng, một bên mắt là màu đen, càng thêm đáng yêu.

“Thật sao? Ta thật sự có mùi của thư hương sao?” Tiểu Linh Nhi nghe thấy lời khen ngợi của Dương Thiên lập tức vui mừng ra mặt, nhưng khi nàng nhìn thấy ý cười nơi khóe mắt Dương Thiên, lại nhìn bộ lông bị nhuộm đen chỉ cảm thấy bị lừa.

Nàng nhẹ nhàng cắn lỗ tai Dương Thiên một cái, cả giận nói: “Trên người ta toàn là mực, đó không phải là mùi hương của thư hương, đó là mùi của mực.”

“Đều như nhau cả thôi!”

Dương Thiên Tiểu phong khinh vân đậm!

Tiểu Linh Nhi đang phát điên, ánh mắt Dương Thiên thì nhìn về phía cửa một tiệm sách cũ.

Nơi đó có thiếu nữ đang cật lực chuyển sách nặng nề lên một chiếc xe nhỏ.

Mái tóc dài màu đỏ rực như ngọn lửa của nàng nghiêng xuống, xõa xuống bờ vai thon nhỏ, làn da ngà voi, cổ trắng ngần như thiên nga, đôi mắt màu hổ phách, lông mi như quạt, mũi thanh tú, cái miệng xinh xắn, giống như cánh hoa hồng.

Cô mặc một chiếc áo khoác rộng thùng thình màu xanh da trời, còn bên dưới là một chiếc quần jean được giặt giũ trắng bệch, để lộ đôi chân thon dài thẳng tắp.

Nhưng lúc này nàng cũng không thoải mái, sách cũ vô cùng nặng nề, trán nàng đỏ mồ hôi đầm đìa, sắc mặt mệt mỏi đến mức trắng bệch, nhưng gương mặt quật cường kia lại tràn ngập kiên nghị.

Mực Nhu?

Dương Thiên thần sắc cổ quái.

Cô gái cả ngày mặt dày ngồi cùng bàn với hắn, gọi đối tượng của hắn là cô gái kia.

Phản ứng đầu tiên của Dương Thiên chính là rời đi, có trời mới biết lát nữa gặp được nha đầu này sẽ quần lấy hắn đến khi nào.

Nhưng mà, chờ thời điểm hắn vừa quay người, đột nhiên nghe được một tiếng kêu đau.

Đi được ba bước, Dương Thiên thở dài một tiếng dừng bước, xoay người nhìn về phía thiếu nữ.

Chỉ thấy bàn tay nhỏ bé của nàng vô tình đụng phải góc cạnh của xe nhỏ, máu me đầm đìa, nàng hít nhẹ một hơi, khuôn mặt xinh đẹp cũng nhả thành một đoàn.

Nhưng trên mặt đất còn có mười mấy chồng sách cũ nặng nề, nàng cắn răng, lần nữa lão đảo mang theo vào bên trong.

Dương Thiên do dự một lát, vẫn cảm thấy không đành lòng, chỉ có thể tiến lên.

Mục Nhu xoa xoa mồ hôi trên trán, mang theo sách nặng nề, ngay khi khí lực của nàng đã hao hết, đột nhiên cảm giác trên tay chợt nhẹ.

Những sách cũ này trở nên giống như lông hồng, nàng xách theo không tốn chút sức lực nào.

Lúc Mục Nhu đang nghi hoặc, đột nhiên cảm giác trước mắt có một bàn tay thon dài, không tốn chút sức nào giúp hắn nhắc thư tịch lên!

Mục Nhu ngẩn người, ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy dưới ánh mặt trời cực nóng chiếu rọi, bóng dáng một vị thiếu niên đập vào mắt.

Mục Nhu dụi dụi con mắt, xác định mình không nhìn lầm, nhất thời thần sắc kinh hỉ nói: ” Đối tượng! Sao ngươi lại ở chỗ này.”

Dương Thiên đỡ trán nói: “Mục Nhu, ngươi không gọi đối tượng của ta thì ta sẽ giúp ngươi, ngươi thấy thế nào?”

Đôi mắt đẹp của Mục Nhu cong thành hình trăng lưỡi liềm, lộ ra hàm răng khể cười nói: “Đối tượng tốt, cảm ơn đối tượng của ngươi!

Dương Thiên: ……

Cuối cùng hắn vẫn không thể hạ quyết tâm rời đi, dưới tình huống Mục Nhu giúp đỡ rất bận rộn, dễ dàng ném mười mấy chồng sách cũ lên trên xe.

Nhìn Mục Nhu cười ngọt ngào, Dương Thiên cũng không biết nha đầu này rốt cuộc động kinh ở đâu, cười lâu như vậy mà mặt không cứng sao?

Đây cũng là nguyên nhân hắn ở Huyền Thiên đại lục ba trăm năm…

Dương Thiên đi tới bên cạnh nàng, cô gái lúc này cười hì hì, duyên dáng yêu kiều, chấp tay sau lưng đứng ở nơi đó, dáng

người thon thả gầy gò, bộ ngực cao ngất!

“Đưa tay!”

“A?” Mục Nhu có chút sửng sốt, sau đó vươn bàn tay nhỏ bé trắng nõn như ngọc ra.

Dương Thiên bất đắc dĩ nói: “Một con khác.”

Mục Nhu có chút do dự, vươn bàn tay nhỏ bé bị va chạm kia.

Giờ phút này máu tươi vẫn còn chảy, mà cô gái nhỏ này lại giống như không biết đau đớn, cười đến rất vui vẻ.

Dương Thiên không biết nên dùng thần kinh thô để hình dung nàng hay nên dùng sự kiên cường để hình dung nàng nữa.

Hắn cố ý đưa tay vào trong túi, từ trong Thất Thái Linh Lung Tháp móc ra một viên linh đan trị liệu ngoại thương, cùng một mảnh vải trắng nõn.

Đan dược được bóp thành bột phấn, nhẹ nhàng rắc lên miệng vết thương của Mục Nhu, máu tươi lập tức ngừng chảy.

Mục Nhu vui mừng nói: “Đối tượng, hình như không đau nữa rồi.”

Dương Thiên trợn trắng mắt hỏi: “Vừa rồi không thấy trên mặt ngươi lộ ra biểu tình đau đớn à.”

Mục Nhu có chút nhả nhỏ, đỏ mặt nói: “Đó là bởi vì ngươi ở bên cạnh, nếu ngươi không ở đây, ta đã sớm đau đến khóc rồi.”

Dương Thiên: ……

Đây là logic gì?

Hắn nắm bàn tay nhỏ bé của Mục Nhu, chăm chú băng bó vết thương cho nha đầu, Mục Nhu cắn cắn đôi môi đỏ mọng, má ửng hồng nhìn qua khuôn mặt nghiêm túc của Dương Thiên, trong lòng ngọt ngào một trận.

“Được rồi!”

Trên tay Mục Nhu, Dương Thiên mặc dù đã rất cố gắng, nhưng vẫn bao trọn cả tay nàng vào, tuyệt không mỹ quan.

Mục Nhu nhìn thấy một màn này có chút dở khóc dở cười nói: “Đối tượng, sao ngươi đàn như vậy, bao xấu như vậy, ta làm

sao gặp người a, trên TV người ta không phải diễn phải nơ bướm sao? Không được, ta cũng muốn nơ bướm.”

Khóe miệng Dương Thiên giật giật, nhìn cô gái Y Y không buông tha cảm giác không nên băng bó giúp nàng.

Cuối cùng, không có cách, chỉ có thể vụng về làm một cái nơ con bướm.

Nhìn nơ con bướm xấu xí đáng yêu, Mục Nhu ý cười đầy mặt.

Nàng nhìn con tiểu hồ ly trắng trên vai Dương Thiên biến thành mèo hoa, tò mò hỏi: “Đối tượng, người lại đổi thành tân sủng rồi? Tiểu Linh Nhi đâu?”

Không nhắc còn tốt, nhắc tới tiểu Linh Nhi trực tiếp phát điên, tức giận dậm chân.

Cái này cũng chưa tính, cuối cùng còn trừng mắt nhìn Dương Thiên, nghiêng răng nghiêng lợi.

Dương Thiên chỉ chỉ vị vai không yên này nói: “Nàng chính là tiểu Linh Nhi, nghịch ngợm gây sự, thế nào cũng phải vây quanh chơi đùa với mực nước, kết quả bị nhuộm thành cái dạng này.

Nói xong, buông tay, lộ ra biểu cảm không thể làm gì.

Tiểu Linh Nhi nghe đến đây, tức giận đến ngực muốn nổ tung, lại chụp lại cổ Dương Thiên.

Mục Nhu cười khúc khích nói: “Tiểu Linh Nhi thật sự là quá đáng yêu.”

Tiểu Linh Nhi nghe nói như thế, lập tức có chút hưởng thụ yên tĩnh không ít.

Nhưng câu tiếp theo của Mục Nhu khiến chân nàng trượt một cái suýt chút nữa té xuống khỏi vai Dương Thiên.

“Chính nàng ham chơi bị mực nhuộm đen, còn trách người, ha ha, Dương Thiên, người quá ủy khuất.”

Tiểu Linh Nhi tròn tròn mắt, nếu không phải sợ bị coi như chuột bạch giải phẫu, nàng thật muốn lớn tiếng đem ủy khuất của nàng nói với Mục Nhu.

Rõ ràng là tên xấu xa Dương Thiên kia trực tiếp đổ một bình mực lên đầu nàng, rõ ràng nàng nói không thể động đến bộ lông thuần trắng không tì vết của nàng.

Nàng rõ ràng đã cảnh cáo Dương Thiên.

Tiểu Linh Nhi càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng ủy khuất.

Dương Thiên nhìn Tiểu Linh Nhi muốn khóc, đưa tay lấy ra một viên linh đan vàng óng ánh nói: “Thưởng cho ngươi một viên đậu phộng!”

Tiểu Linh Nhi nhận tình sáng lên, vội vàng một ngụm nuốt vào, hết thấy ủy khuất đều không có, vui rạo rục ăn linh đan.

Nhìn bàn tay nhỏ bé bị thương của Mục Nhu, Dương Thiên hỏi: “Ngươi làm nhiều sách cũ như vậy làm gì?”

Mục Nhu đỏ mặt cúi đầu không nói gì, nàng gượng ép cười nói: “Dương Thiên, thời gian không còn sớm, ta còn có việc phải đi trước.”

Nói xong, một người cố hết sức đẩy xe muốn rời đi.

Dương Thiên lập tức lộ ra thần sắc cổ quái.

Hắn vốn cho rằng cô gái nhỏ này sẽ thỉnh cầu hắn trợ giúp, hơn nữa hắn đã làm tốt chuẩn bị đáp ứng, dù sao tay nàng bị thương.

Nhìn bóng lưng cô gái càng lúc càng xa, cùng với vết thương trắng như tuyết trên vải trắng lại xuất hiện một chút đỏ thẫm, hiển nhiên vết thương lại lần nữa nứt ra.

Dương Thiên thở dài một tiếng, đuổi theo.

Vừa vặn xe ở trên sườn núi, Mục Nhu đi được một nửa căn răng dùng toàn lực xe không nhúc nhích.

Lúc nàng đang muốn thở phào một cái, chỉ cảm thấy xe chậm rãi trượt xuống dưới, khuôn mặt xinh đẹp của Mục Nhu trắng bệch, đang muốn đặt chân ở dưới bánh xe ổn định xe, lại phát hiện xe không nhúc nhích tí nào.

Mục Nhu quay đầu lại, chỉ thấy bàn tay Dương Thiên đặt lên xe, ánh mắt rơi vào trên người nàng.

“Thật không biết người đang kiên trì cái gì?” Dương Thiên thở dài một tiếng, đẩy Mộc Nhu sang một bên, chính mình vịn xe không tốn sức chút nào đi về phía trước.

Mộc Nhu đỏ mặt, cúi đầu đi theo phía sau hắn.

Lúc này đã gần trưa, hai tên lưu manh đang ngồi bên lề đường, một thanh niên lông vàng trong đó trừng mắt nhìn thanh niên cường tráng bên cạnh nói: “Hoa Tử, ta đã nói bao nhiêu lần rồi, Triệu Nhiên ca ta biết, hắn tốt với tỷ ta, bây giờ là hồng nhân bên cạnh Vương lão bản, là đại lão trên trời dưới đất, sao người không tin lời ta nói.”

Thanh niên cường tráng tên Hoa Tử kia lập tức khinh bỉ nói: “Tiểu Hoàng, người cứ chém gió đi, Triệu Nhiên ca là nhân vật gì, có thể so sánh với Kim gia đã từng là, làm sao lại biết tiểu ma cà bông người?”

Chương 261 - Đại lão bình phẩm.

Tiểu Hoàng Mao nghe Hoa Tử khinh bỉ, lập tức không vui.

Hắn say khướt mặt lại uống một ly bia nói: “Ai cho người thoải, Hoa Tử, chúng ta có dám đánh cược hay không.”

Hắn tức giận lật khắp toàn thân, chỉ móc ra hơn hai trăm đồng lẻ tẻ, sắc mặt có chút lúng túng nói: “Tiền Triệu Nhiên ca cho ta đều để cho ta xài hết, chúng ta liền cược hai trăm đồng này.”

Hoa Tử thấy vậy càng thêm khinh thường, hắn móc ra một xấp tiền mặt nhìn ra chừng năm ngàn, trực tiếp hướng trên bàn hất lên nói: “Chỉ cần người gọi Triệu Nhiên ca ra, tất cả những thứ này đều là của người.”

Tiểu Hoàng Mao nghe vậy, trong mắt lộ ra vẻ ngấp nghé, nước miếng thiếu chút nữa chảy ra.

Hắn nuốt nước bọt, hưng phấn nói: “Được, lời này là người nói đấy, thua người cũng đừng hối hận.”

Nói xong, trực tiếp lấy điện thoại di động ra gọi một cuộc điện thoại, hơn nữa còn nói mình bị đánh.

Đối phương hỏi địa chỉ, trực tiếp cúp điện thoại.

Tiểu Hoàng ợ một hơi rượu, dương dương tự đắc nhìn thoáng qua Hoa Tử nói: “Thế nào, bây giờ tin chưa.”

Nói xong, hắn liền muốn đưa tay lấy năm ngàn đồng tiền đặt ở trên bàn.

Hoa Tử cười lạnh bắt lấy tay hắn nói: “Khoan đã, gọi điện thoại người liền muốn lấy tiền đi, không thích hợp đâu.”

Tiểu Hoàng Mao sắc mặt đỏ lên nói: “Hoa Tử người muốn đổi ý.”

Hoa Tử lắc đầu nói: “Chút tiền lẻ này ta còn không để vào mắt, nhưng mà ta cũng không tin người thật sự có thể mời Triệu Nhiên Ca tới, hắn tới, ta xác nhận thân phận của hắn, tiền này người lấy đi, từ nay về sau ta dạy người Hoàng Mao ca đều được.”

Tiểu Hoàng Mao lập tức kích động không thể tự mình, tên Hoa Tử này ở khu vực này chính là lão đại, ngày bình thường đều là đối phương ra lệnh cho hắn, hắn gọi đối phương là đại ca.

Đợi lát nữa ngấm lại đối phương gọi hắn đại ca, hắn quả thực muốn ngất đi.

Không bao lâu sau, Triệu Nhiên xuất hiện, còn mang theo một nữ sinh quần áo mộc mạc, dung nhan thanh tú sạch sẽ.

Tiểu Hoàng nảo bỏ tất cả trang diện bá khí ra khỏi gương của Triệu Nhiên, lái ra hãn mã, Land Rovers, đeo kính râm, mặc áo gió màu đen, khoe miệng ngậm khói thuốc.

Nhưng tuyệt đối không ngờ, cuối cùng hắn chỉ mặc một chiếc áo T-shirt màu xám trắng bình thường, phía dưới là quần jean cổ hở, cưỡi xe điện mang theo chị hắn tới.

Không có kính râm, không có hồ Hãn Mã Hồ, trên cổ không có vòng cổ vàng, trên tay không có lực sĩ.

Sắc mặt Hoa Tử lộ ra thần sắc khinh thường.

Ngay cả Tiểu Hoàng Mao cũng tròn tròn mắt, đây là Triệu Nhiên Ca mà hắn quen biết sao?

Đây là lão đại của Thiên Thượng Nhân Gian sao?

Hắn nhìn tỷ tỷ của mình một cái, lập tức hiểu rõ hết thủy nguyên do, tức giận đến mức nói với nữ sinh dung nhan thanh tú kia: “Tỷ, ngươi nhìn ngươi ăn mặc Triệu Nhiên Ca thành cái dạng gì? Triệu Nhiên Ca bá khí trắc lậu kia đi đâu rồi?”

Triệu Nhiên nhú mày, nói: “Tiểu Hoàng, sao lại nói chuyện với tỷ tỷ ngươi.”

Tiểu Hoàng Mao nghe vậy lập tức rút cổ không dám nói lời nào, nó không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ Triệu Nhiên.

Nhớ rõ lần trước là đối phương hung hăng dạy dỗ hắn một trận, tỷ tỷ hắn ra mặt mới buông tha hắn.

Triệu Nhiên nhìn thoáng qua Hoa Tử, nói với tiểu hoàng mao: “Ngươi không phải nói có người khi dễ ngươi sao, ta làm sao nhìn các ngươi đang uống rượu?”

Tiểu Hoàng Mao lập tức cười ha ha nói: “Triệu Nhiên ca ngươi đừng nóng giận, bằng hữu của ta không tin ngươi là ca ca của ta, ta đánh cược với hắn năm ngàn đồng, cho nên mới gọi ngươi tới đây.”

Triệu Nhiên hừ nói: “Nếu không phải nể mặt mũi tỷ ngươi, ta sẽ đánh ngươi một trận nữa, ta rất bận, gần đây nghe lời tỷ ngươi yên tĩnh một chút cho ta, bằng không ta sẽ cho ngươi đẹp mặt.”

Nói xong, móc một tấm thẻ từ trong túi ra, nói: “Bên trong là mười vạn, hiếu kính cha mẹ ngươi cho tốt, nếu để ta biết ngươi một phần cũng không tiêu ở chính đạo, ta lột da của ngươi!”

Lông chân Tiểu Hoàng run lên, nó vừa muốn lại không dám nhận. Tên tuổi của Triệu Nhiên, ở trong giới này tính cách nói một không hai!

Triệu Nhiên lại nhìn Hoa Tử một chút nói: “Bằng hữu, đều là lẫn lộn trên đạo, có rãnh chiếu cố ta tiểu đệ không chịu cố gắng này nhiều hơn.

Hoa Tử cũng không để ý tới Triệu Nhiên, mà là toàn bộ quá trình đều cười lạnh nhìn Tiểu Hoàng Mao nói: Diễn kịch diễn nguyên bộ, Tiểu Hoàng, ngươi vì cái gì mà có được kế hoạch năm ngàn tệ của ta không chỉ là một ngày hai ngày đi.”

Tiểu Hoàng tức giận nói: “Hoa Tử, lời này của ngươi là có ý gì? Chẳng lẽ ngươi không tin vị trước mắt này chính là Triệu Nhiên ca?”

Hoa Tử lại đánh giá Triệu Nhiên một lần nữa, phát hiện đối phương bình thường không có gì lạ, không khỏi đùa cợt nói: “Tiểu tử ngươi biết ta chưa từng gặp Triệu Nhiên ca, cho nên mới mời một tên hàng giả đến lừa gạt lão tử, Tiểu Hoàng, ngươi được lắm, người ta còn cho ngươi mười vạn đồng, làm hồ ta, tình huống nhà ngươi thế nào ta không biết? Của cải móc ra không hơn năm vạn.”

Nhìn đối phương thu hồi năm ngàn đồng kia, Tiểu Hoàng lo lắng, nó nhìn Triệu Nhiên nói: “Triệu Nhiên ca, ngươi nhanh giải thích một chút, đối phương đã thu đồ vật về.”

Triệu Nhiên thần sắc khinh thường nhìn Hoa Tử, ánh mắt lộ ra khí chất cao ngạo.

Hắn ngồi ở vị trí cao cao này tự nhiên có ngạo khí của hắn, giải thích với tiểu lưu manh này? Hắn xứng?

Nghĩ tới đây, Triệu Nhiên không khỏi nhớ tới Dương tiên sinh, mặc cho bị người hiểu lầm như thế nào, hắn cũng sẽ không giải thích cái gì, cường giả từ quan tâm người khác nghĩ ngợi.

Cho nên, lần này hắn dự định học theo Dương tiên sinh cố giả thâm trầm, xoay người muốn rời đi.

Nhìn Triệu Nhiên toàn thân tản ra bá khí, Hoa Tử ngây ngẩn cả người, chẳng lẽ tiểu tử này thật sự là Triệu Nhiên.

Hắn lấy điện thoại di động ra, đây là một tấm hình hắn chụp lúc ánh đèn mờ.

Nhưng đáng tiếc, chỉ là một tấm hình ảnh bóng lưng.

Lần đó nghe bằng hữu bên cạnh nói, hắn tên Triệu Nhiên.

Bây giờ bóng lưng trên ảnh chụp so sánh với người thanh niên trước mắt này.

Hoàn toàn chính xác có tám chín phần giống.

Vừa nghĩ đến đây, Hoa Tử không khỏi hít sâu một hơi.

Hắn kích động không thôi, nước mắt suýt chút nữa chảy ra, thần tượng đang ở trước mắt, hắn há có thể mặc cho đối

phương rời đi.

Toàn thân Hoa Tử run rẩy, đang muốn mở miệng gọi Triệu Nhiên lại, đột nhiên phát hiện thân thể thần tượng cứng đờ.

Sau đó trực tiếp chạy.

“Tình huống như thế nào?”

Không chỉ Hoa Tử, ngay cả Tiểu Hoàng Mao và tỷ tỷ của hắn cũng ngây ngẩn cả người.

Hai tỷ đệ tận mắt thấy Triệu Nhiên chạy tới bên cạnh một đôi thiếu niên nhìn như là tình lữ, sau đó giúp đỡ bọn họ đẩy cái xe ba bánh cũ nát đi đường khiến người ta ê răng kia.

Trên xe ba bánh chất đầy sách cũ nát, dường như vô cùng nặng nề.

Bọn họ kinh ngạc, mà trong lòng Triệu Nhiên càng nổi lên sóng to gió lớn.

Thiếu niên trước mắt, lại là Dương tiên sinh.

Con người Triệu Nhiên co rụt lại.

Hắn chỉ cần một câu, một phút đồng hồ mình có thể gom góp một ngàn vạn cung kính hai tay dâng lên cho hắn.

Nhưng tình huống bây giờ là như thế nào? Hôm nay mình ăn mặc bình thường, là mang theo bạn gái của mình trải nghiệm cuộc sống, chẳng lẽ Dương tiên sinh cũng như vậy?

Nhưng Dương tiên sinh làm vậy cũng quá mất uy danh của hắn rồi, mình thay đi bộ còn cưỡi một chiếc xe điện ba bốn ngàn khối, mà Dương tiên sinh thì hoàn toàn đẩy một cái xe ba bánh không có xích bỏ hoang?

Còn lười theo nhiều sách nát như vậy?

Đây là muốn bán đồ bỏ đi sao?

Bất quá Triệu Nhiên đạt đến độ cao như hôm nay, tự nhiên chi đạo nên hỏi cái gì không nên hỏi.

Hắn cung kính nói: “Dương tiên sinh, nếu không ta đến giúp ngài đẩy đi.”

Dương Thiên kinh ngạc nhìn thoáng qua Triệu Nhiên, cười nói: “Thì ra là ngươi, ngươi nên vội cái gì thì cứ làm cái đó,

chỗ ta không cần người.”

Mục Nhu tò mò đánh giá người thanh niên này, cảm giác tựa hồ đã gặp ở nơi nào.

Nàng cau mày, bộ dáng thật sự rất quen thuộc, chỉ có điều nghĩ nửa ngày, cũng không nghĩ ra rốt cuộc là từ nơi nào nhìn thấy qua.

Triệu Nhiên chắc chắn không thể để Dương tiên sinh đẩy như vậy, dù sao hiện tại hắn có thể có độ cao như vậy, hoàn toàn là công lao của Dương Thiên.

Hắn đoạt lấy xe đẩy trong tay Dương Thiên, nói: “Dương tiên sinh, có thể giúp được ngài là vinh hạnh của ta, hay là để ta đẩy đi, ta khí lực lớn, việc bản này ngài cứ yên tâm giao cho ta đi.”

Dương Thiên im lặng nhìn Triệu Nhiên cướp được tay vịn xe ba bánh cũ nát, bất đắc dĩ nói: “Tốt lắm, nhưng hơi nặng, người phải chú ý, ta buông tay.”

Triệu Nhiên lộ ra thần sắc tự tin nói: “Dương tiên sinh, khí lực của ta rất lớn, lại...”

Hắn nói tới đây, sắc mặt lập tức thay đổi.

Quyển sách ba bánh xe này cũng không phải là nặng bình thường, hắn một thanh niên hơn hai mươi tuổi, đẩy nó vậy mà không hề động một chút nào.

Nhìn Triệu Nhiên sắc mặt có chút dữ tợn vẫn là đẩy không nổi, Mục Nhu che môi đỏ cười khúc khích nói: “Này, người còn là nam nhân hay không, đối tượng của ta so với người nhỏ hơn vài tuổi, hắn cũng có thể đẩy, người còn được hay không.”

Triệu Nhiên sắc mặt phát ra, lần nữa cắn răng dùng sức, nhưng xe chỉ đi một bước ngắn ngủi.

Mà hắn ta đã hao hết khí lực.

Triệu Nhiên có chút lúng túng nói: “Dương tiên sinh, ngài nói địa chỉ, ta dùng Lamborghini vừa mua đưa cho ngài, ngài chờ ở điểm cuối là được.”

Mục Nhu cười ha ha, nhìn Dương Thiên nói: “Đối tượng, người bạn này của người tốt cuộc là ai, dùng Lamborghini giúp ta đưa cừu thư? Xe đồ chơi sao?”

Dương Thiên lắc đầu cười, đối phương nói dùng Lamborghini đưa sách cũ này, hắn cũng không cho rằng đối phương đang nói giỡn, chỉ cần hắn gạt đầu, đối phương cho dù báo hỏng một chiếc xe mấy trăm vạn, cũng sẽ đem sách giá trị vền vẹn chỉ mấy trăm khối này đưa đến.

Chương 262 - Thân phận của Mục Nhu.

Dương Thiên từ chối ý tốt của Triệu Nhiên, chậm rãi đẩy ba vòng biển mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Triệu Nhiên thở dài một tiếng, hắn không phải muốn đi vượt mông ngựa, mà là đi báo đáp ân tình của Dương Thiên, bắt quá hiển nhiên người ta không cần báo đáp như vậy.

Đang lúc hắn mất mát, chỉ nghe thấy một người phía sau ôm bụng cười ha ha.

Sau khi Triệu Nhiên nghe được thanh âm, đôi mắt lập tức lạnh như băng.

Thanh niên tên là Hoa Tử ôm bụng cười to nói: “Ha ha, Triệu Nhiên ca? Tiểu Hoàng, người xác định hắn không phải đến làm trò cười? Ta vừa mới nhìn thấy cái gì? Hắn đi giúp một cái xe rách nát, nhưng sao anh đây có thể có lòng yêu thương như vậy? Tiểu Hoàng, người luôn nói cho ta biết, người thanh niên người tìm có phải cũng là thu đồ rách nát hay không?”

Sắc mặt Tiểu Hoàng Mao lập tức có chút khó coi, hắn ta cũng không biết lão bản của Thiên Thượng Nhân Gian này làm sao lại tự hạ thân phận giúp người ta đẩy xe, còn cung kính như vậy.

Hắn đang muốn đặt câu hỏi, đã thấy ánh mắt Triệu Nhiên lạnh như băng, chậm rãi đi tới.

Tiểu Hoàng Mao trong lòng căng thẳng, biết Hoa Tử này đã chọc giận Triệu Nhiên, không khỏi nhanh chóng kéo tỷ tỷ của mình lui về phía sau hai bước.

Triệu Nhiên đi tới trước mặt Hoa Tử, cùng với ánh mắt lạnh như băng nhìn nhau.

Thân hình của hắn gầy gò, dáng người của Hoa Tử cường tráng, hai người thoạt nhìn căn bản không phải cùng một cấp bậc.

Đôi mắt Triệu Nhiên sắc như dao, không thèm để hắn vào mắt, mà lạnh lùng hỏi: “Ngươi vừa nói cái gì?”

Hoa Tử khinh thường cười nói: “Ta nói ngươi chính là giả mạo, căn bản không phải lão đại Triệu Nhiên đứng sau màn của Thiên Thượng Nhân Gian.”

Triệu Nhiên lắc đầu nói: “Không phải câu này.”

Hoa Tử lập tức ngây ngẩn cả người, câu này đã là câu nói quá đáng nhất của hắn.”

Triệu Nhiên tiếp tục lạnh lùng mở miệng hỏi: “Ta hỏi ngươi, ngươi mới vừa nói thiếu niên kia cái gì?”

Hoa Tử lập tức vô ý thức mở miệng nói: “Ta nói hắn là người thu rác thì làm sao? Ngươi...”

Triệu Nhiên tức giận hừ một tiếng, trực tiếp đạp tới một cước.

Tuy Hoa Tử sớm có phòng bị, nhưng lại không tránh né được, tốc độ của đối phương rất nhanh hơn nửa lực lượng hung mãnh.

Hắn trượt sát mặt đất ba bốn mét mới đứng vững được.

Hoa Tử ho ra một ngụm máu tươi, khó có thể tin nói: “Ngươi dám đánh ta? Tiểu tử ngươi cũng dám đánh ta, ngươi cũng không hỏi thăm nơi này là ai bảo kê sao.”

Triệu Nhiên lạnh giọng cả giận nói: “Ta không chỉ đánh ngươi mà còn đánh gãy chân ngươi, dám làm nhục Dương tiên sinh, nếu để Vương lão bản biết ngươi có mười cái mạng cũng không đủ dùng.”

Hoa Tử cũng không biết Vương lão bản trong miệng Triệu Nhiên là Vương Liệt đại danh鼎鼎 Giang Thành.

Hắn cho rằng Triệu Nhiên đang hù dọa hắn, không khỏi sắc mặt vắn vẹo gào thét: “Người đánh ta, ta không cho người ra khỏi khu vực này!”

Nói xong, hắn lấy điện thoại di động ra muốn gọi điện thoại.

Triệu Nhiên hai tay đút túi lạnh lùng nói: “Người đánh, ta xem toàn bộ Giang Thành ai dám chống lưng cho người.”

Điện thoại của Hoa Tử đã thông không đến mười phút, rất nhanh một chiếc BMW X6 xe đi xuống bốn năm tráng hán.

Một người đàn ông đầu tóc đeo xích vàng trên cổ, đeo kính râm màu đen xuống xe, Hoa Tử lập tức vui mừng nói: “Hạo ca, cuối cùng anh cũng tới rồi, tôi bị người ta đánh.”

Người tên Hạo ca kia thấy vậy, nhận lấy một ống thép từ dưới tay, cười lạnh hai tiếng chỉ vào bóng lưng Triệu Nhiên nói: “Tiểu tử, quay đầu để ông đây nhìn một chút, người dám động đến ta thì chán sống rồi hả?”

Triệu Nhiên cười lạnh quay đầu lại nói: “Hạo tử, thì ra hắn là người của người à.”

“Nhưng... Nhiên ca?”

Hạo ca gặp thanh niên ăn mặc bình thường là Triệu Nhiên thì trên mặt hiện lên thần sắc khó tin.

Sắc mặt hắn hoảng sợ, chân mềm nhũn trực tiếp quỳ trên mặt đất.

Không chỉ có hắn, ngay cả mấy tráng hán phía sau hắn nghe vậy trên mặt cũng lộ ra thần sắc sợ hãi.

Triệu Nhiên, đại lão mới của Giang Thành thay thế Kim gia, bãi thiên thượng nhân gian chính là hắn che chở, cho đến tận bây giờ vẫn chưa có ai dám đi gây sự.

Từng là đệ nhất mãnh tướng dưới tay Vương Liệt, đừng nói tên tuổi, chỉ động thủ thôi thì những người như bọn họ hoàn toàn không đáng chú ý.

Hoa Tử thấy mình gọi viện thủ quỳ xuống trước mặt thanh niên ăn mặc bình thường này, lại nghe được lão đại khu này cung kính gọi hắn.

Hắn hít vào một ngụm khí lạnh, tâm lập tức chìm đến đáy cốc.

Giang Thành chỉ có một mình Triệu Nhiên có thể gọi là Nhiên ca, chẳng lẽ Tiểu Hoàng Mao nói là sự thật, thanh niên trước mắt này thật sự là Triệu Nhiên.

Muốn nơi này, trái tim của hắn hung hăng co rúm một chút.

Triệu Nhiên tức giận hừ một tiếng với tiểu đệ tự xưng Hạo ca kia: “Cho mình mười cái tát, sau đó ngồi xổm một lần cho ta tỉnh lại đi.”

Hạo ca nghe vậy, khước miệng đắng ngắt gật đầu, vừa mới quạt một cái bạt tai, chỉ nghe một đạo thanh âm lạnh như băng lần nữa truyền đến.

“Sau mười cái tát không thấy đỏ, liền đem đầu lưỡi lưu lại!”

Nói xong, một thanh dao găm sáng loáng, cắm ở trước mắt Hạo ca.

Hạo ca sợ tới mức thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, nhìn bàn tay của mình cắn chặt răng dùng sức tát tới.

Triệu Nhiên nhìn Hoa Tử.

Hoa Tử thần sắc sợ hãi vội vàng cầu xin: “Nhưng mà ca, ta thật sự không biết là ngài, nếu như biết, đánh chết ta cũng không dám đối nghịch với ngài a.”

Triệu Nhiên liếc hắn một cái nói: “Người vẫn không hiểu rõ người sai ở chỗ nào sao?”

Hoa Tử nghe vậy sửng sò, sau đó có chút hoảng sợ nói: “Chẳng lẽ ta sai là bởi vì người thu rách nát kia...”

Lời còn chưa nói hết, Triệu Nhiên cầm một cây gậy ra tay, chân đối phương răng rắc một tiếng đứt.

“Dương Thiên, bằng hữu kia của ngươi rốt cuộc là ai, phụt, ngấm lại hắn nói muốn xem Lan Bác tặng sách cho chúng ta ta liền muốn cười.”

Mục Nhu biết Dương Thiên sức lực lớn, cho nên cũng không giúp đẩy xe, mà hai tay ôm lấy cánh tay Dương Thiên, tay nhỏ bụm lấy môi phẩn, cười đến run rẩy cả người.

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Nếu như ta nhớ không nhầm, hình như hắn tên là Triệu Nhiên.”

Mục Nhu gật đầu, càng cảm giác cái tên này quen thuộc.

Một phút sau, nàng đột nhiên kinh hô: “Người nói cái gì? Hắc tên là Triệu Nhiên? Người xác định hắc tên là Triệu Nhiên?”

Nhìn cô gái đang kinh ngạc này, Dương Thiên có chút im lặng nói: “Người có thể yên tĩnh một lát được không?”

Khóe miệng Mục Nhu co rút hưng phấn nói: “Yên tĩnh? Ta làm sao yên tĩnh được, người đến cùng có biết thân phận của Triệu Nhiên hay không, Giang Thành lợi hại nhất mà ta được biết đều là lão đại đi theo Triệu Nhiên, người có biết hắc lợi hại đến mức nào không, ta nói cho người biết...”

Dương Thiên dứt khoát phong bế giác quan thứ sáu!

Triệu Nhiên có lợi hại hơn nữa thì thế nào, ở trước mặt hắc còn không phải giống như học sinh tiểu học.

Cuối cùng, thấy Dương Thiên không để ý đến nàng, Mục Nhu đưa tay hung hăng nhéo bên hông hắc một cái, khẽ kêu nói: “Dương Thiên, người cũng không có nghe ta nói chuyện.”

Dương Thiên đau đến hít vào một ngụm khí lạnh.

Không nghĩ tới mặc dù mình đã tu luyện đến cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần, lại không ngăn cản được bàn tay nhỏ bé của Mục Nhu.

Mục Nhu lập tức cảm giác ngược ngừng, cười hì hì nhanh chóng giúp hắc xoa xoa nói: ” Đối tượng, thật ngại quá, ta thấy trên TV người ta đều diễn như vậy, lần đầu tiên ta không có kinh nghiệm, không khống chế tốt lực đạo.”

Dương Thiên càng bó tay rồi, không ngờ nha đầu này coi hắc là chuột bạch thí nghiệm.

Mục Nhu đỏ mặt nói: “Ta chỉ bảo người rời xa Triệu Nhiên kia, hắc là người trên đạo, người không nên dính líu vào.”

Dương Thiên hỏi: “Tại sao?”

Mục Nhu có chút tức giận nói: “Bởi vì ta lo lắng cho người!”

Nói xong câu đó, khuôn mặt của nàng thoáng cái đỏ đến cổ.

Thân thể Dương Thiên cứng đờ, thầm than một tiếng.

Thế gian nợ nần, quả nhiên nợ tình khó trả.

Hắn trầm mặc, không biết nên đối mặt với Mục Nhu như thế nào. Hắn chỉ coi đối phương là bằng hữu, hắn vẫn cho rằng đối phương chỉ đang nói đùa với hắn, lại không nghĩ rằng cô gái trước mắt này tựa hồ là nghiêm túc.

Hai người trầm mặc nửa ngày, Mục Nhu đột nhiên a một tiếng.

Dương Thiên nghi vấn: “Sao vậy?”

Mục Nhu có chút lúng túng nói: “Chúng ta đã đi qua!”

Dương Thiên:……

Đi tới ngõ nhỏ âm u ẩm ướt này, Dương Thiên không khỏi càng thêm hiếu kỳ: “Mục Nhu, ngươi làm nhiều sách như vậy rốt cuộc là muốn làm gì?”

Mục Nhu lộ ra nụ cười tươi sáng nói: “Những quyển sách cũ này là cho bọn trẻ trong cô nhi viện.”

Dương Thiên nghe vậy không khỏi nhìn Mục Nhu một cái, cười nói: “Không ngờ ngươi còn rất có lòng yêu thương.”

Thân thể mềm mại của Mục Nhu khẽ run rẩy mở miệng nói: “Đây là việc ta nên làm.”

Dương Thiên đang nghi hoặc, Mục Nhu nhìn thanh âm của hắn có chút chờ mong nói: “Dương Thiên, muốn nghe một chút chuyện xưa của ta không?”

Dương Thiên gật đầu, hắn tự nhiên nhìn ra đối phương là một cô gái có chuyện xưa.

Kế tiếp, Mục Nhu liền nói kinh nghiệm của nàng.

Lúc nàng ba tuổi đã mất cha mẹ trở thành cô nhi, từ nhỏ đến lớn đều lớn lên ở cô nhi viện này, nơi này là nơi bị chính phủ vứt bỏ, không có bất kỳ người nào trợ giúp, toàn bộ đều nhờ viện trưởng một nhà khổ lực chống đỡ.

Trong viện cũng có không ít trẻ con hai ba mươi đứa, tuy cả nhà viện trưởng đều có lòng tốt nhưng từ nhỏ nàng không thể tránh khỏi bị lạnh, sống cuộc sống không đủ no, cho đến khi lớn hơn một chút, bản thân lợi dụng thời gian nhàn hạ ra ngoài làm việc vặt mới chuyển biến tốt đẹp hơn một chút.

Dương Thiên thần sắc phức tạp nhìn thiếu nữ trước mắt, hắn không ngờ đối phương có trải qua đau khổ như vậy mà vẫn có

thể cười đến sáng lạn như vậy!

Chương 263 - Khi dễ trẻ con.

Mục Nhu nhìn Dương Thiên, cẩn thận hỏi: "Người sẽ ghét bỏ ta sao?"

Dương Thiên cười khẽ vuốt mái tóc đỏ rực của nàng nói: "Làm sao có thể, người rất lợi hại đó."

Mục Nhu khoe miệng lộ ra ý cười, hai người tới cửa cô nhi viện, Dương Thiên nhìn thoáng qua cửa lớn, phát hiện bảng hiệu phía trên đã mục nát, cửa lớn càng là tàn phá, là bị sau này dùng ván gỗ đóng đinh.

Mục Nhu cười nói: "Bây giờ cho người thấy người nhà của ta."

Dương Thiên khẽ gật đầu, cửa bị đẩy ra, chỉ thấy một đám trẻ con xanh xao vàng vọt nhanh chóng chạy tới, nhìn Mục Nhu hưng phấn nói: "Nhu tỷ tỷ, tỷ đã trở về."

Nhìn cô gái đang cười tuyệt đẹp với đứa bé, trái tim Dương Thiên có một khắc nhảy nhót.

Cô gái bề ngoài kiên cường, bên ngoài kiên cường, người xưng Mục lão đại này, không nghĩ tới ở chỗ này lại có một mặt ôn nhu như vậy.

Lúc này, có mấy đứa trẻ cuối cùng cũng đưa mắt nhìn về phía Dương Thiên.

Một cô bé bảy tám tuổi mắt to chỉ vào Dương Thiên hỏi Mục Nhu: "Nhu tỷ tỷ, hắn là ai vậy?"

Một đứa bé trai hỏi: "Nhu tỷ tỷ, hắn chính là nam sinh tỷ mấy ngày trước tỷ nói thích sao?"

Mục Nhu có chút ngượng ngùng nhìn Dương Thiên, khuôn mặt có chút hồng nhuận, tuy nhiên tất cả đứng dậy bàn tay nhỏ bé lôi kéo Dương Thiên, cười nhìn tiểu hài tử trước mắt nói: "Đệ đệ muội muội, tên của hắn là Dương Thiên, đối tượng của ta, mọi người mau tới chào hỏi một tiếng."

Khóe miệng Dương Thiên khẽ nhúc nhích, còn chưa nói chuyện, Mục Nhu xoay người, đôi mắt đẹp mang theo vẻ đáng thương.

Được rồi!

Dương Thiên thầm thở dài một tiếng, cười nhìn mười mấy đứa trẻ trước mặt nói: “Chào mọi người, ta là đại ca ca của các người!”

Nhưng mà, mười mấy đứa trẻ không ai để ý tới hắn.

Dương Thiên cảm thấy hơi xấu hổ, Mục Nhu bật cười thành tiếng.

Mười mấy đứa trẻ đối với Dương Thiên khẽ nói: “Người căn bản không xứng với Nhu tỷ tỷ nhà ta, các người vẫn nên chia tay đi.”

“Đúng, Nhu tỷ tỷ là của ta, sau khi ta lớn lên muốn cưới nàng, nàng cũng đáp ứng ta, người liền hết hy vọng đi.”

“Ta không muốn người làm bạn trai Nhu tỷ tỷ, người không cướp được Nhu tỷ tỷ của chúng ta, tỷ ấy yêu chúng ta.”

Mấy đứa bé đem Mục Nhu bảo hộ ở giữa, giương nanh múa vuốt với Dương Thiên.

Sắc mặt Dương Thiên biến thành màu đen, đây là bị ghét bỏ sao?

Hắn đường đường là Phá Thiên Tiên Đế, không gì làm không được, bất quá khi gặp được một đám nhóc siêu quậy hắn thật đúng là đau đầu.

Nhớ tới lúc mình còn bé thích ăn kẹo, ánh mắt Dương Thiên lập tức sáng lên.

Bàn tay hắn lật chuyển móc ra một đồng đan dược màu vàng.

Dương Thiên ngồi xổm xuống cười nói: “Ai gọi ta một tiếng ca ca, ta sẽ thưởng cho hắn một viên kẹo đậu phộng.”

Những hạ phẩm linh đan này chuyên môn cải thiện thể chất của người, đối với tiểu hài tử mà nói sẽ không có dược lực quá mạnh, đối với bọn hắn thập phần hữu ích!

Một màn này khiến cho tiểu Linh Nhi vốn đang buồn ngủ sau khi nhìn thấy, bấp chân trượt một cái thiếu chút nữa té xuống từ trên vai Dương Thiên.

Phá của, quá phá của, vàng óng ánh đều là linh đan, nàng cảm thấy nếu để nàng gọi Dương Thiên một tiếng ca ca được một viên linh đan, nàng có thể làm cho Dương Thiên phá sản.

Móng vuốt nhỏ của tiểu Linh Nhi muốn đi bắt linh đan, lại không nghĩ rằng Dương Thiên trực tiếp đưa tay nhẹ nhàng búng một cái trên trán nàng.

Tiểu Linh Nhi lập tức đau đến suýt nữa chảy nước mắt, vẻ mặt oán niệm nhìn Dương Thiên.

Lúc này, có một tiểu cô nương năm sáu tuổi nhìn không được, nàng cắn ngón cái của mình nói: “Đại ca ca, huynh thật sự cho muội ăn kẹo?”

Dương Thiên vẫy tay với nó nói: “Người lại đây, đậu phộng này rất ngọt.”

Mùi thơm của linh đan đã tràn ngập toàn bộ tiểu viện, tiểu nữ hài tham ăn trước tiên không nhìn được không để ý đồng bạn ngăn cản, chạy chậm đến bên người Dương Thiên, nhào vào trong ngực của hắn, tham lam hít sâu một hơi nói: ” Đại ca ca, mùi thơm trên người của người thơm thật a.”

Hắn là tiên, toàn thân tản ra khí tức tiên giả, nghe rõ lòng!

Dương Thiên đưa một viên linh đan vàng óng ánh cho cô bé, khỏe miệng cô bé đã chảy nước miếng trong suốt, a ô một tiếng nuốt linh đan xuống.

Mắt nàng sáng lên, cười si ngốc: “Đại ca ca, đường đậu rất ngọt.”

Mấy đứa trẻ còn lại cũng không chịu nổi sự cám dỗ của anh trai này, vội vàng chạy tới, Dương Thiên cười cho bọn chúng từng đứa một.

Ngay cả mấy đứa bé trai che chở Mục Nhu cũng người nhìn ta, ta nhìn người, không ngừng nuốt nước miếng.

Lúc này, có một đứa bé trai thật sự nhìn không được dụ dỗ, nhìn về phía một tiểu cô nương hỏi: “Tiểu Tĩnh, đường đậu hắn cho rốt cuộc có ngọt không.”

Tiểu cô nương tên là Tiểu Tĩnh kia hưng phấn nói: “Ngọt, vừa thơm vừa ngọt, ngọt hơn cả đường đậu mà viện trưởng gia gia mua.”

Bé trai kia nghe vậy nhần tình sáng lên, cũng không để ý Mục Nhu nữa, trực tiếp chạy đến trước mặt Dương Thiên làm phản.

Mục Nhu cười xoa cái đầu nhỏ của hai đứa bé trai bên cạnh nói: “Đi đòi kẹo đậu cho hần, các người cứ nói ta nói, hần sẽ cho các người mỗi người hai viên.”

Hai đứa bé trai lập tức sáng mắt lên.

Nhìn Dương Thiên hòa mình với đám trẻ con nhanh như vậy, Mục Nhu Hạnh Phúc cười cảm giác mình không thích lắm người.

Nàng đang ngây người, một giọng nói đột nhiên vang lên bên tai nàng.

“Nhìn cái gì mà mê mẩn như vậy?”

Mục Nhu a một tiếng, nhìn thấy là Dương Thiên, lúc này mới vỗ vỗ vào bộ ngực sữa của mình, nói: “Làm ta sợ muốn chết.”

Dương Thiên lộ ra ý cười, nhìn Mục Nhu nói: “Đây là để lại cho người.” Nói xong vươn tay ra.

Mục Nhu nghi hoặc vươn bàn tay nhỏ bé hỏi: “Cái gì a?”

Vừa dứt lời, đột nhiên phát hiện bàn tay của mình lảng lảng nằm một viên đan dược ánh vàng rực rỡ.

Mục Nhu Minh cười tươi nói: “Dương Thiên ta không gọi người là ca ca, đời này của người chỉ có thể trở thành đối tượng của ta.”

Dương Thiên không trả lời câu hỏi này, mà cười nói: “Đây là phần còn lại của vừa đúng.”

Mục Nhu da trắng như tuyết, mặt mày như vẽ, nàng mỉm cười nhìn Dương Thiên hừ một tiếng nói: “Nhưng mà người cũng đừng tưởng rằng một viên kẹo đã đuổi ta đi, ta còn muốn giống như trên TV, muốn hẹn hò đấy.”

Dương Thiên đỡ trán, cảm thấy không biết nói gì. Hần thật sự nghi ngờ nha đầu này là không có việc gì thì thích xem ti vi, cái gì cũng tham chiếu trong ti vi.

Một lát sau, một tiểu cô nương mười hai mười ba tuổi nói:
“Nhu tử tử, viện trưởng gia gia mời tử qua đó, còn nữa, a di kia cũng tới, mang theo rất nhiều thứ.”

Mục Nhu nghe vậy thân thể mềm mại chần động, nụ cười cứng đờ trên mặt, Dương Thiên nghi vấn nói: “Làm sao vậy?”

Sắc mặt Mục Nhu có chút trắng bệch, sau đó cố gượng cười nói: “Không có gì, Dương Thiên ngươi có thể giúp ta trông nom đệ đệ muội muội của ta một chút hay không, ta đi một chút sẽ trở lại.”

Dương Thiên gật đầu.

Hắn mặc dù nghi hoặc vì sao Mục Nhu nghe được tựa hồ có người tới liền thay đổi sắc mặt, nhưng lúc này một đám tiểu hải tử nhào tới đã không cho phép hắn suy nghĩ nhiều.

Mười mấy đứa trẻ vây quanh hắn, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, vẻ mặt mong đợi nhìn hắn.

Dương Thiên có chút đau đầu, một ngày chỉ được ăn một viên đường đậu, ăn nhiều sẽ có gánh nặng cho cơ thể. Cuối cùng thật sự không còn cách nào, trực tiếp ném tiểu Linh Nhi xuống đất nói: “Nhìn kia, có tiểu hồ ly, mọi người mau bắt đi, ai bắt được thì thưởng một viên đường đậu.”

Tiểu Linh Nhi trực tiếp choáng váng.

Nàng ngơ ngác ngay tại chỗ, mơ hồ chớp đôi mắt to đen như mực.

Sau đó nhìn thấy một đám nhóc nhào về phía nàng, lúc này nàng mới hung hăng trừng mắt nhìn Dương Thiên một cái, tranh thủ thời gian cướp đường mà chạy.

Dương Thiên vừa mới thở phào nhẹ nhõm, chỉ thấy mấy tiểu cô nương vẫn là trông mong nhìn hắn.

Khóe miệng hắn hơi giật giật, cuối cùng cười nói: “Chúng ta chơi trò chơi thì thế nào, nếu ai đoán trúng trong tay ta có đường đậu nào, ta liền cho nàng.”

Mấy tiểu cô nương lập tức hưng phấn gật đầu.

Dương Thiên đặt một viên đậu lên lòng bàn tay nói: “Mỗi người các ngươi thay phiên nhau đoán, ai đoán được để viên

đậu vào tay trái hay tay phải thì đưa viên đậu này cho nàng.”

“Được được được, đại ca ca, huynh không được chơi xấu.”

Dương Thiên cười nói: “Người yên tâm, ta sẽ không chơi xấu.”

Nói xong, hai tay nắm lại hỏi: “Trong cái tay kia có kẹo đậu phộng.”

Một Tiểu Manh Bảo gãi gãi đầu vô cùng xoắn xuýt, cuối cùng lựa chọn tay phải.

Sắc mặt Dương Thiên cứng đờ, vội vàng sử dụng lực chuyển dời không gian của Thất Thái Linh Lung Tháp chuyển dời linh đan đến tay trái.

Sau đó hai tay mở ra nói: “Thật đáng tiếc, ngươi thiếu chút nữa đã đoán trúng.”

Tiểu Manh Bảo tự nhiên rất mất mát,

Nhìn Tiểu Manh Bảo gần như sắp khóc, trên trán Dương Thiên hiện lên một tia hắc tuyến, nếu để cho sự phụ của hắn biết được chí bảo trong thiên hạ truyền cho hắn lại chơi trò chơi nhảm chán như vậy, ăn gian khi dễ tiểu bằng hữu, không biết sự phụ hắn sẽ có cảm tưởng gì.

Mà Dương Thiên dường như cũng có hứng thú, chơi với một đám trẻ con không chịu thua vô cùng vui vẻ.

Hắn có máy gian lận Linh Lung Tháp, tự nhiên cũng không ai có thể đoán được linh đan rốt cuộc là ở trong tay kia, cho nên từng người đều bại trận.

Cuối cùng tiểu manh bảo kia liên tục đoán ba lần đều không đoán trúng, rốt cục không nhịn được, oa một tiếng khóc lên.

Những đứa trẻ còn lại thấy có người khóc cũng bắt chước, đều bật khóc.

Sắc mặt Dương Thiên xấu hổ, không biết làm sao mới tốt, mà trùng hợp lúc này Mục Nhu từ trong phòng đi ra, thấy được một màn này, ánh mắt lạnh như băng trừng mắt nhìn Dương Thiên...

Chương 264 -

Cuối cùng, Dương Thiên giải thích nửa ngày, lúc này Mục Nhu mới tha thứ cho hắn.

Bất đắc dĩ, đám tiểu bằng hữu này là do hắn làm khóc, hắn chỉ có thể lại lấy ra một chút linh quả chia cho bọn họ.

Lúc này một đám trẻ con mới nín khóc mỉm cười.

Thấy cảnh này, Tiểu Linh Nhi đã chạy lên cây gần như cắn chặt răng, bởi vì Dương Thiên chưa từng cho nàng ném qua trái cây thơm như vậy.

Cảm giác như có gai ở sau lưng, Dương Thiên quay đầu lại nhìn Tiểu Linh Nhi đang trốn trên cây tức giận run rẩy cả người, không khỏi cười cười.

Sau đó trực tiếp ném cho nàng một quả, lúc này tiểu Linh Nhi nhận lấy linh quả mới mặt mày hớn hớn.

Sau một lúc lâu, lại từ trong phòng đi ra một vị thiếu phụ ung dung hoa quý, hơn bốn mươi tuổi.

Nàng nhìn Dương Thiên một cái, ánh mắt kiêu căng nói: “Người chính là Dương Thiên mà Tiểu Nhu nói?”

Dương Thiên Kiềm nhú mày, nghi vấn nói: “Người là ai?”

Mục Nhu vừa mở miệng còn chưa nói gì, chỉ thấy phụ nữ ung dung hoa lệ kia lạnh lùng nói: “Người có dám cùng ta nói chuyện không?”

Mục Nhu khuôn mặt trắng bệch, liều mạng lắc đầu với Dương Thiên, trong đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ lo lắng.

Nhưng lúc này hai người bảo tiêu da đen cao lớn phía sau quý phụ kia tiến lên một bước nói: “Tiên sinh, mời đi!”

Dương Thiên gật đầu, mỉm cười đáp lại Mục Nhu.

Hắn muốn xem nữ nhân này rốt cuộc muốn giở trò gì.

Hai người tiến vào một chỗ trong sân yên tĩnh, phu nhân quát lui bảo tiêu đóng cửa lại.

Sau đó nàng đánh giá Dương Thiên từ trên xuống dưới một chút, nói: “Tên của ta là Mục Lan, cô mẫu của Mục Nhu!”

Dương Thiên đang muốn lễ phép chào hỏi một tiếng, dù sao đối phương cũng là trưởng bối.

Nhưng mà không đợi hắn mở miệng, chỉ thấy Mục Lan lạnh lùng nói: “Không cần nói nhảm, ta tới không phải là vì kết giao tình với ngươi.”

Dương Thiên nhướng mày,

Xem ra nữ nhân này tới đây là để gây chuyện.

Quả nhiên, ngay sau đó, chỉ nghe Mục Lan thần sắc khinh thường nói: “Nghe Tiểu Nhu nói, ngươi đang yêu đương với nàng?”

Dương Thiên có chút ngây ngẩn cả người, chuyện này hắn không thừa nhận.

Dương Thiên đang muốn mở miệng phủ nhận, chỉ nghe Mục Lan hừ nói: “Không cần nói cho ta cái gì các ngươi là thật tâm yêu nhau, ngươi hiện tại liền cùng Tiểu Nhu chia tay đi.”

Dương Thiên: ……

Hai người vốn không có quan hệ gì, nữ nhân này suy đoán lung tung thì thôi, căn bản không cho hắn cơ hội giải thích.

Cũng tốt, hắn ngược lại muốn nhìn xem, nữ nhân này đùa giỡn yêu thiêu thân gì.

Thế là. Dương Thiên nhếch miệng cười hỏi: “Ta có thể hỏi tại sao không?”

Mục Lan lộ ra vẻ mặt ghét bỏ nhìn thoáng qua cách ăn mặc của Dương Thiên nói: “Rất đơn giản, ngươi không xứng với nàng!”

Nàng thần sắc kiêu căng, nói ra một đoạn quá khứ.

Thì ra Mục Nhu là con gái của đệ đệ quý phụ trước mắt này. Mười mấy năm trước, đệ đệ của hắn bị hại ở đây toàn bộ người một nhà đều bỏ mạng, nàng vốn cho rằng Mục Nhu cũng chết trong trường hợp ngoài ý muốn này, nhưng mười lăm năm nay khi nàng tới tế điện đệ đệ của mình thì vô tình phát hiện ra Mục Nhu.

Nàng cùng Mục Nhu mặt mày thập phần tương tự, cho nên lập tức liền nhận ra Mục Nhu.

Lại thêm nghe ngóng nhiều lần với viện trưởng, Mục Lan rốt cục xác định, Mục Nhu chính là cốt nhục duy nhất của đệ đệ hần mười lăm năm trước.

Mà lần này nàng đến đây, chính là vì để Mục Nhu nhận tổ quy tông, trở lại Mục gia ở hải ngoại.

Dương Thiên nghe đến đây, cười nói: “Nói như vậy, ngươi muốn mang nàng đi?”

Mục Nhu mở miệng nói: “Đây là đương nhiên, Tiểu Nhu là người Mục gia ta, thân nhân duy nhất của ta, ta làm sao có thể để nàng lưu lạc ở bên ngoài?”

Nói đến đây, trong mắt nàng xuất hiện một tia lạnh lùng nói: “Nửa tháng trước ta không nghe thấy Tiểu Nhu có bạn trai nào, có phải ngươi đã nghe ngóng rõ ràng thân phận của Tiểu Nhu, lúc này mới đối tượng với nàng? Chính là vì lừa nàng chia tài sản của Mục gia ta?”

Dương Thiên cạn lời, người phụ nữ này thật sự có thể tưởng tượng tất cả, trong mắt hần, mặc cho người phụ nữ này có bao nhiêu tài sản, ở trước mặt hần cũng chỉ là một trò cười mà thôi.

Thấy Dương Thiên không nói lời nào, Mục Lan hừ một tiếng nói: “Lúc này Tiểu Nhu vào nhà nói ra quan hệ giữa các ngươi, ta đã phái người điều tra ra thân phận của ngươi, tất cả những gì ngươi có không phải là Tần lão Giang thành có chút liên quan, còn có một số tôm tép nhãi nhép Ôn Nhã, hạng tiểu nhân vật Vương Liệt lẫn lộn cùng một chỗ.”

Nói tới đây, nàng căn bản không để ý đến sắc mặt khó coi của Dương Thiên, tiếp tục ngạo nghễ nói: “Ta có thể nói rõ ràng cho ngươi biết, những người này ở trong mắt Mục gia ta không đáng kể chút nào. Sản nghiệp của Mục gia chúng ta là đứng đầu trong số 00, ở hải ngoại thanh danh vang xa, gia đại nghiệp đại, căn bản không phải ngươi có khả năng tưởng tượng, mà Tiểu Nhu là người nối nghiệp duy nhất của Mục gia, độ cao của nàng về sau, ở trên ta, càng là tồn tại ngươi phải ngưỡng vọng.”

Dương Thiên khẽ nhú mày, hỏi: “Nói như vậy ý của ngươi là ta trèo cao tới Mục gia các ngươi?”

Mục Lan vuốt ve nhẫn ngọc giá trị xa xỉ trên ngón cái, khước mắt âm lãnh nói: “Hừ, chẳng lẽ không phải sao? Cũng không nhìn xem thân phận của ngươi, đợi sau này ta sẽ đích thân tìm cho Tiểu Nhu một người xứng đôi thực sự, cùng Mục Nhu chúng ta phải môn đăng hộ đối, Tiểu Nhu về sau nhất định là phải tiếp quản sản nghiệp Mục gia chúng ta, về sau các ngươi cũng đừng qua lại nữa.”

Dương Thiên đạm mạc mở miệng: “Nếu như ta không thì sao?”

Mục Lan lạnh lùng nói: “Đừng không biết điều, tuy rằng bên này trời cao hoàng đế xa, nhưng năng lượng Mục gia chúng ta không phải ngươi có khả năng tưởng tượng, chỉ cần ta nói một câu, đừng nói là ngươi coi như là tướng lĩnh Giang Thành cũng phải có tai ương lao ngục, ngươi chớ có tự làm lỡ.”

Nói xong, nàng từ trong túi móc ra một trang giấy, viết một tờ chi phiếu!

Sau đó, châm chọc nói: “Đây là một ngàn vạn là tiền đặt cọc, ngươi chờ xuống khuyên Tiểu Nhu rời đi, hai người các ngươi chia tay, nếu kết quả làm ta hài lòng, ta sẽ lại cho ngươi một ngàn vạn.”

Nói xong, ném chi phiếu tới trước mặt Dương Thiên.

Dương Thiên đưa tay tiếp nhận chi phiếu. Không nhìn một cái, lần nữa đạm mạc hỏi: “Nếu như ta vẫn là không thì sao?”

Mục Lan sắc mặt phát lạnh nói: “Nếu như ngươi vẫn không nghe lời, ta sẽ đem ngươi từ trên thế giới này triệt để xóa đi!”

.”

Dương Thiên nghiêng ngẫm cười, rốt cuộc cũng nghiêm túc.

Con ngươi đen nhánh của hắn tựa hồ có phong lôi lập lòe, hờ hững nói: “Hoàn toàn xóa bỏ, ngươi có biết ngươi đang nói chuyện với ai không?”

Đời này, hắn là Phá Thiên Tiên Đế, bây giờ lại bị một tiểu nhân vật như con kiến hôi châm chọc, sắc mặt thoáng cái âm trầm xuống.

“Người cho rằng người là ai?”

Ngày bình thường Mục Lan cao cao tại thượng đã quen, nhìn chăm chăm Dương Thiên nói: “Nếu không phải nể mặt Tiểu Nhu, người căn bản không có tư cách đứng trước mặt ta nói một câu, người đã không đồng ý, vậy thì đừng trách ta.”

Nói xong, nàng hô một tiếng với bên ngoài!

Mà hai người bảo tiêu da đen kia đã sớm chờ ở ngoài cửa từ lâu, Mục Lan chỉ chỉ Dương Thiên lạnh lùng nói: “Đem hắc dầy ta một trận, cho đến khi hắc thay đổi chủ ý mới thôi.”

Hai người da đen cường tráng cung kính gập đầu, hai người bọn họ là quyền vương nổi tiếng dưới đất u Mỹ, được Mục Lan ra giá cao thuê, trở thành vệ sĩ.

Theo Mục Lan thấy, đừng nói hai quyền vương, cho dù là bất kỳ một vị nào trong đó chỉ cần dùng một cánh tay cũng có thể dễ dàng chế phục thiếu niên có chút gây gò trước mắt này.

“Quả nhiên là không biết sống chết!”

Thanh âm Dương Thiên hoàn toàn lạnh xuống, hai quyền vương phía sau hiển nhiên không có ý định lưu thủ, năm nắm uy vũ sinh phong, nếu như đánh vào người bình thường, tuyệt đối không chết cũng bị thương.

Chỉ là hai người ngoài, dám giương oai ở chỗ này!

Khí thế của tất cả Phá Thiên Tiên Đế trên người Dương Thiên hoàn toàn phát ra.

Năm nắm của hai người đánh tới, ngay khi trên mặt quý phụ đã hiện lên lãnh ý tàn nhẫn, chỉ nghe Dương Thiên quát nhẹ một tiếng!

Sau đó, trên người hắc ta bắn ra một cỗ khí lăng mãnh mẽ!

Hắc không quay đầu lại, nhưng hai người da đen kia lại như bị sét đánh, còn chưa tiếp xúc đến Dương Thiên đã trực tiếp bay ngược ra ngoài nặng nề đập vào vách tường cứng rắn.

“Bành!”

Sau tiếng vang thật lớn, vách tường tựa hồ đã sắp ngã xuống.

Nhìn hai tên quyền vương da đen mà mình đã bỏ ra số tiền lớn mời đến, sau đó hôn mê, trên mặt quý phụ rớt cục lộ ra một tia kinh hãi.

Sau đó, nàng lại khôi phục bình thường nói: “Người lại là võ giả cổ? Nhưng cho dù như vậy thì sao? Người dám đụng đến ta sao? Với thân phận của ta ở Mục gia, người dám đụng đến ta một chút, Mục gia chúng ta nhất định sẽ khiến cả nhà người chôn cùng!”

Con người của Dương Thiên hoàn toàn lạnh lẽo, hơn nữa dần dần xuất hiện màu đỏ như máu.

Giọng nói của nàng lạnh như băng, như đến từ địa ngục!

“Người dám dùng người nhà của ta đến uy hiếp ta?”

Long chi nghịch lân, xúc giả sát chi sát...

Mục Lan thần sắc khinh thường, đang muốn đùa cợt nói có gì không dám, đột nhiên phát hiện cổ của mình bị hung hăng bóp chặt!

Sau đó, hai chân chậm rãi rời khỏi mặt đất!

Nàng hoảng sợ phát hiện, bàn tay Dương Thiên đang hướng về phía nàng, ngay sau đó, sắc mặt của nàng chậm rãi biến thành màu tím xanh, hai chân không ngừng giấy dựa, trông trắng mắt trợn lên!

Cho tới bây giờ, Mục Lan rốt cuộc cũng thấy được chỗ đáng sợ và cường đại của Dương Thiên!

Nàng vội vàng cầu xin tha thứ nói: “Khụ khụ, Nhiều... tha cho ta! Xin lỗi, xin ngài tha cho ta!”

Giọng nói của Dương Thiên vô cùng băng hàn nói: “Từ khi người có ý niệm động vào người nhà kia, mạng của người sẽ không còn thuộc về người nữa.”

Chương 265 - Thủ đoạn Thần Minh.

Đôi mắt Dương Thiên đỏ ngầu, lệ khí toàn thân bắn ra!

Kiếp trước hẳn là phạm nhân, nhu nhược vô năng, đã mất đi tất cả người nhà.

Đời này, hẳn là Tiên, không sợ bất kỳ cái gì!

Bàn tay Dương Thiên khẽ khép lại, phu nhân kia càng trở nên khó khăn thở dốc.

Nàng đã sớm mất đi hết thấy tư thái cao cao tại thượng, giờ phút này giống như là chó nhà có tang đáng thương, vậy đuôi mừng chủ với Dương Thiên.

Gia nghiệp lớn thì như thế nào? Thế giới cấp phú hào thì như thế nào? Trong mắt Dương Thiên đều như con kiến.

Mục Lan sớm đã bị thủ đoạn vượt qua người thường của Dương Thiên dọa cho choáng váng, hẳn vốn tưởng rằng Dương Thiên chỉ là võ giả cổ bình thường, lại không nghĩ tới đối phương lại có loại năng lực này.

Cách đó năm mét, nàng bị đối phương nắm cổ nhắc lên.

Dương Thiên lúc này trong mắt nàng như thần minh, không sinh ra bất kỳ tâm tư chống cự nào.

Mục Lan hiện tại hối hận không ngừng, nàng không nên làm nhục đối phương như vậy, không nên uy hiếp người nhà đối phương.

Ngay khi khí lực toàn thân nàng chậm rãi bị rút sạch, đã sắp ngất đi, đột nhiên cửa gỗ bị đẩy ra.

Mục Nhu vốn lo lắng Dương Thiên thấy một màn này, không khỏi kinh hãi hô: “Dương Thiên, mau dừng tay a.”

Nàng biết trong tay cô mẫu rốt cuộc có bao nhiêu năng lượng, nếu chết ở chỗ này, Giang Thành khẳng định có gần nửa quan viên phải xuống đài, mà nếu liên lụy đến trên người Dương Thiên, hậu quả kia khó có thể tưởng tượng.

Dương Thiên nghe thấy giọng nói của Mục Nhu, đôi mắt đỏ như máu dần dần khôi phục lại sự tỉnh táo.

Hắn giống như vứt bỏ chó chết, mang quý phụ kia hoàn toàn vứt bỏ một lần, đứng ở tại chỗ khoanh tay mà đứng.

Mục Nhu biết, nhất định là cô mẫu trên danh nghĩa này chọc giận Dương Thiên, lúc này mới tạo thành hậu quả này.

Ở chung với hai người, nàng đã sớm thăm dò tính tình của hai người, cô mẫu này cả ngày mang theo ngạo khí cao cao tại thượng, quen sai sử người khác, ngay cả viện trưởng gia gia cũng bị nàng làm cho tức giận thiếu chút nữa nằm viện.

Mà tính cách của Dương Thiên không tranh quyền thế, phong khinh vân đạm, hôm nay có thể giận đến mức này, nhất định là nàng bức bách uy hiếp.

Nhưng nữ nhân này tuy chán ghét, nhưng đối với nàng rất tốt, dù sao đối phương cũng là thân nhân duy nhất trên thế giới này của nàng, nàng lại không thể không quan tâm.

Mục Nhu thần sắc lo lắng kiểm tra Dương Thiên một chút, phát hiện hắn không có bị thương, lại vội vàng đỡ Mục Lan dậy.

Lúc này nàng đang ho ra máu, thấy Mục Nhu đến, lập tức nói như gặp được cứu tinh: “Tiểu Nhu, nhanh, nhanh báo cảnh sát, ta đến Giang Thành này lại bị người tập kích, ta muốn cho toàn bộ cảnh sát võ thuật Giang Thành xuất động, ta muốn đem tiểu tử này nhốt trong lao cả đời.”

Dương Thiên Kiếm mày kiếm chau lên, cười lạnh: “Nói như vậy, ngươi vẫn không chịu buông tha ta?”

Y phục toàn thân Mục Lan dính đầy bụi đất, tóc tai tán loạn, trang điểm đều bị lau đi, giống như người điên.

Nhìn Dương Thiên dần dần đi tới, nàng hét lên một tiếng, kéo Mục Nhu nói: “Đừng tới đây, ta là cô mẫu bạn gái của ngươi, là trưởng bối của ngươi, ngươi không thể đụng đến ta.”

Khóe miệng Dương Thiên lộ ra vẻ châm chọc nói: “Bây giờ đã biết ngươi là trưởng bối của ta rồi sao? Vừa rồi lúc nhục nhã ta về mặt không ai bì nổi kia đâu rồi? Vừa rồi bảo hai bảo tiêu của ngươi dồn ta vào chỗ chết, sao ngươi không nói ngươi là trưởng bối của ta?”

“Cái gì?”

Trong mắt Mục Nhu hiện lên hơi nước, khó có thể tin nhìn chằm chằm cô mẫu Mục Lan của mình.

“Cô mẫu, vừa rồi người muốn giết Dương Thiên?”

Nàng lui về phía sau hai bước, khuôn mặt trắng bệch, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Mục Nhu lớn tiếng khóc nói: “Ta có thể đáp ứng người cùng người về hải ngoại, có thể đáp ứng người sẽ không gặp lại hần nữa, người biết hần là tất cả của ta, vì sao còn phải làm như vậy?”

Mục Lan có chút hoảng hốt, nàng vội vàng mở miệng nói: “Tiểu Nhu, không phải như thế, ta không nghĩ tới phải thương tổn hần, ta chỉ là nói chuyện cùng hần mà thôi, là hần, là tiểu tử này chê ta cho hần không đủ tiền, lúc này mới mặt dày mày dạn đuổi theo người. Hần căn bản không coi trọng người là người, mà là tiền của người.”

Nói xong, nàng chỉ chỉ tờ giấy trong tay Dương Thiên nói: “Người xem, trong tay hần cầm một ngàn vạn ta cho, hơn nữa còn muốn cho ta một ức tám ngàn vạn, người nói xem, cô mẫu làm sao có thể cho hần.”

Thân thể mềm mại của Mục Nhu run lên, khó có thể tin nhìn tờ chi phiếu trong tay Dương Thiên.

Dương Thiên cũng không giải thích gì.

Chi phiếu lẳng lẳng nằm ở lòng bàn tay hần, sau đó, dưới ánh mắt kinh hãi của hai nàng, bàn tay Dương Thiên lại đẩy lên ngọn lửa màu xanh lam.

Nhiệt độ của ngọn lửa rất cao, Mục Nhu ở xa hơn năm sáu mét cũng cảm thấy sóng nhiệt đập vào mặt.

Tờ chi phiếu kia, hiển nhiên là biến thành tro bụi.

Mục Lan hoàn toàn hoảng sợ tột đỉnh, nàng ngồi bệt xuống đất không ngừng lùi lại hoảng sợ nói: “Người là người là quỷ, làm sao có thể, trên tay người làm sao có thể có lửa?”

Khi Mục Nhu nhìn thấy chi phiếu trên tay Dương Thiên biến thành tro bụi, đau đớn tê tâm liệt phế vừa rồi cũng hoàn toàn biến mất.

Nàng thấy trên tay Dương Thiên có ngọn lửa, phản ứng đầu tiên không phải hoảng sợ cùng Dương Thiên rút cuộc làm thế nào, mà là lo lắng tay của hần có bị thương hay không.

Vẻ mặt Mục Nhu lo lắng chạy tới bên cạnh Dương Thiên, bàn tay nhỏ đỏ ửng đưa về phía bàn tay Dương Thiên.

Dương Thiên giật nảy mình, vội vàng rút tiên thuật hỏa diễm trên tay ra.

Ngọn lửa trên tay hẳn chính là tồn tại sánh ngang với Tam Muội Chân Hỏa, là lúc luyện đan sử dụng, nhiệt độ cao tới mấy ngàn độ.

Nha đầu này thật không biết nguy hiểm, tùy tiện đưa tay tới, nếu như chạm vào, bàn tay nhỏ bé như ngọc của nàng nhất định sẽ bị nướng chín trong nháy mắt.

Hơn nữa Tam Muội Chân Hỏa gặp nước cũng cháy, ở Huyền Thiên đại lục cũng khó có thể dập tắt, chỉ cần dính một chút sẽ như giò trong xương, thiêu đốt bất kỳ vật thể nào thành tro bụi mới có thể hoàn toàn dập tắt.

Mục Nhu lại không biết những thứ này, hốt mất nàng đỏ bừng lo lắng hỏi: “Dương Thiên, tay của ngươi có bị bỏng hay không, mau cho ta xem một chút.”

Dương Thiên nghe nói như thế, trong nháy mắt ngây ngẩn cả người.

Đây là sự quan tâm rõ ràng.

Loại quan tâm này không giống với tình thân, Dương Thiên cảm giác trong lòng có một loại tình cảm khác thường đang lan tràn.

Nhìn cô gái trước mắt cúi đầu cẩn thận quan sát bàn tay của mình, khuôn mặt xinh đẹp tràn ngập lo lắng, Dương Thiên không khỏi cười ầm ập.

Cô nàng này quan tâm sẽ bị loạn, thật đúng là ngốc đến đáng yêu.

Tam Muội Chân Hỏa là do hắn phát ra, sao lại bị thương được.

Thấy tay Dương Thiên không có chuyện gì xảy ra, Mục Nhu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt chân thành nói: “Đối tượng, ngươi tin tưởng ngươi sẽ không vì tiền mà vứt bỏ ta, thế nhưng lần sau ngươi không được phép chơi ảo thuật nữa, vạn nhất làm bị thương chính mình thì làm sao bây giờ.”

Dương Thiên cười cười không nói gì!

Nha đầu này vậy mà đem tiên thuật hấn thi triển trở thành ma thuật.

Không giống với Mục Nhu, Mục Lan gần như đã bị dọa đến ngất đi, ánh mắt nàng độc ác, nhìn rõ ràng, Dương Thiên vừa rồi không sử dụng bất kỳ đạo cụ nào, đây tuyệt đối không thể là ảo thuật.

Hơn nữa, ở ngoài năm mét, ngọn lửa gần như thiêu đốt cả đầu nàng, tuyệt không kém hơn dung nham của núi lửa.

Ngọn lửa màu xanh lam kia tràn ngập khí tức nguy hiểm!

Ánh mắt Dương Thiên rơi vào Mục Lan, mang theo vẻ đùa cợt nói: “Bây giờ, ngươi còn lấy thân phận của mình mà kiêu ngạo sao?”

Mục Lan sợ hãi nói: “Ngươi rốt cuộc là ai?”

Giọng nói Dương Thiên thê lương đậm mặc nói: “Ta là tồn tại mà cả đời này ngươi không thể chạm đến, tất cả những gì ngươi có trong mắt ta chỉ là một trò cười, buồn cười ngươi tầm nhìn hạn hẹp cho rằng mình cao quý cỡ nào, toàn thân tràn ngập cảm giác ưu việt.”

Mục Lan sắc bén nói: “Ngươi chẳng qua chỉ biết chơi với lửa mà thôi, ở nước ngoài, ta đã gặp qua đại năng như Hấp Huyết Quỷ lang sói, những trò vật này của ngươi ở trước mặt bọn họ giống như trò đùa, đừng tưởng rằng ta thật sự sợ ngươi, ở địa bàn của ta, ta có thể dễ dàng khiến ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong.”

“Chỉ biết chơi với lửa thôi sao?”

Dương Thiên nghe thấy câu nói này, lập tức nở nụ cười.

Tiên nguyên quanh người hấn đều thi triển, Đoạt Thiên Địa Tạo Hóa Quyết điên cuồng vận chuyển câu thông thiên địa.

Dưới ánh mắt kinh hãi của hai nàng, chỉ thấy thiếu niên vẫy vẫy tay về phía hư không!

“Gió đến!”

Một câu nói vừa dứt, thiên địa biến sắc, cuồng phong gào thét, mây đen áp đỉnh, toàn bộ thiên địa tràn ngập khí tức tĩnh mịch.

Mục Nhu dụi dụi con mắt khó tin, cho rằng mình đang nằm mơ.

Đôi mắt cá chết của Mục Lan đột nhiên tròng lớn, cảm gần như muốn trật khớp, trong ánh mắt nhìn Dương Thiên đều là vẻ sợ hãi.

Nhưng mà, chuyện này cũng chưa tính là xong.

Thiếu niên lần nữa vẫy tay về phía hư không, gầm lên.

“Mưa tới!”

Trong khoảnh khắc, từ trên vòm trời, hạt mưa dày đặc không ngừng rơi xuống.

Mưa to như trút nước, như thiên thần nổi giận!

Mục Nhu thần sắc đại ra, nàng cảm giác trên người có một tầng phòng hộ, bất kỳ hạt mưa nào cũng sẽ không thấm ướt y phục của nàng.

Nàng nhìn thoáng qua Dương Thiên, phát hiện hiếm thấy ngạo nghễ đứng đó, cả người tản ra khí tức như tiên, khiến người ta sinh ra sợ hãi.

Mục Nhu lại nhìn thoáng qua cô mẫu của mình, lúc này hắn đang giãy dụa đứng dậy trong mưa to, nhưng dưới sức mạnh cuồng bạo của mưa to, nàng giống như bị vô số thanh kiếm sắc bén ghim trên mặt đất, khó mà đứng dậy.

Mục Lan hoàn toàn không có tâm tư chống cự, hoảng sợ nhìn Dương Thiên như nhìn thần minh.

Vừa rồi trời quang mây tạnh, dưới hai tiếng quát khê của thiếu niên, gió nổi mưa rơi!

Hết thảy không có bất kỳ khúc nhạc dạo nào, hắn thật sự là thần sao???

Chương 266 - Tôn kính như Thần Minh.

Nhưng mà, cái này còn chưa tính xong, dưới ánh mắt kinh hãi của Mục Lan.

Thiếu niên lại vẫy tay về phía hư không, trong ánh mắt dường như có lôi điện lấp lóe.

Hắn gầm lên một tiếng.

“Lôi đến!”

Một tiếng gầm này gần như phá vỡ màng nhĩ của hai người!

Mục Lan có một loại dự cảm không tốt!

Quả nhiên, chỉ thấy trên chín tầng trời, trong mây đen sấm sét vang dội!

Lôi điện to như thùng nước kia răng rắc một tiếng bổ xuống, chỗ rơi xuống đất, chính giữa tiểu viện!

Hơn nữa, khoảng cách Mục Lan chỉ vèn vện là một mét!

Tiếp theo, đạo thứ hai, đạo thứ ba...

Sấm sét không ngừng đánh xuống!

Mục Nhu ngốc trệ, đã quên suy nghĩ như thế nào.

Mà vị phu nhân từng cao cao tại thượng không ai bì nổi kia hiện tại bị lôi điện bao phủ.

Tuy rằng không có bổ trúng nòng, nhưng sắc mặt nàng hoảng sợ, không ngừng kêu thảm thiết!

Chờ đến khi hơn mười đạo lôi điện toàn bộ đánh xuống xong, Mục Lan đã bị dọa ngất đi.

Mỗi một đạo lôi điện đánh xuống, nàng đều giống như tự mình trải qua một lần tử vong.

Mấy chục đạo lôi điện đi qua nàng đã bị dọa bể mật!

Dương Thiên thấy hiệu quả đạt được, lúc này mới chậm rãi thu tay lại!

Vào khoảnh khắc hắn thu tay lại, lôi điện tản đi, mưa to ngừng lại, cuồng phong đột nhiên ngừng!

Một lát sau, bầu trời trong sáng, vạn dặm không mây, lại thấy ánh mặt trời!

Mục Nhu giật mình, lúc này mới trở về thần.

Thần sắc nàng phức tạp nhìn Dương Thiên, nàng muốn hỏi nhưng lại không biết hỏi cái gì!

Mà khi nàng thấy cô mẫu của nàng đã hôn mê, nhất thời biến sắc.

Nhanh chóng tiến lên, lo lắng lắc lắc cô mẫu của nàng, lại phát hiện không có bất cứ động tĩnh gì.

Nghĩ đến lời điện tàn phá bừa bãi vừa rồi, chẳng lẽ...

Mục Nhu không ngừng rơi lệ, trực tiếp ngồi liệt trên mặt đất.

Dương Thiên thấy một màn này có chút không đành lòng, vì thế giọng nói nhu hòa nói: “Không cần khóc, nàng chỉ là bị dọa ngất đi mà thôi!”

Mục Nhu nghe vậy kinh ngạc một chút.

Tuy rằng nàng và cô mẫu trên danh nghĩa này chỉ ở chung vài ngày, cũng không tính là quan hệ thân mật, nhưng dù sao đối phương cũng là thân nhân duy nhất trên thế giới này của nàng!

Mục Nhu lại nhìn thoáng qua cô mẫu, đôi mắt sưng đỏ có chút không tin. Nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn Dương Thiên hỏi: “Thật sao? Cô mẫu ta thật sự không có việc gì sao?”

Vừa rồi bị hơn mười đạo lôi bổ về phía bên cạnh nàng!

Nhưng mà, nàng vừa dứt lời, chỉ nghe Dương Thiên gầm thét với Mục Lan.

“Tĩnh lại!”

Một câu, đánh thẳng vào chỗ sâu trong linh hồn đối phương.

Mục Lan đôi mắt đột nhiên mở ra, miệng lớn thở dốc vài cái, toàn thân ngẩn không được đang run rẩy, giống như là một người điên.

Sau khi nàng nhìn thấy bóng dáng của Dương Thiên lần nữa, lập tức bị dọa đến vỡ mật.

Mục Lan cảm giác như tất cả những gì vừa trải qua đều là mộng, nhưng sau khi cuồng phong gào thét, cây cối gãy đổ, mái ngói của nhà cũ đều bay xuống, sau cơn mưa to mặt đất lầy lội, toàn thân nàng ướt đẫm, sau khi sét đánh, đất vàng vón

là trên mặt đất cứng rắn như sắt, mặt đất gồ ghề giống như vụn thạch.

Lần này, nàng cảm thấy sợ hãi Dương Thiên từ trong tâm linh!

Ba lần Dương Thiên ra tay đã phá vỡ tất cả nhận thức trước đó của nàng!

Lúc này, trong mắt nàng, Dương Thiên không phải là phạm nhân, mà giống như thần linh, thần linh có thể điều khiển mưa gió sấm chớp!

Dương Thiên nhếch miệng cười, nhìn phu nhân thê thảm trước mặt nói: “Bây giờ, người còn cảm thấy mình cao cao tại thượng sao? Người còn cho rằng ta yếu ớt như trẻ con tùy ý người nhào nặn sao? Người còn cảm thấy ta sẽ quan tâm chút gia nghiệp tiền tài không đáng nhắc tới sao?”

Ba câu chất vấn, khóe miệng Mục Lan trắng bệch, trực tiếp quỳ trên mặt đất.

Nàng run lấy bầy, vẻ mặt hoảng sợ không ngừng dập đầu sợ hãi nói: “Thỉnh thần minh tha mạng, thỉnh thần minh tha mạng, ta biết sai rồi, ta không nên chất vấn ngài, ta xin lỗi ngài, chỉ cần có thể tha mạng cho ta, bất luận bảo ta làm cái gì ta đều đáp ứng.”

Dương Thiên hoàn toàn mất đi hứng thú chơi đùa.

Hắn chau mày nói: “Cút ra ngoài cửa thành thành thật thật chờ xem xét lại đi.”

“Phải phải phải, ta cảnh tỉnh, ta biến!”

Mục Lan vốn đã đứng dậy.

Nhưng nghe được một câu của Dương Thiên Hạ, lập tức chân mềm nhũn, suýt chút nữa quỳ xuống lần nữa.

Giọng nói của thiếu niên kia lạnh nhạt: “Còn dám đắc chí, ta sẽ khiến người không ra khỏi Giang Thành được.”

Mục Lan thân sắc sợ hãi, toàn thân bị giội ướt như chuột lột, tựa như chó nhà có tang tè ra cửa.

Dương Thiên thở nhẹ một hơi, đầu óc choáng váng gần như muốn cảm đầu ngã xuống.

Mục Nhu vội vàng tiến lên đỡ hấn, lo lắng hỏi: “Dương Thiên, người làm sao vậy?”

Dương Thiên khoát tay áo nói: “Không sao, chỉ là cảm thấy choáng váng đầu mà thôi, nghỉ ngơi một chút là được.”

Vừa rồi liên tục thi triển ba đạo tiên thuật kia, đã hao hết hết tiên nguyên trong cơ thể hấn, bất quá hiệu quả lại tốt đến thần kỳ.

Đối phương là cô mẫu của Mục Nhu, hấn lại không thể hạ sát thủ.

Nếu không chỉ cần Đạp Thiên Thất Bộ phát động, đối phương tuyệt đối sẽ trở thành một đồng thịt nát.

Mục Nhu đỡ Dương Thiên ngồi xuống ghế, sau đó đôi mắt thật to nhìn chăm chăm Dương Thiên, phảng phất như nhận ra hấn một lần nữa vậy.

Đôi mắt như trăng non của nàng thanh lương trong vắt, sáng rực rỡ như sao, danh sách như mực, da trắng nõn nà, môi như anh đào, khuôn mặt tinh xảo như trân bảo rơi trên thế gian.

Mục Nhu thấy Dương Thiên cũng nhìn chăm chú vào nàng, khuôn mặt không khỏi đỏ lên nói: “Dương Thiên, người nhìn ta làm gì?”

Dương Thiên mỉm cười nói: “Ta không ngờ Mục lão đại trong trường học lại nhìn kỹ, thật ra cũng rất xinh đẹp.”

Trên mặt Mục Nhu lập tức có vẻ vui mừng, thần thái ngây thơ, có chút nhả nhó.

Nàng cúi đầu cười ngọt ngào một hồi, lập tức cảm giác không đúng, nhìn chăm chăm Dương Thiên mở miệng nói: “Đối tượng, người luôn nói cho ta biết, người là ai, sao người có thể điều khiển gió...”

Nàng còn chưa nói xong, ngón trỏ Dương Thiên đã đặt lên đôi môi mềm mại ôn nhu của Mục Nhu.

Giọng nói của hấn mang theo chút thê lương nói: “Có lẽ có một ngày người sẽ biết, hiện tại người chỉ cần biết, ta chưa từng thuộc về thế giới này.”

Mục Nhu sững sốt thật lâu, không thuộc về thế giới này, trái tim nàng lập tức nhắc lên hỏi: “Vậy người còn trở về không?”

Mỗi lần ở chung với Dương Thiên, nàng đều cảm thấy có chút khoảng cách với đối phương, không thể nào truy đuổi được, nhưng dường như nàng đã hiểu ra một chút.

Dương Thiên cười nói: “Trở về? Tại sao phải trở về, đây là tất cả những gì ta lo lắng!”

Mục Nhu thần sắc sa sút nói: “Là ai?”

“Cái gì?” Dương Thiên ngây ngẩn cả người.

“Nữ nhân kia là ai?” Trên mặt Mục Nhu dường như có nước mắt chảy xuống, nàng cúi đầu xuống, không cho Dương Thiên nhìn thấy.

Dương Thiên đầu tiên là ngẩn ngơ, sau đó dờ khóc dờ cười nói: “Nữ nhân gì chứ, đó là người nhà của ta.”

Mục Nhu kinh ngạc, sau đó ngẩng mặt lên, mừng như điên nói: “Nói như vậy đối tượng người còn không có lo lắng cho nữ nhân.”

Nhìn Mục Nhu Dương Thiên đã chạm vào cánh mũi hẳn có chút ngây ngẩn cả người.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, không có bất kỳ khoảng cách nào. Dưới tình huống yên tĩnh như vậy, Dương Thiên có thể nghe thấy nhịp tim rõ ràng của cô gái, cùng hơi thở ấm áp mềm mại.

Có thể nhìn thấy rõ ràng giọt nước mắt trong suốt sắp rơi trên hàng mi dài của cô bé.

Cánh môi của hai người vừa rời trong lúc lơ đãng ma sát một chút, Dương Thiên cảm giác cả người như bị điện đánh trúng.

Ngửi mùi thơm cơ thể thanh thuần phát ra từ người nàng, Dương Thiên không biết phải làm sao.

Mặt hai người bỗng họ nhanh chóng nóng lên, Dương Thiên lại nghe thấy tiếng tim đập của cô gái càng ngày càng mạnh, dường như nàng quên cả hô hấp, khuôn mặt xinh đẹp hiện đầy rạng rỡ.

Đây là nộ hôn chân chính đầu tiên trên ý nghĩa trong ba trăm năm tu tiên của hắn, cứ như vậy trong lúc lơ đãng đưa ra ngoài.

Nhìn nữ hài dần dần có chút mê say khí tức trên người hắn, Dương Thiên có thể lui về phía sau một chút.

Đôi mắt đẹp của Mục Nhu có chút ảm đạm mất mát, nàng cắn cắn đôi mắt đỏ mọng mong đợi nhìn Dương Thiên hỏi: “Đối tượng, có phải người tiếp nhận ta, mới nói với ta tất cả của người.”

Dương Thiên không đành lòng nhìn đối phương đau lòng, gật đầu xem như tán đồng.

Mục Nhu cười, lần này cười vẫn như hoa nở rực rỡ!

Nàng lau nước mắt, kiên định nắm chặt nắm tay thanh tú nói: “Không nắm được tay người, ta sẽ không bỏ qua, một ngày nào đó, người sẽ quỳ dưới váy ta.”

Dương Thiên không khỏi cũng cười ra tiếng.

Cô gái này bất kể tới lúc nào, đều có thể cười tươi như thế.

Hắn xoa xoa đầu nhỏ của đối phương, chân thành nói: “Nộ cười của người rất đẹp, rất có sức cuốn hút!”

Được Dương Thiên khích lệ, Mục Nhu giống như ăn mật, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng.

Sau đó, Dương Thiên nghi ngờ: “Nữ nhân kia muốn dẫn người ra nước ngoài?”

Nói đến đề tài này, Mục Nhu không khỏi có chút mất mát.

Nàng gật đầu nói: “Đúng vậy!”

Dương Thiên giả vờ tùy ý nói: “Vậy người muốn đi không? Chỉ cần người không đi, có ta ở đây, nàng không dám làm càn!”

Cô gái trước mắt này lại đem...

Nộ hôn đầu tiên của hắn đã bị cướp đoạt, trong lòng Dương Thiên, nàng đã chiếm được một vị trí.

Hắn vốn tưởng rằng Mục Nhu sẽ mừng rỡ tiếp nhận, nhưng lại thấy cô gái thống khổ lắc đầu nói: “Ta không muốn đi, nhưng

không thể không đi!”

Dương Thiên khẽ nhú mày hỏi: “Sao vậy? Có người bức bách người sao?”

Mục Nhu lắc đầu nói: “Không phải, bác tôi nói, ông nội của tôi bị bệnh nặng ở hải ngoại, hôn mê vẫn luôn gọi tên tôi, bác sĩ nói ông ấy đã không còn nhiều thời gian, tôi phải đi xem thử.”

Trong trí nhớ, nàng có một gia gia hòa ái cả ngày ôm nàng, yêu thương nàng, nàng không thể ngồi yên không để ý tới!

Chương 267 - Đánh nhau.

Dương Thiên nghe Mục Nhu kể lại, mỉm cười mở miệng nói: "Nếu đã như vậy, ta tôn trọng lựa chọn của con."

Mục Nhu gật đầu cười, nói: "Đối tượng, cảm ơn người đã hiểu rõ!"

Hai người ra cửa, chỉ thấy phu nhân cao cao tại thượng ngồi xồm ở góc tường còn đang sợ hãi run lẩy bẩy.

Dương Thiên khẽ nhướn mày nói: "Còn không đi? Ở chỗ này làm canh công?"

Mục Lan lập tức sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, chân đang run rẩy!

Nàng vẻ mặt ủy khuất nói: "Dương tiên sinh, là ngài bảo ta thành thành thật thật chờ ở đây, ta đây là nghe ngài nói."

Dương Thiên nói: "Vậy bây giờ ta bảo người đi, người có nghe hay không?"

Mục Lan cung kính nói: "Đi, ta hiện tại đi liền!"

Nàng xoay người đi hai bước, sau đó vẻ mặt xoắn xuýt nhìn Mục Nhu bên cạnh Dương Thiên, vẫy vẫy tay với nàng, mặt mũi tràn đầy lo lắng.

Mục Nhu gật gật đầu nói: "Cô, người chờ con, con đi thu dọn đồ đạc."

Mục Lan lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Mục Nhu lôi kéo Dương Thiên, nàng cười nói: "Đối tượng, ta dẫn người đi gặp viện trưởng gia gia một lần, thế nào?"

Dương Thiên khẽ gật đầu, hắn cũng rất muốn gặp ông lão đáng kính này.

Mấy chục năm nay, ngày nào cũng vất vả thu dưỡng nhiều cô nhi như vậy, người một nhà chống đỡ cô nhi viện bị người ta vứt bỏ này, hắn mới là người vĩ đại nhất trên thế giới này.

Dương Thiên bị bàn tay nhỏ bé của Mục Nhu kéo, đẩy ra một cánh cửa gỗ cũ kỹ.

Đập vào mắt là một vị tổ nhân lão nhân mặc một bộ quần áo dân quốc ngồi ngay ngắn trên ghế, trên mặt bàn có một chén

trà nóng hôi hổi!

Quần áo của hắn được giặt sạch sẽ, khuôn mặt khô gầy, râu tóc bạc trắng, nếp nhăn trên mặt rất nhiều, cũng rất sâu, hẳn là do làm việc quá độ.

Lần đầu tiên nhìn lại, hắn rất hòa ái, khuôn mặt hiền lành, luôn luôn lộ ra biểu lộ mỉm cười.

Mục Nhu tiến lên một bước, ôm cánh tay lão nhân cười nói: “Viện trưởng gia gia, đây là đối tượng của ta Dương Thiên, ta mang theo hắn đến thăm ngài.”

Lão nhân cười ha ha, sang sảng mời Dương Thiên ngồi xuống.

Dương Thiên cung kính chào hỏi một tiếng sau đó ngồi xuống, sau đó trên mặt bàn là một bàn cờ tán.

Hắn đánh giá Dương Thiên từ trên xuống dưới một chút, nói: “Tiểu tử biết chơi cờ không? Có muốn chơi một ván với lão già ta không?”

Dương Thiên cười cười, khiêm tốn nói: “Lão nhân gia, ta không hiểu lắm về cờ, kính xin ngài nhường cho!”

Lão đầu cười cười, gật gật đầu!

Mà Mục Nhu kéo cánh tay Dương Thiên nhỏ giọng nói: ” Đối tượng, ngươi không nên miễn cưỡng, kỳ nghệ của viện trưởng gia gia rất cao, từ nhỏ đến lớn ta chưa từng thấy qua một người có thể thắng được hắn.”

Dương Thiên cười nói: “Chỉ là một ván cờ tùy tiện, lão nhân gia hẳn là sẽ nhường ta.”

Mục Nhu bĩu môi, nhiều năm qua nàng căn bản không thấy lão nhân nhường ai.

Ngay cả chính nàng lúc muốn đánh cờ cùng lão nhân đánh hai ván, cũng sẽ bị đối phương lấy kỳ nghệ cao siêu chấm dứt chiến đấu.

Mục Nhu tin tưởng, trên thế giới này đã không có người nào có thành tựu vượt qua lão nhân.

Nhưng có một điều nàng lại xem nhẹ, Dương Thiên đã nói với nàng, hắn không thuộc về thế giới này. Huyền Thiên đại lục tu tiên ba trăm năm, không nói trí lực đã sớm như yêu nghiệt, lại

thêm lúc tâm tình bức bối hẳn cũng sẽ một mình chơi cờ thanh tâm.

Đánh cờ vốn không phải là sở thích của hẳn, mà là bị ép ra.

Có một lần Dương Thiên từng bị vây ở trong một sơn động tiên nhân, chỉ có mở ra bàn đá ván cờ mới có thể rời đi.

Lúc ấy hẳn vì đi ra ngoài, nghiên cứu kỳ phổ trong sơn động tròn ba năm, từ một tiểu bạch trong một ván cờ biến thành một đại sư.

Trong lúc đó, chỉ có mình hẳn biết phải trả giá bao nhiêu khổ nạn.

Cho nên nói, nếu bàn về cờ vây, hẳn nhận thứ hai, không người nào dám nhận thứ nhất.

Hai người bày bàn cờ, trên bàn cờ, lão nhân trước mặt dường như biến thành một người khác, cái gì cũng đều theo quy tắc, không có ý tứ để cho Dương Thiên.

Sau khi đoán Đơn Song là lão nhân cầm quân trắng đi trước. Dương Thiên Âm Tử theo sát phía sau.

Ban đầu mười phút lão nhân là vừa uống nước trà, vừa đánh cờ, vô cùng thoải mái.

Mà trái lại Dương Thiên, mỗi bước đi đều sẽ suy nghĩ rất lâu.

Mục Nhu thấy vậy chế giễu Dương Thiên, còn nói để hẳn sớm nhận thua đi.

Mà trong lòng lão nhân đã bác bỏ Dương Thiên.

Trong mắt hẳn, quân cờ của Dương Thiên quá mức phân tán, không thể ngưng tụ, giống như năm bè bảy mảng, không có tác dụng gì lớn.

Nhưng mà, lại qua mười phút đồng hồ, lão nhân có chút ngưng trọng, mỗi lần hạ cờ đều sẽ cau mày.

Ngược lại, Dương Thiên, đi một bước rút ngắn thời gian còn một nửa so với vừa rồi.

Lão nhân trong lòng có chút kinh dị, kỳ nghệ của thiếu niên trước mắt ở bạn cùng lứa tuổi đã rất không tệ, nếu là sau khi mài giũa chưa từng không thể trở thành cấp bậc đại sư.

Nửa giờ trôi qua, lão nhân nhú chặt lông mày, cảnh tượng lúc ban đầu đảo ngược lại.

Tốc độ chơi cờ của hắn càng ngày càng chậm, mỗi một bước đều cân nhắc nửa ngày, mà Dương Thiên thì nhẹ nhàng thoải mái, không cần phải do dự liên hạ cờ, không cân nhắc bất cứ cái gì.

Điều này làm cho Mục Nhu nhìn thấy là khuôn mặt nhỏ nhắn có chút nghi hoặc.

Viện trưởng gia gia đã từng dạy hắn, cờ vây càng về sau lại càng phải chú ý cẩn thận, bởi vì một nước cờ sai, cả bàn đều thua.

Nhưng Dương Thiên sao lại không cần suy nghĩ.

Lão nhân lại hạ một nước cờ, Dương Thiên theo sát mà xuống, trong nháy mắt đem ván cờ của hắn chặn kín một mảng lớn.

Lão nhân không khỏi ai thanh than thở một thân ảo não, sơ ý!

Trong lòng hắn lại đánh giá Dương Thiên một phen.

Kỳ nghệ của người trẻ tuổi kia, đã ngang hàng với mình.

Nghĩ tới đây, hắn không khỏi có chút khiếp sợ.

Tuổi của hắn đã đến 80, mà đối phương tựa hồ mới mười bảy mười tám tuổi, kinh nghiệm, lịch duyệt của hai người, căn bản không có cách nào đánh đồng.

Mục Nhu cũng kinh ngạc đến bịt miệng nhỏ, Dương Thiên lại ép viện trưởng gia gia đến mức này, xem ra trình độ cờ vây của hắn ngang hàng với lão nhân rồi.

Lại qua mười phút, trên trán lão nhân xuất hiện mồ hôi, vẻ mặt u sầu.

Khi Dương Thiên lại hạ một quân cờ, lão nhân nhìn chăm chăm vào chỗ hạ cờ, nhìn chung quanh bàn cờ, a một tiếng ngồi bệt xuống đất.

Dương Thiên mỉm cười nói: “Lão nhân gia, không sao chứ.”

Mục Nhu cũng bị dọa nhảy dựng, vội vàng đem lão nhân đỡ lên. Hỏi: “Viện trưởng gia gia, ngài làm sao vậy, không có việc gì chứ.”

Lão nhân hoảng sợ nhìn Dương Thiên, trên mặt hiện lên thần sắc khó có thể tin.

Cho tới bây giờ, lão nhân mới hiểu được dụng ý trước đó của Dương Thiên.

Một bàn cát vụn, sau khi Dương Thiên bước ra một nước cờ này, triệt để tụt lại, phá hủy tất cả bố trí phòng ngự của hắn.

Đối phương ngay từ đầu đã bắt đầu bố cục, trách không được, trách không được ngay từ đầu hắn đã luôn suy nghĩ.

Tâm tư kín đáo như vậy, thật sự là quá kinh khủng!

Mục Nhu không rõ ràng cho lắm, nhưng sau khi nhìn thấy vẻ mặt không dám tin tưởng của lão nhân, trong lòng lập tức hiểu ra.

Chẳng lẽ...

Dương Thiên thật sự có thể thắng viện trưởng?

Nghĩ đến đây, Mục Nhu hưng phấn lên, lôi kéo lão nhân nói: “Viện trưởng gia gia, mau đứng lên đi, người không được chơi xấu, đối tượng của ta hôm nay khẳng định sẽ thắng người, ha ha, lúc trước người nói mình lợi hại cỡ nào, nhưng mà hiện tại thời điểm ta ở nơi này ngày cuối cùng, người vậy mà lại thất bại, ha ha ha, mau đứng lên a.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mục Nhu đỏ lên, còn vui vẻ hơn cả Dương Thiên.

Viện trưởng cười khò!

Còn đánh cái gì, không quá ba bước, ván cờ của hắn hẳn phải chết!

Hắn đã tính toán, không có bất kỳ con đường nào có thể đi.

Nhưng hắn cũng không phải hạng người chơi xấu, có thể thắng hắn, đối phương coi như là hậu sinh khả úy.

Mặc dù có chút thất vọng mất mát, nhưng hắn còn thua được.

Lão nhân đứng dậy, biết bại cục không thể vãn hồi, tùy ý hạ một quân cờ.

Mà Dương Thiên cười cười, đang muốn hạ cờ ở trung ương, lại nghe Mục Nhu líu ríu nói: “Không đúng Dương Thiên,

ngươi không thể hạ xuống nơi đó, ngươi nên hạ xuống nơi này.”

Nói xong, ngón tay nhỏ chỉ một khe hở.

Lão nhân vẻ mặt không biết nói gì.

Tiểu nha đầu này vẫn không có ánh mắt như trước, đó là bố cục của hắn, vốn là vì dụ dỗ đối phương, nhưng từ đầu tới đuôi hơn bốn mươi phút, chính là không mắc lừa.

Hiển nhiên, đối phương đã nhìn ra.

Mà địa phương đối phương sắp sửa hạ cờ, chính là một kích tất sát.

Hắn làm sao có thể...

Nghĩ đến đây, chỉ thấy Dương Thiên cười một tiếng, nghe Mục Nhu nói xong, sau đó đem quân cờ rơi vào bẫy rập của hắn.

Lão nhân:...

Biểu cảm trên mặt hắn thiên biến vạn hóa.

Thiếu niên này hạ cờ xuống, cục diện vốn sắp chết đã xuất hiện chuyển cơ to lớn.

Bởi vì cái bẫy kia hắn đã bố trí nửa bàn cờ.

Lão nhân không nghĩ nhiều, kích động thu lưới, cờ của Dương Thiên trong nháy mắt tổn thất hơn phân nửa.

Mục Nhu ai nha một tiếng nói: ” Dương Thiên, ngươi ngu chết rồi, rõ ràng sắp thắng rồi, ngươi làm sao lại đánh cờ ở chỗ đó.”

Dương Thiên:

Hắn rốt cuộc hiểu được chỗ cường đại của nữ nhân cô tình gây sự.

Đó là một nước cờ hắn muốn đánh sao?

Nếp nhăn trên mặt Viện trưởng giãn ra, nhưng mà, không đợi hắn cười ra tiếng, chỉ thấy quân cờ trên tay Dương Thiên sắp hạ xuống.

Mà vị trí của hắn chính là tử huyệt.

Mồ hôi lạnh trên trán lão nhân không ngừng túa ra, trái tim thất lại, cầu nguyện Dương Thiên đừng có mà tụt lại.

Danh tiếng cờ vây của hắn vô cùng vang dội, đây chính là anh danh một đời a.

Mà đúng vào lúc này, đồng đội heo xuất hiện.

“Dương Thiên, người chơi cờ ở đâu căn bản là một quân cờ vô dụng, lúc này nghe ta, chơi ở đây.”

Nói xong, ngón tay nhỏ chỉ chỗ cạm bẫy thứ hai mà lão nhân bố trí.

Chương 268 - Trước khi ly biệt.

Dương Thiên cạn lời, tiểu nha đầu này đúng là thích quấy rối.

Cuối cùng, tay của hắn dưới tình huống bàn tay nhỏ bé của Mục Nhu lôi kéo, đặt quân cờ vào vị trí cạm bẫy thứ hai mà lão nhân bố trí.

Lão nhân vui mừng quá đỗi, e sợ Dương Thiên đổi ý, nhanh chóng hạ cờ thu lại cạm bẫy, cứ như vậy ván cờ của Dương Thiên lại chết một mảng lớn.

Giờ phút này cục diện đã hoàn toàn đảo ngược.

Dương Thiên thở dài một hơi nói: “Lão nhân gia, kỳ nghệ của người rất lợi hại, ta thua!”

Lão nhân nghe vậy, cười xấu hổ.

Lần này hắn thắng cũng không vẻ vang, cho nên cũng không có loại vui sướng khi cùng cao thủ quyết đấu cuối cùng thắng được.

Viện trưởng cười ha ha nói: “Tiểu hữu kỳ nghệ không tầm thường, lão hủ cũng rất bội phục.”

Dương Thiên cười nói: “Viện trưởng kỹ cao hơn một bậc!”

Nghe vậy, viện trưởng cười càng thêm sáng lạn. Hắn nhìn thoáng qua Mục Nhu, cười nói với Dương Thiên: “Tiểu hữu không tiện lảng tránh một chút, ta muốn nói với Tiểu Nhu vài chuyện.”

Dương Thiên gật đầu, xoay người ra cửa.

Lão nhân tươi cười nhìn Mục Nhu, có chút không nỡ nói: “Tiểu Nhu, chúc mừng ngươi tìm được người thân của ngươi, gia gia trong lòng vui vẻ vì ngươi, ngươi đã quyết định hôm nay sẽ cùng cô mẫu của ngươi trở về hải ngoại?”

Mục Nhu gật đầu, đôi mắt đẹp trong nháy mắt liền đỏ bừng.

Lão nhân thở dài một tiếng hỏi: “Không thể ở lại thêm vài ngày?”

Hốc mắt Mục Nhu sưng đỏ nói: “Viện trưởng gia gia, hiện giờ gia gia ta bệnh nặng hôn mê còn nhắc tới tên của ta, ta phải đi thăm người.”

Lão nhân gật đầu nói: “Đó là nên làm, nên làm.”

Mục Nhu lau nước mắt nói: “Viện trưởng gia gia, con không nỡ bỏ người, không nỡ bỏ đệ đệ muội muội.”

Lão nhân ha ha cười, nói: “Đứa nhỏ ngốc, nhớ lời của lão nhân cùng đệ đệ muội muội ta, liền trở về xem xem, nơi này vĩnh viễn đều là nhà của ngươi, ta già rồi, không đi được nữa, không thể đi thăm ngươi, hôm nay từ biệt, hy vọng trước khi có còn có thể gặp được ngươi.”

Mục Nhu nghe xong lời này càng khóc thành nước mắt nói: “Viện trưởng gia gia, người nói cái gì vậy, người nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi, ta chỉ cần có thời gian cũng sẽ trở về thăm người.”

Lão nhân hiền lành cười cười nói: “Vậy là tốt rồi, trong những đứa nhỏ này chỉ có con thông minh tài giỏi nhất, mấy năm nay gia gia quá vô dụng. Không thể chiếu cố con, khiến con chịu không ít đau khổ, con ngàn vạn lần đừng trách ta.”

Hốc mắt Mục Nhu sưng đỏ, khuôn mặt xinh đẹp hiện đầy nước mắt nói: “Gia gia sẽ không, Tiểu Nhu mấy năm nay có gia gia cùng đệ đệ muội muội làm bạn, sống rất hạnh phúc, rất vui vẻ.”

Lão nhân xoa cái đầu nhỏ thanh tú của Mục Nhu cười nói: “Vậy là tốt rồi!”

Sau đó, hấn tựa hồ nghĩ tới điều gì, nhỏ giọng nói với Mục Nhu: “Gia gia đã giúp người quan sát bạn trai nhỏ kia, hấn gặp chuyện ổn trọng, không kiêu không nóng nảy, hơn nữa tính nết rất tốt, tương lai tuyệt không phải vật trong ao, Tiểu Nhu, ánh mắt người không tệ a.”

Mục Nhu lập tức đỏ mặt, mơ hồ mang theo ý cười nói: “Viện trưởng gia gia, ông ấy có lời gì tốt vậy không?”

Lão nhân ha ha cười nói: “Tin tưởng ta, ta cả đời này duyệt người vô số, không quay đầu lại nhìn lầm, hơn nữa người có biết hay không, thật ra ta vừa rồi đã thua.”

Mục Nhu kinh ngạc nói: “A? Thua? Cờ vậy?”

Lão nhân nghiêm túc gật đầu nói: “Đúng vậy, kỳ nghệ của bạn trai người cao hơn ta, hấn quá kinh khủng, từ bước đầu tiên cũng đã đem một bước cuối cùng tính toán tốt, ta xa xa không phải là đối thủ.”

Mục Nhu lau nước mắt cười hì hì nói: ” Vậy cuối cùng gia gia cũng thắng rồi.”

Lão nhân ha ha nhìn Mục Nhu một cái nói: “Quý linh tinh, đừng tưởng rằng ta không biết người có chủ ý gì, hai bước ván cờ cuối cùng, là người cố ý làm vậy đi.”

Nói xong, hấn dùng tay nhẹ nhàng điểm lên cái trán trơn bóng của Mục Nhu.

Mục Nhu thè lưỡi thỏm nói: “Hì hì, hóa ra viện trưởng gia gia đã sớm nhìn ra, nhưng ngài không được phép ỷ lại vào ta, không phải ta muốn ngài thắng sao, trong mắt Tiểu Nhu, gia gia ngài là lợi hại nhất, ta không cho phép bất luận kẻ nào thắng ngài.”

Nói đến đây, sắc mặt nàng có chút hồng nhuận nói: “Cho dù hấn là đối tượng của ta cũng không được.”

Lúc này ngoài cửa, Dương Thiên dựa vào góc tường, khước mắt lộ ra một nụ cười.

Mặc dù hai người đang thì thầm, nhưng thính lực của hấn không tầm thường, mặc dù không cố ý nghe, nhưng vẫn nghe

được rõ ràng.

Nghe thấy cô gái kia trả lời không nói lý lẽ, hấn lắc đầu bật cười.

Cô nàng này đã lừa hấn đi vào.

Lão nhân dặn dò một chút, sau khi mở cửa, Mục Nhu lôi kéo Dương Thiên nói: “Dương Thiên, lại cáo biệt viện trưởng gia gia một chút đi.”

Dương Thiên gật đầu, cười thâm ý với lão nhân gia: “Lão nhân gia, ngài lương thiện hòa ái như vậy, nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi.”

Nói xong, một viên đan dược trong tay cong ngón búng ra, vào trong chén nước lão nhân dùng để uống trà.

Tất cả những chuyện này đều xảy ra dưới tình huống hai người không chú ý.

Lão nhân chỉ là cảm thấy Dương Thiên chúc phúc cho hấn, tuy nhiên vẫn rất vui vẻ, cũng đồng dạng thâm ý cười nói: “Tiểu hữu nếu không chê lão già hòm hèm này kỳ nghệ kém, vậy thì có thời gian tới nơi này thêm vài chuyên, lão nhân ta quét dọn giường chiếu đón tiếp.”

Dương Thiên cười nói: “Nhất định!”

Hai người đến nội viện, chỉ thấy một đám tiểu hài tử oa oa khóc lớn, một quý phụ mặc danh bài trong đó cầm một tấm chi phiếu, nói với một vị nữ nhân trung niên gầy gò hơn bốn mươi tuổi: “Ba trăm vạn đã không ít, người sao còn không tiếp nhận, có phải ngại ít hay không, tốt, ta tặng thêm hai trăm vạn, số tiền này coi như tạ ơn các người nuôi Tiểu Nhu lớn lên.”

Nữ nhân trung niên khuôn mặt khô gầy kia hốc mắt có chút đỏ bừng nói: “Cô gái này, tôi đã nói rồi, lúc trước khi nhận nuôi Tiểu Nhu tôi không cầu hỏi báo gì, chúng tôi nơi này nghèo, nhưng tôi sẽ không lấy số tiền này, bởi vì tôi cảm giác đây giống như là bán con tôi vậy.”

Quý phụ cười lạnh nói: “Nói dễ nghe như vậy không phải là muốn nhiều một chút sao, như vậy được rồi, ta cho người một ngàn vạn, từ nay về sau người cùng Tiểu Nhu đoạn tuyệt quan hệ và lui tới, nàng là người Mục gia ta, ở chỗ các người là sĩ

nhục, một ngàn vạn đem đoạn quá khứ không sạch sẽ này của Tiểu Nhu xóa đi, ngươi có đồng ý hay không.”

Giọng nói của nàng mang theo mùi vị vênh mặt hất hàm sai khiến, vô cùng bá đạo.

Những đứa trẻ còn lại khóc rất thương tâm, bọn chúng vừa khóc vừa không thuận theo nói: “Ô ô, ta không muốn Nhu tử tử đi, Nhu tử tử thích chúng ta.”

“Tiểu Bảo không cần rời khỏi Nhu tử tử, Tiểu Bảo để Nhu tử tử ôm ngủ ô ô ô.”

“Ngươi là người xấu, ngươi cái đồ Đại Phôi Đản, ngươi cắt cho ta, ta không cho ngươi mang Nhu tử tử đi.”

Một cậu bé mười một mười hai tuổi chạy đến bên cạnh Mục Lan, kéo quần áo của cô, cô kéo ra ngoài.

Mục Lan nhìn trên y phục quý giá của mình có rất nhiều dấu tay bẩn thỉu thét lên một tiếng nói: “Thằng nhóc chết tiệt từ đâu tới, ngươi có biết y phục của ta từng có quý, mau mau buông tay cho ta, có tin lão nương cho ngươi một cái tát hay không.”

Nói xong, vươn tay muốn đánh tới.

Mà lúc này, Mục Nhu mặt mày lo lắng, hô to: “Cô, dừng tay!”

Mục Lan không hề bị lay động, tiếp tục đánh xuống.

Mà lúc này một đạo thanh âm trong sáng lạnh lẽo vang lên bên tai hắn.

“Ngươi đánh hắn một cái tát, ta đánh ngươi một ngàn cái tát, không tin, có thể thử xem!”

Thân thể Mục Lan đột nhiên chấn động, lộ ra vẻ hoảng sợ.

Tay của nàng, dán vào vị trí cách tiểu nam sinh kia vền vền một tác liền dừng lại.

Mục Lan gian nan nghiêng đầu sang chỗ khác, sau khi thấy được bóng dáng Dương Thiên, sắc mặt trắng nhợt, chân mềm nhũn, thiếu chút nữa quỳ xuống.

Mục Nhu vội vàng tiến lên bảo vệ tiểu nam sinh kia trong ngực, không ngừng an ủi.

Một đám trẻ con nhìn thấy Mục Nhu đến nơi này, vội vàng vây lại, bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay ngọc của Mục Nhu nói: ” Nhu tử tử, ta không muốn tử rời đi.”

“Nhu tử tử, ta muốn tử mỗi ngày tử đều đút ta ăn cơm.”

“Nhu tử tử, ngươi không phải nói chờ lớn lên ngươi muốn gả cho ta sao? Ô ô ô, ngươi không thể nói chuyện không giữ lời nha.”

Đôi mắt Mục Nhu sưng đỏ lên lần nữa, không ngừng an ủi một đám trẻ con.

Sau đó, nàng trừng mắt nhìn cữu mụ của mình một cái, lại khóc nức nở nhìn nữ tử trung niên gương mặt gầy gò kia cúi đầu nói: “Cổ ma ma, thực xin lỗi, bởi vì bà của ta, để người chịu ủy khuất, ta thay mặt bà xin lỗi người.”

Trung niên nữ tử gầy gò trên má yêu thương cười, nhẹ nhàng nức nở ôm lấy Mục Nhu nói: “Không sao đâu, Tiểu Nhu a, đến nơi đó nhất định phải nhớ gọi điện thoại cho Cổ ma ma, Cổ ma ma sẽ thời thời khắc khắc nhớ tới con, nếu như nơi đó không thoải mái, nhất định phải nhớ trở về, nơi này vĩnh viễn là nhà của con.”

Hai nữ ôm nhau khóc không thành tiếng,

Mục Lan há miệng, đang muốn tách hai người này ra, lại đột nhiên cảm giác bị một ánh mắt lạnh như băng khóa chặt.

Thân thể nàng run lên, sau đó gian nan quay đầu lại, đã thấy Dương Thiên lạnh như băng nhìn nàng.

“Cảm giác bỏng tay sao?”

Giọng Dương Thiên lạnh lùng nói một câu khó hiểu.

“Cái gì?”

Mục Lan không rõ ràng cho lắm, sau đó đột nhiên cảm giác lòng bàn tay đau nhói.

Nàng nhìn lại, chỉ thấy chi phiếu trên tay không biết lúc nào đột nhiên tự cháy...

Chương 269 - Nụ hôn đầu.

"A, lửa, cháy, nhanh cứu hỏa, chỗ nào có nước, nước ở chỗ các người."

Mục Lan sắc mặt hoảng sợ, vừa rồi đã thấy được thủ đoạn của Dương Thiên, nàng biết tất cả những thứ này là do Dương Thiên tạo thành, đối với Dương Thiên càng thêm sợ hãi.

Nàng dùng sức đập, lại không có bất kỳ hiệu quả gì, lòng bàn tay đau nhức khiến nàng gần như đau đến ngất đi.

Mà những đứa trẻ còn lại thì cười ha ha.

Bởi vì vừa rồi Mục Lan đã đắc tội tất cả mọi người bọn họ, cho nên cũng không có người nói cho nàng biết nơi nào có nước.

Làm người phải lưu lại một đường!

Đáng tiếc, Mục Lan ngày bình thường cao cao tại thượng, cũng không hiểu đạo lý này.

Cùng đường, nàng liền cởi bộ quần áo quý giá của mình xuống, đánh vào ngọn lửa quỷ dị này. Cuối cùng, thiêu hủy toàn bộ quần áo, lúc này Dương Thiên mới thu hồi Hỏa Diễm Thuật.

Nhìn Mục Lan cả cánh tay bởi vì than cốc, Dương Thiên lạnh nhạt nói: "Ta phế đi một tay của ngươi, ngươi có ý kiến gì không?"

Nhìn Dương Thiên, nàng không khỏi nghĩ đến cái sân kia, Dương Thiên Triều hét lớn ba tiếng, toàn bộ Phong Vũ Lôi Điện tụ tập.

Nếu không phải đối phương nương tay, có lẽ lúc ấy nàng đã mất mạng.

Hơn nữa, chết vô thanh vô tức, ai cũng sẽ không tra được đến trên đầu Dương Thiên, chỉ cho rằng nàng làm sai chuyện, bị thiên lôi đánh.

Nghĩ thôi cũng không rét mà run.

Vì thế nghe được Dương Thiên đặt câu hỏi, Mục Lan vội vàng sợ hãi kịch liệt với Ninja mở miệng nói: "Dương tiên sinh, ta không dám có ý kiến, ngài giáo huấn đúng."

Dương Thiên hài lòng gật gật đầu, lông mày khẽ nhướng:
“Còn ở chỗ này làm gì? Cút khỏi tầm mắt của ta.”

Mục Lan vừa lẩn vừa bò, nhanh chóng biến mất.

Nàng thật sự sinh ra sợ hãi đối với Dương Thiên từ sâu trong linh hồn.

Mục Nhu lưu luyến không rời chào tạm biệt mọi người,
Dương Thiên mang hành lý nặng nề cho nàng.

Ra cửa, bên ngoài có một cỗ xe hơi xa hoa của Rolls-Royce, là Mục Lan mấy ngày nay ở chỗ này thay đi bộ sử dụng.

Dương Thiên đặt hành lý lên xe, nói với thiếu nữ xinh đẹp trước mặt: “Được rồi nha đầu, thuận buồm xuôi gió.”

Mục Nhu nhìn thoáng qua cô nhi viện, sâu trong đôi mắt đẹp có nồng đậm không nở.

Tất cả mọi người đều đến tiễn biệt hân.

Mục Nhu nhìn về phía Dương Thiên, chân thành nói: “Dương Thiên, lúc ta không có ở đây, người có thể tới thăm các đệ đệ muội muội của ta sao? Vậy chỉ sợ thỉnh thoảng tới một lần cũng được.”

Dương Thiên gật đầu nói: “Yên tâm, ta sẽ đồng ý với người.”

Mục Nhu vui đến phát khóc, tiến lên ôm Dương Thiên.

Thân thể Dương Thiên hơi cứng ngắc, có chút không biết làm sao.

Thân thể nữ hài vô cùng mềm mại, ấm áp, hơn nữa còn mang theo mùi thơm nhẹ, Dương Thiên cảm giác mình gần như quên cả hô hấp.

Hắn đang ngây người, Mục Nhu cắn đôi môi đỏ mọng, nhắm hai mắt trực tiếp hôn về phía Dương Thiên.

Đôi môi của thiếu nữ vô cùng mềm mại, hơn nữa vô cùng nghịch ngợm, cái lưỡi dính hương vụng về vươn ra, nhếch lên khỏi hàm răng của Dương Thiên.

Cảm nhận hương vị ngọt ngào đột nhiên xông vào trong miệng, Dương Thiên mở to hai mắt nhìn, cả người rơi vào trạng thái cứng ngắc.

Đầu lưỡi công kênh của hắn không ngừng bị lưỡi thơm của nữ hài truy kích, đôi bàn tay thon dài cũng bị bàn tay nhỏ bé của Mục Nhu nắm lấy.

Thiếu nữ lộ ra biểu lộ hết sức hưởng thụ, vong ngã đòi hôn!

Dương Thiên mở mắt ra, phát hiện khuôn mặt cô gái dưới ánh mặt trời chiếu rọi, tản ra một tầng hào quang, mũi ngọc tinh xảo vô cùng, đôi mắt đẹp như nước đang nhắm chặt, lông mi đen nhánh giống như hai bàn chải đang chớp động.

Thật lâu sau, môi đã tách.

Dương Thiên sờ môi, cảm giác ôn nhuận vẫn còn, trong miệng vẫn có một loại cảm giác ngọt ngào.

Nhưng mà, chính là cảm giác khóe môi mình rách da.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía Mục Nhu.

Mục Nhu khuôn mặt đã đỏ thành quả táo, nàng nhăn nhó nói: “Lần đầu tiên người ta hôn môi, không có kinh nghiệm gì, thật xin lỗi.”

Thấy cảnh này, Dương Thiên lại có chút ngây ngẩn cả người, nha đầu xưng vương xưng bá ở trong trường học này, vào giờ khắc này lại xinh đẹp động lòng người như thế, thật sự là phong thái khác thường nói không nên lời.

Hắn tu tiên ba trăm năm, bây giờ bị người cưỡng hôn, làm sao có thể chịu thiệt như thế, hưởng hồ, cảm giác hôn môi xác thực thập phần mỹ diệu.

Nó giống như là độc dược, khiến người ta không thể tự kiềm chế.

Thế là, Dương Thiên nhướn mày cười nói: “Không sao, người cần kinh nghiệm ta cho người.”

“Cái gì?”

Mục Nhu còn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy đôi môi trắng của mình bị một cái miệng chặn lại.

Một cái lưỡi tràn ngập lực đạo, dễ dàng cạy mở hàm răng đóng chặt của nàng, quần lấy lưỡi thơm của nàng.

Hơi thở thô trọng mang theo sóng nhiệt của thiếu niên phun vào khuôn mặt xinh đẹp của nàng, Mục Nhu cảm giác toàn thân run rẩy, trong đầu trống rỗng.

Lực đạo cuồng dã kia khiến nàng khó thở, bởi vì không thể thở nổi, gương mặt xinh đẹp của nàng đã nghẹn đỏ bừng, móng tay nhỏ bé cắm sâu vào trong cánh tay Dương Thiên.

Dương Thiên nếm đủ mùi vị, lúc này mới ngừng lại, nhìn cô gái đang thở dốc, cười như không cười nói: “Bây giờ có kinh nghiệm chưa?”

Mục Nhu cảm giác toàn bộ trái tim như muốn nhảy ra ngoài, nàng trợn trắng mắt nhìn Dương Thiên, sờ lên đôi môi hồng của mình có chút sưng đỏ, không khỏi nhéo Dương Thiên một cái nói: “Dương Thiên, ngươi muốn chết à.”

Nhìn nữ hài thiên kiều bá mị, Dương Thiên trong nháy mắt xuất thần.

Trong lòng hắn càng thêm lo lắng cho nàng.

Đừng thấy ngày thường Mục Nhu rất chủ động, nhưng đây là lần đầu tiên nàng không trâu bắt chó đi cày. Nhìn ánh mắt Dương Thiên trở nên nóng rực, nàng cho rằng Dương Thiên còn muốn hôn lần nữa, khuôn mặt không khỏi đỏ bừng vội vàng lui về phía sau hai bước.

Sau đó cảm thấy vị trí này đạt đến khoảng cách an toàn, lúc này mới mở miệng nói: “Đối tượng, ngươi còn như vậy ta liền cáo ngươi đùa giỡn lưu manh, ta hôn ngươi là bởi vì lên TV đều là diễn như vậy, nam nữ tình lữ khẳng định phải ly biệt một nụ hôn, ngươi đừng nghĩ nhiều.”

Dương Thiên bật cười, sau đó gật đầu thân thiết nói: “Đến đó rồi, nhất định phải chăm sóc tốt cho mình.”

Mục Nhu gật gật đầu, cúi cái đầu nhỏ thanh tú xuống.

Dương Thiên đưa tay ra, sau đó mở miệng: “Nhận lấy!”

“Cái gì?” Mục Nhu có chút tò mò, chẳng lẽ Dương Thiên muốn tặng quà cho nàng?

Nàng không khỏi mong đợi, nhưng mà Dương Thiên mở lòng bàn tay ra, lại phát hiện trong lòng bàn tay của hắn có một viên đan dược màu xanh biếc.

Mục Nhu phốc phốc một tiếng cười ra tiếng nói: “Đối tượng, người khác tách ra đều là đưa một lễ vật quý trọng, hoặc là lễ vật có giá trị, ta không yêu cầu người đưa lễ vật quý trọng gì, nhưng người cũng không thể cầm một hạt đậu đường nho nhỏ lừa gạt ta đi.”

Nhưng nàng không biết, viên đan dược tỏa ra khí tức dược thảo nồng đậm này là do Dương Thiên dùng mấy chục loại linh dược tinh luyện mà thành.

Nàng cũng sẽ không biết, nếu để cho đám người Vương Liệt Ôn Nhã biết đây là đan dược do Dương Thiên xuất thủ, ít nhất phải lấy ra vài ức nhân dân tệ để trao đổi.

Bởi vì lần trước Dương Thiên lấy ra hai viên Tủy Tủy Đan, Mộc lão cùng Vương Liệt song song bước vào cảnh giới Âm Kinh trung kỳ. Nếu là trước kia, không có mấy chục năm khổ tu căn bản không có khả năng.

Dương Thiên nhìn viên đan dược màu xanh này định bỏ vào miệng, không khỏi cười nói: “Lễ vật này không phải chuẩn bị cho người.”

Mục Nhu có chút nghi hoặc, hiếu kỳ hỏi: “Đó là chuẩn bị cho ai.”

Dương Thiên nói: “Gia gia của người.”

Mục Nhu bật cười, nói: “Ông nội của ta? Ông ấy không thích ăn kẹo đậu.”

Khóe miệng Dương Thiên nhếch lên mỉm cười nói: “Người cho hắn ăn, người sẽ biết, viên đan dược này là một trong bốn đại thế gia của Trung Y Đường Thái cho ta, nghe nói có thể trị bách bệnh, tổ truyền của bọn họ, nói không chừng có hiệu quả với bệnh của ông nội người.”

Mục Nhu bật cười một tiếng nói: “Đối tượng, ta vốn cho rằng người rất lý trí, lại không nghĩ rằng người cũng mê tín như vậy, trên thế giới làm sao có thể có linh đan diệu dược trị bách bệnh.”

Dương Thiên khuyên nhủ: “Cho dù người không tin, thử xem tóm lại vẫn tốt, dù sao cũng là ta vất vả cầu được.”

Mục Nhu nghiêng đầu nói: ”Được, ta liền nhận lấy, cũng thay gia ta cảm ơn ngươi.”

Nhìn Mục Nhu cúi đầu nhỏ giọng thầm thì thứ này ăn vào có thể tiêu chảy hay không, Dương Thiên không khỏi cười âm áp.

Dương Thiên xoa xoa cái đầu nhỏ thanh tú của Mục Nhu, thầm than trong lòng: “Trước khi đi, không có gì có thể tặng cho ngươi. Có viên đan dược này, ngươi có thể bình an cả đời ở hải ngoại!”

Lời nên nói đều đã nói xong, ánh mắt Dương Thiên lại nhìn về phía cô Mục Lan của Mục Nhu.

Đột nhiên đôi mắt hắn trở nên lạnh lẽo, lạnh lùng nói: “Chăm sóc Tiểu Nhu cho tốt, nếu để ta biết ngươi ngược đãi, hoặc bức bách nàng làm chuyện nàng không thích làm, lên trời xuống suối vàng, ta nhất định giết ngươi!”

Một câu nói, khí thế của Thiên Tiên Đế Dương Thiên toàn bộ khai hỏa với Mục Lan.

Đôi mắt của hắn đỏ ngầu, yêu dị.

Mục Lan nhìn vào mắt Dương Thiên, chỉ cảm thấy được một cảnh tượng tận thế, núi thủy biến thủy, cáo trắng chất chồng, máu tươi nhuộm thành màu đỏ như máu.

Nàng a một tiếng hét thảm, trong nháy mắt triệt để sụp đổ.

Lúc này Dương Thiên mới thu hồi ánh mắt.

Hắn đã gieo tâm ma vào trong lòng đôi phương, chỉ cần nàng muốn sinh ra bất kỳ cảm xúc tiêu cực nào đối với Mục Nhu, sẽ nhìn thấy một màn vừa rồi, một màn khiến nàng cảm thấy sợ hãi từ trong xương cốt kia!

Chương 270 -

Vẫy tay tạm biệt, Dương Thiên dành cả một ngày ở cô nhi viện.

Cùng bọn họ ăn bữa tối, Dương Thiên thế mới biết cô nhi viện này nghèo đến mức nào, trong đồ ăn không có bất kỳ chất béo nào, bọn nhỏ lại ăn như hổ đói.

Dương Thiên yên lặng nhìn vào trong lòng!

Cuối cùng dưới lời mời thỉnh tình của lão nhân, đánh bại hấn trên cờ vây một lần, lúc này mới đứng dậy cáo từ.

Trước khi đi, Dương Thiên nhìn lão nhân cười nói: “Hết thầy sẽ tốt lên!”

Lão nhân gật đầu cười với hấn.

Ra ngoài, Dương Thiên đưa tay bấm một cuộc điện thoại.

Giang Thành Tần gia.

Một lão giả hơn bảy mươi tuổi nhìn bà nội trẻ hơn ba mươi tuổi của Tần Giác chắc chắn không thôi.

Sau đó nói với Tần lão: ” Tần lão ca, ta vạn lần không nghĩ tới vợ quân nghiêm vạn năm của ngươi lại tìm một phòng ở nửa đoạn thân thể xuống mồ, còn trẻ như vậy, mới hơn năm mươi tuổi, không phải ta nói ngươi, ngươi như vậy thật có lỗi với mẫu thân của mấy đứa nhỏ Tần Nghị này.”

Tần lão lắc đầu dờ khóc dờ cười nói: “Cái gì a lão Tôn, đây chính là phu nhân nguyên phối của ta.”

Tôn lão khinh bỉ nhìn hấn lắc đầu nói: “Ta cũng lúc còn trẻ đã từng làm việc này, không ngờ ngươi già như vậy còn già mà không kính, tẩu tử đâu, nàng đi đâu rồi? Không phải là ngươi làm hấn tức giận bỏ đi chứ.”

Tần lão vẻ mặt im lặng.

Mỗi lần bạn già của mình tới nhà mình, Tần lão đều cảm thấy hết sức xấu hổ, bởi vì bà nội của Tần Giác cũng đã trẻ hơn ba mươi tuổi, mà hấn hiện tại vẫn như cũ ở vào tám mươi tuổi.

Hai người chênh lệch ba mươi tuổi, hấn ở trong vòng tròn đã hoàn toàn thành người già mà không kính.

Bạn già của muội tử đến, Tần lão mỗi lần đều dọa đến đem bạn già của mình giấu đi, ngấm lại cũng là biệt khuất.

Nhưng mà người bạn già này của hấn cũng không biết trúng gió gì, mỗi lần hấn cùng bạn cũ trò chuyện vui vẻ, bạn già của mình liền chạy đến, cố ý ở trước mặt bọn họ tưới hoa, quét rác.

Vì vậy, liền có một màn hiểu lầm hôm nay.

Hơn nữa, bà nội Tần Giác cũng không giải thích, điều này làm cho Tần lão quả thực muốn phát điên.

Bây giờ hắn thật sự rất muốn khẩn cấp cầu xin Dương Thiên, nhờ hắn ban cho mình một viên đan dược.

Nhưng Tần lão biết, một nhà này của hắn đã thiếu đối phương quá nhiều nhân tình, đối phương lại không cho bọn họ báo ân, điều này làm cho Tần lão giống như là trong lòng có tảng đá lớn vậy.

Nhưng khi hắn vừa nghĩ tới đây, điện thoại đột nhiên vang lên.

Tần lão cầm lên xem xét, lập tức kích động không thể tự mình.

Một màn này khiến Tôn lão sau khi nhìn thấy có chút kinh ngạc, có thể khiến cho lão nhân trước mắt kích động như vậy, rốt cuộc là ai gọi điện thoại tới? Chẳng lẽ là một vị đại lão nào đó trong tỉnh?

Tần lão nhanh chóng cung kính đón điện thoại: “Dương tiên sinh, không biết ngài tìm lão hủ là...”

Họ Dương? Trong tỉnh không có vị đại lão nào họ Dương? Chẳng lẽ là vừa mới nhậm chức?

Tôn lão có chút nghi hoặc.

Giọng Dương Thiên sáng sủa đi thẳng vào vấn đề nói: “Người muốn có thêm ba mươi năm thọ nguyên sao?”

Tôn lão nghe nói như thế, lập tức có chút ngây ngẩn cả người.

Lỗi tai Tần lão không tốt, mở miệng miễn đề, Tôn lão nghe được giọng nói của đối phương rất trẻ, tuổi tác không lớn hơn Tần Giác bao nhiêu.

Hơn nữa, câu nói đầu tiên khiến Tôn lão hoàn toàn tròn tròn mắt.

Có thêm ba mươi năm thọ nguyên, có ý tứ gì? Bán thuốc cao da chó?

Tần lão ca có quan hệ gì với người bán thuốc cao da chó từ bao giờ?

Toàn bộ quá trình Tôn lão đều ở trong trạng thái ngơ ngác!

Hắn không tin, cũng biết Tần lão rất lý trí, khẳng định đôi phương gọi nhằm điện thoại.

Như vậy kế tiếp, Tần lão khẳng định là giận dữ cúp điện thoại!

Nhưng không nghĩ tới, một màn kế tiếp khiến cái cằm Tôn lão thiếu chút nữa rơi xuống.

Chỉ thấy Tần lão kích động toàn thân run rẩy, kích động mở miệng nói: “Cái gì? Dương tiên sinh ngài nói cái gì? Đề cho ta cũng có thêm ba mươi năm thọ nguyên, thế nhưng, thế nhưng... lão hủ không cách nào báo đáp ân tình của ngài.”

Giọng nói của Dương Thiên lại truyền đến: “Đừng kích động như vậy, không phải tặng không!”

Đến rồi!

Tôn lão cười lạnh trong lòng, loại lừa đảo bán thuốc cao da chó này sẽ như vậy, trước tiên khơi gợi lòng hiếu kỳ của người lên, sau đó nói không phải miễn phí, bắt người bỏ tiền.

Hừ!

Tôn lão hừ lạnh trong lòng, loại người này lão đã gặp nhiều, Tần lão ca sống nhiều năm như vậy, nhất định sẽ không dễ dàng mắc lừa như vậy.

Nhưng mà, kế tiếp hắn càng thêm tròn mắt.

Chỉ thấy Tần lão kích động như là một đứa bé, run giọng nói: “Đó là tất nhiên, đó là tất nhiên, Dương tiên sinh cứ việc mở miệng, muốn thiếu lão hủ tức giận với người!”

Đây là cái gì?

Chuyện gì xảy ra vậy?

Tôn lão nhìn ở trong mắt, gấp ở trong lòng.

Hắn nhìn thoáng qua bà nội Tần Ngọc nói: “Mặc dù người là phòng thứ hai mà Tần lão ca cười, nhưng tốt xấu gì cũng là người Tần gia, mau khuyên nhủ hắn đi, hắn điên rồi.”

Bà nội Tần Huyền mỉm cười, trong lòng cảm thấy vui vẻ vì Tần lão.

Mấy ngày này hắn vẫn luôn than thở, cảm thấy chênh lệch giữa hai người quá lớn, không xứng với nàng.

Bây giờ tiểu ca kia chủ động tìm bạn già của mình, cho hẳn ba mươi năm thọ nguyên, coi như nhà bọn họ táng gia bại sản cũng muốn mua lại.

Giọng nói bên Dương Thiên lại truyền đến: “Ba mươi năm tuổi thọ, mười năm một trăm triệu, giá tiền này ngươi có thể tiếp nhận không?”

Tần lão kinh ngạc.

Bà nội Tần Ngọc kinh ngạc.

Tôn lão kinh ngạc.

Tần lão và người bạn già của hắn kinh ngạc là vì đối phương không cần nhiều, mà là quá ít.

Nếu tính toán ra, một năm không đến một ngàn vạn.

Nếu đặt ở độ cao như lãnh đạo quốc gia, sinh mệnh sắp đi đến cuối, đừng nói một năm một ngàn vạn, cho dù một năm một ngàn ức cũng sẽ có người ra giá mua.

Dương tiên sinh thật là...

Hai vị lão nhân không khỏi cảm động không thôi.

Mà Tôn lão kinh ngạc là bởi vì cái cao bán chó má này quá rẻ rồi đi.

Vừa lên đã giờ công phu sư tử ngoạm chào giá ba trăm triệu. Hẳn cho rằng hẳn bán tiên đan?

Nhìn xem đi, nhìn biểu lộ trên mặt Tần lão ca liền biết, hẳn nhất định sẽ không đồng ý.

Tôn lão cười lạnh trong lòng, lần này Tần lão nhất định sẽ giận dữ cúp điện thoại, hẳn dám lấy danh dự của mình ra đảm bảo.

Nhưng mà, khiến Tôn lão lần thứ ba tròn tròn mắt chính là, Tần lão có chút cẩn thận từng li từng tí nói: “Dương tiên sinh, ta không đồng ý.”

Ngươi nhìn xem, Tôn lão thở dài một hơi, mặc dù Tần lão lớn tuổi, nhưng cũng không ngốc!

Nhưng mà, chờ hắn thở phào nhẹ nhõm vì Tần lão, chỉ nghe lão ca này lần nữa mở miệng nói: “Ngài muốn ba trăm triệu có phải là hơi ít hay không?”

Phập!

Tôn lão nghe vậy, vừa uống nước trà vào miệng trực tiếp phun ra toàn bộ.

Hắn ho khan kịch liệt, chỉ cảm thấy Tần lão ca này tuyệt đối điên rồi, triệt để điên rồi.

Người ta là gậy người, người đây là không phát hiện sao?

Bên Dương Thiên cũng trầm mặc.

Bây giờ hắn nghi ngờ Tần lão này có phải là người già si ngốc hay không.

Cuối cùng, hắn thở ra một ngụm trọc khí nói: “Không cần, ba trăm triệu, một nước bọt một cái đinh, ba trăm triệu này, người hàng năm cho cô nhi viện họ Diệp Giang một ngàn vạn, ba trăm triệu, chia ba mươi năm quyên cho bọn họ.”

Tần lão nghe vậy, thân thể đột nhiên chấn động.

Bà nội Tần Huyền lộ ra nụ cười, Dương tiên sinh, không hổ là Dương tiên sinh. Coi như là hắn không tặng đan dược, bọn họ cũng cam tâm tình nguyện bỏ tiền.

Tôn lão cũng có chút kinh ngạc, đầu năm nay lừa đảo đều hưng thú chơi cái này, mượn danh nghĩa cô nhi viện; Đến nạp tiền.

Lần này, Tần lão ca nhất định có thể nhìn ra mờ ám gì rồi?

Lần này Tôn lão không còn kiên định như trước, mặt của lão sắp bị đánh sưng lên.

Nhưng mà, chỉ thấy Tần lão thần phục nói: “Dương tiên sinh đại nghĩa, lão hủ tự than không bằng, nhưng lão hủ không có khả năng chỉ lấy ba trăm triệu.”

Có ý gì? Người còn muốn móc thêm?

Tôn lão sắp điên rồi.

Dương Thiên bên kia lại không thèm để ý nói: “Tùy người, chuyện này giao cho người, nhân phẩm của người ta tin được, có thời gian tìm ta lấy đan dược.”

Nói xong, hắn đưa điện thoại cho Tần lão ở cô nhi viện vừa rồi, sau đó cúp điện thoại.

Hắn nhìn về phía tiểu Linh Nhi trên vai cười nói: “Cứ như vậy, ta cũng coi như là đã tận một phần lực, đúng không?”

Mà lúc này, Tiểu Linh Nhi đã nằm trên người Dương Thiên ngáy o o, nước bọt trong suốt làm ướt quần áo trên vai thiếu niên.

Thiếu niên cười cười, lơ đãng, biến mất trong bóng đêm.

Giang Thành Tần gia.

Tôn lão tận tình khuyên bảo: “Ta nói này Tần lão ca, người ta chính là một tên lừa đảo, ngài sao lại cố chấp như vậy, còn xoay tiền? Ngài nghe lão đệ, căn bản không cần để ý tới hắn.”

Tần lão không có nghe, mà lúc này Tần Lương Chính của lão tam đã trở lại, nhìn thấy một màn này hiếu kỳ hỏi: “Tôn thúc thúc, phụ thân, các người đang đàm luận cái gì?”

Tôn lão nhìn thấy Tần Lương Chính, nhất thời gặp được cứu tinh. Vội vàng kéo Tần Lương nói: “Phụ thân người bị người ta lừa gạt ba trăm triệu, người mau khuyên nhủ cha người đi.”

Tần Lương đang nghe vậy, lập tức nổi trận lôi đình.”

Hắn trừng mắt hổ, phần nộ quát: “Ai dám gạt phụ thân ta, quả nhiên là không muốn sống nữa?”

Ánh mắt của hắn nhìn về phía Tần lão nói: “Tên lừa đảo này quá kiêu ngạo, phụ thân, người nói cho con biết hắn là ai, con sẽ vận dụng quân đội, trong vòng một canh giờ bắt hắn tới tùy ý phụ thân ngài xử lý.”

Tần lão không nói gì, mà lúc này, bà nội Tần Giác một đạo thanh âm ở bên cạnh ung dung bay tới.

“Là Dương tiên sinh!”

Chương 271 - Thân phận của lão nhân.

Khi Tần Lương nghe được mẹ của mình nói người kia là Dương tiên sinh thì hoàn toàn ngây ngốc.

Hừ, Dương Đại Tiên Nhi này khẳng định là triệt để trốn không thoát, dám lừa gạt gia tộc có quyền thế nhất Giang Thành, thật sự là mắt mù.

Tôn lão nắm chắc thắng lợi trong tay, lộ ra nụ cười tự tin.

Đội lát nữa bạo hổ Tần gia này hẳn là nổi trận lôi đình, sau đó xuất động quân đội Giang Thành đem tiêu tử gạt người kia trối lại công lý.

Hắn nghĩ như vậy, theo lý thuyết kịch bản cũng nên phát triển như vậy.

Nhưng mà, lại thấy Tần Lương đang ngây người trong chốc lát, khó có thể tin nói: “Dương tiên sinh? Dương tiên sinh nào?”

Tôn lão trừng mắt nhìn hắn một cái nói: “Còn có thể là Dương tiên sinh nào?”

Ở Giang Thành, có thể gọi là Dương tiên sinh, chỉ có một người.

Nghĩ đến đây, Tần Lương chân mềm nhũn thiếu chút nữa té liệt ngồi trên mặt đất, hắn lại muốn vận dụng quân đội ra tay với Dương tiên sinh.

Chỉ sợ, không đợi được đến khi hắn ra ngoài, phụ thân hắn liền một thương đánh sập hắn.

Tần Lương đang ha ha cười xấu hổ một tiếng, trán đổ mồ hôi lạnh nói: “Phụ thân, Tôn lão, các người bận rộn, quân đội của ta còn có việc, ta đi trước đây.”

Tôn lão choáng váng, ông ta vội vàng ngăn cản Tần Lương, vội vàng la lên: “Ai, sao ngươi lại đi rồi, ngươi cũng mặc kệ phụ thân ngươi bị lừa? Ngươi thật sự là bất hiếu mà.”

Hắn vô cùng đau đớn, giống như người lừa gạt là hắn vậy.

Tần Lương đang dừng bước, nghiêm túc nhìn Tôn lão một cái, kiên định nói: “Dương tiên sinh sẽ không gạt phụ thân ta.”

Sau đó xoay người, ở trong lòng mặc niệm một câu.

“Cho dù là gạt chúng ta cũng nhận, bởi vì lúc ấy thiếu nợ ân tình của hắn, thế nhưng một chút cũng không trả lại!”

Nhìn Tần lão đang muốn kiếm tiền cho cô nhi viện, Tôn lão cắn răng gọi điện thoại cho lão nhị Tần Nghị.

Sau khi điện thoại bên kia được thông báo, Tôn lão vội vàng mở miệng khẩn cấp nói: “Lão nhị, người mau trở về, phụ thân người đã bị người ta lừa gạt ba trăm triệu.”

Tần Nghị nghe vậy tức sùi bọt mép như Tần Lương Chính vừa rồi, tuyên bố phong tỏa toàn bộ Giang Thành!

Nhưng sau khi Tôn lão uyển chuyển nói ra người kia họ Dương, Tần Nghị hoàn toàn tịt ngòi!

Chỉ để lại một câu, ta đi xoay tiền!

“Trời ạ!”

Tôn lão thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu.

Bảo người đi hỗ trợ khuyên phụ thân người, người đi xoay tiền? Xoay sở cái gì? Rốt cuộc là cái gì? Không phải là tẩy não chứ?

Sau khi Tần lão đánh tiền xong, lập tức lộ ra vẻ như trút được gánh nặng.

Hắn thở phào nhẹ nhõm nói: “À, cuối cùng cũng hoàn thành lời dặn dò của Dương tiên sinh rồi!”

Tôn lão...

Cuối cùng, hắn thực sự không nhịn được nữa, mở miệng nói: “Tần lão ca, sao người không nghe ta nói? Ta đã nói với người người ta là kẻ lừa đảo, có lúc người hối hận, cái Đại Lực Hoàn kia có thể bán được với giá trăm triệu? Đây quả thực là nói bậy!”

Nhìn biểu tình phần nộ của Tôn lão, Tần lão lơ đãng nói: “Ha ha, lão Tôn người không hiểu, nếu như là người ra mặt, cho dù là câu hắn xuất ra 6 ức, hắn cũng sẽ không bán cho người.”

“Viên thuốc tăng lực này trị giá ba mươi đồng ta cũng không mua nó, đầu óc có bệnh mới tốn sáu trăm triệu, hắn có phải hay không còn nói cho người biết trị trăm bệnh?”

Tần lão sững sờ nhìn bà nội của Tần Huyền trước đó bị ung thư phổi, không khỏi gật đầu nói: “Đích xác có thể trị bách bệnh, làm sao con biết được?”

Tôn lão hoàn toàn bó tay, càng thêm khẳng định Tần lão bị người nọ lừa gạt.

Nhưng mà, chờ ba ngày sau, hắn liền hối hận, hối hận đến xanh ruột.

Cuối cùng, hắn thật sự lấy ra cái giá 6 ức, cầu xin Tôn lão nói giúp.

Nhưng lại thật sự bị Tần lão nói trúng, Dương Thiên không hề để vào mắt, vô tình từ chối.

Vì thế, Tôn lão cả ngày lấy nước mắt rửa mặt thất hồn lạc phách, hơn nữa mỗi ngày ra vào Tần lão một tháng, mang theo ánh mắt u oán nhìn chằm chằm Tần lão tuổi trẻ ba mươi năm.

Điều này làm cho bà nội Tần Giác không ngại phiền, suýt chút nữa cầm chổi đuổi hắn ra ngoài!

Đương nhiên, đây là chuyện sau này!

Cô nhi viện Diệp thị!

Giờ phút này đã là đêm khuya, nhưng lão nhân còn chưa ngủ!

Hắn xoa cằm, nhìn bàn cờ thứ hai giữa trưa hắn quán lấy Dương Thiên Hạ mà suy nghĩ xuất thần!

Bàn cờ này, hắn từng bảo Dương Thiên thi triển toàn bộ năng lực không nên nương tay!

Kết cục, khiến hắn khiếp sợ đến mức cầm rớt xuống.

Ván này, mỗi một nước cờ của Dương Thiên Hạ đều là bút tích của Thần!

Lần này là sau khi Dương Thiên toàn lực thi triển thủ đoạn, chỉ trong vòng chưa đến mười phút đã nhanh chóng kết thúc trận đấu.

Lão nhân không có thua, nhưng lại không cách nào hạ cờ.

Bởi vì cả bàn cờ, bất kể hắn đặt cờ ở đâu, đều sẽ rơi vào cạm bẫy tinh diệu mà Dương Thiên bố trí.

Cuối cùng, trong ba nước cờ hắn tất thua!

Điều này làm cho lão nhân bị đả kích, trên bàn cờ còn có thể chơi như vậy? Hắn hôm nay xem như có thêm kiến thức, biết cái gì gọi là núi cao còn có núi cao hơn!

Hắn không khỏi càng thêm bội phục Dương Thiên!

Một lát sau, vị nữ tử trung niên khuôn mặt gầy gò kia đi đến, mở miệng nói: “Phụ thân, vừa rồi Giang Thành Tàn gia gọi điện thoại tới, nói là muốn hàng năm quyên giúp chúng ta một ngàn hai trăm vạn, một tháng 100 vạn, quyên góp năm 0, tổng cộng là ba ức sáu ngàn vạn!”

Thần sắc lão nhân chấn động, nhưng trên mặt lại không xuất hiện bất kỳ gợn sóng nào quá lớn.

Hắn hiếu kỳ hỏi: “Tàn gia Giang thành, tiểu tử Tàn Trung Quốc kia?”

Nữ tử trung niên gật đầu nói: “Đúng vậy, là hắn!”

Lão nhân nhíu mày suy tư, hỏi: “Sao hắn lại quyên giúp chúng ta? Sao hắn biết thân phận của ta? Quyên trợ ba mươi năm, hiển nhiên là có dụng tâm khác.”

Mà vị nữ tử trung niên khuôn mặt khô gầy kia mở miệng nói: “Phụ thân, có thể người đã hiểu lầm Tàn lão rồi, lần này hắn quyên góp không liên quan đến người, đây là ý tứ của Dương tiên sinh!”

“Dương tiên sinh, Dương tiên sinh nào?”

Lão nhân càng thêm nghi hoặc, hỏi: “Người ta quen biết, có người họ Dương đại nhân vật sao?”

Nữ tử trung niên trầm mặc một hồi nói: “Tàn lão nói, người kia là Dương Thiên!”

Lão nhân suy nghĩ thật lâu, hỏi: “Bằng hữu của ta, tựa hồ không có người nào gọi là Dương Thiên!”

Người phụ nữ trung niên cười trả lời: “Dương Thiên, chính là tên bạn trai nhỏ của Mục Nhu, tên tiểu tử đánh cờ với ngài.”

Lão nhân cả người run lên, khóe mắt tràn ngập ý cười.

Cuối cùng hắn đã hiểu, vì sao trước khi đi Dương Thiên lại nói tất cả đều sẽ tốt lên.

Thì ra là thế.

Hắn cười ha hả, đôi mắt đục ngầu tràn ngập ý cười: “Ta đã nói rồi, ta đã nói hắn không phải vật trong ao, Diệp Chuân ta cả

đời không tiếp thụ ân huệ của người khác, nhưng lần này ta đã nhận ân tình của hấn.”

Sau đó, lão nhân mở miệng nói: “Đi, lấy điện thoại của ta tới đây!”

Nữ tử trung niên có khuôn mặt gầy gò có chút kinh ngạc, há hốc mồm muốn nói chuyện nhưng cuối cùng vẫn không nói ra.

Cô cung kính trả lời: “Phụ thân tốt!”

Ông lão nhận điện thoại, vẻ mặt lâm vào trong hồi ức!

Cuối cùng, gọi điện thoại cho một vị đại nhân vật ở kinh thành.

Cấp bậc quan viên trong nước chia làm, quốc gia và bộ, cấp tỉnh, cấp ti thính, cấp huyện, cấp hương trấn!

Giờ phút này, trong một tòa biệt thự xa hoa cấp chính quốc ở kinh thành!

Nơi này có tầng tầng cảnh vệ canh gác, mỗi người bọn họ đều cầm súng tiểu liên trong tay, toàn bộ tinh thần đề phòng.

Giờ phút này, đêm đã khuya, một vị nam tử uy nghiêm tuổi chừng hơn sáu mươi trong phòng vốn định ngủ, nhưng lúc này điện thoại đột nhiên gọi tới.

Người đàn ông có khuôn mặt uy nghiêm này nhướng mày, cầm điện thoại cá nhân của mình, không biết ai lại không biết quy tắc mà gọi đến như vậy.

Không biết hấn quen đến lúc này không xử lý bất cứ chuyện gì sao?

Người đàn ông nhìn thoáng qua dây số, vô cùng bình thường, hấn đang muốn cúp máy, nhưng nhìn thoáng qua nơi gọi điện về, lập tức quỷ thần gọi điện thoại.

Hấn nghe điện thoại, giọng uy nghiêm nói: “Vị nào?”

Đối phương vô cùng già nua, nhưng lại trung khí mười phần.

“Diệp Chuẩn!”

Một câu, cái chén trong tay nam tử buông lỏng, đập vào trên sàn nhà. Trên mặt hiện lên biểu tình khó có thể tin.

Cái tên này cả đời hấn ta cũng sẽ không quên!

Trước đây, cấp trên của hắn, có thể nói, hắn có thể đi đến hôm nay một bước này đều dựa vào đối phương đề bạt.

Đôi mắt nam tử sung đỏ cung kính nói: “Diệp lão, mấy năm nay ngài đều đi nơi nào, ta tìm ngài đã lâu cũng không thể tìm được.”

Bên kia, giọng già nua cười ha ha nói: “Tiểu Trương, không ngờ người còn nhớ ta, ta vốn tưởng rằng người đi, trà liền nguội!”

Thân thể nam tử chấn động, người hơn sáu mươi tuổi, vậy mà để lại nước mắt!

Hắn nghiêm nghị cung kính nói: “Diệp lão, ngài vĩnh viễn là cấp trên của ta, ta có thể có ngày hôm nay, tất cả đều là công lao của ngài, ta không phải người vong ân phụ nghĩa. Những thứ này ta đều nhớ kỹ, chỉ là ngài không đợi ta báo đáp đã biến mất không thấy đâu, những năm này, ta vẫn luôn tìm ngài.”

Lão nhân cười cay đắng nói: “Không cần tìm, Tiểu Trương, tôi vẫn không cầu cậu làm chuyện gì, nhưng lần này gọi điện thoại, có một thỉnh cầu.

Vị cự phách cấp chính quốc này vội vàng sợ hãi nói: “Diệp lão, ngài thật sự là làm khó ta rồi, có chuyện gì ngài cứ việc mở miệng, nhưng ngàn vạn đừng nói cầu xin chữ này, ta đảm đương không nổi a.”

Lão nhân gật đầu nói: “Bên ta có một vị tiểu hữu, tên là Dương Thiên, rất hợp khẩu vị của ta, thành tựu tương lai có thể không dưới ta, nếu như đến kinh thành, liền phiền người hỗ trợ chiêu cố dùi dất một chút, đương nhiên, nếu như hắn không đến chỗ người, người cũng không cần quản, tùy ý chính hắn quyết định vận mệnh của mình.”

Chương 272 - Nhân quả tuần hoàn.

Vị cự phách cấp chính quốc kia nghe vậy thần sắc chấn động.

Vị Diệp lão này lại coi trọng hậu bối tên Dương Thiên kia như vậy.

Phải biết rằng, lúc trước Diệp lão cường thịnh nhất, chức vị kia chính là dưới một người, trên trăm triệu người.

Mà bây giờ hắn nói hậu bối kia tương lai có thể là tồn tại vượt qua hắn.

Trời ạ!

Trương Quốc Chí giật thót tim, ánh mắt nhìn người của lão nhân này luôn rất chuẩn.

Hắn vội vàng cung kính gật đầu nói: “Diệp lão, lời của ngài ta nhớ kỹ, trong chức trách của ta, chuyện của vị hậu bối kia, chính là chuyện của ta.”

Diệp lão nhẹ gật đầu.

Trương Quốc Chí cẩn thận hỏi: “Diệp lão, ngài rút cuộc ở đâu vậy, đã nhiều năm không gặp, ta muốn gặp ngài một chút.”

Hắn biết, lão nhân cả đời không có con cái, chỉ thu dưỡng một nữ nhi, cuộc sống khẳng định kham khổ.

Lão nhân lại cười nói: “Lão già sắp xuống mồ này của ta, có gì đáng xem, chờ sau khi ta chết, người nếu có tâm, thì đến dâng một nén nhang cho ta là được.”

Nói xong, lại ho khan kịch liệt hai tiếng.

Trương Quốc Chí mắt đỏ ngầu, ông lão đáng kính này từng vì hắn mà trải đường, cuối cùng cũng vì một lần sai lầm của hắn, ông lão gánh vác tất cả trách nhiệm, bị người ta kéo xuống khỏi vị trí cao nhất.

Bây giờ bơ vơ không nơi nương tựa, trong lòng hắn rất khó chịu!

Lão nhân ngắt điện thoại, khoe miệng lộ ra ý cười, thì thào tự nói: “Cả đời Diệp Chuẩn ta đều không nợ nhân tình, lại không nghĩ rằng nửa đoạn thân thể đều xuống mồ nhưng thiếu một ân tình lớn bằng trời của một tiểu oa nhi. Nhưng cũng may ta đây cũng coi như là trả lại rồi, cô nhi viện là tâm bệnh của ta mấy năm nay, người giúp ta giải quyết, cho dù ta có vào quan tài cũng an tâm.”

Nói đến đây, hắn cầm lấy nước trà đã nguội lạnh trên bàn, uống một hơi cạn sạch.

Diệp Chuẩn bình sinh thích chơi cờ vây, đêm đã khuya hắn còn nhìn bàn cờ, suy tư xem Dương Thiên vừa rồi bố trí thành công sát cục như thế nào.

Nhưng mà người già rồi, đầu óc liền có chút trì độn.

Thủ pháp của Dương Thiên càng ngày càng mơ hồ, hắn dùng toàn bộ tinh lực cũng không suy nghĩ rõ được trình tự trước đó của Dương Thiên.

Lão nhân nhíu chặt lông mày, cảm giác trong đầu đau đớn kịch liệt!

Ngay sau đó, ánh mắt, thính giác, cảm giác của hắn càng ngày càng mãnh liệt, hắn ngạc nhiên phát hiện, mỗi một bước Dương Thiên đánh cờ vừa rồi càng ngày càng rõ ràng.

Chuyện gì đã xảy ra?

Lão nhân kinh ngạc không thôi.

Nhưng mà, chờ hắn thấy được bàn tay của mình, triệt để ngây ngẩn cả người.

Bàn tay vốn khô gầy giống như vỏ cây già nua kia chậm rãi trở nên càng thêm có sức sống, cầm lấy gương soi một chút. Nếp nhăn trên mặt lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được biến mất không thấy gì nữa, cả người tràn ngập sinh cơ.

“Đây rốt cuộc là tình huống gì?”

Lão nhân thần sắc vừa hưng phấn vừa sợ hãi.

Hắn cảm giác cái chân bị đứt gãy mười mấy năm trước cũng chậm chậm bắt đầu phục hồi như cũ.

Điểm này, khiến hắn càng kích động đến nước mắt cũng chảy xuống.

Chẳng lẽ là trời xanh mở mắt?

Biến hóa kéo dài chừng nửa giờ, lão nhân lại cầm lấy gương nhìn thoáng qua khuôn mặt của mình, lập tức cảm giác giống như là đang nằm mơ.

Hắn đã tám mươi chín tuổi, qua một tháng đã đến hơn chín mươi tuổi, vốn râu tóc bạc trắng, nhưng hôm nay lại giống như là phong nhã hào hoa!

Ánh mắt của hắn thâm thúy như lúc còn trẻ, tóc đen nhánh như lúc còn trẻ, giống như là phản lão hoàn đồng vậy.

Trong nửa giờ ngắn ngủi này, hắn cảm thấy mình hơn ba mươi tuổi.

Thân thể Diệp Chuẩn không ngừng run rẩy, chỉ cảm thấy đã sắp đến trước lúc lâm chung, Thương Thiên Hậu đãi hắn.

Hắn hơn mười năm qua, lần đầu tiên không cần bất kỳ chống đỡ nào đứng dậy, giống như tiểu hài tử tập tễnh học đi vài bước.

Mới đầu cẩn thận từng li từng tí, cuối cùng hoàn toàn buông ra, đi khắp phòng, lúc này mới cười ha ha: “Ha ha ha, ta khôi phục rồi, chân của ta được rồi, ta trẻ tuổi mấy chục năm, trời xanh có mắt, thật sự là trời xanh có mắt a.”

Hắn bởi vì kích động, trở nên có chút điên cuồng, cùng sự ổn trọng trước đó hoàn toàn đối lập.

Qua thật lâu, hắn lúc này mới bình tĩnh lại.

Chuyện khác thường như vậy tuyệt đối không đúng.

Nếu trời xanh có mắt, cả đời này quang minh lỗi lạc của hắn nên bị kẻ xấu làm hại, mất đi tất cả!

Nếu trời xanh có mắt, mười mấy năm trước hắn sẽ không giống như chó nhà có tang bị gãy mất một chân, bị dưỡng nữ của mình mang tới đây trong đêm.

Diệp lão cẩn thận nhớ lại, nếu như cảm thấy có chỗ nào mờ ám, đó chính là lúc trước Dương Thiên cùng hắn đánh cờ, trong lúc vô tình đã từng nhiều lần thúc giục hắn uống nước trà này.

Chẳng lẽ...

Trái tim Diệp lão thoáng cái dừng lại một khắc!

Hắn bùng lên nước trà còn sót lại, cẩn thận ngửi ngửi phát hiện bên trong có mùi thơm ngát.

Đây, tuyệt đối không phải mùi vị lá trà.

Thân thể Diệp lão đột nhiên chấn động, cười ha ha.

Cuối cùng, nước mắt cười đều chảy xuống.

“Dương Thiên tiểu hữu, ta vốn cho rằng ta đã trả lại ân tình của người, nhưng người đã cho ta một cái mạng, ta làm sao trả lại người?”

Cho đến bây giờ, hắn vẫn nhìn lầm.

Vốn cho rằng thiếu niên kia rất không đơn giản, đã đánh giá đôi phương rất cao, lại không nghĩ rằng đến cuối cùng vẫn đánh giá thấp hắn.

Thiếu niên đâu chỉ đơn giản như vậy, không nói có thể lấy ra thứ quý trọng như vậy để kéo dài tính mạng cho hắn, chỉ riêng phong cách làm việc của hắn là kín kẽ không một lỗ hổng.

Cho hắn ân tình lớn bằng trời, nhưng sẽ không nói cho hắn biết, không có tư thái cao cao tại thượng bố thí!

Mà là một loại phương pháp tôn trọng hắn, để cho hắn trong lúc vô tình tiếp nhận ân tình.

Điểm này, Diệp lão cảm giác mình sống gần chín mươi tuổi cũng không thể nào làm được.

Hắn không rõ, tâm tư thiếu niên rốt cuộc trầm ổn đến mức nào, là vì cái gì?

Có một điều hắn có thể khẳng định, thiếu niên này khẳng định không biết thân phận chân chính của hắn, hơn mười năm nay đã mài mòn góc cạnh của hắn, hắn bây giờ nhìn bình thường không có gì lạ, không có uy thế trước đó, chính là một lão nhân bình thường sắp xuống mồ.

Chẳng lẽ bởi vì cùng đối phương đánh hai ván cờ, đối phương liền ra tay trợ giúp hắn lớn như vậy?

Diệp lão suy tư một hồi, trong đầu hiện lên hai câu nói mà Dương Thiên đã nói.

“Ngài là một vị lão nhân đáng kính!”

“Mọi thứ sẽ tốt lên thôi.”

Diệp lão nghĩ đến đây, đột nhiên lộ ra ý cười.

Cuối cùng hắn cũng hiểu được nguyên nhân Dương Thiên trợ giúp hắn.

Mười mấy năm trước, khi hắn hoàn toàn trở thành phế nhân thu dưỡng đứa con đầu tiên, chính là gieo xuống nhân.

Hôm nay, Dương Thiên đến đây nói hai câu nói kia, cũng vì tất cả những gì hắn làm, đây là thu hoạch.

Quả nhiên là nhân quả tuần hoàn, trời cao chưa từng bạc đãi bất cứ một người tốt nào.

Hắn cúi đầu trầm tư hồi lâu, cuối cùng nghĩ tới đêm mưa mười mấy năm trước, hắn làm sao có thể giống như chó nhà có tang bị những người kia đuổi ra khỏi kinh thành.

Trong mắt hồ của lão nhân lóe lên một tia lãnh mang, nguyên bản thân thể còng xuống trở nên thẳng tắp, hiện tại hắn so với vài chục năm càng tràn ngập sức sống hơn.

Hiện giờ đám người ở kinh thành kia chắc chắn đều cho rằng hắn đã chết!

Như vậy tiếp theo, hắn nên báo thù!

Diệp lão nắm thật chặt nắm đấm, cái trán nổi gân xanh, khí thế quanh thân đột nhiên bộc phát ra, ngay cả tiếng ve kêu ban đêm cũng đột nhiên dừng lại.

Đã qua hơn mười năm, hắn vẫn không thể tiêu tan!

“Các chuột nhắt kinh thành, Diệp Chuẩn ta đến lúc đó sẽ trở về, các ngươi đợi hơn mười năm, nghĩ đến đã chờ không kiên nhẫn rồi!”

Thanh âm của hắn lạnh thấu xương, sắc mặt vắn vẹo gào thét.

“Khi ta trở lại kinh thành, chính là ngày đầu của đám người các ngươi rơi xuống đất.”

Có thể làm được vị trí mà hắn đã từng có, tự nhiên không phải hạng người thánh mẫu gì.

Diệp lão đã một khắc cũng không đợi được, để lại một phong thư giao cho đứa con gái nhận nuôi kia, trực tiếp công một bọc hành lý đơn giản cùng với cái điện thoại cũ nát kia ra cửa.

Tối nay, Giang Thành hoàn toàn yên tĩnh, nhưng mà ở kinh thành xa xôi ngàn dặm, nhất định là một đêm không ngủ.

Diệp lão thao tác đơn giản, cái điện thoại màn hình đen trắng khoảng một trăm đồng này, nhưng điện thoại gọi ra, mỗi một vị đều là đại nhân vật dặm chân một cái ở kinh thành đều có thể chấn động.

Mỗi một cuộc điện thoại, hẳn đều chỉ đơn giản nói một câu, nhưng lại làm cho những cự phách quan trường kinh thành đối phương hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

“Ta là Diệp Chuẩn, ta đã trở về!”

Số điện thoại di động màu đen trắng cũng không nhiều, chỉ có hơn mười người, nhưng mỗi người đều có ảnh hưởng rất lớn, thấp nhất cũng là đại nhân vật cấp phó quốc!

Bọn họ nghe được giọng nói quen thuộc kia, sắc mặt đều kích động không thôi.

Một phó quốc cấp cự phách nhận được điện thoại của Diệp Chuẩn, kích động đến mức nước mắt đều rơi xuống.

“Ha ha ha, Diệp lão rốt cục trở về, hẳn còn tự mình gọi điện thoại cho ta, hẳn không quên ta, hẳn còn nhớ rõ tên của ta.”

Nhìn trượng phu giống như si cuồng, thê tử của hắn bĩu môi nói: “Hơn nửa đêm cũng không ngủ, rốt cuộc là điện thoại của ai đáng giá để người hưng phấn như vậy?”

Vị cự phách cấp phó quốc kia hung hăng trừng mắt nhìn bạn già của hắn một cái nói: “Người thì biết cái gì, lúc ta còn là một tỉnh, vị lão nhân này đã là tồn tại dưới một người trên vạn người, trừ vị lớn nhất ở trên kia, một câu nói của hắn có thể thay đổi hướng đi của quốc gia!”

“Tê!”

Vợ của hắn đột nhiên hít một hơi khí lạnh, lại liên hệ đến tên của lão nhân, thần sắc trở nên hoảng sợ.

“Chẳng lẽ...”

Diệp lão rốt cục cúp điện thoại cuối cùng, khóe miệng nhếch lên vẻ tươi cười.

“Dương Thiên tiểu hữu, thừa dịp bộ xương già này của ta còn có thể phấn đấu, ta sẽ vì ngươi xông xáo một phen, khi ngươi đến kinh thành, có ta ở đây, Thiên Vương lão tử cũng không dám động đến ngươi!”

Một câu, lộ ra bá khí cường đại, khiến người xung quanh nhao nhao ghé mắt, nhìn lão nhân trước mặt, chỉ cảm thấy mơ hồ có một cỗ lực lượng, thúc đẩy bọn họ muốn quý bái!

Chương 273 - Nữ Thần hẹn nhau.

Dương Thiên không biết, hành động vô tâm của mình đã thay đổi hướng đi vận mệnh của một đại nhân vật có thể khuấy động phong vân kinh thành, càng không biết, trong tương lai khi hắn giao đấu với Dương gia Lý gia kinh thành, vị đại nhân vật này đã trợ giúp cho hắn vượt xa việc hắn cho đối phương.

Thứ hai, lại là một ngày mới.

Khi Dương Thiên đi trên con đường hẹp quanh co trong trường học, đột nhiên cảm giác tất cả mọi người đang bàn tán xôn xao.

Hắn nghiêng tai lắng nghe.

Một học sinh lớp một tụ tập hai ba người thần thần bí bí nói: “Này này, nghe nói chưa? Ông trời ơi, Tô nữ thần trong trường học chúng ta đoạt được giải thưởng Phỉ Nhĩ Tư, nghe nói đây là vinh dự cao nhất trong giới toán học trên toàn thế giới.”

Một tiểu nữ sinh khác hưng phấn nói: “Chuyện lớn như vậy, đương nhiên nghe nói, Tô Tuyết tỷ thật sự vì nữ sinh chúng ta mà nở mày nở mặt.”

Còn có một nữ hài cấp ba hưng phấn nói: “Các ngươi không biết, ta là học sinh lớp 12, cấp 3, tin tức linh thông nhất, hiện tại Tô nữ thần đã được cử đi Thanh Hoa.”

“Cái gì?”

Tất cả mọi người nghe vậy trên mặt đều mang theo một tia hâm mộ.

“Trời ạ, Thanh Hoa Học Phủ a, một trong mấy học phủ cao nhất cả nước, mục tiêu cuối cùng của chúng ta a.”

“Không ngờ, lại được cử đi, còn nửa học kỳ nữa mới thi đại học.”

“Thật sự là gặp đại vận, nhưng hình như thực lực của Tô nữ thần cũng không tệ, cử đi cũng rất bình thường.”

“Ta còn nghe nói đại học Yên Kinh và đại học Phục Sáng đều ném cành ô liu cho Tô nữ thần, nhưng hình như bởi vì cha mẹ của Tô nữ thần đều ở Thanh Hoa, cho nên nàng mới lựa chọn nơi này.”

Dương Thiên nghe được cuộc trò chuyện của mọi người, cười một tiếng thật lòng chúc phúc cho nàng.

Nhưng mà, ngay lúc hần vừa muốn rời đi, chỉ thấy ánh mắt tất cả mọi người đều nhìn sang.

Dương Thiên lập tức có dự cảm không tốt lắm, sự thật quả nhiên không sai.

“Ta khao, Dương Thần, nhìn thấy người sống rồi.”

“Mau mau, mau bắt lấy Dương Thần, hần hần là biết tất cả tình huống của Tô học tử.”

Cứ như vậy, Dương Thiên trong nháy mắt bị một số học đệ học muội vây quanh.

Nhìn những người đang đứng trong mắt sáng lên, Dương Thiên đang nghĩ sau này ra ngoài có cần đeo khẩu trang kính râm hay không, nhưng sự thật chứng minh hần nghĩ nhiều rồi.

Chỉ thấy một nữ sinh đáng yêu ho khan một tiếng, nghiêm túc hỏi: “Dương thần, thần thấy thế nào về chuyện Tô nữ thần thông minh hơn thần?”

“Cái gì?”

Dương Thiên ngây ngẩn cả người, Tô Thi Nhu thông minh hơn hần? Điều này sao có thể? Đoạn thời gian trước nàng còn thỉnh giáo bài tập của mình, hơn nữa còn là bài tập trí tuệ cao hơn, hần bỏ khí lực thật lớn giảng giải bảy tám lần, đối phương lúc này mới cái hiểu cái không, nàng làm sao có thể từ trí lực vượt qua mình?

Cho nên, đây cũng là nguyên nhân hấn độc thân ba trăm năm.
Những vấn đề trong sân vẫn tiếp tục diễn ra.

Một học đệ hưng phấn hỏi: “Dương Thần, đối với Tô nữ thần đã hoàn toàn đè ép người xuống, hoàn toàn xứng đáng là học bá của Nhất Trung, người thấy thế nào?”

Dương Thiên:.....

“Dương thần, Tô nữ thần đã được Thanh Hoa đặc cách trúng tuyển, người có áp lực hay không, người có muốn khởi xướng chiến thư với nàng hay không.”

“Dương thần, hiện tại các người là cừu địch hay là quan hệ người yêu, hoặc là đang tương ái tương sát?”

Đây là cái gì chứ, tuy rằng Dương Thiên mỉm cười nhìn mọi người, nhưng trên trán đã hiện lên một tia đen.

Cuối cùng, hấn không nhìn được nữa, chỉ về phía xa nói: “Các người mau nhìn, Tô nữ thần của các người đang ở đó.”

Ánh mắt mọi người đều sáng lên, vội vàng quay đầu nhìn lại.

“Chỗ nào thế Dương Thần, sao không thấy nhỉ.”

“Đúng vậy đúng vậy, ta cũng không thấy.”

Lúc tất cả mọi người đang muốn hỏi Dương Thiên, thế nhưng quay người lại, lại phát hiện đối phương đã sớm biến mất không thấy gì nữa.

Trong lớp, tất cả các bạn học cũng đang bàn tán sôi nổi, sau khi nhìn thấy Dương Thiên đến thì càng vây hấn vào giữa.

Nghe đám người líu ríu. Dương Thiên đỡ trán bất đắc dĩ.

Tô Thi Nhu được cử đi Thanh Hoa, hấn cũng là vừa biết, những người này hỏi hấn tin tức gì, hấn biết còn không nhiều bằng những người trước mắt này.

Nhưng vào lúc này, một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều đứng ở cửa lớp một.

Hai hàng lông mày của thiếu nữ như trăng non, cái mũi nhỏ nhỏ hơi vênh lên, một đôi mắt đẹp sáng ngời lộ ra cơ trí, mặt như bạch ngọc, mặt như hoa thắm thiết.

Nàng mặc một bộ váy dài màu trắng, lẳng lẳng đứng ở nơi đó, lại làm cho thiên địa vạn vật đều thất sắc, làm cho người ta không tự chủ được muốn dùng tất cả từ ngữ tốt đẹp ở trên người nàng.

Tô Thi Nhu, thiếu nữ tập hợp thiên tài mỹ mạo cùng một thể.

Sự xuất hiện của nàng, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Cô gái tựa hồ hôm nay ăn mặc tỉ mỉ, môi hồng bôi chút màu môi, má ửng hồng, khuôn mặt trắng nõn không một tí vết, bộ ngực sữa nhô lên, dưới váy ngắn hai chân thon dài trắng nõn tinh tế.

Ánh mắt nàng nhìn về phía Dương Thiên, cắn cắn đôi môi đỏ mọng, tựa hồ hạ quyết định trọng đại, thanh âm có chút run rẩy nói: “Dương Thiên, người có thể ra ngoài một chút không?”

Dương Thiên cũng hơi ngây ngẩn cả người, nhưng vẫn đi ra cửa dưới ánh mắt ghen tỵ của mọi người.

Thiếu nữ đi ở phía trước, cúi đầu không nói gì.

Dương Thiên đi theo phía sau, ngửi thấy mùi thơm trong không khí.

Cô gái, tựa hồ phun chút nước hoa, bất quá cũng không rõ ràng, mùi vị vô cùng tươi mát, ngửi vào để cho người mê say.

Dương Thiên trầm mê trong đó, mà lúc này cô gái đột nhiên nghe xong, xoay người lại.

Dương Thiên vội vàng không kịp chuẩn bị, trực tiếp đụng vào.

Hắn chỉ cảm thấy trên ngực đụng phải thứ gì đó mềm mại, còn chưa kịp phản ứng, cô gái hét lên một tiếng ngã xuống.

Dương Thiên vội vàng kéo bàn tay nhỏ bé của đối phương, hơi dùng sức hai người liền thân mật khăng khít.

Cảm nhận được thân thể mềm mại của cô gái, Dương Thiên có chút ngây người.

Thân thể mềm mại của Tô Thi mềm mại bị Dương Thiên ôm lấy, hơi thở nam tử thô kệch của Dương Thiên phun ra trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng, khuôn mặt của nàng đỏ lên với

tốc độ mắt thường có thể thấy được, thẳng đến cổ trắng, giống như tôm luộc vậy.

Nàng chưa bao giờ bị người khác phái thân mật như vậy ôm lấy, chỉ cảm thấy toàn thân đang nhanh chóng ấm lên, hô hấp mềm mại cũng đồng dạng trở nên nặng nề.

Đôi mắt đẹp của nàng nhìn Dương Thiên sáng rực như sao đêm, lông mi như hồ điệp khẽ rung động, thân thể kề sát Dương Thiên, nàng có thể cảm nhận được lửa nóng của đôi phương.

Tô Thi Nhu Tâm gần như nhảy tới cổ họng, cắn cắn đôi môi hồng mê người nói: “Dương Thiên, huynh... có thể đưa tay không?”

Dương Thiên lúc này mới như tỉnh mộng đưa tay tới.

Hắn cười xấu hổ, nói: “Ngại quá, vừa rồi ta không chú ý đụng phải người.”

Tô Thi Nhu sửa sang lại quần áo một chút, vội vàng khoát tay nói: “Không có việc gì, là ta đột nhiên dừng lại tạo thành.”

Dứt lời, hai người đều trầm mặc lại.

Bầu không khí càng ngày càng xấu hổ!

Tuy Dương Thiên tu tiên ba trăm năm trí lực như yêu nghiệt, nhưng EQ lại không có, loại tình huống này hắn cũng chưa từng gặp qua, đi cũng không được, ở lại cũng không xong.

So với đôi mắt với loại tràng diện này, hắn tình nguyện đi đổi mặt với vị Huyết Ngục Ma Tôn cảnh giới còn cao hơn hắn ở Huyền Thiên đại lục.

Cuối cùng, hai người trầm mặc năm phút đồng hồ, Dương Thiên không chịu nổi bầu không khí này, nhìn nữ hài cúi đầu sắc mặt hồng nhuận, tay nhỏ thon thả duyên dáng yêu kiều, hắn gãi gãi đầu mở miệng hỏi: “Bạn học Tô Thi Nhu, người có chuyện gì không? Nếu không có thì ta sẽ về đi học.”

Trời ạ!

Một câu nói kia nếu để cho tất cả nam đồng bào trong trường nghe được, tuyệt đối tâm tư giết Dương Thiên cũng có.

Tô nữ thần hẹn nhau, hai người ở một mình, cảnh lãng mạn như vậy mà trong lòng người lại muốn trở về đi học? Có cần tùy hứng như vậy không.

Khuôn mặt Tô Thi Nhu cũng lộ ra một tia hắc tuyến.

Nàng lấy dũng khí thật lớn kêu thiếu niên trước mặt đi ra.

Đối phương cứ ghét bỏ nàng như vậy?

Thấy Dương Thiên thật sự muốn đi, Tô Thi Nhu lập tức nóng nảy, vội vàng kéo tay thiếu niên nói: “Người đừng đi, ta có lời muốn nói.”

Dương Thiên thở phào nhẹ nhõm, nói chuyện là được rồi, chỉ cần không phải loại tình cảnh xấu hổ kia, bảo hấn làm cái gì cũng được.

Tô Thi Nhu ngẩng mặt lên nhìn Dương Thiên nói: “Dương Thiên, người nghe nói chưa?”

Dương Thiên gật đầu nói: “Ừm, nghe nói người muốn cử đi Thanh Hoa, chúc mừng.”

Tô Thi Nhu cắn răng nói: “Nhưng mà, danh ngạch này vốn là của người, ta đi nói với bọn họ là công lao của người, để bọn họ cũng tuyển người vào, nhưng bọn họ nói là ta có được giải thưởng Phi Nhĩ Tư, bọn họ chỉ tuyển nhận ta, ta muốn cự tuyệt, nhưng phụ mẫu đã giúp ta quyết định, Dương Thiên, xin lỗi.”

Dương Thiên cười ha hả, xoa cái đầu nhỏ thanh tú của đối phương nói: “Không sao, ta không có hứng thú gì với cái kia, cho dù bọn họ muốn tuyển nhận, ta cũng không nhất định đi, người không cần tự trách.”

Tô Thi Nhu bị động tác thân mật của Dương Thiên đụng vào, thân thể mềm mại hơi cứng ngắc, tuy nhiên lại không có né tránh.

Chỉ là gương mặt xinh đẹp càng thêm hồng nhuận.

Dương Thiên nhất thời cảm thấy quá thân mật, không khỏi xấu hổ cười cười, thu tay về.

Đây chính là hành động tình lữ hoặc là thân nhân mới có thể làm ra, mà hai người cũng không phải bất kỳ một quan hệ nào

trong đó.

Chương 274 - Toàn trường sôi trào.

Tô Thi Nhu cúi thấp cái đầu nhỏ thanh tú xuống, có chút không nỡ nói: "Dương Thiên, hôm nay ta phải rời khỏi rồi."

Dương Thiên sửng sốt, hỏi: "Nhanh như vậy?"

Tô Thi Nhu ngẩng mặt lên, bàn tay nhỏ bé bóp đến trắng bệch, chờ mong nhìn Dương Thiên hỏi: "Dương Thiên, thành tích của ngươi rất tốt, lần thi thử trước ta biết ngươi không dốc hết toàn lực, ta có thể hỏi ngươi một chút ngươi muốn thi đại học nào không?"

Dương Thiên cười ha hả, lộ ra một nụ cười: "Đương nhiên là học phủ đệ nhất toàn quốc!"

Tô Thi Nhu có chút vội vàng, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Dương Thiên: "Thanh Hoa kia cũng là học phủ đứng đầu cả nước, nếu như lựa chọn, ngươi có thể lựa chọn Thanh Hoa sao?"

Nhìn đôi mắt kỳ vọng của cô gái, Dương Thiên cho dù có ngốc cũng hiểu được tâm tư của Tô Thi Nhu.

Hắn cười cười nói: "Thanh Hoa ta sẽ lưu ý, bất quá bây giờ còn chưa thi đại học, thành tích của ta có thể đạt tới yêu cầu hay không còn chưa nhất định đâu."

"Ngươi làm được, ta biết Dương Thiên không gì không làm được!"

Cô gái nói xong lời này, sắc mặt lần nữa nóng lên.

Dương Thiên cũng không khỏi ngây dại, hắn không nghĩ tới mình ở trong suy nghĩ của đôi phương chiếm cứ địa vị trọng yếu như vậy.

Hắn an ủi: "Yên tâm đi, cho dù ta không thi đậu Thanh Hoa, ta cũng sẽ đến đó thăm ngươi, nghe nói nơi đó có gần Xuân

Viên, nước trong mộc hoa, còn có cảnh quan cảnh sắc đêm hồ sen, nếu ta đi, người phải chiêu đãi ta thật tốt mới được.”

Tô Thi Nhu có chút sa sút, mở miệng nói: “Nếu người và ta cùng đến Thanh Hoa, cùng đi du lãm Cận Xuân Viên, tham quan đại lễ đường, ngắm trăng Hà Đường chẳng phải là tốt hơn sao?”

Dương Thiên lập tức trầm mặc.

Mục tiêu của hắn chỉ có một, phải dùng thành tích đứng đầu cả nước, tiến vào đại học bài danh đệ nhất cả nước, để cha mẹ hắn lấy hắn làm kiêu ngạo.

Thanh Hoa tất nhiên rất tốt, nhưng dường như không phải đệ nhất.

Thân thể mềm mại của Tô Thi Nhu run nhè nhẹ, băng tuyết thông minh nàng tự nhiên hiểu được một ít chuyện, không cường cầu được.

Đôi mắt nàng xuất hiện một tia hơi nước, cắn răng nói: “Ta đi tìm phụ mẫu ta, Thanh Hoa ta không đi, người đi nơi nào ta sẽ đi nơi đó.”

Dương Thiên cảm thấy đau đầu, vội vàng khuyên can: “Tô đồng học, người tuyệt đối đừng, người không thể bởi vì ta mà làm trễ nải tiền đồ tốt đẹp của người.”

Nước mắt trong đôi mắt đẹp dịu dàng của Tô Thi rốt cục cũng chảy xuống, nàng ngẩng mặt lên mở miệng: “Tiền đồ tốt đẹp của ta là người cho ta, ta vì người từ bỏ, nói qua đi.”

Bất kể Dương Thiên khuyên như thế nào, nàng vẫn quật cường cứng đầu nhận lấy cái chết.

Điều này khiến Dương Thiên quả thực sắp sụp đổ.

Cuối cùng, Tô Thi Nhu vẫn gọi điện thoại cho cha mẹ nàng, ngày thường ở nhà nàng đều là đứa trẻ ngoan ngoãn, bình thường chuyện gì cũng nghe cha mẹ cùng gia gia, nhưng lần này nàng vì Dương Thiên, lần đầu tiên ngỗ nghịch trong nhà.”

Tâm tình Tô Thi Nhu hết sức kích động, trong điện thoại Dương Thiên có thể nghe được rõ ràng thanh âm nổi giận của cha mẹ nàng.

Nữ hài tựa như một chiếc thuyền lá nhỏ giữa mưa gió, nước mắt không ngừng rơi xuống, nhưng cha mẹ nàng vẫn kiên định để nàng nghe theo.

Cuối cùng, thậm chí không tiếc dùng để đoạn tuyệt quan hệ cha con bức bách.

Tô Thi Nhu lập tức co quắp ngồi trên mặt đất, gương mặt xinh đẹp vùi ở trong đầu gối thương tâm khóc, ta thấy mà thương.

Dương Thiên vỗ vỗ trán, cảm giác chết cũng có lòng, nếu để cho hắn đánh người khóc, hắn sẽ làm.

Nhưng nếu để cho hắn dễ dàng một người vốn đã khóc, hắn hoàn toàn không có kinh nghiệm.

Hắn há miệng vài lần nhưng vẫn không biết nên nói cái gì.

Cuối cùng chỉ có thể ngồi bên cạnh cô gái, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài mềm mại của nàng để an ủi.

Cô gái lại vào lúc này, trực tiếp ôm chặt lấy hắn. Khuôn mặt xinh đẹp chôn ở trong ngực của hắn, không bao lâu, nước mắt liền làm ướt vạt áo của hắn.

Qua hồi lâu, Tô Thi Nhu mới ngừng nức nở.

Lau nước mắt đứng dậy.

Giọng nói của nàng mang theo một chút lạnh lùng nói: “Dương Thiên, ngươi đứng lên.”

Nói khóc liền khóc, nói thu về tay, nữ nhân quả nhiên là làm bằng nước.

Hiện tại hắn ta có chút hối hận đi theo Tô Thi Nhu ra ngoài.

Hắn đứng lên, bình tĩnh nhìn chăm chú vào nữ hài.

Nàng nhẹ nhàng nức nở lần nữa, da thịt non mịn trắng nõn lộ ra màu đỏ, trên gương mặt hồng hào nhàn nhạt, lông mi dài rậm như lông vũ treo đầy nước mắt, một đôi mắt đẹp linh thanh trong suốt trắng đen rõ ràng.

Chỉ là đôi mắt đẹp hiện giờ lại đỏ bừng như con thỏ, điều này làm cho Dương Thiên nhìn có một loại cảm giác tội lỗi.

Cô gái lại dụi dụi mắt, lau khô nước mắt, nhìn chằm chằm Dương Thiên Thanh lạnh lùng nói: “Ngươi nhắm mắt lại.”

“Tại sao?” Dương Thiên có chút không hiểu.

Nhưng nhìn thấy biểu tình của cô gái tựa hồ lại muốn khóc, Dương Thiên một cái đầu lớn gấp hai cái, hấn nhanh chóng đáp ứng nói: “Được được, chỉ cần ngươi không khóc, ta làm gì cũng được.”

Hắn thật sự sợ, hiện tại vạt áo của hắn ướt đầm, chờ đến lớp học cũng không có cách nào giải thích.

Trong nháy mắt khi hắn nhắm mắt lại, cô gái kiễng mũi chân, một đôi cánh tay ôn nhuận như ngọc thạch vờn quanh cổ hắn.

Thân thể mềm mại kề sát hắn.

Dương Thiên cảm nhận rõ ràng từng làn hương thơm từ trên người đối phương bay vào mũi hắn.

Thân thể hắn hơi cứng ngắc, còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy bên ngoài lạnh buốt, bờ môi hồng ấm áp hôn về phía hắn.

Đối phương tựa hồ sẽ không hôn môi, chỉ biết dùng khí lực mềm mại hôn môi.

Cảm thụ được hương vị ngọt ngào trong miệng, hô hấp của Dương Thiên chậm rãi trở nên nặng nề.

Hắn cũng ôm thiếu nữ phản kích, hắn cũng không có nhiều kinh nghiệm, chỉ mạnh hơn Tô Thi Nhu một chút.

Đầu lưỡi của Dương Thiên tiến vào khoang miệng của đối phương, đôi mắt của cô gái trừng lớn, hô hấp cũng có chút dồn dập.

Tô Thi Nhu bình thường rất ít xem TV, càng đừng đề cập đến những cảnh hôn môi, nàng kinh ngạc thì ra hôn môi còn có thể như vậy.

Mặc dù ngượng ngùng, nhưng đây là cơ hội duy nhất không có ai quấy rầy hai người bọn họ, hơn nữa cảm giác tim đập rộn lên thật sự là trải nghiệm trước nay chưa từng có.

Hai người ôm chặt lấy nhau, cái lưỡi dính hương của Tô Thi Nhu mềm mại thơm ngọt, nước bọt ngon miệng.

Nàng vụng về đáp lại bá đạo thành linh xuất hiện trong miệng mình!

Lưỡi hai người quần lầy nhau, hơi thở ẩm áp của Dương Thiên càng thêm nặng nề phun lên mặt Tô Thi Nhu, cô gái thoát nhìn càng thêm kiều my.

Nàng không có bao nhiêu kinh nghiệm, khí lực rất nhanh dùng hết, đại não đều ở vào trạng thái thiếu dưỡng khí, rất nhanh liền cảm giác khó thở.

Nhưng sự bá đạo của Dương Thiên đã vượt quá sức tưởng tượng của nàng.

Khuôn mặt Tô Thi Nhu nghẹn đỏ bừng, trái tim như muốn nổ tung, nàng ta không chịu nổi nữa, đẩy Dương Thiên ra, há miệng thở hổn hển.

Sau đó, nàng nhẹ nhàng nức nở, ngay sau đó lại lần nữa khóc lên.

Vẻ mặt Dương Thiên bất đắc dĩ, thế thì sao, hắn cũng không phải là chủ động.

Hắn tuyệt đối là bị ép sao? Cũng không trách được hắn a!

Hắn kiên trì đang muốn an ủi một chút, nhưng Tô Thi Nhu lại lộ ra hàm răng hung hăng cắn môi Dương Thiên một cái, sau đó buông hắn ra.

Cô gái lui về phía sau hai bước, thân thể mềm mại đang run rẩy, khuôn mặt đầy nước mắt nhìn chằm chằm Dương Thiên nói: “Dương Thiên, là người nói, người sẽ đi Thanh Hoa nhìn ta, nếu người không đến, ta sẽ hận người cả đời.”

Nói xong, khóc lóc chạy đi.

Dương Thiên chưa xót một chút.

Hắn tựa hồ bất tri bất giác, lại thiếu một cái nợ tình.

Dương Thiên thở dài một tiếng, yên lặng nhớ kỹ ước định.

Chờ hắn trở về, tất cả mọi người đều nhìn hắn, trên mặt lộ ra biểu cảm quái dị.

Ánh mắt Ngô Ba sáng lên, vội vàng tiến lên hóng hớt nói: “Dương Thiên, rốt cuộc Tô Thi Nhu bảo người đi làm gì? Hai người các người có phải tự định chung thân, sau đó định bỏ trốn hay không.”

Dương Thiên trợn trắng mắt nhìn hấn nói: “Miệng chó không mọc được ngà voi.”

Ngô Ba cười hắc hắc, sau đó kinh ngạc nhìn khóe miệng Dương Thiên nhất thời buồn bực hỏi: “Dương Thiên, có phải ngươi bị người ta đánh không?”

“Không có? Vì sao hỏi như vậy?”

Dương Thiên có chút ngây ngẩn cả người.

Ngô Ba hồ nghi nói: “Nếu không thì sao môi ngươi lại rách, còn để lại nhiều máu như vậy?”

Nói xong, hấn cẩn thận ngửi, sắc mặt trầm xuống nói: “Không đúng, trên người ngươi sao lại có mùi thơm, thành thật khai báo, vừa rồi ngươi và Tô nữ thần của ta đến cùng là làm gì.”

Dương Thiên biến sắc, sau đó sờ sờ môi mình, đúng là chảy máu.

Ánh mắt hấn hơi hoảng loạn nói: “Đi trên đường đụng tường rồi, ngươi xin phép giúp ta, ta đi băng bó một chút.”

Nói xong, không đợi Ngô Ba phản ứng, nhanh chóng ra cửa.

Nhưng mà, chưa đi được hai bước, đột nhiên toàn bộ loa trường học vang lên một trận.

Ngay sau đó, âm thanh thanh thúy quen thuộc kia truyền khắp toàn bộ trường học.

“Dương Thiên, ngươi là Tô Thi Nhu ta, ta thích ngươi, ta thật sự rất thích ngươi a, hu hu hu!”

Thiếu nữ nói xong câu đó, tiếng khóc có chút thương tâm không ngừng truyền ra.

Mà sau khi cảnh này xảy ra, toàn bộ trường học đều sôi trào, vỡ tổ.

“Mẹ kiếp, ta nghe thấy cái gì vậy? Tô nữ thần thổ lộ với Dương Thần.”

“Hu hu, ta thất tình rồi, ta thất tình rồi!”

“Mẹ nó, chẳng trách Dương thần không chấp nhận ta, hóa ra lão nương không dùng cách này.”

Tất cả mọi người nhao nhao ra khỏi phòng học, triệt đề điên cuồng, không lên lớp được, lão sư cũng không quản được.

Dương Thiên nghe được âm thanh kia, thân thể chấn động, dừng bước.

Hắn không nghĩ tới, Tô Thi Nhu sẽ dùng loại phương thức này rời đi, không khỏi cười khổ.

Bản thân hắn vốn là một sợi gân, không nghĩ tới thiếu nữ lại si mê hắn như thế!

Hắn đang nghĩ nếu như sau này hai người lên trường cao đẳng khác nhau, nhất định sẽ dành ra thời gian nhìn đối phương, đột nhiên cảm giác phía sau có một người đang đứng.

Một vị nữ tử khiến hắn sồn tóc gáy, chỉ nghĩ đến thôi cũng đã cảm thấy lỗ tai đau nhói.

Chương 275 - Nguyện vì người thụ phạt.

Dương Thiên vẫn chưa quay đầu lại, chỉ cảm thấy lỗ tai lại bị một bàn tay nhỏ bé ôn nhuận nắm lấy.

Hắn quay đầu lại, chỉ thấy Hàn Hương Ngưng một tay chống nạnh, một bàn tay nhỏ bé đang nhéo tai hắn.

Nàng mặc một thân quần áo màu đỏ, tóc dài đen nhánh lay động ở dưới gió nhẹ. Hai con mắt như bảo thạch ẩn chứa tức giận, váy dài màu đỏ tựa như liệt diễm lưu động, bao vây lấy thân thể thon dài như bạch ngọc của nàng, cả người tựa như một đoàn hỏa tinh linh di động.

Hàn Hương Ngưng, tiểu ty ty khiến hắn cảm thấy đau đầu này.

Dương Thiên thấy đối phương dựng mày liễu, mắt hạnh trừng lên, không khỏi vội vàng há miệng, nhưng không đợi hắn giải thích câu nào, chỉ thấy tiểu ty ty này tức giận kéo lỗ tai hắn nói: “Tiểu hồn đản, đến văn phòng giải thích cho lão nương đi.”

Dương Thiên nghiêm mặt, chỉ cảm thấy muốn điên rồi.

Chuyện này thật sự không liên quan đến hắn.

Trong văn phòng của Hàn Hương Ngưng, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Hàn Hương Ngưng đen kịt một mảnh, tất cả lão sư đều đi ra ngoài.

Không vì cái gì khác, chỉ vì lão sư bình thường thoát nhìn rất ôn nhã này nổi giận đùng đùng.

Vì tai họa cá trong ao, bọn họ vẫn nên trốn xa một chút, tương đối tốt.

Hàn Hương Ngưng Tô tức giận kịch liệt nói: “Được lắm tiểu hồn đản, lúc này mới đi học thứ hai, ngươi đã gây thêm phiền toái cho ta, ngươi là ghét bỏ lão nương sống lâu đúng không?”

Dương Thiên ngơ ngác nói: “Hả? Thọ mệnh dài?”

Hàn Hương Ngưng mãnh liệt vỗ bàn một cái, cả giận nói: “Ý là ngươi muốn làm ta tức chết sao?”

Nàng ta nhìn có vẻ là thật sự tức giận không rõ, một cái tát này đi xuống lòng bàn tay đều đỏ, nàng ta vội vàng che lấy bàn tay nhỏ bé, khuôn mặt xinh đẹp đều nhăn thành một đoàn.

Khóe miệng Dương Thiên giật giật, tiếng vỗ bàn vừa rồi thật đúng là khiến hắn nhảy dựng lên, lại không nghĩ rằng đối phương đây là cố ý giữ thể diện a.

Hắn bắt đầu dĩ cầm bàn tay ngọc nhanh chóng sưng đỏ của tiểu tử tử qua, nói: “Tay là của ngươi, chính ngươi cũng không biết quý trọng.”

Hàn Hương ngưng mắt hạnh nói: “Cần ngươi... à, tiểu hồn đản, ngươi nhẹ chút cho lão nương, đau, đau a.”

Dương Thiên cười cười, thầm nghĩ ngươi còn mạnh miệng.

Hắn vận dụng tiên nguyên lực, hai tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Hàn Hương Ngưng xoa nắn trong chốc lát, loại bỏ cơn đau.

Sắc mặt Hàn Hương Ngưng có chút đỏ lên, vốn định rút tay ra, nhưng mà bàn tay thiếu niên trước mắt này tựa hồ có ma lực, sau khi bao vây bàn tay nhỏ bé của nàng, chỉ cảm thấy ấm áp, tay dường như không đau nữa.

Sau một lát, Hàn Hương Ngưng càng ngày càng cảm thấy không đúng, bởi vì tay mình đã không còn đau nữa, nhưng tiểu tử Dương Thiên này vẫn còn nắm tay nàng vuốt ve.

Sắc mặt Hàn Hương Ngưng biến thành màu đen nghi hoặc nói: “Dương Thiên, tay của ta hình như không đau nữa, có phải ngươi đang chiếm tiện nghi của lão nương không?”

Dương Thiên vội vàng buông tay nói trái lương tâm: “Sao có thể, ta sợ để lại di chứng, cho nên xử lý tốt cho ngươi.”

Hàn Hương Ngưng nửa tin nửa ngờ.

Mà Dương Thiên lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, tay ngọc của tiểu tử tỷ rất mịn màng, vừa rồi hẳn thật sự có chút yêu thích không nở buông tay.

Thấy Hàn Hương Ngưng Khí cũng tiêu tan hơn phân nửa, Dương Thiên nhẹ răng cười nói: “Hàn lão sư, ta bây giờ còn có lớp học, liền đi về trước.”

Hàn Hương Ngưng không kiên nhẫn, phát phát tay nói: “Đi đi, đi học tập cho tốt.”

Đang lúc Dương Thiên âm thầm may mắn tránh thoát lần này, nhưng không đợi hắn đi tới cửa, chỉ nghe Hàn Hương Ngưng ở phía sau hô: “Ai, không đúng, tiểu hỗn đản, ta còn chưa giáo huấn ngươi đâu, ngươi trở về cho lão nương.”

Khóe miệng Dương Thiên giật giật, nói: “Hàn lão sư, ta đã giúp ngươi chữa khỏi tay, ngươi không phải nên buông tha cho ta sao?”

Không nói còn tốt, vừa nói Hàn Hương Ngưng lại dựng thẳng mày liễu giận dữ nói: “Tiểu hỗn đản, ngươi còn có mặt mũi nói, nếu không phải bởi vì ngươi, ta có thể sưng tay sao?”

Nói xong, sau khi Dương Thiên đến trước mặt nàng, Hàn Hương Ngưng vươn bàn tay nhỏ bé được thiếu niên chữa khỏi ra, lần nữa nhéo tai của hắn.

Dương Thiên:...

Hiện tại hắn rốt cuộc biết chuyện nông phu cùng rắn.

“Thành thật khai báo, vừa rồi loa loa phát thanh xảy ra chuyện gì, không phải lão sư nói với ngươi không yêu sớm sao?”

Hàn Hương Ngưng thoát nhìn có chút buồn bực.

Dương Thiên Vô Tội giang tay ra nói: “Hàn lão sư, chuyện này không thể trách ta được, ta cái gì cũng không làm mà!”

Hàn Hương ngưng kiêu quát: “Không trách ngươi, chẳng lẽ còn trách ta?”

Vừa rồi Tô Thi Nhu thổ lộ đã truyền khắp trường học.

Thậm chí ngay cả người qua đường cũng nghe được, ngấm lại lát nữa gặp phải lửa giận của hiệu trưởng Ngô, nàng sắp điên rồi.

Nhìn tiểu tử tỷ không ngừng bứt tóc, Dương Thiên cười nói: “Hàn lão sư, ngươi yên tâm, hiệu trưởng bên kia ta giúp ngươi giải quyết, hắn cam đoan sẽ không làm khó dễ ngươi.”

Hàn Hương Ngưng tròn trắng mắt nói với Dương Thiên: “Ngươi cũng biết nếu hắn làm khó ngươi, tiền đồ của ngươi sẽ bị hủy, ngươi còn nửa tháng nữa sẽ thi đại học, tạo thành ảnh hưởng ác liệt như vậy, nếu hắn khai trừ ngươi, làm sao bây giờ?”

Dương Thiên lộ ra thần sắc tự tin nói: “Hắn không dám!”

Hàn Hương Ngưng lại hung hăng trừng mắt nhìn Dương Thiên, sau đó thở dài một tiếng nói: “Thôi bỏ đi, ta là sư phụ, xảy ra chuyện này ta sẽ gánh vác toàn bộ trách nhiệm!”

Dương Thiên cười cười, không kiên trì nữa.

Thấy Hàn Hương Ngưng đi về phía văn phòng hiệu trưởng, Dương Thiên Bình lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho Tân lão Giang Thành!

Trong văn phòng của hiệu trưởng Ngô, Hàn Hương Ngưng chỉ nghe thấy một tiếng bịch, giống như bình hoa vỡ nát.

Sắc mặt Hàn Hương Ngưng có chút khổ sở, trong văn phòng hiệu trưởng dường như chỉ có một bức bình hoa, đó là đồ cổ đời Thanh, ngày thường hiệu trưởng Ngô bảo bồi cực kỳ ghê gớm.

Nhưng hiện tại, hắn tức giận đến mức trực tiếp ngã nát, hiển nhiên đã giận không thể nhịn nổi.

Hàn Hương Ngưng sợ tới mức khuôn mặt cũng nhả thành một đoàn.

Thân thể mềm mại của nàng đều đang run rẩy, nghĩ đến chút nữa gặp phải lửa giận của Ngô hiệu trưởng liền khóe miệng đắng ngắt.

Cuối cùng, vì Dương Thiên không bị khai trừ, nàng cắn chặt răng vẫn đi vào.

Lúc này, tâm trạng của hiệu trưởng Ngô rất kích động, ông ta đi qua đi lại trong phòng, bức bình hoa của đời Thanh kia đã vỡ thành căn bã.

Thấy được Hàn Hương Ngưng đi tới, Ngô hiệu trưởng lập tức cả giận nói: “Người tới thật đúng lúc, ta đang muốn đi tìm người đây, người...”

Hàn Hương Ngưng sợ tới mức nhắm hai mắt lại, đang muốn tiếp nhận lửa giận ngập trời của Ngô hiệu trưởng thì điện thoại của hắn đột nhiên vang lên.

Hiệu trưởng Ngô dừng lại, nghe điện thoại, sau khi giọng nói của đối phương truyền đến, chân của hiệu trưởng Ngô mềm nhũn, suýt nữa quỵ trên mặt đất.

Sau đó, cung kính nói ba tiếng tốt ba tiếng là, cúp điện thoại.

Cuối cùng, hắn bình tĩnh trong chốc lát, cười híp mắt nói: “Cái gì đó, Hàn lão sư, người trở về đi, còn đứng ở chỗ này làm gì a?”

“A? Trở về?”

Hàn Hương Ngưng hoàn toàn ngây ngẩn cả người, nàng cẩn thận từng li từng tí nói: “Hiệu trưởng Ngô, học sinh của ta phạm sai lầm, ta đến là để thỉnh tội cho hắn.”

Nàng tận mắt nhìn thấy khóe miệng Ngô hiệu trưởng co rúm, sau đó trán nổi gân xanh.

Nhưng điều khiến nàng không thể tin được là đối phương lại mỉm cười hiền lành nói: “Thỉnh tội cái gì? Học sinh của người có tội gì, bọn họ chỉ đang nói đùa thôi. Người trẻ tuổi mà, chẳng lẽ có chút manh động từ thời kỳ dậy thì chúng ta phải đi giải thích, quan tâm.”

Hàn Hương Ngưng mắt choáng váng: “Không phải, hiệu trưởng, sáng nay chúng ta họp còn nói, nhất định phải ngăn chặn chuyện yêu sớm phát sinh, nhất là cấp ba, hiện tại chính là thời cơ tốt nhất để chạy nước rút, nhất định phải để cho học sinh đem toàn bộ tinh lực đặt ở trên việc học tập.”

Ngô hiệu trưởng nắm chặt nắm đấm, hàm răng đều thiếu chút nữa cắn nát.

Người biết à, người còn biết à!

Nếu không phải đại lão Giang Thành kia gọi điện thoại cho hần, hần đã sớm nổi bão.

Mà bây giờ, hần chỉ có thể cười nói: “Ha ha, ta đã nói rồi sao? Không có, Hàn lão sư, lúc mở hội người đã đi tiêu rồi.”

Hàn Hương Ngưng nhất thời khuôn mặt có chút đỏ lên vội vàng giải thích nói: “Không có không có, Ngô hiệu trưởng ta không có lái xe, ta vẫn còn chăm chú nghe, hơn nữa còn ghi chép, nếu không ta trở về lấy bút ký ngài xem một chút?”

Hiệu trưởng Ngô chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, ông ta vội vàng khoát tay nói: “Không cần không cần, nhìn cái kia làm ta đau đầu, có thể là ta nhớ lầm rồi, ha ha, đúng, là ta nhớ lầm, Hàn lão sư, nếu không có việc gì người trở về đi.”

Hàn Hương Ngưng cố chấp nói: “Hiệu trưởng Ngô, ta là thật sự đến thỉnh tội, ngài phải tin tưởng thành ý của ta.”

Hiệu trưởng Ngô quả thực sắp bị ép điên rồi.

Hần hận đến nghiến răng, nhưng không dám nổi giận, hiện tại hần sắp bị nội thương.

Vì thế, hần cố nén lửa giận, lần nữa nở nụ cười hiền lành nói: “Ha ha, Hàn lão sư, người có thể có lỗi gì chứ, cô bé Tô Thi Nhu lớp 12 thứ 3 của người được Thanh Hoa bảo vệ, rất vinh quang, tặng mặt cho trường chúng ta, cuối tháng ta sẽ tăng lương cho người, nhưng bây giờ người có thể ra ngoài không, ta còn phải xử lý văn kiện nữa.”

“Thế nhưng.....”

Hàn Hương Ngưng há to miệng, cuối cùng thở dài nói: “Vậy được rồi, hiệu trưởng gặp lại.”

Nói xong, đi ra khỏi văn phòng.

Nhưng mà, không đợi nàng đi được hai bước, đột nhiên từ văn phòng hiệu trưởng lại một lần nữa truyền ra tiếng vỗ vụn.

Chương 276 - Tâm cơ ác độc.

Hàn Hương Ngung lập tức càng thêm nghi ngờ, văn phòng của hiệu trưởng, đồ vỡ hình như chỉ có một cái âm tử sa đời Minh trên bàn hần.

Chẳng lẽ...

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi lắc đầu.

Sao có thể? Toàn bộ trường đều biết món bảo bối đó, là thứ quý giá nhất của hiệu trưởng, con trai của ông ta nhẹ nhàng va chạm một cái, ông ta đuổi con trai ông ta ra ba con phố để đuổi đánh.

Hơn nữa, vừa rồi hần còn tươi cười, làm sao có thể đập nát thứ này.

Nghĩ tới đây, Hàn Hương Ngung không khỏi yên tâm không ít, sau đó lại vui rạo rực, thật sự là hi vọng có thể đạt được phê bình, lại không nghĩ rằng phê bình không có lại tăng tiền lương.

Cảm giác như đang nằm mơ!

Hàn Hương Ngung lại đặc biệt gọi Dương Thiên từ trong phòng học ra.

Nhìn vẻ mặt đắc ý của tiểu tử trước mắt, Dương Thiên biết, cuộc điện thoại mà hần gọi có chút hiệu quả.

Mà hần lại không biết, cuộc điện thoại kia đâu chỉ có hiệu quả, cảnh cáo của Tần lão Giang Thành, quả thực là muốn hù chết Ngô hiệu trưởng.

Người nói hần đang yên đang lành cũng không có phạm sai lầm gì, Tần lão gọi điện thoại tới chính là để chất vấn, hiện tại đứng quần Ngô hiệu trưởng còn có chút âm ứ.

Hàn Hương Ngung đứng ở bên người Dương Thiên, ngẩng cái cổ trắng nõn ngạo kiều nói: “Giải quyết xong rồi, tiểu tử người

còn dám phạm sai lầm, lão nương sẽ mặc kệ ngươi!”

Dương Thiên cười cười, sau khi hắn gọi điện thoại đã biết kết cục.

Nhưng mà trong tình huống không biết, tiểu tử này giúp hắn gánh tiếng xấu, tình này hắn phải nhận!

Thế là, ra về không biết, kinh ngạc nói: “Hàn lão sư thật là lợi hại a!”

“Đúng vậy!”

Hàn Hương Ngưng nở nụ cười, càng thêm đắc ý, nàng cũng không biết tất cả những thứ này đều là công lao của Dương Thiên, nàng tưởng rằng Ngô hiệu trưởng bởi vì nàng mang lớp tốt.

Sau đó, ánh mắt nàng lại nhìn chằm chằm Dương Thiên, hừ một tiếng nói: “Chuyện của ngươi cũng giải quyết xong, hiệu trưởng cũng tăng lương cho ta, vì ta tăng lương, ngươi có phải hay không mời ta đi ăn cơm nha!”

Dương Thiên trầm mặc!

Đây là logic gì vậy? Trong lòng Dương Thiên than thở, ngươi tăng lương không phải nên là ngươi vì chúc mừng mời ta sao? Đây chính là công lao của ta.

Nhưng nhìn tiểu thư trước mặt lộ vẻ vui mừng hơn hớn, Dương Thiên chỉ có thể gật đầu cười nói: “Mời Hàn lão sư ăn cơm là vinh hạnh của ta, mọi nơi ở Giang Thành ngươi cứ tùy ý chọn.”

Hàn Hương Ngưng mắt hạnh trừng Dương Thiên nói: “Phong Đại cũng không sợ đứt lưỡi, một học sinh như ngươi có thể có bao nhiêu tiền?”

Dương Thiên nghe vậy lập tức cười.

Mặc dù hiện tại hắn vẫn là người không có đồng nào, nhưng mấy khách sạn lớn, Thiên Đường, Ung Hoa Đình ở Giang Thành kia, sau khi hắn tiến vào thật đúng là không cần bỏ tiền.

Chỉ dựa vào khuôn mặt, một câu Dương tiên sinh, tất cả đồ ăn thay phiên nhau lên một lần đều được.

Hàn Hương Ngưng Ngọc xoa xoa cằm, suy tư một hồi, nói: “Hôm nay đến nhà ăn đi, sáng nay chưa ăn cơm, lão sư muốn hai món mặn có được không.”

Dương Thiên lại trầm mặc.

Đây hiển nhiên là xem thường hắn, nhưng hắn nghiêm túc suy nghĩ, giống như hiện tại cơm ở nhà ăn không phân tiền của hắn thật đúng là hắn ăn không nổi.

Nghĩ tới đây, sắc mặt không khỏi xấu hổ.

Nhưng, vẫn gật đầu nói: “Không thành vấn đề, người tùy tiện gọi đồ ăn của nhà ăn.”

Ăn cơm ở nhà ăn Dương Thiên đầu tiên nghĩ đến Ngô Ba.

Tiểu tử này là con trai của hiệu trưởng Ngô, hắn ở nhà ăn ăn cơm không tốn tiền không nói người ta còn phải thiên vị cho hắn.

Chỉ là vài món ăn mà thôi, với hắn mà nói chỉ là mưa bụi!

Ở hải ngoại cách đó ngàn dặm,

Mục Nhu nhìn thân thể mềm mại của gia gia đang nằm trên giường bệnh run rẩy.

Mặc dù hơn mười năm không gặp, nhưng mà hồi ức khi còn nhỏ một ít hình ảnh tàn toái sau khi nhìn thấy lão nhân trên giường bệnh, rất nhanh hiện lên ở trong đầu.

Vị lão nhân hiền lành này lúc trước ôm nàng, nâng nàng trong lòng bàn tay sợ rơi mất, ngậm trong miệng sợ tan.

Hiện giờ hơn mười năm trôi qua, nàng đã lớn lên, nhưng thể phách cường tráng của lão nhân bị bệnh ma ăn mòn, nằm ở trên giường bệnh hôn mê bất tỉnh, sắc mặt trắng bệch tiêu tụy.

Mục Nhu hiện tại rốt cuộc biết được bi thương con muốn nuôi mà không muốn ở lại!

Lúc này tất cả mọi người lui ra khỏi phòng, chỉ để lại một mình nàng ở chỗ này.

Mục Nhu nắm tay lão nhân lạnh lẽo khô gầy che kín nếp nhăn, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt.

Nàng sợ quấy rầy đến lão nhân, thấp giọng nức nở, nước mắt rơi vào trên tay lão nhân.

Ngón tay lão nhân nhất thời hơi giật giật.

Sau đó chậm rãi mở ra.

Mục Nhu lau nước mắt vui mừng nói: “Gia gia, người tỉnh lại rồi, thật tốt quá.”

Lão nhân thấy được Mục Nhu, nhất thời thân thể run lên, trong đôi mắt đục ngầu hiện lên thần sắc khó có thể tin.

Hơn mười năm không thấy nữ hài đã lớn lên, nhưng mà loại cảm giác huyết mạch tương liên này không có sai.

Thiếu nữ trước mắt này chính là cháu gái mà lúc trước hắn yêu thương nhất.

Lão nhân giơ tay lên, dịu dàng sờ sờ khuôn mặt xinh đẹp của Mục Nhu, thần sắc kích động hẳn lên: “Nhu Nhu? Người là nhu nhu đúng không?”

Mục Nhu dùng sức gạt đầu, nước mắt tuôn trào: “Gia gia, con là, là con.”

Ông lão run rẩy, nước mắt đục ngầu chảy xuống, hắn cười ha hả nói: “Đa tạ ông trời, đa tạ ông trời đã đưa con đến bên cạnh, trước khi chết có liếc mắt nhìn ông nội của con một cái thì có chết cũng không hối tiếc.”

Mục Nhu nắm chặt bàn tay lão nhân lắc đầu, nước mắt không ngừng khóc nói: “Gia gia, người sẽ không chết đâu, Tiểu Nhu không cần người chết, Tiểu Nhu còn chưa hiểu thuận người đâu, người nhất định sẽ khỏe lại thôi.”

Lão nhân vui mừng lắc đầu chưa xót cười nói: “Có những lời này của người, ta đã thỏa mãn rồi, người không cần thương tâm như vậy, người luôn luôn có sinh lão bệnh tử, ta chỉ là sớm một bước mà thôi, thật ra ta vốn là đáng chết, chỉ là cô mẩu người gọi điện thoại nói tìm được người, ta mới gắng gượng chống đỡ đến hôm nay chính là vì gặp được người một lần, đã giải quyết xong tâm nguyện của ta.”

Nói tới đây, lão nhân lại rơi nước mắt đục ngầu, khí tức cũng dần dần yếu ớt xuống, bất quá hắn vẫn tiếp tục gắng gượng mở miệng nói: “Nhiều năm như vậy ở bên ngoài người chịu khổ,

ta không chiều cố người thật tốt, là gia gia không đúng, nếu có thể làm lại sớm một bước biết người còn sống, gia gia cho dù là hao hết gia tài cũng phải tìm được người lưu lạc ở bên ngoài, Tiểu Nhu, người trách gia gia sao?”

Mục Nhu lần nữa thất thanh khóc ròng nói: “Tiểu Nhu không trách gia gia, những năm này Tiểu Nhu sống rất vui vẻ, gia gia người không nên tự trách mình.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi...”

Khí tức của ông lão lại một lần nữa giảm xuống, mí mắt nặng trĩu, số liệu trên dụng cụ đều biểu hiện ra dị thường.

Thân thể mềm mại của Mục Nhu run lên, hô lớn: “Gia gia, gia gia người tỉnh lại đi, Tiểu Nhu có bạn trai, hắn còn mang cho người một viên đậu phộng, ngài tỉnh lại ném thử đi, ô ô ô.”

Một câu nói của nàng vừa dứt, lão nhân lại dùng hết toàn lực mở mắt ra, hắn vui mừng nói: ” Được, trước khi chết đã ăn một nửa lễ vật khác tặng cho người, ta không tiếc.”

Gương mặt xinh đẹp của Mục Nhu đầy nước mắt, vội vàng lấy đan dược màu xanh Dương Thiên đưa cho hắn ra, nhét vào trong miệng lão nhân.

Dương Thiên đã từng nói viên đan dược này là bảo vật gia truyền của Đường Thái Đường gia Tứ đại thế gia Đông y, có thể trị bách bệnh. Bây giờ, Mục Nhu chỉ hy vọng Dương Thiên nói là sự thật.

Viên đậu phộng này, hi vọng thật có thể chữa khỏi bệnh của lão nhân.

Nhưng mà, kết quả lại khiến nàng thất vọng.

Lão nhân cuối cùng tuy mỉm cười ăn viên đậu đường kia, nhưng mà cuối cùng cánh tay vẫn là trầm xuống, hô hấp toàn bộ đều yếu ớt xuống.

“Gia gia, người tỉnh lại đi!” Mục Nhu thân thể run lên, nước mắt làm ướt ga giường.

Lúc này, bên ngoài có rất nhiều người chen nhau tiến vào.

Mười mấy bác sĩ ngoại quốc mặc áo khoác trắng kéo Mục Nhu sang một bên, sau khi kiểm tra dụng cụ và người già, thở dài

một tiếng nói: “Toàn bộ sinh mệnh của người già đã biến mất.”

Mục Lan thấy vậy khoe miệng nhếch lên nụ cười bí ẩn, nhưng là vì biểu hiện, vì vậy trong mắt nặn ra vài giọt nước mắt, hung hăng tát Mục Nhu một cái cả giận nói: “Con nhóc chết tiệt, người rút cuộc đã làm những gì? Vì sao cha ta lại chết nhanh như vậy?”

Thật ra lão nhân có chết hay không cũng không liên quan gì đến nàng, tập đoàn Mục thị là do một tay lão nhân dốc sức làm ra, nhưng cho đến khi lão nhân sinh bệnh cũng không giao tập đoàn này cho nàng.

Hơn nữa, khi điều tra đến mười mấy năm trước, lúc không tìm được thi cốt của Mục Nhu, lão nhân đã phái nàng đi tìm Mục Nhu, nếu tìm được sẽ đem tập đoàn này cho nàng.

Hiện tại lão nhân qua đời, dù sao nàng cũng tìm được người, phần di chúc kia liền có hiệu lực.

Nhưng mà, nàng chỉ chia cho tập đoàn tám phần, còn lại hai phần lão nhân lập cho Mục Nhu.

Mục Lan lòng tham lam, ở chỗ này nàng định đoạt, nơi này không phải Giang Thành nàng không có cổ kị gì, cho nên, còn thừa hai phần nàng cũng muốn độc chiếm.

Khi một vị bác sĩ phát hiện ra vật phẩm còn sót lại từ trong giọng nói của người già, Mục Lan càng vui mừng quá đỗi, nàng chỉ chỉ Mục Nhu nói: “Được, thì ra là người hại phụ thân ta, trách không được, vừa rồi lúc ta đi phụ thân còn rất tốt, nhưng từ khi người vào cửa cho phụ thân ta ăn cái gì đó, hẳn đã chết rồi.”

Nàng lạnh lùng nhìn chằm chằm Mục Nhu, tiếp tục chất vấn: “Nói, có phải người cố ý giả mạo cháu gái của phụ thân ta, tồn tâm cơ tới đây, ý đồ dùng độc dược hại chết phụ thân ta, mưu hại tài sản nhà ta, người thật độc ác.”

Chương 277 - Hoa Đà tái thế.

Mục Nhu không ngừng khóc lóc, nàng ôm lấy khuôn mặt sưng đỏ rất nhanh, dùng sức lắc đầu nói: "Không

phải, con chưa từng nghĩ muốn hại gia gia, dì, dì
hiều lắm con rồi."

"Hiều lắm? Người còn có mặt mũi gọi ta là bác gái? Ta đánh
chết tiểu tiện nhân người!"

Mục Lan nói xong, giơ bàn tay lên đánh tới lần nữa.

Vì đòn nàng, Mục Lan nhận hết đau khổ, bị Dương Thiên
hung hăng dạy dỗ một trận.

Những điều này Mục Lan đều ghi tạc trong lòng, Dương Thiên
nàng sau này lại động, nhưng cô gái nhỏ trước mắt này là bạn
gái của người kia, đây lại là ở hải ngoại xa xôi, cho dù là hung
hăng khi dễ, đối phương cũng sẽ không biết.

Tuy nhiên, nàng lại không biết, Dương Thiên đã sớm dự đoán
được tất cả.

Khi cái tát thứ hai này của nàng còn chưa đánh vào mặt Mục
Nhu, chỉ nghe một tiếng quát to truyền đến.

"Dừng tay!"

Thân thể Mục Lan run lên, trên mặt hiện lên thần sắc khó có
thể tin.

"Thanh âm này, không thể nào..."

"Gia gia!"

Mục Nhu dụi dụi con mắt, sau khi xác định là lão nhân, trực
tiếp nhào tới, ghé vào trong lòng lão nhân thương tâm khóc.

Mục Lan quay đầu lại, nhìn thoáng qua lão nhân, sắc mặt nhất
thời trở nên trắng bệch.

"Người... người không có chết?"

Lão nhân nhìn bàn tay đầy vết máu trên mặt Mục Nhu, đau
lòng đến mức rơi nước mắt.

Hắn xoa xoa cái đầu nhỏ của Mục Nhu, nói: "Nhu Nhu đừng
khóc, không khóc, gia gia làm chủ cho con."

Mục Nhu gật gật đầu, nức nở nói: "Gia gia, cô hiểu lắm con
rồi, Tiểu Nhu không có ý muốn hại người cướp lấy gia sản của
người, Tiểu Nhu không cần vinh hoa phú quý, chỉ cần gia gia
người không phải chết."

Hốc mắt đục ngầu của lão nhân lại lần nữa ướt át.

Hắn hòa ái nói: “Gia gia tin tưởng Nhu Nhu, Nhu Nhu làm sao có thể hại gia gia, người không chỉ không hại ta, ngược lại còn cứu ta.”

Lão nhân rõ ràng cảm giác được, khi hai chân hắn đã bước vào Quỷ Môn quan, là viên kẹo đậu kia trong miệng hắn đã cứu mạng hắn.

Mà vừa rồi, khi hắn lâm vào trạng thái chết giả, hắn có thể cảm giác rõ ràng tất cả mọi thứ xung quanh.

Bao gồm, nữ nhi trước mắt tự tay đánh cháu gái của hắn.

Bao gồm, nữ nhi này làm sao đến nói xấu nữ hài đáng thương trước mắt này.

Ánh mắt lão nhân nháy mắt trở nên lạnh lẽo.

Ánh mắt của hắn nhìn Mục Lan, lạnh giọng hỏi: “Vì sao?”

Mục Lan ánh mắt có chút trốn tránh nói: “Phụ thân, cái gì vì cái gì a, ta cuối cùng cảm giác cô gái này không phải cháu gái của ngài, nàng là đang lừa gạt ngài.”

Lão nhân nổi giận quát: “Đủ rồi!”

Nàng chỉ chỉ ngọc bội trên cổ cô gái nói: “Đây là ta tự mình mua cho nàng, vết bớt trên cánh tay nàng cùng vị trí Trương ở khi còn bé, người nói nàng không phải cháu gái của ta?”

Mục Lan sắc mặt trắng bệch, nàng không nghĩ tới sẽ xuất hiện biến cố như vậy.

Lão nhân vốn nên chết đi, cho dù không chết cũng đã là nỗ lực hết đà, vì sao bây giờ chuyện gì cũng không có, so với một ít lão nhân còn muốn tinh thần hơn.

Chẳng lẽ nàng bỏ ra số tiền lớn mua những dược kia là giả?

Lão nhân nhìn chằm chằm nàng.

Mục Lan trong mắt một trận sợ hãi, ánh mắt của hắn tựa hồ có thể nhìn thấu hết thảy, nàng cảm giác chút tâm tư nhỏ này của mình ở trước mặt đối phương không chỗ che thân.

Trên mặt lão nhân không chút biểu cảm, lạnh nhạt nói: “Giải thích đi!”

Mục Lan chân như nhũn ra, hắc quả nhiên là biết rồi.

Nàng cố gượng cười nói: “Phụ thân, người nói cái gì con cũng nghe không hiểu.”

Ông lão cười lạnh: “Được, nếu ngươi còn đang diễn trò, vậy ta sẽ vạch trần ngươi.”

Sắc mặt Mục Lan có chút trắng bệch, nhưng vẫn cố nặn ra nụ cười nói: “Phụ thân ta cũng không phải diễn viên, diễn kịch làm cái gì, ngài đừng nói giỡn, hiện tại ngài còn có bệnh, mau nằm xuống, đừng tức giận, ta để cho bác sĩ Jeff xem giúp ngài một chút.”

Nói xong, hắc ta vội vàng đi ra ngoài.

“Đứng lại!”

Lão nhân một tiếng hét phẫn nộ mười phần trung khí vang lên, như tiếng sấm.

Lâu ngày ở vị trí cao, trong giọng nói của lão nhân mang theo khí thế khiến cho mọi người sợ tới mức không dám thở mạnh, càng đừng đề cập Mục Lan đứng mũi chịu sào.

Mục Lan quay đầu lại, ánh mắt càng trốn tránh hơn, sắc mặt nàng trắng bệch như tờ giấy, trong lòng ảo não không nên nhân từ như vậy.

Lão nhân ánh mắt bình tĩnh, nói: “Ta chỉ hỏi ngươi hai vấn đề!”

Mục Lan thở phào nhẹ nhõm, thân thể ngừng run rẩy, gật đầu nói: “Phụ thân người hỏi.”

Lão nhân nói không sợ chết người không ngớt, hắc vươn ngón tay đầu tiên, cắn răng nói: “Thứ nhất, có phải cha mẹ Nhu Nhu ngươi hại chết hay không.”

“Cái gì?”

Thân thể mềm mại của Mục Nhu chấn động, khó có thể tin nhìn phụ nhân ăn mặc ung dung hoa quý trước mắt.

Thân thể Mục Lan nhoáng một cái, suýt nữa ngã quy.

Khóe miệng nàng hơi run run, ánh mắt né tránh phủ nhận nói: “Phụ thân, người nói con nghe không hiểu, lúc ấy con ở chỗ

này hầu hạ người, căn bản không có đi vào trong nước a!”

Lão nhân ánh mắt âm hàn, nhưng người hướng ta hỏi thăm hành tung bọn họ, hơn nữa, ta biết bây giờ mới tra được. Làm sổ sách của người, kiếm ra một khoản tiền lớn.”

“Nhưng phụ thân ngài cũng không thể...”

Mục Lan có chút lo lắng, nhưng mà, không đợi nàng nói xong, lão nhân đã vươn ra ngón tay thứ hai.

“Vấn đề thứ hai, có phải người hạ được ta hay không!”

Một câu nói, Mục Nhu lập tức cảnh giác với cô trên danh nghĩa như vậy.

Mục Lan nghe vậy, lần này thân thể nhoáng một cái, ngồi liệt trên mặt đất.

Nàng khóc lóc giải thích: “Phụ thân, người oan uổng con, con là nữ nhi của người, trên thế giới này là thân nhân duy nhất của người, sao có thể gây bất lợi cho người?”

Nàng nói xong, ngón tay chỉ về phía Mục Nhu nói: “Là người, người rút cuộc là ai, cùng phụ thân ta đồ thuốc mê gì, ta muốn giết người!”

Mục Lan giương nanh múa vuốt, nhưng mà còn không có nhào tới, đã thấy lão nhân gầm thét: “Có ta ở đây, ta xem người dám!”

Mục Lan chỉ vào Mục Nhu, nói: “Phụ thân, có phải nàng nói gì với người hay không, con thật sự là vô tội mà, sao người lại vu oan con như vậy.”

Sắc mặt lão nhân phảng phất già nua mấy phần nói: “Mục Lan, có phải người đã biết, người không phải thân sinh của ta?”

Một câu nói, Mục Lan triệt để ngừng thân thể, sắc mặt tái nhợt, giống như người điên.

Sắc mặt nàng lộ ra thần sắc khó tin hỏi: “Làm sao người biết?”

Lão nhân chỉ chỉ hai mắt của mình nói: “Từ trong ánh mắt của người nhìn ra, ánh mắt của người vô luận ẩn giấu sâu bao nhiêu, cũng sẽ không gạt người.”

Mục Lan triệt để nhận mệnh, tề liệt ngồi trên mặt đất, tâm như tro tàn.

Lão nhân đau khổ nhắm hai mắt lại nói: “Cuối cùng, ta chỉ muốn hỏi một câu, tại sao ngươi phải làm như vậy?”

Nếu đã xé rách da mặt, Mục Lan cũng không che giấu, nàng điên cuồng cười to nói: “Vì sao? Ta tận tâm chiếu cố ngươi như vậy, còn ngươi, chỉ là đặt toàn bộ tâm tư lên người con trai của ngươi, cho tới bây giờ đều phủ nhận thành tích của ta, cũng không nghĩ tới việc chia tài sản cho ta một phần. Ta nghĩ vì sao ngươi giải thích cho ta.

Rốt cuộc là vì sao?”

Ông lão cắn răng nói: “Chính vì chuyện này mà ngươi hại cả nhà Nhu Nhu, còn muốn đẩy ta vào chỗ chết. Ngươi có biết phụ thân Nhu Nhu từng tìm ta nói, chí của phụ thân không ở đây, ông ấy muốn du lịch thế giới, bảo ta giao toàn bộ tập đoàn cho ngươi quản lý không? Ngươi có biết không?”

Lão nhân cuồng loạn, sắc mặt giận hồng lão lệ tung hoành. Thân thể đang không ngừng run rẩy.

Mục Lan nghe vậy, thân thể lần nữa run rẩy nói: “Điều đó không có khả năng, ta không tin, hẳn làm sao có thể có lòng tốt như vậy, các ngươi đều biết ta là người ngoài, lúc trước làm sao có thể quyết định giao tập đoàn cho ta.”

Lão nhân thần sắc lạnh lùng: “Từ lúc bắt đầu, chúng ta đã coi ngươi là người nhà của mình, chỉ là, ngươi coi mình là người ngoài. Từ giờ trở đi, ngươi không có ở trong hài tử của ta, ngươi... không nhà để về!”

Nói xong, lão nhân hướng về phía người bên ngoài hô: “Người đâu, đem nàng dẫn đi cho ta.”

Tất cả đều kết thúc.

Lão nhân xoa xoa cái đầu nhỏ của Mục Nhu, yêu thương nói: “Nhu Nhu, từ nay về sau, gia gia sẽ bảo vệ ngươi, ai cũng sẽ không khi dễ ngươi. Mục thị tập đoàn là của một mình ngươi, ngươi là công chúa duy nhất của Mục gia, người thừa kế duy nhất của tập đoàn.”

Cho đến bây giờ, Mục Nhu mới hiểu được, lễ vật Dương Thiên tặng cho nàng lúc trước rốt cuộc quý giá cỡ nào.

Kinh Châu tỉnh, Tứ đại Trung Y thế gia Đường gia, Đường Thái nghe một Tổng gia gia chủ đề nhất trong Tứ đại Trung Y thế gia kể chuyện hoàn toàn mơ hồ.

“Tổ truyền nhà ta có linh đan diệu dược?”

“Còn có thể trị bách bệnh?”

“Để người cầm lái Mục gia khổng lồ ở hải ngoại là Mục lão kéo về từ Quỷ Môn Quan? Chỉ trong một ngày, hắn đã khởi hân, đánh bại kỹ thuật Tây y cao cấp nhất?”

“Hiện tại tất cả mọi người đều tranh nhau đến đây tìm ta xin thuốc?”

Nội tâm Đường Thái sụp đổ. Các người tìm ta đòi, mẹ nó ta tìm ai mà đòi vậy? Nhà ta lúc nào ra linh đan, nhà ta nếu có linh đan ta còn có thể lăn lộn đến loại tình trạng này sao?

Tứ đại thế gia Trung y, bởi vì nguyên nhân của phụ thân hân, sách thuốc Đông y bị thiêu hủy gần nửa, những năm này hân đã không có tư cách so sánh với ba thế gia lớn Trung y khác.

Nhưng hiện tại, hân đã đứng ở đầu sóng ngọn gió, danh tiếng ở hải ngoại phải nói là vang dội, có thể so với Hoa Đà tái thế.

Chương 278 -

"Cha, có điện thoại tới, lần này là hai nhà khác của Tứ đại thế gia Trung Y nhao nhao đến đây chúc mừng."

Đường Thái mồ hôi đầm đìa nhận điện thoại, cẩn thận tiếp đãi, chỉ sợ lộ ra dấu vết gì.

Đối phương biết còn nhiều thứ hơn hân, lại còn hỏi hân lúc ấy là tình huống gì?

Lúc ấy hân cái gì cũng không làm, ở nhà ngủ một ngày, kết quả thành danh nhân.

Sau khi cúp điện thoại, người bạn thân lại tới chúc mừng, lại tới vay tiền Đường Thái trực tiếp phát điên.

Nói với bọn họ, bọn họ không tin, hỏi hấn chữa khỏi cho Mục lão hải ngoại bao nhiêu ức đô la mỹ.

Thế là, Đường Thái tức giận trực tiếp ném điện thoại di động đi, điên cuồng xé tóc.

Đây rốt cuộc là tình huống gì, ai có thể nói cho hấn biết đã xảy ra chuyện gì?

Ngay sau đó, người bạn già của hấn lấy điện thoại ra, vội vàng nói: “Lão đầu tử, người mau đến đón một chút đi, đại nhân vật trong tỉnh gọi điện thoại tới, mời người đi ăn cơm đi, gọi điện thoại của người không được, đều gọi tới chỗ của ta.”

Con dâu của ông ta cũng lấy điện thoại di động ra nói: “Người đứng đầu thành phố chúng ta nói mời người chủ trì một cuộc họp.”

Cháu trai mười tuổi của hấn cũng cầm điện thoại di động nói: “Gia gia, bạn học của con, phú thương Kinh Châu gọi điện thoại tới, nói bỏ số tiền lớn cầu mua linh đan diệu dược nhà chúng con, hấn nói giá cả người nói, hấn tuyệt đối không trả giá.”

Đường Thái:...

Hấn nhìn thoáng qua bạn già của mình cắn răng nói: ” cúp điện thoại đi, nói ta không có ở đây.”

Người bạn già nghi ngờ nói: “Vì sao, Đường gia chúng ta thật vất vả mới nổi danh một lần, lúc này người nên đứng ra, trọng chấn uy danh Đường gia chúng ta a, nhớ ngày đó Đường gia chúng ta cũng xếp hạng thứ nhất trong tứ đại Trung Y thế gia, nếu không phải là ở niên đại sáu mươi bảy thế kỷ trước náo loạn một lần phong ba, sách cổ trong nhà thiêu hủy một nửa, làm sao có thể sa sút.”

Đường Thái quả thực sắp điên rồi, hấn ta mở miệng nói: “Nổi danh cái rắm, chuyện này xử lý không tốt. Gia tộc chúng ta đề tiếng xấu muôn đời không nói, những đại nhân vật này nhà chúng ta một người cũng không đắc tội nổi, làm không tốt nhà chúng ta bị bọn họ chèn ép hoàn toàn xóa tên khỏi tứ đại thế gia Trung Y.”

Bạn già của hấn cười ha ha nói: “Đừng náo loạn, hù dọa ai đó, mau lấy đồ ra cho ta nếm thử.”

Đường Thái vẻ mặt nghi hoặc: “Lấy gì? Người muốn ăn gì?”

Người bạn già xoa xoa bả vai nói: “Gần đây bả vai của ta lại đau, người nhanh lấy linh đan diệu dược tổ truyền nhà chúng ta ra cho ta ăn một viên.”

Đường Thái tròn tròn mắt, nói: “Người tìm ta cũng được, quan trọng là ta không có.”

Người bạn già ngượng ngùng đấm hấn một quyền nói: “Đừng làm rộn lão Đường, vợ chồng chúng ta nhiều năm như vậy không nghĩ tới người ẩn giấu rất sâu a, ngay cả ta cũng không nói.”

Đường Thái:...

Hắn phát hiện thật sự không có cách nào giải thích.

Bây giờ, hắn cảm thấy nơi này không an toàn, vội vàng mệnh lệnh điện thoại di động của một nhà già trẻ toàn bộ tắt máy, dự định thu thập ra bên ngoài trốn hai ngày.

Nếu không thật sự đắc tội nhân vật lớn, một nhà bọn họ thật sự chịu không nổi.

Nhưng mà, chờ mọi người vừa mới thu thập xong hành lý, chỉ thấy bên ngoài ngừng lại mấy chục chiếc Rolls-Royce.

Chân Đường Thái mềm nhũn, thậm kê không ổn.

Quả nhiên là vậy!

Chỉ thấy trên những chiếc xe xa hoa này có hơn mười vị tráng hán mặc áo đen bước xuống, mỗi người đều mặc trang phục thống nhất, đeo nút bịt tai kính râm, sắc mặt không chút thay đổi.

Một người đàn ông cường tráng mặc đồ đen dẫn đầu mở cửa xe ngựa phía sau chiếc xe đầu tiên ra, chỉ thấy một người phụ nữ đáng người cao gầy bước xuống từ bên trong.

Nàng khoảng hai mươi tuổi, mặc một chiếc áo màu trắng có một chút màu tím, áo dưới là váy ngắn màu tím nhạt, váy xòe đong đưa trong gió, mái tóc dài màu nâu xinh đẹp tung bay theo gió khoác lên bên hông.

Khuôn mặt vô cùng trắng nõn, đôi mắt đẹp sáng ngời, nhưng mang theo khí tràng ngạo thị tất cả, môi anh đào hơi mím lại,

cả người tản ra ánh sáng tự tin.

Mặc dù nàng ăn mặc tùy ý, nhưng Đường Thái vẫn nhận ra một thân giá trị xa xỉ này.

Chiếc khuyên tai thủy tinh trắng và hồng trên tai, chiếc vòng trên tay lóe ra ánh sáng chói mắt, vòng cổ bằng huyết ngọc trên cổ càng có giá trị vạn kim!

Đường Thái hít vào một ngụm khí lạnh!

Vị nữ hài vền vện hai mươi tuổi này, rốt cuộc có lai lịch gì?

Cô gái bước đôi chân thon dài như ngọc tới trước mặt Đường Thái, bình tĩnh nói: “Chắc hẳn ngài chính là Đường tiên sinh.”

Đường Thái sững sờ gật đầu, cô bé này vền vện chỉ hơn hai mươi tuổi, khí tràng phát ra không kém hơn một chút so với khí tràng của một lão già sống hơn năm mươi tuổi như hắn, hiển nhiên gia thế hiển hách, bồi dưỡng lâu dài.

Nữ tử tự giới thiệu: “Tên của ta là Tưởng Dung, đến từ chi nhánh Tưởng gia ở đảo Đài.”

Một câu nói, chân Đường Thái mềm nhũn thiếu chút nữa quỵ xuống.

Vẻ mặt hắn ta hoảng sợ nói: “Cái gì?”

Tưởng Dung nhú mày: “Sao? Còn muốn ta lặp lại lần nữa?”

Đường Thái khó khăn nuốt nước bọt, vội vàng cung kính nói: “Không cần, không cần, Tưởng Dung tiểu thư không biết lần này ngài tới có gì cần dặn dò?”

Họ Tưởng, đến từ Đài Đảo, thân phận của hắn không cần nói cũng biết.

Mặc dù chỉ là chi nhánh của Tưởng thị, nhưng thân phận của hắn xa xa không phải loại tiểu nhân vật tứ đại Trung Y thế gia như hắn có khả năng đắc tội nổi.

Tưởng Dung âm thầm gật đầu, hiển nhiên rất hài lòng với thái độ của Đường Thái.

Nàng khẽ mở môi đỏ nói: “Phụ thân ta cùng với Mục lão hải ngoại giao tình không cạn, Mục lão sau khi có được đan dược của ngươi hoàn toàn chuyển biến tốt, phụ thân ta đồng dạng

cũng bệnh nặng quần thân, muốn đến chỗ ngài cầu một quả linh đan diệu dược.”

Khóe miệng Đường Thái đắng chát, hắn ta há to miệng đang muốn nói với Tưởng Dung là tìm nhầm người.

Nhưng mà không đợi y mở miệng, chỉ thấy người bạn già kia kéo y sang một bên nói: “Linh đan diệu dược có, thế nhưng ngươi tay không đến có phải là không thích hợp hay không, ta nói cho ngươi biết, nếu ngươi không có ba ngàn vạn, cũng đừng nghĩ...”

Bạn già còn chưa nói hết, sắc mặt con trai Đường Thái trắng bệch, vội vàng kéo nàng sang một bên, bịt miệng nàng lại.

Đây chính là Tưởng gia của đảo đài, ông trời của ta ơi, cò kè mặc cả cho bọn họ, mặc dù bây giờ là xã hội pháp trị, nhưng người ta bóp người, không nhẹ nhàng hơn bóp con kiến.

Ngay khi Đường Thái đang run lấy bầy, đang định giải thích thế nào, chỉ thấy Tưởng Dung vỗ tay một cái.

Thủ hạ lập tức mang theo mười cái vali mật mã.

“Mở hết ra!”

Tưởng Dung khẽ kêu một tiếng.

Rắc rắc rắc rắc!

m thanh không ngừng vang lên, mỗi một cái rương mật mã mở ra, người nhà Đường Thái sẽ đột nhiên hít một hơi khí lạnh, mà sắc mặt Đường Thái thì càng trắng bệch thêm mấy phần.

Mười mấy vali mật mã, bên trong tất cả đều là tiền mặt đỏ rực.

Ánh mắt Tưởng Dung lộ ra thần sắc ngạo nghễ: “Nơi này tổng cộng là ba ức, chỉ cần đan dược có thể cứu trợ tính mạng cha ta, sau đó thêm hai ức!”

“Tê!”

Mặc dù trong lòng Đường Thái đắng chát, nhưng vẫn bị đại thủ bút của cô gái chừng hai mươi tuổi trước mắt làm cho sợ ngây người.

Bạn già của hắn hưng phấn nói: “Được được được, chúng ta đáp ứng, ha ha ha, đừng nói một viên, chúng ta cho các người

mười viên cũng được.”

Bạn già mừng rỡ ra mặt, tiến lên khép rương lại, sau đó giống như đi vào phòng mình.

Sau đó nàng gọi con trai con dâu của mình, cuối cùng nhìn Đường Thái cứng đờ, không khỏi trừng mắt nhìn hấn một cái nói: “Lão đầu tử, nhanh lên, nhanh vào bên trong đi, đừng để hàng xóm nhìn thấy, bằng không bọn họ sẽ truyền ra ngoài, đến lúc đó người ta cũng biết nhà chúng ta có tiền.”

Đường Thái thật sự không nhịn được nữa, giận dữ hét: “Người cầm miệng cho ta, cút về phòng mang tiền tới đây, người muốn hại chết cả nhà chúng ta mới cam tâm? Số tiền này cũng là người có thể lấy?”

Bạn già của hấn lập tức cứng đờ, không đợi nàng há miệng, ánh mắt Đường Thái nhìn Tưởng Dung cung kính nói: “Tưởng tiểu thư, thật ngại quá, ta không thể nhận số tiền này.”

Tưởng Dung nhướn mày: “Thế nào, ngại ít?”

Con người của nàng đã xuất hiện một tia lãnh ý, mười mấy vị bảo tiêu phía sau từng người tiến lên một bước, toàn thân tản ra khí tức quân đội.

Đường Thái vội vàng nói: “Không, không phải Tưởng tiểu thư, ngài đừng hiểu lầm, ta không nhận là vì ta không bỏ ra nổi linh đan diệu dược này.”

“Nói như vậy còn là chê ít?”

Tưởng Dung liền nhận cái lý lẽ chết tiệt này, hơn mười vị thủ hạ bảo tiêu bao vây người một nhà Đường Thái.

“A, các người muốn làm gì? Lão đầu tử, người mau đưa đan dược cho hấn đi!” Bạn già Đường Thái lúc này mới cảm thấy sợ hãi.

Các nàng run lấy bầy, sợ hãi đám người bất thiện.

Khóe miệng Đường Thái đắng chát, nếu có, hấn ta đã sớm lấy ra rồi, tổng tài sản của hấn ta chỉ có mấy ngàn vạn, nhiều tiền như vậy đủ để hấn ta tiêu xài cả đời.

Thấy những người này tựa hồ làm thật, Đường Thái lau mồ hôi lạnh trên trán vội vàng nói: “Tưởng tiểu thư dừng tay, nhà

chúng ta thật sự không đào ra được linh đan này.”

Tưởng Dung cười lạnh một tiếng nói: “Nhưng người đã nhận tiền của ta?”

Chân Đường Thái mềm nhũn, chỉ cảm thấy đầu choáng váng, sau khi thâm chửu bạn già của mình vài câu, hắn ta vội vàng mở miệng nói: “Tiền này chúng ta không lấy một xu, ngài mang hết đi!”

“Muộn rồi!”

Khuôn mặt xinh đẹp của Tưởng Dung mang theo ngạo khí cao cao tại thượng!

“Đồ vật đưa ra ngoài, ta sẽ không thu hồi lại, mà đồ vật ta muốn lấy được, nhất định phải nhận được!”

Chương 279 - Hợp Đồng Ba Úc.

Đường Thái thâm hồi hận.

“Ta thật sự không bỏ ra được linh đan diệu dược này, nhưng lão hủ tò mò, rốt cuộc ngài nghe ai nói, nhà chúng ta có loại linh đan diệu dược này.”

Sắc mặt Tưởng Dung có chút khó coi, nàng hơi nghi hoặc nhìn Đường Thái: “Người thật sự không có?”

Nước mắt Đường Thái gấp gấp suýt rơi xuống nói: “Thật, ngay cả linh đan diệu dược mà người nói có hình dạng thế nào ta cũng không biết.”

Khuôn mặt Tưởng Dung mang theo nộ khí: “Không có khả năng, đây là cháu gái Mục lão hải ngoại Mục Nhu chính miệng nói với ta, linh đan này liền ra trong tay người.”

Đường Thái hoàn toàn ngây ngẩn cả người, hắn có chút oan uổng nói: “Ta căn bản không ra khỏi Kinh Châu đến hải ngoại, làm sao có thể tiếp xúc với cháu gái của Mục lão, làm sao có thể cho nàng đan dược, nhất định là nàng nghĩ sai rồi, có lẽ Đường Thái mà nàng nói không phải là ta.”

Tưởng Dung cười lạnh một tiếng nói: “Tứ đại Trung Y thế gia Đường Thái, nàng nói như vậy, làm sao có thể sai được.”

Chân Đường Thái như nhũn ra, trán đổ mồ hôi lạnh: “Không đúng, chắc chắn là không đúng chỗ nào đó, nàng nói ta tự tay giao đồ cho nàng ta?”

Tưởng Dung cau mày nói: “Nàng nói bạn trai nàng Dương Thiên cho nàng, là người cho bạn trai nàng, có phải tự tay nàng đưa hay không, có khác nhau sao?”

“Dương Thiên?”

Đường Thái nghe vậy hai mắt lập tức sáng lên, kích động nói: “Có khác biệt, khác biệt rất lớn, là đan dược Dương tiên sinh cho ta, không phải ta, không liên quan tới ta. Y thuật của Dương tiên sinh là đứng đầu Trung y, đã từng chữa khỏi ung thư phổi giai đoạn cuối, một viên đan dược của ông ấy có thể khiến người ta lập tức trẻ lại ba mươi tuổi.”

Tưởng Dung có chút khó tin nói: “Tuổi trẻ ba mươi tuổi? Làm sao có thể? Trên thế giới làm sao có thể có đan dược lợi hại như vậy? Còn nữa, chữa khỏi ung thư phổi giai đoạn cuối không phải Cố Hồng gia Cố Hà sao? Cô ta được giải thưởng Nobel y học, có liên quan gì đến Dương Thiên?”

Đường Thái Thản nói: “Tưởng tiểu thư, người có điều không biết, lúc trước ta ở bên cạnh, ung thư phổi thời kì cuối chính là Dương tiên sinh tự mình chữa trị, lúc ấy là ta may mắn ra tay giúp Dương tiên sinh, không sai được!”

Tương Dung gật đầu, nói: “Vậy người gọi điện thoại cho người kia, bảo hắn mang theo đan dược tới.”

Đường Thái há hốc mồm, vốn định để các nàng tự mình đi một chuyến, bởi vì Dương tiên sinh cũng không phải dễ nói chuyện như vậy, để hắn đến, đối phương chắc chắn không đến, thậm chí đắc tội đối phương.

Nhưng ánh mắt Tưởng Dung lúc này lạnh như băng trừng tới.

Bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể kiên trì tìm số điện thoại Dương Thiên.

“Vị kia?”

Dương Thiên cau mày nhận điện thoại.

Đường Thái kích động nói: “Dương tiên sinh, là ta à, ta là Tiểu Đường à?”

Dương Thiên nghi hoặc hỏi: “Tiểu Đường? Tiểu Đường nào?”

Đường Thái đặng chát nói: “Ta là Đường Thái, không biết ngài còn ấn tượng gì không.”

“Ồ!” Lúc này Dương Thiên mới nhớ ra, hình như đối phương là gia chủ Đường gia của thế gia Trung Y.

Hắn nghi vấn: “Có chuyện gì?”

Đường Thái tràn đầy ủy khuất nói: “Dương tiên sinh, ngài không biết lần này ngài hại ta thê thảm, ngài lấy đan dược ra cứu sống Mục lão từ quỷ môn quan, thế nhưng người khác đều nói đan dược kia là ta lấy ra, hiện tại bọn họ đều...”

“Chọn trọng điểm!”

Nghe giọng điệu của đối phương có chút không vui, Đường Thái vội vàng nuốt lời vô nghĩa vào trong bụng, hắn kiên trì mở miệng nói: “Dương tiên sinh, hiện tại người của Tưởng gia trên đảo đang đến, muốn ra giá ba trăm triệu mua đan dược trong tay ngài, nhưng nàng muốn mời ngài đến Kinh Châu một chuyến, ngài xem?”

“Không đi!”

Dương Thiên dứt khoát ngắt điện thoại.

“Ặc.....”

Không chỉ Đường Thái ngây ngẩn cả người, ngay cả Tưởng Dung cũng không khỏi ngây ngẩn cả người.

Đối phương đây là cự tuyệt sao?

Hắn cũng dám cự tuyệt người Tưởng gia?

Sắc mặt Tưởng Dung trở nên âm trầm, nàng đen mặt đoạt lấy điện thoại.

Bên kia, Dương Tiên đang cùng Hàn Hương Ngưng ăn cơm ở nhà ăn.

Hàn Hương Ngưng nghi hoặc nói: “Dương Thiên, ai gọi điện thoại cho người vậy, làm gì?”

Dương Thiên đang muốn tìm lý do lừa gạt qua, chỉ nghe Hàn Hương ngưng nộ nói: “Còn dám lừa dối ta, lão nương, à không, lão sư muốn người đẹp mặt, nói thật!”

Dương Thiên Chân muốn nói, cũng là bởi vì lời nói thật, người không tin ta mới muốn tìm lý do lừa gạt qua.

Nhưng sau khi nhìn ánh mắt như dao của tiểu tử tử, không khỏi thở dài một hơi nói: “Có người muốn cùng ta bàn hợp đồng ba trăm triệu, bị ta cự tuyệt.”

“Phốc phốc!”

Hàn Hương Ngưng vừa ăn một miếng cơm, kết quả nghe nói như thế toàn bộ phun ra.

Hơn nữa ôm bụng cười đến run rẩy cả người.

“Ha ha ha, tiểu hỗn đản, người nói cái gì? Chỉ có người, một học sinh, người ta đàm phán hợp đồng ba ức với người? Không được rồi, ha ha ha, cười chết ta rồi.”

Nhìn Hàn Hương Ngưng với thân thể mềm mại rung động, nước mắt cũng lưu lại.

Dương Thiên cạn lời rút một tờ khăn giấy lau cơm nắm trên mặt.

Hắn quyết định, sau này tuyệt đối sẽ không nói một câu thật lòng với tiểu tử tử này.

Dương Thiên nghiêm mặt vút xuống một câu “tin hay không thì tùy tiện, nói xong thì tự mình ăn cơm của mình.

Nhìn Dương Thiên còn rất kiêu ngạo, Hàn Hương xoa xoa đầu hắn cười to nói: “Dương Thiên, vừa rồi nếu không phải có Ngô Ba, người ngay cả mời lão sư ăn cơm cũng thành nan đề, bây giờ còn khoác lác với lão sư, ta phát hiện người quá hài hước rồi?”

Dương Thiên cảm thấy rất mất mặt, hắn đường đường là Phá Thiên Tiên Đế, bị sờ đầu đã rất mất mặt, sự thật chính là như thế, đối phương lại còn nói hắn khoác lác?

Còn hài hước?

Đây lông hài hước a, hắn căn bản cũng không hiểu cái gì là hài hước.

Hàn Hương Ngưng đang cười to, kết quả điện thoại di động của Dương Thiên lại vang lên, hắn muốn cúp điện thoại, Hàn Hương Ngưng lại giành trước một bước cầm điện thoại, kết nối.

“Dương Thiên đúng không, người tới đây ta cho người năm ức nhân dân tệ.”

Tưởng Dung tuy tuổi hai mươi, nhưng mà thủ đoạn quyết đoán không chút thua kém người trưởng thành. Hắn tự tin, coi như là đối phương tuyệt đối ngăn cản không nổi nhiều tiền tài dụ hoặc như vậy.

Quả nhiên, chỉ nghe đối phương trầm mặc.

Tưởng Dung nhếch miệng mỉm cười, mặc dù lần hành động này có chút xen vào, nhưng nhiệm vụ vẫn là hoàn thành xuất sắc, thế là, trên mặt lần nữa lộ ra biểu lộ ngạo kiều mang tính tiêu chí.

Trong phòng ăn của Nhất Trung Thực đường!

Thấy Hàn Hương Ngưng trầm mặc, Dương Thiên giang tay ra nói: “Ta nói không sai chứ, có phải đối phương đang bàn chuyện làm ăn với người ba trăm triệu không?”

Hàn Hương Ngưng vẻ mặt ngưng trọng nói: “Dương Thiên, người quả nhiên đang gạt ta?”

“Cái gì?”

Dương Thiên có chút ngây ngẩn cả người, số điện thoại biểu hiện là Đường Thái không sai.

Nhưng mà không đợi hắn kịp phản ứng, chỉ thấy Hàn Hương Ngưng cười ha ha nằm sấp trên bàn.

Bàn tay gầy gò của nàng vỗ bàn cười nói: “Không được rồi, cười chết ta rồi, Dương Thiên, có phải người bị lừa đảo để mất tới không, người ta đâu có nói chuyện làm ăn với người ba trăm triệu chứ, rõ ràng là năm trăm triệu, ha ha ha.”

Nhìn Hàn Hương Ngưng không có chút hình tượng thực nữ nào, Dương Thiên vẻ mặt im lặng.

“Này, Dương Thiên? Rốt cuộc người có nghe hay không?”

Bên kia điện thoại, Đường gia, Tưởng Dung mặt mũi tràn đầy tức giận.

Đối phương vậy mà không nhìn nàng, điểm này nàng cũng cảm giác có chút khó tin.

Nàng là người của Tưởng gia trên đài, từ khi sinh ra đến bây giờ đều được chú ý, bất luận đi tới chỗ nào cũng không được người khác cung kính đối đãi.

Bây giờ, đối phương lại triệt để bỏ mặc nàng ở nơi này, quả thực không thể tha thứ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng có chút vặn vẹo nói: “Này, họ Dương, người có nghe ta đang nói chuyện hay không, năm ức đã không ít, người đừng không biết tốt xấu!”

Hàn Hương Ngưng vốn đang cười đến nổi bụng chuột rút nghe thấy câu này lập tức không vui.

Nụ cười trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng lập tức biến mất không thấy gì nữa, cầm lấy điện thoại liền mắng: “Này, hiện tại kẻ lừa đảo đều cần rõ như vậy sao? Không lừa được người liền mắng chửi người, người có tin ta tố cáo người hay không.”

Tưởng Dung triệt để tròn tròn mắt.

Đối phương lại nói nàng là lừa đảo, còn nói muốn tố cáo nàng?

Nàng siết chặt nắm đấm, cắn chặt hàm răng, cả giận nói: “Người là ai, có tư cách gì mà nói chuyện với ta, tên họ Dương kia đâu, bảo hắn nghe điện thoại.”

“Ta đi!”

Hàn Hương mặt đen lại, giận dữ nói: “Người chỉ là một tên lừa đảo mà thôi, bày cho ta thân phận gì chứ, người có biết lão nương là ai không, lão nương là giáo viên nhân dân quang minh chính đại, người chính là một con chuột thối không thể lộ ra ngoài ánh sáng, thần khí cái gì a.”

“A a a!”

Tưởng Dung sắp giận điên lên: “Người nói ai là chuột thối, xú nữ nhân người có dám đưa tên của người cho ta không, bây

giờ ta sẽ bắt người hung hăng dạy dỗ người một trận.”

Hàn Hương Ngung hừ một tiếng: “Lão nương ở Nhất Trung, là chủ nhiệm lớp 12, hừ, cái con chuột thối nhà người dám tới, ta sẽ cho người có đi không về, người cũng không hỏi thăm, khuê mật của ta chính là cảnh sát.”

“Người chờ đó, người chờ đó!”

Tưởng Dung tức giận trực tiếp ném điện thoại di động xuống, sau đó phẫn nộ nhìn Đường Thái nói: “Đi, dẫn đường cho ta, ta ngược lại muốn xem, họ Dương kia rốt cuộc có bản lĩnh lớn bao nhiêu, để ta còn đích thân đi một chuyến, ta còn muốn xé nát miệng nữ nhân thối kia.”

Khóe miệng Đường Thái giật giật, nhìn hai người đàn ông vạm vỡ bên cạnh, không khỏi thở dài một hơi đồng ý.

“Hừ, tức chết ta rồi, còn dám uy hiếp ta? Lão nương cũng không phải là ăn chay.” Hàn Hương Ngung Khí nổi trận lôi đình, hung hăng ném điện thoại di động lên mặt bàn.

Dương Thiên nhìn rõ chiếc điện thoại màn hình đen trắng cứng như sắt kia bị nứt ra từng vết rạn.

Nữ nhân loại sinh vật này, không thể trâu a...

Chương 280 - Không Biết Sống Chết!

Cuối cùng, Hàn Hương Ngung nghĩ lắm Dương Thiên bây giờ thật sự thiếu tiền, trực tiếp lấy ra toàn bộ hơn một ngàn đồng tiền trong túi tiền, nói: "Dương Thiên, cái này người cầm đi!"

Nói xong, mặc kệ Dương Thiên có đồng ý hay không, trực tiếp nhét vào trong tay hắn.

Dương Thiên nhìn hơn một nghìn tệ trong tay, mặt mày đen sì.

Hắn thật không thiếu cái này, tiểu tử tỷ nhiệt tình như vậy rốt cuộc là muốn náo loạn như thế nào? Ngay cả cơ hội cự tuyệt cũng không cho hắn.

Mà một ít quần chúng ăn dưa không rõ chân tướng thì đều tròn mắt.

Bọn họ đã từng thấy nhà trai đưa tiền cho nhà gái, nhưng chưa từng thấy nhà gái đưa tiền nhà trai.

Chẳng lẽ Dương Thần đã bị bao nuôi rồi?

Vừa nghĩ đến đây, ánh mắt mọi người nhìn Dương Thiên đều thay đổi.

Ánh mắt Dương Thiên bình thản, hiểu lắm thì cứ hiểu lắm đi, tâm tình tu tiên ba trăm năm đã trầm ổn đến mức khiến người ta giận sôi.

Có thể giải thích với những người này một câu coi như hấn thua!

Lúc xế chiều, trong trường học có khách không mời mà đến.

Sau khi mấy chục chiếc Rolls-Royce dừng lại, hơn mười người áo đen mang theo kính râm màu đen xuống xe.

Bọn họ từng người khí thế hung hăng hướng phía lớp 12A1 đi đến.

Cầm đầu, không phải ai khác, chính là Tưởng Dung!

Khuôn mặt xinh đẹp của nàng lạnh lẽo đáng sợ, đoàn người lái xe mấy giờ, cuối cùng cũng đến Giang Thành!

Nàng ngược lại muốn nhìn xem, xú nữ nhân dám mắng nàng kia, rốt cuộc có thân phận gì? Lai lịch gì? Gia thế gì?

Tưởng Dung là hòn ngọc quý trên tay Tưởng gia ở Đài đảo, dám nói với nàng như vậy, trong người cùng thế hệ, thật đúng là không có mấy người!

Nàng còn muốn kiến thức một chút, tên họ Dương kia dám cự tuyệt nàng, rốt cuộc là dựa vào cái gì?

Đến nơi này, Đường Thái cũng coi như vô dụng, Tưởng Dung cũng không để ý tới hấn, trực tiếp bắt một giáo viên mới tới.

Dưới sự bức bách của hai người tráng hán áo đen, hấn nói ra chủ nhiệm lớp 12A1 tên là Hàn Hương Ngưng, giờ phút này đang ở văn phòng, nhưng Dương Thiên lại chưa từng nghe qua tên.

Tưởng Dung cười lạnh một tiếng nói: “Đi, trước tiên bắt nữ nhân thôi tha kia lại, nếu điện thoại của họ Dương kia nàng có thể nhận, hiển nhiên, hai người có chút giao tình.”

Vừa nói, một đám người đi đến văn phòng.

Lúc này Hàn Hương Ngưng nhìn mọi người đột nhiên xuất hiện, nghi vấn nói: “Các người muốn tìm ai? Nơi này là chỗ làm việc, mời các người rời đi.”

Lúc này, Tưởng Dung cười lạnh từ bên ngoài đi vào nói: “Thanh âm thật quen thuộc, xú nữ nhân, người có nghe được ta là ai không?”

Nàng mặt mày kiêu căng, ngẩng cái cổ trắng nõn, khuôn mặt xinh đẹp tuy rằng diễm lệ nhưng lại mang theo khí tức âm u.

Hàn Hương Ngưng đầu tiên là sửng sốt, sau đó trong đầu một trận hiểu ra nói: “Người là con chuột thối kia? Được rồi, không nghĩ tới người lại tới thật, một tên lừa đảo như người quá kiêu ngạo, hôm nay ta sẽ để cho người có đến mà không có về.”

Nói xong, hắn muốn gọi điện thoại cho Hoa Yên Nhu!

“Bắt nàng lại cho ta!” Tưởng Dung gầm lên một tiếng.

Hai tráng hán áo đen gật đầu, trực tiếp tiến lên một bước đoạt lấy điện thoại di động của Hàn Hương Ngưng, gắt gao bắt lấy cánh tay của nàng.

Lúc này sắc mặt Hàn Hương Ngưng mới hoảng sợ nói: “Các người muốn làm gì, ta cảnh cáo người, ban ngày ban mặt các người lại dám công khai bắt cóc giáo sư nhân dân, các người xong đời rồi, mau thả ta ra.”

Tưởng Dung cười lạnh nói: “Trước đó ta cũng cảnh cáo người, không nên dùng loại thái độ kia nói chuyện với ta, người căn bản không biết ta là tồn tại người cao không thể với tới!”

Hàn Hương ngưng nộ nói: “Người là ai, rốt cuộc người là ai?”

Tưởng Dung hừ nói: “Nghe cho kỹ, bọn tiểu thư đến từ Đài đảo, Tưởng gia!”

“Tưởng gia nào?” Hàn Hương Ngưng nghe vậy, trong lòng hồi hộp, rốt cục ý thức được tình thế nghiêm trọng.

Tưởng Dung châm chọc nói: “Ngoại trừ một nhà độc đại, còn ai dám tự xưng Tưởng gia?”

“Quả nhiên!”

Hàn Hương Ngưng nghe vậy trong lòng chấn động, nàng không nghĩ tới nữ tử trước mắt nàng làm tưởng là lừa đảo, có bối cảnh lợi hại như vậy!

Nghĩ tới đây, khoe miệng nàng không khỏi phát khổ.

Điện thoại di động gọi Dương Thiên lại là một nhân vật lớn như vậy, đối phương rõ cuộc quen biết Dương Thiên như thế nào?

Hàn Hương Ngưng vừa nghĩ đến đây, lại nghe Tưởng Dung từ trên cao chất vấn: “Nói cho ta biết, họ Dương kia ở nơi nào?”

Hàn Hương nhú mày lại, tưởng rằng hai người có khúc mắc, vì thế ánh mắt trốn tránh nói: “Họ Dương gì chứ, ta không rõ người đang nói cái gì.”

Tưởng Dung hừ lạnh một tiếng, cười lạnh nói: “Đừng giả bộ ngớ ngẩn, trước đó người dùng điện thoại của hần mắng ta, hai người nhất định là quen biết.”

Hàn Hương Ngưng vẫn quật cường nói: “Ta không biết người đang nói cái gì!”

Tưởng Dung hừ hừ cười nói: “Mạnh miệng đúng không, rất tốt, để ta xem người có thể mạnh miệng tới khi nào.”

Nói xong, hần quay sang hai tên hắc y trắng hán bên cạnh Hàn Hương Ngưng, quát lên: “Mang đi!”

Hai người gật đầu, đoàn người nhanh chóng ra cửa, hướng phía hơn mười chiếc xe Rolls - Royce trên thao trường đi tới.

Hàn Hương Ngưng lớn tiếng hét chói tai, một lão sư trẻ tuổi nhiệt huyết trong đó muốn xông lên, nhưng lại bị một đại thúc hơn bốn mươi tuổi kéo lại.

Đại thúc kia khuyên giải: “Người không muốn sống nữa sao. Trước không nói mười mấy trắng hán kia mỗi người đều là cao thủ, chỉ cần hơn mười chiếc Lao Tư La trên thao trường kia, ở Giang Thành chúng ta cũng chưa bao giờ thấy thế lực nào phô trương lớn như vậy!”

Vị lão sư trẻ tuổi nhiệt huyết kia nghe vậy nhất thời có chút sợ run, cắn răng nói: “Vậy làm sao bây giờ?”

Đại thúc thở dài một hơi nói chúng ta chỉ có thể báo cảnh sát.

Giáo viên trẻ tuổi kia lập tức sáng mắt lên, nhanh chóng lấy điện thoại di động ra báo cảnh sát, nhưng mà chờ sau khi hắn nói rõ tình huống, đối phương nói bên kia rất nhanh đã xuất hiện cảnh báo, nhưng khi hắn nói ra biển số xe Rolls-Royce đầu lĩnh kia, bên kia tra xét một chút rồi trực tiếp trầm mặc.

Sau đó, vậy mà không giải quyết được gì!

Người trẻ tuổi phần nộ đều đập điện thoại di động trước, cũng biết, đám người này tựa như lai lịch không nhỏ!

Dương Thiên vốn dĩ không có việc gì làm trong lớp học, hí hửng, trên bàn đặt mấy khối linh thạch để tu luyện.

Khi hắn mơ hồ nghe được tiếng kêu cứu của Hàn Hương Ngưng, con người đen nhánh trong nháy mắt mở ra.

Trong mắt lóe lên một đạo hàn mang, sắc mặt cũng theo đó âm trầm xuống!

“Không biết sống chết!”

Hắn tự nói để lại một câu, không khỏi phân trần ở dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người trực tiếp chạy ra khỏi phòng học.

Thầy số học đang ở trên bảng đen mang giày, thấy có người lao ra, vội vàng ra ngoài đuổi theo, nhưng giờ phút này đâu còn có người nữa.

Hắn tức giận đến mức bóp nát cả phấn bút, chất vấn toàn bộ bạn học trong lớp cả giận nói: “Đều sắp thi đại học, tuyệt không tự giác, người nọ là ai? Khoát khóa lúc đi học, quả thực coi trời bằng vung!”

Trong đó có một người yếu ớt nói: ” Người đó là Dương Thiên.”

Thầy số học nghe vậy, lập tức ngây ngẩn cả người.

Sau đó, gã đầu nói: “À, không sao, đại biểu lớp toán học giúp hắn viết giấy xin phép nghỉ, lên lớp đi, chúng ta tiếp theo sẽ giảng...”

Mọi người đều trầm mặc.

Bọn họ chỉ cảm thấy có chút xúc động muốn khóc.

Đây chính là đãi ngộ của học sinh mới và học sinh kém, bọn họ biết, nếu như không phải là Dương Thiên, giáo viên toán học này tuyệt đối sẽ bầm báo lên phụ huynh ở đâu.

Dương Thiên đi học ngủ hần không để ý tới thì thôi, lại còn dung túng hần bỏ học, lão sư này thật đáng giận.

Nhưng mà, ngẫm lại lúc trước đối phương mô phỏng lão sư năm khoa đầy điểm, không cần nghe lão sư giảng bài hỏi cũng có thể đối đáp một suy ra ba, cũng liên bình thường trở lại.

Quy tắc trên đời, chỉ hạn chế ở kẻ yếu.

Ngoại lệ trên đời, chỉ mở ra cho cường giả!

.....

Nghe tiếng kêu cứu vội vàng của Hàn Hương Ngung, Dương Thiên nắm chặt hai tay.

Bọn họ lái xe ra cửa rất nhanh, Dương Thiên trực tiếp lái xe đua Kolgik đi theo.

Những người này, còn chưa đi được một trăm mét, Dương Thiên vung đuôi một cái, xe đã nằm ngang ở giữa bọn họ, thần sắc lạnh lùng xuống xe.

Mấy chục chiếc Rolls-Royce ngừng lại, người áo đen cầm đầu kia xuống xe, cau mày nhìn thiếu niên đang chậm rãi đi tới, quát: “Đứng lại!”

Dương Thiên bất vi sở động, tiếp tục đi tới.

Lúc này, lại có một người áo đen đầu đỉnh cả giận nói: “Tiểu tử, chó ngoan không cản đường cậu này, người chưa từng nghe nói sao? Mang xe nát của người chuyển tới cho lão tử.”

Dương Thiên rút cuộc dừng bước dạy, hần lạnh lùng hỏi ngược lại một câu: “Mặt người đau không?”

“Cái gì?”

Hắc y nhân đầu đỉnh nghe vậy sửng sốt, sau đó a một tiếng hét thảm, xương cốt trên mặt đều vụn vụn!

Hắn nằm trên mặt đất bụm mặt không ngừng lăn lộn, tê tâm liệt phế!

Mà bên cạnh hắn, chỉ thấy thiếu niên đang cầm một tờ khăn tay lau tay!

Mười mấy người áo đen đều hít một hơi khí lạnh.

Đây rốt cuộc là tình huống gì? Tốc độ của đối phương lại nhanh như vậy, quả thực vượt qua nhận biết của bọn họ!

Gặp phải một đối thủ kinh khủng như vậy. Người áo đen cầm đầu trong nháy mắt làm ra phản ứng, hắn phần nộ quát: “Bảo hộ tiểu thư!”

Một câu nói, hơn mười người vây Tưởng Dung ở giữa cảnh giác nhìn Dương Thiên.

Dương Thiên không chú ý đến Tưởng Dung, thậm chí ánh mắt cũng không dừng lại trên người Tưởng Dung một giây đồng hồ.

Mà là đưa ánh mắt đặt ở trên người hai tên tráng hán áo đen đang nắm chặt lấy cánh tay Hàn Hương Ngưng kia.

Giọng Dương Thiên bình tĩnh, nhưng tất cả mọi người đều có thể nghe ra, trong giọng nói của hắn hàm chứa cảm xúc nổi giận.

“Không muốn cả đời thành phế nhân, liền lấy tay các người ra!”

Chương 281 - Tự đoạn một cánh tay.

Nghe Dương Thiên nói lời bá đạo bừa bãi, hai người đàn ông cường tráng bên cạnh Hàn Hương Ngung bị uy hiếp, sắc mặt đỏ bừng.

Bọn họ chính là thủ hạ có thực lực hùng hậu nhất Tưởng gia, còn cường hãn hơn cả bộ đội đặc chủng trong nước, mỗi một vị đều là mãnh nhân tuyệt thế lấy một đả ba.

Mà tiêu tử mao đầu trước mắt này vền vẹn chỉ có mười bảy mười tám tuổi, vậy mà uy hiếp bọn họ?

Trong đó, tráng hán mặt có vết sẹo trên mặt bên trái Hàn Hương Ngung cười lạnh với Dương Thiên m: “Người nhanh hơn nữa, chẳng lẽ còn có thể nhanh hơn thương sao?”

Nói xong, móc ra một khẩu súng lục Bột Lăng Ninh từ bên hông, nhắm ngay Dương Thiên!

Hàn Hương Ngung hoảng sợ nói: “Dương Thiên, chạy mau a!”

Nàng tin tưởng đám vương bát đản này thật sự dám nổ súng.

“Dương Thiên? Người chính là người họ Dương đó sao?”

Tưởng Dung ngưng thần, đôi mắt hẹp dài nhìn chăm chú vào Dương Thiên nghi vấn.

Nhưng mà, Dương Thiên từ đầu đến cuối vẫn không liếc nhìn nàng một cái!

Ánh mắt của hắn bình tĩnh nhìn tráng hán mặt có vết sẹo kia, đạm mạc mở miệng nói: “Thương trong tay người chính là toàn bộ chỗ dựa của người?”

Nói xong, chậm rãi đi về phía tráng hán mặt sẹo!

Dưới uy áp khổng lồ của Dương Thiên, tráng hán mặt sẹo thần sắc dần dần trở nên sợ hãi.

Năng lực chịu đựng tâm lý của hắn rất cao, nhưng dưới áp lực của thiếu niên kia, hắn gần như không dám nhúc nhích.

Lòng bàn tay của hắn ứa ra mồ hôi lạnh, lui về phía sau một bước quát: “Tiến thêm một bước nữa, ta sẽ cho người chết!”

Dương Thiên không nói gì, bước chân không chút do dự, lại bước ra một bước.

“Chết đi!”

Sắc mặt trắng hán mặt sọc vằn vẹo, trực tiếp hướng về phía Dương Thiên bắn một phát.

“Đừng nổ súng!” Tương Dung kinh hô!

Mục đích nàng đến đây là vì muốn có đan dược, mặc dù Dương Thiên sống chết hấn không quan tâm, nhưng đan dược chỉ có hấn mới có!

“Đừng mà!” Sau khi Hàn Hương Ngưng nghe tiếng súng, ánh mắt thống khổ nhắm lại, vẻ mặt đầy tuyệt vọng.

Thương pháp của trắng hán mặt sọc trong đám người bọn họ là thương pháp tốt nhất, hơn nữa khoảng cách ngắn như vậy, không có khả năng xuất hiện sai lầm đánh lệch.

Nhưng mà, sự thật vượt quá dự liệu, trên mặt Dương Thiên vẫn bình tĩnh như cũ, trên người không có bất kỳ vết máu nào trúng đạn.

“Chuyện gì xảy ra?”

Tất cả mọi người hoàn toàn ngây ngẩn.

“Đạn đâu, đạn đâu rồi?”

“Ta rõ ràng nhìn thấy mình đánh trúng.”

Tất cả mọi người đều không rõ ràng cho lắm, nhưng mà trắng hán mặt sọc kia sau khi nhìn thấy vật trong tay Dương Thiên vươn ra, triệt để hoảng sợ.

“Các người muốn tìm cái này sao?”

Giọng nói của thiếu niên kia rất lạnh lùng.

Mọi người đầu tiên là không rõ ràng cho lắm, nhưng khi thấy vật thể kim loại trong lòng bàn tay Dương Thiên, thiếu chút nữa bị dọa vỡ mật.

“Tử..... đạn!”

Tất cả bọn họ đều dụi dụi con mắt, trên mặt hiện lên thần sắc khó có thể tin.

Tay không, làm sao có thể tiếp đạn, cái này hoàn toàn không phù hợp lẽ thường!

Tưởng Dung hít một hơi, hoảng sợ nhìn Dương Thiên nói:
“Võ giả cô!”

Bên cạnh phụ thân nàng cũng có một vị cao nhân có thể tay không tiếp đạn, chỉ là vị cao nhân kia đã qua tuổi bảy mươi, bình thường ở trong nhà không ra ngoài, phụ thân nàng muốn tham dự hoạt động gì đều phải tự hạ thân phận đi mời hẳn.

Nhưng không ngờ, thiếu niên trước mắt này cũng giống như cao nhân bên cạnh phụ thân nàng, có thủ đoạn xuất thần nhập hóa.

Hơn nữa, quan trọng nhất là lại còn trẻ như vậy.

Hàn Hương Ngưng nghe được mọi người kinh hô, vội vàng mở mắt.

Khi thấy Dương Thiên không sao, lập tức vỗ ngực thở phào nhẹ nhõm!

“Có mang theo súng rocket không?” Dương Thiên hồ hững hỏi.

“Cái gì?” Tráng hán mặt sẹo nghe vậy ngây ngẩn cả người.

“Không mang theo thì đám kiến hôi các ngươi ngay cả tư cách kêu gào với ta cũng không có!”

Nói xong, đôi mắt hắn lạnh xuống, dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, hắn hoàn toàn biến mất tại chỗ!

Một trận gió thổi qua bên cạnh tráng hán mặt sẹo.

Ánh mắt tráng hán mặt sẹo hiện lên vẻ sợ hãi, hắn gian nan nuốt nước miếng, chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, cái trán, phía sau lưng đổ mồ hôi lạnh.

“Ta đã cho ngươi cơ hội!”

Thanh âm lạnh lùng như đao của thiếu niên vang lên bên tai tráng hán mặt sẹo.

“Nhiều... a...”

Tráng hán mặt sẹo đã không có bất kỳ tâm tư chống cự nào, nhưng mà, lời cầu xin tha thứ kia còn chưa nói xong, chỉ nghe hai tiếng răng rắc thanh thúy vang lên!

Hai cánh tay của hắn vặn vẹo một cách quỷ dị, tiếng xương gãy khiến người ta cảm thấy sờn tóc gáy.

Tất cả mọi người hít vào một ngụm khí lạnh, nhìn thiếu niên mây trôi nước chảy, trên mặt lạnh nhạt.

Lại nhìn tráng hán mặt sẹo nằm trên mặt đất không ngừng gào thảm, hai cánh tay đứt gãy.

Nếu không nói, ai có thể tưởng tượng được, đây là do thiếu niên mười bảy mười tám tuổi vô hại trước mắt này bẻ gãy?

Khi Dương Thiên nhìn về phía một tráng hán khác bên cạnh Hàn Hương Ngưng, tráng hán kia vội vàng buông cánh tay Hàn Hương Ngưng xuống.

Nhìn cánh tay như ngọc của tiểu tử đã bị Đại Lực bóp sưng đỏ, giọng nói Dương Thiên hờ hững nói với tráng hán kia: “Tự chặt cánh tay phải! Có thể sống!”

Tráng hán kia nghe vậy, chân như nhũn ra, thân thể đều đang run rẩy!

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán hắn, bởi vì không chịu nổi uy áp của Dương Thiên, trực tiếp quỳ xuống nói: “Dương tiên sinh, xin tha cho ta, ta cũng là bị ép buộc, ta cũng không muốn như vậy a.”

Dương Thiên mắt điếc tai ngơ, lãnh đạm mở miệng: “Nếu ta ra tay, mạng của ngươi sẽ không còn thuộc về ngươi nữa.”

Nói xong, hắn bước lên phía trước một bước.”

Tráng hán kia thần sắc sợ hãi vội vàng nói: “Ta gãy, ta hiện tại liền gãy, Dương tiên sinh tha mạng a.” Nói xong, hung hăng kéo cánh tay đột nhiên gập lại!

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết, kẹp chặt một tiếng rắc rắc.

Tất cả mọi người bị dọa đến mức không dám thở mạnh.

Dương Thiên đi lên phía trước, ân cần kiểm tra Hàn Hương Ngưng một chút, ôn nhu nói: “Hàn lão sư, người không sao chứ.”

Hàn Hương Ngưng ánh mắt đại ra nhìn thiếu niên trước mắt này.

Mặc dù biết hấn bắt phạm!

Nhưng Hàn Hương Ngưng không ngờ thiếu niên này lại lợi hại như vậy.

Một câu, khiến người ta cam tâm tình nguyện tự đoạn một tay!

Nàng không khỏi vì sự bá đạo của Dương Thiên mà bị thuyết phục.

Thiếu niên giận dữ vì hồng nhan, trước đó nàng chỉ xem đoạn phim trên TV, không nghĩ tới lại phát sinh trên người mình.

Hơn nữa nàng chính là nữ chính trong đó!

Hàn Hương đỏ mặt ngượng ngừng mở miệng nói: “Dương Thiên, ta không sao, chỉ là cánh tay sưng một chút mà thôi.”

Dương Thiên nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của nàng nói: “Chờ đây, ta sẽ đòi lại cho ngươi!”

Nói xong xoay người, đôi mắt trong nháy mắt lần nữa băng hàn.

“Sơ đảo Tưởng gia?”

Thiếu niên khinh thường hừ nói: “Cho dù ngươi có thân phận Thiên Vương lão tử như vậy, cũng xứng làm càn ở trước mặt ta?”

Hắn chậm rãi đi về phía Tưởng Dung!

“Giang Thành, là thiên hạ của ta!”

“Bảo vệ tiêu thư!”

Tráng hán áo đen cầm đầu kia tuy rằng thần sắc sợ hãi tới cực điểm, nhưng vẫn cố gắng trấn định lại.

Đoàn người lần nữa vây quanh Tưởng Dung, tráng hán cầm đầu ôm quyền nói: “Dương... tiên sinh, chúng ta không có ý mạo phạm vị nữ sĩ kia, chỉ là muốn hỏi nàng mấy vấn đề mà thôi, ngài...”

Hắn còn chưa nói xong, Dương Thiên đã tát hấn bay xa ba trượng!

“Để chủ tử ngươi giải thích với ta!”

Sau đó người sợ hãi, không ngừng lui về phía sau.

Trong tay bọn họ đều cầm súng lục, nhưng vẻ mặt của tất cả mọi người đều sợ hãi, ai cũng không nổ súng, người này chính là một mãnh nhân tuyệt thế có thể tay không tiếp đạn.

Tráng hán mặt sẹo kia nổ súng với hắn, đối phương không có chuyện gì, mà hắn bây giờ còn nằm trên mặt đất không ngừng kêu thảm thiết.

“Tù Thiên Thuật!”

Dương Thiên quát nhẹ một tiếng!

Ngoại trừ Tưởng Dung, tất cả mọi người phát hiện đều không thể động dậy!

Sắc mặt bọn họ sợ hãi tới cực điểm, giống như là điểm huyết cổ đại vậy, thân thể hoàn toàn không chịu bọn họ điều khiển!

Sắc mặt của hơn mười vị tráng hán mặc áo đen càng thêm trắng bệch.

Tưởng Dung không biết cái này, nàng bén nhọn nói: “Nhanh, mau bảo vệ ta rời đi a, các người đám thùng cơm này làm ăn kiểu gì vậy, dừng lại làm gì?”

Trong mắt nàng rốt cục có vẻ sợ hãi tuyệt vọng.

Thiếu niên, dường như còn cường đại hơn cả cao nhân bên cạnh phụ thân hắn.

Dương Thiên dễ dàng gỡ vệ sĩ bên cạnh hắn ra.

Những người áo đen này giờ phút này giống như là điêu khắc, không hề bị lay động.

Tưởng Dung rốt cục ý thức được không thích hợp, không khỏi than thở khóc lóc nói: “Dương Thiên, Dương tiên sinh, xin lỗi, ta chỉ muốn cầu một viên đan dược chữa bệnh cho cha ta a, ta không phải cố ý muốn đắc tội ngài, ô ô ô, ngài từng phát cho ta chưa?”

Giờ phút này nàng không còn là hòn ngọc quý trên tay của Tưởng gia, mà là một tiểu nữ sinh sẽ khóc lóc sợ hãi. Ở trước mặt thiếu niên, nàng cũng không dám có chút ngạo khí nào.

Ngón tay Dương Thiên nắm cầm thon thon của Tưởng Dung, lạnh nhạt nói: “Ta chưa từng đánh nữ nhân, nếu không, từ lúc

ngươi muốn động đến người bên cạnh ta, ngươi cũng đã là tử thi, có thể hiểu được sao?”

Tưởng Dung triệt để không còn loại ngạo khí cao cao tại thượng kia, cảm thụ được khí tức khủng bố phát ra từ trên người thiếu niên, nàng giống như đi một vòng quỷ môn quan.

Thân thể mềm mại của nàng không ngừng run rẩy nói: “Hiểu rõ, ta xin lỗi, ô ô ô, thực xin lỗi, thực xin lỗi ta sai rồi, ngài buông tha ta đi.”

Dương Thiên gật đầu, xoay người rời đi.

Khi Tưởng Dung mất đi chống đỡ, trực tiếp ngồi bệt xuống đất, thiếu niên ở trước chiếc xe Rolls-Royce thứ nhất, dừng bước...

Chương 282 - Tự mình tới.

Mọi người vốn khôi phục năng lực hành động. Nhìn thiếu niên rời đi, tất cả đều thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng thấy đối phương lại dừng bước, trái tim lại hung hăng đập một cái.

Thiếu niên đưa lưng về phía bọn họ, thanh âm lạnh nhạt trong treo truyền tới.

Mặc dù thanh âm không lớn, nhưng lại làm cho tất cả mọi người sợ tới mức co quắp ngồi trên mặt đất.

“Trong nửa giờ, còn ở Giang Thành, làm xe như thế!”

Dứt lời, mọi người đang mê man thì Dương Thiên một chân hạ xuống, chiếc Rolls-Royce giá trị mấy trăm vạn giống như bị máy móc cắt ra, chính tề bị chia làm hai!

“Tê!”

Tất cả mọi người hít vào một ngụm khí lạnh!

Nhẹ nhất bị dọa tè ra quần, có chút không chịu nổi, thậm chí hai mắt lật một cái, hôn mê bất tỉnh!

Điều này đã vượt ra khỏi phạm trù con người!

Đây là thủ đoạn của thần linh!

Hàn Hương Ngưng đã tròn tròn mắt, đây là thiếu niên bị nàng ta vật lở tại mỗi ngày sao?

Cỗ xe kia tất cả đều là sắt thép a!

Tưởng Dung nhìn chiếc Rolls-Royce, trên mặt không có chút máu, môi vẫn luôn run rẩy.

Nếu là trước đó, nàng còn muốn trả thù, vậy hôm nay nàng đã triệt để không có loại tâm tư này.

Nàng đã sinh ra sợ hãi đối với Dương Thiên từ sâu trong nội tâm.

Bóng ma tâm lý hôm nay sẽ đi theo nàng cả đời.

Tên tuổi của Dương Thiên sẽ khiến nàng khắc cốt ghi tâm.

Nhìn Dương Thiên đang định rời đi, Tưởng Dung vì sợ hãi mà khóc rống lên.

Từ khi sinh ra đến bây giờ, nàng chưa bao giờ gặp phải ngăn trở lớn như vậy.

Bây giờ bị Dương Thiên hung hăng đả kích, nàng hoàn toàn sụp đổ.

Dương Thiên không hề bị lay động, tiếp tục lôi kéo Hàn Hương Ngưng đi về phía trước.

Tưởng Dung khóc lóc nói: “Vì cái gì, vì cái gì đối với ta như vậy, ta chỉ là vì cứu phụ thân ta tới nơi này mua một viên đan dược, ta tận hiếu có sai sao? Ô ô ô.”

Dương Thiên dừng bước không quay đầu lại, lạnh lùng nói: “Muốn tìm ta mua linh đan? Người không có tư cách, bảo cha người mang theo ba tỷ tự mình tới đây!”

Cái gì là bá khí, chính là đây.

Cường dã là gì, chính là đây.

Phụ thân của Tưởng Dung ở Thai Đảo chính là cự phách, đến trong nước chính là người được lãnh đạo quốc gia tiếp kiến, mà thiếu niên trước mắt này có thân phận gì? Cũng dám để hấn tự mình đến một chuyên?

Hơn nữa quan trọng nhất là cái gì? Một viên linh đan ba tỷ.

Đây quả thực là giá trên trời!

Đám bảo tiêu kia không phải chưa từng thấy qua việc đòi, nhưng sau khi nghe được lời nói của Dương Thiên, trái tim gần như ngừng đập.

Sau khi Dương Thiên dứt lời, mang theo Hàn Hương Ngưng tiến vào trong xe đưa của Khoa Ni Khắc, vẫy đuôi một cái trực tiếp biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Mọi người người nhìn ta, ta nhìn người, cuối cùng lại nhìn Tưởng Dung, trong lòng đắng chát!

Hơn mười người bảo tiêu, ở trước mặt một thiếu niên run lẩy bẩy, sợ tới mức ngay cả động cũng không dám động!

Đối phương như là chỗ không người, hoàn toàn không để ý tới bọn họ!

Tráng hán cầm đầu gian nan đứng dậy, bùm lấy khuôn mặt sưng vù đi đến trước mặt Tưởng Dung nói: “Tiểu thư, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Tưởng Dung lau nước mắt cắn răng nói: “Trở về, mời phụ thân đến một chuyến.”

Tráng hán xấu hổ gật gật đầu.

Trên đường, sắc mặt Hàn Hương Ngưng đỏ bừng nhìn Dương Thiên đang chăm chú mát xa cánh tay ngọc cho nàng.

Cánh tay vốn đau đớn dưới sự khế vuốt của thiếu niên dần dần không còn đau đớn nữa, màu sưng đỏ cũng biến mất không thấy gì nữa.

Điều này làm cho Hàn Hương Ngưng lần nữa kinh ngạc.

Bàn tay của thiếu niên này giống như có ma lực vậy, vô cùng ấm áp, đi đến đâu thân thể mềm mại của nàng cũng run rẩy đến đó.

Dương Thiên cười cười, nói: “Hàn lão sư, được rồi, chắc không đau nữa đâu.”

Nhìn sắc mặt Dương Thiên khôi phục lại ý cười, Hàn Hương Ngưng mới thở phào nhẹ nhõm.

Nói thật, khi thần sắc hấn biến thành lạnh lùng, cả người đều tràn ngập bá khí không gì sánh kịp, khiến người ta si mê lại sợ hãi.

Nhìn Hàn Hương ngưng thần phúc tạp nhìn mình, Dương Thiên nghi hoặc lắc lư trước mặt nàng nói: “Hàn lão sư, người làm sao vậy? Chẳng lẽ vừa rồi bị dọa sợ đến choáng váng?”

Hàn Hương Ngưng nghe vậy, sắc mặt có chút đen, bất quá vẫn không xác định hỏi: “Người thật sự là Dương Thiên?”

Dương Thiên bị câu hỏi này làm cho không hiểu rõ ràng, hấn nghi ngờ nói: “Thế nào, còn dám có người giả mạo ta?”

Nghe Dương Thiên thừa nhận, Hàn Hương Ngưng thở phào nhẹ nhõm, nàng nhắc lên dũng khí lớn lao, Liễu Mi dựng thẳng đuôi tay níu lấy lỗ tai Dương Thiên nói: “Dám nói lão nương bị dọa choáng váng, bây giờ là thời gian đi học đi, xin lão sư nghỉ học sao?”

Dương Thiên:.....

Nhìn tiểu tử tỷ tỷ véo lỗ tai hấn, Dương Thiên chỉ cảm thấy tai mình sắp gãy rồi.

Hấn vội vàng cầu xin tha thứ nói: “Hàn lão sư, người mau buông tay đi, đau đau, ta đây còn không phải là vì cứu người mới trốn học sao?”

Nhìn Hàn Hương ngưng man không nói lý, trên trán Dương Thiên tất cả đều là hắc tuyến.

Hàn Hương Ngưng thấy Dương Thiên vẫn tùy ý để nàng bắt nạt như trước, thần sắc không khỏi vui vẻ.

Nghĩ đến thiếu niên kia như thần linh đem những người kia đánh hoa rơi nước chảy, chính mình lại đem thiếu niên ức hiếp, Hàn Hương Ngưng không khỏi càng thêm hưng phấn.

Nàng ta nói với vẻ kiêu ngạo: “Cứu ta? Cứu ta không cần lên lớp sao? Bài tập đã làm xong chưa? Chưa viết xong thì về làm bài tập cho ta.”

Dương Thiên:

Hấn ta thật sự sắp phát điên rồi!

Cuối cùng, chỉ gật đầu thành thật nói: “Vâng vâng, Hàn lão sư người mau mau buông tay, có thể chừa chút mặt mũi cho ta không.”

Hàn Hương Ngưng trừng mắt hạnh, khóe mắt tràn đầy vui vẻ nói: “Một đệ tử như người muốn mặt mũi gì, cho dù có mặt mũi, thì cũng là đệ tử của ta, ta là lão đại của người, có nghe hay không.”

Dương Thiên rút cuộc cũng nhìn ra, vừa rồi mình đại phát thần uy, trong mắt tiêu tử tử tất cả đều là ngôi sao nhỏ.

Hiện tại nàng là muốn tìm cảm giác ưu việt trên người mình.

Dương Thiên cười khỏ, không ngờ tiêu tử tử này lại có tâm tính thật sự yêu thích làm loạn như vậy.

Hắn cố ý xụ mặt lạnh lùng nói: “Hàn Hương Ngưng, người có biết người đang nói chuyện với ai không?”

Hàn Hương ngưng tay cứng đờ.

Dương Thiên cười trộm, xem ra là bị hù dọa rồi.

Nhưng mà không đợi hắn cười hai tiếng, chỉ thấy bàn tay nhỏ nhắn ôn nhuận của Hàn Hương Ngưng trực tiếp kéo lỗ tai của hắn lên.

Mày liễu của nàng hơi nhú lại, khẽ nũng nịu: “Tiểu hồn đản, dám làm sắc mặt lão nương, người chán sống rồi, tin lão nương lột da người không.”

Nói xong, bàn tay nhỏ bé nhéo nhéo mặt Dương Thiên, nhéo một vòng.

Phản ứng hoàn toàn.

Dương Thiên vẻ mặt đau khổ nói: “Hàn lão sư ta không dám, người mau buông tay ra, ta đang lái xe, người đừng náo loạn, ta thật sai rồi...”

Đến trường học, Hàn Hương Ngưng lúc này mới hài lòng thu tay lại.

Mà lúc này hai lỗ tai của Dương Thiên dường như cũng có chút sưng đỏ, trên mặt cũng tím xanh một mảnh, vẻ mặt đầy oán niệm nhìn Hàn Hương Ngưng một cái.

Nhưng mà, khi đôi mắt đẹp tràn ngập khí tức uy hiếp của đôi phương trùng tới, Dương Thiên vội vàng rút cổ lại.

Nhìn thấy thiếu niên vừa rồi như thần linh sợ nàng như vậy, Hàn Hương ngưng cười nói: “Dương Thiên, lão nương, à không, lão sư có đáng sợ như vậy sao? Vừa rồi ta đều đùa giỡn với ngươi, kỳ thật lão nương rất ôn nhu.”

Dương Thiên bĩu môi, tự nói một tiếng: “Bản thân ngươi tin những lời này sao?”

Kiếp trước, tiêu tử ty này đối với hắn đều quan tâm tỉ mỉ, là một nữ tử ôn nhu như nước.

Nhưng Dương Thiên không ngờ, sau khi có quan hệ mật thiết với nàng, nữ tử dịu dàng tự xưng là lão nương này không còn dịu dàng nữa.

Là một nữ hán tử chính công, bạo lực hơn Hoa Yên Nhu nhiều.

Chẳng trách hai người có thể trở thành bạn thân, trước đó Dương Thiên còn buồn bực, tính cách hai người khác nhau một trời một vực, sao lại trở thành bạn thân.

Bây giờ suy nghĩ một chút, tính cách bạo lực của Hoa Yên Nhu kia có thể là học từ Hàn Hương Ngưng.

Hàn Hương Ngưng điên đủ rồi, không khỏi yên tĩnh lại.

Nàng tinh xảo gọt tẽ, mặt ngưng phần, môi như điểm anh, lông mày như mực, thần như thu thủy, mềm mại đáng yêu không nói ra được.

Hàn Hương má phẫn ửng hồng, cười khanh khách nhìn Dương Thiên không nói.

Có một khoảnh khắc, tim Dương Thiên đập thành thịch.

Nhưng cuối cùng, hắn nhanh chóng loại bỏ suy nghĩ đáng sợ trong lòng.

Nữ tử cấp bậc cạo cái trước mắt này, làm sao có thể ôn nhu như nước?

Hắn vừa nghĩ tới đây, chỉ thấy Hàn Hương ngưng tự ôn nhã nói: “Dương Thiên, vừa rồi cảm ơn ngươi ra tay, không có ngươi, ta thật sự không biết nên làm gì mới tốt.”

Dương Thiên hơi sững sờ, sau đó vội vàng khoát tay áo nói: “Hàn lão sư không cần khách khí, tất cả những chuyện nên làm đều là bổn phận của ta.”

Hàn Hương Ngưng trực tiếp đuổi khuôn mặt xinh đẹp tới, Dương Thiên lập tức trong lòng căng thẳng nói: “Hàn lão sư người muốn làm gì?”

Hàn Hương Ngưng cười khúc khích nói: “Tiểu hồn đản, có cần sợ ta như vậy không. Hôm nay biểu hiện của người không tệ, lão sư thưởng cho người một nụ hôn.”

“Vây được rồi!”

Dương Thiên đưa mặt qua, trong lòng có chút chờ mong.

Hàn Hương Ngưng mấp má môi, hôn một cái.

Xúc cảm non mềm đánh tới, Dương Thiên cảm giác trên người đối phương có mùi thơm phả vào mặt...

Chương 283 - Ba vị đại lão.

Tưởng Dung chạy suốt đêm về Đài đảo, đem tình huống của tất cả mọi người nói một lần cho nam tử trung niên nằm ở trên giường bệnh.

Nam tử trung niên ho khan kịch liệt hai tiếng kinh ngạc: “Hắn thật sự có thể tay không nhận đạn?”

Tưởng Dung mặt mang vẻ xấu hổ gật đầu nói: “Đúng vậy, ta mang mấy vệ sĩ, ở trước mặt hắn giống như con kiến hôi vậy, Dương tiên sinh kia đều không có nhìn ở trong mắt.”

Lúc này, nam tử trung niên nhìn về phía lão nhân bên cạnh, nói: “Phan lão ngài thấy thế nào?”

Ông lão kia tuổi chừng bảy mươi, râu tóc bạc trắng, nhưng mắt hồ lại sáng ngời có thần, sáng ngời dị thường.

Hắn tự tin ngạo nghễ mở miệng: “Có thể tay không tiếp đạn không phải là ít, thế giới rộng lớn không thiếu cái lạ, ta đã từng có thể, hôm nay rốt cuộc đã đi vào cảnh giới nửa bước Tông Sư, càng không nói đến, tên họ Dương kia không đủ gây sợ hãi.”

Nam tử trung niên gật đầu nói: “Phan lão nói vậy ta yên tâm rồi, nhưng chúng ta tiên lễ hậu binh, mức ba tỷ, tuy giá trên trời, nhưng vì mạng, ta vẫn bỏ ra được, chỉ là không biết Dương tiên sinh này có giống như Mục lão hải ngoại nói không, có thể trị được bệnh nan y của ta không.”

Phan lão gật đầu tán đồng nói: “Nếu hấn dám lừa gạt chúng ta, vậy lão hủ sẽ cho hấn biết cái gì gọi là cái giá!”

Nam tử trung niên cung kính nói: “Phan lão, gần đây tình trạng sức khỏe của ta càng ngày càng kém, chúng ta có thể xuất phát ngay trong đêm không?”

Phan lão gật đầu nói: “Mọi chuyện đều theo ý Tưởng Bằng tiên sinh.”

Ba người chỉ làm một chút thu thập đơn giản, trực tiếp ngồi một chiếc máy bay tư nhân bay đến thành phố Giang Thành trong nước.

Ngày hôm sau, khi một chiếc máy bay hạ xuống Giang Thành, tám phương chấn động.

Toàn bộ đại lão trong tỉnh đều tụ tập, ngay cả kinh thành cũng có người tới.

Tất cả mọi người đều tụ tập ở khu vực máy bay của Giang Thành, lo lắng chờ đợi.

Lần này đại nhân vật tới từ Thai Đảo là cự phách ảnh hưởng đến thương chính của Thai Đảo!

Vì quan hệ hai bên bờ, bọn họ không thể không cẩn thận tiếp đãi.

Lần này có thể nói là toàn bộ quan trường đại lão có uy tín danh dự của Huy Châu tỉnh đều tụ tập, trong bọn họ, chức vị thấp nhất cũng là tương đương với đại lão Giang thành, đại lão đỉnh phong nhất trong tỉnh cũng chỉ có thể đứng ở hàng thứ hai.

Bởi vì đứng hàng thứ nhất là một vị cự phách cấp phó quốc từ kinh thành tới!

Bây giờ mặc dù mặt trời chói chang, nhưng tất cả bọn họ đều không có một câu oán hận.

Không bao lâu, một nhà máy bay tư nhân được nhân viên công tác dẫn đường hạ xuống an toàn, tất cả mọi người tiến lên nghênh đón.

Chỉ thấy, người đầu tiên từ trên máy bay xuống là một người đàn ông trung niên có khuôn mặt bệnh trạng, nhưng hai mắt lại thâm thúy khác hẳn với người thường.

Không phải ai khác, chính là Tưởng Bằng, phụ thân của Tưởng Dung!

Tuy hẳn không phải dòng chính của Tưởng gia, nhưng năng lực ảnh hưởng không hề kém so với chính thống. Ánh mắt nhìn xa trông rộng, tăng kinh tế của Đài Đảo lên rất nhiều.

Ngay sau đó, một thiếu nữ xinh đẹp đi xuống, chính là Tưởng Dung, còn có hơn hai mươi vị bảo tiêu, cùng một lão nhân tướng mạo phổ thông.

Hơn hai mươi vị bảo tiêu toàn bộ đứng một lần nhìn tựa hồ là bảo hộ thiếu nữ, chỉ có vị lão nhân bình thường kia vẫn đứng ở sau lưng Tưởng Bằng!

Vị phó quốc cấp cự phách kia cười tiến lên nắm chặt tay Tưởng Bằng, sau khi trao đổi đơn giản cũng hiểu được ý đồ của Tưởng Bằng, đoàn người trùng trùng điệp điệp đi về phía Nhất Trung Giang Thành.

Hôm nay, hiệu trưởng Ngô nghe được rất nhiều người tố cáo nặc danh, nói Dương Thiên trái với quy tắc kỷ luật, vì vậy trực tiếp gọi hắn vào văn phòng.

Nhìn đến đây Dương Thiên vẫn đang cầm móng tay cắt tỉa móng tay, sắc mặt không khỏi có chút khó coi.

Hắn hừ một tiếng nói: “Dương Thiên, ngươi có biết hay không hiện tại ngươi ở trong trường học càng ngày càng vô pháp vô thiên, lên lớp trốn học, hoặc là trực tiếp trốn học, không phải đến muộn chính là sớm lui, ngươi đến cùng còn có thể đem nơi này coi là một trường học hay không a.”

Dương Thiên cười nói: “Ta học tập tốt!”

Hiệu trưởng Ngô nghe vậy càng tức giận nói: “Biết ngươi học giỏi, học không tốt thì trực tiếp khai trừ, ngươi có thể thu liễm một chút được không?”

Dương Thiên bất đắc dĩ nói: “Thầy giáo trong trường học đã nói không còn gì để dạy ta nữa, người bảo ta phải làm sao bây giờ.”

Hiệu trưởng Ngô tức giận vỗ bàn một cái, đứng dậy cả giận nói: “Dương Thiên, người hần là đã học qua Thương Trọng Vĩnh, thiên tài cũng phải dựa vào tích lũy sau này, nếu không sẽ phai mờ với mọi người. Lại nói, người tạo thành ảnh hưởng ác liệt đối với bầu không khí lớp học, từ nay về sau ta sẽ theo dõi người toàn bộ hành trình, nếu sau này người trốn học một lần nữa, ta sẽ khai trừ người.”

Dương Thiên bĩu môi không coi là chuyện to tát gì.

Lão Ngô này muốn khai trừ mình, phải được sự đồng ý của Tàn lão Giang thành.

Mà cấp bậc lãnh đạo trực tiếp của hần cùng Tàn lão chênh lệch mấy cấp bậc.

Hiệu trưởng Ngô thấy Dương Thiên không để ý đến, trừng mắt đỏ lên.

Hần làm hiệu trưởng nhiều năm như vậy, lần đầu gặp phải đối thủ khó chơi như vậy!

Hiệu trưởng Ngô nắm chặt nắm đấm phần nộ quát: “Dương Thiên, người đừng tưởng rằng ta không dám khai trừ người, ở Nhất Trung, ta định đoạt!”

Hần nói xong câu này, Dương Thiên còn chưa kịp há miệng, lại nghe tiếng điện thoại của hiệu trưởng Ngô vang lên.

Hiệu trưởng Ngô oán hận trừng mắt nhìn Dương Thiên nói: “Người chờ đó!”

Sau đó, đi đến bên cạnh điện thoại!

Vốn dĩ tâm trạng của hần không tốt, điện thoại hiển thị cũng không xem trực tiếp nhận điện thoại, mang theo cảm xúc nói: “Này, ai vậy!”

Đối phương nói với giọng hết sức trầm ổn: “Ha ha, Ngô hiệu trưởng hỏa khí thập phần lớn a.”

Hiệu trưởng Ngô nghe vậy, tức giận hừ nói: “Tính ta có tức giận lớn cũng không quan tâm người cái rắm gì, người rất

cuộc là ai?”

Đối phương trầm mặc một hồi, sau đó mở miệng nói: “Địch Hoành!”

Ngô hiệu trưởng cả giận nói: “Không biết!”

Sau đó, đang muốn cúp điện thoại, đột nhiên thân thể đột nhiên chấn động!

Hình như đối phương nói tên của hắn là Địch Hoành a ~

Mà người gọi cái tên này ở toàn bộ Giang Thành kia, là cấp trên của hắn cũng phải cung kính đối đãi!

Không vì cái gì khác!

Chỉ vì hắn là người đứng đầu Giang Thành, Giang Thành là do hắn định đoạt!

Chân của hiệu trưởng Ngô nhũn ra, trong lòng hắn ta dâng lên sóng to gió lớn!

Mà lúc này, Địch Hoành mở miệng cười nói: “Hiệu trưởng Ngô, nếu người không biết ta, vậy thì để cho Trịnh lão tỉnh lý gọi điện thoại cho người.”

Hiệu trưởng Ngô càng cảm thấy sắp khóc, đầu óc hắn co lại hỏi: “Trịnh tiên sinh nào?”

Sau đó, chỉ nghe đối diện một thanh âm khác càng thêm vang dội truyền tới.

“Chào hiệu trưởng Ngô, ta là Trịnh Chấn Quốc!”

“Trịnh Chấn Quốc?” Hiệu trưởng Ngô nghe vậy chỉ cảm thấy đứng quần có một chút ẩm ướt.

Đại lão này không phải ai khác, chính là người đứng đầu Huy Châu tỉnh, đệ nhất nhân!

Hắn quả thực muốn ngất đi, loại tồn tại cấp bậc này, đừng nói là hắn, coi như là cục trưởng cục giáo dục, muốn đáp lời cũng không có cửa.

Sắc mặt hiệu trưởng Ngô hoảng sợ, chân run rẩy.

Nhưng mà, cái này còn chưa hết, chỉ nghe ông lão trong điện thoại nói: “Chưa từng nghe qua tên của tôi? Được rồi, tôi sẽ

bảo đồng chí Chúc Phong cấp phó quốc ở kinh thành kia nói chuyện với anh.”

“Chúc Phong?”

“Ông trời ơi!”

Lòng Ngô hiệu trưởng co rút mạnh một cái.

Chúc Phong kia, là đại lão thường xuyên xuất hiện trong tin tức liên tiếp, ta là loại người gì!

Mí mắt hiệu trưởng Ngô đã trắng bệch.

Chúc Phong nói: “Chào hiệu trưởng Ngô, không biết người có từng nghe qua tên của ta hay không.”

Hiệu trưởng Ngô hung hăng nhéo người của mình một cái, nói: “Nghe qua, không biết ngài gọi điện thoại là có chuyện gì sao?”

Hiệu trưởng Ngô cảm giác hôm nay nhận cuộc điện thoại này, đã đủ để hấn khoe khoang cả đời.

Trong thành phố, trong tỉnh, kinh thành, ai ai cũng chức quan lớn hơn.

Hắn cảm giác như đang nằm mơ.

Chúc Phong cười ha ha nói: “Hiệu trưởng Ngô, trường các người có một học sinh gọi là Dương Thiên đúng không, chúng ta muốn mời hắn tới đây giúp một chuyện, không biết có được hay không.”

Ngô hiệu trưởng sửng sốt, sau đó hưng phấn nói: “Được, đương nhiên được, có thể giúp đỡ ngài là vinh hạnh của hắn.”

Chúc Phong sang sảng cười nói: “Vậy là tốt rồi, không biết ta có thể gọi điện thoại cho hắn trước hay không?”

Ngô hiệu trưởng vội vàng gật đầu nói: “Ngài chờ một chút, ta bây giờ gọi hắn.”

Nói xong, hắn che lấy microphone hưng phấn nhìn Dương Thiên nói: “Dương Thiên, có một đại nhân vật muốn tìm người.”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt hỏi: “Ai?”

Hiệu trưởng Ngô sợ Dương Thiên bị dọa sợ, vì thế thăm dò một chút: “Là thủ lĩnh Địch Hoàn của thành phố chúng ta!”

Dương Thiên đạm mạc nói: “Không đi!”

Hiệu trưởng Ngô choáng váng, đây chính là đại nhân vật trong thành phố, đối phương lại từ chối??? Chẳng lẽ hắn không biết sau khi đi ít nhất cũng sẽ được đại nhân vật nhớ kỹ, tiền đồ tương lai không thể đo lường sao?

Mặc dù hiệu trưởng Ngô có chút không thể tưởng tượng nổi, nhưng vẫn nhanh chóng khôi phục bình thường, tiếp tục nói: “Bên cạnh Địch Hoàn là Trịnh Chân Quốc lão tiên sinh trong tỉnh Huy Châu chúng ta!”

Dương Thiên đạm mạc nói: “Không đi!”

Trên mặt Ngô Giáo hiện lên vẻ khó có thể tin.

Cuối cùng, khóe miệng hắn hung hăng co quắp một cái, nhin lửa giận nói: “Bên người Trịnh lão là đại nhân vật từ kinh thành tới, tên là Chúc Phong, là đại lão cấp phó quốc, loại thân phận này mời người đi, người cũng nên đi đi.”

Dương Thiên đạm mạc nói: “Không đi!”

Liên tiếp ba lần cự tuyệt, vô luận đối phương quan lớn cỡ nào, trên mặt hắn đều không có hiện lên bất kỳ biểu lộ dư thừa gì, không có bất kỳ dừng lại liên tục tiếp cự tuyệt!

Chương 284 -

"Người người người..."

Hiệu trưởng Ngô nghe xong ba lần cự tuyệt, không khỏi điên cuồng xé rách tóc của mình, nói: “Vì sao, vì sao người lại cự tuyệt chứ.”

Hắn sắp điên rồi!

Dương Thiên bình tĩnh giang tay ra, bất đắc dĩ nói: “Hiệu trưởng, không phải người nói ta không cho bỏ học sao? Thế nào? Vừa mới nói chưa tới năm phút người lại thay đổi?”

Ngô hiệu trưởng ngạc nhiên!

Sau đó, chỉ cảm thấy lần này thật muốn học máu.

Mặt mo của hắn đỏ ửng, nhớ tới lời mình vừa nói!

Nhưng hiện tại đại lão đến từ kinh thành người ta điếm danh, một hiệu trưởng Nhất Trung nho nhỏ như hắn căn bản không dám từ chối, cũng không có tư cách từ chối!

Hiệu trưởng Ngô xoa xoa mặt, nhanh chóng đi đến bên cạnh Dương Thiên, kéo tay hắn nói: “Cái kia, Dương Thiên đồng học, lần này không giống nhau nha, lần này toàn bộ đại lão trong tỉnh và thậm chí là kinh thành đều đến, chỉ chờ người đi giúp bọn họ một chuyện thôi.

Ta cho người biết, vì tiền đồ của người, người nhất định phải đi, kết bạn với những đại lão này, tiền đồ của người không thể hạn lượng, từ đây thăng chức rất nhanh, cá vượt long môn, người...

Hắn nói tới đây, chỉ nghe Dương Thiên ồ một tiếng nói: “Không có hứng thú!”

Nói xong những lời này, cảm giác ở lại là đang nhàm chán, không khỏi mở miệng nói: “VẬY Ngô hiệu trưởng, nếu không có việc gì, ta về trước học đây, bài tập còn chưa làm xong đâu.”

Hiệu trưởng Ngô phát điên, muốn quỳ xuống trước mặt Dương Thiên.

Cuối cùng, thực sự không còn cách nào khác, hắn cau mày, vỗ mạnh lên bàn một cái, tức giận nói: “Dương Thiên. Bây giờ ta lấy thân phận hiệu trưởng của trường mình ra lệnh cho người, đi nhận điện thoại kia!”

Dương Thiên xoay người, kinh ngạc nhìn hiệu trưởng Ngô nói: “Hiệu trưởng, không phải vừa rồi người nói muốn khai trừ ta sao? Hiện tại ta đã không còn là học sinh của trường các người, hình như không cần thiết nghe lời người nữa.”

Dừng một chút, hắn tiếp tục nói: “Ta thấy Thánh Anh trung học cũng không tệ, nếu không người mở thư giới thiệu cho ta, ta đi trường học bọn họ.”

“Đừng đừng, tổ tông ơi, ngài đừng mà!”

Hiệu trưởng Ngô sợ tới mức chân như nhũn ra, nước mắt hắt đều trào ra.

Cuối cùng, vì biểu hiện thành ý, trực tiếp tát vào miệng mình một cái nói: “Dương Thiên đồng học, người đừng để trong lòng nha, ta vừa nói đều là lời nói nhảm. Người là bạn học của Ngô Ba, hai người các người có quan hệ gì, ta làm sao có thể khai trừ người chứ.”

“Thật sự không khai trừ sao?”

Dương Thiên cười như không cười!

Ngô hiệu trưởng lau mồ hôi lạnh trên trán nói: “Vậy thật sự là nói nhảm. Sao có thể thật sự khai trừ người, bây giờ người nhìn mặt mũi Ngô Ba nhận điện thoại được không? Thật sự không được ta bảo Ngô Ba tới khuyên người?”

Nói xong liền đi ra ngoài cửa, xem ra cũng không phải nói đùa.

Khóe miệng Dương Thiên giật giật, vội vàng ngăn cản.

Cuối cùng, nhìn ánh mắt sáng lấp lánh mong đợi của hiệu trưởng Ngô, Dương Thiên đỡ trán thở dài nói: “Được rồi. Điện thoại ta nhận.”

Hiệu trưởng Ngô nghe vậy, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, chỉ cảm thấy toàn thân đều hư thoát.

Nói xong, hắt vội vàng tiến lên cầm điện thoại lên, nói với đối phương một câu, vội vàng cung kính đưa microphone cho Dương Thiên.

Dương Thiên cũng có chút tò mò, bất kể là thành phố, tỉnh, hoặc là kinh thành, dường như hắt không có liên quan gì đến hắt, đối phương gọi điện thoại tìm hắt làm gì?

“Chuyện gì?”

Hắt nghi hoặc mở miệng hỏi một tiếng.

Chúc Phong nghe vậy cười ha ha, nói: “Đồng chí Dương Thiên Tiểu. Tướng Bằng của Tướng gia đảo trên Thai Đảo đã tới. Muốn mời người đến một chuyến giúp hắt chữa bệnh, không biết người...”

Hắn còn chưa nói xong, chỉ nghe Dương Thiên lạnh lùng mở miệng nói: “Ta từng nói, hắn muốn tới chữa bệnh để cho hắn tự mình đến, ta không đi!”

Nói xong, cúp điện thoại.

“A a a!”

Hiệu trưởng Ngô quả thực sắp điên rồi. Đây chính là đại lão cấp phó quốc, thiếu niên trước mắt vậy mà cúp điện thoại của hắn. Hơn nữa giọng điệu còn cứng rắn từ chối lời mời của hắn.

Hắn thực sự khó có thể tưởng tượng được tiếp theo vị đại lão kia sẽ phát ra cơn giận ngập trời như thế nào!

Nghĩ tới đây, hiệu trưởng Ngô trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Mà sự thật lại khác thường như hiệu trưởng Ngô suy nghĩ. Sắc mặt Chúc Phong đối diện đã âm trầm tới cực điểm!

Đối phương không chỉ cúp điện thoại của hắn, hơn nữa không chút do dự liền từ chối thỉnh cầu của hắn!

Hắn là ai? Là cấp phó quốc, ở đây là quan cấp lớn nhất, không nói đến phóng mắt khắp Huy châu, cho dù ở kinh thành cũng là nhân vật đậm chân một cái có thể run rẩy.

Đừng nói một học sinh nho nhỏ, coi như bất kỳ một vị cục trưởng cục giáo dục nào của bọn họ tới, cũng không dám tùy tiện như thế!

Hơn nữa, quan trọng nhất là cái gì? Hắn vừa rồi đã hứa hẹn với Tưởng Bằng. Nói hắn ra mặt đối phương khẳng định sẽ đến.

Người đến loại cấp bậc này, danh lợi đã không quan tâm, quan tâm nhất chính là mặt mũi!

Hắn đã cam đoan xong, nhưng bây giờ lại từ chối!

Chúc Phong cảm giác hôm nay đã mất hết mặt mũi.

Hắn ở trên vị trí này, nhưng còn chưa từng bị vũ nhục nghiêm trọng như vậy.

Mà lúc này Tưởng Bằng có chút không nhịn được.

Hắn nhìn Chúc Phong sắc mặt khó coi hỏi: “Thế nào? Dương tiên sinh đáp ứng sẽ tới sao?”

Chúc Phong tuy rằng trong lòng đã phần nộ ngập trời, nhưng sắc mặt lại ha hả cười nói: “Đồng học Dương Thiên nói có việc hiện tại không tới được, nếu không chúng ta đi ăn cơm trước đi, đợi lát nữa ta tìm người mang hân tới. Đồng chí Tưởng Bằng người đến nơi này vậy thì để ta làm chủ, mời các người nếm thử đặc sắc Giang Thành.”

Tưởng Bằng thì lắc đầu cự tuyệt.

Hiện tại hân cảm giác tình trạng thân thể càng ngày càng kém, thân thể không tốt, lại thêm một đêm không ngủ. Càng như nền tàn trong gió, tùy thời đều có thể hôn mê, nơi nào còn có tâm tình ăn cơm.

Nhìn mọi người nhiệt tình, hân ta cười mở miệng nói: “Các vị đồng chí, nếu không hiện tại các vị ăn đi, ta đi tìm Dương Thiên tiểu hữu!”

Trịnh Chấn Quốc khuyên giải: ” Tưởng Bằng tiên sinh, ngài có thân phận gì? Đi tìm hân nói không được!”

Những người còn lại cũng nhao nhao phụ họa nói: “Đúng vậy, hân chỉ là một tên tiểu tử mà thôi, sao có thể kinh động đến ngài tự thân xuất mã?”

“Ta đã phái người đi đón hân, chắc hân sẽ tới đây rất nhanh, ngài cứ an tâm chờ ở đây đi.”

“Hân không có tư cách để ngài đi qua đó một chuyến?”

Trong tất cả mọi người đều miệt thị Dương Thiên, cho rằng không có đối phương không có tư cách!

Chỉ có Tưởng Dung biết, Dương Thiên rốt cuộc có tư cách hay không.

Thiếu niên không đến khăng định không phải tự ngạo, mà là tự tin!

Thực lực của hân rất kinh khủng, chỉ dựa vào một tay mạnh mẽ tiếp đạn là đủ tư cách!

Chỉ bằng một roi chân, có thể cắt một chiếc Rolls-Royce thành hai nửa là có tư cách!

Cuối cùng, Tưởng Bằng kiên trì liên tục, mọi người lúc này mới bắt đầu đồng ý.

Địch Hoành mở miệng nói: ” Nếu tiên sinh đã muốn đi, vậy ta liền đi theo, Giang Thành là địa bàn của ta, đối phương khẳng định cho ta chút mặt mũi.”

Trịnh Chấn Quốc cũng mở miệng nói: “Ha ha, ta cũng muốn xem xem Giang Thành xuất hiện tài tuần trẻ tuổi gì, đáng giá Tưởng Bằng tiên sinh từ xa tự mình tới một chuyến.”

Vị đại lão cấp phó quốc kia cũng che giấu tức giận trong lòng, nói: “Ta cũng rất muốn gặp vị kia!”

Lúc này đã gần giữa trưa, một căng tin lớn đã đến.

Khuôn mặt Vương Tĩnh Thần hơi đỏ lên, nàng duyên dáng yêu kiều đứng trước mặt Dương Thiên, cười lộ ra hàm răng nhìn Dương Thiên mở miệng hỏi: “Dương Thiên, ngươi thích món gì? Ngươi ngồi ở chỗ này ta giúp ngươi lấy cơm nhé?”

Dương Thiên cười gật đầu nói: “Ngươi cứ dựa theo sở thích của mình mà làm đi.”

“Ừm ừm!” Vương Tĩnh Thần khước mắt lộ ra ý cười nói: “Vậy ngươi trước chờ ta một lát, ta đi lấy cơm.”

Nói xong, vô cùng hưng phấn chạy chậm đi.

Một màn này để mọi người sau khi thấy được đều cảm giác sắp điên rồi.

“Trời ạ, tôi nghe thấy cái gì? Hoa hậu học sinh cam tâm tình nguyện lấy cơm cho một nam sinh?”

“Đây chính là hoa khôi đẹp nhất của trường học, sau khi Tô nữ thần rời đi, nàng hoàn toàn xứng đáng với nhan sắc của toàn trường.”

“Xong rồi, ta lại thất tình lần nữa.”

Nam sinh trước mặt mọi người thấy được một màn này, có một nửa người đã tan nát cõi lòng.

Vương Tĩnh Thần, đối tượng mà tất cả nam đồng bào thâm mến, đối tượng thổ lộ đầu tiên, bình quân mỗi ngày nhận được bảy tám phong thư thổ lộ, ngày cao nhất thu một trăm bảy mươi hai phong thư thổ lộ, do đó một lần hành động phá kỷ lục.

Bảng xếp hạng hoa đăng ký trường thứ nhất ba, bỏ xa tồn tại vị thứ hai tám con phố.

Ngày bình thường bằng thanh ngọc khiết, chưa từng nghe nàng có lời đồn với bất luận kẻ nào, bây giờ nàng lại vì một nam nhân lấy cơm?

Mặc dù đôi phương là Dương Thần, toàn bộ Nhất Trung chỉ số thông minh như yêu nghiệt, thể dục như yêu nghiệt, nhưng trong lòng bọn họ vẫn không cam lòng.

Nhìn thấy tất cả mọi người ghen ghét, Dương Thiên sờ lên mũi, không thể làm gì được.

Không có cách nào, hắn muốn lấy cơm, nhưng mà trên người không xu dính túi.

Số tiền kia của Hàn Hương Ngưng hắn cuối cùng vẫn không thu, hiện tại hắn tựa hồ là đã nghèo đến mức cơm cũng không ăn nổi.

Nhưng mà, vừa nghĩ tới đây, Dương Thiên đột nhiên phát hiện một đám nam tử trung niên mặc âu phục giày da, quanh thân tản ra khí tràng cường đại.

Bọn họ tìm kiếm khắp nơi một phen, dưới hướng mà một thiếu nữ chỉ, hướng về phía Dương Thiên đi tới.

Dương Thiên hơi nhíu mày, vừa rồi còn đang rầu rĩ vì mình không có tiền, nhưng bây giờ hình như có người tìm tới cửa đưa tiền rồi!

Chương 285 - Chờ ngoài cửa.

Một đoàn người đến bên cạnh chỗ ngồi của Dương Thiên.

Lúc này, Vương Tĩnh Thần cũng đã chuẩn bị xong bữa ăn, đi tới nghi hoặc nhìn những người này.

“Tới?”

Dương Thiên hồ hững nhìn người đàn ông trung niên kia, sắc mặt hắn tái nhợt, hắn là phụ thân của Trương Dung.

Tưởng Bằng gật đầu, cẩn thận đánh giá thiếu niên trước mắt.

Thân phận của hắn có lẽ không có tác dụng gì ở đây, nhưng ở đây có nhiều đại lão trong nước như vậy, hắn cũng biết rõ phân lượng của hắn.

Đoàn người đến nơi này, thiếu niên thậm chí ngay cả đứng lên đón chào cũng không có, chỉ là giương mắt lên chào hỏi một tiếng, xem ra quả nhiên đúng như lời nữ nhi của mình nói, tiểu tử này rất bừa bãi!

Nhưng có một điều hắn vô cùng nghi ngờ, thiếu niên trước mắt chỉ là một người, hơn nữa còn là học sinh, vậy mà lại ngồi vững ở Thái Sơn dưới khí thế của nhiều đại lão như vậy.

Nếu là người thường, chỉ sợ đã sớm sợ tới mức chân tay nhũn ra.

Nhưng mà trên sắc mặt thiếu niên không có bất cứ dao động gì, địa vị ngang nhau không hề rơi xuống hạ phong.

Tưởng Bằng thầm than một tiếng quả nhiên bất phàm, sau đó mở miệng cười nói: “Người chính là Dương tiên sinh đi, ta nghe nữ nhi của ta nói về người.”

Dương Thiên bình tĩnh gật đầu!

Từ sau khi liếc mắt nhìn đôi phương một cái, hắn không nhìn đôi phương nữa, mà cầm đĩa lên, ra hiệu Vương Tĩnh Thần ngồi xuống, sau đó bưng lên một bát cơm, bắt đầu ăn ngon lành dưới ánh mắt kinh ngạc của các vị đại lão.

Chúng đại lão có chút choáng váng.

Đoàn người bọn họ đi tới nơi này nhưng là chưa được một hạt cơm, tất cả đều đang đói bụng.

Thiếu niên trước mắt tựa hồ có chút khùng a!

Nhưng mà, càng làm cho bọn họ tròn tròn mắt ở phía sau.

Tưởng Bằng nhìn thiếu niên không để ý đến hắn, sắc mặt không khỏi có chút xấu hổ.

“Dương tiên sinh, người.....”

Hắn còn chưa nói hết, chỉ thấy Dương Thiên đưa tay ngăn cản, mí mắt cũng chưa nâng lên một chút nói: “Ăn cơm thôi, chờ ở

ngoài cửa!”

“Cái gì?”

“Cuồng vọng!”

“Hồn xược!”

Dương Thiên nói một câu tất cả mọi người đều nghe thấy.

Bọn họ đều tức giận, nhất là hai vị trong tỉnh thành phố kia, sắc mặt đã đỏ lên tới cực điểm. Vị cấp phó quốc đến từ kinh thành kia, quả thực muốn cắn nát hàm răng.

Tiểu tử này, để những đại lão bọn họ ở ngoài cửa chờ hăn ăn cơm, đây quả thực là buồn cười.

Sắc mặt Tưởng Bằng trong nháy mắt trầm xuống, Tưởng Dung tức giận đến toàn thân phát run.

Mà vị lão nhân phía sau Tưởng Bằng sau khi Dương Thiên dứt lời, đôi mắt giận dữ trợn lên, giống như cự long thức tỉnh, lạnh lẽo nói với Dương Thiên: “Khẩu khí của tiểu tử thật lớn a, để lão hủ thử xem bản lĩnh của ngươi có phải lớn giống như khẩu khí của ngươi hay không!”

Nói xong, bàn tay khô gầy kia thò ra, mơ hồ xen lẫn hào quang màu vàng, đánh đâu thắng đó.

Dương Thiên Kiếm hơi nhíu mày, hừ một tiếng cũng không thèm nhìn đối phương, chiếc đĩa xoay chuyên, trực tiếp đặt ở trong lòng bàn tay Phan lão quát khê: “Phá!”

Phan lão mới đầu khinh miệt, bàn tay của hăn đã đến trình độ Thiết Sa chương, đừng nói là một chiếc đĩa, coi như là một cây thép cũng có thể tùy tiện đánh gãy!

Huống hồ hăn hiện tại đã là cảnh giới nửa bước Tông Sư, trên người có thể ngưng tụ cương khí hộ thể ngăn ngừa, chống đỡ đạn.

Đối phương muốn dùng một chiếc đĩa nho nhỏ ngăn cản hăn, quả thực là không biết tự lượng sức mình...

Nhưng mà, hăn vừa nghĩ tới đây, chỉ cảm thấy cương khí hộ thể toàn thân trực tiếp vỡ vụn dưới công kích của đối phương.

Trong lòng Phan lão nổi lên sóng to gió lớn, đối phương đưa đũa ra phảng phất như ẩn chứa lực đạo to lớn, hai người chạm vào nhau, một cỗ sóng khí vô hình cuốn tới hần.

Hần rên lên một tiếng, sắc mặt lập tức trắng bệch, nhiều người như vậy ở đây, một ngụm nghịch huyết bị hần mạnh mẽ nuốt xuống.

Bởi vậy, cũng càng thêm nặng thương thế của hần!

Một chiêu, đối phương chỉ tùy ý một chiêu, đã đánh bại hần.

Phan lão quả thực không thể tin được, ông ta nhìn thoáng qua lòng bàn tay, phát hiện phía trên không có bất kỳ dấu vết gì trên tay.

Nhưng Nội Phủ của hần lại bị thương rất nghiêm trọng.

Dương Thiên đạm mạc nói: “Ăn cơm đâu phải là không muốn thấy máu, còn dám làm càn lưu tay lại!”

Một câu nói, Phan lão sợ hãi!

Lúc đối phương nói ra câu nói này, hần không hề nghi ngờ tính chân thực của câu nói này.

Theo Phan lão cho rằng, Dương Thiên đã vượt qua lão rất nhiều, dễ dàng bài trừ cương khí hiển nhiên không phải hạng người bình thường, hơn nữa vận dụng chân khí hoàn mỹ như thế, thu phóng tự nhiên, lão mặc cảm.

Lúc này Tưởng Bằng cùng Tưởng Dung lại có chút hoảng sợ.

Bọn họ nhìn thoáng qua Phan lão, phát hiện đối phương nhú mày khế lắc đầu.

Tưởng Bằng thấy vậy, sắc mặt tái nhợt càng thêm khó coi.

Ngay cả Phan lão cũng không phải là đối thủ, thiếu niên này rốt cuộc cường đại đến mức nào?

Hần ôm quyền nói với Dương Thiên: “Vậy trước tiên không quấy rầy Dương tiên sinh dùng cơm, ngài cứ ăn trước đi, chúng ta chờ ở ngoài cửa.”

Lần này hần dùng là ngài chứ không phải ngài!

Hiển nhiên, Dương Thiên đã dựa vào thực lực để hần cảm nhận được sợ hãi.

Phải biết, Phan lão là đệ nhất cao thủ của đảo, không nói lấy một đờn trăm, nhưng muốn đánh bại năm mươi tráng hán, cũng vền vẹn chỉ là vấn đề thời gian.

Mà bây giờ, lại không thể thoát khỏi một chiêu từ tay đối phương!

Đây là khái niệm gì?

Địch Hoành cùng đám người Trịnh Chấn Quốc cũng không biết, vừa rồi phát sinh độ sức trong chớp nhoáng, đá lửa, rớt cuộc ý vị như thế nào.

Địch Hoành có chút mất mặt, bởi vì Giang Thành là địa bàn của hán.

Bây giờ nhiều đại lão như vậy nhìn xem, nếu như hán ngay cả một tiểu nhân vật cũng không chán nhiếp được, vậy kế tiếp tiền đồ của hán cũng liền dừng ở đây.

Thế là, tiến lên một bước, quát Dương Thiên: “Dương Thiên, ngươi đây là thái độ gì, Tướng Bằng tiên sinh người ta là từ Đài đảo chạy tới, chúng ta nhiều người như vậy tự mình tới mời ngươi, ngươi cũng không để vào mắt, có phải có chút quá cuồng rồi hay không?”

Dương Thiên đạm mạc mở miệng: “Liên quan gì đến ngươi?”

Sắc mặt Địch Hoành đỏ bừng tiến lên can rằng nói: “Ngươi có biết ta là ai không? Dám nói chuyện với ta như vậy, ngươi...”

Hán còn chưa nói hết lời, Dương Thiên lại lần nữa lãnh đạm mở miệng: “Liên quan gì đến ta?”

“A! Tức chết ta!” Hai câu nói, Địch Hoành suýt chút nữa súp đổ.

Dương Thiên không hề bị lay động, nhìn Phan lão muốn đi ra ngoài, không khỏi bình tĩnh mở miệng nói: “Chờ một chút!”

Thân thể Phan lão chấn động, mồ hôi lạnh túa ra trên trán.

Chẳng lẽ đối phương tức giận?

Hán đã đánh giá thấp Dương Thiên rất nhiều, bây giờ đối phương không buông tha, hán rất khó sống sót rời khỏi nơi này.

Cổ võ giả, có một số người có thể siêu thoát khỏi pháp luật!

Hắn ta khó khăn quay đầu lại, có chút sợ hãi nói: “Dương tiên sinh, ngài có gì phân phó?”

Dương Thiên ném đũa cho hắn nói: “C đũa bẩn rồi, đổi cho ta đôi khác đi!”

Ngữ khí của hắn bình thản, giống như là giao lưu cùng bằng hữu, nhưng lời nói ra, để toàn thân Tưởng Bằng đều chấn động.

Phan lão ở Thai Đảo, đây chính là tồn tại như chiến thần, thế kỷ bảy tám mươi của trước, có tên tuổi thần thoại mười năm bất bại!

Ngày thường, ánh mắt hắn cao nhất, coi như là loại thân phận này của mình muốn để hắn làm việc, cũng phải đi cung kính mời hắn đến.

Lại không nghĩ rằng, lại làm cho thiếu niên trước mắt sai sử giống như học sinh tiểu học vậy.

Cổ Phan lão tức giận đến mức phồng lên, nhưng cuối cùng vẫn cắn chặt răng, một lần nữa cầm cho Dương Thiên một đôi.

Dương Thiên lúc này mới hài lòng nói: “Được rồi, không có việc của ngươi nữa, rút sang một bên, đừng ảnh hưởng đến ta ăn cơm.”

Phan lão nghe vậy, suýt chút nữa bóp nát ngón tay!

Khinh người quá đáng!

Sau khi đoàn người đi, Vương Tĩnh Thần mới thở phào nhẹ nhõm, nàng không ngừng gấp thức ăn cho Dương Thiên, vừa mở to đôi mắt đẹp tò mò hỏi: “Dương Thiên, những người này hình như rất lợi hại, bọn họ tới làm gì?”

Dương Thiên nói: “Không có gì, chỉ là xin ta làm chút chuyện mà thôi.”

Vương Tĩnh Thần ăn một bữa cơm hì hì cười một tiếng, nói: “Ngươi thật lợi hại, nhưng những người này là ai vậy, vừa rồi người kia đeo cà vạt màu lam, nghe khẩu khí của hắn, cảm giác lai lịch không nhỏ đâu.”

Dương Thiên mở miệng nói: “Hình như tên gọi Địch Hoành, Giang Thành do hấn quản.”

“Phốc!”

Vương Tĩnh Thần nghe vậy com còn chưa kịp phun ra, Dương Thiên trực tiếp đưa tay che miệng nhỏ của nàng.

Hắn cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục mở miệng nói: “Người vẫn là ngồi ở bên cạnh ta đi, ngồi đối diện ta ta đều có bóng ma tâm lý.”

Đúng vậy, nhớ tới Hàn Hương Ngưng phun đầy mặt com vào mặt hắn, mặt mũi Dương Thiên biến thành màu đen.

Hắn đường đường là Phá Thiên Tiên Đế!

Khuôn mặt Vương Tĩnh Thần ứng đỏ, tuy nhiên cuối cùng vẫn vui vẻ rạo rực bê cái ghế ngồi bên cạnh Dương Thiên, thần sắc e lệ.

Ngoài cửa, Địch Hoành cả giận nói: ” Tiểu tử này quá kỳ cục, chúng ta tự mình đến một chuyến, không đứng đây nghênh đón thì thôi, lại còn cự tuyệt chúng ta ngoài cửa, quả thực buồn cười.”

Trịnh Chấn Quốc cũng gật đầu nói: “Tuổi còn trẻ, có chút năng lực đã kiêu ngạo rồi, sau này còn có thể, nên gõ một chút.”

Tất cả mọi người đều lòng đầy căm phẫn.

Mà Chúc Phong cấp phó quốc kia thì thái độ khác thường, cuộc giao thủ ngắn ngủi giữa Phan lão và Dương Thiên, ông ta đều nhìn thấy, lúc này trên trán ông ta xuất hiện một tia mồ hôi lạnh, sắc mặt có chút khó coi.

Hắn nhìn Tượng Bằng, cuối cùng cẩn thận mở miệng hỏi: “Tượng Bằng tiên sinh, vị lão nhân bên cạnh ngài không sao chứ?”

Tượng Bằng thở dài một tiếng nói: “Phan lão nói lão bị trọng thương, không có một năm nửa năm, không có khả năng khôi phục.”

Chương 286 - Giá tiền trị bệnh.

Chúc Phong nghe vậy thần sắc chấn động, trong đôi mắt hiển hiện vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Không giống với mọi người vô tri, hắn biết trong nước tồn tại cổ võ giả, bên cạnh hắn có một vị cường giả ám kinh, là phía trên an bài xuống, hắn tận mắt chứng kiến thủ đoạn của người nọ, quả thực giống như máy móc hình người, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi.

Tuy nhiên, hắn nhìn ra, người kia so với Phan lão này kém không chỉ một chút.

Bởi vì người bảo vệ hắn đã nói, nếu cương khí ngoại phóng cảnh giới, không phải Tông Sư ít nhất cũng là cảnh giới nửa Tông Sư.

Loại tồn tại này, quả thực so với động vật bảo hộ quốc gia còn quý trọng hơn.

Mà Chúc Phong nhìn thấy rõ ràng, lúc Phan lão đối trận với Dương Thiên, tầng ánh sáng màu vàng nhạt trong lòng bàn tay kia, dường như có điểm giống với cương khí mà vị cổ võ giả kia miêu tả bên cạnh hắn!

Quan trọng nhất là cái gì, loại cấp bậc này đã là cảnh giới Tông Sư, hình như vẫn đang thất bại!

Nói như vậy, thiếu niên kia rốt cuộc là cảnh giới gì.

Nghĩ tới đây, Chúc Phong đột nhiên hít vào một ngụm khí lạnh, chỉ cảm thấy sau gáy đổ mồ hôi lạnh.

Chọc giận vị này, nếu hắn xuất thủ, ai cũng ngăn không được!

Trách không được thiếu niên lại cuồng ngạo như thế.

Hắn, có vốn liếng để cuồng ngạo!

Hiệu trưởng Ngô hấp tấp chạy tới, nhìn một đám người trước mắt đang canh giữ ở cửa nhà ăn, lập tức không rõ ràng cho lắm cúi đầu khom lưng hỏi: “Các vị lãnh đạo, mọi người sao không thông báo một tiếng, các người ở chỗ này làm gì?”

Địch Hoành tức giận nói: “Học sinh trong trường các ngươi rất cuồng a, chúng ta mời hấn làm việc hấn không đi, hiện tại chúng ta nhiều người như vậy tự mình tới tìm hấn, ngươi đoán hấn nói cái gì?”

Chân của hiệu trưởng Ngô nhũn ra, hấn run run môi hỏi: “Hấn, hấn nói cái gì?”

Trịnh Chấn Quốc ở bên cạnh khẽ nói: “Hấn bảo chúng ta chờ ở bên ngoài, đừng quấy rầy hấn ăn cơm.”

“Ngày màu mỡ!”

Mí mắt hiệu trưởng Ngô đảo một cái, suýt chút nữa ngất đi.

Bất cứ một nhân vật nào ở đây đều là tồn tại mà hấn không đặc tội nổi, tiểu tử Dương Thiên kia thì hay rồi, tất cả đều đặc tội.

Mà lúc này, Dương Thiên cũng giống như một người không có việc gì, sóng vai đi ra cùng Vương Tĩnh Thần.

Khi nhìn thấy hiệu trưởng Ngô, ông ta cười nói: “Hiệu trưởng Ngô ăn cơm chưa? Hôm nay nhà ăn có xương sườn, mùi vị cũng không tệ lắm.”

Hiệu trưởng Ngô nghe vậy, trong lòng muốn chết.

Y chỉ vào đám đại nhân vật này nói: “Dương Thiên đồng học, những người này đều là lãnh đạo trong tỉnh, sao ngươi có thể vô lý như vậy, ta nói cho ngươi biết, ngươi...”

Hấn vừa nói đến đây, Dương Thiên đã đi qua bên cạnh hấn.

Không dừng lại chút nào!

Tưởng Bằng tròn mắt, bọn họ thật vất vả đợi một bữa cơm, hiện tại đã đói đến đầu váng mắt hoa, vốn tưởng rằng đối phương có thể xuất thủ, lại không nghĩ rằng thiếu niên này ngay cả nhìn cũng không nhìn hấn một cái.

Hấn hiện tại bất chấp thân phận, vội vàng tiến lên vội vàng nói: “Dương tiên sinh, lúc trước chúng ta khiến cho chúng ta ngạo mạn vô lễ, xin ngài tha thứ, chúng ta lặn lội đường xa chạy tới đây cũng không dễ dàng, kính xin ngài ban cho một viên linh đan.”

Dương Thiên bình tĩnh nhìn Tưởng Bằng mở miệng nói: “Hỏi con gái người lúc trước ta nói thế nào?”

“A?”

Tưởng Bằng ngây ngẩn cả người.

Mà ngay tại thời điểm hắn ngây người, đối phương đã sớm đi xa.

Đối phương nói cái gì?

Tưởng Bằng nhú mày, nữ nhi của mình đã dặn dò, Dương tiên sinh này hình như nói hắn sẽ tự mình tới một chuyến. Nhưng không phải bây giờ hắn đã tới rồi sao, sao...

Tưởng Bằng vừa nghĩ tới đây, sau đó thân thể chấn động, đột nhiên run rẩy!

Đối phương nói bảo hắn tới không sai. Nhưng mà nói là bảo hắn mang theo ba tỷ tới đây.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Tưởng Dung, phát hiện nữ nhi của mình đang chát gật đầu.

Bọn họ cho rằng Dương Thiên đang đùa giỡn, lại không nghĩ rằng, đối phương đang đùa thật.

Tưởng Bằng cắn răng, chỉ cảm thấy thân thể lần nữa suy yếu.

So với ba tỷ, mệnh tài quan trọng nhất, bắt đắc dĩ, hắn chỉ có thể đem tình huống nói một lần với Dịch Hoàn.

Dịch Hoàn nghe vậy khiếp sợ há to miệng, lấy 100 triệu nguyên không phải là không thể, nhưng mà hiện tại muốn hoàn thành trong mấy giờ ngắn ngủi, thật sự là có khó khăn.

Hắn đang muốn cự tuyệt, nhưng Trịnh Chấn Quốc và Chúc Phong đều tạo áp lực cho hắn.

Dịch Hoàn không có cách nào chỉ có thể kiên trì gật đầu.

Ai bảo Giang Thành là do hắn quản lý!

“Tưởng Bằng tiên sinh, ngài yên tâm, ta nhất định sẽ làm cho ngài sớm nhất!” Dịch Hoàn sau khi cam đoan, lấy điện thoại ra liên hệ với các trưởng ngân hàng lớn.

Hắn ở Giang Thành đã hơn mười năm, mạng lưới quan hệ đông đảo, gọi mấy cuộc điện thoại, tất cả ngân hàng đều

ngừng buôn bán.

Tất cả tiền của nửa ngân hàng Giang Thành đều tập trung lại với nhau.

Cuối cùng, nhân viên công tác nỗ lực tiến lên. Tồn thời gian ba giờ, lúc này mới góp cho Tưởng Bằng 0.0 tỷ nhân dân tệ.

Sau đó, toàn bộ võ cảnh Giang Thành võ trang đầy đủ, toàn bộ xe áp tải Giang Thành xuất động, vì hộ tống.

Toàn bộ cảnh sát giao thông Giang Thành đều mở đường phía trước, toàn bộ lộ tuyến bị phong tỏa, chỉ cho phép xe vận chuyển đi qua!

Mọi người như gặp đại địch!

Đoàn người lại trùng trùng điệp điệp đi tới Nhất Trung.

Lần này bọn họ vô cùng khí thế!

Trong văn phòng hiệu trưởng, Dương Thiên bình tĩnh nhìn chiếc rương mật mã màu đen đã chất đầy căn phòng này.

“Ta đã gom đủ ba tỷ nhân dân tệ, mời Dương tiên sinh xem qua!”

Tưởng Bằng cung kính, nói với hơn mười vị tráng hán áo đen bên cạnh: “Mở toàn bộ rương mật mã!”

Mọi người gật đầu, chỉ là mở rương mật mã cũng hao phí mười mấy phút.

Cuối cùng, chỉ thấy toàn bộ tiền mặt đỏ rực nằm trong rương mật mã.

Trong mắt mọi người đều bốc lên lục quang.

Đây chính là 0 ức nhân dân tệ đó.

Độ cao một tấm nhân dân tệ là 0 giờ lẻ một mét, một trăm triệu nhân dân tệ là một trăm mét, ba mươi ức chồng chất cùng một chỗ là ba ngàn mét!

Là khái niệm gì?

Một ức nhân dân tệ là một điểm năm tấn, ba tỷ nhân dân tệ chính là ba mươi bốn điểm năm tấn!

Là khái niệm gì?

Trước mắt nhân dân tệ như vậy chỉ thuộc về thiếu niên này.

Mọi người ghen ghét đến con mắt đều đỏ.

Mà lúc này, ánh mắt Dương Thiên rốt cục nhìn về phía Tưởng Bằng, hần bình tĩnh nói: “Rất tốt!”

Tưởng Bằng mỉm cười, sắc mặt càng thêm tái nhợt nói: “Chỉ cần Dương tiên sinh hài lòng là được!”

“Chuẩn bị xong chưa?” Dương Thiên bình tĩnh hỏi.

“Cái gì?”

Tưởng Bằng còn chưa hiểu ý Dương Thiên, chỉ thấy đan dược của Dương Thiên bung nhẹ vào miệng hần, nói: “Chữa bệnh!”

Một viên đan dược vào trong miệng hần. Tưởng Bằng chỉ cảm thấy viên đan dược này tựa hồ vừa vào miệng liền tan, như Quỳnh Tương Ngọc lộ chảy vào trong cơ thể.

Sau đó, toàn thân giống như là được sống lại vậy, nguyên bản trái tim đã triệt để bị phá hoại, lần nữa trở nên sinh cơ bùng bùng lên!

Toàn bộ quá trình vền vẹn kéo dài một phút đồng hồ, liền ngừng lại.

Tưởng Bằng mở hai mắt ra, mặt mũi tràn đầy kích động nhìn Dương Thiên.

Sắc mặt hần đã hồng nhuận khôi phục huyết sắc, trái tim đập mạnh, hiển nhiên viên đan dược này đã trị hết cho hần.

Dương Thiên nhú mày: “Hình như không chỉ trái tim người xảy ra vấn đề.”

Tưởng Bằng chấn động, sau đó đắng chát nói: “Mấy năm trước bị thủ lôi nổ thương, mảnh đan bởi vì tiếp cận gan nên không lấy ra, hiện tại càng nổi liền với huyết nhục, căn bản...”

Hần vừa nói tới đây, bàn tay Dương Thiên đột nhiên vỗ về phía ngực Tưởng Bằng!

Tưởng Bằng phụt một tiếng phun ra một ngụm máu đen.

Sau đó, cả người dán sát mặt đất bay ngược ra ngoài.

“Một chương này miễn phí!” Giọng nói trong trẻo của Dương Thiên truyền vào tai mọi người.

“Cái gì?”

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn.

Đánh người ta một chưởng, đôi phương đã thổ huyết người còn muốn thu phí?

“Người... “

Phan Hồ trợn mắt, đang muốn tiến lên thì thấy Dương Thiên khinh thường nhìn hắn.

“Sao? Người muốn động thủ với ta?”

“Phụ thân, người thế nào rồi?” Tưởng Dung gấp đến mức nước mắt rơi xuống, đỡ Tưởng Bằng dậy, cắn răng ngà, gương mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm Dương Thiên nói: “Các hạ, người khinh người quá đáng!”

Người Tưởng gia bọn họ chưa từng bị người khi dễ như vậy.

Chúc Phong cùng Dịch Hoành tất cả cũng đều mắt choáng váng.

Dương Thiên một lời không hợp liền động thủ, còn đánh người ta học máu, đắc tội người Tưởng gia trước mắt, lần này làm sao ăn nói với thượng cấp?

Tưởng Bằng này, đó là một trong những người có thực quyền chi phối hướng đi tương lai của toàn bộ đảo đài ở Thái Đảo a!

Khi bọn họ đang muốn mở miệng để Dương Thiên xin lỗi Tưởng Bằng, Dương Thiên lại lạnh nhạt nhìn Tưởng Bằng nói: “Nếu bệnh đã khỏi, tiền để lại, tự mình rời đi.”

Dứt lời, xoay người rời đi.

Chuyện gì xảy ra vậy?

Mọi người cảm giác sắp phát điên.

Tưởng Dung nghe vậy, càng là tức giận đến xanh mặt.

Trán nàng lộ gân xanh, phần nộ nhìn bóng lưng Dương Thiên nói: “Người không chữa khỏi cho phụ thân ta, ngược lại còn đả thương hắn, hiện giờ lại hướng chúng ta đòi ba tỷ, trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy?”

Dương Thiên không nói gì, mà lúc này tất cả lực chú ý của Tưởng Bằng đều tập trung vào khối máu màu đen mà hắn vừa

mới phun ra kia.

Nếu như hấn không nhìn lầm, trên cục máu kia dường như có hai mảnh kim loại.

Chẳng lẽ...

Trên mặt Tường Bằng hiện lên vẻ khó tin, đè ép ngực một chút, phát hiện đau thấu xương trước đó, bây giờ lại hoàn toàn chuyển biến tốt đẹp.

Hấn không khỏi kích động, vội vàng quát lớn với Tường Dung: “Câm miệng, không cho phép nói Dương tiên sinh không tốt, đi, lấy thêm năm trăm triệu, ta phải cảm tạ ơn cứu mạng của Dương tiên sinh.”

“A?”

Tất cả mọi người triệt để ngây ngẩn cả người!

Chương 287 - Bị hiểu nhầm.

Dương Thiên đi ra cửa, lập tức dừng bước, nhướng mày nói: "Ra đi, đừng trốn trốn tránh tránh nữa."

Dứt lời, một lão giả chừng sáu mươi tuổi cười hắc hắc xuất hiện trước mặt Dương Thiên.

Nhìn lão nhân trước mắt, Dương Thiên nhíu mày hỏi: “Sao vậy? Có chuyện gì sao?”

Đường Thái xấu hổ cười cúi đầu có chút không tiện mở miệng nói: “Ha ha, kỳ thật cũng không có việc gì, chỉ là...”

Hấn còn chưa nói xong, Dương Thiên đã xoay người rời đi.

Sắc mặt Đường Thái tối sầm lại, vội vàng chạy tới nói: “Dương tiên sinh, ngài đừng đi, ta còn chưa nói xong đâu.”

Dương Thiên kinh ngạc nói: “Không phải ngươi nói không sao sao cả sao?”

Đường Thái:...

Hấn thật muốn nói cho Dương Thiên, ngươi làm như vậy sẽ không có bằng hữu!

Nhưng mà bây giờ đối phương thậm chí ngay cả đại lão cũng không để vào mắt, làm sao có thể quan tâm cảm nhận của hắn.

Sao hắn có tư cách nói ra đối phương.

Thế là, sợ Dương Thiên lại bỏ hắn đi, Đường Thái vội vàng nói: “Dương tiên sinh, ta là mở đầu quan sát ngài chữa bệnh, vị bên trong kia dường như đã bệnh nguy kịch, theo ta quan sát, căn bản sống không quá ba tháng.”

Dương Thiên kinh ngạc nói: “Đường lão, ánh mắt thật tốt!”

Đường Thái được Dương Thiên khen ngợi lập tức vui mừng ra mặt, khi hắn đang định phân tích chính xác một phen thì thấy một người hưng phấn chạy tới, ôm quyền nói với Dương Thiên: “Dương tiên sinh, đa tạ ân cứu mạng của ngài, lát nữa Tưởng mỗ sẽ gom góp thêm năm trăm triệu để đáp tạ.”

Dương Thiên nhàn nhạt gật đầu, trên mặt không có biểu tình gì.

Mà Đường Thái hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Đối phương đa tạ ơn cứu mạng của Dương Thiên?

Ý tứ của những lời này hoàn toàn là đối phương đã hoàn toàn chữa khỏi.

Nội tâm Đường Thái sụp đổ, rõ ràng đối phương đã bệnh nguy kịch, kinh nghiệm hành y mấy chục năm của hắn sẽ không làm ra phán đoán sai lầm, tuyệt đối không có khả năng chữa trị.

Nhưng đến chỗ Dương Thiên, không đến nửa giờ đã tốt hết.

Đây là khái niệm gì?

Vừa nghĩ đến đây, Đường Thái không khỏi cảm thấy ủy khuất, trong ánh mắt nhìn Dương Thiên tràn đầy oán niệm.

Người nói người rõ ràng đã chữa khỏi cho người khác, còn nói ánh mắt ta tốt làm gì? Người khác vui vẻ đứng ở trước mặt ta, đây không phải đang đánh mặt ta sao?

Vì để tránh cho sau này bị dây dưa, Dương Thiên cáo biệt hai người rồi muốn đi.

Nhưng mà, không đợi hắn đi được hai bước, Đường Thái lại lần nữa đi theo, bất kể hắn đi tới chỗ nào, hắn đều đi theo.

Dương Thiên đã không thể làm gì, hấn đỡ trán nhìn Đường Thái nói: “Đường lão, ngươi muốn làm gì?”

Đường lão cười xấu hổ nói: “Dương tiên sinh, mặc dù ta không muốn quấy rầy ngươi, nhưng lần này chúng ta đều tề tụ toàn bộ nhân vật dẫn đầu của tứ đại thế gia ở đây, chính là muốn thỉnh giáo ngài một chút phương pháp chữa bệnh. Ta đã nói ra ngoài ngài sẽ đi, mấy người bọn họ đều đang chờ, ngài xem ngài có rảnh đi với ta một chuyến hay không?”

Dương Thiên trầm tư trong chốc lát, mở miệng nói: “Dẫn đường đi!”

Đường lão vui vẻ nói: “Nói như vậy ngài đã đồng ý!”

Dương Thiên gật đầu.

Hiện tại Trung y trong nước quả thực rất không được yên ổn, gần như đã đến mức chỉ còn trên danh nghĩa.

Vừa vặn, hấn ở Huyền Thiên đại lục góp nhặt được thư tịch châm cứu cơ bản phối hợp cùng thảo dược.

Ở chỗ hấn cũng là gân gà, truyền cho mấy đại thế gia Trung Y bọn họ, cũng coi như là lưu lại truyền thừa tạo phúc một phương cho Trung y.

Hai người rất nhanh đi tới một khách sạn.

Trong phòng có bốn người đang đợi, ba lão nhân tuổi tác đã cao, so với Đường Thái lớn hơn một chút, còn có một cô gái, hấn là hai mươi tuổi.

Mặt như mỡ đông, kiêu như hải đường, mày liễu như ngậm khói, đôi mắt thanh tú trong trẻo.

Khi thấy Dương Thiên đến, bốn người đều ngây ngẩn cả người.

Một lão giả mặc đồ màu xanh lam nhíu mày hỏi: “Đường lão, ngươi nói muốn dẫn Dương tiên sinh tới, sao bây giờ lại dẫn theo một hậu bối tới?”

Hấn là Phùng gia của tứ đại gia tộc Trung Y trong nước, tên là Phùng Chí, năng lực ảnh hưởng của hấn vượt xa Đường Thái.

Chính là như thế, hấn cũng vén vén chỉ xếp hạng thứ ba trong tứ đại gia tộc mà thôi.

Phùng Chí dứt lời, lão nhân áo đen ở bên cạnh cũng đồng dạng gật đầu nói: “Đường lão, người đề cho chúng ta từ các nơi trong cả nước tụ tập lại với nhau, chính là vì đề cho chúng ta diu dắt người làm hậu bối?”

Tên của hắn là Trương Kiến Quốc, là tồn tại xếp thứ hai trong Tứ đại Trung Y thế gia, vốn liếng phong phú, nghe nói có năm trăm năm căn cơ.

Đường Thái nghe Trương Kiến Quốc nói vậy suýt chút nữa phát điên, diu dắt Dương Thiên? Hắn xứng sao?

Mặc dù Trương gia năm trăm năm căn cơ, nhưng so sánh với Tống gia, kém không phải một chút.

Tống lão ngồi vững trên đài cao cũng không có tư cách nói diu dắt Dương Thiên, càng đừng nói đến ông ta!

Đường Thái nhìn thoáng qua Dương Thiên, phát hiện vẻ mặt hắn bình tĩnh, không hề bận tâm, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Hắn không chỉ âm thầm bồi phục, có năng lực mà không kiêu không gấp, hàm dưỡng cao, Dương tiên sinh không hổ là Dương tiên sinh.

Ngồi ở vị trí thứ nhất, Tống lão tám mươi tuổi cười ha hả nói: “Nếu đã tới, vậy đừng đứng nữa, ngồi nói chuyện trước đi, hậu bối của Tiểu Đường người và cháu gái ta tuổi tác tương đương, hay là để bọn họ ra ngoài giao lưu, chúng ta đàm luận một số chuyện của chúng ta.”

“Chuyện này.....”

Đường Thái còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy thiếu nữ mặc quần áo màu trắng, khí chất an tĩnh kia lôi kéo Dương Thiên, mỉm cười nói: “Đệ đệ, bọn họ đang bàn luận chuyện, chúng ta ra ngoài đi.”

Dương Thiên sững sờ, còn chưa kịp phản ứng đã bị kéo ra ngoài cửa.

Đường Thái tròn tròn mắt, bọn họ tập hợp lại một chỗ là vì Dương Thiên, bây giờ Dương Thiên bị mời ra ngoài, lần này bọn họ gặp nhau còn có ý nghĩa cái rắm gì nữa.

Y có chút nóng nảy hỏi: “Các người bảo hấn đi ra ngoài làm gì, các người biết không biết hấn là ai không, hấn là...”

Đường Thái còn chưa nói xong, Phùng Chí đã khinh bỉ: “Hấn không phải là hậu bối của người sao, người không phải muốn nhân cơ hội này để mấy người chúng ta chỉ điểm hấn một chút sao.”

“Không phải, hấn là.....”

Đường Thái còn chưa nói xong, đã nghe Trương Kiến Quốc cười nói: “Đường lão đệ, chúng ta đừng nhắc tới chuyện của hấn nữa, Dương tiên sinh của người hiện giờ đang ở đâu? Nghe nói y thuật rất cao minh, chúng ta còn gặp được hấn một lần nữa không, người nói người biết hấn, mau giới thiệu cho chúng ta đi, nếu chúng ta vui vẻ, truyền cho hậu bối của người một hai chiêu, hấn tuyệt đối sẽ được lợi vô cùng.”

Đường Thái quả thực muốn hộc máu.

Hai lão già khốn kiếp này rốt cuộc có thể để hấn nói hết lời hay không.

Mà ngoài cửa, khi Dương Thiên nghe thấy hai lão già trong phòng mở miệng chỉ điểm mình, không khỏi cổ quái cười cười.

Chỉ điểm cho mình, bọn họ cũng xứng?

Nếu như hôm nay hấn không làm, là mình tới chỉ điểm bọn họ!

Mà lúc này, thiếu nữ khí chất yên tĩnh kia nhìn Dương Thiên không nói lời nào, cho rằng hấn then thùng, không khỏi cười cười nói: “Đệ đệ không cần câu nệ, tên của ta là Tống Lan, người đã nghe qua tên của ta chưa?”

Cô nói vậy không phải là kiêu ngạo, mà là bản thân ở trong vòng tròn này, đó là thiên tài Trung Y nổi tiếng.

Mười tuổi đã có thể ngâm nga Hoàng đế nội kinh, thương hàn tạp bệnh, bách thảo cương mục và các tác phẩm Trung y khác. Mười lăm tuổi nếm bách thảo, tất cả đặc tính của thuốc Đông y nàng đều biết, cùng năm, học được phương thuốc khai mạch!

Hai mươi tuổi, danh chấn toàn bộ giới Trung Y, bởi vì nàng chữa khỏi mấy chục trường hợp Tây y cho rằng là bệnh nan y.

Trong vòng tròn của Đông y, khi nhắc tới Tống gia của tứ đại thế gia Đông y, không tránh khỏi nhắc tới Tống Lan!

Nhưng những chuyện này đều không liên quan đến Dương Thiên, nghe thấy đối phương hỏi có biết nàng hay không, Dương Thiên bối rối.

Câu nói này không phải nên là hấn nói sao?

Tứ đại thế gia Trung Y, không phải bởi vì tiếp kiến hấn, mà tụ tập cùng một chỗ sao?

Thế là, Dương Thiên nghiêm túc lắc đầu nói: “Không biết.”

Tống Lan cũng có chút ngây ngẩn cả người, nàng mở miệng nhỏ nhắn nói: “Người nhìn cho kỹ, ta là Tống Lan, Tống Lan!”

Dương Thiên có chút cạn lời hỏi: “Rất nổi danh sao?”

Đâu chỉ nổi danh, đó là thiên tài tuyệt thế trong giới Trung Y, đại danh鼎鼎.

Tống Lan có chút tức giận, sau đó vừa nghĩ, liền bưng tỉnh đại ngộ nói: “Đệ đệ, có phải người không biết y thuật hay không, không phải người trong cái vòng Trung y này?”

Dương Thiên kinh ngạc, nói hấn không biết y thuật?

Bốn vị lão sư bên trong chính là vì lắng nghe hấn dạy học mà đến.

Nếu như Dương Thiên đoán không sai, bên trong hình như có ông nội của cô bé này.

Gia gia của nàng đều chạy tới nơi này khiêm tốn thỉnh giáo, nàng lại nói mình không biết y thuật?

Nhìn Dương Thiên không trả lời, cho rằng hấn có chút xấu hổ, Tống Lan không khỏi cười nói: “Đệ đệ không sao, đệ vừa mới bắt đầu tiếp xúc, có lẽ rất nhiều thứ đệ không hiểu, nhưng những thứ này ta đều có thể dạy cho đệ, chỉ cần đệ nghiêm túc học, đã có thể trở thành y sư như ta.”

Dương Thiên đỡ trán, thực sự không biết trả lời Tống Lan như thế nào.

Y cảm giác Vương giả mạnh nhất của mình, bị một tên gà con cấp bậc Thanh Đồng rút canh gà...

Đối phương còn bảo mình nhìn nàng đủ?

Thật sự cần sao?

Chương 288 -

Nhìn Dương Thiên hoàn toàn ngây ngẩn cả người, Tống Lan lộ ra mấy cái hàm răng, đôi mắt đẹp cong lên cho rằng hắn đã đoán đúng tất cả.

Không khỏi cười cười tiếp tục mở miệng nói: “Người không cần cảm tạ ta, hiện tại quốc thuật trung y chúng ta chỉ còn trên danh nghĩa, cự phách trung y thế hệ trước đã qua đời rất nhiều, hiện tại trung y đã thành tình cảnh xấu hổ không người kế tục, người thích trung y, ta cũng vô cùng vui vẻ đây.”

Dương Thiên ngẫm nghĩ, dường như hắn thật sự không thích Trung Y lắm, đây chỉ là sở thích nghiệp dư của hắn.

Ở Huyền Thiên đại lục hoặc là hắn, chút y thuật này căn bản không có chỗ xếp hạng, nhưng mà ở chỗ này, hắn tuyệt đối là tồn tại đỉnh tiêm.

Tống Lan hỏi: “Đúng rồi đệ đệ, ta còn chưa biết tên của ngươi, ngươi có thể nói cho ta biết không?”

“Ta họ Dương!”

Dương Thiên đạm mạc mở miệng.

Tống Lan cẩn thận thưởng thức, sau đó có chút nghi hoặc nói: “Họ Dương? Ta cảm giác họ rất quen thuộc, tựa như đã nghe qua ở nơi nào?”

Đương nhiên ngươi cũng đã nghe qua, bởi vì lần này các ngươi tới chính là vì ta.

Khóe miệng Dương Thiên nhếch lên mỉm cười, đang muốn nói cho Tống Lan biết sự thật thì nghe thấy một giọng nói thanh thúy vui mừng lẫn sợ hãi truyền đến.

“Ca ca, sao ca lại ở đây?”

Dương Thiên sững sốt, còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy một thân hình mềm mại hướng về phía lồng ngực của hắn.

Cảm nhận được mùi thuốc trong ngực, Dương Thiên sững sờ, sau đó nắm cằm cô gái đánh giá một chút, lập tức nở nụ cười: “Cố Hà? Tại sao ngươi cũng ở đây?”

Giọng nói của nữ hài vừa nhu hòa lại thanh thúy, cực kỳ dễ nghe, nhìn kỹ nàng vài lần, thấy thần thái nàng ngây thơ, ngây thơ tinh nghịch, hai gò má ửng đỏ, tuổi tuy nhỏ, nhưng dung mạo thanh lệ, khí độ cao nhã.

Nàng cười hì hì nói: “Là Tống gia gia mời chúng ta tới.”

Sau đó, ánh mắt của nàng chuyển hướng về phía Tống Lan, không khỏi cười một tiếng nói: “Tống Lan tỷ tỷ, tỷ cũng ở chỗ này nha.”

Tống Lan xoa xoa cái đầu nhỏ của Cố Hà nói: “Đại thiên tài, cuối cùng ngươi cũng tới rồi!”

Cố Hà nhìn Dương Thiên, khuôn mặt xinh đẹp có chút hồng nhuận nói: “Người ta mới không phải đại thiên tài, Dương Thiên ca ca mới đúng!”

Mà lúc này một mỹ phụ trung niên cũng đi tới.

Nàng dịu dàng hiện thực, mặc áo ngắn tay sọc đỏ trắng, viền cổ và bên tay áo màu đen, tinh xảo cắt xén, đi đường phong tư trác tuyệt!

Nàng tiến lên cung kính cười nói với Dương Thiên: “Dương tiên sinh, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ!!”

Dương Thiên cũng cười chào hỏi: “Bác sĩ Cố Hồng, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ!”

“A? Hóa ra các ngươi quen nhau à?”

Tống Lan có chút kinh ngạc.

Cố Hồng cười nói: “Chúng ta chính là đặc biệt tới vì Dương tiên sinh, sao có thể không biết?”

“Chờ đã. Dì Cố Hồng, dì nói cái gì? Ông ấy là ai? Ông ấy là Dương tiên sinh?”

Tổng Lan nghe vậy kinh ngạc che lấy môi, vẻ mặt kinh hô.

Nàng khó tin nhìn Dương Thiên nói: “Người chính là Dương tiên sinh mà chúng ta phải đợi?”

Dương Thiên gật đầu: “Ta đích xác họ Dương, về phần các người muốn đợi ta hay không, ta cũng không biết được.”

Họ Dương, lại là Đường lão mang tới, làm sao có thể không phải Dương tiên sinh.

Tổng Lan lập tức xấu hổ, vội vàng lo lắng giải thích nói:

“Thật xin lỗi Dương tiên sinh, ta không biết là ngài!”

Nàng không ngờ thiếu niên trước mắt này chính là Dương tiên sinh mà bọn họ đã chạy xa như vậy, đợi lâu như vậy.

Nghĩ đến vừa rồi mình đem chút thành tựu nhỏ đó khoe khoang ở trước mặt đối phương, Tổng Lan không khỏi đỏ mặt một trận.

Hơn nữa, cuối cùng còn hỏi hấn có hiểu y thuật hay không.

Tổng Lan thật sự muốn trực tiếp chui vào trong kẽ đất.

Dương Thiên nhìn thiếu nữ mặc váy trắng yên tĩnh gấp đến độ này, không khỏi cười khoát tay nói: “Không có gì.”

Đối với chuyện này, Tổng Lan càng thêm xấu hổ.

So với đối phương, chút thành tích kia của nàng tính là gì? Hôm nay nghe nói một vị đại nhân vật của Thai Đảo đều tới mời hấn chữa bệnh, hơn nữa ra giá ba mươi lăm ức giá trên trời cao như vậy!

Con số này, ước chừng gấp hai sản nghiệp Tổng gia bọn họ cộng lại.

Nghĩ tới đây, Tổng Lan cũng không khỏi có chút tò mò, thiếu niên dường như chỉ mới mười bảy mười tám tuổi sao có thể có y thuật cao như vậy?

Mà vừa lúc này, chỉ nghe trong phòng, ngoại trừ Đường Thái ra, ba vị lão giả còn lại đều kinh hô hô to.

“Cái gì?”

“Người nói cái gì? Vị vừa rồi chính là Dương tiên sinh?”

“Thiếu niên mà chúng ta đuổi ra là Dương tiên sinh, lão Đường, người xác định không phải đang nói đùa chứ?”

m thanh bàn ghế trong phòng ngã sập xuống không ngừng vang lên, ngay sau đó, bốn người toàn bộ nhanh chóng đi ra ngoài.

Nhìn Dương Thiên ở cửa, trán ba người Phùng Chí đỏ mồ hôi lạnh.

Tổng lão gia gia của Tổng Lan cung kính nói: “Dương tiên sinh, thật xin lỗi, chúng ta không biết thân phận của ngài, vừa rồi có chỗ mạo phạm xin tha thứ!”

Trương lão cũng gật đầu nói: “Đúng vậy đúng vậy, đều do Đường lão, căn bản không giải thích thân phận của ngài, hại chúng ta hiểu lầm.”

“Đúng, Đường lão, chuyện này người phải giao toàn bộ trách nhiệm.” Phùng lão cũng hừ một tiếng với Đường Thái.

Đường Thái quả thực sắp điên rồi.

Hai tên khốn kiếp này thật đúng là biết trốn tránh trách nhiệm, rõ ràng vừa rồi hấn năm lần bảy lượt muốn nói ra thân phận của Dương Thiên, nhưng đều bị hai vị này quấy rối, vừa rồi ở trong phòng tự kiềm chế thân phận, giáo huấn hấn nửa ngày.

Trong lúc đó, căn bản không cho hấn cơ hội biện giải!

Hiện tại thì hay rồi, tất cả trách nhiệm đều trả lại cho hấn.

Nhìn Đường Thái muốn nổi giận, Dương Thiên bình tĩnh nói: “Việc này bỏ qua ở đây!”

Đoàn người vào phòng riêng, Đường Thái hơi lúng túng nói: “Dương tiên sinh, vừa rồi thật ngại quá. Ta muốn giải thích bọn họ không cho ta cơ hội.”

Dương Thiên không nói gì, mà Đường Thái lại nhìn về phía mọi người với vẻ mặt ngạo nghễ, giống như là hấn được vinh dự mở miệng nói: “Bây giờ ta giới thiệu lại một lần nữa, vị này chính là Dương tiên sinh, vừa rồi nửa giờ đã chữa khỏi bệnh nan y của Tưởng Bằng tiên sinh ở đảo bàn, Tưởng Bằng có thân phận gì thì tất cả mọi người đều đã từng nghe nói qua, mà phí tổn trị liệu lần này của hấn tổng cộng là 5 ức nhân dân

tệ. Y thuật của Dương tiên sinh hoàn toàn xứng đáng đứng đầu trong quốc thuật.”

Sau khi nghe nói điểm ấy, trong lòng tất cả mọi người mang theo hăm mộ.

Dương nhiên cũng có người mang theo vẻ ghen tị nhìn Dương Thiên, đây chính là ba tỷ rưỡi, đủ tiêu xài cả đời.

Ánh mắt Phùng lão nhìn Dương Thiên không khỏi miệt thị.

Hắn vốn cho rằng, Đường Thái nói Dương tiên sinh là lão học cứu đã có tuổi, có kinh nghiệm rất thâm hậu, lúc này hắn mới ôm thái độ học tập tới nơi này.

Thế nhưng lại không nghĩ rằng, đối phương còn trẻ như vậy, có thể có y thuật gì?

Trong mắt Phùng lão, Dương Thiên đã là một tên chó ngáp phải ruồi, chỉ là trùng hợp cứu Tưởng Bằng mà thôi.

Nếu lúc ấy hắn có cơ hội xuất thủ, hắn cũng nhất định sẽ cứu Tưởng Bằng!

Nghĩ tới đây, nghe Đường Thái nói Dương Thiên là người đứng đầu trong nước, hắn khẳng định không muốn, không khỏi mở miệng nói: “Đường lão, người muốn nói Dương tiên sinh chữa khỏi bệnh cho Tưởng Bằng trên đảo thì ta sẽ không phủ nhận, nhưng người nói hắn là đệ nhất quốc thuật, điểm này ta không thừa nhận.”

Đường Thái nhíu mày hỏi: “Sao nào, người có ý kiến gì?”

Phùng lão cười ha hả nói: “Ta không có ý kiến, nhưng thầy thuốc Cố Hồng người ta thì có ý kiến rồi. Con gái bà ta chính là người trị viêm phổi cuối cùng thành công đoạt được giải Nobel, ông dám nói y thuật của bà ta không tốt bằng thiếu niên này sao?”

Đường Thái nghe vậy, vẻ mặt thương hại nhìn Phùng lão.

Lão già này còn không biết giải thưởng Nobel y học lúc trước, thật ra là một tay Dương Thiên thành tựu Cố Hà.

Cố Hà nghe đối phương nói mình đề Dương Thiên xuống một bậc, gương mặt xinh đẹp lập tức đỏ lên, nàng đang muốn

chính danh cho Dương Thiên, lại nghe một lão tóc già đáng ghét khác nói.

“Ta cũng cho là như vậy, Tiểu Cố Hà được Nobel thưởng, nàng mới là đệ nhất, cho dù thiếu niên này có lợi hại đến đâu, cũng không được thưởng, không thể đứng đầu quốc y!”
Trương lão nói giúp.

Hắn cũng không phục tuổi của Dương Thiên, cũng ghen tị Dương Thiên chỉ là mèo mù vớ cá rán chữa khỏi bệnh cho Tưởng Bằng, nhận được ba tỷ rưỡi phí xem bệnh!

Đây là hắn cả đời hành y, ngay cả số lẻ của đôi phương cũng không kiếm được, điều này làm sao có thể cân bằng trong lòng hắn.

Ánh mắt Trương lão cố ý liếc nhìn Dương Thiên một cái chằm biếm mở miệng nói: “Huống hồ, Tống lão còn chưa nói gì, chính người xếp tiểu tử này là quốc y đệ nhất vị, cũng không có ai nhận a.”

“Ai nói không có nhận? Ta nhận!”

Cố Hồng cười tủm tỉm lạnh lùng nhìn Trương lão, mở miệng nói: “Y thuật và y đức của Dương tiên sinh, cử thế vô song.”

Cố Hà có chút tức giận nhìn Trương lão nói: “Y thuật của ca ca rất lợi hại, lão đầu tử người không hiểu thì đừng có nói mò, thành tựu của ta tất cả đều là ca ca cho ta, người dám xem thường hắn ta sẽ không dễ yên cho người.”

Đường Thái cũng đã được chứng kiến y thuật của Dương Thiên, tin tưởng tuyệt đối vào năng lực của hắn, nói: “Ta cũng nhận năng lực của Dương tiên sinh, Phùng lão Trương, các người còn không biết, người lúc trước vốn nên nhận được giải Nobel là Dương tiên sinh.”

“Cái gì?”

Hai lão nhân nghe vậy nhất thời sững sốt, hoàn toàn tròn tròn mắt.

Mà Tống lão ngồi ổn định ở vị trí thứ nhất thì thần sắc kinh ngạc nhìn Dương Thiên một cái.

Tống Lan càng kinh ngạc che cái miệng nhỏ nhắn khó có thể tin.

Đây chính là phần thưởng cao nhất trong giới y học, là sự tán thành lớn nhất đối với y sư.

Đối phương vậy mà chấp tay nhường cho hấn?

Cái này cần phách lực lớn bao nhiêu?

Tổng lão đứng dậy, nhìn mọi người chung quanh một cái nói: ” xếp hạng quốc y của Dương tiên sinh là vị thứ nhất. Lão hủ cũng nhận!”

Không vì cái gì khác, chỉ vì hấn sống tám mươi tuổi đều tự nhận không làm được một bước này, mà đối phương lại đối với loại khen thưởng này lạnh nhạt như thế, tiền đồ tương lai, không thể hạn lượng!

Chương 289 - Xuyên thủng tất cả.

Từ đầu tới đuôi, sắc mặt Dương Thiên không vui không buồn, cả khuôn mặt tuyệt đối lạnh nhạt, giống như mọi người đang châm chọc, khích lệ người khác.

Khi ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía hấn, Dương Thiên mười ngón giao nhau, đạm mạc nói: “Vị trí quốc y đệ nhất ta không có hứng thú, các ngươi vẫn là chọn người khác đi, ta chỉ là không đành lòng để quốc y xuống dốc, cho nên tới chỉ điểm các ngươi một chút.”

“Cái gì?”

“Cuồng vọng!”

Chỉ điểm? Khi từ này từ trong miệng thiếu niên nói ra, Phùng lão cùng Trương lão hai người sắc mặt giận đỏ đứng dậy đột nhiên vỗ bàn nói: “Tiểu bối, thật sự cho rằng Tổng lão nói cho ngươi một câu ngươi có thể vĩnh viễn đuôi lên trời sao?”

“Quá càn rỡ, chúng ta là trụ cột của quốc y, Thái Đầu, ngươi là ai? Cũng có tư cách chỉ điểm chúng ta?”

Không chỉ có hai người chính là sắc mặt của Tổng lão, cũng có chút khó coi.

Nếu đối phương là lão nhân trăm tuổi, bồi phạt ở đó, cho dù biết rõ đối phương không bằng mình cũng phải khiêm tốn nghe.

Nhưng hiện tại trước mặt chỉ là một vị thiếu niên mười bảy mười tám tuổi.

Cho dù là vừa sinh ra đã học tập, thì có thể đi vào cấp độ nào?

Cháu gái Tống Lan của ông ta đã là tuyệt thế thiên tài, hai mươi tuổi mới có chút thành tựu, nhưng so với bất kỳ một vị nào đang ngồi ở đây đều kém không phải một chút.

Mà thiếu niên trước mặt, khẩu khí của hắn cuồng ngạo như thế, dựa vào cái gì?

Ngay cả Tống Lan cũng bị lời nói bá đạo bừa bãi vừa rồi của thiếu niên kia làm cho khiếp sợ.

Khuôn mặt nàng cũng lộ ra vẻ hoài nghi.

Trong nước, thế hệ trẻ luận quốc y, nàng hoàn toàn xứng đáng là người đứng đầu, nàng ngược lại muốn nhìn xem, thiếu niên rốt cuộc có năng lực gì.

Không giống với ba người, Đường Thái ở giữa sân quả thực kích động muốn nhảy dựng lên.

Lúc trước ở bệnh viện quân khu đệ nhất Giang Thành, sau khi chứng kiến y thuật xuất thần nhập hóa của Dương Thiên, hắn đã muốn bái sư.

Nhưng mà không đợi hắn kịp hành động thiếu niên đã rời đi, người này hắn tiếc nuối đến bây giờ, bây giờ đối phương nói chỉ điểm bọn họ, Đường Thái làm sao có thể không kích động?

Đôi mắt đẹp của Cố Hồng cũng nhìn về phía Dương Thiên, muốn nhìn thiếu niên có thể cho nàng bất ngờ gì.

Tất cả mọi người vốn tưởng rằng, Dương Thiên sẽ giải thích cái gì, hoặc là chứng minh năng lực của hắn.

Nhưng cuối cùng thiếu niên thế mà bình tĩnh mở miệng:
“Không tin thì thôi.”

“Mẹ kiếp!”

Mọi người nghe vậy suýt chút nữa hộc máu.

Nhất là Phùng lão và Trương lão, vốn chuẩn bị một đồng lớn đả kích, châm chọc Dương Thiên, giờ phút này tất cả đều bị nghẹn vào trong bụng.

“Được rồi, người cho rằng việc này cứ bỏ qua như vậy sao?”

Phùng lão cười lạnh, muốn Y Y không buông tha.

“Ồ?”

Dương Thiên hứng thú, hồ hững hỏi: “Người muốn thế nào?”

Phùng lão ngửa đầu, hừ nói: “Xin lỗi!”

Dương Thiên nở nụ cười, khẽ nâng mí mắt nhìn đối phương một cái: “Xin lỗi? Chỉ người? Một người sắp chết cũng xứng?”

Một câu nói, Phùng lão quả thực không thể tin vào tai của mình?

“Tiểu tử ngươi nói cái gì?”

Phùng lão nổi giận, tròng mắt đều đỏ lên.

Trương lão ở bên cạnh cười lạnh, tuổi cao kiêu kỳ nhất là nói chết, xem ra tiểu tử này đắc tội Phùng lão đến chết rồi.

Hắn rất chờ mong, Phùng lão có thể đem tiểu tử không biết tốt xấu này đuổi ra hay không.

Nhưng mà, Dương Thiên lại nhìn Phùng lão không nhanh không chậm nói: “Người khác dùng trái tim thoải mái không?”

Một câu nói, người khác không rõ ràng cho lắm, nhưng Phùng lão lại trực tiếp ngồi bệt xuống đất.

Khóe miệng hắn co rúm, trong đầu trống rỗng.

Đây chính là bí mật lớn nhất của hắn, ngay cả người nhà cũng không biết, đối phương làm sao biết được?

Hắn vẻ mặt gập quẻ nhìn Dương Thiên, chỉ cảm thấy hai mắt đối phương như một cái gương, có thể nhìn thấu hết thảy của hắn.

Phùng lão đang nghi hoặc, Dương Thiên lại nói câu thứ hai.

“Có phải cảm giác có đôi khi tim đập chậm chạp, có đôi khi lại rất nhanh?”

Phùng lão kích động gật đầu, hoàn toàn phục Dương Thiên.

Đối phương không bắt mạch, có thể nhìn ra điểm này, y thuật đã vượt qua hẳn rất nhiều.

Bởi vì hẳn tự nhận tuyệt đối không thể làm được điểm ấy.

Dương Thiên bình tĩnh nói tiếp: “Hiện tại, người hiểu rõ ý tứ câu nói vừa rồi của ta không?”

Phùng lão sững sờ, sau đó nghĩ đến một câu nói khó hiểu của Dương Thiên.

Người sắp chết!

Sắc mặt hắc trắng bệch, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng chảy ra, mặt lộ vẻ cầu xin.

Khóe miệng Dương Thiên nhếch lên: “Muốn ta cứu người?”

Phùng lão không dám làm càn, liên tục gật đầu nói: “Dương tiên sinh, vừa rồi là lão hủ bất kính, xin ngài cao gầy quý thủ, cứu ta một mạng!”

Dương Thiên mở miệng nói: “Cứu người có thể, hiện tại ngồi xổm góc tường suy nghĩ lại đi!”

Phùng lão vội vàng gật đầu nói: “Được được, ta nghĩ lại, ta nghe theo ngài.”

Nói xong, thành thành thật thật ngồi xổm ở góc tường, động cũng không dám động.

Cảnh tượng này khiến mọi người choáng váng.

Phùng lão ở Trung Y giới cũng là nhân vật cấp bậc đại năng, bây giờ lại cung kính với một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi như thế nào.

Điều này hoàn toàn không phù hợp lẽ thường.

Trương lão lạnh giọng hỏi: “Tiểu tử, những lời người vừa nói với Phùng lão là có ý gì?”

Dương Thiên khẽ nhướn mày kiếm: “Người muốn nghe?”

Trương lão tức giận nói: “Không nói ra là có ý gì, hôm nay người đừng nghĩ đi ra khỏi cửa như vậy.”

Dương Thiên lơ đãng mở miệng nói: “Chân còn muốn sao?”
“Người.....”

Đồng tử Trương lão co rút lại, thân thể không ngừng run rẩy.

Mà mọi người vẫn không rõ ràng cho lắm, nghi hoặc nhìn Dương Thiên đang lạnh nhạt, lại nhìn vẻ mặt sợ hãi của Trương lão.

Trong lòng Trương lão nổi lên sóng to gió lớn, lúc còn trẻ chân ông ta do dự ngâm trong nước mấy ngày mấy đêm, đã để lại mầm bệnh, hiện giờ tuổi càng lúc càng lớn, mặc cho Trung y điều trị hay là Tây y giải phẫu, căn bản đều không thể trị tận gốc.

Trong lòng của hắn biết, chỉ cần qua nửa năm nữa, sinh mệnh sau này của hắn sẽ vượt qua ở trên xe lăn!

Bây giờ đối phương liếc mắt nhìn ra bệnh của hắn, hơn nữa còn hỏi một câu còn muốn sao?

Hiển nhiên là có năng lực chữa trị!

Trương lão cả người kích động rung động, nước mắt đều đảo quanh trong hốc mắt.

Hắn há miệng, còn chưa nói gì, chỉ nghe thiếu niên chỉ chỉ Phùng lão đạm mạc nói: “Biết hắn vì sao ngồi xồm ở nơi đó rồi chứ.”

Sắc mặt Trương lão có chút xấu hổ, nhưng vẫn gật đầu nói: “Ta hiểu rồi Dương tiên sinh, trước đó đã đắc tội nhiều rồi, bất luận là y thuật hay y đức, lần này lão hủ phục rồi, tâm phục khẩu phục!”

Dương Thiên gật đầu: “Ngồi xồm đi thôi.”

“Ai! Trương lão vội vàng cung kính gật đầu, ngồi xồm cùng Phùng lão.

Mọi người lại lần nữa choáng váng, nhất là Tống Lan, nàng ngơ ngác nhìn hai đại năng Trung Y giới ngồi xồm ở trong góc thành thành thật thật.

Hai vị này cũng là tồn tại gần với gia gia của hần, y thuật cao siêu, bây giờ lại cầu xin người khác.

Hơn nữa, cầu chính là thiếu niên vừa rồi bọn họ chẳng thèm ngó tới.

Ánh mắt Dương Thiên lại nhìn về phía Tống lão.

Tống lão cười ha hả mở miệng nói: “Dương tiên sinh có thể nhìn ra trên người ta có bệnh gì sao?”

Dương Thiên chỉ nhìn thoáng qua, mở miệng hỏi: “Tìm được người tiếp nhận vị trí của người chưa?”

Tống lão thần sắc chấn động, sau đó cười chua xót nói: “Dương tiên sinh mắt sáng như đuốc, lão hủ phục!”

Hần không còn nhiều thời gian, điểm này, trong lòng hần hết sức rõ ràng.

Mà đối phương hỏi hần câu này, hiển nhiên cũng nhìn ra trạng thái của hần.

Mọi người lại lần nữa không rõ ràng cho lắm.

Dương Thiên cũng không nói gì, chỉ là một câu nói bình thường, đã đáng để Tống lão ôm quyền thờ dài?

Tất cả mọi người nhìn về phía Tống lão, chỉ thấy ông ta lắc đầu thờ dài, không nói gì.

Hần đã nhận mệnh.

Tuy nhiên, câu nói tiếp theo của Dương Thiên lại khiến trái tim của hần co rút dữ dội.

“Nghĩ chờ thêm vài năm sao?”

“Có ý gì?” Tống lão mặc dù biết rõ ý tứ trong lời nói của Dương Thiên, nhưng vẫn khó có thể tin, cho là mình nghe lầm.

Sinh lão bệnh tử, là luân hồi của thế gian, ai có thể nghịch chuyển?

Thiếu niên dựa vào cái gì mà hần lại nói như vậy?

“Không cần hoài nghi, loại chuyện này, ta có thể làm được.”

Dương Thiên dường như nhìn thấu thế giới nội tâm của Tống lão, trên mặt lộ ra thần sắc tự tin.

Hơn nữa khí tức siêu phàm thoát tục trên người hắn, thật đúng là có thể khiến người ta có vài phần tin phục.

Tổng lão cả người đột nhiên run lên, rốt cuộc cũng hiểu vì sao Trương lão và Phùng lão lại cung kính ngồi xổm ở góc tường như vậy.

Ông ta lại ôm quyền nói với Dương Thiên: “Dương tiên sinh, lão hủ chưa từng xem y thuật của ngài, không có tư cách bình luận, nhưng y đức của ngài đã vượt qua tất cả mọi người ở đây, lão hủ bội phục, quy củ ta hiểu, bây giờ ta sẽ ngồi xổm xuống.”

Tổng Lan đã không cách nào hình dung tâm tình của mình.

Y thuật của quốc y có thể xếp trong ba hạng đầu, gia gia có uy vọng có thể xếp hạng nhất, vậy mà thiếu niên này tin phục như vậy.

Trước đó đâu có thấy.

Đường Thái và Cố Hồng cũng choáng váng.

Hiện tại bọn họ vẫn không hiểu ra sao.

Tình huống gì đây? Dương Thiên chỉ nói vài câu không liên quan, liền khiến ba vị đại lão Trung Y giới cam tâm tình nguyện ngồi xổm ở góc tường chờ, nếu nói ra, ai sẽ tin tưởng.

Mà lúc này, ánh mắt Dương Thiên lại rơi vào trên người Đường Thái.

Sắc mặt Đường Thái lập tức cứng đờ.

Cho đến khi mình đổi mặt, Đường Thái mới rốt cuộc thấy được chỗ đáng sợ của đôi mắt Dương Thiên.

Đôi mắt kia của hắn dường như có thể nhìn thấu tất cả!

Đường Thái cảm giác trong lòng hắn ta như bị Dương Thiên xuyên thủng!

Chương 290 - Tiến đưa.

Dương Thiên Bình nhìn Đường Thái, mở miệng nói: “Là thuốc có ba phần độc, tiết chế điểm sinh hoạt!”

Một câu nói, người khác còn đang ngây người thì thấy Đường Thái trực tiếp mềm nhũn chân, nếu không phải bên cạnh có cái bàn chống đỡ thì đã quỵ xuống trước mặt Dương Thiên rồi.

Bởi vì đoạn thời gian trước bạn già của hắn tưởng lầm hắn ở bên ngoài tìm tiểu tam, cho nên mỗi đêm đều sẽ quần quít lấy hắn, liên tục một tháng, hắn thật sự ăn không tiêu, liên ăn chút cảm được!

Kết quả là không được bỏ, hiện tại có đôi khi cũng choáng đầu hoa mắt.

Nhìn Dương Thiên cười cười, còn muốn mở miệng, trán Đường Thái toát mồ hôi lạnh nói: “Dương tiên sinh, đừng nói nữa, ta chưa từng hoài nghi ngài, bây giờ ta thành thật ngồi xổm xuống, ngài chừa chút mặt mũi cho ta.”

Dương Thiên gật đầu.

Dưới ánh mắt của đám người Tống Lan và Cố Hồng, Đường Thái và ba vị đại lão khác ngồi xổm cùng nhau.

Cố Hồng có chút hăng hái nhìn Dương Thiên nói: “Dương tiên sinh, thầy thuốc không thể tự chữa, hay là ngài cũng giúp ta xem một chút?”

Nàng không giống với mấy người kia, nàng mới hơn ba mươi tuổi, bởi vì tinh thông y thuật, cho nên điều dưỡng thân thể rất tốt.

Nàng tự nhận, Dương Thiên tuyệt đối không tìm được bất kỳ chứng bệnh nào.

Nhưng kết cục lại khiến nàng bất ngờ.

Chỉ thấy ánh mắt Dương Thiên quét qua nàng, sau đó ngậm miệng không nói lời nào.

Cố Hồng cười ha ha nói: “Dương tiên sinh không cần câu nệ như vậy, người ta đều là thầy thuốc, bệnh không tránh khỏi, có gì nói ra là được.”

Dương Thiên lộ vẻ mặt cổ quái nói: “Chỉ là một số vấn đề nhỏ, người hắn cũng biết, thật muốn ta nói?”

Cố Hồng sững sờ, thân thể của nàng ta nàng ta biết, tuyệt đối không có khả năng xảy ra vấn đề.

Đối phương làm sao có thể nhìn ra, hơn nữa còn nói nàng cũng biết.

Cố Hồng không hiểu ra sao nói: “Dương tiên sinh vẫn là nói rõ đi, ta thật sự không biết.”

Trong lòng nàng đã thâm bội phục Dương Thiên, nhưng khi Dương Thiên nói ra câu nói kia, nàng thiếu chút nữa muốn tìm kẻ đất chui vào.

“Uống nhiều nước đường đỏ một chút!”

Ánh mắt Dương Thiên sáng rõ, sắc mặt bình tĩnh.

Nhưng lời nói ra lại làm cho tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Câu này tất cả mọi người đều hiểu, giờ phút này tất cả đều nhìn về phía Cố Hồng.

Cố Hồng hoàn toàn trợn tròn mắt, nàng không nghĩ tới Dương Thiên là chỉ cái này, giờ phút này sắc mặt đỏ bừng, hung hăng trừng mắt nhìn Dương Thiên một cái quả thực xấu hổ vô cùng.

Mấy ngày nay nàng đúng là không thoải mái hơn trước kia một chút, nhưng không nghĩ tới điểm này Dương Thiên cũng có thể nhìn ra.

Ngẫm lại vừa rồi Dương Thiên ngậm miệng nàng vẫn kiên trì nói ra với đối phương, quả thực hối hận đến xanh ruột.

Mẫu chốt nhất là trước đó nàng còn nói một câu bệnh không tránh khỏi, điều này làm cho nàng càng cảm thấy không có lý do để tức giận.

Ánh mắt Dương Thiên rơi vào trên người bốn vị gia chủ của Trung y thế gia, lấy ra mấy viên đan dược màu sắc khác nhau, nói: “Thuốc đến bệnh trừ!”

Một câu tràn ngập tự tin cường đại, bốn người nghe vậy thần sắc chấn động, đều có chút không dám tin tưởng.

Bọn họ vội vàng nhận lấy đan dược uống vào, một lát sau, Phùng lão là người đầu tiên mắt sáng lên, xoa xoa trái tim của mình, phát hiện nó đang nhảy nhót tung bừng, không khỏi kích động lệ nóng doanh tròng nói: “Đa tạ Dương tiên sinh.”

Trương lão xoa bóp hai chân, không có bất kỳ đau nhức, giống như lúc còn trẻ hoạt động tự nhiên.

Vì thế cũng kích động rơi lệ cung kính nói: “Đa tạ Dương tiên sinh.”

Tổng lão và Đường Thái đều cẩn thận cảm nhận thân thể phát ra biến hóa kinh người, đều rơi nước mắt.

“Đa tạ Dương tiên sinh ra tay!”

Lúc này tất cả bọn họ đều tâm phục khẩu phục đối với Dương Thiên.

Nhưng mà khi Dương Thiên đưa một viên đan dược cho Cố Hồng, Cố Hồng lại trừng mắt nhìn Dương Thiên.

Nàng vốn định cự tuyệt, nhưng thấy mấy người kia ẩn giấu toàn bộ ám bệnh đều đã tốt lên, không khỏi hiếu kỳ.

Chỉ là một viên đan dược, trong khoảng thời gian ngắn, liền có thể đạt tới loại hiệu quả này?

Nói thật, nếu không phải nàng biết đám người này, đều cho rằng những người này là do nàng sai.

Thế là, khi Dương Thiên cười cười muốn thu tay lại, Cố Hồng nhanh chóng đoạt lấy đan dược nói: “Không cần thì phí.”

Chờ đan dược phát xong, Dương Thiên ngồi xuống nói: “Tốt rồi, món khai vị đã lên xong, tiếp theo nên lên bữa chính rồi?”

“Cái gì?”

Tất cả mọi người nghe vậy lần nữa tròn mắt há hốc mồm.

Vừa rồi Dương Thiên thi triển thủ đoạn đã là bút tích của Thần, lại không nghĩ rằng đối phương nói chỉ là món ăn khai vị?

Bữa tiệc lớn kia là...

Mọi người không khỏi bắt đầu mong đợi.

Trong lúc mọi người còn đang ngây người, Dương Thiên đã lấy ra năm bản cổ tịch từ trong Thất Thái Linh Lung Tháp.

Sau đó ném lên bàn, lạnh nhạt nói: “Mỗi người một bản!”

Còn có lễ tặng? Nhưng đây chính là bữa ăn chính Dương tiên sinh nói?

Mọi người không hiểu ra sao, loại sách cổ này trong nhà bọn họ rất nhiều, sao đến chỗ Dương tiên sinh lại quý giá như vậy?

Sau khi mỗi người cầm một quyển, cau mày lật xem.

Mà không nhìn không sao, càng nhìn, trên mặt năm người toàn bộ hiện lên biểu lộ khó có thể tin.

Cố Hà cùng Tống Lan liếc nhau một cái, tất cả đều không rõ ràng cho lắm, các nàng cố gắng đi đọc nội dung trên thư tịch, nhưng toàn bộ đều tối nghĩa khó hiểu, căn bản không hiểu rõ.

Mà năm người ở hiện trường thì khác, toàn bộ bọn họ đều là đại năng quốc y đứng đầu trong nước, đã nghiên cứu Trung y nửa đời người, mặc dù không thể hiểu hết toàn bộ miêu tả ở trên, nhưng mà gặp ghềnh cũng có thể hiểu được một chút.

Năm người như đói như khát nhìn xem, như si như say, một bản thư tịch thật dày, chỉ nhìn một trang, liền kích động nói năng lộn xộn.

Khóe miệng Tống lão run rẩy nói: “Dương tiên sinh, ngài cái này.....”

“Đây là cho chúng ta?” Phùng lão khó có thể tin, kích động đến nước mắt đều rớt xuống.

“Kỳ tích, thật sự là kỳ tích, sách này là ai sáng tác, cùng Hoàng Đế nội kinh không thua kém, thậm chí ẩn ẩn có qua.” Trương lão trái tim hưng hăng co rúm.

“Ta, thật sự hiểu rõ Trung y sao?” Cố Hồng nhìn một trang sách Dương Thiên đưa, thần sắc phát khổ, vẻ mặt chán chường.

Có thể khiến một vị đại năng Trung y nổi danh khắp thiên hạ nói ra những lời này, có thể nghĩ, mấy quyển sách này mang đến rung động cho bọn họ.

Không phải Trung y đại gia, căn bản sẽ không hiểu ý nghĩa tồn tại của quyển sách này.

Nếu để cho bọn họ lựa chọn, cho dù là dốc hết tất cả, cũng sẽ mua lại quyển sách này.

Không vì cái gì khác, chỉ vì sách trên tay bọn họ, có thể khiến cho toàn bộ Đông y hoàn toàn sửa lại!

Phương pháp trị liệu bọn họ chưa từng thấy, số lượng huyết vị trên sách không ngờ vượt qua số lượng huyết vị mà mọi người biết rõ bây giờ gấp mười lần.

Bọn họ vốn là nhân vật cấp bậc Trung y Thái Đẩu, nhưng hiện tại chỉ nhìn một trang sách, chỉ cảm thấy chính bọn họ tựa hồ vừa mới tiếp xúc Trung y.

Điều này khiến người ta cảm thấy bị đả kích sâu sắc, đặc biệt là Đường Thái, hắn ta trừng mắt nhìn quyển sách trong tay, lầm bầm: “Không thể nào, không thể nào!”

Năm người đều đang trong khiếp sợ, sắc mặt Dương Thiên lại bình thản bùng một chén nước lên, nhàn nhã tự đắc dưới sự xoa bóp của tiểu la ly Cố Hà.

“Dương tiên sinh, những sách thuốc này thậm chí có thể nói ảnh hưởng rất lớn đối với quốc y, chỉ cần những cuốn sách này được phát huy, trong vòng ba năm, nổi danh cùng Tây y, trong vòng mười năm, lão hủ dám khẳng định toàn thế giới đều sẽ phổ cập quốc y.

Bây giờ ngài nói cái giá đi, Tổng gia ta dù có đập nồi bán sắt cũng sẽ đưa ra một cái giá khiến ngài hài lòng.”

Tổng lão vẻ mặt kiên định.

Không cần nghĩ cũng biết, quyển sách quý giá như vậy khẳng định không thể chấp tay đưa tiền.

Bây giờ hắn chỉ hy vọng xa vời Dương Thiên có thể ra cái giá, hắn đến mua.

Phùng lão cùng Trương lão cắn răng nói: “Tất cả tài sản của Phùng gia cùng Trương gia đều đưa cho Dương tiên sinh, chỉ cầu Dương tiên sinh có thể bỏ những thứ yêu thích.”

Đường Thái từ trong khiếp sợ phục hồi tinh thần lại, sau đó cũng mở miệng nói: “Dương tiên sinh, chút của cải của chúng ta có thể ngài không để vào mắt, nhưng nhà ta có bút tích thực của Hoa Đà Ngũ Cầm Hí, chỉ cầu Dương tiên sinh có thể bán quyển sách này cho ta.”

Tất cả mọi người nghe vậy đều kinh dị nhìn Đường Thái.

Mười mấy năm trước, Đường gia chiếm lấy vị trí thứ nhất trong tứ đại thế gia Trung Y, quả nhiên nội tình phong phú.

Trải qua kiếp nạn như vậy, còn có thể bảo tồn món trân bảo hiếm thấy như thế.

Cố Hồng thần sắc phát khổ, nàng há miệng, phát hiện mình hai bàn tay trắng.

Mà quyền sách mà mình bị thương này, nàng biết giá trị bao nhiêu!

Lúc này Cố Hà kéo Dương Thiên nghiêm túc nói: “Ca ca, mẫu thân chưa bao giờ yêu thích một món đồ như vậy, huynh đem sách ra làm sinh lễ, sau này ta gả cho huynh được không?”

Nhìn thần sắc mong đợi của mọi người, Dương Thiên cười lắc đầu nói: “Sách không bán!”

Mọi người thân thể hơi cứng ngắc, mặt mũi tràn đầy thất vọng, Tổng lão mặt mang vẻ cầu xin, gần như muốn quỳ xuống cầu xin Dương Thiên.

Nhưng mà, không đợi hấn nỗ lực hành động, đã thấy Dương Thiên từ trong miệng khẽ phun hai chữ.

“Chỉ tặng!”

“Cái gì?”

Tất cả mọi người kinh ngạc?

“Ta có phải nghe nhầm không?”

“Cái này, Dương tiên sinh, cái này.....”

Trên mặt mọi người toàn bộ hiện lên thần sắc khó có thể tin.

Thiếu niên trước mắt này, rốt cuộc có biết giá trị của quyền sách này bao nhiêu không, ý tứ hàm xúc là gì? Ảnh hưởng sâu xa bao nhiêu?

Chấp tay nhường?

Tất cả mọi người đều cảm thấy mình đang nằm mơ.

“Đa tạ Dương tiên sinh, đa tạ Dương tiên sinh.”

Phùng lão là người đầu tiên phản ứng lại, kích động nhảy nhót, nếu không phải Dương Thiên ngăn cản, ông ta đã muốn ôm

đùi Dương Thiên rồi.

Mọi người kích động, đã thấy Tống lão lắc đầu chua xót cười nói: “Dương tiên sinh, vừa rồi ngài ra tay, lão hủ đã thiếu ngài một mạng, lần này ngài vẫn là ra một cái giá đi, không công đưa tiễn, ta sợ Tống gia ta vĩnh viễn không trả nổi ân tình của ngài!”

Chương 291 - Ai là Chúa Tể?

Phùng lão nghe vậy nụ cười cứng ngắc lại, sau đó cùng Trương lão liếc nhau một cái.

Trên mặt Trương lão cũng hiện lên nụ cười chua xót, hai người ôm quyền nói với Dương Thiên: “Dương tiên sinh, Tống lão nói có lý, chúng ta cho dù da mặt có dày cũng không dám nhận quyền sách này, xin ngài ra giá đi, chúng ta tuyệt đối không trả giá, không trả nổi, vậy thì để đời sau của chúng ta trả lại.”

Thần sắc hai người trang nghiêm, hiển nhiên không phải đang nói đùa.

Ánh mắt của Đường Thái và Cố Hồng đều nhìn sang.

Hiển nhiên, bọn họ không thể tiếp nhận món quà này!

Dương Thiên lại uống một ngụm nước trà, trán năm người toát mồ hôi, nhưng không ai có hành động gì, tất cả đều đang chờ câu trả lời của Dương Thiên.

“Ca ca.” Cố Hà bàn tay nhỏ bé kéo Dương Thiên.

Dương Thiên mỉm cười với hân, lúc này mới nhìn về phía năm người.

Hân lạnh lùng mở miệng nói: “Đồ đã đưa ra ngoài ta sẽ không thu hồi, không muốn thì trực tiếp ném đi, không cần ta đồng ý!”

Ném đi?

Tất cả mọi người nghe vậy đều choáng váng.

Bọn họ nào nỡ ném, loại thư tịch tồn tại này nếu ném đi, đoán chừng tất cả người Trung Y giới đều điên.

Đến lúc đó, mỗi người phun một ngụm nước bọt cũng có thể dìm chết bọn họ.

Đây chính là kho báu để quật khởi Đông y đó!

Tổng lão rồi rầm nói: “Dương tiên sinh, cái này không thích hợp!”

Hắn thật sự muốn, nhưng chắc chắn không thể nhận đại lễ của Dương Thiên như vậy.

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt nhìn năm người nói: “Sau khi thu hoạch, ta sẽ nói cho các ngươi một điều kiện. Sau khi đạt được chúng ta thanh toán xong, không đạt được sách vở thì để lại trong tay các ngươi cũng lãng phí!”

Quả nhiên, thiên hạ không có bữa cơm nào miễn phí.

Nhưng mà, so sánh với táng gia bại sản, một điều kiện quả thực là thiên đại ban ân.

Phùng lão cùng Trương lão liếc nhau, đều trịnh trọng gật đầu nói: “Dương tiên sinh xin ngài phân phó, chúng ta không dám không theo!”

Dương Thiên đạm mạc nói: “Bệnh viện Tây Kinh trong nước kia, các ngươi có từng nghe qua chưa?”

Tổng lão vội vàng nói: “Nghe qua, ta ở kinh thành, bệnh viện Tây Kinh có thể nói là bệnh viện lớn xếp hạng trước ba trên toàn quốc.”

Đường Thái cũng gật đầu nói: “Đó là một bệnh viện lớn, ở kinh thành cũng nổi tiếng. Người khắp nơi trên cả nước đều đến đó khám bệnh.”

“Nghe nói bệnh viện Tây Kinh là tiền chung của Lý gia và ngoại quốc ở kinh thành, bọn họ ở bên trong chiếm đóng 01% cổ phần lợi nhuận một năm không ít.”

Phùng lão cũng mở miệng nói: “Thiết bị y tế của bệnh viện Tây Kinh hết sức tiên tiến, tất cả đều là nhập khẩu từ nước ngoài, toàn bộ học sinh của viện y học đều chen chúc muốn vỡ

đầu mà đi vào, hai năm nay phát triển nhanh chóng, nó đều có thực lực tương đương với hiệp hòa ở kinh thành.”

Nói đến đây, mọi người có chút nghi hoặc.

Cố Hồng hỏi: “Dương tiên sinh, ngài hỏi cái này làm gì?”

Dương Thiên duỗi ra một ngón tay thon dài, lạnh lùng mở miệng nói: “Điều kiện của ta rất đơn giản, yêu cầu các người dùng thời gian một năm, xóa tên bệnh viện Tây Kinh này khỏi kinh thành!”

“Tê!”

Tất cả mọi người hít vào một ngụm khí lạnh, ngay sau đó giữa sân hoàn toàn yên tĩnh.

Châm rơi cũng có thể nghe thấy!

Bảy người, trên mặt toàn bộ đều lộ vẻ khó tin nhìn Dương Thiên, không thể tin được hắn lại đưa ra yêu cầu này.

Tròn ba phút, mọi người mới từ trong khiếp sợ phản ứng lại, nhưng mà ngẫm lại lời nói vừa rồi của Dương Thiên, vẫn là chân như nhũn ra.

Tổng lão nhìn Dương Thiên mở miệng nói: “Dương tiên sinh lão hủ không nghe lầm chứ? Để bệnh viện Tây Kinh xóa tên khỏi kinh thành? Hơn nữa chỉ có thể dùng thời gian một năm?”

Trương lão lắc đầu nói: “Điều đó không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng, bệnh viện Tây Kinh đã tồn tại mười năm, hơn nữa có tài đoàn nước ngoài làm chỗ dựa, có quái vật không lồ Lý gia kinh thành chống đỡ, căn bản không có khả năng lật đổ. Đừng nói là một năm, cho dù là mười năm chúng ta cũng không có khả năng làm được.”

Phùng lão cũng mặt lộ vẻ khổ sở nói: “Đúng vậy, Dương tiên sinh, chúng ta có tâm mà không có sức!”

Nghe mọi người tố khổ, trên mặt Dương Thiên không có bất kỳ cảm xúc dao động nào.

Hắn lại từ bên trong Thất Thái Linh Lung Tháp lấy ra hơn mười tám đan phương, đặt ở trên bàn!

Mọi người mới đầu không rõ ràng cho lắm, nhưng sau khi xem nội dung trong đan phương thì hoàn toàn tròn tròn mắt.

Sinh Huyết Đan, Kim Sang Đan, điều mệnh đan,...

Hơn mười tám đan phương nhân thể từ trong ra ngoài tất cả chứng bệnh đều bao hàm.

Khi tất cả mọi người nhìn thấy công hiệu viết trên đan phương quả thực đều điên rồi.

Khóe miệng bọn họ run rẩy, trên mặt lộ vẻ kích động, nhìn Dương Thiên nói: “Dương tiên sinh, đan phương này thật sự có thần kỳ như trên đó viết sao?”

Dương Thiên gật đầu nói: “Các người vừa ăn đan dược, chính là đan phương chế tác thành.

Tất cả mọi người nghe vậy, lập tức hít vào một ngụm khí lạnh.

Vừa rồi đan dược bọn họ nuốt vào, dĩ nhiên là dùng phương thuốc trước mặt chế tác mà thành.

Giá trị của viên đan dược kia gần như không thể đo lường.

Mà đan phương này càng lộ ra vẻ là bảo vật vô giá.

Loại đồ vật cấp bậc này Dương Thiên không chút do dự lấy ra cho bọn họ.

Phần tín nhiệm này, bọn họ cảm động thiếu chút nữa rơi lệ.

Nhưng mà, sự tình còn chưa xong, chỉ nghe Dương Thiên lại mở miệng nói: “Năm người các người, ta lại thêm 15 ức vào một bệnh viện ở Tây Kinh, tên là Tập đoàn Thiên Thần.”

“Truy thêm mười lăm ức? Dương tiên sinh, ngài là nghiêm túc?”

Năm người lại kinh hô lần nữa!

Dương Thiên gật đầu nói: “Đợi lát nữa Đường lão đi theo ta lấy, hiện nay, các người chỉ cần nhớ kỹ, các người có toàn bộ Trung Y giới làm hậu viện, có ta làm hậu thuẫn, nếu như trong thời gian một năm không cách nào đánh bại Tây Kinh y viện, vậy không cần nói gì nữa!”

Năm người nghe vậy, lập tức mặt lộ vẻ xấu hổ.

Trịnh lão trịnh trọng gật đầu nói: “Dương tiên sinh nói có lý, chúng ta tụ tập cùng một chỗ sẽ tương đương với nửa giang sơn trong giới y thuật, hơn nữa mấy quyển sách này cùng với phương thuốc linh dược như vậy, lại thêm mười lăm ức tài sản, chúng ta nếu như không vượt qua được bệnh viện Tây Kinh, vậy thì đồng nghĩa với việc thẹn với Dương tiên sinh.”

Đường Thái nghiêm túc nói: “Dương tiên sinh, ngài nói có ngài làm hậu thuẫn là đủ rồi, Đường Thái ta là người đầu tiên gia nhập, trong vòng một năm nếu không cách nào chen ép được bệnh viện Tây Kinh, lão phu sẽ nhảy xuống khỏi mái nhà bệnh viện bọn họ.”

Phùng lão và Trương lão vốn còn đang rối rắm, nhưng nghe Đường Thái nói xong nhiệt huyết lập tức dâng lên.

Phùng lão mở miệng nói: “Ta cũng gia nhập. Dương tiên sinh ngài có ân cứu mạng ta, lại tặng chúng ta bộ sách quý giá như vậy, nếu quả thật ngay cả dũng khí phấn đấu một phen cũng không có, chúng ta liền không còn mặt mũi sống.”

Trương lão suy nghĩ trong chốc lát có chút kích động nói: “Ta cũng gia nhập, nếu đánh bại bệnh viện Tây Kinh, tập đoàn Thiên Thần tuyệt đối sẽ dương danh ngàn vạn.”

Cố Hồng cũng tán thành nói: “Ta cũng gia nhập, chỉ cần tập đoàn Thiên Thần quật khởi, Đông y tuyệt đối quật khởi, tuy ta là một giới nữ lưu, nhưng cũng cảm thấy nhất định phải cống hiến một chút cho Đông y.”

“Không cầu sử sách lưu danh, chỉ cầu cả đời không thẹn!”

Nói đến đây, ngay cả Tống Lan và Cố Hà hai tiểu nữ sinh cũng kích động đến không thể tự kiềm chế được.

Nếu thật sự đi tới một bước kia, Trung y ở trong nước, thậm chí thanh danh toàn thế giới đều phải sửa lại.

Ánh mắt bọn họ nhìn về phía Dương Thiên, trong mắt đều là vẻ sùng bái.

Bọn họ không ngờ, tâm tư Dương Thiên lại kín đáo như vậy, suy nghĩ lâu dài như vậy. Một lòng suy nghĩ cho Trung Y giới.

Bằng chừng ấy tuổi, như có ý chí rộng lớn cùng ánh mắt lâu dài như thế.

Bọn họ cảm giác nửa đời trước thật sự là sống ở trên thân heo.

Bọn họ cũng đã trải nghiệm sâu sắc, loại tuyệt thế yêu nghiệt như Dương Thiên, thành tựu tương lai không thể đo lường.

Nếu hắn đi tới chính đồ, tuyệt đối là trọng khí quốc gia!

Mặc dù mấy người đánh giá Dương Thiên rất cao, nhưng Dương Thiên lại không cao thượng như bọn họ nghĩ.

Theo hắn biết, bệnh viện Tây Kinh là Lý gia kinh thành, ca ca của mẫu thân hắn, cũng chính là một trong những sản nghiệp của đại cửu hắn.

Tuy rằng chiếm phần trăm mà là, nhưng Dương Thiên vẫn không có ý định buông tha.

Bệnh viện Tây Kinh bị hủy diệt, muốn trách thì trách bọn họ đứng sai đội ngũ, hợp tác với đại cửu trên danh nghĩa này.

Kiếp trước mẫu thân của Dương Thiên vì cầu xin bọn họ, đến nhà bọn họ bị người ta bức bách châm chọc nhục mạ, mẫu thân không chịu nổi nhục tự mình đâm chết ở trước cửa Lý gia bọn họ.

Lúc bọn họ vứt di thể mẫu thân mình giống như rác rưởi cho hai tỷ đệ, bọn họ chỉ cảm thấy trời cũng sụp xuống.

Cùng ngày, phụ thân vốn bệnh nặng, nghe được tin dữ này không chịu được đả kích, cũng theo đó mà qua đời!

Điểm này Dương Thiên vĩnh viễn không quên.

Bây giờ kiếp này lại một lần nữa tới, tuy kết cục tất nhiên sẽ bị hắn sửa.

Nhưng hắn vẫn không định buông tha cho hai nhà này.

Kế hoạch của Dương Thiên cũng sớm đã triển khai.

Tài sản vài tỷ của đám người Kim Lập Huy tụ tập đến tập đoàn Kim thị đã bắt đầu trả thù.

Trong khoảng thời gian này, Dương Thiên nghe bọn họ báo cáo, bọn họ đã triển khai độ sức với trang phục của Dương thị xếp hạng nhất Huy Tĩnh!

Nghĩ đến, cuối tháng sẽ có kết quả, không có gì bất ngờ xảy ra, sản nghiệp của Dương gia ở đây sẽ bị hủy diệt hoàn toàn.

Bệnh viện Tây Kinh, mặc dù quái vật khổng lồ, nhưng Dương Thiên không sợ.

Nếu như toàn bộ năm tầng còn lại của Thất Thái Linh Lung Tháp mở ra, hẳn có được tài phú sánh ngang với toàn thế giới.

Mà lúc đó, toàn thế giới ai có tư cách được hẳn để vào mắt?

Bây giờ đã quy hoạch, hôm nay tập đoàn Thiên Thần chính thức thành lập, có hẳn chống đỡ ở sau lưng, toàn bộ giới Đông y làm hậu viện, nghĩ đến năm người trước mắt này hẳn là có thể đi đến một bước kia.

Nghĩ đến đây, Dương Thiên không khỏi nghĩ đến mấy sản nghiệp khác của Dương gia ở kinh thành.

Sản nghiệp ngọc thạch, mặc dù hẳn có chút đáng tiếc đối với quyết định của Tiêu Giác, nhưng sau khi tầng thứ hai Thất Thái Linh Lung Tháp mở ra, hẳn có được một tòa Ngọc Sơn khổng lồ có thể so với Thái Sơn. Muốn đánh bại sản nghiệp của cái gọi là đại bá kia, chỉ là vấn đề thời cơ!

Hai nhà này còn có một số sản nghiệp khác, Dương Thiên đều ghi tạc trong lòng.

Ở kiếp này, hẳn muốn dựa vào sức một mình, chèn ép phá sản toàn bộ sản nghiệp của hai nhà này!

Điểm này, chẳng trách hẳn nhẫn tâm.

Dương Thiên học được từ những người được gọi là thân thích danh môn ở kinh thành.

Ở kiếp trước, tỷ tỷ Dương Tuyết của hẳn dốc hết tất cả, từ bỏ cơ hội sống sót đem tất cả tiền cho hẳn gây dựng sự nghiệp.

Kết quả bị Lý gia hung hăng chèn ép phá sản lần nữa.

Hẳn rõ môn một trước mắt!

Ánh mắt trước khi chết của tỷ tỷ hẳn bao hàm tiếc nuối rõ môn một trước mắt hẳn!!!

Lần trước hẳn vô năng.

Đời này, hẳn là chúa tể!

Hẳn sẽ tiêu diệt toàn bộ sản nghiệp của hai nhà này, để bọn họ thân bại danh liệt, cửa nát nhà tan!

Để hai nhà này cũng nếm thử thống khổ kiếp trước một nhà hấn phải chịu!

Còn cho tỷ tỷ hấn một công đạo.

Còn cho cha mẹ hấn một công đạo!

Cũng... trả lại công đạo cho hấn!

Chương 292 - Đánh nhau trong ngõ nhỏ.

Dương Thiên lại dẫn dò mấy người Tổng lão một phen rồi mới rời đi.

Trên đường, Dương Thiên phát hiện mấy chiếc xe cảnh sát đuổi theo một chiếc mô tô chui vào trong một ngõ hẻm.

Hắn chau mày, vị trên xe máy kia tựa hồ cũng không phải người thường, trên người tản ra khí tức cường đại.

Mà một chiếc xe cảnh sát trong đó là xe cảnh sát dành riêng cho Hoa Yên Nhu.

Mặc dù không thấy rõ biển số xe, nhưng toàn bộ Giang Thành dám trang trí hai cái tai màu hồng đáng yêu trên xe cảnh sát, chỉ có một mình nàng.

Dương Thiên không khỏi có chút đau đầu, ngày thường Hồ Nữ này không thể yên tĩnh được sao?

Tuy bọn họ có ưu thế về nhân số, nhưng bọn họ sắp sửa đổi mặt cũng không phải là một người bình thường.

Hắn thở dài một hơi, sau đó vận chuyển tiên nguyên, niệm khẩu quyết của Cục Phong Thuật, đuổi theo.

Trong hành lang bỏ hoang, Hoa Yên Nhu mặc đồng phục, dáng người cao ráo nóng bỏng.

Da thịt nàng trắng hơn tuyết, hai mắt giống như một dòng nước trong, có khí chất thanh nhã cao hoa, làm cho người ta vì đó mà khiếp sợ, tự ti mặc cảm, không dám khinh nhờn.

Nhưng Lãnh Ngạo Linh Động này rất có thái độ câu hồn nhiếp phách, lại làm cho người ta không thể không hồn bị trói buộc.

Nàng cầm một khẩu súng trong tay, hướng về phía hai thủ hạ chào hỏi một tiếng, sau đó tức giận nói với phía trước: “Tập chúng, đi ra đây cho lão nương, nếu không để lão nương bắt được người, thế nào cũng phải đá nổ người tên vương bát đản này.”

Phía trước không có bóng người, nhưng tiếng cười khắc khắc lại truyền ra, “Không ngờ quốc gia các người lớn lên thật đúng là tiêu chí, đã đưa tới cửa, vậy ta sẽ không khách khí.”

Tiếng Hán của hắn nói vô cùng sứt sọc, hơn nữa còn kèm theo tiếng Nhật, quốc tịch ở đó không cần nói cũng biết.

Tính tình Hoa Yên Nhu vốn vô cùng nóng nảy, bây giờ bị một tên nát người vốn có cừu hận dân tộc đùa giỡn càng là lửa giận ba trượng!

Nàng cắn cắn hàm răng, quát: “Tập chúng, có bản lĩnh người đi ra, lão nương hôm nay băm người thành tám mảnh người có tin hay không.”

Trung niên nam tử cười âm lãnh kia nghe vậy nhe răng cười hai tiếng nói: “Người đã khản cấp như vậy, ta đây thỏa mãn thỉnh cầu của người.”

Nói xong, chỗ bóng tối đột nhiên xuất hiện một người.

Dáng người hắn thấp bé, lại có vẻ thô to tráng kiện, trên mặt có hai chòm râu cá trê, mặt đầy gò ghề.

Nam tử trung niên nhìn Hoa Yên Nhu, trong ánh mắt bốc lên lục quang, nước miếng đều chảy xuống.

Hoa Yên Nhu thấy vậy, lập tức buồn nôn.

Thấy những thứ vụn vặt đang chậm rãi đi về phía nàng, Hoa Yên Nhu phẫn nộ quát: “Nãi nhân, thành thật ngồi xổm ở đó cho lão nương, còn dám tiến lên phía trước một bước. Lão nương đánh vỡ trứng của người.”

Thở một thứ lang sắc mặt không có bất kỳ vẻ sợ hãi, hắn giơ tay lên, tỏ vẻ đầu hàng.

Nhưng mà chỗ mu bàn tay, lại cất giấu một phi tiêu hình con bướm!

Hắn cười hì hì mở miệng nói: “Tiểu mỹ nhân, ngươi cẩn thận một chút, thương đừng đốt lửa.”

Hoa Yên Nhu nhíu chặt đôi mi thanh tú, cả giận nói: “Tập chúng, còn dám cười đùa tí tởm trước mặt lão nương, chờ trở lại cục diện, ngươi sẽ dễ chịu.”

Dứt lời, nói với hai cảnh sát bên cạnh: “Đi, bắt hắn lại thẩm vấn cục tử, cẩn thận một chút, đừng để bị ngã.”

Hai cảnh sát hình sự cao tráng gật đầu nói: “Yên tâm đi cảnh sát hình sự Hoa, sẽ không xảy ra vấn đề.”

Hai người bọn họ đều là xuất thân bộ đội đặc chủng, đối với tên tiểu quỷ lùn không chỉ một đầu này căn bản không nói chơi.

Thấy hai người buông lỏng cảnh giác, thu súng lục lại, thứ lang Thổ Mộc nhe răng cười một tiếng, mở miệng nói: “Chuẩn bị sẵn sàng tử vong chưa?”

Hai người sững sờ, còn chưa kịp phản ứng thì chỉ thấy con bướm phi đao trong tay Thổ Mộc thứ lang bay thẳng về phía ngực một người trong đó.

“Cẩn thận!”

Khuôn mặt xinh đẹp của Hoa Yên Nhu lập tức trắng bệch, không chút do dự bắn ra một thương.

Dưới sự nhắc nhở của Hoa Yên Nhu, cảnh sát hình sự cao lớn kia hơi nghiêng người, né tránh một kích tất sát.

Tuy là như thế, chiếc hồ điệp phi đao vẫn đâm rách máu thịt trên cánh tay cảnh sát hình sự cao kia.

“A!”

Hắn kêu thảm một tiếng.

“Tiểu Lý!” Hoa Yên Nhu cắn răng ánh mắt lạnh lẽo nhìn thứ lang thổ mộc kia, phanh phanh phanh, bắn ba phát.

Tuy Thổ Mộc thứ lang có thân pháp cao minh, nhưng thương pháp của Hoa Yên Nhu cũng không phải dùng để trưng cho

đẹp, ba thương đâm xuống, chặn kín đường lui của hắn.

Thỏ Mộc thứ lang sắc mặt lập tức thay đổi, hắn vốn tưởng rằng đối phương là nữ tử, thương pháp không có khả năng lợi hại.

Nhưng hắn lại không ngờ rằng, vị trước mắt này ở đội hình cảnh, tuyệt không thua kém nam nhân.

Thỏ mộc thứ lang hiềm hiềm tránh thoát hai phát súng, lại bị một phát cuối cùng dán sát da đầu.

“Bát dát!”

Trên mặt hắn mang theo tức giận, tốc độ lại tăng vọt, kéo phi tiêu cánh tay cao gầy kia tới, rạch hai chữ thập sâu thấy xương ở ngực hắn, sau đó xoay người nắm cổ một cảnh sát hình cảnh khác, lạnh lùng nói với Hoa Yên Nhu: “Bỏ súng xuống, nếu không đồng bạn của ngươi sẽ chết vì ngươi.”

Hoa Yên Nhu gầm thét: “Tập chủng, ngươi dám động đến hắn, ta sẽ khiến ngươi không ra khỏi Giang Thành được!”

Thỏ mộc thứ lang cười gần một tiếng, lấy phi tiêu bướm bướm ra hung hăng rạch một đao vào cổ cảnh sát hình sự kia, nói: “Lần sau, ta sẽ cắt cổ hắn!”

Gương mặt xinh đẹp của Hoa Yên Nhu tái nhợt, vội vàng ngăn cản: “Đừng, tôi bỏ súng xuống, anh đừng nhúc nhích!”

Nói xong, hắn chậm rãi buông thương xuống.

Cảnh sát hình sự cường tráng kia gian nan mở miệng nói: “Cảnh sát hình sự Hoa, đừng quản ta, nổ súng, lão tử chính là chết, cũng phải lôi kéo con chó đẻ này chôn cùng!”

Hắn xuất thân là quân nhân, có tâm huyết.

Nhưng chênh lệch giữa hai bên căn bản không phải cùng một cấp bậc.

Thỏ Mộc Thứ Lang lạnh lùng nói: “Ngươi muốn chết!”

Nói xong, đưa tay bẻ gãy một cánh tay của cảnh sát hình sự kia.

“Tiểu Vương!”

Hoa Yên Nhu quát to một tiếng, muốn nhát súng lên, nhưng Thổ Mộc thứ lang lại bay đi, súng ống bị đánh văng ra xa.

Thổ Mộc Thứ Lang thả người đó xuống, đi về phía Hoa Yên Nhu đã mất đi chỗ dựa.

Hoa Yên Nhu cố gắng trấn định, đột nhiên phát hiện đối phương đã biến mất, nàng dụi dụi mắt cho rằng mình nhìn lầm, lại phát hiện phía sau có một hô hấp nặng nề.

Hoa Yên Nhu nhanh chóng xoay người, nhưng lại bị đối phương dễ dàng trốn tránh!

Thổ mộc thứ lang tham lam hít sâu một hơi, trong mắt lục quang nói: “Thật là thơm! Không ngờ lần này đi ra lại gặp được mỹ nữ tuyệt sắc như ngươi, mỹ nhân, hôm nay ngươi trốn không thoát đâu.”

“Tập chủng, lão nương hôm nay sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Mặt mũi Hoa Yên Nhu đỏ bừng.

Thổ mộc thứ lang cười to nói: “Ta chính là Ninja của đế quốc Nhật Bản, được ta sủng hạnh, đó là vinh hạnh của ngươi.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Hoa Yên Nhu trắng bệch, cái từ Ninja này hẳn đã nghe nói qua, là cỗ máy giết chóc do quốc gia bọn họ bồi dưỡng ra, chuyên môn chấp hành nhiệm vụ đặc thù, mỗi người đều có thực lực cường hãn, tương tự như võ giả cổ trong nước.

Thổ mộc thứ lang hết sức hài lòng với sự chấn động của Hoa Yên Nhu, hẳn cười quái dị một tiếng nói: “Cởi, mau cởi quần áo, chỉ cần ngươi chủ động một chút, lão tử nếu cao hứng, nói không chừng ta sẽ tha cho ngươi một mạng nhỏ.”

Hoa Yên Nhu đỏ mặt nói: “Tập chủng, thả mẹ ngươi đánh rắm, lão nương có chết cũng sẽ không để ngươi được như ý.”

Nói rồi rút ra vũ khí cảnh côn duy nhất bên hông, hung hăng đập tới Thổ Mộc thứ lang.

Nhưng mà, khiến Hoa Yên Nhu cảm thấy tuyệt vọng chính là, đối phương dễ dàng bắt được cảnh côn của nàng.

Hoa Yên Nhu thầm kêu không tốt, muốn lui về phía sau, lại bị Thổ Mộc Thứ Lang bắt lấy cánh tay ngọc của nàng tránh thoát

không được.

Thỏ mọc thứ lang cười càn rỡ: “Tiểu mỹ nhân thật Liệt, ta thích loại người như ngươi, đừng gấp, chờ chút nữa ta sẽ hầu hạ cho tốt, đến lúc đó ngươi cũng sẽ yêu ta.”

Nói xong, vẻ mặt càng thêm hèn mọn, đưa tay chụp vào chỗ cao ngất trước ngực Hoa Yên Nhu.

Hoa Yên Nhu thấy vậy, hét lên một tiếng, thần sắc hoảng sợ muốn lùi lại phía sau, nhưng lại bị đôi phương vững vàng bắt lấy.

Đang lúc nàng hoàn toàn tuyệt vọng, chỉ nghe một giọng nói trong trẻo truyền vào trong tai nàng!

Giọng nói này không lớn, nhưng lại khiến nàng cảm thấy âm áp giống như thiên sứ giáng lâm!

“Ngươi dám đụng vào, ta sẽ nghiền xương ngươi thành tro!”

Đôi mắt đẹp dịu dàng của Hoa Yên nhìn qua, quả nhiên!

Chỉ thấy Dương Thiên chậm rãi đi tới.

Dáng người hần thon dài, mày kiếm giương lên, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, quanh thân tản ra khí tức thoát tục!

“Dương Thiên!”

Hoa Yên Nhu kinh hãi kêu một tiếng, Dương Thiên xuất hiện, nàng biết mình lần này là được cứu rồi.

Nàng hiện tại đối với thiếu niên tràn ngập mê hoặc này có tự tin mù quáng.

Thỏ Mọc Thứ Lang lạnh lùng nhìn Dương Thiên, sau đó hỏi Hoa Yên Nhu: “Đây là bạn trai của ngươi? Khặc khặc, cũng tốt, lão tử liền đánh gãy chân hắn, để hắn nhìn một chút lão tử làm sao có thể đem ngươi thỏa thích hưởng dụng.”

Hoa Yên Nhu giận dữ mắng: “Vô sỉ, tạp túy!”

Thỏ mọc thứ lang cười lơ đãng, buông Hoa Yên Nhu ra, nhìn về phía Dương Thiên.

“Tiểu tử, là ta đánh gãy hai chân của ngươi, còn tự ngươi đánh gãy, ngươi quyết định đi!”

Dương Thiên thờ ơ nói: “Chuẩn bị xong chưa?”

Thỏ mộc thứ lang sửng sốt: “Cái gì?”

“Đoạn chân!”

Dương Thiên vừa dứt lời, cả người trực tiếp thuấn di đến bên cạnh Thỏ Mộc Thứ Lang.

Thỏ Mộc thứ lang kinh hãi, cấp trên của hắn là một người trung nhân, nhưng cho dù tốc độ hành tung như vậy cũng không có khả năng triệt để không có dấu vết.

Mà thiếu niên trước mắt này, hắn rõ ràng cảm nhận được, đoạn khoảng cách này, đối phương tựa hồ không có đi một bước liền trông rỗng xuất hiện ở trước mắt của hắn.

Tự nhiên xuất hiện!

Chương 293 - Tông Sư Chấn Nhiếp.

Thỏ mộc thứ lang kinh hãi tột đỉnh, phi tiêu trên tay còn chưa có động tác gì, chỉ thấy Dương Thiên một cước đạp xuống.

“Răng rắc!”

Một tiếng xương cốt vỡ vụn truyền đến.

“A!”

Thỏ mộc thứ lang bay rớt ra ngoài mười trượng, hắn ôm cái chân vụn vụn nằm trên mặt đất không ngừng rú thảm.

Máu tươi như cột nước không ngừng chảy xuống, chỉ chốc lát sau đã tạo thành một vũng máu, hơn nữa những mảnh xương trắng hếu kia đâm rách y phục của hắn, tràn trệ lộ ra trong không khí.

Hoa Yên Nhu ngơ ngác nhìn Dương Thiên, lại nhìn thứ lang gồ thô cách đó mười trượng một cái.

Đối phương chính là Ninja, vậy mà không tiếp nổi một chiêu của Dương Thiên.

Thiếu niên kia đến cùng cường đại đến loại tình trạng nào.

Dương Thiên đưa tay, nắm lấy cánh tay ngọc ngà của Hoa Yên Nhu, nhìn phía trên súng tấy xanh tím, nhẹ giọng hỏi: “Đau không?”

Khuôn mặt xinh đẹp của Hoa Yên Nhu có chút đỏ lên, không để ý đến vết thương nhỏ này, mà hưng phấn nói: “Dương Thiên, làm sao ngươi biết ta gặp nguy hiểm, ngươi quả thực là bảo vệ của lão nương mà.”

Trên trán Dương Thiên lộ ra hắc tuyến, không nói gì, mà nhẹ nhàng nhéo cánh tay ngọc của Hoa Yên Nhu một cái.

Hoa Yên Nhu lập tức hít một hơi khí lạnh nói: “Dương Thiên, ngươi nhẹ chút đi, ta là bệnh nhân đó.”

Dương Thiên bình tĩnh mở miệng nói: “Có tri giác, xem ra không bị thương quá nghiêm trọng.”

Thế là, tiên nguyên của hắn phát qua, cánh tay ngọc súng phù của Hoa Yên Nhu lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được khôi phục lại.

Hoa Yên Nhu đối với chuyện này đã không còn cảm thấy kinh ngạc nữa, so sánh với chuyện này, nàng càng có hứng thú hơn với việc Dương Thiên đập tên tạp chủng kia ra xa hơn mười trượng.

Dương Thiên hỏi đơn giản hai câu nguyên nhân, sau đó mở miệng nói: “Chờ!”

Hoa Yên Nhu hỏi: “Ngươi đi đâu vậy?”

Dương Thiên Đầu cũng không quay đầu lại, lạnh nhạt nói: “Tay nào bắt được cánh tay của ngươi, ta sẽ chặt tay của hắn!”

Hoa Yên Nhu nghe vậy thân thể mềm mại chấn động, đôi mắt đẹp hiện lên một tia sáng lạ thường.

Thiếu niên bá đạo mang theo ôn nhu, nàng cảm giác mình có một khắc động tâm.

Dương Thiên đi tới bên cạnh hai cảnh sát hình sự, trong đó có cảnh sát hình sự cường tráng ôm lấy cổ không ngừng chảy máu, khó khăn mở miệng nói: “Dương tiên sinh, ta nghe qua tên tuổi của ngài, đa tạ ngài ra tay cứu giúp!”

Dương Thiên thò tay bắn ra hai viên Chỉ Huyết đan, bình tĩnh hỏi: “Muốn tháo linh kiện nào trên người hắc xuồng?”

Cảnh sát hình sự cường tráng nghe vậy, hưng phấn muốn đứng dậy, nhưng mấy lần đều không thành công, hắc giơ ngón tay cái lên nói với Dương Thiên: “Dương tiên sinh uy vũ, ta muốn phế trướng của hắc!”

Khóe miệng Dương Thiên nhếch lên mỉm cười: “Hãy thỏa mãn thỉnh cầu của ngươi!”

Hắc ngồi xổm xuống nhặt lên cảnh côn, nói: “Sợ ô uế tay của ta, dùng cảnh côn của ngươi để ý sao?”

Cảnh sát hình sự cường tráng kích động nói: “Sao có thể để ý, ta có thể khoác lác cả đời, đa tạ Dương tiên sinh thành toàn.”

Dương Thiên gật đầu: “Chờ!”

Sau đó đứng dậy đi về phía thứ lang thổ mộc kia.

Thổ Mộc thứ lang nhăn nhó mặt mày, tuy đã uống thuốc mê, nhưng máu chảy nhiều như vậy vẫn khiến sắc mặt hắc trắng bệch.

Nhìn Dương Thiên chậm rãi đi tới, Thổ Mộc Thứ Lang giả bộ như hấp hối, nhưng đợi đến khi khoảng cách thích hợp, hắc đột nhiên ném ra mấy phi tiêu bướm.

“Dương tiên sinh, khụ khụ, cẩn thận!” Cảnh sát hình sự cường tráng kia thấy đối phương đánh lén, không khỏi kinh hãi.

Khuôn mặt xinh đẹp của Hoa Yên Nhu cũng hiện đầy vẻ lo lắng.

Mà Thổ Mộc Thứ Lang thấy Dương Thiên không hề động dậy, không tránh né, cũng không phòng ngự, lập tức thần sắc đại hỉ.

Tiểu tử này rõ ràng là khinh địch.

Mấy cái phi tiêu này vừa rồi hắc đã bôi kịch độc, chỉ cần lau bị thương đều sẽ độc phát thân vong.

Phi tiêu đã nhắm thẳng vào mặt tiểu tử này, hắc không thể sống được.

Thổ mộc thứ lang sắc mặt mang theo tàn nhẫn, đang cười lạnh.

Nhưng mà, không đợi khoe miệng hắc hoàn toàn toét ra, liền trực tiếp cứng ngắt!

Chỉ thấy quanh thân thiếu niên tản ra màn sáng màu vàng.

Màn sáng màu vàng này triệt để bao phủ hắc.

Thỏ mộc thứ lang rốt cuộc cảm nhận được một tia sợ hãi.

“Cảnh giới Tông Sư,... ngươi là Tông Sư?”

Trước khi tới nơi này, ở trong nước của chính hắc. Thủ trưởng bên kia đã thận trọng dẫn dò bọn họ, Hoa Hạ nơi này tàng long ngọa hổ, có cường giả cảnh giới Tông Sư, có thể sánh ngang với đại nhân vật cấp bậc Thượng Nhãn bọn họ.

Đối với việc này, lúc ấy Thỏ Mộc Thứ Lang còn chẳng thêm ngó tới, còn cho rằng nơi này là Hoa Hạ bảy tám mươi năm trước, là nhân vật có thể tùy tiện khi dễ.

Nhưng mà, sau khi vị cấp trên kia cho bọn họ xem một đoạn video cảnh giới Tông Sư, tất cả bọn họ đều bị chấn động.

Ngưng tụ cương khí hộ thể, có thể ngăn cản thương thật đạn thật, chân khí phóng ra ngoài ngưng tụ kiếm khí, dễ dàng đâm thủng sắt thép.

Loại tồn tại này, trừ phi là vũ khí nóng cỡ lớn, nếu không không có khả năng diệt sát!

Thỏ Mộc thứ lang vốn cho rằng cảnh giới Tông Sư ở Hoa Hạ này nếu cùng đẳng cấp với Thượng Nhãn quốc gia bọn họ, vậy dĩ nhiên không có khả năng trùng hợp gặp được như cái trắng.

Nhưng lại không nghĩ rằng, ngày đầu tiên hắc vừa tới đây, chấp hành nhiệm vụ một nửa, hắc trộm chạy ra ngoài liền gặp tai nạn!

Thỏ Mộc thứ lang sợ hãi nhìn Dương Thiên: “Ngươi không thể giết ta, động vào ta chính là gây ra chuyện giữa hai nước, đến lúc đó quốc gia chúng ta tức giận, ngươi chính là đầu sỏ gây nên, sẽ phải chịu lửa giận của quốc gia chúng ta.”

Dương Thiên cười khinh thường: “Ngươi cho rằng đây là trước kia sao? Ngươi cho rằng chúng ta còn sợ đám nhỏ nhoi các ngươi sao?”

Thổ Mộc thứ lang sắc mặt trắng bệch, hấn cố gắng trấn định uy hiếp nói: “Bên này của chúng ta có một vị Thượng Nhân tới, ngươi dám đụng đến ta, hấn nhất định sẽ giết ngươi.”

“Ồ?”

Dương Thiên cười lạnh: “Vậy ta nên làm gì bây giờ?”

Trong lòng Thổ Mộc thứ lang vui vẻ, cho rằng Dương Thiên sợ, xem ra danh tiếng Thượng Nhân quả nhiên rất tốt.

Y gian nan đứng lên cuồng ngạo nói: “Hiện tại xin lỗi ta, sau đó hiền nữ nhân kia cho ta, như vậy ta sẽ không bầm báo chúng ta...”

Hấn còn chưa nói xong, Dương Thiên đã trực tiếp vận dụng tiên nguyên chi lực hung hăng tát cho hấn một cái!

Thổ mộc thứ lang không hề phòng bị, lực đạo cực lớn khiến cả người hấn xoay hai vòng trên không trung mới hung hăng rơi xuống đất.

Hấn ôm lấy khuôn mặt sưng vù nhanh chóng, khó có thể tin nhìn Dương Thiên.

“Xin lỗi như vậy, ngươi hài lòng sao?”

Giọng Dương Thiên lạnh thấu xương.

“Ngươi ngươi ngươi lại dám... phía trên ta chính là Thượng Nhân, người tinh thông ám sát trong vô hình, ngươi chết chắc rồi.”

Thổ mộc thứ lang sắc mặt vắn vẹo, hàm răng đều cắn nát.

Dương Thiên cười lạnh một tiếng, đôi mắt lạnh lẽo nói:

“Giang Thành, ta định đoạt! Các ngươi đã đến đây vậy thì tất cả đều lưu lại chỗ này, ta muốn cho các ngươi biết...”

Kẻ phạm Trung Hoa ta, mặc dù xa tất tru!”

Câu nói sau cùng, Dương Thiên vận dụng tiên nguyên lực, hét to một tiếng, đánh thẳng vào sâu trong linh hồn của Thổ Mộc Thứ Lang.

Toàn thân hấn run rẩy không ngừng bởi vì sợ hãi!

Sau giọng nói của Dương Thiên, hấn không còn chút cảm xúc phản kháng nào nữa.

Thiếu niên trước mắt này, dường như còn kinh khủng hơn Thượng Nhân của quốc gia bọn họ.

“Tha cho ta, van cầu ngài tha cho ta, ta cũng không dám tới nữa!” Thổ mộc thứ lang trực tiếp quỳ xuống trước người Dương Thiên không ngừng đập đầu cầu xin tha thứ, than thở khóc lóc!

Ánh mắt Dương Thiên đậm mạc: “Dám động đến người bên cạnh ta? Một câu cầu xin tha thứ là có thể triệt tiêu?”

“Ngài muốn thế nào?” Ánh mắt của Thổ Mộc Thứ Lang lộ ra vẻ sợ hãi.

Dương Thiên cầm gậy cảnh sát xuống đất.

“Cái tay nào động vào Hoa Yên Nhu, cái tay nào lưu lại!”

Thân thể Thổ Mộc thứ lang chấn động, nhìn ánh mắt lạnh lẽo của Dương Thiên, không khỏi sợ hãi gật đầu.

Hắn cắn răng, cầm lấy cảnh côn đập về phía tay trái của mình.

“Rắc rắc!”

Một tiếng xương cốt vỡ vụn sồn tọc gáy vang lên, thứ lang thổ mộc phát ra tiếng kêu thảm thiết không giống tiếng người.

Hoa Yên Nhu nhìn bóng lưng Dương Thiên, trong đôi mắt đẹp hiện lên vẻ ôn nhu.

Hai cảnh sát hình sự kia ngồi phịch xuống, ăn đan dược xong tất cả đều ngừng chảy máu tươi, không có nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là mất máu quá nhiều.

Nhìn Thổ Mộc thứ lang tự đoạn một tay, sắc mặt bọn họ tuy trắng bệch, nhưng cười vô cùng khoái chí.

Dương tiên sinh đã tìm lại được mặt mũi cho bọn họ, giá trị vết thương này!

“Lần này, người cũng nên thả ta đi chứ?”

Mồ hôi lạnh trên trán Thổ Mộc thứ lang không ngừng chảy xuống, sắc mặt vì đau đớn mà trở nên vặn vẹo.

Nhưng khiến hắn tuyệt vọng là chỉ thấy thiếu niên kia khẽ lắc đầu nói: “Ta đã đáp ứng người khác sẽ để lại quả trứng của ngươi, ngươi tự mình động thủ, ta thả ngươi!”

“Người.....”

Thỏ mộc thứ lang hàm răng đều sắp cắn nát.

“Sao? Muốn ta động thủ sao?”

Dương Thiên tiến về phía trước một bước.

Trong mắt Thỏ Mộc thứ lang lại hiện lên vẻ sợ hãi, nói: “Ta tự mình đến, ta tự mình đến!”

Vì mạng sống, hấn cắn răng hung hăng đập vào giữa hai chân mình.

“A!”

Hấn phát ra tiếng kêu thảm thiết không giống tiếng người, cả người như tôm luộc.

“Lần này, người cũng nên thả ta đi chứ?”

Thỏ Mộc thứ lang cắn răng, thần sắc âm lãnh nhìn chằm chằm Dương Thiên, chỉ cần hấn trở về, hấn sẽ mời Thượng Nhẫn kia xuất động đến ám sát tiểu tử này.

Hấn muốn cho đối phương trả lại toàn bộ thống khổ cho hấn.

Dương Thiên cười cười nói: “Đương nhiên, ta nói được thì làm được!”

Sau đó, xoay người!

Thỏ mộc thứ lang mừng rỡ, hấn vốn chỉ là liều một phen, lại không nghĩ rằng tiểu tử này thật giữ chữ tín.

Nhỏ cỏ tận gốc vẫn là nguyên tắc hấn thờ phụng, lần này nếu đối phương đến trình độ này, hấn khẳng định không lưu tình chút nào hạ sát thủ trừ căn, chấm dứt hậu hoạn.

Đáng tiếc, thiếu niên này quá bất cẩn, về sau người chết nhất định là...

Thỏ Mộc Thứ Lang vừa nghĩ tới đây, chỉ nghe Dương Thiên bình tĩnh nói với cảnh sát hình sự cường tráng kia: “Ta bỏ qua cho hấn, tiếp theo các người muốn xử lý thế nào, các người tự mình xử lý đi.”

Thỏ Mộc thứ lang nghe vậy, mắt choáng váng...

Hai cảnh sát hình sự kia đỡ nhau đứng dậy, hưng phấn nói:
“Dương tiên sinh đại ân, chúng ta nhớ kỹ, ngày sau nếu có chỗ
nào giúp được, ngài nói một tiếng, hai huynh đệ chúng ta sẽ
như núi đao biển lửa, nếu nhúu mày một chút thì đó là do mẹ
kể nuôi!”

Chương 294 - Ngoan ngoãn nghe lời.

Dương Thiên gật đầu với hai người, sau đó thấy hai cảnh sát hình sự này cười lạnh đi về phía thứ lang thổ mộc.

Hoa Yên Nhu đi tới, vượt vượt cái trán phát ra ánh sáng, mặt mày như vẽ, cười nói tự nhiên!

“Dương Thiên, hôm nay may mà có người tới, bằng không ta thật sự không biết nên làm thế nào mới tốt.”

Dương Thiên không nói lời gì, đưa tay gõ một phát vào cái trán trơn bóng của Hoa Yên Nhu.

“Bản thân không có bản lĩnh gì còn ở đây cậy tài? Người thật cho rằng mỗi lần ta đều có thể trùng hợp đi ngang qua?”

Hoa Yên Nhu không nghĩ tới Dương Thiên lại đột nhiên ra tay, bàn tay ngọc ngà của nàng ôm lấy cái trán trơn bóng sung đỏ một chút, nước mắt đau đến suýt chút nữa chảy ra.

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tiểu hồn đản, lão nương lớn hơn người mấy tuổi, tốt xấu cũng là trưởng bối. Người thế mà giáo huấn ta? Lão nương ta liều mạng với người.”

Nói xong Hoa Yên mềm mại giương nanh múa vuốt nhào tới.

Dương Thiên nhướn mày, lần nữa bắn một phát võ não trên trán trơn bóng của Hoa Yên Nhu.

Hoa Yên Nhu nhất thời đau đến nước mắt lưng tròng, đỡ trán mặt mũi tràn đầy ủy khuất không dám tiến lên.

Dương Thiên hừ nói: “Lần sau để ta xem người làm như vậy không biết lượng sức, ta thấy người đánh người một lần, hiểu chưa?”

Hoa Yên Nhu bĩu môi, mặt đầy ủy khuất gật gật đầu, tay ngọc xoa cái cục u lớn trên trán không dám nói lời nào.

Dương Thiên lúc này mới hài lòng cười.

Mà hắn lại không biết, đây là dưới tình huống hai người quen thuộc.

Nếu không quen thuộc với việc dám động thủ như vậy, cái chân âm của Hoa Yên Nhu đã sớm đá tới.

Dương Thiên lại dạy Hoa Yên Nhu một lát, lần này nàng học khôn, chỉ biết thành thật gặt đầu.

Lúc này tiếng kêu thảm thiết của Thổ Mộc thứ lang cũng dừng lại, hai cảnh sát hình sự mới đi tới, hiển nhiên ác khí trong lòng đã tiêu tan hơn phân nửa.

Ngay cả cảnh sát hình sự thấy được cấp trên trực tiếp Hoa Yên Nhu, Bá Vương Hoa Giang Thành, ở trước mặt Dương Thiên giống như một nữ nhân ngoan ngoãn, lập tức trợn mắt há hốc mồm.

Hoa Yên Nhu chính là nhân vật không sợ trời không sợ đất, ở trong cục cũng dám khiêu chiến với cấp trên của hắn, toàn bộ trong cục người nào không bị nàng chinh cho ngoan ngoãn, mặc dù là nữ lưu, nhưng bất luận phương diện nào so với nam nhân đều mạnh hơn, hơn nữa tính tình táo bạo, tựa như là thùng thuốc nổ, một chút liền nổ tung.

Nhưng tình huống trước mắt là thế nào, cúi đầu, mặt mũi tràn đầy ủy khuất, trong mắt to nước mắt lưng tròng, còn thành thật nghe Dương Thiên dạy bảo hơn cả trẻ em nhà trẻ!

Hai người thật sự là nhìn tròn tròn mắt.

Sau đó, không khỏi giơ ngón tay cái lên với Dương Thiên.

Dương tiên sinh không hổ là Dương tiên sinh, xem ra toàn bộ Giang Thành, cũng chỉ có hắn mới có thể trị được người lãnh đạo trực tiếp là bọn họ.

Nhìn thấy hai tên thủ hạ cười trộm, Hoa Yên Nhu ngừng chảy nước mắt, trừng mắt nhìn hai người bọn họ: “Nhìn cái gì mà nhìn, quay đầu đi cho lão nương, lão nương là muốn hấn tuổi còn nhỏ, bằng không đã sớm đánh hấn nở hoa đào rồi.”

Hai người vội vàng quay đầu đi, sau đó, nghe Hoa Yên Nhu có chút làm nũng cầu xin tha thứ nói: “Dương Thiên, người có thể cho ta chút mặt mũi hay không, hình tượng uy mãnh của ta ở trước mặt thủ hạ a, đều bị người hủy đi a!”

Hai người kia nghe vậy, lần nữa vụng trộm cười ra tiếng.

Xem ra thật sự có người có thể trị được cấp trên bọn họ.

Dương Thiên khẽ nhíu mày: “Người còn muốn hình tượng? Xem ra người không nhận biết được sai lầm của mình.”

Nói xong, nảo băng lần nữa bắn tới.

“A!”

Hoa Yên Nhu hét lớn một tiếng, ôm ba cái túi trơn bóng trên trán tức giận nói: “Vương bát đản, con thỏ gấp còn cắn người đó, ngươi đừng quá đáng.

Dương Thiên cười khinh thường: “Vậy ngươi cắn đi.”

Hoa Yên Nhu nóng nảy, mặc kệ tất cả, trực tiếp ôm chặt lấy Dương Thiên, trên khuôn mặt xinh đẹp.

Cảm nhận được thân thể mềm mại đầy đặn của Hoa Yên Nhu, Dương Thiên có chút ngây ngẩn cả người. Hắn thật không nghĩ tới Hồ Nữ này thật sự dám ôm hắn trước mặt mọi người, hơn nữa còn ôm chặt như vậy.

Hai người giờ phút này thân mật khăng khít, quần áo đơn bạc kia căn bản ngăn cản không được, thân thể hai người nóng bỏng.

Ngực Dương Thiên bị ép đến gần như có chút hít thở không thông.

Mà vừa lúc đó, Hoa Yên Nhu há miệng nhỏ cắn lỗ tai của hắn.

“Buông ra!” Dương Thiên đau đến nhe răng nhếch miệng, Hồ Nữ này thật sự dám cắn a.

“Ô, không thả!” Hoa Yên Nhu có chút đắc ý.

“Không thả đúng không, ngươi không cần hối hận.”

Hai tay Dương Thiên dán chặt vào eo thon của Hoa Yên Nhu, một đường đi xuống.

Hoa Yên Nhu lập tức mở to đôi mắt đẹp, gương mặt xinh đẹp trở nên có chút hồng nhuận.

Nhưng mà đây mới chỉ là bắt đầu, nàng chỉ cảm thấy một đôi tay nóng bỏng như ngọn lửa dừng lại ở bờ hông đang vênh cao của nàng.

Sau đó, dùng sức nhéo một cái.

Toàn bộ thân thể mềm mại của nàng đều đang run rẩy mãnh liệt, triệt để ngây ngẩn cả người.

Hoa Yên Nhu không nghĩ tới lá gan của Dương Thiên lại lớn như vậy, khi cảm nhận được lần thứ hai bị bóp mông của mình, lúc này Hoa Yên Nhu mới hét lên một tiếng, giống như xù lông.

“Dương Thiên, ngươi...”

Trong đôi mắt to ngập nước của nàng tràn đầy xấu hổ và giận dữ.

Đây là lần đầu tiên có người dám bóp mông nàng như vậy!

Dương Thiên cười nói: “Buông tay ra.”

Bàn tay vừa rời tiếp xúc, mềm mại, mềm mại hơn bông, hẳn thật có chút cảm giác yêu thích không buông tay.

“Tiểu hồn đản, ngay cả lão nương cũng dám đùa giỡn, ngươi chờ đó, ta nói cho khuê mật của ta biết!”

Hoa Yên Nhu mặt đầy phẫn nộ, biết mình đánh không lại Dương Thiên, không khỏi lấy ra đòn sát thủ.

Dương Thiên nghe vậy, lúc này trên trán mới lộ ra một tia mồ hôi lạnh.

Toàn bộ Giang Thành, người có thể khiến hắn thay đổi sắc mặt cũng chỉ có tiểu tử kia!

Dương Thiên vội vàng ngăn cản nói: “Cái kia cái gì, Cảnh Hoa tử tử, vừa rồi ta vô tình đụng vào, ngươi cũng không nên để ở trong lòng a.”

Hoa Yên Nhu thấy vậy đắc ý, lão hồ không phát uy, thật coi nàng là mèo bệnh?

Nhưng mà, đang lúc định chống eo Y Y không buông tha, dư quang chợt lướt qua.

Chỉ thấy hai tên thủ hạ trợn mắt há hốc mồm nhìn nàng.

Xong đời rồi!

Hoa Yên Nhu kêu rên một trận, hình tượng của mình hôm nay đã triệt để không còn, một tia cũng không dư thừa.

Đôi mắt đẹp của cô bốc lửa, đang muốn nổi giận, thì cảnh sát hình sự cường tráng kia vội vàng lui về phía sau hai bước nói:

“Cảnh sát Hoa, chúng tôi là bệnh nhân, ngài tha cho chúng tôi đi.”

Mà cảnh sát hình sự cao ráo kia cũng vội vàng cầu xin tha thứ: “Cảnh sát Hoa, chúng tôi không cố ý cắt ngang mọi người, là bởi vì vừa rồi chúng tôi thăm vấn, phát hiện tiểu quỷ tử tên Thổ Mộc thứ lang kia khai bọn họ tới đây không có ý tốt.”

Ánh mắt Hoa Yên Nhu sáng lên, quên đi việc gây phiền phức cho Dương Thiên, nàng vội vàng hỏi: “Nói mau, nói mau, bọn tạp chủng bọn họ đến cùng tới nơi này làm gì?”

Cảnh sát hình sự kia mở miệng nói: “Bọn họ đánh cắp văn kiện cơ mật quan trọng nhất của quốc gia chúng ta, lúc này chạy trốn tới vùng này của chúng ta.”

Hoa Yên Nhu hưng phấn nói: “Tốt, đám tạp chủng này quả nhiên rất đáng giận, đã hỏi ra địa chỉ chưa, chúng ta đi, một lần hành động dọn dẹp sào huyệt của bọn họ, lần này có thể lập công lớn rồi.”

Nàng vừa dứt lời, Dương Thiên trực tiếp gõ lên cái đầu nhỏ thanh tú của nàng một cái nói: “Con rồi vừa rồi giáo huấn đều quên hết đúng không? Người cũng không nhìn thực lực của người, cho dù là toàn bộ nhân mã của các người xuất động, cũng không có khả năng tạo thành bất kỳ tổn thương gì đối với người ta.”

Hoa Yên Nhu vốn định phản bác, nhưng vị trước mắt này là phó đội trưởng Thần Long tổ, tính quyền uy khi nói chuyện không thua gì người đứng đầu thành phố Giang Thành.

Dương Thiên nhìn hai cảnh sát hình sự hỏi: “Hỏi ra chưa? Có bao nhiêu người?”

Trên mặt cảnh sát hình sự kia mang theo vẻ xấu hổ, nói: “Tạp chủng kia không nói, tất cả biện pháp của chúng ta đều đã dùng qua.”

Dương Thiên nhướn mày: “Không nói? Ta ngược lại muốn xem hần kiên cường cỡ nào?”

Nói xong, chậm rãi đi về phía Thổ Mộc thứ lang.

Thổ Mộc thứ lang vốn đang hấp hối, nhưng thấy Dương Thiên lại đến lần nữa, sắc mặt không khỏi lộ ra vẻ hoảng sợ.

“Bát dật, ngươi muốn làm gì?”

Dương Thiên thờ ơ nói: “Nói ra những gì ngươi biết.”

Thỏ mặc thứ lang sừng sốt, sau đó cười lạnh nói: “Ta trung thành với tổ chức của ta, ngươi cứ bỏ ý định này đi, ta cái gì cũng sẽ không nói.”

Dương Thiên không hề tức giận, mà trong giọng nói mang theo một chút lạnh lẽo.

“Đã từng thấy qua Địa Ngục chưa?”

Thỏ mặc thứ lang sừng sốt, còn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy trong đôi mắt thiếu niên trước mắt đột nhiên xuất hiện một hình ảnh.

Núi thây biển xác, màu máu gần như nhuộm đỏ bầu trời, từng chồng xương trắng giống như tuyết trắng bao trùm mặt đất, trên bầu trời có vô số quạ đen tranh đoạt mỡ ăn.

“A!”

Thỏ Mặc thứ lang chỉ nhìn thoáng qua phòng tuyến tâm lý đã bị phá hủy triệt để, trong mắt hắn tất cả đều là vẻ sợ hãi, giống như một người điên.

“Còn muốn kiến thức thêm một chút không?”

Giọng Dương Thiên lạnh lùng.

“Không, không nên, van cầu ngươi thả ta, ngươi muốn biết cái gì, ta nói hết, tất cả đều khai ra.”

Thỏ mặc thứ lang cảm thấy chết cũng không đáng sợ như vậy, ánh mắt hắn tràn ngập sợ hãi nhìn chằm chằm thiếu niên trước mắt.

Mà một màn này để ba người Hoa Yên Nhu nhìn thấy, toàn bộ đều ngây ngẩn cả người, ba người liếc nhau một cái đều cảm giác có chút khó tin.

Dương Thiên gần như không có thâm vấn, cũng không có sử dụng bất kỳ thủ đoạn cực đoan nào, chỉ một lần đối mặt, đối phương đã sụp đổ, hỏi cái gì nói cái nấy, không hỏi cũng nói, quả thực còn phối hợp hơn cả học sinh tiểu học.

Đôi mắt đẹp dịu dàng của Hoa Yên hiện lên một tia nóng rực, loại phương pháp này nếu như dùng ở cục cảnh sát của bọn họ, thủ đoạn thâm vấn phạm nhân kia có thể tăng lên rất nhiều.

Không được, nhất định phải tìm Dương Thiên đòi phương pháp này.

Cho dù là sắc dụ cũng sẽ không tiếc...

Chương 295 - Không cần thêm phiền!

Sau khi Dương Thiên hỏi xong, Thổ Mộc Thứ Lang đã giống như một đồng bùn nhão, tâm thần của hắn đã sụp đổ, cho dù tất cả thương thế đều lành lặn thì tinh thần cũng sẽ thất thường.

Hoa Yên Nhu hiếu kỳ hỏi: “Dương Thiên, tình huống bây giờ là như thế nào?”

Dương Thiên đang muốn trả lời đột nhiên điện thoại di động vang lên.

Hắn nhận điện thoại, chỉ nghe đối phương vội vàng nói: “Dương Thiên, ta là người gây của Thần Long tổ, bây giờ ngươi ở nơi nào? Có một số tạp chủng đã lẻn vào Giang thành, nữ thần Thủy Vi đã đi trước nhưng hiện tại không có tin tức, có thể gặp phải khốn cảnh, hiện giờ toàn bộ thành viên Thần Long tổ chúng ta xuất động, nói địa chỉ, ta hiện tại tiếp ngươi.”

Sắc mặt Dương Thiên hơi thay đổi.

Vừa rồi Thổ Mộc thứ lang nói bắt được một người, hắn không ngờ lại là đội trưởng Thần Long Tổ Thủy Vi.

Hắn biết năng lực của Thủy Vi, ở vào cảnh giới Âm Kinh, phần thực lực này đã không tệ, không nghĩ tới vậy mà bại.

Xem ra thực lực của đối phương rất mạnh.

Dương Thiên nói địa chỉ cúp điện thoại.

Khuôn mặt hắn có chút lạnh lẽo!

Đám tạp chủng này cũng dám tới nơi này, thật đúng là không biết sống chết.

Hắn nói với ba người Hoa Yên Nhu: “Chuyện này người của Thần Long tổ đã tiếp quản, còn lại giao cho bọn ta, các người không cần điều tra tiếp.”

Hoa Yên Nhu vô cùng hưng phấn vốn muốn đi theo, nhưng Dương Thiên trực tiếp từ chối.

Hồ Nữ này ngoại trừ biết thêm phiền phức ra, còn lại không có ưu điểm gì!

Không đến mười phút, một chiếc Hummer quân dụng đã lái tới.

Sau khi Dương Thiên đi, cảnh sát hình sự cao lớn kia vẫn là vẻ mặt không dám tin.

“Đây chính là Thần Long tổ, lực lượng thần bí đứng đầu quốc gia bảo hộ sự yên ổn hài hòa của quốc gia, không nghĩ tới lai lịch của Dương tiên sinh lại to lớn như thế.”

Cảnh sát hình sự cường tráng kia cũng gật đầu nói: “Nghe nói muốn vào nơi đó yêu cầu rất cao, nhớ rõ đại đội trưởng đại đội đặc chủng chúng ta muốn đi vào, nhưng ở vòng thứ nhất khảo hạch đã bị đào thải, ngay cả đội viên dự bị cũng không có tư cách làm, người có thể đi vào bên trong đều là nhân vật cấp bậc yêu nghiệt!”

Hai người đều chấn động, Dương Thiên ở tuổi này đã làm đội viên dự bị. Tiền đồ không thể hạn lượng.

Mà nhìn biểu tình của hai người, Hoa Yên Nhu đắc ý nói: “VẬY các người biết Dương Thiên ở bên trong có thân phận gì không?”

Người cao to trầm tư một chút mở miệng nói: “Theo ta được biết, Thần Long tổ trước tiên thông qua khảo hạch, trở thành đội viên dự bị, sau đó mới có thể chuyển chính thức trở thành một thành viên chính thức.”

Nói đến đây, thân thể hắn chấn động kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ Dương tiên sinh đã trở thành đội viên chính thức của Thần Long tổ?”

Ánh mắt hai người đều mang vẻ khó có thể tin.

Đội viên Thần Long tổ, nghe nói có được quyền sinh sát, chỉ cần có đầy đủ chứng cứ, có thể đánh gục phần tử phạm tội không phụ trách nhiệm pháp luật!

Loại tồn tại này, là tồn tại mà cả đời bọn họ hướng tới a!

Nhìn thấy vẻ mặt này của hai người, Hoa Yên cười nhẹ lắc đầu.

Quả nhiên!

Hai người thở dài một tiếng, đội viên chính thức của Thần Long Tổ không phải rau cải trắng, nghe nói đội viên dự bị phải qua ba năm nhanh thì ba năm mới chuyển chính thức, không ai có thể ngoại lệ.

Mà Dương tiên sinh dường như mới mười tám tuổi, sao có thể.

Cảnh sát hình sự cường tráng mở miệng nói: “Điều kiện của Thần Long tổ mặc dù tốt nhất, nhưng cũng nghiêm khắc nhất, ta đã nói Dương tiên sinh tuổi mới mười tám, làm sao có thể...”

Hắn còn chưa nói hết câu, chỉ nghe Hoa Yên Nhu nhếch miệng mỉm cười nói: “Hắn không phải là đội viên, càng không phải là đội viên dự bị, mà là chức vụ phó đội trưởng Thần Long tổ.”

Hai người nghe vậy, chân mềm nhũn thiếu chút nữa quỳ xuống.

“Cảnh sát Hoa, tuy đầu óc của hai người chúng ta không tốt bằng người, nhưng người cũng không thể lừa chúng ta như vậy.”

“Đúng đấy, chúng ta đâu có ngốc!”

“Không tin? Vậy các người nhìn xem đây là cái gì?”

Nói xong, Hoa Yên Nhu từ trong lòng lấy ra một huy chương hình rồng màu bạc, dương dương đắc ý biểu diễn trước mặt hai người một phen.

Hai người thấy vậy, nhao nhao hít sâu một hơi.

Hiển nhiên, bọn họ nhận ra huy chương này.

Tâm tình hai người phức tạp, liếc nhau một cái, không khỏi cười khở.

Xem ra ân tình của Dương tiên sinh, bọn họ vĩnh viễn không có cơ hội báo đáp!

Hummer, nghe xong Sáu Hầu kể ra, Dương Thiên không khỏi trầm tư!

Nhóm tiểu quỷ này hiển nhiên là có chuẩn bị mà đến.

Nếu đã đến, không lưu mạng lại, không thể nào nói nổi a!

Trong xe, ánh mắt Tiêu Nại Nhi nhìn về phía Dương Thiên.

Thần sắc nàng bất mãn nhíu mày nói: “Dương Thiên, người chỉ là đội dự bị, còn lâu mới trở thành đội viên dự bị, đã vào Thần Long tổ thì nên nghe theo sự sắp xếp của cấp trên, tại sao ta chưa từng thấy người đi huấn luyện lần nào?”

Ngoại trừ đội viên chính thức của Thần Long tổ, Tiêu Nại Nhi coi Dương Thiên là đối thủ, nhất là mấy hạng mục cuối cùng trong mười hạng khảo hạch nàng đều thua thảm hại, điều này khiến cho nàng ngày thường cao ngạo càng không thể chịu đựng được.

Đó là lần đầu tiên trong đời nàng bị đả kích, những thành viên chính thức khác của Thần Long tổ thảo luận nhiều nhất cũng là Dương Thiên.

Tiêu Nại Nhi tâm cao khí ngạo làm sao có thể bỏ qua như vậy. Lúc ấy nàng đã thề, nhất định phải đánh bại Dương Thiên, ngăn chặn miệng người khác.

Nhưng vốn dĩ nàng đã chuẩn bị tốt tất cả, lại phát hiện Dương Thiên không ngờ nửa tháng cũng không đi Thần Long tổ, điều này khiến nàng có tức cũng không có chỗ trút.

Hôm nay, thật vất vả mới gặp được Dương Thiên, nàng nhất định phải phát tiết hết những uất ức và phẫn nộ trong nửa tháng qua ra ngoài.

Bởi vì Dương Thiên đã từng nói với Thủy Vi, không cho hắn làm phó đội trưởng nói chuyện này cho mọi người.

Cho nên, Tiêu Nại Nhi cũng không biết, thiếu niên nàng một lòng muốn đánh bại này đã vượt qua nàng hai cấp bậc, trở

thành người lãnh đạo trực tiếp của nàng.

Mà đối với lời chất vấn của Tiêu Nại Nhi, Dương Thiên không đếm xỉa tới.

“Dương Thiên, ngươi...”

Không nhìn, đối phương lại một lần nữa không nhìn nàng.

Đây là lần thứ ba, mỗi một lần đối với nàng mà nói đều là khuất nhục.

Tiêu Nại Nhi mặt mày xanh mét, nắm chặt tú quỳên, đôi mắt đẹp phần nộ như lửa.

Trong gia thất, nàng là nữ nhi duy nhất của Tiêu tông sư, thân phận tôn quý.

Thiên phú, nàng hôm nay mới mười chín tuổi, đã đi vào cảnh giới Âm Kinh, toàn bộ quốc nội, tìm không thấy số lượng một tay.

Dung nhan, nàng khuynh quốc khuynh thành, quan áp quần phương, phong hoa tuyết đại, tất cả sinh vật nam tính đều sẽ vây quanh nàng.

Ba điểm này bất kể là điểm nào cũng sẽ được người ta cung phụng, mà ba thứ của nàng đều có đủ, Dương Thiên Bằng không đếm xỉa đến nàng ba lần.

Hắn dựa vào cái gì?

Lúc này, thiếu niên tên Minh Lăng thi vào hạng hai kia thấy Tiêu Nại Nhi tức giận, sắc mặt cũng khó coi theo.

Cô gái này là đối tượng hắn thầm mến, hiện tại đối phương chịu ủy khuất, hắn tự nhiên phải đứng ra biểu hiện một phen, làm không cần thận có thể ô nhục nhân về.

Minh Lăng đè nén vui sướng trong lòng, lớn tiếng chỉ trích Dương Thiên giận dữ nói: “Này, nữ hài tử người ta đang nói chuyện với ngươi đấy, sao ngươi không để ý tới người ta?”

Đối với những thành viên chính thức của Thần Long Tổ khác hắn không dám trêu chọc, nhưng mà đối với cái xếp hạng này sau hắn, hơn nữa còn là dự bị hậu tuyển, hắn dù là khi dễ cũng phải thuận buồm xuôi gió.

Mà Dương Thiên sau khi nghe vậy, vẻ mặt cổ quái nhìn trong sáng.

Hắn khiêm tốn, nhưng không phải là có thể tùy ý để một con kiến hôi khiêu khích làm càn với hắn.

Tiểu tử này rốt cuộc có biết hay không, hiện tại chỉ cần mình nói một câu, hắn có thể rời khỏi Thần Long Tổ.

“Nhìn cái gì vậy? Nói người còn có ý kiến?” Minh Lăng thấy Dương Thiên không nói lời nào, lập tức cho rằng hắn sợ, thấy sắc mặt Tiêu Nại Nhi hòa hoãn cùng đôi mắt đẹp nhìn về phía hắn, lập tức hưng phấn lên.

Thật sự cho rằng ta là quả hồng mềm có thể tùy ý bóp?

Đôi mắt Dương Thiên lạnh xuống, đang muốn để tiểu tử này triệt để thành thật, chỉ thấy Cố Phong ở một bên phần nộ với Minh Lăng.

Nói: “Họ Minh, ta khuyên người mau mau xin lỗi Dương ca.”

Minh Lăng giống như nghe được lời nói không thể tưởng tượng nổi gì đó, không khỏi mất đi hiệu lực.

“Xin lỗi? Hắn là cái thá gì? Một phế vật ngay cả đội viên dự bị cũng không thông qua khảo hạch, nếu không phải Thủy Vi tỷ tỷ thu lưu hắn, loại tồn tại như hắn ngay cả tư cách nói chuyện với ta cũng không có.”

Dừng một chút, hắn lại nhìn về phía Cố Phong nói: “Còn người nữa, đứng thứ nhất từ dưới lên, sau này nói chuyện với ta khách khí chút.”

Ánh mắt Cố Phong lộ ra vẻ không thể tưởng tượng nổi, hắn ở Mao Sơn cũng là tồn tại thiên phú dị bẩm, nếu không phải những khảo hạch này đều không phải sở trường của hắn, hắn làm sao có thể lưu lạc đến hạng cuối cùng.

Tiểu tử này, thật coi Mao Sơn nhất mạch hắn là dễ bắt nạt.

Thế là, hai người trực tiếp ở trong xe xé đánh nhau.

Dương Thiên thấy vậy, khẽ đỡ trán.

Đi theo đám đồng đội heo này đi cứu Thủy Vi, quả thực không khác gì đi chịu chết!

Thủy Vi loại tồn tại này đều bị vây khốn, bọn họ ngay cả tư cách làm pháo hôi cũng không có.

Hai người đùa giỡn kinh động đến người gầy, người gầy gầm lên giận dữ, hai người lập tức thành thật lại.

Hắn tức giận nói: “Hiện tại đã là lúc nào rồi, đội trưởng đều thân ở trong nguy hiểm các người lại còn có tâm tư đùa giỡn, thật sự không muốn trở thành đội viên chính thức đúng không.”

Hai người cảm như ve sầu mùa đông!

Ánh mắt người gầy lại rơi vào trên người Dương Thiên, lạnh lùng nói: “Vốn chúng ta không muốn mang theo người, nhưng đội trưởng Thủy Vi điện thoại cuối cùng nói nhất định phải mời người đến, chúng ta mặc dù nghĩ không thông, nhưng cũng nghe theo sự sắp xếp của nàng, ta chỉ có một yêu cầu, sau khi đến nơi thì tiểu tử người đừng chạy loạn gây thêm phiền phức cho chúng ta, có hiểu không?”

Chương 296 - Ai nói chậm?

Dương Thiên vẻ mặt đại ra nhìn người gầy.

Đây là bị ghét bỏ hay là bị khinh bỉ?

Hắn còn không có ghét bỏ bọn họ, đám người này ngược lại bắt đầu ghét bỏ mình tới?

Đây là đang nằm mơ sao?

Hắn đường đường là Phá Thiên Tiên Đế, là tồn tại hoàn toàn nghiền ép cường giả nửa bước Tông Sư như Phan lão.

Đám người này...

Dương Thiên vừa nghĩ tới đây, chỉ thấy hán tử thô kệch của Thần Long tổ trước đó thì thầm: “Thật không biết đội trưởng Thủy Vi rốt cuộc nghĩ như thế nào, kẻ địch mà chúng ta gặp phải rất cường đại, nguy hiểm trùng trùng, lại còn để chúng ta mang theo con ghẻ kít này!”

Dương Thiên:

Một thanh niên tóc ngắn khác lạnh lùng nói: “Đội lát nữa cứ để hấn thành thật ở trong xe là được. Bớt vướng bận.”

Dương Thiên: ……

Hấn không giải thích gì, đám người này vui vẻ là được rồi.

Chỉ là không biết, đám tiểu tử này biết hấn là phó đội trưởng Thần Long tổ sẽ có cảm tưởng gì, còn dám làm cản trước mặt hấn hay không.

Qua nửa giờ, đoàn người rốt cục đến bên cạnh một nhà xưởng bỏ hoang.

Vì để tránh bại lộ, xe không dám đi về phía trước.

Lúc này thanh niên tóc ngắn cầm một cái bút ký nặng nề ngón tay linh hoạt gõ lên phía trên một phen, sau đó mở miệng nói: ” Chip ẩn để định vị cho thấy đội trưởng Thủy Vi ở trong tòa nhà bỏ hoang này.”

Người gây hỏi: “Có thể lấy được bản vẽ cấu tạo của nhà máy bỏ hoang này không?”

Thanh niên tóc ngắn gật đầu nói: “Ta thử xem!”

Sau đó, không đến nửa phút, tất cả hình ảnh bên trong nhà máy bỏ hoang đều hiện lên ở trước mắt mọi người.

Điều này làm cho đám người mới Tiêu Nại Nhi kinh hô không thôi.

Mà Dương Thiên thì chẳng thèm ngó tới, Phá Thiên Tiên Đế mở hết thần thức, hấn đã sớm cảm ứng được phương vị cụ thể của Thủy Vi, đã phương vị của tất cả địch nhân trong nhà xưởng bỏ hoang này.

“Bây giờ chúng ta mau đi cứu viện đi!”

Tên hán tử thô kệch kia hiện tại đã nóng lòng muốn thử.

Mà một người trẻ tuổi đeo mắt kiếng gọng vàng khác mở miệng nói: “Đừng xúc động, bây giờ đội trưởng không có mặt, đội phó lại không lập, chúng ta phải thương lượng quy hoạch một kế hoạch!”

“Kỳ thật ta cảm thấy... “

Dương Thiên lên tiếng nói, nhưng lúc này người gầy kia lại ngăn cản.

Người gầy trừng mắt nhìn hắn, cả giận nói: “Ngươi đến đây làm gì, rút ra phía sau đi. Không thấy các đội viên dự bị khác đều không có tư cách tham dự sao, ngươi chỉ là dự bị đội viên mà thôi, cũng có tư cách gì mà dám chỉ tay múa chân với chúng ta? Ngươi là phó đội trưởng sao?”

Dương Thiên nghe vậy mặt mày đen sì.

Hiện tại hắn hối hận vì đã giao huy chương Long Hành cho Hoa Yên Nhu, đám nhóc con này thật sự không chịu quản giáo. Không có huy chương, bây giờ hắn nói mình là phó đội trưởng, chẳng những không có ai nghe hắn còn bị xem là bệnh thần kinh.

Nhìn đám người này còn đang lớn tiếng tranh cãi, trên mặt Dương Thiên lộ ra thần sắc khinh thường.

Hắn vừa rồi chỉ là muốn nói cho đám người này biết, để bọn họ chờ ở đây, một mình hắn đi.

Nhưng hiện tại xem ra, đám tiểu tử này hiển nhiên là không nghe lọt một câu của hắn.

Dương Thiên thở dài một tiếng, cũng không có ý định trông cậy vào bọn họ, dưới tình huống mọi người không chú ý, trực tiếp thuận đi một cái, trực tiếp biến mất ngay tại chỗ.

Bản thân Tiêu Nại Nhi vẫn luôn chú ý đến Dương Thiên, vừa rồi chỉ là quay đầu đi chỗ khác, đối phương lại biến mất không thấy đâu nữa.

Nàng tìm kiếm khắp nơi một phen nói: “Dương Thiên đâu, các ngươi có gặp Dương Thiên hay không?”

Minh Lăng và Cố Phong cũng nghi hoặc lắc đầu nói: “Vừa rồi còn ở đây, sao lại không thấy?”

Cảnh tượng này kinh động đến đám người người gầy, sau khi một đội viên của Thần Long tổ nghe được, lửa giận sôi nổi dâng lên.

“Ta đã nói rồi, tiểu tử này không có chút năng lực nào là sẽ thêm phiền.”

Nam tử thô lỗ kia sắp tức nổ phổi rồi.

Sắc mặt người gầy cũng khó coi, cả giận nói: “Thời khắc mấu chốt như vậy mà còn làm theo ý mình, nếu để lão tử tìm được hắc, chắc chắn sẽ đánh gãy chân hắc.”

Thanh niên đeo mắt kiếng gọng vàng kia mở miệng nói: “Bây giờ bị oán trách, vẫn nên nhanh chóng tìm được hắc mới tốt, giờ phút này là lãnh địa của kẻ địch, nếu như tiểu tử kia bị kẻ địch bắt được ép hỏi ra kế hoạch của chúng ta, vậy thì tất cả đều đi ngâm nước nóng.

Mọi người nghe vậy, sắc mặt càng thêm âm trầm.

Lúc này Dương Thiên đã sớm đến bên trong nhà máy bỏ hoang.

Vận dụng thần thức thăm dò một chút, Thủy Vi hắc là bị giam ở lầu ba.

Vì an toàn của nàng, Dương Thiên cũng không động thủ với đám tạp chủng này trước.

Tránh né mấy người tuần tra, thân thể nhảy lên, đi về phía lầu ba.

Lầu ba, Thủy Vi bị trói trên băng ghế, tay và chân bị còng tay kim loại đặc thù còng lại.

Sau khi nàng mơ màng tỉnh lại, phát hiện trước mặt có cả một nam tử Nhật Bản tướng mạo đáng khinh!

Ánh mắt bọn họ lóe lên lục quang, sau khi thấy được Thủy Vi tỉnh lại lập tức hưng phấn lên: “Mỹ nhân nhi, ngươi rốt cục tỉnh rồi.”

Sắc mặt Thủy Vi có chút trắng bệch, khóe miệng tràn máu tức giận nói: “Đồ vô sỉ, ỷ vào nhiều người còn chưa tính, lại còn đánh lén, các ngươi thật không biết xấu hổ!”

Nam tử trung niên để ria mép cười ha hả nói: “Ồ chỗ chúng ta chỉ phân thắng bại, thật ra chúng ta cũng rất kinh ngạc, không ngờ con quỷ nhỏ nhà ngươi lại mạnh mẽ như vậy, đả thương ba bốn huynh đệ chúng ta.”

Mà lúc này gã mập mạp bên cạnh hắc nhìn chằm chằm thân thể mềm mại của Thủy Vi sắp chảy nước miếng, hắc nhìn

thoáng qua gã râu quai nón hỏi: “Đại ca, nếu không hiện tại hai chúng ta làm thịt con đàn bà này đi, đáng người nàng quá hoàn mỹ, không làm nữa thật sự là lãng phí a!”

Thủy Vi nghe vậy sắc mặt hơi trầm xuống.

Mà tên ria mép tuy cũng là một mặt, nhưng vẫn lắc đầu nói: “Thôn thượng quân đã thông báo, để tránh gây thêm rắc rối, không thể động đến cô ta, cô ta là đội trưởng của Thần Long Tổ.”

Mập Mập giờ phút này tinh trùng lên não, nào quản được những thứ này, hấn cười hắc hắc nói: “Đại ca, chờ chúng ta xử lý sạch sẽ, ngươi không nói, ta không nói, chẳng lẽ nữ tử này sẽ chính miệng nói ra?”

Gã ria mép nghe vậy ánh mắt sáng bừng lên nói: “Dã Diên, thằng nhóc nhà ngươi đúng là thông minh.”

Mập Mập xoa tay hưng phấn nói: “Đại ca, vậy còn chờ gì nữa, chúng ta còn chưa hưởng qua tư vị của nữ nhân nơi này đâu, chờ một chút ngươi tới trước, ta đánh chút chất béo là được rồi.”

Gã ria mép lập tức mỉm cười hài lòng: “Thằng nhóc nhà ngươi yên tâm, lát nữa ta giữ lại chút sức cho cô ta.”

Nghe hai người hạ lưu những lời này, ngực của Thủy Vi phập phồng kịch liệt, đôi mắt đẹp lạnh như băng nhìn chăm chăm vào hai người quát: “Tiểu nhân vô sỉ, đồng bạn của ta rất nhanh tới cứu ta, các ngươi nếu dám động đến một sợi lông của ta, ta sẽ cho các ngươi bầm thây vạn đoạn.”

Tiểu hồ tử cười lơ đãng nói: “Tiểu nương nương, ngươi thật sự cho rằng chúng ta sợ ngươi sao? Nếu không phải thôn quân đã dặn dò lần này không cho phức tạp, chỉ bằng chúng ta hoàn toàn có thể náo loạn Giang Thành đến long trời lở đất.

Mập mập đã không thể chờ đợi được nữa, hấn tiến lên hưng phấn xé áo Thủy Vi, khi nhìn thấy da thịt trắng nõn của nàng, tròn mắt đều sung huyết.

“Dừng tay, khốn kiếp, ta muốn giết ngươi!”

Trong mắt Thủy Vi tuôn ra nước mắt khuất nhục, cho dù tính cách nàng kiên cường, cũng chung quy là thân nữ nhi.

Bây giờ nghĩ đến việc bị hai tên tạp chủng này vũ nhục, lòng nàng như tro nguội.

Tên mập kia cười càng lớn tiếng hơn, hấn lại đem cái áo đơn bạc của Thủy Vi hung hăng xé nát hưng phấn nói: “Lão tử thích người cương liệt như vậy, đồng bạn của người sẽ không tới cứu người, cho dù tới, cũng đã muộn.”

Trên mặt Thủy Vi rớt cục hiện lên vẻ sợ hãi, nhìn hai người mang theo nụ cười hèn mọn, nàng mặt đầy tuyệt vọng.

Chẳng lẽ, hôm nay thật là chạy trời không khỏi nắng rồi?

Giờ phút này lòng nàng đã hoàn toàn nguội lạnh, nhìn hai người bản thủ kia muốn đụng vào thân thể của nàng, ánh mắt Thủy Vi bi thương, muốn cắn lưỡi tự sát.

Nhưng đúng vào lúc này, một giọng nói lạnh lùng truyền đến.

“Ai nói chậm trễ?”

Gã ria mép và gã mập kia nghe vậy thân thể cứng đờ, sau đó dừng tay quay đầu lại.

Nhưng lại không phát hiện ra người nào.

“Dương Thiên?”

Thủy Vi vừa mừng vừa sợ, nhìn thiếu niên đang mỉm cười với nàng trước mặt, so với bạch mã vương tử trong mộng tưởng của nàng còn đẹp trai hơn.

“Không tốt!”

Tiểu hồ tử và mập mập quay đầu lại nhìn, nữ tử mà bọn họ thèm thuồng đã được một thiếu niên khuôn mặt thanh tú giải cứu đi.

“Tốc độ nhanh thật.” Con người của gã ria mép co lại.

Hắn bí mật lấy ra máy báo động, truyền tín hiệu cho các huynh đệ dưới lầu.

Khi Dương Thiên kéo đứt còng tay chắc chắn do Thủy Vi dùng hợp kim đặc thù chế tạo thành, lúc này Thủy Vi mới khôi phục tự do.

“Thủy Vi đội trưởng, hình như ta không đến muộn.” Dương Thiên hỏi.

Thủy Vi cảm động rơi lệ, cánh tay ngọc vòng quanh cổ Dương Thiên, toàn bộ thân thể mềm mại dán sát vào thân thể của hắn khóc nói: “Không muộn, cảm ơn người có thể kịp thời xuất hiện, bằng không ta liền cắn lưỡi tự sát.”

Cảm nhận được thân thể mềm mại của Thủy Vi đang run rẩy trong lòng, Dương Thiên an ủi: “Không cần sợ, có ta ở đây, ai cũng không dám động đến người!”

Hắn cởi bỏ chiếc áo mỏng manh của mình, nhìn áo đã bị rách của Thủy Vi nói: “Thay nó đi, chờ ta đến báo thù cho người!”

Chương 297 - Hết sức căng thẳng.

Đôi mắt đẹp của Thủy Vi rung rung gật đầu, nhanh chóng mặc áo thun của Dương Thiên vào, che giấu thân thể mềm mại động lòng người của nàng.

Nàng lau nước mắt, đôi mắt đẹp nhìn về phía thiếu niên.

Thân thể đối phương vốn rất gầy gò, nhưng sau khi cởi áo ra, lại làm cho ánh mắt của nàng không thể dời đi được.

Ngũ quan thiếu niên có đường nét rõ ràng, mày kiếm giương lên có vẻ cuồng dã không câu nệ, cơ bắp trên người như lưu tuyến như đao khắc tuần mỹ, cả người phát ra một loại khí thế vương giả uy chấn thiên hạ!

Đôi mắt đẹp của Thủy Vi si mê, nhất là khi Dương Thiên cứu nàng ra khỏi biển lửa, nàng cảm giác thiếu niên này chính là trời của nàng!

Tiểu hồ tử mắt thấy thịt mỡ trong miệng bay đi, làm sao có thể nguyện ý?

Thần sắc hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm Dương Thiên Nộ nói: “Tiểu tử, thức thời một chút, thả con quý nhỏ này xuống, ta đã thông báo cho tất cả huynh đệ, các người trốn không thoát.”

Ánh mắt Dương Thiên bình tĩnh, không hề bận tâm.

“Những lời này dường như nói ngược rồi.”

“Cái gì?”

Gã ria mép và gã mập nghe vậy sững sốt, tiếp đó hiểu ý tứ trong đó, phần nộ quát: “Bát dật!”

Ý tứ của đối phương là bọn hăn trốn không thoát, thật sự là chuyện cười lớn.

“Tiểu tử, ngươi thật muốn tìm chết!”

Trong tay mập mập hiện lên một phi tiêu bướm, cười dữ tợn một tiếng.

Thủy Vi thấy hoa dung thất sắc, kinh hô: “Dương Thiên, phi tiêu trên tay hăn có độc, cẩn thận a.”

Dương Thiên không nhìn thẳng vào tên béo kia, mà quay đầu nhìn về phía Thủy Vi, vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Sinh tử của bọn họ do ngươi quyết định!”

Thân thể mềm mại của Thủy Vi chấn động, bị sự bá đạo của Dương Thiên thuyết phục!

Sau đó, nghĩ đến Dương Thiên là tông sư chi cảnh, không khỏi thở dài một hơi nói: “Ta muốn hai người bọn họ chết!”

Dương Thiên gật đầu: “Như ngươi mong muốn!”

“Ngông cuồng!” Tên mập nghe vậy, lửa giận tăng vọt, trực tiếp ném một phi tiêu về phía Dương Thiên.

Thủy Vi đang muốn kinh hô, đột nhiên phát hiện một màn sáng màu vàng bao phủ hai người, mà phi tiêu kia thì trôi nổi ở không trung, bị màn sáng màu vàng này ngăn cản ở bên ngoài.

“Cảnh giới Tông Sư?”

Thân phận của hai nam tử Nhật Bản kia cũng là Ninja, đã nghe qua danh tiếng tông sư cảnh Hoa Hạ.

Đó chính là tồn tại có thể sánh ngang với Nhẫn giả Đông Doanh bọn họ.

Mà nghĩ tới Thượng Nhẫn khủng bố, hai người liếc nhau một cái, thần sắc sợ hãi, thân thể không ngừng run rẩy.

Trong lòng bọn họ chỉ có một ý niệm.

Không địch lại, nhanh chóng lui lại!

Nhưng mà, hai người vừa mới quay người, chỉ nghe thanh âm lạnh nhạt của thiếu niên truyền vào bên tai.

“Các người chạy sao?”

Hai người cảm giác rõ ràng giọng nói lạnh lẽo này đang ở bên tai.

Trong lòng bọn họ trầm xuống, vừa quay đầu lại, chỉ thấy thiếu niên bước về phía trước một bước quát lớn.

“Đạp Thiên Thất Bộ!”

Đạo tiên kỹ này, lúc trước Vương Nghiêu sắp bước vào cảnh giới Tông Sư Âm Kinh đỉnh phong cũng chỉ tiếp nhận ba bước mà thôi, mà hai người trước mắt mặc dù là Ninja, nhưng lại thuộc về tồn tại cấp thấp nhất.

Sau một bước này, hai người kêu thảm một tiếng, huyết dịch từ trong thân thể ép ra, cuối cùng thê thảm bạo thể mà chết.

Thủy Vi thấy được cảnh tượng máu tanh trước mắt này, không có cảm giác phản cảm, ngược lại cảm giác được thoải mái.

Lúc này nàng mới thật sự nhận thức được cảnh giới của thiếu niên trước mắt này còn nhỏ hơn nàng, cường đại cỡ nào.

Dương Thiên nhìn Thủy Vi với đôi môi đỏ mọng đại ra, kéo bàn tay nhỏ bé của nàng nói: “Đi thôi, ta đưa muội ra ngoài.”

Thủy Vi lúc này mới phản ứng lại có chút lo lắng hỏi: “Dương Thiên, phía dưới có hơn mười vị cao thủ, còn có một vị nhân vật khủng bố cấp bậc Thượng Nhẫn, có thể sánh ngang Tông Sư chi cảnh của quốc gia chúng ta, chúng ta làm sao đi ra ngoài a.”

Dương Thiên Đầu cũng không quay đầu lại, nhưng giọng nói cao ngạo kia lại truyền rõ ràng vào trong tai nàng.

“Giết ra ngoài!”

Cuồng ngạo là gì? Chính là như vậy sao!

Kiêu ngạo là gì? Chính là đây!

Tất cả cao thủ của đối phương gộp lại, cho dù Thần Long tổ xuất động toàn bộ cũng không nhất định đánh bại, mà thiếu

niên trước mắt này lại lấy sức một mình, đối phương tất cả mọi người bọn họ.

Điên rồi!

Thủy Vi cảm giác trái tim của mình hung hăng co rúm một chút.

Địa vị của thiếu niên trong lòng nàng đã bay lên ngang hàng với tổng giáo Vệ Hạo của tổng đội Thần Long.

Tuy nhiên, nhìn Dương Thiên xúc động như vậy, Thủy Vi vẫn sợ Dương Thiên còn trẻ ngông cuồng không địch lại, đôi mắt đẹp hiện lên một tia cầu khẩn nói: “Dương Thiên, chúng ta nhảy cửa sổ đi thôi.”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Có đường đi, tại sao phải nhảy cửa sổ?”

“Ngươi có thể không phải là đối thủ của bọn họ!”

Khóe miệng Dương Thiên nhếch lên một nụ cười khinh thường: “Đừng nói mấy người này, cho dù là tất cả tạp chủng của quốc gia bọn họ toàn bộ tụ tập ở đây, ta cũng có thể một kiếm giết chết!”

Trong giọng nói của thiếu niên lộ ra bá đạo, khiến người ta có loại xúc động muốn thần phục.

Thủy Vi cắn răng nói: “Ta đã giao thủ với Thượng Nhân bọn họ, người kia thật rất mạnh, hơn nữa tinh thông ám sát, ngay cả ta cũng thua ở trên tay hắn, ngươi...”

“Ta không phải ngươi!”

Giọng nói của thiếu niên kia rất lạnh lùng.

Thủy Vi quả thực muốn hộc máu.

Song khi nàng phát hiện phía trước có hơn mười người, thân thể mềm mại run rẩy một trận.

“Xong rồi!”

Thủy Vi hít sâu một hơi, muốn tiến lên, lại bị Dương Thiên ngăn cản.

“Đây không phải chuyện nữ nhân nhúng tay vào, đứng một bên đợi!”

Sắc mặt Thủy Vi trắng bệch nói: “Dương Thiên, đừng náo loạn tu vi của ngươi tuy rằng cường đại, nhưng chỗ tối còn có một vị cường giả cấp bậc Thượng Nhân bọn họ tồn tại. Một mình ngươi không được thì để ta tới giúp ngươi.”

Dương Thiên xoay người nhìn nàng một cái, nghiêm túc nói: “Không phải ngươi từng nói muốn nhìn thực lực chân thật của ta sao?”

Thủy Vi sửng sò, sau đó nhìn vẻ mặt nghiêm túc của thiếu niên, không cảm giác được cảm giác an toàn trước nay chưa từng có!

Mà lúc này, đám người Đông Doanh đối diện kia mỗi người sắc mặt tái nhợt.

Bọn họ nhìn thoáng qua tiểu hồ tử cùng mập mạp chết oan chết uổng, lập tức phản nộ nói: “Bát dật! Vậy mà giết người Đông Doanh chúng ta, ta muốn các ngươi chết hết ở chỗ này!”

Dương Thiên tiến lên một bước hờ hững nói: “Ngươi còn chưa có tư cách nói với ta những lời này? Bảo tên tiểu tử thôn trên kia ra ngoài rửa cổ sạch sẽ đi!”

“Cái gì?”

“Cuồng vọng!”

“Vậy mà dám vũ nhục thôn thượng quân? Lão tử muốn chặt ngươi thành tám khối!”

“Bát dật nha lộ!”

Đối với hơn mười người Đông Doanh mà nói, sắc mặt bọn họ xanh mét, theo bọn họ nghĩ, thôn Thượng Quân là tồn tại giống như thần minh, bây giờ lại bị thiếu niên trước mắt vũ nhục, lửa giận của bọn họ bị triệt để đốt lên!

“Tiểu tử, ngươi đã không biết sống chết, vậy chúng ta sẽ thành toàn cho ngươi!”

Nói xong, hơn mười người bọn họ đều cầm phi tiêu bướm bướm hương về phía Dương Thiên ném tới.

Những phi tiêu này đều tràn đầy kịch độc, hơn nữa bây giờ là hành lang, không gian vô cùng chật hẹp, tốc độ phi tiêu rất nhanh.

Là kỹ năng tối cao của Ninja, phi tiêu của bọn họ đã đến tình trạng xuất thần nhập hóa, còn khủng bố hơn cả đạn.

Thủy Vi đã từng thấy viên đạn sẽ không rẽ, nhưng phi tiêu trong tay bọn họ lại biết.

Mấy chục phi tiêu đánh tới, đã phong kín tất cả đường lui của bọn họ.

Mặt Thủy Vi tràn đầy tuyệt vọng, hét lên một tiếng rồi nhắm mắt lại.

“Điều này sao có thể!”

Hồi lâu sau không thấy trên người có cảm giác đau đớn, khi nàng nghe được những người Đông Doanh kia kinh hô, nghi hoặc mở hai mắt ra lại bị một màn trước mắt làm sợ ngây người.

Vô số phi tiêu buom buom lơ lửng ở không trung, bị bình chướng màu vàng ngăn cản!

Giờ phút này, bàn tay thiếu niên nắm chặt hư không, tất cả vậy mà đều chậm rãi bắt đầu vận vẹo, giống như bánh quai chèo.

“Trời ơi!”

Thủy Vi trong lòng rung động, chính là người đứng đầu Thần Long tổ Vệ Hạo. Cũng không cách nào làm đến một bước này!

Thiếu niên rốt cuộc đã đạt đến cảnh giới Tông Sư bước nào?

Nàng đang ngây người, chỉ thấy thiếu niên hơi hơi quay đầu sang nàng hỏi: “Đề lại mấy người?”

“Cái gì?”

Thủy Vi lại sửng sò, không rõ ràng cho lắm.

Dương Thiên lại lạnh lùng mở miệng nói: “Ta muốn giết chóc, đại khai sát giới, hỏi người cần lưu lại mấy người sống?”

Nếu như người khác nói như vậy trước mặt nàng, nàng nhất định sẽ khịt mũi coi thường.

Nhưng thiếu niên trước mắt là Dương Thiên!

Nàng không còn hoài nghi!

Thế là, thần sắc Thủy Vi kích động nói: “Bọn hắc chỉ là một ít tạp ngư, một người sống cũng không cần lưu lại, làm thịt toàn bộ!”

“Rất hợp ý ta!”

Khóe miệng Dương Thiên nhếch lên mỉm cười.

Thủy Vi vẫn có chút không yên lòng, hỏi lần nữa: “Dương Thiên, có muốn ta giúp ngươi hay không?”

Dương Thiên lắc đầu, bình tĩnh nói: “Ngươi ở bên cạnh làm bình hoa là được rồi!”

Bình hoa?

Thủy Vi vẻ mặt đại ra, nàng chính là cường giả Âm Kinh đỉnh phong.

Nếu người khác dám dùng loại giọng điệu này nói chuyện với nàng, nàng sớm đã thi triển một ít thủ đoạn chứng minh thực lực của mình.

Nhưng người nói câu này là Dương Thiên. Nàng chỉ có thể gật đầu không cách nào phản bác.

Không vì cái gì khác, chỉ vì thiếu niên là Tông Sư cảnh, những thủ đoạn nhỏ kia của nàng cho dù thi triển ra toàn bộ, đối phương cũng sẽ không phóng mắt.

Cổ võ giả từng lưu truyền một câu nói:

Dưới Tông Sư đều là sâu kiến!

Ánh mắt nàng si mê nhìn bóng lưng thon dài của Dương Thiên, vững bước đi về phía những người Đông Doanh kia, có loại bá khí ngoài ta còn có ai.

Mà những người Đông Doanh kia vừa rồi đã thấy được Dương Thiên kinh khủng, cũng không dám khinh thường. Nhao nhao rút đao ra.

Đao võ sĩ trong tay bọn họ tản ra ánh sáng lạnh lẽo, sau khi toàn bộ rút ra, một mùi máu tanh tràn ngập trong không khí.

Một trận đại chiến, hết sức căng thẳng...

Chương 298 - Người chọc giận ta!

Nhưng mà, một màn kế tiếp, để cho Thủy Vi cả một đời cũng quên không được!

Chỉ thấy Dương Thiên một tay chỉ hư không quát lớn: “Kiếm Thành!”

Một câu nói vừa dứt, trên tay thiếu niên lại nhiều thêm một thanh kiếm màu vàng kim!

“Tông Sư đỉnh phong!”

Thủy Vi hít vào một ngụm khí lạnh, chỉ cảm thấy trái tim của mình đang hung hăng co rúm một chút.

Đây là tiêu chí Tông Sư đỉnh phong a, chân khí ngưng tụ kiếm khí, không gì không phá, giết người trong vô hình!

Phần thực lực này, ở trong nước tuyệt đối là tồn tại phương mao lân giác, hơn nữa cho dù có người đạt tới, đó cũng là cấp bậc lão quái vật, tóc tái nhợt.

Cường giả Tông Sư đỉnh phong trẻ tuổi như Dương Thiên, đoán chừng, toàn bộ quốc nội chỉ có một mình hắn.

Nhưng mà, sự thật là hiện tại Thủy Vi vốn đã đánh giá Dương Thiên rất cao.

Nhưng cuối cùng, khóe miệng nàng đắng chát, cảm giác tu vi cảnh giới của thiếu niên này tựa hồ xa xa không phải nàng có khả năng tưởng tượng.

Dương Thiên lại sải bước, một người một kiếm, tản ra khí tức cao ngạo!

Vừa rồi quang kiếm hình thành, Thủy Vi đã cảm thấy vô cùng kinh ngạc, nhưng nàng không nghĩ tới, một màn phát sinh kế tiếp, thiếu chút nữa để cho nàng hoài nghi mình đang nằm mơ.

Dương Thiên đối mặt với bảy tám vị hạ nhãn, ba vị trung nhãn xung phong, không sợ không sợ!

Quang kiếm kim sắc chỉ xéo trời xanh, quát khê một tiếng!

“Huyết Vũ Trường Không, Thập Phương Câu Diệt!”

Một câu nói xong, kiếm quang màu vàng của Dương Thiên hung hăng chém xuống mười mấy người Đông Doanh đang xông lên.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt kinh hãi của Thủy Vi, kiếm quang dài gần ba mươi mét giống như chém phá hết thảy, toàn bộ vách tường chung quanh bị chém vỡ, vết cắt trơn nhẵn như gương, rộng chừng nửa trượng.

Thủy Vi đã không cách nào hình dung tâm tình của mình giờ phút này.

Thiếu niên giống như cao thủ mãn cấp trong game, cầm một bộ trang bị đỉnh phong nhất, đi bắt nạt những người mới vào thôn tân thủ như những người mới.

Một đạo công kích, đôi phương vậy mà tử thương gần nửa!

Nhìn những người Đông Doanh bị chém đứt ngang, trên mặt Thủy Vi không lộ ra bất kỳ vẻ thương hại nào.

Thế kỷ trước, bọn họ xâm lấn nơi này, trình độ tàn nhẫn, khiến người giận sôi!

Những thứ này, ngay cả mưa bụi cũng không tính!

Ánh mắt Dương Thiên đậm đặc nhìn mấy người sống sót sau tai nạn còn lại, gần như đã dọa ngắt xiu mấy người Đông Doanh, khóe miệng nhếch lên mỉm cười khinh thường.

“Vừa rồi chẳng qua chỉ là làm nóng người! Bây giờ mới là nghiêm túc!”

“Cái gì?”

Một câu nói, mấy người Đông Doanh chân cẳng đã như nhũn ra, bị dọa tè ra quần.

Người thảm nhất, trực tiếp bị dọa đến mức ngắt xiu.

Làm nóng người liền phát ra kiếm quang ba mươi mét, nếu như nghiêm túc!

Sắc mặt mọi người đều mang theo tuyệt vọng.

Xem ra lần này khó thoát khỏi kiếp nạn.

Ngay cả Thủy Vi nghe được câu nói kia của Dương Thiên, khóe miệng cũng hung hăng co gật một cái.

Nàng không nghĩ tới Dương Thiên lại còn thích chơi đùa...

Nhưng mà, vừa nghĩ tới đây, chỉ thấy kiếm quang màu vàng trên tay Dương Thiên tản ra kiếm quang dài sáu mươi mét.

Thủy Vi:...

“Trời ơi!”

Thủy Vi cảm giác mình đang nằm mơ, mình đang nằm mơ, nằm mơ!

Nàng điên cuồng xé rách sợi tóc của mình, chỉ cảm thấy cả đời nhìn thấy chuyện chấn kinh nhất cũng không nhiều bằng hôm nay.

Sáu mươi mét kiếm quang này dễ dàng đâm thủng vách tường cuối nhà xưởng bỏ hoang.

Vách tường cứng rắn đồ bê tông kia, ở trước mặt sáu mươi mét kiếm quang của Dương Thiên dễ dàng bị cắt chém nghiền nát như là bã đậu vậy.

Trách không được, trách không được Dương Thiên sẽ hỏi nàng một câu.

“Không phải ngươi vẫn muốn xem thực lực chân thật của ta sao?”

Thủy Vi cười khổ, nguyên lai chính mình vẫn luôn đánh giá thấp hắn a.

Cái gì mà Tông Sư chi cảnh Tiêu Cường, cái gì mà Tông Sư Phong Châu Yến Thanh, còn có người đứng đầu Thần Long tổ là Vệ Hạo!

Ở trước mặt thiếu niên, không đáng giá nhắc tới.

Kiếm quang sáu mươi mét phóng xuất, đó là tồn tại khiến người ta hoàn toàn tuyệt vọng.

Đúng vậy, sáu bảy cường giả Đông Doanh còn chưa chết đã hoàn toàn chết tâm.

Nếu Dương Thiên Hư ra tay ngưng tụ phi tiêu thành bánh quây, bọn họ còn muốn có sức đánh một trận.

Nhưng khi Dương Thiên ngưng tụ kiếm quang dài ba mươi thước, trong nháy mắt giết chết gần nửa số người bọn họ, bọn họ chỉ muốn chạy trốn, không thể sinh ra bất kỳ tâm tư phản kháng nào.

Cuối cùng khi Dương Thiên lấy ra kiếm quang dài sáu mươi mét, tất cả mọi người đều ngây dại, tâm như tro tàn.

Bọn họ biết, hôm nay cho dù chấp cánh cũng khó thoát!

Khi Dương Thiên chém xuống một kiếm, tất cả đều bình tĩnh lại!

Gương mặt xinh đẹp của Thủy Vi vẫn ngốc trệ như cũ, không thể tin được tất cả mọi chuyện đang xảy ra trước mắt.

Bảy tám vị hạ nhân, đây chính là tồn tại giống như cường giả minh kính trong nước vậy.

Cấp bậc này, cho dù đặt ở trong tổ Thần Long bọn họ cũng giống như người gậy, thô lỗ, là lực lượng trung kiên.

Ba vị Trung Nhân, đây chính là tồn tại ngang hàng với nàng.

Nhiều cường giả Đông Doanh như vậy, lại không phải là đối thủ của Dương Thiên!

Một kiếm, sáu mươi mét kiếm quang, những cường giả này vậy mà toàn bộ hóa thành tử thi.

Công kích nhẹ nhàng thoải mái như vậy, Thủy Vi cũng không nhìn thấy Dương Thiên có một tia biểu lộ cố hết sức.

Giống như lúc trước hấn khảo hạch, phong khinh vân đạm!

Nếu như nói ra, ai mà tin được!

Thủy Vi khó có thể tưởng tượng, rốt cuộc là dạng cường giả gì mới có tư cách để cho Dương Thiên toàn lực xuất thủ.

Sau khi làm xong tất cả những chuyện này, Dương Thiên Phong thu hồi kiếm quang nhẹ nhàng như mây bay.

Giờ phút này, hấn giống như một thiếu niên bình thường.

Mà giết những cường giả này, giống như vừa rồi làm một chuyện nhỏ không đáng kể.

Nhìn thấy Thủy Vi hầu như đều rút cằm xuống, Dương Thiên cười cười, đang muốn tiến lên lại đột nhiên cảm giác sau lưng

một trận hàn ý.

“Dương Thiên cẩn thận!”

Thủy Vi nhìn bóng người màu đen đột nhiên xuất hiện phía sau Dương Thiên, không khỏi trợn to mắt kinh hô một tiếng.

Dương Thiên khinh thường cười.

Người sau lưng này xem ra chính là người nào đó thượng nhân.

Chỉ có điều Dương Thiên không ngờ hắn lại ẩn giấu sâu như vậy. Tiêu diệt toàn bộ thủ hạ của hắn, hắn còn không ra.

Nhưng gã ra tay rất xảo trá, nắm bắt thời cơ đúng chỗ.

Dương Thiên vừa mới thu tay lại, đang trong giai đoạn toàn thân thả lỏng, đối phương thừa dịp hắn buông lỏng cảnh giác ra tay, hiển nhiên hắn là người rất kiên nhẫn, tâm tư thập phần trầm ổn, thủ đoạn cũng tàn nhẫn.

Nhất Kích Tắt Sát!

Nếu là cường giả Tông Sư cảnh khác có lẽ đã trúng chiêu. Nhưng hắn cũng không phải Tông Sư cảnh.

Đời này, hắn là tiên.

Cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần đã xem như là nửa tiên, lại thêm lực lượng linh hồn của Phá Thiên Tiên Đế, đã sớm cảm nhận được người phía sau này.

Khi Dương Thiên đang muốn xoay người ra tay muốn bắt hắn, chỉ thấy phía sau Thủy Vi cũng hiện lên một bóng người.

Tu vi của hắn không kém vị phía sau này!

“Cẩn thận!”

Sắc mặt Dương Thiên có chút khó coi, hô to một tiếng với Thủy Vi, sau đó thân thể đột nhiên bộc phát ra một loại khí thể mãnh liệt, đánh bay người đánh lén hắn ở phía sau ra ngoài.

Thủy Vi nghe thấy Dương Thiên lo lắng la lên, mới đầu không rõ nguyên do, nhưng sau đó đột nhiên cảm giác phía sau lưng lạnh lẽo.

Nàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nam tử mặc hắc y chỉ lộ ra con mắt, trang phục Ninja, cầm một cây đao, hung hăng

hướng về phía cái cổ ngọc thon dài trắng nõn của nàng xẹt tới.

Cảm thụ được hàn mang lạnh lẽo kia, sắc mặt Thủy Vi hiện lên vẻ tuyệt vọng.

Giờ phút này nàng đã không có cơ hội trốn tránh, đối phương vô thanh vô tức, tốc độ nhanh đến cực hạn.

Nàng tâm như tro tàn, thống khổ nhắm hai mắt lại, cho rằng hôm nay khó thoát khỏi kiếp nạn.

Dương Thiên thấy cảnh này thì trong lòng liền giáo hóa, thần sắc hân lạnh lùng, bàn tay kết ấn tiên nguyên bùng bạc tuôn ra.

“Tù Thiên Thuật!”

Hắn quát nhẹ một tiếng, phát ra tiên thuật.

Đạo tiên thuật này, phảng phất có thể làm cho thời gian ngừng lại.

Lần này hắn ta đã dùng toàn lực, tiên nguyên tiêu hao rất lớn, dừng lại toàn bộ nhà máy bỏ hoang trong nháy mắt.

Nếu ở Huyền Thiên đại lục, Phá Thiên Tiên Đế hắn ra tay có thể khiến thiên hạ đứng im!

Ở nơi đó, hắn là tôn!

Nhưng hiện tại, tu vi thấp, nếu đối phương là cường giả có thể chạy trốn khỏi tiên kỹ của hắn.

Thế là, Dương Thiên vì để tránh bị kích phát sinh, hắn lại sử dụng tiên nguyên còn sót lại di chuyển đến bên cạnh Thủy Vi.

Mà lúc này vừa khéo thời gian Tù Thiên thuật đã đến, thanh võ sĩ đao của Thượng Nhân kia không chút lưu tình chém về phía cổ của Thủy Vi.

Tình huống khẩn cấp, Dương Thiên trực tiếp đưa tay, dùng máu thịt của mình nắm lấy mũi đao, ngăn cản đao tiến lên lần nữa.

Thủy Vi đột nhiên ngửi được bên người tựa hồ có khí tức xuất trần quen thuộc của thiếu niên kia, cảm thụ trên người cũng không có bất kỳ cảm giác đau đớn nào, không khỏi nghi hoặc mở hai mắt ra.

Nhưng mà sau đó thấy được một màn này, trông mắt nàng đều đỏ lên.

Từng giọt máu đỏ thẫm rơi xuống mũi chân của nàng.

Bàn tay thiếu niên giống như một cái kìm, nắm chặt đao trong tay đối phương, không cho nó tiến thêm một tấc!

Bởi vì một tấc tiếp theo chính là mạng của nàng!

“Ta muốn ngươi chết!”

Mái tóc dài mềm mại như nước của Thủy Vi nhảy múa, khí thế ám kinh đỉnh phong đột nhiên bộc phát, một cái chân hung hăng đánh về phía Thượng Nhẫn kia.

Thượng Nhẫn hừ một tiếng, một cước va chạm với hấn, Thủy Vi trực tiếp dán mặt đất bay ngược ra ngoài.

“Ngươi chọc giận ta!”

Ánh mắt Dương Thiên giống như một con sói đơn độc hung tàn, hấn nhú chặt mày kiếm, nắm lấy mũi đao của đối phương, đột nhiên gập lại.

Dưới ánh mắt kinh hãi của Thượng Nhẫn, võ sĩ đao chế tạo từ kim cương, cứng rắn như kim cương kia quả nhiên không gãy.

Sau đó, thiếu niên cầm mũi đao gãy, hung hăng đâm tới trái tim của hấn...

Chương 299 - Nhất Kiếm Phá Chi.

Thượng Nhẫn kia kinh hãi muốn chết, không nghĩ tới Dương Thiên lại cường đại như vậy.

“Chết đi!”

Ánh mắt Dương Thiên lạnh lẽo.

Đoạn đao dễ dàng đâm rách thân thể Thượng Nhẫn, nhưng mà thời điểm còn chưa đục lỗ trái tim, sau lưng Dương Thiên toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Bởi vì hấn cảm giác phía sau mình đột nhiên có một đạo lãnh mang đánh tới.

Sắc mặt Dương Thiên khê biến, nhanh chóng nhảy lên.

“Bát dật!”

Sắc mặt Ninja bị đao gãy đâm vào một nửa thân thể vụn vụn, nổi giận mắng một tiếng.

Dương Thiên lạnh lùng nhìn hai người trước mặt một cái.

“Hai vị thượng nhân?”

Hai người vạch miềng vải đen trên mặt ra, lộ ra nụ cười lạnh: “Có thể đáng giá để hai huynh đệ chúng ta bộc lộ hết, người có chết cũng không tiếc.”

Khóe miệng Dương Thiên lộ ra nụ cười khinh thường.

“Chỉ bằng thực lực của các ngươi? Cẩn xé như chó sao?”

“Bát dật, ta muốn chặt hết tay chân của ngươi.”

Thượng Nhân bị thương kia sắc mặt đỏ bừng, nhìn Dương Thiên nổi giận.

Một vị khác hí hửng mắt cẩn thận đánh giá Dương Thiên vài lần, nói: “Vừa rồi ngươi đã tiêu hao một chút thực lực của ngươi với đám tiểu lâu la kia, hơn nữa còn cứu nữ nhân kia, sau hai lần đại chiêu, hiện tại ngươi đã là nỗ lực hết đà, muốn đối phó hai chúng ta, quả thực là người si nói mộng.”

Mặt Thủy Vi tràn đầy tuyệt vọng, đều do nàng, nếu không phải nàng liên lụy, Dương Thiên không chỉ như thế.

Mà Dương Thiên ở giữa sân lại cười lạnh.

Y tiến về phía trước một bước, đôi mắt âm trầm lạnh lẽo nói: “Tuy là như thế.....”

“Giết ngươi, đủ rồi!”

“Ngạo mạn!” Vị Nhân kia lạnh lùng cười một tiếng: “Thật sự coi thường chút thực lực này của chúng ta sao?”

Hắn quay về phía Thượng Nhân bị thương kia nói: “Đệ đệ, chúng ta lên, dùng máu của hắn để rửa sạch sỉ nhục!”

Đối phương gật đầu, cầm con dao võ sĩ gãy, trong mắt lộ ra vẻ khát máu nhìn chăm chăm Dương Thiên.

“Ta muốn uống máu của ngươi!”

Tiêu Nại Nhi nơm nớp lo sợ đi tới bên cạnh nhà xưởng bỏ hoang.

Tất cả bọn họ đều đang tìm Dương Thiên, nhưng đối phương giống như biến mất trong hư không vậy.

Tiêu Nại Nhi đi tới gần nhà xưởng bỏ hoang này, đột nhiên nghe thấy trong này có tiếng đánh nhau.

Nàng tò mò, liền đi tới. Chỉ muốn nhìn một chút xem người nơi này của bọn họ có đang nội đấu hay không.

Nếu như vậy, thông tri cho mọi người Thần Long tổ, để bọn họ toàn bộ xuất động, vây quét toàn bộ những người Đông Doanh này.

Nhưng mà, khi nàng cẩn thận đi vào xem xét, lại phát hiện bên trong nhà xưởng bỏ hoang này là một mảnh hỗn độn.

Máu tươi rơi vãi, tử thi vô số, không có một bộ nào là hoàn chỉnh.

Tiêu Nại Nhi nhìn thấy một màn này triệt để sửng sốt, những người này đến cùng là ai giết?

Trên tình báo đã thông báo rõ ràng, đội người bọn họ, thấp nhất cũng là hạ nhân, hơn nữa tám chín vị tương đương cảnh giới Minh Kinh. Ba vị trung đẳng tương đương với ám kinh cảnh giới, cuối cùng còn có một vị thượng đẳng, cùng loại với Tông Sư cảnh trong nước.

Loại tồn tại cấp bậc này, căn bản không phải sức người có thể ngăn cản.

Sau khi toàn bộ Thần Long Tổ xuất động vẫn không yên lòng, lại cảm thêm mấy vũ khí nóng cỡ lớn, vì phòng ngừa không thể chống cự.

Nhưng Tiêu Nại Nhi lại không ngờ rằng, bọn họ chuẩn bị đầy đủ như vậy, đến cuối cùng người bên trong lại chết hết.

Chuyện này rốt cuộc là sao?

Tâm tình Tiêu Nại Nhi lúc này rất phức tạp.

Nàng lại đi vào trong, đột nhiên thấy được Dương Thiên trần trụi.

Bàn tay của hắn đang rỉ máu, trên mặt mang theo vẻ mệt mỏi, hiển nhiên bị thương không nhẹ.

Tiêu Nại Nhi đang muốn chào hỏi một tiếng thì đột nhiên phát hiện đối diện Dương Thiên còn có hai người.

Trên người hai người này tản ra dao động mãnh liệt đánh về phía Dương Thiên, trong nháy mắt hai người toàn bộ đều biến mất.

“Nhẫn Thuật? Cấp bậc Thượng Nhẫn? Hai vị Thượng Nhẫn?”

Tiêu Nại Nhi kinh hô thành tiếng.

Một vị Thượng Nhẫn đã là tồn tại ngang cấp với phụ thân Tiêu tông sư của nàng, mà trước mắt lại xuất hiện hai vị.

Tình báo sai rồi!

Hơn nữa, hai vị Thượng Nhẫn này toàn bộ đều hướng về phía Dương Thiên tập kích, điều này hiển nhiên là dự định giết chết Dương Thiên.

Mà Dương Thiên lúc này lại giống như kẻ ngu, dưới tình huống như vậy còn ngây ngốc đứng ở nơi đó, không biết chạy trốn.

Nàng âm thầm sốt ruột, cho rằng Dương Thiên căn bản không ý thức được chỗ cường đại của Thượng Nhẫn.

Nhưng mà một màn kế tiếp lại làm cho Tiêu Nại Nhi cả đời khó quên.

Nhìn hai Thượng Nhẫn biến mất trong tầm mắt, Dương Thiên khinh thường cười.

Thủy Vi cắn răng nói: “Dương Thiên, ngươi đi mau đừng lo cho ta, bọn họ rất cường đại, nếu cứ tiếp tục như vậy ngươi sẽ mất mạng.”

Dương Thiên lắc đầu, thanh âm đạm mạc.

“Mặc cho hắn có trăm ngàn thủ đoạn, ta một kiếm phá!”

Thủy Vi nhìn bóng lưng thon dài thon dài trước mắt, nghe lời nói cuồng ngạo của thiếu niên kia, trong nháy mắt tâm bị xúc động.

Tiêu Nại Nhi núp ở phía xa nghe vậy, không phủ nhận Dương Thiên dũng khí mười phần, dám trực tiếp đối mặt với hai cường giả thượng thừa đỉnh phong.

Nhưng có dũng khí và có năng lực là hai việc khác nhau.

Dương Thiên không thể nào sống sót trong tay hai vị Thượng Nhân.

Nhưng mà, nàng vừa nghĩ tới đây, chỉ thấy hai ngón tay kiếm của thiếu niên chỉ lên trời xanh, tiên nguyên bàng bạc còn sót lại quay cuồng quanh thân.

“Lục Kiếm Thức!”

Theo tiếng gầm của Dương Thiên, hàng ngàn hàng vạn đạo kiếm khí màu trắng trong nháy mắt hiện lên, chúng nó lưu chuyển với tốc độ cao, bổ sung vào toàn bộ không gian.

Ngay sau đó, Tiêu Nại Nhi nghe được hai tiếng kêu thảm thiết. Thân thể hai cường giả tuyệt thế cấp bậc Thượng Nhân hiện ra.

Sau đó không đợi bọn họ kịp cảm thấy kinh hãi, thiếu niên gầm lên: “Kiếm tới!”

Vô số kiếm khí một lần nữa thu nạp ở trong lòng bàn tay, sau đó, chỉ kiếm nhắm ngay hai vị Thượng Nhân kia.

Hai vị Thượng Nhân đã không cách nào dùng ngôn ngữ biểu đạt nỗi sợ hãi của mình, trên người bọn họ đã có hơn mười vết máu bị kiếm khí quệt thương, vẻ mặt không dám tin nhìn Dương Thiên như thần minh.

“Nhiều.....”

Thượng Nhân kia còn chưa mở miệng, chỉ nghe Dương Thiên quát: “Giết!”

Trong nháy mắt, ngàn vạn đạo kiếm khí ly thể, tiếng kiếm ngân đâm thủng màng nhĩ!

Hai người kia nhận tâm sụp đổ.

Lúc này!

Hắn mới biết được thiếu niên kinh khủng cỡ nào, đối phương phảng phất có vô cùng vô tận át chủ bài.

Bọn họ vừa rồi rõ ràng phát hiện thiếu niên này đã là nỏ mạnh hết đà.

Không nghĩ tới một kích tất sát này lại kinh khủng như vậy.

Đừng nói hai người, cho dù là thêm mười vị Thượng Nhân cũng phải bỏ mình.

Ngàn vạn đạo kiếm khí đánh úp lại, hai người Thượng Nhân rốt cục biết cái gì gọi là vạn kiếm xuyên tâm.

Cho dù dưới kiếm khí gần như vô địch này, hai người ngay cả kêu thảm cũng không kịp, trực tiếp bị cắt thành một đoàn huyết vụ.

Hai vị Thượng Nhân tung hoành Đông Doanh nhiều năm chưa từng bại trận, hôm nay đến Hoa Hạ, bị Dương Thiên một chiêu diệt sát, hài cốt không còn!

Thủy Vi ngơ ngác nhìn bóng lưng cao ngạo của thiếu niên trước mắt cùng với hai đoàn huyết vụ kia không thể tin được đây là sự thực.

Hai vị thượng nhân, cứ như vậy gọn gàng linh hoạt chết đi, thi thể đều không lưu lại.

Thiếu niên đến cùng cường đại đến loại tình trạng nào.

Mà người chấn động nhất chính là Tiêu Nại Nhi, lần đầu tiên nàng sinh ra tâm lý sợ hãi đối với Dương Thiên.

Cảnh giới Tông Sư, nàng quen thuộc nhất, bởi vì phụ thân của nàng chính là Tông Sư.

Nhưng nếu bây giờ so sánh phụ thân nàng với Dương Thiên, hai người căn bản không cùng một cấp độ.

Phụ thân của nàng nhiều nhất chỉ ngưng tụ được trăm đạo kiếm khí, Tiêu Nại Nhi đã kinh động như gặp thiên nhân, coi phụ thân nàng là thiên hạ đệ nhất.

Nhưng mà, bây giờ nhìn thấy Dương Thiên tiện tay ngưng tụ vạn đạo kiếm khí, cả người đều choáng váng.

Thực lực của đối phương đến cảnh giới gì? Lại vượt qua phụ thân của hắn gấp trăm lần?

Hai người trước mắt này là Thượng Nhân, một người còn dễ nói, hai người cùng công kích, cho dù là phụ thân nàng cũng phải chết!

Đối phương lại dễ dàng giết chết như vậy?

Giống như thần linh!

Khỏe miệng Tiêu Nại Nhi phát đổng, thân thể không ngừng run rẩy.

Nghĩ đến trước đó mình ở trong mười hạng khảo hạch khinh thường đùa cợt đối phương.

Bây giờ xem ra, nàng là ngu xuẩn buồn cười cỡ nào.

Đối phương không bằng hắn, là vì che giấu thực lực.

Mà ba lần không nhìn nàng, đối phương thật sự có tư cách!

Thực lực của hắn đủ để trở thành người đứng đầu Thần Long Tổ!

Giữa sân, Thủy Vi giãy dựa tiến lên, cười cười vui vẻ với Dương Thiên, có loại cảm giác sống sót sau tai nạn.

Tuy nhiên, lại phát hiện sắc mặt Dương Thiên tái nhợt, lưng lay sắp đổ!

Thủy Vi biến sắc nói: “Dương Thiên, người thế nào rồi?”

Dương Thiên đổng chát cười nói: “Chỉ là tiêu hao...”

Lời còn chưa nói hết, sau đó triệt để chống đỡ không nổi, ngã vào trong ngực Thủy Vi.

Ý thức còn lưu lại một ít, Dương Thiên chỉ cảm thấy mặt mình tựa hồ đụng phải thứ gì đó thơm mềm nhất, từng sợi mùi thơm không ngừng tràn ngập cánh mũi của hắn.

Đôi mắt Thủy Vi rung rung ôm lấy Dương Thiên, cho rằng hắn bị thương nghiêm trọng.

Dương Thiên toàn thân suy yếu, một chút sức lực cũng không có, hắn từ trong Thất Thái Linh Lung Tháp lấy ra một viên đan dược nói với Thủy Vi: “Cho ta ăn nó!”

Thủy Vi vội vàng gật đầu, tay ngọc cầm lấy đan dược đưa vào trong miệng Dương Thiên.

Cảm nhận ngón tay ngọc mềm mại chạm vào vị mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành trước mắt này, Dương Thiên cũng không chú ý.

Lần này tựa hồ chơi lớn!

Từng là Phá Thiên Tiên Đế, tiên nguyên dùng mãi không cạn, điều này cũng tạo thành thói quen tiêu tiền như nước của hắn.

Bây giờ hắn chỉ là cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần, đã từng là đỉnh phong cách xa vạn dặm, lại vẫn trắng trợn tiêu xài tiên nguyên, mấy đạo tiên kỹ hắn từng sử dụng ở thời kỳ đỉnh phong đều thi triển, điều này cũng trở thành nguyên nhân lần này hắn kiệt lực, nếu không, chỉ mấy con kiến này tồn tại, làm sao có thể để hắn đến loại tình trạng này.

Chương 300 - Ai dám động đến hắn?

Nuốt một viên linh đan thượng phẩm, sau khi Dương Thiên luyện hóa, không khỏi cảm thấy thân thể tốt lên rất nhiều, tuy tiên nguyên chưa khôi phục, nhưng đồng thời thi triển ba đạo tiên kỹ di chứng giảm bớt không ít.

Hắn mở con ngươi đen nhánh nhìn thoáng qua Thủy Vi, phát hiện vị mỹ nữ quốc sắc thiên hương này ôm hắn vào trong ngực.

Hắn gồng lên trên đùi ngọc trắng nõn thon dài của đối phương, mặt kề sát trên bộ ngực sữa cao ngất của đối phương.

Cảm nhận được thân thể mềm mại như nước của Thủy Vi, bị mùi thơm vờn quanh, Dương Thiên cũng có chút trầm mê.

Thủy Vi thấy hắn mở hai mắt ra, cười dịu dàng nói: “Tĩnh rồi, “

Dương Thiên gật đầu, đang muốn khó khăn đứng dậy, lại nghe nàng vội vàng nói: “Vết thương của ngươi còn chưa khỏi,

không thể đứng lên, để ta công ngươi ra ngoài đi.”

Dương Thiên lắc đầu, thân phận của hắn là Phá Thiên Tiên Đế, nếu như bị nữ nhân công thì còn ra thể thống gì.

Nhưng mà, Thủy Vi cũng mặc kệ hắn có đồng ý hay không, để Dương Thiên nằm sấp ở phía sau lưng nàng.

“Không cần, ngươi đỡ ta dậy đi, ta có thể đi bộ.” Dương Thiên kiên trì.

Thủy Vi cười khúc khích nói: “Còn khách khí với ta, mau đi lên, bằng không ta cũng chỉ có thể ôm ngươi đi ra.”

Sắc mặt Dương Thiên biến thành màu đen, như vậy hắn càng mất mặt.

Cuối cùng, vẫn là kiên trì, nằm sấp trên lưng Thủy Vi.

Cảm thụ được thân thể mềm mại của thân thể Vi dưới nước ôn nhu ôn hòa, còn có hương vị ba ngàn tóc dài như hoa nhài kia, mười phần hưởng thụ.

Tiêu Nại Nhi thất hồn lạc phách trở về, tất cả mọi người vây quanh hỏi: “Thế nào? Tiểu tử Dương Thiên kia tìm được chưa?”

Người gây đổ mặt nói: “Tên tiểu tử này không phân rõ khi nào sao? Chờ tìm được hắn, ta nhất định sẽ cho hắn đẹp mặt”

Thanh niên đeo mắt kiếng gọng vàng kia hừ một tiếng nói: “Bây giờ mặc kệ hắn sống hay chết, hiện giờ đội trưởng Thủy Vi vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm, chúng ta phải nhanh chóng nghĩ cách cứu cô ấy.”

Thanh niên tóc ngắn giang tay ra nói: “Cứu? Như thế nào? Chỉ bằng chúng ta những người này? Trong tình báo mới nhất là có một vị Thượng Nhân, cùng loại với cường giả Tông Sư cảnh chúng ta nơi này, chúng ta đi cũng là chịu chết.”

Nam tử thô kệch lạnh lùng nói: “Cho dù chết, cũng phải cứu đội trưởng ra, các ngươi không dám đi, ta đi!”

Tiêu Nại Nhi há to miệng, nàng đang muốn nói không cần đi, kẻ địch đã bị Dương Thiên giải quyết hết rồi.

Nhưng mà, nàng còn chưa nói ra khỏi miệng, chỉ nghe Cổ Phong ngạc nhiên vui mừng đến mức các ngươi mau nhìn, đội

trưởng đi ra.

Ánh mắt mọi người nhìn sang chỉ thấy Thủy Vi chậm rãi đi về phía đội ngũ bọn họ.

Trong đó, có người kinh hô: “Các người mau nhìn, sau lưng đội trưởng Thủy Vi có phải là tiểu tử Dương Thiên kia hay không?”

Người gây nhin kỹ, quả nhiên.

Sắc mặt hắc âm trầm nói: “Ta chỉ đoán hắc là gánh nặng, dẫn hắc đến chính là một sai lầm.”

Thanh niên đeo kính gọng vàng nói: “Xem ra là đội trưởng Thủy Vi một mình giết ra khỏi vòng vây, đội trưởng không hổ là đội trưởng, chỉ là tiểu tử kia quá liên lụy!”

Thanh niên tóc ngắn cũng bất mãn nói với Dương Thiên: “Phế vật, còn dùng một nữ nhân công, thật sự là làm mất mặt nam nhân chúng ta!”

Tiêu Nại Nhi nghe vậy, ánh mắt khinh thường nhìn ba người.

Bọn họ căn bản không biết, thiếu niên mà bọn họ chê bai kia rốt cuộc là tồn tại như thế nào.

Một mình tiến về nơi địch nhân tụ tập, chém giết tất cả người Đông Doanh, ngưng tụ vạn đạo kiếm khí, trong nháy mắt giết hai Thượng Nhân, hài cốt không còn!

Loại cấp bậc này, là vương vưu? Vậy bọn họ lại là cái gì?

Tất cả mọi người đều ngênh đón.

Dương Thiên thực sự không còn mặt mũi nào ngồi sau lưng Thủy Vi, không khỏi mở miệng nói: “Thả ta xuống đi, ta tự mình đi.”

Thủy Vi thấy Dương Thiên kiên trì cũng chỉ có thể gật đầu.

“Đội trưởng, ngài đã trở về!”

“Đội trưởng, người không sao chứ, ta đang định đi cứu người.”

“Đội trưởng, bên trong có chuyện gì vậy? Chẳng lẽ tất cả mọi người đều bị người tiêu diệt rồi sao?”

Thủy Vi nhìn mọi người bình tĩnh nói: “Địch nhân toàn bộ bỏ mình, các người đi xử lý tiếp tục công việc, ta phải mang theo Dương Thiên đi trị liệu thương thế.”

Người gây âm lãnh giận dữ nói: “Tiểu tử, vừa rồi ta nói như thế nào, ngươi là cái gánh nặng này, chạy loạn khắp nơi, không biết sẽ hại tất cả chúng ta?”

Dương Thiên ngay cả liếc mắt một cái tâm tình cũng khiếm khuyết.

Loại cấp bậc này, như sâu kiến, còn chưa đủ cấp bậc nói chuyện với hắn, càng không có tư cách chi phối hắn!

Thủy Vi nghe vậy, sắc mặt lạnh lùng,

Nếu không phải Dương Thiên kịp thời xuất hiện, nàng đã khó giữ được sự trong sạch.

Giọng điệu của người gây Dương Thiên có thể không quan tâm, nhưng nàng không thể không quan tâm.

Nàng ta quát lạnh một tiếng: “Câm miệng, ngươi biết cái gì!”

Đám thủ hạ này vào lúc nàng cần nhất không có một ai xuất hiện, Dương Thiên dẫn theo hắn mở một đường máu, vì nàng mà làm, lúc nào thì đám người này ở đâu?

Hiện tại nàng đã hoàn toàn thất vọng với đám thủ hạ này.

Người gây cũng không biết những điều này, hắn bị Dương Thiên coi thường, lại bị Thủy Vi dạy dỗ.

Sắc mặt đỏ bừng, tự nhận đều là do Dương Thiên, thế là ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm Dương Thiên Đạo: “Hôm nay, ta sẽ dạy dỗ ngươi một chút, để ngươi biết phải tôn trọng tiền bối như thế nào.”

Nói xong, một chân đạp tới.

Tất cả mọi người đều cười lạnh.

Bởi vì Dương Thiên, bọn họ tìm nửa ngày, lãng phí thời gian cứu Thủy Vi, giáo huấn hắn cũng là chuyện đương nhiên.

Mà Tiêu Nại Nhi thấy vậy vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

Người gây này chỉ có thực lực Minh Kinh kỳ, lại dám kêu gào một cường giả vượt qua phụ thân nàng, vượt qua Tông Sư

cảnh.

Là thật chán sống!

Nhưng mà, khi nàng chờ Dương Thiên ra tay, đã thấy Dương Thiên đứng tại chỗ không nhúc nhích, mặc cho đối phương đập tới.

Đang lúc Tiêu Nại Nhi nghi hoặc, chỉ thấy Thủy Vi tiến lên một bước, một cước hung hăng đập vào trên người gầy.

Người gầy sát mặt đất bay rớt ra ngoài năm sáu mét, khoe miệng chảy máu!

Tất cả mọi người đều sợ ngây người!

Bọn họ không rõ, vì sao Thủy Vi lại đột ngột đập bay người gầy.

Hơn nữa lực đạo của một cước này vô cùng lớn, căn bản không giống như là nói giỡn bình thường.

Thủy Vi bảo vệ Dương Thiên ở phía sau, đôi mắt đẹp hẹp dài ngưng tụ, âm thanh lạnh lùng hướng về phía đám người trước mặt lạnh lùng nói: “Có ta ở đây, ta xem các người ai dám làm càn với Dương Thiên!”

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn một màn này, trong mắt hiện lên thần sắc không thể tưởng tượng nổi.

Ngày thường, bọn họ cũng không thấy Thủy Vi quan tâm nam nhân đến một bước này nha.

Vừa rồi đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

Bọn họ nhìn thoáng qua Dương Thiên trần trụi, mà y phục trước đó của hắn mặc ở trên người Thủy Vi, trên mặt lộ ra biểu tình rung động.

Chẳng lẽ, mỹ nữ quốc sắc thiên hương chớ tiền này bị tiểu tử trước mắt chinh phục.

Chẳng trách, chẳng trách ngay cả người gầy cũng bị đập bay, dám động đến nam nhân của đội trưởng Thủy Vi, tiểu tử này quả thực chán sống rồi.

Mọi người trong Thần Long Đội tự nhận là đã hiểu rõ tất cả, trên mặt đều mang theo phần nộ nhìn Dương Thiên.

Mặc dù Thủy Vi hơi hung dữ một chút, nhưng lại không nói với bọn họ rằng, nàng là nữ thần trong lòng tất cả mọi người.

Bây giờ bị người cướp đi, vậy cùng đoạt mỗi hận đoạt vợ không có gì khác nhau.

Dương Thiên thấy cảnh này thì bĩu môi.

Hiểu lầm đi thôi, có thể giải thích một câu coi như hấn thua.

Ánh mắt của hấn bình tĩnh nhìn Thủy Vi một chút, nói: “Chuyện tiếp theo cứ giao cho các người xử lý đi, ta rời đi trước.

Thủy Vi vội vàng ngăn hấn lại nói: “Dương Thiên, ta làm sao có thể để cho người đi một mình, người trước chờ một chút, ta sắp xếp xuống tự mình đưa người đi bệnh viện.”

Nói xong, không đợi Dương Thiên đồng ý, Khinh Nhu đỡ lấy bờ vai của hấn, cẩn thận từng li từng tí đỡ hấn lên xe.

Cảnh tượng này càng khiến đội viên Thần Long Tổ nghiêng răng nghiêng lợi, Dương Thiên hấn có tài đức gì.

Hấn chẳng qua là đội viên dự bị của Thần Long tổ dự bị mà thôi.

Thủy Vi mặc kệ chìa khóa xe trong tay hấn tử thô kịch này, hướng về phía mọi người khẽ nói: “Chuyện tiếp theo tòa nhà bỏ hoang kia giao cho các người xử lý, kẻ địch đều chết hết, bên trong không có nguy hiểm, các người cũng không cần lên kế hoạch nửa ngày nữa.”

Nói xong, xoay người rời đi.

Tất cả mọi người nghe vậy đều lộ vẻ xấu hổ, bởi vì lúc ấy dường như bọn họ đã làm trễ nải nửa giờ vì kế hoạch.

Thanh niên tóc ngắn há miệng hỏi: “Đội trưởng, nơi này cách thành phố hơn ba mươi cây số, người lái xe đi, chúng ta làm sao trở về?”

Thủy Vi lạnh lùng nói: “Đi trở về!”

Nói xong, Hummer quân dụng phát ra một tiếng nổ vang, biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Gã hán tử thô kệch hừ một tiếng nói với thanh niên tóc ngắn: “Cũng bởi vì ngươi, sợ hãi rụt rè không dám tiến đến cứu trợ đội trưởng, cho nên đội trưởng mới nổi giận lớn như vậy.”

Thanh niên tóc ngắn nói: “Ở trong đó cao thủ nhiều như mây, làm sao đi vào được, không nghĩ một kế hoạch chu đáo chặt chẽ, cứ tùy tiện xông vào như vậy, chết hay bị thương ai chịu trách nhiệm.”

Gã hán tử thô kệch cả giận nói: “Lúc đó bớt đi một phút đồng hồ đội trưởng đã nhiều thêm một phút nguy hiểm ai chịu trách nhiệm?”

“Ngươi.....”

Thanh niên tóc ngắn ánh mắt phần nộ.

“Được rồi, bớt nói vài câu đi, hiện giờ đội trưởng đã an toàn trở về, các ngươi đừng có xoắn xuýt nữa.” Thanh niên nào mang theo ánh mắt tơ vàng hòa giải.

Nam tử thô kệch năm năm đắm nói: “Nàng đã trở về, nhưng ánh mắt nhìn chúng ta tất cả đều là vẻ thất vọng, các ngươi không chú ý?”

Tất cả mọi người nghe vậy thân sắc chấn động, nghĩ tới tất cả biểu hiện vừa rồi của Thủy Vi, tất cả đều cúi đầu.

Cũng có người không phục nói: “Vậy tại sao Dương Thiên lại có thể đối xử đặc biệt như vậy?”

Lúc này Tiêu Nại Nhi nhìn không được nữa, xấu hổ mở miệng nói: “Bởi vì vừa rồi người cứu trợ đội trưởng, vẫn là hán!”

Chương 301 -

Khi Tiêu Nại Nhi dứt lời, toàn trường yên tĩnh.

Tất cả mọi người đều khó tin nhìn Tiêu Nại Nhi.

Tiêu Nại Nhi giải thích: ” Lúc ấy ta vào nhà xưởng bỏ hoang kia, cũng không phải là Dương Thiên liên lụy đội trưởng Thủy Vi, hán bị thương ngược lại là bởi vì đội trưởng Cứu Thủy Vi dẫn đến.”

Tất cả mọi người nghe vậy lập tức cười khẩy nói: “Điều này sao có thể? Đội trưởng là Âm Kinh đỉnh phong, người lại nói đội trưởng liên lụy hần? Dương Thiên hần là cái thá gì!”

“Đúng vậy, hần chỉ là dự bị đội viên Thần Long đội, có thực lực gì mà một mình xông vào địa bàn của người Đông Doanh?”

Tiêu Nại Nhi thấy mọi người không tin, không khỏi nóng nảy hỏi ngược lại: “Nếu người cảm thấy ta nói không đúng, vậy tại sao Dương Thiên lại cùng đội trưởng từ trong nhà xưởng bỏ hoang đi ra?”

Nhưng mặc cho nàng giải thích thế nào, mọi người đều không tin.

Để chứng minh, Tiêu Nại Nhi trực tiếp dẫn theo nhóm người này đến bên trong nhà máy bỏ hoang kia.

Khi hai người Minh Lăng và Cố Phong thấy được tử thi bên trong nhà máy, trực tiếp nằm rạp trên mặt đất nôn khan.

Bởi vì mỗi một thi thể trong nhà xưởng này đều không hoàn chỉnh.

Tất cả mọi người đều choáng váng, trên tinh báo đã thông báo rõ ràng, bảy tám vị Hạ Nhân, ba vị Trung Nhân, một vị Thượng Nhân ở đây.

Tình huống bây giờ là sao?

Chết hết rồi?

Không còn người sống?

Chiến lược của đội trưởng Thủy Vi đã khủng bố đến cấp độ này sao?

Gã hán tử thô kệch trợn mắt há hốc mồm nhìn vách tường bị cắt ngang trước mắt, không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Rốt cuộc vũ khí gì mới có thể cắt một bức tường thành hai nửa?

Còn có mấy cây cột, bị cắt thành ba bốn đoạn, vết cắt bằng phẳng bóng loáng!

Trên tường, trần nhà, trên mặt đất, lít nha lít nhít, vô số vết kiếm giống như là được tạc khắc vậy.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Thanh niên mắt vàng kia ngây ngốc nhìn một màn này, không dám tin.

Tiêu Nại Nhi hít sâu một hơi mở miệng nói: “Lúc ta tới, vết cắt ngang trên tường đã hình thành, ta chỉ thấy Dương Thiên ngưng tụ một vạn đạo kiếm khí, hắn là cường giả vượt qua Tông Sư cảnh. Cùng hai vị thượng thượng đánh nhau, chém bọn họ thành sương máu, hài cốt không còn!”

Tất cả mọi người đều nhìn nàng với ánh mắt kỳ quái.

Người gây cười cợt nói: “Vừa rồi ta còn bán tín bán nghi với ngươi, nhưng hiện tại, ta sẽ không tin lời ngươi nói.”

Thanh niên tóc ngắn cũng giễu cợt mở miệng: “Đúng vậy, thế nhân đều biết Tông Sư cảnh là cường giả mạnh nhất, ngươi lại còn nói ngươi vượt qua Tông Sư? Hắn mới bao nhiêu tuổi?”

Người trẻ tuổi đeo mắt kiếng gọng vàng kia cũng khinh thường nói: “Hơn nữa ngươi còn nói hắn ngưng tụ ra một vạn đạo kiếm khí? Nếu như ta nhớ không lầm, Tiêu tông sư phụ thân của ngươi tối đa cũng chỉ có thể ngưng tụ ra trăm đạo kiếm khí?”

Đại hán thô kệch lắc đầu không tin nói: “Câu cuối cùng ngươi nói cái gì? Nơi này có hai vị cường giả cấp bậc Thượng Nhẫn? Nói đùa gì vậy? Trên tư liệu biểu hiện Thượng Nhẫn chỉ có một vị. Người vừa rồi là đang nằm mơ sao?”

Tất cả mọi người đều không tin.

Tiêu Nại Nhi đỏ mặt nói: “Nếu các ngươi đã không tin, vậy các ngươi giải thích cho ta một chút, kiếm thương trên trần nhà trên tường hình thành như thế nào? Vì sao nhiều người chết oan uổng như vậy? Hơn nữa nhìn vẻ mặt của bọn họ là biết, bọn họ nhất định là gặp phải chuyện gì hoảng sợ nhất nên mới tuyệt vọng như vậy. Nếu không phải thực lực cường đại nghiền ép, bọn họ sao có thể như thế?”

“Cái này...”

Một câu nói này tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người, áp úng không nói gì!

Cho dù như thế, vẫn không có một người nào thừa nhận là Dương Thiên chém giết những người này!

Nơi này cường giả như mây, thấp nhất ngang hàng với cảnh giới của bọn họ, cao nhất có thể so sánh với Tông Sư cảnh, mà Dương Thiên là một tiểu tử ngay cả đội viên dự bị khảo hạch cũng không qua được, hai người chênh lệch quá xa, căn bản không thể so sánh.

...

Bệnh viện quân khu số một Giang Thành thị.

Một tiểu y tá mặt trái táo vội vội vàng vàng vọt tới phòng Quý viện trưởng nói: “Viện trưởng không tốt, không tốt. Có người nghi ngờ y thuật của bệnh viện chúng ta không tốt. Không cho chúng ta trị liệu cho hắn thì phải làm sao bây giờ?”

Viện trưởng Quý nghe vậy đột nhiên vỗ bàn, cả giận nói: “Bệnh viện chúng ta là bệnh viện tốt nhất Giang Thành, đến bệnh viện chúng ta không mời bác sĩ chúng ta trị liệu, là muốn phá quán sao? Hắn là ai?”

Tiểu hộ sĩ mặt trái kia nhìn thoáng qua bệnh án nói: “Đúng vậy, rõ ràng là đến đập phá quán, Quý viện trưởng, hắn tên là Dương Thiên, ngài xem phải làm sao bây giờ?”

“Dương Thiên? Ta mặc kệ Dương Thiên hay không, hắn chính là.....”

Nói đến đây, thân thể Quý viện trưởng chấn động, con người đột nhiên co rút lại, không dám tin hỏi y tá trẻ mặt trái táo kia: “Người nói cái gì? Hắn tên Dương Thiên? Có phải hắn chỉ mới mười bảy mười tám tuổi, khuôn mặt tuấn lãng?”

Y tá nhỏ mặt trái sững sốt, sau đó kinh ngạc hỏi: “Quý viện trưởng, làm sao ngài biết được, ta đều không có miêu tả.”

Nàng gãi gãi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy mê hoặc.

Mà lúc này, sau khi Quý viện trưởng nghe được tiểu hộ sĩ xác nhận, chân mềm nhũn thiếu chút nữa quỵ trên mặt đất.

Trời ạ! Dương tiên sinh đến bệnh viện của hấn khám bệnh.
Đúng là vinh dự cho kẻ hèn này!

Người này đã từng may mắn nhận được giải thưởng Nobel y học nhưng lại từ bỏ.

Hơn nữa gần đây hấn ta đã tập hợp toàn bộ tứ đại thế gia Trung Y trong nước lại với nhau, trở thành nhân vật lĩnh quân y trong nước.

Hơn nữa, chữa khỏi bệnh bất trị của đại nhân vật Tưởng gia trên đảo, có thể nói y thuật của hấn thuộc hàng ngũ đứng đầu trong nước, đừng nói bệnh viện đệ nhất quân khu Giang Thành bọn họ, cho dù là bệnh viện hiệp hòa ở kinh thành, cũng tìm không ra một vị y sinh nào có tư cách chữa bệnh cho hấn.

Nghĩ tới đây, Quý viện trưởng vội vàng nói với tiểu hộ sĩ đáng yêu mặt trái táo kia: “Mau dẫn đường, ta muốn tự mình đi thăm vị kia một chút.”

Y tá nhỏ mặt trái táo hơi ngây ngẩn cả người, Quý viện trưởng là đại nhân vật trong bệnh viện của bọn họ, trừ phi là đại nhân vật có vấn đề, hoặc là quyền thế ngập trời, Quý viện trưởng mới có thể đi thăm.

Không ngờ bây giờ hấn lại đi xem một nam sinh mới mười bảy mười tám tuổi.

Nhìn thiếu niên kia ăn mặc, cũng không giống như là người đại phú đại quý a?

Y tá nhỏ mặt trái táo uyển chuyển biểu thị đối phương chỉ bị thương ngoài da mà thôi, cũng không phải...

Nhưng mà nàng còn chưa nói hết, Quý viện trưởng này đã trực tiếp quát nàng: “Tranh thủ thời gian dẫn đường đi. Nói nhảm cái gì.”

Sau khi y tá có khuôn mặt quả táo bị quở mắng thì trên mặt mang theo vẻ oan ức, đưa Quý viện trưởng đến một phòng bệnh nhỏ của Dương Thiên.

Lúc này, một bác sĩ trị liệu trong phòng bệnh đã tận tình khuyên bảo Dương Thiên: “Tuy anh bị thương nhẹ, nhưng vết dao này nhất định phải tiêm thuốc phá thương, nếu không sẽ rất nghiêm trọng, sao anh lại không nghe lời khuyên của tôi,

anh nói anh có thể xử trí, anh có thể xử trí cái gì? Không thể vì sợ tiền mà không xem bệnh, tôi mới là bác sĩ, anh nói chuyện có quyền nói chuyện của tôi sao?”

Nói đến đây, Quý viện trưởng vừa đi tới cửa, sau khi nghe vậy thì chân mềm nhũn, thiếu chút nữa quỵ xuống lần nữa.

Dương tiên sinh ra tay trị liệu cho Tưởng gia đảo đài, chân kim ba tỷ rưỡi nhân dân tệ, hắn sẽ sợ dùng tiền sao?

Nhìn bác sĩ chủ trì kia còn muốn lải nhải, Quý viện trưởng phần nộ mở miệng nói với bác sĩ chủ trì kia: “Luận quyền uy người có tư cách đánh đồng với Dương tiên sinh? Cút sang một bên cho ta.”

Bác sĩ chủ trì nghe được tức giận mắng, không khỏi nổi giận, đầu cũng không quay lại liền nổi giận mắng: “Hắc, gia trưởng người nói chuyện kiểu gì vậy, người cho rằng người là ai? Cũng có tư cách...”

Nói đến đây, đầu của hắn đã quay lại.

Khi thấy người đứng ở cửa lại là Quý viện trưởng, bác sĩ chủ trì này chân cứng như nhũn ra, sắc mặt trắng bệch, trán toát mồ hôi lạnh!

“Ta không đủ tư cách nói chuyện với người?” Ánh mắt Quý viện trưởng lạnh như băng.

“Không không không, Quý viện trưởng, sao ngài lại tới đây, không phải ta nói ngài à, ta...”

Y sư trị liệu lộ ra nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, nói năng lộn xộn.

Còn chưa nói xong, chỉ thấy Quý viện trưởng hung hăng trừng mắt nhìn hắn ta nói: “Chờ chuyện này xong rồi ta sẽ tìm người tính sổ.”

“Xong, hắn vừa đi làm ngày thứ ba đã đắc tội viện trưởng!”

Y sư chủ trì kêu rên một trận!

Viện trưởng Quý cười xấu hổ, nói: “Xin lỗi Dương tiên sinh, bác sĩ nhỏ của chúng tôi không biết nói chuyện. Xin ngài thứ lỗi!”

Dương Thiên ngẩng đầu nhìn hẩn một cái nói: “Thì ra là Quý viện trưởng. Không sao, người đã đến, vậy thì giúp ta một chuyện.”

“Hiểu rõ!”

Viện trưởng Quý gật đầu lia lịa, sau đó hung hăng trừng mắt nhìn bác sĩ chính kia một cái, nói: “Còn thất thần làm gì, mau thay đổi phòng điều dưỡng đặc biệt cho Dương tiên sinh. Loại cao cấp nhất đó. Cả ngày giám hộ hộ hộ hộ hộ hộ suốt 4 giờ.”

Vị bác sĩ chủ trì kia sững sốt một chút nói: “A viện trưởng, chẳng lẽ tiểu tử này bị bệnh bất trị gì sao?”

Dương Thiên nghe vậy mặt mũi tràn đầy cạn lời!

Quý viện trưởng nghe vậy trực tiếp đạp một cước vào mông vị chủ trị y sư kia, cả giận nói: “Tiểu tử người có thể nói tiếng người hay không? Cho người đi người cứ làm theo!”

“Ai da!” Y sư kia vội vàng lau mồ hôi lạnh trên trán, nhanh như chớp chạy ra ngoài.

Nghĩ thầm Quý viện trưởng bình thường rất hòa ái một người, hiện tại sao tính tình lại lớn như vậy.

Quý viện trưởng lấy lòng nói: “Dương tiên sinh, ngài xem ta giúp đỡ này cũng được đi.”

Dương Thiên đỡ trán thở dài nói: “Lão Quý, ta nhờ người giúp là xin người cho ta thủ tục xuất viện, người chuẩn bị cho ta phòng bệnh cấp đặc biệt cái rắm.”

“A?”

Quý viện trưởng nghe vậy hoàn toàn ngây ngẩn cả người...

Chương 302 - Chứng bệnh bất trị.

Lúc này, Thủy Vi đi tới nghi hoặc nhìn lão nhân trước mắt hỏi: “Người là?”

Quý viện trưởng cười ha ha: “Xin chào, ta là viện trưởng ở đây, nghe nói Dương tiên sinh bị thương nên đặc biệt chạy tới, thăm hỏi một chút”

Thủy Vi cảm kích nói: “Có lòng rồi!”

Quý viện trưởng nhìn Thủy Vi nói: “Ngài là đi cùng Dương tiên sinh đúng không, không biết ngài có thể khuyên Dương tiên sinh nằm viện ở chỗ này hay không, hắn muốn xuất viện.”

Đôi mắt đẹp của Thủy Vi nhìn về phía Dương Thiên hỏi: “Dương Thiên, ngươi phải xuất viện?”

Dương Thiên gật đầu nói: “Ừ, ta đã khỏi hẳn, không cần nằm viện!”

“Không được!”

Đôi mắt sao Thủy Vi hơi giận nói: “Vừa rồi ngươi suy yếu thành bộ dáng kia, nhất định phải nằm viện.”

Cuối cùng, dù nói thế nào thì Dương Thiên cũng không đồng ý với Thủy Vi, còn bị Quý viện trưởng trực tiếp kéo vào trong phòng bệnh đặc biệt.

Vốn dĩ Dương Thiên cho rằng phòng bệnh của một người sẽ yên tĩnh hơn rất nhiều, cũng đồng ý, nhưng không ngờ viện trưởng Quý đã sắp xếp tất cả mọi việc trong bệnh viện để nghe Dương Thiên truyền thụ kinh nghiệm hành nghề y.

Lúc đầu đám bác sĩ đều khinh thường, nhưng sau khi nghe Dương Thiên cứu Tưởng Bằng của đảo trên đài lấy ba tỷ rưỡi nhân dân tệ, hoàn toàn điên cuồng.

Tất cả bác sĩ bệnh đều không xem, tất cả đều đến học y thỉnh kinh với Dương Thiên.

Bọn họ đều nhỏ nhất hơn ba mươi tuổi, lớn nhất có thể có sáu bảy mươi tuổi, tất cả đều gọi Dương Thiên một tiếng Dương tiên sinh.

Cả phòng bệnh không thể đứng vững, đều đứng ở hành lang.

Một màn này khiến cho Hàn Hương Ngưng, Vương Tĩnh Thần và Hoa Yên Nhu nghe được tin tức tới thăm Dương Thiên suýt chút nữa bị dọa ngất đi.

Ba người cho rằng Dương Thiên bị bệnh nặng mới có nhiều bác sĩ tìm kiếm phương pháp chữa bệnh như vậy.

Các nàng vội vàng rơi nước mắt, vội vàng gỡ hết y sinh ra, rốt cuộc cũng nhìn thấy Dương Thiên.

Nhìn thần sắc uể oải của Dương Thiên, Hàn Hương Ngung và Hoa Yên Nhu rơi nước mắt coi như là khắc chế, mà Vương Tĩnh Thần trực tiếp nhào vào người Dương Thiên, nước mắt trong suốt không ngừng tuôn ra.

Dương Thiên không hiểu, hấn phờ phạc, chỉ là không chịu nổi sự dây dưa của đám bác sĩ này.

Nhìn hoa khôi khóc lóc vô cùng thương tâm, hấn xoa xoa cái đầu nhỏ của thiếu nữ kia hỏi: “Bạn Vương, người khóc cái gì?”

Vương Tĩnh Thần sờ soạng thân thể Dương Thiên, lo lắng khóc nói: “Dương Thiên, người làm sao vậy, rốt cuộc người bị bệnh nan y gì?”

Dương Thiên nghi hoặc hỏi: “Bệnh nan y? Ta mắc bệnh nan y sao?”

Lúc này Hàn Hương Ngung vội vàng lôi kéo bác sĩ bên cạnh vội vàng hỏi: “Bác sĩ, người không nói cho hấn biết, hấn mắc bệnh nan y gì sao?”

Bác sĩ kia cũng hoàn toàn ngây ngốc, gãi đầu nói: “Ta không biết, ta vừa tới!”

Đến cuối cùng, Dương Thiên mới hiểu rõ, hóa ra tất cả đều là hiểu lầm.

Nhìn bộ dạng khóc không thành tiếng của tiểu tử tử Hàn Hương Ngung trước mặt, Dương Thiên bất đắc dĩ nói: “Hàn lão sư, người không cần khóc, ta không sao, chỉ là bàn tay bị thương chút đao mà thôi, không nghiêm trọng lắm!”

“A?”

Hàn Hương Ngung nhìn thoáng qua, quả nhiên!

Nàng có chút nghi hoặc nói: “Vậy tại sao người lại ở trong phòng bệnh đặc biệt này? Thật sự không phải là bệnh tình nguy kịch sao?”

Dương Thiên thở dài nói: “Có chút quan hệ với viện trưởng, là ông ta sắp xếp.”

Hoa Yên Nhu hơi nghi hoặc một chút, hỏi: “Không phải nhiều bác sĩ như vậy đến khám bệnh cho người sao?”

Dương Thiên đỡ trán: ” Bọn họ đến để thỉnh giáo y thuật với ta!”

Ba người nghe vậy, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Hoa Yên Nhu nhìn phòng bệnh huyền ảo, trực tiếp gài lên với sư tử Hà Đông: “Những người không có phận sự đều cho lão nương đi ra ngoài, nếu không, lão nương sẽ nắm chặt toàn bộ cục diện của các người.”

Nàng mặc đồng phục hình cảnh, ở thượng vị lâu, tự có một cỗ khí tràng chấn nhiếp, dọa sợ tất cả mọi người.

Đợi đến khi mọi người lau mồ hôi lạnh tranh nhau chen lẫn đi ra ngoài, lúc này Dương Thiên mới thở phào nhẹ nhõm.

Cảm giác Hồ Nữ này có đôi khi tính tình táo bạo một chút cũng rất tốt!

Hàn Hương Ngưng đầu tiên nắm lấy lỗi tai Dương Thiên cả giận nói: “Tiểu hỗn đản, đao thương thì đao thương, tại sao lừa chúng ta là bệnh nan y, người có biết lão nương hay không, ách, ách, lão sư lo lắng cho người nhiều.”

Dương Thiên kêu oan: “Hàn lão sư, ta nói ta mắc bệnh nan y, vô duyên vô cớ ta tự nguyện rửa mình làm gì? Rõ ràng là các người tự tưởng tượng, sao lại trách ta?”

Hàn Hương Ngưng nghe vậy gương mặt xinh đẹp có chút ửng đỏ ngượng ngùng, bất quá vẫn là rất không phân rõ phải trái nói: “Không trách người còn có thể trách ta, người nói người không có việc gì bị thương cái gì? Nếu không bị thương chúng ta làm sao có thể lo lắng như vậy.”

Dương Thiên:...

Hắn biết mà, không thể phân rõ phải trái với Hàn Hương Ngưng.

Không nói nổi, hắn bị đánh, bị nói xong, càng bị đánh!

Hoa Yên Nhu ở một bên vụng trộm che miệng cười, Dương Thiên này cả ngày làm càn ở trước mặt nàng, nàng trị không được, không nghĩ tới khuê mật của nàng Hàn Hương Ngưng lại khiến tiểu tử này ngoan ngoãn dễ bảo.

Nhìn vẻ mặt càn lòi của Dương Thiên, nàng liền nói ra thoải mái!

Mà lúc này Vương Tĩnh Thần lại nóng nảy.

Nàng vội vàng bảo vệ lỗ tai Dương Thiên nói: “Hàn lão sư, người đừng trách cứ Dương Thiên, hắn hiện tại là bệnh nhân, cần dưỡng thương.”

Hàn Hương ngưng mắt đẹp nhìn Dương Thiên, lại nhìn Vương Tĩnh Thần, hừ một tiếng.

Khuôn mặt Vương Tĩnh Thần ửng đỏ, nhưng vẫn rất quật cường.

Cuối cùng, Hàn Hương Ngưng buông tha cho Dương Thiên, tuy nhiên lại thừa dịp lúc Vương Tĩnh Thần không chú ý ghé vào bên tai Dương Thiên thấp giọng nói: “Tiểu hồn đản, bây giờ còn nói người không có yêu sớm, sau khi khỏi bệnh sẽ viết cho lão nương một ngàn chữ kiểm điểm nghiêm túc tỉnh lại, nếu không người sẽ dễ chịu!”

Dương Thiên tròn mắt há hốc mồm, đây là đang đi đâu vậy!

Sao hắn không biết yêu sớm vậy?

Còn có, hắn chính là Phá Thiên Tiên Đế, tu hành ba trăm năm ở Huyền Thiên đại lục.

Có được đoạn tuổi tác trí tuệ này, còn có thể xem như yêu sớm?

Hắn há miệng muốn giải thích, nhưng tiểu tử này căn bản không cho hắn cơ hội giải thích.

Hàn Hương ngưng cười nhẹ nhàng nói với Vương Tĩnh Thần: “Bạn Vương, nếu bạn học Dương Thiên không có việc gì, vậy chúng ta đi trước đây, người ở lại chăm sóc hắn được không.”

Vương Tĩnh Thần thiếu chút nữa hưng phấn nhảy dựng lên. Vội vàng gật đầu như gà con mổ thóc nói: “Hàn lão sư, người yên tâm đi, ta nhất định sẽ chăm sóc hắn chu đáo!”

Ban đầu Dương Thiên không biết chuyện gì xảy ra tí mĩ, nhưng cuối cùng đã hiểu.

Toàn thân hấn trên dưới chỉ là tay trái bị thương, mà cô gái nhỏ này từ đâu lấy ra một cái băng gạc giúp hấn bọc tay phải lại.

Dương Thiên sụp đổ hỏi nàng ta điều gì.

Nàng nói đôi xứng đẹp mắt.

Chẳng qua là... • vì đẹp mắt!

Dương Thiên sắp điên rồi, nhưng sau đó hấn đã hiểu vì sao Vương Tĩnh Thần lại làm như vậy.

Hai tay bị hoàn toàn bao phủ, chuyện gì cũng không tiện, cứ như vậy Vương Tĩnh Thần liền hưng phấn lên, tiến lên hỗ trợ.

gãi ngứa, xoa bóp cho hấn, chăm sóc thật cẩn thận!

Cuối cùng, còn gọt một quả táo với Dương Thiên.

Mới đầu Dương Thiên không chú ý, nhưng sau khi nàng gọt xong, Dương Thiên nhìn thoáng qua không khỏi ngẩn người hỏi: “Sao chỉ còn lại hột? Thịt quả người ăn sao?”

Vương Tĩnh Thần má ửng hồng, đôi mắt đẹp có chút xấu hổ trốn tránh nói: “Ta không biết gọt táo, vì gọt quả táo này, ngón tay của ta còn chảy máu, người xem!”

Nói xong, duỗi ra ngón tay trắng nõn kia, phía trên vẽ một vết đỏ thẫm.

Dương Thiên đỡ trán, cô bé ngốc nghếch này muốn cùng mình nằm viện sao?

Dương Thiên rút hết băng vải trên tay ra, thương thế trên tay hấn đã sớm khỏi hấn.

Ngay cả một vết sẹo cũng không thấy.

Sau đó, hấn cầm bàn tay nhỏ bé của cô gái nhỏ này tới, băng bó cho nàng một chút.

Khuôn mặt xinh đẹp của Vương Tĩnh Thần có chút ngượng ngừng nói: “Dương Thiên, thật xin lỗi, rõ ràng là ta ở lại chiếu cố người, lại không nghĩ tới còn muốn làm phiền người.”

Dương Thiên cười nói: “Không sao, ta quen rồi!”

Vương Tĩnh Thần nghe vậy lập tức không vui, tức giận trừng mắt nhìn Dương Thiên.

Dương Thiên thấy vậy, tựa hồ cũng mơ hồ hiểu được Huyền Thiên đại lục vì sao lại độc thân ba trăm năm.

Nhìn cô bé bữu môi, bộ dạng ủy khuất, Dương Thiên sờ sờ mũi, cầm lấy một quả táo gọt cho nàng.

Từ đầu đến cuối, vỏ quả không đứt, sau đó hưởng thụ ánh mắt sùng bái của tiểu nha đầu trước mắt này!

Sau khi gọt xong quả táo cho nàng, nàng mới một lần nữa lộ ra nụ cười.

Dương Thiên lắc đầu có chút không hiểu chuyện này.

Một quả táo nho nhỏ có thể dỗ nàng vui vẻ, nếu như một xe quả táo còn không phải sẽ kéo nàng chạy đi sao!

Vương Tĩnh Thần ăn quả táo, chậm rãi, vô cùng hấp dẫn!

Nàng nhìn Dương Thiên hiếu kỳ hỏi: “Dương Thiên, vết thương của ngươi đã lành rồi, khi nào xuất viện!”

Dương Thiên cười nói: “Càng chậm càng tốt!”

Hiện tại hắn đã cảm giác cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần sắp đột phá trung kỳ, trong khoảng thời gian này, hắn phải dùng toàn bộ tinh lực để đột phá bình chương này.

Vương Tĩnh Thần lại không biết cái này, đôi mắt đẹp của nàng cong lên, lộ ra hàm răng trắng, nói: “Ngươi trốn học như vậy, không sợ ta nói cho Hàn lão sư.”

Dương Thiên vươn ngón trỏ, thân mật véo mũi cô gái trắng nõn cao ngất một cái, nói: “Ngươi sẽ không!”

Vương Tĩnh Thần đỏ mặt, đắc ý cười nói: “Vậy ngươi sai rồi, muốn ta không nói cho lão sư cũng được, trừ phi ngươi cầu ta!”

Chương 303 - Đại lão tề tụ.

Vương Tĩnh Thần ngày người cho tới trưa cuối cùng cũng đi, cuối cùng còn nói mỗi ngày thả học xong sẽ tới dạy bù cho hắn.

Dương Thiên cười lơ đãng với chuyện này.

Hiện tại, cho dù hắn không cần nghe chương trình học gì, cuối cùng nhất định cũng sẽ thi đỗ đại học, đoạt được khôi thủ!

Dương Thiên cảm giác hiện tại điều quan trọng nhất của mình chính là tăng thực lực lên, hôm nay hắn đã tiêu hao hết tiên nguyên, cảnh giới vốn nửa tháng không hề buông lỏng nay đã mơ hồ có xu thế đột phá.

Hắn muốn nhanh một chút đột phá cảnh giới tiếp theo, Luyện Thần Phản Hư, chỉ cần đạt tới cảnh giới này, liền có thể ngự kiếm mà đi, trở thành Tiên giả chân chính.

Nghĩ đến cảm giác bay lượn trên bầu trời kiếp trước, trái tim Dương Thiên không khỏi xao động!

Hắn khoanh chân ngồi ở trên giường bệnh, lấy ra trên trăm viên linh thạch, dự định tiêu hao tiên nguyên to lớn bù đắp lại.

Phòng bảo vệ cửa bệnh viện.

Một lão bảo vệ nhìn tiểu hộ vệ thực tập trước mặt, nói: “Tiểu Vương à, người đừng nhìn chúng ta có năng lực nhẹ nhàng không cần gì, thật ra không phải vậy, vệ môn không phải ai muốn làm là làm được.”

Tiểu Vương ngày đầu tiên đi làm, đang bàn giao với đại gia gác cổng, nghe vậy bữu môi nói: “Lão đại gia, người đừng khoác lác nữa, bệnh viện có ai không biết người chưa từng học tiểu học, tối thiểu ta còn học qua sơ trung, người đều có khả năng, vì sao ta không thể làm?”

Lão đại gia gác cổng bị vạch trần điểm yếu, sắc mặt lập tức có chút không dễ nhìn, hắn cố biện giải nói: “Ai khoác lác, làm nghề này cũng không phải chú ý học vấn cao thấp, mà là đôi chiêu thức của người nhất định phải phóng ra điểm sáng, có người có thể chọc, có người nếu người để hắn mất hứng, bát cơm này của người coi như chấm dứt.”

Tiểu Vương bị hù sừng sốt, hỏi: “Còn có cách nói này.”

Ông bảo vệ hít sâu một hơi thuốc nói: “Đúng vậy, người cũng không nhìn xem, lão già ta làm nghề này nửa đời người rồi, không làm gì cả, không phải chứng minh đôi chiêu của ta rất sáng sủa sao.”

Tiểu Vương cười hắc hắc nói: “VẬY lão đại gia ngươi phải dạy cho ta biết, ngày đầu tiên ta đi làm cái gì cũng không hiểu.”

Ông lão gác cổng đang muốn trang bức với thanh niên trước mắt này, chỉ thấy một chiếc xe đại chúng màu đen bên ngoài không ngừng ấn còi.

Tiểu vương nhìn thoáng qua chiếc xe đại chúng kia, hô: ” Ần cái gì Ần, xuống đây đăng ký cho ta, lái một chiếc Passat xem ngươi bị trâu bò.”

Ông bảo vệ nghe vậy biến sắc nói: “Thằng ranh con, mẹ nó ngươi mù à, đó là rục rở đó.”

“A?”

Tiểu Vương ngăn người, lúc này, cửa sổ xe lách xuống, chỉ thấy một nữ tử dáng người xinh đẹp quyến rũ cười nói: “Tiểu ca tính khí thật là lớn, chiếc xe này của ta cho dù là cửa lớn của chính phủ cũng thông hành không trở ngại, không nghĩ tới ở chỗ này lại bị người ngăn lại.”

Đại gia gác cổng thấy vậy suýt chút nữa bị dọa ngất đi, nhìn thấy Tiểu Vương còn muốn xuất khẩu cuồng ngôn, vội vàng che miệng của hắn, nói với nữ tử trong xe: “Xin lỗi Ôn tiểu thư, đồ đệ này của ta hôm nay chết cha, tâm tình không tốt, ngài ngàn vạn lần phải rộng lòng tha thứ nha.”

Ôn Nhã che đôi môi đỏ mọng cười khanh khách hai tiếng nói: “Không sao, không cần sợ hãi, ngươi xem ngươi bị dọa sợ, ta cần xuống xe đăng ký sao.”

Đại gia gác cổng vội vàng mở miệng nói: “Không cần, không cần đăng ký, mời ngài vào.”

Nói xong, trực tiếp đá tiểu vương một cước, nói: “Mở to hai mắt nhìn cho rõ, sau này xe của Ôn tiểu thư ngươi dám cản ta chém ngươi.”

Chờ Huy Đằng đi rồi, Tiểu Vương mang theo oán niệm nói: “Nữ nhân kia nhìn không phải là tiểu tam bị người bao dưỡng sao? Làm sao? Chúng ta ngay cả tiểu tam đều không thể trêu vào?”

Đại gia gác cổng nghe vậy sợ tới mức chân mềm nhũn thiếu chút nữa quỵ xuống cho Tiểu Vương.

Hắn kinh sợ nói: “Tiểu tử, ngươi biết cái gì, tên của nàng là Ôn Nhã, Ôn nữ vương, một người có tiếng tăm lừng lẫy dưới lòng đất Giang Thành, mấy năm trước chỉ dẫn theo một người nhấc lên gió tanh mưa máu dưới lòng đất Giang Thành, thống nhất thế lực hắc ám Giang Thành, chỉ cần nàng nói một câu, ngươi liền vô thanh vô tức ném xuống biển cho cá ăn.”

Tiểu Vương hít một hơi khí lạnh nói: “Ta đi!”

Đại gia gác cổng cũng bị dọa không nhẹ, tranh thủ thời gian uống hai ngụm nước nói: “Bình thường nơi này không có đại nhân vật gì, ngươi về sau chỉ cần chú ý một chút, sẽ không có nguy hiểm.”

Tiểu Vương gật đầu, sau đó thấy ngoài cửa có một chiếc xe hơi màu đen, nhìn đại gia gác cửa nằm trên xích đu hỏi: “Lão đại gia, ngoài cửa có một chiếc xe hơi cao cấp, ta có cần để hắn đăng ký một chút không?”

“Xe gì?” Lão đại gia hí mắt hút thuốc, ngồi trên xích đu dự định buông lỏng một hồi.

Tiểu Vương gãi đầu nói: “Không biết, chỉ biết, hình như có một cái ô.”

“Soa Á Địch, tiểu vương không phải ta nói ngươi, loại xe này cũng coi như là xe sang? Ngăn lại cho ta, làm theo quy trình.”

Tiểu Vương gật đầu, lát sau trở về cầm một nắm tiền nói: “Đại gia, người ta không đăng ký còn rút cho ta một nắm tiền, rõ ràng là xem thường ta.”

“Một người có tài năng xuất chúng như Á Địch?”

Đại gia gác cổng hừ một tiếng đứng lên nhìn ra bên ngoài.

Nhưng mà không nhìn không sao, sau khi nhìn, thiếu chút nữa sợ tới mức bệnh tim phát tác, lần nữa ném cho Tiểu Vương một cái tát.

Tiểu Vương tức giận nói: “Lão đại gia, ông đánh ta làm gì?”

Ông bác ngoài cửa suýt chút nữa đã khóc, cả giận nói: “Đây là so với Á Địch sao? Đây là Bugatti, tiểu tử nhà ngươi muốn hại chết ta à.”

Trên mặt Tiểu Vương lộ ra vẻ ủy khuất, nói: “Không phải ngài nói là Á Địch sao?”

Ngay sau đó, chiếc thứ ba, rút cuộc Tiểu Vương cũng ngăn hẳn lại, không vì cái gì khác, bởi vì đối phương lái một xe điện, hai bánh!

Vẻ mặt Tiểu Vương phần hận, chiếc xe khác hẳn không đặc tội nổi, chiếc xe điện này hẳn không đặc tội nổi sao?

Vốn dĩ xe điện không cần đăng ký, nhưng vừa rồi bị đả kích hai lần, vì tìm một chút cảm giác ưu việt, Tiểu Vương đã lôi kéo đối phương đăng ký.

Người trẻ tuổi mặc áo đen, dáng người gầy gò đeo kính râm ở cửa sổ phòng môn đưa cho ông cụ canh cổng một điều thuốc nói: “Lão Trương, được đấy, xe điện người cũng cho đăng ký.”

Vệ gia đầu tiên là sững sốt, sau đó thấy được người tới, trực tiếp từ trên xích đu ngã xuống, khóe miệng phát khô cung kính nói: “Triệu tiên sinh, ngài đừng nóng giận, đồ đệ này của ta hôm nay bà nội nó vừa qua đời, tâm tình không tốt, ngài đại nhân bắt kẻ tiểu nhân a!”

Triệu Nhiên cười ha ha nói: “Ta không có lòng dạ hẹp hòi như vậy, bây giờ còn cần đăng ký sao, ta đang vội!”

Vệ gia vội vàng nói: “Không, không cần đăng ký, mời ngài vào, tiểu tử này đặc tội ngài, ta thay ngài hả giận!”

Nói xong, hắn tát một cái lên đầu Tiểu Vương.

Triệu Nhiên ha ha cười nói: “Được, đi, có rảnh uống rượu!”

Hắn đi xong, chân của ông gác cổng vẫn còn run rẩy.

Thấy Tiểu Vương không phục, người gác cổng đại gia tức giận đến mức giậm chân cả giận nói: “Người có biết vị thần này là ai không?”

“Hả?” Tiểu Vương ngây ngẩn cả người.

“Hắn không phải là một cái xe chạy bằng điện sao? Còn là hai bánh xe, chẳng lẽ là đại nhân vật ghê gớm gì?”

Ông lão gác cổng dậm ngực dậm chân nói: “Ông ta là mãnh tướng đệ nhất dưới tay Vương Liệt, Triệu Nhiên, hiện tại vị kia đang nổi danh, chương quản sản nghiệp trên trời dưới đất

của Kim gia, có thể nói là đại lão xếp thứ ba dưới lòng đất Giang Thành! Nếu không phải trước đó ông ta chém giết thường xuyên nằm viện ta và ông ta có chút giao tình, người đã sớm nằm vào phòng bệnh rồi.” Tiểu Vương nghe vậy, sợ tới mức thiếu chút nữa tè ra quần.

Ai da, không được a, môn vệ này thật đúng là không phải người làm việc.

Lúc này ông bảo vệ cửa cũng không để cho Tiểu Vương trông cửa, tự mình ra trận.

Sau đó, hắn cảm thấy vô cùng may mắn vì quyết định này.

Đại lão Giang thành Vương Liệt, Lý cục, Mạnh bí thư, Bả Tử Địch Hoành Giang Thành. Đoàn người tập đoàn Kim thị Huy tỉnh Kim Lập Huy. Thượng tá Tần gia Tần Lương Chính, thiếu tướng Tần Nghị, cuối cùng thậm chí ngay cả Tần lão đức cao vọng trọng nhất Giang thành cũng tự mình tới.”

Nhiều đại nhân vật tề tụ như vậy, dù là Môn vệ đại gia kiến thức rộng rãi, cũng kém chút bị dọa ngất đi.

Cho tới trưa, ai cũng không đăng ký, dưới ánh mắt cung kính của đại gia gác cổng và Tiểu Vương lái xe vào bệnh viện.

Tiểu Vương khóe miệng phát run nói: “Lão đại gia, như vậy đều là đại nhân vật đến nơi đây, làm gì? Chẳng lẽ ồ a là tập thể sinh bệnh?”

Lão đại gia hít một điếu thuốc, nói: “Ta thấy không giống, mục đích bọn họ tới đây chỉ có một.”

Tiểu Vương nghi vấn hỏi: “Mục đích gì?”

Lão đại gia chậm rãi phun ra một ngụm khói mù nói: “Xem ra địa vị của nhân vật lớn hơn bọn hắn!”

Tiểu Vương nghe vậy, chân cẳng đều đang run lên.

Đại lão trên đường Giang thành, cấp bậc này có đủ lớn hay không?

Địch Hoành đệ nhất nhân trong thành phố, cấp bậc này có đủ phân lượng hay không?

Cấp bậc Tần Nghị, Thiếu tướng, chương quản toàn bộ lực lượng quân đội Giang Thành, cấp bậc này có đủ rung động

hay không.

Cuối cùng Tàn lão gia tử cũng bị kinh động.

Nhiều người tụ tập một chỗ vì một người có phân lượng còn nặng hơn bọn họ.

Vậy người này phải có bao nhiêu năng lực?

Tiểu Vương quả thực không dám tưởng tượng, cuối cùng về mặt đau khổ nói: “Cái gì vậy, gác cổng đại gia, ta còn trẻ, không muốn ném xuống sông cho cá ăn, lúc trước ngài nói không sai, thủ vệ này không phải ai muốn làm là làm, tiểu tử thật sự không có bản lĩnh, ta phải đi từ chức ngay giờ.”

Hắn thật sự sợ không có mặt đắc tội với vị này, bàn giao mạng nhỏ ở đây.

Chương 304 - Tập đoàn hủy diệt.

Lúc Dương Thiên đang tu luyện, chỉ cảm thấy ngoài cửa phòng bệnh truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Ngay sau đó Tàn lão của Tàn gia, Tàn Nghị của quân khu, Tàn Lương Chính, Vương Liệt của thể lực ngâm Giang Thành, Ôn Nhã, Đại Ngạc Kim Lập Huy của Huy tỉnh, toàn bộ đám người Địch Hoành trong thành phố đều đến nơi này.

Một gian phòng, lần nữa bị chật ních.

Trong tay tất cả mọi người đều mang theo quà tặng giá trị đắt đỏ, nhân sâm trăm năm, linh chi, tổ yến...

Dương Thiên kinh ngạc nói: “Sao các người đều tới?”

Tàn lão tiến lên một bước ân cần nói: “Dương tiên sinh, nghe nói ngài nằm viện rồi, chúng ta đến xem thử!”

Dương Thiên bất đắc dĩ nói: “Chỉ là vết thương ngoài da. Hiện tại đã khép lại, các người có phải là có chút chuyện bé xé ra to hay không.”

Ôn Nhã tiến lên nghi ngờ nói: “Dương tiên sinh, ngài đã vào ở trong phòng bệnh đặc biệt này, làm sao có thể chỉ bị thương ngoài da?”

Dương Thiên nhìn Quý viện trưởng, Quý viện trưởng ngượng ngùng cười nói: “Mọi người không nên hiểu lầm, ta là vì để Dương tiên sinh điều dưỡng thân thể cho tốt, lúc này mới tự chủ trương!”

Mọi người:...

Quý viện trưởng cũng toát mồ hôi lạnh, ông ta biết Dương Thiên không phải người bình thường, nhưng không ngờ hắn có quyền thế lớn như vậy.

Chỉ bị cắt tay đã khiến toàn bộ Giang Thành chấn động, tất cả đại lão đều tề tụ ở đây, đây là lần đầu tiên trong mấy chục năm qua!

Cuối cùng, dưới sự khuyên bảo của Dương Thiên, mọi người mới rời đi.

Giờ phút này, trong phòng chỉ còn lại Kim Lập Huy!

Dương Thiên thấy vậy, sắc mặt bình tĩnh gọt quả táo nói: “Có chuyện gì nói với ta?”

Kim Lập Huy cung kính mở miệng: “Dương tiên sinh, chuyện ngài giao cho ta, ta làm xong rồi.”

Sắc mặt Dương Thiên khẽ nhúc nhích, sau đó tiếp tục gọt táo: “Đám người Bằng Cao, Thẩm Anh đâu, để bọn họ vào, ta muốn nghe báo cáo kỹ càng.”

Kim Lập Huy gật đầu, sau đó gọi điện thoại, Thẩm Anh, Bằng Cao, cùng với ba người Hà Hồng trong vòng một phút đồng hồ tiến vào phòng bệnh.

Bốn người vốn là đại nhân vật danh chấn Huy Tỉnh, nhưng ở trước mặt Dương Thiên lại thành thật hơn cả một học sinh tiểu học.

Dương Thiên bình tĩnh nhìn Kim Lập Huy nói: “Ba người này dùng thuận tâm sao?”

Ba người nghe vậy lập tức tái mặt, dồn dập nhìn về phía Kim Lập Huy cầu xin tha thứ.

Cái chết của Ngụy lão đại lúc trước, bọn họ còn rõ mồn một trước mắt.

Kim Lập Huy ý vị thâm trường nhìn ba người một cái, sau đó cung kính nói: “Thuận tâm, đều rất phối hợp.”

Dương Thiên ra vẻ không thấy được ánh mắt của bốn người, hần cần gõ ba người này một cái là được rồi.

Hắn lạnh nhạt hỏi: “Sự tình tiến triển thế nào rồi? Lúc trước nói một tháng rất nhanh sẽ trôi qua, trang phục sản nghiệp của Lý thị cách phá sản cần vài ngày.”

Kim Lập Huy cười nói: “Trong khoảng thời gian này chúng ta đã mua chuộc gần một nửa quan lớn của bọn họ, tung tin đồn, cổ đông đã rút vốn, lòng người công ty bọn họ hoảng sợ, thị trường chứng khoán sụt giảm, cách thời gian phá sản, ngay hôm nay.”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt: “Dẫn ta đi!”

Kim Lập Huy há miệng thở dốc, sau đó nhìn ánh mắt không thể cự tuyệt của Dương Thiên, không khỏi cười khổ gật đầu.

Thanh Thủy Thị là siêu cấp thành thị có thể xếp hạng thứ nhất ở Huy Tinh, so với Giang Thành thì vượt qua gấp ba lần.

Cho nên, trình độ phồn hoa của nơi này gần như sánh ngang với một đường trong nước!

Năm người lái xe ba tiếng đồng hồ đến Thanh Thủy, dưới sự yêu cầu của Dương Thiên, chạy thẳng đến tập đoàn Lý thị.

Tập đoàn Lý thị, Dương Thiên đã từng đến nơi này, vốn là nơi tràn ngập sự xúc động, nhưng bây giờ lại là một mảnh tiêu điều, hai ba người lẻ loi từ trong tập đoàn đi ra, sau khi rời khỏi chức vụ thì chuyển hành lý đi ra.

Dương Thiên thấy vậy thì nhếch miệng cười lạnh!

Ở kiếp trước, hắn từng dốc hết tất cả lập nghiệp ba lần, nhưng đều bị Dương gia Lý gia kinh thành chèn ép đến phá sản.

Đời này, thay phiên nhau đổi thay!

Rốt cục hắn cũng có thực lực không chế vận mệnh!

Dương Thiên nhìn thoáng qua Kim Lập Huy, bình tĩnh nói:
“Làm không tệ.”

Được Dương Thiên khích lệ, Kim Lập Huy lập tức thụ sủng nhược kinh, điều này làm cho hắn có chút không thể tưởng tượng nổi, bởi vì cho dù là người cầm đầu trong Thanh Thủy thị khen hắn, hắn cũng không có sợ hãi như vậy!

Dương Thiên nhìn về phía Hà Hồng đi tới.

Hà Hồng sợ tới mức vội vàng lui về phía sau hai bước, khoe miệng run rẩy nói: “Dương tiên sinh, ngài làm vậy là sao?”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Đừng nhúc nhích!”

Hà Hồng sợ tới mức lập tức ngừng bước chân, hai chân đang run lên, chân như nhũn ra, cho rằng Dương Thiên sẽ ra tay với hắn.

Nhưng mà, một màn kế tiếp Hà Hồng trực tiếp trợn tròn mắt.

Chỉ thấy Dương Thiên gỡ kính râm trên mặt hắn xuống, nói:
“Cho ta mượn dùng một chút!”

Hà Hồng lập tức thở phào nhẹ nhõm, hắn lau mồ hôi lạnh trên trán nói: “Dương tiên sinh ngài nếu thích cứ việc lấy đi.”

Dương Thiên không nói gì, mà đeo kính râm lên mặt, che khuất nửa khuôn mặt!

Hắn làm như vậy, chỉ là không muốn để cho người Lý gia nhìn thấy hắn!

Hiện tại thời cơ chưa tới, chưa đến lúc ngả bài!

Mọi người nhìn Dương Thiên đeo kính râm, chỉ cảm thấy khí chất trên người thiếu niên đột nhiên biến đổi.

Nếu như trước đó có khí tức siêu phàm thoát tục, mà sau khi đeo kính râm, cả người đều mang theo khí chất lạnh lùng, đều phải cường đại hơn khí tràng của bất kỳ một vị đại lão nào mà bọn họ từng thấy.

Cả người, có loại cảm giác người lạ chớ tiến.

Dương Thiên không chú ý đến vẻ mặt biến hóa của mọi người, nhìn tòa nhà gần ba mươi tầng này, lạnh nhạt mở miệng nói:
“Đi vào!”

Một đoàn người gật đầu, vội vàng đuổi theo bước chân của Dương Thiên!

Đến nội bộ tập đoàn, một bảo an tiến lên chất vấn: “Các người đang làm gì? Hiện tại nơi này đã không mở ra với bên ngoài, các người không biết sao?”

Dương Thiên hờ hững: “Chủ tử của người đâu? Bảo hắn đi ra gặp ta!”

Bảo vệ quan sát Dương Thiên từ trên xuống dưới, mặc dù đeo kính râm có một loại khí tràng khó có thể nói, nhưng quần áo của người lại là hàng vỉa hè.

Hắn là bảo an của tập đoàn Lý thị, gặp qua muôn hình muôn vẻ đại nhân vật, trước mắt vị này không phù hợp với hình tượng của đại nhân vật, hơn nữa tuổi tác của đối phương tựa hồ mới mười bảy mười tám tuổi, không khỏi càng thêm khinh thị.

Hắn không kiên nhẫn khoát tay áo nói: “Tổng tài tập đoàn chúng tôi đâu phải là người nói gặp là gặp, hẹn trước sao? Mau rút cho tôi! Nếu không tôi sẽ bắt đầu đuổi người!”

Dương Thiên khinh thường: “Ta muốn gặp hắn là vinh hạnh của hắn, còn cần hẹn trước sao?”

Bảo an móc ra cảnh côn nói: “Tiểu tử người muốn kiếm chuyện đúng không!”

Hà Hồng bước tới nói: “Người muốn chết?”

Bảo an thấy trong tay Hà Hồng cầm một thanh dao găm sắc bén, sắc mặt lập tức có chút khó coi.

Dương Thiên ngăn cản Hà Hồng, sau đó bình tĩnh nhìn bảo an kia nói: “Người hỏi một câu, hắn có muốn biết nguyên nhân tập đoàn này bị diệt hay không.”

Bảo vệ sững sờ, sau đó đột nhiên nhìn thấy Kim Lập Huy ở sau lưng Dương Thiên, sắc mặt lập tức trắng bệch!

Vị này, không phải là tổng tài tập đoàn Kim thị gần một tháng qua vẫn luôn không ngừng chèn ép tập đoàn bọn họ sao?

Sao hắn lại tới đây?

Hơn nữa, còn đứng ở sau lưng thiếu niên?

Bảo vệ biết, có thể làm cho vị đại lão Huy tỉnh này đứng ở phía sau vị này rút cuộc ý vị như thế nào.

Thế là, trong ánh mắt nhìn Dương Thiên càng thêm sợ hãi.

Khóe miệng hắn run rẩy nói: “Ta lập tức đi thông báo cho tổng tài của chúng tôi, ngài xin chờ một chút!”

Dương Thiên gật đầu, bảo an đi rồi, năm người đứng trong đại sảnh, trên người mỗi người đều tản ra khí tức cường đại, khiến người nơi này nhao nhao ghé mắt!

Tầng cao nhất của tập đoàn Lý thị, trong văn phòng xa hoa rộng hơn ba trăm mét vuông này, Lý Thành vẽ mặt chán chường hút thuốc.

Trong phòng khói mù lượn lờ, mặt đất vô số tàn thuốc.

Tập đoàn Lý thị bị chèn ép một cách khó hiểu, thời gian ngắn ngủi không đến một tháng, dây chuyền tài chính đứt gãy, con đường nhập hàng, con đường tiêu thụ đứt gãy, sản nghiệp quần áo vốn đứng đầu Huy Tỉnh của hắn dưới tình huống không có bất kỳ chuẩn bị nào sụp đổ, tất cả quản lý cấp cao nhao nhao nhảy sang tập đoàn Kim thị.

Toàn bộ tập đoàn Lý thị có thể nói trực tiếp hủy ở trong tay hắn.

Hắn hôm nay mới hơn ba mươi tuổi, nhưng đã là một đêm đầu bạc.

Nghĩ lại trở lại trong gia tộc phải thừa nhận loại lửa giận nào, tâm tình Lý Thành không khỏi táo bạo lần nữa.

Lúc này, bảo vệ kia đột nhiên sợ hãi tiến vào văn phòng.

Lý Thành cau mày nhìn hắn uống: “Càng ngày càng không hiểu quy củ, đồ vật giống như chó, ai cho phép ngươi vào, ngươi có tư cách gì đến văn phòng này?”

Sắc mặt bảo an kia bị nhục mạ, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, vốn hắn trung với tập đoàn Lý thị, người khác đều đi, hắn vẫn còn lưu lại.

Nhưng cách làm hiện tại của tổng tài tập đoàn trước mắt này lại làm cho hắn vô cùng lạnh lòng.

Hắn không khỏi cảm thấy thoải mái đối với việc tập đoàn Kim gia Kim Lập Huy chèn ép công ty này.

Nhìn Lý Thành muốn cầm đồ ném hắn ra ngoài, bảo an cả giận nói: “Đều đã đến lúc này, ngươi còn thần khí cái gì? Cho rằng mình vẫn là tổng tài cao cao tại thượng? Lão tử đến chuyện thứ nhất thông báo ngươi, lão tử không làm nữa, chuyện thứ hai, Kim Lập Huy ở dưới lầu điểm danh muốn gặp ngươi. Lời ta đã truyền đến, có thấy hay không tùy ngươi.”

Lý Thành thần sắc chấn động, không để ý đến lời nói phía trước của bảo an, mà là kinh ngạc hỏi: “Ngươi nói cái gì? Ngươi nói ai muốn gặp ta?”

Bảo an lạnh lùng cười: “Không biết!”

Dứt lời, rầm một tiếng đóng cửa lại, xoay người rời đi.

Lý Thành thất hồn lạc phách, giống như chó nhà có tang.

Hiện tại, tan đàn xẻ nghé, hắn chúng bạn xa lánh, tất cả người hắn tin nhiệm toàn bộ mang theo tư liệu nhảy vào, bây giờ ngay cả một bảo an nho nhỏ cũng dám hô to gọi nhỏ đối với hắn cho sắc mặt hắn nhìn.

Cái này... rốt cuộc là vì sao?

Chương 305 - Không bằng người nhà.

Dương Thiên nhìn người đàn ông mặc âu phục đang đi về phía bọn họ, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh.

Lý Thành, cậu em vợ trên danh nghĩa của hắn! Sản nghiệp trang phục của Lý thị thuộc về hắn quản!

Bất kể là kiếp trước, hay là kiếp này, hắn đều đóng vai nhân vật xấu.

Bản thân Lý Thành ở Huy châu, cha mẹ Dương Thiên cũng ở Hoài huyện Huy châu!

Bởi vì lúc trước phụ thân Dương Quốc của hắn còn chưa thoát khỏi Dương gia, đã từng bởi vì hắn là hoàn khổ mà giáo huấn hắn, cho nên tiểu cữu này ghi hận trong lòng.

Cho nên bởi vì lân cận, mỗi lần phụ thân hắn làm ăn hơi khởi sắc, Lý Thành Vận dụng năng lượng của mình khiến phụ thân hắn không còn gì cả, táng gia bại sản.

Ngay lúc Dương Thiên tử tử đến tìm hắn nói nhà hắn đã không chống đỡ nổi nữa, chính là chuyện tốt cậu em trên danh nghĩa này làm!

Đủ loại việc ác, Dương Thiên sao có thể quên được.

Mỗi khi nghĩ đến cảnh này, Dương Thiên Tâm không thể bình tĩnh.

Hắn biết Lý Thành, nhưng Lý Thành lại không biết hắn.

Bởi vì ở kiếp này, lần cuối cùng hai người gặp mặt là năm năm trước, thời gian năm năm mới mười hai mười ba tuổi, còn rất non nớt.

Nhưng năm năm sau, hắn đã trưởng thành, hơn nữa đã từng ở Huyền Thiên đại lục ba trăm năm, đã trở thành tiên giả. Cả người giống như được thăng hoa, còn đeo kính râu, Lý Thành càng thêm không nhận ra.

Lý Thành nổi giận đùng đùng đi đến bên cạnh Kim Lập Huy, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Họ Kim, ngươi đào tất cả mọi người bên cạnh ta đi, tản lời đồn, dẫn đến cổ đông của ta rút vốn, giá cổ phiếu sụt giảm, trực tiếp phá sản, những thứ này ngươi có dám thừa nhận hay không?”

Kim Lập Huy học theo giọng điệu bình tĩnh của Dương Thiên mở miệng nói: “Ngươi có ý kiến gì?”

“Ta đi!”

Không chỉ có Lý Thành còn có nhân viên nội bộ của công ty hắn trợn tròn mắt, ngay cả Hà Hồng, Thẩm Anh cùng với Bàng Cao ba người cũng lộ ra biểu lộ kinh ngạc.

Câu trả lời này, thật sự không nên quá bá khí!

Khóe miệng Lý Thành run rẩy kịch liệt.

Hiện tại, hắn ở trước mặt nhân viên chính là một chuyện cười.

Đôi mắt hần sung huyết, nắm chặt nắm đấm hỏi: “Vì sao, họ Kim, vì sao người khắp nơi nhằm vào nghề may trang phục của Lý gia ta, người tiêu xa hải ngoại, ta chỉ chuyên chú vào quốc nội, hai nhà chúng ta căn bản không có bất kỳ xung đột lợi ích gì, người vì sao phải ác như vậy.”

Kim Lập Huy cười nói: “Người đắc tội không phải ta, mà là vị trước mắt người này.”

Nói xong ánh mắt mang theo vẻ cung kính nhìn về phía Dương Thiên.

Lý Thành hồ nghi đánh giá Dương Thiên.

Lúc này thiếu niên đeo kính râm, dáng người thon dài, mặt như quan ngọc, mặt như đao gọt, ngũ quan tuần lãng, cả người tản ra khí phách vương giả cao ngạo, khiến người ta có xúc động quỳ bái.

“Người là ai?”

Lý Thành cảm giác thiếu niên trước mắt này có chút quen thuộc, lại nghĩ mãi mà không rõ đã gặp qua ở nơi nào.

Dương Thiên không để ý đến nghi vấn của hắn, mà là lạnh nhạt hỏi: “Lý Thành, người hỏi hận không?”

Lý Thành sững sờ, không rõ ràng cho lắm, nhưng vẫn cố gắng trấn định nói: “Ta? Hỏi hận? Người đang nói đùa sao? Ta là người của Lý gia kinh thành, cả đời này ta làm chuyện gì, cũng chưa từng hỏi hận!”

Dương Thiên gật đầu, sau đó ánh mắt nhìn về phía Kim Lập Huy.

“Tác ra toàn bộ danh sách các công ty liên quan, hợp tác với tập đoàn Lý thị ở Huy Tỉnh, tôi muốn bọn họ phá sản trong một đêm!”

Thần sắc Kim Lập Huy chấn động, sau đó cung kính nói: “Vâng!”

“Người, vì sao, người vì sao phải làm như vậy, người rốt cuộc là ai?”

Trán Lý Thành nổi gân xanh, toàn bộ thân thể không ngừng run rẩy!

Dương Thiên không trả lời, mà hỏi lần thứ hai: “Người hối hận sao?”

Lý Thành cả giận nói: “Vương bát đản, ngươi cũng không nói ra bất kỳ nguyên nhân gì, ta hối hận cái gì? Ta rốt cuộc làm sai chỗ nào?”

Ánh mắt Dương Thiên lại chuyển về phía Kim Lập Huy nói: “Bán người phụ nữ mà hấn sủng ái nhất kia cho châu Phi!”

Thân thể Kim Lập Huy run lên, chỉ có thể gật đầu.

“Khốn kiếp, ngươi dám, chỉ cần ngươi dám, ta giết chết ngươi!” Tròng mắt Lý Thành đỏ bừng, gần như muốn nhỏ máu, hấn tiến lên muốn cầm nắm đám hung hăng đập Dương Thiên, nhưng lại bị hai người Hà Hồng Cao ngăn lại gắt gao!

Dương Thiên nhìn về phía Lý Thành, dưới kính râm, không nhìn ra bất kỳ biểu lộ nào của hấn.

Lần thứ ba hấn ta đậm mặc hỏi: “Hối hận không?”

Lý Thành cơ hồ cắn nát răng, thế nhưng lần này chỉ có thể nhin xuống lửa giận nói: “Ta là người của Lý gia kinh thành, nghĩ đến loại đại nhân vật cấp bậc như ngươi cũng đã nghe nói qua, ta nói cho ngươi biết, Lý gia kinh thành xa xa không phải ngươi có thể chọc nổi, hiện tại ngoan ngoãn rời khỏi ta...”

Hấn còn chưa nói hết lời, chỉ thấy Dương Thiên thở dài một tiếng, xoay người nhìn về phía Kim Lập Huy.

“Giúp hai đứa bé của hấn đổi một người cha, đời này không cho phép gặp lại!”

Kim Lập Huy nghe vậy khóe miệng hung hăng giật giật một cái.

Dương tiên sinh, không đơn giản!

Hấn không biết hai người có bao nhiêu thù hận, nhưng lại biết cái gì nên biết, cái gì không nên biết.

Vì vậy, hấn lần thứ ba cung kính gật đầu nói: “Vâng!”

Lý Thành điên rồi, hoàn toàn điên rồi.

Hấn ta chảy máu nói: “Ngươi không thể làm như vậy, ngươi không thể, nếu ta làm sai, ta sẽ một mình gánh chịu, họa

không tới người nhà, người không cần động tới bọn họ.”

Dương Thiên vốn đang lạnh nhạt nghe thấy câu này, trong nháy mắt vận vẹo, toàn bộ khí tràng của Phá Thiên Tiên Đế bạo phát ra.

Khí tức lạnh lẽo tràn ngập, bản lĩnh ba mai một, nhưng toàn bộ đại sảnh lại như rơi vào hầm băng.

Tất cả mọi người hoảng sợ nhìn Dương Thiên.

Khí tràng như quân vương kia gần như có loại xúc động làm cho người ta thần phục.

Dương Thiên nói với Hà Hồng và Bàng Cao: “Buông hấn ra!”

Hai người liếc nhau một cái, vội vàng buông Lý Thành xuống.

Khí thế của thiếu niên quá mức cường đại, hai người như một chiếc thuyền con trong mưa gió, mặc dù không phải nhằm vào bọn họ, nhưng chân của hai người đã nhũn ra.

Nếu không phải hai người Trầm Anh, Kim Lập Huy lôi kéo bọn họ, bọn họ ngay cả đứng cũng không vững.

Hai người ở ngoài cuộc đã như thế, càng đừng nói Lý Thành.

Lúc này hấn xụi lơ quỳ trên mặt đất, vẻ mặt hoảng sợ nhìn Dương Thiên.

Dương Thiên vươn tay bóp chặt cổ họng của hấn, cứng rắn nhắc hấn lên, sắc mặt vận vẹo, hàm răng cắn khảnh khách điền cuồng nói: “Lý Thành, người còn biết họa không tới người nhà? Ha ha, người còn biết họa không tới người nhà sao?”

Hấn là cứu cứu trên danh nghĩa của mình, là đệ đệ của mẫu thân Lý Nhu, từng vô số lần chen ép cả nhà bọn họ, mỗi lần tới cửa, đều mang theo vô tận nhục nhã đối với nhà bọn họ.

Dương Thiên Vưu nhớ rõ, nhà bọn họ thăm nhất một lần, thời gian bữa tối chỉ đốt một ngọn nến, trên bàn cơm chỉ bày hai cái bánh bao, trong nhà đã đến mức sơn cùng thủy tận, ngày hôm sau cơm cũng không có!

Đây chính là họa mà Lý Thành nói không đến người nhà!

Cho dù là một người xa lạ cũng sẽ không tàn nhẫn với cả nhà bọn họ như vậy, huống chi là thân thích, cứu cứu của hấn!

Lý Thành hoảng sợ, cổ họng bị Dương Thiên bóp đến mức gần như không thể thở nổi, không nói được một câu, cảm nhận được bàn tay thiếu niên đang không ngừng dùng sức, nước mắt hắn rơi xuống, không ngừng lắc đầu với Dương Thiên, cầu xin!

Cuối cùng, dưới sự lôi kéo của Kim Lập Huy, Dương Thiên mới khôi phục lại sự bình tĩnh!

Hắn ném Lý Thành như chó chết xuống đất, lạnh lùng nói: “Hôm nay ta thả ngươi, rút về nói cho Lý gia các người, ta sẽ cướp đi tất cả mọi thứ của các người!”

“Lúc trước, các người gây ra thống khổ, ta sẽ trả lại gấp trăm lần!”

“Cả nhà các người đều phải thật tốt, chờ ta!”

“Chờ!”

Dứt lời, xoay người!

Thân thể Lý Thành không ngừng run rẩy, hắn vừa khóc vừa bò đến bên người Dương Thiên, nắm lấy ống quần của hắn nói: “Nếu có sai, đó đều là lỗi của ta, không liên quan đến con ta, van cầu ngươi tha hắn, ngươi bảo ta làm cái gì ta đều đáp ứng ngươi.”

Dương Thiên vốn định đá văng hắn ra.

Nhưng hắn không làm được.

Hắn không phải súc sinh giống như hai nhà kia.

Nhìn cậu em vợ khóc lóc trước mặt, Dương Thiên hít sâu một hơi nói: “Ngày cuối cùng hàng năm, quỳ gối sám hối trước mặt người khác! Khi nào thì bọn họ tha thứ cho ngươi, khi nào con của ngươi trở lại bên cạnh ta.”

Dương Thiên nhớ rất rõ ràng, lần đó cả nhà bọn họ tối nay đốt một ngọn nến vây quanh bàn cơm chỉ có hai cái bánh bao, là một lần lễ mừng năm mới!

Nhà khác đều đang cười nói vui vẻ, mà nhà hắn thì tràn đầy tuyệt vọng đối với ngày mai.

Chính vì thế, phụ thân hắn vẫn xoa đầu hắn kiên cường cười nói, tất cả sẽ tốt lên thôi.

Lý Thành nghe xong yêu cầu của Dương Thiên, mặc dù sắc mặt khó coi, nhưng vẫn gật đầu, lau nước mắt hỏi: “Ngài rốt cuộc là ai? Ta không biết người nhà của ngài là ai, làm sao...”

Còn chưa hỏi xong, Dương Thiên đã biến mất khỏi tầm mắt của hắn.

Trên đường, Dương Thiên đi ở phía trước nhất, tháo kính râm xuống, đôi mắt cũng sung đỏ lên.

Hắn lạnh lùng nói với Kim Lập Huy: “Mua tòa cao ốc Lý thị này lại, không tiếc trả giá.”

Kim Lập Huy cung kính gật đầu, sau đó hiếu kỳ hỏi: “Dương tiên sinh, thứ cho ta lăm miêng, nơi này của bọn họ đã không còn giá trị buôn bán, chúng ta muốn hắn cũng không có bất kỳ tác dụng gì, không biết ngài muốn...”

Vấn đạo nơi này, hắn dừng lại một chút.

Mà sau đó, một câu nói của Dương Thiên, khiến ba người hoàn toàn điên cuồng.

Chỉ nghe thanh âm Dương Thiên lạnh nhạt nói ra hai chữ.

“Hủy đi!”

Chương 306 - Không dám tin tưởng.

Khi Dương Thiên nói ra một câu khí phách kia, đám người Kim Lập Huy và Thẩm Anh cười khò một tiếng.

Tòa nhà Lý thị này có giá trị mấy trăm triệu, nếu như trong thời gian ngắn không tiếc giá nào mua lại, vậy có khả năng cần một tỷ tiền vốn.

Thiếu niên tùy hứng như vậy, tiêu xài một tỷ chỉ là vì hủy đi tòa nhà cao tầng này!

Mấy người bọn họ sống nửa đời người, còn là lần đầu tiên gặp phải!

Dương Thiên lấy điện thoại ra, gọi điện thoại cho Dương Tuyết.

Giọng nữ từ phía đối diện truyền đến, trong trẻo mang theo vui mừng.

Tuy nhiên khắc chế rất tốt, hơn nữa còn giả bộ như ghét bỏ mở miệng nói: “Dương Thiên, không có việc gì thì gọi điện thoại cho ta làm gì, phí sinh hoạt tiêu hết lại tìm chị gái người đòi tiền đúng không?”

Dương Thiên cười khở!

Sau khi hẳn gọi điện thoại, tỷ tỷ này rõ ràng rất mừng rỡ, nhưng vẫn cố ý dùng loại giọng điệu này.

Hắn ta nói với giọng ôn hòa: “Tỷ tỷ, nói cho người một tin tốt, người có muốn nghe hay không.”

Dương Tuyết Nguyên nói: “Thích nói không!”

Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, nhưng đối diện điện thoại, khóe mắt Dương Tuyết lại tràn ngập ý cười, trong lòng không ngừng nghĩ, Dương Thiên rốt cuộc có tin tức tốt gì muốn chia sẻ với hắn.

Là tìm được bạn gái, hay là thành tích lại tiến bộ, có thể thi đậu một trường đại học tốt.

Nàng vô cùng chờ mong.

Nhưng đối diện điện thoại, Dương Thiên lại đồng dạng lộ ra nụ cười âm áp nói: “Vậy nếu tỷ tỷ người không muốn biết, ta sẽ không nói nữa.”

Dương Tuyết kinh ngạc, bên kia điện thoại nàng lo lắng nói: “Ai nói không muốn biết.”

Nói xong câu này, nàng vội vàng mang theo ngữ khí ngạo kiều nói: “Ý của ta là nếu người muốn nói, lão tỷ sẽ lãng phí chút thời gian nghe một chút, mau nói, thời gian của lão tỷ trân quý, không rảnh cho người thừa nước đục thả câu.”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Tỷ, tập đoàn Lý thị Huy Tinh đã hoàn toàn bị hủy diệt, tổng tài Lý Thành của bọn họ phá sản, cao ốc cũng bị người thu mua, nghe nói là sắp bị hủy đi.”

Dương Tuyết đầu tiên là sững sốt, sau đó cổ quái nói: “Dương Thiên, ngươi nghe lời đồn từ đâu vậy? Tên khốn Lý Thành kia vẫn còn tiêu diêu tự tại, phong sinh thủy khởi ở Huy Tĩnh, làm sao có thể phá sản trong thời gian ngắn như vậy.”

Sau đó, khiến Dương Thiên trợn tròn mắt là bất kể hấn giải thích thế nào, Dương Tuyết cũng không tin.

Cuối cùng Dương Thiên cũng không thể làm gì được, nói là Lý Thành đắc tội với tập đoàn Kim thị của Huy Tĩnh, cho nên hai nhà khai phá, kết quả dẫn đến việc hấn bị hủy diệt.

Dương Tuyết nghe ngữ khí của Dương Thiên không giống như đang nói đùa, lúc này mới tin.

Nàng mừng đến phát khóc: “Người xấu cuối cùng cũng có báo xấu, trời xanh có mắt!”

Dương Thiên gật đầu, đôi mắt lạnh như băng, nhưng đối mặt với giọng điệu ôn nhu lạ thường của Dương Tuyết bên kia điện thoại, nói: “Tỷ tỷ tin không? Không quá ba năm, tất cả sản nghiệp của Lý gia đều sẽ phá sản, con giận của nhà chúng ta có thể xả ra rồi.”

Toàn bộ quá trình, hấn không có đề cập tới chuyện này là hấn ở phía sau màn một tay xử lý.

Những thứ này còn xa mới đủ bù đắp trong nhà.

Hấn muốn cho trong nhà một kinh hỉ, một niềm vui bất ngờ lớn!

Cuối cùng, lại cùng Dương Tuyết hàn huyên vài câu, nàng nói đã không kịp chờ đợi muốn đem tin tức này nói cho cha mẹ, Dương Thiên lúc này mới cúp điện thoại.

Sau đó, hấn xoay người nhìn về phía bốn người Kim Lập Huy nói: “Đem toàn bộ tòa soạn Giang Thành Hoài huyện mua chuộc, nội dung tất cả báo chí ngày mai chỉ cho phép đưa tin nội dung này.

Kim Lập Huy nghe vậy, không khỏi cười khỏ.

Hấn cũng mơ hồ nghe được, thiếu niên làm như vậy chỉ là vì muốn cho người nhà biết tin tức tập đoàn Lý thị bị hủy diệt.

Bỏ ra mười ức mua lại tập đoàn Lý thị, mua toàn bộ tòa soạn báo toàn bộ Hoài Huyện, thủ bút lớn như vậy, lại chỉ vì làm một chuyện nhỏ nhất không đáng kể, hần thoát nhìn là một việc nhỏ không đáng kể.

Hần phát hiện hần bây giờ thật sự không hiểu được Dương Thiên.

Đến giữa trưa.

Kim Lập Huy mở miệng nói: “Dương tiên sinh, nếu ngài đã đến chỗ ta, vậy hãy để cho ta tận một chút tình nghĩa địa chủ, mời ngài ăn một bữa cơm rau dưa đi, đặc sắc bên này vẫn là rất không tệ.”

Nghĩ đến lần này đại thù được báo, cuối cùng cũng xả được cơn giận, vô cùng vui sướng, thế là Dương Thiên gật đầu đồng ý!

Ba người lái xe đến khách sạn Hoàng Hạc Lâu ở Thanh Thủy Thị!

Theo Kim Lập Huy nói, đây là một khách sạn năm sao tốt nhất Thanh Thủy.

Năm người Dương Thiên vào khách sạn, bởi vì Kim Lập Huy là khách quen, có thể khách quý, cho nên sau khi đến quản lý đại đường tự mình đón tiếp.

Hần tự mình dẫn năm người đến phòng khách xa hoa nhất nơi này.

Sau khi ngồi xuống, Dương Thiên lấy ra ba viên linh đan từ trong Thất Thái Linh Lung Tháp, tùy ý ném cho ba người nói: “Cầm lấy đi!”

“Cái gì?”

Bốn người nghi hoặc nhìn linh đan trong tay mình phát ra ánh sáng màu vàng không rõ ràng cho lắm.

Kim Lập Huy nghi vấn hỏi: “Dương tiên sinh, đây là cái gì?”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Còn nhớ ta đã từng nói với các ngươi, chỉ cần các ngươi làm không tệ, ta sẽ thưởng cho các ngươi 0.2 năm tuổi thọ!”

Một câu nói, bốn người đột nhiên hít vào một ngụm khí lạnh!

Bọn họ chấn động toàn thân, không dám tin nhìn Dương Thiên!

0.0 năm tuổi thọ? Ông trời ơi!

Trông mắt bốn người đều kém chút tròng ra ngoài, có loại cảm giác nằm mơ.

Bởi vì lúc trước Dương Thiên đã chữa khỏi âm khí nhập thể cho bọn họ, đã là ban ân rồi.

Bọn họ cũng nhất trí cho rằng Dương Thiên chỉ là để bọn họ khẳng khái một mực làm việc cho hắn, cho nên nói cho bọn họ đan dược cũng không coi là thật, lại không nghĩ rằng thiếu niên thật sự lấy ra đan dược.

Tuy đan dược đã tới tay, nhưng mấy người vẫn không tin.

Một viên đan dược nho nhỏ như vậy có thể làm cho người ta tăng trưởng ba mươi năm thọ nguyên?

Cái này không khoa học à?

Trầm Anh là người đầu tiên phát ra nghi vấn: “Dương tiên sinh, không phải ta không tin ngài, mà thật sự là ngài nói quá khó tin. Một viên đan dược nhỏ này nhìn ngoài màu sắc đẹp hơn một chút thì không có gì đặc biệt.”

Hà Hồng cũng gật đầu nói: “Đúng vậy. Vô duyên vô cớ tăng trưởng ba mươi năm thọ nguyên, trong giới y học chưa từng có ví dụ như vậy.”

Bàng Cao tán đồng nói: “Đây là hành động nghịch thiên!”

“Chỉ là màu sắc đẹp sao?”

Dương Thiên phát tay, bốn viên đan dược đột nhiên tản ra một cỗ khí tức sinh cơ bừng bừng.

Bốn người thấy vậy sắc mặt rung động, đều khiếp sợ nói không ra lời.

“Vì sao ta chỉ ngửi mùi hương này đã đầu óc tỉnh táo, tinh thần sáng khoái?”

Kim Lập Huy kinh nghi.

Ba người còn lại cũng giống như thế, bốn viên đan dược tràn ra mùi thơm trong khoảnh khắc vờn quanh cả gian phòng.

Bọn họ đều tham lam hít thở mùi thuốc của đan dược, đã tin lời Dương Thiên một nửa!

Giọng Dương Thiên lạnh nhạt nói: “Nếu vẫn không tin, thử một lần là có thể thấy rõ!”

Ba người có chút chần chờ, duy chỉ có Kim Lập Huy gật đầu nói: “Ta tin tưởng Dương tiên sinh!”

Dứt lời, đan dược đã vào miệng!

Dương Thiên hơi hợt uống nước trà, không có chú ý bất kỳ cái gì.

Mà ba người còn lại thì nhao nhao nhìn không được, đều đưa ánh mắt nhìn về phía Kim Lập Huy!

Mới đầu, vô cùng bình tĩnh, không có bất kỳ biến hóa nào.

Đám người Thảm Anh đều thất vọng.

Vốn bọn họ cho rằng Dương Thiên Chân lấy ra đan dược có thể kéo dài ba mươi năm thọ nguyên, hiện tại xem ra...

Ba người vừa nghĩ tới đây, đột nhiên giống như thấy quỷ, đôi mắt hoảng sợ, trực tiếp từ trên ghế đầu sợ đến co quắp ngồi trên mặt đất.

Kim Lập Huy dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người chậm rãi bắt đầu biến hóa.

Nếp nhăn trên khóe mắt toàn bộ biến mất, nếp nhăn trên tay cũng nhanh chóng co rút lại, mái tóc vốn trắng bệch từ từ trở nên đen nhánh, làn da trở nên càng thêm nhẵn nhụi, cả người tràn đầy sức sống.

Ba người kinh hãi muốn chết!

Vẫn vẹn mười phút, Kim Lập Huy hoàn thành lột xác, giống như măng xà lột da, mười phút thời gian, hắn hoàn toàn giống như biến thành một người khác.

Cảm thụ được biến hóa trên người, Kim Lập Huy không khỏi kích động run rẩy!

Hắn lấy điện thoại di động ra chiếu một cái, phát hiện bây giờ lại là hình dạng lúc hắn hai ba mươi tuổi!

Kim Lập Huy hung hăng véo mình một cái, mới đầu cảm giác không đau, cuối cùng véo cánh tay ra máu tươi, lúc này mới phát hiện cũng không phải đang nằm mơ.

” n tái tạo của Dương tiên sinh, Kim mỗ ghi khắc trong ngũ tạng!”

Kim Lập Huy ôm quyền với Dương Thiên, kích động đến mức mắt rung rung, đứng dậy muốn quỳ xuống với Dương Thiên.

Nhưng bàn tay Dương Thiên lại nâng lên, sau đó, bất kể hấn quỳ thế nào cũng không quỳ xuống được. Phảng phất như có một lực đạo nhẹ nhàng nâng hấn lên!

Dương Thiên sắc mặt bình tĩnh, không hề bận tâm, hấn không thềm nhắc mí mắt lên một chút, mà uống nước trà trong chén nói: “Đây là thứ người xứng đáng được nhận, không cần quỳ lạy ta.”

Kim Lập Huy lắc đầu.

Đến địa vị này của hấn, hấn biết ba mươi năm thọ nguyên đến cùng ý vị như thế nào.

Nếu như nói ra giá một trăm triệu, tất cả mọi người đều sẽ chen lấn da đầu để mua!

Phân ân tình này, hấn làm những việc kia cho đôi phương, căn bản không triệt tiêu được.

Hơn nữa, đã từng thiếu Dương Thiên một mạng.

Bàng Cao thấy được Kim Lập Huy thật sự khôi phục tuổi trẻ, không khỏi kích động.

Chỉ có đến tuổi của hấn, mới biết tuổi trẻ rốt cuộc tốt bao nhiêu.

Hấn vội vàng nuốt đan dược trong tay vào miệng.

Không ngoài dự liệu, trong vòng mười phút, tuổi tác của hấn vốn năm sáu mươi tuổi, nhưng bây giờ lại như một người lúc 0 tuổi, tinh khí thần cả người đã đạt đến trạng thái cường thịnh nhất.

Bàng Cao cũng muốn quỳ xuống nói lời cảm tạ với Dương Thiên, nhưng cũng bị Dương Thiên từ chối.

Chương 307 - Cho người ân huệ.

Bàng Cao kích động không kiềm chế được, cuối cùng nhìn thoáng qua Trầm Anh và Hà Hồng không nhúc nhích, không khỏi hung phần thúc giục: "Các người còn không tin, Dương tiên sinh không gạt chúng ta, các người xem, ta bây giờ thật trẻ tuổi, quả thực trẻ hơn ba mươi tuổi."

Kim Lập Huy cũng gạt đầu nói: "Nếu như các người thật sự không tin, vậy thì bán linh đan này cho ta, chỉ cần các người nói một con số, Kim mỗ ta tuyệt đối không trả giá!"

Hai người nghe vậy, khoe mắt giật giật, vội vàng che đan dược lại thật chặt, Hà Hồng vội vàng nói: "Ai nói chúng ta không tin, chúng ta tin."

Trầm Anh nhìn thoáng qua Kim Lập Huy, nói: "Cút đi, người đã ăn một viên còn muốn đánh chủ ý linh đan của ta, ta ra một trăm ức người có thể lấy ra được sao?"

Kim Lập Huy cười ha ha nói: "Lão Thảm, người đây là nghiêm túc sao? Ta biết một vị đại nhân vật ở kinh thành, giá trị con người mấy chục tỷ, không có con cái, người nói một viên linh đan trên tay người có thể chia cho hắn gần nửa gia tài hay không?"

Trầm Anh hừ nói: "Ta tin, cho nên ta không bán cho người, so với tiền tài, mạng mới là quan trọng nhất."

Nói xong, hắn nhìn thoáng qua Dương Thiên cầu xin: "Dương tiên sinh, trạng thái của ta bây giờ tạm được, ta dự định cho mẫu thân ta viên linh đan này, nàng đã hơn 80 tuổi, bây giờ lại sinh một trận bệnh nặng, thời gian không còn nhiều, ta muốn lưu lại linh đan này cho nàng, giúp nàng kéo dài tính mạng, ngài thấy được không?"

Dương Thiên bình tĩnh nói: "Viên đan dược này chỉ có thể tăng ba mươi năm thọ nguyên, nhưng không thể chữa bệnh!"

Ánh mắt Trầm Anh đỏ bừng nói: "Ta biết, nhưng ta từ nhỏ đã mất cha, mẫu thân ngâm đắng nuốt cay nuôi ta lớn lên, chịu hết cực khổ, hiện giờ ta có một phen sự nghiệp, nàng lại bệnh không dậy nổi, lòng ta khó an!"

Dương Thiên gạt đầu nói: "Cầm lấy đi!"

"Cái gì?"

Trầm Anh còn chưa kịp phản ứng thì thấy một viên đan dược bay tới.

Hắn vội vàng đưa tay bắt lấy, chỉ thấy trong lòng bàn tay có một viên đan dược màu xanh.

Thầm Anh còn đang nghi hoặc, chỉ nghe Dương Thiên hồ hững mở miệng: “Cho mẫu thân ngươi dùng, bách bệnh bất xâm, có thể sống đến trăm năm!”

Thân thể Trầm Anh đột nhiên run lên, người năm sáu chục tuổi, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Hắn bịch một tiếng quỳ xuống trước mặt Dương Thiên, hung hăng dập đầu một cái, trán chảy máu!

“Đại ân của Dương tiên sinh, Thầm mỗ nhớ kỹ, kiếp này còn chưa xong, kiếp sau làm trâu làm ngựa cho tiên sinh, chịu một nhọc!”

Nếu trước đó Trầm Anh còn có chút thành kiến với Dương Thiên, thì bây giờ hắn đã hoàn toàn tâm phục khẩu phục Dương Thiên rồi!

Lần này Dương Thiên không ngăn cản, cho hắn thêm một viên đan dược là do hiếu tâm của hắn ban cho hắn.

Mặc dù tuổi tác của hắn chỉ là mười bảy mười tám tuổi, nhưng đời trước hắn từng là Phá Thiên Tiên Đế đã sống ba trăm năm!

Đối phương quỳ như vậy, hắn ta gánh vác được!

Hà Hồng thấy một màn này, ánh mắt chua xót nhìn về phía Dương Thiên hỏi: “Dương tiên sinh, viên đan dược này hiện tại ta không dùng được, có thể lấy về cho phụ thân ta sử dụng hay không?”

Dương Thiên cười nói: “Đan dược cho các ngươi, chính là đồ vật của các ngươi, sử dụng như thế nào không cần hỏi ta.”

Hà Hồng lập tức hưng phấn, tuổi của hắn mới hơn hai mươi, cũng không cần cái này, so sánh mà nói, phụ thân của hắn thì càng thêm cần.

Sau khi phân phối đan dược xong, Dương Thiên bình thản nói: “Những thứ này đối với ta mà nói cũng không tính là đan dược

cao cấp, thanh xuân vĩnh trú loại tiên đan này ta đều có thể lấy ra, làm sao nắm chắc, phải xem chính các ngươi!”

Bốn người nghe vậy, toàn thân chấn động.

Thế nhân theo đuổi, cảnh giới thứ nhất là âm no, cảnh giới thứ hai là tiền quyền!

Hai cảnh giới này, chỉ cần cố gắng sẽ đạt được.

Nhưng thế nhân truy cầu cảnh giới thứ ba, cho đến tận bây giờ, cũng không có ai đạt tới.

Không vì cái gì khác, chỉ vì cảnh giới thứ ba mà mọi người theo đuổi là trường sinh bất lão cùng thanh xuân bất bại!

So sánh với điều này, hai mục tiêu đầu tiên đều là mây bay!

Cho nên, sau khi Dương Thiên nói có thể lấy ra linh đan thanh xuân vĩnh trú, bốn người đều điên cuồng!

Vừa rồi Bằng Cao và Kim Lập Huy đã ăn viên linh đan kia làm vết xe đổ, bốn người hoàn toàn tin phục Dương Thiên.

Bốn người liếc nhau kiên định nói: “Dương tiên sinh, về sau chỉ cần ngài mở miệng, núi đao biển lửa, nếu là nhú mày một chút, Bằng Cao ta sẽ đem mạng giao cho ngài.”

“Đúng, Dương tiên sinh, chúng ta sau này thề trung thành với ngài!”

Nhìn mấy người nhao nhao tỏ thái độ, Dương Thiên cũng gật đầu đồng ý.

Kiếp trước từng là Phá Thiên Tiên Đế, chương quản một phương thế giới, xử lý sự tình như thế nào, hẳn có thể làm đến giọt nước không lọt để cho người ta thán phục!

Đừng nói là bốn người trước mắt, cho dù là tồn tại đứng đầu nhất trong nước, trong ba câu nói của hắn, đối phương có thể vì bày tỏ lòng trung thành mà móc tim ra!

Khi nhân viên phục vụ cầm thực đơn đi lên, bốn người đều tranh nhau muốn cướp nói muốn thanh toán.

Kim Lập Huy cười nói: “Hôm nay ta mời khách, mọi người đợi chút nữa nhất định phải tận hứng!”

Trầm Anh nhìn Kim Lập Huy nói: “Dương tiên sinh có đại ân với ta, hôm nay ta nhất định phải cảm tạ ân tình của hấn, hôm nay ta xin mời, Kim lão đệ vẫn là không nên tranh giành với ta.”

Bàng Cao cười hắc hắc nói: “Vậy thì không được, Dương tiên sinh không chỉ có ân với người, mà còn có ân tình với ta, bữa cơm này ta sẽ trả.”

Hà Hồng khuyên giải: “Tất cả mọi người đừng tranh cãi, ta trẻ tuổi nhất, bữa cơm này nếu không vẫn là ta đi.”

Nhân viên phục vụ đều nhìn đến choáng váng.

Không nói đến giá cả khách sạn năm sao của Hoàng Hạc lâu đất đỏ, một bữa cơm ít nhất cũng phải tiêu tốn hơn vạn, thậm chí mấy chục vạn, hơn nữa, còn chưa có gọi món, nhiều người đã tranh nhau muốn thanh toán.

Đây là lần đầu tiên!

Cuối cùng thật sự huyền ảo tới bụi. Dương Thiên nhíu mày, lúc cái chén trong tay đặt lên bàn, phát ra một tiếng chấn động, thân thể bốn người cứng đờ, lúc này mới rụt cổ không dám nói gì, e sợ Dương Thiên tức giận.

Kim Lập Huy mở miệng nói: “Bây giờ trước tiên không đề cập tới cái này, ăn cơm xong rồi quyết định.”

Lúc này nhân viên phục vụ mới thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười cầm thực đơn đến trước mặt Kim Lập Huy.

Nhưng mà, một màn kế tiếp khiến nàng trực tiếp hoài nghi nhân sinh.

Kim Lập Huy không thèm liếc mắt nhìn thực đơn, trực tiếp mở miệng nói: “Ta cũng không cần gọi món ăn, các người bung lên toàn bộ đồ ăn đặc sắc của khách sạn đi.”

Nhân viên phục vụ mặt mũi đại ra, giống như là gặp quỷ vậy.

Nàng cho rằng Kim Lập Huy đang nói đùa với nàng, không khỏi gian nan nở nụ cười hỏi: “Kim tiên sinh, món ăn đặc sắc bên chúng ta có hơn 100 món, ngài...”

Bàng Cao quát lớn: “Không cần nói nhảm, bảo người bung lên thì người bung lên, có bao nhiêu đặc sắc thì bung bấy nhiêu.”

Trần Anh nói: “Lấy nguyên liệu nấu ăn cao cấp nhất, rượu ngon nhất đều mang lên.”

Nhân viên phục vụ mắt choáng váng, xuống lầu như thế nào cũng không biết.

Sống nhiều năm như vậy, chưa từng thấy qua món ăn nào như vậy. Nếu không phải quản lý đại đường dưới lầu nói bọn họ là phú hào Thanh Thủy thị, nàng còn tưởng rằng những người này là đến ăn cơm chùa.

Lúc này bốn người bụng thức ăn lên mới hài lòng gật đầu.

Cái bàn đường kính chừng hai mét, phía trên đầy thức ăn ngon.

Tôm hùm bào ngư, tay gấu từng nhung, cá muối vồ cánh cá sò!

Những món ăn này vừa lên bàn, hương khí lượn lờ. Trên trời bay, dưới đất chạy, trong nước bơi, toàn bộ tụ tập.

Đủ loại màu sắc, tạo hình tinh xảo, sắc hương vị đều đủ!

Không hổ là khách sạn đệ nhất Thanh Thủy Thị.

Rượu cũng không ít, Mao Đài Ngũ Lương Dịch Kiếm Nam Xuân, mười đại danh tửu trong nước cũng có một nửa.

Hồng tửu đứng thứ hai trong thế giới ngoại quốc, Romanee Conti, Bách Đồ Tư, cũng được hai bình.

Giống kiểu Lafite 82 năm, nhân viên phục vụ muốn đề cử, nhưng Kim Lập Huy trực tiếp đi một bước, quá thấp kém.

Nhân viên phục vụ thiếu chút nữa điên rồi.

Nhìn những món ăn và rượu trước mắt, lúc này bốn người mới cảm thấy mỹ mãn, dùng những thứ này để chiêu đãi Dương tiên sinh hẳn là có thể làm cho hắn hài lòng.

Nếu tâm tư của bọn họ để cho người khác biết, tuyệt đối sẽ lại điên một đám người.

Chỉ một chai Romanee Conti kia đã giá trị ba bốn mươi vạn nhân dân tệ, một bàn đồ ăn thêm vào rượu nổi tiếng trong nước niên đại, không có giá một trăm năm mươi vạn thì không xuống được.

Một bữa cơm một trăm năm mươi người còn thấp thỏm không yên lòng người khác, thật sự là không nên quá bại gia!

Kim Lập Huy cung kính rót rượu cho Dương Thiên, bung chén rượu của mình, hẳn vốn tưởng rằng Dương Thiên sẽ không uống rượu, vì thế nói: “Dương tiên sinh, ngài chầm một ngụm, rượu trong chén này ta uống xong, đầu tiên là cảm tạ ân cứu mạng của ngài, thứ hai là cảm tạ ngài ban cho ta ba mươi năm tuổi thọ!”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Uống rượu thì uống rượu, không cần nói nhiều lời thừa thãi.”

Hắn mấy ngày không uống rượu, nghiện rượu bị câu lên, trực tiếp mở một bình rượu trắng nói: “Còn nữa, chén không đã nghiền, tửu lượng ta cũng không tệ lắm, uống rượu với ta liền dùng chai.”

Bốn người nghe vậy trợn mắt há hốc mồm.

Vị trước mặt này chỉ là học sinh mười bảy mười tám tuổi còn đang học cao trung a, uống rượu thổi cái bình hắn đã thấy qua, nhưng mà thổi cái bình rượu trắng thật đúng là hiếm thấy!

Kim Lập Huy nhìn nhìn rượu trong chén, sau đó cắn răng nói: “Được, Kim mỗ bồi Dương tiên sinh uống một bình trước!”

Hắn mở một bình rượu trắng, sau khi chạm vào Dương Thiên, uống hai ngụm đang muốn buông xuống, chỉ thấy Dương Thiên đã uống hết chai rượu, miệng chai hướng xuống, một giọt cũng không có lưu lại.

Không chỉ có Kim Lập Huy, ba người còn lại cũng đều choáng váng.

Dương tiên sinh uống nước sao?

Khóe miệng Kim Lập Huy đắng ngắt, hiện tại hắn có chút hối hận, Dương Thiên đã nói tửu lượng của hắn không tệ, nhưng hiện tại xem ra, đây đâu chỉ là không tệ, ba cái hô hấp một bình rượu trắng quả thực là Tửu Thần a!

Chương 308 - Thanh Thủy Hồ Gia.

Võn Trầm Anh muốn mời rượu Dương Thiên, nhưng nhìn tư thế uống rượu cuồng mãnh của Dương Thiên, không khỏi có chút sợ run!

Hà Hồng lại trẻ tuổi khí thịnh, bưng một bình rượu lên mở miệng nói: “Dương tiên sinh, tửu lượng tốt ta đến bồi ngài uống một chén.”

Ngay sau đó là Bàn Cao, Dương Thiên Lai ai đến cũng không cự tuyệt!

Bàn Cao uống xong còn khiêu khích nhìn Trầm Anh một cái. Trầm Anh thấy vậy cũng thổi một bình!

Bốn người mỗi người một cân rượu, bởi vì uống đến mạnh mẽ, sắc mặt đều xuất hiện ửng hồng.

Mà Dương Thiên một người uống bốn cân, sắc mặt như thường vẫn không nhìn ra một chút men say nào!

Hắn nghiện rượu, uống chưa đã, vì thế cười nói với bốn người: “Bốn người các ngươi cùng lên, chỉ cần có thể khiến ta uống say, mỗi người một viên linh đan.”

Bốn người nghe vậy trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Cho dù Dương Thiên có lợi hại hơn nữa thì cũng chỉ có một người. Trước đó bốn người bọn họ đều có địa vị cao, xã giao không thể thiếu, có ai không phải là tồn tại quá tháo trên bàn rượu.

Mà hắn cho dù lợi hại hơn nữa cũng chỉ là một người, làm sao có thể vượt qua tửu lượng bốn người bọn họ cộng lại.

Cho nên, mấy người liếc nhau một cái, ngấm lại đợi chút nữa lấy được viên linh đan này không cần tốn nhiều sức, khéo mắt đều lộ ra ý cười.

Bàn Cao là một tên mập mạp, cũng là người tốt nhất trong bốn người, bình thường uống năm sáu cân cũng không nói

chơi.

Hắn ha ha cười nói: “Nếu Dương tiên sinh cao hứng, vậy tại hạ cho dù là nằm vào bệnh viện, cũng phải để Dương tiên sinh uống thỏa thích!”

Nói xong lại mở ra một lọ Ngũ Lương Dịch!

Khóe miệng Dương Thiên nhếch lên một nụ cười, nhìn Bàng Cao trên mặt mang theo vẻ thương hại.

Cho dù là bốn người bọn họ đều vào bệnh viện, cũng không có khả năng để hắn uống thỏa thích.

Hắn ở Huyền Thiên đại lục có một danh hiệu khác là Tửu Tiên, tửu lượng cũng không phải là nhiều người là có thể uống say.

Một bữa tiệc rượu xuống, khiến mỹ nữ phục vụ viên kia nhìn đến choáng váng.

Trên mặt đất tất cả đều là bình rượu trống rỗng, ít nhất cũng bốn năm mươi bình.

Đây là khái niệm gì? Cho dù là nước cũng có thể khiến người no chết.

Dương Thiên vững như bàn thạch, bốn người gần như say đến bất tỉnh nhân sự, mà Kim Lập Huy đã sớm không chịu nổi, đi vào toilet.

Dương Thiên một mình tiếp tục nhấp một bình Kiếm Nam Xuân, rượu ngon còn lại cho mấy người bọn họ uống cũng lãng phí, hắn dứt khoát cất hết vào trong Thất Thái Linh Lung Tháp.

Nếu như nghiện rượu, cũng có thể tự uống một mình.

Nhưng mà sau một lúc lâu, cũng không thấy Kim Lập Huy trở về, hắn đang nghi hoặc, đột nhiên nghe được bên ngoài một trận thanh âm ồn ào.

Dương Thiên khẽ nhíu mày, cẩn thận nghiêng tai lắng nghe.

Dường như Kim Lập Huy đã xảy ra tranh chấp với người khác.

Dương Thiên nhíu mày đứng dậy. Ba người còn lại cũng đều ngã trái ngã phải đi theo.

Ngoài cửa, chỉ thấy một vị đại hán vạm vỡ bỗng nhiên tát Kim Lập Huy một cái nói: “Họ Kim, nếu ở Thanh Thủy Hồn không biết uy danh Hồ gia ta sao? Ta bảo ngươi chuẩn bị ba ngàn vạn hiếu kính ta bốn mươi đại thọ, vì sao bây giờ còn chưa nhìn thấy?”

Kim Lập Huy há mồm phun ra một ngụm máu, cả giận nói: “Trịnh Hồ, ngươi đừng quá đáng, nước sạch này không phải ngươi định đoạt.”

Trịnh Hồ nghe rồi cười một tiếng, nắm cổ Kim Lập Huy khiến hắn không cách nào thở dốc nói: “Không phải ta định đoạt thì là gì? Ngươi có tin hôm nay ta khiến ngươi không thể ra khỏi Hoàng Hạc lâu này!”

Kim Lập Huy nghe vậy phần nộ đang muốn há mồm nói chuyện, chỉ nghe một đạo thanh âm đậm mạc truyền đến.

“Ngươi muốn cho ai không ra khỏi Hoàng Hạc lâu?”

Kim Lập Huy hơi sững sờ, sau đó kinh hãi nói: “Dương tiên sinh!”

Dương Thiên gật đầu với hắn, sắc mặt bình thản chậm rãi đi tới, trên mặt mang theo tức giận.

Trịnh Hồ khinh thường nói: “Ngươi là cái thá gì mà đòi nói chuyện với ta.”

Dương Thiên khẽ nhướn mày: “Câu nói này, phải là ta nói mới đúng!”

Ba người Thẩm Anh phía sau sau khi nhìn thấy đại hán vạm vỡ trước mặt này, trên mặt lập tức lộ ra vẻ hoảng sợ.

Hà Hồng vội vàng tiến lên mở miệng nói: “Dương tiên sinh, người này tên là Trịnh Hồ, là lão đại trên Thanh Thủy đạo, thủ đoạn hết sức tàn nhẫn tàn nhẫn, là một tên côn đồ, chúng ta không nên đắc tội thì tốt hơn.”

Bàng Cao cũng gật đầu nói: ” Đúng vậy, hắn ở địa giới Thanh Thủy này đã hơn hai mươi năm, một cuộc điện thoại có thể gọi tới mấy trăm người, chúng ta thật sự không đắc tội nổi.”

Mà sau khi nghe được động tĩnh, mọi người xung quanh cũng đều nhao nhao xông tới, nhìn Trịnh Hổ lại đang khi dễ người, trong ánh mắt không khỏi nhìn về phía đám người Dương Thiên tràn ngập vẻ thương hại.

Trịnh Hổ này giống như một con chó điên, bắt được ai liền cắn, dựa vào một cổ hung ác ngồi lên vị trí đệ nhất Thanh Thủy, có rất ít người đối kháng với hắn.

Dương Thiên không để ý đến Hà Hồng Cao khuyên can, nhìn Trịnh Hổ bóp chặt cổ Kim Lập Huy, hắn bình tĩnh hỏi: “Người muốn bay không?”

“Cái gì?”

Không chỉ có mọi người không rõ ràng cho lắm, cho dù là mọi người cũng đều ngây ngẩn cả người.

Nhưng mà, một màn kế tiếp lại làm cho tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Chỉ thấy Dương Thiên lắc mình một cái biến mất không thấy gì nữa, một giây sau Trịnh Hổ giống như chịu một lực lớn, trực tiếp bay ngược ra ngoài.

“Bành!”

Hắn nặng nề rơi trên mặt đất, chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng đều bị trọng thương.

“Phốc phốc!”

Trịnh Hổ đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, mang theo vẻ mặt khó tin nhìn Dương Thiên.

Hắn không ngờ Dương Thiên lại dám động thủ với hắn ở nước sạch, địa bàn của hắn.

Mọi người cũng không dám tin.

“Mẹ nó, ta nhìn thấy gì vậy? Đại lão Hổ gia hạng nhất Thanh Thủy lại bị một đứa trẻ mười bảy mười tám tuổi đá bay.”

“Xong đời rồi toi đời rồi, Hổ gia tức giận, đợi lát nữa lâu Hoàng Hạc này chắc chắn sẽ bị phá hủy.”

“Mười năm rồi, từ khi Hổ gia ngồi lên vị trí đệ nhất Thanh Thủy thị, đây là lần đầu tiên bị người ta đánh.”

“Thiếu niên này ở Thanh Thủy chưa từng nghe qua tên tuổi của hấn, xem ra là từ nơi khác tới, không biết uy danh của Hồ gia.”

“Hấn khẳng định không ra khỏi nước sạch được rồi!”

Kim Lập Huy vội vàng đến bên người Dương Thiên, lo lắng nhìn Hà Hồng nói: “Hà Hồng, người trước tiên mang Dương tiên sinh rời khỏi nơi này, chúng ta lót đường!”

Hà Hồng gật đầu, nhưng Dương Thiên lại bình tĩnh mở miệng nói: “Tại sao phải đi?”

Kim Lập Huy, vội vàng nói: “Trịnh Hồ sẽ không bỏ qua cho chúng ta, hấn.....”

Hấn còn chưa nói hết lời, chỉ nghe Dương Thiên hồ hững nói: “Ta lại chưa từng muốn buông tha hấn?”

“Cái gì?”

Không chỉ có đám người Kim Lập Huy, cho dù là tất cả mọi người ở một bên quan sát cũng hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Trịnh Hồ là Hồ gia đại danh鼎鼎 của Thanh Thủy Thị, ngay cả người đứng đầu thành phố cũng nể mặt hấn, thủ hạ được xưng là tay chân năm trăm, ngày thường không chuyện ác nào không làm, là một khối u ác tính trong nước.

Có thể nói không ai ở trong nước sạch, người dám chọc hấn thật đúng là không có.

Mà thiếu niên này, sau khi đánh hấn, không những không chạy trốn lại còn nói không buông tha hấn.

Những năm gần đây, thiếu niên là người đầu tiên.

Trịnh Hồ gian nan đứng lên cả giận nói: “Được, được lắm, mấy người các ngươi, có một người tính một người, hôm nay nếu có thể ra khỏi Hoàng Hạc lâu này, ta sẽ không mang họ Trịnh.”

Dương Thiên đạm mạc nói: “Chúc mừng, con phải đổi cha rồi.”

“Trời ơi, tên nhóc này thật là to gan.” Một người sợ tới mức hai chân như nhũn ra.

“Đây là ngang nhiên vũ nhục khiêu khích, việc hôm nay, khẳng định không thể bỏ qua!” Một người thở dài.

“Dám hò hét với tên điên Trịnh Hồ này, hình như đều đã chết rồi!”

Trịnh Hồ cũng thưởng thức được ý tứ trong lời nói của Dương Thiên, hấn tức sùi bọt mép nói: “Tốt, rất tốt, người có gan, ta ngược lại muốn xem người rốt cuộc kiên cường tới khi nào.”

Hắn lấy ra một chiếc điện thoại di động màu vàng, gọi điện thoại, chỉ nói một câu, lại làm cho tất cả mọi người hít một hơi khí lạnh.

“Dẫn tất cả huynh đệ đến Hoàng Hạc Lâu!”

Khi Trịnh Hồ nói những lời này, trong phạm vi mười trượng xung quanh Trịnh Hồ và Dương Thiên không có một bóng người!

Tất cả mọi người đều biết, hôm nay nhất định phải thấy máu.

Một gian nhà để xe ngầm ở Thanh Thủy thị.

Một nam tử đeo kính mắt cung kính nói với một thanh niên trước mặt: “Minh Dương đại ca, tin tức đồn Trịnh Hồ bị người ta đá một cước trọng thương, lúc này bảo hơn ba trăm thủ hạ của hắn tới Hoàng Hạc Lâu, hiển nhiên là muốn sống mái với người ta, chúng ta làm sao bây giờ?”

Khóe miệng Minh Dương nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo.

“N gai nếm mật nhiều năm như vậy, bây giờ nhân mã Trịnh Hồ rốt cục tụ tập, đương nhiên là một mẻ hốt gọn!”

Người đàn ông đeo kính nghe vậy cả người kích động nói:

“Thời cơ đã đến rồi sao?”

Minh Dương nhẹ nhàng gật đầu, thủ năm đó cũng là thời điểm báo.

Nam tử đeo kính mắt hung hăng gật đầu nói: “Ta đi tập kết các huynh đệ, hôm nay liều một phen với con ác hổ kia.”

Hoàng Hạc lâu!

“Người mang theo bao nhiêu người, ta chặt chân bao nhiêu người!”

Dương Thiên ngồi trên ghế, không nóng không vội, ngữ khí lạnh nhạt.

Hắn lấy ra một bình rượu trắng tự uống một mình!

Một màn này khiến cho người khác nhìn thấy, trái tim của tất cả mọi người đều co rút mãnh liệt.

Thiếu niên trước mắt tuy chỉ mười bảy mười tám tuổi, nhưng đem ngữ khí bá đạo cùng phong cách bá đạo làm cho người ta không thể không thần phục vươn ngón tay cái.

So với Trịnh Hồ mà nói, thiếu niên này mới có tư cách ngồi trên vị trí đệ nhất Thanh Thủy.

Trịnh Hồ nghe vậy, sắc mặt hoàn toàn vặn vẹo, hắn lại ho ra một ngụm máu tươi nói: “Tiểu tử, đợi khi toàn bộ thủ hạ của ta tới đây, nếu ngươi còn kiên cường như vậy, Hồ gia quý xuống cho ngươi.”

Dương Thiên thờ ơ nói: “Ta không phải cha ngươi, không chấp nhận sự quý của ngươi.”

Vừa dứt lời, tất cả mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Thế này là còn muốn đắc tội Trịnh Hồ đến chết à.

Chương 309 - Đuổi tận giết tuyệt.

Không bao lâu, cửa khách sạn năm sao của Hoàng Hạc lâu dừng lại hơn một trăm chiếc xe tải, Trịnh Hồ từ bên trong đi xuống thấy vậy, nhe răng cười một tiếng nói: “Tiểu tử, hôm nay ngươi chạy trời không khỏi nắng.”

Dương Thiên nhìn thoáng qua người bình thường chỉ cầm đao côn đã dám xông lên, khẽ nâng mí mắt hỏi: “Đây là toàn bộ chỗ dựa của ngươi sao?”

Trịnh Hồ sững sốt, sau đó hừ một tiếng nói: “Chết đến nơi còn mạnh mẽ.”

Ông ta nhìn mấy trăm thuộc hạ phía sau không khỏi tràn đầy tự tin, cười lạnh với Dương Thiên.

“Chuẩn bị một trăm triệu, lại quỳ xuống xin lỗi ta, để người còn sống rời đi!”

Dương Thiên nhấp một ngụm rượu, khẽ nâng mí mắt nhìn Trịnh Hổ: “Hợp lý không?”

Trịnh Hổ cười ha hả nói: “Ai nắm tay lớn, người đó nói lý chính là vậy!”

Dương Thiên cũng cười: “Tốt lắm!”

“Dương tiên sinh ngài...”

Kim Lập Huy khó có thể chịu đựng được, đừng nói một ức, cho dù là một tỷ hấn cũng có thể bỏ ra được, nhưng bảo Dương tiên sinh mà hấn tôn kính quỳ xuống xin lỗi Trịnh Hổ này, hấn không làm được.

Những người còn lại cũng muốn tiến lên khuyên giải, đã thấy Dương Thiên đưa tay ngăn cản.

Những người còn lại cũng đều khinh thường nhìn Dương Thiên, vốn dĩ hấn còn tưởng rằng thiếu niên này có thể kiên cường không thay đổi, lại không nghĩ rằng sau khi đối phương đến, hấn nhanh như vậy đã sợ rồi.

Một người khinh bỉ nói: “Ta chỉ đoán tiểu tử này kiên cường không được bao lâu.”

“Hừ, không có thực lực còn ngông cuồng như vậy, vừa rồi lão tử thiếu chút nữa bị trấn trụ!”

“Ta ngược lại rất tò mò, chờ hấn sẽ lấy loại tư thái nào quỳ xuống trước Trịnh Hổ.”

Trịnh Hổ cười lạnh liên tục, tiểu tử này cũng biết sợ chết sao?

Nhưng mà, hấn vừa nghĩ tới đây, chỉ nghe Dương Thiên bình tĩnh nói: “Vì một trăm triệu kia, ta tiếp nhận sự quỳ của người!”

“Cái gì?”

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn, hoàn toàn yên tĩnh.

Thiếu niên này vậy mà...

Bọn họ gần như không dám tin vào lỗ tai mình.

Ngay cả đám người Kim Lập Huy sau khi nghe được lời Dương Thiên nói cũng là chân mềm nhũn, thiếu chút nữa quỳ xuống.

Nếu như vừa rồi lấy thêm chút tiền đứt lót, có lẽ còn có một con đường sống.

Nhưng hiện tại, thì đã đến tình trạng không chết không thôi.

Hôm nay xem ra bọn họ thật sự khó có thể dựng thẳng cánh cửa này.

Vừa nghĩ đến đây, trong lòng bốn người đã hoàn toàn tro tàn.

“Ta muốn ngươi chết!” Trịnh Hổ chưa từng bị loại nhục nhã này, sắc mặt hắn vận vẹo, hô to về phía thủ hạ: “Làm thịt hắn cho ta!”

Một đám thủ hạ gật đầu, đang muốn tiến lên, lại nghe dưới lầu ồn ào.

Ngay sau đó, một giọng nói cuồng ngạo vang lên: “Trịnh Hổ, ngươi muốn làm thịt ai?”

Trịnh Hổ sửng sò, sau đó nhìn người tới, lập tức khinh thường cười nói: “Minh Dương? Thủ hạ bại tướng ba năm trước, cũng có tư cách kêu gào trước mặt ta?”

Thanh niên tên Minh Dương kia để lộ ra bộ ngực cường tráng cơ bắp, tay cầm hán kiếm hừ lạnh: “Ngươi cho rằng bây giờ là ba năm trước sao? Ba năm trước ngươi giết chết huynh đệ của ta, ba năm sau ta giết chết ngươi!”

Giọng điệu của hắn bá đạo, khiến tất cả mọi người đều phải ghé mắt.

Trịnh Hổ hừ một tiếng nói: “Ngươi cảm thấy ngươi có năng lực này?”

Hắn vừa dứt lời, trong Hoàng Hạc lâu lần nữa tràn vào ba bốn trăm người, khí thế thập phần tráng quan.

Sắc mặt Trịnh Hổ trắng bệch, kinh sợ nói: “Làm sao có thể, sao ngươi lại triệu tập nhiều người như vậy?”

Minh Dương cười nhạt: “Ngao năm năm gai nếm mật, chính là vì hôm nay!”

Sắc mặt Trịnh Hồ xanh lét, trắng bệch, cuối cùng khoe miệng hằn cong lên cười nói: “Thằng nhãi, ngươi cho rằng ngươi tụ tập nhiều người như vậy chẳng khác nào nắm giữ tất cả?”

Hắn quay đầu nhìn một thanh niên thần sắc âm lãnh phía sau, nói: “Giang Phi, kẻ tiếp hắn giao cho ngươi.”

Thanh niên vẻ mặt âm lãnh kia nhếch miệng cười tàn nhẫn, rút một con dao găm bên hông ra, nói: “Hồ gia muốn sống muốn chết?”

Trịnh Hồ nhe răng cười nói: “Giết Minh Dương, sau đó đánh gãy hai chân tiểu tử kia khiến hắn quỳ trước mặt ta sám hối!”

Nói rồi, dùng ngón tay chỉ Dương Thiên.

Dương Thiên cười khinh thường, một tiểu thái điều cảnh giới Minh Kinh, một ánh mắt của mình cũng có thể dọa chết hắn.

Bây giờ lại còn nói đánh gãy chân của mình?

Quả thực không biết sống chết!

Giang Phi chỉ vào Dương Thiên, cuồng ngạo nói: “Chờ, ta cho ngươi năm phút đồng hồ để bàn giao hậu sự!”

Sau đó, cười lạnh một tiếng, đi về phía mặt trời.

Minh Dương xách theo hán kiếm tiến lên khẽ nói: “Đứng sai đội, sẽ phải trả giá đắt!”

Nói xong, đột nhiên bỏ xuống.

Hắn là Minh Kinh sơ kỳ, là cổ võ giả, tự nhận thế gian này...

Nhưng Minh Dương vừa nghĩ tới đây, chỉ cảm thấy cổ tay truyền đến một lực đạo to lớn.

Đôi mắt hắn kinh hãi muốn chết.

Thanh chủ thủ của đôi phương dễ dàng chặt đứt kiếm của hắn, hơn nữa chỉ dán vào da đầu hắn, cắt đứt một sợi tóc!

Minh Dương vội vàng lui về phía sau, sắc mặt sợ hãi nói: “Ngươi là cường giả Minh Kinh đỉnh phong!”

Giang Phi cười lạnh một tiếng nói: “Coi như ngươi có chút nhân lực.”

Lúc này, người vây xem thấy một màn này, nhất thời kinh hô: “Ngọa tào, mới nhớ ra. Vừa rồi ta nghe được cái gì? Tên của hắn là Giang Phi?”

Lại có một người hoảng sợ nói: “Giang Phi? Không phải đệ tử của vị Tuyên Châu Lô Ngạo này sao? Sao lại hiện thân ở đây, còn trở thành thủ hạ của Trịnh Hồ?”

“Tuyên Châu Lô Ngạo là cường giả Âm Kinh trung kỳ, trong hàng đệ tử của hắn nghe vậy chính là vị trước mắt này có khả năng tiến vào Âm Kinh nhất.”

Giang Phi cười lạnh, sau đó ngạo nghễ nhìn Minh Dương cười nói: “Ngoan ngoãn tiến lên nhận lấy cái chết đi.”

Minh Dương biến sắc nói: “Đệ đệ ta Minh Lăng là người của Thần Long tổ, ngươi dám đụng đến ta?”

Giang Phi chưa từng nghe qua, không khỏi cười khẩy nói: “Thần Long Tổ? Hừ? Thế lực của Hồ gia cường đại sao?”

Mà Dương Thiên thì khẽ nhíu mày nhìn Minh Dương một cái.

Trách không được mặt mày hắn hết sức quen thuộc, thì ra là có quan hệ huynh đệ với tiểu tử Thần Long tổ kia.

Hắn vốn không muốn ra tay, nhưng mà mình thân là phó đội trưởng Thần Long Tổ, vậy thì không thể khoanh tay đứng nhìn.

Minh Dương mới là sơ kỳ Minh Kinh, kém Giang Phi ba cảnh giới, căn bản không cùng một cấp bậc.

Không có gì bất ngờ xảy ra, trong vòng ba chiêu, Minh Dương hộc máu bay ngược ra ngoài.

“Làm tốt lắm Giang Phi!” Trịnh Hồ lộ vẻ mừng như điên: “Giết hắn đi!”

Giang Phi gật đầu, xoay con dao găm trong tay, đi về phía Minh Lăng.

Sắc mặt Minh Dương trắng bệch, tâm như tro tàn.

Vốn hắn đã chuẩn bị rất đầy đủ, lại không để ý đến bên cạnh Trịnh Hồ ẩn giấu một đối thủ khủng bố như vậy!

“Chịu chết đi!”

Giang Phi vung chủy thủ trong tay về phía cổ Minh Dương.

Tất cả mọi người nhắm hai mắt lại, xem ra thanh niên này hắn phải chết không nghi ngờ.

Nhưng mà, đợi nửa ngày, lại không nghe thấy bất luận động tĩnh gì.

Bọn họ mở to mắt nhìn, chỉ thấy một vị thiếu niên, trong tay vuốt vuốt chủy thủ trong tay, ánh mắt bình thản nhìn sắc mặt có chút khó coi của Giang Phi.

“Ta không muốn đuổi tận giết tuyệt, ngươi rút đi!”

Một câu của Dương Thiên, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Thiếu niên này rốt cuộc có biết hắn đang nói chuyện với cường giả như thế nào không?

Giang Phi cười lạnh nói: “Ngươi nói cái gì? Ta vốn hảo tâm cho ngươi sống lâu năm phút, không nghĩ tới ngươi lại không biết quý trọng như vậy, cũng tốt, cứ như vậy giải quyết hết các ngươi cũng bớt việc.”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt lạnh lùng nói: “Giải quyết ta? Cho dù là sư phụ ngươi Tuyên Châu Lôi Ngạo cũng không dám cuồng ngạo như thế, ngươi khẩu khí lớn như vậy, lại dựa vào cái gì?”

Giang Phi ngạc nhiên: “Ngươi biết sư phụ ta?”

Dương Thiên lạnh lùng mở miệng: “Ngươi hỏi xem hắn chết như thế nào đi.”

Trên trán Giang Phi hiện lên một tia hắc tuyến, sư phụ hắn đều đã chết, hỏi như thế nào, chẳng lẽ đi âm phủ không được.

Vừa nghĩ đến đây, thân thể hắn đột nhiên chấn động nói: “Ngươi biết sư phụ ta chết như thế nào?”

Dương Thiên lạnh lùng mở miệng nói: “Bị ta bóp gãy cổ!”

Một câu nói, tất cả mọi người đều tròn tròn mắt.

“Làm sao có thể!”

Giang Phi còn chưa nói gì, giữa sân đã có một người nổi giận nói: “Lôi Ngao đại sư danh chấn Tuyên Châu, thi cốt hắc còn chưa lạnh, há lại để cho một tên tiểu bối như ngươi làm bần?”

“Thật là buồn cười, ngươi cho mình là ai? Cổ Nguyệt chân nhân, còn là Tiêu Cường tông sư?”

“Thật sự là không biết sống chết, sư huynh của Lôi Ngao Vương Nghiêu đã đang truy tra nguyên nhân cái chết của hắc, nếu để cho hắc nghe được ngươi khẩu xuất cuồng ngôn như thế, ngươi...”

Người này còn chưa nói hết, Dương Thiên ánh mắt bình tĩnh nhìn hắc nói: “Vương Nghiêu đã sớm xuống gặp sư đệ của hắc, muốn uy hiếp ta, ngươi để Yến Thanh đến!”

Mọi người lại một lần nữa bị khẩu khí lớn như vậy của Dương Thiên làm cho rung động.

Phong Châu Yến Thanh, cảnh giới Tông Sư!

Không chỉ có ở tỉnh Phong Châu nổi tiếng, ngay cả Huy tỉnh lân cận cũng danh khí không giảm!

Tiểu tử này đúng là điên rồi, không có Tông sư nào ở Huy châu, đây là điều tất cả mọi người hiểu được, nếu đắc tội với Yến Thanh Tông sư, hắc bước vào Huy châu sẽ không ai ngăn cản bước chân của hắc!

Cho nên, mọi người nhìn Dương Thiên, tất cả đều lòng đầy căm phẫn.

Mà lúc này đây, Giang Phi âm lãnh nói: “Xuy đủ chưa? Nếu đã thổi đủ rồi, vậy chịu chết đi!”

Nói rồi, chân khí trong bàn tay dày đặc, đánh về phía Dương Thiên.

“Cẩn thận!”

Minh Dương hô to một tiếng với bóng lưng Dương Thiên!

Hắc không cho rằng thiếu niên có tư cách ngăn trở cường giả Minh Kinh đỉnh phong!

Minh Dương vốn tưởng rằng Dương Thiên sẽ tránh né, không ngờ thần sắc thiếu niên không thay đổi, thanh âm đậm đặc

nói: “Ta vốn không muốn đuổi tận giết tuyệt, nhưng mà, không biết làm sao...!”

Dứt lời, hắn đột nhiên bước lên trước một bước, ánh mắt lạnh lùng quát khê một tiếng: “Đạp Thiên Thất Bộ!”

Chương 310 - Thanh Thủy đổi chủ.

Khi một kích hung mãnh của Giang Phi đánh tới, tất cả mọi người không tin Dương Thiên còn có thể sống sót.

Cho nên, cả đám đều mang theo vẻ thương hại nhìn hắn.

Nhưng cũng có người mang theo vẻ đùa cợt.

“Ha ha, tiểu tử này khẩu xuất cuồng ngôn, không biết sống chết dám đắc tội đệ tử Giang Phi của Lôi Ngạo đại sư, hôm nay hắn nhất định là...”

Hắn còn chưa nói xong, đạo tiên kỹ kia của Dương Thiên đã đột nhiên phát ra.

Đạp Thiên Thất Bộ, ngay cả cảnh giới Âm Kinh đỉnh phong Vương Nghiêu cũng chỉ tiếp nhận bước thứ ba đã bạo thể mà chết.

Hắn thi triển chỉ một bước, đã là để mất tiểu tử này.

Nhưng mà, không nghĩ tới hắn cuối cùng là đánh giá cao Giang Phi.

Hắn bước ra bước đầu tiên, Giang Phi trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, máu trên người giống như bị ép ra từ da thịt, một thân quần áo trắng nõn bị máu tươi thấm ướt, trở nên đỏ tươi.

Tất cả mọi người đều kinh hãi.

Nhưng, cái này còn chưa tính xong.

Tiên kỹ của Dương Thiên phát ra, dư uy giống như sóng cuộn thực chất, đánh về phía Trịnh Hồ cùng với hơn trăm thủ hạ của hắn.

Chiêu số như thiên địa phát uy này, trước mặt những người bình thường như Trịnh Hồ bọn họ, giống như là Thái Sơn áp đỉnh vậy.

Bọn họ không ngừng phát ra tiếng kêu thảm thiết, hai chân bị ép cong, đột nhiên quỳ trên mặt đất.

Ngay sau đó, chỉ nghe thấy tiếng răng rắc vang lên, xương bánh chè của đám tiểu đệ Trịnh Hồ và mặt đất cứng rắn tiếp xúc đều vỡ vụn.

Tất cả cánh tay của mọi người đều bị tiên kỹ này của Dương Thiên ép cong, hơn trăm người, đều không ngoại lệ, toàn bộ đều ôm lấy xương bánh chè vỡ vụn, không ngừng kêu thảm!

Trịnh Hồ cũng giống như thế, ở trước mặt Đạp Thiên Thất Bộ, hắn giống như con kiến hôi, căn bản không có năng lực phản kháng!

Dư uy cuối cùng tán đi, tất cả mọi người nhìn một màn trước mắt này đều sợ ngây người.

Giữa sân bọn họ hung hăng néo mình, cơ hồ không cảm giác được đau đớn.

Thiếu niên kia dường như không có bất kỳ động tác gì, vì sao trong nháy mắt Giang Phi mất đi sức chiến đấu, Trịnh Hồ cùng mấy trăm thủ hạ của hắn cũng toàn bộ quỳ xuống đất, còn quỳ gãy xương gối.

Chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ là lương tâm trời dậy?

So sánh với tất cả mọi người há hốc mồm, Giang Phi cùng Trịnh Hồ người bị hại có bản lĩnh ở đây càng rõ ràng biết chuyện gì xảy ra.

Bọn họ nhìn Dương Thiên với ánh mắt tràn đầy sợ hãi.

Tất cả những thứ này đều là chiêu thức đối phương phát ra.

Khiến cho một vị cường giả Minh Kinh đỉnh phong hoàn toàn mất đi sức chiến đấu, khiến cho cánh tay của mấy trăm người bình thường ép cong xuống quỳ trên mặt đất, đem xương bánh chè dập nát.

Tất cả những thứ này đều là do thiếu niên sắc mặt lạnh nhạt trước mắt này gây nên.

Hắn là thần sao?

Đám người Minh Dương và Kim Lập Huy cũng khó có thể tin nhìn một màn trước mắt này.

Người trước trực tiếp choáng váng.

Loại tồn tại này, hắn là đã vượt qua Âm Kinh cảnh giới rồi nhỉ?

Còn người sau lại không ngờ Dương tiên sinh lại là cao thủ tuyệt thế, Trịnh Hồ uy chấn Thanh Thủy, nếu chuyện này truyền ra ngoài, tuyệt đối sẽ dọa cho người khác phải trợn mắt.

Dương Thiên chậm rãi đi tới bên cạnh Giang Phi, hồ hững nói: “Bây giờ ta nói sự phụ sự bá của người chết trên tay ta, người bây giờ tin chưa?”

Giang Phi nuốt nước bọt, sợ hãi nói: “Tin, ta tin!”

Thân thể của hắn run rẩy kịch liệt, cảnh giới của đối phương đã vượt qua sự phụ Lôi Ngạo của hắn quá nhiều, cao thủ loại cảnh giới này gần như kinh thường nói dối.

Nói cách khác, thiếu niên này thật sự giết hai đại đệ tử của Yến Thanh Tông Sư!

Hắn vốn tưởng rằng Dương Thiên sẽ triệt để nhờ cớ tận gốc giết chết hắn, lại không nghĩ rằng đối phương trực tiếp đi qua bên cạnh hắn, không có dừng lại.

Dương Thiên dừng lại trước mặt Trịnh Hồ, lạnh nhạt nói: “Ta nói rồi, người ở trước mặt ta như con kiến hôi, ta đã nói hôm nay người gọi bao nhiêu người, ta chặt chân bao nhiêu người, người tin không?”

Trịnh Hồ vốn là người bình thường, cũng không phải võ giả cổ, bây giờ đã bị Dương Thiên dọa đến sợ vỡ mật, không nhịn được gật đầu nói: “Ta tin, ta tin, xin ngài thả ta ra, ta cũng không dám nữa.”

Dương Thiên gật đầu.

Sau đó đi về phía Minh Dương.

Minh Dương vốn vừa đứng lên, nhìn thấy một màn này trực tiếp sợ tới mức chân mềm nhũn, lần nữa ngồi bệt xuống đất.

Hắn đối mặt với Dương Thiên cũng hiện lên vẻ sợ hãi.

Vốn cho là thiếu niên đồng dạng sẽ không bỏ qua mình, lại không nghĩ rằng, một màn kế tiếp để hắn triệt để há hốc mồm.

Thiếu niên bình tĩnh nhìn hắn nói: “Những người này giao cho người xử trí, từ nay về sau Thanh Thủy người định đoạt!”

Thân thể Minh Dương chấn động, nhìn bóng lưng đã xoay người của thiếu niên hỏi: “Vì sao? Vì sao phải giúp ta.”

Dương Thiên dừng bước lại mở miệng nói: “Ta là thượng cấp của đệ đệ ngươi.”

Một câu, ánh sáng hoàn toàn tắt hẳn.

Đệ đệ của hắn sáng tỏ, trong khoảng thời gian gần đây gia nhập Thần Long tổ.

Đối phương là cấp trên của đệ đệ hắn, nói cách khác...

Vừa nghĩ đến đây, Minh Dương lộ vẻ hoảng sợ.

Đối phương tuổi còn trẻ đã làm được vị trí kia, quả thực không dám tưởng tượng.

Tất cả mọi người ngây người, Dương Thiên đi, vô thanh vô tức.

Chờ đến khi bọn họ phản ứng lại, lúc này mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

Thiếu niên ở chỗ này, bọn họ cảm giác áp lực đến cơ hồ không cách nào thở dốc.

Ra cửa, Dương Thiên nhìn sắc trời một chút, định trở về.

Kim Lập Huy để Hà Hồng lái xe đưa tiễn, một đường lại tốn ba giờ.

Khi Dương Thiên đến bệnh viện, chỉ thấy một cô gái ngồi xồm ở cửa.

Dương Thiên thấy vậy, ngồi xồm xuống nhìn, hóa ra là Giáo Hoa Vương Tĩnh Thần.

Hắn nghi hoặc hỏi: “Bạn học Vương, đã trễ như vậy, sao người lại ở chỗ này?”

Vương Tĩnh Thần ngồi xồm ở cửa phòng bệnh của hắn, khuôn mặt nhỏ chôn ở chỗ đầu gối, sau khi nghe được giọng nói của Dương Thiên thì gương mặt xinh đẹp ngẩng lên, hiện đầy nước mắt.

Sau khi thấy được người trước mặt là Dương Thiên, lập tức nhào vào trong ngực Dương Thiên, lê hoa đài vũ nói: “Dương Thiên, ô ô, người đi đâu vậy, ta tìm nửa ngày cũng không tìm được, người có biết người ta lo lắng thế nào không.”

Thân thể Dương Thiên hơi cứng lại, cảm nhận được thân thể mềm mại ôn nhuận trong ngực, hắn có chút không biết làm sao.

Cuối cùng, hắn kiên trì an ủi hai câu, lúc này nữ hài mới ngừng khóc.

Dương Thiên giúp nàng lau nước mắt, hai gò má cô gái lập tức ửng đỏ, có vẻ tuyệt sắc kiều mỹ.

Đôi mắt đẹp màu hổ phách của nàng ta to mà có thần, bên trong dường như có sóng nước dập dờn, giống như không giây phút nào không đang lặng lẽ nói gì đó, sóng mũi trắng nõn xinh xắn, vô cùng xinh đẹp.

Môi anh đào mềm mại, hiện ra một loại hồng hồng bảo thạch gần như trong suốt, lúc nào cũng mịn màng phảng phất như chỉ cần liếc mắt nhìn là có thể khiến người ta say mê.

Còn có mái tóc dài mềm mại như nước kia, nghiêng nghiêng xuống như thác nước, xõa xuống trên bờ vai thon nhỏ, có khí chất công chúa độc nhất vô nhị!

Dương Thiên nhìn thoáng qua thời gian, nghi ngờ nói: “Vương đồng học, bây giờ đã là chín giờ rồi, sao người vẫn còn ở đây vậy.”

Vương Tĩnh Thần tức giận trợn mắt nhìn Dương Thiên nói: “Sau khi tan học ta đã tới, vì sợ người đói còn tự tay làm cho người một chút điểm tâm. Nhưng không nghĩ tới sau khi tới nơi này, tìm khắp bệnh viện cũng không tìm được người của người, ta đã gấp đến phát khóc.”

Dương Thiên đỡ trán: “Ta đi ra ngoài một chuyến, không phải người có điện thoại của ta sao?”

Vương Tĩnh Thần sững sốt nói: “Đúng vậy! Ta quên mất.”

Thấy được Dương Thiên cười trộm, khuôn mặt cô gái đỏ bừng, nhìn Dương Thiên xấu hổ nói: “Người không được nói ta ngốc.”

Nhìn thấy đôi mắt hơi nước lại hiện lên cô gái muốn khóc, Dương Thiên vội vàng thu lại nụ cười.

Không thể trêu vào, chọc khóc hần cũng sẽ không dễ dàng, đến lúc đó một cái đầu hai cái lớn!

Vào phòng bệnh, Vương Tĩnh Thần nói Hàn Hương Ngưng có thể trở về, hần vội vàng thay quần áo bệnh nhân.

Bởi vì nếu như bị tiểu tử kia biết hần giả bệnh, hậu quả kia quả thực khó có thể tưởng tượng.

Hần thật vất vả mới có được mấy ngày nghỉ, còn phải đột phá cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần trung kỳ, là đại sự quan trọng nhất!

Nhìn Dương Thiên luống cuống tay chân, Vương Tĩnh Thần cười khúc khích, đôi mắt đẹp cong lên!

Nàng lấy ra mấy quyển sách về bài tập tinh xảo đáng yêu từ trong một cái túi sách, nói: “Thầy Dương Thiên Hàn để ta tới dạy bù cho người.”

Dương Thiên vẻ mặt nghi hoặc nói: “Vương đồng học, thành tích của người không phải còn không bằng của ta sao? Xác định không phải ta dạy thêm cho người sao?”

Khuôn mặt xinh đẹp của Vương Tĩnh Thần đỏ lên, tức giận nói: “Dương Thiên, nếu người còn giễu cợt ta, ta sẽ không để ý tới người nữa.”

Nói xong, hừ một tiếng, quay đầu đi chỗ khác.

Dương Thiên thực sự không hiểu, hần nói không có bất kỳ sai lầm nào!

Cuối cùng, sau khi kiên trì xin lỗi Vương Tĩnh Thần mới cười!

Nàng lấy từ trong cặp sách đáng yêu ra một hộp quà tinh xảo, ngượng ngùng nói: “Dương Thiên, tặng cho ngươi, đây là bánh ngọt nhỏ ta tự làm cho ngươi!”

Ánh mắt Dương Thiên sáng lên nhận lấy.

Kiếp trước cộng thêm Huyền Thiên đại lục ba trăm năm, cho tới bây giờ đều là hắc đưa cho nữ hài khác đồ vật, nhưng cho tới bây giờ không có người đưa cho nàng đồ vật, còn là tự tay làm!

Hắn mở mắt ra, bên trong có mấy cái bánh kem nhỏ nhắn đáng yêu nằm lẳng lẳng, bộ dáng vô cùng tinh xảo!

Vương Tĩnh Thần má ửng hồng nói: “Dương Thiên, ngươi nếm thử xem!”

Dương Thiên gật đầu, không có bất kỳ phòng bị nào, đem toàn bộ bánh ngọt bỏ vào trong miệng!

Sau đó, chờ hắn nhai một miếng liền hối hận.

Đôi mắt đẹp của Vương Tĩnh Thần chờ mong nhìn Dương Thiên nói: “Thế nào, ăn ngon hay không, ta tốn ba bốn tiếng đây.”

Dương Thiên:.....

Chương 311 - Đột phá trung kỳ.

Sắc mặt Dương Thiên hơi cứng lại.

Cô gái bỏ ra ba bốn tiếng làm ra điểm tâm tinh xảo, hỏi hắn có ngon hay không.

Làm sao trả lời?

Hắn gian nan nhai, vì để tránh cho đụng vào trái tim thủy tinh mềm mại của cô gái, thế là cẩn thận từng li từng tí hỏi:

“Vương đồng học, ngươi có biết muối và đường không?”

Vương Tĩnh Thần ngẩn người, sau đó mặt giãn ra cười nói:

“Luôn ngây ngốc không phân rõ, Dương Thiên, nói những thứ

này làm gì, bánh rớt cuộc có ngon hay không?”

Dương Thiên rớt cuộc cũng nuốt hết bánh ngọt xuống, lau mồ hôi trên trán, chỉ cảm thấy cô gái nhỏ ngốc manh này thật sự là quá đáng yêu!

Nhìn vẻ mặt mong đợi của cô gái, Dương Thiên chỉ có thể kiên trì nói: “Cũng không tệ lắm, lần sau ngươi đừng bỏ quá nhiều kẹo, quá mặn, à không, là quá ngọt!”

Vương Tĩnh Thần được Dương Thiên khen ngợi, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức hưng phấn đỏ bừng nói: “Đây là lần đầu tiên người ta làm bánh ngọt, còn không phải rất thành thực, lần sau nhất định cải tiến, đến lúc đó ngươi có thể giúp ta thử ăn không?”

Dương Thiên nghe vậy, suýt chút nữa bị sặc nước bọt.

Hắn một mặt im lặng, nhìn Vương Tĩnh Thần trong đôi mắt đẹp lấp lóe ngôi sao nhỏ, không đành lòng cự tuyệt, chỉ có thể gật đầu nói: “Được rồi!”

Hắn chỉ hy vọng lần sau đại tiểu thư mười ngón không dính nước mùa xuân này đừng coi muối là đường nữa!

Dương Thiên thật sự rất muốn hỏi một câu, không phân biệt rõ sẽ ném thử hay sao?

Nhưng nghĩ đến da mặt nữ hài mỏng, lời nói ra có thể sẽ khóc nhè, cũng ngậm miệng không nói.

Vương Tĩnh Thần nghi hoặc nói: “Dương Thiên, sao ngươi không ăn đi, còn rất nhiều, đều là ta tự tay làm.”

Dương Thiên đỡ trán nói: “Điểm này ta tin, bên ngoài cũng không mua được như vậy, ta giữ nó lại ăn khuya, ngươi không phải vì ta học bù sao? Vậy bắt đầu đi!”

Vương Tĩnh Thần liên tục gật đầu. Hưng phấn nói: “Ừ ừ, vậy chúng ta bắt đầu đi.”

Nàng nghiêm túc giảng toàn bộ tri thức của Dương Thiên.

Ban đầu còn ra dáng, cuối cùng cầm sách vở, nhăn mặt hỏi: “Dương Thiên, đề này khó quá, hôm nay lão sư nói ta nghe không hiểu, ngươi có biết tính hay không?”

Dương Thiên: ……

Rốt cuộc là ai đang dạy bù cho ai?

Cuối cùng, hấn đen mặt, giảng giải cho cô gái đề mục mà mình chưa từng học qua nhưng không có thầy dạy tự thông.

Kết quả, tự nhiên nhận được sự tán thưởng xinh đẹp của đôi phương.

Nhìn Vương Tĩnh Thần nghiêng đầu tự mình suy nghĩ, đã quên mất hấn, khéo miệng Dương Thiên lộ ra nụ cười khổ.

Nàng đây là coi mình là thầy dạy bổ túc.

Nhưng mà, nếu là chức vị lão sư bổ túc này thật đúng là không ai có thể thích hợp hơn hấn.

Trí lực của hấn như yêu nghiệt, một đề mục có thể dùng mấy chục loại giải pháp. Hơn nữa giảng giải dễ hiểu, so với lão sư chuyên nghiệp còn chuyên nghiệp hơn.

Cho nên, một đêm Vương Tĩnh Thần tiến bộ không ít.

Nàng cười hì hì, lộ ra hàm răng trắng tinh nói: “Dương Thiên, ngươi thật thông minh, nếu ta có thể thông minh bằng một nửa ngươi thì tốt rồi.”

Dương Thiên nghĩ thầm, có thể phân biệt muối và kẹo đơn giản như vậy, còn muốn vượt qua hấn, nằm mơ đi.

Nhưng ngoài miệng thì không thể nói như vậy.

Vương Tĩnh Thần có chút hiếu kỳ nói: “Đúng rồi Dương Thiên, đã sắp thi đại học, giấc mơ của ngươi là ghi danh đại học nào?”

Giọng điệu Dương Thiên Bình bình tĩnh mang theo sự kiêu ngạo: “Toàn quốc đệ nhất!”

Vương Tĩnh Thần có chút ngây ngẩn cả người, sau đó thất lạc nói: “Dương Thiên, ta muốn cùng học chung một trường đại học với ngươi, nhưng ta thật ngốc!”

Dương Thiên đưa tay vuốt vuốt sống mũi khéo léo của nàng: “Vậy ngươi phải cố gắng nhiều hơn.”

Đêm đã khuya, Triệu Nhiên đến, lúc này nữ hài mới mang theo tâm sự nặng nề rời đi.

Trước khi đi, nàng nói với Dương Thiên rằng nàng sẽ không bỏ cuộc!

Dương Thiên cười cười, trong lòng cũng có chút thích cô gái ngốc nghếch đáng yêu nhưng quật cường này.

Nhưng bây giờ còn chưa phải lúc bàn chuyện này.

Hắn cảm thụ được tiên nguyên chỗ đan điền xao động lần nữa, khoe miệng nhếch lên vẻ tươi cười.

“Rốt cục..... sắp đột phá sao?”

Bàn tay hắn vung lên, linh thạch phủ đầy cả căn phòng.

Khoanh chân ngồi xuống đất, nhắm hai mắt, chậm rãi vận chuyển Đoạt Thiên Địa Tạo Hóa Quyết, đầu ngón tay liên tục chuyển động, lập tức linh khí trong linh thạch bao vây lấy toàn thân hắn.

Linh khí như tơ như sương, linh khí dư thừa bao phủ toàn bộ bệnh viện quân khu số một Giang Thành!

Cảm nhận được linh khí dồi dào đi vào đan điền, Dương Thiên đột nhiên mở mắt, gầm lên: “Luyện hóa!”

Trong nháy mắt, linh khí chuyển hóa thành tiên nguyên, không ngừng đánh thẳng vào tầng bình chương kiên cố trong cơ thể!

Hắn đình trệ cảnh giới này đã thật lâu, hiện tại có thể nói là hậu tích bạc phát, lại thêm mấy trăm khóa linh thạch tương trợ, không tốn chút sức nào đã đột phá đến Luyện Khí Hóa Thần trung kỳ.

Đôi mắt Dương Thiên hiện lên ý cười.

Cảm thụ được tiên nguyên thân thể càng thêm hùng hậu, tin tưởng không bao lâu, hắn có thể đạt tới Luyện Thần Phản Hư.

Đến lúc đó ngự kiếm phi hành, trời cao mặc chim bay, biển rộng mặc cá nhảy, trở thành Chuẩn Tiên cảnh chân chính!

Ngày hôm sau, lúc Dương Thiên thu thập xong mọi thứ đang chuẩn bị ra ngoài, chỉ thấy Quý viện trưởng điên điên khùng khùng chạy tới nói: “Dương tiên sinh, có ma, bệnh viện có ma!”

Dương Thiên nghi hoặc nói: “Quỷ từ đâu tới?”

Viện trưởng Quý khó khăn thở hổn hển, hoảng sợ nói: “Tất cả bệnh nhân trong bệnh viện của chúng ta đều đã khỏi hết rồi.”

Dương Thiên ngần người nói: “Đây không phải là chuyện tốt sao? Người sợ cái gì?”

Quý viện trưởng nhũn cả người ra, nói: “Là chuyện tốt, nhưng quá kinh khủng, tất cả bệnh nhân trong bệnh viện đều hồi phục sức khỏe trong một đêm, ông trời ơi, ta từ y sư nhiều năm như vậy chưa từng thấy chuyện như vậy, Dương tiên sinh, ngài kiến thức rộng rãi, ngài xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.”

Dương Thiên Sơ bắt đầu nhúu mày, sau đó bưng tỉnh,

Hôm qua hẩn tu luyện, trên trăm viên linh thạch linh khí tràn ra.

Trong linh thạch ẩn chứa sinh cơ cường đại, có thể chữa trị bất kỳ thương thế nào.

Hắn đột phá Luyện Khí Hóa Thần Linh Khí đã từng bao phủ toàn bộ bệnh viện, nghĩ đến hẩn là bởi vì nguyên nhân này.

Vì vậy, bình tĩnh nói với Quý viện trưởng: “Không cần ngạc nhiên, là có người ra tay!”

Quý viện trưởng kinh hô: “Có người ra tay? Rốt cuộc là ai có thể có y thuật mạnh mẽ? Trong một đêm chữa khỏi tất cả bệnh nhân, cho dù là Hoa Đà tại thế cũng không thể nào...”

Hắn nhúu mày trăm tư, nghĩ đến cùng bệnh viện từ lúc nào lại có một vị y sư y thuật cao siêu như vậy.

Nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra rốt cuộc là ai có năng lực lớn như vậy!

“Dương tiên sinh, ngài cứ việc nói thẳng đi.”

Quý viện trưởng giống như là móng vuốt mèo cào vào tim, hận không thể lập tức gặp mặt vị bác sĩ có thể làm cho kỳ tích phát sinh kia.

Tuy nhiên, nói xong hẩn ngẩng đầu nhìn lên, lại đột nhiên phát hiện Dương Thiên đã biến mất không thấy gì nữa.

Quý viện trưởng sững sờ, sau đó dường như nghĩ tới cái gì con người hơi co lại!

Dương tiên sinh chỉ tới đây hai ngày, nơi này bình thường hết thấy đều bình thường, mà trong hai ngày này, trong bệnh viện xảy ra kỳ tích lớn như vậy.

Nếu hai người không có quan hệ, đánh chết hấn cũng không tin.

Nghĩ đến đây, trái tim Quý viện trưởng hung hăng co rúm một chút.

Dương tiên sinh lại có y thuật cao siêu và ý chí rộng lớn như thế.

Không vì danh lợi, xong chuyện phải áo đi, ẩn sâu công danh!

Mặc dù Quý viện trưởng đã là tuổi thất tuần, nhưng lần đầu tiên cảm thấy trình độ sùng bái đối với một người vượt qua lão sư mà lúc trước hấn kính trọng nhất!

Mà tất cả những điều này Dương Thiên cũng không biết, bởi vì hành động vô ý của hấn, được Quý viện trưởng trực tiếp tôn sùng là thần minh.

Dương Thiên đến cổng trường Nhất Trung, từ xa phát hiện một thiếu nữ xinh đẹp lôi kéo một thanh niên có khuôn mặt tiêu sái đi đến một góc bí ẩn.

Ánh mắt Dương Thiên ngưng lại, nhìn thoáng qua thiếu nữ!

Vương Tĩnh Thần. Sao lại là nàng? Người ở cùng với nàng là ai?

Hấn nhướn mày, vốn không muốn quản nhiều, nhưng trong lòng không biết tại sao, chỉ cảm thấy một trận tâm phiền ý loạn, cuối cùng vẫn nhịn không được nghiêng tai lắng nghe đối phương nói chuyện.

Vương Tĩnh Thần làm nũng nói: “Ai nha, biểu ca, người trước hết đáp ứng giúp ta diễn kịch đóng vai người theo đuổi ta đi.”

Thanh niên có khuôn mặt tiêu sái cười khỏ nói: “Biểu muội, ta lớn hơn muội gần năm tuổi, sắm vai thế nào, muội không phải là hoa khôi của trường học này sao? Tùy tiện kéo một người cũng sẽ vui lòng giúp muội, lại nói ta tới đây là có việc, không rảnh cùng muội nào.”

Vương Tĩnh Thần nghe vậy thì thật sự nóng nảy, bất kể cầu xin đối phương như thế nào cũng không đồng ý.

Cuối cùng, khuôn mặt xinh đẹp của nàng lạnh lùng nói: “Trần Thành, nếu người không giúp ta, ta sẽ nói cho dì biết chuyện người vụng trộm đưa xe.”

Trần Thành ngạc nhiên nhìn Vương Tĩnh Thần nói với vẻ chua xót: “Biểu muội, có cần phải tàn nhẫn như vậy không?”

Vương Tĩnh Thần đắc ý ngẩng mặt lên nói: “Vậy người có giúp đỡ hay không?”

“Giúp, người nói giúp như thế nào thì giúp như thế đó!”

Trần Thành đỡ trán, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Vương Tĩnh Thần lén lấy ra mười đóa hoa hồng đưa cho Trần Thành Đạo: “Lát nữa anh lấy hoa ra thổ lộ với tôi, sau đó bạn trai tôi đến đây, tôi cự tuyệt anh, nhiệm vụ của anh sẽ hoàn thành.”

Trần Thành trợn mắt há hốc mồm nói: “Người đây đâu phải là để cho ta diễn người theo đuổi người, người đây là để cho ta diễn lớp xe dự phòng a.”

Vương Tĩnh Thần cười hì hì nói: “Gần đây người khác đưa cho phụ thân tôi một chiếc xe Ferrari, chỉ cần người đồng ý giúp tôi, tôi liền cho người mượn lái mấy ngày.”

Ánh mắt Trần Thành sáng lên: “Thành giao!”

Vương Tĩnh Thần cười híp mắt gọi điện thoại.

Dương Thiên trốn ở một góc, cầm lấy điện thoại di động, trên mặt lộ ra thần sắc cổ quái.

Hắn kết nối điện thoại, chỉ nghe thấy cô gái cách đó không xa lo lắng nói: “Dương Thiên, người đang ở đâu vậy, mau tới giúp ta một việc, sắp vai bạn trai của ta, ây da, ta bị một người theo đuổi làm phiền chết mất!”

Chương 312 - Hoa Khôi Truy Ngược.

Dương Thiên nghe thanh âm lo lắng thanh thúy của Vương Tĩnh Thần trầm mặc một hồi.

Để mình sắm vai bạn trai cô?

Nhớ rõ thời điểm hắn từ Huyền Thiên đại lục trở về, vì đã kích Trịnh Lệ hấn, hấn ôm cô gái vào trong ngực để nàng đóng vai bạn gái của mình.

Bây giờ phong thủy luân chuyển sao?”

Dương Thiên nở nụ cười.

Cô gái bên kia điện thoại nóng nảy, dưới ánh mắt tràn ngập ý cười của Dương Thiên, cô gái giậm chân nói: “Dương Thiên, lúc trước ta đã giúp ngươi, hôm nay bất luận thế nào, ngươi cũng phải giúp ta.”

Dương Thiên nhẹ gật đầu nói: “Được rồi, ta sắp đến trường học, ngươi chờ.”

Vương Tĩnh Thần thở dài một hơi nói: “Vậy ta chờ ngươi!”

Cúp điện thoại, nàng vội vàng kéo Trần Thành Đạo: “Biểu ca, hôm nay muội có xinh đẹp không?”

Trần Thành thở dài nói: “Biểu muội, ngươi đây là đuổi ngược nam sinh nào vậy? Hắn có tài đức gì, có thể đáng giá để tiêu công chúa của chúng ta tự hạ thân phận theo đuổi?”

Vương Tĩnh Thần đỏ mặt nói: “Ai da biểu ca huynh cũng đừng quản nữa, lát nữa nhất định phải lấy toàn bộ diễn xuất của huynh ra, coi như vì hạnh phúc cả đời của biểu muội huynh, được không.”

Trần Thành:...

Dương Thiên:

Dương Thiên bây giờ rốt cuộc cũng biết hoa hậu giảng đường tốn công tốn sức như vậy rốt cuộc là muốn làm gì.

Nàng muốn thổ lộ với mình!

Nàng một mực da mặt mỏng, làm được một bước này đã vô cùng không dễ dàng.

Nói là để cho mình sắm vai bạn trai, kì thực là muốn để cho mình diễn cả đời.

Cho dù Dương Thiên có ngốc đến đâu cũng hiểu được tâm ý của cô gái đối với hắn.

Trên mặt hắn lộ vẻ phức tạp.

Kiếp trước, sau khi Dương Thiên bị Trịnh Lệ Lệ vứt bỏ, không gượng dậy nổi, gián tiếp hại chết phụ thân của hắn.

Cho nên từ lúc đó, Dương Thiên đối với những cô gái khác từng kháng cự mâu thuẫn.

Mà kiếp này toàn bộ vận mệnh sửa lại, hắn tựa hồ cũng không bài xích cô gái đáng yêu thoát nhìn ngốc manh, kì thực đối với hắn quan tâm sâu sắc này.

Nếu đã không bài xích, vậy thì thử thích đi!

Nghĩ đến đây, Dương Thiên từ trong góc đi ra, mang theo nụ cười ấm áp đi về phía Vương Tĩnh Thần.

Vương Tĩnh Thần vốn là mặt ủ mày chau, nhưng sau khi nhìn thấy bóng dáng Dương Thiên, đôi mắt đẹp lập tức sáng lên.

Nàng vội vàng thúc giục Trần Thành đứng dậy.

Trần Thành không thể làm gì, chỉ có thể cầm một bó hoa cổ ý nói với Vương Tĩnh Thần chân thành tha thiết: “Vương Tĩnh Thần nữ thần, mời chấp nhận ta đi.”

Mọi người cũng không biết quan hệ của hai người, nhìn thấy Vương Tĩnh Thần bị thổ lộ, tất cả mọi người dừng bước.

Một tên mập mập ăn đồ ăn vặt, thán phục nói: “Quả nhiên tên tuổi hoa khôi đệ nhất trường trung học không phải là nói chơi, tiểu tử này là ai vậy, là người si tình thổ lộ với hoa khôi của ba trăm sáu mươi lăm người đi.”

Một người gầy gầy đầu bạc khác khinh thường nói: “Tiểu tử này không đùa được nữa, Vương Giáo Hoa còn cự tuyệt cả thiếu niên anh tuấn tiêu sái như ta, nhất định sẽ cự tuyệt hắn.”

Còn có một nam sinh nhỏ yếu mang theo kính mắt cũng gật đầu tán đồng nói: “Hoa khôi có gia thế tốt, dung mạo tốt, dáng người tốt, học vấn tốt, tính cách tốt, thử hỏi thế gian ai có thể xứng với cô ấy?”

Vương Tĩnh Thần rốt cuộc cũng đợi được Dương Thiên đi lên, nàng dựa theo chuẩn bị trước đó, ném bông hoa của chính

mình xuống đất, quát: “Trần Thành, ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, đừng có dây dưa ta nữa.”

Mọi người vây xem xung quanh nghe vậy lập tức thở ra một hơi.

Tên béo cười ha ha nói: “Ta đoán tiểu tử này sẽ thất bại tan tác mà về.”

Thiếu niên đầu bạc lấy ra một cái gương nhỏ, cười lạnh một tiếng nói: “Hoa khôi ngay cả ta cũng không nhận, làm sao có khả năng để ý phạm phu tục tử như hần.”

Cậu thiếu niên đeo kính mắt tán đồng: “Hoa hậu giảng đường hoàn mỹ không tì vết! Không chấp nhận lời thổ lộ của bất cứ ai!”

Nhưng mà, bọn họ vừa nghĩ tới đây, một màn tiếp theo phát sinh lại làm cho bọn họ đều choáng váng.

Chỉ thấy Vương Tĩnh Thần tay ngọc kéo Dương Thiên vừa mới đi tới, nói với Trần Thành: “Hần là bạn trai của ta Dương Thiên, chúng ta mới là một đôi, ngươi không xứng.”

Dương Thiên:

Dương Thiên im lặng là cốt truyện quen thuộc, chẳng qua vị trí của hai người bị đảo ngược một chút.

Lúc trước lớp 12 6, hần lôi kéo cô gái ở trước mặt mọi người hung hăng đánh mặt Trịnh Lệ.

Mà bây giờ, cô gái nhỏ ngốc nghếch đáng yêu này lại lôi kéo mình và mặt biểu ca nàng ngay trước mặt tất cả mọi người.

Dương Thiên ngẫm lại trong lòng chẳng những không có chút thù hận nào, ngược lại còn có chút đồng tình với người anh họ này.

Khóe miệng Trần Thành giật giật, cảm thấy mặt mũi của mình xem như là mất hết trước cửa Nhất Trung.

Mọi người nghe thấy Vương Tĩnh Thần thổ lộ với Dương Thiên ở cửa trường Nhất Trung, lập tức kinh ngạc há to miệng.

Nhất là tên béo kia, sau khi thấy được một màn này, giật giật tóc nói: ” Trời ạ, ta đây là đang nằm mơ sao? Hoa khôi cự tuyệt người khác thổ lộ, sau đó thổ lộ một người khác?”

Vị thiếu niên đầu bạc kia soi gương rồi lại nhìn Dương Thiên một chút, cả giận nói: “Không có đạo lý, ta đẹp trai hơn hẳn, cái này không khoa học, hoa khôi vì sao chọn hẳn mà không chấp nhận ta?”

Một người thực sự nhìn không được, khinh bỉ hẳn nói: “Người soi gương cũng được, nhưng có thể xé ảnh chụp Ngô Ngạn Tổ trong gương không, người như vậy có ý tứ sao?”

Cuối cùng, tiểu nam sinh đeo kính kia cũng ghen tị nhìn Dương Thiên.

Bọn họ vừa rồi còn thề son sắt Vương Tĩnh Thần sẽ không tiếp nhận bất luận thổ lộ của ai, nhưng có đi hay không? Không muốn quay người thổ lộ với một người khác.

Ngay khi tất cả mọi người ghen ghét nhìn Dương Thiên, trong đó cũng có một số người tự nhận là thông minh, lộ ra sự tự tin mê mẩn mở miệng nói: “Mọi người giải tán đi, hoa khôi cũng không phải là thổ lộ Dương Thần, mà là vừa rồi thật sự là bị người theo đuổi quấy rầy không ngại phiền phức, lúc này mới tìm cái cớ cự tuyệt người theo đuổi kia.”

Tất cả mọi người nghe vậy con mắt lập tức phát sáng lên.

Hồi tưởng lại tất cả những chuyện vừa phát sinh, đúng là như người này.

Giữa sân, khuôn mặt xinh đẹp của Vương Tĩnh Thần bị ánh mắt Dương Thiên nhìn chăm chú trở nên hồng hào.

Lại thêm nhiều người nhìn như vậy, bản thân nàng vốn da mặt mỏng, hiện tại trong lòng giống như nai con chạy loạn, đôi mắt né tránh nhìn Dương Thiên nói: “Dương Thiên, người đừng hiểu lầm, ta là vì muốn người theo đuổi kia hết hy vọng...”

Nàng nói đến đây, chỉ thấy trong con ngươi Dương Thiên tràn đầy ý cười!

Vương Tĩnh Thần thấy vậy mí mắt nháy dưng, dường như mắt của đôi phương có thể nhìn thấu suy nghĩ của nàng, chẳng lẽ Dương Thiên biết rồi?

Nhưng điều này sao có thể?

Mà sau khi mọi người nghe được lời nói của Vương Tĩnh Thần, lập tức thở ra một hơi.

Tiểu nam sinh đeo kính mắt kia mở miệng nói: “Ta đã nói, hoa khôi làm sao có thể...”

Hắn vừa nói tới đây, một màn kế tiếp làm cho tất cả mọi người đều không chịu nổi.

Chỉ thấy Dương Thiên cúi đầu hôn lên đôi môi hồng nhạt của Vương Tĩnh Thần!

Vương Tĩnh Thần cũng khó tin mở to đôi mắt đẹp, thân thể cứng ngắc, chỉ cảm thấy trái tim đều nhảy ra ngoài.

Mà Dương Thiên thì cảm nhận được sự mềm mại và thơm tho của cô gái, loại xúc cảm tuyệt diệu này gần như khó có thể hình dung.

Một phen tức ly!

Dương Thiên nở nụ cười ôn hòa nói: “Đồng học Vương, có thể đồng ý làm bạn gái của ta được không?”

Vương Tĩnh Thần chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc đến đột ngột như vậy, đôi mắt đẹp cong thành hình trăng lưỡi liềm, dùng sức gạt đầu, bàn tay nhỏ bé nắm chặt bàn tay Dương Thiên, trên mặt tràn đầy nụ cười hạnh phúc.

Sau đó, hai người rời đi.

Ngay sau đó, mọi người ngây ngốc trong nháy mắt bạo phát.

“Mẹ nó, đây không phải là thật, đây tuyệt đối không phải là thật.” Một thiếu niên vẻ mặt đại ra nói: “Hoa khôi vẫn còn độc thân, ta còn có cơ hội.”

Nói đến cuối cùng, vậy mà trực tiếp khóc lên.

Tên còn lại cũng không thể tin được đây là sự thật, hung hăng tát mình một cái tự nói: “Không đúng, ta đang nằm mơ, ta nhất định đang nằm mơ.”

Thậm chí có vài người tâm tình triệt để sụp đổ, nằm rạp trên mặt đất khóc, kéo cũng kéo không nổi.

Duy nhất một người trường hoa vương Tĩnh Thần của trường Nhất Trung ba khóa đã trở thành bạn gái của Dương Thần, sau

khi tin tức này truyền khắp trường học, khiến cho toàn bộ trường học hoàn toàn rơi vào một mảnh kêu rên.

Hoa khôi hoàn mỹ nhất trong lòng nam sinh thoát khỏi thế giới đơn, Dương Thần có năng lực nhất, đẹp trai nhất trong lòng nữ sinh cũng thoát đơn.

Hai người này kết hợp với nhau mặc dù là ông trời tác hợp, nhưng tất cả mọi người đều không thể nào tiếp thu được.

Cuối cùng, toàn bộ học sinh trong trường học suýt chút nữa bởi vì chuyện này mà tập thể bãi khóa.

Trần Thành đi đến nửa đường, lúc này mới nghĩ tới, mình là có chính sự phải làm.

Lúc trước khi hắn ở Cửu Hoàn Sơn nhìn thấy chiếc xe thần bí thắng Lộ Bình, trong đầu đều là kỹ thuật lái xe không thể tưởng tượng nổi của hắn.

Bây giờ trong nước năm năm tổ chức một lần Xa Thần đại tái sắp khai mạc, hắn phí hết trắc trở nghe được xa thủ thần bí kia đang ở trong Nhất Trung.

Vì thế, hao tổn thời gian rất dài, mới rốt cục nghe được, chủ nhân chiếc xe Khoa Ni Tái Khắc dừng lại trong sân trường chính là cao thủ thần bí đã từng hung hăng nghiền ép Lộ Bình hắn ở Cửu Hoàn Sơn.

Tên gọi Dương Thiên, hôm nay hắn vốn muốn gặp hắn, thế nhưng...

“Mẹ kiếp, không đúng!”

Trần Thành choáng váng, cho tới bây giờ hắn mới nhớ tới, tựa hồ tên của bạn trai mà em họ nhỏ kia muốn thổ lộ gọi là Dương Thiên.

Chương 313 - Danh xưng.

Sau khi tan học, hai tay Vương Tĩnh Thần ôm lấy cánh tay Dương Thiên, toàn bộ thân thể mềm mại giống như đang đeo trên người hắn vậy.

Sau khi hai người xác định quan hệ, trở nên thân mật khăng khít.

Dương Thiên cương chiều nhìn nàng nói: “Vương đồng học, người muốn kéo ta đi chỗ đó!”

Vương Tĩnh Thần trừng mắt nhìn hắn một cái nói: “Dương Thiên, chúng ta đã là loại quan hệ này, lần sau đừng gọi ta là Vương đồng học, quá khó nghe, về sau gọi ta Tĩnh Thần là được!”

Dương Thiên gật đầu, mặc dù có chút không được tự nhiên, nhưng cảm giác lại rất tốt!

Vương Tĩnh Thần cười hì hì nói: “Vậy là được rồi, bây giờ ta dẫn cháu đi gặp cha ta, thế nào, có sợ không!”

Dương Thiên nghe vậy sắc mặt có chút cổ quái.

Sợ?

Ai sợ?

Là hắn sợ hay là Vương Liệt sợ?

Dương Thiên có chút tò mò sau khi Vương Liệt nhìn thấy hắn sẽ có biểu cảm gì.

Tiểu khu Thiên Phủ Chi Quốc, Vương Liệt nhận được điện thoại của con gái Vương Tĩnh Thần, nụ cười trên mặt cứng ngắc lại, hắn cố gắng lộ ra mỉm cười, nhưng nắm đấm lại nắm thật chặt.

Cúp điện thoại, Vương Liệt phần nộ thiếu chút nữa ném điện thoại di động.

Đôi mắt hắn lạnh như băng, nữ nhi này của mình là lòng hắn mềm, hắn cưỡng chế nữ nhi không đến đại học không cho phép yêu đương, nhưng mà hiện tại nữ nhi hiển nhiên không có đem dụng tâm lương khổ của hắn để ở trong lòng.

Vương Liệt hiểu rõ nữ nhi của mình, da mặt nàng rất mỏng, nhất định là tiểu tử kia dây dưa gắt gao với nữ nhi mới đáp ứng hắn.

Chỉ là rốt cuộc tiểu tử này có biết, năng lực của phụ thân con gái hắn ở Giang Thành không?

Vương Liệt trong lòng cũng sớm đã quyết định chú ý, hai người vô luận như thế nào hẳn cũng sẽ không đồng ý, như vậy kể tiếp, liền để chính hắn biết khó mà lui.

Hắn cũng không tin, ở trước mặt vị đại lão Giang Thành này, hắn còn có thể bình thản ung dung.

Nghĩ đến đây, Vương Liệt gọi điện thoại cho Triệu Nhiên, bảo hắn mang thêm mấy người tới.

Hắn muốn giống Dương tiên sinh, không cần ra tay, chỉ vận dụng khí tràng đẩy lui tiểu tử kia.

Trên đường, Dương Thiên vuốt ve mái tóc dài mềm mại của Vương Tĩnh Thần cười nói: “Tĩnh Thần, ngươi có nói cho phụ thân ngươi biết, bạn trai của ngươi chính là ta không?”

Vương Tĩnh Thần nhoen miệng cười nói: “Không có đâu, người ta đây là muốn cho phụ thân một bất ngờ.”

Dương Thiên cười cười, nghĩ thầm có lẽ đây không phải là chuyện khiến hắn kinh hỉ, người đây có lẽ là lừa cha.

Sau đó hắn lại nghĩ tới cái gì, hỏi: “Đúng rồi, có muốn mua chút lễ vật gì cho phụ thân ngươi hay không?”

Vương Tĩnh Thần suy nghĩ một chút, kéo cánh tay Dương Thiên, cánh tay ngọc vờn quanh hạnh phúc cười nói: “Vì để cho hắn có ấn tượng tốt, chúng ta vẫn là đi mua một chút đi.”

Cuối cùng, sau khi mua đồ xong, không đợi Dương Thiên kịp trả tiền, Vương Tĩnh Thần đã giành trước một bước.

Nàng hi hi cười một tiếng nói: “Ta bây giờ là tiểu phú bà, có thể nuôi ngươi rồi.”

Dương Thiên cười cười không nói gì.

Hai tỷ nhân dân tệ trong tháp Thất Thái Linh Lung vẫn còn nằm yên tĩnh ở bên trong.

Nếu thật sự muốn so, so với Vương Liệt gấp hai còn nhiều hơn.

Hắn vì biểu thị thành ý, đem đồ vật bí ẩn mua ném đi, chỉ để lại hộp đóng gói, sau đó bên trong thả mấy khóa linh thạch, mấy chục viên đan dược.

Trên thế giới này, linh thạch vốn có giá trị xa xỉ, mà linh đan cũng là vạn kim khó cầu.

Tây Tủy Đan mười viên, Tụ Linh Đan mười viên, Phá Cảnh Đan mười viên, Tăng Thọ Đan mười viên, Kim Sang Đan mười viên.

Nhiều linh đan như vậy, nếu như muốn bán đi, có lẽ có thể bù đắp được gia sản gấp mười lần Vương Liệt!

Trên đường đi, hai người cãi nhau ầm ĩ, vì đề Dương Thiên có biểu hiện tốt trước mặt phụ thân nàng, Vương Tĩnh Thần có chút khản trương mở miệng nói: “Dương Thiên, lát nữa vào cửa, ngươi nhất định phải lễ phép, gọi một tiếng thúc thúc, phụ thân ta đối xử với ta rất tốt, ông ấy nhất định sẽ đồng ý với chúng ta.”

Dương Thiên gật đầu đồng ý.

Chỉ là không biết đối phương nghe được xưng hô của mình, có thể bị dọa ngất đi hay không.

Hắn ngược lại có chút mong đợi.

Nhìn Vương Tĩnh Thần đi đứng run lên, Dương Thiên vượt vượt mái tóc thơm phức của nàng, cười nói: “Ngươi khản trương cái gì? Cũng không phải gặp phụ huynh của ta?”

Gương mặt xinh đẹp của Vương Tĩnh Thần có chút hồng hào nói: “Nếu gặp phụ huynh của ngươi thì tốt rồi, ngươi không biết địa vị của phụ thân ta ở Giang Thành, ta sợ đến lúc đó ngươi sẽ nói sai!”

Dương Thiên ngạo nghễ.

Tiểu ny tử gốc manh này hẳn là đang suy nghĩ phụ thân nàng có thể nói sai hay không.

Nghĩ đến trước đó Vương Liệt cung kính đối với hắn hắn đều muốn cười!

Lần tụ hội này hẳn là rất thú vị mới đúng!

Nhìn Dương Thiên Phong nhẹ như mây bay, Vương Tĩnh Thần hiếu kỳ nói: “Dương Thiên, ngươi thật sự không sợ?”

Dương Thiên cười nói: “Ta thật sự không tìm được bất kỳ lý do gì để sợ hãi!”

Nhìn Dương Thiên mạnh mẽ, Vương Tĩnh Thần cười trộm nói: “Nếu lát nữa ngươi còn có thể kiên cường như vậy, ta sẽ phục ngươi.”

Dương Thiên hờ hững, nghĩ thầm lát nữa ngươi nên lo lắng nhất là phụ thân của ngươi.

Ấn chuông cửa xong, có người mở cửa.

Vương Tĩnh Thần nhìn sắc mặt có chút âm trầm xanh mét của phụ thân, không khỏi có chút sợ run.

Vương Liệt hừ một tiếng nói: “Tiểu tử kia đâu, không phải nói cùng đi sao? Ta đã chuẩn bị nghênh đón hần rồi.”

Vương Tĩnh Thần nhăn nhó bất đắc dĩ kéo Dương Thiên đang chờ ngoài cửa nói: “Dương Thiên, đây là phụ thân của ta, ngươi đã gặp rồi.”

Sau đó, lại cẩn thận từng li từng tí nhìn thoáng qua Vương Liệt, nói: “Phụ thân, đây chính là bạn trai Dương Thiên mà con nói.”

Dương Thiên cười nói: “Chào ngươi, Vương tiên sinh!”

Vương Liệt tròn tròn mắt.

Hần hiện tại chỉ cảm thấy trái tim của mình thiếu chút nữa nhảy ra ngoài.

Làm sao có thể, làm sao có thể là Dương tiên sinh?

Vương Liệt nghĩ vô số loại khả năng cũng không dám nghĩ tới bạn trai mà con gái mình nói lại là Dương Thiên.

Giờ phút này biểu hiện trên mặt hần triệt để cứng ngắc, trong đầu trống rỗng.

Hần thề, lúc trước khi hần gặp phụ huynh, cũng không có khăn trương như vậy.

Vương Tĩnh Thần nhẹ nhàng giẫm chân Dương Thiên một cái nói: “Dương Thiên, đừng xa lạ như vậy, gọi thúc thúc.”

Vương Liệt nghe vậy chân mềm nhũn, kém chút té liệt ngồi trên mặt đất.

Người trước mắt này chính là Dương tiên sinh có thể hiệu lệnh toàn bộ đại lão Giang Thành.

Ngay cả hấn ta cũng phải cung kính đối đãi.

Bây giờ bảo Dương Thiên gọi hấn là thúc thúc? Hấn chịu nổi sao?

Vương Liệt trầm nghĩ thiếu chút nữa là ngừng đập, lau mồ hôi lạnh trên trán, vội vàng xua tay nói: “Cái đó thì không cần, nếu thật sự không cần, gọi ta là Vương tiên sinh thì ta đã thụ sủng nhược kinh rồi.”

Dương Thiên nhìn thoáng qua Vương Tĩnh Thần, phát hiện nàng đẩy mình, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ lo lắng.

Hấn không khỏi thở dài một hơi, cười cười nói với Vương Liệt: “Chào thúc thúc, đây là lễ vật ta chuẩn bị cho ngươi!”

Nói xong, cái bọc chuẩn bị đưa tới.

Vương Liệt thật sự bị dọa đến hôn mê bất tỉnh, vội vàng nhận lấy lễ vật, mà ngay tại lúc hấn thở phào nhẹ nhõm, chỉ thấy Triệu Nhiên đi tới nói: “Tĩnh Thần, bạn trai của ngươi là ai? Để hấn đi ra gặp ta.”

Dương Thiên ánh mắt bình tĩnh nói: “Ngươi muốn gặp ta?”

Triệu Nhiên ngẩng đầu nhìn lên.

Hấn dụi dụi con mắt, không dám tin, cuối cùng, sắc mặt trắng bệch chân như nhũn ra đặt mông ngồi trên mặt đất, còn đáng sợ hơn gặp quỷ.

Vương Tĩnh Thần cười hì hì nói: “Triệu Nhiên ca, đây là bạn trai của ta Dương Thiên.”

Nàng lại nhìn về phía Dương Thiên nói: “Dương Thiên, đây là Triệu Nhiên ca, ngươi cứ gọi hấn là Triệu Nhiên ca giống như ta là được rồi.”

Triệu Nhiên:...

Cuối cùng, mí mắt hấn trắng bệch, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Để Dương tiên sinh gọi hấn là ca? Hấn nghĩ cũng không dám nghĩ.

Vương Tĩnh Thần gãi đầu, vẻ mặt nghi hoặc.

Hôm nay, dường như biểu hiện của phụ thân và Triệu Nhiên ca đều rất kỳ quái.

Hắn kéo Dương Thiên vào nhà, lại phát hiện trong phòng có sáu vị đại hán vạm vỡ đang đứng.

Từng người dáng người cường tráng, mặc áo đen, đeo kính râm, trên mặt tràn đầy khí tức sát phạt lạnh lẽo.

Vương Tĩnh Thần sầm mặt lại, tức giận nhìn Vương Liệt nói: “Phụ thân, có phải người mang theo nhiều người như vậy không, muốn Dương Thiên biết khó mà lui, để hắn rời khỏi ta?”

Khóe miệng Vương Liệt phát khổ, còn chưa nói gì, ánh mắt của đám người này đều tập trung ở trên người Dương.

Bọn họ trải qua máu và lửa tẩy lễ, khí thế đột nhiên bộc phát ra, ngay cả trong không khí cũng mang theo khí tức áp lực.

Dương Thiên mày kiếm chau lên, khí tràng Phá Thiên Tiên Đế cũng hơi hiển lộ ra, mấy người vốn khóe miệng treo cười lạnh, muốn nhìn Dương Thiên sợ đến choáng váng, nhưng kế tiếp tất cả bọn họ đều cứng đờ.

Từ trên người thiếu niên, bọn họ cảm nhận được một cỗ uy áp không gì sánh kịp, loại uy áp này giống như Thái Sơn áp đỉnh, mới đầu mọi người còn có thể chịu đựng, nhưng mà cánh tay của bọn họ từ từ bắt đầu uốn lượn, giống như là cộng một tảng đá thật lớn, cả chân đều đang lắc lư.

Trên mặt bọn họ không ngừng đổ mồ hôi lạnh, khóe miệng trắng bệch, hoảng sợ nhìn thiếu niên.

Trong lòng sáu người chỉ có một từ để hình dung Dương Thiên.

Kinh khủng!

Đối phương không ra tay, chỉ dùng khí thế đã đánh bại bọn họ.

Trán Vương Liệt toát mồ hôi lạnh, khóe miệng phát khổ nói: “Dương tiên sinh, đây là hiểu lầm, ngài không nên tức giận!”

Dương Thiên thu hồi khí thế, trên mặt lộ ra biểu cảm nhẹ nhàng như mây gió.

Mà một màn này Vương Tĩnh Thần lại không biết, nàng thấy cha mình cung kính với Dương Thiên như vậy không khỏi có chút ngây ngấn cả người.

Chẳng lẽ, phụ thân đồng ý chuyện của hai nàng?

Vừa nghĩ đến đây, đôi mắt đẹp của Vương Tĩnh Thần lộ ra vẻ kinh hãi, chớp chớp mắt với Dương Thiên Bí, làm một thủ thế đã giải quyết!

Dương Thiên cười cười, có hấn ở đây, Vương Liệt thật đúng là không dám nói một chữ không!

Chương 314 - Khuê phòng nữ hải.

Vương Tĩnh Thần nghi hoặc nói: "Phụ thân, hình như người còn chưa nấu cơm? Hôm nay chúng ta ăn cái gì vậy!"

Vương Liệt lau mồ hôi lạnh trên trán, hôm nay hấn chuẩn bị Hồng Môn Yến, đừng nói là nấu cơm, ngay cả một ngụm nước cũng không chuẩn bị.

Vốn đang cho bạn trai nhỏ này của con gái hấn xem mặt, lại không nghĩ rằng đối phương lại là Dương tiên sinh.

Hấn cảm giác trái tim toàn bộ hành trình đều thiếu chút nữa nhảy ra ngoài.

Vương Liệt cung kính nhìn Dương Thiên nói: "Nếu không chúng ta đi khách sạn Ung Hoa Đình ăn đi, hôm nay ta cũng không chuẩn bị gì cả."

Vương Tĩnh Thần lắc đầu từ chối nói: "Đây là gia yến, nhất định phải ăn ở nhà, có đúng Dương Thiên không?"

Dương Thiên cười nói: "Đúng!"

Thế là Vương Liệt choáng váng.

Hấn thân là đại lão Giang Thành, xưa nay không biết nấu cơm, nếu Dương tiên sinh không hài lòng.

Chỉ là ngẫm lại hấn cũng có chút đầu óc choáng váng.

Cuối cùng, Vương Liệt cười xấu hổ nói: "Vậy các người chờ một chút, ta đi chuẩn bị!"

Vương Tĩnh Thần đỏ mặt vụng trộm kéo Dương Thiên vào khuê phòng của nàng.

Nếu là người khác vào phòng con gái mình, Vương Liệt đã sớm nổi trận lôi đình, nhưng hiện tại người này là Dương Thiên, hấn thở phào nhẹ nhõm.

Ở trước mặt Dương Thiên, hấn cảm giác áp lực quá lớn!

Chờ đánh thức Triệu Nhiên, hấn vẫn là mặt mũi tràn đầy khó có thể tin.

“Vương lão bản, bạn trai Tĩnh Thần là Dương tiên sinh? Ta không phải đang nằm mơ chứ?”

Vương Liệt cũng là bờ môi khô khốc gật đầu, hấn cũng không dám tin!

Triệu Nhiên khoe miệng có chút trắng bệch nói: “Vậy làm sao bây giờ? Chúng ta còn ra oai phủ đầu hấn sao?”

Vương Liệt trợn trắng mắt nói: “Ta bảo ngươi đi, ngươi dám không?”

Triệu Nhiên rút cổ nói: “Ta không dám!”

Vương Liệt thở dài nói: “Dương tiên sinh định ăn cơm ở đây, bây giờ phải làm sao, ngươi có biết nấu cơm không?”

Triệu Nhiên cười khỏ nói: “Ông chủ, ngài đây không phải làm khó người sao? Ngươi xông pha chiến đấu, cầm dao bầu xông lên tuyến đầu ta không sợ không sợ, nhưng ngươi bảo ta nấu cơm, ta chỉ là nấu nước sôi vô ích!”

Vương Liệt đen mặt nói: “Cút đi, hôm nay đóng cửa khách sạn năm sao của ta, mời tất cả đầu bếp tới đây!”

Triệu Nhiên vội vàng gật đầu.

Vương Liệt nhìn thoáng qua sáu vị tráng hán áo đen kia, nói: “Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau đi chọn rau cho ta!”

Tráng hán áo đen:...

Khuê phòng của Vương Tĩnh Thần!

Màn phán vén lên, một tấm nệm lớn mà mềm mại chỉnh tề xếp chồng lên, viền hoa hồng nhạt, cùng màu hồng nhạt chỉ kém

vài centimet ngắn ngủi, Anh Ti Mộng sàng, phấn sa nhàn nhạt che lấp giống như mộng cảnh kỳ ảo.

Tịch vụ hoa nhưng lẳng lẳng dán vài mảnh, do hồng mộc trụ buộc lại, trước giường bàn phấn ren trải ở bên ngoài một tầng, ngoài cửa sổ mỹ cảnh khắc sâu vào mi mắt.

Sạch sẽ, sạch sẽ, mang theo vẻ hoạt bát và ấm áp!

Gian phòng rất lớn, lại bày biện rất nhiều gấu nhỏ lông mềm như nhung, sàn nhà sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi nhỏ!

Dương Thiên có thể ngửi được rõ ràng từng tia hương thơm không ngừng chui vào mũi.

Hắn lại ngửi ngửi ở cổ nữ hài.

Vương Tĩnh Thần cười khanh khách, đỏ mặt nói: “Dương Thiên, ngươi làm gì vậy, khí tức của ngươi phun lên cổ ta, ngứa ngứa.”

Khóe miệng Dương Thiên lộ ra một nụ cười nói: “Cả căn phòng đều có mùi thơm, ta ngửi mùi thơm cơ thể của ngươi nữa thì vẫn là nước hoa!”

Vương Tĩnh Thần nhoèn miệng cười nói: “Ngươi đoán xem!”

Nàng kéo Dương Thiên đến bên giường của mình, lấy toàn bộ ảnh chụp khi còn nhỏ của mình ra, giảng giải cho Dương Thiên từng tấm một: “Đây là lúc ta ba tuổi, thế nào, rất đáng yêu phải không.”

Dương Thiên cầm tấm hình kia, so sánh một chút rồi nói: “Vẫn là bây giờ đáng yêu hơn!”

Vương Tĩnh Thần ngẩng khuôn mặt xinh đẹp lên nói: “Đúng vậy, coi như là biết nói chuyện!”

Dứt lời, chỉ cảm thấy mặt của Dương Thiên tiến sát vào một chút, khuôn mặt xinh đẹp của Vương Tĩnh Thần mang theo ngượng ngùng nói: “Dương Thiên xấu xa, ngươi muốn làm gì?”

Dương Thiên nhìn Vương Tĩnh Thần đôi mắt đẹp có chút trốn tránh, một phát đẩy ngã nàng ta lên chiếc giường phấn mềm mại thơm ngát, hai thân hình nóng bỏng kề sát vào nhau.

Cảm nhận được tiếng tim đập kịch liệt của cô gái dưới thân, Dương Thiên cười nói: “Vương đồng học, người có nghe nói qua cái gì gọi là dẫn sói vào nhà chưa?”

Vương Tĩnh Thần có chút ngượng ngùng đỏ mặt, bên tai cũng đỏ lên, nàng cắn cắn môi đỏ nói: “Dương Thiên, phụ thân ta ở bên ngoài, người dám... ngô!”

Nàng còn chưa nói hết lời, Dương Thiên đã ngậm lấy đôi môi đỏ mọng của cô gái.

Mặc dù là lần thứ hai, Vương Tĩnh Thần vẫn cảm giác toàn bộ trái tim nhỏ như nai con chạy loạn, gần như quên cả hô hấp.

Cảm nhận được hơi thở cực nóng của Dương Thiên phả vào khuôn mặt xinh đẹp của nàng, làn da toàn thân nàng đều trở nên hồng hào, vô cùng đáng yêu.

Bàn tay nhỏ bé của nàng vô lực muốn đẩy Dương Thiên ra, nhưng sự bá đạo của thiếu niên này vượt quá tưởng tượng của nàng.

Vương Tĩnh Thần không có một chút kinh nghiệm, chỉ vịn vịn nửa phút đã thiếu dưỡng khí.

Dương Thiên lúc này mới không buông nàng ra, cười nói: “Cảm giác thế nào.”

Khuôn mặt xinh đẹp ngượng ngùng của Vương Tĩnh Thần vùi trong gối, nói: “Dương Thiên người còn giỏi trò xấu với ta, ta liền, ta liền...”

Suy nghĩ nửa ngày, nàng vẫn không nghĩ ra làm sao để uy hiếp Dương Thiên.

Cuối cùng xấu hổ mở miệng nói: “Ta không để ý tới người nữa.”

Sau khi nói xong, nàng liền hối hận, vội vàng lấy gối ra sợ Dương Thiên tức giận.

Nhưng mà, đã thấy thiếu niên cười nói với hắn: “Nghỉ ngơi tốt chưa?”

“Cái gì?”

Vương Tĩnh Thần còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy Dương Thiên một lần nữa ngậm lấy cái miệng anh đào nhỏ của nàng!

“A! Người...”

Vương Liệt nhìn hơn mười món ăn trên bàn, lúc này mới thở dài một hơi.

Cũng may dùng nửa giờ rốt cục cũng làm xong.

Hắn cẩn thận gõ cửa phòng con gái mình một cái nói: “Dương tiên sinh, đồ ăn đã làm xong, ngài đói không?”

Vương Tĩnh Thần mở cửa phòng, tóc tai có chút tán loạn, môi đỏ hơi sưng đỏ, gia giáo nàng rất nghiêm, không dám nhìn Vương Liệt.

Mà Dương Thiên thì nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô bé nói: “Thúc thúc không cần khách khí như vậy, gọi thẳng tính mạng của cháu là được rồi, cháu bây giờ là vẫn bồi.”

Trán Vương Liệt toát mồ hôi lạnh, đang muốn xua tay, đã thấy ánh mắt không thể nghi ngờ của Dương Thiên, chỉ có thể gật đầu phối hợp: “Được rồi, Dương Tiên... Dương Thiên, thúc thúc chuẩn bị cơm tối xong, người ném thử đi!”

Dương Thiên cười gật đầu, dưới sự nhường nhịn của Vương Liệt mà làm, nhìn thấy Vương Liệt mông cũng không dám kê sát băng ghế không khỏi cười nói: “Thúc thúc không cần câu nệ, cứ coi như ta là người bình thường đối đãi là được.”

Sau lưng Vương Liệt ướt đầm, vị trước mắt này chính là cường giả cấp Tông Sư, hơn nữa từng năm lần bảy lượt có đại ân với hắn, hắn làm sao có thể đối đãi bình thường.

Nhìn Triệu Nhiên không dám ngồi xuống, Dương Thiên cười nói: “Người còn không ngồi xuống, không đói bụng sao?”

Triệu Nhiên vội vàng xua tay nói: “Dương tiên sinh ngài ăn đi, ta không có tư cách ngồi xuống.”

Vương Tĩnh Thần tiến lên lôi kéo nói: “Người ở trong mắt ta thân như ca ca, làm sao không có tư cách, mau ngồi xuống đi.”

Vô luận khuyên như thế nào, hắn chính là không làm, ngay cả Vương Liệt cũng khuyên không nổi.

Cuối cùng, Dương Thiên bình tĩnh mở miệng: “Ta bảo người ngồi xuống người không nghe sao?”

Một câu nói này, chân Triệu Nhiên mềm nhũn thiếu chút nữa ngồi liệt trên mặt đất, vội vàng ngồi ở bên cạnh Vương Liệt.

Từng quát tháo Giang Thành, đệ nhất mãnh tướng dưới tay Vương Liệt, lấy một đánh mười, hiện tại ở trước mặt Dương Thiên còn nghe lời hơn học sinh tiểu học, thẳng sống lưng, vô cùng cung kính.

Vương Tĩnh Thần hoàn toàn mê hoặc, lúc mới bắt đầu vào cửa, nàng thật sự hãi hùng khiếp vía, vô cùng sợ hãi phụ thân mình và Triệu Nhiên sẽ gây bất lợi cho Dương Thiên, sẽ cho Dương Thiên Tiền để hấn rời khỏi mình, sẽ khiến hấn khó xử, biết khó mà lui.

Nhưng hiện tại, làm sao cốt truyện xoay chuyển nơi này lại hại, hai người làm sao lại cung kính với Dương Thiên như vậy? Nhất là phụ thân của nàng, còn tự mình rót rượu cho Dương Thiên.

Từ khi sinh ra đến nay, nàng chưa bao giờ vượt qua cảnh tượng này. Mười lần, đáng để phụ thân nàng tự mình rót rượu thưởng phạt cho mấy vị kia, nhưng khẳng định không bao gồm Dương Thiên.

Dương Thiên nâng chén, nhìn Vương Liệt hiếu kỳ nói: “Sao thúc thúc không uống rượu?”

Vương Liệt xấu hổ cười một tiếng.

Đã từng uống rượu với Dương Thiên trực tiếp uống đến đau bụng, tuy rằng cuối cùng được Dương Thiên chữa khỏi, nhưng hiện tại hấn đã có bóng ma tâm lý.

Nếu lại uống với Dương Thiên, đó quả thực là tìm chết.

Tửu lượng của Dương Thiên, nghĩ đến toàn bộ Giang Thành đều tìm đối thủ không ra đường.

Thế là Vương Liệt lau mồ hôi lạnh trên trán, mở miệng nói: “Dương Thiên, gần đây ta kiêng rượu, quen uống đồ uống.”

Một câu nói kia khiến Triệu Nhiên suyt chút nữa phát điên.

Ông chủ Vương là đại lão nổi danh Giang Thành, bàn rượu không uống rượu uống đồ uống, nếu nói ra chắc chắn có thể cười đến rụng răng.

Còn có, để Triệu Nhiên hiếu kỳ chính là, hôm qua Vương Liệt tựa hồ còn uống rượu cùng người khác, làm sao mấy ngày nay không rượu?

Hắn đang muốn phát vấn, đã thấy Vương Liệt hung hăng trừng mắt nhìn hắn, Triệu Nhiên lúc này mới vội vàng đem lời nói đến bên miệng nuốt xuống.

Cuối cùng nhìn Dương Thiên uống một mình, không khỏi mở miệng nói: “Dương tiên sinh, hay là ta uống vài chén với ngài?”

Dương Thiên Danh khẽ nhìn Triệu Nhiên.

Bản thân vốn không uống rượu với hắn là sợ tử lượng của hắn nhỏ, không ngờ tiểu tử này lại tìm tới cửa.

Vương Liệt nhìn thấy một màn này, mang theo biểu lộ thương hại nhìn Triệu Nhiên.

Hắn thật sự là ghé con mới đẻ không sợ cạp, dám nâng chén cùng Dương tiên sinh, thật sự là dự định đi ngang ra khỏi cánh cửa này.

Chương 315 -

Chỉ thấy trong ký túc xá, dưới ánh đèn dịu dàng chiếu xuống, Tiểu Linh Nhi nằm trên giường của hắn, cắn hạt dưa, nhìn Dương Thiên vừa mua cho nàng một cái máy tính bảng không lâu, trên đó phát ra một bộ phim liên tục.

Phải thích ý bao nhiêu mới có thể.

Nhưng mà, đây không phải trọng yếu nhất, trọng yếu nhất là vật nhỏ này căn bản không có hóa hình, vẫn là bộ dáng tiểu hồ ly.

Hơn nữa, vật nhỏ này tựa hồ ngứa mông, còn cầm cái chân ngắn nhỏ cạo xát, ba cái đuôi nhỏ không ngừng đung đưa.

Trước mắt Dương Thiên tối sầm, suýt chút nữa tức đến ngất đi.

Hắn tiến lên một bước tóm lấy ba cái đuôi của tiểu Linh Nhi nói: “Không phải ngươi nói muốn hóa hình sao? Quần áo ta

đều mua cho người trở về.”

Nói xong, hắn ném một đồng quần áo đẹp để lên trên giường, bởi vì quá nhiều, trên giường cũng không chất nổi.

Tiểu Linh Nhi lại bị Dương Thiên nín lấy cái đuôi, tức giận nói: “Đại phôi đản, ngươi mau thả ta ra, ngươi hỏi ta ta còn muốn hỏi ngươi đây, tại sao ta đau bụng nửa ngày, đi nhà vệ sinh một chuyến liền không có chuyện gì nữa? Còn hóa hình, hóa hình cái gì?”

Dương Thiên sửng sốt, sau đó cổ quái nói: “Chẳng lẽ là quá hạn?”

“Cái gì?”

Tiểu Linh Nhi trực tiếp phát điên: “Ngươi vậy mà cầm đồ quá thời hạn cho ta ăn, đại phôi đản, ta cùng ngươi không đội trời chung!”

Nói xong, hung hãn nhào về phía Dương Thiên, tiểu hồ nha nhe răng, muốn cắn lỗ tai Dương Thiên.

Dương Thiên xách chân nàng nói: “Bây giờ không phải con không sao sao, hơn nữa, có ta ở đây, mạng của con, Diêm Vương lão tử hắn không dám thu!”

Hắn là Phá Thiên Tiên Đế, cấp bậc Tiên Đế, nếu thế giới này thật có Diêm Vương, thật đúng là không làm gì được hắn.

Tiểu Linh Nhi cũng mặc kệ chuyện này, nàng quả thực sắp bị chọc tức điên rồi.

Cuối cùng Dương Thiên ném hết quần áo mua cho nàng nói: “Những thứ này đều là của ngươi, đi một bên chơi đi, đừng làm chậm trễ việc ngủ của ta.”

Tiểu Linh Nhi cũng mặc kệ, nàng đường đường là Thất công chúa của Yêu tộc, có khi nào phải chịu cơn tức này đâu.

Mà đợi đến khi nàng xông lên lần nữa, Dương Thiên trực tiếp cho nàng một cú nã sập đổ, vật nhỏ này hoàn toàn ngoan ngoãn.

Đôi mắt to đen như mực của nàng phủ đầy hơi nước, vẻ mặt ủy khuất.

Dương Thiên không khỏi cười bất đắc dĩ, ném cho nàng một viên linh đan nàng cũng không ăn, xem ra là thật sự tức giận.

Dương Thiên tỏ vẻ cái này cũng không trách hấn, lúc trước mới vào Huyền Thiên đại lục, hấn vượt cấp giết chết một vị Yêu tộc, lúc này mới lấy được tất cả bảo vật của đối phương, trong đó có một viên Hóa Hình Đan này.

Lúc trước hấn còn buồn bực vì sao đối phương không ăn hóa hình, lại không nghĩ rằng hóa ra là quá hạn.

Nhưng mặc cho Dương Thiên giải thích thế nào, Tiểu Linh Nhi vẫn không nghe.

Về mặt ngoại là người xấu nhìn Dương Thiên, điều này làm cho hấn có loại cảm giác tội lỗi.

Giải thích không rõ dứt khoát không giải thích, những ngày này hấn cũng mệt mỏi, trực tiếp nằm ở trên giường ngủ say.

Nhưng mà, nửa đêm, chuyện quỷ dị phát sinh.

Hấn đến cảnh giới này, đã là Bán Tiên, lực cảm giác rất mạnh.

Trong lúc mơ mơ màng màng, hấn mơ hồ phát hiện cánh mũi mình đột nhiên tiến vào một mùi thơm, loại mùi thơm đặc thù này cực kỳ mê người, khiến người ta miệng đắng lưỡi khô.

Những thứ này còn chưa tính, một cái đầu nhỏ kế tiếp chui vào cánh tay hấn, sợi tóc mềm mại vô cùng mượt mà.

Dương Thiên sửng sốt, dường như trên giường có thêm một nữ tử.

Thân thể mềm mại của nàng mềm nhũn, giống như dương chi bạch ngọc, không mặc một bộ y phục, tay hấn đặt ở trên vòng eo nhỏ nhắn không chịu nổi một nắm tay của đối phương, chỉ cảm thấy thân thể mềm mại của đối phương nóng như lửa.

“A, nóng!”

Nữ tử thở gấp một tiếng, dường như là vô ý thức.

Dương Thiên cảm giác nàng càng ngày càng lớn mật, xúc áo ngủ của mình lên, dùng thân thể mềm mại nóng bỏng của nàng dán vào.

Cảm giác ấm áp nóng bỏng và bộ ngực sữa căng tròn khiến Dương Thiên gần như cho rằng mình đang nằm mơ.

Hắn nhẹ nhàng nhéo nhéo, nữ tử trong ngực phát ra một tiếng khắc khắc, loại cảm giác này không thể nào là nằm mơ.

Trong nháy mắt, Dương Thiên đột nhiên từ trên giường làm một cái đèn, nhanh chóng bật đèn, chỉ cảm thấy một màn kếp tiếp làm cho máu mũi của hắn thiếu chút nữa chảy ra.

Đập vào mắt là một mảnh tuyết trắng.

Thật giống như tuyết trắng, tinh khiết không nhiễm tạp chất.

Ánh mắt tiếp tục nhìn lại, đó là một khuôn mặt đẹp đến mức làm cho người ta không thể dùng ngôn ngữ để hình dung; đường nét nhu hòa phác họa ra hình dáng ưu mỹ, da thịt như tuyết lộ ra màu sắc phấn nộn, lông mày hơi nhíu, lông mi dài mà thư cuộn như hai cây bàn chải nhỏ, sống mũi xinh xắn, cánh môi nhiễm lên ửng đỏ kiều diễm!

Chiếc cằm hoàn mỹ hơi hơi nâng lên, mang theo một tia khí tức kiêu ngạo, giữa lông mày của nàng là một đồ án hình ngọn lửa màu đỏ, làm cho cả khuôn mặt nàng thêm một phần yêu dã.

Nàng khép hờ hai mắt, quyến rũ lại mang theo thánh khiết, hai loại mỹ nhân cực đoan bày ra trên người nàng, làm cho người ta cảm giác là hòa hợp như vậy, đẹp đến mức làm cho người ta hít thở không thông!

Hơn nữa quan trọng nhất là, trên đầu nàng có hai cái lỗ tai trắng như nhung, vô cùng nhỏ nhắn, toàn thân không mặc một bộ y phục, trong ngực lại ôm Dương Thiên, ba cái đuôi linh động kia trong lúc vô tình đang nhẹ nhàng lắc lư, che đi tư mật của nàng!

Da thịt nàng óng ánh, tản ra khí tức thánh khiết, dáng người yếu điệu, như tử lệ hoàng kim hoàn mỹ nhất, hai chân thon dài như ngọc phẳng phất là một tác phẩm nghệ thuật đẹp nhất.

Dương Thiên hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Đây rốt cuộc là ai? Làm sao lại ở trên giường của mình, hơn nữa không mặc quần áo?

Dương Thiên chưa từng trải qua những chuyện này, trí thông minh ba trăm năm vào giờ khắc này hoàn toàn không đủ dùng.

Hắn vội vàng lay tỉnh cô gái hỏi: “Người là ai? Sao lại ở trên giường của ta.”

Cô gái không mở mắt ra, lẩm bẩm nói: “Đại phôi đản đừng làm rộn, người ta buồn ngủ.”

Dương Thiên cũng mặc kệ chuyện này, trực tiếp xách nàng lên, bởi vì không thể tránh khỏi xúc động thân thể mềm mại ôn nhuận kia của nàng, máu mũi của hắn thiếu chút nữa chảy xuống.

Dương Thiên vội vàng lay tỉnh nữ tử nói: “Người rốt cuộc là ai?”

Nữ tử mắt nhắm ngủ mê mông lung, nàng vươn cánh tay trắng nõn đưa vào ngó sen vuốt vuốt đôi mắt trong suốt, xấu hổ nhìn Dương Thiên nói: “Dương Thiên người rốt cuộc nổi điên cái gì? Còn để người ta ngủ nữa không?”

Thân thể Dương Thiên đột nhiên chấn động nói: “Người là tiểu Linh Nhi.”

Cô gái nổi giận tựa hồ còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì, nói: “Ta không phải tiểu Linh Nhi là ai?”

Sau khi nói xong, nàng chỉ cảm thấy toàn thân lạnh buốt, không khỏi triệt để ngây người.

Nàng mí mắt nhảy lên, mờ mịt nhìn thân thể mềm mại trơn bóng như ngọc thạch của mình, triệt để ngây ngẩn cả người.

Qua hồi lâu, nàng mới đưa ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên, thanh âm so với thân hình Hồ tộc trước đó thanh thực hơn rất nhiều, nhưng vẫn thanh thúy dễ nghe, hơn nữa mơ hồ mang theo một tia mỉa mai. “Ta hóa hình rồi?”

Dương Thiên nhìn Tiểu Linh Nhi vẫn đang ở trần như nhộng, khó khăn gật gật đầu, chỉ cảm thấy mũi và mũi đều ảm áp.

Tiểu Linh Nhi lại đắm chìm trong vui sướng, trực tiếp nhào vào trong ngực Dương Thiên cười ha ha nói: “Ta đã hóa hình, ha ha, tiểu ca ca, ta hóa hình thành nhân loại, tỷ tỷ của ta cảnh giới còn cao hơn ta còn chưa hóa hình, ta lại là người thứ nhất hóa hình.”

Tiểu Linh Nhi vô cùng vui vẻ ôm chặt Dương Thiên.

Thân hình mềm mại nóng bỏng kia kề sát vào nhau.

Dương Thiên Thân cũng xích lõa.

Hai người chạm vào nhau, cảm giác tuyệt vời giống như trên củi khô có một tia lửa đỏ, Dương Thiên chỉ cảm thấy lần này máu mũi thật sự phun ra ngoài.

Tiểu Linh Nhi đang vui sướng, nhưng cảm thụ được trên cổ ngọc có một tia ẩm áp, lấy tay sờ thử. Dĩ nhiên là máu tươi.

Nàng nghi hoặc nhìn Dương Thiên, chỉ thấy cánh mũi đối phương không ngừng chảy máu, lập tức nóng nảy nói: “Tiểu ca ca, người làm sao vậy, tại sao máu chảy không ngừng?”

Nàng vội vàng lấy khăn tay lau chùi cho hắn, nhưng không ngờ làm như vậy vốn đã trở nên càng thêm mê người phạm tội.

Dương Thiên chỉ cảm thấy đại não lần nữa sung huyết, gần như có chút choáng váng, vội vàng mở miệng nói: “Tiểu Linh Nhi, con đã hóa thành nhân loại, có thể mặc quần áo vào hay không?”

Tiểu Linh Nhi sửng sốt, sau đó thấy cả người mình ngồi trên đùi Dương Thiên không mảnh vải che thân, không khỏi hét lên một tiếng, bàn tay nhỏ bé của nàng không ngừng vỗ vỗ Dương Thiên, tức giận nói: “Đại phôi đàn, mau nhắm mắt lại đi, hu hu hu, đại phôi đàn, đều bị người nhìn hết rồi, toàn bị người chiếm tiện nghi rồi.”

Dương Thiên cạn lời.

Rõ ràng chính người hóa hình chạy đến trên giường của ta, hơn nữa còn ôm chặt ta, trách ta lưu manh?

Hắn vốn định há miệng giải thích, nhưng đối phương lại không nghe.

Dương Thiên rốt cuộc cũng biết cái gì gọi là có lý không nói rõ được.

Cuối cùng, tiểu Linh Nhi cuống quýt nhặt quần áo trên mặt đất lên, vội vàng trốn vào trong toilet.

Dương Thiên phát hiện hôm nay là ngày chạp vật nhất sau khi hấn trùng sinh, hấn quả thực sắp điên rồi.

Vốn tưởng rằng Ô Long cứ như vậy đi qua, nhưng lại tuyệt đối không nghĩ tới, chỉ nghe Tiểu Linh Nhi trong toilet vội vàng nói: “Đại phôi đần, quần áo nhân loại các người mặc thế nào? Ta không biết.”

Dương Thiên đỡ trán thở dài nói: “Đồ đần, quần áo cũng không biết truyền, học theo thôi, cái nào không biết, ta giúp người làm mẫu, người đứng nhìn qua khe cửa.”

Nói như vậy quả thực không sai.

Nhưng mà lại phát hiện Tiểu Linh Nhi từ trong toilet ném ra một cái nội y nữ tính.

Không sai,

Áo ngực.

Sắc mặt Dương Thiên trong nháy mắt cứng ngắc lại.

Hấn nhìn vào đôi mắt xinh đẹp tò mò của Tiểu Linh Nhi trong khe cửa, lúng túng nói: “Cái này, cái này ta cũng không biết mặc như thế nào.”

Tiểu Linh Nhi khinh bỉ nói: “Vậy người không phải nhân loại sao?”

Như vậy Dương Thiên làm sao giải thích, hấn sắp điên rồi... Vương Tĩnh Thần nghi hoặc nói: “Phụ thân, hình như người còn chưa nấu cơm? Hôm nay chúng ta ăn cái gì vậy!”

Vương Liệt lau mồ hôi lạnh trên trán, hôm nay hấn chuẩn bị Hồng Môn Yến, đừng nói là nấu cơm, ngay cả một ngụm nước cũng không chuẩn bị.

Vốn đang cho bạn trai nhỏ này của con gái hấn xem mặt, lại không nghĩ rằng đối phương lại là Dương tiên sinh.

Hấn cảm giác trái tim toàn bộ hành trình đều thiếu chút nữa nhảy ra ngoài.

Vương Liệt cung kính nhìn Dương Thiên nói: “Nếu không chúng ta đi khách sạn Ung Hoa Đình ăn đi, hôm nay ta cũng không chuẩn bị gì cả.”

Vương Tĩnh Thần lắc đầu từ chối nói: “Đây là gia yến, nhất định phải ăn ở nhà, có đúng Dương Thiên không.”

Dương Thiên cười nói: “Đúng!”

Thế là Vương Liệt choáng váng.

Hắn thân là đại lão Giang Thành, xưa nay không biết nấu cơm, nếu Dương tiên sinh không hài lòng.

Chỉ là ngẫm lại hắn cũng có chút đầu óc choáng váng.

Cuối cùng, Vương Liệt cười xấu hổ nói: “VẬY các người chờ một chút, ta đi chuẩn bị!”

Vương Tĩnh Thần đỏ mặt vụng trộm kéo Dương Thiên vào khuê phòng của nàng.

Nếu là người khác vào phòng con gái mình, Vương Liệt đã sớm nổi trận lôi đình, nhưng hiện tại người này là Dương Thiên, hắn thở phào nhẹ nhõm.

Ở trước mặt Dương Tiên, hắn cảm giác áp lực quá lớn!

Chờ đánh thức Triệu Nhiên, hắn vẫn là mặt mũi tràn đầy khó có thể tin.

“Vương lão bản, bạn trai Tĩnh Thần là Dương tiên sinh? Ta không phải đang nằm mơ chứ?”

Vương Liệt cũng là bờ môi khô khốc gật đầu, hắn cũng không dám tin!

Triệu Nhiên khoe miệng có chút trắng bệch nói: “VẬY làm sao bây giờ? Chúng ta còn ra oai phủ đầu hắn sao?”

Vương Liệt trợn trắng mắt nói: “Ta bảo người đi, người dám không?”

Triệu Nhiên rút cổ nói: “Ta không dám!”

Vương Liệt thở dài nói: “Dương tiên sinh định ăn cơm ở đây, bây giờ phải làm sao, người có biết nấu cơm không?”

Triệu Nhiên cười khỏ nói: “Ông chủ, ngài đây không phải làm khó người sao? Người xông pha chiến đấu, cầm dao bầu xông lên tuyến đầu ta không sợ không sợ, nhưng người bảo ta nấu cơm, ta chỉ là nấu nước sôi vô ích!”

Vương Liệt đen mặt nói: “Cút đi, hôm nay đóng cửa khách sạn năm sao của ta, mời tất cả đầu bếp tới đây!”

Triệu Nhiên vội vàng gật đầu.

Vương Liệt nhìn thoáng qua sáu vị tráng hán áo đen kia, nói: “Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau đi chọn rau cho ta!”

Tráng hán áo đen:...

Khuê phòng của Vương Tĩnh Thần!

Màn phần vén lên, một tấm nệm lớn mà mềm mại chính tề xếp chồng lên, viền hoa hồng nhạt, cùng màu hồng nhạt chỉ kém vài centimet ngắn ngủi, Anh Tì Mộng sàng, phần sa nhàn nhạt che lấp giống như mộng cảnh kỳ ảo.

Tịch vụ hoa nhung lẳng lẳng dán vải mảnh, do hồng mộc trụ buộc lại, trước giường bàn phần ren trải ở bên ngoài một tầng, ngoài cửa sổ mỹ cảnh khắc sâu vào mi mắt.

Sạch sẽ, sạch sẽ, mang theo vẻ hoạt bát và ấm áp!

Gian phòng rất lớn, lại bày biện rất nhiều gấu nhỏ lông mềm như nhung, sàn nhà sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi nhỏ!

Dương Thiên có thể ngửi được rõ ràng từng tia hương thơm không ngừng chui vào mũi.

Hắn lại ngửi ngửi ở cổ nữ hài.

Vương Tĩnh Thần cười khanh khách, đỏ mặt nói: “Dương Thiên, ngươi làm gì vậy, khí tức của ngươi phun lên cổ ta, ngứa ngứa.”

Khóe miệng Dương Thiên lộ ra một nụ cười nói: “Cả căn phòng đều có mùi thơm, ta ngửi mùi thơm cơ thể của ngươi nữa thì vẫn là nước hoa!”

Vương Tĩnh Thần nhoẻn miệng cười nói: “Ngươi đoán xem!”

Nàng kéo Dương Thiên đến bên giường của mình, lấy toàn bộ ảnh chụp khi còn nhỏ của mình ra, giảng giải cho Dương Thiên từng tấm một: “Đây là lúc ta ba tuổi, thế nào, rất đáng yêu phải không.”

Dương Thiên cầm tấm hình kia, so sánh một chút rồi nói: “Vẫn là bây giờ đáng yêu hơn!”

Vương Tĩnh Thần ngẩng khuôn mặt xinh đẹp lên nói: “Đúng vậy, coi như là biết nói chuyện!”

Dứt lời, chỉ cảm thấy mặt của Dương Thiên tiến sát vào một chút, khuôn mặt xinh đẹp của Vương Tĩnh Thần mang theo ngượng ngùng nói: “Dương Thiên xấu xa, ngươi muốn làm gì?”

Dương Thiên nhìn Vương Tĩnh Thần đôi mắt đẹp có chút tròn trĩnh, một phát đẩy ngã nàng ta lên chiếc giường phản mềm mại thơm ngát, hai thân hình nóng bỏng kề sát vào nhau.

Cảm nhận được tiếng tim đập kịch liệt của cô gái dưới thân, Dương Thiên cười nói: “Vương đồng học, ngươi có nghe nói qua cái gì gọi là dẫn sói vào nhà chưa?”

Vương Tĩnh Thần có chút ngượng ngùng đỏ mặt, bên tai cũng đỏ lên, nàng cắn cắn môi đỏ nói: “Dương Thiên, phụ thân ta ở bên ngoài, ngươi dám... ô!”

Nàng còn chưa nói hết lời, Dương Thiên đã ngậm lấy đôi môi đỏ mọng của cô gái.

Mặc dù là lần thứ hai, Vương Tĩnh Thần vẫn cảm giác toàn bộ trái tim nhỏ như nai con chạy loạn, gần như quên cả hô hấp.

Cảm nhận được hơi thở cực nóng của Dương Thiên phả vào khuôn mặt xinh đẹp của nàng, làn da toàn thân nàng đều trở nên hồng hào, vô cùng đáng yêu.

Bàn tay nhỏ bé của nàng vô lực muốn đẩy Dương Thiên ra, nhưng sự bá đạo của thiếu niên này vượt quá tưởng tượng của nàng.

Vương Tĩnh Thần không có một chút kinh nghiệm, chỉ vịn vịn nửa phút đã thiếu dưỡng khí.

Dương Thiên lúc này mới không buông nàng ra, cười nói: “Cảm giác thế nào.”

Khuôn mặt xinh đẹp ngượng ngùng của Vương Tĩnh Thần vùi trong gối, nói: “Dương Thiên ngươi còn giỏi trò xấu với ta, ta liền, ta liền...”

Suy nghĩ nửa ngày, nàng vẫn không nghĩ ra làm sao để uy hiếp Dương Thiên.

Cuối cùng xấu hổ mở miệng nói: “Ta không để ý tới người nữa.”

Sau khi nói xong, nàng liền hồi hận, vội vàng lấy gối ra sợ Dương Thiên tức giận.

Nhưng mà, đã thấy thiếu niên cười nói với hắn: “Nghỉ ngơi tốt chưa?”

“Cái gì?”

Vương Tĩnh Thần còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy Dương Thiên một lần nữa ngậm lấy cái miệng anh đào nhỏ của nàng!

“A! Người...”

Vương Liệt nhìn hơn mười món ăn trên bàn, lúc này mới thở dài một hơi.

Cũng may dùng nửa giờ rốt cục cũng làm xong.

Hắn cẩn thận gõ cửa phòng con gái mình một cái nói: “Dương tiên sinh, đồ ăn đã làm xong, ngài đói không?”

Vương Tĩnh Thần mở cửa phòng, tóc tai có chút tán loạn, môi đỏ hơi sưng đỏ, gia giáo nàng rất nghiêm, không dám nhìn Vương Liệt.

Mà Dương Thiên thì nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô bé nói: “Thúc thúc không cần khách khí như vậy, gọi thẳng tính mạng của cháu là được rồi, cháu bây giờ là vẫn bồi.”

Trán Vương Liệt toát mồ hôi lạnh, đang muốn xua tay, đã thấy ánh mắt không thể nghi ngờ của Dương Thiên, chỉ có thể gật đầu phối hợp: “Được rồi, Dương Tiên... Dương Thiên, thúc thúc chuẩn bị cơm tối xong, người nếm thử đi!”

Dương Thiên cười gật đầu, dưới sự nhường nhịn của Vương Liệt mà làm, nhìn thấy Vương Liệt mông cũng không dám kê sát băng ghế không khỏi cười nói: “Thúc thúc không cần câu nệ, cứ coi như ta là người bình thường đối đãi là được.”

Sau lưng Vương Liệt ướt đầm, vị trước mắt này chính là cường giả cấp Tông Sư, hơn nữa từng năm lần bảy lượt có đại ân với hắn, hắn làm sao có thể đối đãi bình thường.

Nhìn Triệu Nhiên không dám ngồi xuống, Dương Thiên cười nói: “Người còn không ngồi xuống, không đói bụng sao?”

Triệu Nhiên vội vàng xua tay nói: “Dương tiên sinh ngài ăn đi, ta không có tư cách ngồi xuống.”

Vương Tĩnh Thần tiến lên lôi kéo nói: “Ngươi ở trong mắt ta thân như ca ca, làm sao không có tư cách, mau ngồi xuống đi.”

Vô luận khuyên như thế nào, hắn chính là không làm, ngay cả Vương Liệt cũng khuyên không nổi.

Cuối cùng, Dương Thiên bình tĩnh mở miệng: “Ta bảo ngươi ngồi xuống ngươi không nghe sao?”

Một câu nói này, chân Triệu Nhiên mềm nhũn thiếu chút nữa ngồi liệt trên mặt đất, vội vàng ngồi ở bên cạnh Vương Liệt.

Từng quát tháo Giang Thành, đệ nhất mãnh tướng dưới tay Vương Liệt, lấy một đánh mười, hiện tại ở trước mặt Dương Thiên còn nghe lời hơn học sinh tiểu học, thẳng sống lưng, vô cùng cung kính.

Vương Tĩnh Thần hoàn toàn mê hoặc, lúc mới bắt đầu vào cửa, nàng thật sự hãi hùng khiếp vía, vô cùng sợ hãi phụ thân mình và Triệu Nhiên sẽ gây bất lợi cho Dương Thiên, sẽ cho Dương Thiên Tiền để hắn rời khỏi mình, sẽ khiến hắn khó xử, biết khó mà lui.

Nhưng hiện tại, làm sao cốt truyện xoay chuyển nơi này lợi hại, hai người làm sao lại cung kính với Dương Thiên như vậy? Nhất là phụ thân của nàng, còn tự mình rót rượu cho Dương Thiên.

Từ khi sinh ra đến nay, nàng chưa bao giờ vượt qua cảnh tượng này. Mười lần, đáng để phụ thân nàng tự mình rót rượu thưởng phạt cho mấy vị kia, nhưng khẳng định không bao gồm Dương Thiên.

Dương Thiên nâng chén, nhìn Vương Liệt hiếu kỳ nói: “Sao thúc thúc không uống rượu?”

Vương Liệt xấu hổ cười một tiếng.

Đã từng uống rượu với Dương Thiên trực tiếp uống đến đau bụng, tuy rằng cuối cùng được Dương Thiên chữa khỏi, nhưng hiện tại hắn đã có bóng ma tâm lý.

Nếu lại uống với Dương Thiên, đó quả thực là tìm chết.

Tử lượng của Dương Thiên, nghĩ đến toàn bộ Giang Thành đều tìm đối thủ không ra đường.

Thế là Vương Liệt lau mồ hôi lạnh trên trán, mở miệng nói: “Dương Thiên, gần đây ta kiêng rượu, quen uống đồ uống.”

Một câu nói kia khiến Triệu Nhiên suýt chút nữa phát điên.

Ông chủ Vương là đại lão nổi danh Giang Thành, bàn rượu không uống rượu uống đồ uống, nếu nói ra chắc chắn có thể cười đến rụng răng.

Còn có, để Triệu Nhiên hiểu kỳ chính là, hôm qua Vương Liệt tựa hồ còn uống rượu cùng người khác, làm sao mấy ngày nay kiêng rượu?

Hắn đang muốn phát văn, đã thấy Vương Liệt hung hăng trừng mắt nhìn hắn, Triệu Nhiên lúc này mới vội vàng đem lời nói đến bên miệng nuốt xuống.

Cuối cùng nhìn Dương Thiên uống một mình, không khỏi mở miệng nói: “Dương tiên sinh, hay là ta uống vài chén với ngài?”

Dương Thiên Danh khẽ nhìn Triệu Nhiên.

Bản thân vốn không uống rượu với hắn là sợ tử lượng của hắn nhỏ, không ngờ tiểu tử này lại tìm tới cửa.

Vương Liệt nhìn thấy một màn này, mang theo biểu lộ thương hại nhìn Triệu Nhiên.

Hắn thật sự là ghé con mới đẻ không sợ cạp, dám nâng chén cùng Dương tiên sinh, thật sự là dự định đi ngang ra khỏi cánh cửa này.

Chương 316 -

Cuối cùng, Dương Thiên lấy cái máy tính bảng kia ra, giúp Tiểu Linh Nhi tìm được giáo trình trên mạng, lúc này nàng mới lục lọi mặc nội y vào.

Nhưng trời cao dường như đang trừng phạt Dương Thiên.

Hắn vừa thở phào nhẹ nhõm, chỉ nghe thấy tiểu Linh Nhi ở bên trong tức giận nói: “Đại phôi đản, ngươi mua quần áo gì

vậy, quá lớn, thước đo không đúng.”

Dương Thiên lau mồ hôi lạnh trên trán nói: “Chờ một chút, những y phục này ta đều đưa cho người, người thử xem.”

Nhưng mà, qua nửa ngày, thanh âm buồn bực của tiểu Linh Nhi lại truyền đến: “Đại phôi đản, không đúng, đều không đúng, những y phục này đều không thể mặc, người mau đi mua cho ta.”

Dương Thiên quả thực sắp sụp đổ.

Hắn đỡ trán nói: “Hoa Hoa, ta phát hiện đời trước ta nợ nàng, ta cũng không biết vóc dáng của nàng sao ta mua được?”

Thanh âm lo lắng của Tiểu Linh Nhi cũng ngừng lại.

Nàng cắn cắn môi đỏ nói: “Vậy ta đi ra ngoài một chút, người nhắm mắt lại không cho phép nhìn a!”

Dương Thiên thật sự muốn điên rồi.

Không xem? Không nhìn cái gì biết dáng người làm sao đi mua?

Cuối cùng, tiểu Linh Nhi nhẹ nhàng đẩy cửa ra, đi ra.

Lần này tuy nàng chỉ mặc nội y, nhưng so với trước đó còn có sức hấp dẫn lớn hơn.

Nàng khoảng chừng mười sáu mười bảy tuổi, ngoại trừ một đầu tóc đen ra, toàn thân trắng như tuyết, da thịt mềm mại phát ra ánh sáng óng ánh, một khuôn mặt trái xoan, lông mi dài, làn da trắng nõn, dung mạo rất là tú lệ, dáng người thon thả, yếu chất mảnh mai.

Hơn nữa, dáng người đào cao, hai chân thon dài tinh tế cũng trắng như tuyết, thân thể nhẹ nhàng, cử chỉ đoan trang nhàn nhã, đôi mắt đẹp nhìn quanh, toát ra một loại phong vận không nói ra được.

Nàng tựa như một nụ hoa hồng chớm nở, đẹp mà không yêu, diễm mà không tục, thiên kiều bá mị, không gì sánh kịp.

Hơn nữa hai cái lỗ tai lông xù trên đầu nhỏ kia cùng cái đuôi phía sau mông nàng, càng thêm câu người.

Dương Thiên không ngờ sau khi tiểu Linh Nhi này hóa hình lại có dung mạo xuất trần như vậy.

Dung nhan của nàng có lẽ đánh đồng với các loại tuyệt sắc như Tô Thi, Vương Tĩnh Thần, nhưng mà trên người phát ra loại khí chất mềm mại linh tú nhất, xác thực cái sau không có.

Không vì cái gì khác, chỉ vì cô gái trước mắt là Linh Hồ tộc, bẩm sinh đã có.

Tiểu Linh Nhi nhìn ánh mắt Dương Thiên nhìn chằm chằm vào nàng không rời, lập tức hơi đắc ý hừ nói: “Tên sắc lang kia, nhìn cái gì vậy.”

Dương Thiên vội vàng thu hồi ánh mắt, lại nghiêm túc đánh giá vòng ngực ngạo nhân và vòng eo thon gọn bằng phẳng của tiểu Linh Nhi một chút, lập tức tâm tắc lấy làm kỳ lạ nói: “Người rốt cuộc ăn cái gì mà trước ngực phát dục tốt như vậy, vì sao vòng eo lại mảnh khảnh như vậy?”

Tiểu Linh Nhi nổi giận che trước ngực giận dữ nói: “Đại phôi đản, người nhìn nữa ta sẽ cắn người, mau mua quần áo cho ta.”

Dương Thiên đang muốn đi ra ngoài, lại đột nhiên nhớ tới mình từng chém giết một vị tiên tử ở Huyền Thiên đại lục, túi Bách Bảo của nàng bị mình ném vào trong Thất Thái Linh Lung Tháp.

Thế là, Dương Thiên lấy từ bên trong ra một chiếc váy tiên màu trắng phù hợp với tiểu Linh Nhi cho nàng.

Tiểu Linh Nhi năng lực khác không có, chỉ là ánh mắt không tệ.

Sau khi nàng nhìn thấy Dương Thiên lấy chiếc váy tiên màu trắng tinh ra, đôi mắt đẹp lập tức sáng lên, vui vẻ đi vào trong toilet, sột sột soạt soạt thay đổi.

Khi nàng mặc xong lại xuất hiện trước mắt Dương Thiên, Dương Thiên lại bị vẻ đẹp của Tiểu Linh Nhi thuyết phục.

Tiếng cười như chuông bạc của nàng cùng với tiên váy màu trắng tinh khiết vũ động tràn ra linh vận như tiên tử.

Tiểu Linh Nhi kiêu ngạo nhìn Dương Thiên cười hì hì nói: “Thế nào? Có đẹp hay không?”

Khóe miệng Dương Thiên lộ ra nụ cười nói: “Quả thực rất xinh đẹp, giống như cô bé lọ lem thoáng cái đã thành công chúa.”

Tiểu Linh Nhi bĩu môi nói: “Ta vốn là công chúa.

Dương Thiên bật cười, cũng không để ý đến nàng nữa, mặc cho tiểu nha đầu tự luyến đi.

Tiểu Linh Nhi thật đúng là không phải âm ỉ bình thường, có lẽ là nhân loại mới, thập phần mừng rỡ đối với nhân loại thân thể rất mới lạ, sờ sờ gương mặt xinh đẹp, vẻ mặt tươi cười.

Nàng cầm gương nhìn hồi lâu, càng nhìn mày nhíu càng sâu.

Cuối cùng, sắc mặt triệt để trầm xuống, a một tiếng hét lên.

Dương Thiên giật nảy mình, hấn vừa rồi rõ ràng đã sắp ngủ, lại bị tiếng thét chói tai này đánh thức.

Nhìn tiểu Linh Nhi cầm gương, thân thể mềm mại run rẩy, Dương Thiên không khỏi bất đắc dĩ nói: “Cô nãi nãi của ta lại làm sao vậy.”

Tiểu Linh Nhi xé rách lỗ tai cùng cái đuôi đầy lông tơ của mình, con ngươi trong suốt hàm chứa nước mắt cả giận nói: “Đại phôi đản, vì sao lỗ tai cùng cái đuôi của ta không có hóa hình?”

Dương Thiên Thượng sờ sờ, xúc cảm không tệ, tiểu Linh Nhi dữ dằn trừng mắt nhìn hấn, cự tuyệt để hấn sờ.

“Có phải vấn đề đản được hóa hình mà ngươi cho ta hay không?”

Tiểu Linh Nhi nắm chặt đôi bàn tay trắng như phấn.

Dương Thiên nhíu chặt lông mày nói: “Không nên, nếu như quá hạn đản được con không thể hóa hình hoàn mỹ như vậy, đản được chỉ có một nửa được hiệu, cho dù con hóa hình thành nhân loại cũng sẽ trở nên rất xấu, hơn nữa lông tóc toàn thân sẽ không tróc ra.”

Nói đến đây, hấn nâng cái cằm thon lên, nhìn cái cổ trắng như tuyết kia nói: “Nhưng mà ngươi bây giờ, gần như tiếp cận hoàn mỹ, trừ đuôi cùng lỗ tai, không khác gì người thường, không có khả năng là vấn đề đản được.”

Tiểu Linh Nhi khóc nói: “Hiện tại ta ngay cả biến ảo thành bản thể cũng không thể, đều tại ngươi, ta một đã thành quái vật nửa người nửa yêu, ô ô ô.”

Nhìn cô gái thương tâm khóc, Dương Thiên da đầu tê dại, hắn không thể chịu đựng được nhất chính là có cô gái khóc ở trước mặt hắn.

Hắn đỡ trán khuyên giải: “Bây giờ ngươi cũng rất đẹp, sao lại trở thành quái vật.”

Tiểu Linh Nhi lắc đầu không nghe, khóc lóc: “Ngươi nói dối, hiện tại ngươi đang nhìn ta cười nhạo, bộ dạng của ta bây giờ xấu chết đi được, hu hu hu, ta muốn biến trở về bản thể, ta không muốn biến thành nhân loại nữa.”

Dương Thiên bất đắc dĩ nói: “Vậy ngươi cho ta thời gian, ta giúp ngươi tìm biện pháp giải quyết vậy là được rồi chứ.”

Tiểu Linh Nhi lui ra phía sau một bước thương tâm khóc nói: “Không, ta sẽ không tin ngươi nữa, ta đơn thuần như vậy, cho rằng ngươi là người tốt, trên thực tế ngươi cùng người tàn nhẫn lúc trước đem ta nhốt ở trong lồng đánh gãy chân ta không có gì khác nhau.”

Nàng than thở khóc lóc nói: “Ngươi vẫn luôn coi ta là bằng hữu của ngươi, ngươi coi ta thành chuột bạch nhỏ để làm thí nghiệm, ta hận ngươi.”

Nói xong, trực tiếp nhảy ra cửa sổ.

Dương Thiên cười một cách phức tạp.

Chuyện Hóa Hình Đan hắn thật là về sau mới nghĩ đến, nếu Hóa Hình Đan không có vấn đề, đó chính là công pháp tu tiên hắn cho Hồ tộc có vấn đề.

Hắn vốn cho rằng Yêu tộc ở Huyền Thiên đại lục và Yêu tộc ở đây tu hành giống nhau, nhưng lại không nghĩ rằng đây chỉ là chuyện hắn muốn mà thôi.

Nhìn tiểu Linh Nhi rời đi, hắn sợ tiểu ny tử này gặp nguy hiểm, trực tiếp lặn mình một cái thuận đi ra ngoài cửa sổ.

Một đường đi theo khí tức của nàng, rốt cục phát hiện dấu vết của nàng trên một ngọn núi cách đó mười dặm.

Nàng dùng sức chạy về phía trước với thân thể mềm mại, tiếng khóc không ngừng, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Xem ra lần này nàng thật sự thương tâm.

Dương Thiên thở dài trong lòng.

Cảnh giới Hóa Hình là một chuyện, nhưng nàng cho rằng mình lừa gạt nàng. Cho rằng mình coi nàng là vật thí nghiệm, là một chuyện khác.

Hiện tại xem ra, sở dĩ tiểu Linh Nhi thương tâm như vậy, có thể là bởi vì người sau.

Đối phương tín nhiệm hẳn như vậy!

Cuối cùng, Dương Thiên nhìn thấy phía trước đột nhiên có một con cáo trắng hiện thân.

Bạch hồ nhìn thoáng qua tiểu Linh Nhi, sửng sốt, sau đó kinh hãi nói: “Tiểu Thất? Là người sao?”

Thấy một màn này, trong nháy mắt, trong đầu Dương Thiên đột nhiên hiểu ra.

Lúc trước ở Thanh Phong Sơn, tựa hồ trên đỉnh núi cảm ứng được mấy con linh hồ.

Chỉ có điều lúc trước bọn họ đều không mạnh bằng Bạch Sơn, nên cũng không để ý. Hơn nữa càng không để ý đến lai lịch của Tiểu Linh Nhi.

Chỉ cho rằng nàng chỉ là tiểu bạch hồ bình thường, lần đầu tiên tới bên cạnh hẳn là bị người ta chộp tới, tay chân không biết nói chuyện.

Lúc ấy hẳn chỉ xuất phát từ lòng thương hại thu dưỡng nàng.

Nhưng hiện tại xem ra, thân thể của tiểu Linh Nhi không đơn giản như hẳn nghĩ.

Con cáo trắng này lớn hơn tiểu Linh Nhi rất nhiều, ít nhất có trăm năm tu vi.

Mà vừa rồi Dương Thiên cũng nghe được, tiểu Linh Nhi gọi Bạch Hồ đại tỷ tỷ, nghĩ đến hai người là tỷ muội ruột thịt.

Hơn nữa, quan trọng nhất là Dương Thiên lại cảm ứng được khí tức của Yêu Hoàng Bạch Sơn trên người Bạch Hồ.

Tất cả, tựa hồ đều nói thông.

Yêu Hoàng Bạch Sơn đã từng nói, vì cứu trợ thân nhân của mình nên mới đến Thanh Phong Sơn lấy linh dược, nhưng lại không nghĩ rằng thế gian này thật ra đã không còn linh dược nữa.

Hắn xuất thủ cho đối phương một gốc linh dược, nghĩ đến là không cách nào chữa trị cho thân nhân của hắn.

Thế là, tiểu Linh Nhi đi tới bên cạnh hắn, hơn nữa lúc ấy nàng bệnh nguy kịch.

Tất cả đều giải thích thông!

Tiểu Linh Nhi chính là Thất công chúa của Yêu tộc!

Khóe miệng Dương Thiên đắng chát, hắn không biết đối phương có phải đang giả vờ đau lòng hay không chỉ là vì tìm cơ để rời khỏi hắn.

Bởi vì hắn đã cho tiểu Linh Nhi rất nhiều linh đan linh thạch, viên Hóa Hình Đan kia ở trong tầng thứ hai Thất Thái Linh Lung Tháp của hắn coi như là bảo vật có số má cũng cho nàng.

Có phải nàng cảm thấy mình đã đạt được thứ mình muốn, sau đó cảm thấy mình không có giá trị lợi dụng, muốn trở lại bên cạnh người nhà của mình.

Dương Thiên trầm mặc, nghĩ đến mấy ngày này có thêm cuộc sống tiểu Linh Nhi trở nên muôn màu muôn vẻ.

Nếu nàng đã muốn đi...

.....

Vậy thì đi thôi!

Đôi mắt Dương Thiên khôi phục vẻ lạnh nhạt, thân hình lóe lên, trực tiếp thuận di rời đi.

Bởi vậy, cũng bỏ lỡ đoạn đối thoại kế tiếp...

Chương 317 -

Trong đôi mắt ôn hòa của con bạch hồ kia tất cả đều là vẻ kinh hãi cùng không dám tin, nàng hưng phấn đi quanh Tiểu Linh Nhi một vòng nói: "Tiểu Linh Nhi, người hóa hình rồi?"

Tiểu Linh Nhi khóc vẫn rất thương tâm, nàng ôm Ôn Nhã Bạch Hồ Lê Hoa đái vũ: "Đại tỷ tỷ, ô ô, muội bị đại phôi đản kia coi thành chuột bạch, ô ô, muội hóa hình thất bại."

Bạch hồ nghe vậy biến sắc, vội vàng hỏi: "Làm sao lại thất bại?"

Tiểu Linh Nhi lau nước mắt nói: "Hắn cho ta ăn Hóa Hình Đan quá hạn, đại tỷ tỷ tỷ người xem, lỗ tai và cái đuôi của ta đều bảo trì bộ dáng nguyên bản."

Bạch hồ sững sốt hỏi: "Hắn lại có loại thần dược nghịch thiên Hóa Hình Đan này?"

Tiểu Linh Nhi khóc lóc nói: "Cái gì mà nghịch thiên chứ, chỉ là quá thời hạn mà thôi. Hiện tại ta đã trở thành quái vật người không ra người, yêu không ra yêu rồi. Hu hu hu, ngay cả bản thể cũng không biến hóa được."

Bạch hồ thở dài một hơi nói: "Ta khi còn bé nghe phụ thân nói qua, không phải tự thân thực lực hóa hình, mượn ngoại lực khẳng định sẽ có thiếu sót, người lần này hóa hình đã thập phần hoàn mỹ."

Tiểu Linh Nhi a một tiếng nói: "Đây chính là thiếu sót do ngoại lực tạo thành?"

Bạch hồ gật đầu nói: "Nếu là hóa hình, cho dù là hạng người thiên phú tuyệt hảo cũng cần ba trăm năm phun ra nuốt vào nhật nguyệt tinh hoa, ta bây giờ đã hai trăm bảy mươi tuổi, chỉ cần qua mấy chục năm mới có thể hóa hình, mà người bây giờ chỉ mười sáu, đã hóa hình, cái này ở Hồ tộc chúng ta đã là tồn tại khó lường, ngay cả ta cũng hâm mộ."

Dừng một chút, nàng tiếp tục nói: "Bản thân Hồ tộc chúng ta còn có lỗ tai cùng cái đuôi lông xù, vì cái gì nhất định phải học nhân loại? Người bộ dạng này nếu đặt ở Hồ tộc chúng ta đã là mỹ nữ đứng đầu."

Không biết chuyện gì xảy ra, Tiểu Linh Nhi nghĩ đến Dương Thiên.

Nàng lau lau nước mắt nói: “Tỷ tỷ, ta không muốn tai và đuôi này, Tiểu Linh Nhi muốn biến thành nhân loại chân chính.”

Bạch Hồ ôn hòa cười nói: “Phụ thân có biện pháp, bởi vì người lần đầu hóa hình không có kinh nghiệm, chờ qua một thời gian ngắn người quen thuộc, liền có thể thu phóng tự nhiên, không chỉ có thể đem lỗ tai thu hồi, hơn nữa còn có thể tự mình biến ảo linh hồn cùng nhân loại.”

“Không có kinh nghiệm? Sau khi quen thuộc có thể thu phóng tự nhiên?”

Tiểu Linh Nhi toàn thân run lên nói: “Nói cách khác viên đan dược hóa hình kia không có vấn đề?”

Bạch hồ cười khúc khích: “Hóa hình đơn là linh đơn, sao linh đơn lại quá thời hạn?”

Nước mắt của tiểu Linh Nhi lại trào ra: “Nói như vậy là muội hiểu lầm tiểu ca ca rồi.”

Bạch hồ nghiêm túc suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu nói: “Nếu như xác thực nói, thật đúng là như vậy.”

“Không được, ta phải đi xin lỗi tiểu ca ca, hấn lấy đan dược trân quý ra, mà ta lại hiểu lầm hấn.”

Tiểu Linh Nhi nói xong liền xoay người muốn đi, bạch hồ nhanh chóng kéo nàng lại nói: “Tiểu Linh Nhi người trước đừng đi, cùng ta trở về, phụ thân sẽ dạy người hóa hình hoàn mỹ như thế nào, chờ sau khi người quen thuộc rồi lại đi xin lỗi tiểu ca ca của người chẳng phải là tốt hơn sao?”

Đôi mắt đẹp của Tiểu Linh Nhi rung rung nửa tin nửa ngờ nói: “Phụ thân thật sự có thể để cho con hóa hình hoàn mỹ?”

Bạch hồ chân thành nói: “Đương nhiên, phụ thân là Yêu Hoàng, nhất định có thể.”

Tiểu Linh Nhi lau nước mắt nói: “Được, ta nghe tỷ tỷ, chờ ta hóa hình hoàn mỹ sẽ quay lại tìm tiểu ca ca xin lỗi hấn.”

Bạch hồ cười cười nói: “Cái này mới đúng, đến lúc đó người hoàn mỹ hóa hình, tiểu ca ca kia của người nhất định sẽ bị dung nhan khuynh thế của người mê đến thần hồn điên đảo.”

Tiểu Linh Nhi nghe vậy, lúc này mới nín khóc mỉm cười.

Cứ như vậy, hai con cáo hóa thành một đạo lưu quang, trong nháy mắt biến mất tại chỗ, chạy như bay về phía chỗ sâu trong dãy núi.

Ngày hôm sau, Dương Thiên đứng dậy rửa mặt một phen, theo thói quen lấy đan dược ra muốn đưa cho Tiểu Linh Nhi, nhưng lại chợt nhớ ra, tiểu bạch hồ này đã thương tâm rồi đi.

Xem ra đã quen có nàng ở đây, nàng đột ngột rời đi, thật đúng là có chút không thích ứng.

Dương Thiên thở dài một tiếng, định tiếp tục đi học nhằm chán vô vị.

Nhưng mà, còn chưa ra cửa, lại nghe được dưới lầu một giọng nữ thanh thúy.

“Dương Thiên, mau chóng rời giường, mặt trời đã chiếu vào phòng rồi!”

Hắn nhìn thoáng qua bên ngoài cửa sổ, chỉ thấy một Vương Tĩnh Thần duyên dáng yêu kiều mặc váy hồng đứng dưới lầu ký túc xá của hắn.

Nàng ta ngẩng đầu nhìn trời, mắt ngọc mày ngài, trên mặt mang theo nụ cười tuyệt mỹ.

Mà một tiếng hô này của nàng đã thức tỉnh tất cả các thiếu niên đang ngủ say.

Sau tiếng sôi tru, tất cả mọi người đều dòn dập thò đầu ra ngoài cửa sổ. Khi thấy dưới ký túc xá là hoa khôi trường Nhất Trung Độ Nhất, hai tròng mắt thiếu chút nữa đã trùng lớn.

“Ta đi, hoa hậu trường Vương Tĩnh Thần, sao nàng lại ở dưới lầu ký túc xá của chúng ta?” Một thiếu niên để trần cánh tay còn đang đánh răng, thấy một màn này mặt đầy kinh hô.

Còn có một thiếu niên mặt còn chưa rửa gãi gãi mái tóc rối bời nói: “Trời ạ, hoa khôi tự mình gọi ta rời giường, có phải ta còn chưa tỉnh ngủ hay không?”

Bạn cùng phòng nghe vậy khinh bỉ nói: “Cũng không nhìn bộ dạng của ngươi, hoa khôi của người ta là gọi Dương thần rời giường, liên quan rắc gì đến ngươi, tiếp tục ngủ đi.”

Dường như sợ Dương Thiên không nghe thấy, Vương Tĩnh Thần lại hô một tiếng.

Sau tiếng nói này, tất cả mọi người đều nghe rõ ràng.

Dương Thiên đỡ trán, cảm giác có dự cảm không tốt.

Quả nhiên là vậy!

Cả tòa lầu phát ra tiếng kêu thảm thiết tuyệt vọng.

“Trời ạ, quả nhiên là đang gọi Dương Thần.”

“Có cần ác như vậy hay không, sáng sớm đã đến rải thức ăn cho chó, chúng ta còn trẻ, chúng ta sẽ có bóng ma tâm lý.”

“Ta muốn đá ngã chậu thức ăn cho chó này, các người tránh ra, ta muốn nhảy xuống, hoa khôi tử tử, tử phải tiếp được ta.”

Mọi người tức giận bất bình, nếu không phải có người ngăn cản, một người bạn thân thật đúng là muốn từ lầu hai nhảy xuống.

Cứ như vậy, Dương Thiên đi ra ngoài trước ánh mắt tràn ngập oán niệm và thù hận của mọi người.

Cô gái nhìn thấy Dương Thiên, trên mặt tràn đầy hạnh phúc mỉm cười, chạy đến bên người Dương Thiên cười nói: “Trời ạ, không quá rầy anh nghỉ ngơi đi.”

Dương Thiên lắc đầu nói: “Không có, nhưng những người khác thì khó mà nói được.”

Nói xong, chỉ chỉ một đám sói đói trên lầu.

Vương Tĩnh Thần cười khúc khích nói: “Ta không quan tâm đến bọn họ, ta chỉ quan tâm đến ngươi.”

Một câu, thanh âm thanh thúy, trong sáng sớm yên tĩnh đặc biệt rõ ràng.

Thế là, mọi người trên lầu lần nữa phần nộ táo bạo, nhao nhao đem sách xé ra ném ra bên ngoài.

Dương Thiên vuốt vuốt mái tóc mềm mại của cô gái, cười nói: “Ngươi làm như vậy sẽ kéo thù hận cho ta.”

Nữ hài bất mãn, giậm chân nhỏ mang theo tức giận nói: “Hôm nay ta vừa chải vuốt kiểu tóc tinh xảo, đều bị ngươi xoa loạn.”

Dương Thiên cẩn thận quan sát, nàng hơi tức giận, bĩu cái miệng nhỏ nhắn trắng nõn, trợn trắng mắt, làn da trong suốt, toàn thân tỏa ra mùi thơm đặc biệt, mặc váy ngắn màu hồng phấn tinh xảo, lộ ra đôi chân ngọc thon dài trắng nõn.

Đôi phương chỉ thấp hơn hẳn một cái đầu, có thể nói là thân thể cao lớn nhất, cả người tỏa ra khí chất ôn nhu mềm mại.

Bị ánh mắt nóng bỏng của Dương Thiên nhìn chằm chằm, khuôn mặt xinh đẹp của Vương Tĩnh Thần ửng đỏ, nhớ tới hôm qua ở trong phòng của mình, Dương Thiên bá đạo đẩy ngã nàng ta.

Nghĩ tới đây, gương mặt xinh đẹp của nàng lần nữa trở nên nóng rát, ngay cả cái cổ ngọc cũng nhiễm lên một tầng màu hồng.

Nhìn thấy cảnh này, Dương Thiên thật sự là có xúc động, muốn tiến lên cắn một miếng.

Vương Tĩnh Thần thấy vậy vội vàng nói sang chuyện khác: “Trời ạ, ta chuẩn bị bữa sáng cho ngươi, chúng ta cùng đi lớp đi.”

Dương Thiên không ngờ cô gái lại quan tâm như vậy, hai người chỉ xác nhận quan hệ một ngày, nàng cứ như vậy cẩn thận chu đáo.

Thế là nhận lấy bữa sáng, hai người cùng nhau dắt tay nhau mà đi.

Bóng lưng này, lại một lần nữa tạo thành một vạt điểm thương tổn đối với người đàn ông độc thân trong ký túc xá.

“Ngày mùa đông, có cần ngọt như vậy không.”

“Hôm nay ta không muốn đi học, ta muốn xin phép giả mua mật ong, ta cũng muốn ngọt.”

Trong đó một người cao trong ký túc xá, nhìn bạn cùng phòng hằn da mịn thịt mềm, không khỏi nuốt nước miếng nói: “Lão Tam, ngươi có thiếu nam bạn chầu hay không, ta cảm thấy ta có thể.”

Thiếu niên da mịn thịt mềm kia vẻ mặt hoảng sợ nói: “Cút đi, ta lập tức chuyển ký túc xá.”

Còn có một thiếu niên ở ký túc xá khóc lóc gọi điện thoại: “Hu hu, mẹ, con không muốn đi học, con bị thương, tim con lạnh thấu xương, con mặc kệ, người phải tìm bạn gái cho con, còn phải bảo nàng ngày ngày đến ký túc xá của con đưa bữa sáng, nếu không con thôi học.”

Nhưng mà, mẹ hắn chỉ trả lời lại một chữ cút.

Sau đó cúp điện thoại.

Dương Thiên và Vương Tĩnh Thần không biết, hai người chỉ lộ mặt chưa đầy một phút, cả tòa ký túc xá đã dọn đi hết trong vòng một ngày.

Không vì cái gì khác, lại còn bị ném cầu lương mỗi ngày như vậy, bọn họ thật sự sẽ phát điên.

Dương Thiên và Vương Tĩnh Thần đi trên sân thể dục.

Nguyên bản một đám thiếu niên thiếu nữ chăm chỉ chạy bộ cũng điên rồi.

Cầu lương rải lên sân thể dục, bọn họ nhìn Dương Thiên và Vương Tĩnh Thần ngày đó tác oai tác quái, chạy rồi trực tiếp đâm vào trên cây.

Hoặc là đâm vào trên người của người khác.

Hoặc là trực tiếp bộp một tiếng ngã trên mặt đất.

Vẫn vẹn không đến nửa phút, trên thao trường ngoại trừ hai người bọn họ, không có một ai!

Wang Jing Shen không rõ nguyên do, nghiêng đầu nhỏ hỏi Dương Thiên: “Trời ạ, sao hôm nay lại ít người như vậy? Chẳng lẽ là chủ nhật sao?”

Dương Thiên vuốt cái mũi trắng nõn của nàng, cười nói: “Cái này người phải hỏi người vì sao cứ phải tới ta đi dạo trong thao trường.”

Chương 318 -

Wang Jing Shen cười hì hì lơ đãng, đang đắc ý, đột nhiên thấy được Hàn Hương Ngung.

Nàng giật nẩy mình, vội vàng kéo Dương Thiên.

Dương Thiên lúc này cũng toát mồ hôi lạnh.

Nếu như bị tiểu tử này bắt được chứng cứ hấn yêu sớm...

Không chết cũng bị thương!

Vương Tĩnh Thần vội vàng kéo Dương Thiên chạy về, chờ đến khi không thấy bóng dáng Hàn Hương Ngung nữa, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng mà, cơn tức này vừa mới thở phào được một nửa lại đột nhiên nhấc lên.

Không vì cái gì khác, chỉ vì trước mặt hai người xuất hiện một người.

Người này không phải ai khác.

Chính là biểu ca của nàng, Trần Thành.

Khuôn mặt xinh đẹp của Vương Tĩnh Thần lập tức đỏ bừng lên, nghĩ tới hôm qua vì muốn thổ lộ với Dương Thiên mà để hấn làm người theo đuổi mình...

Bây giờ bằng biểu này nhất định là tìm mình, nếu như nhận nhau để Dương Thiên biết tất cả những chuyện xảy ra ngày hôm qua thì làm sao bây giờ?

Nàng còn chưa nấu gạo của Dương Thiên Sinh thành cơm, hai người mới yêu nhau một ngày.

Nghĩ tới đây, khuôn mặt Vương Tĩnh Thần từ đỏ chuyển sang trắng, vội vàng kéo Dương Thiên chạy.

Trần Thành vốn là nghe ngóng hai người ở chỗ này, chạy đến đây đã mệt đến thở hồng hộc, bây giờ thấy hai người lại chạy, không khỏi tròn tròn mắt.

Hắn vội vàng hô to: “Biểu muội, muội chạy cái gì vậy, mau dừng lại đi.”

Khóe miệng Dương Thiên nhếch lên mỉm cười, ra vẻ không biết hỏi: “Tĩnh Thần, tại sao hấn gọi người là biểu muội, ngày hôm qua hấn không phải là người theo đuổi người sao?”

Vương Tĩnh Thần sắc mặt đỏ bừng, đôi mắt đẹp tròn tránh nói: “Ai biết hôm nay đầu óc hấn bị điên cái gì, ai là biểu muội hấn

chứ, Dương Thiên chúng ta đi mau, đừng để ý đến hấn.”

Dương Thiên chính là biểu cảm ngưng ngừng trên khuôn mặt khi thích xem cô gái nói dối.

Mà sau khi Trần Thành nghe được câu nói kia của Vương Tĩnh Thần, trước mắt tối sầm thiếu chút nữa ngất đi.

Đầu óc hấn có vấn đề?

Trần Thành trên trán lộ ra một tia hắc tuyến, biểu muội này có bạn trai liền đem hấn ném ra ngoài Cửu Tiêu.

Hấn tiến lên ngăn lại: “Biểu muội, muội đừng chạy, ta không phải tìm muội, ta là tìm Dương Thiên.”

Vương Tĩnh Thần nghe vậy bàn tay nhỏ bé kéo Dương Thiên chạy càng nhanh hơn.

Nhưng cuối cùng vẫn bị Trần Thành đuổi kịp.

Trần Thành mệt đến mức ngồi bệt xuống đất, Vương Tĩnh Thần chống eo cũng mệt mỏi không nhẹ, đôi mắt đẹp của nàng không ngừng nháy mắt với Trần Thành, muốn để biểu ca này đi nhanh lên.

Nhưng Trần Thành nào chịu đồng ý, hôm nay hấn thật vất vả mới gặp được Dương Thiên, làm sao có thể từ bỏ cơ hội lần này.

Hấn nhìn Vương Tĩnh Thần nói: “Biểu muội, muội quá đáng quá rồi, không đành lòng ta là biểu ca của muội thì thôi đi, còn nói ta đầu óc co giật, muội thích hợp như vậy sao?”

Khuôn mặt Vương Tĩnh Thần đỏ lên nói: “Trần Thành, ai là biểu muội của ngươi, ngươi còn không mau đi, có tin ta bảo bạn trai ta đánh ngươi hay không.”

Trần Thành mặt im lặng lấy điện thoại di động ra, tìm kiếm một chút, nói: “Khi còn bé, ta còn có ảnh chụp của ngươi, mỗi ngày tìm ta đòi kẹo ăn, ngươi đều quên rồi?”

Nói xong, hấn ta đưa ảnh chụp về phía hai người.

Khuôn mặt xinh đẹp của Vương Tĩnh Thần trắng bệch, hiện tại quả thực hận chết người biểu ca này, chẳng lẽ hấn không nhìn ra, hiện tại không tiện nhận nhau sao?

Ánh mắt nàng nhìn về phía Dương Thiên, phát hiện đôi phương giống như cười mà không phải cười cũng đang nhìn nàng.

Thân thể mềm mại của Vương Tĩnh Thần chấn động, lo lắng giải thích nói: “Trời ạ, không phải như ngươi nghĩ đâu, ta...”

Dương Thiên xoa cái đầu nhỏ thanh tú của nàng nói: “Ta đã sớm biết.”

“A? Ngươi đã sớm biết? Lúc nào? Ta nhớ không có nói cho ngươi biết a...”

Vương Tĩnh Thần có chút há hốc mồm, nàng ta trừng lớn đôi mắt đẹp, vẻ mặt nghi hoặc.

Khóe miệng Dương Thiên nhếch lên thành một nụ cười, nói: “Hôm qua, trước khi ngươi gọi điện thoại cho ta, ta vẫn luôn ở đằng xa trông coi.”

Vương Tĩnh Thần:...

Cái này thì lúng túng.

Nàng vốn tưởng rằng không chê vào đâu được, lại không nghĩ rằng chút tâm tư nhỏ này của mình hoàn toàn bại lộ ra ngoài.

Vương Tĩnh Thần vươn nắm đấm trắng đánh vào ngực Dương Thiên, dậm chân, khuôn mặt đỏ đến tận mang tai, xấu hổ nói: “Dương Thiên, ngươi đã biết rõ ràng vì sao không nói, hơn nữa lúc đó tại sao không vạch trần ta.”

Dương Thiên cười nói: “Ngươi đáng yêu như vậy, ta làm sao nhẫn tâm vạch trần.”

Đôi mắt đẹp của Vương Tĩnh Thần sáng lên nói: “Nói như vậy, ngươi hoàn toàn không ngại, còn có thể đối tốt với ta.”

Dương Thiên đưa tay vuốt cái mũi tinh xảo trắng nõn của cô gái, nói: “Đương nhiên.”

Mà một màn này sau khi bị Trần Thành thấy được, sắc mặt hắn nổi hắc đạo: “Các ngươi có thể đừng có lại ở trước mặt ta tú ân ái nữa hay không.”

Vương Tĩnh Thần thở phào nhẹ nhõm, nhìn Trần Thành, nhất thời tức giận đến không chịu được cả giận nói: “Biểu ca huynh

huynh còn ở chỗ này làm gì, huynh đã không còn giá trị lợi dụng nữa rồi, đi nhanh lên, đừng làm phiền hai chúng ta.”

Trần Thành:...

Đây có thể coi là tá ma giết lừa sao?

Hắn đen mặt nói: “Cút đi, đi sang một bên, ta không phải tới tìm ngươi, ta là tới tìm muội phu của ta.”

Nói xong nhìn về phía Dương Thiên.

Dương Thiên thì mặt mỉm cười nói: “Biểu ca có việc mời nói.”

Trần Thành mang theo ánh mắt sùng bái nhìn Dương Thiên nói: “Dương Thiên, nếu không chúng ta tìm một chỗ nói chuyện kỹ càng, ta thật sự có việc gấp tìm ngươi hỗ trợ.”

Dương Thiên gật đầu, mà lúc này Vương Tĩnh Thần ngăn Dương Thiên lại, nàng hừ một tiếng với Trần Thành, nói: “Biểu ca, có phải huynh muốn dạy hư Dương Thiên nhà ta hay không.”

Trần Thành:...

Hắn vốn là tìm xe đua của Dương Thiên, cái này sao có thể coi là làm hư được?

Nếu làm hư cũng là Dương Thiên làm hư hắn.

Dù sao, trên đường đua Cửu Hoàn Sơn, có thể chạy hơn bốn trăm bước, đoán chừng toàn thế giới chỉ có một mình Dương Thiên dám chạy.

Loại tồn tại này, làm sư phụ cũng đủ tư cách!

Cuối cùng, vô luận Trần Thành cam đoan giải thích như thế nào, Vương Tĩnh Thần vẫn không muốn.

Vương Tĩnh Thần chống nạnh nói: “Biểu ca, ta nói cho huynh biết, huynh bỏ ý định này đi, trừ phi nói trước mặt ta ta cũng muốn nghe.”

Trần Thành nghe vậy, mặt mũi tràn đầy tuyệt vọng.

Nếu như nói chuyện này với cô gái nhỏ này, nàng lại nói cho mẫu thân mình, vậy tuyệt đối không tốt!

Thế là, hắn đưa ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Dương Thiên, muốn hắn đưa ra chủ ý.

Dương Thiên thấy vậy, mỉm cười kéo cô gái trước mắt một cái, nói: “Tĩnh Thần, ngươi chờ một chút, ta đi thương lượng một ít chuyện với biểu ca.”

“Thế nhưng...”

Vương Tĩnh Thần còn muốn nói chuyện, Dương Thiên hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng một cái, cô gái lập tức đỏ mặt cúi đầu nói: “Vâng được rồi!”

Trần Thành:.....

Hai người đi tới một lần, Dương Thiên cười mở miệng nói: “Biểu ca có chuyện gì cứ mở miệng đi.”

Trần Thành suy nghĩ một chút, quyết định vẫn là trước tiên thăm dò hư thực của Dương Thiên.

Hắn hỏi: “Dương Thiên, chiếc Kolyzc trong trường học kia là của ngươi?”

Dương Thiên gật đầu nghi hoặc nói: “Vâng, làm sao vậy?”

Trần Thành hơi có chút kích động nói: “Vậy ngươi làm sao có được?”

Dương Thiên nghiêm túc suy nghĩ một chút mở miệng nói: “Bằng hữu tặng.”

Phập!

Trần Thành nghe vậy suýt chút nữa bị nước bọt của mình sặc chết.

Bạn tốt tặng, tuy rằng lời này rất bình thường, nhưng mà hắn biết chân tướng câu nói này quả thực không nên quá bá khí.

Không biết Lộ Bình nghe được lời giải thích này của Dương Thiên có khóc hay không.

Hắn lau mồ hôi lạnh trên trán, cười nói: “Dương Thiên, lúc trước ngươi từng đưa xe ở Cửu Hoàn Sơn.”

Dương Thiên trầm mặc một lát, cười nói: “Nếu anh họ đã điều tra qua, vậy thì nói rõ đi, ngươi tới tìm ta là vì cái gì?”

Trần Thành kích động mở miệng nói: “Quả nhiên là ngươi, ta biết ngay mà, Dương Thiên, kỹ thuật điều khiển và thực lực của ngươi đều không tệ, ta muốn mời ngươi tham gia cuộc thi

Vương Tranh Bá trong nước năm năm mới tổ chức một lần, người thấy thế nào?”

Hắn vốn cho rằng sau khi Dương Thiên nghe xong sẽ kích động, bởi vì nơi đó hội tụ những tay đua giỏi nhất trong nước.

Vua xuống xe của mỗi tỉnh đều tề tụ, vì tranh đoạt vị trí Xa Thần.

Đây là vinh dự.

Nghĩ đến Dương Thiên đã có phần thực lực đỉnh cao này, nhất định sẽ đi chứng minh bản thân.

Cho dù không biết cuộc tranh bá này có ý nghĩa gì, cũng nhất định sẽ lộ ra thần sắc tò mò.

Nhưng kết cục lại khiến hắn trực tiếp hóa đá.

Thiếu niên chỉ nói ba chữ, sau đó xoay người rời đi, gọn gàng.

“Không có hứng thú!”

Nội tâm Trần Thành sụp đổ, đây chính là cuộc thi tranh bá của Địa Xa Thần, thắng được quán quân đứng thứ nhất, không chỉ có vạn chúng chú mục, được người kính ngưỡng, trở thành Xa Thần khóa mới, hơn nữa còn ban thưởng một chiếc xe thể thao đứng đầu toàn thế giới - Xa Lai Khổng Siêu chạy.

Khái niệm gì, mấy triệu đô la Mỹ, quy ra thành nhân dân tệ, đó chính là mấy triệu!

Tuy tỷ lệ chiến thắng rất nhỏ, nhưng thử hỏi nếu có năng lực này ai không động tâm?

Nhìn Dương Thiên đi xa, Trần Thành vội vàng truy đuổi nói: “Dương Thiên, người suy nghĩ lâu lừa đi, đây chính là thịnh điển năm năm mới tổ chức một lần, xe ngựa mỹ nữ, muốn cái gì có cái đó.”

“Không đi!”

Giọng Dương Thiên lạnh nhạt!

Trần Thành lại lần nữa há hốc mồm sao, nhưng mà vẫn không muốn cứ như vậy từ bỏ, lần nữa đuổi theo nói: “Dương Thiên, ta nói cho người biết, vòng tròn đua xe thể thao này hội tụ rất nhiều đại nhân vật, ví dụ như đám người Xa Thần Hạng Bác,

Chuẩn Xa Thần Mạnh Triết, còn có đại gia đứng đầu nước ngoài, người không đi sẽ hối hận cả đời.”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Không rảnh đi đâu!”

Trần Thành quả thực muốn điên rồi.

Chương 319 -

Trần Thành điên cuồng kéo tóc nói: "Dương Thiên, người có biết nơi đó sẽ có rất nhiều đại nhân vật đi tới, thế hệ trẻ tuổi ở kinh thành, Dương gia Dương Khải, Viên gia Viên Lăng Mạn đều sẽ đi, nếu người kết bạn với loại đại thiếu đinh cấp này, tiền đồ sau này không thể hạn lượng, người làm sao lại..."

Trần Thành lời còn chưa dứt, chỉ thấy Dương Thiên bỗng nhiên dừng bước.

Trần Thành sửng sò, ngừng những lời muốn nói tiếp theo.

Dương Thiên đột nhiên xoay người, trán nổi gân xanh, con ngươi vốn đen kịt như sao đêm trong nháy mắt trở nên đỏ như máu.

Sắc mặt hắn ta âm trầm, khí tức của Phá Thiên Tiên Đế không ngừng tràn ra, nhìn Trần Thành lạnh lùng nói: “Người mới vừa nói cái gì?”

Trần Thành chỉ cảm thấy trong thời gian hai ba giây ngắn ngủn này hầu như muốn hít thở không thông, hắn gian nan nuốt nước miếng nói: “Ta nói người nếu kết bạn với đại thiếu đinh cấp của kinh thành bọn họ, tương lai tiền đồ bất khả hạn lượng.”

Dương Thiên lạnh lùng nói: “Không phải câu này, là câu trước.”

Sắc mặt Trần Thành bởi vì không cách nào hô hấp trở nên xanh mét, mí mắt hắn hiện ra, chân đang co duỗi dùng hết khí lực toàn thân nói: “Dương gia Dương Khải thế hệ trẻ tuổi ở kinh thành, cùng với”

Hắn nói tới đây, chỉ cảm thấy toàn bộ thân thể từ trong lòng bàn tay cự nhân buông ra.

Trần Thành co quắp ngồi dưới đất há miệng thở dốc, sau đó sợ hãi nhìn Dương Thiên, hắn không ngờ người trước mắt này lại có uy áp khủng bố như vậy!

“Dương gia, Dương Khải, ha ha, ha ha ha!”

Dương Thiên cười, nước mắt đều rơi xuống.

Cái tên này cũng khiến hắn khắc cốt ghi tâm. Tu tiên ba trăm năm, mỗi thời mỗi khắc hắn đều nhớ kỹ cái tên này.

Đường ca trên danh nghĩa của hắn, con trai thứ hai của nhà đại bá, ăn chơi trác táng kinh thành, kiếp trước, Lý gia bức tử mẫu thân hai tỷ đệ bọn họ, sau khi phụ thân nghe được tin dữ cũng buông tay nhân gian, tỷ đệ hai người bọn họ đi Dương gia kinh thành, muốn để bọn họ vì nhị lão đã chết đòi lại công đạo, hắn rõ ràng nhớ kỹ, dưới sự giận dữ mắng chửi của gia gia trên danh nghĩa kia, đem bọn họ giống như rác rưởi đuổi ra khỏi cửa.

Kiếp trước hắn cùng với tỷ tỷ Dương Tuyết bị Dương gia vô số trào phúng chửi rửa, ngay cả người hầu trong nhà cũng không có nhìn đến bọn họ.

Tất cả những thứ này còn chưa tính, bọn họ tự nhận mất mình mù, trách chỉ trách mình không có lực lượng cường đại.

Nhưng kế tiếp, Dương gia Y Y không buông tha, Dương Khải vì phòng ngừa gia gia mình nương tay, trong một đêm cuối cùng khi bọn họ sắp đi ra kinh thành sẽ tìm được tỷ đệ bọn họ.

Dương Thiên ngây thơ kiếp trước còn tưởng rằng Dương Thiên hồi tâm chuyển ý, mừng rỡ như điên, cơ hồ xuống đất quỳ cầu đường ca trên danh nghĩa này đòi lại lời giải thích cho cha mẹ hắn với Lý gia, nhưng không nghĩ tới, lại bị Dương Khải đánh như mưa rền gió dữ.

Mà tỷ tỷ Dương Tuyết của hắn, vì bảo vệ hắn, bị Dương Khải lấy chủ thủ ra cắt qua dung nhan tinh xảo.

Vết sẹo kia sâu đủ thấy xương, khiến một cô gái vốn có dung mạo khuynh quốc khuynh thành hoàn toàn biến thành một người quái dị.

Bởi vì, tất cả những người theo đuổi tử tử của hắn đều bỏ nàng mà đi.

Từ đó về sau, Dương Thiên không còn thấy khuôn mặt tươi cười của tử tử mình nữa. Nửa đời trước nàng một người vượt qua, biết được mình bệnh nặng cũng không đi chữa trị, ngược lại còn đưa tiền cho Dương Thiên, để hắn tiếp tục hoàn thành tâm nguyện duy nhất của hai người.

Vượt qua Dương gia Lý gia!

Trả lại những khuất nhục mà hắn phải chịu trong những năm qua.

Nhưng mà, cuối cùng vẫn thất bại.

Tử tử của hắn Dương Tuyết thất vọng rời đi, vĩnh viễn sẽ không trở về.

Hết thủy, xét đến cùng, bởi vì Dương Khải.

Kiếp này tuy rằng vĩnh viễn không có khả năng phát sinh, nhưng kiếp trước hắn tự mình trải qua tất cả những thứ này.

Mỗi khi nhớ tới, tim hắn như bị đao cắt!

Trần Thành quả thực cho rằng Dương Thiên điên rồi.

Môi hắn run rẩy nói: “Dương Thiên, ngươi, ngươi không sao chứ?”

Màu đỏ máu trong mắt Dương Thiên dần dần tan biến, không trả lời Trần Thành.

Hắn khôi phục bình tĩnh hỏi: “Thời gian, địa điểm.”

“Cái gì?” Trần Thành có chút ngây ngẩn cả người.

Dương Thiên mở miệng nói: “Xuống xe để đến thời gian thi đấu Thần Tranh Bá, địa điểm!”

Trần Thành hiện lên vẻ mừng như điên, gã run rẩy nói: “Dương Thiên, ngươi... ngươi đáp ứng!”

Dương Thiên gật đầu!

Trần Thành vội vàng mở miệng nói: “Thời gian ngay tại đêm nay, ở thành phố Tân Trịnh Từ Châu, tuy rằng khoảng cách khá xa, nhưng bây giờ chúng ta đi máy bay còn kịp.”

Dương Thiên lắc đầu nói: “Không cần ngồi máy bay, chúng ta trực tiếp lái xe qua đó.”

Trần Thành mở miệng nói: “Căn bản không có khả năng, khoảng cách một ngàn bảy trăm cây số, thời gian một ngày, căn bản không đuổi kịp, huống hồ, chúng ta cần nghỉ ngơi, người.....”

Dương Thiên bình tĩnh mở miệng: “Ta không cần nghỉ ngơi!”

Trần Thành há to miệng, Dương Thiên trực tiếp cắt ngang nói: “Ra ngoài cửa chờ ta, trong vòng năm phút, ta nhất định đến!”

Dứt lời, xoay người.

Hắn không tìm Hàn Hương Ngưng xin nghỉ, trực tiếp tìm tới hiệu trưởng Ngô.

Mà lúc trước hiệu trưởng Ngô ở Trị Liệu Đài Đảo Tường gia, đã biết thủ đoạn năng lực cùng nhân mạch của Dương Thiên!

Trong thành phố, Dịch Hoành, Trịnh lão tinh lý, cùng với vị đại lão cấp phó quốc ở kinh thành đều tự mình đến tìm Dương Thiên.

Những điều này đủ để chứng minh thân phận hiện tại của Dương Thiên đã có sự khác biệt rất lớn.

Cho nên, khi Dương Thiên nói xong muốn xin nghỉ phép, ngay cả lý do cũng không có, hiệu trưởng Ngô trực tiếp phê duyệt.

Dương Thiên đi tới bên cạnh Khoa Ni Tái Khắc đã tích lũy rất nhiều tro bụi phơi gió phơi nắng.

Xung quanh không có người, hắn thi triển tiên thuật hạ mưa, rửa sạch xe rực rỡ hẳn lên.

Dương Thiên ngồi vào trong xe, đôi mắt lạnh lùng tự nói.

“Dương Khải, hết thấy những gì ngươi thiếu ở kiếp trước!”

“Đêm nay, ta sẽ để ngươi trả lại từng chút một!”

Nói xong, đạp mạnh ga, tiếng rít gào cực lớn của Khoa Ni Tái Khắc, cuồng dã mười phần.

Toàn bộ trường học đều chấn động.

Nó giống như một mũi tên, tốc độ nhanh đến mức không thể tưởng tượng được.

Trên đường, Trần Thành xoắn xuýt nói: “Dương Thiên, chúng ta căn bản không đuổi kịp, người làm sao...”

Dương Thiên ngắt lời hắn, bình tĩnh nói: “Hãy lập một tuyến đường cho ta, sau đó người nhắm mắt lại.”

Trần Thành nghi hoặc nói: “Ta hiểu quy hoạch lộ tuyến, nhưng mà vì sao để cho ta nhắm mắt lại?”

Dương Thiên đạm mạc mở miệng: “Đợi lát nữa tốc độ quá nhanh, ta đoán chừng người sẽ sợ hãi!”

Trần Thành nghe vậy hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Mặc dù kỹ thuật lái xe của hắn không bằng Dương Thiên, nhưng tốt xấu gì cũng là cấp bậc Xa Vương, bây giờ bị Dương Thiên xem thường như vậy, tức giận đến mức không nhịn được, cả giận nói: “Người mở ra, lát nữa nếu ta chớp mắt một cái, đời này ta không lái xe nữa.”

Dương Thiên hờ hững: “Thỏa mãn nguyện vọng của người!”

Dứt lời, xe của hắn đột nhiên tăng tốc, đường cái vốn dĩ có tốc độ 60, hắn trực tiếp tăng lên đến 120.

Trần Thành hoảng sợ phát hiện, Dương Thiên không nhìn tất cả quy tắc giao thông, xông qua đèn đỏ, đi ngược chiều, áp tuyến, tất cả quy tắc ở trong mắt hắn như mây bay.

Mới đầu Trần Thành còn có thể nhìn được, chỉ là cổ họng khô khốc nắm chặt tay vịn.

Nhưng đến phút cuối, trong vòng một phút du lịch bên bờ sinh tử mười lần, hắn đã không bình tĩnh.

Trần Thành gian nan nuốt nước bọt nói: “Dương Thiên, người đừng lái nhanh như vậy, chúng ta thật ra không cần gấp gáp như vậy.”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Người sợ?”

Trần Thành sắc mặt đỏ lên nói: “Làm sao có thể, chê cười, ta làm sao sẽ sợ?”

Tốc độ của Dương Thiên lại tăng lên, tốc độ tám mươi trực tiếp tăng lên hai trăm, hắn nghiêm túc nói: “Không sợ là tốt nhất, bởi vì lát nữa người sẽ biết, những món khai vị này còn không bằng.”

Trần Thành bấu môi, vẻ khinh thường còn chưa kịp hiện rõ trên mặt thì xe đã cao tốc hơn rồi.

Trạm thu phí.

Sau đó, ánh mắt Dương Thiên trở nên ngưng trọng, tiên nguyên toàn thân đều bao bọc mỗi một linh kiện của Khoa Ni Tái Khắc, để bọn họ có thể vận chuyển quá tải.

Trần Thành rõ ràng cảm giác, xe vốn đang yên lặng bỗng nhiên tăng tốc, cảm giác đầy mạnh mẽ kia giống như là cái đinh hung hăng ghim hắn vào trên ghế ngồi vậy, không khí trong xe mỏng manh, hô hấp cũng khó khăn.

Cảnh tượng sau lưng không ngừng lui về phía sau, loại cảm giác này giống như đang phi hành trên đất liền.

Trần Thành nhìn thoáng qua tốc độ xe, chỉ trong thời gian mười giây, tốc độ xe đã phá ba trăm bước.

Khái niệm gì cơ chứ!

Quả thực sắp đuổi kịp tốc độ tăng tốc của hỏa tiễn.

Nhưng mà, cái này cũng không tính là gì, hắn hoảng sợ phát hiện tốc độ xe không có bảo trì cố định, mà là tiếp tục gia tốc.

Trần Thành nhìn hai bên, chỉ cảm thấy hoa cả mắt, mọi thứ ở hai bên đều không thấy rõ, chỉ có thể nhìn về phía trước.

Siêu việt người khác xe, vền vẹn cần một giây.

Là khái niệm gì?

Xe tốc độ cao rất nhiều, nói cách khác bọn họ mỗi một giây đều trải qua sinh tử.

Trần Thành rốt cục sợ, nhìn thoáng qua tốc độ xe, đã đến bốn trăm bước, cuộc đời hắn chưa từng có đạt tới tốc độ cao như vậy.

Hắn run rẩy kéo Dương Thiên nói: “Dương Thiên, người nhanh như vậy, chúng ta sẽ chết.”

“Sợ rồi?” Dương Thiên hỏi

“Ừm!” Lần này Trần Thành không dám chống đỡ, bởi vì hắn phát hiện, tốc độ 400 bước kia của Dương Thiên vẫn đang tăng lên.

Dương Thiên thờ ơ mở miệng: “Yên tâm, năm trăm bước xe đều nằm trong sự khống chế của ta.”

Giọng nói của thiếu niên bình tĩnh, nhưng lời nói ra khiến trái tim Trần Thành co rúm lại.

Hắn mặt mũi tràn đầy hoảng sợ nói: “Người...   người nói cái gì? Người có thể lái đến năm trăm bước?”

Chương 320 -

"Làm sao? Không tin ta có thể chạy đến 500 bước?" Dương Thiên nhìn thoáng qua Trần Thành Bình hỏi.

Trần Thành há to miệng, còn chưa nói chuyện xe lại tăng tốc lần nữa.

Hoảng sợ phát giác tốc độ xe đã... bạo phát.

"Trời ơi!"

Trần Thành quả thực muốn điên rồi, hấn lần đầu tiên nhìn thấy có người có thể đánh nổ bảng tốc độ xe!

"Tốc độ hiện tại đã đạt được bao nhiêu!" Trần Thành khòe mắt giật giật, hoảng sợ hỏi.

Dương Thiên trầm mặc một hồi mở miệng nói: "Đã đến 500 bước!"

Trần Thành nghe vậy, mí mắt một phen, trực tiếp ngất đi.

Trên đường, một người đàn ông trẻ tuổi lái Ferrari mở miệng nói với một cô gái ăn mặc phong tao lộ liễu bên cạnh: "Tiểu Thúy, tính năng của Ferrari này của tôi rất tốt, người xem hiện tại, đã chạy tới hai trăm bốn mươi bước."

Ánh mắt Tiểu Thúy mang theo sùng bái, trong mắt lóe lên tinh quang nói: "Thật là lợi hại."

Nam tử trẻ tuổi đắc ý cười nói: "Ta nói cho người biết, quốc lộ này ta định đoạt, không có khả năng có một chiếc xe có thể siêu việt..."

Hắn vừa nói tới đây, đột nhiên một tiếng nổ vang lên, sau đó, một cái bóng nhanh như tia chớp lóe lên bên cạnh hắn, cuốn lên khói bụi đầy trời, ngay cả lá cây xung quanh cũng rơi xuống như tuyết.

Nữ tử ăn mặc phong tao lộ liễu kia dụi dụi con mắt, trong mắt chấn động.

Nam tử trẻ tuổi cũng như thế, vẻ mặt hắn hoảng sợ, căn bản thấy không rõ bất cứ cái gì, chờ lá cây bụi mù tán đi, đối phương đã sớm biến mất không thấy gì nữa.

Hắn nhìn thoáng qua tốc độ xe của mình, mẹ nó, đích thật là hai trăm bốn mươi bước a.

Tiểu Thúy giương đôi môi đỏ mọng hỏi: “Phong ca, vật vừa rồi là cái gì?”

Nam tử trẻ tuổi gian nan nuốt nước bọt nói: “Là máy bay phi hành ở tầng trời thấp đi.”

Bởi vì tốc độ lái xe hiện tại của hắn là 240 bước, không phải bất động, đối phương có thể ở một giây vượt qua hắn, hơn nữa còn có thể trực tiếp biến mất không thấy gì nữa.

Không phải máy bay, hoàn toàn không giải thích được.

Một chỗ khác.

Hai cảnh sát giao thông đường cao tốc dừng ở một góc bí ẩn ngồi trong xe hút thuốc, vừa trò chuyện câu được câu không.

Tiểu Vương mở miệng nói: “Lão Lý, chúng ta đều đã ở đây nửa ngày rồi, người nói chiếc xe có thể thủ đến siêu tốc sao?”

Lão Lý đã có tuổi kia cười ha hả nói: “Tiểu Vương, người vẫn còn quá trẻ, tâm tình táo bạo, người yên tâm đi, ta là người lão luyện, nắm bắt vô cùng chuẩn xác, toàn bộ đoạn đường này thẳng tắp, hơn nữa không có camera, người xem đi, máy dò xét sẽ có động tĩnh.”

Tiểu Vương gật đầu, sau đó tò mò hỏi: “Lão Lý, anh làm cảnh sát giao thông nhiều năm như vậy, anh nói cho tôi biết, vận tốc cao nhất của chiếc xe này rốt cuộc có thể đạt tới bao nhiêu.”

Lão Lý hít một hơi thuốc lá nói: “Cao nhất a, người ngoại quốc khảo thí ra hình như là khoảng bốn trăm ba mươi bước.”

Tiểu Vương há to miệng đang muốn khinh thường, lại nghe lão Lý cười hắc hắc nói: “Dĩ nhiên, đây có phải đôn đại ta cũng không biết, cho dù là có xe nhanh như vậy, cũng căn bản không có người dám lái, tốc độ một trăm hai mươi bước, chỉ cần xảy ra tai nạn xe, mặc kệ tốt bao nhiêu, căn bản không có khả năng còn sống, cho nên càng đừng nói đến bốn trăm bước kia tốc độ xe nhanh, người căn bản phản ứng không kịp liền trực tiếp đụng vào tường.”

Tiểu Vương gật đầu, lại hỏi: “Người nói trên thế giới có xe nào vượt qua bốn trăm năm mươi tốc độ xe không.”

Lão Lý ha ha cười nói: “Làm sao có thể.....”

Hắn vừa nói tới đây, đột nhiên từ phương xa truyền đến một trận nổ vang cuồn cuộn.

Mà người còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy trước mắt một mảnh cát bụi cùng lá rụng, căn bản không thấy rõ bất kỳ vật gì, ngay sau đó, tiếng nổ vang biến mất.

Tiểu Vương cảm thấy, xe thủy tinh của bọn họ suýt chút nữa đã vỡ vụn.

Hắn mang vẻ mặt hoảng sợ hỏi: “Lão Lý, vừa rồi xảy ra chuyện gì? Người có chú ý hay không?”

Lão Lý cũng giật nảy mình, lúc này sắc mặt trắng bệch nói: “Không biết, chỉ cảm thấy một trận gió kỳ quái đột nhiên thổi tới, người nói xem chúng ta có phải gặp quỷ hay không.”

Tiểu Vương cau mày: “Làm sao có thể, hiện tại là xã hội gì, sao ta cảm giác nghe âm thanh kia giống như tiếng động cơ của xe?”

Lão Lý lắc đầu nói: “Làm sao có thể, xe nào có thể chạy nhanh như vậy, ta nghe thấy tiếng nổ vang giống như tiếng máy bay.”

Tiểu Vương không tin, mở miệng nói: “Nếu máy bay bay ở tầng trời thấp, máy dò xét của chúng ta căn bản không dò xét được, nhưng nếu là máy dò xét nhất định sẽ dò xét được, chúng ta xem máy dò xét một chút là biết.”

Lão Lý gật đầu, lấy ra thiết bị dò xét tinh thể lỏng, nhìn thoáng qua nhất thời cười ha hả nói: “Người xem, căn bản không có biểu hiện!”

Tiểu Vương nhận lấy, chỉ thấy phía trên biểu hiện đích xác là không.

“Ai, ta còn tưởng rằng bắt được một con cá lớn chứ, “

Hắn đang mất mát thì con số trên máy dò xét tăng vọt, từ con số không ban đầu tăng lên hai trăm, sau đó là ba trăm, bốn trăm, cuối cùng đến năm trăm mới dừng lại.

Hai người thấy cảnh này trực tiếp choáng váng.

Tiểu Vương khó khăn nuốt nước miếng, tròn mắt suýt nữa trợn lồi ra ngoài: “Năm trăm bước, thật hay giả vậy?”

Trên mặt Lão Lý cũng hiện lên vẻ khó tin.

Hắn run rẩy lấy ra máy gọi điện nói: ” Gọi đi gọi lại! Chúng ta nơi này xuất hiện một chiếc xe siêu tốc, thỉnh cầu ngăn chặn, thỉnh cầu ngăn chặn!”

Đối phương hỏi: “Màu sắc của xe là gì, biển số xe bao nhiêu, tốc độ xe bao nhiêu.”

Lão Lý kiên trì nói: “Màu sắc không thấy rõ, biển số xe cũng không thấy rõ, tốc độ xe nói ra người có thể không tin.”

Đối phương thiếu chút nữa thổ huyết.

“Người không nói, làm sao người biết ta không tin, người không nói bất cứ tin tức gì của chúng ta làm sao chuẩn bị ngăn cản công việc?”

Lão Lý nhìn thoáng qua con số của thiết bị dò xét, nói: “Vừa rồi chúng ta phát hiện được tốc độ xe của đối phương là năm trăm bước.”

Đối phương trầm mặc một hồi phần nộ nói: “Hôm nay không phải ngày lễ của người ngu.”

Dứt lời, trực tiếp ngắt máy.

Tiểu Vương vội vàng hỏi: “Thế nào, tổng đài nói thế nào?”

Lão Lý cười khỏ nói: “Đối phương không tin, trực tiếp cắt đứt thông tin, chúng ta có thể cũng nhìn lầm rồi.”

Tiểu Vương ngơ ngác gật đầu nói: “Ta cũng nghĩ như vậy.”

Từ Châu Tân Trịnh Thị, Dương Thiên đánh thức Trần Thành dậy.

Trần Thành ung dung tỉnh lại nhìn thoáng qua Dương Thiên nói: “Chúng ta còn sống không?”

Dương Thiên bình thản nói: “Người cứ nói đi.”

Trần Thành sờ lên ngực, phát hiện còn có tim đập, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Hắn nghi hoặc hỏi: “Dương Thiên, chúng ta đang ở đâu?”

Dương Thiên chỉ vào một biển số, không nói gì.

Mà Trần Thành thấy cảnh này thì suýt chút nữa bị dọa tè ra quần.

Chỉ thấy phía trên viết rõ ràng mấy chữ to.

Tân Trịnh hoan nghênh ngài!

Trần Thành cảm giác trái tim hung hăng co rút một cái, nhìn thoáng qua thời gian, ba giờ chiều.

Lộ trình một ngàn bảy trăm cây số, vèn vèn không đến năm giờ.

Đây quả thực sắp đuổi kịp tốc độ của máy bay.

Hai người tùy tiện tìm một chỗ ở giao lộ cao tốc tính toán ăn chút gì đó, Trần Thành vừa xuống chân xe liền mềm nhũn trực tiếp nằm trên mặt đất.

Hắn giơ ngón tay cái lên với Dương Thiên, có thể khiến một Xa Vương như hắn ngồi xe sợ thành bộ dạng này, chỉ có một mình Dương Thiên.

Hai người đang ăn cơm, bên ngoài truyền đến tiếng xe thể thao, hai người nhìn lại, sáu bảy chiếc xe thể thao xa hoa cách đó không xa ngừng lại, trong đó thấp nhất cũng phải ba trăm vạn nhân dân tệ.

Chiếc xe thể thao đắt tiền nhất kia nghe Trần Thành giới thiệu, cũng có giá trị ngàn vạn, trong nước vô cùng hiếm thấy.

Dương Thiên nhíu mày: “Bọn họ cũng đến dự thi?”

Trần Thành khinh thường nói: “Không có khả năng, mấy người này mặt lạ hoắc, ta tốt xấu cũng là nhân vật trong vòng tròn, ta đã chưa thấy qua, bọn họ đoán chừng ngay cả tư cách dự thi cũng không có.”

Dương Thiên gật đầu, hy vọng vị đường ca trên danh nghĩa của mình Dương Khải có tư cách dự thi.

Thù kiếp trước, kiếp này báo!

Không muộn!

Trần Thành tò mò nhìn chiếc xe thể chạy năm trăm bước của Dương Thiên hỏi Dương Thiên: “Dương Thiên, xe của ngươi

đã được sửa đổi thế nào, làm sao có thể chạy được năm trăm bước?”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Cái này ngươi phải hỏi Lộ Bình, trước xe là của hắn.”

Trần Thành nghe vậy trực tiếp biến sắc.

Nếu hắn biết, chiếc xe này lúc trước chạy năm trăm bước trong tay hắn, Cửu Hoàn Sơn hắn không thể thua!

Bất quá, tuy là như thế, Trần Thành vẫn sợ hãi than: “Chiếc xe thể thao năm trăm bước của ngươi ở trong nước hắn là thuộc về đệ nhất, tiếc cho Xa Thần khóa trước, tiêu phí hơn trăm triệu đồng tiền định chế một chiếc xe thể thao cuồng dã, nhưng vẫn không cản nổi xe của ngươi, hơn nữa, tháng trước nghe nói Đạo Kỳ của hắn vừa mua không được ba ngày đường đã đâm vào trên vòng bảo hộ, Xa Thần hắn ở trong vòng tròn này thật sự là mất hết mặt mũi.”

Dương Thiên nghi hoặc hỏi: “Xa Thần là ai?”

Trần Thành quái kêu một tiếng nói: “Ta đi, ngươi thậm chí ngay cả Xa Thần cũng không nhận ra, Xa Thần Hạng Bác, trong giới đua xe ngầm chính là nhân vật truyền kỳ, kỹ thuật của ngươi tốt như vậy, không biết có lẽ đã nghe qua tên của hắn đi.”

Dương Thiên lắc đầu nói: “Chưa từng nghe qua!”

Trần Thành mắt choáng váng, hỏi: “Ta đi, ngươi đến cùng có phải người trong cái vòng này hay không!”

Dương Thiên bình thản nói: “Không phải, ta chỉ là một học sinh!”

Dừng một chút, tiếp tục nói: “Một học sinh còn chưa có bằng lái.”

Trần Thành điên cuồng kéo tóc nói: “Dương Thiên, ngươi có biết nơi đó sẽ có rất nhiều đại nhân vật đi tới, thế hệ trẻ tuổi ở kinh thành, Dương gia Dương Khải, Viên gia Viên Lăng Mạn đều sẽ đi, nếu ngươi kết bạn với loại đại thiếu đỉnh cấp này, tiền đồ sau này không thể hạn lượng, ngươi làm sao lại...”

Trần Thành lời còn chưa dứt, chỉ thấy Dương Thiên bỗng nhiên dừng bước.

Trần Thành sững sờ, ngừng những lời muốn nói tiếp theo.

Dương Thiên đột nhiên xoay người, trán nổi gân xanh, con ngươi vốn đen kịt như sao đêm trong nháy mắt trở nên đỏ như máu.

Sắc mặt hắn ta âm trầm, khí tức của Phá Thiên Tiên Đế không ngừng tràn ra, nhìn Trần Thành lạnh lùng nói: “Người mới vừa nói cái gì?”

Trần Thành chỉ cảm thấy trong thời gian hai ba giây ngắn ngủn này hầu như muốn hít thở không thông, hắn gian nan nuốt nước miếng nói: “Ta nói người nếu kết bạn với đại thiếu đỉnh cấp của kinh thành bọn họ, tương lai tiền đồ bất khả hạn lượng.”

Dương Thiên lạnh lùng nói: “Không phải câu này, là câu trước.”

Sắc mặt Trần Thành bởi vì không cách nào hô hấp trở nên xanh mét, mí mắt hắn hiện ra, chân đang co duỗi dùng hết khí lực toàn thân nói: “Dương gia Dương Khải thế hệ trẻ tuổi ở kinh thành, cùng với ……….”

Hắn nói tới đây, chỉ cảm thấy toàn bộ thân thể từ trong lòng bàn tay cự nhân buông ra.

Trần Thành co quắp ngồi dưới đất há miệng thở dốc, sau đó sợ hãi nhìn Dương Thiên, hắn không ngờ người trước mắt này lại có uy áp khủng bố như vậy!

“Dương gia, Dương Khải, ha ha, ha ha ha!”

Dương Thiên cười, nước mắt đều rơi xuống.

Cái tên này cũng khiến hắn khắc cốt ghi tâm. Tu tiên ba trăm năm, mỗi thời mỗi khắc hắn đều nhớ kỹ cái tên này.

Đường ca trên danh nghĩa của hắn, con trai thứ hai của nhà đại bá, ăn chơi trác táng kinh thành, kiếp trước, Lý gia bức tử mẫu thân hai tỷ đệ bọn họ, sau khi phụ thân nghe được tin dữ cũng buông tay nhân gian, tỷ đệ hai người bọn họ đi Dương gia kinh thành, muốn để bọn họ vì nhị lão đã chết đòi lại công đạo, hắn rõ ràng nhớ kỹ, dưới sự giận dữ mắng chửi của gia gia trên danh nghĩa kia, đem bọn họ giống như rác rưởi đuổi ra khỏi cửa.

Kiếp trước hắn cùng với tỷ tỷ Dương Tuyết bị Dương gia vô số trào phúng chửi rửa, ngay cả người hầu trong nhà cũng không có nhìn đến bọn họ.

Tất cả những thứ này còn chưa tính, bọn họ tự nhận mất mình mù, trách chỉ trách mình không có lực lượng cường đại.

Nhưng kế tiếp, Dương gia Y Y không buông tha, Dương Khải vì phòng ngừa gia gia mình nương tay, trong một đêm cuối cùng khi bọn họ sắp đi ra kinh thành sẽ tìm được tỷ đệ bọn họ.

Dương Thiên ngây thơ kiếp trước còn tưởng rằng Dương Thiên hồi tâm chuyển ý, mừng rỡ như điên, cơ hồ xuống đất quỳ cầu đường ca trên danh nghĩa này đòi lại lời giải thích cho cha mẹ hắn với Lý gia, nhưng không nghĩ tới, lại bị Dương Khải đánh như mưa rền gió dữ.

Mà tỷ tỷ Dương Tuyết của hắn, vì bảo vệ hắn, bị Dương Khải lấy chủy thủ ra cắt qua dung nhan tinh xảo.

Vết sẹo kia sâu đủ thấy xương, khiến một cô gái vốn có dung mạo khuynh quốc khuynh thành hoàn toàn biến thành một người quái dị.

Bởi vì, tất cả những người theo đuổi tỷ tỷ của hắn đều bỏ nàng mà đi.

Từ đó về sau, Dương Thiên không còn thấy khuôn mặt tươi cười của tỷ tỷ mình nữa. Nửa đời trước nàng một người vượt qua, biết được mình bệnh nặng cũng không đi chữa trị, ngược lại còn đưa tiền cho Dương Thiên, để hắn tiếp tục hoàn thành tâm nguyện duy nhất của hai người.

Vượt qua Dương gia Lý gia!

Trả lại những khuất nhục mà hắn phải chịu trong những năm qua.

Nhưng mà, cuối cùng vẫn thất bại.

Tỷ tỷ của hắn Dương Tuyết thất vọng rời đi, vĩnh viễn sẽ không trở về.

Hết thủy, xét đến cùng, bởi vì Dương Khải.

Kiếp này tuy rằng vĩnh viễn không có khả năng phát sinh, nhưng kiếp trước hắn tự mình trải qua tất cả những thứ này.

Mỗi khi nhớ tới, tim hẫng như bị đao cắt!

Trần Thành quả thực cho rằng Dương Thiên điên rồi.

Môi hẫng run rẩy nói: “Dương Thiên, người, người không sao chứ?”

Màu đỏ máu trong mắt Dương Thiên dần dần tan biến, không trả lời Trần Thành.

Hẫng khôi phục bình tĩnh hỏi: “Thời gian, địa điểm.”

“Cái gì?” Trần Thành có chút ngây ngẩn cả người.

Dương Thiên mở miệng nói: “Xuống xe để đến thời gian thi đấu Thần Tranh Bá, địa điểm!”

Trần Thành hiện lên vẻ mừng như điên, gãi run rẩy nói: “Dương Thiên, người... người đáp ứng!”

Dương Thiên gật đầu!

Trần Thành vội vàng mở miệng nói: “Thời gian ngay tại đêm nay, ở thành phố Tân Trịnh Từ Châu, tuy rằng khoảng cách khá xa, nhưng bây giờ chúng ta đi máy bay còn kịp.”

Dương Thiên lắc đầu nói: “Không cần ngồi máy bay, chúng ta trực tiếp lái xe qua đó.”

Trần Thành mở miệng nói: “Căn bản không có khả năng, khoảng cách một ngàn bảy trăm cây số, thời gian một ngày, căn bản không đuổi kịp, huống hồ, chúng ta cần nghỉ ngơi, người.....”

Dương Thiên bình tĩnh mở miệng: “Ta không cần nghỉ ngơi!”

Trần Thành há to miệng, Dương Thiên trực tiếp cắt ngang nói: “Ra ngoài cửa chờ ta, trong vòng năm phút, ta nhất định đến!”

Dứt lời, xoay người.

Hẫng không tìm Hàn Hương Ngưng xin nghỉ, trực tiếp tìm tới hiệu trưởng Ngô.

Mà lúc trước hiệu trưởng Ngô ở Trị Liệu Đài Đảo Tường gia, đã biết thủ đoạn năng lực cùng nhân mạch của Dương Thiên!

Trong thành phố, Địch Hoành, Trịnh lão tinh lý, cùng với vị đại lão cấp phó quốc ở kinh thành đều tự mình đến tìm Dương Thiên.

Những điều này đủ để chứng minh thân phận hiện tại của Dương Thiên đã có sự khác biệt rất lớn.

Cho nên, khi Dương Thiên nói xong muốn xin nghỉ phép, ngay cả lý do cũng không có, hiệu trưởng Ngô trực tiếp phê duyệt.

Dương Thiên đi tới bên cạnh Khoa Ni Tái Khắc đã tích lũy rất nhiều tro bụi phơi gió phơi nắng.

Xung quanh không có người, hắn thi triển tiên thuật hạ mưa, rửa sạch xe rực rỡ hắc lên.

Dương Thiên ngồi vào trong xe, đôi mắt lạnh lùng tự nói.

“Dương Khải, hết thấy những gì ngươi thiếu ở kiếp trước!”

“Đêm nay, ta sẽ để ngươi trả lại từng chút một!”

Nói xong, đạp mạnh ga, tiếng rít gào cực lớn của Khoa Ni Tái Khắc, cuồng dã mười phần.

Toàn bộ trường học đều chấn động.

Nó giống như một mũi tên, tốc độ nhanh đến mức không thể tưởng tượng được.

Trên đường, Trần Thành xoắn xuýt nói: “Dương Thiên, chúng ta căn bản không đuổi kịp, ngươi làm sao...”

Dương Thiên ngắt lời hắn, bình tĩnh nói: “Hãy lập một tuyến đường cho ta, sau đó ngươi nhắm mắt lại.”

Trần Thành nghi hoặc nói: “Ta hiểu quy hoạch lộ tuyến, nhưng mà vì sao để cho ta nhắm mắt lại?”

Dương Thiên đạm mạc mở miệng: “Đợi lát nữa tốc độ quá nhanh, ta đoán chừng ngươi sẽ sợ hãi!”

Trần Thành nghe vậy hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Mặc dù kỹ thuật lái xe của hắn không bằng Dương Thiên, nhưng tốt xấu gì cũng là cấp bậc Xa Vương, bây giờ bị Dương Thiên xem thường như vậy, tức giận đến mức không nhịn được, cả giận nói: “Ngươi mở ra, lát nữa nếu ta chớp mắt một cái, đời này ta không lái xe nữa.”

Dương Thiên hờ hững: “Thỏa mãn nguyện vọng của ngươi!”

Dứt lời, xe của hắn đột nhiên tăng tốc, đường cái vốn dĩ có tốc độ 60, hắn trực tiếp tăng lên đến 120.

Trần Thành hoảng sợ phát hiện, Dương Thiên không nhìn tất cả quy tắc giao thông, xông qua đèn đỏ, đi ngược chiều, áp tuyến, tất cả quy tắc ở trong mắt hắn như mây bay.

Mới đầu Trần Thành còn có thể nhìn được, chỉ là cổ họng khô khốc nắm chặt tay vịn.

Nhưng đến phút cuối, trong vòng một phút du lịch bên bờ sinh tử mười lần, hắn đã không bình tĩnh.

Trần Thành gian nan nuốt nước bọt nói: “Dương Thiên, người đừng lái nhanh như vậy, chúng ta thật ra không cần gấp gấp như vậy.”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Người sợ?”

Trần Thành sắc mặt đỏ lên nói: “Làm sao có thể, chê cười, ta làm sao sẽ sợ?”

Tốc độ của Dương Thiên lại tăng lên, tốc độ tám mươi trực tiếp tăng lên hai trăm, hắn nghiêm túc nói: “Không sợ là tốt nhất, bởi vì lát nữa người sẽ biết, những món khai vị này còn không bằng.”

Trần Thành bĩu môi, vẻ khinh thường còn chưa kịp hiện rõ trên mặt thì xe đã cao tốc hơn rồi.

Trạm thu phí.

Sau đó, ánh mắt Dương Thiên trở nên ngưng trọng, tiên nguyên toàn thân đều bao bọc mỗi một linh kiện của Khoa Ni Tái Khắc, để bọn họ có thể vận chuyển quá tải.

Trần Thành rõ ràng cảm giác, xe vốn đang yên lặng bỗng nhiên tăng tốc, cảm giác đầy mạnh mẽ kia giống như là cái đinh hung hăng ghim hắn vào trên ghế ngồi vậy, không khí trong xe mỏng manh, hô hấp cũng khó khăn.

Cảnh tượng sau lưng không ngừng lui về phía sau, loại cảm giác này giống như đang phi hành trên đất liền.

Trần Thành nhìn thoáng qua tốc độ xe, chỉ trong thời gian mười giây, tốc độ xe đã phá ba trăm bước.

Khái niệm gì cơ chứ!

Quả thực sắp đuổi kịp tốc độ tăng tốc của hỏa tiễn.

Nhưng mà, cái này cũng không tính là gì, hấn hoảng sợ phát hiện tốc độ xe không có bảo trì cố định, mà là tiếp tục gia tốc.

Trần Thành nhìn hai bên, chỉ cảm thấy hoa cả mắt, mọi thứ ở hai bên đều không thấy rõ, chỉ có thể nhìn về phía trước.

Siêu việt người khác xe, vền vền cần một giây.

Là khái niệm gì?

Xe tốc độ cao rất nhiều, nói cách khác bọn họ mỗi một giây đều trải qua sinh tử.

Trần Thành rất cục sợ, nhìn thoáng qua tốc độ xe, đã đến bốn trăm bước, cuộc đời hấn chưa từng có đạt tới tốc độ cao như vậy.

Hấn run rẩy kéo Dương Thiên nói: “Dương Thiên, người nhanh như vậy, chúng ta sẽ chết.”

“Sợ rồi?” Dương Thiên hỏi

“Ừm!” Lần này Trần Thành không dám chống đỡ, bởi vì hấn phát hiện, tốc độ 400 bước kia của Dương Thiên vẫn đang tăng lên.

Dương Thiên thờ ơ mở miệng: “Yên tâm, năm trăm bước xe đều nằm trong sự khống chế của ta.”

Giọng nói của thiếu niên bình tĩnh, nhưng lời nói ra khiến trái tim Trần Thành co rúm lại.

Hấn mặt mũi tràn đầy hoảng sợ nói: “Người... .. người nói cái gì? Người có thể lái đến năm trăm bước?”

Chương 321 -

Dương Thiên không biết câu nói kia đắc tội Trần Thành, dọc theo đường đi tiểu tử này luôn mang theo ánh mắt u oán nhìn mình.

Như vậy Dương Thiên rất buồn bực.

Cuối cùng hấn thực sự không thể nhịn được nữa hỏi: “Trên mặt ta có hoa sao? Người cứ nhìn chăm chăm ta còn chưa tính,

sao vẻ mặt còn oán niệm, giống như oán phụ vậy.”

Trần Thành nghe được Dương Thiên ví von suýt chút nữa hộc máu.

Hắn mười tám tuổi cảm chứng nhận, tung hoành đua xe bảy năm, vốn tưởng rằng là tuyệt thế thiên tài, lại không nghĩ rằng hôm nay bị một học sinh mười tám tuổi còn không có chứng nhận đả kích thương tích đầy mình.

Nếu không thời cơ không đúng, hiện tại hắn thật muốn khóc lên.

Cuối cùng, hai người cũng đến vị trí tham gia cuộc thi Thần Tranh Bá năm năm một lần này, núi Thiên Đài.

Địa thế Thiên Thai Sơn hiểm yếu, nhưng bởi vì phong cảnh ưu mỹ, cho nên địa phương trên núi kiến tạo một con đường.

Con đường này giống như là Thương Long, quần quanh lấy Thiên Đài Sơn, một đường hướng lên, toàn bộ hành trình đều là độ dốc, quan trọng nhất là không có đường thẳng, đều là đường cong, không có kinh nghiệm điều khiển năm năm trở lên, căn bản không thể đi lên!

Dương Thiên cũng cảm thấy có chút kinh ngạc với điều này.

Dám chọn thi đấu ở đây, xem ra không phải Xa Vương đứng đầu trong nước, thật đúng là không dám đi lên.

Lúc này đã gần tới hoàng hôn, đường băng này thiết lập chướng ngại vật trên đường, Audi chạy băng băng xung quanh đều là đường phố nát, nghe Trần Thành nói xe từ năm triệu trở xuống căn bản không có tư cách đi vào.

Dương Thiên hơi kinh ngạc, xem ra trận đấu lần này hội tụ không ít xe sang cả nước.

Sau khi đi vào, chiếc xe này của hắn mặc dù là xe đua ngàn vạn nguyên, nhưng đặt ở trong hơn trăm chiếc xe sang trọng này thì tuyệt không dễ thấy, chỉ là tùy ý liếc mắt một cái, liền thấy được xe sang chân chính là bảy tám lượng năm sáu ngàn vạn, tất cả thương hiệu, cái gì cần có đều có, cho dù là triển lãm xe ở bất kỳ một chỗ nào trên thế giới này cũng không nhiều bằng xe sang ở nơi này.

Hơn nữa những người này ăn mặc không phú thì quý, bên cạnh đều mang theo mỹ nữ giá trị nhan sắc cao.

Có thể nói, nơi này đích thật là thiên đường.

Hai người dừng xe lại, xa xa có một nữ tử dáng người cao gầy đi tới.

Mặt trái xoan, màu da như tuyết. Mặc quần da màu đen bó sát người, dáng người thập phần nhiệt hòa.

Trần Thành thấy nữ tử đi tới, cười cười tiến lên đột nhiên vươn hai tay muốn ôm đối phương một cái, lại bị nữ tử linh hoạt tránh ra.

Trần Thành cảm thấy mất mặt, không khỏi bất đắc dĩ cười nói: “Hoàng Yến, ngươi không thể để ta đạt được một lần,”

Hoàng Yến không nhìn hắn, mà là nhìn thoáng qua Dương Thiên xuống xe, sững sờ!

Sau đó kinh ngạc hỏi: “Trần Thành, đây là người lái xe thần bí đã từng đánh bại Lộ Bình ở Giang Thành mà ngươi nói sao? Sao trông còn trẻ như vậy?”

Trần Thành cười ha hả, chỉ vào xe thể thao Khoa Ni Khắc màu lam nói: “Toàn bộ tài sản của Lộ Bình đều ở đây, ngươi còn hoài nghi cái gì?”

Hoàng Yến vẫn có chút khó có thể tiếp nhận nói: “Nhưng hắn cũng quá trẻ tuổi đi, thật sự có thể đánh đồng với đám người Mạnh Triết sao?”

Trần Thành cười nói: “Mạnh Triết? Ha ha, ngươi xem video này, liền biết Mạnh Triết có tư cách đánh đồng với ta hay không.”

Nói xong, lấy điện thoại di động ra, chính là một đoạn video quay trên tốc độ cao hôm nay.

Thời gian video rất ngắn, chỉ có mười giây, nhưng nội dung bên trên thật sự khiến Hoàng Yến hít một hơi khí lạnh.

Tốc độ xe vậy mà bạo phát, hơn nữa cuối cùng hiển thị tốc độ xe là bốn trăm năm mươi.

Đây là khái niệm gì?

Nàng ta nhìn về phía Dương Thiên, mặt mũi tràn đầy sùng bái. Cho dù là Xa Thần Hạng Bắc cũng không có tốc độ nhanh như vậy.

Trần Thành nhìn Hoàng Yến, không nói lần này bọn họ tới vùn vùn chỉ dùng năm giờ đi hoàn toàn hơn một ngàn bảy trăm cây số, vận tốc ổn định ở năm trăm bước.

Nếu hắn nói, đoán chừng với hiểu biết của hắn về Hoàng Yến, nàng sẽ điên mất.

Dương Thiên nhìn ánh mắt nóng bỏng của Hoàng Yến, có chút không thích ứng.

Hắn đang muốn lui về sau một bước, đã thấy đối phương trực tiếp ở dưới sự bất ngờ không kịp đề phòng của hắn nhào tới, lập tức ôm lấy hắn.

“Ha ha, tiểu đệ đệ, lúc trước ta ở Cửu Hoàn Sơn đua xe là rất chú ý, ta vẫn là tiểu fan của ngươi, lát nữa ngươi nhất định phải ký tên cho ta.”

Dương Thiên có chút tròn tròn mắt, cảm nhận bộ ngực căng tròn và mềm mại ấm áp trước ngực đối phương không khỏi ngây ngẩn cả người.

Hắn không nghĩ tới nữ tử lại nhiệt tình như thế.

Mà Trần Thành thấy một màn như vậy quả thực muốn ghen tỵ phát điên, hai người thế nhưng là quen biết khoảng ba năm, hắn cũng không có phúc lợi này, mà hai người trước mắt này chỉ là gặp mặt một lần mà thôi, vậy mà cứ như vậy ôm lấy.

Đi đâu nói rõ lí lẽ đây!

Dương Thiên được thân thể mềm mại của nữ tử bao bọc, mùi thơm cơ thể đối phương tỏa ra mùi hương thành thực, khiến người ta trầm mê.

Mặt hắn đầy hắc tuyến nói: “Có thể ký tên, bây giờ ngươi có thể thả ta ra hay không.”

Đối phương mặc dù là nữ lưu, nhưng là khí lực không nhỏ, mặc dù thân thể mềm mại, nhưng là hắn hiện tại thật có chút hít thở không thông cảm giác.

Hoàng Yến vội vàng ngại ngùng buông Dương Thiên ra: “Ha ha, ta chỉ là quá kích động, đừng trách.”

Một màn này khiến Trần Thành càng thêm oán niệm mười phần, đáng người đối phương nóng bỏng như vậy, ôm khăng định tuyệt vời mười phần, mà Dương Thiên lại chủ động để nàng rời đi.

Người so với người phải chết, hàng so với hàng phải ném a!

Hoàng Yến đến sớm hơn bọn họ một bước, cho nên biết tình huống nơi này.

Thừa dịp Trần Thành và Hoàng Yến hiểu rõ tình huống, Dương Thiên tìm kiếm khắp nơi.

Mục đích lần này hẳn tới đây chính là để Dương Khải trả lại những sai lầm mà kiếp trước đã phạm phải.

Nơi này có thể nói là người đông nghìn nghịt, Dương Thiên tìm kiếm một phen, rốt cuộc cũng tìm được mục tiêu.

Thiếu niên có chút cuồng ngạo kia có khoảng hai mươi một hai tuổi.

Dương Khải, hẳn hận kẻ thù ba trăm năm.

Giờ phút này hẳn tựa hồ không khác gì kiếp trước, toàn thân đều tràn đầy ngạo khí cao cao tại thượng của thiếu gia cổ đại.

Hơn nữa, dường như đang ức hiếp một người.

Một nữ tử mà Dương Thiên từng gặp mặt một lần.

Viên Lăng Mạn!

Giữa sân, khuôn mặt xinh đẹp của Viên Lăng Mạn mang theo phần nộ nói: “Họ Dương, người rốt cuộc muốn thế nào?”

Trong mắt Dương Khải nóng bỏng nhìn Viên Lăng Mạn cười hắc hắc nói: “Lăng Mạn, người hẳn là biết tâm ý của ta, ta từ kinh thành một đường đi theo tới đây, chỉ là vì người.”

Viên Lăng Mạn xì một tiếng khinh miệt nói: “Dương Khải, người đừng làm ta ghê tởm, mau tránh ra cho ta, ta đối với người chỉ có chán ghét, cũng khuyên người đừng lãng phí thời gian ở trên người ta.”

Dương Khải mặt dày mày dạn nói: “Lăng Mạn, cha mẹ ta đối với người đều rất hài lòng, dự định sau khi đại học xong sẽ đề cho ông nội ta đi cầu hôn với ông nội người, người là của ta, vĩnh viễn chạy không thoát, hiện tại chúng ta có thể bồi dưỡng quan hệ thật tốt.”

Viên Lăng Mạn nghe vậy thân thể mềm mại đang run rẩy, nàng tức giận chỉ vào Dương Khải nói: “Vương bát đản, người.....”

Nàng lời còn chưa nói hết, cả người đột nhiên tiến vào một cái ôm áp áp, sau đó một cái bàn tay thon dài đem tay nhỏ bé của nàng đè xuống, đối với Dương Khải đậm mật mở miệng nói: “Ngu ghê mà đòi ăn thịt thiên nga? Đã được ta đồng ý chưa?”

Dương Khải nhìn thiếu niên bất thành linh ôm nữ nhân mình yêu thương đã lâu, lại nghe hắn nói lời vũ nhục mình, không khỏi thẹn quá hóa giận nói: “Khốn kiếp, người là ai, buông bàn tay bẩn thỉu của người ra cho ta.”

Mới đầu thân thể Viên Lăng Mạn đột nhiên cứng ngắc, nhưng sau khi nghe được giọng nói quen thuộc của thiếu niên kia, cùng với khí tức xuất trần tràn ngập toàn thân, lập tức thở dài một hơi.

Đôi mắt nàng kinh hỉ nhìn thiếu niên ôm nàng vào trong ngực, nói: “Dương...”

Viên Lăng Mạn mới nói được một nửa, ngón trỏ Dương Thiên đặt trên đôi môi đỏ mọng của nàng, nháy mắt với nàng.

“Gọi lão công!”

Dương Thiên biết, tuy rằng Dương Khải không biết tướng mạo của mình, nhưng biết tên của mình.

Mà việc hắn làm hôm nay là báo thù, vì tránh bại lộ, không nên để Dương Khải biết thân phận của hắn.

Cho nên, không để Viên Lăng Mạn gọi tên của hắn.

Mà xung quanh bên cạnh không thiếu những đại thiếu đỉnh cấp của kinh thành.

Sau khi Dương Thiên nói ra ba chữ kia, đầu tiên là sững sờ, sau đó hoàn toàn tròn tròn mắt.

Viên Lăng Mạn ở kinh thành gia thế hiển hách, dung nhan mỹ lệ, là nữ thần thượng thừa, bọn họ chưa từng nghe Viên nữ thần nói qua bằng hữu, từng có chồng.

Mà tiểu tử trước mắt này mới mười bảy mười tám tuổi, hiển nhiên là đang chiếm tiện nghi của Viên nữ thần.

Cho nên, không chỉ có sắc mặt Dương Khải trở nên vắn vẹo, người xem vây xem cũng phần nộ không thôi.

Một người trẻ tuổi đội mũ trùm tức giận nói: “Tiểu tử ngươi muốn chết, muốn để Viên nữ thần gọi ông xã ngươi? Ngươi là cái rể hành gì.”

“Đúng đây, tiểu tử nhà quê ở đâu ra, muốn anh hùng cứu mỹ nhân cũng không nhìn xem thực lực của mình, muốn chết.”

“Viên nữ thần cũng là loại rác rưởi như ngươi có khả năng đụng vào, mau buông tay ra cho ta!”

Viên Lăng Mạn nghe Dương Thiên nói vậy, vẻ mặt ngượng ngùng, nhưng không có kháng cự.

Phong thái của thiếu niên một tháng trước ở Cửu Hoàn Sơn rõ mồn một trước mắt nàng, đáng tiếc chính là chỉ biết tên của đối phương là Dương Thiên, không có bất kỳ phương thức liên lạc nào.

Lần này nàng đến Từ Châu, tham gia cuộc thi Thần Tranh Bá này, một là muốn mở mang kiến thức về sự ra đời của Xa Thần.

Nhưng nguyên nhân chủ yếu nhất chính là muốn gặp lại Dương Thiên một lần, đền bù tiếc nuối!

Mà hai lần gặp mặt, dường như An Tâm đều đang giúp nàng.

Lần đầu tiên vì giúp nàng cứu trợ bạn thân, vì nàng thắng được trận đấu.

Mà lần này, vì để cho nàng thoát khỏi sự quấy rầy của Dương Khải, cố ý để cho nàng gọi lão công.

Thấy mọi người hạ thấp Dương Thiên như vậy, Viên Lăng Mạn vô cùng tức giận.

Vì vậy, nàng ngọt ngào cười nói với Dương Thiên: “Ông xã, anh đến rồi!”

Chương 322 -

"Mẹ nó, ta nghe được cái gì?" Một người thiếu chút nữa cầm cũng rớt xuống.

"Mẹ nó, nữ thần của ta vậy mà danh hoa có chủ? Sao ta không biết?" Cũng có một người nước mắt tuôn ra, nhìn Dương Thiên mặt đầy oán niệm.

Khi Viên Lăng Mạn thân thiết gọi Dương Thiên lão công, giữa sân đều sôi trào lên.

Tất cả mọi người khó mà tin tưởng nhìn Viên Lăng Mạn.

Phải biết, Viên gia ở kinh thành gia giáo sâm nghiêm, là có tiếng bảo thủ, thế cho nên Viên Lăng Mạn ở đại học còn chưa từng yêu đương qua lần nào, chớ đừng nói chi là có bạn trai, đây là mọi người đều biết!

Nhưng hiện tại, đột nhiên xuất hiện một nam nhân cùng Viên Lăng Mạn quan hệ thân thiết như vậy, hơn nữa đều gọi lão công, cái này làm sao không để cho người ta khiếp sợ.

Mà sau khi khiếp sợ, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Dương Khải.

Có người cười trên nỗi đau của người khác, cũng có người bất bình thay cho hắn.

Nhưng nhiều nhất vẫn là biểu cảm xem kịch.

Dám lục công tử thứ hai của Dương gia ở kinh thành, thiếu niên trước mắt này có quả ngon để ăn.

Quả nhiên, chỉ thấy Dương Khải sắc mặt vẫn vẹo xanh mét, hắn nắm chặt nắm đấm nói: "Tiểu tử, không muốn chết thì buông móng vuốt của ngươi ra."

Ánh mắt Dương Thiên đậm đặc, nhìn Dương Khải: "Mở to hai mắt."

"Cái gì?" Dương Thiên ngây người, sau đó cảnh tượng tiếp theo, hắn cắn chặt răng.

Chỉ thấy Dương Thiên dưới ánh mắt hoảng sợ của mọi người, cúi đầu hôn lên đôi môi trắng mê người của Viên Lăng Mạn.

“Mẹ kiếp!”

“Hắn dám!”

Lần này, giống như là đốt lên thùng thuốc nổ, tất cả mọi người đều lớn tiếng kêu lên.

Thiếu niên cũng dám hôn Viên Lăng Mạn, phải biết rằng, vị mỹ nữ này là Dương Khải đuổi theo ba năm cũng không công mà lui, Dương Khải là vì nàng mà si tâm một mảnh.

Hôm nay, cho dù trời có sập xuống, chuyện này cũng không thể bỏ qua!

Dương Thiên không có thưởng thức vị ngọt ngào mê người của Viên Lăng Mạn, hắn làm như vậy, chỉ là vì muốn khơi dậy lửa giận của Dương Khải.

Sau đó, hắn có thể hưởng thụ niềm vui báo thù.

Khóe mắt Dương Thiên lạnh lẽo, thù hận kiếp trước, kiếp này hắn phải trả lại toàn bộ.

Viên Lăng Mạn trừng lớn đôi mắt, giống như mọi người, khó có thể tin nhìn Dương Thiên.

Nàng không nghĩ tới thiếu niên lại dám hôn nàng ngay trước mặt mọi người.

Đây chính là nụ hôn đầu của nàng,

Khuôn mặt xinh đẹp của Viên Lăng Mạn đã biến thành vài đỏ, thân thể cứng ngắc, bị Dương Thiên ôm hôn, trong đầu nàng gần như trống rỗng.

Nàng quên cả chống cự, cũng mê say sự bá đạo của thiếu niên, cùng tiên linh khí tản ra quanh thân.

Loại khí tức này, Viên Lăng Mạn nhớ thương một tháng.

Một lát sau, Dương Thiên dừng lại!

Ngẩng đầu nhìn lại, tất cả mọi người đều choáng váng.

Nếu như vừa rồi Dương Thiên ôm Viên Lăng Mạn, để cho nàng gọi chồng là Dương Khải thì chỉ là không thể bỏ qua mà thôi.

Vậy bây giờ ôm hôn Viên Lăng Mạn, hai người đã đến tình trạng không chết không thôi.

Dương Khải cuồng nộ, tức giận đến tròng mắt đều đỏ bừng lên.

Hắn tức giận tiến lên muốn động thủ, Dương Thiên đã sớm chuẩn bị.

Nhưng mà vừa lúc đó, chỉ thấy một nam tử trung niên đi tới.

Không phải ai khác, chính là Xa Thần Hạng Bác khóa trước.

Hắn lạnh lùng tiến lên nói: “Nơi này không cho phép ẩu đả, nếu làm trái, đó chính là gây khó dễ cho ta, hậu quả các người tự mình gánh chịu.”

Dương Thiên nhú mày liếc Hạng Bác một cái.

Mà Dương Khải thì mặt mang lửa giận, trầm giọng nói: “Hạng Bác, tiểu tử này cướp bạn gái của ta còn đội nón xanh cho ta, ta không có khả năng buông tha hắn.”

Hạng Bác giơ mười ngón tay lên nói: “Đây là Địa Hạ xuống xe thi đấu Thần Tranh Bá, nếu anh muốn tìm lại chỗ ở, thì hãy cao thấp trên đường chạy.”

Dương Khải hừ lạnh một tiếng nhìn Dương Thiên nói: “Tiểu tử, có dám đọ sức với ta không? Ta thua, chiếc xe chở độc được Lamborghini này của ta là của người, người thua thì quỳ xuống xin lỗi tự chặt một tay cho ta.”

Dương Thiên lắc đầu.

Dương Khải cười nói: “Sao vậy? Sợ rồi à?”

Tất cả mọi người ở đây lập tức đều khinh bỉ.

“Mẹ nó, ta còn tưởng rằng tiểu tử này có nhiều loại, kết quả ngay cả đua xe cũng không dám.”

“Dương gia chính là tài đại khí thô, chiếc xe độc được Lamborghini này giá trị khởi điểm 50 triệu, hơn nữa bán ra với số lượng có hạn trên toàn cầu, hơn nữa vô cùng khan hiếm, thuộc về loại có tiền mà không mua được, là giấc mộng của ta.”

“Đúng vậy, nếu là ta, ta sẽ cho hắn thi đấu, thua lại chỉ xin lỗi một tay mà thôi, hiện tại y học phát đạt như vậy, có thể nối liền, vạn nhất nếu thắng, vậy sẽ có một chiếc xe thể thao siêu cấp.”

“Tiểu tử này quá hèn nhát, chờ xem đi, nơi này có thể chế định quy tắc, nếu một bên khởi xướng khiêu chiến, bên kia không thể ứng chiến, sẽ bị Hạng Bác đuổi ra khỏi nơi này.”

Tất cả mọi người đều vui sướng khi nhìn Dương Thiên, ngẫm lại lát nữa hẳn bị chạt vật đuổi ra khỏi núi Thiên Đài, chắc hẳn sẽ rất vui vẻ.

Hạng Bác nhìn Dương Thiên cau mày, hẳn đang định mở miệng bảo Dương Thiên rời khỏi nơi này, đã thấy thiếu niên lạnh lùng nhìn Dương Khải nói: “Thi đấu với ta, người không xứng!”

Tất cả mọi người nghe vậy ngây ngẩn cả người.

Mà Dương Khải quả thực không thể tin vào tai của mình.

Hắn ở giới đua xe cũng là tồn tại nổi tiếng, ở kinh thành có thể xếp hạng ba vị trí đầu, hôm nay kinh lại bị một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi khinh bỉ nói hắn không xứng.

Đây có chắc chắn là không phải đang nói đùa không?

Dương Khải nhìn về phía Hạng Bác nói: “Ta đã nói rồi, hẳn chỉ tới quấy rối, Hạng đại ca, huynh có phải nên để hắn cút ra ngoài không?”

Hạng Bác đè tay xuống, sau đó ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên cau mày nói: “Người nói hắn không đi cùng, vậy thì sao? Người chịu thi đấu sao?”

Dương Thiên ngạo nghễ mở miệng: “Tiền đặt cược tăng lên!”

Dương Khải nghe vậy càng kinh ngạc, sau đó, hắn cười lạnh nói: “Đồ đặt cược lớn hơn? Ha ha, được, ta lại tăng thêm năm ngàn vạn, người nếu thua, hai cánh tay đều để lại cho ta.”

Trong sân, tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh, nhìn về phía Dương Khải trong ánh mắt tràn đầy rung động.

“Trời ạ, một lần thi đấu tiền đặt cược xe hơn một ức, đây quả thực là đánh cược a.”

“Nếu thắng, một đêm chột giàu!”

“Dương gia kinh thành quả nhiên danh bất hư truyền!”

Lần này, ánh mắt mọi người lại nhìn về phía Dương Thiên, thiếu niên này ăn mặc bình thường, hiển nhiên là không lấy ra được nhiều như vậy, nhưng mà dùng hai cánh tay đổi một trăm triệu, đáng giá!

Viên Lăng Mạn lo lắng nhìn Dương Thiên, lo lắng nói: “Đừng đồng ý với hắn.”

Dương Thiên lắc đầu, cho nàng một ánh mắt yên tâm!

Viên Lăng Mạn thấy vậy lập tức thở phào nhẹ nhõm, vốn tưởng rằng Dương Thiên nghe lời khuyên của nàng, nhưng không ngờ lời tiếp theo của thiếu niên lại khiến cho mắt nàng tối sầm lại, suýt chút nữa ngất đi.

“Tiền đặt cược ít như vậy, ngươi cho là chơi trẻ con sao?”

Một câu nói vừa dứt, tất cả mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

“Hắn nói cái gì? Ta không nghe lầm chứ?”

“Một trăm triệu nhân dân tệ tiền đặt cược còn nhỏ? Mẹ nó, ta quả thực muốn điên rồi.”

“Thiếu niên này rốt cuộc có vốn liếng lớn bao nhiêu, dám nói câu nói này?”

Dương Khải sắc mặt phần nộ âm lãnh nói: “Tiểu tử, ngươi cho rằng một mạng người giá trị một ức sao? Một ức tiền đặt cược quá nhỏ, vậy ngươi cảm thấy bao nhiêu thích hợp?”

Ánh mắt Hạng Bác nhìn Dương Thiên cũng chau mày.

Hắn đã nhìn ra thiếu niên trước mắt chính là đang quấy rối mà thôi.

Hạng Bác hừ lạnh một tiếng với Dương Thiên, đang định mở miệng đuổi Dương Thiên ra ngoài, nhưng đúng lúc này, Dương Thiên móc ra một tờ sổ tiết kiệm từ trong ngực.

Sau đó, lãnh đạm mở miệng: “Hai mươi ức!”

Tĩnh!

Giữa sân hoàn toàn yên tĩnh, kim rơi cũng có thể nghe thấy, tất cả mọi người giống như là thi triển Định Thân Pháp vậy.

Bọn họ khó tin nhìn sổ tiết kiệm màu đỏ trong tay thiếu niên, chỉ cảm thấy trái tim ngừng đập.

Hai tỷ?

Đậu xanh rau muống!

Điên rồi, điên rồi!

Một lần đặt cược hai tỷ, trong nước mười năm cũng chưa chắc nhìn thấy đánh cược lớn như vậy.

Dương Khải mới đầu trên mặt mang theo vẻ đùa cợt, nhưng khi Dương Thiên móc sổ tiết kiệm ra, sắc mặt lại trở nên vặn vẹo, hắn điên cuồng lắc đầu nói: “Điều này sao có thể, người làm sao có thể xuất ra nhiều tiền như vậy, sổ tiết kiệm kia là giả, nhất định là giả.”

Dương Thiên bình tĩnh nhìn mọi người một vòng nói: “Ai hiểu cái này, có thể đi ra nghiệm chứng thật giả.”

“Để ta!”

Một người đàn ông trung niên đeo kính gọng vàng mặc âu phục đi tới.

Trên mặt hắn tràn đầy vẻ kích động nói: “Ta làm việc ở ngân hàng, là cấp bậc quản lý, tất cả sổ con thật giả ta đều có thể phân biệt.”

Dương Thiên liếc mắt nhìn hắn, sau đó Tồn Chiết tùy ý vút cho hắn.

Nam tử trung niên vội vàng cẩn thận từng li từng tí nhận lấy, sau đó cẩn thận phân biệt một phen kích động nói: “Là thật, hai tỷ tiền tiết kiệm này là thật.”

Dương Thiên vẻ mặt bình tĩnh, mà tất cả mọi người ở đây, bao gồm Viên Lăng Mạn và Hạng Bác làm sao cũng không bình tĩnh được.

Trong nhà bọn họ có lẽ có hai tỷ, cũng biết đây là một khoản tiền lớn như thế nào.

Có thể nói, đem những thứ này gửi vào ngân hàng, cả đời chỉ dùng lợi tức cũng sinh hoạt vô cùng thoải mái.

Lấy ra đánh cược, quả thực không thể tưởng tượng!

Hoàn toàn là hành vi phá gia chi tử.

Cho nên, ánh mắt mọi người nhìn về phía Dương Thiên đều thay đổi.

Vốn khinh thường khinh bỉ những người Dương Thiên mặc quần áo kia, giờ phút này trên mặt nóng rát đau.

Có thể xuất ra hai tỷ, hơn nữa còn trẻ như vậy, trong nhà nhất định là cự phú.

Loại tồn tại này, sẽ không mặc nổi mấy vạn đồng một bộ quần áo?

Tất cả mọi người nhìn Dương Thiên với vẻ mặt oán niệm, thật là, hiện tại đều lưu hành thú vui của kẻ có tiền sao? Rõ ràng có tiền lại mặc phổ thông như vậy, giả heo ăn thịt hổ có ý gì chứ?

Đối với mọi người, Dương Thiên không có phản ứng!

Giữa sân!

Hắn hồ hững nhìn Dương Khải nói: “Tiền đặt cược này, ngươi có dám nhận không?”

Chương 323 -

Dương Thiên vừa dứt lời, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Dương Khải.

Hai tỷ tài sản, nghĩ đến cho dù là đỉnh cấp đại thiếu Dương gia này cũng căn bản không có khả năng lấy ra.

Quả nhiên.

Chỉ thấy Dương Khải sắc mặt tái xanh oán hận nắm chặt nắm đấm, vẻ mặt phẫn nộ.

“Sao nào? Không có tiền ư? Vừa rồi không phải ngươi kêu gào rất lợi hại sao? Không phải nói muốn đuổi ta ra khỏi Thiên Đài Sơn sao?”

Dương Thiên cười lạnh một tiếng, trong ánh mắt tất cả đều là vẻ đùa cợt.

Đời trước bởi vì tiền, đường ca trên danh nghĩa này cũng nhục nhã mình không ít.

Dương Thiên bây giờ còn nhớ rõ, ở kiếp trước khi Dương Khải cầm tiền đập lên mặt hắn, nụ cười càn rỡ kia.

Đời này, phong thủy luân chuyển, bây giờ, là chính mình cầm tiền hận nhục nhã hắn.

Mà biểu tình của hắn lúc này, cùng với kiếp trước tạo thành đối lập rõ ràng!

Hạng Bác có chút hăng hái nhìn một màn này, tựa hồ lần này cuộc thi đua xe ngầm tranh bá càng ngày càng thú vị.

Hai tỷ đánh cược, xưa nay chưa từng có!

Ánh mắt của hắn lại nhìn về phía Dương Khải. Cười ha hả, hỏi: “Dương thiếu, hiện tại ngươi có chấp nhận lời khiêu chiến của hắn không?”

Sắc mặt Dương Khải bắt đầu vận vẹo, hắn từ nhỏ đã cao cao tại thượng, có khi nào bị loại nhục nhã này?

Sắc mặt hắn ta âm lãnh phần nộ, đang muốn nổi giận, chỉ thấy một thanh niên đi tới.

Khóe miệng hắn nhếch lên, cười ha ha nói: “Ui chà, thật náo nhiệt nha, hiện tại cuộc thi tranh bá dường như còn chưa bắt đầu đâu!”

Ánh mắt mọi người quên đi, sau khi nhìn thấy thanh niên kia, lập tức kinh hô!

“Mạnh Triết, là Mạnh Triết, hắn rốt cuộc đã đến.”

“Chuyện này vậy mà kinh động đến hắn?”

“Người mạnh nhất lần này có hy vọng vấn đỉnh Xa Thần nhất, quả nhiên đẹp trai!”

Dương Thiên nhíu mày, theo ánh mắt của mọi người nhìn sang, chỉ thấy một thanh niên hai mươi bảy hai mươi tám tuổi đi về phía bên này!

Mặt mày hắn tuấn lãng, dáng người thon dài, trên mặt mang theo thần sắc ngạo nghễ.

Không chỉ có như thế, hơn nữa ngay cả trên người cũng tản ra một cỗ khí tràng mãnh liệt.

Trên mặt Mạnh Triết thủy chung treo nụ cười, mười mấy thanh niên nam nữ đi theo phía sau, đều là quần áo bất phàm.

Hắn đi lên trước vỗ vai Dương Khải nói: “Dương thiếu gia, sao vậy? Có khó khăn gì nói với ta, ta sẽ giúp ngươi giải quyết, ở đây, ta định đoạt!”

Dương Khải thần sắc mừng như điên nói: “Mạnh ca, ta lần này thật sự cần huynh hỗ trợ.”

Nói xong, hắn nói lại tất cả những chuyện vừa xảy ra cho Mạnh Triết nghe.

Mạnh Triết khẽ nhíu mày, sau đó nhìn Dương Thiên nói: “Đánh cuộc 0 ức, tiểu tử ngươi phách lực rất lớn a, lão tử tung hoành giới đua xe nhiều năm, cũng chưa bao giờ thấy qua đánh cuộc lớn như vậy.”

Sắc mặt Dương Thiên hờ hững.

“Cần ta hạ thấp tiêu chuẩn chơi đùa với các ngươi?”

“Cuồng vọng!”

“Hỗn xược!”

“Hung hăng càn quấy!”

Hơn mười thanh niên phía sau Mạnh Triết nghe vậy lập tức giận dữ.

Một thanh niên tóc ngắn trong đó nói: “Tiểu tử ngươi cho rằng ngươi là ai? Lại dám nói như vậy với Mạnh ca.”

“Tiểu tử, ta thấy ngươi không muốn sống nữa, cho rằng có 10 ức là có thể làm càn trước mặt Mạnh ca sao?”

“Tiểu tử không biết trời cao đất rộng, Mạnh ca tung hoành giới đua xe, ngươi còn đang bú sữa mẹ đó.”

Vẻ mặt Mạnh Triết lạnh lùng, hắn đưa tay ngăn cản đám người kêu gào. Hắn có chút hứng thú nhìn Dương Thiên cười nói: “Ngươi đã quyết đoán như vậy, khẩu khí cuồng vọng, có dám để ta so với ngươi hay không?”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Cần ta để ngươi chạy trước không?”

Một câu nói này của hắn, lại khiến mọi người khiếp sợ trợn mắt há hốc mồm.

Bọn họ khó có thể tin nhìn Dương Thiên, quả thực muốn điên rồi.

Dám đấu với Mạnh Triết thì cũng thôi đi, lại còn kêu gào để Mạnh Triết chạy trước.

Đúng là không biết sống chết!

“Hắn chẳng lẽ không biết thanh danh của Mạnh Triết sao?”

Lúc này Hoàng Yến và Trần Thành cũng đi tới bên này, nhìn thấy Dương Thiên và Mạnh Triết đứng trên cương vị suýt chút nữa bị dọa đến ngất xỉu.

Mạnh Triết, trước mắt là tồn tại gần với Xa Thần Hạng Bắc, sau khi Hạng Bắc thoái vị, hắn chính là người đầu tiên trong giới này.

Dương Thiên cũng dám đối nghịch với hắn.

Trần Thành ghé vào bên tai Dương Thiên thấp giọng nói:

“Dương Thiên, hắn là Mạnh Triết, nơi này gần như một nửa đều là người của hắn, ngươi trước nhìn một bước.”

Dương Thiên hờ hững: “Vậy thì sao?”

Trần Thành gấp đến độ mắt mở miệng muốn nói gì đó, Dương Thiên trực tiếp đưa tay cắt đứt lời của Trần Thành.

Hắn bình tĩnh mở miệng nói: “Ta tự do phân tặc.”

Mạnh Triết hắc hắc cười lạnh một tiếng nói: “Có tự tin là chuyện tốt, nhưng mà quá mức tự phụ tương đương với tự đào mồ chôn mình.”

Dương Thiên đạm mạc mở miệng nói: “Chỉ bằng ngươi sao?”

Nghe được sự khinh thường trong giọng nói của Dương Thiên, khuôn mặt Mạnh Triết hoàn toàn trầm xuống.

Hắn hừ một tiếng nói: “Đợi chút nữa, ngươi sẽ biết chênh lệch giữa ngươi và ta đến tột cùng là ở đâu.”

Dương Khải cả giận nói: “Mạnh ca, nói lời vô dụng với hắn làm gì, bắt đầu từ bây giờ đi!”

Dương Thiên cười lạnh một tiếng rồi mở miệng: “Chờ một chút.”

“Thế nào, ngươi muốn đổi ý?”

Mạnh Triết đùa cợt một tiếng.

Dương Thiên lắc đầu, lấy sổ tiết kiệm hai tỷ của mình ra mở miệng nói: “Ta có hai tỷ, tiền của các người đâu?”

Mạnh Triết nhìn về phía Dương Khải.

Dương Khải sắc mặt tái xanh, từ trong túi móc ra một tấm thẻ thấp giọng nói: “Ta nơi này chỉ có 6 ức, đây không phải kinh thành, trong khoảng thời gian ngắn, ta không thể gom góp 20 ức.”

Mạnh Triết móc ra một tấm thẻ, đến: “Ta nơi này có ba ức, còn thiếu mười một ức.”

“Cần ta hạ thấp tiêu chuẩn, cho các người một cơ hội tỷ thí với ta sao?”

Ánh mắt Dương Thiên lộ vẻ đùa cợt.

“Tiểu tử, đừng làm càn như vậy.”

Mạnh Triết lạnh lùng quát một tiếng.

Ánh mắt của hắn nhìn quanh bốn phía nói: “Mọi người có thể tin tưởng Mạnh Triết ta mời giúp ta gom đủ hai tỷ, nếu ta thắng, chúng ta chia cắt hai tỷ của hắn.”

Mọi người nghe vậy, lập tức mừng rỡ.

Theo bọn họ nghĩ, đây tuyệt đối là mua bán kiếm bọn không lỗ.

Một thanh niên cổ tay mang theo hai khối Lao Lự Sĩ đến: “Kỹ thuật đánh xe của Mạnh ca ta tin được, ta trả năm trăm vạn.”

Còn có một vị thiếu niên lái Ferrari tới nói: “Hôm nay Mạnh ca liền hỏi thần xe đỉnh, ta ra giá 13 triệu.”

Hai người cùng đứng dậy, những người còn lại cũng lần lượt bỏ tiền ra.

Đây chính là hai tỷ a, hơn nữa tuyệt đối thắng chắc, ai không động tâm?

Thế là mọi người nhao nhao xuất tiền, ban đầu mấy trăm vạn, cuối cùng mấy ngàn vạn, đến kết thúc, lại có đại thiếu xuất ra mấy trăm triệu.

Trong vòng năm phút gom đủ hai mươi ức, trong tám phút trực tiếp gom đủ bốn mươi ức.

Trong sân, chỉ cần là người quen biết Mạnh Triết, không có một ai không bỏ tiền.

Viên Lăng Mạn thấy một màn này có chút trợn mắt há hốc mồm.

Cho dù là cuộc thi cao cấp nhất trên toàn thế giới, cũng không thể nào đạt tới sáu tỷ nhân dân tệ được.

Hai người Hoàng Yến cùng Trần Thành cũng sớm đã choáng váng, nhất là Trần Thành, chân căng như nhũn ra, nếu không phải Hoàng Yến đỡ, hẳn đã sớm bị dọa ngồi liệt dưới đất.

Ngay cả Hạng Bác cũng như bị sốc.

Chỉ có Dương Thiên là mặt mũi tràn đầy lạnh nhạt, giống như đối phương không phải gom góp bốn mươi ức mà là bốn mươi khối.

Đôi mắt Hạng Bác nóng bỏng, hẳn phát hiện một đời xa thần sống có chút ghen ghét, đánh cược lớn nhất lại không liên quan đến hắn.

Hạng Bác cười ha hả nhìn về phía Mạnh Triết nói: “Bây giờ ngươi đã là Xa Thần chuẩn rồi, bắt nạt một đứa trẻ, không thích hợp đâu nhỉ”

Mạnh Triết cũng cười, cái này cũng không trách ta, là hắn tự tìm khổ ăn!

Hạng Bác nhìn Dương Thiên nói: “Tiểu tử, hay là ván này ta giúp ngươi thi đấu nhé?”

Hắn hiện tại có chút ngứa tay, lần này hắn sắp sửa viên mãn rồi khỏi giới đua xe, mà hắn muốn càng thêm viên mãn một ít.

Phương pháp viên mãn, chính là thắng được trận đánh cược này, để người đến sau không thể vượt qua đánh cược.

Mọi người nghe vậy Hạng Bác muốn dự thi, đều nhũn cả chân.

Vị thần này liên tục chiếm lấy vị trí Xa Thần trong nước mười năm, hiện tại hắn ra tay, ai có thể thắng được hắn?

Ngay cả Mạnh Triết cũng là mặt mũi xanh mét.

Hắn tự nhận, hắn không phải đối thủ của Hạng Bác, hắn cũng không có lý do phản bác.

Bởi vì lần này, hắn thay thế Dương Khải.

Hạng Bác thấy không có ai trả lời, không khỏi hài lòng cười, nhìn về phía Dương Thiên nói: “Thế nào tiểu tử, người đồng ý không?”

Hắn tự tin, Dương Thiên không có khả năng từ chối.

Không vì cái gì khác, chỉ vì cái tên Hạng Bác của hắn.

Mà nhắc tới Hạng Bác, chỉ cần là người trong giới đều sẽ liên tưởng đến một từ.

Xa Thần.

Hắn cho rằng Dương Thiên sẽ hưng phấn đáp ứng, sẽ la to.

Nhưng tuyệt đối không ngờ, thiếu niên chỉ khẽ nâng mí mắt nhìn hắn một cái nói: “Ta cự tuyệt!”

Mọi người đều kinh ngạc.

Trên mặt những người đang xoay tiền kia hiện lên vẻ mừng như điên, mà đám người Hoàng Yên Viên Lăng Mạn thì triệt để hồng mắt.

Các nàng vốn cho rằng đây là lần tranh tài này đã là hi vọng, Hạng Bác ra tay, lần tranh tài này thắng chắc.

Nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, thiếu niên trực tiếp cự tuyệt,

Trên mặt Hạng Bác hiện lên vẻ khó tin, hắn cho rằng lỗi tại mình không dùng được, nhưng thấy được biểu tình không thể tưởng tượng nổi của mọi người, không khỏi tin Dương Thiên nói ra ba chữ kia.

Hắn cự tuyệt,

Ốc Nhặt, hắn dựa vào cái gì mà cự tuyệt, dựa vào cái gì mà cự tuyệt một Xa Thần thành câu.

Gọn gàng.

Hắn cho rằng mình có thể thắng được Xa Thần Mạnh Triết sao?

Sắc mặt Hạng Bác có chút khó coi, cắn răng nhìn Dương Thiên nói: “Ngươi từ chối? Ngươi biết ngươi đã bỏ qua cái gì không? Tại sao ngươi lại từ chối?”

Ánh mắt Dương Thiên bình thản, nói ra một câu khiến tất cả mọi người đều điên rồi.

“Kỹ thuật của ngươi quá kém!”

“Mẹ nó, ta nghe được cái gì?” Một người thiếu chút nữa cảm cũng rớt xuống.

“Mẹ nó, nữ thần của ta vậy mà danh hoa có chủ? Sao ta không biết?” Cũng có một người nước mắt tuôn ra, nhìn Dương Thiên mặt đầy oán niệm.

Khi Viên Lăng Mạn thân thiết gọi Dương Thiên lão công, giữa sân đều sôi trào lên.

Tất cả mọi người khó mà tin tưởng nhìn Viên Lăng Mạn.

Phải biết, Viên gia ở kinh thành gia giáo sâm nghiêm, là có tiếng bảo thủ, thế cho nên Viên Lăng Mạn ở đại học còn chưa từng yêu đương qua lần nào, chớ đừng nói chi là có bạn trai, đây là mọi người đều biết!

Nhưng hiện tại, đột nhiên xuất hiện một nam nhân cùng Viên Lăng Mạn quan hệ thân thiết như vậy, hơn nữa đều gọi lão công, cái này làm sao không để cho người ta khiếp sợ.

Mà sau khi khiếp sợ, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Dương Khải.

Có người cười trên nỗi đau của người khác, cũng có người bất bình thay cho hắn.

Nhưng nhiều nhất vẫn là biểu cảm xem kịch.

Dám lục công tử thứ hai của Dương gia ở kinh thành, thiếu niên trước mắt này có quả ngon để ăn.

Quả nhiên, chỉ thấy Dương Khải sắc mặt vắn vẹo xanh mét, hắn nắm chặt nắm đấm nói: “Tiểu tử, không muốn chết thì buông móng vuốt của ngươi ra.”

Ánh mắt Dương Thiên đậm đặc, nhìn Dương Khải: “Mở to hai mắt.”

“Cái gì?” Dương Thiên ngây người, sau đó cảnh tượng tiếp theo, hấn cắn chặt răng.

Chỉ thấy Dương Thiên dưới ánh mắt hoảng sợ của mọi người, cúi đầu hôn lên đôi môi trắng mê người của Viên Lăng Mạn.

“Mẹ kiếp!”

“Hấn dám!”

Lần này, giống như là đốt lên thùng thuốc nổ, tất cả mọi người đều lớn tiếng kêu lên.

Thiếu niên cũng dám hôn Viên Lăng Mạn, phải biết rằng, vị mỹ nữ này là Dương Khải đuổi theo ba năm cũng không công mà lui, Dương Khải là vì nàng mà si tâm một mảnh.

Hôm nay, cho dù trời có sập xuống, chuyện này cũng không thể bỏ qua!

Dương Thiên không có thương thức vị ngọt ngào mê người của Viên Lăng Mạn, hấn làm như vậy, chỉ là vì muốn khơi dậy lửa giận của Dương Khải.

Sau đó, hấn có thể hưởng thụ niềm vui báo thù.

Khóe mắt Dương Thiên lạnh lẽo, thù hận kiếp trước, kiếp này hấn phải trả lại toàn bộ.

Viên Lăng Mạn trừng lớn đôi mắt, giống như mọi người, khó có thể tin nhìn Dương Thiên.

Nàng không nghĩ tới thiếu niên lại dám hôn nàng ngay trước mặt mọi người.

Đây chính là nụ hôn đầu của nàng,

Khuôn mặt xinh đẹp của Viên Lăng Mạn đã biến thành vài đỏ, thân thể cứng ngắc, bị Dương Thiên ôm hôn, trong đầu nàng gần như trống rỗng.

Nàng quên cả chống cự, cũng mê say sự bá đạo của thiếu niên, cùng tiên linh khí tản ra quanh thân.

Loại khí tức này, Viên Lăng Mạn nhớ thương một tháng.

Một lát sau, Dương Thiên dừng lại!

Ngẩng đầu nhìn lại, tất cả mọi người đều choáng váng.

Nếu như vừa rồi Dương Thiên ôm Viên Lăng Mạn, để cho nàng gọi chồng là Dương Khải thì chỉ là không thể bỏ qua mà thôi.

Vậy bây giờ ôm hôn Viên Lăng Mạn, hai người đã đến tình trạng không chết không thôi.

Dương Khải cuồng nộ, tức giận đến tròng mắt đều đỏ bừng lên.

Hắn tức giận tiến lên muốn động thủ, Dương Thiên đã sớm chuẩn bị.

Nhưng mà vừa lúc đó, chỉ thấy một nam tử trung niên đi tới.

Không phải ai khác, chính là Xa Thần Hạng Bác khóa trước.

Hắn lạnh lùng tiến lên nói: “Nơi này không cho phép ẩu đả, nếu làm trái, đó chính là gây khó dễ cho ta, hậu quả các người tự mình gánh chịu.”

Dương Thiên nhú mày liếc Hạng Bác một cái.

Mà Dương Khải thì mặt mang lửa giận, trầm giọng nói: “Hạng Bác, tiểu tử này cướp bạn gái của ta còn đội nón xanh cho ta, ta không có khả năng buông tha hắn.”

Hạng Bác giơ mười ngón tay lên nói: “Đây là Địa Hạ xuống xe thi đấu Thần Tranh Bá, nếu anh muốn tìm lại chỗ ở, thì thấy cao thấp trên đường chạy.”

Dương Khải hừ lạnh một tiếng nhìn Dương Thiên nói: “Tiểu tử, có dám đọ sức với ta không? Ta thua, chiếc xe chở độc được Lamborghini này của ta là của ngươi, ngươi thua thì quỳ xuống xin lỗi tự chặt một tay cho ta.”

Dương Thiên lắc đầu.

Dương Khải cười nói: “Sao vậy? Sợ rồi à?”

Tất cả mọi người ở đây lập tức đều khinh bỉ.

“Mẹ nó, ta còn tưởng rằng tiểu tử này có nhiều loại, kết quả ngay cả đua xe cũng không dám.”

“Dương gia chính là tài đại khí thô, chiếc xe độc được Lamborghini này giá trị khởi điểm 50 triệu, hơn nữa bán ra với

số lượng có hạn trên toàn cầu, hơn nữa vô cùng khan hiếm, thuộc về loại có tiền mà không mua được, là giấc mộng của ta.”

“Đúng vậy, nếu là ta, ta sẽ cho hấn thi đấu, thua lại chỉ xin lỗi một tay mà thôi, hiện tại y học phát đạt như vậy, có thể nối liền, vạn nhất nếu thắng, vậy sẽ có một chiếc xe thể thao siêu cấp.”

“Tiểu tử này quá hèn nhát, chờ xem đi, nơi này có thể chế định quy tắc, nếu một bên khởi xướng khiêu chiến, bên kia không thể ứng chiến, sẽ bị Hạng Bác đuổi ra khỏi nơi này.”

Tất cả mọi người đều vui sướng khi nhìn Dương Thiên, ngấm lại lát nữa hấn bị chặt vật đuổi ra khỏi núi Thiên Đài, chắc hấn sẽ rất vui vẻ.

Hạng Bác nhìn Dương Thiên cau mày, hấn đang định mở miệng bảo Dương Thiên rời khỏi nơi này, đã thấy thiếu niên lạnh lùng nhìn Dương Khải nói: “Thi đấu với ta, người không xứng!”

Tất cả mọi người nghe vậy ngây ngẩn cả người.

Mà Dương Khải quả thực không thể tin vào tai của mình.

Hấn ở giới đua xe cũng là tồn tại nổi tiếng, ở kinh thành có thể xếp hạng ba vị trí đầu, hôm nay kinh lại bị một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi khinh bỉ nói hấn không xứng.

Đây có chắc chắn là không phải đang nói đùa không?

Dương Khải nhìn về phía Hạng Bác nói: “Ta đã nói rồi, hấn chỉ tới quấy rối, Hạng đại ca, huynh có phải nên để hấn rút ra ngoài không?”

Hạng Bác đờ tay xuống, sau đó ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên cau mày nói: “Người nói hấn không đi cùng, vậy thì sao? Người chịu thi đấu sao?”

Dương Thiên ngao ngễ mở miệng: “Tiền đặt cược tăng lên!”

Dương Khải nghe vậy càng kinh ngạc, sau đó, hấn cười lạnh nói: “Đồ đặt cược lớn hơn? Ha ha, được, ta lại tăng thêm năm ngàn vạn, người nếu thua, hai cánh tay đều để lại cho ta.”

Trong sân, tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh, nhìn về phía Dương Khải trong ánh mắt tràn đầy rung động.

“Trời ạ, một lần thi đấu tiền đặt cược xe hơn một ức, đây quả thực là đánh cược a.”

“Nếu thắng, một đêm chột giàu!”

“Dương gia kinh thành quả nhiên danh bất hư truyền!”

Lần này, ánh mắt mọi người lại nhìn về phía Dương Thiên, thiếu niên này ăn mặc bình thường, hiển nhiên là không lấy ra được nhiều như vậy, nhưng mà dùng hai cánh tay đổi một trăm triệu, đáng giá!

Viên Lăng Mạn lo lắng nhìn Dương Thiên, lo lắng nói: “Đừng đồng ý với hắn.”

Dương Thiên lắc đầu, cho nàng một ánh mắt yên tâm!

Viên Lăng Mạn thấy vậy lập tức thở phào nhẹ nhõm, vốn tưởng rằng Dương Thiên nghe lời khuyên của nàng, nhưng không ngờ lời tiếp theo của thiếu niên lại khiến cho mắt nàng tối sầm lại, suýt chút nữa ngất đi.

“Tiền đặt cược ít như vậy, ngươi cho là chơi trẻ con sao?”

Một câu nói vừa dứt, tất cả mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

“Hắn nói cái gì? Ta không nghe lầm chứ?”

“Một trăm triệu nhân dân tệ tiền đặt cược còn nhỏ? Mẹ nó, ta quả thực muốn điên rồi.”

“Thiếu niên này rốt cuộc có vốn liếng lớn bao nhiêu, dám nói câu nói này?”

Dương Khải sắc mặt phần nộ âm lãnh nói: “Tiểu tử, ngươi cho rằng một mạng người giá trị một ức sao? Một ức tiền đặt cược quá nhỏ, vậy ngươi cảm thấy bao nhiêu thích hợp?”

Ánh mắt Hạng Bác nhìn Dương Thiên cũng chau mày.

Hắn đã nhìn ra thiếu niên trước mắt chính là đang quấy rối mà thôi.

Hạng Bác hừ lạnh một tiếng với Dương Thiên, đang định mở miệng đuổi Dương Thiên ra ngoài, nhưng đúng lúc này,

Dương Thiên móc ra một tờ sổ tiết kiệm từ trong ngực.

Sau đó, lãnh đạm mở miệng: “Hai mươi ức!”

Tĩnh!

Giữa sân hoàn toàn yên tĩnh, kim rơi cũng có thể nghe thấy, tất cả mọi người giống như là thi triển Định Thân Pháp vậy.

Bọn họ khó tin nhìn sổ tiết kiệm màu đỏ trong tay thiếu niên, chỉ cảm thấy trái tim ngừng đập.

Hai tỷ?

Đậu xanh rau muống!

Điên rồi, điên rồi!

Một lần đặt cược hai tỷ, trong nước mười năm cũng chưa chắc nhìn thấy đánh cược lớn như vậy.

Dương Khải mới đầu trên mặt mang theo vẻ đùa cợt, nhưng khi Dương Thiên móc sổ tiết kiệm ra, sắc mặt lại trở nên vắn vẹo, hắn điên cuồng lắc đầu nói: “Điều này sao có thể, người làm sao có thể xuất ra nhiều tiền như vậy, sổ tiết kiệm kia là giả, nhất định là giả.”

Dương Thiên bình tĩnh nhìn mọi người một vòng nói: “Ai hiểu cái này, có thể đi ra nghiệm chứng thật giả.”

“Để ta!”

Một người đàn ông trung niên đeo kính gọng vàng mặc âu phục đi tới.

Trên mặt hắn tràn đầy vẻ kích động nói: “Ta làm việc ở ngân hàng, là cấp bậc quản lý, tất cả sổ con thật giả ta đều có thể phân biệt.”

Dương Thiên liếc mắt nhìn hắn, sau đó Tồn Chiết tùy ý vút cho hắn.

Nam tử trung niên vội vàng cẩn thận từng li từng tí nhận lấy, sau đó cẩn thận phân biệt một phen kích động nói: “Là thật, hai tỷ tiền tiết kiệm này là thật.”

Dương Thiên vẻ mặt bình tĩnh, mà tất cả mọi người ở đây, bao gồm Viên Lăng Mạn và Hạng Bác làm sao cũng không bình tĩnh được.

Trong nhà bọn họ có lẽ có hai tỷ, cũng biết đây là một khoản tiền lớn như thế nào.

Có thể nói, đem những thứ này gửi vào ngân hàng, cả đời chỉ dùng lợi tức cũng sinh hoạt vô cùng thoải mái.

Lấy ra đánh cược, quả thực không thể tưởng tượng!

Hoàn toàn là hành vi phá gia chi tử.

Cho nên, ánh mắt mọi người nhìn về phía Dương Thiên đều thay đổi.

Vốn khinh thường khinh bỉ những người Dương Thiên mặc quần áo kia, giờ phút này trên mặt nóng rát đau.

Có thể xuất ra hai tỷ, hơn nữa còn trẻ như vậy, trong nhà nhất định là cự phú.

Loại tồn tại này, sẽ không mặc nổi mấy vạn đồng một bộ quần áo?

Tất cả mọi người nhìn Dương Thiên với vẻ mặt oán niệm, thật là, hiện tại đều lưu hành thú vui của kẻ có tiền sao? Rõ ràng có tiền lại mặc phổ thông như vậy, giả heo ăn thịt hổ có ý gì chứ?

Đối với mọi người, Dương Thiên không có phản ứng!

Giữa sân!

Hắn hồ hững nhìn Dương Khải nói: “Tiền đặt cược này, người có dám nhận không?”

Chương 324 -

Hạng Bác gần như không thể tin vào tai mình.

Kỹ thuật của hắn quá kém?

Hắn là ai? Hắn chính là tồn tại đứng đầu nhất trong nước, ngoại trừ ở Giang Thành thua một chiếc xe cảnh sát cùng với một chiếc Khoa Ni Tái Khắc, hắn tự nhận mười năm qua không có một lần bại trận.

Mà thiếu niên trước mắt này mới chỉ mười bảy mười tám tuổi, vậy mà lại ghét bỏ kỹ thuật của hắn quá kém cỏi.

Điên rồi, đúng là điên rồi.

Viên Lăng Mạn và Hoàng Yến liếc nhau một cái, điên cuồng tím tím, tình huống gì vậy, Dương Thiên rốt cuộc có biết, hắn đang nói chuyện với ai hay không?

Trần Thành Hữu đã hôn mê bất tỉnh.

Trước khi ngất, hắn hỏi hận đến xanh ruột.

Hắn mang theo Dương Thiên đến, chính là một quyết định sai lầm.

Mạnh Triết và Dương Khải liếc nhau một cái, trong đôi mắt tất cả đều là vẻ vui mừng lẫn sợ hãi.

Vốn hắn đối mặt xe thần Hạng Bắc thứ nhất trong nước không nắm chắc phần thắng, dù sao tuổi tác của đối phương còn nhỏ, thời gian xe đua tung hoành dưới đất còn dài hơn hắn, hơn nữa đường đua này đối phương cũng hết sức quen thuộc, chạy không dưới ngàn lần.

Hắn vốn tưởng rằng lần này có thể bại, lại không nghĩ rằng Dương Thiên lại cự tuyệt, hơn nữa còn mở miệng đả tội Hạng Bắc.

Đây quả thực là tự đào hố chôn mình!

Đám người góp tiền đạt tới bốn mươi ức vốn đang căng thẳng, thể xác và tinh thần hoàn toàn thả lỏng.

Số tiền này chính là tiền tiêu vặt của bọn họ, thua coi như nửa năm không thể bình tĩnh lại.

Nhưng mà Dương Thiên từ chối Hạng Bắc, điều này cũng có nghĩa là, bọn họ đã là thất thắng.

Không vì cái gì khác, chỉ vì Dương Thiên là người trong giới này bọn họ chưa từng gặp qua, mà Mạnh Triết là Xa Thần.

Sau tối nay, hắn chính là Xa Thần đệ nhất trong nước.

Hai bên khác nhau một trời một vực!

Ánh mắt Dương Thiên vẫn bình tĩnh như trước, nguyên nhân hắn từ chối Hạng Bắc rất đơn giản, bởi vì vừa rồi hắn vô tình nhìn thấy Hạng Bắc bước xuống từ chiếc xe thể thao Đạo Kỳ kia.

Chiếc xe thể thao này hẳn dường như đã từng thấy ở Giang Thành, hơn nữa là chiếc xe phá Tang Tháp mà Hoa Yên Nhu lái lúc ấy đã vượt qua nó, kỹ thuật này của hắn ngay cả đèn đuôi xe phá Tang Tháp Nạp 0000 của mình cũng không vượt qua được, chứ đừng nói đến việc hắn lái xe thể thao.

Lúc đầu Dương Thiên nghe Trần Thành một đường khen Xa Thần, cho rằng lợi hại cỡ nào, không nghĩ tới lại không chịu nổi như vậy.

Dương Thiên đang muốn giao hai tỷ vào tay công chứng viên, lại nghe Mạnh Triết cười lạnh: “Chậm đã.”

Dương Thiên nhướn mày: “Sợ rồi?”

Mạnh Triết nghe vậy suýt chút nữa thổ huyết, hắn sẽ sợ một tiểu tử sao?

Nơi này có trên trăm người, ngoại trừ Hạng Bắc hắn thắng bại gần năm mươi năm mươi, còn lại người nào là đối thủ của hắn?

Tiểu tử này quá ngông cuồng.

Hắn đen mặt, lấy ra một đồng thẻ ngân hàng, chi phiếu, sổ con nói: “Hiện tại trái ngược, trên tay ta có bốn tỷ, mà ngươi chỉ có hai tỷ, tiền đặt cược này không công bằng a.”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Ý của ngươi là.”

Khóe miệng Mạnh Triết nhếch lên cười lạnh: “Ngươi phải đặt cược thêm, đến bốn tỷ, lúc này mới công bằng.”

Dương Thiên nhíu mày: “Ta chỉ có hai tỷ.”

Mạnh Triết hừ một tiếng nói: “Vậy không được, cái này không hợp quy củ.”

Hắn vốn cho rằng Dương Thiên sẽ sôt ruột trù tiền, hắn cũng cho rằng Dương Thiên chính là một tên nhà giàu mới nổi mà thôi.

Nhưng tuyệt đối không ngờ Dương Thiên trực tiếp cắt sổ tiết kiệm hai tỷ vào trong ngực nói: “Nếu đã như vậy thì thôi, không so nữa.”

Tất cả mọi người sững sốt, sau đó tập thể thiếu chút nữa thổ huyết.

Ngay cả hai người Viên Lăng Mạn và Hoàng Yến cũng đều mặt mũi tràn đầy im lặng.

Thương lượng nửa ngày, đã đến nửa đêm, trời cũng sắp sáng rồi, bây giờ Dương Thiên lại nói không so nữa.

Hạng Bác:...

Hắn yên lặng lấy từ trong ngực ra hai viên thuốc cấp tốc cứu tim.

Mạnh Triết và Dương Khải liếc nhau một cái, tất cả đều choáng váng.

Hắn vốn định làm nổ nhiều tiền của Dương Thiên, lại không nghĩ rằng là kết quả này.

Nếu so sánh, tuy rằng ít một chút, nhưng hai mươi ức này của Dương Thiên bọn họ vẫn chiếm phần lớn, có thể chia ra năm ức.

Còn lại mười lăm ức là đám người gom tiền bao nhiêu, cho bao nhiêu tỷ lệ.

Nhưng nếu không so, bọn họ ngay cả cộng lông cũng không mò được.

Sắc mặt Mạnh Triết xấu hổ nói: “Đợi đã, đợi đã, so sánh, bốn mươi ức này của ta giảm bớt một chút.”

Nói xong, hắn nhìn về phía mọi người nói: “Có vị nào nguyện ý đem tiền của mình lấy về, hiện tại chỉ cần hai tỷ.”

Thế nhưng mà, trong lòng mọi người như gương sáng, tuy tỉ lệ hai so một, nhưng bọn hắn cảm giác đây là mua bán kiếm bọn không lỗ, làm sao có thể thu hồi.

Một người nói: “Mạnh ca, chúng ta đã đem tiền tới, lúc ấy là giúp người, bây giờ người tá ma giết lừa, không thích hợp đi.”

“Đúng vậy đúng vậy, lúc chúng ta gom tiền, người nói thắng chia tiền, thua chúng ta cũng tự nhận xui xẻo, nhưng hiện tại cách làm này của người có chút quá đáng.”

“Lúc thiếu tiền nghĩ tới chúng ta, lúc này kiếm tiền, đá văng chúng ta, các huynh đệ thất vọng đau khổ.”

“Nếu không người và Dương thiếu lấy tiền về, chúng ta tỉ lệ 31 ức với vị tiểu ca này, chúng ta thắng 20 ức chúng ta chia, chúng ta thua, 31 ức cho hần.”

“Đúng đúng đúng, biện pháp này tốt, dù sao hai người các người có thể lập tức gom góp chín ức, cũng không phải người thiếu tiền.”

Ánh mắt mọi người sáng lên, nhao nhao đồng ý.

Mạnh Triết và Dương Khải nghe vậy, tức giận đến mức cái mũi thiếu chút nữa lệch ra.

Hần ra sức, một phen tiền không kiếm? Có thể sao? Ai sẽ nguyện ý?

Dù sao đến cuối cùng, ai cũng không đồng ý rút vốn, chính là bốn tỷ tài chính.

Mạnh Triết không thể làm gì, nếu như vạch mặt quyết liệt với mọi người, vậy thì được không bù nổi mất.

Vì thế, hần cùng với Dương Khải liếc nhau một cái, chỉ có thể tán đồng với tỉ lệ chia này.

Hần nhìn Dương Thiên nói: “Coi như tiểu tử người gặp may, chúng ta dùng bốn tỷ tiền đặt cược người hai tỷ, cứ quyết định như vậy đi.”

Khóe miệng Dương Thiên nhếch lên nụ cười bí ẩn.

Huyền Thiên đại lục tu luyện ba trăm năm, trí lực của hần đã sớm như yêu nghiệt, là một lão hồ ly, đám người trước mắt này chơi trò tâm kế với hần, làm sao có thể chơi đùa được.

Vừa rồi hần giả vờ đẩy ra, vì tranh thủ lợi ích lớn nhất.

Thấy tất cả mọi người mắc câu, Dương Thiên cười lạnh.

Bọn họ ngây thơ cho rằng, trên trời thật sẽ rớt xuống bánh sao?

Bốn tỷ?

Nhưng còn xa mới lấp đầy khẩu vị của hần.

Dương Thiên bình tĩnh nhìn Mạnh Triết, lắc đầu nói: “Không so.”

“Cái gì?”

Tất cả mọi người chỉ cảm thấy sắp bị nội thương.

Mạnh Triết cũng là vẻ mặt kinh ngạc.

Sắc mặt hần lạnh lẽo âm trầm: “Tiểu tử, ngươi đùa bỡn ta à?”

Mọi người cũng nổi giận: “Không độ? Vì sao? Vì sao không độ, vừa rồi không phải nói rất hay sao?”

“Đúng vậy đúng vậy, ngươi có còn là nam nhân hay không, sao nói chuyện không giữ lời?”

“Ngươi đùa giỡn chúng ta có ý gì?”

“Tiểu tử, ngươi không so cũng được, ta cho ngươi đi không ra khỏi Thiên Thai Sơn.”

“Hừ, nếu không so, vậy để lại cho lão tử hai mươi ức.”

Viên Lăng Mạn và Hoàng Yên thì đỡ trán, các nàng cảm giác Dương Thiên có thể chất chiêu hắc, lúc này mới vèn vện một giờ, đã đắc tội tất cả mọi người trong vòng tròn này một lần.

Hạng Bác lại ăn hai viên Tốc Độ Cứu Tâm Hoàn, tình cảnh gần như mất khống chế, vội vàng lên tiếng: “Tiểu tử, ở trong giới này nói là làm, vừa rồi không phải nói tốt sao? Vì sao lại không so?”

Đôi mắt Dương Thiên ra vẻ nóng bỏng nói: “Ta muốn kiếm nhiều tiền!”

Một câu nói, tất cả mọi người đều ngạc nhiên.

“Nếu ngươi thắng, bốn tỷ này không đủ cho ngươi kiếm sao?”

Hạng Bác cảm thấy mình sắp hỏng mất, bởi vì cả đời này hần chưa từng thấy nhiều tiền như vậy.

Bây giờ hần thật sự muốn đá Dương Thiên một bên, mình và Mạnh Triết so tài.

Dương Thiên lắc đầu nói: “Còn lâu mới đủ, trừ phi bọn họ tặng thêm một tỷ nữa, ta sẽ so với bọn họ.”

Điên rồi, tên điên này.

Tất cả mọi người đều không biết nói gì.

Có người đùa cợt nói: “Cho dù một tỷ, ngươi cũng không được chia một phần, ngươi cho rằng ngươi có thể thắng?”

“Ha ha, chính là chính là, Mạnh Triết chính là Xa Thần chuẩn, kỹ thuật xe xuất thần nhập hóa.”

“Nghĩ rất đẹp a, người... “

Người này còn chưa cười xong, mấy người tự nhận thông minh đã nhanh chóng bịt kín miệng hắn.

Người nọ thấp giọng nói: “Xuyt, người con mẹ nó đừng nói chuyện, tiểu tử này ngốc thì để cho hắn ngốc, hắn hiện tại còn chưa kịp phản ứng, chúng ta chờ sau đó gom góp đủ năm tỷ, chúng ta có thể chia càng nhiều hai tỷ kia hơn không tốt sao?”

“Đúng vậy, sao ta không nghĩ tới.” Đại thiếu bị che miệng nghe vậy ánh mắt sáng lên, vội vàng đem tay người kia tách ra nói: “Được, gom đủ năm tỷ đúng không, chúng ta cho người gom góp, ta ra tám ngàn vạn.”

Nói xong, hắn lấy ra tất cả thẻ cùng chi phiếu của mình.

Người này đầu óc linh hoạt, tự nhận là bây giờ dễ kiếm tiền hơn cả đầu tư cổ phiếu, bỏ tiền vào đó nghĩ đến thu hoạch phong phú.”

Tất cả mọi người thấy vậy, con mắt nhất thời đều phát sáng.

Thế là, nhao nhao đem tất cả tài chính của mình ra, mua bán kiếm bộn không lỗ, ai không làm.

Những đại thiếu trước kia tương đối cẩn thận, vốn thấy có tiền có thể kiếm, hơn nữa chia hai mươi, đồ mất không thôi, kém chút muốn mua thuốc hồi hận, nhưng mà hiện tại lại thấy bây giờ còn có thể tiếp tục ném tiền vào bên trong, không khỏi đều điên rồi.

Người tám ngàn vạn, ta chín ngàn vạn, còn có một trăm hai mươi ức đập vào bên trong.

Hơn một trăm người, gần như toàn bộ đều ném tiền.

Mạnh Triết và Dương Khải đều không ngăn được, trái tim vẫn đang rỉ máu.

Đập càng nhiều, tỉ lệ bọn họ phân lại càng ít.

Đến cuối cùng, ngay cả Dương Thiên cũng bị khiếp sợ đến ngây ngẩn cả người.

Hắn vốn muốn hố bọn họ nhiều thêm một tỷ, lại không nghĩ rằng đám ngốc này trực tiếp quyên cho hắn hai tỷ.

Nói cách khác, bây giờ đối phương đã gom góp được tổng cộng sáu tỷ nhân dân tệ.

Chương 325 -

Dương Thiên cảm thấy tay không bắt sói cũng không nhẹ nhàng như vậy.

Đám đại thiếu này đúng là ngốc đến đáng yêu.

Sáu mươi ức chú ý đầu tư, cho dù là sau khi tới tay cũng không chia được bao nhiêu, trái tim Mạnh Triết và Dương Khải đang rỉ máu.

Tim Hạng Bác gần như ngừng đập.

Viên Lăng Mạn mặc dù gia cảnh ưu việt, nhưng đối mặt nhiều tiền như vậy cũng không khỏi hô hấp nóng bỏng.

Cha của nàng làm quan thanh liêm, mặc dù thân ở địa vị cao, nhưng vốn liếng mấy chục năm cũng không nhiều như vậy.

Thiếu niên vền vẹn mười bảy mười tám tuổi, đã trải qua tròng diện lớn như vậy, tương lai giá trị con người đoán chừng ở cấp bậc trăm tỷ.

Hiện tại nàng cảm giác Dương Thiên có thể sẽ thắng được trận đấu này, thu vào trong túi sáu tỷ này.

Không có nguyên nhân, nàng chính là tin tưởng.

Để tránh có người đầu tư ở đây, Mạnh Triết căn dặn nhìn Dương Thiên nói: “Hiện tại ngươi cũng nên đồng ý thi đấu chứ?”

Dương Thiên gật đầu, đem sổ tiết kiệm hai mươi triệu đặt vào trong tay công chứng viên kia, mà Mạnh Triết cũng đem tài sản sáu tỷ đưa qua.”

Tất cả mọi người ký tên, hợp đồng có hiệu lực!

Tiếp theo, Mạnh Triết ngồi trong độc dục Lamborghini của Dương Khải.

Chiếc xe thể thao này đã được cải tiến hơn mười triệu, đã gần đạt đến kỷ lục hơn bốn trăm ba mươi bước của thế giới trước kia.

Viên Lăng Mạn nhìn Dương Thiên hưng phấn nói: “Ông xã, mở xe của em, xe của em cũng đã được cải tiến. Anh mở nó nhất định có thể thắng.”

Nàng vừa nói xong, tất cả mọi người đều cười ha ha.

Dương Thiên không rõ ràng cho lắm, nhưng sau khi Viên Lăng Mạn lái xe đua của nàng tới, hẳn rồi cuộc biết mọi người vì sao lại cười.

Viên Lăng Mạn cải trang, nhưng chỉ sửa lại vẻ bề ngoài, nóc xe lắp hai lỗ tai màu hồng, trên cửa xe toàn là giấy dán mèo nhỏ đáng yêu.

Hoàn toàn là hệ thiếu nữ!

Dương Thiên đỡ trán, thấy Viên Lăng Mạn mở to đôi mắt đẹp trông mong nhìn hắn, hắn chỉ có thể kiên trì gật đầu đồng ý.

Hắn cảm giác, anh danh một đời của Phá Thiên Tiên Đế có thể bởi vậy mà bị hủy hoại chỉ trong chốc lát!

Dương Thiên vừa ngồi lên xe, Viên Lăng Mạn đã vội vã ngồi lên ghế phụ.”

“Ngươi ngồi lên làm gì, lát nữa rất nguy hiểm ngươi có biết không?”

Viên Lăng Mạn lộ ra nụ cười tuyệt mỹ: “Ta tin tưởng ngươi.”

Một câu nói, Dương Thiên không biết nói cái gì.

Mà bên kia dường như có chút không kiên nhẫn, mở miệng nói: “Còn thi đấu hay không.”

Dương Thiên đùa cợt: “Gấp gấp muốn thua như vậy?”

Mạnh Triết tức giận sắc mặt vặn vẹo nói: “Chờ, trên đường đua xem ta hung hăng ngược ngươi như thế nào.”

Hai xe dừng lại trên vạch xuất phát, Hạng Bắc đích thân làm trọng tài đặt ra quy tắc cho hai người, Thiên Đài Sơn dài mười cây số, một đi một về hai mươi cây số, phải quay ngược lại từ cuối con đường.

Vì thế, hắn đã trang bị camera cho hai người. Bên này có hai màn hình lớn, có thể thấy rõ tình huống của xe hai người.

Ngoại trừ quy tắc này, những cái khác đều dựa vào thủ đoạn, chỉ chú ý một điểm, người thắng làm vua.

Trong xe, Viên Lăng Mạn lái nhai giới thiệu chức năng mới của xe.

“Dương Thiên, cậu xem, sau khi cậu mở cái nút này xe sẽ lập loè phát sáng, lợi hại, còn có cái này, sau khi mở ra trong xe sẽ tỏa hương khí, tôi cố ý mua nước hoa quý báu, cậu có thể dùng tiết kiệm cho tôi, còn có cái này...”

Dương Thiên:

Hiện tại hắn cảm giác để Viên Lăng Mạn ngồi trong xe chính là một quyết định sai lầm.

Hiện tại so đấu chính là tốc độ, người nói cái này có quan hệ cái lông gì.

Còn phát sáng? Có thể lóa mù mắt đối thủ sao?

Còn nước hoa? Có thể hun choáng đối thủ không?

Dương Thiên đưa tay ngăn Viên Lăng Mạn đang lái nhai, mặt tối sầm lại, mở miệng nói: “Được rồi, những chuyện này ta đều biết, bây giờ điều duy nhất người có thể giúp ta là ngậm miệng lại, có thể làm được không?”

Viên Lăng Mạn nghe ra Dương Thiên khinh thường, không khỏi tức giận nói: “Dương Thiên, người đừng xem thường ta, ta biết thói quen lái xe của người, xưa nay không chú ý bản đồ, cho nên ta cố ý mua cho người một phần bản đồ.”

Dương Thiên nhìn thoáng qua bản đồ nhãn nhúm hỏi: “Bản đồ này người chắc chắn còn có thể dùng, không bị đào thải.”

Viên Lăng Mạn a một tiếng nói: “Người bán kia nói là tổ truyền, ta...”

Dương Thiên đỡ trán hỏi: “Bây giờ ta chỉ muốn hỏi người một câu, người là gián điệp bọn họ phải tới sao?”

Viên Lăng Mạn nghe vậy nước mắt cũng rơi xuống, nàng vội vàng mở miệng nói: “Không phải Dương Thiên, ta thật sự muốn giúp người, nhưng người biết, ta có chút ngốc.”

Há chỉ là ngốc.

Dương Thiên nghĩ tới lần đầu tiên gặp nha đầu ngốc này, bị dọa tè ra quần còn chưa tỉnh, vốn định lén ném nội y bẩn đi, lại không cẩn thận ném lên chạc cây, trở thành sự tồn tại đáng chú ý.

Trên thế giới này, ngốc đến mức độ này, chỉ có một nhà.

Thấy thiếu nữ kia dường như khóc thật, Dương Thiên hoàn toàn hết chỗ nói rồi, hần mở miệng nói: “Nếu người muốn giúp ta thì ngậm miệng lại, ngồi ngênh đón thắng lợi cho tốt!”

Viên Lăng Mạn vội vàng gật đầu.

“Chuẩn bị xong chưa? Bắt đầu đếm ngược?”

Trong sân, Hạng Bác cầm một khẩu súng lệnh, vẻ mặt trịnh trọng.

Lúc này Mạnh Triết cười lạnh liếc mắt nhìn Dương Thiên, đập mạnh ga, độc dược Lamborghini phát ra tiếng nổ thật lớn, vang vọng khắp thiên địa, vị trí đuôi xe thoát khí bốc lên ngọn lửa màu xanh thuần dài nửa mét, vô cùng rung động.

Tất cả mọi người điên cuồng hét chói tai.

Dương Khải trong xe mang theo nụ cười, giơ ngón giữa lên khinh bỉ nhìn Dương Thiên, Dương Thiên thần sắc khinh thường.

Đợi đến cuối cùng, hần sẽ dạy tiểu tử làm người như thế nào.

“Ba, hai, một, xuất phát!”

Theo một tiếng lệnh của Hạng Bác, hai chiếc xe thể thao giống như mũi tên đột nhiên vọt về phía trước.

Cái danh Xa Thần của Mạnh Triết không phải là cái gì, dưới tình huống Dương Thiên không vận dụng tiên nguyên, cách hơn trăm mét, hần một ngựa đi trước.

Dương Thiên không nhanh không chậm đuổi theo phía sau, đối phương quả thực mạnh hơn Lộ Bình lúc trước rất nhiều, nhưng hần vẫn chẳng thèm ngó tới, tuy rằng hần tiếp xúc với xe không lâu, cuối cùng muốn là không có bằng lái.

Trước mắt không phải là lúc tranh giành hạng nhất, từ lúc bắt đầu Dương Thiên cũng không để Mạnh Triết này vào mắt, thời gian còn rất dài, có thể từ từ chơi với hắn.

Bây giờ Dương Thiên đang vận dụng thần thức bao phủ toàn bộ Thiên Đài Sơn.

Hắn phải chính xác rõ ràng mỗi một lộ tuyến, ở trong đầu tính toán tốc độ chạy cực hạn nhất, để cầu thủ thắng.

Nhưng hiện tại mọi người đang đứng tại chỗ, thấy được Mạnh Triết một ngựa đi đầu, trên màn hình cực lớn hiện ra kỹ thuật điều khiển siêu phàm, đều hưng phấn lên.

“Các người xem, các người xem, hoàn mỹ trôi đi, Mạnh Triết lại hoàn thành một lần hoàn mỹ trôi đi.”

“Trời ơi, kỹ thuật lái xe trâu bò như vậy, đã vô hạn tiếp cận Xa Thần Hạng Bậc rồi.”

“Ha ha, thiếu niên kia thật sự dụng phải thiết bản, ta nói này người kia, công chúng viên đứng không, nhanh lấy hai tỷ của tiêu tử kia ra, bây giờ chúng ta chia cho hắn.”

Một chỗ khác, chỉ có một mình Hoàng Yên nhìn xe thể thao Passy Dương Thiên điều khiển.

Nàng nhú mày khó hiểu.

Lúc trước ở Cửu Hoàn Sơn, Dương Thiên lái xe là một đường vô cùng bu hăn, cuối cùng tốc độ chạy nước rút hơn bốn trăm bước không ai địch nổi, dễ dàng đánh bại Lộ Bình.

Hơn nữa, kỹ thuật di chuyển của hắn cũng rất tốt, Cửu Hoàn Sơn, Cửu Liên Phiêu Di, có thể nói là đứng đầu trong nước!

Bây giờ là tình huống gì? Chạy chậm rì rì còn chưa tính, nhiều đường rẽ như vậy mà không thấy hắn trôi đi một lần?

Trần Thành lúc này mới từ từ tỉnh lại, hỏi một câu, biết được Dương Thiên lạc hậu một nửa khoảng cách, lần nữa không chịu được đả kích hôn mê bất tỉnh, thua là hai mươi ức a, hắn lớn như vậy còn chưa thấy qua nhiều tiền như vậy, mà Dương Thiên, trực tiếp một lần tiêu xài không còn một mảnh.

Trong xe của Mạnh Triết, Dương Khải ngồi ở bên trong, cảm nhận được tốc độ cực nhanh của xe, không khỏi sắc mặt có

chút trắng bệch nói: “Mạnh ca, chúng ta lần này thắng chắc rồi, vừa rồi một người bạn thân thông báo cho ta biết, xe của đối phương ở phía sau cùng, phỏng chừng cách chúng ta năm cây số xa, ngài cũng đừng chạy quá nhanh, nơi này bóng đêm đen kịt, đường núi lại gập ghềnh, trạng thái cao tốc vô cùng nguy hiểm.”

Mạnh Triết nhíu mày nói: “Không đến cuối cùng, ta sẽ không đặt ở trạng thái căng thẳng.”

Hắn có thói quen, vô luận đua xe với ai, đều sẽ xuất ra trăm phần trăm tinh lực, cái này cũng tạo thành hắn ở trong vòng tròn được xưng là Thường Thắng tướng quân.

Ngoại trừ năm năm trước thi đấu Xa Thần Tranh Bá hắn lấy chênh lệch một mét so với Hạng Bác, những người khác đều không có bại tích.

Trong xe, Viên Lăng Mạn nhìn tốc độ xe chỉ có bảy tám chục bước, không khỏi có chút nóng nảy nói: “Dương Thiên lão công, hiện tại đối phương khẳng định đã chạy hết một nửa, chúng ta mới chạy được một phần tư, chênh lệch quá lớn, ông...”

Nàng đang nói chuyện, ánh mắt rơi vào bên mặt Dương Thiên.

Sau đó, trực tiếp a một tiếng hét lên.

“Dương Thiên, ngươi ngươi ngươi... ngươi một đường nhắm mắt mở a!”

Dương Thiên mở hai mắt, bất đắc dĩ nói: “Rất hiếm lạ sao?”

“Trời ơi!”

Viên Lăng Mạn quả thực sắp sụp đổ, hiếm lạ? Cái này đâu chỉ là hiếm lạ, nàng cảm giác mình thấy quỷ cũng không sợ hãi như vậy.

Đây quả thực là mỗi phút mỗi giây đều sát vai với tử vong!

Viên Lăng Mạn rốt cục không chịu nổi, nàng khóc ròng nói: “Dương Thiên, ta muốn xuống xe, ô ô ô, ta muốn xuống xe, ta không chơi với ngươi nữa.”

Hạng Bác gần như không thể tin vào tai mình.

Kỹ thuật của hắn quá kém?

Hắn là ai? Hắn chính là tồn tại đứng đầu nhất trong nước, ngoại trừ ở Giang Thành thua một chiếc xe cảnh sát cùng với một chiếc Khoa Ni Tái Khắc, hắn tự nhận mười năm qua không có một lần bại trận.

Mà thiếu niên trước mắt này mới chỉ mười bảy mười tám tuổi, vậy mà lại ghét bỏ kỹ thuật của hắn quá kém cỏi.

Điên rồi, đúng là điên rồi.

Viên Lăng Mạn và Hoàng Yến liếc nhau một cái, điên cuồng tóm tóc, tình huống gì vậy, Dương Thiên rốt cuộc có biết, hắn đang nói chuyện với ai hay không?

Trần Thành Hữu đã hôn mê bất tỉnh.

Trước khi ngất, hắn hồi hận đến xanh ruột.

Hắn mang theo Dương Thiên đến, chính là một quyết định sai lầm.

Mạnh Triết và Dương Khải liếc nhau một cái, trong đôi mắt tất cả đều là vẻ vui mừng lẫn sợ hãi.

Vốn hắn đối mặt xe thần Hạng Bác thứ nhất trong nước không nắm chắc phần thắng, dù sao tuổi tác của đối phương còn nhỏ, thời gian xe đua tung hoành dưới đất còn dài hơn hắn, hơn nữa đường đua này đối phương cũng hết sức quen thuộc, chạy không dưới ngàn lần.

Hắn vốn tưởng rằng lần này có thể bại, lại không nghĩ rằng Dương Thiên lại cự tuyệt, hơn nữa còn mở miệng đả tội Hạng Bác.

Đây quả thực là tự đào hố chôn mình!

Đám người góp tiền đạt tới bốn mươi ức vốn đang căng thẳng, thể xác và tinh thần hoàn toàn thả lỏng.

Số tiền này chính là tiền tiêu vặt của bọn họ, thua coi như nửa năm không thể bình tĩnh lại.

Nhưng mà Dương Thiên từ chối Hạng Bác, điều này cũng có nghĩa là, bọn họ đã là tất thắng.

Không vì cái gì khác, chỉ vì Dương Thiên là người trong giới này bọn họ chưa từng gặp qua, mà Mạnh Triết là Xa Thần.

Sau tối nay, hắc chính là Xa Thần đệ nhất trong nước.

Hai bên khác nhau một trời một vực!

Ánh mắt Dương Thiên vẫn bình tĩnh như trước, nguyên nhân hẳn từ chối Hạng Bác rất đơn giản, bởi vì vừa rồi hẳn vô tình nhìn thấy Hạng Bác bước xuống từ chiếc xe thể thao Đạo Kỳ kia.

Chiếc xe thể thao này hẳn dường như đã từng thấy ở Giang Thành, hơn nữa là chiếc xe phá Tang Tháp mà Hoa Yên Nhu lái lúc ấy đã vượt qua nó, kỹ thuật này của hẳn ngay cả đèn đuôi xe phá Tang Tháp Nạp 0000 của mình cũng không vượt qua được, chứ đừng nói đến việc hẳn lái xe thể thao.

Lúc đầu Dương Thiên nghe Trần Thành một đường khen Xa Thần, cho rằng lợi hại cỡ nào, không nghĩ tới lại không chịu nổi như vậy.

Dương Thiên đang muốn giao hai tỷ vào tay công chứng viên, lại nghe Mạnh Triết cười lạnh: “Chậm đã.”

Dương Thiên nhướn mày: “Sợ rồi?”

Mạnh Triết nghe vậy suýt chút nữa thổ huyết, hẳn sẽ sợ một tiểu tử sao?

Nơi này có trên trăm người, ngoại trừ Hạng Bác hẳn thắng bại gần năm mươi năm mươi, còn lại người nào là đối thủ của hẳn?

Tiểu tử này quá ngông cuồng.

Hắn đen mặt, lấy ra một đồng thẻ ngân hàng, chỉ phiếu, sổ con nói: “Hiện tại trái ngược, trên tay ta có bốn tỷ, mà ngươi chỉ có hai tỷ, tiền đặt cược này không công bằng a.”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Ý của ngươi là.”

Khóe miệng Mạnh Triết nhếch lên cười lạnh: “Ngươi phải đặt cược thêm, đến bốn tỷ, lúc này mới công bằng.”

Dương Thiên nhíu mày: “Ta chỉ có hai tỷ.”

Mạnh Triết hừ một tiếng nói: “Vậy không được, cái này không hợp quy củ.”

Hắn vốn cho rằng Dương Thiên sẽ sót ruột trù tiền, hắn cũng cho rằng Dương Thiên chính là một tên nhà giàu mới nổi mà thôi.

Nhưng tuyệt đối không ngờ Dương Thiên trực tiếp cắt số tiết kiệm hai tỷ vào trong ngực nói: “Nếu đã như vậy thì thôi, không so nữa.”

Tất cả mọi người sửng sốt, sau đó tập thể thiếu chút nữa thổ huyết.

Ngay cả hai người Viên Lăng Mạn và Hoàng Yến cũng đều mặt mũi tràn đầy im lặng.

Thương lượng nửa ngày, đã đến nửa đêm, trời cũng sắp sáng rồi, bây giờ Dương Thiên lại nói không so nữa.

Hạng Bác:...

Hắn yên lặng lấy từ trong ngực ra hai viên thuốc cấp tốc cứu tim.

Mạnh Triết và Dương Khải liếc nhau một cái, tất cả đều choáng váng.

Hắn vốn định làm nổ nhiều tiền của Dương Thiên, lại không nghĩ rằng là kết quả này.

Nếu so sánh, tuy rằng ít một chút, nhưng hai mươi ức này của Dương Thiên bọn họ vẫn chiếm phần lớn, có thể chia ra năm ức.

Còn lại mười lăm ức là đám người gom tiền bao nhiêu, cho bao nhiêu tỷ lệ.

Nhưng nếu không so, bọn họ ngay cả cộng lòng cũng không mò được.

Sắc mặt Mạnh Triết xấu hổ nói: “Đợi đã, đợi đã, so sánh, bốn mươi ức này của ta giảm bớt một chút.”

Nói xong, hắn nhìn về phía mọi người nói: “Có vị nào nguyện ý đem tiền của mình lấy về, hiện tại chỉ cần hai tỷ.”

Thế nhưng mà, trong lòng mọi người như gương sáng, tuy tỉ lệ hai so một, nhưng bọn hắn cảm giác đây là mua bán kiếm bọn không lỗ, làm sao có thể thu hồi.

Một người nói: “Mạnh ca, chúng ta đã đem tiền tới, lúc ấy là giúp người, bây giờ người tá ma giết lừa, không thích hợp đi.”

“Đúng vậy đúng vậy, lúc chúng ta gom tiền, người nói thắng chia tiền, thua chúng ta cũng tự nhận xui xẻo, nhưng hiện tại cách làm này của người có chút quá đáng.”

“Lúc thiếu tiền nghĩ tới chúng ta, lúc này kiếm tiền, đã vắng chúng ta, các huynh đệ thất vọng đau khổ.”

“Nếu không người và Dương thiếu lấy tiền về, chúng ta tỉ lệ 31 ức với vị tiểu ca này, chúng ta thắng 20 ức chúng ta chia, chúng ta thua, 31 ức cho hắn.”

“Đúng đúng đúng, biện pháp này tốt, dù sao hai người các người có thể lập tức gom góp chín ức, cũng không phải người thiếu tiền.”

Ánh mắt mọi người sáng lên, nhao nhao đồng ý.

Mạnh Triết và Dương Khải nghe vậy, tức giận đến mức cái mũi thiếu chút nữa lệch ra.

Hắn ra sức, một phen tiền không kiếm? Có thể sao? Ai sẽ nguyện ý?

Dù sao đến cuối cùng, ai cũng không đồng ý rút vốn, chính là bốn tỷ tài chính.

Mạnh Triết không thể làm gì, nếu như vạch mặt quyết liệt với mọi người, vậy thì được không bù nổi mất.

Vì thế, hắn cùng với Dương Khải liếc nhau một cái, chỉ có thể tán đồng với tỉ lệ chia này.

Hắn nhìn Dương Thiên nói: “Coi như tiểu tử người gặp may, chúng ta dùng bốn tỷ tiền đặt cược người hai tỷ, cứ quyết định như vậy đi.”

Khóe miệng Dương Thiên nhếch lên nụ cười bí ẩn.

Huyền Thiên đại lục tu luyện ba trăm năm, trí lực của hắn đã sớm như yêu nghiệt, là một lão hồ ly, đám người trước mắt này chơi trò tâm kế với hắn, làm sao có thể chơi đùa được.

Vừa rồi hắn giả vờ đẩy ra, vì tranh thủ lợi ích lớn nhất.

Thấy tất cả mọi người mắc câu, Dương Thiên cười lạnh.

Bọn họ ngây thơ cho rằng, trên trời thật sẽ rớt xuống bánh sao?

Bốn tỷ?

Nhưng còn xa mới lấp đầy khẩu vị của hấn.

Dương Thiên bình tĩnh nhìn Mạnh Triết, lắc đầu nói: “Không so.”

“Cái gì?”

Tất cả mọi người chỉ cảm thấy sắp bị nội thương.

Mạnh Triết cũng là vẻ mặt kinh ngạc.

Sắc mặt hấn lạnh lẽo âm trầm: “Tiểu tử, ngươi đùa bốn ta à?”

Mọi người cũng nổi giận: “Không đo? Vì sao? Vì sao không đo, vừa rồi không phải nói rất hay sao?”

“Đúng vậy đúng vậy, ngươi có còn là nam nhân hay không, sao nói chuyện không giữ lời?”

“Ngươi đùa giỡn chúng ta có ý gì?”

“Tiểu tử, ngươi không so cũng được, ta cho ngươi đi không ra khỏi Thiên Thai Sơn.”

“Hừ, nếu không so, vậy để lại cho lão tử hai mươi ức.”

Viên Lăng Mạn và Hoàng Yến thì đỡ trán, các nàng cảm giác Dương Thiên có thể chất chiêu hắc, lúc này mới vèn vện một giờ, đã đắc tội tất cả mọi người trong vòng tròn này một lần.

Hạng Bác lại ăn hai viên Tốc Độ Cứu Tâm Hoàn, tình cảnh gần như mất khống chế, vội vàng lên tiếng: “Tiểu tử, ở trong giới này nói là làm, vừa rồi không phải nói tốt sao? Vì sao lại không so?”

Đôi mắt Dương Thiên ra vẻ nóng bỏng nói: “Ta muốn kiếm nhiều tiền!”

Một câu nói, tất cả mọi người đều ngạc nhiên.

“Nếu ngươi thắng, bốn tỷ này không đủ cho ngươi kiếm sao?”

Hạng Bác cảm thấy mình sắp hỏng mất, bởi vì cả đời này hấn chưa từng thấy nhiều tiền như vậy.

Bây giờ hẳn thật sự muốn đá Dương Thiên một bên, mình và Mạnh Triết so tài.

Dương Thiên lắc đầu nói: “Còn lâu mới đủ, trừ phi bọn họ tăng thêm một tỷ nữa, ta sẽ so với bọn họ.”

Điên rồi, tên điên này.

Tất cả mọi người đều không biết nói gì.

Có người đùa cợt nói: “Cho dù một tỷ, người cũng không được chia một phần, người cho rằng người có thể thắng?”

“Ha ha, chính là chính là, Mạnh Triết chính là Xa Thần chuẩn, kỹ thuật xe xuất thần nhập hóa.”

“Nghĩ rất đẹp a, người...”

Người này còn chưa cười xong, mấy người tự nhận thông minh đã nhanh chóng bịt kín miệng hắn.

Người nọ thấp giọng nói: “Xuyt, người con mẹ nó đừng nói chuyện, tiểu tử này ngốc thì để cho hắn ngốc, hắn hiện tại còn chưa kịp phản ứng, chúng ta chờ sau đó gom góp đủ năm tỷ, chúng ta có thể chia càng nhiều hai tỷ kia hơn không tốt sao?”

“Đúng vậy, sao ta không nghĩ tới.” Đại thiếu bị che miệng nghe vậy ánh mắt sáng lên, vội vàng đem tay người kia tách ra nói: “Được, gom đủ năm tỷ đúng không, chúng ta cho người gom góp, ta ra tám ngàn vạn.”

Nói xong, hắn lấy ra tất cả thẻ cùng chi phiếu của mình.

Người này đầu óc linh hoạt, tự nhận là bây giờ dễ kiếm tiền hơn cả đầu tư cổ phiếu, bỏ tiền vào đó nghĩ đến thu hoạch phong phú.”

Tất cả mọi người thấy vậy, con mắt nhất thời đều phát sáng.

Thế là, nhao nhao đem tất cả tài chính của mình ra, mua bán kiếm bộn không lỗ, ai không làm.

Những đại thiếu trước kia tương đối cẩn thận, vốn thấy có tiền có thể kiếm, hơn nữa chia hai mươi, đồ mất không thôi, kém chút muốn mua thuốc hồi hận, nhưng mà hiện tại lại thấy bây giờ còn có thể tiếp tục ném tiền vào bên trong, không khỏi đều điên rồi.

Người tám ngàn vạn, ta chín ngàn vạn, còn có một trăm hai mươi ức đập vào bên trong.

Hơn một trăm người, gần như toàn bộ đều ném tiền.

Mạnh Triết và Dương Khải đều không ngăn được, trái tim vẫn đang rỉ máu.

Đập càng nhiều, tỉ lệ bọn họ phân lại càng ít.

Đến cuối cùng, ngay cả Dương Thiên cũng bị khiếp sợ đến ngây ngẩn cả người.

Hắn vốn muốn hố bọn họ nhiều thêm một tỷ, lại không nghĩ rằng đám ngốc này trực tiếp quyên cho hắn hai tỷ.

Nói cách khác, bây giờ đối phương đã gom góp được tổng cộng sáu tỷ nhân dân tệ.

Chương 326 -

Dương Thiên sắc mặt nhìn Viên Lăng Mạn đang muốn mở cửa xe bất đắc dĩ nói: "Bây giờ đang trong lúc chạy với tốc độ cao, người không muốn chết thì hãy thành thật ngồi xuống đi."

Viên Lăng Mạn nghe vậy nhăn mặt nhìn Dương Thiên với vẻ mặt ủy khuất.

Dương Thiên đã là không thể làm gì, mình nói không cho nàng đến, nàng chính là không nghe.

Vừa rồi hắn nhắm mắt không phải vì cái gì khác mà là đang dùng thần thức chuyên chú bao trùm toàn bộ Thiên Đài Sơn.

Dương Thiên thân là Phá Thiên Tiên Đế, tuy rằng tu vi tu luyện từ đầu, nhưng linh hồn thần thức lại vô cùng cường đại, cảm giác thần thức so với con mắt đều rõ ràng hơn rất nhiều.

Lúc này, thuộc độc Lamborghini mà Mạnh Triết lái đã dẫn trước hắn rất nhiều, hiện tại hắn dự định vượt qua.

Hắn quay đầu nhìn về phía Viên Lăng Mạn nói: "Đợi chút nữa nhắm mắt lại hít sâu, bất kể như thế nào cũng không được mở mắt?"

“Cái gì?”

Viên Lăng Mạn nghe vậy, khuôn mặt xinh đẹp lại lần nữa đỏ lên, chẳng lẽ Dương Thiên còn muốn hôn nàng, bằng không thì làm sao có thể để nàng nhắm mắt lại không được mở ra.

Không thể không nói sức tưởng tượng của nữ nhân thiên mã hành không, nếu Dương Thiên biết Viên Lăng Mạn giờ phút này nghĩ cái gì, nhất định sẽ giơ ngón tay cái lên với nàng.

Mà đúng lúc này, Viên Lăng Mạn viên mãn còn ngượng ngùng rút cuộc đang xoắn xuýt chờ Dương Thiên Vẫn đến đây là hưởng thụ một chút hay là phản kháng thích hợp để hấn biết mình rụt rè, chỉ nghe xe thể thao của Pater đột nhiên phát ra tiếng nổ vang thật lớn.

Tốc độ quay đã biểu đạt đến 9000 vòng.

Tốc độ xe liên tục tăng lên, tốc độ xe bảy tám chục bước đột nhiên tăng vọt đến một trăm bảy mươi tám mươi bước.

Cổ cảm giác đẩy lưng to lớn kia, để cho hô hấp của Viên Lăng Mạn trì trệ, toàn bộ thân thể mềm mại cùng ghế ngồi dán chặt chẽ, không một kẽ hở.

Đây không phải là mấu chốt!

Mấu chốt là phía trước là đường rẽ, lan can bảo vệ từng bị đụng gãy, hơn nữa Dương Thiên còn đang không ngừng gia tốc.

Đây là hành vi muốn làm thêm là tìm chết.

“A, Dương Thiên, người phanh lại nhanh, phanh lại a, phía trước là vách núi a.”

Viên Lăng Mạn hoảng sợ, sợ tới mức nhắm hai mắt lại.

Mặc dù nàng không nhìn, nhưng biết lát nữa sẽ xong, bởi vì tốc độ xe vẫn đang tăng nhanh.

Viên Lăng Mạn mặt đầy tuyệt vọng, ngay cả Hoàng Yên đang ở điểm xuất phát nhìn màn hình lớn kia cũng hung hăng nắm chặt.

Đây là muốn làm gì? Tự sát sao?

Tốc độ xe nhanh như vậy, gần như đã tiếp cận hai trăm bước, làm sao có thể qua được khúc cong này...

Nhưng Hoàng Yến vừa nghĩ tới đây, chỉ thấy xe thể thao Passy dùng phương thức không thể tưởng tượng nổi nhất lướt nhanh về phía đuôi, hoàn mỹ thông qua đường cong.

Trời ạ!

Hoàng Yến thấy vậy, đồng tử co lại.

Lần này di chuyển đủ để xếp vào cấp bậc sách giáo khoa.

Nàng tự hỏi làm không được, hơn nữa cho dù là Mạnh Triết cũng không thể làm được.

Tất cả mọi người đều chú ý đến tốc độ điều khiển của Mạnh Triết, bởi vì điều này liên quan đến tất cả tiền tiêu vật của bọn họ.

Trong sân, chỉ có Hạng Bác là ngoại lệ.

Hắn nhìn thoáng qua kỹ thuật lái xe của Mạnh Triết liền biết, qua nhiều năm như vậy hắn tiến bộ rất ít, đã không còn cùng một cấp bậc với mình, mà ngược lại Dương Thiên lại làm cho hắn hết sức tò mò.

Hắn muốn biết, tiểu tử này dựa vào cái gì cự tuyệt trợ giúp của hắn, còn nói kỹ thuật điều khiển của mình quá kém.

Hắn nhìn tốc độ điều khiển của Dương Thiên, con đường này mới chạy bảy tám chục bước, đây cũng quá cẩn thận, khó tránh khỏi là người mới. Mạnh Triết người ta đã chạy một trăm sáu mươi bước, tốc độ gấp hai lần hắn.

Mà ngay khi Hạng Bác nhận định Dương Thiên căn bản không có khả năng vượt qua Mạnh Triết, đột nhiên nghe được tiếng kinh hô của Hoàng Yến.

Ánh mắt của hắn nhìn lại, đã thấy Dương Thiên dùng tốc độ gần như hai trăm bước vượt qua khúc cua.

Đây là muốn tự sát sao?

Hắn đang muốn thất vọng, trên màn hình, tiếng lốp xe ma sát chói tai với mặt đất vang lên, toàn bộ xe thể thao Passy cơ hồ lướt ngang, đến thời điểm thỏa đáng nhất, đột nhiên gia tốc, trôi đi hoàn mỹ, chuyển biến hoàn mỹ!

Bất kể tốc độ xe hay thời gian, hay không chế độ nắm chắc lô hỏa thuần thanh.

Mí mắt Hạng Bắc nhảy dựng lên.

Đây tuyệt đối không giống như là tân thủ.

Hắn ở đây nhìn về phía Mạnh Triết, giờ phút này hắn đang cẩn thận từng li từng tí tốc độ trôi đi chậm lại.

Kỹ thuật của hai người căn bản không cùng một cấp độ.

Cũng chính là Dương Thiên vẫn luôn giấu dốt.

Khóe miệng Hạng Bắc nhếch lên thành một nụ cười.

Mạnh Triết xem như gặp được đối thủ.

Thần sắc Hoàng Yến kích động, nhìn thấy Pallez cao hơn hai trăm tám mươi bước trong thời gian ngắn, trong lòng nàng chợt co rút.

Đây mới là Xa Thần của Cửu Hoàn Sơn.

Trong xe, Dương Thiên toàn bộ hành trình lại nhắm hai mắt lại.

Lúc này sắc trời đen kịt, cho dù có mở mắt cũng không thể nhìn rõ, hắn có thần thức, có thể cảm nhận rõ ràng tình hình đường đi phía trước.

Vốn dĩ xe thể thao độc được Lamborghini đang gầm gừ vô cùng lớn, giống như xé toang bầu trời đêm yên tĩnh.

Nhưng sau khi Dương Thiên phát lực, hai ngàn vạn động cơ của Pato không được cải trang vang lên tiếng động cơ lớn, hoàn toàn lấn át Lan Bắc giá trị năm sáu ngàn vạn, lại bỏ ra hơn một ngàn vạn cải trang!

Mọi người cho dù ở chân núi, cũng nghe rõ ràng tiếng gào thét của con mãnh thú này.

Tất cả mọi người nhảy dựng lên, vô thức nhìn về phía Hoàng Yến.

Chỉ thấy sợi Xe thể thao Jiaowen giống như giao phó linh hồn, một đường giống như tia chớp màu bạc, cắt màn đêm.

Trong khoảng thời gian ngắn, tốc độ xe đã tăng vọt đến ba trăm bốn mươi bước!

“Mẹ kiếp!”

Người chạy qua Thiên Đài Sơn đều biết, nơi này tất cả đều là đường cong, căn bản không có quá nhiều đường thẳng có thể gia tốc, tốc độ một trăm hai đã khiến người ta hãi hùng khiếp vía, tốc độ xe ba trăm bốn mươi này, quả thực không cần quá điên cuồng.

Thiếu niên kia, muốn lái xe thể thao lên trời hay sao?

Khoảng cách độc dược của Paris và Lamborghini chậm rãi rút ngắn, Dương Khải cúp điện thoại, thần sắc âm trầm nói:

“Mạnh ca, đối phương đã sắp đuổi kịp, tốc độ của chúng ta cần phải tăng lên một lần nữa.

Mạnh Triết gật gật đầu, lần nữa hung ác giẫm chân ga!

Lamborghini dùng tốc độ hai trăm bốn không ngừng hướng về phía trước, vô cùng cuồng dã.

Mọi người ở điểm xuất phát nhìn thấy màn hình lớn lại tăng tốc, không khỏi kinh hô một trận.

Trong xe, Dương Thiên khinh thường cười.

“Còn giấy dựa vô ích không?”

Tiên nguyên của hắn bao bọc mỗi một linh kiện trên thân xe của Echo, bây giờ chiếc xe này đã nghe lời như cánh tay trái và cánh tay phải của hắn vậy.

Trong nháy mắt, tốc độ xe lần nữa tăng lên, đạt đến ba trăm tám mươi.

Hoàng Yên và Hạng Bắc thấy vậy đột nhiên hít một hơi khí lạnh.

Tốc độ này, chạy lên Thiên Đài Sơn, đã có thể liệt vào kỷ lục thế giới.

Lúc này Viên Lăng Mạn nhìn thấy thân xe ổn định, không lật nghiêng, không xông ra vách núi, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Mới đầu nàng cẩn thận từng li từng tí, ôm thân thể Dương Thiên không dám buông lỏng, cuối cùng thấy không có một chút nguy hiểm không khỏi cười ha ha.

Khuôn mặt nàng đỏ bừng, đáng yêu như quả táo, khiến người ta không nhìn được muốn cắn một miếng.

Ánh mắt của nàng vô cùng sáng ngời, khóe mắt tràn ngập ý cười, hương thụ lây kích thích cực nhanh mang đến.

Ho-môn trên thận tăng vọt, nàng hưng phấn thét chói tai, như vậy Dương Thiên mặt mũi tràn đầy im lặng.

Ngay vừa rồi cô ôm lấy mình, thét chói tai bên tai, âm thanh kia gần như lấn át tiếng nổ vang của động cơ xe.

Lúc ấy tay Dương Thiên run lên, toàn bộ xe thiếu chút nữa bay ra khỏi đường băng.

Có một kẻ kéo theo chai dầu trên xe, Dương Thiên vốn có thể duy trì sự lạnh nhạt là có thể chiến thắng một cách nhẹ nhàng, không thể không đánh lên mười hai phần tinh thần.

Hắn thật sự sợ Viên Lăng Mạn.

Mà lúc này, Mạnh Triết đã chạy ba phần tư toàn bộ hành trình, chỉ còn lại có một khoảng cách cuối cùng.

Xuống núi toàn là đường dốc, tốc độ nhanh hơn nhưng nguy hiểm hơn lúc lên núi, phải khống chế tốc độ xe.

Mọi người nhìn thấy cảnh này thì lập tức hưng phấn, sắp thắng rồi.

“Ha ha ha, Mạnh Triết không hổ là Xa Thần chuẩn, tiểu tử kia cho dù lợi hại hơn nữa làm sao có thể đánh đồng với Xa Thần chuẩn.”

“Đợi chút nữa là có thể chia hai tỷ, ha ha, hôm nay không uổng công đến, cái gì cũng không làm đều kiếm được tiền một chiếc xe thể thao.”

“Ha ha, ta đoán chừng tiểu tử kia thua khẳng định sẽ khóc chết, hai tỷ, đặt ở trên người ai cũng không phải một con số nhỏ a.”

Trong lúc mọi người ở đây đang đắc ý, Hoàng Yến kinh hô một tiếng.

Hạng Bác nhìn lại, trên mặt cũng tràn đầy khiếp sợ.

Chỉ thấy camera trên xe rõ ràng thấy được một chiếc xe thể thao màu xanh lá.

Không phải ai khác, chính là độc dược Lamborghini mà Mạnh Triết lái.

Đã đuổi tới rồi.

Tiếng kinh hô của Hoàng Yến cũng khiến cho một số người chú ý, ban đầu bọn họ không thèm để ý, nhưng khi thấy xe thể thao Passy cách xe thể thao của Mạnh Triết càng ngày càng gần, trái tim không khỏi đều nhảy lên cổ họng.

“Làm sao có thể, làm sao nhanh như vậy đã đuổi kịp, không phải chênh lệch mười vạn tám vạn dặm sao?”

“Trời ạ, tốc độ thật nhanh, tiếp tục như thế sẽ bị vượt qua.”

“Trời ạ, Mạnh Triết, mẹ nó nhanh chạy đi, cứ như vậy sẽ thua mất.”

“Đây chính là sáu tỷ, tất cả tài sản của chúng ta cộng lại.”

Tất cả mọi người đều gọi điện thoại thúc giục Dương Khải, điện thoại Dương Khải mất hơn vạn nguyên mới mua được kia, đồng thời bị nhiều điện thoại như vậy gọi, trực tiếp chết máy.

Hắn nhìn thoáng qua phía sau, lập tức sợ tới mức tim mật muốn nứt ra.

“Mạnh ca, nhanh, nhanh hơn một chút, tiểu tử kia thật sự đuổi kịp tới.”

Sắc mặt Mạnh Triết âm trầm, bất quá cũng không bối rối, gã lộ ra tự tin mỉm cười nói: “Yên tâm, ta có lòng tin phòng ngừa kỹ thuật siêu xe, chỉ cần ta một lòng ngăn cản, tiểu tử kia không có khả năng...”

Chương 327 -

Mạnh Triết vừa nói tới đây, một chiếc xe thể thao ngang hàng với hắn, một cô gái trong xe thể thao mỉm cười với hắn.

Sau đó, một lần hành động vượt qua.

Toàn bộ quá trình, chỉ dùng không đến ba giây!

Mạnh Triết hoàn toàn ngây dại.

Dương Khải cũng là vẻ mặt khó có thể tin, phải biết rằng, phía trước là đường rẽ a, hắn còn gia tốc, là muốn chết sao?

Khởi điểm, tất cả mọi người vây quanh màn hình hiển thị của Dương Thiên, khi vượt qua Mạnh Triết, tất cả mọi người đều tràn đầy tuyệt vọng.

Lúc này, đột nhiên một người kinh hô: “Ha ha, mọi người mau nhìn, tốc độ này của hắn vượt qua khúc cua tuyệt đối sẽ lật xe, các ngươi yên tâm, thắng lợi khẳng định thuộc về Mạnh Triết.”

Ánh mắt mọi người nhất thời sáng lên, nhao nhao chờ mong Dương Thiên lật xe.

Hoàng Yến cũng là mặt mũi tràn đầy vẻ lo lắng, lần này tốc độ qua đường khúc chiết là 360 bước, trên thế giới căn bản không có một người có thể thành công...

Nàng vừa nghĩ tới đây, chỉ thấy một màn làm cho người ta khó có thể tin đã xảy ra.

Chiếc xe mà Dương Thiên lái đã vượt qua kỹ thuật thông thường, di chuyển qua đường vòng.

Kỳ tích!

Tất cả mọi người đều choáng váng.

“Điều đó không có khả năng, đây không phải là sự thật.”

“Việc này không phù hợp khoa học, ta không tin.”

“Trời ạ, hắn làm sao làm được?”

Mọi người toàn bộ điên rồi, hoặc là cho mình một cái tát, hoặc là cho người bên cạnh một cái tát, không vì cái gì khác, chỉ vì mộng này có thể tỉnh lại.

“Vậy mà thật sự có thể đi qua!”

Mạnh Triết thán phục một tiếng, sau đó trong con ngươi tràn đầy chiến ý.

Hắn thích khiêu chiến, kẻ địch càng mạnh hắn bùng nổ lại càng lớn.

Hiện tại, hắn đã nghiêm túc.

Mạnh Triết ánh mắt lạnh lùng, toàn thân bộc phát ra khí thế mãnh liệt.

Nhưng mà đang định tăng tốc, chỉ thấy chiếc xe đua của Mạt Gia Ni kia lại tăng tốc, vọt tới 400 bước.

Tốc độ này đủ để khiến bất cứ kẻ nào tuyệt vọng.

Mạnh Triết choáng váng, nhìn Mạt Gia Ni một ngựa tuyệt trần.

Trời ạ, bốn trăm bước, còn đuổi thế nào?

Hắn hiện mới biết được, Dương Thiên vẫn luôn giả heo ăn thịt hổ, kỹ thuật lái xe của đối phương, xa xa hơn hắn.

Dương Khải đôi mắt đang sung huyết, hắn nổi giận nhìn Mạnh Triết nói: “Mau đuổi theo, chúng ta nếu thua, không chỉ có một phen tiền cũng không đạt được, còn có thể đem tiền của mình đều thua sạch.”

Trán Mạnh Triết toát mồ hôi lạnh, cảm giác áp lực thật sâu.

Hắn cũng vội vàng, nhưng đây là đường rẽ không phải đường thẳng có thể bất chấp tất cả cố vũ.

Dương Khải không quen cầm, sau khi rẽ qua đó trực tiếp giúp Mạnh Triết mở ra khí nitor ở bên cạnh.

Mạnh Triết vừa sợ vừa giận nói: “Khốn kiếp, mau nhốt nó lại, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì hai người chúng ta đều phải chết.

Dương Khải điên cuồng nói: “Ta không sợ, ta không thể thua, ta còn có sáu ức tiền vốn ở bên trong, ta nhất định phải thắng.”

Mạnh Triết cắn răng cả giận nói: “Lão tử còn có ba trăm triệu tiền vốn, ngươi mau cùng lão tử buông tay, mang khí nitor đẩy mạnh.”

Dương Khải đỏ mắt nói: “Không cần nghĩ nữa, mau đuổi theo tiêu tử phía trước đi, chỉ cần đuổi kịp, ta sẽ giúp ngươi giam lại.”

Mạnh Triết không thể làm gì, giờ phút này tốc độ đã càng lúc càng nhanh, tốc độ này căn bản không có cách nào phanh lại,

hắn chỉ có thể tay cầm tay lái, chậm rãi đuổi theo Dương Thiên.

Trong khoảng thời gian này Mạnh Triết đã tiêu hao hết tất cả tinh lực, lòng bàn tay trên trán hắn không ngừng đổ mồ hôi lạnh.

Hắn kinh ngạc vì hắn thân là Xa Thần còn như vậy, Dương Thiên kia rốt cuộc lợi hại cỡ nào, lại có thể duy trì tốc độ này.

Sau khi nhìn thấy tốc độ của thuốc độc Lamborghini được khí nitơ đẩy mạnh, tất cả mọi người bắt đầu kinh hô lên.

“Ha ha ha, Mạnh Triết bắt đầu nghiêm túc, chúng ta tất thắng.”

“Ta đã nói rồi, thực lực của Mạnh Triết không chỉ như thế.”

“Mau nhìn mau nhìn, đã đuổi kịp, chỉ cần vượt qua, chúng ta liền thắng.”

Giữa sân, Dương Thiên mở mắt khinh thường nói: “Muốn vượt qua ta? Làm tốt chuẩn bị bơi tro ở phía sau đuôi xe của ta đi.”

Nói xong, khi Mạnh Triết muốn vượt qua, Dương Thiên chuyển động tay lái, ngăn trở con đường của hắn.

Mạnh Triết mới đầu cũng không thèm để ý, hắn cười lạnh tự nói: “Ngươi cho rằng như vậy có thể ngăn cản ta sao?”

Hắn lắc lư một cái, chuẩn bị đột phá từ bên phải, nhưng đối phương dường như đã biết ý đồ của hắn, xe không hề động đây.

“Hỗn đản!”

Mạnh Triết tức giận hung hăng đập tay lái, ở đây tìm cơ hội đột phá, nhưng tiếp đó, ngay cả hơn mười lần cũng không thành công.

Mạnh Triết quả thực muốn phát điên rồi.

Trong xe, Viên Lăng Mạn nhìn thoáng qua Lan Bác sau đó thu hồi ánh mắt, đôi mắt đẹp lấp lánh nhìn về phía Dương Thiên nói: “Oa, Dương Thiên, ngươi thật lợi hại, đó chính là xa thần chuẩn, đi theo phía sau xe chúng ta ăn một đường hôi.”

Mọi người khởi điểm cũng điên rồi, bọn họ căn bản chưa từng thấy qua phòng ngự kín không kẽ hở như vậy.

Bọn họ đều nhìn về phía Hạng Bác kháng nghị: “Thần xe, chúng ta kháng nghị, tiểu tử kia làm trái quy tắc.”

“Đúng vậy đúng vậy, nào có ai lái xe như hắn, đều không cho người ta thông qua, vi phạm quy tắc nghiêm trọng.”

“Không được, Xa Thần, ngươi muốn hủy bỏ tư cách tranh tài của hắn, trực tiếp phán Mạnh Triết thắng lợi.”

Hoàng Yến nghe vậy, thiếu chút nữa tức giận hôn mê bất tỉnh, nàng chống nạnh nổi giận nói: “Dựa vào cái gì hủy bỏ quy tắc tranh tài của đồng bạn ta? Hắn phạm quy, giới đua xe phòng thủ không cho người vượt qua vốn là rất bình thường, là các ngươi không hiểu hay là ta không hiểu?”

Hạng Bác cũng mở miệng nói: ” Pasha không có vi phạm quy định, lúc trước Mạnh Triết cũng cố gắng không để cho Pasha vượt qua, nhưng đã thất bại, huống hồ, trước đó ta đã thông báo, đua xe dưới đất, không hạn chế quy tắc, chỉ cần đến điểm cuối cùng, chính là Vương giả”

Mọi người nhất thời nghẹn lời không nói nên lời.

Mạnh Triết và Dương Khải ở Lan Bác đã hoàn toàn sụp đổ.

Cuối cùng, Dương Khải thần sắc nảy sinh ác độc nói: “Mạnh ca, chúng ta đụng vào.”

Mạnh Triết mí mắt nháy dưng nói: “Như vậy hai chiếc xe đều có nguy hiểm.”

Dương Khải cả giận nói: “Không quản được nhiều như vậy, chẳng lẽ ngươi muốn tận mắt thấy tiểu tử này độc chiếm sáu tỷ sao?”

Mạnh Triết mắt thần không biết trời đất, không nói sáu tỷ kia, hắn lấy ra ba ức đã là toàn bộ tài sản của hắn, nếu mất đi toàn bộ, hắn sẽ hoàn toàn thành kẻ nghèo hèn.

Thế là hắn gật đầu nói: “Được, ta đụng, ngươi chuẩn bị sẵn sàng.”

Nói xong, Lamborghini tăng tốc.

Dương Thiên dường như đã sớm phát hiện ra, khinh thường cười nói: “Người cho rằng người thật sự có tư cách cạp đất ở phía sau ta sao?”

Nói xong, lại tăng tốc.

Trong nháy mắt, xe trực tiếp tăng vọt đến bốn trăm ba mươi bước.

Tất cả mọi người đều sợ tới mức choáng váng.

“Mẹ kiếp, đây không phải là mơ sao?”

“Là do thiết bị dò xét hư hay là đầu óc chúng ta hư hỏng? Sao có thể đạt tới tốc độ này?”

“Thế này còn vượt qua thế nào? Phóng tầm mắt toàn thế giới đều là tồn tại vô địch a.”

Tốc độ xe kỷ lục thế giới cũng chỉ bốn trăm ba mươi bước, thiếu niên vậy mà ở trong loại đường núi này đạt tới tốc độ này, liền hỏi ai còn có thể là đối thủ của hắn.

Khi nghe được thủ hạ báo cáo, tốc độ dò xét ra Dương Thiên đã đạt đến bốn trăm ba, Mạnh Triết đã từ bỏ dừng khí thi đấu.

Hắn cảm thấy chưa bao giờ hắn tuyệt vọng như vậy khi đối mặt với Hạng Bác!

Cuối cùng, không hề nghi ngờ, Dương Thiên là người đầu tiên đến đích.

Mọi người nhìn về phía Dương Thiên, vẻ mặt kia quả thực là hận thấu xương.

Hắn làm sao cũng không nghĩ tới, Dương Thiên vậy mà thật sự thắng.

Qua năm phút đồng hồ, Lan Bác mà Mạnh Triết điều khiển rốt cục mới xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Giờ phút này ánh mắt mọi người nhìn Mạnh Triết đều thay đổi, bởi vì Mạnh Triết, bọn họ tổn thất nặng nề.

Nếu không phải thời cơ không đúng, sớm đã có người tiến lên đánh hắn.

Mạnh Triết xuống xe vẻ mặt suy sút, hắn thua, vị trí chuẩn Xa Thần không nói tới hắn mà đi, hơn nữa toàn bộ tài sản thua

không còn một mảnh.

Hạng Bác phán định Dương Thiên thắng lợi.

Dương Thiên mỉm cười, lúc này công chứng viên đã đi tới, đưa tất cả mọi thứ cho hắn.

Có người thấy vậy trong lòng vô cùng không công bằng muốn chơi xấu, hắn nhìn công chứng viên cả giận nói: “Trong này có tiền của chúng ta, ngươi dựa vào cái gì đều cho tiểu tử này, hắn chỉ lấy ra hai tỷ, cũng nhiều nhất được hai tỷ, bốn tỷ khác nhất định phải trả lại cho chúng ta.”

Công chứng viên là một thanh niên hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, tuổi tác không lớn, nhưng mặt chữ quốc, lưng hùm vai gấu, mày rậm mắt to.

Nghe được người nọ nghi ngờ, hắn ta nhướn mày hỏi: “Người đang nghi ngờ sự công chính của ta?”

Người gầy gò kia nghe vậy, đang muốn nổi giận, lại phát hiện giữa sân chỉ có một mình hắn kêu gào, những người còn lại mặc dù không nở, nhưng lại bộ dáng giận mà không dám nói gì.

Hơn nữa, quan trọng nhất là, tất cả mọi người bên cạnh hắn đều cách hắn rất xa, e sợ bị ảnh hưởng.

Người gầy này cho dù có ngốc, cuối cùng cũng ý thức được tình huống không đúng.

Hạng Bác đứng ra hừ lạnh một tiếng với người gầy gò: “Nếu còn ra ngoài nữa thì rút khỏi đây ngay, thua thì thua, hợp đồng cũng viết rõ ràng ràng, ngươi còn dám uy hiếp công chứng viên, ngươi có biết hắn là ai không,”

Gầy gò bị Hạng Bác chất vấn, hoảng sợ, gian nan nuốt nước bọt hỏi: “Hắn là ai?”

Hạng Bác hừ một tiếng nói: “Tên hắn là Chu Đồng.”

Người gầy mới đầu là sững sờ, sau đó lập tức khiếp sợ nói không ra lời.

Cũng không phải tên tuổi của Chu Đồng dọa người đến mức nào, hắn khiếp sợ, là bởi vì phụ thân của công chứng viên trước mắt này là Chu Khôn.

Nhắc tới cái tên này, không ai không biết, không ai không hiểu.

Không vì cái gì khác, chỉ vì hắn là cự phách cấp chính quốc kinh thành.

Mà hắn, vậy mà nghi ngờ Chu Đồng, quả thực là lão thọ tinh ăn thạch tín, ngại mệnh dài.

Chương 328 -

Sắc mặt người gầy trắng bệch, xám xịt trồn sang một bên.

Chu Đồng nhìn Dương Thiên cười nói: “Kỹ thuật đua xe của tiểu ca trong nước cũng chỉ có Hạng Bắc lão huynh có thể đánh đồng với ngươi, ngươi giả heo ăn thịt hổ nhiều người như vậy, ngay cả ta cũng có chút đỏ mắt a.”

Dương Thiên cười cười nói: “Chỉ là lái xe kiếm được chút phí vất vả, không lọt được vào mắt Chu thiếu.”

Câu nói này khiến tất cả mọi người suýt chút nữa phát điên.

Phí vất vả? Đó chính là sáu tỷ đó.

Viên Lăng Mạn sau khi xuống xe nhìn Dương Thiên cười trộm, hắn lần này đã đắc tội tất cả mọi người.

Chu Đồng nghe vậy cũng sững sờ, sau đó sang sảng cười nói: “Ngươi rất thú vị, những người này nếu dám tìm ngươi gây phiền toái ta sẽ giúp ngươi giải quyết, ta thích kết giao bằng hữu với người có năng lực. Nếu sau này ngươi đến kinh thành gặp phải phiền phức không giải quyết được, nhắc tới tên của ta, tin tưởng người khác không dám không nể mặt ta, người ở kinh thành dám không coi ta là chuyện ở số ít.”

Dương Thiên gật đầu nói: “Vậy thì đa tạ Chu thiếu.”

Mặc dù hắn không cần những thứ này, nhưng tình cảm của đôi phương vẫn cần phải nhận lấy.

Dương Thiên cầm tài sản tám mươi triệu, tất cả mọi người đỏ mắt không thôi, duy chỉ có hắn phong khinh vân đạm, giống

như số tiền này trong mắt hắn chỉ là một đồng phé phẩm không quan trọng.

Tiền tuy rằng kiếm được không ít, nhưng Dương Thiên lại không có ý định này, đây chỉ là tiện thể mà thôi.

Sau đó, mới là mục đích thật sự hắn tới nơi này.

Hắn mang theo số tiền này đi tới bên người Dương Khải.

Sắc mặt Dương Khải tái xanh, bởi vì tiền trong tay Dương Thiên hắn trả giá nhiều nhất, ước chừng sáu ức, có thể nói là toàn bộ tài sản của hắn.

Hắn nắm chặt nắm đấm nhìn chằm chằm Dương Thiên nói: “Người đã thắng, còn tìm ta làm gì? Là tới nhục nhã ta sao?”

Dương Thiên lắc đầu khước miệng phát ra một tia đùa cợt nói: “Còn muốn so sao? Ta dùng tài sản tám mươi triệu làm tiền đặt cược.”

“Trời ơi!”

Tất cả mọi người nghe vậy trên mặt đều hiện lên thần sắc khó có thể tin.

Đơn phương ra tám tỷ làm tiền đặt cược, vậy nói cách khác chỉ cần Dương Khải đáp ứng, đây chính là một trận đánh cược tổng tài sản cao tới một trăm sáu mươi tỷ.

Nghĩ tới đây, đã có người trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Dương Khải gian nan nuốt nước miếng, chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc.

Tuy rằng hắn rất muốn đáp ứng, nhưng vừa rồi đã chứng kiến kỹ thuật lái xe của Dương Thiên, không khỏi lắc đầu cự tuyệt nói: “Kỹ thuật lái xe của người Mạnh Triết cũng không sánh bằng, ta làm sao có thể thắng được người.”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Ta bảo người chạy trước một nửa toàn bộ hành trình.”

“Tê!”

Tất cả mọi người nghe vậy nhao nhao hít vào một ngụm khí lạnh.

Thiếu niên trước mắt này rốt cuộc có bao nhiêu tự tin, cũng dám nói ra lời cuồng ngạo như thế.

Không chỉ Mạnh Triết, ngay cả Hạng Bác cũng lộ vẻ khó tin.

Hắn tuy là Xa Thần cũng tuyệt đối không có khả năng có loại thực lực này.

Thiếu niên trước mắt này, đúng là điên rồi hay không?

Cái này rõ ràng là đưa tiền a, Dương Khải trên mặt lộ vẻ mừng như điên.

Hắn dù sao cũng là vua của xe, đối phương khinh thường như thế, trận này hắn tuyệt đối thắng.

Dương Khải nhìn về phía mọi người kích động nói: ” Mọi người còn đứng ngây ra đó làm gì? Nhanh chóng xoay tiền đi, chỉ cần góp đủ 80 ức, ta tuyệt đối nắm chắc thắng được trận đấu này, đến lúc đó chúng ta chia đều 80 ức của hắn.”

Tuy rằng ánh mắt mọi người nóng bỏng, rất muốn tham dự nhưng lại hữu tâm vô lực.

Đây chính là 80 ức a, vừa rồi gom góp 60 ức, bọn họ đã là dầu hết đèn tắt. Đoán chừng trong hai ba năm đều không thở nổi. Hiện tại, bọn họ cho dù bán mình, cũng căn bản không có khả năng gom góp nhiều như vậy.

Sắc mặt Dương Khải trầm xuống, hắn khuyên can mãi, cũng chỉ gom góp được năm ngàn vạn.

Trong lòng hắn lo lắng, ánh mắt nhìn Dương Thiên mở miệng nói: “Người có thể cho ta cơ hội này không? Chỉ cần cho ta cơ hội, người bảo ta làm cái gì cũng được.”

Đến rồi!

Khóe miệng Dương Thiên lộ ra nụ cười nghiền ngẫm, nhưng đôi mắt lại hết sức lạnh lẽo: “Thật sao?”

Dương Khải vừa nghe có hi vọng, không khỏi vội vàng gật đầu nói: “Thật sự là vậy. Cầu xin người, cho ta cơ hội lần này.”

Dương Thiên đạm mạc nói: “Cho người cơ hội có thể, thắng người lấy đi 80 ức này.”

Dương Khải mừng như điên, kích động nửa ngày đã thấy sắc thái băng lãnh trong mắt Dương Thiên, không khỏi cảm thấy cổ họng khô khốc hỏi: “Nếu ta thua thì sao?”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Thua. Người để mặt lại đi!”

Nói đến đây, chỗ sâu trong đôi mắt hắn hiện lên màu đỏ như máu.

Tất cả mọi chuyện ở kiếp trước rõ mồn một trước mắt, tỷ tỷ hắn vì bảo vệ hắn, bị đối phương hủy dung. Suốt đời chưa gả, bị mọi người cười nhạo chửi rửa nửa đời người, nhận hết khúat nhục.

Cuối cùng, thân mang bệnh nan y, nàng bởi vì tâm chết, từ bỏ trị liệu.

Tất cả những điều này đều là do Dương Khải ban tặng.

Ở kiếp trước, hắn là phế vật, vô năng, không thể báo thù cho hắn. Mỗi lần nhớ tới trái tim đều đang rỉ máu.

Ở kiếp này, hắn muốn đem Dương Khải thiếu nợ tỷ tỷ của hắn hết thảy đều đòi lại.

Hắn muốn hủy luôn mặt mũi của Dương Khải, cũng để cho hắn thử một chút, kiếp trước tỷ tỷ đáng thương của hắn phải chịu khổ sở như thế nào.

Dương Khải bị Dương Thiên nhìn chăm chăm, mí mắt giật mạnh, hắn cảm giác thiếu niên trước mắt rất quen thuộc, nhưng làm thế nào cũng không nhớ ra đã gặp qua ở nơi nào.

Hắn cẩn thận hỏi: “Để mặt lại? Có ý gì?”

Mạng này của hắn đáng giá nhất, vốn tưởng rằng đối phương là để hắn lưu lại mạng.

Dương Thiên hít sâu một hơi đè nén sự nóng nảy trong lòng, nói: “Không có ý nghĩa gì cả, chỉ là để người giữ mặt lại. Nếu đồng ý, người có tư cách thi đấu với ta một trận, nếu không đồng ý...”

Hắn còn chưa nói hết lời, Dương Khải không chút do dự vội vàng gật đầu nói: “Đừng nói là giữ mặt lại, cho dù là đem mạng lưu lại ta cũng đồng ý.”

Dương lão gia tử, cũng chính là gia gia trên danh nghĩa của Dương Thiên, là một trong mấy người cấp bậc cao nhất ở quân khu, tay nắm quyền to, không sợ Chu Đồng phụ thân Chu Khôn vị cự phách cấp chính quốc này.

Mà kêu gào Chu Đồng là bởi vì hắn sợ Dương Thiên nghe đôi phương nói mà đổi ý.

Viên Lăng Mạn và Hoàng Yến cũng đi tới, kéo cánh tay Dương Thiên khuyên hắn đừng xúc động như vậy.

Điều này hoàn toàn không có khả năng thắng.

Hơn nữa thắng cũng vô dụng, thua lại tổn thất 80 ức nguyên.

Đây là tài phú mà vô số người phấn đấu cả một đời cũng không thể chạm đến.

Nhưng Dương Thiên lại khư khư cố chấp. Bất luận kẻ nào cũng khuyên không nổi.

Hắn đưa tám tỷ kia về phía Chu Đồng nói: “Ý ta đã quyết, Chu đại ca, 80 ức này do ngươi bảo quản, hắn thắng, tiền thuộc về hắn.”

Chu Đồng nhìn về phía Dương Khải.

Dương Khải sửng sốt, sau đó nói: “Bây giờ ta không thể lấy được mặt mũi của ta xuống, trước tiên đặt ở chỗ này của ta, nếu thua, ta sẽ cho hắn mặt mũi”

Hắn cho tới bây giờ vẫn không hiểu rõ cuộc Dương Thiên muốn mặt hắn làm gì.

Chu Đồng nghe vậy, lại nhìn về phía Dương Thiên, thở dài một hơi, chỉ có thể mở miệng nói: “Hợp đồng mô phỏng, ký tên ấn dấu tay, một ván định thắng thua.”

Hai người gật đầu.

Chu Đồng nói: “Được rồi, bây giờ bắt đầu đi.”

Dương Khải sợ Dương Thiên đổi ý với lời hắn vừa nói, vì thế mở miệng nói: “Tiểu tử, ngươi vừa rồi xem nói qua, bảo ta chạy xong một nửa ngươi mới có thể xuất phát từ điểm xuất phát, mọi người vừa rồi nghe được đấy, ngươi không thể giờ trò lừa bịp.”

Dương Thiên khinh thường cười, nói: “Người cho rằng ta là người sao?”

Dương Khải nghe vậy không hề tức giận, nghĩ đến lát nữa sẽ lấy lại tám tỷ nhân dân tệ của Dương Thiên, hẳn vui mừng nhìn mọi người xung quanh nói: “Tất cả mọi người làm chứng, chờ ta thắng sẽ chia hoa hồng cho các người.”

Hắn vừa nói như thế, tất cả mọi người đều sôi trào.

“Dương thiếu, người nhất định phải đem tiền của chúng ta thắng trở về nhà.”

“Dương thiếu, chúng ta chờ người mời khách đây.”

“Dương thiếu, ta ủng hộ người, cho tiểu tử này một bài học hung hăng, cho hắn biết cái gì gọi là trời cao đất rộng.”

Dương Khải gật gật đầu, ha ha lớn nhỏ.

Hắn đi đến bên cạnh Lamborghini, đem Mạnh Triết kéo sang một bên, khoe miệng hừ một tiếng nói: “Phế vật.”

Sắc mặt Mạnh Triết tức giận đến xanh mét, thật sự là hổ xuống đồng bằng bị chó khinh.

Vừa rồi hắn phong quang cỡ nào, nhưng hiện tại, hắn chẳng là cái gì cả.

Thua trận đấu này, thua sáu tỷ. Hắn đã động chạm đến lợi ích của tất cả mọi người ở hiện trường.

Một đêm này vốn có thể ổn định Xa Thần, nhưng hiện tại, bởi vì tham lam, không chỉ có vị trí của Xa Thần khó giữ được, ngay cả toàn bộ gia sản cũng thua.

Hơn nữa còn bại bởi một thiếu niên chỉ có mười bảy mười tám tuổi.

Dương Khải hưng phấn ngồi vào trong xe.

Hắn cẩn thận kiểm tra mỗi một chi tiết nhỏ trong xe, không bỏ sót bất kỳ nhân tố bất lợi nào, lần này liên lụy đến số lượng rất lớn, hắn nhất định phải thắng...

Chương 329 -

Chờ Dương Khải kiểm tra xong, Hạng Bác phát lệnh thương nhớ tới Lan Bác hấn điều khiển giống như con trâu điên cuồng xông ra ngoài.

Dương Thiên đã nói để cho hấn chạy trước một phần hai, cho nên Dương Khải hiện tại điều khiển không nhanh không chậm, thoải mái.

Hấn muốn đem tất cả tinh lực lưu lại ứng đối nửa sau hành trình.

Nhìn Lan Bác dần dần đi xa, Viên Lăng Mạn thần sắc lo lắng.

Mà giữa sân, tất cả mọi người đều cột nhìn Dương Thiên.

Bọn họ đều cho rằng tiểu tử trước mắt này là bị sét đánh cho choáng váng, quả thực là tặng không tiền cho Dương Khải.

Trong lòng mọi người đang rỉ máu, nếu nhường cơ hội này cho bọn họ, vậy bọn họ ai cũng có thể thắng.

Nghĩ đến 80 ức nhân dân tệ sẽ bị Dương Khải một mình độc chiếm, cả đám không khỏi ghen tị đến tròng mắt đều đỏ lên.

Hoàng Yến thấp giọng hỏi: “Dương Thiên, ngươi không nóng nảy sao?”

Dương Thiên Phong thần nhiên nói: “Thắng lợi chỉ thuộc về ta, tại sao phải gấp?”

Hoàng Yến trợn mắt há hốc mồm, nàng há hốc mồm, cảm giác không biết nói cái gì.

Mà lúc này đây, Trần Thành rốt cục từ trong hôn mê tỉnh lại.

Hấn nhìn mọi người chung quanh một vòng, nhìn về phía Hoàng Yến nói: “Tình huống gì vậy? Dương Thiên vừa thắng trận đấu sao?”

Hoàng Yến gật đầu, thở dài nói: “Thắng, đem đối phương 60 ức toàn bộ thắng lại.”

Trần Thành nghe vậy suýt chút nữa bị dọa ngất đi lần nữa.

Hấn vội vàng bóp bóp người của mình kinh hô: “Trời ạ, 60 ức? Vậy chẳng phải hiện tại hấn có 80 ức rồi sao?”

Mặt mũi hấn tràn đầy chấn động!

Vốn dĩ hắn còn cho rằng Dương Thiên có thể không xứng với Vương Tĩnh Thần.

Bởi vì tài sản của Vương Liệt gần như tám chín trăm triệu, mà Vương Liệt chỉ có một đứa con gái là Vương Tĩnh Thần, tài sản tương lai khẳng định đều thuộc về nàng.

Nhưng mà lại tuyệt đối không nghĩ tới, hiện tại giá trị của thiếu niên vậy mà 80 ức, vượt qua Vương Liệt gấp mười lần.

Hắn hít sâu một hơi, để cho mình tỉnh táo lại, sau đó thấy Hoàng Yến than thở, nhất thời có chút khó hiểu nói: “Nếu Dương Thiên đã thắng, vậy người còn thở dài cái gì?”

Hoàng Yến đắng chát cười nói: “Dương Thiên lại đánh cược với người khác, lần này, hắn đã cược 80 tỷ.”

“Người, người nói cái gì?”

Trần Thành phát hiện trái tim của mình nhảy lỡ một nhịp, quả thực không thể tin được lỗ tai của mình.

Hoàng Yến lại thở dài nói: “Người không nghe lắm.”

Khóe miệng Trần Thành giật giật một cái, khiếp sợ nói: “Đó là tám tỷ nhân dân tệ, ông trời ơi, thế này điên rồi sao?”

Hắn vội vàng hỏi: “Chẳng lẽ lần này Dương Thiên đánh cược với Xa Thần Hạng Bác?”

Hoàng Yến lắc đầu nói: “Cũng không phải Xa Thần, mà là Dương Khải.”

“Ồ, Dương Khải à!”

Trần Thành lần này rốt cục thở dài một hơi nói: “Dương Khải này không tính là gì, Dương Thiên nếu ngay cả Mạnh Triết cũng có thể thắng, Dương Khải tên hề nhảy nhót này nghĩ đến hắn cũng không thành vấn đề.”

Hoàng Yến vẻ mặt rồi rầm nói: “Cũng không phải đơn giản như người nghĩ, người không biết tình huống. Ta cảm giác Dương Thiên lần này tất thua không thể nghi ngờ.”

Trần Thành nghi vấn: “Vì sao?”

Hoàng Yến nói: “Bởi vì lần này Dương Thiên để cho Dương Khải chạy được một nửa lộ trình, sau đó mới xuất phát.”

Nàng nói tới đây, nhìn Trần Thành một cái, phát hiện vẻ mặt hần trầm mặc.

Hoàng Yến lập tức nghi hoặc, hai người thoát nhìn rất quen thuộc, sao Trần Thành lại không phát biểu bất kỳ ý kiến gì.

Nàng đang đặt câu hỏi, đã thấy Trần Thành ngửa người ra sau.

Hoàng Yến mặt mũi tràn đầy lo lắng nói: “Ai u, Trần Thành, sao ngươi lại ngất đi rồi.”

Lúc này, tất cả mọi người trên màn hình lớn đều chú ý đến tốc độ của Dương Khải.

Hắn không hổ là cấp bậc Xa Vương, lái Lamborghini thuận buồm xuôi gió, bất luận là trôi đi, hay là gia tốc, đều không chế vô cùng nhuần nhuyễn, so với Mạnh Triết, chỉ rơi xuống nửa bậc mà thôi.

Chờ Dương Khải rốt cục chạy được một nửa đường, Viên Lăng Mạn vội vàng thúc giục: “Dương Thiên, ngươi mau đuổi theo đi! Chậm nữa là không kịp rồi.”

Dương Thiên Phong nhẹ nhàng nói: “Có nước không? Ta có chút khát nước rồi.”

“Ta đi!”

Tất cả mọi người đều điên rồi.

Đây đã là lúc nào rồi mà hắn còn tâm tư uống nước?

Ngẫm lại chờ đến khi thua 80 tỷ, bọn họ đều đau lòng, nếu là bọn họ, đã sớm gấp thành kiến bò trên chảo nóng.

Ngay cả hai người Hạng Bác, Mạnh Triết cũng liếc nhìn nhau, đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Hiện tại nếu để cho bọn họ đuổi theo cũng không có bất kỳ phần thắng nào.

Hạng Bác không cho rằng Dương Thiên có thể vượt qua mình, mình cũng không đuổi kịp, đối phương bây giờ lại còn dây dưa, hắn không nghĩ ra rốt cuộc Dương Thiên muốn làm gì.

Viên Lăng Mạn nghe Dương Thiên nói xong thì trợn mắt há mồm, trước mắt tối sầm, suýt chút nữa thì hôn mê bất tỉnh.

Cuối cùng, nhanh chóng tìm giúp Dương Thiên một bình nước.

Dương Thiên vịn ra uống hai ngụm, sau đó ném nước cho Viên Lăng Mạn nói: “Có chút lạnh, thả ngời vào trong ngực ấm lên, chờ nóng ta trở về uống.”

Viên Lăng Mạn đỏ bừng cả mặt.

Mà Dương Thiên rút cuộc cũng chậm rãi ung dung ngồi lên xe thể thao của Pato.

Lúc này, Dương Khải lại đi tới một khoảng cách lớn.

Mọi người đều mừng như điên.

“Hừ, tiểu tử này đến lúc này còn đang trang bức, chờ tám tỷ bay đi, ta ngược lại muốn xem biểu tình trên mặt hắn sẽ là gì.”

“Ha ha, chính là, lát nữa ta phải cầm máy ảnh ghi lại cảnh này.”

“Lần này, tiểu tử kia coi như là chấp cánh cũng không có khả năng thắng.”

Mà trong xe Mạt gia Ni, lúc này Dương Thiên còn chưa đánh lửa.

Hắn cắn chót lưỡi, dùng máu vẽ một tấm phù chú dán lên trên xe.

Tên của phù chú rất êm tai, tên là Ngự Không Phù.

Hắn vận dụng tiên nguyên thúc giục, Ngự Không Phù phát ra kim quang chói mắt.

Chênh lệch này đích xác không ai có thể lái xe đuổi theo, nhưng nếu là dùng bay, cho dù là Dương Khải chạy toàn bộ hành trình ba phần tư, hắn cũng có thể đuổi kịp.

Lần này, hắn muốn cho Dương Khải hoàn toàn tuyệt vọng!

Vừa nghĩ đến đây, đôi mắt Dương Thiên lạnh lẽo, phát động xe đạp mạnh ga.

Tiếng gầm của Paris làm cho tất cả mọi người đều biến sắc.

m thanh to lớn này, tốc độ quay của xe khẳng định vượt qua chín ngàn chuyển.

Tuy nhiên, tuy là như vậy, mọi người vẫn là khinh thường.

Cho dù là tốc độ hần bây giờ đạt tới ba bốn trăm bước thì có thể thế nào? Chênh lệch lớn như vậy, hần nhất định bại cục.

Bàn tay nhỏ bé của Viên Lăng Mạn siết chặt, không ngừng động viên Dương Thiên trong lòng.

Hoàng Yến vẫn than thở, cho rằng Dương Thiên không thắng được.

Lúc này, mọi người không chú ý tới Dương Khải nữa, bởi vì bọn họ đều biết, Dương Khải tất thắng, cho nên đều đưa ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên trên màn hình lớn.

Có người khinh thường cười khẩy nói: “Nếu ta là hần, trực tiếp nhận thua sớm, cứ tiếp tục như vậy, mất mặt xấu hổ.”

“Ha ha, ta đoán hần muốn biểu hiện trước mặt Viên nữ thần, nhưng hiển nhiên hần đã đánh giá cao chính mình.”

“U a, nhanh như vậy đã phá hai trăm, rất lợi hại a.”

“Hừ, cho dù hần phá ba trăm cũng không làm nên chuyện gì.”

Nhưng mà, người này vừa dứt lời, chỉ thấy máy dò xét hiển thị, tốc độ xe của Dương Thiên thật sự đạt đến 300.

Hạng Bác và Mạnh Triết thấy vậy cau mày, cười nhạo mọi người, bọn họ có cách nhìn khác nhau.

Bọn họ đều là chuyên nghiệp đỉnh cấp nhất, Dương Thiên chỉ trong nửa phút tốc độ xe đột phá 300 bước, bọn họ biết rõ cái này khó khăn cỡ nào.

Hơn nữa đây không phải thẳng tắp, mà là dốc lên, khó khăn càng lớn.

Lúc này tốc độ xe của máy dò xét Dương Thiên vẫn không có chút dừng lại, trong khoảng thời gian ngắn lại phá được bốn trăm bước.

Khuôn mặt vốn đang cười của mọi người lập tức ngưng lại.

Trái tim Hoàng Yến lập tức thất lại.

Đây là bốn trăm bước, hơn nữa còn đang không ngừng tăng lên, Dương Thiên rốt cuộc muốn làm gì?

Hiện trường yên lặng mấy giây, thành linh có người hừ nói;
“Bốn trăm bước thì thế nào? Có bản lĩnh vượt qua bốn trăm ba
lần phá kỷ lục...”

Hắn vừa nói đến đây, bảng thăm dò trên màn hình trị số bốn
trăm năm mươi.

Người kia giống như là bị người ta bóp cổ.

Nhìn ánh mắt của mọi người nhìn sang, người nọ nhất thời đỏ
mặt nói: “Hừ, có bản lĩnh hẳn phá tốc độ xe năm trăm bước,
nếu hẳn có thể phá, ta quỳ xuống gọi hẳn là gia gia.”

Tất cả mọi người lập tức khinh thường nhìn hẳn, năm trăm xe
tốc? Lúc ấy người bay, thế này làm sao...

Mọi người vừa nghĩ tới đây, đột nhiên có một người kinh hô:
“Trời ạ, các người mau nhìn, xe đột phá 500 bước.”

Mọi người...

Hạng Bác và Mạnh Triết không dám tin dụi mắt, lại nhìn, máy
thăm dò biểu hiện năm trăm bước.

Chu Đồng cười như không cười nhìn người vừa rồi nói: “Chờ
tiểu huynh đệ kia trở về, ta muốn tận mắt thấy người quỳ
xuống gọi gia gia.”

Người kia nghe vậy, mặt đều tái rồi.

Lúc này, tất cả mọi người cũng đã không còn khẳng định
Dương Khải có thật sự thắng hay không.

Bởi vì Dương Thiên không chỉ phá kỷ lục nhanh nhất thế giới,
hơn nữa còn vượt xa.

Tốc độ năm trăm bước, quả thực nghịch thiên.

Nhưng mà, chuyện này cũng chưa tính là xong.

Một người lại kinh hô: ” Trời ạ, các người mau nhìn, xe của
Pato không ngừng tăng tốc, chẳng lẽ hẳn muốn đạt tới sáu
trăm?”

Trái tim mọi người co rút mạnh, vẻ mặt đại ra.

Sắc mặt Hạng Bác chấn động.

Dưới ánh mắt vạn chú mục của mọi người, con số của
máy thăm dò tăng vọt lên sáu trăm bước.

Có người điên cuồng kéo tóc nói: ” Đây rốt cuộc là xe gì? Đừng có nói với ta là xe Pato, mẹ nó, xe của ta chạy hai trăm bốn chính là cực hạn.”

Vốn cho rằng tốc độ xe sẽ dừng lại, nhưng một màn kể tiếp, lần nữa khiến tất cả mọi người hồng mắt.

Tốc độ xe tăng lên với tốc độ cực nhanh, trong khoảng thời gian ngắn đã phá bảy trăm bước.

“A a a, ta điên rồi, ta nhất định là điên rồi!”

Một người vốn yêu tha thiết đua xe, từng chạy đến bốn trăm bước, điều này làm cho hắn một lần tự hào, cùng người khác thổi phồng nửa đời người.

Nhưng hiện tại, bị một thiếu niên chỉ mới mười bảy mười tám tuổi đã kích vô tình!

Hạng Bác mặt đầy khiếp sợ, hắn nhìn về phía Mạnh Triết, ngờ ngác nói: “Tốc độ bảy trăm bước, ngươi tin không?”

Mạnh Triết cũng choáng váng đáp lại với ánh mắt tương tự: “Ta không tin, ngươi thì sao, ngươi tin không?”

Hạng Bác lắc đầu nói: “Ta cũng không tin”.

Chương 330 -

Mà dưới ánh mắt không dám tin của mọi người, tốc độ xe bảy trăm bước chỉ dừng lại một phút đồng hồ, trực tiếp phá tám trăm năm mươi bước!

Là khái niệm gì?

Tốc độ của chiếc xe này đã vượt qua gấp đôi kỷ lục thế giới.

Mọi người:...

Bọn họ thật sự điên rồi.

Tốc độ máy bay mới bao nhiêu, 500-1000, ổn định tám chín trăm km/h, mà thiếu niên đây là muốn làm gì? Siêu việt máy bay sao?

Mẹ nó, đây là diễn phim sao?

Viên Lăng Mạn biết rõ, hơn ba trăm bước vừa rồi ngồi trên Dương Thiên Xa đã là khó thở, thời điểm bốn trăm bước gần như sắp hít thở không thông, cảnh vật chung quanh đều mờ hồ, chỉ có thể nhìn thấy lộ tuyến phía trước.

Hơn tám trăm bước, không dám tưởng tượng.

Hai Xa Thần Hạng Bác và Mạnh Triết bị đả kích mạnh nhất.

Hiện tại bọn họ đều cảm giác trước đó bọn họ lái đều là xe giả.

Mà trong đám người, cũng có người không tin trên thế giới có thể có tốc độ nhanh như vậy.

Một người nghiêng đầu nhìn Lưu Hải khinh bỉ nói: “Điều đó không có khả năng, cha tôi là tổng tài của sân bay quốc tế, tôi đối với tốc độ vô cùng hiểu rõ, nếu là tốc độ 800 bước, cho hẳn hai cái cánh là có thể bay lên trời, phải biết rằng, máy bay mới có tốc độ này a.”

Hắn vừa dứt lời, rất nhiều người tròn mắt vội vàng gật đầu đồng ý: “Đúng đúng, tuyệt đối không thể tiêu tử kia nhất định đã dùng thủ thuật che mắt gì đó.”

Hạng Bác thấy vậy, cười đùa nhìn đại thiếu nghiêng nước nghiêng đầu kia nói: “Người nói không có khả năng, vậy người giải thích cho ta vấn đề về máy dò xét, cảnh vật xung quanh lui về phía sau đi.”

Đại thiếu Lưu Hải hừ lạnh nói: “Máy thăm dò có thể mất linh tính, cảnh sắc xung quanh chỉ cần phá được 400 bước, video tiếp theo cũng không thể quay được.”

Mạnh Triết cũng mở miệng nói: “Đường lên Thiên Thai sơn chỉ có một đúng không.”

Nghiêng Lưu Hải đại thiếu nghe vậy sửng sốt, sau đó khinh bỉ nói: “Người là Xa Thần, chuyện này người còn hỏi ta? Đương nhiên chỉ có một cái.”

Mạnh Triết thản nhiên gật đầu, chỉ vào màn hình lớn nói: “Người đã không tin tám trăm cấp tốc, vậy người giải thích cho ta, phía trước chiếc xe kia là cái gì?”

“A?”

Đại thiếu Lưu Hải không rõ cho nên vội vàng nhìn về phía màn hình lớn, nhưng không nhìn không sao.

Sau khi nhìn, trông mắt thiếu chút nữa trừng ra ngoài.

Bởi vì camera cho thấy, phía trước rõ ràng là Lamborghini do Dương Khải điều khiển.

“Hắn hắn hắn, hắn thật sự đuổi kịp rồi?”

Đại thiếu Lưu Hải nghiêng nhìn thấy cảnh này, cảm đã trật khớp.

Tất cả mọi người đều choáng váng, chưa đến mười phút đã chạy được gần hai phần ba lộ trình, cái này nếu không phải là tốc độ tám trăm bước thì cũng không thể nào nói nổi.

Mà lúc này, phù chú ngự không trong xe Dương Thiên cũng biến thành tro bụi.

Một đường mà đến, bánh xe của hắn căn bản không có tiếp xúc mặt đất, hoàn toàn là dựa vào bùa ngự không tiến lên.

Lấy cảnh giới bây giờ của hắn, tiên nguyên bàng bạc, chèo chống xe bay lên, vô cùng nhẹ nhõm.

Dương Khải căn bản không để ý đến một màn này, hắn ở trong xe âm nhạc thả nhiên tự đắc.

Nghĩ đến việc hắn sẽ được tám mươi điểm, Dương Khải liền kích động không thôi.

Ở nhà, bởi vì hắn là lão nhị, phía trên có một ca ca vô cùng xuất sắc, cho nên hắn cho tới bây giờ không được chào đón.

Không chỉ có phụ thân hắn nói hắn là Hoa Hoa Đại Thiếu, cả ngày chỉ biết đua xe tán gái, ngay cả gia gia quyền cao chức trọng kia cũng rất thất vọng với hắn.

Ca ca hắn năm nhất nhẹ nhàng giúp cha hắn quản lý công ty, làm hết sức xuất sắc, năm ngoái chỉ là một năm được chia hoa hồng được mười ức.

Mà hắn, một kẻ nghèo rớt mùng tơi, góp nhặt mấy năm, vẫn là mẫu thân vụng trộm cho hắn, lúc này mới góp đủ sáu ức.

Ca ca của hắn luôn khinh thường hắn, lần này chỉ cần mang tám tỷ kia về nhà, xem ai còn dám khinh thường hắn.

Dương Khải nghĩ tới đây, vẻ vui mừng trong mắt càng thêm nồng đậm.

Hắn đang nghĩ đến việc quy hoạch tài sản tám tỷ này, lại đột nhiên nghe được phía sau có tiếng một chiếc xe đang âm ầm.

Dương Khải nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, sợ tới mức một cước thiếu chút nữa đạp phải phanh.

Bởi vì phía sau không phải ai khác, chính là Dương Thiên đang lái chiếc Passy chạy tới.

“Cái này, điều này sao có thể?”

Dương Khải sắc mặt hoảng sợ.

Đối phương rõ ràng đã để hắn chạy trước một nửa lộ trình, làm sao có thể nhanh như vậy đã đuổi kịp.

Hắn phần nộ gọi điện thoại cho bạn tốt của mình: “Có chuyện gì vậy? Sao tên nhóc đó lại chạy đến sau lưng ta? Có phải hắn gian lận không? Rốt cuộc người giám sát thế nào vậy?”

Thiếu niên nghiêng đầu kia nghe vậy cười khỏ nói: “Tiểu tử kia quả thực bất hack, vừa rồi một đường tăng đến tám trăm năm mươi bước, chỉ kém năm mươi bước là có thể đuổi kịp và vượt qua máy bay, người nói muốn vượt qua người, không phải là chuyện trong vài phút sao?”

“Cái gì? Tám trăm năm mươi bước tốc độ xe?”

Dương Khải nghe xong tay run lên, cả chiếc xe thiếu chút nữa đụng vào lan can.

“Điều này sao có thể!”

Nghiêng Lưu Hải đại thiếu gia thở dài nói: “Tất cả chúng ta giám sát ở đây, sẽ không phạm sai lầm, ai, cục này của người nhất định phải thua.”

“Mẹ kiếp!”

Dương Khải phần nộ ném di động xuống, sắc mặt hắn xanh mét, trán nổi gân xanh.

Lúc này, Dương Thiên đã ngang hàng với Lan Bác của Dương Khải, bốn mắt nhìn nhau, trong con người đen nhánh của Dương Thiên đều là lạnh lùng.

“Không thể thua, ta không thể thua!” Dương Khải sắc mặt nhợt nhạt, hắng giọng tự nói.

Sau đó, khi Dương Thiên sắp vượt qua hắn, tay lái mạnh mẽ đung vào.

Bởi vì hai chiếc xe lắp đặt camera, tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy rõ ràng tất cả mọi chuyện.

Bọn họ kinh hô.

Dương Khải điên rồi sao? Đường núi chật hẹp như vậy, cũng dám công nhiên chạm vào nhau.

“Bịch!”

Tiếng vang cực lớn khiến trái tim tất cả mọi người nhìn màn hình đều thất lại.

Dương Thiên biến sắc, Dương Khải này hiển nhiên là muốn đẩy hắn vào chỗ chết, hai chiếc xe dán chặt vào nhau, hơn nữa, đối phương bằng vào sự cuồng dã của Lan Bác, muốn đẩy hắn xuống vách núi.

Nibang và lan can của hắn ma sát, toàn bộ xe đã biến hình, nếu không phải Dương Thiên dùng tiên nguyên bao bọc thân xe ổn định, chỉ sợ lúc này đã rơi xuống sườn núi.

“Vẫn giống như kiếp trước, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn.”

Khóe miệng Dương Thiên nhếch lên một nụ cười tà ác!

Nơi khởi điểm, trái tim mọi người cơ hồ đình chỉ nhảy lên, tất cả mọi người không nghĩ tới Dương Khải lại đột nhiên làm khó dễ.

Giờ phút này chiếc xe cút kít trên màn hình lớn kia đã bị bức đến tuyệt cảnh, không thể chạy thoát, chẳng lẽ thiếu niên thiên tư trác tuyệt trong giới đua xe kia sẽ chết tại đây sao?

Hạng Bác và Mạnh Triết thấy vậy, cau mày.

Pallga bị vây khốn triệt để, cho dù là bọn họ cũng không thể thoát thân.

Khuôn mặt xinh đẹp của Viên Lăng Mạn trắng bệch, bàn tay nhỏ bé xiết chặt, mặt mũi tràn đầy vẻ lo lắng, không ngừng

cầu phúc cho Dương Thiên.

Giữa sân, Dương Thiên cười lạnh: “Người đã làm được mừng một, cũng đừng trách ta làm được mười lăm, vốn muốn giữ mặt người ở lại điểm cuối, không nghĩ tới người lại gấp gáp như vậy.”

Nói xong, tiên nguyên của hắn bao phủ thân xe của Ni Gia, đột nhiên làm cho lần này ngừng lại.

Lúc này, cửa xe bên phải đã bị Lan Bác của Dương Khải chen vào.

Dương Khải thầm kêu một tiếng đáng tiếc, hắn vốn có kế hoạch khiến Dương Thiên từ trên vách núi lăn xuống.

Chỉ cần hắn chết, mình mới có thể an tâm cầm tám tỷ kia.

Tuy nhiên theo Dương Khải xem ra, tiểu tử kia cho dù là đào thoát, toàn bộ xe đã đến trạng thái nửa hỏng nửa hỏng, mà Lan Bác của hắn trải qua ngàn vạn nguyên cải trang, bề ngoài sớm đã có thể phòng ngự đạn, không có tổn thương quá lớn.

Cho nên, ván này.

Hắn nhất định là người thắng.

Thấy Dương Thiên không sao giữa sân, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, không ai ngờ sẽ xuất hiện kết quả này.

Nhưng lúc đó Hạng Bác đã nói rõ không hạn chế quy tắc, có người cho dù cảm giác không đúng, cũng không cách nào nói.

Nhưng mà, ngay khi những người này còn chưa kịp thở ra, ngay sau đó một màn, làm cho tất cả mọi người đều điên rồi.

Chỉ thấy Dương Thiên lái xe của Paris, mục tiêu là Lan Bác của Dương Khải.

“Hắn muốn làm cái gì...”

Có người còn chưa nói ra lời, một tiếng bành thật lớn, từ trong ghi âm giám sát rõ ràng truyền đến bên tai tất cả mọi người.

Thiếu niên không ngờ lái chiếc Lamborghini đến đánh Dương Khải.

Khóe miệng của tất cả mọi người đều đang co giật oán hận.

Thù hận này, quả thực đã đến cảnh giới không chết không thôi.

“Đậu xanh, hấn vậy mà...”

Trong Lan Bác Xa, sau khi va chạm mãnh liệt, thần sắc Dương Khải phần nộ, nhanh chóng giảm tốc độ xe, ổn định thân xe.

Hắn không nghĩ tới Dương Thiên lại dám ra tay với hắn như vậy.

Hắn là người của Dương gia ở kinh thành.

Nhưng mà, hắn vừa nghĩ tới đây, sau khi bị Paris cố ý phanh lại kéo dài khoảng cách, lại hung hăng đánh tới.

Va chạm mãnh liệt lần nữa, phía trước xe của Pato đã hoàn toàn tổn hại, nhưng mà xe thể thao đều là động cơ sau, không có ảnh hưởng quá lớn.

Dương Khải mới đầu không thêm để ý chút nào, bởi vì Lan Bác của hắn tốn hao một số tiền lớn để cải tiến, phòng hộ vô cùng đúng chỗ.

Nhưng sau đó, hắn liền hối hận, bởi vì phòng hộ cho dù lại đến đúng chỗ, nhưng mà cũng chịu không được tạo như thế.

Dương Thiên lái chiếc Passa giống như một kẻ điên, đánh về phía Dương Khải.

Một phút, đụng hơn hai mươi lần.

Mỗi một lần, trái tim mọi người đều hung hăng nhảy lên một cái.

Mà lúc này Dương Khải, rốt cục cũng lộ ra thần sắc hoảng sợ.

Tiểu tử này không phải đang chơi xe với hắn, mà là đang liều mạng với hắn!

Chương 331 - Ân oán kiếp trước.

"Mau dừng tay, đừng đụng vào!" Dương Khải hiện tại sợ tới mức đã khóc lên.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, không thể không xảy ra án mạng.

Nơi khởi điểm, tất cả mọi người từ trong xương cốt cảm thấy một tia e ngại.

Thiếu niên kia thật đúng là điên cuồng, Dương Khải đã đụng hấn một lần, kết quả hiện tại trong năm phút ngắn ngủi, hấn cơ hồ đụng đối phương hơn trăm lần.

Cũng may chất lượng của chiếc xe Lan Bác kia không nhiều lắm, lại tăng thêm phòng hộ, nhưng cho dù là như thế, trong video Lan Bác đã gần như hỏng mất.

Tin tưởng nếu như đụng mấy cái, người ở bên trong khẳng định sẽ thành bánh thịt.

Bọn họ không ngờ rằng, thiếu niên bề ngoài thoát nhìn phong khinh vân đạm kia lại ác như vậy.

Trong bọn họ, nhất là những người vừa rồi kêu gào với Dương Thiên, ví dụ như mấy người tên gậy, lúc này trên mặt ai nấy đều mang vẻ sợ hãi.

Bây giờ bọn họ còn có thể sống, thật sự phải cảm tạ thiếu niên vừa rồi không để ý đến bọn họ.

Bằng không, mười cái mạng cũng phải nằm lại ở đây.

Trái tim Mạnh Triết cũng co rúm lại một chút.

May mắn thay, may mắn là trong trận đấu vừa rồi hấn không đụng vào.

Nếu không phải nhìn điệu bộ này, hấn phải chết ở trong tay đối phương.

Dương Thiên cười lạnh, trong con ngươi lộ vẻ điên cuồng: “Người cũng biết cầu xin tha thứ? Kiếp trước ta vứt bỏ tôn nghiêm cầu xin người tha thứ, người có từng buông tha ta không? Hiện nay ta chiếm quyền chủ động, người cho rằng người cầu xin tha thứ ta có thể tha cho người sao?”

Nói xong, hấn lại hung hăng đụng tới.

Lần này, hấn không lưu dư lực, hai chiếc xe cuối cùng chạm vào nhau triệt để báo hỏng.

Nơi khởi điểm, tất cả mọi người đều kinh ngạc thốt lên.

Thiếu niên quả nhiên là đang liều mạng.

Dương Thiên một cước đá văng cửa xe đi ra, nhìn về phía Lamborghini của Dương Khải.

Lúc này xe của hắn lật ngược, chân bị kẹt trong xe, đầu hướng xuống, không ngừng kêu thảm.

Mà lúc này, xe dầu löt bốc lên một chuỗi ngọn lửa nhỏ.

Dương Khải thần sắc hoảng sợ, vội vàng hướng về phía Dương Thiên kêu cứu: “Cứu ta, khẩn trương cứu ta, ta là người của Dương gia kinh thành, nếu ta chết rồi, Dương gia sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Đôi mắt Dương Thiên hiện lên vẻ lạnh lẽo.

Dương gia sẽ không bỏ qua cho hắn? Dương gia có lúc nào muốn buông tha hắn?

Kiếp trước hắn cửa nát nhà tan, trách nhiệm của Dương gia cũng không ít hơn so với rời nhà.

Kiếp này, nếu không phải hắn trùng sinh trở về, tất cả quỹ tích đều sẽ dựa theo kiếp trước mà phát triển.

Trải qua một lần, tim Dương Thiên đã như bị đao cắt, hắn tuyệt đối không trải qua lần thứ hai.

Đời này, Dương gia không buông tha hắn, Dương Thiên cũng chưa bao giờ nghĩ tới muốn buông tha Dương gia.

Dương Thiên lạnh lùng đứng tại chỗ, không có động tác gì.

Lúc này, thể lửa càng cháy càng lớn, Dương Khải rốt cục cảm thấy sợ hãi, hắn thống khổ khóc ròng nói: “Van cầu người mau cứu ta ra ngoài, thật sự sẽ chết người đấy, tám mươi ức kia ta một phen cũng không cần, chỉ cầu người thả ta.”

Ánh mắt Dương Thiên đậm đặc: “Dương Khải, thì ra ngươi cũng có lúc cầu người mà.”

Ở kiếp trước, vị đường ca cao cao tại thượng này cũng không ít lần bóp cổ của hắn nhìn bộ dáng đáng thương của hắn cầu xin tha thứ.

Đời này, người hoàn toàn xoay chuyển, cầu xin tha thứ chính là đường ca hắn!

Lúc này thế lửa đã đến sau lưng Dương Khải, hắn sợ hãi nói: “Người cứu ta ra ngoài, ta quỳ xuống với người cũng được.”

Dương Thiên dưới ánh mắt tuyệt vọng của nàng lắc đầu nói: “Dương Khải, vừa rồi ta đã nói rồi, nếu tiền đặt cược người thua, vậy hãy giữ mặt lại.”

Dương Khải ngây ngẩn cả người, sau đó thế lửa lan tràn đến cả khuôn mặt của hắn, hắn mới rút cục tỉnh ngộ ý tứ Dương Thiên nói những lời này.

Đối phương muốn hủy mặt của hắn.

Sắc mặt hắn ta hoảng sợ, thế lửa đã không thể đỡ, hoàn toàn bao phủ mặt hắn ta.

“A!”

Dương Khải kêu thảm thiết thê lương, không ngừng dập lửa, nhưng ngọn lửa này vô cùng quý dị, căn bản không dập tắt được.

Hỏa diễm kéo dài suốt một phút đồng hồ, lúc này hỏa diễm trên mặt hắn mới dập tắt.

Dương Khải hoàn toàn thiêu hủy khuôn mặt, hắn hướng về phía Dương Thiên mang theo cừ hận hô: “Tại sao, tại sao người lại muốn làm mặt của ta?”

Dương Thiên ngồi xổm xuống, lạnh nhạt nói: “Người sẽ không hiểu, tất cả những chuyện xảy ra ở kiếp trước, kiếp này sẽ không tái diễn, người chỉ cần biết, những thứ này đều là người nợ, ta tới giúp nàng đòi lại.”

Hắn không có ý định giết Dương Khải, như vậy không có chút ý nghĩa nào, hủy dung chỉ là bước đầu tiên, mà kế tiếp đối mặt với cuộc sống, mới là điều khiến người ta tuyệt vọng nhất.

Ở kiếp trước, Dương Tuyết biểu lộ ra loại tuyệt vọng kia, hắn cũng cảm động lây.

Ở kiếp này, hắn để cho Dương Khải này cũng ném thử loại mùi vị này.

Sau xe Lan Bác vẫn còn đang thiêu đốt hỏa diễm, nơi đó tiếp cận bình xăng, mà chân Dương Khải bị kẹp chặt không cách nào giãy giụa ra được.

Dương Thiên bình tĩnh đứng dậy, ném cho hắn một cây chủy thủ nói: “Sống hay chết, tự ngươi quyết định.”

Ở kiếp trước Dương Thiên nhớ rõ, vào lúc hắn tuyệt vọng nhất, đường ca của mình cho hắn hai con đường, một con đường chết, một con đường sống.

Hắn chọn cái sau, sống tạm bợ.

Đời này, hắn cũng cho đối phương hai con đường.

Làm xong hết thấy, hắn xoay người rời đi.

Hiện trường, khóe miệng Dương Khải run rẩy, nhìn con dao găm kia, trong lòng tràn ngập sợ hãi.

Hắn không thể rút chân ra, mà cơ hội sống sót duy nhất chính là cầm dao chém đứt chân.

Bằng không, chờ sau đó bình xăng xe nổ tung, hắn sẽ bị tươi sống thiêu chết.

Dương Khải trong lòng giãy dụa vô số lần, vẫn là sợ hãi lựa chọn cái trước.

Giữa đường, Dương Thiên nghe thấy tiếng kêu thảm thiết thê lương không thành nhân sinh kia: “Tên khốn kiếp, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, ta muốn cho ngươi chết.”

Dương Thiên nghe vậy, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh lùng.

Hắn thấp giọng tự nói: “Oan oán kiếp trước kết thúc, mà kiếp này... vừa mới bắt đầu!”

Dưới chân núi, đám người người nhìn ta, ta nhìn người, cũng không biết làm sao mới tốt.

Lần này ai thắng?

Hai chiếc xe cuối cùng đụng vào nhau đã mất liên lạc, camera hắn là bị hư hại, cũng không rõ ràng lắm đã xảy ra chuyện gì.

Sơ bộ đoán chừng, hai chiếc xe đều hỏng, không có khả năng lại có người có thể đến điểm cuối.

Nhưng mà, mọi người vừa nghĩ tới đây, đột nhiên trong đám người có một người kinh hô, mau chạy, mau nhìn phía trước có xe tới.

Mọi người nhao nhao nhìn lại, chỉ thấy phương xa một vị thiếu niên, kéo một chiếc xe Passa báo hỏng không ra người chậm rãi đi tới.

Tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Kéo xe đến điểm cuối, hắn rút cuộc có bao nhiêu khí lực.

Mà Dương Thiên đến giai đoạn giữa của Luyện Khí Hóa Thần, tiên nguyên vô cùng dồi dào, một chiếc xe kéo đi, gió nhẹ mây nhạt, trên trán không xuất hiện một chút mồ hôi nào, trên mặt không xuất hiện bất kỳ biểu tình cố hết sức nào.

Hiện tại khí lực của hắn đừng nói kéo xe đi, coi như giờ đi, cũng hoàn toàn dễ ă.

Dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người, hắn kéo Pallez đến đích, mỉm cười hỏi: “Ván này, xem như ai thắng?”

Mọi người:...

Viên Lăng Mạn tiến lên vội vàng kiểm tra thân thể Dương Thiên nói: “Dương Thiên, ngươi không sao chứ?”

Đôi bàn tay nhỏ bé trơn nhẵn như ngọc thạch của thiếu nữ kia sờ loạn một hồi, trên trán Dương Thiên hiện lên một tia hắc tuyến, vội vàng ngăn cản nói: “Ta không sao, nhưng mà rất xin lỗi, đập hỏng xe của ngươi rồi.”

Viên Lăng Mạn thấy Dương Thiên thật sự không sao, không khỏi thở phào nhẹ nhõm nói: “Chỉ cần ngươi không sao là tốt rồi, xe không quan trọng.”

Dương Thiên xoa đầu nàng nói: “Đợi đã, ta sẽ bồi thường cho ngươi một chiếc cao cấp nhất.”

Nói xong, ánh mắt hắn liếc nhìn chiếc xe đồ đang chạy.

Chiếc xe này nghe nói có hạn chế về năm chiếc, giá bán cao tới một trăm triệu nhân dân tệ, Viên Lăng Mạn hắn là sẽ thích.

Giờ phút này, Chu Đồng rút cục từ trong khiếp sợ phản ứng lại, hắn cười cười nói với Dương Thiên: “Trước mắt, chỉ có ngươi là người duy nhất đến điểm cuối cùng, hơn nữa dưới tình huống xe báo hỏng, đem xe đẩy đến điểm cuối, quán quân không có lý do là của ngươi.”

Nói xong, hắn nhìn mọi người chung quanh một chút nói:
“Các người có dị nghị gì không?”

Mọi người nghe vậy mí mắt nhảy dựng, nào dám có dị nghị gì.

Thiếu niên trước mắt này quả thực quá hung tàn, đụng phải Dương Khải Lan Bác hơn một trăm lần, vốn đối phương nào có tấm thép phòng hộ, kết quả toàn bộ bị hỏng.

Hơn nữa khí lực của hắn siêu phàm, có thể kéo chiếc xe thể thao nặng đến một tấn rưỡi tới đích, thân thể nhỏ bé này của bọn họ, có thể còn chưa đủ để đối phương giày vò đã tan thành từng mảnh.

Mọi người đều không có ý nghĩa, Chu Đồng thấy vậy không khỏi cười nói: “Nếu thế, sao ta phán quyết vị tiểu huynh đệ này thắng lợi.”

Nói xong, đem tám mươi ức hoàn bích quy Triệu.

Sau đó, nhìn Dương Thiên có chút nghi hoặc nói: “Đúng rồi, Dương Khải đâu? Sẽ không chạy trốn nữa, hắn đánh cược nếu thua, vậy phải đem mặt mũi cho người.”

Dương Thiên cười nói: “Hắn đã cho!”

Chu Đồng ngăn người, không rõ ràng cho lắm.

Mà lúc này, Dương Thiên dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người, chỉ vào chiếc xe Lai Khổng Siêu bị vãi đỏ che chắn, hỏi: “Chiếc xe này là của ta, các người ra giá đi.”

Giá trị con người của hắn bây giờ là tám tỷ, chỉ cần hắn nghĩ, trên thế giới này thật đúng là không có quá nhiều thứ mà hắn không mua nổi.

Mọi người đầu tiên là sửng sốt, sau đó có người mở miệng nói: “Đây không phải là hàng bán, chỉ có đánh bại Xa Thần Hạng Bác, leo lên vị trí Xa Thần mới, mới có thể có được nó.

Dương Thiên nghe vậy, nhìn Hạng Bác với ánh mắt kỳ quái.

“Hắn? Các người xác định chỉ đơn giản như vậy?”

“Hỗn xược!”

“Cuồng vọng!”

Tất cả mọi người nghe vậy, nhao nhao giận dữ. Dương Thiên nói những lời này, đã coi như là chiến thư cùng với tất cả thủ hạ đua xe của bọn họ ở đây.

Chương 332 - Rốt cuộc kết thúc.

Trong sân, sắc mặt Hạng Bác cũng mang theo tức giận, Dương Thiên vừa rồi tuy rằng đích xác chạy tám trăm năm mươi bước, nhưng hắn chính là tiên bối tung hoành giới đua xe ngầm mười năm.

Bị một người mới sĩ nhục, làm sao có thể nguyện ý.

Hắn đứng ra quát: “Tiểu huynh đệ, đừng kiêu ngạo như vậy, ta tới cùng người thi đấu một trận, thắng, người đem chiếc Lai Khẳng Siêu kia chạy đi, thua, trước mặt mọi người giống ta xin lỗi.

Dương Thiên lắc đầu.

Hạng Bác cười lạnh nói. Như thế nào, cùng Xa Thần chân chính tỷ thí sợ rồi.

Dương Thiên nghe vậy lạnh nhạt mở miệng nói: “Ta lắc đầu là bởi vì người đã là bại tướng dưới tay ta, không cần tỷ thí.

Hạng Bác nghe vậy cuồng nộ. Tiểu tử, không nên quá càn rỡ, chúng ta khi nào thì tỷ thí qua?

Dương Thiên bình tĩnh nói. “Lúc trước ta lái một chiếc Santana 000, người lái xe Dodge thể thao cũng không đuổi kịp, người sẽ không quên chứ?”

Hạng Bác sùng sốt, tức giận nói: “Nực cười, Santana 000, loại xe rách nát cấp bậc này cũng...”

Nói tới đây, sắc mặt hắn biến đổi, tựa hồ nghĩ tới cái gì.

Lúc trước ở Giang Thành thời điểm, một chiếc cũ nát Santana 000 bảo đến hơn bốn trăm ba mươi dặm, đem hắn quảng mấy con phố.

Chẳng lẽ.....

Vừa nghĩ đến đây, Hạng Bác chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, không dám tin nói: “Chiếc xe cảnh sát kia là cậu lái.”

Dương Thiên gật đầu.

Hạng Bác gian nan lắc đầu nói. Không có khả năng, ta không tin, ta không tin sẽ là người.

Bị một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi đánh bại, trên mặt hắn không ánh sáng.

Mà mọi người thấy một màn này có chút ngây ngẩn cả người, tình huống gì? Hạng Bác sao lại kích động như vậy?

Dương Thiên lạnh nhạt nói: “Người đã tin vào cái chết, vậy ta sẽ đánh bại người một lần nữa là được.

Xe thể thao Mạt Gia Ni của Viên Lăng Mạn đã phé đi, hắn chỉ có thể lái xe thể thao Khoa Ni Tái Khắc của mình tới.

Mà chiếc xe thể thao màu xanh da trời dừng trước mặt Hạng Bác, hắn không thể bình tĩnh.

Không vì cái gì khác, chỉ vì lúc trước lần đầu tiên hắn lái Ferrari bị chiếc xe này hoàn toàn chèn ép thương tích đầy mình, cho nên mới mua xe thể thao Dodge, cũng có chuyện xưa bị một chiếc Santana 1000 nghiền nát.

Hắn điên cuồng xé tóc nói. “Tôi đã điều tra rồi, chiếc xe này bằng phẳng, có quan hệ gì với anh, anh làm sao có thể lái chiếc xe này?”

Lúc này Hoàng Yến tiến lên một bước nói: “Lộ Bình lúc trước sau khi thua cuộc thi Cửu Hoàn Sơn đã rời khỏi giới đua xe, chiếc Koenigseker này trước đó thuộc về Lộ Bình, nhưng hiện tại thuộc về thiếu niên trước mắt cậu.

Dương Thiên đạm mạc nói: “Lái xe gì không quan trọng, chính là lái Tiểu Áo Thác ta đều có thể nghiền ép người, người tin không?”

Nếu là lúc trước, Hạng Bác nhất định sẽ khịt mũi coi thường, nhưng hiện tại, hắn thật sự tin lời Dương Thiên.

Cho nên tất cả mọi người đang chờ mong nhìn Hạng Bác.

Hừ, chờ xuống xe thần xuất mã, tiểu tử này tuyệt đối chết chắc rồi.

Đã lâu không thấy Xa Thần ra tay, lúc trước hắn ở trên xe phong thái có thể không ai có thể vượt qua a.

Đúng vậy, đúng vậy, tiểu tử này hoàn toàn không biết sống chết, Xa Thần cũng dám không nhìn, quả thực đuôi vĩnh lên trời.

Tất cả mọi người đang chờ Hạng Bác ra tay, nhưng bây giờ chân Hạng Bác đều run rẩy.

Khi Dương Thiên Khoa Ni Tái Khắc lái tới thời điểm, hắn là thật sự không có tranh tài dũng khí.

Dương Thiên ngồi lên xe, cau mày nói: “Thế nào? Còn so hay không?”

Hạng Bác lau mồ hôi lạnh trên trán nói: “Không thể so, tôi nhận thua, cậu thắng.

Cái gì?

Tất cả mọi người choáng váng.

Tình huống gì vậy? “Một người sụp đổ, hắn trào phúng Dương Thiên vừa nói xong Hạng Bác liền đánh vào mặt hắn.

Còn có một người trực tiếp khóc lên.

“Tại sao? Vì sao không so sánh? Tại sao phải nhận thua, Hạng đại ca, anh là Xa Thần trong nước, nếu anh không ra tay, ai còn có thể giết nhục khí của tiểu tử này?”

Tiểu tử này thắng chúng ta sáu mươi ức, không cam lòng a.

Dương Thiên biết, Hạng Bác đã rụt rè với mình, không có dũng khí tái chiến.

Vì thế, hắn chỉ chỉ chiếc xe kia Laken chạy làn đường: “Chiếc xe này hiện tại có thể thuộc về ta sao?”

Hạng Bác lau mồ hôi lạnh, lấy ra một cái chìa khóa, đưa cho Dương Thiên nói: “Bây giờ nó thuộc về anh.

Dương Thiên gật đầu nhận lấy chìa khóa.

Có ít người thập phần chờ mong, chiếc này Laken siêu chạy giá trị đắt đỏ, coi như là bọn họ, cũng chưa từng thấy qua

Chân dung.

Bọn họ cũng tò mò chiếc xe thể thao cao cấp thế giới dưới vải đỏ này rốt cuộc trông như thế nào.

Nhưng mà, bọn họ vốn tưởng rằng Dương Thiên sẽ không kịp tự mình cởi vải đỏ ra.

Lại không nghĩ tới thiếu niên vung tay ném chìa khóa cho Viên Lăng Mạn.

Tiếp theo!

Hả?

Viên Lăng Mạn có chút ngây ngẩn cả người, cầm chìa khóa siêu tốc Lai Khẳng, không biết làm sao.

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Ta đem xe của ngươi lái phết đi, đây là bồi thường.

Ta đi!

Tất cả mọi người đều choáng váng, có cần thổ hào như vậy hay không.

Có ít người càng là không được hồi hận, đã quên trước đó liền đem chính mình cầm giá trị năm sáu ngàn vạn xe thể thao cho Dương Thiên mượn để cho hắn tùy tiện tạo.

Cái bồi thường này cũng không có ai có dũng khí cự tuyệt.

Viên Lăng Mạn tuy rằng cũng hưng phấn, nhưng sau đó vẫn lắc đầu nói: “Tôi không thể chấp nhận, chiếc xe thể thao này quá quý giá, có thể lấp đầy năm chiếc Pagani của tôi, cậu vẫn nên thu hồi đi.

Dương Thiên đạm mạc mở miệng: “Đồ ta đưa ra, chưa bao giờ thu hồi, ngươi nếu không muốn thì trực tiếp ném đi.

Viên Lăng Mạn:...

Nàng sống lớn như vậy, chưa bao giờ gặp qua người khí phách như Dương Thiên.

Mọi người nghe câu nói kia, giống như ngàn vạn con ngựa phác thảo chạy như bay trên đỉnh đầu.

Trong tràng có một nửa xinh đẹp nữ tử đôi mắt đẹp đều hiện lên dị sắc, hữu ý vô ý hướng về phía Dương Thiên bên này dựa vào.

Nếu leo lên vị này, vậy thật đúng là bay lên đầu cành biển thành phượng hoàng.

Nhưng mà, đối với những nữ tử ám tổng thu ba này, Dương Thiên căn bản không có liếc mắt một cái.

Viên Lăng Mạn đỏ bừng mặt, thấy Dương Thiên nghiêm túc, không khỏi bất đắc dĩ tiếp nhận.

Cô hưng phấn chạy tới trước mặt chiếc siêu xe Lai Khăng kia, vén vải đỏ lên.

Nhất thời một màn làm cho người ta kinh diễm xuất hiện.

Toàn bộ xe thể thao phẳng phát là một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ, thân xe đỏ rực, trục bánh xe màu đen, thiết kế hình giọt nước, hoàn mỹ, cảm giác khoa học kỹ thuật mười phần, nó không nhúc nhích, chỉ đặt ở nơi đó, cũng đã triển lộ ra sự cuồng dã của nó.

Tất cả mọi người đều biết, đến đường đua, nó tuyệt đối là đối thủ khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng.

Tất cả nữ nhân đều hưng phấn thét lên.

Chiếc xe thể thao này đừng nói tặng cho các nàng, coi như là cho các nàng lái một đoạn thời gian, để cho các nàng làm cái gì cũng được.

Mọi người nhao nhao đem ánh mắt hâm mộ ghen tị nhìn về phía Viên Lăng Mạn, chỉ than nàng thật sự là đụng phải đại vận.

Trong đó có một người là tay đua thực lực thứ ba sau Hạng Bắc Mạnh Triết, hẳn không hiểu vì sao Hạng Bắc không thi đấu, lại thật sự bị bạn gái oán giận không kiên nhẫn, không khỏi đôi mắt nóng bỏng nhìn Dương Thiên nói: “Tiểu tử, ngươi có dám đánh cược với ta một trận hay không? Để ta chạy trước một nửa toàn bộ hành trình, liền đánh cược chiếc Lai Khăng Siêu Bào này.

Dương Thiên liếc hắn một cái: “Không có tám mươi ức tiền đặt cược không xứng theo ta cược, chỉ cần ngươi móc nỏ, ta cho ngươi trước chạy toàn bộ hành trình bốn phần năm.”

Tê!

Mọi người nghe vậy, nhất thời cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

Bất quá nhớ tới vừa rồi Dương Thiên kia đuổi kịp phi cơ tốc độ xe, tất cả mọi người cũng liền thoải mái.

Thanh niên xếp hạng thứ ba nghe vậy sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

Tám mươi ức, hẳn toàn bộ tài sản đều không đến tám ức, cái này vượt qua gấp mười lần giá cả thượng nơi nào tiếp cận.

Giờ phút này đã kết thúc, tất cả mọi người không nghĩ tới sẽ là kết cục như vậy.

Vốn tưởng rằng Mạnh Triết trở thành Xa Thần mới, lại không nghĩ tới một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi lại trở thành một con hắc mã lớn nhất, hãm hại bọn họ sáu tỷ không nói, còn dọa cho Xa Thần Hạng Bắc mà bọn họ dựa vào nhất sợ tới mức không dám ra tay.

Dương Thiên nhìn về phía Trần Thành, vẻ mặt không nói gì.

Tiểu tử này từ đầu đến giờ, tựa hồ vẫn luôn hôn mê.

Hắn đem một luồng tiên nguyên phân ra tiến vào Trần Thành trong cơ thể, Trần Thành lúc này mới từ hôn mê trong tỉnh lại.

Trần Thành mơ hồ nhìn thoáng qua Dương Thiên nói: “Hiện tại tình huống thế nào rồi?”

Dương Thiên bình thản nói: “Đã kết thúc.

Hả?

Trần Thành mờ mịt hỏi: “Vậy người thắng hay thua? Tám tỷ kia có giữ được không?”

Dương Thiên nhìn Trần Thành một cái, tại đối phương chờ mong trong ánh mắt bình thản mở miệng nói: “Người đoán!”

Trần Thành:.....

Hai người lên xe, Dương Thiên không có dừng lại, một kỵ Tuyệt Trần!

Tất cả mọi người ở trong gió hỗn loạn.

Nhất là Chu Đồng.

Hắn vừa rồi đi lấy cúp đi, bởi vì xe ngầm thần đã ra đời, chính là Dương Thiên.

Nhưng trong chốc lát, nhân vật chính đã bỏ chạy.

Giải thưởng? Bây giờ còn mẹ nó trao giải cho ai?

Hạng Bác vẽ mặt cười khở, cuộc thi đua xe ngầm Thần Tranh Bá lần này, phỏng chừng là kỳ quái nhất trong nước.

Nguyên bản mỗi một lần Xa Thần đều được người tôn kính, được người sùng bái, mà lần này, bởi vì Dương Thiên đem bọn họ tất cả mọi người hố, hiện tại bọn họ đối với Dương Thiên chỉ có thật sâu oán niệm.

Có người hỏi: “Thằng nhóc này rốt cuộc bao nhiêu tuổi, không phải là lão quái vật chinh hình chứ, nếu không làm sao có thể trẻ như vậy đã có kỹ thuật lái xe cao siêu như vậy?”

Mà lúc này, trong góc Hoàng Yến nói ra một câu mọi người nghe vậy tất cả đều điên rồi.

Nó mới mười tám tuổi, ngay cả giấy phép lái xe cũng không có.

Chương 333 - Từ chối lời mời.

Về tới Giang Thành đã là ngày hôm sau, Dương Thiên hủy Dương Khải mặt, coi như là rốt cục hung hăng ra một ngụm ác khí kiếp trước.

Hắn lấy điện thoại ra, gọi điện thoại cho Dương Tuyết.

Đối phương ngược lại là rất nhanh kết nối, nhưng là nói ra câu nói đầu tiên, khiến cho Dương Thiên trán hiện lên một tia hắc tuyến.

“Dương Thiên, không cần chỉ học tập lại gọi điện thoại cho chị cậu làm gì?”

Dương Thiên đỡ trán, hắn hiện tại đã là giá trị con người tám tỷ, này lão tỷ cái gì cũng tốt, chính là coi thường hắn, cho rằng

hắn vẫn là đã từng cái kia há mồm liền tìm nàng đòi tiền đưa nhỏ kia.

Cuối cùng Dương Thiên giải thích nửa ngày, Dương Tuyết cũng không tin, trong khoảng thời gian này, Dương Tuyết không được hắn đồng ý, chuyển ba ngàn đồng trong thẻ của hắn.

Dương Thiên vẽ mặt bất đắc dĩ.

Hắn nói hắn có tám tỷ kết quả Dương Tuyết không tin còn nói hắn nằm mơ.

Cái này còn chưa tính, cuối cùng lại bị cái này tiểu tử tỷ tỷ thao thao bất tuyệt giáo huấn một trận, dẫn đến Dương Thiên thiếu chút nữa quên chính mình gọi điện thoại mấu chốt;

Hắn ngắt lời Dương Tuyết, thanh âm trầm thấp nghiêm túc nói: “Tỷ, ta báo thù cho tỷ.

Dương Tuyết sững sốt, sau đó hỏi: “Báo thù gì? Mỗi ngày tìm ta đòi tiền, người chính là cừu nhân của ta.

Thanh âm trong trẻo của nàng mang theo nụ cười, Dương Thiên nghe vậy thì cười khổ.

Một câu này nếu là kiếp trước đối với Dương Tuyết nói ra, nàng có lẽ trong lòng sẽ an ủi một ít, nhưng là hiện tại nàng hoàn toàn không có khái niệm gì.

Dương Thiên trầm mặc một lát, đời này sẽ không trình diễn bi kịch kiếp trước nữa, dưới sự che chở của hắn, người nhà của hắn đều sẽ bình an hạnh phúc sống sót.

Cho nên, Dương Thiên cũng không cùng Dương Tuyết giải thích cái gì.

Nghe được Dương Thiên ngữ khí không đúng, Dương Tuyết mang theo một tia lo lắng hỏi: “Tiểu tử, ngươi làm sao vậy?

Dương Thiên hốc mắt có chút đỏ bừng nói: “Không có gì, ta chỉ là muốn cho ngươi nghe được những lời này, chỉ cần ngươi nghe được, ta liền an tâm.”

Dương Tuyết nghe vậy cười khúc khích, cười mắng đầu óc hắn bị lừa dối.

Dương Thiên cũng cười, người tử tử này vẫn giống như kiếp trước.

Tuy rằng cuối cùng thời điểm hai tử đệ cơ khổ không nơi nương tựa nàng đối với mình rất tốt rất ôn nhu, nhưng hắc hoải niệm vẫn là tử tử hư hỏng động một chút là làm cho hắc khó xử, cuối cùng lại giả vờ làm bộ như không kiên nhẫn đến an ủi hắc.

Quả nhiên, cuối cùng, Dương Tuyết cười cười nói: “Tuy rằng ta không biết tiểu tử ngươi rốt cuộc vì ta báo thù gì, thế nhưng tốt xấu cũng là ngươi mấy năm nay tới một lần hảo tâm, cảm ơn, lão tử cũng không uổng công thương ngươi.”

Dương Thiên nghe được những lời này, lộ ra nụ cười.

Những lời này, hắc đợi ba trăm năm!

Cúp điện thoại, Dương Thiên ánh mắt vẫn là nhu hòa như vậy, kiếp trước hắc nợ tử tử quá nhiều, kiếp này hắc muốn đem toàn bộ thế giới đưa cho nàng, coi như bồi thường!

Hắc đã lên kế hoạch tốt hết thấy, mà tám tử kia tựa hồ ngay cả một nửa vốn khởi động cũng không đủ!

Về tới trường học, Dương Thiên đang muốn qua vài ngày bình thản sinh hoạt thời điểm, lại thấy cổng trường đứng một người.

Váy dài ren trắng nõn của nàng, thân hình tinh xảo lung linh, trên mái tóc dài như mực ngọc đính một cái vương miện bạch kim khéo léo, sợi tóc theo gió phiêu đảng, thổi xuống hai bên bả vai trắng ngà.

Dưới mái tóc dài tung bay là một khuôn mặt tuyệt mỹ tinh xảo như thủy tinh, ánh mặt trời chiếu lên mặt, xinh đẹp chói mắt như thủy ngân vỡ, đem mị lực tao nhã phát huy đến cực hạn.

Làn váy tinh tế điểm tuyết đầy chuông nhỏ, gió thổi qua liền leng keng rung động, tua rua màu tím nhạt theo gió vũ động. Đồng tử màu hồ phách sáng ngời, lông mi dài mà vênh, da thịt trắng nõn, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng bình tĩnh, giống như chuyện toàn thế giới đều không liên quan đến nàng.

Hương thơm trên người nàng kỳ dị mà độc đáo, vĩnh hằng, thuần túy, lạnh lẽo. Bông tai hình ngôi sao màu xanh băng trên

vành tai càng làm cho nàng tăng thêm một cỗ khí tức lạnh lẽo cực tuyệt người ngoài ngàn dặm.

Tất cả mọi người đều bị nàng hấp dẫn ánh mắt.

Một cái cao bởi vì nhìn nữ tử này, trực tiếp một đầu đụng vào trên cây.

Còn có hai bạn học nam nhìn một màn này trực tiếp đụng vào nhau, đầu rơi máu chảy.

Trong mọi người, đều xì xào bàn tán: “Trời ạ, tiểu tử tử này là ai vậy, xinh đẹp như vậy.

Một người si mê nói: “Không phải là mới tới lão sư a, ta đi, đáng người này cũng quá nóng nảy đi, ta muốn gọi điện thoại cho cha ta, coi như là cái này tiểu tử tử dạy lớp 10, ta cũng muốn đi lớp của nàng.”

Có người nghe vậy nhất thời im lặng nói: “Người thế nhưng là học sinh cấp ba a, đi lớp 10 thật sự thích hợp?”

Người nọ giống như bị ma giật mình: “Tôi mặc kệ, cho dù là chị này dạy trung học cơ sở, tôi cũng muốn đi theo.

Mọi người:...

Một nữ sinh kinh ngạc nói: “Thật kỳ quái a, nàng đều ở cửa đợi hai ngày, cũng không đi vào, tựa hồ không phải mới tới lão sư, mà giống như là đang đợi một người.”

Cô gái này dứt lời, tất cả mọi người oán hận nghiên rằng nghiên lợi, nhao nhao suy đoán rốt cuộc là ai làm cho mỹ nữ như thế khổ sở chờ đợi.

Dương Thiên thấy vậy một màn, trán lộ ra mồ hôi lạnh, vội vàng muốn từ cửa sau đi vào.

Nhưng lúc này đồng đội heo xuất hiện.

Ngô Ba đỉnh cái bụng bự hưng phấn hướng hắc phát tay kinh hỉ nói: “Dương Thiên, thật trùng hợp a, sững sờ ở chỗ này làm gì, đi một chút, cùng đi trong lớp.”

Hắc lớn giọng, sau khi hô lên ánh mắt mọi người đều quên mất.

Trong đó, tự nhiên là bao gồm vị kia quốc sắc thiên hương đại mỹ nữ.

Nàng thấy được Dương Thiên sau đó, trong đôi mắt đẹp hiện lên vẻ kinh hãi, hướng về Dương Thiên bên này đi tới.

Ngô Ba kẻ vai sát cánh với Dương Thiên, vốn chuyện trò vui vẻ, nhưng sau khi nhìn ánh mắt mọi người, nhất thời có chút ngạc nhiên.

Tình huống gì?

Hắn gãi gãi đầu không rõ nguyên do, nhưng là khi thấy được vị nào đỉnh cấp mỹ nữ hướng bọn họ bên này đi tới thời điểm, nhất thời ánh mắt sáng lên.

Ngô Ba hưng phấn nói: “Dương Thiên, mau nhìn a, mỹ nữ, có mỹ nữ a.

Dương Thiên đỡ trán thở dài nói: “Biết.

Ngô Ba lần nữa hưng phấn nói: “Trời ạ, Dương Thiên, ngươi mau nhìn a, nàng hướng ta đi tới, nàng có phải hay không coi trọng ta?”

Dương Thiên:.....

Hắn thật muốn nói với tiểu tử một câu, ngươi suy nghĩ nhiều rồi.

Ngô Ba cũng không biết cái này, hắn vội vàng lấy ra một khối gương nhỏ kích động nói: “Dương Thiên, mau giúp ta nhìn một chút a, ta hiện tại kiểu tóc có loạn hay không?”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Không cần nhìn.

Ngô Ba sửng sốt, hỏi: “Vì sao?

Dương Thiên nhìn thoáng qua vị mỹ nữ khuynh thành này im lặng nói: “Bởi vì nàng không phải tới tìm ngươi.

Ngô Ba nghe vậy nhất thời không vui, hắn hất mái tóc rồi bù ngạo nghễ nói: “Chê cười, ta đẹp trai như vậy hắn không phải tới tìm ta chẳng lẽ là tới tìm ngươi.

Dương Thiên đỡ trán, rốt cuộc là ai cho tiểu tử này tự tin?

Anh nhớ đến tình bạn, sau đó mở miệng nói: “Em không đi trêu chọc cô ấy, đây là hoa hồng có gai.

Ngô Ba cũng mặc kệ, hấn cho rằng Dương Thiên đây là đang ghen tị chính mình, vì vậy thấy mỹ nữ đi lên phía trước, vội vàng cột nhả đón chào: “Xin chào, nữ sĩ tôn kính, không biết ta có thể hay không nhưng cái gì có thể vì ngài cống hiến sức lực.....”

Hấn nói đến đây, chỉ thấy vị mỹ nữ xinh đẹp trước mắt này một cái tát đem hấn quạt bay.

Dương Thiên đối với việc này chỉ có thể vì Ngô Ba mặc niệm, hấn đều nói đối phương là hoa hồng có gai, tiểu tử này chính là không tin.

Nữ tử tựa hồ làm cái gì bé nhỏ không đáng kể việc nhỏ, cười khanh khách đi tới Dương Thiên trước mặt nói: “Dương Thiên, ngươi nhưng làm cho ta chờ thật khổ a.” “

Nghe trước mặt nữ tử u oán ngữ khí, Dương Thiên bất đắc dĩ cười nói: “Thủy Vi đội trưởng, ta cũng không có yêu cầu ngươi ở chỗ này chờ ta, huống hồ ta chỉ là đi nơi khác làm việc mà thôi, hiện tại vừa trở về, không phải cố ý trốn tránh ngươi.”

Thủy Vi tựa tiểu phi tiểu nói: “Nếu không phải trốn tránh ta, vậy vừa rồi vì sao thấy ta xoay người đâu.”

Dương Thiên sắc mặt có chút xấu hổ nói: “Cái này đợi lát nữa sẽ giải thích với ngươi hiện tại ta tò mò chính là lúc này ngươi không ở Thần Long tổ chạy đến nơi này làm gì?”

Nàng ôn hòa cười mở miệng nói: “Lần trước ngươi là bởi vì ta bị thương, ta đương nhiên là đến xem thương thế như thế nào, thuận tiện muốn mời ngươi ăn một bữa cơm, đến cảm tạ ân cứu mạng của ngươi.”

Dương Thiên ha hả cười nói: “Hảo ý tâm linh, ăn cơm liền không cần, ta còn cần đi học đâu, nếu không có việc gì, ngươi liền thích đi về trước đi.”

Thủy Vi nghe vậy tức giận răng bực cắn thắm, vì Dương Thiên, hôm nay hấn nhưng là cố ý trang điểm một chút, lại không nghĩ tới thiếu niên này lại không chút nào bắt vì sở động.

Điều quan trọng nhất là gì? Quan trọng nhất là đây là lần đầu tiên cô hẹn người khác phái ra ngoài hẹn hò ăn cơm, cô chủ

động, bị cự tuyệt gọn gàng như vậy.

Nàng mặt mang u oán nhìn Dương Thiên, chờ sau đó còn có chuyện quan trọng nhất tìm Dương Thiên thương lượng đây, hấn này trực tiếp cự tuyệt, vậy còn thể nào mở miệng.

Mà lúc này, tất cả mọi người thấy một màn này cũng đều choáng váng.

Dương Thiên lại đuổi tiểu tử tử trước mắt này đi?

Tôi đi, có làm không? Vị này chính là tuyệt thế đại mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành a! Bọn họ muốn liếm mặt nịnh bợ cũng không kịp đâu, không nghĩ tới Dương Thiên tùy hứng như vậy.

Ngô Ba vốn vẫn chú ý bên này, thấy Dương Thiên cự tuyệt, oa một tiếng liền khóc lên.

Quả thật là ứng với câu nói kia, không có so sánh sẽ không có thương tổn!

Chương 334 - Ghen tị.

Thủy Vi thu liễm bất mãn nói: "Được rồi Dương Thiên, không nào loạn với người, ta hiện tại là có việc muốn tìm người hỗ trợ.

Dương Thiên nhướng mày kiểng, hắn chỉ biết nữ đội trưởng xinh đẹp này tới đây không có chuyện tốt.

Nói một chút xem!

Hắn không có một lời đáp ứng, đôi phương mặc dù là một mỹ nữ, nhưng là lúc trước hắn đã nói qua, ngoại trừ sống chết trước mắt, hắn cự tuyệt vì Thần Long tổ hiệu lực ra tay!

Thủy Vi tay nhỏ lồi kéo đôi mắt đẹp của Dương Thiên chờ mong nói: "Ta muốn mời người đi Thần Long tổ làm huấn luyện viên, đem đám nhóc con trong đội chúng ta thao luyện một phen.

Dương Thiên cười mở miệng nói: "Bọn họ không phải đối với ta thập phần bất mãn sao? Làm sao có thể nghe ta?

Thủy Vi nhíu mày nói: "Bọn họ dám, ai dám không nghe lời anh, em khiến bọn họ chịu không nổi.

Dương Thiên gật đầu nói: "Không đi.

Thủy Vi có chút nóng nảy mắt hỏi: "Vì cái gì a, ta cho người đãi ngộ cao nhất, liền ngay cả ta cũng nghe người thế nào?"

Dương Thiên đạm mạc lắc đầu nói: "Quá nhàm chán, không muốn đi.

Đi thao luyện một đám gà mờ, không nhàm chán hơn đi học bao nhiêu.

Thủy Vi giậm chân ngọc nói: "Sao lại nhàm chán vậy, tổng giáo đầu Thần Long tổ chúng ta hạ lệnh tiến hành khảo hạch, ta sợ bọn họ sẽ bị nhúng chàm. Dương Thiên ta biết thực lực người không tầm thường, coi như tử giúp tử tử chuyện này được không? Sau khi chuyện thành tử tử không quên được điểm tốt của người.

Dương Thiên không chút dao động nói: "Lúc này người nên để cho bọn họ cố gắng huấn luyện mới đúng, có ta hay không ta tác dụng không lớn.

Thủy Vi nóng nảy nói: "Vậy người cũng nhất định đi." “

Dương Thiên khẽ nhú mày: “Nếu ta không đáp ứng thì sao?”

Thủy Vi cắn cắn môi đỏ mọng, ghé vào bên tai Dương Thiên nhẹ giọng nói: “Người nếu là không đáp ứng, ta liền ở trước mặt nhiều người như vậy gọi người đối với ta bội tình bạc nghĩa, người thấy thế nào?”

Khóe miệng Dương Thiên co quắp một chút, nói: “Người hẳn là sẽ không làm như vậy đúng không?”

Thủy Vi cười tủm tỉm nói: “Dương Thiên, độc ác nhất là lòng dạ đàn bà!”

Dương Thiên:...

Thủy Vi cười: “Trường học bên kia em đã giúp anh xin nghỉ, nói là nhờ anh hỗ trợ điều tra, là có thể được vinh dự sự tình, anh cứ yên tâm đi theo em đi.”

Dương Thiên bất đắc dĩ gật đầu.

Thủy Vi cũng đích xác không lừa dối hẳn, thật sự hẳn đưa tới khách sạn cấp sao.

Hai người gọi rất nhiều đồ ăn, một bữa cơm ăn rất thân mật.

Mọi người thấy một màn này đều ghen tị phát cuồng.

Vị đại mỹ nữ cấp bậc quốc sắc thiên hương này sẵn sóc tỉ mỉ, quả thực là lựa chọn tốt nhất cho bạn gái.

Nhìn Thủy Vi không ngừng gấp thức ăn cho hẳn, Dương Thiên cũng có chút không thích ứng.

Tại Thần Long tổ, vị này chính là đại danh đỉnh đỉnh bạo lực nữ Bá Vương Long, thập phần hung tàn.

Bằng không người gây bọn họ cũng sẽ không đối với nàng sợ hãi đến cái loại trình độ này.

Nhưng là, như thế nào đến trước mặt mình, ôn nhu giống như là mèo con, không ngừng ân cần hỏi han còn chưa tính, hơn nữa trà ngọt rót nước. Giống như là một tiểu nha hoàn đem hẳn hầu hạ rất đúng chỗ.

Mà một màn này tự nhiên là bị người ghen tị.

Khoảng cách bọn họ cái bàn cách đó không xa, năm sáu cái thân mặc xa xỉ thanh niên nhìn thấy một màn tựa như đánh đồ

bình dấm chua, trong miệng chua xót nói: “Ta đi, như vậy một cái đại mỹ nữ làm sao hầu hạ một cái học sinh tiểu học?”

Một người quét mắt nhìn Dương Thiên nói: “Nhìn hắn mặc đồng phục, hắn là học sinh trường Nhất Trung, phẩm vị gì vậy, đến nơi này lại mặc quần áo quê mùa như vậy.

Một người khác cũng mở miệng: “Cho dù là học sinh có tiền ăn mặc gọn gàng xinh đẹp, tiểu tử này xem ra cũng không có bối cảnh gì.

Một cái tóc ngắn nhả nhận thanh niên mở miệng: “Bất quá, vị mỹ nữ này thật đúng là mắt mù có thể coi trọng hắn, chúng ta ở đây mấy cái ai không mạnh hơn hắn.”

Một cái trên cổ tay mang theo Lao Lực Sĩ thiếu niên châm biếm nói: “Làm không tốt, hắn vẫn là lần đầu tiên tại cái này sang trọng nhà hàng ăn cơm. người xem hắn tướng ăn, chắc chắc!”

Bọn họ lại không biết, nhìn Thủy Vi cái kia lửa nóng đôi mắt, Dương Thiên là vì tránh cho xấu hổ, lúc này mới cúi đầu vẫn ăn cơm.

Trong mấy người, thiếu niên nhả nhận tóc ngắn kia ánh mắt nhìn về phía thiếu niên mặt mày tuấn lãng ngồi vững vàng ở vị trí thứ nhất nói: “Địch Kiệt đại ca, người xem cô gái bên kia bộ dạng thế nào?

Địch Kiệt sau khi nhìn thấy dung nhan Thủy Vi, trên mặt cũng mang theo vẻ si mê, loại đại mỹ nữ cấp bậc này cũng không thấy nhiều a.

Hắn gật đầu nói: Nếu cô ấy tự nguyện đến thì đến, không tự nguyện thì thôi, chúng ta không cần không ép buộc, nói với cô ấy mọi người thuần túy kết giao bằng hữu mà thôi.

Thiếu niên nhả nhận tóc ngắn nghe vậy cười hắc hắc nói: “Vẫn là Địch Kiệt đại ca hiểu được đau lòng nữ nhân.

Mọi người cũng đều cười ha ha.

Thiếu niên nhả nhận tóc ngắn đứng dậy, nghênh ngang đi tới bàn Dương Thiên.

Dương Thiên Dư Quang nhìn thấy một màn này, không khỏi thở dài một tiếng.

Thật sự là phiền toái, chỉ cần có mỹ nữ, bên người luôn có ruồi bọ vờn quanh.

Nghĩ tới đây, Dương Thiên nhìn thoáng qua Thủy Vi.

Thủy Vi mặt mang ý cười, bất quá vẫn u oán buông tay, tỏ vẻ điều này cũng không trách nàng.

Nhìn Dương Thiên vẻ mặt bất đắc dĩ, Thủy Vi ở bên tai hắc thấp giọng nói: “Khanh khách, cùng mỹ nữ ăn cơm người nhất định phải gánh vác thân phận hộ hoa sứ giả.

Dương Thiên nghe vậy vẻ mặt không nói gì.

Còn hộ hoa sứ giả? Hắc nếu là hộ hoa sứ giả, hộ cũng là thực nhân hoa.

Thủy Vi thân là ám kinh đỉnh phong cảnh giới, cho dù không có hắc, toàn bộ Giang Thành có thể cũng không người có thể ngăn cản nữ tử này.

Nàng một người không cần bất kỳ vũ khí gì, tại Giang Thành giết cái bầy vào bầy ra cái kia hoàn toàn không thành vấn đề.

Miễn là không sử dụng xe tăng, trực thăng, loại vũ khí nhiệt lớn này. Không thể làm gì được cô ấy.

Thiếu niên nhả nhấc tóc ngắn sau khi tới, trên mặt mang theo ngạo khí cao cao tại thượng mở miệng nói: “Này, tiểu tử, Kiệt thiếu chúng ta muốn mời bạn gái ngươi cùng nhau ăn một bữa cơm, tiểu tử ngươi ở đây chờ.

Nói xong lời này, hắc cũng không có gặp Dương Thiên thường kỳ nữa, mà là đem ánh mắt nhìn về phía Thủy Vi, mặt mang như mộc xuân phong mỉm cười nói: “Mỹ nữ, đi thôi, đến bàn của chúng ta, muốn ăn cái gì cứ việc gọi, chúng ta cũng sẽ không động thủ động chân với ngươi, Kiệt thiếu nói, chỉ là muốn cùng ngươi kết giao bằng hữu.” “

Thủy Vi nghe vậy che cái miệng nhỏ nhắn, liếc mắt nhìn Dương Thiên nói: “Có thể là có thể, nhưng anh phải hỏi bạn trai em rốt cuộc có nguyện ý hay không.

Thiếu niên nhả nhấc tóc ngắn nghe vậy ngẩn người, hỏi: “Hắc không phải đồng ý sao?

Thủy Vi quynh rũ cùi, nói: “Vay người có thấy hấn gặt đầu không?”

Thiếu niên nhả nhận tóc ngắn nghiêm túc suy nghĩ một chút, thật đúng là không có, vì thế liền lắc đầu.

Vay em có nghe thấy anh ta nói hai chữ nguyện ý không?

Thiếu niên nhả nhận tóc ngắn vẫn lắc đầu.

Thủy Vi trên mặt mỉm cười buông tay nói: “Cái này không phải xong rồi, hấn nếu không có đồng ý, ta đây làm bạn gái của hấn tự nhiên nhất định là không có khả năng cùng người cùng đi qua a, nếu không, bạn trai ta nếu là ghen tị không cần ta làm sao bây giờ?”

Dương Thiên:...

Thiếu niên nhả nhận tóc ngắn, nghĩ có lý.

Vì thế lần nữa sai khiến Dương Thiên Di: “Này, nhóc con, cậu mau đồng ý đi, Kiệt thiếu đang chờ ở đó, trưng dụng bạn gái cậu Bán Đề Na, sau đó sẽ cho cậu 1000 tệ.

Dương Thiên thật sự không muốn cùng loại người này giao tiếp, trực tiếp móc ra 1 vạn quăng ở trên mặt của hấn nói: “Cho người một vạn, cầm cút.”

Một đoạn văn, thập phần đơn giản, nhưng lại làm cho thiếu niên nhả nhận tóc ngắn giận không thể vạch trần.

Trong nhà của hấn tốt xấu là giá trị con người mấy chục triệu, làm sao có thể coi trọng Dương Thiên lấy một vạn đồng tiền.

Huống hồ, tiền này là nện ở trên mặt hấn, đối với hấn mà nói, quả thực là trần trụi nhục nhã.

Hấn hung hăng nói: “Tiểu tử, người dám.....

Thiếu niên nhả nhận tóc ngắn còn chưa nói xong, Dương Thiên nhíu mày, trực tiếp cầm lấy lau nước nóng hổi hất lên mặt hấn.

Thanh âm hấn ậm ọc như đao: “Nếu không cút, tay lưu lại!

Tóc ngắn nhả nhận thiếu niên khí sắc mặt lúc xanh lúc trắng, vốn định nói vài câu tàn nhẫn, nhưng là cảm nhận được trên

người thiếu niên kia tản mát ra cường đại khí thế, làm cho hắn cảm giác bối ngỡ.

Hắn ở trên người phụ thân mình cảm nhận được, đây là khí tức của thượng vị giả.

Mà trên người thiếu niên trước mắt tản mát ra khí tức thế nhưng vượt qua phụ thân hắn.

Bất quá cho dù như thế, tóc ngắn nhả nhận thiếu niên cũng có tự tin để cho tiểu tử này trả giá thật lớn.

Bởi vì phía sau hắn có Dịch Kiệt làm chỗ dựa.

Mà gia đình Dịch Kiệt ở Giang Thành là tồn tại ghê gớm a.

Vì thế, thanh niên nhả nhận tóc ngắn hừ một tiếng nói: “Đây là người tự tìm, chờ một chút! Hy vọng người còn có thể kiên cường như bây giờ.

Dương Thiên không để ý tới đối phương, hắn vì Phá Thiên Tiên Đế, bóp chết hắn không cần bóp chết con kiến.

Thủy Vi si mê nhìn Dương Thiên nói: “Bạn trai, anh thật lợi hại! Em rất sùng bái.

Dương Thiên nghe vậy khóe miệng co rúm một chút không có trả lời, cái này bạo lực nữ bạo chúa long cũng không biết hôm nay rút cái gì phong, vậy mà thích gọi hắn bạn trai, cái này nếu là bị Thần Long tổ đám kia thắng nhãi con nhóm biết, không biết bọn họ sẽ là biểu tình gì.

Chương 335 - Ai cuồng vọng hơn ai.

Thủy Vi nếu là biết Dương Thiên ý nghĩ, khẳng định không cho là đúng.

Cô không biết từ lúc nào, bắt đầu mê luyến Dương Thiên.

Hoặc là lúc trước ở trước mặt nàng sử dụng lực đạo 1 vạn cân đánh xuyên qua máy kiểm tra lực lượng kia.

Hoặc là ở trước mặt nàng ngưng tụ 60 mét kiếm khí, đem đám người Đông Doanh kia chém đến khóc cha gọi mẹ.

Có lẽ là một mình đối mặt với hai vị thượng nhân cấp bậc cường đại tồn tại, vì nàng giận dữ vì hồng nhan đem hai vị thượng nhân cường đại triệt để gạt bỏ.

Dù sao mặc kệ thế nào, nàng mặc dù là Âm Kính đỉnh phong, thu thập đám này đại thiếu gia là vài phút sự tình, nhưng là nàng luôn muốn ỷ lại Dương Thiên.

Có hẳn ở đây, tựa hồ hết thảy khó khăn đều không phải là khó khăn, loại cảm giác an toàn kỳ diệu này Thủy Vi sống hai mươi bốn tuổi chưa từng thể nghiệm được.

Nhìn trong đôi mắt đẹp lóe ra ngôi sao nhỏ mù quáng sùng bái hẳn Thủy Vi, Dương Thiên có chút hoàn toàn không nói gì.

Mặt khác, thiếu niên nhã nhặn tóc ngắn kia lau nước trà trên mặt, oán hận mắng: “Kiệt thiếu, tiểu tử kia quá không biết tốt xấu, ta hảo tâm mời bọn họ tới cùng nhau ăn cơm, nói là cùng ngài kết giao bằng hữu, mỹ nữ kia đều đồng ý, nhưng tiểu tử kia lại ngang ngược ngăn cản, chẳng những cự tuyệt, còn lấy tiền đập mặt ta, giới nước trà cho ta, còn nói chúng ta ai dám quấy rầy hắn nữa, liền chặt đứt một cánh tay của chúng ta.

Cái gì?

Cuồng vọng!

Một đám đại thiếu gia sau khi nghe vậy, giận không thể vạch trần.

Bọn họ ở trong giới thượng lưu Giang Thành này, đây chính là nhân vật có uy tín có mặt mũi, đều là không phú thì quý, nhất là Địch Kiệt ngồi trên nhất, đó là con một của con trai gánh vác Giang Thành Địch Hoàn.

Hiện nay, ở Giang Thành, địa bàn của hắn, thậm chí có người dám không nể mặt hắn, còn tuyên bố chặt đứt cánh tay bọn họ.

Quả thực cuồng đến tận trời.

Địch Kiệt thần sắc âm trầm, đột nhiên vỗ bàn đứng dậy, giận dữ nói: “Ta muốn xem hắn có dám chặt đứt một cánh tay ta hay không.

Nói xong đoàn người trùng trùng điệp điệp đi về phía Dương Thiên.

Thủy Vi cười dịu dàng, ghé vào bên tai Dương Thiên thở dài nói: “Dương Thiên, người hình như có phiền toái.

Dương Thiên nghe vậy tròn trắng mắt nói: “Phiền toái còn không phải do người gây ra.

Thủy Vi lộ ra vẻ mặt Sở Sở đáng thương nhìn Dương Thiên nói: “Người sao có thể nói như vậy, bộ dạng xinh đẹp cũng không phải lỗi của ta?”

Vậy chẳng lẽ là lỗi của ta?

Dương Thiên vẻ mặt không nói gì.

Lúc này, một đám đại thiếu gia cũng đến Dương Thiên cái bàn này, cầm đầu Địch Kiệt thần sắc không tốt nhìn Dương Thiên âm lãnh nói: “Bằng hữu, nghe vừa rồi người nói, chúng ta ai tới liền đoạn ai cánh tay?”

Dương Thiên nghe vậy, trong lòng rõ ràng, là cái kia tóc ngắn nhả nhặn thiếu niên thêm mắm dặm muối, cố ý cùng hắn kéo cừu hận.

Bất quá hắn cũng lười giải thích cái gì.

Coi như là nói, đám người này có thể làm gì được Phá Thiên Tiên Đế hắn?

Thiếu niên nhả nhặn tóc ngắn kia sợ Dương Thiên phá đài của hắn, không khỏi quát: “Làm sao vậy tiểu tử, người vừa rồi không phải rất kiêu ngạo sao?”

Dương Thiên nghe vậy mí mắt cũng không nâng, hoàn toàn không nhìn mấy người.

Hắn nhìn thoáng qua Thủy Vi bình thản nói: “Ăn xong chưa?”

Thủy Vi cười gật đầu.

Dương Thiên mở miệng: “Ăn xong thì đi, có bầy ruồi ở đây, thật sự là quấy nhiễu khẩu vị người ta.

Người nói cái gì?

Một vị đại thiếu gia nghe vậy gân xanh trên trán lộ ra, sắc mặt xanh mét, phần nộ chỉ vào Dương Thiên.

Dương Thiên từ đầu tới cuối đều không nhìn mấy người này.
Bọn họ còn chưa có tư cách cùng mình có bất kỳ giao tiếp nào.

Thủy Vi mỉm cười kéo Dương Thiên cánh tay, nàng liền thích thiếu niên này bá đạo cao ngạo đáng vẻ.

Mấy cái đại hiếm thấy này càng thêm phần nộ, cái kia tóc ngắn nhả nhận thiếu niên thấy vậy không khỏi phần nộ tiến lên đem Dương Thiên đường cho ngăn cản.

Lần này có Địch Kiệt làm chỗ dựa, ở Giang Thành hẳn hoàn toàn có thể đi ngang.

Hắn chỉ vào Dương Thiên cái mũi, nói: “Tiểu tử, gây chuyện người còn muốn đi?”

Lúc này, động tĩnh bên này nhất thời khiến cho mọi người chú ý.

Mọi người nhìn thấy thiếu niên nhả nhận tóc ngắn kia, nhất thời kinh ngạc nói. “Vị này đại thiếu gia không phải Giang Thành Tề gia Tề Việt đại thiếu sao? mặt khác tiểu tử kia là ai a, cũng dám cùng Tề đại thiếu khiêu chiến?”

Một người khác lắc đầu nói: “Đại thiếu gia của gia tộc đứng đầu Giang Thành ta đều biết, tiểu tử mặc đồng phục học sinh kia, không có ở đây.

Một trung niên nhân sâu kín nói: “Xem ra tiểu tử này có phiên toái, Tề đại thiếu gia cũng không dễ chọc, hơn nữa thập phần mang thù!”

Cũng có người nhìn đám người Địch Kiệt nhất thời kinh hô mở miệng: “Giang thành đỉnh cấp đại thiếu đều tụ ở chỗ này, tiểu tử này đắc tội bọn họ, nhất định phải chặt tay chặt chân.”

Trung niên nhân kia thở dài nói: “Xem ra, hiện tại duy nhất có thể xong việc chỉ có tiểu tử này cho Tề đại thiếu quỳ xuống xin lỗi, mới...”

Nhưng mà, hắn vừa nói tới đây, chỉ thấy thiếu niên giương mí mắt nhìn Tề Việt nói: “Nghe qua một câu sao?”

Cái gì?

Tề Việt có chút ngây ngẩn cả người.

Chó ngoan không cản đường!

Thiếu niên nói xong, toàn trường tĩnh mịch.

Trong sân châm rơi có thể nghe thấy, không chỉ có mọi người, ngay cả Địch Kiệt và đại thiếu gia nghe vậy cũng khó có thể tin nhìn Dương Thiên.

Hắn dám.....

Nơi này năm sáu vị Giang Thành đỉnh cấp đại thiếu gia áp trận, Tề Việt trong nhà cũng thập phần có năng lượng, tiểu tử này cũng dám nói như vậy hắn.

Điên rồi, thật sự là điên rồi!

Người trung niên kia ánh mắt đại ra nhìn Dương Thiên, tiểu tử này rốt cuộc có biết hắn đang làm cái gì hay không?

Trong đám người, một người âm dương quái khí nói: “Nhìn đi, ta dám đánh cuộc, không ra mười phút, tiểu tử này sẽ giống một con chó như vậy đối với Tề Việt đại thiếu vầy đuôi xin thương.”

Đám đại thiếu gia Giang Thành đều là đoàn kết, tiểu tử này đắc tội một người, chẳng khác nào đắc tội cả giới thượng lưu.

Ai. Giang Thành lớn như vậy, cũng không có chỗ dung thân cho hắn.

Không ngừng có người tiếc hận.

Tề Việt sắc mặt âm trầm nhú mày nói: “Tiểu tử, quỳ xuống xin lỗi ta, có lẽ ta cao hứng có thể bỏ qua cho ngươi.

Dương Thiên nhướng mày kiêu lạnh nhạt mở miệng: “Ta vừa rồi đã nói gì với ngươi?

Tề Việt sừng sốt, quát: “Ngươi cái này thấp hơn một bậc đồ vật nói, ta làm sao...”

Dương Thiên không đợi hắn nói hết lời, đôi mắt nổi lên một đạo hàn quang.

Nếu không nhớ rõ, ta sẽ giúp ngươi nhớ lại!

Nói xong, thân thể khẽ động, người biến mất không thấy.

Mọi người đang kinh ngạc, chỉ thấy Dương Thiên xuất hiện trước mặt Tề Việt.

Hắn nắm cánh tay Tề Việt, đột nhiên gấp lại!

Răng rắc!

Một đạo thanh âm làm cho người ta sởn gai ốc vang lên.

“Ta nói rồi, còn dám quấy rầy ta, ta liền chặt đứt một tay của ngươi!”

Tề!

Trong tràng tất cả mọi người ngược lại hít một ngụm khí lạnh, đây chính là Tề gia đại thiếu, thiếu niên này sao dám...

Nhìn Tề Việt nằm trên mặt đất ôm cánh tay không ngừng kêu thảm thiết, trán mọi người đều toát ra một tia mồ hôi lạnh.

Sự tình sắp phát sinh rồi!

Địch Kiệt cũng khó có thể tin nhìn Dương Thiên, đại thiếu gia cao cấp nhất Giang Thành bọn họ lại bị Dương Thiên phé đi một cánh tay, hắn chẳng lẽ không biết kế tiếp sắp sửa đối mặt với cái gì sao?

Những người có quan hệ tốt với Tề Việt đều tức giận nói:
“Tiểu tử, ngươi muốn chết.

Nói xong, tất cả đều vọt lên.

Dương Thiên hừ lạnh một tiếng, một cái đôi mắt xuống, hắn vỗ vỗ trên bàn tay tro bụi.

Vừa rồi đánh nhau làm cho người ta hoa cả mắt, mọi người còn chưa kịp phản ứng, bốn năm cái đại thiếu gia đã nằm trên mặt đất không ngừng kêu thảm thiết.

Cánh tay bọn họ toàn bộ vụn vụn, trán đau đến mồ hôi lạnh không ngừng, sắc mặt vụn vụn.

Lòng mọi người đều lạnh đi một nửa.

Thiếu niên đây là muốn cùng toàn bộ Giang Thành là địch a.

Dương Thiên bình tĩnh nhìn Địch Kiệt một cái nói: “Ngươi cũng muốn động thủ?

Địch Kiệt sợ tới mức chân mềm nhũn, tê liệt ngồi dưới đất, đôi mắt lộ vẻ sợ hãi.

Dương Thiên khinh thường giễu cợt nói: “So với phụ thân ngươi, ngươi kém không phải một chút xíu.

Địch Kiệt nghe vậy, không dám nói gì.

Ý tứ trong lời này của thiếu niên, hẳn biết phụ thân của mình a.

Nghĩ tới đây, vẻ sợ hãi trong mắt hắn càng thêm nồng đậm.

Hắn rốt cuộc là thân phận gì?

Dương Thiên nhìn Tiểu Doanh Doanh đứng ở một bên xem kịch Thủy Vi, trợn trắng mắt nói: “Đi thôi, còn thất thần làm gì?

Thủy Vi vũ mị cười nói: “Ta đây không phải cho ngươi một cái anh hùng cứu mỹ nhân cơ hội sao?”

Dương Thiên trầm mặc không nói lời nào, hắn cứu cũng không phải là đẹp, mà là bạo lực nữ bạo chúa long.

Hai người đang muốn đi, nhưng Tề Việt nằm dưới đất cả giận nói: - Đồ khốn kiếp, mày không được đi, tao đã báo cho cha tao biết, mày dám chặt tay tao, hỏi mày có dám ở lại không?

Còn có một đại thiếu gia cũng kêu thảm lấy di động ra nói: “Cha, con bị người ta chặt đứt một tay, cha mau tới đây đi.

Mấy người còn lại, cũng nhao nhao lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại.

Trong điện thoại mỗi người đều là đại nhân vật, tại Giang Thành dậm chân đều có thể động đất đại nhân vật.

Năm sáu cuộc điện thoại sau khi gọi đi, tất cả mọi người sống lưng đều phát lạnh.

Tiểu tử này đắc tội Giang Thành sở hữu đỉnh cấp đại thiếu, thấp nhất không hèn, cao nhất khả năng muốn tử hình a.

Mà lúc này tinh cấp khách sạn quản lý nghe được tin tức đi tới, khi thấy được một màn như vậy, sợ tới mức chân mềm nhũn quỳ trên mặt đất.

Giang Thành cao cấp nhất đại thiếu gia tại trong tiệm của hắn chặt tay chặt chân, hơn nữa chờ xuống tất cả đại nhân vật đều

sẽ lại đây, này nếu là điều tra xuống, không thấy người khởi xướng, hẳn khó chối tội a.

Nghĩ tới đây, mí mắt hắn trợn lên, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh.

Thấy Dương Thiên và Thủy Vi đang tính tiền, quản lý nhanh chóng tiến lên nói: “Tiên sinh nữ sĩ tôn kính, bữa cơm này tôi tới mời, nhưng ngài không thể lừa tôi như vậy, nếu ngài đi, cửa hàng nhỏ này của chúng tôi sẽ phải thừa nhận lửa giận của mấy nhà bọn họ, chúng tôi tổng cộng hơn trăm người, hoàn toàn dựa vào nó mà ăn cơm.

Nhìn phía sau hắn mấy cái tiểu phục vụ kia thần sắc đau thương, Dương Thiên bình tĩnh nói: “Có thể, một người làm việc một người đương, ta ở đây chờ bọn họ!”

Nói xong, lấy ghế dựa ra, ngồi ở giữa đại sảnh.

Điên cuồng!

Chương 336 -

Mọi người đối với Dương Thiên quả thực bội phục sát đất.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là sau khi tất cả đại nhân vật ở Giang Thành đến, hắn còn có thể trấn định tự nhiên.

Tất cả mọi người nhìn về phía Dương Thiên bên người vị mỹ nữ kia, cũng chính là Thủy Vi.

Vốn tưởng rằng nàng sẽ biết trời cao đất rộng, lại không nghĩ tới nữ nhân này dĩ nhiên so với tiểu tử kia còn tâm lớn hơn.

Thấy có hai đại thiếu gia không phục, nhẹ thì quyền đâm cước đá, nặng thì cầm cái đĩa đập.

Đám đại thiếu gia này mặt mũi bầm dập, không ngừng râm rì, vốn kêu gào vô cùng lợi hại, nhưng hiện tại đều nhanh chóng rút đầu vào trong bụng.

Hơn nữa, Thủy Vi vừa đập vừa hỏi bọn họ có phải muốn ngâm mình hay không, chúng đại thiếu gia vô luận trả lời như thế

nào, cũng tránh không được một trận đánh đập tàn nhẫn, ngắn ngủi ba phút, đánh bọn họ không có tính tình.

Mọi người vốn tưởng rằng nàng sẽ buông tha Địch Kiệt, dù sao, người ta chính là con trai của Địch Hoàn, người đứng đầu Giang Thành.

Thế nhưng không nghĩ tới, vị đệ nhất thiếu gia này trở thành đối tượng chiếu cố trọng điểm của Thủy Vi, nàng hung hăng tát Địch Kiệt một cái cười lạnh nói: “Để cho ta cùng người ăn cơm? Người hỏi xem lão tử người có năng lực này hay không? Vật nhỏ còn chưa mọc đủ lông lại dám đùa giỡn lão nương, hôm nay lão nương đánh người, cha người còn phải cho ta một cái công đạo.

Mọi người:.....

Bọn họ sắp điên rồi, đánh con trai của người đứng đầu Giang Thành, còn bảo người đứng đầu cho cô một câu trả lời thỏa đáng. Đây quả thực không có thiên lý.

Dương Thiên thấy vậy cũng là vẻ mặt hắc tuyến.

Nữ Bá Vương Long tổ Thần Long quả nhiên không phải nhân vật dễ chọc.

Một lát sau, một chiếc BMW 6 liền dừng ở cái này tinh cấp khách sạn bên cạnh, từ bên trong đi xuống một vị quyền cao chức trọng Giang Thành đại lão.

Hắn âu phục giày da, trên mặt mang theo vẻ ôn trọng, bên người có hai vị bảo tiêu thân hình cao lớn cường tráng.

Mọi người sau khi thấy vậy lập tức kinh hô: “Tề Sơn, Giang Thành đại lão, Tề Việt phụ thân, hắn vậy mà tự mình tới.”

Thảm rồi thảm rồi, tiểu tử này sắp thảm rồi.

Mọi người mau lui về phía sau, nghe nói Tề Sơn đã mời hai đại cao thủ với giá cao, vô cùng uy mãnh, chúng ta mau lui về phía sau đừng làm tổn thương người vô tội. “

Người này dứt lời, Dương Thiên phạm vi mười mét, không có một bóng người, vậy xem quần chúng trốn ở hơn mười mét nhìn.

Tề Việt nhìn thấy phụ thân của mình là rốt cục tới, không khỏi kích động lệ nóng doanh tròn, hấn giầy dựa đứng dậy chạy tới trước mặt Tề Sơn khóc rờn nói: “Phụ thân, phụ thân ngài rốt cục tới cứu con.

Nhìn bộ dáng mặt bầm dập xông lên, hai vị bảo tiêu nhanh chóng tiến lên ngăn cản hấn.

Tề Sơn nhíu mày nói: “Người là ai?”

Tề Việt nghe vậy, nhất thời khóc càng lớn tiếng hơn: “Cha, con là con của cha, con bị bọn họ đánh thành như vậy.

Thủy Vi nghe vậy, cười khúc khích.

Dương Thiên đối với nàng trợn trắng mắt, đem người ta đánh phụ thân đều nhận không ra, nàng còn có mặt mũi cười.

Tề Sơn sau khi nghiêm túc phân biệt, nhất thời tức sùi bọt mép nói: “Ai đánh, đứng ra cho ta, ta ngược lại muốn nhìn xem, Giang Thành rốt cuộc ai có lá gan lớn như vậy.

Thanh âm hấn nổi giận khôn cùng, đôi mắt đều sung huyết.

Tề Việt là nhi tử duy nhất của hấn, hấn già mới có con, ngày thường là kiêu sinh quái dưỡng, nơi đó từng bị tra tấn phi nhân như vậy.

Hấn nhất định phải bắt đối phương trả giá.

Tề Sơn nhìn chung quanh mọi người một vòng, phát hiện tất cả mọi người đều cúi đầu, không dám nhìn ánh mắt của hấn.

Mà lúc này, một đạo thanh âm trong trẻo vang vọng khách sạn cấp sao.

Chữ tuy rằng không nhiều lắm, nhưng lại tràn ngập cuồng ngạo.

Là tôi đánh!

Tất cả mọi người hít một ngụm khí lạnh, tiểu tử này thật đúng là dám thừa nhận a.

Tề Sơn chăm chú nhìn, dĩ nhiên là một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, hơn nữa còn mặc đồng phục học sinh.

Hấn sắc mặt vắn vẹo tiến lên nói: “Tốt, hôm nay ta mặc kệ nguyên nhân gì, người dám đánh con ta, ta sẽ cho người...”

Tề Sơn nói tới đây, cũng thấy rõ dung mạo của Dương Thiên. Cảm xúc phần nộ dừng lại, hai chân cũng không biết đi, chân mềm nhũn trực tiếp quỳ trên mặt đất.

Mà phía trước của hắn, chính là vững như Thái Sơn ngồi Dương Thiên.

Tình huống gì?

Tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, ánh mắt nhìn về phía quản lý kia.

“Sàn nhà anh trơn quá phải không?”

“Quản lý, ta khuyên ngươi, ngươi vẫn là chạy trốn đi, Tề Sơn người này rất không nói đạo lý, tại nhà các ngươi bị trượt chân, hơn nữa còn là quỳ, quan trọng nhất là quỳ ở hắn cừu nhân trước mặt, ngươi xong đời.”

Quản lý kia vẻ mặt ủy khuất nói: “Đây chính là sàn nhà chống trượt a, người bình thường sẽ không dễ dàng trượt chân, như thế nào trách ta đến đây.”

Không chỉ có mọi người, ngay cả mấy cái đại hiệp thấy kia đều choáng váng.

Không cẩn thận trượt chân người ngược lại là nhanh chóng đứng lên, quỳ xuống cho cừu nhân là có ý gì a, này quá mất mặt đi.

Nhất là Tề Việt, cảm giác mình đã không còn mặt mũi để sống.

Trong sân, Tề Sơn là mồ hôi lạnh không ngừng, hắn cũng nhớ tới, nhưng là hiện tại đi đứng như nhũn ra căn bản không dậy nổi.

Vị trước mắt này, là Tần lão Giang Thành Tần gia đều cung kính gọi Dương tiên sinh một tiếng.

Mà hắn, cùng Tần gia so sánh, kém mười vạn tám ngàn dặm, ở trước mặt vị thiếu niên này cũng liền càng thêm không đáng nhắc tới.

Tề Sơn sắc mặt trắng bệch cung kính nói: “Dương tiên sinh? Sao lại là ngài?”

Dương Thiên cũng có chút kinh ngạc, hỏi: “Người biết ta?”

Tề Sơn lau mồ hôi lạnh, gượng cười nói: “Tôi là Tiểu Tề, lần trước mời rượu ngài, ngài có thể có chút ấn tượng.”

Dương Thiên nhíu mày suy tư một hồi, sau đó giật mình.

Lúc trước Tần lão làm chủ, mời tất cả đại nhân vật có uy tín ở Giang Thành trình diện, mà người trước mắt này, là người trong đó coi như thu hút.

Dương Thiên như cười như không nhìn hắn nói. Người đã biết ta, vậy người xem việc này xử lý như thế nào?

Tề Sơn lau mồ hôi lạnh trên trán nói: “Dương tiên sinh, ngài chờ một chút, tôi dặn dò ngài.”

Nói xong, đi tới trước mặt con trai mình.

Tề Việt đôi mắt oán hận nói: “Phụ thân, ta muốn tiểu tử này trả giá thật lớn, người nhất định phải...”

Hắn còn chưa nói xong, một cái tát trực tiếp tát vào mặt hắn, chỉ thấy người cha bình thường hòa ái dễ gần này nổi giận nói: “Đồ khốn kiếp, còn không mau đi xin lỗi Dương tiên sinh.”

Tề Việt kinh ngạc, há mồm không dám tin nói: “Phụ thân, người...”

Lời nói của hắn lại bị một cái tát cắt đứt.

Tất cả mọi người choáng váng.

“Mẹ nó, ta có phải hay không đang nằm mơ a, đây chính là Giang Thành đại lão Tề Sơn a, làm chính là buôn bán vàng bạc, giá trị con người mấy chục triệu, người khác đánh con trai hắn, hắn vậy mà lôi kéo con trai hắn đi cùng người xin lỗi?”

Tề Sơn không phải cũng rất không nói đạo lý sao? Nhưng mặc dù cũng rất không nói đạo lý, nhưng may mà là chính hắn.

Ta cảm giác ta hắn là chưa tỉnh ngủ, cho nên xuất hiện ảo giác.

Tề Sơn đi tới bên người Dương Thiên, khom người cười làm lành nói: “Dương tiên sinh, ta đã giáo huấn con ta, ngài xem ngài còn có cái gì không hài lòng.”

Dương Thiên đạm mạc mở miệng nói: “Những người khác còn chưa tới, liền phiền toái người mang theo con trai người

ngồi xồm ở góc kia chờ đi, đợi người đến sau, ta cùng nhau giải quyết.”

Tề Sơn nghe vậy sắc mặt trắng bệch, Dương Thiên không định dễ dàng buông tha bọn họ.

Thấy Tề Sơn sợ hãi, Dương Thiên bình tĩnh nói: Yên tâm, ta không động thủ, chỉ giảng đạo lý với các ngươi.

Tề Sơn chưa xót cười, chỉ có thể gật đầu, lôi kéo con trai của mình hướng góc tường ngồi xồm, muốn bao nhiêu thành thật có bấy nhiêu thành thật.

Mọi người:.....

Trên mặt đất, hai đại thiếu gia đang xì xào bàn tán.

Mẹ nó, Tề Việt lão tử quá mất mặt, phụ thân lão tử là Giang Thành Lý cục, ta muốn đem tiểu tử này bắt vào trong lao.

Một đại thiếu gia khác nói: “Lý ca, mấy người chúng tôi đều dựa vào anh, cha Địch Kiệt nói còn phải mở một cuộc họp, thời gian có thể hơi dài, hiện tại toàn bộ trông cậy vào cha anh cứu chúng tôi.

Cái kia đại thiếu gia nói: “Ngươi cứ yên tâm đi, phụ thân ta lập tức sẽ tới, đến lúc đó để cho tiểu tử kia đẹp mắt.”

Không bao lâu, ngoài cửa có ba chiếc xe cảnh sát dừng lại.

Từ bên trong có hơn mười cảnh sát.

Bọn họ một đám mang theo cảnh côn súng lục, khí thế hung hăng trực tiếp vọt vào.

Dẫn đầu không phải ai khác, chính là Lý cục trưởng.

Mọi người sợ tới mức mồ hôi lạnh toát ra.

Đậu má, Lý cục trưởng đây là chơi thật a, mang theo nhiều người như vậy tới đây.

“Lý cục trưởng thế nhưng là thương yêu nhất đứa con trai này, đã từng có một lần, phần tử phạm tội bắt cóc con trai của hắn, làm cho hắn suýt nữa mất con, cho nên đối với đứa con này là tìm mọi cách che chở, bây giờ con trai của hắn bị người tháo đi một cánh tay, còn đánh thành cái dạng kia, hắn làm sao có thể chuyện lớn hóa nhỏ.”

Vừa rồi Tề Sơn không đủ tư cách, nhưng lần này Lý cục trưởng tự mình xuất động, ta muốn xem tiểu tử kia còn có thể ngồi vững Thái Sơn hay không.

Tất cả mọi người mang theo cười lạnh nhìn Dương Thiên.

Lý cục trưởng đến, Lý đại thiếu gia kia nhất thời hưng phấn lên, la lớn: “Phụ thân, con ở chỗ này a, phụ thân ô ô, con bị người ta chặt đứt một cánh tay.

Lý cục trưởng đang muốn tiến lên, Dư Quang lại thấy được Dương Thiên.

Hắn tiến lên một bước trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cười cung kính hỏi: “Dương tiên sinh, sao ngài lại ở đây?”

Dương Thiên đạm mạc nhìn hắn một cái, nói: Ta cũng rất tò mò, vì sao ngươi lại ở chỗ này.

Lý cục trưởng thành thật mở miệng nói: “Con trai tôi bị một người không có mắt đánh, tôi đến đem người nợ bắt vào trong cục, Dương tiên sinh ngài biết người nợ là ai không?”

Dương Thiên gật đầu, hồ hững: “Ta chính là người không có mắt như ngươi nói.

Chương 337 - Giang Thành đại lão.

Lý cục trưởng choáng váng, là chân chân thật thật choáng váng.

Hắn khó có thể tin nhìn Dương Thiên, sắc mặt cứng ngắc nói: “Dương tiên sinh, ngài là đang cùng ta nói đùa a?

Dương Thiên bình tĩnh nhìn hắn một cái nói: “Ngươi cảm thấy ta có tâm tư cùng ngươi nói giỡn?”

Sau lưng Lý cục trưởng đều bốc lên khí lạnh, hắn vội vàng lắc đầu nói: “Không có không có, Dương tiên sinh, tôi không có ý đó.

Dương Thiên gật đầu mở miệng: “Cho nên, ý của ngươi là đem ta bắt vào cục cảnh sát.

Trần Lý cục trưởng đỏ mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch lắc đầu nói: “Dương tiên sinh ngài đừng nói như vậy, tôi nào dám.

Vị trước mắt này coi như là hai đại nhân vật thế lực ngầm Giang Thành, Vương Liệt cùng ôn nhã, đều tôn hấn như thần linh.

Hơn nữa, cùng Giang Thành Tần gia tử kia có quan hệ mật thiết, Tần lão đều đối với hấn tất cung tất kính. Mà mình chỉ là một cục trưởng nho nhỏ sao dám đắc tội hấn?

Dương Thiên đạm mạc nói: “Người đã không đem ta bắt vào trong cục, vậy thì mang theo con người ở góc tường ngồi xỏm đi.” Chờ người gom đủ chúng ta lại tính sổ một chút.

Lý cục trưởng thần sắc phát khổ gật gật đầu. Dưới ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, mang theo lỗ tai của con trai mình ngồi xỏm ở góc tường im lặng không lên tiếng.

Cảnh sát bên cạnh đều choáng váng, đây là tình huống gì? Người là bắt hay không bắt a.

Mà mọi người cho tới bây giờ mới rõ cục hiểu được, thân phận địa vị của thiếu niên trước mắt này, vượt xa bọn họ có khả năng tưởng tượng.

Ngoại trừ phụ thân Dịch Kiệt, những người nhà đại thiếu khác toàn bộ đến đông đủ.

Mới đầu, giống như Tề Sơn, nhìn thấy con trai mình bị thương nặng, tuyên bố muốn bắt hung thủ, muốn hấn phải trả giá đắt.

Trong đó còn có một người nói quen biết Lý cục trưởng, muốn gọi điện thoại cho hấn tới.

Hấn nói xong lời này, tất cả mọi người cười ha ha.

Người nọ không rõ nguyên do, cho rằng đám quần chúng vây xem này không tin lời hấn nói, cho nên phần nộ trực tiếp lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại.

Nhưng khi trong góc truyền ra tiếng chuông điện thoại di động của cục trưởng Lý, phụ huynh của đại thiếu gia kia liền trực tiếp bối rối.

Cái này còn chưa tính, khi con trai của bọn họ, chỉ ra và xác nhận Dương Thiên, chúng phụ huynh sợ tới mức sắc mặt trắng

bệch, trở tay chính là cho con trai mình một cái tát.

Sau đó, mang theo nhi tử của mình đến trước mặt Dương Thiên xin lỗi, cung kính kêu một tiếng Dương tiên sinh.

Ánh mắt mọi người nóng rực nhìn Dương Thiên.

Bọn họ tự nhiên nhìn ra, đám người này đối với Dương Thiên cung kính là xuất phát từ bản thân, cũng không phải xuất phát từ thân phận gia đình của hắn.

Mà nhược quan chi linh đạt tới loại độ cao này không thể không làm cho người ta thần phục.

Nhìn cuối cùng một đám toàn bộ ngồi xổm ở góc tường chờ đại thiếu gia cùng Giang Thành các đại lão, mọi người đã thấy nhưng không thể trách.

Bọn họ hiện tại chờ mong nhất chính là Dương Thiên có dám để cho phụ thân Dịch Kiệt hay không, Giang Thành khiêng Tử Dịch Hoành, ngồi xổm ở góc.

Chỉ là ngẫm lại, trái tim mọi người đều hung hăng co rút.

Đôi mắt đẹp như nước của Thủy Vi nhìn chăm chăm Dương Thiên, hiện lên một chút dị sắc.

Nàng không nghĩ tới thiếu niên ở Giang Thành có quyền thế như thế, họa này coi như là nàng xông vào, đợi lát nữa nàng nghĩ chính mình đến giải quyết đây, lại không nghĩ tới thiếu niên khí phách như thế.

Ở đây cũng đều là Giang Thành đại lão, nhưng vẫn là tới một cái quỳ một cái.

Thời gian đã không còn sớm, nàng nhìn về phía Dịch Kiệt, dùng sức đá một cước nói. Không thấy nhiều người chờ cha con như vậy, sao ông ấy còn tới, mau gọi điện thoại thúc giục đi.

Thủy Vi chỉ biết Dịch Hoành, người gánh vác Giang Thành, nhớ rõ lần trước đã cứu mạng hắn.

Nàng rất chờ mong Dịch Hoành nhìn thấy nàng sẽ có biểu tình gì.

Dịch Kiệt lần này là thật sự sợ hãi, hắn xem như nhìn ra, hai vị trước mắt này người nào cũng không phải hắn có thể chọc vào

nhân vật, cho dù là phụ thân hắn, phỏng chừng cũng phải suy nghĩ một chút.

Vì tiền đồ của phụ thân hắn, hắn thật sự hy vọng phụ thân mình đừng tới.

Nhưng là, vừa rồi điện thoại đã gọi đi ra ngoài, hiện tại muốn hay không để cho phụ thân hắn tới cũng đã muộn.

Cửa khách sạn Tinh cấp lần nữa bị đẩy ra.

Một vị nam tử sắc mặt uy nghiêm đi tới.

Ta đi, thật sự là Dịch Hoàn.

“Lần này thật thú vị.”

Ha ha, tò mò lát nữa ai sẽ chịu thua.

Hơn mười bảo tiêu đi theo sau Dịch Hoàn, hắn liếc mắt nhìn Dịch Kiệt rồi vội vàng tiến lên đỡ hắn dậy, sắc mặt âm trầm nói. Là ai? Là ai đem người đánh thành cái dạng này.

Dịch Kiệt há miệng, còn chưa nói gì, chỉ nghe một giọng nữ hơi yêu mị truyền đến.

Là ta!

Dịch Hoàn phần nộ nhìn qua, đã thấy tiếp lời là một nữ tử quốc sắc thiên hương.

Hắn đang muốn tức giận, lại đột nhiên cảm giác quen thuộc, cẩn thận đánh giá này, nhất thời sợ tới mức hồn mất vía.

Thủy Vi đội trưởng?

Thủy Vi nhú mày nói: “Như thế nào? Mới không đến hai tháng đã quên em rồi.

Dịch Hoàn vội vàng khoát tay nói: ” n cứu mạng của đội trưởng Thủy Vi Dịch mỗ sao có thể quên.

Vị trước mắt này không chỉ cứu mạng hắn, hơn nữa còn là đội trưởng Thần Long tổ, có quyền sinh sát, chức vị không thấp hơn hắn.

Hơn nữa bởi vì chức vị của cô đặc thù, cho dù là Trịnh lão tinh Huy cũng không dám đắc tội với cô.

Trần Dịch Hoành toát mồ hôi lạnh nói: “Vừa rồi chỉ là tôi không thấy rõ mà thôi, đội trưởng Thủy Vi đừng trách, ngài thay bộ nữ trang này quá đẹp, tôi thật không chú ý.

Thủy Vi hừ lạnh một tiếng không nói gì.

Địch Hoành lại mở miệng nói: “Thủy Vi đội trưởng ngài tới sao không nói một tiếng? Lần trước tôi thiếu ngài một mạng còn chưa kịp báo đáp ngài.

Con trai ngươi đùa giỡn đều đùa giỡn đến trên đầu ta, đây chính là ngươi theo như lời báo đáp?”

Hả?

Địch Hoành nghe vậy ngây ngẩn cả người:

Hắn nhìn về phía nhi tử của mình, phát hiện hắn cúi đầu không nói gì.

Địch Hoành phần nộ tát cho hắn một cái cả giận nói: “Vương bát đản, ngươi muốn hại ta bất nghĩa sao, mặt mũi lão tử đều bị ngươi mất hết.

Địch Kiệt che mặt không nói gì, hắn vốn cho rằng Dương Thiên hắn đắc tội không nổi, lại không nghĩ tới vị nữ tử trước mắt này cũng là tồn tại hắn đắc tội không nổi.

Mọi người thấy vậy có chút ngây ngẩn cả người, bọn họ vốn tưởng rằng thiếu niên thân ở địa vị cao, lại không nghĩ tới bạn gái bên cạnh hắn tựa hồ lai lịch cũng không nhỏ.

Có thể khiến Địch Hoành cung kính như vậy, hiển nhiên chức vị không thấp hơn hắn.

Mà lúc này Dương Thiên cũng đứng dậy nói: “Địch tiên sinh, đã lâu không gặp!

Địch Hoành nghe vậy, thấy sắc mặt Dương Thiên cũng có chút khó coi, không khỏi nhìn về phía con mình.

Địch Kiệt vội vàng cúi đầu, bộ dáng làm sai chuyện.

Khóe miệng Địch Hoành toát mồ hôi lạnh, chẳng lẽ đứa con hỗn trưởng này đồng thời đắc tội vị này?

Hắn gian nan mở miệng nói: Dương tiên sinh, nếu con trai tôi làm không đúng, xin ngài nể mặt tôi tha thứ cho nó. Để tôi

gánh vác trách nhiệm.

Mọi người nghe vậy, trái tim lại co rút một chút.

Trong lòng bọn họ đều nghi hoặc, đây rốt cuộc là lai lịch gì, gánh vác của Giang Thành đều ăn nói khép nép với hắn?

Sau lưng một người ướm đầm mồ hôi: “Ta vừa rồi còn có gan cười nhạo hắn, quả thực là ăn gan báo.

Người không thể nhìn bề ngoài, nước biển không thể đo, những lời này ta sẽ nhớ cả đời.

Ha ha, đám đại thiếu gia này cả ngày tác oai tác phúc, hiện tại đụng vào ống súng rồi.

Đúng vậy đúng vậy, muốn ta nói bọn họ cũng đáng đời, thiếu niên người ta khiêm tốn như vậy, vốn muốn đi kết quả còn không cho hắn đi, hiện tại tốt lắm, là bọn họ muốn đi không được.

Dương Thiên đem Giang Thành một đám đại lão toàn bộ hô tới.

Nhìn cúi đầu một đám đại lão, hắn mở miệng nói: “Nếu người đều đến đông đủ, vậy ta liền cho người triệt để nói rõ ràng, người là ta đánh, cánh tay là ta gãy, các người muốn báo thù. ta ở chỗ này!”

Các đại lão vội vàng lắc đầu nói không dám.

Bọn họ thật sự sợ!

Sau lưng Dương Thiên, chính là Tần lão Giang Thành, ai dám khai tội?

Một môn ba tướng của Tần gia không phải là vật trang trí!

Dương Thiên lại mặc kệ mọi người nghĩ như thế nào, hắn gật gật đầu, lạnh nhạt nói: “Làm sai thì phải trả giá, hiện tại ta chặt đứt một cánh tay của bọn họ, nếu là về sau, lại để cho ta gặp phải bọn họ kiêu ngạo ương ngạnh, ép buộc phụ nữ đàn ông, sống hay chết, không phải do bọn họ.”

Thủy Vi tròn trắng mắt, cô còn rất trẻ, sao lại thành phụ nữ.

Đại lão vội vàng gật đầu, mồ hôi lạnh không ngừng.

Nếu là lúc trước, Dương Thiên nói ra những lời này, một đám đại thiếu gia các khăng định khịt mũi coi thường, nhưng là hiện tại, không có một người nào dám hoài nghi.

Dương Thiên chấp tay mà đứng, nói: “Sự tình đều giải quyết, còn sững sờ ở chỗ này làm cái gì?”

Chúng đại lão rốt cục là đưa một hơi, vội vàng cáo từ.

Cứ như vậy, ở dưới ánh mắt của mọi người, mấy vị Giang Thành dặm chân một cái là có thể động đất đại lão, khí thế hung hăng đến, kết quả xám xịt đi.

Vốn tên Dương Thiên chỉ lưu truyền trong giới nhân sĩ cao cấp của xã hội thượng lưu.

Mà từ nay về sau, vô luận là phố lớn ngõ nhỏ đều đang truyền, tất cả mọi người biết, Giang Thành ra một vị Dương tiên sinh!

Một vị Dương tiên sinh khiến cho tất cả đại lão Giang Thành đều tôn sùng.

Thủy Vi cười nhìn Dương Thiên mị hoặc mở miệng nói: “Dương Thiên, có hứng thú làm bạn trai của tôi hay không, tôi vẫn còn độc thân.

Dương Thiên không chút do dự lắc đầu nói: “Cũng không có!”

Thủy Vi hừ một tiếng nói: “Thế nào? Sợ?”

Chương 338 - Thần Long huấn luyện viên.

Thủy Vi ngẩng mặt lên, dán vào bên tai Dương Thiên thở ra như lan nói: “Thế nào? Sợ?”

Dương Thiên nghe đối phương trên người tản mát ra mùi thơm khí tức, bình tĩnh nói: “Tùy người nói như thế nào.”

Trước mắt vị này là không thể chọc tòn tại, bằng không Thần Long tổ đám người kia cũng không có khả năng nhìn thấy nàng liền sắc mặt trắng bệch.

Thủy Vi thấy Dương Thiên vẻ mặt nghiêm túc, không khỏi cười khúc khích nói: “Ta nói đùa đâu, ngươi thật đúng là cho là thật, Giang Thành là địa bàn của ngươi, ngươi không mang ta đi dạo một vòng sao?”

Dương Thiên gật đầu, nói: “Có thể, dù sao ta đáp ứng chỉ cho ngươi thời gian ba ngày, ba ngày sau ta sẽ trở lại.

Thủy Vi sững sốt, sau đó tròn tròn mắt: “Ba ngày? Ba ngày có thể dạy đám nhóc con kia cái gì a? Không được!

Ba ngày đã là cực hạn của ta, học được bao nhiêu, toàn bằng bản lĩnh, không đồng ý, một ngày cũng không có?”

Thủy Vi khước miệng co rút sau đó hỏi: “Hiện tại đã qua nửa ngày a, cái này hẳn là không thể tính đi?”

Dương Thiên mở miệng: “Tính! Chuyện vừa rồi vì ngươi mà xảy ra.

Thủy Vi cả giận nói: “Dương Thiên xấu xa, sao anh không tìm nói, nói sớm tôi ba quyền hai cước giải quyết đám người kia không phải xong rồi sao. Anh cần phải nói đạo lý gì với hắn.

Dương Thiên nghĩ nghĩ, sau đó mở miệng nói: “Ta đang kéo dài thời gian!” “

Thủy Vi nghe vậy quả thực sắp điên rồi!

Thiếu niên là tông sư cảnh cường giả, có thể thỉnh động hẳn dạy đám thủ hạ kia ba ngày thời gian đã là không dễ dàng, lại không nghĩ tới bởi vì chính mình chậm trễ nửa ngày.

Đó là một mất mát lớn!

Thủy Vi khóc không ra nước mắt. Nàng thật vất vả tâm huyết dâng trào muốn đùa bỡn trong chốc lát, hưởng thụ một chút được người khác anh hùng cứu mỹ nhân là tư vị gì đâu, lại không nghĩ tới tạo thành tổn thất lớn như vậy.

Vì thế, hồi hận đến xanh ruột, nhìn đôi mắt đẹp của Dương Thiên tràn ngập oán niệm!

Dương Thiên thì đã sớm quay đầu đi chỗ khác!

Hiện tại, mỗi một giây đều là lãng phí, Thủy Vi tay nhỏ lẻ kéo Dương Thiên đến trên xe sau đó một đường siêu tốc!

Hai người đi tới Thần Long tổ, Thủy Vi thập phần hưng phấn, muốn đem tin tức tốt này nói cho mọi người, nhưng là lại phát hiện mọi người tất cả đều không ở đây.

Hỏi người khác thế mới biết được, sáng nay có hai người lại đây, một già một trẻ, đem Thần Long tổ mọi người cho toàn bộ tập hợp lại cùng một chỗ, tựa hồ nói muốn huấn luyện.

Thủy Vi đôi mắt phát lạnh, đội ngũ của mình dĩ nhiên bị người khác kéo đi thao luyện, này quả thực không đem nàng cái này đội trưởng để ở trong mắt.

Sắc mặt nàng âm trầm xuống, lôi kéo Dương Thiên nổi giận dùng dùng đi tìm sân khấu.

Đến phòng huấn luyện, chỉ thấy đội viên của mình chỉnh tề đứng ngay ngắn, mà bên cạnh là một vị lão giả đã qua bảy mươi tuổi.

Thủy Vi đang muốn đi chỉ trích, chỉ thấy một vị nam tử trẻ tuổi mặt mày tuấn lãng đi tới.

Ánh mắt hần ám áp nhìn Thủy Vi nói: “Tiểu Vi, đã lâu không gặp!”

Thủy Vi nhíu mày nói: “Ta tên là Thủy Vi, không phải Tiểu Vi, Long Vũ ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi?”

Nam tử tên Long Vũ cười ha hả nói: “Đều giống nhau, kêu nhiều năm như vậy, ngươi vẫn không quen?”

Thủy Vi hừ lạnh một tiếng không có trả lời, mà là nghi hoặc nói: “Ngươi tới làm cái gì?”

Long Vũ ha hả cười, nói: “Phụ thân ta không phải nói Thần Long tổ cần một lần nữa xét duyệt quyết định mỗi tỉnh thực lực bài danh sao? ta biết Huy tỉnh các ngươi không có tông sư cảnh cường giả, cho nên ta đem phụ thân bên người Bạch lão thanh lại đây, vì giúp ngươi huấn luyện đội viên của ngươi, ở trong khảo hạch lấy được chói mắt thành tích.”

Thủy Vi nhướng mày hỏi: “Vậy Bạch lão cảnh giới gì?”

Long Vũ cười cười ngạo nghễ: “Hần hiện tại là nửa bước tông sư, bất quá không tới hai ba năm là có thể đi vào cảnh giới tông sư, cao thủ cường đại như vậy đến chỉ đạo đội viên của ngươi, nhất định có thể cho bọn họ tiến nhanh.

Dương Thiên nghe vậy không khỏi bật cười.

Tông sư cảnh rất thừa thớt, hắn còn chưa gặp qua, nhưng là lần trước vị Phan lão kia cũng là nửa bước tông sư cảnh tồn tại. Kết quả không phải là địch nhân một chiêu của mình.

Loại phế vật này chính mình cũng rác rưởi, có thể dạy người khác cái gì?

Long Vũ lúc này mới rốt cục chú ý tới Dương Thiên, hắn nhướn mày, nhìn về phía Thủy Vi hỏi: “Đây là bằng hữu của ngươi sao?”

Thủy Vi nhẹ gạt đầu, lời kéo Dương Thiên cánh tay, hiện ra một bộ thân mật tư thái nói: “Đây là ta mời tới khách quý Dương Thiên.”

Long Vũ phảng phất nghe được chuyện cười buồn cười gì đó, không khỏi cười ha ha.

“Tiểu Vi, khách quý, ngươi xác định không phải đang nói đùa sao? hắn mặc đồng phục học sinh, tựa hồ còn đang đọc sách a?”

Thủy Vi hừ nói: “Cái này không cần ngươi tới quan tâm.

Nàng không để ý thần sắc khó coi của Long Vũ, đi về phía mọi người.

Mà lúc này Long Vũ âm lãnh nhìn Dương Thiên nói: “Tiểu tử. Thức thời điểm, ngươi liền rời khỏi nơi này về sau cùng Thủy Vi khoảng cách xa một chút, ta không so đo, nếu không, kẻ tiếp ngươi đem đôi mắt lửa giận của ta.”

Dương Thiên nghe vậy mí mắt cũng không nâng, ngay cả để ý cũng không để ý tới đối phương.

00 năm tu tiên, tâm tình của hắn đến một cái làm người ta giận sôi cảnh giới.

Đối với uy hiếp con kiến hôi trước mắt, hắn căn bản không để vào mắt.

Hắn thờ ơ, mà Long Vũ thì càng thêm phần nộ.

Hắn lạnh lùng cười, đè nén phần nộ nói: “Tốt, tốt lắm nếu ngươi không biết điều cùng đối nghịch như vậy, vậy thì chờ vì thế mà trả giá thật lớn đi.

Lúc này, Thủy Vi bảo mọi người tập hợp.

Nàng cau mày nói: “Đi theo ta. Ta tìm cho các người một huấn luyện viên mới.

Long Vũ từng một mực theo đuổi nàng, đối với nàng không có hảo tâm, nếu là đáp ứng Bạch lão hủ mang đến làm huấn luyện viên, chỉ sợ hủ liền càng thêm đối với nàng quán quít chặt chẽ.

Mà Long Vũ là con trai của tổng giáo đầu Long Trạch của Thần Long tổ kinh thành, cho dù nàng có tức giận cũng không có chỗ xả, bằng không với tính tình của hủ, đối phương đã sớm da xanh mặt sưng, đối với nàng tràn ngập sợ hãi.

Huống hồ, nàng tìm được Dương Thiên, thực lực của hủ làm huấn luyện viên, chẳng những đủ tư cách, còn đại tài tiểu dụng đây.

Lúc này người gây nghi hoặc mở miệng nói: “Nữ thần đội trưởng, người vì chúng ta còn vì chúng ta tìm huấn luyện viên?” Vị Bạch lão trước mắt này không phải ngài tìm cho chúng tôi sao? “

Thấy tất cả mọi người nghi hoặc, Thủy Vi mở miệng nói: “Bạch lão kinh thành tới, bình thường bề bộn nhiều việc, nào có công phu dạy các người những này ngu ngốc.”

Bạch lão thấy Long Vũ nháy mắt với hủ, không khỏi ha hả cười nói: “Thủy Vi đội trưởng đúng không, lão hủ từ kinh thành tới chính là vì giúp đội viên của người tăng lên thực lực.

Lời này của hủ dứt, tất cả mọi người trong sân đều thập phần vui sướng.

Phải biết rằng, vị trước mắt này chính là nửa bước tông sư, Huy tinh không có chính mình tông sư cảnh, vị này đã là Huy tinh đứng đầu nhất tồn tại.

Có hủ dạy dỗ, tu vi cảnh giới nhất định có thể bay lên.

Đôi mắt gây gò nóng bỏng nói. Nữ thần đội trưởng, Bạch lão có thể cho chúng ta tăng lên cảnh giới, người đáp ứng để cho hủ dạy chúng ta đi:

Lúc này, Cao Cái cũng gật gật đầu, nói: “Đúng vậy, ta cảm giác sau khi nghe Bạch huấn luyện viên nói chuyện cảm ngộ

rất nhiều. “

Hán tử kia cũng là áp úng nói: “Đội trưởng người tìm cái này huấn luyện viên có thể so sánh với Bạch huấn luyện viên sao?”

Thủy Vi khinh thường cười, nàng biết nửa bước tông sư cảnh thực lực, cũng biết chân chính tông sư cảnh thực lực.

Nhưng là, nàng càng biết rõ Dương Thiên thực lực chân chính.

Cùng Dương Thiên so sánh, lão nhân này chính là cặn bã!

Dương Thiên ngưng tụ 60 mét kiếm khí, loại tràng diện này, không tận mắt nhìn thấy, căn bản không biết cường đại.

Dương Thiên ngưng tụ hơn vạn kiếm quang, đem hai vị thượng nhân cấp bậc, có thể so với tông sư cảnh cường giả, nói chém giết liền chém giết.

Loại tồn tại này, làm huấn luyện viên có thể làm cho đám đội viên này đạt được nhảy vọt về chất.

Vì thế, Thủy Vi nhìn mọi người chờ mong ánh mắt mở miệng: “Cường đại hay không cường đại ta không biết, nhưng là các người nhất định sẽ tiến bộ nhanh chóng.”

Lúc này cái kia mang theo kính gọng vàng thanh niên tò mò hỏi: “Đội trưởng, người nói huấn luyện viên là ai?”

Thủy Vi thì lộ ra mỉm cười cảm thấy thân phận Dương Thiên là thời điểm bại lộ, không khỏi mở miệng nói: “Ta vì các người tìm huấn luyện viên, cũng chính là các người đội phó.”

Đội phó!

Mọi người hai mắt nhìn nhau!

Mọi người trong lòng tò mò đều bị câu ra, nóng bỏng nhìn Thủy Vi nói: “Đội trưởng, đội phó của chúng ta là ai a?”

Bọn họ vốn tưởng là đùa chọc, lại không ngờ Thủy Vi lại gật đầu nói: “Đội phó thực lực vượt xa tôi.

Mọi người nghe vậy kinh hô.

Phải biết rằng, bọn họ đội trưởng thực lực đã đạt tới ám kinh đỉnh phong, mà nàng nói phó đội trưởng cảnh giới ở trên nàng.

Chẳng lẽ.....

Cảnh giới tông sư!

Mọi người nghĩ tới đây, đều hít một ngụm khí lạnh.

Bọn họ càng thêm chờ mong, y theo Thủy Vi thuyết pháp, cái này đội phó, coi như không phải tông sư cảnh, vậy thấp nhất cũng là nửa bước tông sư a!

Thủy Vi thập phần hài lòng biểu tình của mọi người, nàng cười mở miệng nói: “Vị này là ta thật vất vả mới mời được đại cao thủ, các ngươi nhất định phải hảo hảo theo hẩn học, tin tưởng tại hẩn huấn luyện hạ, tại lần khảo hạch bên trong, các ngươi khẳng định lấy được thành tích tốt, vì chúng ta Huy tỉnh Thần Long tỏ vẻ vang.” “

Lúc này người gây nhất kích động nói: “Nữ thân đội trưởng, đừng nói nữa, để cho chúng ta đội phó đi ra đi, hẩn ở đâu đâu đâu?”

Thủy Vi mặt mỉm cười nói: “Hẩn đã tới, ngay tại trong phòng này...”

Chương 339 - Điều không cảm kích.

Mọi người nghe vậy sùng sốt, sau đó mờ mịt nhìn quanh bốn phía nói: "Chỗ nào đâu?Thủy Vi đội trưởng, ngươi không phải là đang lừa dối chúng ta đi."

Chẳng lẽ vị phó đội trưởng này ẩn giấu, muốn khảo nghiệm nhãn lực của chúng ta?

Nếu là như vậy, vị đội phó này thật lợi hại, tôi không hề phát hiện ra sự tồn tại của hẩn.

Thủy Vi đỡ trán cảm giác hết sức im lặng.

Dương Thiên lớn như vậy người sống đứng ở chỗ này, bọn hẩn vậy mà không có nhìn thấy?

Lúc này, vẻ mặt Long Vũ cũng là nghi hoặc. Hẩn nhìn Dương Thiên hỏi: “Tiểu tử, ngươi có biết mới tới cái kia huấn luyện viên là ai không?”

Dương Thiên lạnh nhạt mở miệng: “Ồ trước mắt ngươi!”

“Cái gì?”

Long Vũ sững sốt, còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy Thủy Vi kéo Dương Thiên đến bên cạnh mọi người.

Sau đó, tại mọi người khó có thể tin dưới ánh mắt, mở miệng nói: “Hắn chính là các ngươi đội phó Dương Thiên!”

Cái gì?

Tất cả mọi người choáng váng.

Dương Thiên bọn họ đều hết sức quen thuộc, lúc trước khảo hạch thời điểm vẹn vẹn cầm thứ năm danh thành tích, nếu không phải Thủy Vi thi triển viện thủ, để hắn trở thành dự bị đội viên tuyển chọn, hắn liền tiến vào Thần Long tổ tư cách đều không có.

Hiện tại, để cho gà yếu như vậy làm huấn luyện viên của bọn họ, mọi người khẳng định đều không đồng ý.

Người gây khóe miệng rút rút hỏi: “Nữ thần đội trưởng, ngươi có phải hay không lầm rồi? Thực lực của hắn còn không có chúng ta bên trong yếu nhất mạnh, nào có tư cách làm chúng ta đội phó?”

Thủy Vi nghe vậy hừ lạnh một tiếng nói: “Không có tư cách?”

Nàng nói đích xác không sai, người gây chỉ là cảnh giới Minh Kính. Mà Dương Thiên có thể là tồn tại vượt qua tông sư cảnh.

Hai người chênh lệch thật sự quá lớn, trách không được Dương Thiên Lai nhàm chán.

Dương Thiên là nàng khổ sở cầu tới, mà người gây này lại còn không hài lòng, Thủy Vi có thể cho hắn sắc mặt tốt là lạ.

Người gây nghe được Thủy Vi hạ thấp, sắc mặt nhất thời đỏ lên.

Mà lúc này cái kia thảo hán tử cũng kiên trì nói: “Thủy Vi đội trưởng mấu chốt tuổi của hắn quá nhỏ, làm sao có thể có thực lực cường đại làm chúng ta đội phó?”

Thủy Vi lần nữa hừ một tiếng, nói: “Tuổi của ta cũng nhỏ hơn người?”

Thảo hán tử vội vàng lo lắng khoát tay nói: “Không, cái này không giống!”

Người đàn ông đeo kính gọng vàng kia suy nghĩ một lát rồi nói: “Đội trưởng, nếu anh cố ý để anh ta làm đội phó, chúng tôi không có ý kiến, nhưng tôi cảm thấy anh ta làm huấn luyện viên của chúng tôi không thích hợp.”

Thủy Vi nắm phần quyền nói: “Vậy anh cảm thấy, ai thích hợp nhất?”

Kim Ti kính mắt thanh niên nhìn thoáng qua Bạch lão nói: “Đương nhiên là Bạch lão, hắn là nửa bước tông sư cảnh, là chúng ta những người này tu vi cao nhất, cũng là thích hợp nhất làm huấn luyện viên nhân tuyển.”

Long Vũ nghe vậy, khoe miệng nhếch lên mỉm cười, khinh thường nhìn thoáng qua Dương Thiên.

Thủy Vi tức giận sắc mặt trắng bệch, đám hỗn đản này rốt cuộc biết rõ nàng đây là vì ai tốt?

Trong đám người cũng có người trào phúng nói: “Làm giáo quan của chúng ta cũng được, chỉ cần hắn đánh bại Bạch lão, ta đồng ý hắn có tư cách làm giáo quan của chúng ta.”

Hắn vừa dứt lời lập tức có người châm ngòi thổi gió: “Đúng đúng, để cho hắn cùng Bạch lão đánh một trận, để cho chúng ta nhìn một chút thực lực của hắn.”

Ha ha, các người quả thực quá xấu xa, tiểu tử này ngay cả xách giày với Bạch lão cũng không xứng, Bạch lão một quyền này còn không đem hắn đánh chết a.

“Đúng vậy đúng vậy, Dương Thiên đúng không, nếu không là Thủy Vi đội trưởng, người bây giờ ngay cả tiến vào Thần Long tổ tư cách cũng không có, người bây giờ còn là dự bị đội viên ứng tuyển, liên dự bị đội viên cũng không phải, càng khoảng cách chúng ta những này chính thức đội viên chênh lệch mười vạn tám ngàn dặm, có tư cách gì dạy chúng ta.”

Thủy Vi ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên, trong đôi mắt đẹp thập phần lo lắng, muốn cho Dương Thiên thi triển một ít năng

lực, không nói sáu mươi mét kiếm quang, không nói vạn đạo kiếm khí, chỉ là tùy tiện thi triển một ít cũng đủ để cho đám nhóc con này ngậm miệng.

Nhưng là nàng thất vọng, từ đầu tới đuôi, Dương Thiên không có bất kỳ động tác, cùng giải thích!

Đối với những mệnh lệnh kia hẳn cùng Bạch lão đánh một hồi yêu cầu này, Dương Thiên đều khinh thường phản ứng!

Bản thân hẳn là cực kỳ không tình nguyện đến, còn để cho hẳn chứng minh đánh bại Bạch lão? Quả thực buồn cười!

Thứ nhất, hẳn khinh thường ra tay, Bạch lão ở trong mắt hẳn không cần con kiến hôi cường đại bao nhiêu, đối với hẳn ra tay chính là khi dễ, có cảm giác tội lỗi!

Thứ hai, hẳn vì Phá Thiên Tiên Đế, làm sao có thể nghe theo đám nhóc con này mệnh lệnh?

Vì vậy, Dương Thiên sắc mặt bình tĩnh nói: “Các người có tin ta hay không, cái này cùng ta không quan hệ, ba ngày sau ta sẽ rời đi, các người nếu là bỏ lỡ đó là chuyện của các người, ta đây không bán hồi hận được.”

Hắn một câu này, tất cả mọi người nhất thời giận dữ.

Một tiểu tử ngay cả đội viên dự bị Thần Long Chủ cũng không vào được cũng dám cười nhạo bọn họ?

Thủy Vi thở dài một tiếng, nàng biết Dương Thiên tính cách. Đối phương đã nói như vậy, vậy sẽ làm được.

Mà Long Vũ lúc này thấy mọi người phẫn nộ, tiến lên hòa giải nói: “Ha ha, mọi người không cần lo lắng, Bạch lão sẽ luôn ở chỗ này dạy các người, các người nếu muốn học, đi theo hẳn học tốt.

Sắc mặt mọi người lúc này mới hòa hoãn lại, vội vàng mở miệng đáp tạ.

Mà Thủy Vi cũng cơ hồ bị đám đội viên này bức điên rồi, nàng phẫn nộ nói: “Không được, các người phải nghe theo mệnh lệnh của ta cùng huấn luyện với Dương Thiên giáo quan.

Người gây phản bác: “Nữ thần đội trưởng, ngài đây là muốn đem tiền đồ của chúng ta hủy hoại chỉ trong chốc lát sao?”

Thảo hán tử cũng gật đầu nói: “Bạch lão dạy, thực lực của chúng ta nhất định sẽ nhanh chóng tăng lên, vì Huy tinh về vang, vì người về vang, đội trưởng, những thứ này chẳng lẽ ngài không xem để ý sao?”

Kim Ti kính thanh niên đối với Thủy Vi mang theo một tia bất mãn nói: Hắc Dương Thiên có bản lĩnh gì, có tư cách gì dạy chúng ta đồ vật.

Cao Cái cũng cắn răng mở miệng nói: “Thủy Vi đội trưởng, xin cho phép ta cự tuyệt mệnh lệnh lần này của ngài. Bạch lão nửa bước tông sư cảnh, hẳn có thể cho chúng ta nhiều trợ giúp hơn.

Nhìn đám người nhao nhao tỏ thái độ, Thủy Vi thân thể mềm mại nhoáng lên, mặt mũi xanh mét.

Mà Dương Thiên Trạch khéo miệng gọi lên nụ cười.

Không đến cũng tốt, nguyên bản hẳn muốn đem tất cả mọi người cảnh giới đều tăng lên một cấp, nhưng là xem ra, những người này hiển nhiên không cần.

Như vậy vừa vặn, có thể tiết kiệm được rất nhiều đan dược.

Thủy Vi còn đang làm cuối cùng giữ lại: “Các người thật sự một cái cũng không cùng Dương Thiên học tập?”

Mọi người toàn bộ cười lạnh lắc đầu.

Thủy Vi đang thất vọng thì chỉ nghe một giọng nói yếu ớt vang lên.

Đội phó, tôi có thể theo ngài học tập không?

Mọi người sững sốt, sau đó quay đầu nhìn lại, đã thấy Tiêu Nại Nhi đứng ra.

Lúc trước, Dương Thiên ngưng tụ vạn đạo kiếm khí chém giết hai vị Thượng Nhẫn thành huyết vụ thời điểm, nàng nhưng là ở trước mặt.

Hình ảnh này, mỗi ngày đều hiện lên trong đầu cô.

Tuy rằng nói với mọi người mọi người không tin, nhưng là nàng tận mắt nhìn thấy, không có khả năng sai.

Nguyên bản nàng còn đang rối rắm làm sao cùng Dương Thiên học tập, lại không nghĩ tới vừa vặn có tốt như vậy cơ hội.

Cho nên, nàng vội vàng là người đầu tiên đồng ý.

Thiếu niên cường đại đã vượt qua phụ thân nàng, Bạch lão cùng phụ thân hần đều so không lại, lại làm sao có thể so được Dương Thiên.

Vì vậy, cô ấy biết làm thế nào để đưa ra lựa chọn rõ ràng.

Người gây nhìn thấy một màn như vậy quát lớn: “Tiêu Nại Nhi, ngươi có phải điên rồi không? Dương Thiên này thực lực còn không bằng ngươi đâu. Ngươi không phải là đối với hần có ý tứ lúc này mới.....

Hần còn chưa nói xong, chỉ thấy Cố Phong cũng đứng ra, nhìn Dương Thiên nói: “Đội phó, tôi cũng nguyện ý đi theo ngài.

Lúc trước Dương Thiên ở Thanh Phong Sơn, một kiếm trăm lang yêu, cùng Hóa Hình Cảnh Yêu Hoàng cường đại đối liễu, hần rõ mồn một trước mắt!

Theo như lời, Tiêu Nại Nhi nói hần ngưng tụ vạn đạo kiếm khí, hần căn bản không có chút hoài nghi nào.

Người gây ngạc nhiên nói: “Cố Phong, Tiêu Nại Nhi coi trọng tiêu tử kia, ngươi thêm loạn cái gì? Mau trở về cho ta. “

Cố Phong lắc đầu, mà giờ phút này Minh Lăng cũng đứng dậy, nói: “Đội phó.” Cũng xin ngài nhận lấy tôi.

Hai ngày trước anh trai Minh Dương gọi điện thoại tới từng hỏi thăm thân phận của Dương Thiên.

Minh Dương nói Dương Thiên ở thành phố Thanh Thủy không có động thủ, chỉ bằng vào khí thế, đem một vị cường giả cảnh giới Minh Kính đỉnh phong tạo thành trọng thương.

Phản thực lực này quả thực chưa từng nghe thấy, nghe chưa từng thấy.

Hần tin tưởng ca ca mình nói, cho nên, hần cũng đứng ra!

Thủy Vi bên này, khuôn mặt xinh đẹp mang theo vẻ hung phần.

Tuy rằng ba người này đều là người mới nhưng thực lực cũng không tệ lắm, nhất là Tiêu Nại Nhi, tuổi còn nhỏ đã đến cảnh giới ám kình.

Tin tưởng dưới sự dạy dỗ của Dương Thiên, sẽ trở nên càng cường đại hơn.

Dưới ánh mắt Long Vũ, Bạch lão lạnh lùng nhìn ba người kia nói: “Các ngươi nghĩ kỹ đi, ta là cường giả nửa bước tông sư cảnh. Sau khi theo hần, đừng nghĩ theo ta tu luyện nữa.

Minh Lăng có một tia do dự, nhưng nhìn thấy Tiêu Nại Nhi cùng Cổ Phong thần sắc đều kiên định, không khỏi cắn răng không có dao động.

Bạch lão hừ một tiếng, không nói nữa.

Mà Long Vũ ra vẻ lo lắng: “Tiểu Vi, em như vậy là phá hủy tiền đồ của ba người kia.

Thủy Vi hừ lạnh một tiếng nói: “Không cần ngươi quan tâm.

Nếu không là hai người này ở chỗ này quấy rối, cũng không thể là kết quả này.

Những đội viên khác đều không tin nàg, điều này làm cho Thủy Vi có chút trái tim băng giá.

Nàng ở Dương Thiên công trường đợi đối phương hai ngày hai đêm mới rốt cục đem Dương Thiên đợi được.

Cuối cùng. Mặt dày mày dạn cầu xin hần lại đây, thậm chí không tiếc đem sự trong sạch của mình đáp lại.

Mà những đội viên này lại không hề cảm kích.

Chương 340 - Ước hẹn ba ngày.

Long Vũ nhìn Dương Thiên cười khinh thường, trong mắt tràn ngập khinh bỉ.

Loại người này không xứng làm đối thủ của hắc Tranh Thủy Vi.

Thủy Vi thấy một màn này trong lòng thập phần không thoải mái, nàng lông mày liễu dựng thẳng, lạnh giọng nói: “Long Vũ, ngươi cười cái gì, là đang nhìn ta chê cười sao?”

Long Vũ ôn hòa nói: “Tiểu Vi, em đừng hiểu lầm, anh chỉ cười tên tiểu tử kia mà thôi.

Nói đi. Hắc đôi mắt hiện lên vẻ đùa cợt nói: “Ta cảm thấy phế vật chỉ có thể dạy ra phế vật đi ra, hiện tại ngươi làm cho người cái kia ba vị đội viên hồi hận, ta cho bọn hắc cơ hội.”

Hắc nhìn ra Thủy Vi có tình cảm với Dương Thiên, cho nên không khỏi ghi hận trong lòng với Dương Thiên.

Vì thế, liền khắp nơi nhắm vào Dương Thiên.

Dương Thiên tự nhiên cũng nhìn ra cái này thần sắc kiêu căng thanh niên đối với nàng cừu hận, Dương Thiên đối với cái này đầy trán hắc tuyến.

Hắc liền lẳng lặng đứng ở nơi đó, ai cũng không có trêu chọc, tiểu tử này là chó điên a, bắt được ai liền cắn.

Xem ra đối phương cho rằng hắc là quả hồng mềm, muốn bóp thì bóp.

Thủy Vi thấy đám người Dương Thiên và Tiêu Nại Nhi bị vũ nhục, khuôn mặt không khỏi đỏ lên, nàng bảo vệ trước người Dương Thiên, cả giận nói với thanh niên kiêu căng này: “Long Vũ, ngươi đừng quá đáng, nơi này là địa bàn của ta.

Thấy nữ tử mình thích che chở người ngoài như vậy, sắc mặt Long Vũ hoàn toàn âm trầm.

Hắc đôi mắt sung huyết nhìn chằm chằm Dương Thiên nói: “Tiểu tử, ngươi cũng chỉ biết trốn ở nữ nhân phía sau sao?”

Thủy Vi đang muốn tức giận, lại thấy bên tai truyền đến một thanh âm.

Giao cho ta đi.

Dương Thiên đứng dậy, mười ngón đan chéo như ngón tay hỏi: “Ngươi muốn chết sao?”

Cái gì?

Tất cả mọi người nghe vậy đều kinh ngạc.

Tiểu tử này rốt cuộc có biết mình đang nói chuyện với ai hay không?

Long Vũ là con trai của Long Trạch, tổng giáo đầu Thần Long tổ ở kinh thành.

Và Ryuuzawa là ai? Là siêu cấp cường giả đi vào tông sư cảnh mười năm.

Hắn dám.....

Tất cả mọi người không tin Dương Thiên có tư cách nói những lời này, nhưng là Thủy Vi ngoại lệ.

Lúc trước ngưng tụ vạn đạo kiếm khí chém giết hai vị Thượng Nhân, đây chính là Long Trạch.

Nói cách khác, Dương Thiên Chân muốn ra tay, Long Trạch đến cũng không làm nên chuyện gì.

Vì thế trán Thủy Vi hiện lên một tia mồ hôi lạnh, nhanh chóng bắt lấy cánh tay Dương Thiên nói: “Dương Thiên, người ngàn vạn lần đừng xúc động a.

Mọi người:.....

Ý anh là sao? Thủy Vi đội trưởng bọn họ thật sự cho rằng tiểu tử này có bản lĩnh uy hiếp Long Vũ sao?

Long Vũ tức giận sắc mặt đều vặn vẹo lên, không nói bên cạnh hắn có nửa bước tông sư cảnh giới Bạch lão, chỉ bằng hắn này ám kinh đỉnh phong, muốn miểu sát Dương Thiên đó cũng là vài phút sự tình.

Hắn sắc bén ánh mắt nhìn chăm chú vào Dương Thiên cả giận nói: “Tiểu tử, ngươi đã như vậy cuồng vọng, vậy có dám hay không cùng ta tỷ thí một phen?”

Dương Thiên đạm mạc liếc Long Vũ một cái nói: Ngươi không xứng, muốn khiêu chiến ta, vậy để phụ thân ngươi tới.

Kiên ngạo!

Quá cuồng vọng!

Không chỉ có Bạch lão, ngay cả các đội viên Thần Long tổ cũng nhìn không nổi nữa.

Người một cái ngay cả Thần Long tổ đội viên dự bị cũng không có đi vào tiêu tử, còn tuyên bố khiêu chiến Thần Long tổ tổng giáo đầu Long Trạch.

Quả thực càn rỡ!

Bạch lão rút cục nhìn không nổi nữa, hắn tiến lên một bước, khí thế đột nhiên bộc phát ra, giận dữ quát: “Tiêu tử, ngươi có biết hay không ngươi đang nói cái gì?”

Dương Thiên đối với khí thế của Bạch lão thật sự không biết nói cái gì, khí thế Phá Thiên Tiên Đế của hắn uy áp như khai toàn bộ, vị Bạch lão này tuyệt đối sống không quá ba giây.

Cũng không biết lão tiêu tử này lấy đâu ra dũng khí dám kêu gào với hắn.

Trong ánh mắt Bạch lão xuất hiện vẻ kinh dị, hắn là nửa bước tông sư, khí thế uy áp dưới tông sư đều sẽ bị ảnh hưởng, nhưng toàn bộ quá trình thiếu niên lại không có chút ảnh hưởng nào, thật sự là có chút không thể tưởng tượng nổi.

Dương Thiên không có lại để ý tới những người này, xoay người muốn rời đi.

Mà ba người Tiêu Nại Nhi thấy vậy, cũng nhanh chóng đi theo.

Thủy Vi cắn cắn hàm răng nhìn về phía mình đã từng một đám thủ hạ nói: “Bỏ lỡ hôm nay, các ngươi nhất định sẽ hối hận.” nói xong, cũng đi theo.

Mọi người không cho là đúng, mà Long Vũ hừ một tiếng nói: “Hối hận chính là bọn hắn, ba ngày thời gian, ta có thể đem bọn hắn chỗ huấn luyện đỉnh cấp nhất cao thủ.”

Dương Thiên dừng bước, lạnh nhạt nói: “Ba ngày sau, ba người này có thể đánh bại tất cả mọi người trong tay ngươi.

Một câu nói, thân thể đám người Tiêu Nại Nhi chấn động, khó có thể tin nhìn Dương Thiên.

Nàng biết, đến Dương Thiên cảnh giới này cường giả khinh thường nói dối, vậy nói cách khác, hắn thật sự có thực lực

này?

Thủy Vi ngạc nhiên một lát, nhìn Dương Thiên, ánh mắt đẹp càng thêm nồng đậm.

Bạch lão phảng phất thu được vũ nhục thật lớn, nhìn chăm chăm bóng lưng Dương Thiên cả giận nói: “Hay cho một tên nhóc miệng vàng, dám ở trước mặt ta nói ầu nói tả như thế, thật sự cho rằng lão phu là tính tình tốt, người đã có năng lực, vậy có dám cùng lão phu hạ một hồi tiền đặt cược hay không, ba ngày sau, người nếu là có thể đem ba người này huấn luyện thành cao thủ đứng đầu đánh bại đám đội viên Thần Long tổ này, lão phu liền quỳ xuống xin lỗi người.

Dương Thiên nhếch miệng cười nói: Bị người lớn tuổi như người quỳ xuống, ta sẽ mất thẹn.

Làm càn, người thật sự cho rằng người có thể thắng hay không? “Lừa giận Bạch lão dâng lên.

Dương Thiên Nga bình tĩnh nói: “Cứ chờ xem.

Sau khi bọn họ đi rồi, Long Vũ phần nộ ném đồ đạc, những người còn lại thấy Bạch lão tức giận không nhẹ, nhao nhao an ủi.

Bạch lão, ngài không nên tức giận, ba ngày sau chúng ta vì ngài tranh khẩu khí.

Đúng đúng, đến lúc đó hung hăng giáo huấn tiểu tử kia một trận.

Tiểu tử kia không biết trời cao đất rộng, chúng ta đã sớm nhìn hấn không vừa mắt.

Bạch lão gật đầu nhìn về phía mọi người nói: - Huấn luyện cho tốt, chờ ba ngày sau, ta muốn hấn hoàn toàn thành trò cười.

Dương Thiên đi tới một chỗ đất trống, sau đó nhìn về phía ba người nói: Ở chỗ này đi.

Ba người sững sốt, nhìn chung quanh một chút hỏi: “Đội phó, nơi này không có bất kỳ thiết bị huấn luyện nào, ta không có biện pháp kích hoạt tiềm lực, liền không cách nào trong khoảng thời gian ngắn có tiến bộ to lớn a.”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Để ta dạy các ngươi, không cần cái này.

Hắn ra lệnh cho ba người khoanh chân ngồi xuống đất, sau đó cho ba người một đoạn khâu quyết, ở trước mặt ba người đều tự thả một khối linh thạch.

Lại sau đó liền cái gì cũng mặc kệ, tìm một bãi cỏ nằm ở phía trên híp mắt phơi nắng.

Tiêu Nại Nhi ba người toàn bộ choáng váng, cái này cũng quá vô trách nhiệm đi.

Còn có huấn luyện không phải dùng dụng cụ sao? Để cho bọn họ đả tọa chẳng lẽ là vì tu thân dưỡng tính?

Nhưng là ba ngày rất nhanh sẽ đi qua, bọn họ như vậy đả tọa, khẳng định không chiếm được bất kỳ tiến bộ nào, bọn họ vốn là cùng Thần Long tổ các đội viên chênh lệch rất lớn, đối phương hơn nữa có nửa bước tông sư dạy dỗ chênh lệch nhất định sẽ kéo lớn hơn nữa.

Đến lúc đó ba ngày sau trận đấu kia làm sao bây giờ? Tìm ngược đãi sao?

Thủy Vi đi lên phía trước lo lắng nói: “Dương Thiên, nếu không ngươi dạy cho bọn họ chút bản lĩnh thật sự? Ngươi thả lỏng như vậy, không chỉ là bọn họ mất mặt, ngươi cũng sẽ cùng nhau mất mặt.

Dương Thiên mỉm cười nói: “Không cần sợ, ta tự có chừng mực.

Thủy Vi sắc mặt phát khổ, chỉ là ngồi ở nơi đó không tu luyện, làm sao có thể có tiến bộ.

Thấy Thủy Vi không tin, Dương Thiên cười cười, hỏi: “Thủy Vi đội trưởng, hiện tại ngươi ám kinh đỉnh phong a?”

Thủy Vi gật đầu.

Dương Thiên hỏi: “Khi nào thì đi vào tông sư cảnh?”

Thủy Vi cười khổ nói: “Nơi đó dễ dàng như vậy, hẳn là ba năm năm mới có thể đi vào nửa bước tông sư đã đủ tốt rồi, về phần tông sư cảnh, không có mười năm tích lũy, căn bản không cách nào đạt tới.”

Dương Thiên lơ đãng nói: “Muốn tiến vào nửa bước tông sư sao?”

Cái gì?

Thủy Vi sững sốt, sau đó trái tim oán hận co rúm một chút, đôi mắt cũng dần dần trở nên cực nóng.

Người có biện pháp?

Dương Thiên gật đầu: “Hình như không có khó khăn gì.

Ta đi? Cái này gọi là không có gì khó khăn?”

Thủy Vi quả thực muốn điên rồi, nàng đi vào ám kinh đỉnh phong đã bốn năm, cho tới bây giờ còn không có đột phá nửa bước tông sư, bởi vậy cũng biết nửa bước tông sư cảnh có bao nhiêu khó khăn. “

Mà thiếu niên trước mắt lại nói không có gì khó khăn, hẳn lấy đâu ra tự tin?

Thấy Thủy Vi không tin, Dương Thiên cười cười, không giải thích gì.

Thủy Vi đợi nửa ngày, cũng không thấy Dương Thiên chứng minh cho nàng, không khỏi không kiềm chế được, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Dương Thiên hỏi: “Dương Thiên, tốt xấu gì chúng ta cũng đã làm bạn trai mấy giờ, ngươi nể tình như vậy, nói cho ta biết làm thế nào mới có thể đạt tới nửa bước tông sư.

Dương Thiên hí mắt cười nói: “Chỉ cần ngươi giúp ta xoa bóp một chút.

Thủy Vi sững sốt, cả giận nói: “Cái này cùng tiến vào nửa bước tông sư cảnh có quan hệ gì?”

Nhưng mà, một câu nói kế tiếp, làm cho Thủy Vi hoàn toàn điên cuồng.

Chỉ nghe Dương Thiên bình tĩnh mở miệng nói: “Sau đó, ta liền giúp ngươi đột phá nửa bước tông sư!”

Thủy Vi sững sốt thời gian rất lâu, sau đó mừng như điên nói: “Dương Thiên, ngươi nói là thật?”

Dương Thiên nhìn thoáng qua Long Vũ đi tới, khóe miệng nhếch lên nụ cười, nói: “Đương nhiên!”

Vì thế, Thủy Vi dưới ánh mắt khó tin của đám người Tiêu Nại Nhi, đem đầu Dương Thiên gối lên đùi ngọc của nàng, bàn tay nhỏ bé mềm mại giúp hắn mát xa.

Mấy người đều điên rồi!

Nữ tử trước mắt này còn là nữ bá vương Long Thủy Vi xưng vương xưng bá ở căn cứ này sao? Sao có thể có một mặt dịu dàng như vậy?

Chương 341 - Toàn bộ thắng cấp.

Long Vũ vốn đang tươi cười nhìn thấy cảnh này, nụ cười lập tức cứng ngắc trên mặt.

Hắn nắm chặt tay, sắc mặt gần như vặn vẹo.

Long Vũ sắc mặt rét lạnh tự nói: “Tiểu tử, ta cho ngươi cơ hội, là ngươi không quý trọng, vậy kế tiếp không trách được ta.

Nhìn thấy bóng lưng Long Vũ đi xa, Thủy Vi đẩy Dương Thiên ra, tựa tiểu phi tiểu nói: “Dương Thiên, ngươi có phải cố ý hay không.

Dương Thiên cười cười không nói gì.

Tiểu tử kia giống như là ruồi bọ, quấy nhiễu người phiền lòng, nên cho hắn chút kích thích.

Hắn từ trong Thất Thái Linh Lung Tháp móc ra một viên đan dược nói: “Đây là Tủy Tủy Đan, chuẩn bị đột phá nửa bước tông sư đi.

Thủy Vi có chút ngây ngẩn cả người: “Hiện tại?

Dương Thiên gật đầu: “Sao? Không muốn?

Khuôn mặt xinh đẹp như ngọc của Thủy Vi hiện lên vẻ mừng như điên nói: “Muốn, sao lại không muốn.

Nàng tiếp nhận đan dược, môi đỏ mọng ấn lên gương mặt Dương Thiên vui sướng nói: “Dương Thiên, cảm ơn người.

Dương Thiên cảm thụ được trên mặt một ít cảm giác mát mẻ cùng với kéo dài không tiêu tan mùi thơm cười cười, không nói gì.

Trong thời gian hai ngày kế tiếp, Dương Thiên luôn phơi nắng.

Vô luận là Huyền Thiên đại lục ba trăm năm, hay là sau khi sống lại đến bây giờ, hắn đều không có an nhàn như vậy qua.

Tiêu Nại Nhi ba người còn đang một mực đả tọa, hơn nữa vừa ngồi chính là một ngày, bởi vì cái này, không ít bị Thần Long tổ những đội viên kia cười nhạo.

Thủy Vi mấy ngày nay không thấy bóng người, Dương Thiên chỉ đạo, cái này mỹ nữ đội trưởng đã mò mẫm đến nửa bước tông sư đường kính cửa, muốn đột phá cảnh giới, ngay tại mấy ngày nay.

Long Vũ mấy ngày nay an tĩnh rất nhiều, nhưng là Dương Thiên mỗi lần đều có thể từ trong mắt hắn nhìn thấy một tia oán độc.

Hiển nhiên vị thanh niên bụng dạ hẹp hòi này thời thời khắc khắc đều ghi hận hắn.

Bất quá đối với việc này hắn khinh thường, đối phương chỉ là nhảy nhót thăng hê tồn tại, tuy rằng Thủy Vi nói qua, phụ thân hắn là Thần Long tổ tổng giáo đầu, chương quản tất cả tỉnh Thần Long phân tổ, nhưng là Dương Thiên vẫn không để vào mắt.

Thời gian ba ngày rất nhanh đã trôi qua, đám người Tiêu Nại Nhi tu luyện xong thấy Dương Thiên lười biếng từ trên cỏ đứng dậy, rốt cuộc không kiềm chế được tò mò trong lòng hỏi: “Đội phó, ngài để cho ta đả tọa ba ngày, thế nhưng ta cảm giác tu vi cảnh giới không có một chút biến hóa a, ngày mai chính là thời gian ước định với Long Vũ bọn họ, chúng ta khẳng định đánh không lại đội viên chính thức của bọn họ.

Dương Thiên ha hả cười nói: “Thiếu chút nữa quên, các người nuốt cái này vào.

Nói xong, móc ra ba viên đan dược màu vàng đưa cho ba người.

Ba người tất cả đều sửng sốt, Minh Lăng không có tiếp xúc qua cái này, tò mò hỏi: “Đội phó, cái này là cái gì?”

Tiêu Nại Nhi cũng là nghi hoặc hỏi: “Đội phó, cái này tựa hồ tản ra mùi thuốc, chúng ta không có bệnh uống thuốc gì a.

Cố Phong cũng bắt đầu nghi hoặc, hắn mở miệng nói: “Đội phó, Mao Sơn nhất mạch chúng ta có rất nhiều đan dược, ngài phát thứ này cho ta có ích lợi gì?”

Dương Thiên mở miệng nói: “Nuốt nó đi, chờ các ngươi tỉnh lại sẽ biết.

Dứt lời, không đợi mọi người kịp phản ứng cũng đã đi xa!

Ba người lại ngây ngẩn cả người.

Bọn họ hai mặt nhìn nhau, cũng không biết Dương Thiên trong hồ lô bán là thuốc gì.

Minh Lăng vẻ mặt lo lắng nói: “Các ngươi ngày mai chúng ta sẽ thắng bọn người gây sao?”

Cố Phong cũng không hy vọng gì: “Làm sao có thể thắng, trước không nói đến thực lực nghiền ép, nhân số cũng đã nghiền ép chúng ta rồi.

Tiêu Nại Nhi nhìn đan dược trong tay, lại nhớ tới uy phong khi Dương Thiên ngưng tụ vạn đạo kiếm khí, thoáng cái ý thức mở miệng nói: “Chúng ta có lẽ có thể thắng.

A? “Hai người ngây ngẩn cả người, cũng đến lúc này, còn mù quáng sùng bái Dương Thiên thì có chút không khôn ngoan.

Nhưng nhìn đôi mắt đẹp của Tiêu Nại Nhi vẫn nhìn bóng lưng Dương Thiên, khóe miệng hai người không khỏi co rút.

Chẳng lẽ Tiêu Nại Nhi thật sự là bởi vì muốn đuổi theo Dương Thiên Tài đến chỗ hắn huấn luyện.

Vừa nghĩ đến đây hai người thiếu chút nữa điên, nếu thật sự là như vậy, mọi người kia nghĩ như thế nào bọn họ cũng tới đây?

Sáng sớm ngày hôm sau.

Dương Thiên gian phòng trực tiếp bị người một cước truyền ra, sau đó trực tiếp một nữ tử nhào tới.

Dương Thiên mới đầu toàn thân đều căng thẳng, nhưng là nhìn đến người sau, nhất thời vẻ mặt không nói gì đến: “Thủy Vi đội trưởng, ngươi không cần gõ cửa sao?”

Thủy Vi có vẻ hết sức hưng phấn: “Em chưa bao giờ gõ cửa.

Dương Thiên:...

Hắn không nói gì đúng, nhìn trước mặt nữ tử hoa chân múa tay vui sướng, không khỏi kỳ quái hỏi: “Ngươi là uống nhầm thuốc sao?”

Thủy Vi hì hì cười nói: “Làm sao ngươi biết!

Dương Thiên:...

Thủy Vi cười khúc khích nói: “Với ngươi nói giỡn đâu, Dương Thiên, ngươi xem ta hôm nay có cái gì biến hóa?”

Dương Thiên nhìn thoáng qua Thủy Vi.

Đôi mắt thanh nhã của nàng tinh khiết như nước. Mũi vô cùng xinh đẹp; Miệng nhỏ nhắn như quả anh đào. Mái tóc màu nâu thật dài giống như một thác nước màu nâu, mặc quần áo màu trắng, trên váy có từng chấm nhỏ màu đỏ, vạt áo còn có một vòng ren. Dáng người thập phần nóng nảy mê người.

Hắn đánh giá một phen mở miệng nói: “Càng có nữ tính.

Thủy Vi trán bốc hắc tuyến, vẻ mặt không nói gì nói: “Cái gì a, Dương Thiên, ngươi liền không thấy được ta đột phá nửa bước tông sư cảnh giới.”

Dương Thiên ngáp một cái nói: “Chỉ vì chút chuyện nhỏ này, ngươi quấy rầy ta sáng sớm mộng đẹp?”

Thủy Vi trừng lớn đôi mắt đẹp nói: “Đây sao là việc nhỏ? Ta đột phá chính là nửa bước tông sư, tiến thêm một bước chính là tông sư cảnh, phóng nhãn Huy tinh, ta là mạnh nhất, ngươi...”

Nàng còn chưa nói xong, Dương Thiên đã mở miệng cắt ngang: “Có ta ở đây, ngươi vĩnh viễn chỉ có thể xếp thứ hai.

Thủy Vi tức giận ngọc thủ nhéo Dương Thiên Nhất bả nói: “Dương Thiên, chúng ta còn có thể hay không vui vẻ trao đổi rồi.”

Dương Thiên hít vào một hơi khí lạnh hô to đau, cái này Bao Nộ Nữ Bá Vương Long quả nhiên người cũng như tên, bàn tay nhỏ bé thập phần thơm mềm, nhưng là vận hấn bên hông mềm thịt liền tới cái 365 độ, đừng nói hấn bây giờ, coi như là thời kỳ toàn thịnh hấn đều không chịu nổi a.

Thủy Vi thấy Dương Thiên rốt cục cầu xin tha thứ, không khỏi đắc ý hừ một tiếng.

Vừa nghĩ tới hôm nay là ngày thi đấu với Long Vũ, Thủy Vi vội vàng kéo chặn Dương Thiên nói: “Dương Thiên, mau rời giường đi, chúng ta còn phải đánh bại Long Vũ nữa.

Dương Thiên vẻ mặt im lặng nói: “Vậy cậu cũng phải để tôi mặc quần áo vào chứ.

Thủy Vi cười hì hì, sắc mặt có chút hồng nhuận nói. Đến đây, để tỷ tỷ mặc giúp người.

Nói xong, trực tiếp giúp Dương Thiên lột hết chặn trên người ra.

Nhưng mà, kế tiếp xuất hiện ở trước mặt nàng chính là khóa thân trần ngập lực lượng mỹ cảm, cơ bắp hình giọt nước kia, rõ ràng như điêu khắc, toàn bộ thân thể giống như là tỉ lệ vàng, trần ngập khí tức nam tính.

Thủy Vi sợ ngây người, sau đó a thét chói tai một tiếng.

Nàng sắc mặt đỏ bừng đến bên tai, vội vàng quay đầu đi dậm chân nhỏ cả giận nói: “Dương Thiên, người như thế nào cái gì một bộ cũng không mặc?”

Dương Thiên nghe vậy quả thực muốn điên rồi: “Ngủ mặc quần áo gì?”

Thủy Vi thật sự chưa bao giờ thấy cảnh này, luống cuống tay chân che mắt nói: “Vậy sao bây giờ anh không mặc?”

Dương Thiên vẻ mặt không nói gì: “Người không ra ngoài ta làm sao mặc. Y phục của ta còn ở đối diện người.

Thủy Vi:...

Cô chưa bao giờ gặp phải tình huống xấu hổ như vậy.

Lúc này sắc mặt đỏ bừng như quả táo.

Cuối cùng, hai người ở Dương Thiên tràn ngập bất đắc dĩ ánh mắt đi ra cửa.

Quần áo trên người Thủy Vi đều bị nàng cào nếp nhăn, đỏ mặt, đi theo phía sau Dương Thiên.

Một màn này trùng hợp bị Long Vũ nhìn thấy!

Hồn dân!

Sắc mặt hần âm trầm phần nộ, không nghĩ tới Dương Thiên vậy mà sớm hần một bước đem cái này thiên kiều bách mị đại mỹ nữ cho ngủ, phải biết rằng, Thủy Vi thế nhưng là hần truy ba mươi bốn nữ tử a, hần đã sớm nội định.

Long Vũ sắc mặt âm lãnh, nắm chặt nắm đấm.

Dương Thiên, chờ đó, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Hai người vào sân huấn luyện, giờ phút này ba người Tiêu Nại Nhi đã sớm chờ ở đó.

Trên mặt bọn họ hiện lên vẻ hưng phấn, nhìn Dương Thiên đi tới cung kính nói: “Đội phó.

Dương Thiên cảm thụ ba người tản mát ra khí tức, không khỏi gật gật đầu, nói: “Xem ra các ngươi ba ngày nay đích xác không có lười biếng, vậy nếu là thi đấu, cũng đừng để cho ta thất vọng.”

Cố Phong kích động nói: “Đội phó, ngày hôm qua ngài cùng chúng ta đan dược đến cùng là đan dược gì?

Tiêu Nại Nhi cũng hưng phấn gật đầu, nàng quả thực không thể tin được cảnh giới còn có thể tăng lên như vậy, so với ngồi tên lửa cũng không kém bao nhiêu.

Minh Lăng cũng cảm giác mình tựa hồ sống ở trong mộng, hần đồng dạng không nghĩ tới lúc trước lựa chọn tùy hứng của mình lại có thu hoạch phong phú như vậy.

Hiện tại cảnh giới của hần là Âm Kính hậu kỳ, bằng với Cố Phong.

Mà Tiêu Nại Nhi thực lực cao nhất trong bọn họ, đã tới ám kinh đỉnh phong.

Đây quả thực có thực lực sánh ngang với đội trưởng Thủy Vi.

Ánh mắt bọn họ nhìn về phía Thủy Vi, vốn muốn ngạo kiêu một chút, nhưng cảm thụ được khí tức trên người Thủy Vi tản mát ra lại bằng với Bạch lão.

Bọn họ không khỏi vẻ mặt ngạc nhiên nói: “Thủy Vi đội trưởng, ngươi cũng thăng cấp?”

Chương 342 - Ám Kinh hậu kỳ.

Lúc này, đám người gầy gò dưới sự dẫn dắt của Bạch lão và Long Vũ đã đi tới.

Long Vũ sắc mặt âm trầm đáng sợ, mà mấy người người gầy gò toàn bộ đều mang vẻ mặt vui mừng.

Ba ngày này, dưới sự trợ giúp của Bạch lão, cảnh giới tu hành của bọn họ đã có được sự tăng vọt về chất, trong đó có hai người trực tiếp đột phá đến cảnh giới tiếp theo, trong số bọn họ còn có một người trực tiếp bước vào trung kỳ của Ám Kinh, điều này khiến cho mấy người hâm mộ rất lâu.

Mà Bạch lão cũng hứa hẹn với bọn họ, chỉ cần triệt để triệt để ba người trong đội ngũ của Dương Thiên, hẳn sẽ khiến cho ba người trong đội ngũ này đột phá ám kinh lần nữa.

Vì thế trên mặt đám người gầy gò toàn bộ hiện lên vẻ mừng rỡ như điên.

Ba người Tiêu Nại Nhi căn bản không để vào mắt, ngoại trừ Tiêu Nại Nhi vừa bước vào cảnh giới Ám Kinh sơ kỳ, thực lực không ổn định, cũng tương đương với Minh Kinh đỉnh phong, hai người khác càng không đáng để lo.

Nghĩ đến chờ bọn họ trong đó chỉ cần một người ra sân là có thể hoàn toàn nghiền ép ba người bọn họ.

Còn có Dương Thiên kia, bọn họ muốn cho tiểu tử này biết, chức phó đội trưởng không phải dễ làm như vậy.

Hai đội nhân mã giằng co, Long Vũ cười lạnh một tiếng tiến lên đùa cợt nói: “Tiểu tử, ba ngày nay quả nhiên là ngươi làm đường lạc lối, nghĩ đến bọn họ đã hận chết ngươi rồi.”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt nhìn hắn một cái không nói gì, mà lúc này ba người Cố Phong thì không vui, Dương Thiên có thể nói có ân tái tạo đối với bọn họ, bọn họ làm sao có thể nhìn Dương Thiên bị sỉ nhục.

Cố Phong quát: “Ngươi có tư cách gì nói đội phó của chúng ta? Năng lực của hắn hoàn toàn không phải tưởng tượng của ngươi.”

Long Vũ dường như nghe được chuyện gì đáng cười nhất, đôi mắt tràn đầy trào phúng của hắn nhìn Cố Phong nói: “Có phải ngươi ngồi thiền đánh đến choáng váng hay không? Ba ngày nay hắn luôn nằm phơi nắng, có khi nào quản các ngươi đâu?”

Minh Lăng cũng tiến lên một bước cả giận nói: “Cố Phong đã nói, năng lực của phó đội chúng ta, hoàn toàn không phải ngươi có khả năng tưởng tượng.”

Bị hai con tôm tép khinh bỉ, Long Vũ tức điên, hắn hừ nói: “Đội lát nữa lên lôi đài, ta xem đội phó mà ngươi che chở liệu có thể cứu được các ngươi không.”

Nói xong, hắn lạnh lùng quát thanh niên đeo mắt kiếng gọng vàng kia: “Hoắc Thanh, ngươi đứng ra cho ba người này một bài học.”

Hoắc Thanh gật đầu đứng dậy.

Hắn chính là cường giả tiền cảnh đến Âm Kinh trung kỳ, toàn bộ Thần Long tổ, trừ Thủy Vi ra, hắn là người mạnh nhất.

Hắn cũng có chút khinh thường đối với chức vị phó đội trưởng của Dương Thiên, cho nên trước đó Long Vũ nói để một mình hắn đánh bại ba thủ hạ của Dương Thiên, cho hắn chút màu sắc nhìn xem, hắn liền đồng ý.

Nhìn Hoắc Thanh, ba người vốn tràn ngập sợ hãi, nhưng nghĩ lại bọn họ yếu nhất cũng là ám kinh hậu kỳ, bỏ hắn mấy con phở, không khỏi yên tâm đánh xuống.

“Các người cùng lên đi.”

Trong đôi mắt Hoắc Thanh tràn ngập tự tin.

Mà sự tự tin này thiếu chút nữa khiến ba người bật cười.

Một Âm Kinh trung kỳ khiêu chiến hai vị Âm Kinh hậu kỳ, còn có một vị Âm Kinh đỉnh phong khủng bố, vậy mà kêu gào để bọn họ cùng tiến lên?

Đây là đang ngược sao?

Khóe miệng Dương Thiên cũng cong lên một nụ cười cổ quái, nhìn Long Vũ nói: “Người xác định không cho tất cả đội viên lão nhân kia dạy cùng tiến lên sao? Như vậy có lẽ các người còn có tỷ lệ thắng nửa thành.”

“Cuồng vọng!”

Long Vũ còn chưa nói, đám người gầy gò đã không kiềm chế được.

“Người cho rằng trong đám người các người có đội trưởng Thủy Vi cường đại như vậy sao?”

“Người đến cùng có biết tu vi cảnh giới của Hoắc Thanh hay không, hiện tại hẳn hoàn toàn bỏ xa phó đội trưởng người mấy con phố, người tính là cái gì? Có tư cách gì nhục nhã chúng ta?”

“Hoắc Thanh, lát nữa không nên nương tay, nên đánh như thế nào thì đánh như thế đó, để ba đội viên dự bị mới tới biết, bọn họ đối mặt với đối thủ như thế nào.”

Long Vũ trên mặt mang theo vẻ đùa cợt nói: “Người nghe thấy chưa? Không phải ta không cho bọn họ cùng tiến lên, là sợ thân thể nhỏ bé của ba người các người không chịu nổi.”

Dương Thiên gật đầu nói: “Đã như vậy…….”

Ánh mắt của hắn nhìn về phía ba người hỏi: “Trong các người, ai có thực lực yếu nhất, đánh nát mắt kiếng gọng vàng của thanh niên đối diện cho ta!”

Lúc này, Minh Lăng xấu hổ nói: “Đội phó, thực lực của ta yếu nhất.”

Dương Thiên hỏi: “Người có lòng tin không?”

Sắc mặt Minh Lăng lập tức đỏ lên nói: “Đội phó muốn cho kính mắt của hần vỡ thành mấy mảnh?”

Dương Thiên nương mày cười nói: “Xem tâm tình của ngươi.”

“Minh Lăng, ngươi muốn tìm chết?”

Hoắc Thanh mang theo mắt kiếng gọng vàng giận không thể nhịn, tiểu tử trước mắt này là đội viên dự bị, hơn nữa còn là hậu kỳ Minh Kinh, hần có thể nghiền ép vô số tiểu nhân vật trước mặt mọi người mà lại khiến hần không xuống đài được, hần sao có thể không giận.

Trên mặt Minh Lăng mang theo nụ cười nói: “Xem ra chúng ta là một đội, đội lát nữa ta sẽ hạ thủ lưu tình.”

phôi Hoắc Thanh sắp nổ tung, hần cả giận nói: “Nhiều lời vô ích, ta cho ngươi mười chiêu, cho ngươi chút mặt mũi, ra tay đi.”

Minh Lăng rồi rầm nói: “Ta sợ ta vừa ra tay, ngươi liền nằm trên mặt đất, cảnh giới của ta bất ổn, không cách nào điều khiển hoàn mỹ, hay là ngươi ra tay đi.”

Hoắc Thanh sắc mặt âm trầm nói: “Được, ngươi đã yêu cầu, ta đây sẽ thỏa mãn ngươi.”

Nói xong, một đôi nắm đấm hổ hổ sinh phong, đánh về phía Minh Lăng.

Người gầy này mí mắt đều nháy dựng lên: “Hoắc Thanh ra tay có phải quá nặng hay không, đợi chút nữa đem tiểu tử kia đánh thành trọng thương làm sao bây giờ?”

Tên hán tử thô kệch kia hừ một tiếng nói: “Đó cũng là đáng đời hần, một không nên lựa chọn tiểu tử vất mũi chưa sạch kia làm phó đội trưởng, hai không nên chọc giận Hoắc Thanh, tính tình Hoắc Thanh kia ngươi cũng không phải biết, đừng nhìn bộ dáng mang theo mắt kính nhã nhặn, nhưng chọc tới hần có thể tốt sao?”

Lúc này, trên mặt Long Vũ hiện lên vẻ giễu cợt nhìn Dương Thiên nói: “Thừa dịp thủ hạ của ngươi không bị thương, vẫn nên tranh thủ thời gian gọi điện thoại đi.”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Ngươi nói ra lời ta muốn nói.”

“Cái gì?”

Long Vũ sững sờ, sau đó chỉ nghe giữa sân vang lên một tiếng nổ thật lớn.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt khiếp sợ của Long Vũ, Hoắc Thanh phù một tiếng phun ra một ngụm, trực tiếp bay ngược ra ngoài.

Nắm đấm của hai người va chạm, vị đại cao thủ Âm Kinh trung kỳ Hoắc Thanh này lại hoàn toàn bại?

Đây là khái niệm gì?

Chẳng lẽ tiểu tử trong sân kia đã vượt qua Âm Kinh trung kỳ.

Tất cả mọi người hít vào một ngụm khí lạnh, ánh mắt nhìn sang trong sáng cũng thay đổi.

Trên mặt Minh Lăng hiện lên vẻ mừng như điên, hắn cũng khó có thể tin được mình lại có thực lực mạnh mẽ như vậy.

Trong sân, bên Dương Thiên Cốc Thông và Tiêu Nại Nhi đã sớm biết, cũng không để ý lắm, nhưng trong lòng đám người người Sáu Tử và hán tử thô kệch lại nổi lên sóng to gió lớn.

Vén vén ba ngày, tiểu tử này rốt cuộc đã trải qua cái gì?

Trong sân kim rơi cũng có thể nghe thấy, Minh Lăng vốn muốn lui về, nhưng mà tựa hồ nghĩ tới cái gì, lại hướng phía Hoắc Thanh đi tới.

Hoắc Thanh mặt đầy hoảng sợ.

Mà lúc này Long Vũ lắc mình một cái, chắn ở giữa hai người.

“Người đã thắng, còn muốn làm gì?” Long Vũ quát.

Minh Lăng vội vàng xua tay nói: “Người đừng hiểu lầm, vừa rồi phó đội trưởng của chúng ta nói, muốn đánh nát kính mắt của hắn, ta sẽ không làm tổn thương hắn.”

“Hỗn xược!”

Long Vũ tức đến mức tóc dựng đứng lên, trực tiếp tung một quyền vào Minh Lăng.

Hắn là Âm Kinh đỉnh phong, thực lực sâu không lường được.

Minh Lăng đương nhiên biết rõ, cho nên hắn không dám lưu thủ, cắn răng toàn lực cùng hắn liều một quyền.

“Suy!”

Tiếng vang cực lớn mang theo khí lăng ngũ hình cuốn tới, đám người người gây gò bị bức bách lui về phía sau một bước.

Sắc mặt bọn họ càng thêm kinh hãi.

Minh Lăng là Âm Kinh hậu kỳ, thực lực khẳng định không địch lại, bất quá hôm qua Dương Thiên cho hắn viên thuốc kia được hiệu còn không có hao hết, cho nên hai người đối bính, đều thối lui năm bước.

Mặt đất đá cẩm thạch cứng rắn lúc này vậy mà rạn nứt từng khúc, rõ ràng hiện lên dấu chân thật sâu.

Hai người đồng thời ổn định thân thể, mà lúc này đám người người gây gò lại hít vào một ngụm khí lạnh.

“Cát nên cân sức!”

Sắc mặt Long Vũ khó coi, gắt gao nhìn chăm chăm Minh Lăng, âm trầm nói: “Âm Kinh đỉnh phong?”

“Tê!”

Hắn vừa nói xong câu này, đám người người Sáu Tử thiếu chút nữa bị dọa ngất đi.

“Làm sao có thể!”

Một người kinh hô: “Nửa tháng trước hắn là Minh Kinh trung kỳ tiến vào Thần Long tổ, ngay tại ba ngày trước vẫn là Minh Kinh hậu kỳ, nói bây giờ là Âm Kinh đỉnh phong, mẹ nó, ta bị điên hay lỗ tai có vấn đề?”

“Điều đó không có khả năng, điều này tuyệt đối không có khả năng, tiểu tử này bị ta bắt nạt, mấy ngày trước còn không dám đánh trả, bây giờ con mẹ nó lại nói cho ta hắn là âm kinh đỉnh phong? Ta một Minh Kinh đỉnh phong mà dám bắt nạt một cường giả âm kinh đỉnh phong?”

“Giả heo ăn thịt hổ cũng không có như vậy a, chẳng lẽ hắn ăn giấu thực lực?”

“Ẩn giấu cái rắm, thực lực này đã có tư cách làm đội trưởng của chúng ta, nếu hấn bại lộ ra ngoài thì sớm đã bị Thần Long tổng đội tiếp đi dốc hết toàn bộ tài nguyên của quốc gia để bồi dưỡng, phải biết rằng, hấn còn trẻ như vậy chắc chắn sẽ bước vào Tông Sư cảnh.”

“Tông Sư cảnh...!”

Tất cả mọi người nghe vậy, quả thực muốn điên!

Mọi người không tin Minh Lăng có phần thực lực này, mà Minh Lăng lúc này cũng vội vàng khoát tay áo nói: “Không phải, ta cũng không phải Âm Kinh đỉnh phong.”

Lúc này mọi người mới thở dài một hơi: “Ta đã nói, chuyện này làm sao có thể...”

“Ta hiện tại chỉ là Âm Kinh hậu kỳ!” Minh Lăng mặt mày ngượng ngùng.

“Phốc!”

Mọi người trong sân không ngừng thổ huyết...

Chương 343 - Có Tư Cách.

Mọi người ở đây đều choáng váng.

Cho dù là Minh Lăng nói hấn là Âm Kinh hậu kỳ cũng có chút làm cho người ta khó có thể tin.

Ba ngày ngắn ngủi, tiểu tử này từ thực lực từ dưới đếm lên trở thành người có thực lực cao nhất trong đội bọn họ, bọn họ làm thế nào cũng không thể tiếp nhận.

Thủy Vi tươi cười, hết sức hài lòng với ba ngày Dương Thiên huấn luyện.

Nàng nhìn Long Vũ nói: “Trước đó không phải ngươi đã nói nếu ai thua thì sẽ rời khỏi nơi này sao? Bây giờ hình như ngươi bên ngươi đã thua rồi.”

Long Vũ sắc mặt khó coi nói: “Đây chỉ là trận đầu mà thôi, trước đó Dương Thiên đã từng nói, hấn mang ra ba người, có

thể đánh bại một đội người của Bạch lão, thế nào? Hấn nói chuyện không tính sao?”

Dương Thiên ánh mắt đậm mạc nói: “Lời nói ra, tựa như nước đổ ra ngoài.”

Long Vũ hừ một tiếng hưng phấn: “Vậy thì tốt.”

Hấn nhìn về phía đám người gầy gò: “Trong đội ngũ của bọn họ chỉ có một Âm Kinh hậu kỳ, hơn nữa không có bất kỳ kinh nghiệm chiến đấu nào, dựa vào thực lực của các người, hoàn toàn có thể cuốn lấy hấn, chờ sau khi hấn tiêu hao hết chân khí của hấn là các người có thể thắng.”

Mọi người lộ vẻ khó xử.

Mà lúc này Bạch lão mở miệng: “Nếu các người có thể đánh bại hấn, ta mới có thể tiếp tục ở lại dạy các người, nếu như thua, ta chỉ có thể cùng Thiếu chủ rời khỏi nơi này.”

Người gầy nghe vậy, cắn răng nói: “Các huynh đệ, lần này liều mạng, chỉ cần thắng, chúng ta còn có thể nhận được sự dạy bảo của nửa bước Tông Sư cảnh, thực lực nhất định sẽ tăng lên rất nhiều.”

Tất cả mọi người gật đầu sau đó đứng dậy.

Long Vũ nhìn Dương Thiên Cương cười nói: “Nguyên bản người có thể thắng, nhưng chỉ trách người tự đại, bên ta có bảy tám cường giả, bên người ngoại trừ tiểu tử này có thể lấy ra được, còn lại cái gì?”

Dương Thiên mang theo vẻ đùa cợt nhìn Long Vũ, sau đó mở miệng nói với Cố Phong và Tiêu Nại Nhi: “Lần này đối mặt với đội nhân mã của bọn họ, các người ai ra tay?”

“Cái gì?”

Mọi người có chút ngây ngẫn cả người, nghe ý tứ này, Dương Thiên không có ý định để cho người có thực lực mạnh nhất là Minh Lăng ra tay, hơn nữa, hấn lại còn chọn một người trong số người yếu nhất là Cố Phong và Tiêu Nại Nhi.

Trên mặt bọn họ lộ ra vẻ mừng như điên.

Nói như vậy, muốn đánh bại bọn họ, quả thực không cần tốn nhiều sức.

Long Vũ sắc mặt âm trầm đáng sợ, Dương Thiên đây là xem thường hắn a, bên này hắn có một đội nhân mã, mà bên kia xem ra chỉ có một người.

Bạch lão cũng lộ vẻ phần nộ.

“Người đã tự phụ như vậy, nếu thua, ta xem người còn mặt mũi gì nữa.” Long Vũ siết nắm đấm trắng bệch.

Trong sân, Cố Phong hưng phấn mở miệng nói: “Đội phó, ta đi thôi, bọn tôi tép nhãi nhép bọn họ, một tay ta cũng có thể thu thập.”

Nhớ ngày đó khi bọn họ tiến vào, đám người này ra oai phủ đầu bọn họ.

Hiện tại, đã đến lúc trở về.

Tiêu Nại Nhi cũng mở miệng: “Đội phó, để ta đi đi, thực lực của ta hơi mạnh một chút, có thể đảm bảo không có sơ hở nào.”

Bây giờ nàng đối mặt với Dương Thiên đã không còn cao ngạo nữa, khi Dương Thiên lấy ra đan dược khiến nàng bước vào ám kinh đỉnh phong, nàng tôn kính Dương Thiên đã vượt qua sự tôn kính của phụ thân nàng.

Dương Thiên thờ ơ nói: “Các người tùy tiện quyết định, ta mặc kệ.”

Hắn nói xong lời này, không chỉ có hai người Cố Phong, ngay cả Thủy Vi cũng đều mắt choáng váng.

Đây chính là vấn đề liên quan đến mặt mũi.

Có bao nhiêu người vì thể diện có thể liều lĩnh, mà Dương Thiên lại không thèm quan tâm!

Hắn không quan tâm, không có nghĩa là Cố Phong và Tiêu Nại Nhi không quan tâm.

Trợ giúp tu vi bọn họ liên tục tăng lên mấy cảnh giới, phần ân tình này cơ hồ vượt qua ân tái tạo, bọn họ làm sao có thể để Dương Thiên Nhan mất hết mặt mũi.

Cố Phong nhìn Tiêu Nại Nhi nói: “Thực lực của người mạnh hơn ta, người đi đi, nhớ kỹ, nhất định không được để đội phó mất mặt.”

Tiêu Nại Nhi gật mạnh đầu.

Khi nàng đi tới lôi đài, đám người người gầy gò đối diện thấy vậy có chút cổ quái cười nói: “Tiêu tiểu mỹ nữ, người biết thực lực của chúng ta, nếu là sinh tử độ sức, người ngay cả ta cũng đánh không lại, sao có thể một mình đối mặt với huynh đệ phía sau chúng ta? Hay là gọi toàn bộ đồng bọn của người tới đây đi.”

Tiêu Nại Nhi nghiêm túc lắc đầu nói: “Đội phó nói, không thể chuyện bé xé ra to.”

Một câu nói này của nàng, cũng coi như là triệt để chọc giận lửa giận của mọi người.

Gầy gò lạnh lùng nói: “Tiêu tiểu mỹ nữ, chúng ta đã cho người cơ hội, người đã buông tha vậy thì chờ chút nữa không trách được chúng ta.”

Tiêu Nại Nhi gật đầu, làm một cái thức mở đầu: “Các người ra chiêu đi.”

Nam tử thô kệch đen mặt nói: “Người gầy, ta thực sự không xuống tay được, một mình người chế phục nàng ta là được.”

Người gầy gật đầu, sau đó hét lớn một tiếng: “Cẩn thận.”

Nói xong, hắn ta xông lên.

Đôi mắt Tiêu Nại Nhi phát lạnh, bước chân nàng nhẹ nhàng lướt trên mặt đất, trực tiếp bay lên giữa không trung, người gầy còn chưa kịp phản ứng, Tiêu Nại Nhi đã đến phía sau hắn.

Hắn vội vàng xoay người, mà lúc này một chưởng nhẹ nhàng của Tiêu Nại Nhi đã đánh tới.

Gầy Tử không hề để ý, thực lực của đôi phương gần như bằng hắn, lần này hắn...

Hắn vừa nghĩ tới đây, nụ cười trên mặt còn chưa kịp nở, chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay Tiêu Nại Nhi ẩn chứa lực lượng cường đại.

Cỗ lực lượng này cơ hồ gấp mười lần hắn, đủ để đoạn kim toái thạch!

Sắc mặt người gầy mang theo vẻ hoảng sợ, sau lưng toát mồ hôi lạnh.

Không tốt, lui!

Nhưng mà, lúc này đã muộn.

Ngọc chương nhỏ nhắn của đôi phương đã phát ra, tránh thoát tất cả phòng ngự của hắn, hung hăng đánh vào ngực hắn.

Mới đầu tất cả mọi người không có chút nào để ý, dù sao Tiêu Nại Nhi là hạng người nữ lưu, cho dù lợi hại hơn nữa thì cũng có thể lợi hại tới đâu.

Nhưng sau khi nhìn thấy bóng người bay ra ngoài cửa tên gậy, lập tức trợn mắt há hốc mồm.

“Đây là tình huống gì?”

Long Vũ và Bạch lão thấy một màn này, đồng tử hơi co lại!

Hắn kinh hô: “Ám Kinh đỉnh phong!”

“Cái gì?”

Tất cả mọi người lần nữa đột nhiên chấn động.

Bọn họ từng người trừng lớn hai mắt, khó có thể tin nhìn thiếu nữ xinh đẹp giữa sân.

Tiêu Nại Nhi rõ ràng lúc tiến vào Thần Long tổ vừa mới bước vào Ám Kinh, mà bây giờ lại đạt tới cảnh giới cao như vậy.

Cho dù là cưới tên lửa, cũng không thể nào lên nhanh như vậy chứ.

Hơn nữa điều khiến bọn họ nghi hoặc nhất là ba ngày trước huấn luyện, Tiêu Nại Nhi tựa hồ vẫn là Ám Kinh sơ kỳ, ba ngày nay nàng chỉ đã tọa không có bất kỳ huấn luyện nào, làm sao tiến bộ lớn như vậy.

Tất cả mọi người đều tò mò, trong ba ngày này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tiêu Nại Nhi biết Long Vũ và Dương Thiên bất hòa, hơn nữa ba người bọn họ gia nhập đội ngũ của Dương Thiên từng bị hắn cười nhạo, cho nên nghe Long Vũ nói ra cảnh giới của nàng, không khỏi cười lạnh nói: “Có chút ánh mắt a, ba ngày trước ngươi nói phế vật chỉ có thể dạy dỗ phế vật, hiện tại ta phế vật này là Ám Kinh đỉnh phong, cũng không biết ngươi

thiên tài lớn như vậy đã đạt tới cảnh giới gì? Tông Sư cảnh sao?”

“Người.....”

Long Vũ sắc mặt tái xanh cả giận nói: “Tiểu nha đầu, ngươi có biết ngươi đang nói chuyện với ai không?”

Tiêu Nại Nhi thân là nữ nhi của Tiêu tông sư, tự nhiên cũng không phải là người dễ trêu chọc.

Nàng lạnh lùng cười nói: “Nói chuyện với ngươi thì phải làm sao, không phục thì tỷ thí với ta?”

Mặt Long Vũ gần như méo mó, vốn dĩ kế hoạch của hắn là đánh bại ba người mà đội của hắn dẫn theo, sau đó mượn tay bọn họ hận Dương Thiên.

Lại không nghĩ rằng mình lại bị tiểu binh của đối phương làm nhục.

Hắn nói với bảy người còn sót lại trong sơn: “Các ngươi lên đây cho ta, đánh bại nàng, nàng chỉ là một người, hơn nữa còn là một nữ tử, đám đại lão gia các ngươi ngay cả một nữ hài tử cũng không thể đánh bại, còn xứng làm người của Thần Long tổ sao?”

Mọi người nghe vậy tròn trắng mắt, cảnh giới của Tiêu Nại Nhi đã tiếp cận Thủy Vi của bọn họ.

Bọn họ vẫn đánh thắng được, đã từng cũng sẽ không bị Thủy Vi khi dễ thâm như vậy.

Thấy mọi người không nghe, Long Vũ càng thêm phần nộ, hắn cả giận nói: ” Ta ra lệnh cho các ngươi đánh cho ta, nếu không ta sẽ khai trừ toàn bộ các ngươi khỏi Thần Long tổ.”

Tất cả mọi người nghe vậy thần sắc chấn động.

Mà lúc này Thủy Vi rốt cục giận không thể nói: “Long Vũ, ngươi cho rằng đây là địa bàn của kinh thành ngươi sao? Bọn họ là đội viên của ta, ngươi là chức vị gì, bọn họ dựa vào cái gì phải nghe lời ngươi, ngươi lại có tư cách gì khai trừ bọn họ?”

Long Vũ lạnh lùng nói: “Chỉ bằng phụ thân ta là Long Trạch!”

“Người...”

Thủy Vi tức đến mặt trắng bệch, thanh danh một đời của Long Trạch, tổng giáo đầu của tổng đội Thần Long, cùng tổng giáo đầu của tổ Bạch Hồ, tổ Chu Tước Huyền Vũ đặt song song với bốn đại cao thủ Hoa Hạ, phong quang cỡ nào.

Lại không nghĩ rằng sinh ra đứa con trai, vậy mà không chịu nổi như thế!

Thân là tướng môn, lại có tính tình giống như những đại thiếu, thiếu gia ăn chơi ở kinh thành kia, quả thực làm cho phụ thân hấn mất mặt.

Tiêu Nại Nhi không sợ hãi, nàng khẽ nhíu mày nhìn Long Vũ nói: “Những người này không dám đánh, hay là ngươi đi lên đánh với ta hai chiêu?”

Long Vũ cả giận nói: “Ngươi chỉ là một tiểu binh tiểu tướng, có tư cách gì đánh với ta?”

Tiêu Nại Nhi nghe đến đó, lập tức lông mày dựng thẳng nói: “Ta là con gái Tiêu Nại Nhi của Tiêu tông sư, hỏi tư cách này có đủ hay không?”

Chương 344 - Chân tướng rõ ràng.

Long Vũ nghe vậy, sắc mặt lúc trắng lúc xanh.

Hắn không nghĩ tới, đại tiểu thư bề ngoài xinh đẹp, mang theo khí tức ngạo kiều này lại lịch lại lớn như vậy.

Tiêu Tông Sư, từ khi phụ thân hắn chém giết với Đông Doanh nhân để lại mầm bệnh, vị này mơ hồ thay thế phụ thân hắn trở thành tứ đại cao thủ của Hoa Hạ.

Con gái của hắn, Long Vũ cũng không dám tùy tiện đắc tội.

Tiêu Nại Nhi thấy vậy, không biết xấu hổ châm chọc một tiếng: “Phế vật, ngươi ngoại trừ kêu gào ra, còn biết cái gì?”

“Ngươi nói cái gì?”

Long Vũ nghe nói như thế, rốt cuộc kìm nén không được.

Cho dù là ở kinh thành, dám nói chuyện với hắn như vậy cũng chỉ có một tay, hiện tại ở Tiểu Tiểu Huy tỉnh bị người khinh bỉ đùa cợt như thế, cho dù đối phương là con gái của Tiêu tông sư, hắn cũng không thể chịu đựng được.

Hắn nhảy lên đài, lạnh lùng nói: “Tiêu nha đầu tóc vàng, ngươi thật sự cho rằng ta không dám ra tay với ngươi?”

Mấy người bọn hắn tử trong sân thấy một màn như vậy, càng bị dọa đến không nhẹ, vội vàng trốn tránh xuống phía dưới.

Tiêu Nại Nhi không chú ý tới những chuyện này, mà cười lạnh một tiếng với Long Vũ: “Nói nhiều vô ý, ba ngày trước ngươi nhục nhã chúng ta và phó đội, hôm nay ta phải vì chính danh phó đội của ta!”

Long Vũ tức giận hừ một tiếng nói: “Kiếp sau đi.”

Nói xong, một quyền đánh tới. Hắn đi vào Âm Kinh đỉnh phong nhiều năm, thực lực hùng hậu, tự nhận là Tiêu Nại Nhi chỉ là cương bộ đi vào Âm Kinh đỉnh phong.

Cho nên, tu vi khẳng định không bằng hắn, lần tỷ thí này chắc thắng.

Sau đó chờ thắng, lại dạy dỗ Dương Thiên một trận, ít nhất phải chặt đứt một chân của hắn.

Long Vũ nghĩ không sai, nhưng hắn lại xem thường Tiêu Nại Nhi, hoặc là xem thường chỗ kinh khủng của viên đan dược Dương Thiên cho Tiêu Nại Nhi.

Đan dược ẩn chứa linh khí tràn đầy, trong vòng một đêm để cho nàng từ Âm Kinh sơ kỳ đi vào Âm Kinh đỉnh phong, bởi vì phụ thân nàng đem căn cơ của nàng đánh vô cùng vững chắc, cho nên lần này thăng cấp nước chảy thành sông, còn lại gần nửa linh khí chứa đựng ở trong cơ thể nàng.

Vốn dĩ Tiêu Nại Nhi đánh không lại Long Vũ.

Nhưng có nhiều linh khí như vậy ở trong cơ thể, nàng gần như có thể phát huy ra thực lực nửa bước Tông Sư trong thời gian ngắn.

Hai người đối chưởng, Long Vũ lộ vẻ hoảng sợ, hắn lui về phía sau hai bước, cảm giác bàn tay run lên, mà Tiêu Nại Nhi lại không hề động đậy.

Lúc này, đám người hán tử thô kệch ở phía dưới thấy một màn này, nhao nhao kinh ngạc nói: “Tu vi của Long Vũ chúng ta đều đã được chứng kiến, Âm Kinh đỉnh phong lâu năm, mà Tiêu Nại Nhi cho dù có lợi hại hơn nữa, cũng không thể đánh đồng với Long Vũ được?”

Hắn nói tới đây, chỉ thấy Cố Phong bên cạnh hừ một tiếng nói: “Long Vũ là cái thá gì, chờ xem, Tiêu Nại Nhi nhất định sẽ đánh hắn toi bời.”

Ánh mắt sáu bảy người nhất thời tập trung vào Cố Phong, hán tử thô kệch khinh thường nói: “Tiểu tử, người lớn nói chuyện đừng xen mồm trẻ con!”

“Đúng vậy đúng vậy, ngươi cho rằng con trai Long Trạch là giá áo túi cơm sao? Không có kiến thức thì đừng nói lung tung!”

“Đừng quên thân phận của ngươi, ngươi vĩnh viễn là đội viên dự bị, hơn nữa trừ Dương Thiên là đội viên dự bị, ngươi chính là người đứng đầu từ dưới lên.”

Bọn họ vốn sợ hãi thân phận tiến bộ của Minh Lăng và Tiêu Nại Nhi, bị hai hậu bối chèn ép, tư vị này cũng không dễ chịu.

Mà Cố Phong là người có thực lực yếu nhất trong ba người đi theo Dương Thiên.

Bọn họ vừa rồi bị đả kích thảm như vậy, không bắt nạt được Tiêu Nại Nhi và Minh Lăng, còn không bắt nạt được Cố Phong này sao?

Cố Phong nghe được bọn họ trào phúng, giống như nghe được chuyện cười lớn nhất, không khỏi bật cười.

Lúc này hán tử thô ráp thấy vậy sắc mặt kinh ngạc nói: “Ngươi cười cái gì?”

Cố Phong nhướn mày cười nhạt nói: “Bảo ta không nên xen mồm, nói ta không có kiến thức? Nói thân phận của ta thấp kém, nhìn các ngươi là đem Tiêu Nại Nhi cùng Minh Lăng để vào mắt, nhưng không có để ta vào mắt.”

Nam tử thô kệch cười khinh thường nói: “Để ngươi vào mắt? Ngươi tính là cái gì? Ngươi có tư cách gì?”

Hắn nói tới đây, khí thế toàn thân Cố Phong đột nhiên bộc phát, cảnh giới Âm Kinh hậu kỳ toàn bộ triển lộ ở trước mặt mọi người.

Mọi người cảm nhận được Cố Phong biến hóa, sắc mặt lập tức trở nên hết sức khó coi.

Cố Phong hừ một tiếng: “Cảnh giới Âm Kinh hậu kỳ cũng không có tư cách để các ngươi để vào mắt?”

“Tê!”

Tất cả mọi người sửng sò, sau đó đột nhiên hít vào một ngụm khí lạnh.

Lại là Âm Kinh hậu kỳ.

Mọi người đều sắp bị đả kích khóc, Cố Phong bọn họ hiểu rất rõ.

Tiểu tử này lúc tiến vào Thần Long Tổ là tồn tại đứng đầu đếm ngược.

Đứng thứ nhất đếm ngược, ngoại trừ Dương Thiên là Thủy Vi trái với quy tắc kéo vào, hắn là người yếu nhất.

Ngay tại ba ngày trước, hắn còn có thể tùy ý để mọi người khi dễ, bởi vì thực lực thấp kém không dám đánh trả.

Làm sao ba ngày sau, nhảy lên thành cao thủ đứng đầu nhất.

Tất cả mọi người đều khó khăn nuốt nước miếng, chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc.

Mà mấy thanh niên từng bắt nạt Cố Phong giờ phút này từng cái chân đang run lên.

Lúc trước bọn họ đã từng nói với Cố Phong, cường giả vi tôn, kẻ yếu phải thành thành thật thật chịu đòn.

Nhưng bây giờ, Cố Phong nhảy lên trở thành cao thủ cao cấp nhất, nếu như đánh mấy người bọn họ, hoàn toàn không tốn nhiều sức.”

Trong đó cũng không phiệt và Cố Phong có quan hệ tương đối tốt, khi thấy cảnh giới tu vi của Cố Phong tăng lên, không khỏi trên mặt mang theo kinh hỉ vội vàng tiến lên hỏi: “Cố Phong,

ngạch không, Cổ ca, lúc nào thì ngài đạt tới Âm Kinh hậu kỳ?”

Cổ Phong hết sức hài lòng với cách gọi tiểu tử này, cười ha ha nói: “Buổi sáng hôm nay tinh dậy đã đạt được.”

Có người kinh hô lên tiếng, “Đờ mờ, ngủ một giấc là có thể đạt tới Âm Kinh hậu kỳ, có chuyện tốt bức này, người sẽ không ăn linh đan diệu dược chứ.”

Cổ Phong kinh ngạc: “Làm sao người biết?”

Ba người bọn họ nói là muốn giữ bí mật cho Dương Thiên, ai cũng không nói cho.

“Đờ mờ, thật đúng là linh đan diệu dược.”

Người nọ sợ ngây người.

Sắc mặt Cổ Phong biến thành màu đen, hóa ra tiểu tử này không biết, là cho hắn nổ tung.

Lúc này, tất cả mọi người đều tiến lên, vây kín Cổ Phong không kẽ hở.

Ngay cả người gầy gò bị thương và Hoắc Thanh cũng gian nan đứng dậy, cùng Cổ Phong tìm hiểu phương pháp một bước lên trời.

Cổ Phong bị mọi người quần lấy không chịu nổi, thế là thành thật mở miệng ai cũng là đội trưởng của bọn họ, công lao của Dương Thiên.

Mọi người mới đầu không tin, nhưng sau khi nghe được minh bạch chứng minh, coi như lại không tin, cũng không có biện pháp.

Lúc này ánh mắt mọi người nhìn Dương Thiên đều thay đổi.

Ba ngày, Dương Thiên chỉ dùng thời gian ba ngày, chế tạo mấy người thực lực yếu nhất trong Thần Long tổ thành người mạnh nhất, có thể đối kháng với nhi tử của Long Trạch mà không bại.

Chẳng trách, chẳng trách Thủy Vi luôn thỉnh cầu bọn họ nhất định phải đến chỗ Dương Thiên.

Bọn họ cho rằng đối phương là giá áo túi cơm, lại không nghĩ rằng vẫn là bọn họ có mắt không trông, bỏ lỡ cơ hội lần này.

Mặc dù Bạch lão là nửa bước Tông Sư, lại có kiến giải đặc biệt về tu vi cảnh giới, nhưng cũng không thể khiến cảnh giới của tất cả bọn họ đều đề cao một tầng.

Mà Dương Thiên.

Mặc dù lúc trước hắn khảo hạch thành tích rất kém cỏi, nhưng mà hắn có thủ đoạn này, để thực lực của ba người kia tăng lên mấy cảnh giới.

Quả thực là kỳ tích!

Nghĩ tới đây, mọi người đều hồi hận đến xanh ruột.

Bọn họ chọn sai, sai mười phần sai!

Mọi người vốn dĩ muốn há miệng cầu Dương Thiên, nhưng lúc trước nhục mạ Dương Thiên như vậy, trào phúng khinh bỉ, khinh thường, bây giờ là không có mặt mũi cầu Dương Thiên.

Thế là, liền đánh chú ý lên trên người Thủy Vi, muốn để đội trưởng Thủy Vi ra mặt, để đội phó dạy bọn họ một lần nữa.”

Ban đầu Thủy Vi cự tuyệt, bởi vì Dương Thiên mặc dù là phó đội trưởng, nhưng toàn bộ căn cứ không ai có thể ra lệnh cho hắn.

Dương Thiên mới đầu là không muốn ở lại Thần Long tổ, mặc dù có chút khó tin, nhưng đây đúng là sự thật, nếu không phải nàng lao lực tâm tư giữ lại, vị cường giả Tông Sư cảnh này đã sớm phát áo mà đi rồi!

Sau khi Thủy Vi từ chối, mọi người lại lấy ra tình cũ, muốn đánh bài tình cảm, muốn Dương Thiên tiếp tục chỉ điểm cho bọn họ.

Thủy Vi bất đắc dĩ, trong lòng có chút không đành lòng, cũng muốn để cho Thần Long Tổ lớn mạnh, chỉ có thể kiên trì đáp ứng.

Nhưng mà, không đợi nàng mở miệng, chỉ thấy giọng điệu Dương Thiên lạnh nhạt nói: “Trên đời không có thuốc hồi hận nào có thể bán!”

Một câu nói, phá hỏng tất cả đường đi.

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn lên người hắn, nhưng Dương Thiên vẫn ung dung nói ra những lời này.

Hiện tại mọi người coi hắn là bảo bối, ha ha, sớm làm gì.

Ba ngày trước, hắn nhớ rất rõ ràng, hắn đã cho những người này cơ hội, muốn thực lực của bọn họ tăng lên một cấp!

Là bọn họ đã cắt đứt cơ duyên của mình, không quý trọng!

Bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, vĩnh viễn không thể nào làm lại!

Cho dù bọn họ một khóc hai nháo ba thất cổ, quyết định của Dương Thiên cũng không thể thay đổi.

Thủy Vi há hốc mồm, sau đó cười khò một tiếng, hướng về phía mọi người giang tay ra tỏ vẻ nàng cũng không có bất kỳ biện pháp nào.

Mọi người không ngừng kêu rên, nhìn Bạch lão và Long Vũ ở giữa sân, tràn đầy vẻ cừu hận.

Thủy Vi hao tổn tâm cơ tìm cho bọn họ huấn luyện viên cường đại này, bọn họ bỏ đi giày rách, bị Long Vũ lừa dối, coi Bạch lão trở thành huấn luyện viên, cự tuyệt Dương Thiên, hơn nữa còn đắc chí vì dạy bảo nửa bước Tông Sư cảnh.

Bây giờ suy nghĩ một chút, bọn họ đều là kẻ ngốc, toàn bộ đều là người như vậy.

Có mấy người trong lòng thừa nhận yếu, trực tiếp hối hận, gào khóc lên, ai khuyên cũng không được.

Chương 345 - Vạn đạo kiếm khí.

Giữa sân, Long Vũ và Tiêu Nại Nhi đánh nhau khó hoà giải, Thủy Vi vẻ mặt lo lắng nhìn Dương Thiên nói: "Dương Thiên, Tiêu Nại Nhi có thể đang ở thế hạ phong, chúng ta có thể phải thua."

Dương Thiên đạm mạc nói: "Người thua là Long Vũ."

"Thế nhưng..."

Thủy Vi vừa nói đến đây, chỉ thấy Tiêu Nại Nhi một quyền đánh Long Vũ thổ huyết.

.

Lúc này, đôi mắt đẹp của Thủy Vi nhìn về phía Dương Thiên lại lần nữa hiện lên tia sáng kỳ dị.

Thiếu niên này mắt sáng như đuốc, có thể nhìn thấu sự tình nang vị nửa bước Tông Sư này nhìn không thấy.

Thân thể mềm mại nóng bỏng kề sát Dương Thiên, thở ra như lan bên tai hỏi: “Vậy ngươi có thể nhìn ra được mấy chiêu của Tiêu Nại Nhi có thể chiến thắng không?”

Cảm nhận được hơi thở ấm áp bên tai, hương thơm không ngừng chui vào lỗ mũi, Dương Thiên thoáng không thích ứng quay đầu đi chỗ khác, nói: “Ba chiêu!”

Thủy Vi sững sốt, sau đó vội vàng nhìn lại, chỉ thấy Tiêu Nại Nhi quả nhiên công kích sắc bén hơn rất nhiều, quanh thân nàng mơ hồ xuất hiện một tầng sương mù, đây là biểu hiện ban đầu của cương khí phóng ra ngoài.

Nàng khẽ kêu một tiếng, tốc độ cực nhanh, vền vền một hơi thời gian, xuất hiện ở trước người Long Vũ.

Sau đó, dưới ánh mắt kinh hãi muốn chết của Long Vũ, một chưởng đánh vào lồng ngực hắn.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt khó có thể tin của mọi người, Long Vũ giống như điều đứt dây, trực tiếp bay ngược ra ngoài.

“Phốc!”

Hơn mười mét có hơn, Long Vũ nặng nề rơi xuống đất, trượt trên mặt đất bốn năm mét mới ngừng lại được.

Toàn trường tĩnh mịch.

Vốn cả hai đều là Âm Kinh đỉnh phong, Long Vũ là cường giả Âm Kinh đỉnh phong uy tín lâu năm, mà Tiêu Nại Nhi tựa hồ là vừa mới bước vào.

Hai người giao đấu hẳn là Long Vũ thắng lợi không chút hồi hộp nào, lại không nghĩ rằng kết cục đảo ngược.

Thủy Vi ngơ ngác nhìn Dương Thiên.

Thiếu niên dường như nói, ba chiêu có thể thắng.

Kết cục đúng như hắn nói. Không có một chiêu sai lầm. Phần nhân lực này cho dù là rất nhiều Tông Sư cảnh cũng không làm được.

“Thiếu chủ!”

Bạch lão thấy Long Vũ bị thương, tức sùi bọt mép, vội vàng tiến lên, lúc này nội phủ của Long Vũ bị thương đang ho ra máu không ngừng.

Tiêu Nại Nhi duyên dáng yêu kiều đứng ở nơi đó, kiều ngạo ngẩng cổ ngọc khẽ nói: “Long Vũ, mau xin lỗi đội phó của ta, sau đó rút ra khỏi đây.”

Sắc mặt Long Vũ vắn vẹo, cả giận nói: “Mơ tưởng.”

Tiêu Nại Nhi cau đôi mi thanh tú tiến lên một bước, “Ta thấy ngươi chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.”

Nói xong, liền muốn động thủ.

“Cho rằng Tông Sư cảnh của ta không tồn tại sao?”

Thân hình còng xuống của Bạch lão đột nhiên đứng thẳng, cương khí màu vàng quanh thân như ẩn như hiện.

Tất cả mọi người đều kinh hãi: “Cương khí phóng ra ngoài, đây đã coi như là cường giả cảnh giới Chuẩn tông sư, hắn vẫn luôn ẩn giấu thực lực.”

“Xong đời rồi, Tông Sư cảnh giận dữ, thử hỏi Huy tinh ai có thể ngăn cản hắn?”

Tiêu Nại Nhi đôi mắt lạnh lẽo nói: “Lão già kia, phụ thân ta là Tiêu tông sư, ngươi dám động đến ta?”

Bạch lão giận quá hóa cười nói: “Tiêu tông sư? Ngươi thật sự là Long gia ở kinh thành đặc tội không nổi sao? Ngươi đã thương thiếu chủ của ta, ta tự nhiên phải tìm ngươi đòi công đạo.”

Nói xong, thân hình lóe lên, phát tay thành chưởng, oán hận vỗ vào bả vai Tiêu Nại Nhi!

“Ngươi dám!”

Đôi mắt lạnh lùng của Thủy Vi khẽ động thân hình biến mất tại chỗ.

Một giây sau, xuất hiện trước người Tiêu Nại Nhi, ngưng tụ cương khí màu vàng đối chiến với Bạch lão.

“Àm!”

Một tiếng vang thật lớn truyền vào bên tai mọi người, tất cả mọi người đều bị cỗ sóng khí vô hình này ảnh hưởng đến lui về phía sau ba mét.

Bạch lão lùi lại một bước, mang theo vẻ khiếp sợ nhìn Thủy Vi, nói: “Nửa bước Tông Sư!”

“Cái gì?”

Trong mắt mọi người lại hiện lên vẻ khó tin.

Ai? Ai là nửa bước Tông Sư? Bạch lão nói là đội trưởng Thủy Vi của bọn họ sao?

Điều này sao có thể?

Cảnh giới Thủy Vi vừa mới bước vào nửa bước Tông Sư, khẳng định không địch lại cường giả cảnh giới Chuẩn Tông Sư Bạch lão này.

Đối phương dùng toàn lực, khoe miệng nàng tràn ra máu tươi. Mấy chục bước dưới đất, mỗi một dấu chân đều sâu ba tấc!

Nhưng mà, cho dù như thế, đôi mắt đẹp của Thủy Vi vẫn kiên định, xoa xoa tơ máu nơi khoe môi nói: “Căn cứ này là địa bàn của ta, không cho phép ngươi làm càn!”

Đám người Sáu Tử đều choáng váng, đây là muốn đắc tội Bạch lão đến chết sao.

Mặc dù đội trưởng này không biết tiến vào nửa bước Tông Sư lúc nào, nhưng mà vẫn không cách nào so sánh với Chuẩn Tông Sư cảnh của người ta a.

Quả nhiên, chỉ nghe Bạch lão tức giận nói: “Ta không được phép làm càn? Đừng nói là chỗ các ngươi, cho dù phóng mắt toàn bộ Huy châu, ai có thể cản ta?”

Thủy Vi đang muốn nói chuyện, chỉ thấy một đạo thanh âm trong sáng vang lên bên tai mọi người.

“Ta!”

Mọi người sửng sốt, sau đó nhao nhao nhìn lại.

Lại thấy Dương Thiên đứng dậy dưới ánh mắt ngạc nhiên của mọi người.

Ánh mắt của hắn lạnh nhạt nhìn Bạch lão nói: “Tông sư nhỏ ở trước mặt ta còn rõ kêu gào, thật sự không ai trị được ngươi sao?”

Bạch lão sửng sốt, giống như nghe được chuyện cười buồn cười nhất, đang âm thầm cười lạnh.

Đám người Sáu Tử che mặt, tiểu tử này rốt cuộc có biết hắn đang nói chuyện với tồn tại như thế nào hay không?

Mà Thủy Vi cùng Tiêu Nại Nhi thấy vậy, đôi mắt nóng rực, hắn... rốt cuộc nhìn không được muốn xuất thủ sao?

Long Vũ lần nữa ho ra máu ánh mắt âm trầm, cả giận nói: “Bạch lão, giúp ta chặt đứt một chân của hắn.”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt: “Một con có đủ không?”

Long Vũ sửng sốt, sau đó nhe răng cười nói: “Một cái đủ để cho ngươi giáo huấn thật dài!”

Dương Thiên nhẹ nhàng gật đầu: “Ngươi sẽ cảm thấy vui sướng vì quyết định này của ngươi.”

“Cái gì?”

Long Vũ sửng sốt, sau đó chỉ thấy Dương Thiên Kiếm chỉ ngưng lại.

“Cầm Kiếm Thức!”

Hắn quát nhẹ một tiếng, chỉ thấy từ bàn tay bay ra một đạo quang kiếm óng ánh bay về phía long vũ.

Kiếm quang này mang theo uy áp như phá diệt thiên địa, đánh về phía Long Vũ.

“Thiếu chủ!”

Con ngươi đục ngầu của Bạch lão hiện lên một tia chân kinh, vội vàng muốn ngăn cản đạo kiếm khí này.

Nhưng mà, tất cả đều là phí công, kiếm khí đâm rách bàn tay của hắn, vẫn còn dư lực, đâm tới một chân của Long Ngọc.

Xèo!

Sau một tiếng vang, Long Vũ phát ra tiếng kêu thảm thiết đinh tai nhức óc.

Trên đùi hắn cắm một thanh kiếm ánh sáng như thực chất, máu tươi chảy ròng.

“Tê!”

Mọi người khiếp sợ nói không ra lời.

Long Vũ là con trai của Long Trạch ở kinh thành. Dương Thiên cũng dám chặt một chân của hắn.

Hơn nữa, bọn họ không ngờ Dương Thiên lại có thực lực mạnh như vậy, ngưng tụ chân khí đã thương người ở ngoài mười mét, chuyện này dường như...

“Mẹ nó, cảnh giới Tông Sư!”

Mọi người đã không cách nào hình dung tâm tình của mình.

Thiếu niên trước mắt này, lúc trước khi tiến vào Thần Long Tổ, ngay cả xếp hạng nhất đếm ngược cũng không có. Nếu không phải đội trưởng Thủy Vi của bọn họ có lòng tốt thu nhận hắn, hắn căn bản không có tư cách tiến vào Thần Long Tổ.

Một thiếu niên như vậy, có thực lực sư cảnh chân chính.

Sự tương phản lớn này khiến bọn họ suýt chút nữa bị dọa đến bệnh tim.

“Thiếu chủ, người thế nào?” Bạch lão đã không cách nào hình dung phần nộ của mình, trên trán Long Vũ không ngừng đổ mồ hôi lạnh nói: “Giết hắn, Bạch lão, giết hắn cho ta, ta muốn hắn phải chết.”

Bạch lão gật đầu, sắc mặt âm trầm nói: “Thiếu chủ, người xem, bây giờ ta sẽ báo thù cho người.”

Nói rồi, hắn đứng lên, đôi mắt lạnh lùng căm tức nhìn Dương Thiên nói: “Ta muốn người chết!”

Dương Thiên khinh thường: “Người còn chưa đủ tư cách để chủ tử của người tự mình tới đây!”

“Muốn chết!”

Bạch lão bị vũ nhục như vậy, tức sùi bọt mép, bàn tay ông ta kéo hư, năm đạo kiếm khí màu trắng hình thành.

Nhưng mà, kiếm khí hấn ngưng tụ không có bất kỳ hình dạng kiếm gì.

Mà kiếm khí mà Dương Thiên ngưng tụ đã đến mức có thể lấy giả đánh thật.

“Người thật sự cho rằng cũng chỉ có chính người mới có thể ngưng tụ kiếm khí hay sao?”

Bạch lão cười khặc khặc một tiếng, năm đạo kiếm khí chỉ thẳng Dương Thiên.

Trái tim của tất cả mọi người lập tức thất lại.

Đây hiển nhiên là muốn không chết không thôi a, tuổi tác Dương Thiên mới mười bảy mười tám tuổi, làm sao có thể so sánh được...

Nhưng mà, mọi người vừa nghĩ tới đây, chỉ nghe Dương Thiên đạm mạc mở miệng: “So với ta ngưng tụ kiếm khí? Người lấy đâu ra tự tin?”

“Cái gì?”

Mọi người sửng sốt, duy chỉ có Tiêu Nại Nhi và Thủy Vi thân thể mềm mại hơi chấn động, trong đôi mắt đẹp mang theo vẻ chờ mong nhìn Dương Thiên.

Hắn chẳng lẽ...

“Kiếm tới!”

Dương Thiên Kiếm chỉ xéo lên trời cao!

Sau đó, dưới ánh mắt của mọi người, từng đạo kiếm khí hình thành!

Kiếm khí tứ ý kiến, toàn bộ phòng đều bị kiếm khí cắt rách, mọi người vội vàng trốn tránh, nhưng vẫn bị dư âm đâm rách huyết nhục!

Trong khoảng thời gian ngắn, kiếm khí phá vạn đạo.

Chúng nó giống như được trao cho linh hồn, khế kêu trên không trung.

Mọi người đều mở to hai mắt khó tin, cảm thiếu chút nữa rớt xuống.

Bọn họ rốt cuộc biết, ban đầu Tiêu Nại Nhi không hề nói dối ở nhà máy và phế khí.

Trên vách tường có những vết tích dày đặc như được tạc khắc, đều là do Dương Thiên tạo thành.

Dương Thiên Chân ngưng tụ vạn đạo kiếm khí.

Minh Lăng và Cố Phong cũng choáng váng, bọn họ biết Dương Thiên rất mạnh rất mạnh, nhưng lại không ngờ rằng lại mạnh đến mức này.

Vạn đạo kiếm khí, cho dù là người khác đích thân tới Long Trạch cũng phải bại!

Tiêu Nại Nhi và Thủy Vi tuy rằng lần thứ hai thấy Dương Thiên ngưng tụ vạn đạo kiếm khí, nhưng mức độ chấn động không hề ít hơn lần đầu tiên.

Cảnh giới của các nàng càng tăng, càng sợ hãi công kích này của Dương Thiên.

Các nàng cảm thụ được, vạn đạo kiếm khí này tùy tiện một đạo, đều có thể để cho một cái tu vi Âm Kinh đỉnh phong vẫn lạc.

Chương 346 - Địa vị bá chủ.

Giữa sân, vạn kiếm cùng phát, mỗi một đạo kiếm khí mũi kiếm sắc bén đều nhắm ngay Bạch lão giữa sân.

Mà Bạch lão nhìn kiếm khí phá thiên cái địa do Dương Thiên ngưng tụ ra, sau đó lại nhìn hai đạo kiếm khí đáng thương mà bàn tay mình ngưng tụ ra, trực tiếp hồng mất.

Giờ phút này trong mắt Long Vũ tràn ngập vẻ sợ hãi, hầu như quên mất đau đớn trên đùi.

Nếu như là vừa rồi hẳn còn có tâm lý oán độc, vậy hiện tại hẳn đã mất đi tâm lý muốn trả thù tất cả phản kháng.

Bởi vì Long Vũ biết rõ phụ thân hẳn nhiều nhất cũng chỉ có thể ngưng tụ ra trăm đạo kiếm khí đã là cực hạn.

Nhưng Dương Thiên trước mắt lại ngưng tụ vạn đạo, gấp phụ thân hẳn 100 lần.

Loại tồn tại này gần như là vô địch trong nước.

“Chuẩn bị xong chưa?”

Giọng Dương Thiên lạnh lùng, kiếm khí được trao cho linh hồn dường như có chút không kịp, vèo một tiếng tất cả đều đi tới mấy chục mét.

Trên mặt Bạch lão mang theo vẻ hoảng sợ, trên trăm đạo kiếm khí đã có thể đem hẳn đâm thành cái sàng, hơn vạn người này còn không phải là đem hẳn nghiền thành bột phấn a.

Trong nháy mắt, hẳn phảng phất đã trải qua mấy chục lần tử vong.

Long Vũ đã không dám phản kháng, hẳn vội vàng quỳ xuống cầu xin: “Dương Thiên, à không, Dương tiên sinh, cầu xin người tha thứ cho ta, tất cả đều là lỗi của ta, ta không dám đối nghịch với ngài nữa, cầu xin ngài buông tha cho ta.”

Hiện tại hẳn đã triệt để hối hận.

Chân của Bạch lão cũng run lên, nhìn Dương Thiên trong mắt tràn ngập sợ hãi, cũng khuất nhục quỳ xuống nói: “Dương tiên sinh, lão hủ có mắt mà không nhìn thấy Thái Sơn, xin hãy tha cho lão hủ một con đường sống.”

Dương Thiên lập tức nở nụ cười.

Hắn bình tĩnh nói: “Lúc trước khi ta không để ý tới các người, các người vẫn luôn kêu gào, hiện tại ta thật vất vả muốn để ý tới các người, mà các người lại quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, cầu xin ta tha các người, các người nói như vậy thích hợp sao?”

Bị vạn đạo kiếm khí chỉ cho dù là tông sư cảnh cũng phải sụp đổ, Long Vũ không ngừng cầu xin tha thứ nói: “Dương tiên sinh bỏ qua cho ta, người bảo chúng ta làm cái gì cũng được.”

Lúc này Thủy Vi cũng bắt đầu khuyên can: “Dương Thiên, Long Vũ tuy rằng trong mắt không người nào đặc tội người, nhưng phụ thân Long Trạch là cường giả ta kính nể nhất, lúc trước hấn vì quốc gia, cùng ba vị cường giả cấp bậc thượng thừa Đông Doanh giao thủ, vì bảo trụ tư liệu cơ mật nhất quốc gia, hấn liều chết chém giết, cuối cùng chết hai vị thượng nhân, chạy trốn một người, tư liệu là bảo vệ được, nhưng hấn cũng bị trọng thương, qua nhiều năm như vậy miễn cưỡng giữ được tính mạng, người có thể nể mặt Long Trạch, tha cho hấn không?”

Long Vũ nghe được Thủy Vi cầu tình, vội vàng gật đầu nói: “Đúng đúng, Dương tiên sinh, phụ thân ta là Long Trạch, ngài xem ở trên mặt mũi của hấn tha cho ta được không?”

Dương Thiên trầm ngâm vài giây, sau đó phát tay, hơn vạn đạo kiếm khí trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

Mọi người lại kinh hô lần nữa!

Điều này cần không chế hoàn mỹ cỡ nào, mới có thể làm đến một bước này?

Kiểm khí tiêu tán, Dương Thiên giống như một người bình thường đứng tại chỗ.

Nhưng trong sân đã không có một ai dám khinh thị vị thiếu niên trước mắt này.

Vạn đạo kiếm khí vừa ra, thử hỏi trong nước ai xứng làm đối thủ của hấn?

Bạch lão và Long Vũ liếc nhau một cái, nhưng mà còn chưa kịp thở ra thì đã nghe Dương Thiên lạnh nhạt nói: “Muốn sống thì để phụ thân ngươi đến chịu đòn nhận tội.”

Một câu nói, tất cả mọi người đều hít vào một ngụm khí lạnh. Dương Thiên quả thực là muốn điên rồi.

Để Long Trạch đến chịu đòn nhận tội, đây là muốn đối địch với toàn bộ Thần Long tổng đội trong nước.

Nhưng ngẫm lại, cho dù là thiếu niên luôn đối địch với cả Thần Long dường như cũng không sợ hãi.

Không vì cái gì khác, chỉ vì hấn có thực lực này.

Mà sau khi nói xong câu đó, Dương Thiên xoay người rời đi.

Mọi người nhìn theo bóng lưng của hắn, không ai dám cản.

Đám người Sáu Tử người nhìn ta, ta nhìn người, nếu như vừa rồi hối hận đến ruột đều xanh, bây giờ khi thấy được thân thủ của Dương Thiên, bọn họ lại muốn chết.

Cao thủ cường đại này, so với tổng giáo đầu Long Trạch của Thần Long trung đội còn cường đại hơn mấy lần, mọi người dạy bảo hắn ta lại khịt mũi coi thường, khinh thường không thèm để ý! Ngược lại chọn một lão già gà mờ Bạch lão này.

Điên rồi, đúng là điên rồi.

Sau khi Dương Thiên đi, Thủy Vi thở dài nhìn Long Vũ, đắc tội vị tồn tại này, xem ra chỉ có thể Long Trạch rời núi.

Mà Long Vũ sợ nhất người cha này, hắn đi đứng như nhũn ra kéo Bạch lão nói: “Bạch lão, chúng ta mau chạy trốn đi, nếu như bị cha ta biết được, kết cục của ta so với bây giờ còn thảm hơn.”

Bạch lão thì cười khò một tiếng nói: “Thiếu chủ, người vẫn nên gọi cho phụ thân người một cuộc điện thoại đi, loại tồn tại này nói một không hai, nếu như phụ thân người không đến, hai chúng ta ai cũng đừng mong sống sót!”

Long Vũ sắc mặt trắng bệch, chân chương móc điện thoại di động ra.

Kinh thành, cũng là một căn cứ ngầm.

Long Trạch buông điện thoại xuống, sắc mặt có chút mỗi mết, giống như lại già đi rất nhiều.

Lúc này, một thanh niên mặc áo đen bên cạnh do dự mãi, mở miệng hỏi: “Long đội, chuyện gì xảy ra vậy?”

Long Trạch xoa xoa huyết Thái Dương nói: “Tổ Bạch Hổ, tổ Chu Tước, tổ Huyền Vũ gọi điện thoại tới, nói là muốn diễn luyện một lần nữa, đánh giá ai có cấp bậc cao nhất, trở thành tổ thứ nhất trong nước, sau khi diễn luyện, ngày sau các tổ khác đều nghe theo mệnh lệnh của hắn.”

Thanh niên áo đen nghe vậy phần nộ xiết chặt nắm đấm cả giận nói: “Bọn họ rốt cục ngồi không yên sao? Ba năm trước

đây ngài cùng Đông Doanh thượng thời điểm nhần nhin chém giết nếu không phải bị thương nặng, bọn họ nào dám đối với ngài kêu gào, trước đó tổ thứ nhất trong nước vẫn là chúng ta, vô luận là nguy hiểm gì đều xông lên tuyền đầu, điểm ấy bọn họ trong lòng không rõ, hiện nay ngài bị thương, bọn họ liền bỏ đá xuống giếng, quả thực cực kỳ vô sỉ.”

Long Trạch nhắm hai mắt lại, gân xanh trên trán khê giật giật, hấn cũng không cam lòng, nhưng hiện nay không có một tòn tại cường đại như hấn che chở, những năm gần đây ba tổ khác đến tổ bọn họ đào cao thủ cũng không ít, hấn nhin một chút lại nhin, cuối cùng lại trợ bọn họ kiêu ngạo!

Trận bức vua thoái vị này, sớm muộn gì cũng sẽ xuất hiện, chỉ là Long Trạch không ngờ đến nhanh như vậy.

Hấn mở hai mắt ra, phảng phất trong nháy mắt già nua mấy chục tuổi, hai bên tóc mai nửa trăm.

Long Trạch xé quần áo ra, nhìn mấy vết thương giăng khắp nơi trên ngực.

Đây là cùng ba vị Đông Doanh Thượng Nhần kia chiến đấu lưu lại, đã trúng mấy chục đao, mới đem đối phương chém giết hai người.

Lúc ấy cho dù hấn có chiến lực vô song, cũng bị một đạo trong đó làm bị thương đan điền.

Nếu không phải như thế, Thượng Nhần cuối cùng làm sao có thể chạy trốn trong tay hấn!

Tuy chiến tích huy hoàng, nhưng cái giá phải trả cũng lớn nhất.

Hấn hôn mê một tháng, cho dù là bác sĩ đứng đầu trong nước cũng nói hấn sẽ không tỉnh lại, nhưng chưa từng nghĩ hấn mạng cứng rắn, vẫn gắng gượng vượt qua.

Tuy là như thế, cũng ở bệnh viện an dưỡng ròn rã một năm!

Nếu không phải Thần Long tổ như rắn mất đầu, ba tổ khác làm sao có thể dám đào góc tường Long Trạch của hấn nhanh chóng lớn mạnh trong vòng một năm, nhưng bất kỳ nguy hiểm nào vẫn là để cho người của Thần Long tổ đi đầu, xông lên tuyền đầu, bởi vì như vậy, càng là tổn thất thảm trọng!

Lúc Long Trạch trở lại Thần Long tổ, nơi này đã bị phá thành mảnh nhỏ, hắc hắc tâm kinh doanh hai năm, thật vất vả mới có chút khởi sắc, còn bị ba tổ khác chèn ép, cuối cùng thấy Long Trạch nhường nhịn khắp nơi, bọn họ cũng rút cục hiểu được lúc trước Thần Long tổ cường thế đã một đi không trở lại, cho nên, mới có hôm nay bức cung, để hắc giao ra bảo tọa tổ thứ nhất trong nước!

Long Trạch nhìn thanh niên mặc áo đen đang phẫn nộ: “Không cần tức giận như vậy, Thần Long tổ không có đầu rồng mạnh mẽ để chấn nhiếp, chính là một con rắn, ta bảo người mời Tiêu tông sư đến đảm nhiệm đầu rồng của Thần Long tổ, người làm thế nào rồi.”

Thanh niên mặc áo đen siết nắm đấm nói: “Long đội, chúng ta từ đầu đến cuối đều nhận người làm đầu rồng của Thần Long tổ chúng ta!”

Long Trạch sầm mặt lại nói: “Đã đến lúc này rồi mà vẫn còn giờ tính trẻ con?”

Hốc mắt thanh niên mặc áo đen đỏ lên một vòng, cúi đầu nói: “Tiêu tông sư từ chối.”

Long Trạch lại thở dài một tiếng, sau đó mở miệng: “Thần Long Tổ suy sụp thật sự đã không còn sức lực để xoay chuyển rồi sao?”

Thanh niên mặc áo đen siết chặt nắm đấm nói: “Ta đi tìm vị ở trên kia nhờ hắc ra mặt, ngăn cản ba tổ bọn họ.”

Long Trạch lắc đầu nói: ” Bỏ đi, Thần Long tổ chưa bao giờ sợ bất cứ thứ gì, mời người khác che chở, Thần Long tổ làm không được, hưởng hờ cho dù là lần này tránh thoát, còn có lần sau, bọn họ không tranh giành ra thứ nhất, sẽ không từ bỏ ý đồ, chuyện này để cho hắc thuận theo tự nhiên đi.”

Thanh niên áo đen nhẹ gạt đầu.

Long Trạch hỏi: “Đúng rồi, tiểu tử vô liêm sỉ Long Vũ kia đâu, hiện tại là thời buổi rối loạn, đừng để hắc gây chuyện cho ta, nếu không ta sẽ chặt chân hắc.”

Thanh niên áo đen há hốc mồm đang muốn nói chuyện, điện thoại Long Trạch đột nhiên vang lên.

Long Trạch nhìn thoáng qua biểu hiện điện báo ngắn người, sau đó kết nối.

Long Vũ ở bên kia khóc lóc kể lể nói: “Phụ thân, con ở Huy tỉnh, người mau tới cứu con.”

Long Trạch nhíu mày: “Là nơi nào ở Huy Tỉnh?”

Long Vũ trầm mặc một hồi nói: ” Căn cứ ngầm của tổ Thần Long Huy tỉnh.”

Long Trạch nổi giận: “Ở nhà mình mà còn bảo ta đi cứu? Người có thể có tiền đồ một chút không?”

Long Vũ nghe cha mình muốn cúp máy, không khỏi sợ hãi nói: “Phụ thân, con thật sự gặp nguy hiểm, ngay cả Bạch lão cũng nguy hiểm đến tính mạng, cha mau tới đây đi.”

Long Trạch nhíu mày: “Đem điện thoại cho Bạch lão.”

Bạch lão cay đắng nói hết thầy cho Long Trạch nghe xong, trên mặt Long Trạch chẳng những lại lộ ra nổi giận, ngược lại lộ ra vẻ vui mừng.

Thanh niên mặc áo đen hỏi: “Long đội, tình huống như thế nào? Có muốn ta dẫn một số người cứu Tiểu Vũ ra không?”

Long Trạch lắc đầu đôi mắt nóng bỏng nói: “Không cần, lần này ta tự mình đi, nếu như thuận lợi, Thần Long Tổ có lẽ vẫn là địa vị bá chủ đệ nhất trong nước!

Thanh niên áo đen nghe vậy nhất thời ngây ngẩn cả người, cứu trợ Long Vũ và Thần Long Tổ không suy sụp là hai việc khác nhau có được hay không, Long đội đây là bị kích thích hay là...

Hắn vừa nghĩ đến đây, Long Trạch bình tĩnh nói: ” hện trước phi cơ trực thăng võ trang, đứng rồi chuẩn bị cho ta một chút bụi gai.”

Thanh niên áo đen lại ngây ngẩn cả người, hỏi: “Đội trưởng Long, muốn bụi gai làm gì?”

“Phụ kinh thỉnh tội!” Long Trạch thanh âm bình tĩnh, nhưng mà lời nói ra lại làm cho thanh niên áo đen trực tiếp mắt choáng váng.

Chương 347 - Tần lão thỉnh cầu.

Căn cứ dưới lòng đất của tổ Thần Long Huy tinh, tất cả mọi người đều cung kính đứng ở nơi đó, ánh mắt mang theo vẻ sùng bái nhìn Long Trạch.

Bọn họ không ngờ Long Trạch lại thật sự đến.

Đây chính là Thần Long tổ đệ nhất nhân, chương quản tất cả Thần Long phân tổ trong nước tổng cộng tám trăm người, cho dù là bị trọng thương tu vi giảm mạnh, cũng không ảnh hưởng địa vị của hắn trong lòng mọi người chút nào.

Long Trạch nhìn cũng không nhìn Long Vũ một cái, mở miệng nói với Thủy Vi: “Đem tư liệu của thiếu niên kia cùng video giám sát vừa rồi hắn ra tay chinh lý lại cho ta.”

Thủy Vi cung kính gật đầu.

Không bao lâu, văn kiện chinh lý xong, Long Trạch từ trong video nhìn thấy thân ảnh của Dương Thiên.

Thiếu niên đứng ở nơi đó, phong khinh vân đạm, giống như là một thư sinh văn nhược nhất, nhưng Long Trạch nhãn lực bức nào, tự nhiên liếc mắt một cái nhìn ra Dương Thiên bất phàm.

Thiếu niên đứng cô độc, toàn thân phát ra khí tràng, Long Trạch cho dù cách màn hình cũng có thể cảm giác được sự cường đại của hắn!

Cái này cũng chưa tính, sau khi hắn thấy Dương Thiên Hư vẩy tay, khẽ quát một tiếng, vạn đạo kiếm khí kia ngưng tụ ra rung động, không khỏi sợ tới mức mắt choáng váng?

Đây là đang quay phim sao?

Tông Sư chi cảnh làm sao có thể ngưng tụ vạn đạo kiếm khí?

Chẳng lẽ...

Ánh mắt Long Trạch đại ra.

“Chẳng lẽ là cảnh giới Tiên Thiên trong truyền thuyết?”

Nghĩ tới đây, trái tim của hắn hung hăng co rúm lại.

Thời kỳ đỉnh phong của hắn là Tông Sư cảnh đỉnh phong, bên ngoài đứng đầu trong tứ đại cao thủ quốc nội.

Nhưng hắn đã từng bại phỏng Cổ Nguyệt chân nhân núi Võ Đang.

Đối phương nói cho hắn biết, Tông Sư chi cảnh cũng không phải là chung cực, ở phía trên Tông Sư còn có Tiên Thiên chi cảnh giới!

Một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi là cảnh giới Tiên Thiên, hắn nghĩ cũng không dám nghĩ.

Long Trạch đề xuống chân động trong lòng, run rẩy hỏi Thủy Vi: “Thiếu niên này ở Thần Long tổ là chức vụ gì?”

Thủy Vi há miệng còn chưa nói gì, người gầy ở bên cạnh vội vàng giành biểu hiện trước nói: “Dương Thiên là ứng cử viên dự bị của Thần Long tổ chúng ta, còn chưa chuyển chính thức đâu.”

“Phốc!”

Long Trạch trực tiếp phun nước miếng lên mặt người gầy, suýt chút nữa trượt xuống từ trên băng ghế.

Khóe môi hắn run rẩy: “Vậy người có địa vị và cảnh giới gì?”

Người gầy nghe vậy, lập tức hưng phấn lên, cho rằng Long Trạch là nhìn hắn tốt, không khỏi ngạo nghễ nói: “Ta bây giờ là đội viên chính thức của Thần Long tổ, tu vi là nửa bước Âm Kinh.”

Long Trạch nghe vậy sắc mặt biến thành màu đen.

Một cường giả Tiên Thiên cảnh làm đội viên dự bị của tổ Thần Long, mâu chốt còn chưa chuyển chính thức, mà một tên gà mờ nửa bước âm kinh lại thành đội viên chính thức.

Tương phản...

Ánh mắt của hắn nhìn về phía Thủy Vi, trong đôi mắt uy nghiêm mang theo thần sắc chất vấn.

Thủy Vi một cước đá văng tên gầy ra, sau đó lo lắng giải thích: “Long đội, Dương Thiên không phải đội viên dự bị hậu tuyến, hắn là phó đội trưởng, ta đã từng nhường vị trí đội trưởng cho hắn, nhưng hắn cự tuyệt, hơn nữa hắn làm việc hết sức khiêm tốn, không cho ta công khai chức vị của hắn.”

Thần sắc Long Trạch hòa hoãn một chút, hắn gật đầu, cảm bụi gai trên bàn nói: “Dẫn đường, ta muốn đích thân gặp vị thiếu niên này một lần.”

Lúc đi ngang qua bên cạnh Long Vũ, Long Vũ cúi đầu.

Họa lần này, hẳn tự biết đã xông vào.

Long Trạch nhìn hắn một cái tức giận hừ nói: “Về nhà đóng cửa hối lỗi ba năm cho lão tử, bớt một ngày lão tử tự mình chặt đứt hai cái đùi của ngươi.”

Long Vũ nghe vậy sợ tới mức co quắp ngồi trên mặt đất, mặt xám như tro tàn!

Phụ thân này của hắn nói một không hai!

Nếu hắn vi phạm, hậu quả thật sự như phụ thân hắn nói!

Bạch lão há miệng muốn khuyên giải, mà lúc này thanh niên áo đen bên cạnh Long Trạch vội vàng kéo hắn.

Long Trạch lần này thật sự nổi giận, bây giờ Thần Long tổ đang thiếu cao thủ, nhất là vừa rồi, ba tổ khác bức cung yêu cầu diễn luyện, tranh đoạt tổ thứ nhất trong nước, Thần Long tổ đã tràn ngập nguy cơ.

Nguyên bản Huy Tĩnh xuất hiện một cao thủ như vậy, Long Trạch tự mình muốn đến mời chào, lại không nghĩ rằng bị Long Vũ đắc tội.

Hiện tại tạo cho đối phương ấn tượng không tốt, người ta có đồng ý chiêu lãm hay không vẫn chưa biết.

May mà Long Vũ là con trai của Long đội, nếu không thanh niên áo đen đã đánh hắn thành bất hạnh từ lâu rồi.

Cho nên, đối với xử phạt của Long Trạch, hắn không cầu tình, cũng ngăn cản Bạch lão cầu tình.

Lúc Dương Thiên đang muốn trở về trường học, đột nhiên nhận được điện thoại của Tần lão.

Sau khi kết nối, Tần lão cung kính mở miệng nói: “Dương tiên sinh, lão hủ mặt dày muốn nhờ ngươi chữa bệnh cho một người, ngài xem có thể không? Thù lao ngài cứ trả, ta không trả giá!”

Dương Thiên trầm ngâm một lát rồi nói: “Lần trước ngươi quyên góp cho cô nhi viện Diệp thị mấy ngàn vạn, tình của ngươi ta nhận, lần này ta giúp ngươi, không tính thù lao!”

Tần lão đại vui mừng, hẳn vui mừng không phải Dương Thiên bất kể thù lao, mà là Dương Thiên đồng ý chuyện này.

Theo hẳn thấy, loại tồn tại cấp bậc như Dương Thiên đã không thể dùng tiền bạc để đả động, huống hồ hẳn đã nợ Dương Thiên vô số lần, nhưng không có trả ân tình này, hẳn ăn ngủ không yên, nếu không phải lần này cầu hết tất cả bác sĩ đều không công mà lui, hẳn cũng sẽ không mặt dày tới mời Dương Thiên.”

Cuối cùng, Dương Thiên báo địa chỉ, rất nhanh Tần Nghị cấp bậc thiếu tướng quân khu tự mình đến đón!

Trên đường, Dương Thiên nghe Tần Nghị kể lại cũng mới hiểu được một chút nguyên do!

Thì ra lần này sinh mệnh là tiểu công chúa Tiên gia Lan Ninh Tiên Tiên Tiên Tiên Tiên Tiên, không biết tình huống nào bị bệnh nặng, cầu y hỏi thuốc bao lâu cũng không thấy khởi sắc, trước mắt sinh mệnh đã hấp hối, chỉ có thể thỉnh cầu Dương Thiên.

Hai người đến Tần gia, lúc này tất cả mọi người đều chờ ở chỗ này.

Khi thấy Dương Thiên đến, người Tần gia vội vàng đứng dậy đón chào, mà lúc này, một phụ nữ trung niên thấy một màn này, nhất thời có chút ngạc nhiên.

Bà nhìn bà nội Tần Huyền hỏi: “Đây chính là Dương tiên sinh mà các người tôn sùng? Sao lại trẻ như vậy? Còn mặc đồng phục học sinh, không phải là đang đi học đó chứ?”

Bà nội Tần Ngọc cười ha ha nói: “Con đừng thấy Dương tiên sinh tuổi còn nhỏ, y thuật của hẳn rất lợi hại.”

Người phụ nữ trung niên mặc dù không nói gì, nhưng trong lòng không khỏi càng thêm thất vọng.

Người trẻ tuổi như vậy, làm trợ lý bác sĩ cũng không có tư cách, làm sao có thể chữa khỏi bệnh cho con gái mình?

Tần lão lại nói với Dương Thiên một chút tình huống, sau đó mở miệng nói: “Dương tiên sinh ngài có chữa khỏi loại bệnh này không?”

Dương Thiên bình thản nói: “Thiên hạ không có bệnh nào trị không hết.”

Giọng điệu bình tĩnh, nhưng lời nói lại tràn đầy bá khí.

Người phụ nữ trung niên nghe vậy càng thêm khinh bỉ, tuổi trẻ còn kiêu ngạo như vậy, nhất định là giang hồ bịp bợm.

Người nhà Tần lão không giống, khi Dương Thiên nói ra mấy câu này, tất cả mọi người đều hưng phấn, Tần lão càng kích động không thôi: “Xin Dương tiên sinh giúp đỡ, bất luận ngài ra giá bao nhiêu, chúng ta đều tiếp nhận.”

Dương Thiên lắc đầu nói: “Ta nói rồi, chuyện cô nhi viện ta nhận ân tình của người, lần này ta không lấy một xu.”

Lời này vừa dứt, Tần gia càng thêm cung kính đối với Dương Thiên.

Mà người phụ nữ trung niên kia lại càng thêm xem thường Dương Thiên.

Thủ đoạn lạt mềm buộc chặt, giang hồ phiến tử quen dùng, lúc đầu nói rất dễ không cần tiền, thật ra là bảo cô chủ bỏ tiền nhiều hơn, nhất là hào môn như bọn họ, nói như vậy chỉ là vì sao làm người ta sinh ra hảo cảm.

Nàng đã từng bị lừa một lần, chiêu trò của đôi phương cũng giống như thiếu niên trước mắt.

Giữa sân, Tần lão lắc đầu nói: “Dương tiên sinh, trước đó ta cũng không biết nơi đó, nếu biết đã sớm quyên một khoản tiền công đức, đó là tâm ý của ta, không phải nể mặt ngài, cho nên tiền khám lần này Tần gia chúng ta nhất định phải lấy.”

Dương Thiên không nói gì, chỉ muốn chờ chữa bệnh xong rồi rời đi là được.

Mà phụ nữ trung niên thấy cảnh này, trên mặt không ngừng cười lạnh.

Quả nhiên, nàng đoán không sai, tiểu tử này chính là một giang hồ phiến tử, hơn nữa không có bất kỳ trang bị gì.

Các bác sĩ vân du khác cũng đều cầm một cái rương thuốc làm dáng một chút, mà hãn thì ngược lại, trực tiếp tay không tới.

Con gái bà ta không thể chữa khỏi bệnh viện đỉnh cấp như bệnh viện trong nước, chẳng lẽ tiểu tử này còn có y thuật cao siêu hơn cả bác sĩ trong bệnh viện.

Nghĩ đến đây, người phụ nữ trung niên không khỏi đau thương.

Nữ nhi của mình cực kỳ thông minh, đang yên đang lành đột nhiên mắc phải quái bệnh, từ từ gây gò, không tra ra nguyên nhân bệnh, cứ tiếp tục như vậy, thời gian thật sự không còn nhiều.

Nhưng cho dù là vậy, nàng cũng không muốn để tên giang hồ phiến tử Dương Thiên này chữa bệnh cho con gái mình.

Nàng kéo kéo trượng phu của mình thất vọng nói: “Chúng ta vẫn là đi thôi, ta cảm thấy tiểu tử kia căn bản trị không hết nữ nhi của chúng ta.”

Phụ thân của Tiền Tiểu Ngọc là một nam tử trung niên nho nhã, trong đôi mắt cũng tràn đầy đau thương, hắn thở dài một tiếng nói: “Hay là để hắn thử xem, dù sao Tần gia cũng là hảo tâm, Tần lão nhận thức người rất chuẩn, có lẽ thật có thể chữa khỏi bệnh cho Tiểu Ngọc cũng không chừng.”

Người phụ nữ trung niên quật cường nói: “Ta không đồng ý hắn chữa bệnh cho con gái chúng ta, con gái chúng ta cảnh vàng lá ngọc, ngươi xem cách ăn mặc của hắn, còn mặc đồng phục trắng bệch, căn bản không giống người có năng lực, ta muốn dẫn con gái chúng ta đi.”

Nam tử trung niên nho nhã kia nói: “Cho dù muốn dẫn nữ nhi của chúng ta đi, cũng phải để người ta thử một lần a, nếu không ngươi như vậy Tần gia rất mất mặt.”

Chương 348 - Cự tuyệt trị liệu.

Trong lúc hai người đang âm thầm tranh đấu, Tần lão đã mời Dương Thiên đến một căn phòng.

Vợ chồng trung niên cũng nhanh chóng đi theo.

Tần lão chỉ vào một thiếu nữ sắc mặt tái nhợt không chút huyết sắc đang nằm trên giường chờ mong hỏi: “Dương tiên sinh, chính là tiểu nha đầu này, ngài xem có thể trị khỏi cho nàng không?”

Mái tóc xoăn màu vàng nhạt của cô gái rối tung, vài sợi khuôn mặt tinh xảo, lông mi thật dài giống như hai chiếc bàn chải nhỏ, đôi môi mỏng hơi khô, trên thân là ống tay áo màu trắng lộ ra chút phần huỳnh quang màu hồng nhạt, cùng với một chiếc áo khoác màu hồng nhạt, hạ thân là váy dài màu trắng, nàng lẳng lặng nằm ở trên giường như mỹ nhân ngủ say.

Trong đôi mắt Dương Thiên có ánh sáng màu vàng lưu chuyển, cẩn thận quan sát, phát hiện trong cơ thể của nàng lại có một con côn trùng tương tự như con rết.

Côn trùng này chiếm cứ trong thân thể nữ hài, mỗi khi có động tác, lông mày của nữ hài sẽ lộ ra vẻ thống khổ.

Dương Thiên lập tức hứng thú tự nói: “Thú vị!”

Hắn mở miệng nói: “Các người đều ra ngoài đi, nửa giờ sau ta có thể chữa khỏi cho hắn.

Tần lão thần sắc mừng rỡ, cung kính nói: “Mọi chuyện nhờ Dương tiên sinh.”

Nói xong, thúc giục mọi người rời đi.

Mà lúc này, khi tay Dương Thiên đang muốn đưa về phía cô gái, chỉ thấy người phụ nữ trung niên kia rút cục kìm nén không được nói: “Dừng tay!”

Dương Thiên dừng tay lại, nhìn sang, chỉ thấy người phụ nữ trung niên kia dùng sức giãy thoát bàn tay chồng của bà, cả giận nói với Dương Thiên: “Người dừng tay cho ta, đừng đụng vào con gái của ta.”

Tần lão lúc này sắc mặt có chút khó coi, quát lớn: “Dương tiên sinh đang chữa bệnh cho Tiểu Ngọc, người làm gì vậy?”

Người phụ nữ trung niên cười lạnh nói: “Chữa bệnh, liên hắn cũng xứng? Tuổi của hắn nhỏ như vậy, làm sao có thể biết chữa bệnh?”

Nói xong, nhìn về phía Dương Thiên khẽ nói: “Nếu người xem bệnh cho nữ nhi của ta, người lấy chứng nhận tư cách hành

nghề y ra cho ta xem một chút, ta mới có thể chữa bệnh cho người.”

Dương Thiên khẽ nhướn mí mắt lạnh lùng nói: “Chúng nhận hành nghề y ta không có.”

Người phụ nữ trung niên che chở nữ nhi của mình thật chặt nói: “Người ngay cả chúng nhận hành nghề y cũng không có chữa bệnh cho nữ nhi của ta?”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Không có ai xứng cho ta giấy chúng nhận tư cách, ta cũng không thèm lấy vật kia.”

Mà lúc nghe được câu này, ngay cả nam tử trung niên nho nhã kia cũng không khỏi có chút dao động.

Người phụ nữ trung niên hừ lạnh nói: “Tên lừa đảo này nói mạnh miệng cũng không sợ đứt lưỡi, người có năng lực như vậy thì đi thi một cái ta xem, chỉ cần người có, ta liền để người chữa bệnh cho nữ nhi của ta.”

Bị người đàn bà chanh chua trước mắt này dây dưa, Dương Thiên không khỏi nhíu mày nói: “Thứ nhất, là các người cầu ta đến khám bệnh cho nàng, không phải ta cầu xin các người đồng ý khám bệnh, thứ hai, lần này khám bệnh ta không lấy thù lao, nói cách khác ta khám bệnh cho nàng là tình nghĩa, không cho nàng xem là bồn phận, thu hồi tư thái cao cao tại thượng của người đi.”

Cậu ta thấy Dương Thiên có chút không vui, mắt nóng lên nhìn trung niên nam tử nho nhã nói: “Tiểu Cao, nếu còn muốn giữ mạng cho con gái, người đem bà vợ không hiểu chuyện này của người lôi ra ngoài cho ta.”

Tiền Cao đang muốn tiến lên, chỉ thấy vợ hắn giống như là phát điên ôm nữ hài trên giường nói: “Không được, không có sự đồng ý của ta, ai cũng không thể tách ta ra khỏi con gái của ta.”

Tiền Cao đang muốn đưa tay, vợ gã trực tiếp vạch ra vết máu thật dài trên mặt gã khóc lóc nói: “Hay cho người lão Cao, trong lòng người cũng có tính toán tên lừa đảo này trị không hết nữ nhi của chúng ta còn để hắn trị, cái này nếu vạn nhất có cái tốt xấu, vậy ta đây sống thế nào a.”

Bà nội Tần Giác tựa hồ cũng nhìn không nổi nữa khuyên nhủ, “Mẹ Tiểu Ngọc, người nghe lão đầu tử nhà ta một câu đi, y thuật của vị tiểu ca này rất lợi hại, nhất định có thể trị hết.”

Người phụ nữ trung niên không nghe khóc nháo nói: “Không được, hấn chính là một tên lừa đảo giang hồ, hấn đang lừa gạt tất cả chúng ta, ta sẽ không để cho tên lừa đảo này động vào con gái của ta.”

Tiền Cao cũng có chút tức giận hỏi: “Người không cho hấn trị? Vậy người để ai trị?”

Người phụ nữ trung niên nghe vậy thì khóc nhỏ tiếng, sau một lúc lâu, ánh mắt sáng lên, giống như bắt được cọng rơm cứu mạng, nói: “Ông xã, chúng ta đi kinh thành, nghe nói kinh thành thành lập một tập đoàn Thiên Thần, tất cả nghi nan tạp chứng bọn họ đều có thể chữa khỏi, hơn nữa còn là Đông y, chúng ta còn chưa thử qua Trung y, nếu không đi qua thử một chút đi, cố gắng có thể chữa khỏi cho nữ nhi của chúng ta.”

Dương Thiên nghe vậy, lập tức cười cồ quái.

Tập đoàn Thiên Thần? Xem ra chính là cái tập đoàn mà tứ đại Trung Y thế gia kia đã quyết định mở ra kia.

Dương Thiên không ngờ, trong thời gian chưa đến một tháng, tập đoàn Thiên Thần lại truyền danh tiếng đến Huy châu, xem ra hấn quả thực không có xem thường người khác.

Hấn nhìn thoáng qua nữ tử trung niên nói: “Tập đoàn Thiên Thần quả thật có thể chữa khỏi bệnh cho con gái người, nhưng khí tức của con gái người uể oải, lại thêm vừa rồi người rung chuyển quấy nhiễu thứ trong bụng nàng, trong vòng ba giờ nàng chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ. Hơn nữa còn là thống khổ chết đi.”

“Thứ trong bụng?”

Nghe được câu này tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người, bọn họ không có Hỏa Nhãn Kim Tinh như Dương Thiên, tự nhiên nhìn không ra trong bụng nữ hài có một con côn trùng giống như con rết.

Bọn họ còn tưởng Tiền Tiểu Ngọc mang thai hài tử.

Sắc mặt người phụ nữ trung niên vắn vẹo nói: “Khốn kiếp, giang hồ bịp bợm, nữ nhi của ta bằng thanh ngọc khiết, người dựa vào cái gì nói nàng có tiểu hài tử, ta liều mạng với người.

Nói xong, liền muốn nhào lên.

Nam tử trung niên nho nhã vội vàng kéo thê tử của hắn lại, trong mắt cũng mang theo hàn ý.

“Mặc dù người là do Tần lão mời tới, nhưng hôm nay người hủy hoại sự trong sạch của nữ nhi ta, không giải thích cho ta, ta quyết không bỏ qua.”

Dương Thiên cảm thấy buồn cười, nói: “Người có tư cách gì để ta giải thích? Muốn cho con gái người mau chóng chết đi, vậy thì hãy mang theo nàng đi thôi, ta cho người một lời khuyên, đồ vật trong cơ thể nàng đang dần dần thức tỉnh, không thể quấy nhiễu. Nếu các người động vào nàng, không ra khỏi cửa Tần gia này, nàng hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Hơn nữa, người nhớ kỹ, là người hại chết nàng.”

Nói xong, xoay người!

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên.

Tần lão thở dài một tiếng nói: “Tiểu Cao, cả đời người cũng sẽ không hiểu được người đang nói chuyện với người như thế nào, hiện tại người nhanh đi lên đi cầu Dương tiên sinh, xin lỗi hắn, nhận sai, để hắn trở về giúp người trị liệu Tiểu Ngọc.”

Sắc mặt Tiền Cao lúc xanh lúc trắng, cả giận nói: “Tại sao ta lại xin lỗi hắn, hắn là hắn phải nói xin lỗi giống ta mới đúng.”

Tần lão đám ngực dậm chân nói: “Tiểu Cao, sao người lại không nghe?”

Mà lúc này, Tần Nghị chạy về thở hổn hển nói: “Phụ thân, Dương tiên sinh ra khỏi cửa rồi không thấy nữa.”

Tần lão nghe vậy trán toát mồ hôi lạnh nói: “Vậy người còn không mau đi tìm. Dương tiên sinh nói Tiểu Ngọc sống không quá ba canh giờ, không tìm được hắn, Tiểu Ngọc kia sẽ chết a.”

Lúc này phụ nữ trung niên kia cười khẩy nói: “Cả nhà các người đều quá đáng, bây giờ còn nhìn không ra sao? Tiểu tử kia nói sai sợ chúng ta trả thù lẫn trốn, các người lại còn giúp

hắn nói chuyện, các người đều bị tẩy não hết rồi sao? Chúng ta mang theo Tiểu Ngọc tới đây là cầu các người tìm thầy thuốc tốt một chút, nhưng các người lại tìm tên thần côn này đến lừa gạt chúng ta, hai nhà chúng ta còn là thân thích sao?”

Người một nhà Tần gia nghe vậy hoàn toàn kinh ngạc.

Bà nội Tần Huyền tức giận trợn trắng mắt.

Tần gia bọn họ vì mời Dương Thiên tới, bất kể thù lao đều nói ra, bọn họ đã chuẩn bị kỹ càng, nếu Dương Thiên mở miệng đòi năm tỷ tỷ Tần gia Giang Thành hắn cũng móc ra số tiền này.

Bây giờ, đối phương lại nói bọn họ đang lừa gạt? Còn nói ra lời nói hai nhà không phải là thân thích khiến lòng người lạnh lẽo.

Tần lão tức giận đến run tay, phẫn nộ: “Được lắm, các người rất tốt, là Tần gia chúng ta xen vào việc của người khác, các người thích thế nào thì làm đi, chuyện này Tần gia chúng ta mặc kệ.”

Nói xong, phẩy tay áo bỏ đi.

Tần Nghị cũng phẫn nộ nhìn chằm chằm phụ nữ trung niên kia, hướng Tiền Cao hừ mạnh nói: “Cao ca, người thật đúng là cười được một thê tử tốt a, lời Dương tiên sinh nói ta khuyên người nhớ kỹ, nếu người lạc đường biết quay lại, thì đi tìm Dương tiên sinh, Tiểu Ngọc nếu không nghe thì thật sự có cái gì bất trắc, người phải chịu trách nhiệm trực tiếp.”

Nói xong, tức giận nhanh chân rời đi.

Tần Nghị sợ còn ở lại nữa sẽ tức điên, bọn họ thật sự không biết tốt xấu, nhà mình vì chữa bệnh cho con gái của bọn họ, phụ thân hắn đã mất hết thể diện, đi cầu Dương tiên sinh mà hắn nợ nhiều nhất.

Trước đó phụ thân hắn còn cả ngày nhắc tới nợ Dương tiên sinh ân tình nên trả như thế nào, đều sắp ra ngoài điên rồi.

Phụ thân hắn mỗi lần đều khuyên bảo bọn họ, không cho phép lại thiếu nợ Dương tiên sinh ân tình, bằng không mấy đời Tần gia Giang Thành đều không tới, về sau chỉ cho phép bọn họ

tận lực hoàn trả một chút năng lượng của Tần gia Giang Thành.

Nhưng sau khi người một nhà trước mắt này đến, bởi vì là thân thích, không đành lòng con gái bọn họ cứ như vậy chết đi, phụ thân hắn vẫn dứt khoát cầu Dương tiên sinh.

Điều này cũng tương đương với việc thiếu nợ ân tình một lần nữa.

Bọn họ làm ra nhiều như vậy, đối phương không lĩnh tình còn chưa tính, nói ra lời lạnh lùng như vậy còn chưa tính, thế mà chọc giận Dương tiên sinh.

Cái này khiến phụ thân hắn, Tần gia bọn họ làm sao chịu nổi?

Ngày sau, làm sao có thể đối mặt với Dương tiên sinh?”

Chương 349 - Hối hận đã muộn.

Tần Giác thấy người nhà của mình đều tức giận rồi đi không khỏi thở dài một hơi.

Nàng cũng muốn đi, nhưng Tiền Tiểu Ngọc là hảo tử muội của nàng, nếu đúng như Dương Thiên nói, hảo tử muội này chỉ có ba canh giờ thọ mệnh, vậy phải làm sao bây giờ?

Vì vậy, Tần Giác kiên trì nhìn hai người nói: “Các ngươi vẫn là nghe ông nội của ta khuyên bảo đi, ta nơi này có điện thoại của Dương tiên sinh, các ngươi gọi điện thoại cho hắn, tìm hắn cầu tình, hắn hẳn là sẽ đáp ứng trở về chữa bệnh cho Tiểu Ngọc, Dương tiên sinh người rất tốt, hắn sẽ không thấy chết mà không cứu.”

Lúc này người phụ nữ trung niên kia chầm chọc một tiếng nói: “Loại giang hồ bịp bợm này, hừ, nữ nhi của ta cho dù chết, cũng không để cho hắn chữa bệnh.”

Tần Giác há to miệng, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Đối phương nói đến mức này, nàng có tâm cũng vô lực!

Thế là thở dài một hơi, lui ra ngoài phòng.

Người phụ nữ trung niên hừ một tiếng nói: “Muốn lấy tiền của chúng ta cho bọn bịp bợm giang hồ kia, nghĩ hay lắm! Có ta ở đây, hần một phen tiền cũng sẽ không đạt được.”

Tiền Cao bất đắc dĩ nói: “Người bớt nói vài câu đi, hiện tại nhiệm vụ hàng đầu là chữa bệnh cho nữ nhi của chúng ta.”

Người phụ nữ trung niên gật đầu, vừa đặt Tiền Tiểu Ngọc lên lưng Tiền Cao, vừa mở miệng hỏi: “Ông xã, anh nói những bác sĩ của tập đoàn Thiên Thân có thể chữa khỏi bệnh cho con gái chúng tôi không?”

Tiền Cao thở dài lắc đầu nói: “Ta cũng không rõ lắm, nhưng bây giờ chỉ có thể dựa vào bọn họ.”

Người phụ nữ trung niên gật đầu, sau đó công nữ nhi của mình, Tiền Tiểu Ngọc muốn đi ra ngoài.

Mà lúc này, đôi mi thanh tú của Tiền Tiểu Ngọc nhú chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ thống khổ.

Người phụ nữ trung niên đầu tiên là sững sờ, sau đó kinh hi nói: “Ông xã, anh xem, con gái chúng ta có phải sắp tỉnh rồi không, mau nhìn đi.”

Tiền Cao vội vàng nhìn lại, lúc này hai đầu lông mày của Tiền Tiểu Ngọc càng nhăn sâu hơn, vẻ thống khổ trên mặt càng thêm rõ ràng, đang thấp giọng đau đớn.

Nàng dùng bàn tay nhỏ bé ôm bụng, không ngừng đau đớn giãy dụa.

Hai người còn chưa đi ra khỏi cửa lớn Tàn gia, Tiền Tiểu Ngọc đã không ngừng kêu thảm thiết.

Mồ hôi lạnh trên trán nàng ứa ra càng thêm uể oải.

Người phụ nữ trung niên lập tức hoảng sợ, hoảng sợ nói: “Trời ạ, người đâu, con gái của ta sắp không xong rồi, ô ô ô.”

Mặc dù đám người Tàn gia nói là mặc kệ, nhưng mà nghe được tiếng kêu cứu cũng đều nhao nhao đi ra.

Sau khi thấy được cảnh tượng trước mắt, hần cả kinh nói: “Có chuyện gì vậy?”

Người phụ nữ trung niên ô ô khóc, khóc không thành tiếng!

Tần lão là người nóng tính, cả giận nói: “Khóc cái rắm, rốt cuộc là chuyện gì? Vừa rồi không phải vẫn ổn sao?”

Trên mặt Tiền Cao không ngừng đổ mồ hôi lạnh, trong đôi mắt đều là vẻ lo lắng, nói: ” Chúng ta vốn định mang Tiểu Ngọc đến tập đoàn Thiên Thần kinh thành khám bệnh cho nàng, nhưng lại không nghĩ rằng Tiểu Ngọc đột nhiên phát bệnh.”

Nhìn dáng vẻ giãy dụa thống khổ của Tiền Tiểu Ngọc, Tần lão phần nộ nói: “Dương tiên sinh vừa rồi đã nói, không cho các người lộn xộn, Tiểu Ngọc, các người chính là không nghe!”

Tần Nghị cũng sắc mặt khó coi nói: “Dương tiên sinh còn nói trong cơ thể Tiểu Ngọc có thứ gì đó, sau khi động vào nó vật kia trong bụng sẽ thức tỉnh, đến lúc đó Tiểu Ngọc chắc chắn phải chết.”

Hắn nói tới đây, người phụ nữ trung niên kia lập tức ngồi bệt xuống đất rú thảm nói: “Trời ạ, vậy phải làm sao bây giờ? Tiểu Ngọc có chết ta cũng không còn cách nào sống.”

Tiền Cao cau mày nói: “Nữ nhi của ta bằng thanh ngọc khiết, không có khả năng mang thai hài tử của người khác, tiểu tử kia khẳng định đang gạt chúng ta.”

Tần Nghị hừ lạnh nói: “Dương tiên sinh cũng không có nói vật kia là hài tử, có lẽ là thứ bản thủ khác cũng không chừng!”

Tiền Cao sững sốt, sau đó sắc mặt trắng bệch, lúc này mới phát giác mình hiểu lầm Dương Thiên.

Mấy câu Dương Thiên nói kia dường như đang chậm rãi ứng biến.

Nghĩ đến sau ba giờ, con gái của hắn có thể thật sự sẽ chết, Tiền Cao không khỏi sợ hãi nói: “Dương tiên sinh ở nơi nào vậy? Nhanh, mau mời hắn tới đây a.”

Trong đầu hắn toàn là câu nói kia của Dương Thiên, con gái hắn chết chính là do hắn làm hại.

Nghĩ tới đây Tiền Cao gần như hôn mê bất tỉnh.

Người phụ nữ trung niên cũng giống như nắm được cọng rơm cuối cùng, nhìn bộ dạng thống khổ của con gái, khóc rống nói: “Các con còn thất thần gì nữa? Chúng ta là thân thích mà? Các con không thể không quan tâm như vậy, mau gọi điện thoại

cho Dương tiên sinh, bảo hấn tới đây, nói với hấn, chỉ cần hấn chữa khỏi bệnh cho con gái ta, ta liền cho hấn 100 vạn, đủ hấn tiêu cả đời!”

Tần lão rút cuộc không nhịn được nữa, sắc mặt phần nộ nói: “Bây giờ nhớ tới chúng ta là thân thích rồi? Người cho rằng gọi điện thoại là có thể mời Dương tiên sinh tới sao? Người cho rằng một trăm vạn có thể lọt vào mắt Dương tiên sinh người ta sao? Sớm biết hôm nay, hà tất lúc trước? Chuyện này ta mặc kệ các người tự xử lý.”

Tần Nghị cũng hừ lạnh một tiếng: “Một cú điện thoại cũng không mời được Dương tiên sinh, người cũng biết ta đường đường là thân phận thiếu tướng quân khu, tự mình đi đón ông ấy làm tài xế cho ông ấy, ông ấy mới đến đây, mà các người coi Dương tiên sinh là cái gì? Đuổi đi thì uống đi? Tùy các người sai khiến gia nô?”

Nhìn nữ tử trung niên mắt choáng váng, Tần Nghị phần nộ nói: “Còn nữa, 100 vạn kia của người tính là gì? Rất đáng giá sao? Lúc trước Dương tiên sinh chữa khỏi bệnh cho mẫu thân ta, Tần gia chúng ta cho hấn công ty trị giá bảy tám trăm triệu đều bị hấn cự tuyệt? Các người cho rằng hấn hiếm lạ với các người một trăm vạn? Tiền gia các người rút cuộc có cảm giác ưu việt ở đâu?”

Lúc này, Tiền Cao cũng choáng váng.

Tần Giác nhìn Nhị bá đi rồi, thở dài một hơi đang muốn đi thì phụ nữ trung niên vội vàng kéo nàng lại nói: “Thiên Thiên, người nhanh gọi điện thoại cho Dương tiên sinh đi, nói chúng ta sai rồi, chúng ta không có ngăn cản hấn chữa bệnh cho nữ nhi của ta, chỉ cần hấn chữa khỏi cho nữ nhi của ta, muốn bao nhiêu tiền chúng ta đều đáp ứng.”

Tần Giác vốn định cự tuyệt, nhưng nhìn bộ dáng thống khổ của hảo tử muội không khỏi thở dài một hơi nói: “Được rồi, ta thử gọi điện thoại cho Dương tiên sinh.”

Nhưng mà, dưới ánh mắt mong đợi của đôi vợ chồng này, điện thoại vang lên thật lâu cũng không có người kết nối.

Tần Giác bất đắc dĩ buông tay nói: “Không có biện pháp, Dương tiên sinh tựa hồ thật sự tức giận.”

Người phụ nữ trung niên hoang mang lo sợ kéo Tiền Cao khóc sụt sùi nói: “Ông xã, làm sao bây giờ, con gái của chúng ta sẽ không chỉ còn lại có ba giờ để sống chứ, ô ô, con gái đáng thương của ta a.”

Tiền Cao hung hăng tát nàng ta một cái, cả giận nói: “Con mụ thối nhà ngươi, vừa rồi không phải đều là vì ngươi sao? Ta nói trước tiên để Dương tiên sinh thử xem, ngươi không những không nghe còn ngang ngược ngăn cản, vết thương trên mặt ta đều là do ngươi tạo thành, ngươi còn có mặt mũi nói?”

Người phụ nữ trung niên khóc không ngừng nói: “Bây giờ nói gì cũng đã muộn, ngươi mau mau nghĩ biện pháp cứu nữ nhi của ta đi.”

Tiền Cao thở dài một hơi, nói: “Hiện tại chỉ có thể cầu phụ thân, để phụ thân cầu Tàn lão.”

Nói xong, hắn gọi điện thoại!

Không bao lâu, Tàn lão từ trên lầu đi xuống, nhưng sắc mặt vẫn âm trầm.

“Phụ thân ngươi cho dù là cầu ta, ta cũng bất lực, bây giờ ta mang theo các ngươi đi tìm Dương tiên sinh, nếu là hắn đồng ý, vậy con gái các ngươi liền có đường sống. Nếu hắn không đồng ý, vậy cũng là các ngươi gieo gió gặt bão, chờ nhật xác cho nàng đi.”

Người phụ nữ trung niên Y Y không buông tha nói: “Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì hắn không đồng ý cứu mạng, hắn chính là thầy thuốc a.”

Tàn Nghị cười lạnh châm chọc nói: “Dương tiên sinh cũng không phải là bác sĩ, Dương tiên sinh không có chứng nhận tư cách hành nghề y, đã lộ, giảng hồ bịp bợm, không có tư cách chữa bệnh cho nữ nhi cao quý của các ngươi.”

Sắc mặt Tiền Cao lúc trắng lúc xanh, những lời này đều là bọn họ nói.

Bây giờ lời này đã đánh mặt bọn họ sưng lên.

Dương Thiên vừa về tới trường học, lúc này chỉ thấy phía trước có một nam tử trung niên công bụi gai đi về phía hắn.

Thủy Vi ở phía sau hắn.

Dương Thiên nhú mày.

Đôi phương đã đi trước Thủy Vi, thoát nhìn lai lịch không nhỏ.

Nhưng nhìn bộ dáng của hắn không giống như là đến tìm hắn gây sự, mà giống như là đến thỉnh tội.

Dương Thiên giật mình, dường như mình từng bảo Long Vũ gọi cha hắn tới bàn giao cho hắn.

Hắn vốn cho rằng đôi phương hai ba ngày mới có thể đến, lại không nghĩ rằng đôi phương cùng ngày liền đến.

Sau khi Long Trạch tiến lên, ôm quyền nói với Dương Thiên làm một lễ tiết giang hồ: “Dương tiên sinh, những ngày này con trai của ta đặc tội ngài, hiện tại, ta là cố ý đến chịu đòn nhận tội.”

Dương Thiên bình tĩnh gật đầu, đôi mắt kim quang lưu chuyển, quan sát Long Trạch, phát hiện hắn đúng như Thủy Vi nói bị trọng thương.”

Hơn nữa Thủy Vi từng nói vị trước mắt này là vị bảo trụ cơ mật quốc gia, mới cùng ba vị Thượng Nhẫn triển khai liên chết vật lộn.

Đối với đại anh hùng như vậy, Dương Thiên cũng hết sức kính trọng.

Khóe miệng của hắn lộ ra nụ cười nói: “Người người đến rồi, chuyện này bỏ qua ở đây, ta sẽ không cùng so đo.”

Long Trạch cũng cười cười nói: “Dương tiên sinh rộng lượng, Long mỗ không uống công một chuyến, ta ở khách sạn bậc sao bày một bàn tiệc rượu muốn kết bạn với Dương tiên sinh, không biết Dương tiên sinh có thể nể mặt hay không, chúng ta kết giao một phen.”

Dương Thiên gật đầu cười nói: “Như thế rất tốt!”

Cứ như vậy, đoàn người đến quán rượu uống ly rượu giải sầu, trò chuyện vô cùng vui vẻ.

Mà bên kia, vợ chồng Tiền Cao giống như kiến bò trên chảo nóng, nước mắt rơi xuống, tìm Dương Thiên khắp nơi.

Thậm chí vì thế không tiếc cầu Tần lão xuất động tất cả tài nguyên Giang thành.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Giang Thành vì tìm Dương Thiên, làm cho gà bay chó chạy!

Chương 350 - Ân tái tạo.

Rượu qua ba tuần rau qua ngũ vị, Long Trạch rốt cục cũng nói ra ý đồ đến chân chính của hắn.

Ông ta nhìn Dương Thiên với ánh mắt thỉnh cầu, mở miệng nói: “Dương tiên sinh, người biết ta có thể thỉnh cầu người một chuyện hay không.”

Dương Thiên Kiếm khẽ nhướn mày nói: “Nói xem.”

Long Trạch thở phào một hơi, ánh mắt mang theo một tia không nỡ cùng kiên định: “Thỉnh cầu người làm đầu rồng Thần Long Tổ!”

“Cái gì?”

“Phốc!”

Thanh niên áo đen bên cạnh Long Trạch nghe vậy kinh hô, Thủy Vi nghe vậy càng không chịu nổi, trực tiếp phun ra một ngụm nước trà.

Hai người đều mang theo vẻ khiếp sợ nhìn Long Trạch, khó có thể tin được hắn lại sẽ thỉnh cầu Dương Thiên làm Long Đầu của Thần Long Tổ.

Chức vị này chính là cấp bậc thượng tướng!

Mà cấp bậc thượng tướng trong cả nước có thể đếm được trên đầu ngón tay, ở niên đại không có chiến tranh này, quân công không dễ lập.

Cho nên, mỗi một thượng tướng trong nước đều trải qua rất nhiều ma luyện, từng bước từng bước đi tới một bước này.

Hai người nhìn về phía Dương Thiên, muốn nhìn một chút thiếu niên nghe được câu này sẽ có biểu tình gì.

Kinh hỉ? Bất ngờ? Được sung ái mà kinh?

Nhưng mà, điều khiến bọn họ thất vọng là, trên mặt Dương Thiên vẫn bình tĩnh như trước.

Giống như là thái sơn sụp đổ mà mặt không đổi sắc.

So với hai người đứng xem như bọn hắn bình tĩnh hơn vạn lần, phỏng phát chuyện này không có quan hệ gì với hắn.

Tất cả mọi người đang chờ Dương Thiên trả lời, trong sân hoàn toàn yên tĩnh, tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Thanh niên áo đen và Thủy Vi không dám thở mạnh, e sợ ảnh hưởng đến suy nghĩ của Dương Thiên.

Ngay cả Long Trạch ngày thường trầm ổn khiến người ta giận sôi, lúc này cũng có chút khẩn trương, chờ đợi Dương Thiên trả lời.

Qua thật lâu, Dương Thiên có chút hứng thú hỏi: “Ta có thể hỏi vì sao không?”

Long Trạch trầm mặc một lát, ngẩng đầu kiên định nói: “Thần Long Tổ cần người dẫn dắt!”

Ngón trỏ Dương Thiên gõ lên mặt bàn theo tiết tấu nói: “Ta cự tuyệt!”

“Cái gì?”

Thanh niên áo đen và Thủy Vi liếc nhau một cái, khóe miệng co giật.

Thiếu niên này rốt cuộc có biết mình đang nói gì không?”

Long Trạch cũng choáng váng, hắn ta suy nghĩ một chút rồi nói: “Không không không, Dương tiên sinh, có lẽ ngươi không nghe rõ ta muốn nói gì, ta nói để ngươi làm đầu rồng của Thần Long tổ, tổng giáo đầu của Thần Long tổ.”

“Ta cự tuyệt!” Dương Thiên vẫn trước sau như một.

Trong lòng mọi người lại lần nữa hung hăng co rúm lại.

“Đây chính là cấp bậc thượng tướng, nắm giữ hết thủy quyền sinh sát, chỉ cần ngươi không làm chuyện vi phạm quốc gia, trung với quốc gia, quốc gia sẽ không can thiệp ngươi làm bất cứ chuyện gì, ngươi...”

“Ta cự tuyệt!” Dương Thiên nói ra câu thứ ba.

Ba người:...

Long Trạch vẻ mặt chán chường nói: “Dương tiên sinh, người có thể nói một chút vì sao không? Là ta không đủ thành khẩn sao?”

Dương Thiên lắc đầu nói: “Ta chỉ cho rằng người thích hợp làm đầu rồng hơn ta, ta tự do quen rồi, không thể đảm đương chức trách này.”

Long Trạch trầm mặc, mà lúc này thanh niên áo đen nói: “Dương tiên sinh có chỗ không biết, Long đội từng vì cơ mật quốc gia không bị trộm, lấy sức một người đối với ba vị cường giả cấp bậc Thượng Nhân Đông Doanh, liều chết chém giết một người, trọng thương một người, mà hắn cũng bị thương nặng, hôn mê suốt một tháng, an dưỡng một năm mới xuất viện, hiện tại tu vi của hắn không bằng một nửa đỉnh phong năm đó, hơn nữa vẫn không thể động võ, Thần Long tổ là toàn bộ của hắn, nếu không phải bây giờ bị ba tổ khác bức đến mức này, Long đội có thể nào bỏ qua?”

Nói xong lời cuối cùng, hốc mắt thanh niên đồ đen đều đều bùng lên: “Kính xin Dương tiên sinh thành toàn cho Long đội!”

Nhìn thanh niên áo đen muốn quỳ một chân xuống đất, Dương Thiên đưa tay nâng lên, thanh niên áo đen kinh hãi phát hiện một cỗ kinh khí vô hình nâng cả người hắn lên, bất kể dùng sức thế nào cũng không thể quỳ xuống.

Dương Thiên bình tĩnh nhìn Long Trạch nói: “Nói một chút thương thế của người như thế nào?”

Long Trạch cười cay đắng nói: “Bị đao của đám tạp chủng kia tổn thương tới đan điền, tu vi giảm mạnh.”

Dương Thiên gật đầu, mở miệng lần nữa: “Muốn khôi phục tu vi sao?”

Long Trạch sửng sốt, sau đó lắc đầu nói: “Điều đó không có khả năng, ta đã bái phỏng vô số danh y trong nước, đều nói không trị được.”

Giọng Dương Thiên bình thản, nhưng lời nói ra lại khiến tất cả mọi người hoàn toàn ngây ngẩn.

“Không trị được, là bởi vì ngươi không gặp được ta!”

Ánh mắt ba người đều tập trung vào trên người Dương Thiên.

Thanh niên áo đen và Long Trạch không ôm hy vọng gì, bởi vì lúc trước người cuồng ngạo hơn Dương Thiên nói đều có, nhưng kết quả còn không phải đều giống nhau sao!

Chỉ có Thủy Vi, trong đôi mắt đẹp của nàng hiện lên dị sắc.

Hắn đã từng chứng kiến thủ đoạn của Dương Thiên, dường như tất cả khó khăn ở trước mặt hắn đều không phải là khó khăn.

Ví dụ như chém giết Thượng Nhẫn, ví dụ như ngưng tụ kiếm quang dài sáu mươi mét, thi triển Vạn Đạo Khí xoáy, để cho nàng đột phá nửa bước Tông Sư, để mấy đội viên dự bị đột phá cảnh giới Âm Kinh.

Mỗi lần nàng tiếp xúc với Dương Thiên, thiếu niên đều có thể cho nàng một bất ngờ vui mừng.

Lần này, có lẽ cũng sẽ không ngoại lệ.

Thế là, Thủy Vi nhìn về phía Long Trạch nói: “Long đội, có lẽ Dương Thiên thật sự có thể chữa khỏi vết thương cũ của ngươi, ngươi để hắn thử xem.”

Long Trạch gật đầu nói: “Nếu Dương tiên sinh có ý tốt, vậy thì phiền toái nhiều rồi.”

Thanh niên áo đen hỏi: “Dương tiên sinh, không biết ngươi mở lúc nào...”

Lời của hắn nói đến đây, Dương Thiên bình tĩnh nhìn Long Trạch hỏi: “Chuẩn bị xong chưa?”

Long Trạch sững sốt hỏi: “Cái gì?”

Hắn vừa mở miệng chỉ thấy Dương Thiên cong ngón tay búng ra, một viên đan dược rơi vào trong miệng hắn!

“Chữa trị thương!”

Dương Thiên dứt lời, sau đó duỗi ra kiếm chỉ, điểm vào mi tâm Long Trạch.

Ta giúp ngươi luyện hóa đan dược!”

Long Trạch gật đầu, cảm giác từ kiếm của Dương Thiên chỉ ra truyền đến một cỗ năng lượng bàng bạc đang bốc lên trong cơ thể hắn.

Long Trạch kinh ngạc, chiêu thức mà đối phương lộ ra này, hắn là tồn tại Tông Sư cảnh đỉnh phong cũng không cách nào làm được.

Xem ra, thiếu niên thật sự đã bước vào cảnh giới Tiên Thiên.

Vừa nghĩ đến đây, trong lòng Long Trạch tràn đầy chờ mong!

Có lẽ đối phương thật sự có thể trị thương thể của hắn cũng không chừng.

Long Trạch trầm tâm tĩnh khí, chỉ cảm thấy một đoàn hỏa đang thiêu đốt ở đan điền.

Trên mặt hắn hiện lên vẻ thống khổ, thanh niên áo đen vội vàng tiến lên một bước, trong đôi mắt hiện lên vẻ vội vàng.

Dương Thiên nói: “Không muốn lão đại ngươi thất bại trong gang tấc, lui sang một bên chờ đợi đi!”

Bước chân thanh niên mặc áo đen lập tức dừng lại, nắm chặt nắm đấm, lo lắng nhìn Long Trạch.

Long Trạch cảm nhận được đau đớn xé rách thân thể lan tràn toàn thân, hỏa diễm ở đan điền vẫn đang thiêu đốt, thống khổ vô biên cọ rửa thần kinh của hắn.

Hắn nhíu chặt lông mày, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng chảy ra, không bao lâu sau lưng đã thấm ướt, cắn răng, mặt mũi tràn đầy vẻ thống khổ.

Dương Thiên nhướn mày mở miệng nói: “Chịu đựng!”

Long Trạch gật gật đầu, kéo dài nửa khắc đồng hồ, hắn phảng phất trải qua mấy thế kỷ dài đằng dặc.

Ngón tay Dương Thiên kết ấn, càng nhiều tiên nguyên tràn vào trong cơ thể đối phương.

Sắc mặt Long Trạch giãn ra, hắn cảm thụ được cỗ năng lượng tinh thuần kia đang lan tràn toàn thân, cảm giác âm áp, như tắm nắng!

Lúc này, Dương Thiên thu tay lại, trên mặt cũng hiện lên một tia mệt mỏi.

Tiêu hao tiên nguyên thời gian dài như vậy, cho dù là hắc cũng có chút ăn không tiêu.

Nhưng cũng may, xem như đã hoàn thành trị thương.

Thủy Vi tiến lên hỏi: “Dương Thiên, thế nào rồi?”

Dương Thiên thở ra một hơi khí trắng nói: “Chữa khỏi rồi!”

Thanh niên áo đen cùng Thủy Vi đều sững sờ.

Thủy Vi có chút choáng váng hỏi: “Như vậy là tốt rồi?”

Lúc này mới vãn vẹn mấy phút mà thôi.

Dương Thiên gật đầu nhìn nàng nói: “Ngươi cho rằng vết thương khó trị cỡ nào sao?”

Khóe miệng hai người giật giật. Bọn họ cảm thấy không lời nào để chống đỡ.

Ngay cả Long Trạch cũng cười khò.

Đây là có bao nhiêu tự tin mới có thể nói ra câu nói này?

Toàn bộ quốc nội không ai có thể trị, hai năm cầu y vẫn được đi khắp đại giang nam bắc, hắc đều nản lòng thoái chí đã triệt để từ bỏ, đây còn không tính là thương thế khó trị?

Thanh niên mặc áo đen vẫn có chút không dám tin hỏi: “Long đội, cảm nhận một chút thế nào?”

Long Trạch hít sâu một hơi, siết chặt hai nắm đấm, chỉ cảm thấy toàn thân có lực lượng dùng không hết.

Chân khí toàn thân hắc lưu chuyển, cương khí màu vàng lập tức trải rộng toàn thân.

Bạch mang trong bàn tay hiện lên, hình thành một đạo kiếm khí vô song.

Hắc khó có thể tin nhìn một màn trước mắt này nước mắt tung hoành!

“Được rồi, thương thế của ta thế mà đã khỏi hắc?”

Long Trạch run rẩy, hốc mắt tuôn ra nước mắt, hoài nghi là đang nằm mơ.

Thủy Vi mặt mang ý cười nhìn Dương Thiên.

Nàng biết thiếu niên luôn có thể làm cho người ta kinh hãi.

Mà lúc này thanh niên áo đen cũng kích động nói không ra lời, chỉ dùng ánh mắt tràn ngập cảm kích nhìn Dương Thiên, hốc mắt đỏ bừng, nói năng lộn xộn.

Long Trạch hít sâu một hơi ôm quyền muốn quỳ xuống với Dương Thiên.

Nhưng Dương Thiên giống như vừa rồi, nâng Hư Không lên, ngăn lại động tác của Long Trạch.

Giọng nói của hắn đậm đặc, không vui không buồn.

“Người vì đại nghĩa tu vì tận phế, ta vì đại nghĩa cứu người, người không nợ ta cái gì, không cần quỳ trước mặt ta.”

Long Trạch cảm động gật đầu, hốc mắt đỏ bừng nói: “Dương tiên sinh có ân tái tạo, Long Trạch suốt đời khó quên, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, ân của ngài ta ghi tạc trong lòng.”

Nói xong, hắn lấy ra một viên ngọc thạch hình rồng từ trong ngực!

Hắn hai tay dâng lên, cung kính nói: “Dương tiên sinh, đây là tín vật của ta, cũng là một chút tâm ý của ta, kính xin ngài nhận lấy.”

Thủy Vi cùng thanh niên áo đen thấy vậy, con ngươi co rút lại, trên mặt hiện lên vẻ khó tin, bọn họ vừa há miệng, Long Trạch đưa tay ngăn cản!

Chương 351 - Nhân Nghĩa.

Dương Thiên nhíu mày, vốn định từ chối Long Trạch, nhưng đối phương rất kiên quyết.

Mặc dù hình rồng là ngọc thạch, nhưng mặt ngoài lại thô ráp, không phải ngọc tốt, giá trị không lớn.

Lễ vật quý giá Dương Thiên không thể nhận, nhưng đây cũng là một chút tâm ý của người ta, nếu không nhận đối phương

nhất định sẽ ăn ngủ không yên, vì thế Dương Thiên không có làm việc gì liền nhận lấy bỏ vào túi, nói: “Được, thù lao của người ta nhận.”

Thủy Vi cùng thanh niên áo đen thấy vậy trên mặt tất cả đều là vẻ cung kính.

Thật đúng là dám thu!

Khối ngọc này có lai lịch bất phàm, không ai giải thích gì, Dương Thiên đương nhiên không biết. Chỉ là cho rằng khối ngọc thạch thô ráp sắp đặt ở một góc không đáng chú ý nhất trong Thất Thái Linh Lung Tháp.

Nhưng sau đó, khi hắn biết được khối ngọc thạch hình rồng này rốt cuộc mang ý nghĩa là khi nào, mới rốt cuộc biết Long Trạch hào phóng đến cỡ nào.

Dương Thiên đứng dậy đi vào phòng tắm, cửa phòng bao không bao lâu đột nhiên bị mở ra, từ bên ngoài đi vào ba người.

Những người này không phải ai khác, chính là Tần Nghị, Tần gia Giang Thành và vợ chồng Tiền gia.

Bọn họ quét mắt nhìn một vòng trong phòng không thấy Dương Thiên, không khỏi nhíu mày!

Thanh niên đồ đen nhướng mày tiến lên một bước bảo hộ ở trước người Long Trạch quát: “Các người là ai? Ai cho phép các người vào, cút ra ngoài cho ta.”

Bản thân Tần Nghị đã ghen một bụng hỏa khí, nơi này là Giang Thành, địa bàn Tần gia bọn họ, lại có người dám nói như vậy với hắn, không khỏi nhướng mày lạnh lùng nói: “Người bảo ai cút? Người có biết người đang nói chuyện với ai không?”

Long Trạch nghe được trong giọng nói của Tần Nghị có chút không vui, không khỏi cười đứng dậy hỏi: “Ta ngược lại muốn nghe xem, người là ai? Có tư cách gì tiến vào phòng riêng như thế?”

Tần Nghị tức giận nở nụ cười, mở miệng: “Ta là Tần Nghị của Tần gia Giang thành, cấp bậc Thiếu tướng, tư cách này có đủ hay không?”

Long Trạch nhíu mày: “Con trai thứ hai của Tần Trung Quốc, Tần Nghị, hóa ra là người?”

Tần Nghị hừ nói: “Sao vậy? Còn chưa đủ tư cách sao?”

Long Trạch lắc đầu nói: “Phụ thân người mới có tư cách này, người không tính là cái gì.”

Tần Nghị đôi mắt lạnh lẽo nói: “Nói cho ta biết người là ai? Dám làm càn ở Giang Thành như vậy, thật sự là không biết điều!”

Long Trạch cười cười nói: “Ta tên Long Trạch, nghĩ đến hậu sinh người từng nghe một ít tên tuổi của ta!”

Tần Nghị khế nói: “Người có tư cách gì để cho ta nghe được tên tuổi của người, người cho rằng người là tổ trưởng Thần Long tổ ở kinh thành...”

Nói tới đây, trái tim hấn hung hăng co rúm một chút hỏi: “Người mới vừa nói người tên gì?”

Thanh niên áo đen hừ nói: “Cút! Chọc giận Long đội, để Tần Trung quốc người tới chuộc người đi.”

“Đội trưởng Long?” Tần Nghị nghe được rõ ràng, sợ đến sắc mặt trắng bệch, hai chân run rẩy.

“Đầu rồng của Thần Long tổ, thượng tướng Long Trạch!”

Long Trạch gật đầu: “Xem ra tên tuổi của ta cũng không phải ở kinh thành mới có tác dụng.”

Tần Nghị chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng, hấn gặp Long Trạch ở chỗ này, đây quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

Khi hấn đang đứng nhũn ra thì Dương Thiên đi tới, kinh ngạc nhìn Tần Nghị nói: “Tại sao người cũng ở đây, ăn cơm chưa? Có muốn ăn cùng một chút không?”

Tần Nghị sắc mặt trắng bệch nói: “Dương tiên sinh, ta đi nhầm cửa rồi, ngài đi nhanh lên, ta không muốn liên lụy ngài?”

Dương Thiên sững sốt, sau đó Long Trạch đi tới tò mò hỏi: “Dương tiên sinh, người này người quen biết sao?”

Tần Nghị cũng choáng váng hỏi: “Dương tiên sinh, Long Trạch thượng tướng ngài nhận thức?”

Dương Thiên cười nói: “Hai vị đều là bằng hữu của ta? Như thế nào? Vừa rồi phát sinh chuyện gì không vui?”

Tần Nghị và Long Trạch nhìn nhau.

Dương Thiên dường như đoán được điều gì, không khỏi cười nói: “VẬY hai vị có thể cho ta một chút tình mọn bắt tay giảng hòa không?”

Long Trạch sang sảng cười nói: “Nếu Dương tiên sinh đã mở miệng, Long mỗ tự nhiên phải tuân theo.”

Nói xong, đưa tay ra.

Tần Nghị có chút được sủng ái mà lo sợ nói: “Thượng tướng Long Trạch, vừa rồi là ta va chạm ngài, thời gian địa điểm ngài quyết định, ta bày mười bàn tiệc rượu nhận lỗi với ngài.”

Hai vị trước mắt này không chỉ có địa vị cao thượng, hơn nữa làm người vô cùng chính nghĩa, mặc dù Tần Nghị chưa từng gặp mặt bản thân, nhưng lại nghe qua rất nhiều sự tích của hắn, vẫn coi đối phương là thần tượng của hắn!

Long Trạch cười nói với Tần Nghị: “Không sao, Dương tiên sinh nếu đã mở miệng, ta sẽ không so đo!”

Tần Nghị gật gật đầu hỏi: “Thượng tướng Long Trạch quen biết Dương tiên sinh như thế nào?”

Long Trạch nói: “Dương tiên sinh vì chữa khỏi vết thương cũ”

Tần Nghị nghe vậy sửng sốt sau đó hưng phấn kinh hô: “Long Trạch chữa khỏi vết thương cũ của ngươi? Khôi phục tu vi đỉnh phong?”

Long Trạch gật đầu nói: “Đúng vậy, Dương tiên sinh y thuật cao siêu, vết thương cũ của ta bái phỏng bác sĩ nổi tiếng Đại Giang Nam Bắc ba năm đều không thể trị liệu, mà Dương tiên sinh chỉ trong thời gian vài phút, đã để ta giành được cuộc sống mới, Dương tiên sinh đối với ta có đại ân.”

Dương Thiên cười lơ đãng.

Mà lúc này, vợ chồng Tiền Cao đứng ở một bên nghe vậy càng hỏi hặn đến ruột đều đứt đoạn.

Người phụ nữ trung niên kia rốt cuộc không nhịn được nữa, giống như gặp được Bồ Tát sống tiến lên một bước quỳ lạy

tiền mặt của Dương Thiên khóc thảm thiết nói: “Dương thần y, van cầu ngài cứu con gái của ta, con gái của ta sắp chết.”

Dương Thiên nhú mày lùi về sau một bước nói: “Ta chính là giang hồ phiến tử, không phải người đã sớm nhìn thấu tất cả sao?”

Tiền Cao cũng tiến lên một bước hồi hận nói: “Dương thần y, chúng ta có mắt không trông, ngài tha thứ cho chúng ta đi.”

Dương Thiên cười lắc đầu nói: “Có thể không được, nếu không các người chờ một chút, ta còn chưa có chứng nhận tư cách hành y, chờ ta thi chứng nhận hành y mới có tư cách xem bệnh cho các người?”

Nếu như thi chứng nhận, đồ ăn đều nguội lạnh. Sắc mặt Tiền Cao trắng bệch.

Mà lúc này Dương Thiên dường như nghĩ tới điều gì, lần nữa cười nói: “Hình như kiểm chứng vẫn chưa được, con gái của người cảnh vàng lá ngọc, ta chính là cái trắng thối rửa, cũng không xứng trị bệnh cho các người, nếu không người vẫn là cầu người khác đi.”

Người phụ nữ trung niên nghe vậy thì mắt choáng váng.

Bởi vì những lời Dương Thiên nói đều là những lời nói ra từ miệng nàng.

Lúc trước nàng là thần khí bực nào, cho rằng nữ nhi nhà bọn họ tài trí hơn người.

Hiện tại, còn nửa canh giờ nữa là đến thời gian ước định mà Dương Thiên nói.

Đến lúc đó cho dù con gái của nàng là công chúa chân chính, cao quý vạn phần, cũng chỉ có thể hóa thành đất vàng.

Phụ nữ trung niên cắn răng hung hăng tát mình hai cái, miệng cũng tràn ra máu tươi nói: “Dương thần y, lúc trước là ta không đúng, là ta mở miệng bất kính đối với ngài, chỉ cần ngài chữa khỏi cho nữ nhi của ta ta cho ngài một ngàn vạn, thế nào?”

Dương Thiên nghe vậy cười, đang định từ chối lần nữa, Tiền Cao đã trực tiếp tát thẳng vào mặt người phụ nữ trung niên kia, cả giận nói: “Lúc đến nói thế nào vậy, chỉ cần Dương

Thần chữa khỏi bệnh cho con gái chúng ta, chúng ta sẽ giải tán gia tài!”

Nữ tử trung niên tuy không nở, nhưng vẫn thông khổ gật đầu nói: “Được, ta chỉ muốn con gái sống.”

Tiền Cao nhìn về phía Dương Thiên, phát hiện Dương Thiên xoay người.

Tròng mắt Tiền Cao đỏ lên, bi thiết nói: “Dương thần y, lẽ nào ngài thật sự muốn ta đập đầu chết để tạ tội trước mặt ngài sao?”

Dương Thiên dừng bước, lạnh nhạt nói: “Đan dược chữa bệnh ta đã sớm đặt bên cạnh con gái các ngươi, nếu các ngươi phát hiện ra, lúc này con gái các ngươi hẳn đã thức tỉnh rồi!”

Tất cả mọi người thần sắc chấn động.

Trên mặt ba người Thủy Vi và Long Trạch mang theo vẻ thán phục nhìn bóng lưng Dương Thiên.

Tuy rằng không biết chi tiết, nhưng nghe hết thấy những lời chế giễu vừa rồi của Dương Thiên, bọn họ cũng đoán ra được một chút.

Đôi vợ chồng trước mắt này ở lúc Dương Thiên ra tay cứu người thì mĩa mai khinh bỉ, cao cao tại thượng.

Dương Thiên xoay người đi, nhưng để lại đan dược cứu mạng.

Mặc dù hẳn không phải là bác sĩ, nhưng y đức lại không ai bằng!

Tần Nghị vốn cho rằng Dương Thiên quá lạnh lùng, nhưng bây giờ sự kính nể của hắn đối với Dương Thiên đã vượt qua cha hắn.

Thiếu niên trạch tâm nhân hậu, phong cách xử sự kín kẽ không một kẽ hở, làm người ta không tìm ra nửa điểm tật xấu. Không một ai không thán phục.

Tiền Cao sững sốt hồi lâu, nước mắt không ngừng rơi xuống, hắn dùng sức đập đầu vang mấy cái, trên trán không ngừng có máu loãng.

Hắn lau đi máu ở khóe mắt, kích động nói: “Dương thần y nhân nghĩa, Tiền mỗ động tâm phục khí, ngài chờ một chút,

sau khi cha ta và con gái ta cứu trước, gia tài bạc triệu hai tay dâng lên.”

Dương Thiên không nói gì, chút gia sản của đôi phương, hẳn thật đúng là chướng mắt.

Không vì cái gì khác, chỉ vì hẳn là Phá Thiên Tiên Đế.

Tiền Cao đứng dậy, kéo thê tử của mình nói: “Đi nhanh lên, cứu nữ nhi của chúng ta, Dương thần y thiện tâm, đã cho chúng ta đan dược chữa bệnh, nữ nhi của chúng ta có thể sống.”

“Ô ô ô!”

Người phụ nữ trung niên không ngừng khóc lóc, nằm trên mặt đất không ngừng đập đầu với Dương Thiên.

Tần Nghị tiến lên một bước nói: “Chị dâu, chị đi cứu Tiểu Ngọc trước đi, thời gian không còn nhiều lắm, hiện tại nàng ấy vẫn đang chịu đựng thống khổ.”

Người phụ nữ trung niên không để ý đến, vẫn không ngừng khóc lóc, tóc tai tán loạn, giống như là người điên cầu xin: “Dương thần y, van cầu ngài cứu nữ nhi của ta, chỉ cần ngài cứu sống nàng, ta nguyện ý dùng mạng của ta để đổi.”

Tất cả mọi người đều sửng sốt.

Tần Nghị kéo theo phụ nữ trung niên nói: “Chị dâu, chị không nghe thấy sao? Dương thần y đã đem đan dược chữa bệnh đặt ở trước giường Tiểu Ngọc, chỉ cần Tiểu Ngọc ăn đan dược sẽ tốt lên.”

Nữ tử trung niên khóc đến ngất xỉu nói: “Ta đập nát đan dược kia!”

Chương 352 - Thiên Túc Trùng.

"Người nói cái gì?"

“Đan dược bị đập nát?”

“Đây chính là đồ vật cứu mạng, ngươi vậy mà.....”

Tất cả mọi người nghe vậy, đều triệt để mắt choáng váng!

Nữ tử trung niên khóc không thành tiếng, còn đang dập đầu, cái trán cũng sưng lên rất nhiều cục lớn.

Nhưng mà, giờ khắc này tất cả mọi người đều không đồng tình với hắn.

Nữ tử trung niên khóc rống lên: “Dương thần y, ta sai rồi, ta đáng chết, nhưng con gái ta vô tội mà.”

Tiền Cao tức đến cả người phát run, nếu không phải Tần Dật đỡ lấy, hắn đã sớm hôn mê bất tỉnh.

Hắn cắn răng, phần nộ lại tát cho phụ nữ trung niên một cái nữa: “Lần thứ hai, đây là lần thứ hai ngươi đẩy con gái của chúng ta vào trong hố lửa, lúc trước ta làm sao lại mù mắt, cưới người phụ nữ thối như ngươi?”

Dương Thiên cũng đỡ trán, mặt mũi tràn đầy cạn lời.

Viên đan dược kia không dễ làm, nếu không phải nhận ân tình của Tần lão ở cô nhi viện, hắn cũng sẽ không lấy ra.

Tiền Cao lại quỳ xuống đất, không nói gì, vẫn dập đầu với Dương Thiên.

Mỗi một lần đều sẽ phát ra tiếng vang thùng thùng, tất cả mọi người không đành lòng nhìn thấy một màn này.

Máu tươi không ngừng chảy ra từ vết thương trên trán làm mờ hai mắt hắn.

Dương Thiên cau mày nói: “Đứng lên!”

Tiền Cao mặt đầy tuyệt vọng nói: “Dương tiên sinh, viên đan dược ngài lưu lại kia coi như là chúng ta mua lại, van cầu ngài ban cho một viên nữa, Tiền mỗ cho dù đời này làm trâu làm ngựa, cũng sẽ lần nữa gom đủ tài sản ngang hàng với thân gia cho ngài.”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Viên đan dược kia chỉ có một viên này.

Hắn vừa dứt lời, tất cả mọi người đều mang theo vẻ tiếc nuối.

Người phụ nữ trung niên nghe vậy không chịu nổi, trực tiếp hôn mê.

Thân thể Tiền Cao lắc lư một chút, suýt nữa đâm đầu xuống.

Hắn ở trong ảo não vô tận, nếu lúc trước hắn có thể kiên định ngăn cản thể tử của mình, sao lại rơi vào tình cảnh như vậy.

Tần Nghị thở dài một tiếng, ôm một tia kỳ vọng cuối cùng hỏi: “Dương tiên sinh, không có một chút biện pháp nào sao?”

Dương Thiên cười cười mở miệng nói: “Có a!”

“Cái gì?”

Tất cả mọi người chỉ cảm thấy khóe miệng co rúm, Dương tiên sinh này một câu không nói hết, thật có thể dọa chết người ta!

Trên mặt Tiền Cao lại hiện lên một chút hy vọng, hỏi: “Dương tiên sinh, ngài không phải đang gạt ta đó chứ?”

Dương Thiên Phong thần nhiên nói: “Ta đã nói rồi, bệnh trên thế gian không có cái nào ta không trị được, chỉ có ta có muốn trị hay không thôi.”

Thiếu niên ngạo nghễ mà đứng, toàn thân trên dưới tràn đầy bá khí, để cho người ta kính nể.

Tiền Cao có chút không dám tin nói: “Vậy ngài nói đan dược chỉ có một...”

Dương Thiên đưa tay cắt lời hắn: “Đan dược đúng là chỉ có một viên, nhưng y thuật của ta xuất sắc hơn đan dược.”

Tiền Cao muốn quỳ xuống lần nữa, Dương Thiên đỡ lấy hắn nói: “Ta đã đáp ứng Tần lão, sẽ làm được, nếu đan dược tổn hại, ta sẽ đích thân ra tay cứu giúp nữ nhi của ngươi.”

Tiền Cao cảm động lệ nóng lưng tròn, không khỏi gật đầu.

Dương Thiên chào hỏi Long Trạch sắp phải đi, Long Trạch ngăn cản Dương Thiên nói: “Dương tiên sinh, diễn luyện tổ Thần Long và tổ ba khác hai tháng sau, ta thỉnh cầu ngài đến lúc đó đi một chuyến.”

Dương Thiên sửng sốt, hỏi: “Diễn luyện là chuyện của các ngươi, ta là một người ngoài, đi làm cái gì?”

Thanh niên áo đen và Thủy Vi nghe vậy sắc mặt biến thành màu đen, hẳn thật đúng là không biết ngọc bội hình rồng Long mà Long Trạch đưa ra rốt cuộc có ý nghĩa như thế nào.

Thủy Vi muốn mở miệng, mà lúc này Long Trạch cười nói: “Ta nghe Thủy Vi đội trưởng nói ngài là Thần Long tổ phó đội trưởng, cũng coi như là một thành viên của Thần Long tổ.”

Dương Thiên lúc này mới nhớ tới, lúc trước Thủy Vi đem miếng huy chương hình rồng màu bạc kia cho hắn, chỉ có điều ở trong tay không đến một giờ liền đưa cho Hoa Yên Nhu.”

Hắn gật đầu nói: ”Được rồi, hai tháng sau ta sẽ đi Thần Long tổ một chuyến.”

Long Trạch cười nói: “Chúng ta sẽ quét dọn giường chiếu đón tiếp!”

Dương Thiên nhìn thoáng qua Tiền Cao đang vội vàng, cười vẫy tay từ biệt Long Trạch.

Long Trạch nhìn bóng lưng Dương Thiên, hỏi hai người bên cạnh: “Quyết định của ta vô cùng chính xác không phải sao? Dương tiên sinh bất kể là nhân phẩm hay tu vi đều hơn xa ta, để ông ấy đảm nhiệm chức vụ Long Đầu, không gì hoàn mỹ hơn.”

Thanh niên mặc đồ đen vẽ mặt sấu khổ rồi rầm nói: “Dương tiên sinh còn trẻ như vậy, thành viên Thần Long tổ sẽ không phục.”

Long Trạch hừ một tiếng, toàn thân bắn ra khí tràng lạnh lẽo nói: “Có ta phụ trợ, bọn họ có ai không phục?”

Thủy Vi lo lắng nói: “Ba tổ long đầu khác sẽ khinh thị Dương Thiên.”

Đôi mắt Long Trạch hiện lên ý cười: “Vạn đạo kiếm khí xuất thủ, bọn họ ai dám khinh thường?”

Hai người há to miệng, cuối cùng không nói gì, tán đồng quyết định của Long Trạch.

Long Trạch phất tay nói: “Đi thôi, trong hai tháng cuối cùng tại chức này, ta muốn giúp Dương tiên sinh hoàn toàn trải đường, để cho hắn dẫn dắt Thần Long tổ lần nữa vững vị trí tổ thứ nhất trong nước!”

Giang Thành Tàn gia, giờ phút này nữ hài nằm ở trên giường, hai đầu lông mày càng thêm thống khổ, trên mặt hiện lên vẻ tro tàn.

Toàn bộ thân thể mềm mại của nàng cuộn thành một đoàn, toàn thân bị mồ hôi thấm ướt đầm khí tức như có như không.

Tàn lão thấy Dương Thiên đến, vội vàng tiến lên nghênh đón nói: “Dương tiên sinh, ngài rốt cuộc đã đến, lão hủ khẩn cầu ngài...”

Dương Thiên trực tiếp đưa tay cắt ngang lời Tàn lão, phong khinh vân đạm mở miệng nói: “Ta đã từng đáp ứng ngươi, tự nhiên sẽ thực hiện lời hứa, có ta ở đây, nàng không chết được!”

Một câu nói, tràn đầy cuồng ngạo tuyệt đối!

Nếu là trước kia, vợ chồng Tiên Cao tuyệt đối sẽ khịt mũi coi thường, nhưng hiện tại, bọn họ đã tràn ngập kính sợ đối với Dương Thiên.

Tiên Tiểu Ngọc đang ở giới hạn sinh tử hoàn toàn giãy dụa, Dương Thiên chậm rãi đi lên trước, con ngươi lóe ra kim quang.

Hắn liếc mắt một cái nhìn ra, thứ tương tự con rết trong bụng nữ hài kia đang cắn xé thân thể nữ hài.

Khí thế Phá Thiên Tiên Đế cả người Dương Thiên bạo phát ra, uy áp lạnh lẽo kia khiến mọi người cảm giác sống lưng phát lạnh.

Ngoài phòng vốn là tiếng ve kêu chim hót cũng toàn bộ cầm thanh.

Lấy Dương Thiên làm trung tâm, tất cả mọi người lui về phía sau bốn năm bước.

Tất cả mọi người kinh hãi nhìn Dương Thiên, một là không nghĩ tới thiếu niên lại có tu vi như thế, hai là không hiểu vì sao hắn tức giận.

Dương Thiên chậm rãi đi về phía giường, khí thế uy áp tứ tán, trấn áp con sâu trong bụng cô gái trên giường.

Con còn trùng tựa hồ nhận lấy cái gì kinh hãi, lập tức ngừng gặm cắn!

Lúc này, có người tinh mắt, kinh hãi nhìn thấy: “Các người mau nhìn đi, sắc mặt Tiểu Ngọc giãn ra, tựa hồ không còn thống khổ như trước nữa.”

Trên mặt phụ phụ Tiền Cao mang theo vui sướng, càng thêm bội phục Dương Thiên.

“Dương thần y đúng là lợi hại, chỉ mới đi tới trước mặt, bệnh tình của Tiểu Ngọc đã chuyển biến tốt đẹp, cảm ơn trời đất.” Phụ nữ trung niên vội vàng bái tạ trời xanh, sắc mặt trở nên đối lập rõ ràng với vẻ đùa cợt Dương Thiên lúc trước!

Bàn tay Dương Thiên nhẹ nhàng chạm vào phần bụng mềm mại bằng phẳng của cô gái.

Phụ phụ Tiền Cao thấy vậy trong lòng căng thẳng, nhưng lại không nói gì, mạng của nữ nhi nhà mình sắp không giữ được, làm sao còn có kỳ trong sạch.

Huống hồ, bọn họ cũng có hiểu biết về nhân phẩm của Dương Thiên, cũng rất yên tâm.

Dương Thiên thi triển tiên nguyên ngưng tụ thành một quả cầu năng lượng bao vây con trùng giống như con rết kia trong bụng Tiền Tiểu Ngọc, sau đó chậm rãi di động.

Mọi người rõ ràng nhìn thấy, bụng Tiền Tiểu Ngọc nhô lên, sau đó theo bàn tay Dương Thiên chậm rãi di động.

“Thật ra là thứ gì?”

Trên mặt Tàn lão mang theo vẻ khiếp sợ.

“Chẳng lẽ trong cơ thể Tiểu Ngọc thật sự có thứ gì muốn ra ngoài?” Tàn Nghị cau mày tự nói.

Dương Thiên vì muốn bắt con sâu giống như con rết kia ra, bàn tay từ phần bụng bằng phẳng của cô gái chậm rãi di chuyển về phía chỗ đầy đặn của mình.

Mặc dù là vì chữa bệnh, nhưng vẫn không thể tránh khỏi tiếp xúc với xúc cảm mềm mại ấm áp kinh người của thân thể mềm mại của nữ hài.

Dương Thiên Bình bình tĩnh tâm khí, ném ra tạp niệm, tiếp tục di động.

Quả cầu nhỏ kia dưới ánh mắt của mấy người đến bụng và yết hầu của cô gái.

Dương Thiên khẽ quát một tiếng, một quả cầu ánh sáng màu trắng từ trong miệng đàn hương của cô gái bay ra với vẻ kinh hãi.”

“A!”

Người phụ nữ trung niên thét chói tai cả đời, khó có thể tin nhìn con côn trùng ngàn chân màu vàng đang phiêu phù trên bàn tay Dương Thiên.

Nó tương tự như rết, nhưng lại không muốn, đôi răng nanh trước mặt vô cùng khủng bố, không tìm thấy kính mắt của nó, ngón út dài ngắn, to bằng chiếc đũa, vô cùng hung mãnh.

Dương Thiên bảo Tần Nghị tìm được bình thủy tinh, sau đó đặt Thiên Túc Trùng vào trong bình thủy tinh, đây nắp lại.

Con côn trùng nghìn chân này lập tức dụng loạn lên khí lực của nó vô cùng lớn, dùng thân thể máu thịt của nó va chạm với bình thủy tinh, dùng lực đạo ngang bằng với âm thanh đập vào cục đá.

Một đám người đều đang vây xem.

“Đây là cái gì? Trong cơ thể nữ nhi của ta làm sao có thể có thứ này?”

Trước khi người phụ nữ trung niên sợ hãi, những gì Dương Thiên nói trước đó, nàng rốt cuộc cũng hiểu rõ.

Tiền Cao cũng mở miệng nói: “Dương thân y, đây rốt cuộc là cái gì? Hung mãnh như vậy, làm sao lại chui vào trong bụng nữ nhi của ta?”

Dương Thiên lắc đầu nói: “Ta cũng không biết, có lẽ côn trùng chúng ta ký sinh trong cơ thể con gái người.”

Mọi người nghe vậy đều sờn hết cả gai ốc, ký sinh, cũng cảm thấy quá kinh dị!

Tần Nghị nói: “Dương tiên sinh, vẫn là nhanh chóng giết chết con côn trùng này đi, ta nhìn thấy đều nổi da gà.”

Dương Thiên gật đầu, tiên nguyên khẽ động, thời điểm đang muốn nghiền côn trùng thành bột phấn, biến cố xảy ra...

Chương 353 - Miêu Cương cổ sư.

Côn trùng Thiên Túc không ngừng rít lên trong bình thủy tinh, Dương Thiên mơ hồ cảm giác được một sợi tơ vô hình đang thao túng côn trùng.

Dương Thiên nhướng mày, dừng động tác trong tay lại.

Mọi người nghi hoặc.

Dương Thiên bình thần mở miệng nói: “Trong cơ thể cô gái này xuất hiện con côn trùng này cũng không phải là ngẫu nhiên.

Phu phụ Tiền Cao nghe vậy đồng tử co rút lại nói: “Dương tiên sinh, ý của ngài là.”

Đôi mắt Dương Thiên lưu chuyển kim quang, nhìn về phía đông nam.

“Có người cố ý làm vậy, hơn nữa người kia đang điều khiển con côn trùng này.”

Tất cả mọi người nghe vậy hít vào một ngụm khí lạnh.

Tần Nghị mới đầu nhú mày, sau đó khiếp sợ nói: “Chẳng lẽ đây là cổ trùng?”

Dương Thiên cũng không rõ ràng lắm về những chuyện này, bởi vì kiếp trước hắn chưa từng tiếp xúc với những thứ này, mà Huyền Thiên đại lục lại càng không có những bàng môn tà đạo này, cho nên hắn nghi hoặc nhìn về phía Tần Dật, muốn nghe hắn giải thích.

Thấy tất cả mọi người đều nhìn sang, sắc mặt Tần Nghị nghiêm trọng nói: “Ta tồn tại một bộ phận đặc biệt, biết một số văn kiện bảo mật quốc gia, thế giới này tồn tại cổ trùng, hơn nữa phần lớn đều hoạt động ở Miêu Cương đời thứ nhất, sau khi bọn họ luyện chế cổ trùng bản mệnh, thi cổ, dùng thủ đoạn

đặc thù điều khiển cổ trùng, cổ sư cường đại có thể ở ngoài ngàn dặm giết người trong vô hình, con sâu ngàn chân này cực kỳ giống cổ trùng miêu tả trên tư liệu, hơn nữa Dương tiên sinh nói có người không chế, xem ra người điều khiển kia, chính thức cổ sư.”

Dương Thiên nhướng mày, thì ra kiếp trước mình hiểu biết về thế giới này chỉ là một góc của tảng băng trôi!

Tất cả mọi người đều sợ hãi, nhao nhao rời xa cái bình trong tay Dương Thiên.

Phu phụ Tiền Cao nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chúng ta gần đây cũng không đắc tội với người nào, là ai ác độc như vậy, lại dùng phương pháp này để giết hại nữ nhi của ta?”

Dương Thiên nói: “Cái này thì các ngươi phải tự đi điều tra.”

Tần Nghị nói: “Dương tiên sinh, nhanh giết con côn trùng này, tư liệu ghi chép chỉ cần cổ trùng bản mệnh chết, cổ sư cũng sẽ bị cản trở, nhẹ thì bản thân bị trọng thương, nặng thì chết.”

Dương Thiên lắc đầu nói: “Nếu đôi phương không chết, nhất định sẽ ghi hận trong lòng. Loại người này khó lòng phòng bị, nhất định phải khiến hắn chết mới có thể an tâm. Vừa rồi ngươi cũng đã nói, cổ trùng này quan trọng với cổ sư như vậy, chắc chắn hắn sẽ trở về lấy cổ trùng!”

Mọi người nghe vậy, trái tim hung hăng co rúm lại một chút nói: “Dương tiên sinh, ý của ngài là...”

Khóe miệng Dương Thiên nhếch lên thành một nụ cười: “Ôm cây đợi thỏ!”

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người. Tần Nghị há hốc mồm muốn khuyên giải, bởi vì hắn biết cổ sư được ghi chép trên tư liệu mạnh mẽ cỡ nào. Thế nhưng sau khi nghĩ đến thủ đoạn của Dương Thiên, hắn liền yên tâm.

Thiếu niên đã có tự tin cường đại như vậy, vậy khẳng định có thủ đoạn của mình.

Hắn cảm nhận được sức sống dồi dào trong cơ thể con sâu nghìn chân này, sẽ không dễ dàng chết như vậy. Cho nên, Dương Thiên trực tiếp sử dụng tiên duyên nguyên nguyên nghiền nát một nửa phần đuôi của con sâu độc, chỉ để lại nửa thân thể.

Cho dù là như thế, sinh mệnh của nó vẫn ương ngạnh như cũ.

Nhìn cổ trùng chỉ còn lại một nửa, nó còn không ngừng vặn vẹo thân thể, răng nanh lộ ra ngoài, đụng bình thủy tinh đến vang lên tiếng thùng thùng, tất cả mọi người đều sợ hãi.

Cuối cùng bọn họ cũng ý thức được sự kinh khủng của cổ trùng.

Dương Thiên mày kiếm chau lên, lần nữa nghiền nát nửa thân thể cổ trùng thành cặn bã, con sâu này lúc này mới yên tĩnh lại, khí tức cũng uể oải, giống như sắp sửa tử vong.

Tần Nghị mở miệng nói: “Dương tiên sinh không nên khinh thường, loại sinh vật này vô cùng tà môn.”

Dương Thiên gật đầu, đôi mắt hiện lên kim quang, cười như không cười nhìn về phía đông nam.

Cách Tần gia ở phía Đông Nam cách Giang Thành năm trăm dặm, trong một mật thất âm u, một nam tử trung niên tóc tai bù xù giống như người điên phốc một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, sau đó giận dữ nói: “Là ai? Là ai động vào bản mệnh cổ trùng của ta? Ta bảo ngươi chết, ngươi chờ đó, ta sẽ cho ngươi nếm trải nỗi khổ vạn kiến cắn thân.”

Nói xong điên điên khùng khùng ra khỏi mật thất.

Lúc này một nữ tử bụng đồ ăn đi tới, thấy được nam tử trung niên lao ra, lập tức hét lên một tiếng.

Nam tử trung niên ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng, từ trong mái tóc hỗn độn của hắn xuất hiện vô số độc vật như nhện, bọ cạp, độc xà.

Bọn chúng đánh về phía nữ tử, tốc độ cực nhanh.

Nữ tử không kịp chạy trốn đã bị rắn độc vô thanh vô tức cắn trúng, trong nháy mắt trúng độc nằm trên mặt đất không thể động đậy, sau đó rõ ràng cảm giác được độc vật lít nha lít nhít bò lên trên người nàng.

Lúc này, một thanh niên mặt như ngọc đi tới, trong tay bụng chén rượu, rượu màu đỏ tươi.

Trên mặt nữ tử mang theo cầu xin nhìn hắn, nhưng hắn lại không thèm để ý chút nào.

Hắn nhấp một ngụm rượu đỏ tươi, khoe môi nhuộm đỏ thoát nhìn vô cùng quý dị.

Thanh niên nhìn thoáng qua người đàn ông trung niên tóc tai rối bời, cười nói: “Sư huynh, bạn của ta đã chọc giận huynh rồi sao? Khiến huynh nổi giận như vậy.”

Nam tử trung niên hừ lạnh một tiếng nói: “Lương Phàm sư đệ, nữ nhân của ngươi chết rồi, dường như ngươi rất vui vẻ?”

Lương Phàm cười ha hả nói: “Ai bảo chúng ta là sư huynh đệ ruột thịt, vì một nữ nhân, ta cũng không thể tìm ngươi liều mạng chứ?”

Nam tử trung niên tên Diêu Trung, là sư huynh đệ với Lương Phàm, đến từ Miêu Cương.

Hắn nhìn khuôn mặt tươi cười của Lương Phàm, tức giận hừ nói: “Đừng có đi theo ta, đừng tưởng ta không biết thủ đoạn vụng trộm của ngươi.”

Lương Phàm đang định nói gì đó, đột nhiên thấy khoe miệng Diêu Trung chảy máu, con ngươi không khỏi co rút lại, cười nói: “Sư huynh hình như bị thương rồi, có cần sư đệ xem giúp huynh không?”

Diêu Trung cười lạnh: “Ngươi sẽ có lòng tốt như vậy sao? Ta đây chỉ làm một vụ làm ăn không ngờ thuyền lật trong mương mà thôi, không có gì ngạc nhiên.”

Sâu trong đôi mắt Lương Phàm mang theo một tia hàn ý, nhưng ẩn giấu rất tốt, mở miệng nói: “Sư huynh, thân thể ngươi không khỏe, nếu không thì lấy tàn phiến Tàng Bảo Đồ sư phụ truyền lại ra giao cho ta bảo quản được không, chờ ngươi khỏi thương ta sẽ đưa cho ngươi.”

Diêu Trung âm trầm nói: “Mảnh vỡ của bức tranh đó không cần sư đệ quan tâm, đặt ở chỗ ta rất an toàn.”

Dừng một chút, hắn mở miệng nói: “Hai ngày nay ta ra ngoài một chuyến, rất nhanh sẽ trở về.”

Nói xong, toàn bộ độc vật chui vào người hắn, thân thể vốn thẳng tắp của hắn trở nên còng xuống. Ánh mắt hắn lạnh lẽo, cảm nhận khí tức của cổ trùng bản mệnh, trở nên càng thêm yếu ớt, sắc mặt không khỏi lạnh lẽo: “Dám động vào bản

mệnh cổ của ta, ta mặc kệ người là ai? Đều phải thừa nhận lửa giận vô tận của ta.”

Hắn cẩn thận cảm nhận một hồi cười lạnh: “Giang Thành sao? Chờ đây! Ta tới ngay đây.”

Lương Phàm sắc mặt âm hàn nhú mây: “Đồ chết tiệt này dường như bị thương, xem ra bản mệnh cổ của hắn bị người ta bắt được. Nếu có thể bắt được bản mệnh cổ của hắn thì tuyệt đối là cao thủ. Hai người tranh chấp, tất có một người chết, mà ta dường như có thể vừa lúc làm ngư ông đắc lợi.”

Nghĩ tới đây, hắn cười ha ha uống một hơi cạn sạch rượu trong chén, lắc mình một cái, biến mất ngay tại chỗ.

“Bản đồ kho báu rất nhanh sẽ là của ta!”

Giang Thành Tần gia, Tiền Cao phụ phụ nhìn thoáng qua Tiền Tiểu Ngọc vẫn hôn mê bất tỉnh, không khỏi mặt đầy lo lắng nói: “Dương thần y, đây là có chuyện gì a, ngài không phải đã ra tay rồi sao, nàng làm sao còn chưa tỉnh lại.”

Dương Thiên nội thị một phen, phát hiện trong cơ thể cô gái tựa hồ bị con cỏ trùng này cắn xé không ra hình thù gì.

Hắn cau mày nói: “Các người ra ngoài trước đi, ta muốn giúp nàng điều trị một phen.

Mọi người gật đầu, vợ chồng Tiền Cao tuy rằng không bỏ nhưng cũng biết rõ chừng mực.

Gian phòng đóng chặt, đầu ngón tay Dương Thiên bấm ấn, không ngừng biến hóa ấn tiết!

Tiên nguyên quanh người hắn lưu chuyển, từng sợi tiên nguyên như sương như tơ quấn quanh ở trong lòng bàn tay.

Dương Thiên đặt nhẹ bàn tay lên phần bụng mềm mại của cô gái, tiên nguyên không ngừng chui vào trong cơ thể cô gái.

Cô gái có khuôn mặt xinh đẹp giống như mỹ nhân ngủ say này vốn đang nhú chặt chân mày chậm rãi giãn ra, bàn tay nhỏ bé của nàng tựa hồ có động tác, nắm thật chặt bàn tay Dương Thiên, trên mặt lộ ra nụ cười.

Năng lực chữa trị tiên nguyên là bất kỳ linh đan diệu dược nào cũng không thể đánh đồng, trong bụng nữ hài vốn đã thủng

trăm ngàn lỗ, nhưng hiện tại dưới sự dẫn dắt của tiên nguyên, chậm rãi chữa trị.

Qua nửa khắc đồng hồ, Dương Thiên mới thu tay lại, nhưng lại cảm giác bàn tay của mình bị cô gái nắm chặt trong vô thức.

Dương Thiên dùng sức mới tách được bàn tay nhỏ bé ấm áp của cô gái ra.

Sau đó, từ trong Thất Thái Linh Lung Tháp móc ra một viên linh đan cổ bản bồi nguyên, cạy miệng đàn của cô gái muốn nhét vào.

Nhưng mà, biến cố xảy ra, nữ hài trong lúc vô ý thức hung hăng khép chặt hàm răng.

Ngón tay Dương Thiên vẫn còn ở bên trong, tuy hấn là thân thể bán tiên, nhưng vẫn chưa tu thành tiên nhân chân chính, hơn nữa hấn không có thi triển bất kỳ chống cự nào, e sợ làm vỡ nát hai hàng hàm răng của cô bé này, chỉ có thể chịu đựng đau đớn đến mười ngón tay.

Thấy bất kể làm sao cũng không buông miệng, Dương Thiên mặt mũi đen thui, cả giận nói: “Khốn kiếp, nếu không buông tha đừng trách ta không khách khí.”

Đối phương tự nhiên không để ý tới, hảo tâm xem như lòng lang dạ thú.

Tất cả phương pháp của Dương Thiên đều thử qua, ngón tay đều bị cắn chảy máu không ngừng, cuối cùng, hấn xoắn xuýt một lát, nói một tiếng đặc tội.

Sau đó đưa tay hung hăng nắm lấy chỗ coi như đầy đặn của cô gái.

Cô gái bị đau, trong lúc vô thức nhú đôi mi thanh tú, hừ một tiếng, lúc này Dương Thiên mới vội vàng thu ngón tay lại.

Chương 354 - Ai là hung thủ.

Tiền Tiểu Ngọc không biết ngủ bao lâu.

Mặc dù nàng đang hôn mê, nhưng vẫn còn có chút ý thức.

Cô cảm thấy trong cơ thể đau đớn tê tâm liệt phế, loại đau đớn này kéo dài thời gian dài, nỗi đau cô phải chịu người khác không thể tưởng tượng, cơn đau vô biên từng lần một cọ rửa niềm tin kiên định của cô.

Nàng muốn sống, muốn chống đỡ, nhưng thống khổ dường như vô cùng vô tận.

Ngay khi nàng muốn từ bỏ, một đạo khí tức siêu phàm như tục quanh quần ở cánh mũi nàng, tuy nàng không nhìn thấy, nhưng ngửi được.

Tiền Tiểu Ngọc không chỉ nói hần là ai, nhưng từ sau khi hần đến, bàn tay ấm áp đặt ở bụng nàng, tựa hồ tất cả đau đớn đều biến mất không thấy.

Nàng nhận định, đối phương chính là thiên sứ của nàng, cứu nàng từ trong phạm trần.

Nàng muốn dùng sức bắt lấy, nhưng tựa hồ đã bị gãy thoát.

Nàng lo lắng, không muốn đối phương rời đi, vì thế liền gắt gao cắn chặt.

Nhưng kết quả vẫn là bị đối phương thoát đi.

Không biết qua bao lâu, Tiền Tiểu Ngọc chậm rãi tỉnh lại, nàng chỉ cảm thấy đầu óc mê man, lúc tỉnh lại, phát hiện bên cạnh có một thiếu niên ngồi.

Tuy hần ăn mặc bình thường, nhưng khí chất không tầm thường, mang theo khí tức không linh, mái tóc ngắn màu đen có chút lộn xộn, lại thêm phong cách không bị trói buộc, một đôi mắt đen nhánh sáng ngời chói mắt như sao trong đêm tối, cũng yên tĩnh thuần khiết giống như suối núi trong xanh.

Đôi mày kiếm khê nhếch, bất tri bất giác lộ ra khí tức cao ngạo, khiến người ta bất tri bất giác, muốn thần phục, ngũ quan góc cạnh rõ ràng như đao khắc, môi mỏng nhấp nước trà trong chén, yên tĩnh đến mức làm người ta không đành lòng quấy rầy!

Khóe miệng của Tiền Tiểu Ngọc có chút khô nứt, nhìn Dương Thiên uống nước, không khỏi khó khăn nuốt nước miếng nói: “Nước, ta muốn nước!”

Dương Thiên không để ý đến!

Tiền Tiểu Ngọc còn đang kêu la, Dương Thiên cau mày nói:
“Tự mình ngã!”

Hiển nhiên, hắn còn đang tức giận vì vừa rồi bị cắn!

Tiền Tiểu Ngọc choáng váng, nàng là bệnh nhân, sao đối
phương có thể vô lễ như vậy?

Nàng gian nan đứng dậy. Lúc tiến lại gần Dương Thiên, càng
ngửi càng cảm thấy mùi trên người Dương Thiên rất quen
thuộc.

Loại mùi này tựa hồ chính là mùi vị phát ra từ trên người thiên
sứ cứu nàng khi nàng hôn mê tuyệt vọng.

Khí tức xuất trần siêu phàm thoát tục.

Tiền Tiểu Ngọc nhất thời hưng phấn lên, đôi mắt đẹp nhìn
chằm chằm Dương Thiên, bàn tay nhỏ bé nắm chặt cánh tay
Dương Thiên nói: “Thiên sứ, người chính là Thiên sứ của ta
đúng hay không, người chính là vừa rồi đã cứu ta.”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt nói: “Là ta cứu người, nhưng ta
không phải Thiên sứ.”

Đôi mắt đẹp của Tiền Tiểu Ngọc chớp chớp, quật cường nói:
“Người chính là Thiên sứ của ta, người đã cứu mạng ta, Thiên
sứ, người ta hành động bất tiện, giúp ta rót chén nước được
không, người ta thật sự rất khát.”

Mái tóc đen dài tinh tế của nữ hài xoa trên hai vai, lộ ra vẻ ôn
nhu. Mái tóc dài buông xoa xuống bên cạnh gương mặt xinh
đẹp, lộ ra một loại phong thái khác lạ.

Làn da nàng trắng như mỡ dê bạch ngọc, mắt to chột lóe chột
lóe giống như biết nói, đôi môi hơi khô nứt càng lộ ra khí chất
nhu nhược, làm người ta sinh lòng thương tiếc.

Một đôi má lúm đồng tiền nằm rải rác hai bên má, cười nhẹ
với Dương Thiên, má lúm đồng tiền như ẩn như hiện, đáng
yêu như tiên.

Nhìn cô gái đáng thương trước mắt, Dương Thiên bất đắc dĩ
đưa nước trong chén cho nàng nói: “Chính là như vậy, thích
uống mà không uống.”

Đôi mắt đẹp của Tiền Tiểu Ngọc liếc nhìn Dương Thiên Kiêu.

Nàng là tiểu công chúa của Tiên gia, địa vị không thể so với Tần Ngọc, thậm chí bởi vì hậu đại của Tiên gia mà nàng chỉ có một mình, càng thêm yêu thương, như cành vàng lá ngọc.

Nếu là người khác đối với nàng như vậy, nàng đã sớm nổi giận. Nhưng vị trước mắt này, nàng không giận nổi, ngược lại cảm thấy trong lòng ngọt ngào.

Nàng uống hai ngụm nước, lúc này mới cảm giác mình vẫn còn sống.

Vừa uống nước, vừa lén lút quan sát Dương Thiên Lai.

Cuối cùng, thấy vị thiếu niên này không hiểu phong tình, căn bản không có chú ý nàng không khỏi hừ một tiếng.

Nàng hiếu kỳ hỏi: “Này, Thiên sứ, người làm thế nào để giải cứu ta? Ta rốt cuộc bị bệnh gì vậy? Vì sao ta lại cảm thấy như đi dạo vài vòng qua Quỷ Môn Quan vậy?”

Dương Thiên giờ bình thủy tinh trong tay lên, bên trong chứa cỏ trùng Thiên Túc nói: “Con sâu này ở trong cơ thể người, ta lấy nó ra khỏi bệnh của người là được rồi.”

Tiên Tiểu Ngọc nhìn thấy cỏ trùng kia, lập tức hét lên một tiếng: “Lấy đi lấy đi, ta sợ.”

Khóe miệng Dương Thiên nhếch lên ý cười, nói: “Thì ra người sợ, ta còn tưởng rằng người ăn sống hạt giống, lúc này mới tạo thành hậu quả như vậy.”

Tiên Tiểu Ngọc tựa hồ thật sự sợ, tức giận: “Ta làm sao có thể ăn thứ buồn nôn như vậy.”

Nàng hoàn toàn tin tưởng những gì Dương Thiên nói.

Bởi vì lúc nàng có ý thức, cũng từng cảm thụ được trong bụng có cái gì đang cắn xé nàng.

Trên mặt Tiên Tiểu Ngọc vẫn mang vẻ lo lắng, điềm điềm hỏi: “Thiên sứ, vậy bụng ta còn có sâu bọ hay không, người mau giúp người ta lấy ra đi.”

Nàng bị đám côn trùng vừa rồi dọa cho phát sợ, khuôn mặt vốn hồng hào lại tái nhợt.

Bàn tay nhỏ bé như ngọc của nàng lôi kéo Dương Thiên, đôi mắt đẹp tội nghiệp nhìn Dương Thiên.

Dương Thiên bị quần đến không kiên nhẫn, không khỏi bắt đầu dõ mở miệng: “Chỉ một điều này đã lấy ra, hiện tại ngươi đã an toàn.”

Dừng một chút, hắn cả giận nói: “Còn có, không nên đụng vào ngón tay của ta.”

Ngón tay của hắn bây giờ còn đang mơ hồ đau, đối với nữ hài trước mắt, hắn thật sự sinh ra cảm giác sợ hãi.

Tiên nguyên của hắn chữa trị cho người khác rất nhẹ nhàng, nhưng chữa trị cho mình lại không nhẹ nhàng như vậy, bởi vì hiện tại hắn đã là bán tiên chi thể, tiên nguyên đã sinh ra kháng thể đối với hắn.

Giờ phút này hai ngón tay của hắn bị nữ hài cắn bị một khối băng gạc bao chặt, nghĩ đến không có hai ba ngày là không cách nào khép lại.

Tiên Tiểu Ngọc kinh ngạc hỏi: “Thiên sư, ngươi không phải là bác sĩ sao? Sao lại bị thương? Rốt cuộc là ai làm ngươi bị thương?”

Dương Thiên trợn trắng mắt nói với nàng: “Ngươi không có cảm giác gì sao?”

Tiên Tiểu Ngọc sửng sốt, sau đó nghĩ tới giấc mộng kia. Sắc mặt không khỏi đỏ lên.

Nàng yếu ớt nói: “Thiên sư, thương thế của ngươi chẳng lẽ là ta cắn?”

Dương Thiên hừ nói: “Ngoại trừ ngươi ra còn có thể là ai nữa?”

Mặt Tiên Tiểu Ngọc nhất thời lộ vẻ xấu hổ, nàng vội vàng tỏ vẻ đáng thương lôi kéo Dương Thiên nói: “Thiên sư, thực sự xin lỗi, lúc ấy người ta là vô ý thức.”

Dương Thiên lau mồ hôi lạnh nói: “Mặc kệ ngươi có ý thức hay vô ý thức, mời ngươi để ý ta một chút.”

Tiên Tiểu Ngọc làm sao có thể nguyện ý, cánh tay ngọc ôm lấy cánh tay Dương Thiên.

Nhưng mà, khi vòng tròn Hồn Nguyên đầy đặn của nàng tiếp xúc với cánh tay của Dương Thiên, lập tức hét lên chói tai, sau

đó ôm lấy vòng vây của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn thành một đoàn.

Dương Thiên hỏi: “Lại làm sao vậy?”

Tiền Tiểu Ngọc cau đôi mi thanh tú, đỏ mặt nói: “Kỳ quái, thiên sứ, người ta vì sao lại đau đớn như vậy?”

Dương Thiên không rõ ràng cho lắm, hỏi: “Chỗ nào?”

Tiền Tiểu Ngọc đỏ bừng khuôn mặt, uốn thẳng vòng trên ngạo nhân phong mãn nói: “Nơi này!”

Dương Thiên trực tiếp ngây dại.

Tiền Tiểu Ngọc nhìn biểu tình của Dương Thiên, nghi ngờ hỏi: “Thiên sứ, có phải người chiếm tiện nghi của ta trong lúc ta hôn mê không?”

Dương Thiên chắc chắn không thể thừa nhận, chuyện này liên quan đến mặt mũi của hắn, mặc dù chuyện xảy ra có nguyên nhân, nhưng không có bằng chứng thì ai sẽ nghe hắn giải thích.

Trên mặt hắn cố ý mang theo một chút phần nộ nói: “Sao có thể? Ta là một thầy thuốc, người không nên vu oan lung tung cho ta, rõ ràng là người gây ra khi người đang đau khổ.”

Trên mặt Tiền Tiểu Ngọc lộ vẻ nghi hoặc,

Mặc dù nàng đang hôn mê, nhưng mơ hồ cảm giác bàn tay to lớn ôn nhu kia không phải của mình.

Tiền Tiểu Ngọc hướng về phía Dương Thiên Kiêu hừ một tiếng, kéo quần áo lên nhìn bên trong.

Sau đó, sắc mặt đỏ bừng nói: “Đều đỏ cả lên, năm đầu tay in, rất rõ ràng, còn nói không phải người. Ngón tay của ta nào có lớn như vậy.”

Dương Thiên nhìn cô gái Y Y không buông tha, trên trán hiện lên một tia mồ hôi lạnh, cảm thấy chuyện này căn bản không có cách nào giải thích!

Đúng lúc này, tất cả mọi người lập tức đi vào phòng.

Thấy được Tiền Tiểu Ngọc tỉnh lại, phu phụ Tiền Cao lập tức kích động đến rơi nước mắt nói: “Tiểu Ngọc, cuối cùng người

cũng tỉnh rồi, ô ô, hù chết mẹ rồi, mẹ còn tưởng rằng người không tỉnh lại nữa chứ.”

Người phụ nữ trung niên khóc không thành tiếng, ôm chặt Tiểu Ngọc.

Tiền Cao cũng đỏ bừng vành mắt.

Mà lúc này vì tránh bị cô gái gây phiền toái, Dương Thiên và Tiền lão vội vàng cáo biệt rồi xoay người rời đi.

Phu phụ Tiền Cao khóc nửa ngày, sau đó vội vàng lau nước mắt, thiếu chút nữa quên mất một chuyện quan trọng.

Tiền Cao kích động nhìn xung quanh, nghi hoặc nói: “Dương tiên sinh đâu? Dương tiên sinh ở đâu, một nhà ba người chúng ta đập đầu cảm ơn hân!”

Dương Thiên cứu con gái của hân, tương đương cứu toàn bộ Tiền gia bọn họ.

Bởi vì Tiền gia đời này chỉ có một cái lá ngọc cành vàng là Tiền Tiểu Ngọc, nếu thật sự xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, vậy bọn họ thật sự không có cách nào sống.

Mà lúc này Tiền lão lại cười ha hả, nói: “Dương tiên sinh đã cáo biệt ta nói là không quấy rầy các người đoàn tụ, đã sớm rời đi rồi.”

Nữ tử trung niên lập tức hồi hận nói: “Dương tiên sinh thật là Bò Tát sống, xong chuyện phải áo đi, ẩn sâu công danh, buồn cười ta lúc trước còn hiểu lầm hân như vậy, ta...”

Nói đến đây, nàng đã khóc không thành tiếng.

Chương 355 - Chém giết cổ sư.

Giữa sân, tất cả mọi người đều cảm thán Dương Thiên đạo đức tốt, mà chỉ có một mình Tiền Tiểu Ngọc hiểu rõ.

Thiếu niên trong miệng bọn họ không phải có phẩm cách cao thượng, mà là sợ nàng tìm phiền toái.

Cảm thụ được một chỗ vẫn còn nóng rất đau đớn, Tiền Tiểu Ngọc xấu hổ mặt mũi hồng hào, cổ ngọc cũng nhiễm một tầng màu hồng.

Chỗ đó của nàng vẫn là lần đầu tiên bị người khác bắt, là lúc vô ý thức.

Nhưng nàng cảm giác đầu tiên không phải xấu hổ và giận dữ, mà là ảo não vì sao mình không tỉnh dậy.

Sau khi xuất hiện suy nghĩ này, bản thân Tiền Tiểu Ngọc cũng ngây ngẩn cả người, vội vàng lắc đầu vứt bỏ suy nghĩ này.

Nàng thở ra một hơi trong lòng yên lặng tự nói: “Tiền Tiểu Ngọc, ngươi đang suy nghĩ lung tung cái gì? Các ngươi mới quen chưa đến một giờ, hơn nữa rõ ràng là tiểu tử kia chiếm tiện nghi của ngươi. n cứu mạng về sau có thể báo, nhưng bị ăn đậu hũ công đạo cũng nhất định phải đòi lại.”

Nghĩ tới đây, khóe mắt nàng lúc này mới lộ ra ý cười, sau đó có chút hiếu kỳ thân phận Dương Thiên, tựa như mọi người hỏi thăm.

Lúc này đã gần đến đêm, Dương Thiên đi trên đường, trong tay cầm cái bình thủy tinh kia.

Trong bình chứa, rõ ràng là con Thiên Túc Trùng kia.

Con côn trùng này vốn đang thoi thóp, nhưng bây giờ nhìn lại như tinh long hoạt hổ, không ngừng va chạm vào bình thủy tinh.

Ánh mắt Dương Thiên mang theo ý cười.

“Cuối cùng cũng tới rồi sao?”

Hắn tự lẩm bẩm, bất quá cũng không động thanh sắc, mà tiếp tục đi tới phía trước.

Đối với cổ sư của thế giới này, hắn cũng rất tò mò, rốt cuộc là như thế nào.

Trong một góc tối, trong con ngươi của Diêu Trung với mái tóc rối bời mang theo màu đỏ máu, nhìn bình thủy tinh chứa bản mệnh cổ trùng trong tay Dương Thiên.

“Ta muốn ngươi chết!”

Hắn thấp giọng gào thét, lẳng lặng chờ đợi thời cơ tốt nhất để Dương Thiên đi tới.

Tuy rằng thanh âm của hắn rất nhỏ, nhưng thính lực của Dương Thiên nhạy cảm cỡ nào, hơn nữa hắn có thể dùng ba trăm năm linh hồn lực của Phá Thiên Tiên Đế, hoàn toàn có thể bao trùm toàn bộ Giang Thành, đối phương ần nấp, hắn tự nhiên rõ ràng.

Vì vậy, Dương Thiên dừng bước, cười nhạt một tiếng nói: “Nếu đã đến rồi, vậy thì không cần trốn trốn tránh tránh nữa.”

Diêu Trung nghe vậy thân sắc chấn động, trên mặt mang vẻ nghi hoặc?

Chẳng lẽ hắn phát hiện mình? Nhưng điều này sao có thể, hắn ngoại trừ cổ thuật, am hiểu nhất là ần tàng.

Hắn đang chân chờ, Dương Thiên cười lạnh một tiếng, vận dụng tiên nguyên, trực tiếp chấn vỡ thân thể cổ trùng Thiên Túc trong bình thủy tinh.

“Phốc phốc!”

Diêu Trung trong góc vì tâm thần tương liên với cổ trùng, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, sau đó giận dữ hét: “Khốn kiếp, ta muốn cho ngươi chết.”

Hắn vọt ra, cổ trùng trên người như thủy triều đánh về phía Dương Thiên.

Dương Thiên có chút hứng thú nhìn một màn trước mắt này, lạnh nhạt nói: “Là ngươi muốn giết cô gái kia?”

Diêu Trung điên cuồng nói: “Ta không chỉ muốn giết nàng, còn muốn giết ngươi, ta muốn nuôi nấng cổ trùng huyết nhục của ngươi, sau đó nghiền xương ngươi thành tro.”

“Chỉ bằng ngươi?”

Dương Thiên khinh thường cười.

Hắn vốn cho rằng cổ sư của thế giới này mạnh cỡ nào, thì ra chỉ là biết điều khiến mấy con độc trùng nhỏ.

Diêu Trung cầm một cây sáo làm từ xương trong tay, tiếng sáo lạnh lẽo truyền khắp bốn phía.

Sau khi nghe được tiếng sáo, tốc độ của đám cỏ trùng tăng lên dữ dội, lộ rõ vẻ điên cuồng.

Dương Thiên đã mất đi hứng thú, hắn ngáp một cái có vẻ không đếm xỉa tới, bàn tay chậm rãi kết ấn.

“Phản Thiên Thuật!”

Hắn quát nhẹ một tiếng, phát ra tiên kỹ.

Sau đó, dưới ánh mắt khó tin của Diêu Trung, một ngọn lửa đánh trúng mặt đất, sau đó tứ tán.

Cỏ trùng mà hắn ta mấy chục năm tâm huyết nuôi nấng giãy dụa trong biển lửa, trong chốc lát tử thương vô số.

Thân thể Diêu Trung run rẩy, đôi mắt đỏ ngầu, sắc mặt cũng vặn vẹo: “A a a, ta muốn người chết, ta muốn người chết.”

Hắn lại thổi sáo xương, từ trong đám tóc hỗn độn của hắn bay ra vô số con côn trùng nhỏ mắt thường không thể thấy được. Bọn chúng chi chít, giống như là một đám sương mù màu đỏ như máu bay về phía Dương Thiên.

“Đây là bản mệnh huyết cổ của ta, hút máu tươi bằng thân thể chúng nó gấp mấy chục lần, người cứ chờ bị hút thành thây khô đi...”

Diêu Trung còn chưa nói hết lời, Dương Thiên đã lạnh lùng chế giễu: “Trò vặt!”

Bàn tay hắn lỗ măng, hỏa diễm đầy trời hiện lên ở phía trước hắn, cuối cùng hình thành một quả cầu lửa to lớn bao vây Huyết Cổ vào trong đó.

Ngay sau đó, từ bên trong truyền đến vô số thanh âm rang đậu, một mùi hôi thối khó có thể hình dung tán phát ra.

“Còn có côn trùng gì không? Lấy ra hết, tôi chuẩn bị cho anh một bữa tiệc côn trùng.”

Giọng Dương Thiên bình thản, nhưng lời nói ra lại khiến Diêu Trung tức giận phun ra một ngụm máu tươi.

Những cỏ trùng này là tâm huyết mà hắn nuôi dưỡng nhiều năm, nửa đời người, bây giờ toàn bộ tổn hại, hắn cũng giống như người bình thường, tùy ý để bị xâm lược.

“Người là ai? Vì sao không chế hỏa diễm?”

Diêu Trung có chút sợ hãi, thủ đoạn của thiếu niên trước mắt khiến hắn muốn phát điên!

Hỏa diễm có thể khắc chế cổ trùng của hắn.

Bàn tay Dương Thiên hiện lên một ngọn lửa màu xanh lam nói: “Người sắp chết không xứng biết.”

Nói xong, vừa định động thủ thì thấy Diêu Trung vội vàng lùi về sau: “Ta và người không thù không oán, người làm bị thương cổ trùng của ta, ta chỉ muốn thu hồi cổ trùng thôi.”

Dương Thiên thờ ơ: “Người dùng cổ trùng tổn thương người vô tội, có nghĩ tới người sẽ có ngày đó không?”

Diêu Trung sửng sốt, sau đó mồ hôi lạnh trên trán không ngừng chảy xuống, vội vàng mở miệng nói: “Một công tử ca tên là Hoàng Dương ở Lan Châu đưa tiền để ta động thủ, ta chỉ là lấy tiền của người thay người trừ họa mà thôi, hưởng hồ cho dù ta không ra tay, cũng sẽ có người ra tay.”

Dương Thiên lặng lẽ nhớ kỹ cái tên này, nghĩ đợi lát nữa nói cho Tiền Cao biết.

Sau đó bình tĩnh nhìn Diêu Trung nói: “Di ngôn xong rồi? Vậy lên đường đi.

“Chờ một chút, trước tiên chờ một chút, ta còn có lời muốn nói.”

Diêu Trung quỳ trên mặt đất, thân thể không ngừng run rẩy nói: “Người bỏ qua cho ta. ta không đạp Giang Thành một bước nữa. còn có thể đưa tàng bảo đồ sư phụ ta lưu lại cho người.”

Diêu Trung tự tin, tàng bảo đồ này có liên quan đến bảo tàng cực lớn, không ai không động tâm.

Nhưng mà, hắn lại nghiêm trọng đánh giá thấp Dương Thiên.

Có được bảo vật cấp bậc như Thất Thái Linh Lung Tháp, thử hỏi còn có cái gì đáng giá để hắn nhìn thấy.

Dương Thiên dưới ánh mắt kinh ngạc của Diêu Trung lạnh nhạt nói ra ba chữ.

“Không có hứng thú!”

Sau đó, hắc cong ngón tay búng ra, ngọn lửa xanh lam kia bay đến trên người Diêu Trung.

Ngọn lửa này không phải phạm hỏa, sau khi nhiễm phải, giống như giò trong xương, không đốt hết tất cả, tuyệt đối bất diệt!

Diêu Trung kêu lên thê lương thảm thiết, trơ mắt nhìn máu thịt, xương cốt của mình bị đốt thành tro bụi.

Tất cả đã kết thúc, Dương Thiên đang muốn rời đi, lại phát hiện nơi Diêu Trung chết có một tấm vải màu vàng vẫn đang thiêu đốt.

Nhưng mà, bất kể thiêu đốt như thế nào, đều không thể để cho nó tồn tại.

Dương Thiên lập tức hứng thú, bàn tay nhẹ nhàng vấy tấm vải màu vàng, tấm vải bay đến trong tay hắn.

Hắn cẩn thận quan sát một phen, phát hiện phía trên khắc họa tựa hồ là địa đồ, bất quá lại không toàn diện, tấm vải này hắn là chỉ ghi chép một phần tư diện mạo mặt đất.

“Đây chẳng lẽ chính là tàng bảo đồ mà cổ sư này nói?”

Dương Thiên nở nụ cười, thu nó vào trong Thất Thái Linh Lung Tháp, nghĩ sau này nếu có cơ hội gom đủ bản đồ, thời gian nhàn hạ có thể đi thăm dò một phen.

Lúc hắn đang muốn rời đi, không biết từ lúc nào phía trước xuất hiện một bóng người thanh niên.

Đối phương nhìn qua giống như là một người qua đường bình thường, đi về phía hắn.

Nhưng Dương Thiên lại cảm nhận rõ ràng sát khí phát ra trên người đối phương.

Ánh mắt Dương Thiên bình thản, mở miệng nói: “Tiến thêm một bước nữa, chết!”

Lương Phạm đột nhiên dừng lại, hơi kinh ngạc nhìn Dương Thiên. Hắn không nghĩ tới nhãn lực của Dương Thiên độc như vậy, mình đã nguy trang rất tốt, nhưng vẫn bị hắn phát hiện.

Hắn vừa mới đuổi theo sư huynh của mình, tìm mấy vòng cũng không tìm được, nghe được sư huynh mình kêu thảm thiết lúc này mới tìm tới.

Lương Phàm nhìn quanh bốn phía, không phát hiện ra bóng dáng sư huynh hắn, lập tức nghi hoặc hỏi: “Tiểu tử, vừa rồi một nam tử trung niên lôi thôi chạy đi đâu rồi?”

Dương Thiên chỉ vào đồng tro tàn trên mặt đất nói: “Người muốn tìm hắn?”

Lương Phàm sững sốt, sau đó sau lưng toát mồ hôi lạnh, khó có thể tin được: “Hắn chết rồi?”

Dương Thiên gật đầu.

Lương Phàm hít vào một ngụm khí lạnh, nhìn thi thể lít nha lít nhít cổ trùng trên mặt đất nói: “Hắn chết như thế nào?”

Sư huynh này của hắn cùng hắn tu vi tương đương, hơn nữa một thân cổ thuật tầng tầng lớp lớp, coi như là hắn muốn cùng hắn đánh nhau chết sống, vậy cũng phải lưỡng bại câu thương.

Mà hiện trường chỉ có thi thể niên mười bảy mười tám tuổi trước mắt này, chẳng lẽ thực lực của hắn kinh khủng như vậy, trong khoảng thời gian ngắn giết chết một cổ sư?

Lương Phàm đang khiếp sợ, chỉ nghe Dương Thiên bình tĩnh mở miệng nói: “Hắn bị một môi lửa thiêu chết.”

“A?”

Lương Phàm tròn mắt, một môi lửa? Có thể thiêu chết một cổ sư cường đại?

Hắn không có gặp thủ đoạn của Dương Thiên, chỉ cho rằng là một ngọn lửa bình thường.

Dương Thiên thực sự không có hứng thú để ý đến hắn nữa, lên tiếng nói: “Được rồi, người đã quen biết hắn, vậy thì nhất xác hắn đi, nơi này không có việc gì, ta đi trước đây.”

Nói xong, xoay người!

Chương 356 - Bản đồ kho báu.

"Đợi một chút!"

Lương Phàm thấy Dương Thiên muốn rời khỏi, sắc mặt không khỏi phát lạnh.

Hắn vội vàng đến bên cạnh thi thể cháy khét của Diêu Trung tìm kiếm, sắc mặt mang theo vẻ lo lắng.

“Không có? Không đúng a? Làm sao lại không có?”

Lương Phàm toát mồ hôi lạnh, giống như là đang tìm kiếm một cách điên cuồng vậy.

Kết quả, tự nhiên là không tìm được gì cả, hắn ngẩng đầu thấy Dương Thiên không ngờ không để ý tới mệnh lệnh của hắn đã đi xa, không khỏi âm lãnh nói: “Tiểu tử, ta bảo ngươi đứng lại, ngươi coi lời ta nói là gió thoảng bên tai sao?”

Dương Thiên dừng bước, mang theo một tia trêu tức nhìn Lương Phàm nói: “Thế nào? Ngươi cũng muốn chết sao?”

Lương Phàm hừ nói: “Một con kiến hôi như ngươi cũng dám kêu gào với ta?”

Hắn chỉ cho rằng Dương Thiên chỉ là đồ xăng lên người sư huynh của mình, lúc này mới thiêu chết sư huynh của hắn.

Cho nên, khinh thường Dương Thiên đồng thời cũng mặc niệm sư huynh của mình.

Tu vi cao như vậy lại chết trên tay một thiếu niên bình thường, thật sự là sỉ nhục của sư môn bọn họ.

Hắn ở trên cao nhìn xuống Dương Thiên hỏi: “Ta hỏi ngươi, ngươi vừa rồi có nhìn thấy một tấm vải màu vàng không?”

Dương Thiên đạm mạc nói: “Ngươi có tư cách gì hỏi ta?”

Lương Phàm có chút ngây ngẩn cả người, sau đó có chút khó tin nói: “Ngươi có biết ta lại kêu gào với ai không, ngươi cho rằng ta là tên phế vật kia sao? Có tin ta động một ngón tay liền bóp chết ngươi không?”

Dương Thiên thân hình khẽ động, xuất hiện trước mặt Lương Phàm lạnh lùng nói: “Là như vậy sao?”

Lương Phàm sững sờ, sau đó sắc mặt hoảng sợ.

Bởi vì hắn phát hiện mũi chân của mình đã cách mặt đất, bị thiếu niên trước mắt này đơn giản nắm lấy cổ rồi nhấc lên.

Lương Phàm đã cảm thấy khó thở, mặt mang vẻ cầu xin nhìn Dương Thiên sợ hãi nói: “Tha cho ta, cầu xin người.”

Dương Thiên bình thản hỏi: “Người vừa nói lai lịch vài vóc màu vàng là gì?”

“Chuyện này.....”

Lương Phàm có chút chần chờ.

Dương Thiên thấy vậy cười lạnh một tiếng, bàn tay co chặt lại.

Lương Phàm trợn trắng mắt, vẻ sợ hãi trong đôi mắt càng thêm nồng đậm, hắn không chút nghi ngờ, nếu như mình không nói ra kết quả sẽ như thế nào.

Hắn giãy dụa gian nan nói: “Ta nói, ta nói.”

Dương Thiên lúc này mới buông lỏng một chút, khí tràng Phá Thiên Tiên Đế quanh thân hắn toàn bộ mở ra, bình tĩnh nói: “Có nửa câu nói ngoa, vậy thì xuống dưới cùng chôn cùng sư huynh của người đi.”

Lương Phàm cảm nhận được khí thế phát ra từ trong thân thể Dương Thiên, giống như Thái Sơn áp đỉnh, trong lòng hắn sinh ra bóng ma khó có thể phai mờ.

Ông ta run rẩy nói: “Đó là một tấm bản đồ kho báu.”

Dương Thiên lại lần nữa co tay lại, nhướng mày nói: “Người nói nhảm rất nhiều phải không?”

Lương Phàm khó khăn thở dốc nói: “Tha mạng, ta khuyên, đây là tàng bảo đồ của Nguyên Triều Thành Cát Tư Hãn cướp đoạt.”

Dương Thiên nghe vậy đầu tiên là sững sờ, sau đó lập tức hứng thú.

Trách không được văn tự phía trên này hắn xem không hiểu, thì ra là tiếng Mông Cổ.

“Nói tiếp đi.”

Sự sống chết của Lương Phàm bị Dương Thiên nắm giữ, không dám giấu diếm bất cứ điều gì, tiếp tục mở miệng nói: “Nguyên triều diệt kim, Tống, Tây Hạ, các quốc gia vô số, sáng lập một quốc gia cường đại bắc đến hoang mạc, nam đến Hằng Hà, đông đến Triều Tiên, tây đến Địa Trung Hải, vượt qua u Á. Nguyên triều thống trị mảnh cương vực này hơn chín mươi năm, tích lũy tài phú to lớn, nhưng hôm nay vẫn chưa nhìn thấy đế quốc kia để lại bao nhiêu văn vật, bởi vì tất cả bọn chúng đều bị Nguyên triều mai táng một chỗ.”

Bàn tay Dương Thiên đột nhiên hiện lên tám vãi màu vàng, cẩn thận đánh giá: “Không ngờ một vật nhỏ này lại cất giấu một bảo tàng khổng lồ như vậy.”

Lương Phàm vì mạng sống, vội vàng mở miệng nói: “Đúng vậy, những tài bảo này, là tài bảo lớn nhất trong số tài bảo đã biết trước mắt trong nước, tài bảo khổng lồ trong mấy chục thế hệ quốc gia nó bao gồm, tuyệt đối không phải con số nhỏ.”

Dương Thiên gật đầu, nói: “Được rồi, ta biết rồi, ngươi đã không có giá trị lợi dụng, như vậy...”

Lương Phàm sợ tới mức mồ hôi lạnh túa ra không ngừng: “Có, ta có giá trị lợi dụng, ta còn có một bí mật, chỉ cần ngươi đồng ý bỏ qua cho ta, ta sẽ nói cho ngươi biết.”

Trên mặt Dương Thiên lập tức lộ ra nụ cười cổ quái.

Vừa rồi hắn còn chưa nói hết là muốn nói thì thả hắn, nhưng lại không ngờ tiểu tử này lại không thành thật như vậy, còn ẩn giấu diếm.

Dương Thiên mở miệng nói: “Được, ta không giết ngươi, nói chuyện xem.”

Lương Phàm vội vàng mở miệng nói: “Tám bản đồ kho báu này bị chia ra làm bốn, bị tứ tán. Sư phụ của chúng ta có một lần ngẫu nhiên đoạt được trong tay một bằng hữu của tộc Mông Cổ, bọn họ nói tám bản đồ này đã truyền cho mấy đời người, ngay cả tám thứ hai cũng không gom đủ, cho nên đã cho sư phụ ta. Sư phụ ta lúc lâm chung cũng cho sư huynh ta, vốn chúng ta cũng không có hy vọng gì, nhưng một bằng hữu của ta từng nói hắn đã thấy tám bản đồ này, muốn đầu giá ở

một hội đấu giá, địa điểm là Huy Tĩnh, cho nên chúng ta từ Miêu Cương chạy tới.”

Dương Thiên nhíu mày: “Là nơi nào ở Huy Tĩnh?”

Trên mặt Lương Phàm hiện lên vẻ xoắn xuýt, nhưng vẫn mở miệng nói: “Thành Lâm An Huy tĩnh, phòng đấu giá Tụ Bảo! Ngay tại gần đây sẽ được đấu giá.”

Dương Thiên yên lặng nhớ kỹ hai cái tên này.

Lâm An Huy tĩnh, vị trí địa lý đứng vô cùng tốt, non xanh nước biếc vờn quanh, giao thông tiện lợi, hơn nữa nơi đó có mấy chục xí nghiệp tài sản mấy chục ức, có thể nói là có số lượng cao nhất cả nước.”

Mà phòng đấu giá Tụ Bảo, Dương Thiên cũng nghe qua, nghe nói là phòng đấu giá lớn nhất Huy Tĩnh, một năm cử hành một lần, số lượng đấu giá lấy mười vạn kiện, kéo dài ba ngày.

Ở nơi nào, chỉ cần có tiền, thứ khan hiếm hơn nữa cũng có thể mua được, hấp dẫn rất nhiều phú hào trong nước đi tới.

Dương Thiên ném Lương Phàm xuống đất như ném rác, lạnh nhạt nói: “Cút đi, xuất hiện trước mặt ta, ta sẽ cho ngươi chết.”

Lương Phàm sợ hãi gật đầu.

Sau khi Dương Thiên ném hắn xuống, liền xoay người rời đi.

Lương Phàm nắm chặt nắm đấm trên mặt đất, nhìn bóng lưng Dương Thiên rời đi, vẻ mặt hắn không cam lòng.

Đây chính là tàng bảo đồ của bảo tàng đệ nhất quốc nội, đã từng có hơn mười quốc gia toàn quốc vận chuyển tài phú, chiếm được nó, dễ dàng sẽ trở thành người giàu nhất toàn cầu.

Bọn họ thật vất vả mới nghe ngóng được tung tích của tấm Tàng Bảo Đồ thứ hai, mắt thấy sắp chiếm được, lại bị Dương Thiên chặn đường.

Lương Phàm làm sao có thể cam tâm?

Sắc mặt hắn âm lãnh, vỗ vỗ ngực, nhất thời từ bên trong chui ra một con rắn nhỏ to bằng ngón cái.

Toàn thân nó đen nhánh, đầu hình tam giác, tốc độ hành động cực kỳ nhanh.

Đây là độc vật bản mệnh của hắc, kịch độc vô cùng, không có giải dược.

Lương Phàm đặt nó trên mặt đất, để nó bơi về phía Dương Thiên.

Màu đen bởi vì thân thể rất nhỏ, một đường bò sát gần như không có âm thanh.

Lương Phàm tươi cười, nếu so thực lực chân chính, hắc không bằng sư huynh kia của hắc, nhưng nếu bàn về âm hiểm, ai cũng không sánh được hắc.

Thính lực của Dương Thiên là cỡ nào, thần thức của hắc cảm giác hết sức rõ ràng, giống như là phía sau mọc ra mắt vậy.

Sau khi nhận ra con rắn nhỏ, Dương Thiên cười khinh thường, trực tiếp vận dụng lực lượng linh hồn của Phá Thiên Tiên Đế trấn áp.

Con rắn nhỏ lập tức run lẩy bẩy, giống như đang đối mặt với thiên địch.

Dương Thiên vận dụng linh hồn chi lực điều khiển con rắn nhỏ này cắn Lương Phàm.

Cho hắc một con đường sống, hắc còn làm những chuyện thiêu thân này, quả thực không biết sống chết.

Ban đầu Lương Phàm vô cùng hưng phấn, nhưng sau đó lại có chút ngây ngẩn cả người, bởi vì con rắn nhỏ này lại quay về.

Tình huống như thế nào?

Lương Phàm không ý thức được nguy cơ đang đến, đưa tay ra đón hắc xà, cho rằng thân thể nó không khỏe.

Nhưng lại tuyệt đối không nghĩ tới con hắc xà này đột nhiên lao đến trên cánh tay của hắc, hung hăng cắn một cái.

“A!”

Lương Phàm thống khổ kêu to, vung tay hất bay hắc xà. Hắc vội vàng cuộn ống tay áo lên, phát hiện hai lỗ máu màu đen đang lan tràn.

Lương Phàm hoảng sợ, lúc này con rắn đen kia lại vọt lên lần nữa, phía sau hắc nắm lấy đầu của con rắn đen, hung hăng

nhéo một cái, con rắn đen lập tức tắt thở.

“Ta trúng độc!”

Lương Phàm sợ hãi, màu đen đã lan tràn khắp cánh tay, còn chưa kịp phản ứng nửa người đã mất đi tri giác.

Mặt hắn xám như tro tàn, độc tính màu đen thập phần mãnh liệt, hơn nữa không có bất kỳ giải dược nào có thể trị liệu, lúc trước hắn đều khoái ý nhìn người khác chết đi.

Lại không ngờ hôm nay, đến phiên hắn.

Ngày hôm sau, cảnh sát điều tra rõ đây là sự kiện độc tố độc tính do rắn cắn, rắn độc cũng ở hiện trường, tất cả đều có thể giải thích một cách hoàn mỹ.

Mà tất cả những điều này đều không có bất kỳ quan hệ gì với Dương Thiên.

Ngày hôm sau, Dương Thiên rốt cuộc có thể sống qua mấy ngày ở trường, Vương Tĩnh Thần còn hỏi hắn mấy ngày nay đi đâu, Dương Thiên tùy tiện tìm lý do qua loa tắc trách.

Vương Tĩnh Thần đương nhiên là không đồng ý, bọn họ bây giờ là tình lữ, nhất định phải để Dương Thiên nói rõ ràng.

Thế là, Dương Thiên bắt đắc dĩ trực tiếp hôn lên đôi môi trắng mịn của cô gái, cả thế giới đều yên tĩnh lại.

Vương Tĩnh Thần không ngờ Dương Thiên lại to gan như vậy trước mặt mọi người.

Đôi mắt đẹp của nàng tròn to, khuôn mặt nhỏ tràn đầy đỏ bừng.

Cảm nhận được hàm răng của mình bị cạy mở, bàn tay ngọc của Vương Tĩnh Thần lập tức nắm chặt lấy Dương Thiên, móng tay cũng rơi vào trong thịt của hắn.

Mà một màn này mọi người tự nhiên là trước tiên tròn mắt há hốc mồm, sau đó một mảnh kêu rên.

“Có cần ngọt như vậy không? Mới sáng sớm đã rải cầu lương, cho chúng ta một con đường sống được không?”

“Hu hu hu, ta muốn chuyển lớp, ta không ở lại lớp 12 một, đây không phải là nơi dành cho người ở.”

Chương 357 -

Tất cả mọi người nhắm mắt lại, ngoại trừ cảm giác tâm tắc ra còn có ý muốn chết.

Một học sinh nam thật sự không chịu nổi đã kích muốn nhảy lầu.

Mọi người vội vàng lau mồ hôi lạnh, vội vàng tiến lên ngăn lại, khuyên bảo, nam sinh kia khóc lóc mở miệng nói: “Bảo hai người bọn hắn tách ra, bằng không ta sẽ chết cho bọn hắn xem.”

Mọi người xoắn xuýt, chia thế nào? Dương Thần là tồn tại đức trí thể mỹ lao toàn năng, hơn nữa còn nghe nói có thể đánh nhau, lần độ sức ở Thiên Đài bị tất cả mọi người truyền miệng, nhất là Dương Thiên từ đỉnh lầu dẫn theo Đỗ Hạo Chu Lập tung người nhảy lên, hơn nữa lông tóc không thương, điều này đều bị mọi người truyền thần.

Nếu như đắc tội hắn, động một chút là mang theo người đi nhảy lầu, hỏi người có sợ hay không.

Vừa lúc đó, lập tức có người kinh hô: “Mọi người mau trở lại chỗ ngồi, Diệt Tuyệt Sư Thái Hàn lão sư đã đến.

Vương Tĩnh Thần nghe vậy, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ bối rối, thấy Dương Thiên còn không buông nàng ra, trên mặt mang theo vẻ xấu hổ giận dữ khẽ cắn đầu lưỡi Dương Thiên một cái.

Dương Thiên lập tức nhả ra, mang theo u oán nhìn cô gái nói: “Người thật sự nở cần à.”

Vương Tĩnh Thần, má ửng hồng càng thêm xinh đẹp động lòng người.

Nàng nhìn biểu tình của Dương Thiên, không nhịn được, che miệng cười trộm, đôi mắt đẹp trắng long lanh, liếc Dương Thiên nói: “Đáng đời, để người còn khi dễ ta.”

Lúc Dương Thiên đang muốn ôm cô gái đánh mộng giáo huấn, Hàn Hương Ngưng đã xuất hiện ở cửa.

Hắn đi tới lớp học, nhìn mọi người đang cụp mắt xuống với bộ dạng bị đả kích, không khỏi hiểu kỳ nói: “Các người làm sao vậy? Ai đả kích các người?”

Mọi người không nói gì, mà là đem ánh mắt như dao kia nhìn về phía Dương Thiên và Vương Tĩnh Thần.

Khuôn mặt xinh đẹp của Vương Tĩnh Thần đỏ thành quả táo, cúi đầu xuống.

Ngược lại Dương Thiên, một bộ dáng Thái Sơn sụp đổ mà mặt không đổi sắc, điều này làm cho mọi người có tức không có chỗ trút.

Hàn Hương Ngưng lúc này mới chú ý tới Dương Thiên, đầu tiên là sững sốt, sau đó lập tức mày liễu dựng đứng nói: “Khốn kiếp, người còn biết trở về đi học, cho lão nương, à không, đến văn phòng chờ lão sư đi.”

Dương Thiên bất đắc dĩ.

Tiểu tử tử một mực không cho hắn mặt mũi, bất quá cũng may, lần này không có túm...

Nhưng mà, sự thật chứng minh hắn suy nghĩ nhiều.

Lúc đi tới trước cửa, bàn tay nhỏ bé ôn nhu của Hàn Hương Ngưng lại nắm lấy lỗ tai hắn, cả giận nói: “Hôm nay người xong đời rồi.”

Vương Tĩnh Thần mặt đầy lo lắng, bởi vì Dương Thiên quả thật đã rất nhiều ngày không đi học, Hàn Hương Ngưng mỗi ngày đều nhắc mãi, bởi vì một học sinh xin nghỉ nằng ta từ buổi sáng khiển trách đến buổi chiều, đều dạy cho người ta khóc.

Hơn nữa, mấy ngày nay, tính tình của Hàn Hương Ngưng rất nóng nảy, sơ bộ hoài nghi bởi vì Dương Thiên, lớp bọn họ thì nằm không cũng gầy đi rất nhiều.

Giữa sân, tất cả mọi người đều vui sướng khi người gặp họa, bọn họ oán hận Dương Thiên đã rất lâu rồi, đặc biệt là vừa rồi bị rải cầu lương, càng làm cho bọn họ phát điên.

Người nói bọn họ đang yên đang lành không trêu chọc ai, dựa vào cái gì mà rắc cho bọn họ thức ăn cho chó ngọt như vậy?

Cho nên, cả đám đều chờ mong Dương Thiên xấu mặt.

Hàn Hương Ngưng đi tới văn phòng, chỉ thấy Dương Thiên ngồi trên ghế của nàng, thanh thoi cầm một tờ báo, còn uống nước đường đỏ nàng vừa mới pha xong.

Hàn Hương Ngưng lập tức xù lông, trực tiếp bổ nhào vào trên người Dương Thiên, nhéo hai lỗ tai hắn ba trăm sáu mươi độ đảo một vòng nói: “Tiểu hồn đản, ta giết chết ngươi.”

Dương Thiên không ngờ Hàn Hương Ngưng bạo lực như vậy, hắn vừa đau vừa vui sướng.

Cảm nhận được thân thể mềm mại của tiểu tử tử trước mắt này tràn ngập hương thơm, còn có xúc cảm kinh người, hắn thật sự say mê.

Nhưng hai lỗ tai đều cảm giác sắp rơi mất, Dương Thiên bắt đầu nói: “Hàn lão sư, ngươi mau đứng lên đi, đừng có nằm sấp lên người ta, có lão sư đến rồi.”

Hàn Hương Ngưng cũng mặc kệ chuyện này, cho rằng Dương Thiên đang lừa nàng.

Nàng tức giận bốc hỏa, nói: “Cho dù hiệu trưởng tới, ta cũng muốn giết ngươi, hai ta ai cũng đừng hòng sống sót.”

Nói xong, há mồm muốn cắn Dương Thiên.

Bởi vậy có thể thấy được nàng tức giận tới mức nào.

Mà vừa lúc đó, chỉ nghe cửa ra vào có tiếng chén nước bị vỡ.

Thân thể mềm mại của Hàn Hương cứng đờ, gian nan quay đầu nhìn lại, đã thấy ở cửa thật sự có người đang đứng.

Không phải ai khác, chính là thầy hóa học Tôn Hi.

Hàn Hương Ngưng mắt choáng váng, tại sao lại là nàng?

Mỗi lần nàng và Dương Thiên làm một số chuyện, Tôn Hi luôn xuất hiện.

Hơn nữa, xuất hiện dưới tình huống nàng không cách nào giải thích.

Tôn Hi trợn mắt há hốc mồm, sau đó ngơ ngác nói: “Hàn lão sư, các ngươi đang làm gì vậy?”

Hàn Hương Ngưng vội vàng từ trên người Dương Thiên xuống, mặt đỏ bừng, ấp úng nói không ra lời.

Giải thích thế nào? Chuyện này không có cách nào giải thích, đều nằm sấp trên người Dương Thiên, người nói là đang đánh nhau, Tôn Hi người trưởng thành làm sao hiểu được?

Dương Thiên đứng dậy, ra vẻ dụi mắt cười nói: “Tôn lão sư, vừa rồi ánh mắt của ta chìm vào cát, Hàn lão sư đang thổi cát trong mắt ta.”

Tôn Hi thở phào nhẹ nhõm nói: “Thì ra là thổi cát.”

Dương Thiên cười sang sảng nói: “Nếu không Tôn lão sư cho rằng là cái gì?”

Tôn Hi nghe vậy có chút ngây ngẩn cả người, nàng vội vàng nhặt chén nước lên cười xấu hổ: “Ha ha, đương nhiên ta cũng cho rằng là đang thổi cát, ha ha, ta còn có việc, ta đi trước đây, các người tiếp tục thổi cát đi.”

Nói xong, chạy trời chết.

Hàn Hương Ngưng thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ bộ ngực đầy ngạo nhân nói: “Dương Thiên, vẫn là người có biện pháp.”

Dương Thiên cười gật đầu.

Ba trăm năm kinh nghiệm, trí lực của hắn như yêu nghiệt, cảnh tượng nhỏ này, hắn ứng đối không có chút khó khăn nào.

Nhưng mà, ngay khi hắn đang đắc ý, lỗ tai lần nữa bị nhéo, Hàn Hương ngưng nung nịu quát: “Người cho rằng người có năng lực thì ta sẽ bỏ qua cho người sao? Chuyện này còn không phải là do người gây ra sao.”

Dương Thiên cạn lời, vừa rồi thần thức của hắn phát hiện có người, nhưng đã nhắc nhở tiểu tử này là nàng không nghe!

Thấy Hàn Hương Ngưng vẫn còn lưu luyến không buông tha, Dương Thiên nói: “Hiệu trưởng Ngô đến rồi.”

Hàn Hương Ngưng vội vàng đặt tay nhỏ sau lưng, làm bộ như không có việc gì, nhưng đợi không thấy người, lúc này mới ý thức được mình đã bị Dương Thiên lừa.

Nàng cảm giác lão sư của mình bị Dương Thiên đùa nghịch xoay quanh.

Hàn Hương Ngưng Khí hừ hừ ngồi trên ghế, uống một ngụm nước muốn dập lửa, cho vào trong miệng, lúc này mới nhớ tới lý của mình đã bị Dương Thiên dùng qua, lần này, lại tương đương với nàng hôn Dương Thiên.

Hàn Hương Ngưng tức giận đặt chén trà lên bàn, trừng mắt hạnh quát: “Dương Thiên, ta chịu đủ người rồi, người khác một tuần đi học năm ngày nghỉ ngơi hai ngày, người thì năm ngày nghỉ hai ngày đi học, ta quả thực muốn điên rồi.”

Dương Thiên có chút xấu hổ, dù sao tiểu tử trước mắt này là vì tốt cho mình.

Nếu như hắn mở miệng nói: “Hàn lão sư, không phải ta xin phép nghỉ sao?”

Hàn Hương Ngưng không nghe lời này còn tốt, vừa nghe xong lại xù lông, nàng đập mạnh chân ngọc Dương Thiên một cước cả giận nói: “Người còn có mặt mũi nói người xin nghỉ, trong vòng một tuần, hiệu trưởng, hiệu phó, chủ nhiệm giáo dục, phó chủ nhiệm, tất cả đều xin nghỉ, người muốn bức điên ta sao?”

Dương Thiên nhìn tiểu tử lấy lửa giận công tâm, duỗi tay nắm lấy tay nàng.

Hàn Hương Ngưng sừng sốt, đang muốn lần nữa nổi giận, Dương Thiên thở dài một tiếng nói: “Người tựa hồ bị bệnh.”

Hàn Hương Ngưng thân thể cứng đờ.

Dương Thiên bắt mạch, nói: “Can hỏa tràn đầy a, trên mặt gần đây nổi mụn đậu a?”

Đôi mắt đẹp của Hàn Hương lập tức sáng lên, hỏi: “Đúng vậy đúng vậy, hiện tại trên mặt nổi rất nhiều mụn, Dương Thiên người có biện pháp không?”

Nàng hiện tại giống như là một đứa bé hiếu kỳ, nơi nào còn có bộ dáng dữ dằn như vừa rồi.

Dương Thiên nhìn nước đường đỏ trên bàn, cười nói: “Nước đường đỏ không dùng được, bây giờ đau dữ dội lắm.”

Hàn Hương Ngưng nghe vậy khuôn mặt xinh đẹp có chút xấu hổ nói: “Làm sao người biết?”

Dương Thiên không dám nói là bị hấn chọc tức, cười nói với tiểu tử ty trước mắt: “Hàn lão sư, ta có thủ pháp xoa bóp, có thể giúp ngươi giảm đau, hơn nữa bột nóng, còn tiện thể tiêu trừ mụn đầu trên mặt, ngươi có muốn thử một lần hay không.”

Hàn Hương Ngưng có chút then thùng, bất quá cuối cùng cắn răng gật đầu nói: “Tiểu tử ngươi đừng tưởng rằng ngươi hôi lộ ta, ta có thể buông tha ngươi.”

Dương Thiên nhú mày: “Không buông tha? Vậy thì thôi.”

Hàn Hương Ngưng choáng váng, nhìn Dương Thiên muốn đi, vội vàng lôi kéo hấn nói: “Được được, ta tha cho ngươi, điều kiện tiên quyết là ngươi thật sự có bản lĩnh.”

Dương Thiên cười ha hả nói: “Ngươi yên tâm, một phút đồng hồ thấy hiệu quả!”

Nói xong, để tiểu tử ty này nằm xuống, sau đó bàn tay ẩn chứa tiên nguyên đặt ở trên bụng mềm mại của nàng.

Hàn Hương Ngưng bởi vì đau đớn mà nhú đôi mi thanh tú, thanh âm khẽ run nói: “Tiểu hồn đản, ngươi nhẹ chút đi.”

Dương Thiên gật đầu, tiên nguyên đôi vào trong cơ thể nàng, chỉ trong một hơi thở, Hàn Hương Ngưng kinh ngạc phát hiện đau đớn đã biến mất toàn bộ.

Hàn Hương Ngưng lập tức kinh ngạc nói: “Ha ha, tốt rồi, vậy mà không đau nữa.”

Nàng đi hai bước, còn chọn chọn, mặt mũi tràn đầy ngạc nhiên.

Dương Thiên mỉm cười nói: “Thế nào?”

Hàn Hương Ngưng vươn ngón tay cái, cười nói: “Dương Thiên, năng lực này của ngươi hoàn toàn có thể làm bạn của phụ nữ!”

Dương Thiên:.....

Chương 358 - Tụ hội cuối cùng.

Hàn Hương Ngưng đặc ý trong chốc lát, sau khi nếm được ngon ngọt, dùng cùi chỏ đụng đụng Dương Thiên, mang theo nụ cười ngọt ngào nói: "Dương Thiên, chúng ta có phải bạn tốt không?"

Khóe miệng Dương Thiên giật giật, vừa rồi tiểu tử này đã liêu người chết ta sống với hắn, hiện tại chuyển biến cũng quá lớn rồi.

Hắn bắt đắc dĩ cười nói: "Hàn lão sư người muốn nói cái gì?"

Hàn Hương Ngưng hì hì cười nói: "Dương Thiên, sau này mỗi tháng mấy ngày nay người đều ở chỗ ta được không, lão sư mời người ăn ngon uống say."

Dương Thiên đang muốn lắc đầu, bàn tay nhỏ bé của Hàn Hương Ngưng bất tri bất giác đã vươn đến chỗ thịt mềm bên hông hắn.

Trán hắn toát mồ hôi lạnh nói: "Hàn lão sư đã nói rồi, ta không dám không nghe!"

Vẻ mặt Hàn Hương Ngưng coi như tiểu tử người thức thời nhìn Dương Thiên, như vậy Dương Thiên mặt mày đen sì.

Nàng ngồi ở trên ghế, chân ngọc vắt chéo, mở miệng nói: "Còn khoảng mười ngày nữa là thi đại học rồi, người mấy ngày nay yên tĩnh một chút, đã nghe chưa? Ta cũng là muốn tốt cho người."

Dương Thiên bắt đắc dĩ nói: "Hàn lão sư, thật sự là đi học nhầm chán, hơn nữa bây giờ ta cũng không cho rằng các vị lão sư còn có thể dạy được gì nữa."

Hàn Hương Ngưng đang muốn nổi giận, Dương Thiên bắt đắc dĩ mở miệng: "Hàn lão sư, nếu không như vậy đi, ta đáp ứng người thi đại học sáu khoa đầy điểm, vì người giành vẻ vang, làm trao đổi, người không thể hạn chế tự do của ta!"

Hàn Hương Ngưng trái tim hung hăng co rúm một chút.

Sáu môn đầy điểm, chắc là trong lịch sử thi đại học còn chưa từng xuất hiện yêu nghiệt cấp bậc này.

Nghĩ đến phóng viên phỏng vấn, muốn lên TV, Hàn Hương Ngưng liền kích động.

Nhưng điều này không có nghĩa là nàng sẽ thỏa hiệp với Dương Thiên.

Nàng hừ nói: “Dương Thiên, mấy ngày nay ngươi cứ thành thành thật thật ở lại trường học, không được đi đâu cả, chuyên tâm chuẩn bị thi cử.”

Dương Thiên bất đắc dĩ nói: “Hàn lão sư, nếu ngươi không đồng ý, vậy ta chỉ có thể nộp văn bản vào sổ trắng, còn lại năm khoa đầy điểm.”

Hàn Hương Ngưng nghe vậy nóng nảy nói: “Tiểu hỗn đản, ngươi dám!”

Lần trước nàng nói Dương Thiên cũng chỉ thi được 110 điểm, nhưng mà năm khoa khác đều đầy điểm, bởi vì nàng bị Ngô hiệu trưởng giáo huấn thảm, còn bị các lão sư khác xem thường, nói Dương Thiên ở dưới tay bọn họ đã sớm đủ 6 khoa.

Lần thi đại học này nếu Dương Thiên tiếp tục đạt điểm tối đa, lời nói không điểm, nàng đoán chừng sẽ bị người mắng chết.

“Hàn lão sư, ngài đồng ý hay không đồng ý?”

Dương Thiên cười như không cười, không hề có chút lo lắng nào.

“Ngươi lợi hại!” Hàn Hương Ngưng cắn răng, mắt hạnh tức giận trừng mắt nhìn Dương Thiên.

Về tới phòng học, tất cả mọi người đều vui sướng khi người gặp họa nhìn Dương Thiên, nghĩ hẳn nhất định là bị Hàn Hương Ngưng giáo huấn một trận.

Nhưng mà, khiến bọn họ há hốc mồm chính là chỉ thấy Dương Thiên mặt mang nụ cười đi đến, mà Hàn Hương Ngưng lại cụp lấy lỗ tai, trong miệng còn lầm bầm nói cái gì đó.

“Đây là tình huống gì vậy?”

Tất cả mọi người đều choáng váng.

Dương Thiên nhìn dáng vẻ lo lắng của Vương Tĩnh Thần, cho nàng một ánh mắt yên tâm.

Lúc này nữ hài mới thở dài một hơi, cười cười với hắn.

Nụ cười này, thuần chân ái, xán lạn như sao trời!

Hàn Hương Ngưng lại oán hận trừng mắt nhìn Dương Thiên một cái, sau đó mới nói chính sự.

Nàng mở miệng nói: “Khoảng cách thi đại học đã tới gần, ngay tại mười ngày cuối cùng này, mười ngày này càng thêm trọng yếu, mọi người phải nỗ lực chuẩn bị kiểm tra, nghe được chưa? Ngàn vạn lần không nên giống như một ít người nào đó.”

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, xem ra Hàn lão sư vẫn bắt mắt với Dương Thiên.

Nhưng mà, bọn họ vừa nghĩ tới đây, ánh mắt trào phúng còn không có liếc về phía Dương Thiên, Hàn Hương Ngưng tiếp tục mở miệng nói: “Người ta là đỉnh cấp thiên tài, các người chỉ là đồ đàn, người ta có thể nghỉ ngơi, nhưng các người chỉ có thể cố gắng.”

Phốc!

Tất cả mọi người đều bị sắc nước bọt, Hàn Hương ngưng chuyển quá lớn, bọn họ đều lật xe.

Vương Tĩnh Thần che cái miệng nhỏ nhắn cười trộm, sau đó quay đầu lại nhìn thoáng qua Dương Thiên ở hàng sau.

Thiếu niên là bạn trai của nàng, nàng cảm giác có loại cảm giác tự hào từ đáy lòng!

Dừng một chút, Hàn Hương Ngưng tiếp tục nói: “Ở chỗ này ta muốn nói một chút, buổi tối hôm nay toàn bộ niên cấp của trường sẽ được an bài một buổi dạ hội, đây cũng là lần tụ hội cuối cùng của cả lớp, cũng là một lần duy nhất, qua đêm nay, còn thừa mười ngày đều đem tâm thu lại, toàn bộ tâm tư đặt ở trên việc học tập, cho nên, đây là lần cuối cùng các người vui vẻ, trên buổi tụ hội có rất nhiều tiết mục, có thể thỏa mãn các người chơi đùa.”

“Vạn tuế!”

Toàn bộ mọi người đều vui sướng kinh hô.

Dương Thiên bĩu môi, hắn ở Huyền Thiên đại lục đã từng thấy qua kỹ thuật nhảy của tiên nữ, nghe qua tiếng đàn ưu mỹ, tất cả mọi thứ ở đây dường như đều khó lọt vào pháp nhãn của hắn.”

Hắn đã chuẩn bị kỹ càng đến lúc đó vụng trộm chạy đi, mà lúc này một tờ giấy truyền tới.

Dương Thiên ngẩng đầu, chỉ thấy Vương Tĩnh Thần nháy mắt cười với hắn, lộ ra một hàng hàm răng chỉnh tề!

Hắn mở tờ giấy ra, bên trên viết, đi cùng ta!

Lạc khoản – Bạn Gái Của Ngươi!

Còn vẽ một con heo nhỏ đáng yêu.

Dương Thiên nở nụ cười.

Ngô Ba ở bên cạnh, hưng phấn nói: “Dương Thiên, mau cho ta xem, rốt cuộc là ai viết cho ngươi.”

Dương Thiên lắc đầu nói: “Để tránh ngươi bị thương, ta thấy hay là thôi đi.”

Ngô Ba làm sao có thể đồng ý, nhất định phải tranh với Dương Thiên.

Dương Thiên nói câu ngươi đừng hời hện, vì vậy, đưa tờ giấy cho hắn.

Ngô Ba cười hắc hắc lơ đãng, nhưng mà sau khi nhìn thoáng qua, lập tức kêu rên một tiếng nói: “Dương Thiên, ngươi lại cho ta ăn cầu lương.”

Khóe mắt Dương Thiên mang theo ý cười nói: “Không trách ta, là chính ngươi muốn ăn.”

Trong thời gian một ngày kế tiếp, tất cả mọi người hưng phấn không thôi.

Một nữ sinh nhỏ dậm chân hưng phấn nói: “Các ngươi nghe nói chưa? Nghe nói Uông Huy muốn tới trợ hứng cho tổ tiết mục chúng ta.”

Một cô bé tóc dài trong đó gãi gãi đầu hỏi: “Uông Huy là ai? Rất nổi danh sao?”

Nàng vừa nói xong câu này, những người xung quanh lập tức lộ vẻ khinh thường nhìn nàng.

Một nam sinh trong đó nói: “Ngươi không biết Uông Huy, Uông Khiêm kia dù sao cũng nên quen biết đi.”

Cô gái tóc dài gật đầu nói: “Ông Khiêm là ma thuật sư đứng đầu trong nước chúng ta, sao ta có thể không biết?”

Nói tới chỗ này, nàng nghi ngờ nói: “Đây là, đây... Ông...”

Thân thể mềm mại của nàng đột nhiên run lên, sau đó kinh hô: “Hai người đều họ Ông, chẳng lẽ cái này có liên quan gì?”

Nam sinh kia gật đầu nói: “Đương nhiên, Ông Khiêm là phụ thân của Ông Huy, Ông Huy là thiếu niên thiên tài, nghe nói tương lai là ma thuật thủ còn lợi hại hơn so với phụ thân hắn.”

“Đúng đúng, nghe nói còn rất trẻ, cùng tuổi với chúng ta.”

“Còn rất đẹp trai, quả thực là bạn trai hoàn mỹ.”

Tất cả mọi người mắt sáng lên, nhất là tiểu nữ sinh, hận không thể lập tức nhìn thấy Ông Huy.

Mà lúc này, Vương Tĩnh Thần đang ngồi bên cạnh Dương Thiên nghe vậy, đôi mắt đẹp nhìn Dương Thiên nói: “Trời ạ, người làm trò ảo thuật sao?”

Dương Thiên cười nói: “Chuyện này có gì khó, người nhìn cho kỹ.”

Nói xong, bàn tay hắn hiện lên một đồng tiền xu, sau đó Dương Thiên cố ý thổi một hơi, đột nhiên biến mất.

Vương Tĩnh Thần lập tức che cái miệng nhỏ nhắn hưng phấn nói: “Đi đâu rồi? Dương Thiên, người trốn đi đâu rồi?”

Dương Thiên cười cười nói: “Người nhìn túi của người xem.”

Vương Tĩnh Thần sững sờ, sau đó đặt tay vào túi, móc ra một thứ.

Không phải cái gì khác, chính là đồng tiền xu kia.

Vương Tĩnh Thần hưng phấn nói: “Oa, Dương Thiên, cậu thật sự có thể làm ảo thuật.”

Mọi người nghe vậy, đều đưa mắt nhìn lại.

Nhìn hoa hậu giáng đầy ắp trong lòng họ với Dương Thiên như vậy, cả đám giống như bị ngâm trong bình dấm chua, chua chua mở miệng nói: “Hừ, đây mà gọi là ảo thuật gì chứ, chỉ là một đồng xu nhỏ nhỏ mà thôi.”

“Đúng vậy, chính là trò xiếc đồ nữ hài tử mà thôi, ta cũng sẽ thay đổi.”

“Hừ, hoàn toàn không có cách nào so sánh với ảo thuật của Uông Huy, hửn tuổi còn trẻ đã biến thành người sống loại ảo thuật cấp bậc cao này.”

“Ha ha, chơi tiền xu? Người ta lúc đi nhà trẻ đoán chừng cũng không chơi.”

Nghe mọi người trào phúng, Dương Thiên lơ đãng.

Hắn có Thất Thái Linh Lung Tháp trong tay, đừng nói tiền xu, cho dù là một ngọn núi cũng có thể biến ra, đừng nói là trong nước, cho dù là ảo thuật gia đỉnh cấp thế giới cũng phải quỳ trước mặt hắn.

Hắn khinh thường tranh luận với đám bạn nhỏ này, nhưng Vương Tĩnh Thần lại không chịu được người khác châm chọc Dương Thiên.

Nàng nhú đôi mi thanh tú, chống nạnh cả giận nói với mọi người: “Các người dựa vào cái gì mà nói Dương Thiên, ma thuật vốn không phải là điểm mạnh của Dương Thiên. Các người có bản lĩnh thì để Uông Huy kia tới làm bài thi với Dương Thiên đi, Dương Thiên có thể bỏ xa hắn mấy con phố.”

Mọi người nhất thời nói không ra lời.

Buổi chiều sau khi tan học, trên sân thể dục của trường học náo nhiệt một mảnh.

Cả lớp 12, 6 lớp, hơn 300 người toàn bộ tụ lại với nhau, tới nghênh đón lần tụ hội không dễ tới này.

Mà lúc này, dưới lầu ký túc xá nữ sinh, Dương Thiên Sinh không thể chờ đợi.

Nhìn những nữ sinh khác chỉ trỏ hắn, vụng trộm cười, Dương Thiên tê cả da đầu!

Một giờ trước, Vương Tĩnh Thần nói là đi lên thay quần áo, hơn nữa còn nói mười phút đồng hồ đi ra.

Sau đó cho tới bây giờ, đã một giờ, Quỷ Ảnh cũng không thấy.

Trách không được có người nói lời nói của nữ nhân không thể tin ký hiệu, trước đó Dương Thiên không tin những lời này, thể nhưng hiện tại lại tôn thờ như chân lý...

Chương 359 - Khai mạc dạ hội.

"Hi hi, các người mau nhìn a, dưới lầu đó không phải là Dương Thần sao? Hắn ở chỗ này làm gì? Chẳng lẽ là quỳ gối dưới váy của thiếu nữ xinh đẹp nào đó?"

Trên lầu, các tiểu nữ cao đến lớp mười hai đều thò đầu ra.

Một nữ sinh hơi mập đáp lại: "Người khác đều là mạng lưới toàn bộ, người là thôn dân mạng sao? Mọi người đều biết chuyện giữa Dương Thần và Hoa Vương Tĩnh Thần, chỉ có người là không biết thôi!"

Có cô gái trong mắt lóe lên ngôi sao nhỏ mở miệng nói: "Oa, thật sự ngọt ngào! Dương Thần đều ở chỗ này chờ một giờ. Hắn thật sự có kiên nhẫn, nếu ta cũng có bạn trai như vậy thì tốt rồi."

Thính lực của Dương Thiên nhạy bén, nghe nói như thế thì mặt mũi biến thành màu đen.

Nếu không phải Vương Tĩnh Thần dặn dò, nếu mình rời đi nàng ta sẽ tức giận, Dương Thiên đã sớm đi rồi!

Nữ sinh cao nhỏ trên lầu không hề chê chuyện lớn, cũng đi theo góp vui nói: "Dương Thần danh thảo có chủ, thật sự là đáng tiếc, cũng không đợi ta lớn lên."

Bạn cùng phòng khinh bỉ nói: "Cho dù con lớn lên có thể có dung nhan hoa khôi trường học sao? Hoa khôi Vương Hiệu người ta, đó là hoa khôi trường học duy nhất trong cả trường một trường liên tiếp ba khóa, ở trong trường trung học Giang Thành, đó cũng là nổi tiếng, dung nhan của nó vừa vặn xứng đôi với Dương Thần, mọi người giải tán đi."

Có một tiểu cô nương dường như không cam lòng, bùng một chậu nước nhìn xuống lầu nói: "Vị trí của Dương Thần đứng

thật là tốt, ta cũng không nhịn được muốn gội nước rửa chân.”

Mọi người nghe vậy, hiếu kỳ nói: “Dương Thần hình như không chọc giận người, tại sao muốn làm như vậy?”

Tiểu cô nương kia cười hì hì nói: “Ta chỉ cần Dương Thần chú ý tới ta.”

Dương Thiên nghe vậy mồ hôi lạnh trên trán không ngừng tuôn ra, nơi này thật sự không phải là nơi dành cho người ở.

Hắn đang muốn cảm giác mình có thể lơ hện thì Vương Tĩnh Thần rút cục từ trong tức xá đi ra.

Khi nhìn thấy cô gái lần đầu tiên, Dương Thiên lập tức ngây ngẩn cả người.

Thiếu nữ duyên dáng yêu kiều, chấp tay sau lưng đứng trước mặt Dương Thiên, lộ ra hàm răng trắng như tuyết, cười ngọt ngào.

Nàng mặc một bộ váy trắng thuần khiết thanh nhã, gió nhẹ thổi bay mái tóc đen lay động.

Khuôn mặt xinh đẹp của cô gái gần như không có chút tỳ vết nào, da thịt ngà voi, cái cổ non mịn như thiên nga, đôi mắt đẹp màu hổ phách trong veo, chớp chớp như thể biết nói.

Lông mi đen nhánh như quạt kia rất cao, cái mũi thanh tú vô cùng, môi hồng như cánh hoa hồng, hai má ửng hồng!

Có thể nói là khuynh quốc khuynh thành, đẹp lay phạm trần, xuất hiện tự mang nữ chủ quang sáng!

Nhìn cô gái tuyệt mỹ trước mắt tản ra khí tức thanh thuần, Dương Thiên ngây ngẩn cả người.

Vương Tĩnh Thần cười hì hì, bàn tay nhỏ bé quơ quơ trước mặt Dương Thiên cười nói: “Làm sao vậy? Mắt tròn tròn sao?”

Dương Thiên cũng lộ ra nụ cười, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn ấm áp của cô bé.

Thiếu nữ vùng vẫy tượng trưng một chút, cũng tùy ý Dương Thiên nắm lấy.

Dương Thiên cảm nhận bàn tay nhỏ bé của cô gái như ngọc, hần nhẹ nhàng cọ vào, vô cùng hưởng thụ.

Nữ hài như có cảm giác, cho Dương Thiên một cái trừng mắt thật to.

Lúc này Dương Thiên đi đường cũng không biết đi bước nào trước.

Hắn cảm thấy vừa rồi đợi một giờ không tính là gì, cho dù là chờ một tháng, một năm cũng đáng!

Thiếu nữ, chỉ mới mười bảy mười tám tuổi, đã có dung nhan như vậy, nếu qua vài năm nữa, vậy khẳng định sẽ là họa thủy cấp!

Vương Tĩnh Thần cầm một chai nước đưa cho Dương Thiên nói: “Hi hi, xin lỗi đã để người đợi lâu như vậy, khát rồi, cho người uống thử người thích nhất!”

Dương Thiên cười chấp nhận!

Trong lòng hắn thầm than!

Kiếp này, hắn nhất định phải bảo vệ thiếu nữ trước mắt thật tốt.

Hai người đến thao trường, mặt trời lặn về phía tây, lúc này đã đèn đuốc sáng trưng!

Tất cả mọi người đang yên tĩnh nhìn biểu diễn trên sân khấu!

Người biểu diễn trên đài đều đã trải qua tuyển chọn tỉ mỉ, đa tài đa nghệ!

Khúc đàn dương cầm của một cô bé xinh đẹp khiến toàn trường yên tĩnh, mỗi người đều cẩn thận lắng nghe.

Sau một khúc nhạc, không ngờ thế giới mọi người lại có âm nhạc tuyệt vời như vậy.

Một bộ tiểu phẩm khiến người ta ôm bụng cười to, có một nam sinh vui quá hóa buồn, bụng đều cười trà, được người đưa đến phòng y tế.

Còn có một điệu múa, năm sáu cô gái trẻ như hoa nụ chớm nở động tác kinh người nhất trí.

Một đám nam sinh nhìn dáng người mềm mại của các nàng si mê không thôi, tiếng khen ngợi không ngừng, giống như là đánh máu gà vậy.

Ngô Ba tới đón hai người, đưa Dương Thiên và Vương Tĩnh Thần đến vị trí tốt nhất hàng đầu tiên.

Không có cách nào, ai bảo hắn là con trai của hiệu trưởng, thì có đặc quyền này!

Dương Thiên vui vẻ tiếp nhận ý tốt của hắn, tiệc tối bản thân không thú vị, nhưng có cô gái bên cạnh điểm xuyết trở nên không giống người thường.

Vương Tĩnh Thần dường như cũng không có hứng thú với việc hiểu lầm, nàng ta ôm cánh tay Dương Thiên, gối đầu lên vai hắn.

Cảm nhận được xúc cảm kinh người từ trên người cô gái truyền đến, còn có mùi thơm truyền vào mũi, Dương Thiên hơi híp hai mắt, vô cùng thả lỏng.

Lúc hai người lặng lẽ nói lời tâm tình, ánh đèn tối sầm lại!

Đây là màn kịch cuối cùng!

Tất cả mọi người đều biết người cuối cùng ra sân là ai? Thế là, hưng phấn hô lên: “Gâu Huy, Uông Huy, Uông Huy!”

Sau đó, dưới ánh mắt mong đợi của mọi người, một thiếu niên tuấn mỹ mặc âu phục màu trắng đi lên đài.

Hắn cúi người hành lễ, có vẻ rất có giáo dưỡng.

Hắn cười híp mắt nhìn tất cả mọi người trong sân, nói: “Chào mọi người, ta là Uông Huy, tiếp theo, ta sẽ biểu hiện với mọi người cái gì gọi là kỳ tích.”

Uông Huy đứng ở nơi đó, chỉ nói một câu nhất thời đưa tới oanh động toàn trường.

So với áp lực lần này, tất cả tiết mục trước đó đều giống như lá xanh, chỉ vì phụ trợ đóa hoa hồng này nở rộ!

Uông Huy nhìn hơn ba trăm người trong sân, sắc mặt vô cùng bình tĩnh.

Hắn đã trải qua sóng to gió lớn. Được người nâng đỡ như vậy, hắn cười cười, hết sức hài lòng.

Tất cả mọi người đều vỗ tay, trên mặt hắn nở nụ cười chào hỏi mọi người.

Nhưng mà, khi ánh mắt quét qua hàng thứ nhất, Dương Thiên và Vương Tĩnh Thần, lập tức ngăn cả người.

Đối với việc hắn đến, hai người này không ngờ không có bất cứ động tĩnh gì.

Uông Huy không khỏi sắc mặt có chút âm trầm, lòng hư vinh của hắn rất mạnh, chính là muốn cho tất cả mọi người đều thích hắn, sùng bái hắn.

Vốn dĩ muốn nhớ kỹ dung mạo của hai người, để hai người bọn họ ra sân khiến hắn xấu mặt, nhưng sau khi nhìn thấy dung nhan tinh xảo của Vương Tĩnh Thần, lập tức không đời mắt được!

Vương Trạch không ngờ ở một nơi nhỏ bé như vậy lại có nhân vật như vậy, nhất là khí chất thanh thuần, dung nhan hoàn mỹ, cho dù là so với bất kỳ một nữ minh tinh nào cũng hơn một chút.

Đôi mắt Uông Huy dần dần trở nên nóng rực.

Dương Thiên nhìn Uông Huy một cái, phát hiện tiểu tử này dùng vẻ mặt tham lam nhìn Vương Tĩnh Thần.

“Muốn ăn đòn à!”

Dương Thiên cười lạnh, hắn từng là Phá Thiên Tiên Đế, chính là bá đạo như vậy.

Nữ hài là của hắn, người khác nhìn nhiều một chút chính là gây chuyện!

Hắn ôm Vương Tĩnh Thần vào trong ngực của mình, để cho thân thể mềm mại của nàng càng thêm dính chặt vào chính mình.

Vương Tĩnh Thần mặc dù có chút xấu hổ đỏ bừng cả khuôn mặt, nhưng lúc này phát hiện không có ai chú ý tới bọn họ, cũng thở phào nhẹ nhõm, tùy ý để Dương Thiên hành động.

Điều này làm Uông Huy nhìn thấy là một trận giận dữ.

Mỹ nữ tuyệt sắc như vậy cũng không thấy nhiều, vậy mà danh hoa có chủ.

Chẳng qua sắc mặt của hắn vẫn mang theo nụ cười tà.

Hắn không quan tâm, cha của hắn là Uông Khiêm, thân là siêu cấp phú nhị đại, hắn muốn tiền có tiền, muốn dung mạo có dung mạo, muốn năng lực có năng lực, còn có thể biến ảo thuật, kỹ năng chọc gái này.

Tùng đào qua rất nhiều góc tường. Mới đầu các cô gái không để ý, nhưng sau khi thấy được thủ đoạn của hắn, đều ôm ấp yêu thương.

Hắn cho rằng lần này cũng có thể dễ dàng đắc thủ như trước.

Nguyên bản cái này được người nhờ vả, chỉ muốn đến đây lừa gạt một chút kiếm tiền rồi đi, nhưng là hiện tại, hắn nhất định phải xóc lại tinh thần.

Hắn muốn biểu hiện tốt trước mặt Vương Tĩnh Thần một phen, để cho mỹ nữ tuyệt thế này sinh ra hứng thú với năng trước, tiếp đó, lại triển khai truy cầu mãnh liệt, đập xe chạy nhả khoan, cũng không tin nàng không đồng ý.

Uông Huy nghĩ tất cả đều rất tốt, nếu đặt trên người cô gái khác có lẽ sẽ đơn giản hơn, ngoắc ngoắc ngón tay liền đi, nhưng hắn gặp phải Vương Tĩnh Thần.

Chắc chắn sẽ thất bại.

Nhưng hiện tại Uông Huy không biết điều này, hắn bắt đầu biểu diễn của mình. Lần này hắn lấy ra tất cả công phu áp đáy hòm phụ thân giao cho hắn, mỗi một ma thuật hoàn thành đều kèm theo tiếng kinh hô khó có thể tin được trong sân.

Liên tiếp bốn năm lần ma thuật hoàn thành, Uông Huy đều có chút sức cùng lực kiệt, nhìn mọi người mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng nổi, không khỏi lộ ra nụ cười.

Nhưng mà, hắn chú ý nhất vẫn là Vương Tĩnh Thần.

Hắn biểu diễn nhiều như vậy, cũng là vì nàng mà chuẩn bị.

Nhưng mà, để hắn há hốc mồm chính là, chỉ thấy nữ thần của hắn cúi đầu, cùng bạn trai của nàng xì xào bàn tán, tựa hồ toàn bộ hành trình không có nhìn hắn biểu diễn.

Uông Huy cũng muốn học máu.

Giữa sân, Vương Tĩnh Thần kinh hô một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ khó tin, nhìn một hạt giống trong lòng bàn tay Dương Thiên chậm rãi mọc rễ nảy mầm trong lòng bàn tay hắn, cuối cùng giãn ra lá xanh và cánh hoa.

Chỉ trong thời gian mấy hơi thở, một đóa hoa hồng đỏ rực đẹp như máu hiện lên trước mắt Vương Tĩnh Thần.

“Này, tặng cho ngươi!”

Ánh mắt Dương Thiên mang theo ôn nhu, nhìn cô gái xinh đẹp trước mắt!

Chương 360 - So Đấu Ma Thuật.

Ánh mắt Vương Tĩnh Thần kinh hi nhìn Dương Thiên, mặt mũi tràn đầy vẻ sùng bái tò mò hỏi:
"Dương Thiên, người làm sao làm được?"

Dương Thiên cười cười mở miệng nói: "Muốn biết?"

"Ừm ừm!" Vương Tĩnh Thần hưng phấn gật đầu nhỏ, giống như một đứa trẻ hiếu kỳ, đôi mắt đẹp trong veo như nước không chớp nhìn Dương Thiên.

"Hôn ta một cái ta sẽ nói cho người biết." Dương Thiên ngón trỏ vuốt nhẹ sống mũi tinh xảo của cô gái.

Vương Tĩnh Thần tròn trắng mắt nhìn Dương Thiên nói:
"Đáng ghét, rất nhiều người đều ở đây, sau này có được hay không."

Trên sân khấu, Uông Huy quả thực muốn tức điên. Hắn hao tâm tổn trí phí sức chuyển toàn bộ ma thuật áp đáy hòm của mình ra ngoài. Cô gái tuyệt mỹ này thậm chí ngay cả nhìn cũng không liếc mắt nhìn, điều này làm cho hắn rất bị đả kích.

Nhưng hắn không biết rằng, tất cả những màn biểu diễn của hắn đều là ảo thuật trong mắt Vương Tĩnh Thần.

Mà Dương Thiên vừa thi triển khiến một hạt giống mọc rễ nảy mầm nở hoa, đây là kỳ tích!

Hai thứ, căn bản không thể so sánh.

Vốn Uông Huy đã biểu diễn xong ma thuật, nhưng là thủy triều sôi sục của mọi người không có rút lui chút nào, đều yêu cầu lại đến một cái.

Nếu là trước đó Uông Huy khẳng định sẽ quả quyết cự tuyệt, nhưng hôm nay, hắn nhất định phải để cho cô gái tuyệt mỹ hàng thứ nhất dưới đài kia mở rộng tầm mắt.

Vì thế, Uông Huy gio tay đè xuống thanh âm mọi người nói:
"Ta còn có tuyệt chiêu cuối cùng, biến thành người sống.
Không biết mọi người có hứng thú xem hay không?"

Hơn ba trăm người trong sân lại trở nên điên cuồng, tiếng hô rất cao.

Mà lúc này Uông Huy cười cười nói: "Nhưng mà lần này ta không chuẩn bị bạn gái, không biết có mỹ nữ nào có thể lên

đài biểu diễn trò ảo thuật này với ta?”

Tất cả nữ hài ở giữa sân nghe được câu này đều nhao nhao hét lên.

“Chọn ta chọn ta, ta là mỹ nữ.”

“Không nên chọn nàng, ta mới là mỹ nữ xinh đẹp nhất, chọn ta.”

“Nam thần, chọn ta.”

Nhìn hiện trường bạo động, Uông Huy nhếch miệng cười, sau đó chỉ chỉ Vương Tĩnh Thần nói: “Nữ thần xinh đẹp, người có nguyện ý cùng ta hoàn thành cái trò ma thuật này không?”

Vương Tĩnh Thần sửng sốt, sau đó kinh ngạc chỉ cái mũi nhỏ thanh tú của mình hỏi: “Ta?”

Uông Huy gật gật đầu nói: “Đúng, chỉ có người mới xứng cùng ta cùng nhau hoàn thành ảo thuật vĩ đại này.”

Vương Tĩnh Thần có chút chần chừ nhìn Dương Thiên, lắc đầu cự tuyệt nói: “Thật ngại quá, ta không biết.”

Uông Huy ra vẻ thờ dài nói: “Vây quá đáng tiếc, nếu không có ai giúp ta, ta lần này biểu diễn ảo thuật liền không có cách nào thi triển.”

Mà lúc này, lập tức có người không vui, nhao nhao chỉ trích Vương Tĩnh Thần.

“Đại ma thuật sư Uông Huy mời người đi biểu diễn là nể mặt người, sao người có thể từ chối.”

“Đúng vậy đúng vậy, biểu diễn ảo thuật lần này khẳng định vô cùng đặc sắc, người không nên quấy nhiễu hứng thú của mọi người.”

“Lên đài, lên đài, lên đài.”

Mọi người hoan hô, Vương Tĩnh Thần có chút khó xử, nhưng vẫn thờ dài một hơi đứng dậy.

Dương Thiên kéo bàn tay nhỏ bé của nàng, ôn hòa cười nói: “Ta đi cùng với người.”

Vương Tĩnh Thần gật đầu.

Sau khi hai người lên đài, Uông Huy thấy được khoe mắt bóng người Dương Thiên có chút âm u.

Bất quá hẳn cũng không biểu lộ ra, mà là cười sang sảng nói: “Bằng hữu, ta là mời vị mỹ nữ bên cạnh ngươi đến cùng ta cùng nhau hoàn thành ma thuật, không biết ngươi đi lên lại là làm cái gì? Cùng ta so ảo thuật sao?”

Dương Thiên bình thản nói: “Không có hứng thú, ngươi và ta không phải cùng một cấp bậc.”

“Cái gì?”

Một câu nói, tất cả mọi người đều choáng váng, ý của Dương Thiên là xem thường Uông Huy ma thuật.

Người ta Uông Huy là ai, con trai của Ảo Thuật Gia đệ nhất trong nước Uông Khiêm, từ nhỏ đã có thiên phú ma thuật, ở trong nước có danh hiệu Tiểu vương tử ma thuật.

Mà Dương Thiên vậy mà...

Sắc mặt Uông Huy cũng lập tức âm trầm xuống, nhất là lúc thấy Vương Tĩnh Thần sùng bái nhìn Dương Thiên, càng giận không thể tả.

Hắn quyết định chủ ý, muốn Dương Thiên hoàn toàn xấu mặt, để cô gái trước mắt này ghét bỏ hắn.

Vừa nghĩ đến đây, Uông Huy cười nói: “Bằng hữu nếu nói như vậy, vậy nghĩ hẳn là trình độ ảo thuật rất sâu mới đúng, đã như vậy, chúng ta liền so xem, thế nào? Ai nếu thua, thì quỳ xuống thừa nhận tài nghệ của mình không bằng người ta.”

Mọi người nghe vậy mắt sáng lên, nhao nhao trầm trồ khen ngợi, không chê việc lớn chút nào.

Mà Vương Tĩnh Thần ở đây tay nhỏ vội vàng lôi kéo Dương Thiên không ngừng lắc đầu.

Ngay cả Dương Thiên cũng có chút ngạc nhiên, hẳn là tiên, hơn nữa lại có Thất Thái Linh Lung Tháp trong tay, tiểu tử này vậy mà cùng hắn thi đấu ma thuật? Đầu óc có phải là một trò đùa không?

“Sao vậy? Ngươi không dám à?” Uông Huy cười lạnh một tiếng, đang muốn tiếp tục giễu cợt, chỉ nghe Dương Thiên hờ

hững mở miệng nói: “Không phải không dám, chỉ là ta có một câu nói muốn hỏi ngươi.”

Uông Huy sừng sốt, hỏi: “Câu nào?”

Dương Thiên thần nhiên nói: “Ngươi lấy đâu ra dũng khí?”

Tất cả mọi người trong sân lại lần nữa choáng váng.

“Mẹ nó, Dương thần chính là bá khí, ngay cả Uông Huy cũng giận dữ.”

“Lợi hại Dương Thần của ta, cường hạng của người ta còn hỏi người ta lấy dũng khí từ đâu, ha ha, cuồng vọng.”

“Người ta chưa từng thấy người uy vũ ở đây, ta muốn cướp bạn trai với hoa khôi.”

Uông Huy nghe thấy mọi người hoan hô Dương Thiên, sắc mặt gần như đều vắn vẹo. Xuất đạo nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ chưa từng có ai khiêu chiến với hắn bằng cách làm phép của hắn.

Hắn tức giận hừ một tiếng nhìn Dương Thiên tức giận nói: “Hy vọng ma thuật của ngươi có thể nhanh mồm nhanh miệng hơn ngươi.”

Nói xong, hắn cuộn tay áo lên, hai tay nâng một ly nước thủy tinh bình thường nói: “Mọi người không cần nháy mắt, kế tiếp, ta sẽ làm cho ly nước này biến mất.”

Mọi người lập tức hứng thú, đều đứng lên, nhìn không chớp mắt cái ly trong tay Uông Huy.”

Ngay sau đó, bàn tay Uông Huy bảo vệ cái chén, sau đó thổi một hơi, cái chén biến mất không thấy.

“Oa, thật là lợi hại!”

Tất cả mọi người kinh hô lên, cái chén lớn như vậy ở dưới mí mắt nhiều người như vậy nói biến mất là biến mất, quả thực quá bất khả tư nghị.”

Mà lúc này, Uông Huy khiêu khích nhìn Dương Thiên nói: “Đến ngươi rồi, để ta xem ngươi rốt cuộc có năng lực gì.”

Dương Thiên cười cười, đối phương chỉ là trò vật, cũng dám khiêu chiến hắn? Thật sự là lão thọ tinh ăn thạch tín, chán

sống rồi.

Hắn không chuẩn bị đạo cụ gì, cho nên nhìn quanh bốn phía một cái, trực tiếp đem màn che màu đỏ to lớn kéo xuống.

“Ách!”

Tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, đây là biết rõ không so được lại không muốn nhận thua muốn phá sân khấu sao?

Ngay cả Uông Huy cũng có chút ngạc nhiên, sau đó giễu cợt: “Bằng hữu, thua không nổi thì thua không nổi, cần gì phải mang cái đài vát vả dụng này phá hủy?”

Dương Thiên không trả lời, mà cười để Vương Tĩnh Thần kéo một góc màn che màu đỏ thật lớn kia, sau đó hai người bắt đầu xếp chồng lên nhau.

Mọi người lập tức ngây dại.

“Mẹ nó, Dương thần làm gì vậy? Phá đám thì thôi đi, gấp màn che lại rồi lấy đi thì có hơi quá đáng.”

“Chiếc rèm này lớn như vậy, còn rất nặng, Dương Thần muốn lấy về làm rèm cửa sổ sao?”

“Đây chính là vật công a, không được, ta phải tố cáo, nói cho lão sư.”

Uông Huy cũng ôm bụng, cảm giác sắp cười đến đau sức hông.

Giữa sân, Ngô Ba che mặt, lần này Dương Thiên mất mặt quá nhiều, vừa rồi hắn khoe khoang Dương Thiên là bạn của hắn, có năng lực rất lớn, Uông Huy chỉ xứng chơi bòn trước mặt Dương Thiên rầm cũng không tính.

Hiện tại, ánh mắt cười như không cười của những người chung quanh nhìn sang, hắn cảm giác không còn mặt mũi nào nữa.

Một thiếu niên tóc ngắn trong đó cười ha ha, âm dương quái khí nói: “Ngô Ba, ngươi không phải nói Dương Thần là bạn thân của ngươi sao? Người giải thích cho ta, hắn đây là muốn làm ảo thuật gì hả?”

Ngô Ba nghe vậy nhất thời xù lông,: “Dương thần cái gì, ta căn bản không biết hắn.

Cười nhạo trong sân không ngừng, Dương Thiên lo lắng, tiếp tục gấp tấm rèm màu đỏ to lớn này lại.

Khuôn mặt Vương Tĩnh Thần có chút mỏng, nhìn Dương Thiên nhỏ giọng nói: “Dương Thiên, thứ này là vật công, không thể mang đi, nếu người thích ta mua cho người một thứ tốt hơn.”

Dương Thiên nghe vậy mặt mày đen sì.

Hắn để Vương Tĩnh Thần đi sang một bên, sau đó bắt đầu tự mình gấp tấm màn đỏ to lớn này lại.

Khi mọi người đang muốn mất đi hứng thú để Dương Thiên lăn xuống dưới, chỉ thấy một người trong sân phát ra một tia kinh dị.

Cô gái xinh đẹp này mang theo ánh mắt, vẽ mặt nghi hoặc viết tính toán trên giấy nói: “Không thể nào, cái này không thể nào!”

Mọi người sửng sốt, sau đó hỏi: “Làm sao vậy? Cái gì không nên?”

Nữ hài xinh đẹp trầm ngâm một lát rồi nói: “Không đúng, tấm màn che này đang bị giảm bớt, không thể như vậy được!”

Có người suýt chút nữa thổ huyết, nói: “Đại tỷ, người không thấy người ta một mực đang gấp lại sao? Thẻ tích đương nhiên đang giảm bớt.”

Cô gái xinh đẹp lắc đầu nói: “Không, người không hiểu ý của ta, ta tính toán một chút, tấm màn che này thẻ tích đã giảm đi hơn phân nửa, cho dù là gấp nhiều lần như vậy, cũng không thể chỉ có thẻ tích ít như vậy.”

Nàng nghiêm túc phân tích, mà lúc này trong tay Dương Thiên cũng không nhàn rồi.

Ban đầu nhìn không hiện, nhưng hiện tại tấm màn che to lớn kia xếp đến hiện tại, vền vền chỉ lớn cỡ lòng bàn tay.

Sau đó Dương Thiên tiếp tục gấp lại, tấm màn che chỉ lớn chừng bàn tay cũng biến mất không thấy.

Người ngồi hàng trước hít vào một ngụm khí lạnh, khó có thể tin nhìn một màn trước mắt này kinh hô lên: “Mẹ nó, gấp quý

hay sao?”

Chương 361 - Bất khả tư nghị.

Rèm che biến mất, tất cả mọi người kinh hô đứng dậy, dụi dụi con mắt, nhao nhao không dám tin.

”gập lại có thể làm hỏng tấm rèm lớn màu đỏ, ma thuật này cũng quá thần kỳ phải không?”

“Mẹ nó, vừa rồi ta nên tin tưởng Dương Thần vô điều kiện, tên này chuyện gì cũng làm được.”

“So với ảo thuật của Dương Thần, Uông Huy vừa rồi biến mất một cái chén nhỏ quả thực là trò trẻ con.”

“Cũng không dám trào phúng Dương Thần nữa, động một chút lại đánh mặt, hiện tại mặt đều sưng lên! Ta là thật sợ.”

Mà Ngô Ba xếp hàng thứ nhất, hưng phấn la to, sau đó cùng một muội tử thổi phồng nói: “Nhìn thấy chưa, Dương Thần là bạn thân của ta trên đài, hảo ca!”

Em gái người ta thì chớp đôi mắt to nghi hoặc hỏi: “Không phải người vừa nói người không quen Dương Thần sao?”

Ngô Ba cười xấu hổ nói: “Ta có từng nói sao? Chưa từng!”

“Keng!”

Cả đám nghe vậy, lập tức khinh bỉ.

Mà khoảng cách gần nhất, trông mắt Uông Huy suýt chút nữa tròng ra ngoài.

Khóe miệng hắn run rẩy, lui về phía sau hai bộ khó có thể tin nói: “Điều này sao có thể? Người không chuẩn bị đạo cụ trước, làm sao có thể để vật thể lớn như vậy biến mất không thấy gì nữa, đây là đang quay phim sao?”

Hắn sắp khóc đến nơi, bởi vì ngay cả phụ thân hắn cũng không làm được!

Mặc dù Ương Huy ở bên cạnh Dương Thiên, nhưng vẫn không nhìn ra Dương Thiên dùng thủ pháp gì.

Điều này làm cho hắn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, phải biết thân phận của hắn là tiểu vương tử ma thuật a, lại bị người so sánh.

Dương Thiên thấy vậy cười nói: “Thế nào? Ngươi muốn học?”

Ương Huy nghe vậy giống như ăn phải ruồi, đây là nhục nhã!

Hắn tức giận hừ một tiếng nói: ” Ngươi chỉ là bởi vì đạo cụ tốt, dùng một ít thủ thuật che mắt mới đem cái màn che màu đỏ này biến mất, cũng không tính là bản lĩnh thật sự, có năng lực, ngươi muốn giống như ta đem đồ vật biến mất lại biến trở về.”

Nói xong, hai tay của hắn xoa động, cái ly kia lần nữa xuất hiện ở trước mặt tất cả mọi người!

Mọi người thấy một tiếng thét kinh hãi này, sau đó đều đưa ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên!

“Hắn hắn là không biến trở lại được, dù sao vật thể lớn như vậy, làm sao có thể...”

Người này còn chưa nói hết lời, chỉ thấy ngón tay Dương Thiên chỉ hướng người xem trên không hiện trường quát: ” Hiện!”

Một chữ vừa dứt, mọi người vẫn không rõ ràng cho lắm, sau đó vậy mà cảm giác mặt trăng trên trời không thấy, ngay sau đó một vật thể to lớn trực tiếp rơi xuống.

“Mẹ ơi, thiên thạch từ trên trời rơi xuống, mau chạy trốn a.”

Tất cả mọi người bị dọa đến thiếu chút nữa tè ra quần, muốn chạy trốn tứ tán.

Mà lúc này vật thể chậm rãi rơi xuống, một người hưng phấn nói: “Không cần chạy, không cần chạy a, thứ này là tấm màn màu đỏ kia.”

Mọi người nghe vậy, lúc này mới dừng bước, màn che rơi xuống đất, phủ lên một mảng lớn người.

Tất cả mọi người nhao nhao vây quanh, hiếu kỳ sờ lên chất liệu màn che, quả nhiên là thật.

Thế là, nhao nhao đưa ánh mắt sùng bái nhìn về phía Dương Thiên.

“Đây mới thực sự là ma thuật, thủ đoạn của thần.”

Mà Vương Tĩnh Thần lúc này trong đôi mắt đẹp đều là Tiểu Tinh Tinh nhìn Dương Thiên, thiếu niên quả thực không nên quá đẹp trai. Nếu không phải nhiều người như vậy, hẳn thật sự muốn đi lên hôn Dương Thiên một cái.

Tiểu vương tử Uông Huy ma thuật của chúng ta thân thể đột nhiên run rẩy một cái.

“Thế nào? Chịu phục không?”

Ánh mắt Dương Thiên lạnh lùng!

“Cái này không thể nào, khoảng cách xa như vậy, không nên nha.” Uông Huy cũng có chút hoài nghi nhân sinh.

Dương Thiên cũng không để ý đến hắn, lôi kéo bàn tay nhỏ bé của Vương Tĩnh Thần muốn xuống đài.

Lúc này Uông Huy mới phản ứng lại, hắn hít sâu một hơi quát: “Chờ chút, năng lực chân chính của ta còn chưa thi triển ra, ngươi không được đi.”

Dương Thiên dừng bước, có chút hăng hái nhìn Uông Huy.

“Đả kích còn chưa đủ? Vì sao lại ác với mình như vậy?”

Những lời này vừa dứt, tất cả mọi người đều giơ ngón tay cái lên với Dương Thiên.

Xã hội Dương ca ta, người ác không nói nhiều, một câu nói có thể khiến người ghen chết.

Uông Huy khàn khàn như giấy cát cả giận nói: “Ngươi đắc ý cái gì? Tiết ma thuật trong nước Uông gia chúng ta mới là nhân tài kiệt xuất, ngươi một nhà ảo thuật tam lưu có tư cách gì nói với ta những lời này.”

“Có vẻ như không có tư cách chính là ngươi đi, đừng nói là ngươi, coi như là để phụ thân ngươi đến không có khả năng thắng được ta.”

Ánh mắt Dương Thiên bình tĩnh như nước, không vui không buồn.

Hắn nói câu này không phải khoác lác, hắn là tiên, đều thi triển thủ đoạn của tiên, mà đối phương chỉ là một phàm nhân, cho dù lợi hại hơn nữa cũng có giới hạn.

“Hỗn xược!”

Uông Huy sắc mặt đỏ lên cả giận nói: “Không cần cha ta, ta hôm nay có thể khiến người tâm phục khẩu phục.”

“Mọi mắt mong chờ!” Dương Thiên giống như là xem xiếc khi nhìn Uông Huy, điều này làm cho Uông Huy lần nữa giống như cảm giác nuốt phải ruồi bọ vậy.

Hắn hừ nói: “Biết đùa với lửa sao?”

Dương Thiên nghe vậy sững sờ, sau đó cười một cách cổ quái.

Tiểu tử này sao cứ đụng vào họng súng? Hiện tại hắn có được Tam Muội Chân Hỏa của Huyền Thiên đại lục, so với chơi với lửa, hắn là cấp bậc tổ tông, tiểu tử này ngay cả xách giày cho hắn cũng không xứng.

Thấy Dương Thiên không nói lời nào, Uông Huy lập tức hưng phấn, cho rằng hắn chỉ biết chơi trò hề vừa rồi.

Mà hắn thân là tiểu vương tử ma thuật, lại theo phụ thân tiếp xúc qua rất nhiều nước ngoài đại lão, cho nên biết ma thuật đủ loại.

Hắn nhìn mọi người chung quanh một vòng nói: “Tất cả mọi người đừng nháy mắt, đều xem trọng kỳ tích kế tiếp.”

Nói xong, hai tay Uông Huy bắt đầu đặt cùng một chỗ ma sát.

Ban đầu không có gì, tất cả mọi người đều cảm thấy không thú vị, châu đầu ghé tai không yên lòng.

Nhưng khi bàn tay Uông Huy bắt đầu toát ra lượng lớn sương khói, tất cả mọi người đều kinh hô lên.

“Pháo khói, sẽ không phải bàn tay bốc cháy chứ?”

“Làm sao có thể, thân thể máu thịt chính là, đốt đi sẽ không đau a.”

Hắn nói xong lời này, chỉ thấy trên tay Uông Huy thật sự thoáng cái thoát ra một đoàn hỏa diễm, lần này làm cho tất cả mọi người giật nảy mình.

“Ta đi, thật sự bốc cháy rồi, mau cầm hỏa khí đi.”

Một người khác khinh bỉ nói: “Lấy cái gì mà dập tắt súng, người ta đây là đang biểu diễn ma thuật.”

Nhìn đám người kinh ngạc không thôi, khoe miệng Uông Huy cong lên, nhìn Dương Thiên nói: “Thế nào? Người cũng thử xem?”

Dương Thiên mỉm cười lắc đầu.

“Làm sao? Làm không được?” Uông Huy lập tức tìm về tự tin một lần nữa, ngạo nghễ mở miệng nói: “Có muốn ta dạy một chút...”

Hắn đang muốn châm chọc Dương Thiên, lại nghe thiếu niên lạnh nhạt nói: “Trò vật cấp thấp như ngươi, ta quả thực làm không được.”

Mọi người nghe vậy khoe miệng giật một cái.

Dương Thần vẫn không hề để lại chút mặt mũi nào trước sau như một.

Con ngươi đen kịt của Uông Huy phát ra ánh sáng âm lãnh như hàn băng: “Ta muốn xem ngươi có năng lực gì dám nói với ta những lời đó.”

Dương Thiên không để ý đến hắn, mà đi lên phía trước, lấy ra một cái bút lông từ trong Thất Thái Linh Lung Tháp.

Khi mọi người đang kinh ngạc vì sao trên tay Dương Thiên lại xuất hiện một cây bút, thì Dương Thiên cầm bút lông trong tay, trên không trung dường như đang viết gì đó.

Một nam sinh thực sự không nhìn ra được nguyên nhân, không khỏi thất vọng nói với đồng bọn bên cạnh: “Dương Thần cố làm ra vẻ huyền bí, đang lấy lòng người...”

Hắn đang nói, đã thấy tiểu đồng bọn bên người đột nhiên ngồi dậy, mặt mũi tràn đầy không dám tin nói: “Ông trời ơi, thần tích, quả thực thần tích a.”

Nam sinh kia không rõ ràng cho lắm, nhưng khi nhìn về phía trên sân khấu, sợ tới mức đặt móng ngồi liệt trên mặt đất.

“Cái này cái này...” “Hắn nói năng lộn xộn, cơ hồ nói không ra lời.

Bởi vì trên đài, Dương Thiên cầm một bút trong tay, hỏa diễm dưới ngòi bút cuộn cuộn, trên không trung viết tên Vương Tĩnh Thần.

Kiểu chữ tràn ngập nghệ thuật, giống như là thư pháp của mọi người!

Mà ngọn lửa kia, lại có thể thiêu đốt trên không trung một thời gian dài bất diệt.

Sau khi viết xong, Dương Thiên lại viết tên của mình ở bên cạnh.

Trong nháy mắt, sau khi chữ thành, toàn trường tĩnh mịch.

Vương Tĩnh Thần ngơ ngác nhìn một màn trước mắt này, kinh ngạc che cái miệng nhỏ nhắn mê người, mặt mũi tràn đầy kinh hãi.

Quá lãng mạn, tin tưởng không có nữ sinh nào có thể chống cự!

Sự im lặng chết chóc ngăn ngui là sự yên tĩnh khi bão tố ập đến.

Mấy hơi thở sau, tất cả nam sinh ở đây đều thán phục nói: “Thật bất khả tư nghị, ma thuật này quả thực.”

Tất cả các nữ sinh có mặt đều nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đôi mắt hiện lên vẻ si mê nhìn Dương Thiên: “Anh anh anh, quá lãng mạn, Dương Thần quả thực là bạn trai hoàn mỹ a.”

Có người thật sự không tiếp nhận được, móc điện thoại ra gọi điện thoại: “Này, nơi này là bệnh viện tâm thần sao? Ta cảm giác ta phải bị bệnh, đúng đúng, xuất hiện ảo giác, các người xem ta còn có thể chữa khỏi không?”

Cũng có người hưng phấn nói: “Ma thuật cấp bậc này đã là đỉnh tiêm thế giới, không được, ta muốn đem hắc ghi lại.”

Lời nói này của hắn, lập tức nhắc nhở rất nhiều người.

Nhưng mà, một thiếu niên kỳ quái nhất trong đó lại lo lắng nói: “Mẹ nó, quá kích động mật mã màn hình điện thoại đi động quên mất, tiểu đồng bọn nào biết mật mã điện thoại đi động của ta, khẩn cầu!”

Trên sân khấu, thấy mọi người đều điên cuồng, Uông Huy đặt móng ngồi xổm xuống đất ngậy ngốc nhìn chữ Hỏa Diễm thiêu đốt trên không trung, vẫn lảm bảm: “Điều này không có khả năng, điều này không có khả năng, nào có ảo thuật như vậy chứ, gạt người, ta không tin.”

Nói đến đây, trực tiếp không chịu nổi oa một tiếng liền khóc.

Cho tới bây giờ, hắn mới hiểu được ý tứ Dương Thiên nói ra câu nói kia.

“Vì sao lại ác với mình như vậy?”

Chương 362 - Người biết bay không?

Ánh mắt Dương Thiên bình tĩnh nhìn Uông Huy nói: “Người có phục hay không?”

Uông Huy khàn giọng không cam lòng nói: “Ta không phục, một ngày nào đó ta sẽ vượt qua người.”

Dương Thiên hờ hững: ” Huỳnh trùng cũng dám tranh sáng với nhật nguyệt?”

Sau khi mọi người từ trong khiếp sợ hồi tưởng lại, vẫn cảm thấy chưa đã nghiền, nhao nhao hét lớn: “Dương thần, thêm một tên nữa, để tiểu tử ngốc nó tâm phục khẩu phục.”

“Đúng đúng, người biểu diễn cái kia gọi là ma thuật, tiểu tử kia chính là xiếc ảo thuật.”

“Dương thần, lại đến một màn ma thuật bẻ mặc được không?”

Tiếng hô của mọi người rất cao, Dương Thiên gật đầu, sau đó ánh mắt nhìn về phía Uông Huy nói: “Ma thuật tiếp theo người vẫn là đừng nhìn.”

Uông Huy cả giận nói: “Dựa vào cái gì? Người dựa vào cái gì không cho ta xem?”

Khóe miệng Dương Thiên nhếch lên nụ cười, giọng điệu cuồng ngạo nói: “Ta sợ lưu lại bóng ma tâm lý trong tâm linh nhỏ bé của con.”

Hắn nói xong câu này, khuôn mặt Uông Huy trực tiếp vặn vẹo.

Đây tính là cái gì? Lòng tốt?

Uông Huy chỉ cảm thấy châm chọc vô tận.

Hắn cắn răng trong lòng gầm nhẹ nói: ” Chờ đó, sau khi ta vượt qua người, ta sẽ trả lại toàn bộ những khuất nhục hiện tại cho người.”

Nghĩ đến đây, Uông Huy nhìn kỹ động tác của Dương Thiên, muốn tìm ra sơ hở sau đó vạch trần Dương Thiên trước mặt mọi người, khiến hắn bị tất cả mọi người cười nhạo.

Trước mặt mọi người vạch trần ma thuật, đây là một chiêu tàn nhẫn nhất, đồng hành mười phần cấm kỵ, nhưng Uông Huy vì trả lại khuất nhục vừa rồi cũng không lo được nhiều như vậy.

Dương Thiên đứng trên sân khấu, vẫy tay về phía hư không.

“Hừ, cố làm ra vẻ huyền bí!”

Uông Huy lạnh lùng nhìn Dương Thiên. Vừa rồi hắn không chú ý, nhưng hiện tại hắn đã tập trung mười hai phần tinh thần, lại dựa vào nhãn lực của hắn, nhất định có thể nhìn ra Dương Thiên thi triển huyền cơ ma thuật.

Dương Thiên ngược nhìn trời cao, quát khê: “Gió đến!”

Uông Huy sửng sò, sau đó giễu cợt nói: “Người cho rằng người biểu diễn một trò ảo thuật liền ngay cả ông trời cũng phải phối hợp...”

Nói tới đây, trong chốc lát cuồng phong gào thét.

Ban đêm vốn nặng nề có trận gió này nhất thời trở nên mát mẻ.

Tất cả mọi người đều choáng váng.

“Mẹ nó, Dương Thần thật sự là thần minh hay sao, sao hắn làm được chứ?”

“Cái ma thuật này, cái này nào phải ma thuật a, đây quả thực là ma pháp a.”

“Ha ha, các người cứ việc tìm, toàn thế giới tìm được một nhà ảo thuật sánh ngang với Dương Thần, coi như ta thua.”

Vương Tĩnh Thần nhìn khuôn mặt của Dương Thiên với vẻ sùng bái, trong lòng như nai con chạy loạn.

Bạn trai mà nàng lựa chọn, quả nhiên bất phàm.

Uông Huy dùng sức dụi dụi con mắt, Dương Thiên đứng tại chỗ không có động tác gì, nhưng lại triệu hồi ra gió lớn.

Hiển nhiên, đây là có người đang giúp hắn.

Nghĩ đến đây, Uông Huy hưng phấn hô to: “Ta biết rồi, ta biết rồi, mọi người hãy nghe ta nói, ảo thuật này của hắn tuyệt không thần kỳ, ở chung quanh nhất định có người dùng quạt gió công suất lớn giúp hắn thổi gió, các người chờ đó, ta tìm ra cho các người.”

Nói xong, hắn mệnh lệnh mấy thủ hạ đi tìm, nhưng mà sau một lúc lâu, thủ hạ tìm khắp phương viên mấy trăm mét cũng không thu hoạch được gì.

Có người cười ha ha nói: “Bản thân không có bản lĩnh, còn không cho phép người khác có bản lĩnh.”

“Đúng đây, ngươi muốn vả mặt Dương Thần? Ta nói cho ngươi biết, không thể nào.”

“Thủ đoạn của Dương Thần há là ngươi có khả năng tưởng tượng được.”

Uông Huy mặt xám như tro tàn, thất hồn lạc phách tự nói: “Không nên nha, sao có thể không có chứ, không có đạo cụ hắn rốt cuộc làm sao làm được.”

Dương Thiên khinh thường nhìn hắn một cái nói: “Muốn biết nguyên nhân sao?”

Uông Huy gật gật đầu.

“Vậy ngươi hãy nhìn cho rõ!”

Dương Thiên lại quát khẽ một tiếng: “Mưa!”

Một câu nói vừa dứt, tất cả mọi người đều là một mặt mông bực.

“Dương Thần đây là muốn học cao tăng đắc đạo đến đây cầu mưa hay sao?”

Nói xong câu này, có người lấy làm lạ hỏi: “Ai cầm nước vẩy lung tung vậy?”

Một tiểu nữ sinh ánh mắt ngơ ngác nói: “Không phải nước, là mưa, vậy mà thật sự mưa.”

“Ta nghĩ có thể là ta điên rồi, chuyện này không khoa học.”

“Không phải hôm nay không có mưa sao? Đây là có chuyện gì?”

“Chẳng lẽ là.....”

Tất cả mọi người nhao nhao hít vào một ngụm khí lạnh. Bọn họ bị mưa xối nhưng không ai có oán niệm trên mặt.

Mọi người ai nấy đều sùng bái nhìn Dương Thiên trên sân khấu.

Tựa hồ thiếu niên chỉ nói một câu mưa đến, liền đổ mưa.

Màn biểu diễn ảo thuật này quả thực đặc sắc tuyệt luân.

Mà Uông Huy lúc này bị đả kích thì lại khóc lên.

Dương Thiên ở trước mặt hần thể hiện hai lần, hần lại không nhìn ra bất kỳ điều gì mờ ám.

“Ngươi phục không?”

Dương Thiên đặt câu hỏi lần thứ hai.

Uông Huy đả kích không nhẹ, nhưng vẫn rất quật cường cả giận nói: “Không phục, ta không phục, ta không phải thua ngươi, ta là thua đạo cụ, là có người đang giúp ngươi, ngươi vừa rồi cái gì cũng chưa làm.”

Dương Thiên cười nhạt một tiếng nói: “Mở to mắt của ngươi ra!”

Uông Huy ngẩn ra, sau đó chỉ thấy thiếu niên chỉ kiếm chỉ hướng trời xanh: “Lôi tới!”

Dứt lời, ngay sau đó, dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, một tia chớp từ trên chín tầng trời đánh xuống.

Tiếng vang to lớn, làm cho tất cả mọi người đều bịt lấy lỗ tai khiếp sợ nhìn một màn trước mắt này!

“Điên rồi điên rồi, ta nhất định là điên rồi.”

“Trời ạ, đây là ma thuật sao? Tại sao ta cảm giác chân thật như vậy?”

“Ta nhất định là đang nằm mơ, đây không thể nào là thật ạ.”

Uông Huy lúc này đã bị dọa đến hôn mê bất tỉnh, hắn nhắm mắt lại một câu cuối cùng: “Đây tuyệt đối không phải là ma thuật!”

Mọi người tỉnh lại từ trong cơn chấn động, sau đó vội vàng mở miệng nói: “Dương Thần đâu, giải thích cho ta, rốt cuộc làm sao mà làm được chuyện này?”

“Đúng vậy đúng vậy, ma thuật làm sao có thể chơi đến loại tình trạng này?”

“Quả thực là thần tích!”

Chờ đến khi tất cả mọi người nhao nhao tìm kiếm Dương Thiên, thiếu niên cũng sớm đã không còn.

Trên con đường nhỏ yên tĩnh, Vương Tĩnh Thần kéo cánh tay Dương Thiên sôi nổi nói: “Trời ạ, người nói mau đi, rốt cuộc người làm sao mà làm được vậy.”

Dương Thiên vuốt cái mũi trắng nõn của cô gái nói: “Nói người cũng không tin.”

Vương Tĩnh Thần mở to đôi mắt trong veo như nước làm nũng nói: “Người không nói làm sao biết ta không tin, người mau nói, vô luận người nói cái gì ta đều tin tưởng người.”

Dương Thiên nhìn cô gái đang dây dưa, không nói đến tai hắn chắc chắn sẽ không thanh tịnh, vì thế gật đầu mở miệng nói: “Vừa rồi ta biểu diễn hết thấy đều không phải là ma thuật, mà là tiên thuật!”

Nữ hài nghiêng đầu hỏi: “Tiên thuật? Người làm sao biết tiên thuật?”

Dương Thiên trầm ngâm một chút, cảm thấy đã đến lúc nói ra bí mật lớn nhất.

Thế là, mở miệng nói: “Ta là tiên, đương nhiên biết tiên thuật!”

Cô gái ngẩn ngơ, đôi mắt đẹp tinh khiết nhìn chăm chú Dương Thiên thật lâu.

Trong ánh mắt Dương Thiên mang theo ý cười, tiếp theo cô gái trước mắt này hẳn là càng sùng bái mình hơn.

Nhưng mà, hẳn tuyệt đối không nghĩ tới, Vương Tĩnh Thần phì cười ra tiếng, đôi mắt đẹp như nước của nàng cong lên, cười đến run rẩy, không đứng thẳng nổi eo.

Dương Thiên trợn trắng mắt hỏi: “Người cười cái gì?”

Vương Tĩnh Thần đắm một quyền vào ngực Dương Thiên, nước mắt đều chảy ra, nàng ôm bụng cười duyên, vừa mở miệng nói: “Dương Thiên, về mặt người nghiêm túc nói dối rất buồn cười, ở chung lâu như vậy, ta chưa bao giờ biết người còn biết kể chuyện cười chọc ta vui vẻ.”

“Thì đoán là kết cục này!”

Dương Thiên đỡ trán, về mặt bất đắc dĩ nói: “Ta không đùa người nữa, ta nói thật đấy. Còn nữa, vừa rồi không phải người nói bất luận ta nói cái gì người cũng tin sao?”

Vương Tĩnh Thần cười gằn như không còn sức lực: “Ta tin, ta tin người còn không được sao.”

Cái này cũng gọi là tin?

Dương Thiên nghiêm mặt, nhéo nhéo cái mũi thanh tú của cô gái.

Vương Tĩnh Thần bất kể né tránh thế nào cũng không tránh được, cuối cùng chỉ có thể mang theo ngữ khí nũng nịu nói: “Dương Thiên, người ta biết sai rồi, người mau thả ta ra, mũi đều bị người bóp nát rồi.”

Lúc này Dương Thiên mới buông cô gái ra.

Sau đó, thấy cô gái đối với hắn trợn trắng mắt mang theo bất mãn, hắn về mặt im lặng nói: “Nói xem, người rốt cuộc như thế nào mới bằng lòng tin tưởng.”

Nhìn về mặt nghiêm túc của Dương Thiên, Vương Tĩnh Thần lại cảm thấy vô cùng buồn cười, nghiêng đầu suy nghĩ một lát rồi nói: “Nghe nói tiên nhân biết bay, người biết bay không?”

Sắc mặt Dương Thiên có chút cứng ngắc nói: “Sẽ không, sẽ không sau này chắc chắn sẽ như vậy.”

Hắn bây giờ là Luyện Khí Hóa Thần trung kỳ, chỉ cần đạt tới Luyện Thần Phản Hư, trên trời dưới đất, đều có thể đi được.”

Nhưng nữ hài lại không tin, nàng bữu môi nói: “Trời ạ, ta có hơi ngốc, nhưng không phải ngốc.”

Khóe miệng Dương Thiên giật giật nói: “Ta có thể một mình đánh mười người.”

Vương Tĩnh Thần cười nói: “Phụ thân ta cũng có thể, ông ấy là võ giả, ông ấy nói người cũng là võ giả, người không cần nói dối gạt ta, cho dù người không phải tiên cũng đã rất lợi hại rồi.”

Dương Thiên:...

Hắn sắp điên rồi, đây không phải vấn đề lợi hại hay không lợi hại.

Mẫu chốt là, hắn thật sự là Tiên!

Cuối cùng Vương Tĩnh Thần vẫn không tin, bởi vì vừa rồi thi triển ảo thuật, hắn vô luận chứng minh thế nào cô gái đều cho rằng hắn đang biểu diễn ảo thuật.

Cuối cùng Dương Thiên chỉ có thể từ bỏ.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn cười nói: “Vương Giáo Hoa, người có tin một ngày nào đó ta sẽ đưa người bay lên chín tầng trời, ngắm sao trời không?”

Thân thể mềm mại của nữ hài chấn động, nở nụ cười tươi, sáng như sao trời nói: “Ta tin!”

Chương 363 - Yến hội ở Huy Tĩnh.

Ngày thứ hai, Hàn Hương Ngưng đi tới phòng học xem xét, rất tốt, Dương Thiên Khoáng khóa.

Nàng tức giận đến thân thể run rẩy, Dương Thiên còn định nghỉ ngơi hai ngày, cô giáo chủ nhiệm này quả thực muốn điên rồi.

Thiên Đường hội sở Giang Thành, Dương Thiên ngồi trên ghế, uống nước trà màu đỏ thẫm, nhìn hai người cung kính trước mắt.

Ôn Nhã và Vương Liệt!

Hai người đều là đại lão của thế lực hắc ám Giang Thành, dặm chân một cái Giang Thành cũng có thể gây chấn động, lúc này ở bên cạnh Dương Thiên lại không dám thở mạnh.

Dương Thiên buông nước trà xuống, bình tĩnh hỏi: “Nói đi, chuyện gì?”

Ôn Nhã cung kính mở miệng nói: “Dương tiên sinh, hôm nay Trâu gia Trâu Hưng ở Huy tỉnh sắp sửa tổ chức yến hội ba năm một lần, đến lúc đó tất cả đại lão Huy tỉnh đều sẽ tham dự yến hội, Trâu gia đã hạ thiệp mời, cũng mời ngài qua, không biết ý của ngài...”

Dương Thiên nhíu mày nói: “Trâu gia? Thế lực gì?”

Vương Liệt giải thích: “Trâu gia là lão đại ca trên Huy tỉnh đạo, tất cả lão đại trên đường đều sẽ nghe lệnh bọn họ, bọn họ không chỉ là trên chính trị, ngay cả quân khu cũng đều có bối cảnh rất thâm hậu, mà Trâu Hưng, là đại nhân vật chương quản toàn bộ Trâu gia, nắm đại quyền trong tay.”

Dương Thiên nghi hoặc hỏi: “Vậy không phải là mời các người đi sao? Mời ta làm cái gì?”

Ôn Nhã mở miệng: “Chúng ta cũng sẽ đi, nhưng Trâu Hưng bày một bàn Thiên Long yến, chỉ có người đứng đầu các tỉnh thành Huy tỉnh mới có tư cách ngồi! Mà bây giờ toàn bộ Giang Thành lấy ngài làm đầu, tin tức Trâu gia vô cùng linh thông, muốn sớm biết được, cho nên mới đề ngài đi qua.”

Dương Thiên gật đầu hỏi: “Mục đích của yến hội là gì?”

Vương Liệt mở miệng nói: “Mục đích là để cho các thế lực lớn của Huy Tỉnh một lần nữa tẩy bài, cường giả lưu lại, kẻ yếu đào thải, tài nguyên của kẻ yếu bị phân phối một lần nữa, nói trắng ra, chính là một trận tiền đặt cược, thắng giá trị con người tăng gấp đôi, thua một nghèo hai trắng.”

Dương Thiên suy tư một hồi, hỏi: “Làm sao để đánh cược?”

Vương Liệt nói: “Trên lôi đài, nắm đấm của ai cứng hơn thì người thắng ăn sạch.”

Ôn Nhã giải thích: “Những đại lão này đều tự chơi, không chú ý đến những thành thị nhỏ như Giang Thành, Lan Ninh chúng ta. Nhưng lần này Trâu gia yêu cầu tất cả đại lão trong thành thị Huy Tĩnh đều đi qua, chúng ta không muốn quấy rầy ngài, nhưng mà bài viết của Trâu gia đều đưa tới, nếu ngài không đi, không chỉ có ngài, ngay cả Giang Thành chúng ta cũng sẽ bị liên lụy.”

Dương Thiên nhíu mày: “Năng lượng của Trâu gia ở Huy Tĩnh rất lớn.”

Vương Liệt gật đầu nói: ” Đúng vậy, Trâu gia ở Huy tĩnh có thể xếp hạng nhất, nhất là Trâu Hưng dẫn theo Trâu gia phát triển không ngừng, địa vị của hắn cùng địa vị của Trịnh lão đại nhân vật trong giới chính trị Huy tĩnh đều cao hơn.”

“Thú vị!”

Dương Thiên híp mắt nói: “Được, lần này ta và các người cùng đi chơi.”

Trên mặt Ôn Nhã và Vương Liệt lập tức lộ ra vẻ kinh hi.

Nếu Dương Thiên đi, vậy bọn họ có thể sẽ kiếm bộn trong bữa tiệc này, địa vị Giang Thành cũng sẽ khiến tất cả các đại lão biết rõ.”

“Đúng rồi!” Dương Thiên mở miệng hỏi: “Các người có biết hội đấu giá Tụ Bảo gì đó ở thành phố Lâm An khi nào mở ra không?”

Ôn Nhã sững sờ, sau đó không cần nghĩ ngợi nói: “Hắn là ba ngày sau, Dương tiên sinh cảm thấy hứng thú với chuyện này.”

Dương Thiên cười cười nói: “Ta nghe qua rất nhiều lần, rất tò mò muốn đi xem thế giới, nếu đã đuổi kịp, vậy thì trước tiên tham gia buổi tụ hội của Trâu gia, sau đó lại đi tới buổi đấu giá Tụ Bảo.”

Hai cô sư Miêu Cương đã từng nói qua, tám tầng bảo đồ thứ hai sẽ xuất hiện ở buổi đấu giá này. Đây chính là tài phú cướp bóc của mấy chục quốc gia của Nguyên triều. Nếu có được,

vậy thật sự là phú khả địch quốc. Dương Thiên thật sự có chút hứng thú.

Ba người lại đàm luận một lát, lúc này mới ngồi xe tới Lâm An.

Thành phố Lâm An và thành phố Thanh Thủy liền kề nhau, hai cái đều là thành phố đứng đầu Huy tỉnh, trình độ phồn hoa của nó có thể sánh bằng ba năm cái Giang Thành.

Nơi này phát triển vô cùng nhanh chóng, mặc dù không thể đánh đồng với ba siêu cấp thành thị Ma Đô, kinh thành, Thâm Hải này, nhưng ở tuyến hai cũng là tồn tại đứng hàng đầu.”

Ba người làm xe ba giờ rốt cuộc đến Lâm An.

Lần này mục đích là khách sạn lớn cấp năm sao cao cấp nhất Lâm An, tên là khách sạn Thiên Long.

Mà Trâu Hưng tổ chức Thiên Long yến, chính là bởi vậy mà có tên như vậy.

Khách sạn này là sản nghiệp của Trâu gia, cũng là kiến trúc mang tính tiêu chí của Lâm An, cao hơn năm mươi tầng, nhìn từ trên mặt đất, cả tòa khách sạn cao ốc phẳng phất như xuyên thẳng trời xanh.

Ba người xuống xe, vốn muốn vào cửa, lại bị thủ vệ ngăn lại.

Thủ vệ có vài chục người, hai người trong đó nhíu mày hỏi: “Các người là ai? Tới nơi này làm gì?”

Vương Liệt vẻ mặt không vui nói: “Chúng ta là người Giang Thành tới, đến nơi này, tự nhiên là tới tham gia Thiên Long yến.”

Lời này của hắn vừa dứt, lập tức hai thủ vệ cười khẩy nói: “Giang Thành? Là trấn Sơn Câu Tử nào đó sao? Sao chưa từng nghe qua?”

Ôn Nhã hừ lạnh nói: ” Giang Thành là Bắc Bộ Huy Tĩnh, giao tiếp với Lan Ninh thành và Thiên Hà tỉnh, thuộc về thành phố, hai người các người đều học không tốt thì còn làm người gác cổng cái gì?”

“Người...”

Một tên gác cổng mập mạp trong đó nghe vậy giận dữ nói: ”
Các người là cái thá gì? Cũng dám nhục mạ chúng ta, các
người cũng biết chúng ta ăn cơm nhà ai không.”

Dương Thiên lạnh lùng mở miệng nói: “Cho nên, người đây là
muốn chó cậy gần nhà người sao?”

Lính gác cổng béo run rẩy cả người, đang muốn động thủ, mà
lúc này tựa hồ là thanh niên đội trưởng đội bảo vệ cửa đi tới
nói: “Xảy ra chuyện gì?”

Tên gác cổng mập mạp kia đem chuyện vừa rồi nói một lần.

Toàn bộ quá trình đều nói hẩn chuyên nghiệp đến cỡ nào, nói
ba người Dương Thiên chính là đến gây chuyện.

Đội trưởng đội vệ binh lạnh lùng nhìn ba người Dương Thiên
nói: “Là như vậy sao?”

Vương Liệt và Ôn Nhã đang muốn nổi giận, đã thấy Dương
Thiên đưa tay đè xuống.

Đội trưởng đội bảo vệ cổng sững sờ, sau đó lại đánh giá
Dương Thiên một lần nữa.

Nhân lực của hắn vô cùng độc đáo, cũng nhìn ra được, hai vị
nam nữ khí thế bất phàm này vậy mà đều nghe theo mệnh lệnh
của thiếu niên không đáng chú ý trước mắt này.

Dường như, thiếu niên mới là người đáng tin cậy của bọn họ.

Đội trưởng đội bảo vệ cổng lập tức càng thêm khinh thị, cho
rằng Dương Thiên chỉ là một tên công tử bột trong nhà có chút
bối cảnh nhỏ, dám ở bên ngoài làm càn.

Vì vậy, hắn hừ lạnh một tiếng nói: “Giang Thành các người tới
không nên đi cửa lớn này, Đại Môn Huy Tĩnh này chỉ có năm
đại nhân vật có tư cách đi, trong đó cũng không bao gồm các
người.”

Dừng một chút, hắn không để ý đến sắc mặt khó coi của Ôn
Nhã và Vương Liệt, nói tiếp: “Mấy tiểu nhân vật như các
người, Trâu gia chúng ta đã dự phòng cho các người rồi, Lan
Ninh có một người họ Lưu mới tới từ nơi đó, nghĩ đến thành
thị các người tới gần, hắn là biết đại danh của hắn.”

Vương Liệt tiến lên một bước cả giận nói: “Người đây là ra oai phủ đầu cho chúng ta sao?”

Đội trưởng đội gác cười âm trầm: “Phải thì sao, đây là Trâu lão đại sắp xếp, những nhân vật nhỏ như chúng ta chỉ có thể tuân theo.”

Nói xong, lại nhìn về phía Dương Thiên, trên mặt mang theo nụ cười âm lãnh nói: “Tính tình tiểu huynh đệ thật là lớn, khi dễ huynh đệ của ta, có phải nên cho ta một câu trả lời hay không.”

Ôn Nhã và Vương Liệt lập tức giận dữ, mà lúc này lại nghe thấy giọng nói của Dương Thiên lạnh nhạt nói: “Người bảo Trâu Hưng ra đây hỏi xem hắn có dám bắt ta nói rõ hay không.”

“Cái gì?”

“Cuồng vọng!”

“Người làm càn!”

Một câu nói này của Dương Thiên giống như một viên đá, khơi dậy ngàn tầng bọt nước.

Một đám bảo an bao vây ba người Dương Thiên ở giữa, cả giận nói: “Người dám bất kính với Trâu lão đại?”

Ôn Nhã tiến lên một bước khề kêu: “Người dám bất kính với Dương tiên sinh?”

Lúc này, chư vị đại lão đi ngang qua đều nhao nhao vây xem.

Một đại lão mặc âu phục giày da đeo kính râm hỏi: “Tôi vừa tới, nơi này xảy ra chuyện gì?”

Một vị nam tử trung niên khác có khuôn mặt hiền lành, nhưng nụ cười lại mang theo âm hàn nói: “Có người không biết sống chết, cũng dám đến đại khách sạn Thiên Long gây chuyện, quả thực gan to bằng trời.”

Vị đại lão mặc âu phục kia trợn mắt hốc mồm nói: “Ba người trong sân kia vô cùng lạ mắt a, lai lịch gì? Còn chưa tham gia Thiên Long yến hội, đã dám đắc tội Trâu lão đại.”

Người đàn ông trung niên cười âm hàn nói: “Chỉ là một con cá nhỏ mà thôi, làm gì có lai lịch gì chứ, nghe nói là từ Giang

Thành tới, chỉ là một thành thị hạng ba mà thôi, nếu không phải năm nay Trâu lão đại khai ân, những tiểu nhân vật như bọn họ căn bản không có tư cách tham gia yến hội này, bây giờ tới đây không cảm kích thì thôi, lại còn muốn gây chuyện ở đây, thật sự là muốn chết.”

Đại lão âu phục kia nghi hoặc nói: “Mặc dù là từ Giang Thành đến, nhưng khẳng định cũng đã nghe nói qua đại danh Trâu lão đại a, không có khả năng tùy tiện liên lạc có thể đắc tội, ta tới muộn, anh em người giải thích một chút nguyên nhân vì sao?”

Nói xong, đưa tới một cây cửu ngũ chi tôn!

Khói thuốc này không rẻ, có tiền không có đường dây muốn hút cũng là uống công!

Sau khi điểm danh cho nam tử trung niên kia, hắn hít sâu một hơi rồi mới tiếp tục mở miệng nói: “Còn không phải là bởi vì mỗi ngày cửa chính kia đến, sẽ đổi tên thành Thiên Long Môn, là cánh cửa mà năm vị đại lão hàng đầu của Huy Tinh mới có thể đi qua, trong đó khẳng định không bao gồm người số một Giang Thành bọn họ.”

Chương 364 - Đại lão tụ tập.

Trong sân, đại lão âu phục gật đầu nói: "Người này hẳn là chỉ cần đã tham gia Thiên Long yến đều rõ ràng, không nên phạm phải sai lầm này."

Người đàn ông trung niên nở nụ cười âm hàn kia châm chọc mở miệng nói: “Máu chốt là mỗi một lần Giang Thành bọn họ đều không có tư cách tham gia Thiên Long Hội, cho nên làm sao có thể biết quy tắc này.”

Đại lão âu phục cười gật đầu nói: “Cũng đúng, người tới Giang Thành lần này rất kỳ quái a, nhìn khí tràng của một nam một nữ kia đều rất cường đại, làm sao chỉ nghe lời của một tên tiểu tử kia, hơn nữa còn gọi hắn Dương tiên sinh? Chẳng lẽ thiếu niên này rất lợi hại?”

Lúc này một đại lão đeo kính râm khác lên tiếng khinh thường: “Lợi hại cái rắm, ta là võ giả, từ trên người một nữ tử

xinh đẹp và nam tử trung niên dễ nổi giận kia đã nhận ra dao động chân khí, mà trên người tiểu tử kia không có gì cả, hiển nhiên chỉ là một người bình thường.”

Vị đại lão mặc âu phục kia mở miệng nói: “Ha ha, xem ra tiểu tử này quả thật là một tên con nhà giàu quần là áo lượt, mà hai người này hẳn là thủ hạ của hắn, Giang Thành thật sự là càng ngày càng xuống dốc, lặn lộn trên giang hồ vậy mà không có một chút tôn nghiêm nào, lần này Trâu lão đại mời những người của thành phố nhỏ tuyến ba tới đây, chính là một quyết định sai lầm.”

“Không có quy củ thì thôi, không thềm để ý.”

Trung niên nam tử cười âm hàn kia nói: “Ta ngồi xem ba người này kết thúc như thế nào ha ha!”

Trong sân, đội trưởng đội vệ đội sắc mặt âm trầm nhìn Dương Thiên nói: “Trước mặt mọi người, xin lỗi Trâu lão đại của chúng ta, sau đó rút ra khỏi Lâm An, nếu không thì hôm nay người đừng nghĩ có thể ra khỏi khách sạn Thiên Long này mười triệu!”

Dương Thiên rũ mắt, thần sắc bình tĩnh trả lời Vương Tĩnh Thần một tin nhắn, thậm chí ngay cả tâm tư liếc mắt nhìn đội trưởng đội vệ đội này một cái cũng không có.

Thấy thái độ kiên quyết của Dương Thiên, Vương Liệt lập tức yên tâm.

Người gác cổng bị khinh thị, lập tức cả giận nói: “Người Giang Thành các ngươi tới rất ngông cuồng.”

Vương Liệt cười nói: “Ngông cuồng thì sao?”

Người khác sợ Trâu Hưng nhưng Vương Liệt thì không sợ.

Bởi vì sau lưng hắn có Dương Thiên làm chỗ dựa.

Bọn họ đều biết rõ cường giả cảnh giới Tông Sư của Huy Tĩnh, mà Dương Thiên là nhân vật duy nhất đạt đến cấp Tông Sư, nếu làm được đệ nhất Huy Tĩnh, chỉ cần bóp chết Trâu Hưng giống như nghiền chết một con kiến là được.

Cho nên, ngay cả Trâu Hưng hắn cũng không sợ, làm sao có thể sợ uy hiếp của một tên gác cổng nho nhỏ trước mắt.

Chuyện cũng chọc rồi, Vương Liệt dứt khoát cũng không cố kị nữa.

Giang Thành bọn họ đã khiếm tốn nhiều năm như vậy, bị người ta coi thường, hôm nay, hắn muốn tất cả mọi người nhớ kỹ tên Giang Thành.

Nghĩ đến đây, Vương Liệt không để ý đến sắc mặt khó coi của đội trưởng đội vệ đội, ngạo nghễ nói: “Dương tiên sinh đến nơi này, các người còn không mau bảo Trâu Hưng ra nghênh tiếp.”

Ôn Nhã cũng mở miệng nói: “Dương tiên sinh chọc giận, có tin hay không chúng ta phá hủy khách sạn Thiên Long của các người.”

Tất cả mọi người ở đây đều kinh ngạc.

“Trời ạ, bọn họ thật sự đến từ Giang Thành sao? Phàm là biết thanh danh Trâu lão đại, cũng không dám làm càn như thế, ba người bọn họ quả thực không muốn sống sót rời khỏi Lâm An phải không?”

“Thủ hạ của Trâu lão đại tập hợp cao thủ, ngồi vững vị trí thứ nhất Huy tỉnh, đương nhiên không thể là hạng người bình thường. Hơn nữa bây giờ đây là địa bàn của Trâu lão đại, bọn họ điên rồi sao?”

“Khách sạn Thiên Long? Mười mấy năm qua đây là lần đầu tiên ta nghe người ta nói như vậy, hay là nói như vậy ở cửa khách sạn Thiên Long, ở ngay trước mặt thủ hạ của lão đại.”

Thủ vệ mới đầu khó có thể tin, chờ hắn phản ứng lại, mặt thiếu chút nữa xanh mét, hắn phần nộ quát: “Bắt bọn họ lại cho ta.”

Vương Liệt khinh thường, tiến lên một bước nhìn thủ vệ béo xông lên trước nhất, hung hăng tát một cái.

Một tát này lực đạo thập phần mãnh liệt, đem tên mập mạp hơn hai trăm cân kia đánh lăn ba vòng trên không trung mới nặng nề rơi xuống đất.

Răng đều rụng một nửa!

“Tê! Vậy mà thật sự có can đảm ra tay.”

Tất cả mọi người hít một ngụm khí lạnh, đây là thật phải đắc tội Trâu gia Lâm An.

Thấy còn có người muốn xông lại, Vương Liệt trực tiếp quát lớn một tiếng: “Ta xem trong các ngươi ai dám tiến lên một bước?”

Khí tràng của hắn thập phần cường đại, tất cả thủ vệ thấy vậy lập tức không dám đi tới phía trước.

Bàn Tử trên mặt đất bị một cái tát đánh thành bộ dáng này, bọn hắn nhìn đều đau.

Mà ngay tại thời điểm toàn trường tĩnh mịch, chỉ nghe một đạo thanh âm lạnh lùng vang lên.

“Ta dám!”

Mọi người nhao nhao nhìn lại theo thanh âm, chỉ thấy một nam tử gầy gò đi tới.

Con ngươi lạnh lẽo của hắn sắc bén như chim ưng, khiến tất cả mọi người đều sợ hãi.

Sau khi nhìn thấy nam tử gầy gò, mọi người nhao nhao hít sâu một hơi: “Lại là Trần Tinh, không nghĩ tới chuyện này lại kinh động đến hắn.”

Trong sân có mấy người vừa tham gia yến hội này, không biết Trần Tinh là ai, thế là tò mò hỏi một câu.

Mà hắn vừa hỏi, tất cả ánh mắt khinh bỉ đều nhìn sang.

“Ngay cả Trần Tinh mà ngươi cũng không biết còn tham gia yến hội cái rắm gì, về nhà bú sữa đi.”

“Trần Tinh là đệ nhất dũng tướng bên người Trâu lão đại, vô cùng dũng mãnh, ngoại trừ đệ nhất cao thủ Huy tinh Hạ lão ra thì hắn là người mạnh nhất Trâu gia, vì Trâu lão đại lập được công lao hắn mà.”

Người này vừa dứt lời, lập tức có người kinh hô: “Ngươi nói chính là Hạ lão lúc trước liên tục giết ba vị cường giả Âm Kinh đỉnh phong?”

Người kia nói: “Chính là tên hung ác này sao, nghe nói Trần Tinh được hắn dạy bảo một năm, xem như là một nửa đệ tử của hắn, Hạ lão chính là tồn tại có hi vọng bước vào Tông Sư

cảnh mạnh nhất trong nhiều Âm Kinh đỉnh phong như Huy tỉnh, Trần Tinh là đệ tử của hấn, làm sao có thể yếu được?”

“Không ngờ, Hạ lão mạnh như vậy mà hấn lại bị Trâu lão đại thu làm thủ hạ.” Một người kinh ngạc than thở.

Mà một người khác nghe nói như thế lập tức không vui: “Cái gì gọi là được thu làm thuộc hạ? Hạ lão loại tồn tại danh lợi đậm bạc này, hấn theo đuổi chỉ có cảnh giới. Tên của đệ nhất cao thủ Huy tỉnh cũng không phải là không công có được, hấn thuộc về cung phụng Trâu gia, coi như là Trâu Hưng Đô đối với hấn cung kính có thừa, hơn nữa còn là thân phận hậu bối mời hấn tới.”

Nghe mọi người xì xào bàn tán giới thiệu, Vương Liệt ở đây cũng rất cuộc hiểu được sự lợi hại của nam tử cường tráng trước mắt này, cùng với nội tình của Trâu gia.

Ánh mắt Vương Liệt ngưng lại nhìn Trần Tinh trước mặt, hấn tự nhiên nhìn ra được đối phương cường đại.

Nếu như không có cảm giác sai, hấn hấn là cũng ở vào Âm Kinh hậu kỳ, giống như mình.

Bất quá cảnh giới này của đối phương hiển nhiên là đã trải qua thiên chuy bách luyện, lực khổng chế đối với chân khí thập phần hoàn mỹ, so với hấn mới vừa bước vào Âm Kinh hậu kỳ thì còn cường đại hơn.

Nhưng mà, Vương Liệt chẳng những không có bất kỳ vẻ e ngại nào, ngược lại có chút muốn kích động.

Hấn đi vào Âm Kinh hậu kỳ còn chưa từng có người nào đánh với hấn, hấn cũng không biết thực lực của mình đến cùng cường đại đến cảnh giới gì.

Người trước mắt này, vừa rồi là đối tượng hấn tôi luyện.

Hơn nữa, có Dương Thiên ở đây, hấn tuyệt đối sẽ không bỏ mạng lại, hoàn toàn có thể buông tay thi triển.

Giữa sân, Trần Tinh nhìn đám gác cổng béo nằm trên mặt đất không ngừng kêu rên, sau đó nhíu mày vuốt vuốt một con bướm trong tay mang theo Lãnh Tiêu nhìn Vương Liệt.

“Người là người đánh?”

Vương Liệt gật đầu nói: “Đúng như.....”

Ông ta còn chưa nói hết lời. Chỉ thấy Trần Tinh trực tiếp xuất thủ.

Thanh âm âm lãnh kia theo đó truyền vào trong tai tất cả mọi người.

“Đúng thì giữ mạng lại.”

Hắn ở Lâm An quyền thế ngấp trời, cho dù là giết người ngay tại chỗ cũng sẽ có người đi gánh tội thay cho hắn.

Huống hồ, Trâu lão đại vừa mới thông báo cho hắn, hôm nay Trâu gia muốn củng cố địa vị bá chủ của bọn họ tại Huy tỉnh, làm cho tất cả mọi người đều sinh ra lòng kính ngưỡng đối với bọn họ.

Mà lòng kính ngưỡng đến từ giết gà dọa khỉ!

Vị trước mắt này vừa lúc khiêu khích tiểu tạp ngư uy nghiêm của Trâu gia bọn họ, trực tiếp giết để tất cả mọi người đều có tâm nhãn, để bọn họ đều biết, dám chọc giận Trâu gia, sẽ phải thừa nhận lửa giận.

Nhìn Trần Tinh một lời không hợp liền xông lên, con người Vương Liệt co rút, sau đó cũng hét lớn một tiếng nghênh đón.

Hai người đều là Âm Kinh hậu kỳ, lúc đánh nhau hồ hồ sinh phong, tất cả mọi người đều lui về phía sau, tránh ngộ thương.

Mặc dù cảnh giới của Vương Liệt vừa mới bước vào Âm Kinh hậu kỳ, nhưng mà lịch duyệt của hắn so với Trần Tinh này còn nhiều hơn, chiêu thức đánh nhau tầng tầng lớp lớp, Trần Tinh không quen thuộc với con đường của Vương Liệt, đã ăn không ít thiệt thòi.

Nhưng sau khi hắn quen thuộc, Trần Tinh cũng lập tức đứng ở thế thượng phong, thừa dịp Vương Liệt không kịp phản ứng, đạp hắn bay ra ngoài.

Mà lúc này, Dương Thiên vẫn không quan sát trong sân, mà chỉ ngón tay gõ nhẹ vào điện thoại, nhắn tin cho Vương Tĩnh Thần.

“Phụ thân người bị người đánh học máu, ta có nên ra tay hay không?”

Hai người trò chuyện một lát, Dương Thiên đột nhiên nói ra những lời này, Vương Tĩnh Thần chắc chắn sẽ không tin tưởng, cho rằng Dương Thiên đang lừa nàng. Vì thế trả lời: “Chuyện của hần cũng không nhọc người quan tâm, phụ thân ta chính là cao thủ đứng đầu Giang Thành, ai có thể là đối thủ của hần.”

Lúc này Dương Thiên chụp một tấm ảnh Vương Liệt ngã xuống đất gửi cho nàng, hỏi: “Thật sự không cần giúp?”

Bên kia trầm mặc một hồi,

Sau đó cả giận nói: “Dương Thiên, người cái tên Đại Phôi Đản, cha ta chính là nhạc phụ tương lai của người, hần đều bị người đánh, người lại đứng ở bên cạnh nhìn, ta ta ta...”

Cô gái tựa hồ tức giận đến không biết nói gì, Dương Thiên cười cười, thu hồi điện thoại di động, hướng về phía Vương Liệt chậm rãi đi về phía Trần Tinh khẽ quát: “Dừng tay!”

Chương 365 - Đại lão đến từ Thanh thủy.

Tất cả mọi người đều tập trung ánh mắt lên người Dương Thiên.

“Chọc giận Trần Tinh, thủ hạ của hần đều bị đả thương, tiểu tử này lại còn không biết sống chết đi về phía trước!”

“Ha ha, tiểu tử này nhất định là y vào thế lực Giang Thành cuồng ngạo quen, không biết nơi này không phải Giang Thành, mà là địa bàn Lâm An, Trâu gia, hần còn dám cuồng như vậy, là không tính sống trở về sao?”

Trần Tinh mang theo nụ cười bạo ngược hừ nói: “Tiểu tử, đừng nói ta không cho người cơ hội, quỳ trên mặt đất thành khẩn xin lỗi Trâu lão đại, ta có thể để người sống sót rời đi.”

Đối với loại tiểu tạp nư Âm Kinh hậu kỳ này, Dương Thiên cũng không có hứng thú liếc mắt nhìn, hần đi tới trước người Vương Liệt, cong ngón tay búng ra, một viên đan dược bay ra.

“Thế nào rồi?”

Vương Liệt tiếp nhận đan dược phía dưới mang vẻ xấu hổ nói: “Làm Dương tiên sinh mất thể diện.”

Dương Thiên lắc đầu nói: “Cảnh giới của ngươi không ổn là điều không thể tránh khỏi, sau này đừng chỉ nhắc đến việc thăng cấp cảnh giới, nếu không thành tựu cao hơn cũng có hạn độ.”

Thần sắc Vương Liệt chấn động, sau đó gật đầu nói: “Thụ giáo.”

Lúc này, sắc mặt Trần Tinh có chút khó coi, hắn đường đường là đệ nhất mãnh tướng Trâu gia, lại bị một tên ăn chơi trác táng không thèm để ý, nếu như chuyện này truyền đi, uy nghiêm của hắn hoàn toàn biến mất.

Trần Tinh cắn răng nói: “Tiểu tử, cơ hội cho ngươi, nếu ngươi đã không quý trọng, vậy thì đừng tố cáo ta âm tào địa phủ.”

Nói xong, dậm chân tiến lên, chân khí cả người bắn ra, khí thế vô song.

Dương Thiên lúc này mới quay đầu lại, nhú mày nhìn Trần Tinh nói: “Ngươi nói quá nhiều, vĩnh viễn ngậm miệng đi!”

Hắn ta đang định giơ tay giết chết, chỉ nghe thấy một giọng nói tức giận vang lên: “Trần Tinh, ngươi dám!”

Mọi người còn đang nghi hoặc, chỉ thấy một đạo thân ảnh màu trắng lầy tốc độ cực nhanh chạy đến.

Sau đó, oán hận giao đấu một chương với Trần Tinh!

“Bành!”

Một cỗ khí lẫm vô hình quét ra, tất cả mọi người bị cỗ khí lẫm này đẩy lùi hai bước, trên mặt bọn họ mang theo hoảng sợ nhìn một màn trước mắt này, khó có thể tin.

Giữa sân, một vị thiếu niên mặc âu phục màu trắng ngạo nghễ đứng đó, mà Trần Tinh thì giẫm nát bảy tám khối đá cẩm thạch, lúc này mới khó khăn lắm ổn định thân thể!

Trần Tinh lau đi máu tươi trên khóe miệng, đôi mắt kinh hãi nói: “Ám Kinh đỉnh phong!”

Thiếu niên mặc âu phục màu trắng không để ý đến hắn, mà vội vàng cung kính nói với Dương Thiên: “Đội phó, ta tới chậm.”

Dương Thiên nhìn thiếu niên trước mắt có chút ngây ngẩn cả người: “Minh Lăng? Tại sao ngươi lại ở chỗ này?”

Lúc này một giọng nói sang sảng truyền đến: “Dương tiên sinh, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?”

Dương Thiên nhìn người trước mắt, cũng thoải mái.

Minh Dương, đại lão của thế lực hắc ám Thanh Thủy thị, hắc phong!

Hai người là huynh đệ, có lẽ cũng nằm trong danh sách mời này.

Trần Tinh hiển nhiên cũng nhận ra Minh Dương, thần sắc lạnh lẽo nói: “Minh Dương, ngươi muốn cùng Trâu lão đại và Hạ lão địch sao?”

Minh Lăng cười khinh thường tiến lên một bước nói: “Vậy ngươi hỏi xem Trâu Hưng có dám đối địch với tổ Thần Long Huy tinh hay không!”

Trần Tinh nghe vậy, biến sắc, lập tức không dám nói tiếp, trong mắt mang theo vẻ sợ hãi.

Lúc này trong sân có chút mọi người nhìn không rõ ràng cho lắm.

Ông trùm mặc âu phục kia tò mò hỏi: “Tình huống như thế nào, Trần Tinh ở địa bàn của Trâu lão đại Lâm An sợ cái gì? Hai người trẻ tuổi trước mắt này rốt cuộc là ai?”

Mà nam tử đeo kính râm mở miệng: “Ba ngày trước, hai người trẻ tuổi này không có bất kỳ tên tuổi nào, nhưng trong ba ngày này, sau khi tiểu tử mặc âu phục màu trắng kia trở về Thanh Thủy Thị, toàn bộ vòng tròn đều chấn động.”

“Tại sao?” Ông trùm mặc âu phục nghi hoặc.

Người đàn ông đeo kính râm mở miệng nói: “Không vì cái gì khác, chỉ vì hắn có thực lực Âm Kinh đỉnh phong.”

“Tê!”

Lời này vừa nói xong, tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh.

“Âm Kinh đỉnh phong, thực lực ngang bằng với Hạ lão.”

“Khó trách, khó trách Trần Tinh không dám làm càn nữa.”

Cũng có người phát ra nghi vấn: ” Tuy rằng đều là Âm Kinh đỉnh phong, nhưng Hạ lão ở cảnh giới này đã bảy tám năm, uy chấn cả Huy tỉnh, mà tiểu tử này mới bao lớn, tiến vào Âm Kinh đỉnh phong mới bao lâu, làm sao có thể dám đối địch với Hạ lão đại ở phía sau Trâu lão đại?”

Một vị khác biết chuyện mở miệng nói: “Bởi vì thiếu niên này đến từ tổ Thần Long Huy Tỉnh.”

Giữa sân, có gần nửa số người không rõ ràng cho lắm.

“Thần Long tổ? Đây là thế lực gì?”

Người biết chuyện kia mở miệng nói: ” Thần Long tổ thuộc về quốc gia, gần đây đồn đại Huy tỉnh có một vị nữ tử tiến vào nửa bước Tông Sư, chuyện này các người biết chứ.”

Tất cả mọi người nhẹ gật đầu, sau đó vẫn nghi hoặc: “Thế nhưng, chuyện này có quan hệ gì với Thần Long Tổ...”

Lời còn chưa nói hết, mọi người thất thanh kinh hô, chẳng lẽ nữ tử kia là người của Thần Long tổ?”

Người hiểu chuyện gật gật đầu nói: “Không sai!”

Giờ phút này, tất cả mọi người lần nữa nhìn về phía thiếu niên áo trắng trong sân kia sắc mặt lần nữa thay đổi.

Huy tỉnh không có Tông sư, có một vị đại nhân vật nửa bước Tông sư làm chỗ dựa, nam tử này đích xác có thể đi ngang toàn bộ Huy tỉnh.

Trách không được hấn chất vấn Trần Tinh, nói Trâu lão đại không dám đối địch với Thần Long tổ.

Giữa sân, sắc mặt Trần Tinh lúc trắng lúc xanh, cuối cùng cắn răng thần sắc không cam lòng, không nói gì nữa.

Minh Dương cung kính nói: “Dương tiên sinh, không ngờ ngài cũng tới, sau yến tiệc ở Thanh Thủy thành ta đã bày một trăm bàn tiệc rượu, cảm tạ ân tình của ngài, không biết ngài chịu nề mặt sao?”

Tất cả mọi người có chút chấn kinh, trên trăm bàn tiệc rượu không tính là gì, nhưng mà có thể để cho Thanh Thủy đại lão

mới lên cấp Minh Dương bày ra, cần phải có bao nhiêu mặt mũi a!

Cuối cùng còn hỏi người ta có chịu nể mặt hay không? Hỏi ai ai không đi a!

Tuy nhiên, Dương Thiên lại khoát tay áo dưới ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, nói: “Không cần phiền toái như vậy, ta giúp các ngươi chỉ là tiện tay mà thôi, cũng không phải vì sự cảm kích của các ngươi.”

Sau đó, nói xong chào hỏi Vương Liệt và Ôn Nhã, muốn vào cửa.

Nhưng lúc này Trần Tinh lại nhảy ra một lần nữa cả giận nói: “Tiểu tử, đừng tưởng rằng có người của Thanh Thủy làm chỗ dựa cho ngươi liền dám can rở ở chỗ này, ta nói, Thiên Long Môn này ngoại trừ năm đại nhân vật của Huy Tinh ra, ai cũng không có tư cách đi, muốn đi vào cũng được, đi cái thiên môn kia.”

Đôi mắt Minh Dương lập tức lạnh xuống, tiến lên một bước cả giận nói: “Ta không nằm trong năm người kia?”

Trần Tinh sắc mặt xấu hổ, nhưng vẫn gật đầu nói: “Ngài là đại lão đứng đầu Thanh Thủy, tự nhiên tính là năm người trong đó.”

Minh Dương gật gật đầu, sau đó đi tới trước cửa, làm một tư thế cung kính: “Dương tiên sinh, mời!”

Sắc mặt Trần Tinh lập tức đỏ lên, cả giận nói: “Ta xem hần dám?”

Lúc này Minh Lăng mặc âu phục màu trắng đi tới trước mặt Trần Tinh, lạnh lùng nói: “Ta xem ngươi dám lăm miệng thêm một câu nữa?”

Khí thế Âm Kinh đỉnh phong của hần toàn bộ phát ra, Trần Tinh bị chấn nhiếp lui về phía sau hai bước, ánh mắt lúc xanh lúc trắng.

Dương Thiên không để ý tới ánh mắt oán độc của Trần Tinh.

Hần là Phá Thiên Tiên Đế, còn khinh thường phản ứng con tôm tép này, nếu không một chiêu đối phương liền sẽ tan thành tro bụi.

Sau khi vào cửa, bên trong vô cùng xa hoa, khắp nơi vàng son lộng lẫy, tiểu thư lễ nghi tiếp khách từng người mặc sườn xám màu đỏ rực, lộ ra dáng người xinh đẹp cùng đôi đẹp thon dài như ngọc.

Hai hàng tổng cộng hơn trăm người, đều cung kính hành lễ với mấy người đi vào cửa.

Dương Thiên hơi kinh ngạc, Trâu gia thật đúng là đại thủ bút, một chương trình tiếp khách đã làm cho khí phái như thế.

Mọi người được một nhân viên phục vụ xinh đẹp mang theo nụ cười ngọt ngào dẫn lên thang máy.

Sau đó, đi thẳng lên tầng cao nhất.

Tầng cao nhất của khách sạn Thiên Long và toàn bộ vách tường xung quanh đều được xây bằng thủy tinh, không gian vô cùng rộng lớn, có thể nói là nơi xa hoa nhất toàn bộ Huy châu.

Sau khi đám người Dương Thiên đến nơi này đã ngồi đầy cả cao đường.

Sau đó, mọi người thấy bọn họ đến, không ai chú ý đến Dương Thiên, mà đều vây Minh Dương vào giữa.

Bởi vì mấy ngày nay bởi vì Minh Lăng từ Thần Long trở về, tên của Thanh Thủy Minh Dương chính là danh chấn nửa Huy châu.

Dương Thiên bên này không có người khác tiếp đãi, ngược lại vui vẻ nhàn nhã, cùng Vương Liệt Ôn Nhã tìm một góc yên tĩnh ngồi xuống.

Vương Liệt giải thích: ” Nơi này đều là đại nhân vật, cơ hồ bao gồm 80% đại lão đỉnh tiêm Huy Tỉnh, hơn nữa chỗ thành thị của bọn họ, Giang Thành chúng ta còn xa mới có thể so sánh, nếu chia làm ba cấp, Giang Thành chúng ta cùng Lan Ninh đều thuộc về cấp bậc cuối cùng, Thanh Thủy cùng Lâm An thuộc về cấp bậc cao nhất.”

Dương Thiên gật đầu, hỏi: “Ai là Trâu Hưng?”

Vương Liệt cùng Ôn Nhã nhìn quanh một vòng, có chút không xác định nói: “Trâu Hưng hẳn là còn chưa tới.”

Mà lúc này, một nam tử trung niên mặt mang kiêu căng đi tới, khinh thường nhìn Dương Thiên một chút nói: “Người chính là Dương Thiên từ Giang Thành tới?”

Dương Thiên nhú mày, Vương Liệt tiến lên một bước lạnh lùng nói: “Nói chuyện chú ý đúng mực, đại danh của Dương tiên sinh cũng là người có tư cách gọi sao?”

Nam tử kiêu căng trên mặt không sợ chút nào, nhìn Vương Liệt nói: “Vừa rồi Trần Tinh nói các người rất ngông cuồng, ta còn không tin, bây giờ ta tin, Giang Thành nhỏ nhỏ các người tới, có tư cách gì ngồi xuống? Đứng sang một bên cho ta.”

Ôn Nhã cả giận nói: “Dựa vào cái gì?”

Nam tử kiêu căng nhếch miệng cười nói: “Bằng ta là lão đại của An Hoa Thị, Hứa Ngạo.”

Một câu nói vừa ra, tất cả mọi người nhao nhao ghé mắt!

Chương 366 - Trên đài cao.

"Ta kháo, lão đại Hứa Ngạo của An Hoa Thị, rốt cục nhìn thấy chân nhân."

“Khí tràng thật không phải lớn bình thường, ta nhìn thấy hấn tức giận đều run lẩy bẩy!”

“Đã sớm nghe Hứa Ngạo cùng Trần Tinh ở An Hoa Thị có quan hệ không tầm thường, hiện tại xem ra, đây hoàn toàn là cố ý.”

“Ha ha mấy tiểu nhân vật Giang Thành tới, không có Thanh Thủy Minh Dương che chở nhìn thấy Hứa Ngạo còn không quỳ lạy?”

“Chỉ xem ba người này kết thúc như thế nào thôi.”

Giữa sân, Hứa Ngạo nghe mọi người nói chuyện, càng thêm khinh bỉ ba người: “Thanh Thủy có thể bảo vệ các người nhưng nhất thời lại không bảo vệ được các người cả đời, thừa dịp ta chưa nổi giận, rút khỏi Lâm An.”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt nhìn hấn nói: “Người muốn chết sao?”

Một câu nói bình thản, khiến toàn trường yên tĩnh không tiếng động.

Sau một lát, cằm của một người thiếu chút nữa rớt xuống.

“Mẹ kiếp, ta nghe được cái gì? Tiểu tử miệng còn hôi sữa này uy hiếp Hứa Ngạo uy chấn An Hoa Thị mười năm?”

“Điên rồi điên rồi, đắc tội thủ hạ đệ nhất mãnh tướng của Trâu lão đại không tính, lại còn đắc tội đại lão Hứa Ngạo của An Hoa Thị, mấy tiểu gia hỏa Giang Thành này rốt cuộc lấy lực lượng từ đâu?”

“Chẳng lẽ hắn thật sự không muốn ra khỏi khách sạn Thiên Long này?”

Hứa Ngạo sắc mặt âm trầm, hắn tiến lên một bước sắc mặt âm trầm nói: “Ta ngược lại muốn xem xem, ngươi làm sao giết chết ta?”

Khí thế của hắn ngút trời, tất cả mọi người đang cười xem kịch vui.

Ánh mắt Dương Thiên bình tĩnh giơ tay lên, mà đúng lúc này, chỉ nghe thấy một tiếng kinh hô: “Trâu lão đại đến rồi.”

Mọi người nghe vậy, vội vàng đứng dậy hoan nghênh.

Dương Thiên nhướng mày, nhìn sang, chỉ thấy một người đàn ông trung niên khuôn mặt uy nghiêm đi tới.

Hắn mặc một bộ quần áo bình thường, nhưng khí thế phát ra lại làm cho tất cả mọi người không dám khinh thị.

Lúc này Hứa Ngạo âm lãnh nhìn chằm chằm Dương Thiên khinh thường nói: “May mắn quá, lần này ta tha cho ngươi, lần sau lại rơi vào trong tay ta, ta sẽ tính toán nợ nần hôm nay với ngươi.”

Nói xong, hừ một tiếng, mặt mỉm cười đi về phía Trâu lão đại.

Người bên cạnh lập tức dồn dập châm chọc nói: “Mấy con cá nhỏ từ Giang Thành tới này thật sự là bi kịch, trước đó đắc tội Trần Tinh, hiện tại lại đắc tội Hứa Ngạo, lần trước nếu không phải Thanh Thủy Minh gia Minh Lăng đại thiếu ra tay, bọn họ đã sớm bị ném vào trong thùng rác rồi, không nghĩ tới còn

không biết hỏi cái, lần này nếu không phải Trâu lão đại đến, ba người bọn họ một người cũng đừng nghĩ sống sót đi ra ngoài.”

“Ha ha, may mắn không có khả năng cả đời, ba người Giang Thành này xem như mất hết mặt mũi.”

“Nhìn đi, tiểu tử này đã đắc tội Hứa Ngạo Trần Tinh, trừ phi vùng trộm chuồn ra ngoài, trắng trợn, là không có khả năng đi ra khỏi Lâm An này.”

Đối với mọi người trào phúng, Vương Liệt cùng Ôn Nhã trên mặt hiện lên vẻ ôn nộ, bọn họ đều rõ ràng thực lực chân chính của Dương Thiên, đừng nói là Hứa Ngạo ở An Hoa Thị, coi như là Trâu gia Lâm An, Dương Thiên cũng sẽ không để vào mắt.

Tông Sư cảnh có thể nói là có thể quét ngang tất cả thế lực ở Huy châu, chỉ cần không sử dụng vũ khí hạng nặng không ngừng đánh giết, gần như là tồn tại đánh không chết.

Mà hai người bọn họ lại không biết, cảnh giới của Dương Thiên trước mắt đã sớm vượt qua Tông Sư, cảnh giới Tiên Thiên.

Chỉ là cảnh giới cao nhất mà bọn họ tiếp nhận chính là Tông Sư, không thể nào hiểu được sự cường đại của Dương Thiên!

Mọi người khinh bỉ Dương Thiên khinh thường cười, không để ý.

Vừa rồi nếu Trâu lão đại không xuất hiện, người đứng đầu thành phố An Dương đã sớm đổi rồi!

Nhưng mà hắn đến là vì muốn mở mang kiến thức một chút những người đứng đầu Huy tỉnh, kiếp trước hắn không có tư cách, ở kiếp này hắn đứng ở đỉnh cao nhất, có thể quan sát toàn bộ thế giới.

Trâu Hưng được đám đông vây quanh đi tới, hướng về mọi người cười chấp tay nói: “Đa tạ chư vị bằng hữu đã nể mặt đến tham gia Thiên Long yến này của ta, vô cùng cảm kích, mọi người đến là khách, mời tùy ý ngồi xuống, chiêu đãi không chu toàn, mong rằng bao dung.”

Mọi người cười vỗ tay.

Lúc này, từ chỗ đài cao nhất dâng lên một cái bàn tròn cỡ lớn dùng lưu ly màu vàng chế tạo, có thể chứa được mười mấy người.

Vương Liệt ở một bên mở miệng nói: “Dương tiên sinh, cái kia chính là Trâu Hưng bày ra Thiên Long yến, chỉ là một bàn đồ ăn này, liền có giá ba trăm vạn trở lên, có thể nói bất kỳ nguyên liệu nấu ăn đỉnh cấp của quốc gia nào cũng sẽ xuất hiện ở trên cái bàn này, nhưng có thể ngồi lên tất cả đều là nhân tài đệ nhất ở các thành phố Huy Tĩnh mới có tư cách, mười mấy chỗ ngồi này không chỉ là mặt mũi, mà còn là tượng trưng cho địa vị.”

Dương Thiên lập tức hứng thú.

Mà lúc này, Trâu Hưng ngồi xuống trước, sau đó một tiểu thư lễ nghi cầm một quyển sách màu đỏ, bắt đầu đọc.

“Thanh Thủy thị, Minh Dương tiên sinh, mời ngồi!”

“An Hoa Thị, Hứa Ngạo tiên sinh, mời ngồi!”

“Hán Đông Thị, Vi Hào tiên sinh, mời ngồi!”

Tiểu thư lễ nghi mời các đại lão ở các khu vực Huy tĩnh lên đài cao, mọi người nhao nhao hâm mộ nhìn những người này, chờ mong ngày nào đó mình cũng có thể lên đài cao này ăn một bàn yến hội này.

Khi niệm mười hai nhân số, tiểu thư lễ nghi liền dừng lại.

Mà giữa sân còn có một chỗ ngồi chưa ngồi đủ.

Lúc này, Vương Liệt lập tức nổi giận, hấn đứng lên nói: “Có phải các ngươi quên tên Niệm Giang Thành rồi không?”

Mọi người sửng sốt, sau đó lén cười.

Đắc tội với Trần Tinh, đệ nhất mãnh tướng bên cạnh Trâu lão đại, không ngáng chân bọn họ mới là lạ.

Trâu Hưng nghi hoặc nhìn tiểu thư lễ nghi kia.

Tiểu thư lễ nghi lập tức sợ tới mức mặt như màu đất, sau đó mở danh sách ra đọc: “Giang Thành thị, Dương Thiên tiên sinh, mời ngồi!”

Dương Thiên đôi đứng dậy, dưới ánh mắt không thể nhìn của mọi người, hấn đi lên đài cao.”

“Hấn chính là Dương Thiên?”

“Không thể nào, sao mới nhỏ như vậy? Ở đây đại lão nào cũng phải ba bốn mươi tuổi, mà hấn mới mười bảy mười tám tuổi, làm sao thành đại lão Giang Thành?”

“Giang Thành không người sao? Vậy mà phái một tiểu nhân vật như thế đến đây, đây là vũ nhục Thiên Long Yến!”

“Đây là đại lão tụ hội, hấn một thằng nhóc này là tới quấy rối sao?”

Tuy nhiên mọi người dù không thể tưởng tượng nổi, Dương Thiên vẫn mặt không đổi sắc ngồi xuống.

?

Hấn đối mặt với ánh mắt của tất cả đại lão ở đây, thần sắc như thường, nếu là người bình thường, đã sớm bị dọa tè ra quần.

Trâu Hưng vì để tránh cho trường hợp tẻ ngắt, cười ha ha khích lệ nói: “Tuổi trẻ tài cao, ha ha, Dương tiểu ca thật sự là tuổi trẻ tài cao a.”

Có người bĩu môi khinh bỉ, suy đoán Dương Thiên nhất định là vì nguyên nhân trong nhà, lúc này mới có tư cách lên đài cao kia.

Hứa Ngạo sắc mặt âm trầm mở miệng nói: “Tiểu tử, ngươi vừa rồi không có nghe lời của ta đúng không?”

Dương Thiên nhú mày nhìn hấn một cái nói: “Người chết không biết nói chuyện, ngươi muốn thử không?”

Một câu nói, tất cả đại lão trên bàn đều khó có thể tin nhìn Dương Thiên.

Tên này rốt cuộc có biết hấn đang nói chuyện hay không, thành phố An Hoa nơi Hứa Ngạo ở, đó là gần với Thanh Thủy, thành phố lớn Lâm An, so với thành thị tam lưu Giang Thành phồn hoa gấp hai lần, có thể lên làm đệ nhất nhân, tự nhiên không phải hạng giá áo túi cơm, tiểu tử này cũng dám kêu gào loại đại lão này, thật sự cho rằng Trâu Hưng ở trên bàn rượu sẽ che chở hấn?

Hứa Ngạo sắc mặt xanh mét, năm lần bảy lượt bị một tiểu nhân vật uy hiếp, bản thân hắn đã dễ dàng nổi giận, tính tình càng thêm không thể khống chế.

Hắn nhìn Trâu Hưng một cái, phát hiện Trâu Hưng cười ha hả, không có bất cứ động tác gì, không khỏi yên lòng, đột nhiên vỗ bàn đứng dậy, quát: “Tiểu tử, ngươi rất có gan phải không?”

Minh Dương cũng đứng lên che chở nói: “Hứa Ngạo, chú ý thái độ của ngươi, Dương tiên sinh cũng là người có tư cách khiêu khích?”

Đệ đệ của hắn đã từng nói, Dương Thiên là phó đội trưởng Thần Long tổ, chức vị của hắn có thể điều động toàn bộ Thần Long tổ, hơn nữa tu vi của hắn sâu không lường được, chính là Bạch lão cảnh giới nửa bước Tông Sư, cũng chưa từng ở trên tay hắn một chiêu đã quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, nếu hắn muốn, địa vị đệ nhất Huy Tinh của Trâu Hưng sẽ dao động.

Hắn đứng lên đây là một trong số đó, thứ hai là Hoàng Hạc Lâu ở Thanh Thủy, vị này đã từng cứu mạng hắn, một câu nói đã tặng vị trí đệ nhất Thanh Thủy cho hắn, người ở đây không dám không theo.

Phân ân tình này, hắn vẫn luôn nhớ kỹ.

Trâu Hưng nhíu mày nhìn Minh Dương, Thanh Thủy đại lão này nếu không có đệ đệ ám kinh đỉnh phong của hắn thì căn bản không đủ làm chứng, hắn thượng vị đã động chạm đến lợi ích của rất nhiều người, vô cùng bất ổn, lại không nghĩ rằng hắn còn ra mặt trợ giúp một thiếu niên đến từ thành thị tam lưu.

Hứa Ngạo cau mày, lạnh lùng nói: “Minh Dương, ngươi muốn đối địch với An Hoa Thị?”

Minh Dương không sợ chút nào, hỏi ngược lại: “Vậy ngươi có dám đối địch với Thanh Thủy không?”

Nước sạch so với An Hoa Thị còn phồn hoa hơn nhiều, một Kim Lập Huy liền kéo theo toàn bộ kinh tế của nước, cũng chỉ có Lâm An thị có thể ổn áp nước sạch một bậc!

Hứa Ngạo xiết chặt nắm đấm, nhìn Dương Thiên cả giận nói: “Hôm nay có người làm chỗ dựa cho ngươi, ta không động

đến người trước, ra khỏi khách sạn Thiên Long này, ta cho người chấp cánh cũng khó thoát.”

Dương Thiên ánh mắt lạnh nhạt nói: “Lúc mình tới đây chuẩn bị một cái quan tài.”

Hứa Ngạo sững sờ, sau đó cười lạnh nói: “Có thể, người muốn chọn vật liệu gì?”

Dương Thiên nói: “Là cho người dùng, vật liệu gì người tự quyết định.”

“Cuồng vọng!”

Tất cả mọi người nghe vậy hít vào một ngụm khí lạnh, đây là muốn đắc tội Hứa Ngạo của An Hoa Thị a.

Vậy kẻ tiếp, hẳn là cục diện không chết không thôi...

Chương 367 - Phong ba trên lôi đài.

Hứa Ngạo tức run cả người, đang muốn động thủ tại chỗ, đã thấy khí thế Âm Kinh đỉnh phong của Minh Lăng gắt gao khóa chặt hắn.

Mà lúc này, lão nhân không chút thu hút kia vẫn đứng bên cạnh Trâu Hưng tức giận hừ một tiếng nói: “Coi ta không tồn tại sao?”

Khí thế của hắn cũng bộc phát, đối trận với Minh Lăng, sắc mặt Minh Lăng hoảng sợ lui về phía sau hai bước mới ngừng lại.

“Âm Kinh đỉnh phong?”

Mọi người nghe vậy, nhất thời kinh hô: “Có thể làm cho đại thiếu Minh Lăng lui về phía sau hai bước là cường giả âm kinh đỉnh phong, lão nhân này là Hạ lão.”

Rất nhiều người chưa từng thấy Hạ lão, nhưng bây giờ lại tin tưởng người trước mắt chính là Hạ lão.

“Lão nhân này quá khiêm tốn, ta còn tưởng rằng là quản gia chứ.”

Hạ lão, đã sớm sau khi Tông Sư của Huy tỉnh chết mười năm trước, lão chính là đệ nhất cao thủ của Huy tỉnh, thân là Âm Kinh đỉnh phong, là cường giả có hi vọng bước vào Tông Sư cảnh nhất.

Có người thấp giọng nói: “Có lời đồn Trâu gia và Hứa Ngạo thân cận, xem ra quả nhiên không phải lời đồn, nếu không Hạ lão sẽ không ra tay.”

“Tiểu tử kia đắc tội Hứa Ngạo, chẳng khác nào đắc tội Trâu Hưng, hiện tại cho dù là huynh đệ Minh gia Thanh Thủy, cũng không bảo hộ được hắn.”

Cũng có người đùa cợt nói: “Tự mình tìm đường chết trách ai? Tiểu tử kia ta sớm nhìn hắn không vừa mắt, không có năng lực còn cuồng vọng tự đại.”

Trâu Hưng vốn muốn thăm dò một chút quan hệ giữa hai huynh đệ Thanh Thủy Minh gia và Dương Thiên rốt cuộc là loại trình độ nào, hiện tại đã thử ra, hắn nói một cách hòa giải: “Ha ha, ngồi ở trên bàn này, đều là bằng hữu, cho ta mặt mũi, ân oán cứ như vậy xóa bỏ, người thấy thế nào?”

Phía sau huynh đệ Minh gia có tổ Thần Long Huy tỉnh làm chỗ dựa, loại thế lực này, coi như Trâu Hưng cũng không dám dễ dàng đắc tội.

Minh Lăng hừ lạnh một tiếng, tức giận nói với Hứa Ngạo: “Còn dám bất kính với Dương tiên sinh, ta sẽ khiến An Dương thị đổi chủ!”

“Người nói cái gì?”

Hứa Ngạo nghe vậy, giận tím mặt!

“Đủ rồi!”

Trâu Hưng đột nhiên vỗ bàn một cái nói: “Ta mặc kệ các ngươi có thân phận bối cảnh gì, ở Lâm An, khách sạn Thiên Long, Trâu Hưng ta định đoạt.”

Khí thế của thượng vị giả này đột nhiên bộc phát ra, tất cả mọi người lặng ngắt như tờ.

Có thể ngồi vào vị trí này, tự nhiên không phải hạng người hời hợt gì.

Mặc dù tu vi đi vào trong sáng và Hạ lão, nhưng mà khí thể lại hơn một bậc.

Tất cả mọi người đều sợ tới mức im bật, thậm chí có một số người tâm chí không kiên định còn run lẩy bẩy.

Mọi người tuy rằng ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng rất rõ ràng, Trâu Hưng nói lời này rõ ràng là nói cho hai huynh đệ Minh gia.

Mà Minh Lăng làm sao có thể sợ một người bình thường như hắn, không nói Dương Thiên có thực lực ngưng kết vạn đạo kiếm khí, cho dù hắn không ra tay, bằng vào thân phận phó đội trưởng Thần Long Tổ của hắn, một cú điện thoại đánh tới Thần Long Tổ, không tới một giờ, có thể san bằng khách sạn Thiên Long này.

Hắn đang muốn nổi giận, Dương Thiên lại đưa tay ngăn cản.

Dương Thiên khẽ vỗ mí mắt, dưới khí tràng của Trâu Hưng không hề bị ảnh hưởng chút nào.

Hắn lạnh nhạt mở miệng: “Tới nơi này, ta chỉ là tò mò, nề mặt người nên không muốn gây chuyện, nhưng người quản cho tốt con chó nhà mình, cần phải khách cũng không tốt!”

Con người Trâu Hưng hơi co lại, hắn ta ngồi ở vị trí này, đương nhiên không phải chỉ cần một số thanh niên hơi một tí là sẽ nóng đầu.

Thiếu niên trước mặt này ba lần bảy lượt nói chuyện cuồng ngạo như thế, ở trước mặt tất cả đại lão thần sắc như thường, ở dưới khí thể của mình không bị ảnh hưởng chút nào.

Hiển nhiên, nếu không phải đầu óc có vấn đề, thì chính là có năng lực tuyệt đối cùng hậu trường có thể không sợ Trâu gia Lâm An hắn.

Trâu Hưng hiểu rõ đối phương tuyệt đối thuộc về về sau.

Hứa Ngạo tức muốn nổ phổi, làm một đại lão An Hoa Thị, hắn khi nào bị qua loại tức này?

Đối phương vũ nhục hắn như thế, hắn còn mặt mũi nào đặt chân trong cái vòng này.

Sắc mặt hắn vặn vẹo, thanh âm cuồng nộ nói: “Tiểu tử, cho dù là huynh đệ Minh gia muốn giúp ngươi, ta cũng muốn ngươi trả giá đắt.”

Nói xong đứng dậy muốn động thủ.

Sắc mặt Dương Thiên vẫn như thường.

Mà lúc này Trâu Hưng lại gầm lên: “Hứa Ngạo, coi lời ta nói là gió thoảng bên tai sao?”

Hứa Ngạo sắc mặt cứng ngắc, dừng động tác trên tay, có chút khó tin nhìn Trâu Hưng.

Ngay cả mọi người cũng ngây ngẩn cả người.

Hai người không phải mặc cùng một cái quần sao? Trâu Hưng sao lại lựa chọn giúp Dương Thiên?

Trâu Hưng cau mày nói: “Ta nói rồi, việc này đến cùng dừng lại.”

Hứa Ngạo sắc mặt hồng hển, bất quá cũng không dám cãi lệnh Trâu Hưng.

Trâu Hưng lúc này mới hòa hoãn nói: “Mọi người chờ chút nữa nếu có thù hận gì, vậy thì chờ sau khi ăn xong lên lô đài giải quyết, ai có năng lực, người đó định đoạt.

Mọi người trên bàn lập tức gật đầu đồng ý.

Sau đó hiện trường bắt đầu sôi nổi hẳn lên, đại lão thành phố Hán Đông Vi Hào cười híp mắt chén rượu lên nói: ” Mọi người gặp nhau không dễ, ba năm mới có một lần, tất cả những điều này đều nhờ có Trâu lão đại, chúng ta cùng kính Trâu lão đại một người có được hay không.”

“Trâu lão đại là đệ nhất Huy Tinh, chúng ta tự nhiên phải kính một người!”

“Đúng vậy đúng vậy, sau này chúng ta còn chờ đi theo Trâu lão đại ăn thịt nữa.”

Mọi người nhao nhao đáp ứng, cười giơ chén rượu lên.

Trâu Hưng cũng cười mở miệng nói: “Đệ nhất hay không đệ nhất, tất cả đều là các vị nâng đỡ, các người thật sự quá khách khí...”

Hắn nói đến đây, sắc mặt lập tức cứng ngắc lại.

Bởi vì hắn thấy được tất cả mọi người trong sân đều nhao nhao bung chén rượu lên, trên mặt nịnh nọt lấy lòng, mà duy chỉ có Dương Thiên, ngồi chồm hồm chén rượu tự uống một mình, từ đầu đến cuối, đều không có liếc nhìn hắn một cái.

Trâu Hưng sắc mặt âm trầm đặt mạnh chén rượu lên bàn, hừ lạnh một tiếng.

Sắc mặt mọi người cứng ngắc, đang suy nghĩ làm sao đắc tội vị đại lão trước mắt này, có người theo ánh mắt Trâu Hưng nhìn về phía Dương Thiên.

Vừa nhìn, lập tức đều minh bạch nguyên nhân.

Chỉ thấy thiếu niên híp mắt hưởng thụ lấy rượu ngon giá trị đắt đỏ này, căn bản không có nâng chén mời rượu.

Ngồi ở trên bàn ăn, ăn Thiên Long yến, không nể mặt Trâu Hưng, thiếu niên này thật đúng là không sợ trời không sợ đất.

Dương Thiên thấy ánh mắt của mọi người đều nhìn sang, thần sắc như thường.

Đời này hắn là tiên, có thể có tư cách để hắn kính rượu chỉ có phụ thân hắn Dương Quốc!

Những sâu kiến trước mắt này, có ai có tư cách để hắn kính trọng?

Hứa Ngạo cười lạnh.

Tiểu tử này đã đắc tội Trâu Hưng, vậy thì đồng nghĩa với việc đắc tội tất cả đại lão, Huy tinh của cả Huy tinh, đã không còn đất dung thân cho hắn.

Vi Hào cau mày nói: ” Tiểu tử, rốt cuộc ngươi có biết quy củ không?”

Dương Thiên nhú mày: “Ai quy định thì bảo hắn tự tìm ta mà nói.”

“Hỗn xược!”

“Cuồng vọng!”

Tất cả mọi người đều tức giận không thôi.

Mà lúc này Hứa Ngạo nhìn về phía Trâu Hưng nói: “Trâu lão đại, xem ra là có người muốn gây sự a.”

Trâu Hưng lạnh mặt: “Nếu có người không nhịn nổi, vậy thì vào chủ đề đi.”

Hắn vỗ vỗ tay, nhân viên phục vụ dọn toàn bộ thức ăn trên bàn, sau đó nhanh chóng dựng một lòi đài ở trung tâm.

Tất cả mọi người bắt đầu mong đợi, bọn họ đến, chính là vì xem một chút lòi đài thi đấu này.

Thiên Long yển, chính là vì so đấu lòi đài thi đấu, sau đó một lần nữa tẩy bài toàn bộ Huy Tĩnh.

Tất cả bọn họ đều chuẩn bị vô cùng đầy đủ.

Hứa Ngạo cười lạnh nói: “Tiểu tử, ngươi chưa từng tham gia, ta giới thiệu cho ngươi một chút, chờ đến trận chung kết lòi đài, mỗi thành phố đều sẽ phái ra một người đến đánh mấy trận, không cho phép cự tuyệt, trừ phi muốn bị Trâu lão đại phong sát trên đường.”

Dương Thiên nhíu mày, lúc tới Vương Liệt đã nói với hắn, người thua hoặc thua tiền, hoặc thua trận.

Mà thắng, có thể mở rộng thế lực của mình, chuyện này đối với một ít đại lão có nội tình của bọn họ quả thực chính là một cuộc mua bán nằm cũng có thể kiếm tiền.

Lòi đài dựng xong, Trâu Hưng mở miệng nói: “Quy củ giống như những năm trước, khiêu chiến phát ra không cho phép cự tuyệt, tiền đặt cược không được phong cho các người tự thương lượng, chỉ cần quyết định ai cũng không được đổi ý.”

Mọi người đã bắt đầu nóng lòng muốn thử.

Người đầu tiên đứng ra không phải là Hứa Ngạo, mà là một thành phố tuyến ba, nằm ở thành phố Hải Dương phía nam Giang Thành.

Đại lão chỗ bọn họ tên là Vu Kiệt, là một trung niên mập mạp, trên mặt mỉm cười hiền lành, để cho người ta nhìn không được dâng lên một cỗ cảm giác thân thiết.

Nhưng người quen thuộc hắn đều biết, gia hỏa này là nhân vật hung ác ăn tươi nuốt sống.

Hắn thấy được Dương Thiên đắc tội Hứa Ngạo, Vi Hào, còn có đệ nhất Huy tinh Trâu Hưng, muốn ở trước mặt bọn họ biểu hiện một phen, chiếm một đội ngũ, cho nên đầu tiên liền khởi xướng khiêu chiến với Dương Thiên trước.

Vu Kiệt cười tủm tỉm nhìn Dương Thiên nói: “Tiểu huynh đệ, có hứng thú đánh cược hai ta một lần không?”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt nói: “Người xác định không biết sống chết như vậy sao?”

Sắc mặt Vu Kiệt cứng ngắc, sau đó cười, chỉ có điều nụ cười kia lại có chút lạnh.

“Người dường như không có quyền từ chối, ta và người cược năm trăm vạn.”

Dương Thiên ánh mắt đậm mạc nói: “Không có hứng thú.”

Vu Kiệt bị cự tuyệt không hề tức giận, hắn không cần nói chuyện, sẽ có người ra mặt cho hắn.

Quả nhiên, chỉ thấy Hứa Ngạo tiến lên một bước nói: “Không có hứng thú? Người muốn cự tuyệt? Người cũng không hỏi thăm quy củ, đã đến nơi này, liền không có tư cách nói một chữ không.”

Trâu Hưng cau mày nói: “Tiểu huynh đệ, ta đã nhường nhịn người khắp nơi rồi, người đã đến địa bàn này thì phải làm việc theo quy củ của ta.”

Dương Thiên liếc Trâu Hưng một cái nói: “Năm trăm vạn mà dám khiêu chiến ta? Người bảo hắn lấy ra năm trăm triệu, ta có lẽ còn có hứng thú chơi với hắn một phen.”

“Cái gì? Năm trăm triệu?”

Giữa sân nghe vậy, nhao nhao hít vào một ngụm khí lạnh!

Chương 368 - Giá 1 tỷ.

Tất cả mọi người ở đây đều kinh nghi nhìn thiếu niên thần sắc bình tĩnh giữa sân.

Tiểu tử này rốt cuộc có lai lịch gì? Động một chút lại xuất ra nhiều tiền như vậy, Giang Thành không phải thành thị hạng ba sao? Cái thủ bút này, chỉ sợ Hứa Ngạo của An Hoa Thị cùng Vi Hào của thành phố Hán Đông mới dám điên cuồng như vậy.

Ngay cả Trâu Hưng cũng cau mày, hiện tại hắn cũng mê hoặc, tiểu tử này là vì chân nhiếp tất cả mọi người, hay là muốn giả heo ăn thịt hổ, hung hăng kiếm một khoản?

Giữa sân, sắc mặt Vu Kiệt hoàn toàn cứng đờ, vẻ mặt vốn đang trào phúng đều biến mất, thần minh mắt tối sầm nhìn Dương Thiên.

Dương Thiên nhướn mày, cười nói: “Sao vậy? Không dám nữa à? Cần ta giảm bớt hai trăm triệu chơi với người chơi trò trẻ con một lần nữa không?”

Châm chọc, châm chọc trắng trợn!

Vu Kiệt tốt xấu gì cũng là đại lão một chợ, có được tài sản hơn mười ức.

Hắn nhìn thoáng qua, thiếu niên trước mắt mặc quần áo bình thường như vậy, quần áo toàn thân tuyệt đối không vượt quá ba trăm khối, nếu ở địa phương khác thì không sao, nhưng bây giờ là Thiên Long tử điểm lớn nhất toàn bộ Huy Tinh, cái này có vẻ đặc biệt chói mắt.

Nếu như hiện tại hắn lùi bước, không chỉ đắc tội với Vi Hào Hứa Ngạo, mà còn có đệ nhất Huy tinh Trâu Hưng.

Ngay cả đồng bạn bên cạnh cũng sẽ xem thường hắn.

Hơn nữa, hắn biết rất rõ Giang Thành có bao nhiêu năng lượng, hắn cũng không cho rằng thiếu niên này có thể lấy ra năm trăm triệu.

Nghĩ thông suốt hết thảy, trên mặt Vu Kiệt một lần nữa treo lên nụ cười nói: “Tiểu ca, người đây không phải là đang khoác lác chứ, đừng nói năm trăm triệu? Chỉ sợ Giang Thành các người ngay cả một trăm triệu tiền đánh cược cũng không bỏ ra được đi.”

Dứt lời, mọi người đều tỉnh ngộ.

Vừa rồi bọn họ thật sự bị dọa sợ, bây giờ suy nghĩ một chút, Vu Kiệt nói có lý, tiểu tử trước mắt này cho dù là no chết,

cũng chỉ mới mười bảy mười tám tuổi, cha mẹ hẳn cho dù có năng lượng, lại làm sao có thể tùy tiện xuất ra nhiều tiền như vậy cung cấp cho hẳn chơi đùa?

Dù sao, con trai nhà giàu số một trong nước cũng không phải họ Dương.

Vừa nghĩ đến đây, tất cả mọi người trào phúng.

“Mẹ nó, vừa rồi thật sự là làm ta sợ hãi, còn chưa kết thúc đã chơi lớn như vậy, thì ra là không có tiền giả bộ chó sói, thật là buồn cười.”

“Ai nói không phải chứ, khoác lác ai mà không biết, ta nói một trận thi đấu lời dài mười tỷ, ai dám đánh cược với ta?”

“Nhìn kìa, Trâu lão đại không tha thứ cho loại người không tuân theo quy tắc này.”

“Tiểu tử này sắp gặp nạn.”

Trâu Hưng cau mày nói: “Tiểu huynh đệ, ngươi có biết, ở đây, nói ra, là phải chịu trách nhiệm, ngươi có thể lấy ra được năm trăm triệu không?”

Dương Thiên bình tĩnh mở miệng: “Trước tiên đừng hỏi ta có lấy ra được hay không, ngươi cần hỏi hẳn có đáp ứng thi đấu lời dài lần này hay không.”

Trâu Hưng mặt mang vẻ tức giận, nhưng lúc này cũng không phát tác, mà là ánh mắt nhìn về phía Vu Kiệt.

Vu Kiệt cười lạnh.

Đá bóng, để hẳn quyết định.

Mấy thứ này mấy năm trước hẳn chơi còn lại.

Hắn càng thêm kiên định Dương Thiên là đang giả vờ giả vịt, trong lòng cười lạnh thương hại nhìn Dương Thiên, thầm nghĩ, tiểu tử, chờ bị Trâu lão đại thu thập đi!

Thấy tất cả mọi người đều nhìn sang, thế là hẳn mở miệng nói: “Chỉ cần ngươi xuất ra năm trăm triệu, ta đồng ý lần tỷ thí này, thế nhưng, ngươi lấy ra được...”

Dương Thiên lật tay, một tấm chi phiếu hiện lên trước mắt mọi người.

“Có lấy ra được hay không, tự mình đi xem.”

Nói xong, giống như ném một tờ giấy vụn ném cho Vu Kiệt.

Tất cả mọi người đều sửng sốt, Vu Kiệt lúc đầu khinh thường, nhưng sau khi nhìn thấy một chuỗi số không trên chi phiếu, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Mọi người có chút không đợi được, hỏi: “Vu lão đại, rốt cuộc thứ hần lấy ra có phải là năm trăm triệu không, đến lúc đó người nói một câu đi.”

“Đúng vậy, tiểu tử này ăn mặc keo kiệt như vậy, làm sao có thể...”

Hắn còn chưa nói hết lời, Vu Kiệt gian nan mở miệng nói: “Đây thật là chi phiếu năm trăm triệu.”

Mọi người đều kinh hãi: “Sao có thể?”

Vu Kiệt đưa chi phiếu cho Trâu Hưng nói: “Xin Trâu lão đại nhìn xem.”

Trâu Hưng gật đầu, sau đó nghiêm chỉnh một phen rồi mở miệng nói: “Không sai!”

“Ô, hần thật đúng là lấy ra!”

Ánh mắt tất cả mọi người nhìn về phía Dương Thiên đều thay đổi.

Thiếu niên có thể dễ dàng xuất ra năm trăm triệu, vậy lai lịch tuyệt đối không nhỏ.

Giờ phút này, mọi người lại đưa ánh mắt nhìn về phía Vu Kiệt, nếu hần đã nói ra đồng ý lời này, vậy thì giống như trận thi đấu lôi đài đầu tiên, liên lụy tới một tỷ cược lớn!

Thiên Long yển lần trước không thể gặp được a!

Vu Kiệt sắc mặt có chút khó coi, đưa ánh mắt xin giúp đỡ nhìn về phía Trâu Hưng.

Trâu Hưng có ý quay đầu đi chỗ khác, hần ngồi ở vị trí này, vì đề cho thủ hạ chịu phục, nhất định phải nhất ngôn cửu đỉnh.

Vu Kiệt, hiện tại tuy rằng muốn phụ thuộc vào hần, nhưng còn không đáng để hần phá lệ.

Dù sao, một khi mở lỗ hồng, coi như không thu lại được.

Thấy thái độ của Trâu Hưng, sắc mặt Vu Kiệt lập tức trở nên trắng bệch.

Một trận đánh cược lập tức phải tốn đi một phần hai tài sản của hắn, hắn thật sự không có quyết đoán này.

Mà lúc này đám người đang xem nhiệt cũng nhao nhao không chê chuyện lớn, mở miệng nói: “Vu lão đại, sợ một thằng nhóc làm gì, cho nó kiệt kiệt sức a, bên cạnh ngươi cũng có cao thủ, đối phương hiển nhiên là cố ý làm cho ngươi khó xử.”

“Đúng vậy, tiểu tử kia nhất định đang nỗ lực, nếu ngươi thắng, vậy coi như phát tài, năm ức đó, ngươi không động tâm sao?”

“Giang Thành là nơi nào ngươi cũng không phải không biết, mấy năm đều không thống nhất, có thể có thành tựu gì, nếu là ta, ta liền cho hắn đánh cược.”

“Vu lão đại, nếu ngươi không đồng ý, vậy không chỉ ngươi không có mặt mũi ở thành thị của ngươi đều sẽ bị người khác hạ thấp tùy ý người khác khi dễ.

.”

Vu Kiệt nghe nói như thế, sắc mặt lập tức khó coi.

Mặc dù mọi người đang ồn ào, nhưng nói cũng không có lý.

Nếu hắn từ chối, không chỉ bị Trâu Hưng phong sát, sau này đừng nghĩ tới Thiên Long yến này, ngay cả vị trí của hắn cũng không giữ được.

Hơn nữa, hắn cũng không cho rằng Dương Thiên có thể thắng được trận đấu này.

Thua cố nhiên không cách nào tiếp nhận, nhưng thắng chính là năm ức a, có nhiều tiền vốn lưu động như vậy, trong ba năm hắn tuyệt đối đem tài sản của mình tăng gấp đôi.

Nghĩ đến đây, đôi mắt Vu Kiệt nóng lên, cắn răng nói: “Ta đồng ý, nhưng ta bây giờ không có nhiều tài chính như vậy, có thể dùng sản nghiệp của ta thế chấp.”

Nói xong, hắn lấy ra hai sản nghiệp của mình.

“Một quán rượu say ta, giá trị ba trăm triệu, một nhà hàng năm sao, giá trị hơn hai trăm triệu không ít.”

Hắn đưa hai khế ước cho Trâu Hưng.

Trâu Hưng vì muốn thể hiện sự công bằng trước mặt mọi người, mời một vị nhân sĩ chuyên nghiệp tới giám định.

Người nọ giám định một phen, sau đó gật đầu nói: “Xác thực giá trị năm ức!”

Trâu Hưng nhìn về phía Dương Thiên.

Dương Thiên gật đầu.

Lúc này hán tử gầy nhỏ phía sau Vu Kiệt đã lên lời dãi.

Vu Kiệt trong lòng đè nén vẻ mừng như điên, hán tử gầy nhỏ này tên là Triệu Dương, là tử trong núi lớn đi ra, sư thừa một vị lão đạo sĩ, từng ở chỗ hắn kiếm chuyện dả thương gần năm mươi vị dả thủ, về sau bị hắn ra giá mời chào.

Tuy hán tử gầy, nhưng vũ lực bất phàm, có thực lực Âm Kinh trung kỳ.

Người từng xem thường hắn, không chết cũng bị thương. Vu Kiệt không cho rằng thủ hạ của Dương Thiên có thể có mãnh tướng như vậy.

Dù sao lúc trước hắn đi Giang Thành cũng đã tìm hiểu một chút, cường giả âm kinh duy nhất ở Giang Thành cũng chỉ là một lão đầu nửa người xuống mồ mà thôi, hơn nữa dường như hắn cũng chưa tới, cho nên không đủ gây sợ!

Nghĩ tới đây, trên mặt Vu Kiệt lập tức lộ ra một nụ cười mang tính tiêu chí, mở miệng nói: “Tiểu tử, ngươi đâu? Không phải là ngươi tự mình lên võ đài chứ.”

Dương Thiên cười khinh thường nói: “Ngươi còn chưa đủ tư cách để ta tự mình động thủ.”

Nói xong, ánh mắt nhìn về phía Vương Liệt nói: “Có hứng thú kiếm một khoản thu nhập thêm hay không? Thua thì tính cho ta, thắng thì hắn về ngươi.”

Wang Liete sững sốt, sau đó mừng như điên.

“Dương tiên sinh, đây... này thích hợp không?”

Đây là một trận đánh cược chắc thắng, Dương Thiên bố cục lâu như vậy, hắn vốn tưởng rằng Dương Thiên sẽ đích thân ra

tay, dù sao cái này liên quan đến năm trăm triệu nhân dân tệ, không phải năm triệu năm trăm triệu.

Dương Thiên khẽ nhú mày: “Sao nào? Không muốn?”

Vương Liệt vội vàng lắc đầu nói: “Không không không, Dương tiên sinh, ta không phải ý này, ân tình ngài đối với ta lớn như vậy, ta bất kể thù lao ra tay cũng cam tâm tình nguyện vì ngài.”

Dương Thiên lắc đầu nói: “Người ra sức, đương nhiên là của người, đi đi.”

Vương Liệt vui mừng gật đầu, sau đó lên lô đài.

Hắn biết, Dương Thiên là vì con gái hắn, mới chiếu cố hắn nhiều hơn.

Sau khi Vương Liệt lên đài, tất cả mọi người bắt đầu mong đợi.

Dù sao, cái này liên quan đến năm trăm triệu đánh cược.

Trên lô đài, Triệu Dương mang theo vẻ khinh thường nhìn Vương Liệt nói: “Hiện tại nhận thua, ta chỉ chặt một cánh tay của người, giữ lại cho người một mạng.”

Vương Liệt hơi kinh ngạc, từ khi hắn đi vào Âm Kinh hậu kỳ, thế nhưng mà ít có người dám nói với hắn như vậy.

Lúc hắn đang muốn trào phúng trở về, chỉ nghe một giọng nói hiện lên trong đầu hắn.

“Giấu dốt!”

Vương Liệt sửng sốt, thanh âm này dường như là Dương Thiên phát ra, hắn quay đầu nhìn lại, đã thấy Dương Thiên gật đầu với hắn.

Mới đầu Vương Liệt có chút không hiểu, nhưng hắn khôn khéo rất nhanh liền nghĩ ra dụng ý của Dương Thiên.

Bởi vậy, trái tim cũng hung hăng co rúm một chút.

Thiếu niên hiển nhiên không có ý định chỉ ăn mỗi miếng thịt béo này!

Chương 369 - Tranh trước chen sau.

Sau khi biết được dụng ý của Dương Thiên, đôi mắt Vương Liệt không chỉ nóng lên.

Cao thủ trong sơn, lợi hại nhất cũng vền vện là Hạ lão nào, Âm Kinh đỉnh phong, mà Dương Thiên lại là Tông Sư, lúc trước khi giết đệ tử của Tông Sư Phong Châu Yên Thanh Vương Nghiêu, cơ hồ không có dùng ngón tay.

Vương Nghiêu người ta chính là ám kinh đỉnh phong, tu vi không kém hơn Hạ lão!

Cho nên, Vương Liệt rất yên tâm, có Dương tiên sinh ở đây, bất luận đánh với ai, hắn cũng sẽ không thua.

Nhìn Triệu Dương kêu gào trong sơn, Vương Liệt ra vẻ khó xử: “Ta biết ta không phải là đối thủ của ngươi, nhưng mà mạng của Dương tiên sinh không thể trái, chờ chút nữa xin các hạ nương tay!”

“Ha ha ha, quả nhiên, tiểu tử này quả nhiên là đang giả bộ chó sói đuôi to, đồng đội heo như hắn đều bán đứng cho hắn.”

“Ta đã nói, hắn chỉ là một Giang Thành, làm sao có thể cuồng ngạo như vậy, ngươi xem Lưu lão đại của thành phố Lan Ninh người ta, không cần Giang Thành kém, còn không phải là rứt đầu lại giống như con rùa đen sao.”

“Đúng vậy đúng vậy, lần này tốt rồi, năm ức không công tiện nghi Vu lão đại!”

“Ôi, thật hối hận, sớm biết vậy ta nên khiêu chiến tiểu tử này trước một bước, đây chính là năm trăm triệu đó, ta đã cược tất cả tài sản của mình vào tiểu tử này.”

“Vu lão đại, lát nữa ngươi phải cho mỗi người chúng ta một hồng bao!”

“Ha ha, dễ nói dễ nói!”

Vu Kiệt mang theo ý cười, giống như mình đã thắng được trận đấu lô đài lần này.

Hắn kích động đến mức toàn thân đều đang run rẩy, không khỏi âm thầm cảm thấy may mắn vì quyết định của mình vừa rồi.

Đây là quyết định chính xác nhất mà hắn làm ra trong đời này, nếu lúc trước từ chối vậy coi như bỏ lỡ năm trăm triệu này, mà khi đó, hắn đoán chừng hắn sẽ phát điên.

Vu Kiệt đang suy nghĩ lát nữa khi mỗi người bao nhiêu tiền lì xì phù hợp với mình, Lưu lão đại đứng bên cạnh cười lạnh.

Lúc này Giang Thành sớm đã không phải Giang Thành mà mọi người quen biết.

Mà thiếu niên bị mọi người khinh bỉ ở giữa sân, mới là tồn tại kinh khủng nhất toàn bộ Huy Tinh.

Vương Liệt đứng trên lôi đài cũng không phải hạng người giá áo túi com, trong khoảng thời gian ngắn ngủi này hắn đột nhiên tăng mạnh, dường như đã đến cảnh giới Âm Kinh hậu kỳ.

Những đại lão trước mắt này từ lúc mới bắt đầu cũng không để Giang Thành vào mắt, tự nhiên cũng không có đi điều tra những thứ này.

Lưu lão đại biết, nhưng không nói ra.

Hắn biết Trâu Hưng không thể đắc tội. Nhưng cũng biết Dương Thiên càng không thể đắc tội.

Mà giờ khắc này Trần Tinh duy nhất biết chân tướng còn ở bên ngoài trông coi, cho nên, Vương Liệt giấu dốt gần như đem tất cả mọi người giấu kín trong trống.

Giữa sân, Triệu Dương nghe được lời nói mềm mỏng của Vương Liệt, ha hả cười lạnh nói: “Nhanh như vậy đã cầu xin tha thứ sao? Người quý xuống kêu một tiếng gia gia nghe, có lẽ ta sẽ suy nghĩ.”

Vu Kiệt nghe vậy, lập tức cười càng thêm vui vẻ, lần này không chỉ có được năm ức, bởi vì nhục nhã thủ hạ của Dương Thiên, còn có thể được đám người Hứa Ngạo thưởng thức, về sau dựa vào bọn họ, muốn một bước lên trời, cũng không phải việc khó.

Vương Liệt ra vẻ phần nộ nói: “Mọi người đều là tay chân, không dễ dàng gì, người làm vậy hơi quá đáng rồi đấy.”

Triệu Dương ngửa đầu cười ha ha nói: “Quá đáng? Ta ngược lại cảm thấy không có gì khác lạ...”

Hắn còn chưa nói hết lời, cảm giác một trận gió thổi tới, chỉ thấy một bóng người đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn.

Triệu Dương thấy được trước mặt hắn lại là Vương Liệt, hơi sững sờ, còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy chuồng đao của đối phương bổ tới, trực tiếp chém tới sau gáy của hắn.

Sau đó, Triệu Dương trợn trắng mắt, còn chưa kịp ra tay, đã trực tiếp ngất đi.

“Vu lão đại, ta nói cho người biết, chút nữa tiền lì xì của người nhất định phải bao lớn một chút, ít nhất cũng phải một trăm vạn, dù sao chút nữa người sẽ kiếm được...”

Một đại lão trông mắt đều ghen tị đỏ bừng đang quần quýt lấy Vu Kiệt đòi tiền lì xì, sau đó nói được một nửa, chỉ thấy trong sân bịch một tiếng, người ngã xuống đất?

“Nhanh như vậy đã thắng?”

Đại lão kia có chút ngây ngẩn cả người, nhưng mà khi nhìn thấy người ngã xuống đất chính là Triệu Dương, không chỉ có hắn, tất cả mọi người đều mắt choáng váng.

Vừa rồi không phải còn đang nói chuyện phiếm sao? Đánh nhau lúc nào? Hơn nữa tựa hồ đã kết thúc chiến đấu?

Tình huống gì đây.

Có người đen mặt mở miệng nói: “Triệu Dương kia quá sơ suất, hắn không chú ý, bị người của Giang Thành đánh lén.”

“A?”

Mọi người sững sốt, nhao nhao đưa ánh mắt đồng tình nhìn về phía Vu Kiệt.

Đây có thể coi là vui quá hóa buồn không?

Rõ ràng thắng trận đấu, thế mà lại xuất hiện sai lầm như vậy.

“Phế vật!” Hứa Ngạo trên mặt lộ vẻ phần nộ, đối phương vừa rồi lấy lòng hắn, vốn cho là mình không cần ra tay cũng có thể

thu thập Dương Thiên, lại không nghĩ rằng tên phế vật này lại đưa tiền cho hắn.

Nhất là Vu Kiệt!

Sau giây phút kinh ngạc ngẩn ngui, hắn chạy tới trước mặt Trâu Hưng nói: ” Trâu lão đại, không được, lần này không thể tính. Hắn đánh lên người của ta, người của ta còn chưa chuẩn bị xong đâu.”

“Cái này...”

Trâu Hưng còn chưa mở miệng, Dương Thiên ở bên cạnh lại lạnh nhạt nói: “Chẳng lẽ ngươi lên chiến trường đánh giặc, kẻ địch còn phải hỏi ngươi có chuẩn bị tốt hay không? Không chuẩn bị tốt thì người ta không thể đánh ngươi?”

Nghe được logic này, Trâu Hưng cũng không thể nói gì hơn, bởi vì quy tắc hắn chế định chính là không có quy tắc, chỉ cần lên lôi đài, cho dù chết cũng không được phép đi trả thù!

Đây là quy củ!

Vì vậy Trâu Hưng mở miệng nói: “Thắng chính là thắng, thua chính là thua!”

Một câu nói kia, hiển nhiên là chấp nhận bại cục của Vu Kiệt.

Vu Kiệt nức nở không cười nổi nữa, hắn ta chỉ cảm thấy mình sắp phát điên rồi.

Lần đánh cược này liên quan đến gần nửa gia sản của hắn.

Dương Thiên nhìn Vương Liệt lộ ra vẻ mặt may mắn ở trong sân.

Hắn cũng không nghĩ tới nhạc phụ tương lai này hình như có một bộ dáng a!

Thủ đoạn âm người không hề yếu hơn Phá Thiên Tiên Đế sống hơn hắn ta năm nghìn năm.

Hắn yên lặng gửi một tin nhắn cho Vương Tĩnh Thần.

“Phụ thân của ngươi thật đúng là lão hồ ly nha. Điều lừa gạt người ta lắm rồi.”

Không lâu sau, Vương Tĩnh Thần đã trả lời lại cho hắn: “Hừ, không được nói xấu phụ thân ta, chờ sau này ngươi còn phải

gọi ông ta là nhạc phụ nữa. Người nói xấu ông ta cần thận ta tố cáo người!”

Nói xong, hấn ta gửi một cái mặt quỷ!

Dương Thiên nhìn Vương Liệt trong sân cười cười cổ quái!

Hấn cũng rất muốn biết sau khi mình gọi cha vợ hấn sẽ có biểu lộ gì.

Sắc mặt Trâu Hưng có chút khó coi, đưa hai sản nghiệp của Vu Kiệt cho Dương Thiên, sau đó ghé vào tai hấn lạnh lùng nói: “Lát nữa người không may mắn như vậy đâu.”

Vương Liệt xuống đài, Dương Thiên trực tiếp đưa hai tờ khế ước kia cho hấn.

Mà lúc này, Trâu Hưng mở miệng nói: “Trận thi đấu lôi đài thứ hai bắt đầu, nếu ai muốn khiêu chiến thì đứng ra!”

“Ta ta ta...!”

Giữa sân, bảy tám đại lão tranh nhau chen lấn, không ngừng chen lên trước.

Một đại lão mặt sẹo trong số đó chen lên phía trước nói: “Ta lấy ra cái giá năm trăm triệu, muốn cùng Dương tiên sinh của Giang Thành thi đấu lôi đài!”

Trâu Hưng nhìn Dương Thiên.

Dương Thiên đang muốn gật đầu, chỉ nghe Vương Liệt vẻ mặt sầu lo mở miệng nói: “Dương tiên sinh, vừa rồi ta thắng ván kia là may mắn, ngài tuyệt đối đừng đáp ứng a.”

Dương Thiên có chút trợn mắt há hốc mồm.

Hấn tự nhiên nhìn ra ý cười nhỏ bé không thể nhận ra trong mắt Vương Liệt.

Hấn không nghĩ tới, nhạc phụ tương lai này không chỉ có thủ đoạn giống như lão hồ ly, còn có khả năng diễn xuất của tiểu kim nhân Oscar.

Quả nhiên, lúc Vương Liệt nói ra những lời này, đại lão mặt sẹo Không Phong của Vũ Thành kia càng thêm gấp gáp không nhịn nổi.

Hắn nhìn về phía Dương Thiên nói: “Dương tiên sinh đúng không, quy định của Trâu lão đại, mỗi một thành thị chỉ cần đánh ba trận thi đấu lôi đài, liền có thể từ chối người khác khiêu chiến, các người chỉ là đánh một trận, ta vẫn là người có thực lực yếu nhất trong nhóm bọn họ, người đánh với ta, so với tiếp nhận khiêu chiến của bọn họ càng thêm có lời, hơn nữa, nếu người thắng, có thể được mười ức, nếu như thua, người cũng vừa vặn đủ vốn không phải.”

Khổng Phong đang tận tình khuyên bảo.

Mà mọi người nhìn Dương Thiên có chút dao động.

“Vậy được rồi.”

“Dương tiên sinh, thế nhưng...”

Vương Liệt còn muốn nói chuyện, trực tiếp bị Dương Thiên trừng mắt.

“Giang Thành, ai định đoạt?”

Hai người đều là cấp bậc lão hí cốt, diễn xuất nổi bật, căn bản không có chuyện gì của Ảnh Đế.

Ngay cả người biết chuyện Ôn Nhã cũng nhìn thấy mà sùng sốt, càng đừng nói đến mọi người.

Được Dương Thiên đồng ý, Khổng Phong sợ Dương Thiên đổi ý, nhanh chóng lấy ra ba sản nghiệp giao cho nhân sĩ chuyên nghiệp giám định.

Nhân sĩ chuyên nghiệp kia không đến một lát, đã đưa ra kết luận, ba chỗ sản nghiệp này vượt xa năm ức.

Tất cả mọi người đều kinh hô, xem ra Khổng Phong có quyết tâm tất thắng, bằng không thì sẽ không hào sảng như vậy.

Mà nhìn Vương Liệt trên lôi đài bị dọa đến có chút run lẩy bẩy, mọi người không khỏi lại nhìn là ảo não, vừa rồi nên cướp trước Khổng Phong.

Ngắm lại lát nữa đám người Khổng Phong còn không bằng bọn họ này trông mắt đều đỏ lên.

Khổng Phong mỉm cười, ông lập nghiệp bằng hai bàn tay trắng, đã từng tìm một vị đại sư đoán mệnh cho ông.

Vị đại sư kia từng nói với hắn, vận thế của hắn rất mạnh, liều một phen, xe đạp có thể biến thành mô tô.

Cho nên, lần này hắn lập tức đem toàn bộ thân gia của mình đề lên, muốn đợi chút nữa tài sản tăng gấp bội...

Chương 370 - Đúng là điên rồi!

Trong sân, Không Phong kích động lên đài.

Hắn rất tự tin, bởi vì hiện tại hắn đã bước nửa chân vào Âm Kinh hậu kỳ, mạnh hơn Triệu Dương vừa rồi không chỉ một chút.

Mà vị Vương Liệt đang run lẩy bẩy trước mắt này ở Giang Thành kia, cho dù lợi hại hơn nữa cũng có thể so sánh được với hắn?

Nếu không phải vừa rồi đánh lén, hắn ngay cả Triệu Dương cũng đánh không lại.

Vừa nghĩ đến đây, Không Phong hưng phấn không thôi, nói với Vương Liệt: “Ta bắt đầu tiến công!”

Hắn tuyệt đối sẽ không chủ quan giống như Triệu Dương, lần này nhất định có thể thắng.

Không Phong bày ra tư thế, mà lúc này Vương Liệt bị dọa vội vàng lui về phía sau hai bước.

Mọi người thấy vậy vừa cười vừa tiếc hận.

Năm trăm triệu tài sản a, cứ như vậy tiến vào hầu bao Không Phong.

Bọn họ nhìn Dương Thiên, phát hiện thiếu niên vẫn phong khinh vân đạm như cũ.

Khóe miệng mọi người đều co rút một cái, tiểu tử này rốt cuộc có bao nhiêu tâm, năm ức ở trước mặt hắn lại không thể làm cho hắn động sắc?

Bọn họ cũng không cho rằng Dương Thiên đây là thể hiện nắm chắc thắng lợi trong tay.

Bởi vì hai người giữa sân trên lôi đài đã đánh nhau, Khổng Phong công kích vô cùng ác liệt, vừa ra tay liền chiếm cứ thượng phong, mà Vương Liệt bây giờ bị áp chế gắt gao, cơ hồ không có đường sống hoàn thủ, trong khoảng thời gian ngắn trên người đã có mấy vết thương.

Bại cục, đã định trước.

Khổng Phong càng đánh càng hưng phấn, lúc này Ôn Nhã tiến lên thấp giọng hỏi: “Dương tiên sinh, Vương Liệt sắp thua, sao ngài không khẩn trương chút nào vậy?”

Dương Thiên bình tĩnh mở miệng: “Bây giờ thua rồi sao?”

Ôn Nhã sững sờ nói: “Không có, bất quá tình thế bây giờ...”

Nàng còn chưa nói hết lời, Dương Thiên nhấp một ngụm nước trà nói: “Không có thua khẩn trương cái gì?”

Ôn Nhã:...

Thái Sơn sụp đổ mà mặt không đổi sắc, hẳn là nói người như thiếu niên trước mắt này đi.

Nàng phục rồi.

Mọi người ở dưới đài kêu lên hưng phấn: “Khổng lão đại, đánh đi, mau đánh đi, đối phương cũng không còn sức lực gì, lâu như vậy rồi mà người còn chưa thắng được, rốt cuộc người có thắng được không.”

“Đúng vậy đúng vậy, không được thì xuống dưới, ta đánh với hắn.”

“Nếu là ta, đã sớm đánh ngã hắn trong một hiệp rồi.”

Khổng Phong đứng giữa sân khoe miệng có chút đắc ngất, đối thủ trước mắt thật sự rất khó chơi, bất luận hắn đánh như thế nào, đối phương giống như lực bình trong biển rộng, mặc dù nhìn như tình cảnh nguy hiểm, nhưng tựa hồ vĩnh viễn sẽ không chìm xuống.

Mà hắn, lúc này chân khí đã hao tổn hơn phân nửa, cứ như vậy, người đầu tiên ngã xuống có thể là hắn.

Nghĩ tới đây, mặt mũi Khổng Phong tràn đầy sợ hãi, đây chính là hắc đả đè ép tất cả tài sản, một ván định sinh tử.

Thua, hắc sẽ không còn lại gì.

Vì vậy, Khổng Phong cắn răng lần nữa phát lực.

Mười phút sau, Vương Liệt còn đứng đấy, nhưng trên mặt mũi bầm dập, thoát nhìn vô cùng thâm hiểm.

Khổng Phong mặc dù không bị thương, nhưng đã thở hồng hộc, nỗ lực hết đà.

Sau đó, dưới ánh mắt không dám tin của mọi người, Vương Liệt một cước đạp tới, Khổng Phong nằm trên mặt đất, vẻ mặt thống khổ che ngực, không đứng lên nữa.

Tất cả mọi người ngây ngẩn, bọn họ ngơ ngác nhìn trên đài chỉ có một mình Vương Liệt đứng.

Hiển nhiên, con cá nhỏ đến từ Giang Thành này lại thắng.

Trâu Hưng sắc mặt có chút khó coi, hắc không nghĩ Dương Thiên lại một lần nữa may mắn chiến thắng.

Hai tỷ, mấy năm qua chủ nhà hắc cũng không kiếm được nhiều như vậy.

Sắc mặt hắc biến thành màu đen, tuyên bố thắng lợi của Dương Thiên, sau đó giao tài sản của ba chỗ của Khổng Phong cho Dương Thiên.

Sau khi Khổng Phong nghe tuyên án, nguyên bản hấp hối, mà bây giờ trực tiếp ngất đi.

Vốn nghĩ xe đạp biến thành mô tô, hiện tại đừng nói xe đạp, ngay cả bánh xe cũng không còn.

Toàn trường tĩnh mịch.

Vương Liệt mặc dù nhìn như rất nghiêm trọng, nhưng mà tất cả đều là vết thương ngoài da, không có thương gân động cốt.

Hắc lê thân thể mệt mỏi đi tới, thở hổn hển nói: “Dương tiên sinh, may mắn không làm nhục sứ mệnh.”

Dương Thiên gật đầu đưa nước trà cho hắc.

Vương Liệt tiếp nhận uống một ngụm, đôi mắt lập tức hiện lên vẻ ngạc nhiên.

Bởi vì đây tựa hồ không phải nước trà bình thường, sau khi uống xong, trong cơ thể có lực lượng cuồn cuộn không ngừng động lại ở chỗ đan điền.

“Đánh nhau nhiều lần củng cố cảnh giới một chút là có thể trùng kích cảnh giới tiếp theo.”

Một câu của Dương Thiên khiến thân thể Vương Liệt đột nhiên run rẩy.

Hiện tại hẳn là Âm Kinh hậu kỳ, cảnh giới tiếp theo? Âm Kinh đỉnh phong?

Hạ lão đệ nhất Huy tĩnh, cũng chỉ như thế mà thôi.

Hắn ta gạt đầu thật mạnh, hốc mắt đỏ bừng, mặt đầy cảm kích.

Mọi người nhìn ta, ta nhìn người, hiện tại Vương Liệt đã bị thương, mà bên người tiểu tử Giang Thành kia cũng chỉ có một nữ tử.

Hơn nữa, quan trọng nhất là muốn khiêu chiến hắn, cũng chỉ có một lần cơ hội này.

Liên tục khiêu chiến ba trận, là có thể cự tuyệt bất luận kẻ nào khiêu chiến.

Cho nên, người vừa rồi còn đang do dự giờ phút này nổi đuôi nhau tiến lên nói: “Ta muốn khiêu chiến, ngươi có dám đáp ứng hay không?”

“Không được, ta cũng muốn khiêu chiến, ta tới trước, tổng cộng có người tới trước tới sau, các ngươi đều lui sang một bên đi.”

“Ta ta, ta ra năm trăm triệu nhân dân tệ, các ngươi cũng đừng giành với ta.”

Một đại lão đầu trọc hết sức kích động từ trong túi quần lấy ra mấy tờ chi phiếu đưa cho nhân sĩ chuyên nghiệp nghiệm chứng.

Trâu Hưng thấy vậy, áp chế mọi người xao động.

Hắn nhìn thoáng qua Dương Thiên nói: “Ngươi chấp nhận lời khiêu chiến của Bàn Nguyên sao?”

Bàng Nguyên chính là đại lão đầu trọc này, đại lão của Thái Thương Thị, xuất thân khá phong phú, cũng là đại lão không nhiều thì một lần xuất ra năm ức nhân dân tệ.

Tất cả mọi người than thở, chỉ tự trách mình chậm một bước.

Giang Thành đã không còn người tái chiến, đây rõ ràng là nhật được tiền.

Nhưng mà, khiến mọi người bất ngờ chính là, chỉ thấy thiếu niên đậm mạc lắc đầu: “Ta cự tuyệt!”

Bàng Nguyên tức giận nói: “Sao vậy? Xem thường ta sao?”

Trâu Hưng cũng sầm mặt lại. Thiếu niên này đã năm lần bảy lượt muốn chọc giận hắn.

“Nguyên nhân thì sao?”

Dương Thiên nghe vậy, lạnh lùng nhìn Bàng Nguyên nói: “Nguyên nhân hắn đã nói rồi.”

Mọi người sững sờ, sau đó trái tim hung hăng co rúm.

“Cuồng!”

“Thật ngông cuồng!”

Thái Thương thành lớn gấp hai Giang Thành, kinh tế phồn hoa cũng gần bằng An Hoa thành. Là đại lão Thái Thương, Bàng Nguyên tự nhiên có nhân mạch và tài chính rất lớn.

Mà thiếu niên trước mắt lại không nghe ngóng mà lại nhục nhã hắn như vậy?

Trong lòng bọn họ chỉ có một từ để hình dung.

Quả thực không biết sống chết!

Bàng Nguyên không dễ tính như hai người trước, hắn chợt quát một tiếng cả giận nói: “Tiểu tử, ngươi có biết người đang nói chuyện với ai không?”

Dương Thiên có chút hứng thú nhìn hắn nói: “Sao vậy? Chẳng lẽ ngươi không phải là người?”

Bàng Nguyên sắc mặt vặn vẹo, bộ dáng hung thần ác sát.

“Ngươi tin hay không, ta để ngươi đi không ra khỏi khách sạn Thiên Long này?”

Lúc này Minh Lãng đứng dậy nói: “Họ Bàng kia, người bảo ai không ra khỏi nơi này?”

Bàng Nguyên sắc mặt lập tức khế biến, sau đó ánh mắt nhìn về phía Trâu Hưng xin giúp đỡ.

Trâu Hưng nhú mào, ra hiệu cho Hạ lão sử dụng.

Hạ lão ngằm hiểu, tiến lên khí thế áp chế Minh Lãng.

Mà sắc mặt hần thì âm trầm nhìn Dương Thiên nói: “Tiểu huynh đệ, không có đánh ba lần lôi đài, không thể từ chối khiêu chiến.”

Dương Thiên ồ một tiếng, gật đầu nhìn về phía Bàng Nguyên.

“Người thật sự muốn khiêu chiến ta?”

Bàng Nguyên tức giận hừ nói: “Làm sao? Sợ? Sợ liên...”

Hần đang định mở miệng vũ nhục, lại nghe Dương Thiên mở miệng: “Năm trăm triệu tiền đặt cược quá ít, người có bao nhiêu tài sản, nói số lượng đi, ta cược toàn bộ tài sản của người!”

Một câu nói vừa dứt, toàn trường yên tĩnh.

“Điên rồi, tuyệt đối là điên rồi.”

“Ta nghe thấy cái gì? Mẹ nó năm trăm triệu còn ít? Ta mẹ nó cảm thấy mình không xứng làm đại lão.”

“Tuổi trẻ nông cuồng, tuổi trẻ nông cuồng a!”

Ôn Nhã ở một bên cũng hít vào một ngụm khí lạnh.

Thiên Long yên hôm nay, so với mấy lần yên hội năm trước cộng lại còn hot hơn!

Con người Trâu Hưng co lại!

Bên cạnh hần đã không còn cao thủ dùng, rốt cuộc hần dựa vào cái gì? Hần dựa vào cái gì mà bá khí như vậy?

Hứa Ngạo và Vi Hào cười lạnh liên tục.

Nếu Bàng Nguyên căn rằng đồng ý, tiểu tử này nhất định táng gia bại sản.

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Bàng Nguyên.

Sắc mặt hắn không ngừng biến hóa, suy nghĩ xem Dương Thiên dựa vào cái gì mà dám nói ra những lời lớn như vậy.

“Làm sao? Ngươi sợ?”

Dương Thiên lên tiếng châm biếm.

Sắc mặt Bằng Nguyên lập tức xanh mét, bởi vì câu nói này vừa rồi là hắn nói.

Bây giờ từ trong miệng đối phương nói ra, có vẻ phá lệ chói tai.

Bằng Nguyên dù sao cũng là đại lão Thái Thương, hắn phần nộ nói: “Giá trị con người của lão tử là mười bốn ức.”

Dương Thiên ném tất cả những gì vừa thắng được và tiền vốn của mình ra ngoài.

“Những thứ này là mười lăm ức, có dám đánh cược một lần hay không?”

Lúc này trong đại sảnh yên tĩnh không một tiếng động.

Lần này, thật sự muốn gây chuyện.

Bằng Nguyên do dự, thắng, hắn có được gần ba tỷ tài phú, có thể bức thắng vào đại lão đỉnh cấp như Vi Hào cùng Hứa Ngạo.

Nhưng nếu thua, tài sản mấy đời người của hắn lưu lại, coi như thua hết ở trên tay hắn.

Đến cấp bậc này, trong lòng đại lão đều có tính toán, sẽ vì mình lưu một đường lui.

Câu chuyện lòng tham không đáy, hắn hiểu rõ hơn bất cứ ai.

Thế là, hắn nhìn chung quanh các vị đại lão vừa rồi muốn khiêu chiến Dương Thiên một vòng nói: “Lần này tiền đặt cược một mình ta ăn không vô, các ngươi người nào muốn gia nhập? Thắng, ta nhường cho các ngươi một tỷ định mức.”

Chương 371 -

Ánh mắt mọi người nhao nhao sáng lên.

Mua bán kiếm bộn không lỗ, Bàng Nguyên lại nhường cho bộn họ?

Vốn dĩ bộn họ còn đang ảo não, nhưng hiện tại trên mặt từng người đều mang vẻ vui mừng.

“Ta, ta ra một trăm triệu.”

“Ta ra ba trăm triệu.”

“Ta ra ba ức năm ngàn vạn...”

Các vị đại lão đều điên cuồng, không đến một phút đồng hồ, một tỷ nhân dân tệ đều góp đủ.

Trên mặt mỗi người bộn họ đều lộ ra vẻ vui mừng, tuy rằng Đại Đầu vẫn ở chỗ Bàng Nguyên, nhưng mỗi người bộn họ cũng đều có thể chia một miếng thịt béo.

Cái này đã đủ lợi nhuận một năm của bộn họ.

Dương Thiên thấy Vương Liệt đang run rẩy!

Hắn có thể cảm thụ được, lần này hắn thật sự đang phát run, không diễn kịch.

Đây chính là mười lăm ức a, tăng thêm bên hắn, hết thảy là tiền đặt cược ba mươi ức, dù hắn gặp qua một chút mất ngủ cũng xuống giường bị hù dọa.

Mà sắc mặt của Ôn Nhã có chút trắng bệch, không ngừng khuyên giải Dương Thiên.

Dương Thiên thì phong khinh vân đạm, tiếp tục nhấp nước trà.

Vương Liệt thật sự là trong lòng không chắc, mở miệng nói: “Dương tiên sinh, ta đây nếu là thua làm sao bây giờ?”

Ánh mắt Dương Thiên bình thản: “Ta đã nói rồi, bảo người kiếm thêm chút thu nhập, những thứ này đều là người tự thắng, bất kể thắng thua, đều là của người.”

Thần sắc Vương Liệt chấn động.

Hắn vốn cho rằng lời hứa vừa rồi của Dương Thiên là đang nói đùa, dù sao chuyện này liên quan đến tài sản hơn mười ức.

Nhưng lại Diệt nghĩ đến, hắn lại nghiêm túc.

Ngoài nhanh? Vương Liệt cười chua xót, mấy tỷ thu nhập? Có cần điên cuồng như vậy không.

Hắn cắn răng nói: “Nếu Dương tiên sinh đã để mắt tại hạ như vậy, vậy lần này ta liều mạng một lần, thắng thì tiền này thuộc về Dương tiên sinh, thua thì ta lấy chỗ của mình ra thế chấp.”

Dương Thiên nhàn nhạt lắc đầu, cũng không để những lời này ở trong lòng.

Hắn vừa rồi cho đối phương một chén linh thủy, trong cơ thể hắn hẳn là liên tục không ngừng sinh ra chân khí, hơn nữa càng đánh càng mạnh, sẽ không tiêu hao chút nào.

Muốn thua?

Phải hỏi xem hắn có đồng ý hay không.

Vương Liệt đứng trên đài, các vị đại lão chọn lựa nửa ngày, cho rằng tu vi Bàn Nguyên cao nhất nên để hắn lên.

Bàn Nguyên đối với điều này vô cùng tự tin, đối phương đã đánh hai trận, chân khí đã hao tổn hơn phân nửa, hắn vừa mới bước vào Âm Kinh hậu kỳ, nghĩ đến thắng được lôi đài lần này hoàn toàn không có vấn đề.

Dưới đài, tất cả mọi người khẩn trương nhìn một màn này, con mắt cũng không nháy một cái.

Mà lúc này, Dương Thiên nhìn Ôn Nhã bên cạnh nói: “Thắng thông báo cho ta, ta ngủ gật trước.”

Một câu nói tuy không lớn, nhưng đang hát thì tất cả mọi người đều nghe được.

Khóe miệng Ôn Nhã giật giật, Dương tiên sinh này lòng cũng không phải lớn bình thường, mà mọi người bên cạnh nghe vậy cảm đều thiếu chút nữa rơi xuống.

Bọn họ đầu tư một trăm triệu đại lão nhìn giữa sân, hai người còn chưa đánh nhau đã khẩn trương đến lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh.

Mà Dương Thiên, một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, thắng bại một trận ở mười lăm ức nước chảy, lại còn có tâm tư đi ngủ gật.

Loại tâm cảnh này ngay cả Trâu lão đại cũng không làm được.

Dưới ánh mắt khó tin của tất cả mọi người, Dương Thiên híp hai mắt, thoát nhìn thật giống như đang ngủ gật.

Nhưng mà kỳ thật giờ phút này thần thức của hắn cũng sớm đã rời khỏi khách sạn Thiên Long.

Bởi vì Dương Thiên phát hiện Lâm An có một cường giả cường đại đang đi về phía bên này.

Nếu như hắn đoán không sai, đối phương hắn là cấp bậc Tông Sư cảnh, quanh thân tản ra chân khí dao động mãnh liệt.

Đối với chuyện này, Dương Thiên không khỏi tò mò, đều nói Huy Tĩnh không có Tông Sư, nhưng vị này hiển nhiên là hướng về phía bọn họ.

Rốt cuộc là ai đây?

Giữa sân, bởi vì liên lụy cực lớn, Vương Liệt cũng không giấu giếm nữa, ngoại trừ giai đoạn trước bị áp chế ra, giai đoạn sau càng đánh càng hăng, Bàn Nguyên không ngừng tan tác.

Mọi người trực tiếp nhìn đến choáng váng.

Vị ở Giang Thành này không phải đã nỗ lực hết đà rồi sao? Vậy giải thích như thế nào? Hồi quang phản chiếu sao?

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người, trong đôi mắt đều có một tia dự cảm không tốt.

Nhưng mà, bọn họ vừa nghĩ tới đây, chỉ nghe thấy tiếng vang ầm ầm cả đời, Bàn Nguyên trực tiếp bay ngược ra ngoài, nằm trên mặt đất ho ra máu không ngừng!

Trong lòng mọi người đều đột nhiên run rẩy một cái.

Tên tiểu tử Giang Thành này lại thắng!

Bọn họ khó có thể tin nhìn Dương Thiên đang bẻ mặc dưỡng thần, lần này, không có người nào dám khinh thị hắn nữa.

Vận khí của con người không thể nào tốt như vậy, vậy giải thích duy nhất chính là hắn đã sớm có chuẩn bị.

Ba lô dài, thắng hai mươi lăm ức.

Từ trước tới nay, Thiên Long yển cộng lại cũng không có nhiều nước chảy như vậy!

Giang Thành, Dương Thiên, vừa rồi bọn họ khịt mũi coi thường, nhưng hiện tại, bốn chữ này đã tạo thành dấu vết khó có thể xóa nhòa trong lòng bọn họ.

Trái tim của tất cả mọi người đều đang rỉ máu, nhưng cũng đã muộn.

Ôn Nhã nhẹ giọng nói: “Dương tiên sinh, chúng ta thắng rồi.”

Trong giọng nói của nàng mang theo niềm vui sướng, dường như còn hưng phấn hơn cả việc nàng thắng tiền.

Dương Thiên khẽ nâng mắt, bình thản nhìn Vương Liệt đang đi tới.

Toàn thân hắn mang theo thương thế, nhưng vẫn nhếch miệng cười nói: “Dương tiên sinh, may mắn không làm nhục sứ mệnh.”

Dương Thiên gật đầu, sau đó nhận lấy hiệp ước tài sản trị giá mười lăm ức từ tay Trâu Hưng, bình tĩnh nhìn mọi người một vòng nói: “Còn có ai muốn khiêu chiến?”

Ánh mắt thiếu niên đến đâu, đều tránh né đến đó.

Dương Thiên hài lòng gật đầu, bị lừa ba lần, những đại lão này cũng sẽ không ngu ngốc đụng vào hòng súng.

Nơi này đã không còn ý nghĩa tồn tại.

Nhưng mà, đang chờ Dương Thiên gọi Vương Liệt Ôn Nhã rời đi, chỉ nghe một giọng nói cuồng ngạo truyền đến.

“Ta cho ngươi đi sao?”

Dương Thiên quay đầu lại, trên mặt mang theo vẻ cổ quái.

Người nói chuyện không phải ai khác, chính là Hứa Ngạo vẫn luôn kêu gào với hắn.

“Ngươi muốn khiêu chiến?” Trong ánh mắt Dương Thiên mang theo trào phúng.

Hứa Ngạo nghe vậy, hừ lạnh một tiếng vung ra gần hai phần ba sản nghiệp của mình.

“Mười lăm ức, không biết ngươi có dám tiếp hay không.”

Mọi người kinh hô.

“An Hoa Thị đại lão đúng là trâu, một người xuất ra mười lăm ức, con mắt cũng không nháy một cái!”

“Nghe nói Hứa Ngạo ba năm trước chính là Âm Kinh hậu kỳ, ta thấy thủ hạ của tiểu tử kia, cảnh giới cao nhất cũng chỉ là Âm Kinh hậu kỳ, bất quá ba lần chiến đấu, hắn tuyệt đối kiệt lực, trạng thái giờ phút này, tuyệt đối đánh không lại Hứa Ngạo.”

“Tiểu tử này vừa rồi không phải rất ngông cuồng sao? Hiện tại xuất hiện một người so với hắn càng ngông cuồng hơn, có thể hảo hảo trừng trị hắn một trận.”

Nhưng mà, trong sự chờ mong của mọi người, giữa sân, Dương Thiên bình thân lắc đầu.

“Sao vậy? Tiểu tử này cự tuyệt sao?”

Trong lòng mọi người đều sinh ra một loại dự cảm không tốt, hắn đã đánh lôi đài ba lần, dựa theo quy củ, hoàn toàn có thể cự tuyệt khiêu chiến của Hứa Ngạo.

Lần này, tất cả mọi người đều choáng váng.

Tiểu tử này muốn cự tuyệt, thù của bọn họ ai tới báo? Phần đông đại lão Huy tinh đều bại bởi một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, có người còn thua hết gia tài, nếu chuyện này truyền đi, vậy thì có thể cười rồi.

Hứa Ngạo cũng là có tức mà không có chỗ xả, vừa rồi hắn đã sắp bị Dương Thiên làm cho tức chết rồi, bây giờ thật vất vả mới có cơ hội hung hăng giáo huấn hắn một trận, không có đến trước hắn cự tuyệt.

Hắn cắn răng phần nộ nói: “Sao nào? Ngươi sợ à?”

Dương Thiên thờ ơ lắc đầu nói: “Ngươi còn chưa đủ tư cách để ta sợ, ta lắc đầu là vì ngươi lấy chút tiền đó cược với ta, muốn chơi trò trẻ con sao?”

“Cái gì?”

Tất cả mọi người nghe vậy mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi.

“Tiểu tử này có ý là số tiền này ít quá.”

“Tê, hắc rớt cuộc có nghe rõ ràng hay không, Hứa Ngạo nói chính là 15 ức a.”

“Chẳng lẽ hắc muốn...”

Trên mặt người này mang theo vẻ rung động, lời còn chưa nói hết, chỉ nghe Dương Thiên hờ hững nói: “Người lấy ra ba mươi ức, mới có tư cách đánh cược với ta một lần, lấy không ra, cũng đừng ở trước mặt ta sủa loạn!”

“Người...”

Mặt Hứa Ngạo lập tức biến thành màu gan heo.

Hắc người cũng như tên, ngạo khí mười phần bây giờ bị một tiểu tử mở miệng vũ nhục, nói cái gì cũng nuốt không trôi cơn tức này.

Nhưng là, ba tỷ, hắc thật sự không bỏ ra nổi, trong sân, ngoại trừ Trâu lão đại, ai cũng không lấy ra được nhiều như vậy.

Dương Thiên thấy vậy, khinh thường hừ lạnh một tiếng, đang muốn xoay người, lại nghe một giọng nói khác vang lên.

“Chậm đã, ta nói để cho người đi sao?”

Mọi người sững sờ, nhao nhao nhìn lại, vừa nhìn liền không sao, trên mặt toàn bộ hiện lên vẻ hưng phấn.

“Vi Hào!”

Người khác đều gọi hắc là đại lão, mà hắc lại thích người khác gọi hắc là ông chủ Vi!

Giá trị con người hắc hơn hai tỷ, gần với Trâu Hưng!

Hắc từ trong ngực móc ra một trương hợp đồng chi phiếu cùng một công ty mở miệng nói: “Đây là 15 ức, gom lại cùng một chỗ là 3 tỷ, không biết có tư cách cùng tiểu huynh đệ đánh một trận lô đề hay không?”

Một ván ba tỷ!

Tất cả mọi người hít vào một ngụm khí lạnh, mà Vương Liệt còn chưa đánh đã nhũn chân ra.

Ôn Nhã càng kinh ngạc che cái miệng nhỏ nhắn, sau đó vẻ mặt lo lắng không ngừng lôi kéo ống tay áo Dương Thiên, bảo hắc không đồng ý.

“Sao vậy? Không dám sao?”

Hứa Ngạo mặt mang kinh hỉ nhìn Vi Hào một chút, không nghĩ tới hắn sẽ hỗ trợ.

Có lực lượng, hắn lần nữa cuồng ngạo lên.

“Ta nói cho người biết, người...”

Dương Thiên không đợi hắn nói xong, bình tĩnh mở miệng:
“Có một vấn đề ta vẫn muốn hỏi.”

Hứa Ngạo khẽ giật mình, nghi hoặc hỏi: “Vấn đề gì?”

Dương Thiên nhìn chăm chú vào hắn, chậm rãi mở miệng:
“Người cứ như vậy không kịp chờ đợi muốn đưa tiền cho ta sao?”

Chương 372 - Lại kiếm một khoản.

"Ngông cuồng, quá ngông cuồng!"

Trên mặt mọi người đều là vẻ khiếp sợ, thiếu niên nói câu nói này, rốt cuộc có bao nhiêu lực lượng?

Sắc mặt Vi Hào và Hứa Ngạo đều lạnh lẽo.

“Ba mươi ức tiền ta để đó, xem người có bản lĩnh tới lấy hay không.”

Dương Thiên gật đầu, sau đó ánh mắt nhìn về phía Vương Liệt.

“Ba tỷ thu nhập thêm, có muốn kiếm lời không?”

Chân Vương Liệt như nhũn ra, hắn xoa mồ hôi lạnh trên trán cười khổ nói: “Dương tiên sinh, lần này ngài bỏ qua cho ta đi, đánh cuộc ba mươi ức đi, cho dù đối phương là cảnh giới Minh Kinh, ta cũng không nắm chắc chiến thắng.”

Dương Thiên đỡ trán nói: “Thôi được, vậy lần này để ta ra tay.”

Nói xong, hắn đi lên lôi đài.

Giữa sân, tất cả mọi người nhìn nhau, cũng không biết rốt cuộc Dương Thiên đang làm trò thiêu thân gì.

Hắn chỉ mới mười bảy mười tám tuổi, cũng dám lên lôi đài này, hắn không biết lên lôi đài này không chết cũng bị thương sao?

Rốt cuộc là ai cho hắn dũng khí?

Hứa Ngạo cùng Vi Hào mặt mang kinh hãi, đối trận Vương Liệt, tuy rằng có chút phiền phức nhưng vẫn sẽ đạt được thắng lợi.

Mà đối trận với thiếu niên trước mắt này, đoán chừng không cần dùng lực thổi xám động ngón tay cũng có thể bóp chết hắn.

Mọi người nhìn hai người đều mang theo thần sắc hăm dọa, nhìn thiếu niên dáng người thon dài nhưng lại hơi gầy yếu trên lôi đài, đoán chừng trong bọn họ tùy tiện một người cũng có thể đánh cho hắn quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

Ba tỷ này, không tốn chút công phu nào!

Mà có người vui mừng, cũng có người khinh thường trào phúng.

Thực lực của Dương Thiên, bọn họ rõ như ban ngày, ví dụ như Vương Liệt Ôn Nhã, Lưu lão đại và Minh Lăng.

Cường giả cảnh giới Tông Sư, cũng là phạm phu tục tử nào có khả năng ngăn cản?

Bọn họ nhìn Hứa Ngạo đi lên phía trước, trong lòng dâng lên thương hại đối với hắn!

Mặc dù Hứa Ngạo là Ám Kinh hậu kỳ, nhưng đối mặt với Dương Thiên, hoàn toàn là hành vi tìm chết!

Ván này, không có chút lo lắng nào, hoàn toàn là treo lên đánh.

Hứa Ngạo liên tục cam đoan với Vi Hào nhất định sẽ thắng lợi sau đó lên đài.

Hắn nhẹ nhàng cười nhìn Dương Thiên nói: “Tiểu tử, ngươi cũng biết ngươi đáng ghét đến mức nào, ta vừa rồi hận không thể bóp chết ngươi.”

Dương Thiên Tâm không kiên nhẫn nói: “Nói xong chưa? Nói xong có thể động thủ chưa?”

Hứa Ngạo sững sờ, sau đó sắc mặt âm trầm nói: “Tiểu tử, ngươi có biết tình cảnh hiện tại của ngươi không, hiện tại ta chỉ cần một ngón tay nhỏ là có thể bóp chết ngươi, bất quá ngươi chỉ cần quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, ta có lẽ có thể bỏ qua cho ngươi, nếu không...”

Hắn còn chưa nói xong, đột nhiên phát hiện Dương Thiên không thấy đâu nữa.

Hứa Ngạo mặt đầy nghi hoặc, đang muốn dụi dụi mắt xem mình có phải hoa mắt hay không, đột nhiên phát hiện Dương Thiên đã xuất hiện ở trước người hắn.

“Ngươi đang tìm ta sao?” Giọng nói của Dương Thiên lạnh lùng!

Hứa Ngạo sắc mặt kinh hãi, nhưng mà đang lúc hắn có phản ứng, chỉ thấy Dương Thiên trực tiếp một bàn tay tát tới.

Sau đó, Hứa Ngạo ở dưới ánh mắt khó có thể tin của mọi người, lặn lộn năm sáu vòng trên không trung, lúc này mới rơi xuống đất.

Mọi người thấy vậy, trái tim hung hăng co rúm lại.

Thiếu niên nhìn xem gần nữa, Hứa Ngạo không biết sống chết khinh thường nói: “Chỉ biết kêu gào sao?”

Giữa sân tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Trong miệng tất cả mọi người đều có thể chứa được một quả trứng gà.

Trong lòng bọn họ chỉ có một ý niệm.

Điều đó không có khả năng!

Hứa Ngạo người ta là cường giả Âm Kinh hậu kỳ, lại bị một bàn tay đánh bay ra ngoài, thiếu niên này làm sao có thể có thực lực khủng bố như vậy?

Hạ lão lần này rốt cục động dung!

Hắn vốn im lặng không lên tiếng sau lưng Trâu Hưng, nhưng lần này, hắn không thể bình tĩnh được nữa.

Bởi vì tốc độ vừa rồi, ngay cả hắn cũng không thấy rõ.

Điều này có ý nghĩa gì?

Thân thể Hạ lão đột nhiên run rẩy một chút, mà Trâu Hưng tựa hồ chú ý tới cử động của Hạ lão, hỏi: “Hạ lão, ngài làm sao vậy?”

Hạ lão sắc mặt ngưng trọng nói: “Người cùng thiếu niên này thù hận không sâu, không nên dễ dàng đắc tội hắn.”

Trâu Hưng nghe vậy, trên mặt mang theo vẻ kinh ngạc: “Hạ lão ngài đánh giá hắn cao như vậy sao?”

Hạ lão gật đầu nói: “Ta nhìn không thấu thiếu niên này, cảnh giới của hắn có lẽ không dưới ta!”

Trâu Hưng nghe vậy thân thể đột nhiên chấn động, sau đó nhìn Dương Thiên thật sâu nói: “Ta biết rồi Hạ lão!”

Trong sân, tất cả mọi người nhìn sắc mặt Dương Thiên đều thay đổi, Dương Thiên đi tới, bọn họ toàn bộ lui về phía sau, giống như một cái tát tiếp theo sẽ tát vào mặt bọn họ vậy.

Tuy rằng Vi Hào vẫn cố gắng duy trì trấn định, nhưng cơ mặt vẫn co giật liên tục.

Mười lăm ức, đối với hắn mà nói đó cũng là gần nửa gia sản!

Không ngờ, bị Hứa Ngạo lên đài không đến ba mươi giây thua sạch, một giây một ức, hiện tại hắn đã có ý nghĩ bóp chết Hứa Ngạo.

Dương Thiên nhận lấy tài sản trị giá ba tỷ trên tay Trâu Hưng, nhìn mọi người xung quanh lạnh nhạt mở miệng.

“Còn có ai?”

Nếu là trước đó, khẳng định có người nhảy ra nói Dương Thiên cuồng ngạo.

Nhưng hiện tại, thiếu niên đã dùng hành động để chứng minh, hắn có vốn liếng để cuồng ngạo.

Bọn họ không dám, nhưng lại dồn dập đưa ánh mắt nhìn về phía Trâu Hưng.

Đệ nhất đại lão Huy Tĩnh.

Nếu hắn đã ngồi ở vị trí này, hắn là không thể để một thiếu niên làm càn như thế.

Dù sao nơi này chính là Lâm An, khách sạn Thiên Long, địa bàn của Trâu Hưng hắn.

Nếu để tên tiểu tử Giang Thành này kiếm được năm tỷ năm trăm triệu tài sản cứ như vậy mà đi, vậy hắn còn mặt mũi nào đứng vững ở Huy Tĩnh nữa?

Dương Thiên đảo mắt nhìn quanh một vòng, cũng không có ai còn dám đứng ra, biết những người này đều sợ, ở chỗ này đã không có ý nghĩa, vì vậy bình tĩnh mở miệng: “Nếu không có người muốn khiêu chiến, vậy thứ cho ta không phụng bồi!”

Trâu Hưng lúc này rốt cuộc không kìm nén được nữa, tiểu tử này hoàn toàn không có để vào mắt gã là đệ nhất đại lão Huy Tĩnh này chứ.

Hắn đang muốn đứng dậy, lại bị Hạ lão nhẹ nhàng đè bả vai xuống, lắc đầu với hắn.

Trâu Hưng chỉ có thể ngồi xuống, mọi người thấy vậy thì choáng váng, Trâu lão đại có ý gì? Tùy ý hắn làm càn?

Nếu như mặc kệ không hỏi, không quá ba năm, hai người tất có một trận chiến!

Không vì cái gì khác, chỉ vì tranh đoạt đệ nhất Huy tĩnh!

Hiện tại, hắn là thừa dịp tiểu tử này lông cánh chưa mọc, đem hắn lưu lại nơi này.

Đây là đạo lý dễ hiểu mà tất cả đại lão đều hiểu, bọn họ không tin Trâu Hưng không hiểu.

Trâu Hưng hiểu, đương nhiên hiểu, nhưng lúc này Hạ lão hạn chế hắn, hắn hữu tâm vô lực!

Hạ lão không ra tay, Hứa Ngạo cũng đã bại, thử hỏi trên Thiên Long yến này, có ai còn có thể ngăn cản hắn?

Ngay khi Dương Thiên mang theo Vương Liệt Ôn Nhã muốn rời đi, lỡ tai Dương Thiên khê động, lập tức dừng bước.

“Dương tiên sinh, còn có chuyện gì sao?”

Khóe miệng Dương Thiên nhếch lên nụ cười nói: “Đi trước đi, có người đến.”

Vương Liệt đang muốn đặt câu hỏi, chỉ thấy một người hung hăng đá văng cửa lớn.

Sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, một lão giả tóc bạc mặt hồng từ ngoài cửa đi vào.

Lão nhân nhìn không ra tuổi, nhưng râu tóc bạc trắng, mắt hồ sáng ngời có thần, đi lại chấn nhiếp lòng người.

Hắn chậm rãi đi tới, nhìn mọi người chung quanh một chút nói: “Ai là Trâu Hưng?”

Mọi người sững sờ, sau đó một vị đại lão trong đó vì biểu hiện một phen trước mặt Trâu Hưng, thế là phần nộ nói: “Ngươi là ai? Ai cho phép ngươi vào cửa này? Ngươi có tư cách không? Còn nữa, tên Trâu lão đại là ngươi gọi sao, ngươi...”

Hắn còn chưa nói hết lời, chỉ thấy lão nhân khoát tay, người nọ dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người dần dần bị xách cổ, rời khỏi mặt đất.

Giữa sân, tất cả mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

“Hừ không nhiếp vật!”

Mọi người nhao nhao lui lại, đại lão kia bị một cỗ cự lực vô hình bóp chặt cổ, chỉ cảm thấy hô hấp khó khăn.

“Tha cho ta!”

Trên mặt hắn ta hiện lên vẻ cầu xin.

Nhưng lão nhân lại không hề để ý tới.

Trong tay hắn nắm hờ, đại lão ở Huy tỉnh kia cũng coi như là đại danh鼎鼎, hoàn toàn ngã xuống.

Lúc này lão nhân mới thu tay lại, hỏi lần thứ hai.

“Ai là Trâu Hưng?”

Lúc này, tất cả mọi người đều sợ hãi, đưa ánh mắt nhìn về phía Trâu Hưng đang ngồi trên đài cao.

Lão nhân cũng theo ánh mắt của mọi người, chậm rãi đi tới.

Lúc này, Hạ lão tiến lên một bước cả giận nói: “Dừng lại như vậy đi?”

Lão nhân khinh thường nói: “Ám Kinh đỉnh phong? Người muốn ngăn ta?”

Hạ lão lạnh lùng nói: ” Huy tĩnh, không phải là nơi người có thể giương oai.”

Nói xong, muốn xuất thủ, muốn bắt lão nhân.

Lão nhân phát ra cương khí màu vàng, đánh ra một vòng, mang theo kinh khí vô cùng, hung hăng đánh về phía ngực Hạ lão.

Hạ lão sắc mặt kinh hãi, không nghĩ tới đối phương lại cường đại như vậy, hắn muốn lui về phía sau nhưng mà đã muộn.

Nắm đấm tiếp xúc với ngực, hắn giống như là bị một cái búa tạ đập trúng, bay ngược ra xa năm sáu mét, khí tức uể oải, ho ra đầy máu.

“Tê!”

Mọi người triệt để chấn kinh.

Hạ lão là Ám Kinh đỉnh phong, đệ nhất cao thủ Huy tĩnh, hiện giờ lại bị người ta một chiêu đánh bại.

Bọn họ cảm giác mình giống như đang nằm mơ.

Mà lúc này, có người kinh hô: “Các người nhìn, cương khí màu vàng phát ra trên người lão nhân, đó là dấu hiệu Tông Sư chi cảnh.”

“Cái gì?”

Hắn vừa dứt lời, tất cả mọi người nhao nhao nhìn qua.

Nguyên bản khiếp sợ Hạ lão bị thua không chú ý, nhưng hiện tại xem xét, tất cả đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Trâu Hưng sợ hãi hỏi: “Các hạ là ai?”

Lão nhân đứng chấp tay, thần sắc ngạo nghễ: “Phong Châu, Yến Thanh!”

Chương 373 - Phong Châu Yến Thanh.

"Phong Châu Yên Thanh?"

Tất cả mọi người nghe vậy nhao nhao hít sâu một hơi.

Phong Châu Yên Thanh, cường giả Tông Sư cảnh, rất nhiều đại lão ở đây từ nhỏ đã nghe truyền kỳ của hắn mà lớn lên, hắn hẳn thế không ra khỏi Phong Châu, hiếm có người nhìn thấy hình dáng của hắn, nhưng uy danh của hắn lại truyền khắp hai vùng Huy Châu và Phong Châu.

Bọn họ không ngờ Yên Thanh lại đến Huy Tĩnh.

Hơn nữa xem ra, dường như còn có ý xấu.

Trên mặt bọn họ đều mang vẻ lo lắng.

Yên Thanh không có Tông sư ở Huy tĩnh, muốn làm gì thì ai có thể ngăn được hắn?

Trâu Hưng dường như cũng bị dọa không nhẹ, hắn ta cố gắng trấn định đứng dậy ôm quyền nói: "Thì ra là Yên Thanh tông sư, thứ cho Trâu mỗ mất vụng về, không biết thân phận của ngài, chỗ đắc tội mong được tha lỗi."

Yên Thanh tức giận hừ một tiếng, không nói gì.

Trâu Hưng không ngừng toát mồ hôi lạnh trên trán, cung kính hỏi: "Không biết Yên Thanh Tông sư đến đây có chuyện gì? Có sự giúp đỡ của Trâu mỗ xin cứ việc mở miệng."

Yên Thanh lạnh lùng nói: "Hỗ trợ? Ta đòi lại công bằng cho hai đồ nhi của ta, ngươi có thể giúp?"

Gã vừa nói xong, tất cả mọi người nghe vậy sững sờ.

Trâu Hưng cau mày không hiểu hỏi: "Tông sư Yên Thanh còn xin ngài nói rõ, đòi lại công đạo cho đồ nhi của ngài là gì?"

Yên Thanh cả giận nói: "Bớt giả bộ cho ta, không biết? Đồ nhi Lôi Ngạo ta và Vương Nghiêu đã chết ở Huy châu các ngươi. Ngươi là người đứng đầu Huy tĩnh sao lại không biết?"

Nắm đấm của hắn nắm chặt, khí thế vô song quát lên: "Các ngươi cho rằng ta bế quan là có thể ức hiếp Phong Châu ta không có người sao?"

"A?"

Mọi người nghe vậy toàn bộ đều ngây dại.

Lôi Ngạo và Vương Nghiêu đương nhiên đã nghe nói qua, nhất là Vương Nghiêu, một thân tu vi ám kinh đỉnh phong, đại đệ tử của Yến Thanh là siêu cấp cường giả có hi vọng tiên giai cảnh giới Tông Sư nhất, thực lực ngang bằng với Hạ lão.

Hắn làm sao có thể bỏ mình? Hạ lão Huy tỉnh cũng tuyệt đối không thể đem hắn chém giết a!

Trâu Hưng cuống quýt mở miệng nói: “Yến Thanh Tông Sư, ta thật sự không rõ vì sao ngươi một mực khẳng định là chúng ta giết người, ta và hai đồ đệ của ngươi chưa bao giờ gặp nhau. Huống hồ, ta cũng biết bọn họ là đệ tử của ngài, làm sao có thể dám đối nghịch với ngài?”

Yến Thanh không nghe lời giải thích của hắn, đôi mắt hắn như điện, gắt gao nhìn chăm chăm Trâu Hưng nói: “Hai đồ đệ của ta chết ở Huy tỉnh các ngươi, ngươi là người đầu tiên của Huy tỉnh, chuyện này không liên quan đến ngươi thì có quan hệ gì với ai? Các ngươi nơi này ngoại trừ các ngươi, lại có ai có năng lực có thể giết đồ đệ của ta?”

Trâu Hưng bị chất vấn nói không ra lời.

Cuối cùng, hắn cắn răng nói: “Vậy không biết Yến Thanh Tông Sư rốt cuộc muốn giải quyết như thế nào?”

Yến Thanh hừ nói: “Mười mạng đền một mạng, ta muốn ngươi tìm ra hung thủ sát hại hai đồ đệ của ta, để cả nhà hắn chôn cùng đồ đệ của ta.”

Tất cả mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Đây cũng quá độc ác!

Vương Liệt và Ôn Nhã lo lắng nhìn về phía Dương Thiên.

Lúc này sắc mặt thiếu niên đã sớm âm trầm: “Thật muốn tìm chết!”

Vương Liệt vội vàng kéo hắn, thấp giọng nói: “Dương tiên sinh, Yến Thanh là tông sư lâu năm, đã tung hoành Phong Châu mấy chục năm, thực lực bản thân hết sức khủng bố, từng giao thủ với Võ Đang Cổ Nguyệt chân nhân, ngài nên nhìn một chút.”

Ôn Nhã cũng nhanh chóng giữ chặt cánh tay Dương Thiên, phòng ngừa hấn bạo tẩu.

Trâu Hưng nghe được điều kiện này, thở dài một hơi nói: “Chuyện này không thành vấn đề, xin Yến Thanh Tông Sư cho ta ba ngày nghỉ ngơi, ta nhất định sẽ tìm ra hung thủ, tự tay đưa tới!”

Mặc dù cảm thấy uất ức, nhưng Trâu Hưng không có cách nào, hấn hiện tại mới thấy được cảnh giới Tông Sư cường đại.

Hạ lão bên cạnh hấn đã là cao thủ nhất lưu đỉnh tiêm nhất, lại không nghĩ rằng ngay cả một chiêu của đối phương cũng đỡ không nổi.

Nếu như hiện tại Yến Thanh đại sát tứ phương, toàn bộ đại lão Huy Tinh, không một người nào có thể may mắn sống sót!

Yến Thanh nhìn thái độ của Trâu Hưng, hài lòng gật đầu nói: “Còn nữa, hai đồ đệ kia của ta vốn là để ta dưỡng lão, hiện giờ đều chết ở Huy Tinh của các ngươi, vậy các ngươi hãy nhường lại nửa giang sơn cho ta.”

“Cái gì?”

“Không thể nào!”

“Ta không đồng ý!”

Trên mặt các vị đại lão đều mang vẻ phẫn nộ.

Nửa giang sơn Huy tinh, thật đúng là công phu sư tử ngoạm.

Đừng nói Lôi Ngạo và Vương Nghiêu không phải bọn họ giết chết, cho dù là vậy, bọn họ cũng tuyệt đối không thể đồng ý nhường lại.

Yến Thanh muốn xâm phạm lợi ích của tất cả mọi người, mà mọi người cũng đều biết, lần này đối phương đến không có ý tốt.

Chỉ sợ hấn là báo thù cho hai đồ đệ này của mình, muốn chiếm đoạt Huy Châu mới là thật!

Trâu Hưng xiết chặt nắm đấm, tức giận nói: “Yến Thanh các hạ, ta đã đáp ứng giúp ngươi tìm hung thủ, ngươi làm như vậy không phải có chút ép buộc sao?”

“Yến Thanh ta làm việc, cho dù ép buộc thì sao?”

Lão nhân thần sắc lạnh lùng, hừ một tiếng, khí thế Tông Sư cảnh đột nhiên bộc phát ra, bao phủ tất cả mọi người.

Mọi người chỉ cảm thấy giống như Thái Sơn áp đỉnh, hô hấp đều khó khăn, trên người phảng phất lưng còng cựa sụn vụn, cánh tay đều bị đè cong.

Có một số người tâm trí không kiên định, trực tiếp quỵ trên mặt đất.

Ngay cả cường giả Âm Kinh cũng đang run lẩy bẩy.

Cảnh giới Tông Sư, không ai có thể ngăn cản!

Trâu Hưng sắc mặt khở sở, cảm giác một cổ khuất nhục khó có thể nói ra.

Chỗ dựa lớn nhất của Huy tỉnh là Hạ lão, nhưng hiện tại ông ta còn sống chết không biết, ai có thể ngăn cản Yến Thanh?

Yến Thanh nhìn mọi người một vòng, lạnh lùng nói: “Ai không đồng ý? Đứng ra!”

Bàng Nguyên tiến lên một bước cả giận nói: “Yến Thanh, ngươi đừng quá phận, đây là Lý Huy tỉnh, không phải Phong Châu ngươi, chỉ cần chúng ta đồng tâm hiệp lực ngươi liền có năng lực lớn bằng trời...”

“Chết đi!”

Yến Thanh hừ một tiếng, một đạo khí kinh công ngón tay bắn ra.

Cứ như vậy, dưới ánh mắt khó tin của mọi người, vị cường giả Âm Kinh Bàng Nguyên này không hề có năng lực chống cự, mi tâm xuất hiện một lỗ máu, cứ vậy mà chết.”

“Lệnh Tông Sư không thể trái, còn có ai dám đứng ra?”

Yến Thanh đứng trên đài cao, nhìn Trâu Hưng hỏi: “Ngươi dám vi phạm?”

Trâu Hưng sợ hãi lắc đầu, bị Yến Thanh nhìn chằm chằm, gãi cảm giác rõ ràng bị một cỗ khí tức tử vong bao phủ.

Hắn sợ, càng là thân ở địa vị cao lại càng sợ chết.

Yến Thanh hài lòng gật đầu, nói: “Một nửa sản nghiệp của tất cả mọi người ở đây, đều dạy ra cho ta, ta tha cho các người không chết, từ nay về sau, Huy Tĩnh do ta định đoạt, các người có phục không?”

Trong mắt mọi người đều tràn đầy sợ hãi nói: “Phục, chúng ta phục!”

Yến Thanh quét mắt nhìn xuống, chỉ thấy một người mặt mang phần nộ.

Người này không phải ai khác, chính là Minh Dương.

Hắn chỉ vào Minh Dương nói: “Người là ai?”

Minh Dương cất cao giọng nói: “Thanh Thủy thị, Minh Dương.”

Yến Thanh khinh thường: “Hình như ngươi không phục?”

Minh Dương tức giận nói: “Ngươi không phải là người của Huy Tĩnh, không có tư cách làm đệ nhất nhân của Huy Tĩnh.”

Yến Thanh châm chọc nói: “Chỉ bằng ngươi? Một con gà mờ mình kình?”

Lúc này, Minh Lăng cũng tiến lên một bước nói: “Còn có ta!”

Yến Thanh nhìn hắn một cái, hài lòng gật đầu nói: “Không tệ, tuổi còn trẻ vậy mà đã đến Âm Kinh đỉnh phong, sau này ngươi đi theo ta, bái ta làm thầy, ta có thể giúp ngươi đột phá cảnh giới Tông Sư.”

Mọi người thấy một màn này, nhao nhao đem ánh mắt hâm mộ nhìn về phía huynh đệ Minh gia.

Hai người này được Yến Thanh thưởng thức, muốn một bước lên trời, dễ như trở bàn tay.

Nhưng bọn họ trăm triệu lần không nghĩ tới, chỉ nghe Minh Lăng cười lạnh một tiếng cự tuyệt: “Muốn làm sư phụ của ta? Ngươi hỏi thế lực sau lưng ta có đồng ý hay không trước đã.”

Yến Thanh sững sốt, hỏi: “Sau lưng ngươi? Thế lực gì?”

Minh Lăng ngạo nghễ: “Tứ Tĩnh, Thần Long Tổ!”

Yến Thanh mặt mang vẻ đùa cợt nói: “Ta còn tưởng là thế lực gì, ngươi cũng biết Thần Long tổ các người là một tỉnh kém

cỏi nhất ở những tỉnh này, Phong Châu chỗ ta, ta làm giáo quan cho Bạch Hồ tổ, có thể nói người đi theo ta, tiền đồ như gấm.”

Minh Lăng lắc đầu từ chối nói: “Vậy thì sao? Ta không thể đồng ý.”

Đôi mắt Yên Thanh phát lạnh, hỏi: “Người có biết, hậu quả người từ chối ta?”

Minh Lăng liếc mắt nhìn Dương Thiên, nhất thời có lực lượng, hừ nói: “Vậy người có biết hậu quả của việc người tùy ý giết người ở Huy Tỉnh không?”

Yên Thanh cười ha ha nói: “Ta là Tông Sư cảnh, muốn giết ai thì giết, mạng người ở trước mặt ta giống như con kiến, ngược lại là người, ta không chiếm được đồ vật, tất cả đều sẽ hủy diệt, cho nên, người có thể chết.”

Nói xong, một quyền đánh tới.

Lần này hẳn không có nương tay, kinh phong thổi tới, khiến cho hai má đau nhức.

Tất cả mọi người thấy vậy, nhao nhao nhắm hai mắt lại.

Bọn họ biết thực lực của Minh Lăng là Âm Kinh đỉnh phong, nhưng Hạ lão vẫn nằm ở đó, Yên Thanh khẳng khẳng hạ sát thủ, làm sao có thể may mắn sống sót?

Thế là, từng người nhắm hai mắt lại, không đành lòng nhìn một màn này.

“Bành!”

Dưới một kích, tiếng vang đỉnh tai nhức óc gần như chấn vỡ tất cả thủy tinh tầng cao nhất, mọi người từng người chấn động màng nhĩ đau nhức, cỗ sóng khí vô hình kia khiến người ta nhao nhao lui về phía sau mấy mét.

Bàn ghế ở đây toàn bộ đều bị cỗ khí lăng này phá hủy, đại sảnh trang trí tinh mỹ giờ phút này một mảnh hỗn độn.

Kéo dài một lát, lúc này mọi người mới mở mắt ra, khi thấy được một màn trước mắt này, lập tức ngây ngốc.

Bởi vì trước người Minh Lăng, vậy mà đứng một thiếu niên.

Thiếu niên này không phải ai khác, chính là Dương Thiên bị tất cả mọi người hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Chương 374 - Tông Sư đối chiến.

Nhưng mà, đây còn không phải là điều mọi người khiếp sợ.

Bọn họ khiếp sợ, giờ phút này quanh thân thiếu niên lại có một tầng cương khí màu vàng.

Đây là khái niệm gì?

Đầu óc mọi người đều không phản ứng kịp.

“Tông Sư cảnh?”

Tất cả đại lão trong sân đều choáng váng.

“Không có khả năng, vừa rồi chúng ta trào phúng hấn như vậy, hấn cũng không phản ứng, cường giả Tông Sư cảnh như Yên Thanh, làm sao có tính tình tốt như vậy?”

“Đúng vậy đúng vậy, nhất định là chúng ta hoa mắt.”

Bọn họ cho rằng như vậy, nhưng Hứa Ngạo và Vi Hào lại không cho là như vậy.

Bởi vì bọn họ vừa rồi cách gần nhất, toàn bộ hành trình đều không có nhắm mắt.

Hai người nhìn thấy hết sức rõ ràng, thiếu niên trong nháy mắt xuất hiện ở bên người Minh Lăng, sau đó cương khí màu vàng từ trong cơ thể hấn trong nháy mắt nổi lên, chống đỡ một kích toàn lực của Yên Thanh Tông Sư.

Nếu không phải Tông Sư cảnh, ai có thể có thực lực này?

Mà khiếp sợ nhất chính là Yên Thanh.

“Cảnh giới Tông Sư?”

Về mặt hấn kinh nghi, khó có thể tin nhìn thiếu niên chỉ có mười bảy mười tám tuổi trước mắt này.

Trong phòng này có Tông Sư hẳn vừa rồi vậy mà không phát giác, hơn nữa còn là một thiếu niên Tông Sư, quả thực không thể tưởng tượng!

Hắn thu tay lại, tò mò hỏi: “Ngươi là ai?”

“Giang Thành, Dương Thiên.” Dương Thiên đáp lại một cách đơn giản.

Yến Thanh cau mày nói: “Giang Thành? Đây là nơi nào?”

Dương Thiên lạnh nhạt nói: “Nơi mà hai đồ đệ của ngươi bỏ mạng!”

Một câu nói, tất cả mọi người đầu tiên là sững sờ, sau đó trái tim hung hăng co rúm một chút.

Có vài người tinh tế thưởng thức xong, càng là chân mềm nhũn quỳ trên mặt đất run lẩy bẩy.

Trâu Hưng kinh ngạc nhìn Dương Thiên.

Ngay cả Hứa Ngạo cùng Vi Hào, vừa rồi cuồng ngạo như vậy, tới bây giờ cũng không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Ý tứ của thiếu niên rất rõ ràng, hai đồ đệ của Yến Thanh là do hắn giết.

“Trời ạ, hắn sao dám...”

Tất cả mọi người nhao nhao lui về phía sau đến bên tường, e sợ Tông Sư nổi giận tai bay vạ gió.

Yến Thanh hiểu được lời Dương Thiên nói, khí thế Tông Sư không giữ lại chút nào bạo phát ra A Lý.

“Là ngươi...”

Đôi mắt hắn ta lạnh lẽo như đao, toàn thân đang run rẩy.

Ánh mắt Dương Thiên đạm mạc: “Là ta!”

“Ta muốn ngươi chết!” Y phục trên người Yến Thanh không gió mà bay, bị kim sắc quang mang bao quanh nắm đấm hung hăng đánh tới.

Thân hình Dương Thiên lóc lên, trong nháy mắt không thấy đâu nữa.

Yến Thanh biến sắc, cảm giác sau gáy lạnh lẽo.

“Không tốt!”

Hắn đột nhiên biến sắc, vốn định trốn tránh, nhưng đã muộn.

“Bành!”

Một tiếng va chạm thật lớn giống như xé rách không khí.

Dưới ánh mắt khó tin của mọi người, Yến Thanh lại bị một cước của Dương Thiên đánh bay ra ngoài, hơn nữa còn đập mạnh vào thủy tinh, khách sạn Thiên Long, thủy tinh cứng rắn có thể so với sắt thép, bốn năm tấc, vậy mà đều nứt nẻ!

Tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Người bị đánh bay lại là Yến Thanh?

Có làm hay không? Người ta chính là cường giả Tông Sư cảnh uy tín lâu năm a.

Tất cả mọi người nhìn thiếu niên tản ra khí tức cao ngạo giữa sân kia, không còn có nửa phần bất kính.

Nhất là đại lão vừa rồi đối nghịch với Dương Thiên, ví dụ như đám người Tôn Phong, Hứa Ngạo, Vi Hào, giờ phút này trên mặt đều mang vẻ sợ hãi, thân thể đều đang run lẩy bẩy.

Bọn họ may mắn vừa rồi đắc tội Dương Thiên như vậy mà vẫn còn có thể sống.

Nhất là Hứa Ngạo, run rẩy cầm một miếng thuốc lá run rẩy, hung hăng hút một ngụm giải tỏa sợ hãi trong lòng.

Thì ra những gì thiếu niên nói trước đó là sự thật, đối phương thật sự có năng lực khiến hắn chết!

Hứa Ngạo ngẫm lại vừa rồi cùng tử vong vậy mà thoát qua năm sáu lần, không khỏi cảm thấy một trận may mắn.

Đối phương là Tông Sư, có thể đánh bay Yến Thanh, giết một Âm Kinh hậu kỳ nho nhỏ như hắn, gần như không cần tốn nhiều sức.

Trâu Hưng run rẩy ngồi trên ghế, hắn rút cuộc biết vì sao vừa rồi Hạ lão ngăn cản hắn, không cho hắn đối địch với Dương Thiên.

Ẩn tàng quá sâu, giả trang ăn thịt hổ cũng không có giả dạng như vậy a.

Mà các vị đại lão bại bởi đại lão của Dương Thiên thì sắc mặt lại nở nụ cười chua xót.

Chẳng trách Dương Thiên có thể thắng liên tiếp năm tỷ tài sản của bọn họ.

Đây chính là một chiêu trò.

Giữa sân, ánh mắt Dương Thiên lạnh nhạt nhìn Yến Thanh.

“Vừa rồi ngươi nói mười mạng đổi một mạng? Muốn cả nhà ta chôn cùng?”

Yến Thanh lau đi máu tươi trên khóe miệng, lạnh lẽo nói:

“Phải thì sao, ngươi rất mạnh, thế nhưng... cũng chỉ đến đây thôi.”

Nói xong, chân khí toàn thân hần lưu chuyển, một đôi bàn tay bị hào quang màu vàng bao phủ trở nên sáng chói.

“Chẳng lẽ... “

Một số đại lão từng trải thấy cảnh này, lập tức phần nộ quát:

“Lui, mau lui lại, lão già Yến Thanh này sắp phóng đại chiêu rồi.”

Có người tự nhận là khoảng cách đã đủ xa, không có nghe khuyến cáo.

Nhưng ngay sau đó, bọn họ bắt đầu hối hận.

“Hỗn Nguyên chương!”

Yến Thanh hét to một tiếng, một bàn tay lớn màu vàng óng bay ra.

Dương Thiên nhíu mày, kiếm chỉ ngưng tụ thành kiếm quang, hét lớn: “Cấm Kiếm Thức!”

Kiếm thành, Dương Thiên hung hăng chém xuống, cự chương màu vàng óng kia lập tức bị phân thành hai, hướng bốn phía đánh tới.

“Bành!”

Sau một tiếng nổ, toàn bộ mặt kính cứng như sắt thép bị chấn vỡ, có vài người tránh không kịp trực tiếp bị ngộ thương.

Trâu Hưng vẻ mặt lo lắng, đỡ Hạ lão đại kêu lên: “Chạy mau, vách tường kính thủy tinh bị phá hỏng, tầng cao nhất sắp sập rồi.”

Trên mặt tất cả mọi người đều mang vẻ hoảng sợ, Tông Sư cảnh lại cường đại như vậy?

Thang máy không ngồi được, bọn họ từng người tranh nhau đi xuống cầu thang.

Khách sạn Thiên Long tính cả tầng đỉnh tổng cộng có năm mươi tầng, sau đó chờ bọn họ đến tầng bốn mươi chín, chỉ cảm thấy trần nhà của trời cao bị giẫm đạp ra mấy dấu chân, ngay sau đó, một mảnh chấn động, mặt tường kiên cố nhao nhao rạn nứt.

“Mẹ của ta ơi, hai vị bên trên là Thiên Thần sao?”

Có người mang theo tiếng khóc nức nở, mà lúc này vừa đến kiểm quang bắn xuống, đánh thủng sàn nhà dưới chân một người!

“Mau, chạy mau, chạy xuống dưới lầu.”

Giữa sân, Dương Thiên vì để tránh ngộ sát, cũng không sử dụng tiên kỹ uy lực cực lớn. Nếu không vạn kiểm cùng phát, cả tòa khách sạn Thiên Long đều sẽ không còn tồn tại.

Nơi này hạn chế hẳn thi triển năng lực!

Nhưng cho dù chỉ phát huy không đến một nửa thực lực, vẫn đứng ở thế thượng phong tuyệt đối.

Mà đối phương không hổ là tông sư cảnh giới, thậm chí có thể so với tu tiên giả Luyện Khí Hóa Thần sơ kỳ. Một thân tu vi của hắn vô cùng bất phàm, hơn nữa các chiêu thức uy lực cực lớn liên tiếp phát ra. Trong thời gian ngắn, Dương Thiên không làm gì được hắn.

“Hạ xuống ngàn cân!”

Yến Thanh cắn răng, kéo cánh tay Dương Thiên sử dụng chiêu thức này. Mà Dương Thiên cảm giác sàn nhà đã không chịu nổi thể trọng của bọn họ, bắt đầu sụp đổ.”

Hai người cũng bởi vậy rơi xuống đến tầng bốn mươi chín.

Mọi người vừa chạy đến tầng bốn mươi tám, có người mệt thở hồng hộc nói: “Lần này, chúng ta nên an toàn...”

Hắn còn chưa nói hết lời, chỉ nghe trên trần nhà lần nữa phát ra tiếng vang nặng nề.

Ngay sau đó, một tảng đá lớn rơi xuống, trần nhà lại bị đánh xuyên lần nữa!

Trâu Hưng cắn răng, lúc này không để ý tới đau lòng, vội vàng đỡ Hạ lão nói: “Chạy, không được dừng lại, dừng lại chính là chết!”

“Mọi người cẩn thận, thang máy đã bị hai tên hung ác trên lầu vô tình phá hỏng!”

Đoàn người mặt xám mày tro, tranh thủ thời gian từ thang lầu không ngừng đi xuống phía dưới.

“Lục Kiếm Thức!”

“Cửu Thiên Chỉ!”

Công kích của hai người lần nữa hung hăng đụng vào nhau, trên vách tường kiên cố tràn đầy dấu vết sau đại chiến.

Yến Thanh ngưng tụ mấy trăm đạo kiếm khí có thể không kiêng dè gì,

Dương Thiên thấy vậy, lại ngưng tụ ra kiếm quang mười mét, hung hăng chém về phía Yến Thanh.

Cuối cùng đôi mắt Yến Thanh cũng hiện lên vẻ kinh hãi, cuống quýt trốn tránh.

Hai người chiến đấu hùng hực khí thế, tất cả mọi thứ xung quanh đều bị phá hủy, Dương Thiên một kiếm chém xuống toàn bộ tầng năm mươi, mà kiếm quang trong tay Yến Thanh cũng không phải ngồi không, kiếm khí tùy ý, bốn phía đều là lỗ thủng chằng chịt.

Trong khoảng thời gian ngắn, lại có ba tầng lầu bị phá hư!

Mọi người cảm giác tốc độ thoát đi cũng không bằng tốc độ phá hư của hai người.

Khách sạn Thiên Long, tầng năm mươi, cao hai trăm lẻ tám mét, người đi đường phương xa rõ ràng thấy được cự thạch từ

tầng cao nhất không ngừng rơi xuống!

Nhưng cũng may bên dưới không có người nào, nhưng vô số xe sang quý liền gặp nạn.

Một ông lão thấy cảnh này, nghi hoặc lắm bầm: “Đây là công việc của đội phá dỡ nào?”

Người qua đường cũng đều bị một màn này làm cho kinh sợ, nhao nhao ngừng chân quan sát.

Bọn họ phát hiện, độ cao của khách sạn Thiên Long vốn hoàn mỹ vô khuyết, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được đang giảm bớt.

Trong khoảng thời gian ngắn, khách sạn năm mươi tầng, biến thành bốn mươi sáu tầng!

“Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa!” Trâu Hưng vừa khóc vừa chạy.

Bọn họ đã chạy trốn đến tầng thứ bốn mươi ba, nhưng phát hiện dường như còn có một vệt kiếm quang dài mấy mét cắt vách tường, trần nhà, sàn nhà như là cắt thành cặn bã!

Hơn nữa, từng đạo kiếm khí cũng không ngừng bay xuống, có hai người suýt chút nữa bỏ mình tại chỗ.

Bốn mươi sáu tầng, Yên Thanh hoảng sợ nói: “Người rút cuộc là ai, vì sao người có thể địch nổi ta, ta là cường giả Tông Sư cảnh đỉnh phong, nửa chân đạp vào Tiên Thiên, người tuổi còn trẻ làm sao có thể có thực lực này?”

Chương 375 - Tam Thiên Lô Quyết.

"Xá địch? Người cũng xứng cùng ta ngang hàng, nếu không phải ở chỗ này ta không muốn tổn thương tới người vô tội, người đã sớm bị vạn đạo kiếm khí cắt thành bột mịn!"

Giọng Dương Thiên lạnh lùng.

“Làm càn, ta là Tông Sư đỉnh phong, há là tiểu bối như ngươi có thể vũ nhục?”

Yến Thanh tức giận.

Dương Thiên khinh thường giễu cợt: “Tiểu bối? Tuổi của ta lớn hơn ngươi ba trăm năm, là Huyền Tổ đời ngươi!”

“Ngươi muốn chết!” Yến Thanh chỉ coi những lời này của Dương Thiên là nhục nhã đối với hắn, cho nên, mấy trăm đạo kiếm khí lại đánh tới.

Dương Thiên không sợ chút nào, ánh mắt của hắn lạnh lùng, bước về phía trước mấy bước.

“Đạp Thiên Thất Bộ!”

Mỗi một bước, sàn nhà rạn nứt, vách tường đều đang run rẩy, sau năm bước, lại là hai tầng lầu không còn tồn tại!

Yến Thanh khó có thể tin Dương Thiên lại mạnh như vậy, khiến hắn cảm thấy thân thể bị áp bách, có một tia khí tức nguy hiểm.

Cho tới bây giờ, hắn mới rõ cuộc hiểu rõ, hai người căn bản không phải cùng một cấp bậc.

“Cảnh giới Tiên Thiên, khụ khụ, ngươi là cảnh giới Tiên Thiên?”

Sắc mặt Yến Thanh hoảng sợ, có thể đánh cường giả Tông Sư đỉnh phong như hắn nửa bước vào cảnh giới Tiên Thiên thành loại bộ dáng này, không phải Tiên Thiên không thể!

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Nếu ngươi nhất quyết nói ta là Tiên Thiên, vậy cũng không phải không thể.”

Giờ phút này trên trán Yến Thanh không ngừng đổ mồ hôi lạnh, không nghĩ tới hắn lại thật sự chọc giận một vị Tiên Thiên.

Nghe nói ở Huy tinh không có tông sư, hắn mơ ước Huy tinh đã không phải một ngày hai ngày, bây giờ đồ đệ của mình chết ở chỗ này, hắn vừa vặn có cơ dự định một lần hành động chiếm đoạt Huy tinh.

Nhưng tuyệt đối không ngờ, Huy tinh không có Tông Sư không giả, nhưng mẹ nó có một siêu cấp cường giả cảnh giới

Tiên Thiên.

Yến Thanh đã bắt đầu sinh ý lui, hắn thấy chiêu thức của Dương Thiên còn muốn phát ra, không khỏi có chút sợ hãi nói: “Dừng tay, ta không báo thù, hai tên đồ đệ không chịu cố gắng của ta chết thì cũng đã chết rồi, đả tội nguoi, cũng chỉ trách hắn gieo gió gặt bão, nguoi thả ta đi, về sau ta tuyệt đối sẽ không xâm phạm Huy Tĩnh nữa.”

Dương Thiên thờ ơ nói: “Không phải nguoi đã từng nói, mười mạng đổi một mạng sao?”

Khóe miệng Yến Thanh khẽ giật một cái, nói: “Ta đang nói đùa, nguoi...”

Ánh mắt Dương Thiên mang theo một tia lạnh lẽo: “Ta không xem nó là trò đùa!”

Yến Thanh kinh sợ: “Nói như vậy, nguoi thật sự muốn lưỡng bại câu thương với ta?”

“Nguoi quá coi trọng chính nguoi rồi!”

Giọng Dương Thiên hờ hững: “Nếu không phải muốn nhìn thấy Tông Sư của thế giới này mạnh đến mức nào thì nguoi đã sớm bỏ mình.”

“Nguoi.....”

Yến Thanh còn chưa kịp nói chuyện, chỉ thấy ngón tay Dương Thiên kết ấn, tiên nguyên bằng bạc tuôn ra bên ngoài cơ thể.

Phát hiện đám người Vương Liệt Ôn Nhã đã đạt tới khoảng cách an toàn, Dương Thiên cũng yên tâm.

Hắn nhìn chằm chằm Yến Thanh, lạnh lùng mở miệng: ” Huy tĩnh, không phải nơi người Phong Châu nguoi có khả năng giương oai!”

Khí thế của hắn càng ngày càng mãnh liệt, Yến Thanh cảm giác như bị một bóng ma tử vong bao phủ, vẻ mặt sợ hãi không ngừng lui lại nói: “Nguoi muốn làm gì?”

Dương Thiên khẽ nói hai chữ:

“Giết nguoi!”

Yến Thanh cả giận nói: “Ngươi dám, ta là Tông Sư duy nhất ở Phong Châu, ta là giáo quan tổ Bạch Hồ, ta...”

“Nếu ta giết ngươi, không cần cố kỵ!”

Bàn tay Dương Thiên ấn thành, sau đó quát nhẹ một tiếng:

“Ba nghìn Phong Lôi Quyết!”

Ngay sau đó, một màn xảy ra khiến cho tất cả người qua đường kinh hãi.

Chỉ thấy vốn trời quang mây tạnh, nhưng trong nháy mắt mây đen cuộn cuộn trên bầu trời tử điểm Thiên Long, một tia chớp to như thùng nước từ trên chín tầng trời hung hăng bổ xuống.

“Ầm ầm!”

Tiếng vang cực lớn, gần như đâm rách màng nhĩ, tất cả mọi người bịt lấy lỗ tai, mặt mang vẻ sợ hãi.

Bọn họ cho rằng thiên lôi chỉ đánh xuống một đạo, nhưng tuyệt đối không ngờ rằng, tiếp theo lôi điện không ngừng từ trên bầu trời đánh xuống.

Khách sạn Thiên Long, vốn dĩ là hai trăm lẻ tám mét, sau mấy chục lôi điện, chỉ còn lại có một trăm sáu mươi mét!

Không sai, tầng năm mươi của khách sạn Thiên Long, bây giờ chỉ còn lại bốn mươi tầng, mười tầng trong đó đã sớm tổn hại!

Trong phế tích lôi điện, y phục của Dương Thiên không nhiễm một hạt bụi, nhìn Yến Thanh đã bị chém thành tro tàn, khóe miệng lẩm bẩm một tiếng: “Uy lực của Tam Thiên Phong Lôi Quyết giảm đi nhiều rồi!”

Nếu để cho tất cả mọi người nghe được, không phun máu không ngừng.

Cái này cũng gọi là uy lực giảm lớn? Từ trên chín tầng trời dẫn động phong lôi không nói, liên tục đánh xuống mấy chục lần, đã là vô địch.

Nếu như lại đến thêm mấy đạo, chỉ sợ toàn bộ khách sạn đều sẽ không còn tồn tại!

Nhưng Dương Thiên nói ra câu này cũng không có mạnh miệng, hẳn là Phá Thiên Tiên Đế của Huyền Thiên đại lục,

một thân tu vi hợp đạo thành thánh, tiên nguyên bằng bạc, thi triển ba ngàn Phong Lôi Quyết, lần nào không phải hạ xuống ba ngàn đạo phong lôi? Trước mắt mấy chục đạo phong lôi này cũng chỉ có một phần trăm uy lực của hấn lúc trước mà thôi.

Nhưng hấn tin tưởng, chỉ cần cho hấn thời gian, đạt tới đỉnh phong, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Tất cả các đại lão đều run lẩy bẩy ở tầng ba mươi lăm.

Trong đó, bao gồm cả đại lão đỉnh cao nhất, hạng người Hứa Ngạo Vi Hào, ngay cả đệ nhất nhân Huy tỉnh Trâu Hưng cũng mang vẻ mặt sợ hãi.

Thậm chí có một số đại lão trực tiếp chui xuống dưới gầm bàn tị nạn.

Mặc dù bọn họ không nhìn thấy, nhưng ở cùng một tòa lầu, lôi điện giáng xuống, loại cảm giác đồng cảm này bọn họ vĩnh viễn không quên được.

Lúc ấy, cả tòa lầu đều rung động lắc lư, bọn họ lo lắng tòa lầu này có thể trực tiếp ngã xuống hay không.

Hiện tại hết thảy đều quy về bình tĩnh, mọi người lúc này mới thở dài một hơi.

Hứa Ngạo nhìn chung quanh, kinh nghi bất định nói: “Không có động tĩnh, chẳng lẽ chiến đấu trên lầu đều kết thúc rồi?”

Vi Hào cũng mở miệng nói: “Hấn là kết thúc.”

Vị đại lão mặc âu phục lúc đầu thở dài một hơi, sau đó hỏi: “Vậy ai thắng?”

Hấn vừa hỏi, trong lòng mọi người đều căng thẳng.

Yến Thanh thắng, nửa giang sơn của Huy tỉnh cũng thuộc về hấn, toàn bộ Huy tỉnh không ai có thể ngăn cản hấn.

Dương Thiên Doanh, vậy bọn họ sẽ gặp tai ương, vừa rồi bọn họ đắc tội trào phúng khinh bỉ đối phương như vậy, nhưng có thể nghĩ đến đối phương là cường giả cảnh giới Tông Sư a, nếu hấn muốn giết ai, đồng dạng không người có thể ngăn!

Trong lòng mọi người rồi rấm. Tựa hồ xuất hiện loại kết quả nào, đều đối với bọn họ hết sức bất lợi.

Trong đó, một tên mập mập mạp mở miệng nói: “Theo ta nói, nhất định là Yên Thanh Tông sư chiến thắng, dù sao người ta cũng là tông sư lâu năm, từng giao thủ với Cổ Nguyệt chân nhân, Cổ Nguyệt chân nhân là ai? Hầu như có thể ổn định ngai vàng đệ nhất cường giả trong nước, Yên Thanh đánh nhau cũng chỉ là thua kém một chiêu, lợi hại đến mức nào, mà thiếu niên kia, thân thể gầy yếu, một bộ dáng yếu đuối, làm sao có thể đánh thắng được Yên Thanh?”

Mập mạp vừa dứt lời, có người gật đầu nói: “Đúng vậy, tiểu tử kia cho dù tu luyện từ trong bụng mẹ, làm sao có thể thắng được Yên Thanh Tông Sư?”

“Hiện tại không có động tĩnh, tiểu tử kia hẳn là bị Yên Thanh Tông Sư đánh chết rồi.”

Những người này trước đó đều bị Dương Thiên hốt, rõ ràng có thực lực Tông Sư cảnh, vậy mà ẩn tàng sâu như vậy.

Cho dù là giả heo ăn thịt hổ cũng không có như vậy.

Mọi người nói như vậy, có người không vui, tỷ như Vương Liệt, tỷ như Minh Lăng.

Vương Liệt kiên định mở miệng nói: “Dương tiên sinh sẽ thắng Yên Thanh kia, các người chờ xem đi.”

Mọi người cười khẩy: “Yên Thanh là Tông Sư cảnh lâu năm, có phải người quá mức coi thường tiểu tử kia rồi không?”

Minh Lăng không kìm nén được, tiến lên một bước phẫn nộ quát: “Các người còn dám nói một câu Dương tiên sinh không phải ta nghe sao?”

Mọi người sửng sốt, tên béo kia không kiên nhẫn nói: “Họ Minh, nơi này là Lâm An, Trâu lão đại định đoạt, không phải nước trong của người, có thể tùy ý người làm cần!”

“Người muốn tìm chết hay sao?”

Khí thế minh lăng ám kinh đỉnh phong toàn bộ thi triển, mà lúc này chúng đại lão tức thì đứng dậy cả giận nói: “Người thật cho rằng tất cả chúng ta không đối phó được một ám kinh đỉnh phong như người sao?”

Vương Liệt tiến lên một bước cả giận nói: “Vậy nếu lại thêm ta thì sao?”

Các vị đại lão không gặp Vương Liệt còn tốt, vừa thấy liền tức giận, dù sao thua mười lăm ức tài sản, mỗi người bọn họ đều tham dự.

Vì vậy, từng cái vẻ mặt phần nộ trùng Vương Liệt nói: “Lão hồ ly ngươi cố ý hố chúng ta mười lăm ức, hôm nay, ngươi không lấy ra, cũng đừng nghĩ đi ra khỏi cái Thiên Long tử điểm này.”

Ôn Nhã lạnh lùng khế kêu: “Hiện tại chiến đấu đã kết thúc, Dương tiên sinh sẽ nhanh chóng xuống đây thôi, đến lúc đó, ta xem các ngươi còn dám kêu gào hay không.”

Trong đó Hứa Ngạo cười lạnh nói: “Tiểu tử kia hiện tại có lẽ đã thành vong hồn dưới tay Yên Thanh Tông Sư.”

“Đúng đúng, đoán chừng hắn đã chết, còn thể nào.....”

Người này còn chưa dứt lời, một giọng nói trong trẻo truyền vào tai tất cả mọi người.

Mặc dù thanh âm không lớn, nhưng lại khiến các vị đại lão sợ tới mức quỳ trên mặt đất.

“Ai nói ta chết rồi?”

“Dương tiên sinh?”

Đám người Ôn Nhã Vương Liệt kinh hãi nhìn qua, chỉ thấy Dương Thiên chậm rãi đi tới, sắc mặt như thường, xem ra tựa hồ cũng không có bị thương.

Mà trái tim các đại lão đột nhiên co rút một cái, sau đó gian nan quay đầu lại.

“Ngươi ngươi ngươi...”

Có người khiếp sợ không nói nên lời.

Loại chiến đấu cấp bậc này, đối phương lông tóc không tổn hao gì, trên mặt mang biểu lộ phong khinh vân đạm, ngay cả quần áo cũng không nhiễm một hạt bụi, không có bất kỳ mệt mỏi, bộ dáng sau đại chiến.

Ngược lại có chút giống như sau khi tản bộ mới vừa trở về!

Cái này...

Không khoa học!

Chương 376 - Đệ nhất Huy Tĩnh.

"Thế nào, các người cho rằng ta chắc chắn phải chết?"

Dương Thiên nhìn các vị đại lão một vòng, thanh âm đậm mạc.

Các vị đại lão nghe vậy, đi đứng run lên, trên mặt tất cả đều là vẻ sợ hãi.

Nhất là tên mập kia, thịt mỡ trên mặt run rẩy dữ dội, một đôi mắt đỏ xanh cũng không dám nhìn Dương Thiên.

Trâu Hưng lau mồ hôi lạnh trên trán hỏi: "Tiểu huynh đệ, ngạch không, Dương... Dương tiên sinh, không biết Yến Thanh Tông Sư trên lầu thế nào?"

Dương Thiên bình thản nói: "Chết rồi."

"Cái gì?"

Mọi người đều kinh hãi.

Vị đại lão âu phục kia chỉ cảm thấy cổ họng phát khô, hần cung kính hỏi: "Dương tiên sinh, ngài không phải đang nói đùa chứ? Yến Thanh là Tông Sư đó."

Dương Thiên nhìn hần một cái: "Không tin tự mình đi lên xem."

Hần lập tức không dám nói tiếp.

Lúc này Hạ lão cũng đứng dậy ôm quyền với Dương Thiên cung kính nói: "Dương tiên sinh, không biết Yến Thanh chết như thế nào?"

Dương Thiên suy nghĩ một chút, dưới ánh mắt mong đợi của mọi người bình thản mở miệng: "Đứng quá cao, bị sét đánh chết."

"Phốc phốc!"

Mọi người thiếu chút nữa máu thổ.

Nguyên nhân này cho dù là đứa trẻ ba tuổi cũng không tin, càng đừng nói đến những đại lão còn khôn khéo hơn hồ ly như bọn họ.

Người cũng đứng cao như vậy vì sao lôi điện kia lại cứ đánh người khác mà không đánh người.

Tất cả mọi người đều lộ vẻ khó hiểu.

Lúc này có người mở miệng nói: “Ta đột nhiên nghĩ tới, hôm nay rõ ràng là trời nắng, mấy chục đạo sấm sét trên lầu kia là chuyện gì xảy ra?”

Tất cả mọi người nghe vậy, đều nhìn về phía Dương Thiên.

Dương Thiên đạm mạc mở miệng: “Hỏi ta làm gì? Hỏi ông trời đi.”

Mọi người:...

Tuy rằng Dương Thiên không thừa nhận, nhưng trong lòng bọn họ đều rõ ràng, tiếng sấm trên lầu khẳng định có liên quan đến vị thiếu niên trước mắt này.

Cái chết của Yến Thanh chắc chắn có liên quan đến hắn.

Trận chiến hôm nay, Huy tỉnh sẽ một lần nữa tẩy bài, Trâu Hưng sẽ không còn là đệ nhất nhân của Huy tỉnh nữa.

Mà danh tiếng của Dương tiên sinh sẽ vang dội khắp Huy Tỉnh, không ai không biết.

Thiên Long yên cứ như vậy kết thúc, ba người Dương Thiên rời đi dưới ánh mắt kính sợ của mọi người.

Lần này, không ai dám cản.

Các vị đại lão đều có chút khó tin Dương Thiên cứ như vậy buông tha bọn họ.

Vị đại lão mặc âu phục kia vẫn không thể tin được Yến Thanh cứ như vậy mà chết đi, phải biết rằng Yến Thanh chính là thần tượng từ nhỏ đến lớn của hắn, ở niên đại 80, 90 thế kỷ trước đã có thanh danh hiển hách, là cường giả nổi danh nhất Phong Châu!

Mà Dương Thiên, chỉ là một tiểu tử mười bảy mười tám tuổi, không có đạo lý có thể để Yến Thanh ngã xuống.

Hắn nhìn quanh mọi người một vòng hỏi: “Các người ai dám cùng ta đi lên lầu xem thử?”

Hứa Ngạo Vi Hào và Trâu Hưng liếc nhau một cái, sau đó đi theo đại lão âu phục kia cùng nhau lên cầu thang.

Nhưng mà, chờ bọn họ lên lầu bốn mươi thì trực tiếp trợn tròn mắt.

Bởi vì tòa nhà cao năm mươi tầng, trực tiếp bị phá hủy gần mười tầng.

Là khái niệm gì?

Hai vị siêu cấp cường giả đánh nhau đem cao ốc cao hai trăm lẻ tám mét này chém một phần năm!

Đây còn là người sao?

Tầng bốn mươi tầng, bên trên tường đỏ, toàn bộ phòng trang trí xa hoa tinh mỹ bị hủy gần hết.

Sau khi bị lôi điện tàn phá bừa bãi, tất cả đều là dấu vết cháy đen.

Mấy người tìm kiếm chung quanh một phen, đột nhiên đại lão âu phục kia chỉ vào một thân vóc hình người kinh hô một tiếng: “Các người xem!”

Mọi người vội vàng nhìn lại, lập tức hít sâu một hơi.

Hình người này đã thành tro bụi!

Hứa Ngạo kinh nghi bất định hỏi: “Cái này... đây là Yến Thanh Tông Sư sao?”

Vi Hào ngồi xổm xuống cẩn thận phân biệt một phen nói: “Hắn đích xác là Yến Thanh tông sư! Các người nhìn chiếc nhẫn ngọc trên tay hắn, tuy rằng đều vỡ vụn, nhưng vẫn có thể mơ hồ phân biệt.”

“Thiếu niên đến từ Giang Thành kia... vậy mà thật sự giết một vị Tông Sư!”

Bốn người nhìn nhau.

“Hắn muốn làm chuyện gì, Huy Tĩnh đã không còn ai có thể ngăn cản hắn.”

Trâu Hưng cau mày nói: “Tuy nói như thế, nhưng nếu hấn giết Yến Thanh thì vẫn sẽ có phiền toái lớn.”

Hứa Ngạo hỏi: “Người nói là tổ Bạch Hồ Phong Châu?”

Trâu Hưng gật đầu nói: “Nghe nói quan hệ giữa tổ Bạch Hồ và Yến Thanh không bình thường, mặc dù hấn tạm giữ chức vụ nhưng lại được hưởng đãi ngộ cấp bậc đội trưởng thực sự.”

Vi Hào gật đầu, mở miệng nói: “Cường giả siêu cấp cấp bậc này là đối tượng lôi kéo của tất cả mọi người, thiếu niên Giang Thành giết hấn, Bạch Hồ tổ chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ!”

Đại lão âu phục nghe vậy nói: “Thiếu niên này ngay cả Yến Thanh cũng có thể chém giết, Phong Châu đã không còn Tông Sư, ai có thể chế phục hấn?”

Mọi người sững sốt, sau đó thở dài nói: “Đúng vậy, thực lực hiện giờ của hấn, ai có thể địch nổi hấn?”

Trâu Hưng cười khò nói: “Vị trí đệ nhất Huy Tinh này của ta cũng nên thoái vị nhường cho người hiền rồi.”

Ba người nghe vậy có chút khiếp sợ, bọn họ không nghĩ tới Trâu Hưng có thể bỏ được quyền thế lớn như vậy.

Một câu nói kia của hấn, chỉ sợ toàn bộ đại lão trong vòng đều sẽ kích thích sóng to gió lớn.

Tuy nhiên, những điều này đều không có bất cứ quan hệ nào với Dương Thiên.

Trên đường, Dương Thiên lấy ra toàn bộ hợp đồng chi phiếu sản nghiệp của những đại lão vừa thắng được.

Sau đó đưa cho Vương Liệt nói: “Tổng cộng là 55 tỷ tài sản, đều là của ngươi.”

Vương Liệt và Ôn Nhã đều ngây dại, nhiều tiền như vậy mà Dương Thiên lại không hề động dấy chút nào?

Vương Liệt sững sốt một lát, vội vàng chồm từ nói: “Dương tiên sinh, chuyện này tuyệt đối không được, ta cũng không có ra sức gì, có tài đức gì mà lấy nhiều tiền như vậy.”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Nói là của ngươi, thì là của ngươi.”

Vương Liệt khoát tay áo, kiên quyết nói: “Dương tiên sinh, đừng nói giỡn, nhiều như vậy, ta không có khả năng nhận lấy!”

Cuối cùng Dương Thiên Đô đỡ trán không nói nên lời.

Bất kể hắn nói thế nào, đối phương cũng không chấp nhận.

Dương Thiên bắt đắc dĩ, mở miệng nói: “VẬY coi như là sính lễ cưới con gái ngươi đi.”

Khóe miệng Vương Liệt giật giật, nói: “Sính lễ này Vương gia ta thật sự không chịu nổi, xin Dương tiên sinh hãy thu về đi. Huống hồ lần trước Dương tiên sinh đến bãi phỏng ta đã đưa sính lễ đến rồi! Khi nào thì cưới, Dương tiên sinh chỉ cần một câu!”

Dương Thiên sững sờ, sau đó nghĩ tới lần đầu tiên đi theo Vương Tĩnh Thần, mình mang theo mấy chục viên đan dược.

Hắn thấy Vương Liệt kiên quyết như vậy, không khỏi mở miệng nói: “Ngươi đã không cần, vậy ta tặng cho nữ nhi của ngươi cũng được rồi.”

Vương Liệt mở miệng: “Nếu nàng dám thu, ta sẽ đánh gãy chân nàng.”

Dương Thiên có chút nóng nảy: “Ngươi đang đối nghịch với ta?”

Vương Liệt cũng bắt đắc dĩ cười khổ nói: “Dương tiên sinh, chúng ta thật sự không thể thu, Vương gia không có khẩu vị lớn như vậy, không ăn được nhiều sản nghiệp như vậy.”

Dương Thiên suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Đã như vậy, vậy ngươi lấy sản nghiệp lúc trước thắng được đi, ba lượt lời đài, 25 ức, chính ngươi nên được, lần này ngươi cũng nên tiếp nhận đi.”

Vương Liệt thấy Dương Thiên kiên quyết như vậy, chỉ có thể gật đầu nói: “VẬY được rồi, đa tạ Dương tiên sinh.”

Sau đó, dưới ánh mắt hâm mộ của Ôn Nhã, Vương Liệt lại lấy ra năm trăm triệu tài sản đưa cho Ôn Nhã nói: “Người gặp có phần, đây là Dương tiên sinh ban thưởng, Ôn nữ vương cũng lấy một phần đi.”

Ôn Nhã thần sắc kinh hỉ, nàng cũng không có xuất lực gì, vậy mà phân ra nhiều tài sản như vậy thật sự rất bất ngờ.

Sau khi tắt cả vui vẻ, Ôn Nhã cung kính hỏi: “Dương tiên sinh, tiếp theo chúng ta đi đâu? Là về Giang Thành sao?”

Dương Thiên lắc đầu nói: “Lần này chủ yếu là tới tham gia Tụ Bảo đấu giá hội, các người hẳn là quen thuộc nơi này, trước tiên tìm một chỗ ở, hai ngày sau tham gia Tụ Bảo đấu giá rồi lại về Giang Thành.”

Hai người gật đầu, sau đó ba người lái xe đến một khách sạn Tinh cấp cách hội đấu giá Tụ Bảo hơi gần một chút.

Lâm An bởi vì tổ chức hội đấu giá Tụ Bảo ba năm một lần, toàn bộ trở nên náo nhiệt chưa từng có.

Vô số phú hào nhao nhao đến đây, hơn nữa có chút xuất hành vậy mà dùng tới máy bay trực thăng!”

Chỗ đỗ xe của khách sạn Tinh cấp lúc này đã sớm bị rất nhiều xe sang trọng chiếm cứ, mặc dù Ôn Nhã mở một chiếc xe rất rục rĩ, nhưng lại thuộc về loại xe cấp thấp nhất.

Ba người xuống xe, đến khách sạn, đang định làm nghiệp vụ, mà lúc này một đám thanh niên quần áo gọn gàng vừa vịn từ trên lầu đi xuống.

Sau đó khi bọn họ đi tới nhìn thấy Ôn Nhã, từng người nhất thời không dời mắt được.

Trang phục của Ôn Nhã lúc này cũng đích thực được gọi là quốc sắc thiên hương.

Tay áo ngắn màu đỏ trắng của nàng, cổ áo màu đen và bên tay áo được cắt rất tinh xảo, lộ ra cổ tròn xinh xắn, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp. Trên cổ áo đầy đặn, tỏa ra khí tức thành thực, quần đùi màu lam nhạt lộ ra bắp đùi trắng nõn thon dài, một đôi giày cao gót màu đỏ có thể hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Tóc nàng bông bông xoã lên, vành tai tuyết trắng treo hai vòng hoa tai màu trắng bạc. Chỉ là trang điểm nhẹ, trên môi thoa phấn son, lông mi cuốn lên lập loè, đôi mắt quyến rũ tản ra yêu dã.

“Ọt ọt!”

m thanh nuốt nước miếng của mấy người không ngừng vang lên, Ôn Nhã thì nhúu đôi mi thanh tú!

“Ta đi, lấy đâu ra gái, nhìn thẳng như vậy.”

“Nghe nói mỹ nữ Huy tỉnh xinh đẹp, trước đó ta còn không tin, hiện tại người trước mắt này quả thực là tuyệt sắc a.”

“Tài nguyên tốt như vậy làm sao có thể bỏ qua, mấy huynh đệ, chúng ta ai đi bắt chuyện?”

Chương 377 -

Đám thanh niên bọn họ đến từ Phong Châu, chính là vì tham gia hội đấu giá Tụ Bảo lần này, một nhóm năm người vừa mới đặt khách sạn, vốn định đi tiêu khiển, lại không nghĩ rằng còn chưa ra khỏi cửa đã gặp được một tuyệt thế mỹ nữ quốc sắc thiên hương như vậy.

Mấy người đều là thiếu gia ăn chơi, ngày bình thường loại nữ nhân gì cũng gặp, nhưng mà loại mỹ nữ bệ ngoài lãnh ngạo như Ôn Nhã lại tản ra khí chất nữ vương băng lãnh, thật đúng là chưa thấy qua.

Thế là, lòng ngứa ngáy khó nhịn!

Bọn họ từng người mặt mang nụ cười tiến lên.

Một thanh niên mặc quần áo màu lam, ánh mắt tràn đầy dục vọng chiếm hữu, nhìn Ôn Nhã nuốt một ngụm nước bọt, nói: “Muội tử, theo ta ra ngoài chơi một vòng được không?”

“Đừng đi theo hắn, theo ta, ta lái Bugatti dẫn ngươi ra ngoài hóng mát có được không!”

Một thanh niên mặt đầy vết hằn cố ý lộ ra bảo lực trên tay mình, cười tủm tỉm nói: “Mỹ nữ, chỉ cần ngươi ước hẹn với ta, cùng loại tùy ngươi chọn!”

Hai người khác cũng tranh nhau chen lẫn mở miệng nói: “Mỹ nữ, nàng và lão nam nhân này còn có một tiểu tử ở khách sạn thì có thể vui vẻ được sao, ta nói cho nàng biết, chúng ta không chỉ có thể hầu hạ nàng thật tốt, tiền nàng có thể đếm đến mỏi tay.”

“Đúng vậy đúng vậy, nhân vật này của người, đi theo hai người bọn họ, còn không bằng đi theo chúng ta.”

Nghe những lời ô ngôn uế ngữ này, đôi mắt Ôn Nhã hiện lên hàn quang, sau đó đưa ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên.

Dương Thiên Bình quét mắt nhìn những người này một cái nói: “Không cần cố kỵ!”

Mọi người sửng sốt, nhao nhao không rõ ràng cho lắm?

Nhưng mà một màn kế tiếp này để máu mũi bọn họ đều phun ra.

Ôn Nhã cắn ngón tay ngọc, trên mặt lộ ra vẻ vũ mị, chỉ một động tác đã lộ ra thân thể mềm mại mê người thành thực kia.

“Ta có đẹp không?”

Lúc sắc mặt nàng lạnh như băng giống như một nữ vương uy nghiêm, làm cho người ta tràn ngập dục vọng chinh phục.

Nhưng nàng quyến rũ lên, giống như là một ngọn lửa, khiến người ta không cầm giữ được.

Mấy người một mặt tham lam thần sắc, ở đâu nhận qua loại hấp dẫn này, thanh niên áo lam kia thậm chí đưa tay tới.

Vương Liệt cười lạnh trong lòng.

Bọn họ căn bản không biết tính cách và tàn nhẫn của Ôn Nữ Vương Giang Thành, đã từng nói năng lỗ mãng với nàng không phải là gãy tay thì là gãy chân, bây giờ Dương Thiên lại hứa hẹn không cố kỵ mấy người trước mắt này gặp nạn.

Vương Liệt vừa nghĩ tới đây, chân ngọc thon dài mảnh khảnh của Ôn Nhã đã đá ra ngoài, ở dưới tình huống thiếu niên áo lam không có phòng bị, trực tiếp đập vào dưới khó của hắn!

“A!”

Một thanh âm vỡ vụn vang lên, làm cho tất cả nam nhân ở đây mí mắt đều hung hăng nhảy lên một cái!

Thanh niên áo lam ôm lấy háng, thần sắc thống khổ không ngừng bay qua trên mặt đất.

Bốn gã thanh niên còn lại thấy một màn như vậy, đều hít vào một ngụm khí lạnh, bọn họ không nghĩ tới nữ tử khuynh quốc

khuyên thành này lại là một đóa hoa hồng có gai!

Ôn Nhã giống như vừa làm một chuyện nhỏ không đáng kể, liêm liếm đôi môi đỏ mọng, mũi hoặc liếc mắt nhìn thanh niên mặt đầy vết hằn son kia: ” hèn sao?”

Sắc mặt thanh niên mang theo hoảng sợ, lắc đầu, Ôn Nhã còn chưa nói chuyện đã đá ra một cước!

Lại là một tiếng vỡ vụn vang lên!

Vết máu từ giữa hai chân nam tử trẻ tuổi mặt đầy vết hằn to máu nào chảy ra, sắc mặt ba tên thanh niên khác rốt cục mang theo một tia sợ hãi.

Hai chân của bọn họ run lên, có một người sợ tè ngay tại chỗ.

Bất quá một thanh niên cường tráng trong đó đứng dậy cả giận nói: “Chúng ta là đệ tử hào môn Phong Châu, tiện nữ nhân, ngươi cũng dám động chúng ta?”

Lúc này, thiếu niên áo lam nằm trên mặt đất kia điên cuồng mở miệng nói: “Đồng Hạo, đánh gãy tay chân tiện nhân này cho ta, ta muốn cho nàng nếm thử tư vị sống không bằng chết, ta phải tìm người xử lý nàng.”

Đồng Hạo nhẹ gật đầu, sau đó lạnh lùng nói: “Lâm thiếu, ngươi yên tâm, ta trước giúp ngươi chặt một cánh tay của nàng, sau đó tùy ý người xử lý.”

Nói xong, hắn bước nhanh lên phía trước, nắm đấm to như cái nồi đất dưới một tiếng quát to hung hăng đập về phía Ôn Nhã.

Ôn Nhã không có chút tu vi nào, nhưng đôi phương lại là Minh Kinh hậu kỳ thật sự!

Nhưng nàng vẫn không né tránh!

Tính cách của nàng vô cùng cương liệt, nâng lên quyền liền muốn tiếp chiêu thức của Đồng Hạo.

Đồng Hạo nhẹ răng cười, hắn thích nhất chính là ra tay tòi hoa!

Sau đó, chờ hắn công kích lân cận, Dương Thiên lắc mình một cái, trực tiếp xuất hiện ở bên cạnh Ôn Nhã.

Sau đó, một cước đạp ra ngoài!

“Bành!”

Sau một tiếng vang thật lớn, dưới ánh mắt khó có thể tin của mọi người, Đồng Hạo bay ra ngoài mười mét, trực tiếp đâm vào trên mặt tường.

Bức tường cứng rắn kia, đều xuất hiện từng tia vết rạn.

Ôn Nhã không có phanh lại, trực tiếp đâm vào sau lưng Dương Thiên.

Dương Thiên có thể cảm giác được thân thể mềm mại kinh người của nữ tử kia, cùng với xúc cảm kinh người từ trên vòng tròn đầy đặn kia truyền đến!

Ôn Nhã a một tiếng, Dương Thiên đưa tay kéo nàng lại.

Hết thấy phát sinh trong chớp mắt, chờ tất cả mọi người phát hiện, Đồng Hạo đã nằm trên mặt đất thống khổ rên rỉ.

Hơn nữa, ngực sụp đổ, hiển nhiên bị trọng thương.

Hai thanh niên còn lại trên mặt mang vẻ sợ hãi, thấy ánh mắt Dương Thiên nhìn sang, lập tức run rẩy thanh âm nói: “Các ngươi xong rồi, chúng ta là đến từ gia tộc đứng đầu Phong Châu, ngươi đã thương đồng bạn của chúng ta, gia tộc chúng ta sẽ không bỏ qua cho các ngươi.”

Ôn Nhã cười lạnh nói: “Nơi này là Huy tỉnh, không phải Phong Châu của các ngươi!”

Hai thanh niên kia vừa lui về phía sau vừa tức giận nói: “Cho dù là Huy tỉnh, ta cũng muốn các ngươi trả giá đắt.”

Thanh niên áo lam thống khổ nói: ” Mau gọi điện thoại cho Trâu thiếu gia, nói chúng ta bị người đánh trên địa bàn của hắn, ngươi hỏi hắn đến cùng quản hay không quản.”

Dương Thiên đạm mạc nói: “Tứ Tỉnh, không ai dám bảo vệ các ngươi.”

Một thanh niên hơi mập trong đó cả giận nói: “Có bản lĩnh ngươi để ta gọi người.”

Dương Thiên nhìn mấy người xung quanh, mở miệng nói: “Đừng nói là Trâu Đại Thiếu, cho dù Trâu Hưng tới, các ngươi cũng phải xin lỗi.”

Thanh niên hơi mập kia hừ nói: “Khẩu khí thật lớn, địa bàn Trâu gia thành phố Lâm An, chờ ta thấy Trâu đại thiếu tới, ngươi còn dám kiên cường như vậy hay không.”

Hắn gọi điện thoại, đối phương nói năm phút đồng hồ đã đến.

Mà lúc này quản lý khách sạn cấp sao lau mồ hôi lạnh nhanh chóng đi ra, nhìn thấy một màn này sợ tới mức chân căng đều nhũn ra.

Dương Thiên không biết, nhưng hắn biết mấy đại thiếu từ Phong Châu đến.

Bọn họ ai cũng có lai lịch lớn, hơn nữa còn là Trâu đại thiếu tự mình an bài vào ở trong tử điểm này.

Quản lý biết những người này đều không thể trêu vào, hận không thể coi bọn họ như tổ tông.

Nhưng hiện tại, lúc này mới trong nháy mắt, ba người trọng thương.

Hắn có ý nghĩ muốn chết.

Quản lý chân căng nhũn ra, vội vàng tiến lên hỏi: “Các vị đại thiếu, thương thế của các người không sao, ta đưa các người đến bệnh viện trước đi.”

Trên mặt đất, thanh niên áo lam cắn răng lạnh lùng nói: “Chúng ta không đi, chúng ta ở đây nhìn thăm trạng của ba tên vương bát đản!”

Thanh niên mập mập kia trực tiếp tát cho quản lý kia một cái, cả giận nói: ” Ngươi chờ đó cho ta, năm người chúng ta gặp chuyện không may ở khách sạn của các người, người cũng trốn không thoát liên quan!”

Quản lý bụm mặt khóc không ra nước mắt, chuyện này không có một chút quan hệ nào với hắn.

Hắn xoắn xuýt một hồi lại thử hỏi: “Có cần ta báo cảnh sát hay không, trước tiên bắt bọn họ lại?”

Thiếu niên áo lam kia phẫn nộ nói: “Báo cảnh sát gì? Ta muốn bọn họ sống không bằng chết.”

Vương Liệt khinh thường đưa cọt một tiếng, chờ chút nữa, đối phương sẽ biết hậu quả của việc đắc tội bọn họ.

Không đến năm phút đồng hồ, chiếc xe Maserati chở mấy chiếc BMW 6 đã dừng lại bên ngoài cửa lớn.

Sau đó từ trên xe đi xuống hơn hai mươi người, toàn bộ cầm côn bồng trong tay, khí thế hung hăng.

Quản lý đã tuyệt vọng, những người này đến để hủy khách sạn sao của bọn họ sao?

Dưới ánh mắt kinh hãi của năm tên đại thiếu Phong Châu, hơn hai mươi người mang sắc thái lãnh khốc đi vào cửa, cầm đầu chính là bạn tốt của bọn họ, Trâu Lượng!

Trâu Lượng là con trai Trâu Hưng, đại thiếu Trâu gia, ở Lâm An, có thể nói là một tay che trời, không có mấy người dám không nể mặt hắn.

“Con trai sáng, cuối cùng ngươi cũng tới, chúng ta đã bị bọn họ đánh chết trên địa bàn của ngươi rồi.”

Thanh niên áo lam nước mắt chảy ròng, giống như là gặp cứu tinh.

Trâu Lượng tiến lên một bước kinh ngạc hỏi: “Mấy anh em, đây là tình huống gì vậy?”

Thiếu niên mập mạp kia nhanh chóng đem sự tình nói một lần, đặc biệt nhấn mạnh Dương Thiên xem thường nhà Trâu Lâm An hắn.

Trâu Lượng quả nhiên bị chọc giận, vẻ mặt hắn âm trầm nhìn ba người Dương Thiên lạnh giọng nói: “Các ngươi có biết kết cục khi đắc tội với Trâu gia ta không?”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Ngươi hỏi kết cục của Trâu Hưng khi đắc tội ta xem!”

“Cái gì?”

“Ngươi muốn chết!”

Một câu của Dương Thiên có thể nói là tội triệt để hai mươi người Trâu Lượng mang đến.

Trên mặt bọn họ đều mang theo vẻ phẫn nộ nhìn Dương Thiên.

Trâu Hưng là gia chủ Trâu gia, những năm gần đây hắn mang theo Trâu gia một bước lên mây, bọn họ là tay chân của Trâu gia, tự nhiên là trung thành và tận tâm.

Trâu Lượng siết chặt nắm đấm nói: “Mỗi người các ngươi tự chặt một tay, ta có thể cam đoan xử lý nhẹ nhàng với các ngươi, tha cho các ngươi một mạng, dám phản kháng, đánh tàn phế, giao cho bọn họ xử lý.”

Dứt lời, nhìn ba người một chút, nói: “Ai là chủ sự, đứng ra chọn một con đường!”

Dương Thiên có chút hứng thú hỏi ngược lại: “Nếu là ngươi, ngươi sẽ chọn con đường nào?”

Chương 378 - Đại thiếu Trâu gia.

Trâu Lượng nghe vậy sùng sốt, sau đó mặt âm trầm cả giận nói: "Ta là để cho các ngươi chọn, ngươi bảo ta chọn cái gì? Sao nào? Muốn ta đưa ra phán quyết cho các ngươi?"

Dương Thiên mở miệng: “Nếu ngươi lựa chọn, lát nữa các ngươi sẽ cam tâm một chút mới đúng.”

Tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, không rõ nguyên do, mà Trâu Lượng cũng không suy nghĩ quá nhiều, mở miệng nói: “Mấy người này đều là bằng hữu của ta, gia thế hiển hách, các ngươi đem bọn họ đánh thành cái dạng này, tự nhiên phải trả giá thật nhiều, hiện tại các ngươi tự chặt một tay bồi tội cho ta, hợp lý không?”

Dương Thiên Thập Chỉ giao nhau nói: “Hợp tình hợp lý!”

Thiếu niên hơi mập kia cười lạnh một tiếng, hắn còn tưởng rằng tiểu tử trước mắt này không sợ trời không sợ đất chứ.

Bây giờ đối mặt với nhà Trâu Lâm An, không phải vẫn cúi đầu kêu ngạo xuống sao?

Mà thanh niên áo lam đang muốn mở miệng châm chọc, chỉ nghe Dương Thiên đạm mạc mở miệng: “Các ngươi đã lựa

chọn tốt, vậy còn không động thủ? Trong phòng này, có một tính một, không muốn đứt tay ra ngoài, chỉ chờ bị người khiêng ra ngoài thôi.”

Một câu nói, toàn trường tĩnh mịch!

Mấy thanh niên từ Phong Châu nghe vậy thì choáng váng, Trâu Lượng và hơn hai mươi tay chân hắn mang đến đều không dám tin vào tai mình.

“Người... người nói cái gì? Để chúng ta gãy tay?”

Trâu Lượng ngoáy ngoáy lỗ tai, cho rằng mình nghe lầm.

Lúc này, Vương Liệt tiến lên một bước lạnh giọng nói: “Ý của Dương tiên sinh là, để người tự chặt một tay, sau đó cút ra ngoài, hắn sẽ bỏ qua chuyện cũ!”

Trâu Lượng nghe vậy, giống như nghe được chuyện gì hay nhất.

Hắn cười ha ha vài tiếng, cười đến mức nước mắt sắp chảy xuống.

“Rốt cuộc người có thấy rõ hình thức bây giờ hay không? Đây là ở Lâm An, địa bàn Trâu gia ta!”

Vương Liệt khinh thường cười nói: “Vậy thì sao? Huy tỉnh, là địa bàn của Dương tiên sinh, bao gồm cả Lâm An này!”

Trâu Lượng nghe vậy châm chọc: “Rốt cuộc người có nghe qua danh hào Trâu gia ta hay không? Người cũng không nghe ngóng xem, Thiên Long yển, phụ thân ta thiết lập, tập hợp tất cả đại lão Huy Tỉnh lại đây, phụ thân ta phát thiệp mời. Không ai dám không đến, người đã từng chứng kiến cảnh tượng đó chưa? Tùy tiện lôi ra một vị đại lão ở Thiên Long yển cũng lớn đến dọa người, ta đoán chừng các người sau khi nghe nói tên của hắn có thể hù chết các người.”

Ôn Nhã nghe vậy cũng không nhìn được nữa, liên tục cười duyên.

Vương Liệt cười ha hả nói: “Thật trùng hợp, chúng ta vừa mới từ Thiên Long yển đi xuống, người báo ra một cái tên ta nghe thử, xem có thể hù chết ta hay không.”

Trâu Lượm chằm chọc nhìn hắn nói: “Nổ cái gì mà thôi, dựa theo dĩ vãng, Thiên Long yển còn chưa kết thúc đâu, chỉ bằng các ngươi cũng xứng ra vào loại yển hội đỉnh cấp này? Ngay cả ta cũng không có tư cách.”

Ôn Nhã che đôi môi đỏ mọng nói: “Ngươi không có tư cách, cũng không có nghĩa là chúng ta không có.”

Nàng chỉ Dương Thiên nói: “Thiên Long yển, ngươi tùy tiện lôi ra một cái, sau đó báo danh hào Dương tiên sinh cho bọn họ, xem bọn họ có thể bị dọa đến tê liệt hay không.”

“Khẩu khí không nhỏ!”

Trâu Lượm tức giận hừ: “Tôn Phong, Bằng Nguyên, hai vị đại lão này các ngươi có từng nghe qua uy danh của hắn chưa?”

Vương Liệt khinh thường: “Tiểu nhân vật, khó lọt vào mắt chúng ta.”

Trâu Lượm phẫn nộ nói: ” Hứa Ngạo đại lão An Hoa Thị kia? Ngay cả hắn cũng khó lọt vào mắt xanh của các ngươi?”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt lạnh lùng nói: “Ngươi hỏi hắn có đau mắt không?”

“Cái gì?”

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn.

“Ý ngươi là sao?” Trâu Lượm cau mày không rõ nguyên do.

Lúc này thanh niên áo lam nằm trên mặt đất nói: “Phòng sáng, đừng nhiều lời với bọn họ, giúp ta đánh gãy chân ba người bọn họ, sau đó giao cho chúng ta xử lý, sau đó ta hậu tạ!”

Trâu Lượm gật đầu, đang muốn hạ lệnh động thủ, lúc này điện thoại của hắn đột nhiên vang lên.

Hắn nghi hoặc nhìn thoáng qua biểu hiện điện báo, vội vàng cung kính kết nối. “Phụ thân, không biết ngài tìm con có chuyện gì?”

Trâu Hưng ở đầu bên kia điện thoại mở miệng nói: “Bây giờ Lâm An là thời buổi rối loạn, ngươi thành thật ở trong nhà đợi cho ta, nơi đó cũng không cho phép đi.”

Trâu Lượm cung kính gật đầu nói: “Vâng, chờ tôi xử lý xong chuyện trong tay thì nghe ngài về nhà đợi.”

Trâu Hưng không biết chuyện gì xảy ra, luôn cảm giác mí mắt một mực giật giật, hần nghi hoặc hỏi: “Xử lý chuyện gì? Chuyện gì?”

Trâu Lượm mở miệng nói: “Ồ khách sạn cấp sao đường Văn Dương, mấy người bạn Phong Châu của ta bị người ta đánh, ta bây giờ vì bọn họ đòi cái công đạo, chỉ là việc nhỏ, phụ thân không cần quan tâm.”

Trâu Hưng gật đầu nói: “Xử lý sự tình thì được, nhưng ngàn vạn lần không được gây chuyện với ta, nếu không ta sẽ không tha cho ngươi.”

Trâu Lượm vội vàng gật đầu, thấy cha mình đang định cúp điện thoại, hần vội vàng hỏi: “Đúng rồi phụ thân, con có ba người không biết sống chết dám nói Huy Tĩnh là địa bàn của bọn họ, tên họ không biết, chỉ biết họ Dương, rất cuồng ngạo, hơn nữa còn nói lời vũ nhục người, không biết nên xử lý như thế nào?”

Trâu Hưng bên kia trầm mặc một lát rồi nói: “Tự ngươi xử lý là được.”

Trâu Lượm gật đầu, đang muốn nói chuyện thì đột nhiên đầu kia nghe điện thoại kinh hô một tiếng, sau đó tựa hồ ngồi bệt xuống đất!

Trâu Lượm nghi hoặc hỏi: “Sao vậy phụ thân?”

Trâu Hưng giọng run rẩy nói: “Đôi phương có phải là hai nam một nữ, cầm đầu là một thiếu niên, khuôn mặt tuần lãng, dáng người gầy gò?”

Trâu Lượm sững sờ, nhìn Dương Thiên một cái sau đó nghi ngờ nói: “Phụ thân, làm sao người biết được?”

“Hỗn đản, hỗn đản a, ngươi muốn tức chết lão tử a!”

Trâu Hưng chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa ngất đi.

Một màn hần không muốn xảy ra nhất lại trùng hợp xảy ra.

Ngay cả cường giả siêu cấp như Yến Thanh mà Dương Thiên cũng giết huống chỉ là con trai của hắn!

Nếu hắn ra tay, toàn bộ Lâm An ai có thể ngăn hắn?

Trâu Lượng vẫn không rõ ràng lắm, hỏi: “Phụ thân, người rút cuộc làm sao vậy? Chẳng lẽ đối phương có lai lịch lớn?”

Trâu Hưng mặt mày vẻ sợ hãi nói: “Lai lịch lớn rồi, ta hỏi người, người có đặc tội Dương tiên sinh hay không?”

Nghe được lời nói của cha mình không đúng, Trâu Lượng kiên trì nói: “Vẫn chưa, nhưng mà lát nữa ta muốn chặt đứt một cánh tay của hắn, báo thù cho bằng hữu của ta.”

“Người dám!”

Trâu Hưng phần nộ quát: “Khốn kiếp, nếu người còn muốn sống thì hãy kính trọng Dương tiên sinh như tổ tông, ta sẽ đi ngay nhận lỗi với hắn, người mau đưa điện thoại cho hắn, ta xin tha cho người.”

Trâu Lượng hoàn toàn ngây ngẩn cả người, nhưng mà không dám trái ý của cha hắn, thế là vội vàng đưa điện thoại cho Dương Thiên.

Dương Thiên nhận điện thoại, Trâu Hưng ăn nói khép nép: “Dương tiên sinh, con còn nhỏ, van cầu ông buông tha cho nó, Trâu mỗ xin lỗi ngài.”

Dương Thiên Bình nhìn Trâu Lượng một cái nói: “Bây giờ không phải là ta không buông tha hắn, là hắn không buông tha ta. Hơn hai mươi người bao vây chúng ta, là muốn giữ ta lại Lâm An sao?”

Trâu Hưng sợ tới mức chân như nhũn ra, gã vội vàng mở miệng nói: “Dương tiên sinh, chúng ta tuyệt đối không có ý này, ta...”

Dương Thiên không cho hắn cơ hội giải thích, lạnh nhạt mở miệng: “Trong vòng mười phần, cho ta một câu trả lời, ta sẽ bỏ qua chuyện cũ, chưa tới mười phút, người mang quan tài đến đây!”

Dứt lời, cúp điện thoại!

Khi Dương Thiên ném di động cho Trâu Lượng, Trâu Lượng vẫn còn đang há hốc mồm.

Thằng nhóc còn nhỏ hơn hẳn bốn năm tuổi này cũng dám cúp điện thoại của cha hắn?

Cha hắn là người đứng đầu Huy tỉnh, cho dù là Trịnh lão trong tỉnh cũng không dám gọi điện thoại cho cha hắn.

Trâu Lượng đang muốn nổi giận, lại nghe Vương Liệt lạnh lùng nói: “Không ngờ trên mặt mình có thêm mấy cái tát, Ba lão thành thật ngồi xồm ở góc tường.”

“Người nói cái gì?”

Hơn hai mươi tên to con vạm vỡ không biết nội dung cuộc nói chuyện vừa rồi, bọn chúng cầm gậy chỉ thẳng Vương Liệt, cả giận nói: “Trâu thiếu gia của chúng ta mà người cũng dám kêu gào, có phải là không muốn sống nữa không?”

Vương Liệt lạnh lùng nói: “Có bản lĩnh thì các người thử xem, ba phút còn có người đứng lên, tên của ta thì viết ngược!”

“Cuồng vọng!”

Đoàn người ở Trâu gia làm mưa làm gió đã quen, trước mắt bọn họ có hơn hai mươi người, mà đối phương chỉ có ba người, hơn nữa còn là một thiếu một nữ, tuyệt đối có thể nghiền ép bọn họ.

Vì thế, bọn họ cũng không nhịn được nữa, một tráng hán dẫn đầu hướng về phía Trâu Lượng mở miệng nói: “Trâu thiếu gia, người này thật sự không biết sống chết, ta thay ngài giáo huấn bọn họ một trận.”

Nói xong, không chút để ý đến thần sắc cấp thiết của Trâu Lượng, hướng về phía một đám thủ hạ phát tay nói: “Lên cho ta, đem hắn đánh cho tàn phế!”

Mấy đại thiếu Phong Châu nằm trên mặt đất lập tức trên mặt đều lộ vẻ vui mừng.

Lần này, đại thù của bọn họ rốt cuộc đã được báo.

Dương Thiên ánh mắt đậm đặc nhìn hơn hai mươi hán tử xông lên nói với Vương Liệt: “Tự chặt một tay, để Trâu Hưng lấy tiền chuộc người!”

Vương Liệt sửng sốt, sau đó vẻ mặt thán phục nói: “Vâng!”

Nói xong, người đàn ông cầm đầu cầm gậy bóng chày hung hăng đập tới.

Hắn là tay chân Trâu gia nuôi rất lợi hại, một thân thực lực mình kính hậu kỳ, bình thường ở trên con đường này là tồn tại hoành hành.

Nhưng mà, hôm nay hắn gặp được Vương Liệt.

Cây gậy bóng chày rơi xuống, nhưng điều khiến người đàn ông kia kinh hãi là cây gậy kia lại rơi vào tay đối phương!”

Ngay sau đó, dưới ánh mắt hoảng sợ của tất cả mọi người, cây gậy bóng chày cứng rắn như sắt lại bị Vương Liệt bóp thành bột mịn!

Chương 379 - Cho một câu trả lời.

"Làm sao có thể?"

Vẻ mặt của tráng hán kia lộ ra vẻ hoảng sợ.

“Rất kinh ngạc sao?” Vương Liệt tiến lên một bước, vẫy cánh tay tráng hán kia.

Chỉ nghe “Răng rắc” một tiếng giòn vang, tráng hán kia lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế.

Sau đó, Vương Liệt nhẹ nhàng nhắc toàn bộ thân thể của tráng hán kia lên, trực tiếp ném ra ngoài.

Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh, đây cũng quá uy mãnh đi.

Tráng hán kêu thảm thiết, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng nói: “Còn đứng ngây ra đó làm gì, đánh gãy tay chân của hắn cho ta.”

Nghe nói lời này, hai mươi mấy người chỉ có thể kiên trì tiến lên.

“Muốn chết!”

Vương Liệt tức giận hừ một tiếng, một cước đạp bay một người, ngăn ngui một phút đồng hồ, giữa sân chỉ còn lại có một nửa đả thủ.

Trâu Lượng sắc mặt rốt cục thay đổi, hấn kinh sợ nói: “Dừng tay, ta là người Trâu gia, người thật sự không muốn sống nữa phải không?”

Vương Liệt cười lạnh: “Người đánh chính là người Trâu gia các ngươi.”

Trong khi nói chuyện, lại có hai đại hán áo đen ôm cánh tay ngã xuống đất.

Ngăn ngui ba phút, không có một người đứng.

Vương Liệt thu tay lại, mà vẻ mặt của người quản lý kia tràn đầy tuyệt vọng.

Xong rồi xong rồi, ba người này không chỉ đắc tội những hào môn đại thiếu Phong Châu này, ngay cả Trâu gia cũng đắc tội mấy lần.

Huy Tĩnh đã không còn ai dám che chở cho bọn họ.

Lại qua ba phút, từ bên ngoài đi vào một đám người.

Cầm đầu chính là Trâu Hưng.

Mà phía sau hấn, là Hứa Ngạo, Vi Hào các đại lão Huy Tĩnh!

Quản lý kia sợ tới mức mí mắt đảo một cái, dứt khoát hôn mê bất tỉnh.

Trâu Hưng uy nghiêm tiến lên, Trâu Lượng vốn bị Vương Liệt dọa đến run lẩy bẩy, nhưng sau khi thấy được phụ thân của hấn đến, trên mặt vội vàng mang theo mừng rỡ nghênh đón.

“Phụ thân, ngài rốt cuộc đã tới...”

Hấn nói đến đây, Trâu Hưng hung hăng tát hấn một cái.

Một tát này không chút lưu tình, hai cái răng của Trâu Lượng đều bị đánh ra, khóe miệng không ngừng chảy máu tươi.

Mọi người nhìn thấy đều đau, mà Trâu Lượng hoàn toàn ngây ngốc.

“Tình huống như thế nào?”

Dưới ánh mắt khó tin của hắn và mấy vị đại thiếu Phong Châu, Trâu Hưng chậm rãi đi tới trước mặt thiếu niên vừa rồi, cung kính hô một tiếng: “Dương tiên sinh!”

Sắc mặt cô gái lễ tân kia mang theo vẻ khiếp sợ.

Tuy rằng hắn không quen biết đại lão khác, nhưng vị trước mắt này chính là một người trâu bò nhất Lâm An, không có người thứ hai, ngay cả người cầm đầu thành phố Lâm An, cũng phải cung kính gọi hắn một tiếng Trâu ca, có thể thấy được địa vị của hắn.

Nhưng mà, chỉ một người như vậy, lại cung kính với thiếu niên ăn mặc tùy ý bình thường trước mắt này như thế.

Nàng thật sự là bị dọa sợ hoàn toàn.

Mà mấy tên Phong Châu kia cũng choáng váng, vừa rồi bọn họ còn thương lượng chờ Trâu Hưng trối đám người Dương Thiên lại thì bọn họ phải dùng phương pháp gì để báo thù đây.

Hiện tại Trâu Hưng đã cúi đầu xưng thần với người ta rồi, thế này còn chơi thế nào?

Bọn họ làm không tốt cũng đừng nghĩ đi ra khỏi Lâm An!

Nghĩ tới đây, năm người đều run lẩy bẩy vì sợ hãi.

Dương Thiên nhìn đồng hồ, nói: “Trâu lão đại rất đúng giờ.”

Trâu Hưng lau mồ hôi lạnh trên trán.

Hắn có thể không chuẩn sao, muộn một chút thì phải mang quan tài đến, hắn cũng không muốn người đầu bạc tiền người đầu xanh a.

Trâu Hưng cúi đầu xuống, giọng điệu cầu xin tha thứ nói: “Dương tiên sinh, từ nay về sau Huy Tĩnh chúng ta tuân theo ngài làm vương, ta thoái vị, không biết ngài có thể tha cho con trai ta hay không, nếu ngài cần bồi thường gì, cứ việc mở miệng, Trâu mỗ sẽ không trả giá.”

Dương Thiên thờ ơ nói: “Hắn từng nói muốn đánh gãy chân của ta!”

Trâu Hưng khóc mắt giật giật, gần như muốn quỳ xuống.

Mà đám đại lão Hứa Ngạo nghe vậy, mang theo thương hại nhìn Trâu Lượng.

Nếu là một giờ trước, bọn họ tự tin bất cứ người nào đến đây đều có thể giải quyết.

Nhưng trong vòng một canh giờ, tất cả mọi chuyện đã hoàn toàn thay đổi nhận thức của bọn họ về Dương Thiên.

Trận chiến giữa Dương Thiên và Phong Châu Yên Thanh ở khách sạn Thiên Long đã định trước sẽ khiến cả thế gian khiếp sợ.

Lầu năm mươi tầng bị lột bỏ mười tầng, ngay cả sấm sét cũng bị kích thích, thử hỏi mấy tỉnh thị phía bắc Trung Quốc, ai là đối thủ của hắn?

Trâu Lượng tuy là con trai của Trâu Hưng nhưng cũng không làm nên chuyện gì.

Dương Thiên ngay cả Yên Thanh có liên quan đến tổ Bạch Hồ cũng giết, sợ gì một Trâu gia nho nhỏ như hắn!

Trâu Hưng khòe miệng đắng ngắt, thân thể không ngừng run rẩy nói: “Dương tiên sinh, ta chỉ có một đứa con trai này, ngài có thể tha cho nó không...”

“Hắn từng nói muốn đánh gãy chân ta!” Giọng nói của Dương Thiên vẫn hờ hững, không vui không buồn!

Thân thể Trâu Hưng đang run rẩy kịch liệt, mà lúc này Trâu Lượng phần nộ chỉ vào Dương Thiên nói: “Phải thì sao, ta chính là để ngươi không ra được Lâm An này!”

Hắn nhìn phụ thân Trâu Hưng của mình, hận nói: “Phụ thân, người rốt cuộc đang sợ cái gì? Tiểu tử này cho dù bối cảnh có lớn hơn nữa, thì đã sao? Đây là Lâm An, là địa bàn của người, chỉ cần người ra lệnh một câu, bọn họ đều không thể đi ra khỏi Lâm An, chúng ta đều không nói, lại có ai biết là chúng ta làm?”

Trâu Hưng nghe vậy sắc mặt đại biến, trái tim sợ đến cơ hồ đình trệ nhảy lên.

Hắn hung hăng tát Trâu Lượng một cái, lại đấm đá hắn một lần nữa. “Khốn kiếp, ngươi muốn Trâu gia chúng ta hủy trong tay ngươi sao?”

Trâu Lọng không ngừng kêu thảm, vẫn không rõ ràng cho lắm, mấy đại thiếu Phong Châu lúc này cũng cảm như hén.

Bọn họ có lẽ đã biết thân phận của Dương Thiên không phải bình thường, Trâu gia Huy tỉnh cũng không thể trêu vào, làm sao có thể là mấy hào môn Phong Châu bọn họ có thể chọc vào?

Xem ra lần này, thật sự phải thua ở Huy Tỉnh rồi.

Trâu Hưng dạy dỗ Trâu Lọng một trận, không nương tay, hấn gần như đã hấp hối.

Đã từng là đại lão Huy Tỉnh, hiện tại gần như muốn quỳ gối trước người Dương Thiên dập đầu cầu xin tha thứ.

Khóe miệng hấn run rẩy, nói: “Dương tiên sinh, ngài xem.....”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt nói: “Bây giờ hấn nói muốn lấy mạng của ta!”

Trâu Hưng thần sắc chấn động, trên mặt lúc xanh lúc trắng, cuối cùng thở dài một hơi, phảng phất như già đi mấy chục tuổi.

“Hiểu rồi.”

Y nhận một cây côn từ tay thủ hạ, trán nổi gân xanh: “Dương tiên sinh, ta sẽ nói với ngài bây giờ.”

Nói xong, đi về phía Trâu Lọng.

Trên mặt Trâu Lọng cuối cùng cũng mang một tia sợ hãi, hấn không ngừng lùi về sau nói: “Phụ thân, người muốn làm gì? Con là con ruột của người, người không thể đối xử với con như vậy.”

Trâu Hưng lạnh nhạt nói: “Con trai, ta đã nói rồi, đã nói là không được gây chuyện thị phi! Tại sao con lại không nghe?”

Trâu Lọng không ngừng lắc đầu, thần sắc kinh hoàng!

Trâu Hưng thống khổ nắm chặt thô côn nói: “Trâu gia không thể để vong trong tay ta!”

Nói xong, một côn đánh xuống, chỉ nghe răng rắc một tiếng, kèm theo tiếng kêu thảm thiết của Trâu Lọng!

Mấy đại thiếu Phong Châu đến đây hoàn toàn bị dọa choáng váng!

Trâu đại thiếu đều bởi vì đắc tội đối phương mà bị gãy chân, bọn họ những kẻ ngoại lai này, còn có thể sống đi ra Lâm An sao?

Trâu Hưng ôm quyền với Dương Thiên trầm giọng nói: “Không biết Dương tiên sinh có hài lòng không? Nếu như không hài lòng, xin hãy mở miệng!”

Dương Thiên khoát tay áo nói: “Việc này làm đi, thủ hạ của người hơn hai mươi tên đã thủ, làm thủ hạ của ta bị thương, một người người lấy một ngàn vạn linh đi.”

Khóe miệng các vị đại lão đều giật giật.

Những tráng hán áo đen không ngừng lăn lộn trên mặt đất này, người nào không phải đứt tay đứt chân, phần Chi Vương Liệt, một bộ dáng vẻ thần thanh khí爽, nào giống như là người bị thương?

Huống hồ, một người một ngàn vạn, hơn hai mươi đã thủ, đó chính là hơn hai trăm triệu.

Cái này có thể nuôi bao nhiêu đã thủ chứ.

Nếu đối mặt với người khác, Trâu Hưng đã sớm mặc kệ sống chết của những người này.

Nhưng bây giờ đối mặt là Dương Thiên.

Một đại lão thủ đoạn thông thiên, đệ nhất nhân Huy tinh lần này.

Bọn họ cho rằng lần này chỉ có thể nhận thua, Trâu Hưng cho dù đập nồi bán sắt cũng phải gom góp đủ.

Quả nhiên, tuy rằng khóe miệng Trâu Hưng co giật, nhưng vẫn lấy ra một tấm chi phiếu từ trong túi, viết ra hai triệu năm ngàn năm trăm, hai tay đưa cho Dương Thiên.

Dương Thiên bình tĩnh liếc mắt nhìn, nói: “Vương Liệt, tiếp nhận đi, tiền thuốc men của người.”

Vương Liệt đã không còn cảm thấy kinh ngạc nữa, không nói hấn không bị thương, cho dù hấn bị thương cũng không cần nhiều tiền như vậy.

Hai ức năm ngàn vạn, đủ mua mấy chục mạng người.

Dương Thiên nhìn về phía Ôn Nhã hỏi: “Những người này người muốn xử trí như thế nào?”

Nói xong, chỉ chỉ đám đại thiếu Phong Châu trên mặt đất kia.

Nhóm đại thiếu Phong Châu nghe vậy sắc mặt lập tức thay đổi.

Bọn họ vốn tưởng rằng những người Huy tỉnh này cắn nhau, sẽ không chú ý tới bọn họ, nhưng không nghĩ tới cuối cùng vẫn trốn không thoát.

Ôn Nhã cười khanh khách mỉa mai hoặc, ánh mắt sáng rõ nhìn chung quanh mấy vị đại thiếu Phong Châu.

Nếu là trước đó, bọn họ khẳng định sẽ bị thân thể mềm mại xinh đẹp của Ôn Nhã này làm cho tràn ngập vẻ tươi cười mê hoặc, thần hồn điên đảo.

Nhưng hiện tại, bọn họ chỉ cảm thấy vẻ sợ hãi.

Sự sợ hãi phát ra từ trong xương cốt.

Không vì cái gì khác, chỉ vì hảo hữu thanh niên áo lam cùng thanh niên trên mặt tất cả đều là vết hằn, bởi vì muốn tiến lên đùa giỡn đối phương, cho tới bây giờ còn nằm trên mặt đất, đoán chừng sơ bộ là phế đi.

Ôn Nhã nhìn Trâu Hưng nói: “Ta không có hứng thú xử trí bọn họ, nhưng mà sự việc đều là do bọn họ mà ra. Ta nghĩ Trâu lão đại hẳn là sẽ còn có hứng thú xử trí bọn họ hơn so với ta, hẳn cũng nhất định sẽ cho ta một câu trả lời thuyết phục, không phải sao?”

Trâu lão đại gật đầu nói: “Mấy người này để ta xử lý, kết quả nhất định khiến Ôn tiểu thư hài lòng!”

Chương 380 - Đêm khuya ghé thăm.

Quản lý khách sạn cấp sao lúc này ung dung tỉnh lại, nhìn ba người Dương Thiên lông tóc không tổn

hao gì, không khỏi mắt choáng váng.

Đắc tội Trâu Hưng, theo lý mà nói Lâm An đã không còn chỗ cho bọn họ dung thân sao? Sao bọn họ có thể không tổn hao gì?

Vương Liệt không để ý đến hấn nghĩ như thế nào, trực tiếp mở miệng nói: “Đem ra ba gian phòng xa hoa nhất ở chỗ các người, chúng ta muốn vào ở.”

Quản lý có chút khó xử: “Thật ngại quá, phòng xa hoa của chúng ta đều bị người ta đặt trước, năm vị công tử Phong Châu vừa vặn bao hết năm gian phòng.”

Dương Thiên nghe vậy mở miệng: “Bọn họ đã không cần nữa rồi.”

“Hả? Vì sao?”

Quản lý sững sờ, không rõ ràng cho lắm.

Ôn Nhã cười duyên nói: “Biết nhiều mà không có lợi cho người!”

Quản lý nghe vậy lập tức ngậm miệng lại, nhìn thấy Ôn Nhã, hấn chỉ cảm thấy phía sau lưng mồ hôi lạnh không ngừng.

Sau khi ba người vào ở, Dương Thiên liền bắt đầu bố trí linh thạch trong phòng.

Sau khi hấn đánh một trận với Yến Thanh Phong Châu, tu vi vốn là bình cảnh giờ phút này lại có chỗ buông lỏng.

Tình huống bây giờ vừa vặn có thể một lần hành động đột phá Luyện Khí Hóa Thần hậu kỳ.

Dương Thiên sử dụng mấy trăm viên linh thạch trong Thất Thái Linh Lung Tháp khắc họa ra một cái tụ linh trận loại nhỏ ở trong căn phòng xa hoa này, trong miệng ngậm một viên Phá Cảnh Đan giá trị liên thành!

Loại đan dược này vô cùng hi hữu, dù hấn là Phá Thiên Tiên Đế cũng chỉ có ba viên.

Sau khi làm xong tất cả, Dương Thiên khoanh chân ngồi trong Tụ Linh Trận, quát nhẹ cả đời, Tụ Linh Trận nhất thời phát ra hào quang sáng chói, theo đó, linh khí cuộn cuộn không ngừng tràn vào trong thân thể hấn.

Phá Cảnh Đan cắn nát, hóa thành năng lượng tinh thuần phân tán ở quanh thân.

Dương Thiên không ngừng lật chuyển thủ ấn, Đoạt Thiên Địa Tạo Hóa Quyết cũng bắt đầu điên cuồng vận chuyển.

Vô số linh khí tụ tập cùng một chỗ, hội tụ vào trong đan điền.

Linh khí trong đan điền càng ngày càng nhiều, chờ sau khi tất cả linh khí của Tụ Linh Trận đều bị Dương Thiên thu nạp, hắn bỗng nhiên mở con ngươi đen kịt, hét lớn một tiếng: “Phá!”

Trong nháy mắt, tám chấn kiên cố trong cơ thể bị linh khí dồi dào phá vỡ!

Nước chảy thành sông, linh khí còn lại lưu chuyển trong cơ thể hắn một chu thiên sau đó biến thành tiên nguyên tinh thuần.

Dương Thiên thở nhẹ một hơi, cảm giác được cảnh giới Luyện Thần Phản Hư lại gần thêm một bước.

Trong đôi mắt hắn tràn đầy lửa nóng, đến Luyện Thần Phản Hư, mới có thể xem như là tiên nhân chân chính, lên trời xuống đất, ngự kiếm phi hành.

Ngẫm lại cũng khiến người ta hướng tới.

Khóe mắt Dương Thiên mang theo ý cười, hắn biết, ngày này sẽ không xa xôi.

Hắn rửa mặt xong đang muốn nghỉ ngơi, đột nhiên cửa phòng bị gõ hai tiếng, Dương Thiên thân thức tìm kiếm, dĩ nhiên là Ôn Nhã.

Hắn khẽ nhíu mày, không rõ ràng cho lắm.

Nhưng hắn vẫn đứng dậy mở cửa.

Mở cửa ra, Ôn Nhã cười dịu dàng nhìn Dương Thiên.

Nàng có mái tóc dài màu tím đen mềm mại, một đôi mắt đẹp câu hồn tán ra khí tức mê người, lông mi dài nhỏ hơi nhếch lên, da thịt không chút tỳ vết như tuyết, vô cùng mịn màng.

Ngũ quan tinh xảo phân bố đúng chỗ trên khuôn mặt tuyệt mỹ.

Nhất là thân hình tuyệt mỹ, làm cho người ta không thể bắt bẻ, nàng giờ phút này mặc một thân áo ngủ ren màu tím nhạt, chất

liệu thượng đẳng, đem dáng người mỹ lệ động lòng người của nàng toàn bộ bày ra, cặp đùi thon dài như ngọc tinh tể mỹ lệ, cùng dáng người có thể so với màu sắc làm cho người ta thêm nhỏ dãi.

Ánh mắt Dương Thiên cũng bị hấp dẫn vào chuyện giả tạm thời.

Ôn Nhã cười duyên: “Dương tiên sinh, dường như người tuyệt đối không bắt ngờ là ta.”

Dương Thiên nhướng mày nói: “Nghe âm thanh biện vị, cảnh giới cao nhất chính là chủ nhân có thể nghe ra tiếng bước chân, bước chân của người nhẹ nhàng, ta sớm biết là người, cần gì phải kinh ngạc?”

Đôi mắt xinh đẹp của Ôn Nhã lóe lên tia sáng kỳ dị nói: “Dương tiên sinh quả nhiên có năng lực xuất chúng!”

Dương Thiên cười nói: “Đêm hôm khuya khoắt đến phòng ta? Chẳng lẽ là muốn khen năng lực của ta xuất chúng?”

Ôn Nhã cười hai tiếng, liếm đôi môi đỏ mọng tràn ngập mê hoặc nói: “Ta khát, chẳng lẽ Dương tiên sinh không mời ta vào uống một chén?”

Dương Thiên nhíu mày, nhưng vẫn nhường ra một con đường!

Sau khi Ôn Nhã tiến vào phòng, hít sâu một hơi, đôi mắt đẹp sáng lên hiếu kỳ hỏi: “Dương tiên sinh, khí tức trong phòng này của người sao lại tinh khiết như vậy? Cảm giác hít sâu vài hơi liền sáng khoái tinh thần, tất cả mọi mệt trên người đã biến mất sạch sành sanh!”

Dương Thiên còn chưa trả lời, lúc này Ôn Nhã đã chú ý tới trên trăm khối đá vụn trên mặt đất, trong đó có mấy khối linh thạch bởi vì linh khí không hao hết, tản ra huỳnh quang!

Ôn Nhã cởi giày cao gót màu đỏ ra, bàn chân trần trắng nõn như ngọc đi tới, hiếu kỳ nhặt lên mấy khối, hít sâu mấy hơi, cảm giác dường như cỗ khí tức tinh khiết kia chính là từ nơi này phát ra, nàng tò mò hỏi: “Dương tiên sinh, đây là cái gì?”

“Tảng Đá!” Dương Thiên rót một chén nước bùng tới đưa cho nàng.

Ôn Nhã liếc hắt một cái, môi đỏ khê nhấp nước trà, trên chén trà lưu lại một dấu son môi đỏ rực.

Dương Thiên lẳng lẳng đứng tại chỗ.

Sau một lúc lâu, Ôn Nhã dường như có chút không nhịn được, hỏi: “Dương tiên sinh, người không hiểu kỳ ta đến làm gì sao?”

Dương Thiên bình tĩnh nhìn nàng một cái mở miệng: “Người sẽ nói, ví dụ như hiện tại.”

Ôn Nhã thoáng cái ngây dại, thiếu niên trước mắt này so với nàng còn nhỏ tuổi hơn, so với một ít lão nhân còn thành thực chừng chạc hơn mấy lần, trên người mơ hồ có khí tràng bày mưu nghĩ kế.

Dường như tất cả mọi thứ đều nằm trong sự khống chế của hắn!

Ôn Nhã cảm giác mình ở trước mặt hắn giống như là bị nắm mũi dẫn đi.

Nàng hít sâu một hơi quyền rũ cười nói: “Ta đây nếu không nói thì sao?”

Nàng muốn chiếm cứ chủ động!

Nhưng ai biết Dương Thiên buông tay mở miệng: “Đó là chuyện của người, là người tìm ta có việc, người gấp cũng không phải ta.”

Khóe miệng Ôn Nhã co rút một cái, sau đó trợn trừng mắt nhìn Dương Thiên.

Nàng ta thâm căn rễ ngà, sau đó đột nhiên lắc lư thân thể mềm mại một trận, cái chén từ trong lòng bàn tay rơi xuống đất, ngón tay ngọc khê đỡ trán, bộ dáng mềm mại nói: “Dương tiên sinh, người xuống nước cái gì? Sao ta cảm giác đầu óc hôn mê, trên người bốc lửa?”

Dương Thiên: ……

Đó chính là một ly nước tinh khiết, vị Ôn nữ vương trước mắt này rốt cuộc muốn náo loạn như thế nào?

Ôn Nhã ngồi liệt trên mặt đất, đôi mắt nóng bỏng, nói: “Nóng, ta nóng quá!”

Nói xong không ngờ lại xé rách y phục của mình.

Bộ quần áo xương quai xanh tinh xảo như tuyết trắng chậm rãi thối lui, mí mắt Dương Thiên giật giật.

Chẳng lẽ đối phương thật sự trúng thuốc mê?

Hắn vội vàng tiến lên dò xét một phen, chỉ là còn không phán đoán được nguyên nhân, trong đôi mắt đẹp dịu dàng của Ôn Nhã lộ ra nụ cười giảo hoạt, sau đó xoay người đem Dương Thiên bổ nhào ngã trên mặt đất.

Dương Thiên Huyền Thiên đại lục ba trăm năm, chưa bao giờ cùng nữ nhân quen biết, hôm nay đột nhiên gặp phải loại chiến trận này, hắn có chút không biết làm sao.

Ôn Nhã đặt hắn xuống đất, cười trên người hắn, đôi mắt như sóng.

Dương Thiên cảm nhận được thân thể đối phương truyền đến mềm mại như lửa, không khỏi cau mày nói: “Ôn Nhã, con muốn làm gì?”

Ôn Nhã cười khúc khích nói: “Đương nhiên là ta ngưỡng mộ Dương tiên sinh.”

Nói xong, đôi môi đỏ mọng tràn ngập lửa nóng kia ngửa tới, Dương Thiên chỉ cảm thấy chiếc lưỡi dính hương ngọt ngào của đối phương xâm lấn tới.

Sau khi hắn ta cau mày, đang định đẩy Ôn Nhã tới, lại chợt phát hiện trên tay mình hình như ấn sai chỗ.

Khí tức ôn nhã cũng dần dần trở nên nặng nề, nàng cười khanh khách nói: “Không ngờ Dương tiên sinh hình như không chờ nổi?”

Nói xong, nàng đang muốn cởi quần áo ra, mà Dương Thiên cắn đầu lưỡi, đầu óc khôi phục thanh minh, một chương đao chém vào gáy thon dài như ngọc của nàng.

Sau đó, Ôn Nhã hôn mê, thoáng cái ngã xuống người Dương Thiên.

Dương Thiên tham lam hơi thở của nàng, xác nhận vừa rồi lực đạo không quá nặng, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Thân thể mềm mại của đối phương ẩm áp, áo ngủ vô cùng đơn bạc, thân thể hai người cơ hồ kề sát.

Dương Thiên hít sâu một hơi, ôm Ôn Nhã lên giường.

Tiên nguyên của hắn lưu chuyển toàn thân, loại bỏ xao động trong cơ thể, lúc này mới thở dài một hơi.

Nhìn Ôn Nhã trên giường, nữ tử cho dù mê man, tựa hồ cũng có được tư sắc tuyệt mỹ.

Nhưng hắn lại bất đắc dĩ là, đối phương tựa hồ muốn ngủ hắn.

Qua hồi lâu, Ôn Nhã lúc này mới ngơ ngơ ngác ngác đi tới, nàng vuốt vuốt cổ ngọc, tựa hồ còn đang đau.

Ôn Nhã cau mày, thấy mình nằm trên giường của Dương Thiên, mà đối phương thì ở bên giường nhắm mắt lại.

Ôn Nhã nghiêng răng ngà, sau đó lại nằm sấp sau lưng Dương Thiên, đôi môi đỏ mọng kề sát bên tai Dương Thiên nói: “Ha ha, không ngờ Dương Thiên thích người ta ngủ mới động thủ, tuy nhiên vừa rồi ta không có ý thức, coi như ta chịu thiệt, có muốn chúng ta làm lại một lần nữa không!”

Dương Thiên bất đắc dĩ nói: “Được rồi, bây giờ ngươi nói rõ ý đồ đến đây của ngươi đi, chỉ cần ta có thể giúp ngươi, ta nhất định sẽ giúp.”

Ôn Nhã ngẩn ra, sau đó cắn cắn đôi môi đỏ mọng hỏi: “Làm sao ngươi biết ta có ý đồ đến đây?”

Giọng nói của Dương Thiên bình tĩnh nói: “Từ trong mắt của ngươi có thể nhìn ra, ngươi dường như cũng không muốn, nếu như ngươi không muốn, còn xuất hiện phòng của ta, nhất định có lý do không thể không đến, mà ngươi lại biết tính cách của ta đăm mực, sợ bị cự tuyệt, cho nên mới ra hạ sách này, có đúng không?”

Thân thể mềm mại của Ôn Nhã hơi cứng ngắc, sau đó đôi mắt đẹp nhìn Dương Thiên hỏi: “Dương tiên sinh, ngài thật sự chịu giúp ta?”

Chương 381 - Giúp người đột phá!

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Ôn nữ vương ngày thường mị hoặc chúng sinh, chuyện gì cũng không để ở trong lòng khẩn trương, mang theo một chút chờ đợi, Dương Thiên thở dài một tiếng bình tĩnh nói: "Nói xem, đủ khả năng, ta sẽ không cự tuyệt!"

Ôn Nhã gật đầu, sau đó giọng nói kiên định nói: "Ta bị bế tắc kinh mạch, không thể tu luyện, nhưng ta muốn tu luyện, mời Dương tiên sinh giúp ta!"

Dương Thiên nhìn nàng một cái, hỏi: "Làm sao người biết ta có thể giải quyết giúp người?"

Ôn Nhã ngẩng khuôn mặt xinh đẹp lên nói: "Bởi vì người là Dương tiên sinh, cho nên ta biết người làm được!"

Dương Thiên đỡ trán bất đắc dĩ nói: "Có thể thì cũng có thể, chỉ là ta không hiểu, rõ ràng là chuyện rất đơn giản, chỉ cần người nói ra ta chắc chắn sẽ giúp, vì sao người còn phải làm phức tạp như vậy."

Khuôn mặt ôn nhã như vải đỏ, khẽ cắn đôi môi đỏ mọng.

Vừa rồi nàng cũng lấy hết dũng khí thật lớn, chính là vì sợ Dương Thiên không đồng ý, lại không nghĩ rằng, kinh mạch bế tắc, ở gia tộc nàng gần như không có khả năng tu luyện, mà ở trong mắt thiếu niên trước mắt này, lại bị nói đơn giản như thế.

Ôn Nhã xuất thân từ thế gia võ học, Mộc lão từng là gia nô của nàng, nàng từ nhỏ không thể tu luyện, cũng may có phụ thân che chở, năm năm trước phụ thân nàng bị người ta làm hại, nàng chạy trốn suốt đêm chính là vì muốn tự tay đâm chết cừu nhân.

Thế là, nàng ngàn dặm xa xôi nghèo túng đi tới Giang Thành, chỉ mang theo Mộc lão trung thành và tận tâm.

Nàng không thể tu luyện, năm năm qua hỏi thăm cừu nhân của mình sống tiêu điều tự tại, nàng thì sống trong thống khổ.

Vốn tưởng rằng đời này không thể báo thù, lại không nghĩ rằng ở thời điểm tuyệt vọng nhất lại gặp được Dương Thiên.

Thiếu niên ngay cả Yến Thanh nổi danh Phong Châu đã lâu cũng có thể chém giết, thực lực vượt quá tưởng tượng của nàng.

Cho nên Ôn Nhã muốn đề cho đối phương trợ giúp hẳn chữa trị kinh mạch bế tắc, dù là trả bất cứ giá nào, chỉ cần nàng có thể tự tay đâm kẻ thù, sẽ không tiếc!

Trên mặt ôn nhã mang theo thần sắc kích động hỏi: “Dương tiên sinh, ta cần phải làm gì?”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Nằm là được! Quá trình có chút thống khổ, không nhịn được liền nói với ta!”

Ôn Nhã kiên nghị gật đầu, chỉ cần có thể tu luyện, tự tay đâm kẻ thù, nàng có chết cũng không sợ!

Nàng nằm trên giường, mặc dù không có bất kỳ động tác hấp dẫn nào, nhưng những đường cong kinh người kia lại khiến Dương Thiên thiếu chút nữa phun ra máu mũi!

Dương Thiên cắn đầu lưỡi, con ngươi khôi phục lại vẻ thanh minh, sau đó tiên nguyên phủ đầy trên tay dò xét.

Vén vén chỉ là dò xét, hẳn liền nhíu mày nói: “Ôn Nhã, kinh mạch của ngươi tinh tế, mà lại thác loạn, không chỉ là tắc nghẽn a.”

Thân thể mềm mại của Ôn Nhã chấn động, thất vọng nói: “Ngay cả Dương tiên sinh cũng không có cách nào sao?”

Dương Thiên lắc đầu nói: “Có thì có, nhưng lát nữa sẽ hơi xấu hổ.”

Ôn Nhã cắn răng nói: “Mời Dương tiên sinh tùy ý hành động.”

Dương Thiên gật đầu, sau đó đôi tay nóng bỏng phủ đầy tiên nguyên kề sát thân thể mềm mại của Ôn Nhã.

Thân thể Ôn Nhã đột nhiên cứng ngắc, sau đó nắm chặt nắm đấm.

Dương Thiên bình tĩnh lại nói: “Thả lỏng!”

Tuy cách một lớp vải ren mỏng manh, nhưng thật ra không khác gì xúc cảm chân thật.

Dương Thiên Tiên Nguyên chậm rãi thâm thấu, chải vuốt kinh mạch trong cơ thể nàng.

“A!”

Ôn Nhã thống khổ hét lên một tiếng, hai đầu lông mày nhúu chặt lại.

“Rất đau?” Dương Thiên hỏi.

Đôi mắt xinh đẹp của Ôn Nhã hơi nước đều xuất hiện, nhưng vẫn lắc đầu nói: “Mời Dương tiên sinh tiếp tục!”

Dương Thiên biết sự quật cường của đối phương.

Thống khổ chải chuốt kinh mạch cơ hồ giống như cắt một miếng thịt trên người, hắn thật không rõ đối phương đang kiên trì cái gì?

“Chờ người không chịu nổi, nói một tiếng!”

Ôn Nhã lắc đầu, đôi môi đỏ mọng cắn ra vết máu nói: “Ta sẽ không từ bỏ!”

Dương Thiên gật đầu, sau đó chậm rãi giúp hắn chải vuốt kinh mạch!

Sau khi đả thông toàn bộ kinh mạch, sắc mặt Ôn Nhã trắng bệch, giống như là vớt ra từ trong nước vậy, toàn thân bị mồ hôi ướt đầm, toàn bộ thân thể mềm mại như ẩn như hiện.

Dương Thiên không có tâm trạng nhìn cái này, mở miệng hỏi: “Cảm giác thế nào?”

Sắc mặt Ôn Nhã suy yếu, nhưng vẫn gắng gượng nói: “Thật tốt!”

Dương Thiên cười cười.

Ở trong cơ thể rót vào một chút tiên nguyên.

Tiên nguyên tiến vào thân thể ôn nhã, lưu chuyển dọc theo kinh mạch nàng mới mở, cuối cùng tiến vào đan điền.

Sợi tiên nguyên này đã tạo ra tác dụng chữa trị.

Thân thể Ôn Nhã cứng ngắc lần nữa, cảm giác thoải mái chưa bao giờ có.

Nàng ưm một tiếng, trong thanh âm tràn đầy sức hấp dẫn.

Dương Thiên quay đầu đi chỗ khác, mà Ôn Nhã thì mặt mũi đỏ bừng.

“Tại sao phải tu luyện? Nữ nhân ở nhà giúp chồng dạy con không tốt sao?” Dương Thiên bình tĩnh hỏi.

Ôn Nhã cắn cắn đôi môi đỏ mọng, trầm mặc một lát, ngẩng khuôn mặt xinh đẹp hỏi: “Dương tiên sinh, ngài có muốn nghe chuyện cũ của ta không? Đây là lần đầu tiên trong năm năm qua ta lộ ra tiếng lòng với người khác.”

Dương Thiên nhú mày: “Nói nghe xem!”

Vì vậy, Ôn Nhã liền nói lại tất cả những gì mình gặp phải cho Dương Thiên nghe.

“Cho nên, người muốn làm như thế nào?” Trong ánh mắt Dương Thiên mang theo sự đồng tình.

Năm năm trước, nữ tử trước mắt này dường như còn nhỏ hơn mình!

Trong nhà đột nhiên có tao ngộ này, Ôn nữ vương xa xứ, mang lòng thù hận, từng bước một trưởng thành đến mức cả Giang Thành nghe tin đã sợ mất mật, dường như nàng cũng không phải dễ dàng như vậy!

Khuôn mặt xinh đẹp của Ôn Nhã sương lạnh nắm chặt nắm tay nói: “Hôm nay ta đã có thể tu hành, ta cần cố gắng tu luyện, vô luận bao lâu, ta sẽ tu hành so với người kia còn cường đại hơn, sau đó tự tay giết hắn, báo thù cho cha ta!”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Vậy người có từng nghĩ tới, người đang tiến bộ, người khác cũng tiến bộ, người từ đầu đến cuối chỉ có thể đi theo bước chân của hắn, mà không thể vượt qua?”

Ôn Nhã nghe vậy, thân thể mềm mại run rẩy.

Trên gương mặt xinh đẹp vốn kiên nghị của nàng tràn đầy đau thương, nước mắt trong đôi mắt đẹp không ngừng rơi xuống.

“Ôi, sao người lại khóc!”

Dương Thiên cạn lời, hắn chỉ thuận miệng hỏi một chút, không ngờ lại đâm trúng chỗ mềm yếu nhất trong lòng đối phương!

Hắn cũng không ngờ nữ vương tung hoành Giang Thành hơn năm năm trước mắt này lại khóc như một đứa trẻ trước mặt hắn.

Ôn Nhã nằm trên vai Dương Thiên, nước mắt thấm ướt quần áo của hắn.

Dương Thiên có thể cảm nhận được sự bất lực và bi thương của đối phương, hắn đang muốn mở miệng khuyên bảo, đột nhiên cảm thấy bả vai đau nhói.

Hàm răng của Ôn Nhã cắn bả vai của Dương Thiên, thân thể mềm mại kề sát.

Tuy rằng ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, nhưng Dương Thiên lại mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ.

Hắn không trêu chọc ai, đối phương có phải hơi quá đáng rồi hay không.

Cuối cùng, Ôn Nhã dường như khóc cũng đã khóc đủ, cắn cũng cắn đủ rồi, Dương Thiên lúc này mới bình tĩnh mở miệng nói: “Thoải mái không?”

Ôn Nhã a một tiếng, sau đó nhìn Dương Thiên quần áo đều bị nước mắt của mình thấm ướt, hơn nữa bả vai cũng đã tràn ra máu tươi.

Mặt nàng đỏ ửng, vội đứng dậy nói: “Dương tiên sinh, xin lỗi, ta không kìm lòng được.”

Dương Thiên khoát tay áo, nói: “Không sao, ta muốn nói là, khóc đủ rồi có cần ta giúp ngươi tăng thực lực lên không?”

“A?”

Đôi môi đỏ mọng của Ôn Nhã có chút khó tin.

“Dương tiên sinh, ta hiện tại chỉ là vừa mới đả thông kinh mạch, chưa hề tiếp xúc qua tu luyện, vậy làm sao tăng thực lực lên?”

Dương Thiên đạm mạc nói: “Ngươi không cần lo lắng cái này, ngươi chỉ cần lựa chọn, cần, hoặc là không cần!”

Thân thể ôn nhã run rẩy, hưng phấn nói: “Cần, đương nhiên ta cần, mời Dương tiên sinh giúp ta.”

Dương Thiên gật đầu, hỏi: “Ngươi muốn tăng lên cảnh giới gì?”

Ôn Nhã sửng sốt, sau đó hỏi: “Có ý gì?”

Dương Thiên mở miệng: “Nói ra cảnh giới mà ngươi tha thiết ước mơ, ta giúp ngươi đạt tới!”

Trái tim của Ôn Nhã hưng hăng co rút một cái, có chút kinh hãi nói: “Hiện tại?”

Dương Thiên nghi hoặc: “Sao vậy? Ngươi còn muốn lùi lại sao?”

Ôn Nhã vội vàng lắc đầu nói: “Không không không, Dương tiên sinh, ta không có ý kia, kẻ thù của ta năm năm trước là Âm Kinh đỉnh phong, không biết ngài có thể giúp ta đạt tới cảnh giới này hay không.”

Dương Thiên sửng sốt!

Ôn Nhã thấy vậy, sắc mặt vui mừng cứng đờ, trên mặt mang theo vẻ mất mát, cẩn thận hỏi: “Sao vậy? Không thể sao?”

Dương Thiên lắc đầu nói: “Không phải là không thể, ta là muốn nói, yêu cầu của ngươi chỉ đơn giản như vậy thôi sao?”

“A? Đơn giản?”

Ôn Nhã có chút trợn tròn mắt!

Dương Thiên mở miệng nói: “Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ để cho ta giúp ngươi đăng đỉnh cảnh giới Tông Sư đấy!”

Ôn Nhã kinh ngạc: “Sao lại như vậy được?”

Dương Thiên cười cười nói: “Đối với người khác thì không thể, thể nhưng đối với ta mà nói.....”

Kiểm chỉ của hắn ngưng tụ tất cả tiên nguyên bàng bạc quanh thân, điểm vào mi tâm của Ôn Nhã.

“... lại dễ như trở bàn tay!”

Ôn Nhã cảm giác một cỗ lực lượng tinh thuần từ giữa ngón tay của đối phương, tràn vào toàn thân của mình, sau đó không ngừng chảy dọc theo kinh mạch!

Chỉ một lát sau, tu vi cảnh giới trong cơ thể nàng liên tục tăng vọt.

Cảnh giới Minh Kinh, sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, đỉnh phong!

Nguyên bản những cảnh giới này để cho người dùng mười năm hai mươi năm, thậm chí năm mươi năm mới có thể đạt tới, Ôn Nhã chỉ dùng năm phút đồng hồ.

Sau đó cảnh giới dừng lại ở Minh Kinh đỉnh phong, rốt cục mới dừng lại.

Trên mặt Ôn Nhã mang theo kinh hỉ, vốn cho rằng cứ như vậy kết thúc, thế nhưng tiếp theo, nàng cảm giác mình có thể là điên...

Chương 382 - Phá Tông Sư cảnh.

Dương Thiên ngưng trọng mở miệng nói: "Đừng thả lỏng, tiếp tục đột phá."

Ôn Nhã có chút ngạc nhiên, hiện tại nàng cảm giác mình đã chịu đựng đến đỉnh phong, còn chưa kịp phản ứng lại đã nghe thiếu niên trước mắt nhắc nhở: "Há mồm!"

"A?"

Ôn Nhã sững sờ, chỉ cảm thấy một viên đan dược tiến vào trong miệng của nàng.

"Đây là Phá Cảnh Đan! Chuẩn bị tiến vào Âm Kinh cảnh giới đi!"

Một câu nói, khiến Ôn Nhã hoàn toàn choáng váng!

Cảnh giới Âm Kinh? Làm sao có thể đạt tới dễ dàng như vậy?

Nhưng mà, khi đan dược tan chảy trong miệng nàng, Ôn Nhã lúc này mới cảm giác được Dương Thiên dường như cũng không phải đang đùa nàng.

Trong đan dược ẩn chứa lực lượng vô cùng, cảnh giới vốn không thể phá, trong nháy mắt bị trùng kích ra.

Ám Kinh, nàng rốt cục đã đến Ám Kinh cảnh giới!

Đôi mắt Ôn Nhã chứa đựng lệ nóng, đang muốn cảm kích Dương Thiên, lại phát hiện Dương Thiên cau mày nói: “Ngưng thần tĩnh khí, chuẩn bị đột phá tiếp theo.”

Ôn Nhã:...

Bất luận ngôn ngữ gì cũng không thể hình dung nàng chấn kinh.

Ngay sau đó, Ám Kinh sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, đỉnh phong...

Một loạt đột phá đã khiến nàng chết lặng.

Khi còn bé nàng nghe cha nàng nói tu luyện khó khăn như vậy, nhưng lại không nghĩ rằng chỉ trong một đêm, đã đạt đến cảnh giới mà cha nàng đã đạt tới.

Kẻ thù kia, ngày chết không còn xa nữa!

Ôn Nhã mở mắt ra, lần này nàng đã hoàn toàn bị thiếu niên thuyết phục.

Trên tay Dương Thiên lại xuất hiện một viên đan dược, sau đó nói ra một câu khiến Ôn Nhã gần như muốn ngất đi.

“Muốn đột phá Tông Sư cảnh không?”

Thân thể mềm mại của Ôn Nhã run rẩy, kích động nói:

“Dương tiên sinh, ngài... ngài không phải đang nói đùa chứ?”

Cảnh giới này, cho dù là cảnh giới mà lúc trước phụ thân hắn cũng phải ngược nhìn.

Dương Thiên đạm mạc mở miệng: “Ta chưa bao giờ nói đùa!”

Đan dược của hắn đưa đến bên môi ôn nhã: “Há mồm!”

Ôn Nhã ngơ ngác há hốc miệng, đan dược bị Dương Thiên nhét vào trong miệng của nàng.

Cảm thụ được đôi môi đỏ mọng mềm mại của đối phương, cùng với đầu ngón tay của mình bị Ôn Nhã cố ý liếm láp một phen.

Tâm thần Dương Thiên khê động, sau đó cau mày nói:

“Ngưng thần tĩnh khí!”

Ôn Nhã thè ra cái lưỡi thơm tho, sau đó nhanh chóng khoanh chân ngồi xuống.

Ngay sau đó, Ôn Nhã cảm giác từ trên người Dương Thiên liên tục truyền đến một cỗ năng lượng tinh thuần.

Cỗ năng lượng này toàn bộ đều tụ tập ở trong đan điền của Ôn Nhã.

Đôi mi thanh tú của Ôn Nhã nhú chặt, chỉ cảm thấy đan điền dường như sắp nổ tung.

“Dương tiên sinh, dường như không đột phá được, bích chương cảnh giới Tông Sư vô cùng kiên cố, ta không thể đột phá.”

Dương Thiên nghiêm mặt, tiếp tục vận chuyển tiên nguyên.

“A!”

Ôn Nhã kêu thảm một tiếng, ngay khi nàng sắp sửa từ bỏ, Dương Thiên Thanh quát một tiếng: “Phá!”

“Oanh!”

Tất cả nước chảy thành sông, sắc mặt ôn nhã trắng bệch, nhưng nếu cần răng kiên trì được.

Dương Thiên thu bàn tay lại, lần này nhìn như đơn giản, kì thực hung hiểm.

Tất cả tiên nguyên của hắn đã hao hết, nếu không phải hôm nay đột phá Luyện Khí Hóa Thần hậu kỳ, hắn cũng không dám tùy tiện ném thử.

Bây giờ còn lại hai viên Phá Cảnh Đan toàn bộ hao tổn, lúc này mới có cảnh giới của Ôn Nhã bây giờ.

Dương Thiên chỉ cảm thấy suy yếu, hắn lấy ra mấy viên Tụ Khí Đan đặt ở đầu lưỡi, nhìn Ôn Nhã mừng rỡ như điên nói: “Thử xem, người bây giờ đã trở thành cường giả cảnh giới Chuẩn tông sư!”

Thân thể mềm mại của Ôn Nhã kích động rung động, nàng thử ngưng kết cương khí màu vàng.

Ban đầu không có bất kỳ biến hóa nào.

Ôn Nhã không nản chí, liên tục mấy chục lần, rốt cuộc cương khí màu vàng kia cũng ngưng tụ thành công, hiện lên quanh người nàng.

“Ha ha ha, Dương tiên sinh, ta thành công, ta rốt cục trở thành Tông Sư cảnh.”

Ôn Nhã kích động rơi lệ, sau đó ôm chặt Dương Thiên.

Cảm thụ được hương thơm trong ngực và cảm giác mềm mại và kinh người của Ôn nữ vương nổi danh Giang Thành Ôn Nữ Vương, Dương Thiên đang hưởng thụ.

Nhưng đối phương bây giờ là Tông Sư cảnh, hơn nữa dường như không thể khống chế lực đạo, vừa rồi tiên nguyên của Dương Thiên hao hết, chỉ cảm thấy bị ghìm sắp không thở nổi.

“Buông ra, buông ra mau!”

Dương Thiên đã trợn trắng mắt.

Đã từng Phá Thiên Tiên Đế, bây giờ nếu chết ở trong ngực một nữ nhân, vậy thì mất mặt coi như ném đến Huyền Thiên đại lục rồi.

Ôn Nhã hình như có cảm giác, cảm nhận được Dương Thiên giờ phút này giống như là người bình thường, không khỏi vội vàng nói: “Dương tiên sinh, ngươi làm sao vậy? Tu vi của ngươi?”

Dương Thiên có chút suy yếu khoát tay áo nói: “Không sao, nghỉ ngơi một chút sẽ khỏe thôi!”

Nước mắt trong đôi mắt ôn nhã không ngừng rơi, tự nhận là lỗi lầm của hắn mới khiến cho Dương Thiên suy yếu đến mức này.

Dương Thiên không chịu nổi nhất là nữ nhân khóc lóc, hắn bắt đầu dĩ dĩ trấn trấn nói: “Ta cũng không phải đã chết, ngươi khóc cái gì?”

Ôn Nhã lau nước mắt nói: ” n tình của Dương tiên sinh, Ôn Nhã nhớ kỹ cả đời.”

Dương Thiên không coi trọng, những gì hắn làm chỉ vì đối phương có chút giống với những gì hắn đã trải qua mà thôi.

Hắn ở thời điểm bất lực nhất đến Huyền Thiên đại lục, là sự phụ của hắn cho hắn hi vọng.

Mà bây giờ, hắn chỉ là đem hy vọng giống như vậy cho đối phương.

Dương Thiên mở miệng nói: “Nếu tu vi của ngươi đã tăng vọt, vậy thì trở lại phòng của ngươi đi, ta mệt rồi, cần nghỉ ngơi!”

Nhưng mà, khiến hắn trợn tròn mắt chính là chỉ thấy Ôn Nhã lắc đầu, hơi nức nở nói: “Không, Dương tiên sinh, hiện tại ta phải ở lại chiếu cố ngươi, ngươi là vì ta mới suy yếu như vậy, sao ta có thể an tâm?”

Dương Thiên bất đắc dĩ nói: “Không cần, thật sự không cần, ôi chao, ngươi cõng y phục của ta làm gì?”

Ôn Nhã đỏ mặt nói: “Đương nhiên là hầu hạ ngài rồi đi ngủ.”

Dương Thiên:……

Hiện tại hắn đang ở thời kỳ suy yếu, ngay cả động đậy ngón tay cũng tốn sức, không khỏi bất đắc dĩ nói: “Không cần, thật sự không cần, ngươi lại lột quần ta làm cái gì, Ôn Nhã, ta cảnh cáo ngươi, ngươi còn như vậy ta sẽ không khách khí.”

Ôn Nhã cười khúc khích, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy nụ cười nói: “Dương tiên sinh không cần xấu hổ, ta sẽ không làm gì ngươi.”

Dương Thiên chỉ cảm thấy mình dường như bị đùa giỡn.

Hắn đỏ trán, mặt mũi tràn đầy im lặng.

Uy nghiêm Phá Thiên Tiên Đế đã từng quát tháo Huyền Thiên đại lục ba trăm năm, toàn bộ hủy trong tay Ôn Nhã.

Nhưng mà, nàng chăm sóc dường như thật sự tỉ mỉ chu đáo, bưng trà rót nước cho hắn, giúp hắn xếp gọn cái chén lại.

Dương Thiên bất đắc dĩ: “Hiện tại, ngươi có thể rời đi rồi.”

Nhưng mà, để hắn tuyệt vọng chính là Ôn Nhã vẫn lắc đầu.

“Ngươi rót cuộc muốn thế nào?” Dương Thiên sắp điên rồi.

Ôn Nhã cười hì hì nói: “Dương tiên sinh, ban đêm rét lạnh, ta vẫn là giúp ngươi ấm áp thân thể đi.”

“Làm âm cơ thể? Có ý gì?” Gân xanh trên trán Dương Thiên nhảy lên, cảm giác có dự cảm không tốt.

Sau đó, dưới ánh mắt khiếp sợ của hắn, Ôn Nhã nhẹ nhàng cởi chiếc áo ngủ màu tím nhạt.

Đập vào mắt, thân thể mềm mại của đối phương trắng như tuyết, nội y của nàng là màu phấn hồng, mang theo hoạt bát, eo thủy xà mềm mại như cành liễu tháng ba.

Bụng dưới chia đều lộ ra dây câu nhân ngư, phía trên tròn trịa cao ngất, chân ngọc tinh tế.

Nàng cười quyến rũ, sau đó chui vào trong chăn, khuôn mặt xinh đẹp đã thành vải đỏ.

Ngay cả cổ ngọc và lỗ tai tinh xảo kia cũng mang theo một tia phấn hồng.

Nhìn thần thái khêu trương của nàng, hiển nhiên chưa từng trải qua những chuyện này.

Cũng đúng, nàng là nữ vương Giang Thành, đã từng khiến Vương Liệt và Kim lão đại đối với nàng sợ hãi ba phần, vì phủ thêm một tầng nguy trang quân tốt tất cả sản nghiệp của mình, nàng cả ngày mặt mang băng sương, người sống chớ vào, ai dám động nàng?

Khóe miệng Dương Thiên giật giật, nếu như có sức lực, hắn đã sớm rời giường chạy trốn rồi.

Lá gan của đối phương thật sự quá lớn.

Hắn đen mặt nói: “Hiện tại ta cần nghỉ ngơi, người đừng tới gần ta, liền ngủ ở một bên.”

Ôn Nhã không trả lời, ngậy ngốc cười, trong đôi mắt đẹp nhìn Dương Thiên lộ ra thần sắc ôn nhu.

Dương Thiên:

Hắn biết rõ, đối phương hiển nhiên không có nghe vào, bởi vì bàn tay nhỏ bé của đối phương đã vươn về phía lồng ngực của hắn.

Hiện tại hai người đều cởi hết quần áo, có thể nói là trần truồng đối mặt nhau!

“Dương tiên sinh, ta có thể ôm người một cái không?”

Thân thể mềm mại của Ôn Nhã chậm rãi di chuyển.

Trần Dương Thiên tràn đầy hắc tuyến nói: “Bây giờ người đã ôm ta, ta cự tuyệt, người sẽ nghe sao?”

“Khanh khách, cũng không có!”

Hai tay mềm mại trắng như tuyết ôm Dương Thiên, khuôn mặt xinh đẹp của nàng gồi lên ngực Dương Thiên, gương mặt xinh đẹp mang theo sự thư thái.

“Dương tiên sinh, người đã giải được khúc mắc năm năm của ta, người nói xem ta nên báo đáp người như thế nào?”

Cảm thụ được thân thể nóng bỏng của Ôn Nữ Vương trong ngực, đối phương ôm hân thật chặt, toàn bộ thân thể như rắn nước quấn quanh hân.

Khí tức Hình Hương không ngừng đập vào mặt, hô hấp của Dương Thiên cũng bắt đầu ồ ồ.

Ôn Nhã hình như có cảm giác, rặng mây đỏ trên khuôn mặt xinh đẹp lại bốc lên, nàng ghé vào bên tai Dương Thiên nhỏ giọng nói: “Dương tiên sinh, nếu không, chúng ta...”

Lỗ tai âm áp truyền đến, Dương Thiên giật mình, hân cắn đầu lưỡi, khôi phục lại sự tỉnh táo nói: “Bây giờ ta đang ở thời kỳ suy yếu, người có thể ngoan ngoãn một chút được không?”

“Ồ!” Ôn Nhã nghe nói như thế, lập tức thành thật hơn rất nhiều, nhưng thân thể mềm mại vẫn ôm Dương Thiên thật chặt.

Ngày thứ hai Dương Thiên mở mắt ra, ôn hương nhuyễn ngọc đã biến mất, nhưng quanh thân tản ra hương thơm biểu lộ, đây không phải là mộng.

Hân đứng dậy mặc quần áo vào, đột nhiên thấy được một tờ giấy trên mặt bàn.

Dương Thiên cầm lấy nhìn một cái.

Chỉ thấy trên đó viết.

“Nếu báo được đại thù, nửa đời sau ta chỉ sống vì một mình người!”

Lạc khoản — ôn nhã.

Chương 383 - Tập đoàn Thiên Thần.

Dương Thiên cầm lá thư cười cười, sau đó ngọn lửa trong lòng bàn tay hiện lên, đốt lá thư thành tro bụi.

Thần thức hần tán ra bốn phía, phát hiện Ôn Nhã đã rời khỏi Lâm An.

Dương Thiên cười khẽ một tiếng, tự nói: “Hi vọng người cùng nhau thuận lợi.”

Hắn lại ăn vào mấy viên đan dược, lúc này mới cảm giác tu vi khôi phục gần nửa.

Lúc này đã gần giữa trưa.

Dương Thiên đang muốn xuống lầu tìm chút đồ ăn, mà lúc này Vương Liệt chạy tới, cung kính nói: “Dương tiên sinh, tất cả đại lão Huy Tĩnh đều chờ ở ngoài cửa, nói muốn mời ngài ăn một bữa cơm, xin lỗi trước khi xin lỗi ngài thì lỗi lỗi của bọn họ.”

Dương Thiên trầm ngâm một lát rồi gật đầu nói: “Cũng được!”

Vương Liệt nghi hoặc, còn chưa thấy Ôn Nhã từ trong phòng nàng đi ra, không khỏi nghi ngờ nói: “Dương tiên sinh, Ôn nữ vương đâu, có muốn gọi nàng ta hay không.”

Dương Thiên bình tĩnh mở miệng nói: “Không cần, nàng đã không còn ở đây!”

Vương Liệt sửng sò, hỏi: “Không còn nữa? Chẳng lẽ nàng về Giang Thành rồi?”

Dương Thiên lắc đầu nói: “Nàng đi báo thù!”

“Hả?” Vương Liệt gãi đầu, không hiểu gì cả.

Mà lúc này Dương Thiên đã xuống lầu, hắn cũng vội vàng đi theo.

Dưới lầu, một đám đại lão toàn thân mặc hắc y, lúc này còn ngoan ngoãn hơn cả học sinh tiểu học, đứng song song.

Mọi người lui tới khách sạn cấp sao thấy vậy đều dừng bước.

Bởi vì khách sạn cấp sao này cách Hội đấu giá Tụ Bảo rất gần, cho nên các phú hào đến từ Huy Tỉnh đều ở lại nơi này.

Khi bọn hắn nhìn thấy một màn trước mắt này, nhất thời kinh ngạc nói: “Ta đi, đây không phải là Hứa Ngạo đại lão An Hoa Thị sao? Hắn tại sao ở chỗ này?”

“Nhìn bộ dáng của hắn tựa hồ đang đợi người nào a.”

“Ngạo tào, người nào có tư cách để cho hắn cung kính chờ? Hắn ở An Hoa chính là vô pháp vô thiên.”

“Đúng đấy đúng vậy, hắn ở An Hoa thị, ngay cả người đứng đầu thành phố hắn cũng không cho, rất cuồng ngạo!”

“Mấy người bên cạnh hắn là ai? Sao lại có chút lạ mặt?”

Người này vừa dứt lời, một tên mập có đôi mắt lập tức mở miệng khinh bỉ nói: “Trời ơi, mắt chó của ngươi mù rồi, những người này đều là đại nhân vật, ví dụ như nam tử nho nhã bên cạnh Hứa Ngạo, tên là Vi Hào, địa vị ngang hàng với Hứa Ngạo.”

Hắn nói xong, một người phụ họa: “Đúng đúng đúng, cái này ta biết! Vi Hào người này giá trị phong phú, tài sản chỉ đứng sau...”

Trâu Hưng đệ nhất Huy tỉnh!”

Nói đến đây, người nọ lại nghi hoặc nói: “Kỳ quái, Huy tỉnh nhiều đại lão đều ở nơi này như vậy, chẳng lẽ là chờ Trâu Hưng?”

“Ừm ừm, ta cho rằng có đạo lý!”

Có người đỡ trán nói: “Các ngươi là mù thật hay là giả bộ? Lâm An đệ nhất nhân Trâu Hưng không phải là đứng ở phía sau cùng sao? Cái này còn không nhìn thấy, còn chờ hắn? Hắn cũng ở nơi đó chờ đấy.”

Tất cả mọi người nhất thời có chút chấn kinh.

“Đây đều đã nửa giờ rồi đi? Bọn họ còn ở nơi này, đến tột cùng là đang đợi vị đại lão nào?”

Dưới ánh mắt mong đợi của mọi người, thân ảnh của Dương Thiên xuất hiện.

Khi thấy Dương Thiên Hạ Lô, các vị đại lão thân thể chấn động, vội vàng cung kính tiến lên cùng kêu lên: “Dương tiên sinh!”

“ĐM, thiếu niên này là ai vậy? Mì lớn như vậy sao?”

Có người nhìn Dương Thiên ăn mặc bình thường, trên mặt lập tức lộ vẻ kinh ngạc.

“Dương tiên sinh? Họ Dương? Sao chưa từng nghe qua người này?”

“Hình như không phải là người của Huy tỉnh, dù sao, trước mắt đều là mấy người đứng đầu Huy tỉnh, bọn họ đều cung kính như vậy, hiển nhiên là hậu nhân của một vị quan lớn nắm thực quyền nào đó trong quân chính giới.”

“Ừ, có lý, nhưng mà sao ta thấy khí chất không giống nhỉ? Công tử Cao Quan gia đều mang theo ngạo khí cao cao tại thượng, nhưng hắn thì không có, vẻ mặt phong khinh vân đạm, cũng giống chúng ta, còn có bộ kia, công tử ca Cao Quan gia nào lại ăn mặc keo kiệt như vậy?”

Nhưng mà bất kể bọn họ khó có thể tin như thế nào, Dương Thiên vẫn nhẹ nhàng gật đầu với các vị đại lão.

Trâu Hưng tiến lên một bước, khom người nói: “Dương tiên sinh, trước đó chúng ta có tội, hiện tại đặc biệt đến bày trăm bàn tiệc rượu, kiểm điểm ngài!”

“Hít! Hào, Hào không có nhân tính...”

Mọi người sợ hãi thán phục, trăm bàn tiệc rượu, đại lão Trâu Hưng Lâm An đệ nhất ra tay, một bàn tiệc rượu kia khẳng định không phải mấy trăm hơn một ngàn.

Hắn tuyệt đối là mấy vạn, thậm chí mấy chục vạn một bàn tiệc rượu.

Nếu như xuống dưới, đó chính là mấy trăm vạn, hơn ngàn vạn nước chảy.

Cái thủ bút này, tựa hồ có chút lớn a.

Bọn họ nhìn về phía Dương Thiên, vốn cho rằng Dương Thiên sẽ hưng phấn dị thường, hoặc là khiếp sợ.

Nhưng điều họ thất vọng là, từ đầu đến cuối, trên mặt Dương Thiên không có bất kỳ cảm xúc nào.

Hắn chậm rãi đi tới, một đám đại lão vội vàng đuổi theo.

Tất cả mọi người đều choáng váng.

“Ta dường như bắt đầu tin tưởng, lai lịch của thiếu niên này bất phàm!”

Khách sạn Thiên Long, ngày hôm qua còn bị quyết đấu của Dương Thiên và Yến Thanh hủy đi mười tầng, nhưng hiện tại nó vẫn là khách sạn xa hoa nhất toàn bộ Lâm An.

Một hai ba tầng, tổng cộng bày đầy trên trăm bàn tiệc rượu!

Nhưng những người bọn họ, vền vẹn chỉ ngồi ở một bàn.

Có thể nói Trâu Hưng đã cho Dương Thiên đủ mặt mũi.

Lăn lộn trên đường, thứ nhất là thể diện, thứ hai mới là tiền tài, Trâu Hưng vốn tưởng rằng Dương Thiên sẽ rất hài lòng, vui vẻ ra mặt.

Nhưng Dương Thiên nhìn thấy cảnh này, câu đầu tiên đã nói, rút hết những người còn lại đi!

Trâu Hưng sững sờ hỏi: “Vì sao?”

Dương Thiên nhú mày: “Nhiều tiệc rượu như vậy, ngươi đang cho heo ăn sao?”

Trâu Hưng nhất thời sợ tới mức mồ hôi lạnh không ngừng chảy ra.

Sau đó, vội vàng phân phó thủ hạ làm theo lời Dương Thiên.

Ngay sau đó, Dương Thiên được mọi người vây quanh, ngồi ở trên ghế Trâu Hưng từng ngồi, hắn ngồi xuống, mọi người lúc này mới dám ngồi.

Trâu Hưng bung chén rượu lên, mặt mang vẻ áy náy nói:

“Dương tiên sinh, hôm qua khuyên tử dạy bảo không sao,

đụng phải ngài, ta tự phạt ba chén, chuyện này bỏ qua như vậy, ngài thấy có được không?”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Hôm qua cũng đã giải quyết xong, ta cũng không phải là người mang thù.”

Trâu Hưng cung kính gật đầu nói: “Đúng vậy, Dương tiên sinh ta tin tưởng ngài, nhưng ba chén rượu này, ta vẫn phải tự phạt.”

Nói xong, liên tục uống ba lần, gần như là một bình rượu trắng.

Lúc này Dương Thiên mới bung chén rượu lên, tượng trưng nhấp một ngụm.

Mà lúc này Hứa Ngạo cùng Vi Hào cũng bung chén rượu lên nói: “Dương tiên sinh, hôm qua chúng ta mạo phạm ngài, hôm nay đặc biệt thiết hạ tửu yến bồi tội với ngài, từ nay về sau, Huy Tĩnh lấy ngài làm đầu, chúng ta tùy ý ngài điều động.”

Dương Thiên nhìn hẩn một cái, sắc mặt vẫn không vui không buồn, giống như thân phận đệ nhất Huy Tĩnh này, ở trước mặt hẩn cái gì cũng không tính.

Nếu là trước đó, có người dám cuồng ngạo như vậy, hai người đã sớm lật bàn.

Nhưng hiện tại, trên mặt Hứa Ngạo cùng Vi Hào không có bất kỳ bất mãn nào.

Vị trước mắt này, là tồn tại mà tất cả mọi người trên bàn bọn họ cộng lại cũng không chọc nổi.

Các đại lão còn lại thấy ba người tỏ thái độ, cũng nhanh chóng dâng lên chân tình của mình, cung kính xin lỗi, nói muốn thuần phục Dương Thiên.

Mặc dù Dương Thiên không cảm thấy gì, nhưng lúc này Vương Liệt suýt chút nữa bị hạnh phúc làm choáng váng đầu óc.

Mỗi một vị đại lão trước mắt đều là tồn tại mà hẩn cả đời chỉ có thể ngưỡng vọng, mà không cách nào vượt qua.

Nhưng sau khi gặp Dương Thiên, tất cả đều khác biệt, hạng người Hứa Ngạo Vi Hào đều gọi hẩn một tiếng Vương tiên

sinh.

Người nghe một chút đi, mặt mũi lớn cỡ nào a.

Mọi người tôn sùng, Dương Thiên cũng chấp nhận vị trí này.

Hắn biết, vị trí này cũng không phải dễ làm như vậy, giết Yến Thanh ở Phong Châu, chờ truyền ra ngoài nhất định sẽ có rất nhiều người đến Huy châu tìm hắn gây phiền phức.

Nhưng hắn không sợ!

Vị trí này, về sau sẽ mang đến cho hắn rất nhiều tiện lợi.

Mọi người uống đến chủ khách tận hoan, Trâu Hưng mở miệng nói: “Dương tiên sinh, ngài lần này là vì Tụ Bảo đấu giá hội mà lưu lại sao?”

Dương Thiên khẽ gật đầu, nói: “Người tổ chức hội đấu giá Tụ Bảo là ai?”

Trâu Hưng nói: “Tụ Bảo đấu giá hội không phải là một thế lực bình thường, nghe nói thế lực phía sau hắn có bóng dáng của một trong mười phú hào đứng đầu cả nước Triệu gia.”

Vương Liệt cũng nghi ngờ, hỏi: “Triệu gia? Triệu gia nào?”

Trâu Hưng nhìn hắn nói: “Nước ta có Triệu gia lớn nhất, đương nhiên là Triệu gia ở Thanh Châu! Sản nghiệp của bọn họ bao gồm cả nội y nước ta, ăn ở, đi lại, thế lực trong nước vô cùng khổng lồ.”

“Thanh Châu Triệu gia!” Dương Thiên yên lặng nhớ kỹ cái tên này, bản đồ kho báu có thể đấu giá được Nguyên triều Cát Tư Hãn, hiển nhiên không phải là thứ mà gia tộc bình thường có thể làm được.

Trâu Hưng mở miệng nói: “Tụ Bảo đấu giá hội tổ chức ba năm một lần, có thể nói chỉ cần có tiền, bất kỳ thứ gì quý trọng đều có thể có được, hấp dẫn các phú hào khắp nơi trong cả nước đi tới, không biết Dương tiên sinh vừa ý món bảo bối nào. Ta ở trong Tụ Bảo đấu giá hội có chút nhân mạch, có lẽ có thể giúp Dương tiên sinh xem xét một chút thứ ngài vừa ý, bị mấy người theo dõi, cũng dễ làm chuẩn bị.”

Dương Thiên há to miệng, đang muốn mở miệng lại nghe Hứa Ngạo nói: “Dương tiên sinh, ngài lần này tới cũng nhất định là

vì tập đoàn Thiên Thần mà xuất ra đan dược đầu giá đúng không?”

Dương Thiên sững sốt: “Tập đoàn Thiên Thần?”

Hứa Ngạo gật đầu nói: “Dương tiên sinh chẳng lẽ không biết sao? Tại bệnh viện Tây Kinh kinh thành đổi diện thành lập một tập đoàn sinh vật y dược, đặt tên là tập đoàn Thiên Thần, bởi vì sự tồn tại của nó, toàn bộ bệnh viện Tây Kinh đều sắp phải đóng cửa rồi.”

Chương 384 - Các người không tin?

Trên mặt Dương Thiên mang theo vẻ kinh ngạc.

Tập đoàn Thiên Thần đương nhiên hắn biết, đây là công ty do hắn hội tụ tứ đại thế gia Trung Y sáng tạo ra.

Lúc này mới sáng lập gần một tháng, lại không nghĩ rằng bọn họ lại nổi danh như vậy.

Nghe ý tứ của Hứa Ngạo, tựa hồ tập đoàn Thiên Thần đã triển khai thế công đối với bệnh viện Tây Kinh của Dương gia tại kinh thành.

Dương Thiên tươi cười, quả nhiên hắn không nhìn lầm người.

Hắn nhìn Hứa Ngạo một cái, mở miệng hỏi: “Người nói Tự Bảo đầu giá hội có đan dược của tập đoàn Thiên Thần? Điều là đan dược gì?”

Lúc này Trâu Hưng giới thiệu: “Tập đoàn Thiên Thần một tháng trước chợt quật khởi, nghe đồn là tứ đại thế gia Trung y trong nước liên thủ, chấn hưng Đông y, vốn là bệnh tây y trị liệu không hết, cho rằng là bệnh nan y, nhưng mà đến tập đoàn Thiên Thần lại nhiều lần chữa khỏi, trong khoảng thời gian ngắn danh tiếng lan truyền lớn.”

Vi Hào cũng gật đầu nói: ” Hơn nữa, tập đoàn bọn họ đẩy ra vài loại hình đan dược, có thể so với tiên đan, tỷ như kim sang

đan, một viên có thể trị hết tất cả ngoại thương, không lưu vết sẹo.”

Hứa Ngạo cũng mở miệng nói: “Còn có Tăng Thọ Đan, từng ở trong mắt mọi người, để một lão nhân sinh cơ sắp đoạn tuyệt từ Quỷ Môn Quan kéo về, trên phố nghe đồn, loại đan dược này có thể tăng trưởng mười năm thọ nguyên, bất quá chào giá quá đắt, tựa hồ một viên đan dược cần giá năm ức, hơn nữa còn là có tiền mà không mua được.”

Vị đại lão mặc âu phục kia cũng mở miệng nói: “Ta cảm thấy ngư nhất chính là Trú Nhan Đan, người của tập đoàn Thiên Thần giới thiệu, một viên đan dược, có thể bảo đảm mười năm tuổi thanh xuân, chỉ có điều còn chưa bán, hình như đấu giá ở trên hội đấu giá Tụ Bảo lần này!”

Tất cả mọi người đều vô cùng nhiệt tình, hiển nhiên là thần phục tập đoàn Thiên Thần.

Lúc này Trâu Hưng mới mở miệng hỏi: “Dương tiên sinh, không biết ngài vừa ý viên đan dược nào? Những đan dược này toàn bộ đều là vạn kim khó cầu, thế lực khác khăng định theo dõi, nếu ngài vừa ý, chúng ta sẽ dốc hết toàn lực mua cho ngài, xem như chúng ta xin lỗi.”

Lúc Dương Thiên đang muốn lắc đầu nói không cần, chỉ nghe một giọng nói cuồng ngạo vang lên.

“Trâu lão đại là quá coi thường sức hấp dẫn của những đan dược mà tập đoàn Thiên Thần đưa ra, một phần mười phú hào trong nước toàn bộ trình diện.

Chính là vì mấy viên đan dược kia, các người còn muốn nhúng chàm?”

Trâu Hưng nhú mày, chỉ thấy một người đàn ông mặc âu phục màu đen đi vào, cùng với hai bảo tiêu cường tráng dưới tay.

Khuôn mặt của người đàn ông mặc âu phục màu đen này cứng rắn, đeo kính râm che hơn phân nửa khuôn mặt, miệng ngậm xì gà, bốc lên khói đặc, lưng hùm vai gấu, vô cùng khiếp người.

Mà hai vị bảo tiêu kia của hắn, tựa hồ cũng không kém, sơ bộ đoán chừng là ám kinh đỉnh phong, làm bạn bên cạnh nam tử mặc âu phục màu đen.

“Tào Bác? Người tới làm gì?”

Trâu Hưng nhíu mày.

Người trước mắt này là đại lão Ngạc Tĩnh, thủ đoạn thông thiên ở Ngạc Tĩnh, đại lão mười mấy thành phố thần phục toàn bộ hắc, có thể nói địa vị cao thượng.

Tào Bác thở ra một ngụm khói, mở miệng nói: “Thế nào? Ta đến Huy tỉnh nho nhỏ này của người, Trâu lão đại không chào đón sao?”

“Hỗn xược!”

Hứa Ngạo phẫn nộ nói: “Nơi này là Huy Tĩnh, không phải người Ngạc Tĩnh, không cho phép người ở đây giương oai.”

Trâu Hưng híp mắt nói: “Ta hỏi lại người một câu, người tới đây làm gì?”

Tào Bác cười ha ha nói: “Đương nhiên là ăn cơm, bất quá vừa rồi lúc đi ngang qua nghe được các người nói khoác không biết ngượng từ bên ngoài, cho nên liền nhin không được đến đây nói hai câu.”

Vi Hào nghi vấn: “Chúng ta sao lại nói khoác mà không biết ngượng?”

Tào Bác ngạo nghễ nói: “Đan dược của tập đoàn Thiên Thần cũng không phải là người có tiền là có thể mua được, nghe nói lần này tới rất nhiều đại nhân vật, nếu hắc ra giá, không người nào dám tranh, ta cũng là may mắn trèo lên một vị đại nhân vật, giao ra giá cả một tỷ, người ta mới bằng lòng cho ta dự trữ một viên Tăng Thọ Đan.”

Dương Thiên nhíu mày hỏi: “Nói như vậy, lần đấu giá này sẽ có người muốn lấy quyền lực mưu tư?”

Tào Bác nhìn hắc một cái, không nhin được nói: “Người là ai? Lòng tóc không mọc đủ, có tư cách gì nói chuyện với ta?”

“Hỗn xược!”

“Cuồng vọng!”

Hắc nói không có câu nào, toàn bộ người trên bàn đều đứng lên.

“Dương tiên sinh cũng là người mà người có khả năng vũ nhục sao?”

“Đây là Lâm An, Tào Bác, người không muốn ra khỏi cánh cửa này sao?”

“Xin lỗi Dương tiên sinh, nếu không ta sẽ coi người chết!”

Tào Bác sững sốt, sau đó có chút há hốc mồm.

“Hắn chỉ là một tiểu tử, các người làm sao.....”

Trâu Hưng lạnh lùng nói: “Hắn là đệ nhất Huy Tinh chúng ta, địa vị siêu phàm.”

Tào Bác mở rộng tầm mắt nói: “Trâu lão đại, đệ nhất không phải là người sao? Tiểu tử này nổi danh cùng ta lúc nào?”

Hứa Ngạo cười lạnh: “Người có tư cách gì nổi danh cùng Dương tiên sinh?”

Tào Bác tức giận hừ nói: “Như thế nào? Năng lực Huy Tinh từ lúc nào vượt qua Ngạc Tinh chúng ta rồi?”

Mọi người còn muốn nổi giận, Dương Thiên đưa tay ngăn lại.

Hắn đạm mạc nhìn Tào Bác một chút nói: “Trở về nói cho người biết đại nhân vật như thế nào, có ta ở đây, kế hoạch của bọn họ sẽ không thực hiện được!”

Tào Bác cười lạnh, mở miệng: “Người cho rằng người là ai? Người có biết thân phận của vị phía trên kia của ta hay không, ta nói cho người biết, kế hoạch của hắn là ôm đồm toàn bộ đan dược của tập đoàn Thiên Thần, hơn nữa, còn dùng giá cả để đầu giá.”

Sắc mặt Dương Thiên thoáng cái lạnh xuống.

Tập đoàn Thiên Thần là do hắn một tay sáng tạo, bây giờ có người muốn dùng giá thấp nhất mua, vậy còn chưa đủ chi phí đan dược.

Hắn tức giận hừ một tiếng nói: “Ta đã nói rồi, có ta ở đây, hắn nhất định không thể thực hiện được.”

Tào Bác cười khẩy nói: “Chỉ bằng người? Người cho rằng thân phận đệ nhất nhân Huy tinh của người có thể ngăn cản bước chân của đại nhân vật kia sao?”

Dương Thiên nhìn chằm chằm Tào Bác nói: “Ý của ngươi là?”

Tào Bác đập xì gà dưới chân, mở miệng nói: “Ý là thân phận của ngươi, không xứng!”

Dương Thiên đạm mạc mở miệng nói: “Thân phận này có lẽ không xứng, thân phận tổng tài tập đoàn Thiên Thần ngày đó, không biết có xứng ngăn cản hần hay không?”

“Cái gì?”

“Ta đi!”

“Ta nghe được cái gì?”

Một câu của Dương Thiên, tất cả mọi người đều chấn kinh.

Bọn họ khó có thể tin nhìn thiếu niên trước mắt này, chỉ cảm thấy trái tim hung hăng co rúm một chút.

Thân phận tổng tài tập đoàn Thiên Thần? Điều này sao có thể!

Không chỉ có Trâu Hưng, Hứa Ngạo không tin, ngay cả Vương Liệt cũng trợn mắt há hốc mồm, khó có thể tin.

Đó chính là tập đoàn Thiên Thần đó, gần đây có người đồn đại rằng đó là thánh địa cuối cùng của Trung y trong nước, tất cả Đông y có danh vọng đều khiêm tốn đi thỉnh giáo.

Người dân cho rằng, nếu sau này Đông y quật khởi vượt qua Tây y, vậy trong lịch sử nhất định sẽ lưu lại tập đoàn Thiên Thần một bút đậm.

Mà công ty cự đầu này, thiếu niên lại nói hần là tổng giám đốc?

Quả thực là trò cười cho thiên hạ.

Tào Bác bị khiếp sợ đến mức há hốc mồm, điều xì gà giá trị đắt đỏ kia cũng bởi vậy mà rơi xuống, bắn ra một mảnh đóm lửa.

Tất cả đại lão Huy Tĩnh ngơ ngác nhìn Dương Thiên, chỉ cảm thấy thiếu niên có thể phát điên rồi.

Sau khoảnh khắc yên tĩnh, Tào Cách cười ha hả, nước mắt chảy ra.

“Ha ha, tôi nghe thấy cái gì? Trâu lão đại, ha ha ha, anh có nghe thấy không? Còn có Hứa Ngạo kia? Các anh làm sao

nhận ra lão đại này? Tiểu tử này quả thực là khoác lác thối phồng lên trời, ha ha ha, tôi cười chết mất, tổng tài tập đoàn Thiên Thần? Phốc, tập đoàn Thiên Thần người ta ở kinh thành, giá trị con người hiện tại là năm mươi triệu trở lên, một tiểu nhân vật của Huy Tĩnh như anh đừng nói là tổng tài, cho dù là nhân viên tam lưu trong tập đoàn bọn họ cũng không tiếp xúc được.”

Đám người Hứa Ngạo Trâu Hưng lúng túng nhìn Dương Thiên, mở miệng nói: “Dương tiên sinh, ngài đùa kiểu này có chút buồn cười nha.”

“Đúng vậy, tập đoàn Thiên Thần có một nhóm lớn fan hâm mộ, Dương tiên sinh, ngài làm như vậy sẽ đắc tội bọn họ.”

Vương Liệt cũng lặng lẽ mở miệng nói: “Dương tiên sinh, ngài mau nói với bọn họ là ngài đang nói đùa a, nếu không sau này ngài sẽ không còn uy nghiêm nữa.”

Dương Thiên bình thản nhìn mọi người xung quanh một vòng nói: “Các người đều không tin?”

Bụng Tào Bác cười đến nỗi chuột rút: “Ha ha ha, Trâu lão đại, lão đại của người còn hỏi ta tin hay không? Ha ha ha, ta có nên cho hấn mặt mũi tin tưởng hấn hay không.”

Trâu Hưng xấu hổ, ánh mắt mấy người nhìn Dương Thiên đều thay đổi.

Thiếu niên này quả nhiên chỉ là thiếu niên, tuy rằng võ lực mạnh mẽ thế nhưng chung quy vẫn là một đứa nhỏ thích làm náo động, lòe người, không hề có chút bản lĩnh thật sự nào.

Trâu Hưng không khỏi có chút hối hận, vị trí đệ nhất Huy Tĩnh của mình tặng cho Dương Thiên không biết là tốt hay xấu nữa.

Nhưng hiện tại hấn biết, mặt mũi của Huy Tĩnh bọn họ đều bị Dương Thiên làm mất hết.

Tào Bác là đại lão Ngạc Tĩnh, nếu truyền ra ngoài, vậy những đại lão Huy Tĩnh bọn họ cũng không còn mặt mũi gặp người.

Vương Liệt kéo Dương Thiên, cũng không nghĩ tới thiếu niên vốn cơ trí, bày mưu nghĩ kế đối với chuyện gì cũng không lý trí như vậy.

Dương Thiên bình tĩnh nhìn Tào Bác nói: “Hiện tại người không tin, chờ ngày mai trên hội đấu giá Tụ Bảo, ta sẽ cho người thấy năng lượng của ta!”

Tào Bác cười ha ha nói: “Tiểu tử, đến bây giờ người còn mạnh miệng sao?”

Hắn lấy điện thoại di động ra, tìm được một người liên lạc nói: “Đây là Đường Trung nhân viên nội bộ của tập đoàn Thiên Thần, là bạn tốt của ta, là thân thích của Đường Thái, tất cả mọi chuyện trong tập đoàn Thiên Thần hắn đều biết, bởi vậy, ta cũng sẽ biết, Thiên Thần Tổng Tài có phải là người hay không, hay là ta gọi điện thoại hỏi một chút?”

Chương 385 - Triệt để quật khởi.

Dương Thiên nhìn Tào Bác bình thân nói: "Cấp bậc này của hắn còn chưa đủ tư cách tiếp xúc với ta, người gọi điện thoại cho Đường Thái, liền biết thân phận của ta."

“Hừ, đến bây giờ vẫn còn giả vờ sao? Đường Thái người ta có thân phận gì?” Tào Bác khinh thường.

Mà lúc này Hứa Ngạo Vi Hào, còn có đám người Trâu Hưng thì đỡ trán, hiện tại bọn họ cảm giác mắt mặt đã ném đến nhà bà ngoại rồi.

Cũng đúng, ai sẽ tin tưởng tập đoàn Thiên Thần đại danh鼎鼎鼎鼎 có quan hệ với thiếu niên trước mắt này?

Người ta qua mấy tháng nữa, chính là trở thành tập đoàn xuyên quốc gia, trở thành tập đoàn được toàn thế giới biết rõ.

Nhìn thân sắc tự tin của Dương Thiên, Tào Bác châm chọc nói: “Người đã biết Đường Thái, người nói người là tổng tài tập đoàn Thiên Thần, vậy người có thể xuất ra loại đan dược đó sao?”

Dương Thiên suy nghĩ trong chốc lát rồi mở miệng: “Loại đan dược kém chất lượng đó ta không có.”

Hắn nói thật, đơn phương hắn đưa cho đám người Đường Thái là vì thế giới này được thảo khan hiếm, cho nên nhằm vào bản thiện, ví dụ như Tăng Thọ Đan, Đường Thái nghiên cứu chế tạo tăng thọ mười năm cao nhất, đan dược của hắn thì ít nhất tăng thọ ba mươi năm.

Nhưng mọi người không biết, đám người Hứa Ngạo Trâu Hưng đã hoàn toàn coi những lời này của Dương Thiên là lời nói khoác, hiện tại bọn họ ở trước mặt đại lão Tào Bác Ngạc Tỉnh này đã mất hết mặt mũi.

Cái này cũng chưa tính, bọn họ đều biết, loại người như Tào Bác, không quá ba ngày, khẳng định sẽ bị truyền khắp thế giới đều biết.

Khi đó, thanh danh của bọn họ ở Huy Tỉnh coi như là hoàn toàn xong đời.

Tào Bác cười ha ha đỡ bả vai một vị đại lão Huy tỉnh nói: “Người nghe một chút, ha ha ha, người nghe lão đại các người đang nói cái gì một chút? Loại giải thích gượng ép này hắn còn nói ra được? Ta cũng không thể không bội phục hắn.”

Đại lão Huy Tỉnh kia quả thực muốn chui vào trong kẽ đất, quả thực quá mất mặt.

Tào Bác vẫn không có ý định buông tha cho Dương Thiên, ông ta đùa cợt nói: “Nói giống y như thật vậy, có bản lĩnh thì người gọi điện thoại cho Đường Thái đi, người không phải là tổng giám đốc sao? Người tới chứng minh cho ta đi?”

Dương Thiên khinh thường nhìn hắn một cái nói: “Ta không có điện thoại của Đường Thái, huống hồ, người có tư cách gì để ta chứng minh?”

“Người.....”

Tào Bác đang muốn nổi giận, mà lúc này, chỉ thấy tiếng chuông Dương Thiên vang lên.

Tào Bác nhìn Dương Thiên sững sốt, không khỏi chậm chạp nói: “Nhận đi, có lẽ là Đường Thái người ta gửi tới cho người.”

Dương Thiên cười cồ quái: “Người cũng không phải là cái gì cũng sai.”

“Cái gì?” Tào Bác ngẩn ra.

Số điện thoại rất quen thuộc, thật sự là Đường Thái gọi tới.

Dương Thiên nhận điện thoại, không có cổ kị, trước mặt mọi người lãnh đạm nói: “Đường Thái, là ai cho phép các người đem đan dược do tập đoàn Thiên Thần nghiên cứu chế tạo ra mang đến hội đấu giá Tụ Bảo đấu giá bán đấu giá?”

“Giả bộ, tiếp tục giả bộ!”

Tào Bác cười lạnh.

Mà lúc này ở ngoài ngàn dặm, tập đoàn Thiên Thần vốn đang hưng phấn muốn nói tin tức tốt này cho Dương Thiên biết, lại không nghĩ rằng hắn còn chưa nói gì đã bị Dương Thiên chất vấn.

Hắn đều bối rối!

“Sao vậy? Thành người phụ trách tập đoàn Thiên Thần? Có thể không cần trả lời vấn đề của ta?”

Dương Thiên nhíu mày!

Chân của tập đoàn Thiên Thần mềm nhũn, trực tiếp sạt tới mức co quắp ngồi trên mặt đất.

Mà các nhân viên thấy vậy, lập tức cảm giác không thể tưởng tượng nổi, rốt cuộc là ai có thể đáng giá để Đường phụ trách sợ hãi như vậy?

Phải biết, cho dù là đối mặt với những phú hào, quan lớn, người phụ trách Đường Kinh, đều là một bộ tư thái cao cao tại thượng.”

Lửa bát quái trong lòng mọi người không ngừng, nhao nhao suy đoán.

Mà lúc này Đường Thái vội vàng cung kính kêu oan: “Dương tiên sinh, ta cũng không có ý đó, ngài có ân tái tạo với ta, lão Đường ta có thể có được tình trạng như ngày hôm nay, tất cả đều dựa vào ngài, mặc dù thân là người phụ trách, thế nhưng lòng kính ngưỡng ngài chưa từng có...”

Hắn còn chưa nói hết lời, Dương Thiên đã nghiêm mặt nói: “Ngừng, ta hỏi ngươi là, vì sao lại lấy đan dược của tập đoàn Thiên Thần đưa tới Huy Tinh đấu giá?”

Đường Thái nghe vậy lập tức mừng rỡ, cho rằng Dương Thiên tán đồng quyết định của hắn, vì thế lên tiếng: “Dương tiên sinh, chúng ta muốn nâng cao danh tiếng a!”

Dương Thiên lạnh lùng nói: “Tập đoàn Thiên Thần cần dùng tin đồn để nâng cao độ nổi tiếng sao?”

“Ặc!” Đường Thái ngây ngẩn cả người, ý của Dương Thiên hiển nhiên là có chút bất mãn.

Hắn vội vàng mở miệng nói: “Xin lỗi Dương tiên sinh, ta chưa trải qua sự đồng ý của ngươi, đã tự mình hạ quyết định.”

Dương Thiên hừ một tiếng nói: “Lần này ngươi đã lấy ra bao nhiêu đan dược để đấu giá?”

Đường Thái kinh hãi nói: “Không nhiều, mỗi loại đan dược một lọ, mỗi lọ mười viên.”

“Ngươi thật là hào phóng a, tập đoàn Thiên Thần có thể sản xuất hàng loạt sao? Ngươi lấy ra nhiều như vậy?”

Giọng Dương Thiên mang theo sự phẫn nộ.

Bởi vì hắn biết những đan dược này luyện chế không dễ dàng, chỉ có một phần ngàn xác xuất thành công.

Nhiều như vậy, hiển nhiên là tất cả cố gắng của tập đoàn Thiên Thần trong thời gian dài như vậy, đầu nhập vào tài chính to lớn.

Đường Thái hoàn toàn ngây ngẩn cả người, hắn vốn nghĩ đến đấu giá ở Huy Tinh, có thể đánh ra giá cao để Dương Thiên có nghe thấy, biết tất cả nhân viên của tập đoàn Thiên Thần bọn họ đều đang cố gắng.

Nhưng dường như Dương Thiên rất bất mãn.

Hắn lấy hết dũng khí nói: “Những đan dược này là tất cả đan dược của tập đoàn Thiên Thần, chúng ta chỉ là muốn bán ra giá cao, sau đó kiếm một ít tài chính khởi động, sau đó nghiên cứu chế tạo đan dược tiếp theo! Dương tiên sinh như vậy chẳng lẽ cũng không được sao?”

Tập đoàn Thiên Thần đã thiếu thốn tài chính, tất cả tài chính bọn họ đầu tư vào cũng chỉ nghiên cứu chế tạo ra Tăng Thọ Đan, Trú Nhan Đan và Kim Sang Đan. Những thứ khác còn

chưa bắt tay vào nghiên cứu, tập đoàn Thiên Thần hiện tại đã sắp chống đỡ không nổi nữa, bọn họ cần phải thu lại tài chính.

Dương Thiên hừ lạnh một tiếng nói: “Tài chính khởi động, còn muốn bán đấu giá sao? Người có biết lần này có người theo dõi, nghĩ ra vèn vện giá khởi điểm mua tất cả đan dược của người, người muốn tập đoàn Thiên Thần toàn bộ nện vào trong tay của người sao?”

“A?”

Đường Thái nghe vậy hoàn toàn choáng váng.

Thân thể hắn run rẩy kịch liệt, hiển nhiên có chút khó có thể tin: “Làm sao có thể, điều này không có khả năng.”

Dương Thiên cả giận nói: “Bị lừa mà còn vô tri như vậy, người thật là giỏi giang!”

Trong đầu Đường Thái trống rỗng, trực tiếp khóc lên: “Vậy làm sao bây giờ? Dương tiên sinh, chúng ta làm sao bây giờ, đây chính là toàn bộ tâm huyết của tập đoàn Thiên Thần, chúng ta còn trông cậy vào bán ba mươi ức, giá khởi điểm một trăm vạn, chúng ta có thể lỗ mười mấy ức a.”

Dương Thiên lạnh lùng nói: “Ta mặc kệ ai là người phụ trách, trong nửa giờ, ba loại đan dược, mỗi loại đưa tới cho ta chín viên, mỗi loại chỉ để lại một viên ở hội đấu giá.”

Đường Thái a một tiếng nói: “Thế nhưng, tập đoàn Thiên Thần chúng ta lần nữa khởi động tài chính...”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Ta sẽ giúp con làm tốt!”

Đường Thái quả thực cảm kích đến khóc ròng ròng, nói: “Đa tạ Dương tiên sinh, đa tạ Dương tiên sinh!”

Tuy rằng tập đoàn Thiên Thần đã thành lập được một tháng, nhưng lại là toàn bộ tâm huyết của tứ đại thế gia Trung Y bọn họ.

Nếu như chuyện này là do quyết định của hắn bị hủy trong tay hắn, hắn muôn lần chết cũng không thể chuộc tội!

Dương Thiên nhìn Tào Bác một cái, thấy hắn đang muốn đùa cợt, vì thế mở miệng nói: “Đem một người trong tập đoàn gọi là Đường Trung khai ra cho ta!”

Đường Thái ngẩn người: “Hả? Vì sao?”

Dương Thiên hỏi ngược lại: “Người cần lý do của ta?”

Đường Thái quả thực sắp sụp đổ rồi, hắn vội vàng lắc đầu nói: “Không không, Dương tiên sinh, tập đoàn Thiên Thần là của ngài, không cần lý do, nhưng ta phải có một câu trả lời với các nhân viên, dù sao Đường Trung tuy là thân thích của ta, nhưng hắn cần trọng.”

Dương Thiên trầm ngâm một lát, sau đó mở miệng nói:

“Người nói cho hắn biết, là tổng tài của tập đoàn Thiên Thần muốn đưa hắn ra, nếu như hắn không phục, người hỏi hắn tiết lộ bí mật của tập đoàn có đủ hay không?”

Đường Thái nghe vậy, hít sâu một hơi.

Tiết lộ cơ mật tập đoàn, nếu như cái này tiết lộ đơn phương, vậy tập đoàn Thiên Thần sẽ bị đốt sạch.

Cuối cùng hắn cũng hiểu ý Dương Thiên, trên mặt không khỏi đổ mồ hôi lạnh đầm đìa.

Đường Thái vội vàng bảo đảm: “Dương tiên sinh, vạn hạnh, vạn hạnh trong Đường không tiếp xúc với cơ mật tối cao của chúng ta, ta sẽ truy cứu trách nhiệm pháp luật của hắn, ngài yên tâm, sau này ta sẽ trông coi chặt chẽ việc này, tìm người tín nhiệm đến tiếp quản.”

Dương Thiên gật đầu nói: “Rất tốt, ta có nghe nói về chuyện bệnh viện Tây Kinh, làm không tệ, nếu các người vượt mức chỉ cần dùng nửa năm hoàn thành nhiệm vụ, ta sẽ cho các người mười đơn phương.”

“Mười tấm …….”

Đường Thái kích động đến mức suýt chút nữa thì rơi nước mắt.

“Thế nào? Ít hả? Nếu hai người đánh bại nó hai tháng, ta cho các người năm mươi tấm.”

Sau khi Dương Thiên dứt lời, Đường Thái đã kích động đến sắp ngất đi, khước môi hắn run rẩy nói: “Dương tiên sinh, ngài yên tâm, cho dù chúng ta liều mạng cũng sẽ hoàn thành nhiệm vụ này.”

Năm đan phương chỉ nghiên cứu ra ba loại đan dược, bọn họ đã danh chấn cả nước.

Nếu như lại lấy ra mười tám, năm mươi tám đan phương ngang cấp, bọn họ tự tin, có thể danh chấn toàn thế giới.

Tây y gì chứ, tất cả đều bị nghiền ép, trở thành thế giới đứng đầu!

Ngẫm lại tuy Đường Thái đã hơn sáu mươi tuổi, nhưng nhiệt huyết vẫn sôi trào.

Lần này, tập đoàn Thiên Thần sẽ hoàn toàn quật khởi!

Chương 386 - Quay ngược và mặt.

Dương Thiên cúp điện thoại, thấy khóe miệng mọi người đều co rúm lại, không khỏi nghi hoặc hỏi: "Làm sao vậy?"

Tào Bác cười ha ha nói: "Tiểu tử, rốt cuộc ngươi tìm ở đâu ra người? Phối hợp với người thật là ăn ý a."

Những người khác như Hứa Ngạo, Trâu Hưng và các đại lão Huy tinh cũng mặt mày xám xịt.

Bọn họ mơ hồ nghe được một ít nội dung nói chuyện.

Ý đại khái là tập đoàn Thiên Thần là do Dương Thiên sáng tạo, có thể sao?

Hơi dùng đầu óc ngẫm lại liền biết không có khả năng.

Dương Thiên bình thản nhấp một ngụm trà, không giải thích gì.

Hiện tại bất kỳ giải thích nào cũng đều là tái nhợt vô lực, chờ đến khi hội đấu giá Tụ Bảo bắt đầu, bọn họ sẽ cảm thấy mặt sung lên.

Nhưng mà, điều khiến Dương Thiên không ngờ tới chính là việc và mặt này lại đến nhanh như vậy.

Sau khi một chuỗi chuông điện thoại di động vang lên, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Tào Bác.

Tào Bác cũng sửng sốt, sau đó nhìn thấy biểu hiện của điện thoại thì lập tức cười ha hả.

Hắn đem điện thoại di động cho mọi người xem một lần.

Tập đoàn Thiên Thần - Đường Trung.

Trên mặt mọi người đều mang theo vẻ kinh dị, không nghĩ tới Tào Bác thật sự nhận biết được người trong tập đoàn Thiên Thần.

Tào Bác lại nhìn thoáng qua Dương Thiên, giễu cợt nói: “Tiểu tử, ngươi không nghĩ tới lúc này nhân viên nội bộ tập đoàn Thiên Thần gọi điện thoại cho ta, hiện tại đừng trách ta vạch trần lời nói dối của ngươi.”

Nói xong, sau khi điện thoại kết nối, còn ân miễn đề.

Trên mặt hắn nở nụ cười, lời còn chưa nói, thanh âm cuồng loạn của đối phương đã truyền tới.

“Tào Bác, tại sao ngươi lại bán đứng ta!”

“A?” Tào Bác có chút ngây ngẩn cả người, hắn gãi gãi đầu nói: “Đường Trung ngươi lại phạm thần kinh gì vậy, ta bán đứng ngươi lúc nào?”

Đường Trung khàn giọng nói: “Còn giả bộ? Chuyện tập đoàn Thiên Thần ta chỉ nói cho một mình ngươi, không phải ngươi bán đứng ta, người khác làm sao biết ta để lộ bí mật? Tổng tài làm sao có thể khai trừ ta, hơn nữa truy cứu trách nhiệm pháp luật?”

Đường Trung vô cùng hối hận không thôi, hắn bởi vì một chút lợi ích cực nhỏ mà kết bạn với Tào Bác, đem tin tức nội bộ tập đoàn Thiên Thần đổi lấy lợi ích cho hắn, nhưng không nghĩ tới lần này sự việc bại lộ, lãnh đạo cấp trên biết, thân thích Đường Thái của hắn tự mình cách chức hắn.

Tập đoàn Thiên Thần mà người khác có chen chúc bề đầu cũng không vào được, bát vàng, tương lai không thể hạn lượng, đều bị cắt đứt.

Hiện tại hắn đã hận Tào Bác thấu xương.

“Tào Bác, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, ta chết cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Tào Bác hoàn toàn ngây ngẩn cả người, đầu óc hắn có chút loạn, làm rõ suy nghĩ hỏi: “Rốt cuộc là tình huống gì, mẹ nó, ngươi có thể nói rõ ràng hay không?”

Ngay cả đám người Hứa Ngạo cũng không hiểu ra sao.

Hai người không phải bằng hữu sao? Hiện tại như thế nào lại thành sinh tử cừu địch.

Cảm xúc của Đường Trung sụp đổ, ô ô khóc thút thít nói: “Ta bị tổng tài tập đoàn Thiên Thần Dương Thiên khai trừ, đều là bởi vì ngươi, nếu không phải...”

Lúc hắn nói được một nửa, nửa câu sau đã bị mọi người hoàn toàn bỏ qua.

Bởi vì nửa câu này mang đến cho bọn họ rung động quá lớn.

Ánh mắt mọi người lúc này đều tập trung trên người Dương Thiên, con người trợn to, vẻ mặt không dám tin.

Hứa Ngạo dùng sức nhéo mình một cái, cảm giác không thấy bất kỳ đau đớn gì: “Người trong điện thoại nói Dương Thiên, là Dương tiên sinh sao?”

Vi Hào tuy rằng giá trị con người gần ba tỷ, nhưng cũng không dám tin: ” Ta nhất định là đang nằm mơ.”

Cái cảm đang kinh ngạc của vị đại lão âu phục kia không khép lại được, thân thể Trâu Hưng thì đột nhiên run rẩy.

Vương Liệt ngồi bên cạnh Dương Thiên càng là vừa mừng vừa sợ, hắn không nghĩ tới Dương Thiên vừa rồi nói hết thảy đều là thật.

Mặc dù chứng cứ vô cùng xác thực, nhưng rất nhiều đại lão vẫn khó có thể tiếp nhận.

“Tập đoàn Thiên Thần ở kinh thành, Dương tiên sinh ở Huy châu, làm sao có thể...”

“Trọng danh rồi chứ?”

“Dương tiên sinh vừa rồi gọi điện thoại khai trừ Đường, không đến một phút người này đã bị khai trừ, không có khả năng

trùng tên.”

“Đó chính là nói ………”

Mọi người nhao nhao hít vào một ngụm khí lạnh.

Ngay cả Tào Bác cũng cảm điện thoại choáng váng.

Trần hân đang co rúm, thấp giọng quát Đường Trung: “Trả lời ta, tổng tài Dương Thiên mà người nói có phải ở Huy Tinh không? Tuổi chỉ mười bảy mười tám, đáng người gầy gò, tướng mạo tuần lã.”

Đường Trung ở đối diện giận dữ nói: “Người quả nhiên bán đứng ta. người biết Dương Thiên tổng tài, hơn nữa còn tiết lộ toàn bộ của cải của ta. ta sẽ không bỏ qua cho người.”

Sau khi hân bị tất cả mọi người nghe được, cho dù mọi người lại khiếp sợ, cũng chỉ có thể tin thân phận của Dương Thiên.

Tổng tài tập đoàn Thiên Thần.

Nếu chuyện này truyền đi, đoán chừng sẽ làm chấn kinh giới y học!

Tào Bác cúp điện thoại, sắc mặt giống như gan heo, hết sức khó coi.

Mà Trâu Hưng lúc này cười ha hả nói: “Tào lão đại, hiện tại mặt người đau không?”

Tào Bác tức giận hừ một tiếng nói: “Mặt đau cái gì, đại nhân vật kia sẽ mua lại tất cả đan dược của tập đoàn Thiên Thần lần này, hơn nữa ra giá thấp nhất, Dương Thiên đúng không, người có lợi hại hơn nữa cũng có thể mạnh hơn vị đại nhân vật kia.”

Sắc mặt mọi người có chút không dễ nhìn, thế là, đồng loạt đưa ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên.

Dương Thiên châm chọc nói: “Người đúng là dễ quên, vừa rồi người cho rằng cuộc gọi điện thoại của ta nói ra toàn là nói nhảm sao?”

“Cái gì?”

Mọi người sững sốt, không rõ ràng cho lắm.

Mà lúc này điện thoại của Tào Bác lại vang lên, sau khi hắn kết nối điện thoại, sắc mặt lập tức đại biến.

Mọi người khó hiểu, nhưng sau đó, điện thoại của bọn họ cũng nhao nhao vang lên.

“Người nói cái gì?”

“Tình báo có đáng tin không?”

“Đây là người tận mắt nghe người khác nói hay là nghe?”

Các vị đại lão nếu đã lẫn lộn chữ Huy tinh, vậy khẳng định có nhân mạch của mình.

Mà sở dĩ bọn họ tham gia Thiên Long yến còn chưa đi, đó chính là vì đan dược này mà tới.

Đến tuổi của bọn họ, khát vọng tuổi thọ vô cùng mãnh liệt.

Mà lần này tập đoàn Thiên Thần đưa ra Tăng Thọ Đan, đã được chứng thực chuyên nghiệp.

Mười năm thọ nguyên, thử hỏi ai có thể chống cự được dụ hoặc bực này?

Cho nên, bọn họ đã sớm an bài người đến giám thị nhất cử nhất động của đan dược.

Thế nhưng mà, để bọn hắn không nghĩ tới chính là, vừa rồi Tự Bảo đấu giá hội truyền đến tin tức mới nhất, tập đoàn Thiên Thần đem đan dược mười phần chín đều cầm đi, ba loại đan dược, chỉ để lại ba viên đấu giá.

Thế này làm sao mà chia?

Tào Bác là người phản ứng lại đầu tiên, hắn giận dữ nhìn chằm chằm Dương Thiên, nói: “Là người, là người đúng hay không?”

Dương Thiên mười ngón giao nhau, phong khinh vân đạm nói: “Không sai, là ta!”

“A, tại sao người phải làm như vậy?”

Tào Bác gần như đánh mất lý trí, hắn bỏ ra mấy trăm triệu để chuẩn bị cho vị đại nhân vật kia, hết thấy đều đã nói xong, chỉ cần mua đan dược, vậy thì chia cho hắn một viên Tăng Thọ Đan.

Mẫu thân trong nhà hắn đã tuổi thất tuần, sinh cơ đã sắp đoạn tuyệt, viên đan dược này là hy vọng duy nhất để cứu mẫu thân của hắn.

Nhưng bây giờ truyền đến tin tức, ba loại đan dược chỉ đấu giá ba viên, vị đại nhân vật kia cũng không đủ dùng, làm sao có thể phân cho hắn?

Dương Thiên buồn cười nhìn Tào Bác sắp phát điên nói: “Đồ của ta, ta xử lý như thế nào, có quan hệ gì với ngươi?”

Các vị đại lão nghe vậy, lúc này mới nhao nhao hít vào một ngụm khí lạnh.

Hóa ra rất nhiều đan dược rút khỏi Tụ Bảo đấu giá hội là bởi vì quan hệ với Dương Thiên.

Cuộc điện thoại của thiếu niên này, không biết đã tác động đến thần kinh của bao nhiêu quan lớn giàu có.

Đám người Hứa Ngạo Trâu vốn khinh thường Dương Thiên, cho rằng hắn chỉ biết vũ lực, nhưng hiện tại xem ra, chỉ số thông minh của thiếu niên như yêu nghiệt!

Người đứng đầu Huy tỉnh, thử hỏi ai có thể tranh với hắn?

Không bao lâu sau, một thiếu nữ nơm nớp lo sợ đẩy cửa phòng ra.

Các vị đại lão thấy cảnh này, tồn thất phần nộ quát: “Tiểu nha đầu từ đâu tới, không biết chúng ta ở đây bàn bạc công việc, cút ra ngoài.”

Tổng Lan sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, nước mắt cũng đảo quanh hốc mắt.

Những đại lão này đều có địa vị cao, hơn nữa đều là người trên đường, một tiểu cô nương ngây thơ như nàng từng được chứng kiến những thứ này.

Nhưng nàng không thể đi, nhiệm vụ Đường Thái giao cho nàng là bảo nàng nhất định phải giao đan dược mà tập đoàn Thiên Thần nghiên cứu chế tạo trong khoảng thời gian này cho Dương Thiên.

Tổng Lan chịu đựng sợ hãi quét mắt nhìn mọi người một cái, sau khi nhìn thấy Dương Thiên, trên mặt lập tức lộ vẻ mừng rỡ

nói: “Dương tiên sinh!”

Nàng nhanh chóng chạy tới bên cạnh Dương Thiên, trốn ở phía sau hắn, bàn tay nhỏ bé nắm chặt quần áo Dương Thiên, thần sắc sợ hãi nhìn đại lão ở đây.

Mà đại lão ở đây sau khi thấy một màn này, sắc mặt lập tức cứng ngắc.

Cô gái này vậy mà quen biết Dương Thiên, vậy vừa rồi bọn họ quát lớn, có thể đắc tội Dương Thiên hay không?

Tất cả đại lão sắc mặt có chút phát khổ, vội vàng ha ha cười khan hai tiếng nói: “Thì ra tiểu mỹ nữ quen biết Dương tiên sinh, ha ha, sao ngươi không nói sớm a, vừa rồi hù ngươi a, là thúc thúc sai rồi.”

“Đúng đúng, thúc thúc nhận lỗi với ngươi, ngươi tuyệt đối đừng tức giận.”

“Vừa rồi chúng ta tuyệt đối không phải cố ý, tiểu mỹ nữ ngươi đại nhân đại lượng, ngàn vạn lần đừng để trong lòng a.”

Một đám đại lão, trên mặt hung thần ác sát, người lạ chó vào, trên mặt đều mang hình xăm, bên hông đều đeo một thanh chủy thủ và súng ống, giờ phút này cười làm lành bồi tội với một tiểu nữ hài, đây quả thực là đang khảo nghiệm thần kinh của một người a.

Tống Lan hoàn toàn choáng váng.

Rốt cuộc là tình huống gì?

Chương 387 - Bất kể hiềm khích lúc trước.

Dương Thiên nghi hoặc nhìn Tống Lan, tiểu nha đầu này là cháu gái của Tống lão, đúng đầu tứ đại thể gia Trung Y kinh thành.

Hắn hỏi: “Sao ngươi lại ở đây?”

Tống Lan hiển nhiên là chưa thấy qua bao nhiêu việc đời, nàng run rẩy từ trong ngực lấy ra ba cái bình ngọc nhỏ, nói: “Dương tiên sinh, ta là người phụ trách lần đấu giá đan dược này của tập đoàn chúng ta, Đường gia nói với ta là để cho ta đem 27 viên đan dược này đều giao cho ngài.”

Dương Thiên tiếp nhận bình ngọc.

Thiếu nữ biết đan dược này quý giá, cho nên vẫn cất giữ nó bên người, đến mức Dương Thiên hiện tại cầm bình ngọc này đều có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của nàng, còn mang theo hương thơm nhẹ nhẹ.

Dương Thiên cười cười, nhìn Tống Lan sợ hãi nhìn các vị đại lão như một con cừu nhỏ, không khỏi cười nói: “Không yên tâm, có ta ở đây, cả Huy tỉnh không ai dám động đến ngươi.”

Hắn không phải đang nói giỡn, hiện tại thân phận của hắn đã là đệ nhất nhân Huy tỉnh, một câu của hắn đủ để cho những đại lão Huy tỉnh này thần phục.

Mà sự thật đúng là như thế, Dương Thiên quét mắt nhìn xuống, tuy rằng sắc mặt mọi người cứng ngắc, nhưng vẫn vội vàng gật đầu nói: “Tiểu cô nương thả ngươi tâm, có người dám động đến ngươi, đó chính là đối địch với toàn bộ An Hoa Thị.”

“Có người dám động đến ngươi, đó chính là đối địch với toàn bộ thành phố Thái Thương.”

“Có người dám động đến ngươi, đó chính là đối địch với toàn bộ thành phố Lâm An.”

Các vị đại lão nhao nhao tỏ thái độ, điều này làm cho Tống Lan khiếp sợ đến mức miệng nhỏ cũng có thể nhét được một quả trứng gà.

Một tháng trước, Dương Thiên dường như vẫn là tiểu nhân vật Giang Thành, không đáng nhắc tới.

Một tháng qua, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vậy mà lại để cho đông đảo đại lão Huy Tinh nín thở?

Trong ánh mắt Tống Lan nhìn Dương Thiên mang theo tia sáng kỳ dị, một tháng qua, giới y học danh chấn của tập đoàn Thiên Thần đều là công lao của Dương Thiên.

Hắn chinh phục Trung y trong nước, để tất cả Trung y đoàn kết chống lại Tây y, trong lịch sử tương lai Trung y nếu vượt qua địa vị Tây y Dương Thiên thậm chí không thua gì Hoa Đà Biển Thước.

Tống Lan nghĩ đến nàng quen biết với người như vậy, không khỏi kích động đến khuôn mặt đỏ bừng.

Dương Thiên vuốt vuốt bình ngọc trong tay, thấy ánh mắt mọi người đều nhìn sang, không khỏi cười nói: “Thế nào? Các người muốn?”

Các vị đại lão vội vàng lắc đầu nói: “Không dám không dám!”

Bọn họ biết, mỗi một viên đan dược trong bình ngọc này đều có giá trị không nhỏ.

Nếu là ở trước mặt những đại lão sắp hết tuổi thọ kia, cho dù là năm ức cũng có người mua.

Dương Thiên Nhất cười nhạt nói: “Vốn dĩ ta muốn cho các người, nếu các người đã không muốn, vậy thì thôi!”

Mọi người há to miệng, mặt mũi tràn đầy vẻ tiếc nuối.

Dương Thiên bất vi sở động, liếc mắt nhìn Vương Liệt.

“Tiếp theo!”

“Cái gì?” Vương Liệt sửng sốt, sau đó sắc mặt kinh hãi.

Bởi vì Dương Thiên không thương tiếc chút nào mà ném ba bình đan dược cho hắn.

Ba bình đan dược tự phân tán, mắt thấy sẽ ngã trên mặt đất.

Vương Liệt chân như nhũn ra, vội vàng luống cuống tay chân tiếp được ba bình đan dược, sau đó mồ hôi lạnh trên trán không ngừng tuôn ra.

Nhiều đan dược như vậy, khả năng giá trị vài tỷ ức, vật hiếm thì quý, cái này nếu là va chạm, vậy tổn thất nặng nề a.

Ánh mắt mọi người rơi vào trên người Vương Liệt.

Trâu Hưng cố lấy dũng khí há hốc mồm, còn chưa nói gì thì Dương Thiên đã có cảm giác, bình tĩnh mở miệng nói:

“Vương Liệt, cho Trâu lão đại một viên Tăng Thọ Đan, những thứ khác tự người xử lý đi!”

Vương Liệt đối với mệnh lệnh của Dương Thiên rất cung kính, lấy ra một viên đan dược ánh vàng rực rỡ, đưa cho Trâu Hưng.

Trâu Hưng mắt rung rung, kích động nói: “Dương tiên sinh, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, viên đan dược tăng thọ này ta đích xác cần, trong vòng mười phút, một tỷ nhân dân tệ ta sẽ dâng lên gấp đôi.”

Sư phụ của hắn đã hơn tám mươi tuổi, từng ở thời điểm hắn nghèo túng trợ giúp hắn, hiện giờ sư phụ hắn tâm nguyện chưa xong nhưng đại nạn sắp tới.

Tâm nguyện đó là tâm nguyện duy nhất của sư phụ hắn, Trâu Hưng muốn kéo dài tính mạng cho sư phụ hắn, giúp hắn hoàn thành tâm nguyện.

Mà đám người nghe vậy, nhao nhao hít vào một ngụm khí lạnh.

Một tỷ nhân dân tệ a, nói lấy ra là lấy ra, coi như là trên đấu giá hội mua xuống cũng không dùng được cái giá này đi.

Bọn họ nghĩ như vậy, nhưng giá cả của lần đấu giá cuối cùng của Tụ Bảo đấu giá hội cơ hồ khiến người tuyệt vọng.

Đương nhiên, đây là chuyện sau này.

Vương Liệt nhìn mọi người đang thèm thuồng, trên mặt nở nụ cười nói: “Các người muốn không?”

Mọi người nuốt nước miếng ừng ực, đôi mắt nóng rực có thể hòa tan người ta.

“Vương tiên sinh, ý của ngài là...”

Vương Liệt cười ha hả mở miệng nói: “Chỉ cần các người trung thành với Dương tiên sinh, những đan dược này các người tùy ý chọn.”

Nếu Dương Thiên đã cho hắn nhiều đan dược như vậy để hắn xử lý, hắn không nghĩ tới độc chiếm, hắn muốn bồi dưỡng thế

lực cho Dương Thiên.

Vương Liệt muốn giúp thiếu niên trước mắt này chinh hợp lại toàn bộ Huy tỉnh.

Nếu là trước đó, lấy thân phận của hắn, gần như sẽ không có người coi trọng hắn.

Nhưng hiện tại, hắn là tâm phúc bên cạnh Dương Thiên, rất được tín nhiệm, hơn nữa có những đan dược này trong tay, thật đúng là không sợ bọn họ không nghe lời.

Hứa Ngạo nghe vậy, vội vàng mở miệng nói: “Hứa Ngạo ta trung thành như một với Dương tiên sinh, nếu vi phạm lời thề, ngũ lôi oanh đỉnh.”

Vi Hào cũng mở miệng nói: ” Từ nay về sau ta đối với Dương tiên sinh cũng trung thành như một, nếu vi phạm lời thề, ngũ lôi oanh đỉnh.”

“Tôn Phong ta cũng thế...”

“Ta Kỷ Kiệt cũng thế...”

“Chúng ta đều là...”

Các vị đại lão đều thề độc, nói trung thành với Dương Thiên.

Dương Thiên uống nước trà, trên mặt phong khinh vân đạm, giống như những đại lão này quy hàng chỉ là một chuyện nhỏ.

Mà Vương Liệt thấy vậy đặt đan dược lên bàn, mở miệng nói: “Người vừa nói trung thành với Dương tiên sinh, có một tính một, tới đây lĩnh đan dược.”

Trên mặt mọi người đều là vẻ vui mừng lẫn sợ hãi, nhanh chóng tiến lên nói: “Ta, ta muốn Tăng Thọ Đan.”

“Ta cũng muốn Tăng Thọ Đan, các ngươi đều đừng tranh với ta.”

“Đều tránh ra cho ta, đừng chen lấn, ta là Hứa Ngạo, các ngươi đều không muốn sống.”

Tất cả mọi người biết rõ, Tăng Thọ Đan mới là đan dược có giá trị cao nhất.

Bọn họ mỗi người cầm một viên, trên mặt lộ ra vẻ mừng như điên, oán niệm vốn bị Dương Thiên hốt một bút, cũng theo đó

tan thành mây khói.

Mà Tào Bác lúc này thấy vậy cũng đỏ mắt, hấn gắt gao nhìn chăm chăm Vương Liệt nói: “Cũng cho ta một viên Tăng Thọ Đan.”

Mọi người thấy vậy, ngừng tranh đoạt, nhao nhao khinh bỉ nói: “Tào Bác, ngươi có làm hay không, vừa rồi ngươi nhục nhã Dương tiên sinh như vậy, ngươi còn có thể sống đã là không dễ dàng, hiện tại ngươi còn muốn tăng thọ đan?”

“Ha ha, quả thực là người si nói mộng, ngươi thế nhưng là Ngạc Tĩnh, đối thủ một mất một còn của chúng ta.”

“Đúng vậy đúng vậy, Dương tiên sinh, ngài nói một câu, chúng ta bảo hấn lưu lại ngay tại chỗ.”

Mọi người vì biểu thị chân thành, đều xoa tay, bao vây Tào Bác.

Dương Thiên dè tay xuống, lúc này âm thanh của các vị đại lão mới dừng lại.

Hấn nhìn Tào Bác nói: “Ngươi muốn?”

Tào Bác gian nan gật gật đầu.

Vì thiếu niên vừa rồi hấn một mực nhục nhã này cúi đầu, đối với hấn mà nói rất khó.

Nhưng vì phụ thân của hấn, hấn nhất định phải làm được.

Dương Thiên trầm mặc một lát, lạnh nhạt mở miệng: “Ngươi cho ta một lý do!”

Tào Bác có chút ngây ngẩn cả người, hấn vốn cho rằng Dương Thiên sẽ trực tiếp từ chối.

Trên mặt hấn mồ hôi lạnh đầm đìa, trái lo phải nghĩ, gấp đến độ sau lưng đều bị mồ hôi thấm ướt.

“Thế nào? Ngươi không tìm được lý do?”

Dương Thiên mỉm cười lắc đầu.

Mà lúc này, Tào Bác cắn răng, giống như ngòi lên quyết định lớn nhất, mở miệng nói: “Ta cũng vì nguyện trung thành với ngươi, từ nay về sau, Huy tỉnh, Ngạc tỉnh, đều là thiên hạ của Dương tiên sinh ngài.”

Nói xong câu đó, Tào Bác giống như là bị rút khô một tia khí lực cuối cùng.

Mọi người cũng trợn mắt há hốc mồm.

Tào Bác nói ra những lời này, so với Trâu lão đại nói muốn xuất ra một tỷ mua viên đan dược này còn muốn rung động hơn a.

Ngạc Tĩnh, mức độ phát đạt đó không hề kém hơn Huy Tĩnh, nếu Dương Thiên nắm giữ tài nguyên của hai tỉnh này, vậy vùng Tây Nam này, Dương Thiên tuyệt đối có thể xưng vương!

Dương Thiên nhìn thẳng vào mắt Tào Bác.

Tào Bác kinh hãi phát hiện tất cả mọi thứ của mình hoàn toàn bại lộ trước mặt Dương Thiên.

Dường như ở bên cạnh hắn không có bí mật gì.

Sau một lúc lâu, Dương Thiên có thâm ý mở miệng nói: “Chỉ là Tăng Thọ Đan không cách nào cứu sống phụ thân của ngươi.”

“Cái gì?”

Tào Bác kinh hãi muốn chết, thân phận phụ thân của mình vô cùng bí ẩn, vì phòng ngừa cừu gia liên lụy người nhà của hắn, Tào Bác vẫn đối với bên ngoài tuyên bố phụ thân mình đã chết, thế nhưng thiếu niên trước mắt này vậy mà...

Hắn vừa nghĩ tới đây, chỉ nghe Dương Thiên tiện tay ném ra một viên đan dược màu xanh.

Viên đan dược này tản ra khí tức sinh cơ cường đại, gửi vào khiến người ta thần thanh khí爽.

“Đây là Hồi Thiên Đan, có thể chữa khỏi bệnh cũ của phụ thân ngươi.”

Dương Thiên nói xong, dưới ánh mắt khiếp sợ của Tào Bác, lại để cho Vương Liệt đưa một viên Tăng Thọ Đan còn sót lại kia cho Tào Bác.

“Dùng hai loại đan dược mới có thể kéo tính mạng của phụ thân ngươi từ Quỷ Môn Quan trở về.”

Hốc mắt Tào Bác thoáng cái đỏ bừng lên, ông ta run rẩy cầm đan dược, bùm một tiếng trực tiếp quỳ trên mặt đất, giọng ông ta trở nên khàn khàn nói: “Dương tiên sinh bất kể hiềm khích lúc trước, ban cho ta đan dược, đại ân đại đức này, Tào Bác vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng, ngày sau Dương tiên sinh nói một câu, tại hạ nguyện ý đánh bạc tính mạng!”

Chương 388 - Tây Nam Tạ gia.

Tổng Lan có chút không hiểu, rõ ràng những đan dược này đều có giá trị đắt đỏ, tại sao Dương Thiên đều tặng người, lại không thu bất kỳ tiền tài nào.

Nhưng nàng lại không biết, sau ngày hôm nay, một nửa thiên hạ Huy tỉnh, Ngạc tỉnh, tây nam đều thuộc về Dương Thiên.

Đông đảo đại lão đã vô cùng sùng bái Dương Thiên, nhưng hẳn biết, đây chỉ là tạm thời.

Nếu như không có đủ lợi ích, bọn họ sẽ không chết tâm.

Vì vậy, Dương Thiên nhìn các vị đại lão một vòng, mở miệng nói: “Các người đã biết thân phận của ta ở tập đoàn Thiên Thần, vậy thì chắc cũng biết năng lượng của ta ở tập đoàn Thiên Thần.”

Các vị đại lão cung kính gật đầu nói: “Dương tiên sinh là tổng tài tập đoàn Thiên Thần, năng lượng tự nhiên rất lớn.”

Dương Thiên gật đầu nói: “Các người có muốn hàng năm từ tập đoàn Thiên Thần lấy được mười viên đan dược không?”

“Cái gì?”

Các vị đại lão khiếp sợ.

Trâu Hưng lắp bắp mở miệng nói: “Dương tiên sinh, ngài không phải đang nói giỡn chứ?”

“Như thế nào? Người hy vọng ta đang nói đùa?”

Dương Thiên cười hỏi ngược lại.

“Không không không!” Trâu Hưng vội khoát tay nói: “Dương tiên sinh không cần hiểu lắm, ta không phải có ý đó.”

Dương Thiên kéo Tống Lan lên trước, nói: “Từ nay về sau, nàng phụ trách chỗ các người, các người tìm kiếm nguyên liệu đan dược, nàng phân phát đan dược cho các người, sau khi các người có đan dược, bán hay dùng, vậy đều là chuyện của các người.”

Trái tim của mọi người đều hung hăng co rúm lại, vội vàng kích động mở miệng nói: “Đại ân của Dương tiên sinh, chúng ta suốt đời khó quên.”

Đây quả thực là món lãi kék sù a, ngấm lại Trâu lão đại lấy một tỷ đổi đan dược, ngấm lại Tào Bác dẫn đầu Ngạc Tĩnh cúi đầu xưng thần đổi lấy đan dược, cái này nếu trong tay có mười viên, vậy còn không phải một đêm phát nhanh à.

Tống Lan ngẩn người, sau đó trên mặt cũng mang theo vẻ kinh hãi.

Dược thảo trên phương thuốc quá khó tìm, tập đoàn Thiên Thần bọn họ không cách nào phân tán nhiều người như vậy để tìm kiếm, cho nên, một tháng cũng chỉ luyện chế ra ba mươi bình như vậy.

Nếu như vận dụng hai cái lực lượng tiết kiệm, vậy cần đan dược gì mà không có, nhất là Ngạc Tĩnh, cùng núi lớn tương liên, thâm sơn rừng già không có dược thảo gì.

Nàng rút cuộc hiểu được dụng ý chân chính Dương Thiên phân cho bọn họ những đan dược này.

Một bữa tiệc rượu, tất cả đều vui vẻ, sự sùng bái của các vị đại lão đối với Dương Thiên đã đến mức độ mù quáng.

Ngày hôm sau, hội đấu giá Tụ Bảo chính thức bắt đầu.

Dương Thiên dưới sự vây quanh của các vị đại lão, đi về phía hội đấu giá.

Hội đấu giá Tụ Bảo là do trực hệ Triệu Phi của Triệu gia, người có thể xếp hạng trong mười vị trí đầu trong bảng phú hào trong nước sáng tạo ra, tọa lạc ở trung tâm thành phố Lâm An phồn hoa, kiến trúc cùng một cấp bậc với khách sạn Thiên

Long của Trâu Hưng, chỉ có điều một cái là cao, một cái là chiếm diện tích rộng lớn hơn.

Hội đấu giá Tụ Bảo này là một trong những thế lực ít ỏi không dám chọc vào ở Huy Tĩnh của Trâu Hưng.

Đấu giá hội mỗi ba năm mở cửa một lần, kỳ trân dị bảo các nơi trên cả nước đều sẽ hiện ra ở chỗ này.

Lúc này hội đấu giá Tụ Bảo đang giăng đèn kết hoa, vô cùng vui mừng, hàng trăm hàng ngàn vạn xe sang trọng tụ tập, mỗi một cái tên được gọi bằng lễ nghi, đó đều là đại nhân vật chỉ cần dậm chân một cái cũng có thể chấn động.

Khi đám người Dương Thiên đi đến trước cửa còn chưa tiến vào, cũng có một đoàn người đi tới.

Trong vòng vây của đám người nào đó, một nam tử trung niên có khuôn mặt kiên nghị tiến lên.

Hắn nhìn Tào Bác thật sâu, không nói gì, nhưng trong thần sắc lại mang theo bất mãn.

Tào Bác rút cổ lại, trên mặt mang theo sợ hãi.

Dương Thiên bình tĩnh hỏi: “Hắn là ai?”

Tào Bác kiên trì nói: “Hắn chính là đại nhân vật mà ta nói với ngài, tên là Tạ Chí.”

Hứa Ngạo kinh hô một tiếng nói: “Tây Nam Tạ gia? Không chế ba tỉnh, trong đó bao gồm cả siêu cấp gia tộc Phong Châu?”

Tào Bác gật đầu nói: “Chính là hắn, chúng ta cùng thuộc Tây Nam, nhưng lại yếu hơn hắn quá nhiều.”

Dương Thiên không có sợ hãi, ngược lại nhướn mày hỏi: “Là hắn muốn lừa đàn dược của tập đoàn Thiên Thần ta?”

Tào Bác gật đầu nói: “Vâng.”

“Rất tốt!” Dương Thiên hí hí mắt.

Mà lúc này, hai đội người đồng thời đến cửa.

Tạ Chí tươi cười, nhìn một đoàn người phía sau Dương Thiên nói: “Tiểu huynh đệ, tuổi còn trẻ mà đã đi đến bước này, không dễ dàng gì chứ?”

Dương Thiên Kiếm mày kiếm khê nhếch nói: “Người lớn tuổi như vậy mới đi đến một bước này, cũng không dễ dàng a.”

Một câu nói, nụ cười trên mặt Tạ Chí lập tức cứng ngắc.

Mà một người phía sau hắn ta lại giận dữ bước lên một bước nói: “Làm càn, ngươi có thể sỉ nhục Tạ tiên sinh?”

Trâu Hưng cũng tiến lên một bước, tức giận hừ một tiếng: “Nói ai làm càn? Người có biết dưới chân ngươi là địa bàn của ai không?”

Hai người đối chọi gay gắt, mùi thuốc súng nồng nặc.

Mà lúc này mọi người vốn vội vàng đi đấu giá hội cũng đều dừng chân.

“Mẹ nó, đó không phải là Tạ Chí gia chủ Tạ gia Tây Nam sao? Ai khiêu chiến hắn?”

“Trời ạ, đám người đối diện chẳng lẽ không biết lực ảnh hưởng của Tạ gia ở Tây Nam sao? Vậy mà công khai khiêu chiến?”

Những người này phần lớn đều đến từ ba tỉnh Tây Nam do Tạ Chí quản lý, đối với Tạ Chí hết sức rõ ràng, nhưng Trâu Hưng lại không nhận ra địa đầu xa của Lâm An, càng đừng đề cập Dương Thiên.

Lúc này, một vị đại lão Phong Châu phía sau Tạ Chí cũng tiến lên cả giận nói: “Trâu Hưng? Người cho rằng Lâm An là địa bàn của ngươi, tất cả do ngươi định đoạt sao?”

Trâu Hưng không chút sợ hãi nói: “Hoàng Hoa, ngươi chỉ là một tiểu bối của Phong Châu, có tư cách gì làm càn ở trước mặt ta?”

Hoàng Hoa cười lạnh một tiếng nói: “Ta không có tư cách? Vậy không biết Yến Thanh Tông sư có tư cách hay không?”

“Yến Thanh?”

Mọi người nghe vậy, trên mặt lộ ra thần sắc cổ quái.

Hoàng Hoa cười lạnh một tiếng, trên mặt mang theo vẻ đùa cợt: “Làm sao? Sợ rồi?”

Trâu Hưng lắc đầu, nói: “Trước mặt Dương tiên sinh, Yên Thanh dường như cũng không đủ tư cách.”

“Mẹ nó, ta nghe được cái gì?”

“Lại còn có người dám nói Yên Thanh Tông Sư không đủ tư cách?”

“Dương tiên sinh là ai? Cũng có tư cách đánh đồng với Yên Thanh Tông Sư?”

Không chỉ có đám người Hoàng Hoa nổi giận, ngay cả đám người ở một bên xem náo nhiệt cũng lộ ra vẻ phẫn uất.

Hoàng Hoa hầu như không thể tin vào lỗ tai của mình, hấn khó có thể tin mở to hai mắt hỏi: “Người nói cái gì? Người dám vũ nhục Tông Sư? Người cũng biết hậu quả phải trả giá, người cũng biết Yên Thanh Tông Sư đã khởi hành đến Lâm An, ít ngày nữa sẽ đến nơi đây, người dám phụ trách lời người nói sao?”

Đối với chức trách lớn tiếng của Hoàng Hoa, các vị đại lão phía sau Dương Thiên đều cười.

Ngay cả Dương Thiên cũng mang vẻ mặt thương hại nhìn Hoàng Hoa lòng đầy căm phẫn.

Hứa Ngạo tiến lên một bước, cầm một cái nhẫn phỉ thúy có vết rạn, cao giọng nói: “Có ai biết hàng không? Nhìn xem đây là cái gì?”

Mọi người phía sau Tạ Chí đầu tiên là sửng sốt, sau đó cười ha ha nói: “Một chiếc nhẫn Phỉ Thúy vứt đi, người muốn thế nào? Người muốn còn chưa đợi hội đấu giá bắt đầu, đã muốn ở cửa này đấu giá đồ vật sao?”

“Thứ này đáng giá mấy đồng tiền? Người tới để làm trò cười?”

Nghe mọi người đùa cợt, trên mặt các vị đại lão sau lưng Dương Thiên chẳng những không lộ ra vẻ xấu hổ, ngược lại cũng nở nụ cười theo.

Nhưng trong nụ cười đó lại mang theo châm chọc nồng đậm.

Đối diện, chỉ có Tạ Chí một mình thấy chiếc nhẫn phỉ thúy kia cau mày.

Hắn đã từng nhìn thấy thứ này ở đâu đó, nhưng trong khoảng thời gian ngắn lại không nghĩ ra được.

Hứa Ngạo cười lạnh nói: “Làm sao? Cần ta nhắc nhở các ngươi một chút?”

Mọi người sửng sốt, đang muốn mở miệng châm chọc, mà trong đầu Tạ Chí lúc này mới hiện lên một tia sáng.

Hắn nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn ngọc bích này, lạnh giọng hỏi: “Chiếc nhẫn này từ đâu ra?”

Mọi người phía sau Tạ Chí tất cả đều là không rõ ràng cho lắm nhìn hắn, không rõ hắn như thế nào kích động như vậy.

Hứa Ngạo ước lượng chiếc nhẫn trong tay, nói: “Ngươi muốn biết?”

Tạ Chí gập nhẹ một tiếng, giọng có chút khàn khàn hỏi: “Ta hỏi ngươi từ đâu lấy chiếc nhẫn, chiếc nhẫn của Yến Thanh Tông sư sao lại ở trên tay ngươi?”

“Cái gì?”

“Đồ của Yến Thanh Tông Sư?”

“Ta không nghe lầm chứ? Yến Thanh Tông Sư đã tới Lâm An?”

Trên mặt mọi người mang vẻ hưng phấn, nhất là Hoàng Hoa, trên mặt càng mang theo ngạo khí cao cao tại thượng.

Nhưng chỉ dừng lại vài giây, tim hắn đột nhiên nhảy lên một cái, cảm thấy không thích hợp.

Nhẫn của Yến Thanh Tông Sư xuất hiện trên tay tiểu nhân vật Hứa Ngạo này.

Chuyện này tuyệt đối không khoa học.

Hoàng Hoa phẫn nộ nói: “Yến Thanh Tông Sư ở đâu? Các ngươi làm gì hắn?”

Trâu Hưng cười ha hả, nhường ra một vị trí, để Dương Thiên bại lộ trong tầm mắt của mọi người.

“Vấn đề này, ngươi phải hỏi Dương tiên sinh.”

Tất cả mọi người đều sửng sốt, mà ánh mắt của đám người Tạ Chí cũng đều tập trung trên người Dương Thiên.

“Tiểu tử, vậy ngươi còn không mau nói.”

Ánh mắt Dương Thiên bình thản chỉ xuống đất.

Mọi người sửng sốt, sau đó nhao nhao liếc mắt nhìn nhau, đều không rõ ràng cho lắm.

Tạ Chí lạnh giọng nói: “Tiểu tử, không muốn chết thì thành thật khai báo, đừng giả bộ ngớ ngẩn, nếu không cho dù nơi này là Lâm An, ta cũng có một trăm phương pháp khiến ngươi biến mất không một tiếng động.”

Đây là bị uy hiếp sao?

Khóe miệng Dương Thiên nhếch lên nụ cười khinh thường, sau đó nói ra một câu khiến đám người Tạ Chí và quần chúng vây xem đều điên cuồng.

“Yến Thanh Tông Sư của các ngươi... đã chết!”

Chương 389 - Không chết không thôi.

Dương Thiên vừa dứt lời, toàn trường tĩnh mịch!

Chờ tất cả mọi người từ trong khiếp sợ kịp phản ứng, chỉ cảm thấy đây tuyệt đối không phải là thật.

Hoàng Hoa cả giận nói: “Ngươi đánh rắm, Yến Thanh tông sư là nhân vật cỡ nào, Lâm An tiểu địa phương này, lại có ai là đối thủ của hắn?”

“Đúng vậy đúng vậy, Yến Thanh Tông Sư tung hoành Phong Châu mấy chục năm? Người nào có thể đánh với hắn một trận.”

“Các ngươi không có Tông sư Huy tinh, tuyệt đối không thể để cho Tông sư Yến Thanh ngã xuống nơi đây.”

Tạ Chí ánh mắt âm trầm nhìn Dương Thiên, lạnh giọng nói: “Hắn chết như thế nào?”

Hắn và Yến Thanh là bằng hữu, biết chiếc nhẫn phi thủy này có ý nghĩa gì với Yến Thanh, đó là di vật duy nhất mà bạn già

của hắn để lại cho hắn, đối với hắn mà nói còn quan trọng hơn cả mạng sống.

Bây giờ chiếc nhẫn phi thủy này ở trên tay đối phương, hiển nhiên Yến Thanh có thể gặp bất trắc.

Mà đám người phía sau hắn nghe vậy nhao nhao mở miệng nói: “Tạ tiên sinh, đám người này hiển nhiên là hồ ngôn loạn ngữ, Yến Thanh Tông Sư làm sao có thể...”

Hắn còn chưa nói hết lời, Tạ Chí phần nộ quát: “Câm miệng!”

Cảm giác đại lão tung hoành ba tỉnh Tây Nam này nổi giận, tất cả mọi người câm như hến.

Ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm Dương Thiên, hắn biết, cái chết của Yến Thanh có liên quan gì đến hắn.

Các vị đại lão sau lưng Dương Thiên cũng nhao nhao đưa mắt nhìn về phía Dương Thiên.

Đây là một chuyện rất đáng nể, chỉ cần Dương Thiên thừa nhận, những người này đều sẽ mang theo lòng kính sợ đối với bọn họ, ngày sau ai còn dám xem nhẹ Huy Tĩnh bọn họ?

Tất cả mọi người đang chờ Dương Thiên trả lời nguyên nhân cái chết của Yến Thanh.

Mà Dương Thiên thì phong khinh vân đạm mở miệng nói: “Yến Thanh Tông Sư của các ngươi làm quá nhiều chuyện xấu, bị sét đánh chết.”

“Cái gì?”

“Hỗn xược!”

“Ngươi dám lặp lại lần nữa.”

Phía sau Tạ Chí, nhất là Hoàng Hoa và đại lão Phong Châu nghe vậy lửa giận bùng bùng, nếu không phải Tạ Chí ngăn cản, bọn họ đã sớm tiến lên cho Dương Thiên một bài học.

Tạ Chí cố nén phần nộ trong lòng, hắn tức giận hừ một tiếng nói: “Ngươi cho rằng ta là tiểu hài tử ba tuổi, tùy ý ngươi lừa gạt?”

Tất cả mọi người đồng ý gật đầu, vốn cho rằng Dương Thiên sẽ giải thích cái gì.

Nhưng mà thiếu niên lại giang tay ra nói ra bốn chữ.

“Không tin thì thôi!”

Sau đó, liền không có tiếp sau.

Mọi người:...

Hoàng Hoa không nhin nổi nữa, phần nộ nói: “Người đánh rắm, hai ngày nay trời quang mây tạnh, sao lại có sấm sét được?”

Hắn vừa dứt lời, Dương Thiên không giải thích, mà trong đám người đột nhiên có một người kinh hô: “Trời ơi, hôm qua ta đi ngang qua khách sạn Thiên Long, rõ ràng thời tiết sáng sủa, nhưng trong khoảnh khắc bầu trời khách sạn Thiên Long mây đen dày đặc, mấy chục đạo lôi điện to như thùng nước đổ xuống tầng năm mươi chỉ còn lại bốn mươi tầng, chẳng lẽ chuyện này có liên quan tới Yên Thanh tông sư.”

Người này nói xong, lập tức đám người bên cạnh hắn khinh bỉ nói: “Mẹ nó, người khoác lác có thể đáng tin cậy chút hay không, người nói ra ai tin chứ.”

“Người có phải là bọn họ mời tới hay không? Phong lôi là tùy ý điều khiển? Có thể bỏ liên tục mấy chục lần?”

“Yên Thanh Tông Sư vô duyên vô cớ bị sét đánh? Người có thể giải thích?”

Người kia nghe vậy lập tức đỏ mặt, cả giận nói: “Các người không tin có thể tự mình đi xem một chút, dù sao ta nói đều là thật.”

Sắc mặt Hoàng Hoa trở nên khó coi, bởi vì hắn đi ngang qua khách sạn Thiên Long, thấy được cảnh tượng khách sạn Thiên Long sét đánh.

Mà hắn cũng nghe ngóng qua Yên Thanh muốn đến khách sạn Thiên Long ở Huy tỉnh tìm Trâu Hưng, muốn xuống nửa giang sơn của Huy tỉnh.

Chẳng lẽ...

Hắn ta thật sự gặp bất trắc?

Tạ Chí chỉ vào Dương Thiên, mặt âm trầm nói: “Là người đúng hay không, đám người Trâu Hưng một ngày trước tổ

chức Thiên Long yến, khi đó hắn vẫn là đệ nhất Huy Tĩnh, nhưng sau ngày hôm qua, đám người này tôn sùng người như vậy, hiển nhiên, cái chết của Yến Thanh có liên quan đến người đúng hay không.”

Dương Thiên cười nhạt nói: “Đừng nói lung tung, ta không có năng lực lớn như vậy, hắn bị sét đánh đại khái là làm nhiều chuyện táng tận lương tâm rồi.”

“Quân vô lại!”

Tạ Chí gầm lên giận dữ, nắm tay cũng siết đến trắng bệch.

“Dám làm nhục Dương tiên sinh, cho dù ngươi là đại lão đứng đầu ba tỉnh Tây Nam, chỉ cần Dương tiên sinh nói một câu, ngươi tin hay không ta cho ngươi đi không ra khỏi Lâm An.”

Trâu Hưng âm trầm bước lên trước một bước.

Dương Thiên cho hắn một viên Tăng Thọ Đan, có thể nói là tâm nguyện lớn nhất của sư phụ hắn, phần ân tình này, hắn nhớ kỹ.

Tào Bác cũng tiến lên một bước âm lãnh nói: “Tạ tiên sinh, họa từ miệng mà ra, nghĩ đến ngươi là đại lão ba tỉnh Tây Nam, hắn là hiểu rõ đạo lý này!”

Dương Thiên có thể vì phụ thân hắn kéo dài tính mạng mà chữa bệnh, bất kể hiềm khích lúc trước cho hắn một viên Hồi Thiên Đan, cùng với Tăng Thọ Đan.

n tình này hắn cũng không biết phải trả như thế nào, bây giờ Dương Thiên bị khiêu khích, hắn tự nhiên phải xuất ra chân thành.

Mà đám người Hứa Ngạo Vi Hào, ở trước mặt Tạ Chí cái rắm cũng không tính, nhưng vẫn tập thể ra mặt cả giận nói: “Hướng Dương tiên sinh xin lỗi!”

Những người bọn họ thanh thế to lớn, mặc dù Tạ Chí bên này nhiều gấp đôi, nhưng trên mặt từng người đều mang theo sợ hãi.

Thứ nhất, đây là bản đồ cuối cùng của Huy tĩnh, không phải Phong Châu của bọn họ, Từ Châu!

Thứ hai, mặc dù bọn họ trung thành với Tạ Chí, nhưng thật ra chính là năm bè bảy mảng.

Cho nên, đối mặt với những đại lão khí thế như cầu vồng như Dương Thiên, bọn họ thật sự sợ run.

Một vị lão giả phía sau Tạ Chí không có bao nhiêu cảm giác tồn tại lúc này đột nhiên đứng dậy, quanh thân cương khí màu vàng vờn quanh, nổi giận gầm lên một tiếng: “Ai dám uy hiếp gia chủ của ta?”

Mọi người vừa nhìn, sắc mặt lập tức lộ ra vẻ khiếp sợ.

“Mẹ nó, cảnh giới Tông Sư!”

Trên mặt đám đại lão Trâu Hưng cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Bọn họ đều bị khí thế của lão giả chấn nhiếp, không dám tiến lên một bước.

Mà Dương Thiên lúc này phong khinh vân đạm đứng dậy.

Khí thế của Phá Thiên Tiên Đế hấn cũng bộc phát ra, nhưng chỉ nhằm vào vị lão giả này.

“Nửa bước Tông Sư cũng dám làm càn ở trước mặt ta, ngươi... muốn chết sao?”

Lão giả cảm giác như bị một cỗ thiên uy bao phủ, phần eo vốn thẳng tắp bị ép tới run lên, hấn hoảng sợ biến sắc, mồ hôi lạnh trên trán ứa ra, thần sắc sợ hãi nhìn Dương Thiên.

“Ngươi..... sao có thể?”

Hấn cảm giác đối phương cường đại gấp mấy lần hấn, phần thực lực này, có thể giết hấn như gà!

Tạ Chí phát hiện không đúng, vội vàng tiến lên đỡ lão giả đang lung lay sắp đổ, hỏi: “Khổng lão, ngài làm sao vậy?”

Lão giả gian nan mở miệng: “Chủ tử, người này rất nguy hiểm, ta không tiếp được một chiêu của hấn, người mau lui?”

Sắc mặt Tạ Chí đại biến, tu vi của lão giả hấn biết, đối phương nói hấn không tiếp nổi một chiêu của thiếu niên trước mắt, thiếu niên kia rốt cuộc kinh khủng đến mức nào?

Tạ Chí Mạnh sinh ra thoái ý.

Hắn tức giận hừ một tiếng, nói với Dương Thiên: “Sơn Bất Chuyển Thủy chuyển, ngày sau ở địa bàn của ta, không cho phép người làm càn.”

Nói xong đã muốn đi.

Mà Dương Thiên Tắc lạnh nhạt mở miệng nói: “Ta cho người đi sao?”

Mọi người:...

Đây là nếu không thuận theo thì không buông tha.

Tạ Chí lạnh lùng nói: “Người còn muốn thế nào?”

Dương Thiên chỉ Tào Bác, mở miệng: “Thiếu tiền của hắn, khi nào trả.”

“Tê!”

Tất cả mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Tạ Chí giá trị bản thân gần trăm ức, có thể nợ người ta tiền? Thiếu niên trước mắt này lúc tính toán cùng đại lão Tây Nam tam tinh này không chết không thôi a.

“Tiểu tử, người chớ ép người quá đáng!” Con người Tạ Chí đỏ ngầu.

Dương Thiên Tắc không sợ chút nào: “Không trả tiền, người thật đúng là đừng nghĩ đi!”

Khuôn mặt Tạ Chí lúc trắng lúc xanh.

Mà lão giả bên cạnh hắn thì lôi kéo ống tay áo của hắn.

“Tốt, tốt, tốt!”

Tạ Chí cắn răng, liên tục nói ba tiếng tốt, sau đó, lấy ra một tấm thẻ ném cho Tào Bác, sau đó nhìn chằm chằm Dương Thiên nói: “Chuyện hôm nay, Tạ nhớ kỹ, chúng ta còn nhiều thời gian!”

Tào Bác mặt mang theo kinh hãi, hắn không nghĩ tới Dương Thiên lại ra mặt đòi lại tiền tổn thất của mình cho hắn.

Nếu như trước đó là sùng bái, vậy hắn hiện tại thì kính nể Dương Thiên sát đất.

Kẻ sĩ chết vì tri kỷ, hãn hiện tại có thể vì Dương Thiên mà đổ máu!

Tạ Chí muốn đi, Dương Thiên lại đăm đăm mở miệng: “Chờ một chút!”

Sắc mặt Tạ Chí đã biến thành màu gan heo, cả giận nói: “Tiểu tử, ngươi còn muốn thế nào? Thật sự cho rằng Tạ mỗ ta sợ ngươi sao?”

Dương Thiên bình tĩnh mở miệng: “Có sợ đó là chuyện của ngươi hay không, không liên quan đến ta, mà bây giờ ta muốn vào cửa đầu tiên này, ngươi có ý kiến gì không?”

“Ta, ta...” Tạ Chí cảm thấy muốn tức điên.

Mà quần chúng vây xem thì toàn bộ Dương Thiên giờ ngón tay cái lên.

Thiếu niên này, ngông cuồng!

Nhưng người ta có vốn liếng để cuồng vọng, đại lão Tạ Chí đứng đầu ba tỉnh Tây Nam đều không để vào mắt, chỉ hỏi toàn bộ Tây Nam còn có ai?

Các vị đại lão sau lưng Dương Thiên đều mang vẻ mặt vui sướng.

Bọn họ quả nhiên không nhìn lầm người, Dương Thiên đối mặt Tạ Chí không sợ chút nào không nói, hơn nữa còn khiến hãn mất hết mặt mũi.

Sau ngày hôm nay, chỉ sợ danh tiếng của Dương tiên sinh Tây Nam sẽ được mọi người biết đến.

Hai vị đại lão Hứa Ngạo, Vi Hào đều là đại nhân vật tung hoành một phương, nhưng hôm nay lại vội vàng tiến lên, thủ ở trước cửa làm một tư thế mời Dương Thiên.

“Dương tiên sinh, mời vào!”

Dương Thiên gật đầu, từ đầu đến cuối, trên mặt chỉ mang theo thần sắc phong khinh vân đạm, dưới ánh mắt của quần chúng vây xem, hãn là người đầu tiên tiến vào cửa lớn của Tụ Bảo đấu giá hội.

Chương 390 - Nữ tử Triệu gia.

Tầng cao nhất của hội đấu giá, một thiếu phụ đáng người xinh đẹp đang nhấp một chén Long Tỉnh vừa được pha xong, đôi mắt đẹp nhìn vào một cái danh sách chi chít.

Mà lúc này, một vị thiếu nữ mặc sườn xám đỏ gõ cửa tiến vào.

“Chuyện gì?” Thiếu phụ xinh đẹp kia hỏi.

Thiếu nữ hỏa hồng kỳ bào kia cung kính mở miệng nói: “Dung tử, bên ngoài có người nổi lên xung đột với Tạ Chí của Tây Nam tam tỉnh.”

“Ồ?”

Thiếu phụ xinh đẹp nghe vậy lập tức hứng thú.

“Toàn bộ Tây Nam, Tạ Chí một nhà độc đại, tuy rằng Triệu gia không sợ, nhưng Tây Nam này là địa bàn của hắn, ngay cả ta cũng có chút kiêng kị, là ai dám công khai khiêu chiến hắn?”

Thiếu nữ mặc sườn xám màu đỏ mở miệng nói: “Là một thiếu niên, tuổi chừng mười bảy mười tám, đáng người hơi gầy, mặc dù không tinh xảo, nhưng khí chất không tầm thường, so với một ít hào môn đại thiếu, mạnh hơn không chỉ một chút, nhưng so với những tuổi trẻ kiệt xuất trong nước, ta cũng không phát hiện ra hắn là ai.”

Thiếu phụ xinh đẹp hỏi: “Hắn dựa vào cái gì để gọi nhip với Tạ Chí?”

Thiếu nữ mặc sườn xám màu lửa đỏ cung kính nói: “Phía sau hắn là Trâu Hưng, Hứa Ngạo, Vi Hào, những đại lão Huy Tỉnh. Hơn nữa, ngay cả Tào Bác Ngạc Tỉnh dường như cũng cung kính có thừa.”

Thiếu phụ xinh đẹp lắc đầu nói: “Những thứ này, không đủ để hắn gọi nhip tạ chí.”

Thiếu nữ mặc sườn xám hỏa hồng suy nghĩ một chút mở miệng nói: “Đúng rồi, ta mới vừa rồi còn nghe được một tin

tức, không biết là thật hay giả.”

“Nói!” Thiếu phụ xinh đẹp đang muốn uống trà, chỉ nghe thiếu nữ mở miệng nói: “Phong Châu Yên Thanh đã chết, nghe nói là thiếu niên kia ra tay.”

“Lạch cạch!”

Chén ngọc tinh xảo theo âm thanh mà vỡ!

“Nếu là cái này, vậy liền thông suốt rồi.”

Thiếu phụ xinh đẹp tươi cười đứng dậy.

Thiếu nữ hỏa hồng kỳ bào vội vàng cung kính đỡ lấy, hỏi: “Dung tử đây là...”

“Ta muốn gặp hần một lần!”

Đôi mắt đẹp của thiếu phụ xinh đẹp lộ vẻ tò mò.

Tụ Bảo đấu giá hội là do trực hệ của mười đại gia tộc đứng đầu trong nước là Triệu gia sáng lập, sau khi tiến vào cảm giác toàn bộ trang hoàng phong cách cổ xưa, rất nhiều nữ tử diễm lệ mặc kỳ bào dân quốc đỏ thẫm tiếp đãi các đại lão từ xa đến.

Bởi vì vừa rồi Dương Thiên và Tạ Chí huyên náo rất lớn ở cửa hội đấu giá Tụ Bảo, cho nên Dương Thiên có mặt khiến rất nhiều người chú ý.

Vén vén không đến một phút đồng hồ, người Triệu gia liền tới...

Một vị thiếu phụ xinh đẹp khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi bước chân tao nhã đi tới.

Mái tóc dài màu đỏ của nàng hơi cuộn lại, có vẻ hơi mệt mỏi và phản nghịch.

Trên mặt nàng lộ ra ý cười dịu dàng, lông mày dài nhỏ bị nàng vẽ lên màu tím đậm, dưới ánh mắt màu tối, hai mắt màu nâu bị lông mi dài che lấp lấp lánh ánh sáng cự nhân ở ngoài ngàn dặm.

Một chiếc váy ngắn màu đen lóe lên mũi khoan nước thật nhỏ vắt lên một cái áo choàng nguru tử tinh xảo, phối hợp với một đôi ống cao màu đen làm bùng nổ.

Nàng hé miệng cười nói với Dương Thiên: “Chắc hẳn ngài chính là Dương tiên sinh?”

Dương Thiên gật đầu, hỏi: “Ngươi là ai?”

Thiếu phụ xinh đẹp mỉm cười thân thiện nói: “Ta là trực hệ Triệu gia, Triệu Dung, là người phụ trách hội đấu giá lần này, đặc biệt tới chiêu đãi Dương tiên sinh.”

Mà đám người vừa rồi không biết uy phong của Dương Cương nhìn thấy một màn này, đều kinh hô.

“Dung tỷ thế mà tự mình tiếp đãi? Ta đi, những năm qua ai có đãi ngộ này chứ?”

“Nàng ta là con gái của tổng giám đốc tập đoàn Triệu thị, giá trị con người đâu chỉ có chục tỷ, quản lý hội đấu giá Tụ Bảo, nhưng đều ở sau màn đấu giá năm ngoái, làm sao thấy nàng ta lộ mặt.”

“Thiếu niên này có thể kinh động Dung tỷ, rốt cuộc thân phận gì, chẳng lẽ là công tử bột của đại gia tộc nào? Hắn có tư cách gì?”

Một số người không rõ ràng cho lắm, nhưng một số người khác vừa rồi đã chứng kiến sự cuồng ngạo của Dương Thiên ở trước cửa Tụ Bảo đấu giá hội!

Loại cuồng này, là cuồng ngay cả Tây Nam Tà Chí cũng không để vào mắt.

Vì vậy, có người vội vàng kéo người bên cạnh nói: “Ngươi muốn chết sao? Ngươi có biết hắn là cái gì không? Còn hỏi hắn có tư cách hay không? Nếu hắn không có tư cách, trong năm tỉnh Tây Nam, bốn mươi tám thành phố, người nào còn có tư cách này?”

Người nọ hoảng sợ hỏi: “Huynh đệ, ngươi ngàn vạn lần đừng dọa ta, thiếu niên này chỉ mười bảy mười tám tuổi, làm sao có thể có năng lực lớn như vậy, ngươi cho rằng hắn là Tà Chí sao?”

“Tà Chí? Hắn tính là cái rắm gì, vừa rồi ngươi có biết, thiếu niên này ở ngoài cửa cuồng nhiệt cỡ nào, hắn ngay cả rắm cũng không dám thả.”

Mọi người không rõ ràng cho lắm nghe vậy, mặt mũi tràn đầy vẻ không dám tin.

Mà lúc này, Tạ Chí mới dưới sự vây quanh của đại lão ba tỉnh Tây Nam đi tới.

Khi thấy được Dương Thiên và Triệu Vinh, sắc mặt nhất thời trở nên rất khó coi, cuối cùng tức giận hừ một tiếng đi về phía Dương Thiên, tránh đi Dương Thiên.

Hiển nhiên, là nhận sợ!

Đám người vây xem cho dù không tin, cũng không tìm được lý do phản bác.

Dương Thiên không chú ý mọi người nghĩ như thế nào, hần cười nói với Triệu Dung trước mặt: “Thì ra là Dung tỷ, chỉ đích thân chiêu đãi, thật sự là có chút sợ hãi.”

Triệu Dung cười duyên rữ, đôi mắt đẹp câu hồn đoạt phách, phong tình vạn chủng.

Nàng cười nói: “Dương tiên sinh khách khí rồi, nơi này nhiều người, ta dẫn Dương tiên sinh đến nhã gian chờ đợi.”

Dương Thiên gật đầu, sau đó dưới sự dẫn dắt của Triệu Dung, đến sương phòng số 8.

Đông đảo đại lão còn lại, cũng được an bài thỏa đáng.

Tòa kiến trúc này dường như được xây dựng để bán đấu giá, mỗi một phòng đều có thể nhìn thấy trên đài cao, đài cao này vô cùng rộng rãi, hình tròn, cao hơn hai mươi mét, tổng cộng có bảy tầng, mỗi một tầng có hơn ba mươi phòng riêng, tổng cộng có khoảng ba trăm phòng riêng.

Từ trong phòng bao, có thể thấy rõ ràng tất cả bảo bối bày ra trên đài cao.

Thân phận mỗi người ở đây đều sẽ thay thế bằng tên ghê lô, chính là vì phòng ngừa có người ức hiếp nhỏ yếu, ác ý ép giá thấp.

Nhưng tất cả mọi người đều biết, mỗi lần tụ bảo đấu giá hội, phòng khách số 1 là không thể chọc nhát.

Mà Dương Thiên dùng thần thức dò xét một phen, số một, lúc này đang bị Tạ Chí chiếm dụng.

Khóe miệng hắn nhếch lên thành một nụ cười.

Nghĩ đến đối phương sẽ không từ bỏ đấu giá đan dược của tập đoàn Thiên Thần, hắn muốn mua với giá thấp? Nằm mơ giữa ban ngày.

Lúc này hội đấu giá sắp bắt đầu, Trâu Hưng cung kính hỏi: “Dương tiên sinh, không biết ngài nhìn trúng món đồ nào của hội đấu giá, mấy người chúng ta coi như là đập nồi bán sắt, cũng góp cho ngài.”

Trước đó bọn họ đều cho rằng Dương Thiên nhìn trúng đan dược của tập đoàn Thiên Thần, nhưng hiện tại đã xác nhận, tập đoàn Thiên Thần đều là của hắn, hắn làm sao có thể làm điều thừa thãi mà đến đấu giá chứ?

Dương Thiên nhìn hắn một cái, bình tĩnh mở miệng nói: “Thứ ta muốn, ở trong mắt một số người không đáng một đồng, ở trong mắt một số người lại có thể giá trị vạn kim, thứ này, các người mua không nổi!”

Trâu Hưng có chút không phục, nhưng há to miệng vẫn không dám phản bác.

Trên Tụ Bảo đấu giá hội không thiếu đồ vật mấy chục ức, nếu bọn họ xuất ra số tiền này, đoán chừng cách tống gia bại sản không xa.

Đấu giá hội nhanh chóng bắt đầu, mọi người không ngờ là đấu giá hội lại do nữ nhân xinh đẹp Triệu Dung đích thân chủ trì.

Triệu Dung đứng trên đài cao, phong thái trác tuyệt, quốc sắc thiên hương, lập tức hấp dẫn vô số ánh mắt.

Nhưng bọn họ đều biết Triệu Dung là người của Triệu gia, tuy trong lòng có chút nhớ nhung nhưng cũng chỉ có thể nghĩ trong lòng.

Triệu Dung cười duyên rĩ nói: “Hoan nghênh mọi người đến tụ bảo đấu giá hội, tiểu nữ sẽ biểu diễn tất cả bảo vật cho mọi người xem.”

Một câu nói này của nàng, ánh mắt mọi người đều trở nên nóng bỏng.

Ba năm khai trương một lần, lại là gia tộc đứng đầu trong nước Triệu gia thành lập, trong đó cất giữ trân phẩm, khẳng

định không ít.

“Dung tử, nhanh bắt đầu đi, mọi người đều không chờ được nữa.”

“Đúng vậy đúng vậy, vì chờ ngày này ta đã đợi ba năm.”

“Dung tử, lần bán đấu giá này, người cũng không thể để cho chúng ta thất vọng mà về nha!”

Triệu Dung cười khế nói: “Nếu mọi người đều không đợi được nữa, vậy ta cũng không nhiều lời nữa.”

Nàng vỗ tay, chỉ thấy một thiếu nữ mặc sườn xám màu lửa đỏ bụng một khay vải lụa màu đỏ đi tới.

Triệu Dung xóc tám vải lụa màu đỏ lên.

Mọi người nhìn thoáng qua, lập tức kinh hô: “Cực phẩm dương chi bạch ngọc!”

Triệu Dung giới thiệu: “Viên Dương Chi Ngọc Phật này là do đại sư điêu khắc nổi tiếng ở kinh thành, ngọc dương chi rất hiếm thấy, hơn nữa tác phẩm của đại sư Liễu Sơn, chắc mọi người đều biết giá trị của nó.”

Nàng giới thiệu xong, tất cả mọi người đều lộ vẻ mặt nóng bỏng.

“Dung tử, ngài cũng đừng thừa nước đục thả câu, mau nói giá cả đấu giá đi.”

Bọn họ không ngờ lúc này mới chỉ bắt đầu, Tụ Bảo đấu giá hội đã có thủ bút lớn như vậy.

Triệu Dung thấy mọi người tâm tình bị điều động, cười nói: “Kiện dương chi bạch ngọc này, giá khởi điểm một trăm vạn, thấp nhất gọi giá một vạn.”

“Ta ra hai trăm vạn, trân phẩm dương chi bạch ngọc hiếm thế, ta nhất định phải có được.”

“Ta ra 500 vạn, ha ha, tác phẩm của Liễu Sơn đại sư những năm gần đây cũng không có vấn đề bao nhiêu a.”

“Sáu trăm vạn, ta cũng mới góp một cước.”

Không đến ba mươi giây, giá cả kiện vật phẩm đấu giá thứ nhất đã phá ngàn vạn cấp bậc!

Chương 391 - Cuộc đấu giá bắt đầu.

Nhìn giá cả nóng bỏng, chỉ dùng một lát thời gian đã đạt đến ba ngàn vạn bạch ngọc, Hứa Ngạo thấp giọng cung kính nói: "Dương tiên sinh, trong nhà ngài cần vật trang trí gì không? Ta xem cái này cũng không tệ lắm!"

Dương Thiên khoát tay áo nói: "Thứ phẩm của loại tồn tại này ta còn không để vào mắt, ngươi không cần lo lắng."

Hứa Ngạo vội vàng gật đầu.

Mà thấy được Dương Chi Bạch Ngọc này, Dương Thiên không khỏi nghĩ đến thần tích đã từng được điêu khắc ra ở Huyết Ngọc Trai.

Hắn tổng cộng điêu khắc ra hai kiện, một kiện tặng Vương Tinh Thần làm quà sinh nhật, một kiện tặng cho Tiêu gia Đông hồ Tiêu gia Tiêu Giác.

Tiêu Giác lúc trước báo giá năm trăm triệu, nếu như cái này đặt ở trên buổi đấu giá, khẳng định sẽ dễ dàng vượt qua cái giá tiền này.

Nghĩ đến Tiêu Giác, Dương Thiên Tắc lại nghĩ đến sản nghiệp ngọc thạch của Dương gia ở kinh thành.

Hiện tại, bọn họ hẳn là phát triển không ngừng.

Nếu như Tiêu Giác lúc trước đáp ứng hợp tác với hắn, có lẽ hiện tại đã vượt qua sản nghiệp ngọc thạch của Dương gia mới đúng.

Mặc dù có chút đáng tiếc, nhưng Dương Thiên lại không có gì tiếc nuối.

Trước đó tầng thứ hai Thất Thái Linh Lung Tháp của hắn đã mở ra, không gian bên trong rộng lớn vô biên, cất giấu một tòa ngọc khoáng có thể so với Thái Sơn.

Hắn không định buông tha sản nghiệp ngọc thạch của Dương gia, hắn từng thề, phải từng chút từng chút, chèn ép tất cả sản nghiệp của Dương gia Lý gia phá sản."

Giống như kiếp trước, bọn họ đối đãi.

Nghĩ đến đây, Dương Thiên đạm mạc hỏi mọi người: “Giao lưu hội ngọc thạch trong nước bắt đầu từ khi nào, tổ chức ở nơi nào?”

Mọi người sau lưng sững sờ, Dương tiên sinh không phải không thích ngọc thạch sao? Làm sao...

Lúc này đại lão mặc âu phục cung kính mở miệng nói: “Giao lưu hội ngọc thạch trong nước hiện tại hẳn là còn hai tháng, ở Vân Châu, nơi đó là thiên đường ngọc thạch, tất cả cự phách của sản nghiệp ngọc thạch đều sẽ đến đó.”

Dương Thiên bình tĩnh gật đầu nói: “Đến lúc đó, người theo ta đi một chuyến, ta ban cho người một viên Hồi Thiên Đan.”

Đại lão âu phục sững sờ, sau đó mừng như điên nói: “Đa tạ Dương tiên sinh, đa tạ Dương tiên sinh.”

Tào Bác suốt đêm cho phụ thân hắn dùng Hồi Thiên Đan, vốn phụ thân hắn sinh bệnh nặng đã hấp hối, nhưng sau khi ăn Hồi Thiên Đan lập tức sinh long hoạt hổ.”

Loại đan dược cấp bậc này có thể so với thần đan!

Mọi người nhao nhao quăng tới biểu lộ hâm mộ, nếu bọn hắn đạt được một quả, vậy thì chẳng khác nào không sợ bất luận thiên tai nhân họa gì.

Lúc mọi người đang nghĩ cách làm thế nào để lấy được đan dược từ trong lòng Dương Thiên Hoan, Dương Thiên lúc này đã nhắm hai mắt lại, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

“Những thứ này đều không lọt vào mắt của ta, đến lúc tập đoàn Thiên Thần bán đấu giá, lại đánh thức ta.”

Mọi người nghe vậy đều choáng váng?

Đây chính là đấu giá hội ba năm mới tổ chức một lần, giá khởi điểm bên trong toàn bộ thấp nhất một trăm vạn, vô số châu báu, ngọc thạch họa tác, đầy đủ mọi thứ.

Hơn nữa không có thân phận, không có bồi cảnh, căn bản không vào được loại đấu giá cấp bậc này.

Dương Thiên nói những thứ này đều không lọt vào mắt hắn, dứt khoát nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nếu để cho những người ngoài ba tầng trong ba tầng nhìn thấy, đoán chừng sẽ phát điên.

Dương Thiên nhắm hai mắt lại, đóng sáu giác quan, không quan tâm đến bất cứ điều gì.

Mà mọi người thì xác thực đã có mắt chứng kiến.

Hội đấu giá năm giờ, không có chút nào ngừng lại, ngay từ đầu đã dẫn nổ toàn trường, giá thành giao ba ngàn vạn năm ngàn vạn đã là chuyện thường ngày.

Hơn ba trăm ghế lô ở đây, gần như tất cả mọi người đều tham dự đấu giá.

Nhưng mà, đáng nhắc tới chính là, ba phòng khách trong đó thuộc về loại khác.

Một cái là sương phòng số 8, một cái là sương phòng số 6, một cái là sương phòng số 1.

Tất cả mọi người đều biết, có thể ngồi vững ghế lô số 1, lai lịch kia tự nhiên bất phàm, nghĩ hẳn là chờ đằng sau.

Nhưng sương phòng số 8 và sương phòng số 6 lại khác.

Hai phòng khách không có tham dự đấu giá một lần, thậm chí không có tham dự kê giá, điều này hiển nhiên có chút không bình thường.

Có người hiếu kì hỏi: “Số 8 và số 6 có chuyện gì vậy? Chiếm phòng bao tốt như vậy mà không gọi giá? Thật là lạ?”

Một người cũng châm chọc nói: “Không phải chỉ là tới đây nhìn chút việc đời đi, ta nhớ rõ vừa rồi tiến vào phòng số 8 là một thiếu niên, mà tiến vào phòng số 6 là một thiếu nữ.”

“Ha ha, người nói như vậy thật là có khả năng, đoán chừng đem tiền đều tiêu ở trên ghế lô, sau đó không nói một lời, lòn người lấy súng, loại người này ta thấy nhiều rồi.”

Bởi vì giờ phút này đã tiến vào vòng đấu giá cuối cùng, tất cả đều ngừng lại trong chốc lát.

Mà những người này nói, ở trong tòa nhà trông trải rõ ràng truyền tới, Hứa Ngạo nghe vậy sắc mặt lập tức vặn vẹo, đang muốn lên lầu đi tìm người khởi xướng, Trâu Hưng vội vàng kéo hẳn lại.

“Người làm gì vậy? Dương tiên sinh không phải đã dặn không được gây chuyện, chẳng lẽ người không nói gì với Dương tiên sinh sao?”

Hứa Ngạo cắn răng nói: “Nghe những người kia kêu la, ta liên tục không nhin nổi.”

Mà lúc này, Triệu Dung nở nụ cười, mở miệng nói: “Mọi người cạnh tranh rất kịch liệt, tiểu nữ tử ở đây cảm ơn các vị lão bản cổ vũ, vòng đấu giá cuối cùng này là màn kịch quan trọng của đấu giá hội, cũng là kết thúc đấu giá, kính xin chờ mong.”

Đôi mắt mọi người rục rủa.

Bọn họ đã sớm nghe nói tập đoàn Thiên Thần đưa ra đan dược nghịch thiên, có lẽ sẽ đấu giá ở vòng cuối cùng này.

Kế tiếp, liền xem hoa rơi nhà ai.

Đám người Trâu Hưng vội vàng cẩn thận từng li từng tí đánh thức Dương Thiên, nói rõ tình huống.

Dương Thiên bình thần nhìn Triệu Dung trên đài cao, không nói gì.

Triệu Dung không để mọi người đợi lâu, trong khay vàng thiếu nữ mặc hỏa hồng sắc mang tới đặt một bình ngọc nhỏ.

Cô vũ mỉm cười mở miệng nói: “Có lẽ tất cả mọi người đều có hiểu biết, đây là đan dược do tập đoàn Thiên Thần nghiên cứu chế tạo, một tháng gần đây tập đoàn Thiên Thần chiếm cứ rất nhiều tin tức trang đầu, mà trong bình ngọc này chính là một trong những đan dược mà tập đoàn Thiên Thần nghiên cứu chế tạo ra, tên là Tăng Thọ Đan, phía chính phủ cho ra số liệu là có thể gia tăng mười năm tuổi thọ, giá khởi điểm một trăm vạn, mọi người bắt đầu đấu giá.”

Tất cả mọi người nóng mắt lên, loại đan dược nghịch thiên cấp bậc này, ai không muốn có một viên.

Mà không đợi bọn họ bắt đầu ra giá, chỉ nghe một đạo thanh âm cuồng ngạo vang lên.

“Một trăm lẻ một vạn, đan dược này mua ghế lô số một, ai dám đấu giá?”

Lời này của hắn vừa ra, toàn trường có chút ngây ngẩn cả người.

Có ít người đều biết người ở sương phòng số 1 lai lịch bất phàm, lại không nghĩ rằng hắn lại cuồng như vậy.

Sau khi ra giá nói ra câu này, hiển nhiên là không muốn người khác đấu giá.

Có người không phục, đang muốn mở miệng đấu giá, mà lúc này người bên cạnh hắn nhanh chóng mở miệng tổ chức nói: “Người không muốn sống đi ra khỏi nơi này, vị ở sương phòng số 1 kia chính là Tạ Chí đại lão đứng đầu ba tỉnh Tây Nam, hạn chế người dám đối nghịch với hắn? Người là ngại mạng dài đúng không?”

Lời này vừa rơi xuống toàn trường có chút yên tĩnh.

Hiển nhiên, bọn họ đều biết uy danh của Tạ Chí ở chỗ này.

Tuy rằng trong số bọn họ có không ít người có giá trị không kém gì Tạ Chí. Nhưng Tây Nam này lại là địa bàn của Tạ Chí hắn.

Cường long không áp chế được địa đầu xà!

Gương mặt xinh đẹp câu hồn đoạt phách của Triệu Dung có chứa phần nộ.

Nàng nghĩ tới Tạ Chí sẽ đến gây chuyện, nhưng hoàn toàn không nghĩ tới hắn lại trắng trợn như vậy.

Những lời này của hắn, còn có ai dám đấu giá?

Tổng Lan ở bên cạnh Dương Thiên tức giận dậm chân nói: “Dương tiên sinh, ngài xem phòng khách số 1, bọn họ muốn nuốt không tâm huyết của tập đoàn Thiên Thần trong một tháng qua.”

Dương Thiên đạm mạc mở miệng nói: “Người yên tâm, có ta ở đây, hắn sẽ không thực hiện được đâu.”

Trên đài cao, Triệu Dung tuy tức giận nhưng lại cảm thấy bất đắc dĩ.

Bởi vì đến bây giờ vẫn không có ai đấu giá, nàng âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi, nghĩ chờ sau lần đấu giá này sẽ liên hệ

Triệu gia, cho Tạ Chí một bài học, cho hắn biết hậu quả chọc giận Triệu gia.

Nhưng hiện tại, buổi đấu giá vẫn chưa kết thúc, nàng chỉ có thể cắn nát răng nuốt vào trong bụng.

Triệu Dung nhìn mọi người chung quanh một vòng, nói: “Mọi người còn có giá cao hơn không? Nếu không có...”

Nàng cực không tình nguyện cầm lấy chùy nhỏ màu vàng gõ nhẹ lên mặt bàn, nói: “Một trăm lẻ một vạn một lần...”

Giờ phút này hơn ba trăm gian phòng vẫn là nhĩ tước im ắng.

Bọn họ cũng muốn, nhưng lại không dám tùy tiện đắc tội Tạ Chí.

Triệu Dung bắt đắc dĩ gõ mặt bàn một cái, nói: “Một trăm lẻ một vạn hai lần!”

Trong phòng khách số 1, các vị đại lão thần sắc lấy lòng nói: “Ha ha, Tạ tiên sinh thật sự là lợi hại, một câu nói xong, cũng không có người dám đấu giá.”

“Đúng vậy đúng vậy, uy danh của Tạ tiên sinh chấn nhiếp tứ phương, đám đạo chích này hiển nhiên là sợ ngài.”

“Tạ tiên sinh, sớm biết tên tuổi của ngài dùng tốt như vậy, vừa rồi ngay từ đầu đã trực tiếp ra giá như vậy, vậy chúng ta có thể kiếm được đầy bồn đầy bát.”

Tạ Chí hưởng thụ các vị thủ hạ a dua nịnh hót, sắc mặt mang theo nụ cười, đắc ý tràn đầy.

Hắn đến chính là vì mấy viên đan dược này, bởi vì có một phú thương sinh mệnh hấp hối, nghe được hắn nơi này, nguyện ý ra giá cả mười lăm ức mua đan dược này, mời hắn ra tay.

Cái này nếu là bỏ ra một trăm vạn mua xuống, trở tay bán ra mười lăm ức, đơn giản kiếm lời điên rồi.

Chương 392 - Giá cả cao nhất.

Triệu Dung đã hoàn toàn thất vọng, mọi người vẫn không kêu giá, nói cách khác, viên đan dược có thể phá ước này có thể bị Tạ Chí Hoa mua với giá thấp nhất.

Ngẫm lại cũng không cam lòng, thanh âm vũ mị của nàng có chút băng hàn, cắn hàm răng mở miệng nói: “Thứ ba một trăm lẻ một vạn...”

Chùy nhỏ cuối cùng đang muốn rơi vào trên bàn, lúc này rất cục có người đấu giá.

Chỉ nghe một đạo thanh âm trong trẻo vang lên.

Thanh âm mặc dù không lớn, nhưng lại rõ ràng truyền vào trong tai tất cả mọi người.

“G lô ghê số tám, ra giá 10 ức nguyên!”

“Cái gì?”

Một câu nói xong, tất cả mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Toàn bộ hội đấu giá, hơn ba trăm ghế lô, tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Triệu Dung cũng không thể tưởng tượng nổi, miệng nhỏ hồng hào, mặt mũi tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Nàng ta cũng hoài nghi mình nghe lầm.

10 ức? Điều này sao có thể?

Vừa rồi đấu giá tổng cộng hơn 0 vòng, không có một món nào giá cả vượt qua 1 ức nguyên.

Cao nhất là một thư pháp của danh gia đời Đường, cũng chỉ trị giá 9800 vạn loại giá trên trời này.

Mà bây giờ lại có người một lần ra giá 10 ức nguyên. Quả thực là đổi mới kỷ lục đấu giá trong nước.

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn sương phòng số 8, trong đôi mắt đều hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Mẹ nó, rốt cuộc ghế lô số 8 là vị đại lão nào? Lại mạnh như vậy?”

“Giá vượt qua giá khởi điểm một nghìn lần, hẳn không phải đang nói đùa chứ?”

Một người nghi vấn: “Vừa rồi sương phòng số 8 cùng ghé lô số 6 không phải đều là thiếu gia ăn chơi sao? Đấu giá hội cũng sắp ra giá một lần, hẳn đây là ác ý đấu giá, nếu không trả nổi giá cả thì nên làm cái gì?”

Một người khác thì phản bác: “Mau câm miệng đi, Triệu gia sáng lập tự bảo đấu giá hội không phải ai cũng có thể chọc vào, người này dám báo giá mà không lấy tiền, Triệu gia là người đầu tiên không bỏ qua cho hắn.”

Có người tán đồng gật đầu nói: “Nói có đạo lý, đấu giá càng ngày càng náo nhiệt, chỉ là không biết giá tiền này đã tăng tới mười ức, còn có ai có năng lực đấu giá.”

Mọi người thán phục.

Mà lúc này Tống Lan ở bên cạnh Dương Thiên cũng kinh ngạc che cái miệng nhỏ nhắn, ngơ ngác nhìn Dương Thiên.

Vừa rồi thiếu niên báo ra cái giá trên trời kia, nàng chỉ cảm thấy trái tim có chút không dùng được.

Các vị đại lão trong phòng càng thêm thán phục Dương Thiên.

Thiếu niên động một tí là ra tay một tỷ, trên mặt vẫn là một bộ phong khinh vân đạm, liền hỏi toàn bộ Tây Nam còn có ai?

Trên đài cao, Triệu Dung là trực hệ Triệu gia, cũng là người đã từng thấy qua đại thế.

Mặc dù nàng có chút chấn kinh, nhưng vẫn rất nhanh khôi phục lại.

Gương mặt tinh xảo của Triệu Dung lại mang theo ý cười, nhìn trong mắt ghé lô số 8 mang theo dị sắc mở miệng nói: “Phòng số 8 thật sự là không lên tiếng thì bản thân bỗng nhiên nổi tiếng, hiện tại giá cả là 10 ức, vị nào còn muốn ra tay?”

“Quân vô lại!”

Tạ Chí sắc mặt tái xanh, hung hăng đập mặt bàn.

Hắn thấp giọng quát đại lão bên cạnh: “Trong ghé lô số 8 là ai? Lại dám đối nghịch với ta?”

Một vị đại lão trong đó thanh âm yếu ớt mở miệng nói: “Vị trong ghé lô số 8 kia chính là họ Dương kia.”

“Dương Thiên? Lại là hắn?”

Tạ Chí phẫn nộ gần như cắn nát hàm răng.

10 ức, lần này, hắn đã tổn thất 1 tỷ.

Vị phú thương kia hứa hẹn cho hắn mười lăm ức, vốn là tình thế bắt buộc, lại không nghĩ rằng từ trong đó xảy ra sai lầm.

“Một tỷ lần thứ hai, mọi người nô nức tấp nập tham gia, viên đan dược này chỉ có một viên, không thấy nhiều!”

Triệu Dung vừa cầm búa nhỏ màu vàng gõ mặt bàn, vừa bày ra một tư thế hấp dẫn.

Tạ Chí thần sắc âm trầm, tuy rằng kiếm lời ít, nhưng vẫn còn có lời, năm ức cũng không phải là một con số nhỏ.

Hắn lạnh lùng nói: “Phòng số 1, 1 tỷ lẻ một vạn.”

Dương Thiên nghe vậy, khóe miệng cười cười.

Cái giá này mới xứng đáng với tâm huyết mà mọi người của tập đoàn Thiên Thần vất vả một tháng.

Trong sự chờ mong của mọi người, Dương Thiên nhắm mắt lại, mặc kệ không hỏi.

Các vị đại lão đều nói dối, hỏi: “Dương tiên sinh, chúng ta không đấu giá nữa sao?”

Dương Thiên khẽ nhướn mí mắt hỏi: “Suôn mại cái gì? Thứ này vốn là thuộc về ta, ta cần tốn một tỷ nguyên mua đồ của mình?”

Mọi người đều trầm mặc!

Bọn họ bây giờ mới nhìn ra, Dương Thiên cố ý nâng giá.

Vừa nghĩ đến đây, tất cả mọi người đều giơ ngón tay cái lên với Dương Thiên, thiếu niên này thông minh như yêu nghiệt, tuy rằng bọn họ lớn tuổi hơn rất nhiều, nhưng cũng mặc cảm.

Về mặt Tổng Lan kích động, một viên đan dược một tỷ, ba viên thì chính là ba tỷ, tài chính khởi động tập đoàn Thiên Thần có hi vọng.

Mặc dù Tạ Chí lại báo giá, nhưng trong lòng Triệu Dung vẫn rất chán ghét.

Nàng chờ mong nhìn ghế lô số 8, dự hoặc nói: “Viên đan dược này có thể tăng mười năm thọ nguyên. Tập đoàn Thiên Thần đã làm thí nghiệm, chẳng lẽ mọi người không động tâm sao? Bỏ lỡ một lần, đợi thêm một năm cũng không đợi được. Mọi người ngẫm lại, 10 ức nguyên, một năm thọ nguyên mới một ức, vô cùng có lời.”

Tạ Chí mặt đầy phần nộ, Triệu Dung chậm chạp không hạ chùy xuống, hiển nhiên còn đang chờ giá cao.

Kết quả không khiến Triệu Dung thất vọng, mọi người không thể chịu đựng nổi cảm dỗ này.

Bọn họ có một số người chính là vì danh tiếng của tập đoàn Thiên Thần, tuy rằng Tạ Chí chán nản một chút, nhưng phòng bao số 8 đã mở ra cái lỗ hồng này bọn họ cũng không lo lắng nữa.

Một vị lão nhân cười ha ha nói: “Ta cũng tới chặn ngang một cước, một tỷ năm ngàn vạn.”

Ông ta là ông chủ than, nhân vật cự phách ngành than trong nước đã hơn 70 tuổi, càng đến tuổi này càng sợ chết.

Hắn còn chưa hưởng thụ cuộc sống, cũng không muốn cứ như vậy mà chết.

Tạ Chí nghe vậy, trên mặt mang theo vẻ phần nộ.

Hiển nhiên người này đang đối nghịch với hắn.

Hắn tức giận hừ một tiếng, nói: “Một tỷ sáu ngàn vạn.”

Hắn từng đáp ứng phú thương kia, chỉ cần đạt được viên đan dược này cho hắn, sẽ lấy được quan hệ hợp tác lâu dài với hắn.

Phú thương kia có thể lực rất lớn trên đảo cảng, chỉ cần có thể dựa vào tầng quan hệ này, Dương Thiên, Triệu gia đều là phù vân.

Coi như hôm nay đấu giá hắn một phân tiền cũng phải đem viên đan dược này đấu giá lại.

Nhưng Tạ Chí vừa nghĩ tới đây, giọng nói của một người đàn ông trung niên ôn trọng thản nhiên nói: “Mười một tỷ!”

Nụ cười của Triệu Dung càng ngày càng xinh đẹp động lòng người.

“Quân vô lại!”

Tạ Chí ở giữa sân quả thực đều muốn điên rồi.

Hắn lại nổi giận gầm lên một tiếng: “Mười một ức lẻ một ngàn vạn.”

Lão nhân ha ha cười nói: “Người cũng chỉ có thể thêm 1000 vạn sao?”

Tạ Chí đang muốn lớn tiếng nhục mạ, lại nghe lão nhân mở miệng: “Phòng số 66, 1 ức!”

“Tê!”

Trái tim mọi người co thắt thật mạnh.”

Giọng nói lạnh nhạt của người trung niên kia cũng truyền đến: “Phòng số 88, 1 ức!”

Mọi người:...

Tất cả mọi người bị dọa đến không dám nói lời nào, một lần kêu giá tăng thêm 1 ức, lần đầu giá này quả thực muốn điên rồi.”

Tổng Lan thì kích động đến không thể tự kiềm chế được, nàng mang theo khuôn mặt xinh đẹp mừng như điên, kéo kéo cánh tay Dương Thiên nói: “Dương tiên sinh, ngài nhìn thấy không? Tập đoàn Thiên Thần chúng ta nghiên cứu chế tạo ra đan dược đã đạt đến giá 1 ức một viên.”

“Một viên đan dược mười ba ức, ba viên kia chính là chín ức nha, tập đoàn Thiên Thần chúng ta sắp phát tài rồi.”

Ngay cả một đám đại lão trong phòng bao thấy cảnh này cũng có chút chột dạ.

Bọn họ không ngờ đan dược này lại quý giá như vậy, Dương Thiên không ràng buộc cho bọn họ, chỉ cần một lời thề.

Một câu lời thề giá trị mười ba ức, loại tín nhiệm này, liền hỏi còn có người.

Mọi người không khỏi càng thêm kính nể Dương Thiên.

Dương Thiên không chú ý đến vẻ mặt biến hóa của mọi người, mà bình tĩnh nhìn Tổng Lan nói: “Đừng ôm hy vọng quá lớn, vật lấy hiếm làm quý. Nếu như lúc trước ngươi lấy ra 0 viên

đan được cùng nhau đấu giá, hiệu quả khẳng định không tốt như vậy.”

Tổng Lan thì nghiêm túc gật gật đầu, cười tủm tỉm nói: “Vẫn là Dương tiên sinh có biện pháp. Tiểu Lan thụ giáo.”

Giữa sân, lão nhân đấu giá cùng nam tử trung niên kia, đã thiếu chút nữa làm Tạ Chí tức điên.

Hắn nắm chặt nắm đấm phần nộ nói: “Có gan các người tiếp tục đấu giá, ta ra giá mười lăm ức. Ta xem các người còn ai có thể vượt qua giá tiền này.”

“Điên rồi điên rồi!”

“Tất cả đều điên rồi!”

Mọi người gần như cảm giác được trái tim mình ngừng đập.

Giá mười tỷ, nghĩ đến đã rất khó vượt qua!

Lão giả trầm mặc một hồi, sau khi Triệu Dung gõ hai cái bàn, mở miệng nói ra giá cả kiên trì cuối cùng: “Mười lăm ức một ngàn vạn.”

Đây là giá tiền cao nhất của hắn, bởi vì lần này hắn cũng không mang quá nhiều gia sản tới, có chút tiếc nuối.

Ngay sau đó thanh âm của lão giả kia, lúc này vị nam tử trung niên ở ghế lô số 88 báo giá trên trời mười lăm ức tám ngàn vạn.”

Tạ Chí nghe vậy, tròn mắt đều đỏ lên.

Hắn giận dữ hét lên: “M18 ức, các người còn ai dám không phục?”

Toàn trường tĩnh mịch.

Cái giá này đã là giá thành giao cao nhất của hội đấu giá trong nước, không ai có thể báo ra cái giá cao hơn cái giá này, ngay cả đồ cổ Thanh Đồng hiện thế bán đấu giá, cũng không thể vượt qua cái giá này!

Dương Thiên nghe được giá tiền này, trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười.

Hôm nay hắn không đến, đối phương chắc chắn sẽ mua nó với giá một trăm vạn.

Hiện tại, đối phương đã đưa ra giá cao hơn giá khởi điểm 180 lần.

Lúc này mới ra dáng.

Hắn quay đầu nhìn về phía Tống Lan hỏi: “Người hài lòng với giá này không?”

Tống Lan mặt mang nghi hoặc: “Cái gì?”

Dương Thiên bình tĩnh mở miệng: “Nếu không hài lòng, ta sẽ nâng giá lên cho người!”

Một câu, không chỉ Tống Lan, ngay cả đông đảo đại lão phía sau hắn cũng cảm thấy sau lưng toát ra một tầng mồ hôi lạnh...

Bọn người Hứa Ngạo cùng Vi Hào, móc ra mai Tăng Thọ Đan trong ngực, chỉ cảm thấy cầm lấy chân nó run lập cập.

Đây chính là giá trị 18 ức a, giá trị của bọn họ cũng không có nhiều như vậy, nếu bán đi, trực tiếp vượt qua bọn họ phần đầu nửa đời người.

Chương 393 - Tái tạo kỳ tích.

Tất cả đại lão trong tay nâng Tăng Thọ Đan, đều cảm giác hạnh phúc muốn ngất đi.

Nghe thấy Dương Thiên muốn nâng giá, trái tim của bọn họ gần như ngừng đập.

Đây là muốn giá thành giao đột phá hai tỷ sao?”

Tống Lan cũng là khuôn mặt nhỏ trắng bệch, chân như nhũn ra.

Nàng sợ tới mức dùng sức kéo cánh tay Dương Thiên lại, nói: “Không cần, Dương tiên sinh ngài ngàn vạn đừng đấu giá nữa, vạn nhất nếu ông ấy chịu nhả ra, chúng ta một phen tiền cũng dùng hòng kiếm.”

Con người đen nhánh của Dương Thiên mang theo một tia cơ trí bình tĩnh nói: “Trước 5 ức, hắn tuyệt đối sẽ không nhả ra.”

Hắn nhìn người luôn rất chuẩn, viên đan dược này đối với hắn mà nói khẳng định có tác dụng rất lớn.

Nếu Tạ Chí ở đây, nghe được lời Dương Thiên nói, vậy khẳng định sẽ lên tiếng kinh hô.

Tuy rằng phú thương trên Cảng đảo kia có giá trị kết giao, nhưng tuyệt đối không đáng giá trên hai mươi lăm ức để kết giao.

Phải biết, bây giờ mười tám ức, chính hắn giúp đối phương đấu giá đã hao tổn ba ức, cái này nếu là hai mươi lăm ức, vậy hắn liền hao tổn một tỷ.

Tuy là như thế, nhưng đối phương có linh tính hay không vẫn là ẩn số, hắn tung hoành Tây Nam tam tỉnh nhiều năm, tự nhiên có tính toán trong lòng.

Trên đài cao, Triệu Dung vuốt mái tóc dài đỏ rực của nàng, lộ ra tư thế thiên kiều bá mị, nháy đôi mắt đẹp với mọi người nói: “Mọi người còn có giá cao hơn không?”

Dáng người nàng xinh đẹp, trên vây đầy đặn tròn trịa, mông vênh cao, dáng người là hình chữ S, đùi ngọc tinh tế trắng tấp, mặc một cái giày cao gót màu lửa đỏ lộ ra dáng người cao gầy, hấp dẫn vô số ánh mắt.

Ngay cả nam tử trung niên ở ghế lô số 88 kia cũng thiếu chút nữa nhịn không được hô mười chín ức.

Cuối cùng, vẫn là ở dưới sự khuyên giải của bằng hữu bên cạnh hắn, lúc này mới dừng miệng lại.

Hắn thán phục, tiểu yêu tinh này thật sự là câu hồn đoạt phách, đầu óc hắn nóng lên, suýt nữa xúc động.

Cuối cùng, viên đan dược này dĩ nhiên lấy giá mười tám ức thành giao cho Tạ Chí.

Tuy rằng cuối cùng cũng chụp được vào trong tay, nhưng so với giá đấu giá cao hơn một ngàn tám trăm lần, hắn quả thực muốn phát điên!

“Dương Thiên, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Con ngươi Tạ Chí cũng đỏ lên.

Ngay sau đó, thiếu nữ mặc sườn xám màu lửa đỏ kia bung tới bình ngọc thứ hai.

Độ hot lần thứ nhất khiến tất cả mọi người khó có thể tưởng tượng, cho nên, viên đan dược thứ hai này, thoáng cái hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.

Triệu Dung cười quyền rũ nói: “Viên đan dược này tên là Trú Nhan Đan, tập đoàn Thiên Thần đưa ra định nghĩa là vĩnh trú thanh xuân mười năm, tin tưởng rất nhiều nữ đồng bào thích chung diện sẽ không bỏ qua.”

Trong nháy mắt, tất cả tròng mắt nữ tính đều sắp trùng ra ngoài.

Đóng cửa mười năm, thử hỏi nữ giới nào có thể ngăn cản!

“Phòng số 1, 101 vạn.”

Tạ Chí cắn răng báo ra giá tiền này, phú thương của đảo cảng đối với một tiểu tam sủng ái của hắn có thêm may mắn, chỉ cần đem Trú Nhan đan này đưa cho đối phương, tỷ lệ thành công khẳng định sẽ tăng lên!

Mà viên trước là Tăng Thọ Đan, có người không nhìn được cũng rất bình thường, lần này, không có khả năng có người đối nghịch với hắn.

Dù sao toàn bộ Tây Nam vẫn do hắn định đoạt.

Nhưng mà, hắn vừa nghĩ tới đây, lại nghe một đạo thanh âm trong trẻo vang lên.

“Phòng số 8, ra một tỷ!”

Mọi người:...

“Sô ghê số 8 đây là muốn gây chuyện.”

“Mẹ kiếp, ta vừa định ra giá một trăm linh hai vạn hắn kêu giá một tỷ, có muốn ép người ta đến đường cùng không?”

“Ta phục thật, còn có thể vui vẻ bán đấu giá hay không? Động một chút là một tỷ, đây là đang khảo nghiệm thần kinh của mọi người sao?”

Triệu Dung nhìn về phía sương phòng số 8, ánh mắt càng thêm sáng rực.

Nàng khẽ mở môi son nói: “Phòng số 8 đã ra giá một tỷ, còn có giá cao hơn không?”

Trên mặt Tạ Chí lúc xanh lúc trắng, vì lấy lòng phú thương kia, tiêu một tỷ cũng không đáng.”

Trong lòng hắn cười lạnh: “Phòng số 8, Dương Thiên, người thật sự cho rằng ta ngốc đi đâu giá sao? Một tỷ mặc dù không nhiều lắm, cũng đủ người đau lòng một trận đi.”

Giữa sân không có ai đấu giá.

“Một tỷ lần thứ hai!” Triệu Dung giơ cây búa nhỏ màu vàng gõ nhẹ lên mặt bàn.

Mà lúc này Tống Lan gấp đến độ mặt mũi có chút trắng bệch, lôi kéo ống tay áo Dương Thiên nói: “Dương tiên sinh, vậy phải làm sao bây giờ, không có ai cạnh tranh, viên đan dược này liền rơi vào trong tay chúng ta.”

Dương Thiên khẽ nhấp một ngụm trà quý mà Triệu Dung sai người đưa tới, lạnh nhạt cười nói: “Sẽ có người ra tay.”

Ghé lô số 55, một nữ tử phong tình ăn mặc xinh đẹp ôm ấp trong ngực một phú hào nổi danh trong nước làm nũng nói: “Chồng ơi, người ta muốn Trú Nhan Đan kia, anh mau mua cho người ta đi.”

Phú hào cười khỏ một tiếng nói: “Bảo bối, đừng làm rộn, đây chính là giá một tỷ đó.”

Nếu có người ở đây, nhất định sẽ phát hiện, nữ tử ăn mặc diêm dúa lòe loẹt này lại là nữ minh tinh nổi tiếng trong nước.

Hơn nữa, nàng cả ngày lấy thân phận ngọc nữ thanh thuần gặp người, quay qua rất nhiều phim truyền hình, được rất nhiều người truy phủng.

Nữ tử yêu diễm ra vẻ tức giận nói: “Không phải người vừa hỏi người ta có nguyện ý làm tiểu tình nhân của người hay không sao?”

Nàng vẽ vòng tròn nhỏ trước ngực phú hào, trêu chọc nói: “Chỉ cần người giúp người ta chụp được đan dược này, ta sẽ đáp ứng người.”

Nhìn nữ minh tinh nóng bỏng trước mắt, đôi mắt phú hào dần dần nóng lên, hắn muốn ôm ôm, lại bị nữ minh tinh yêu kiều cười khanh khách một tiếng trốn tránh ra.

Phú hào có chút nóng nảy, mở miệng nói: “Bảo bối, mau tới đây để lão công hôn, ta sẽ chụp cho ngươi.”

Nữ tử xinh đẹp liếm liếm ngón tay dụ hoặc nói: “Nếu hiện tại ngươi quay, ta sẽ cho ngươi bay lên trời, dùng chỗ này nhé, tùy ngươi dùng sức thế nào cũng được.”

Phú hào chỉ cảm thấy toàn thân như bị sung huyết, khó khăn nuốt nước bọt nói: “Đây là ngươi nói đó.”

Nữ tử xinh đẹp phát ra tiếng cười duyên như chuông bạc nói: “Đương nhiên, ngươi muốn thử ở chỗ này không?”

Đôi mắt phú hào lập tức sáng lên, hắn vung tay lên nói: “55 bao sương, 50 triệu.”

Triệu Dung vốn đang định đập xuống thì ngậy ngần cả người. Viên đan dược này có thể nói là không có bất kỳ dụ hoặc gì với một số nam nhân. Ghé lô số 55 sao lại giàu nứt đổ đổ vách như vậy?

Mà ghé lô số 8, mọi người thấy có người rút cục chịu ra giá mới thở dài một hơi.

Tống Lan mặc áo phong màu trắng, nàng vỗ vỗ bộ ngực căng phồng, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm nói: “Cũng may, rốt cuộc có người chịu đấu giá.”

Nụ cười này của nàng tràn đầy khí tức thanh thuần xán lạn, Dương Thiên bị lây nhiễm của nàng cũng bật cười.

Mà lúc này, trong phòng khách số 1.

“Vương bát đản, 55 phòng đầu óc có hồ sao? 1 tỷ 5 ngàn vạn liền mua cái đan dược nát này?”

Tạ Chí mặt đầy phẫn nộ, hắn vốn muốn hỏi Dương Thiên một phen, nhưng lại không nghĩ tới lại bị một tên ngốc đánh tráo.

Mọi người cũng là mặt mũi tràn đầy kinh ngạc.

Họ nhao nhao suy đoán người ở phòng 55 rốt cuộc là ai.

Nhưng mà đoán nửa ngày cũng không có đoán được, bọn họ không chỉ có chút bội phục tập đoàn Thiên Thần.

Chỉ vền vẹn hai viên đan dược, đều cuồng ôm gần ba tỷ, đấu giá đến cái giá cao này liền hỏi còn có ai.

Nhưng mà chùy của Triệu Dung sắp hạ xuống lần thứ ba, lần này giá cả của một vị đã là ván đã đóng thuyền, không ai có thể vượt qua.

Nhưng mà lúc này, chỉ nghe một vị lão nhân bình tĩnh hô một tiếng.

Giọng nói này mang theo vẻ già nua, tuy rằng không lớn, nhưng lại khiến cho toàn bộ âm thanh huyền não đều dừng lại.

“G lô ghé số ba trăm, ra giá mười hai ức!”

Trong nháy mắt, có thể nghe thấy tiếng kim rơi giữa sân.

Ngay cả Triệu Dung cũng hoàn toàn choáng váng.

Trên mặt Dương Thiên cũng mang theo vẻ bất ngờ.

Kỳ thật Trú Nhan Đan đối với phú hào có cũng được mà không có cũng không sao, bởi vì phần lớn phú hào đều là nam giới, bọn họ càng coi trọng là Tăng Thọ Đan, loại đan dược Trú Nhan Đan này đối với nữ nhân mặc dù khó có thể chống cự dụ hoặc, nhưng mà nữ giới phú hào trong nước không có bao nhiêu vị.

Hơn nữa, lần này hai lần kêu giá đều là nam giới, quả thực có chút ngoài ý muốn.

Mọi người trong sân.

“Điên rồi, tuyệt đối là điên rồi?”

“Trước khi tham gia buổi đấu giá này, ta tự nhận giá trị bản thân bảy tám ức là phú hào tuyệt đối, nhưng hiện tại, ta cảm giác giá trị con người của ta chỉ bằng nửa viên đan dược.”

“Tập đoàn Thiên Thần khủng bố như vậy.”

“Trong nước quả nhiên ngọa hổ tàng long, xếp hạng ở phòng số ba trăm, đủ để chứng kiến hãn diệu thấp.”

Mọi người đang kinh ngạc, trong phòng số ba trăm có hai vị lão nhân.

Một ông lão, một bà lão!

Lão phụ lắc đầu với lão giả, lão giả thì cười ha hả nói: “Người từng nói với ta người không muốn trở nên già đi, hôm nay ta thực hiện nguyện vọng của người.”

Nếu có người ở chỗ này, nhất định có thể nhận ra thân phận của lão giả.

Tên của hắn là Phó Chính, nhân vật cấp bậc cự phách trong phạm vi kiến trúc trong nước, là doanh nghiệp gia đình phong nhất thế kỷ này, chương quản nửa giang sơn ngành kiến trúc.

Mà lão phụ thì là vợ chồng kết tóc của hắn, từ hai mươi tuổi đi theo hắn, sáu mươi năm, cộng khổ sáu mươi năm!

Nàng cùng hắn nếm qua hết thầy chua xót cay đắng. Ban đầu ở thời điểm hắn chán nản nhất, tất cả mọi người rời khỏi hắn, nhưng nàng không có buông tha cho hắn.

Hai người đã từng ăn một bữa cơm, chia nửa cái bánh bột ngô, đến bây giờ sơn hào hải vị, vô tận sơn hào hải vị, cái gì cần có đều có!

Nàng, chứng kiến hắn quật khởi...

Chương 394 - Đấu giá cuối cùng.

Trong phòng số 55, phú hào kia có chút choáng váng.

Sương phòng số ba trăm rốt cuộc là ai? Một lần tăng giá một ức năm ngàn vạn?

Nữ ngôi sao yêu diễm kia thấy vậy có chút nóng nảy, nàng bắt chập cái gì, bờ mông tròn trịa ngồi ở trên đùi phú hào kia không ngừng vịn vịn làm nũng nói: “Chồng ơi, anh xem người khác đều kêu giá kia, anh sao còn không kêu a, chẳng lẽ anh không muốn để cho người ta làm tình nhân của anh sao?”

Cảm nhận được giọng nói ngọt ngào của nữ minh tinh trong lòng, phú hào cắn răng nói: “Mười hai ức năm ngàn vạn.”

Hắn hung hăng vỗ vào mông nữ tinh, khiến đối phương kêu lên một trận.

“Thoát, hiện tại liền thoát, lão tử vì ngươi trả giá nhiều như vậy, hiện tại muốn đạt được ngươi.”

Nói xong, đang muốn xé rách quần áo nữ minh tinh.

Nữ Tinh cười duyên ngăn cản nói: “Đừng gấp gáp như vậy, chờ người mua Trú Nhan Đan cho ta, ta sẽ cho ngươi sướng tận trời.”

Nói xong, không ngừng giãy dụa trong ngực phú hào, triệt để câu lên cơn tức của phú hào.

Tròng mắt phú hào đều có chút đỏ lên.

Trên đài cao, nụ cười của Triệu Dung lại tươi đẹp động lòng người.

Nàng vén lọn tóc dài màu đỏ rượu tán loạn trên trán nhìn về phía phòng số ba trăm.

“Còn ai ra giá cao hơn không?”

Lão giả không có chút dừng lại: “Mười lăm ức!”

Một câu nói ra, toàn trường tĩnh mịch.

“Rốt cuộc phòng bao số ba trăm là ai? Có tra ra không?”

Tất cả người trong phòng bao đều cảm thấy rất hứng thú với người trong phòng số ba trăm là ai.

Người ở trong một phòng bao kinh hô: “Tra ra rồi, hắn là Phó Chính, vị ở phòng bao số ba trăm kia là Phó lão gia tử, cự đầu ngành nghề kiến trúc, tài sản mấy trăm ức.”

“Tê!”

Mọi người nhao nhao hít vào một ngụm khí lạnh.

Nếu là như vậy, trong tràng kia còn có ai dám tranh đoạt qua hắn.

Triệu Dung cũng có chút kinh ngạc.

Hiển nhiên, tên tuổi của vị Phó lão gia tử này hắn cũng có nghe thấy.

Ghế lô số 8, Tống Lan kích động nhảy nhót: “Dương tiên sinh, lại tăng thêm một ức năm ngàn vạn, kinh phí nghiên cứu của tập đoàn Thiên Thần một năm cũng có rồi.”

Dương Thiên Bình bình thản mở miệng: “Có lẽ không chỉ vậy.”

Mà các vị đại lão phía sau hắn nghe vậy, trái tim thì lần nữa hung hăng co rúm một chút.

Chẳng lẽ, lần này Trú Nhan Đan, cũng có thể đến mười tám ức?

Ngẫm lại thật sự là quá điên cuồng.

“Lão công, mau đấu giá đi, người ta muốn viên đan dược kia!”

Nữ ngôi sao yêu kiều lo lắng làm nũng, hơn nữa đã cõng y phục của mình, đặt tay phủ hào kia lên thân thể mềm mại của mình.

Phủ hào kia hung hăng gãi một cái, cắn răng nói: “Mười lăm ức một ngàn vạn.”

Mọi người lại kinh hô: “Phòng số 55 là vị thổ hào nào?”

Có người mở miệng nói: “Vị này tựa hồ là cự đầu ngành ẩm thực trong nước, hơn năm trăm chi nhánh cả nước, mặc dù giá trị con người đi vào Phó lão gia tử kia, nhưng cũng đạt đến cấp bậc trăm ức.”

“Trách không được, cả hai tranh chấp, xem ra so đấu chính là tài lực.”

Triệu Dung tràn đầy vui mừng, hội đấu giá Tụ Bảo của nàng lần này nhất định có thể nổi tiếng khắp giới đấu giá, những hội đấu giá khác đều phải nhường đường.

Phó Chính nhìn thoáng qua người bạn già của mình ở sương phòng số ba trăm.

Ngày đêm vất vả sáu mươi năm, mới đi đến một bước hôm nay.

Đối phương so với hắn càng lộ vẻ già nua.

Bà lão lộ ra nụ cười hiền lành lắc đầu nói: “Thôi, nhường cho những người tuổi trẻ kia đi, ta già rồi, không cần dùng đến cái này.”

Phó Chính cười cười nói: ” Mặt khác có thể nhường, nhưng lần này là vì người, tuyệt đối không thể.”

Hắn đứng dậy, nhìn chung quanh hội đấu giá một vòng, mang theo thanh âm già nua nói: “Gánh phòng số ba trăm, ba mươi ức!”

Một câu nói xong, toàn trường tĩnh mịch!

Dù Triệu Dung đã từng trải nhưng vào lúc này cũng hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Nàng gần như hoài nghi lỗi tai của mình có vấn đề.

Lão nhân tựa hồ một lần tăng giá mười bốn ức chín ngàn vạn!

Gần như không có, trên hội đấu giá đây là chuyện có một không hai.

Tạ Chí ở phòng riêng số 1 cũng triệt để chấn kinh, hắn âm thầm may mắn vị lão nhân này không có cho hắn tranh đoạt viên Tăng Thọ Đan thứ nhất.

Nếu không, hắn cho dù có thân phận đệ nhất nhân ba tỉnh Tây Nam, cho dù tiêu tan hết gia tài của hắn cũng đấu không lại người ta.

Ghé lô số 8, ngay cả Dương Thiên cũng sửng sốt một lát.

Sau đó trong đôi mắt kim quang lưu chuyển giống như một gian phòng số ba trăm, thấy được một đôi lão phu lão thê ân ái bên trong, lúc này hắn mới lộ ra ý cười.

Tổng Lan kích động đến sắp điên rồi, cánh tay ngọc của nàng ôm chặt lấy cánh tay của Dương Thiên, hưng phấn nói không ra lời.

Đã không còn bất kỳ ngôn ngữ nào để hình dung tâm tình của nàng bây giờ.

Mà vị đại lão cầm hai viên Trú Nhan Đan sau lưng Dương Thiên, lúc này toàn bộ đều ngồi liệt trên mặt đất, chỉ cảm thấy trái tim ngừng đập.

Hai người nhìn nhau một cái đều cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

Nguyên bản đấu giá Tăng Thọ Đan, thời điểm đấu giá đến mười tám ức, hai vị này đều ghen ghét phát cuồng, nhưng mà lúc trước phân phối đan dược, địa vị bọn hắn thấp, không có cướp được Tăng Thọ Đan, chỉ có thể đoạt hai cái Trú Nhan Đan.

Vốn hai người tổn thất mười tám ức đã nhận mệnh, lại không nghĩ rằng ông trời cho bọn hắn trò đùa lớn như vậy.

Trú Nhan Đan, một viên giá trị ba tỷ?

Hiện tại ngược lại, ngay cả ánh mắt của Trâu Hưng Hứa Ngạo và các đại lão cũng nhìn về phía hai người kia mang theo vẻ ghen ghét.

Một viên đan dược này, có thể lấp đầy tài sản của bọn họ gần gấp ba lần.

Điên cuồng, quả thực quá điên cuồng.

55 phòng khách, lúc nữ minh tinh kia làm nũng lần nữa, phú thương trực tiếp tát bay nàng.

“Cút, đừng dây dưa ta nữa, ba tỷ mua đan dược kia, ngươi tưởng ông đây ngốc à?”

Lúc này, tất cả mọi người cũng đều từ trong khiếp sợ khôi phục lại, trên mặt bọn họ mang theo kính sợ nhìn về phía ghế lô số ba trăm.

Lần này, chuyển đi này quả không tệ.

Trên đài cao, Triệu Dung cười quyến rũ gõ mặt bàn hai lần, trong sân lặng ngắt như tờ, không ai đấu giá.

Nàng ta gõ mặt bàn lần thứ ba, sau đó mở miệng nói: “Ba mươi ức lần ba, chúc mừng Phó lão gia tử đạt được Trú Nhan Đan này.”

Triệu Dung vừa nói xong, mọi người trong sân lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nếu tiếp tục đấu giá, bọn họ không thể không hoài nghi nhân sinh.

Ngay sau đó, đấu giá viên đan dược thứ ba Kim Sang Đan, Triệu Dung mở miệng nói: “Theo công hiệu chính thức của tập đoàn Thiên Thần đưa ra có thể làm người chết sống lại, tất cả

thương thế đều có thể chữa trị, vô cùng thần kỳ, giá khởi điểm, một trăm vạn.”

Đan dược này vừa lên đã không có Dương Thiên nâng giá, vừa lên đã có người kêu giá năm ức, hơn nữa thế rất mạnh, trong khoảng thời gian ngắn trực tiếp phá mười ức nguyên.

Viên đan dược này tuy rằng không thể tăng tuổi thọ, mặc dù không thể trú nhan, nhưng chỉ một câu “Thịt người chết sống lại”, cũng đủ khiến người ta điên cuồng.

Ý tứ của những lời này, người sống chết, chính là cho người chết sinh mệnh, xương trắng không có cơ bắp, mà ý tứ của xương trắng chính là cho xương trắng lấy cơ bắp.

Có nó, tương đương nếu xuất hiện thiên tai nhân họa, đó chính là tương đương sinh mệnh thứ hai, không ai có thể từ chối dụ hoặc bực này.

Phú hào giữa sân tàng long ngọa hổ, sợ chết không phải số ít, cho nên giá thành giao cuối cùng đạt đến mười chín ức.

Ba viên đan dược của tập đoàn Thiên Thần tổng cộng giá thành giao là sáu mươi bảy ức.

Tất cả mọi người đều điên cuồng.

Mà sau ngày hôm nay, tập đoàn Thiên Thần sẽ không ai không biết, không ai không hiểu.

Tổng Lan lúc này đã hạnh phúc hôn mê bất tỉnh, mà các vị đại lão sau lưng Dương Thiên thì lại lần nữa nâng cao sự kính ngưỡng đối với Dương Thiên.

Có thể không chế toàn bộ tập đoàn Thiên Thần, tương lai giá trị của thiếu niên có thể đột phá trăm tỷ.

Đây là khái niệm gì?

Người giàu nhất cả nước?

Ngắm lại tất cả mọi người đều kích động.

Chỉ cần đi theo Dương tiên sinh, tiền đồ tương lai bất khả hạn lượng.

Chìm đắm trong đó, khi cơn sóng nhiệt còn chưa rút đi, Triệu Dung đã lấy ra vật đầu giá cuối cùng.

Thế là, đôi mắt của Dương Thiên cuối cùng cũng sáng lên.

Các vị đại lão thấy vậy, nhao nhao thăm dò nói: “Dương tiên sinh, ngài trước tiên hãy làm chuyện này? Có muốn chúng ta chụp nó lại không?”

Dương Thiên nhìn những người đã thử xong, mở miệng nói: “Nếu tổng cộng thứ này trị giá tài sản của các ngươi, các ngươi cũng bằng lòng?”

Các vị đại lão sửng sốt, mặc dù có chút khiếp sợ, nhưng vẫn mở miệng nói: “Chỉ cần một câu của Dương tiên sinh, đừng nói là toàn bộ gia sản, cho dù là ném đầu, đổ nhiệt huyết, chúng ta tuyệt đối không hai lời.”

Dương Thiên chưa từng bạc đãi bọn họ, một câu hứa hẹn đôi lấy đan dược trị giá mười tám ức, ba mươi ức. Vì bọn họ, gọi bán đầu rồng Tạ Chí đứng đầu ba tỉnh Tây Nam, loại ân này, báo thế nào cũng không báo được.

Dương Thiên cũng không ngờ, bây giờ mọi người lại nghe lời hấn như vậy, vì thế cười cười mở miệng nói: “Không cần ý tốt của các ngươi, tài phú của một mình ta, có thể lấy được nó.”

Lúc này, trong ghế lô số 6, một bà lão cung kính nhìn một vị thiếu nữ thanh tú hai mươi tuổi ngồi nhắm mắt dưỡng thần trên ghế, mở miệng nói: “Thẩm tiểu thư, món đồ cuối cùng ra sân.”

Vị thiếu nữ thanh tú này nghe vậy, chậm rãi đôi mắt đẹp.

Đây là một đôi mắt xinh đẹp cỡ nào, đồng tử màu nâu đen tựa hồ nhìn xuyên qua thu thủy, bên trong gợn sóng dập dờn, sáng ngời như sao trên bầu trời đêm, để cho người ta nhìn một chút, liền trầm luân vào.

Dung nhan nàng thanh tú tuyệt tục, đường nét nhu hòa trên khuôn mặt xinh đẹp phác họa ra đường nét duyên dáng, da thịt như tuyết lộ ra màu sắc phấn nộn, lông mày hơi nhíu, lông mi dài mà thư thái dưới đôi mắt đẹp đến cực điểm.

Mũi xinh xắn, cánh môi nhiễm lên ửng đỏ kiều diễm! Cái cảm hoàn mỹ hơi hơi nâng lên, Cao Ngạo lại khiến người ta không thể chán ghét, ngược lại có loại xúc động muốn quỳ gối dưới chân nàng...

Chương 395 - Bảo tàng Nguyên Triều.

Thẩm Đình ngẩng mặt lên, nhìn thoáng qua bà lão hỏi: "Tô nãi nãi, lần này lại có bao nhiêu thể lực có tư cách tranh giành với chúng ta?"

Bà lão trả lời: "Theo quan sát của lão thân, có ba thể lực, trong đó hai nhà có chút giàu có là kinh địch của chúng ta, nhưng bọn họ chưa chắc cảm thấy hứng thú với thứ này, nhưng thể lực cuối cùng này có chút kỳ quái, lão thân nhìn không ra cho nên mới tới."

Khuôn mặt thanh tú của Thẩm Đình lộ ra vẻ ngoài ý muốn, mở miệng nói: "Ngay cả Tô nãi nãi cũng không nhìn ra?"

Lão ầu nói: "Phòng số 8 thập phần kỳ quái, lúc mới bắt đầu bọn họ không đấu giá. Nhưng đến cuối cùng đột xuất, hơn nữa mỗi một lần động một cái 10 ức, nhưng chỉ gọi một lần, sau đó không có tiếp sau, ta thật sự không rõ dụng ý của hắn, bất quá có thể khẳng định vị này có thể một lần thêm 10 ức nguyên, nghĩ đến có tài sản rất thâm hậu, ta sợ hắn sẽ cản trở."

Thẩm Kiệt gật đầu, hỏi ngược lại: "Vậy người có cho rằng hắn sẽ tốn vài tỷ nguyên mua một món phế phẩm không?"

Bà lão nghe vậy cười nói: "Chỉ cần hắn không phải kẻ ngốc, thì tuyệt đối sẽ không làm chuyện này."

Trầm Dục lại mở miệng: "Vậy người còn cho rằng hắn sẽ ngăn cản chúng ta nữa sao?"

Bà lão lắc đầu, nói: "Đồ vật này, nhất định thuộc về tiểu thư"

Lúc này, trên đài cao, Triệu Dung cười quyền rũ nói: "Thứ này là Triệu gia ta hao phí rất nhiều thời gian và thứ hôm nay mới có được, chỉ là mấy năm nay không có đất dụng võ, cho nên đem nó ra đấu giá, chỉ cần vị nào trong các người đấu giá thành công, vậy có thể lấy được nó."

Mọi người nghe vậy, nhất thời nóng nảy khó dần nổi.

"Dung tỷ, người cũng đừng thừa nước đục thả câu, mau nói xem."

“Đúng vậy, rốt cuộc là thứ gì, chúng ta đã không kiên nhẫn được nữa rồi.”

“Món đấu giá cuối cùng, hiển nhiên không phải vật tầm thường, giá cả thành giao có thể vượt qua giá trên trời vừa rồi ba tỷ hay không?”

Đôi mắt mọi người đều nóng bỏng lên, tuy rằng bọn họ mua không nổi, nhưng vẫn là nghĩ tới một lần cho đỡ ngứa, Triệu Dung thấy tức giận ở đây hoàn toàn được điều động, vì thế liền xúc tấm lụa đỏ trên khay màu vàng của thiếu nữ mặc sườn xám lên.

Sau đó dưới ánh mắt mong đợi của mọi người, chỉ thấy một khối vải rách không trọn vẹn hoàn toàn lộ ra.

Tất cả mọi người choáng váng.

“Đây là vật gì? Đây chính là bảo bối áp trực Triệu gia lấy ra?”

“Sao cảm giác chỉ là một miếng vải rách, hơn nữa còn rất bẩn.” Một cô gái ghét bỏ nói.

“Triệu gia đang làm trò thiêu thân gì vậy?”

Đại đa số mọi người đều không rõ ràng cho lắm, chỉ có số ít người biết lai lịch của thứ này.

Ví dụ như Thẩm Đình ở sương phòng số 6, ví dụ như Dương Thiên ở sương phòng số 8.

Lúc này, trong lòng bàn tay Dương Thiên cũng hiện lên một tấm vải rách, cẩn thận so sánh với tấm vải rách trên đài!

Đại lão phía sau hần đầu tiên là sửng sốt, sau đó kinh nghi bất định hỏi: “Dương tiên sinh, ngài tại sao có thể có vải vóc giống nhau như đúc?”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Hai phần này là đi cùng nhau.”

Mọi người nhao nhao sợ hãi thán phục, tuy bọn họ không biết tấm vải này có ý vị như thế nào, nhưng có thể đáng giá người Triệu gia bán đấu giá như áp trực, hiển nhiên giá trị xa xỉ.

Giờ phút này, trên đấu giá hội loạn thành một bầy, nhao nhao ồn ào Tụ Bảo đấu giá hội hồ người.

Thấy vậy, Triệu Dung không hề tỏ ra gấp gáp, nàng đảo mắt nhìn mọi người một vòng nói: “Đây là một tấm bản đồ kho báu.”

Lời này vừa nói ra, toàn trường ngạc nhiên.

“Cái gì? Tàng bảo đồ?”

Trong đôi mắt mọi người hiện lên vẻ nóng bỏng.

“Nói mau nói mau, đây là tàng bảo đồ của kho báu nào?”

“Đúng vậy, có ghi chép rõ ràng hay không, là bảo vật niên đại nào? Có thể đã bị người ta trộm đi hay không?”

Triệu Dung cười duyên rữ nói: “Đây là kho báu của Công Nguyên 168 năm trước, mọi người đoán xem, kho báu này còn tồn tại hay không?”

Nàng cố ý thừa nước đục thả câu, mà mọi người nghe nói như thế, lập tức có chút thất vọng.

“Khoảng cách bây giờ đã sáu bảy trăm năm lịch sử, hội đấu giá Triệu gia còn đáng tin cậy chút hay không.”

“Đúng vậy đúng vậy, sớm bị người trộm đi, tấm tàng bảo đồ này có cũng được mà không có cũng không sao.”

“Buổi đấu giá này của các ngươi có phải là đang lừa gạt chúng ta hay không.”

Có gần nửa số người không biết hàng, nhưng trong số đó cũng không thiếu những người có chỉ số thông minh cao siêu.

Một nam tử ăn mặc kiêu học giả cau mày suy tư một hồi nói: “Năm 186 Công Nguyên, tựa hồ là năm Nguyên triều diệt vong, Nguyên triều diệt vong... Nguyên triều... bảo tàng.”

Hắn càng nghĩ càng kích động, lớn tiếng la lên: “Ta biết rồi, ông trời của ta, Triệu gia các ngươi sẽ không phải là bảo tàng xếp hạng thứ nhất trong nước..... có phải là bảo tàng của Nguyên triều không?”

Mọi người sững sốt, sau đó nhao nhao hít vào một ngụm khí lạnh.

Hiển nhiên, bọn họ đều nghe được tin tức tàng bảo của Nguyên Triều.

Nguyên triều là bảo tàng cướp đoạt được từ mấy chục quốc gia trên đồng đồ nát, thử hỏi ai không động tâm?

Trên mặt mọi người đều hiện lên vẻ khiếp sợ, bọn họ đều không nghĩ tới, cái hội đấu giá nho nhỏ này lại có thể xuất ra loại bảo vật chấn động quốc gia như vậy.

Loại bảo vật cấp bậc này, cho dù là hội đấu giá lớn nhất kinh thành cũng không thể lấy ra.

Triệu gia... đây là điên rồi sao?

Nhìn ánh mắt của mọi người đều hấp dẫn tới, Triệu Dung cười lười nói: “Hiện tại, còn có ai nói xấu Triệu gia?”

Mọi người vội vàng xấu hổ cười cười nói: “Dung tử cũng không nên hiểu lầm, vừa rồi chúng ta chỉ là cầu nhau mà thôi, ngài tuyệt đối đừng tức giận.”

“Đúng vậy đúng vậy, Dung tử người nhìn sắc trời cũng không sớm, chúng ta vẫn là nhanh chút đi, chúng ta đã chờ không kịp.”

“Cho dù ta tan hết gia tài, cũng nhất định phải có được.”

Ánh mắt mọi người đều trở nên kiên định!

Triệu Dung nhìn đám người gấp gáp, cười duyên một tiếng mở miệng nói: “Cái này mặc dù là tàng bảo đồ hàng thật giá thật của Nguyên Triều, nhưng ta đã nói trước, tàng bảo đồ này cũng không hoàn chỉnh.”

Lời này vừa dứt, ngoại trừ số ít mấy người biết chân tướng, những người khác đều mắt choáng váng.

“Không hoàn chỉnh? Không trọn vẹn?”

“Ta kháo, các người đây không phải hồ người sao?”

“Không hoàn chỉnh còn lấy ra đấu giá cái gì?”

Mọi người nhao nhao kêu la, mà lúc này Triệu Dung thì cười một tiếng nói: “Mọi người im lặng, các người cũng không nghĩ xem, nếu như bản đồ này hoàn chỉnh, Triệu gia ta đã sớm đứng ở đỉnh thế giới, các người còn có tư cách nhìn thấy ta ở chỗ này sao?”

Tất cả mọi người nghe vậy sững sốt, Triệu Dung nói không phải không có lý, bản đồ hoàn chỉnh, toàn thế giới, ngoại trừ quốc gia ra tay, người nào có thể mua nổi nó? Sợ rằng người giàu nhất thế giới vay tiền cũng mua không nổi!

Mà thật sự là như vậy, bọn họ ngay cả tư cách liếc mắt nhìn cũng không có!

Tiếp đó Triệu Dung bắt đầu giới thiệu.

“Tuy tấm bản đồ này không trọn vẹn, nhưng bộ phận không trọn vẹn cũng không phải bị chôn vùi trong dòng sông lịch sử, trong ghi chép, bản đồ bị phân cách thành bốn khối, mà đây, là một khối trong đó.”

Mọi người nghe vậy lập tức thất vọng.

Chỉ là một tấm mà thôi, tìm ba tấm bản đồ khác trên toàn thế giới, không khác gì mò kim đáy biển.

Thế là, rất nhiều người đều không yên lòng.

Một phần tư bản đồ này chính là một miếng gân gà, ăn vào vô vị, bỏ thì tiếc, ai sẽ mua nó?

Thấy mọi người mất mát, trái tim Triệu Dung lập tức co lại, lúc trước nàng vì lấy được thứ này, hao tổn mấy tỷ tài sản, chỉ bất quá tìm tòi nhiều năm như vậy, kết quả không công mà lui.

Nàng tự nhận mình không có bản lĩnh này mới lấy ra đấu giá, mà nhìn bộ dạng mọi người, tựa hồ cũng không mua trường a.

Ngẫm lại phải hao tổn vài tỷ, dù tâm trí nàng ổn định, cũng không khỏi cảm giác choáng váng.

Triệu Dung không còn bình tĩnh thông dong như trước, nàng thấp thỏm mở miệng: “Giá khởi điểm là một trăm vạn, mọi người bắt đầu đấu giá.”

Nhưng mà, đợi nửa ngày, toàn trường không ai kêu giá.

Triệu Dung xấu hổ, nàng cho tới bây giờ chưa từng gặp qua loại tình huống này.

Ngay khi nàng định xấu hổ kết thúc, Dương Thiên bình thân mở miệng: “Phòng số 8, một trăm triệu.”

Mọi người:...

Sương phòng số 8 thật sự là kỳ quái.

Hai lần trước đều là vượt qua giá khởi điểm một ngàn lần, hiện tại bình thường một chút, nhưng vẫn vượt qua giá khởi điểm một trăm lần! Hơn nữa trọng yếu nhất là, hần cái gì cũng không mua.

Bọn họ hiện tại đều hoài nghi số 8 là Triệu gia mời tới.

Trong đó, một người cười lạnh nói: “Số tám, ta đã sớm nhìn người không vừa mắt, sương phòng số chín, ta ra một ức năm ngàn vạn.”

Hần nói xong lời này, đông đảo đại lão phía sau Dương Thiên nghe vậy mở miệng nói: “Dương tiên sinh, chúng ta ra ngoài làm chút chuyện.”

Dương Thiên không để ý đến mọi người, tiếp theo mở miệng báo giá: “Ba trăm triệu!”

Ánh mắt hần vẫn đậm mạc.

Phú thương ở ghế lô số chín cười lạnh nói: “Lô ghế số 8, năng lực của ngươi đâu? Vừa rồi không phải rất lợi hại sao? Không phải gọi giá một tỷ sao? Ngươi làm sao...”

Hần còn chưa nói hết lời, đột nhiên a một tiếng hét thảm!

Ánh mắt Dương Thiên hơi xéch lên, sau đó chỉ nghe phú hào phòng số 9 run rẩy báo giá: “Ta ra ba ức năm ngàn vạn, Dương tiên sinh, ngài đừng kêu giá nữa, ta đấu giá xong chính là đưa cho ngài, ngài không cần kêu giá nữa.”

Dương Thiên nhếch mày kiểm, thần thức dò xét phòng số chín, trên mặt lập tức lộ ra vẻ cổ quái.

Chương 396 - Ai bắt ai?

Trong sương phòng số 9, toàn bộ đại lão Huy tinh đều tề tụ.

Một cảm giác áp bách thật lớn, khiến phú thương kia cảm thấy sợ đến mức tè ra quần.

Hắn thần sắc hoảng sợ nhìn đông đảo đại lão hỏi: “Các người muốn làm gì? Đây chính là xã hội pháp trị, ta nói cho các người biết, các người đừng làm loạn, ta ở trên đường cũng có quan hệ, ta quen Trâu lão đại Lâm An các người.”

Trâu Hưng nghe vậy cười, đôi thủ nói biết hắn, nhưng mình đứng ở trước mặt hắn, hắn lại cái gì cũng không biết.

Hắn đột nhiên tát phũ thương một cái hỏi: “Người có biết ta không?”

Phũ thương bụm mặt sắp khóc.

“Các người rốt cuộc là ai? Người có biết hậu quả một tát này của ta hay không? Tin hay không ở Lâm An ta khiến người nửa bước khó đi?”

Lúc này Hứa Ngạo nghe vậy mở miệng nói: “Người không biết hắn là ai sao?”

Phũ thương sững sốt, sau đó cả giận nói: “Các người không phải chính là du côn lưu manh ở đây sao? Các người có biết ta là ai không?”

Trâu Hưng cuống ngạo mở miệng: “Ta không được biết người là ai, người chỉ cần tên của ta là Trâu Hưng!”

Phũ thương cười lạnh nói: “Dám tuôn ra tên của người, ha ha, người xong đời, ta...”

Hắn nói đến đây, đột nhiên giống như là bị người ta bóp cổ vệt đực, trong miệng phát ra âm thanh hiền hách.

Trên mặt hắn lộ ra vẻ khó tin, hỏi: “Người nói cái gì, người tên là gì?”

Trâu Hưng lại tát tên phũ thương kia một cái nữa, lạnh lùng nói: “Ta tên Trâu Hưng! Có thể đánh người được không?”

Chân phũ thương mềm nhũn, thiếu chút nữa quỳ gồi trên mặt đất, Trâu Hưng, đệ nhất nhân Huy tỉnh, đại lão thành phố Lâm An, toàn bộ Lâm An đều thuộc về hắn quản.

Hắn vừa nói quen biết đối phương, lại không nghĩ rằng đối phương ngay tại trước mắt mình.

“Trâu, Trâu lão đại, ngài đây là...”

Phú thương bụm mặt, cảm giác ủy khuất sắp khóc.

Trâu Hưng lạnh lùng nói: “Ta đánh ngươi, ngươi có ý kiến gì?”

Phú thương vội mở miệng nói: “Không, ta không có ý kiến, có điều Trâu lão đại ngài có thể nói cho ta biết nguyên nhân được không? Ta có chỗ nào đắc tội ngài?”

Trâu Hưng là đại lão của Huy tỉnh, nếu như đối phương nói một câu, mình khẳng định không thể đi ra khỏi nơi này.

Trâu Hưng tức giận hừ một tiếng: “Vừa rồi ngươi có biết mình đang đấu giá với ai không?”

Mí mắt phú thương nhảy một cái, có loại dự cảm không tốt: “Chẳng lẽ đại lão phòng số 8 cùng ngài...”

Trâu Hưng hừ một tiếng: “Phòng số tám là Dương tiên sinh, lão đại của chúng ta.”

Phú thương hít vào một ngụm khí lạnh, nhớ tới vừa rồi hán đấu giá với đối phương không những còn mở miệng trào phúng đối phương?

Quả thực là không biết sống chết a.

Hứa Ngạo tiên lên một bước cả giận nói: “Muốn chết muốn nổi giận?”

Phú thương sợ hãi nói: “Muốn sống, ta muốn sống, Trâu lão đại, yêu cầu gì ngài cứ việc nói.”

Trâu Hưng gật đầu nói: “Đem bảo bối này chụp được, đưa qua cho Dương tiên sinh, nếu không, ngươi đừng nghĩ ra khỏi Lâm An này.”

Sắc mặt phú thương trắng bệch, lúc trước hán vốn nhìn phòng khách số 8 Dương Thiên không vừa mắt, cho rằng một lần vừa rồi hán ra giá một tỷ là đang trang bức.

Cho nên, lần này hán hơi nâng giá cho Dương Thiên, không có ý định mua lại.

Nhưng hiện tại, cho dù hán không lấy được, cũng không có biện pháp.

Dù sao so sánh tiền và mạng sống, vẫn là mạng quan trọng hơn.

Mấy vị đại lão lại trở về ghé lô số 8, Dương Thiên khẽ nâng mí mắt nhìn bọn họ hỏi: “Các người làm?”

Trâu Hưng vội vàng cung kính nói: “Dương tiên sinh, chúng ta tự tiện làm chủ, tự nguyện chịu phạt.”

Dương Thiên không nói gì, bình tĩnh nhìn miếng vải rách trên đài cao, trong ánh mắt lộ ra vẻ kiên định.

“Ta ra bảy trăm triệu!”

Trong lòng tên phú thương số chín kia đang rỉ máu, họa từ miệng mà ra, cuối cùng hắn cũng cảm nhận được câu nói này.

Tạ Chí ở ghé lô số 1 ha ha cười lạnh một tiếng nói: “Dương Thiên, người muốn? Có từng hỏi qua ý kiến của ta chưa?”

Nghĩ lại vừa rồi Dương Thiên nâng giá khởi điểm một nghìn lần, hàm răng Tạ Chí đã sắp cắn nát.

“Sô bao số 1 1 1 tỷ 8!”

Ác ý nâng giá, hắn cũng biết!

Triệu Dung nghe thấy báo giá này, trên mặt rớt cuộc lộ ra nụ cười như trút được gánh nặng.

Mà mọi người cũng đều nghe được báo giá này, chỉ cảm thấy rằng mình đau muốn chết.

Bọn họ đều là ký hiệu nổi danh một phương, nhưng đến nơi này, ngay cả tư cách đấu giá cũng không có.

Lúc này, cửa phòng số 8 bị đẩy ra, phú thương kia trực tiếp tiến lên một bước quỳ gối trước mặt Dương Thiên khóc ròng nói: “Dương tiên sinh, thân gia của ta còn không có mười chín ức, ta thật sự là không ra giá nổi.”

Dương Thiên không liếc hắn một cái, mà là cao giọng hô lên: “Hai mươi lăm ức.”

“Tê!”

Mọi người lại hít sâu một hơi, những phú hào vốn khinh thường ghé lô số 8 hiện tại trên mặt từng người mang theo vẻ xấu hổ.

Người ta không ra tay thì thôi, vừa ra tay đã trực tiếp tăng giá lên sáu trăm triệu!

Đấu giá hội này, thật sự là ngọa hổ tàng long a.

Trâu Hưng tiến lên một bước, đang định lạng lẽ kéo phú thương ra ngoài.

Trên mặt phú thương mang theo vẻ sợ hãi nói: “Dương tiên sinh, tha mạng a, vừa rồi ta không phải cố ý ác ý đấu giá với ngài, ngài tha cho ta đi.”

Trâu Hưng hừ lạnh một tiếng: “Đừng quấy rầy nhã hứng của Dương tiên sinh.”

Nói xong, trực tiếp bịt kín miệng phú thương kia.

Phú thương ô ô nói không ra lời, hấn sợ tới mức nước mắt chảy ròng.

Bởi vì hấn biết, chỉ cần ra khỏi cánh cửa này, hấn sẽ không sống nổi.

Dương Thiên nhíu mày, mở miệng nói: “Trâu Hưng, thả hấn đi đi.”

Trâu Hưng sững sốt, sau đó tức giận hừ một tiếng với phú thương: “Coi như tiểu tử ngươi gặp may mắn, nếu không phải Dương tiên sinh mở miệng, ta nhất định ném ngươi vào sông cho vương bát ăn.”

Phú thương từ cỏi chết trở về, vội vàng dập đầu với Dương Thiên, thiên ân vạn tạ.

Ghé lô số 1, Tạ Chí cười lạnh: “Dương Thiên, xem ra ngươi nhất định phải có được bảo tàng này, đã như vậy, không thể trách ta được.”

Vì vậy, hấn lớn tiếng nói: “Phòng số 1, ra giá ba tỷ.”

Triệu Dung ở trên đài, chưa bao giờ cảm thấy Tạ Chí đáng yêu như thế.

Ba mươi ức, đây cũng không phải là một con số nhỏ, đã vượt qua giá khởi điểm ba ngàn lần.

Ánh mắt Dương Thiên lạnh băng, dùng thần thức quét qua phòng số 1, phát hiện hấn hiện tại đang dương dương đắc ý.

Trâu Hưng phần nộ siết chặt nắm tay cả giận nói: “Tạ Chí tên vương bát đản này, đây là đang ác ý nâng giá a, Dương tiên sinh, chỉ cần ngài nói một câu, chúng ta toàn bộ ra tay, để cho một đám người bọn họ đều ở lại tự bảo đầu giá hội này.”

Dương Thiên bình tĩnh lắc đầu nói: “Không cần, hắn sẽ phải trả giá đắt.”

Triệu Dung ở trên đài xinh đẹp động lòng người, nàng cười nhẹ nhàng nhìn ghế lô số 8 nói: “Hiện tại giá của tàng bảo đồ Nguyên triều là ba tỷ nhân dân tệ, còn có ai ra giá cao hơn không, nếu như không có...”

Tay nhỏ bé của nàng cầm cái búa nhỏ màu vàng kia nhẹ nhàng đập lên mặt bàn.

“Ba mươi ức lần đầu tiên!”

Trâu Hưng hỏi: “Dương tiên sinh, ta góp cho ngài một tỷ, gọi giá một lần nữa?”

Dương Thiên lắc đầu, không nói gì.

Mà phòng khách số 1, Tạ Chí thấy búa đều rơi xuống lần đầu tiên Dương Thiên vẫn không có kêu giá, không khỏi sững sờ, sau đó cười lạnh nói: “Đau thịt đi, người cũng biết đau thịt? Người hiện tại hắn là có thể hiểu được tâm tình của ta vừa rồi, ha ha, tiếp tục kêu giá a.”

Trong sương phòng số sáu, đôi mắt xinh đẹp của Thẩm Đình vẫn khép hờ.

Bà lão đang muốn mở miệng, Thẩm Kiệt tựa hồ có thể nhìn thấy như vậy, đưa tay ngăn cản nói: “Chờ!”

Trên đài cao, Triệu Dung cười ha hả nói: “Mọi người thật sự không có giá cao nhất sao? Đây chính là bảo tàng của Nguyên triều, sau khi có được nó, liền có cơ hội đạt được bảo tàng xếp hạng thứ nhất trong nước, tài phú, vàng bạc châu báu của mười mấy quốc gia, cái gì cũng có.”

Mọi người nghe vậy sắc mặt biến thành màu đen, tuy bình luận viên này không có vấn đề, nhưng điều kiện tiên quyết là phải gom đủ bốn tấm tàng bảo đồ.

Mà muốn gom góp, sao mà khó khăn, một khối đã kêu giá ba mươi ức, bốn khối một trăm hai mươi ức, ai có thể lấy ra nhiều

như vậy.

Huống hồ, mấy khối khác còn không biết ở nơi nào, có tiền cũng không nhất định mua được.

Triệu Dung dường như nhìn ra mọi người không có hứng thú, đôi mắt đẹp quét qua phòng số 8, đối phương dường như yên lặng.

Bất đắc dĩ, cây búa màu vàng óng của nàng lại hạ xuống.

“Ba mươi ức, lần thứ hai.”

“Dương tiên sinh, bảo bối ngài nhìn trúng đều sắp bị Tạ Chí lấy đi, chúng ta có nên kêu giá hay không...”

Hứa Ngạo có chút gấp gáp tiến lên một bước.

Dương Thiên không nói gì, trên mặt thủy chung phong khinh vân đạm.

Sương phòng số sáu, lão ẩu tựa hồ cũng có chút gấp, nhìn thiếu nữ thanh tú nói: “Tiểu thư, chúng ta...”

Thẩm Đình khẽ mở môi son: “Chờ!”

Bà lão thở dài một hơi.

Giờ phút này, Tạ Chí rốt cục có chút sốt ruột, sắc mặt âm trầm lắm lắm: ” búa cũng rơi xuống rồi, phòng bao số tám sao còn không kêu giá, bọn họ đang đợi cái gì? Chẳng lẽ bọn họ muốn lừa ta? Nhưng mà không đúng, Dương Thiên kia đến đấu giá hội, một kiện đồ vật cũng không mua, không phải là vì chờ kiện vật phẩm đấu giá cuối cùng này sao? Hắn không có khả năng buông tha a.”

Hiện tại, hắn đã không còn bình tĩnh thông dong như trước đó, đây chính là tài sản ba tỷ, hai phần ba sản nghiệp của hắn cộng lại cũng không có nhiều như vậy.

Trán Tạ Chí ứa mồ hôi lạnh, sau lưng đều bị mồ hôi thấm ướt, trong phòng vẫn còn đi tới. Thần sắc lo lắng.

Hiện tại toàn trường không ai kêu giá, bản đồ rách nát này giống như củ khoai nóng phỏng tay, dính vào trên tay hắn, nếu thật sự không bỏ được, vậy hắn coi như uổng phí ba tỷ a.

Dù hấn đứng ở độ cao này, cũng khó có thể tiếp nhận tổn thất lớn như vậy.

Lúc này Triệu Dung rút cuộc hiểu ra sẽ không có ai đấu giá.

Mặc dù nàng có chút tiếc nuối, nhưng bản đồ này bán đấu giá được ba tỷ, nàng đã rất hài lòng.

“Nếu tất cả mọi người không có ra giá cao nhất...”

Triệu Dung mỉm cười duyên rĩ, còn chưa nói câu tiếp theo, giờ phút này mọi người đều nóng nảy.

“Dương tiên sinh, cái này đều sắp thành giao, ngài tranh thủ thời gian cạnh tranh đi.”

Trâu Hưng trán toát mồ hôi lạnh, hấn không rõ Dương Thiên vì sao bình tĩnh như vậy.

Mà Dương Thiên lại bình tĩnh nhìn hấn một cái, hỏi ngược lại: “Tại sao phải tranh thủ thời gian đấu giá?”

“Phốc!”

Tất cả mọi người nghe vậy thiếu chút nữa thổ huyết.

Hứa Ngạo giật giật khóe miệng, mở miệng nói: “Dương tiên sinh, ngài không phải thích tàn đồ này sao?”

Dương Thiên nghe vậy hỏi ngược lại: “Ai nói ta thích tàn đồ?”

Mọi người:...

Dương Thiên thật sự chưa từng nói qua.

Tổng Lan trên trán cũng lộ ra hắc tuyến hỏi: “Dương tiên sinh, ngài đã không thích, vậy ngài vừa rồi ra giá hai ba lần? Chẳng lẽ chỉ là vì nâng giá lên?”

Dương Thiên cười nói: “Tám bản đồ này chỉ có một phần tư, còn lại mấy tấm không có, cho nên, giá cả không đáng vượt quá hai mươi lăm ức, các người không xem sao? Ngoại trừ số một Tạ Chí ác ý đấu giá, đều không có người đấu giá sao? Hiển nhiên, tám bản đồ này là bản đơn lẻ, ta gọi giá, đây là thăm dò một chút người khác có thu thập hay không mà thôi, nếu có người thu thập có bản đồ giống nhau, tám bản đồ trên đó không thể đánh giá được.”

Mọi người nghe vậy, đều thán phục Dương Thiên.

Thiếu niên cơ trí, đã đạt đến tình trạng khiến người ta kính nể đến sát đất.

Chương 397 - Giá cả tăng vọt.

Trong sương phòng số 6, bà lão có chút sốt ruột mở miệng nói: "Tiểu thư, chúng ta có phải nên ra giá hay không?"

Thảm Kiệt mở đôi mắt xinh đẹp ra, bình tĩnh nói: “Không vội! Gian số 1 cũng không muốn, hắn chỉ muốn nâng giá lên, đối thủ của chúng ta là số 8, ta chỉ muốn biết, trong tay hắn rốt cuộc có mảnh bản đồ khác hay không.”

Bà lão như có điều suy nghĩ gật gật đầu.

Ghế lô số 1, Tạ Chí nhìn chằm chằm Triệu Dung trên đài cao.

“Không cần hạ chùy.”

Hắn cắn răng, nếu một chùy này rơi xuống, hắn sẽ tổn thất hai phần ba tài sản.

Hắn ta không thể chịu đựng nổi.

Nhưng mà, kết quả vẫn không có ai đấu giá.

Triệu Dung cười tủm tỉm nhìn phòng số 1 khẽ mở môi đỏ nói: “Ba mươi ức lần ba, chúc mừng phòng số 1 dùng giá cả siêu cao mua tám bản đồ kho báu của Nguyên triều này.

“Khốn kiếp, Dương Thiên, ngươi lừa ta, ngươi dám lừa ta, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Tạ Chí thấp giọng gào thét, giọng khàn khàn!

Hắn vốn muốn Dương Thiên bỏ tiền ra mua, nhưng không ngờ đối phương mới đi được nửa đường đã trực tiếp từ bỏ.

Dương Thiên khinh thường cười lạnh, trí tuệ của hắn hơn ba trăm năm, trí thông minh như yêu nghiệt, muốn lừa hắn? Không thể nào!

Tàn đồ cuối cùng cũng bán được, Triệu Dung thở phào nhẹ nhõm, nàng đang định nói vài câu kết thúc thì Tạ Chí mở miệng nói: “Triệu tiểu thư, thật ngại quá, món đấu giá cuối cùng ta mua sai rồi.”

“Cái gì?”

Mọi người nghe vậy, trên mặt tất cả đều kinh ngạc.

Cái này cũng đã đấu giá đi ra ngoài, hiện tại mới nói đấu giá sai, thật coi Triệu gia dễ gạt gẫm.

“Phòng khách số 1 là ai vậy, vừa rồi ta đã nhìn ra hắn là đang ác ý đấu giá.”

“Nghe nói là đại lão ba tỉnh Tây Nam, tên là Tạ Chí.”

“Vừa rồi không phải lúc hắn vỗ Tăng Thọ Đan rất lợi hại sao? Sao bây giờ lại sợ?”

“Đắc tội Triệu gia, hắn cho dù thân phận cao thượng, cũng phải trả giá một chút chứ?”

Mọi người cười lạnh nhìn trò hay, mà lúc này quả nhiên, Triệu Dung phần nộ quát: “Tạ Chí, ngươi có ý gì? Coi Triệu gia ta dễ bắt nạt sao?”

Nàng nói đến đây, trong con ngươi lộ ra vẻ tức sát.

Trong nháy mắt, toàn bộ đấu giá hội đều yên tĩnh im ắng.

Tất cả mọi người đều biết Triệu Dung muốn phát uy.

Nàng mặc dù là nữ tử, nhưng mà bậc cân quốc không thua đáng mày râu, tại Triệu gia khổng lồ một chỗ có được chỗ cấm dùi.

Đây cũng là nguyên nhân tất cả mọi người không dám xem thường nàng.

Mà hôm nay, Tạ Chí muốn đâm đầu vào hòng súng.

Tạ Chí biết, nếu như đối đầu với Triệu gia, chẳng khác nào lấy trứng chọi đá, sự khổng lồ của Triệu gia, hắn hoàn toàn không thể tưởng tượng được.

Nếu có thể kéo theo phú thương trên cảng kia, có lẽ mới có thể không sợ đối phương.

Nhưng có lẽ còn chưa đợi hấn ra khỏi Huy tỉnh, người của Triệu gia đã bắt hấn lại.

Nghĩ đến đây, trên mặt Tạ Chí toát mồ hôi lạnh nói: “Triệu tiêu thư thật sự là ngại quá, vừa rồi ta thất thần, lúc này mới đọc ra con số ba tỷ, vì biểu cảm là xin lỗi, ta sẽ bồi thường cho hội đấu giá quý.”

Triệu Dung nghe vậy, trên mặt mới có chuyển biến tốt, nàng hừ lạnh nói: “Lấy ra năm trăm triệu bồi thường, việc này coi như thôi đi.”

“Trời ơi!”

Mọi người kinh hô một tiếng.

Bồi thường năm trăm triệu, thật đúng là công phu tư ngoạm.

Mặt Tạ Chí lúc trắng lúc xanh, cuối cùng cắn răng, lấy ra một tấm thẻ mệnh lệnh cho thuộc hạ đưa cho Triệu Dung.

Tồn thất năm ức so với tồn thất ba tỷ, tuy cái trước đau thịt, nhưng vẫn có thể chấp nhận được.

Hấn nắm nắm đấm trắng bệch, răng cắn đến chảy máu, chỉ đồ hết trách nhiệm lên đầu Dương Thiên.

“Dương Thiên, Tạ Chí ta thề không chết không thôi với ngươi.”

Sương phòng số 8, các vị đại lão cười ha ha, đều nhìn Tạ Chí xấu mặt.

“Dương tiên sinh, hiện tại Tạ Chí kia đoán chừng sắp tức đến khóc rồi.”

“Hấn tuyệt đối không thể nghĩ đến ngài sẽ đột nhiên thu tay lại.”

“Tạ Chí là loại người đáng đời, lần này hấn mất mặt ném về tận nhà, nếu hấn là tiểu đệ của ta, ta đã sớm một bàn tay đánh chết.”

Mọi người cười ha ha, ngay cả khóe miệng Dương Thiên cũng nhếch lên một nụ cười.

Tạ Chí này, vốn định hớ hẩn, lại chưa từng nghĩ trộm gà không được còn mất nắm gạo.

Triệu Dung nhận được năm trăm triệu kia, tức giận hừ một tiếng với phòng số 1, sau đó nhìn quanh các phòng bao một vòng nói: “Năm trăm triệu này là cho hẩn một bài học, đợi lát nữa nếu là ai còn dám gây chuyện ở hội đấu giá Tụ Bảo, hoặc là lưu lại mười triệu, hoặc là lưu mạng lại, ta nói làm được.”

Mọi người nghe vậy không dám nói gì, đôi phương mặc dù là hạng nữ lưu, nhưng làm việc lại lòi lẹ phong hành, ai cũng không dám chọc.

Triệu Dung đặt tấm thẻ năm trăm triệu kia lên trên bản đồ cũ, mở miệng nói: “Vừa rồi có người quấy rối, ta đã bắt hẩn trả giá đất, trong thẻ này năm trăm triệu nếu ai muốn đấu giá thành công thì lấy nó đi xem như phúc lợi, vừa rồi ghế lô số tám gọi giá hai mươi lăm trăm triệu, không biết bây giờ ngài nói có tính hay không?”

Dương Thiên gật đầu nói: “Tính!”

Triệu Dung cười quyền rũ nói: “Vậy được, đã như vậy, hiện tại giá cả là hai mươi lăm ức, ai còn có thể cao hơn giá này, nếu không có, vậy vật này thuộc về ghế lô số 8.”

Sương phòng số 6, bà lão nhìn thiếu nữ thanh tú nói: “Tiểu thư, sương phòng số 8 không phải ác ý đấu giá, xem ra hẩn thật sự muốn tấm bản đồ này.

Đôi mắt đẹp của Thẩm Đình có chút hưng trí trầm tư một lát, sau đó môi đỏ khẽ mở nói: “Báo giá, thăm dò đôi phương một chút.”

Bà lão gật đầu, sau đó mở miệng: “Phòng số 6, ra giá ba tỉ rưỡi.”

Một câu nói vừa dứt, toàn trường lần nữa tĩnh mịch.

“Ông trời ơi, một lần tăng giá một tỷ.”

“Điên rồi sao? Ghế lô số 6 rốt cuộc là ai? Vậy mà cuồng như thế?”

“Vừa rồi Triệu gia nói đã rất rõ ràng, lại báo giá giả bọn họ liền không khách khí, phòng số 6 này không có khả năng đình phong gây án đi.”

“Số sáu chưa bao giờ ra tay, không nghĩ tới vừa ra tay liền tăng giá một tỷ, hiện tại giá cả ba tỷ rưỡi, đã vượt qua giá cả của viên Trú Nhan Đan kia.”

“Càng ngày càng thú vị a.”

Triệu Dung mặt mang kinh hãi, nàng vốn cho rằng thứ này sẽ không đáng một đồng, chỉ là bởi vì liên lụy đến bảo tàng của Nguyên triều, lúc này mới đặt nó ở vị trí đầu giá cuối cùng, không nghĩ tới quyết định của nàng thật rất chính xác, ba mươi lăm ức, nghĩ đến đã không có người có thể siêu việt đi.

Trong sương phòng số 8, các vị đại lão đang muốn ra ngoài, Dương Thiên gầm lên một tiếng: “Trở về!”

Trâu Hưng nói: “Dương tiên sinh, người ở ghế lô số sáu không biết điều, chúng ta giúp ngài giáo huấn bọn họ một chút.”

Dương Thiên cạ lời: “Sân số sáu có Tông Sư, các người còn dám đi không?”

Các vị đại lão nghe vậy, sắc mặt lập tức cứng ngắc.

Hứa Ngạo ngượng ngùng mở miệng nói: “Dương tiên sinh, sao ngài biết được?”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Cảm ứng.”

Hắn không phải nói đùa, thần thức của hắn thật cảm ứng được phòng khách của đối phương có cường giả Tông Sư cảnh, bất quá so với vị Tông Sư cường đại Yên Thanh này thì yếu hơn nhiều lắm, hiển nhiên là mới vừa tiến vào Tông Sư cảnh, không đáng nhắc tới.

Lúc này, trên mặt của hắn treo nụ cười nghiền ngẫm.

Rốt cục có người xuất thủ, xem ra, trên tay đối phương hắn là có tàng bảo đồ mới đúng, nếu không hắn không có khả năng ra giá cao như vậy.

Như vậy kế tiếp, tàn đồ này liền đáng giá.

Sương phòng số 6, Thẩm Kiệt nhíu đôi mi thanh tú, con người thanh tịnh như nước mang theo cơ trí.

“Không cạnh tranh nữa? Chẳng lẽ ta đoán sai rồi?”

Nhìn chùy Triệu Dung trên đài cao đã rơi xuống hai lần, đôi phương vẫn không đấu giá, Thẩm Kiệt nghi hoặc không thôi.

“Nếu tất cả mọi người không có giá cao nhất, vậy...”

Gương mặt tinh xảo của Triệu Dung mang theo nụ cười, cây búa sắp sửa hạ xuống cuối cùng, giọng nói của Dương Thiên trong sáng mở miệng nói: “Phòng số 8, bốn mươi lăm ức!”

“Tê!”

Một câu nói vừa dứt, toàn trường đều kinh hãi!

“Mẹ nó, sương phòng số 8 rốt cuộc là thần thánh phương nào?”

“Số tám, đại thủ bút a, đại thủ bút!”

“Có thể lấy ra 45 ức mua một món đồ, vậy tổng tài sản của hắn đã đạt tới bao nhiêu?”

“Lại vừa ra tay liền tăng giá một tỷ, trời ạ, để cho những phú hào như chúng ta sống thế nào?”

Ngay cả Triệu Dung cũng không ngờ, vốn là chuyện ván đã đóng thuyền, lại có giá cao hơn.

Bốn mươi lăm ức, nàng kinh hô thành tiếng.

Nàng tham gia hội đấu giá nhiều năm như vậy, cho đến nay, đây là giá cả đấu giá cao nhất, phá vỡ kỷ lục thành giao ba mươi tám ức, hơn nữa còn là loại vượt xa.

Ghế lô số 6, Dương Thiên sau khi tăng giá thêm một tỷ. Gương mặt Thẩm Đình Thanh Tú không có bất kỳ phần nộ nào, ngược lại lộ ra nụ cười tinh khiết.

“Ta biết ngay mà, ta biết ngay người có một mảnh tàn đồ mà.”

Chỉ số thông minh của nàng cũng cao siêu, nếu không gia tộc kia không có khả năng phân phối nhiệm vụ này cho nàng.

Thẩm gia dùng thời gian mười năm, chỉ tìm được một tấm bản đồ, trên đài cao sắp sửa đấu giá chính là tấm bản đồ thứ hai, mà người trong sương phòng số 8 cầm chính là tấm bản đồ thứ ba.

Hiện tại đã tề tựu ba bức tranh, nếu để cho người trong gia tộc biết, khẳng định sẽ mừng rỡ như điên.

Bảo tàng Nguyên triều giấu kín, hơn nữa trong lịch sử không người nào phát hiện, thử hỏi ai có thể chống cự được dụ hoặc bực này.

“Ta ngược lại muốn xem xem, người còn có thể kiên trì bao lâu!”

Đôi mắt đẹp cơ trí Thẩm Ngọc lộ ra ý cười, sau đó thanh âm thanh thúy như chim hoàng oanh truyền khắp bốn phía.

“Lô ghế số 6, ra giá năm mươi lăm ức!”

Chương 398 - Hai ngọn Thiên Đăng.

"Điên cuồng, quá điên cuồng, giá trên trời a."

“Chuyến đi này không tệ!”

“Ngồi chờ phần sau.”

Giá tiền này của Thẩm Kiệt đã nghịch thiên rồi, ngay cả Triệu Dung cũng không ngờ bản đồ này có thể có giá 50 tỷ.

Nghĩ đến, giá này đã không cách nào vượt qua...

“Sáu mươi lăm ức!”

Dương Thiên mày kiếm giường lên, báo giá lần nữa ở sương phòng số 8.

“Ngoạ tào!”

Trong sân lặng ngắt như tờ.

Đây là muốn làm gì? Thật sự coi tiền như một chuỗi con số hay sao?

Mọi người mặt mũi tràn đầy rung động, ngay cả Tạ Chí ở ghế lô số 1 cũng mắt choáng váng.

Hai vị này mới đầu không nói một lời, đến cuối cùng, kịch liệt đấu giá, hơn nữa một tỷ tỷ lại tăng lên.

Đây quả thực là muốn đánh vỡ ghi chép đấu giá của thế giới.

Triệu Dung đã kích động đến mức thân thể mềm mại run rẩy, nàng cơ hồ đã nói năng lộn xộn: “Cái này, ghế lô số 8 ra giá sáu mươi lăm ức, còn có ai ra giá cao hơn?”

Mọi người không còn gì để nói, sáu tỷ rưỡi rồi, còn ai sẽ ra giá nữa?

Bất quá mặc dù nghĩ như vậy, nhưng ánh mắt mọi người vẫn nhìn về phía ghế lô số 6.

Nàng có thể tạo ra kỳ tích nữa hay không?

Búa rơi xuống đất hai tiếng, Triệu Dung có chút tiếc nuối, khi nàng muốn công bố thành giao thì ghế lô số 6 lại lên tiếng.

“Ta yêu cầu đốt đèn trời!”

Một câu nói, toàn trường tĩnh mịch.

“Tra, mau tra, sương phòng số sáu rốt cuộc có lai lịch gì, cũng dám cuồng như thế!”

“Điểm Thiên Đăng, trong nước bao nhiêu năm không xuất hiện, phòng số 6 rốt cuộc muốn làm cái gì?”

“Vì một mảnh bản đồ không trọn vẹn mà dám đốt đèn trời, đáng giá không?”

Triệu Dung ngây người rất lâu mới phản ứng lại được.

Quy tắc của Điểm Thiên Đăng nàng cũng là nghe lão nhân nói qua, nàng chưa bao giờ gặp được loại tình huống này.

Nhưng sau khi nàng bình tĩnh lại, vẫn vui sướng mở miệng nói: “Điểm, người đâu, đốt thiên đăng cho sương phòng số sáu, sau đó lấy ra mấy cây mẫu màu đỏ lớn chiêu đãi!”

Mọi người:...

Lá trà bạc này, pha ra nước trà cũng giống như chất lỏng hoàng kim.

Không vì cái gì khác, chỉ vì toàn thế giới mà có mấy cây ở Vũ Di Sơn kia, hơn nữa hàng năm sản lượng thừa thớt, bị quan lớn khổng chế, rất ít lưu thông thị trường.

Nội tình Triệu gia quả nhiên không tầm thường.

Rất nhanh, cô gái lấy mạng mặc sườn xám màu đỏ mang một ngọn đèn treo ở lô ghế số 6, ngọn đèn này tuy bình thường,

nhưng mà tất cả đều không dám khinh thường.

Đây không chỉ là phách lực lớn nhỏ.

Không nhiều chuyện, bọn họ bị đẩy ra khỏi ghế lô số 6, một vị nữ tử sườn xám cung kính tiến lên, đem một bình nước trà buông xuống.

Bà lão vội rót cho Thẩm Đình một chén.

Trầm Dục hít nhẹ một hơi, mở miệng: “Quả nhiên là trà ngon!”

Dứt lời, ánh mắt nàng kiên định mở miệng: “Phòng số sáu, bảy mươi lăm ỨC.”

Tất cả mọi người đều nín thở, lần này không có ai kinh hô nữa, bởi vì vừa rồi bọn họ đã đủ chấn kinh.

Bây giờ, chỉ xem thử số sáu đốt đèn, rốt cuộc có thể lấy được món vật đầu giá cuối cùng này hay không.

Lúc này Triệu Dung đã không thúc giục nữa, hai bên đầu giá không cho phép người ngoài quấy rầy.

Nàng cũng đang lẳng lặng chờ đợi.

Lúc này, Dương Thiên ở trong ghế lô số 8, nhìn mọi người trợn mắt há hốc mồm, nghi vấn nói: “Sao? Đối phương nói muốn đốt đèn trời các người cứ khiếp sợ như vậy? Điểm Thiên đèn rốt cuộc là có ý gì?”

Trâu Hưng khóe miệng giật giật hỏi: “Dương tiên sinh ngài không biết đốt đèn trời?”

Dương Thiên hỏi ngược lại: “Ta hẳn là biết?”

Hứa Ngạo cũng xen mồm nói: “Dương tiên sinh, bình thường chỉ cần tham gia đầu giá hội, đều biết ý tứ của đốt đèn trời a.”

Dương Thiên đỡ trán nói: “Đây là lần đầu tiên ta tham gia, không biết có được không?”

Mọi người:...

Bọn họ sắp điên rồi, mười bảy mười tám tuổi, lần đầu tiên tham gia hội đầu giá, mười ỨC ỨC thêm tiền, bọn họ tung hoành hội đầu giá nhiều năm như vậy, giá cả vật phẩm còn không bằng một lần thiếu niên tăng thêm.

Quả nhiên là người so với người tức chết người.

Lúc này Vi Hào đứng dậy, hần mở miệng giải thích: ” Dương tiên sinh, đấu giá hội đốt đèn là một loại quy tắc, chính là chủ nhân của đèn trời chỉ cần đốt lên đèn, liền tương đương với đặt bao hết, tất cả đồ vật bán đấu giá trước đó đều do chủ nhân của đèn trời mua, người mua khác có thể miễn phí cầm lấy, lấy tính toán đấu giá hiện tại, đèn trời này muốn thấp lên, động một tí trăm ức! Không có mấy chục trên trăm năm nội tình, thật đúng là không dám đếm.”

“Thì ra là thế!”

Ánh mắt Dương Thiên lộ ra ý cười.

Mọi người thấy Dương Thiên biết hần sẽ từ bỏ, nhưng mà bọn họ còn chưa kịp thở phào, Dương Thiên đã lạnh nhạt mở miệng dưới ánh mắt kinh hãi của cả phòng: “Phòng số 8, yêu cầu đốt đèn trời!”

“Trời ạ, Dương tiên sinh, ngài ngài...”

Vi Hào hồi hận đến ruột đều xanh rồi?

Là hần giải thích không đủ rõ ràng sao?

Hiện tại đốt đèn trời, đây chính là tài sản trăm ức a.

Dương tiên sinh, làm sao...

Không chỉ có đám người ở ghế lô số 8, ngay cả tất cả mọi người ở ghế lô khác cũng triệt để tròn tròn mắt.

Chén trà quý giá của Thẩm Ngọc vừa đưa đến bên miệng, nghe câu này, thân thể mềm mại đột nhiên run lên, chén trà không vững, trực tiếp ngã xuống đất.

Khóe mắt Triệu Dung giật giật, gần như nghi ngờ mình đang nằm mơ.

Mọi người càng điên cuồng hét lên.

“Thiên Đăng, lại hiện Thiên Đăng, một người cả đời gặp một lần là đủ, nhưng bây giờ lại gặp hai lần.”

“Nhanh điều tra số tám, ta muốn trong một phút đồng hồ tra ra nội tình của hần.”

“Lần đấu giá hội này quá điên cuồng đi.”

“Ta cảm thấy hô hấp cũng khó khăn, hội đấu giá lần này tuyệt đối có thể chấn kinh trong nước.”

“Sau ngày hôm nay, hội đấu giá Tụ Bảo sẽ trở thành nhân tài kiệt xuất trong giới đấu giá trong nước.”

Tất cả mọi người đều chấn động.

Triệu Dung lúc này rốt cuộc cũng phản ứng lại, sau đó cố nén tâm trạng hưng phấn kích động, run giọng nói: “Người đầu, đốt đèn cho sương phòng số 8, cùng pha một bình trà ngon thượng đẳng.”

Mọi người thấy vậy, chỉ có thể mang theo vẻ hâm mộ nhìn hai ngọn đèn nào đó trong sương phòng số 8 cùng phòng số 6.

Đây là nở mặt cỡ nào, nhưng cho dù bọn họ có tiêu hết gia tài cũng không có tư cách đốt đèn.

Dương Thiên nhấp một ngụm nước trà vừa mới đưa tới, âm thanh trong trẻo truyền khắp bốn phía.

“G lô ghé số tám, một trăm ức!”

Lặng ngắt như tờ.

Tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Một lần tăng giá hai mươi lăm ức nhân dân tệ, hỏi còn có ai?

Tất cả mọi người đều trợn to hai mắt, cho dù là phú hào có giá trị con người trên trăm ức, trăm mặc một lát, cũng chỉ có thể giơ ngón tay cái lên với Dương Thiên.

Sau ngày hôm nay, nhân vật trong ghé lô số 8, tên tuổi có thể vang vọng toàn bộ Tây Nam.

Triệu Dung kích động quên mất quy tắc của buổi đấu giá, thanh chùy nhỏ màu vàng rơi xuống đất hai lần.

“Thật ngại quá, thất thố.”

Đây là lần duy nhất nàng xấu mặt, nhưng tất cả mọi người không có chê cười nàng, bởi vì nếu để cho bọn họ đi lên, đã sớm đầu óc trống rỗng, sợ đến mức co quắp trên mặt đất.

Đây chính là mười tỷ a, toàn bộ Tây Nam, thế gia đạt tới mười tỷ có bao nhiêu?

Trầm Dục cắn cắn môi, cuối cùng cũng động dung.

Tình huống hiện tại, tựa hồ đã vượt qua dự liệu của nàng.

“Tiểu thư!”

Bà lão kéo cánh tay ngọc của Thẩm Đình, nhẹ nhàng lắc đầu với nàng.

Đôi mắt trong suốt của Thẩm Đình lộ ra kiên định nói: “Lần đầu tiên phụ thân giao nhiệm vụ quan trọng như vậy cho con, con không thể để người thất vọng.”

Vì vậy, nàng khó khăn mở miệng: “Phòng số 06, 101 ước!”

Đây là lần đầu giá cuối cùng của nàng.

Nhưng mà, nàng vừa dứt lời, chỉ nghe đạo thanh âm trong trẻo kia vang lên lần nữa.

“Phòng số 8, một trăm hai mươi ước!”

Toàn trường lần nữa tĩnh mịch.

“Điên rồi điên rồi, toàn bộ đều điên rồi.”

“Hỗ gia ta kiếp này ai cũng không phục, chỉ phục vị tiên sinh kia ở ghế lô số 8.”

“Buổi đầu giá cấp bậc thế giới, cũng không có khả năng đánh ra cái giá cao như vậy đi.”

“Hôm nay thật sự là mở rộng tầm mắt.”

Trong sương phòng số 8, khoe miệng mọi người co rúm lại nhìn Dương Thiên, trong nhận thức của bọn họ, thiếu niên cơ trí, hiểu chuyện.

Nhưng vì sao lần này lại xúc động như vậy.

Đây chính là một trăm hai mươi ước đó, đây là tài sản mà tất cả mọi người bọn họ cộng lại.

Tổng Lan đã không cách nào hình dung sự rung động của mình.

Thiếu niên dường như còn nhỏ hơn nàng hai tuổi, nhưng lại quyết đoán như vậy, nàng cho dù cả đời cũng không thể chạm đến độ cao của đối phương.

Trong phòng bao số sáu, thân thể mềm mại của Thẩm Đình lắc lư một cái, nếu không phải có bà lão ngăn cản, nàng đã sớm

ngã xuống đất.

“Tiểu thư!”

Bà lão có chút đau lòng.

“Tô nãi nãi, ta thua rồi!” Thẩm Kiệt nhắm hai mắt lại, nước mắt chảy xuống, mặt mũi tràn đầy không cam lòng.

Triệu Dung lần này có thể xác định, phòng số 8 chính là người thắng.

Cây chùy nhỏ màu vàng của nàng lần thứ ba đập lên mặt bàn, thanh âm xinh đẹp vang lên: “Một trăm hai mươi ức lần thứ ba, thành giao, chúc mừng Dương tiên sinh ở ghế lô số tám thu được mảnh vỡ bảo tàng của Nguyên triều, thuận tiện nói một câu, bởi vì Dương tiên sinh đốt đèn trời, một trăm hai mươi ức này bao gồm tất cả giá vật phẩm trên hội đấu giá, vừa rồi người bán đấu giá có thể không cần trả tiền, có thể mang đi vật đấu giá của các người.”

Mọi người nghe vậy, tuy rằng sớm đã biết quy tắc, nhưng vẫn là không nhịn được rung động.

Cái gì là đại thủ bút?

Chính là đây!

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía phòng bao của Dương Thiên, trên mặt mang theo vẻ cảm kích.

“Lô ghế số 37, Duyệt Châu La Vân, đa tạ Dương tiên sinh.”

“Lô ghế số bốn mươi tám, Vân Châu Từ Nhạc, đa tạ Dương tiên sinh.”

“Phòng số ba trăm, Phó Chính Thanh Châu, đa tạ Dương tiên sinh.”

Chương 399 - Thẩm gia Bắc Hải.

Trên hội đấu giá, tiếng cảm tạ Dương Thiên không dứt bên tai.

Mấy chục đại lão cảm tạ Dương Thiên đến từ khắp nơi trên cả nước, đều là những người đậm chân một cái có thể nhắc lên động đất ở một phương, mà ở chỗ này, đều cung kính gọi Dương Thiên một tiếng Dương tiên sinh, vờn cảnh ô liu ra cho Dương Thiên.

Nói cách khác, hành động này của Dương Thiên đã khơi dậy hảo cảm và hữu nghị của rất nhiều cự phách siêu cấp.

Những người này đều nhận ân tình của Dương Thiên, sau này nếu như ở địa bàn của bọn họ, bọn họ tất nhiên sẽ chiêu đãi chu đáo!

Một hồi đấu giá hội chấm dứt, hơn ba trăm đại lão ở đây đều nhớ kỹ danh tiếng Dương Thiên của ngũ tỉnh Tây Nam.

Mà Dương Thiên cũng trong một giờ ngắn ngủi này, giải tán hết tất cả tài sản của bản thân.

Huyền Thiên đại lục hẩn thân ở địa vị cao, tiêu tiền như nước đã quen, hôm nay tài sản chữa bệnh cho Tướng gia tại Thiên Thai Sơn hốt tất cả tài sản của Xa thủ, tài sản của tất cả đại lão ở Thiên Long tửu điểm bịp bợm, đều tính toán ở bên trong, tổng cộng một trăm hai mươi ức.

Mặc dù bây giờ trên người đã không còn đồng nào, nhưng hẩn lại không hối hận.

Bây giờ địa đồ tàn phiến đã góp nhặt hai phần, phần thứ ba cũng có hạ lạc, nếu là đột phá cảnh giới Luyện Thần Phản Hư, hẩn có thể thi triển Đại Thiên Diễn Thuật thôi diễn ra phương vị cụ thể của bảo tàng.

Đến lúc đó, thu hoạch vượt xa hiện tại một trăm hai mươi ức.

Ngắm lại trong đôi mắt Dương Thiên hiện lên vẻ chờ mong.

Nguyên triều cướp bóc bảo tàng của mấy chục quốc gia, rốt cuộc có bao nhiêu tài phú.

Lúc này hết thảy đều đã kết thúc, đoàn người Dương Thiên dưới ánh mắt sùng bái của tất cả mọi người đi ra ngoài.

Trong lúc đó, không ngừng có người chào hỏi, cho dù là lão nhân lớn hơn Dương Thiên sáu bảy mươi tuổi cũng cung kính gọi Dương Thiên một tiếng Dương tiên sinh.

Sau ngày hôm nay, Dương Thiên có thể danh chấn gần nửa giới phú hào trong nước.

Không vì cái gì khác, chỉ vì đốt đèn trời, ra tay động một tí là mười tỷ!

Phản quyết đoán này, cho dù là phú ông ngàn ức cũng phải thán phục!

Dương Thiên ra cửa, đột nhiên một thiếu nữ thanh tú chạy tới.

“Dương tiên sinh, chờ một chút!”

Dương Thiên dừng bước lại, quay đầu nhìn lại, người tới chính là Thẩm Kiệt phòng số 6.

Hắn tuy vận dụng thần thức dò xét dung nhan đối phương, nhưng lần đầu tiên gặp phải, thật đúng là bị một cỗ khí chất đặc biệt trên người nữ tử hấp dẫn trong chốc lát.

Đôi mắt thanh nhã của nàng tinh khiết như nước, trong suốt long lanh, mơ hồ cảm giác có sóng nước đang đập dòn.

Mũi ngọc tinh xảo, miệng nhỏ như anh đào. Mái tóc đen dài như thác nước, dáng người thon thả mảnh mai, như một cơn gió có thể thổi ngã nàng.

Nàng mặc một bộ váy màu trắng, dưới váy còn có một vòng ren màu xanh da trời, trên người mặc một bộ áo khoác màu trắng, cả người tản ra khí tức thanh thuần.

Đối phương tìm hắn, Dương Thiên tuyệt đối không bắt ngờ.

Hắn thăm dò đối phương, đối phương hiển nhiên đồng dạng thăm dò qua hắn, cũng khẳng định biết trong tay hắn cũng có một phần tàng bảo đồ của Nguyên triều.

Cho nên, đối phương ngăn hắn lại muốn làm cái gì, không cần nói cũng biết.

Quả nhiên, chỉ thấy trên khuôn mặt thanh tú của Thẩm Đình mang theo nụ cười, đôi mắt cơ trí trong suốt nhìn thẳng vào Dương Thiên mở miệng nói: “Dương tiên sinh, ta có thể nhìn tám bản đồ kho báu trên tay ngài một chút không, bất kỳ điều kiện gì ngài tùy tiện nói.”

Dương Thiên nở nụ cười nghiền ngẫm nói: “Nếu ta nói điều kiện là nhìn bản đồ kho báu trong tay người, người có thể chấp

nhận không?”

Nụ cười trên mặt Thẩm Đình hơi cứng ngắc, con ngươi cơ trí co rút lại, sau đó bất động thanh sắc tiếp tục cười nói: “Dương tiên sinh nói cái gì, ta nghe không hiểu, ta nào có bảo tàng gì...”

Nàng vừa nói đến đây, Dương Thiên đã xoay người.

Đối phương hiển nhiên đang giả ngu, mà Dương Thiên cũng không để ý.

Hắn đã gieo xuống lạc ấn thần thức ở trên người đối phương, nếu là đột phá cảnh giới Luyện Thần Phản Hư, lại tìm được nàng, đạt được tám đồ án thứ ba, thi triển Đại Thiên Diễn Thuật bổ sung đủ tám đồ án thứ tư còn lại.

Bây giờ khoảng cách tới cảnh giới thứ ba còn rất dài.

Dương Thiên, không vội!

Hắn không vội, nhưng lần này Thẩm Kiệt thật sự rất sốt ruột.

Nàng vội vàng ngăn trước mặt Dương Thiên, mang theo một tia âm giận nói: “Dương tiên sinh đây là có ý gì? Ta là người của Thẩm gia Bắc Hải, có lẽ ngài đã nghe qua chúng ta...”

“Không có!”

Dương Thiên căn bản không để ý nàng có nói hết lời hay không, trực tiếp nhíu mày cự tuyệt.

Nếu đối phương trực tiếp lấy ra bản đồ, có lẽ Dương Thiên có thể để nàng nhìn bản đồ trên tay mình một chút.

Nhưng hiển nhiên nàng muốn tay không bắt sói, không tốn bất kỳ thứ gì mà muốn xem bản đồ của mình? Tưởng hắn là nhà từ thiện sao?

Về phần thân phận của đối phương, cái gì Bắc Hải Trầm gia? Phá Thiên Tiên Đế hắn sợ qua ai?

Dương Thiên chưa từng nghe qua Bắc Hải Trầm gia, nhưng sau khi mọi người nghe được thì đều hít vào một hơi khí lạnh.

Đám người Vương Liệt không có tư cách tiếp xúc đến, nhưng Trâu Hưng cùng Tào Bác thì đối với danh tiếng của Bắc Hải Trầm gia như sấm bên tai.

Không vì cái gì khác, chỉ vì Trầm gia so với Triệu gia còn cao hơn một cấp, tại Bắc Hải, đều là thiên hạ của Trầm gia, hơn nữa những năm gần đây chỉ bởi vì Trầm gia tại Bắc Hải, cho nên Bắc Hải tấn thăng làm chuẩn thành thị, có thể so với những thành thị lớn như kinh thành, Thâm Hải, Ma Đô.

Tập đoàn của Thâm gia đều là cấp bậc xuyên quốc gia, hợp tác rất rộng với Mục gia ở hải ngoại, tài sản cũng tính theo cấp bậc trăm tỷ.

Ngay cả quần chúng vậy xem cũng không khỏi chấn kinh lên.

Trách không được, trách không được thiếu nữ phòng số 6 này lại có chút quyết đoán của Thiên Đăng.

Thì ra, có toàn bộ Thâm gia làm chỗ dựa.

Dương Thiên muốn đi, mà lúc này Trâu Hưng nhanh chóng kéo Dương Thiên lại, nói rõ tình huống.

Thâm Ngọc thấy vậy, trên mặt lập tức lộ ra thần sắc kiêu ngạo,

Nàng đã nói, chỉ cần đề cập đến Bắc Hải Trầm gia, ai dám không cho nàng mặt mũi.

Đây chính là sự chấn nhiếp của gia tộc siêu cấp.

Tạ Chí ở bên cạnh vốn không hợp với Dương Thiên thấy vậy, không khỏi cười lạnh, nói với Dương Thiên: “Sao vậy tiểu tử, bây giờ biết sợ rồi, phải biết thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, quá mức phong mang tất lộ, cẩn thận chết non.”

Hắn bị Dương Thiên hù hai lần, đã sớm giận Dương Thiên không chịu nổi, nếu là trước kia, hắn không dám đối nghịch với Dương Thiên, nhưng hiện tại, có Bắc Hải Trầm gia ở đây, hắn không tin Dương Thiên dám động đến hắn.

Ánh mắt Dương Thiên nhìn Tạ Chí, lúc này Thâm Kiệt cho rằng Dương Thiên hồi tâm chuyển ý, không khỏi lộ ra nụ cười nắm chắc thắng lợi trong tay nói: “Trên tay ta đích xác có một tấm bản đồ, mà ta cũng biết trên tay ngươi có hai tấm, chúng ta có thể hợp tác.”

Dương Thiên không có phản ứng với Thâm Đình mà đi thẳng về phía Tạ Chí.

Sắc mặt Tạ Chí lập tức có chút cứng ngắc, hấn lui về phía sau hai bước có chút sợ hãi nói: “Dương Thiên, ngươi muốn làm cái gì? Ta cảnh cáo ngươi, người Thâm gia ở chỗ này nhìn, ngươi dám động đến ta?”

Dương Thiên cười khinh thường, thần sắc ngạo nghễ: “Coi như ngươi gọi tất cả mọi người của Thâm gia đến đây, ngươi xem ta có dám động đến ngươi hay không.”

Bà lão bên cạnh Thâm Đình mặt âm trầm nói: “Dương tiên sinh, họa từ miệng mà ra, ngươi đã nghe qua từ này chưa?”

Dương Thiên không liếc mắt nhìn nàng, trong miệng khẽ nhả một chữ.

“Cút!”

“Ngươi muốn chết!”

Lão ầu lùn người tiến lên, tốc độ như quỷ mị.

“Dương tiên sinh cẩn thận!”

Mọi người đều kinh ngạc thốt lên, bọn họ không ngờ lão phụ bên cạnh Trầm Dục lại là cao thủ!

Dương Thiên không hề bị lay động, trên mặt bà lão lộ ra vẻ hưng phấn, chỉ cần bắt được tiểu tử trước mắt này, bằng vào thủ đoạn của bà ta, có thể khiến đối phương giao ra hai tấm bản đồ kia.

Nhưng mà, nàng nghĩ không sai, nhưng mà nàng lại không để ý đến một chuyện.

Nàng đã bỏ qua việc Dương Thiên cũng là một cao thủ, hơn nữa còn là một cao thủ tu tiên!

Khi tay nàng ta vươn ra, Dương Thiên tùy ý đưa tay ra.

Mà lão ầu vầy mà hoảng sợ phát hiện cổ của nàng vầy mà không bị khống chế, hướng về lòng bàn tay thiếu niên mà đi.

Sắc mặt nàng đại biến, muốn giãy dụa lại phát hiện vô cùng bất lực.

Bà lão như vậy vô cùng hoảng sợ, bởi vì nửa năm trước sau khi bà tiến vào cảnh giới Tông Sư, thực lực tăng nhiều, ngoại trừ một gia chủ trong gia tộc có thực lực còn cao hơn bà ta ra,

bà ta gần như quét ngang Bắc Hải, nhưng đến Huy Tĩnh, ở trước mặt thiếu niên trước mắt này vậy mà không có chút sức chống cự nào bị bóp chặt cổ.

“Ngươi, ngươi rốt cuộc có thân phận gì?”

Thân thể bà lão đang run rẩy, bà ta cảm giác được, chỉ cần đổi phương hơi dùng lực một chút, cái cổ yếu ớt kia của bà ta sẽ bị bóp gãy.

Trời ạ, nàng là cảnh giới Tông Sư a.

“Ngươi không xứng biết!”

Giọng Dương Thiên lạnh lùng, nắm cổ bà lão ném thẳng vào tường, đập thủng một lỗ lớn trên vách tường cứng rắn.

“Tê!”

Tất cả mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Bọn họ không biết tu vi của bà lão này là Tông Sư cảnh, nhưng nếu bà lão này là người bên cạnh Thẩm Đình, vậy thì thuộc về Thẩm gia Bắc Hải.

Mà người của Bắc Hải Trầm gia lại bị người ta ném ra ngoài, Bắc Hải Trầm gia còn mặt mũi nào mà tồn tại?

Thẩm Đình hoàn toàn ngây ngốc, mà Dương Thiên thì giống như làm một chuyện nhỏ không đáng kể, tiếp tục đi về phía Tạ Chí.

Vị lão giả sau lưng Tạ Chí thấy vậy, sắc mặt ngưng trọng đứng dậy, vì để tránh cho Dương Thiên ngang nhiên ra tay, ông ta đem cương khí màu vàng bao phủ toàn thân, sau đó cung kính mở miệng nói: “Dương tiên sinh, Tạ tiên sinh vừa rồi không phải cố ý mạo phạm ngài, lão hủ ở chỗ này bồi tội, xin ngài...”

Hắn còn chưa nói xong, Dương Thiên đã ở dưới ánh mắt chấn động của mọi người mở miệng nói: “Ngươi tính là cái gì? Cũng có tư cách bồi tội cho ta?”

Chương 400 - Ngươi Dám cản ta?

Tất cả mọi người nhìn một màn này không dám tin.

Một tên béo kéo người cao to bên cạnh nói: “Người cho ta một cái tát, xem có phải ta đang nằm mơ hay không.”

Người cao kia ngơ ngác nhìn giữa sân nói: “Ta còn muốn để người cho ta một cái tát, ta cảm giác mình cũng đang nằm mơ.”

Cuối cùng, hai người đều tự tát một cái, che lấy khuôn mặt sưng đỏ, mới cảm giác không phải đang nằm mơ.

Tên béo vẽ mặt đại ra nói: “Nếu như ta không ngốc, xung quanh lão giả Tạ Chí kia là cương khí màu vàng phóng ra ngoài, đó là dấu hiệu Tông Sư cảnh.”

Người cao gầy kia gật đầu.

Mà mập mập tiếp tục nói: “Nếu như ta không nhìn lầm, thiếu niên kia vậy mà đang khiêu khích một cường giả Tông Sư cảnh, nói đối phương không có tư cách bồi tội với hắn.”

Người cao lớn điên cuồng xé rách tóc lần nữa gật đầu.

“Quả thực quá điên cuồng, thiếu niên này cuồng ngạo như vậy, thật sự không muốn sống sao?”

Ngay khi mọi người nhận định vị cường giả Tông Sư cảnh này sẽ bão nổi mà xé Dương Thiên thành mảnh nhỏ, chỉ thấy sắc mặt lão giả kia phát khổ, sau đó cúi đầu nói bốn: “Dương tiên sinh nói có đạo lý, ta chỉ là một hạ nhân, không có tư cách bồi tội với ngài.”

“Ta đi!”

Mọi người nghe vậy hoàn toàn choáng váng.

Cường giả Tông Sư cảnh xin lỗi một thiếu niên? Tông Sư cảnh không phải tồn tại vô địch sao?

Mà bọn họ không biết là thiếu niên trước mắt này, là một tồn tại so với Tông Sư cảnh càng cường đại hơn.

Lão giả là một trong số ít người biết Dương Thiên cường đại, ông ta kéo tay Tạ Chí nói: “Tạ tiên sinh, ngài vẫn là bồi tội với

Dương tiên sinh đi, loại tồn tại như ông ta, chúng ta không đắc tội nổi.”

Lão giả đã sớm khuyên Tạ Chí, bảo hắn không nên trêu chọc Dương Thiên, nhưng Tạ Chí chính là không nghe, cho rằng có Thẩm gia Bắc Hải ở chỗ này, hắn sẽ an toàn.

Nào ngờ, Dương Thiên ngay cả Thẩm gia Bắc Hải cũng dám đánh, càng đừng nói đến hắn.

Tạ Chí sắc mặt xanh mét, nắm chặt nắm đấm.

Hắn tung hoành ba tỉnh Tây Nam nhiều năm, vẫn là lần đầu tiên bị bức đến mức này.

Lúc này, ánh mắt Dương Thiên hờ hững nhìn hắn, mở miệng nói: “Người nhiều lần khiêu khích ta? Thật sự cho rằng ta không dám động đến người sao?”

Tạ Chí nghe vậy biến sắc.

Hắn là đại lão đỉnh tiêm của ba tỉnh Tây Nam, nếu Dương Thiên làm hắn mất mặt trước ánh mắt của mọi người, vậy hắn sẽ không ngóc đầu lên được ở Tây Nam.

Làm đại lão, còn xem trọng thể diện hơn cả sinh mệnh.

Nếu mất đi mặt mũi, hắn làm sao sống yên được?

Tạ Chí thấy ánh mắt mọi người nhìn về phía nơi này, biết bây giờ không thể sợ, vì thế mang ra Bắc Hải Trần gia hù dọa hắn.

Thần sắc hắn lạnh lùng nhìn Dương Thiên phẫn nộ nói: “Dương Thiên, đắc tội ta không tính là gì, nhưng người đánh người của Bắc Hải Trần gia, bọn họ sẽ không bỏ qua cho người.”

Nói xong, ánh mắt nhìn về phía Thẩm Ngọc nói: “Thẩm tiểu thư, người đừng sợ, có ta ở đây tiểu tử này sẽ không tổn thương người.”

Dương Thiên nghe vậy đùa cợt một câu: “Người đúng là người hiền lành.”

“Cái gì?”

Tạ Chí sừng sốt, không rõ ràng cho lắm.

Sau đó, lại nghe Dương Thiên châm chọc nói: “Bản thân còn khó bảo toàn, còn muốn quan tâm người khác?”

Sắc mặt Tạ Chí âm trầm như nước găm lên: “Ta thấy người dám.....”

Hắn còn chưa dứt lời, Dương Thiên tát mạnh một cái vào mặt Tạ Chí.

Tạ Chí không hề phòng bị, trực tiếp bị quất bay.

Mọi người nhao nhao hít vào một ngụm khí lạnh.

Tạ Chí chính là đại lão đỉnh cấp hàng thật giá thật của ba tỉnh Tây Nam, bây giờ lại bị một thiếu niên hung hăng tát một cái, sau ngày hôm nay, nhất định sẽ trở thành trò cười của toàn bộ giới thượng lưu.

Lão giả vội vàng đỡ Tạ Chí dậy.

Mà Tạ Chí giờ phút này bụm mặt, vẫn mang theo vẻ mặt không dám tin.

Hắn không nghĩ tới Dương Thiên lại thật sự dám động thủ.

Tạ Chí sắc mặt vặn vẹo, điên cuồng quát lão giả bên cạnh: “Lão già kia, ngươi còn nhìn xem làm gì? Ta bị người đánh chẳng lẽ ngươi không thấy sao? Làm thật hể cho ta, ta muốn hể chết!”

Lão giả cười khỏ, biết rõ không phải là đối thủ, nhưng mà hể vẫn lựa chọn tiến lên.

Bởi vì Tạ Chí từng có ân với ông ta, đã cứu cháu trai của ông ta, lúc ấy ông ta đã thề cái mạng này sẽ trung thành với Tạ Chí.

Nhìn Dương Thiên chậm rãi bước tới, lão giả kiên trì mở miệng nói: “Xin Dương tiên sinh dừng bước, nếu không ta sẽ không khách khí.”

Giọng Dương Thiên lạnh nhạt nói: “Yên Thanh cũng không ngăn được ta, ngươi có thể?”

Lão giả lắc đầu nói: “Không thể, thể nhưng...”

Hắn nói tới đây, đột nhiên phát hiện thân thể của mình bị một cỗ uy áp cường đại chế trụ.

Cổ uy áp này giống như Thái Sơn áp đỉnh, để hấn không cách nào động đậy, cả người tựa hồ bị thi triển Định Thân Pháp.

Lão giả kinh hãi nhìn Dương Thiên, không cần nghĩ cũng biết đây nhất định là hấn ra tay.

Hấn vẫn cảm thấy Dương Thiên rất mạnh, nhưng lại không nghĩ rằng, hấn mạnh đến mức này.

Hấn là nửa bước Tông Sư, nhưng trong mắt thiếu niên này lại yếu ớt hơn trẻ con.

“Không thể cứ thành thật đợi ở chỗ này!” Dương Thiên nhìn cũng không thèm nhìn đối phương, lần nữa đi về phía Tạ Chí.

“Lên a, lão già, ngươi nhanh ngăn tiểu tử này lại.”

Tạ Chí nhìn thiếu niên trước mắt đang đi về phía hấn, rốt cuộc thần sắc cũng trở nên sợ hãi.

Bởi vì hấn phát hiện lão nhân bên cạnh hấn kia không cách nào nhúc nhích, mà nguyên bản muốn lấy Bắc Hải Thâm gia hù dọa đối phương, nhưng thiếu niên không hề động đậy.

“Ngươi muốn thế nào?” Tạ Chí tốt xấu gì cũng là đại lão một phương, sau khi cố trấn định, bàn tay vươn về phía sau lưng.

Dương Thiên đạm mạc mở miệng: “Muốn sử dụng súng ống sao?”

Sắc mặt Tạ Chí cứng đờ, sau đó cắn răng lấy súng lục ra.

Đây là một khẩu súng ngắn có tạo hình kỳ lạ, vật liệu thân súng được chế tạo từ Ô Cương, cứng rắn hơn sắt thép bình thường, nòng súng dài nhỏ, đường kính nòng súng rất hẹp, viên đạn dài khoảng chừng ngón giữa, lực đạo xuyên giáp mười phần.

Đây là át chủ bài cuối cùng của hấn, cũng là át chủ bài duy nhất mà hấn tin nhiệm, là chiêu bài đặc biệt được sai người định chế từ nước ngoài, từng làm thí nghiệm, có thể đánh xuyên qua cương khí Tông Sư cảnh màu vàng.

“Đây là toàn bộ chỗ dựa của ngươi?”

Dương Thiên khinh thường cười một tiếng.

Mà sắc mặt Tạ Chí lạnh xuống, mở miệng tức giận hừ nói:
“Tiểu tử, hiện tại ta cho ngươi hai lựa chọn, thứ nhất, quỳ xuống đất thần phục ta, huỷ bỏ tu vi của ngươi, thứ hai, ta nổ súng đánh nổ đầu của ngươi.”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Nếu để ngươi chọn, ngươi sẽ chọn cái nào?”

Tạ Chí hừ nói: “Ta sẽ giúp ngươi chọn cái thứ nhất.”

Dương Thiên gật đầu nói: “Đây là lựa chọn của ngươi.”

Nói xong, thân hình khê động biến mất không thấy đâu nữa, Tạ Chí sắc mặt kinh hãi vội vàng nổ súng.

Dương Thiên lập tức dừng lại.

“Ha ha ha, cho dù ngươi lợi hại hơn nữa thì có thể làm gì được nào? Có thể nhanh hơn đạn?”

Tạ Chí một vị Dương Thiên trúng đạn, không khỏi cười ha hả.

Đám người Hứa Ngạo Trâu nhìn thấy cảnh này cũng sầm mặt lại.

Mọi người nhận định Dương Thiên không sống nổi, bởi vì bọn họ đã từng nghe thấy cây thương trong tay Tạ Chí, là một khẩu súng chuyên dùng để đối phó với võ giả cổ đại.

Chỉ cần bị đánh trúng, không chết cũng bị thương.

“Tiểu tử, ngươi không phải rất điên cuồng sao?” Tạ Chí cười lớn, sau đó nhìn Tào Bác Trâu Hưng sắc mặt có chút trắng bệch, lạnh lùng nói: “Chờ, chờ ta thu thập tiểu tử này, lại chinh hợp hai người các ngươi.”

Tròng mắt Tào Bác đều đồng tử, cả giận nói với Tạ Chí:

“Ngươi dám đả thương Dương tiên sinh, ta sẽ cho ngươi chết.”

Dương Thiên có đại ân với hắn, hắn không thể ngồi yên không để ý đến.

Mấy người Trâu Hưng Hứa Ngạo cũng mặt đầy phần nộ mở miệng: “Tạ Chí, nơi này là Lâm An, không phải địa bàn của ba tỉnh khác ở Tây Nam, Dương tiên sinh bị thương, ngươi hãy ở lại đi.”

Nói xong, toàn bộ xông lên phía trước.

Mà người của ba tỉnh Tây Nam sau lưng Tạ Chí thấy cảnh này có chút ngẩn ra, Tạ Chí cả giận nói: “Còn đứng ngây ra đó làm gì? Đánh cho ta, nhân số của các ngươi nhiều hơn đối phương gấp hai lần thì sợ cái gì?”

Những người này nghe vậy, cắn răng tiến lên.

Nhưng mà, hai đội người còn chưa đánh nhau, chỉ nghe một tiếng gầm thét hướng về phía mọi người phía sau Tạ Chí lạnh lẽo nói: “Không muốn chết, thì dừng tay cho ta!”

Mọi người sửng sốt, nhao nhao nhìn qua, chỉ thấy thiếu niên trong sân đôi mắt lạnh lẽo, một cỗ uy áp khó có thể hình dung đánh úp lại, bọn họ từng người nhất thời bị ép cong sống lưng.

Tạ Chí thần sắc sửng sốt, khó có thể tin nhìn Dương Thiên sắc mặt hồng nhuận, tựa hồ không có bất kỳ dấu hiệu bị thương.

“Anh không có trúng đạn? Không thể nào, tôi rõ ràng nhìn thấy viên đạn bắn trúng anh mà.”

Dương Thiên dưới ánh mắt khó tin của mọi người, mở lòng bàn tay ra nói: “Ngươi đang tìm cái này?”

“Ta đi!”

“Đây là đạn bắn bằng tay không sao? Hay là đạn xuyên giáp uy lực cực lớn.”

“Điên rồi, ta nhất định là điên rồi, loại đạn này có thể bắn xuyên qua phòng ngự của xe tăng, làm sao có thể.”

Sắc mặt Tạ Chí cũng trong nháy mắt trở nên xám xịt như gan heo.

Đám người Tào Bác thấy một màn này, thần sắc đều trở nên kinh hãi.

“Làm sao có thể?”

Tạ Chí lui về phía sau hai bước, trong mắt tất cả đều là vẻ sợ hãi.

Dương Thiên lạnh lùng nhìn hắn nói: “Còn nhớ điều thứ nhất mà con chọn không?”

“Ngươi... ngươi dám, ta là đệ nhất nhân ba tỉnh Tây Nam, ngươi dám gây bất lợi cho ta, không sợ bị toàn bộ ba tỉnh Tây

Nam điên cuồng trả thù sao?”

Dương Thiên cười lạnh: “Đó là chuyện sau này, mà bây giờ, ta chỉ quan tâm trước mắt.”

Nói xong, hắn cong ngón búng về phía hai chân Tạ Chí!

Chương 401 - Ái Tâm Bút Ký.

"A! "

Tạ Chí kêu thảm một tiếng, khớp nối hai chân gần như vụn vẹo.

Mọi người ở đây đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Thiếu niên này thật đúng là hung ác, hắn thật muốn khai chiến với ba tỉnh Tây Nam của Tạ Chí sao?

“Tạ lão đại!”

Các đại lão ba tỉnh Tây Nam mặt ai nấy đều đầy lửa giận nhìn Dương Thiên, bước chân bọn họ đang muốn di chuyển, Dương Thiên bình thản mở miệng: “Ta xem ai trong các người dám tiến lên trước?”

Một câu nói kia của hắn tràn đầy uy nghiêm, làm cho tất cả mọi người dừng bước.

Dương Thiên hừ lạnh một tiếng, chậm rãi đi về phía Tạ Chí.

Không ai dám cản.

Dương Thiên lại hung hăng tát Tạ Chí một cái. Lạnh lùng nói: “Người phục không?”

Lần này, hắn vì chán nể, khí tràng Phá Thiên Tiên Đế toàn bộ khai hỏa.

Khí tràng vô hình bao quanh Tạ Chí,

Cảm thụ được khí tức tử vong phát ra từ trên người thiếu niên, phần nộ trên mặt Tạ Chí biến mất, thay vào đó là sự sợ hãi nồng đậm.

Khóe miệng hắn run rẩy, sự kiên trì trong lòng đều bị phá hủy, hắn sợ hãi mở miệng nói: “Ta phục rồi, phục rồi! Dương tiên sinh, cầu xin ngài buông tha.”

Dương Thiên đạm mạc mở miệng: “Từ giờ trở đi, năm tỉnh Tây Nam không có đất dung thân cho ngươi, ta nói.”

Tạ Chí sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Đây chính là cơ nghiệp mười mấy năm của hắn, lúc hắn đang định đáp ứng rồi mới nghĩ biện pháp, chỉ nghe Dương Thiên mở miệng lần nữa: “Trong vòng ba ngày nếu không rời đi, vậy thì vĩnh viễn lưu lại.”

Dứt lời, xoay người.

Ánh mắt mọi người đờ đẫn, đều bị sự cuồng ngạo của Dương Thiên thuyết phục.

Tạ Chí thể nhưng là đại lão có tính tung hoành mười năm tây nam, thời điểm thiếu niên trước mắt không có ở đây, lời hắn nói chính là trời.

Mà nay, hắn lại bởi vì đắc tội thiếu niên trước mắt này, bị đuổi khỏi Tây Nam.

Sau ngày hôm nay, chỉ sợ là Tạ Chí huy hoàng cuối cùng.

Làm xong tất cả những chuyện này, Dương Thiên dường như làm một việc nhỏ không đáng kể, hắn đang muốn đi, Thẩm Đình tiến lên nói: “Dương tiên sinh, Bắc Hải Thẩm gia ta là chân thành tìm ngài hợp tác, chỉ cần...”

Hắn còn chưa dứt lời, Dương Thiên đã lạnh lùng mở miệng: “Tìm ta hợp tác, ngươi không đủ cấp bậc, để phụ thân ngươi đến đây, ta có hai bức tranh, chờ các ngươi thu thập được hai tấm còn lại, mới có tư cách bàn chuyện hợp tác với ta.”

Nói xong, hắn rời đi trong vòng vây của đám người Trâu Hưng.

Tất cả mọi người đều choáng váng, minh châu trên tay Thẩm gia không đủ cấp bậc?

Còn để gia chủ Thẩm gia tự mình tới.

Thẩm gia không có tư cách hợp tác với hắn.

Tất cả mọi người điên rồi.

Phải biết rằng, địa vị của Thảm gia không hề tầm thường, cho dù Tạ Chí đã từng là đệ nhất nhân ba tỉnh Tây Nam cũng không dám nói những lời này.

Tuy rằng thiếu niên đã trục xuất Tạ Chí, trở thành người đứng đầu toàn bộ Tây Nam, nhưng nếu đối đầu với Trầm gia, cũng không có bất kỳ phần thắng nào.

Hắn sao dám...

Thảm Đình nhìn bóng lưng cao ngạo của Dương Thiên cười khở, nàng cũng là thiên chi kiêu nữ, nhưng tôn nghiêm của nàng hôm nay lại bị một thiếu niên tên Dương Thiên hung hăng chà đạp.

Cô thất hồn lạc phách lấy điện thoại ra, bấm một cú điện thoại, giọng nói nhỏ dần: “Cha, con thất bại rồi.”

Dương Thiên từ chối ý tốt của mọi người, sau đó cùng Vương Liệt trở lại Giang Thành.

Hắn không biết là, bởi vì hắn đánh bại Yến Thanh tông sư Phong Châu, Lâm An đấu giá hội đốt đèn tiêu phí 120 ức, đánh đại lão Tạ Chí đỉnh tiêm ba tỉnh Tây Nam đuổi hắn đi, hơn nữa còn cuồng ngạo đến mức không để Bắc Hải Trầm gia vào mắt.

Ba ngày qua, xảy ra nhiều chuyện như vậy, tên tuổi của Dương tiên sinh Tây Nam đã truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ.

Tất cả mọi người đều tràn ngập tò mò đối với Dương tiên sinh chỉ có mười bảy mười tám tuổi kia.

Tuy nhiên, tất cả những điều này đều không liên quan đến Dương Thiên.

Lúc này hắn lẳng lặng đứng trong văn phòng giáo viên, rũ cụp tai, nghe Hàn Hương Ngưng răn dạy.

“Tiểu tử tông của ta, vốn dĩ không bao lâu nữa sẽ thi đại học, bây giờ ngươi lại trốn học ba ngày, ngươi là muốn làm ta tức chết sao?”

Hàn Hương ngưng thân mặc một thân y phục màu đỏ thẫm, tóc dài đen nhánh mềm mại như gợn sóng. Hai con mắt như

bảo thạch ẩn chứa nộ khí, váy dài màu đỏ tựa như liệt diễm lưu động, bao vây lấy thân hình thon dài như bạch ngọc của nàng, cả người tựa như nữ vương cao quý.

Dương Thiên buông tay ra vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Hàn lão sư, chúng ta không phải đã ước định rồi sao? Ta thi sáu môn đạt điểm tối đa, người cho ta một chút không gian riêng tư.”

Hàn Hương Ngưng lông mày dựng thẳng, tức giận khuôn mặt xinh đẹp đỏ lên nói: “Ta nói rồi sao? Người có chứng cứ không?”

Dương Thiên:...

Gặp phải tiểu tử tỷ tỷ thích chơi xấu này, hắn không chỗ chống đỡ.

Cuối cùng, Dương Thiên liên tục cam đoan mấy ngày nay sẽ không trốn học, chuyên tâm nghiên cứu kỳ thi đại học, lúc này Hàn Hương Ngưng mới buông tha cho hắn.

Đến phòng học, giờ phút này tất cả mọi người đều đang chuyên tâm học tập.

Vương Tĩnh Thần thấy Dương Thiên rốt cục đến, thần sắc mừng rỡ.

Nàng vội vàng lấy ra một cái gương nhỏ trong bàn sách, vuốt vuốt mái tóc dài mềm mại, sau đó lau nước hoa, chạy tới bên cạnh Dương Thiên.

“Trời ạ, cuối cùng người cũng trở về rồi.”

Nhìn thiếu nữ duyên dáng yêu kiều trước mặt, Dương Thiên cười cười.

Mấy ngày không gặp, nữ hài vẫn xinh đẹp động lòng người như vậy.

Một đôi mắt hồn nhiên vô cùng, cổ áo có lông thỏ trắng muốt, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng càng thêm trắng hồng, như hai con bướm có hai cánh phấn hồng. Nàng có một đôi mắt nước rất đẹp, khóe mắt khẽ cong, là nụ cười phong hoa tuyết đại.

Mái tóc đen dài tùy ý buông xuống vai, trên khuôn mặt trắng nõn tràn đầy ý cười, đôi môi trắng nõn cong lên nở nụ cười

tươi tắn, ngũ quan tinh xảo không một cái nào không phối hợp, khiến người ta bị lạc trong đôi mắt của nàng.

Dương Thiên đưa tay vuốt cái mũi trắng như tuyết của cô gái, nói: “Mấy ngày nay ta không có cố gắng học tập sao?”

Vương Tĩnh Thần có chút hưng phấn đỏ bừng mặt nói: “Đương nhiên là có, ngươi không có ở đây, ta còn cố ý làm bút ký tình cảm cho ngươi, ngươi chờ một lát, ta bây giờ đưa cho ngươi.”

Nói xong, vui vẻ chạy nhanh đến chỗ ngồi, lấy bút ký từ trong bàn sách ra.

Dương Thiên mở ra xem, chữ của cô gái xinh đẹp, mặc dù chỉ ba ngày, nhưng nội dung trong bút ký vô cùng kỹ càng, hơn nữa còn dùng các loại bút màu đánh dấu trọng điểm.

Quan trọng nhất chính là, mỗi một trang nàng đều vẽ hình vẽ hoạt hình đáng yêu.

Dương Thiên nghi hoặc hỏi một câu, mà cô gái ngọt ngào cười nói vì sợ hán học tập buồn tẻ.

Dương Thiên cười khẽ một tiếng, xem ra quả thật là bút ký tình yêu.

Vương Tĩnh Thần còn sợ Dương Thiên không hiểu, chuyển cái ghế nhỏ của mình tới, sau đó hai người ngồi cùng một bàn học tập.

Mọi người yên lặng nhìn một màn này, tuy sớm đã quen ăn thức ăn cho chó, mặt ngoài đã có thể bất động thanh sắc, nhưng trong lòng đã sớm lệ rơi đầy mắt.

Sau khi tan học chắc chắn sẽ có mấy học sinh lớp khác vụng trộm nhìn trộm hoa khôi trường trung học số một Vương Tĩnh Thần.

Trong tay bọn họ mỗi người cầm một phong thư tình, vốn tưởng rằng có thể dùng chân thành của mình đả động hoa khôi trường học, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, đến trước cửa sổ, thấy được cảnh Dương Thiên cùng Vương Tĩnh Thần ngồi chung một bàn học tập.

Ngọt, ngọt đến cả cả miệng!

“Không, đây không phải là thật, hoa khôi trường học tuyệt đối không thể là hoa có chủ.”

Một thiếu niên nước mắt lưng tròng, khuyên cũng khuyên không được.

“Ta thất tình rồi, hu hu.” Một tên mập cũng bị đả kích, cảm thụ tình thổ lộ thơm ngào ngạt, nhét thẳng vào miệng.

“Dương thần, lại là hấn, không thể cho chúng ta lưu lại chút tưởng niệm sao?”

Có một giọng nói hơi cường tráng tức giận không thôi, trực tiếp đung nát thủy tinh trên cửa sổ.

Vương Tĩnh Thần nhìn một màn này, khuôn mặt có chút đỏ bừng.

Mà Dương Thiên thấy vậy, khóe mắt tràn đầy ý cười.

Vương Tĩnh Thần tức giận tròn mắt nhìn Dương Thiên nói: “Có gì mà buồn cười, mau đi làm bài tập đi, ba ngày này ta đều quy nạp cho người kiến thức, người còn không làm cho tốt.”

Dương Thiên mỉm cười nói: “Đừng vội, trước đó ta phải làm một chuyện.”

“Cái gì?”

Vương Tĩnh Thần nghiêng đầu nhỏ có chút nghi hoặc.

Mà Dương Thiên thì dưới tình huống không chú ý, hôn lên đôi môi trắng nõn của cô gái.

“A.....”

Vương Tĩnh Thần không nghĩ tới Dương Thiên sẽ đánh lén nàng ở trước mặt mọi người, thấy ánh mắt mọi người đều nhìn sang, nàng da mặt mỏng, khuôn mặt xinh đẹp như một tấm vải đỏ, ngay cả cái cổ trắng nõn như tuyết cũng nhiễm một tầng phấn hồng.

“Hu hu, quá đả kích người.”

“Lại vung thức ăn cho chó, phòng học này không có cách nào ở lại.”

“Ta muốn học tập, lòng ta không có bàng lộ, lòng ta không... bỏ đi, ta vẫn nên đi ra ngoài.”

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả học sinh trong phòng học chạy không thấy bóng dáng, mà mấy bạn học bên ngoài cửa sổ nhao nhao la hét muốn nhảy lầu, ngăn cũng không ngăn được.

Thấy Dương Thiên còn muốn được voi đòi tiên, Vương Tĩnh Thần nhắm chặt hàm răng. Đôi mắt nước giận dữ trừng Dương Thiên một cái, bàn tay nhỏ bé hung hăng nhéo một cái vào miếng thịt mềm bên hông hắn.

Dương Thiên đau đón hừ một tiếng, mặt đen hỏi: “Tĩnh Thần, người học chiêu này với ai?”

Vương Tĩnh Thần che miệng nhỏ cười duyên, đôi mắt đẹp cong thành hình trăng lưỡi liềm nói: “Đúng vậy, đây là chiêu thức mà nữ sinh chúng ta vô sự tự thông, trời sinh đã biết, xem người sau này còn dám làm xấu ta hay không.”

Khóe miệng Dương Thiên giật giật một cái, nói: “Người bình thường không phải rất dịu dàng sao?”

Vương Tĩnh Thần ngẩng mặt lên, hung dữ nói: “Sao? Bây giờ ta không dịu dàng?”

Nói rồi gương nanh múa vuốt, giống như chỉ cần Dương Thiên dám nói một chữ không thì sẽ trực tiếp nhào lên.

Chương 402 - Hiện Bạch Hồ Tổ.

Cuối cùng, Dương Thiên trực tiếp cầu xin tha thứ, không có cách, bên hông hắn đã bị véo nhiều lần, thật sự sợ.

Vương Tĩnh Thần thấy Dương Thiên thành thật, lúc này mới buông tha cho hắn.

Sau đó, nàng cầm mấy bút giảng giải từng chút từng chút tri thức trọng điểm mà lão sư dạy mấy ngày nay.

Nhưng nàng đã đánh giá cao năng lực của mình, những đề mục tương đối thâm ảo kia, nàng nói nửa ngày cũng không nói ra được nguyên cớ.

Dương Thiên cạn lời nhìn nàng, đề mục đơn giản như vậy nàng cũng sẽ không dạy bù cho mình.

Nhìn thấy nụ cười trên khóe mắt Dương Thiên, Vương Tĩnh Thần không thuận theo nói: “Cười cái gì mà cười, ta còn không phải là vì giúp người ghi chép chưa kịp nghe lão sư giảng bài, người không cảm tạ ta cũng thôi đi, còn cười.”

Dương Thiên nhìn nữ hài tức giận hừ hừ, mở miệng nói: “Giải pháp của đề này là giải như thế này.”

Nói xong, nàng nắm bàn tay mềm mại không xương của nàng, vền vền không đến mười giây đồng hồ, liền đem phương pháp giải đáp chính xác viết rõ ràng trên giấy.

Vương Tĩnh Thần cũng ngạc nhiên nhìn Dương Thiên nói: “Thiên, người thật thông minh.”

Dương Thiên cười cười nói: “Đó là đương nhiên, ta phải lập chí thi đậu đệ nhất học phủ toàn quốc.”

Vương Tĩnh Thần có chút khản trương kéo Dương Thiên mở miệng nói: “Đệ nhất học phủ cả nước đối với ta mà nói có chút khó khăn, nếu ta không thi đậu thì làm sao bây giờ, ta không muốn tách ra với ta.”

Dương Thiên xoa xoa cái đầu nhỏ của nàng nói: “Có ta ở đây, ta sẽ dạy thêm cho người.”

Đôi mắt đẹp của Vương Tĩnh Thần sáng ngời gật đầu.

Thiếu niên thông minh hơn nàng rất nhiều lần, có hẳn dạy bù sẽ làm nhiều công ít!

Sau đó, lúc đi học Vương Tĩnh Thần ở trước mắt bao người, dọn bàn của mình đến bên cạnh Dương Thiên.

Dương Thiên móc ra một viên đan dược đã gặp qua là không quên được đưa cho nàng, sau đó, Vương Tĩnh Thần đưa ra rất nhiều vấn đề, bao gồm tất cả các môn học.

Dương Thiên cũng không làm cho nàng thất vọng, bất kể là vấn đề khó khăn gì cũng có thể giải quyết nhẹ nhàng.

Hơn nữa Dương Thiên giảng giải kỹ càng tỉ mỉ hơn lão sư, thời gian một ngày, Vương Tĩnh Thần đều đang nhanh chóng tiến bộ.

Nàng rất cục trả lời xong vấn đề, duỗi duỗi lưng, nguyên bản sau khi học tập dùng não quá độ sẽ hết sức mỗi mệt, nhưng mà lần này vậy mà thần thanh khí sảng, ý niệm thông suốt, hơn nữa vừa rồi hết thấy đều khắc sâu trong đầu.

Vương Tĩnh Thần không biết viên kẹo Dương Thiên cho nàng ăn kỳ thật là một loại đan dược đã gặp qua là không quên được, nàng kinh hỉ nhìn Dương Thiên nói: “Trời ạ, thật thần kỳ, tất cả những gì người dạy cho ta ta đều nhớ kỹ, một chút cũng không quên, nếu cứ như vậy mãi, ta có thể thi cùng một trường đại học với người.”

Dương Thiên cười khẽ một tiếng nói: “Vậy người phải cố lên.”

Mấy ngày kế tiếp, Dương Thiên vốn là kế hoạch ôn tập nắm giữ tất cả tri thức cho Vương Tĩnh Thần, nhưng không nghĩ tới ngày thứ hai, phiền phức liền tìm tới cửa.

Trong điện thoại Vương Liệt nói người của tổ Bạch Hồ Phong Châu tìm tới cửa.

Dương Thiên nhíu mày hỏi: “Bao nhiêu người?”

Vương Liệt trả lời: “Hai tên tiểu binh cảnh giới Minh Kinh đỉnh phong, tên nào tên nấy đều cuồng ngạo, còn nói muốn bắt người thì Phong Châu.”

Dương Thiên nghe vậy cười, hấn cuồng ngạo mở miệng: “Một người cho bọn hấn một cái tát, nói với bọn hấn muốn bắt ta, để cho Bạch Hồ tổ bọn hấn đầu rồng đến, hai tiểu nhân vật bọn hấn không đủ tư cách.”

Vương Liệt:...

Mặc dù Dương Thiên còn trẻ, nhưng lòng sùng bái hấn không giảm bớt một chút nào.

Người ta là tổ Bạch Hồ, bộ phận quốc gia, không ngờ thiếu niên một lời không hợp liền tát người ta một bạt tai.

Nhưng mà nếu Dương Thiên đã nói rồi, Vương Liệt đương nhiên phải tuân theo.

Hắn cúp điện thoại, đi vào trong phòng, lúc này hai vị trong phòng kia, gác chân lên bàn, lười biếng uống nước trà.

Thấy Vương Liệt tiến lên, một thành viên Bạch Hổ tổ mập lùn không mẫn không nhạt nói: “Ta nói Tiểu Vương, phòng này trang trí rất xa hoa a, tốn không ít tiền a, trang trí nhà ta thiếu chút phí trang trí, người xem ……………”

Vương Liệt cười lạnh nhìn hắn.

Một con cá nhỏ có tu vi Minh Kinh đỉnh phong lại dám làm càn trước mặt hắn.

Hiện tại hắn đã đụng chạm đến ngưỡng cửa Âm Kinh đỉnh phong, bước tiếp theo liền đi vào Tông Sư cảnh, người trước mắt này dám dọa dẫm hắn, thật đúng là không biết sống chết a.

Mà một thành viên Bạch Hổ tổ khá cường tráng khác cau mày nói: “Người thông báo cho tên họ Dương kia chưa, hắn đến lúc nào, bây giờ đã mười giờ rồi, chúng ta còn chưa ăn cơm trưa đâu.”

Vương Liệt cười khinh thường nói: “Sao nào? Phí trang trí muốn ta lấy ra? Cơm trưa muốn ăn ở chỗ ta sao?”

Hai người nghe vậy, sắc mặt có chút khó coi, mặc dù bọn họ có ý tứ này, nhưng đối phương nói ra, vậy thì có chút không đúng.

Thành viên Bạch Hổ tổ mập lùn kia vẻ mặt lạnh lùng nhìn Vương Liệt cả giận nói: “Thế nào? Người muốn đắc tội chúng ta? Người có biết lai lịch của chúng ta không?”

Vương Liệt chế giễu: “Không phải chỉ là hai tên tạp chủng của tổ Bạch Hổ Phong Châu thôi sao, đầu óc các người không dùng được? Lời này là các người nói mà giờ lại quên rồi?”

“Dám vũ nhục tổ Bạch Hổ, người muốn chết!”

Thành viên tổ Bạch Hổ mập lùn tiến lên một bước, thi triển ra tu vi Minh Kính.

Mà Vương Liệt thấy vậy, toàn bộ cảnh giới Âm Kinh hậu kỳ đều thi triển ra, không có động thủ, chỉ riêng uy áp cũng dọa cho thiếu niên mập lùn kia sợ tới mức không dám nhúc nhích.

Thiếu niên mập lùn có chút sợ hãi, bất quá sau đó bình tĩnh cười lạnh nói: “Cảnh giới Âm Kinh hậu kỳ thì có thể thế nào? Người dám đụng đến ta? Ta chính là...”

Hắn còn chưa nói hết lời, Vương Liệt hung hăng tát một cái vào mặt hắn.

“Tổ Bạch Hồ phải không?”

Bốp!

“Cảm giác ưu việt mười phần phải không?”

Bốp!

“Ta không dám động người là sao?”

Liên tục ba tát, thiếu niên mập lùn hoàn toàn bị đánh cho choáng váng.

Từ khi hắn gia nhập tổ Bạch Hồ, hoành hành không sợ, điều võ dương oai, bất kỳ người nào mạnh hơn hắn đều một mực cung kính đối với hắn, đây là lần đầu tiên có người dám đánh hắn.

Thành viên Bạch Hồ tổ cường tráng kia phần nộ quát: “Vương Liệt, người muốn đối đầu với Bạch Hồ tổ ta sao?”

Vương Liệt trở tay tát một cái, đối nghịch? Người hỏi xem Bạch Hồ tổ các người có dám đối nghịch với Dương tiên sinh hay không?

Hiện tại, toàn bộ năm tỉnh Tây Nam đều là thiên hạ của Dương Thiên, hắn tò mò hỏi qua cảnh giới của Dương Thiên, mà Dương Thiên nói qua hắn đã vượt qua Tông Sư cảnh.

Bản thân Tông Sư cảnh đã vô địch, vượt qua Tông Sư cảnh, vậy thế gian còn có ai có thể là đối thủ của hắn?

Cho nên Vương Liệt không để hai con cá nhỏ này vào mắt chút nào.

Hắn khinh thường nhìn hai người tức giận hừ nói: “Trong vòng một canh giờ, rút khỏi Giang Thành, nếu không sẽ vĩnh viễn lưu lại. Dương tiên sinh nói, muốn bắt hắn cũng được, người bảo đầu của tổ Bạch Hồ tới đây, các người xách giày cũng không đủ tư cách.”

Hai người tức giận đến tái mặt, nhưng nhìn ánh mắt lạnh lẽo của Vương Liệt, bọn họ sợ tới mức vội vàng ngậm miệng lại.

Thành viên tổ Bạch Hồ thấp béo tức giận, hắt lạnh giọng nói: “Ta sẽ nói những lời ngươi nói, từng câu từng chữ nói cho đội trưởng của chúng ta nghe, đến lúc đó, là vận dụng quân đội, hay là toàn bộ thành viên tổ Bạch Hồ chúng ta xuất động, cái giá này các ngươi đều phải tiếp.”

Vương Liệt không để ý đến hai người, mà bình tĩnh nói một câu: “Còn năm mươi chín phút.”

Hai người sững sờ, sau đó như muốn nứt ra.

“Được, Vương Liệt, ngươi còn có tên họ Dương kia, ngươi chờ đó cho ta.”

Bỏ xuống câu nói tàn nhẫn này, hai người tự mình che khuôn mặt sưng lên rồi đi.

Ba cái Phong Châu khi còn bé, một chỗ dưới đất căn cứ.

Thành viên Bạch Hồ Tổ mập lùn kia đem nguyên văn lời nói của Vương Liệt nói lại một lần nữa thêm mắm thêm muối cùng nam tử trung niên ngồi trên ghế nói.

Người đàn ông trung niên tuy nhắm mắt lại, nhưng lúc này gân xanh trên trán không ngừng co giật, hiển nhiên đang nhẫn nại lửa giận ngập trời.

Nam tử mập lùn nói chuyện, nam tử trung niên ồm trọng kia mới chậm rãi mở mắt.

“Để cho đầu rồng của tổ Bạch Hồ đi qua? Hừ, hừ có tư cách này?”

Người đàn ông cường tráng kia phần nộ nói: “Đội trưởng Ngụy, họ Dương kia, còn có Vương Liệt không để tổ Bạch Hồ chúng ta vào mắt, chúng ta nhất định phải cho hắn một bài học.”

Ngụy Quốc gật đầu nói: “Vô tông sư Huy tĩnh, trên phố có lời đồn đại cái chết của Yên Thanh tông sư có liên quan đến tên tiểu tử họ Dương kia, nhưng tuyệt đối không thể là hắn giết chết, tên tiểu tử đó còn không đáng để ta ra tay, ngươi ra lệnh cho thiếu tướng Tàn Nghị của quân khu Phong Châu và quân

khu Giang Thành gọi điện thoại, để hấn dẫn quân đội đi bắt người, ba tiếng, ta muốn nhìn thấy người ở trước mặt ta.”

Nam tử mập lùn không cam lòng nói: “Đội trưởng Ngụy, vậy Vương Liệt thì sao? Hấn làm nhục tổ Bạch Hổ chúng ta như vậy, cứ như vậy buông tha hấn sao?”

Ngụy Quốc mở miệng nói: “Hấn chỉ là một tên tạp nư mà thôi, không phải mục tiêu của chúng ta.

Hán tử cường tráng có chút lo lắng hỏi: “Đội trưởng Ngụy, chúng ta điều động quân đội giống trống khua chiêng như vậy, nếu như quấy nhiễu tổ Thần Long của Huy Tĩnh thì làm sao bây giờ? Hấn chính là đối thủ một mất một còn của chúng ta.”

Ngụy Quốc cười khinh thường nói: “Chỉ là một thứ trang trí của Thần Long tổ ở Huy tĩnh, trước khi đầu rồng của bọn họ bị thương, ta còn kiêng kị một ít uy nghiêm của Thần Long tổ, nhưng sau khi Long Trạch bị thương, Thần Long tổ ở các nơi chỉ là một con rắn nhỏ hấp hối mà thôi, không đủ làm chứng.”

Hai người gật đầu, sau đó bắt đầu thông báo cho cao tầng quân khu Phong Châu, để bọn họ nói chuyện với quân khu Giang thành.

Tần Nghị biết Dương Thiên trở về từ Lâm An, biết võ giả như Dương Thiên cần được thảo trăm năm để tu luyện, vì thế hao hết tâm tư dùng các loại con đường tiêu tốn mấy trăm vạn mới mua được hai gốc nhân sâm trăm năm định tặng cho Dương Thiên.

Thế nhưng còn chưa ra cửa, điện thoại liền vang lên...

Chương 403 - Hết sức căng thẳng!

Tần Nghị nhận điện thoại, chỉ nghe đối phương mở miệng nói: "Tần Nghị thiếu tướng, không biết còn nhớ ta hay không."

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Tần Nghị sửng sốt, sau đó hỏi thử: “Tôn Minh thiếu tướng?”

Bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười sang sảng nói: “Là ta, ha ha, lão hữu, đã lâu không liên lạc.”

Tần Nghị cũng vô cùng vui sướng nói: “Đúng vậy, chúng ta xuất thân từ cùng một quân khu, là chiến hữu cùng một kỳ, từ sau khi từ biệt ở quân khu, đúng là năm năm không liên lạc.”

Sau đó, hắn lại có chút nghi hoặc nói: “Tiểu tử ngươi không có việc gì sẽ không liên hệ ta, nói xem, lần này tìm ta có nguyên nhân gì.”

Tôn Minh cười cười nói: “Lần này là một bằng hữu nhờ ta làm một chuyện ở Giang Thành, nhưng ta ở Phong Châu, có chút khoảng cách với ngươi, không biết ngươi có thể giúp ta chuyện này hay không?”

Tần Nghị trầm ngâm một lát, hỏi: “Giúp cái gì?”

Tôn Minh cười ha hả nói: “Chúng ta là bằng hữu nhiều năm như vậy, ngươi cứ nói giúp, hay là không giúp.”

Tần Nghị gật đầu, nói: “Đây là lần đầu tiên ngươi cầu xin ta giúp đỡ cũng không dễ dàng, chỉ cần ta đủ khả năng, ta sẽ giúp ngươi.”

Tôn Minh cười nói: “Hảo huynh đệ, ha ha, ta không nhìn lầm ngươi, thật ra ta là muốn nhờ ngươi giúp một chuyện nhỏ, Giang Thành các ngươi có một thiếu niên đắc tội với tổ Bạch Hồ Ngụy quốc, ngươi giúp ta bắt hắn lại, ngươi có thể giúp đỡ hay không.”

Tần Nghị gật đầu nói: “Chuyện nhỏ này, đáng để ngươi tự mình gọi điện thoại?”

Tôn Minh mở miệng nói: “Có thể cần vận dụng quân đội, cho nên mới tìm ngươi.”

“Quân đội? Ta đi, Tôn Minh ngươi đây là để cho ta đi đánh giặc sao?”

Tôn Minh bắt đắc dĩ nói: “Tổ Bạch Hồ nói người kia rất nguy hiểm, ngươi lại huy động hai chiếc trực thăng võ trang, ba chiếc xe tăng, đối với tay bắn tỉa thì phải bố trí bảy tám người.”

Tần Nghị:...

“Lão hữu, ngươi để ta đi đánh giặc sao?”

Tôn Minh cười nói: “Không nghiêm trọng như vậy đâu, Ngụy Quốc nói đó phạm pháp, là một phần tử nguy hiểm, cho dù giết chết ngay tại chỗ cũng được.”

Tần Nghị nghi hoặc hỏi: “Lão hữu, nói cả nửa ngày, ngươi nói người kia rốt cuộc tên là gì?”

Tôn Minh mở miệng nói: “Nghe Ngụy Quốc nói hình như tên là Dương Thiên, ngươi hãy chờ một chút, chờ chút ta gửi tư liệu cho ngươi.”

Tần Nghị nghe vậy, chân khễ run rẩy, suýt chút nữa quỵ trên mặt đất.

Sắc mặt hắn biến thành màu đen hỏi: “Dương Thiên, ngươi nói là một thiếu niên?”

“Đúng!” Tôn Minh ở bên kia đáp lại, đang nghi hoặc vì sao Tần Nghị lại biết thì Tần Nghị lại đặt câu hỏi.

“Người mà ngươi bảo ta bắt kia, họ tên Dương Thiên, nam, mười tám tuổi, là học sinh của Nhất Trung Giang Thành, đúng không?”

Ánh mắt Tôn Minh sáng lên, có chút bội phục nói: “Ta đi, Tần Nghị, ngươi được đó, sĩ biệt ba ngày lau mắt mà nhìn a, ta chỉ nói một cái tên, ngươi lại có thể đem tư liệu của đối phương điều tra ra, tình báo của ngươi cũng quá trâu bò đi.”

Sau khi Tần Nghị xác nhận người Tôn Minh muốn bắt là Dương Thiên, trực tiếp chửi ầm lên: “WQMLG!”

Đã bao nhiêu năm, hắn chưa bao giờ nói tục, nhưng lần này, hắn thật sự là nhịn không được.

Tôn Minh bên kia bị Tần Nghị mắng cho phát mộng.

Qua một lúc lâu hắn mới phản ứng lại nói: “Tần Nghị, ngươi có ý gì?”

Tần Nghị tức giận nói: “Ta còn muốn hỏi ngươi có ý gì đây, Dương tiên sinh có ân tình rất lớn với cả nhà chúng ta, ngươi bảo ta động đến hắn? Sao ngươi không cho ta đi chết?”

Tôn Minh sững sốt thời gian rất lâu, sau đó cả giận nói: “Tần Nghị, chúng ta tốt xấu là bằng hữu, việc này ngươi không giúp

được, tự ta dẫn quân đội đi qua đó.”

Tần Nghị lạnh giọng nói: “Người tới, người dám mang quân đội tới, người mang theo bao nhiêu người Tần Nghị ta diệt bấy nhiêu người.”

Tôn Minh cắn răng nói: “Tần Nghị, Giang Thành người muốn khai chiến với Phong Châu ta hay sao?”

Tần Nghị hừ một tiếng mở miệng nói: “Người dám động đến một sợi lông của Dương tiên sinh, ta không chỉ phải khai chiến với Phong Châu người, ta còn phải dẫn quân đội đánh tới nhà người.”

“Được, Tần Nghị, người giỏi lắm, chuyện này ta mặc kệ, thế nhưng người lại để tên nhóc kia chờ đợi, đắc tội với tổ Bạch Hồ Ngụy quốc, hấn nhảy nhót không được bao nhiêu ngày thì uy nghiêm của Phong Châu ta sẽ tự có người bảo vệ.”

Tần Nghị cả giận nói: “Vậy người để hấn đến, ta sẽ bẩm báo chuyện này với Thần Long Tổ Huy tỉnh, nếu hấn không sợ chết, hấn sẽ đến.”

Nói xong, phẫn nộ cúp điện thoại.

Hấn tức giận không nhẹ, điện thoại đánh tới chỗ Thần Long Tổ Thủy Vi, Thủy Vi nghe vậy biểu cảm trên mặt có chút cổ quái.

Dương Thiên được Long Trạch tự mình thăng lên làm Long Đầu Thần Long, tổng giáo đầu của tổ Bạch Hồ cũng không dám tùy tiện trêu chọc. Hấn chỉ là phân tổ Bạch Hồ Phong Châu, một nước Ngụy nhỏ nhỏ cũng dám tuyên bố đến Giang Thành bắt Dương Thiên? Quả thực không biết chữ chết viết như thế nào.

Nàng trả lời Tần Nghị: “Nếu hấn dám bước vào Giang Thành, người bảo Ngụy Quốc chuẩn bị quan tài, uy nghiêm của Thần Long Tổ không thể khiêu khích.”

Tần Nghị không biết thân phận của Dương Thiên, tưởng rằng Thủy Vi quản chuyện này, vì thế hưng phấn gật đầu, nói sẽ truyền lời đi.”

Sau đó, mang đến mấy bộ đội đặc chủng quân khu, mang theo súng ống đạn thật, lái xe chạy tới trường trung học thứ nhất

Giang Thành, dự định bảo vệ Dương Thiên.

Mà chỗ trụ sở dưới mặt đất Phong Châu kia, Ngụy quốc sau khi nghe được tin tức phần nộ vô bàn, trên mặt bàn sắt thép chế thành kia, bị đánh ra rõ ràng vân tay.

Hắn lạnh lùng nhìn Tôn Minh nói: “Tên Tần Nghị kia thật sự nói như vậy?”

Tôn Minh biết, vị tồn tại trước mắt này là cường giả Tông Sư cảnh hàng thật giá thật, sức một người, có thể ngăn trăm người.

Hắn cung kính nói: “Đây là nguyên văn của Tần Nghị kia, còn nữa, hắn đã liên hệ với người của tổ Thần Long Huy tinh, đối phương còn bắn tiếng, nếu như ngài muốn đi, thì để ngài chuẩn bị quan tài cho mình!”

“Cuồng vọng!”

Ngụy Quốc đột nhiên đứng dậy, khí thế Tông Sư cảnh trong nháy mắt bạo phát ra, lấy hắn làm trung tâm, bàn ghế toàn bộ sụp đổ, Tôn Minh cũng liên tiếp lui lại bảy tám bước lúc này mới ổn định thân thể.

“Tổ Thần Long Huy tinh, chỉ là một nữ tử cũng dám cuồng như thế, thật cho rằng Ngụy quốc ta tính tình tốt?”

Hắn lạnh giọng nói: “Chuẩn bị xe, ta muốn đích thân đến Giang Thành bắt Dương Thiên, ta xem ai dám ngăn cản ta?”

Trung học số 1, Dương Thiên nhận điện thoại của Thủy Vi, nghi hoặc hỏi: “Thủy Vi đội trưởng gọi điện thoại có chuyện gì vậy?”

Thủy Vi có chút lo lắng mở miệng nói: “Dương tiên sinh, Ngụy quốc Phong Châu bắn tiếng, muốn áp giải người về ngục giam Phong Châu, có cần ta phái chút nhân thủ đến chỗ ngài hay không.”

Dương Thiên ngần người.

Hắn còn không biết, bởi vì hắn, Phong Châu cùng Giang Thành hai nơi thiếu chút nữa xuất động quân đội xung đột vũ trang.

“Ngụy Quốc là ai? Ta dường như không có qua lại gì với hắn.”

Thủy Vi giải thích: “Ngụy quốc là đội trưởng tổ Bạch Hổ, theo tin tức nói là cái chết của Yến Thanh Tông Sư có quan hệ với ngài, cho nên hắn mới ra tay với ngài.”

Lúc này Dương Thiên mới nhớ ra, buổi sáng Vương Liệt gọi điện thoại lớn, nói là hai tên tiểu lâu la của tổ Bạch Hổ đến đây gây phiền phức.

Hắn lơ đãng, lại không nghĩ rằng đối phương không chịu buông tha.

Thủy Vi có chút hưng phấn hỏi: “Dương tiên sinh, đồn đãi Yến Thanh tông sư là ngài giết? Vị kia có được thực lực khủng bố của Long Trạch đội trưởng, ở trong nước là đại cao thủ số một.”

Dương Thiên cười cười nói: “Không thể nói lung tung, rõ ràng Yến Thanh kia làm chuyện xấu bị sét đánh chết mà.”

Hắn không thừa nhận là sợ phiền phức, nhưng Thủy Vi lại không tin Dương Thiên, nàng biết, thời niên thiếu muốn khiêm tốn.

Ví dụ như có thực lực vượt qua Tông Sư cảnh, vậy mà lại đến chỗ bọn họ nhận lời mời làm đội viên Thần Long tổ.

Kết quả giấu dốt, thành tích ngay cả tư cách đội viên dự bị cũng không đạt được.

Đây quả thực là đang trêu chọc nàng.

Lúc trước nếu Dương Thiên nói hắn có thực lực Tông Sư cảnh, đoán chừng tất cả chức vị trong Thần Long tổ đều do hắn chọn.

Mà bây giờ còn nói Yến Thanh Tông Sư là bị sét đánh chết không liên quan gì đến hắn, Thủy Vi tình nguyện tin tưởng heo mẹ sẽ lên cây, cũng sẽ không tin Dương Thiên nữa.

Dương Thiên nói rõ mình không cần bảo vệ, sau đó cúp điện thoại.

Đùa gì thế, hắn là tiên, cần người khác bảo vệ sao? Đoán chừng nếu Thủy Vi thật sự phái người tới, Dương Thiên còn phải quan tâm bảo vệ bọn họ.

Mà bên này hắn vừa cúp máy, Tần Nghị đã đến.

Sau khi hấn đưa hai gốc Sơn Tham trăm năm cho Dương Thiên, nói rõ ý tứ của Bạch Hồ tổ, sau đó vì phòng ngừa Dương Thiên xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, nói ở chỗ này đã an bài mấy chục cao thủ.

Dương Thiên cạn lời.

Những cô võ giả Thần Long tổ kia bảo hộ hấn đều cự tuyệt, Tần Nghị sắp xếp những người bình thường này đến nơi đây, là muốn làm bia đỡ đạn sao?

Tần Nghị thấy biểu tình của Dương Thiên không đúng, cho rằng Dương Thiên lo lắng những người này không đủ tay, vì thế vội vàng mở miệng nói: “Dương tiên sinh yên tâm, Tần gia Giang Thành thề bảo vệ an toàn của ngài, ta đã thông báo cho lão tam Lương Chính, không bao lâu hấn sẽ dẫn quân đội đến đây chờ đợi, ngài sẽ không có bất kỳ nguy hiểm nào, Ngụy Quốc hấn nếu chạy đến, chúng ta có tự tin khiến hấn có đến mà không có về.”

Dương Thiên: ……

Hấn nhìn ra được, đối phương thật sự muốn làm lớn như vậy, cũng không phải là nói giỡn.

Cuối cùng, hấn đỡ trán khoát tay áo nói: “Đem thủ hạ của ngươi rút lui đi, để quân đội của Tần Lương Chính cũng không cần tới, ta chỉ là học sinh, các ngươi muốn làm gì?”

Chương 404 - Ngưng Khí Thành Kiếm.

Tần Nghị có chút lo lắng nói: "Thế nhưng, Dương tiên sinh, an toàn của ngài..."

Dương Thiên cười cười nói: “Nếu như an toàn của ta, chính ta cũng không thể bảo đảm, vậy các ngươi cho dù triệu tập toàn bộ quân đội Giang Thành tới cũng không làm nên chuyện gì.”

Thiếu niên nói chuyện không lớn, nhưng mà phát ra ngạo, phảng phất như bầm sinh.

Tần Nghị há miệng muốn nói gì đó, nhưng thấy Dương Thiên kiên quyết như vậy, bất đắc dĩ chỉ có thể thở dài một hơi.

Mà lúc này đây, Ngụy quốc rốt cục cũng đi tới Giang Thành.

Hắn cười lạnh nói: “Ta đã đặt chân vào Giang Thành, xem ai dám không biết sống chết cản ta.”

Hắn là Tông Sư cảnh, Huy tinh cũng không để vào mắt, càng đừng đề cập đến thành thị nhỏ nhỏ Giang Thành này.

Mà nam tử ục ịch và hán tử cường tráng bên cạnh Ngụy quốc vội vàng cung kính hỏi: “Ngụy đội, chúng ta đứng đầu muốn đi đâu?”

Ngụy Quốc lạnh lùng nói: “Các người không phải nói Giang Thành có người tên là Vương Liệt đánh các người mấy bạt tai sao? Dẫn đường, ta giúp các người đòi lại.”

Hai người vui sướng gật đầu nói: “Đa tạ đội trưởng Ngụy.”

Bọn họ từ khi trở thành một thành viên của tổ Bạch Hồ còn chưa từng bị nhục nhã, mấy cái tát của Vương Liệt bọn họ vẫn còn nhớ kỹ.

Ba người lái xe trực tiếp chạy về phía khách sạn Ung Hoa đình nơi Vương Liệt ở.

Mà Dương Thiên lúc này thì cau mày.

Hắn chờ ở Nhất Trung đã lâu, ba người Ngụy Quốc từ lúc tiến vào Giang Thành đều ở trong sự giám thị của hắn, bây giờ bọn họ không có tới, ngược lại đi ngược lại, thoát nhìn tựa hồ là muốn tìm Vương Liệt gây phiền phức.

Dương Thiên bất đắc dĩ, đám nhóc con này đúng là thích nhảy nhót lung tung.

Bất đắc dĩ, Dương Thiên chỉ có thể lựa chọn xin phép đi ra ngoài một chuyến.

Bất quá lần này xin phép nghỉ thật sự rất không dễ dàng, bởi vì bị Hàn Hương Ngưng đuổi theo hai con phố.

Chờ hắn đến khách sạn Ung Hoa Đình, mấy vị kia còn chưa tới, mà Vương Liệt thấy Dương Thiên tới, có chút thụ sủng nhược kinh nói: “Dương tiên sinh, ngài đến sao không thông báo một tiếng? Ta bày tiệc rượu tiếp đãi ngài a.”

Dương Thiên khoát tay áo nói: “Không cần, ta tới là...”

Hắn còn chưa nói hết lời, Vương Liệt đã trực tiếp mở miệng nói: “Người đâu, tất cả các món ăn trong khách sạn chúng ta sẽ thay phiên nhau lên một lần.”

Dương Thiên:.....

Hắn mặt mũi tràn đầy im lặng nói: “Ta tới không phải là vì ăn cơm, làm món gì, đợi chút nữa mấy con cá nhỏ ở Phong Châu muốn tới, người mời khách nhân ra ngoài đi, tránh cho bị thương người vô tội.”

Vương Liệt nghi hoặc hỏi: “Tiểu tạp ngư? Là ai?”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Hình như gọi là Ngụy Quốc, một tiểu tông sư, không phải là nhân vật lớn gì.”

Khóe miệng Vương Liệt giật giật, cường giả Tông Sư cảnh còn không tính là đại nhân vật, hiện tại hắn rất hoài nghi rốt cuộc là tồn tại dạng gì mới có thể lọt vào mắt thiếu niên trước mắt.

Không bao lâu, Ngụy quốc rốt cục xuất hiện.

Hắn vào cửa, trực tiếp vận dụng chân khí Tông Sư cảnh mở miệng.

“Ai là Vương Liệt? Cút ra đây cho ta!”

Giọng nói này tuy không lớn nhưng có lực xuyên thấu mười phần, vang lên bên tai mọi người như sấm nổ.

Sắc mặt mọi người biến hóa, ai lá gan lớn như vậy, cũng dám ở chỗ này giương oai còn thẳng thắn nhục mạ Vương Liệt?

Phải biết, hiện tại toàn bộ Giang Thành là do Vương Liệt định đoạt.

Mà Vương Liệt vốn ở trong phòng sau khi nghe được âm thanh thì mí mắt kịch liệt nhảy lên một cái.

Làm cường giả thực lực Âm Kinh hậu kỳ, hắn tự nhiên nghe ra nội kinh của chủ nhân thanh âm này thâm hậu hơn xa hắn.

Nhưng cũng may Dương Thiên ở đây, cho dù đối phương là Tông Sư cảnh thì hắn cũng không sợ.

Vương Liệt ra cửa, cất cao giọng nói: “Các hạ đường xa mà đến, có gì chỉ giáo?”

Ngụy Quốc hừ lạnh một tiếng cuồng ngạo nói: “Chỉ giáo thì không có, ta đến không có ý gì khác, chỉ là muốn hung hăng tát người mấy cái, để cho người biết, uy nghiêm của tổ Bạch Hổ không được phép khiêu khích!”

“Cuồng vọng!”

Vương Liệt lạnh giọng, cả giận nói: “Ngụy quốc, nơi này là Giang Thành, không phải Phong Châu người!”

Ngụy Quốc cười cười, sâu trong đôi mắt lộ ra vẻ lạnh lẽo, thực lực Tông Sư cảnh của hắn bộc phát toàn bộ, tiến lên trước một bước cả giận nói: “Coi như nơi này là Giang Thành, ta muốn đánh người, ai dám ngăn cản?”

Vương Liệt đứng mũi chịu sào, bị khí thế đẩy lui hai bộ, trong mắt kinh nghi bất định.

Hắn chưa từng giao thủ với Tông Sư cảnh.

Mặc dù biết Tông Sư cảnh rất mạnh, nhưng lại không nghĩ rằng mạnh đến mức này, đối phương còn chưa ra tay, hắn đã rơi xuống hạ phong.

Khí thế của đối phương như cầu vồng, tin tưởng không dùng được ba chiêu, hắn liền hoàn toàn bại.

Mà lúc này, một giọng nói lạnh nhạt vang lên, khí thế Ngụy Quốc của hắn bị đánh tan.

“Con kiến hôi đến từ Phong Châu, người thật sự cho rằng toàn bộ Giang Thành không có ai trị được người sao?”

Ngụy Quốc nghe vậy, con người co rụt lại.

Hắn có thể xác định đối phương là một cao thủ.

Thanh âm này đến từ bốn phương tám hướng, trực chỉ sâu trong linh hồn.

Hắn nhìn quanh bốn phía cũng không có nhìn thấy người, không khỏi cả giận nói: “Các hạ là ai? Có dám đi ra gặp mặt hay không?”

Mà lúc này Dương Thiên mới chậm rãi từ trên cầu thang đi xuống.

Ngụy Quốc sững sờ, nhìn Dương Thiên hỏi: ” m thanh vừa rồi là người phát ra?”

Dương Thiên gật đầu nói: “Sao vậy? Người có ý kiến gì?”

Ngụy Quốc chau mày, trong mắt nhiều hơn một tia thận trọng hỏi: “Các hạ là ai? Chuyện của ta và Vương Liệt, dường như không có quan hệ gì với người.”

Người trước mắt này hiển nhiên là cường giả Tông Sư cảnh, mà Huy tỉnh không có Tông Sư, thiếu niên Tông Sư trước mắt này chắc chắn không thuộc về Giang Thành và Huy Châu.

Nhưng mà, Dương Thiên có chút cổ quái mở miệng nói: “Người không biết ta?”

Ngụy Quốc sững sờ, nhưng nghĩ vỡ da đầu vẫn không nghĩ ra gặp qua thiếu niên ở nơi nào.

Hắn hỏi ngược lại: “Ta nên quen biết người?”

Dương Thiên cười khẩy một tiếng nói: “Người ngàn dặm xa xôi vì ta mà đến Giang Thành, bây giờ lại hỏi ta là ai, người không cảm thấy buồn cười sao?”

Ngụy Quốc sững sờ, sau đó trên mặt mang theo vẻ kinh hãi lui về phía sau hai bước nói: “Dương Thiên, người là Dương Thiên.”

Vương Liệt đứng ở phía sau Dương Thiên, mở miệng nói: “Tên của Dương tiên sinh cũng là người gọi sao? Người có biết toàn bộ năm tỉnh Tây Nam, trong đó bao gồm cả Phong Châu các người đều nghe lệnh của Dương tiên sinh không?”

Ngụy Quốc cười lạnh: “Ngũ tỉnh Tây Nam đều nghe lệnh của hần? Ha ha, thật sự là buồn cười, ai phong? Người nào có thể đại biểu Phong Châu chúng ta thần phục hần?”

Vương Liệt lạnh nhạt mở miệng: “Người đi hỏi Tạ Chí, người hỏi hần có đồng ý hay không.”

Ngụy Quốc sững sờ, sau đó sắc mặt trầm xuống.

Mà hai thành viên Bạch Hồ tổ bên cạnh hần cả giận nói: “Bạch Hồ tổ chúng ta thuộc về quốc gia, người hỏi xem họ Dương

kia có dám để quốc gia thần phục hay không.”

Vương Liệt ghen lời, mà Dương Thiên Tắc nhú mày nói:
“Người cho rằng hai ba con cá nhỏ các người có thể đại biểu
cho quốc gia sao?”

“Hỗn xược!”

Ngụy Quốc tức giận hừ một tiếng nói: “Chúng ta có thể đại
biểu quốc gia chờ một chút người sẽ biết, người đã ở chỗ này,
vậy cũng bớt đi chúng ta đi nhiều một chuyến, bây giờ là dựng
thăng hay là ngang với chúng ta, tự người quyết định.”

Dương Thiên nghe vậy cười.

“Ngay cả Yên Thanh cũng không dám nói như vậy với ta,
người chỉ là một con kiến Tông Sư cảnh sơ kỳ, thật sự muốn
vĩnh viễn ở lại Giang Thành sao?”

Ngụy quốc sắc mặt âm trầm nói: “Yên Thanh Tông Sư rất
cuộc là chết như thế nào?”

Dương Thiên đạm mạc mở miệng: “Người muốn đi xuống hỏi
hắn một chút không?”

“Người muốn chết!”

Ngụy Quốc nổi giận ngang nhiên ra tay.

Mà lúc này Vương Liệt lại càng hoảng sợ.

Dương Thiên không để ý đến công kích của Ngụy Quốc, mà
nhìn về phía Vương Liệt mặt như màu đất hỏi: “Làm sao? Sợ
rồi?”

Vương Liệt lắc đầu khẩn cầu nói: “Dương tiên sinh, lần này
ngài ra tay có thể giữ lại chút thực lực hay không, khách sạn
Ung Hoa Đình này của ta là mở cùng với mẫu thân của Tĩnh
Thần, ta cũng không muốn nó biến thành phế tích trong nháy
mắt.”

Dương Thiên gật đầu nói: “Mặc dù có chút khó khăn, nhưng ta
sẽ cố hết sức.”

Sau đó, bàn tay hướng hư không vẫy, nhìn Ngụy Quốc xông
lên hét lớn một tiếng: “Kiếm đến!”

Dứt lời, một đạo kiếm quang sinh động như thật hiện lên trong lòng bàn tay hắn!

“Quả nhiên là Tông Sư cảnh, nhưng mà ngươi chỉ có một vị có thể ngưng tụ kiếm khí?”

Hắn quát lớn một tiếng: “Ngưng khí thành kiếm!”

Sau đó, trong tay cũng ngưng tụ một thanh kiếm.

Chỉ có điều, thanh kiếm này nhìn qua giống như một luồng sáng trắng, không có bất kỳ đặc thù gì của kiếm, ưu điểm duy nhất chính là lớn hơn một vòng so với thanh kiếm do Dương Thiên ngưng tụ ra.

Sắc mặt Ngụy Quốc hơi trầm xuống.

Đôi mắt hắn ngưng trọng nhìn thanh kiếm trong suốt trên tay Dương Thiên, thanh kiếm này đã gần như thực chất hóa, nếu như không phải vừa rồi Dương Thiên ngưng tụ ra, hẳn đều là một thanh binh khí chân thật.

Mà có thể đem một thanh kiếm ngưng tụ sinh động như thật, vậy vận dụng đôi chân khí khẳng định đạt tới trình độ xuất thần nhập hóa.

Nghĩ đến đây, trên trán Ngụy Quốc đổ xuống mấy giọt mồ hôi lạnh.

Thiếu niên trước mắt này, dường như còn mạnh hơn hắn.

Mà hai thành viên Bạch Hồ tổ đồng hành với hắn cũng không biết, bọn họ cho rằng kiếm quang do Ngụy quốc ngưng tụ thành lớn hơn Dương Thiên một vòng, liền cho rằng thực lực Ngụy quốc càng mạnh mẽ hơn, vì thế hưng phấn nói: “Ha ha, tiểu tử họ Dương, còn muốn Vương Liệt, hiện tại tu vi cao thấp có thể thấy được, ta khuyên các ngươi đừng giãy dụa vô vị nữa.”

“Đúng vậy đúng vậy, đội trưởng Ngụy chúng ta là Tông Sư lâu năm, cho dù ngươi may mắn đạt tới Tông Sư cảnh thì có thể thế nào? Thực lực đội trưởng Ngụy vẫn hoàn toàn có thể nghiền ép ngươi.”

Vương Liệt nhìn thấy một màn này, tưởng rằng Dương Thiên nghe xong lời của hắn không hề dùng toàn lực, cho nên ngưng tụ kiếm khí không dài bằng đôi phương, vì thế căn răng mở

miệng nói: “Dương tiên sinh cố hết sức làm, không cần cố kỵ.”

Chương 405 - Thần phục hoặc chết.

Dương Thiên cười khinh thường, cảnh giới địa vị của đối phương dường như còn chưa đạt đến mức khiến hắn thi triển toàn bộ tu vi.

Những người còn lại ở đây đều không đạt tới cảnh giới Tông Sư, không rõ ràng hai người đến cùng ai lợi hại, nhưng Ngụy Quốc thân là người trong cuộc giờ phút này mồ hôi lạnh đầm đìa.

Hắn hiện tại thật sự có chút hoài nghi cái chết của Yên Thanh Tông Sư có liên quan đến thiếu niên trước mắt này.

Ngụy Quốc cắn răng, trên mặt mang theo phần nộ.

Yên Thanh từng chỉ điểm hắn đột phá Tông Sư cảnh, phần ân tình này hắn nhất định phải trả.

Hiện giờ Yên Thanh đã chết, thù này, hắn nhất định phải báo.

Nghĩ đến đây, Ngụy Quốc cắn răng lạnh lùng nói: “Tiểu tử, mặc kệ ngươi cường đại cỡ nào, ta nhất định sẽ khiến ngươi chết.”

Nói rồi nổi giận gầm lên một tiếng, kiếm quang ngưng tụ trong tay hung hăng chém về phía Dương Thiên.

“Không biết sống chết.”

Khóe miệng Dương Thiên phát ra giễu cợt, sau đó thi triển kiếm trong tay, thân hình khẽ động, xông lên phía trước.

“Thần phục!”

Kiếm quang như thực chất hóa của hắn chém xuống với tốc độ vô cùng nhanh, Ngụy Quốc sắc mặt hoảng sợ, cuống quýt dùng kiếm quang trong tay ngăn cản.

“Keng!”

Một tiếng giao chiến chói tai vang lên, sắc mặt của tất cả mọi người còn lại đều đau đớn bịt tai lại.

Ngụy Quốc lão đảo lui về phía sau ba bốn bước, kiếm quang ngưng tụ trong tay xuất hiện vết rạn.

Hắn còn chưa kịp khiếp sợ, kiếm thứ hai của Dương Thiên lại đánh tới.

“Thần phục hay không thần phục!”

“Keng!”

Một đạo công kích này cường đại gấp mười lần so với trước đó, Ngụy Quốc kinh hãi phát hiện kiếm quang ngưng tụ vô kiên bất tồi của mình vậy mà gãy, mà thanh âm phát ra lại chấn vỡ thủy tinh cứng rắn cứng rắn của cửa đại sảnh xoay tròn kia.

“Ngươi.....”

Ngụy Quốc rốt cục lộ ra vẻ sợ hãi, sau đó còn chưa có động đến kiếm thứ ba của Dương Thiên.

“Không thần phục thì chết!”

Ngụy quốc đã không còn sức chống đỡ, hắn gầm lên ngưng tụ tất cả chân khí quanh thân.

“Cương khí phóng ra ngoài!”

Cương khí màu vàng trong suốt như pha lê không thể phá vỡ, hắn ta đã từng thử nghiệm qua, cho dù là một trăm viên đạn bắn tía cũng không thể bắn xuyên qua.

Hắn không tin...

Ngụy Quốc vừa nghĩ tới đây, kiếm thứ ba của Dương Thiên đã đánh tới, cương khí màu vàng không thể khổng chế, nhưng gặp phải kiếm do Dương Thiên ngưng tụ thành, yếu ớt giống như đậu hũ, dễ dàng bị cắt ra, không có chút tác dụng ngăn cản nào.

“Ta thần phục, ta thần phục!”

Khi thanh kiếm kia rơi vào phía trên mi tâm Ngụy quốc, Ngụy quốc rốt cục nhìn không được, trực tiếp quỳ xuống, toàn bộ thân thể đang run lẩy bẩy.

Hắn sợ hãi, Dương Thiên không để ý đến thân phận đội trưởng tổ Bạch Hồ của hắn, thật sự dám giết hắn.

Tất cả mọi người giữa sân đều trợn mắt há hốc mồm.

Thành viên của tổ Bạch Hồ mập lùn kia không thể tin được, lão đại của mình lại bại nhanh như vậy, hơn nữa còn không để ý tôn nghiêm thân phục đối phương.

Thành viên Bạch Hồ tổ cường tráng sắc mặt đại ra, đội Ngụy đều ngưng tụ ra cương khí màu vàng, không ngờ vẫn không chịu nổi một đòn.

Hắn đã từng giúp Ngụy Quốc thí nghiệm qua, đạn pháo xe tăng mới có thể đánh xuyên qua.

Công kích của thiếu niên trước mắt này lại có thể sánh ngang với đạn pháo của xe tăng?

Hắn mới bao nhiêu tuổi, sao lại có tu vi cao như thế?

Sắc mặt Vương Liệt chân động tốt đỉnh.

Hắn biết sự cường đại của Dương Thiên, nhưng không ngờ Dương Thiên lại cường đại như vậy.

Vương Liệt biết, Dương Thiên cũng không vận dụng toàn lực, nếu không khách sạn Ung Hoa Đình này của hắn sẽ không còn tồn tại nữa.

Nhưng không dùng toàn lực chỉ ba chiêu đã đánh một vị cường giả Tông Sư cảnh hàng thật giá thật quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

Thực lực như thế này, trên đời hiếm thấy.

Nhìn thấy đối phương cầu xin tha thứ, Dương Thiên thu hồi kiếm khí ngưng tụ ra, nhìn xuống Ngụy Quốc hờ hững nói: “Hiện tại, ngươi còn cho rằng Giang Thành không có người dám ngăn cản ngươi sao?”

Ngụy Quốc sợ hãi lắc đầu liên tục, thiếu niên trước mắt này quá cường đại, hắn từng giao thủ với Yên Thanh, tuy rằng không địch lại, nhưng còn có thể đánh một trận.

Mà bây giờ đối mặt với thiếu niên trước mắt, hắn hoàn toàn bị treo lên đánh.

Quá kinh khủng.

“Dương tiên sinh, ta phục rồi, ta phục rồi.”

Hắn đang run lẩy bẩy, bị dọa không nhẹ.

Dương Thiên gật đầu nói: “Nếu đã phục, vậy thì bàn về công việc bồi thường đi.”

Ngụy Quốc sửng sờ không rõ nguyên do, mà Dương Thiên chỉ chỉ sàn nhà vỡ vụn, bàn ghế tổn hại, còn có đại môn xoay tròn xa hoa kia.

“Những thứ này, là người phá vỡ, để người bồi thường, người có ý kiến gì?”

Ngụy Quốc lắc đầu liên tục nói: “Không, không có.”

Sắc mặt hắn đen kịt, vừa rồi hắn cũng không có động thủ, chỉ là bị động phòng ngự, muốn nói cái hư hao này đều là đối phương tạo thành.

Bây giờ lại bắt hắn bồi thường.

Ngụy quốc sắp nghẹn chết.

Sau khi trở thành Tông Sư cảnh, hắn chưa bao giờ uất ức như vậy.

Nhưng đối phương quá mạnh, hắn lại không dám vi phạm, chỉ muốn giữ mạng trước, sau đó thông báo cho tổng giáo đầu tổ Bạch Hổ Lục Hạo của bọn họ, để tiểu tử trước mắt này biết uy nghiêm của tổ Bạch Hổ.

Nghĩ đến đây, trong lòng Ngụy Quốc mới thoáng khoải một chút.

Hắn nhìn về phía Dương Thiên hỏi: “Dương tiên sinh, không biết ta cần bồi thường bao nhiêu.”

Ngụy Quốc tuy rằng ngoài mặt cung kính, nhưng trong lòng cười lạnh.

“Chờ xem, không quá ba ngày, người làm nhục ta như thế nào, ta làm sao trả lại.”

Dương Thiên không trả lời, mà là đưa ánh mắt nhìn về phía Vương Liệt.

“Tửu điểm này có giá bao nhiêu?”

Vương Liệt nheo mắt.

Hắn nghĩ tới Lưu lão đại từng mang theo Vương Nghiêu đến kiểm chuyện, làm hỏng mấy món đồ, bồi thường một tòa khách sạn Ung Hoa Đình với giá tiền tương đương.

Chẳng lẽ...

Vương Liệt hạnh phúc đến mức suýt ngất đi, hắn run rẩy nói: “Dương tiên sinh, khách sạn này trị giá hai ức năm ngàn vạn.”

Dương Thiên gật đầu, sau đó đưa ánh mắt nhìn về phía Ngụy quốc.

Ngụy Quốc sửng sờ, sau đó đột nhiên hiểu ra cái gì, lớn tiếng nói: “Dương tiên sinh, chuyện này không có khả năng, chuyện này không hợp lý, nơi này chỉ là bàn ghế bị hủy hoại, người lại bắt ta bồi thường hai ức năm ngàn vạn? Ta...”

Hắn còn chưa nói hết lời, Dương Thiên đã không nhịn được nói: “Ai bảo người bồi thường hai ức năm ngàn vạn?”

Ngụy quốc nghe vậy nhất thời thở phào nhẹ nhõm, nhưng mà, còn không đợi hắn thở phào xong, chỉ nghe thiếu niên lạnh nhạt mở miệng.

“Ta bảo người bồi thường năm trăm triệu!”

Một câu nói ra, toàn trường tĩnh mịch.

Hai thành viên tổ Bạch Hồ phía sau Ngụy Quốc liếc nhau một cái, cảm giác muốn điên rồi.

Chỉ có bàn ghế bị hủy hoại, còn có một cánh cửa kính xoay tròn, lại phải bồi thường năm trăm triệu.

Ngay cả Vương Liệt cũng choáng váng.

Hắn nghĩ cũng không dám nghĩ, đây không phải bồi thường, đây là đang dọa dẫm.

Nhưng nghĩ đến bộ dáng kiêu ngạo của đối phương lúc tới, trong lòng hắn không có một chút đồng tình.

Sắc mặt Ngụy Quốc cũng bắt đầu vặn vẹo, hắn cuống nộ nói: “Không có khả năng, ta tuyệt đối không bồi tiếp.”

Dương Thiên không hề để ý, hắn ngồi trên ghế, mí mắt cũng không thèm nhấc lên.

“Không bồi thường, vậy thì lưu mạng lại, nói là để ngươi mang theo quan tài đến, coi ta là đang nói giỡn với ngươi?”

Dương Thiên nói đến cuối cùng, khí thế Phá Thiên Tiên Đế đột nhiên bao phủ ba người trong sân.

Sắc mặt ba người kinh biến, không có chút chuẩn bị nào, trực tiếp quỳ trên mặt đất, chỉ cảm thấy trên lưng có núi cao, ép tới bọn họ không đứng thẳng nổi eo.

Ngụy Quốc cắn răng, vết máu nhè nhẹ từ khóe miệng chảy ra, hần bắt khuất nói: “Dương tiên sinh, nếu ngươi giết ta, tổ trưởng tông giáo Lục Hạo của tổ Bạch Hổ sẽ không bỏ qua cho ngươi, ngươi đánh bại ta, ta không còn lời nào để nói, nhưng ngươi có thể đánh bại hơn mười vị Tông Sư liên hợp sao?”

Dương Thiên cười khinh thường nói: “Ngươi thật sự cho rằng ta không có chút năng lượng nào ở Thần Long tổ sao? Long Trạch cung kính có thừa với ta, Lục Hạo của Bạch Hổ tổ các ngươi thì tính là gì?”

Hai thành viên của tổ Bạch Hổ nghe vậy, trên mặt lộ vẻ sợ hãi: “Ngươi biết Long Trạch?”

Tổ Thần Long Long Trạch, đã từng là đệ nhất cao thủ của bốn tổ, đừng nói là Lục Hạo, cho dù là Yến Thanh vô cùng cường đại, chạm đến cánh cửa Tiên Thiên cũng không phải là đối thủ của hắn.

Mà Ngụy Quốc nghe vậy khinh thường mở miệng nói: “Dương tiên sinh, Long Trạch ở mấy năm trước đã bị thương, Thần Long Tổ sụp đổ sớm không bằng lúc trước, ngươi thật sự cho rằng bọn họ sẽ vì ngươi, đối nghịch với Bạch Hổ tổ ta hay sao?”

Dương Thiên lấy ra một khối ngọc thạch hình rồng từ trong Thất Thái Linh Lung Tháp, giọng nói lạnh nhạt nói: “Đây là tín vật của Long Trạch, ta lấy nó ra, ngươi cho rằng không điều động được Tông Sư Thần Long Tổ?”

Ngụy Quốc thấy vậy, sắc mặt hoảng sợ.

Hắn cẩn thận dụi dụi con mắt, sau khi nhìn rõ thứ trên tay Dương Thiên thiếu chút nữa bị dọa ngất đi.

“Người... người tại sao có thể có khối ngọc thạch này?”

Khối ngọc thạch hình rồng này, Lục Hạo cũng có một khối, chẳng qua là hình hổ.

Không chỉ có Lục Hạo, còn có tổ Chu Tước, tổ Huyền Vũ, người thứ nhất của bốn tổ đều cầm trong tay một khối ngọc thạch.

Ngọc thạch này tượng trưng cho quyền lợi địa vị, có được nó, có thể hiệu lệnh toàn bộ tổ, đừng nói là điều động Tông Sư, cho dù là điều động Long Trạch, hắn cũng phải ngoan ngoãn đến đây.

Hắn không hiểu, khối ngọc thạch này làm sao lại xuất hiện ở trên tay Dương Thiên.

Dương Thiên bình tĩnh mở miệng nói: “Viên ngọc thạch này là tín vật Long Trạch tự mình đưa cho ta, thế nào? Người sợ hãi như vậy là sợ hãi sao?”

Ngụy Quốc đâu chỉ là sợ hãi, hắn quả thực sắp bị hù chết, cầm ngọc thạch hình rồng, thân phận tương đương với tổ trưởng Thần Long Tổ, nắm giữ quyền sinh sát của tất cả mọi người dưới cấp tỉnh, mà hắn chỉ là một đội trưởng Bạch Hổ Tổ nhỏ, đối phương giết hắn, hoàn toàn không có bất cứ phiền phức gì.

Nghĩ đến đây, Ngụy Quốc run rẩy móc ra một tấm thẻ từ trong túi, nói: “Dương tiên sinh, đây là bốn trăm tám mươi triệu, ngài cho ta một giờ, ta giúp ngài gom góp hai trăm ngàn còn lại được không?”

Chương 406 - Thi đại học đến.

Dương Thiên hơi ngây ngẩn cả người, hắn còn tưởng rằng Ngụy quốc trước mắt này kiên cường cỡ nào chứ, không nghĩ tới mình lấy ra khối ngọc thạch không đáng chú ý mà Long Trạch đưa, hắn liền sợ.

Dương Thiên để Vương Liệt tiếp nhận thẻ, lạnh lùng nói: “Hai ngàn vạn còn lại tự mình giữ đi, về sau không có mắt cũng có

thể mua cho người một mộ địa tốt một chút.”

Một câu nói kia, khiến Ngụy quốc sợ tới mức chân mềm nhũn, thiếu chút nữa quỵ trên mặt đất.

Hắn lau mồ hôi lạnh trên trán vội vàng mở miệng nói: “Dương tiên sinh ngài yên tâm, Ngụy Quốc ta thề, cả đời không bước vào Giang Thành một bước.”

Dương Thiên gật đầu, lạnh nhạt nói: “Còn chưa cút, định bảo ta mời người ăn cơm sao?”

Ngụy Quốc hiện tại chỉ cảm thấy chân như nhũn ra, nhìn hai thành viên Bạch Hổ tổ phía sau thấp giọng quát: “Còn thất thần làm gì, mau tới đây đỡ ta rời đi.”

Hai người lúc này mới như ở trong mộng mới tỉnh, đỡ Ngụy quốc hốt hoảng rời đi.

Vương Liệt thấy vậy lộ ra nụ cười, lúc mấy người tới lỗ mũi chỉ lên trời, nhưng lúc đi lại như chó nhà có tang, đối lập rõ ràng.

Mà lúc này, ngoài cửa khách sạn Ung Hoa Đình, nam tử mập lùn kia đã nhìn nhin rất lâu, cuối cùng vẫn không nhin được nghi ngờ hỏi: “Đội trưởng Ngụy, chúng ta là thành viên của tổ Bạch Hổ, tại sao phải sợ tiểu tử kia, tiểu tử kia chính là lừa gạt, ngài không nên cho hắn tiền, chúng ta thuộc về quốc gia, ta không tin tiểu tử kia dám đối nghịch với quốc gia.”

Mà Ngụy Quốc nghe vậy lạnh lùng nhìn hắn một cái, cả giận nói: “Người biết cái gì? Khối ngọc thạch hình rồng Dương Thiên cầm trong tay kia người biết ý vị như thế nào không?”

“A?”

Hai người liếc nhau một cái, có chút ngây ngẫn cả người.

“Ngụy đội, ngọc thạch hình rồng trên tay tiểu tử kia, chẳng lẽ còn có thể so được với huy chương hình hổ màu vàng trên tay người?”

Ngụy Quốc mở miệng nói: “Hai bên không thể đánh đồng.”

Thành viên Bạch Hổ Tổ mập lùn kia thở dài một hơi nói: “Ta đã nói rồi, đồ vật tiểu tử kia lấy ra, làm sao có thể so sánh với đội trưởng Ngụy.”

Thành viên Bạch Hồ Tổ cường tráng kia nghe vậy cũng gật đầu, nói: ” huy chương hình hồ màu vàng của đội trưởng là cấp đội trưởng, tiểu tử kia cầm một khối ngọc thạch, liền...”

Hắn lờ còn chưa nói hết, Ngụy Quốc trầm giọng mở miệng nói: “Ta nói không thể đánh đồng, là huy chương hình hồ của ta kém hơn long hình ngọc thạch của hắn.”

“A?”

Thành viên Bạch Hồ tổ ục ịch nghe vậy mắt choáng váng: “Ngụy đội, ngài không phải đang nói đùa chứ, ngài là người chưởng quản bộ môn đặc thù Phong Châu, ngay cả quan lớn trong Phong Châu tỉnh cũng cung kính đối với ngài, làm sao có thể kém tiểu tử mười bảy mười tám tuổi kia?”

Thành viên Bạch Hồ tổ cường tráng cũng nghi hoặc nói: “Đúng vậy đúng vậy, đội trưởng Ngụy, khối ngọc thạch hình rồng kia có lai lịch gì? Vậy mà khiến ngài kiêng kỵ như thế?”

Ngụy Quốc trầm mặc một lát, sau đó mở miệng nói: “Ngọc thạch tương tự hình rồng kia ta đã gặp một lần.”

Hai người cùng kêu lên hỏi: “Ở đâu?”

Ngụy Quốc chậm rãi nói: “Tổng giáo đầu tổ Bạch Hồ, trong tay tổ trưởng Lục Hạo, hắn là ngọc thạch hình hồ, là biểu tượng thân phận của tổ trưởng tổ Bạch Hồ.”

“Tê!”

Hai người thiếu chút nữa trợn mắt.

“Nói như vậy.....”

Ngụy quốc gật gật đầu nói: “Hiện tại, các người dù sao cũng phải biết vì sao ta chịu thua chứ.”

Hai người vốn không sợ trời không sợ đất, nhưng bây giờ chân như nhũn ra, không đi nổi nữa.

Bọn họ không biết sống chết đi kêu gào đầu rồng của Thần Long tổ, nguyên bản hai tổ vốn bất hòa, tới cửa đi tìm sự tình, đối phương ngay cả lấy có giết bọn họ cũng bớt đi.

Dương Thiên phủi tro bụi trên ống tay áo nói: “Được rồi, chuyện đã được xử lý.”

Vương Liệt cung kính đưa thẻ tới nói: “Dương tiên sinh, vậy tiền bạc này ngài...”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Người giữ lại đi, làm sính lễ.”

Vương Liệt cười khở một tiếng, tài sản mấy trăm triệu, ở trong mắt thiếu niên tựa hồ chính là một chuỗi con số.

Sính lễ mà Dương Thiên đưa ra trong khoảng thời gian này, e rằng là số một cả nước.

Trong lòng hắn đang khở sở, sau này, xem ra phải lấy toàn bộ vốn liếng của mình ra làm của hồi môn của con gái mình, mới có thể không phụ lòng Dương Thiên.

Dương Thiên không để ý đến trong lòng Vương Liệt lúc này đang nghĩ gì, hắn mở miệng nói: “Nếu nơi này không có việc gì, vậy ta đi đây.”

Vương Liệt vội vàng hỏi: “Dương tiên sinh, ngài đây là đi đâu?”

“Đi học!”

Dương Thiên cũng không quay đầu lại, nói ra hai chữ.

Vương Liệt:...

Không biết vì nguyên nhân gì, mỗi lần Vương Liệt nghe Dương Thiên nói đi học thì đều cảm thấy đau răng.

Trí lực của thiếu niên đã như yêu nghiệt, năng lực càng như yêu nghiệt, tuy hắn không biết thành tích của Dương Thiên trong trường học, nhưng thiếu niên dám nhận thứ hai, không người nào dám là thứ nhất.

Loại tồn tại này, lại còn lãng phí thời gian đi học, Vương Liệt cảm giác sắp điên rồi.

Bây giờ ngũ tinh Tây Nam đã tan rã, Dương Thiên chỉ cần đứng ra nói một câu, ngưng tụ lòng người, từ nay về sau ngũ tinh Tây Nam sẽ vì thiên hạ của hắn, chỉ cần một thời gian, tuyệt đối có thể sánh ngang với Bắc Hải Trầm gia.

Thế cục như vậy, Vương Liệt không tin Dương Thiên nhìn không ra.

Hấp dẫn như vậy, thiếu niên không động tâm chút nào, dùng thời gian để đi học.

Hắn bắt đầu dĩ thử dài một hơi, nhìn bóng lưng thiếu niên đi xa tự nói với mình.

“Dương tiên sinh thật sự là đệ nhất nhân của năm tỉnh Tây Nam bị chậm trễ giờ lên lớp!”

Thời gian ba ngày thoáng cái đã qua.

Thi đại học, cuối cùng cũng đến.

Dương Thiên ngày hôm qua yên lặng bồi các bạn học lớp mười một điên cuồng cả ngày.

Có người khóc, có người cười, có người không nữa.

Nhưng tất cả mọi người đều đang chờ ngày này, những người này cố gắng ba năm, mà Dương Thiên thì cố gắng ba trăm năm.

Nghịch chuyển thiên địa pháp tắc trở về sống lại một đời, hắn chính là vì hôm nay.

Kiếp trước, Dương Thiên thất bại trong kỳ thi đại học, kỳ vọng trong nhà đặt hết lên người hắn, mà hắn lại thi không đến ba trăm điểm, then với phụ thân của hắn, khiến phụ thân hắn hoàn toàn tuyệt vọng, thân ảnh vĩ ngạn âm âm sụp đổ.

Kiếp này hắn lại tới đây một lần nữa, hắn muốn lấy được thành tích đứng đầu cả nước, khiến phụ thân hắn Dương Quốc lấy hắn làm vinh, cảm thấy tự hào vì hắn.

Hôm nay là ngày bảy tháng sáu, ngày đầu tiên thi đại học!

Hơn hai trăm thí sinh của Nhất Trung bị đánh loạn toàn bộ.

Toàn bộ Giang Thành, tổng cộng có mười lăm trường trung học, Dương Thiên được phân đến trường trung học thứ mười lăm Giang Thành, không tệ, chính là trường trung học kém nhất Giang Thành.

Hắn công túi sách màu đen tiến vào giữa năm, nhìn thời gian một chút, còn nửa giờ nữa là thi.

Dương Thiên đang dựa vào một thân cây, lúc đang nhắm mắt dưỡng thần, đột nhiên có vài tiếng ồn ào vang lên.

Hắn chậm rãi mở hai mắt ra, còn chưa có động tĩnh gì, một cô gái đã đụng tới hắn.

Dương Thiên chỉ cảm thấy trong ngực một mùi hương thơm xông vào mũi, một thiếu nữ thấp hơn nàng một cái đầu hoảng hốt chạy bừa, đụng vào trong ngực của hắn.

“Xin lỗi, xin lỗi!”

Một giọng nói yếu ớt truyền đến.

Dương Thiên dời mắt xuống, thiếu nữ trước mắt có gương mặt trái xoan xinh xắn, mang theo một chút ửng đỏ. Đôi mắt to màu hồ phách trong suốt, khí tức thuần khiết khiến lòng người tĩnh lặng, đôi môi hồng hé mở, mê mang mà lại mỉa mai hoặc lòng người, một mái tóc dài màu đen không có gì trói buộc, gió nhẹ khẽ vuốt, sợi tóc bay lả tả bay lên.

Nhưng mà, giờ phút này nàng thoạt nhìn giống như là một con nai con bị chấn kinh.

Mà lúc này, một đạo thanh âm như cười mà không phải cười vang lên.

“Mộc Thiên Thiên, trong số mười lăm Giang Thành tất cả đều là địa bàn của ta, ngươi muốn chạy đi đâu?”

Dương Thiên nhìn lại, chỉ thấy một thiếu niên thân hình cao lớn dẫn theo hai đồng bạn đi tới.

Sự xuất hiện của bọn họ lập tức khiến người xung quanh kinh ngạc thốt lên.

“Ta kháo, đây không phải Trần Lăng công tử trong mười lăm sao?”

Nơi này có vài người là trường ngoài, sau khi nghe những lời này lập tức có chút tò mò hỏi: “Trần Lăng là ai? Các người làm sao gọi hắn công tử?”

Những người còn lại nghe vậy, thì nhau nhìn bạn học đặt câu hỏi kia: “Trần gia, ở Giang Thành cũng là gia tộc có danh vọng, mà gia chủ Trần gia Trần Sơn Lão tới để có con, cho nên vô cùng sủng ái Trần Lăng, cho nên được tôn xưng là công tử, lớn lên từ nhỏ ngâm chìa khóa vàng, vô cùng kiêu căng.”

Mà người ở giữa nhìn thấy Mộc Thiển Thiển, trên mặt cũng đồng dạng phát ra kinh hô.

“Vị này không phải Mộc nữ thần học bá của Giang Thành Nhị Trung sao? Nàng cũng bị phân đến nơi này, ha ha, thật sự là quá may mắn.”

Có người vui mừng, cũng có người thở dài nói: “Ai, may mắn cái gì, Trần Lăng trước mắt này dường như là coi trọng Mộc nữ thần, cho nên tiến lên tìm phiền toái.”

“Xong đời, xong đời rồi, Trần Lăng đây chính là một trong mười lăm vị bá chủ của Giang Thành, hắn ở chỗ này vốn là vô pháp vô thiên, ngay cả hiệu trưởng cũng phải nhìn sắc mặt của hắn, nếu như hắn động thủ với Mộc nữ thần, cái nào dám ngăn?”

Trái tim của tất cả mọi người lập tức thất lại.

Mà lúc này Trần Lăng tiến lên một bước, mở miệng cười lạnh nói: “Thế nào? Mộc Thiển Thiển, muội có đồng ý hay không?”

Khuôn mặt xinh đẹp của Mộc Thiển Thiển sợ tới mức có chút trắng bệch, nhưng vẫn quật cường nói: “Trần Lăng, ngươi bỏ ý định này đi, ta sẽ không đồng ý giúp ngươi gian lận.”

“Mẹ nó, Trần Lăng công tử lại muốn gian lận.”

Vốn mọi người tưởng rằng truy cầu bị cự tuyệt, nhưng hiện tại xem ra, tựa hồ tin tức càng thêm bạo a.

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, nhất định là một vụ bê bối lớn, cho dù Trần gia có năng lượng cũng chưa chắc đã đè xuống.

Trần Lăng thấy ánh mắt mọi người mang theo khiếp sợ, sắc mặt có chút vẩn vơ: “Ngươi khiến ta thân bại danh liệt, vậy ta lột sạch y phục của ngươi, cũng làm cho ngươi thân bại danh liệt...”

Nói xong, bàn tay hướng về phía Mộc Thiển Thiển đưa tới.

Chương 407 - Đoạn hai cánh tay của người.

Mộc Thiên Thiên kêu lên một tiếng tuyệt vọng, lúc này nàng đã không thể lui được nữa, bàn tay nhỏ bé giống như túm lầy cộng rom cứu mạng gắt gao túm lầy y phục của Dương Thiên, toàn bộ thân thể mềm mại đều cuộn tròn trong ngực Dương Thiên.

Cảm nhận được cô gái trong ngực mềm mại và thơm tho, Dương Thiên đỡ trán.

Hắn vốn muốn khiêm tốn thi đại học, không nghĩ tới phiền phức vẫn tìm tới cửa.

Dương Thiên đưa tay bắt lấy cánh tay Trần Lăng, giọng nói lạnh nhạt nói: “Bắt nạt một cô gái, thích hợp sao?”

Trần Lăng sững sờ, sau đó cả giận nói: “Tiểu tử, ngươi có phải không muốn sống hay không? Ngươi có biết ta là...”

Hắn còn chưa nói hết lời, a kêu thảm một tiếng, cảm giác cánh tay của mình cơ hồ đứt gãy.

“Ta không muốn sống? Ngay cả Trần Sơn cha ngươi cũng không dám làm càn ở trước mặt ta, ngươi tính là cái gì?”

Giọng Dương Thiên cuồng ngạo.

Lời hắn nói cũng không phải khoác lác, lúc trước Vương Liệt Ôn Nhã bày trăm bàn tiệc rượu, tất cả đại lão Giang Thành tề tụ, Trần Sơn chỉ có thể coi là thế lực trung đẳng, ngay cả tư cách mời rượu hắn cũng không có.

Trần Lăng xóc quần áo trên cổ tay lên, giờ phút này phía trên đã tím bầm sưng, hiển nhiên là động xương cốt.

Hắn không biết Dương Thiên, cũng không biết uy danh của Dương Thiên ở Giang Thành.

Thiếu niên trước mắt không chỉ đánh hắn, hơn nữa còn mở miệng vũ nhục phụ thân tôn kính nhất của hắn, trông mắt không khỏi đều đỏ lên.

“Tiểu tử, ngươi có biết trong mười lăm là địa bàn của ai không?”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt, cao ngạo nói: “Vậy ngươi có biết toàn bộ Giang Thành là địa bàn của ai không?”

Lời này vừa dứt, có người mở miệng nói: “Tiểu tử trước mắt này là ai vậy, Giang Thành là địa bàn của Dương tiên sinh, chuyện này ai không biết.”

Có người nghi hoặc mở miệng: “Chẳng lẽ tiểu tử này gặp vận may lớn nên có liên quan tới Dương tiên sinh?”

Lời này vừa nói xong, tất cả mọi người đều kinh hô ra tiếng.

“Dương tiên sinh ở Giang Thành, chính là một nhân vật lớn danh xưng với thực. Lúc trước, Kim gia như mặt trời ban trưa đã đắc tội Dương tiên sinh chỉ vì một câu, đến bây giờ thi thể ở đâu cũng không tìm được. Mà tất cả tài sản của ông ta trên danh nghĩa cũng đều cho Vương lão bản của Giang Thành.”

“Nghe nói Vương Liệt rất cung kính với Dương tiên sinh, còn có Ôn nữ vương, đó là nhân vật xưng bá một phương, ở trước mặt Dương tiên sinh giống như con mèo nhỏ nghe lời.”

“Ta còn nghe nói con trai của tên tráng sĩ thành phố đắc tội với Dương tiên sinh bị hung hăng chinh đồn một trận, Dịch Hoàn tới, cái rắm cũng không dám thả, từ đầu tới đuôi đều bồi tội.”

“Còn có Tần gia Giang thành, Tần lão đã sớm lớn tiếng, đắc tội Dương tiên sinh, đương nhiên đắc tội Tần gia Giang thành.”

“Nếu tiểu tử này có liên quan đến Dương tiên sinh, vậy đừng nói là Trần Lăng trước mắt, cho dù là Trần Sơn tới, cũng phải cân nhắc xem mình có đủ tư cách trêu chọc hắn hay không.”

Nghe được tiếng xì xào bàn tán của mọi người, trên mặt Trần Lăng rốt cục cũng biến thành màu sắc.

Hắn là cuồng, nhưng cũng không phải là ngốc nghếch.

Giang Thành người nào có thể đắc tội, người nào không thể đắc tội, hắn so với ai mờ được đều rõ ràng.

Thế là, sắc mặt Trần Lăng trắng bệch lui về phía sau một bước, kinh nghi nói: “Ngươi là thủ hạ của Dương tiên sinh?”

Dương Thiên Bình bình tĩnh lắc đầu nói: “Không phải, ta là...”

Hắn muốn nói mình chính là Dương tiên sinh, mình có tên tuổi có thể chấn nhiếp đám phú nhị đại này, vậy hoàn toàn không cần ra tay.

Nhưng mà, hắn còn chưa nói hết lời, chỉ nghe một nữ sinh Nhất Trung xem náo nhiệt chen lấn tới, hưng phấn nhìn Dương Thiên nói: “Dương Thần, trời ạ, thật hạnh phúc, ta lại cùng Dương Thần ở cùng một trường thi.”

Mọi người sửng sốt?

“Dương Thần?”

Một số người không rõ cho lắm, mà lúc này một người của Thánh Anh trung học kinh hô: “Mẹ nó, Dương Thần, hắn cũng bị phân đến giữa mười lăm?”

Người kinh hô này là một tên mập mạp, thuộc về trường trung học Thánh Anh, lúc trước khi Nhất Trung đến trường học bọn họ giao lưu thi đấu, là Dương Thiên dẫn đội.

Ngày đó, chính là ác mộng của tất cả học sinh Thánh Anh trung học.

Tất cả kiêu ngạo của trung học Thánh Anh, bị một người tên là Dương Thần hung hăng chà đạp, ngày đó, học sinh trung học Thánh Anh đều khóc khô nước mắt, nhao nhao yêu cầu nhảy một bậc.

Ngay cả đại tỷ uy chấn toàn bộ trung học Thánh Anh Đại Mục Nhu, trung học chủ Thánh Anh đều nhảy thang máy, có thể nói, trung học Thánh Anh vốn là trung học tốt nhất Giang Thành, nhưng là bởi vì một mình hắn, suýt chút nữa sụp đổ.

Có rất nhiều người không rõ thân phận của Dương Thiên, nhưng nghe được người xung quanh giới thiệu, lập tức hiểu rõ.

Ngay cả Mộc Thiển Thiển đang nắm chặt y phục Dương Thiên không buông, sau khi nghe vậy cũng mở to đôi mắt sáng ngời kinh hãi nhìn Dương Thiên nói: “Người là Dương Thần? Người lại là Dương Thần.”

Lúc trước khi Dương Thiên thi thử đã thi được bảy trăm mười điểm, điều này đã trở thành thần thoại của toàn bộ Giang

Thành.

Mặc dù nàng là học bá Nhị Trung, nhưng dùng hết toàn lực cũng chỉ đạt được 6009 điểm.

Mộc Thiển Thiển rất sùng bái Dương Thần Nhất Trung, nhân vật thiên tài năm khoa đầu điểm, năm mơ cũng muốn gặp hắn, lại vụn vụn không nghĩ tới, hôm nay lại thực hiện được.

Thiếu niên trước mắt chính là Dương Thần, hơn nữa còn cứu nàng.

Tất cả mọi người đều sùng bái nhìn Dương Thiển, nhưng có một người ngoài ý muốn.

Người này chính là Trần Lăng.

Trên mặt hắn mang theo vẻ khinh thường, cổ ý lớn tiếng nói: “Ta tưởng rằng ngươi thật sự có quan hệ với vị Dương tiên sinh ở Giang thành kia, thật không nghĩ tới ngươi vụn vụn chỉ là có quan hệ với Dương tiên sinh trên họ, ha ha, Dương thần, Dương tiên sinh, cười chết ta rồi.”

Trần Lăng vừa nói xong, mọi người đầu tiên là sửng sốt, sau đó cười phá lên ha ha.

“Ta thảo, còn có thao tác này, ta còn thật cho rằng hắn có quan hệ với vị đại nhân vật Giang thành kia.”

“Ha ha cười chết ta rồi, ta cũng họ Dương, nói như vậy, ta cũng có quan hệ với Dương tiên sinh?”

“Tiểu tử này vừa rồi cuồng như vậy, ta còn tưởng rằng có bao nhiêu lợi hại chứ.”

Đôi mắt với sự châm chọc của mọi người, sắc mặt Dương Thiển vẫn như thường.

Giọng nói của hắn bình thản: “Hôm nay là thi đại học, ta không muốn gây chuyện, ngươi chớ có không biết tốt xấu.”

“Không biết tốt xấu? Tiểu tử, ngươi xác định đang nói chuyện với ta?”

Sắc mặt Trần Lăng có chút âm trầm xuống, gã ôm cánh tay sưng lên nói: “Hôm nay ngươi tổn thương cánh tay của ta, ta chặt tay phải ngươi, ngươi có ý kiến gì không?”

Sắc mặt Dương Thiên phát lạnh.

Tay viết chữ chính là tay phải, thiếu niên cuồng ngạo trước mắt này là muốn mình không thể thi đại học.

Đôi mắt hấn như đao: “Người đang muốn chặt đứt tay phải của ta?”

Trần Lăng hừ nói: “Nếu người Trần gia ta nói ra ngoài, sẽ không thay đổi.”

Dương Thiên gật đầu nói: “Một khi đã như vậy, vậy thì phụ thân người Trần Sơn tới, cũng không giữ được hai tay của người.”

Nói xong, hấn đang định đi về phía Trần Lăng.

Mà lúc này cô bé Mộc Thiển Thiển thấy vậy vội vàng kéo ống tay áo Dương Thiên, lo lắng lắc đầu nói: “Người đừng đi qua đó, chuyện bởi vì mà xảy ra, không có quan hệ gì với người, người mau rời khỏi đây, Trần Lăng này không phải người tốt, hấn thật sự dám chặt đứt tay của người.”

Giọng Dương Thiên cao ngạo nói: “Trong thiên hạ này, ai dám chặt tay ta?”

Trên mặt Trần Lăng lộ ra nụ cười tàn nhẫn.

“Ta dám!”

Nói xong, hấn quay sang hai người bên cạnh phân phó: “Hai người các người lên bắt hấn cho ta, ta muốn tự mình động thủ.”

Nói xong, từ bên hông lấy ra một thanh chủy thủ sắc bén.

Mọi người thấy vậy, lập tức hét lên một tiếng, nhao nhao lui lại.

“Mẹ nó, Trần Lăng đây là muốn làm thật rồi.”

“Chỉ trách tiểu tử kia quá ngông cuồng, ở trường trung học số mười lăm, địa bàn của Trần Lăng người ta lại kêu gào như vậy, thật sự cho rằng đây là một trường trung học sao.”

“Mẹ nó, một lời không hợp liền động đao, đều nói Thập Ngũ Trung rất loạn, không ngờ lại loạn như vậy.”

“Nghe nói hai thủ hạ này của Trần Lăng rất lợi hại, xem ra tay phải của tiểu tử này thật sự không giữ được, ôi, thật đáng tiếc, trước mắt chính là thi đại học, tay phải giữ không được, vậy thì còn thi thế nào nữa?”

Tiểu mập mạp của Thánh Anh trung học thấy vậy, chẳng những không có thương hại, ngược lại trên mặt còn nở nụ cười thấp giọng đùa cợt: “Dương thân, ngươi thật sự cho rằng ngươi là thần hay sao? Ở Thánh Anh trung học chúng ta đã biết rõ, cho ngươi nổi bật, nhưng trong số mười lăm, không có ai giảng đạo nghĩa giang hồ cho ngươi.”

Mà nhìn hai người xông lên, Dương Thiên giống như xách gà con, xách Mộc Thiển Thiển đang run lẩy bẩy giang hai cánh tay ra bảo vệ trước người hấn ra sau lưng.

Sau đó, cười lạnh một tiếng, quét chân một cái, hai mảnh nhân nguyên bản có thể xưng là vua đầu đường kia, trực tiếp bay ngược ra ngoài, ngay cả kêu thảm thiết cũng chưa kịp phát ra, đã hôn mê.

“Tê!”

Mọi người nhao nhao hít vào một ngụm khí lạnh.

Bọn họ ở trường học của mình nghe qua tên tuổi của Dương Thiên, biết thành tích của hắn rất tốt, mỗi ngày trốn học còn thi đỗ hạng nhất.

Vốn cho rằng hắn là một con mọt sách, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới lại có sức chiến đấu như thế.

Hai tên lưu manh ở vùng Thập Ngũ Trung này có tiếng tăm lừng lẫy, nếu không thì cũng không thể lọt vào mắt Trần Lăng.

Nhưng không ngờ, một chiêu đối mặt cũng không chống đỡ được.

Trần Lăng sững sốt hồi lâu, sau đó tức giận mắng một tiếng phề vật.

Nhìn Dương Thiên đi về phía hắn, sắc mặt Trần Tinh hơi cứng ngắc, sau đó lạnh giọng nói: “Thế nào? Dám động đến ta hay sao? Ta chính là...”

“Chát!”

Hắn còn chưa nói xong, một cái tát vang dội đã truyền đến.

Mí mắt của tất cả mọi người đều nhảy lên một cái.

Đó chính là Trần Lăng đó, thiếu niên trước mắt lại dám đánh hắn một bạt tai? Thật sự muốn không chết không thôi với Trần gia sao?

Chương 408 - Người Trần gia tới.

Trần Lăng che mặt không dám tin.

Chờ mặt triệt để sưng lên thành đầu heo, đau đến tê tâm liệt phế, lúc này hắn mới phản ứng lại.

“A, người dám đánh ta? Người dám đánh ta? Ta...”

Sắc mặt hắn ta cũng bắt đầu vắn vẹo, đang định hành động.

“Chát!”

Lại là một cái tát mạnh.

Lần này là đánh vào mặt bên kia của hắn ta. Trần Lăng trực tiếp bị đánh đến choáng váng.

“Tê!”

Mọi người nhao nhao lần nữa hít vào một ngụm khí lạnh.

Ngay cả cô gái phía sau Dương Thiên cũng khó có thể tin được mà che cái miệng nhỏ nhắn.

Đây chính là Trần Lăng đó, hiệu trưởng của Đội Mười Lăm cũng phải nể mặt hắn ta.

“Thiếu niên Nhất Trung này hơi ngẫu.”

“Tôi không biết anh ta có ngẫu không, tôi chỉ biết, không quá mười phút anh ta tuyệt đối nằm vào bệnh viện.”

“Mọi người vẫn nên tranh thủ thời gian chân sau đi, đại lão Trần Sơn của Giang Thành nổi giận, hậu quả khó mà lường được.”

Thế là, sau khi những lời này kết thúc, tất cả mọi người nhượng bộ lui binh.

Giữa sân chỉ còn lại Mộc Thiên Thiên, Dương Thiên, còn có Trần Lăng và hai thủ hạ nằm trên mặt đất không rõ sống chết kia.

“Người.....”

Trần Lăng vừa nói ra một chữ, lại là một cái tát, đánh cho hắn choáng đầu hoa mắt.

Giờ phút này, mặt hắn thật sùng thành đầu heo, hắn từ nhỏ đến lớn đều ngậm lấy chìa khóa vàng lớn lên, không có bị ngăn trở, so hoa đều mềm mại, hơn nữa quan trọng nhất là lần đầu tiên bị người đánh thảm như vậy.

Thế là, trực tiếp khóc lên.

Lúc này Dương Thiên mới buông hắn ra, trong mắt mang theo khinh bỉ.

“Trần Sơn cũng coi như là nhân vật Giang Thành, có đứa con trai như ngươi, quả thực là sỉ nhục của hắn.”

Trần Lăng vừa cắn răng, vừa khóc nói: “Ta muốn người chết, ta thề, mặc kệ người có thân phận gì, ta sẽ khiến người không thấy được mặt trời ngày mai.”

Dương Thiên hờ hững nói: “Người hỏi phụ thân người có dám nói những lời này với ta hay không.”

Trần Lăng hoàn toàn mất đi lý trí, nếu là trước đó, hắn tuyệt đối muốn lấy được, Dương Thiên đã biết thân phận của hắn còn dám đánh hắn như vậy, hiển nhiên là không sợ Trần Sơn phụ thân hắn.

Nhưng bây giờ, Trần Lăng đã hoàn toàn mất hết lý trí.

Hiện tại hắn chỉ có một ý nghĩ.

Đó chính là bắt Dương Thiên phải trả giá đắt.

Không tiếc tất cả, cũng phải để hắn trả giá đắt.

Thế là, Trần Lăng thừa dịp này, lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho cha mình Trần Sơn.

Vừa mới kết nối điện thoại, Trần Lăng đã không để ý đến hình tượng mà kêu thảm thiết: “Cha, con sắp bị người ta đánh chết rồi, cha có quản được không?”

Đối phương không hỏi một câu nào, trực tiếp lạnh giọng nói: “Đưa ta địa chỉ, người nói cho hắn biết, bảo hắn chờ, chờ ta qua đó gặp hắn.”

Trần Lăng vội vàng mở miệng nói: “Phụ thân, người dẫn thêm nhiều người, con muốn tiểu tử này phải trả một cái giá rất đắt, con muốn chặt đứt hai tay hai chân của hắn.”

Đối phương gật đầu nói: “Mặc kệ hắn là ai, ta nhất định sẽ để hắn quỳ xuống xin lỗi người.”

Trần Lăng lập tức hưng phấn, chỉ cảm thấy mặt cũng không đau nữa.

Sau khi y mừng như điên, căm tức nhìn Dương Thiên nói: “Họ Dương, người có nghe thấy không, phụ thân ta nói bảo người quỳ xuống nói...”

“Chát!”

Lại là một cái tát mạnh, lần này trực tiếp tát bay Trần Lăng ra ngoài.

Mọi người:...

Bọn họ hiện tại đã không biết nên dùng ngôn ngữ gì để biểu đạt sự chấn kinh của mình.

Điện thoại đều đã gọi ra, chờ chút nữa Trần Sơn sẽ tới.

Mà thiếu niên trước mắt này lại còn dám tát Trần Lăng một cái.

Quan trọng nhất là cái gì, điện thoại bên Trần Sơn cũng không ngân, di động mở miễn đề, tất cả mọi người có thể nghe được Trần Sơn ở bên kia nổi giận.

“Người là ai, người có biết thân phận của ta không, ta dám đánh con trai ta, vậy người có dám nói cho ta biết là ai không?”

Dương Thiên bình tĩnh nhận điện thoại, lạnh nhạt mở miệng: “Ta biết người là Trần Sơn, nếu con của người ta đã đánh, vậy thì đánh đi, về phần thân phận của ta, địa chỉ hiện tại của ta là

trường trung học số 15, cho người thời gian mười phút, người không tới được, ta chặt đứt một tay của con trai người.”

Vừa rồi Trần Lăng đã muốn cắt tay hắn, nếu là người bình thường, không thể chống cự bị chặt đứt tay, không thể tham gia thi đại học, đời này coi như là hủy đi.

Hắn, không có ý định bỏ qua cho đối phương.

Mà Dương Thiên nói xong, căn bản không cho đối phương nói chuyện gần như, bàn tay hơi dùng sức, ngón tay đất tiền của Trần Lăng trực tiếp bị bóp nát.

Cái gì là cuồng ngạo?

Trước đó mọi người có thể không biết, không có kiến thức qua người cuồng ngạo chân chính, nhưng mà hiện tại, bọn họ ở một bên xem như triệt để thấy được.

Sự kiêu ngạo của Dương Thiên đã thuyết phục tất cả mọi người.

Nam đối với Dương Thiên, trong mắt đều tràn ngập vẻ sùng bái, sự kiêu ngạo của Trần Lăng bọn họ đều biết, vừa rồi hắn khi dễ Mộc nữ thân, thế nhưng có rất nhiều người không kìm nén được muốn xông lên ngăn cản.

Nhưng bọn họ đều biết gia đình Trần Lăng, biết Trần Lăng không phải người mà bọn họ có thể chọc nổi, cho nên, lựa chọn sợ.

Mà Dương Thiên đứng dậy, hắn đối mặt với Trần Lăng không sợ, đối mặt với đại lão Giang Thành Trần Sơn cũng không sợ, bọn họ còn có tư cách gì khinh bỉ đùa cợt Dương Thiên?

Các nữ sinh ở hiện trường, bao gồm cả Mộc Thiển Thiển, nhìn bóng lưng Dương Thiên, trong từng đôi mắt to xinh đẹp đều là ngôi sao nhỏ ái mộ.

Các nàng lôi kéo mấy bạn học Nhất Trung bắt đầu nghe ngóng sự tích của Dương Thiên ở Nhất Trung.

Mấy học sinh nam học trường Nhất Trung kia mới đầu còn không muốn nói, nhưng bây giờ bị mấy tiểu nữ sinh xinh đẹp của trường học khác bao vây.

Bọn họ cảm giác, giờ khắc này chính là đỉnh phong cuộc đời của bọn họ.

Thế là, từng người tranh nhau kể lại những chuyện mà Dương Thiên đã làm ở Nhất Trung.

Rất nhiều tiểu nữ sinh sau khi nghe nói, thần sắc si mê, mang theo tình cảm ái mộ nhìn thân ảnh gầy gò cao ngạo giữa sân.

Đây là một thiếu niên như thần linh.

Trong vòng mười phút, trong sân yên tĩnh không tiếng động, mặc dù có học sinh số một trăm, nhưng không ai dám nói chuyện.

Dương Thiên vuốt vuốt con dao đoạt từ tay Trần Lăng.

Chủy thủ sắc bén, ở trên tay hắn phảng phất biến thành hoa không ngừng chuyển động.

Sau khi mọi người nhìn thấy cảnh tượng bình thường này, lần nữa lộ ra vẻ kinh ngạc.

Bọn họ đã từng thấy qua chuyên bút, nhưng chuyên dao găm, thật sự là hiếm thấy.

Chủy thủ sắc bén như vậy, tuy xoay rất khốc, nhưng không cần thận sẽ bị thương.

Mà đông đảo nữ hài nhìn thấy một màn này, một đôi mắt hoa đào trở nên càng thêm nóng rực.

Mà đúng lúc này, Dương Thiên bỗng nhiên dừng động tác trong tay lại, bàn tay tùy ý nắm lấy thanh chủy thủ kia đi về phía Trần Lăng.

“Mười phút đã đến, phụ thân ngươi vẫn chưa tới, vốn muốn để phụ thân ngươi tự mình xử trí ngươi, nhưng hiện tại chỉ có thể do ta làm thay.”

Nói xong, chủy thủ lóe lên hàn quang.

“Phụ thân, cứu con với.”

Sắc mặt Trần Lăng trắng bệch như tờ giấy, tuyệt vọng nhắm mắt lại hét lên.

Mà ngay tại một khắc nhắm lại sắp hạ xuống, một đạo tiếng cuồn cuộn đã giận dữ truyền đến.

“Ngươi dám động đến con trai ta, ta sẽ cho ngươi chết.”

“Cuối cùng cũng tới rồi!” Dương Thiên mặt cười lạnh thu tay lại.

Mà sau khi mọi người nghe thấy âm thanh này, nhao nhao nhường đường cho một đám đại lão xã hội mặc âu phục màu đen mang theo kính râm màu đen trùng trùng điệp điệp này.

“Trời ơi, nhiều người như vậy.”

“Gia sản của Trần gia thật không thể khinh thường.”

“Xong rồi, thiếu niên trước mắt này nhất định là chạy không khỏi một kiếp này.”

Tất cả mọi người cảm thấy kết cục nhất định là Dương Thiên phải trả một cái giá đau đớn thê thảm.

Trần Lăng nghĩ như vậy, Mộc Thiên Thiên cũng nghĩ như vậy.

Sắc mặt Trần Lăng mang theo nụ cười tàn nhẫn nhìn Dương Thiên nói: “Tiểu tử, ngươi không phải rất có năng lực sao? Ngươi không phải muốn cắt đứt thu của ta sao? Ngươi tới đi, ha ha ha, cha ta mang theo hơn năm mươi vị bằng hữu trên đường, lần này cho dù ngươi chấp cánh cũng khó mà chạy thoát, ta thề, muốn cho ngươi đi ra khỏi cửa lớn của Thập Ngũ Trung.”

Giờ phút này, sắc mặt Trần Sơn âm lãnh, nhìn bộ dạng như đầu heo của con trai mình, lập tức cảm giác đau lòng đến nhỏ máu.

Hắn giận dữ hét: “Vây tiểu tử này lại cho ta.”

Một câu nói, hơn năm mươi người đàn ông mặc đồ đen đeo kính râm màu đen vây quanh Dương Thiên.

Bọn họ mặc dù mỗi người tay không tác sát, nhưng lại tản ra khí tức sát phạt.

Hiển nhiên là được mài giũa từ sa trường lâu năm, mạnh hơn mấy lần so với đám tiểu lâu la bên cạnh Trần Lăng.

Mộc Thiên Thiên mặt mũi trắng bệch.

Nguyên nhân gây ra mọi chuyện đều là vì nàng, mà Dương Thiên lại vì thế mà đắc tội với Trần Sơn, nàng cắn răng xông lên phía trước, giang hai tay ra bảo vệ trước người Dương Thiên.

Thân thể nhỏ bé của nàng run lẩy bẩy, thân thể mềm mại như một con gió cũng có thể thổi ngã.

Nhưng Mộc Thiên Thiên vẫn không lui lại một bước, nàng nhìn về phía người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi mặc âu phục màu lam, trên mặt lửa giận bùng bùng, yếu đuối nói: “Trần tiên sinh, chuyện này bởi vì ta, là ta đắc tội với con của ngài, người muốn xử phạt thì xử phạt ta, không liên quan đến hần.”

Dương Thiên cứu nàng, Mộc Thiên Thiên từ nhỏ, phụ thân nàng đã dạy nàng, tri ân, báo đáp!

Nếu nàng đã liên lụy Dương Thiên vào, vậy thì cho dù phải trả giá như thế nào cũng không thể để Dương Thiên bị đám người này làm hại.

Đây không phải ái mộ, đây là nguyên tắc...

Chương 409 - Nhận nhầm người.

Mà lúc này rốt cuộc Trần Lăng cũng chạy thoát, thấy Mộc Thiên Thiên bảo hộ trước người Dương Thiên.

Sắc mặt hần vắn vẹo gắt gao nhìn chằm chằm Mộc Thiên Thiên nói: “Người cho rằng người không ra thì ta sẽ bỏ qua cho người sao? Ta nói cho người biết, hôm nay hai người các người ai cũng đừng nghĩ chạy.”

Trần Lăng quay đầu, mở miệng nói với Trần Sơn bên cạnh: “Phụ thân, bọn họ là một nhóm con muốn bắt bọn họ trả giá đắt, nam tay đứt chân gãy, nữ trước mặt mọi người lột sạch quần áo.”

Trần Sơn thấy con trai mình đánh thành bộ dáng này, đã sớm giận không chịu nổi.

Bình thường hẳn đều nâng Trần Lăng trong lòng bàn tay, không chịu bất kỳ thương tổn nào, bây giờ bị đánh thành như vậy, hẳn sao có thể bỏ qua như vậy.

Trần Sơn sắc mặt âm trầm gật đầu nói: “Con yên tâm, có ta ở đây, hai người này ai cũng đừng nghĩ đi ra khỏi Thập Ngũ Trung.”

Thân thể mềm mại của Mộc Thiên Thiên đột nhiên lung lay, suýt nữa đứng không vững.

Hôm nay, chỉ sợ thật sự chạy trời không khỏi nắng.

Trần Sơn tiến lên một bước hừ lạnh một tiếng, cả giận nói với Dương Thiên đang bị Mộc Thiên Thiên ngăn ở phía sau: “Tiểu tử, ngươi tự mình gãy tay gãy chân hay là ta để người khác giúp ngươi đoạn?”

Mộc Thiên Thiên nghe vậy khóe môi không có chút huyết sắc.

Nàng đang muốn há miệng, Dương Thiên nhẹ nhàng nói bên tai nàng: “Ngươi lui về phía sau, ta sẽ xử lý chuyện này.”

“Thế nhưng...”

Đôi mắt đẹp của Mộc Thiên Thiên lộ ra vẻ lo lắng, đang muốn ngăn cản, lại bị thiếu niên xách qua một bên.

Dương Thiên đứng dậy, lạnh lùng nhìn Trần Sơn.

“Ngươi có biết ngươi đang nói chuyện với ai không?”

Một câu nói, khiến cho mọi người đều cảm giác trái tim đang hung hăng co rúm.

Câu nói này hẳn là Trần Sơn nói đi, hẳn mới là đại lão Giang Thành, mà thiếu niên trước mắt này chỉ là một học sinh trung học tham gia thi đại học mà thôi, có thể nói, chỉ cần Trần Sơn nói một câu, hẳn ngay cả thi đại học cũng không tham gia được.

Mộc Thiên Thiên quả thực muốn chết.

Dưới tình huống này lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm, không phải nên nói vài lời tốt đẹp ổn định bạo động của đôi phương một chút rồi mới tìm biện pháp chạy thoát sao?

Mà Dương Thiên bây giờ lại còn đi kích thích đối phương, đây là ngại chết không đủ nhanh sao?

Trần Lăng đầu tiên là sững sờ, sau đó cất tiếng cười to.

“Tiểu tử, ngươi không làm rõ tình hình sao? Chúng ta hơn năm mươi người vây quanh ngươi, bây giờ ngươi còn dám can rõ như thế, ngươi thật cho rằng pháp luật có thể bảo vệ cái mạng nhỏ của ngươi sao?”

Mọi người nghe vậy, mí mắt đột nhiên giật giật.

Pháp luật không giữ được? Chẳng lẽ Trần Lăng đã động sát tâm?

Trần gia hẳn có thể lực khổng lồ ở Giang Thành, nếu để một người vô thanh vô tức, thật đúng là không tính là việc khó gì.

Nghĩ đến đây, bọn họ không khỏi thương hại nhìn Dương Thiên.

Ngươi nói đắc tội ai không đắc tội, thế nào cũng phải đắc tội Trần Lăng, đắc tội hẳn cũng thôi đi, cứ phải đắc tội đến chết.

Bây giờ thì hay rồi, Trần gia sẽ không chết không thôi, tên tiểu tử Nhất Trung Lai này vừa rồi cuồng như vậy, bây giờ phải chịu đựng lửa giận của Trần gia đi.

Nghĩ tới đây, ánh mắt của bọn họ đều nhìn về phía Dương Thiên, muốn nhìn xem thiếu niên can rõ vừa rồi không để ai vào mắt, gặp phải loại tình huống này sẽ có biểu tình gì.

Nhưng mà, bọn họ thất vọng rồi.

Trên mặt thiếu niên trước mắt đã phong khinh vân đạm vượt quá lẽ thường, không có chút sợ hãi nào.

Sống lưng của hắn như núi cao ngất, không có một chút uốn cong, ánh mắt của hắn như đao, tản ra hàn quang.

Dương Thiên nhìn Trần Lăng, trong ánh mắt mang theo vẻ đùa cợt.

“Làm rõ tình huống? Ngươi hỏi lão tử ngươi xem hiện tại có làm rõ tình huống hay không.”

Mọi người:...

“Ta thảo, tiểu tử Nhất Trung Lai này rốt cuộc muốn náo gì? Hẳn thật sự cho rằng bằng vào sức một mình có thể đánh ngã năm mươi tráng hán này sao?”

“Đám hắc y tráng hán này đều là những tên lưu manh, có tiếng tăm lừng lẫy ở các nơi nhỏ trong Giang Thành, một người cũng có thể thu thập được tiểu tử này, mà tiểu tử này lại kêu gào tất cả bọn họ.”

Trần Lăng sững sờ, đang muốn giận dữ mắng Dương Thiên, lại nghe cách một tiếng dường như có thứ gì đó rơi xuống đất.

Hắn nghe được tiếng vang, quay đầu nhìn lại, lại là hai viên đồ cổ hạch đào giá trị mấy chục vạn nguyên trong tay cha mình rơi xuống, hơn nữa đã bị ngã thành mấy mảnh.

Trần Lăng ngây người, hai quả hạch đào này là vật phụ thân thích nhất của cậu, ngày thường cậu không sờ được, bình thường phụ thân cậu đều cẩn thận từng li từng tí, sao lại không cẩn thận rơi xuống đất như vậy?

Hắn nghi hoặc nhìn về phía cha của mình, phát hiện trên mặt cha hắn không có bất kỳ vẻ đau lòng nào.

Giờ phút này, sắc mặt Trần Sơn bị chấn kinh, sợ hãi nồng đậm bao trùm hoàn toàn.

Hắn nhìn Dương Thiên với vẻ mặt như gặp quỷ, thân thể đang run lẩy bẩy.

Giống như là một con chuột nhỏ gặp phải một con mèo già vậy!

“Phụ thân, ngài đây là...”

Trần Lăng ngây ngẩn cả người, từ nhỏ đến lớn, thời điểm phụ thân trong trí nhớ của hắn có loại tình huống này cũng không thấy nhiều.

Phụ thân hắn là xí nghiệp gia nổi danh, cho dù là đối mặt với Giang Thành Định Hoành, cũng có thể nói là bình khởi bình tọa.

Nhưng mà bây giờ, lại bị dọa đến mức này.

Rốt cuộc là vì sao?

Mọi người cũng có người tinh mắt, sau khi thấy được một màn này trên mặt cũng mang theo nghi hoặc.

Giọng Dương Thiên lạnh nhạt: “Trần Sơn, nhận ra ta rồi sao?”

Trần Lăng ngây ngẩn cả người, sau đó sắc mặt vặn vẹo quát: “Tiểu tử, ngươi dám gọi thẳng đại danh của cha ta, ngươi muốn chết sao?”

Dương Thiên không nói gì, mà lúc này đã có người nói giúp hắn.

Một người khiến cho tất cả mọi người không thể tưởng tượng được.

Trần Sơn!

Dưới ánh mắt tất cả mọi người đều tròn tròn, Trần Sơn đột nhiên tát một cái lên mặt Trần Lăng, trên mặt mang theo phần nộ: “Ngươi dám nói với hắn như vậy, ngươi muốn chết phải không?”

Một cái tát này, tất cả mọi người nhìn thấy đều đau.

Trần Lăng bị tát kêu thảm một tiếng, khóe miệng chảy máu.

Một tát này nặng hơn mấy cái tát của Dương Thiên rất nhiều.

Lỗ tai của hắn đều đang ông ông tác hưởng, khó có thể tin nhìn chăm chăm cha của mình.

Chuyện gì xảy ra? Cha mình là tự mình mang tới trợ giúp mình, bây giờ lại trợ giúp Dương Thiên đánh hắn?

Tất cả mọi người nhìn thấy đều ngây dại.

Một người há hốc mồm nói: “Mẹ nó, rốt cuộc Trần Lăng có phải con trai ruột của Trần Sơn hay không?”

“Trước kia ta có thể xác định nói, đúng, nhưng hiện tại, ta không nắm chắc được.

“Trần Sơn không phải cứu tinh Trần Lăng mới sao? Ta thấy thế nào có chút phản ngược rồi?”

Ngay cả Mộc Thiển Thiển cũng che cái miệng nhỏ nhắn, kinh ngạc tròn to đôi mắt, khó có thể tin.

Trần Lăng thật sự tủi thân và uất ức đến phát khóc, hắn phần nộ nói: “Phụ thân, con làm sai cái gì? Tại sao người lại đánh

con?”

“Chát!”

Lại là một cái tát hung hăng.

“Làm sai cái gì mà ngươi còn không biết? Lão tử hiện tại có thể xác định, lỗi lớn nhất của lão tử, chính là sinh ra ngươi tên hỗn trướng này.”

Giờ phút này, sắc mặt Trần Sơn tái xanh.

Thiếu niên trước mặt bị con mình đả tặc không phải ai khác, là Dương tiên sinh.

Dương tiên sinh Giang Thành.

Thời điểm Trần Sơn hấn hăng hái nhất, là đi theo Kim gia trên trời nhân gian kiếm miếng cơm ăn.

Mà Kim gia bởi vì đả tặc thiếu niên trước mắt này, trong vòng một đêm biến mất vô tung vô ảnh.

Hơn nữa, sản nghiệp của hắn đều thuộc về dưới trướng Vương Liệt.

Tất cả những điều này, chỉ là vì chọc giận Dương tiên sinh mà thôi.

Trần Sơn hấn là đại lão Giang Thành không sai, nhưng tự nhận không bằng Kim gia.

Mà thiếu niên trước mặt, ngay cả ông chủ Giang Thành Vương, Ôn nữ vương cũng cung kính đối đãi, đệ nhất nhân Giang Thành.

Con của hắn lại đả tặc với một người như vậy, vậy Trần gia bọn họ còn có đường sống sao?

Nghĩ tới đây, sắc mặt Trần Sơn tái nhợt như tờ giấy.

Y kiên trì tiến lên một bước cung kính nói: “Dương...”

Dương Thiên nhìn chằm chằm hắn mở miệng: “Ta tên là Dương Thiên.”

Hắn chỉ muốn yên tĩnh thi đại học, không muốn bại lộ.”

Mà làm đại lão Giang Thành mười mấy năm, chút ánh mắt ấy Trần Sơn vẫn phải có.

Hắn vội vàng sửa lời nói: “Dương Thiên tiểu ca, con trai ta không phải cố ý muốn đắc tội ngài, xin ngài thứ tội, ta về nhà nhất định sẽ quản giáo hắn thật tốt, mặt khác bày ra trăm bàn tiệc rượu xin lỗi ngài ở Ung Hoa Đình, xin ngài tha thứ cho hắn, hắn còn nhỏ mà.”

“Trời ạ, ta nghe được cái gì?”

“Đại lão Giang Thành, vậy mà xin lỗi một thiếu niên?”

“Ta kháo, đều đồn đãi Trần Sơn ở Giang Thành làm việc tâm ngoan thủ lạt, hắn từ khi nào có lòng yêu thương như vậy?”

“Rõ ràng là thiếu niên này đánh con của hắn, hiện tại sao lại quay ngược lại, Trần Sơn xin lỗi thiếu niên?”

“Thế giới này ta càng ngày càng không hiểu.”

Mọi người kinh ngạc đến mức cảm thiếu chút nữa rơi xuống đất.

Mà Mộc Thiển Thiển phía sau Dương Thiên lúc này vừa mừng vừa sợ, hắn hiện tại hoài nghi có phải Trần Sơn nhận nhầm người hay không.

Nếu không, điều này tuyệt đối không thể nói thông.

Hắn là đại lão Giang Thành, dậm chân một cái, Giang Thành cũng có thể địa chấn.

Mà Dương Thiên, chỉ là một thiếu niên đi ra từ Nhất Trung.

Hai người căn bản không có gặp nhau, không phải nhận nhầm người, Trần Sơn làm sao có thể cung kính đối với Dương Thiên như vậy?

Khó tiếp nhận nhất là Trần Lăng.

Không sai, hắn bị cha ruột của mình tát hai cái, lỗ tai đều đánh cho mơ hồ.

Hắn không tìm được bất kỳ lý do nào, hắn không làm sai điều gì, tại sao phụ thân của mình lại hướng về Dương Thiên.

Hơn nữa còn nói cái gì?

Tất cả đều là hắn làm sai, sau khi Dương Thiên đánh hắn, phụ thân hắn xin lỗi Dương Thiên còn chưa tính, còn dự định bày trên trăm bàn tiệc rượu.

Chỉ vì nhận lỗi với thiếu niên trước mắt này.

Trần Lăng cảm thấy phụ thân này của hắn nhất định là điên rồi.

Chương 410 - Trần Lăng tâm phục.

Thấy Dương Thiên không nói lời nào, Trần Sơn cúi đầu, căn bản không dám ngẩng đầu.

Đại lão Giang Thành Trần Sơn nể tình như thế, tất cả mọi người cho rằng lần này Dương Thiên nhất định sẽ thuận theo đó mà chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.

Nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, thiếu niên lạnh nhạt mở miệng nói: “Trần Sơn, ngươi cho rằng chỉ là xin lỗi, chỉ là bày một bàn tiệc rượu, chuyện này cứ như vậy quên đi? Ngươi gặp được ta cùng ta chịu nhận lỗi, nhưng nếu như gặp phải người khác thì sao? Ngươi sẽ đánh gãy tay chân của hắn? Lúc nào, Giang Thành đến phiên ngươi định đoạt?”

Một Thiên Thiên sợ tới mức chân mềm nhũn, nếu không phải đỡ Dương Thiên, hiện tại đã ngồi liệt trên mặt đất.

Khóe miệng nàng bởi vì sợ hãi mà run rẩy.

Người ta hiện tại hắn là nhận nhầm người mới cung kính như vậy, mà Dương Thiên hiện tại không buông tha, chờ chút nữa nếu lộ tẩy, hậu quả kia khó có thể tưởng tượng.

Nàng vội vàng kéo Dương Thiên, đôi mắt đẹp vội vàng lấp lánh với Dương Thiên, nhỏ giọng mở miệng.

“Dương Thần, chúng ta bỏ qua đi, bọn họ người đông thế mạnh, chúng ta không phải là đối thủ mà.”

Mà Dương Thiên làm như không thấy được con người đen kịt như dao nhìn thẳng vào Trần Sơn.

Dưới cái nhìn chăm chú của Dương Thiên, ánh mắt Trần Sơn né tránh, cũng không dám đối mặt với hắn.

Tất cả mọi người đều không dám tin nhìn Dương Thiên, hiện tại có vẻ như là thiếu niên trước mắt này không buông tha không buông tha không có ý định buông tha Trần gia a.

Hắn rốt cuộc có chỗ dựa gì, lại không để Trần gia vào mắt?

Trần Sơn lau mồ hôi lạnh trên trán, chỉ cảm thấy hai chân như bị động đậy.

Cổ họng hắn khô khốc, cung kính mở miệng hỏi: “Ý của tiểu ca là...”

Dương Thiên lạnh lùng nói: “Vừa rồi con trai ngươi nói đứt tay phải của ta, còn thế, lời ngươi hỏi có giữ lời hay không.”

Trần Sơn sợ tới mức chân mềm nhũn thiếu chút nữa quỳ trên mặt đất.

Hắn không rõ chiến lược của Dương Thiên, nhưng biết rõ năng lượng của Dương Thiên.

Một câu của thiếu niên, Trần gia hắn ở Giang Thành có thể nói là không có chỗ dung thân.

Mà bây giờ, con của hắn lại chặt đứt tay của vị tồn tại này, quả thực là muốn chết.

Mặt Trần Sơn như màu đất, trong lòng sợ hãi không thôi.

Sau lưng hắn ướt đẫm mồ hôi lạnh, mở miệng nói: “Tiểu ca, con trai ta sai thì để ta bồi thường, mời ngài mở miệng, bất luận điều kiện gì ta đều tiếp nhận.”

Trần Sơn chỉ có một đứa con trai như vậy, cho dù là tan hết gia tài, hắn cũng phải bảo vệ Trần Lăng.

Dương Thiên ánh mắt lạnh lùng nhìn Trần Sơn mở miệng: “Ta vốn định buông tha hắn, nhưng hắn không buông tha ta, ngươi nói ta nên làm gì bây giờ?”

Trái tim của tất cả mọi người đều đang co rúm lại.

Hiện tại bọn họ rốt cuộc đã nhìn ra, nguyên lai boss lớn là thiếu niên trước mắt này, đại lão Giang thành Trần Sơn vậy mà đối với hắn tất cung tất kính, không dám có chút đắc tội.

Mộc Thiên Thiên bắt đầu nghi hoặc, nàng vốn cho rằng Trần Sơn nhận làm người, mới tôn kính thiếu niên trước mắt này.

Nhưng hiện tại xem ra, hình như cũng không phải là nguyên nhân này.

Vừa nghĩ đến đây, nàng có chút ngây ngẫn cả người, rốt cuộc thiếu niên này có thân phận gì, có thể khiến cho đại lão Giang Thành này thấp kém như vậy?

Trần Sơn mồ hôi lạnh trên trán không ngừng chảy ra, nhìn Dương Thiên cẩn thận nói: “Dương tiên sinh, ngài nói xem xử lý như thế nào, ta nghe ngài.”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt nhìn hắn một cái.

“Tiếp theo!”

“Cái gì?” Trần Sơn sững sờ, sau đó phát hiện một thanh chủy thủ bay tới.

Hắn kiên trì nhận lấy dao găm, chân đang run lên.

“Dương tiên sinh, ngài đây là muốn...”

Trần Sơn chỉ cảm thấy mí mắt nhảy dựng, sắc mặt có chút cứng ngắc.

Dương Thiên Bình bình thân mở miệng: “Chia đứt hai tay của con trai ngươi, tự ngươi ra tay, hoặc ta giúp ngươi.”

Sắc mặt Trần Sơn lập tức trở nên trắng bệch, mà tráng hán áo đen chung quanh nghe vậy cả giận nói: “Tiểu tử, ngươi nói cái gì? Ngươi có gan lập lại lần nữa?”

“Đoạn tay Trần công tử, ngươi coi chúng ta là bài trí sao?”

“Trần lão đại, chỉ cần ngài hạ một câu mệnh lệnh, chúng ta bây giờ sẽ đánh gãy tay chân của hắn.”

Hơn năm mươi tráng hán trợn mắt nhìn, Mộc Thiển Thiển sợ tới mức thân thể mềm mại lắc lư, suýt chút nữa hôn mê bất tỉnh, bàn tay nhỏ bé nắm chặt ống tay áo Dương Thiên không buông.”

Dương Thiên sắc mặt vào sân, ngược lại Trần Sơn gần như suýt chút nữa quỳ xuống.

Hắn giận dữ hét lên với những tráng hán này: “Các ngươi ai dám bất kính với tiểu ca?”

Đám tráng hán lại choáng váng.

Bọn họ đang giúp Trần Sơn a, hiện tại làm sao lại Trần Sơn răn dạy bọn họ?

Trần Sơn nhìn Dương Thiên, còn chưa há miệng, Dương Thiên đã lạnh lùng mở miệng: “Ta cần một câu trả lời!”

Trần Sơn nghe vậy, thái dương càng thêm có vẻ già nua, hần thanh âm trầm thấp nói: “Tốt, ta bàn giao cho ngươi.”

Nói xong, dao găm hung hăng đâm vào cánh tay bên phải của mình.

Ba đao, sáu lỗ!

Tất cả mọi người đều choáng váng, trong ánh mắt Dương Thiên cũng có chút ngoài ý muốn.

Từng tia máu tươi theo mũi dao găm rơi xuống mặt đất.

Giữa sân hoàn toàn tĩnh mịch.

Sau đó, Trần Lăng là người đầu tiên phản ứng lại, lập tức nhào tới, nước mắt không ngừng nói: “Phụ thân, vì sao người lại làm như vậy?”

Không chỉ có hần, ngay cả tất cả người áo đen bên cạnh cũng đều ngây ngẩn cả người.

Thế cục rõ ràng có lợi đối với bọn họ, vì sao Trần Sơn ngược lại tự mình hại mình? Để cầu đối phương tha thứ?

Quần chúng vây xem ngơ ngác nhìn một màn trước mắt này, đều nhanh hoải nghi đây là đang quay phim truyền hình.

Hơn năm mươi tên tay chân, gần như có thể quét ngang toàn bộ Thập Ngũ Trung, Dương Thiên bên này tính cả hần cũng chỉ có bốn năm người là học sinh cùng trường.

Chênh lệch gấp mười lần, đánh một đám học sinh tay trái gà không chặt, có thể nói là nghiền ép, tại sao Trần Sơn hần phải sợ?

Trần Sơn đẩy con trai mình sang một bên, quát: “Quỳ xuống!”

Trần Lăng sững sờ, sau đó trực tiếp quỳ gối bên cạnh Trần Sơn.

Trần Sơn cả giận nói: “Ai bảo ngươi quỳ xuống cho ta, đồ vật không có mắt, ta bảo ngươi quỳ xuống cho tiểu ca.”

Sắc mặt Trần Lăng khó coi, hét lớn: “Phụ thân, vì sao? Con không hiểu.”

“Chát!”

Lại một cái tát nữa!

Trần Sơn cả giận nói: “Ngươi định để cho ta quỳ xuống cầu xin ngươi sao?”

Trần Lăng cắn chặt hàm răng, nắm đấm hung hăng nện xuống mặt đất, sau đó đầu gối dõng về phía Dương Thiên.

Trần Sơn chảy mồ hôi lạnh đầm đìa, sắc mặt tái nhợt nhìn Dương Thiên nói: “Tiểu ca, không biết ta nói cho ngươi biết có hại lòng không, hiện tại, ta chỉ cầu xin ngươi buông tha cho con trai ta, sau này ta sẽ dạy dỗ nó thật tốt.”

Dương Thiên không ngờ Trần Sơn lại đối xử với mình ác như vậy, nhìn máu tươi không ngừng chảy ra từ cánh tay, hấn trầm mặc một lát, sau đó bình tĩnh mở miệng: “Ngươi đi đi, nhớ kỹ, ta không muốn nhìn thấy các ngươi ở Giang Thành.”

Trần Sơn kinh hãi, vội vàng mở miệng nói: “Được được, đa tạ Dương tiên sinh, từ nay về sau, cha con ta cả đời không bước vào Giang Thành một bước.”

Nói xong, hấn ta đỡ Trần Lăng dậy.

Tất cả trở lại bình tĩnh.

Một đám người trùng trùng điệp điệp tới, kết quả xám xịt rời đi.

Lúc này, ánh mắt mọi người nhìn Dương Thiên đều thay đổi.

Thiếu niên tuyệt đối có bối cảnh thâm hậu.

Nếu không, không có khả năng một câu nói đem đại lão Giang Thành Trần Sơn dọa cả đời không dám bước vào Giang Thành.

Nhưng mà, tất cả những điều này đều không liên quan đến Dương Thiên.

Hấn nhìn thoáng qua thời gian, còn có mấy phút đồng hồ mới thi đại học, thế là lại lần nữa trở lại dưới bóng cây, dựa nghiêng, nhắm mắt dưỡng thần.

Mà một màn này bị đông đảo tiểu cô nương nhìn thấy, lại là liên tục thét chói tai.

Thiếu niên động thì cuồng ngạo, bá đạo, tùy tiện!

Tĩnh thì phong khinh vân đạm, không tranh quyền thế, quanh thân tản ra xuất trần như trích tiên.

Đừng nói là tiểu nữ sinh còn lại, cho dù là Mộc Thiển Thiển, gặp qua vô số thiếu niên thiên kiêu, nhưng không ai có thể đánh đồng với Dương Thiên.

Thậm chí ngay cả xách giày cũng không xứng.

Vừa rồi nàng còn tưởng rằng Dương Thiên cứu nàng, sẽ dùng cái này đến gần nàng, nhưng hiện tại, nàng không cho là như vậy.

Bởi vì từ sau khi nghiền ép người Trần gia, thiếu niên căn bản không liếc nhìn nàng một cái, trực tiếp đi tới bên cạnh đại thụ nhắm mắt dưỡng thần, phảng phất chuyện gì cũng không quan hệ.

Mộc Thiển Thiển âm thầm có chút tức giận đối với chuyện này.

Dù sao nàng cũng là nữ thần ở Nhị Trung, quốc sắc thiên hương, được vô số nam sinh theo đuổi, nhưng chưa bao giờ có một người lọt vào mắt nàng.

Nàng duy nhất sinh ra hiếu kỳ đối với một nam sinh, chính là lời đồn Nhất Trung có học sinh toàn năng, Đức Trí thể mỹ lao, đầy đủ mọi thứ, nhất là ở trên thành tích mà nàng vẫn lấy làm kiêu ngạo, dẫn trước nàng hơn mười điểm.

Mà người học sinh kia tên là Dương Thần, chính là thiếu niên trước mắt này.

Nàng do dự một lát, cẩn thận từng li từng tí đi lên trước hỏi: “Dương Thần.”

Dương Thiên mở hai mắt ra, nhìn thiếu nữ trước mắt hỏi: “Có chuyện gì không?”

Mộc Thiển Thiển sửng sốt, nói chuyện phiếm với nam sinh, để cho nàng ta kiểm soát, đây là lần đầu tiên nàng ta gặp phải chuyện này.

Khuôn mặt xinh đẹp của nàng hơi đỏ bừng, ấp úng mở miệng nói: “Dương Thần, cảm ơn ngươi.”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Không sao, đổi lại bất kỳ người nào, ta cũng sẽ không ngồi yên không lý đến.”

Mộc Thiển Thiển:...

Lời này nàng có chút không có cách nào tiếp.

Nhìn Dương Thiên muốn nhắm mắt nghỉ ngơi lần nữa, Mộc Thiển Thiển vội vàng mở miệng nói: “Dương Thần, ta muốn hỏi một chút, ngươi hiện tại khẩn trương sao? Đợi lát nữa bắt đầu thi.”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt nói: “Không hề khẩn trương, đối với ta mà nói, bất kể thế nào, thứ nhất đều là của ta.”

Mộc Thiển Thiển:...

Nếu người khác cuồng ngạo như vậy, nàng đã sớm đi rồi, nhưng thiếu niên trước mắt là Dương Thần, người có thành tích thi thành tích cao nhất trong toàn bộ Giang Thành!

Hắn nói ra những lời này, thật đúng là không phải khoác lác.

Chương 411 - Cuộc thi bắt đầu.

Mộc Thiển Thiển nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nói: “Nhưng mà Dương Thần, hiện tại ta khẩn trương muốn chết, chỉ sợ thi không tốt.”

Dương Thiên mở miệng: “Nếu như ngươi không phải là người đứng đầu thì có gì phải khẩn trương? Nếu như ngươi là người hoàn toàn không cần phải khẩn trương, bởi vì người đứng đầu nhất định là thuộc về ta.”

Mộc Thiển Thiển không biết nên nói cái gì.

Bất quá nghĩ lại cũng đúng, tuy rằng chênh lệch bảy trăm mười điểm cùng sáu trăm chín mươi lăm điểm, chênh lệch ngắn ngủn này, nhưng mọi người đều biết, thành tích càng đến

trình độ này, càng đến bình cảnh, muốn tăng lên, thập phần khó khăn, tiềm lực có hạn.

Mặc dù nàng có chút không phục, nhưng cũng không thể làm gì.

Lúc này Dương Thiên đã nhắm mắt lại lần nữa.

Mà Mộc Thiển Thiển trong lòng hiếu kỳ, tiếp tục hỏi: “Dương Thần, ý của ngươi là đại học nào trong nước? Có thể nói cho ta biết không?”

Dương Thiên cũng không mở mắt, bình tĩnh nói: “Toàn quốc đệ nhất, bất luận là sở nào, chỉ cần đệ nhất là được.”

Mộc Thiển Thiển:...

Nàng thật sự là sắp sụp đổ, nàng tự nhận là học bá, nhưng cũng không dám nói lời cuồng ngạo như vậy.

Bây giờ nàng mới biết được, tại sao người khác gọi Dương Thiên là Dương Thần.

Phong cách làm việc của hắn thật sự không giống người thường.

Người khác hoặc nhiều hoặc ít, trong lòng luôn có một đại học tha thiết ước mơ, mà thiếu niên, vậy mà cái đại học gì cũng không cân nhắc, trường học nào là đệ nhất cả nước, liền đi cái nào?

Quá tùy hứng.

Đoàn người Trần Sơn đã ra khỏi số mười lăm.

Lúc này, một tráng hán ở phía sau cung kính tiến lên mở miệng nói: “Trần lão đại, thương thế của ngài thế nào? Bây giờ chúng ta có muốn đi bệnh viện không?”

Sắc mặt Trần Sơn trắng bệch, thân thể lung lay sắp đổ. Nhưng hắn vẫn lắc đầu nói: “Chúng ta rời khỏi Giang Thành, rời đi trong vòng một canh giờ.”

Hắn kéo tay Trần Lăng mở miệng nói: “Ta sẽ vận dụng tất cả quan hệ của ta đưa ngươi tới đây, ngươi là con ta, ta sẽ không để cho ngươi có việc gì.”

Trần Lăng dùng sức hất tay hấn ra, cả giận nói: “Con không hiểu hấn là một thằng nhóc không có bất kỳ thế lực nào, phụ thân vì sao cha lại sợ hấn, hơn nữa còn tát con mấy cái, con cần một lý do.”

Sắc mặt Trần Sơn phảng phất già nua thêm mấy phần, hấn thở dài một tiếng nói: “Con trai, tiểu ca người nói kia cũng không phải là không có thế lực, thân phận của hấn, ta chắc tội không nổi.”

Lời này vừa nói ra, tráng hán áo đen và Trần Lăng đều hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Tráng hán áo đen có chút không dám tin nói: “Không phải Trần lão đại đang nói đùa sao? Tiểu tử kia có thể so sánh được với thân phận của ngài?”

Trần Sơn thở dài một tiếng đắng chát mở miệng nói: “Các người có biết tiểu ca kia là ai không?”

“Ai?”

Hai người cùng kêu lên hỏi.

“Giang Thành, Dương tiên sinh!”

Một câu nói khiến cho Trần Lăng và hơn năm mươi vệ sĩ sợ tới mức chân mềm nhũn, thiếu chút nữa quỳ xuống đất.

Đến chín giờ, cuối cùng cũng bắt đầu thi đại học, Dương Thiên cầm sổ ghé của mình đến một lớp.

Mà giờ khắc này, trong phòng học đã có rất nhiều người tới.

Dương Thiên đang muốn ngồi xuống, lại phát hiện trên ghế của mình có người.

Hấn nhíu mày, lại nhìn thoáng qua số hiệu của mình, sau đó mở miệng nói: “Bằng hữu, có phải người ngồi sai vị trí rồi không?”

Mà thiếu niên sắc mặt tuấn lãng trên ghế kia cười lạnh một tiếng mở miệng nói: “Ai là bằng hữu của ngươi, ngươi có thân phận gì? Ta lại có thân phận gì?”

Dương Thiên hơi nhíu mày, kinh ngạc nhìn hấn.

Ở trước mặt hấn, lá gan lớn như vậy thật đúng là hiếm thấy.

Thấy Dương Thiên không nói gì, Chu Lâm cười lạnh càng thêm thẳng, hắn kiêu căng mở miệng nói: “Người chính là Dương Thiên đứng đầu cuộc thi mô phỏng Giang Thành?”

Dương Thiên bình tĩnh hỏi: “Người là ai?”

Chu Lâm ngạo nghễ nói: “Ta là đệ nhất trong kỳ thi mô phỏng ở Lan Ninh thành phố, lần trước ta thi được bảy trăm lẻ bảy, tiểu tử, nghe nói lần trước người thi năm khoa đầy điểm, sao chép lại rồi chứ?”

Dương Thiên đạm mạc nói: “Có liên quan gì đến con không?”

Thấy Dương Thiên không thừa nhận, Chu Lâm khinh thường cười nói: “Quả nhiên, quả nhiên là đạo văn, tiểu tử, ở Huy tỉnh, ta vốn ngồi vững vị trí thứ nhất, là danh hiệu Trạng Nguyên, bởi vì người xuất hiện khiến ta nhận hết trào phúng, hôm nay ta cố ý đến Giang thành các người khảo thí, chính là vì chứng minh với tất cả mọi người, ta mới là học bá, mà người chỉ là một phế vật chỉ biết đạo văn.”

Dương Thiên nhú mày càng sâu hơn.

“Nói xong chưa?”

“Cái gì?” Chu Lâm sững sờ? Sau đó kinh hãi phát hiện toàn bộ thân thể mình đã rời khỏi mặt đất.

“Nói xong rồi, vậy cút đi.”

Dứt lời, Dương Thiên thuận tay ném đi, ném Chu Lâm xuống đất như ném rác rưởi.

“Người, người dám làm nhục ta?”

Chu Lâm sắc mặt vặn vẹo, nhìn tất cả mọi người đều cười nhạo nhìn hắn, càng là giận không chịu nổi.

Hắn đứng lên, muốn động thủ với Dương Thiên.

Đôi mắt Dương Thiên phát lạnh, năm lần bảy lượt đến gây chuyện, hắn thật sự là tính tình tốt.

Nhưng ngay khi hắn cũng bắt đầu chuẩn bị xuất thủ, chỉ thấy hai nam tử trung niên, một mỹ phụ trung niên đi đến.

Một nam tử trung niên mập mạp cầm bài thi bịt kín quát hai người: “Đều làm gì vậy, làm tốt cho ta, không muốn thi chứ?”

Nếu còn quấy rối nữa ta sẽ hủy bỏ tư cách thi đấu của các người.”

Chu Lâm thần sắc âm lãnh nói: “Tiểu tử, người chờ đó, thù này ta nhớ kỹ, người không phải là người đứng đầu Giang Thành khảo thí sao? Có gan thi đấu với ta sớm nộp bài thi hay không? Nếu người nộp bài thi sớm hơn ta, ta sẽ gọi người là gia gia.”

Trên mặt Dương Thiên lộ ra vẻ cổ quái.

Trận đấu nộp bài sớm? Xác định không phải đang nói đùa?

Nếu để cho học sinh lớp mười hai của lớp một Chu Lâm nghe được những lời này, tuyệt đối sẽ cười đến rụng răng.

Danh tiếng của Dương Thần không phải chỉ là một cái danh hão.

Lúc trước hắn nộp bài thi, đã sáng lập kỷ lục nộp bài của Giang Thành, thậm chí Huy Tinh.

Hai giờ khảo thí, hắn chỉ dùng nửa giờ, liền hỏi cái nào không phục.

Chu Lâm này khi làm ra quyết định này, cũng đã định trước bại cục của hắn.

Vì vậy, Dương Thiên nhìn ông ta một cái, lãnh đạm mở miệng: “Ta không cần đưa cháu như người.”

“Người nói cái gì!” Chu Lâm nghe vậy đang muốn nổi giận, thì một vị lão sư giám thị uy nghiêm khác phần nộ quát: “Đủ rồi, thật cho rằng ta không dám hủy bỏ tư cách dự thi của các người sao?”

Chu Lâm dường như rất kiên nghị, lạnh lùng nói với Dương Thiên: “Tiểu tử, ta nhớ kỹ người, người chờ đó, mối thù này ta nhất định sẽ báo.”

Dương Thiên cười khinh thường, căn bản không để đôi phương vào mắt.

Hắn thấy, đối phương nhỏ yếu như con kiến hôi, không chịu nổi một kích.

Nếu tiểu tử này không thuận theo không buông tha, Dương Thiên không ngại chơi đùa với hắn một chút.

Chờ tất cả học sinh nơi này đều ngồi xuống, lão sư giám thị nghiêm khắc giảng tất cả quy tắc, lúc này mới bắt đầu phát bài thi.

Lúc này, tất cả mọi người đều thấp thỏm lo âu.

Mà ngược lại Dương Thiên mặt mũi tràn đầy bình tĩnh, đã tính trước.

Trung niên mỹ phụ thấy vậy, trong đôi mắt đẹp hiện lên một tia dị sắc.

Nàng từng giám thị hơn mười khóa thi đại học, ở trường thi bình tĩnh như vậy, bình thường có hai loại người.

Loại thứ nhất, có tự tin tuyệt đối, thành tích nghịch thiên, tất cả đề thi thử một chút không cần suy nghĩ, đưa tay ra là tới, học bá như vậy thường phát huy siêu trường trong kỳ thi đại học, một lần hành động đoạt được thành tích tốt, đại học danh tiếng chọn tới tay mềm.

Còn có một loại, không muốn tiến thủ, vò đã mẻ không sợ rơi, cho rằng cho dù là cố gắng cũng thi không đậu đại học tốt, thế là liền cam chịu, chuyện gì cũng không để ở trong lòng, tự nhiên trên mặt cũng liền không có gì lo lắng.

Mà lấy ánh mắt của nàng đến xem, thiếu niên sau khi xem bài thi, khóe miệng nhếch lên một tia mỉm cười khinh thường.

Hiển nhiên.

Hắn thuộc về về trước.

Vừa nghĩ đến đây, mỹ phụ trung niên không khỏi bắt đầu trở nên hưng phấn.

Đã nhiều năm như vậy, nàng giám thị còn chưa bao giờ xuất hiện qua một người có thành tích đứng đầu a.

Thiếu niên trước mắt này, thật có thể cá chép vượt long môn sao?”

Ánh mắt nàng mang theo ý cười tiếp tục quan sát, lại kinh ngạc phát hiện trong lớp này dường như không chỉ một mình Dương Thiên có tự tin tuyệt đối.

Sau lưng Dương Thiên còn có một thiếu niên khuôn mặt tuấn lãng cũng mang theo sắc mặt lạnh nhạt, không có chút khản

trương nào.

Mỹ phụ trung niên có chút nghi hoặc, vụng trộm hỏi hai lão sư giám thị bên cạnh.

“Thầy Lý, thầy Vương, các người nhìn hai thiếu niên kia đi, bọn họ vô cùng bình tĩnh, thành tích ở trong thành phố chắc là đứng đầu nhỉ?”

Mỹ phụ trung niên là đại mỹ nữ đáng người đẩy đà, hai giám thị lão sư này cảm giác phân phối đến nơi này giám thị, quả thực là an bài tốt nhất cho ông trời.

Vì vậy, nam tử trung niên họ Lý uy nghiêm kia nhìn thoáng qua Dương Thiên cùng Chu Lâm, sau đó cau mày nói: “Người trước ta Giang Thành chưa từng gặp qua người này, nhưng người sau hình như gọi là Chu Lâm, không chỉ ở Giang Thành, ngay cả ở thành phố Lan Ninh cũng rất nổi danh, là đệ nhất danh của thành phố Lan Ninh, thành tích học tập vô cùng tốt, là hạt giống trọng điểm của đại học. Nhưng ta rất tò mò, hắn làm sao lại đến Giang Thành chúng ta trúng tuyển?”

Lão sư mập mạp họ Vương kia có chút nghi hoặc nói: “Mai lão sư, hai học sinh này căn bản không cùng một cấp bậc, người làm sao có thể đem hai người bọn họ kéo cùng một chỗ so sánh?”

Bởi vì trong một tuần Dương Thiên có năm ngày bỏ học, hai ngày đi học, cho nên những lão sư này nghe nói qua tên và sự tích của hắn, nhưng lại chưa từng thấy qua dung mạo của Dương Thiên, cho nên cũng không cho rằng Dương Thiên có tư cách đánh đồng với Chu Lâm.

Chương 412 - Nộp bài sớm.

Mỹ phụ trung niên kia cười nói: “Thành tích của hai người cũng sẽ không thấp, ta thấy người luôn rất chuẩn.”

Hai vị giám thị lão sư khác nghe vậy lơ đãng.

Bởi vì vừa rồi bọn họ đều đã xem bài thi, hai người bọn họ đều là thầy giáo Ngũ Văn đỉnh cấp, bài thi Ngũ Văn lần này phổ

biến đều khó hơn bất kỳ lần nào trong những năm trước, nhất là viết văn, càng khiến người ta tê cả da đầu, cho dù là thầy dạy Ngũ Văn, tự nhận cũng tuyệt đối không thi được một trăm bốn mươi điểm trở lên.

Nếu nói Chu Lâm mà Lan Ninh tới kia, thành tích có lẽ sẽ không thấp.

Nhưng thiếu niên trung niên mỹ phụ nói đánh đồng với Chu Lâm này, tựa hồ xếp hạng trong thành phố cũng chưa từng thấy hắn ở trước hai mươi. Làm sao có thể có thành tích tốt?

Kỳ thật, lúc ấy bài danh trong thành phố, Dương Thiên Khoáng đã học, mà Hàn Hương Ngưng bắt đắc dĩ mới tìm một học sinh thay Dương Thiên lên đài.

Cho nên, hai lão sư này cũng không biết, “Dương Thiên” mà bọn họ nhìn thấy là giả mạo.

Mà Dương Thiên chân chính ở ngay bên cạnh bọn họ, bọn họ cũng không biết.

Không những thế, hai người vừa mới khinh bỉ Dương Thiên ngồi ở ghế số 7 xong, lại xem là khen ngợi Dương Thiên giả xếp hạng thứ nhất Giang Thành kia.

Người đàn ông trung niên họ Lý uy nghiêm kia mở miệng nói: “Theo ta thấy, đệ nhất danh thành phố chúng ta tên là Dương Thiên, lợi hại nhất, lần thi giữa này ta rất xem trọng hắn, hắn có lẽ có thể lấy được trạng nguyên của Huy Tĩnh.”

Lão sư họ Vương kia cũng gật đầu nói: “Lão Lý, lời này của người không sai, theo số liệu của Nhất Trung người ta biểu thị, không có sao chép, không có thi mở đầu bài thi, thiếu niên Dương Thiên kia có điểm tối đa ngũ khoa, quá kinh khủng, điểm không tốt duy nhất chính là văn học mới thi được 110, còn có không gian tăng lên rất lớn.”

Lão sư họ Lý tán đồng nói: “Bất quá lão Vương người yên tâm, người ta một lần trúng không phải kẻ ngu, hạt giống tốt như vậy khẳng định sẽ bồi dưỡng thật tốt, lần này ngũ văn nhất định có thể lấy được điểm cao, dù sao đây cũng là hạt giống Trạng Nguyên Huy Tĩnh, Trạng Nguyên này hoa rơi vào tay ai, vậy cũng đều là danh khí a, năm sau chiêu sinh đây chính là bảng hiệu chữ vàng.”

Sư phụ họ Vương hiểu kỳ nói: “Ài, lão Lý, người nói Chu Lâm từng là đệ nhất Huy Tĩnh này, cùng với Dương Thiên vừa mới đạt được đệ nhất Giang Thành của chúng ta, bọn họ ai lợi hại hơn một chút?”

Lão sư họ Lý nghe vậy nói: “Cái này cũng khó nói, trường thi của chúng ta, Chu Lâm số 9 nào là đệ nhất trong ba lần thi mô phỏng, thành tích vô cùng kinh khủng, mà Dương Thiên là con ngựa ô lớn nhất trong số Nhất Trung Giang Thành, đã từng không có tiếng tăm gì, nhưng nghe nói từ khi hấn từ lớp 12, 3/6 chuyển tới lớp 1/3, thành tích đột nhiên tăng mạnh, thế không thể đỡ, thi thử bảy trăm mười điểm, mà Chu Lâm kia, cũng chỉ mô phỏng tối đa bảy trăm lẻ bảy điểm, còn lại đều treo ở giữa bảy trăm lẻ ba phân.” “Sư phụ họ Vương gật đầu nói: “Thành tích của Chu Lâm rất ổn, nhưng thành tích của Dương Thiên đã từng đạt đủ năm khoa, thế không thể đỡ. Dù sao hai người bọn họ mỗi người mỗi vẻ, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, Trạng Nguyên của Huy Tĩnh chính là một trong hai người bọn họ.”

Hai người đang trò chuyện sôi nổi, mà đôi mắt mỹ phụ trung niên kinh ngạc nhìn chằm chằm Dương Thiên.

Hắn cảm giác thiếu niên tựa hồ hạ bút như có thần, căn bản không cần cân nhắc bất kỳ cái gì, nâng bút liền viết, hơn nữa, vền vẹn dùng mười phút, bài thi liền lật trang.

Xoay trang thi, đây là khái niệm gì?

Mười phút viết xong một nửa!

Mẹ nó, hắn là thần sao?

Mỹ phụ trung niên cảm giác muốn phát điên, đây là thi đại học, không phải trò đùa, mười phút, đề mục đầu tiên người ta còn chưa viết xong đâu.

Dưới cái nhìn chăm chú của mỹ phụ trung niên, Dương Thiên múa bút thành văn, tất cả đề mục trong mắt hắn đều là đề nào tàn chỉ số thông minh thấp, rất nhanh, thời gian thi đã trôi qua mười lăm phút.

Lúc tất cả mọi người vò đầu bứt tai, trước mặt Dương Thiên chỉ còn lại bài văn cuối cùng.

Nhìn thoáng qua đề mục, rất có thâm ý, viết ra khó, viết xong càng khó, viết làm cho tất cả mọi người hài lòng, khó càng thêm khó.

Dương Thiên cau mày, trí tuệ tu tiên ba trăm năm điên cuồng vận chuyển năm phút.

Trong khoảng thời gian này, hắn một mực nhắm mắt lại, mỹ phụ trung niên ngây ngẩn cả người.

Thiếu niên trước mắt này rốt cuộc đang làm cái gì?

Chẳng lẽ hắn không biết một phút ở trường thi còn quý giá hơn một khối vàng sao?

Hắn không quý trọng như vậy? Nhắm mắt lại làm gì? Nhắm mắt dưỡng thần sao?

Suốt năm phút đồng hồ, tất cả bạn học đều bận rộn khí thế ngất trời, mà Dương Thiên lúc này mới chậm rãi mở mắt ra.

Trong đầu của hắn có một chủ tuyến hoàn mỹ, trí tuệ tu tiên ba trăm năm, bản văn này đã hình thành ở trong đầu của hắn, hơn nữa, còn là để cho tất cả mọi người hài lòng viết văn.

Vừa nghĩ đến đây, khóe miệng của hắn nhếch lên nụ cười, sau đó nhắc bút viết.

Ngắn ngủi mười phút, tám trăm chữ viết văn viết đầy bài thi.

Kiểu chữ phiêu dật, tản ra khí tức xuất trần, phảng phất không nên xuất từ thế gian.

Hắn hài lòng cười một tiếng, rốt cục xem như đại công cáo thành.

Mà hai quan giám thị trong sân kia còn đang nói chuyện phiếm.

Lão sư họ Lý mở miệng nói: “Các học sinh thật sự rất chăm chỉ, đều đang nghiêm túc làm bài thi.”

Lão sư họ Vương kia ha ha cười nói: “Có thể không nghiêm túc sao? Mười năm gian khổ học tập, chính là vì hôm nay, ai không nghiêm túc...”

Hắn nói đến đây, chỉ thấy một thiếu niên đứng lên.

Lão giả họ Lý thấy vậy phần nộ nói: “Đồng học, ngươi muốn làm gì? Sao chép sao? Còn không mau ngồi xuống, có tin ta hủy bỏ tư cách tranh tài của ngươi hay không.”

Con đường này của hắn, ánh mắt của tất cả thí sinh đều nhìn về phía Dương Thiên.

Mà tiêu cô nương phía trước Dương Thiên thấy vậy càng hét lên một tiếng, che bài thi của mình.

Dương Thiên thấy cảnh này thì mặt mũi tràn đầy cạn lời.

Trước không nói hắn có chép hay không, chỉ vẽn vẹo cô gái nhỏ lúc trước mới viết đề thứ nhất, hơn nữa còn viết sai một nửa.

Trình độ này, bảo hắn chép hắn tình nguyện dạy giấy trắng.

Nhìn ánh mắt chất vấn của ba vị giám thị, Dương Thiên bình tĩnh nói: “Ta viết xong rồi, đứng lên là nộp bài thi.”

“Cái gì?”

Một câu nói ra, toàn trường tĩnh mịch.

Một thí sinh cuống quýt nhìn thoáng qua đồng hồ, sau đó điên cuồng xé tóc của mình: “A a a, đồng hồ của ta không chuẩn sao? Hiện tại sao mới qua nửa giờ? Hiện tại đã có người nộp bài thi, rốt cuộc là mấy giờ rồi, ta chỉ viết đề thứ tư, trời ạ, ta muốn điên rồi.”

“Thời gian còn bao lâu nữa? Trời ạ, thời gian không còn kịp rồi sao? Ta ngay cả trang thứ nhất cũng chưa viết xong, đây rốt cuộc là tình huống gì a.”

“Điên rồi, sắp điên rồi, lần này ta nhất định thi hỏng rồi.”

Tất cả mọi người bỏ ra nửa đời trước cố gắng, chính là vì hôm nay, bản thân thân kinh suy yếu, bây giờ bị Dương Thiên kích thích, quả thực sắp điên rồi.

Mà người khởi xướng thì khoe miệng Dương Thiên giật giật.

Không phải chỉ là nộp bài thi sao? Tổ chất tâm lý của đám thí sinh này sao lại kém như vậy? Cái này đã bị kích thích rồi? So ra mà nói, học sinh lớp mười hai đáng yêu nhất, chưa bao giờ kích thích đến.

Nhưng mà, hắn vừa nghĩ tới đây, đột nhiên một người kinh hô: “Có người té xỉu.”

Dương Thiên định thần nhìn lại, dĩ nhiên là học sinh cùng lớp, thật đúng là trùng hợp, chỉ là không biết tại sao lại té xỉu, chẳng lẽ là thiếu máu?

Câu nói này vẫn đề cho tên Mập Mạp lớp mười ba nằm trên mặt đất nghe được không khỏi học máu.

Hắn ngồi sau lưng Dương Thiên, Dương Thiên không nhìn thấy hắn, nhưng hắn lại chú ý tới Dương Thiên.

Khi Dương Thiên đi vào căn phòng này, mí mắt mập mạp nhảy dựng lên, đã hạ quyết tâm bị đả kích.

Nhưng mà, đây là thi trung khảo, vốn nghĩ Dương Thiên có thể thu liễm một chút, có thể nộp bài thi muộn tối, tối thiểu cũng phải qua một giờ, để cho mọi người lưu chút mặt mũi ngày sau gặp lại.

Nhưng tuyệt đối không ngờ rằng, Dương Thiên vẫn cứng rắn trước sau như một, vẫn nộp bài thi nửa giờ.

Đây là muôn phá kỷ lục nộp bài thi tốt nhất của kỳ thi đại học sao?

Phải biết rằng, cho dù là thiếu niên kém nhất cũng không dám như thế.

Bên cạnh Dương Thiên, số 9 Chu Lâm cũng bị đả kích nhẹ.

Vừa rồi hắn đã chính miệng nói, nếu ai nộp bài thi sớm thì chính là ông, nộp bài muộn thì chính là cháu trai.

Chu Lâm tức giận đến mức lỗ mũi bốc khói.

Hắn không ngờ Dương Thiên chỉ vì một vụ cá cược này mà lại hủy hoại tương lai của mình.

Hiện tại, hắn càng ngày càng tin tưởng vững chắc Dương Thiên trước đó thi được bảy trăm mười điểm chính là sao chép.

Ba vị giám thị bởi vì một câu của Dương Thiên mà luống cuống tay chân.

Bọn họ không ngừng trấn an các vị học sinh, nói thời gian còn hai giờ.

Đông đảo học sinh chính là không tin, một mực khóc, nói không còn kịp rồi.

Bởi vậy có thể thấy được, thần kinh của bọn họ suy yếu đến mức nào.

Cuối cùng, thậm chí ép lão sư giám thị thề, còn thật sự thời gian thi hai tiếng, lúc này mọi người mới sờ lên nước mắt, tiếp tục cầm bút viết.

Mà giờ phút này, hai nam nhân giám thị nhìn Dương Thiên, lửa giận trong mắt phun trào.

“Vị đồng học này, ngươi có phải muốn gây sự hay không? Ngươi có tin ta hủy bỏ tư cách tranh tài của ngươi hay không?”

Dương Thiên buông tay bắt đắc dĩ nói: “Lão sư, hình như người tìm việc là ngài, có trường thi đại học nào quy định sau khi học sinh thi xong không thể nộp bài thi?”

Lão sư họ Lý nghe vậy phần nộ nói: “Sau khi thi đại học có thể nộp bài thi trước thời hạn, nhưng chỉ cho phép nộp bài thi trước nửa giờ, còn ngươi thì sao? Bây giờ ngươi đã nộp bài thi trước nửa giờ, ngươi đây là gây sự?”

Chương 413 -

Dương Thiên sùng sốt, kỳ thi đại học ở kiếp trước đã qua ba trăm năm, một số việc vặt đã sớm quên đi.

Hắn nhìn thời gian một chút, dường như quả thực đã sớm hơn nửa giờ.

Vì vậy, bình tĩnh ngồi xuống chậm rãi chờ đợi.

Mà ba vị lão sư giám thị nhìn thấy học sinh khác đều đang múa bút thành văn, bận rộn đến sứt đầu mẻ trán.

Trái lại thiếu niên số 7, Phong Khinh Vân Đạm ngồi ở trên ghế nhắm mắt dưỡng thần, dương dương tự đắc.

Bọn họ đều sắp tức điên rồi.

Lão sư uy nghiêm của họ Lý kia cả giận nói: “Học sinh hiện tại, thật sự là không biết cơ hội trân quý, gian khổ học tập mười hai năm, không phải là vì hôm nay sao? Không quý trọng như vậy, xứng đáng với người trong nhà sao?”

“Đúng vậy đúng vậy!” Tên mập họ Vương kia tựa hồ cũng tức giận không nhẹ mở miệng nói: “Nửa giờ, đoán chừng ngay cả một trang cũng chưa viết xong, đơn giản hồ nháo, Mai lão sư, người nói là...”

Khi thầy họ Vương vừa dời ánh mắt sang bên cạnh, đột nhiên phát hiện mỹ phụ trung niên kia đã biến mất không thấy đâu nữa.

Hai người tập trung nhìn vào, hóa ra ở bên cạnh tiểu tử mà bọn họ vẫn luôn châm chọc ở số 7.

Dường như, đang nhìn bài thi mà hắn viết.

Trung niên mỹ phụ mang theo vẻ kinh nghi.

Nửa giờ nộp bài thi, nàng cũng không cho rằng thiếu niên trước mắt này nhìn như gió nhẹ mây nhạt, chuyện gì cũng không để trong lòng có thể làm xong toàn bộ bài thi.

Nhưng mà tờ thứ nhất, thiếu niên viết chỉ chút.

Nàng chỉ tùy ý nhìn thoáng qua, liền trực tiếp ngắt ngán cả người.

Thiếu niên tựa như viết toàn bộ đúng.

Vì vậy, mỹ phụ trung niên bắt đầu nhìn kỹ, từ đề thứ nhất nhìn thấy đề mục cuối cùng.

Tờ thứ nhất, không bỏ sót chút nào.

Hoàn toàn đúng.

Mỹ phụ trung niên càng thêm tò mò, thừa dịp Dương Thiên bẻ mặc dưỡng thần lật bài thi.

Sau đó, nhìn thấy trên bài thi đều bị kiểu chữ phiêu dật bao trùm.

Nàng chưa bao giờ thấy kiểu chữ xuất trần như vậy.

Tất cả, Dương Thiên đều viết đầu vào đáy, nhất là làm văn, nhìn lần đầu tiên đã hấp dẫn nàng thật sâu.

Mặc dù cô không phải thầy dạy Ngữ Văn, nhưng cũng rất thần phục bài viết này.

Nét suy nghĩ văn chương này không kém bất cứ danh tác nào.

Mỹ phụ trung niên khiếp sợ không thôi, nàng là người ngoài nghề, một ít đề mục cũng không thể phán đoán chuẩn xác, nhưng nếu để cho nàng chấm điểm, thô sơ giản lược đoán chừng ít nhất cũng hơn một trăm bốn mươi lăm điểm.

Nàng quả nhiên không nhìn lầm, thiếu niên này có thành tích giống như Chu Lâm số 9.

Nàng có chút tò mò, nhìn thoáng qua tên của thiếu niên.

Chỉ thấy trên đó viết rõ ràng hai chữ Dương Thiên, rồng bay phượng múa.

Trên mặt mỹ phụ trung niên mang theo vẻ kinh ngạc, Dương Thiên?

Thiếu niên trước mắt lại là Dương Thiên.

Cái tên này, nàng tự nhiên nghe nói qua, trường trung học thứ nhất Giang Thành, thi đại học thi đại học được bảy trăm mười điểm, không chỉ có Giang Thành, coi như là ở Huy Tĩnh, đó cũng là tồn tại đệ nhất.

Trước Chu Lâm đã từng là đệ nhất, chênh lệch ba phần.

Hai người xuất sắc nhất toàn bộ Huy Tĩnh vậy mà đều thi đại học ở đây, quả thực quá trùng hợp.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, hai tiếng sau, Dương Thiên là người đầu tiên ra khỏi trường thi.

Là ở dưới ánh mắt khinh bỉ của hai lão sư giám thị kia, ra trường thi.

Mà Chu Lâm thấy một màn này, oán hận năm năm đấm, hắn cũng viết xong, chỉ là còn chưa kịp kiểm tra, hắn vốn cho rằng nộp bài thi sớm hai mươi phút, đã có thể dẫn trước tất cả mọi người.

Nhưng lại không ngờ rằng, lại gặp được Dương Thiên.

Ngay cả giáo viên giám thị trên đài cũng đã hoàn toàn thất vọng về Dương Thiên, nửa giờ làm ra bài thi, trong lúc đó không kiểm tra một lần, nhắm mắt lại nghỉ ngơi nửa giờ, cuối cùng còn rời sân trước nửa giờ.

Loại người này, trong mắt bọn họ đã định nghĩa là cặn bã.

Đừng nói học phủ đứng đầu toàn quốc, cho dù là đại học gà rừng hạng ba, hắn cũng không thể thi đậu.

Mà lúc này, mỹ phụ trung niên kia thu bài thi, còn đang nghiêm túc đọc bài viết kia của Dương Thiên.

Lúc đọc lần thứ nhất, rung động, thời điểm đọc lần thứ hai càng thêm rung động.

Bây giờ, nàng đọc lại lần thứ ba như si như say.

Mà hai gã nam giám thị khác thấy vậy, trên mặt lộ ra vẻ tò mò.

Bọn họ liếc nhau một cái không rõ nguyên do, tiểu tử kia nửa giờ, khẳng định ngay cả bài thi cũng chưa viết xong, nhưng vì sao Mai lão sư nhìn chăm chú như vậy?

Bọn họ tò mò tiến lên một bước hỏi: “Mai lão sư, cô đang nhìn cái gì vậy?”

Mỹ phụ trung niên cười cười nói: “Các ngươi tới thật đúng lúc, các ngươi đều là thầy dạy Ngữ Văn, giúp ta xem thử học sinh này có thể thi được bao nhiêu điểm, ta không thể quyết định được.”

Lão sư họ Lý với khuôn mặt uy nghiêm kia sững sốt, sau đó cười lạnh nói: “Cái này thì có gì mà không thể quyết định

được, trong mắt ta, không đạt tiêu chuẩn, chỉ thi được ba bốn mươi điểm thành tích, không lọt được vào mắt ta.”

Giáo viên giám thị họ Vương kia cũng không hứng thú lắm, nói: “Ta cũng không có dục vọng xem, dù sao học sinh kia ngay cả đại học gà rừng cũng không lên được.”

Nhìn hai vị giám thị lão sư ngay cả nhìn cũng không nhìn một cái liền giải quyết dứt khoát, mỹ phụ trung niên có chút tức giận nói: “Sau khi các người nhìn bài thi hẩn viết, liền biết suy nghĩ của các người không giống thực tế.”

Hai người sừng sốt, lão sư giám thị họ Lý kia khinh thường nói: “VẬY ta muốn xem, học sinh kia rốt cuộc có thể đạt tiêu chuẩn hay không.”

Nói xong, nhận lấy bài thi.

Nhìn lần đầu tiên, lão sư giám thị họ Lý có chút bất ngờ nói: “Đề mục phía trước làm còn được, có chút tiêu chuẩn, xem ra nội tình vẫn là có thể.”

Nhìn lần thứ hai, hẩn có chút kinh ngạc nói: “Không tệ a, viết đạo lý rõ ràng, đề mục vậy mà không một sai lầm.”

Nhưng mà, khi lão sư giám thị họ Lý nhìn lần thứ ba, lập tức không thu hồi ánh mắt, hẩn cau mày cẩn thận thẩm duyệt bài thi, trong miệng còn lẩm bẩm.

“Không thể nào, cái này không đúng a, hẩn không phải một thiếu sinh sao? Làm sao có thể viết đáp án hoàn mỹ như thế, để cho người ta tìm không ra tật xấu?”

Hẩn không tin tà, tiếp tục xem bài văn cuối cùng.

Làm văn, mới là tiêu chuẩn có thể thử nghiệm ngôn ngữ của một người.

Khi hẩn nhìn đoạn thứ nhất, liền hoàn toàn bị hấp dẫn.

Con người chậm rãi mở to, trên mặt tất cả đều là vẻ không thể tưởng tượng nổi.

“Trời ơi, bút tích của Thần, bút tích của Thần a.”

Hẩn không ngừng sợ hãi thán phục, cũng câu dẫn lòng hiếu kỳ của lão sư giám thị họ Vương kia lên.

“Ài, ta xem một chút, ngươi để ta xem một chút, hắn viết rất cuộc thế nào.”

Nói xong, hắn đoạt lấy bài thi.

Lão sư giám thị họ Lý kia kinh hô: “Tổ tông của ta nhẹ chút, đừng có làm hỏng, đây chính là bài thi đầy điểm đầu tiên của kỳ thi đại học Ngũ Văn trong những năm gần đây.”

Hắn vừa nói xong, mỹ phụ trung niên và lão sư mập họ Vương đều ngây ngẩn cả người.

Lão sư giám thị họ Lý ở giới văn học Giang Thành chính là quyền uy, hai người không ngờ hắn lại đánh giá cao như vậy.

Thầy họ Vương không phục, phải biết rằng vừa rồi hắn không coi trọng Dương Thiên nhất.

Nửa giờ trả lời lờ lờ vãn đầy điểm, đây quả thực là đang nói đùa.

Cho dù là hai người hắn cũng không làm được.

Hắn cầm bài thi nhìn lên.

Lúc mới đầu, giống như lão sư họ Lý, khóe miệng lộ ra nụ cười khinh thường, mang theo ngạo khí cao cao tại thượng xem xét bài thi của Dương Thiên.

Nhưng nhìn lại, hắn càng kinh hãi, càng nhìn, trên mặt càng hiện lên vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Cuối cùng, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng tuôn ra.

“Làm sao có thể?”

Cổ họng hắn khô khốc, thân thể đều đang run rẩy.

Mỹ phụ trung niên mặt mang ý cười nói: “Vương lão sư, bài thi của thiếu niên này, ngươi có thể bình xét bao nhiêu điểm?”

Tuy rằng thầy họ Vương không muốn thừa nhận, nhưng đáp án trên bài thi hoàn mỹ vô khuyết, hắn không tìm thấy bất kỳ khuyết điểm nào.

Hắn nhú mày mở miệng nói: “Nếu là ta, khẳng định sẽ cho điểm tuyệt đối, bởi vì cái này căn bản không có lý do trừ điểm.”

“Giang Thành lại có học sinh có thành tích trác tuyệt như vậy, tại sao chúng ta không nghe nói?”

Hai lão sư giám thị trung niên kia mặt mũi tràn đầy nghi hoặc.

Mai Ngọc cười cười nói: “Các người sao chưa từng nghe nói qua, vừa rồi hai người các người không phải còn đang thảo luận tên của hắn sao?”

Hai người lần nữa sững sờ, sau đó mở bài thi ra, thấy được tên viết trên bài thi, lập tức nhao nhao hít vào một ngụm khí lạnh.

“Dương Thiên!”

Những người này khiếp sợ, đều không có bất cứ quan hệ nào với Dương Thiên. Lúc này đã gần giữa trưa, sau khi hắn nhân nhả đạo qua một vòng ở trường thi Thập Ngũ, các thí sinh cũng lục tục ngo ngoe đi ra khỏi trường thi.

Có người phát huy vượt trội, trên mặt mang theo vẻ hưng phấn, cảm thấy mình nhất định có thể thi đậu trọng điểm, vui mừng hơn hở.

Mà có một số người phát huy thất thường, vẻ mặt uể oải, thậm chí có người khóc thành tiếng.

Người luôn mang biểu cảm phong khinh vân đạm như Dương Thiên, thật đúng là chỉ có mình hắn.

Có một số người đều suýt chút hoài nghi hắn căn bản không phải tới tham gia thi đại học.

Đối với chuyện này, Dương Thiên không thêm để ý chút nào.

Tới gần giữa trưa, buổi chiều còn có một lần khảo thí, khi Dương Thiên đang muốn tùy tiện tìm một chỗ để ăn cơm, đột nhiên trong đám người huyết sát.

“Ta đi, mỹ nữ!”

“Hai vị đại mỹ nữ, chắc chắn, quá đẹp mắt, quá hạnh phúc, vậy mà cùng chúng ta khảo thí trường trung học số 15.”

“Trời ạ, mỹ nữ cười với ta, ta cảm thấy buổi chiều nhất định có thể thi tốt.”

“Hai vị mỹ nữ này ở trường thi nào, bỏ số tiền lớn cầu giải đáp, sau khi khảo thí nhất định phải đi bắt chuyện.”

Chương 414 - Hai mỹ nhân gặp nhau.

Dương Thiên nhìn thoáng qua hai nữ sinh xinh đẹp, không ngờ các nàng lại là bạn tốt.

Mà đang lúc các nàng đi về phía Dương Thiên, đột nhiên trong đám người thoát ra một người nổi giận ùng ùng đi về phía Dương Thiên.

Người này không phải ai khác, chính là Chu Lâm.

Hắn cả giận nói với Dương Thiên: “Tiểu tử, vì sao ngươi nộp bài thi sớm?”

Dương Thiên Phong bình thản nhìn Chu Lâm nói: “Không biết lớn nhỏ, gọi gia gia.”

“Hỗn đản.”

Nghe nói như thế, Chu Lâm thiếu chút nữa cắn nát hàm răng.

Hắn nói ai nộp bài thi trước thì người đó là ông, vốn định dựa vào thành tích của mình hung hăng nhục nhã Dương Thiên, lại không nghĩ rằng hiện nay lại bị Dương Thiên đánh mặt.

Ông ta cả giận nói: “Dương Thiên, ngươi kiêu ngạo cái gì? Nửa giờ ngươi làm xong bài thi sao? Ta cho ngươi biết, ngươi chỉ là thằng hề lòn người, mà ta là hạt giống đại học trọng điểm trong nước, sau lần thi đại học này, chênh lệch giữa ta và ngươi giống như một con hào, ngươi nhất định sinh hoạt ở tầng thấp nhất của xã hội, mà ta sẽ ở đỉnh cao nhất thế giới quan sát ngươi, ngươi...”

Chu Lâm tức giận nói một tràng, nhưng lại thấy Dương Thiên không yên lòng, căn bản không nghe lọt một câu nào.

Chu Lâm tức muốn nổ phổi, hắn ta nổi điên nói: “Dương Thiên, ngươi rốt cuộc có nghe ta nói gì không?”

“Ồ.” Sau khi Dương Thiên phát ra một đạo thanh âm này, không còn nói bất cứ lời nào nữa.

Xem thường.

Hoàn toàn coi thường!

Chu Lâm đang muốn tức giận ra tay với Dương Thiên, mà trong đám người đột nhiên truyền ra một tiếng kinh hô.

“Hỏi được rồi, ta đi, hai nữ sinh xinh đẹp đều không giống người thường, cô gái xinh đẹp mặc váy trắng kia là đệ nhất hoa khôi của trường trung học Thánh Anh, Liễu Vân Lộ, mà một cô gái khác mặc váy trắng là đệ nhất nữ thần Mộc Thiển Thiên.”

Lời này vừa nói xong, đám người lập tức hưng phấn lên.

Mà nhìn phương hướng hai nàng đi, mọi người sửng sốt, sau đó có chút không xác định nói: “Các người mau nhìn, bạn học kia không giống Chu Lâm thành tích đứng đầu Huy Tĩnh chúng ta trước kia.”

Có người mơ hồ nói: “Chu Lâm nào? Lan Ninh Thị, học bá của Lan Ninh Nhất Trung Chu Lâm?”

Một người cup tai gật đầu nói: “Không phải hử còn có thể là ai? Chẳng lẽ hai mỹ nữ hoa khôi cấp bậc này là hướng về phía hử mà tới?”

Cũng có người tức giận đến mức nước mắt thiếu chút nữa chảy ra: “Hiện tại vừa thi xong, hai vị đại mỹ nữ siêu cấp khẳng định là tìm Chu Lâm so sánh đáp án trên bài thi vừa rồi, ta mẹ nó sắp ghen ghét chết rồi.”

Nghe người chung quanh không ngừng kêu thảm thiết, Chu Lâm không rõ xảy ra chuyện gì, nhưng khi hử quay đầu lại nhìn thấy hai vị mỹ nữ cấp bậc họa thủy hướng hử đi tới, lại cẩn thận nghe mọi người nói lời tràn ngập vị chua, lập tức hiểu rõ.

Hử không ngờ chỉ đến đây mà lại có điểm ngộ như vậy.

Chu Lâm tự nhận dung mạo tuấn lãng, hơn nữa thành tích thập phần xuất chúng, vừa rồi lại phát huy không tệ, thô sơ giản lược đoán chừng ít nhất cũng một trăm ba mươi điểm trở lên, cái này ở trên môn ngữ văn này, đã là thành tích mười phần không được rồi.

Mà hai vị hoa khôi của Giang Thành, nhất định là bị thanh danh của mình hấp dẫn tới, ngấm lại lát nữa có thể cùng hai

hoa khôi này ăn cơm trưa, hấn hưng phần móc ra một cái gương nhỏ cẩn thận soi soi, lưu lại ấn tượng tốt nhất cho hai vị mỹ nữ.

Nhìn hai nữ hài càng đi càng gần Chu Lâm, mọi người kêu rên một mảnh, đã cơ bản xác định suy đoán của bọn họ.

Lúc này, Chu Lâm tiến lên một bước, tự nhận lộ ra mỉm cười nho nhã nói: “Hai vị tiểu mỹ nữ, ta là Chu Lâm, ta...”

Hắn còn chưa nói hết lời, chỉ nghe Liễu Vân Lộ kinh ngạc nhìn Mộc Thiển Thiển nói: “Thiến Thiến, muội biết hắn sao?”

Mộc Thiển Thiển lắc đầu nói: ” Ta không biết, ta còn tưởng rằng ngươi biết chứ.”

Liễu Vân Lộ hơi nghi hoặc một chút: “Chúng ta đều không nhận ra hắn, hắn cần chúng ta làm gì?”

Mọi người đầu tiên là sửng sốt, sau đó ôm bụng cười to.

“Ta kháo, cười chết ta rồi, nguyên tưởng rằng hai vị tiểu mỹ nữ là hướng về phía Chu Lâm tiểu tử kia, hiện tại xem ra cũng không phải vậy.”

“Ha ha ha, cái này thì lúng túng.”

“Ta đã nói rồi, tiểu mỹ nữ Giang Thành chúng ta làm sao có thể tiện nghi cho người ngoài.”

“Cũng may còn tốt, hai tiểu mỹ nữ không động tâm với tiểu tử kia, ta còn có cơ hội.”

Mọi người đều cảm thấy may mắn.

Mà sắc mặt Chu Lâm thì biến thành màu gan heo.

Nhục nhã.

Hắn sống mười tám năm, cả đời chịu nhục, cũng không nhiều bằng hôm nay.

Hơn nữa tất cả đều là ở trước mặt mọi người.

Hắn quả thực sắp tức điên rồi.

Chu Lâm cắn răng cả giận nói: “Các ngươi không phải tới tìm ta, vậy tại sao phải đi về phía ta, chỉ là vì nhục nhã ta sao?”

“Chát!”

Một cái tát từ sau đầu hấn đánh tới.

Thân thể Chu Lâm theo đó bị đánh bay ra ngoài, ngã chó găm người, ngay sau đó, một giọng nói lạnh nhạt vang lên bên tai hắn.

“Suy nghĩ nhiều rồi, chó ngoan không cản đường, người tự cảm thấy bản thân quá tốt đẹp rồi.”

Người nói chuyện không phải ai khác, chính là Dương Thiên.

Mọi người thấy cảnh này, đều huyết sáo, không ít người muốn khen ngợi Dương Thiên.

Nhưng mà, một màn kế tiếp, bọn họ lần nữa khóc như một đứa bé.

Không vì cái gì khác, chỉ vì hai tiểu mỹ nữ kia đều hướng về phía Dương Thiên hưng phấn chào hỏi.

Hiển nhiên là quen biết.

Dương Thiên nhìn hai cô gái duyên dáng yêu kiều.

Một Thiên Thiên mặt hướng về phía bó hoa, thân hình thon thả, tóc dài dùng một dây lụa màu hồng nhẹ nhàng kéo lại, một bộ áo trắng, hoa tươi chiếu rọi càng bỗng nhiên phát quang, ánh mặt trời chiếu xuống, nàng tươi cười như hoa, thật sự không phải người trong trần thế.

Hơn nữa, nàng mới từng tuổi xuân, mới mười tám tuổi, da thịt trắng hơn tuyết, xinh đẹp vô cùng, dung mạo tuyệt lệ.

Còn Liễu Vân Lộ thì lại có mái tóc dài đen nhánh, xõa trên vai, trông có vẻ dịu dàng, đôi khi lại buông lỏng để số lượng tóc dài, lộ ra một phong thái khác lạ, xinh xắn đáng yêu, khiến cho người ta yêu thích.

Làn da trắng nõn của nó giống như trứng gà vừa bóc vỏ, đôi mắt to tròn chột lóe lên giống như biết nói, đôi môi đỏ mọng nho nhỏ cùng làn da màu trắng càng lộ ra rõ ràng, một đôi lúm đồng tiền đều phân bố ở hai bên má, cười nhẹ, má lúm đồng tiền ở má như ẩn như hiện, đáng yêu như thiên tiên.

Liễu Vân Lộ tiến lên một bước, thần sắc kinh hỉ nói: “Ca ca, thật sự là huynh à, vừa rồi muội nghe Thiên Thiên nói gặp được huynh ở chỗ này, trước đó muội còn không tin đâu.”

Nàng ta ôm cánh tay Dương Thiên theo thói quen, lộ ra tư thái thân mật.

Dương Thiên nhìn cô gái xinh đẹp trước mắt, trên mặt mang theo ý cười, cũng theo thói quen xoa xoa cái đầu nhỏ xinh xắn của nàng.

Mà nữ hài thì lộ ra bộ dáng hưởng thụ.

“Người cũng ở đây, thế nào, thành tích sáng hôm nay thế nào?”

Nữ hài lộ ra hàm răng trắng, con ngươi trong suốt mang theo mỉm cười nói: “Khẳng định không tốt bằng ca ca thi, bất quá Tiểu Lộ đã phát huy vượt xa bình thường rồi.”

Dương Thiên cười mở miệng: “Vậy thì tốt, cố gắng hết sức là được rồi, sao không làm sao đôi bụng? Cùng nhau ăn cơm đi.”

“Ừm ừm!”

Liễu Vân Lộ hưng phấn gật đầu.

Mộc Thiển Thiển:...

Toàn bộ quá trình, nàng lại bị Dương Thiên bỏ qua.

Điều này làm cho cái trán nàng nổi lên hắc tuyến, từ trước tới nay lần đầu tiên sinh ra hoài nghi đối với dung mạo của mình.

Mà mọi người thì chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Dương Thiên.

Nếu bọn họ đi lên, khẳng định phải mưa móc chia đều a, hai vị mỹ nữ đều là cấp bậc nghiêng nước nghiêng thành, lạnh nhạt cái nào cũng đều là tội lỗi a.

Lúc này Liễu Vân Lộ nhìn thấy Mộc Thiển Thiển tức giận dậm chân nhỏ, vì vậy vội vàng giới thiệu: “Ca ca, đây là khuê mật Thiển Thiển của muội, các người tựa hồ quen biết nhau, hay là ba người chúng ta cùng đi ăn cơm đi.”

Mộc Thiển Thiển lúc này mới cảm giác dễ chịu một chút, tối thiểu nhất Liễu Vân Lộ không phải coi nàng như không khí.

Nhưng mà, nàng đang muốn gật đầu đồng ý, một màn phát sinh kế tiếp lại để cho nàng thật muốn chết.

Chỉ thấy Dương Thiên bình thản nhìn nàng một cái nói: “Nàng hẳn là không rảnh chứ?”

Sắc mặt Mộc Thiển Thiển đầu tiên là cứng đờ, sau đó trực tiếp choáng váng.

Trán nàng lộ ra hắc tuyến, nếu không phải buổi sáng Dương Thiên từng giúp nàng, chân nhỏ của nàng đã sớm giẫm qua.

Liều Vân Lộ bất mãn trừng mắt nhìn Dương Thiên nói: “Ca ca, người nói chuyện với nữ hài tử như vậy thật là không lễ phép.”

Dương Thiên nhún vai, nhìn Mộc Thiển Thiển mở miệng nói: “Vậy được rồi, nếu người muốn đi theo, vậy thì đi theo đi.”

Mộc Thiển Thiển:...

Nàng thật sự là dư thừa.

Mộc Thiển Thiển âm thầm buồn bực, nếu không phải muốn tò mò nghe ngóng thành tích của Dương Thiên, nàng ta đã sớm tức giận rời đi.

Nàng ở Nhị Trung, có bao nhiêu con cháu nhà giàu cầu xin nàng ăn cơm đều bị nàng từ chối, bây giờ thật vất vả mới quyết định chờ Dương Thiên mời nàng, nàng liền cố mà đáp ứng.

Nhưng đợi nửa ngày, nàng liền đợi một câu, người muốn đi theo vậy thì đi theo.

Người nghe một chút, đây là ghét bỏ nàng cỡ nào.

Quần chúng vây xem nhìn thấy một màn này đã bắt đầu dùng đầu đụng tường.

Bọn họ không ngờ Dương Thiên lại tùy hứng như vậy.

Mỹ nữ xinh đẹp như vậy mà vứt bỏ, bọn họ có cầu cũng không được.

Chênh lệch giữa người với người sao lại lớn như vậy.

Ánh mắt mọi người bắt đầu nhìn về phía Mộc Thiển Thiển, bọn họ có thể xác định, Mộc Thiển Thiển nhất định sẽ cự tuyệt.

Mỹ nữ cấp bậc nữ thần, khẳng định có kiêu ngạo của mình, tiểu tử kia ăn mặc trên người không giống như con nhà giàu, năng không cần...

Mọi người vừa nghĩ tới đây, chỉ nghe Mộc Thiên Thiên nhoén miệng cười mở miệng nói: “Dương thần, nếu ngươi đã thịnh tình mời như vậy, ta đây cung kính không bằng tuân mệnh.”

Chương 415 - Dụng tâm khó dò.

Dương Thiên nghe Mộc Thiên Thiên nói vậy thì lập tức trầm mặc.

Lời mời thịnh tình?

Rõ ràng là tiện thể mang theo mà!

Lúc này, Chu Lâm nằm trên mặt đất đứng lên cả giận nói: “Dương Thiên, ngươi vậy mà ra tay với ta, ngươi chờ đó. Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Dương Thiên không thèm liếc hần lấy một cái, mang theo hai cô gái đi ra ngoài cửa.

Chu Lâm lại một lần nữa bị bỏ qua cắn răng đuổi theo, chặn đường đi của Dương Thiên, hần cả giận nói: “Khôn kiếp, ngươi đánh ta liền muốn đi như vậy sao? Nào có dễ dàng như vậy, ngươi không cho phép đi.”

Nói xong liền muốn móc điện thoại di động ra gọi người.

Nhưng mà, không đợi hần gọi điện thoại, Dương Thiên lại một cái tát đánh tới.

Trong miệng nhẹ nhả năm chữ.

“Chó ngoan không cản đường!”

Mọi người thấy vậy, hít vào một ngụm khí lạnh.

Nói đánh là đánh, thật đúng là không lưu tình, bọn họ đều nghe nói Chu Lâm ở Giang Thành cũng có chút năng lượng.

Một cái tát này, trực tiếp đánh cho Chu Lâm bối rối, chờ hấn kịp phản ứng, Dương Thiên đã sớm rời đi.

Hấn nắm chặt nắm đấm, phần nộ quát lên với bóng lưng Dương Thiên: “Khốn kiếp, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, ngươi chờ đó.”

Nói xong, hấn lấy điện thoại ra gọi điện thoại.

Sau khi điện thoại kết nối, Chu Lâm cắn răng lạnh lùng nói: “Long ca, ta bị người ta gọi, ngài có thể giúp ta ra tay một lần hay không?”

Giọng nói của đối phương hết sức ôn trọng: “Thời gian, địa điểm, tên!”

Nói đơn giản mà sợ hãi.

Chu Lâm vui mừng nói: “Đa tạ Long ca, đối phương chỉ là một học sinh, ta muốn cho hấn một bài học, ra mười vạn đồng, ngài có thể tự mình tới một chuyến hay không.”

Người bên kia trầm mặc một lát, gật đầu: “Được!”

Người xung quanh nghe vậy, lập tức thay đổi sắc mặt.

Một người chân cứng có chút nhũn ra, hỏi: “Long ca? Chẳng lẽ là vị đại lão khu Hoa Thành kia?”

Thiếu niên mang theo ánh mắt kia gật đầu, gian nan nuốt nước miếng nói: “Trừ hấn ra, còn có thể là ai, người này tâm ngoan thủ lạt, ở khu Hoa thành chính là trời.”

Còn có một người nuốt nước bọt nói: “Nơi này chính là khu Hoa Thành, Chu Lâm muốn Long ca xuất thủ đánh tiểu tử kia, chuyện tiểu tử kia không ngừng gây tay gãy chân này khẳng định không xong.”

“Chu Lâm này cũng quá độc ác đi, đều là học sinh, có chuyện gì không thể thương lượng được chứ?”

Thấy người này lắc đầu thở dài, một thiếu niên cường tráng khác mở miệng nói: “Sau khi tiểu tử kia tát Chu Lâm một cái, chuyện này liền không có khả năng thiện, lại nói tiếp, cũng chỉ có thể coi như là hấn gieo gió gặt bão.”

Trong lúc những người này đang đàm luận, một chỗ khác trong khu Hoa Thành, một hán tử dáng người cương mãnh,

cung kính đứng ở một bên cúi đầu mở miệng nói: “Triệu Nhiên Ca, bằng hữu của ta tìm ta có chút việc, ngài xem...”

Triệu Nhiên cũng vừa cúp điện thoại, hấn cau mày nói: “Dương tiên sinh nếu không đến ăn cơm, vậy nơi này cũng không cần dùng đến người, đi làm việc của người đi, nhớ kỹ, không nên gây chuyện cho ta?”

Hán tử cương mãnh kia gật đầu lia lịa nói: “Ngài yên tâm Triệu Nhiên ca, ta chỉ là đi xử lý một ít việc vặt.”

Gần Thập Ngũ Trung, Dương Thiên bình tĩnh nói: “Buổi chiều còn có cuộc thi, không thể đi quá xa, vậy chọn nhà này đi.”

Nói xong, chỉ vào một tiêu điểm thoát nhìn trang trí sạch sẽ.

Liễu Vân Lộ cười hì hì nói: “Cứ nghe ca ca làm chủ, Tiểu Lộ làm sao cũng được.”

Mộc Thiển Thiển há miệng, kỳ thật nàng muốn đi sang bên cạnh một nhà, nhưng mà tựa hồ nàng không có quyền lựa chọn.

Đi vào nhà hàng, Mộc Thiển Thiển sinh động mở miệng nói: “Dương Thần, vì đáp tạ người buổi sáng hôm nay đã giúp đỡ ta, ta đến mời các người ăn đi.”

Dương Thiên gật đầu.

Đối với cái này, hấn ngược lại là lý do phải làm, nếu không phải hấn ra mặt, tiêu nha đầu này hấn là sẽ có phiền toái cực lớn.

Nhưng nếu để đám nhân tài trẻ tuổi của Nhị Trung biết chuyện này chắc phát điên.

Bởi vì bọn họ lao lực muốn mời nữ hài ăn chung một bữa, từ cao nhất đến cao nhất, không có một ai thành công.

Mà bây giờ, nữ thần của bọn họ không phải tiếp nhận người khác mời cùng ăn một bữa, mà là tự mình mời người khác.

Tương phản cực lớn.

Ba người gọi một ít cơm canh đơn giản, vừa ăn vừa trò chuyện.

Liễu Vân Lộ mở to đôi mắt to trong veo như nước chờ mong hỏi: “Ca ca, ca muốn thi đại học nào? Có thể nói cho Tiểu Lộ biết không?”

Dương Thiên cười nói: “Đệ nhất cả nước.”

Mộc Thiển Thiển nghe vậy không khỏi tròn trắng mắt, tuy nàng đã sớm nghe qua những lời này, nhưng nghe lần thứ hai vẫn khiến người ta không nói nên lời.

Mà Liễu Vân Lộ như có điều suy nghĩ gật gật đầu, sau đó vẻ mặt đau khổ nói: “Nhưng mà ca ca, chuyện này tựa hồ đối với Tiểu Lộ có chút khó khăn a.”

Dương Thiên suy nghĩ một chút, sau đó mở miệng nói: “Há miệng.”

Liễu Vân Lộ vô cùng tín nhiệm Dương Thiên, không chút do dự, há cái miệng anh đào nhỏ nhắn, có chút nghi hoặc nhìn hắn.

Dương Thiên móc một viên đan dược từ trong túi ra, sau đó nhét vào trong miệng cô gái.

Liễu Vân Lộ nhẹ nhàng nhắm nuốt một chút, con ngươi sáng lên.

“Ca ca, ngọt quá thơm, đây là kẹo đậu gì vậy?”

Dương Thiên xoa đầu cô gái nhỏ nói: “Có thể giúp con trở nên thông minh như kẹo đậu phộng.”

Hắn nói cũng không phải nói dối, loại đan dược này hoàn toàn chính xác có thể làm cho trí lực của người ta tăng lên một tuần ngắn ngủi, nghĩ đến loại đan dược này, Liễu Vân Lộ hẳn là có thể đơn giản thi đậu thành tích chói mắt nhất.

Đương nhiên, nếu nói chói mắt, Dương Thiên nghiêm túc suy nghĩ một chút, có thể thành tích của cô bạn gái Vương Tĩnh Thần kia của hắn càng chói mắt hơn mới đúng.

Bởi vì Dương Thiên từng cho hắn một viên đan dược tăng trí lực lên trong thời gian ngắn.

Nhưng Vương Tĩnh Thần sợ mất đi dược hiệu, vì thế cùng Dương Thiên nhõng nhẽo đòi sáu viên.

Nàng nói rồi, một lần khảo thí một viên.

Nguyên bản thành tích của nàng rất tốt, lại thêm lục khoa đan dược, đơn giản như hồ thêm cánh.

Nếu như phát huy bình thường, thi đại học lần này hẳn là thi đậu điểm cao nhất mới đúng.

Giữa sân, Liễu Vân Lộ nghe thấy Dương Thiên nói, nụ cười tràn đầy: “Cảm ơn ca ca!”

Dương Thiên đã từng lấy ra một viên đan dược cứu được phụ thân nàng, nàng không hề giữ lại chút tin tưởng nào đối với Dương Thiên.

Mặc dù đan dược tăng trí lực lên có chút mơ hồ.

Nhưng mà, nàng chính là tin tưởng, không cần lý do.

Dương Thiên nhìn thoáng qua Mộc Thiển Thiển đang tò mò, cười hỏi: “Người có muốn không?”

Mộc Thiển Thiển cảnh giác lắc đầu nói: “Không cần”

Nàng cũng không tin viên kẹo đậu phộng này của Dương Thiên thật sự tăng lên, cái này căn bản không khoa học được.

Còn nữa, sau khi lớn lên nàng biết dung mạo của mình động lòng người, vì phòng ngừa người khác lòng mang ý xấu, cho nên chưa bao giờ ăn đồ vật người khác cho.

Nàng cũng không phải là không tín nhiệm Dương Thiên, mà là bởi vì đây đã thành thói quen.

Nhưng mà, chờ thành tích thi đại học xong, Mộc Thiển Thiển nhìn thành tích của khuê mật Liễu Vân Lộ của mình, trực tiếp hồi hận đến xanh ruột.

Đương nhiên, đây là chuyện sau này.

Lúc này, Chu Lâm ánh mắt âm lãnh nhìn Dương Thiên tiến vào nhà hàng kia, nói với vị hán tử dáng người cương mãnh bên cạnh: “Long ca, tiểu tử kia chính là ở đây, lát nữa ngươi phải hung hăng giúp ta sửa chữa một trận.”

Nói xong, hắn lấy ra mười chồng Mao gia gia đỏ rực từ trong balo.

Gã cao to kia nhận lấy rồi kiểm tra một phen, lập tức hài lòng cười, sau đó đem hai chồng chất cho hai huynh đệ nhỏ tuổi

phía sau mình, còn lại thì để vào trong ngực mình, mở miệng nói: “Chu thiếu người cứ yên tâm đi, ta nhất định sẽ khiến cho bọn họ cả đời khó quên.”

Chu Lâm hưng phấn gật đầu nói: “Đúng rồi, còn có hai cô gái xinh đẹp kia, cũng uy hiếp uy hiếp, gõ một phen.”

Hắn là người vô cùng mang thù, hôm nay Liễu Vân Lộ và Mộc Thiển Thiển đã làm cho hắn nhận hết sỉ nhục.

Hán tử cương mãnh tự nhiên là gật đầu, chuyện nhỏ này chỉ là tiện thể mà thôi, hắn chưa từng nghĩ tới lần này ngoại lệ sẽ dễ dàng kiếm được như vậy.

Hắn hoạt động cổ tay một chút, nhẹ răng cười một tiếng nói: “Chu thiếu người chờ ta mười phút, ta để cho hắn leo ra khỏi nơi này xin lỗi người.”

Chu Lâm nghe vậy, hai mắt sáng lên nói: “Long ca uy vũ, ta cho ngài thêm ba vạn, xem như là phí vất vả.”

Nói xong, lại móc ra ba chồng từ trong balo.

Nụ cười trên mặt hán tử cương mãnh kia càng thêm rạng rỡ, hắn vung tay lên, nói: “Mấy người, đi đi!”

Cứ như vậy, ba người khí thế hùng hăng đi vào trong tiệm cơm.

Giờ phút này ba người đang ăn cơm, Long ca bành một tiếng đột nhiên đá văng cửa ra.

Hắn trừng mắt hổ, quát: “Long gia ở đây làm việc, không có ai là người quan trọng thì cắt hết cho ta, đến lúc đó muốn đi cũng không được.”

Tất cả mọi người đều giật mình, nhìn hán tử cương mãnh hung thần ác sát trước mắt này không khỏi giật mình kêu lên.

Người trước mắt này ở khu Hoa Thành, đây chính là đại nhân vật đi ngang, thủ hạ giỏi nhất của Triệu Nhiên, ai dám chọc hắn?

Thế là, từng người vội vàng kết thúc trước khi ăn cơm, nhanh chóng cúi đầu rời đi.

Liễu Vân Lộ và Mộc Thiển Thiển bị dọa sợ, các nàng nhỏ giọng thúc giục Dương Thiên rời đi, nhưng thiếu niên tựa hồ

không nghe được, vẫn tự mình ăn lấy.

Khuôn mặt xinh đẹp của Liễu Vân Lộ lo lắng nói: “Ca ca, huynh đừng ăn nữa, bây giờ không đi, chút nữa sẽ không đi được.”

Mộc Thiên Thiên cũng chưa từng thấy qua việc đòi này, sợ tới mức thân thể mềm mại đang run rẩy nói: “Dương Thần, ta đến nơi khác mời người ăn cơm được không, hiện tại chúng ta rời khỏi nơi này trước, nơi này hiện tại rất nguy hiểm.”

Nhìn khuôn mặt lo lắng của hai người, Dương Thiên bình tĩnh nói: “Hiện tại, dường như cũng không đi được.”

Ba tên tráng hán hung thần ác sát này, từ lúc vừa vào cửa tầm mắt cũng chưa từng rời khỏi bàn bọn họ.

Hiển nhiên, dụng tâm khó dò...

Chương 416 - Người Biết Ta?

Lúc này, một lão bản mặt mũi chất phác của khách sạn tiến lên một bước nói: "Đây không phải Long ca sao? Sao ngài lại đến tiểu điểm này của ta, phí bảo hộ tháng này của ta đã giao qua, ngài có phải đi nhầm chỗ hay không..."

Hắn còn chưa nói hết lời, chỉ thấy nam tử mặt dài phía sau Trương Long tiến lên một bước, đột nhiên tát hắn một cái.

Một tát này vô cùng vang dội, nửa khuôn mặt của ông chủ chất phác kia đều nhanh chóng sưng phồng lên, răng cũng rụng hai cái.

Nhưng hắn không hề lên tiếng hay bất mãn.

Bởi vì hắn biết, vị nam tử cường tráng trước mắt này, là đại lão nắm toàn bộ mệnh mạch trong khu Hoa Thành.

Hắn sống sót trong một cửa hàng nhỏ bé, chỉ là chuyện của một câu nói của đôi phương.

Cho dù hắn liều mạng tích góp mấy chục năm cũng không đắc tội nổi.

Trương Long hừ một tiếng nói: “Làm sao? Ta đi nhằm chỗ người không vui sao?”

Giọng nói của hắn vô cùng cuồng ngạo, trên mặt mang theo ý bề ngể thiên hạ.

Ông chủ thật thà kia vội vàng lắc đầu nói: “Không không không, Long ca ngài tới đây ta hoan nghênh còn không kịp, không biết ngài ăn gì? Bây giờ ta sẽ làm cho ngài.”

Mà lúc này, một tráng hán áo đen khác bên cạnh Trương Long không hề báo trước, đột nhiên một cước đạp ra.

Ông chủ thật thà kia bị trực tiếp đạp bay ra ngoài, trong miệng không ngừng chảy máu.

Tráng hán đồ đen cười gần tức giận nói: “Thức thời thì rút đi, nơi này không có chuyện của người.”

Nói xong, ánh mắt quét qua người Dương Thiên, Lãnh Ngạo mở miệng nói: “Tiểu tử, người qua đây, lão đại của chúng ta tìm người có việc.”

Mộc Thiên Thiên và Liễu Vân Lộ nghe vậy, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, đối phương vậy mà thật sự tới tìm bọn họ gây phiền phức.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Liễu Vân Lộ trắng bệch, gắt gao kéo quần áo của Dương Thiên, sợ Dương Thiên đi qua.

Mà Mộc Thiên Thiên thì lấy điện thoại di động ra nói: “Dương Thần, hay là ta báo cảnh sát đi.”

Tráng hán áo đen nghe được câu này, lập tức cười ha ha nói: “Báo cảnh sát? Thật sự là buồn cười, người hỏi một chút, dưới Xử Cấp, cảnh sát nào dám quản chuyện của Long ca chúng ta.”

Mộc Thiên Thiên nghe vậy, tâm như tro tàn.

Đối phương dám nói ra câu nói này, chứng minh mở đầu cũng không nhỏ.

Dương Thiên nhíu mày nhìn ba người một cái, sau khi an ủi cô gái kéo quần áo của hắn, hắn đặt bát đĩa xuống.

Từ khi hắn từ Lâm An bán đấu giá hội trở về, kẻ đuổi mù ngược lại càng ngày càng nhiều.

Sau buổi đấu giá lần đó, đừng nói Nhất Giang Thành nhỏ nhỏ, ngay cả đại lão đỉnh cao năm tỉnh Tây Nam nhìn thấy hắn, cũng phải tất cung tất kính kêu một tiếng Dương tiên sinh.

Lần này về tới Giang Thành, địa giới của hắn, lại còn có người cuồng vọng kêu gào với hắn.

Thật sự cho rằng hắn là người tốt tính hay sao?

Trong đôi mắt Dương Thiên lộ ra hàn ý, đang muốn đứng dậy, nhưng một người còn nhanh hơn hắn.

Người này không phải ai khác, chính là ông chủ thật thà kia.

Ông chủ thật thà kia nghe thấy những người trước mắt này không ngờ làm khó ba học sinh Dương Thiên, thần sắc lo lắng.

Hắn đứng dậy ngăn cản tráng hán áo đen kia, trong mắt lộ ra vẻ khẩn cầu nói: “Các vị gia, Long ca, xin ngài thương xót, bọn họ là học sinh thi đại học ở nơi này, chờ buổi chiều còn phải thi. Các người ngàn vạn lần không nên làm khó bọn họ, nếu khó xử, ngài làm khó ta đi!”

Hắn có một đứa con trai, hy vọng duy nhất của hắn chính là để cho con trai của mình thi đậu đại học.

Mà thành tích của con trai hắn vẫn luôn rất ưu dị, vốn là hạt giống đại học trọng điểm, nhưng ngay lúc thi đại học lại xuất hiện một lần ngoài ý muốn, bỏ lỡ cơ hội tốt.

Ba học sinh đang ăn cơm trong quán cơm của hắn cũng gặp phải cảnh tượng tương tự như con của hắn.

Hắn ta không thể ngồi yên không để ý tới!

Mà lúc này, tên tráng hán mặt dài kia cuồng vọng kêu gào nhìn ông chủ hàm hậu, hắn xì một tiếng giận dữ nói: “Người là cái thá gì? Cũng dám thay đổi ý nguyện của Long ca?”

Nói xong, một cái tát lại lần nữa đánh tới.

Gã đàn ông áo đen kia cũng cùng nhau quyền đâm cước đá với ông chủ hàm hậu.

Trương Long thấy vậy cau mày nói: ” Được rồi, chúng ta tới là làm chính sự.”

Tráng hán áo đen kia gật đầu, đang muốn đi tới bên cạnh Dương Thiên bắt lấy hắn. Mà ông chủ hàm hậu cũng không thể chịu đựng được nữa, giống như là phát điên đem hán tử mặt dài đập vào một bên, sau đó gắt gao ôm lấy sau lưng tráng hán áo đen lo lắng hô với ba người Dương Thiên: “Chạy mau, các người chạy mau, ta tới ngăn cản bọn họ.”

Dương Thiên có chút ngây ngẩn cả người.

Một ông chủ chưa từng gặp mặt, vậy mà lại vì bọn họ, không tiếc đắc tội với mấy người trên đường này.

Phải biết, địa vị của ba người này ở khu Hoa Thành chắc chắn không thấp, đắc tội bọn họ, ông chủ thật thà chất phác này còn có thể sống ở đây sao?

Nhìn ba tên hung thần ác sát này động thật rồi, Mộc Thiên Thiên lo lắng kéo cánh tay Dương Thiên nói: “Dương Thiên chúng ta đi mau, nếu không đi sẽ không kịp.”

Sắc mặt Dương Thiên âm trầm như nước, hắn lắc đầu nói: “Vừa rồi ta không muốn đi, nhưng bây giờ ta không thể đi, nơi này không có chuyện của các người, các người đi trước đi.”

Mộc Thiên Thiên cũng choáng váng, hiện tại là lúc nào rồi mà thiếu niên còn ở nơi này gượng chống.

Cuối cùng bất đắc dĩ, nàng kéo Liễu Vân Lộ nói: “Tiểu Lộ, chúng ta đi trước đi, sau đó tìm người cứu Dương Thiên, nếu không đi, một người cũng không đi được.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Liễu Vân Lộ quật cường, gắt gao ôm lấy cánh tay Dương Thiên không buông nói: “Ca ca không đi, muội cũng không đi.”

Dương Thiên nghe vậy thần sắc chấn động, hắn tự nhiên cảm thụ được thân thể mềm mại của cô gái bởi vì sợ hãi mà run rẩy, lại không nghĩ rằng nàng vẫn không buông tha cho mình.

Thính lực của Trương Long không tệ, sau khi nghe vậy trên mặt lập tức cười lạnh một tiếng: “Không thể đi? Không muốn đi? Quả thực buồn cười, hôm nay vô luận là ai, đều không đi ra khỏi nơi này được.”

Nói xong, lệnh cho hai thủ hạ kia ngăn ở cửa ra vào.

Dương Thiên mày kiếm giương lên, không sợ chút nào.

Hắn dậm mạp nói: “Ta cho ngươi cơ hội, quỳ xuống xin lỗi ông chủ tiệm cơm này, chỉ cần đổi phương tha thứ ngươi, ta sẽ bỏ qua chuyện cũ.”

Trương Long sững sốt, giống như nghe được chuyện cười hay nhất.

Trong mắt của hắn mang theo vẻ trêu tức, vừa đi về phía Dương Thiên, vừa mở miệng nói: “Tiểu tử, ngươi rất cuồng a, nếu ta không nghe ngươi 】 ”

Trương Long còn chưa nói hết lời, rốt cuộc nhìn rõ ràng Dương Thiên khuôn mặt con ngươi co rút lại.

Sau đó, không hề có dấu hiệu bịch một tiếng trực tiếp quỳ trên mặt đất.

Hai hán tử khác có chút tròn tròn mắt, đại ca của bọn họ lại quỳ xuống, điều này cũng quá mất mặt đi.

Bọn họ còn tưởng rằng là mặt đất trơn trượt mới dẫn đến Trương Long quỳ trên mặt đất, thế là từ bỏ thủ vệ, nhanh chóng đi lên đỡ Trương Long.

Nhưng mà, mặc cho bọn họ dùng sức như thế nào, Trương Long vẫn không cách nào đứng dậy.

Tráng hán áo đen kia có chút ngây ngẫn cả người, hỏi: “Long ca, ngài làm sao vậy?”

“Dương dương dương... “

Tráng hán áo đen nghi ngờ nói: “Chỗ nào có dê, Long ca, có phải ngươi muốn ăn thịt dê không?”

Mà hán tử mặt dài có chút ánh mắt, phát hiện trên sắc mặt Trương Long đều là vẻ hoảng sợ. Giống như nhìn thấy cái gì khiến hắn sợ hãi nhất.

Sắc mặt hắn tái nhợt, thân thể không ngừng run rẩy. Mồ hôi lạnh trên trán rơi xuống.

Hiện tại trạng thái này, đoán chừng đợi thêm một hồi cũng có thể tè ra quần.

Hắn nhìn theo ánh mắt của Trương Long, đã thấy Trương Long là bởi vì nhìn Dương Thiên, mà lộ ra vẻ sợ hãi.

Dương Thiên nhíu mày, hờ hững nói: “Người biết ta?”

Trương Long, dùng sức nuốt một ngụm nước bọt, chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, giống như đao cắt.

Về mặt hắn ta sợ hãi, không nói lời gì, trực tiếp quỳ xuống đất dập đầu cầu xin tha thứ: “Dương tiên sinh, Dương tiên sinh tha mạng.”

Trương Long cầu xin tha thứ, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Hai thủ hạ của hắn như nhìn thấy quỷ, nhìn lão đại của mình, lại nhìn Dương Thiên.

“Rốt cuộc có chuyện gì?” Hai người điên cuồng kéo tóc, chỉ cảm thấy tam quan của mình hoàn toàn bị phá vỡ.

Người quỳ trên mặt đất này chính là đại lão đứng đầu khu Hoa Thành, ở nơi này, có thể nói hắn chính là trời.

Mà người hắn quỳ lạy là một học sinh, mười bảy mười tám tuổi tham gia thi đại học.

Chênh lệch giữa hai bên là mười vạn tám ngàn dặm.

Bọn họ hiện tại đã nghĩ nát óc, nhưng vẫn không nghĩ ra nguyên do, nhưng thức thời không có động.

Bởi vì lão đại bọn họ đều không đắc tội nổi, bọn họ chỉ có thể coi là pháo hôi, càng không đắc tội nổi.

Mộc Thiển Thiển cùng Liễu Vân Lộ kinh ngạc che lấy miệng nhỏ, thần sắc khó có thể tin.

Vừa rồi các nàng còn đang lo lắng đợi chút nữa nên làm cái gì, nhưng bây giờ, không đến một phút đồng hồ, phong thủy luân chuyển.

Nhìn tên đại hỗn tử này cung kính với Dương Thiên như vậy, đang run lẩy bẩy, dường như hiện tại nên lo lắng là đối phương rồi.

Mà ông chủ chất phác kia, sau khi nhìn thấy một màn này thì đã trực tiếp hóa đá, ngay cả thương thế trên người cũng không còn cảm thấy đau đớn nữa.

Hắn nghĩ cũng không dám nghĩ, thiếu niên trước mắt hắn vừa rồi vẫn muốn bảo vệ này, lại có bản lĩnh để cho Hoa Thành khu Long ca quỳ xuống cầu xin tha thứ.

Thần sắc Trương Long sợ hãi: “Dương tiên sinh, ta không biết là ngài, ta không phải cố ý muốn quấy rầy ngài, hết thấy đều...”

Dương Thiên khoát tay áo, ngắt lời Trương Long.

Hắn đạm mạc hỏi: “Khu Hoa Thành thuộc về ai quản?”

Trương Long run rẩy thân thể, hoảng sợ nhìn Dương Thiên nhỏ giọng nói: “Đề ta quản.”

Dương Thiên bình tĩnh hỏi: “Cấp trên của ngươi là Vương Liệt?”

Trương Long vội vàng sợ hãi trả lời: “Vương tiên sinh là cấp trên của cấp trên của ta, ta không tiếp xúc được với hắn, cấp trên của ta là Triệu Nhiên ca.”

“Triệu Nhiên, tốt, rất tốt!”

Dương Thiên gật đầu, đôi mắt hoàn toàn lạnh xuống.

“Vừa rồi Triệu Nhiên gọi điện thoại còn mời tôi ăn cơm. Hiện tại anh đến đây là để thanh toán a!”

“Không phải, Dương tiên sinh ngài không nên hiểu lầm a, ta tới nơi này cùng Triệu Nhiên ca không có quan hệ a.”

Trương Long nghe vậy sắc mặt sợ hãi, đã sắp bị dọa ngất đi.

Dương Thiên cũng không quản hắn, đưa tay gọi một cú điện thoại, nói một câu liền cúp máy.

“Tứ Phương phạm điểm, ta chờ ngươi tới.”

Chương 417 - Đưa chân ra!

Triệu Nhiên cầm điện thoại cúp, sầm mặt lại.

Hắn tự nhiên nghe ra ý lạnh lẽo trong lời nói của Dương Thiên Thiên.

Nhớ tới vừa rồi thủ hạ của mình đi làm việc, chẳng lẽ...

Nghĩ tới đây, Triệu Nhiên cảm giác mình sắp điên rồi.

Trước khi Trương Long đi hẳn đã dặn dò rõ ràng, bảo đối phương không được gây chuyện, nhưng tuyệt đối không ngờ rằng, hắn vẫn gây chuyện.

Hơn nữa, lần này gây họa còn không phải lớn bình thường, dường như chọc tới trên đầu Dương tiên sinh.

Triệu Nhiên hiện tại đã là mặt như màu đất.

Phải biết rằng, Vương Liệt từ lúc Lâm An trở về cũng đã nói với hắn, toàn bộ năm tỉnh Tây Nam, không còn có một người dám khiêu chiến Dương tiên sinh.

Các đại lão đứng đầu tỉnh đều vô cùng cung kính với hắn.

Triệu Nhiên vốn nghĩ hôm nay mời Dương Thiên ăn bữa cơm rau dưa, kéo gần chút quan hệ.

Lại không nghĩ rằng, quan hệ này không có rút ngắn, ngược lại đặc tội hắn.

Triệu Nhiên biết việc này khẩn cấp, sắc mặt không ngừng đỏ mồ hôi lạnh.

Hắn vội vàng lo lắng rống to với thư ký của mình: “Nhanh, nhanh chuẩn bị xe, ta muốn trong vòng năm phút đồng hồ chạy tới nhà hàng Tứ Phương.”

Thư ký bên cạnh hắn thấy vậy lộ ra vẻ kinh ngạc, trong trí nhớ của nàng, từ lúc Triệu Nhiên làm đến vị trí này phong cách xử sự thập phần tỉnh táo, nhưng chưa từng có lo lắng như hôm nay.

Đến cùng xảy ra chuyện gì có thể làm cho vị đại lão mới lên cấp thiết Giang Thành này đến tình trạng như thế?

Trong bốn phút ba mươi giây, Triệu Nhiên đến mục tiêu.

Lúc này, trong phòng có tổng cộng bảy người.

Dương Thiên ngồi ở bàn không bắt mắt nhất, bình tĩnh ăn cơm.

Liễu Vân Lộ và Mộc Thiển Thiển bây giờ còn đang run rẩy, các nàng đã bao giờ gặp qua loại tràng diện này? Sợ hãi cũng không kịp, làm sao còn có tâm tư ăn cơm?

Triệu Nhiên đến, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía hắn.

Mộc Thiển Thiển cùng Liễu Vân Lộ là một bảo bối ngoan ngoãn, không tiếp xúc được với Triệu Nhiên, tự nhiên không biết thân phận của Triệu Nhiên.

Nhưng Trương Long cùng mấy người lão bản thật thà kia thấy một màn như vậy, trong ánh mắt càng thêm sợ hãi.

Trương Long không nghĩ tới, một câu vừa rồi của Dương Thiển, lại thật sự gọi cấp trên của hắn tới.

Hơn nữa, còn trong vòng năm phút đồng hồ, phải biết rằng, con đường này là mười lăm phút xe trình a.

Mà ông chủ hàm hậu thấy vậy, cho rằng đại lão này là người của Trương Long, bởi vì Trương Long nghe lệnh hắn.

Cho nên, ông chủ hiện tại lại bắt đầu lo lắng cho Dương Thiển.

Giữa sân, người duy nhất không để ý đến chuyện này, hắn là Dương Thiển.

Triệu Nhiên đến, mí mắt hắn cũng không nâng lên một chút, còn đang say sưa ngon lành mà ăn.

Giống như trong cả gian phòng chỉ có một mình hắn.

Triệu Nhiên sắc mặt trắng bệch, trán toát mồ hôi lạnh tiến lên một bước, cung kính nói: “Dương tiên sinh, đã xảy ra chuyện gì?”

Dương Thiển không nói gì, càng không ngừng đầu.

Tâm của Triệu Nhiên, lập tức chìm đến đáy cốc.

Hắn nhìn thoáng qua ba tên thủ hạ đang run lẩy bẩy quỳ trên mặt đất, sắc mặt càng thêm âm trầm.

Triệu Nhiên chấp tay với Dương Thiển, cúi đầu nhỏ giọng hỏi: “Dương tiên sinh, phải xử lý như thế nào?”

Trương Long nghe vậy sắc mặt đại biến, vốn cho rằng đại lão của mình sẽ vì mình giải thích một phen, bởi vì hắn là tướng tài đặc lực của Triệu Nhiên.

Lại không nghĩ rằng, Triệu Nhiên ngay cả hỏi cũng không hỏi nguyên nhân, trực tiếp định tội hắn.

Có thể nói, hiện tại sinh tử của hắn, ở một ý niệm của Dương Thiên.

Vì thế, Trương Long không ngừng dập đầu cầu xin tha thứ, người hơn ba mươi tuổi, nước mắt đều chảy xuống.

Tuy nhiên, từ đầu đến cuối, ánh mắt của Dương Thiên đều không hề di chuyển trên người hai người bọn họ.

Bầu không khí giữa sân vô cùng ngọt ngào, tiếng kim rơi cũng có thể nghe được!

Trong vòng mười phút, chỉ nghe thấy tiếng Dương Thiên dùng bữa chạm vào bát sứ.

Tâm Triệu Nhiên đã chìm đến đáy cốc.

Mặc dù Dương Thiên không có thi triển bất kỳ uy áp nào, nhưng không khí trong phòng đã khiến cho Trương Long, tên đại lưu manh tung hoành nội thành bảy tám năm này cảm thấy sợ hãi.

Trong lòng hắn chỉ có một ý niệm.

Vậy là xong rồi!

Mười phút sau, Dương Thiên buông bát đĩa xuống, bình tĩnh nhìn hai nàng ôn hòa hỏi: “Ăn no chưa?”

Hai nữ nhân:...

Các nàng chỉ ăn mấy cái miếng nhỏ, làm sao có thể no được?

Nhưng các nàng khẳng định không thể lắc đầu, bởi vì sợ Dương Thiên còn dừng lại ở chỗ này.

Bầu không khí nơi này quá ngọt ngào, các nàng một khắc cũng không muốn ở lại.

Thế là, Liễu Vân Lộ vội vàng mở miệng nói: “Ca ca, bây giờ chúng ta mau đi thôi, đợi chút nữa sẽ bỏ lỡ cuộc thi.”

Nhìn hai cô gái vẻ mặt vội vàng, Dương Thiên gật đầu đứng dậy đi về phía ông chủ thật thà kia.

Ông chủ thật thà chất phác thấy vậy, chân mềm nhũn, suýt chút nữa té liệt ngồi trên mặt đất.

Hắn vốn còn muốn ra mặt thay Dương Thiên, nhưng lại không nghĩ rằng thiếu niên lại có năng lượng như thế.

Đại lão mới lên cấp Giang thành, Triệu Nhiên cũng không nề mặt.

Ở Giang Thành này chỉ sợ không có mấy người có quyền thế lớn như vậy.

Dương Thiên không để ý đến sự sợ hãi của hắn, mà cười nói: “Ông chủ, món ăn của tiệm cơm này thật sự rất ngon.”

Nói xong, hắn lấy ra một tấm thẻ ngân hàng từ trong Thất Thái Linh Lung Tháp, cho ông chủ thật thà mở miệng nói: ” Đây là tiền cơm, mặt mã là số cuối thẻ, nếu như ngươi hoan nghênh, lần sau ta sẽ lại đến.”

Nói xong, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt choáng váng của ông chủ hàm hậu, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Liễu Vân Lô xoay người đi ra.

Trong lúc đó, không để ý đến Triệu Nhiên, không để ý đến đám người Trương Long.

Sắc mặt hắn phong khinh vân đạm đi tới, giống như là hoàn toàn không nhìn bọn họ vậy.

Ông chủ thật thà phúc hậu thật lâu mới phản ứng lại, nhìn tấm thẻ trong tay lần nữa ngây ngẩn cả người.

Thiếu niên kia là đại nhân vật mà Triệu Nhiên cũng cung kính đối đãi, hắn vốn cho rằng đối phương sẽ không nhận tình cảm vừa rồi hắn hỗ trợ, càng sẽ không trả tiền.

Nhưng không nghĩ tới, thiếu niên không chỉ thanh toán số sách, hơn nữa còn ném cho hắn tấm thẻ ngân hàng này để thanh toán.

Loại phương thức thanh toán này, thật sự là chưa từng thấy.

Hơn nữa tiền bữa cơm này nhiều nhất cũng chỉ một trăm đồng, căn bản không cần phải lấy ra thẻ ngân hàng xem như tiền thanh toán.

Ông chủ chất phác vô cùng mê hoặc, nhưng khi hắn tra ra số dư trong thẻ, trực tiếp trợn tròn mắt.

Bởi vì tấm thẻ ngân hàng mà thiếu niên lấy ra này, trực tiếp vượt qua gấp một ngàn lần tiền cơm!

Dương nhiên, đây là chuyện sau này.

Lúc này, Dương Thiên đi hơn mười phút, áp lực tức giận trong sân mới giảm bớt.

Mà lúc này sắc mặt Triệu Nhiên đã tức giận đến đỏ lên.

Hắn biết Dương Thiên đã sinh lòng bất mãn với hắn, điểm ấy hắn xấu hổ muốn chết, bởi vì tất cả của hắn, có thể nói là toàn bộ đều dựa vào Dương Thiên.

Bây giờ thủ hạ của mình lại muốn ra tay với Dương Thiên, hắn không cần cái mặt này nữa.

Nhìn Trương Long đang thở phào nhẹ nhõm, Triệu Nhiên cắn răng lấy ra một cây gậy bóng chày.

“Đưa chân ra đây!”

Trương Long sắc mặt sợ hãi, đây là muốn chặt chân hắn à.

Sắc mặt hắn tái nhợt, không có chút huyết sắc nào nói: “Đừng, Triệu Nhiên ca, ta chính là bộ hạ trung thành của ngươi, ta lập xuống công lao hắn mã cho ngài...”

Trương Long còn chưa nói hết lời, sắc mặt Triệu Nhiên âm trầm nói: “Bây giờ là hai chân!”

Trương Long nghe vậy mí mắt khẽ đảo, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh.

Dương Thiên không đi xa, chỉ nghe trong tiệm cơm bốn phương truyền đến tiếng kêu thảm thiết không giống tiếng người của Trương Long.

Liễu Vân Lộ nắm chặt tay nhỏ kéo áo Dương Thiên.

Dương Thiên cười híp mắt nói: “Không sao đâu, kẻ xấu đã nhận được trừng phạt xứng đáng.”

Mộc Thiển Thiển nghe vậy, giờ phút này sự sùng bái đối với Dương Thiên đã đến mức độ mù quáng.

Thiếu niên vừa rồi ở trong phòng không nói một câu, nhưng lại khí phách mười phần, chấn nhiếp tất cả mọi người.

Cái gì mà Long ca khu Hoa Thành, vậy mà khúm núm trước mặt thiếu niên, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

Thủ đoạn này, ở Giang Thành tìm không thấy năm người.

Dương Thiên bảo hai người chờ một lát, sau đó đi siêu thị mua chút bánh mì và sữa bò trở về.

Hai nàng thấy Dương Thiên cẩn thận như vậy, trên mặt không khỏi tràn đầy nụ cười.

Liễu Vân Lộ khoanh tay nhỏ bé ôm cánh tay Dương Thiên, cười hì hì ngây ngô nói: “Ca ca, ca đối với Tiểu Lộ thật tốt.”

Dương Thiên nhẹ nhàng vuốt vuốt mũi ngọc của nàng, cười cười không nói gì.

Ba người chưa đi xa, đột nhiên phía trước nhảy ra một người, sắc mặt Mộc Thiển Thiển và Liễu Vân Lộ hơi cứng ngắc, sau đó cả giận nói với nam tử tuấn lãng trước mắt: “Chu Lâm? Vừa rồi mấy người trong xã hội kia là người gọi sao?”

Chu Lâm lúc này cũng ngây dại.

Theo lý thuyết, hắn lấy ra mười ba vạn là dạy cho Dương Thiên một bài học.

Đệ nhất mãnh nhân Long ca của khu Hoa Thành nhận công việc, hắn là khiến hắn hài lòng.

Nhưng tiến vào hai mươi phút, Dương Thiên hoàn hảo không chút tổn hại đi ra, không có bất kỳ thương thế nào.

Đây là tình huống gì?

Hắn mười ba vạn cứ thế lãng phí vô ích?

Chu Lâm cả giận nói: “Dương Thiên? Sao ngươi lại không có việc gì? Long ca đâu? Long ca đi đâu rồi? Hắn nhận tiền của ta, nên để ngươi nằm ra khỏi cửa mới đúng.”

Ánh mắt Dương Thiên bình tĩnh cười nói: “Chu Lâm, ta rất có trách nhiệm nói cho ngươi biết, ngươi bị lừa rồi, Long ca ngươi vào phòng liền chạy từ cửa sau, căn bản không động đến ta.”

Chương 418 - Bày mưu nghĩ kế.

Chu Lâm trực tiếp choáng váng, hắn không nghĩ tới Trương Long đại danh鼎鼎 ở khu Hoa Thành lại cầm tiền của hắn không làm việc, trực tiếp chạy trốn.

Hắn đang nghiêng răng nghiêng lợi, Dương Thiên đã rời khỏi bên cạnh hắn.

Lúc này, Liễu Vân lộ diện nghi hoặc nhìn Dương Thiên nói: “Ca ca, người kia rất xấu, sao người không nói cho hắn biết, Trương Long sợ người, nói như vậy hắn cũng không dám tới tìm người gây phiền toái.”

Dương Thiên cười nhạt một tiếng nói: “Cho dù ta không nói cho hắn biết, hắn cũng không tìm được ta phiền toái.”

Về mặt hắn bày mưu nghĩ kế, bình tĩnh thông dong như thể có thể định sinh tử của người ta ở ngoài ngàn dặm vậy.

Mộc Thiên Thiên cùng Liễu Vân Lộ trên gương mặt xinh đẹp đều mang theo vẻ nghi hoặc.

Trước khi đi, ánh mắt lạnh lẽo của Chu Lâm hiển nhiên không có khả năng cứ như vậy mà quên đi.

Nhưng mà sự thật cũng không ra suy nghĩ của Dương Thiên, Chu Lâm nắm chặt nắm đấm tại chỗ, mặt mũi tràn đầy không cam lòng.

Trí thông minh của hắn rất cao, bây giờ lại bị một tên lưu manh vô học lừa gạt, tâm cao khí ngạo như hắn nói gì cũng không nuốt trôi cục tức này.

Thế là, Chu Lâm phẫn nộ đi về phía nhà hàng Tứ Phương.

Hắn muốn tìm được Trương Long, hắn muốn đòi một lời giải thích.

Trong tiệm cơm Tứ Phương, Triệu Nhiên vút gậy xuống, lạnh lùng nói: “Hạn cho người trong vòng một ngày rút ra khỏi Giang Thành, nếu không, chết!”

Dứt lời, tức giận hừ một tiếng, sau đó quay người đi ra.

Lúc đi tới cửa, Chu Lâm bởi vì thân sắc vội vàng, hai người trực tiếp đụng vào nhau.

Chu Lâm chỉ cảm thấy mình như đụng vào trên tấm sắt, đầu óc choáng váng.

“Người mù à!”

Chu Lâm gầm lên một tiếng, đứng lên muốn động thủ với Triệu Nhiên.

Nhưng mà, Triệu Nhiên chỉ là lạnh lùng thoáng nhìn đối phương, một cỗ khí tràng cường đại áp bách xuống, Chu Lâm lập tức bị dọa đến không dám nhúc nhích.

“Lần sau đi đường nhìn chút!”

Nói xong, Triệu Nhiên tức giận hừ một tiếng rồi đi.

Chu Lâm run rẩy, chờ sau khi Triệu Nhiên rời đi, lúc này mới dám hùng hùng hổ hổ đối với bóng lưng của hắn.

Sau khi mắng đủ, hắn mới nhớ tới còn có chính sự phải làm, tranh thủ thời gian vào nhà dự định hỏi lão bản một chút, Trương Long kia từ cửa sau nhìn theo phương hướng nào đã chạy.

Hắn muốn đòi lại công đạo.

Nhưng mà, chờ hắn vào cửa xong lại trực tiếp mắt choáng váng.

Chỉ thấy trong phòng, một người ôm hai cái chân gãy khàn giọng kêu rên trên mặt đất.

Chu Lâm nhảy xuống, nhưng mà chờ sau khi nàng nhìn thấy người kia, lập tức mặt mũi tràn đầy không dám tin.

“Long ca?”

Đúng vậy, nằm trên mặt đất chính là Triệu Nhiên, Trương Long bị chặt đứt hai chân.

Khóe miệng Chu Lâm co rúm hỏi: “Long ca ngài đây là làm sao vậy? Không phải ngài cầm tiền của ta chạy trốn sao?”

Trần Trương Long không ngừng đổ mồ hôi lạnh, sắc mặt thống khổ vằn vẹo.

Nhưng mà, khi hắn thấy được Chu Lâm, cũng không cách nào bình tĩnh được nữa.

Trương Long kích động đến nước mắt cũng lưu lại, móng tay hấn cũng bị vùi vào trong thịt, cắn răng nói: “Chu Lâm, tốt lắm, thật tốt quá, ta hôm nay rời khỏi Giang Thành vốn tưởng rằng cũng không cách nào nhìn thấy ngươi, không nghĩ tới ông trời khai ân, lại đem ngươi đưa tới đây.”

Chu Lâm có chút ngây ngẩn cả người, mí mắt hấn nhảy dựng, cảm giác một loại dự cảm không tốt.

Cho tới bây giờ, hấn còn chưa kịp phản ứng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Dương Thiên lại không có việc gì? Tại sao chân của Trương Long lại bị đứt?

Chẳng lẽ là Dương Thiên đánh?

Nghĩ tới đây, hấn vội vàng lắc đầu bác bỏ ý nghĩ này.

Trương Long là nhân vật tung hoành Hoa Thành hơn mười năm, thực lực vô cùng cường hấn, làm sao có thể bị một học sinh chỉ có mười bảy mười tám tuổi của Dương Thiên đánh bại?

Hấn đang muốn hỏi lại đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy Trương Long gian nan từ trong lòng ngực móc ra hơn mười xấp tiền mặt đỏ rực, sau đó nói với hai thủ hạ bên cạnh: “Tiền này đều cho các ngươi, ta muốn các ngươi cũng chặt đứt hai chân của hấn.”

Chu Lâm nghe vậy, lui lại hai ba bước thần sắc hoảng sợ nói: “Trương Long, ngươi muốn làm gì? Ngươi dựa vào cái gì chặt đứt hai chân của ta, ta không có chộc ngươi trả lại cho ngươi mười ba vạn, ngươi đây là lấy oán trả ơn sao?”

Trương Long quả thực muốn đem răng cắn nát, hấn phẫn nộ đến: “Lấy oán trả ơn? Khốn kiếp, không có ân của ngươi, ta còn không đến mức rơi xuống tình cảnh như vậy.”

Nói xong, Trương Long thần sắc âm lãnh nói: “Đánh cho ta, hai cái đùi đều bị hấn đánh gãy hết.”

“Đợi một chút!”

Chu Lâm có chút gấp mắt tức giận nói: “Cho dù chết, vậy cũng phải để cho ta chết rõ ràng đi, ta rốt cuộc đã làm sai cái gì?”

Trần Trương Long nổi gân xanh, lạnh lùng nói: “Người bảo ta đi đánh Dương tiên sinh Giang Thành? Lúc này mới không tính là làm sai, người muốn chết còn kéo ta đi? Đây là ân tình mà người nói sao?”

Chu Lâm chấn động toàn thân, mồ mịt nói: “Người nói cái gì? Dương tiên sinh thân phận tôn quý, không chế toàn bộ Giang Thành, Vương lão bản cùng Ôn nữ vương đều là dưới trướng của hắn, cho dù là Lưu lão đại của Lan Ninh thành chúng ta cũng cung kính có thừa, ta chỉ là một học sinh trung học nho nhỏ, cho dù có gan lớn bằng trời, cũng không dám tìm hắn gây phiền toái.”

Trương Long chỉ vào mũi Chu Lâm cả giận nói: “Không biết đúng không, Dương tiên sinh, chính là thiếu niên vừa rồi, người không chỉ tìm hắn gây phiền toái, hơn nữa còn bảo ta đánh hắn, liên lụy ta, người nói, hôm nay ta có thể buông tha người sao?”

Chu Lâm nghe vậy, thân thể mềm nhũn, kém chút té liệt ngồi trên mặt đất.

Khóe miệng của hắn run rẩy không ngừng.

“Dương... Dương Thiên dĩ nhiên là Dương tiên sinh!”

Chu Lâm biết được tin tức này, phảng phất như sét đánh giữa trời quang, khiếp sợ nói không ra lời.

Ngẫm lại lúc trước hắn nhục nhã đối phương, trái tim Chu Lâm cơ hồ đều nhảy ra ngoài.

Đối phương là Giang Thành đệ nhất nhân, chỉ cần nói một câu, mạng nhỏ của hắn liền giữ không được.

Ngẫm lại vừa rồi chính mình tìm đường chết, vô số lần cùng Tử Thần gặp thoáng qua, Chu Lâm âm thầm thở dài một hơi, đối phương thật sự là khai ân a.

Nhưng mà, sự thật chứng minh hắn suy nghĩ nhiều.

Chỉ thấy thủ hạ của Trương Long kia, ngay cả một tráng hán kia cũng bắt được hắn, trên mặt lộ ra nụ cười tàn nhẫn.

Chu Lâm sững sờ, sau đó ánh mắt sợ hãi.

Nàng nghĩ đến một chuyện, nghĩ đến câu nói mà Dương Thiên đã nói với nàng.

Đối phương lừa hấn tới, hấn biết Trương Long nhất định sẽ tìm hấn gây phiền phức.

Thế là...

Nghĩ tới đây, thần sắc Chu Lâm phần nộ rống to: “Dương Thiên, ta không biết... a...”

Phía xa, Liễu Vân nheo mắt, đôi mắt đẹp nhìn về phía Dương Thiên nói: “Ca ca, hình như mọi người nghe thấy tiếng người kêu thảm thiết thì phải?”

Dương Thiên cười cười xoa xoa đầu thanh tú của nàng, mở miệng nói: “Nhất định là người nghe lầm rồi.”

Mộc Thiển Thiển há miệng, đang muốn nói nàng cũng nghe được, lại nghe Dương Thiên đậm mặt nói: “Người câm miệng.”

Mộc Thiển Thiển:...

Nàng sắp điên rồi, người nghe một chút, người nghe một chút, thiếu niên trước mắt cứng chiều Liễu Vân Lộ như vậy, thanh âm ôn hòa.

Đối với nàng, thì giống như biến thành một người khác vậy.

Tốt xấu, nàng ở Lâm An Nhị Trung là mỹ nữ cấp bậc nữ thần a!

Đãi ngộ này!

Ba giờ chiều.

Kỳ thi thứ hai, toán học!

Đã đến lúc phát bài thi, Dương Thiên nhìn thoáng qua số 9, xem ra Chu Lâm không tới được.

Ánh mắt hấn không vui không buồn.

Nếu như hấn giống như kiếp trước là người bình thường, vậy người đứng ở phòng học này chính là Chu Lâm, mà hấn, thì bị Trương Long hung hăng đánh một trận, mất đi tư cách thi đại học lần này.

Việc này, không thể trách ai!

Lão sư giám thị lần này cũng là ba người, một vị là lão học cứu hơn năm mươi tuổi, là lão sư toán học. Tóc gần nửa hoa râm.

Mà người kia vừa mới trung niên, đeo kính mắt, vô cùng nho nhã. Cũng là giáo viên toán học.

Cuối cùng là một giáo viên trẻ tuổi hơn hai mươi tuổi, dạy tiếng Anh.

Ba người ai cũng không biết ai, thi đại học vì phòng ngừa gian lận, mỗi lần giám thị lão sư thi cử đều sẽ trao đổi trường thi.

Lão học cứu hơn năm mươi tuổi đơn giản nói một chút quy tắc, sau đó cười mở miệng nói: “Tốt rồi, hiện tại bắt đầu phát bài thi.”

Mà lúc này, ở cửa đột nhiên có người hô: “Chờ một chút, ta còn chưa ngồi xuống đâu.”

Ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn sang.

Chỉ thấy một thiếu niên ngồi trên xe lăn, sắc mặt tái nhợt bị người khác đẩy tới.

Giáo viên tiếng Anh kia nhíu mày quát lớn: “Người không rõ thời gian thi quy định sao? Sao muộn như vậy mới đến?”

Chu Lâm cắn răng, nhìn Dương Thiên một cái, sau đó bình ổn lửa giận một chút, mở miệng nói: “Thật ngại giám thị lão sư, chân của ta trên đường bị xe đụng gãy, cho nên tới chậm.”

Mà lão học cứu kia cẩn thận quan sát thương thế của Chu Lâm, trong mắt hàm chứa nước mắt nói: “Tốt, tốt lắm, bạn học của người chịu thương thế nặng như vậy vẫn kiên trì với lão sư, phần nghị lực này làm cho người ta thán phục, đến, ta tới đẩy người về chỗ ngồi, lần này người tranh thủ thi một thành tích tốt.”

Hắn nói xong lời này, tất cả thí sinh trong lớp đều kính nể nhìn Chu Lâm.

Mà Dương Thiên là người duy nhất biết chân tướng ở đây nghe vậy thì trên mặt mang theo vẻ khinh thường.

Đối phương gãy chân, hoàn toàn là gieo gió gặt bão, hẳn cho đối phương cơ hội, là tiểu tử này không quý trọng, khư khư cố chấp.

Giáo viên toán đeo kính kinh nghi nhìn Chu Lâm một cái nói: “A, người không phải là Chu Lâm sao? Học sinh Huy Tĩnh có cơ hội lấy Trạng Nguyên nhất, sao người lại không cẩn thận như vậy? Ta thấy người bị thương rất nặng, có muốn đi bệnh viện không?”

Sắc mặt Chu Lâm tái nhợt, cười nói: “Đa tạ lão sư quan tâm, hiện tại ta còn có thể kiên trì.”

Giáo viên dạy toán đeo kính kia gật đầu nói: “Tốt lắm, gặp phải ngăn trở không hề lùi bước, tôi chúc anh thi được thành tích tốt.”

Chương 419 -

Lúc Chu Lâm ngồi xe lăn đi đến bên cạnh Dương Thiên, trên mặt âm lãnh thấp giọng nói: "Dương Thiên, người hủy ta, ta cũng sẽ hủy người."

Hắn chế định một kế hoạch, một kế hoạch khiến Dương Thiên đánh mất tư cách thi đại học.

Trên mặt Dương Thiên vẫn phong khinh vân đạm, đối với uy hiếp của Chu Lâm coi như không thấy.

Bọn họ không phải người cùng một thế giới, theo Dương Thiên thấy, Chu Lâm giống như con kiến hôi, căn bản không có một tia uy hiếp đối với hắn.

Chờ tất cả sẵn sàng, phát bài thi xuống.

Ánh mắt ba vị lão sư nhà giam sáng ngời có thần, phòng ngừa có người ăn gian.

Giờ phút này, tất cả mọi người bắt đầu viết, Dương Thiên đầu tiên là xem tất cả đề thi một lần.

Vừa rồi mới bắt đầu thi đã có người vò đầu bứt tai.

Lão học cứu hơn năm mươi tuổi đi một vòng, sau đó đi tới trước mặt trung niên đeo kính thở dài một tiếng nói: “Vừa rồi

ta đã xem qua đề thi, đề mục lần này khó hơn nhiều so với năm trước, đám tiểu tử này phải hao tâm tốn trí rồi.”

Người đàn ông trung niên đeo kính mắt kia cũng cười nói: “Đúng vậy, mấy đề cuối cùng cho dù là ta cũng cảm thấy hơi khó giải quyết, không biết lần này có học sinh nào thi được điểm tối đa không.”

Lão học cứu nhìn thoáng qua Chu Lâm nói: “Không phải người vừa nói hần đã từng là đệ nhất Huy Tĩnh sao? Hần hần là có thể thi đậu điểm tối đa mới đúng.”

Người đàn ông trung niên đeo kính mắt nói: “Trung học một lần trước có hai học sinh học được điểm tối đa trong toán học, một là Tô Thi Nhu, một là Dương Thiên, nhưng Tô Thi Nhu được cử đi Thanh Hoa, Giang Thành, cũng chỉ có Dương Thiên và Chu Lâm này giống nhau, có thể lấy điểm tối đa.”

Lão học cứu cười ha ha nói: “Lần trước ta đã gặp Dương Thiên, ta còn từng cho người lưu ý, đồng sự của ta nói hần ở trường thi Thập Tam Trung, mà trong Thập Ngũ này, hạt giống tốt chỉ có Chu Lâm này.”

Trung niên đeo kính mắt hỏi: “Vu lão sư, người nói Dương Thiên của Giang Thành chúng ta, cùng với Chu Lâm của Lan Ninh Thị trước mắt này, thành tích nào tốt hơn?”

Lão học cứu trầm ngâm chốc lát rồi mở miệng nói: “Nếu như trong cuộc thi Dương Thiên kia không gian lận, toàn bộ dựa vào bản lĩnh, vậy ta cho rằng thành tích của hần rất tốt, bởi vì sáu môn học, năm môn đầy điểm, đây coi như là chuyện mà bất kỳ trường học nào trong những năm gần đây cũng chưa từng có. Có thể nói, học sinh Dương Thiên kia sáng tạo ra kỳ tích, nếu như hần đem kỳ tích này kéo dài đến kỳ thi đại học, coi như là văn bản không có 0 điểm, học phủ đứng đầu cả nước cũng tùy tiện để hần chọn.”

Bọn họ nói, mà một giáo viên tiếng Anh trẻ tuổi khác lại thần thần bí bí chen vào nói: “Haizz, các người đừng chỉ nói chuyện phiếm, ta cảm thấy có một tên nhóc con ở đây không đúng.”

Hai người nghe vậy sững sờ, sau đó thuận theo hướng ngón tay của giáo viên tiếng Anh trẻ tuổi kia chỉ.

Chỉ thấy, số 7, một thiếu niên đang lật xem bài thi trong tay, chăm chú nhìn.

Hai giám thị đang nghỉ hoặc thì giáo viên giám thị tiếng Anh mở miệng nói: “Tiểu tử này xem bài thi đã năm phút rồi, trong lúc đó, ngay cả tên cũng không viết.”

Lão học cứu nghi ngờ nói: “Học sinh này có phải chỉ là tới chơi mà thôi hay không?”

Lão sư giám thị đeo kính mắt kia mở miệng nói: “Không có gì đáng ngạc nhiên, ta cảm giác học sinh này nhất định là đến góp cho đủ số người, sau đó nhìn thấy đề mục khó như vậy mắt choáng váng, học sinh kém như vậy không cần chú ý.”

Giáo viên tiếng Anh kia nghe vậy gật đầu, nhưng luôn cảm thấy có chút không đúng.

Trên người thiếu niên, tản ra một sự bình tĩnh thông dong cường đại,

Loại người này, hẳn không phải đơn giản là đi ngang qua.

Sau khi Dương Thiên lật xem bài thi, trên mặt lộ ra thần sắc thất vọng.

Vốn hẳn cho rằng toán học thi đại học này sẽ làm cho hắn nhắc lên một tia hứng thú, lại không nghĩ rằng, đề mục này đơn giản tới cực điểm, không có bất kỳ khiêu chiến nào, cũng không biết đề mục do tên nhược trí nào đưa ra.

Nhưng mà, nếu như ý nghĩ trong lòng hắn nói ra, đoán chừng có người sẽ phát điên.

Trong lòng học sinh ở đây đang làm đề, đều đã muốn nổ đầu, thuận tiện đã hỏi thăm tất cả nữ tính trong nhà người ra đề mục.

Mà Dương Thiên lại còn ngại độ khó không đủ.

Thật sự là con mẹ nó chó má.

Ánh mắt Dương Thiên bình tĩnh, nhắc bút lên, không chút do dự, không cần phải tính toán gì, vừa rồi nhìn một lần, trong lòng đã sinh ra tất cả đáp án.

Hiện tại, hắn chỉ cần điền những đáp án này vào là được rồi.

Mà trong khoảng thời gian này chỉ dùng mười phút.

Theo hắn thấy, toán học hắn là môn đơn giản nhất trong sáu môn, đáp án chính xác chỉ có một, không giống như là ngữ văn, cùng một bài thi nếu đề hai giáo viên ngữ văn phê sửa, khẳng định chênh lệch ba phần trở lên.

Huống hồ, hắn giải đáp toán thi đại học vô cùng hoàn mỹ, không có gì bất ngờ xảy ra, lại là một thành tích tốt.

Nhưng mà, hắn vừa đặt bút xuống, đột nhiên một cục giấy đột ngột xuất hiện trên mặt bàn của hắn, ngay sau đó, một giọng nói vang lên.

“Giám thị lão sư, ta muốn tố cáo, hắn gian lận!”

Một câu, hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Chu Lâm cười lạnh, dùng tay chỉ vào Dương Thiên cách đó không xa.

Dương Thiên nhú mày, lạnh lùng nhìn Chu Lâm.

Hắn lạnh lùng mở miệng: “Tha cho người một con đường sống, vì sao không quý trọng?”

Chu Lâm biết, nơi này là trường thi, nhiều người như vậy ở đây, Dương Thiên không có khả năng quang minh chính đại ra tay.

Vì vậy, hắn ta bày ra vẻ mặt tàn nhẫn, thấp giọng nói: “Ta đã nói, người hủy hoại ta, ta cũng muốn hủy người.”

Gian lận, đây là chuyện lớn trong kỳ thi đại học, ba vị giám thị lão sư kia xông lên trước, sau đó lạnh giọng hỏi: “Ai? Là ai gian lận, đặt bút xuống cho ta, đứng lên.”

Chu Lâm mang theo vẻ mặt tàn nhẫn cười lạnh, chỉ có điều ẩn giấu rất tốt, hắn yếu ớt mở miệng nói: “Giám khảo lão sư, là hắn gian lận, ta tố cáo hắn, hắn lại còn nói muốn giết ta.”

“Thật to gan!”

Lão học cứu gầm lên một tiếng, nhìn Dương Thiên nói: “Có ta ở đây, ta xem người dám làm càn ở đây.”

“Chúng cứ đâu? Giao ra đây.”

Giáo viên toán trung niên đeo kính kia vô cùng căm hận việc sao chép gian lận, lớn tiếng chỉ trích, về mặt phần nộ.

Chu Lâm vội vàng chỉ chỉ vào tờ giấy trên bàn Dương Thiên nói: “Báo cáo lão sư, giấy trên này chính là chứng cứ, phía trên tất cả đều là đáp án, hẩn sao chép của ta.”

Nói xong câu này, mọi người đều phần nộ.

“Tiểu tử này vậy mà công nhiên sao chép, quả thực không có vương pháp.”

“Xem ra hẩn cũng biết thành tích toán học của Chu Lâm không tệ, ta đã sớm nhìn ra hẩn không phải người tốt lành gì.”

“Ta thảo, hằm mộ a, nếu ta ngồi bên cạnh Chu Lâm thì tốt biết bao, nếu có thể sao chép, tuyệt đối có thể thi được một trường đại học tốt.”

“Thu chép bài thi của Chu Lâm thành phố Lan Ninh? Con mẹ nó, thật sự là mất mặt Giang Thành, danh dự Giang Thành ta đều bị tiểu tử này hủy hoại.”

Ánh mắt Dương Thiên lạnh nhạt, không giải thích gì.

Đám người này nghe gió chính là mưa, bất kỳ giải thích gì chỉ sợ đều vô lực.

Mà lúc này, giáo viên tiếng Anh kia cầm cục giấy tới, nhìn thoáng qua, lại nhìn một chút một góc giấy nháp Chu Lâm xé kia nghi hoặc nói: “Hẩn sao chép của ngươi, vì sao đây là chữ viết của ngươi, hơn nữa cục giấy này ăn khớp với giấy nháp bị xé rách trên mặt bàn của ngươi?”

Chu Lâm “thẳng thắn” nói: “Ba vị giám thị lão sư, cục giấy này là ta viết.”

“Cái gì?”

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn?

Bọn họ vốn đứng về phía Chu Lâm, lại không nghĩ rằng cục giấy là Chu Lâm viết, cứ như vậy, chẳng phải hẩn dung túng chép phạt sao?

Vậy hẩn còn vì sao tố cáo?

Nhìn thấy tất cả mọi người đều không rõ ràng cho lắm, Chu Lâm lại mở miệng nói: “Là như vậy, các vị lão sư, các vị đồng học, hiện tại cho ta lấy hết dũng khí nói thẳng với các ngươi một việc, kỳ thật chân này của ta không phải bị xe đụng gãy, mà là bị tiểu tử này làm cho bị đánh gãy.”

“Mẹ nó, ác như vậy?”

Ánh mắt mọi người nhìn Dương Thiên lại thay đổi.

Lão học cứu kia tựa hồ nghĩ tới điều gì, sầm mặt lại, mở miệng nói: “Ngươi tiếp tục nói, ta tới chủ trì công đạo cho ngươi, ngươi yên tâm, có ta ở đây, không ai dám làm gì ngươi?”

Tròng mắt Chu Lâm đỏ bừng, cừ hận giận dữ chỉ vào Dương Thiên nói: “Sau khi tiểu tử này nghe nói tên của ta, biết được thành tích của ta không tệ, liền lợi dụng ta giúp hắn gian lận, nhưng ta biết thi đại học không thể ăn gian, bởi vì bị bắt sẽ hủy tiền đồ của ta, cho nên ta cự tuyệt. Thế nhưng chờ sau khi ta cự tuyệt, đột nhiên có mấy người đến đánh gãy chân của ta, còn uy hiếp ta, nói Giang Thành là trời của hắn, nếu không nghe lời, sẽ lấy mạng của ta.”

Chân thoải có đôi khi cũng không thể làm cho người ta tin phục, nói dối có đôi khi cũng không thể...

Khiến người ta tin phục.

Nhưng nếu như nửa thật nửa giả, sau khi biên soạn không có kẻ hở, nếu như không có chứng cứ, vậy thì nó sẽ là thật hơn lời nói thật.

Thầy giáo đeo kính kia hiển nhiên đã tin, hắn nắm chặt năm nắm giận dữ trừng Dương Thiên.

Chu Lâm chính là hạt giống của đại học trọng điểm, có thể là trạng nguyên của Huy tỉnh, lại bởi vì tiểu tử đáng giận trước mắt này mà mất đi hai chân.

Như vậy tương đương với việc cắt đứt tiền đồ.

Hắn mang theo thần sắc đồng tình nhẹ giọng hỏi: “Cho nên, ngươi liền đem đáp án ngươi viết cho tiểu tử này?”

Chu Lâm khóc nói: “Đúng vậy lão sư, ta sợ chết, cho nên ta viết đáp án cho hắn.”

Lão học cứu kia cũng tin tưởng không nghi ngờ điều này, hấn phần nộ nhìn chằm chằm Dương Thiên cả giận nói: “Quả thực vô liêm sỉ!”

Những người còn lại cũng lòng đầy căm phẫn nhìn Dương Thiên.

Mà lúc này, sắc mặt Chu Lâm mang theo nụ cười lạnh không dễ phát giác.

Hắn nhìn thoáng qua Dương Thiên, dùng khẩu hình nói gì đó.

Nội dung rõ ràng là...

“Ta nói rồi, ngươi hủy ta, ta cũng muốn hủy ngươi!”

Chương 420 - Ai nói xấu ai?

Ánh mắt Dương Thiên vẫn bình tĩnh như cũ.

Hắn thấy Chu Lâm chỉ là một con cá nhỏ mà thôi, mặc dù sẽ nhảy nhót nhưng vẫn là con cá nhỏ, không lọt vào mắt hắn được.

Loại vu khống này mặc dù ở trong mắt người bình thường, có thể nói là chứng cứ vô cùng xác thực, nhưng ở trong mắt hắn, trăm ngàn chỗ hở.

Hắn chỉ cần một câu, là có thể đánh tiểu tử này triệt để trở về nguyên hình.

Dương Thiên không vội, hắn rất bình tĩnh, hắn ngược lại muốn xem xem, Chu Lâm rốt cuộc muốn chinh cái gì.

Tất cả mọi người đều trợn mắt nhìn Dương Thiên, thấy Dương Thiên không hề có ý hối hận, không khỏi càng thêm phẫn nộ.

Mà lúc này, vị giáo viên tiếng Anh trẻ tuổi kia dường như phát hiện ra sơ hở trong lời nói của Chu Lâm, hắn tò mò hỏi: “Ta rất tò mò, nếu ngươi đã viết đáp án cho hắn, tại sao còn phải tố cáo hắn? Ngươi có biết không, giúp người khác gian lận, cũng sẽ bị xử phạt nghiêm khắc, nếu nghiêm trọng một chút, có thể sẽ phé thành tích thi đại học của ngươi.”

Lúc này Chu Lâm đã sớm không quan tâm cái gì là thành tích thi đại học phế bỏ, hiện tại trong đầu hắn chỉ có một ý niệm, đó chính là kéo Dương Thiên xuống nước.

Hắn không dễ chịu, hắn cũng sẽ không để Dương Thiên dễ chịu.

Nghĩ tới đây, Chu Lâm mở miệng nói: “Giám khảo lão sư, lúc trước ta muốn sống, sợ hắn thật sự tìm người thương tổn ta, cho nên mới giúp hắn viết đáp án giúp hắn gian lận, nhưng sau đó ta nghĩ thông suốt, chân ta đã bị chặt đứt thì còn sợ gì nữa? Cho dù chết, cũng phải báo ra tên gian lận này.”

“Tốt, tốt lắm.”

“Chu Lâm, ta ủng hộ ngươi.”

“Chúng ta đều sẽ làm chứng cho ngươi, ngươi có nguyên do, sẽ được tha thứ.”

“Đúng a đúng a, để tiểu tử kia đi chết đi.”

Mọi người nhao nhao trầm trồ khen ngợi Chu Lâm, lại lần nữa lộ ra ánh mắt khinh bỉ đối với Dương Thiên.

Có thể nói đoạn văn này của Chu Lâm đã giành được lòng người của tất cả mọi người. Mà Dương Thiên Tắc lại trở thành đối tượng bị mọi người phỉ nhổ.

Lão học cứu năm sáu mươi tuổi kia nắm lấy cánh tay Dương Thiên hỏi: “Đi, toàn bộ thành tích của ngươi đều đã bị phế, đi theo ta một chuyến đi.”

Nhưng mà, mặc dù hắn đã dùng hết toàn lực, nhưng thiếu niên ngồi trên ghế, vững như bàn thạch, không hề động đậy.

Lão học cứu dù sao cũng đã có tuổi, mặt cũng nhăn đến đỏ bừng, mà thầy giáo toán trung niên đeo kính kia thấy một màn như vậy, cả giận nói: “Tiểu tử, ngươi còn ở nơi này cố chấp đúng không, ngươi có tin ta bảo cảnh sát tới bắt ngươi không?”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Ngươi để cho Lý cục Giang Thành đến, ngươi xem hắn có dám bắt ta hay không.”

“Quả nhiên, ngươi quả nhiên có bối cảnh, dùng bối cảnh đánh gãy hai chân đứa bé Chu Lâm này, ngươi còn có lương tâm

hay không?”

Lão học cứu vô cùng đau đớn, tức giận đến mức hận không thể cầm đồ ném về phía Dương Thiên.

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt, liếc nhìn lão học cứu một cái, trong miệng khẽ nhả hai chữ.

“Ngu ngốc!”

Một câu nói ra, toàn trường tĩnh mịch.

Không chỉ có ba vị lão sư giám thị, cho dù là tất cả học sinh ở đây cũng hoàn toàn choáng váng.

Mà sự yên lặng ngắn ngủi này chỉ là sự yên tĩnh trước khi bão táp đến mà thôi.

Sau mấy giây, tất cả mọi người đều nổ tung.

“Ngọa tào, ta nghe được cái gì?”

“Thiếu niên này vậy mà...”

“Sao hắn lại có lá gan lớn như vậy? Hắn rốt cuộc có bối cảnh gì?”

“Vì sao ta cảm giác người khiến người ta chán ghét này rất đẹp trai?”

“Khắc khắc khắc, người ta lại yêu rồi.”

Nam nhân tán thưởng Dương Thiên, nữ thì thầm đưa tiễn Dương Thiên.

Trong lòng bọn họ đánh giá Dương Thiên chỉ có một chữ.

“Mãnh!”

Bỏ qua tất cả không nói, bọn họ đều không nhịn được giờ ngón tay cái lên với Dương Thiên.

Thiếu niên là người duy nhất dám nói lão sư ngu ngốc trong giám thị thi đại học.

Mặc dù câu nói này bọn họ cũng rất muốn nói, nhưng lại không thể.

Cho nên, liền hướng về phía can đảm, Giang Thành thi đại học vĩnh viễn có truyền thuyết của Dương Thiên.

Các học sinh hiện tại đều lộ ra vẻ kính nể đối với Dương Thiên, nhưng vị lão học cứu kia nghe vậy suýt chút nữa tức chết.

Sắc mặt hần tái xanh, phần nộ quát Dương Thiên: “Người nói cái gì? Người có dám lặp lại lần nữa không.

Dương Thiên nhướn mày: “Sao vậy, người không nghe rõ sao?”

Lão học cứu điên rồi, lão cắn răng tức giận, mà lúc này, giáo viên tiếng Anh trẻ tuổi kia sợ lão kích động, vội vàng ngăn lão lại, cau mày quát Dương Thiên: “Vị học sinh này, người có biết người đang làm gì không? Người đang sỉ nhục một giáo viên.”

Dương Thiên hỏi ngược lại: “Hắn có thể nói xấu ta? Ta không thể sỉ nhục hắn? Đây là pháp luật của quốc gia nào?”

Giáo viên tiếng Anh trẻ tuổi nghe vậy sững sốt, sau đó hỏi: “Vụ danh? Chúng ta vu oan cho người?”

Dương Thiên bình tĩnh hỏi: “Mọi thứ Chu Lâm vừa nói các người đều tin, không cho ta bất cứ cơ hội giải thích nào đã định tội ta, có phải hắn nói ta giết người, các người cũng phải tin tưởng?”

Câu nói này vừa ra, toàn trường đều sững sốt.

Bọn họ cẩn thận thương thức một chút, tựa hồ vừa rồi thiếu niên hoàn toàn chính xác bình tĩnh ngồi ở chỗ kia, căn bản không có nói một câu.

Bọn họ cho rằng thiếu niên đã chấp nhận, liền trực tiếp định tội hắn.

Nhưng không ngờ Dương Thiên lại nói ra những lời này.

Xem ra, tựa hồ còn có ẩn tình.

Không chỉ có các học sinh, ba vị giám thị nghe vậy cũng hoàn toàn ngây ngẩn cả người, lão học cứu kia phần nộ cầm tờ giấy trong tay cả giận nói: “Ta nói xấu người như thế nào? Đây là chứng cứ người sao chép, hôm nay chứng cứ xác thực người còn muốn chống chế?”

Dương Thiên ánh mắt bình thản nhìn hắn: “Đồ nào tàn.”

Một câu nói, lại khiến cho tất cả mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

“Tê!”

“Thiếu niên này... hắn thật dám nói a.”

“Rốt cuộc hắn là ai? Điều này cũng quá ngông cuồng đi.”

“Trời ạ, lão đầu tử này thế nhưng là tồn tại đại danh鼎鼎 trong số học Giang Thành, thiếu niên vậy mà đánh mặt hắn trước mặt mọi người?”

Khuôn mặt của lão học cứu lần này hoàn toàn vặn vẹo.

Hắn đang muốn xông lên giáo huấn Dương Thiên, mà lúc này hai lão sư giám thị khác vội vàng ngăn cản hắn.

“Vu lão, xin ngài bớt giận, ngài là người có thân phận, không đáng chấp nhặt với một học sinh, ngài ngồi một trăm trước đi, chuyện này để ta xử lý.”

Vị lão nhân năm sáu mươi tuổi trước mắt này vẫn luôn có bệnh tim, huyết áp cao, nếu chọc hắn tức giận, vậy thì cười rồi.

Hai người khuyên can mãi mới khuyên được lão học cứu sang một bên.

Lúc này, lão sư giám thị trung niên đeo kính mắt kia đi tới bên cạnh Dương Thiên, hắn đã biết, thiếu niên nói không sợ chết không thôi, vì vậy, hắn hòa hoãn ngữ khí một chút nói: “Bạn học, cục giấy này xuất hiện ở trên bàn của ngươi, hơn nữa vừa rồi Chu Lâm đã nói rõ chuyện đã trải qua, là bị ngươi uy hiếp, mới truyền cho ngươi đáp án, ngươi có thể giải thích một chút không?”

Dương Thiên khinh thường mở miệng: “Hắn truyền đáp án cho ta? Chỉ hắn? Hắn xứng sao?”

Mọi người:...

Sự cuồng ngạo của thiếu niên bọn họ đã được chứng kiến, nhưng hiện tại, vẫn muốn giơ ngón tay cái lên với Dương Thiên.

Chu Lâm có hy vọng thi đậu Trạng Nguyên nhất Huy Tĩnh, Chu Lâm đứng đầu hai lần Huy Tĩnh, tổng điểm thi được bảy trăm lẻ bảy điểm.

Vậy mà không xứng truyền đáp án cho hấn.

Hấn cho rằng hấn là ai?

Dương Thiên Nhất Trung Giang Thành sao?

Không chỉ có các học sinh, ba vị giám thị lão sư đều bị thiếu niên trước mắt cuồng ngạo chấn trụ.

Lão học cứu xấn tay áo muốn tiến lên, giáo viên tiếng Anh trẻ tuổi vội vàng ngăn lại.

Mà lúc này, lão sư giám thị đeo kính mắt kia thì giật giật khoe miệng, hỏi: “Hấn chính là Chu Lâm, người nên biết, thành tích của hấn rất tốt, là một trong những người có hy vọng học toán đạt điểm tối đa nhất.”

Dương Thiên hỏi ngược lại: “Vậy hấn có lấy được không?”

Lão sư giám thị đeo kính hơi sững sốt, sau đó mở miệng nói: “Không có!”

Dương Thiên cười: “Nếu không có, còn có tư cách gì truyền cho ta đáp án? Tờ giấy mà hấn truyền cho ta, các người so sánh một phen, không lâu sau sẽ rõ ràng sao?”

Tất cả mọi người nghe vậy ánh mắt toàn bộ sáng lên.

Mà lão học cứu kia cũng ngừng giãy dụa, đây quả thật là biện pháp tốt nhất hữu hiệu nhất.

Hấn không ngờ thiếu niên trong phong ba sao chép lại tự mình yêu cầu dùng biện pháp bất lợi đối với hấn.

Kết quả như vậy, tự nhiên là công chính không thể tranh cãi!

Lão sư dạy toán đeo kính mắt kia nhìn mọi người với ánh mắt mong đợi, không khỏi cảm bài thi của Dương Thiên bắt đầu so sánh.

Nhưng mà, khiến hấn ngoài ý muốn chính là, nhìn thoáng qua, phát hiện trang thứ nhất Dương Thiên đều viết xong.

Trong lòng của hấn không khỏi nở nụ cười lạnh, quả nhiên, trừ Chu Lâm, ai có tốc độ làm bài nhanh như vậy?

Nhưng mà, khi hấn mở tờ giấy ra xem, đáp án biểu hiện ở phía trên vậy mà không có một tờ.

Giáo viên dạy toán đeo mắt như vậy có chút choáng váng.

Hắn vội vàng cầm bài thi của Chu Lâm lên so sánh một chút.

Không đúng thì không biết, nhưng so sánh thì lại giật nảy mình.

Tình huống như thế nào?

Không phải đáp án thiếu niên trước mắt này sao chép Chu Lâm?

Nhưng đáp án thiếu niên trước mắt viết so với Chu Lâm nhiều hơn là cái quỷ gì?

Mắt thấy bắt đầu so sánh, lão học cứu kia bắt đầu tiến lên, ai cũng ngăn không được.

Y đoạt lấy hai tờ giấy, mặt đen lại: “Để ta so sánh.”

Ông ta muốn đích thân khiến Dương Thiên không còn lời nào để nói.

Lão học cứu không chú ý tới chỗ mà lão sư giám thị đeo kính phát hiện ra không hợp lý, chỉ là nhìn năm đề đầu tiên.

Giống nhau như đúc!

Lão học cứu phẫn nộ: “Tiểu tử, ngươi tự mình nhìn xem, năm đề đầu tiên giống nhau như đúc, còn cần thiết để ta tiếp tục xem sao?”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt nhìn hắn một cái: “Ngu xuẩn!”

Lão học cứu:...

Mọi người:...

“A a a, các ngươi ai cũng đừng cản ta, ta muốn bắt hắn đến cục cảnh sát, ta muốn để tiểu tử ăn gian này ngồi tù.”

Lão học cứu yên lặng thời gian rất lâu trong mắt phun lửa, hai vị lão sư giám thị trẻ tuổi chỉ cảm thấy đều không ngăn được.

Giáo viên toán đeo kính kia toát mồ hôi lạnh: “Vị bạn học này, mau xin lỗi giáo viên đi.”

Dương Thiên hỏi ngược lại: “Tại sao phải xin lỗi? Đề mục phía trước giống nhau như đúc, các ngươi chỉ cho phép Chu Lâm viết đáp án chính xác, không cho phép ta viết, Chu Lâm viết là nguyên tác, ta viết chính là sao chép? Đây là lý luận gì?”

Lời này vừa dứt, mọi người hiểu ra, mà lão học cứu thì thân thể chấn động, thanh âm kêu gào im bật mà dừng.

Hắn vội vàng nhìn kỹ năm đề mục trước, phát hiện xác thực đều chính xác, không tồn tại chuyện sao chép.

Lão học cứu không nhin được, tức giận hừ một tiếng nói: “Người chờ đó, ta tiếp tục nhìn xuống, ta cũng không tin không bắt được nhược điểm của người.”

Dương Thiên nghe vậy không để bụng ngáp một cái, nhìn về mặt đùa cợt của lão học cứu!

Chương 421 - Cảnh giới Vô Địch.

Tất cả mọi người chờ mong nhìn Vu lão muốn biết kết quả.

Lúc này Chu Lâm cười lạnh nhìn Dương Thiên, toán học là thế mạnh của hắn, trong khoảng thời gian ngắn hắn đã làm một phần tư bài thi, nghĩ đến khẳng định vượt qua Dương Thiên một mảng lớn.

Hơn nữa, tỷ lệ chính xác của hắn có thể nói là trăm phần trăm, nếu Dương Thiên có thể mô phỏng bài thi đạt điểm số học tối đa, chắc hắn đề mà hắn tự làm cũng là trăm phần trăm.

Cứ như vậy, đề mục hắn làm nhiều hơn Dương Thiên, lại là đáp án giống nhau.

Nói không phải đạo văn? Ai sẽ tin tưởng?

Vu lão Việt kia nhìn xuống, vẻ cười lạnh càng thêm nồng đậm.

Đáp án đều giống nhau, còn nói không phải sao chép, hắn cũng không cho rằng thiếu niên số 7 cuồng ngạo này có thể có thành tích như Chu Lâm.

Xem xong, Vu lão phẫn nộ nói: “Tiểu tử, còn nói không phải sao chép, bài thi của Chu Lâm làm một phần hai, mà người mới làm một phần tư bài thi, hơn nữa quan trọng nhất là đề

mục người viết, vừa vắn ngắn chặn đề mục trên tờ giấy này, điểm này người giải thích thế nào.”

Chu Lâm có chút ngây ngẩn cả người, hấn cảm giác có chỗ nào đó không đúng.

Tất cả ánh mắt của học sinh đều nhìn về phía Dương Thiên.

Lần này, hấn không còn lời nào để nói.

Lúc này Dương Thiên bắt đắc dĩ đỡ trán, lại nói ra hai chữ kia.

“Ngu ngốc!”

Một câu nói vừa dứt, toàn trường lần nữa tĩnh mịch.

Tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm.

“Ngọa tào, hiện tại ta không muốn biết cái gì khác, ta chỉ muốn biết thiếu niên này là ai?”

“Đây là tiết tấu muốn lên TV.”

“Ngông cuồng, điên đến mức vô pháp vô thiên, đây là lần thứ mấy mắng lão sư giám thị rồi? Hấn thật muốn cùng lão sư giám thị này không chết không thôi a?”

“A a a, ai cũng đừng cản ta, ai cản ta ta ta sẽ chết!” Tròng mắt Vu lão đỏ ngầu, muốn dạy dỗ Dương Thiên.

Lão đầu tử này giống như là uống thuốc, nhảy lên cao ba thước.

“Bình tĩnh, bình tĩnh a Vu lão!” Hai lão sư giám thị thấy vậy vội vàng ngăn Vu lão lại.

Vu lão Cuồng tức giận nói: “Ta không bình tĩnh nổi, ta muốn cho hấn đẹp mặt! Ta sắp phát điên rồi...”

Lão sư dạy toán đeo kính mắt kia đỏ mồ hôi lạnh nói: “Vị đồng học này, vì sao người lại nói năng lỗ mãng? Người...”

Dương Thiên đạm mạc nói: “Hấn cầm bài thi ngược rồi? Làm nhiều bài thi là của ta.”

Một câu nói, tất cả mọi người đều choáng váng?

Nếu như nói như vậy, thiếu niên làm đề mục nhiều hơn Chu Lâm, vậy hấn làm sao có thể sao chép Chu Lâm?

Nên Chu Lâm sao chép bài thi của thiếu niên trước mắt này mới đúng.

Sắc mặt Vu lão cứng đờ, sau đó tập trung nhìn vào, quả nhiên.

Đề thi viết ít nhất, phía trên là tên Chu Lâm.

“Chát!”

Hắn giống như con vịt đực đang bóp cổ, trên mặt xấu hổ muốn chết.

Tất cả mọi người đều nghĩ tới kết quả sẽ như thế này.

Nói như vậy, Chu Lâm kia nói dối phương sao chép bài thi của hắn, hoàn toàn là lời nói vô căn cứ.

Người ta còn viết nhiều hơn người, sao có thể sao chép người được?

Thế là, mọi người nhao nhao đem ánh mắt phần nộ nhìn về phía Chu Lâm.

Sắc mặt Chu Lâm khó coi, hắn cũng không nghĩ tới sẽ là loại kết quả này, hắn tính toán đã rất nhanh, lại không nghĩ rằng vậy mà rớt lại phía sau Dương Thiên nhiều như vậy.

Nếu là như vậy, vậy tất cả lời nói dối vừa rồi hắn bịa ra đều tự sụp đổ.

Lão sư trẻ tuổi kia so sánh hai bài thi, mở miệng hỏi Chu Lâm.

“Người giải thích đi, không phải người vừa nói người viết đáp án cho hắn sao? Bây giờ ta thấy thế nào giống như là hắn đang viết đáp án cho người?”

Trong mắt giáo viên tiếng Anh trẻ tuổi kia mang theo phần nộ.

Tiểu tử này lại lừa gạt tất cả mọi người, thi đại học chỉ là trò đùa, cho dù thành tích của hắn không tệ, vậy cũng không thể tha thứ.

Chu Lâm há miệng định nói trắng bệch, lại nghe một tiếng kinh hô vang lên.

“Trời ơi, sao có thể như vậy được?”

Ánh mắt mọi người nhìn qua, đã thấy Vu lão mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

“Xảy ra chuyện gì?”

Có người nhất thời không rõ ràng cho lắm hỏi.

Vu lão kia hoảng sợ cầm bài thi, biểu cảm như thấy quỷ, thân thể không ngừng run rẩy.

Hắn chỉ vào Dương Thiên nói: “Không ngờ ngươi đã làm xong bài thi.”

“Cái gì?”

Mọi người đầu tiên là sững sờ, sau đó đột nhiên hít vào một ngụm khí lạnh.

“Hỗn đản a, có cần đá kích người như vậy hay không.”

“Ta mới làm ba đề a.”

“Mới qua mười lăm phút thôi, lần trước thi Ngũ Văn nửa giờ đã làm xong, trước một tiếng rưỡi, đã đủ yêu nghiệt, hiện tại thi toán học lại diễn ra trước một giờ bốn mươi lăm phút.”

“Ô ô ô, thi đại học này không có cách nào tiến hành tiếp.”

Không chỉ có mọi người, ngay cả hai lão sư giám thị khác cũng choáng váng.

“Lúc này mới bắt đầu khảo thí, có cần phải ngưng cuồng như vậy không?”

“Ta có phải hay không còn đang nằm mơ a.”

Ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chú vào Dương Thiên, mà Dương Thiên Phong thì đang thản nhiên ngồi trên ghế, biểu hiện trên mặt hết sức bình tĩnh.

Dường như người được mọi người chú ý không phải là hắn.

Mà Vu lão vào lúc này, rốt cuộc cũng hiểu được vì sao Dương Thiên nói năng lỗ mãng với hắn.

Bị oan uổng lâu như vậy, ngàn người chỉ trích, hết thầy đều bởi vì hắn.

Cũng may thiếu niên có hàm dưỡng, nếu đổi lại người khác, đã sớm cho một bạt tai.

Nghĩ đến đây, hắn tức giận hừ một tiếng nhìn về phía Chu Lâm kia.

“Hiện tại, người còn có cái gì có thể giải thích?”

Sắc mặt Chu Lâm tái nhợt, trên trán xuất hiện một tầng mồ hôi lạnh tinh mịn.

Đầu óc của hắn nhanh chóng vận chuyển, sau đó cắn răng nhìn mọi người nói: “Giải thích? Tại sao ta phải giải thích? Hiện tại các người không nên nghe tiểu tử này giải thích một chút sao? Hắn 15 phút làm xong bài thi toán khó 150 điểm, các người không cảm thấy kỳ quặc sao?”

Thốt ra lời này, có người nhất thời hiểu ra.

“Đúng vậy, tiểu tử này cho dù là yêu nghiệt chuyên thể cũng không có khả năng viết xong trong thời gian ngắn như vậy.”

“Ta vừa rồi còn đang buồn bực, muốn viết xong trong thời gian ngắn như vậy, chỉ có một khả năng.”

Có người hỏi: “Khả năng gì?”

Người nọ trả lời: ” Chép lại! Có người giúp hắn gian lận, có lẽ hắn đã sớm biết đáp án.”

Lời này vừa nói ra, mọi người lại nhìn Dương Thiên.

Thiếu niên lẳng lặng ngồi ở trên ghế, vẫn không có ý tứ muốn giải thích.

Mọi người:...

“Quả nhiên, người xem, hắn đã chấp nhận.”

Chu Lâm hưng phấn hô to.

Vu lão lại phản nộ, hắn ta tức giận hừ một tiếng: “Tiểu tử, sao người không giải thích?”

Dương Thiên thờ ơ mở miệng: “Thứ đồ vật giả dối hư ảo, vì sao ta phải giải thích?”

Vu lão tức giận nói: “Không giải thích chính là sự thật, mau nói, là ai giúp người gian lận? Không nói ra, thành tích của người sẽ bị phế.”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt: “Đồ ngu!”

Vu lão:...

Hai lão sư giám thị lần này có kinh nghiệm, vội vàng ôm lấy Vu lão khuyên hấn không nên xúc động.

Nhưng lần này, Vu lão trợn trắng mắt, đã tức đến hôn mê bất tỉnh.

Hai lão sư giám thị thấy vậy, sắc mặt hoảng sợ, vội vàng tiến lên bắt lấy lão nhân.

Cuối cùng, dùng sức chín trâu hai hổ, lúc này mới cứu được Vu lão.

Vu lão thở hổn hển nói: “Thằng khốn, nói với ta người là ai? Người có dám nói với ta không? Ta nhất định phải hủy bỏ tư cách thi đại học của ngươi.”

Dương Thiên không có trả lời. Hấn đang bận rộn, hấn đang bận cắt tỉa móng tay của mình.

Không nhìn, hoàn toàn không nhìn tất cả mọi người.

Giáo viên giám thị đeo kính chỉ cảm thấy khóe miệng của mình không ngừng co rúm.

Thiếu niên trước mắt này là muốn đắc tội với vị lão sư đức cao vọng trọng Giang Thành này!

Vu lão cũng đã ngoác cả cổ, sắc mặt tái xanh, cả giận nói: “Không nói đúng không? Người cho rằng không nói thì ta cũng không biết tên của ngươi sao?”

Nói xong, hấn bắt lấy bài thi của Dương Thiên nhìn thoáng qua.

Trên bài thi, chỉ thấy phía trên viết hai chữ to rồng bay phượng múa!

Dương Thiên!

Vu lão tiên sinh sửng sốt, sau đó lui về phía sau hai bộ kinh hô: “Người là Dương Thiên?”

Lời này vừa nói xong, toàn trường kinh hô.

Bọn họ khó có thể tin nhìn Dương Thiên, không nghĩ tới thi trận thứ hai, bọn họ mới biết được cùng mình không chỉ có loại thiên tài như Chu Lâm, còn có nhân vật cấp bậc yêu nghiệt như Dương Thiên.

Đương nhiên, giữa sân cũng có người là một sách không đề ý đến chuyện thiên hạ, một lòng chỉ đọc sách thánh hiền.

Thấy người bên cạnh kinh ngạc như vậy, không khỏi gãi đầu tò mò hỏi: “Đương Thiên là ai?”

Lời này vừa nói xong, ánh mắt khinh bỉ của mọi người lập tức truyền tới.

Một người bên cạnh hần đây đẩy đẩy hốc mắt bắt đầu giới thiệu chi tiết: “Một Trung Đương Thiên, cấp bậc Học Thần, có thể bỏ qua học bá mấy con phở, mô phỏng khảo thí lần trước. Thi được 710 điểm, trong đó có một môn là ngữ văn bất mãn điểm, một môn là vì trước đó bốn mươi điểm đơn giản nhất, trình độ đơn giản như vậy, cho dù là thiếu sinh cũng có thể viết ra, hiển nhiên là Đương Thiên cố ý viết ra. Theo lời dặn dò của Đương Thiên, hần đã đạt đến cảnh giới vô địch, không có đối thủ tịch mịch như tuyết, hần mới thi bảy trăm một điểm để cho người khác siêu việt, nhưng đáng tiếc là, không có một ai vượt qua hần, hần vẫn là đệ nhất Giang Thành...”

Trước đó mọi người chỉ nghe thấy, nhưng bây giờ nghe người này giới thiệu, lập tức sùng bái nhìn Đương Thiên.

Bọn họ không nghĩ tới thiếu niên khiêm tốn này lại có năng lực như thế.

Mà toàn bộ hành trình Đương Thiên có chút choáng váng.

Vô địch chi cảnh? Tịch mịch như tuyết?

Đây là cái gì cùng cái gì a, hần làm sao không biết hần đã từng nói những lời này?

Chương 422 - Người giúp giải thích ah!

Vu lão nhíu mày hỏi: "Người làm sao có thể là Đương Thiên? Ta nhớ được Đương Thiên là bộ dáng cao cao gầy gầy."

Lúc trao giải, hần tự mình trao giải với Đương Thiên, đối phương vô cùng lễ phép, so với tiểu tử trước mắt này nhìn

thuận mắt hơn nhiều.

Dương Thiên căn bản không có phản ứng với hấn, lúc này lão sư giám thị đeo kính mắt hỏi: “Bạn học Dương Thiên, ngày 17 tháng 5, ngươi ở đâu?”

Dương Thiên suy nghĩ một chút, bình tĩnh mở miệng: “Xin nghỉ phép đi làm việc.”

Lão sư giám thị đeo kính mắt bừng tỉnh đại ngộ nói: “Thì ra là thế, thì ra là thế, lúc ấy ngươi xin phép nghỉ, xem ra là một người khác thay ngươi trao giải.”

Vu lão nghe vậy ngây ngẩn cả người, ông ta không ngờ lại là nguyên nhân này.

Nhưng hấn tức giận nói: “Cho dù ngươi là Dương Thiên thì sao? Làm sao ngươi có thể viết xong đáp án trong vòng mười lăm phút ngắn ngủi này? Phải biết rằng, cho dù là ta cũng không có thực lực này.”

Dương Thiên Kiềm khế nhướn mày: “Ngươi làm không được, không có nghĩa là ta làm không được.”

Hấn có được trí tuệ tu tiên ba trăm năm, tuy không sánh bằng siêu cấp máy tính, nhưng cũng không kém bao nhiêu.

Một tờ bài thi mà thôi, thời gian mười lăm phút, dễ dàng.

Nhưng mà, câu nói cuồng ngạo này của Dương Thiên truyền vào tai mọi người, bọn họ chỉ cảm thấy mình sắp điên rồi.

Vu lão, đây chính là đề bài toán đã từng được mời làm thi đại học, tuy rằng bị ông từ chối, nhưng có thể được mời, đủ để chứng minh năng lực của ông.

Mà thiếu niên trước mắt mới bao nhiêu tuổi? Trong bụng lại có bao nhiêu mực nước? Có thể so với Vu lão quát tháo mấy chục năm ở giới toán học?

Vu lão cũng tức giận bật cười: “Hấn phần nộ mở miệng nói.” Ý của ngươi là, ta không bằng ngươi?”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Có thể nói như vậy.”

“Hítzz!” Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

“Sao hấn dám...”

“A a a. Khốn kiếp, cái tên vô tôn trưởng khốn kiếp nhà ngươi, ta muốn ngươi đẹp mặt.” Vu lão lại điên cuồng, nổi trận lôi đình.

Mà hai lão sư giám thị trẻ tuổi ở một bên cũng sắp khóc.

Hắn cảm cũng không được, không cảm cũng không được.

Ngăn cản lão nhân này sẽ bị bệnh tim cao huyết áp, không sợ chuyện này làm lớn chuyện, bọn họ cũng khó thoát khỏi trách nhiệm.

Dương Thiên thờ ơ nói: “Sao? Ngươi không phục à?”

Vu lão đã tức muốn học máu, hắn đâu chỉ không phục, nghe nói như thế hắn đã muốn giết người.

Cuối cùng Vu lão bình ổn lửa giận, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ngươi nói ta không bằng ngươi? Vậy người Giang Thành có thể lọt vào mắt ngươi sao?”

Dương Thiên bình thần mở miệng: “Mùng tháng năm, thành Philz cử hành giải thưởng cho ta ở đây, nhà số học có tư cách tiến vào khách sạn kia mới có tư cách nói chuyện với ta.”

Thầy giáo toán trung niên Vu lão và đeo kính nghe vậy đều có chút choáng váng.

Giải thưởng Philz đầu tháng năm kia, hắn tự nhiên là rõ ràng, bọn họ ở giới số học Giang Thành cũng coi như là tiếng tăm lừng lẫy, nhưng người ta mời chính là tất cả nhà số học đứng đầu toàn thế giới, bọn họ ngay cả tư cách đứng ở cửa cũng không có, lại không nghĩ rằng thiếu niên trước mắt này lại có thể đi vào.

Nhìn Dương Thiên cuồng ngạo như vậy, lần này không chỉ có Vu Lão phẫn nộ, ngay cả giáo viên toán đeo kính mắt cũng nổi giận.

Hắn cao giọng cả giận nói: ” Ngươi nói chúng ta không lọt vào mắt xanh của ngươi, vậy không biết vị giáo sư về hưu của trường đại học Thanh Hoa Giang Thành có lọt vào mắt xanh của ngươi không?”

Dương Thiên hơi kinh ngạc: “Ô Nguyên? Hắn thật sự có tư cách nói chuyện với ta, nếu ngươi gọi hắn tới, thì có thể chứng minh ta rốt cuộc có phải đang sao chép hay không.”

Vu lão giận dữ nói: “Tô lão có thân phận gì? Há lại là người nói gọi liền gọi? Người cũng không nhìn xem thân phận của mình...”

Hắn nói tới đây, chỉ nghe một đạo thanh âm hiền lành vang lên.

“Ha ha, là ai tìm lão già hẻm hẻm này của ta?”

Tất cả mọi người sững sờ, nhao nhao nhìn lại phía cửa ra vào.

Nhìn thoáng qua, tất cả mọi người đều choáng váng.

“Ta thảo, lại thật sự là Tô lão.”

“Tô lão sao lại tới nơi này?”

Mọi người thấy vậy đều thâm kích động.

Vu lão vội vàng tiến lên nói: “Tô lão, ngài sao tới cũng không thông báo một tiếng a.”

Tô Nguyên nhìn lão nhân năm sáu mươi tuổi trước mắt cười nói: “Tiểu Vu à, hóa ra người ở đây giám thị thật là trùng hợp.”

Vu Nam cười cười nói: “Không biết Tô lão ngài tới đây là.....”

Tô Nguyên cười ha ha nói: “Không có việc gì, ta sẽ đi dạo một chút, các người làm việc của các người là được.”

Lúc này Chu Lâm thì cười lạnh nhìn Dương Thiên.

Vừa rồi hắn yên lặng nửa ngày, tất cả đều đang suy nghĩ xem dùng biện pháp gì để lật đổ Dương Thiên.

Vừa rồi Dương Thiên khoác lác lợi hại như vậy, còn nói Tô lão có thể chứng minh hắn có đạo văn hay không.

Chu Lâm cũng không cho rằng tiểu tử trước mắt này có thể nhận biết Tô lão, vì vậy, cười lạnh mở miệng nói: “Tô lão, trường thi này của chúng ta có học sinh mười lăm phút làm xong bài thi trường thi, chúng ta nhận định hắn là sao chép, nhưng mà hắn mạnh miệng không thừa nhận, còn nói ngài có thể chứng minh hắn không phải sao chép, ngài xem chuyện này ngài có quản hay không?”

Hắn cố ý nói rất lớn tiếng, để cho tất cả mọi người đều nghe được.

Nếu Tô Nguyên không biết Dương Thiên, kết quả đương nhiên là điều hắn muốn nhìn thấy.

Nhưng nếu như Tô Nguyên quen biết Dương Thiên, muốn bao che, như vậy thì ngại quá, học sinh toàn trường thi không đồng ý.

Tô Nguyên sững sốt, sau đó nghi hoặc nói: “Ta chỉ được mời tới đây tuần tra một vòng, ta không quen biết học sinh nơi này, còn nữa, ta muốn xem xem, là ai lợi hại như vậy có thể mười lăm phút làm bài thi...”

Hắn vừa nói vừa tiến lên, mọi người nhao nhao nhường bộ, khoanh tay cười lạnh nhìn Dương Thiên.

Vừa rồi thiếu niên khoác lác như vậy, bọn họ rất muốn biết, tiểu tử này đến cùng kết thúc như thế nào.

Nhưng đúng lúc này, lời nói của Tô Nguyên im bật, ngay sau đó chỉ nghe một tiếng bùm vang vọng truyền đến.

Tất cả mọi người theo tiếng nhìn lại, nhất thời mắt choáng váng.

Chỉ thấy Tô lão trực tiếp co quắp ngồi trên mặt đất.

Vu Nam và giáo viên giám thị đeo kính vội vàng đỡ lấy: “Tô lão, trượt trên mặt đất, người không bị ngã chứ?”

Tô Nguyên không để ý đến hai người, mà là đưa ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên, trong ánh mắt đều là vẻ không dám tin.

Giải được phỏng đoán của Ca Đức Ba Hách, vậy mà còn tới tham gia thi đại học?

Đây là đang hành hạ ai vậy?

Cự phách giới toán học, ai có tư cách phê duyệt bài thi của hắn?

Phải biết rằng, hắn là tồn tại đứng ở đỉnh cao của giới toán học!

Dương Thiên nhú mày: “Đã lâu không gặp!”

Tô Nguyên khó khăn nuốt nước miếng, chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc. Vội vàng mở miệng nói: “Dương tiên sinh, đã lâu không gặp!”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Bọn họ nói ta chép toán học, người tới giải thích giúp ta một chút, ta còn có việc phải đi trước một bước.”

Nói xong, tiêu sái xoay người, gọn gàng bước đi.

Mọi người:...

Bọn họ nhìn về phía Tô Nguyên.

Tô Nguyên:...

Mọi người không nói gì là bởi vì thiếu niên này cũng quá ngông cuồng đi, giọng điệu nói chuyện là mệnh lệnh sao?

Phải biết rằng, vị lão nhân trước mắt này chính là giáo sư về hưu khoa toán học Thanh Hoa, cấp bậc giáo sư.

Mà thiếu niên kia mới cấp bậc gì? Học sinh trung học, thi đại học còn chưa thi xong, hai người kém bao nhiêu cấp bậc.

Hắn sao dám...

Mà Tô Nguyên Vô Ngữ lại còn có người hoài nghi Dương tiên sinh sao chép?

Phải biết rằng, lúc trước ra đề toán thi đại học, tất cả mọi người tiến cử hắn, mà hắn thì gọi mấy chục cuộc điện thoại muốn thỉnh giáo Dương Thiên, kết quả đối phương trực tiếp nói không rảnh.

Hắn cần sao chép?

Còn nữa, có thể giải thích yêu nghiệt của Vấn Đề Ca Đức Ba Hách xếp hạng thứ nhất trong thế giới toán học.

Hắn cần sao chép?

Chép người nào?

Ai có tư cách để hắn đạo văn?

Nhưng mà, Tô Nguyên biết, nhưng mọi người không biết, bọn họ từng người đều trông mong nhìn Tô Nguyên, muốn một lời giải thích.

Tô Nguyên nhìn cũng không nhìn bài thi của Dương Thiên, mở miệng nói: “Vị tiểu ca vừa rồi kia tuyệt đối không có khả năng sao chép.”

Câu nói này hiển nhiên không thể để cho tất cả mọi người tin phục, nhất là Chu Lâm.

Lòng hắn chìm xuống đáy cốc, hắn liều mạng một phen, vốn muốn cùng Dương Thiên Ngự liều mạng phá lưới, lại không nghĩ rằng nửa đường giết ra một Tô Nguyên.

Nhìn bộ dáng của đối phương, hiển nhiên là đang bao che Dương Thiên.

Dương nhiên là hắn không muốn, vì thế mặt âm trầm nói: “Tô lão gia tử, ngài không thể bởi vì quen biết hắn mà thiên vị hắn được, chúng ta muốn nghe một lời giải thích, vừa rồi sao ngài lại kiên định cho rằng hắn không có sao chép được chứ?”

Nhìn ánh mắt phần nộ của mọi người, Tô Nguyên cười ha ha nói: “Các người đã nghe nghi thức trao giải của Philz chưa?”

Mọi người sững sốt, phần lớn mọi người không rõ ràng cho lắm.

Nhưng đám người Chu Lâm, Vu Nam lại vô cùng chú ý tới buổi lễ hội toán học này, nhất là Chu Lâm, hết sức si mê toán học, vì lần trao giải này mà trốn học, Lan Ninh chạy tới Giang Thành.

Chỉ tiếc, tràng đại lễ kia cần phải có danh vọng lớn trong toán học Thái Đầu mới có thể vào, hắn chỉ có thể ở bên ngoài không ngừng hỏi thăm tình huống bên trong.

Vu Nam mở miệng hỏi: “Tô lão, nhưng chuyện này có liên quan gì đến việc Dương Thiên đạo văn hay không?”

Tô Nguyên cười nói: “Đừng gấp, ta hỏi lại một vấn đề, các người có biết là ai đã giải được phỏng đoán của 的就是 Đức Ba Hách, giành được giải thưởng Philz không?”

Mọi người lại mê hoặc, đây là chuyện mà ai cũng biết.

Giáo viên giám thị số học đeo kính mắt kia hơi nghi hoặc: “Tô lão, mọi người đều biết giải thưởng lớn là cháu gái Tô Thi Nhu của ngài, nàng tài năng ngút trời, tuổi nhược quán có thể

giải được câu đố bực này, chấn kinh thế giới. Nhưng mà, cái này không có quan hệ gì với Dương Thiên sao chép sao?”

Chương 423 - Không nghe giải thích.

Hai lần hỏi đều có liên quan đến cháu gái của lão nhân trước mắt này.

Hiện tại mọi người không thể không hoài nghi, Tô lão không phải tới nơi này khoe khoang cháu gái của hắn chứ?

Chính là vì tìm cảm giác ưu việt trên người bọn họ?

Nghĩ tới đây, khóe miệng mọi người co rút.

Nói sang chuyện khác thì được, nhưng cách nói chuyện này bọn họ chưa từng nghe thấy, chưa từng thấy.

Khi mọi người đang không kiên nhẫn, chỉ nghe Tô Nguyên hỏi ra vấn đề thứ ba.

“Các người đều biết hai chuyện trước, chuyện cuối cùng mà anh Ba Hách đoán là cháu gái của ta và người sao chép Dương Thiên cùng nghiên cứu ra, biết không?”

Một câu nói vừa dứt, toàn trường lặng ngắt như tờ.

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn Tô Nguyên.

Nếu thật sự là như thế, vậy thì trình độ toán học của Dương Thiên thuộc về trình độ số học hàng đầu thế giới.

Bởi như vậy, chuyện hắn đạo văn tự nhiên cũng là lời nói vô căn cứ.

Vu Nam có chút không dám tin, hỏi Tô Nguyên: “Những lời này của ngài là thật sao? Tại sao chúng ta không nghe thấy tin tức này?”

Tô Nguyên cười ha hả mở miệng nói: “Đó là bởi vì thiếu niên kia vô cùng khiêm tốn, không muốn để cho chúng ta nói, hắn nói hắn không muốn nổi danh.”

Mọi người nghe vậy, chỉ cảm thấy đau răng muốn chết.

Không muốn nổi danh? Đây chính là giải thưởng cho Phỉ Nhĩ Tư được toàn thế giới chú ý, chỉ cần hần thừa nhận hần có công lao trong luận chứng phỏng đoán của Ca Đức Ba Hách, vậy toàn bộ học phủ đứng đầu cả nước mặc hần chọn.

Còn tham gia thi đại học cái gì nữa?

Có thể phá giải phỏng đoán của Ca Đức Ba Hách, trình độ toán học này dùng để thi Toán của trường trung học sao?

Đây là đại tài tiêu dùng.

Phỏng chừng trong mắt thiếu niên, cuộc thi toán học này không khó hơn thi mẫu giáo bao nhiêu nhỉ?

Vừa nghĩ tới đây, mọi người rớt cuộc cũng hiểu được vì sao Dương Thiên lại cuồng như vậy!

Bởi vì hần vẫn có vốn liếng để cuồng ngạo!

Giờ phút này đã tra ra manh mối.

Chu Lâm bị trực tiếp hủy bỏ tư cách tham gia khảo thí, tất cả mọi người kính nể Dương Thiên lần nữa tăng lên một cấp.

Nhưng mà, tất cả những điều này đều không liên quan gì đến Dương Thiên.

Buổi sáng thi Ngữ Văn, bởi vì điều kiện hạn chế nên hần chỉ có thể ra ngoài trước nửa giờ.

Nhưng lần này bởi vì có Tô lão ở đây, hần đã rời khỏi trường thi trước nửa giờ.

Hần lấy điện thoại di động ra nhìn thoáng qua thời gian, phát hiện Hàn Hương Ngưng đã gọi điện thoại cho hần vào buổi trưa.

Hần do dự một chút, sau đó vẫn là bấm gọi trở về.

Điện thoại vừa mới kết nối, giọng nói thanh thúy nhu hòa của Hàn Hương Ngưng xen lẫn hưng phấn mở miệng nói: “Dương Thiên Dương, nghe nói người thi ngữ văn đầy điểm! Người quá xuất lực, quá cho ta mặt mũi rồi, người tin hay không nếu người ở bên cạnh ta, ta có thể hôn chết người.”

Dương Thiên có chút mơ hồ: “Làm sao người biết được?”

Cuộc thi còn chưa thi xong, bài thi còn chưa phê duyệt. Chẳng lẽ trong bụng tiêu tử ty này có giun à?

Hàn Hương Ngưng cười hắc hắc nói: “Người nhớ kỹ vị nữ lão sư trong cuộc thi Ngữ Văn kia không? Nàng cùng ta quen biết, nói ra thành tích của người.”

Dương Thiên giật mình!

Nhớ rõ lúc khảo thí, đối phương từng lật xem bài thi của mình.

Lúc này Dương Thiên có thể nghe ra, Hàn Hương Ngưng đang nhảy nhót bên kia điện thoại, không hề giống người lớn chút nào, nàng hưng phấn nói: “Dương Thiên, khi nào thì người toán học xong? Tới nhà ta, ta chuẩn bị cho người ăn...”

Nói tới đây, nàng nhất thời ngây ngẩn hồi lâu, sau đó rít gào nói: “Ăn cái rắm a, con mẹ nó! Tiểu hồn đản, nếu như lão nương nhớ không lầm, hiện tại hần là toán học thi đại học a! Người làm sao lại đi ra sớm như vậy?”

Dương Thiên đã quen với tính cách của Hàn Hương Ngưng, Hoa Yên Nhu chính là bị nàng ta lây nhiễm tính cách mới trở nên thô bạo như vậy.

Hần cười ha ha nói: “Hàn lão sư, thật không dám giấu giếm, ta đã thi xong rồi.”

Hàn Hương Ngưng ở bên kia điện thoại đã là giận không thể nhịn nổi, nàng quát lên: “Người đánh rắm, hiện tại mới nửa giờ, trước tiên không nói người có thể viết xong bài thi hay không, chỉ cần quy tắc thi đại học cũng không cho phép người đi ra sớm nửa giờ, người lừa gạt quỷ à?”

Dừng một chút, nàng thở hắt hắt một hơi, tiếp tục oanh nói: “Thành thật khai báo, có phải người chọc giận giám khảo, cho nên bị đuổi ra ngoài hay không?”

Dương Thiên kinh ngạc hỏi: “Làm sao người biết được?”

Hần là đặc tội giám khảo, hơn nữa còn là ba vị giám khảo cùng một chỗ đặc tội.

Ai bảo bọn họ có mắt không trông!

Nhưng mà, hần đi ra, cũng không phải là đối phương đuổi ra.

Dương Thiên đang muốn giải thích cặn kẽ một chút để tránh Hàn Hương Ngưng lo lắng.

Nhưng mà không đợi hắn mở miệng, bên kia đã lật bàn.

“Thật đúng là nha!”

Hàn Hương Ngưng rít gào, giọng nói gần như muốn đâm thủng màng nhĩ người ta, nàng phẫn nộ nói: “Tiểu hồn đản, ngươi không phải đã đáp ứng lão sư phải sáu môn đầy điểm sao? Ngươi vẫn đầy điểm, ta thật vất vả kinh hỉ một chút ngươi lại cho ta một kinh hỉ lớn. Cuộc thi toán học nếu là bỏ đi, tiền đồ của ngươi làm sao bây giờ?”

Nghe được giọng nói đầy phẫn nộ của Hàn Hương Ngưng ở bên kia điện thoại di động, trong lòng Dương Thiên tràn đầy ám áp.

Tiểu tử tử vẫn thiện lương như trước đây.

Dương Thiên cười giải thích: “Hàn lão sư yên tâm, ta...”

Hắn còn chưa dứt lời Hàn Hương Ngưng liền cả giận nói: “Ta yên tâm cái chùy a, ngươi ở nơi đó chờ ta, bây giờ ta sẽ đi tìm ngươi. Chuẩn bị tốt cái mông bị ta đánh thành tám cánh đi.”

Dương Thiên đen mặt vịn trán mặt đầy im lặng.

Tiểu tử tử này có thể cho Phá Thiên Tiên Đế hắn một chút mặt mũi hay không?

Hắn dù sao cũng là tồn tại cường đại cấp bậc Tiên Đế, bị đối phương kêu la muốn đánh đòn, nếu như truyền đến tu tiên giới Huyền Thiên đại lục, phỏng chừng có thể làm cho người tu tiên cười chết một mảng lớn.

Dương Thiên đang nghĩ xem có nên tìm một chỗ trốn trước hay không.

Nhưng mà vừa nghĩ tới đây, lại nghe thanh âm Hàn Hương Ngưng rét lạnh đến: “Đừng chạy lung tung, nếu lão sư không thấy được ngươi, trực tiếp từ Thập Ngũ Trung Lâu nhảy xuống, ngươi tin hay không?”

Dương Thiên lau mồ hôi lạnh trên trán, hoàn toàn cắt đứt ý định chạy trốn. Hắn vội vàng gật đầu nói: “Được, Hàn lão sư, ngươi đừng xúc động, ta chờ ngươi.”

Thế là!

Trong vòng 15 phút Dương Thiên không dám nhúc nhích một bước.

Tốc độ của Hàn Hương Ngung vô cùng nhanh chóng, trong mười lăm phút nàng ta lái chiếc xe nhỏ màu hồng phấn kia xông đến.

Đụng gậy lan can không nói, đến trước mặt vị Xa Thần đệ nhất quốc nội Dương Thiên này, còn trực tiếp trôi dạt đến cuối.

Toàn bộ động tác liên mạch lưu loát.

Dương Thiên trợn mắt há hốc mồm.

Tiểu tử tử này từ khi nào trưởng thành đến tình trạng như thế? Nếu là ở Thiên Đài Sơn, hẳn cũng không phải đối thủ của hắn. Không có cách, sợ bị đụng.

Sau khi Hàn Hương Ngung xuống xe, không nói lời gì, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng nổi giận đùng đùng đi về phía Dương Thiên.

Dương Thiên vội vàng lui về phía sau hai bước cười gượng nói: “Hàn lão sư, người nghe ta giải thích trước đã.”

Hàn Hương Ngung cũng mặc kệ, nàng không nói một lời vươn bàn tay nhỏ bé véo lỗ tai Dương Thiên, cả giận nói: “Giải thích cái búa á, ta nghe người giải thích có ích lợi gì? Mau đi tìm lão sư giám khảo của người xin lỗi, nhất định cầu hắn cho người thi lại lần nữa, lần trước người mô phỏng số học bài Mãn điểm, lần này phát huy trình độ bình thường nhất định có thể thi 140 điểm trở lên, người tuyệt đối không nên vì phần nô nhất thời mà hủy tiền đồ của mình.”

Mặc dù Hàn Hương Ngung đang nổi giận với các người, nhưng sự quan tâm thì tuyệt đối không ít.

Dương Thiên không khỏi lộ ra nụ cười ôn hòa, tiểu tử tử này giống như kiếp trước vậy.

Mặc dù có đôi khi sẽ có chút bạo lực, nhưng một lòng vẫn suy nghĩ cho hắn.

Nhưng mà, không đợi khoe miệng hấn nở nụ cười, Hàn Hương Ngưng lại một lần nữa dựng ngược mày liễu, mắt hạnh mang theo lửa giận.

Thấy Dương Thiên còn cười, cho rằng hấn không quan tâm, không để chuyện này ở trong lòng.

Thế là, bàn tay nhỏ bé vịn lỗ tai Dương Thiên xoay 60° một vòng.

Dương Thiên kêu thảm một tiếng cầu xin tha thứ: “Hàn lão sư, lỗ tai của ta suýt nữa thì rớt lỗ tai rồi, ông mau buông tay đi.”

Hàn Hương ngưng ghen lời, nổi giận ùng ùng nói: “Hiện tại vẫn chưa có, nhưng mà chờ giám khảo lão sư không tha thứ lỗ tai ngươi, không chỉ muốn rơi, móng ngươi cũng phải biến thành tám múi cho ta!”

Dương Thiên một mặt im lặng!

Đối phương hoàn toàn không nghe lời giải thích của mình, điều này làm cho hấn sắp điên rồi.

Hàn Hương Ngưng kéo lỗ tai Dương Thiên, đi về phía trường thi.

Cũng may lúc này người trong trường học đều đang thi không ai chú ý, nếu không mặt mũi của hấn liền ném ở chỗ này.

Đang lúc hấn cảm thấy may mắn thì đột nhiên phía trước có một người đi tới.

Dương Thiên:...

Vu Nam sau khi nhìn thấy Dương Thiên, vội vàng hưng phấn chạy tới, thở không ra hơi, hiển nhiên mệt mỏi không nhẹ.

Hấn mở miệng nói: “Dương Thiên đồng học, ta tới xin lỗi ngươi.”

Dương Thiên ho khan một tiếng, lúc này Hàn Hương Ngưng mới buông tai hấn xuống.

“Xin lỗi? Nói xin lỗi cái gì?”

Dương Thiên không rõ ràng cho lắm.

Vu Nam lúng túng mở miệng nói: “Hết thầy ta đều đã điều tra rõ, là ta hiểu lầm ngươi, ngươi là thiên tài, lão hủ mặc cảm,

hiện tại ta thành khẩn với người...”

Hắn còn chưa nói hết lời, Hàn Hương Ngung có chút lo lắng, nàng hỏi: “Người là ai vậy? Chúng ta có chút việc gấp, nếu người có chuyện gì vậy thì chờ chúng ta trở về rồi nói sau.”

Nói rồi lời kéo Dương Thiên định đi.

Chương 424 - Đưa người về nhà.

Lời xin lỗi của Vu Nam Thành bị cắt ngang có chút xấu hổ, khi hắn nhìn thoáng qua Hàn Hương Ngung, ánh mắt sáng ngời vội vàng ngăn cản nói: “Người là lão sư của Dương Thiên à, ta từng gặp người ở đại hội trao giải.”

Hàn Hương Ngung gật đầu. Đang muốn qua loa rồi khỏi Vu Nam Tác thì cười ha hả hỏi: “Không biết Hàn lão sư có chuyện gì, ta ở chỗ này có chút quan hệ có lẽ có thể giải quyết cho người.”

Hàn Hương Ngung đầu tiên là sửng sốt, sau đó hưng phấn nói: “Là như vậy, ta bây giờ mang theo Dương Thiên đi tìm lão sư giám thị của hắn xin lỗi.”

“A?”

Vu Nam ngây ngẩn cả người: “Xin lỗi? Xin lỗi cái gì?”

Dường như phải là mình xin lỗi Dương Thiên.

Hàn Hương Ngung lo lắng mở miệng nói: “Đệ tử không nghe lời này của huynh chộc giận lão sư giám thị của hắn, cho nên bị đuổi ra ngoài.”

Vu Nam nghe vậy cười nói: “Vậy bây giờ ta muốn nói, người không cần đi xin lỗi nữa.”

Hàn Hương Ngung cau mày mặt mũi tràn đầy im lặng nói: “Người nói không cần xin lỗi có tác dụng gì, chúng ta là...”

Vu Nam không đợi nàng nói xong, mở miệng nói: “Ta chính là lão sư giám thị của Dương Thiên đồng học, ta nói vô dụng

sao?”

Hàn Hương Ngưng:...

Nàng ngây ngẩn cả người.

Vu Nam tiếp tục nói: “Tuy nhiên, cũng không phải học sinh của người đắc tội với ta, mà là ta đắc tội hắn. Là ta hiểu lầm hắn sao chép, tuy nhiên chuyện này đã giải quyết hoàn mỹ. Dương Thiên đồng học, vừa rồi ở trong kỳ thi toán học biểu hiện vô cùng xuất sắc, trong thời gian 15 phút đã hoàn thành toàn bộ bài thi 150 điểm, hơn nữa được điểm tối đa.”

Hàn Hương ngưng tụ hoàn toàn hóa đá.

Nàng không thể tin được đây là sự thực, vì vậy nàng sửa sang lại suy nghĩ, nói: “Có thể ta còn chưa nghe rõ người nói cái gì? Người nói Dương Thiên 15 phút làm xong bài thi toán học, còn được điểm tuyệt đối?”

Vu Nam cười gật đầu.

Lúc hắn còn chưa nói lời chúc mừng ra, Hàn Hương Ngưng đã nói tiếp: “Người nói người là lão sư giám thị của Dương Thiên? Người có chứng cứ không?”

Vu Nam có chút choáng váng.

Còn cần chứng cứ gì nữa? Hắn cũng không cách nào chứng minh.

Cuối cùng Vu Nam khuyên can mãi, lúc này Hàn Hương Ngưng mới mơ mơ màng màng gật đầu tin tưởng.

Trên đường đi, Hàn Hương ngưng hồn bất túc bị Dương Thiên nắm tay nhỏ bé.

Đang đi, Hàn Hương Ngưng đột nhiên hét lên một tiếng.

Giọng nói này suýt chút nữa làm Dương Thiên giật mình nhảy dựng lên.

Cuối cùng, hắn vỗ vỗ ngực, cạ lời nhìn tiểu tử đang kinh ngạc trước mắt, nói: “Hàn lão sư, người làm sao vậy?”

Hàn Hương Ngưng vẫn có chút không dám tin nói: “Dương Thiên, ta không phải đang nằm mơ chứ?”

Dương Thiên cười cười, vuốt cái mũi trắng nõn của tiểu thư tỷ, nói: “Đương nhiên không phải!”

Được xác nhận, Hàn Hương Ngưng trực tiếp hưng phấn nhảy dựng lên, đôi mắt đẹp cong thành hình trăng lưỡi liềm, gương mặt tinh xảo tràn đầy tươi cười, hưng phấn khoa tay múa chân, không đợi Dương Thiên có phản ứng, nâng mặt hấn lên bẹp bẹp hôn mấy cái.

“Ngừng ngừng!”

Dương Thiên cạn lời, vội vàng lên tiếng: “Hàn lão sư, người im miệng mau.”

Hắn phát hiện mọi người xung quanh đều dừng chân quan sát, thỉnh thoảng lại xoi mói bình phẩm, dù Dương Thiên đã trải qua sóng to gió lớn, cũng xấu hổ hoảng hốt.

Hàn Hương Ngưng cười hì hì, cánh tay ngọc đặt trên cổ Dương Thiên, có vẻ vô cùng thân thiết.

Nàng mở miệng nói: “Dương Thiên, người thật đúng là cho mẹ ta đây, à không, lão sư mặt mũi nở mày nở mặt, nửa giờ thi ngữ văn đầy điểm, 15 phút thi toán đầy điểm. Ha ha ha, lão sư cảm giác mình sắp thăng chức rất nhanh rồi.”

Dương Thiên không ngừng lau sạch nước miếng ngọt ngào mà tiểu tỷ tỷ để lại trên mặt mình, có chút bất đắc dĩ nói: “Hàn lão sư, người vui vẻ là được rồi.”

Hàn Hương Ngưng nhìn Dương Thiên một cái, phát hiện trên mặt thiếu niên đều là dấu son môi hồng, không khỏi cười đến thẳng thắt lưng.

Nàng vừa cười vừa móc ra một cái gương nhỏ.

Sau khi Dương Thiên nhìn thoáng qua, mặt đều tái xanh.

Dường như thấy được oán niệm trong mắt Dương Thiên, Hàn Hương Ngưng lập tức không vui, nàng tức giận trừng Dương Thiên một cái nói: “Sao, bị ta hôn người hình như rất ghét bỏ à?”

Dương Thiên vội vàng lắc đầu nói: “Nào dám, ta cao hứng còn không kịp nữa là.”

Hàn Hương Ngưng lúc này mới một lần nữa lộ ra nụ cười.

Nàng kéo tay nhỏ của Dương Thiên nói: “Đi thôi, hôm nay biểu hiện của con không tệ, vì ban thưởng cho con, đến nhà ta làm cho con... bỏ đi, vẫn là con nấu cơm ăn cho ta đi.”

Dương Thiên:.....

Đây coi là phần thưởng gì.

Không đợi hấn cự tuyệt, đã trực tiếp bị Hàn Hương Ngưng kéo lên xe.

Trên đường đi, Hàn Hương ngưng tụ chính là cẩn thận từng li từng tí. Cái này cùng kỹ thuật vẩy đuôi vừa rồi kém cách xa vạn dặm.

Dương Thiên suýt chút nữa đã nghi ngờ người lái xe vừa rồi là ai, nhưng cũng may là đã vững vàng đến được mục đích.

Hai người xuống xe đến chợ. Hàn Hương Ngưng xe nhẹ đường quen đi đến trước một người phụ nữ trung niên, cười khanh khách hỏi: “Vương đại mụ, hôm nay có rau tươi không?”

Vương bác gái cười ha hả nói: “Có. Có dưa chuột lớn mà cháu yêu quý nhất. Thế nào, có muốn lấy hai quả không?”

Hàn Hương Ngưng vẻ mặt im lặng, nàng đen mặt nói: “Hôm nay không cần dưa chuột, người chọn cho ta chút rau dưa tươi mới khác.”

Vương bác gái vẻ mặt kinh ngạc nói: “Trước đó không phải người luôn mua dưa chuột ở đây sao? Sao hôm nay lại không mua nữa?”

Nói đến đây, ánh mắt của nàng cuối cùng cũng chú ý tới Dương Thiên ở phía sau Hàn Hương Ngưng.

Sau đó, lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ nói: “Ha ha, ta biết rồi. Hóa ra cuối cùng người cũng kết bạn trai rồi, lúc này mới không cần dưa chuột nữa.”

Dương Thiên:

Trên mặt hấn mang theo vẻ cổ quái nhìn Hàn Hương Ngưng.

Mà Hàn Hương Ngưng giờ phút này sắc mặt đỏ bừng như tấm vải đỏ.

Nàng cắn chặt hàm răng, thấp giọng nói: “Dương Thiên, không phải như ngươi nghĩ đâu, dưa chuột ta mua được là dùng để dùng.”

Nàng vừa dứt lời, vẻ cổ quái trên mặt Dương Thiên càng thêm nồng đậm.

Được, càng tô càng đen,

Hàn Hương Ngưng tức giận dậm chân nói: “Không phải, ta là dùng để đắp mặt nạ, bởi vì ta không biết nấu ăn cho nên chỉ mua dưa chuột ở chỗ nàng, ngươi cũng đừng nghĩ lung tung nha!”

Khóe mắt Dương Thiên lộ ra ý cười, càng ngày càng cảm giác Hàn Hương nổi giận đứng lên vẫn rất đáng yêu.

Khóe miệng của hắn nhếch lên, thổi một ngụm nhiệt khí vào bên tai Hàn Hương Ngưng, sau đó mở miệng nói: “Hàn lão sư, vẫn luôn là ngươi đang suy nghĩ lung tung được không?”

Hàn Hương Ngưng chỉ cảm thấy toàn thân tê rần, có một loại cảm giác khác.

Nàng vội vàng lùi lại một bước, bốn mắt nhìn nhau, Hàn Hương ngưng tụ hung hăng trừng mắt nhìn Dương Thiên một cái, sau đó néo thịt mềm bên hông hắn một cái.

Biểu tình trên mặt Dương Thiên thiên biến vạn hóa, cuối cùng cụp tai hoàn toàn thành thật, không dám nhiều lời.

Lúc này thần sắc Hàn Hương Ngưng mới đặc ý hừ một tiếng.

Cảnh tượng này khiến bác gái Vương kia nhìn thấy liền bĩu môi.

Không phải tiểu tình nhân? Ai tin chứ!

Hàn Hương Ngưng hôm nay rất vui vẻ, thứ nhất là cuộc thi hôm nay của Dương Thiên đã đoạt đi điểm tối đa hai môn, cách điểm tối đa sáu môn chỉ còn hai phần ba.

Chuyện thứ hai, cũng là quan trọng nhất.

Dương Thiên rốt cuộc cũng bị nàng lừa gạt tới, bữa tối hôm nay khẳng định có lộc ăn.

Cho nên, Hàn Hương Ngưng vốn một năm nửa năm không đến mua một món ăn hôm nay đại sát tứ phương, đi dạo một cái chợ, hơn mười lần.

Trực tiếp mua hơn một ngàn nguyên liệu nấu ăn.

Chân Dương Thiên suýt chút nữa đã chạy gãy, nhưng hần phát hiện Hàn Hương Ngưng giống như được uống thuốc kích thích, căn bản không dừng lại được.

Cuối cùng, hai người cũng về đến nhà.

Hàn Hương Ngưng đi vào cửa, giày tùy tiện ném ra ngoài, bàn chân trần trắng nõn giẫm lên sàn nhà sạch sẽ, sau đó ném mình vào trên ghế sa lon nằm không nhúc nhích.

Dương Thiên:...

Hần biết, thể chất Bán Tiên của hần sắp phế đi, tiểu tử này là phạm nhân chi khu, đi dạo mấy chục vòng ở chợ rau có thể có khí lực đi đến nhà cũng là kỳ tích.

Hàn Hương Ngưng đuổi đuổi cái lưng mõi, cái mông hôn viên kia, cái eo mềm mại mảnh khảnh như cành liễu hết sức động lòng người.

Nàng lười biếng mở miệng nói: “Một chết đi được, nhiệm vụ của ta đã hoàn thành, Dương Thiên, kế tiếp sẽ đến phiên người tới biểu diễn tài nấu nướng của mình.”

Dương Thiên cạn lời, mở miệng nói: “Người thật đúng là không khách khí.”

Hàn Hương Ngưng cười trộm nói: “Hai ta ai với ai. Nhanh đi nhanh đi, bụng ta đói chết rồi, đúng rồi, người làm nhiều một phần cho Hoa Yên Nhu, tốt nhất làm nhiều hơn bảy tám phần, ăn không hết ta để trong tủ lạnh.”

Dương Thiên:

Sao trước đó hần không phát hiện ra, tiểu tử này còn lười như vậy.

Cuối cùng, Dương Thiên bất đắc dĩ gạt đầu, hần bận rộn trong phòng bếp nửa ngày, lỡ tai nạn cảm nghe được tiếng nước chảy ào ào trong phòng tắm.

Dương Thiên nhìn qua cửa sổ phòng bếp, xuyên qua cửa kính hoa văn, chỉ thấy trong phòng tắm có một bóng hình xinh đẹp đang lạnh lẽo!

Thân thể mềm mại của nàng bốc lửa, đùi ngọc thon dài, dáng người như ma quỷ khiến người ta tràn đầy mơ màng vô cùng.

Dương Thiên thấy vậy máu mũi thiếu chút nữa chảy ra.

Nấu cơm còn có phúc lợi này? Mắt hắn nhìn thẳng.

Cuối cùng, hắn cắn đầu lưỡi, âm thầm nghĩ phi lễ chó nhìn, lúc này mới loại bỏ tạp niệm trong đầu!

Nhưng mà, chờ Dương Thiên làm xong món ăn đầu tiên, đã thấy tiểu tử ty không biết lúc nào đã đi ra.

Nàng đứng ở cửa phòng bếp, đưa khuôn mặt xinh đẹp, con ngươi sáng ngời nóng bỏng nhìn món ăn trong tay Dương Thiên.

Mà bản thân nàng hiện tại thì đang dùng khăn lông màu hồng lau mái tóc dài ướt sũng, mặc một bộ áo ngủ màu hồng rộng thùng thình, toàn thân tỏa ra một cỗ mùi thơm cơ thể khiến lòng người say mê...

Chương 425 - Người Muốn Tìm Ta?

Trong khoảnh khắc đó, Dương Thiên nhìn đến ngay người.

Hàn Hương Ngưng tiếp tục lau mái tóc dài ướt sũng, cái cổ thon dài trắng như tuyết tỏa ra ánh sáng mê người, nàng mơ hồ chớp chớp đôi mắt to, ở trước mặt Dương Thiên phát phát tay, nhưng thiếu niên vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Cuối cùng, sắc mặt Hàn Hương Ngưng có chút hồng nhuận, trợn to mắt, trực tiếp đuổi chân đạp mạnh lên bàn chân Dương Thiên.

Dương Thiên hít một hơi khí lạnh, cạ lời nói: “Hàn lão sư, người giẫm ta làm cái gì?”

Hàn Hương ngưng hừ nói: “Mắt nhìn chỗ nào vậy, không biết lớn nhỏ!”

Dương Thiên bất đắc dĩ, đựng phải tiểu tử tử không nói đạo lý này, hắn thật sự không cách nào chống đỡ.

Hàn Hương Ngưng cũng mặc kệ, khuôn mặt nhỏ nhắn hung phần nhìn Dương Thiên nói: “Ta đã lâu không ăn đồ ăn người làm, nào, trước hết để sư phụ xem người có lùi bước hay không.”

Nói xong, duỗi bàn tay nhỏ bé ra, bóp một miếng thịt lớn đặt ở trong miệng nhỏ!

Do vừa ra khỏi nôi, hơi nóng bốc lên.

Hàn Hương Ngưng nước mắt lưng tròng, thở hắt hắt, kéo cánh tay Dương Thiên chỉ vào miệng nhỏ của mình, nói không rõ: “Nóng nóng!”

Dương Thiên:...

Hắn đã sớm thấy Hàn Hương Ngưng là một kẻ tham ăn.

Cho nên mới phục như vậy.

Nhìn nước mắt nóng hổi của tiểu tử tử còn không nhả ra, Dương Thiên cũng mặt mày đen sì.

Chỉ là một miếng thịt mà thôi a. Tại sao lại đối với mình ác như vậy?

Cuối cùng, Dương Thiên nắm cái miệng nhỏ nhắn của nàng nói: “Nóng liền phun ra a.”

Hàn Hương Ngưng lắc đầu nói: “Ta không!”

Dương Thiên:.....

Nhiệt lượng còn lại tán đi, đôi mắt đẹp của Hàn Hương Ngưng lập tức sáng lên.

Một phần xương trắng dăm đường, thơm mà không ngán, các loại hương vị không ngừng bị vị giác thăm dò ra.

Đồ ăn ngon khiến nàng quả thực muốn nhảy dựng lên.

Hàn Hương Ngưng ăn một miếng giống như bị nghiện, còn muốn vươn bàn tay nhỏ bé đi lấy một mâm thức ăn!

Dương Thiên cạn lời, tiểu tử tử này thật sự là không nhớ bài học a!

Dương Thiên giờ cái khay lên, bất đắc dĩ nói: “Hàn lão sư, không phải người nói đợi cảnh sát Hoa trở về ăn sao? Bây giờ người cũng ăn rồi, nàng ăn cái đĩa à?”

Hàn Hương Ngưng giờ phút này giống như là một tiểu nữ sinh, đôi mắt đẹp lộ vẻ khao khát: “Dương Thiên, người mau cho ta a, ta muốn.”

Thân thể mềm mại của nàng kề sát Dương Thiên, duỗi bàn tay nhỏ bé ra muốn nhảy dựng lên cướp đoạt.

Dương Thiên chỉ cảm thấy hơi thở hơi nóng, máu mũi thiếu chút nữa chảy ra.

Thân thể mềm mại của đối phương chỉ mặc một bộ đồ ngủ màu hồng phấn, có thể nói không có bất kỳ trở ngại nào, hơn nữa Hàn Hương Ngưng vừa tắm rửa qua, tản ra mùi thơm cơ thể làm cho lòng người say mê.

Tư thế hiện tại của hai người khá mập mờ.

Hàn Hương Ngưng cảm thụ được ánh mắt cực nóng của Dương Thiên, không khỏi đồng dạng ngây ngẩn cả người.

Ánh mắt kia tản ra tính xâm lược, làm cho trái tim của nàng như nai con loạn đung.

Dương Thiên nhìn đôi môi mê người của tiểu tử tử, chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, hấn chậm rãi hôn.

Nhưng đúng vào lúc này, đột nhiên chuông cửa vang lên.

Hàn Hương Ngưng đưa tay đẩy Dương Thiên ra, đỏ mặt nói: “Yên Nhu chắc là trở về rồi, ta đi mở cửa.”

Dương Thiên sờ sờ mũi, có chút thất vọng.

Hàn Hương Ngưng cười hì hì mở cửa hưng phấn nói: “Yên Nhu người tốt cuộc...”

Nàng còn chưa nói hết lời, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Bởi vì người trước mặt không phải là Hoa Yên Nhu, mà là một nam tử khiến nàng chán ghét.

Hàn Hương nhíu đôi mi thanh tú hỏi: “Làm sao người biết ta ở nơi này?”

Người đàn ông kia có diện mạo phong thần tuấn lãng, mặc âu phục màu trắng, trong tay cầm hoa tươi.

Hắn nhìn Hàn Hương Ngưng ăn mặc như vậy, nuốt nước miếng ừng ực.

Nữ tử trước mắt mái tóc đen như gấm lụa khô, lông mày phượng dài nhỏ, đôi mắt như sao sáng như trăng.

Mũi ngọc tinh xảo phần hơi choáng, môi son như nước chảy, gương mặt trái xoan hoàn mỹ không tỳ vết, làn da trắng nõn như tuyết, dáng người nhẹ nhàng, thoát tục thanh nhã.

Hơn nữa, nàng mặc áo ngủ khả ái màu hồng nhạt, bên trên tròn trịa đầy đặn, eo thon mảnh khảnh không chịu nổi một nắm, hai chân thon dài như ngọc óng ánh tuyết trắng, như là ngọc thạch tinh mỹ.

Ánh mắt của nam tử mặc âu phục màu trắng đều tái xanh, tràn đầy dục vọng chiếm hữu.

Hàn Hương Ngưng ghét nhất người khác nhìn mình như vậy, nàng phần nộ nói: “Địch Kiệt, người tới nơi này làm gì?”

Địch Kiệt mang theo ánh mắt nóng bỏng nhìn Hàn Hương ngưng nói: “Hương Ngưng, dụng ý ta tới nơi này, người còn không rõ sao?”

Hàn Hương Ngưng nghe vậy da gà nổi lên, nàng ác hàn cả giận nói: “Địch Kiệt, người là người đứng đầu trong thành phố con trai của Địch Hoành, đại thiếu gia Địch gia, muốn nữ nhân gì không có, vì cái gì hết lần này tới lần khác quần lấy ta không buông?”

Địch Kiệt nóng lòng nói: “Từ khi ta nhìn thấy người lần đầu tiên, ta đã bị dung nhan của người thuyết phục, Hương Ngưng ta đối với người là thật lòng, vì sao người không thể tiếp nhận ta?”

Hàn Hương xoa trán, quả thực sắp phát điên rồi.

Mà lúc này, Địch Kiệt mặt tươi cười ngửi thấy mùi thức ăn trong phòng, nụ cười càng thêm sáng tỏ.

“Hương Ngung không ngờ người hiền lành như vậy, còn biết nấu ăn, vừa hay hôm nay ta chưa ăn cơm, hay là chúng ta cùng ăn?”

Hàn Hương Ngung mày liễu cau lại, cả giận nói: “Dựa vào cái gì để cho người đi vào? Cút đi đừng đến phiền ta nữa, ai ai, người tự ý xông vào nhà dân có phải hay không, ta nói cho người biết, người cho dù là nhi tử của Dịch Hoành liên có thể không có vương pháp sao?”

Địch Kiệt cũng mặc kệ cái này, hấn đi vào trong phòng, cười nói: “Phòng nhỏ này của người thật đúng là ấm áp a, ta có biệt thự có thể mời người giúp ta bố trí một phen sao?”

Hàn Hương Ngung lạnh lùng nhìn hấn, khuôn mặt mang theo lửa giận. Bộ ngực tức giận vẫn phập phồng.

Địch Kiệt cảm giác trong phòng mùi đồ ăn càng thêm nồng đậm, làm bộ không nhìn thấy Hàn Hương cười nói: “Hương Ngung, có phải người biết ta muốn tới, cho nên mới làm đồ ăn phong phú như vậy chờ ta tới hay không?”

Hàn Hương Ngung cười lạnh nói: “Người suy nghĩ nhiều rồi.”

Địch Kiệt cười nói: “Con gái đều là khẩu thị tâm phi như vậy, mau đem đồ ăn ra đi.”

Hàn Hương Ngung hai tay bảo vệ môi trường, đôi mắt đẹp lạnh lùng nhìn Địch Kiệt nói: “Nếu người còn không đi, khuê mật Hoa Yên Nhu của ta sau khi trở về người liền xong đời.”

Mà Địch Kiệt thì ngồi ở trên ghế sofa mềm mại, mặt mũi tràn đầy không thềm để ý nói: “Cấp trên Lý cục của bạn thân của người đều phải nghe ta, phỏng chừng nàng gặp ta giống như là chuột thấy mèo, hấn không dám làm gì ta.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Hàn Hương Ngung Khí trắng bệch.

Mà lúc này, Địch Kiệt đột nhiên thấy được trên ghế sa lon có một cái áo khoác nam, nụ cười trên mặt hấn lập tức cứng ngắc.

Địch Kiệt nắm áo khoác kia lên chất vấn Hàn Hương: “Đây là của ai? Nam nhân khác đã từng tiến vào phòng của nàng?”

Hàn Hương Ngung tức giận hừ một tiếng nói: “Liên quan gì đến người?”

“Hắn là ai?”

Địch Kiệt giống như cảm giác mình bị người ta cầm sừng, quả thực sắp điên rồi.

Hàn Hương Ngưng thấy vậy, đảo mắt, tươi cười nói: “Đây là áo khoác của bạn trai tôi, sao anh có ý kiến gì không?”

“Cái gì?” Địch Kiệt tức giận rống lên một tiếng: “Người có bạn trai rồi? Hắn là ai? Có phải hắn ở bên trong, người bảo hắn rút ra đây cho ta hay không?”

Hàn Hương Ngưng thấy sắc mặt Địch Kiệt tái xanh nổi giận, không khỏi có chút hối hận.

Hắn là người cầm đầu con trai của Địch Hoành ở Giang Thành, ở Giang Thành quyền thế ngập trời, nếu Dương Thiên đắc tội hắn, hậu quả khẳng định rất nghiêm trọng.

Nghĩ tới đây, Hàn Hương ngưng nộ nói: “Ta có bạn trai hay không không có quan hệ gì với người, nếu người còn cần quấy ở chỗ này, ta liền báo cảnh sát.”

Địch Kiệt âm lãnh nói: “Nữ nhân ta vừa ý cũng có người dám nhúng chàm, thật sự là không muốn sống, người cho rằng báo cảnh sát liền có thể hù được ta sao? Toàn bộ Giang Thành đều là thiên hạ của cha ta, tiểu cảnh sát nào dám bắt ta?”

Hắn nhìn chung quanh gian phòng, cả giận nói: “Hắn nhất định là ở chỗ này, bảo hắn rút ra đây cho ta, ta ngược lại muốn xem xem, hắn là ăn gan hùm mật gấu sao?”

Trên mặt Địch Kiệt mang theo vẻ hung lệ, gân xanh trên trán đều lộ ra, khí thế quanh người thập phần lạnh lẽo.

Dương Thiên đẩy cửa thủy tinh phòng bếp, cầm tạp dề gấu con mặc trên người xoa xoa bàn tay nói: “Địch Kiệt, người tìm ta?”

Địch Kiệt cổ họng tức giận đến mức thô ráp, hắn phẫn nộ chỉ vào Dương Thiên cả giận nói: “Mẹ nó, người...”

Hắn nói tới đây, trực tiếp bịch một tiếng quỳ trên mặt đất.

Hàn Hương Ngưng thấy vậy trực tiếp choáng váng.

Chuyện gì xảy ra vậy?

Đệ nhất công tử Giang Thành là loại nhu nhược hay sao? Nói quỳ là quỳ?

“Địch Kiệt, không phải người tìm ta sao?”

Sắc mặt Địch Kiệt tái nhợt như tờ giấy, chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, trong nháy mắt, sau lưng mồ hôi lạnh thấm ướt quần áo.

Hắn không thể nào ngờ được, bạn trai của Hàn Hương Ngung lại là Dương tiên sinh của Giang Thành.

Nghĩ đến tội ác của đối phương lúc trước, cho dù phụ thân hắn tới, vẫn bị hung hăng giáo huấn một trận.

Địch Kiệt không rét mà run.

Khóe miệng hắn phát khổ, quỳ trên mặt đất toàn thân đang run lẩy bẩy.

Lần trước cũng là bởi vì đắc tội nữ nhân Thủy Vi bên cạnh Dương Thiên, cho nên một tháng qua hắn bị cấm túc không cách nào ra khỏi cửa.

Bây giờ thật vất vả mới được phụ thân của hắn thả ra.

Một tháng qua hắn nhìn đến phát điên, muốn đi săn diễm, nhưng mà một bằng hữu xấu đề cử Hàn Hương Ngung, nói nàng tuyệt sắc.

Cho nên, trong thời gian một tuần ngắn ngủi, hắn áp dụng mô thức thổ lộ điên cuồng.

Vốn nghĩ hôm nay bắt đối phương lại, lại không nghĩ rằng, gặp đại nhân vật mà ngay cả phụ thân của Hàn Hương Ngung cũng sợ hãi Dương tiên sinh ở trong nhà Hàn Hương Ngung.

Sau đó...

Cái này thật xấu hổ!

Chương 426 - Thủ đoạn.

Địch Kiệt lau mồ hôi lạnh trên trán, trên mặt lộ ra nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, khàn giọng nói: "Dương tiên sinh, tại sao ngài lại ở chỗ này?"

Dương Thiên Kiếm mày kiếm chau lên: "Thế nào? Ngươi không hài lòng?"

"Không không không!" Ta nào dám! Ta miệng tiện nói lung tung, Dương tiên sinh người ngàn vạn lần đừng để ở trong lòng a."

Địch Kiệt thật sự là gấp đến phát khóc.

Dương Thiên bình tĩnh nói: "Quỳ trên mặt đất làm gì? Ta cũng không phải trưởng bối của ngươi, trên mặt đất lạnh, đứng lên đi."

Nói xong, đưa tay đỡ Địch Kiệt lên.

Địch Kiệt chỉ cảm thấy chân đang run rẩy, hân run rẩy đứng dậy.

Sau đó, còn chưa đứng thẳng người, lại nghe Dương Thiên đạm mạc mở miệng nói: "Nếu đã tới, vậy ăn cơm rồi hãy đi."

Địch Kiệt nghe vậy, chân mềm nhũn quỳ trên mặt đất cũng không kéo lên được.

Sắc mặt hân ta trắng bệch, thân thể không ngừng run rẩy.

Địch Kiệt sớm đã sinh ra sợ hãi trong lòng Dương Thiên, hiện tại hân nào dám ở lại nơi này.

Hân sợ hãi nói: "Dương tiên sinh, bụng ta không đói các ngươi ăn đi, phụ thân ta bảo ta còn có việc, hay là ta về trước?"

Hàn Hương Ngưng có chút choáng váng.

Vị này chính là đệ nhất công tử Giang Thành Địch Kiệt, làm sao lại sợ hãi học sinh của mình đến mức này?

Hân động ngón tay dường như cũng có thể nghiền ép Dương Thiên hoàn toàn.

Nhưng vì sao sự tương phản này lại lớn như vậy?

Dương Thiên nhìn hân một cái bình tĩnh nói: "Đừng nóng vội, hôm nay ta cũng không có chỗ ở, không phải ngươi vừa nói có

một tòa biệt thự sao? Nếu không ta cùng người trở về?”

Địch Kiệt quả thực muốn điên rồi, hắn nào dám mang Dương Thiên trở về?

Hắn biết, việc này không thể bỏ qua dễ dàng, vì thế đau lòng cắn răng mở miệng nói: “Dương tiên sinh, lần trước ta đắc tội ngài, biệt thự này ta vừa mua không bao lâu, còn chưa kịp vào ở, ta vốn dĩ bồi tội cho ngài dùng, hy vọng ngài có thể tiếp nhận.”

Nói rồi lấy ra một chiếc chìa khóa đưa cho Dương Thiên.

Hàn Hương Ngưng:...

Hiện tại nàng ta đã sắp hoài nghi nhân sinh.

Biệt thự Giang Thành, rẻ nhất cũng phải ngàn vạn lần, mặc dù Địch Kiệt là đệ nhất công tử Giang Thành, nhưng nói tặng người thì tặng người cũng quá hào phóng đi.

Dương Thiên đưa tay nhận lấy nói: “Được rồi, người có thể rút rồi!”

Địch Kiệt vui vẻ nói: “Cảm ơn, cảm ơn Dương tiên sinh, bây giờ ta rút ngay đây.”

Nói xong, vừa lẩn vừa hốt hoảng chạy ra khỏi phòng.

Hàn Hương Ngưng thấy Địch Kiệt đi, vỗ vỗ bộ ngực sữa nói: “Cuối cùng cũng đi rồi, nếu hắn còn không đi, ta thật sự không biết nên làm gì mới tốt, Dương Thiên thật sự rất cảm ơn người.”

Dương Thiên nở nụ cười nói: “Không sao đâu, Hàn lão sư không cần khách sáo.”

Sau khi Hàn Hương Ngưng thở phào nhẹ nhõm, hồ nghi nhìn Dương Thiên nói: “Tiểu hồn đản, người lấy đâu ra mặt mũi lớn như vậy? Địch Kiệt là đệ nhất công tử Giang Thành, sao sợ người sợ thành như vậy?”

Dương Thiên nghiêm túc suy nghĩ một chút, sau đó cười ha ha nói: “Có thể là hắn nhận lầm người rồi, làm ta là đại nhân vật ghê gớm gì đó.”

Hàn Hương Ngưng bàn tay nhỏ bé nắm lấy hai bên mặt Dương Thiên nhìn trái nhìn phải, sau đó trợn trắng mắt nói: “Người

nói lời này chính ngươi tin tưởng sao?”

“Cái này... Hàn lão sư ngươi có thể buông tay trước hay không.”

Dương Thiên bắt đắc dĩ, bàn tay nhỏ bé của tiểu tử tử mềm mại, xúc cảm rất thoải mái, nhưng hắn rất mất mặt.

Hàn Hương Ngưng bước lên trước một bước, ngẩng mặt lên, đôi mắt to long lanh như nước nhìn chằm chằm Dương Thiên nói: “Thành thật khai báo, nếu không ta sẽ không bỏ qua.”

Thân thể hai người gần như kề sát, trên thân thể mềm mại của Hàn Hương Ngưng tỏa ra mùi thơm say lòng người, hắn thật sự có chút luống cuống chân tay.

Nhưng Dương Thiên lùi lại một bước, Hàn Hương Ngưng liền tiến lên một bước, sau ba bước, phía sau là mặt tường, hắn không thể lui được nữa.

Hàn Hương hai tay trắng nõn như ngó sen chống lên mặt tường, trong mắt lộ ra ý cười: “Lui a, tiểu hồn đản, hôm nay ngươi không nói ra bí mật của ngươi, lão nương sẽ không tha ngươi.”

Dương Thiên:...

Đây coi như là bị đập tường sao?

Còn chưa có một tiểu tử tử quốc sắc thiên hương nào dán tường.

Tư thế này sao lại có chút mập mờ?

Nhưng mà, vừa lúc đó, đột nhiên chuông cửa lại vang lên lần nữa.

Hàn Hương Ngưng lông mày lá liễu dựng thẳng lên nói: “Địch Kiệt kia thật đúng là Y Y không buông tha a, Dương Thiên ngươi đi mở cửa, ta đi nghỉ cầm gậy chống điện sồi, hôm nay ta nhất định phải cho hắn một cái giáo huấn khắc sâu.”

Sắc mặt Dương Thiên cổ quái, Địch Kiệt kia theo lý thuyết đã bị dọa vỡ mật, không có khả năng dám lại tới nơi này.

Thần thức của hắn triển khai, phát hiện người bên ngoài không phải Địch Kiệt, mà là Hoa Yên Nhu.

Nhưng mà, khi hắn đang định thông báo cho Hàn Hương Ngung, lại phát hiện đối phương đã sớm nổi giận dùm dùm chạy vào trong phòng.

Hiển nhiên, là đi tìm Phòng Lang Điện Bồng rồi!

Dương Thiên đỡ trán, mặt mũi tràn đầy cặn lòi.

Bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể tiến lên mở cửa.

Sau đó, cửa bị mở ra, không đợi Dương Thiên kịp phản ứng, Hoa Yên Nhu trực tiếp nhào tới hưng phấn nói: “Hảo khuê mật nghe nói ngươi cho ta ăn tiệc lớn, ha ha, rất cảm ơn ngươi, đến sao được.”

Dương Thiên Thạch hóa đá.

Hắn không ngờ Hoa Yên Nhu lại nhiệt tình như vậy.

Cảm nhận được hương thơm trên sợi tóc của đối phương, còn có thân thể mềm mại đầy đặn vây quanh, Dương Thiên hoàn toàn không biết để tay vào đâu.

Nàng ôm rất chặt cũng không phát hiện có cái gì không đúng.

Nửa ngày sau, Hoa Yên Nhu lúc này mới phản ứng lại, nghi ngờ nói: “Không đúng a Hương Ngung, ngực của ngươi sao lại phẳng như vậy? Còn có mùi xuất trần trên người ngươi là sao? Chẳng lẽ đổi nước hoa?”

Dương Thiên một mặt im lặng, thần kinh của Cảnh Hoa tỷ tỷ ngực to không nào này lớn đến mức nào, còn lầm tưởng mình là Hàn Hương Ngung.

Hắn đang muốn mở miệng giải thích, đã thấy Hàn Hương Ngung từ trong phòng ngủ chạy ra, cầm trong tay gậy chống điện sồi, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ giận dữ.

Nhưng mà, khi thấy một màn trước mắt này, nàng có chút tròn mắt?

“Yên Nhu, ngươi đang làm gì vậy?”

Dương Thiên có thể cảm nhận rõ ràng thân thể mềm mại trong ngực chậm rãi cứng ngắc, Hồ Nữ Hoa Yên Nhu này có chút hóa đá hỏi: “Hương Ngung, sao ngươi lại ở nơi đó? Không phải ngươi đang ở trong ngực sao?”

Dương Thiên đỡ trán không nói nên lời: “Là ta ở trong ngực người.”

“A?”

Hoa Yên Nhu vội vàng đẩy Dương Thiên ra.

Dương Thiên Cường thở phào nhẹ nhõm.

Hoa Yên Nhu vốn là mặt mũi tràn đầy giận dữ, nhưng mà nàng thấy được người trước mặt là Dương Thiên thì đôi mắt đẹp sáng lên.

Nàng vui mừng nói: “Dương Thiên lại là người à, đã lâu không gặp, ha ha, nhớ tỷ tỷ không, đến ôm một cái.”

Nói xong, căn bản không đợi Dương Thiên có phản ứng, lại ôm Dương Thiên vào trong ngực.

Hơn nữa lần này còn ôm chặt hơn lần trước.

Dương Thiên một mặt im lặng, bị đối phương vây quanh đầy đặn, căng tròn trên ngực, hần gần như muốn hít thở không thông!

Hàn Hương Ngưng đen mặt vội vàng kéo Dương Thiên ra ngoài nói: “Yên Nhu, người có thể rụt rè một chút hay không, hần là học sinh của ta”

Hoa Yên Nhu hừ nói: “Vậy thì sao, lúc trước khi chúng ta kết bái huynh đệ, người nói đồ vật của người chính là đồ vật của ta.”

Dương Thiên:...

Khóe miệng hần giật giật, hai cô nương kết bái huynh đệ?

Còn có thể càng không đáng tin cậy sao?

Hàn Hương Ngưng dậm chân nói: “Dương Thiên không giống vậy, Dương Thiên là của ta, không thể cho người.”

Bàn tay nhỏ bé của Hoa Yên Nhu kéo Dương Thiên nói: “Sao lại không thể?”

Hàn Hương Ngưng cũng kéo Dương Thiên một tay tức giận nói: “Chỉ là không thể.”

Thế là, hai người lôi lôi kéo kéo với Dương Thiên, coi hần như một sợi dây thừng, bắt đầu thi đấu kéo co.

Dương Thiên chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu có một vụn con lạc đà dê chạy qua.

Hắn không nên tới nơi này.

Hai cô nương này đều coi mình là hàng hóa.

Cuối cùng hắn mở miệng nói: “Các người còn không thả ta ra, đồ ăn trong nồi cháy rụi xong, các người ai cũng không được ăn.”

Một câu nói, hai người lập tức buông tay, mở ra nụ cười hòa hảo như lúc ban đầu, cùng nhau đẩy Dương Thiên vào phòng bếp.

Dương Thiên:.....

Đồ ăn lên bàn, Dương Thiên chỉ đi vào phòng bếp cầm đĩa, trở về nhìn lên bàn trống không.

Khóe miệng hắn giật giật, phát hiện hai đại mỹ nữ quốc sắc thiên hương mỗi người bung hai cái đĩa, nhét vào trong miệng.

Dương Thiên gần như nghi ngờ mình nhìn lầm.

Trong tay y cầm một chén cơm tẻ rơi vào trầm tư...

Chờ hai người hài lòng ợ một tiếng no nê, lúc này mới đem cái đĩa liếm tinh quang buông xuống.

Dương Thiên thấy vậy, đường màu đen trên trán càng thêm đen kịt.

Hình như... cũng không cần rửa chén đĩa.

Hai người giờ phút này nằm trên sô pha, không khỏi ai oán.

“Trời ạ, thật là no, bụng của ta sắp nứt vỡ rồi.”

“Dương Thiên, đều tại ngươi, ta đã nói buổi tối hôm nay bắt đầu giảm béo mà.”

“Ai nha, không động được, ta đau bụng.”

“Dương Thiên, ngươi mau tới đây xoa xoa giúp ta, ta tiêu hóa không tốt rồi.”

Dương Thiên:.....

Hắn không để ý đến hai người ai oán, mà bình tĩnh hỏi: “Hai người các người ăn no rồi?”

Hàn Hương Ngưng gật đầu nói: “Đều ăn no rồi, Dương Thiên, nhanh xuống lầu mua giúp ta hai mảnh thịt tiêu ăn bổ dạ dày đi.”

Dương Thiên lại hỏi: “Ăn no thật rồi?”

Hoa Yên Nhu sờ sờ bụng nhỏ nói: “Ờ, ăn no rồi, lần này là thật sự ăn không vô ích.”

Dương Thiên thở phào nhẹ nhõm, nói: “Vậy thì ta an tâm rồi.”

Hai nàng đang nghi hoặc Dương Thiên yên tâm cái gì, thì thấy Dương Thiên vào phòng bếp, từ trong phòng bếp bưng ra tám món ăn một món canh...

Chương 427 - Ngày cuối cùng.

Tám món ăn, chay mặn phối hợp, làm nhiệt khí bốc hơi vô cùng tinh xảo, mùi thơm đủ để cho bất luận kẻ nào thêm nhỏ dãi.

Một chén canh, là canh cá trích đậu hũ, nước canh thuần trắng, thập phần tươi non!

Dương Thiên một mình ngồi trên bàn ăn, ăn uống say sưa ngon lành.

Hoa Yên Nhu và Hàn Hương Ngưng thật sự hóa đá, lúc này các nàng cắn ngón tay nước mắt lưng tròng.

Các nàng không ngờ Dương Thiên lại để lại hậu chiêu.

Cảm nhận hương thơm của thức ăn, Hàn Hương Ngưng không chịu đựng nổi nữa, đôi mắt đẹp của nàng mang theo sát khí hỏi Hoa Yên Nhu: “Yên Nhu, bây giờ ngươi muốn làm gì?”

Hoa Yên Nhu nhìn bát canh trước mặt Dương Thiên, sau đó sờ sờ bụng nhỏ của mình, sắc mặt đen xì: “Hiện tại ta cái gì cũng không muốn, chỉ muốn để Dương Thiên biết tại sao hoa lại đỏ.”

“Ừm!”

Hàn Hương Ngưng gật gật đầu, thân thể mềm mại vắn vẹo hồi lâu vẫn là không cách nào đứng lên, nàng gấp gấp giương mắt nhìn về phía Hoa Yên Nhu nói: “Yên Nhu, ngươi kéo ta đứng lên.”

Nhưng Hoa Yên Nhu cũng giãy dụa nửa ngày, cũng không đứng lên.

Hàn Hương Ngưng hít sâu một hơi kiềm chế phần nộ trong lòng nhìn Dương Thiên nói: “Tiểu hồn đản, ngươi còn không mau tới đây đỡ lão nương dậy.”

Dương Thiên cười nói: “Hàn lão sư, ngươi cứ an tâm nằm ở đó tiêu hóa thức ăn đi.”

Hàn Hương Ngưng nghe lời này, càng tức giận giương nanh múa vuốt.

“Tiểu hồn đản! Ngươi chờ đó, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, ngươi để cho hai người chúng ta ăn bốn món chay, mà ngươi một bàn toàn là món mặn, ngươi làm sao nhẫn tâm?”

Dương Thiên Mỹ uống một ngụm canh, giọng nói yếu ớt nói: “Hàn lão sư, ngươi hiểu lầm ta rồi. Ta vừa mới bùng bốn món ăn ra, mấy món còn lại ta còn chưa kịp bùng lên bàn. Các ngươi đã coi mấy món kia như bảo bối ăn sạch không còn một mống. Điều này có thể trách ta sao?”

Hoa Yên Nhu và Hàn Hương Ngưng, nhìn nhau không nói gì, chỉ có một hàng lệ!

Sớm biết vậy, vừa rồi đã để lại chút bụng, hiện tại các nàng hối hận đến xanh ruột.

Khóe miệng Dương Thiên lộ ra nụ cười bí ẩn.

Hắn đã sớm dự liệu bùng thức ăn lên bàn sẽ bị hai người cướp sạch, cho nên mới lưu lại một tay.

Hiện tại xem ra quả nhiên là quyết định chính xác nhất.

Vì vậy, dưới ánh mắt tràn ngập oán niệm của hai người, hắn cảm thấy mỹ mãn, đem toàn bộ thức ăn trên bàn quét sạch sành sanh.

Cái này cũng chưa tính.

Cuối cùng, Dương Thiên hài lòng ợ một cái, đập vào miệng, nhìn hai vị tiểu tử đang tròn tròn đôi mắt đẹp, cười nói: “Được rồi, ở nhà các ngươi ta rất cực cũng ăn no một lần, ha ha, hai người các ngươi rảnh rồi thì rửa chén đĩa một chút.”

Dứt lời, dưới ánh mắt khiếp sợ của hai người nghênh ngang rời đi.

Mà hai nàng thấy vậy, quả thực muốn tức điên lên.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, ngày hôm sau là ngày thi đại học cuối cùng.

Dương Thiên Cương vừa đi vào giữa mười lăm, chỉ thấy Liễu Vân Lộ hưng phấn chạy tới.

Dáng người nàng tinh tế linh động, tết bím tóc đuôi ngựa, trên mặt lộ ra nụ cười thanh thuần.

Khuôn mặt vô cùng tinh xảo, một đôi mắt nước trong suốt như nước suối.

Liễu Vân Lộ đứng ở bên cạnh Dương Thiên, hưng phấn đến nói: “Ca ca, ta rất cuộc cũng tìm được người.”

Dương Thiên sửng sốt, sau đó mỉm cười hỏi: “Sao vậy Tiểu Lộ?”

Cô bé cười hì hì, hưng phấn chớp đôi mắt to hỏi: “Ca ca, hôm qua huynh cho muội kẹo đậu quá thần kỳ rồi, muội ăn xong ở trường thi phát huy trình độ vượt xa bình thường, muội tính một chút, có thể thi được 140 điểm, chuyện này bình thường là không thể nào, hơn nữa cuộc thi lần này mọi người thường nói khó, muội có thể có thành tích như vậy còn phải cảm ơn ca ca nhiều hơn.”

Dương Thiên cười lắc đầu nói: “Ngươi không cần cảm ơn ta, có thể có thành tích như vậy, là chính ngươi phát huy tốt, tiếp tục duy trì tranh thủ thi vào học phủ đứng đầu cả nước.”

“Ừm ừm!”

Liễu Vân Lộ hưng phấn gật đầu, nói: “Ca ca, muội nhất định sẽ đuổi kịp bước chân của ca.”

Dương Thiên nở nụ cười, xoa xoa cái đầu nhỏ của thiếu nữ nói: “Cố lên!”

Liễu Vân Lộ tươi cười, sau đó nhìn thoáng qua thời gian, kinh hô: “Ai nha, thời gian không còn kịp rồi, ca ca ta đi trước, giữa trưa Tiểu Lộ mời người ăn cơm nha! Không thấy không về!”

Nói xong, không đợi Dương Thiên đáp ứng đã chạy đi.

Hắn nhìn bóng hình xinh đẹp của Liễu Vân Lộ rời đi, cười lắc đầu.

Chờ Dương Thiên đi vào cửa trường thi của mình, chỉ nghe người bên trong đang bàn tán sôi nổi.

Một tên mập mạp nghi vấn nói: ” Tóc sắp xoắn rồi, sao Dương Thiên còn chưa tới? Không phải hắn muốn từ bỏ chứ?”

Một cô gái khác nghe vậy tròn trắng mắt nói: “Làm sao có thể? Hiện giờ Chu Lâm bị hủy bỏ tư cách thi đại học, có thể nói Dương Thiên là người có hy vọng giành được đệ nhất Huy Tĩnh, hắn làm sao có thể từ bỏ?”

Còn có một vị thiếu niên đeo kính mắt mở miệng nói: “Hạng nhất Huy Tĩnh, thành tích chói mắt biết bao nhiêu a, bây giờ ta còn không thể tin được hắn cùng chúng ta ở một trường thi.”

Mà một nữ sinh trung học Thánh Anh từng bị Dương Thiên đánh mặt cười khẩy nói: “Các người truyền Dương Thiên quá thần kỳ đi, còn đứng đầu Huy tĩnh, bất tự cũng không có một nét, nếu không phải Chu Lâm hủy bỏ tư cách, chỉ bằng Dương Thiên, hắn cũng xứng đứng đầu Huy tĩnh...”

Nàng còn chưa nói hết lời, chỉ thấy đồng bạn bên cạnh sắc mặt có chút trắng bệch kéo kéo nàng.

Nữ học sinh kia có chút không vui nói: “Người kéo ta làm gì, ta nói có cái gì không đúng sao, Dương Thiên hắn...”

“Ta làm sao?”

Một giọng nói lạnh nhạt từ cửa truyền tới.

Mà giờ khắc này, ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn sang.

Chỉ thấy Dương Thiên chậm rãi đi về phía nữ học sinh kia.

Sắc mặt nữ học sinh lập tức trở nên trắng bệch, nàng không ngừng lùi lại, Dương Thiên không ngừng tiến lên.

Cuối cùng, nữ sinh thực sự sợ hãi nói: “Dương Thiên, ngươi rốt cuộc muốn làm gì? Ta chỉ tùy tiện bình luận ngươi một chút mà thôi, ngươi không thể...”

“Tránh ra!”

“A?”

Nữ sinh kia của Thánh Anh trung học run lấy bầy, không rõ ràng cho lắm.

Dương Thiên cau mày nói: “Vị trí mà ngươi đứng là chỗ ngồi của ta.”

Nữ học sinh kia nghe vậy vội vàng lui về phía sau hai bước, chỉ cảm thấy trên gương mặt nóng rát.

Mọi người thấy vậy không ngừng cười trộm, trước khi Dương Thiên tới nữ nhân này kêu gào rất lợi hại, nhưng chờ sau khi Dương Thiên đến liền trực tiếp sợ.

Nữ sinh kia cũng mất hết mặt mũi, xám xịt chạy đến chỗ ngồi của mình không nói một lời.

Mọi người thấy sắc mặt thiếu niên như thường, trong ánh mắt đều mang theo vẻ sùng bái.

Nữ sinh kia vừa rồi sau lưng kêu gào lợi hại như vậy, nếu để cho bọn họ bắt được tại chỗ chắc chắn sẽ không bỏ qua như vậy.

Nhưng mà thiếu niên lại là trực tiếp không nhìn đối phương.

Đến lúc này, nữ sinh kia khẳng định sẽ càng thêm xấu hổ không chịu nổi.

Lúc này, một tiểu nữ sinh có vẻ hơi yên tĩnh tiến lên nhìn Dương Thiên nói: “Dương Thần, ta có thể bái ngươi một cái không?”

Dương Thiên nghe vậy có chút kinh ngạc?

“Bái ta làm gì?”

Tiểu nữ sinh hơi có vẻ an tĩnh kia lấy hết dũng khí nói: “Mọi người đều nói ngươi là khảo thần, ta muốn bái ngươi một cái, xin ngươi cho ta chút lực lượng.”

Dương Thiên cạn lời, đây là thật coi hấn là thần sao?

Mà sau khi mọi người nghe vậy, ánh mắt cũng đều sáng lên, nhao nhao đến đây bái Dương Thiên.

Bởi vì thiếu niên trước mắt này không có gì bất ngờ xảy ra sẽ là người đứng đầu trong kỳ thi trúng tuyển Huy tỉnh.

Điều này có ý nghĩa gì?

Mang ý nghĩa hẳn là trạng nguyên thi đại học.

Cùng một trường thi với trạng nguyên thi đại học, tuy may mắn, nhưng áp lực của bọn họ đừng đề cập bao nhiêu.

Có hai thí sinh, bởi vì Dương Thiên phát huy vượt mức bình thường nên trong lòng bị đả kích trực tiếp hôm nay không tới.

Trong số họ có không ít học bá đứng đầu, nhưng đã sớm sinh ra bóng ma tâm lý đối với việc Dương Thiên nộp bài thi quá sớm, lúc này đang khẩn cầu Dương Thiên chừa cho bọn họ một con đường sống.

Dương Thiên đỡ trán hoàn toàn không nói gì, tuy nhiên nhìn mọi người diêm dăm đáng yêu, hẳn vẫn gật đầu, cam đoan lần này sẽ không nộp bài thi trước.

Lúc này mọi người mới yên tâm.

Sáng hôm nay thi chính là lý tổng, vừa đến giờ, ba vị giám thị lão sư trình diện.

Ánh mắt của chúng nam sinh có chút hưng phấn, bởi vì ba vị giám thị này đều là nữ giáo sư, hơn nữa dáng người nóng bỏng, hoặc là có dung nhan tinh xảo.

Mà khiến Dương Thiên cảm thấy bất ngờ chính là, thầy hóa học của nàng Tôn Hi vậy mà lại nằm trong hàng ngũ giám thị!

Không thể không nói, thật sự quá trùng hợp.

Tôn Hi cũng chú ý tới Dương Thiên, trong đôi mắt đẹp cũng mang theo vẻ kinh ngạc, sau đó chớp chớp mắt với Dương Thiên.

Sau khi phát xong bài thi, Tôn Hi tươi cười nói: “Đề mục lần này sẽ hơi khó, mọi người nhất định phải động não, giải bài thi cho tốt, thuận tiện ta ở đây nói một câu, không cho phép sao chép, sao chép sẽ bị hủy tư cách thi đại học nha, mọi người nhất định phải quý trọng cơ hội lần này.”

Đám người nhẹ gật đầu, chỉ là nhìn thoáng qua bài thi, lập tức kêu rên.

“Trời ạ, chuyện này cũng quá khó đi.”

Tôn Hi cười tủm tỉm nói: “Giữ yên lặng, thời gian thi đại học còn trân quý hơn vàng, các ngươi nhất định phải giành giật từng giây.”

Mọi người nghe vậy, chỉ có thể cụp tai không dám trì hoãn chút nào, từng người bắt đầu điên cuồng làm bài thi.

Nhưng mà luôn luôn có ngoại lệ.

Ví dụ như Dương Thiên.

Hắn chỉ tùy tiện liếc qua bài thi một cái, lập tức không còn tâm tư động bút. Hiện tại hắn muốn biết lão sư ra đề kia đến cùng có chỉ số thông minh nhược trí cỡ nào, mới có thể viết ra đề mục nhược trí như vậy...

Chương 428 -

Ý tưởng này của Dương Thiên nếu nói ra, phỏng chừng có một nửa thí sinh của toàn bộ trường thi muốn đi nhảy lầu.

Học Thần thì sao? Học Thần thì có thể đả kích người ta như vậy sao?

Bọn họ cũng có nhân quyền.

Tuy nhiên Dương Thiên không để ý đến những điều này, hắn nhìn ra được, hai lần nộp bài thi trước đã sinh ra bóng ma trong lòng mọi người, nếu đã đồng ý bọn họ sẽ không nộp bài thi trước, đương nhiên cũng phải làm được.

Vì vậy, trong lúc mọi người vắt hết óc để làm bài, Dương Thiên một mình ngồi chơi xoay bút.

Năm phút mười phút còn chưa tính, một giờ đã qua ba vị nữ giám thị cũng không thấy Dương Thiên viết một câu.

Thậm chí các nàng còn phát hiện Dương Thiên ngay cả tên của mình cũng chưa viết.

Ba người mắt choáng váng, nhìn nhau một cái, đều có chút không hiểu gì.

Một vị giám thị xinh đẹp dáng người nóng bỏng, vẻ mặt buồn bực nói: “Haizz, các người xem, thí sinh số 7 kia có chút không đúng, thời gian cũng đã trôi qua một giờ rồi, hắn một câu cũng không có viết, rất nhàn nhã tự tại.”

Một vị nữ giám thị mắt đơn mí khác cũng nghi hoặc.

“Những đề mục này rất khó, ngay cả những giáo viên chúng ta cũng cảm thấy khó giải quyết, chẳng lẽ thí sinh này trước đó ở trường học chơi bời lêu lổng? Một đề cũng không biết?”

Lúc hai người đang nghi hoặc, Tôn Hi cũng có chút kỳ quái mở miệng nói: “Không thể nào, hắn tuyệt đối không phải là không biết làm bài.”

“Tại sao lại nói như vậy?”

Hai người tò mò nhìn sang.

Tôn Hi liếc nhìn Dương Thiên, sau đó mở miệng nói: “Bởi vì hắn là Dương Thiên.”

“Dương Thiên? Sao nghe tên rất quen thuộc?” Lão sư xinh đẹp dáng người nóng bỏng cau mày suy tư.

Mà cô giáo mỹ nữ một mí mắt đột nhiên ánh mắt sáng lên nói: “A, ta biết rồi, Dương Thiên, học thần của trường Nhất Trung Giang Thành, nhớ kỹ lần trước thi mô phỏng năm khoa đầu điểm, lấy được thành tích bảy trăm mười điểm, đổi mới kỷ lục cao nhất của cuộc thi mô phỏng Giang Thành.”

Tôn Hi gật đầu nói: “Chính là hắn, thành tích khoa học tự nhiên của hắn hết sức xuất sắc, lúc trước khi ta giám thị hắn thi ba khoa này, ba khoa này của hắn đều lấy được thành tích điểm tối đa.”

Hai nàng kia có chút tò mò.

“Vậy sao hắn không viết bài thi?”

Tôn Hi cau mày suy nghĩ một chút, sau đó thân thể mềm mại đột nhiên chấn động, ánh mắt nhìn Dương Thiên mang theo một tia chấn kinh.

“Ta muốn dựa vào hiểu biết của ta đối với hấn, biết hấn vì sao không viết bài thi.”

Hai nữ không chờ nổi nói: “Nói mau nói mau, chúng ta muốn biết trong đầu học thần đều đang nghĩ cái gì.”

Tôn Hi nghiêm túc mở miệng nói: “Hấn muốn viết xong bài thi vào nửa giờ cuối cùng.”

Một câu nói vừa dứt, hai nữ giám thị khác kinh ngạc che cái miệng nhỏ nhắn lại, hoài nghi mình có nghe lầm hay không.

“Điều này sao có thể?” Nét mặt của vị giám thị xinh đẹp nóng bỏng kia lập tức cứng đờ, trên mặt tràn đầy vẻ không dám tin.

“Đúng vậy, thời gian nửa giờ, viết xong một phần bài thi đã là cực hạn, hấn làm sao có thể có thực lực viết xong ba bài thi?” Mỹ nữ mí mắt một mắt kia cũng khiếp sợ nhìn Dương Thiên, đối với Tôn Hi phát ra nghi vấn.

Tôn Hi cười cay đắng nói: “Nếu là trước đó ta cũng sẽ không tin tưởng, nhưng là từ lần trước thiếu niên kia tự mình ở trước mặt ta triển lộ thực lực của mình, ta đã không có bất kỳ lý do gì hoài nghi nữa.

Hai nàng nghe vậy, ngơ ngác nhìn thân ảnh phong khinh vân đạm của Dương Thiên.

Thiếu niên bình tĩnh thông dong vượt mức bình thường, không nóng không vội, giống như tất cả đều ở trong khống chế.

Các nàng đã dạy học bảy tám năm, ánh mắt tự nhiên độc đáo.

Thiếu niên so sánh với những học sinh kém cỏi mà bọn họ dạy kia quả thực là một trời một vực.

Những thiếu niên kia tuy rằng cũng sẽ ngồi như Dương Thiên, chờ nộp giấy trắng, nhưng trên mặt luôn có cảm xúc nóng nảy, ngồi không yên trong giáo sư.

Nhưng mà Dương Thiên không chỉ ngồi vững như Thái Sơn, hơn nữa loại khí tức cao ngạo tự tin này làm cho tất cả mọi người không kim lòng được mà nhìn bằng con mắt khác.

Thời gian lại qua nửa giờ, có một số học bá đã viết xong, hấn thở nhẹ một hơi đang muốn kiểm tra một phen, khóe mắt lại phát hiện Dương Thiên đã sớm ngừng bút.

“Mẹ nó, không phải chứ, còn nhanh hơn ta? Khoa học tự nhiên tam tổng tuyệt đối thuộc hàng ngũ đứng đầu lại còn bị vượt qua, Dương Thần có muốn cho chúng ta một con đường sống hay không?”

Trong lúc học bá này đang rối rít bất bình, ở nơi hẻo lánh ung dung bay ra một câu.

“Người bỏ trái tim vào trong bụng đi, Dương Thần người ta còn chưa có động bút đâu.”

“Nga, còn tốt còn tốt, không nhúc nhích... “Học bá khí kia lỏng một nửa kém chút bị nước bọt sặc chết.

Trên mặt hần lộ ra vẻ hoảng sợ nói: “Người nói cái gì? Hần còn chưa động bút? Con mẹ nó, vì sao hần không động bút? Vì sao hần.....”

Một người khác cũng đen mặt nói: “Ta nghĩ có thể là hần bởi vì chúng ta cầu xin hần, để hần đừng nộp bài thi sớm đã kích chúng ta, hần mới đến bây giờ còn chưa động bút.”

Một người nghe vậy nước mắt đều chảy ra: ” đã kích hiện tại, ta cảm giác so với hôm qua bị tổn thương còn thảm hơn, đây chính là thi đại học a, còn có nửa giờ, hần đây là giẫm lên áp lực cao hành tẩu a, ta cũng hoài nghi hần vì cái gì bình tĩnh như vậy.”

Cũng có người tỏ vẻ hoài nghi với Dương Thiên: “Mọi người giải tán đi, hần không thể nào viết xong ba bài thi trong nửa giờ, ta dám đánh cược, nếu hần viết xong, ta trực tiếp ăn hết bài thi của ta.”

Dưới ánh mắt của mọi người, Dương Thiên nhìn thoáng qua thời gian, sau đó chậm rãi móc bút ra, bắt đầu viết.

Tôn Hi thấy vậy rốt cục thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi thời gian trôi qua từng giây từng phút, tim của nàng cũng đã nhảy lên cổ họng.

Thiếu niên chính là người sáng tạo ra kỳ tích năm khoa đầy điểm, nếu lần này kéo dài kỳ tích của kỳ thi mô phỏng lần trước, vậy học phủ đứng đầu cả nước thì có thể tùy ý hần chọn.

Tuy nhiên, hiện tại nàng cũng có chút đắn đo không biết Dương Thiên rốt cuộc có thể thành công hay không, hiện tại còn có nửa giờ, ba đề thi này khó hơn trước kia nhiều.

Hắn thật sự có thể vang lên tiếng chuông làm xong ba bài thi này sao?

Dương Thiên lúc này thoạt nhìn vẫn thoải mái, trên mặt không có biểu cảm nghiêm túc.

Đọc nhanh như gió, tất cả đáp án đều rõ ràng trong lòng.

Bởi vì đề mục quá mức đơn giản, trí lực yêu nghiệt của hắn ở đây căn bản chính là đại tài tiểu dụng, hết thấy đều hạ bút thành văn!

Ba vị giám thị lão sư kinh ngạc phát hiện, cái này tựa hồ ngắn ngủi mười phút, một bài thi đã được viết xong.

Vị giáo viên xinh đẹp đáng người nóng bỏng kia có chút không tin, đặc biệt ưu nhã bước tới phía sau Dương Thiên.

Bây giờ Dương Thiên đã bắt đầu làm bài thi hóa học thứ hai, nàng phát hiện cây bút trong tay thiếu niên trước mắt này căn bản không hề dừng lại, từng câu trả lời chính xác viết lên bài thi.

Nàng kinh ngạc che cái miệng nhỏ nhắn, trên mặt xinh đẹp tràn ngập khiếp sợ.

Ngay cả lão sư ra đề mục cũng không thể trong thời gian ngắn như vậy, viết ra tất cả đáp án.

Lần này dùng tám phút, viết xong bài thi hóa học.

Ngay sau đó, Dương Thiên dưới đôi mắt đẹp khó tin của vị giám thị xinh đẹp kia, lấy ra một tờ bài thi cuối cùng của đề sinh vật!

Khóe miệng của lão sư giám thị Mỹ Diễm co rúm lại không thôi, nàng phát hiện không chỉ có thí sinh ở nơi này, ngay cả nàng cũng bị Dương Thiên đả kích.

Nàng từ nhỏ cũng là học bá, ở Thánh Anh trung học trọng điểm tư lập học sinh khá giỏi của cao cấp trung giáo.

Tự nhiên, cũng chỉ gặp qua vô số học bá!

Nhưng học bá nàng mấy năm nay gặp qua, lại không thể đánh đồng với thiếu niên.

Thiếu niên làm những bài thi có độ khó cao này, nhẹ nhàng thoải mái, giống như là làm một vài đề mục nhà trẻ vậy, thế không thể đỡ.

Bảy phút sau.

Viết xong tờ bài thi thứ ba.

Tổng cộng thời gian dùng hai mươi lăm phút.

Dương Thiên không hề dừng lại, tiêu sái đứng dậy rời đi.

Mọi người:...

Toàn trường tĩnh mịch trầm mặc!

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía lão sư xinh đẹp kia, muốn biết trong hai mươi lăm phút ngắn ngủi này đã xảy ra chuyện gì.

Vị lão sư xinh đẹp kia trợn mắt há hốc mồm một hồi, sau đó chưa xót cười nói: “Hắn viết xong hết ba bài thi.”

“Điên rồi, nửa giờ cuối cùng vốn không đủ dùng, yêu nghiệt này lại còn dư ra năm phút, có muốn đánh người như vậy không?”

“Không phải đã nói không làm tổn thương chúng ta sao? Ô ô, đều là gạt người.”

“Tâm tắc, ta làm sai cái gì? Vì cái gì ông trời muốn sắp xếp ta tại trường thi này?”

“Đệ nhất giỏi lắm sao? Đệ nhất thì có thể tùy hứng sao? Đệ nhất thì có thể tùy ý đả kích người sao?”

Mọi người không nhịn được kêu rên.

Chỉ thấy người đầu tiên viết xong thở dài một hơi nói: “Các ngươi cũng đừng oán trách, hắn hiện tại nộp bài thi trước năm phút mà thôi, bằng không hắn đã sớm nộp bài thi trước rồi.”

Mọi người:...

Tuy nói là nói như vậy, nhưng trong lòng vẫn tràn đầy ghen ngào.

Lão sư giám thị xinh đẹp kia thu bài thi của Dương Thiên lại, sau đó nhìn kỹ.

Tôn Hi và mỹ nữ một mí mắt kia vội vàng tiến lên cầm một tấm bắt đầu đánh giá điểm số của Dương Thiên.

Lão sư giám thị xinh đẹp: “Vật lý đầy điểm.”

Tôn Hi: “Hóa học cũng đầy điểm.”

Mỹ nữ một mí mắt: “Sinh vật cũng đạt điểm tối đa.”

Ba nữ:...

Chương 429 - (Chương này tri ân các độc giả).

Toàn bộ người trong trường thi sôi trào, nhưng điều này không liên quan gì đến Dương Thiên.

Sau khi hân ra cửa, chỉ thấy mấy vị nữ hài duyên dáng yêu kiều đứng dưới bóng cây chờ đợi đã lâu.

Sau khi nhìn thấy Dương Thiên, Liễu Vân Lộ hưng phấn chạy tới, sau đó bàn tay nhỏ bé kéo cánh tay Dương Thiên, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy nụ cười tinh khiết: “Ca ca, người rốt cục đi ra, chúng ta chờ người nửa ngày, nghĩ rằng người đã sớm rời đi rồi.”

Dương Thiên cười cười vuốt mũi tinh xảo của cô gái, nói: “Sao có thể, lần này người thi thế nào?”

Liễu Vân Lộ hì hì cười nói: “Đề mục quá đơn giản, Tiểu Lộ viết xong nửa giờ, lão sư giám thị còn khen ta nhất định có thể thi đậu một trường đại học trọng điểm đây.”

Dương Thiên cười vuốt đầu cô gái nói: “Vậy phải chúc mừng người rồi.”

Mà lúc này, mấy cô gái khác đi tới, một nữ sinh trong đó có giọng nói hơi the thé mở miệng nói: “Vân Lộ, đây chính là Dương Thần mà người nói đó?”

Nữ sinh đánh giá Dương Thiên từ trên xuống dưới một chút, nói: “Ta thấy cũng không có gì đặc biệt. Khuya như vậy mới nộp bài thi, thành tích còn không bằng chúng ta a? Chúng ta còn sớm hơn hai mươi phút, thật là, tuyệt đối không hiểu quy củ, hại chúng ta chờ ở chỗ này nửa ngày.”

Dương Thiên nhướn mày.

Nữ sinh này đầu óc có vấn đề hay sao? Hắn cũng không có yêu cầu đối phương chờ ở đây.

Những nữ sinh còn lại cũng tò mò quan sát Dương Thiên, phát hiện đối phương chỉ mặc hàng via hè, trên mặt đều lộ ra bất mãn.

Các nàng líu ríu không ngừng, mà Dương Thiên trực tiếp không nhìn các nàng, lôi kéo bàn tay nhỏ bé của Liễu Vân Lộ xoay người rời đi.

Mấy nữ sinh nhất thời có chút choáng váng.

Thanh âm bén nhọn của nữ sinh kia tức giận đậm chân nói: “Vân Lộ giao cho bằng hữu là cái gì a, không lẽ phép như vậy.”

“Đúng vậy đúng vậy, dáng dấp đẹp trai ghê gớm, ta tốt xấu gì cũng chờ hắn nửa ngày, hắn cứ như vậy không vang một tiếng bỏ đi, ngay cả chào hỏi cũng không chào hỏi, có dạng như hắn sao?”

“Quan trọng nhất là hắn lại bắt cóc tiểu mỹ nữ Vân Lộ của chúng ta chạy mất, không được, chúng ta không thể như vậy được.”

Nghĩ vậy, mấy nữ sinh đuổi theo Dương Thiên.

Dương Thiên và Liễu Vân Lộ đến khách sạn Tứ Phương, đám nữ sinh còn lại cũng chen chúc nhau mà tới.

Nhìn quán cơm nhỏ như vậy, mấy nữ sinh vẻ mặt ghét bỏ.

Ông chủ thật thà của nhà hàng nhìn thấy Dương Thiên đến, ánh mắt sáng lên, sau đó cung kính cười nói: “Dương tiên sinh, ngài đến đây có thể đi cùng ta một chuyến không?”

Dương Thiên nghi hoặc, nhưng vẫn gật đầu.

Đi tới một bên, ông chủ hàm hậu móc ra tấm thẻ ngân hàng còn có mười vạn đồng hôm qua Dương Thiên đưa cho hắn, mở miệng nói: “Dương tiên sinh, hôm qua ngài trả tiền quá nhiều, hôm qua ta không biết, nếu biết ta nhất định không thể thu.”

Dương Thiên đưa tay ngăn lại nói: “Cho người, sẽ là của người!”

Ông chủ hàm hậu để lộ hàm răng trắng bóc nói: “Lão hán làm ăn chú ý bốn phần, Dương tiên sinh, ta lấy tiền của ngài rồi sẽ khiến lương tâm bất an.”

Dương Thiên nghe vậy, không chỉ coi trọng ông chủ thật thà này một chút.

Trong thế đạo này, ông chủ có tính cách thuần phác như vậy đã không còn mấy ai.

Hắn cười cười nói: “Nếu như người cảm thấy băn khoăn, vậy tiền còn lại người coi như mời ta ăn bữa cơm này là được.”

Ông chủ thật thà chất phác còn muốn nói gì đó, nhưng lại bị ảnh hưởng bởi khí thế không cho phép cự tuyệt của Dương Thiên, bất đắc dĩ chỉ có thể gật đầu nói: “Vậy được rồi, Dương tiên sinh ngài chờ một chút, lần này lão hán lấy ra tuyệt chiêu ẩn giấu, nhất định làm ngài hài lòng.”

Nói xong đi tới phòng bếp.

Dương Thiên vốn định yên tĩnh, nhưng năm sáu nữ sinh kia lại ngồi cùng một bàn, hơn nữa còn lúi rúi không ngừng.

“Dương Thiên đứng không, vừa rồi tại sao người lại vứt bỏ bọn ta, ta nói cho người biết, Vân Lộ là bạn thân của bọn ta, nếu người muốn đuổi theo thì...”

Nàng, còn phải được đám khuê mật chúng ta đồng ý nữa.”

Dương Thiên mặt mày đen lại.

Mà Liễu Vân Lộ lúc này lại có chút tức giận nói: “Na Na, người nói cái gì đó, Dương Thiên ca ca của ta, người đừng nói bừa.”

Một nữ sinh khác mở miệng nói: “Cái gì mà ca ca muội muội, Vân Lộ ta nói cho người biết, nam sinh bọn họ đều như vậy,

ngươi làm ca ca ngươi trước, thừa dịp ngươi không hề phòng bị sau đó lại ra tay với ngươi, ngươi có thể đề phòng a.”

Dương Thiên:...

Gặp gỡ đám nữ sinh tự cho là đúng này, đỉnh đầu hấn phẳng phất như có ngàn vạn đầu lạc đà dẫm chạy vội qua.

Thế là, dứt khoát phong bế thính giác, mặc cho các nàng lải nhải!

Một cô gái trong đó ôm bụng nói: “Dương Thiên, đám nữ sinh chúng ta đói bụng sao ngươi còn không gọi món? Chẳng lẽ để ta nhìn một chút sao?”

Anna cũng mang theo một tia bất mãn nói: “Anh đuổi theo hoa khôi Vân Lộ của chúng tôi ít nhất cũng phải qua cửa ải của chúng tôi a, mời chúng tôi đến nhà hàng một món ăn cũng không gọi có phải là keo kiệt rồi hay không?”

Liễu Vân Lộ thấy phần lớn tỷ muội bất mãn với Dương Thiên, hơi nóng nảy nói: “Na Na, các ngươi đừng nói ca ca ta, bữa cơm này để ta mời, chút nữa các ngươi muốn ăn gì thì cứ nói.”

Anna không vui nói: “Vân Lộ, vậy sao được, ngươi nhìn ngươi xem, các ngươi còn chưa ở cùng nhau đã che chở cho hấn như vậy, nếu ở cùng nhau còn không phải bị hấn bắt nạt chết à, không được, hôm nay để hấn mời khách.”

Mấy người thấy Dương Thiên không nói lời nào lập tức tức giận: “Này, Dương Thiên, ngươi rốt cuộc có nghe thấy chúng ta nói chuyện không?”

Dương Thiên từ đầu đến cuối vẫn luôn nhấp một ngụm trà, không hề bị lay động.

Một màn này khiến mấy nữ sinh lải nhải thiếu chút nữa tức chết.

Mấy người đang muốn nổi giận, đã thấy ông chủ hàm hậu kia bùng ra mấy món ăn cười ha hả nói: “Mọi người đợi lâu rồi, hôm nay quán cơm này của ta không tiếp tục kinh doanh nữa, ta sẽ đem tất cả đồ ăn ta biết, đều làm ra cho các ngươi, các ngươi không cần ngồi chen chúc như vậy, tách ra một chút, một người ngồi một cái bàn, chờ chút nữa ta bày đây cho các ngươi.”

“A?”

Một đám nữ sinh nghe vậy có chút choáng váng.

Nơi này có bảy tám cái bàn đâu, bày đầy toàn bộ? Không phải đang nói đùa chứ?

Lúc này ánh mắt của các nàng nhìn về phía Dương Thiên đều thay đổi.

Vừa rồi thiếu niên rót cuộc đã nói gì với ông chủ này? Ông chủ này lại hào phóng như vậy?

Mấy người khiếp sợ qua đi, một tiểu nữ sinh trong đó tò mò hỏi: “Dương Thiên, ông chủ này không phải là thân thích của người đó chứ, vừa rồi người lên lút nói với hắn vài lời, chính là vì để hắn phối hợp với người, để cho chúng ta phải lau mắt mà nhìn người?”

Anna thấy Dương Thiên không trả lời liền đáp: “Ta còn tưởng rằng đây là một khoản tiền lớn, hóa ra dựa vào quan hệ thân thích, phải giữ thể diện chịu tội. Lộ Lộ, người ngàn vạn lần không thể để hắn tốt, hắn sẽ không cho người hạnh phúc.”

Liễu Vân Lộ ngượng ngừng nói: “Lộ Lộ, ta đã nói với người bao nhiêu lần rồi, Dương Thiên ca ca của ta, còn nữa, ta không cho phép người nhục mạ ca ca của ta, bằng không ta sẽ trở mặt với người.”

Anna bĩu môi, lần này không nói gì nữa.

Rất nhanh, đồ ăn được đưa lên bàn, mọi người không ngừng kinh hô.

“Oa, một cái nhà hàng nhỏ vậy mà làm ra món ăn phong phú như vậy, cái này cũng không ít tiền đi.”

Mấy nữ sinh ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt, thèm nhỏ dãi.

“Ồ, ăn cho ngon! Đừng cướp, con cua này là của ta, các người đều đừng tranh với ta.”

“Woa, đây là canh gà nhân sâm sao? Ha ha, ta nóng quá.”

Mấy nữ sinh tranh cướp dữ dội, mà Liễu Vân Lộ ở bên cạnh thấy vậy thì có chút lúng túng nhìn Dương Thiên nói: “Ca ca, thật là xấu hổ.”

Dương Thiên cười cười, sờ lên cái đầu nhỏ của nàng.

Mấy nữ sinh ăn đến quên cả trời đất, Dương Thiên thì hưởng thụ sự thanh tịnh mà vất vả lắm mới có được.

Nhưng mà, hẳn lại đánh giá thấp đám tiểu ny tử này làm ầm ĩ.

Anna ăn được một nửa, sau đó hưng phấn nói: “Trong kỳ thi còn có một môn cuối cùng, hôm nay đồ ăn thịnh soạn như vậy, đi vào chúng ta uống chút rượu.”

Liễu Vân Lộ có chút mâu thuẫn nói: “Hay là không cần đi, chúng ta là nữ hài tử, không thể uống rượu.”

Một tiểu nữ sinh khác hì hì cười nói: “Không sao, chúng ta uống ít một chút xem như chúc mừng.”

Anna ngửa cổ ngọc cao ngạo trắng nõn nói: “Dương Thiên, người ra ngoài mua chút rượu về uống đi.”

Liễu Vân Lộ thấy bạn thân của mình chỉ điểm cho Dương Thiên vênh mặt, lập tức tức giận: “Các người muốn uống, nơi này có rượu trắng và bia, nói với ông chủ một tiếng không lâu là khỏi rồi sao? Không cần làm phiền đến ca ca của ta nữa.”

Mấy tiểu nữ sinh khác nghe vậy liếc qua vẻ mặt ghét bỏ nói: “Rượu trắng quá cay, không muốn,”

“Loại bia này quá thấp kém, là cho người uống sao? Ta không thèm uống đâu.”

Liễu Vân Lộ có chút tức giận nói: “Vậy các người muốn uống rượu gì?”

Anna cười nói: “Ta muốn uống rượu vang cao cấp, nghe nói rượu vang mỹ dung dưỡng nhan.”

Nàng vừa dứt lời, mấy tiểu nữ sinh líu ríu, lại thảo luận mua rượu vang đỏ dạng gì tương đối tốt.

“Trong đó có một cô gái mặc đồ hàng hiệu nhìn Dương Thiên nói: “Này Dương Thiên, chỉ cần người mua một chai Lafite, chúng ta sẽ đồng ý cho người và Vân Lộ ở cùng nhau.”

Những người khác nghe vậy, ánh mắt đều sáng lên.

Ở đây, ngoại trừ cô gái mặc danh bài kia đã uống rượu với Lafite, gia cảnh của những người khác cũng không tốt như

vậy, ngay cả gặp cũng chưa từng.

Nghe nói một bình phải mấy vạn, chẳng lẽ hôm nay có thể may mắn uống được?

Đương nhiên Liễu Vân Lộ biết giá cả của Lafite, nàng hoảng sợ nói: “Hạ Phi, người hơi quá đáng rồi đó, Dương Thiên ca ca chỉ là học sinh, làm gì có nhiều tiền như vậy để mua cho Lafite.”

Hạ Phi bĩu môi nói: “Lộ Lộ, nếu ngay cả Lap Phi cũng mua không nổi thì không có tư cách làm bạn trai của người đầu. Ta là bạn thân của người, đương nhiên phải kiểm tra cho kĩ.”

Mấy tiểu nữ sinh khác cũng gật đầu đồng ý, mang theo một tia khinh thường nhìn Dương Thiên.

Từ đầu đến cuối, Dương Thiên không hề mở miệng nói một câu nào.

Anna và Hạ Phi thấy vậy, trong mắt càng thêm khinh bỉ.

Hạ Phi thấy Liễu Vân Lộ tựa hồ thật sự tức giận, không khỏi mở miệng nói: “Được rồi được rồi, Lộ Lộ đừng tức giận nữa.”

Đôi mắt to của nàng ta đầy miệt thị liếc nhìn Dương Thiên nói: “Nếu người không mua nổi Lafite, vậy tùy tiện mua một chai rượu vang cao cấp là được rồi, yêu cầu của ta không cao, nhập khẩu từ nước ngoài là được, miệng của ta rất ngẫu, người cũng không thể thật giả lẫn lộn, rượu vang kém chất lượng ta không uống.”

Liễu Vân Lộ thấy mấy người bạn thân dường như cố ý làm khó Dương Thiên, không khỏi đứng lên lạnh lùng khuôn mặt nhỏ nhắn nói: “Các người đã muốn uống, vậy ta liền đi mua giúp người.”

Nói xong định đi ra ngoài.

Dương Thiên thở dài một hơi, kéo Liễu Vân Lộ lại nói: “Tiểu Lộ người không cần đi nữa, ta có mang theo.”

Nói xong, bí ẩn lấy ra mấy chai rượu vang từ trong Thất Thái Linh Lung Tháp, sau đó bày từng chai một trên mặt bàn.

Đây là thứ mà hắn lấy ra từ Hoàng Hạc lâu ở khách sạn lớn nhất Thanh Thủy khi trước, vẫn luôn đặt trong không gian Thất Thái Linh Lung Tháp.

Đó là rượu vang mà chính Kim Lập Huy gọi, chỉ có điều lúc đó uống rượu trắng, một bình rượu vang cũng không động.

Mỗi một bình này đều có giá trị không nhỏ, nổi tiếng trên thế giới, cao cấp hơn Lafite không chỉ mấy cấp bậc.

Một chai Romanee đắt tiền nhất trong đó, giá trị hơn ba mươi vạn, rượu vang thế giới đệ nhất, đương nhiên, chai rượu vang này cho các nàng uống các nàng cũng uống không ra.

Tuy rằng trên bàn chỉ là mấy chai rượu vang mà Dương Thiên tùy tiện lấy ra, nhưng mỗi một chai đều có lai lịch rất lớn.

Đại đa số nữ sinh trong sân không có kiến thức.

Khi thấy Dương Thiên lấy ra rượu vang đỏ từ dưới đáy bàn, ngay cả đóng gói cũng không có, không cần mặt mũi ghét bỏ.

Khách sạn tiếp theo còn tự mình mang rượu, thật sự là quá mất mặt.

Nhưng mà, trong đông đảo nữ sinh, vẫn có một người ngoài ý muốn.

Người này không phải ai khác, chính là Hạ Phi vừa rồi vẫn luôn đùa cợt Dương Thiên.

Khi Hạ Phi nhìn thấy Dương Thiên lấy chai rượu vang thứ nhất từ dưới bàn ra, trên mặt cũng lộ ra vẻ khinh thường, nhưng mà sau khi nhìn thấy bảng hiệu của rượu vang, trực tiếp trợn tròn mắt.

Rượu nếp, so với Lafite còn cao hơn một cấp bậc.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Phi lộ ra vẻ khiếp sợ.

Cha nàng làm ăn từ rượu vang đỏ, cho nên rất quen thuộc với rượu nổi tiếng nước ngoài, loại rượu vang cấp bậc này, đừng nói là nàng, ngay cả cha nàng cũng chưa từng uống qua.

Thiếu niên lại lấy ra hai bình trong một lần.

Một bình này có tới mấy vạn lạng đó!

Nhưng mà, nàng còn chưa kịp khiếp sợ, cái miệng nhỏ nhắn của nàng còn chưa kịp khép lại, Dương Thiên lại lần nữa đặt hai chai rượu vang đỏ lên trên mặt bàn.

Khi Hạ Phi lần nữa nhìn thấy bảng hiệu rượu vang đỏ, đi đứng đều cảm thấy nhũn ra, mặt đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Rượu vang Lý Bằng!

Xếp hạng thứ ba trên thế giới!

Loại rượu vang này uống vào chính là phung phí của trời a, đại nhân vật giá trị con người mấy ngàn vạn mua cũng chỉ là dùng để sưu tầm.

Nàng dừng nói uống, ngay cả thấy cũng chưa thấy qua chính phẩm.

Phụ thân hần ngược lại nói may mắn từng nhìn thấy một lần.

Ánh mắt Hạ Phi nhìn Dương Thiên lại thay đổi.

Rốt cuộc thiếu niên có thân phận gì? Tới nhà ăn nhỏ như vậy ăn cơm lại mang theo rượu vang đỏ quý báu như thế.

Đây quả thực là...

“Ta đi!”

Hạ Phi còn chưa khiếp sợ xong, chỉ thấy Dương Thiên lại lấy ra loại rượu vang đỏ thứ ba.

“Đây... chẳng lẽ là rượu Bách Đồ Tư?” Khóe miệng Hạ Phi xúc động, rốt cuộc không chịu nổi rung động này, đặt mông ngồi liệt trên mặt đất.

Rượu Bách Đồ Tư, rượu vang xếp hạng thứ hai trên thế giới, rượu vang danh quý chỉ lưu thông trong giới thượng lưu, cha nàng cũng chỉ nhìn thấy trên hình ảnh, sau đó giảng giải cho nàng biết có thể bài này.

Nàng không nghĩ tới Dương Thiên lại mang loại rượu vang đỏ cấp bậc này đến.

Hơn nữa, lấy ra rượu Bách Đồ Tư còn chưa tính, lại bày hai bình ở trên mặt bàn.

Trời ạ, có cần chấn động như vậy không.

Đây chính là rượu vang gấp đôi so với Lafite quý!

Tuy nàng có gia cảnh ưu việt, uống không ít rượu vang đỏ quý báu, nhưng loại rượu vang đỏ cấp bậc này nàng đừng nói uống, ngay cả tư cách ngửi một chút cũng không có.

Trong ba mươi giây ngắn ngủi này, tất cả cảm giác ưu việt của nàng đều bị Dương Thiên đả kích thương tích đầy mình.

Hơn nữa, từ đầu tới cuối sắc mặt thiếu niên vẫn như thường, không nói một câu.

Mặc dù nàng biết hàng, nhưng mấy gia cảnh khác trong sân chỉ là bậc trung mà thôi, hơn nữa còn giả vờ mình trà trộn vào vòng tròn thượng lưu, nguyên một đám ăn mặc vô cùng tinh xảo, mặc quần áo giá trị xa xỉ, trên thực tế cho dù che giấu thế nào, cũng không có một chút quý khí bẩm sinh.

Hạ Phi còn đang khiếp sợ, mà mấy nữ sinh ở một bên líu ríu bắt đầu khinh bỉ.

Anna mở miệng châm chọc: “Dương Thiên, em bảo anh đi mua rượu vang cao cấp, anh lấy mấy chai rượu vang mà mình mang theo ra là có ý gì, nhiều rượu vang như vậy mà lại còn có nhãn hiệu mờ nhạt, không phải là quá hạn đây chứ.”

Một tiểu nữ sinh tóc ngắn nói: ” Quá thời, trời ạ, uống vào sẽ không tiêu chảy chứ, Dương Thiên, ngươi có mục đích gì sao.”

Một nữ sinh khác cũng ghét bỏ nói: “Không mua nổi rượu vang cao cấp thì không mua nổi, người cũng không thể lấy rượu vang quá hạn như vậy lừa gạt chúng ta, cho rằng dán nhãn trên rượu đỏ là có thể giả thành rượu vang cao cấp mà chúng ta không biết sao?”

“Đầu tiên thanh minh, ta không uống rượu vang sa cấp.”

Đối với mấy nữ sinh khinh bỉ, Dương Thiên thần sắc như thường, mà Hạ Phi lúc này gương mặt lại nóng rát.

Quá mất mặt, nàng đều muốn kéo xa khoảng cách với mấy đồng bạn này một chút.

Ba loại rượu vang này nổi danh hơn cả Lafite trên thế giới, lưu thông và câu lạc bộ thượng lưu, các nàng còn chưa có tư cách tiếp xúc mà còn có mặt mũi trào phúng đây là loại rượu vang cấp thấp?

Cái này nếu là cấp thấp? Vậy giá trị bao nhiêu mới xem như cấp cao?

Thấy mấy đồng bạn vô tri này còn đang lải nhải trào phúng, Hạ Phi thật sự là nghe không nổi nữa, không khỏi mở miệng nói: “Các người câm miệng đi.”

Mấy vị nữ sinh nghe vậy có chút ngây ngẩn cả người.

Anna mê hoặc nói: “Hạ Phi, sao người lại bảo chúng ta im miệng, là hấn quá đáng đó, cầm rượu vang quá hạn cho chúng ta uống, hấn chắc chắn không có ý tốt gì.”

Hạ Phi đen mặt nói: “Người ta quá đáng? Người ta quá đáng có thể cho người uống rượu vang còn quý báu hơn cả Lafite? Người có biết giá trị của mấy chai rượu vang này là bao nhiêu không?”

Anna hơi nghi hoặc: “Còn quý giá hơn cả Lafite? Hạ Phi, không phải em đang nói đùa đấy chứ? Trên thế giới làm gì có rượu vang còn quý giá hơn cả Lafite? Một chai của Lafite là hai mươi ngàn đấy.”

Dương Thiên không cần giải thích gì, Hạ Phi cũng đã bất bình.

Nàng đỡ trán nói: “Annana, ta phát hiện cô cái gì cũng không hiểu còn la hét đòi uống rượu vang xa hoa, cho cô rượu vang xa hoa cô uống được sao?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn Anna đỏ lên, cả giận nói: “Hạ Phi, người có ý gì? Tại sao người lại nói ta không hiểu rượu vang cao cấp?”

Hạ Phi cười lạnh nói: “Chỉ bằng vào sáu chai rượu vang trước mặt người, rẻ nhất cũng hơn giá hai mươi phần trăm so với giá của Lafite, đắt nhất là gấp hai lần giá của Lafite, hơn nữa nhìn qua cũng có chút tuổi tác, người lại nói nó là rượu vang quá hạn? Không hiểu thì đừng nói chuyện, đỡ mất mặt xấu hổ.”

“A?”

Không chỉ có Anna, ngay cả mấy tiểu nữ sinh kia cũng ngây ngẩn cả người.

Hạ Phi thấy mấy người không tin, chỉ chỉ vào tiêu chí hồng tửu trên mặt bàn nói: “Các người không tin có thể cầm điện

thoại tìm kiếm, nhìn xem, ly rượu đế đế du, rượu bách đồ tư tửu, đến cùng giá trị bao nhiêu.”

Mấy người nghe vậy vội vàng lấy điện thoại di động ra.

Mà không tra xét không biết, vừa tìm kiếm đã giật nảy mình.

“Trời ạ, một chai rượu vang lừng thế mà giá hai vạn tám, cướp tiền.”

“Ta đi, người tính là cái gì? Nơi này rượu vang đỏ Bằng vậy mà bán được giá trên trời ba vạn bảy.”

“Bình Bách Đồ Tư này... trị giá năm vạn.”

Mọi người nhao nhao hít vào một ngụm khí lạnh, ngay cả Liễu Vân Lộ bên cạnh Dương Thiên cũng kinh ngạc che miệng nhỏ, người không dám tin.

Ba loại rượu vang đỏ, mỗi loại hai bình, tính toán giá cả sáu bình tổng cộng hai mươi ba vạn nhân dân tệ.

Cái này...

So sánh với một năm không ăn không uống của người nhà các nàng kiếm được tiền lương.

Lúc này, ánh mắt mấy nữ sinh nhìn Dương Thiên lại thay đổi.

Các nàng không nghĩ tới, thiếu niên ẩn tàng sâu như vậy.

Có thể một lần xuất ra sáu bình rượu vang đỉnh cấp để uống, hiển nhiên giá trị trong nhà không thấp hơn ngàn vạn nguyên.

Lúc này các nàng nào còn dám lộ ra thần sắc trào phúng, từng người đều liếc mắt đưa tình với Dương Thiên.

Từ đầu đến cuối Dương Thiên đều không nhìn mấy người.

Sau khi ăn xong, hắn cười nhìn Liễu Vân Lộ mở miệng nói: “Ăn no chưa?”

Liễu Vân Lộ nhẹ gật đầu.

“Vậy thì cùng đi đi!”

Dương Thiên đứng lên kéo bàn tay nhỏ bé của Liễu Vân Lộ, không chút lưu luyến rượu vang đỏ giá trị xa xỉ trên bàn, xoay người rời đi!

Mấy vị nữ sinh thấy vậy, trực tiếp mắt choáng váng!

Rượu vang giá trị hai mươi ba vạn nhân dân tệ, bày ở chỗ này?

Vậy các nàng có nên uống hay không?

Hạ Phi vội vàng đứng dậy hỏi: “Dương Thiên, rượu vang đỏ này của người chúng ta có thể uống không?”

Bước chân Dương Thiên cũng không dừng lại, lạnh nhạt mở miệng: “Tùy ý!”

Đây là câu nói đầu tiên hắn nói với mấy tiểu nữ sinh này, sau khi dứt lời, đám người Hạ Phi lập tức mừng rỡ như điên.

Giữa sân có tổng cộng sáu cô gái, mỗi người một bình.

Thần sắc của các nàng kích động đến mức không thể tự kiềm chế được. Đôi mắt đẹp của Anna Na nhìn bóng lưng Dương Thiên, vẻ mặt trở nên si mê.

Đây chính là công tử ca có tiền, nếu bỏ lỡ, có lẽ cả đời cũng không gặp được, nhất định phải nắm chặt trong lòng bàn tay, như vậy sau này muốn cái gì có cái đó.

Nghĩ tới đây, nàng rút cuộc kìm nén không được, thở hồng hộc chạy tới ngăn trước mặt Dương Thiên mở miệng nói: “Dương Thiên, chuyện vừa rồi thật xin lỗi, ta hiểu lầm người rồi.”

Dương Thiên bình thản ừ một tiếng, không dừng lại, kéo bàn tay nhỏ bé của Liễu Vân Lộ đi qua bên cạnh Anna.

Anna sững sốt, sau đó lại chạy tới bên cạnh ngăn cản đường đi của Dương Thiên.

Khuôn mặt xinh đẹp của nàng mang theo vẻ lo lắng nói: “Người khoan hãy đi, ta có lời muốn nói với người.”

Dương Thiên dừng bước, khẽ nhíu mày: “Chuyện gì?”

Anna nhìn Liễu Vân Lộ, có chút rối rắm, nhưng cuối cùng vẫn cắn môi đỏ nói: “Ta muốn làm bạn gái của người, không biết có được không?”

Dương Thiên còn chưa mở miệng, sau khi Liễu Vân Lộ nghe được phản ứng đầu tiên chính là lắc đầu nói: “Không được, ta không đồng ý.”

Mà Anna hơi nóng nảy nói: “Lộ Lộ, không phải người nói chỉ là muội muội của Dương Thiên sao? Vì sao không đồng ý?”

Hơn nữa, chúng ta là bạn thân, người nên giúp ta.”

Liễu Vân Lộ không nói gì, bàn tay nhỏ bé kéo Dương Thiên, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo vẻ căng thẳng nhìn hắn.

Dương Thiên cũng không ngờ lại bị người ta tỏ tình ở đây, hắn kinh ngạc đánh giá Anna một chút.

Mà Anna thì kiêu ngạo giơ lên cái cổ trắng như tuyết.

Nàng vô cùng tự tin vào dung mạo của mình.

Tuy rằng không thuần khiết như Liễu Vân Lộ, nhưng cũng mang theo mị lực đặc biệt.

Hơn nữa, tuy rằng nàng chỉ mới mười tám tuổi, nhưng dáng người đã lộ ra, bên trên căng phồng, dáng người cao gầy, chân ngọc mảnh mai!

Hơn nữa nàng còn chủ động, Anna Na tự tin, Dương Thiên không thể cự tuyệt...

Nhưng mà, Anna vừa nghĩ tới đây, chỉ thấy thiếu niên trước mắt thanh âm lãnh đạm nói: “Người là cô gái tốt, ta không xứng với người, người đi tìm người khác đi”

Dứt lời, lôi kéo Liễu Vân Lộ từ bên người rời đi!

Không chút do dự, từ chối.

Anna choáng váng.

Trước đó đều là nàng gửi thẻ người tốt cho người khác, bởi vì chơi vui, nàng luôn mang theo ngôn ngữ mập mờ đi trêu chọc người khác, ghi chép cao nhất một ngày phát 0 lần.

Hôm nay lại không nghĩ rằng nàng lại bị người khác phát thẻ người tốt.

Anna quả thực hoài nghi mình đang nằm mơ.

Nàng thất hồn lạc phách về tới khách sạn, lúc này một đám nữ sinh cười cổ quái hỏi: “Như thế nào? Bắt được chưa?”

Anna lắc đầu nói: “Bị hắn từ chối rồi.”

Hạ Phi ha ha cười lạnh một tiếng nói: “Người ta có thể xuất ra rượu vang đỏ quý như vậy cho chúng ta uống, hiển nhiên là không phú thì quý, làm sao có thể coi trọng cô bé lọ lem như người được. Huống hồ, vừa rồi người nói năng lỗ mãng với

hắn, không ngừng châm chọc đùa cợt người ta, lúc này mới chủ động lấy lòng, người ta coi trọng người mới là lạ.”

Anna Na cũng có chút hối hận. Nàng đâu nghĩ đến, thiếu niên vừa rồi vẫn luôn bị nàng xem thường, người mặc hàng vĩa hè lại có tiền như vậy.

Rượu đỏ đắt như vậy có thể một lần xuất ra sáu bình, cho dù là đệ nhất công tử Giang Thành Địch Kiệt cũng không có tiền vốn này.

Cứ bỏ lỡ như vậy, Anna hối hận đến xanh cả ruột.

Nàng đang mất mát, vốn tưởng rằng mấy người bạn thân sẽ an ủi nàng, lại không nghĩ rằng mấy nữ sinh này đã sớm đưa ánh mắt nhìn một chai rượu vang trước mắt.

Rượu vang trị giá mấy vạn nguyên a, các nàng không khỏi ừng ực nuốt nước miếng một tiếng.

“Gọt đỏ quý báu như vậy, uống như vậy có phải quá lãng phí rồi không?” Một người tỏ vẻ rối rắm.

Mà Hạ Phi thì không nhìn được, cô mở chai rượu vang của mình ra, rót một ly, nhẹ nhàng nhấp một ngụm nhỏ, trên mặt lập tức lộ ra vẻ hưởng thụ.

Mấy nữ sinh còn lại thấy vậy hưng phấn cầm chén rượu đưa về phía Hạ Phi Phi nói: “Chị Phi Phi, chị cũng cho chúng em đầy được không?”

Hạ Phi nhìn năm cái chén đặt ở trước mặt mình, khóe miệng giật giật mang theo âm giận nói: “Các người nghĩ rất đẹp, tại sao mình có rượu vang đỏ uống ta? Cho các người mỗi người một chén, ta còn có thể còn lại bao nhiêu? Các người vì sao ích kỷ tự lợi như vậy.”

Mấy nữ sinh nghe vậy thì vẻ mặt xấu hổ, Anna hừ nói:

“Không ngã thì không ngã, thật sự cho rằng chúng ta không nở mở ra.”

Nói xong, cũng mở một chai rượu vang đỏ của mình ra, uống một ngụm.

Mấy nữ sinh khác cũng thèm thuồng không thôi, nhao nhao mở cái của mình ra.

Mấy người uống rượu như trâu, ngây thơ cho rằng rượu đắt thì nhất định dễ uống.

Nhưng mà, chờ uống vào trong miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn liền đã nhăn thành một đoàn.

Tuy là như thế, nhưng nhìn người khác híp mắt thưởng thức, sợ để người khác nhìn ra không hiểu phẩm tử, không khỏi lộ ra vẻ hưởng thụ.

“Mùi rượu vang cao cấp đúng là không giống nhau!”

“Đúng đấy, quả thực quá ngon.”

Mấy người ganh đua so sánh với nhau, các nàng chỉ biết là giá trị của rượu này vô cùng quý giá, căn cứ nguyên tắc không lãng phí, chỉ chốc lát sau đã uống sạch sáu bình rượu đỏ.

Các nàng là nữ sinh, tử lượng vốn không tốt, giờ phút này đã mất say lơ đãng!

Khi ông chủ chất phác kia bụng đồ ăn cười tùm tùm đi tới nhìn thấy cảnh này, lập tức ngây ngẩn cả người.

Hắn có chút vội vàng mở miệng nói: “Ai nha, các tiểu tử tông, các ngươi sao lại uống nhiều rượu như vậy? Buổi chiều các ngươi không phải còn muốn thi sao?”

Ông chủ thật thà chất phác một câu làm bừng tỉnh người trong mộng!

Thân thể mềm mại của mấy cô gái lập tức chấn động, kinh hoàng nói: “Đúng vậy, sao ta lại quên mất! Xong rồi xong rồi, hiện tại đầu óc ta mê man, hoàn toàn không ở trạng thái này, phải làm sao bây giờ?”

“Thảm rồi thảm rồi, bất tri bất giác uống hết một bình rượu, lần này thi đại học đấy, nếu phát huy thất thường thì xong rồi.”

“Hiện tại đầu óc ta đang mơ hồ. Đã không mở mắt ra được, dưới trạng thái này làm sao có thể thi được?”

“Các ngươi cảm giác đau đầu không? Ta vì sao lại đau đầu như vậy?”

Mấy nữ sinh khuôn mặt tái nhợt, không còn chút máu.

Nữ sinh tóc ngắn trong đó khóc không thành tiếng nói: “Đều do Dương Thiên, lấy ra nhiều rượu như vậy, nếu hấn không lấy ra nhiều như vậy, chúng ta cũng sẽ không uống say.”

Nàng vừa dứt lời, ông chủ hàm hậu vốn đang lo lắng bên cạnh cũng không nhìn nổi nữa.

Hấn ở sau bếp nhìn thấy rõ ràng.

Mấy nữ sinh này vừa rồi vẫn luôn làm khó dễ Dương Thiên, mà Dương Thiên lại rộng lượng không so đo, hơn nữa còn dùng rượu vang đỏ để chiêu đãi.

Mấy người không những không cảm kích, còn mặt mũi tràn đầy oán niệm.

Nếu các nàng biết ngày hôm qua Long ca ở khu Hoa Thành đắc tội Dương Thiên làm sao gây chân thì hấn là sẽ thành thật.

Hấn vốn không muốn để ý tới, nhưng mấy nữ sinh này càng là lải nhải, đem tất cả trách nhiệm đổ lên trên người Dương Thiên.

Ông chủ hàm hậu không thể chịu đựng được nữa, bất bình thay cho Dương Thiên Minh.

Hấn phần nộ nói với mấy nữ sinh này: “Lúc trước là các người nói muốn cãi nhau uống rượu, người ta cho các người rượu quý như vậy, các người uống không còn một mống, đến bây giờ còn quái nhân? Có phải hơi quá đáng hay không? Hơn nữa nếu hấn chỉ lấy ra hai bình, các người đủ chia sao? Đến lúc đó có phải còn phải quái nhân keo kiệt hay không?”

Nữ sinh nghe vậy lập tức xấu hổ cúi đầu.

Tham món hời nhỏ bị thiệt lớn, lần này thật sự là bị kịch.

Ngắm lại lát nữa thì say rượu, phát huy không bằng một nửa trình độ chân thật, mấy người đều có ý muốn chết.

Nhưng mà, việc này đã không có bất cứ quan hệ nào với Dương Thiên.

Hai người đi trên đường.

Liễu Vân Lộ tâm sự nặng nề, cuối cùng, nàng ngẩng khuôn mặt xinh đẹp lên nói: “Ca ca, thật sự xin lỗi, ngày đó bạn thân

của muối hơi quá đáng, hại huynh tổn thất nhiều rượu vang đỏ quý báu như vậy!”

Dương Thiên cười ha hả nói: “Không sao, các nàng có lẽ đã hối hận.”

Liễu Vân Lộ mờ mịt chớp chớp đôi mắt to hỏi: “Có ý gì nha ca ca?”

Dương Thiên cười cười, thật sự muốn nói ra, đột nhiên phát hiện điện thoại di động vang lên.

Nhìn biểu hiện điện báo, lại là Kim Lập Huy gọi tới.

Dương Thiên nhận điện thoại xong, chỉ nghe Kim Lập Huy có chút lo lắng mở miệng nói: “Dương tiên sinh, hôm nay ta thu mua khách sạn Hoàng Hạc Lâu ở Thanh Thủy Thị, mới biết được lúc trước bọn họ cung cấp cho chúng ta chai rượu vang Khang Đế, ngoài chai rượu Roman cao cấp kia, toàn bộ đều là rượu giả, uống xong sẽ đau đầu.”

Dương Thiên:...

Hắn nhìn về phía Liễu Vân Lộ nói: “Tiểu Lộ, kỳ thật ta cảm thấy, nếu muối có cơ hội thì thay ca ca nói một tiếng xin lỗi với khuê mật của muối đi.”

“A? Vì sao ca ca lại như vậy?”

Liễu Vân Lộ tò mò hỏi.

Dương Thiên có chút xấu hổ gãi đầu nói: “Thật ra cũng không có gì, chỉ là mấy bình rượu kia có thể là rượu giả, sau khi uống sẽ đau đầu.”

Liễu Vân Lộ:...

Chương 430 - Môn cuối cùng.

Dương Thiên và Liễu Vân Lộ đến trường thi thứ mười lăm, đây là cuộc thi cuối cùng, chỉ cần đạt điểm tối đa của cuộc thi này, sẽ sáng tạo kỳ tích thi đại học lục khoa đầy điểm xưa nay chưa từng có,

hắn không chỉ muốn làm Trạng Nguyên của Huy Tĩnh, còn muốn làm Trạng Nguyên của cả nước!

Chỉ có như vậy, nghĩ đến phụ thân Dương Quốc của mình hắn là có thể lấy hắn làm kiêu ngạo.

Dương Thiên nghĩ tới đây, khóe mắt mang theo ý cười chua xót, cũng chỉ có cảm thành tích này mới có mặt mũi về nhà đối mặt với hai ông lão đi.

Kiếp trước hắn không hiểu chuyện, coi sự nỗ lực của cha mẹ là chuyện đương nhiên, không ngừng tùy ý làm bậy, không có chí tiến thủ, nhu nhược vô năng, ba vị chí thân trong nhà vì hắn mà thương tâm triệt để.

Nếu không phải hắn thất bại trong kỳ thi đại học, thân ảnh vĩ ngạn của phụ thân hắn sao có thể âm âm sụp đổ, nếu không phải vì tiền đồ của hắn, mẫu thân hắn làm sao lại đi cầu Lý gia kinh thành! Dẫn đến bị kịch không thể cứu vãn phát sinh?

Kiếp trước hắn chỉ là một phạm nhân, vô lực thay đổi cái gì, biết rất rõ ràng bất công, nhưng không có thực lực để thay đổi!

Đời này, hắn là tiên, thiên hạ đều có thể nắm giữ!

Dương Thiên siết chặt nắm đấm, những thứ mà Dương gia ở kinh thành còn nợ, trải qua hai đời hắn vẫn khắc cốt铭心.

Món nợ này sau khi thi đại học xong thì đến trường đại học, tính toán thật kỹ ở kinh thành mới phải.

Đội hơn ba trăm năm, chung quy vẫn phải trả nợ và lãi suất mới đúng chứ!

Dương Thiên bình ổn tâm cảnh một chút, nhìn thời gian một chút, cười nói với nữ hài bên cạnh: “Tiểu Lộ, thời gian còn năm phút đồng hồ, người nhanh chóng trở lại trường thi của người đi, nếu không thì không còn kịp rồi.”

Liễu Vân Lộ ngoan ngoãn gật đầu, vẫy tay từ biệt Dương Thiên!

Mà hắn, cũng đi về phía trường thi của mình.

Vừa đi vào cửa, ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn sang.

“Xong ác mộng lại tới.” Cùng Dương Thiên làm một lớp, mập mạp một hồi kêu rên.

Thiếu niên ngồi bên cạnh Dương Thiên vẻ mặt si ngốc nói: “Ta hiện tại cái gì cũng không nghĩ, chỉ cầu các người có người hảo tâm nào thay đổi chỗ ngồi cho ta, ta đã bị đả kích thương tích đầy mình rồi, hắn không thể đòi người khác đả kích sao?”

Còn có một thiếu niên xem nào nhiệt không ngại chuyện hét to: “Tới tới tới, đặt cược, lần này là thi Anh ngữ, đều tới đặt cược bài thi ba mươi phút trước hay là ba mươi phút sau.”

Không nói cái này còn tốt, nói xong tất cả mọi người đều bùm mặt, nói: “Năm khoa trước tựa hồ đều thi đầy điểm, một khoa tiếng anh cuối cùng này nếu lại đầy điểm, còn muốn chúng ta sống hay không?”

“Hắn không thể có chút khuyết điểm nào sao?” Một người điên cuồng kéo tóc.

Mà người bên cạnh hắn xem ra đã nhận mệnh, hắn thất vọng lắc đầu nói: “Cho đến tận bây giờ, chưa bao giờ phát hiện, hắn giải thích từ hoàn mỹ vô khuyết này!”

Dương Thiên làm như không thấy sự ai oán của mọi người!

Hắn bình tĩnh ngồi tại chỗ, phong bế lục thức bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Mà trước đó, bởi vì Dương Thiên nổi bật, học sinh trường thi khác đều nhao nhao đến đây chiêm ngưỡng phong thái của Dương Thiên.

Trong đó không thiếu một số nữ sinh cực kỳ xinh đẹp.

Các nàng ở ngoài cửa sổ, từng đôi mắt đẹp đều không chớp nhìn Dương Thiên, trên mặt mang theo vẻ hưng phấn.

“Oa, hắn chính là thi thần, thoát nhìn rất đẹp trai.”

“Đúng vậy đúng vậy, rõ ràng có nhan sắc, vì sao còn phải dựa vào tài hoa? Đẹp trai là có thể tùy hứng như vậy sao?”

“Các tỷ muội, các người có phát hiện ra không, khí chất phát ra từ trên người Dương Thần quá xuất trần, nhìn một chút cũng không thể dời mắt đi được.”

“Không biết hắn có bạn gái hay không? Ta muốn chờ sau khi kết thúc thổ lộ với hắn, các người nói hắn sẽ tiếp nhận sao?”

“Thối lộ? Tính thêm ta một cái.”

“Thịnh tình +1!”

“Thối lộ +!”

“Thối tình +10086!”

“Ta cũng muốn, ta cũng muốn!”

“Ha ha, các người đều lạc hậu rồi, ta đã viết thư tình rồi, Dương Thần nhất định sẽ bị ta bắt lại.”

Một đám nữ sinh nghe vậy, không cam lòng lạc hậu, nhanh chóng lấy giấy bút ra ngoài cửa viết thư tình, sau đó giao cho học sinh ở trường thi của Dương Thiên.”

Trong phòng học, một đám nam sinh quả thực ghen tỵ muốn chết, có mấy nam sinh lần nữa bị đả kích công bố không muốn sống.

Mà một nửa nữ sinh khác thấy vậy trên mặt nhất thời mang theo thần sắc kiêu ngạo, biểu tình kia phảng phất như đang nói, Dương Thần là nhà ta, các người đều đứng sang một bên.

Chờ thời gian trường thi vừa đến, đông đảo nữ sinh lúc này mới nhao nhao tản đi, mà Dương Thiên cũng chậm rãi mở hai mắt ra.

Nhưng mà, khi hắn nhìn thấy trên bàn bày đặt mấy chục phong thư tình thì có chút ngây ngẩn cả người.

Hắn chỉ nhắm mắt dưỡng thần năm phút đồng hồ, trong khoảng thời gian này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nhìn mọi người một vòng, nam sinh nghiêng răng nghiêng lợi, trợn mắt nhìn, nữ sinh thì liên tiếp đưa mắt nhìn.

Dương Thiên im lặng, một phong thư cũng không xem, trực tiếp đổ vào thùng rác.

Một màn này để đông đảo nam sinh sau khi nhìn thấy, cảm xúc triệt để sụp đổ.

“Hỗn đản a, nhiều cô gái xinh đẹp ưu ái như vậy, vậy mà tất cả đều không để ý.”

“Thi đấu đả kích người còn chưa tính, ở tình trường đả kích người như vậy có phải hơi quá đáng hay không.”

“Đúng vậy, ta lớn như vậy, còn chưa bao giờ được nữ hài thổ lộ qua, không có ném thử loại cảm giác này đến cùng mỹ diệu cỡ nào đâu.”

“Lãng phí, người đừng cho chúng ta, phía trên có rất nhiều phương thức liên lạc.”

Rất nhiều nam sinh đều rơi nước mắt, nghĩ đến đợi chút nữa kết thúc cuộc thi nhất định phải đi vào trong thùng rác lục lọi.

Mà lúc này đây, cuộc thi cuối cùng cũng bắt đầu.

Ba vị giám thị lão sư trình diện.

Trong đó có hai vị là nữ giáo viên trẻ tuổi, mặt mày tươi tắn, trên mặt mang nụ cười thân thiện thanh thuần, thoát nhìn tốt nghiệp đại học không bao lâu.

Còn có một người nước ngoài ngoài, tóc vàng mắt xanh, tướng mạo vô cùng đẹp trai.

Nghe nói hẳn là giáo viên tiếng Anh của lớp trẻ trung học Anh Đào, lớn lên ở trong nước, tiếng Hán cũng nói vô cùng lưu loát.

Bởi vì là cuộc thi cuối cùng, tất cả mọi người đều hết sức khẩn trương, hai vị nữ lão sư trẻ tuổi cười nói hai chuyện cười để giảm bớt cảm xúc khẩn trương của mọi người, còn lấy thân phận người từng trải để dạy bảo hạng mục công việc cần chú ý, sau đó lại là khích lệ.

Đồng đảo thí sinh nghe được nữ lão sư cổ vũ xinh đẹp như vậy, lập tức giống như là đánh máu gà, tràn đầy nhiệt tình.

Hai vị nữ lão sư hết sức hài lòng với thành quả tẩy não của mình, nhưng mà đang có chút đắc ý, lại phát hiện thiếu niên số 7 không giống như là tràn đầy ý chí chiến đấu như mọi người, trên mặt hẳn thủy chung treo biểu lộ vân đạm phong khinh, phảng phất chuyện gì cũng không để ở trong lòng, nhưng lại mang theo khí tràng nắm giữ tất cả.

Hai vị nữ lão sư thấy vậy, không khỏi nở nụ cười.

Lần này thi đại học thi Anh rất khó, các nàng tốt nghiệp đại học, tham gia một năm công tác giáo dục Anh ngữ cũng chưa chắc làm đủ điểm, thiếu niên này còn chưa xem bài thi đã tự tin như vậy, có phải hơi quá sớm rồi không?

Hai nữ nhân mặt mang theo ý cười, suy nghĩ lát nữa sau khi phát bài thi sẽ xem kỹ biểu hiện trên mặt thiếu niên số 7 thay đổi như thế nào.

Nghĩ đến, biểu tình trên mặt vị tiểu soái ca này nhất định phải nhiều màu nhiều sắc mới đúng.

Nhưng mà, quả nhiên như các nàng suy nghĩ, thiếu niên chỉ nhìn thoáng qua bài thi, lập tức đỡ trán mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ.

Ha ha, xem ra cũng bị độ khó Anh ngữ của kỳ thi đại học hôm nay dọa sợ rồi.

Hai vị nữ lão sư mặt mang ý cười, nhìn Dương Thiên, phảng phất như thấy được các nàng ban đầu ở trong thi đại học làm bài, gần như muốn kéo tóc xuống.

Hai vị nữ giám thị cho rằng Dương Thiên bị dọa sợ, nhưng thực tế cũng không phải.

Hắn đỡ trán, mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ là bởi vì hắn thất vọng.

Năm khoa thi trước, không có nửa điểm khó khăn còn chưa tính, tiếng Anh này là môn hắn không am hiểu nhất, vốn tưởng rằng ra đề thi lại ra khó khăn điểm, còn có một tia độ khó khiêu chiến.

Nhưng mà bây giờ nhìn lại, tựa hồ lão sư ra đề mục nhược trí, như vậy rõ ràng là đề mục hắn nhắm mắt cũng có thể thi đạt điểm tối đa.

Theo Dương Thiên, những đề mục này không khó khăn hơn đề thi mẫu giáo bao nhiêu.

Xem ra tất cả mọi người thi đại học lần này đều có thể lấy được thành tích tốt, chỉ là không biết đến cùng có bao nhiêu học sinh giống như hắn có thể thi sáu môn đầy điểm.

Hắn có chút thất vọng, xem ra lần này phải đặt song song đệ nhất với người khác, vốn là muốn dùng thành tích nghiền ép hết thầy đề cho phụ thân mình một kinh hỉ.

Xem ra kế hoạch này phải ngâm nước nóng rồi.

Nhưng mà, nếu như ý nghĩ này của hắn bị mọi người nghe được, đoán chừng đều có thể đả kích chết một mảng lớn.

Những đề mục này đối với Dương Thiên thoát nhìn đơn giản, gần như không cần động não, nhưng theo bọn họ thấy, trình độ khó khăn gần như là ác mộng.

Đề mục thi đại học lần này khó hơn rất nhiều so với bài thi mô phỏng bình thường của bọn họ, bọn họ dự tính một chút, điểm đạt được của mô phỏng lại giảm đi bốn năm mươi điểm, mới là thành tích cuối cùng của bọn họ.

Mà thành tích thi đại học một phần, có thể quyết định vận mệnh, lần này chênh lệch năm mươi điểm, bọn họ thật muốn chết!

Dương Thiên lại không biết ý nghĩ của mọi người, hắn vẻ mặt thất vọng.

Thời điểm thi thính lực tiến hành được một nửa thời gian, hắn đã làm xong đề mục, chỉ còn lại một bài văn tiếng Anh.

Sau khi nghe xong, hắn cũng hoàn thành bài văn tiếng Anh.

Sau đó, dựa vào trí nhớ siêu cường kia, đem cuộc thi thính lực vừa rồi hồi tưởng lại một lần.

Cứ như vậy, lại là thời gian nửa giờ, một bài thi đã viết xong!

Chương 431 - Viên mãn.

Sau đó, Dương Thiên như thường ngày bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Một màn này, làm cho hai nữ lão sư thanh thuần kia sau khi thấy được, có chút kinh ngạc hỏi: “Vị bạn học số 7 kia, thi thính lực vừa mới kết thúc, lúc này ngươi hắn nên hảo hảo đáp đề mới đúng a, làm sao lại nghỉ ngơi? Thân thể không thoải mái sao?”

Một câu vừa dứt, ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn qua.

Sau khi thấy bút trong tay Dương Thiên đã hạ xuống, bọn họ đầu tiên là sửng sốt, sau đó tâm tình lần nữa sụp đổ.

“Chẳng lẽ.....”

“Lại giống như trước đó? Viết bài thi xong rồi?”

Khóe miệng mọi người co giật dữ dội, sau sự im lặng ngắn ngủi đột nhiên bạo phát.

“Khốn kiếp, không thể tha cho chúng ta một con đường sống sao?” Một thí sinh nằm sấp trên bàn khóc lóc, kéo cũng kéo không được.

Còn có một thí sinh tâm tình kích động ném cây bút xuống đất, cả giận nói: “Không có cách nào viết, ta không viết nữa.”

“Ô ô ô, còn có thể vui vẻ chơi đùa cùng một chỗ hay không?”

“Không đả kích người ta như vậy a!”

Mọi người đều sắp điên rồi, không ngừng kêu rên không thôi.

Ba vị giám thị lão sư thì trực tiếp mắt choáng váng.

Bọn họ hai mắt nhìn nhau.

“Đây là tình huống gì vậy?”

Bọn họ thấy ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Dương Thiên, không khỏi nghi hoặc.

Thầy giáo ngoại ngữ mắt xanh anh tuần kia đi đến trước mặt Dương Thiên nghi ngờ nói: “Bạn học, sao ngươi không viết bài thi, ngươi như vậy sẽ làm lỡ việc sáng tác của người khác.”

Dương Thiên mở hai mắt ra, bình tĩnh nói: “Viết xong rồi.”

Ba vị giám khảo nghe vậy đều ngây ngẩn cả người, sau đó lại kinh hô lên tiếng.

Mà đám người cũng yên lặng ngắn ngủi, ngay sau đó lần nữa bộc phát.

“Quả nhiên viết xong rồi.”

“Rất cuộc hấn làm sao mà làm được, chúng ta chỉ mới viết xong thính lực thôi.”

“Có cần yêu nghiệt như vậy không? Đều là người, sao chênh lệch lại lớn như vậy.”

“Ô ô ô, ta không sống nữa.”

Ba vị giám thị lão sư trán toát mồ hôi lạnh, nhìn mọi người cảm xúc trường thi đều sụp đổ, trong đôi mắt mang theo một tia đồng tình.

Rốt cuộc đây đã trải qua bao nhiêu lần đả kích, mới trở nên miễn cảm yếu ớt như vậy?

Bọn họ trấn an nửa ngày, lúc này mọi người mới yên tĩnh lại.

Hai vị nữ lão sư kia xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, không khỏi bắt đầu đồng tình với những người này.

Cùng một trường thi với một yêu nghiệt như thế, áp lực xác thực rất lớn.

Giáo viên giám thị tuần lãng nước ngoài kia không tin, hắn đi lên phía trước cầm lấy bài thi của Dương Thiên.

Hắn không tin Dương Thiên có thể viết xong bài thi 150 điểm trong thời gian ngắn như vậy.

Bởi vì thân phận của hắn là người Anh, tiếng Anh là tiếng mẹ của hắn, hắn tự nhận làm không được, thiếu niên học tiếng Anh bao nhiêu ngày, có thể mạnh hơn hắn?

Hanh Lợi khinh thường, cho rằng Dương Thiên đang bịa đặt lung tung.

Thí nghiệm thính lực hắn xem nhẹ, trước tiên nhìn thoáng qua đề lựa chọn.

Đề thứ nhất, chọn C, không tệ, đoán đúng rồi.

Đề thứ hai, vận khí không tồi lại đúng rồi. Hanh Lợi cười lạnh, vận khí của con người không có khả năng tốt như vậy kể tiếp khẳng định là sai lầm liên thiên mới đúng.

Nhưng mà, khiến khóe miệng hắn co rúm lại, đề thứ ba vẫn đoán đúng, ngay sau đó, đề thứ tư, đề thứ năm...

Hanh Lợi càng xem vẻ khiếp sợ trên mặt càng nồng nặc, thấy được cuối cùng, không có một đề nào sai.

Hắn hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn Dương Thiên cũng thay đổi.

Thiếu niên này lại lợi hại như vậy.

Hanh Lợi vội vàng tiếp tục xem bài văn cuối cùng của tiếng Anh, chữ viết của thiếu niên liền tinh tế giống như sách giáo

khoa vậy, phiếu dặt xuất trần, hấn nghiêm túc đọc một phen, phát hiện bài văn này đã vượt qua rất nhiều học sinh cấp ba bình thường.

Thậm chí ngay cả hấn cũng không viết ra được văn chương rung động như vậy.

Sau khi xem xong, ánh mắt hấn nhìn Dương Thiên lại thay đổi.

Lần trước nếu là chân kinh, vậy lần này chính là sùng bái!

Có thể viết ra văn chương ưu mỹ sánh ngang những danh gia kia, hấn tâm phục khẩu phục.

Lúc này hai vị nữ lão sư khác cũng là có chút hiếu kỳ đi tới.

“Chuyện gì xảy ra Henry, người đã đứng ở đây một giờ rồi.”

Hanh Lợi a một tiếng, vội vàng nhìn thoáng qua thời gian nói: “Ta chỉ phán đoán bài thi của hấn điền vào có chính xác hay không, không nghĩ tới lại dùng lâu như vậy?”

Hai vị nữ lão sư thò đầu ra nhìn thoáng qua bài thi nghi hoặc hỏi: ” Henry lão sư, xem sắc mặt của người có chút không đúng a, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Học sinh kia viết bài thi lung tung một hồi sao lại khiến người khiếp sợ như vậy?”

Hanh Lợi kích động lắc đầu nói: “Không, các người không hiểu, vừa rồi ta đã kiểm tra bài thi tiếng Anh của học sinh kia một phen, nếu như ta không có phán đoán sai lầm, ngoại trừ kiểm tra thánh lực, vậy học sinh ở phương diện thi viết, đoạt đi điểm tối đa.”

Hai cô giáo nữ kinh ngạc che miệng nhỏ lại: “Làm sao có thể, trong vòng ba mươi phút hấn viết xong bài thi tiếng Anh hoàn chỉnh không có gì lạ, nhưng có thể đối phó toàn bộ, điều này có chút kỳ lạ.”

“Đúng vậy, trong thời gian ngắn như vậy, căn bản áp ủ không ra một bài văn đầy điểm, cho dù là chúng ta cũng không được, hấn rốt cuộc làm thế nào?”

Hanh Lợi ha ha cười nói: “Ta cũng rất tò mò, nhưng mà chuyện này phải hỏi chính hấn rồi.”

Nói rồi, ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên viết văn, muốn hỏi một chút nguyên nhân.

Nhưng mà.

Thiếu niên đã sớm rời khỏi.

Mọi người:...

Ra khỏi trường thi, Dương Thiên nhìn thoáng qua tin tức trên điện thoại di động, toàn bộ đại lão năm tỉnh Tây Nam đều gửi lời chúc phúc tới.

Dương Thiên thấy vậy, trên mặt lộ ra vẻ cổ quái.

Xem ra hẳn là Vương Liệt đã truyền chuyện hắn còn đang đi học đại học ra ngoài.

Chỉ là không biết đám đại nhân vật tung hoành một phương này, sau khi biết hắn còn là học sinh sẽ có biểu lộ gì.

Nghĩ đến cảm cũng phải khiếp sợ rơi xuống mới đúng.

Hắn lật đến cuối cùng, có mấy tin tức mà tỷ tỷ mình Dương Tuyết gửi, trong câu chữ tuy rằng bình thản, nhưng cũng mang theo sự quan tâm nồng đậm.

Dương Thiên mang theo ý cười âm áp, không do dự chút nào, gọi điện thoại, muốn nói tin tức tốt này cho chị gái của hắn biết.

Ngay trong nháy mắt khi bấm máy, điện thoại bên kia đã được kết nối.

Dường như đối phương vẫn đang chờ điện thoại này.

Nhưng mà, đối phương truyền tới âm thanh thanh thúy khiến Dương Thiên suýt chút nữa thổ huyết.

“Tiểu tử, gọi điện thoại làm gì? Muốn đòi tiền lão tỷ của ngươi? Ta cho ngươi biết, một phen tiền cũng không có.”

Dương Thiên:.....

Trên trán hắn lộ ra một sợi hắc tuyến, nguyên bản chuẩn bị lời nói thâm tình đủ để cho người lã chã rơi lệ, tại thời khắc này tất cả đều nói không ra miệng.

Dương Tuyết bên kia ngạo kiều hừ một tiếng, sau đó hỏi:

“Này, Tiểu Thiên, ta đến muộn mấy ngày không cấp tiền cho

người ăn cơm, người sẽ không phải là đối đến sức nói chuyện cũng không có chứ.”

Dương Thiên im lặng nói: “Chị ơi, đừng mỗi lần gọi điện thoại cho em dở bàn điện thoại của em được không, bây giờ không giống như địa vị hiện tại của em như ngày xưa...”

Dương Tuyết ngồi đối diện điện thoại bữu môi nói: “Tiểu Thiên, đừng lại đừng lại, đều là mẹ sinh ra, đức hạnh gì ta biết, đừng khoác lác nữa, phí điện thoại rất đắt, nếu người không có việc gì thì lão tử sẽ chết.”

“Đừng đừng!”

Dương Thiên lau mồ hôi lạnh trên trán nói: “Tỷ tỷ, mấy ngày nay ta thi đại học người có biết không?”

Bên kia điện thoại trầm mặc một lát, có chút ngạo kiều nói: “Ta cả ngày bận đến đầu óc choáng váng, làm sao có thời gian chú ý cái này, dù sao thành tích của người cũng chỉ dở sống dở chết, ta đã đánh mất lòng tin đối với người.”

Dương Thiên sống ba trăm năm, tự nhiên nghe ra tỷ tỷ mình nói ngược.

Hắn mang theo vẻ tươi cười hỏi: “Tỷ tỷ, ta đã từ trường thi đi ra, người liền không muốn biết ta phát huy như thế nào sao?”

Dương Tuyết há miệng không biết nên trả lời thế nào.

Nàng chờ ngày này cũng đã rất lâu rồi, người đệ đệ này của nàng là chờ đợi duy nhất trong nhà.

Dương Tuyết muốn biết đệ đệ của mình bây giờ thi đại học còn từng, nhưng lại sợ hãi Dương Thiên làm cho nàng thất vọng.

Nàng đã thất vọng vô số lần, tâm đều mệt mỏi.

Vì thế, Dương Tuyết lắc lắc giọng trầm thấp nói: “Người đừng nói nữa, chờ sau khi có thành tích thi đại học, để ta thống khoái thất vọng một lần là được rồi.”

Dương Thiên nghe vậy thân thể chấn động, trong đôi mắt có sắc thái tự trách.

Giọng hắn bình tĩnh nói: “Tỷ tỷ, ta sẽ không để tỷ thất vọng nữa, vĩnh viễn sẽ không, thành tích thi đại học lần này nhất

định sẽ khiến người trong nhà hài lòng, các tỷ chờ nghe tin vui đi.”

Lần này hiếm thấy Dương Tuyết không phản bác Dương Thiên.

Giọng nói của nàng ta sâu kín: “Tiểu Thiên, thi đại học xong thì trở về đi, phụ thân mẫu thân nhớ con, vì không ảnh hưởng đến kỳ thi đại học hai ngày nay của con, hân nhin không gọi điện thoại, mỗi ngày mẹ ta đều nhắc con khi nào trở về, tuy rằng phụ thân không nói, nhưng luôn cầm điện thoại lên lại buông xuống, con làm xong thì trở về đi.”

Hốc mắt Dương Thiên hơi đỏ lên, nhưng vẫn cắn răng lắc đầu nói: “Bây giờ không phải lúc. Tỷ tỷ giúp ta giữ bí mật. Ta muốn cho nhị lão một niềm vui bất ngờ lớn. Ta sẽ trở về về vang, trở thành niềm kiêu hãnh của bọn họ.”

Dương Tuyết gật gật đầu, khôi phục ngạo kiều ngày xưa cười ha ha nói: “Được, lần này lão tỷ tin tưởng ngươi, vừa rồi chính là ngươi nói sẽ không để cho lão tỷ thất vọng, giả như ngươi nuốt lời ta liền đập nát cái mộng của ngươi.”

Dương Thiên cười cười, đôi mắt đen láy mang theo vẻ tự tin sáng rọi nói: “Tỷ tỷ, ngươi không có cơ hội này đâu.”

Dương Tuyết hừ một tiếng nói: “Vậy cũng chưa chắc!”

Chương 432 - Gặp nhau.

Cúp điện thoại, ngay sau đó tiếng chuông điện thoại lại vang lên.

Dương Thiên nhìn thoáng qua, là Vương Tĩnh Thần đánh tới.

Hắn vừa mới kết nối, cô gái liền mang theo giọng điệu chất vấn hỏi: “Dương Thiên, vừa rồi ngươi đang gọi điện thoại cho cô gái kia, hàn huyền lâu như vậy, ta gọi mười cuộc điện thoại cũng không kết nối được. Ngươi nhất định phải thành thật khai báo cho ta.”

Dương Thiên mỉm cười nói: “Gi giám?”

Vương Tĩnh Thần hừ một tiếng nói: “Cậu nói cho tôi biết trước, vừa rồi gọi điện thoại cho cô gái nào.”

Dương Thiên có chút bất đắc dĩ nói: “Người đã gặp qua, hơn nữa người cũng phải gọi nàng một tiếng tỷ, ta nói như vậy người hẳn là biết người đó là ai rồi chứ?”

Đều nói nữ sinh trong tình yêu chỉ số thông minh là phụ, trước đó Dương Thiên còn không tin, nhưng lần này hẳn là hoàn toàn phục.

Sau khi Vương Tĩnh Thần nghe vậy, trái tim chìm xuống đáy cốc, thân thể mềm mại của nàng đột nhiên run rẩy ngồi liệt trên mặt đất, sau đó nước mắt không ngừng.

Dương Thiên nghe nữ hài nức nở, có chút không hiểu ra sao, hỏi: “Tĩnh Thần, sao người lại khóc? Đừng khóc, nói với ta một chút là làm sao vậy?”

Vương Tĩnh Thần ở đối diện thoại đối diện khóc như mưa nói: “Trời ạ, anh không cần em nữa sao?”

Dương Thiên lơ ngơ nói: “Sao ta có thể không cần người chứ? Ta chưa bao giờ nói ta không cần người mà?”

Vương Tĩnh Thần không ngừng khóc lóc nói: “Vậy người chia tay với nữ nhân kia đi.”

“Chia tay? Cùng ai?” Dương Thiên có chút tròn trợn mắt.

Vương Tĩnh Thần quật cường nói: “Chính là vừa rồi người nói, ta còn phải để ý nữ nhân nàng gọi tỷ tỷ kia, ta không muốn làm thiếp.”

Dương Thiên nghe vậy rất cuộc hiểu rõ, khóe miệng hẳn giật giật một cái quả thực sắp điên rồi.

Cuối cùng, hắn sửa sang lại suy nghĩ, nghiêm mặt mở miệng nói: “Người mà ta nói là Dương Tuyết tỷ tỷ ta, lúc trước không phải người đã gặp qua rồi sao?”

“Hả? Là Dương Tuyết tỷ tỷ?”

Vương Tĩnh Thần hoàn toàn ngây ngẩn cả người, chỉ cảm thấy gương mặt xinh đẹp đỏ như táo.

Nàng có chút xấu hổ nói: “Vậy sao vừa rồi người không nói sớm, hại người ta lo lắng vô ích.”

Dương Thiên đỡ trán: “Tuy rằng ta không rõ lắm, nhưng người nên động não một chút thì nghĩ ra.”

Nữ hài yếu ớt mở miệng nói: “Người không biết ta đàn sao?”

Dương Thiên:

Bên kia trăm mặc thật lâu, lúc này nữ hài mới mở miệng nói: “Dương Thiên, mọi người thi xong đề nghị trở lại lớp 12, lớp 12, lớp 1 gặp nhau một lần cuối cùng, ngay tại đêm nay, người qua đây không?”

Dương Thiên nhú mày, vốn định cự tuyệt, nhưng nghe thấy giọng nói mong đợi của cô gái, lập tức có chút mềm lòng.

“Được, cậu chờ tôi trước, chúng ta gặp nhau ở cổng trường học.”

Cúp điện thoại, Dương Thiên gọi một chiếc xe chạy về phía trường trung học số một.

Đến cửa trường học phát hiện một cô gái duyên dáng yêu kiều đứng ở nơi đó, nhìn xung quanh thần sắc lo lắng, hiển nhiên đã chờ đợi từ lâu.

Dương Thiên cười cười, vận dụng tiên kỹ di động Thuần Gian, ôm lấy cô gái từ phía sau lưng!

“Đoán xem ta là ai?”

Thân thể cô gái hơi cứng ngắc, nhưng sau khi nhận ra khí tức xuất trần đặc biệt trên người thiếu niên liền lộ ra ý cười nói: “Dương Thiên là người!”

Dương Thiên gật đầu cười nói: “Yêu khóc quỷ, sao bây giờ không khóc nữa?”

Vương Tĩnh Thần xoay người, đôi mắt đẹp sừng đỏ, nàng ta dậm chân nhỏ, tức giận nhìn Dương Thiên Kiều quát lên: “Đáng giận, người còn cười nhạo ta, ta vừa rồi thật sự cho rằng người muốn vứt bỏ ta đây này.”

Dương Thiên ôn hòa vuốt vuốt mái tóc mềm mại của thiếu nữ, nói: “Con đáng yêu như vậy, ta làm sao nỡ bỏ được?”

“Ừm ừm, vẫn là người tốt nhất...”

Cô gái hưng phấn gật đầu, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy nụ cười xán lạn, nhón mũi chân bẹp một tiếng trên gương mặt Dương Thiên, hôn một cái.

Dương Thiên sờ lên gương mặt lạnh lẽo, cảm nhận được thân thể mềm mại của cô gái.

Hắn chỉ tay vào cằm nữ hài, khóe mắt mang theo ý cười nói: “Cô nương, người đây là khiêu khích ta, người biết không?”

Vương Tĩnh Thần bị con người nóng bỏng của Dương Thiên nhìn trái tim như nai con chạy loạn, hô hấp có chút không thông.

Đôi mắt đẹp của nàng có chút bối rối nói: “Dương Thiên, nơi này có rất nhiều người, sau này có được hay không.”

Nghe thấy lời nói tràn ngập dụ hoặc như vậy, Dương Thiên thật sự muốn nuốt chửng tiểu nha đầu đáng yêu này.

Nhưng nơi này đúng là rất chói mắt, không cẩn thận thì bảo vệ cửa sẽ xuất hiện.

Hắn buông lỏng tay, lúc Vương Tĩnh Thần đang muốn thở phào nhẹ nhõm, Dương Thiên liền hôn lên miệng nhỏ của nàng.

Vương Tĩnh Thần cảm giác sau khi bị Dương Thiên Bá Đạo hôn, toàn bộ thân thể đều cứng ngắc, khuôn mặt nàng đỏ ửng, gần như sắp hít thở không thông.

Đôi môi của cô gái rất mềm mại, hơn nữa còn thơm ngọt, nếu không phải móng tay của nàng sắp cắm vào trong thịt của mình, Dương Thiên thật sự không nỡ buông ra.

Nhìn thiếu nữ thở hổn hển, Dương Thiên cười ha ha nói: “Quyền này coi như lợi tức.”

Vương Tĩnh Thần bất mãn trừng mắt nhìn Dương Thiên, một đôi mắt đẹp mang theo u oán thật sâu.

Nàng sờ sờ đôi môi trắng nõn của mình, phát hiện đều mang theo một tia tơ máu, vì vậy dậm chân tức giận nói: “Người xem, đều phá!”

Dương Thiên cười cười, sau đó lại nhẹ nhàng hôn một lần nữa. Truyền tông tiên nguyên đi.

Vương Tĩnh Thần mới đầu giật nảy mình, cho rằng Dương Thiên còn muốn đến.

Nhưng mà khi cánh môi tiếp xúc, cổ xúc cảm lạnh lẽo kia biến mất, Vương Tĩnh Thần sờ lên môi phần lần nữa, vậy mà phát hiện không đau.

Đôi mắt đẹp của nàng lập tức sáng lên hưng phấn nói: “Dương Thiên, ngươi rốt cuộc làm sao làm được?”

Dương Thiên cười nói: “Bí mật!”

Vương Tĩnh Thần lại dậm chân cảm giận bất bình.

Dương Thiên ha ha cười nói: “Về sau ngươi sẽ biết.”

Vương Tĩnh Thần hiển nhiên bất mãn với kết quả này, sau khi nhìn thoáng qua thời gian, dường như nghĩ tới điều gì. Kinh hô một tiếng nói: “Ai nha, thời gian không còn kịp nữa, vì chờ ngươi, tất cả mọi người đều đang chờ ở phòng học, chúng ta nhanh đi thôi.”

Nói xong, vội vàng kéo bàn tay thon dài của Dương Thiên, chạy về phía lớp 123.

Đi vào phòng học, Dương Thiên đột nhiên cảm giác một ánh mắt lạnh như mang theo sát khí nhìn sang.

Dương Thiên nheo mắt, chỉ thấy Hàn Hương Ngưng đứng trên bục giảng, đang tức giận nhìn chằm chằm hắn.

Dương Thiên tự biết đuối lý, xấu hổ cười nói: “Hàn lão sư, đã lâu không gặp.”

Hàn Hương Ngưng nhướn mày liễu nói: “Ngày hôm qua chúng ta không phải còn gặp sao? Dương đại học thần thật sự là quý nhân hay quên a.”

Dương Thiên sờ sờ mũi, nghe ra oán niệm trong lời nói của Hàn Hương Ngưng, chỉ có thể nhe răng cười cười, nhanh chóng trở lại chỗ ngồi của mình.

Hàn Hương Ngưng tự nhiên cũng không thể truy cứu nữa, đôi mắt đẹp của nàng nhìn học viên toàn lớp đến kỳ nói: “Tất cả mọi người đều đến kỳ, vậy chủ nhiệm lớp ta đây cuối cùng sẽ nói hai câu với các ngươi.”

Tất cả mọi người nghiêm túc lắng nghe.

Bọn họ đều biết, đây là lần cuối cùng bọn họ nghe chủ nhiệm lớp nói chuyện ở trường cấp ba.

Trước đó rất bức bối, nhưng sắp sửa mất đi, lại có loại cảm giác thân thiết khó hiểu.

Hàn Hương Ngưng nhìn mọi người, mở miệng cười nói: “Nếu thi đại học đã xong, thi như thế nào mọi người đều phó mặc cho số phận, chờ thành tích hạ xuống, tất cả sẽ được công bố. Trong khoảng thời gian này các người cũng đã bị đè nén lâu như vậy, đã đến lúc thả lỏng một chút. Lão sư đề nghị, các người tổ chức hoạt động chúc mừng lần cuối cùng, dù sao sau khi các người tốt nghiệp đại học liền mỗi người một phương, lần nữa gặp mặt không biết là năm nào tháng nào.”

Mọi người nghe vậy cũng đều cảm thấy phiền muộn.

Hàn Hương Ngưng nói không phải không có lý, hôm nay vĩnh biệt có lẽ cả đời khó tụ tập!

Lúc này có người đề nghị: “Hay là chúng ta đi Thiên Đường đi, đó là hội sở giải trí lớn nhất Giang Thành, lần này ta mời khách.”

Người nói chuyện là đại diện của Khương Thần trong lớp toán học, nhà hắn cũng là số một ở Giang Thành, gia đình vô cùng giàu có.

Mọi người nghe vậy, cũng đều hưng phấn kinh hô.

Mà lúc mời Hàn Hương Ngưng, nàng lại lắc đầu cự tuyệt.

Mọi người liên tục khẩn cầu, Hàn Hương Ngưng vẫn lắc đầu.

Nàng là người cảm tính, ở chung với những học sinh này một năm cũng sinh ra cảm tình, cáo biệt thật sự cần dũng khí!

Nàng sợ cô giáo nghiêm khắc này thất thố trước mặt đông đảo học sinh, nói như vậy cũng quá mất mặt.

Bất đắc dĩ, một đám học sinh chỉ có thể cúi đầu cảm tạ Hàn Hương Ngưng đã chiếu cố nàng trong một năm qua.

Đến lượt Dương Thiên, hắn đi tới trước mặt Hàn Hương Ngưng, dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người, ôm lấy chủ nhiệm lớp mỹ nữ này.

Mọi người thấy vậy, khóe miệng đều giật giật một cái.

“Ta khao, Dương Thần đây là muốn tạo phản.”

“Ta ngay cả khí hậu cũng không phục, liền phục Dương Thần.”

“Dương thần, ngài chính là thần tượng của chúng ta.”

Học sinh trong lớp không ngừng ồn ào, mà lúc này, Dương Thiên cũng chậm rãi nghiêm túc nói bên tai Hàn Hương Ngưng: “Hàn lão sư, cảm ơn người hai đời này không rời không bỏ ta!”

Hàn Hương Ngưng có chút ngây ngẩn cả người, nàng không rõ hai đời Dương Thiên nói rốt cuộc có ý gì?

Nhưng hiện tại đã không cho phép nàng nghĩ nhiều, bởi vì hiện trường đã mất đi không chế, tất cả học sinh đang hưng phấn ồn ào, mà một màn này khiến các giáo viên đi ngang qua đều dừng chân quan sát.

Hàn Hương Ngưng chỉ cảm thấy khuôn mặt xinh đẹp đã đỏ như vải, nàng cắn răng, ghé vào bên tai Dương Thiên thấp giọng nói: “Tiểu hôn đản, người đừng quá đáng quá, ôm đủ chưa, đủ rồi thì buông tay cho ta!”

Chương 433 - Lực lượng của một người.

Dương Thiên chỉ cảm thấy chân đau, cúi đầu nhìn thì phát hiện tiểu tử này đang đi giày cao gót màu đỏ.

Dương Thiên hít nhẹ một hơi, nhanh chóng buông tay ra.

Lúc này khuôn mặt xinh đẹp của Hàn Hương Ngưng đã giống như là quả táo đỏ ửng, nàng sửa sang lại quần áo một chút hừ khê một tiếng nói: “Tiểu hôn đản, chuyện này chúng ta không chơi xong.”

Dương Thiên nhe răng cười thấp giọng nói: “Hàn lão sư, chỉ sợ qua hôm nay người sẽ không có cơ hội giáo huấn ta nữa.”

Hàn Hương Ngưng lông mày dựng thẳng như cười như không nói: “Thật sao? Ta cũng không cho rằng như vậy.”

Dương Thiên sững sốt, hấn từ trong đôi mắt của vị tiểu tử này nhìn ra một tia âm mưu.

Nhưng mà hấn cũng không để ý, cuối cùng phát tay với Hàn Hương Ngưng chân thành tha thiết, mở miệng nói: “Tiểu tử tử, lần này đi nhiều năm, sau này còn gặp lại!”

Dứt lời, đi theo mọi người rời khỏi phòng học.

Trong phòng học, khoe miệng Hàn Hương Ngưng mỉm cười.

“Gặp lại lần nữa, đoán chừng người sẽ kinh ngạc đến mức tròng mắt rơi xuống mới đúng.”

Ánh mắt nàng nhìn về phương xa, thanh âm tự lẩm bẩm: “Là thời điểm trở về rồi.”

Đoàn người đến thiên đường Giang Thành, đây là hội quán giải trí lớn nhất.

Một nữ tử xinh đẹp mặc trang phục chuyên nghiệp đi tới nhìn Khương Thần cười nói: “Khương thiếu gia, ngài đã tới.”

Khương Thần gật gật đầu, sau đó mở miệng nói: “Lộ tử, những bạn học này của ta cùng nhau tới đây du ngoạn, tử bỏ trống phòng chữ Thiên cho ta đi.”

Nữ tử xinh đẹp kia có chút khó xử lắc đầu nói: “Khương thiếu gia, sương phòng chữ Thiên đã bị người ta bắt, sương phòng chữ Địa cũng có người, hiện tại lúc này chỉ còn lại sương phòng chữ Nhân...”

Khương Thần nghe vậy hơi nhíu mày nói: “Lộ tử, không thể dàn xếp một chút sao? Tiền không phải là vấn đề, ta không muốn để cho bạn học của ta thất vọng.”

Nữ tử xinh đẹp lắc đầu nói: “Khương thiếu gia, người nên biết quy củ của Thiên Đường.”

Khương Thần chấn động toàn thân, nghĩ đến Ôn Nhã, Ôn nữ vương của Giang Thành.

Thủ đoạn kia, không có một cái nào không làm cho người ta sợ hãi.

Bất đắc dĩ, chỉ có thể thở dài một tiếng nói: “Vậy được rồi, liền lấy ghế lô chữ Nhân đi.”

Đoàn người đến ghế lô chữ Nhân, tuy kém hai ghế lô Thiên Địa, nhưng đây cũng là một trong ba ghế lô lớn của Thiên Đường, không gian đầy đủ, bên trong trò chơi ca hát đầy đủ mọi thứ.

Dương Thiên yên lặng ngồi ở một góc không đáng chú ý, nhìn mọi người điên cuồng náo loạn.

Hắn từng trải qua ba trăm năm, không hợp với đám đồng bọn này.

Vương Tĩnh Thần chơi đùa với bạn thân của nàng một lúc, thấy Dương Thiên một mình, thế là đi tới ôm lấy cánh tay Dương Thiên, dựa sát vào người hắn nói: “Trời ạ, sao ngươi không đi chơi đi?”

Dương Thiên bình tĩnh mở miệng: “Không có nhiều hứng thú, đồng bạn của ngươi đang gọi ngươi, nhanh đi đi.”

Vương Tĩnh Thần lắc đầu nói: “Không cần, ta muốn ở chỗ này cùng ngươi.”

Dương Thiên cười ha hả, đưa tay sờ sờ đầu cô gái nhỏ.

Mà lúc này Khương Thần, Từ Thạc, Lâm Nghiệp, Trương Phong, còn có mấy người Ngô Ba ta mỗi người cầm mấy chai bia đến ngồi xuống bên cạnh Dương Thiên.

Ngô Ba cười hì hì nói: “Dương Thiên, lần trước ta uống rượu uống qua ngươi đó là vì sợ chậm trễ học tập, lần này thi đại học xong, cũng triệt để giải thoát, ngươi có dám cùng ta so một lần nữa hay không, “

Dương Thiên nghe vậy cười một cách cổ quái.

Sợ chậm trễ học tập?

Đây là Dương Thiên nghe Ngô Ba lấy cớ qua loa nhất.

Nhớ rõ lúc hắn vừa tới lớp 12 một, tiểu tử này ở lúc đi học đưa cho hắn một hộp mì thịt bò kho, đến nay nhớ tới hương vị cũng không tệ lắm.

Trong bàn của người khác chất đầy sách, mà trong bàn của hắn thì chất đầy đồ ăn.

Chậm trễ việc học tập để sử dụng trên người hấn, thực sự bất nhã.

Hấn bình tĩnh nhìn nhóc mập đang cười híp mắt nói: “So với ta? Người không đủ nhìn, lại gọi thêm người.”

Ngô Ba có chút không cam lòng, bắt quá nhớ tới trước đó Dương Thiên uống rượu sinh mãnh, không khỏi ngăn người một hồi.

Hấn ta nhìn thoáng qua Khương Thần và những người khác, nói: “Mấy huynh đệ cùng đi?”

Khương Thần Từ Thạc nghe vậy cười ha hả nói: “Được, hôm nay chúng ta cùng chuốc Dương Thần say, cũng không biết hấn có sợ hay không.”

Dương Thiên nhướn mày, cầm một bình rượu lên mở miệng nói: “Không đủ xem, gọi thêm người nữa đi.”

Mấy người nghe vậy khóe miệng giật giật.

Dương Thiên đây là đang khoác lác khoác lác, hay là muốn lần nữa nghiền ép tất cả bọn họ?

Ngô Ba vô cùng hưng phấn, hấn vung tay hô to: “Mọi người dừng lại, đều dừng lại, Dương Thần nói độ tử lượng tất cả chúng ta, các người có phục không?”

Mọi người nghe vậy lập tức hét lớn: “Không phục.”

“Ha ha, Dương Thần, người đây là không biết lượng sức, người cho rằng đây là so làm bài thi sao?”

“Đúng vậy đúng vậy, chỗ chúng ta có bốn mươi lăm người, cho dù mỗi người một bình cũng có thể uống người không biết đồng nam tây bắc.”

“Trời ơi, đã từng bị Dương Thần treo lên đánh, lần này có thể báo thù sao?”

“Ha ha, Dương Thần à, còn sống không tốt sao?”

“Ta khát, ta chờ ngày này đã rất lâu rồi, mọi người đồng tâm hiệp lực, hôm nay nhất định phải ở uống rượu đánh bại Dương Thần.”

“Đúng đúng, đừng sợ, hôm nay chúng ta nhất định phải để Dương Thân bò ra khỏi thiên đường, ha ha!”

Nhìn mọi người nhiệt tình tăng vọt, Ngô Ba đắc ý nhìn Dương Thiên một chút.

Vốn cho rằng Dương Thiên sẽ sợ hãi, nhưng không ngờ sắc mặt thiếu niên vẫn nhẹ như mây gió.

Hắn đứng dậy, quanh thân tản ra khí tràng đặc thù.

Trên người thiếu niên có mị lực đặc biệt, chỉ đứng ở nơi đó đã thành tồn tại vạn chúng chú mục, hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Dương Thiên giơ chén rượu trong tay lên, nhìn mọi người xung quanh nói: “Trong sân các ngươi, có một cái xem như một cái, tùy tiện uống một bình, ta bồi một bình.”

Một câu nói ra, toàn trường tĩnh mịch.

Cuồng!

Kiều ngạo!

Giữa sân có bốn mươi năm mươi người, cho dù mỗi người uống một bình Dương Thiên cũng phải uống bốn năm mươi bình.

Hắn lấy đâu ra tự tin chứ?

Sau yên lặng ngắn ngủi, mọi người triệt để điên cuồng.

“Ha ha ha, Dương Thân, đây chính là người nói đấy, đừng trách bọn ta ức hiếp ngươi.”

“Dương thân, hôm nay đến phiên chúng ta treo ngươi lên đánh, ha ha.”

“Uống, đều cho ta uống, hôm nay không say không về.”

“Đúng, không say không về!”

Lâm Nghiệp là lớp trưởng thể dục, hắn hưng phấn nói: “Tất cả mọi người xếp thành hàng, một người tiếp theo một người, đều đừng sợ, ai sợ ai là mẹ kế nuôi, đây có lẽ là lần cuối cùng lớp chúng ta gặp nhau, cũng không cần phải tiếc nuối.”

Mọi người đều hô lớn: “Đúng vậy, không được để lại tiếc nuối.”

Khương Thần mở miệng nói: “Nếu đã muốn tận hứng, vậy làm sao có thể có nhiều rượu như vậy? Chờ đi, ta chuyển hết rượu của Thiên Đường sang đây.”

Dương Thiên nhìn mọi người chiến ý dâng cao, không khỏi cười ha hả: “Tại sao lại nghĩ quẩn như vậy? Dừng thẳng đi ra ngoài không tốt sao?”

Giọng nói của hắn bị Vương Tĩnh Thần nghe được, vốn là sự lo lắng của nữ hài cũng dần dần buông xuống.

Thiếu niên có bình tĩnh thông dong vượt qua người thường. Hơn nữa chưa bao giờ làm chuyện không nắm chắc.

Nếu hắn đã nói như vậy, vậy khẳng định có được tự tin cường đại.

Thế là, Vương Tĩnh Thần cười tủm tỉm ghé vào bên tai Dương Thiên mở miệng nói: “Trời ạ, đợi chút nữa ta cũng muốn uống với ngươi.”

Dương Thiên vuốt sống mũi của một cô gái, nói: “Vốn cho rằng ngươi sẽ giúp ta.”

Vương Tĩnh Thần cười hì hì nói: “Người ta không giúp đệ đâu, nhưng đệ yên tâm, trời ạ, nếu đệ uống say, ta sẽ chăm sóc đệ thật tốt.”

Dương Thiên nở nụ cười.

Hắn uống say?

Không tồn tại đây!

Có được thân thể tiên nhân, chỉ cần không phải cố ý, hầu như miễn dịch đối với rượu thế tục.

Sau khi mọi người xếp thành hàng, Ngô Ba là người đầu tiên tiến lên nói: “Dương Thiên, hai huynh đệ tốt, ta trước cùng ngươi uống hai bình, tới tới, tình cảm sâu một ngụm buồn bực đi!”

Dứt lời, hai miệng bình rượu đặt ở trong miệng, ừng ực ừng ực uống.

Tửu lượng của hắn xem như tốt nhất ở đây, tư thế uống rượu hết sức mạnh mẽ.

Mọi người kinh hô một trận.

Ngô Ba cho rằng bọn họ kinh hô chính là mình, không khỏi càng đắc ý hơn, hắc chỉ dùng hai mươi giây đã uống xong hai chai bia, vô cùng nhanh chóng.

Y lau rượu trên khóe miệng cười nói: “Ha ha. Dương Thiên, hiện tại nên đến phiên ngươi...”

Ngô Ba còn chưa nói hết lời, Dương Thiên giờ hai bình rượu trống rỗng trên tay lên, nói: “Chờ ngươi nửa ngày, đi một chút.”

“Làm sao có thể uống nhanh hơn ta?”

Ngô Ba hú lên quái dị, không thể tin được.

Mà mọi người có chút không thể chờ đợi được nữa, thúc giục: “Dương thần người ta đã sớm hơn ngươi mười giây, ngươi nhanh chóng thoái vị đi, đến phiên ta.”

Người thứ hai là Lâm Nghiệp, giờ một bình rượu lên cười nói: “Dương thần, chúc ngài thi vào học phủ đứng đầu cả nước.”

Dương Thiên cũng cười nói: “Ngươi cũng vậy.”

Một bình rượu, hai người cũng uống một hơi cạn sạch.

Người thứ ba là Trương Phong, không nói gì, trước tiên uống hai bình sau đó mở miệng: “Dương Thần, Trương Phong ta cả đời này chỉ phục một mình ngài.”

Đứng thứ tư là Từ Thạc.

Ông ta giờ một bình rượu lên, mở miệng cười nói: “Dương thần, lần trước thần đọc thuộc lòng toàn bộ sách, để cho bài học ngữ văn này của ta đại biểu cho không có chỗ dung thân, nhưng mà lúc ấy ngài chỉ ngâm nga một nửa đã tan học rồi, nửa quyển sách còn lại ta rất tò mò ngài có thể học thuộc lòng hay không.”

Dương Thiên uống một hơi cạn sạch, cười nói: “Có cơ hội sẽ đọc toàn bộ sách khoa mục của ta cho ngươi nghe.”

Từ Thạc nghe vậy đang uống rượu, bỗng phun ra một ngụm.

Khóe miệng của mọi người thì lại co giật.

Từ Thạc lau mồ hôi lạnh trên trán nói: “Được rồi, ta không hiểu kỳ nữa, người đừng đả kích ta nữa.”

Chương 434 - Lấy lại danh dự.

Lúc này Khương Thần cũng bung lên một bình rượu nói: "Dương thần, đến nay ta vẫn không hiểu, lúc trước người tính nhầm ở lớp toán như thế nào? Quả thực lợi hại hơn máy tính toán."

Dương Thiên Bình cầm ba bình rượu lên cười nói: “Uống ba bình ta sẽ nói cho người biết.”

Khương Thần cười nói: “May mà tử lượng của ta không tệ, ba bình rượu ba bình!”

Nói xong, liên tục mở ba bình rượu, uống một hơi cạn sạch.

Dương Thiên đương nhiên sẽ không chơi xấu, cũng uống ba bình.

Khương Thần có chút kích động mở miệng nói: “Dương Thần, hiện tại người cũng nên nói đi.”

Dương Thiên cười chỉ vào đầu mình nói: “Bởi vì chỉ số thông minh cao!”

Khương Thần: ……

Ngay sau đó, một tiểu nữ hài đáng yêu đẩy Khương Thần ra, nói: “Tới lượt ta rồi.”

Nàng giơ tay nhỏ lên một bình rượu có chút thẹn thùng: “Dương thần, ta thích ngài, ngài có thể không thích ta, nhưng ngài không thể ngăn cản ta thích ngài, nào, chúng ta uống đi.”

Sắc mặt Dương Thiên có chút xấu hổ, không đợi hắn nói chuyện, Vương Tĩnh Thần đã trực tiếp kéo hắn sang một bên, sau đó cầm một bình rượu trong tay nói với tiểu nữ sinh đáng yêu kia: “Nào, rượu này để ta uống với người.”

Tiểu nữ sinh đáng yêu thấy vậy, nụ cười trên mặt lập tức cứng ngắc.

Xem ra hoa khô này ghen rồi.

Vì vậy, chỉ có thể cụp lỗ tai rầu rĩ không vui uống hết một bình rượu.

Sau khi Vương Tĩnh Thần uống một hơi, thân thể mềm mại có chút lắc lư.

Dương Thiên vội vàng đỡ nàng.

Nàng không chịu nổi tử lực, bây giờ đã thẹn thùng, đưa tình nhìn Dương Thiên, sau đó ghé vào tai hắn nói khẽ: “Ai cũng không thể cướp người khỏi ta.”

Dương Thiên vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Người ngồi xuống nghỉ ngơi trước đi.”

Vương Tĩnh Thần ngoan ngoãn gật đầu.

Sau đó, tiếp theo Dương Thiên liền mở ra hình thức nghiền ép triệt để.

Bốn năm mươi người, đại đa số nam sinh đã sớm tràn ngập oán niệm với Dương Thiên, cầm hai bình rượu, muốn đổ hết tất cả vào hiệp một.

Nhưng mà, sau một hiệp, mặt mày Dương Thiên sáng tỏ, nữ sinh trong bọn họ đã lung lay sắp đổ.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm, một hồi gần tám chín mươi chai bia, thiếu niên trước mắt rốt cuộc uống ở đâu, bụng cũng không phình lên?

Ngô Ba có chút choáng váng, hắn bây giờ cũng hoài nghi mình đang nằm mơ.

Tử lực của con người sao lại khoa trương như vậy?

Đám người Từ Thạc nhìn Dương Thiên cũng giống như nhìn quái thai vậy.

Mà trên mặt Dương Thiên thì phong khinh vân đạm mở miệng nói: “Các người vẫn được sao?”

“Mẹ kiếp, đây là đang kéo thù hận sao?”

Tất cả mọi người nghe vậy, sau đó đều không nhin được.

Ngô Ba cắn răng nói: “Nào, uống tiếp, ta cũng không tin nữa.”

Thế là, vòng thứ hai, hơn năm mươi người có một phần ba uống say.

Vòng thứ ba chỉ còn lại mười mấy người lẻ tẻ còn có thể kiên trì.

Sau vài vòng, cũng chỉ có Khương Thần và Ngô Ba mấy người lão đảo đứng đấy.

Bọn họ nhìn Dương Thiên bằng ánh mắt sợ hãi.

Mấy người không nghĩ tới Dương Thiên lại nghịch thiên như vậy, nếu đổi lại là người khác, chỉ uống nhiều rượu như vậy, không say chết cũng no căng bụng rồi.

Lúc này trên mặt đất toàn là bình rượu trống rỗng, không gian hơn hai trăm mét vuông, gần như không có chỗ đặt chân.

Dương Thiên ném bình rượu không cuối cùng xuống, nói: “Không có rượu nữa, mang tiếp rượu đi.”

Khương Thần uống đến đầu óc mơ màng nói: “Không còn, rượu của Thiên Đường đều đã chuyển đến, một bình cũng không còn, đều bị người uống hết”

Đám người Ngô Ba nghe vậy khóe miệng giật giật một cái.

Dương Thiên có chút tiếc nuối nói: “Đáng tiếc hôm nay không thể tận hứng.”

Mấy người:...

Cái này còn chưa tận hứng? Bọn họ sắp điên rồi, lấy tử lượng của thiếu niên này, tuyệt đối là ngàn chén không say!

Dương Thiên ợ một hơi rượu, đứng dậy đi toilet một chuyến.

Nhưng mà, chờ hắn vừa đi vào lúc này, đột nhiên bành một tiếng vang thật lớn truyền đến, dọa tất cả mọi người giật mình kêu lên.

Ánh mắt mọi người nhìn lại, chỉ thấy mấy thiếu niên mặt mày âm hàn đá văng cửa, đi vào.

Người cầm đầu nhú mày cuồng ngạo nói: “Ai là chủ sự? Cút ra đây!”

Khương Thần nghi hoặc đứng dậy hỏi: “Các người là ai?”

Thiếu niên tóc ngắn cầm đầu đột nhiên đập Khương Thần một cú, cả giận nói: “Các người đã uống cạn rượu của Thiên Đường rồi, chúng ta uống cái gì? Tiểu tử ngươi cố ý gây sự đúng không?”

Trên mặt Khương Thần lộ ra vẻ phẫn nộ nói: “Các người là ai?”

Thiếu niên tóc ngắn cười lạnh nói: “Phụ thân ta là Lương Hoa, thế nào? Ngươi muốn vật tay với ta?”

Khương Thần đang muốn nổi giận mà đám người Ngô Ba sợ tới mức vội vàng kéo hấn lại.

Ngô Ba thấp giọng nói: “Khương Thần đừng xúc động, Lương Hoa là thư ký thành phố Giang Thành, vị này là Lương thiếu, chúng ta không thể trêu vào.”

Khương Thần cắn răng, mặt mũi tràn đầy vẻ không cam lòng.

Mà thiếu niên tóc ngắn nghe vậy liền hừ lạnh một tiếng nói: “Coi như ngươi có chút ánh mắt, ta cảnh cáo các người, trong vòng năm phút đồng hồ, ta mặc kệ các người dùng biện pháp gì, đưa mười rương rượu đến phòng chữ Địa, nếu không, Thiên Đường các người đừng ai nghĩ đến chuyện đi ra ngoài.”

Từ Thạc phẫn nộ nói: “Các người đừng khinh người quá đáng!”

Thiếu niên tóc ngắn khinh thường mở miệng: “Ta bắt nạt các người, không phục các người vạch ra đạo lý, ta có một trăm loại phương pháp để các người quỳ xuống đất hát chình phục.”

Nói xong, lạnh lùng liếc nhìn mọi người một cái, nhỏ ngum nước bọt xoay người.

Mọi người chỉ cảm thấy vô cùng uất ức, vốn dĩ tới đây để thả lỏng vui đùa.

Thật không ngờ lại gặp phải chuyện như vậy.

Trương Phong hiển nhiên có chút hoang mang lo sợ, hấn lo lắng hỏi: “Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ thật sự phải đi ra bên ngoài mua cho bọn họ mười rương rượu?”

Lâm Nghiệp cũng cảm tức thở dài một hơi nói: “Nếu không thì sao, còn có thể làm sao? Chúng ta căn bản đâu không lại

bọn họ.”

Khương Thần siết chặt nắm đấm, móng tay cũng đâm vào trong thịt.

Một cảm giác nhục nhã nồng đậm khiến tròng mắt của hắn đỏ ngầu.

Ngô Ba nhìn hắn một cái nói: “Ai, đừng nóng giận, tiểu tử kia cuồng như vậy, luôn có người trị hắn, hiện tại chúng ta không thể cứng đối cứng với bọn họ, các người chờ ở chỗ này trước, ta đi ra bên ngoài mua rượu đưa qua cho hắn.”

Mọi người chỉ có thể gật đầu.

Mà lúc đi tới cửa, Dương Thiên vừa vặn đẩy cửa vào, hắn kinh ngạc nhìn thoáng qua Ngô Ba nói: “Đi chỗ nào?”

Ngô Ba cười cười nói: “Đi mua rượu!”

Dương Thiên không phát hiện ra điều gì khác thường, chỉ gật đầu.

Khi hắn về tới chỗ ngồi, lúc này mới phát hiện tất cả mọi người đều tràn đầy phẫn nộ.

Dương Thiên nhận ra có điều gì đó không đúng, hắn nhíu mày hỏi: “Sao vậy?”

Khương Thần không nói gì, Trương Phong thì nắm chặt nắm đấm mở miệng nói: “Dương ca, vừa rồi sau khi người rời đi có người tới nơi này tìm việc”

Nói xong, hắn nói ra tất cả những chuyện vừa phát sinh.

Dương Thiên nghe vậy, sâu trong đôi mắt lập tức lộ ra vẻ lạnh lẽo.

Lâm Nghiệp mở miệng nói: “Dương ca người đừng lo lắng, Ngô Ba đi mua rượu, tin tưởng hắn sẽ xử lý tốt chuyện này.”

Giọng Dương Thiên lạnh lùng nói: “Hiện tại người phải lo lắng không phải là ta, là bọn họ.”

Nói xong, mang theo một bình rượu không xoay người.

Mọi người thấy vậy, nhất thời có chút ngây ngẩn cả người, vội vàng hỏi: “Dương ca đi đâu vậy?”

Giọng Dương Thiên lạnh lùng không quay đầu lại.

“Đánh người!”

Mọi người nghe vậy, khóe miệng giật giật một cái, đối phương là công tử nhà thư ký, không thể đắc tội.

Quá Tiết vừa rồi đưa mười rương rượu là có thể giải quyết, nhưng nếu thật sự đánh hấn, vậy cái gì cũng xong rồi.”

Trên đường bọn họ mặc dù vô số lần khuyên giải, nhưng Dương Thiên vẫn không hề bị lay động.

Một nhi tử của một bí thư nho nhỏ mà thôi, cũng có tư cách làm càn ở trước mặt đồng bạn của hấn?

Ngay cả đại lão cấp bậc cự phách như Trịnh lão trong tỉnh cũng cung kính với hấn, bí thư tính là gì?

Dương Thiên đi tới cửa phòng chữ Địa.

Tất cả mọi người biết tính tình của hấn, thế là, Trương Phong mở miệng nói: “Dương ca à, chờ người đến địa bàn của bọn họ, nhất định phải khách khí một chút, bằng không...”

Hấn còn chưa nói hết lời, chỉ nghe bành một tiếng vang thật lớn.

Sau đó mấy người nhìn lại.

Cửa phòng chữ Địa không còn.

Mọi người:...

Trong lòng bọn họ chỉ có một ý niệm, đó chính là sắp xong rồi.

Dương Thiên thật sự dám đắc tội với những người này.

Trong lúc mọi người còn đang sửng sờ, Dương Thiên một mình đi vào phòng bao.

Bên trong cũng có rất nhiều học sinh, chỉ là không biết là học ở đâu, hấn là giống như bọn họ, sau khi thi đại học thì ra ngoài thư giãn.

“Ai là Lương thiếu?”

Dương Thiên ánh mắt đạm mạc quét qua mọi người một vòng.

Mọi người tại đây câm như hến.

Phải biết, đây chính là cửa gỗ thật, lại bị một cước đạp bay, mà lại để lại một cái lỗ lớn ở phía trên.

Thiếu niên này rốt cuộc có lai lịch gì?

Thiếu niên tóc ngắn sừng sốt thời gian rất lâu, sau đó mang theo mấy người đi ra cả giận nói: “Tiểu tử ngươi là ai? Đã biết tên tuổi của ta còn tới nơi này gây sự? Ngươi muốn chết như thế nào?”

Lúc này đám người Khương Thần chân căng như nhũn ra, vội vàng tiến lên một bước nói: “Lương thiếu gia, chúng ta là tới đưa rượu cho ngươi.”

Thiếu niên tóc ngắn cười lạnh nói: “Đưa rượu? Rượu đâu?”

Từ Thạc há to miệng, đang định nói lát nữa rượu sẽ đưa tới.

Nhưng mà không đợi hắn mở miệng, đã thấy thanh âm Dương Thiên bên cạnh đậm mặt nói: “Ồ đây!”

Mọi người sững sốt, dòn dập nhìn lại.

Chỉ thấy thiếu niên cầm một bình rượu trống rỗng hung hăng đập vào đầu Lương Siêu.

Oành!

Một tiếng trầm đục vang lên, bình rượu vỡ nát.

Tất cả mọi người triệt để ngây dại!

Giữa sân, tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Chương 435 - Ngươi dám đụng đến ta?

Lương Siêu kinh ngạc nhìn thiếu niên sắc mặt bình tĩnh trước mắt này.

Hắn cảm giác gương mặt ấm áp, lấy tay sờ sờ, mang theo mùi máu tanh sền sệt.

Sau đó, hắn cảm thấy trên đầu đau nhức vô cùng, sắc mặt hắn dần dần vẩn vọ, khó có thể tin chỉ vào Dương Thiên cả giận nói: “Vương bát đản, ngươi dám đánh ta?”

Dương Thiên không nhìn Lương Siêu, mà xoay người nhìn về phía Khương Thần...

“Vừa rồi hấn đập người một cước?”

Khương Thần gật đầu, còn chưa lên tiếng đã nghe thiếu niên lạnh nhạt nói: “Rất tốt!”

“Cái gì?”

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy Dương Thiên đột nhiên đá ra một cước, Lương Siêu vừa rồi kiêu ngạo không ai bì nổi trực tiếp bay ngược ra ngoài, đập vỡ nát mặt bàn thủy tinh cứng rắn kia!

Mọi người thấy vậy, đã choáng váng.

Bọn họ không nhìn lầm chứ, bay ra ngoài chính là Lương Siêu, là con trai độc nhất của thành thư ký Lương Hoa, bình thường kiêu hoành ương ngạnh, phong cách hành sự mười phần trương dương không coi ai ra gì.

Ở Giang Thành, ngoại trừ hai ba đại thiếu đỉnh tiêm kia bị hấn để vào mắt ra, mặt mũi của ai cũng không tốt.

Mà thiếu niên trước mắt này, cũng không nằm trong hai ba người kia!

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào đám người Dương Thiên.

Trong ánh mắt lộ ra vẻ thương hại.

Bị mọi người nhìn như vậy, đám người Khương Thần không biết Dương Thiên có cảm giác gì, nhưng bọn họ cảm giác chân mình đã nhũn ra.

Nếu không phải được diu đỡ, mấy người đã sớm tê liệt ngồi dưới đất.

Lương Siêu được mọi người đỡ đứng dậy, hấn quát tháo mấy tên đồng bạn vừa rồi: “Khôn kiếp, các ngươi thất thân làm gì? Phế hấn cho ta.”

Năm người kia nghe vậy, nhanh chóng bao vây Dương Thiên.

Bọn họ ai nấy đều có dáng người cường tráng, đảm nhiệm vai trò chó săn của Lương Siêu, làm đủ trò xấu.

Thiếu niên cường tráng trên cánh tay mang theo hình xăm đầu hổ nhìn chăm chăm Dương Thiên lạnh lùng nói: “Đắc tội Lương thiếu gia, hôm nay ngươi khó có thể đi ra khỏi cánh cửa này, ta khuyên ngươi ngoan ngoãn thúc thủ chịu trời, đừng có phản kháng vô vị, nếu không các ngươi, đừng trách chúng ta tâm ngoan.”

Ánh mắt Dương Thiên lạnh lùng nói: “Bỏ tay chịu trời? Chỉ bằng các ngươi? Không đủ tư cách!”

Mấy người nghe vậy tức giận hừ một tiếng nói: “Ta cũng muốn xem xem, sự cuồng vọng của ngươi, có tư cách để làm vốn hay không!”

Thiếu niên cầm đầu hình xăm đầu hổ cùng mấy vị thiếu niên khác lạnh lùng liếc nhau một cái: “Các huynh đệ, lên!”

Bốn người gạt đầu, sau đó rút gậy cao su từ sau lưng ra, hung hăng đập về phía Dương Thiên.

“Dương thần cẩn thận!” Đám người Từ Thạc thấy vậy, trong lòng vô cùng lo lắng, nhìn xung quanh, nhất lấy bình rượu dưới đất lao đến.

Sắc mặt Dương Thiên lạnh lùng, Đạp Thiên Thất Bộ thi triển thức thứ nhất!

Hắn bước chân giẫm mạnh mặt đất, sàn nhà bằng đá cẩm thạch cứng rắn kia phạm vi rạn nứt từng tắc một.

Thế là, còn chưa đợi đám người Khương Thần tiến lên hỗ trợ, chiến đấu trong sân đã kết thúc!

Mấy tên thủ hạ của Lương Siêu chỉ cảm thấy như Thái Sơn áp đỉnh, uy áp vô biên khiến tâm thần bọn hắn tràn đầy sợ hãi, quỳ trên mặt đất run lẩy bẩy!

Những người ở gần đó đều hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn Dương Thiên cũng thay đổi.

Thiếu niên đến cùng là thân phận gì, một cước xuống, vậy mà giẫm nứt sàn nhà gần trượng?

Mà khoảng cách xa, cộng thêm ngọn đèn màu sắc rực rỡ mờ, cũng không thấy rõ Dương Thiên ra tay như thế nào.

Ví dụ như Lương Siêu.

Hắn chỉ thấy được mấy tên thủ hạ của mình trực tiếp quỳ gối bên người Dương Thiên!

“Khốn kiếp, các ngươi đang làm gì? Mất mặt cho ta sao? Ta mới là chủ tử của các ngươi, ngươi quỳ hắn làm cái gì?”

Lương Siêu chỉ cảm thấy phổi sắp nổ tung!

Mà mấy tên thủ hạ kia nghe được lão đại mình phàn nàn, có khổ nói không nên lời.

Sắc mặt bọn họ trắng bệch, khoe miệng run rẩy run rẩy.

Không đứng ở vị trí của bọn họ thì không thể nào hiểu được sự cường đại của Dương Thiên.

Thiếu niên ngạo nghễ mà đứng, ở trong mắt bọn họ giống như là núi cao không cách nào vượt qua.

Ở trước mặt đối phương, bọn họ nhỏ bé giống như con kiến hôi, sinh tử chỉ ở một ý niệm của thiếu niên!

Dương Thiên không để ý đến đám tiểu nhân vật đang run lẩy bẩy này, hắn chậm rãi đi tới trước mặt Lương Siêu, thanh âm đậm đặc nói: “Đây chính là tất cả vốn liếng của ngươi?”

Lương Siêu phẫn nộ nhìn đồng học xung quanh, nói: “Các ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì, xông lên cho ta, đánh hết cho ta.”

Nhưng mà, hắn bình thường đều lấy việc khi dễ đám đồng bạn này làm vui, làm sao có thể có người đến giúp hắn.

Dương Thiên lạnh lùng cười nói: “Ngươi nói muốn phế ta? Còn giữ lời sao?”

Lương Siêu trên mặt có chút sợ hãi, thế nhưng vẫn cắn răng kiên cường nói: “Ta là...”

Hắn còn chưa nói hết lời, Dương Thiên đã trực tiếp tát một cái khiến nửa khuôn mặt của Lương Siêu nhanh chóng sưng vù lên.

“Ngay cả Trịnh lão là phó tướng của Huy tỉnh đến đây cũng phải cung kính gọi ta một tiếng Dương tiên sinh, phụ thân ngươi tính là cái gì? Cũng dám làm chỗ dựa cho ngươi? Hắn đáng tin sao?”

Mọi người thấy vậy, chân cứng nhũn ra nhìn Dương Thiên, bọn họ không biết thiếu niên, không biết một câu Dương tiên sinh rốt cuộc đại biểu cho cái gì.

Bọn họ chỉ nói thẳng, tiểu tử trước mắt này thật sự muốn triệt để đắc tội Thư Ký của Giang Thành Thành.

Bọn họ đều rõ ràng, không qua đêm nay, trong ngục giam Giang Thành sẽ có một vị trí thiếu niên.

Đây là lấy danh nghĩa Lương Bình thư ký đảm bảo!

Dương Thiên cũng không để ý đến những điều này, hắn nhìn sắc mặt Lương Siêu mang theo cảm giác khuất nhục nồng đậm, bình tĩnh hỏi: “Quay lại đề tài vừa rồi, ngươi nói ngươi muốn phế ta? Còn làm như không có tính toán?”

Lương Siêu hận đến hàm răng đều gần như cắn nát.

Hắn cúi đầu, tròn mắt huyết hồng, thấp giọng nói: “Không tính, ta vừa rồi nói chỉ là lời nói nhảm.”

Lương Siêu không ngốc, hiện tại bên cạnh hắn không có một người giúp hắn, tiểu tử trước mắt này hiển nhiên là cao thủ, hiện nay chỉ có trước chịu thua tránh khỏi nổi khổ da thịt, sau đó lại điên cuồng trả thù.

Ghế lô chữ Thiên có một đại nhân vật, báo thù không cách đêm!

Thiếu niên trước mắt này không chỉ đánh hắn, còn nhục nhã hắn như vậy.

Hắn làm sao có thể để đối phương dựng thẳng rồi khỏi Thiên Đường?

Dương Thiên hoàn toàn không để một tên hề như vậy vào mắt.

Hắn ta bảo Khương Thần tới, bình tĩnh nói: “Vừa rồi ngươi đập đồng bạn của ta, ta cũng đập ngươi, cũng coi như trả lại, ngươi xin lỗi bằng hữu của ta, ta niệm tình ngươi tuổi trẻ khinh cuồng tha cho ngươi.”

Lương Siêu nghe vậy, lập tức giống như xù lông cả giận nói: “Ta dựa vào cái gì xin lỗi hắn, ngươi đem đầu của ta mở đầu, hơn nữa còn cho ta mấy bàn tay, cái này tính thế nào?”

“Chát!”

Lại là một cái tát hung hăng.

Lần này tát vào mặt bên kia của Lương Siêu, lần này, hai bên mặt của gã đồng thời sưng lên, năm đầu ngón tay, rõ ràng có thể thấy được.

Mọi người:...

Bọn họ cảm giác sắp điên rồi, thiếu niên này là muốn ngồi tù tới tận đáy sao? Nhớ lần trước có một người đắc tội Lương Siêu, hắn vận dụng tầng quan hệ kia của phụ thân, trực tiếp ném người kia vào ngục giam, cho tới bây giờ đã ba năm còn chưa thả ra.

Vừa rồi chỉ là việc nhỏ, có lẽ thiếu niên này tốn chút tiền, chuyện này liền qua.

Nhưng hiện tại đã đến tình trạng này, cho dù là thủ lĩnh Giang thành là Dịch Hoành tới, tựa hồ cũng không dùng được.

Dương Thiên giống như là làm một chuyện bé nhỏ không đáng kể.

Hắn nhìn Lương Siêu, giọng nói lạnh nhạt nói: “Ta đánh người, người có ý kiến gì?”

Đánh người ta còn hỏi người ta có ý kiến gì hay không?

Trước tiên không nói đến bản thân Lương Siêu, chỉ nói mấy người bạn đi cùng hắn nghe vậy, thiếu chút nữa hộc máu.

Trong lòng bọn họ nghi hoặc, nhìn thiếu niên đánh Lương Siêu có vẻ rất bình tĩnh thong dong, Giang Thành lúc nào thì tới một đại thiếu này?

Đám người Khương Thần nghe Dương Thiên nói những lời này, mắt rung rung.

Bọn họ chỉ cảm thấy tất cả khuất nhục trong lòng trong nháy mắt quét sạch sành sanh.

Thiếu niên không hổ là tồn tại được Nhất Trung tôn xưng là Dương Thần.

Hắn đối nhân xử thế mang theo khí chất đặc biệt, làm cho tất cả mọi người không kìm lòng được muốn thần phục, phảng phất có thể cam tâm tình nguyện vì hắn mà chết!

Lương Siêu bụm mặt, răng cũng buông lỏng.

Hắn thật sợ.

“Bây giờ có thể xin lỗi chưa?”

Giọng Dương Thiên bình thản, không có bất kỳ cảm xúc gì, vừa nghe giống như là giọng điệu thương lượng.

Nhưng Lương Siêu biết, nếu hắn dám nói một chữ không, một bàn tay tuyệt đối sẽ bay đến trên mặt hắn lần nữa.

Lương Siêu cắn răng, hoàn toàn thể nghiệm được tâm cảnh lúc Khương Thần khuất nhục vừa rồi.

Cho dù không muốn, cũng phải nhận.

Hắn ta nhìn về phía Khương Thần, cuối cùng mở miệng: “Xin lỗi!”

Khương Thần nghe vậy, nụ cười trên mặt không thể che lấp.

Hắn vốn cho rằng cả đời mình không nghe được những lời này, đây sẽ là một vết nhơ trong sinh mệnh của hắn.

Lại không nghĩ rằng, Dương Thiên lại dùng mười phút, trừng phạt con trai của bí thư, đòi lại mặt mũi cho hắn.

Mặc dù sâu trong đôi mắt Lương Siêu mang theo vẻ cừu hận, nhưng hắn không sợ.

Dương Thiên nói cho hắn biết, cái gì gọi là không sợ hãi.

Lương Siêu cắn răng nhìn Dương Thiên trầm giọng nói: “Hiện tại, ngươi cũng nên buông tha cho ta đi.”

Dương Thiên cười lắc đầu nói: “Ta không nói là bây giờ sẽ buông tha cho ngươi.”

Lương Siêu nghe vậy, trong lòng chợt lạnh, lạnh lùng nói: “Rốt cuộc ngươi muốn làm gì? Ngươi thật sự cho rằng, Lương Siêu ta sợ ngươi? Chọc giận ta, cùng lắm thì cá chết lưới rách!”

Dương Thiên cười cười nói: “Đừng kích động như vậy, ta cũng không muốn làm gì, chỉ là làm phiền ngươi chạy một chân, giúp ta mang đến mười rương rượu bên ngoài!”

Dứt lời, quay người nhìn về phía Khương Thần thúc giục: “Thất thần làm gì? Lấy mười đồng ra cho hắn ta xem như tiền

boa”

Tất cả mọi người nghe vậy, lần nữa điên rồi!

Chương 436 - Trịnh Thiếu.

Lương Siêu là ai? Đó chính là nhi tử của Lương Bình thư ký, là đại thiếu chân chính của Giang Thành.

Bảo hấn chạy bộ đi mua rượu còn chưa tính, lại còn cho hấn mười đồng tiền boa?

Cái này cho dù đuổi ăn mày, cũng không có giá rẻ như vậy a.

Lương Siêu sắc mặt vặn vẹo không ra hình thù gì, hấn run rẩy chỉ vào Dương Thiên tức giận nói: “Dương Thiên, ngươi dám làm nhục ta?”

Giọng Dương Thiên lạnh nhạt: “Làm nhục ngươi, ngươi chịu cho ta!”

Nói xong nhìn về phía Khương Thần.

Khương Thần nhìn ra ý tứ trong mắt Dương Thiên, thế là, nhanh chóng lấy ra mười đồng đưa cho Lương Siêu.

Trong lòng mọi người đang hung hăng co rúm.

Nếu như Lương Siêu tiếp được, vậy hấn sẽ bị biến thành trò cười ở toàn bộ Giang Thành, đời này đừng hòng xoay người.

Lương Siêu Tự Nhiên hiểu đạo lý này, từ chối không đưa tay!

Dương Thiên nhàn nhạt mở miệng: “Hoặc là tiếp theo, hoặc là ta đánh gãy tay của ngươi, sau đó ngươi ngậm miệng ta!”

Một câu nói, để lộ ra cuồng ngạo khiến cho tất cả mọi người đều khiếp sợ ngây dại.

“Tốt, tốt, tốt!”

Lương Siêu giận quá hóa cười, kết quả hấn lạnh giọng nói với Khương Thần mười cái giá: “Lô nhục hôm nay, Lương Siêu ta nhớ kỹ, nếu ngươi cảm thấy ta có tư cách đánh với ngươi, trong vòng ba tiếng đồng hồ, vậy ngươi cứ ở lại Giang Thành đi.”

Dương Thiên lạnh nhạt nói: “Trong vòng ba phút, ta không nhìn thấy rượu người mua ở trước mặt ta, tự gánh lấy hậu quả!”

Lương Siêu nắm chặt nắm đấm, toàn bộ thân thể tức giận phát run.

Hắn đi tới cửa, âm lãnh nói: “Tiểu tử, ngươi không sợ ta tìm người tới sao?”

Dương Thiên ngồi trên ghế sa lon ở vị trí cao nhất của chữ Địa, thân hình lộ ra vẻ cao ngạo.

“Không nói Giang Thành, coi như là toàn bộ năm tỉnh Tây Nam, cũng không người dám làm chỗ dựa cho ngươi!”

Mọi người:...

Hôm nay bọn họ rốt cuộc mới kiến thức được thiếu niên này rốt cuộc cuồng ngạo đến mức nào!

Lương Siêu cười lạnh nói: “Hi vọng sau khi ta gọi người tới, ngươi còn có thể kiên cường như vậy.”

Nói xong, xoay người ra cửa.

Mà lúc này, trong phòng chữ Thiên, không gian lớn như vậy chỉ có mấy người trẻ tuổi tụ tập một chỗ vui đùa.

Trong đó có một đại thiếu nhuộm tóc vàng nhìn Dịch Kiệt nói: “Dịch thiếu, gần đây ngươi đi đâu vậy? Chúng ta gọi ngươi ra vui vẻ ngươi cũng không ra, hôm nay nếu không phải có Trịnh thiếu ở đây, ngươi khẳng định còn giả bộ bệnh ở nhà đi.”

Dịch Kiệt đắng chát cười nói: “Các ngươi đừng chê cười ta, ta gần đây sắp điên rồi.”

Một vị đại thiếu khác đeo kính râm mở miệng nói: “Ha ha, Dịch thiếu ngươi giả vờ cái gì a, hai ngày trước không phải ngươi nói nhìn trúng một nữ nhân sao? Vì đuổi theo nàng tới tay, mua một tòa biệt thự, xe sang, thế nào, đuổi tới hay không?”

Dịch Kiệt nghe được lời này, nụ cười trên mặt lập tức cứng ngắc lại.

Hắn uống một ngụm rượu buồn nói: “Đừng nói nữa, biệt thự tốn của ta mấy ngàn vạn, vừa sửa chữa xong, còn chưa vào ở

đã tặng người rồi.”

Mấy vị đại thiếu nghe vậy lập tức lộ vẻ khiếp sợ.

“Ta đi, Địch thiếu, bình thường người ăn mặc tiết kiệm như vậy, không nghĩ tới người lại thổ hào như thế, biệt thự mấy ngàn vạn nói đưa liền đưa?”

Địch Kiệt đảo mắt nói: “Người nghĩ rằng ta muốn sao, ta chỉ là bất đắc dĩ thôi.”

Mấy người nghe vậy, lập tức trên mặt lộ vẻ nghi hoặc.

“Tình huống gì? Nói cho chúng ta nghe xem.”

Địch Kiệt bất đắc dĩ nói: “Ai, đừng nhắc nữa, ta đắc tội với người không nên đắc tội, mới rơi vào tình cảnh như vậy.”

Mọi người càng thêm tò mò, hỏi: “Không phải Giang Thành là nhà các người định đoạt sao? Ở một mẫu ba phần đất này của nhà các người, còn có người là người người không đắc tội nổi.”

“Đúng vậy đúng vậy, Địch Kiệt, người tìm lý do có thể tìm một điểm đáng tin cậy không, coi chúng ta là nhược trí sao?”

“Đúng, tất cả mọi người đều hiểu rõ, ở Giang Thành, người tùy tiện chơi bời thế nào phụ thân người cũng có thể giúp người gánh vác, người ta không đắc tội nổi người mới đúng.”

Địch Kiệt thấy mọi người không tin, còn khinh bỉ hắt, không khỏi càng thêm đau lòng.

Hắn bất đắc dĩ nói: “Ta thề với trời, ta không nói dối một câu nào cả.”

Mọi người thấy Địch Kiệt không giống như đang nói dối, khóe miệng không khỏi giật giật tò mò hỏi: “Người mà người nói rốt cuộc là ai?”

Bọn họ mê hoặc, đại thiếu gia cao cấp nhất Giang Thành đều hội tụ ở trong gian phòng này, ai sẽ là người mà Địch Kiệt không đắc tội nổi...

Vừa nghĩ đến đây, trái tim mọi người hưng hăng nhảy lên một cái, liếc mắt nhìn nhau, kinh hô nói: “Chẳng lẽ là...”

Địch Kiệt nhìn thấy biểu tình của mọi người, liền biết bọn họ đã đoán được, không khỏi gật đầu nói: “Đúng, các người đoán không sai, chính là Dương tiên sinh lúc trước ở khách sạn cấp sao hung hăng giáo huấn chúng ta một trận.”

Mọi người nghe vậy, trong lòng lập tức lộ ra vẻ sợ hãi.

Trước ngày hôm đó, bọn họ cho rằng toàn bộ Giang Thành không có người nào dám khiêu chiến với mấy người bọn họ.

Nhưng sau khi thiếu niên kia xuất hiện, tín niệm của bọn họ triệt để sụp đổ.

Đừng nói mấy người bọn họ, cho dù là phụ thân của bọn họ, mấy vị đại lão Giang Thành tới, đều ngồi xổm ở góc tường chờ xử lý.

Phản năng lượng này, toàn bộ Giang Thành ai dám tranh phong.

Nhìn kiêng kị trong mắt mọi người, Trịnh Quảng có chút nghi hoặc.

Hắn hỏi: “Dương tiên sinh? Hắn là ai? Sao lại khiến các người sợ hãi như vậy?”

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Trịnh Quảng nói: “Trịnh thiếu gia, hôm nay người từ Huy tỉnh tới Giang Thành du ngoạn, cũng không biết đại danh của Dương tiên sinh, tên tuổi của hắn lan truyền khắp Giang Thành, xứng với danh đệ nhất Giang Thành.”

Trịnh thiếu nghe vậy, mặt mang khinh thường nói: “Giang Thành đệ nhất nhân? Rất lợi hại? Quyền thế lớn bằng gia gia ta?”

Mọi người sợ tới mức vội vàng lắc đầu nói: “Làm sao có thể? Ông nội Trịnh thiếu của người chính là Trịnh lão của Huy tỉnh, người đứng đầu toàn bộ Huy tỉnh, ở Huy tỉnh hắn quyền thế ngập trời, Dương tiên sinh kia có lợi hại thế nào đi nữa, cũng hoàn toàn không cách nào đánh đồng cùng Trịnh lão a.”

Trịnh thiếu nghe mọi người tán dương, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng.

Hắn ha ha cười to nói: “Coi như các người có thể nói chuyện, Địch thiếu, người cũng bị rầu rĩ không vui, ta đến Giang

Thành làm chút chuyện mời người chiêu đãi thập phần chu đáo, lời cảm tạ ta sẽ không nói, nhưng sau khi uống xong trận rượu này, ta bồi người đi tìm cái Dương tiên sinh gì đó đòi biệt thự về cho người, ta ngược lại muốn nhìn xem, toàn bộ Huy tỉnh này, có bao nhiêu người dám không cho Trịnh Quảng ta mặt mũi.”

Địch Kiệt nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ đại hỉ nói: “Trịnh Thiếu Uy vũ.”

“Trịnh thiếu gia xuất mã, tiểu tử kia đoán chừng ngay cả rắm cũng không dám đánh.”

“Ha ha, Trịnh thiếu, mấy người chúng ta trước đó bị hấn hung hăng giáo huấn một trận, tiểu tử kia rất cuồng ngạo, ngài cần phải triệt để chèn ép khí diễm phách lối của hắn a.”

Trịnh Quảng gật đầu nói: “Dễ nói, tốt...”

Hắn vừa nói tới đây, đột nhiên cửa bị người đụng vào.

Mấy người sững sờ, tên nhuộm lông vàng kia giận dữ nói: “Mẹ nó, không muốn sống đúng không, ai dám kiêu ngạo như vậy với bọn ta?”

Người nọ tiến lên xin lỗi: “Lý thiếu gia, là ta, ta là Lương Siêu.”

Lý Thiếu nghe vậy nhìn thoáng qua Lương Siêu mặt sưng phù thành đầu heo trước mắt, kinh ngạc nói: “Ta thảo, Lương thiếu, sao người lại biến thành bộ dáng này?”

Lương thiếu cắn răng nói: “Đừng nói nữa, Địch Kiệt ca có ở đây không? Ta tìm đến Địch Kiệt ca giúp ta lấy lại danh tính, ta lại lấy ghế lô ra để cho người ta đánh, đối phương rất ngông cuồng, nói Giang Thành ai cũng không dám làm chỗ dựa cho ta.”

“Mẹ nó, người đó là ai? Ở Giang Thành ta cũng không dám ngông cuồng như vậy, dựa vào cái gì mà hắn ta phải?”

Lý thiếu ngây ngẩn cả người.

Những người còn lại cũng mang theo vẻ mặt âm giận, Lương Siêu cũng coi như là người trong vòng tròn của bọn họ, bây giờ bị người khi dễ như vậy, nếu bọn họ không đứng ra, chẳng phải là khi dễ Giang Thành bọn họ không có người sao?

Lương Siêu lau vết máu trên khóe miệng nói: “Người kia chính là một học sinh không có bối cảnh gì, ta trà trộn Giang Thành nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ chưa thấy qua nhân vật nào như vậy, hẳn là rồng qua sông.”

Lý Thiểu giận hờn một tiếng nói: “Ta mặc kệ hắn có phải rồng qua sông hay không, đến Giang Thành còn dám cuồng như vậy? Hiên nhiên là không để những người này chúng ta vào mắt, đã như vậy, vậy thì xem cổ tay ai cứng hơn đi.”

Nói xong, hắn nhìn về phía Địch Kiệt hỏi: “Địch thiếu, có dám đi theo ta một chuyến hay không, người không cần động thủ đứng bên cạnh, một mình ta giải quyết hắn.”

Lương Siêu có chút lo lắng nói: “Lý thiếu gia, ngài có muốn gọi điện thoại gọi người tới hay không, tiểu tử kia biết chút võ nghệ.”

Lý Thiểu nghe vậy thì mặt lộ vẻ khinh thường, nói: “Sao hả? Người cho rằng ở Giang Thành có người dám ra tay với ta sao? Trong giới thượng lưu, có người nào không biết phụ thân ta là Lý cực chứ? Nếu hắn dám động vào một ngón tay của ta, ta sẽ cho hắn vào cực.”

Địch Kiệt nói: “Được, mấy người các ngươi chờ ở chỗ này, ta cùng Lý thiếu đi giúp Lương thiếu một chút, đợi chút nữa trở về tiếp tục uống.”

Đám người Trịnh Quảng gật đầu nói: “Kẻ cứng đầu như ngươi, chúng ta không phải ăn chay.”

Địch Kiệt cười ha ha, khoát tay với mọi người, sau đó đi theo Lương Siêu đến trong phòng chữ Địa!

Trong phòng chữ Địa, đám người Khương Thần, Từ Thạc sắp phát điên rồi, bọn họ lại nhìn về phía Dương Thiên nói: “Dương Thần, chúng ta mau đi thôi, không đi nữa sẽ không kịp nữa.”

Vừa rồi hắn hỏi thăm mọi người một phen, Lương Siêu Tiến ở trong phòng chữ Thiên, đây chính là đại thiếu đứng đầu Giang Thành, ngầm lại lấy quan hệ của bọn họ, đợi lát nữa còn có thể lấy được chỗ tốt?

Chương 437 - Quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

Nhìn ánh mắt lo lắng của mấy người, Dương Thiên Phong thần nhiên nói: "Các người yên tâm, ta nói rồi, toàn bộ Giang Thành không ai dám làm chỗ dựa cho hần."

Khóe miệng mấy người co rúm.

Vừa rồi Dương Thiên nói những lời này trước mặt Lương Siêu, bọn họ chỉ cho rằng đã kiềm đủ mặt mũi trước mặt đối phương.

Nhưng mà bây giờ Lương Siêu đã rời đi, nói những lời này trước mặt bọn họ cho ai nghe?

Đại thiếu trong phòng bao chữ Thiên tùy tiện đi ra một tồn tại có thể nghiền ép tất cả bọn họ.

Lúc hai người đang lo lắng, chỉ nghe trong đám người xuất hiện một tia kinh hô.

"Tới rồi tới rồi, ta đi, lại là Lý thiếu, Lương Siêu mời Lý thiếu tới rồi."

Khi tiếng kinh hô của mọi người truyền vào tai đám người Khương Thần, sắc mặt của mỗi người bọn họ đều trắng bệch.

Lý thiếu là con trai của Lý cục, mà Lý cục ở Giang Thành, đây chính là đại nhân vật tay nắm thực quyền, ai dám trêu chọc?

Mấy người đi đứng đang run lên, suy nghĩ lát nữa giải thích thế nào, chỉ nghe mọi người kinh hô lần nữa.

"Mẹ nó, Lý thiếu sau đó lại đi theo Địch thiếu, ta không hoa mắt chứ, Địch thiếu chính là đệ nhất công tử Giang Thành, trước đó chỉ nghe nói, không ngờ nơi này lại nhìn thấy chân nhân."

Chân Khương Thần mềm nhũn, nếu không phải bọn người Lâm Nghiệp lôi kéo thì hần ta đã sớm quỳ trên mặt đất rồi.

Khóe miệng hần run rẩy, mặt xám như tro tàn.

Nếu như Lý cực, phụ thân hẳn chuẩn bị quan hệ, còn có thể nói chuyện.

Nhưng Địch Hoàn, đây chính là đại ca Giang Thành a, phụ thân hẳn ngay cả tư cách gặp mặt một lần cũng không có.

Lần này, ai còn có thể bảo vệ Dương Thiên?

Khương Thần sắc mặt đau khổ nhìn Dương Thiên nói:

“Dương thân, lần này ta thật sự bất lực, người nhanh chóng lên trốn đi, chúng ta ở chỗ này cản trở, mấy người chúng ta chỉ là học sinh, hẳn sẽ không làm khó quá mức.”

Dù sao vừa rồi Dương Thiên cũng là vì hắn mới ra tay.

Hắn không thể không đếm xỉa đến.

Mặc dù cái giá phải trả hôm nay sẽ rất lớn, nhưng hắn cũng chịu trách nhiệm!

Dương Thiên nhíu mày nhìn hắn một cái nói: “Người dường như lo lắng sai người rồi.”

“A?”

Khương Thần sửng sốt, lập tức vô thức hỏi: “Vậy ta nên lo cho ai?”

Dương Thiên thờ ơ nói: “Người nên lo lắng hai người vào cửa này, không tới một phút đồng hồ, hẳn nhất định sẽ quỳ xuống đất cầu xin tha thứ với ta mới đúng.”

Đám người Khương Thần đều sắp ngất, đây là lúc nào rồi mà Dương Thiên còn đang nói đùa.

Lý thiếu vênh vác đi vào, nhìn mọi người chung quanh một vòng, nhìn về phía Lương Siêu nói: “Người đâu, ta ngược lại muốn nhìn xem, Giang Thành ai cuồng hơn ta.”

Lương Siêu hưng phấn chỉ vào đám người Khương Thần nói: “Ở nơi nào, Lý thiếu, hôm nay người nhất định phải thay ta giáo huấn tên khốn kiếp kia một trận, sau đó ta tất có hậu tạ.”

Lý thiếu cười cười gạt đầu, sau đó đôi mắt lạnh lùng, tiến lên hai bước quát: “Cút ra đây, đồ không có mắt, Lương thiếu người cũng có thể đắc tội sao?”

Khương Thần thở dài trong lòng, dù sao sự việc cũng do hấn mà ra, hấn tiến lên một bước nói: “Lý thiếu gia, chuyện này toàn bộ do ta, ta sẽ gánh vác, yêu cầu gì cứ việc nói, chỉ cầu người tha huynh đệ của ta ra.”

Lý thiếu chỉ vào Khương Thần hỏi Lương Siêu: “Chính là tiểu tử này?”

Lương Siêu lắc đầu nói: “Là người đứng sau lưng tiểu tử này.”

Bởi vì ngọn đèn màu sắc rực rỡ mờ, Lý thiếu cũng không thấy rõ khuôn mặt Dương Thiên.

Sau khi nghe Lương Siêu nói xong, hấn khinh thường mỉa mai nhìn Khương Thần nói: “Người là cái thá gì? Gánh hết trách nhiệm? Người gánh vác được sao? Ta muốn người quỳ xuống cùng huynh đệ ta, người có quỳ không?”

Sắc mặt Khương Thần trắng bệch, thân thể đột nhiên run rẩy.

Nếu thật sự quỳ, vậy Giang Thành hấn không còn mặt mũi ở lại nữa.

Nhưng nếu không quỳ, không chỉ có Dương Thiên, bọn họ một người cũng đừng hòng đi ra khỏi phòng này.

Đang lúc hấn cắn răng đồng ý, chỉ nghe một đạo thanh âm đậm đặc vang lên.

“Người lại tính là cái gì? Cũng có tư cách để cho huynh đệ ta quỳ xuống?”

Bầu không khí trong sân vốn đã áp lực khiến người ta gần như ngất đi.

Tất cả mọi người nhìn Lý thiếu tức giận, không dám thở mạnh.

Bọn họ đều cho rằng đám người vừa rồi vô cùng cuồng vọng kia chắc chắn sẽ sợ.

Nhưng mà, lại không nghĩ rằng, thiếu niên kia rõ ràng biết rõ Lý thiếu cùng Dịch thiếu ở đây, lại vẫn dám kêu gào.

Hấn thật sự không muốn sống sót đi ra ngoài sao?

Lý thiếu quả thực không thể tin vào tai của mình, ở Giang Thành này, còn có người dám nói hấn không có tư cách?

Quả nhiên là rất kỳ lạ nha.

Địch Kiệt nghe vậy, trên mặt lộ ra nụ cười lạnh cổ quái, hắn có chút hứng thú nói: “Hắn không có tư cách? Không biết ta có tư cách hay không?”

Dương Thiên ngồi trên ghế sa lon hừ lạnh một tiếng, sau đó đứng lên cuồng ngạo nói: “Địch Kiệt? Sống không tốt sao? Vì sao khắp nơi đều đụng vào họng súng?”

Địch Kiệt nghe vậy đang định nổi giận, nhưng đột nhiên mí mắt nháy dưng.

Thanh âm này, tựa hồ rất quen thuộc a.

Hắn cau mày suy tư Giang Thành ai không thể đắc tội, sau đó trái tim đột nhiên kịch liệt nhảy lên một chút.

Chẳng lẽ:...

Vừa nghĩ đến đây, chân của hắn như nhũn ra, nếu không phải Lương Siêu phát hiện kịp thời ngăn hắn lại, chỉ sợ hắn đã sớm quỳ trên mặt đất.

“Dương dương dương dương...”

Trong đôi mắt hắn lộ ra vẻ sợ hãi, thân thể đang run lẩy bẩy, đống quần đều mang theo một tia ẩm ướt.

Mặc dù bị Lương Siêu giữ chặt, nhưng cả người giống như tôm chân mềm không xương cốt, căn bản không cách nào đứng lên.

Lý Thiếu ở trước Địch Kiệt, không nhìn thấy phản ứng của Địch Kiệt, hắn cười ha ha nói: “Tiểu tử, ngươi thật ngông cuồng, nghĩ đến ngươi không biết thân phận của Địch Kiệt chứ? Hắn là Giang Thành đệ nhất công tử? Ngươi cũng có thể trêu chọc? Rửa sạch cổ chờ chết đi.”

Dương Thiên nhíu mày, vén đám người Khương Thần đang bảo vệ trước người hắn ra, đứng dậy lạnh giọng nói: “Hắn không thể trêu chọc? Ngươi cho rằng ta là nhân vật dễ trêu chọc sao?”

Lý Thiếu cười khẩy nói: “Không thể trêu chọc? Ngươi cho rằng ngươi là.....”

Nói được một nửa, ánh mắt của hắn đột nhiên rơi vào trên người Dương Thiên, chân mềm nhũn trực tiếp bịch một tiếng, bị dọa

quỳ trên mặt đất. Nửa câu cười nhạo sau, nuốt vào trong bụng. Giống như Địch Kiệt, toàn bộ thân thể của hắn đang run lẩy bẩy, sợ hãi tới cực điểm.

Hắn không ngờ, người Lương Siêu nói muốn hắn giúp đỡ giáo huấn lại là Dương Thiên.

Thiếu niên này chính là ác mộng trong nửa tháng qua của hắn a.

Phụ thân hắn đều là tồn tại cung kính trước mặt hắn.

Mọi người thấy Lý thiếu gia trực tiếp quỳ xuống, trực tiếp choáng váng.

Không chỉ có bọn họ, ngay cả đám người Khương Thần nhìn thấy Lý thiếu quỳ xuống cũng giật nảy mình.

Rốt cuộc là sản nhà quá trơn, hay là bị Dương Thiên nói trúng?

Trong nháy mắt này, lời Dương Thiên vừa nói rõ ràng hiện lên trong đầu bọn họ.

Thiếu niên nói, không tới một phút đồng hồ, hai người kia nhất định sẽ quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

Khương Thần nhìn đồng hồ, thật đúng là không đến một phút.

Thấy ánh mắt mọi người quái dị, Lương Siêu thật sự cảm giác mất hết mặt mũi.

Hắn vội vàng đỡ Lý thiếu đứng lên, cho rằng hai đại thiếu này uống say, lúc này mới dẫn đến quỳ trên mặt đất.

“Lý thiếu, rốt cuộc ngươi uống bao nhiêu, thế này là say.” Lương Siêu cố ý phóng đại âm thanh.

Mà sau khi mọi người nghe nói, lúc này mới thở dài một hơi.

Thì ra là uống nhiều quá, trong lúc vô tình dẫn đến quỳ trên mặt đất, bọn họ liền nói, làm sao Lý Thiếu có thể là đại thiếu đứng đầu Giang Thành, làm sao có thể quỳ xuống với thiếu niên mặc quần áo bình thường trước mắt này.

Nhưng mà, ngay khi mọi người nhận định Lý thiếu mà Lương Siêu nói là uống say, chỉ nghe giọng điệu Dương Thiên đậm

mạc nói: “Lý thiếu gia đúng không? Lần trước giáo huấn xem ra người không nhớ lâu a!”

“A?”

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

“Đây là tình huống gì?”

“Bài học lần trước? Ta kháo, nghe giọng điệu của hắn, hiển nhiên là quen biết Lý thiếu, hơn nữa lần trước Lý thiếu tựa hồ bị thua thiệt.”

“Sao có thể? Lý thiếu là con trai của Lý cục, tuy Giang Thành không nhỏ, nhưng ai dám không cho Lý cục trưởng.”

“Quan trọng nhất là cái gì? Thiếu niên trước mắt này đắc tội Lý thiếu, vậy mà một chút việc cũng không có?”

Tất cả mọi người đều khó hiểu.

Mà kích động nhất chính là đám người Khương Thần.

Bọn họ nhìn bóng lưng Dương Thiên, trên mặt mang theo vẻ sùng bái.

Vừa rồi hai đại thiếu Giang Thành đỉnh tiêm vốn cuồng vọng kêu gào, hiện tại đang run lẩy bẩy, hình thành đối lập rõ ràng với vừa rồi.

Dương Thiên chậm rãi đi tới trước mặt ba người, dừng bước, nhìn Lương Siêu nói: “Đây chính là trợ thủ mà người muốn tìm?”

Lương Siêu lôi kéo Địch Kiệt, nhưng Địch Kiệt lại hung hăng tát hắn một cái, cả giận nói: “Vương bát đản, người muốn hại chết ta à, Dương tiên sinh cũng là người người có khả năng đắc tội sao?”

Lương Siêu trực tiếp bị đánh choáng váng, mọi người nghe vậy liền nhao nhao hít vào một ngụm khí lạnh.

Dường như Địch Kiệt nói thiếu niên trước mắt là Dương tiên sinh?

Bọn họ chỉ cần là Dương tiên sinh sinh ra trong gia đình phú quý, hoặc nhiều hoặc ít nghe được trưởng bối trong nhà đàm luận về Dương tiên sinh thần bí nhất Giang Thành.

Hắn chưa đến hai tháng, nhanh chóng quật khởi ở Giang Thành, đứng ở đỉnh cao nhất của Giang Thành, quan sát tất cả mọi người.

Vị kia, đừng nói là Địch Hoàn, nghe nói ngay cả Tần gia một nhà tam tướng còn có Tần lão gia tử đều cung kính đối đãi, là Giang Thành đệ nhất nhân.

Bọn họ nằm mơ cũng muốn gặp vị này, lại không nghĩ rằng hắn đang ở trước mắt.

Hơn nữa, còn trẻ đến không tưởng nổi...

Chương 438 - Trịnh thiếu gia xuất mã.

Sau khi mấy người Khương Thần nghe được Dương Thiên lại là đại lão đệ nhất Giang Thành Dương tiên sinh, cái cảm thiếu chút nữa rơi xuống.

Bọn họ hai mặt nhìn nhau.

“Người nhéo ta, sao ta cảm giác như đang nằm mơ?”

“Không cần thử, vừa rồi ta cho mình một cái tát, tuyệt không đau, nhất định là đang nằm mơ.”

“Cánh tay của ta đã bị bóp chảy máu, vẫn không cảm thấy đau.”

Chỉ có Từ Thạc ngạc nhiên nhìn cảnh tượng trước mắt: “Nếu không phải mơ, có lẽ đó là lỗi tai của ta.

Lâm Nghiệp nghe vậy lẩm bẩm nói: “Nếu như là nằm mơ, vậy tại sao chúng ta đều nằm mơ giống nhau? Nếu như là xuất hiện ảo giác? Tại sao chúng ta đồng thời xuất hiện ảo giác?”

“Nói cách khác”

Trương Phong có chút chấn động: “Dương Thiên, thật sự là Dương tiên sinh Giang Thành.”

Khương Thần gật đầu nói: “Mặc dù có chút khó tin, nhưng điều này cũng là điều duy nhất có thể nói rõ Địch Kiệt và Lý thiếu vì sao lại sợ Dương Thiên như vậy.”

Giữa sân, Địch Kiệt và Lý thiếu thật sự sợ, nhất là Địch Kiệt đang sợ đến mức lá gan cũng sắp bay ra ngoài.

Giang Thành bây giờ đã có phải do phụ thân hắn định đoạt hay không.

Trước đó hắn đã đắc tội Dương Thiên hai lần, lần thứ ba này đối phương còn có thể dễ dàng bỏ qua cho hắn như vậy sao?

Nghĩ đến đây, hắn hồi hận đến ruột đều xanh.

Vừa rồi hắn sớm biết Dương Thiên ở chỗ này, hắn tuyệt đối là có bao xa thì lặn bấy xa.

Tuy rằng vừa rồi cùng Trịnh Quảng thương lượng làm sao gỡ Dương Thiên, nhưng đó là đang lừa dối đối phương đối nghịch, hắn ẩn nấp ở phía sau màn làm chim sẻ!

Hiện tại ngược lại tốt, đi lên trực tiếp làm bia đỡ đạn!

Lương Siêu vốn đang sung mặt, bây giờ bị Địch Kiệt hung hăng tát một cái, càng trở nên sung.

Thường ngày hắn rất ít khi giao lưu với phụ thân, không biết ba chữ Dương tiên sinh này đại biểu cho điều gì ở Giang Thành.

Bây giờ vô duyên vô cớ bị cứu binh mình mang tới đánh mặt, hắn khỏi phải nói oan ức cỡ nào.

Hắn cắn răng cả giận nói: “Địch Kiệt, ngươi điên rồi sao? Hai người chúng ta là một bọn, ngươi đánh ta làm gì?”

Lương Siêu vừa mới dứt lời, chỉ nghe một tiếng ba vang lên lần nữa.

Khóe miệng mọi người khẽ giật giật.

Lương Siêu lại một lần nữa bị đánh bay.

Người đánh hắn không phải Dương Thiên, mà là Lý thiếu.

Không chỉ có Địch Kiệt, Lý thiếu cũng cảm giác mình bị tên khốn kiếp trước mắt này hổ.

Đối nghịch với Dương tiên sinh Giang Thành, phụ thân hắn cũng không có lá gan này.

Hắn cả giận nói với Lương Siêu đang hoàn toàn bị đánh cho mông lung: “Không chỉ Địch Kiệt muốn đánh ngươi, ta cũng

muốn đánh người.”

Lương Siêu giận quá hóa cười nói: “Được, các người rất tốt, từ hôm nay trở đi chúng ta triệt để đoạn tuyệt, các người chờ, bây giờ ta đi gọi người.”

Dương Thiên cười lạnh, lại lạnh lùng mở miệng: “Ta nói rồi, toàn bộ Giang Thành, không ai dám làm chỗ dựa cho người.”

Lần trước hắn nói câu nói này, không người tin, hơn nữa còn bị mọi người trào phúng.

Nhưng hiện tại, Dương Thiên lại nói ra câu này, không ai nghi ngờ.

Lương Siêu cười lạnh nói: “Vậy chúng ta chờ xem.”

Nói xong, bực tức đi ra ngoài.

Dương Thiên không ngăn cản, nói là muốn treo lên đánh, há chỉ là nói suông?

Thấy hai người muốn mở miệng cầu xin tha thứ. Dương Thiên nhìn thoáng qua bọn họ bình tĩnh nói: “Ngồi xổm ở góc tường, để phụ thân các người tới đây đón người.”

Mọi người:...

Bọn họ sắp điên rồi, hai vị này chính là đại thiếu đứng đầu Giang Thành, ngồi xổm ở góc tường để đại nhân tới dẫn người, phần nhục nhã này không nhẹ hơn so với vừa rồi nhục nhã Lương Siêu!

Bọn họ vốn cho rằng Dịch Kiệt sẽ phản kháng, nhưng lại không nghĩ rằng hai người thành thành thật thật ngồi xổm ở góc tường.

Trình độ thuần thục kia, hiển nhiên không phải lần đầu tiên a!

Lương Siêu vượt cửa, đang muốn dùng dùng trở về gọi viện binh, nhưng lại thấy mấy đại thiếu khác trong phòng chữ Thiên đi ra.

Một người mặc hắc y Đại Thiếu kinh ngạc nhìn Lương Siêu một chút nói: “A, Lương thiếu, người muốn đi đâu vậy? Dịch thiếu và Lý thiếu đâu rồi?”

Lương Siêu tức giận nói: “Hai người bọn họ là người không trúng nhất mà ta từng gặp, lần đầu tiên nhìn thấy tiểu tử kia đã trực tiếp quỳ xuống, không ngừng cầu xin tha thứ, hơn nữa còn vì thế đánh ta, thật sự là mất hết mặt mũi của đại thiếu Giang Thành.”

Khóe miệng mấy người co rút quái dị một cái nói: “Không thể nào? Địch thiếu là đệ nhất Giang Thành công tử, ai có thể làm hấn tin phục?”

Lương Siêu cả giận nói: “Các người nhìn đầu bàn tay trên mặt ta, chẳng lẽ còn có thể giả bộ?”

Nói xong, nổi giận bùng bùng muốn đi ra ngoài cửa.

Đại thiếu gia áo đen kia hỏi: “Này, Lương thiếu, người muốn đi đâu vậy?”

Lương Siêu nắm chặt nắm đấm nói: “Ta muốn mời cha ta tới đây, ta muốn cho tiểu tử kia phải trả giá đắt.”

Thiếu niên áo đen kia vội vàng ngăn hấn lại nói: “Người chờ một chút, vị bên cạnh ta chính là Trịnh thiếu, người yên tâm, có hấn ra mặt nhất định có thể khiến tiểu tử kia thần phục.”

Lương Siêu liếc nhìn Trịnh Quảng, cười lạnh một tiếng nói: “Hấn là ai? Sao ta chưa từng thấy qua, là người trong cái nhóm này của chúng ta sao? Có tư cách gì để giữ thể diện cho ta?”

Thiếu niên áo đen nghe vậy trán toát mồ hôi lạnh nói: “Huynh đệ, Trịnh thiếu chính là cháu trai của Trịnh lão Huy tỉnh, người sẽ không ngay cả Trịnh lão cũng chưa từng nghe qua chứ?”

Lương Siêu nghe vậy giật mình, nhìn Trịnh Quảng mặt đầy phần nộ, chỉ cảm thấy chân đang run rẩy.

Hấn sợ hãi thấp giọng nói xin lỗi: “Trịnh thiếu, xin lỗi, xin lỗi, ta không biết là ngài, ngài tuyệt đối đừng tức giận, không biết ngài có bằng lòng giúp đỡ chuyện này không, sau này ta sẽ bày mười bàn tiệc rượu cảm ơn ngài.”

Sắc mặt Trịnh Quảng lúc này mới chuyển biến tốt đẹp hơn một chút, hấn bình thần nói: “Dẫn đường, ta ngược lại muốn xem xem, ở Huy Tỉnh này ai có thể cuồng ngạo với ta.”

Lương Siêu lập tức mừng rỡ, vội vàng mang theo mấy người đi vào phòng chữ Địa.

Vào cửa, mọi người thấy Lương Siêu dẫn một ít đại thiếu khác của Giang Thành đến đây, lập tức có chút thất vọng.

Hai đại thiếu gia cấp cao nhất đều yên lòng, đám người này còn có thể hơn được Dịch Kiệt và Lý thiếu?

Lương Siêu bị mấy cái tát đánh cho choáng váng hay sao?

Nhưng mà, ngay tại thời điểm mọi người mê hoặc không hiểu, chỉ thấy mấy người vây quanh, coi là đại thiếu mặc một thân danh bài đi lên trước.

Giọng nói của hắn mang theo uy nghiêm nói: “Vừa rồi ai cuồng ở chỗ này? Có dám đứng ra so với ta xem ai cuồng hơn không?”

Mọi người nghe vậy đều nuốt nước bọt: “Tiểu tử này là ai vậy? Thiếu niên kia là Giang Thành Dương tiên sinh? Ai có thể đè ép hắn?”

“Đúng vậy đúng vậy, căn bản không có nhìn thấy hắn là ai? Còn dám kêu gào Dương tiên sinh? Quả nhiên là không biết sống chết.”

“Sau khi Dịch thiếu Lý đến đều quỳ, chẳng lẽ tiểu tử này còn có thể mạnh hơn hai người bọn họ?”

Không chỉ có bọn họ, ngay cả Khương Thần và những người khác cũng tỏ vẻ khinh thường.

Dương Thiên đã là Giang Thành đệ nhất nhân, cho dù Dịch Hoàn tới cũng phải khách khí.

Bằng không, hắn sẽ không để cho Dịch Kiệt kêu gọi phụ thân hắn tới đây lĩnh người.

Không có đủ thực lực, làm sao có thể dám làm như thế?

Đối với sự đùa cợt của mọi người, hai người Dịch Kiệt ngồi xổm ở một góc không khỏi nhìn nhau cười lạnh.

Bọn họ hiểu rõ năng lượng của Trịnh thiếu hơn bất cứ kẻ nào.

Mặc dù ở Giang Thành núi cao núi cao xa xôi này, nhưng

Nhưng Huy Tĩnh là thiên hạ của Trịnh gia hấn, ai dám đối nghịch với hấn?

Hiện tại, bọn họ chỉ muốn hai người tranh thủ thời gian đánh nhau, bọn họ ngồi thu ngư ông thủ lợi.

Dương Thiên tiến lên một bước cẩn thận quan sát Trịnh Quảng trước mắt, thanh âm đậm mạc nói: “Người chính là cứu binh của Lương Siêu Chuyển?”

Trịnh Quảng cười lạnh nói: “Người nói toàn bộ năm tỉnh Tây Nam không người nào dám làm chỗ dựa cho hấn? Khẩu khí thật lớn a, không biết ta có tư cách làm chỗ dựa này hay không.”

Giọng Dương Thiên bình tĩnh nói: “Không có tư cách!”

Trịnh Quảng nghe vậy cười ha ha nói: “Tiểu tử, người có biết thân phận của ta không? Ta là cháu trai của Trịnh lão Huy Tĩnh.”

Lời này vừa nói xong, toàn trường đều kinh hãi!

Nếu như vừa rồi ánh mắt mọi người mang theo miệt thị, vậy bây giờ trong ánh mắt bọn họ tràn đầy sợ hãi.

Trịnh lão Huy Tĩnh!

Bốn chữ này đại biểu cho một thân phận, một thân phận khiến tất cả mọi người phải ngưỡng vọng.

Bọn họ không ngờ rằng, người trẻ tuổi tướng mạo xấu xí trước mắt này lại là cháu trai của Trịnh lão.

Một người kinh ngạc cảm thán: “Lần này, cuối cùng cũng có người có thể trị được Dương tiên sinh của Giang Thành.”

“Đúng vậy, Dương tiên sinh cho dù lợi hại hơn nữa, cũng chỉ giới hạn ở Giang Thành, mà Trịnh lão quản hạt sáu bảy thành phố bao gồm Giang Thành, hai bên không cùng một cấp bậc.”

“Dương tiên sinh lần này gây ra đại họa rồi.”

Nghe được mọi người đàm luận, trên mặt Trịnh Quảng lộ ra tư thái cao ngạo.

“Tiểu tử, nghe thấy chưa? Hiện tại người còn cho rằng ta không đủ tư cách?”

Giọng Dương Thiên bình thản: “Ta từng nói, đừng nói ở Giang Thành, nếu ta động vào hắn, toàn bộ năm tỉnh Tây Nam đều không có ai dám ra ngoài làm chỗ dựa cho hắn.”

Trịnh Quảng cười, nước mắt cũng chảy xuống.

Hắn vừa cười vừa mở miệng nói: “Vừa rồi Lương thiếu nói người rất cuồng vọng, ta còn không tin, hiện tại xem ra, người đâu chỉ cuồng vọng, cái đuôi cũng vểnh lên trời rồi, năm tỉnh Tây Nam không người dám ra làm chỗ dựa cho hắn? Người cho rằng người là ai? Người dựa vào cái gì dám nói ra những lời này? Nước năm tỉnh Tây Nam rất sâu, cẩn thận chết đuối thế nào cũng không biết.”

Dương Thiên tiến lên trước một bước, đôi mắt lạnh lùng, khí thế Phá Thiên Tiên Đế phát ra, âm thanh lạnh lẽo nói: “Chỉ bằng hai chữ Dương Thiên!”

Tất cả mọi người đều cảm giác được uy áp ngập trời kia đánh úp lại, lưng của bọn họ đều bị ép cong.

Trước đó bọn họ vẫn không biết thiếu niên có thể ngồi vững vị trí thứ nhất Giang Thành đến cùng căn cứ vào cái gì.

Nhưng hiện tại, bọn họ rõ cuộc biết...

Chương 439 - Ai tới thì ai quỳ.

Trịnh Quảng cũng bị khí thế của Dương Thiên chấn nhiếp.

Hắn không tự chủ được lui về phía sau hai bước, một màn này ở trong mắt mọi người, hiển nhiên là sợ.

Thế là, ánh mắt khinh bỉ nhao nhao nhìn qua.

Vừa rồi lúc vào cửa rất ngông cuồng, không ngờ bây giờ lại yên tĩnh.

Thật sự là làm cho gia gia Trịnh lão mất mặt.

Trịnh Quảng không chịu nổi ánh mắt khác thường của người khác, sắc mặt của hắn âm trầm đáng sợ, tức giận hừ một tiếng

nói: “Dương Thiên? Ta không nghe...”

Nói đến đây, đồng tử trong mắt hấn không tự chủ được co rút lại, sau đó hoảng sợ lui về phía sau bốn năm bước hoảng sợ nói: “Người nói cái gì? Tên của người là Dương Thiên? Điều này sao có thể?”

Hấn đi theo gia gia của mình đến Giang Thành, theo gia gia hấn nói, mục đích chính là bái phỏng một thiếu niên tên là Dương Thiên.

Gia gia của hấn đã từng thông báo, ở Huy tỉnh, Trịnh gia hấn năng lực không lồ, chính là đệ nhất đại lão Trâu Hưng Huy tỉnh thâm căn cố đế cũng phải cho hấn vài phần mặt mũi, nhưng duy chỉ có một người không thể đắc tội, người kia chính là Dương Thiên.

Lúc trước ở thành phố Lâm An, Dương Thiên đốt đèn trời, hao phí chục tỷ tài sản, thắng được tình hữu nghị của một phần năm đại lão phú hào cả nước.

Có thể nói, hấn đi tới chỗ nào, đều có quan hệ nhân mạch không lồ.

Hơn nữa, đã từng là đại lão ba tỉnh Tây Nam Tạ Chí, ở trước mặt đối phương yếu ớt giống như con kiến hôi, sau khi bị treo lên đánh mấy lần, triệt để từ vị trí ba tỉnh Tây Nam xuống dưới.

Thiếu niên tên Dương Thiên kia, thế lực của hấn có Ngạc tỉnh, Huy tỉnh, lại tụ tập thế lực ba tỉnh Tây Nam trong tay Tạ Chí.

Ba tỉnh này là Phong Châu, Từ Châu, Tế Châu!

Từ đó về sau, Dương Thiên một nhà độc đại, năm tỉnh Tây Nam đều bị hấn chưởng quản.

Ông nội Trịnh lão hẹn với người đứng đầu năm tỉnh khác, đi tới Giang Thành bái phỏng Dương Thiên, dẫn hấn đến đây chính là để cho hấn thấy chút việc đời.

Hơn nữa, gia gia còn cảnh cáo hấn, một nguyên nhân khác không thể chọc đối phương là bởi vì Dương Thiên là một võ giả cô thâm bất khả trắc, theo lời đồn, Yên Thanh Phong Châu, cường giả cảnh giới Tông Sư chết ở Lâm An, trong đó có bóng dáng Dương Thiên.

Huy tỉnh không có Tông Sư, nhưng hấn cũng biết rõ sự đáng sợ của Tông Sư cảnh.

Ngay cả Tông Sư cảnh cũng chết trên tay thiếu niên, vậy hấn rốt cuộc cường đại đến mức nào không cần nói cũng biết.

Trịnh Quảng tuyệt đối không ngờ rằng, lại gặp được thần tượng bị hấn sùng bái đã lâu ở chỗ này.

Hơn nữa, vừa rồi hình như còn mở miệng đắc tội hấn.

Nghĩ tới đây, trán Trịnh Quảng túa mồ hôi lạnh.

Dương Thiên sau khi nhìn thấy cảnh này, cười lạnh một tiếng nói: “Thế nào? Lão Trịnh đã nói với người tên của ta rồi?”

Nếu đổi lại là người khác gọi ông nội hấn là lão Trịnh, hơn nữa còn là hậu sinh trẻ tuổi như vậy, Trịnh Quảng đã sớm liều mạng với bọn họ.

Nhưng hiện tại, hấn không dám mở miệng nói một câu.

Thiếu niên trước mắt này, có được thân phận, là tồn tại hấn vĩnh viễn chỉ có thể nhìn lên.

Nhìn ra sự sợ hãi trong đôi mắt Trịnh Quảng, Lương Siêu quả thực sắp điên rồi.

Đối phương chỉ là một học sinh, sao dám người này đều sợ hấn?

Hấn tiến lên một bước lôi kéo Trịnh Quảng nôn nóng nói: “Trịnh thiếu, người đang sợ cái gì? Bối cảnh của tiểu tử này ta đã điều tra qua, chính là học sinh lớp một lớp hai lớp ba của trường trung học Giang Thành mà thôi, không có bối cảnh gì, cha mẹ hấn ở một huyện thành nhỏ của Giang Thành làm chút buôn bán nhỏ, chỉ có thân phận này? Ngài không trêu chọc nổi sao?”

Trịnh Quảng sừng sốt, sắc mặt có chút âm trầm nói: “Lời ấy là thật?”

Lương Siêu nhanh chóng lấy điện thoại di động ra, nói: “Trịnh thiếu, người xem, đây là tin tức ta nhờ người điều tra, không sai chút nào.”

Trịnh Quảng sau khi nhìn thoáng qua, rốt cuộc tin Lương Siêu.

Bởi vì tên có thể trùng tên, Giang Thành lớn như vậy, tìm ra mấy người gọi Dương Thiên chẳng có gì lạ.

Nói cách khác, thiếu niên trước mắt này, cũng không phải là đại nhân vật uy chấn năm tỉnh Tây Nam, Dương tiên sinh.

Nghĩ đến đây, Trịnh Quảng cắn răng cả giận nói: “Hảo tiểu tử, ngươi cũng dám gạt ta? Ngươi căn bản không phải Dương Thiên, ở trước mặt ta cáo mượn oai hùm, coi ta là kẻ ngu sao.”

Hắn lại không biết, Lương Siêu mua tư liệu, là hai tháng trước.

Hai tháng này, tuy rằng Dương Thiên cao điệu, nhưng đều dùng cái tên Dương tiên sinh, cho nên tư liệu vẫn chưa được ghi lại.

Điều này cũng tạo nên hiểu lầm của Trịnh Quảng.

Nhưng mà Dương Thiên cũng không giải thích gì.

Hắn chỉ dùng ánh mắt trào phúng nhìn Trịnh Quảng, trong miệng khẽ nhả hai chữ.

“Đồ nào tàn!”

“Ngươi nói cái gì?” Trịnh Quảng nghe thế, tròng mắt lập tức đỏ lên.

Hắn chỉ Dương Thiên phẫn nộ nói: “Ngươi nói lại lần nữa xem, đả tội ta, ta xem toàn bộ Giang Thành ai dám che chở ngươi.”

Giọng nói Dương Thiên lạnh nhạt: “Vậy ngươi có từng nghĩ tới, đả tội ta, toàn bộ Huy tỉnh có ai dám che chở ngươi? Ông nội ngươi sao? Ngươi hỏi hắn có dám không?”

“Ngươi muốn chết!”

Trịnh Quảng không chịu nổi, cầm lấy cái ghế định ném về phía Dương Thiên.

Dương Thiên đương nhiên không nể mặt hắn, một cước đạp xuống, chiếc ghế tinh xảo vỡ thành tám mảnh, mà bản thân hắn thì bị đạp trúng ngực, bay ngược ra ngoài.

Khóe mắt mọi người giật giật, hoảng sợ nhìn Dương Thiên.

Phải biết rằng, vị kia chính là cháu trai của Trịnh lão, hơn nữa nghe nói Trịnh lão chỉ có một đứa cháu trai này.

Cho nên, địa vị của hắn ở Huy Tĩnh rất cao.

Bây giờ bị thiếu niên đánh, chuyện này há có thể bỏ qua?

Trịnh Quảng gian nan đứng dậy quát: “Người dám đánh ta?”

Dương Thiên hừ lạnh một tiếng nói: “Người có thể động đến ta, nhưng không cho ta động đến người? Đây là quy củ gì? Huống hồ, người còn có thể đứng, đã là ta nể mặt Trịnh lão, nếu còn dây dưa không ngót, thì sẽ trở thành bức tường như vậy!”

Nói xong, một quyền đánh ra, âm thanh to lớn làm cho tất cả mọi người giật mình kêu lên.

Ánh mắt bọn họ nhìn qua, chỉ thấy mặt tường tinh xảo kia rạn nứt ra từng khúc.

Những đường vân như mạng nhện bao trùm toàn bộ mặt tường, nhưng khiến người ta ngạc nhiên là mặt tường vẫn hoàn hảo không chút tổn hại.

Người thường xem náo nhiệt, người trong nghề xem môn đạo, lực không chế của một quyền này vô cùng chính xác, uy lực phát ra còn kinh người hơn so với trực tiếp khoét một cái lỗ trên mặt tường.

Trịnh Quảng hiển nhiên không rõ sự cường đại của Dương Thiên, hắn điên cuồng hét lên: “Người muốn như vậy là xong rồi sao? Ta không đồng ý, ta muốn cho người trả giá đắt, ta muốn người quỳ xuống xin lỗi ta, chuyện này chỉ cần ta không gật đầu, vĩnh viễn không chết không thôi, ta không động được người, ta không tin gia gia ta tới, người còn dám kiêu ngạo như vậy.”

Nói xong, lấy điện thoại di động ra chuẩn bị gọi điện thoại.

Mà lúc này, Khương Thần có chút nóng nảy mở miệng nói: “Dương Thiên, mau đi ngăn cản hắn đi, hắn phải gọi điện thoại cho Trịnh lão, nếu như cuộc điện thoại này gọi ra ngoài, người sẽ gặp nguy hiểm.”

Dương Thiên ánh mắt lạnh lùng nhìn Trịnh Quảng một cái nói: “Cho dù là Trịnh lão đích thân tới nơi này, ta cũng không sợ.”

“Ai nha, sao người lại không nghe!”

Khương Thần có chút lo lắng muốn tiến lên đoạt điện thoại của Trịnh Quảng, nhưng mà, không đợi hắn tiến lên, Trịnh Quảng đã lấy điện thoại ra.

Lần này phiền phức lớn rồi.

Sắc mặt đám người Từ Thạc cũng trắng bệch.

Khóe miệng Trịnh Quảng nhếch lên một tia cười lạnh nhìn Dương Thiên nói: “Người xong rồi!”

Hắn mở miễn đề ra, muốn cho tất cả mọi người đều nghe được.

Nhưng mà, sau khi điện thoại bữu môi hai tiếng, một giọng nữ từ trong microphone truyền đến.

“Điện thoại của ngài đang gọi điện thoại!”

Trịnh Quảng sửng sốt, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng tuôn ra, sao có thể rơi xuống như xe bị tuột vào thời khắc mấu chốt như vậy?

Hắn vội vàng bấm nút, vẫn là như thế.

Liên tục ba bốn lần, vẫn như thế.

Lời hung ác cũng đã thả ra, nếu không liên lạc được với gia gia của hắn, vậy thì sẽ có nụ cười.

Đang chờ hắn muốn bấm lần thứ năm, một chuỗi tiếng chuông vang lên trong phòng đông người, nhưng lại quỷ dị yên tĩnh.

Đám người đại thiếu Lương Siêu ở Giang Thành vui vẻ thờ phào nhẹ nhõm.

Xem ra là điện thoại của Trịnh lão gọi tới.

Vì thế, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Trịnh Quảng.

Nhưng Trịnh Quảng vẫn mang vẻ mặt lo lắng.

Đây không phải là tiếng chuông điện thoại di động của hắn, điện thoại di động của hắn vẫn không có động tĩnh của Nhậm Ba.

Mọi người thấy vậy, đều nghi hoặc, thời điểm mấu chốt như vậy, rốt cuộc là ai đang quấy rối điện thoại?

Lúc bọn họ còn đang nghi hoặc, chỉ thấy Dương Thiên từ trong túi lấy ra một bộ điện thoại di động.

Hắn nghiêng ngẫm nhìn Trịnh Quảng nói: “Đừng gọi nữa, điện thoại của ông nội người đang ở đây.”

Nói xong, màn hình di động quay về phía Trịnh Quảng.

Điện thoại di động là máy sơn trạ đen trắng, nhưng tên biểu hiện bên trên lại khiến tất cả mọi người chấn kinh.

Trịnh lão!

Tất cả mọi người cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

“Trời ạ, Trịnh lão chính là tồn tại đứng đầu Huy tinh, làm sao có thể có số điện thoại di động của thiếu niên này?”

“Chẳng lẽ là Trịnh lão biết thiếu niên này bắt nạt cháu của hắn, vì thế tìm số điện thoại di động của hắn muốn gõ một lần?”

Nhưng mà cái này nói không thông, điện thoại của Trịnh thiếu gia không có gọi ra ngoài, Trịnh lão làm sao biết nơi này phát sinh hết thấy.”

Mọi người nghĩ nát óc, cũng nghĩ không ra nguyên do.

Lúc này, đột nhiên một người kinh hô: “Ta biết rồi, giải thích duy nhất chính là, hắn biết Trịnh lão.”

Nói rồi, ngón tay chỉ về phía Dương Thiên.

Nghĩ đến đây, mọi người kinh hô không ngừng.

Cũng chỉ có giải thích như vậy, mới có thể giải thích vì sao Dương Thiên khư khư cố chấp, không sợ hãi trực tiếp đánh Trịnh Quảng.

Nếu Dương Thiên biết Trịnh lão, vậy tự nhiên có thực lực và bối cảnh khổng lồ, mới có thể tiếp xúc với tồn tại cao như vậy.

Mà đã có bối cảnh, sợ gì một Trịnh thiếu như hắn?

Chương 440 - Đại lão tề tụ.

Trịnh Quảng nhìn điện thoại di động cũ nát của Dương Thiên, biểu hiện của một dãy số điện thoại di động, sắc mặt lập tức vặn vẹo.

Hắn lui về phía sau hai bước, tức giận nói: “Không thể nào, sao có thể như vậy được? Sao ngươi lại có điện thoại của ông nội ta? Nhất định là ngươi muốn gạt ta đúng hay không?”

Dương Thiên cười lạnh nói: “Ngươi thật đúng là chưa đến Hoàng Hà mà chưa từ bỏ ý định, nếu đã không tin, vậy ta sẽ khiến ngươi tâm phục.”

Nói xong, hắn kết nối điện thoại.

Bên kia điện thoại, Trịnh lão mang theo giọng điệu cung kính mở miệng nói: “Xin hỏi là Dương tiên sinh sao?”

Dương Thiên gật đầu: “Chuyện gì?”

Trịnh lão cười ha ha nói: “Dương tiên sinh, nghe nói ngài thi đại học xong rồi, ta cùng với mấy lão hữu còn lại của bốn tỉnh Tây Nam tới chúc mừng ngài, không biết ngày mai ngài có rảnh không, ta muốn hẹn trước một chút.”

Dương Thiên nhướn mày nói: “Trịnh lão, ông không phải đã bảo cháu trai của ông tới đây nói vui với ta rồi sao?”

“A?”

Trịnh lão sửng sốt trong chốc lát, không hiểu hỏi: “Dương tiên sinh? Nghe ý của ngài là, cháu trai của ta ở bên cạnh ngài?”

Dương Thiên gật đầu nói: “Hắn không chỉ ở đây, hơn nữa còn tuyên bố giáo huấn ta, nói Huy Tĩnh không có chỗ cho ta dung thân, Trịnh lão, ngươi xem ta có nguy hiểm đến tính mạng hay không?”

Bên kia điện thoại, Trịnh lão nghe vậy sắc mặt biến đổi lớn.

Hắn sửng sờ thật lâu, sau đó giọng nói trầm thấp nói: “Dương tiên sinh, xin ngài đưa điện thoại cho cháu trai không nên thân kia của ta, ta muốn nói vài câu với hắn.”

Dương Thiên gật đầu, sau đó nhìn thoáng qua Trịnh Quảng.

Lúc này, Trịnh Quảng đang cười ha ha với mọi người, nói: “Mọi người xem, tôi đã nói điện thoại này tuyệt đối không

phải của ông nội tôi, tiểu tử này cũng không dám miễn đề, sợ bị vạch trần!”

Mọi người nghe vậy, suy nghĩ một chút, cũng thật có mấy phần đạo lý.

Ông của Trịnh Quảng, là người nắm quyền ở Huy tỉnh, quản lý sáu bảy thành phố lớn trong Giang Thành, sao có thể gọi điện thoại cho một tiểu nhân vật ở Giang Thành?

Tuy rằng danh tiếng của Dương tiên sinh được rất nhiều người tôn sùng trong giới thượng lưu Giang Thành.

Nhưng ra khỏi Giang Thành, ai còn biết Dương Thiên hấn nữa?

Trịnh lão thì khác, hấn là đại nhân vật chân chính, tồn tại cấp bậc Cự phách Huy tỉnh, danh tiếng của hấn ở bất kỳ thành thị nào của Huy tỉnh đều có tác dụng.

Cho dù Dương Thiên lặn lội ở đây đến phong sinh thủy khởi, nhưng cũng không lọt vào mắt của Trịnh lão!

Trịnh Quảng thấy mọi người tin hơn phân nửa, không khỏi cười lạnh một tiếng nhìn Dương Thiên.

Hấn vốn muốn nhìn xem biểu tình của Dương Thiên sau khi bị vạch trần sẽ như thế nào, nhưng không ngờ thiếu niên lại cười như không cười nhìn hấn.

Sau đó, còn trực tiếp ném di động cho hấn.

Trịnh Quảng lạnh lùng nói: “Người có ý gì?”

Dương Thiên thờ ơ mở miệng nói: “Gia gia của con nói muốn răn dạy con.”

Trịnh Quảng tất nhiên là không tin, hấn theo bản năng muốn ném di động di động Dương Thiên xuống đất, nhưng mà, lại đột nhiên nghe được giọng nói quen thuộc trong di động di động của đối phương.

Trịnh Quảng sửng sốt, dán microphone vào bên tai.

Nếu như vừa rồi nghe được là ảo giác, vậy lần này không có sai.

m thanh trong microphone, chính là của gia gia hấn.

Hơn nữa, còn mang theo cơn giận dữ không thể che giấu.

Sắc mặt Trịnh Quảng tái nhợt như tờ giấy, trong thời gian ba hơi thở, sắc mặt hắn biến hóa mấy lần, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng chảy ra, thân thể không ngừng run rẩy.

Trong khoảng thời gian này, hắn không ngừng gật đầu đồng ý!

Trình độ cung kính, giống như học sinh tiểu học nhìn thấy lão sư vậy.

Một lát sau, Trịnh Quảng cúp điện thoại.

Giờ phút này, hắn không còn cuồng vọng như trước đó.

Bởi vì Dương Thiên trước mắt này, thật sự chính là đệ nhất nhân năm tỉnh Tây Nam, Dương Thiên ở Hội đấu giá Lâm An tụ bảo điểm mười tỷ thiên đăng tán tài, Yến Thanh Tông Sư bỏ mình Dương Thiên có ngàn vạn mối quan hệ với hắn.

Đại lão đứng đầu năm tỉnh Tây Nam, gia gia hắn đều cung kính đối đãi.

Nghĩ đến lời đồn Dương Thiên cường đại.

Nghe nói từng cùng Yến Thanh quyết chiến ở khách sạn Thiên Long, thiên lôi bổ mấy chục đạo, năm mươi tầng của khách sạn Thiên Long, cứ thế bị chém đứt mười tầng, quả thực khủng bố!

Nghĩ tới đây, thân thể Trịnh Quảng run lẩy bẩy, sau khi tiến lên, hai tay nâng điện thoại đưa cho Dương Thiên.

Sắc mặt Dương Thiên Như Thường: “Người tin?”

Trịnh Quảng sợ hãi gật đầu!

Giọng Dương Thiên bình tĩnh: “Ta đánh người, người có ý kiến gì?”

Trịnh Quảng lắc đầu càng thêm sợ hãi: “Không dám!”

“Đây là tình huống gì nha?”

Mọi người thấy một màn này nhất thời mê hoặc không thôi.

“Không phải nói điện thoại này là giả sao?”

“Đúng vậy, sao cảm giác tình huống này hình như không phải giả?”

“Nếu là giả, Trịnh Quảng, đại thiếu gia đệ nhất Huy Tĩnh làm sao lại cung kính với Dương Thiên như thế?”

Còn có vài người bán tín bán nghi, nhưng lúc này, trán Trịnh Quảng không ngừng đổ mồ hôi lạnh, thấp giọng cung kính mở miệng nói: “Dương tiên sinh, gia gia ta nói lát nữa đến nhận lỗi với ngài.”

Một câu nói, tất cả mọi người đều điên rồi.

Đánh người ta, còn để người ta nhận lỗi? Quan trọng nhất là cái gì? Người nhận lỗi lại là Trịnh lão.

Đây có phải là làm phản không?

Dương Thiên nghe vậy lạnh nhạt gật đầu, nhắm hai mắt lại, đứng chấp tay!

Tất cả mọi người thấy được một màn này, trong đôi mắt đều toát ra vẻ sùng bái.

Trong một biệt thự cao cấp ở Giang Thành!

Ba người Lý Cục Định Hoành và Lương Hoa nhao nhao có việc, nói một câu cáo từ với mấy người trên bàn rượu.

Sau đó, chỉ để lại mấy vị đại nhân vật trên người tất cả đều tản ra uy thế.

Mấy người chương quản năm tỉnh Tây Nam, cùng cấp bậc với Trịnh lão.

Một nam tử trung niên hói nhìn mặt bàn cau mày nói: “Hừ, những chức quan nhỏ ở Giang Thành này thật đúng là lớn hơn quan uy chúng ta, những người chúng ta tới nơi này, vậy mà lại rời đi giữa đường, đây là chuyện gì?”

Hắn là người đứng đầu quan trường Phong Châu, Ngụy Vinh!

Một lão nhân hơn bảy mươi tuổi mặc âu phục màu lam cũng phần nộ nói: “Hừ! Những lãnh đạo trường học Giang Thành này thật sự là kém cỏi, chờ Trịnh lão đến, ta nhất định phải phản ánh chuyện này với hắn.”

Hắn là lãnh đạo lớn nhất của Từ Châu, Quách An, địa vị cao thượng.

Còn có một người lạnh lùng nói: “Nếu không phải ta đến bái phỏng Dương tiên sinh, ta mới không đến nơi nhỏ bé này để bị khinh bỉ đâu, Trịnh lão cũng thật sự không để chúng ta vào mắt.”

Người nói chính là Lữ Đồng, đại nhân vật Tế Châu!

Nam tử trung niên uy nghiêm cuối cùng mở miệng nói: “Đừng nói nữa, đây là thứ yếu, chúng ta là đại biểu của năm tỉnh Tây Nam, lần này bái phỏng Dương tiên sinh là chuyện quan trọng, không ai có thể làm chậm trễ, lễ vật của các người chuẩn bị thế nào rồi? Nếu không thể khiến Dương tiên sinh hài lòng, ta khuyên các người vẫn là sớm dừng đi.”

Hắn là đại lão Ngạc Tĩnh, ở kinh thành cũng có hậu trường cường đại. Tên gọi Đái Quốc.

Ba người còn lại nghe vậy cười nói: “Đồng chí Đái Quốc, người yên tâm, lễ vật chúng ta chuẩn bị cho Dương tiên sinh nhất định sẽ làm cho hắn hết sức hài lòng.”

Nam tử uy nghiêm kia nghe vậy cười ha hả, nói: “Vậy là tốt rồi, hiện tại chỉ chờ ngày mai!”

Hắn nói xong, chỉ thấy thần sắc của Trịnh lão vội vàng đi đến.

Đái Quốc mở miệng hỏi: “Trịnh lão, trong điện thoại của Dương Thiên tiên sinh nói như thế nào? Ngày mai có thời gian hay không?”

Trịnh lão sắc mặt lo lắng nói: “Lần này xảy ra chuyện lớn rồi, cháu của ta tại Thiên Đường hội Giang Thành đắc tội Dương tiên sinh, hiện tại ta muốn đi một chuyến xin lỗi Dương tiên sinh!”

Bốn người nghe vậy nghi ngờ hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

Trán Trịnh lão toát mồ hôi lạnh nói: “Không kịp giải thích, trên đường ta sẽ từ từ nói với các người.”

Mấy người đi không bao lâu!

Trong một khách sạn lớn khác của Ung Hoa Đình.

Vương Liệt nhìn mọi người ngồi đầy trong sảnh cao, cười ha ha nói: “Các vị đều nghe lệnh của Dương tiên sinh, vậy ta cũng không nói lời khách sáo nữa, nếu các người đã đến đây

thì chính là người một nhà. Khách quan không chu đáo xin hãy tha lỗi. Dương tiên sinh là người ở Thiên Đường hội sở, chờ sau khi hấn ra ngoài, chúng ta sẽ tới bái phỏng hấn.”

Mọi người đều gật đầu đồng ý.

Trong bọn họ hội tụ tất cả đại lão năm tỉnh Tây Nam.

Chỉ cần là người có danh hiệu, mới có tư cách vào khách sạn này.

Như Trâu Hưng, Hứa Ngạo, Vi Hào, còn có Tào Bác!

Cùng với nhân vật đứng đầu ba tỉnh Từ Châu, Phong Châu, Tế Châu!

Hôm nay, toàn bộ đều tụ tập ở đây!

Mục đích bọn họ đến đây đương nhiên là để lấy lòng Dương Thiên.

Dù sao, không lợi không dậy sớm, không có đủ lợi ích, không có ai sẽ ngàn dặm xa xôi chạy xa đến Giang Thành nhỏ này.

Mà lợi ích bọn họ nhìn thấy từ trên người Dương Thiên chính là tập đoàn Thiên Thần của Dương Thiên!

Quan hệ giữa tập đoàn Thiên Thần ở kinh thành và Dương Thiên đều đã truyền ra khỏi cái vòng tròn này.

Lúc ấy mấy viên đan dược trên hội đấu giá kia được bán với giá trên trời, hơn nữa các vị đại lão Huy Tỉnh sau khi đi theo Dương Thiên đều nhận được một viên.

Điều này làm cho bọn họ đỏ mắt đến nay!

Vì vậy, hôm nay mượn cơ hội Dương Thiên thi đại học sau đó tất cả đều tới nơi này.

Một là chúc mừng.

Hai là biểu lộ lòng trung thành của tất cả mọi người.

Sau đó Hướng Huy tỉnh giống như là cùng tập đoàn Thiên Thần của Dương Thiên hợp tác tranh thủ cùng có lợi.

Cho dù bọn họ, hàng năm chỉ chia một viên đan dược, cũng là lợi ích to lớn.

Bọn họ cũng biết, năm tỉnh Tây Nam, Trịnh lão và đám người Đái Quốc cũng rất quan tâm đến tập đoàn Thiên Thần trên tay Dương Thiên, nghe nói cũng muốn đến thăm hỏi Dương Thiên, đạt thành hợp tác với tập đoàn Thiên Thần.

Bọn họ nhất định phải có can đảm hợp tác với Dương Thiên trước mặt người Trịnh lão.

Mà thời điểm mọi người đang uống tận hứng, tiêu đề thủ hạ của Vương Liệt vụng trộm ở bên tai hắn nói hai câu. Vương Liệt sắc mặt lập tức có chút thay đổi.

Chương 441 - Ba vị cự phách.

Trâu Hưng thấy sắc mặt Vương Liệt thay đổi, cảm giác không đúng, nghi hoặc dò hỏi: "Ông chủ Vương, có chuyện gì vậy?"

Hắn đã từng là đệ nhất đại lão của Huy tỉnh, Vương Liệt từng ở cái thành thị nhỏ này nhiều nhất chỉ là một tên đại lưu manh, nếu là đặt ở trước đó, Vương Liệt căn bản không có tư cách nói chuyện với hắn.

Nhưng mà, cứ như vậy hai tháng qua, Vương Liệt sau khi được Dương Thiên tương trợ thì nước lên thì thuyền lên.

Đừng nói Trâu Hưng, Tào Bác, cho dù là đệ nhất đại lão Phong Châu, đệ nhất đại lão Từ Châu, đệ nhất đại lão Tế Châu đều cung kính có thừa với hắn.

Có thể nói, địa vị của Vương Liệt tại năm tỉnh Tây Nam lúc này là dưới một người trên vạn người.

Thấy ánh mắt mọi người đều nhìn sang, Vương Liệt cau mày nói: "Sự tình có chút vượt quá dự liệu, mấy người Trịnh Lão Đái Quốc hiện tại đã xuất phát đi gặp Dương tiên sinh, không được, chúng ta không thể đợi. Mọi người tự mang theo lễ vật cũng xuất phát đi."

Đám người nghe vậy nhao nhao gật đầu nhẹ.

Sau đó, trong vòng ba phút, các loại xe sang trọng tụ tập, từ khách sạn Ung Hoa Đình chậm rãi chạy về phía Thiên Đường hội sở.

Thiên Đường hội sở! Lúc này tiểu mập mạp Ngô Ba cũng thở hồng hộc đem mười rương rượu đưa đến cửa phòng khách.

Hắn lau mồ hôi lạnh trên trán, sau khi đi vào vốn định tìm Lương Siêu nói lời xin lỗi, sau đó chuyện ở Giang Thành coi như qua.

Nhưng lại không nghĩ rằng sau khi đi vào hắn lại há hốc mồm.

Bởi vì Lương đại thiếu gia vậy mà thành thành thật thật ngồi xổm ở góc tường, nếu không phải ánh mắt hắn tốt, thật đúng là không nhìn ra.

Đây là tình huống gì?

Chân hắn không biết đi đứng, dụi dụi mắt, phát hiện đó đích thật là Lương thiếu.

Không chỉ có như thế, trong phòng này làm sao lại an tĩnh như vậy, tất cả mọi người giống như là học sinh tiểu học bị lão sư phạt đứng vậy, vô cùng cung kính, nhìn thở mạnh cũng không dám thở.

Hắn nhìn thấy Khương Thần, kéo kéo cánh tay của đối phương, nhỏ giọng nói: “Huynh đệ, tại sao ngươi lại ở chỗ này? Lương thiếu không tìm ngươi gây phiền phức? Còn nữa, đây rốt cuộc là tình huống gì vậy? Ai có thể giải thích cho ta một chút được không?”

Khương Thần há to miệng, phát hiện chính hắn cũng không thể giải thích.

Thế là, hắn chỉ Dương Thiên nói: “Hết thấy đều là vì hắn, ngươi hỏi hắn sẽ biết.”

Ngô Ba vỗ bả vai nói: “Ngươi tới nói cho ta biết tình huống như thế nào?”

Dương Thiên từ trong nhắm mắt dưỡng thần mở hai mắt ra, nhìn Ngô Ba hỏi: “Đã mua rượu chưa?”

Ngô Ba gật gật đầu!

“Rất tốt!” Dương Thiên nhìn về phía Lương Siêu mở miệng nói: “Không phải vừa rồi người bảo chúng ta mua rượu sao? Bây giờ mua cho người trở về, mười hòm rượu, khi nào người uống xong, khi đó ra khỏi căn phòng này.”

Lương Siêu nghe vậy sắc mặt trắng bệch, tử lượng của hắn vốn không được, một rương rượu mười hai bình, mười rương một trăm hai mươi bình, một tuần hắn cũng uống không hết nhiều như vậy.

Ông quát: “Dương Thiên, phụ thân ta nói, lập tức tới ngay, người có thể nghĩ kỹ rồi.”

Dương Thiên cười ha hả nói: “Cho dù là hắn ở đây, ta cũng sẽ làm!”

Ngô Ba xé rách tóc triệt để hết chỗ nói.

“Ai có thể giúp ta giải thích một chút, vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Trong lòng hắn giống như bị cào cào, rất tò mò.

Hắn chỉ đi ra ngoài một lát, vì sao Lương Siêu vừa rồi hung hăng càn quấy không ai bì nổi lại sợ? Còn nữa, cái tên ngồi xổm bên cạnh Lương Siêu kia sao lại quen mắt như vậy? Thoạt nhìn hình như là Lý thiếu Giang Thành.

Mà người ngồi xổm bên cạnh Lý thiếu kia dường như càng thêm quen thuộc.

Hắn tập trung nhìn vào, thiếu chút nữa bị dọa đến co quắp ngồi dưới đất.

Đây mẹ nó là Địch thiếu Giang Thành, đệ nhất công tử Giang Thành.

Sao bọn họ đều ngồi xổm ở góc tường? Đây là đang diện bích hỏi lỗi?

Giang Thành ai có thủ đoạn lớn như vậy có thể để ba người bọn họ ngồi xổm một chỗ diện bích hỏi lỗi?

Đương nhiên, hắn không biết Trịnh Quảng đang ngồi xổm cùng ba người, nếu không, đoán chừng hắn thật sự điên rồi.

Vừa lúc đó, ngoài cửa xuất hiện ba người.

Mọi người thấy ba người đi vào, lập tức nhao nhao hít sâu một hơi.

“Ta đi, các người mau nhìn, ba vị đại nhân vật Giang thành, Lý cực, Lương thư ký, Địch Hoành, ba người bọn họ cùng nhau tới đây.”

“Trời ạ, giang sơn của Giang Thành, ngày thường, một người cũng khó mà nhìn thấy, bây giờ lại xuất hiện cùng một chỗ.”

“Con của bọn họ đều ở trên tay thiếu niên kia, xem ra bọn họ lại giả bất thiện a.”

“Mặc dù Dương tiên sinh rất nổi tiếng ở Giang Thành, nhưng một mình hắn thật sự có thể đối phó với ba vị đại lão này sao?”

“Hiện tại vốn đã đến cục diện không thể cứu vãn, buổi tối hôm nay hai hổ khăng định sẽ tranh chấp, chỉ là không biết ai sẽ thắng.”

Người này vừa dứt lời, một người hừ nói: “Còn phải hỏi sao? Nhất định là đám người Địch Hoành, bọn họ đại biểu cho thế lực chính phủ, Dương Thiên lợi hại hơn nữa có thể lợi hại hơn được chính phủ sao?”

Nghe được lời nói của mọi người, Trịnh Quảng là người duy nhất biết tình hình thực tế thì trên mặt mang vẻ châm chọc.

Tên tuổi của Dương Thiên cũng không giới hạn ở Giang Thành, ngay cả Huy Tỉnh cũng không chứa được hắn.

Nếu không gia gia của hắn cũng không cung kính với thiếu niên như vậy.

Lý Thiếu là Địch Kiệt đều biết năng lượng của Dương Thiên, dù sao lần trước cũng đã có giáo huấn.

Cho nên, bọn họ biết rõ ràng phụ thân mình tới, vẫn thành thành thật thật ngồi xổm góc tường.

Nhưng Lương Siêu thì cái gì cũng không biết.

Sau khi nhìn thấy phụ thân Lương Hoa của mình đến, hắn mừng rỡ như điên, tiến lên một bước nói: “Phụ thân, ô ô ô, cuối cùng người cũng đã đến, con bị người đánh rồi.”

Nói xong, chỉ chỉ Dương Thiên, ủy khuất nói: “Hắn còn ép ta uống mười thùng rượu, nói uống không hết không thể đi ra khỏi cửa này, người nhất định phải thay ta giáo huấn thật tốt...”

“Chát!”

Hắn còn chưa nói hết lời, một cái tát của Lương Hoa đã trực tiếp tát vào mặt hắn vốn đã sưng như đầu heo.

Một tát này, không chỉ đánh Lương Siêu đến choáng váng, mà những người khác cũng bối rối.

“Mẹ kiếp, ta không hiểu, Lương Siêu không phải là con trai của Lương thư ký sao?”

“Chẳng lẽ Lương thư ký phát hiện mình bị cấm sùng, cho nên tới đây là tìm con trai hắn gây phiền toái?”

“Ôc Nhật, người nói tựa hồ rất có đạo lý a, hiện tại chỉ có cách giải thích này mới có thể thông suốt.”

Lửa bát quái trong lòng mọi người đang hùng hực thiêu đốt.

Mà Lương Siêu thì che mặt của mình, khó có thể tin nhìn cha của mình.

Trên mặt nóng rất đau, nhưng hắn không để ý.

Điều hắn để ý là, ngày thường phụ thân hắn ngoan ngoãn phục tùng hắn vậy mà lại đánh hắn?

Trước mặt nhiều người như vậy, khiến hắn mất hết mặt mũi.

“Vì sao?”

Con người Lương Siêu đỏ như máu nhìn chằm chằm cha mình, cắn răng hỏi.

Lương Hoa cũng cắn răng cả giận nói: “Vì sao? Người còn có mặt mũi nói với ta vì sao? Ta đã thông báo gì với người? Những Thiên Giang thành này có rất nhiều đại nhân vật tới, ta để người thành thành thật thật, thu hồi công tử bột của người, người nghe chưa? Người có biết hiện tại ngay cả ta cũng không bảo vệ được người, tiểu tử vô liêm sỉ, quỳ xuống nhận sai với Dương tiên sinh cho ta.”

Nói xong, một cước đá vào đầu gối Lương Siêu!

Lúc trước hắc Dương Thiên không có tiếp xúc gì, nhưng hôm nay, nắm vị cự phách đỉnh tiêm của năm tỉnh Tây Nam tề tụ, vì muốn bái phỏng Dương Thiên.

Trên bàn rượu vừa rồi, hắc nghe đôi câu vài lời của đám người Trịnh lão hiểu được sự cường đại của Dương Thiên.

Tây Nam ngũ tỉnh đệ nhất nhân, địa vị so với Trịnh lão còn cao hơn.

Hắc chỉ là một bí thư nho nhỏ ở trước mặt hắc thì được coi là cái gì?

Nhưng mà hắc tuyệt đối không nghĩ tới, đại nhân vật hắc cũng không dám đắc tội, đứa con trai này của mình cũng dám đắc tội?

Ngại mạng không đủ dài sao?

Trong ánh mắt Lương Siêu, rốt cục cũng trở nên sợ hãi.

Nhìn Dịch Hoàn trên mặt mang theo vẻ kính sợ nhìn Dương Thiên, hắc rốt cục hiểu được câu nói vừa rồi của Dương Thiên cũng không phải là khoác lác.

Toàn bộ Giang Thành, thật sự không người dám làm chỗ dựa cho hắc.

Lương Hoa tiến lên một bước khom người nói: “Dương tiên sinh, nhi tử này của ta là do ta quản giáo không sao, nên xử lý như thế nào, ngài nói một câu, ta tuyệt không oán hận.”

Lý cục cùng Dịch Hoàn thấy được Trịnh Quảng cũng ngồi xổm ở góc tường, con người không khỏi co rụt lại, từng người xách con trai của mình tới, để ba người quỳ gối trước mặt Dương Thiên, đồng dạng cung kính nói: “Dương tiên sinh, bọn họ đắc tội ngài chúng ta không dám lại cầu xin tha thứ, xử trí như thế nào toàn bộ do ngài làm chủ, chỉ cầu ngài lưu lại cho bọn họ một mạng đổi lại làm mới.”

Ba vị đại thiếu vừa rồi phách lối không ai bì nổi kia, sau khi nghe nói như thế thì mặt xám như tro tàn, toàn bộ thân thể đều đang run lẩy bẩy.

Bọn họ không biết đã xảy ra chuyện gì, vốn dĩ bọn họ cho rằng sau khi phụ thân mình ra mặt là có thể giải quyết.

Giống như khách sạn Tinh cấp lúc trước.

Nhưng hiện tại xem ra, phụ thân của bọn họ tựa hồ cũng không đủ cấp bậc, ngay cả lời cầu xin tha thứ cũng không nói, trực tiếp đề đổi phương xử trí.

Vừa rồi bọn họ cuồng vọng như vậy, nói năng lỗ mồm với Dương Thiên.

Nếu Dương Thiên thật sự tự mình ra tay, vậy bọn họ không chết cũng phải tàn phế!

Nghĩ tới đây, ruột gan hối hận của bọn họ đều xanh rồi.

Nhưng mà, Dương Thiên giữa sân đang công thân thể không nói gì, không quay đầu lại, thậm chí không có bất kỳ động tác gì.

Đem ba vị đại nhân vật Giang Thành triệt để không để ý tới.

Mọi người đều sắp điên rồi.

Trước hôm nay, bọn họ vẫn luôn cho rằng ba vị cự phách Giang Thành này mới là người nắm giữ Giang Thành, ở trong địa giới một mẫu ba phần này, toàn bộ do bọn họ định đoạt.

Nhưng hiện tại xem ra, tình huống hình như không phải như vậy...

Chương 442 - Các vị tề tụ.

Đám người Khuong Thần, Từ Thạc thấy cảnh này cũng ngây dại.

Ông ta khó tin vỗ vỗ bả vai Từ Thạc hỏi: “Thành tựu hiện tại của Dương Thần, thật sự có thể miệt thị loại đại nhân vật Giang Thành như Dịch Hoàn Lý Cục sao?”

Từ Thạc ngơ ngác gật đầu: “Nếu mắt ta nhìn thấy là thật, vậy ta có thể nói đúng.”

Lâm Nghiệp nhìn bóng lưng Dương Thiên với vẻ sùng bái nói: “Nếu ta có thể đạt đến độ cao như Dương Thần, cho dù giảm thọ mười năm cũng cam tâm tình nguyện.”

Trương Phong gật gật đầu nói: “Ta đã sớm nhìn ra Dương Thần không phải vật trong ao, mà tràng diện này, chỉ là bước đầu tiên hấn hóa rồng đi.”

Ngô Ba cười trộm hắc hắc nói: “Các người xem, Lương Siêu vừa rồi cuồng ở phòng bao của chúng ta rất lợi hại a, hiện tại ở trước mặt Dương Thiên thử mạnh cũng không dám, đang đập đầu cầu xin tha thứ, ha ha, sớm biết hôm nay, hà tất lúc trước.”

Khương Thần cười cười nói: “Hiện tại địa vị của Dương Thiên chắc là có thể sánh ngang với Trịnh lão ở Huy Tĩnh rồi.”

Hắn vừa nói đến đây, năm người đi vào trong phòng bao.

Trịnh lão sáng láng đứng đầu nói: “Lão đầu tử tới bái phỏng Dương tiên sinh.”

Mọi người vừa thấy, lập tức kinh hô thành tiếng: “Trời ạ, vậy mà thật sự là Trịnh lão.”

“Lợi hại, ta vậy mà thấy được Trịnh lão, lần này trâu đủ để ta khoác lác mười năm tám năm.”

“Trịnh lão thật sự tới nơi này, thân tượng ta sùng bái nhất, trưởng một tỉnh, thân ở địa vị cao.”

Tất cả mọi người kích động không thôi, nếu không phải là thời điểm không đúng, bọn họ đã sớm đi qua chụp ảnh chung.

Nhưng mà, không đợi bọn họ từ trong hưng phấn tỉnh táo lại, nam tử thứ hai khuôn mặt uy nghiêm đứng dậy.

” Ngạc tỉnh Đới quốc, đến đây bái phỏng Dương tiên sinh!”

Mọi người đầu tiên là sửng sốt.

” Đới quốc là ai? Tại sao hắn lại thêm Ngạc Tĩnh? Hắn có thể đại biểu Ngạc Tĩnh?”

Nhìn thấy mọi người mê hoặc khinh bỉ, một học sinh đeo kính mắt nhìn rất có học thức nâng gọng kính kích động nói: “Ông trời ơi, Đới quốc vậy mà tới, tôi đây không phải là đang nằm mơ đi.”

Hắn kích động nhảy nhót, hai người tiến lên ấn hắn xuống cũng không đề lại.

Một tên mập không kiên nhẫn nói: “Từ điển sống, người hung phần cái gì vậy? Chẳng lẽ Đới Quốc này lợi hại hơn Trịnh lão?”

Thiếu niên có biệt hiệu là từ điển sống kích động nói: “Ồ Huy Tĩnh các người không biết, nhưng nếu các người đến Ngạc Tĩnh, đó là sự tồn tại mà phụ nữ trẻ em đều biết, các người nếu đi hỏi thăm xem Đới Quốc là ai, người khác không giống như là nhìn kẻ ngốc nhìn người, vậy coi như ta thua.”

Tên béo kia nghe vậy khòe miệng giật giật hỏi: ” Đới quốc này lợi hại như vậy sao?”

Thiếu niên tự điển tự sinh động nói: “Đó là đương nhiên, bởi vì hắn là tỉnh trưởng Ngạc Tĩnh, địa vị ngang hàng với Trịnh lão.”

“Ngoan ngoãn!”

Ánh mắt mập mập ngốc trệ, “Hai vị cự phách vậy mà đồng thời báỉ phỏng Dương tiên sinh, địa vị của tiên sinh, chẳng phải là...”

Hắn nói tới đây, ngay sau đó, một vị lão nhân mặc âu phục màu lam đứng dậy đầy trung khí nói: “Từ Châu, Quách An, đến đây báỉ phỏng Dương tiên sinh.”

Trong sân yên tĩnh không tiếng động.

Sau một lúc lâu, ánh mắt của mọi người nhao nhao nhìn về phía vị thiếu niên từ điển sống kia.

Thiếu niên kia quả nhiên không để cho mọi người thất vọng, thân thể của hắn đang run rẩy, nói: “Trời ạ, không nghĩ tới Quách An cũng tới, ta muốn chụp ảnh, ta phải tìm hắn chụp ảnh chung.”

Nói xong, hắn định tiến lên.

Mọi người không nói gì vội vàng ngăn hắn lại nói: “Đợi lát nữa, người còn chưa nói, Quách An này là ai đây.”

Thiếu niên kia kích động nói: “Vị này các người cũng không biết? Ta chỉ nói một câu, ở Từ Châu hắn là lão đại, địa vị ngang hàng với Trịnh lão Đới Quốc, như vậy các người hẳn là biết rồi chứ.”

Mọi người nhao nhao hít vào một ngụm khí lạnh.

Địa vị ngang hàng với Đới Quốc Trịnh lão, vậy không phải lại là một vị trưởng một tỉnh sao?

Bọn họ gần như hoài nghi mình đang nằm mơ.

Ba vị đại nhân vật tay nắm thực quyền toàn bộ hội tụ ở đây, chỉ là vì báỉ phỏng Dương tiên sinh?

Bọn họ vừa nghĩ tới đây, vẻ khiếp sợ còn chưa biến mất khỏi mặt.

Vị thứ tư là nam tử trung niên Tạ Đình.

Mặc dù bộ dáng của hắn thoát nhìn có chút buồn cười, nhưng mọi người lại không cười ra tiếng.

Vị này đã cùng ba người trước cùng nhau đến, có trời mới biết hắn có quyền thế lớn cỡ nào?

Sự thật cũng đúng như bọn họ dự liệu.

Nam tử trung niên hỏi ho khan một tiếng, mở miệng nói: “Phong Châu Ngụy Vinh, đến đây báỉ phỏng Dương tiên sinh.”

Tên béo kia hưng phấn: “Cái này ta biết, Ngụy Vinh là đệ nhất nhân quan trường Phong Châu, địa vị ngang hàng với Trịnh lão, Đới Quốc, Quách An, không nghĩ tới hắn cũng tới.”

Mọi người nghe vậy chân đã nhũn ra, bốn vị này đều là tồn tại ở một bên dặm chân một cái bảy tám cái thành phố đều sẽ địa chấn.

Hơn nữa cùng một mục đích.

Thiếu niên đứng chấp tay không phải chỉ có vài phần danh vọng ở Giang Thành sao? Bây giờ nhìn lại sao tên tuổi lớn như vậy?

Chỉ kém một vị cự phách quan trường Tế Châu, lãnh đạo tối cao năm tỉnh Tây Nam liền gom đủ...

Mọi người vừa nghĩ tới đây.

Chỉ thấy một vị nam tử trung niên có chút suy nhược gầy gò tiến lên một bước.

Lăng Thịnh nói: “Tế Châu Lã Đồng, đến đây tiếp kiến Dương tiên sinh.”

Mọi người:...

Mấy vị Tây Nam ngũ tỉnh này, vậy mà thật sự tập hợp đủ.

Bọn họ đến đây chỉ vì muốn gặp mặt một thiếu niên chỉ mới mười bảy mười tám tuổi.

Nếu chuyện này truyền đi, có mài mòn Thiết Chủy cũng không ai tin.

Chân của Diêu Hoành Lý cục và Lương Hoa đang run lên.

Bọn họ không ngờ năm vị đại nhân vật này đến Giang Thành nhỏ bé này, lại đều là vì báỉ phủng Dương Thiên.

Mà ba người Địch Kiệt, Lý Thiếu Lương Siêu vốn có cha của mình ở đây, vẫn còn một tia may mắn, cho rằng Dương Thiên không thể phế bọn họ.

Nhưng bây giờ, bọn họ đã tuyệt vọng.

Trịnh Quảng ngồi xỏm ở góc tường thấy ông nội mình đến, sợ đến mức sắc mặt trắng bệch.

Từ nhỏ hắn đã sợ gia gia này, hơi có chút không đúng chính là gây gộc chồng lên nhau, bây giờ gây họa lớn như vậy, nếu gia gia hắn thật sự truy cứu tới, hắn khẳng định sẽ bị lột da.

Đám người Khương Thần, Từ Thạc gần như quên cả hô hấp.

Năm vị đại nhân vật toàn bộ tụ tập ở chỗ này, đây là đang khảo nghiệm trái tim của bọn hắn sao?

Bọn họ phát hiện, thiếu niên trước mắt này không còn là thiếu niên mà bọn họ quen biết nữa.

Hai giờ trước, bọn họ còn cùng nhau uống rượu, nhưng nghĩ đến khi còn nhỏ, thiếu niên nhảy lên trở thành tồn tại khiến người lãnh đạo lớn nhất năm tỉnh Tây Nam đều cung kính đối đãi.

Phản nhảy vọt này, có thể nói là một bước lên trời!

Vừa rồi thân phận đều bình đẳng, mà bây giờ, bọn họ chỉ có thể ngước nhìn.

Trong đám người, có ít người nóng mắt.

Phải biết rằng, chỉ cần tất cả những gì xảy ra ở đây hôm nay truyền ra ngoài, tên của Dương tiên sinh Giang Thành có thể danh chấn toàn bộ năm tỉnh Tây Nam.

Nhưng mà, bọn họ lại không phục.

Dựa vào cái gì?

Thiếu niên này lớn tuổi như bọn họ, nhìn ngoài khí chất siêu phàm ra thì cũng không tính là xuất sắc.

Tại sao hắn lại được năm vị đại lão này theo đuổi?

Trong lòng mọi người đều có cảm giác ghen tị.

Sau khi bọn họ ganh đua so sánh, phát hiện mình không kém thiếu niên bao nhiêu?

Thiếu niên có thể có địa vị cao như vậy, bọn họ vì sao không thể.

Nhưng mà, thời điểm đám người vừa nghĩ tới đây, đột nhiên cửa xuất hiện một đám người.

“Vương Liệt đến bái phỏng Dương tiên sinh, dâng lên nhân sâm năm trăm năm.”

“Hítzz!” Mọi người khiếp sợ hít vào một ngụm khí lạnh.

Nhân sâm năm trăm năm, ngàn vạn lần khởi bước a?

Bọn họ còn chưa hết khiếp sợ, lại có một giọng nói truyền đến.

Trâu Hưng đến bái phỏng Dương tiên sinh. Dâng lên mười viên gạch vàng.”

Khóe miệng mọi người co rúm: “Mẹ nó, hiện tại giá vàng là bao nhiêu, mười khối kim chuyên? Có cần hào phóng như vậy không?”

Tất cả mọi người đè nén trái tim của mình, chỉ cảm thấy trái tim sắp nhảy ra ngoài.

Cái này còn chưa hết, ngay sau đó, giọng nói tiếp theo truyền đến.

Hứa Ngạo đến bái phỏng Dương tiên sinh, dâng lên vạn lượng bạch ngân.”

Lúc này có người điên cuồng túm tóc nói: “Mẹ kiếp? Vạn lượng bạc trắng? Ta sắp điên rồi.”

Bọn họ chỉ biết Vương Liệt ở Giang Thành, nhưng lễ vật mà những người này lấy ra không kém Vương Liệt chút nào.

Hiển nhiên, địa vị không thấp hơn Vương Liệt.

Nhưng mà còn không đợi đám người chấn kinh xong, ngay sau đó...

“Vi Hào đến bái phỏng Dương tiên sinh, dâng lên trăm viên kim cương!”

Những tiểu nữ sinh kia nghe vậy, sau đó nhìn Dương Thiên, liên tiếp đưa mắt nhìn sòng thu.

Kim cương a, đây chính là.

Cho dù là một viên rẻ nhất khoảng một vạn lượng, đó cũng là giá trị một hai ngàn vạn.

Bọn họ rốt cuộc có quan hệ gì với Dương Thiên, lại tặng lễ vật lớn như vậy?

Hơn ba mươi người trước mắt, chẳng lẽ đều là...

Mọi người vừa nghĩ tới đây, mấy người phía trước lui về phía sau, mấy người khác tiến lên một bước, trong tay đều bung lấy lễ vật.

“Ngạc tỉnh, Tào Bác đến đây tiếp kiến Dương tiên sinh, dâng lên dạ minh châu, mười viên!”

Mọi người:...

Sau mấy vị đại lão Ngạc Tỉnh, ngay sau đó là Phong Châu, Từ Châu, Tế Châu!

Hơn ba mươi vị đại lão, toàn bộ đồ vật trong tay đều có giá trị không nhỏ.

Không có một vị đại lão nào lễ vật trong tay thấp hơn ngàn vạn cấp bậc.

Mọi người cũng từ khiếp sợ ban đầu trở nên chết lặng, sau đó là đại ra.

Trong lòng bọn họ chỉ có một ý niệm.

Đây tuyệt đối là mộng, trước mắt hơn ba mươi người này, lễ vật một người liền lấy một ngàn vạn, lễ vật ba mươi người kia cộng lại chính là ba trăm triệu a.

Đây là khái niệm gì?

Chương 443 - Toàn trường đều kinh hãi.

Không chỉ có bọn họ, ngay cả Khuong Thần, Từ Thạc cũng không thể tin được đây là sự thật.

Lâm Nghiệp tự lẩm bẩm: “Mau lên, ai đánh ta một cái thức tỉnh, giấc mộng này không thể tiếp tục như vậy nữa.”

Ngô Ba ngơ ngác nói: “Ta cũng muốn cho người đánh ta một cái tát.”

Trương Phong mở miệng nói: ” Các ngươi đừng nói nữa, đây không phải là mộng, đám người Trịnh lão, Đái quốc của năm tỉnh Tây Nam đều tới nơi này tiếp kiến Dương Thiên, vậy còn có cái gì không thể.”

Mấy người nghe vậy, lời nói như vậy dường như thật đúng là có thể nói thông.

Chỉ là không biết những người này rốt cuộc là ai? Tựa hồ chưa từng nghe nói qua tên tuổi của bọn họ.

Lễ vật trong tay bọn họ, thật sự giống như bọn họ nói sao?

Mọi người không biết, nhưng Trịnh Quảng lại biết rất rõ.

Mỗi một vị đại lão đứng ra, khoe miệng của hắn đều hung hăng co rúm một chút.

Đồn đại là thật. Dương Thiên thật sự là người đứng đầu năm tỉnh Tây Nam, tồn tại trên vạn người.

Vì Hào, hạng người Hứa Ngạo, ở Huy Tỉnh quả thực vô pháp vô thiên, coi như là gia gia của hắn, cũng không cách nào áp chế.

Mà Trâu Hưng, đó là tồn tại ngang hàng với ông nội hắn, ở Lâm An, hắn một nhà độc đại, từng nắm giữ mạch máu của tất cả đại lão Huy tỉnh!

Tào Bác, là đại lão đứng đầu Ngạc Tỉnh có địa vị ngang hàng với Huy tỉnh, nắm giữ Ngạc Tỉnh trong tay, ngang hàng với Đái Quốc.

Còn lại ba vị đại lão Phong Châu, Từ Châu, Tế Châu, mỗi một vị đều là tồn tại chấn nhiếp một phương.

Có thể nói, hơn ba mươi người bọn họ đại biểu cho toàn bộ thế lực năm tỉnh Tây Nam.

Năm tỉnh Tây Nam hiện giờ, một mình thiếu niên định đoạt!

Đám người Trịnh Lão Đới Quốc thấy những người này đến, hơn nữa còn cầm lễ vật giá trị xa xỉ như thế, đồng tử không khỏi co rụt lại.

Bọn họ nhìn đồ vật trên tay mình, sắc mặt biến thành màu đen.

Bởi vì trong tay năm người cầm thứ đắt nhất cũng chỉ có giá trị một trăm vạn, cái này so sánh với đại lão Trâu Hưng, vậy ít đi gần mười lần!

Cứ như vậy, đợi chút nữa chuyện có việc cầu Dương Thiên còn mở miệng thế nào?

Lúc này, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Dương Thiên.

Đại lão tụ tập nơi này, bọn họ những người này sợ tới mức chân căng đều nhũn ra.

Dương Thiên cau mày nhìn về phía trong sân, hỏi: “Các người tới đây làm gì?”

Trâu Hưng tiến lên một bước mở miệng nói: “Dương tiên sinh, nghe nói ngài hôm nay thi đại học hoàn thành, chúng ta đến đây chúc mừng.”

Đái Quốc cũng gật đầu nói: “Chúng ta cũng là vì chúc mừng Dương tiên sinh thuận lợi thi đại học mà đến.”

Mọi người nghe vậy, quả thực sắp điên rồi.

Đây chỉ là một chuyện nhỏ, hôm nay bọn họ cũng vừa thi đại học xong, nhưng vì sao không có người chúc mừng bọn họ?

Hơn nữa quan trọng nhất là cái gì?

Nhiều đại nhân vật tề tụ ở đây chúc mừng, lễ vật ba trăm triệu.

Cái này cũng quá tay đi.

Tất cả mọi người đều cho rằng Dương Thiên sẽ mừng rỡ như điên, dù sao vô duyên vô cớ thu nhiều lễ vật như vậy, nếu bọn họ đã sớm hưng phấn muốn chết.

Nhưng mà, biểu cảm trên mặt Dương Thiên vẫn nhẹ như mây gió, hần lạnh nhạt mở miệng: “Nhận tâm ý, thu hồi đồ vật.”

Mọi người:...

Bọn họ quả thực hoài nghi lỗi tai của mình.

Lễ vật trị giá ba trăm triệu, vậy mà từ chối nhận.

Có cần tùy hứng như vậy không?

Nhưng ngẫm lại cũng thấy bình thường, thiếu niên trước mắt này nên có thể được đông đảo đại lão năm tỉnh Tây Nam sùng kính, vậy địa vị tự nhiên không cần nói cũng biết.

Đồ vật giá trị ba trăm triệu trong mắt bọn họ, có lẽ ở trong mắt thiếu niên không đáng một đồng.

Các vị đại lão nghe vậy cũng đều ngậm ngẫn cả người, bọn họ đến đầu tiên là chúc mừng, chuyện thứ hai là có việc cầu Dương Thiên.

Món quà này đều bị từ chối, còn cầu thế nào được?

Đái Quốc tiến lên một bước nói: “Dương tiên sinh, chúng ta tới là muốn cùng ngài nói chuyện hợp tác...”

Dương Thiên không đợi hần nói xong, đưa tay ngăn cản nói: “Có chuyện gì, ngày mai khách sạn Ung Hoa Đình, nói ở đó.”

Trâu Hưng há miệng nói: “Dương tiên sinh, chúng ta cũng muốn cùng ngài...”

Dương Thiên nhú mày: “Ngày mai nói người không nghe thấy?”

Hần mở hết khí tràng, các vị đại lão kinh sợ lập tức im lặng.

Mọi người không bị ảnh hưởng, nhưng lại thật sự bị dọa sợ.

Phải biết rằng, thiếu niên vừa rồi đã giải thích qua, người kia là đại lão đệ nhất Huy tỉnh Trâu Hưng, ở Huy tỉnh có thể nói là hô phong hóa vũ, bây giờ lại bị học sinh mười bảy mười tám tuổi trước mắt răn dạy.

Nếu đối phương nổi giận, ai dám can?

Bọn họ cẩn thận nhìn Trâu Hưng, trái tim thiếu chút nữa nhảy ra ngoài, chỉ cầu đợi một chút tuyệt đối không bị cuốn vào trong đó.

Nhưng mà, Trâu Hưng sau khi bị Dương Thiên răn dạy thì cúi đầu nói: “Dương tiên sinh xin lỗi, ta sai rồi!”

Mọi người:...

Đây là đệ nhất đại lão Huy tỉnh sao? Làm sao lại không có cốt khí như thế?

Bọn họ lại không biết, lúc trước Dương Thiên cùng Yên Thanh quyết chiến với khách sạn Thiên Long, hiện tại nơi đó vẫn còn tường đổ, trời quang vạn dặm có thiên lôi rơi xuống, vừa vặn bổ trúng Yên Thanh, mà Dương Thiên ở đây chẳng có chuyện gì.

Nếu như không liên quan gì đến Dương Thiên, đánh chết hán cũng không tin.

Bởi vậy, hán nào dám khiêu chiến với Dương Thiên.

Dương Thiên gật đầu, nhìn đám người Khương Thần đang run rẩy, nói: “Đã như vậy, các người rời đi đi, đừng dọa đồng bạn của ta.”

Các vị đại lão cung kính gật đầu.

Đợi bọn họ đi rồi, Trịnh lão mới kiên trì tiến lên nói: “Dương tiên sinh, ta là vì cháu của ta nên mới đến đây thỉnh tội với ngài. Nếu cháu ấy đã đắc tội với ngài, xử trí ngài thế nào để nói ra điều lệ, lão đầu tử ta tuyệt đối tuân theo.”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt nói: “Hán là cháu trai của người, xử lý như thế nào thì người xử lý, không cần hỏi ta.”

Dứt lời, nhìn Dịch Hoành cùng Lý cục mặt mũi tràn đầy đáng ghét nói: - Các người cũng thế, tự mình nắm lấy, ta chỉ cần một cái công đạo!

Lương Hoa há miệng cung kính hỏi: “Dương tiên sinh, vậy tiểu tử nhà ta nên xử trí như thế nào.”

Dương Thiên không để ý đến hắn.

Mà ngồi xổm xuống nhìn Lương Siêu trên mặt không có chút huyết sắc nào, nói: “Ta nói, mười hòm rượu, khi nào ngươi uống xong thì rời khỏi phòng này.”

Lương Siêu run lẩy bẩy, hắn sợ hãi gật đầu nói: “Vâng vâng vâng, Dương tiên sinh ta nghe ngài.”

Hắn đang trong độ tuổi phản nghịch, phụ thân hắn cũng không nghe, bây giờ lại nghe lời Dương Thiên nói gì nghe nấy, hơn nữa không dám có một chút bất mãn.

Dương Thiên gật đầu, sau đó đứng dậy chào hỏi đám người Khương Thần: “Đi thôi!

Lần này đám người Khương Thần như ở trong mộng mới tỉnh, vội vàng gật đầu đi theo Dương Thiên rời đi.”

Chỉ để lại mọi người, yên lặng nhìn bóng lưng Dương Thiên rời đi, trong lòng thật lâu không thể bình tĩnh.

Về tới phòng chữ Nhân, lúc này mọi người uống say cũng đều đỡ trán tỉnh lại, sau khi thấy Dương Thiên vào cửa, trong con ngươi đều mang theo sợ hãi.

Thiếu niên uống quá nhiều, treo đám người bọn họ lên đánh một lần.

Hiện tại trong lòng bọn họ đoán chừng đều sinh ra bóng ma tâm lý.

Lúc này có người đứng ra hiếu kỳ hỏi: “Các ngươi đi ra lâu như vậy làm gì, đúng rồi, chuyện phòng chữ Địa Lương thiếu đã giải quyết chưa? Hắn sẽ không lại tìm chúng ta gây phiền toái chứ?”

Năm người Khương Thần nghe vậy, trên mặt lộ vẻ cổ quái.

Ngô Ba cười hắc hắc, nhìn Dương Thiên một cái, hướng mọi người nói: “Hắn phỏng chừng vĩnh viễn cũng không dám đến nơi đây tìm phiền toái.”

“A?”

Người nọ sừng sốt, hỏi: “Không dám? Làm sao lại không dám? Hẳn không phải Lương thiếu sao? Ở Giang Thành còn có chuyện hẳn không dám làm?”

Khương Thần cũng nhin không được thừa nước đục thả câu nói: “Mặc dù hẳn có địa vị bất phàm, nhưng chúng ta có một nhân vật có địa vị cao hơn thư ký Lương một ngàn lần, người nói xem sao hẳn còn dám không biết sống chết”

“Làm sao có thể?”

Người nọ kinh hô, mặt mũi tràn đầy vẻ không dám tin.

Từ Thạc cười nói: “Người đã kinh ngạc rồi, nếu vừa rồi người ở phòng chữ Địa, phỏng chừng sẽ bị hù chết.”

Bạn học kia lắc đầu, mặt mũi tràn đầy hoài nghi nói: “Khoa trương như vậy sao? Ta tin người mới là lạ.”

Mấy người nghe vậy nhìn thoáng qua nhau.

Vừa rồi tất cả phát sinh trong phòng chữ Địa đúng là rất khoa trương, đừng nói đối phương, chính bọn họ hiện tại đầu óc còn choáng váng mơ hồ.

Sau khi Dương Thiên trở về, Vương Tĩnh Thần tiến lên một bước, bàn tay nhỏ bé lôi kéo hẳn ân cần hỏi: “Trời ạ, cậu không sao chứ?”

Dương Thiên cười cười nói: “Ta có thể có chuyện gì.”

Nữ hài lập tức thở dài một hơi nói: “Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi.”

Sau đó, mọi người lại chơi đùa một trận, nâng chén uống cạn với nhau, tuy nhiên lại không có ai uống cùng Dương Thiên.

Bọn họ thật sự sợ rồi.

Dương Thiên thấy vậy thì vui vẻ thanh nhàn, một mình uống rượu trong một góc khuất không đáng chú ý.

Đôi mắt to của Vương Tĩnh Thần vụt sáng nhìn Dương Thiên uống rượu, mở miệng nói: “Trời ạ, hay là ta uống cùng người đi.”

Dương Thiên kinh ngạc nhìn cô gái, cười cười nhéo nhéo khuôn mặt đỏ bừng của cô nói: “Vừa rồi cô uống một chén

rượu đã hơi say, uống thêm nữa chẳng lẽ muốn ta cõng cô trở về sao?”

Vương Tĩnh Thần đảo cặp mắt trắng dã có chút ngạo kiều nói: “Làm sao vậy, ngươi không muốn?”

Dương Thiên bật cười nói: “Đây không phải là vấn đề có nguyện ý hay không, nếu như ngươi say khướt thì làm sao bây giờ?”

Cô gái ngây thơ nói: “Vậy anh cũng phải chăm sóc em, ai bảo anh là bạn trai em chứ.”

Dương Thiên chỉ có thể gật đầu nói: “Được rồi, ngươi muốn uống như thế nào?”

Vương Tĩnh Thần đỏ mặt cười hì hì, ghé sát vào lỗ tai Dương Thiên nhỏ giọng nói: “Trời ạ, ngươi có dám uống một chén rượu giao bôi với ta không?”

Chương 444 -

Hơi thở ấm áp của cô gái chui vào lỗ tai, người thấy hương thơm đặc biệt trên sợi tóc của nàng, Dương Thiên chỉ cảm thấy trái tim đang đập kịch liệt.

“Nếu ngươi muốn uống, vậy ta sẽ uống với ngươi.” Dương Thiên tươi cười.

Nói xong, rót hai chén rượu.

Tuy khuôn mặt xinh đẹp của Vương Tĩnh Thần biến thành vải đỏ, nhưng đôi mắt đẹp lại sáng láng, mang theo nụ cười hồn nhiên.

Nàng cầm chén rượu lên, cùng cánh tay Dương Thiên vờn quanh uống một hơi cạn sạch.

Dương Thiên cười hỏi: “Mùi vị thế nào?”

Vương Tĩnh Thần cười hì hì, gương mặt xinh đẹp mang theo rạng rỡ hưng phấn nói: “Rượu ngon quá, ta còn uống.”

Dương Thiên lắc đầu nói: “Ngươi uống thêm nữa thì say, con gái không thể uống nhiều rượu như vậy.”

Nữ hài kéo cánh tay thiếu niên làm nũng: “Ta mặc kệ, ta muốn uống, dù sao có người ở đây, người sẽ bảo vệ ta đúng hay không?”

Dương Thiên bất đắc dĩ giơ tay cung chiều vuốt cái mũi trơn bóng của cô gái nói: “Đương nhiên, nhưng mà sau khi uống say rất khó chịu.”

Đôi mắt đẹp của Vương Tĩnh Thần cong thành hình trăng lưỡi liềm, cười ngây ngô nói: “Không sao, dù sao cũng có người ở đây.”

Nói xong, lần nữa rót hai chén rượu cười nói: “Trời ạ, ta còn muốn uống như vậy.”

Dương Thiên bất đắc dĩ, chỉ có thể đáp ứng yêu cầu của nữ hài.

Một màn này khiến mọi người sau khi nhìn thấy, lập tức lại là một mảnh kêu rên.

“Dương thần, đã tốt nghiệp rồi, ngài không thể buông tha cho đám cầu độc thân bọn ta sao?”

“Lại cho chó ăn, thời gian này không có cách nào qua được.”

“Vốn dĩ tâm trạng đang tốt, bây giờ lại tràn đầy tâm trạng.”

“Hoa Vương Hiệu, chúng ta không thể chú ý hình tượng một chút sao?”

Đối với tiếng kêu thảm thiết của mọi người, Dương Thiên không hề bị lay động, mà ý cười nơi khóe mắt Vương Tĩnh Thần càng thêm xinh đẹp động lòng người.

Cuối cùng, lại quán lấy Dương Thiên uống năm sáu chén rượu.

Mà giờ khắc này Vương Tĩnh Thần đã mất say lơ đãng.

Nàng nằm sấp trong ngực Dương Thiên, nâng chén rượu trông rỗng nói không rõ: “Trời ạ, chúng ta tiếp tục uống.”

Dương Thiên đỡ trán nói: “Đã uống say rồi mà người vẫn còn uống.”

Cô gái vẫn không buông tha, uốn éo thân thể, tìm một chỗ thoải mái trong ngực Dương Thiên, đỏ mặt nói: “Ta mặc kệ, ta muốn uống.”

Dương Thiên đưa tay nhẹ nhàng búng một cái lên cái trán trơn bóng của nàng, nói: “Thành thật một chút.”

Vương Tĩnh Thần lập tức tủi thân xoa xoa cái ấn đỏ trên trán kia, gật đầu.

Lúc này đã là đêm khuya, mọi người điên cuồng náo loạn thật lâu lúc này mới đi ra cửa.

Khương Thần muốn thanh toán, nhưng sau khi quản lý Thiên Đường nhìn thấy Dương Thiên, nói cái gì cũng không chịu nhận.

Thiên Đường hội sở là sản nghiệp ôn nhã, mà quản lý Thiên Đường hội sở là một trong số ít người biết thân phận Dương Thiên.

Hắn là đại lão mà Ôn nữ vương cũng phải cung kính đôi đũa, Ôn Nhã đã từng nói, chỉ cần Dương tiên sinh ở đây, vĩnh viễn không thu phí!

Tất cả mọi người cho rằng Khương Thần mặt mũi lớn, mà Từ Thạc cùng Lâm Nghiệp và một số ít người biết, mặt mũi lớn nhất không phải Khương Thần, mà là thiếu niên trước mắt trên mặt thủy chung mang theo biểu lộ phong khinh vân đạm này!

Ngoài cửa Thiên Đường hội sở, tất cả mọi người ôm nhau cáo biệt, bọn họ biết lần chia tay này có lẽ sau này vĩnh viễn không có cơ hội nhìn thấy.

Cho nên, từng người khóc thành người nước mắt.

Mà Dương Thiên là nhân vật phong vân lớp mười hai đương nhiên là được hoan nghênh nhất.

Mặc dù một đám nam sinh cảm thấy bất mãn với trái tim của tất cả nữ sinh trong lớp bị bắt, nhưng cũng không thể không bội phục hắn.

Mà tất cả nữ sinh trong lớp thì mượn cơ hội này xếp thành hàng dài, từng người chờ đợi ôm Dương Thiên.

Đây chính là cơ hội khó được, cũng là tâm nguyện của các nàng.

Vương Tĩnh Thần ở một bên, lần này hiếm thấy không có ngăn cản.

Tất cả mọi người nói xong lời chúc phúc, nói một tiếng sau đó thường xuyên liên lạc, còn ước định hàng năm tới nơi này tụ hội một lần, lúc này mới nhao nhao đón xe rời đi.

Trong sân chỉ còn lại Dương Thiên và Vương Tĩnh Thần.

Nhìn ánh mắt vẫn không rời khỏi hắn, hơn nữa còn nhìn cô gái đang cười ngây ngô, Dương Thiên tò mò hỏi: “Làm sao vậy?”

Vương Tĩnh Thần cười khúc khích, nói: “Không có gì. Trời ạ, ta cảm giác ta là may mắn nhất, lớp nhiều cô gái như vậy, chỉ có ta lừa gạt người tới tay.”

Dương Thiên cười ha hả, xoa cái đầu nhỏ của cô gái kia nói: “Quả thật là người lừa ta đến tay. Nhưng mà lúc trước người thật sự dám nghĩ, vậy mà lại để biểu ca người giả vờ người theo đuổi người, sau đó để ta giả làm bạn trai của người.”

Vương Tĩnh Thần nghe nói như thế, lập tức đỏ mặt giương nanh múa vuốt nói: “Không được nói chuyện này.”

Đây là chuyện điên cuồng nhất mà nàng làm lúc trước.

Nhưng nàng lại không hối hận!

Nếu không phải lúc trước nàng chủ động, có trời mới biết lúc nào cái đầu gỗ trước mắt này mới khai khiếu?

Hai người dạo bước đi tới.

Lúc này đã là đêm khuya, trên đường không có một người nào, vô cùng yên tĩnh.

Dưới đèn đường, Dương Thiên nhẹ giọng hỏi: “Sợ không?”

Cánh tay ngọc của Vương Tĩnh Thần vờn quanh cánh tay Dương Thiên nói: “Có người ở đây, ta cái gì cũng không sợ.”

Dương Thiên nhìn thoáng qua thời gian, ân cần hỏi: “Thời gian không còn sớm nữa, ta tiễn người về nhà một chút.”

Vương Tĩnh Thần hi hi cười cười lắc đầu nói: “Nhà ta cách quá xa, nhưng mà phụ thân ta đã từng mua một căn nhà cho ta

ở phía trước, người đưa ta về nơi đó đi.”

Dương Thiên gật đầu.

Cô gái vui vẻ cười bẹp một ngum hôn lên mặt Dương Thiên sau đó cười to chạy tới.

“Trời ơi, mau đuổi theo ta!”

Nàng hôm nay mặc váy dài trắng nõn, thân thể tinh xảo lung linh, trên mái tóc dài như mặc ngọc cài một cái vương miện bạch kim tinh xảo, sợi tóc phiêu đảng theo gió, thổi rơi hai bên vai ngà voi trắng.

Dưới mái tóc dài bay lên là một gương mặt tuyệt mỹ tinh xảo như thủy tinh, ánh sáng yếu ớt của đèn đường chiếu lên mặt, mỹ lệ chói mắt như thủy ngân, phát huy mị lực ưu nhã đến cực hạn.

Làn váy của nàng tinh tế dày đặc điểm xuyết đầy lục lạc nhỏ, gió thổi qua liền leng keng rung động, màu tím nhạt tua rua theo gió vũ động. Con người thanh tịnh tinh khiết, lông mi dài mà vênh lên, da thịt trắng nõn.

Trên người nó phát ra hương thơm độc đáo khiến lòng say mê.

“Ha ha, ta chạy xa rồi, người không đuổi kịp ta đâu.”

Tiếng cười như chuông bạc của nữ hài truyền đi rất xa, mang theo từng điểm hồi âm!

Dương Thiên cười cười, thân hình khẽ động biến mất tại chỗ.

Vương Tĩnh Thần sững sờ, nghi hoặc xoa xoa hai mắt, phát hiện Dương Thiên Chân biến mất, không khỏi lo lắng không thôi.

“Dương Thiên, người đi đâu rồi?”

Nước mắt nữ hài đảo quanh hốc mắt, đang muốn nhìn quanh bốn phía, lại phát hiện trước mắt nàng có bóng dáng một thiếu niên dần dần ngưng thực.

Dương Thiên nâng cằm thon của nàng lên, trên gương mặt xinh đẹp còn sót lại ửng hồng sau khi say rượu.

“Còn nghịch ngợm không?”

Vương Tĩnh Thần có chút then thùng lắc đầu, đôi mắt đẹp có chút điềm đạm đáng yêu nói: “Không nghịch ngợm nữa, Dương Thiên ngươi đừng rời khỏi ta...”

Nàng còn chưa nói hết lời, Dương Thiên cúi đầu hôn lên đôi môi mềm mại của cô gái.

Hương vị ngọt ngào, mang theo một tia trắng mịn!

Bàn tay nhỏ bé của Vương Tĩnh Thần nắm chặt quần áo của Dương Thiên, thân thể mềm mại có chút cứng ngắc, đôi mắt đẹp tròn to, lưỡi thơm tho không chỗ trốn tránh.

Nàng cảm giác toàn bộ trái tim như hươu chạy loạn, hô hấp dần dần cực nóng.

Hơi thở cực nóng của thiếu niên phun lên gương mặt của nàng, nàng cảm giác gần như muốn hít thở không thông.

Thật lâu sau, môi tách ra.

Thân thể mềm mại của Vương Tĩnh Thần đều mềm nhũn xuống.

Dương Thiên cười cười nói: “Đây chính là trừng phạt của ngươi khi này.”

Vương Tĩnh Thần liếm liếm môi, cười hì hì nói: “Người ta mới không sợ sự trừng phạt của ngươi.”

Nhìn thấy cảnh tượng mê người của tiểu yêu tinh này, đôi mắt Dương Thiên có chút nóng rực lên.

Vương Tĩnh Thần vội vàng cười nói: “Ngươi muốn làm gì? Ta không cho ngươi hôn đâu.”

Dương Thiên bật cười nói: “Được rồi, không hôn nữa, đã muộn rồi, chúng ta về thôi.”

Vương Tĩnh Thần đảo mắt một cái, cố ý đỡ trán nói: “Trời ạ, ta uống say rồi, đầu có chút choáng váng không đi nổi nữa, ta muốn con ôm ta đi.”

Dương Thiên đương nhiên nhìn ra cô gái cố ý, hấn cười khẽ một tiếng coi như không phát hiện, mở miệng nói: “Ngươi muốn ta ôm ngươi như thế nào?”

Lúc này Vương Tĩnh Thần cười hì hì, hai tay ôm lấy cổ Dương Thiên, đùi ngọc mảnh khảnh vòng quanh, giống như gấu túi treo trên người hắn.

Bốn mắt nhìn nhau, Vương Tĩnh Thần nở nụ cười: “Được rồi, chúng ta đi thôi.”

Dương Thiên bất đắc dĩ nói: “Ngươi đã bao nhiêu tuổi rồi, như vậy cũng không sợ bị người ta chê cười.”

Nữ hài vui mặt vào lồng ngực hắn nói: “Hì hì, không có ai nhìn thấy ta, cũng sẽ không có người chê cười ta, bọn họ chỉ biết chê cười ngươi.”

Dương Thiên nghe vậy, hoàn toàn bị nàng đánh bại.

Không có cách nào, chỉ có thể nâng thân thể mềm mại uyển chuyển của thiếu nữ kia đi theo phương hướng nàng chỉ.

Trên đường, Vương Tĩnh Thần ghé vào bên tai Dương Thiên cười nói: “Trời ạ, lần này ta thi rất tốt, có khả năng trở thành đệ nhất Trạng Nguyên Huy Tĩnh, thi vào học phủ đỉnh cấp nhất cả nước cũng không có vấn đề, ngươi có thể đuổi kịp bước chân của ta hay không?”

Nhìn nữ hài có chút ngạo kiều, Dương Thiên không khỏi bật cười khen ngợi: “Rất lợi hại, nhưng mà lần này ta phát huy thất thường rồi.”

Dương Thiên nói phát huy thất thường là đề thi quá đơn giản, bây giờ hắn còn tưởng rằng có rất nhiều người có thể thi đậu đầy điểm giống như hắn.

Vương Tĩnh Thần không hiểu tình hình, nàng cười hì hì vỗ ngực nói: “Không sao, thành tích của ta hắn là tùy tiện chọn tất cả học phủ trên cả nước. Đến lúc đó ngươi ở đâu, ta liền chọn nơi đó, ta chiều ngươi...”

Chương 445 - Tinh quái Cổ Linh.

Khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo của Vương Tĩnh Thần mang theo vẻ nghiêm túc, Dương Thiên vuốt vuốt má

tóc mềm mại của cô bé cười ha ha, có chút cảm động.

Hai người xuống lầu dưới.

Dương Thiên muốn buông nàng xuống, Vương Tĩnh Thần chớp chớp đôi mắt nước, lắc đầu nói: “Trời ạ, người đưa ta lên lầu đi, hành lang quá tối, ta sợ.”

Nhìn bộ dạng động lòng người của cô gái kia, Dương Thiên chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Tới cửa, Vương Tĩnh Thần mới từ trên người Dương Thiên đi xuống, lấy ra một chuỗi chìa khóa mở cửa, sau đó hưng phấn nói với thiếu niên: “Trời ạ, hoan nghênh người đến thăm nhà của ta. Đây là căn cứ bí mật của ta, ngoại trừ người ra, ai cũng chưa từng đi vào, thế nào, có phải rất đẹp không.”

Dương Thiên cười ha hả bắt đầu đánh giá căn phòng này.

Cả gian phòng giản lược nhưng không đơn giản!

Đèn treo to lớn tỏa ra ánh sáng nhu hòa, vô cùng chói mắt, mặt đất dùng sàn gỗ thượng hạng trải thành, vách tường tuyết trắng, cửa sổ bằng gỗ, càng cho người ta một loại cảm giác thoải mái, trang nhã.

Bắt mắt nhất là một cửa sổ thủy tinh trong suốt sáng ngời, rèm cửa sa tinh xảo màu tím rồi tung, dưới cửa sổ thủy tinh có mấy chậu hoa nhỏ đáng yêu, trong chậu trồng một ít hoa cỏ, tô điểm cả căn phòng.

Vương Tĩnh Thần đỏ mặt nói: “Dương Thiên, đây đều là ta bố trí, thích không?”

Dương Thiên gật đầu cười nói: “Rất ấm áp!”

Được người trong lòng thích lệ, Vương Tĩnh Thần càng thêm hưng phấn, nàng ta kéo cánh tay Dương Thiên nói: “Theo ta qua đây, ta dẫn người tham gia gian phòng của ta.”

Dương Thiên gật đầu, tới cửa, cô gái cười hì hì nói: “Trời ạ, anh nhắm mắt lại trước, em muốn cho anh bất ngờ.”

Dương Thiên bất đắc dĩ chỉ có thể đồng ý.

Vương Tĩnh Thần cười nói: “Không cho phép nhìn lên!”

Nói xong, bàn tay nhỏ mềm mại che kín hai mắt của hắn.

Khóe miệng Dương Thiên lộ ra nụ cười bất đắc dĩ. Hắn là Phá Thiên Tiên Đế, tu vi cảnh giới hiện giờ căn bản không cần mở mắt cũng có thể dùng thần thức nhìn thấy tất cả.”

Chỉ là nàng không biết mà thôi.

Vào cửa, nữ hài cười nói: “Tốt rồi, có thể mở mắt ra rồi.”

Mặc dù Dương Thiên đã dùng thần thức dò xét qua gian phòng này, nhưng vẫn bị một màn trước mắt làm cho kinh hãi.

Cả gian phòng đều là màu hồng nhạt.

Trước mắt có một chiếc giường gỗ màu hồng thật lớn, đèn treo bảy màu trên đỉnh đang chậm rãi chuyển động, trên vách tường dán đầy ảnh chụp áp phích đáng yêu.

Trên giường đặt một con gấu trúc đáng yêu với bộ lông cực lớn, đầu kia của giường là một đài trang điểm tinh xảo.

Cửa sổ sát đất thật lớn ở bên cạnh bị màn cửa sổ màu hồng che lấp, cả phòng tràn ngập hương thơm, cảm thấy ấm áp không gì sánh được.

Vương Tĩnh Thần nằm ở trên giường, hắn là do say rượu, bị vây trong trạng thái hưng phấn, lăn qua lăn lại vài vòng cười hì hì nói: “Thế nào? Xinh đẹp hay không.”

Dương Thiên cười nói: “Đúng là rất đẹp.”

Hắn đi tới bàn trang điểm, nhìn một tiểu cô nương chỉ có một hai tuổi trên tấm ảnh.

Dương Thiên cầm lấy, sau đó đi đến bên cạnh Vương Tĩnh Thần vuốt cầm cười nói: “Đây là người khi còn bé sao? Ta thấy thế nào cũng không giống.”

Vương Tĩnh Thần sững sờ, sau đó nhìn tấm hình Dương Thiên cầm, a một tiếng, tranh thủ thời gian đoạt lấy bức ảnh từ trong tay Dương Thiên, vững vàng che trước ngực mình nói: “Ta không cho phép người xem tấm hình này.”

Dương Thiên cười ha hả nói: “Đã xem qua rồi, hồi nhỏ người cũng rất đáng yêu.”

Cô gái nghe vậy đôi mắt sáng lên, cầm tấm ảnh đánh giá một chút nói: “Thật sao?”

Dương Thiên gật đầu, sau đó cởi giày Vương Tĩnh Thần ra.

Nữ hài đỏ mặt, lỗ tai nóng rực, nàng cắn cắn môi phàn hồi:
“Dương Thiên, ngươi muốn làm gì?”

Dương Thiên bất đắc dĩ nói: “Bây giờ đã là đêm khuya, ta chăm sóc tốt cho ngươi, cũng nên rời đi.”

“A!”

Trong giọng nói của Vương Tĩnh Thần dường như có chút thất vọng, mặc cho Dương Thiên đặt nàng lên giường, giúp nàng đắp kín chăn mền.

Sau đó, lại rót một ly đặt ở trước giường của nàng.

Dương Thiên hôn nhẹ lên trán cô gái, cười nói: “Chúc ngủ ngon!”

Vương Tĩnh Thần còn muốn nói chút gì đó, nhưng lúc này Dương Thiên đã xoay người.

Nàng rón ra rón rén đứng dậy, vụng trộm cười đi đến trong góc phòng kéo đập điện xuống.

Lập tức cả gian phòng lâm vào một mảnh hắc ám.

Vương Tĩnh Thần ra vẻ kinh hoàng hét lên một tiếng.

Mà Dương Thiên lúc này đang đỡ đầu, mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ.

Rốt cuộc tiểu nha đầu này muốn thế nào?

Đầu tiên là nàng chuốc say mình, sau đó là kéo van điện, thần thức của hắn có thể bao phủ toàn bộ Giang Thành, mặc dù hắn đưa lưng về phía đối phương, nhưng có thể nói tất cả những động tác nhỏ của đối phương đều hoàn thành dưới mí mắt của hắn.

Đến cuối cùng còn phải giả vờ không biết gì diễn kịch với nàng.

Hơn nữa còn không thể vạch trần, thật sự rất mệt mỏi.

Kịch bản quả nhiên, giống như hắn nghĩ.

Vương Tĩnh Thần cho rằng Dương Thiên không nhìn thấy nàng, len lén cười nhưng ngoài miệng lại ra vẻ kinh hoàng nói:
“A, Dương Thiên, nhà ta mất điện thì làm sao bây giờ?”

Trên trán Dương Thiên lộ ra một tia hắc tuyến, chỉ có thể làm bộ như không biết gì mở miệng nói: “Cùng một tòa nhà mà người khác trong nhà đều có ánh sáng, tại sao chỉ có người nơi này lại cúp điện?”

Vương Tĩnh Thần tự nhận là Dương Thiên không biết tình huống, vui rạo rức chu cái miệng nhỏ nhắn nói: “Ta cũng không biết, nhưng mà người ta sợ tối, người có thể ở chỗ này cùng ta được không?”

Dương Thiên thở dài một tiếng, thật không đành lòng vạch trần cô gái, chỉ có thể gật đầu nói: “Được rồi! Ta ngủ ở trên ghế sa lon bên ngoài, người ngủ cho tốt đi, có chuyện gì người cứ gọi ta.”

Cô gái lo lắng nói: “Như vậy sao được, ban đêm thời tiết lạnh, nếu người cảm thấy lạnh thì làm sao bây giờ, chỗ ta không có dư thừa chăn mền, nếu không như vậy tốt rồi, giường trong phòng của ta rất lớn, người ngủ ở đây là tốt rồi, tựa như lúc đầu chúng ta quen biết, ngủ chung một chỗ.”

“Như vậy...”

Dương Thiên Chân có chút ngây ngẩn cả người, ba trăm năm tu tiên, trí lực như yêu nghiệt, EQ lại là số âm.

Hắn chưa bao giờ trải qua những chuyện này, thoáng cái không biết phải làm sao bây giờ.

Vương Tĩnh Thần thấy Dương Thiên chần chờ, cười duyên nói: “Không sao, ta tin tưởng người.”

Dương Thiên nghe vậy không khỏi bĩu môi, nghĩ thầm: “Nhưng ta không tin người.”

Nhưng hắn lại không nói ra, có trời mới biết nữ hài nghe nói như thế sẽ bão nổi như thế nào.

Dương Thiên nằm ở một bên trên giường. Chỉ cảm thấy chung quanh quanh quanh quần lấy hương thơm say lòng người, làm cho người phạm tội.

Cô gái cười hì hì, chui vào chăn, thân thể mềm mại vòng qua người hắn, tìm một chỗ thoải mái nằm sấp trong ngực Dương Thiên.

Nàng cười nói: “Trời ạ, khí tức trên người người thật dễ ngủ.”

Dương Thiên là tiên, trên người tản ra tiên khí, siêu phàm thoát tục, đối với một số nữ tử mà nói đích thật là hấp dẫn trí mạng.

Dương Thiên nằm trên giường, ngửi thấy mùi thơm của tội nhân trên người cô gái, trong lòng vốn đã nóng như lửa, bây giờ thân thể mềm mại kinh người của nàng lại lần nữa tiếp cận.

Đây vốn là mùa hè, quần áo trên người đơn bạc, hai người cơ hồ có thể nói chỉ có một tầng vải vóc ngăn cách.

Dương Thiên cảm thấy hô hấp đều nóng rực lên.

Vương Tĩnh Thần cũng cảm nhận được phản ứng của Dương Thiên, trong đêm tối, đôi mắt đẹp sáng ngời của nàng mang theo ý cười, dùng sợi tóc mềm mại của mình vuốt vuốt mũi Dương Thiên cười nói: ” ngứa hay không ngứa?”

Dương Thiên dán vào bên tai cô gái, thấp giọng nói: “Cô đây là đang đùa với lửa sao?”

Khí tức của hân thô nặng, Vương Tĩnh Thần cảm giác bên tai có một cỗ khí tức nóng bỏng.

Nàng ưm một tiếng, chỉ cảm thấy thân thể mềm mại mềm nhũn xuống.

Dương Thiên xoay người cúi đầu hôn lên đôi môi trắng mịn của nàng.

Vương Tĩnh Thần chỉ cảm thấy gần như khó thở, há miệng hôn một cái.

Một lúc lâu sau. Dương Thiên dừng lại một chút, thấp giọng hỏi: “Sợ sao?”

Nữ hài lắc đầu quật cường hừ nói: “Ta không sợ người đâu.”

“Đây chính là người nói.” Đôi mắt Dương Thiên nóng rực!

Vương Tĩnh Thần ngượng ngùng gật đầu, thần sắc có chút khẩn trương.

Một đêm đến bình minh, Vương Tĩnh Thần lúc này mới ngủ thật say, mà Dương Thiên thì không cảm thấy một chút buồn ngủ nào.

Nhớ tới sự điên cuồng đêm qua, Dương Thiên không khỏi cười khở lắc đầu, nhìn cô gái ở bên cạnh, mang theo nụ cười thỏa mãn nhắm mắt lại, hô hấp đều đều.

Nàng ngủ vô cùng ngon, tia nắng đầu tiên chiếu vào, chiếu lên dung nhan tinh xảo của nàng.

Nữ hài có vẻ khó chịu, nhẹ nhàng cau mày, Dương Thiên đưa tay giúp nàng che đi ánh mặt trời trên khuôn mặt xinh đẹp.

Lúc này nàng mới an tĩnh lại, rúc vào trong ngực, tìm một vị trí thoải mái, ôm thật chặt không buông ra.

Dương Thiên cười cười, cúi người hôn lên cái trán trơn bóng của cô gái.

Vương Tĩnh Thần giống như nói mê, giống như có cảm giác, lông mi rất khéo nhẹ nhàng chớp động một chút, giống như một con bướm xinh đẹp.

Dương Thiên lại không biết, mình đang ở Ôn Nhu Hương, thế nhưng đông đảo đại lão khách sạn Ung Hoa Đình thì đang lo lắng chờ đợi, lòng nóng như lửa đốt...

Chương 446 - Nội dung hợp tác.

Đến giữa trưa, Vương Tĩnh Thần mới đánh một cái, đáng yêu tỉnh lại từ trong giấc mộng.

Nàng mơ mơ màng màng mở to mắt, thấy Dương Thiên vẫn nhìn nàng, không khỏi cười hì hì nói: “Trời ạ, tỉnh dậy còn có người bên cạnh, thật tốt.”

Dương Thiên cười, vuốt vuốt mái tóc mềm mại của cô gái, cười nói: “Tỉnh rồi.”

“Ừm ừm.”

Đôi mắt đẹp của Vương Tĩnh Thần cong thành hình trăng lưỡi liềm, nàng có một chút động tác nhỏ, đôi mi thanh tú nhất thời nhú chặt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn lại, tràn đầy vẻ thống khổ.

Dương Thiên ân cần hỏi: “Làm sao vậy? Chỗ nào không thoải mái?”

Khuôn mặt Vương Tĩnh Thần hồng hào, đôi mắt đẹp đảo cặp mắt trắng dã nhìn Dương Thiên nói: “Người còn hỏi nữa, hôm qua ta bị người giày vò đến tan ra thành từng mảnh, bây giờ toàn thân đều đau đớn, không động đậy được nữa.”

Dương Thiên thấy tư thái thẹn thùng của cô gái, cười cười, cúi đầu ngậm lấy đôi môi trắng mịn của cô gái.

Thân thể mềm mại của Vương Tĩnh Thần cứng ngắc một chút, cho rằng Dương Thiên còn muốn.

Nàng không khỏi trong con người mang theo một tia cầu xin, đẩy Dương Thiên Sở diễm đam đáng thương nói: “Thiên, hôm nào có thể chứ?”

Dương Thiên sững sờ, sau đó bật cười, vuốt vuốt sống mũi trắng nõn của cô gái, nói: “Nghĩ gì thế, ta đang trị thương cho người đấy.”

“A?”

Vương Tĩnh Thần mơ hồ chớp chớp đôi mắt đẹp, sau đó cảm giác đau nhức toàn thân quả thực giảm bớt rất nhiều.

Gương mặt xinh đẹp của nàng lần nữa giống như vải đỏ.

Nàng không biết, Dương Thiên vừa rồi cho nàng một ngụm tiên khí, mới chữa khỏi thương thế.

Vương Tĩnh Thần hưng phấn tò mò hỏi: “Dương Thiên, người làm sao làm được vậy? Có thể nói cho ta biết không?”

Dương Thiên cười ha hả nói: “Nói người cũng không tin.”

Vương Tĩnh Thần bĩu môi nói: “Sao lại không tin, người ta đã giao thân thể cho người, người muốn nói, ta sẽ tin.”

Dương Thiên cười mở miệng nói: “Ta là tiên, vừa rồi ta hôn người một cái là vì cho người độ một ngụm tiên khí người mới có thể tốt.”

Vương Tĩnh Thần sững sờ, sau đó bật cười theo.

Nàng trốn ở trong chăn, thân thể mềm mại đang không ngừng co rúm, hiển nhiên cười ôm bụng.

Dương Thiên đỡ trán.

“Ta nói rồi, ngươi sẽ không tin.”

Vương Tĩnh Thần thật vất vả mới ngừng cười hỏi: “Trời ạ, nhớ rõ ngươi đã nói với ta, nếu ngươi là tiên, vậy ngươi có biết bay không?”

Dương Thiên có chút lúng túng nói: “Chuyện này, cần một khoảng thời gian.”

Vương Tĩnh Thần che cái miệng nhỏ nhắn nói: “Ngươi còn coi ta là tiểu hài tử ba tuổi à.”

Dương Thiên bắt đắc dĩ.

Hắn đã nói rồi, cô gái sẽ không tin, nhìn cô gái vẫn quần lấy hắn hỏi không ngừng, Dương Thiên chỉ có thể mở miệng nói: “Vừa rồi là vì ta hôn con, thương thể của con mới có thể khỏi.”

“Thật vậy chẳng?” Đôi mắt đẹp của cô gái sáng lên, thân thể mềm mại ghé vào trên người thiếu niên nói: “Vậy ta còn muốn thử xem.”

“Thành toàn cho ngươi!”

Dương Thiên mỉm cười, cúi đầu hôn xuống.

Hai người lại chơi đùa một trận, bụng Vương Tĩnh Thần kêu ọt ọt vài tiếng, lúc này mới ngừng lại.

Cô bé có chút ngượng ngùng cười nói: “Trời ạ, ta đói bụng.”

Dương Thiên cười ha hả nói: “Không còn sớm nữa, vậy thì rời giường đi.”

Vương Tĩnh Thần đỏ mặt nói: “Vẫn rất đau, ta không có cách nào xuống giường đi lại được.”

Dương Thiên cười cười, nói: “Ta tới giúp ngươi.”

Nói xong, xốc chân lên, ôm một cô công chúa vào trong ngực.

Cô gái kinh hô một tiếng, ôm lấy thân thể mềm mại nói: “Ngươi muốn làm gì?”

Khóe miệng Dương Thiên nhếch lên, dán bên tai thiếu nữ nhẹ nói: “Giúp ngươi tắm rửa.”

Vương Tĩnh Thần đỏ mặt, vùi đầu vào trước ngực.

Tuy rằng hôm qua đã xem qua một lần, nhưng lúc này nhìn bộ dáng then thùng của cô gái trong ngực, Dương Thiên vẫn không khỏi thán phục.

Da của nữ hài trắng như tuyết, dáng người mềm mại nhẹ nhàng, mềm mại không xương, trơn bóng như tơ lụa! Giống như là tác phẩm nghệ thuật do ông trời tạo nên.

Vì vậy, vốn nửa giờ tắm rửa, Dương Thiên lùi lại hai giờ.

Lúc vớt Vương Tĩnh Thần từ trong nước ra, khuôn mặt nữ hài đỏ bừng đến cổ phẫn.

Nàng mặc áo ngủ màu hồng nhạt, ngồi ở bên giường, có da thịt cô gái hôm qua tươi nhu hòa của hắn càng thêm mềm nhẵn hơn trước đó.

Dương Thiên nhẹ nhàng vuốt ve sống mũi Vương Tĩnh Thần, cười cười nói: “Trước tiên đợi ở đây, ta nấu cơm cho ngươi.”

Nữ hài nghe vậy ánh mắt sáng lên, trên mặt lập tức tràn đầy hạnh phúc tươi cười liên tục gật đầu.

Dương Thiên ra ngoài mua nguyên liệu nấu ăn, Vương Tĩnh Thần lúc này mới khó khăn đứng lên, cẩn thận cất ga trải giường màu hồng mang theo máu tươi.

Sau đó, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nửa giờ sau, một bàn thức ăn phong phú được bung vào.

Vương Tĩnh Thần thấy vậy lập tức kinh hô một tiếng: “Oa, thật phong phú, trời ạ, đây đều là ngươi làm?”

Dương Thiên gật đầu, sau đó múc cho cô gái một chén canh gà đen nói: “Nào, bồi bổ thân thể cho ngươi.”

Vương Tĩnh Thần nghe vậy gương mặt xinh đẹp lập tức hồng hào lên, ánh mắt nhìn Dương Thiên nhu hòa, lộ rõ ôn nhu.

Nàng há miệng nhỏ nũng nịu nói: “Trời ạ, cánh tay ta đau quá, ta bảo ngươi đút ta ăn.”

Dương Thiên nghe vậy trên trán lộ ra một tia hắc tuyến.

Một ngụm tiên khí kia đều độ qua, làm sao có thể còn đau?

Nhưng hắn không vạch trần nữ hài, cầm thìa múc một ngụm canh, nhẹ nhàng thổi thổi, cung chiêu nói: “Đến, há miệng.”

Vương Tĩnh Thần uống một ngụm canh, đôi mắt đẹp lập tức sáng lên, nàng kinh ngạc nói: “Trời ạ, sao người làm đồ ăn ngon như vậy? Ta muốn ăn thịt, người mau dứt ta ăn thịt.”

Một bữa cơm, lại tốn một giờ.

Khách sạn Ung Hoa Đình, tất cả đại lão năm tỉnh Tây Nam đã sắp nôn ra máu.

Bọn họ đều là đại lão đỉnh phong uy chấn một phương, trước đó, ai dám để bọn họ chờ lâu như vậy?

Mà bây giờ, bọn họ không chỉ thành thành thật thật chờ đợi, hơn nữa một câu oán trách cũng không dám nói.

Bởi vì Dương tiên sinh không phải dựa vào gia tộc ngồi lên vị trí đệ nhất đại lão của Tây Nam Ngũ Tỉnh, hắn có đầu óc thông minh, có thể so với võ lực cường giả Tông Sư cảnh.

Cho đến tận bây giờ, bọn họ vẫn chưa phát hiện ra nhược điểm của đối phương.

Mà người không có nhược điểm thì đáng sợ nhất, lại thêm nơi này có nhiều người ủng hộ hắn như vậy, ai dám nói xấu hắn một câu?

Mà lúc này, ở một chỗ khác.

Vương Tĩnh Thần nằm trên giường xoa xoa cái bụng nhỏ tròn vo của nàng, không ngừng nắc lên: “Ồ, đồ ăn người làm quá ngon, nắc, ta cảm thấy ta còn có thể ăn được.”

Dương Thiên: ……

Hắn nhéo nhéo cái mũi ngọc tinh xảo của cô bé, nói: “Người có biết cái gì gọi là lòng tham không đáy rắn nuốt voi không?”

Vương Tĩnh Thần lập tức không thuận theo, nói: “A, người buông tay a, đừng bóp mũi ta đều bị người bóp đỏ.”

Dương Thiên cười ha hả nói: “Được rồi, lát nữa ta có việc ra ngoài một chuyến, buổi tối trở về nấu cơm cho người.”

Vương Tĩnh Thần gật gật đầu.

Khách sạn Ung Hoa Đình, thật sự có người chờ sốt ruột, có một đại lão đứng dậy, sắc mặt mang theo bất mãn nói: “Ta thật sự không chờ nổi nữa, Vương lão bản, Dương tiên sinh kia rốt cuộc có tới hay không, tất cả mọi người đều đã đợi một ngày, mắt thấy mặt trời sắp xuống núi mà Dương tiên sinh còn không xuất hiện, chẳng lẽ hần cứ như vậy không để chúng ta vào mắt?”

Vương Liệt nghe vậy cười khô.

Nhưng mà không đợi hần mở miệng, chỉ nghe một đạo thanh âm đậm đặc từ vị đại lão đầu đình kia phía sau truyền đến.

“Người muốn tìm ta?”

Vị đại lão đầu đình kia sững sờ, sau đó quay đầu nhìn lại lập tức bị dọa đến sắc mặt trắng bệch.

“Dương tiên sinh, ngài tới đây lúc nào vậy?”

Không chỉ có hần, ngay cả tất cả mọi người đều choáng váng.

Trên mặt bọn họ lộ ra thần sắc khó tin nhìn Dương Thiên.

Vị trí vừa rồi vẫn không có người, thiếu niên dường như đột nhiên xuất hiện.

Trời ạ, hần là thần sao?

Dương Thiên không để ý đến ánh mắt kinh hãi của mọi người, hần thuận di xuất hiện ở chỗ này, chính là vì chấn nhiếp những đại lão không nghe lời kia.

Hiển nhiên, chiêu này có hiệu quả.

Dương Thiên chậm rãi ngồi ở vị trí cao nhất, đông đảo đại lão lúc này mới kinh nghi bất định ngồi xuống, đôi mắt vờn ra xuất hiện một tia kiêng kỵ.

Giữa sân, không ai dám có lời oán hận.

Lời đồn không sai, cái chết của Yến Thanh Tông Sư quả nhiên có liên quan đến thiếu niên trước mắt này.

Lúc này, tất cả mọi người ngồi trên ghế, Dương Thiên không nói gì, bọn họ ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Dương Thiên chậm rãi bung lên một chén trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, bình tĩnh mở miệng nói: “Có chuyện gì? Nói đi.”

Lúc này Đới Quốc đã giành trước các vị đại lão, cung kính mở miệng nói: “Dương tiên sinh, chúng tôi nghe nói ngài là ông chủ phía sau màn của tập đoàn Thiên Thần, cho nên đặc biệt đến đây để hợp tác với ngài.”

Vị đại lão đầu đỉnh kia cũng cung kính mở miệng nói: “Dương tiên sinh, Từ Châu thuộc về ta quản, ta đại biểu Từ Châu cũng muốn hợp tác với ngài.”

Sau khi hai người dứt lời, tất cả đại lão đứng đầu tỉnh đều mở miệng yêu cầu hợp tác.

Dương Thiên Kiếm khẽ nhướn mày, không yên lòng hỏi: “Các người muốn hợp tác như thế nào?”

Đại lão đầu đỉnh mở miệng nói: “Từ Châu địa giới của ta cũng có một phần ba ở rừng sâu núi thẳm, tất cả dược liệu vô cùng phong phú, có thể cung cấp dược liệu luyện chế đan dược cho tập đoàn Thiên Thần của Dương tiên sinh ngài, chúng ta yêu cầu không cao, chỉ muốn giống như Trâu lão đại, còn có Tào lão đại, mỗi năm phân khu cùng lượng đan dược.”

Một tên mập cũng mở miệng: “Phong Châu ta vật tư phong phú, giao tiếp với Tín Châu, Phủ Châu, cũng có thể cung cấp dược liệu sung túc cho Thiên Thần của Dương tiên sinh trong vài ngày.”

Một lão nhân khác tám mươi tuổi, râu tóc bạc trắng cũng mở miệng nói: “Tề Châu ta giàu có, cũng có thể cung cấp dược liệu cho Dương tiên sinh.”

Bọn họ thốt ra lời này, Trịnh lão cùng Đái quốc ngũ tỉnh quan trường đại lão nhất thời nóng nảy.

Tuy rằng bọn họ cùng ở đây cùng thuộc về một tỉnh, nhưng mà bình thường ở vào trạng thái nước giếng không phạm nước sông, nếu bọn họ được lợi từ bên người thiếu niên, làm sao có thể phân cho bọn họ?

Đái Quốc có chút kìm nén không được, mở miệng nói: “Dương tiên sinh, chúng ta là quan viên ngũ tỉnh, có nắm quan hệ chính thức, chỉ cần ngài hợp tác cùng chúng ta, dựa theo tỉ lệ hàng năm phân cho chúng ta đan dược, chúng ta có thể vì ngài miễn phí quảng cáo, để cho tập đoàn Thiên Thần của ngài hồng khắp toàn bộ tây nam.”

Dương Thiên nghe vậy, nhú mày nhìn Đái Quốc nói: “Người nói như vậy, chẳng qua là muốn tay không bắt sói thôi sao?”

Chương 447 - Mọi người cười nhạo.

Sắc mặt Đái Quốc có chút khó coi, hắn trầm giọng nói: "Dương tiên sinh, không thể nói như vậy, ngũ tinh chính phủ chúng ta có thể mở rộng cho tập đoàn Thiên Thần của ngài, cũng không phải là cái gì cũng có... "

Dương Thiên lạnh lùng mở miệng cắt ngang lời Đái Quốc.

“Tập đoàn Thiên Thần ta cần người mở rộng?”

Một câu nói, toàn trường đều ngây ngẩn cả người.

Đám người Vương Liệt nghe vậy, trên mặt mang theo vẻ lo lắng.

Địa vị của Đới Quốc và đám người Trịnh lão Quách An tuy rằng bằng nhau, nhưng hắn ở kinh thành có nhân mạch rất lớn, có thể nói, bình thường một số chủ kiến, ngay cả đám người Trịnh lão cũng phải nghe hắn.

Loại người này cho dù là Tà Chí của ba tỉnh Tây Nam cũng không dám trêu chọc.

Mà một số người khác, ví dụ như đại lão đầu đình Phong Châu kia thì giống như cười mà không phải cười nhìn Dương Thiên.

Hắn muốn biết, Đái quốc cùng thiếu niên trước mắt này đến cùng là ai kiên cường.

Đái Quốc, theo lời đồn sau lưng có một vị cự phách đứng đầu kinh thành làm chỗ dựa, là người đứng đầu quan phương năm tỉnh Tây Nam.

Nói cách khác, hắn là người lớn nhất so với chức quan.

Mà Dương Thiên, là đệ nhất đại lão gần đây quật khởi của năm tỉnh Tây Nam, tuy rằng đại lão đầu đình không muốn

thừa nhận, nhưng cũng không dám đối nghịch với Dương Thiên ở bên ngoài.

Cả hai bây giờ tranh đấu, bất kể là kết cục gì, tóm lại đối với hắn không có chỗ xấu.

Mà sự thật quả nhiên không làm cho hắn thất vọng.

Sau khi Đái Quốc nghe được lời nói cuồng ngạo của Dương Thiên, sắc mặt lập tức lạnh xuống.

“Ngươi dám không nể mặt ta?”

Dương Thiên nở nụ cười.

Hắn lại uống một ngụm trà, nói: “Ta cần cho ngươi mặt mũi? Tập đoàn Thiên Thần ta cần ngươi mở rộng? Ta cần hàng năm tiến cống ngươi? Ngươi coi mình là cái gì? Thần sao?”

Đái Quốc hoàn toàn xé rách da mặt nghe vậy phẫn nộ.

Hắn vốn dĩ ở đây đợi Dương Thiên một ngày đã rất không hài lòng, trong lòng nghĩ Dương Thiên là hậu bối, nếu như ngoan ngoãn nghe lời, hắn không tính toán.

Nhưng mà, hắn lại không nghĩ rằng tiểu tử trước mắt này không biết điều như vậy.

Từ chối yêu cầu của hắn còn chưa tính, lại dám công nhiên nhục nhã hắn ngay trước mặt nhiều người như vậy.

Nếu có thể nhin? Vậy hắn không lăn lộn nổi năm tỉnh Tây Nam nữa.

Nghĩ đến đây, Đới Quốc lạnh lùng nói: “Ta nể mặt ngươi, gọi ngươi một tiếng Dương tiên sinh, không nể mặt ngươi. Ngươi ở trước mặt ta chỉ là một tiểu bối, gọi ngươi một tiếng tiểu tử ngươi cũng phải nghe. Hôm nay ta nói lại ở đây, điều kiện của ta, ngươi đồng ý. Đới Quốc ta nói lời giữ lời, sẽ mở rộng cho tập đoàn Thiên Thần của ngươi. Nhưng nếu không nghe lời ta, tốt nhất ngươi nên hỏi thăm thân phận của ta, rồi cân nhắc xem có thể chọc nổi ta hay không.”

Xem ra ở đâu cũng có người tự cho là đúng.

Dương Thiên thở dài một hơi, lười tốn nước miếng.

Hắn vẫy tay với Đới Quốc nói: “Ngươi qua đây.”

Đái Quốc sững sờ, sau đó cười lạnh.

Tiểu tử này rốt cục đáp ứng, hẳn vì thế cũng thở dài một hơi.

Mặc dù hẳn có nhân mạch ở kinh thành, nhưng đây cũng là một khoản tài phú cuối cùng mà gia gia để lại cho hắn.

Lúc trước gia gia hắn từng trợ giúp vị đại lão ở kinh thành kia, cho nên, lưu lại nhân tình này.

Nhưng nhân tình luôn dùng một lần ít đi một lần, đã từng vì chân nhiếp Trịnh Lão Quách An chờ hắn, hắn đã mời đối phương ra tay giúp đỡ.

Hiện giờ nhân tình cuối cùng này nếu dùng ở đây tranh đấu không có chút ý nghĩa nào, vậy coi như quá đáng tiếc.

Mọi người thấy một màn này, sắc mặt đám người Vương Liệt Trâu Hưng trầm xuống.

Bọn họ đã nhận định Dương Thiên là đại lão năm tỉnh Tây Nam, vậy dĩ nhiên là lấy hắn vì tôn.

Mà lần này Đới quốc này trước mặt nhiều người như vậy khiến Dương tiên sinh không xuống đài được.

Trong lòng bọn họ đương nhiên mang theo tức giận.

Tuy nhiên Dương Thiên không nói chuyện, bọn họ cũng không có hành động gì.

Nhưng ở đây có một người không thể chịu đựng được!

Đó chính là Tào Bác.

Lúc trước mẫu thân hắn bệnh tình nguy kịch, là Dương Thiên cho hắn hai viên đan dược.

Trước đó hắn không biết đan dược quý giá, nhưng đến Tụ Bảo đấu giá hội, hắn mới biết được hai viên đan dược này là giá trên trời.

Hắn tự nhận không lấy ra nhiều thứ như hôm nay báo đáp Dương Thiên, nhưng đã từng thề ở nơi đó.

Ai dám bất kính với Dương Thiên, vậy thì đừng nói chuyện với thi thể của hắn!

Cho nên, lần này Tào Bác đứng dậy, căm tức nhìn Đái Quốc.

Hai người cùng thuộc Ngạc Tĩnh.

Một người là Vương giả dưới mặt đất, một người là đại lão đỉnh tiêm của chính phủ.

Hai người ngày thường nước giếng không phạm nước sông, bình an vô sự.

Nhưng hôm nay, cân bằng này bị phá vỡ.

Tào Bác tiến lên một bước, mặt lạnh nói: “Đới Quốc, ngươi cho rằng Dương tiên sinh không thể trêu vào ngươi?”

Hắn lấy từ bên hông ra hai thanh chủy thủ sắc bén, mặt vẫn trầm xuống đất nói: “Ta là thủ hạ của Dương tiên sinh, nếu không để ta thay thế Dương tiên sinh thử xem ngươi có bao nhiêu cân lượng, hai thanh chủy thủ này một dài một ngắn, ngươi tùy tiện chọn, chúng ta cầm đâm lẫn nhau, một đao tiếp một đao, ai gục xuống trước là gấu chó, ta hỏi ngươi có dám không?”

Các đại lão ở đây nghe vậy, nhao nhao nhìn cao Tào Bác một chút.

Quả nhiên, có thể ngồi ở vị trí này, đều không phải hạng người thiện nam tín nữ gì.

Tàn nhẫn với người khác, không có mấy người không biết, nhưng nếu nói tàn nhẫn với mình, tin tưởng không có mấy người có thể làm được.

Sắc mặt Đới Quốc không tốt, hắn phần nộ nhìn chằm chằm Dương Thiên nói: “Đây là chuyện của hai người chúng ta, không liên quan đến người khác.”

Có thể nói, mấy câu của Tào Bác đã lấy lại thể diện bị mất của Dương Thiên.

Đới Quốc dám kêu gào với Dương Thiên là bởi vì hắn tự nhận địa vị của Dương Thiên không dễ có được, hắn không dám liều mạng với mình.

Nhưng mà Tào Bác thì khác.

Đối phương chỉ là một quân cờ dưới tay Dương Thiên. Xem mức độ trung thành của hắn không thấp, nếu hắn cùng tiểu binh cá chết lưới rách, thật sự không tính ra.

Dương Thiên nghiền ngẫm liếc nhìn Đái Quốc, khoát tay với Tào Bác nói: “Lui ra.”

“Thế nhưng...”

Tào Bác, còn muốn nói chút gì đó, nhưng mà Dương Thiên lại nhú mày quát: “Ta để cho ngươi lui ra!”

Tào Bác sắc mặt không cam lòng, chỉ có thể thấp giọng nói: “Dương tiên sinh dùng được, ngôn ngữ một tiếng, đối phương còn dám nhục ngài, ta đánh cược tính mạng.”

Đái Quốc cười lạnh một tiếng nói: “Một con chó cũng dám kêu gào như vậy? Chủ nhân cũng nên quản lý cho tốt.”

Đại lão đầu đỉnh Phong Châu kia cùng hai vị đại lão Từ Châu Tế Châu liếc nhau một cái, không khỏi có chút không nhìn nổi.

Tào Bác vốn là đại lão đệ nhất Ngạc Tĩnh, lúc ấy nhưng là phong quang vô hạn, ai dám trêu chọc?

Nhưng sau khi theo thiếu niên mười bảy mười tám tuổi trước mắt này, góc cạnh đều bị mài phẳng.

Bị người khác vũ nhục như thế, hắn cũng không dám nói gì.

Nghĩ đến đây, ba người lộ vẻ khinh thường nhìn Dương Thiên.

Dương tiên sinh trong truyền thuyết cũng không phải là khí phách như vậy.

Trong lòng bọn họ ai thán.

Vốn dĩ bọn họ nghĩ hôm nay toàn bộ đều nhập vào Dương Thiên, hoàn toàn thần phục.

Nhưng hiện tại, trong lòng bọn họ có chút dao động, Tào Bác là thủ hạ của hắn, giúp hắn ra mặt hắn lại ngăn cản.

Hơn nữa, thủ hạ của mình bị nhục, hắn chẳng quan tâm?

Dạng đại lão này, thử hỏi ai còn có thể cùng hắn, nghĩ đến chẳng mấy chốc hắn sẽ đánh mất nhân tâm.

Đại lão đầu đỉnh Phong Châu kia hừ một tiếng mang theo bất mãn, thiếu niên trước mắt này, mặc dù có chút năng lực, nhưng vẫn chỉ là một đứa bé mà thôi.

Làm sao hắn có thể khống chế toàn bộ năm tỉnh Tây Nam?

Hắn có tư cách gì?

Chỉ sợ không qua được hôm nay, tiểu tử trước mắt này sẽ bị người kéo xuống khỏi vị trí này.

Bởi vì bọn họ mặc dù là vương giả dưới mặt đất trong tỉnh, nhưng bản thân ngạo khí ở nơi đó, chưa từng có hướng ai chịu qua mềm.

Mà thiếu niên này, không để cho bọn họ nhìn thấy một điểm xuất sắc, thậm chí còn để cho những đại lão này ở trước mặt đám người Đái Quốc Quách An Lữ Đồng hồ thẹn!

Lúc này trong lòng Đái Quốc đang cười lạnh.

Hắn rút cuộc nhận định lần này Dương Thiên sợ thế lực sau lưng hắn.

Thế là Đới Quốc ha ha cười lạnh, yên tâm đi về phía Dương Thiên.

Hắn muốn hung hăng đâm nát thiếu niên trước mắt này dưới chân, đoạt tập đoàn Thiên Thần trong tay đối phương vào tay mình.

Chỉ cần nắm tập đoàn Thiên Thần trong tay hắn, hắn có thể dựa vào đó để leo lên tất cả cự phách kinh thành.

Đến lúc đó, hắn có thể một bước lên trời.

Khi đó, chỉ sợ toàn bộ năm tỉnh Tây Nam đều không dung được hắn.

Đái Quốc tới nơi này đã sớm lên kế hoạch tốt hết thảy, đối với cường thủ hào đoạt, hắn là thập phần lành nghề!

Hứa Ngạo Vi Hào đám đại lão thấy vậy có chút nhú mày.

Toàn bộ Ngạc Tỉnh tỉnh trưởng có chút điên cuồng! Chỉ là vì sao Dương tiên sinh phải nhẫn nhịn?

Chẳng lẽ hắn thật sự sợ vị cự phách phía sau Đái quốc kia?

Ở đây, chỉ có Trịnh lão là không nghĩ như vậy.

Giờ phút này hắn cau mày cảm giác thập phần không đúng.

Dương Thiên trong ấn tượng cũng không phải dễ nói chuyện như vậy.

Lúc trước, hắn cùng vị đại lão cự phách chân chính từ kinh thành tới kia, tự mình đi mời hắn, để hắn chữa bệnh cho Tướng tiên sinh của Đài Đảo.

Nhưng lại bị đối phương ngăn cản ở ngoài cửa nhà ăn.

Còn nói một câu đến nay để cho hắn nhớ mãi không hết.

Thiếu niên để cho bọn họ ở ngoài cửa chờ.

Phải biết, thân phận của hắn đã là cao nhất Giang Thành, không nể mặt hắn thì thôi.

Nhưng vị đại lão cấp cự phách kia cũng có mặt, hơn nữa thường xuyên lên TV, cả nước có ai không biết hắn?

Cả nước lại có mấy đại lão cấp bậc này?

Bọn họ mỗi một người đều là tồn tại lông phượng sừng nhon, mà thiếu niên này lại không hề nể mặt hắn chút nào, đồng dạng vào lúc giữa trưa đã ăn cơm để hắn chờ ở ngoài cửa, để cho tất cả mọi người mở rộng tầm mắt.

Chương 448 - Trực tiếp đánh mặt.

Quan trọng nhất là cái gì?

Lúc đó thiếu niên chỉ là một học sinh bình thường, còn không phải đệ nhất nhân năm tỉnh Tây Nam.

Chỉ là một học sinh bình thường hắn cũng dám cuồng như vậy, bây giờ thiếu niên lại có địa vị cao, hắn là vô pháp vô thiên mới đúng.

Nhưng hiện tại, hắn sao lại kiêng kỵ Đái Quốc như thế, bị bắt nạt cũng không dám nói lời nào?

Lúc trước vị đại lão cấp cự phách kia cũng có mặt, Dương Thiên vẫn làm theo ý mình như trước, mức độ cuồng vọng của hắn không có người áp chế.

Bây giờ người trước mắt này chỉ là Đới Quốc, nếu bàn về thực lực chân chính, còn không sánh bằng Trịnh lão.

Đới Quốc chỉ là bởi vì sau lưng hắn dựa vào nhân tình ở kinh thành kia mới đi tới một bước này mà thôi.

Nhưng vì sao theo yêu cầu thiếu niên sẽ sợ?

Chuyện này không khoa học chút nào!

Vương Liệt thấy vậy tuy rằng cũng có chút khó hiểu, nhưng hắn là người đi theo Dương Thiên thời gian dài nhất, hiểu rõ tính cách Dương Thiên nhất.

Nếu là trước kia, tính cách Dương Thiên, đối phương kêu gào như thế, y đã sớm một bàn tay đập tới...

Hắn vừa nghĩ đến đây, chỉ nghe một cái tát trong trẻo vang lên.

Cái tát này vô cùng vang dội, xen lẫn với một tiếng hét thảm!

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn.

Tình huống như thế nào?

Ai bị người ta tát cho một bạt tai? Bọn họ đều mang theo vẻ mặt khó hiểu chết.

Mỗi một vị ở nơi này đều là đại nhân vật có mặt mũi, có thể nói mặt mũi ngang bằng với sinh mệnh.

Vỗ tai trước mặt nhiều người như vậy, đây là muốn không chết không thôi sao?

Lúc mọi người đang mê hoặc không hiểu, chỉ nghe một đạo thanh âm chói tai vang lên.

“Ngươi dám đánh ta?”

Giọng nói này xen lẫn phần nộ vô biên.

Ánh mắt mọi người nhao nhao nhìn qua.

Chỉ thấy Đới Quốc che gương mặt đã sưng đỏ, trong đôi mắt lộ vẻ không dám tin nhìn chằm chằm Dương Thiên.

Mà Dương Thiên lúc này đang hoạt động cổ tay, trên mặt lộ ra thần sắc lười nhác.

Giọng nói của hắn bình tĩnh nói: “Đánh ngươi thì sao? Huống hồ, không đánh ngươi thì ta bảo ngươi tới làm gì? Vượt quá dự liệu của ta, ngươi thật sự tới đây, như vậy cũng đỡ cho ta phải đi thêm vài bước.”

Dương Thiên một đêm không ngủ!

Lúc này còn đang không yên lòng, ngáp dài.

Mà sau khi Đái Quốc nghe vậy, sắc mặt hần bắt đầu vắn vẹo với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Trái tim nhỏ của mọi người cũng hung hăng co rúm một chút.

Sắc mặt Tào Bác kích động, thiếu niên nói chuyện hết sức cuồng ngạo, giúp hần tìm về mặt mũi.

Hần không khỏi tự trách đối với sự ngăn cản vừa rồi, hóa ra Dương tiên sinh vẫn luôn không có ý định buông tha Đới Quốc, là hần chặn ngang một cước, nhiễu loạn.

Đại lão đầu đình Phong Châu cùng đại lão hai tỉnh khác nhìn tất cả phát sinh trong năm giây ngắn ngủi không khỏi ngây ngẩn cả người.

“Các người vừa rồi là ai nói Dương tiên sinh không có cốt khí? Con mẹ nó, để người ta tự mình đi qua liền vì cho người ta một cái tát, cái này gọi là không có cốt khí? Cái lô cốt này được không?”

“Không hổ là đệ nhất đại lão của năm tỉnh Tây Nam, một cái tát này vỗ vang dội, ta dám đánh cược, khu vực năm tỉnh Tây Nam này, dám đập nước hần chỉ có một mình Dương tiên sinh.”

“Bây giờ ta cảm thấy Dương tiên sinh hoàn toàn xứng đáng đứng đầu ngũ tỉnh Tây Nam, không có bất cứ tranh cãi gì nữa rồi. Lát nữa ta sẽ đầu nhập vào Dương tiên sinh, đi theo ông ấy tuyệt đối không sai.”

Sau khi Trịnh lão nhìn thấy Đái quốc bị đánh, trên mặt lập tức lộ ra ý cười.

Đây mới là Dương Thiên mà hần quen biết, một lời không hợp liền động thủ, mặt mũi của ai cũng không cho.

Đới Quốc này, y vào ông nội mình quen biết vị đại nhân vật cấp cự phách kia ở kinh thành, ở năm tỉnh Tây Nam chính là tiếng oán than dậy đất, hần đã sớm nhìn không vừa mắt.

Bây giờ bị giáo huấn một trận cũng là chuyện tốt.

Trái tim lo lắng của đám người Trâu Hưng Hứa rốt cuộc cũng thả lại trong bụng.

Dương tiên sinh cũng không phải là không bao che khuyết điểm a.

Vương Liệt lúc này thì nhìn mọi người chung quanh một chút, vốn dĩ bọn họ lộ ra vẻ chê bai nhìn Dương Thiên.

Nhưng hiện tại cả đám đều cúi đầu giống như đà điểu.

Hiện tại, không ai dám khinh thường Dương tiên sinh Giang Thành nữa.

Đới Quốc nhìn ánh mắt đùa cợt của tất cả mọi người, phỉ cười sắp tức nổ tung.

Sắc mặt hắn biến thành xanh mét, cắn răng cả giận nói: “Được, tiểu tử, ngươi có gan, ngươi dám đánh ta ta sẽ cho ngươi biết một cái tát này rốt cuộc là cái giá gì. Có tin ta gọi điện thoại, có thể cho ngươi cùng toàn bộ quốc gia là địch hay không?”

Dương Thiên mười ngón đan chéo, lười biếng nói: “Vậy ngươi có tin một câu nói của ta có thể khiến ngươi hài cốt không còn không?”

Đới Quốc tức giận nói: “Nếu ngươi đã muốn cá chết lưới rách, vậy chúng ta thử xem.”

Nói xong, hắn lấy điện thoại từ trong túi ra.

Tào Bác lập tức nóng nảy muốn tiến lên ngăn cản.

Dương Thiên thờ ơ ngáp một cái nói: “Để hắn đánh, ta cũng có xem thế lực sau lưng hắn rốt cuộc là ai? Cũng dám quản chuyện của ta.”

Kiếp này hắn là Tiên không sợ bất kỳ cái gì.

Trong một biệt thự đỉnh cấp ở kinh thành.

Một đại lão đáng người hơi mập bảy mươi tuổi cung kính đứng ở một bên.

Mặc dù hắn đã có tuổi, nhưng lại đầu đầy tóc đen, khuôn mặt sạch sẽ, mặc âu phục màu đen cẩn thận tỉ mỉ.

Mà trước mắt hấn, lại là một vị lão nhân tám chín mươi tuổi.

Hấn mặc hàng via hè bình thường, toàn bộ quần áo trên người cộng lại không vượt qua hai trăm khối.

Đầu đầy tóc trắng, khuôn mặt tang thương, vô cùng bình thường.

Điểm đặc sắc duy nhất là đôi mắt sâu thẳm của ông lão, dường như có thể xuyên thủng tất cả.

Hơn nữa, sống lưng hấn cũng thẳng tắp vượt quá mức người bình thường.

Dường như cả đời này, cũng chưa từng cong.

Vị đại lão dáng người hơi mập kia ở trước mặt lão nhân, thần sắc kích động nói không nên lời, cung kính bưng nước trà trong tay đưa tới.

Lão nhân cười ha ha nhận lấy.

Một màn này, nếu để cho người trong giới thượng lưu kinh thành biết, khẳng định mở rộng tầm mắt.

Bởi vì đại lão hơi mập này không phải người khác, chính là cự phách nắm giữ mạch máu quốc gia, tên gọi Trương Niên!

Hấn là đại nhân vật chân chính của kinh thành, dậm chân một cái, ở kinh thành ngư long hỗn tạp như vậy, nơi đại lão tụ tập cũng có thể dẫn phát một trận động đất cỡ nhỏ.

Hiện giờ, hấn lại cung kính với một lão nhân mặc đồ rách nát, nếu chuyện này truyền ra ngoài, phỏng chừng sẽ không có người tin tưởng.

Nhưng mà, đây là hiện tại.

Nếu là ở hai mươi năm trước, thân phận lão nhân lộ ra, chỉ sợ toàn bộ đại nhân vật kinh thành đến một người đều phải quỳ một người.

Bao gồm cả Trương Niên hấn.

Không vì cái gì khác, chỉ vì lão nhân tên là Diệp Chuẩn.

Thiếu chút nữa đã trở thành đại nhân vật đỉnh phong nhất của toàn bộ quốc gia chương không giả.

Trương Niên cung kính hỏi: “Diệp lão, nhiệt độ nước trà thế nào? Lạnh đi, ta cho ngài thêm chút nước ấm?”

Ở trước mặt người khác, hắn là cự phách một phương.

Nhưng trước mặt lão nhân này, hắn chính là một gã sai vặt bưng trà đưa nước.

Bởi vì hai mươi năm trước, nghề nghiệp của hắn chính là cái này, ở bên cạnh lão nhân.

Diệp Chuẩn thấy Trương Niên khách khí như thế, không khỏi ha ha cười nói: “Ta là một lão già thôi làm sao có thể được nuông chiều như vậy? Ngược lại là ngươi, thân ở địa vị cao, nên có chút bộ dáng, tự mình đổ nước cho lão già không có chút chức vị nào như ta thì còn ra thể thống gì? Buông ra, tự ta đổ.”

Trương Niên nhìn tồn tại đỉnh phong đã từng hăng hái đến tình trạng này, trong lòng không khỏi chua xót rơi lệ, hắn cố chấp nói: “Hai mươi năm trước, ta châm trà rót nước cho ngài đã thành thói quen, hiện tại, nếu tay của ta còn chưa lạnh, Diệp lão ngài ngàn vạn lần đừng để ý.”

Diệp Chuẩn cười cười, cũng mặc cho hắn thêm nước.

Sau khi để nước trà xuống, Diệp Chuẩn mở miệng nói: “Tiểu Trương, ngồi xuống đi, ta tới là đàm luận với ngươi một chút chuyện.”

Trương Niên sợ hãi nói: “Diệp lão, ta đã đứng thành thói quen, không có tư cách ngồi xuống, ngài có chuyện gì tùy tiện nói, ta nghe đây.”

Diệp Chuẩn nhú mày, sắc mặt có chút không vui, khí thế uy áp của thượng vị giả kia đột nhiên bạo lộ ra.

“Tiểu Trương, ngươi như vậy, là đang đuổi ta đi sao?”

Trương Niên nghe vậy sợ tới mức chân mềm nhũn, thiếu chút nữa quỵ trên mặt đất.

Toàn thân hắn đang run rẩy, người hơn sáu mươi tuổi bị hiểu lầm suýt chút nữa đã khóc rống lên: “Diệp lão, lời này của ngài làm ta mất mặt rồi. Ta kính ngưỡng ngài suốt hai mươi năm qua, chưa bao giờ dao động, ta ước gì ngài cả đời ở nơi này phụng dưỡng ngài, làm sao có thể đuổi ngài đi?”

Diệp Chuẩn bình tĩnh nói: “Vậy ngươi liền ngồi xuống!”

Trương Niên lần này nghe lời, vội vàng cung kính ngồi ở trên một cái ghế khác.

Chỉ có điều hắn chỉ là nửa bên hông ngồi trên ghế, trung thực giống như học sinh tiểu học.

Diệp Chuẩn nhấp một ngụm trà, thở dài một tiếng, đôi mắt thâm thúy kia có chút mê ly hỏi: “Hai mươi năm không có liên hệ, Tiểu Trương, mấy lão hữu kia của ta, còn có bao nhiêu người sống sót?”

Trần Trương Niên đỏ mồ hôi lạnh nói: “Huynh đệ tốt nhất của ngài Trần lão cùng Đào lão sau khi ngài gặp chuyện không may, vì đòi lại công đạo cho ngài bị hãm hại đến chết, còn có mấy thuộc hạ của ngài, vốn năng lực cao hơn ta, tiền đồ tương lai đều mạnh hơn ta, nhưng đắc tội một số người, bị biếm đến trong khe núi, không có một thân khát vọng, lại không cách nào thi triển, đã thành phế nhân.”

Diệp lão nghe vậy, sắc mặt mặc dù bình tĩnh, nhưng gân xanh trên trán lại không ngừng nổi lên.

Trương Niên biết, hai mươi năm trước, Diệp lão đã luyện thành tình trạng Thái Sơn sụp đổ trên đỉnh đầu mà mặt không đổi sắc.

Bất cứ chuyện gì đặt trước mặt hắn, hắn đều có thể bình tĩnh xử lý, đây là chiêu số cả đời hắn cũng không thể học được.

Hắn còn hiểu rõ, lão nhân trước mắt này tuy rằng sắc mặt như thường, nhưng trong lòng đã tràn ngập phần nộ.

Lão nhân là người trọng tình cảm, nghe nói đã từng là thủ hạ của bạn bè, bị hắn liên lụy, trong lòng có thể nào không giận?

Chương 449 - Chỗ dựa của ai?

Diệp Chuẩn Hồ im lặng một lúc lâu, đôi mắt hồ lại ngưng tụ, tiếp tục hỏi: “Ôn lão và Nhạc lão đâu? Bây giờ bọn họ khỏe chứ?”

Hai vị này là hảo hữu chí giao ba mươi năm của hấn, hai mươi năm không thấy, không biết hôm nay sống thế nào.

Trương Niên nắm chặt nắm đấm, tựa hồ nghĩ tới chuyện gì đó khiến hấn phần nộ, nói: “Diệp lão, ngài đừng hỏi nữa, hai tên khốn kiếp kia căn bản không xứng làm bằng hữu của ngài.”

Thân thể Diệp Chuẩn hơi co rúm lại một chút, sau đó nhắm mắt lại, khàn giọng nói: “Nói đi, tình huống như thế nào, ta còn có thể thừa nhận được.”

Trương Niên cắn răng do dự một lát rồi thấp giọng nói: “Họ Ôn kia còn có họ Nhạc căn bản cũng không phải là đồ vật gì, lúc trước ngài như mặt trời ban trưa bọn họ mỗi ngày nịnh bợ, ngài rơi vào khó khăn, bọn họ đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi còn chưa tính, lại còn bỏ đá xuống giếng, hai hảo huynh đệ Trần lão cùng Đào lão của ngài đều là bị bọn họ hãm hại đến chết đấy.”

Diệp Chuẩn nghe vậy, thân thể chấn động, hỏa diễm trong đôi mắt gần như có thể đốt sạch bầu trời.

“Được!”

Sau khi trong miệng hấn phun ra chữ này, con người thâm thúy sung huyết kia lần nữa nhìn về phía Trương Niên hỏi: “Hai người bọn họ bây giờ còn sống?”

Trương Niên giật mình kêu lên.

Đã bao nhiêu năm, hấn chưa bao giờ nhìn thấy lão nhân trước mắt nổi giận qua như thế.

Hấn vội vàng trả lời: “Ừ, bây giờ còn sống, nhưng đã về hưu rồi.”

“Rất tốt! Ha ha ha, còn sống là tốt rồi.”

Diệp Chuẩn cuồng tiếu, Trương Niên lại càng sợ hãi, lấy hiểu biết của hấn đối với lão nhân trước mắt này, lửa giận của hấn đã đạt đến đỉnh phong.

Tuy mặt ngoài đang cười, tựa hồ đang vui vẻ vì bạn cũ.

Thật ra không phải vậy.

Khí thế lạnh lẽo quanh người lão nhân phát ra là có thể biết được.

Lão nhân thật sự nổi giận.

Cái chén Diệp Chuẩn nắm trong tay răng rắc một tiếng vỡ vụn, mảnh sứ bén nhọn sắc bén cắt qua bàn tay khô gầy của hắn, máu tươi đầm đìa.

Nhưng hắn không để ý.

Gân xanh trên trán nó đang co giật dữ dội, lẩm bẩm: “Người đi trà lạnh ta không trách bọn họ, nhưng động đến người bên cạnh ta, ta trở về, nhất định khiến bọn họ trả giá nặng nề.”

“Diệp lão!”

Trương Niên lo lắng nhanh chóng lấy băng gạc ra băng bó vết thương không ngừng chảy máu cho lão nhân.

Diệp Chuẩn nhắm hai mắt lại, thì thào tự nói: “May mắn không chết, may mắn không chết, bằng không chẳng phải là quá tiện nghi cho các người...”

“Kế hoạch báo thù của ta vừa mới triển khai, các ngươi nhất định phải sống đến thời khắc ta một lần nữa đứng ở đỉnh phong a.”

“Những tên cướp hết tất cả mọi thứ trên tay ta, đã qua hai mươi năm an nhàn, bây giờ là lúc trả lại cả vốn lẫn lãi cho ta.”

Trương Niên cẩn thận nghe lão nhân nói, mỗi một câu nói nếu truyền đi, tuyệt đối có thể nhắc lên một trận gió lốc thật lớn.

Ai có thể nghĩ đến, vị đại nhân vật uy chấn thiên hạ lúc trước kia, hiện tại ngồi ở bên cạnh hắn.

Không chỉ không chết, mà còn trở về.

Những người từng nhận ân huệ của hắn, trong vòng tròn kinh thành, có thể chiếm trọn vẹn một phần ba.

Bọn họ không lúc nào là không mong đợi lão nhân trở về.

Tuy đến muộn hai mươi năm, nhưng lão nhân cuối cùng đã trở về.

Hắn đang nghĩ tới đây, đột nhiên điện thoại cá nhân của mình vang lên.

Trương Niên nhìn thoáng qua biểu hiện điện báo, không khỏi cau mày.

Tiểu tử Ngạc Tĩnh kia lại tới làm phiền hấn.

Hấn đã sớm nói, nhân tình chỉ có thể dùng một lần, không nghĩ tới hấn không quý trọng như vậy.

Chỉ cách nhau hai tháng, đã muốn dùng hết cơ hội cuối cùng này.

Ở trước mặt lão nhân, hấn không muốn để ý tới, đang muốn cúp điện thoại, Diệp Chuẩn liền mở miệng.

Hấn nhắm mắt lại nghỉ ngơi, bình tĩnh mở miệng nói: “Tiếp đi, không cần đoán ta.”

Trương Niên không dám vi phạm, chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Sau khi điện thoại kết nối, âm thanh khiến hấn không vui kia liền truyền tới.

“Trương tiên sinh, là ta, ta là Đới Quốc.”

Giang Thành, trong khách sạn Ung Hoa Đình.

Gọi điện thoại cho Đới Quốc Hi nhú mày.

Nhìn ánh mắt sùng bái của mọi người, hấn không khỏi càng thêm đắc ý.

Trương Niệm cau mày nói: “Tiểu Đới, hai tháng trước ta đã nói với ngươi rồi, đây là lần cuối cùng ta giúp ngươi, ngươi xác định ngươi đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Đới Quốc mở miệng cầu nói: “Trương tiên sinh, ngài giúp ta lần này đi, đối phương vô cùng cuồng ngạo, tuyên bố để cho ta không đi địa bàn của hấn được, ta thật sự là không còn đường đi nữa rồi.”

Hấn nói mình đáng thương như vậy, chính là vì giành được sự đồng tình của Trương Niên.

Đới Quốc biết, đối phương mềm lòng!

Mà sự thật quả nhiên đúng như hấn suy nghĩ, Trương Niên ngăn người sau đó hỏi: “Làm sao có thể, ngươi chính là tỉnh trưởng Ngạc Tĩnh! Là ai dám động đến ngươi như vậy?”

Đới Quốc vội vàng mở miệng nói: ” Đối phương cũng có địa vị, hấn là đệ nhất đại lão của năm tỉnh Tây Nam mới tấn chức. Ta cùng với đám người Trịnh Lão Quách An có lòng tốt đến

đây chúc mừng hắc, không nghĩ tới hắc vì lập uy lại ra tay với ta. Trương tiên sinh, người nhất định phải giúp ta a.”

Trương Niên hừ lạnh một tiếng nói: “Người bây giờ càng ngày càng vô pháp vô thiên, tự cho là có chút thành tựu, liền dám cuồng vọng như vậy! Người bây giờ ở nơi nào? Nói cho ta biết hắc tên gọi là gì? Ta lập tức phái quân đội đi trấn áp.”

Đái Quốc nghe vậy mừng rỡ nói: “Đa tạ Trương tiên sinh, đa tạ Trương tiên sinh, hắc tên là Dương Thiên.”

“Dương Thiên?”

Trương Niên nghe được cái tên này, cảm giác tựa hồ có chút quen tai, không khỏi nhẹ giọng lầm bầm một tiếng.

Mà một tiếng nhắc này lại làm cho tâm cảnh không hề gọn sóng của Diệp Chuẩn nổi lên sóng to gió lớn.

Hắc vốn đang nhắm mắt dưỡng thần, nhưng lúc này lại đột nhiên mở con ngươi sắc bén ra.

Nhìn Trương Niên đang lên kế hoạch điều động quân đội như thế nào, Diệp Chuẩn đột ngột mở miệng nói: “Người nói cái gì? Dương Thiên?”

Hắc gần như hoài nghi mình nghe lầm.

Trương Niên giật mình kêu lên, suýt chút nữa ném điện thoại di động ra ngoài, hắc vội vàng cung kính nói: “Diệp lão, ngài quen biết?”

Diệp Chuẩn tâm tình ba động có chút kịch liệt, trên mặt lộ ra vẻ vui sướng.

Hắc uy nghiêm mở miệng nói: “Hỏi đôi phương một chút, người gọi Dương Thiên kia có phải là một vị thiếu niên, ở địa giới Giang Thành hay không?”

Trương Niên gật đầu, hỏi rõ sự thật về Đái Quốc.

Mà Đái Quốc lại không nghe ra có gì không thích hợp, cũng nói ra sự thật.

Lần này, Trương Niên bị dọa cho giật mình.

Hắc che microphone, kinh ngạc nói: “Diệp lão, làm sao ngài biết được? Tên tiểu tử kia đích xác là Dương Thiên, bây giờ ở

địa giới Giang Thành, có chút thủ đoạn, trong khoảng thời gian ngắn đã đứng ở vị trí cao nhất trong năm tỉnh Tây Nam.”

Diệp Chuẩn nghe vậy cười ha ha, cũng có chút vui mừng.

Hắn cũng không nghĩ tới, mình rời khỏi nơi này vùn vụt một tháng, vận mệnh thiếu niên lại phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất như thế.

Hắn mới chỉ mười bảy mười tám tuổi, làm sao có thể trấn áp nhiều đại lão các tỉnh tâm tư xảo trá như hồ ly như vậy?

Diệp Chuẩn không khỏi có chút lo lắng mở miệng nói: “Ta làm sao lại không biết hắn. Ha ha, ta thiếu hắn một mạng a?”

“Cái gì?”

Nghe nói như thế, Trương Niên nhất thời choáng váng.

Một ý niệm sợ hãi tự nhiên sinh ra trong lòng.

Hắn không ngờ Đối quốc mời mình hỗ trợ lại chọc tới loại tồn tại này.

Thiếu niên Dương Thiên kia, vậy mà có ân tình lớn như thế với Diệp lão.

Theo hắn biết, nhân tình của Diệp lão, cũng không phải là dễ dàng có được như vậy, lúc trước hắn là tích thủy chỉ ân dừng tuyên trương báo.

Hắn không dễ dàng nhận tình người khác, nhưng một khi nhận, yêu cầu của đối phương chỉ cần không vi phạm nguyên tắc của hắn, nhất định sẽ làm được.

Cho nên, hai mươi năm trước cũng có lời đồn nói, Diệp lão nhận nhân tình, giá trị vạn kim!

Hắn vốn tưởng rằng Diệp lão chỉ là quen biết với tiểu nhân vật tên Dương Thiên ở Giang Thành kia.

Lại không ngờ tiểu nhân vật kia lại có ân cứu mạng với Diệp lão.

Đây là kỳ ngộ phần mộ tổ tiên bốc khói xanh cũng không đến.

Hôm nay đại nhân tình, lấy tính cách Diệp lão, chỉ cần hắn còn sống, liên cả đời còn không xong.

Tiểu nhân vật kia có vị lão nhân trước mắt này làm chỗ dựa, hẳn liền có thể không sợ hãi, địa vị thậm chí so với mình còn cao hơn nửa trù!

Trương Niên càng nghĩ chân càng run rẩy.

Cũng không nghĩ tới con trai của vị bằng hữu này của mình, vậy mà lại gây họa lớn như vậy cho hắn.

Không đợi Diệp Chuẩn lên tiếng, Trương Niên có chút run rẩy cung kính hỏi: “Diệp lão, ngài xem chuyện này nên xử lý như thế nào.”

Diệp Chuẩn cũng có chút ngoài ý muốn, ở chỗ này sẽ nghe được tin tức của Dương Thiên.

Trên mặt hắn mang theo vẻ hưng phấn mở miệng nói: “Bảo người nọ đưa điện thoại cho Dương Thiên tiểu hữu, ta muốn đích thân nói với hắn vài câu.”

Trương Niên nào dám không nghe theo, hắn cung kính gật đầu, sau đó trong điện thoại lại nói cho Đái Quốc một lần, thanh âm của hắn mang theo phần nộ.

Đái Quốc cũng là nhân tài, đến bây giờ vẫn không nghe thấy Trương Niên phần nộ vì ai.

Hắn chỉ biết là, Trương Niệm nổi giận, tiểu tử trước mắt này liền xong đời, sản nghiệp tập đoàn Thiên Thần của hắn, sẽ rơi vào tay mình.

Nghĩ tới đây, Đái quốc mặt mày càng rõ, đem điện thoại đưa đến bên cạnh Dương Thiên, từ trên cao nhìn xuống cười lạnh nói: “Dương Thiên, thế lực sau lưng ta nói muốn xuất động quân đội trấn áp ngươi, bây giờ ngươi theo ta van xin hãy tha thứ cho tập đoàn Thiên Thần ta giao ra đây, ta còn có thể giúp ngươi nói những lời mềm mỏng.”

Nói tới đây, hắn dừng lại một chút, trên mặt mang theo nụ cười tàn nhẫn lạnh lẽo nói: “Nếu không, hừ, không chỉ có ngươi, ngay cả người nhà của ngươi, cũng phải trả giá thâm đau đớn!”

Chương 450 - Người có phục hay không?

Nhìn Đới Quốc kiêu căng, trên mặt Dương Thiên lộ ra vẻ lạnh lùng.

Vốn dĩ hắn muốn buông tha đối phương, không thêm so đo! Nhưng bây giờ rõ ràng đối phương không muốn bỏ qua cho hắn.

Đới Quốc dám lấy người nhà uy hiếp hắn, trong mắt Dương Thiên hắn đã là một người chết.

Nghĩ đến đây, Dương Thiên nhận lấy điện thoại.

Hắn ngược lại muốn xem xem, bên kia điện thoại rốt cuộc là ai? Dám làm chỗ dựa cho Đới quốc.

Nhưng mà, sau khi điện thoại kết nối, chỉ nghe một giọng nói già nua cười ha hả nói: “Dương Thiên tiểu hữu, từ khi chia tay đến giờ vẫn khỏe chứ, không biết qua hơn một tháng, người còn nhớ ta hay không?”

Nghe được âm thanh quen thuộc này, Dương Thiên thật sự ngây ngẩn cả người.

Tư duy của hắn nhanh nhẹn, lập tức đoán được người bên kia điện thoại là ai!

Cô nhi viện Diệp thị, vị lão nhân đáng kính kia!

Sau khi Mục Nhu đi tới Mục gia ở hải ngoại, từng thông báo cho hắn.

Để Dương Thiên chăm sóc cô nhi viện.

Cứ cách một khoảng thời gian hắn lại đến cô nhi viện, mua rất nhiều kẹo đồ chơi cho đám trẻ con đáng yêu kia.

Nhưng mà, duy chỉ không thấy vị lão nhân này.

Lão nhân nữ nhi còn nói phụ thân lưu lại một phong thư liền rời đi, nói là muốn đi làm một chuyện.

Dương Thiên vì thế còn có chút tiếc nuối, không thể đánh cờ với đối phương.

Nhưng lại tuyệt đối không nghĩ tới, ở chỗ này lại nghe được thanh âm của lão nhân.

Người một nhà lão nhân yên lặng thu dưỡng mười mấy đứa trẻ kia, không có nguồn kinh tế, vô tư kính dâng.

Dương Thiên vẫn luôn tôn kính ông lão đáng kính này.

Bây giờ nghe được giọng nói của lão nhân, hẳn cũng vô cùng vui vẻ.

Dương Thiên cười mở miệng nói: “Thì ra là Diệp lão, ngài hòa ái dễ gần như vậy, tiểu tử sao có thể quên được? Lâu như vậy không gặp, không biết ngài sống tốt chứ.”

Trong tòa biệt thự cao cấp nhất ở kinh thành, Diệp Chuẩn đang thoải mái cười to.

Trương Niên có thể thề.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy đối phương cười vui vẻ như vậy trong những ngày qua.

Từ đáy lòng vui vẻ!

Diệp Chuẩn biết, Dương Thiên cũng không biết thân phận của hắn, hắn chỉ là một viện trưởng phế vật của cô nhi viện, cũng không phải cự phách Thần cấp chỉ cần một câu nói của hai mươi năm trước liền có thể thay đổi hướng đi của quốc gia!

Khi người ta chán nản, mới biết được, lòng ai nóng hay là lạnh.

Hắn cảm thụ được, đối phương thật sự tôn kính hắn, không phải bởi vì thân phận của hắn, mà là bởi vì hắn ở Giang Thành sáng lập cô nhi viện kia vào hai mươi năm trước.

Một uống một mổ, tất nhiên là trời định!

Đối phương chưa bao giờ đòi hỏi gì từ trên người hắn, hai người bèo nước gặp nhau, quen biết không đến một ngày, đối phương lại xuất ra đan dược trân quý như vậy, vài ức nhân dân tệ cho hắn còn có hi vọng sinh ra ở cô nhi viện.

Khó được, đáng quý!

Diệp Chuẩn ngay cả nếp nhăn nơi khóe mắt cũng mang theo ý cười, hần lại cười ha ha mở miệng nói: “Ha ha, Dương Thiên tiểu hữu, không nghĩ tới qua hơn một tháng, ngươi còn nhớ rõ lão già khom này của ta là ai.”

Dương Thiên cũng cười nói: “Diệp lão, nơi này là nơi nào? Ta thường xuyên đến cô nhi viện thăm ngài và những đứa trẻ kia, nhưng ngài lại không ở nơi đó, những đứa trẻ đáng yêu kia ngày ngày đều trông mong ngóng nhìn ngài trở về.”

Nghe Dương Thiên thường xuyên đi cô nhi viện, ý cười trong mắt Diệp Chuẩn càng đậm.

Lại nghe đôi phương nói đám hài tử đáng yêu kia đang chờ hần trở về, hần vừa cười, khóe mắt cũng ướm át.

Diệp lão ha ha mở miệng nói: “Trở về, ta nhất định sẽ trở về, nhưng bây giờ ta ở bên ngoài xử lý một ít chuyện, chờ sự tình xử lý xong, ta sẽ trở về.”

Dương Thiên gật đầu cung kính nói: “Vâng được, tiểu tử chuẩn bị bàn cờ trà nước, chờ ngài trở về!”

Diệp Chuẩn nghe vậy, hiện tại hần hận không thể lập tức trở về Giang Thành.

Nhưng hần không buông xuống được, lão huynh đệ của mình đều vì hần mà chết.

Phản công đạo này không đòi lại!

Trên đường xuống hoàng tuyền hần có mặt mũi nào đi đôi mắt với lão huynh đệ của hần?

Trong mắt hần mang theo vẻ kiên định nói: “Ha ha, chờ ta, ta xử lý xong chuyện trong tay, liền thống thống khoái khoái cùng ngươi giết mấy ván cờ, nhưng tiểu tử, lần sau nếu gặp lại, ngươi không được nhường ta.”

Dương Thiên cười sang sảng, cũng cảm thấy buồn cười với lão đầu chính trực này.

Hần mở miệng nói: “Tiểu tử này kỳ nghệ vẫn luôn không tốt, không phải Diệp lão ngài vẫn luôn nhường ta sao?”

Diệp Chuẩn cười càng vui vẻ, hần mở miệng nói: ” Ta đã sớm nhìn ra ngươi không phải vật trong ao, không nghĩ tới hơn một

tháng, người lại trở thành đệ nhất nhân năm tỉnh Tây Nam, chúc mừng a!”

Dương Thiên cười ha hả, nói: “Không có gì, bọn họ không tìm được người đến làm vị trí này, vì thế đẩy ta lên, ta chỉ may mắn hơn người khác mà thôi.”

Diệp Chuẩn mở miệng nói: “Người khiêm tốn phẩm đức, vẫn không có một tia cải biến a.”

Dương Thiên cười cười, không nói gì.

Mà lúc này, tất cả mọi người đều choáng váng.

Đám người Vương Liệt Trâu Hưng trước đó còn khản trương tình cảnh của Dương Thiên.

Dù sao chỗ dựa của Đới quốc là cự phách kinh thành, tồn tại trên vạn người, tuy rằng cách nơi này xa xôi, nhưng nói một câu từ ngoài ngàn dặm tới ngũ tỉnh tây nam vẫn có tác dụng.

Vốn tưởng rằng bọn họ cho rằng Dương Thiên sẽ gặp phiền toái lớn, lại không ngờ rằng thiếu niên lại trò chuyện vui vẻ với đại lão cấp cự phách kinh thành ở đầu điện thoại kia như vậy.

Dường như đã sớm biết.

Hơn nữa vừa rồi Đới Quốc gọi điện thoại là dùng giọng điệu của một thuộc hạ, thiếu niên trước mắt tựa hồ là dùng loại giọng điệu bằng hữu nói chuyện cùng trao đổi.

Đây là khái niệm gì?

Điều này có nghĩa là Dương Thiên ở kinh thành cũng có chỗ dựa là cự phách, hơn nữa còn là chỗ dựa lâu dài.

Đại lão đầu đình Phong Châu kia cùng hai vị đại lão Từ Châu Tế Châu liếc nhau một cái, trong lòng đã hạ quyết tâm, đợi lát nữa nhất định phải biểu lộ chân thành với thiếu niên.

Đám người Trịnh lão Quách An lúc này nhìn Dương Thiên, đã càng thêm kiêng kỵ.

Thiếu niên và vị đại lão này của kinh thành là bằng hữu, vậy tiền đồ tương lai khẳng định không chỉ như thế.

Huống hồ hấn còn trẻ như vậy, cho ai cũng không chắc chắn hấn sẽ không đạt đến độ cao như đại lão bên kia điện thoại.”

Giữa sân, khó có thể tin nhất vẫn là Đới Quốc.

Hấn điên cuồng xé rách tóc của mình, không thể tin được quan hệ nhân mạch của mình, đối phương vậy mà cũng nhận biết.

Cứ như vậy, tất cả kế hoạch của hấn đều bị ngâm nước nóng.

Nghĩ đến đây, Đới Quốc cơ hồ phát điên.

Dương Thiên lại cùng Diệp Chuẩn hàn huyên thật lâu, lúc này mới khẽ nâng mí mắt nhìn Đới Quốc một cái nói: “Diệp lão, nếu người này là bằng hữu của ngài, vậy ta không làm khó hấn.”

Dương Thiên lạnh lùng nhìn chăm chú Đới Quốc, dám uy hiếp người nhà của hấn, chẳng khác nào chạm vào vảy ngược của hấn.

Long chi nghịch lân, xúc giả sát chi.

Nếu không phải lão nhân ra mặt, hấn sẽ không để cho người trước mắt này còn sống rời đi.

Cho dù đối phương là tỉnh trưởng Ngạc Tĩnh.

Nhưng mà, hấn nói xong, chỉ nghe lão nhân đối diện cười ha ha, nói: “Dương Thiên tiểu hữu, người hiểu lầm rồi, người bên cạnh người ta không quen biết, ta đã từng có một thuộc hạ là chỗ dựa của hấn.”

Dương Thiên nghe vậy, thở dài một hơi nói: “Ngài và hấn không có quan hệ là được, cứ như vậy ta sẽ không quá khó khăn...”

Nói đến đây, Dương Thiên ngừng lại một chút, sau đó có chút nghi hoặc mở miệng nói: “Diệp lão ta không nghe lầm chứ, ngài là một thuộc hạ có chỗ dựa là Đới quốc?”

Lão nhân ha ha gật đầu nói: “Đúng vậy, cho nên người không cần sợ hãi bất luận kẻ nào, bởi vì từ hôm nay trở đi, ta là chỗ dựa của người, về sau không chỉ ở năm tỉnh Tây Nam, cho dù là ở cả nước người cũng có thể không có kỵ gì.”

Trái tim Dương Thiên co rút oán hận, sau đó hỏi: “Vậy thân phận của ngài là?”

Diệp lão cười nói: “Ta hiện tại không có thân phận gì, chỉ là một bình dân, lão già hòm hèm, nhưng có ta làm chỗ dựa cho ngươi, chỉ cần không chạm đến nguyên tắc của ta, điểm máu chốt, ngươi có thể tùy ý làm bậy, cho dù chọc thủng trời, ta cũng có thể bù lại giúp ngươi.”

Trong giọng nói của lão nhân lộ ra tự tin tuyệt đối.

Hắn cũng không nói sợ, hai mươi năm trước hắn là cự phách cấp Thần của toàn bộ quốc gia, có thể nói một câu là không chế mạch máu quốc gia.

Hai mươi năm sau, cảnh còn người mất, hắn không còn là cự phách Thần cấp nữa, mà là một lão già hòm hèm bình thường.

Nhưng hắn không nói sai, tuy rằng năm đó nhân mạch của hắn tổn thất một nửa, nhưng vẫn nắm giữ một phần ba nhân mạch trong kinh thành, mỗi một câu hắn nói ra vẫn hữu hiệu.

Nhưng Dương Thiên thân ở Giang Thành lại không biết những thứ này, sau khi nghe vậy hắn thật sự ngây ngẩn cả người.

Mặc dù hắn ở cùng lão nhân không đến một ngày, nhưng vẫn cảm giác được đối phương là người có cổ sự, hơn nữa khí thế từ trên người hắn phát ra, tuyệt đối thuộc về thân ở địa vị cao.

Hơn nữa chỉ hắn hiểu, đối phương quả quyết không phải người mạnh mẽ.

Đối phương biết rõ hắn là đại lão năm tỉnh Tây Nam, vẫn nói muốn làm chỗ dựa cho hắn.

Vậy chứng minh địa vị của hắn tuyệt đối vượt qua mấy lần đám người Trịnh lão, từ vừa rồi lão nhân nói chỗ dựa của Đới Quốc chỉ là một thủ hạ của hắn cũng có thể chứng minh.

Dương Thiên thật không nghĩ tới, lúc trước mình trong một lần vô tình thiện cử, lại thắng được hữu nghị của vị cự phách này.

Dường như đã sớm đoán trước được Dương Thiên Hội sẽ khiếp sợ, lão nhân cười ha ha nói: “Không chỉ có như thế, ta còn biết cuối cùng sẽ có một ngày ngươi sẽ đến kinh thành, ta sẽ ở đây giúp ngươi trải đường, chờ ngươi đến.”

Dương Thiên cười ha ha nói: “Một lời đã định!”

Diệp Chuẩn: “Một lời đã định!”

Dương Thiên rút cuộc cũng buông điện thoại xuống, sau đó thở phào một hơi, ánh mắt chậm rãi nhìn về phía Đới Quốc, đưa di động cho hắn, lạnh nhạt hỏi: “Còn chỗ dựa không? Gọi hết ra đi.”

Chương 451 - Người Còn Sống Hay Không?

Khóe miệng Đới Quốc co giật kịch liệt, chỉ cảm thấy hai chân đang run lên.

Hắn run rẩy nhận lấy điện thoại, sợ hãi hỏi: “Người vậy mà quen biết Trần Niên?”

Dương Thiên bình tĩnh lắc đầu nói: “Ta cũng không biết hắn.”

“Người nói dối, người làm sao có thể không biết...”

Không đợi Đới Quốc phản bác, Dương Thiên liền lên tiếng lần nữa: “Nhưng mà ta lại biết cấp trên của hắn, vừa rồi người gọi điện thoại cho ta là cấp trên của hắn.”

“Cái gì?”

Đới Quốc lần này thật sự ngồi liệt trên mặt đất, hắn tuy rằng không muốn tin tưởng, nhưng vừa rồi đích xác từ trong trò chuyện nghe được Trương Niên đối với một người khác rất cung kính.

Nghĩ tới đây, hắn đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Có thể lôi kéo cấp trên của Trương Niên làm chỗ dựa, không nói ở Tây Nam, cho dù là ở kinh thành cũng có thể đi ngang.

Tuy địa vị của hắn ở Tây Nam không thấp, nhưng rời khỏi sự che chở của Trương Niên, hắn và đám người Trịnh lão Quách An không có bất kỳ khác biệt nào.

Các vị đại lão thấy cảnh này, không khỏi thôn thức.

Vừa rồi bọn họ còn cho rằng Dương Thiên sẽ nhận Đới quốc sợ hãi, sẽ tùy ý Đới quốc bài bố.

Nhưng hiện tại xem ra, hiển nhiên là người ta căn bản không có coi Đái Quốc ra gì.

Nhìn ánh mắt quái dị của mọi người, Đái Quốc hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

Hôm nay hắn đã hoàn toàn mất hết mặt mũi, hắn là người sĩ diện, bởi vậy hận ý đối với Dương Thiên càng thêm nồng đậm.

Đái Quốc đứng lên, quăng xuống một câu nói tàn nhẫn: “Tiểu tử, đây là địa bàn của ngươi, ta bảo ngươi đắp ý một lát, nếu như ngươi đến địa bàn của ta, ngươi xem ta chiêu đãi ngươi như thế nào.”

Nói xong, tức giận hừ một tiếng, quay người rời đi.

Ánh mắt các vị đại lão đều nhìn về phía Dương Thiên, nếu cứ để hắn đi như vậy, mặt mũi của đệ nhất nam tinh Tây Nam sẽ bị hao tổn.

Đây là lần đầu tiên tất cả đại lão được xưng danh ở nam tinh Tây Nam gặp nhau, thiếu niên hắn là hiển lộ uy nghiêm của mình...

Mọi người vừa nghĩ đến đây, thiếu niên rốt cục mở miệng.

“Ta cho ngươi đi sao?”

Giọng Dương Thiên lạnh lùng, khẽ nâng mí mắt nhìn Đái Quốc cách đó năm bước.

Đái Quốc sững sờ, trên mặt lộ ra nụ cười lạnh nói: “Thế nào? Ta là người của quốc gia? Ngươi còn muốn giữ ta lại chỗ này sao, Dương Thiên, ngươi muốn đối nghịch với quốc gia sao?”

Dương Thiên khẽ nhấp một ngụm trà, hờ hững mở miệng: “Vừa rồi dùng chỗ dựa sau lưng ngươi uy hiếp? Bây giờ dùng toàn bộ quốc gia uy hiếp, Đới Quốc, ngươi chỉ có chút tiền đồ này thôi sao?”

Đới Quốc sắc mặt đỏ bừng, hắn lạnh lùng nhìn Dương Thiên, sắc mặt tái xanh: “Dương Thiên, ngươi dám làm nhục ta?”

Đông đảo đại lão thấy vậy, cười ha ha nói: “Ha ha, đồng chí Đái Quốc, nhục ngươi thì làm sao? Rời khỏi kinh thành kia, ngươi còn tưởng rằng địa vị ngươi giống như trước sao?”

“Dương tiên sinh chọc giận, cứ như vậy mà đi, có thích hợp không?”

Bọn người Hứa Ngạo Vi Hào thì cười lạnh một tiếng, ngăn ở trước người Đái Quốc cười nói: “Người coi chúng ta là bài trí sao?”

“Các người, được, các người được lắm!”

Đái Quốc nghe vậy sắc mặt bắt đầu vắn vẹo, hấn cắn răng nói: “Đắc tội ta, các người một người ta cũng sẽ không bỏ qua.”

Dương Thiên nhíu mày: “Người cho rằng bây giờ ta sẽ tha cho người sao!”

Hắn đứng dậy, chậm rãi tiến lên.

“Khi người uy hiếp người nhà ta, ta đã coi người là người chết.”

Một câu nói, mọi người nhao nhao hít vào một ngụm khí lạnh.

Thiếu niên này trở thành đại lão năm tỉnh Tây Nam, tuy rằng muốn lập uy, nhưng muốn giết Đái Quốc lập uy, đây có phải là huyên náo hơi lớn hay không.

Phải biết rằng, Đái quốc chính là thế lực chính thức.

Nếu hắn chết không rõ ràng, cấp trên khẳng định sẽ truy cứu xuống, đến lúc đó, ai có thể chạy thoát?

Sắc mặt Đái Quốc trong nháy mắt trở nên trắng bệch.

Trái tim của hắn cơ hồ muốn nhảy ra ngoài, đôi mắt hiện lên vẻ sợ hãi.

“Dương Thiên, người dám, ta chính là.....”

Dương Thiên đưa tay ngăn cản nói: “Người cho rằng ta không biết thân phận của người sao? Người cho rằng ta sẽ kiêng kỵ điều này sao?”

Hắn chậm rãi tiến lên, cảm giác áp bách thật lớn đánh úp lại, Đới Quốc chỉ cảm thấy trên người giống như công núi cao, trên mặt ghen đến đỏ bừng, ngay cả thở dốc cũng trở nên khó khăn.

Hắn quỳ một gối xuống đất, trên mặt hiện rõ vẻ sợ hãi, đang run lẩy bẩy.

“Tha cho ta!”

Đới Quốc nhìn ra, sâu trong đôi mắt thiếu niên đã lộ ra sát ý, sát khí như thực chất hóa kia, như một đôi bàn tay to chỉ bóp chặt cổ hắn.

Hắn cảm giác, đối phương không ra tay, liền có thể trị hắn cùng tử địa.

Dương Thiên cười khinh thường, lạnh nhạt nói: “Sợ rồi?”

Đới Quốc sợ hãi gật đầu, nếu không có nhiều người ở đây như vậy, hắn đã có tâm tư đập đầu cầu xin tha thứ rồi.

Dương Thiên chấp tay nói: ” Đới Quốc, ngươi nên cảm thấy may mắn, may mắn là nhân vật lớn mà ngươi quen biết có quan hệ với vị lão nhân kia, ta nể mặt vị lão nhân kia, có thể tha cho ngươi một mạng.”

Đới Quốc nghe vậy kinh hãi, vội vàng nói cảm ơn: “Đa tạ Dương tiên sinh, đa tạ Dương tiên sinh, từ nay về sau ta cũng không dám đối nghịch với ngài nữa.”

Các vị đại lão nghe vậy, mặc dù ở trong dự liệu, nhưng là trên mặt vẫn là có chút thất vọng.

Thiếu niên quả nhiên vẫn thiếu một chút huyết tính, nếu như bọn họ, chắc chắn sẽ không tùy tiện để quốc gia đi...

“Rắc rắc!”

Bọn họ vừa nghĩ tới đây, chỉ nghe tiếng gãy xương thanh thúy truyền đến.

Mọi người nheo mắt, ánh mắt nhao nhao nhìn về phía phát ra âm thanh.

Thế nhưng, cái này không nhìn không sao, vừa nhìn xong, tròng mắt đều kém chút tròng ra ngoài, khóe miệng cũng hung hăng co rúm.

Giữa sân, chân Dương Thiên đạp xuống, xương đùi của Đới Quốc trực tiếp vỡ vụn.

Hiển nhiên là đã bị chặt đứt.

Tất cả mọi người hít vào một ngụm khí lạnh, mà vị đại lão vừa rồi nói Dương Thiên không có huyết tính thì hung hăng tát

mình một cái.

Đái Quốc, thân phận đứng đầu Ngạc Tĩnh, nắm trong tay bảy tám thành thị, có thể nói ở Ngạc Tĩnh hẳn chính là trời.

Bây giờ, lại bị thiếu niên trước mắt phế đi một chân.

Chuyện này còn phiền phức hơn giết hấn.

Thiếu niên này thật sự không sợ người bên trên tra rõ việc này sao?

Trong ánh mắt của vị đại lão đầu đình Phong Châu kia nhìn Dương Thiên lộ ra vẻ sùng bái.

Hắn chưa bao giờ sùng bái Dương Thiên như vậy.

Cho dù là Tả Chí của ba tỉnh Tây Nam cũng không có tư cách.

Nhưng đối với thiếu niên vừa rồi hẳn vẫn còn hạ thấp mình, hẳn thật sự phục.

Thiếu niên vô luận là thủ đoạn, phách lực, đều vượt ra khỏi toàn bộ đại lão ở đây.

Vương vị năm tỉnh Tây Nam, hẳn hoàn toàn xứng đáng.

Đám người Trịnh lão Quách An toàn bộ im lặng, nhất là Quách An, mới vừa rồi còn bị Đái Quốc Giáo xui khiến đối nghịch với Dương Thiên.

May mắn, may mắn hẳn cự tuyệt.

Nếu không giờ phút này người nằm trên mặt đất không ngừng kêu rên, cũng coi như một mình hắn.

Đám người Trâu Hưng Tào Bác cũng không ngờ Dương Thiên sẽ ngang nhiên ra tay.

Phải biết rằng, đôi phương có thể nói là đại biểu cho quốc gia a. Bọn họ đến nay vẫn chưa nghe nói người của thế lực ngầm nào dám chặt đứt một chân của người lãnh đạo tỉnh lý.

Mọi người thầm than trong lòng, sự việc đã đến mức độ như vậy, nghĩ đến Dương tiên sinh sẽ giết Đới Quốc diệt khẩu mới đúng.

Một người cho dù cường đại hơn nữa, cũng không cách nào đối với quốc gia của đôi phương, chỉ cần Đái quốc đem sự tình truyền lên, vô luận ai đúng ai sai, thiếu niên đều sẽ bị chế tài.

Giữa sân, Dương Thiên đã không còn chú ý đến Đái Quốc đã khàn giọng.

Hắn xoay người trở lại vị trí của mình, thanh âm bình tĩnh.

“Trong vòng một canh giờ rời khỏi Giang Thành, cả đời không được đặt chân vào Giang Thành một bước, nếu không, chân nào của ngươi bước vào, ta chặt chân nào của ngươi.”

Mọi người nghe vậy, đầu tiên là sững sờ, sau đó gần như sắp phát điên.

Đã chặt đứt chân của Đái quốc, giờ phút này nên nhờ cớ tận gốc, không để lại hậu hoạn.

Thiếu niên nhân từ thương hại như vậy, về sau khẳng định phải trả giá đắt.

Mà Dương Thiên làm như vậy hoàn toàn không phải là nhân từ.

Hắn đối với thực lực của mình có tự tin tuyệt đối, hắn đối với Đới quốc loại tiểu nhân vật này, không sợ hãi.

Con kiến hôi vẫn chỉ là kiến hôi, cho dù có bản lĩnh lớn bằng trời cũng không thể cắn chết một con voi.

Đới Quốc nhìn ánh mắt bất thiện của đám người Tào Bác, thần sắc sợ hãi gật gật đầu, bất chấp đau đớn, đứng dậy khập khiễng rời đi.

Hắn sợ nếu còn tiếp tục ở lại chỗ này, những người này thật sự sẽ giết hắn.

Sự tình xử lý hoàn tất.

Hiệu quả chấn nhiếp cũng xuất hiện, tất cả đại lão đối mặt với Dương Thiên, trong lòng đã hoàn toàn sinh ra sợ hãi.

E rằng e rằng e rằng trong thời gian ngắn không thể dao động.

Dương Thiên xoa xoa huyệt Thái Dương, ngồi vững vị trí đầu tiên, chậm rãi mở miệng nói: “Vừa rồi chúng ta bàn về hợp tác bàn luận đến đâu rồi?”

Mọi người nghe vậy không ai dám nói chuyện.

Bọn họ vừa rồi nhìn Dương Thiên là một thiếu niên, cho nên không tự chủ được lộ ra lòng khinh thường, nhưng hiện tại,

đối phương một lời không hợp đều phé Đái quốc, bọn họ nào còn dám nói một câu, nếu không cẩn thận đắc tội thiếu niên, Giang Thành bọn họ còn đi ra?

Dương Thiên nhìn mọi người một cái, sau đó nhìn vị đại lão đầu đình Phong Châu kia nói: “Tiểu trọc đầu, vừa rồi không phải ngươi tranh đoạt muốn nói sao? Hiện tại sao lại yên tĩnh?”

Vị đại lão đầu đình Phong Châu kia nghe vậy khóe miệng giật giật một cái.

Hắn ở Phong Châu hung danh hiển hách, trình độ hung tàn cũng có thể ngăn trẻ con khóc đêm, người nào không sợ hắn?

Mà đến Giang Thành này, được một thiếu niên gọi là tiểu trọc đầu.

Tuy rằng hắn hiện tại là đệ nhất vương giả của ngũ tỉnh Tây Nam, nhưng cũng không thể khi dễ người như vậy a!

Chương 452 - Toàn trường thán phục.

Tuy nhiên, đại lão đầu đình kia hiện tại cũng không dám biểu đạt ra bất mãn trong lòng chút nào, vì vậy, thành thành thật thật mở miệng nói: "Dương tiên sinh, chúng ta vừa rồi là muốn hợp tác với tập đoàn Thiên Thần của ngài."

Dương Thiên gật đầu, hỏi: “Phương án mà các ngươi nói, hàng năm chỉ chia thành số lượng đan dược cố định, nếu tập đoàn Thiên Thần sản xuất ra quá ít đan dược, chia cho các ngươi ít, các ngươi có thể đồng ý không?”

Mọi người sửng sốt.

Đại lão đầu đình kia nghi hoặc hỏi: “Dương tiên sinh ngài có ý tứ là...”

Dương Thiên chậm rãi mở miệng: “Tặng cho các ngươi một trận phú quý, các ngươi cần không?”

Tất cả mọi người nghe vậy trong lòng vui vẻ, sau đó hưng phấn hỏi: “Thứ cho chúng ta ngu dốt, không biết Dương tiên sinh nói một hồi phú quý là phú quý gì?”

Dương Thiên mười ngón giao nhau, nhẹ nhàng nói: “Ở địa bàn của các ngươi, thiết lập phân bộ của tập đoàn Thiên Thần, sản xuất ra đan dược chia đôi!”

Một câu nói, toàn trường tĩnh mịch.

Các đại lão ở đây đều là tham gia hội đấu giá Lâm An trước đây, tự nhiên biết được giá trị của những đan dược mà Dương Thiên nói tới.

Nếu thật sự thành lập tập đoàn Thiên Thần ở kinh thành, vậy lợi nhuận bọn họ đạt được đâu chỉ mười tỷ.

Tất cả mọi người đều điên cuồng.

Đôi mắt bọn họ nóng rực đỏ lên, từng người hô hấp nặng nề.

Trận phú quý này, tin tưởng tất cả đại lão ở đây đều không thể không động tâm.

Nếu thật sự thực hiện.

Địa giới Tây Nam không quá ba năm, tuyệt đối có thể đuổi kịp và vượt qua khu vực Giang Nam dồi dào và Hoa Nam.

Sao bọn họ có thể không kích động?

Nhưng mà, sau khi mọi người kích động, trong lòng không khỏi nghi hoặc.

Không lợi không dậy sớm, tuy rằng bọn họ thừa nhận là thuộc hạ của Dương Thiên, nhưng không có tạo ra lợi ích một phần tiền nào cho hắn, hắn làm sao có thể nhường ra năm mươi phần trăm cổ phần?

Phải biết rằng trên hội đấu giá Tụ Bảo, tên tuổi tập đoàn Thiên Thần nhanh chóng được lưu truyền trong giới thượng lưu của cả nước.

Vô số người tràn ngập hứng thú đối với tập đoàn Thiên Thần.

Có thể nói chỉ cần thiếu niên bắn tiếng, cho dù là vền vền mười phần trăm cổ phần, cũng có người tranh nhau bẻ đầu chảy máu.

Hơn nữa, bất kỳ điều kiện phong phú nào tùy ý Dương Thiên Khai.

Vì sao thiếu niên còn có thể lựa chọn bọn họ?

Đại lão đầu đình kia thật sự là không kiềm chế được nữa, cung kính hỏi: “Dương tiên sinh, cảm dỗ này ta nghĩ mọi người ở đây đều không thể làm như không thấy, ngài có yêu cầu gì? Chỉ cần chúng ta có thể làm được, cho dù là tan xương nát thịt, cũng sẽ không tiếc.”

Dương Thiên khẽ cười một tiếng nói: “Không nghiêm trọng như vậy, nhưng ta có hai yêu cầu.”

Vị lão nhân hơn bảy mươi tuổi của Từ Châu kia mở miệng nói: “Mời Dương tiên sinh nói, đừng nói hai yêu cầu, cho dù là hai trăm yêu cầu, chúng ta cũng sẽ đáp ứng.”

Mọi người cũng chỉnh tề gật đầu.

Dù sao đối với lợi ích lớn như vậy mà nói, hai yêu cầu, thực sự không tính quá phận.

Nhưng mà, khi Dương Thiên nói ra, mọi người đều choáng váng.

Thiếu niên duỗi một ngón tay ra nói: “Thứ nhất, năm tỉnh Tây Nam, ta chỉ mở phân bộ bốn tập đoàn Thiên Thần trên năm địa giới này.”

Một câu nói ra, tất cả đại lão đều choáng váng.

“Dương tiên sinh, năm tỉnh, ngài mở năm tập đoàn Thiên Thần không phải càng tốt hơn sao?”

“Đúng vậy đúng vậy, năm người chia bốn quả táo, vậy làm sao đủ chia? Dương tiên sinh ngài không sợ chúng ta đánh nhau sao?”

“Dương tiên sinh ngài làm như vậy chúng ta hoàn toàn không có cách nào lý giải a?”

Tất cả mọi người đều nóng nảy, không ngừng bàn tán sôi nổi.

Lợi ích này liên lụy quá lớn, ai có thể nhịn được buông tha?

Tỷ lệ bọn họ không tới, mặc dù chỉ có 1/5 xác suất, nhưng ai cũng không muốn làm tên xui xẻo kia.

Đây là lợi nhuận hàng năm trên trăm ức, bọn họ có thể vì thế trở mặt thành thù!

Vương Liệt mở miệng nói: “Tất cả mọi người trước yên lặng một chút, nghe Dương tiên sinh nói tiếp, vừa rồi Dương tiên sinh nói có hai yêu cầu, mà hắn hiện tại chỉ nói một cái.”

Mọi người nghe vậy, ánh mắt nóng bỏng nhìn về phía Dương Thiên.

Ở đây có một nửa đại lão nắm giữ tài sản mấy chục ức trên tay, ngày thường nói chuyện làm ăn gì sắc mặt cũng không có bất kỳ biến hóa nào.

Nhưng hiện tại, nguyên một đám vẻ mặt lo lắng chờ đợi, trong lòng bàn tay đều bốc lên mồ hôi.

Nhìn ánh mắt của mọi người, Dương Thiên cười nhẹ tiếp tục nhẹ nhàng nói: “Yêu cầu thứ hai, chính là phân phối cụ thể về tập đoàn Thiên Thần đến nhà ai.”

Giờ phút này thân sắc mọi người lần nữa khẩn trương lên.

Nếu thiếu niên quyết tâm chỉ mở chi nhánh của bốn tập đoàn Thiên Thần, đến cuối cùng ai không làm, trong lòng đều không phục.

Bọn họ vô cùng nghi hoặc, thiếu niên này là người có bản lĩnh khôn khéo, tại sao lại dùng phương pháp có thể khiến cho năm tỉnh Tây Nam phân liệt này để cho bọn họ có được phú quý?

Các vị đại lão vắt hết óc, nghĩ đến nát óc, cũng không nghĩ tới cụ thể nên phân phối như thế nào mới có thể khiến tất cả mọi người tâm phục khẩu phục.

Mà lúc này đây, Dương Thiên rót cục lên tiếng.

Hắn bình tĩnh mở miệng: “Tất cả đệ nhất ngũ tỉnh các ngươi đều đứng ra!”

Sau khi Dương Thiên dứt lời, Trâu Hưng đứng ra thay mặt cho Huy tỉnh, Tào Bắc đại diện Ngạc tỉnh, đại lão đầu đình đại diện Phong Châu, còn có lão nhân bảy mươi tuổi của Từ Châu, cùng với một người đàn ông trung niên mặt tươi cười nhìn như là thương nhân ở Tề Châu cùng nhau đứng dậy.

Đám người Trịnh lão Quách An, chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Lời hứa của Dương Thiên đối với bọn họ mà nói cũng là một sự hấp dẫn lớn.

Nếu tập đoàn Thiên Thần tọa lạc ở tỉnh của bọn họ sẽ được lợi rất nhiều người, làm không tốt, con đường thăng quan của bọn họ cũng ở trong đó.

Năm người Trâu Hưng chăm chú nhìn Dương Thiên, sợ bỏ sót bất cứ thứ gì.

Bọn họ đang lo lắng, cầu nguyện mình sẽ không nhúng tay vào.

Dương Thiên thấy bầu không khí đã đạt đến mức mà hắn muốn nhìn thấy, lúc này mới mở miệng nói: “Muốn có được định mức phân chia rất đơn giản, lần trước ta phân phát tài sản mười tỷ, trong tay thiếu tiền, các người đấu giá là được, bốn vị đầu tiên ra giá cao nhất, có thể nhận được sự ủng hộ kỹ thuật của ta.”

Một câu nói khiến tất cả mọi người đều điên rồi.

Vốn người xem thường trí thông minh của Dương Thiên bây giờ chỉ muốn đi nhảy lầu.

Một chiêu này đâu chỉ là tay không bắt sói.

Thiếu niên không chỉ muốn chụp con sói lại, còn yêu cầu con thỏ rừng trong miệng sói tới cho hắn chụp.

Mấu chốt nhất là cái gì?

Bọn họ còn có thể cam tâm tình nguyện. Đối phương không lấy một phân tiền, mà bọn họ lại lấy được năm mươi phần trăm lợi nhuận, mà sau khi bọn họ tranh giá đạt được tư cách, còn phải bỏ vốn ra để thành lập phân bộ tập đoàn Thiên Thần.

Đây quả thực là ăn thịt của bọn họ, còn muốn uống máu của bọn họ.

Hơn nữa, cho dù là người nào bị quét xuống, vậy cũng chẳng trách được Dương tiên sinh.

Chỉ trách bọn họ không có vốn liếng.

Trâu Hưng cười khò: “Dương tiên sinh, Trâu Hưng ta phục ngài rồi.”

Đại lão đầu đình kia mặt đen lại nói: “Dương tiên sinh, Bành mỗ ta cũng phục ngài rồi.”

“Chúng ta đều phục.”

Trái tim các vị đại lão đều tràn đầy.

Cuối cùng bọn họ cũng biết tại sao Dương Thiên lại tiêu hết chục tỷ tài sản mà không quan tâm.

Chỉ bằng đầu óc này của hắn, tiêu tiền cũng không kiếm được tiền nhanh.

Tất cả đại lão đều cảm kích và nghiêng răng nghiêng lợi với Dương Thiên.

Vương Liệt có chút lo lắng Dương Thiên sẽ chọc giận tất cả đại lão ở nơi này, không khỏi mở miệng nói: “Dương tiên sinh, trên danh nghĩa của ta có mấy tỷ tài sản, nếu ngài thiếu tiền thì cứ tùy tiện lấy mà dùng, nhưng ngài vợ vét các vị ở đây như vậy, bọn họ sẽ rời khỏi sao?”

Dương Thiên không quan tâm, hắn không thể không quan tâm, năm tỉnh Tây Nam mấy chục năm, trước đó năm bè bảy mảng, hôm nay rốt cuộc tụ tập lại, nếu như sụp đổ, thật là đáng tiếc.

Nhưng mà sau khi Dương Thiên nghe Vương Liệt nói xong, cười mở miệng nói: “Đúng rồi, ta quên mất một chuyện, các người có thể lựa chọn rời khỏi, ta tuyệt đối không ngăn cản, có ai muốn rời khỏi không có, nhanh chóng nói với ta một tiếng, ta giảm định mức xuống còn ba phần danh ngạch!”

Các vị đại lão nghe vậy, vội vàng lau mồ hôi lạnh trên trán nói: “Dương tiên sinh, đừng, ngài ngàn vạn lần đừng nha, bốn phần danh ngạch đã để cho chúng ta sút đầu mẻ trán, ba phần danh ngạch mà nói, chúng ta đoán chừng sẽ điên a.”

Thế là, tất cả mọi người nhao nhao đưa ánh mắt nhìn về phía Vương Liệt, hơn nữa trong biểu lộ kia, tựa hồ có chút bất mãn.

Vương Liệt mới là người cảm giác sắp điên.

Hắn vì giúp đám người này suy nghĩ, đều lấy ra tất cả tài sản của mình, mà đám bạch nhãn lang này đến bây giờ, vậy mà oan hắn, Vương Liệt thật thiếu chút nữa nội thương.

Dương Thiên Phong nhẹ nhàng nhấp một ngụm nước trà đã nguội lạnh, không vội vàng chút nào.

Người có thể làm được đại lão các nơi, ai cũng không ngốc.

Tiền tài tổn thất chỉ là tạm thời, nếu như thuận lợi, trong vòng một năm, tập đoàn Thiên Thần có thể vì bọn họ kiếm lấy toàn bộ tài sản, trong vòng ba năm, coi như là chia đôi, cũng tuyệt đối có thể vì bọn họ hàng năm lợi nhuận ròng hơn trăm tỷ.

Chỉ hỏi ai không động tâm.

Tào Bác là người đầu tiên không kìm nén được.

Hắn và mấy vị đại lão Ngạc Tỉnh liếc nhau một cái, đều gật đầu với nhau.

Vì vậy, Tào Bác trước hết một bước mở miệng nói: “Nếu tất cả mọi người không có ra giá, vậy ta trước tiên đi mở đầu dò xét nước.”

Hắn nói xong lời này, tất cả mọi người đều tán đồng gật gật đầu.

Hiện tại ai cũng không nắm chắc được thực lực của đối phương, có một người ra mặt cũng tốt...

Mọi người vừa nghĩ đến đây, Tào Bác liền cao giọng mở miệng: ” Ngạc tỉnh, báo giá một tỷ nguyên!”

Một câu nói vừa dứt, những đại lão có lá gan hơi nhỏ, chuẩn bị báo một trăm hai trăm vạn trước thử một chút đã trực tiếp trượt từ trên ghế xuống đất.”

Bọn họ mặt mũi tràn đầy chấn kinh, chỉ cảm thấy trái tim kịch liệt nhảy lên, cơ hồ muốn nhảy ra.

Chương 453 - Lưu lại đường sống.

Mọi người thật sự sắp điên rồi, phải biết rằng, lúc này mới vừa bắt đầu a, đã báo giá một tỷ, tiền tài phân bổ của tập đoàn Thiên Thần, vậy ít nhất cũng cần vài tỷ, xem ra không có tiền thật đúng là không có cách nào chơi được.

Trâu Hưng cùng đám người Vi Hào, Hứa Ngạo liếc nhau một cái, đồng thời cắn răng nói: ” Huy tỉnh, báo giá một tỷ.”

Đại lão đầu đình kia hào khí phát tay: “Phong Châu, báo giá một tỷ.”

Lão nhân ổn trọng hơn bảy mươi tuổi cũng chậm rãi mở miệng: “Tư Châu, báo giá một tỷ.”

Cuối cùng một vị thương nhân khôn khéo ánh mắt sáng lên bắt đình, cuối cùng cũng mở miệng: “Tế Châu, báo giá một tỷ.”

Nụ cười của Dương Thiên càng thêm xán lạn.

Hắn giang tay ra nói: “Vòng thứ nhất, mọi người báo giá ngang nhau, không cách nào phân ra ai là người cuối cùng, vậy bây giờ vòng đấu giá thứ hai chính thức bắt đầu.”

Khóe miệng mọi người co rúm, thầm mắng Dương Thiên một tiếng lão hồ ly.

Bọn họ đều là đại lão các tỉnh, trình độ khôn khéo không cần nói cũng biết, mà hiện tại những người bọn họ ở trước mặt thiếu niên Dương Thiên này, gần như giống như là một tờ giấy trắng thuần khiết.

Thiếu niên chỉ mới mười bảy mười tám tuổi, lại thông minh như vậy, nếu như đợi hai năm, toàn bộ thiên hạ, ai có thể tinh thông hắn?

Tào Bác cũng biểu hiện ân cần, không đợi mọi người có phản ứng, đã mở miệng.

“Ngạc tỉnh, ra giá hai tỷ.”

Một lần tăng giá một tỷ, trái tim mọi người gần như không chịu nổi.

Nhưng nghĩ đến phải đối mặt với sự hấp dẫn một năm lên tới mười tỷ, mọi người vẫn cắn răng báo giá theo.

Báo giá một đường tăng vọt, thẳng đến khi báo giá đến bốn mươi ức người mới chậm lại.

Số tiền tài này, bọn họ cắn răng lấy ra cũng sẽ đau lòng một trận.

Hơn nữa còn dùng tiền xây dựng phân bố tập đoàn Thiên Thần, bọn họ dự tính sẽ dần hết đèn tắt.

Tất cả mọi người đều nhìn Dương Thiên với vẻ đáng thương.

Thiếu niên nói cười cười tụ tập tài sản hai trăm triệu, tốc độ kiếm tiền của người giàu nhất thế giới cũng chỉ đến thế mà thôi.

Dương Thiên nhìn biểu cảm của mọi người gần như sắp phát điên, cười cười nhấp một ngụm nước trà nói: “Nhìn ta làm gì? Ta cũng không tham dự cạnh tranh, các người muốn báo giá bao nhiêu không liên quan đến ta.”

Còn liên quan gì đến người?

Mọi người nghe được lời này, cảm giác chỉ số thông minh bị vũ nhục.

Thiếu niên nói không nhúng tay vào, bọn họ đã lấy ra một nửa gia tài, nếu như nhúng tay vào, chỉ sợ hôm nay ngay cả quần của bọn họ cũng phải lưu lại.

Vị đại lão thương nhân khôn khéo của Tế Châu kia khóc lóc kể lể: “Dương tiên sinh, những thủ hạ chúng ta đều trung thành với ngài, dù sao ngài cũng phải nghĩ cho chúng ta một cách vẹn toàn đôi bên chứ, bằng không không ai không buông tay, cứ đấu giá tiếp như vậy, chúng ta sẽ không còn quần để mặc nữa.”

“Đúng vậy đúng vậy, cứ tiếp tục như vậy, chúng ta chỉ có thể đập nồi bán sắt.”

Đám người kêu thảm, mặc dù trong lòng chờ mong, nhưng lại không có kỳ vọng gì.

Bởi vì nếu bọn họ ngồi ở vị trí của Dương Thiên, đối mặt với tiền tài dụ hoặc khổng lồ như vậy, suy bụng ta ra bụng người, bọn họ cũng sẽ mặc kệ không hỏi, tùy ý đấu giá, thậm chí nhìn thấy người khác cửa nát nhà tan cũng sẽ không nhả ra.

Nhưng mà, lại không nghĩ rằng, sau khi mọi người phàn nàn một trận, thiếu niên trước mắt vậy mà nhẹ gật đầu, biểu thị tán đồng cách nói của mọi người.

Tất cả mọi người thấy vậy đều mừng rỡ.

Ngay cả oán niệm vừa rồi cũng bị quét sạch sành sanh, ánh mắt nhìn Dương Thiên tràn đầy cảm kích.

Mà bọn họ lại không biết, tất cả những điều này đều nằm trong sự khống chế của thiếu niên.

Mặc dù Dương Thiên không tham dự bất kỳ điều gì, nhưng tất cả mọi thứ mọi người thể hiện ra đều đang đi theo phương hướng phát triển mà hắn đã bố trí trước.

Hắn mỉm cười nhìn mọi người chung quanh một chút nói: “Bốn danh ngạch, năm người các ngươi tiết kiệm đúng là không đủ, nếu không như vậy tốt rồi, người nào trong các ngươi chủ động rời khỏi, không cần lấy một phân tiền, hơn nữa, ta còn sẽ cho hắn một chút trợ cấp.”

Nhìn mọi người đều xoắn xuýt, hắn cười nói: “Thế nào? Ai nguyện ý rời khỏi?”

Tất cả mọi người nghe vậy đều trầm mặc, nếu đáp ứng điều kiện của Dương Thiên, không lấy tiền thì có một ngụm canh để uống.

Nhưng sau này nếu có thịt đếm mãi không hết, ai còn uống canh miễn phí?

Phú Quý đều đang phân đầu cầu được, nếu đánh mất cơ hội này, chỉ sợ không còn cách nào sánh vai với bốn tỉnh khác.

Đạo lý ai cũng hiểu, bất đắc dĩ, dưới một ánh mắt của vị đại lão đầu đình có địa vị có thể so với Trịnh lão ở Phong Châu kia, đại lão đầu đình kia cắn răng mở miệng nói: “Phong Châu không có khả năng từ bỏ, hiện tại đầu giá, năm tỷ.”

Các đại lão còn lại nghe vậy, nhao nhao lấy điện thoại di động ra, vay tiền điện thoại với các ngân hàng lớn.

Bọn họ cũng đều xuất ra phách lực của bản thân.

“Từ Châu, báo giá năm tỷ.”

” Huy Tinh, báo giá năm tỷ.”

.....

Điểm xuất phát đều giống nhau, ai có thể ăn được thịt vĩnh cửu, ai chỉ có thể ăn canh, vậy thì nhìn xem ai giá trị càng hùng hậu hơn.

Một người trong sân khăng định không gom góp được nhiều như vậy, nhưng mà năm người đầu giá này đại biểu cho một lực lượng tiết kiệm.

Hiện tại kiếm tiền cạnh tranh, cùng lắm thì cuối cùng đều nắm giữ cổ phần.

Tuy là như thế, năm tỷ đã là điểm mấu chốt nhất của tất cả mọi người.

Dù sao tập đoàn Thiên Thần cũng cần tiền để xây dựng, mua sắm thiết bị, mua sắm nguyên vật liệu, tuyển dụng nhân tài ở địa giới của bọn họ.

Dương Thiên người ta chỉ là cung cấp kỹ thuật ủng hộ.

Tính toán như vậy, không có giá trị con người trăm triệu, thật đúng là không dám chơi như vậy.

Mọi người lại nhìn nhau lần nữa, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Bọn họ đều muốn đối phương rút lui, cũng hiểu đối phương cũng muốn để bọn họ rút lui.

Thế nhưng, ai cũng...

Mọi người vừa nghĩ đến đây, đại lão đầu đình kia dường như nghĩ tới điều gì, ánh mắt sáng lên nói: “Ta đi, Ngạc Tĩnh không báo giá?”

Mọi người nghe vậy, đưa ánh mắt dồn dập nhìn về phía Tào Bác.

Chỉ thấy trên mặt hắn mang theo vẻ xoắn xuýt.

Bọn họ không khỏi nghĩ đến Đái quốc.

Không có vị này chống đỡ, xem ra Tào Bác đã sắp chống đỡ không nổi nữa.

Trên mặt đại lão đầu đình nở nụ cười hiền lành nói: “Tào lão đại, nếu không ngài rời khỏi đi, chúng ta sẽ nhớ kỹ lòng tốt của ngài.”

Một vị thủ hạ của Tào Bác phần nộ nói: “Chúng ta làm sao có thể rời khỏi, muốn lui cũng là các người lui.”

Hừ, vệt chết mạnh miệng, trong lòng đại lão đầu đình lộ ra vẻ khinh thường.

Mà vị thủ hạ kia thì trên mặt mang vẻ lo lắng nhìn Tào Bác nói: “Tào lão đại, ngài tranh thủ thời gian đấu giá đi, năm mươi ức mà thôi, chúng ta còn có thể gom góp được.”

Tào Bác năm năm đắm, mặt đầy vẻ không cam lòng nói: “Tài chính của chúng ta chỉ có thể kêu giá hai lần cuối cùng, hơn nữa, cho dù là kiên trì đến cuối cùng, cũng không có tài chính đi kiến tạo tập đoàn Thiên Thần.”

Mọi người nghe vậy trong lòng mừng thầm.

Xem ra thắng bại sắp phân.

Bọn họ vừa nghĩ tới đây, thủ hạ kia không cam lòng nói: “Vậy lại kêu giá hai lần, không thể dễ dàng từ bỏ như vậy.”

Lời này của hắn vừa ra, khoe miệng của các đại lão còn lại đều giật giật một cái, nhìn thấy Tào Bác có chút động tâm, vội vàng ngăn cản nói: “Tào lão đại, ngài đừng xúc động, Dương tiên sinh đã nói rồi, chỉ cần ngài buông tha, sẽ có chỗ tốt cho ngài.”

Tào Bác không hề bị lay động.

Thương nhân tinh minh Tế Châu kia vội vàng mở miệng nói: “Tào lão đại, chúng ta làm một cuộc giao dịch được không, chỉ cần ngài buông tha, bốn nhà chúng ta đều cho ngài một tỷ tài sản, như vậy ngài chẳng khác nào đến đây không tốn một phân tiền đã nhận được chỗ tốt cực lớn như vậy.”

Đám người đại lão đầu đình nghe vậy mặc dù là mặt mũi tràn đầy không tình nguyện, nhưng là nếu là Tào Bác lại kêu giá hai lần đến sáu bảy tỷ, vậy bọn họ tổn thất cũng không chỉ là mười triệu này.

Lão nhân hơn bảy mươi tuổi kia thấy Tào Bác có chút động tâm, vội vàng mở miệng lần nữa nói: “Mặt khác, hàng năm đan dược chúng ta sản xuất ra, đều sẽ đưa một phần cho người, người xem ý thế nào?”

Lời nói của lão nhân phảng phất như là thuyết phục Tào Bác.

Hắn chấp tay với bốn người nói: “Nếu mọi người đều đã nói đến mức này, vậy Tào mỗ không thức thối nữa, ta đồng ý rút lui.”

Bốn nhà trong sân nghe vậy, nhao nhao thở dài một hơi.

Trái tim của bọn họ, thật sự không thể thừa nhận mấy lần đầu giá.

Nhất là vị lão nhân Từ Châu kia, vừa đầu giá vừa uống thuốc. Ngay cả Dương Thiên cũng lo lắng cho hắn.

Đông đảo đại lão Ngạc Tĩnh mặt mũi tràn đầy thất vọng, bản này không trách được Tào Bác, muốn trách, cũng chỉ có thể trách Đới quốc.

Nhà khác đều có thể lực chính phủ làm chỗ dựa, mà bọn họ thì một mình chiến đấu, liệu như thế nào?

So sánh mà nói, bọn người đại lão đầu đình thì cao hứng bừng bừng, hỏi: “Dương tiên sinh, ngài xem nếu Ngạc Tĩnh đã nói muốn rời khỏi, ngài có phải nên tuyên bố...”

Dương Thiên cả đêm không ngủ, không khỏi có chút mệt mỏi, ngáp một cái mơ mơ màng màng mở mắt ra nói: “Hả? Cạnh tranh đến bước nào rồi?”

Mọi người:...

Phải biết, đây chính là sinh ý liên lụy đến 200 ức tài sản a, mặc dù là hắn tay không bắt sói trắng có được, nhưng tối thiểu cũng phải có điểm tâm a.

Loại tình huống này còn có thể ngủ, rốt cuộc tâm này lớn bao nhiêu?

Thế là, đại lão đầu đình Phong Châu sốt ruột không đành nổi một năm một mười đem chuyện vừa rồi nói một lần.

Mà Dương Thiên thì trên mặt mang theo kinh ngạc nhìn Tào Bác nói: “Nhanh như vậy đã xong cạnh tranh, Tào lão đại, người nhấc tâm từ bỏ như vậy sao?”

Mọi người nghe vậy, khóe miệng co giật một chút, nhìn khuôn mặt do dự của Tào Bác, chân cẳng không khỏi như nhũn ra, thiếu chút nữa từ trên ghế ngồi bệt xuống đất.

Bọn họ kêu rên một trận nói: “Dương tiên sinh, ngài không thể chữa cho chúng ta một con đường sống sao?”

Chương 454 - Khởi hành.

Cuối cùng, sự tình rốt cục định ra, mọi người lúc này mới yên tâm thở dài một hơi.

Sau đó, mấy vị đại lão ước định với Dương Thiên trong vòng ba ngày gom góp năm tỷ đưa tới, lúc này mới nhao nhao rời đi.

Giữa sân chỉ còn lại Vương Liệt, Tào Bác còn có một vị đại lão âu phục.

Thấy nơi này đều là người một nhà, Tào Bác cười hắc hắc mở miệng nói: “Dương tiên sinh, ngài xem kỹ thuật diễn của ta thế nào?”

Dương Thiên còn chưa nói gì, Vương Liệt và vị đại lão mặc âu phục kia nghe vậy thì lập tức choáng váng.

“Hả? Diễn xuất?”

Bọn họ ngẩn người, sau đó dường như nghĩ tới điều gì.

“Chẳng lẽ nói... “

Hai người khiếp sợ gần như cảm đều thiếu chút nữa rớt xuống.

Ý tứ của Tào Bác hiển nhiên là đang nói, tất cả biểu hiện vừa rồi đều là diễn xuất ra a.

Vừa nghĩ đến đây, hai người mặt mũi tràn đầy im lặng nhìn Dương Thiên.

Nghĩ đến mấy đại lão kia đối với Tào Bác cùng Dương Thiên mặt mũi tràn đầy cảm kích, bọn họ thực sự không biết lúc này nên nói cái gì cho phải.

Nếu như bị những người kia biết được, khẳng định sẽ thổ huyết.

Dương Thiên bình tĩnh gật đầu với Tào Bác, coi như là tán đồng công lao của hắn.

Hắn bình thần mở miệng nói: “Người làm rất tốt, tập đoàn Thiên Thần Huy tinh thành lập lên, năm mươi phần trăm cổ phần còn thừa lại do người chủ quản.”

Tào Bác nghe vậy thần sắc mừng rỡ, vội vàng nói: “Đa tạ Dương tiên sinh.”

Trên mặt Vương Liệt và đại lão mặc âu phục kia lập tức lộ ra thần sắc hâm mộ.

Tào Bác có thể nói là không tốn một phân tiền nào mà nhận được cổ phần của tập đoàn Thiên Thần, hơn nữa còn kiếm được bốn tỷ.

Hắn mới là bên thắng lớn nhất.

Dương Thiên không chú ý đến chuyện này nữa, mà nhìn về phía ông lão mặc âu phục nghi vấn hỏi: “Ở lại còn có chuyện gì sao?”

Vị đại lão mặc âu phục đeo kính râm kia nghe vậy vội vàng tiến lên một bước nói: “Dương tiên sinh, lúc trước ngài nói sau khi Hội giao lưu Ngọc Thạch trong nước bắt đầu thì bảo ta mang ngài đi, bây giờ cách Hội giao lưu Ngọc Thạch Vân Châu còn có năm ngày, ngài xem ngài có ý đi hay không?”

Dương Thiên gật đầu, yên lặng một lát rồi mở miệng nói: “Người đi chuẩn bị một chút, năm ngày sau chúng ta cùng nhau đi một chuyến, sự tình thuận lợi, ban thưởng người một viên Tăng Thọ Đan.”

Đại lão âu phục nghe vậy, trên mặt lập tức lộ ra biểu lộ vui sướng, vội vàng mở miệng nói: “Dương tiên sinh ngài cứ yên tâm giao cho ta đi, ta nhất định đem hành trình an bài thỏa đáng.”

Lúc Dương Thiên ra khỏi khách sạn Ung Hoa Đình thì mặt trời đã lặn xuống núi.

Nhìn thoáng qua điện thoại di động, Vương Tĩnh Thần đã gửi cho hắn hơn mười tin nhắn tình yêu.

Dương Thiên cười âm áp, quay về chỗ ở mở cửa, thân thể mềm mại của cô gái nhào tới, đôi mắt sáng ngời mang theo nụ cười hạnh phúc: “Trời ạ, cuối cùng anh cũng trở về rồi.”

Lúc này bên hông thiếu nữ còn đeo tạp dề, trên gương mặt xinh đẹp còn mang theo một ít bột mì.

Dương Thiên nghi hoặc: “Người làm gì vậy?”

Vương Tĩnh Thần cười nói: “Đương nhiên là nấu cơm cho người rồi, người chờ một chút, đồ ăn sẽ xong ngay thôi.”

Nói xong, lại nhanh chóng chạy tới phòng bếp, căn bản không đợi Dương Thiên có phản ứng.

Khóe miệng Dương Thiên giật giật.

Để một đại tiểu thư mười ngón không dính nước xuân nấu cơm, tuy hạnh phúc tràn đầy, nhưng nàng ta chắc chắn sẽ làm?”

Dương Thiên lo lắng không phải là không có đạo lý.

Không đến ba phút, trong phòng bếp truyền đến tiếng vang lộp bộp, ngay sau đó chính là một trận thét chói tai của nữ hài.

Sắc mặt Dương Thiên vội vàng đi vào, có chút lo lắng hỏi: “Làm sao vậy?”

Đôi mắt đẹp của Vương Tĩnh Thần mang theo một tia hơi nước, năm ngón tay có chút ủy khuất nói: “Bị dao cắt qua.”

“Đau không?”

Dương Thiên nhẹ giọng hỏi.

Vương Tĩnh Thần gật đầu nói: “Đau, còn chảy rất nhiều máu.”

Dương Thiên bắt đắc dĩ, lấy băng gác ra băng bó một phen, nhưng mà an ủi: “Người trước tiên nghỉ ngơi một chút đi, đồ ăn của người đã làm được một bước nào rồi, tiếp theo ta sẽ làm.”

“Ừm ừm!” Vương Tĩnh Thần gật đầu cười, vẻ mặt hạnh phúc.

Dương Thiên Cưng xắn tay áo lên, còn chưa tiếp nhận đã gây ngấn cả người.

Bởi vì giờ phút này trong phòng bếp một mảnh hỗn độn, hẳn cũng có chút không biết nên xuống tay từ đâu.

Nhìn thoáng qua mấy con cua bò lên trên máy khói, Dương Thiên có chút cạn lời nói: “Cô nương, cô muốn làm món gì vậy?”

Vương Tĩnh Thần đỏ mặt, có chút lúng túng nói: “Vốn muốn làm cua hấp, không nghĩ tới chúng nó đều chạy lên trên, ta không làm được, liền định làm cua hun khói.”

Dương Thiên:.....

Lại nhìn thoáng qua cá chép bơi lội vui vẻ trong nồi, hơn nữa không ngừng phun bong bóng, sắc mặt hần biến thành màu đen hỏi: “Đây lại là món nào?”

Vương Tĩnh Thần thè lưỡi thơm tho ra, đắc ý nói: “Đây là cá luộc.”

Dương Thiên há to miệng, phát hiện căn bản không có cách nào phản bác.

Đây đúng là luộc cá, nhưng hần không biết nói gì chính là cá đã đặt trong nồi, vì sao còn sống?

Nhìn cô gái còn đang dương dương đắc ý, chỉ vào rau dưa bị cắt thành thịt nát, muốn khoe khoang kỹ thuật dùng dao của cô, Dương Thiên trực tiếp khiêng cô ra khỏi phòng bếp.

Vương Tĩnh Thần lập tức không thuận theo nói: “Trời ạ, ta còn muốn xem người làm đồ ăn, người để ta xem hai chúng ta chênh lệch ở chỗ nào, ta cảm giác ta làm tốt hơn người nha.”

Dương Thiên:

Hần cũng muốn hỏi xem rốt cuộc cô bé này lấy đâu ra tự tin.

Nhưng để nàng nhận thức được thiếu sót của mình, khiêm tốn một chút, Dương Thiên không ngăn cản, đao trong tay nàng dưới tiếng kinh hô tốc độ như tàn ảnh, đảo qua một cái, mấy con cua lập tức rớt xuống.

Điều khiến Vương Tĩnh Thần cảm thấy kinh ngạc là trên người mấy con cua không có một chút dấu vết bị thương nào, vừa rồi còn nhảy nhót tung bưng, hiện tại tất cả đều không có tiếng động.

Còn có con cá chép kia, sau khi Dương Thiên lấy ra, giò tay chém xuống, toàn bộ vảy cá và nội tạng đều bị thanh trừ ra ngoài.

Vương Tĩnh Thần lập tức ngây ngẩn cả người, toàn bộ hành trình nàng ta mặc dù không chớp mắt, nhưng vẫn không thấy

rõ Dương Thiên rốt cuộc làm được cái gì, quả thực quá thần kỳ.

Dầu nóng cho vào nồi, bỏ hành gừng vào, ngay sau đó mùi thơm khiến người ta cảm thấy nước miếng chảy ròng ròng quanh quần ở mũi Vương Tĩnh Thần.

Nàng hít sâu một hơi, đôi mắt lập tức sáng lên.

“Oa, thơm quá, ông thật lợi hại.”

Không đến nửa giờ, bốn món ăn một món canh cũng đã bung đến mặt bàn.

Bốn món ăn đều rất tinh xảo, sắc hương vị đều đủ, chỉ có Dương Thiên phát hiện, con mèo tham ăn Vương Tĩnh Thần này không chỉ bốn năm lần nuốt nước miếng, hiển nhiên là thèm không chịu nổi.

Đôi mắt đẹp của nữ hài mang theo chờ mong hỏi: “Thiên, có thể ăn chưa?”

Dương Thiên cười cười: “Đương nhiên!”

Vương Tĩnh Thần thử qua trù nghệ của Dương Thiên, so với đầu bếp trong khách sạn Ung Hoa Đình của cha nàng làm đồ ăn ngon hơn nhiều.

Cho nên lần này có vẻ không có sức chống cự, nàng gấp một miếng cá kho ăn, đôi mắt lập tức sáng lên.

“Ăn ngon ăn ngon!”

Dương Thiên nhìn cô gái không ngừng lừa cơm, hình tượng thực nữ vừa rồi khác nhau một trời một vực.

Hắn còn chưa có hành động gì, mấy món ăn đã bị nữ hài quét sạch.

Nữ hài buông bát đĩa xuống, trên khuôn mặt xinh đẹp dính mấy hạt gạo trắng muốt, lộ ra thập phần đáng yêu.

Nàng ợ một cái, nghi hoặc nói: “Trời ạ, đồ ăn ngon như vậy sao người không ăn?”

Dương Thiên hơi có vẻ xấu hổ!

Mấy cái đĩa ngay cả một chút dầu mỡ cũng không để lại cho hắn ăn thì hắn ăn thế nào?

Cách ăn của nữ hài này, hẳn thật sự cảm giác về sau nuôi không nổi.

Vương Tĩnh Thần dường như chú ý tới ánh mắt của Dương Thiên, khuôn mặt không khỏi hồng hào lên, ngượng ngùng nói: “Kỳ thật người ta bình thường ăn cơm không phải như vậy.”

Khóe miệng Dương Thiên giật giật một cái, hỏi: “Vậy chín món ăn buổi trưa...”

Hắn nói tới đây, Vương Tĩnh Thần gần như muốn chui vào trong kẽ đất.

Cuối cùng, nhìn thấy Dương Thiên như cười như không, Vương Tĩnh Thần không khỏi hung ba nói: “Hừ, ai bảo người nấu cơm ngon như vậy, ta ăn nhiều một chút là nể mặt người.”

Dương Thiên:...

Hắn phát hiện hẳn không có chỗ phản bác.

Trong mấy ngày kế tiếp, Dương Thiên mang theo Vương Tĩnh Thần du sơn ngoạn thủy khắp nơi, năm ngày ngắn ngủi, toàn bộ Tây Nam đều đi dạo một lần.

Trong lúc đó, các đại lão mang theo tổng tài sản đạt 200 triệu tiền tài đến giao cho Dương Thiên, tuy nhiên lại không nghĩ rằng, thiếu niên đã sớm chạy đến địa giới của bọn họ chơi đùa.

Điều này làm cho bọn họ mặt mũi tràn đầy im lặng. Không có cách nào, chỉ có thể giao tiền tài cho Vương Liệt bảo quản.

Vui vẻ luôn ngắn ngủi, ngày thứ năm đến, Dương Thiên và đại lão âu phục bước lên tàu hỏa đi Vân Châu.

Vân Châu tọa lạc phía nam nhất trong nước, liền kề với ba nước, lịch sử văn hóa lâu đời, tự nhiên phong cảnh rực rỡ.

Có được Lệ Giang cổ thành, ba sông song lưu, thạch lâm, thê điền Cáp Ni, Đại Lý cổ thành, Sùng Thánh Tự tam tháp, Ngọc Long Tuyết Sơn, Nhĩ Hải, Điền Trì, Phủ Tiên Hồ, đều là những cảnh tượng tương đối nổi danh.

Hơn nữa, nổi danh nhất vẫn là văn hóa ngọc thạch ở Vân Châu.

Hàng năm vào lúc này, sẽ có vô số du khách đến đó, kéo theo toàn bộ ngành nghề ngọc thạch phát triển.

Nơi Dương Thiên và đại lão âu phục đi tới là hội giao lưu ngọc thạch mà Vân Châu mới mở ra mỗi năm năm.

Ngọc thạch bên trong có thể nói, bao gồm tất cả chủng loại ngọc thạch trên toàn cầu, cũng là thiên đường của người đánh cược.

Nhưng Dương Thiên đến đó không phải để chơi bài bạc, hẳn đến đó là để tìm sản nghiệp ngọc thạch khổng lồ giống như Tiêu gia ở Đông Hồ, đánh úp sản nghiệp ngọc thạch của Dương gia ở kinh thành!

Hắn từng thề, muốn cho sản nghiệp Dương gia ở kinh thành toàn bộ chèn ép phá sản.

Giống như ở kiếp trước, đối phương đối xử tàn nhẫn với hắn như vậy.

Chương 455 - Gặp hai nữ.

Vị đại lão âu phục kia là một vị đại lão trong chư thành Huy tinh, cho tới hôm nay, Dương Thiên mới biết tên của đối phương là Ngô Dũng.

Nhà hắn buôn bán ngọc thạch, gia gia hắn đời đó dựa vào ngọc thạch phát tài, gia thế hiển hách, lũng đoạn sản nghiệp ngọc thạch gần nửa tỉnh Tây Nam, hết sức lợi hại.

Nhưng đến đời phụ thân hắn thì dần dần đi về phía suy sụp, phụ thân hắn thích đồ thạch, từng ở phường đồ thạch Vân Châu, đã thua tài sản vài tỷ.

Tâm tính của dân cờ bạc hết sức kỳ quái, càng thua càng không thu tay lại, luôn muốn vớt một phen.

Cứ như vậy, phụ thân hắn mang theo tất cả tài sản mấy năm trước đi mấy quốc gia lân cận Vân Châu đi cược thạch, cuối cùng bồi vốn không về, cũng không trở về nữa.

Ngô Dũng vốn là một tên ăn chơi trác táng, nhưng sau lần đã kích đó, trong nhà hắn ta dần dần xuống dốc, cuối cùng cần

rằng nhắc Ngô gia lên, sau khi phấn đấu mấy năm, Ngô gia lúc này mới có khởi sắc.

Nhưng ngay cả như vậy, cũng không đạt được sự huy hoàng của sản nghiệp ngọc thạch của Ngô gia.

Ngô Dũng thật sự thích mặc âu phục, Dương Thiên phát hiện trong hành lý mà hắn ta chuẩn bị có mười mấy bộ âu phục.

Mà Dương Thiên quan sát hắn, hắn cũng quan sát Dương Thiên.

Chỉ thấy thiếu niên một thân trang phục nhàn nhã, đừng nói là hành lý, ngay cả một cái ba lô cũng không mang theo, đây đâu giống như là trang phục nguyên bản.

Ngô Dũng kiên trì uyển chuyển hỏi: “Dương tiên sinh, hôm qua ta nhắc nhở ngài, bảo ngài chuẩn bị hành lý một chút, dù sao Vân Châu cách nơi này cũng không gần, hội giao lưu ngọc thạch sẽ kéo dài mấy ngày, ngài chuẩn bị không đến nơi đó thì có chút phiền phức.

Dương Thiên bình tĩnh mở miệng nói: “Không sao, tất cả ta đều đã chuẩn bị thỏa đáng, chúng ta xuất phát là được rồi.”

Hắn có Thất Thái Linh Lung Tháp trong người, Thất Thái Linh Lung Tháp có thể dung nạp vạn vật, căn bản không cần đến hành lý cùng ba lô, quả thực là vật phẩm cần thiết để đi ra ngoài du lịch.

Nhưng đáng tiếc là, thế giới này cũng chỉ có một mình Dương Thiên có Tiên Khí cấp bậc này!

Ngô Dũng còn muốn nói gì đó, nhưng nhớ tới năm ngày trước Dương Thiên chỉ ngồi ở đó đã kiếm được hai trăm triệu tài sản.

Bây giờ hắn là phú ông hàng thật giá thật trăm ức, thiếu cái gì thì cứ mua thẳng là được, đâu cần phải chuẩn bị hành lý phiền phức như vậy.

Vì vậy, cũng liền bình thường trở lại.

Ngô Dũng cung kính mở miệng nói: “Dương tiên sinh, ta đã đặt xong vé máy bay của khoang hạng nhất, bây giờ chúng ta sẽ xuất phát ngay.”

Dương Thiên nghe vậy bình tĩnh mở miệng nói: “Không ngồi máy bay, người mua hai vé xe lửa là được rồi.”

Ngô Dũng sừng sốt, nghi hoặc nói: “Dương tiên sinh, đi máy bay là cách đi nhanh nhất và tiện lợi nhất, chỉ mất mấy tiếng là đến, nếu là xe lửa thì cần một ngày.”

Dương Thiên đạm mạc mở miệng: “Làm theo!”

Ngô Dũng nghe vậy vẻ mặt im lặng, nhưng đôi phương là vương của năm tỉnh Tây Nam, một câu có thể không chế sinh tử của người ta.

Hắn chỉ có thể phục tùng.

Mà Dương Thiên không chọn đi máy bay, là vì cảm thấy không an toàn.

Hắn là tiên, mạng của mình thích nắm trong tay mình, không có giao cho người khác.

Tuy nói bây giờ máy bay là phương thức an toàn nhất để đi lại, xác suất xảy ra chuyện ngoài ý muốn cực thấp, nhưng hắn vẫn không muốn thử.

Năm ngày trước Dương Thiên đã đột phá đến Luyện Khí Hóa Thần hậu kỳ, nhưng muốn ngự kiếm phi hành thì còn có khoảng cách không ngắn.

Không thể ngự kiếm phi hành, nếu như trên bầu trời vạn tượng xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, vậy thì không có gì bất ngờ xảy ra khi rơi xuống đất sẽ bị vỡ thành bánh thịt.

Cho dù hắn là thân thể bán tiên, cũng không cách nào sống sót.

Cho nên, chỉ cần lựa chọn phương thức lục địa xuất hành, mới là an toàn nhất, vô luận phát sinh cái gì, hắn đều có thể không chế.

Đợi nửa ngày, Ngô Dũng rốt cục thở hồng hộc chạy tới mở miệng nói: “Dương tiên sinh, bởi vì hôm nay đã tiêu thụ hết vé, ta trả giá gấp mười lần, mới thật vất vả mua được hai tấm vé này, bất quá xác thực là ngồi thứ đẳng, vả lại không ở trong một cái thùng xe, ngài muốn chọn cái này sao?”

Dương Thiên gật đầu nói: “Không sao, chúng ta lên đường thôi.”

Ngô Dũng thật sự sắp học máu.

Giá vé tàu cao gấp mười lần, giá vé đã ngang bằng với giá vé của khoang hạng nhất máy bay.

Thiếu niên trước mắt này có phúc mà không hưởng thụ, lại cứ phải chịu khổ vì tiền, hẳn thật sự không hiểu nổi.

Không có cách nào, hẳn vẫn chỉ có thể phục tùng.

Dương Thiên cầm vé, dưới sự sắp xếp của Ngô Dũng ngồi xuống vị trí của mình.

Hắn vừa ngồi xuống, chỉ thấy hai tiểu nữ sinh xinh đẹp tản ra khí tức thanh xuân hưng phấn cầm vé trong tay đi tới, chỗ ngồi này là ba chỗ, hai nữ sinh thấy Dương Thiên ngồi ở vị trí gần cửa sổ, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, không khỏi có chút sững sờ.

Sau đó nữ sinh da dẻ trắng nõn, mặt trái xoan, dáng người nhẹ nhàng lặng lẽ nói mấy câu bên tai nữ sinh khả ái có mấy hạt tàn nhang.

Sau khi cô gái nhỏ trên mặt có tàn nhang nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ, cuối cùng không chịu nổi vẻ diễm đạm đáng yêu trong đôi mắt như nước của bạn thân, cuối cùng chỉ có thể gật đầu nhỏ giọng nói bên tai cô: “Được rồi, ta đáp ứng cô, nhưng Vũ Hàm, cô phỏng đoán người ta là không đúng, lần sau không được phép như vậy nữa.”

Nói xong, bị người bạn thân này của mình đặt ở vị trí trung tâm.

Mà nữ sinh xinh đẹp kia, cười hì hì kéo cánh tay nữ sinh đáng yêu kia, thấp giọng nói: “Vi Vi, đoán người đối với ta tốt nhất.”

Sau đó, ngồi ở vị trí gần hành lang bên phải nhất.

Dương Thiên vốn đang bình tĩnh nhìn chăm chú phong cảnh bên ngoài, nhưng nghe được hai cô gái vừa rồi thấp giọng nói chuyện với nhau lại khiến hắn mặt mũi tràn đầy im lặng.

Tuy hắn không có bất kỳ ý niệm nghe lén nào, nhưng thính lực của bản thân siêu phàm, lời nói của hai nữ sinh này, tự nhiên bị hắn nghe được mặt trời mọc trước kia.

Nữ sinh xinh đẹp kia nói, nhìn hắc một cái, liền cảm giác hắc không giống người tốt, sợ bị chiếm tiện nghi, cho nên mới đổi chỗ với nữ sinh đáng yêu trên mặt có tàn nhang kia.

Dương Thiên đối với việc này đầu đầy hắc tuyến.

Rốt cuộc đối phương lấy đâu ra cảm giác ưu việt?

Hắc là Phá Thiên Tiên Đế, dạng tuyệt sắc gì chưa thấy qua, đối phương tuy dung mạo tú lệ, nhưng ánh mắt của hắc chỉ là nhẹ nhàng đảo qua, ngay cả một giây thời gian dừng lại cũng không có, vậy mà ở trong mắt nàng thành người xấu lòng mang ý đồ xấu?

Chẳng lẽ cô gái nhỏ này bị bức hại đến động kinh rồi?

Mặc dù Dương Thiên có chút buồn bực, nhưng cũng không so đo gì.

Hắc là cấp bậc Tiên Đế, bây giờ lại là Vương của toàn bộ năm tỉnh Tây Nam, tự nhiên là có hàm dưỡng khí độ.

Xe lửa còn chưa khởi động, hắc đã híp hai mắt, phong bế lục thức, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Hai nữ sinh đều là mười bảy mười tám tuổi, ngang hàng với Dương Thiên, nhưng lại không thành thật như Dương Thiên.

Bọn họ giống như là cùng đi du lịch, một đường hưng phấn liú ríu nói không ngừng.

Dương Thiên vốn cho rằng lộ trình này sẽ kết thúc khi đi đến Vân Châu.

Nhưng mà không phải như thế.

Đến giữa trưa, hai tiểu nữ sinh bên cạnh hắc liền cầm lấy đồ ăn của mình bắt đầu ăn.

Nữ sinh đáng yêu trên mặt có tàn nhang nhìn Dương Thiên, phát hiện thiếu niên không có lấy bất luận hành lý ba lô gì, hơn nữa đã đến giờ cơm trưa vẫn còn ngủ.

Do dự một chút, vẫn lấy ra một túi bánh bích quy đồ ăn vặt từ trong túi.

Sau đó, bàn tay nhỏ bé chạm vào cánh tay của Dương Thiên.

Dương Thiên chậm rãi mở con người đen kịt ra, bình tĩnh nhìn nàng hỏi: “Có việc gì?”

Không biết chuyện gì xảy ra, nữ sinh đáng yêu trên mặt mang theo tàn nhang lần đầu tiên quan sát dung mạo Dương Thiên, chỉ cảm thấy tim đập nửa nhịp.

Thiếu niên tóc rối chẳng chột tinh tế, ngũ quan tinh xảo như đao khắc, đôi mắt đen nhánh tản ra hào quang sáng ngời, mày kiếm hơi nhướng lên, tất cả mọi thứ không qua đều khiến người ta ngập tràn trong đó.

Trên mặt của hắn thủy chung là phong khinh vân đạm, phảng phất chuyện gì cũng không để ở trong lòng, có loại cảm giác người lạ chớ gần.

Nhưng mà khí tức xuất trần siêu phàm thoát tục phát ra trên người hắn lại khiến người ta không nhìn được muốn thân cận.

Gương mặt tiểu nữ sinh đỏ hồng, tay nhỏ cầm túi đồ ăn vặt của mình muốn cho đối phương không biết làm sao.

Mà nữ sinh xinh đẹp kia cũng có một đôi mắt đẹp như có hứng thú đánh giá Dương Thiên.

Nàng phát hiện đối phương không chỉ có dáng dấp rất đẹp trai, khí chất trên người cũng thập phần hoàn mỹ.

Trong lòng nàng mơ hồ sinh ra hồi hận vì vừa rồi đối chỗ với bạn thân của mình.

Thấy bạn thân của mình nhìn chằm chằm đối phương, gần như khiến thiếu niên nhìn có chút xấu hổ, Trần Vũ Hàm vội vàng kéo quần áo của bạn thân.

Lúc này Hà Vi Vi mới cảm thấy có chút thất thố, nàng ôm khuôn mặt xinh đẹp hơi đỏ lên vội vàng xin lỗi: “Xin lỗi tiểu ca ca, muội không ngờ huynh lại đẹp như vậy.”

Dương Thiên:...

Từ đẹp mắt này hình dung hắn là vương của năm tỉnh Tây Nam, có phải có chút không thỏa đáng hay không?

Hà Vi Vi lại không biết trong lòng Dương Thiên đang suy nghĩ cái gì, nàng cười híp mắt đưa một túi đồ ăn vặt trong tay cho Dương Thiên mở miệng nói: “Hi hi, tiểu ca ca, bây giờ đã đến

trưa, người không đói bụng sao? Vừa rồi chúng ta nói chuyện có lẽ đã quấy rầy người nghỉ ngơi rồi? Phần đồ ăn này coi như chúng ta bồi tội với người là được.”

Nụ cười của nữ hài mang theo một tia cảm giác thân thiết.

Dương Thiên thấy đôi mắt đối phương chân thành tha thiết, cũng không tiện từ chối, đến một tiếng cảm ơn, nhận lấy đồ ăn vật của đối phương.

Nữ hài thấy một màn này, nụ cười càng thêm sáng lạn...

Chương 456 - Đột nhiên trúng độc.

Hai cô gái thỉnh thoảng nhìn lên hắn, điều này làm cho Dương Thiên không còn gì để nói.

Không lâu sau đó, Ngô Dũng đến đưa cho Dương Thiên rất nhiều món ngon.

Hắn không quen ngồi xe lửa, hiện tại đầu óc choáng váng, sau khi đưa đồ ăn hoàn mỹ liền vội vàng rời đi.

Hà Vi Vi nhìn thấy nhiều mỹ thực như vậy, lập tức kinh hô lên: “Oa, tiểu ca ca, đối phương là trưởng bối của người sao? Cho người nhiều mỹ thực như vậy?”

Dương Thiên Bình bình thản mở miệng nói: “Hắn là thuộc hạ của ta mà thôi, không phải trưởng bối.”

Những lời này vừa dứt, hảo cảm của Trần Vũ Hàm đối với Dương Thiên cũng biến mất, nàng cho rằng Dương Thiên cố ý khoe khoang trước mặt các nàng.

Loại đại thiếu gia có tiền này nàng đã thấy nhiều, nói như vậy đơn giản chính là muốn ở trước mặt nàng làm náo động, hấp dẫn lực chú ý của nàng, tranh thủ hảo cảm của nàng, sau đó tiếp theo liền bắt đầu muốn phương thức liên hệ, loại người này không có một người nào tốt.

Trần Vũ Hàm trong lòng cười lạnh, chờ thiếu niên trước mắt này sẽ mượn khuê mật của nàng, triển khai thể công điền

cuồng đối với nàng.

Nàng đối với dung mạo của mình vô cùng tự tin, đối phương không có khả năng không động tâm.

Nhưng mà, nếu như suy nghĩ của nàng bị Dương Thiên biết được, Dương Thiên đoán chừng sẽ phát điên.

Hắn là đệ nhất nhân của năm tỉnh Tây Nam, địa vị của Ngô Dũng còn không bằng đám người Trâu Hưng, Tào Bác, ngay cả những đại lão kia cũng cung kính tự nguyện xưng là thủ hạ, nếu là như vậy, Ngô Dũng chỉ có thể coi là thủ hạ dưới tay hắn.

Dương Thiên cũng không biết Trần Vũ Hàm nghĩ như thế nào, tuy nhiên thần thức hắn cảm nhận được Trần Vũ Hàm vẫn luôn cười lạnh với hắn, trên mặt mang theo vẻ đùa cợt.

Đối với chuyện này hắn mặc dù nghi hoặc nhưng là lại không có nửa điểm để ý tới.

Đợi nửa ngày, Trần Vũ Hàm phát hiện Dương Thiên không có phản ứng với nàng, thậm chí không có liếc nhìn nàng một cái.

Nàng đầu tiên là sửng sốt, sau đó lại cười lạnh.

Chiêu thức lạt mềm buộc chặt nàng đã thấy nhiều, thiếu niên này thoát nhìn rất thành thật không ngờ lại là tay già đời trong tình trường, trong lòng nàng tự nhủ mình tuyệt đối không nên mắc lừa.

Mà nàng lại không biết, Dương Thiên vẫn luôn không nhìn nàng, đến bây giờ nàng vẫn chỉ sống trong thế giới của mình.

Đôi mắt to của Hà Vi Vi cũng không rời khỏi món ngon mà Ngô Dũng đã lấy tới.

Dương Thiên không có khẩu vị gì, thấy vậy liền đẩy toàn bộ mỹ thực tới trước mặt nàng nói: “Đói bụng thì ăn đi.”

“Thật sao?” Hà Vi Vi mặt mang nét vui mừng, nước miếng đều sắp chảy ra.

Mấy món ăn thơm nức mũi này, ở trên tàu căn bản là không mua được.

Dương Thiên gật đầu cười với hắn.

Mà lúc này Trần Vũ Hàm thấy khuê mật của mình nhận thức ăn của Dương Thiên, không khỏi vội vàng ngăn cản nói: “Vi Vi, ở trên tàu không được nhận thức ăn của người xa lạ, chẳng lẽ ngươi quên điểm này rồi sao?”

Hà Vi Vi sững sốt, sau khi liếc mắt nhìn Dương Thiên một cái, nhỏ giọng nói với Trần Vũ Hàm: “Vũ Hàm, ngươi đừng nói như vậy, tiểu ca ca là người tốt.”

Trần Vũ Hàm hừ một tiếng nhỏ giọng nói bên tai bạn thân của mình: “Cái gì mà người tốt! Vô duyên vô cớ cho người ăn, hiển nhiên là hấn bụng dạ khó lường. Không chừng đã hạ mê dược vào trong thức ăn rồi, nếu ngươi ăn vào, nhất định sẽ mất đi tri giác bị hấn bán đi mất.”

“A? Không thể nào!”

Trên mặt Hà Vi Vi lộ ra vẻ lo lắng, kinh nghiệm xã hội của nàng không đủ, thật sự có chút sợ hãi.

Hai người mặc dù nói chuyện nhỏ giọng, nhưng cũng đều bị Dương Thiên nghe thấy, trên mặt hấn không nói gì nhìn Trần Vũ Hàm, cô gái nhỏ này thật đúng là bị hấn hại động kinh.

Mà Trần Vũ Hàm thấy Dương Thiên nhìn nàng một cái, lại thấp giọng nói: “Ngươi xem ngươi xem, ngươi xem hấn hiện tại đang híp mắt nhìn ta, đối với ta cũng là mưu đồ bất chính, hai người chúng ta cẩn thận một chút, ta hoài nghi lúc chúng ta ở Giang Thành bị hấn theo đuôi, lúc này mới một đường theo chúng ta đi Vân Châu, hấn cho dù không phải là bọn buôn người, cũng có quan hệ với bọn buôn người, hừ, may mắn bọn cô nương tinh mắt, nhìn thấu quỷ kế của hấn.”

Hà Vi Vi lập tức tin bảy tám phần, sau đó mang theo ánh mắt cảnh giác nhìn Dương Thiên.

Cái này quá mức a.

Khóe miệng Dương Thiên giật giật, hấn rút cuộc hiểu rõ cái gì gọi là hảo tâm xem như lòng lang dạ thú.

Hấn thật không rõ, Trần Vũ Hàm kia rút cuộc từ đâu mà có cảm giác ưu việt?

Trên mặt Hà Vi Vi lộ ra vẻ áy náy, nàng đẩy món ăn thơm phức đến trước mặt Dương Thiên, mở miệng nói: “Tiểu ca ca,

thật xin lỗi, chúng ta không đói bụng.”

Dương Thiên mặt không đổi sắc, thu hồi lại.

Hắn vốn định ném đi, thế nhưng Trần Vũ Hàm lại ghé vào bên tai Hà Vi Vi thấp giọng nói: “Nếu người vẫn không tin, vậy người nhìn cho kỹ, gia hỏa này bỏ thuốc vào trong, nhất định sẽ ném thức ăn...”

Dương Thiên cầm lấy một cái chân gà gà ăn say sưa ngon lành.

Mùi thơm của mấy món ăn này rất nồng, lập tức hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người.

Phải biết, đây chính là xe lửa, tuy nói cũng có đồ ăn, nhưng mà liên tục khó ăn.

Mấy món ăn trên bàn Dương Thiên đã được mua ở bên ngoài mấy trăm tệ, nhưng ở chỗ này, giá cả gấp mười lần cũng không mua được.

Dương Thiên biết, Ngô Dũng chắc chắn là phí không ít tâm tư, cũng làm khó hắn.

Hắn ăn thơm, tự nhiên cũng có người trông mà thèm.

Hà Vi Vi có chút đáng tiếc trừng mắt với bạn thân Trần Vũ Hàm của mình.

Sáng nay các nàng đều chưa ăn cơm, chỉ lấy mấy túi đồ ăn vặt thì có thể đói được gì.

Trần Vũ Hàm nhìn Dương Thiên ăn say sưa ngon lành, vốn không đói bụng cũng cảm thấy bụng sôi ùng ục, bí ần nuốt nuốt nước miếng, chỉ có thể cầm một túi cá lát dạ.

Sau khi Dương Thiên ăn xong, lại bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần. Trần Vũ Hàm cảm giác mình bị hung hăng đánh mặt.

Bởi vì nàng nói Dương Thiên nhất định sẽ đến gần các nàng, nghĩ hết tất cả biện pháp khoe khoang trước mặt các nàng.

Nhưng mà thiếu niên thật ra vẫn không để ý đến nàng.

Hà Vi Vi vốn muốn một đường kết giao một người bạn, nhưng bởi vì Trần Vũ Hàm mà ngâm nước nóng.

Ngay cả như vậy, Trần Vũ Hàm vẫn là nhếch miệng nói với Dương Thiên: “Giả bộ cái gì mà lãnh ngạo, nhất định là lại muốn dùng lạt mềm buộc chặt, hừ!”

Dương Thiên:……

Bên tai có một nữ nhân lải nhải, hiện tại hẳn thật sự có chút hối hận, vì sao lại cự tuyệt Ngô Dũng đi ra ngoài.

Xe lửa chạy được hai phần ba, Trần Vũ Hàm kia đột nhiên ôm bụng thống khổ kêu thảm thiết.

Trán nàng toát mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch.

Hà Vi Vi lập tức hoảng hồn, lo lắng hỏi: “Vũ Hàm, ngươi làm sao vậy? Chỗ nào không thoải mái sao?”

“Đau, đau bụng!” Trần Vũ Hàm ôm bụng, gần như ngất đi.

Hà Vi Vi hoang mang lo sợ, vội vàng xin Dương Thiên ở bên cạnh giúp đỡ: “Tiểu ca ca, huynh mau giúp muội xem, bạn thân của muội làm sao vậy.”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt, nhàn nhạt nói: “Không có gì đáng ngại, chỉ là trúng độc mà thôi.”

“A? Trúng độc còn không có trở ngại?”

Hà Vi Vi có chút choáng váng.

Mà Trần Vũ Hàm thì thân thể mềm mại một hồi, dường như nghĩ tới điều gì, sắc mặt có chút trắng bệch tức giận nhìn Dương Thiên: “Có phải là ngươi hay không.”

“Cái gì?”

Dương Thiên ngây ngẩn cả người.

Trần Vũ Hàm cắn răng cả giận nói: “Có phải là ngươi hạ độc ta hay không.”

Những lời này vừa dứt, ánh mắt chỉ trích của mọi người đều nhìn về phía Dương Thiên.

Dương Thiên:……

Hắn dám chắc chắn cô nàng này nhất định bị hãm hại động kinh, luôn cảm thấy có điều dân muốn hại nàng.

Vốn Dương Thiên muốn cứu nàng, để nàng ít chịu khổ, nhưng hiện tại, vẻ mặt hần lạnh nhạt nói: “Tùy người nghĩ thế nào cũng được.”

Bên này ồn ào, lập tức kinh động đến cảnh sát.

Hai trung niên nam tử mặc chế phục tiến lên nhìn thoáng qua Trần Vũ Hàm mở miệng hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

Trần Vũ Hàm ôm bụng, ngón tay chỉ về phía Dương Thiên, thống khổ nói không ra lời.

Mà lúc này mọi người nhìn thấy tiểu cô nương xinh đẹp bị tra tấn thành cái dạng này, trong lòng có chút không đành lòng nói: “Đồng chí cảnh sát, chính là tiểu tử kia, các người nhanh không chế tiểu tử kia, tiểu tử kia nhìn tiểu cô nương lớn lên xinh đẹp liền hạ độc nàng.”

“Hạ được?”

Hai tên cảnh sát nghe vậy vẻ mặt hỏi: “Đây là thật sao?”

“Đúng vậy đúng vậy, tiểu tử kia đi theo hai tiểu cô nương ngồi cùng một chỗ, vừa rồi còn cho các nàng ăn, không phải hần thì là ai?”

Còn có một bác gái càng tuyệt hơn, nói: “Tôi tận mắt nhìn thấy, cảnh sát thông báo, các người nhanh bắt hần lại, nếu không hần sẽ còn khiến càng nhiều người trúng độc.”

“Nhân chứng” này của nàng xuất hiện, mọi người không khỏi hoảng sợ.

Ngay cả Hà Vi Vi cũng khó có thể tin nhìn Dương Thiên, không ngờ hần lại là loại người này.

Dương Thiên thoáng nhìn qua bác gái nói tận mắt nhìn thấy hần hạ được.

Tài ăn nói tốt như vậy, sao không đi biên cố sự?

Bác gái kia thấy ánh mắt Dương Thiên nhìn sang, gào to một tiếng kêu lên.

Sau đó liều mạng trốn phía sau hai tên cảnh sát kia, vừa trốn vừa kêu thảm thiết: “Các người mau nhìn, các người xem, tiểu tử này cũng ghi hận ta, mau mau bắt hần lại.”

Dương Thiên:...

Hắn phát hiện tuy hắn là Phá Thiên Tiên Đế, trí tuệ ba trăm năm, nhưng mà nơi này lại bị một cái bác gái bình thường áp chế nói không ra lời.

Xem ra cao thủ quả nhiên ẩn tàng ở nhân gian.

Hắn không muốn làm gì cả, chỉ muốn đập chết đối phương.

Hai tên cảnh sát càng thêm tin tưởng lời tố cáo của bác gái đối với Dương Thiên, vội vàng một trái một phải đứng ở bên cạnh Dương Thiên nói: “Tiểu huynh đệ, theo chúng ta đi một chuyến, phối hợp chúng ta điều tra.”

Dương Thiên không để ý tới, hai gã nhân viên cảnh gác thấy vậy đang có hành động, chỉ nghe một giọng nói cuồng ngạo truyền đến.

“Ta xem các người ai dám động đến Dương tiên sinh? Không muốn sống thì báo tên ra.”

Chương 457 - Trách nhiệm của ai?

m thanh kia vừa rơi xuống, ánh mắt mọi người nhao nhao nhìn qua, muốn nhìn xem ai cuồng vọng như vậy.

Dương Thiên cũng nhíu mày nhìn sang,

Chỉ thấy một người đàn ông trung niên mặc âu phục, toàn thân cơ bắp phồng lên uy nghiêm.

Không phải ai khác, chính là Ngô Dũng.

Hai tên cảnh sát thấy vậy nhíu mày hỏi: “Người là ai? Người có biết người làm như vậy gây trở ngại công vụ không?”

Ngô Dũng cười lạnh một tiếng nói: “Trở ngại công sự? Thật là buồn cười, thủ trưởng của người cũng không dám nói với ta như vậy, người tính là cái gì?”

Hai vị cảnh sát nghe vậy biến sắc, xem ra hai người trước mắt này là người có thân phận.

Bác gái kia còn muốn lớn tiếng gào to vài câu, nhưng lại bị ánh mắt của Ngô Dũng dọa cho mặt như màu đất.

Thấy Hà Vi Vi bên cạnh nhìn mình, Dương Thiên chỉ bình thản giải thích một câu: “Không liên quan gì đến ta.”

Sau đó, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Ngô Dũng mở miệng nói: “Nếu Dương tiên sinh đã nói không liên quan đến hắn, thì đó chính là không liên quan gì đến hắn, ai dám lăm miệng một câu, ta giết chết hắn.”

Mọi người vội vàng im lặng.

Lúc này Trần Vũ Hàm gần như sắp đau đến hôn mê, nước mắt lo lắng của Hà Vi Vi đều rơi xuống, nàng khóc như mưa: “Mọi người ai có thể giúp bằng hữu của ta a, ô ô ô, ai có thể cứu cứu nàng.”

Những người vây xem nhiệt tình vội vàng hỏi: “Ai là bác sĩ, vị nào là bác sĩ, mau ra cứu người.”

Một truyền mười mười truyền trăm, những người trong xe còn lại biết việc này cũng đều nhao nhao tới.

Lúc này, một lão nhân trong số đó lớn tuổi mở miệng nói: “Mọi người nhường đường một chút, ta là một bác sĩ, để cho ta đến xem cô bé này một chút.”

Mọi người vội vàng nhường đường.

Nhưng mà, khi bọn họ thấy vị lão nhân kia bắt mạch cho nữ hài, lập tức ngậm ngẩn cả người.

“Trung y?”

“Đông y ở đây thêm phiền phức gì chứ, đã là lúc nào rồi, bây giờ là mạng người quan trọng a.”

“Trung y hoặc là không hiệu quả, hoặc là thấy hiệu quả chậm, hiện tại nữ hài người ta đều trợn trắng mắt, chỉ sợ còn chưa sớm xuất bệnh thì đã muộn.”

“Hiện tại, xem bệnh ai còn nhìn trúng, có Tây Y đại phu hay không, mau đi ra cứu người.”

Ông lão kia nghe vậy thì vẻ mặt phần nộ, cả giận nói với những người xung quanh: “Ai nói trung y không dùng được,

lão già ta học trung y đã mấy chục năm, dùng nó cứu chữa vô số người bị thương, các người có ai có tư cách bình luận ta? Bình luận trung y?”

Mọi người nghe vậy há to miệng, không có cách nào phản bác.

Mà đúng lúc này, một nam tử trẻ tuổi tuấn lãng mặt mang nụ cười lạnh đứng ra mở miệng nói: “Ta là y sư chủ trì của bệnh viện Kinh Thành Hiệp Hòa, từ hải ngoại du học học Tây y trở về, tuy rằng trẻ tuổi, nhưng cũng cứu sống vô số người bị thương, ta có tư cách bình luận người hay không?”

Lão nhân lạnh lùng nói: “Ta hiện tại không có thời gian so đo với người, cô bé này có nguy hiểm tính mạng, người tránh ra, đừng quấy rầy ta.”

Nam tử trẻ tuổi tuấn lãng kia ngạo nghễ mở miệng nói: “Nên tránh ra mới đúng, nơi này chỉ có ta mới có thể cứu được cô ta, người chậm trễ nữa, cô ta sẽ chết.”

Mọi người nghe nói như thế, lần nữa nghiêng về phía nam tử trẻ tuổi tuấn lãng kia.

Bệnh viện Hiệp Hòa, bệnh viện đứng đầu cả nước, lại là hải quy, vừa nhìn đã biết là tinh anh trong giới y học.

Mà lão nhân, bừa bãi vô danh, y phục ở thời đại này còn có mụn vá, làm sao so?

Thế là, những người đang lo lắng bên cạnh đều khuyên giải: “Lão nhân gia, ngài cũng nên về hưu rồi, để tiểu tử nhà người ta về đi.”

“Đúng vậy, người ta đáng tin cậy hơn người nhiều, người vẫn nên đứng một bên học hỏi một chút đi.”

“Trung y đã không bằng Tây y, người cũng đừng không phục.”

Lão nhân tức giận đến mức toàn thân run rẩy, hấn cả giận nói: “Được, các người đã nói như vậy, chuyện này ta mặc kệ, nếu cô nương này có chuyện bất trắc gì, các người chuẩn bị sống trong tự trách cả đời đi.”

Nói xong, tức giận hừ một tiếng đứng dậy.

Nam tử trẻ tuổi kia ha ha cười lạnh nói: “Có ta ở đây, nàng sẽ không có việc gì.”

Nói xong, ra hiệu mọi người lui ra một ít, đem Trần Vũ Hàm nằm thẳng xuống.

Đang muốn kiểm tra, nam tử trẻ tuổi kia mới phản ứng lại, nơi này cũng không ở bệnh viện, trên tay không có bất kỳ công cụ gì.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, mọi người đều phát hiện hải quy này dường như cũng không đáng tin cậy như vậy.

Lâu như vậy cũng không có một chút động tác, xem ra là không có chỗ xuống tay a.

Mọi người cũng bắt đầu lo lắng.

“Rốt cuộc người có làm được hay không? Không được thì để lão trung y của nhà người ta tới.”

“Đúng vậy, tiểu cô nương người ta sắp không kiên trì nổi, ta hận nhất là người cái người không có năng lực gì còn ở đây gọi là người quấy rầy thời gian người ta.”

Nam tử trẻ tuổi kia sắc mặt đỏ lên nói: “Ai nói ta không có biện pháp chữa bệnh, nơi này không có máy móc, ta rất khó nhìn ra nàng bị bệnh gì.”

Đám người nghe vậy, trong lòng xem thường càng thêm nồng đậm.

Bọn họ dồn dập đưa ánh mắt xin giúp đỡ nhìn về phía lão nhân.

Lão nhân thấy vậy trong lòng có chút không đành lòng, chỉ có thể thở dài một hơi, sau đó mở miệng nói: “Được rồi, lão nhân cứu tử phù thương nhiều năm, mạng lớn hơn tất cả, chuyện vừa rồi, ta không so đo nữa.”

Mọi người thán phục nói: “Lão nhân gia tâm địa thiện lương, chúng ta xấu hổ vì lời nói vừa rồi của ngài.”

Một tráng hán thoáng cái đã xách nam tử trẻ tuổi kia lên cả giận nói: “Cút sang một bên, lãng phí thời gian.”

Nam tử trẻ tuổi kia lúc xanh lúc trắng, cuối cùng cắn răng hừ một tiếng nói: “Ta cũng muốn xem xem, người không có công cụ trị như thế nào.”

Lão nhân không để ý đến hấn, mà là cẩn thận quan sát Trần Vũ Hàm.

Nàng mở mí mắt ra nhìn về phía Hà Vi Vi hỏi: “Nàng có ăn thứ gì không sạch sẽ không?”

Hà Vi Vi lo lắng đến mức hoang mang lo sợ: “Không có, thức ăn chúng ta ăn đều là đồ bình thường, ta cũng không có việc gì.”

Lão nhân lại xem xét, nhìn thoáng qua nửa con cá, cơm tẻ trong mâm trên mặt bàn, cùng với một ít đồ ăn vặt cùng chén nước.

Ban đầu chỉ nhú mày, cuối cùng dường như nghĩ tới điều gì, cầm lấy ly nước kia, nhìn thoáng qua đồ vật bên trong sau đó kinh hãi.

“Thứ ngâm trong nước là cam thảo?”

Hà Vi Vi nghe vậy thì sửng sốt, sau đó hỏi: “Đúng vậy, bạn thân của ta thích uống trà Cam Thảo.”

Mọi người cũng hoang mang.

Lão nhân chậm rãi nói: “Ta tìm được nguyên nhân.”

Một người nhỏ giọng nói: “Chẳng lẽ là có người đầu độc trong nước?”

Người này vừa dứt lời, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Dương Thiên.

Ngô Dũng cau mày nói: “Dương tiên sinh nói, chuyện này không liên quan gì đến hấn.”

Trong lòng mọi người cười lạnh nói: “Vị trí này chỉ có ba người ngồi, không phải hấn đầu độc, chẳng lẽ là bạn tốt của cô bé này?”

“Hừ, hấn nói không liên quan gì tới hấn? Hấn có thể lấy ra chứng cứ sao?”

“Ta đã sớm nhìn ra, tiểu tử này nhất định là thấy người ta xinh đẹp, bày ra tình yêu không thành cho nên sinh lòng ác ý.”

“Đây là mưu sát, thừa cảnh đầu, nhanh bắt tiểu tử này lại, tiểu tử này chính là phần tử khủng bố, cho dù có bối cảnh to lớn

cũng không thể buông tha.”

Hai gã cảnh sát gật đầu, đang muốn có hành động gì Ngô Dũng liền nóng nảy.

Hắn đang muốn nổi giận, lão nhân lúc này mới rớt cục mở miệng.

Lão nhân quan sát con cá trong đĩa một lúc, sau đó mở miệng nói: “Các người đừng oan uổng người tốt, cô nương này trúng độc là nguyên nhân của chính nàng.

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

“Chính nàng hạ độc mình? Lão nhân gia người không có làm chứ?”

Lão nhân chỉ chỉ cá trong mâm, còn có cam thảo trong chén nước nói: “Cá chép và cam thảo cùng ăn sẽ trúng độc, đây là thức ăn tương khắc, thời điểm nghiêm trọng có thể lấy mạng người ta.”

Mọi người nghe vậy mặt mũi đại ra.

Hà Vi Vi cũng không ngoại lệ, nàng nhìn về phía Dương Thiên, trong đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ hối hận.

Hiểu lầm Dương Thiên Hạ là thứ yếu, nàng hối hận là vì thiếu niên từng ngăn cản bạn thân của nàng, không cho nàng ăn nói sẽ trúng độc.

Nhưng mà bạn thân của nàng không coi ra gì, cho rằng thời niên thiếu cố ý tìm đề tài tiếp cận nàng.

Lúc ấy nàng cũng chỉ coi lời nói của thiếu niên trở thành trò cười.

Mà bây giờ, vậy mà thật sự ứng nghiệm.

Nàng vội vàng kéo lão nhân kia khóc thút thít nói: “Lão nhân gia, ngài nhất định phải cứu khuê mật của ta a.”

Lão nhân thấy cô gái nằm trên mặt đất đã hôn mê bất tỉnh, không khỏi biến sắc, thở dài một tiếng mở miệng nói: “Không còn kịp rồi, nếu lúc cô ta tỉnh táo ta còn có năm phần nắm chắc, nhưng hiện tại cô ta đã hôn mê, cho dù là ta cũng vô kế khả thi.”

Nói xong, hắn tự trách nói: “Nếu ta phát hiện sớm một chút thì tốt rồi.”

Mà lúc này, ánh mắt phần hận của mọi người nhìn về phía người trẻ tuổi Hải Quy tức giận nói: “Đều là tại ngươi, nếu không phải ngươi quấy rối, lão trung y người ta có lẽ đã chữa khỏi cho người ta.”

Hải Quy trẻ tuổi rụt cổ không dám phản bác.

Đây là mạng người quan trọng, dính vào thì phiền toái.

Hà Vi Vi bất lực khóc lóc, mặt xám như tro tàn.

Ngô Dũng thấy vậy có chút không nhìn nổi nữa, hắn đồng dạng có một nữ nhi ngoan ngoãn nghe lời giống như Trần Vũ Hàm, bởi vậy, sinh ra lòng thương hại.

Hắn nhìn Dương Thiên đang nhắm mắt dưỡng thần một cái, cung kính cầu xin: “Dương tiên sinh, cô bé kia thật đáng thương, ngài có thể ra tay giúp nàng một lần không?”

Chương 458 - Ai là kẻ điên?

Mọi người nghe được lời nói của Ngô Dũng có chút ngây ngẩn cả người.

Nghe ý của hắn là thiếu niên trước mắt này có biện pháp?

Nhưng cảm giác có chút không đáng tin cậy, bởi vì vị lão trung y và vị ở bệnh viện kia cũng không có cách nào, một thiếu niên như hắn có thể có biện pháp gì?

Dương Thiên chậm rãi mở hai mắt ra, thấy Hà Vi Vi mặt mày đáng thương nhìn hắn với vẻ cầu xin.

Bất đắc dĩ, chỉ có thể từ trong Thất Thái Linh Lung Tháp móc ra một viên đan dược.

“Có thể giải bách độc, cho nàng dùng.”

Đan dược màu vàng, tản ra mùi thơm ngát nồng đậm.

Lão trung y kia sau khi nhìn thấy viên thuốc này, trên mặt lập tức lộ ra vẻ kinh nghi.

Hắn đang muốn nhận lấy nhìn một chút, nhưng Hà Vi Vi đã sớm một bước, sau khi cầm đan dược, gõ mở đôi môi đỏ mọng của Trần Vũ Hàm, đem đan dược để vào trong đó.

Giữa sân, tất cả mọi người đều đang căng thẳng chờ đợi.

Duy chỉ có Dương Thiên, lại lần nữa nhắm mắt dưỡng thần.

Mọi người nhìn về mặt cạn lời, bên này sắp xảy ra án mạng rồi, hắn còn có tâm tư ngủ sao?

Tâm tư cũng quá lớn đi.

Mười phút trôi qua, Trần Vũ Hàm không có bất kỳ dấu hiệu thức tỉnh nào.

Mọi người có chút ngồi không yên, nhìn về phía Dương Thiên mở miệng nói: “Tiểu tử, ngươi không phải nói ngươi có thể chữa khỏi cho nàng sao? Hiện tại người còn chưa tỉnh?”

Trong ánh mắt của bác gái kia mang theo vẻ đùa cợt nhìn Dương Thiên nói: “Tiểu tử này làm sao có thể chữa bệnh, lão trung y người ta còn có tinh anh từ bệnh viện Hiệp Hòa đi ra cũng không chữa khỏi, hắn tính là cái gì?”

Một tráng hán mở miệng nói: “Hừ, ta hận nhất là những kẻ lừa bịp kia.”

“Đúng vậy đúng vậy, chúng ta không nên tin hắn.”

Nghe mọi người châm chọc, Dương Thiên không có bất kỳ phản ứng nào, nhưng Ngô Dũng có chút ngồi không yên.

Hắn giận dữ nói: “Đều câm miệng cho lão tử, nếu các ngươi có bản lĩnh thì tự mình lên đi, chỉ biết khua môi múa mép với nhau là bản lĩnh của các ngươi? Một đám giả mù sa mưa giả dạng người tốt làm gì?”

Mọi người lập tức im lặng.

Bọn họ không sợ Dương Thiên là vì đối phương là thiếu niên, nhưng người trước mắt này toàn thân tản ra khí tràng cường đại, giống như là một người thượng vị, bọn họ không dám đắc tội.

Lão trung y quan sát rất kỹ, phát hiện cô gái nằm trên mặt đất này sau khi ăn đan dược hô hấp trở nên vững vàng hơn rất nhiều, không khỏi con mắt sáng lên.

Chẳng lẽ đan dược thật sự hữu dụng?

Hắn vừa nghĩ tới đây, ngón tay Trần Vũ Hàm khẽ nhúc nhích một chút, sau đó chậm rãi mở hai mắt ra.

“Tỉnh rồi tỉnh rồi!”

Trên mặt lão trung y lộ vẻ mừng như điên.

Mọi người nghe vậy vội vàng nhìn qua, chỉ thấy Trần Vũ Hàm ngồi dậy, có chút suy yếu nói: “Tình huống gì? Ta đã chết rồi sao?”

Lão trung y vội vàng lắc đầu nói: “Không có, con gái người phúc lớn mạng lớn, sao có thể chết được?”

Mà Hà Vi Vi trong mắt mang lệ, nhào về phía Trần Vũ Hàm khóc thút thít nói: “Vũ Hàm, em không sao rồi, thật sự là quá tốt, vừa rồi thật sự là làm ta sợ muốn chết.”

Mọi người thấy vậy, thần sắc không khỏi phức tạp nhìn về phía Dương Thiên.

Trước tiên không bàn luận y thuật, chỉ nói hàm dưỡng của thiếu niên, bọn họ tự nhận sống nửa đời người lần đầu tiên nhìn thấy người tốt như vậy.

Bị hiểu lầm hai lần, đều bình tĩnh đối đãi, trên mặt không nhìn ra bất kỳ tức giận nào, thật khó được.

Mà bọn họ lại không biết, Dương Thiên có thể giữ vững tâm thái bình thản là bởi vì từ đầu tới cuối hắn luôn không nhìn tất cả mọi người ở đây.

Hắn đã sớm nhắc nhở cô bé kia, chỉ là đối phương không nghe theo ý mình.

Nếu không phải Ngô Dững cầu xin, hắn ta sẽ không ra tay.

Sau khi Trần Vũ Hàm tỉnh lại, nhìn thấy Dương Thiên vẫn còn ngồi tại chỗ, không khỏi tức giận đứng lên cắn răng nói: “Khốn kiếp, tại sao ngươi lại hạ độc hại ta? Ta và ngươi không oán không thù, ngươi tại sao lại hạ quyết tâm như vậy?”

Vừa rồi nàng cảm giác mình đã gặp tử thần mấy lần, nếu không phải nàng phúc lớn mạng lớn, thật sự đã hương tiêu ngọc vãn.

Mà người khởi xướng, lại còn không có bị trói buộc, nàng há có thể nguyện ý.

Trần Vũ Hàm chỉ Dương Thiên nhìn về phía mọi người nói: “Các vị thúc thúc a di, các người nhất định phải làm chủ cho ta. Ta đã sớm nhìn ra hắc mưu đồ bất chính với ta, nhưng ta không có phản ứng với hắc. Lại không nghĩ rằng hắc ghi hận trong lòng, lại hạ độc ta muốn hại ta, ta nhất định phải báo cảnh sát bắt hắc lại.”

Mọi người thần sắc cổ quái nhìn cô bé trước mắt này.

Bọn họ đột nhiên có chút cảm giác không đáng cho Dương Thiên.

Bị nữ hài hiểu lầm hai lần, bất kể hiềm khích lúc trước cứu mạng nàng, không nghĩ tới nàng không biết tốt xấu cắn ngược lại một ngum.

Nếu là bọn họ, phỏng chừng đã sớm giận không chịu nổi.

Trần Vũ Hàm thấy mọi người không có phản ứng, không khỏi thân thể mềm mại run lên, cho rằng những người này lạnh lùng.

Vì thế xin giúp đỡ nhìn về phía hai tên cảnh sát kia: “Hai vị thúc thúc, các người nhất định phải giúp ta bắt tên khốn này lại!”

Hai gã cảnh sát cũng có chút im lặng nhìn cô gái trước mắt này.

Lấy oán báo ân, cho dù là cô gái xinh đẹp đến đâu cũng sẽ khiến người ta cảm thấy chán ghét.

Trần Vũ Hàm thấy tất cả mọi người đều lạnh lùng đối đãi, khuôn mặt xinh đẹp có chút trắng bệch, đang muốn quay đầu giận dữ mắng mỏ Dương Thiên, lại thấy bạn thân tốt của mình vội vàng ngăn cản nàng.

Hà Vi Vi có chút lo lắng nói: “Vũ Hàm, đừng làm rộn, người hiểu lầm rồi, người có biết ai cứu người không?”

Trần Vũ Hàm sửng sốt, sau đó chỉ vào lão trung y mở miệng nói: “Không phải vị lão gia gia này đã cứu ta sao? Lại nói tiếp, ta còn muốn cảm tạ ân cứu mạng của hắc.”

Lão nhân lắc lắc đầu nói: “Không phải là ta cứu ngươi, ta không làm gì cả, là hắc cứu ngươi.”

Nói xong, chỉ chỉ Dương Thiên.

“A?”

Trần Vũ Hàm mê hoặc chớp chớp đôi mắt đẹp có chút ngơ ngác.

Đối phương hạ độc muốn hại nàng, bây giờ lại cứu nàng, nói không thông a.

Trần Vũ Hàm nhìn về phía khuê mật của mình, nàng chỉ tín nhiệm đối phương.

Hà Vi Vi gật đầu nói: “Vũ Hàm, ngươi thật sự phải cảm ơn vị tiểu ca ca này một chút, thật sự là hắc đã cứu ngươi.”

Trần Vũ Hàm tức giận đến mức mặt trắng bệch cả giận nói: “Hắc cứu ta thì sao? Nếu không phải tên khốn nạn này hạ độc hại ta, ta làm sao lại thiếu chút nữa gặp Diêm Vương.”

Lúc này, không chỉ có Ngô Dũng, ngay cả đám người ở một bên thấy vậy cũng không nhìn nổi nữa.

Bọn họ sầm mặt lại mở miệng nói: “Cô nương, ngươi không biết gì mà lại vu oan ân nhân của ngươi có thích hợp không?”

“Đúng vậy đúng vậy, chính ngươi ăn đồ ăn tương khắc trúng độc, người ta hảo tâm ý tốt cứu ngươi, lại bị ngươi năm lần bảy lượt oan uổng, có phải có chút không thể nào nói nổi hay không.”

“Nhìn ngươi còn là một học sinh, sao lại không hiểu lý lẽ như vậy?”

Trần Vũ Hàm nghe mọi người giáo huấn, sắp tức điên lên, đang muốn phản bác, nhưng Hà Vi Vi vội vàng kéo ống tay áo của nàng lại, nhỏ giọng nói chuyện vừa rồi ở bên tai nàng một lần.

Mà lúc này, vị lão nhân kia đi tới bên cạnh Dương Thiên cười ha ha hỏi: “Tiểu hữu cũng biết y thuật?”

Dương Thiên mở hai mắt ra bình tĩnh nói: “Chỉ có một chút da lông, khó vào được nơi thanh nhã.”

Lão nhân thấy thiếu niên khiêm tốn như vậy, không khỏi nhìn Dương Thiên Cao một cái, cười nói: “Không biết sư phụ của tiểu hữu là ai có thể nói cho ta biết? Có thể dạy dỗ ra một đồ đệ ưu tú như vậy, ta nghĩ hẳn ở trong giới y học khẳng định là đại danh鼎鼎.”

Không đợi Dương Thiên trả lời, lão nhân suy tư một hồi rồi hỏi: “Chẳng lẽ là một trong tứ đại thế gia Trung Y? Đường Thái của Đường gia cũng biết luyện chế đan dược, chẳng lẽ hẳn là sư phụ của ngươi?”

Dương Thiên lắc đầu nói: “Không phải.”

Lão nhân nghe vậy, gật đầu nói: “Cũng đúng, gần đây Đường Thái chấn động toàn bộ giới y học, nếu ngươi là đệ tử của hắn, đã sớm nổi danh mới đúng, có điều với điều kiện hiện tại của ngươi, hoàn toàn có thể bái Đường Thái làm sư phụ, nghĩ đến hẳn sẽ tiếp nhận đệ tử thiên phú tuyệt như ngươi.”

Dương Thiên nghe vậy hơi bật cười nói: “Hắn sẽ không nhận ta.”

Lão nhân cười ha ha nói: “Phàm là cũng nên thử một chút chứ, ngươi khiêm tốn lễ phép như vậy, có năng lực như vậy, hẳn không có lý do gì không nhận?”

Dương Thiên mở miệng nói: “Lý do không nhận là hẳn sẽ cho rằng mình không có tư cách làm sư phụ của ta!”

Một câu nói, lão nhân trực tiếp mắt choáng váng.

Hắn há to miệng không biết nên nói cái gì.

Mới vừa rồi còn khen thiếu niên khiêm tốn, nhưng hiện tại lại cuồng như thế?

Phải biết rằng, Đường Thái bây giờ là người phụ trách tập đoàn Thiên Thần, mà tập đoàn Thiên Thần trong vòng hơn một tháng gần gũi đã nổi tiếng khắp cả nước, hiện giờ nó đã một lần hành động đánh phá bệnh viện Tây Kinh, thậm chí có tư cách sánh ngang với viện viện hiệp hòa đệ nhất cả nước.

Chỉ có điều một người là Đông y, một người là Tây y.

Tập đoàn Thiên Thần đã chinh hợp gần nửa Trung y cả nước, chỉ bằng phần thủ đoạn này, Đường Thái hẳn đã đứng ở vị trí đầu tiên của quốc y.

Một đại lão cấp Thái Đẩu như vậy, bây giờ lại bị một người thiếu niên hạ thấp, nói không đủ tư cách dạy hấn, quả thực cuồng vọng.

Tất cả hảo cảm của lão nhân đối với Dương Thiên đều biến mất, giọng nói của lão có chút lạnh lùng mở miệng nói: “Người trẻ tuổi, trẻ tuổi cuồng nhiệt đúng là không sai, nhưng không phải không coi ai ra gì, ngươi biết công hiến của Đường Thái đối với nhân dân cả nước không? Ngươi có biết những lời này của ngươi truyền ra sẽ bị bao nhiêu người thảo phạt không?”

Dương Thiên cười nhạt nói: “Vậy ngươi có biết, Đường Thái từng muốn bái ta làm thầy, bị ta ghét bỏ thiên phú bình thường, cho nên cự tuyệt không?”

Một câu nói, lão nhân cảm giác cái cảm cơ hồ muốn trật khớp, hơn nữa một cái không chú ý thiếu chút nữa bị sặc nước bọt chết.

Điên rồi, lão nhân cảm thấy hai người bọn họ nhất định có một người điên.

Hoặc là lão già ngốc nghếch, bị ảo giác, hoặc là thiếu niên này mới từ bệnh viện tâm thần đi ra...

Chương 459 - Tâm Phục Khẩu Phục.

Lão nhân cau mày nhìn Dương Thiên có chút không vui nói: "Tiểu hữu, ngươi có biết một câu nói vừa rồi của ngươi nếu truyền đi, vậy ngươi có thể đứng ở mặt đối lập với toàn bộ quốc y giới, nửa bước khó đi không?"

Dương Thiên mở miệng cười nói: “Ngươi hỏi thử Đường Thái dẫn dắt quốc y nửa bích giang sơn có dám đứng ở phía đối lập với ta hay không?”

Thứ hấn nói không phải là lời mạnh miệng, có thể nói là hấn từ phía sau màn, độc lập tứ đại thế gia Đông y mấy trăm năm, sau đó gặp nhau ở cùng một chỗ.

Gia chủ của tứ đại Trung Y thế gia đều từng nhận ân huệ của hần, tập đoàn Thiên Thần như mặt trời ban trưa là do một tay hần sáng tạo, bây giờ Đường Thái có địa vị cao như vậy, cũng hoàn toàn quy công cho hần.

Đối phương làm sao có thể dám đối đầu với hần?

Nhưng lão nhân lại không biết những thứ này.

Hần cứu sống người thương nhiều năm như vậy, y thuật siêu tuyệt, cũng từng là hạng người tâm cao khí ngạo.

Mới đầu nghe được tên tuổi của Đường Thái, hần ta cũng không phục, cho rằng đối phương có tư cách gì ngồi ở vị trí đầu tiên của quốc y.

Nhưng sau khi nghe được đủ loại sự tích của tập đoàn Thiên Thần, hần thu hồi sự cuồng ngạo của mình, cho rằng mình và Đường Thái cách xa vạn dặm.

Bởi vì tập đoàn Thiên Thần dưới sự dẫn dắt của đối phương đã hội tụ gần một nửa nhân tài y quốc gia trên cả nước, thẳng thắn giao lưu.

Quốc y sở dĩ xuống dốc, là bởi vì tư tưởng của người trong nước là y không truyền ra ngoài.

Không truyền, không cách nào phát dương quang đại, chờ sau khi chết không có người thừa kế, tự nhiên cũng liền mất đi truyền thừa, chôn vùi cùng lịch sử.

Mà tư tưởng của Đường Thái tụ tập bách gia chi trưởng, viết một quyển quốc y thánh thư, bất kỳ người nào cũng có thể xem qua, điều này cũng làm ra cống hiến trọng đại đối với việc phát dương truyền thừa của quốc y.

Hần có tài đức gì có thể sánh được.

Có thể nói, đời này hần chưa từng phục ai, chỉ phục Đường Thái.

Bây giờ một đứa trẻ miệng vàng trước mắt lại nói xấu Đường Thái, sao hần có thể đồng ý được.

Vì vậy, lão nhân hoàn toàn nổi giận, hần cắn răng nói: “Tiểu hữu, người đừng quá cuồng vọng, Đường Thái là tồn tại cơ

nào, người cho rằng người là ai? Có tư cách gì để hấn bái người làm thầy, người có tư cách gì từ chối?”

Dương Thiên không nói gì, Ngô Dũng bên cạnh tiến lên một bước, cao giọng nói: “Chỉ bằng Dương tiên sinh đứng trước mắt người là ngũ tinh Tây Nam, chỉ bằng Dương tiên sinh là ông chủ phía sau màn của tập đoàn Thiên Thần, tập đoàn Thiên Thần là do ông ta một tay sáng lập, gia chủ của tứ đại gia tộc do Đường Thái cầm đầu đều phải nghe lệnh ông ta, hỏi xem tư cách này có đủ hay không?”

“Vậy cũng không...”

Lão nhân nói được một nửa, chân như nhũn ra thiếu chút nữa quỵ gối trên mặt đất.

Hắn khó có thể tin nhìn Ngô Dũng, tròn mắt suýt chút nữa tròng ra ngoài.

“Người nói cái gì? Người lặp lại lần nữa? Tiểu hữu trước mắt này là Dương tiên sinh?”

Ngô Dũng gật đầu nói: “Sao vậy? Người cũng nghe qua tên tuổi của Dương tiên sinh sao?”

Lão nhân trong lòng nổi lên sóng to gió lớn.

Hắn đâu chỉ nghe qua, hắn từ Vân Châu không ngại ngàn dặm xa xôi tới Giang Thành, cũng là bởi vì muốn giúp Đường Thái nghiệm chứng một chút, Dương tiên sinh quốc y đệ nhất, rốt cuộc có tư cách đứng đầu hay không.

Bởi vì mọi người đều từng lưu truyền, hắn là quốc y đệ nhất, nhưng từng ở trên buổi họp báo, hắn đã từng nói, hắn vĩnh viễn không làm được đệ nhất.

Đường Thái từng nói trên hắn, Dương tiên sinh của ngũ tinh Tây Nam mới là quốc y đệ nhất.

Lão nhân không phục, bênh vực kẻ yếu cho Đường Thái, cho nên tự mình từ Vân Châu đến thăm dò y thuật của Dương tiên sinh kia một chút.

Bất quá, đáng tiếc là, hắn đến Giang Thành vài ngày, cũng chưa bao giờ thấy qua Dương tiên sinh y đệ nhất Trung Quốc kia, tự nhiên thất hồn lạc phách rời khỏi Giang Thành, trở về Vân Châu.

Nhưng điều khiến hắn bất ngờ là không ngờ lại gặp được Dương tiên sinh trong lời đồn trên đường trở về.

Quả nhiên là vừa mừng vừa sợ.

Chẳng trách, chẳng trách hắn cuồng ngạo như vậy, ngay cả Đường Thái cũng không để vào mắt.

Người ta có vốn liếng để cuồng vọng.

Thần sắc lão nhân kích động nhìn Dương Thiên, điều này làm cho Dương Thiên cảm thấy không được tự nhiên.

Đôi mắt sáng lấp lánh này thật sự có thể làm mù mắt người khác.

Lão nhân cũng mặc kệ cái này, hắn hít sâu một hơi nói: “Dương tiên sinh, ta muốn so đấu y thuật với ngươi.”

Dương Thiên hơi kinh ngạc hỏi: “Tại sao?”

Lão nhân kích động mở miệng nói: “Bởi vì ngươi là quốc y đệ nhất.”

Dương Thiên ồ một tiếng hỏi: “Ngươi muốn danh hiệu này sao?”

Lão nhân hưng phấn mở miệng nói: “Chỉ cần là quốc y, ai không muốn danh hiệu này?”

“Nếu ngươi muốn, vậy tặng cho ngươi là được, ở lại chỗ ta cũng không có tác dụng gì.”

Dương Thiên nói nhẹ nhàng như mây gió.

“Ngươi nói cái gì?” Ông lão không dám tin vào tai mình.

“Ngươi nghe được.” Dương Thiên chậm rãi ngồi xuống vị trí của mình, dự định tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Nhưng mà lão nhân lại không vui, hắn thẹn quá hóa giận nói: “Đợi một chút, ngươi không chỉ có nói xấu ta, còn nói xấu toàn bộ quốc y, vị trí thứ nhất há có thể nói nhường là nhường, ngươi có biết có mấy trăm năm Hoa Hạ không có người nào có thể trở thành quốc y đệ nhất không?”

Dương Thiên cảm thấy rất kỳ quái.

Hỏi: “Những gì ngươi nói ta đều hiểu, nhưng mà chuyện này có quan hệ gì với ta?”

Lão nhân sắp học máu: “Ngươi là quốc y đệ nhất nhân.”

Dương Thiên hỏi ngược lại: “Ta thừa nhận danh hiệu như vậy sao?”

“Khụ!”

Lão nhân bị sắc nước bọt, ho khan một tiếng, khó có thể tin nhìn chăm chăm Dương Thiên.

Hắn không thừa nhận mình là quốc y đệ nhất nhân?

Trời ạ, thế gian lại còn có loại người này?

Lão nhân thật sự sắp bị Dương Thiên ép điên rồi.

“Tại sao ngươi không thừa nhận?”

Đây là địa vị mà tất cả quốc y đều hướng tới, tổ tiên ba đời của hắn, đời mấy trăm năm cũng không đạt tới địa vị kia.

Hiện giờ lại bị thiếu niên chà đạp, lão nhân gần như là khóc lóc hỏi ra vấn đề này.

Dương Thiên đỡ trán, mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ.

Bị một lão nhân cố chấp như vậy dây dưa, hắn cũng sắp bị đối phương bức điên rồi.

Hắn đen mặt nói: “Tại sao ta phải thừa nhận?”

“A a a!”

Lão nhân tức điên lên, ông ta cá giận nói: “Ta mặc kệ, ta nhất định phải tỷ thí trung y với ngươi, bằng không ta có chết cũng không cam lòng.”

Đây là bị lừa bịp sao?

Dương Thiên chỉ cảm thấy đau răng, muốn hỏi lão Đông y trước mắt này trị như thế nào.

Trán hắn lộ ra một tia hắc tuyến, mở miệng nói: “Lão nhân gia, còn sống không tốt sao? Toàn thân trên dưới của ngươi đều là bệnh, trước tiên ngươi chữa khỏi cho tốt rồi lại thảo luận với ta về Đông y đi.”

Dương Thiên Chân sợ thẳng đôi phương không cẩn thận làm hắn tức chết.

Nhưng lão nhân lại cho rằng Dương Thiên nói như vậy là sự sĩ nhục lớn lao đối với hắn.

Hắn tức giận hừ một tiếng nói: “Người một không bắt mạch cho ta, hai không hỏi ta bệnh tình, làm sao người biết toàn thân ta đều là bệnh? Chỉ cần người nói ra, ta liền không dây dưa người nữa.”

Dương Thiên liếc nhìn lão nhân nói: “Tai phải bị điếc mười lăm năm, mất đi vị giác bảy năm, gan suy kiệt ba năm, ngón cái tay trái gãy mất hai mươi năm, khớp xương đầu gối...”

Mỗi khi Dương Thiên nói một câu, đồng tử của lão nhân liền co rút lại một phần.

Sau khi Dương Thiên dừng lại, vẻ mặt lão nhân đầy khiếp sợ, giống như gặp quỷ nhìn Dương Thiên.

Bệnh mà đối phương nói hoàn toàn ăn khớp với thời gian, mức độ hiểu biết về hắn cũng không kém hơn người thân bao nhiêu.

Những ngoại thương kia đều là lúc lên núi hái thảo dược lưu lại, mà nội thương thì gặp thảo dược không biết tên, lấy thân thử hiểm, điếc lỗ tai, vị giác cũng mất đi, gan suy kiệt chỉ có thể sống một năm.

Nhưng mà những thứ này chỉ có vài người biết, thiếu niên trước mắt này làm sao nhìn ra được.

Hắn là thần sao?

Dương Thiên nhìn ra sự khiếp sợ trong mắt lão nhân, nhíu mày nói: “Còn có mấy tật nhỏ, cần ta nói tiếp không?”

Khóe miệng lão nhân khô khốc nói: “Không, không cần.”

Sắc mặt hắn có chút tái nhợt hỏi: “Làm sao ngài biết?”

Lần này, hắn dùng tới kính ngữ, từ đáy lòng hắn đã tôn kính Dương Thiên.

Hắn suy nghĩ vô số loại lý do, thậm chí tin tưởng thiếu niên là quan sát rất nhỏ mới biết được.

Nhưng lại tuyệt đối không nghĩ tới, thiếu niên nhẹ răng cười nói: “Đoán!”

Phập!

Khí huyết lão nhân dâng lên, thiếu chút nữa không theo kịp.

Đoán? Vậy làm sao đoán?

Nếu hần tin lời ma quỷ của thiếu niên trước mắt, vậy hần sống uống mấy chục năm.”

Lão nhân mở miệng nói: “Nếu tiểu hữu không muốn nói, vậy lão hủ cũng không miễn cưỡng, hôm nay rút cuộc ta cũng có thêm kiến thức, chết cũng không tiếc nuôi. Tổ tiên ta ba đời mấy trăm năm cố gắng không có một vị trở thành quốc y đệ nhất, không phải là không có đạo lý, không chỉ là ta, cho dù là gia gia ta cũng không cách nào so sánh với ngài, lão hủ tán đồng địa vị quốc y đệ nhất của ngài.”

Dương Thiên gật đầu.

Nhìn thân ảnh có chút cô đơn của lão nhân, hần mở miệng nói: “Chờ một chút.”

Lão nhân quay đầu cung kính hỏi: “Dương tiên sinh còn có phân phó gì?”

Dương Thiên bình tĩnh nhìn hần một cái nói: “Nếu ta không nhìn lầm, vấn đề gan của ngươi nhất định là do uống thuốc quanh năm của ngươi gây ra, trên người ngươi không có bệnh nặng? Vì sao như thế? Phải biết rằng là thuốc có ba phần độc.”

Lão nhân cười khỏ nói: “Thời điểm chữa bệnh dược thảo khan hiếm cho người ta, ta từng lấy thân thử dược thảo khác có thể thay thế hay không, dần dà liền thành như vậy, lão hủ cả đời dùng cái này cứu vô số người, cái mạng này của ta coi như là không còn, cũng đáng.”

Dương Thiên nghe vậy, nghiêm nghị kính nể.

Hần đứng lên, chấp tay thi lễ với lão nhân nói: “Lão tiên sinh nhân nghĩa, tiểu tử bội phục!”

Chương 460 - Bố cục Vân Châu.

Lão nhân khoát tay áo nói: "Đây đều là việc ta phải làm, nhưng tiểu hữu, năm tuổi nhẹ nhàng sáng lập tập đoàn Thiên Thần, lại có y thuật cao như thế, sau này sẽ lưu lại một nét đậm trong lịch sử quốc y, nói là sánh vai với Biển Thước Hoa Đà cũng không quá đáng."

Dương Thiên cười cười nói: "Không so được với lão tiên sinh, ngài là suy nghĩ cho bệnh nhân chân chính, ta sáng tạo tập đoàn Thiên Thần chỉ là vì tư lợi."

Lão nhân lắc đầu nói: "Mặc kệ nói như thế nào, tiểu hữu người đối với Trung y quốc gia làm ra công hiến không thể xóa đi."

Dương Thiên nhìn lão nhân, hơn sáu mươi tuổi, gan gàn như suy kiệt, hắc không đành lòng, sau đó lấy một viên đan dược màu xanh từ trong Thất Thái Linh Lung Tháp đưa cho lão nhân.

"Đây là Hồi Dương đan, có thể giúp cơ năng thân thể người khôi phục trạng thái cường thịnh nhất."

Lão nhân nghe vậy, cả người chấn động.

Hắn tiếp nhận đan dược, chỉ là gửi một cái liền cảm giác ngũ tạng lục phủ được tẩy lễ.

Trên mặt lão nhân do dự một trận lắc đầu nói: "Dương tiên sinh, tiền tích góp mấy năm nay của ta đều lấy để chữa bệnh cứu người, tuy không biết giá đan dược này của ngài, nhưng khẳng định là giá trên trời, lão hủ không bỏ ra nổi."

Dương Thiên lắc đầu nói: "Ta không cần bất kỳ thù lao gì, đây là người nên được."

Lão nhân vẫn lắc đầu nói: "Ta sống nhiều năm như vậy, chưa từng nợ nhân tình, cầm đan dược của ngài, chẳng khác nào thiếu ngài một mạng, Dương tiên sinh vẫn là thu hồi đi."

Tổ tiên hắn ba đời theo nghề y, lập ra quy củ như sắt thép, không cho phép nợ nhân tình.

Gia gia của hắn bởi vì thiếu nhân tình, dùng mạng để đền đáp.

Phụ thân hắn nợ người ta một ân tình, vì đối phương chữa bệnh vào rừng sâu núi thẳm hái thuốc, đến tận đây vẫn chưa về.

Khi đó hắn mới mười tuổi,

Cho nên, lúc trước hắn từng lập thệ, coi như là chết, cũng sẽ không nợ nhân tình.

Dương Thiên có chút ngây ngẩn cả người. Hắn chưa bao giờ gặp được lão đầu cổ chấp như vậy.

Hắn nhíu mày hỏi: “Người cũng biết gan của người hoàn toàn suy kiệt, không tới một năm chắc chắn phải chết, mà đan dược này của ta là hy vọng sống sót duy nhất của người.”

Lão nhân cười cười. Sau nụ cười mang theo thoải mái.

“Người luôn có một lần chết, ta là người sống lâu nhất trong ba đời nhà ta, lão hủ thấy đủ.”

Dương Thiên khá đau đầu, bất đắc dĩ nói: “Lão tiên sinh, ta tặng đan dược cho ngài, cũng không hướng về nhân tình của ngài, chỉ là kính trọng cách làm người của ngài, xin hãy nhận lấy.”

Nhưng bất luận hắn nói thế nào, đôi phương cũng không chấp nhận.

Dương Thiên thật sắp bị lão đầu cổ chấp này bức điên rồi.

Cuối cùng, bất đắc dĩ thu hồi đan dược, nói: “Lão tiên sinh đạo đức tốt, tiểu tử tâm phục, ta kính trọng ngài, không biết có thể có tư cách cùng ngài uống một chén rượu hay không?”

Trên mặt lão nhân có chút chần chừ, gan hắn không tốt, không thể uống rượu.

Lúc còn trẻ hắn cũng từng nghiện rượu như mạng, nhưng từ sau khi gan xảy ra vấn đề, mấy chục năm nay chưa từng uống rượu, chưa từng phá lệ.

Nhưng hôm nay, hắn lần đầu tiên phá lệ.

Lão nhân cười nói: “Cậu còn không được, lão hủ có thể ở cuối sinh mệnh gặp được tiểu hữu có hậu sinh kinh tài tuyệt điểm như vậy, chết cũng không oán, có người ở đây, quốc y có hi vọng quật khởi rồi.”

Dương Thiên cười cười, sau đó nhìn về phía Ngô Dũng: “Lấy rượu đi.”

Ngô Dũng cũng thật sắp điên rồi, đây chính là xe lửa, đi đâu tìm rượu đây?

Bất đắc dĩ, Dương tiên sinh lên tiếng, hẳn chỉ có thể gặt đầu.

Cuối cùng chạy bảy tám toa xe, lấy giá mười vạn nguyên đổi lấy một bình giá trị mười đồng tiền nấu cháo.

Rót đầy hai chén lớn, Dương Thiên bung lên, trong đó một chén đưa cho lão nhân, cười nói: “Người sẽ chứng kiến quốc y quật khởi, Dương Thiên ta thề, người nhất định sẽ.”

Lão nhân cũng thoải mái cười to nói: ” gan ta có vấn đề không thể uống nhiều, nếu không ta sẽ say rượu với tiểu hữu ba ngày ba đêm.”

Hai người khâm phục lẫn nhau, uống một hơi cạn sạch chén rượu mạnh.

Lão nhân thở ra một ngụm hơi rượu ha ha cười to nói: ” Sướng khoái, mấy chục năm chưa uống rượu, thật sự uất ức sống, rượu này uống thân thể ấm áp, giá hẳn là không rẻ chứ?”

Khóe miệng Ngô Dũng giật giật, vốn định nói mười vạn, nhưng ánh mắt Dương Thiên trùng qua, chỉ có thể oan ức nói: “Một bình hai nôi mười đồng.”

Dương Thiên ha ha cười nói: “Lần sau nếu lão tiên sinh đến Giang Thành, ngài hãy thông báo trước, tiểu tử Thập Đại Danh Tử trong nước sẽ gom đủ cho ngài.”

Lão nhân không khỏi liếc mắt nhìn Dương Thiên Cao một cái nói: “Lão hủ dám dùng mạng đảm bảo, tiểu hữu tuyệt đối không phải vật trong ao, mười năm sau nếu không hóa rồng, lão hủ cắt đầu người làm cái bô.”

Dương Thiên cười nói: “Lão tiên sinh nghiêm trọng rồi.”

Lão nhân khoát tay áo nói: “Người có vốn liếng hóa rồng, nếu trong mấy hậu bối không chịu cố gắng của ta có thể xuất hiện một phần mười năng lực của người, cho dù là bây giờ chết đi, cũng cam tâm tình nguyện.”

Dương Thiên cười nói: “Sẽ xuất hiện.”

Lão nhân cười ha ha, thoát nhìn tâm tình vô cùng vui vẻ, nói: “Được rồi, xin từ biệt, lão hủ Sở Cuồng, địa giới Vân Châu

nếu gặp phải phiền phức thì báo tên của ta, bằng hữu nơi đó hẳn là đều sẽ nể mặt ta.”

Dương Thiên lần nữa chấp tay cung kính nói: “Tiểu tử nhớ kỹ, lần nữa cảm ơn lão tiên sinh.”

Lão nhân đi rồi, Dương Thiên quay đầu nhìn lại, phát hiện trên mặt Ngô Dũng mang theo vẻ khiếp sợ, giống như gặp phải quỷ vậy.

Hắn có chút kinh ngạc hỏi: “Làm sao vậy?”

Lúc này Ngô Dũng mới phản ứng lại, thần sắc kích động nói: “Dương tiên sinh, ta bỏ ra mười vạn đồng mua một bình rượu thật sự đáng giá, ngài có biết thân phận của lão nhân kia ở Vân Châu không?”

Dương Thiên ngạc nhiên nói: “Cái gì? Rượu của người tiêu mười vạn? Tại sao ta không ném ra mùi vị?”

Ngô Dũng khoát tay áo nói: “Rượu kia bản thân giá trị mười khối, trên xe lửa không dễ kiếm rượu, ta tăng giá một ngàn lần mới mua được, bất quá Dương tiên sinh, đây cũng không phải trọng điểm, trọng điểm là thân phận lão nhân kia, trời ạ, trước đó nghe đồn, vô duyên gặp mặt, không nghĩ tới lần này ta lại gặp được chân nhân.”

Dương Thiên: ……

“Sao người không nói rượu đắt?”

Trong tháp Thất Thái Linh Lung của hắn cũng có rượu, chỉ có điều quá mức làm người khác chú ý, hắn mới không lấy ra.

Ngô Dũng nhìn nhìn bên ngoài, im lặng nói: “Dương tiên sinh, ngài rút cuộc có thể nắm lấy trọng điểm hay không, đừng nói là mười vạn, cho dù là một trăm vạn cũng đáng giá.”

Dương Thiên nghe vậy, nhíu mày hỏi: “Tại sao lại nói như vậy.”

Ngô Dũng thấy Dương Thiên rút cục về tới vấn đề chính, vội vàng hưng phấn mở miệng nói: “Vị lão nhân kia là Sở Cuồng, người của Sở gia ở Vân Châu.”

Dương Thiên Lai hứng thú hỏi: “Sở gia? Địa vị ở Vân Châu như thế nào?”

Ngô Dũng mở miệng: “Không có địa vị, nhưng mà, cho dù là Vân Châu đệ nhất nhân cũng phải tất cung tất kính đối với hần.”

Dương Thiên nghi hoặc: “Tại sao?”

“Bởi vì hần là vua không ngai của Vân Châu, ở Vân Châu hần chính là truyền kỳ, đại lão các nơi đều nợ hần nhân tình, có thể nói, chỉ cần hần nói một câu, người đứng đầu quan trường Vân Châu phải đổi.”

Dương Thiên chép miệng nói: “Rốt cuộc hần làm sao làm được, ở năm tỉnh Tây Nam, cho dù là ta cũng không có năng lực này.”

Ngô Dũng nghe lời này thì không vui.

Thiếu niên ở năm tỉnh Tây Nam không có năng lực này, nhưng hần dám chặt đứt chân đệ nhất nhân Ngạc Tinh.

Năng lực này, ở cả nước cũng không có mấy người.

Hần mở miệng nói: “Dương tiên sinh, lúc tới ta còn lo lắng, bởi vì Vân Châu rất loạn, người nơi đó cái gì cũng dám làm, nhưng bây giờ ta rốt cuộc yên tâm, chỉ nói quen biết lão nhân này, ở Vân Châu ngang dọc đi cũng không có ai ngăn cản.”

Dương Thiên cũng không ngờ, ở trên tàu lại ngẫu nhiên gặp phải loại tồn tại này.

Nhưng Ngô Dũng vẫn có chút đáng tiếc nói: “Dương tiên sinh, vừa rồi ngài hần là nên đưa viên đan dược kia cho hần, nếu như hần thiếu ngài nhân tình, vậy thì đồng nghĩa với tất cả đại lão Vân Châu đều thiếu ngài nhân tình, vậy ngài chẳng khác nào lại nắm trong tay một tỉnh.”

Dương Thiên cười cười nói: “Ta muốn giúp hần, cũng không phải vì ân tình của hần, hơn nữa, ta cho người khác thì nhất định phải tiếp nhận.”

“Thế nhưng...”

Ngô Dũng có chút nghi hoặc, còn muốn nói gì đó, tuy nhiên lại bị Dương Thiên ngăn cản.

Hần mở miệng nói: “Thời gian sẽ tự nói cho người biết tất cả.”

Nói xong, hần trở lại chỗ ngồi của mình.

Ngô Dũng gãi gãi đầu, lại ngây ngẩn cả người.

Tuy nhiên mặc dù có chút tiếc nuối lão nhân kia không có tiếp nhận ý tốt của Dương Thiên, nhưng Dương Thiên cũng trở thành bằng hữu với đối phương, đối với lần xuất hành này của bọn họ khẳng định sẽ có trợ giúp rất lớn.

Dương Thiên trở lại chỗ ngồi, đang muốn nhắm mắt dưỡng thần kết thúc chuyến lữ hành nhàm chán này, nhưng cảm giác hai ánh mắt rơi vào trên người hắn.

Dương Thiên quét mắt nhìn, không ngoài dự đoán, là Trần Vũ Hàm, còn có Hà Vi Vi.

“Có việc gì?”

Nhìn hai người có chút muốn nói lại thôi, Dương Thiên nhíu mày hỏi.

Hắn thật sự không muốn để ý tới đối phương, nhất là Trần Vũ Hàm, tự cho là có chút tư sắc liền cảm thấy ưu việt mười phần.

Nhưng hiện tại xem ra, cho dù không để ý tới cũng sẽ phiền toái không ngừng.

Hà Vi Vi nhẹ nhàng chạm vào Trần Vũ Hàm, Trần Vũ Hàm cắn cắn môi đỏ nói: “Cảm ơn người.”

Giọng nàng như muỗi kêu, nếu không phải thính lực của Dương Thiên không tốt thì thật sự không nghe được.

Hắn lạnh nhạt mở miệng nói: “Người không cần cảm ơn ta, thanh minh lần nữa, ta không có ý gì với người, không phải là vì lấy lòng người, không phải là vì tiếp cận người mới cứu người, cho dù là một tên quái dị trúng độc ta cũng sẽ cứu chữa, có hiểu không?”

Chương 461 - Lần đầu tiên tới Vân Châu.

Trần Vũ Hàm mặt đỏ như máu, vừa rồi nàng cho rằng thiếu niên này sẽ mưu đồ gây rối nàng cho nên mới nói những lời kia, nhưng bây giờ lại bị chính lời nói của nàng hung hăng đánh mặt.

Đối phương cứu nàng, theo Trần Vũ Hàm xem ra là vì tiếp cận nàng, nàng cũng nghĩ kỹ, chỉ cần đối phương quy củ, có thể cùng bằng hữu của đối phương.

Nhưng mà, kết cục không giống với những gì nàng nghĩ.

Nàng xuất thân hào môn, ngâm lấy chìa khóa vàng lớn lên, hơn nữa dung nhan xuất chúng, đi tới chỗ nào cũng là tiêu điểm, mặc dù có tính tình ngạo kiều của đại tiểu thư, nhưng người khác đều sẽ nhường nàng, coi như là làm sai bất cứ chuyện gì, cũng không có người nào nói nặng lời với nàng.

Hôm nay, nàng lần đầu tiên bị người ta sỉ nhục.

Đôi mắt đẹp của Trần Vũ Hàm hiện lên hơi nước.

Mọi người thấy vậy không khỏi có chút đau lòng, tiểu cô nương xinh đẹp bao nhiêu lại bị thiếu niên giáo huấn như vậy.

Hà Vi Vi lắc lắc cánh tay Dương Thiên nói: “Tiểu ca ca, bạn thân của muội da mặt mỏng, chuyện vừa rồi muội thay mặt nàng xin lỗi huynh, huynh tha thứ cho nàng được không.”

Dương Thiên bị tiểu cô nương nhiệt tình trước mắt làm cho choáng váng đầu óc. Hắn bất đắc dĩ gật đầu nói: “Được được, nhưng người thả ta ra trước được không?”

Khuôn mặt Hà Vi Vi đỏ lên, sau đó buông Dương Thiên ra, cười hì hì nói: “Tiểu ca ca, huynh thật tốt.”

Sau khi hai người quen thuộc, tiểu cô nương trên mặt mang theo một chút tàn nhang này triệt để mở ra.

Hai cô gái cũng giống như Dương Thiên, đều là thí sinh khóa này, hai người là người Giang Nam, sau khi thi đại học xong thì ra ngoài thư giãn một chút, đầu tiên là bơi khắp Huy Tĩnh, sau đó cùng nhau vụng trộm thương lượng đi Vân Châu mở mang kiến thức.

Nhìn cô gái nhỏ không có kinh nghiệm xã hội này giống như là nhỏ đậu vậy, không hề phòng bị nói ra tất cả mọi chuyện, Dương Thiên mặt mũi tràn đầy im lặng.

Nàng không sợ bị phản tử phạm pháp dụ dỗ sao?

Nhưng mà, ven đường có một tiểu nữ sinh hoạt bát lú rú như vậy, cũng không tính là nhàm chán.

Sau khi nghe thấy Dương Thiên cũng là thí sinh khóa này, đôi mắt của Hà Vi Vi lập tức sáng lên.

“Tiểu ca ca, lần này ngươi thi thể nào rồi? Có thể ghi danh đại học gì?”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Thành tích đạt điểm tối đa, ghi danh đệ nhất học phủ cả nước.”

“Ách!”

Hà Vi Vi lập tức ngây ngẩn cả người, nửa câu sau của cô “Tôi cũng muốn thi đậu đại học giống như anh” bị nuốt thẳng vào trong bụng.

Ngay cả Trần Vũ Hàm nghe vậy, cũng nhỏ giọng nói một tiếng khoác lác.

Lúc đầu Hà Vi Vi cũng không thể tin được, nàng yếu ớt hỏi: “Tiểu ca ca, ta có thể hỏi ngươi một chút tên gọi là gì không?”

Lúc nàng ở Giang Thành thăm dò được Nhất Trung có một học sinh rất lợi hại, đã từng mô phỏng cuộc thi đạt được điểm tối đa năm khoa.

Nghĩ đến đây, thân thể mềm mại của Hà Vi Vi chấn động, nghĩ đến vừa rồi thiếu niên cùng lão nhân kia nói chuyện, tựa hồ họ Dương.

“Chẳng lẽ...”

Hà Vi Vi vừa nghĩ tới đây, chỉ nghe thiếu niên bình thản mở miệng: “Dương Thiên!”

“Quả nhiên!”

Hà Vi Vi vừa mừng vừa sợ, vẻ mặt sùng bái nhìn Dương Thiên nói: “Thần tượng A, tiểu ca ca, ngươi có biết không, sau khi ta và Vũ Hàm ở Giang Thành nghe được sự tích của ngươi đều rất sùng bái ngươi, mô phỏng đại thiên tài năm khoa đầy điểm, đã bị định là Trọng Nguyên Huy Tinh, quá bất ngờ.”

Trần Vũ Hàm cũng là trên mặt mang theo vẻ kinh ngạc, không nghĩ tới thiếu niên trước mắt này chính là Dương Thiên danh chấn Giang Thành kia.

Theo người ở trường thi nói, thiếu niên đã lập ra kỷ lục làm xong bài thi trong thời gian ngắn nhất từ trước tới nay.

Mặc dù nàng có thành tích ưu tú, nhưng tự nhận cũng không làm được điểm ấy.

Vì vậy, hai tiểu nữ sinh đối với Dương Thiên càng thêm tò mò, không ngừng hỏi đông hỏi tây, Dương Thiên đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Lại qua hai giờ, rốt cục đến nhà ga, hai tiểu cô nương lưu luyến không rời, Dương Thiên cùng Ngô Dũng đi ra ngoài nhà ga.

Nhưng mà, còn chưa đi được hai bước, lại phát hiện lão nhân trên xe lửa kia đuổi theo.

“Xin Dương tiên sinh dừng bước.”

Lão nhân thở hồng hộc, trên trán toát ra mồ hôi lạnh, hiển nhiên vừa rồi dòng người chen chúc, hẳn tìm thời gian rất lâu.

Bỏ qua thân phận của đối phương, Dương Thiên vẫn luôn duy trì thái độ tôn kính với lão nhân.

“Lão tiên sinh còn có chuyện gì sao?”

Lão nhân thở hắt hắt hai hơi rồi cười cay đắng nói: “Tiểu hữu người làm như vậy không đúng.”

Ngô Dũng nghe vậy sững sờ, lập tức khấn trương lên.

Chẳng lẽ Dương tiên sinh đắc tội lão nhân chỗ nào?

Nghĩ tới đây, sắc mặt Ngô Dũng trắng bệch, lão nhân chính là tồn tại thế lực lớn nhất Vân Châu, các ngành các nghề, đều có người thiếu nhân tình của hắn, có thể nói, chỉ cần một câu của đối phương, hắn và Dương Thiên đều không đi ra khỏi Vân Châu.

Ngô Dũng kéo Dương Thiên, đi đứng run lẩy bẩy.

Dương Thiên không để ý đến Ngô Dũng, ra vẻ không biết cười cười nhìn lão nhân nói: “Lão tiên sinh nói cái gì ta nghe không hiểu.”

Lão nhân bất đắc dĩ nói: “Tiểu hữu đừng giả vờ nữa, chính là người.”

Thảm rồi thảm thảm rồi! Ngô Dũng nhìn mấy chục chiếc Rolls-Royce ngừng lại, mấy chục người áo đen đi về phía lão

nhân, không khỏi có chút sợ hãi.

Địa giới Vân Châu rất loạn, thật sự là chết người cũng không ai quản.

Những người này hiển nhiên là bằng hữu của lão nhân, Dương Thiên đắc tội lão nhân, lão nhân hiển nhiên là đến gây chuyện.

Trên mặt Dương Thiên thủy chung mang theo nụ cười hòa nhã nói: “Lão tiên sinh vẫn nên nói rõ đi, ta thực sự không biết ngài đang nói cái gì.”

Lão nhân nhìn Dương Thiên đầy thâm ý nói: “Tật xấu suy kiệt gan của ta đã hoàn toàn khỏi rồi. Tiểu hữu, ngươi có thể bỏ viên đan dược vào trong bát rượu mà ta uống được không?”

Dương Thiên vô tội nhún vai nói: “Lão tiên sinh, ngươi suy nghĩ nhiều rồi, cũng không phải là ta, có lẽ việc thiện mà ngài làm đã làm cảm động trời cao, sau đó trời cao chữa khỏi bệnh cho ngươi.”

Lão nhân cười khỏ nói: “Lão hủ sống hơn nửa đời người, chưa bao giờ tin quỷ thần, Dương tiên sinh đã làm việc thiện, vì sao thừa nhận?”

Dương Thiên cười mở miệng: “Không phải ta, ngươi bảo ta thừa nhận như thế nào?”

Lão nhân thở dài một hơi nói: “Thôi thôi, vô luận ngươi thừa nhận hay không, lão hủ đều thiếu ngươi một cái nhân tình, Dương tiên sinh chỉ cần nói ra, lão hủ tất nhiên sẽ làm được cho Dương tiên sinh, vô luận cái gì.”

Dương Thiên lắc đầu nói: “Lão tiên sinh, ta nói rồi, ta sẽ không lấy ân tình của ngươi, chuyện này không liên quan gì đến ta, tất cả đều là bởi vì ngài cát nhân tự có thiên mệnh.”

Lão nhân hí mắt nói: “Tiểu hữu nếu nói không phải ngươi, vậy ngươi lấy ra viên đan dược vừa rồi, chỉ cần ta liếc mắt nhìn đan dược còn ở trên tay ngài, vậy ta liền tin thiên mệnh này.”

Sắc mặt Dương Thiên bình thản, nhưng không có bất kỳ cử động nào.

Bởi vì viên đan dược kia hẳn chỉ có một viên, làm sao lấy ra viên thứ hai?

Hắn cười cười nói: “Thật sự là quá không khéo, viên đan dược kia của ta đã mất, không có cách nào biểu hiện ra với ngài.”

Lão nhân còn muốn nói chút gì, lúc này, mười mấy hắc y nhân tiến lên cung kính nói với Sở Cuồng: “Sở lão, hoan nghênh trở lại Vân Châu.”

Sở Cuồng nhìn thấy sự phô trương này, không khỏi cau mày nói: “Ta không phải đã nói sao, ta có thể trở về không cần các người tới đưa đón.”

Tráng hán cầm đầu đeo kính râm cười nói: “Sở lão nói đúng lắm, lần sau chúng ta chú ý.”

Sở Cuồng có chút bất đắc dĩ, biết cho dù hắn nói như thế nào, đối phương vẫn khư khư cố chấp ở phương diện này.

Mà lúc này, tráng hán đeo kính râm kia tựa hồ chú ý tới Dương Thiên, có chút nghi hoặc nhìn Sở Cuồng hỏi: “Sở lão, bọn họ là bằng hữu của ngài sao? Nếu không ta giúp ngài an bài một chút.”

Sở Cuồng đang muốn gật đầu, Dương Thiên lại mở miệng trước tiên nói: “Lão tiên sinh, chúng ta đến Vân Châu còn có chuyện quan trọng, trước hết không quấy rầy.”

Sở Cuồng lắc đầu nói: “Như vậy sao được, đến Vân Châu các người lại giống như là về nhà vậy, ta còn chưa chiêu đãi tốt, các người sao có thể đi?”

Dương Thiên lắc đầu nói: “Có duyên nơi nào không gặp nhau, chờ sau khi ta làm xong chuyện ở đây, lại đến nhà bái phỏng.”

Hắn vừa dứt lời, nam tử đeo kính râm kia lập tức nổi giận.

Hắn hừ lạnh một tiếng, tiến lên một bước lạnh giọng nói: “Sao hả? Sở lão mời người dám cự tuyệt? Khu vực Vân Châu người cũng không đi hỏi thăm một chút, Sở lão một câu nói chính là trời.”

Ngô Dũng cũng tiến lên một bước che chắn trước người Dương Thiên, híp mắt nói: “Hành động của bằng hữu thật lớn a.”

“Ta không chỉ có hỏa khí lớn.”

Tráng hán đeo kính râm vung tay lên, mấy chục người thủ hạ bao quanh hai người Dương Thiên.

Trên mặt hấn lạnh lùng: “Sở lão mời, hai vị chúng ta ai dám nói một chữ không?”

Dương Thiên cười ha hả, nhìn mấy chục hắc y nhân xung quanh.

“Đây chính là vốn liếng để ngươi dám cuồng vọng với ta?”

Tráng hán đeo kính râm nghe vậy quả thực hoài nghi lỗ tai của mình xảy ra vấn đề, mấy chục người giao đầu với hai người.

Hơn nữa bên hông hấn có một con sa mạc chi ung, hai người cho dù là vạn loại bản lĩnh cũng không có bất kỳ phần thắng nào.

Sắc mặt hấn hoàn toàn âm trầm xuống, nhe răng cười một tiếng nói: “Tiểu tử, ngươi có biết ngươi đang nói chuyện với ai không? Nếu không phải có Sở lão ở đây, chỉ bằng những lời này ta đã cho ngươi đi không ra khỏi Vân Châu.”

Sở Cuồng nắm chặt nắm đấm cả giận nói: “Đủ rồi, Tiểu Hồ, ngươi còn không để ta vào mắt?”

Tráng hán đeo kính râm thấy vậy, vội vàng cúi người cung kính nói: “Sở lão, xin lỗi.”

Sở Cuồng hừ một tiếng, nói: “Dương Thiên tiểu hữu là ân nhân của ta, ta thiếu hấn một cái nhân tình, ngươi dám gây bất lợi cho hấn, cũng xử lý lão đầu tử ta cùng một chỗ là được.”

Chương 462 - Phú Quý Thạch Phờng.

Kính râm tráng hán nghe vậy trên mặt nhất thời lộ ra vẻ sợ hãi nói: "Sở lão nói ra lời ấy a, tại hạ cho dù có gan lớn bằng trời, cũng không dám gây bất lợi cho ngài a. "

Sở Cuồng hừ lạnh một tiếng nói: “Lui ra!”

“Vâng!” Trên mặt trắng hán đeo kính râm không có bất kỳ vẻ bất mãn nào.

Hắn phát phát tay, mấy chục trắng hán áo đen lập tức lui ra phía sau.

Sở Cuồng chấp tay với Dương Thiên nói: “Xin lỗi Dương tiên sinh, đã bị kinh hãi rồi.”

Dương Thiên thờ ơ nhìn trắng hán đeo kính râm kia, mở miệng khinh thường nói: “Chỉ có hắn? Còn không có tư cách làm ta kinh hãi.”

“Người nói cái gì?”

Sắc mặt của trắng hán đeo kính râm kia đều vặn vẹo lên.

Hắn là đại lão Vân Châu, trừ lão nhân trước mắt này, ở Vân Châu ai dám vô lễ đối với hắn như thế?

Sở Cuồng Hàn lạnh giọng nói: “Vương Hồ, thật sự cho rằng ta không quản được người?”

Vương Hồ rụt cổ lại, mặt mũi tràn đầy vẻ không cam lòng!

Trong đôi mắt hắn mang theo oán độc nhìn Dương Thiên, hiển nhiên chuyện này không thể nào bỏ qua.

Mí mắt Ngô Dũng nhảy lên một cái, vội vàng kéo cánh tay Dương Thiên.

Dương Thiên khinh thường liếc nhìn Vương Hồ.

Hắn là Phá Thiên Tiên Đế, bị con kiến hôi nhỏ bé này khiêu khích qua lại đã có chút không vui.

Vương Hồ nhìn ánh mắt của hắn, lộ ra ý tứ rất rõ ràng, nếu không phải lão nhân ở đây hỏi thăm thâm.

Dương Thiên cười lạnh.

Nếu không phải có lão nhân ở đây, kết cục thâm hiểm hẳn là hắn mới đúng.

Võ giả trong tay không có Tông Sư cảnh cũng dám cuồng vọng như thế, nếu ở Huy tinh, không cần hắn ra tay, đại lão các tinh có thể dạy hắn làm người thế nào.

Sau khi cáo từ Sở lão, Dương Thiên và Ngô Dũng đi xa.

Vương Hồ thu lại khoe mắt m Quát, cung kính hỏi: “Sở lão, tiểu tử kia rốt cuộc có lai lịch gì?”

Sở Cuồng bình tĩnh nói: “Hắn là Vương của năm tỉnh Tây Nam, tiểu tử người gần đây thành thật một chút cho ta, Dương tiên sinh có ân tình lớn bằng trời với ta, nếu để cho ta phát hiện người làm khó dễ hắn, đừng trách ta trở mặt với người, nếu người tự nhận có thực lực đối kháng toàn bộ Vân Châu, vậy coi như lời này của ta là đánh rắm.”

Vương Hồ vội vàng gật đầu đồng ý.

Chờ Sở Cuồng vào xe, thân sắc Vương Hồ lại lần nữa trở nên âm lãnh.

“Vua của năm tỉnh Tây Nam? Hừ, nơi này chính là Vân Châu, cũng không phải là Tây Nam.”

Nói xong, lái xe rời đi.

Ngô Dũng ở phía xa lúc này vẫn đang đứng nhũn ra.

Sắc mặt hắn phát khổ nói: “Dương tiên sinh, chúng ta lần này chỉ có hai người đến Vân Châu, cần phải khiêm tốn một chút a, người có biết vị tráng hán vừa rồi kính râm là ai không?”

Trên mặt Dương Thiên vẫn bình thản như không: “Nói đi, ta muốn biết hắn dám đắc tội với ta là cái gì?”

Ngô Dũng mở miệng nói: “Tên của hắn là Vương Hồ, địa vị ở Vân Châu còn cao hơn địa vị của Trâu lão đại Huy tỉnh chúng ta, ở Vân Châu ngư long hỗn tạp này có thể ngồi vững vị trí này mười năm, không phải hạng người bình thường.”

Dương Thiên bình tĩnh mở miệng: “Chỉ bằng cái này không đủ để lọt vào mắt ta.”

Ngô Dũng lau mồ hôi lạnh trên trán, gã biết rõ thủ đoạn và thực lực của thiếu niên, không khỏi mở miệng lần nữa: “Hơn nữa, việc buôn bán ngọc thạch ở đây cũng bị hắn độc chiếm một nửa, mạng lưới quan hệ rất rộng, lần này chúng ta đến đây ắt phải giao thiệp với hắn, nếu hắn cố ý làm khó, chúng ta sẽ rất bị động, dù sao đây cũng không phải là Huy Tỉnh.”

Dương Thiên nhíu mày: “Chuyện này có chút phiền phức, nhưng nếu hắn dám chọc ta, trên đường xuống hoàng tuyền nhất định có bóng dáng của hắn.”

Ngô Dũng nghe vậy chân mềm nhũn thiếu chút nữa quỵ xuống.

Năm tỉnh Tây Nam đã bị thiếu niên trước mắt làm cho long trời lở đất.

Hôm nay đến Vân Châu, hắn đã đoán được rất nhiều người sắp gặp nạn rồi.

Có Ngô Dũng ở đây chính là thuận tiện, một ít việc vặt toàn bộ do hắn làm, làm một chân sai vặt thuận buồm xuôi gió.

Nhưng mà, nếu để cho những đại nhân vật của chư thành Huy tỉnh nhìn thấy một màn này, khẳng định cái cằm đều muốn rớt xuống.

Đại lão đệ nhất chư thành làm chân chạy cho người khác, quả thực quá kháo nghiệm trái tim người ta.

Ngô Dũng tìm một khách sạn hào hoa nhất, trước đó đã đặt trước một cuộc điện thoại, hai người ăn cơm chiều đơn giản một chút rồi ngủ thật say.

Một ngày xe lửa, quá mức mệt nhọc.

Ngày hôm sau, sau khi hai người dạo qua một vòng ở chung quanh, Ngô Dũng cảm giác có chút nhàm chán, không khỏi mở miệng nói: “Dương tiên sinh, đến Vân Châu không xem đồ thạch thật sự là một chuyện đáng tiếc lớn trong đời, nếu không ta mang ngài đi đồ thạch phường nhìn xem.”

Dương Thiên nhíu mày: “Bên trong đều là nghề đánh bạc?”

Ngô Dũng gật đầu nói: “Đúng, Vân Châu có rất nhiều phường đồ thạch, là nơi các du khách nhất định phải đi, nhưng Dương tiên sinh ngài phải đáp ứng ta, chúng ta chỉ nhìn, tuyệt đối không thể đánh cược, tất cả tài sản ông nội ta để lại đều bởi vì bị cha ta đồ thạch cho hết sạch, nơi đó chỉ có một đao một địa ngục, rất ít người có thể một đao phú.”

Dương Thiên có chút tò mò nói: “Dẫn đường đi, ta muốn xem đồ thạch rốt cuộc là dạng gì.”

Ngô Dũng gật đầu, sau đó ngán một tên sĩ, sau đó ném mấy tấm Mao gia gia đồ rực lên tiếng: “Dẫn chúng ta đi phường đồ thạch lớn nhất Vân Châu.”

Người tài xế kia thấy vậy nhất thời mặt mày hớn hở nói:
“Được, lão bản, tôi hết sức quen thuộc đối với nơi này,
phường đồ thạch nào lớn nhất tôi biết rõ nhất.”

Nói xong, hắn giẫm chân ga, xuyên qua dòng xe cộ chen chúc
trước mặt mọi người.

Nửa giờ sau, hai người xuống xe.

Thạch phường trước mắt này chiếm diện tích vô cùng rộng
lớn, tên là Phú Quý thạch phường.

Ngoài cửa có năm chữ to đỏ tươi hấp dẫn ánh mắt của Dương
Thiên.

Cầu phú quý trong nguy hiểm!

Dương Thiên thấy vậy thì vẻ giễu cợt, những lời này không có
đạo lý, nhưng đối với những người không có năng lực đến đây
thử vận may, hiển nhiên là canh gà độc.

Mặc dù là sáng sớm, nhưng nơi này đã người đông nghìn
nghịt.

Người bên trong thạch phường rất nhiều, nhưng người bên
ngoài càng nhiều.

Chỉ có điều đại đa số người bên ngoài đều ăn mặc nhàn nhã,
mặc quần áo bình thường.

Mà những người bên trong kia nguyên một đám mặc âu phục
giày da, hiển nhiên là không phú thì quý.

Hai người đi lên trước, không đợi hai tên thủ vệ kia có hành
động, Ngô Dũng đã móc ra cho người một xấp phiếu đưa tới.

Tráng hán thủ vệ kia sau khi đếm, gật đầu nói: “Vào đi thôi.”

Sau khi vào cửa, Dương Thiên có chút nghi hoặc: “Sao các
người còn phải cho tiền bo?”

Ngô Dũng cười giải thích: “Đây cũng không phải là tiền bo,
đây là vé vào cửa, mỗi người một ngàn, điều này cũng hạn chế
người chơi bởi lâu lâu đến quá rối, dù sao giá trị của mỗi
một loại trong này đều không nhỏ.”

Hắn chỉ chỉ vào một tảng đá lớn không đáng chú ý trong đó
nói: “Dương tiên sinh ngài xem, đừng nhìn hắn công kênh như

vậy, nếu cắt ra một chút màu xanh, vậy thì tăng vọt lên hàng trăm hàng ngàn lần, không thiếu có một số người ra tay cướp đoạt đồ mắt, giống như những phùng đá nhỏ kia có một số chuyên dùng phế liệu để lừa người, không cần vé vào cửa, nhưng đây là phùng đá lớn nhất toàn bộ Vân Châu, một nghìn khối có thể mở mắt ra cũng không tính là thiệt thòi.”

Dương Thiên gật đầu.

Trong thạch phùng to lớn này có rất nhiều tiểu thạch phùng, tương đương với mặt tiền cửa hàng, tất cả thạch phùng đều chuyển ra tảng đá lớn nhỏ không đồng nhất hình thù kỳ quái, cung cấp cho mọi người quan sát mua sắm.

Kiếp trước Dương Thiên chưa bao giờ tiếp xúc với những thứ này, ở Huyền Thiên đại lục càng không có nghiên cứu về những thứ này.

Hắn chỉ chỉ những tảng đá ở cửa các tiểu thạch phùng hỏi Ngô Dũng: - Ta không biết, người giải thích cho ta một chút.

Ngô Dũng nhẹ gật đầu, cười đem những gì hắn biết nói ra một lần.

Hắn nhìn ra Dương Thiên lần đầu tiên đến, cho nên giới thiệu rất kỹ càng.

Dương Thiên cũng nghiêm túc lắng nghe, được lợi rất nhiều.

Hắn biết, những tảng đá chưa qua gia công trước mắt này gọi là “Mao liêu”.

Trong chợ Phi Thúy giao dịch, chất liệu lông cũng được gọi là “Tảng đá”, chất liệu lông màu xanh lục gọi là “Hàng sắc”, chất liệu lông màu xanh lục không đều gọi là “thẻ bài”, khối lớn màu xanh biếc gọi là “Sơ hoa”, ba loại này là “Sạch đầu liệu”.

Ba loại này đều bị vỏ bọc kín mít, không bị cắt ra, cũng không mở cửa sổ.

Lông phi thúy như vậy gọi là đồ thạch.

Da ngoài của những vật liệu lông này được bọc bằng đá nguyên thủy dày mỏng không đồng nhất.

Màu sắc của các loại lông khác nhau, đỏ, vàng, trắng, đen, còn có hỗn hợp màu sắc, hình dạng cũng có lớn có nhỏ, nhỏ đến

ngón cái cười to, lớn đến mấy cái cối xay, nặng đến mấy ngàn cân.

Đương nhiên, giá cả các loại vật liệu khác nhau cũng khác nhau, có một số loại có hy vọng xuất hiện màu xanh to bằng nắm tay, so với mấy trăm loại kia thì có giá trị hơn.

Tảng đá lớn nặng nề quý giá hơn nhiều.

Đương nhiên, cái này chủ yếu xem kinh nghiệm, vận khí của người!

Giới thiệu đến cuối cùng, Ngô Dũng mở miệng nói: “Đương tiên sinh, người phải nhớ kỹ đồ thạch là thứ có thể kiếm được nhiều tiền nhất trong giao dịch ngọc thạch, rất hấp dẫn người ta, nhưng cũng là mạo hiểm lớn nhất, đồ thạch giới có một câu nói, đồ thạch như cuộc mệnh.”

“Nói như thế nào?” Dương Thiên Lai hào hứng.

Ngô Dũng nghiêm túc mở miệng nói: “Ý tứ chính là cuộc thắng, kiếm lời gấp mười gấp trăm lần, trong một đêm thành phú ông; cuộc sập, tất cả đều thua sạch, nhẹ thì táng gia bại sản, nặng thì thê ly tử tán thiếu nợ vô số.”

Nói tới chỗ này, con ngươi của hắn có chút u ám, hiển nhiên nghĩ đến phụ thân của mình.

Dương Thiên gật đầu tỏ vẻ mình đã nhớ kỹ.

Mà lúc này, đột nhiên trong đám người có người kinh hô: “Mau mau mau, mọi người mau đi qua, có người bắt đầu làm lông.”

Những người khác nghe vậy, đồn dập chen chúc tới.

Ngô Dũng nhìn Dương Thiên cười nói: “Đương tiên sinh, chúng ta có phúc mắt rồi, đi, đi theo xem một chút.”

Dương Thiên gật đầu, vén đám người chen chúc ra, đứng ở phía trước nhất.

Lúc này, chỉ thấy một lão sư phó một cái cắt thạch đao cỡ nhỏ trước mặt, mà bên cạnh hắn thì là một cái dáng người nhỏ gầy mặc một thân tây phục màu lam.

Giờ phút này hắn thoạt nhìn rất khản trương, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng chảy ra, hít sâu mấy hơi, từ trong túi quần

lấy ra một con rối bằng đá đã bị cắt đứt hai chân, cung kính đặt ở vị trí cao nhất, hơn nữa còn lấy ra ba nén nhang, sau khi đốt lên thì không hề kiêng dè, cung kính quỳ lạy.

Dương Thiên thấy vậy thì ngây ngẩn cả người, cuộc thạch thì cuộc thạch, quỳ lạy một con rối nhỏ không trọn vẹn thì làm gì?

Mà lúc này quần chúng vây xem cười lên ha ha.

“Lưu lão tam này lại bắt đầu đồ thạch, đều thua một tuần lễ, ném một ngàn vạn vào ngay cả tiếng vang cũng không có, có phải trong khối nguyên liệu này hẳn không đếm được BOSS hay không?”

“Ha ha, dám chơi thứ này, chú ý nhãn lực, kinh nghiệm, vận khí, ba thứ thiếu một thứ cũng không được, nhãn lực tiểu tử này không có, chờ uổng công vô ích đi.”

“Đúng vậy đúng vậy, còn quỳ lạy Biện Hòa? Đồ thạch cái thứ này cho rằng quỳ lạy Biện Hòa là hữu dụng?”

Dương Thiên nghe vậy, hơi kinh ngạc nói: “Ngô Dũng, ai là Biện Hòa?”

Ngô Dũng cười ha ha nói: “Thừa dịp bây giờ còn chưa nhìn ra, ta sẽ nói cho ngài biết Biện Hòa là ai.”

Ngay sau đó, Ngô Dũng nói ra một đoạn lịch sử, Dương Thiên lúc này mới giật mình.

Trung Hoa trên dưới 5000 năm, một khối đồ thạch nổi tiếng nhất liên quan đến Hòa Thị Bích.

Tương truyền, hai ngàn năm trước ở Sở Quốc có một người tên là Biện Hòa phát hiện ra một khối ngọc phác. Lần lượt lấy ra hiến cho hai vị quốc quân Sở Quốc, quốc quân cho rằng bị lừa trước sau chém mất chân trái chân phải của hắn.

Biện Hòa Vô Thối không đi được, hắn ôm Ngọc Phác khóc ba ngày ba đêm trên Sở Sơn, sau đó Sở Văn Vương biết, hắn phái người lấy Ngọc Phác tới, cũng mời thợ ngọc cẩn thận cắt nó ra.

Kết quả tự nhiên không để hắn thất vọng, lấy được một khối ngọc thạch cấp bảo thạch.

Khối bảo thạch này nổi tiếng là Hoà Thị Bích, sau này khối bảo thạch này do Triệu Huệ Vương sở hữu, Tần Chiêu Vương đồng ý dùng mười lăm tòa thành trì đổi lấy khối bảo thạch này, từ đó có thể thấy giá trị của nó.

Sau này khối bảo thạch này điêu khắc thành một ngọc tỷ truyền quốc, mãi cho đến Tây Tấn mới thất truyền.

Khối ngọc kia nếu như đặt ở hiện tại mà nói, giá trị của nó không cách nào đánh giá, căn bản không có bất kỳ ngọc thạch nào có thể sánh ngang.

Biện Hòa vì có ánh mắt độc đáo nhìn ra Hoà Thị Bích giấu trong tảng đá, địa vị cũng nước lên thì thuyền lên, đang cược rằng Bái Biện và Bái Quan Nhị Gia giống như người khác bái lạy, hy vọng hấn phù hộ, có thể mở ra ngọc thạch đỉnh cấp như Hoà Thị Bích.

Chương 463 - Nhất Dao Thiên Đường.

Người vây xem càng ngày càng nhiều, ba tầng trong ba tầng ngoài, người đông nghìn nghịt.

Dương Thiên rốt cuộc cũng thấy được chỗ đổ thạch.

Nam tử gầy gò quỳ lạy Biện Hòa tượng đá thật lâu, tất cả mọi người không kiên nhẫn chờ được nữa, lúc này y mới đứng dậy.

Lão sư phụ đứng bên cạnh máy cắt đá hỏi: “Lão bản, rốt cuộc tảng đá kia của ngài còn cắt hay không, phía sau còn có rất nhiều người xếp hàng cắt.”

Dứt lời, tất cả mọi người cũng bắt đầu ồn ào: “Đúng vậy Lưu lão tam, ta thấy ngươi cũng không phải khối nguyên liệu kia, cũng không thể cắt ra được khối màu xanh, nếu không thì đừng cắt nữa, nếu không vợ ta cũng lỗ vốn rồi.”

“Ha ha ha, ngươi bồi vào một ngàn vạn, còn không hết hy vọng, ta cho ngươi biết, ngươi sẽ không có cái mạng đó.”

“Cắt nữa, ngươi nhất định phải táng gia bại sản.”

Nam tử gầy gò kia chính là Lưu lão tam nghe vậy, sắc mặt đỏ lên cả giận nói: “Ai nói, lão tử chính là mệnh phú quý, lần này nhất định có thể tăng, các người mắt chó nhìn thấy nội tình, chờ xem đi.”

Mọi người lại lần nữa ồn ào lên.

Lưu lão tam nhìn qua thì vô cùng khấn trương, sau khi hít sâu vài hơi, lúc này mới nhìn về phía lão sư phụ kia, cắn răng nói: “Lão sư phụ, cắt đi.”

Lão sư phó gật đầu, cầm lấy khối đá lớn nặng khoảng mười cân hỏi: “Cắt thế nào? Một đao chém xuống, gọn gàng.”

Lưu lão tam nghe thấy một đao cắt xong, khóe miệng giật giật nói: “Lão sư phụ, đây là tảng đá cuối cùng ta bỏ ra ba trăm vạn mua, ta có thể dũa dũa một chút không?”

Lão sư phụ cười ha ha nói: “Lưu lão tam, không phải ta nói, lão phu cắt hàng lông nhiều năm như vậy, có tăng hay không chỉ cần qua tay ta một lần là biết, thứ này của người, bên trong không thể có màu xanh.”

Lưu lão tam tựa hồ vẫn không cam lòng, cắn răng nói: “Đây là tiền đặt cược cuối cùng của ta, lão sư phụ người mở cửa sổ cho ta trước đi, giá tiền gì đó ta sẽ không thiếu người.”

Lão sư phụ thở dài một hơi nói: “Được rồi, người đã có ý, ta trước tiên lau cho người một chút.”

Nói xong, tưới nước lên trên tảng đá, sau đó đặt ở trên máy cắt đá dọc theo một cái góc bắt đầu cắt.

Quần chúng vây xem tuy ngoài miệng châm chọc, nhưng giờ phút này ai cũng không lớn tiếng ồn ào.

Bọn họ từng người đều ngừng thở nhìn khối vật liệu lông trên tay lão sư phó.

Nhìn thần sắc Ngô Dũng cũng khấn trương không chịu nổi, Dương Thiên không còn gì để nói.

Đối với món tiền đặt cược nhỏ này gã không có hứng thú, tảng hai Thất thái linh lung tháp có một mỏ ngọc thạch lớn cỡ ngọn núi, dù có người lấy ngọc thạch cỡ căn phòng thì gã cũng không thèm nhìn.

Tiểu đả tiểu nháo trước mắt này, thực sự nhàm chán.

Ngô Dũng dường như nhìn ra Dương Thiên không có hứng thú lắm, không khỏi nghi hoặc hỏi: “Dương tiên sinh ngài không có hứng thú với đồ thạch?”

Dương Thiên bình tĩnh mở miệng: “Tình cảnh quá nhỏ, giống như trẻ con chơi đùa, nếu như đánh cược cả mỏ ngọc thạch, ta còn có chút hứng thú.”

Ngô Dũng nghe vậy, chân mềm nhũn thiếu chút nữa quỳ xuống.

Đánh cược mỏ ngọc thạch, thiếu niên trước mắt này thật dám nói, cả nước có thể có mấy mỏ ngọc thạch, cái nào không phải nắm trong tay một phương ngọc thạch cự phách, làm sao có thể lấy ra đánh bạc?

Nếu chuyện này truyền đi, nhất định sẽ nói thiếu niên này bị điên rồi.

Trong lúc hai người đang đàm luận, chỉ nghe một người trong đám người kinh hô: “Mau nhìn, ông trời của ta đã xanh rồi.”

Mọi người nghe vậy lập tức nổi giận: “Ở đâu ở đâu đây?”

“Nhanh, mau thêm nước a, cái gì cũng không thấy rõ.”

Giữa sân hưng phấn nhất vẫn là Lưu lão tam, hắn vừa mừng vừa sợ quỳ lạy pho tượng đá của Biện Hòa, nước mắt đều chảy xuống.

Đội lão sư phó dùng nước rửa sạch, chỗ cửa sổ trên lớp lông xanh mượt, không chứa bất kỳ tạp chất nào.

“Trời ơi, lại là màu xanh đậm.”

Trong đám người đột nhiên phát ra một tiếng thét kinh hãi.

“Không ngờ, không ngờ tiểu tử Lưu lão tam này thật sự gặp vận may, ngọc bích phẩm thúy chất lượng tốt như vậy, giá cả sợ rằng sẽ tăng gấp đôi trên ba trăm vạn.”

Có người nôn nóng khó nhịn nổi: “Mau mau giải tiếp, chúng ta đang chờ đây.”

Cũng có người lo lắng mở miệng nói: “Đừng giải, ta ra sáu trăm vạn mua lại người thấy thế nào, giá tiền chúng ta có thể

thương lượng tốt.”

“Ta ra bảy trăm vạn. Lưu lão tam, chúng ta làm bằng hữu, người đem ngọc thạch chuyển nhượng cho ta, thua thiệt ta không tìm người.”

“Bảy trăm vạn không mua được, ta ra tám trăm vạn. Là giá cao nhất ở đây, thế nào Lưu lão đại, suy nghĩ một chút?”

Lưu lão đại vô cùng động tâm, nhưng ngẫm lại đã lỗ vốn một ngàn ba trăm vạn rồi, thật vất vả mới căng thẳng được, bán vẫn phải bồi thường tiền.

Tâm tính của dân cờ bạc đều như vậy, thắng một chút trở về còn muốn gỡ vốn.

Hắn cắn răng nói: “Lão sư phụ, giúp ta mở cửa sổ phía sau.”

Lão sư phụ khuyên giải: “Với kinh nghiệm mấy chục năm giải thạch của ta, tảng đá này không thể nào xanh như vậy, người trẻ tuổi người cần phải suy nghĩ kỹ.”

Lưu lão đại cười ha ha nói: “Dù sao hiện tại đã có giá tám trăm vạn, ta muốn đánh cược một lần có thể tăng gấp đôi hay không.”

Các ông chủ khác mặc âu phục giày da có chút lo lắng nói: “Đừng cắt nữa, cắt nữa liền sụp đổ, tôi ra chín trăm vạn.”

Lưu lão đại vẫn không hề bị lay động, cắn răng nói: “Hừ.”

Lão sư phụ gật đầu, sau đó lại là một trận tiếng cắt chói tai.

Thần sắc Ngô Dũng hưng phấn, cùng hét lớn theo mọi người: “Tăng, tăng, tăng!”

Dương Thiên thấy vậy không nói gì, chỉ là một tảng đá, chơi vui như vậy sao?

Hắn nhìn về phía tảng đá kia, trong con ngươi hiện lên một đạo hào quang màu vàng.

Ở dưới hào quang màu vàng, cấu tạo bên trong tảng đá có thể thấy được rõ ràng, bên trong có thể ra bao nhiêu ngọc, vừa xem hiểu ngay.

Dương Thiên nhẹ giọng nói một câu: “Vận khí của người này dường như rất tốt.”

Ngô Dũng ở bên cạnh Dương Thiên, nghe vậy liền sững sờ, sau đó hỏi: “Dương tiên sinh có ý gì?”

Dương Thiên mở miệng nói: “Nếu hãn chịu được dụ hoặc, lần dừng lại này hãn sẽ kiếm một khoản lớn, nhưng nếu hãn tham lam không đủ, nhất định sẽ hối hận.”

Ngô Dũng vẫn không rõ ràng cho lắm.

Mà lúc này, trong đám người lại kinh hô một tiếng: “Trời ạ, lại tăng rồi.”

“Kỳ tích a, mở một cửa sổ ở phía sau cũng có thể đầy màu xanh, khối vật liệu lông này sợ là chỉ có một tầng da đá đi.”

Sau khi các vị đại lão bản ở đây nghe vậy, trong mắt đều bốc lên lục quang.

Bọn họ ai nấy đều đỏ mặt tía tai, sợ Lưu lão đại nghe không được cao giọng hô: “Ta ra một ngàn sáu trăm vạn.”

Một câu nói, toàn trường tĩnh mịch.

Qua hồi lâu, mọi người lúc này mới phản ứng lại, nhao nhao hít một hơi khí lạnh.

Người chung quanh lần nữa tụ lại gấp đôi. Không chỉ có du khách, ngay cả các lão bản của thạch phường cũng đến đây quan sát.

“Trời ơi, vừa rồi chỉ gọi tám trăm vạn, hiện tại thoáng cái tăng gấp đôi, quả nhiên là một đao phú a.”

“Một ngàn sáu trăm vạn mua về cũng tuyệt đối đáng giá, người xem này xanh rờn, nếu là khối nguyên liệu này chỉ có một tầng da đá, đoán chừng còn có thể lại lật gấp hai.”

Lưu lão đại nghe được một ngàn sáu trăm vạn báo giá, hưng phấn thiếu chút nữa khóc lên.

Lần này hãn lấy ra toàn bộ tài sản của mình, một ngàn ba trăm vạn, tiền xe cũng không để lại một chút, không thành công thì thành nhân.

Không nghĩ tới lỗ vốn mười triệu lại bị cắt đứt, cuối cùng lại kiếm lời ở trên tảng đá cuối cùng.

Ngô Dũng hưng phấn nhìn Dương Thiên Đạo: “Dương tiên sinh, không ngoài dự đoán của ngài, thật sự tăng lên, từ ba trăm vạn ban đầu đã tăng gấp năm lần.”

Sắc mặt Dương Thiên bình tĩnh, không nói gì.

Ngô Dũng có chút ngây ngẩn cả người, quần chúng vây xem, dường như chỉ có thiếu niên là bình tĩnh nhất.

Hắn lại tò mò hỏi: “Dương tiên sinh, sao ngài không có chút phản ứng kinh ngạc nào vậy? Còn nữa, vừa rồi ngài nói cắt tiếp sẽ sụp đổ, ngài cảm thấy vào lúc này ông ấy sẽ bán nguyên liệu này sao?”

Dương Thiên hỏi ngược lại: “Nếu là ngươi, ngươi sẽ bán sao?”

Ngô Dũng lắc đầu nói: “Tất nhiên là khối nguyên liệu này sẽ tăng mạnh, nếu là ta, đánh chết ta cũng sẽ không bán.”

Dương Thiên cười nói: “Thế không phải là được rồi sao, hắn không bán khối vật liệu lông này ra, lát nữa nhất định sẽ lấy giỏ trúc mà mức nước, tất cả đều nằm trong dự liệu của ta, ta có gì phải kinh ngạc chứ.”

Ngô Dũng ngoài mặt gật đầu, nhưng trong lòng lại không cho là đúng.

Mặc dù tạo nghệ của Dương Thiên ở các phương diện khác mạnh hơn hắn, nhưng đối với phương diện đồ thạch hắn mới là chuyên nghiệp.

Thiếu niên vừa rồi còn hỏi hắn kiến thức đồ thạch, làm sao có khả năng có ánh mắt vượt qua hắn.

Hắn kết luận, khối ngọc thạch này nếu là toàn bộ cắt ra giá trị hơn ba ngàn vạn.

Trong sân báo giá thập phần kịch liệt, trong khoảng thời gian ngắn đã vượt qua hai ngàn vạn.

Một vị đại nhân vật trong đó trực tiếp ra giá hai ngàn ba trăm vạn đạt đến giá cao nhất.

Lưu lão tam ở giữa sân hạnh phúc đến ngất đi.

Lão sư phụ cũng mang theo ánh mắt hâm mộ nhìn hắn.

Tảng đá kia đã tăng gần tám lần, có thể nói là kiếm bọn không lỗ.

“Còn cắt sao?”

Con người luôn có lòng hiếu kỳ và lòng tham lam, kiếm lời một chút, còn muốn kiếm càng nhiều.

Lần này Lưu lão tam không chút do dự mở miệng: “Hừ, cắt hết đi, lấy khối ngọc này ra.”

Những ông chủ lớn trong sân dòn dập khuyên nhủ: “Đừng cắt nữa, cắt nữa là hỏng.”

“Đúng vậy, ta ra giá hai ngàn năm trăm vạn, giá cao nhất, người suy nghĩ một chút.”

“Lưu lão đại, con người phải học được cách biết đủ, nếu còn cắt tiếp nữa thì người chắc chắn người có thể chịu được?”

Lưu lão tam cười ha ha không chút dao động, nhìn những người vừa rồi đùa cợt hắn, bây giờ nhìn hắn với vẻ sùng bái, trong lòng khỏi nói thoải mái biết bao.

Hắn không để ý đến mọi người, cười híp mắt nhìn về phía lão sư phó kia nói: “Hừ, cắt ra cho ta, ta không bán ai cả.”

Dương Thiên thấy vậy, đùa cợt cười một tiếng, mở miệng nói với Ngô Dũng: “Không có ý nghĩa gì, nếu người muốn xem thì cứ đợi đi, một mình ta đi dạo.”

Giờ phút này tất cả tinh lực của Ngô Dũng đều tập trung vào việc tìm hiểu đá, hắn bây giờ, tám con ngựa đều kéo không đi.

Chương 464 - Nhất Dao Địa Ngọc.

Giải thạch trong sân vẫn còn tiếp tục, tất cả mọi người đều nín thở.

Tiếng cắt đá chói tai kia mọi người coi như không thấy, bụi mù đầy trời cũng bị mọi người không nhìn, tim bọn họ đập nhanh hơn, khẩn trương nhìn chăm chăm khối vật liệu lông kia, chỉ sợ bỏ sót bất kỳ hình ảnh nào.

Khuôn mặt gầy gò của Lưu lão tam bị mồ hôi thấm ướt, nắm tay trắng bệch, trong miệng không ngừng lẩm bẩm một chữ.

“Tăng!”

Bên ngoài cửa thạch phùng Phú Quý, một chiếc Rolls-Royce ngừng lại, từ trên đi xuống một người đàn ông đeo kính râm, không phải ai khác chính là Vương Hồ.

Sau khi hần tiến vào thạch phùng, nam tử trung niên chờ đã lâu ở một bên cúi đầu khom lưng cung kính bồi tiếp: “Hồ gia, ngài đã đến.”

Vương Hồ châm một điếu xì gà bình tĩnh hỏi: “Trong điện thoại nói có người cắt ra một miếng ngọc thạch phẩm thúy trị giá hai ngàn năm trăm vạn?”

Nam tử trung niên vội vàng mở miệng nói: “Vâng vâng, khối nguyên liệu kia nặng mấy chục cân, một trước một sau mở hai cửa sổ, đều xanh đến khả quan, có người ra giá hai nghìn năm trăm vạn cũng không bán, bây giờ còn đang chờ, nếu là toàn bộ xanh, chỉ sợ giá trị phải ba nghìn vạn trở lên.”

Vương Hồ cười nói: “Điều tra ra chưa, đối phương là ai? Có bối cảnh gì lớn không?”

Người đàn ông trung niên cười khà khà nói: “Người đó là một nhân vật nhỏ ở khu Hoa Nam, trong nhà làm chút buôn bán nhỏ, bởi vì đứng hàng thứ ba, cho nên gọi là Lưu lão tam, đã đập hết vào tất cả gia sản, không nghĩ tới vậy mà gặp vận may.”

Vương Hồ gật đầu nói: “Người biết nên làm thế nào rồi chứ.”

Nam tử trung niên vội vàng gật đầu cười nói: “Hồ gia yên tâm, giao cho ta, nhất định khiến ngài hài lòng.”

Vương Hồ phun ra một ngụm khói, nói: “Đừng động thủ trong thạch phùng Phú Quý nữa, nếu ảnh hưởng đến danh dự của thạch phùng, người biết hậu quả rồi đấy...”

Nam tử trung niên lập tức sợ tới mức mặt như màu đất, vội vàng gật đầu đồng ý.

Vương Hồ gật đầu hài lòng, vỗ vỗ bả vai nam tử trung niên cười nói: “Nhìn cho kỹ, có miếng thịt của Hồ gia, xương cốt

của người cũng không thiếu.”

Trên mặt nam tử trung niên mang theo vẻ kinh hỉ nói: “Đa tạ Hổ gia.”

Vương Hồ ừ một tiếng, mở miệng nói: “Đi trước dẫn đường, ta muốn nhìn xem tảng đá trị giá ba ngàn vạn này rốt cuộc thế nào?”

Giữa sân, mảnh đá vụn rơi xuống, mọi người vốn đang chờ mong trên mặt lập tức trở nên thất vọng.

Không có xanh, sụp đổ.

Lưu lão tam lập tức hoảng hồn.

Lúc này báo giá của những ông chủ lớn kia lập tức giảm đi rất nhiều.

“Lưu lão tam, ta khuyên người đừng cắt nữa, hiện tại ta ra hai ngàn vạn.”

“Ha ha, vừa rồi bảo người đừng nóng vội người còn không tin, hiện tại cái này suy sụp đi, bất quá người bán ta so với thượng vị nhiều hơn một trăm vạn.”

“Vạn khí không thể thường xuyên có, ta khuyên người vẫn nên bán đi.”

Lưu lão tam cũng hồi hận không thôi, hắn mở miệng hỏi: “Ai ra giá hai ngàn năm trăm vạn, chính là giá vừa rồi, ta đem khối đỉnh cấp mao liêu này cho hắn.”

Một ông chủ bụng to trong đó cười nói: “Lưu lão tam người tính toán thật tốt, một đao này nếu thấy màu xanh thì cho dù tăng thêm năm trăm vạn cũng không thành vấn đề, nhưng hiện tại, nhiều nhất chỉ trị giá hai ngàn một trăm vạn.”

“Hai nghìn một trăm vạn không bán, tiếp tục giải.”

Lưu lão tam cắn răng, vẻ mặt không cam lòng.

Lão sư phụ kia gật đầu, lại dựa theo chỉ huy của Lưu lão tam khai đao ở một bên khác của mao liêu.

Mọi người khuyên giải, nhưng Lưu lão tam mắt điếc tai ngơ.

Sau đó lại là một trận tiếng cắt chói tai.

Đá vụn lại bị cắt đi.

Không có màu xanh.

Lại bị cắt đứt.

Lần này nhảy cầu năm sáu trăm vạn, đông đảo lão bản chỉ ra giá một ngàn năm trăm vạn.

Lưu lão tam mặt mày xanh mét.

Hắn cắn răng nói: “Giải nữa, giải đá ra.”

Lão sư phụ biết người này thua đồ mất, khuyên không được chỉ có thể gặt đầu.

Ngô Dũng kinh ngạc phát hiện, khối mao liên này giống như lời Dương Thiên nói, giá cả nhảy dựng lên, mỗi một đao đều vượt qua.

Liên tiếp hai ba đao, đã chỉ trị giá bốn năm trăm vạn.

Mọi người không khỏi thôn thức một hồi.

Lưu lão tam trông mắt đều đỏ bừng lên, một tay đẩy lão sư phụ giải thạch ra, tự mình ra trận.

Ngô Dũng vốn không để ý đến câu nói vừa rồi của Dương Thiên, nhưng hiện tại mỗi một đao của Lưu lão tam chém xuống, trong đầu của hắn tất nhiên sẽ hiện lên rõ ràng câu nói kia của Dương Thiên.

Dương Thiên nói đối phương nhất định sẽ lấy giỏ trúc múc nước, công dã tràng.

Hiện tại xem ra, dường như đúng như lời hắn nói.

Món đồ len này vừa rồi giá trị hơn hai ngàn vạn, hiện tại nhảy xuống nước đến hơn hai trăm vạn.

Nghĩ đến người trong cuộc lòng đang rỉ máu.

Một phen giải thạch, mấy chục cân vật liệu chỉ cắt ra được hai kiện phi thủy nặng không đến nửa cân.

Ông trời chiếu cố Lưu lão tam, đem hai nơi mở cửa sổ trước tiên đều có màu xanh.

Nhưng bi kịch là hai cửa sổ kia có màu xanh, còn lại toàn là đá.

Hiện tại cắt ra được phi thủy chỉ trị giá năm mươi vạn, Lưu lão tam lòng cũng nguội lạnh, cắn răng đem lục phi cắt ra đập nát.

Mọi người thấy vậy thôn thức, vốn có thể kiếm lời hai ngàn vạn, nhưng hiện tại một phân tiền cũng không kiếm, còn không ít tiền vào.

Rất nhiều ông chủ không khỏi lau mồ hôi lạnh trên trán, thậm chí hô may mắn.

May mà Lưu lão tam kiên trì, nếu không bọn họ cũng thua đến mất cả chì lẫn chài.

Ngô Dũng ở giữa sân bối phục sát đất Dương Thiên, những lời thiếu niên vừa nói lần lượt ứng nghiệm, giống như thần linh vậy, có thể tiên tri không biết trước.

Nếu không cẩn thận mình giải thích, Ngô Dũng thật sự tìm không thấy bất kỳ lý do gì để giải thích, bởi vì thiếu niên vừa rồi tới thạch phòng này còn đốt đặc cán mai đối với mấy thứ này.

Mà giữa sân nhiều người như vậy đều không nhìn ra khối vật liệu kia có vấn đề, nếu không phải hẳn là Thần, làm sao có thể sẽ biết?

Lưu lão tam điên rồi.

Hắn hoàn toàn điên rồi, bởi vì tham lam, lại thêm đánh bạc đỏ mắt, toàn bộ thân gia đều bồi vào, lộ phí về nhà cũng mất.

Sắc mặt hắn ta vắn vẹo, hung hăng túm lấy cổ của lão sư phụ giải thạch bên cạnh hung hăng nói: “Tại sao? Tại sao không ngăn cản ta? Người có nhiều năm kinh nghiệm như vậy nhất định nhìn ra khối vải này có vấn đề, tại sao người không ngăn ta?”

Lão sư phụ bị bóp nghẹt đến mức gần như không thở nổi, hắn khó khăn nói: “Ta đã ngăn cản ngươi, là ngươi tham lam hại chính ngươi.”

Lưu lão tam tức giận nói: “Không phải, là bởi vì ngươi, ngọc thạch trị giá ba ngàn vạn của ta, có phải ngươi thừa dịp ta không chú ý vụng trộm đổi cho ta hay không, đây không phải ngọc thạch của ta, ngươi mau giao ngọc thạch ra đây, nếu không ta sẽ giết ngươi.”

Mọi người thấy vậy, thở dài một hơi nói: “Ài, lại điên rồi.”

“Đúng vậy đúng vậy, hàng năm đồ thạch phùng này sẽ điên mấy cái, từ thiên đường đến địa ngục, ai có thể tiếp nhận được?”

Mọi người xem ra đã quen rồi.

Lúc này Vương Hổ cũng đi tới, sau khi nhìn một màn trước mắt này thì có chút ngây ngẩn cả người.

“Đây là có chuyện gì?”

Người bên cạnh vừa nhìn thấy người lại là Vương Hổ, sắc mặt không khỏi trắng bệch vội vàng giải thích nguyên nhân.

Vương Hổ nghe vậy, sắc mặt trở nên khó coi, hung hăng trừng mắt nhìn nam tử trung niên bên cạnh.

Nam tử trung niên kia cũng không ngờ sẽ là như vậy, mặt mũi tràn đầy sợ hãi cúi đầu không dám nói gì.

Vương Hổ hừ lạnh một tiếng, đi tới nhìn chằm chằm Lưu lão năm ba, nói: “Dừng tay, quấy rối ở địa bàn của ta, ngươi không biết sống chết sao?”

Nếu là bình thường Lưu lão tam nhìn thấy Vương Hổ đến, nhất định sẽ sợ hãi rút rìe, nghe theo lời đối phương.

Nhưng hiện tại, hắn đã điên rồi, ai cũng nghe không lọt tai.

Vương Hổ thấy vậy, sắc mặt lạnh lùng nói: “Muốn chết!”

Nói xong, một cước đá tới, mọi người chỉ nghe được một tiếng rầm rắc thanh thúy vang lên.

Ngay sau đó, Lưu lão tam kia giống như điều đứt dây, kêu thảm một tiếng bay qua.

Cuối cùng, dán sát mặt đất trượt bốn năm mét, lúc này mới dừng lại, sau đó che trước ngực không ngừng ho ra máu.

Mọi người thấy xương ngực Lưu lão tam sụp đổ, không khỏi hít vào một hơi khí lạnh, chứng kiến Vương Hổ tâm ngoan thủ lạt.

Có một thanh niên không biết thân phận của Vương Hổ muốn mở miệng giáo huấn hắn, nhưng còn chưa nói được một chữ đã bị hán tử bên cạnh vội vàng che miệng lại.

Hán tử nọ sắc mặt sợ hãi thấp giọng nói với thanh niên nọ: “Người không muốn sống nữa, người có biết hấn là ai hay không? Tin hay không lời người vừa nói ra, người sẽ mất mạng mà sống đi khỏi nơi này. “

Thanh niên kia nghe vậy có chút không tin nói: “Này quang thiên hóa nhật trước mắt bao người, hấn còn dám giết người hay sao?”

Hán tử kia có chút sợ hãi nhìn Vương Hồ một cái nói: “Ồ Vân Châu, nếu là người khác khẳng định dám hay không, nhưng hấn dám, bởi vì tên của hấn là Vương Hồ, người sẽ không phải chưa từng nghe qua tên tuổi của hấn chứ.”

“Cái gì?”

Thanh niên kinh hãi hô lên: “Đó chính là Vương Hồ, Hồ gia đại danh鼎鼎 Vân Châu?”

Hán tử không tò mò trừng mắt nhìn hấn một cái nói: “Người cho rằng, thạch phùng này tất cả đều là sản nghiệp của hấn, hiện tại người có biết vừa rồi cách tử vong gần bao nhiêu không, Vân Châu địa giới này rất loạn, không có việc gì đừng xen vào việc của người khác, bằng không chết như thế nào người cũng không biết.”

Thanh niên kia đang run lấy bầy, vội vàng gật đầu nói: “Đa tạ đại ca cứu giúp, tại hạ vô cùng cảm kích.”

Hán tử kia khoát tay áo, không nói gì.

Mà Ngô Dững sau khi nhìn thấy Vương Hồ đến, con người lập tức co rút lại.

Hấn vốn định nhanh chóng rời đi, nhưng đã quá muộn.

Dư quang Vương Hồ quét qua người gã, đầu tiên là sững sờ, sau đó cười lạnh một tiếng, mở miệng nói: “Khoan đã!”

Chương 465 - Người không đi được.

Ngô Dững biến sắc, sau đó xoay người ha ha cười nói: "Thì ra là Hồ gia, vừa rồi tại hạ mất vụng về,

xin hãy tha lỗi."

Khóe miệng Vương Hổ mang theo vẻ đùa cợt, nhìn chung quanh một vòng cũng không thấy Dương Thiên, không khỏi cười lạnh nói: "Chủ tử của ngươi đâu?"

Sắc mặt Ngô Dũng có chút khó coi, nhưng nơi này là địa bàn của đối phương, hẳn chỉ có thể thu lại sự bất mãn trong lòng, bình tĩnh nói: "Dương tiên sinh không tới nơi này, Hổ gia nếu không có gì phân phó, vậy ta đi trước đây."

Nói xong, liền muốn xoay người.

Nhưng mà, không đợi hẳn đi được hai bước, giọng điệu ngạo mạn của Vương Hổ đã truyền tới.

"Chờ một chút, ta cho ngươi đi sao?"

Trong giọng nói của hắn mang theo cuồng vọng và cao ngạo, tất cả mọi người nghe vậy cảm giác không đúng, nhao nhao lui lại, nhường ra một mảng lớn đất trống.

Tất cả mọi người đều biết, Vương Hổ muốn tìm đối phương gây phiền toái.

Ở Vân Châu, hắn là đại lão chân chính, một câu có thể định sinh tử người ta, cho dù là phương diện quan trường cũng không có ai dám quản hắn.

Mà nam tử trung niên mặc âu phục trước mắt này, thoát nhìn cũng có khí tràng, thân phận địa vị khẳng định không thấp, nhưng nếu ở Vân Châu khiêu chiến Vương Hổ, còn kém một chút.

Ngô Dũng nhướn mày hỏi: "Hổ gia còn có chuyện gì?"

Vương Hổ cười cười nhả ra một ngụm khói, nghiêng đầu đáp tất tẩn thuốc nói: "Đừng căng thẳng như vậy, ta không có ác ý, ngươi đến từ Tây Nam, ta là chủ nhà ở Vân Châu, đương nhiên phải chiêu đãi ngươi một phen."

Ngô Dũng cười lạnh trong lòng.

Ánh mắt của đối phương lộ ra vẻ không có ý tốt.

Trong lòng mọi người cũng bắt đầu nghi hoặc, Vân Châu Hổ gia từ khi nào để nói chuyện như vậy?

Nhưng sự thật chứng minh, bọn họ nghĩ không sai, Vương Hồ vẫn là Vương Hồ trước kia.

Sau khi Ngô Dũng cười một tiếng từ chối ý tốt của hắn, sắc mặt Vương Hồ lập tức âm trầm xuống.

“Người dám cự tuyệt ta? Người tự nhận là có tư cách đối nghịch với ta?”

Ngô Dũng cũng là đại lão, ở Huy tỉnh thật đúng là không có mấy người dám cho hắn ta sắc mặt, bây giờ bị vũ nhục năm lần bảy lượt, ngọn lửa trong lòng đã đạt đến đỉnh phong.

“Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?”

Vương Hồ cười ha hả chỉ vào một cửa hàng nói: “Đã đến Vân Châu, không chọn một ít đá đến đánh cược?”

Ngô Dũng cau mày nói: “Đa tạ ý tốt của Hồ gia, nhưng ta không cược đá, không chơi được những thứ này.”

Vương Hồ cười nói: “Không chơi không sao, có tiền là được, ngươi có tiền ta sẽ dạy ngươi chơi như thế nào.”

Nói xong, hắn vẫy vẫy tay với ông chủ của cửa hàng kia.

Ông chủ kia vội vàng đi tới như một con chó.

Vương Hồ chỉ chỉ Ngô Dũng, sau đó nói với ông chủ kia: “Đi, đem tất cả lông trong cửa hàng của ngươi ra đây, ông chủ này muốn cược thạch.”

Ông chủ kia lộ vẻ vui mừng nói: “Được được, ta đi ngay đây.”

Mọi người nghe vậy, không khỏi đồng tình nhìn Ngô Dũng.

Vị Hồ gia Vân Châu này hiển nhiên là tính chơi hắn.

Sắc mặt Ngô Dũng phần nộ, nắm chặt nắm đấm, nếu không phải đối phương nhiều người, hắn đã sớm hung hăng giáo huấn tên khốn kiếp này một trận.

Lúc ông chủ của thạch phường kia lấy ra một khối lớn chừng quả đấm, còn chưa nói gì, Vương Hồ đã trực tiếp đập một cước.

Hắn cả giận nói: “Bằng hữu này của ta thật vất vả tới nơi này một chuyến ngươi liền xuất ra mặt hàng giá rẻ như vậy đuổi đi, đâu không cần sao? Đem tất cả mao liên đất nhất trong cửa

hàng của người đều chuyển ra, vật thấp hơn sáu con số đừng lấy ra mất mặt xấu hổ.”

Ông chủ kia bị đập một cước thật mạnh, chẳng những không tức giận, ngược lại mặt mày hớn hở.

Hắn cúi đầu khom lưng nói: “Vâng vâng vâng, Hồ gia ngài chờ một lát, ta đi ngay bây giờ.”

Nói xong, gọi mấy tiểu nhị của mình, không bao lâu, mấy người kia đem cái vật liệu lông cực lớn nặng mấy trăm cân kia mang ra ngoài.

Ông chủ kia mặt tới mức thở hồng hộc, lau mồ hôi trên trán, hỏi Vương Hồ: “Hồ gia, ngài thấy ngài có hài lòng không?”

Vương Hồ trực tiếp tát cho hắn một cái, cả giận nói: “Hỏi ta làm gì? Hỏi đối phương à.”

Trên mặt lão bản lập tức lộ ra vẻ ủy khuất, sau đó nhìn về phía Ngô Dũng mở miệng nói: “Tiên sinh, khối nguyên liệu này niêm yết giá một ngàn tám trăm vạn, ngài xem...”

Ngô Dũng lạnh giọng nói: “Ta đã nói rồi, ta sẽ không cược.”

Vương Hồ cười ha ha nói: “Ông chủ Ngô chỉ chơi đùa mà thôi, đừng coi là thật. Không cược thì ta có thể dạy cho người.”

Nói xong, nói với lão sư phụ kia: “Không có mắt nhìn a, nhanh chóng giải khối mao liên này đi, không cần phiền phức như vậy, trực tiếp cắt từ giữa, giống như chẻ củi vậy, Ngô tiên sinh nói không biết, vậy người đến dạy hắn.”

Lão sư phụ kia có chút khó xử: “Hồ gia, như vậy quá lãng phí, đây chính là bảo vật trấn điểm a.”

Trên mặt Vương Hồ nở một nụ cười yếu ớt, nói: “Có người bỏ tiền ra người sợ cái gì? Mau giải cho ta.”

Lão sư phụ thở dài một hơi, chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Ánh mắt đồng tình của mọi người nhao nhao nhìn về phía Ngô Dũng.

Vị này nhất định là đắc tội Vương Hồ, nếu không thì không có khả năng bị Vương Hồ hù như thế.

18 triệu, từ lúc chuyển tảng đá này ra, bất kể là giải ra cái gì, người đàn ông trung niên mặc âu phục này đều phải bỏ tiền mua.

Sắc mặt Ngô Dũng đã tái xanh, đôi phương khẳng định là bởi vì hôm qua mà mang thù.

Hắn cắn răng nói: “Hỗ gia, lần này ngâm bò hòn làm ngọt, núi không chuyển nước chuyển, nếu tới Tây Nam, ta cũng sẽ tận tình địa chủ.”

Nói xong, lấy ra một tờ chi phiếu từ trong túi, sau đó cầm bút viết một chuỗi số ném cho Vương Hồ.

Vương Hồ cười cười, nhận lấy, thấy Ngô Dũng muốn đi không khỏi cười lạnh: “Ông chủ Ngô, tìm cái gì mà gấp, ta cho người đi rồi sao?”

Ngô Dũng hoàn toàn nổi giận: “Vương Hồ, người còn muốn như thế nào nữa?”

Vương Hồ cười ha hả nói: “Ông chủ Ngô, tảng đá kia còn chưa giải được đâu, nếu người đi rồi, lỡ như giải được ngọc thạch giá trên trời thì xử lý thế nào, người vẫn nên ở đây chờ đi.”

Nói xong, quay người mở miệng nói với ông chủ thạch phường kia: “Còn đứng ngây ra đó làm gì? Chuyển tất cả vật liệu lông trong tiệm các người ra đây, ông chủ Ngô người ta tài đại khí thô, không thiếu tiền của người.”

Ông chủ thạch phường mừng rỡ như điên, vội vàng gật đầu đồng ý.

Mọi người nghe vậy hít vào một ngụm khí lạnh.

Tất cả vật liệu lông trong mỗi cửa hàng ở đây cộng lại đều hơn trăm triệu, Vương Hồ đây là muốn đẩy vị đại lão âu phục này vào chỗ chết à.

Các lão bản khác của thạch phường nghe vậy, sau đó tất cả đều không ngừng hâm mộ.

Lão bản thạch phường toét miệng cười, cười vô cùng vui vẻ.

Một đơn làm ăn này, hắn có thể kiếm năm ngàn vạn.

Bên trong hắc có rất nhiều tảng đá đều là hàng giả, nhất là bảo vật trấn điểm kia, không có khả năng giải ra được Lục.

Tròng mắt Ngô Dũng đỏ ngầu, bị người bức bách đến mức này, hắc ta cũng không nhịn được nữa.

“Vương Hồ, Dương tiên sinh quen biết Sở lão, ngươi thật sự dám độ sức với Sở lão?”

Đồng tử Vương Hồ co rút lại, sau đó cười lạnh nói: “Ha ha, ông chủ Ngô, lời này của ngươi có phải khách khí rồi không, các ngươi đến thạch phòng của ta đồ thạch, sau đó không có tiền thanh toán, cho dù đến chỗ Sở lão, ta cũng có lý do để nói a.”

Ngô Dũng xiết chặt nắm đấm, cả giận nói: “Ngươi nói bậy.”

Vương Hồ giang tay ra nói: “Vân Châu là thiên hạ của ta, ta nói cái gì chính là cái đó? Ai dám phản bác?”

Ngô Dũng biết, chuyện hôm nay không thể bỏ qua.

Mọi người trong sân mang theo vẻ thương hại nhìn Ngô Dũng.

Ở địa giới Vân Châu, địa bàn Hồ gia, cho dù là rỗng cũng phải nằm úp sấp.

Vương Hồ thấy bộ dạng uất ức của Ngô Dũng, tâm tình không khỏi vô cùng vui sướng, hắc ta là người mang thù, hơn nữa chú ý báo thù không cách đêm.

Ngày hôm qua hắc bị thiếu niên Dương Thiên vũ nhục, quả thực tức điên lên, nếu không phải Sở lão ngăn cản, căn bản không có khả năng để Ngô Dũng cùng Dương Thiên đi ra nhà ga.

Hôm nay hắc còn suy nghĩ làm sao báo thù, lại không nghĩ rằng đối phương trực tiếp tìm tới cửa.

Vương Hồ há có thể buông tha.

Hắc ha ha cười lạnh, sau đó nói với người giải thạch kia: “Mau, tất cả ngọc thạch đều cắt một đao ở giữa, đừng lãng phí thời gian của mọi người, ngươi không thấy ông chủ Ngô sốt ruột đi sao?”

Lão sư phụ kia nghe vậy mặc dù có chút đáng tiếc, nhưng cũng không dám vi phạm, dùng nửa giờ cắt ngọc thạch ra toàn

bộ.

Mọi người thấy vậy không khỏi sợ hãi thán phục, đây mới là trò chơi của thổ hào.

So với cái này, vừa rồi Lưu lão tam chơi đều là trò trẻ con.

Mấy trăm vạn sợi len, một phút cắt hai sợi, trái tim của bọn họ đều có chút không chịu nổi.

Hơn nữa, cắt thì ném, cũng mặc kệ có xanh hay không, bọn họ cảm giác hoàn toàn dựa vào tốc độ giải thạch của mười mấy người người.

Nửa giờ sau Vương Hồ cười xin lỗi nói: “Ngại quá ông chủ Ngô, vận khí của người thật sự quá xui xẻo, một người cũng không trúng.”

Ngô Dũng cắn răng, trừng mắt nhìn Vương Hồ: “Bây giờ, ta có thể đi rồi.”

Vương Hồ cười gật đầu nói: “Được rồi, nhưng mà người phải trả hết số tiền người mua được này.”

Nói xong, ánh mắt nhìn về phía ông chủ thạch phường.

Lúc này ông chủ thạch phường rất biết điều, vội vàng lấy máy tính toán ra, ầm rầm rầm rầm một trận rồi mở miệng nói: “Tổng cộng là một trăm ba mươi sáu trăm ba mươi lăm.”

Vương Hồ cười nói: “Ông chủ Ngô, bởi vì người là khách hàng lớn, ta làm chủ miễn đi số lẻ cho người, người lấy một ức ba ngàn vạn ra là có thể rời đi.”

Chương 466 - Cái này thích hợp sao?

"Vương Hồ, người chó có khinh người quá đáng."

Toàn thân Ngô Dũng đang phát run, răng đều cắn nát.

Nếu là ở Huy tỉnh, ngay cả Trâu Hưng là đệ nhất đại lão Huy tỉnh cũng không dám chọc hấn như vậy, hiện giờ theo vị

Vương Tây Nam Dương tiên sinh này, địa vị càng là nước lên thì thuyền lên.

Cho dù là Sở lão địch của Vân Châu còn không sợ hấn, huống chi là địa đầu xa của Vân Châu trước mắt này.

Vương Hồ lộ ra nụ cười cao cao tại thượng, mở miệng nói: “Khi dễ người thì sao? Người dám phản kháng?”

Ngô Dũng cả giận nói: “Người thật sự muốn đối địch với Dương tiên sinh? Hấn là vương của năm tỉnh Tây Nam, Vân Châu người chỉ là một tỉnh mà thôi, lửa giận của Dương tiên sinh không phải người có khả năng chịu đựng.”

Vương Hồ cười cuồng ngạo mở miệng nói: “Ta nói rồi, địa giới Vân Châu do ta định đoạt, đừng nói hấn, cho dù là đệ nhất nhân Giang Nam Mạc Hình và đệ nhất nhân Bắc Hải Thẩm Luyện đến đây, cũng phải nằm sấp cho ta.”

Mọi người dòn dập kinh hãi.

Trong số họ có người của Giang Nam và Bắc Hải, đương nhiên biết Mạc Hình và Thẩm Luyện ở hai nơi này đại diện cho điều gì.

Sáu tỉnh Giang Nam, Mạc Hình chính là trời, mà gần nửa quốc gia xí nghiệp Bắc Hải Thẩm Luyện toàn cầu, địa vị của hấn ở Bắc Hải không ai không biết không người không hay.

Hai người này Vương Hồ đều không để vào mắt, có thể thấy được hấn cuồng bao nhiêu.

Sắc mặt Ngô Dũng âm trầm như nước, lần này đối phương hiển nhiên là ăn chắc hấn.

Nhưng hấn cũng là đại lão một phương, tự nhiên có ngạo khí của mình, làm sao sẽ khuất phục.

Hấn lạnh giọng nói: “Nếu ta không lấy ra một ức ba ngàn vạn này, người sẽ làm thế nào?”

Vương Hồ hí hí mắt lạnh lùng nói: “Tiền, mệnh. Người chọn thế nào ta cũng tôn trọng lựa chọn của người.”

Mọi người nghe vậy trong đôi mắt hiện lên một tia sợ hãi.

Đều nói Vân Châu rất loạn, không ngờ thế mà sẽ loạn như vậy.

Nói ra những lời này trước mặt tất cả mọi người, hiển nhiên là có bối cảnh thân phận cường đại, mới dám cuồng như thế.

Ngô Dũng làm sao có thể e ngại uy hiếp, hấn cả giận nói:
“Nếu ngay cả cái này ta cũng không chọn thì sao?”

Vương Hồ bóp bóp cổ tay, nói: “Người không chọn, vậy ta sẽ chọn giúp người.”

Dứt lời, quát lớn một tiếng: “Người đâu!”

Vừa dứt lời, mấy tráng hán phía sau hấn lập tức bao vây quanh Ngô Dũng.

“Bắt lại, để tiểu tử họ Dương kia cầm giá gấp đôi tới chuộc người.”

Sắc mặt mọi người đều thay đổi, đây là lừa gạt trắng trợn.

Lần đầu tiên dọa dẫm 18 triệu, lần thứ hai chính là 1 ức 3 triệu, bây giờ lần thứ ba, tăng tới hai ức sáu triệu.

Với thân phận của Vương Hồ, nếu hấn quyết tâm xảo trá, ai cũng không ngăn cản được.

Thấy thủ hạ Vương Hồ tiến lên, Ngô Dũng Sâm lạnh lùng nói:
“Ta xem các người ai dám động thủ? Vương Hồ, nếu Vân Châu các người thật sự muốn khai chiến với năm tỉnh Tây Nam, hãy cân nhắc xem mình có đủ phân lượng hay không.”

Vương Hồ không sợ chuyện này, hấn ta cười khẩy nói: “Thế nào? Người cho rằng người có thể đại biểu cho toàn bộ Tây Nam sao?”

Thủ hạ của hấn cũng cười ra tiếng.

Mọi người trên mặt mang theo thương hại, đại lão âu phục này lần này thật là chạy trời không khỏi nắng.

Mà ngay khi mọi người nghĩ tới đây, chỉ nghe một giọng nói trong trẻo vang lên.

“Hấn có thể đại biểu Tây Nam, mà người, có thể đại biểu toàn bộ Vân Châu sao?”

“Ai?” Mọi người nghe vậy ánh mắt nhao nhao nhìn qua.

Chỉ thấy một thiếu niên chậm rãi đi tới.

Ngô Dũng thấy vậy, kinh hỉ hét lớn: “Dương tiên sinh.”

Vương Hồ nhìn thân ảnh thiếu niên cười lạnh một tiếng.

Hắn đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng đợi được cá lớn.

Dương Thiên chậm rãi đi đến, mọi người nhao nhao nhường đường.

Mặc dù mọi người không biết Dương Thiên, nhưng từ trong lời nói vừa rồi của Ngô Dũng đều nghe ra được.

Thiếu niên trước mắt này chính là Vương của toàn bộ Tây Nam.

Bọn họ mặc dù kinh ngạc đối phương trẻ tuổi, nhưng lại càng nhiều người đang trầm tư suy nghĩ xem thiếu niên trước mắt rốt cuộc có thân phận bối cảnh gì ngồi ở vị trí này.

Bọn họ cũng không tin thiếu niên dựa vào thực lực của mình, từng bước một leo lên vị trí này.

Dương Thiên cũng không chú ý mọi người nghĩ như thế nào, khí tràng Phá Thiên Tiên Đế của hắn toàn bộ khai hỏa, tất cả thủ hạ của Vương Hồ trong Uy Chấn tràng.

Vương Hồ dưới ánh mắt của Dương Thiên càng là đứng mũi chịu sào, cảm giác như Thái Sơn áp đỉnh, mồ hôi lạnh trên trán chảy xuống.

“Người có thể đại biểu toàn bộ Vân Châu sao?”

Dương Thiên lại phát ra chất vấn, tâm thần Vương Hồ nhận được trùng kích, sắc mặt tái nhợt lui về phía sau hai bước, không tự chủ được mở miệng nói: “Không, không thể.”

Dương Thiên hài lòng gật đầu cười khẽ một tiếng nói: “Vậy là được rồi, còn sống không tốt sao? Cần phải tự tìm đường chết mới vui vẻ?”

“

Nụ cười này của hắn, khí tràng trên người đám người Vương Hồ trong nháy mắt biến mất.

Bọn họ thở phào nhẹ nhõm, có cảm giác sống sót sau tai nạn.

Mà mọi người cũng không biết vừa rồi trong thời gian ngắn ngủi mấy giây những người này đã trải qua cái gì.

Bọn họ chỉ biết tiểu tử trước mắt dựa vào bối cảnh gia đình thượng vị này điên rồi sao.

Vương Hồ tuy rằng không thể đại biểu Vân Châu, nhưng uy danh của Vân Châu Hồ gia không yếu hơn danh tiếng của Sở lão bao nhiêu.

Tiểu tử trước mắt này lại nói với hắn còn sống không tốt sao.

Đây hoàn toàn là khiêu khích.

Ánh mắt bọn họ nhìn về phía Vương Hồ, đối phương cuồng như vậy, Mạc Hình đệ nhất nhân tỉnh Giang Nam đều không để vào mắt, bây giờ bị một tiểu tử mười bảy mười tám tuổi miệng còn hôi sữa trước mặt khiêu khích, nếu hắn sợ, vậy coi như triệt để biến thành trò cười.

Ánh mắt Vương Hồ nhìn Dương Thiên lộ ra vẻ bất định.

Trước đó hắn xem thường Dương Thiên, là bởi vì đối phương chỉ là một thiếu niên, mặc dù là vương Tây Nam. Thế nhưng hai nơi có một đoạn đường rất dài, đối phương cho dù có năng lực cũng không có khả năng mở rộng thế lực đến Vân Châu.

Nhưng hắn không ngờ uy thế phát ra từ người thiếu niên này lại mạnh như vậy.

Vương Hồ cảm giác đối phương cũng mạnh như vị cường giả trong nhà mình cung phụng kia.

Cho nên, hắn có chút kiêng kỵ. Sau đó nháy mắt với một thủ hạ bên cạnh.

Thủ hạ kia theo Vương Hồ nhiều năm, ngầm hiểu!

Sau đó đi sang một bên, gọi điện thoại cho vị cường giả mà Vương Hồ cung phụng.

Giữa sân, Vương Hồ cười ha hả với Dương Thiên, người không biết còn tưởng hai người là bạn tốt nhiều năm không gặp.

“Ha ha, thì ra là Dương tiên sinh tới, ta vừa rồi đang muốn đi tìm ngươi, thủ hạ của ngươi ở thạch phủng đồ thạch này của ta, cắt hết mao liệu của một thạch phủng trong đó của ta ra, sau đó lại nói với ta hắn không có tiền, ngươi xem ngươi có phải nên cho ta một cái công đạo hay không?”

Dương Thiên bình tĩnh nhìn Ngô Dũng.

Sắc mặt Ngô Dũng lo lắng, vội vàng lắc đầu nói: “Dương tiên sinh, chuyện không phải như thế, ta...”

Hắn còn chưa nói hết câu, Vương Hổ đã mở miệng cắt ngang.

“Dương tiên sinh, ta là nể mặt ngươi, lúc này mới không động đến hắn, nếu như người khác quấy rối ở địa bàn của ta, ta đã sớm đem tay chân của hắn gỡ xuống rồi.”

Hắn cười trong cười giấu đao, trên mặt mang theo lãnh ý. Một bộ đòi nợ.

Dương Thiên Kiếm khẽ nhướn mày nói: “Nói như vậy, ta còn phải cảm ơn ngươi?”

Vương Hổ khoát tay áo nói: “Nếu cảm ơn thì sau này hãy nói, hiện tại ta cần một câu trả lời hợp lý, ngươi bảo vệ người này hay là bất lực?”

Dương Thiên không để ý đến Vương Hổ, mà nhìn về phía Ngô Dũng nói: “Giải thích đi, tại sao lại chọc vào con chó điên này?”

“Ngươi nói cái gì?”

Vương Hổ nghe vậy tức sùi bọt mép, gã đang muốn tiến lên một bước, uy áp của Dương Thiên lại đánh tới.

“Ta nói cái gì, ngươi đều phải nghe cho ta!”

“Tê!”

Đám người nghe vậy nhao nhao lui về sau mấy bước.

Thiếu niên trước mắt này thế mà thật sự có can đảm khiêu chiến Hổ gia Vân Châu.

Bọn họ lui ra phía sau, là phòng ngựa máu bắn lên người mình.

Vương Hổ ở Vân Châu quả thực là chó điên, nhưng lại không ai dám nói, thiếu niên rốt cuộc dựa vào cái gì mà dám nói ra những lời này ở địa bàn của hắn? Hắn thật sự không sợ chết sao?”

Ánh mắt mọi người lại nhìn về phía Vương Hổ, bọn họ không nhìn được những lời này, bọn họ không tin Vương Hổ tính tình

nóng nảy này có thể chịu được.

Nhưng mà, ngoài dự liệu của mọi người chính là, tuy rằng sắc mặt Vương Hồ lạnh lẽo, trong đôi mắt lộ ra sát ý, nhưng vẫn thật sự dừng thân thể lại, không tiến lên thêm một bước.

Tình huống như thế nào?

Mọi người lập tức ngậy ngấn cả người.

Vương Hồ muốn làm rùa đen rút đầu sao?

Người cao hứng nhất không ai qua được Ngô Dũng.

Tuy rằng vừa rồi chịu khuất nhục còn xa mới có thể trả lại, nhưng hắn đã thấy đủ.

Thiếu niên trước mắt này tìm về mặt mũi cho hắn ở địa bàn người khác, Ngô Dũng cảm động lệ nóng doanh tròng.

Dương Thiên thấy vậy, bình tĩnh nói: “Nước mắt thu hồi lại đi tìm một chỗ không người khóc, tiếp tục nói với ta hỏa thế như thế nào.

Ngô Dũng nghe vậy, vội vàng nói lại chi tiết hành động của Dương Thiên vừa rồi khi không có ở đây.

Dương Thiên nghe xong toàn bộ hành trình, trên mặt không có bất kỳ biểu lộ gì.

Mọi người buồn bực Dương Thiên vừa rồi rất điên cuồng, bây giờ nghe nói như thế hắn là có hành động, nhưng là hiện tại sao lại an tĩnh như vậy?

Bọn họ vừa nghĩ tới đây, ánh mắt Dương Thiên liền nhìn về phía Vương Hồ.

Thiếu niên đạm mạc mở miệng: “Người ép buộc thủ hạ của ta đồ thạch ở chỗ người...”

Nói đến đây dừng lại một chút, bước về phía trước một bước, uy áp Tiên Đế phát ra, thanh âm bỗng nhiên đề cao, mang theo ngữ khí lạnh lẽo nói.

“Thích hợp không?”

Vương Hồ lại bị đạo uy áp này áp bách cánh tay đều cong xuống, toàn bộ thân thể lung lay sắp đổ, không cách nào đứng vững.

Mồ hôi lạnh túa ra trên trán, sắc mặt kinh hãi.

Thủ hạ của gã đã thấy một màn này, vội vàng tiến lên nâng đỡ.

Sắc mặt Vương Hồ âm trầm, cắn răng ưỡn sống lưng nói:

“Thế nào? Dương tiên sinh có ý kiến gì? Người của năm tỉnh Tây Nam các ngươi tới đây cướp đá, không trả tiền...”

“Thích hợp không?”

Chương 467 - Quái vật.

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt nói: "Nếu người thích đồ thạch như vậy, hay là hai chúng ta chơi trước một chút?"

Vương Hồ cười lạnh một tiếng nói: "Muốn chơi sao? Có thể, trả lại thủ hạ người nợ một ức ba ngàn vạn cho ta, người muốn chơi thể nào ta phụng bồi đến cùng."

Dương Thiên gật đầu cười nói: "Hợp tình hợp lý!"

Lúc này Ngô Dững gấp đến độ mở miệng nói: "Dương tiên sinh, bọn họ đang cố ý dọa dẫm ta, ngài tuyệt đối không nên cho bọn họ..."

Dương Thiên đưa tay ngăn Ngô Dững lại, sau đó từ trong túi nhựa màu đen trên tay lấy ra một viên đá nhỏ cỡ nắm tay, phẩm tướng kém nhất.

"Người giải khối mao liêu này, cũng đủ trả người một ức ba ngàn vạn."

Thiếu niên giọng trong sáng, chậm rãi mở miệng.

"Cái gì?"

Hắn nói xong, tất cả mọi người đều choáng váng.

Bọn họ trợn mắt há hốc mồm nhìn cái vật liệu lông to bằng nắm tay của Dương Thiên kia.

Khối chất liệu lông này bề ngoài cũng không phải mượt mà bóng loáng, so với chất liệu lông đỉnh cấp khác, có rất nhiều hố, ảnh hưởng nghiêm trọng bề ngoài của nó, hơn nữa phía trên bao trùm rất nhiều vết rạn, thoạt nhìn hết sức không rắn chắc, phảng phất lấy tay tách ra, liền có thể tách.

Thứ này có thể giải ra được màu xanh, đánh chết bọn họ cũng không tin.

Ông lão mặc áo trắng đeo kính mắt nhìn khối vải này, mở miệng nói: "Dường như khối vải này là do Vân Miển giao tiếp với một cái hố cũ, tuyệt đối không thể có chuyện một phân tiền bị xanh."

Mọi người thấy vậy, nhao nhao nhìn hắn một cái, người quen biết lập tức kinh hô: "Ta đi, Chúc lão vậy mà đại giá quang lâm."

Có ít người không biết lão nhân áo trắng trước mắt này, nghi hoặc hỏi: “Chúc lão? Ai có thể giải thích hấn là ai?”

Bọn họ nói xong lời này, nhất thời nhận được rất nhiều người xem thường xem thường.

“Thật sự là chó má, Chúc lão cũng không biết ngươi còn có mặt mũi lẩn lộn ở trong cái vòng này?”

“Ở Vân Châu đồ thạch giới, ngươi có thể không biết Hồ gia, nhưng không thể không biết Chúc lão, đôi mắt lửa mắt vàng của ông ta không ai sánh bằng, rất nhiều người bỏ ra số tiền lớn mời ông ta ra mắt xem đá, nhưng nếu không có thân phận tôn quý, căn bản không thấy được mặt ông ta, miệng vàng thẳng thắn, rất ít khi phạm sai lầm.”

“Đúng đúng, chỉ cần Chúc Lão mở miệng, đẳng cấp mao lưu kia, có thể giải ra lục gì trên cơ bản liền có thể đoán được.”

Mọi người vô tri nghe vậy trên mặt mang theo vẻ kinh hỉ nhìn lão nhân áo trắng trước mắt này.

Nếu có quan hệ với vị này, vậy tùy tiện mời hấn giám định vật liệu lông cũng có thể tăng lên mấy lần.

Trong đó có một nam tử mang theo biểu hiện Phỉ Lệ Bách Đạt cười nói: ” Chúc lão đúng là lợi hại, chỉ nhìn thoáng qua tảng đá này, cũng có thể nói rõ xuất xứ của nó, nếu Chúc lão nói tảng đá này giải không ra lục, vậy tất nhiên không có sai rồi.”

“Đúng đúng, căn bản không cần phải giải quyết, ta thấy tiểu tử này chính là đang lừa gạt Hồ gia.”

Vương Hồ cũng cảm thấy bị sỉ nhục, nhìn Dương Thiên lạnh giọng hỏi: “Ngươi có ý gì?”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Giải thạch trả nợ, còn chưa đủ rõ ràng sao?”

Vương Hồ lạnh lùng nói: “Ngươi đây là đập bãi của ta?”

Dương Thiên giang tay ra nói: “Làm gì có chuyện đó, nếu ta muốn đập thì đã sớm động thủ rồi.”

Vương Hồ đang muốn nổi giận, lúc này Chúc lão lại cười lạnh nói: “Tảng đá kia của ngươi không có khả năng giải ra lục, lão hủ đã nói, ngươi còn chưa từ bỏ ý định?”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt hỏi: “Ngươi là cái thá gì? Cũng dám nghi ngờ ánh mắt của ta.”

“Mẹ kiếp, điên rồi!”

Tất cả mọi người điên cuồng xé rách tóc của mình, khó có thể tin được thiếu niên trước mắt này vậy mà miệt thị Chúc Lão.

“Tiểu tử này thật sự là không biết trời cao đất rộng a, tại đồ thạch giới dám coi rẻ Chúc lão, hửn có biết hôm nay câu nói kia của hửn truyền đi, đồ thạch giới hửn nửa bước khó đi không?”

“Thật sự là kỳ lạ a, tên tuổi Chúc lão ai không biết, làm tên cầm đầu Đồ Thạch Giới, lại bị một tiểu tử kỳ thị.”

“Ha ha, thật sự là cười chết ta, còn nói cái gì nghi vấn ánh mắt của hửn? Mua cái tảng đá nát như thế thì ánh mắt có gì đáng nói?”

Không chỉ là mọi người, ngay cả Chúc Lão đều giận không thể bóc trần.

Sắc mặt hửn xanh mét quát lớn: “Hậu sinh, ta có lòng tốt cho ngươi đoạn thạch, ngươi không cảm kích còn chưa tính, thế mà lại mở miệng vũ nhục ta, hôm nay nếu là không cho ta lời giải thích, có tin ta nói một câu ngươi đi ra khỏi thạch phường hay không.”

Ngô Dũng chân cứng đều đang nhũn ra, cái này còn không hiểu rõ chuyện gì, làm sao lại đắc tội Chúc Lão.

Hửn từng tới Vân Châu, tự nhiên biết địa vị lão nhân áo trắng trước mắt này ở Vân Châu.

Thân phận của lão nhân liên lụy đến rất nhiều đại lão thích ngọc thạch ở khắp nơi trên cả nước, quan hệ nhân mạch của lão hết sức khổng lồ, cho dù là Vương Hổ cũng không dám tùy tiện đắc tội.

Mà thiếu niên thì hay rồi, chỉ dùng một hai câu, đã hoàn toàn đắc tội.

Hửn kéo ống tay áo Dương Thiên, vốn là muốn Dương Thiên chịu thua trước, dù sao đây cũng là địa bàn của người ta.

Nhưng Ngô Dũng vừa nghĩ tới đây thì chỉ nghe Dương Thiên khinh thường mở miệng: “Lão nhân gia, hôm nay ra ngoài mang mặt nạ sao?”

“Cái gì?”

Chúc Lão sững sờ, không rõ Dương Thiên nói lời này là có ý gì.

Không chỉ có hắn, mọi người cũng nghi hoặc nhìn Dương Thiên.

Sau đó, chỉ nghe thiếu niên lạnh lùng mở miệng nói: “Đội lát nữa sau khi ngọc thạch được giải ra sẽ hung hăng vả mặt. Người khác đeo mặt nạ sẽ không nhìn thấy ngươi là ai.”

Một câu nói vừa ra, toàn trường tĩnh mịch, một khối vật liệu vút đi móc ra ở biên giới hồ sâu, vậy mà tuyên bố đánh mặt Chúc Lão, coi là điên hay sao?

Phải biết rằng, lão nhân đã từng giải ra ngọc thạch phi thúy giá trị năm ngàn vạn, danh chấn Vân Châu.

Ngay cả những truyền thuyết như cảnh bảo hành, đường xá giao giới với Vân Châu cũng lưu truyền ra.

Thiếu niên có tư cách gì nói câu này?

Mọi người không khỏi hồ nghi, chẳng lẽ thiếu niên này là bởi vì bỏ ra giá tiền rất lớn mua khối vật liệu lông này, cho nên mới có lực lượng lớn như vậy.

Không chỉ có bọn họ, nhìn vẻ mặt tự tin của Dương Thiên, Chúc lão đều tin tưởng Dương Thiên cuồng như vậy, nhất định là hao phí một khoản tiền khổng lồ để mua.

Sau đó, tất cả bọn họ vừa nghĩ đến, một ông chủ của thạch phòng trong đó có chút nghi hoặc khó hiểu nói: “Ta đi, khối mao liêu này không phải là tảng đá ta mở cửa hàng bán sao? Làm sao lại chạy đến trong tay của ngươi.”

Dương Thiên nhướn mày: “Sao vậy? Như Ý Thạch Phòng là do ngươi mở sao?”

Khóe miệng của ông chủ mập mạp kia giật giật nói: “Ngươi mua ở cửa hàng của ta?”

Dương Thiên nhe răng cười nói: “Không sai, ông chủ người ánh mắt không tệ, ta từ chỗ người chọn được không ít thứ tốt, đây là một trong số đó.”

Ánh mắt của mọi người còn lại nhao nhao nhìn về phía ông chủ béo kia.

Có ít người hiếu kỳ nói: “Ta nói lão Lý, thiếu niên này có sức mạnh như vậy, thoát nhìn như là mua được hàng tốt, người khi nào mua khối này mao liệu? Bán cho hắn bao nhiêu tiền một khối?”

Cũng có người trêu ghẹo nói: “Lão Lý, đây chính là người không đúng, tiến vào một nhóm mao liệu có thể khai ra một ức ba ngàn vạn cũng không cho chúng ta đi mua, bằng hữu này của người cũng không có cách nào làm tiếp nữa.”

Ông chủ béo kia nghe vậy khòe mắt giật giật, vẻ mặt cạn lời nói: “Cái gì, hàng tốt gì chứ, các người có biết không, một khối mao liệu này bao nhiêu tiền không?”

Mọi người nghe vậy, có chút hiếu kỳ: “ Bao nhiêu?”

Ông chủ béo kia vừa rồi còn tưởng rằng Dương Thiên bỏ ra nhiều tiền mua khối mao liệu này, nhưng bây giờ biết đối phương mua sắm ở cửa hàng của mình, không khỏi cảm giác chỉ số thông minh bị vũ nhục.

Hắn mở miệng nói: “Khối nguyên liệu này giống như Chúc lão nói, là ta nhặt được trong mỏ ngọc bỏ hoang bên cạnh cái hồ ở giao giới Vân Miễn.

Lúc ấy nhặt được một sọt lớn, làm bạn với ta đã mười năm, từ đầu đến cuối không bán được, thêm tiền cho người khác, người khác đều ngại nặng, cho nên thừa dịp bây giờ là mùa du lịch, ta lấy hết chúng ra, niêm yết giá một trăm đồng tùy tiện chọn, có thể lấy bao nhiêu tùy tiện.”

Nói đến đây, ánh mắt của hắn nhìn về phía Dương Thiên Hò nghi vấn nói: “Người bỏ ra một trăm đồng tiền, lấy bao nhiêu?”

Dương Thiên mở túi nhựa màu đen ra đếm mấy lần: “Không ít đâu, bảy tám khối.”

“Phốc phốc!”

Tất cả mọi người lập tức cảm thấy buồn bực muốn học máu.

Bọn họ từng người che ngực, chỉ cảm thấy cả người đều không tốt.

Một trăm đồng tiền tùy tiện chọn hàng, ở chỗ này khoác lác với bọn họ nửa ngày.

Quan trọng nhất là cái gì, thôi bọn họ đều thiếu chút nữa tin cái này nhanh giá trị xa xỉ.

Ông trời ơi, tiểu tử này không đi làm truyền thụ, quả thực là lãng phí to lớn.

Tất cả mọi người đều bụm mặt, cảm giác mặt mình đã mất hết.

Ngô Dũng cũng đồng dạng mặt mũi tràn đầy im lặng, cái này mất mặt quá đi, cái này nếu truyền đến Tây Nam, không chỉ có là thiếu niên, liền ngay cả tên tuổi của hắn cũng triệt để hủy đi.

Mà việc buôn bán ngọc thạch trong nhà hắn, đoán chừng không đến một ngày sẽ phá sản.

Nghĩ tới đây, Ngô Dũng có ý nghĩ muốn chết.

Khuôn mặt Vương Hồ đã hoàn toàn méo mó, Dương Thiên làm như vậy không chỉ là mất mặt, cũng khiến hắn cảm thấy bị sỉ nhục nghiêm trọng.

Hắn nắm chặt nắm đấm, yên lặng chờ cường giả cung phụng trong nhà mình đến, hung hăng dạy dỗ tiểu tử này một cái.

Đương nhiên, chịu đả kích lớn nhất vẫn là Chúc Lão.

Tên tuổi của hắn đã uy chấn Vân Châu, giá trị sáu vị số liệu lông trở xuống căn bản hắn sẽ không liếc mắt nhìn.

Nhưng bây giờ, bị thiếu niên kia tùy tiện cầm một trăm đồng tiền tùy tiện chọn hàng vĩa hè, đùa cợt bảy tám lần.

Hắn muốn chết!

Chương 468 - Không có thuốc hối hận!

Mọi người nhìn Dương Thiên, trầm mặc một lát rồi mở miệng hỏi: "Người làm trò cười à?"

Dương Thiên nhú mày: "Các người cảm thấy buồn cười?"

Trong đám người không ngừng có người châm chọc: "100 đồng tiền làm nguyên liệu lông, có thể lấy bao nhiêu cũng được, người đem loại cấp bậc này lấy ra ở chỗ này, thật sự thích hợp sao?"

"Đúng vậy, người phảng phất là đang trêu chọc chúng ta?"

Nghe mọi người trào phúng, Dương Thiên không hề động. Những người này căn bản không biết khối mao liên này rốt cuộc có thể giải được cái gì.

Đám người ông chủ béo kia hiện tại châm chọc khinh thường, thật không biết sau khi nguyên liệu được giải, trên mặt hắn sẽ có biểu tình gì.

Dương Thiên ước lượng khối vật liệu bằng nắm tay to như nắm đấm kia hỏi: "Các người ai tới giải?"

Mười mấy người vừa mới giải đá cho Ngô Dũng người nhìn ta, ta nhìn người, tất cả đều lui về phía sau một bước.

Bọn họ đều là sư phụ giải thạch thành danh đã lâu, hôm nay nếu giúp thiếu niên giải tảng đá kia, anh danh một đời kia coi như bị hủy.

Mọi người lại đua cọt nhìn Dương Thiên.

Cái này rất xấu hổ, một trăm khối lông, ai giúp hắn giải a.

Biểu cảm trên mặt Dương Thiên nhẹ nhàng như mây gió.

Hắn thở dài một hơi vốn muốn cho những người này một cái tạo hóa, nhưng hiển nhiên bọn họ không biết quý trọng.

Đã như vậy, hắn đành phải tự mình ra trận.

Mà ngay lúc này, chỉ nghe một thanh âm tuổi còn trẻ yếu ớt vang lên: "Nếu không, ta giúp người giải?"

Dương Thiên nhìn sang, chỉ thấy một thiếu niên vóc người gầy gò đứng dậy.

Những người đồ thạch kia thấy vậy sửng sốt, sau đó cười ha ha nói: "Ta đi, cái này không phải sao chổi sao? Giải cái gì mà

liệu gỗ, cái gì mà suy sụp. Tiểu tử này chẳng lẽ là Hồ gia cố ý an bài?”

“Ha ha, Ôn thần ra mặt, tài liệu giá trị ngàn vạn cũng phải phế.”

“Phốc. Ta đã đoán được kết quả, nhưng mà lần này nếu cắt đồ mọi người cũng không thể trách ôn thần này.”

“Ha ha, đó là đúng, lần này, ta là lần duy nhất bởi vì cắt nguyên liệu sụp đổ không trách hần.”

Vương Hồ vốn dĩ thấy người của hần đi ra cho Dương Thiên Giải Thạch chau mày, trên mặt mang theo tức giận, nhưng khi thấy lại là sao chổi này, lông mày giãn ra, khóe miệng nhếch lên ý cười.

Sao chổi này nổi danh ở thạch phường Nặc Đạt Phú Quý, chỉ cần chất liệu trong tay hần đều sụp đổ, không có một cái nào xanh xanh.

Một lần hai lần còn tốt, nhưng sao chổi này kéo dài gần một năm cũng chưa giải ra được màu xanh.

Cho nên, người trong thạch phường đều gọi hần là ôn thần.

Ai thấy hần ai xui xẻo.

Dương Thiên nhìn thoáng qua thiếu niên gầy gò kia.

Tuổi của hần không chênh lệch nhiều so với mình, trên tay đầy vết chai, hiển nhiên là một lão già giải thạch.

Chỉ là không biết mọi người vì sao trào phúng hần.

Thiếu niên gầy gò nhìn ánh mắt Dương Thiên, bởi vì tự ti, không dám đối mặt, cúi đầu ngại ngùng nói: “Ta đã ba tháng không có giải thạch, bất quá kỹ thuật của ta thật sự rất tốt, chỉ là vận khí quá kém, hơn một năm cũng không giải được lục, mọi người đều gọi ta là Ôn Thần, người nếu không chê, xin giúp ta giải giúp.”

Hần từ nhỏ đã sinh hoạt ở chỗ này, hết sức quen thuộc ngọc thạch, chỉ là tư chất không đủ, sẽ không quan sát chỉ biết giải thạch.

Kỹ thuật giải thạch của hần có thể nói là xếp hạng nhất trong toàn bộ thạch phường, nhưng bởi vì tuổi trẻ rất ít khi có đại lão

bản dùng hấn.

Mà một số du khách lại mua mặt hàng rẻ tiền, ánh mắt không độc đáo bằng Dương Thiên, làm sao có thể giải ra màu xanh.

Cho nên, hấn gánh vác bêu danh Ôn Thần một năm.

Ba tháng không có khởi công, hấn đã nhịn không được bức thiết muốn giải thạch, cho nên biết rất rõ ràng giải không được bất kỳ thứ gì trong tay Dương Thiên, hấn cũng muốn giải.

Dương Thiên cười cười không từ chối, mở miệng nói: “Cầm lấy đi.”

Nói xong, Mao liêu không chút thương tiếc ném tới.

Mọi người hiện tại không có cảm giác gì, nhưng sau khi ngọc thạch được giải ra, bọn họ bắt đầu toát mồ hôi lạnh vì vừa rồi Dương Thiên tùy ý ném người.

Thiếu niên ngại ngùng kia chỉ là ở trong tay ước lượng một phen liền biết bắt đầu động thủ từ nơi nào.

Hấn hưng phấn nói: “Cảm ơn sự tín nhiệm của người, ta sẽ giải thích ngay bây giờ cho người.”

Nói xong, xe nhẹ đường quen điều khiển máy giải thạch.

Dương Thiên thấy vậy nhướng mày, đối phương dường như thật sự có bản lĩnh, giải thạch thành thạo đã đạt đến trình độ đỉnh cao, xem ra chỉ còn thiếu danh khí.

Cũng tốt, đối phương nếu giúp hấn giải thạch, đó chính là duyên phận, nghĩ đến chờ hấn giải ra món đồ này liền có thể danh chấn Vân Châu.

Mọi người thấy sao chổi này chậm rãi lau sạch những vụn đá này, không khỏi vẻ mặt không kiên nhẫn.

“Ta nói Ôn Thần, tất cả mọi người đang chờ ở đây, người còn lãng phí thời gian, là đang khoe khoang kỹ thuật của mình sao?”

“Thật là, thứ này căn bản không giải được bất cứ thứ gì, người trực tiếp cắt một đao từ giữa không phải là được rồi sao?”

“Ha ha, sự phụ giải thạch kém nhất thạch phường, đến giải hàng vỉa hè, quả thực trời đất tạo nên, ta cược, nếu như hấn có

thể giải ra màu xanh, ta ăn phân.....”

Người nọ còn chưa dứt lời, người tinh mắt trong đám người nhất thời phát ra một tiếng thét kinh hãi: “Ta đi, ra lục rồi, ra lục rồi.”

Tất cả mọi người đều sững sờ, nhìn thiếu niên ngại ngùng kia trên tay đã mở ra một cái cửa sổ, lộ ra màu xanh biếc tinh khiết, nhất thời trợn tròn mắt.

Nam tử đánh cược kia thấy ánh mắt mọi người đều nhìn về phía hắn, hiếu kỳ hắn là như thế nào nguyện đánh cược chịu thua.

Sắc mặt nam tử kia thoát nhìn có phần tức giận hờn hển nói: “Nhìn ta làm gì, chỉ là ra một chút màu xanh mà thôi, tại nghề giải thạch này rất bình thường, có bản lĩnh thì hắn giải tiếp.”

Lục giải được, thiếu niên ngại ngùng kia cũng vô cùng kích động, hắn nhìn về phía Dương Thiên cung kính hỏi: “Ông chủ, kế tiếp giải thích thế nào?”

Dương Thiên cười nói: “Người quyết định, cho dù giải phé, người cũng không cần gánh chịu.”

Nghe được lời này, thiếu niên ngại ngùng không khỏi hưng phấn lên, vừa rồi hắn trối chân trối tay, căn bản không có phát huy ra năng lực của mình.

Trong trạng thái giải thạch, trên mặt hắn lộ ra vẻ tự tin tuyệt đối, cười nói: “Ông chủ, ngài nhìn cho kỹ, ta cam đoan một chút màu xanh lá cũng không lãng phí.”

Nói xong, cầm lấy vật liệu lông chuyên tâm giải.

Khối lông này được giải ra màu xanh, là màu xanh tinh khiết nhất mà hắn gặp được trong những năm qua, bên ngoài màu xanh chỉ là một lớp da đá mỏng, càng là khảo nghiệm kỹ thuật con người.

Lúc lớp da đá chậm rãi bị cắt xuống, tất cả mọi người đều hưng phấn hô to: “Lăng lên rồi, ông trời ơi, mẹ nó toàn là màu xanh.”

“Đừng cắt, đừng cắt, ba ngàn vạn, ta trả ba ngàn vạn mua.”

“Ba nghìn một trăm vạn, ông chủ Dương, người xem thế nào, ba nghìn một trăm vạn đã không ít, vừa rồi người cũng nhìn thấy Lưu lão tam, không nghe khuyên cáo, kết quả mất cả chì lẫn chài.”

Những lão bản này vừa lên đến báo giá ba ngàn vạn, cũng không phải là xúc động, bọn họ phát hiện vật liệu lông to bằng nắm tay này trên cơ bản chỉ là một tầng da đá thật mỏng, mặt khác tất cả đều là lục, ra lục tỷ lệ 95%, có thể nói là vật liệu lông cao cấp nhất.

Hơn nữa, xanh thuần túy như vậy, so với khối mao liêu Lưu lão tam giải kia còn khó gặp hơn nhiều.

Thiếu niên ngại ngùng kia dừng tay lại, có chút khản trương nhìn Dương Thiên hỏi: “Ông chủ, còn muốn giải sao?”

Giá trị của khối vật liệu lông này nhất định bất phàm, hấn bức thiết hi vọng mình có thể tự mình giải khai, cứ như vậy, hấn cũng có thể triệt để thoát khỏi xung hô ôn thần.

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Giải!”

“Dương lão bản người... hừ, không nghe khuyên cáo, đợi chút nữa sẽ có lúc người khóc.”

Nghe mọi người uy hiếp, khóe miệng Dương Thiên lộ ra vẻ khinh thường, hấn đã dùng thần thức cảm giác qua, tảng đá này tuyệt đối có thể xưng là màu xanh.

Nếu không phải có chút đặc thù, cũng không lọt vào pháp nhãn của hấn.

Dù sao, trong không gian có ngọc thạch lớn bằng Thái Sơn, đối với ngọc hấn không có bất kỳ hứng thú gì.

Vương Hổ thấy vậy mà lại xanh lè, hơn nữa giá trị ba ngàn vạn, sắc mặt có chút khó coi.

Nhưng mà nghĩ nghĩ, đối phương cần xuất ra một ức ba ngàn vạn, cũng đã dè dặt giận xuống.

Chúc lão vừa rồi một mực khẳng định cái lông này không giải được màu xanh, hiện tại hấn chỉ cảm thấy trên mặt nóng rát.

Hấn tung hoành Đồ Thạch giới nhiều năm, lại bị một thiếu niên đánh mặt, hơn nữa trước mặt nhiều người như vậy.

Hiện tại hắn cũng muốn tạo một cái lỗ để chui vào.

Tâm tắc nhất là lão bản béo Như Ý Phường kia.

Sắc mặt hắn trắng bệch, lưng lay sắp đổ.

Mọi người có chút đau răng nhìn hắn, cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Lão Lý, ngươi không sao chứ.”

Ông chủ mập cắn răng, cố nén nước mắt nói: “Không sao.”

Mọi người vẫn cảm thấy không yên lòng, vội vàng an ủi: “Lão Lý, ngươi nghĩ thoáng một chút, chúng ta làm nghề này khó tránh khỏi có lúc mất bị mù, đặt thứ này bên cạnh người giá trị một trăm đồng, bây giờ bị người ta nhặt được, đó là vận may của người ta, nghe ta nói, ngươi không có số mệnh này, ta không bắt buộc.”

Ông chủ mập ừ gật đầu nói: “Không bắt buộc, ta không mạnh...”

Hắn nói đến đây, trong đám người lại kinh hô: “Ta thảo, lại tăng rồi, trời ạ, lần này lại tăng gấp đôi.”

“Đừng giải, coi như ta van cầu ngươi, ta ra sáu ngàn vạn.”

“Sáu ngàn ba trăm vạn.”

“Ta lại thêm ba trăm vạn, sáu ngàn sáu trăm sáu mươi sáu vạn, Dương lão bản, ngài bán đi.”

Ông chủ béo càng thêm lo lắng. Tiếp tục rung rung nước mắt nói: “Ta không cưỡng cầu, ta không... cái búa không bắt buộc a, đó là ngọc thạch của ta, mẹ trứng, các ngươi kéo ta làm gì? Buông ta ra, ngọc thạch kia là của ta, các ngươi ai cũng đừng đoạt của ta, ta không có bệnh a, ta không cần uống thuốc.”

Chương 469 - Đế Vương Phỉ Thúy.

Mọi người thấy vậy, than thở: "Lại một kẻ điên rồi."

Đồ thạch chính là như thế, vận khí, nhãn lực, phách lực, thiếu một thứ cũng không được.

Ông chủ mập này không có nhãn lực, không trách được ai.

Dương Thiên không hề kêu ngừng, đối với giá cả sáu ngàn vạn mất điếc tai ngơ, thiếu niên ngại ngừng kia cũng giống như thế, hần vẫn dùng tâm bình tĩnh, trên tay không thấy có chút run rẩy nào.

Có thể thấy được, tâm cảnh của hần vô cùng trầm ổn.

Các vị sư phụ đang giải thạch ở một bên hồi hận đến ruột đều sạch, khối ngọc phủ trước mắt này, hiển nhiên là hàng thượng đẳng, có thể tự tay giải ra là vinh quang, hơn nữa địa vị của bọn họ ở trong vòng tròn cũng sẽ nước lên thì thuyền lên, thậm chí về sau những ông chủ lớn kia đều tranh nhau cướp bọn họ giải thạch.

Đáng tiếc, đáng tiếc tiện nghi cho tiểu tử chất phác trước mắt này.

Về mặt Ngô Dũng kích động, trên mặt hần ta mang theo sùng bái nhìn Dương Thiên, phát hiện thiếu niên này dường như không gì không làm được, bỏ ra một trăm tệ mua một cái mao liệu vậy mà tăng đến sáu ngàn vạn, khái niệm gì?

Tăng lên sáu vạn lần, có thể nói là số lượng kiếm hời nhất,

Trong lòng mọi người đều nóng bỏng, âm thầm nhớ kỹ Như Ý Phường này, nghĩ chờ lát nữa giải đá ra sẽ cùng đi đến đó, tất cả đều bao hết.

Bạn tốt bên cạnh ông chủ béo kia mang theo thần sắc hưng phấn mở miệng nói: “Này lão Lý, nhà ngươi còn có loại tài liệu này hay không, ta móc ra hai trăm đồng có thể tùy tiện nhất sao?”

Ông chủ béo kia trực tiếp xù lông, tức giận nói: “Cút đi, cho dù ngươi móc hai trăm vạn ta cũng không cho ngươi mua.”

Nói xong, vội vàng gọi điện thoại trong cửa hàng của mình, bảo nhân viên cửa hàng mau đóng cửa.

Nhưng mà sau khi điện thoại được kết nối, hần còn chưa kịp nói chuyện, chỉ nghe nhân viên cửa hàng kia hưng phấn mở

miệng nói: “Ông chủ, ta bán một trăm đồng tiền cho ông, thế nào? Ta có phải rất tài giỏi không?”

Ông chủ béo nghe vậy, nước mắt vốn đã ngừng lại không khỏi lại trào ra.

Hắn ngậm lấy nước mắt nói: “Người bị đuổi việc.”

Nhân viên kia nghe vậy sững sờ, sau đó có chút khó hiểu hỏi: “Tại sao a lão bản, ta cần trọng như vậy, người dựa vào cái gì khai trừ ta?”

Lão bản béo cắn răng cả giận nói: “Hỗn đản, người còn cần trọng, ta vừa mới ra ngoài một lát người đã bán sáu ngàn vạn mao liệu thành giá một trăm khối, người còn có mặt mũi hỏi ta dựa vào cái gì? Ta không đánh người đã không tệ, lúc đi đem cửa hàng của ta phong kín cho ta, ai mua đồ cũng không mua.”

Nhân viên kia trực tiếp choáng váng, bị người nhặt của hời?

Phản ứng đầu tiên của hắn chính là thiếu niên có khuôn mặt tuần lãng kia.

Đôi phương từ chỗ hắn cầm bốn năm khối vật liệu lông, chỉ cho một trăm khối.

Mà hiện tại mấy khối chất liệu kia tựa hồ giá trị sáu ngàn vạn.

Nhân viên cửa hàng kia khó khăn nuốt nước bọt nói: “Ông chủ gì kia, vừa lúc mẫu thân ta ngã bệnh, tiền lương ta từ bỏ, ta phải nhanh trở về một chuyến.”

Ông chủ mập:...

Vẻ mặt của thiếu niên thẹn thùng giữa sân nhẹ nhàng thoải mái. Giải thạch thập phân nhanh chóng.

Mà khối ngọc thạch phi thúy kia cũng dần dần hiện lộ ra dung mạo của nó.

Tất cả mọi người đều nín thở nhìn.

Lúc này, trong đám người thành linh có người mở miệng nói một câu: “Đây là loại ngọc thạch gì vậy, nhìn màu xanh này thuần khiết như vậy, không phải là màu xanh đế vương chứ?”

Chỉ một câu nói, tất cả mọi người đều sững sốt.

Phỉ thúy đế vương, là một trong số ngọc thạch giá trên trời, có tên tuổi của vương trong ngọc.

Nó được gọi là hoàng gia ngọc, cung Duyên Ngọc, ở cổ đại đó là ngọc thạch hoàng đế đeo.

Nghe nói, cho dù là một cái giới diện nho nhỏ cũng lấy trăm vạn nguyên để tính toán, mà cái trước mắt này lớn chừng cỡ nắm tay.

Trời ạ!

Trái tim mọi người đều đang co rút mạnh, vội vàng la lên: “Chúc lão đầu, Chúc lão ngài mau tiến lên nhìn xem, ngài đến giám định xem đây có phải là phỉ thúy đế vương hay không?”

Chúc Lão cũng là thần sắc kích động lấy ra một cái kính lúp nhanh chóng chạy tới bên cạnh thiếu niên ngại ngần kia nói: “Hài tử, ngươi dừng tay trước, trước tiên cho ta xem khối ngọc này.”

Thiếu niên ngại ngần kia hiển nhiên nhận ra Chúc Lão, lúc được Dương Thiên đồng ý, cung kính đưa ngọc thạch cho hắn.

Chúc Lão cầm trong tay người quan sát, mà mọi người thì tụ cùng một chỗ xì xào bàn tán.

“Thật hay giả vậy? Đế vương phỉ thúy, tiểu tử kia không thể nào có vận khí tốt như vậy chứ.”

“Đúng vậy, nếu xác nhận là phỉ thúy đế vương, giá trị lập tức có thể vượt qua trăm triệu.”

“Quan trọng nhất là cái gì, tiểu tử này chỉ là bỏ ra một trăm đồng mua a, thoáng cái tăng lên gấp mười vạn lần, mẹ nó, quá kích thích đi.”

Cũng có người ghen tuông mở miệng nói: “Đẹp đi, đế vương phỉ thúy, bao nhiêu năm không xuất hiện, hắn nhiều nhất chỉ là lục phỉ cao cấp một chút, muốn tiếp ra phỉ thúy đế vương? Ha ha, hắn không có mạng này...”

Vừa dứt lời, Chúc lão kinh hô một tiếng: “Ông trời ơi, thật sự là đế vương phỉ thúy.”

Một câu nói ra, toàn trường tĩnh mịch.

“Phốc phốc.”

Nam tử trung niên có ngũ khí chua xót kia nghe vậy phun ra một ngụm máu.

Bằng hữu của lão bản mặt sợ hãi không chịu được đả kích này, vội vàng vây hãm vào giữa, sợ hãi nghĩ không ra.

“Lão Lý à, thời gian còn rất dài, đây đều là số mệnh.”

“Đúng vậy đúng vậy, đây đều là mệnh, không phải của ngươi, đặt ở dưới mí mắt ngươi mười năm cũng không phải của ngươi.”

“Đúng đúng, ngươi đừng có nghĩ quẩn.”

Những người này khuyên giải, còn có một số người đang phóng độc.

Ví dụ như một nam tử cao gầy, hung hăng cho mình một cái tát chảy nước mắt nói: “Mẹ nó, lão Lý lúc trước ngươi đem những phế liệu này cho ta, ta ngại nặng không lấy đi, bây giờ suy nghĩ một chút, ta cũng không muốn sống, lão Lý ngươi nhảy lầu không, chúng ta cùng nhau, đến lúc đó ngươi đẩy ta một cái.”

Lúc này ông chủ béo biểu hiện rất bình tĩnh, trên mặt không có bất kỳ biểu lộ gì.

Hắn lấy điện thoại di động ra gọi cho nhân viên cửa hàng: “Tiểu Vương, ngươi dùng một trăm đồng bán khối vật liệu lông kia đã xác nhận được chủng loại gì, ngươi đoán xem là cái gì.”

Nhân viên kia nghe vậy chân căng nhũn ra, nói: “Ông chủ, tôi có chút choáng, tôi không muốn biết.”

Ông chủ mặt cười nói: “Đừng sợ, loại lông ngươi bán đi chỉ là phỉ thúy đế vương mà thôi.”

“Ồ, chỉ là phỉ thúy đế vương thôi.”

Đầu bên kia điện thoại thở dài một hơi, sau đó sừng sốt một lát, nhân viên cửa hàng kia bịch một tiếng ngã xuống đất hoảng sợ nói: “Ông chủ ngươi nói cái gì? Đế vương phỉ thúy? Ngươi lại nhất định không phải đang nói đùa?”

Trán ông chủ béo nổi gân xanh, nhưng vẫn bình tĩnh nói: “Ngươi trở về đi, ta không đánh ngươi một trận, ta cảm giác ta

không sống được.”

Nhân viên cửa hàng kia khóe miệng giật giật, nói: “Ông chủ, bây giờ ta đã định xuất ngoại rồi, ngài bảo trọng một mình nhé.”

Nói xong, nhanh chóng cúp điện thoại.

Ông chủ mập: ……

Cuối cùng, hắn trực tiếp bị đưa đến bệnh viện.

Lúc này, Ngô Dững nhìn Dương Thiên với vẻ sùng bái:

“Dương tiên sinh, có phải ngài đã sớm biết, khối nguyên liệu này có thể giải ra phỉ thúy đế vương?”

Dương Thiên thấy ánh mắt nóng bỏng của Ngô Dững, không khỏi bình tĩnh lắc đầu nói: “Ta cũng không biết.”

Hắn nói cũng không phải là nói ngoa, ở kiếp trước hắn căn bản không có tiếp xúc qua những thứ này, mà một thế này chỉ là hôm nay mới vừa tiếp xúc mà thôi, hiểu được còn không có nhiều bằng đối phương, cái gì đế vương phỉ thúy, hắn còn là lần đầu tiên nghe nói.

Hắn chỉ vận dụng thần thức quan sát được chất liệu này không giống bình thường, lúc này mới dùng tiền mua xuống chỉ là tìm việc vui mà thôi.

Ngô Dững thấy Dương Thiên lắc đầu phủ nhận, làm sao có thể tin hắn mà hắn cũng không biết.

Nếu không biết, làm sao thiếu niên lại khẳng định có thể giải được lục, hơn nữa còn dùng loại này trả nợ cho hắn?

Hắn càng hiểu rõ Dương Thiên, phát hiện càng không hiểu đối phương.

Trên người thiếu niên có quá nhiều bí mật, thật sự giống như thần minh.

Khi Chúc lão kết luận khối ngọc phỉ thúy lớn chừng quả đào kia là đế vương phỉ thúy, tất cả mọi người đều điên cuồng.

Người thành công mang theo danh tiếng Phỉ Lệ trước đó khinh bỉ Dương Thiên, nhưng lần này hắn cao giọng la lên: ” Ta ra giá một ức nhân dân tệ, Dương tiên sinh, chỉ cần người đem đế

vương Phi Thúy này bán cho ta, xe thơm mỹ nữ, người một câu, một giờ ta đưa đến trước mặt ngài.”

Một vị khác cũng là phú hào, nói với Dương Thiên: “Dương tiên sinh ta, ta ra giá một trăm triệu, sau đó đưa cho ngài một biệt thự đỉnh cấp trong nhị hoàn kinh thành, ngài thấy thế nào?”

Tất cả mọi người nghe vậy đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Đây mới gọi là đồ thạch chân chính, đồ vật một trăm khối, tăng mười một vạn lần, tùy tiện chọn khu nhà cao cấp.

Bọn họ kích động hận không thể lập tức móc ra tất cả tích súc để mua mao liệu đến đánh bạc.

Trên mặt Dương Thiên thủy chung mang theo biểu tình phong khinh vân đạm, mắt điếc tai ngơ với những dụ hoặc kia.

Vương Hồ sắc mặt âm trầm nhìn Dương Thiên, không nghĩ tới thiếu niên lại có vận khí, nhãn lực như vậy.

Lần này đồ thạch, chỉ sợ có thể lên TV báo chí đi.

Giờ phút này giải thạch đã gần kết thúc, trầm ổn nhất chính là thiếu niên ngại ngừng kia, thần sắc hấn như thường, tay chân không có chút run rẩy nào.

Cái này nếu như thay đổi sư phó giải thạch khác, chỉ sợ chân đã sớm nhũn ra.

Lúc này, Chúc lão liếm mặt toàn bộ hành trình tự mình chỉ huy thiếu niên kia, đã sớm quên vừa rồi là làm sao khinh bỉ khối nguyên liệu này không đáng một đồng...

Chương 470 - Cũng không tính là xong.

Đế vương phi thúy, tuy nói Chúc lão là đệ nhất nhân của Đồ Thạch giới Vân Châu, nhưng loại phi thúy cấp bậc này hấn cũng chỉ tận mắt thấy một lần giải ra.

Lúc ấy ở thế kỷ trước, đế vương phi thúy chỉ bằng một nửa so với thiếu niên ngại ngùng trước mắt này.

Dù là như thế, cũng oanh động toàn bộ Vân Châu.

Đáng tiếc, cũng không phải là xuất từ tay hần, nếu không hần có thể sớm dương danh Vân Châu ba mươi năm.

Lần này hần đã hạ quyết tâm, cho dù không cần mặt mũi, cũng nhất định phải có quan hệ với đế vương phi thúy này, tốt nhất là đánh lên nhãn mác của hần.

Cho nên, hần trở nên càng thêm nhiệt tâm.

Thấy thiếu niên ngại ngùng trước mắt không nghe hần giải thạch tuyến, mà là khư khư cố chấp dùng phương pháp thô bạo của mình, tim Chúc lão như sắp nhảy ra ngoài, vội vàng lo lắng nói: “Tổ tông ai, ngài cẩn thận một chút, ngài có biết cái này giá trị bao nhiêu hay không.”

Thiếu niên ngại ngùng ngượng ngùng cười nói: “Dương lão bản nói, giải phệ hần không cho ta bồi thường.”

Hần vừa dứt lời, Dương Thiên còn chưa có bất kỳ động tác gì, mọi người trong sân đã trợn mắt nhìn hần.

Loại Phi Thúy cấp bậc này, đã vượt qua gấp trăm lần nghìn lần hoàng kim, có thể nói coi như là ở trên thị trường đều là tồn tại có tiền mà không mua được.

Tất cả sư phụ giải thạch ở đây đều không có tự tay sờ qua đế vương phi thúy này, nhìn sao chổi trước mắt này giải vui sướng, bọn họ đều có tâm tư đồ kị muốn chết.

Trong lòng bọn họ đều hiểu, sau ngày hôm nay, Ôn Thần Tướng này đổi tên thành Tài Thần.

Không vì cái gì khác, chỉ vì hần đem tảng đá giá trị một trăm khối, giải trưởng mười một vạn lần!

Dưới sự kiên nhẫn chờ đợi của mọi người, đế vương phi thúy rốt cục hoàn hảo không chút tổn hại được giải ra, làm mọi người kinh ngạc chính là lần giải thạch này không có bất kỳ hao tổn nào.

Tất cả mọi người đều xem trọng thiếu niên ngại ngùng này, có tay nghề này, thành tựu tương lai tuyệt đối không thấp.

Ngay cả Chúc Lão, đều động tâm tư thu đồ đệ.

Nhưng mà, tâm tư này chỉ là ở trong đầu của hắn chợt lóe lên liền bỏ đi.

Bởi vì sau khi đế vương Phi Thúy được giải, hắn ta trơ mắt nhìn tự mình sờ một cái, nhưng lại bị thiếu niên ngại ngùng này bỏ qua.

Thiếu niên ngại ngùng hung phấn lau mồ hôi trên mặt, cầm phi thúy đế vương nói: “Dương tiên sinh, may mắn không làm nhục sứ mệnh.”

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Dương Thiên, nhưng mà khiến bọn họ há hốc mồm chính là, Dương Thiên không thấy đâu.

Tình huống gì đây, thời khắc trọng yếu như vậy, đây là muốn nổi danh lên trên TV báo chí a, nhân vật chính cũng bị mất, còn tiến hành thế nào được.

Ngô Dũng cảm thấy sắp điên rồi, nhìn chung quanh một vòng, cuối cùng mới tìm được Dương Thiên đang ngồi xỏm ở một góc không đáng chú ý trên đài một con mèo già bị gãy chân.

Ngô Dũng cạ lời vội vàng kéo Dương Thiên lên, vẻ mặt đau khổ nói: “Dương tiên sinh, hiện tại ở đây, ngài có thể chú ý một chút về thân phận của ngũ tinh vương Tây Nam chúng ta hay không.”

Dương Thiên cười nói: “Làm sao vậy?”

Ngô Dũng vội vàng nói chính sự: “Đế Vương Phi Thúy đã giải ra.”

“À, ta biết rồi.”

Dương Thiên gật đầu, ngồi xỏm xuống, vận chuyển tiên nguyên quanh thân trị liệu vết thương ở chân cho lão Miêu.

Thấy được con mèo già trên tay chân, Dương Thiên lại nghĩ tới tiểu Linh Nhi đáng yêu kia, đối phương đối với hắn hiểu làm sâu như vậy, không biết còn có cơ hội gặp lại hay không.

Ngô Dũng thật sự sắp bị Dương Thiên ép điên rồi, sắc mặt hắn ta nổi lên hắc đạo: “Dương tiên sinh, ngài không qua bên kia thì sẽ lộn xộn.”

Dương Thiên gật đầu, thấy chân của lão Miêu đã hoàn toàn tốt lên, lúc này mới đi theo Ngô Dũng.

Hắn nhận lấy khối phi thúy để vương vô giá trong ánh mắt hâm mộ của mọi người.

Sau đó mở miệng nói với Ngô Dũng: “Túi tiền lì xì cho vị bằng hữu này.”

Thiếu niên ngại ngần kia nghe vậy sắc mặt có chút đỏ lên vội vàng khoát tay áo nói: “Không, không cần, ta không cần hồng bao của người, người bảo ta giải thạch chính là giúp ta, ta còn phải cảm ơn người nữa.”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Chuyện nào ra chuyện đó, người cảm ơn ta, ta cho người hồng bao người nên được.”

Ngô Dũng vội vàng lấy ra một chồng Mao gia gia đỏ rực từ trong túi da, nhìn ra được hơn một vạn.

Thiếu niên ngại ngần kia bất đắc dĩ, chỉ có thể tiếp nhận.

Lúc này, một truyền mười mười truyền trăm, toàn bộ sông bạc tới không dưới mấy ngàn người.

Trong đó, không thiếu đại lão tài sản mấy chục ức, trên trăm ức.

Bọn họ nhìn ngọc thạch trong tay Dương Thiên, mở miệng nói: “Dương tiên sinh ra giá đi.”

“Đúng vậy đúng vậy, chỉ cần ngài ra giá, chúng ta tuyệt không trả giá.”

Đám phú hào đều biết miếng đế vương phi thúy tinh khiết trong tay Dương Thiên Sinh có nghĩa là gì.

Tục ngữ nói ngọc quý vô giá, có thể nói, Dương Thiên cho dù báo giá hai ba trăm triệu, chỉ cần gặp đúng người, cũng có thể bán đi.

Mọi người cũng tự nhiên biết những thứ này, cho nên, muốn mượn việc Dương Thiên là một thiếu niên cho nên khẳng định sẽ có ý niệm ngây thơ vô tri, trực tiếp báo giá, định dùng tiền tài làm đầu óc hắn mê muội.

Một phú hào dáng người to béo cười tùm tùm nói: “Dương tiên sinh ngài đã không tiện báo giá, vậy do chúng ta báo giá là

được rồi.”

Nói xong, hắn nhìn mọi người chung quanh nói: “Đế vương phi thủy nghĩ đến mọi người đều biết giá trị của nó, mọi người cũng đều muốn có được, nhưng mà thứ này cũng chỉ có một khối, phân cho ai thì người khác đều không vui, không bằng như vậy đi, ta cũng không lừa gạt trực tiếp báo giá một ức ba ngàn vạn, các người có thể đấu giá, người trả giá cao thì được, như vậy công bằng đi.”

Những phú hào khác nghe vậy, khóe miệng giật giật.

Đây là không có ý định để bọn họ cạnh tranh, vừa mới bắt đầu báo giá đã một ức ba ngàn vạn, cái này đã vượt qua mong muốn của bọn họ rất nhiều.

Một đại lão trong đó cắn răng mở miệng nói: “Ta báo giá một ức ba ngàn năm trăm vạn.”

Vị phú hào đáng người mập mạp kia mặt mang nụ cười; “Một ức bốn ngàn vạn.”

Mọi người:...

Đây là tình thế bất buộc.

Vị phú hào đeo ngọc phi lê trên cổ tay trầm mặc thật lâu rồi mới mở miệng: “Một ức bốn ngàn bốn trăm vạn.”

Mọi người lần nữa kinh hô lên, đã đến cái giá này, còn có người dám báo giá? Có cần tùy hứng như vậy hay không?

Phú hào mập mạp kia tựa hồ căn bản không sợ bất kỳ cái gì, không dừng lại, trực tiếp mở miệng: “Một ức năm ngàn vạn.”

“Tê!”

Tất cả mọi người hít một hơi khí lạnh, đây coi như là giá cao nhất của Ngọc Thạch giới Vân Châu trong mười năm qua.

Phú hào mập mạp nhìn mọi người chung quanh một cái, lúc này mới hài lòng cười một tiếng, sau đó nhìn về phía Dương Thiên Đạo: “Dương tiên sinh, ngài xem...”

Dương Thiên cau mày nói: “Ta đã nói là bán sao?”

“A?”

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn.

Một ức năm ngàn vạn a, nếu là bọn họ, đã sớm ở lúc báo giá một ức liền nhìn không được ra tay, thiếu niên mười bảy mười tám tuổi trước mắt này kiên trì một bước này không bán không dễ dàng.

Nhưng giá này đã xem như cao nhất, không có khả năng còn có người ra giá cao hơn một ức năm ngàn vạn, hẳn không bán? Trong lòng hắn đang suy nghĩ gì?

Phú hào mập mạp kia thấy vậy sắc mặt cứng ngắc một lát, trên mặt mang vẻ không vui hỏi: “Dương tiên sinh, ngài là ngại ít? Nếu là ngại ít mà nói lấy trong một ngàn vạn người tùy tiện thêm vào, ta không trả giá.”

Dương Thiên bình tĩnh lắc đầu nói: “Ta nói rồi, không bán!”

“Người.....”

Phú hào kia sắc mặt hoàn toàn cứng ngắc, tức giận hừ một tiếng.

Tất cả mọi người kinh ngạc, không bán? Chẳng lẽ còn chờ tăng giá?

Trong lúc mọi người còn đang nghi hoặc, ánh mắt Dương Thiên rơi vào trên người Vương Hồ: “Nhận lấy.”

“Cái gì?”

Vương Hồ sững sờ, sau đó chỉ cảm thấy một bóng xanh bay tới.

Hắn cho rằng Dương Thiên muốn chơi ác hắn, vốn định tát bay.

Nhưng mà tập trung nhìn vào, phát hiện lại là đế vương phi thúy, sắc mặt không khỏi hoảng sợ, vội vàng luống cuống tay chân nhận lấy.

“Mẹ kiếp, hắn thật sự dám a.”

Trái tim mọi người co rút mạnh, đây chính là Phi Thúy Đế Vương giá trị một triệu năm ngàn vạn, nếu rơi trên mặt đất thành hai lớp, giá trị khẳng định trong nháy mắt rơi xuống một nửa.

Nhìn phi thúy đế vương kia đã bắn lên người Vương Hồ hai ba lần, trái tim mọi người đều thất lại.

“Nhất định phải tiếp được.” Chỉ cần xuất hiện ở đây đều là người yêu ngọc, để một bảo ngọc vô giá rơi xuống trước mặt bọn họ, vậy còn khó chịu hơn giết bọn họ.

Nhưng cũng may cuối cùng Vương Hồ vẫn đỡ được, hắn cũng kinh hãi đổ mồ hôi lạnh khắp người.

“Ngươi có ý gì?”

Vương Hồ cảm phỉ thúy để vương nhũ mảy nghi hoặc không thôi.

Dương Thiên lạnh lùng mở miệng: “Không có gì, vừa rồi không phải ngươi nói, người Tây Nam ta nợ tiền cược đá sao? Một ức ba ngàn vạn, xem như trả nợ, còn lại hai ngàn vạn xem như cho ngươi tiền boa.”

“Cái gì?”

Mọi người trợn mắt há hốc mồm, vừa rồi bọn họ chỉ cho đó là trò cười, lại không nghĩ rằng thời niên thiếu nghiêm túc, đây chính là phỉ thúy để vương a, vậy mà không động tâm chút nào.

Sắc mặt Ngô Dũng trắng nhợt nói: “Dương tiên sinh, ngài làm gì vậy, vừa rồi không trách ta, hướng hồ, cho dù lấy tiền, cũng phải là ta lấy chứ, ngài không biết sự quý trọng của đế vương phỉ thúy kia, ngài...”

Hắn còn muốn nói gì đó, Dương Thiên trực tiếp đưa tay ngăn cản.

Sau khi Vương Hồ ngẩn ra một lúc lâu, khóe miệng nhếch lên cười lạnh nói: “Quả nhiên Vương của năm tỉnh Tây Nam có quyết đoán. Ta rất hài lòng, hai người các ngươi có thể rời khỏi thạch phường này rồi.”

Nói xong, liền muốn rời đi.

Hắn phải nhanh chóng bảo tồn món bảo bối này thật an toàn, không thể để xảy ra sơ sót.

Nhưng còn chưa đi được hai bước, thiếu niên đã lạnh nhạt mở miệng: “Chờ một chút, ngươi và hắn đã giải quyết xong chuyện, vậy tiếp theo có phải nên tính toán nợ nần của hai người chúng ta hay không?”

Chương 471 - Người Có Dám Tiếp Không?

Vương Hồ nghe vậy sững sờ, sau đó cười lạnh: "Thế nào, người cho rằng tiểu tử đến từ Tây Nam Vân Châu người có tư cách khiêu chiến với ta?"

Hắn có lực lượng nói câu nói này, bởi vì cung phụng hắn chờ đợi đã lâu đã tới, mặc cho đối phương có thủ đoạn gì, hắn cũng không sợ.

Dương Thiên theo ánh mắt của hắn nhìn về phía một nam tử trung niên hơn bốn mươi tuổi.

Người đàn ông trung niên kia mặc áo đen, trên mặt mang theo vẻ sát phạt, bắp thịt toàn thân phồng lên, trên người tản ra khí tràng cường đại.

Dương Thiên thấy vậy khinh thường đùa cợt một tiếng.

Chỉ là tu vi Âm Kinh, một cái tát của hắn cũng có thể đập chết một mảnh.

Vương Hồ trước mắt lại nói không có tư cách khiêu chiến với hắn, thật sự là trò cười.

Mọi người ở đây đều vui sướng khi người gặp họa nhìn Dương Thiên.

Sau ngày hôm nay, danh tiếng của Dương tiên sinh Tây Nam sẽ vang danh khắp Vân Châu, nhưng tên tuổi này lại là bêu danh.

Bởi vì hắn giải ra phi thúy để vương không giả, nhưng lại đem phi thúy để vương này hiến cho Vương Hồ.

Cái này chẳng khác nào Tây Nam nhận thua với Vân Châu, về sau những nhân vật có uy tín danh dự ở Tây Nam tới đây, chỉ sợ đều sẽ không ngẩng đầu lên được.

Tất cả mọi người lúc này đều đứng ngoài quan sát, muốn biết Dương Thiên rốt cuộc nên kết thúc như thế nào.

“Dương tiên sinh, chúng ta vẫn là rời đi trước đi.” Ngô Dũng có chút lo lắng mở miệng.

Hắn phát hiện càng ngày càng nhiều tráng hán chạy tới bên này, nam tử trung niên hơn bốn mươi tuổi cầm đầu nhìn thế nào cũng không giống như là người hiền lành.

Dương Thiên cười cười, sau đó lãnh đạm nói với Vương Hồ: “Người ép buộc người của ta ở chỗ này đánh cược với người, tiền nợ ta đã trả lại, mà bây giờ, người có dám đánh cược với ta một lần không?”

Vương Hồ sững sờ, sau đó nhìn đế vương Phi Thúy trong tay, cười lạnh nói: “Thế nào, một lần vận cút chó còn chưa đủ, còn muốn cược tiếp à?”

Trên mặt hắn ta lộ ra vẻ cuồng ngạo, khinh thường đánh giá Dương Thiên một chút, nói: “Đáng tiếc, giá lông của chúng ta ở đây người không thể đánh cược nổi. Không phải tùy tiện một trăm đồng là có thể mua được.”

Dương Thiên không hề tức giận.

Giọng nói của hắn lãnh đạm ngạo nghễ: “Trong thiên hạ, không có thứ ta đánh không nổi, người chỉ cần nói dám hoặc không dám?”

Mọi người đã miễn dịch với sự kiêu ngạo của thiếu niên trước mắt này, hắn luôn nói như vậy không sợ chết không thôi.

Hỏi Vân Châu Hồ gia có dám hay không? Toàn bộ chuyện Vân Châu hắn không dám làm, tuyệt đối không vượt qua số lượng một bàn tay, hắn ở Vân Châu chính là trời.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Vương Hồ.

Vương Hồ bị nhiều ánh mắt khạc thường của nhiều người quan sát, sắc mặt có chút âm trầm, hắn càng thêm cuồng ngạo.

Hắn cười gằn nói: “Được, người muốn cược, ta chơi với người, người muốn cược thế nào?”

Sắc mặt Dương Thiên bình tĩnh còn chưa nói gì, Vương Hồ lại mở miệng: “Đầu tiên tuyên bố, tất cả mọi người đều là người có thân phận, đừng chơi những tiền đặt cược ấu trĩ như trẻ con kia, muốn chơi thì chơi lớn.”

Dương Thiên nghe vậy, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười cổ quái.

“Người xác định chơi lớn? Ta sợ người chơi không nổi.”

Giống như tảng đá mà vừa rồi hắn thiếu hụt hứng thú với đề vương Phi Thúy, Dương Thiên vẫn luôn nghĩ làm thế nào để dụ Vương Hồ chơi lớn, không ngờ hắn còn chưa mở miệng, đối phương đã nói ra trước.

Mà khi Dương Thiên dứt lời, cảm của mọi người tại đây thiếu chút nữa rơi đầy đất.

Sợ Vân Châu Hồ gia không chơi nổi đồ thạch?

Câu chuyện cười này thật sự là quá buồn cười, phải biết rằng, toàn bộ thạch phòng này đều là sản nghiệp của Vương Hồ, hắn có tư cách quyết định bất kỳ một tảng đá nào.

Vương Hồ cũng thiếu chút nữa hoài nghi mình nghe lầm, hắn ta cười ha ha nói: “Ta chơi không nổi? Vương Hồ ta đặt cược ở đây, người cược bao lớn, ta cũng dám tiếp.”

Dương Thiên gật đầu, lạnh nhạt mở miệng: “Ta cược tất cả lòng kiên trong thạch phòng của ngươi.”

Một câu nói vừa dứt, toàn trường tĩnh mịch ba phút.

Một ông chủ Thạch phòng cao gầy vỗ vỗ khuôn mặt đồng hành bên cạnh hỏi: “Tiểu Trương, thế nào, có đau không?”

Đồng hành kia vẻ mặt đại ra nói: “Một chút cũng không cảm giác đau đớn, xem ra chúng ta quả nhiên là đang nằm mơ.”

Ông chủ Thạch phòng cao gầy cũng gật đầu nói: “Ta cũng cảm thấy như đang nằm mơ, nếu không thì là xuất hiện ảo giác.”

Một ông chủ khác bên cạnh hắn cầm cánh tay của ông chủ cao gầy hung hăng cắn một cái.

Ông chủ cao gầy kia lập tức hét lên phản nộ: “Ngươi làm gì vậy?”

Ông chủ kia chờ mong hỏi: “Đau không?”

Ông chủ cao gầy tức giận nói: “Ngươi cắn mình một cái xem có đau không.”

Ông chủ kia cười ha ha nói: “Đau là chuyện tốt, chứng tỏ không phải đang nằm mơ. Đối phương nói muốn cược tất cả hàng nhái ở thạch phòng của chúng ta. Ha ha, chúng ta sắp phát tài rồi.”

Ông chủ cao gầy nghe vậy cười khẩy một tiếng nói: “Hắn căn bản không biết hắn đang nói cái gì? Hắn căn bản không biết toàn bộ thạch phùng ở đây rất cuộc lớn bao nhiêu, bên trong có bao nhiêu tiểu thạch phùng, trong tiểu thạch phùng có giá trị mấy trăm triệu mao liền, hắn cái gì cũng không biết cũng dám nói những lời này, hừ, ngồi chờ hắn bị đánh mặt.”

Không chỉ có các lão bản của thạch phùng, mọi người cũng cảm giác mình nghe lầm.

Thiếu niên muốn đánh cược toàn bộ thạch phùng? Hắn có biết thạch phùng Phú Quý này giá trị trên mười tỷ nguyên hay không?

Hắn lấy đâu ra tự tin nói ra loại lời này?

Tất cả mọi người đều không tin, chỉ có Ngô Dũng.

Tuy rằng thời gian hắn tiếp xúc với Dương Thiên không dài, nhưng cũng biết thiếu niên này có một ưu điểm.

Nói được làm được.

Hơn nữa, thiếu niên vừa mới lấy được hai trăm triệu tài sản từ tất cả đại lão năm tỉnh Tây Nam.

Chẳng lẽ, hắn chỉ vì muốn đòi lại công đạo cho mình, muốn mua lại toàn bộ thạch phùng này sao?

Ngô Dũng thần sắc kích động, đôi mắt rung rung, rốt cuộc cũng biết tâm tình chết của kẻ sĩ cổ đại.

Hắn vội vàng kéo Dương Thiên ngăn cản nói: “Dương tiên sinh, có những lời này của ngài là đủ rồi, ngài tuyệt đối đừng đánh cược như vậy a.”

Dương Thiên một mặt im lặng nhìn Ngô Dũng khóc trước mặt chính là hốc mắt sưng đỏ.

Hắn không biết đôi phương nghĩ gì, chỉ cảm thấy đầu óc tiểu tử này nhất định là động kinh.”

Mà Ngô Dũng nói xong lời này, Vương Hồ bên kia liền nở nụ cười lạnh: “Ha ha, ông chủ Ngô, người thật sự cho rằng hắn có năng lực đánh cược sao? Các người rất cuộc có biết, thạch phùng Phú Quý này rất cuộc có giá trị bao nhiêu không?”

Nam tử cao gầy kia nghe đến đó, đứng lên cầm máy tính ấn vào một thông đạo: “Toàn bộ vật liệu trong thạch phòng, giá trị ở một trăm tám mươi ức.”

Nói tới đây, hắn ngẩng đầu nhìn Dương Thiên, khóe miệng mang theo vẻ đùa cợt nói: “Dương tiên sinh, người xác định còn muốn đánh cược sao?”

Vương Hồ cười khinh thường: “Hắn đánh cược được không?”

Mọi người cũng bắt đầu cười ha ha.

“Mặt này đánh đau quá, cách xa như vậy ta cũng nghe thấy tiếng vang.”

“Ha ha, chính là, cho là mình đi một lần vận cứt chó, liền dám cuồng như vậy? Không biết, đồ thạch đi nước sâu.”

“Một trăm tám tỷ, ha ha, nếu hắn có thể lấy ra một nửa tiền, ta đều gọi hắn là gia gia...”

Người này chính là người lần trước nói Dương Thiên chọn lựa vật liệu lông nếu là giải ra lục hắc liền đớp cứt.

Vừa rồi hắc đã mất hết mặt mũi.

Tảng đá kia của Dương Thiên không chỉ có màu xanh, hơn nữa còn là màu xanh của tổ mẫu, thuộc về cấp bậc cao nhất của màu xanh, học tên là Đế Vương Phỉ Thúy.

Bởi vì vừa rồi hắc bị tất cả mọi người khinh thường.

Nam tử này vẫn luôn ghi hận trong lòng, nhưng vừa rồi e sợ bị đánh mặt, co lại trong đám người không dám nói lời nào.

Mà lần này thấy Dương Thiên rốt cuộc bị Vương Hồ đánh mặt, vội vàng không kịp chờ đợi nhảy ra, mở miệng châm chọc, báo thù hận vừa rồi.

Nhưng mà, ngay tại thời điểm hắc dương dương đắc ý, chỉ thấy thiếu niên từ trong túi lấy ra một xấp giấy.

Sau đó, ậm ọc mở miệng.

“Ai nói ta không bỏ ra được nhiều tiền như vậy? Đứng ra kêu một tiếng gia gia nghe một chút.”

Mọi người sửng sốt, sau đó cười ha ha: “Mẹ nó, ta còn tưởng rằng người lấy ra là Mao gia gia, nhưng không ngờ chỉ là mầy

tờ giấy mà thôi, mấy tờ giấy này của người giá trị một trăm tám tỷ?”

“Ha ha, cười chết ta, tiểu tử này đến cùng có phải đến làm trò cười hay không? Ta sắp cười đến sốc rồi.”

Nam tử bị đánh mặt kia cũng cười che bụng nói: “Muốn lão tử gọi ngươi là gia gia, ngươi trước tiên biến mấy tờ giấy này thành tiền rồi nói sau, đến lúc đó lão tử nuốt lời chính là mẹ kế nuôi.”

Trên mặt tất cả mọi người đều mang vẻ châm chọc.

Duy chỉ có Ngô Dũng.

Sắc mặt hắn ta lo lắng ngăn cản nói: “Dương tiên sinh, không thể, ngài sẽ mất cả chì lẫn chài.”

Phụ thân của hắn chính là như vậy, đem toàn bộ tích súc của nhà mình đặt ở trên đồ thạch, kết quả táng gia bại sản, chết ở trong nghề đồ thạch này.

Hắn không muốn để Dương Thiên giẫm lên vết xe đổ.

Mọi người nghe vậy Ngô Dũng nói, lần nữa đẩy bạo tiểu lên cao trào.

“Ha ha ha, mẹ nó, không được không được, cười chết ta, kẻ xướng người hoạ, ta thiếu chút nữa thì tin.”

“Phốc, vừa rồi người kia nói đối phương có thể lấy ra tiền liền kêu gia gia mang theo ta một cái, ta cũng không tin hắn có thể lấy ra nhiều tiền như vậy.”

“Đúng đúng đúng, cũng dẫn ta theo, ha ha, ta muốn nhìn xem, tiểu tử Tây Nam này đến cùng có kết cục gì.”

“Ha ha, còn vương của Tây Nam, ta thấy là gấu chó thì còn tạm được, mặt mũi của Tây Nam cũng bị hắn làm mất hết, đừng nói một trăm tám mươi ức, mấy tờ giấy trên tay hắn cũng không đáng giá một tờ tám.”

Nhìn nhiều người cười nhạo châm chọc như vậy, sắc mặt Ngô Dũng đỏ lên, hắn ta đang muốn giải thích.

Nhưng trong đám người lại đột nhiên truyền ra một giọng nói.

“Mấy tờ giấy thiếu niên cầm trên tay... không phải là chi phiếu chứ.”

Một câu nói xong, toàn trường tĩnh mịch!

Chương 472 - Long đầu lão đại tề tụ.

Ngô Dững nhìn khuôn mặt mọi người đại ra, hừ một tiếng nói: "Tều chi phiếu trong tay Dương tiên sinh tổng cộng 200 triệu, các người thật sự cho rằng năm tỉnh Tây Nam là thâm sơn cùng cốc?"

Sắc mặt mọi người đều kinh hãi.

Hai mươi ức, tài sản của tất cả bọn họ gom góp lại phỏng chừng cũng không có nhiều như vậy.

Ánh mắt bọn họ nhìn Dương Thiên đều thay đổi.

Vương Hồ nghe vậy, nụ cười càng thêm sáng lạn.

Chỉ có điều sau lưng rục rờ, mang theo ý lạnh lẽo.

Theo hần thấy, tài sản hai trăm ức của Dương Thiên đã là vật trong túi.

Hần cười nói: “Không biết Dương tiên sinh muốn đánh cược thế nào? Ta phụng bồi tới cùng.”

Dương Thiên mở miệng: “Thạch phùng này của ngươi tổng cộng có bao nhiêu gian?”

Vương Hồ ngạo nghễ: “Năm mươi tám gian.”

Dương Thiên gật đầu nói: “Từ đầu tới đuôi, chỉ cần có thể lọt vào mắt ta, ta đều muốn.”

“Tê!”

Mọi người nghe vậy đều hít vào một hơi khí lạnh.

Ông chủ Thạch phùng cao gầy nghe vậy thì chân như nhũn ra, trực tiếp quỳ trên mặt đất.

Vật liệu lông trong thạch phùng của hắn động một tí là hơn trăm vạn, đắt nhất hơn ngàn vạn, chỉ cần bán đi một kiện, hắn

đều có thể ăn ba năm.

Ngẫm lại nếu thiếu niên mua hết toàn bộ, vậy có thể trực tiếp trở thành phú ông ực vạn.

Vương Hồ cười ha hả nói: “Dương tiên sinh thật quyết đoán, không hổ là vương của Tây Nam, đã như vậy, ta phải chiêu đãi thật tốt mới được.”

Nói xong, đoàn người trùng trùng điệp điệp đi tới thạch phòng thứ nhất.

Chương quỹ thạch phòng kia mặt mang nét vui mừng, vội vàng giới thiệu: “Đại lão bản ngài xem cái này thế nào, đây là chất liệu vừa mới tiến vào, từ Myanmar tốn trăm cay nghìn đắng kéo về, trăm phần trăm đại lục, người nhìn hoa văn mông xà, tính chất, tuyệt đối là lão tử thượng đẳng, mới giá trị sáu trăm sáu mươi vạn. Nếu ngài thích, ta còn có thể giảm giá cho ngài.”

Dương Thiên vận dụng thần thức dò xét một phen, phát hiện trong tài liệu bị chương quỹ thổi đến hoa rơi đầy trời này không có cái gì, tất cả đều là đá.

Hắn không để ý đến chương quỹ, thần thức trong nháy mắt bao trùm cả gian thạch phòng nhỏ.

Sau đó, chọn lựa năm tảng đá.

Những tảng đá này có lớn có nhỏ, có màu sắc rất tốt, đường vân rõ ràng, mà có tảng thì như là một khối Lam Thạch Hà Đầu, có giá trị trên trăm vạn, cũng có giá trị mấy trăm khối, mấy ngàn khối.

Năm tảng đá, nhìn như là tùy ý chọn lựa, không có bất kỳ quy luật, chương trình gì, mọi người nhìn là như lọt vào trong sương mù.

Cuối cùng, tổng cộng hao tốn một ngàn ba trăm vạn.

Từ chối chủ tiệm miễn phí giải thạch, đoàn người lại chậm rãi đi đến nhà thứ hai, Dương Thiên cũng không để ý đến Ngô Dũng ngăn cản, bỏ ra sáu ngàn vạn mua bảy tảng đá giá cao, hơn nữa có mấy tảng đá để rất lâu cũng không ai hỏi thăm, lão bản cười không ngậm miệng được.

Lão bản còn lại của cửa hàng thấy Dương Thiên căn bản không thảo luận giá cả, chỉ cần nhìn thấy liền trực tiếp bỏ tiền ra, đều đem những tài liệu quý giá mà mình cất kỹ ra.

Bọn họ đang cười, Dương Thiên cũng đang cười.

Chờ lúc giải thạch, hẳn có thể xác định những người này không chỉ cười không ra tiếng, ngược lại sẽ khóc lên.

Đi hết năm mươi tám thạch phường, Dương Thiên vận dụng thần thức lâu dài cũng có chút mệt mỏi, nhưng thu hoạch tràn đầy.

Lần này hẳn tổng cộng tiêu tốn tám tỷ, mua gần một phần ba số mao liên.

Có thể nói, những vật liệu quý giá mà ông chủ thạch phường tích góp được mấy chục năm, chỉ cần bị Dương Thiên nhìn trúng, đều bị mua hết.

Dương Thiên tự tin sau lần mua sắm thảm này, năm mươi tám nhà thạch phường còn lại không thể nào khai thác ra được màu xanh, nếu như thực sự khai thác, cũng tuyệt đối sẽ sụp đổ.

Bởi vì tất cả ngọc phỉ thúy đá sỏi có giá trị, đều bị hắn chọn.

Lần này, Dương Thiên chọn lựa tất cả tảng đá đều đặt ở trên một bãi đất trống, nặng đến mười mấy tấn, hấp dẫn nửa giới đồ thạch của Vân Châu.

Tất cả mọi người nghe tin đều chạy tới, bởi vì ba ngày sau Vân Châu là hội giao lưu ngọc thạch cả nước, cho nên, đi tới Vân Châu không thiếu phú hào, thương nhân buôn bán ngọc nổi danh trong nước.

Một nam tử trẻ tuổi khuôn mặt tuấn lãng vừa mới đi tới tò mò hỏi: “Nơi này là tình huống như thế nào?”

Mà một hán tử đứng bên cạnh hắn hưng phấn giải thích: “Tiểu ca ngươi không biết, vừa rồi có người bỏ vốn tám tỷ, mua gần một phần ba nguyên liệu ngọc bích thạch của Phú Quý thạch phường, ở chỗ này giải thạch.”

Nam tử trẻ tuổi khuôn mặt tuấn lãng kia nghe vậy, trợn mắt há hốc mồm hỏi: “Ta đi, là ai cuồng kia? Tám tỷ tư sản mua nguyên liệu? Hắn không sợ lỗ vốn không có về sao?”

Hán tử kia ha ha lớn nhỏ nói: “Ai nói không phải chứ, bất quá người ta thật sự hào phóng, vừa lên lấy ra hai trăm ức chi phiếu, tám mươi ức này còn chưa đủ một nửa tài sản của người ta đâu.”

Nam tử khuôn mặt tuần lẳng xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán nói: “Phục rồi, ta chỉ là một năm không tới đại lục, biến hóa này cũng quá lớn đi.”

Hán tử kia nghe vậy lập tức lộ ra hứng thú hỏi: “Người không phải người đại lục?”

Nam tử tuần lẳng gật đầu cười nói: “Khổng gia ở đảo cảng, Khổng Hạo, lão ca xưng hô như thế nào?”

Hán tử nghe nói như thế, đầu tiên là sửng sốt, sau đó trên mặt nhất thời lộ ra vẻ chấn động.

“Khổng gia? Khổng gia nào ở cảng đảo? Chẳng lẽ là Khổng gia ở hải ngoại làm sinh ý châu báu ngọc thạch, thanh danh lan truyền xa?”

Khổng Hạo cười ha ha nói: “Trong nhà tại hạ quả thực có buôn bán châu báu nhỏ.”

Hán tử:...

Hôm nay hắn mới kiến thức được cái gì gọi là khiêm tốn.

Hán tử khó có thể áp chế kích động trong lòng, kinh hô một tiếng, lập tức ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chú vào Khổng Hạo.

Lần đồ thạch này đã kinh động đến người Khổng gia.

Bọn họ đang nghi ngờ Khổng Hạo tới nơi này là du ngoạn hay là bởi vì sinh ý gia tộc, đột nhiên có người lên tiếng kinh hô.

“Ba vị nữ tử xinh đẹp kia sao nhìn quen mắt như vậy? Nhìn giống như là ba tỷ muội Tiêu gia Đông hồ? Ta đi, đồn đãi ba tỷ muội Tiêu gia Đông hồ ai cũng xinh đẹp như nhà, hôm nay gặp mặt, quả nhiên không phải nói ngoa.”

“Ha ha, dáng dấp đẹp mắt cũng không phải bình hoa, các nàng là gia tộc Ngọc Thương xếp hạng top 10 trong nước, các nàng từng công khai nói sẽ không lập gia đình, vô số nhân sĩ thành công muốn chen ngược cửa vào.”

Trong nháy mắt, mọi người vốn dĩ đang nhìn về phía Khổng Hạo, lại lần lượt chuyển ánh mắt lên người ba tỷ muội Tiêu gia.

Sau đó, còn không có dừng lại một lát, lần nữa có người kinh hô.

“Mẹ nó, ta thấy được ai? Người kia có phải Chu Sinh hay không? Tây Bắc Chu gia, đứng hàng thứ hai trong ngành ngọc thạch quốc nội? Còn có vị bên cạnh hắn, nhìn thế nào cũng giống như Triệu Phong của Triệu gia Vân Châu? Không chế tất cả các đại lão có mạch máu ngọc thạch giao tiếp với Vân Châu, người đứng đầu ngành ngọc thạch trong cả quốc nội, một câu có thể không chế giá ngọc thạch di động.”

Mọi người nghe vậy, ánh mắt đều nhìn qua, nhìn hai người Chu Sinh và Triệu Phong sóng vai nhau đi tới, chuyện trò vui vẻ, từng người thần sắc kích động, hưng phấn không thôi.

Những đại lão này, bình thường bọn họ đều khó gặp, hôm nay vậy mà toàn bộ tề tụ.

Hơn nữa còn cách hội giao lưu ngọc thạch cả nước còn có hai ngày, bọn họ không chuẩn bị đồ vật, ngược lại xuất đầu lộ diện, thật sự không giống với ngày thường.

Chu Sinh và Triệu Phong đều là nam tử trung niên phong lưu phóng khoáng, tất cả mọi người đều là người chơi ngọc, tự nhiên cũng lây dính phong cách nho nhã.

Chu Sinh cười ha ha nói: “Nơi này chỉ là ra một khối đế vương phi thúy mà thôi, vậy mà kinh động Triệu huynh, thật là hiếm thấy a.”

Triệu Phong cũng cười nói: “Nếu chỉ có một khối đế vương phi thúy, Chu huynh có thể đích thân tới một chuyến không?”

Chu Sinh mở miệng cười nói: “Nhàn rồi cũng là nhàn chán, đã lâu không nhìn thấy đồ thạch, bây giờ muốn mở mang tầm mắt, Triệu huynh người tới đây không phải cũng vì cái này sao.”

Triệu Phong gật đầu nói: “Ở địa giới của ta bỏ ra một trăm đồng để nhặt nhanh, giải ra lục phi đế vương, tặng gấp mười lăm vạn lần, ta muốn kiến thức một chút, rút cuộc hậu sinh trẻ tuổi này có bao nhiêu xuất sắc.”

Chu Sinh chỉ Dương Thiên trong sân, cười nói: “Giá một trăm khối đã giải ra được để vương Lục Phi, thiếu niên lần này mua nguyên liệu ngọc bích bích tám mươi ức, nếu hắc vẫn duy trì nhân lực và vận khí, chỉ sợ các ngươi sẽ không giải được ngọc nữa.”

Triệu Phong hí mắt cười: “Vân Châu ta giao giới với ba đại quốc mỏ ngọc, không lo không có ngọc.”

Chu Sinh ha ha cười nói: “Người nếu là nói như vậy, xem ra Tây Bắc cùng Điền Ngọc ta không có ngày nổi danh a.”

Triệu Phong cười cười, xem như là đồng ý, mà đôi mắt Chu Sinh cũng chậm rãi hí lại.

Hai đại lão nắm trong tay tám mươi phần trăm ngọc thạch cả nước đang âm thầm độ sức.

Cùng lúc đó, khối Tiêu gia Đông hồ, Tiêu Giác sau khi thấy được thân ảnh Dương Thiên thân thể mềm mại chân động có chút khó có thể tin: “Tại sao lại là hắc?”

Vị nữ tử tướng mạo ngọt ngào bên cạnh nàng nghi hoặc hỏi: “Muội muội? Cái gì tại sao lại là hắc? Chẳng lẽ ngươi biết thiếu niên kia?”

Nàng là nhị tỷ Tiêu Nhu của Tiêu Giác.

Tiêu Giác gật đầu, hít sâu một hơi ngăn chặn khiếp sợ trong lòng nói: “Đại tỷ Nhị tỷ, thiếu niên kia chính là Dương Thiên mà ta đã nói với các ngươi.”

Đại tỷ Tiêu Bình hí hí đôi mắt đẹp hẹp dài, đánh giá Dương Thiên một chút, sau đó nhìn về phía Tiêu Giác hỏi: “Hắc chính là chủ nhân thần tích mà ngươi nói?”

Tiêu Giác ngăn chặn khiếp sợ trong lòng, gật đầu nói: “Không sai, ta đã từng lấy năm trăm triệu tài sản mua thần tích, vì hội giao lưu ngày sau, hắc muốn hợp tác với ta, nói trong vòng một năm, để Đông hồ Tiêu gia chúng ta đứng ở vị trí top ba ngành sản xuất ngọc thạch trong nước, nhưng ta không tin, cự tuyệt hắc.”

Chương 473 - Lại ra một ngọc.

Tiêu Bình cười lạnh một tiếng nói: "Tam muội, may mà ngươi không hợp tác với hắn, thiếu niên này vậy mà xuất ra tám mươi ức để đồ thạch, quá lỗ mãng xúc động, nếu là hợp tác với hắn, khẳng định sẽ kéo Tiêu gia ở Đông hồ ta vào trong hố lửa."

Tiêu Giác đồng ý gật đầu, nghĩ đến đôi phương từng ở Giang Thành nói với nàng, hắn có được ngọc thạch có thể so với Thái Sơn.

Sao nghe như thế nào lại thấy không đáng tin cậy.

Nàng chú ý tới Dương Thiên, Dương Thiên tự nhiên chú ý tới nàng.

Khóe miệng Dương Thiên nhếch lên nụ cười, lúc trước hắn đã cho đôi phương cơ hội, cho các nàng trở thành ba thương nhân ngọc thạch đứng đầu cả nước, thậm chí là đầu rỗng.

Đáng tiếc.

Nàng không quý trọng.

Hai ngày sau, hội giao lưu ngọc thạch, thật không biết nàng có hối hận đến xanh ruột hay không.

Dương Thiên thu hồi ánh mắt, bị vạn chúng chú mục hắn không chút luống cuống, nếu đổi thành người khác, chỉ sợ chân cũng mềm nhũn.

Tất cả lão bản thạch phường đều trào phúng nhìn hắn, ngay từ đầu bọn họ đã coi thiếu niên này như dê béo để làm thịt, những tài liệu bọn họ tích góp nhiều năm không bán được, vừa lấy ra đã có hơn phân nửa bị Dương Thiên mua. Có thể nói, lần này bọn họ kiếm được một khoản lớn.

Vương Hổ tiến lên một bước, nhếch miệng cười nói: "Những tài liệu này của Dương tiên sinh, người giải ở đây sao? Mọi người đều đang chờ đấy à?"

Hắn muốn cho tất cả mọi người đều cười Dương Thiên.

Tám tử, hẳn là hẳn sẽ mất cả chì lẫn chài.

Dương Thiên bình tĩnh mở miệng: “Đương nhiên là giải.”

Nói xong, hẳn lấy bút ký hiệu ra, tùy ý hóa vài đường trên tảng đá lớn chừng bàn tay, nói với thiếu niên ngại ngùng kia:

“Người đến đây, dọc theo đường này.”

Mọi người kinh hô: “Ta kháo, tiểu tử này thật sự có bản lĩnh hay là cố lộng huyền hư, dám trực tiếp cắt sợi len, không ai không phải là đại sư đứng đầu, trình độ quen thuộc với ngọc thạch ít nhất cũng phải có mấy chục năm kinh nghiệm, một thiếu niên như hẳn, có kinh nghiệm gì?”

“Đúng vậy đúng vậy, Chúc Lão cũng không có nắm chắc, loại phương pháp giải thạch này không có đầy đủ kinh nghiệm, rất dễ dàng đem bên trong xanh thành hai nửa.”

Cũng có người châm chọc: “Hừ, cố lộng huyền hư mà thôi, hẳn khẳng định biết mình chọn mao liệu giải không ra lục, cho nên vò đã mẻ lại nứt, chỉ là muốn dùng loại phương pháp này hấp dẫn lực chú ý của chúng ta.”

“Giải tán đi, tất cả mọi người giải tán đi, không có gì đẹp, nếu hẳn giải như vậy có thể xuất hiện màu xanh, ta trực tiếp ăn tường.”

Ngay cả Chu Chính cùng Triệu Phong thấy vậy cũng không khỏi nhú mày, gia tộc bọn họ cũng có sư phụ giải thạch như vậy, vì nhanh chóng, ở trên tảng đá căn cứ đường vân mao liệu, cùng với thấu quang độ để phán đoán phương vị đại khái của ngọc, sau đó nhanh chóng giải thạch.

Nhưng mà bọn họ trẻ nhất cũng có hơn bảy mươi tuổi, kinh nghiệm giải thạch bốn mươi năm mươi năm, mới dám ở trên sợi len vẽ đây.

Mà thiếu niên trước mắt này, thoạt nhìn mới mười bảy mười tám tuổi, hẳn làm sao có loại bản lĩnh này.

Tôn Hạo cũng cau mày nhìn Dương Thiên, hẳn cũng không tin Dương Thiên có thủ pháp giải thạch cao siêu như vậy.

Tiêu Bình cười lạnh nói: “Cho dù bên trong có ngọc tốt, cũng bị tiểu tử này chà đạp như vậy, xem ra hẳn chỉ biết lấy lòng mọi người!”

Tiêu Giác cũng có chút lo lắng, đôi mắt đẹp ngưng lại không biết Dương Thiên nơi đó có tự tin dám giải thạch như vậy.

Dương Thiên không hề động lòng trước sự khinh thường của mọi người, còn thiếu niên ngai ngừng kia thì có chút không đành lòng vì ngọc thạch bên trong bị phá hỏng, mở miệng nói: “Ông chủ, hay là chúng ta mở cửa sổ nhìn xem trước?”

Dương Thiên lắc đầu nói: “Ta cứ làm theo lời ta nói.”

Thiếu niên ngai ngừng thở dài một hơi, chỉ có thể gật đầu. Sau khi mở máy, thao tác thuần thục.

Tất cả mọi người đều không yên lòng nhìn, theo bọn họ nghĩ, cho dù là một tài liệu tốt cũng bị thiếu niên chơi hỏng như vậy.

Thiếu niên ngai ngừng nắm trong tay thập phần tinh chuẩn, dọc theo đường vẽ của Dương Thiên một đao cắt xuống một phần ba số lông.

Mọi người nhìn thấy thì khóe miệng co rúm lại.

Một vị lão bản thấp béo của thạch phường nhìn một người trung niên bên cạnh, vẻ mặt tinh minh tò mò hỏi: “Ông chủ Tiền, khối nguyên liệu này hình như là mua từ trong tiệm của người, người nói có thể giải ra hàng hay không?”

Ông chủ Tiền khinh thường nói: “Có thể cắt ra đã là thần rồi, khối nguyên liệu này thả ta cũng đã bảy tám năm rồi mà không ai muốn, ta tốn hơn một vạn mua, bán một ngàn người cũng không thèm nhìn, may mà đầu óc tiểu tử này có vấn đề, bỏ ra hai ngàn đồng mua khối này của lão tử đi, nếu không thì không thể không nện vào tay ta.”

Ông chủ mập lùn kia cười nói: “Ông chủ Tiền, người không sợ tiểu tử này phát uy, lại cắt ra một đế vương lục sao?”

Ông chủ Tiền khoát tay áo nói: “Không tồn tại, ta đã mời Chúc lão giám định qua, bên trong khẳng định không có hàng, nếu như hấn tăng lên, coi như bản lĩnh của hấn, lão Tiền ta tuyệt đối không đổ mắt...”

Hấn còn chưa nói hết, trong đám người đột nhiên có người kinh hô: “Thuyền lên, mẹ ơi, ra ngọc.”

Ông chủ Tiền nghe vậy khóe miệng giật giật, vội vàng rướn cổ lên nhìn.

Ông chủ mập lùn cười ha ha nói: “Ông chủ Tiền, tăng thật rồi, người không đau lòng sao?”

Ông chủ Tiền có chút khấn trương, thiếu chút nữa cho rằng Dương Thiên thật sự cắt ra để vương lục, sau đó thấy ngọc xanh cũng không phải màu xanh lá, lúc này mới thả trái tim về trong bụng.

Nghe bằng hữu bên cạnh trêu ghẹo, ông chủ Tiền lập tức bĩu môi nói: “Chỉ là ngọc thứ đẳng mà thôi, dự tính giải ra còn không đến hai ngàn tệ, nói cho cùng ta vẫn là buôn bán lời.”

Thiếu niên ngại ngừng không dừng tay, tiếp tục cắt, sau khi ra khỏi ngọc, hắn lập tức thở phào nhẹ nhõm, đối với Dương Thiên không khỏi lòng tin tăng nhiều.

Bởi vì dựa theo cách cắt dây của Dương Thiên, khối ngọc này không hề bị tổn hại chút nào.

Các ông chủ lớn trong đám người thấy Xuất Ngọc, lập tức mở miệng nói: “Ta ra một vạn mua, Dương tiên sinh có muốn suy nghĩ một chút hay không.”

Khóe miệng Dương Thiên mang theo nụ cười lạnh, một vạn?

Khối này cũng là hắn tỉ mỉ chọn lựa, chính là vì chán nhiep toàn trường.

Một vạn một ngàn lần hắn cũng sẽ không động tâm.

Sau khi cắt đao thứ hai, màu sắc và đường nét của ngọc đã đại khái hiện ra.

Khiến tất cả ngoài ý muốn là, khối ngọc này lại là màu hồng nhạt.

Tất cả mọi người ngây ngẩn, ngọc màu hồng nhạt, tựa hồ rất hiếm thấy a.

Những ông chủ lớn bọn họ không hiểu nhiều về ngọc thạch không dám đánh cược, nhưng chỉ có duy nhất loại đánh cược này là có chủ ý, hiện tại đã ra giá đến năm mươi vạn.

Dương Thiên không thèm để ý. Nhưng ông chủ béo phát hiện sắc mặt ông chủ Tiền kia đã tái xanh.

Hắn hung hăng nắm chặt nắm đấm cả giận nói: “Mẹ nó, Chác lão kia không đáng tin cậy chút nào, để cho lão tử tổn thất năm

mười vạn một cách vô ích, thật con mẹ nó căm tức.”

Ông chủ mập lùn kia ha ha cười nói: “Vừa rồi hắc hắc định cắt không ra tảng đá xanh kia xong, sau khi cắt ra Đế Vương Lục, ai còn tin hắc, hiện tại tên tuổi của hắc hắc là rớt xuống ngàn trượng.

Chúc Lão ở bên cạnh nghe nói như thế cũng là mặt mũi tràn đầy ủy khuất, một khối mao liên này hắc xác thực nhìn thấy, căn bản không nên cắt ra ngọc, hắc rất ít khi phạm sai lầm, nhưng mà hai lần liên tiếp phạm sai lầm này, đã để cho hắc cảm giác có chút hoài nghi nhân sinh.

Kỳ thực muốn theo cách nói bình thường, cái này thật đúng là không trách hắc, bởi vì hai khối vật liệu Dương Thiên chọn đều không phải vật liệu bình thường, hắc trên cơ bản đều chưa từng tiếp xúc qua, tự nhiên sẽ lấy ánh mắt nhìn những vật liệu bình thường không đáng tiền để phán định, cái này nếu có thể nhìn ra, liền gặp quỷ.

Sau khi cắt đào thứ ba, đột nhiên một người trong đám người kinh hô một tiếng.

Lần này khiến mọi người giật nảy mình, sau đó nam tử đeo sợi dây chuyền vàng lớn kia cũng không giải thích, nhin cười như điên nói: “Dương tiên sinh, ngài đừng cắt, ta ra một ngàn vạn người có thể qua tay được không?”

Mọi người buồn bực?

Một ngàn vạn? Chất liệu này nhìn thế nào cũng bình thường, có thể giá trị một ngàn vạn?

Ông chủ Tiền nghe vậy, chân mềm nhũn, trực tiếp ngồi bệt trên mặt đất.

Ông chủ hiệu đá béo lùn vội vàng đỡ hắc dậy nói: “Ông chủ Tiền người phải đứng vững, chỉ là bị đánh mất mà thôi, cái này ai cũng có, người kiếm tiền, cũng không thể để người ta không kiếm tiền chứ, vừa rồi người bán nhiều nguyên liệu như vậy cho tiểu tử kia, người ít nhất cũng kiếm lời một trăm vạn đi.”

Ông chủ Tiền quả thực sắp khóc, mở miệng nói: “Nhưng mà mẫu mã có người ra giá mười triệu khối nguyên liệu này, ta trực tiếp tổn thất chín triệu.”

Ông chủ mập mạp lau mồ hôi lạnh trên trán nói: “Khối ngọc này màu sắc không đúng, căn bản không phải là ngọc quý gì, có lẽ người này nhìn lầm...”

Hắn còn chưa nói hết, Triệu Phong trong đám người bị chú ý cau mày, nghi hoặc tự nói: “Băng Hoa Phù Dung Ngọc?”

Mọi người bên cạnh hắn nghe vậy, đầu tiên là không hiểu, sau đó tựa hồ nghĩ tới điều gì, sắc mặt đều trở nên kích động: “Ta đi, dĩ nhiên là băng hoa phù dung ngọc, trời ạ, trông mong mười mấy năm, rốt cục nhìn thấy hàng thật.”

“Cái gì cái gì? Cái gì ngọc? Băng hoa phù dung ngọc? Làm sao chưa từng nghe qua danh tự này a?”

Người nọ nói xong, lập tức bị mọi người khinh bỉ.

Một lão giả bên cạnh hắn cũng kích động giải thích với hắn nói: “Chưa từng nghe qua đúng không, vậy ta nói cho người biết một chút tên tuổi của nó. Ở thời kỳ Đường triều cổ đại, băng hoa phù dung ngọc này, là tín vật đính ước Đường Huyền Tông đưa cho Dương quý phi, bởi vì Dương quý phi nữ danh là Phù Dung, cho nên được mệnh danh là băng hoa phù dung ngọc.”

Người kia nghe vậy, hít vào một ngụm khí lạnh hỏi: “Vậy giá trị...”

Ông lão nhìn khối băng hoa phù dung ngọc đang được giải ở giữa sân, chậm rãi mở miệng: “Có thể sánh vai với phi thủy của đế vương!”

Chương 474 - Bán đấu giá ngọc thạch.

Ông chủ Tiền và ông chủ xưởng đá thấp béo đang đứng bên cạnh ông lão, sau khi nghe vậy, ông chủ mập lùn ngơ ngác nhìn người bạn tốt bên cạnh hỏi: “Ông chủ Tiền, tâm trạng ông thế nào?”

Khóe mắt ông chủ Tiền giật giật một cái, nói: “Đầu óc có chút choáng váng, ta còn có thể kiên trì.”

Ông chủ mập lùn gật đầu nói: “Vây là tốt rồi, vây là tốt rồi, người tuyệt đối đừng luẩn quẩn trong lòng.”

Ông chủ Tiền nói: “Không đâu, thứ như đồ thạch chính là như vậy, Nhất Dao Thiên Đường, một đao tiếp theo chính là địa ngục, lão Tiền ta làm nhiều năm như vậy, chẳng lẽ còn không nhìn ra?”

Ông chủ mập lùn nhìn ông chủ Tiền lau mồ hôi lạnh nói: “Những thứ người nói ta đều hiểu, nhưng trong tay người cầm dao làm gì?”

Ông chủ Tiền cắn răng nói: “Ta chuẩn bị trước.”

Ông chủ thạch phường mập lùn:...

Trong đám người, khi truyền ra chất liệu của Dương Thiên là băng hoa phù dung ngọc, tất cả mọi người đều điên cuồng.

Một vị nhân sĩ chuyên nghiệp trong đó, nâng mắt tiến lên quan sát mở miệng nói; “Toàn thể bột nhát, thông thấu ôn nhuận, có hoa văn màu trắng dạng mây, quả thật là hoa băng phù dung ngọc thượng đẳng.”

Lời này vừa dứt, tất cả mọi người đều hưng phấn.

“Năm ngàn vạn, ha ha ha, khối ngọc thạch này là của ta.”

“Năm ngàn ba trăm vạn, ai dám tranh phong?”

“Sáu nghìn vạn.”

Dương Thiên còn chưa nói gì, khối ngọc này đã có giá trên trời sáu mươi triệu.

Đại lão bản vừa rồi đeo vòng cổ vàng thì trên mặt mang theo vẻ tiếc nuối, vốn muốn nhặt nhanh chỗ tốt, nhưng hiện tại tất cả mọi người đã biết giá trị của nó, chỉ sợ có thể tăng tới chín con số.

Thiếu niên ngại ngùng kia nghe mọi người báo giá, thần sắc như thường, phảng phất trước mắt chỉ có một khối này.

Mỗi khi hấn cắt một đao, sẽ tặng một ngàn vạn.

Thế là, những ông chủ lớn kia suýt chút nữa muốn quỳ xuống xin thiếu niên ngại ngùng.

Chờ đến khi giá cao lên đến chín mươi triệu, ông chủ béo lùn kia nắm chặt dao của ông chủ Tiền, mặt mũi tràn đầy lo lắng mở miệng nói: “Lão Tiền, thế giới còn rất đẹp, người đừng xúc động.”

Ông chủ Tiền kích động nói: “Ta không có cách nào không kích động, lão Lưu, đây chính là Băng Hoa Phù Dung Ngọc, giá trị chín ngàn vạn bị ta bán hai ngàn đồng tiền, người có thể hiểu được tâm tình của ta hiện tại không?”

Ông chủ mập mạp lau mồ hôi lạnh, khản trương nói: “Lão Tiền, những thứ người nói ta đều hiểu, người trước tiên buông dao xuống, mọi chuyện đều dễ thương lượng.”

Ông chủ Tiền nghe vậy, dường như nghĩ thông suốt một chút, chậm rãi buông thanh dao xuống.

Nhưng mà, thời điểm lỏng đến một nửa, biến cố xảy ra.

Thiếu niên ngại ngùng rút cục cũng giải ngọc ra, cung kính đưa cho Dương Thiên.

Dương Thiên nhìn mọi người chung quanh một vòng mở miệng: “Hiện tại bắt đầu đấu giá, người trả giá cao thì được.”

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, chỉ nghe Chu Chính trong đám người mở miệng nói: “Một ức năm ngàn vạn.”

“Hít.”

Mọi người sợ hãi thán phục, không hổ là đại lão của Tây Bắc, sản nghiệp ngọc thạch xếp thứ hai, chính là tài đại khí thô.

Chỉ một lần kêu giá, cũng đã đồng giá với giá của Phi Thúy Đế Vương.

Nhưng mà, không đợi bọn họ kinh thán xong, Triệu Phong Lăng đã mở miệng: “Một ức tám ngàn vạn.”

“Hỗn đản a, có cần thổ hào như vậy hay không, không thể cho ta một chút cơ hội?”

Phú hào trong sân gần như bị đá kích khóc lên.

Ông chủ Tiền vừa mới buông dao xuống lại cầm lên.

Ông chủ mập lùn: ……

“Lần này ta không ngăn cản ngươi nữa, một ức tám ngàn vạn ngọc thạch, ngươi bán hai ngàn đồng, mẹ nó, ngươi đã không xứng còn sống.”

Ông chủ Tiên:...

Ba tỷ muội Tiêu gia kinh ngạc nhìn Dương Thiên: “Không ngờ tiểu tử này thật sự có chút năng lực.”

Tiêu Nhu gật đầu: “Nhãn lực, quyết đoán đều là thượng đẳng, hẳn đã có tư cách hợp tác với chúng ta.”

Tiêu Bình gật gù đầu, nhìn về phía Tiêu Giác nói: “Đợi sau khi kết thúc giải thạch, ngươi đi tìm hắn, nói chúng ta có thể cho hắn một cơ hội, để hắn hợp tác cùng chúng ta.”

Tiêu Giác nghe vậy có chút khó xử.

Tính cách thiếu niên này nàng mặc dù tiếp xúc thời gian không dài, nhưng cũng rõ ràng, bố thí như vậy chỉ sợ hắn sẽ không tiếp nhận.

Dương Thiên nhìn mọi người chung quanh một vòng nói: “Còn có ai ra giá cao hơn không? Nếu như không có...”

Hắn nói đến đây, một giọng nói trẻ tuổi vang lên: “Hai trăm triệu.”

Đám người nghe vậy, mặt mũi tràn đầy chấn kinh.

Còn có người điên cuồng túm tóc phát cuồng nói: “Đám người này điên rồi sao? Bỏ ra hai trăm triệu mua một khối ngọc như vậy, trời ạ.”

“Hai trăm triệu, cái này đã có thể đánh vỡ ghi chép giá giao dịch ngọc thạch Vân Châu rồi nhỉ.”

“Ta thảo, rốt cuộc là ai? Ai giàu như vậy, cũng dám cùng Chu gia Triệu gia đoạt thức ăn trước miệng cọp?”

Ánh mắt mọi người đều nhìn sang, chỉ thấy Tôn Hạo tiến lên một bước, trước tiên là ôm quyền với Dương Thiên, sau đó cũng ôm quyền với Chu Chính và Triệu Phong: “Gia phụ gần đây tâm phé không tốt, khối băng hoa phù dung ngọc này là hoạt ngọc, sách cổ ghi lại, có lợi cho người, đeo bên trái có thể dưỡng tâm, đeo bên phải có thể dưỡng phổi, tại hạ từ cảng đảo

ngàn dặm xa xôi tới đây, xin Chu tiên sinh và Triệu tiên sinh bỏ thứ yêu thích.”

Sau đó, hắn lại nhìn về phía Dương Thiên nói: “Nếu Dương tiên sinh không hài lòng với giá cả mà ta đưa ra, trong vòng năm mươi triệu, ta còn có thể chấp nhận.”

Chu Chính nhìn hắn một cái nói: “Tôn Doanh là gì của ngươi?”

Tôn Hạo nói: “Hắn chính là gia phụ.”

Chu Chính gật gật đầu nói: “Ta đã cho phụ thân ngươi mặt mũi rồi.”

Nói xong, hắn híp mắt nhắm mắt dưỡng thần, không tiếp tục đấu giá nữa.

Triệu Phong nhíu mày, sau đó mở miệng: “Tới Vân Châu ta, chính là khách, chủ nhân sao có thể có đạo lý tranh với khách nhân? Ta cũng rời khỏi.”

Tôn Hạo kinh hỉ nói: “Đa tạ Chu tiên sinh và Triệu tiên sinh.”

Ánh mắt của hắn nhìn về phía Dương Thiên hỏi: “Dương tiên sinh, ta là thật tâm cầu ngọc, hay là ta trực tiếp ra giá hai ức năm ngàn vạn?”

Khoé miệng của mọi người co rúm lại.

Đây thật sự là thổ hào.

Một câu nắm trong tay năm mươi triệu tài sản lưu động!

So ra mà nói, những phú hào như bọn họ quả thực là mắt mặt ném về tận nhà.

Cuối cùng bọn họ cũng hiểu rõ, cái gì gọi là vàng có giá, ngọc vô giá.

Dương Thiên bình tĩnh mở miệng: “Nếu ngươi ra giá đến hai trăm triệu không có ai đấu giá tiếp, vậy ngươi cũng không cần tăng giá, thành giao hai trăm triệu.”

Tôn Hạo có chút ngoài ý muốn nhìn Dương Thiên một cái.

Năm ngàn vạn không phải số lượng nhỏ, thiếu niên ngay cả cân nhắc cũng không trực tiếp từ chối, quả thực hiếm có.

Hắn ha ha lớn nhỏ mở miệng nói: “Dương tiên sinh là người có tính tình, Tôn Hạo ta nhận, người bằng hữu này ta cũng nhất định kết giao, nếu là đến cảng đảo, ngài nói một tiếng, chiêu đãi không chu đáo đến ngài trực tiếp đánh mặt ta.”

Dương Thiên cười gật đầu: “Hải đảo, có cơ hội ta sẽ trở về.”

Tôn Hạo cũng hưng phấn nở nụ cười nói: “Chi phiếu tài chính của ta ở khách sạn, ngài chờ ta đi lấy, chúng ta một tay giao tiền một tay...”

Hắn vừa nói tới đây, chỉ thấy một đạo bóng dáng màu hồng nhạt bay tới hắn.

Hắn tập trung nhìn vào, vẻ mặt hoảng sợ nói: “Mẹ nó, đây là ngọc thạch đỏ, rất giòn không thể ném.”

Nói xong, luống cuống tay chân nhận lấy.

Thật vất vả mới nhận được, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, chỉ cảm thấy sau lưng ướt đầm mồ hôi lạnh.

Nhìn hoa sen trong tuyết trong tay, Tôn Hạo nghi hoặc nhìn Dương Thiên hỏi: “Dương tiên sinh đây là ý gì? Ta hiện tại trong tay không có chi phiếu tiền mặt a.”

Dương Thiên bình tĩnh mở miệng: “Người cầm trước đi, mấy ngày nay ta đều ở Vân Châu, tiền của người khi nào đưa đến cũng được.”

Tôn Hạo không khỏi có chút động dung.

Mọi người cũng đại ra.

Phải biết, đây chính là ngọc thạch trị giá hai trăm triệu đó, cứ như vậy đưa cho một người xa lạ chỉ gặp một lần, đây cũng quá lớn mật đi.

Tôn Hạo có chút cảm động nói: “Lòng tin của Dương tiên sinh, tại hạ không dám phụ lòng, hiện tại ta trở về lấy hai ức năm ngàn vạn, ngài vẫn là bằng hữu của ta, nếu như đến đảo, ta còn có thể tiếp đãi ngài.”

Nói xong, xoay người.

Ngô Dũng há to miệng, mặt mũi tràn đầy lo lắng, nhưng nhìn khuôn mặt phong khinh vân đạm của Dương Thiên, cũng chỉ có thể thở dài một hơi im lặng.

Cái thứ nhất giải được mao liệu, lần này tăng gấp hai vạn lần, tất cả mọi người ở đây bắt đầu mong đợi.

Ngược lại, ông chủ của những thạch phòng kia rất cục cựa cũng ý thức được có chút không đúng.

Lần thứ nhất cắt ra phi thủy đế vương, lần thứ hai cắt ra băng hoa phù dung ngọc.

Điều đó không có khả năng trùng hợp liên tiếp.

Vậy nói cách khác, thiếu niên chọn đá cũng không phải dựa vào vận khí, mà là nhãn lực.

Nghĩ tới đây bọn họ không khỏi lo lắng thật sâu.

Bởi vì ông chủ Tiền của Băng Hoa Phù Dung Ngọc đã được đưa đến bệnh viện tâm thần.

Trong khoảng thời gian ngắn, bởi vì Dương Thiên mà hai ông chủ điên rồi.

Bọn họ không chừng sẽ trở thành người tiếp theo.

Mọi người đã không kiềm chế được, cao giọng nói: “Nhanh a, mau cắt a, mọi người chúng ta đều đang chờ đó.”

“Nhiều nguyên liệu như vậy, thật sự là không thể chờ đợi được, nhất định có thể cắt ra được ngọc thạch có thể cùng băng hoa phù dung ngọc, hoặc là đế vương phi thủy cùng cấp bậc.”

Dương Thiên thấy mọi người nhiệt tình tăng vọt, cười cười, móc ra một khối chất liệu có chút đặc thù dưới thần thức của hắn.

Tấm vải này rất nhỏ, hình chữ nhật, chỉ lớn chừng ngón cái, mang theo một tia huyết sắc.

Dương Thiên lấy bút ký hiệu tùy ý vẽ hai đường, sau đó đưa cho thiếu niên ngại ngần kia.

Khi Dương Thiên lấy ra tảng đá này, một ông chủ của Ngọc Thạch Phòng trực tiếp ngồi bệt trên mặt đất.

Mọi người đều khó hiểu hỏi: “Lão Diêu, người đây là tình huống gì? Chẳng lẽ khối nguyên liệu kia là trong tiệm các người.”

Ông chủ Diêu gian nan gật đầu, sắc mặt trắng bệch.

Các ông chủ khác đều hưng phấn: “Ta đi, lão Diêu người được lắm, tài năng tốt như vậy, nếu có thể được tiểu tử kia lấy ra giải lần thứ hai, khẳng định là một tài liệu tốt hiếm có, lại nói người bán hán bao nhiêu?”

Ông chủ Diêu gần như sắp khóc: “Ta cũng không nhận một phân tiền nào.”

“Ta thảo, đạo đức tốt a!”

Các ông chủ khác đều giơ ngón tay cái lên.

Mà bạn tốt của hán thì khinh thường nói: “Lão Diêu, uy danh của người người khác không biết, ta còn không biết sao? Một phân tiền không thu? Người lừa ai?”

Ông chủ Diêu vẻ mặt đau khổ nói: “Là thật, vừa rồi tiểu tử này mua tám ngàn vạn nguyên liệu trong tiệm của ta, sau đó trả tiền hán nhìn trúng khối nguyên liệu trên cổ ta, ta không hề nghĩ ngợi, trực tiếp cho hán.”

Bạn tốt bên cạnh hán nghe vậy, cảm suýt nữa rơi xuống: “Người nói cái gì? Đồ đầu? Người thật đúng là tặng miễn phí.”

Lúc này, ông chủ Diêu che trái tim nói: “Chuyện này không quan trọng, quan trọng là ta cảm thấy lát nữa ta cũng sẽ vào bệnh viện tâm thần, người tranh thủ thời gian, nhân lúc hiện tại ta không sao, liên hệ với một bệnh viện tốt cho ta.”

Nam tử mặt đen kia nói: “Đây mới là chỗ nào, ngọc to bằng đầu ngón tay cái. Lại tặng năng năng...”

Lời còn chưa dứt, Triệu Phong trong đám người đột nhiên bật dậy, hoảng sợ nói: “Trời ơi, lại là Phong Huyết Ngọc?”

Chương 475 - Đột phá mức giá trên trời.

Diêu lão bản thấy gia chủ Triệu gia Vân Châu đều kích động như vậy, sắc mặt không khỏi càng thêm trắng bệch, ngay cả đứng lên cũng không nổi.

Mặt mũi hần tràn đầy lo lắng nhìn hán tử mặt đen kia nói:
“Lão đệ, Phượng huyết ngọc là cái gì, người mau nói cho ta nghe một chút đi.”

Hán tử mặt đen buông điện thoại xuống thở dài một hơi nói:
“Điều lão ca, người vẫn không biết thì tốt hơn, bệnh tâm thần ta đã liên hệ tốt với người rồi, người vào ở trước đi, chờ cảm xúc của người ổn định ta lại đi đón người.”

Ông chủ Diêu lắc đầu nói: “Không được, người phải nói cho ta biết rốt cuộc Phượng huyết ngọc là loại ngọc cấp bậc gì, nếu không ta có chết cũng không cam lòng.”

Nam tử mặt đen thở dài một hơi nói: “Phượng huyết ngọc, truyền thuyết nói là ngọc thạch được thấm vào máu của phượng hoàng mà có tên, là cổ ngọc thông linh cực hiếm có. Nhưng đây chỉ là truyền thuyết, mà phượng huyết ngọc cũng có, nó không chỉ là loại ngọc nào, mà là ngọc thạch thấm máu, bất kể là ngọc phi thúy, hay là hoàng ngọc hoặc là thứ khác, chỉ cần thật sự thấm đẫm máu, chính là huyết ngọc.

Huyết ngọc hình thành trong truyền thuyết có liên quan đến thi thể, khi người bị chôn cất làm ngọc khí ngậm ngọc bị cưỡng ép nhét vào nhân khẩu, nếu người vừa chết, ngọc bị nhét vào một hơi thở lúc ấy sẽ theo khí rơi vào cổ họng, tiến vào mạch máu dày đặc, lâu dài ngàn năm, tử huyết xuyên qua, tơ máu thẳng tới ngọc tâm, sẽ hình thành huyết ngọc hoa lệ.”

Ông chủ Diêu hỏi: “Giá cả đắt không?”

Hán tử mặt đen gật đầu nói: “Rất đắt, còn có một loại huyết ngọc là bạch ngọc thượng đẳng ở Tây Bắc, chôn ở dưới da dê con, để máu thấm đến ngọc, mấy năm sau lại lấy ra, loại ngọc này cũng có giá trị không nhỏ, động một tí là trăm vạn, thậm chí ngàn vạn.”

Sắc mặt ông chủ Diêu đã tái xanh, hần suy nghĩ một chút, sau đó sừng sốt nói: “Không đúng, viên này của ta chỉ là đá, cũng không phải huyết ngọc, sau khi ta thu lại thứ này nhìn bề ngoài hần khéo léo thì tự mình đeo, chưa từng dính máu, sao có thể cắt huyết ngọc ra được.”

Nghĩ tới đây, hần cười ha ha: “Ha ha, nhất định là người nhìn lầm rồi, ta từng nghiên cứu cũng không nghiên cứu ra, đây

nhất định không phải Phượng Huyết ngọc.”

Ông chủ Diêu thở dài một hơi, nếu như thật sự tổn thất một khối Phượng Huyết Ngọc, có lẽ ông ta thật sự phát điên.

Hán tử mặt đen cau mày nói: “Đừng lạc quan như vậy, nếu như ta đoán không sai, tảng đá trên người người là Phượng Huyết Thạch, màu sắc Phượng Huyết Thạch có đỏ tươi, đỏ nhạt, đỏ tím, đỏ sậm các loại. Giá trị cao nhất chính là Phượng Huyết Thạch có chứa hoạt tính đỏ tươi, mà vừa rồi ta nhìn thoáng qua, cắt ra một mặt, chính là Phượng Huyết Ngọc mang theo huyết dịch đỏ tươi hoạt tính, giá trị của nó so với Đế Vương phi thúy, còn có Băng Hoa Phù Dung Ngọc vừa rồi đều muốn.....”

Lời còn chưa nói hết, Triệu Phong đã mở miệng nói: “Dương tiên sinh, ta ra giá hai trăm triệu nhân dân tệ để mua!”

“Ồ!”

Ông chủ Diêu trực tiếp ngắt xui.

Mọi người cũng nhao nhao chấn kinh.

Lúc này mới vừa báo giá a, đã kêu giá đến hai trăm triệu, đúng là điên rồi.

Hán tử mặt đen không khỏi có chút đồng tình với Diêu lão bản.

Bạch đưa Phượng Huyết Thạch trị giá hai trăm triệu nhân dân tệ cho Dương Thiên, không đến hai giờ cắt tăng hai trăm triệu lần.

Nếu là hần, đã sớm hồi hận đập đầu chết trên tường.

Trong đám người có người không hiểu giá trị của Phượng Huyết Ngọc, nhưng sau khi nghe ngóng, trên mặt lập tức lộ ra vẻ khó tin.

Có đại lão cắn răng nói: “Dương tiên sinh ngài đừng cắt nữa, cắt nữa thì có nguy hiểm, ta ra hai ức tám ngàn vạn, nguy hiểm để ta gánh vác.”

Dương Thiên không hề cử động, thiếu niên ngại ngừng cũng không dừng lại. Mọi người phát hiện, cho dù có Phượng Huyết Ngọc giá trị đắt đỏ trong tay, hần vẫn luôn duy trì tâm trạng

bình tĩnh, tay không hề run rẩy, không giống một số sư phụ giải thạch, chỉ cần cắt ra được một miếng xanh thì sẽ cẩn thận từng li từng tí một, chỉ sợ cắt trúng miếng thịt.

Thiếu niên ngại ngừng tin tưởng vững chắc Dương Thiên vẽ ra cho hắn đường giải thạch, một đường đi xuống, lại là một tảng đá lớn bị bóc ra.

Gọn gàng.

Nhưng mà khoe miệng tất cả mọi người đều co rúm: “Tổ tông, ngài chậm một chút, ngài chậm một chút a, cái này so với hoàng kim đắt hơn hàng trăm hàng ngàn lần a, tổn thất một chút giá trị cũng không cách nào đánh giá a.”

Thiếu niên ngại ngừng không nghe lời khuyên của mọi người, mỗi một đao đều hiểm lại càng hiểm giao thoa với ngọc thạch.

Sau mười đao, một khối huyết ngọc hoàn mỹ không tỳ vết xuất hiện trước mặt mọi người.

Khối huyết ngọc này toàn thân đỏ tươi, bên trong có từng tia huyết mạch đường vân, hết sức kỳ dị, ánh mặt trời chiếu xuống, đặc biệt đẹp để chói mắt.

Dương Thiên nhận lấy, dưới ánh mắt nóng bỏng của mọi người, sau đó mở miệng: “Bắt đầu đấu giá.”

Mọi người lập tức nóng lên, Phượng Huyết Ngọc hình thành cực kỳ không dễ dàng.

Bình thường đều phải chôn dưới đất mấy trăm năm mới hình thành đường vân, mà khối Phượng Huyết Ngọc trên tay thiếu niên này, tuy nhỏ một chút, nhưng lại là cực phẩm, đoán chừng hơn ngàn năm lại thêm hoàn cảnh đặc biệt mới có thể hình thành.

Thứ này có thể so với hoàng kim bảo đảm giá trị nhiều hơn, có thể nói mua nó hoàn toàn có thể làm bảo vật gia truyền.

Tục ngữ nói, người dưỡng ngọc ba năm, ngọc dưỡng người cả đời.

Loại Thông Linh Cổ Ngọc cấp bậc này, nếu bỏ lỡ, đợi thêm vài chục năm cũng không nhất định gặp được.

Cho nên, trong nháy mắt cạnh tranh trực tiếp nóng bỏng toàn trường.

“Ba trăm triệu nhân dân tệ!”

Người đầu tiên đấu giá là một ông chủ tai to mặt lớn, là từ kinh thành tới, tay cầm tài sản vài tỷ, căn bản không thiếu tiền.

Mọi người còn chưa kịp kinh hãi, chỉ thấy một người đàn ông trung niên mang theo kính mắt cũng giơ tay: “Ba trăm ba mươi triệu nhân dân tệ.”

Hắn là đại lão của vùng Giang Nam, Giang Nam giàu có biết bao, hắn mở một công ty đưa ra thị trường đã định giá trị bảy tỷ.

Chu Chính vốn định kêu giá, nhưng mà lúc này ông chủ tai to mặt lớn kia trực tiếp nhắc tay mở miệng: “Năm trăm triệu!”

Chu Chính:...

Người hắn ở Tây Bắc, trên tay cũng có một phượng huyết ngọc, giá trị một ức, là dùng bạch ngọc đỉnh cao tây bắc cắt da một con dê con lúc mới sinh ra, lấy thủ pháp cực kỳ tàn nhẫn nhét vào trong da dê con, sau đó khâu lại, đợi cho con dê con kia mấy chục năm sau chết già, sau đó lại móc ra.

Tuy rằng giá trị đỉnh tiêm, nhưng so với khối Phượng Huyết Ngọc tự nhiên trên tay Dương Thiên này thì kém bảy vạn tám ngàn dặm.

Hắn vốn định mua, nhưng lúc này kêu giá đến năm trăm triệu, hắn chỉ có thể thảm than một tiếng đáng tiếc, nếu không phải hai ngày sau là giao lưu thi đấu ngọc thạch cả nước, tài chính của hắn không cho phép động, coi như là tám trăm triệu một tỷ hắn cũng sẽ mua.

Giá năm trăm triệu chấn nhiếp toàn trường, lần này phá vỡ kỷ lục giao dịch ngọc thạch của cả nước.

Dương Thiên thấy không có ai đấu giá nữa, cười mở miệng: “Thành giao!”

Lão bản tai to mặt lớn kia lấy ra một tấm thẻ vàng nói: “Bên trong đúng lúc là năm trăm triệu, tiểu huynh đệ đồ thạch thật sự là có nhãn lực, nếu ngươi đến kinh thành, chúng ta có thể hợp tác.”

Dương Thiên gật đầu nói: “Nhất định.”

Bởi vì hai lần đổ thạch bốc lửa, Vân Châu phú quý thạch phường bị vây chặt như nêm cối, một truyền mười, mười truyền trăm, trăm truyền ngàn, trong khoảng thời gian ngắn, muôn người đều đổ xô ra đường.

Ngoại trừ để lại cho Dương Thiên một mảnh đất trống để giải thạch, những nơi khác đều đứng đầy người, ngay cả trên nóc nhà cũng chật ních người đến đây mở tiệc.

Khởi ngọc thứ hai đã giải xong, bọn họ dồn dập kêu la: “Mau a, mau giải khởi đá thứ ba a, đã đợi không kịp.”

“Đúng vậy đúng vậy, chúng ta đã không đợi được nữa rồi, thứ ba có thể giải ra được tảng đá gì?”

Thấy mọi người không thể chờ đợi được nữa, Dương Thiên cười cười, sau đó chỉ vào từng khối đá thô to nặng trăm cân nói với thiếu niên ngại ngùng kia: “Một người có thể giải được hay không?”

Thiếu niên ngại ngùng nếu là bình thường nói chuyện sẽ gập ghềnh tự ti, nhưng chỉ cần nói giải thạch, trên mặt hắn sẽ lộ ra vẻ tự tin.

“Chỉ cần là tảng đá, ta đều có thể giải!”

Một câu nói này của hắn làm cho mọi người không khỏi lau mắt mà nhìn hắn.

Người lúc trước trào phúng sao chổi của hắn, là ôn thần, giải thạch tất suy không khỏi lộ ra vẻ xấu hổ.

Hiện tại, hắn giải được ba loại ngọc đứng đầu đế vương phi thúy, băng hoa phù dung ngọc, phượng huyết ngọc, có thể nói là phúc tinh của Giải Thạch giới, là thần Tài.

Mỗi đao hạ xuống đều tăng lên.

Sau ngày hôm nay, thiếu niên từng được xưng là ôn thần này, nhất định danh chấn Vân Châu!

Dương Thiên tin tưởng hắn, cười mở miệng: “Quy tắc cũ, dựa theo những gì ta đã vạch ra, ta sẽ gánh chịu trách nhiệm của người!”

Thiếu niên ngại ngùng cười nói: “Lão bản, người yên tâm, ta nhất định sẽ không để người thất vọng.”

Nói xong, hắn thuận thực chuyển khối đá nặng trăm kim kia lên máy giải thạch.

Trong đám người, một ông chủ đầu trọc đang cắn hạt dưa hăng hái nhìn giữa sân.

Một mỹ phụ bên cạnh hắn có chút nghi hoặc nói: “Đầu trọc, tảng đá này không phải là trấn điểm chi bảo của người sao? Người cam lòng bán?”

Ông chủ đầu trọc nhổ ra một miếng hạt dưa, thản nhiên nói: “Vì sao không bán, giữ lại lại không thể làm cơm ăn.”

Mỹ phụ kia có chút lo lắng nói: “Tảng đá kia người không phải cả ngày nói khoác mời chuyên gia xem vô số lần, nhất định có thể giải ra ngọc sao? Bán cũng quá thua lỗ đi, huống hồ, tiểu tử kia ở giữa sân rất tà môn, chỉ trong thời gian ngắn ngủi, đã có hai lão bản của thạch phường thua thiệt đến quần cũng rách không nổi, trực tiếp phát điên vào bệnh viện tâm thần, người không sợ cái mao liệu này giải ra bảo bối gì sao?”

Chương 476 - Đế Thạch.

Lão bản đầu trọc cười ha hả nói: "Cắt ngọc ra thì đã sao? Cũng không phải tất cả ngọc đều đáng giá, cho dù hắn cắt bỏ màu xanh, cũng là ta kiếm, ha ha, ta đầu trọc trà trộn vào Thạch giới nhiều năm, thời điểm ta thành danh đã lâu, phòng chừng tiểu tử kia còn không biết uống sữa ở nơi nào, muốn nhặt chỗ tốt trên người ta, hắn còn chưa đủ cấp bậc."

Mỹ phụ mở to đôi mắt đẹp có chút hiếu kỳ hỏi: “Người rốt cuộc bán bao nhiêu cọng lông này vậy?”

Đầu trọc cười cười nói: “Chín chữ số!”

“Cái này... một trăm triệu? Trời ạ!” Trong mắt mỹ nữ tràn đầy vẻ rung động.

Lão bản đầu trọc gật đầu nói: “Ha ha, cho nên, người còn cho rằng hắn có thể cạo tăng lên sao?”

Lần này mỹ phụ lắc đầu nói: “Tuyệt đối không thể.”

Mà ngay lúc này, trong đám người lần nữa có người kinh hô: “Ta đi, lại tăng lên, cắt ra ngọc rồi.”

Một câu nói, đưa tới ánh mắt của mọi người.

“Ồc Nhật, vận khí của tiểu ca này cũng quá tốt đi.”

“Quả thực chính là Đồ Thần a, ta muốn bái hắn làm thầy.”

“Lần này nhất định có thể cắt ra ngọc tốt.”

Mọi người bắt đầu mong đợi.

Lão bản đầu trọc kia nghe vậy trong lòng cũng căng thẳng, chỉ nhìn thoáng qua liền thu hồi ánh mắt, trên mặt mang theo vẻ đùa cợt.

“Hừ, ta nói rồi, cho dù cắt ra ngọc, cũng tất suy sụp.”

Mỹ phụ gật đầu cười quyền rũ nói: “Ông chủ lớn, người kiếm được một trăm triệu, vậy có phải nên mời ta ăn cơm không.”

Nói xong, lưỡi thơm liếm liếm đôi môi đỏ mọng, để cho người ta tràn đầy mơ màng.

Lão bản đầu trọc nuốt nước miếng một cái, nói: “Người tùy tiện chọn địa giới Vân Châu, chúng ta cùng nhau chúc mừng.”

Mỹ phụ nghe vậy, nụ cười càng thêm xinh đẹp động lòng người.

Mà vừa lúc đó, đao thứ ba đã cắt xuống, mọi người cũng có chút ngây ngẩn cả người: “Ngọc thạch màu vàng? Ngọc thạch như vậy rất thường gặp.”

“Đập rồi?”

“Không phải chứ?”

“Nhất định là sụp đổ, tảng đá như vậy căn bản không đáng tiền, vừa rồi ta nghe lão bản kia nói, hắn bán cho thiếu niên một trăm triệu nguyên, thiếu niên kia là huyết bối.”

“Ta kháo, chỉ có một trăm triệu này? Vậy lúc thiếu niên nghĩ như thế nào?”

“Trời ạ, hơi có chút thường thức liền biết, khối tài liệu này một trăm vạn đỉnh thiên a, nguyên bản ta còn tưởng rằng thời niên

thiếu bằng vào nhãn lực của mình, nhưng mà hiện tại xem ra, tựa hồ là vận khí, vừa rồi ba lần giải thạch, hắn đã hao hết vận khí của mình, tiếp theo khẳng định táng gia bại sản rồi.”

Đối với mọi người xì xào bàn tán, nụ cười trên mặt lão bản đầu trọc càng thêm sáng lạn, hắn đặc ý nhìn về phía Dương Thiên, phát hiện trên mặt thiếu niên không có bất kỳ cảm xúc dao động nào.

Lão bản đầu trọc sững sốt, sau đó cười lạnh một tiếng: “Ta cũng muốn xem ngươi chống đỡ tới khi nào, ngành này của đồ thạch giới rất sâu, không phải ai muốn lợi là có thể lợi, dám mua tám mươi ức mao liêu, chờ chết đuối đi.”

Tuy mọi người có chút thất vọng, nhưng vẫn muốn nhìn xem khối ngọc thạch này cắt ra là dạng gì.

Sau khi cắt dao xong, khối hoàng ngọc này cũng dần dần hiển lộ ra.

Chu Chính cau mày nhìn hồi lâu, biến sắc nói: “Tảng đá này toàn thân sáng tỏ, giống như mật ong đọng lại, trơn bóng linh trạch, chẳng lẽ là Điền Hoàng Ngọc?”

Một câu nói, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Có một số người biết nhìn hàng nghe vậy sắc mặt lập tức cuồn cuộn: “Cái gì? Ta không nghe lầm chứ, lại là Thạch Trung Vương Điền Hoàng Ngọc?”

Những kẻ không biết hàng lo lắng kia, vội vàng kéo người hiểu biết đi đường bên cạnh hỏi: “Cái gì là Điền Hoàng Ngọc? Nghe tên rất bình thường, vì sao các ngươi lại khiếp sợ như vậy?”

Mà người bên cạnh hắn nghe vậy khòe miệng co rúm một phen, sau đó mặt đen lại nói: “Nếu như ta nói Điền Hoàng ngọc thạch này được mọi người xưng là đế thạch, ngươi còn cảm thấy nó bình thường sao?”

“Đế Thạch? Có ý gì?” Người nọ gãi gãi đầu có chút khó hiểu.

Người bên cạnh hắn đã hoàn toàn cạn lời, mở miệng nói: “Sách sử ghi lại, lúc Hàm Phong Đế lâm chung, ban cho Từ Hi một phương ngọc tỷ Điền Hoàng, hoàng triều mặt đại giải thể,

Phổ Nghi không cần tất cả trân bảo, chỉ cần một ngọc tỷ này, ta nói như vậy người hẳn là biết giá trị của hẳn rồi.”

Lúc này, một nam tử khác cũng xen vào nói: “Về nguồn gốc của Điền Hoàng ngọc thạch, truyền thuyết nó là bảo thạch còn sót lại ở nhân gian khi Nữ Oa vá trời; là trứng Phượng Hoàng Điều biến thành. Ở cổ đại, giá trị của Hoàng Kim cao nhất, nhưng mà lúc đó có một hai Điền Hoàng ba lượng Kim, mà nay giá cả của Điền Hoàng tăng mạnh, một hai Điền Hoàng đoán chừng có thể đổi được mấy cân vàng.”

Nam tử trung niên ngây thơ kia hoàn toàn bị dọa sợ: “Ồc Nhật, mạnh như vậy? Nói như vậy, tảng đá này đã tăng lên rồi?”

Nam tử bên cạnh nghe vậy cười lạnh: “Đâu chỉ là tảng, quả thực muốn phát tài, ngọc Điền Hoàng hàng đầu trên thị trường, một khối mấy ngàn khối, vàng một khối mới bao nhiêu? Một khối ngọc Điền Hoàng lớn như vậy, nặng hơn một trăm cân, hoàn toàn có thể đổi thành một tòa núi vàng.”

Nam tử trung niên ngây thơ kia nghe vậy ôm trái tim nói: “Đừng nói nữa đừng nói nữa, nói thêm nữa trái tim ta sắp không chịu nổi nữa rồi.”

Những người khác biết lần này giải ra là Điền Hoàng Ngọc, ai nấy đều rướn cổ nhìn khối vật liệu nặng hơn trăm cân này, nếu giải được hết, vậy thật sự là giá trên trời.”

Sắc mặt lão bản đầu trọc kia đã xanh mét, hiển nhiên, hẳn cũng biết giá cả Điền Hoàng Ngọc trên đời.

Chỉ nghĩ thôi, trong lòng hẳn đã rỉ máu.

Nếu hẳn biết tảng đá kia có thể giải ra Điền Hoàng Ngọc, cho dù cho hẳn ba trăm triệu hẳn cũng không bán.

Mỹ phụ kia có chút xoắn xuýt hỏi: “Buổi tối chúng ta còn đi chúc mừng sao?”

Ông chủ đầu trọc nghe vậy, khước miệng giật giật một cái, sau đó hờn hển nói: “Ăn mừng cái đầu người, không thấy ta đền tiền sao? Cút đi.”

Mỹ phụ nhất thời cảm thấy ủy khuất, tức giận hừ một tiếng, xoay người lưu lại cho lão bản đầu trọc một bóng lưng uyển chuyển.

Lúc này ánh mắt nàng nhìn về phía Dương Thiên trong sân.

Một đôi mắt đẹp tràn ngập vẻ hiêu kỳ.

Giữa sân, một số ông chủ lớn đang sốt ruột chờ đợi, mỗi một đao chém xuống, hình thái Điện Hoàng Ngọc liền hiện ra.

Chờ sau khi giải ra toàn bộ, tất cả mọi người đều điên cuồng.

Khối đá Điện Hoàng to lớn nặng hơn trăm cân này hiện ra trước mặt bọn họ, hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Đây là tài liệu của Điện Hoàng Ngọc cực phẩm, mấy đại lão có danh vọng tiến lên quan sát vuốt ve một màn.

Tính chất của nó tinh mịn, như da của trẻ con; Chi mật lại có ánh sáng lộng lẫy, xúc cảm trơn nhẵn như da thịt thiếu nữ.

Hơn nữa, ở trong lòng bàn tay có thể sinh ra sự tươi nhuận như giọt sương, như giọt sương, sờ lên vô cùng trơn nhẵn. Ngón tay đầy dầu mỡ, dùng tay chơi đùa một hồi, sẽ xuất hiện dầu từ trong ra ngoài, như giọt nước.

Không chỉ có mọi người, cho dù là đại lão đã thấy qua việc đời cũng không thể bình tĩnh.

Chu Chính khẩn cấp mở miệng nói: “Dương tiên sinh, có phải có thể bắt đầu đấu giá rồi không?”

Dương Thiên gật đầu nói: “Quy tắc cũ, người trả giá cao thì được.”

Đám phú hào trong đám người lập tức hưng phấn lên, một đại lão trên tay mang theo bốn năm cái nhẫn ngọc trực tiếp cao giọng mở miệng: “Năm trăm triệu!”

Vừa ra giá năm trăm triệu nhân dân tệ, tất cả mọi người đều sợ đến mức suýt tè ra quần.

Ông chủ đầu trọc kia thì trực tiếp ngồi liệt trên mặt đất, đã bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Hắn vội vàng ăn hai viên thuốc cấp tốc cứu tim, trong lòng đã hồi hận đến xanh ruột.

Triệu Phong lúc này lấy ra phách lục của Vân Châu đệ nhất gia tộc, trực tiếp mở miệng nói: “Triệu gia ra giá tám trăm triệu.”

“Trời ơi, những người này đều điên hết rồi sao?”

“Đây mới là lần đấu giá thứ hai, trực tiếp ra giá tám trăm triệu, còn để lại chút cơ hội cho những phú hào kia hay không.”

Mọi người trong đám người ghen ghét đỏ mắt lên.

Còn có những phú hào từ khắp nơi trên cả nước tới, bọn họ tự cho là cầm một hai ức, có thể quét ngang toàn bộ sản nghiệp ngọc thạch, nhưng mà lại không nghĩ tới thật sự nhìn thấy ngọc thạch cạnh tranh trực tiếp choáng váng.

Số tiền bọn họ cầm, cũng không có tư cách đấu giá một lần, quả thực quá đả kích người.

Chu Chính Bĩ ai cũng biết giá trị của viên ngọc Điền Hoàng lớn như vậy.

Điền Hoàng Ngọc lớn như vậy, trong lịch sử cũng chưa từng xuất hiện qua một lần a!

So ra mà nói, mục đích hấn tới nơi này, hoàn toàn có thể xem nhẹ.

Vừa nghĩ đến đây, Chu Chính cắn răng mở miệng: “Tây Bắc Chu gia, báo giá tám ức tám ngàn vạn.”

Lời còn chưa dứt, Triệu Phong đã mở miệng: “Vân Châu Triệu gia, báo giá một tỷ!”

Một câu nói ra, toàn trường tĩnh mịch.

Sắc mặt Chu Chính cứng ngắc, cuối cùng chỉ có thể thở dài một hơi.

Đám người giờ phút này từng cái trợn mắt há hốc mồm, có chút chấn kinh cầm kềm chút rơi xuống.

Ngô Dũng kích động nói không ra lời, hiện tại hấn ta đã nhận định Dương Thiên chính là thần minh.

Lão bản đầu trọc phát điên nói khối ngọc này là của hấn, sau khi bị mọi người chế phục đã đưa đến bệnh viện tâm thần.

Trên mặt Vương Hồ mang theo lãnh ý, không có phần nộ, ngược lại còn cười tàn nhẫn, đôi mắt nhìn chằm chằm Dương Thiên, hiển nhiên đang có chủ ý gì đó.

Ba tỷ muội Tiêu gia cũng rung động.

Khối ngọc này, bằng với một phần tư tài sản nhà các nàng.

Tiêu Bình nhìn về phía Tiêu Giác mở miệng nói: “Tam muội, lúc trước không phải hắc muốn cùng chúng ta hợp tác sao? Chờ sau khi giải thạch kết thúc, ngươi mơ hồ hướng hắc lộ ra ý đồ hợp tác của chúng ta, cho hắc một cơ hội.”

Chương 477 - Ba ngày ba đêm.

Tiêu Giác nhìn tỷ tỷ tự tin, trên trán lộ ra một tia hắc tuyến, sau đó thở dài một hơi nói: “Đại tỷ, ta nghĩ hắc có thể sẽ không hợp tác với chúng ta.”

Hai tháng trước, Thiên Đường hội sở Giang Thành, lời nói của thiếu niên rõ mồn một trước mắt.

“Bỏ lỡ lần này, ngươi chớ có hối hận!”

Lúc trước Tiêu Giác không để ý, nhưng mà hiện tại, nàng thật sự cảm giác hối hận đến xanh ruột.

Ánh mắt và quyết đoán của thiếu niên đã vượt qua Tiêu gia Đông Hồ rất nhiều, nàng mơ hồ có chút tin tưởng, nếu như lúc trước hợp tác với đối phương, có lẽ thật sự có thể vượt qua Chu gia Tây Bắc cùng Triệu gia Vân Châu, một lần hành động trở thành ngành ngọc thạch đứng đầu trong nước.

Tiêu Bình chưa từ bỏ ý định, mở miệng nói: “Vì sao hắc sẽ không hợp tác với chúng ta, chúng ta cũng được coi là Ngọc Thương xếp trong mười vị trí đầu toàn quốc, có mạng lưới quan hệ khổng lồ, có thể hợp tác cùng chúng ta là vinh hạnh lớn lao của hắc.”

Tiêu Nhu cũng gật đầu nói: “Đúng vậy, thêm nữa là ngươi xinh đẹp như vậy, chính là thiếu niên nhiệt huyết phương cương mà hắc hướng tới, chỉ cần ngươi ngoắc ngoắc tay, dù đồ một chút, hắc làm sao có thể cầm giữ được.”

Tiêu Giác nghe vậy hoàn toàn hết chỗ nói rồi, lắc đầu cự tuyệt nói: “Hai vị tỷ tỷ, các ngươi không hiểu thiếu niên kia, chuyện hắc quyết định sau này sẽ không thay đổi, hai tháng trước ta

bỏ lỡ, hiện tại cho dù là ta đi cầu hấn, hấn cũng sẽ không để ý đến ta.”

Khóe miệng Tiêu Bình nhếch lên tươi cười nói: “Ta không tin hấn nhẫn tâm cự tuyệt, tục ngữ nói anh hùng khó qua ải mỹ nhân, cùng chúng ta hợp tác có thể sớm chiều ở chung với ba tỷ muội chúng ta, cơ hồ ta không tin hấn sẽ bỏ lỡ.”

Tiêu Nhu cười quyến rũ: “Chờ sau khi kết thúc, ta tự mình đi tìm hấn, ta không tin có ai có thể quỳ gối dưới váy ta.

Đấu giá trong sân đã đình chỉ.

Triệu gia ra giá một tỷ nguyên mua Điền Hoàng Ngọc loại cực phẩm Đế Ngọc này, cái giá trên trời này, đã rất khó vượt qua.

Triệu Phong nhìn rồi đưa thẻ cho Dương Thiên, sau đó cười nói: “Dương tiểu ca thật là có ánh mắt độc đáo, giải thạch bốn khối, tất cả đều tăng lên, Triệu mỗ bội phục không biết Dương tiểu ca khi nào thì rảnh, ta muốn mời người đến Triệu gia ta ngồi.”

Mọi người thấy vậy nhất thời lộ ra vẻ hâm mộ.

Triệu gia vươn cánh ô liu đại biểu Triệu gia tán thành, nếu là thiếu niên tiếp nhận, toàn bộ Vân Châu hấn có thể đi ngang, cho dù là Vương Hồ, cũng phải cân nhắc một chút có đủ tư cách trêu chọc hay không.

Sắc mặt Vương Hồ tái xanh, gã không ngờ sẽ xuất hiện tình huống này. Dương Thiên giải được nhiều ngọc thạch cực phẩm từ chỗ gã như vậy, đợi sau khi giải thạch kết thúc, gã căn bản không có ý định để Dương Thiên đi ra khỏi thạch phòng này.

Nhưng hiện tại, nếu Dương Thiên được Triệu gia che chở, hấn thật sự không có gan động thủ.

Triệu gia tuy rằng khiêm tốn, nhưng mà ở Vân Châu, ai cũng không dám không để ý tới thế lực khổng lồ này.

Nó tựa như hùng sư ngủ say, dám trêu chọc, không ai có thể gánh chịu cái giá này.

Còn nhớ ba năm trước đây có một đại lão ở kinh thành khiêu chiến Triệu gia, cùng ngày ở Vân Châu không biết tung tích, người trong nhà đại lão kia ngay cả rằm cũng không dám thả một cái.

Tất cả mọi người sẽ cho rằng Dương Thiên nhất định sẽ tiếp nhận Triệu gia.

Nhưng mà, đã thấy thiếu niên bình tĩnh mở miệng nói: “Mấy ngày nay bề bộn nhiều việc, không có thời gian.”

“Trời ơi, ta nghe được cái gì? Tiểu tử này lại cự tuyệt lời mời của Triệu gia?”

“Mẹ kiếp, trước mặt nhiều người như vậy khiến Triệu Phong khó coi, hắn không muốn sống rời khỏi Vân Châu sao?”

“Cuồng, không có thời gian, lý do này cường đại, ở Vân Châu dám lấy lý do này từ chối Triệu gia mời, chỉ cần thiếu niên trước mắt này.”

Tất cả mọi người không khỏi thán phục.

Sắc mặt Triệu Phong cũng có chút khó coi, bất quá vẫn mở miệng nói: “Vậy chờ Dương tiểu ca có thời gian, ta mời người đến Triệu gia ngồi một chút.”

Triệu Phong không ngờ không nổi giận, hơn nữa còn chiều theo đối phương như vậy, tất cả mọi người lại nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Nhưng ngẫm lại cũng biết nguyên nhân.

Ánh mắt đồ thạch của thiếu niên có thể nói là tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả, đã cạo ra bốn khối cực phẩm ngọc thạch, cao nhất tăng hai ức lần, có thể nói, ngành đồ thạch hắn nói một câu, một ức cũng có người đến mua.

Loại thiếu niên thiên tài cấp bậc này, nếu như được Triệu gia mời chào thành công, vậy bọn họ tuyệt đối là như hổ thêm cánh, trong vòng mười năm, Triệu gia ngồi ở vị trí thứ nhất trong ngành ngọc thạch quốc nội, tuyệt đối còn vững chắc hơn Thái Sơn.

Đã gần tới giữa trưa, mặt trời chiếu rọi, dưới ánh mặt trời chói chang ai cũng không rời đi.

Những ông chủ lớn cầm khăn lau mồ hôi trên trán, lo lắng chờ đợi.

Dương Thiên lấy ra viên đá thứ tư đưa cho thiếu niên ngại ngùng kia.

Hiện trường giải thạch như lửa đốt trời, nhưng nói là đồ thạch trăm năm nay cộng lại Vân Châu cũng không náo nhiệt bằng hôm nay.

Vô số ngọc thạch trân quý bất phàm xuất hiện.

Côn Luân Ngọc vừa ra, toàn trường rung động, vô số đại lão điên cuồng đấu giá, trực tiếp phá hai tỷ, đẩy đồ thạch lên cao trào nhất.

Sau đó là Kim Ti Nam Ngọc, mặc dù không bằng mấy loại cực phẩm kia, nhưng trong ngọc có tơ vàng, cũng hấp dẫn ánh mắt của vô số người.

Lại sau đó, Tử La Lan Phỉ Thúy, Băng Nhu loại phỉ thúy, Thủy Mạt Ngọc, Mặc Ngọc, Hồng Phỉ, Bích Tỷ Ngọc...

Mỗi một lần cắt ra ngọc thạch đều khiến người ta điên cuồng.

Tất cả phú hào đều đỏ mắt, vốn là tài chính chuẩn bị hai ngày sau giao lưu sẽ mua một ít ngọc thạch, nhưng nhìn thấy nhiều ngọc thạch chỉ có thể ngộ mà không thể cầu như vậy, bọn họ làm sao có thể bỏ qua?

Nếu bỏ lỡ, vậy phải đợi thêm mấy chục năm.

Cho nên, những phú hào kia căn bản không so đo giá cả, tiền tiêu hết, không ngừng tìm người mượn.

Một phú hào trong số đó nhìn trúng Bích Tỷ Ngọc, không mang đủ tiền, sốt ruột gọi điện cho vợ hắn: “Bà xã, cô mau bán nhà và xe đi, tôi bị bắt cóc, cô mau gom đủ năm trăm triệu.”

Mọi người nghe lời này, mặt mũi tràn đầy im lặng.

Đây là điên rồ, muốn mua ngọc thạch không muốn sống.

Nhưng điểm này cũng đủ để nói rõ giá trị của ngọc thạch.

Mãi cho đến khi mặt trời lặn xuống sao, Dương Thiên mua tám mươi ức mao liệu ngay cả một phần năm cũng không cắt xong.

Nhìn thiếu niên ngại ngùng kia có chút không chịu nổi, Dương Thiên mở miệng nói: “Ngày mai lại cắt đi.”

Thiếu niên ngại ngùng kia quật cường lắc đầu nói: “Dương tiên sinh, ta không muốn thù lao giải thạch cho ngài, nhưng chỉ có một thỉnh cầu, hy vọng ngài để ta giải trừ, ta không cần nghỉ ngơi.”

Dương Thiên:...

Hắn phát hiện tiểu tử này cũng điên rồi.

Đề Ngô Dững kéo cũng kéo không đi, mọi người cũng không đi, hắn bất đắc dĩ đỡ trán nói: “Được rồi.”

Nói xong, đưa cho hắn một bình nước.

Trong nước hắn đã thả một viên đan dược, có thể bảo trì tinh lực dồi dào.

Sau đó, toàn bộ thạch phòng đèn đuốc sáng trưng.

Giữa sân không có một ai rời đi, ngược lại càng nhiều phú hào nghe tin chạy tới tham dự lần giải thạch này.

Suốt ba ngày ba đêm!

Thiếu niên ngại ngùng kia tuyệt đối là nghiện, càng giải thạch càng hưng phấn, hơn một ngàn tảng đá qua tay hắn không có một lần phạm sai lầm.

Ba ngày ba đêm, tảng đá trên tay hắn không có một lần bị cắt đổ, hắn đã được công nhận là người giải thạch đệ nhất trong nước, những danh hiệu như ôn thần, sao chổi đã từng được gọi là thần tài, không còn ai gọi nữa.

Mỗi một đao hạ xuống, tất tăng!

Mà tên tuổi Dương tiên sinh của ngũ tỉnh Tây Nam, trong ba ngày ba đêm này, vang vọng toàn bộ Vân Châu.

Chỉ cần ở Vân Châu làm nghề ngọc thạch, không ai dám nói không biết Dương tiên sinh.

Chấp nhất chính là những phú hào kia, ba ngày ba đêm cũng không chớp mắt, ăn ở đều ở chỗ này, bao gồm Chu Chính của Chu gia Tây Bắc, Triệu Phong của Triệu gia Vân Châu.

Ba ngày qua, bọn họ thu hoạch tương đối khá, vô số ngọc thạch danh chấn cả nước đều bị giải ra, mấy chục trên trăm chủng loại, để tất cả xem đến hoa cả mắt.

Ba người bên Dương Thiên phân công vô cùng rõ ràng, hẳn phụ trách vẽ đường vẽ trên ngọc thạch, thiếu niên ngại ngần kia phụ trách giải đá, Ngô Dũng phụ trách bán đấu giá lấy tiền.

Hắn hiện tại thật sự là đếm tiền đếm tới tay rút gân.

Bởi vì ngọc thạch giải ra thấp nhất cũng giá trị bảy chữ số.

Có người vui vẻ, tự nhiên có người khổ sở.

Ông chủ những thạch phùng kia đã điên mất một nửa.

Bởi vì lúc trước muốn hỏi Dương Thiên một chút, cho nên những lão bản này lấy ra những tài liệu lông quý giá trân quý mà mình cất giấu nhiều năm.

Lúc trước đã bàn giao, đồ thạch không có phách lực chơi không chuyển.

Trong tay bọn họ đều là một ít vật liệu quý giá đều là trăm vạn, ngẫu nhiên ngàn vạn, đắt nhất hơn trăm triệu.

Có câu nói rất hay, thần tiên khó cắt tác ngọc.

Hơn ngàn vạn tài liệu, bọn họ nhìn không chính xác, chính là nhìn chuẩn tất tăng, cũng không dám cắt, bởi vì bọn họ thật không có cái mạng này đi giải, vạn nhất sụp đổ chính là tổn thất ngàn vạn.

Nhưng mà nếu như bán đi, bọn họ hoàn toàn là kiếm bọn không lỗ.

Lựa chọn cái nào, bọn họ tự nhiên có tính toán của mình.

Những lão bản của thạch phùng này thấy Dương Thiên mua nhiều mao liệu như vậy, vốn muốn xem trò cười của hắn, nhưng nhãn lực của thiếu niên lại kinh khủng như vậy.

Chọn lựa hơn ngàn khối tài liệu, tất cả đều cược tăng.

Đây chính là kỳ tích.

Những ông chủ này không chịu nổi đả kích lớn như vậy, điên điên khùng khùng, ngốc ngốc.

Còn có một số lão bản cắn răng bán ra giá gấp 10 lần giá cả mao liệu, mua về ngọc thạch mà Dương Thiên mua từ cửa hàng bọn họ.

Vương Hồ thấy cảnh này, mặt tái mét, ba ngày ba đêm này Dương Thiên giải ra nhiều ngọc thạch trân quý như vậy, hiển nhiên đã đào hết bảo bối trong thạch phùng của hắn.

Chỉ sợ sau ngày hôm nay, chỗ của hắn rốt cuộc không cắt ra được ngọc thạch...

Chương 478 - Vật áp trực cuối cùng.

Tất cả mọi người giờ phút này đều đã mỗi một không thôi buồn ngủ, có chút trực tiếp ngã xuống đất không dậy nổi.

Giữa sân còn có một khối ngọc cuối cùng, lúc này có một số người đã nhìn chán, đang định trở về nghỉ ngơi thật tốt.

Nhưng bọn họ không biết, những điên cuồng vừa rồi chỉ là vừa mới bắt đầu mà thôi.

Dương Thiên cảm thấy khối vật liệu lông này vô cùng đặc biệt, cho nên đặt ở cuối cùng áp trực.

Khối ngọc này không có đường vẽ, bởi vì thần thức căn bản không cách nào dò xét bên trong, chỉ phát hiện bên trong khối vật liệu lông này tản mát ra chấn động mãnh liệt, không có gì bất ngờ xảy ra, bên trong tuyệt đối có thứ tốt.

Dương Thiên giao chẵn cho thiếu niên ngại ngùng kia, cười nói: “Lần này dựa vào kỹ thuật của ngươi, hắn coi bỏ, cẩn thận một chút.”

Đây là lần đầu tiên Dương Thiên nói với hắn rằng hắn phải cẩn thận.

Đôi mắt của tên thiếu niên kia bắt đầu nóng lên, đó là thời điểm giá trị cao nhất của khối ngọc giải Côn Luân, thiếu niên cũng không nói hắn phải cẩn thận, chẳng lẽ khối tài liệu này giá trị còn cao hơn cả ngọc Côn Luân?

Hắn không có hứng thú đối với kim tiền mỹ nữ, nhưng duy chỉ có cảm thấy hứng thú đối với giải thạch.

Hắn từng thề với phần mộ của một người thân nhất, muốn giải thích tất cả các loại ngọc thạch trên cả nước để chứng minh bản thân.

Nhưng mà, từ khi hắn được danh hiệu Ôn Thần, liền rút cuộc không có người tìm hắn giải thạch.

Thiếu niên vốn cho rằng nguyện vọng duy nhất của hắn, đời này đều không thực hiện được, nhưng lại gặp được Dương Thiên trong lúc thất ý nhất.

Trong ba ngày ba đêm ngấn ngủ, hắn gần như giải được hai phần ba chủng loại ngọc thạch cả nước.

Điều này khiến hắn vô cùng cảm kích Dương Thiên, cho nên yêu cầu này của Dương Thiên, hắn không hề nghĩ ngại kiên định mở miệng nói: “Dương tiên sinh yên tâm, nếu như miếng ngọc bên trong có chút tổn thất, ta lấy mạng ra đền!”

Dương Thiên nghe vậy đỡ trán, mặt mũi tràn đầy im lặng: “Không nghiêm trọng như vậy, ta chỉ tò mò bên trong là ngọc gì, hơn nữa ta tin tưởng.”

Thiếu niên ngại ngùng nghe xong câu này, cả người chấn động lệ nóng doanh tròn.

Đối phương nói tin tưởng hắn?

Những lời này là lần đầu tiên hắn nghe được trong những năm gần đây.

Từng khi nào, các ông chủ lớn kia trào phúng, hoài nghi năng lực của hắn, hoặc chính là nhìn hắn trẻ tuổi, từ chối để hắn giải đá.

Những năm này, chưa từng có ai nói tin tưởng hắn.

Dương Thiên là người đầu tiên, cũng là duy nhất!

Thế là, lần này hắn cầm lên 1 phần tinh thần, vốn cảm thấy hết sức mệt mỏi, nhưng hiện tại tất cả mệt mỏi đều bị quét sạch sành sanh.

Hắn không nói hai lời, tiếp nhận khối vật liệu lỏng từ trong tay Dương Thiên, sau đó bắt đầu cẩn thận cạo ra.

Mọi người thấy thiếu niên ngại ngùng chậm rãi giải thạch, nhất thời có chút không vui.

Bọn họ còn nghĩ nhanh chóng trở về đi ngủ, vì thế mở miệng nói: “Ta nói tài thần, người có thể nhanh lên một chút hay không, chúng ta đều ở chỗ này ba ngày ba đêm, trong lúc đó con mắt cũng không khép lại một chút. Đều còn chờ trở về nghỉ ngơi đây.”

“Đúng vậy Tài Thần, ta nói nên nhanh chóng cắt ra từ giữa, để chúng ta nhìn xem bên trong rốt cuộc là ngọc gì mới không lâu, cũng dễ chặt đứt ý nghĩ.”

“Nói không sai, cho dù các người sụp đổ thì vẫn là kiếm tiền, nhanh chóng thỏa mãn lòng hiếu kỳ của chúng ta đi.”

Mọi người thấy được đế vương lục phi, băng hoa phù dung ngọc, phượng huyết ngọc, truyền thuyết Nữ Oa vá trời dùng đế ngọc, cùng với giá trị cao nhất Côn Luân ngọc.

Tâm mắt của bọn họ đã cao hơn rất nhiều, ngọc bích của những hạt giống băng, thủy tinh đã từng được bọn họ coi như trân bảo.

Nhưng hiện nay căn bản không lọt được vào mắt bọn họ.

Cho dù là ném xuống đất, cũng sẽ không có người đi nhặt lên.

Ba ngày ba đêm, bọn họ thấy được hai phần ba chủng loại ngọc thạch cả nước, nhỏ nhất cỡ móng tay, lớn nhất nặng hơn ngàn cân, đủ loại, ánh mắt của bọn họ đều nhìn hoa.

Khối chất liệu lông cuối cùng trước mắt này thoát nhìn bình thường, cho dù là cắt ra 1000 lần, bọn họ cũng sẽ không có một tia kinh ngạc.

Không có cách nào, vừa rồi kinh ngạc quá nhiều, nghĩ đến cho dù là lại ra một lần đế vương phi thúy, bọn họ cũng có thể giữ tâm bình tĩnh.

Ngay cả Chu Chính của Tây Bắc, cùng người của Triệu gia Vân Châu và Tôn gia cảng đảo cũng không có hứng thú lắm.

Nhìn thiếu niên chậm rãi cạo da đá, cũng không khỏi có chút nhú mày thúc giục.

Nhưng mà, đối với tất cả mọi người thúc giục ngại ngần thiếu niên một mực mắt điếc tai ngơ.

Lần này Dương Thiên không có vẽ đường nét, hắn chỉ có thể dựa vào năng lực của mình để giải thạch, không được phép qua loa.

Hơn nữa hắn vừa hứa hẹn với Dương Thiên sẽ không tổn thất miếng ngọc nửa phần, điểm này vô cùng khảo nghiệm kỹ thuật của một sư phụ giải thạch.

Hắn bận rộn hơn một giờ, lúc này sự kiên nhẫn của mọi người cũng sắp hết.

Người trong sân thật sự không chờ nổi nữa, nhìn dù sao đã kết thúc công việc, cũng đã đi hơn phân nửa.

Giữa sân, một ông chủ Thạch phường mặt đầy râu hỏi ông chủ Thạch phường đầu đầy tóc bạc: “Diệp lão, tảng đá kia ta nhìn thế nào cũng có chút quen thuộc, hình như từng thấy trong tiệm của ngươi.”

Diệp lão gật đầu nói: “Không sai, đích thật là đồ vật trong thạch phường của ta.”

Ánh mắt ông chủ râu ria sáng lên hỏi: “Diệp lão, vậy ngươi mau nói cho ta biết, ngươi bán khối mao liêu này cho hắn bao nhiêu tiền.”

Diệp lão duỗi ra năm ngón tay.

“Năm ngàn vạn?”

Ông chủ mặt đầy râu kinh hô một tiếng.

Diệp lão lắc đầu nói: “Không phải năm ngàn vạn, là năm mươi.”

“Cái gì?”

Ông chủ mặt đầy râu nghe vậy thì như phát điên: “Diệp lão, ngọc thạch mà thằng nhóc kia mua được đều tăng giá, lần này ngọc thạch đặt ở cuối cùng, chắc chắn cũng sẽ tăng giá, sao ngài chỉ bán có năm mươi?”

Diệp lão cười ha ha mở miệng nói: “Năm mươi đồng tiền ta không lỗ, tảng đá này là ta dùng để kê góc bàn, thiếu niên kia coi trọng nhất định phải lấy đi.”

Ông chủ râu ria mặt đầy vẻ cạn lời nói: “Ta nói sao lại quen thuộc như vậy, thì ra là cái bàn của ngươi, nhưng ngươi bán 50

đồng, không lỗ sao? Nhãn lực của thiếu niên kia siêu phàm, nếu như cắt ra ngàì khẳng định sẽ hối hận.”

Diệp lão cười cười nói: “Không có khả năng tăng, tảng đá kia là ta giải thạch lúc cắt xuống phế liệu, khối mao liên kia đều bị ta tháo thành tám khối, cũng không có ra một chút xanh, khối phế liệu này là một bộ phận trong đó, không có khả năng cắt ra xanh, cho nên, nói đến năm mươi đồng ta còn kiếm lời.”

Ông chủ mặt mũi đầy râu lo lắng nói: “Ánh mắt tiểu tử này rất tà môn, năm mươi tám gian thạch phượng, tất cả đều lỗ vốn, ngay cả ta cẩn thận như vậy cũng lỗ mất sáu ngàn vạn, khối vật liệu lông này của ngàì nếu bị hấn chọn trúng, không thể bảo đảm.....”

“Tăng lên, xuất ngọc.”

Nghe mọi người kinh hô, khoe miệng lão bản râu mép co rút, mà Diệp lão kia vừa rồi vẻ mặt lạnh nhạt, nhưng hiện tại, làm sao cũng không có cách nào bình tĩnh.

Ánh mắt mọi người đều nhìn qua, chỉ thấy ngọc trong khối vật liệu này mới lộ ra một góc băng sơn.

Lần này ngọc thạch là màu trắng, cũng là một loại ngọc thạch cực phẩm.

Tất cả mọi người lại một lần nữa không hứng thú.

Mấy vị đại lão trực tiếp trốn ở trong lều vải, dặn dò người bên cạnh nói đợi chút nữa bắt đầu đấu giá thì đánh thức hấn, bắt đầu ngủ say như chết.

Bọn họ thật sự là mệt mỏi không chịu được.

Ngọc thạch chậm rãi được mở ra, toàn thân màu trắng mượt mà trơn nhẵn trong suốt.

Tuy rằng không phải cực phẩm, nhưng trong đám người vẫn có mấy người Miểu Miểu đang chú ý.

Một người nghi hoặc mở miệng: “Đây là giống nào? Loại ngọc này dường như còn cao hơn ngọc trắng Dương Chi một cấp nha?”

Người này vừa dứt lời, những đại lão ngọc thạch kia nghe vậy không khỏi nhìn thêm một chút.

Nhưng mà giải thạch trong sân vẫn còn tiếp tục, chỉ có một góc bọn họ cũng nhìn không ra nguyên do.

Khoảnh khắc Dương Thiên nhìn thấy khối ngọc này xuất hiện, ánh mắt lập tức sáng lên.

Khóe miệng hắn mỉm cười, chỉ cảm thấy vận khí của mình thật sự rất tốt.

Hắn đoán không sai, khối ngọc này cũng không phải là bạch ngọc bình thường. Có lẽ là tồn tại vượt qua cấp bậc Đế Vương Lục.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, khối bạch ngọc kia cũng đã giải được một nửa.

Những đại lão tự nhận là tinh thông thiên hạ ngọc thạch kia đã bắt đầu nhú mày.

Bởi vì bọn họ phát hiện, khối ngọc này tựa hồ là chủng loại chưa từng thấy qua.

Chúc Lão đỡ hốc mắt, từ trong bao lấy ra một bộ sách cổ bắt đầu cẩn thận lật xem.

Chu Chính là người nắm giữ Chu gia Tây Bắc, gia tộc kéo dài trên trăm năm, trong nhà cất giữ đủ loại ngọc, nhưng duy chỉ không có loại bạch ngọc này.

Lòng hiếu kỳ của hắn cũng gọi lên.

Gia chủ Vân Châu Triệu gia Triệu Phong đối với ngọc thạch hiểu biết là đẳng phong tạo cực, nhìn thấy bạch ngọc này, chỉ cảm thấy rất quen thuộc.

Nhưng mà làm sao cũng không nhớ ra được chủng loại của nó.

Ngay tại thời điểm mọi người nghi hoặc không hiểu, đột nhiên Chúc Lão trong đám người đột nhiên a một tiếng.

Tất cả mọi người giật nảy mình, ánh mắt quên đi.

Chỉ thấy Chúc lão mặt mũi tràn đầy khiếp sợ, toàn thân run rẩy kịch liệt, trên mặt hoảng sợ!

Trong miệng hắn lầm bầm: “Không thể nào. Không thể nào! Trời ạ! Trời ạ!”

Thanh âm Chúc Lão rất lớn, cũng rất kích động.

Tất cả mọi người đều sửng sốt.

Tình huống như thế nào?

“Thật ra là ngọc gì?”

Có người nghi hoặc hỏi,

“Có thể đáng giá lão nhân này hưng phấn như vậy, chẳng lẽ là có thể sánh ngang với cực phẩm ngọc thạch cấp bậc đế vương phi thúy?”

Chúc Lão không phải người không có kiến thức, xem ra khối ngọc thạch áp trực này, tất nhiên bất phàm!”

Chương 479 - Đệ nhất ngọc thạch.

Một vị phú hào gấp gáp nhìn Chúc Lão nói: "Rốt cuộc là ngọc gì, ngài nói đúng không?"

Những người còn lại nghe vậy cũng tò mò, ai nấy đều đuổi cổ ra, hận không thể nuốt miếng ngọc kia vào bụng.

Chúc Lão thần sắc kích động không nói gì, hắn nhanh chóng lật cổ thư trên tay mình, sau đó tiến lên một bước cùng khối ngọc thạch màu trắng tinh khiết không biết tên kia so sánh.

Mỗi một lần so sánh, vẻ kinh hỉ trên mặt hắn lại nhiều hơn một phần, cuối cùng được xác nhận, sách cổ đều rơi trên mặt đất hắn cũng không hề tra xét.

Chúc Lão điên cuồng xé rách tóc tai, mặt mũi tràn đầy khiếp sợ: ” Trời ạ! Dĩ nhiên là Nguyệt Quang Thạch, thật là Nguyệt Quang Thạch a.”

Một câu nói, khiến tất cả mọi người ngây ngẩn cả người.

“Đây là tình huống gì? Chỉ là một tảng đá mà thôi? Đáng để kinh ngạc như vậy?”

“Ta khát, uống công chờ mong lâu như vậy, người không biết còn tưởng rằng là mở ra phi thúy đế vương chứ.”

“Kiệt kiệt, Nguyệt Quang thạch? Rất đáng tiền sao? Nghe cũng chưa từng nghe qua.”

“Đi thôi, vốn cho rằng đây là trò hay áp trực, hiện tại xem ra, tảng đá này giá cao nhất cũng chỉ mấy vạn khối.”

“Thật là lãng phí thời gian, sớm biết như vậy ta liền đi ngủ. Thật không biết lão đầu này ồn ào cái gì.”

Giữa sân, tất cả mọi người liên tục khinh bỉ, các vị phú hào đều mất đi hứng thú.

Nhưng duy chỉ có Triệu Phong không cho rằng như vậy.

Hắn biết rõ năng lực Chúc Lão, ở phương diện giải thạch cũng không phải là điểm mạnh của hắn, nhưng mà muốn nói giám định ngọc thạch, toàn bộ Vân Châu hắn dám xưng thứ hai, không người dám xưng thứ nhất.

Cho dù Triệu gia hắn có ngọc thạch gì không nắm chắc, cũng sẽ tới cửa bán phỏng hắn. Mời hắn cho giám định.

Triệu Phong có thể thấy rõ ràng, vừa rồi xuất hiện Băng Hoa Phù Dung Ngọc, Phong Huyết Ngọc, thậm chí thời điểm Côn Luân Ngọc lão đầu cũng chưa từng khiếp sợ như vậy!

Hắn trà trộn vào Ngọc Thạch giới đã hơn năm mươi năm, cái gì mà ngọc thạch chưa thấy qua?

Lần này đáng vẻ mừng rỡ như điên, vô cùng khác thường.

Trong sân cũng có một vị phú hào lòng hiếu kỳ cũng câu ra, hắn là phú hào đỉnh tiêm hai ngày trước bỏ ra hai tỷ nhân dân tệ mua Côn Luân Ngọc.

Thấy Chúc lão cơ hồ kích động đến sắp điên rồi, hắn khiêm tốn hỏi: “Lão tiên sinh, khối Nguyệt Quang thạch này có lai lịch gì?”

Chúc lão sắc mặt kích động nói: “Nếu như nói Nguyệt Quang thạch là các ngươi khả năng không nhận thức, nhưng là nếu nói nó là cùng Thị Bích cấp bậc ngọc thạch, các ngươi trên mặt sẽ là cái gì biểu lộ?”

“Cái gì?”

Một câu nói ra, toàn trường tĩnh mịch.

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn khối ngọc thạch toàn thân màu trắng tinh khiết giữa sân, trên mặt mang theo thần sắc khó có thể tin.

Các đại lão vốn muốn rời đi nghe được câu nói này, toàn thân chấn động vội vàng trở lại vị trí của mình, có chút bối vì mình ngày người ba ngày ba đêm bị người chiếm vị trí này còn vì thế mà ra tay đánh nhau.

Một người suýt nữa trợn lồi cả tròng mắt, tát mình một cái, mặt đỏ rần, còn đang lẩm bẩm: “Sao không đau? Vì sao không đau? Chẳng lẽ đây là ảo giác?”

Người bên cạnh hắn không nhìn được nữa, mở miệng nói: “Không đau là người đánh nhẹ, hay là ta tới giúp người thử xem?”

Nói xong hung hăng một cái tát đánh xuống, thanh niên kia gào thét một tiếng trực tiếp nhảy dựng lên.

“Người thật đúng là đánh a.” Trong mắt thanh niên kia bốc lên lửa giận, không nói lời gì, trực tiếp xé xác đánh lên.

Có ít người cũng không tin Chúc Lão nói, nhưng thông qua tìm đọc tư liệu phát hiện, Chúc Lão nói hoàn toàn không sai.

Lần này, toàn trường bùng nổ.

Một thư ký luống cuống tay chân móc điện thoại ra bấm số điện thoại của ông chủ.

Ông chủ Lý nhìn đồ thạch ba ngày ba đêm không chống đỡ nổi nữa, vì thế sớm trở về đi ngủ.

Lúc này hắn vừa mới nằm xuống thì đã bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Hắn bực bội cúp máy, nhưng tiếng chuông điện thoại liên tiếp vang lên, hắn tức giận cầm điện thoại di động lên cắn răng nói: “Tiểu Vương, nếu như thằng nhóc nhà ngươi không cho ta một lời giải thích hoàn mỹ, lão tử sẽ xào mực ngươi.”

Nghe thấy ông chủ của đối phương nổi điên, chân Tiểu Vương như nhũn ra, nhưng biết chuyện lần này lớn, cậu ta cũng không quan tâm được gì, vội vàng lo lắng mở miệng nói: “Ông chủ Lý, không tốt không tốt, người mau đứng dậy, đừng ngủ nữa, xảy ra chuyện lớn rồi.”

“Chuyện lớn gì?”

Lý lão bản buồn ngủ không chịu được, chỉ muốn ngủ, tám con trâu cũng chưa chắc kéo hẳn lên được.

Tiểu Vương sửa sang lại suy nghĩ một chút mở miệng nói:
“Một khối vải cuối cùng cắt ra ngọc cấp bậc Hoà Thị Bích.”

Bích!

Bên kia điện thoại truyền đến âm thanh vật nặng rơi xuống đất, khòe mắt Tiểu Vương giật giật một cái.

Lần này ngã xuống, hẳn nghe mà đau.

Hắn cẩn thận mở miệng hỏi: “Lão bản, ta còn cần chú ý khối ngọc thạch này sao?”

Ông chủ Lý vội vàng lo lắng nói: “Ta cho người thêm tiền lương gấp mười lần, người ổn định cho ta, bắt đầu đấu giá người tăng giá cho ta, bây giờ ta sẽ đi qua.”

Tiểu Vương nhún cả chân ra nói: “Ta sợ ta không có sức mạnh đó.”

Đợi chút nữa khẳng định là một tỷ năm tăng giá lên, hẳn nơi nào đã từng thấy qua loại thế giới này?

Ông chủ Lý cả giận nói: “Người sợ cái gì, có ta làm chỗ dựa, ta cho dù bán công ty cũng phải lấy khối ngọc này xuống.”

Tiểu Vương lần này thật sự bị dọa sợ, run lấy bầy.

Cúp điện thoại, chỉ cảm thấy ông chủ này có thể sắp phát điên rồi.

Tình huống tương tự như vậy có vô số kẻ.

Đại lão mang theo bốn năm cái nhẫn gọi điện thoại.

“Bảo bộ tài vụ phát cho tôi 3 tỷ.”

Tôn Hạo của Tôn gia ở Hong Kong cung kính nghe giọng nói của lão nhân trong điện thoại: “Bằng mọi giá phải bắt được!”

Chu Chính của Tây Bắc nhìn người của gia tộc bên kia điện thoại, mở miệng hỏi: “Tính toán một chút xem tất cả vốn lưu động của Chu gia có bao nhiêu.”

Một người đàn ông mặc âu phục màu đen cũng đang gọi điện thoại: “Bà xã, những thứ có thể bán trong nhà đều bán hết đi, cho tôi gom góp đủ năm trăm triệu đi.”

Lão bà của hắn có chút nghi hoặc: “Người muốn làm gì?”

Người đàn ông mặc âu phục kia đè nén kích động trong lòng mở miệng nói: “Đừng lè mề, mau mau nghe lời, nếu không bỏ người.”

Nữ nhân của đối phương nghe vậy giọng nói lập tức bén nhọn: “Tốt, người có bản lĩnh đứng không, có gan người trở về hưu ta.”

Nam tử mặc âu phục kia thấy người chung quanh đều nhìn sang, sắc mặt có chút khó coi, hắn cả giận nói: “Hay cho lão nương người, dám không nể mặt ta, ta...”

Hắn nói tới đây, cách đó không xa, vị phú hào đứng đầu vố Côn Luân Ngọc nói với người bên kia điện thoại: “Bằng hữu, cho tôi mượn năm tỷ ứng phó khẩn cấp.”

Điện thoại bên kia: “Năm tỷ đủ không? Gửi cho người sáu tỷ đi.”

Vị phú hào đứng đầu kia: “Tùy ý!”

Nam tử mặc âu phục:...

Khóe miệng hắn khẽ giật một cái, nói: “Bà xã, đừng bán nữa, ta không có cơ hội đâu.”

Khối ngọc thạch này còn chưa giải ra, hiện trường đã không thể khống chế.

Những đại lão đã từng đứng ở hàng trước kia trở về ngủ một lát rồi lại tới, hao hết chín trâu hai hổ cũng không chen vào được, chỉ có thể lo lắng suông.

Lần này, tất cả cao tầng Vân Châu đều kinh động, cả nước vốn nghĩ ngày mai các phú hào tham gia hội giao lưu ngọc thạch trong nước lần này toàn bộ tề tụ, bọn họ đều muốn chứng kiến ngọc thạch tương tự Hòa Thị Bích rốt cuộc là dạng gì?

Sách sử ghi lại, lúc trước ngọc tỷ truyền quốc của hoàng thất cổ đại dùng Hòa Thị Bích chế thành, là thiên hạ đệ nhất chí bảo.

Đặt trong chỗ tối, tự nhiên phát sáng, đặt ở chỗ ngồi, đông nguyệt thì ấm, có thể thay lò, hạ nguyệt thì mát, ruồi muỗi không vào.

Loại ngọc thạch cấp bậc này, nói là ngọc thạch đệ nhất thiên hạ, cũng không đủ.

Giống như phi thúy đế vương, bằng hoa phù dung ngọc, phượng huyết ngọc, thậm chí Côn Luân ngọc cũng không thể đánh đồng.

Tất cả mọi người ở đây đều nín thở ngưng thần, chỉ sợ quấy rầy giải thạch của thiếu niên ngại ngục kia.

Khối ngọc thạch này quy mô đã hiển lộ, đường kính hai mươi centimet, đại khái là một hình tròn.

Bởi vì là hình tròn, không giống ngọc thạch hình vuông, cho nên thiếu niên ngại ngục cũng tốn sức chín trâu hai hổ.

Nhưng giữa sân không có ai thúc giục.

Bọn họ đều biết giá trị của khối ngọc này, cho dù là trầy da va chạm bị thương, tổn thất kia cũng khó có thể đánh giá.

Những đại lão kia thấy thiếu niên ngại ngục lại cắt một tảng đá lớn xuống, chân đều nhũn ra, hô chậm lại một chút.

Một vài lão sư phụ giải thạch mấy chục năm thấy cảnh này cũng thần phục, nếu để bọn họ đi lên, dưới tình huống không làm tổn thương miếng ngọc, bọn họ phỏng chừng sẽ chậm hơn thiếu niên gấp mười lần.

Hơn nữa, đây chính là ngọc thạch đứng đầu cả nước, đưa cho bọn họ, bọn họ có dám giải hay không còn chưa biết được.

Ngô Dũng lại cảm thấy bội phục sát đất đối với Dương Thiên.

Vừa rồi thiếu niên bỏ ra tám tỷ mua sắm mao liêu, hẳn là kiệt lực ngăn cản, vì để tránh cho thiếu niên đi nhầm đường, thậm chí tâm tư quỳ xuống cầu hắn đều có.

Nhưng lại tuyệt đối không nghĩ tới, hắn đã xem nhẹ bản lĩnh của thiếu niên.

Hơn một ngàn khối ngọc thạch, không có một cái nào bị vỡ, tuyệt đối là tồn tại sáng tạo kỳ lục.

Hơn nữa, khối ngọc cuối cùng, dĩ nhiên cùng Hoà Thị Bích là một chủng loại.

Hắn quả thực hạnh phúc đến sắp ngất đi.

Vương Hồ cười lạnh lùng, cúi đầu thương lượng với cao thủ áo đen bên cạnh.

Đại tỷ Tiêu gia Tiêu Bình, nhị tỷ Tiêu Nhu, sau khi hai mặt nhìn nhau đều đang trách Tiêu Giác vì sao lúc trước lại từ chối hợp tác.

Nếu như lúc trước hợp tác, khối ngọc này Tiêu gia các nàng nhất định có thể kiếm một chén canh, thậm chí mượn khối ngọc này nhảy lên trở thành sản nghiệp ngọc thạch tiền tam quốc.

Giờ phút này, trên mặt Tiêu Giác mặc dù không có bất kỳ biểu lộ gì, nhưng mà hồi hận trong lòng đã như thủy triều bao phủ nàng.

Nếu như lúc trước hắn tin thiếu niên, có lẽ Tiêu gia ở ba ngày ba đêm này trực tiếp quật khởi, được cả nước biết rõ, trở thành gia tộc ngọc thạch đỉnh tiêm.

Đáng tiếc, trên đời không có nếu như...

Chương 480 - Diên cuồng cạnh tranh.

Qua ròng rã một giờ, vật liệu đá trên Nguyệt Quang Thạch toàn bộ bị dọn dẹp sạch sẽ.

Tất cả mọi người kinh ngạc là cả khối Nguyệt Quang Thạch giống như là ngọc bần màu trắng, chói mắt như ánh trăng.

Hô hấp của mọi người đều trở nên nặng nề, ngay cả tròng mắt cũng trở nên đỏ bừng.

Thật đẹp.

Thuần trắng hoàn mỹ, mượt mà bóng loáng, bởi vì lúc này là mặt trời lặn, toàn thân khối ngọc này tản ra ánh sáng nhu hòa, giống như dạ minh châu.

Nó thật sự giống như miêu tả của Hoà Thị Bích ở cổ đại.

Tất cả ông chủ lớn đều điên cuồng.

“Dương tiên sinh, nhanh bắt đầu đấu giá đi.”

“Đúng vậy đúng vậy, chúng ta đã không thể chờ đợi được nữa rồi.”

Một ông chủ lớn đeo vòng vàng đỏ mắt nói: “Khối ngọc này ta nhất định phải có được, đừng ai cướp với ta.”

Mọi người nghe vậy, trên mặt lập tức nở nụ cười lạnh: “Ngươi là cái thá gì? Không bỏ ra nổi vài tỷ chắc đến tư cách đấu giá cũng không có.”

Ông chủ lớn đeo dây chuyền vàng hừ một tiếng nói: “Đại lão đệ nhất khu Hoa Nam ta, ngươi nghĩ ta không lấy ra nổi vài tỷ sao?”

Trong đám người lập tức có người kinh hô: ” Hẳn là Hàn Thái, Hoa Nam đệ nhất phú gia Hàn Thái, ông trời của ta ời, cấp bậc đại lão này đều tới, xem ra lần này đấu giá trừ hấn ra không còn có thể là ai khác rồi.”

Lời này vừa nói xong, đám người nhao nhao ghé mắt.

Mà một vị lão nhân hơn tám mươi tuổi đứng bên cạnh hấn, mặc quần áo bình thường cười ha ha nói: “Lão đầu tử ta cũng muốn tranh giành với những người trẻ tuổi các ngươi.”

Những người còn lại thấy vậy, khóe miệng giật giật.

Một đại nhân vật cổ tay mang theo danh hiệu Lao Lực Sĩ đi đến trước mặt hắn, cười mở miệng nói: “Lão nhân gia, ta cảm tám ức tám ngàn vạn, ngay cả tư cách đấu giá cũng không có, ta nói như vậy, ngươi có thể hiểu được không?”

Lão nhân mặc mộc mạc kia chống quải trượng, nghe vậy ha ha sang sang cười nói: “Có thể rõ ràng, cảm ơn người nhắc nhở, nhưng ta còn muốn thử một lần.”

Những đại lão khác nghe vậy, mặc dù không nói gì, nhưng khóe miệng nhếch lên vẻ khinh miệt.

Duy chỉ có siêu cấp phú hào từng bỏ ra hai tỷ mua Côn Luân Ngọc kia, sau khi nhìn thấy thân ảnh lão nhân, sắc mặt lập tức thay đổi, sau đó cung kính tiến lên hỏi: “Đái lão, sao ngài lại tới đây?”

Lão nhân kinh ngạc nhìn hắn một cái, có chút không thiếu định thần nói: “Ngươi là tiểu tử Bành gia kia?”

Siêu cấp phú hào kia nghe vậy xoa xoa mồ hôi trên trán nói: “Là ta là ta.”

Lão nhân cười nói: “Phụ thân ngươi khỏe chứ?”

Siêu cấp phú hào kia vội vàng cung kính nói: “Hết thầy đều mạnh khỏe, Đái lão, ngài sao lại một mình tới nơi này? Bên cạnh không có ai bồi tiếp?”

Lão nhân mở miệng nói: “Thân thể ta không mềm như vậy, không giống cha ngươi, ra cửa còn phiền toái bảy tám người.”

Siêu cấp phú hào kia nghe vậy mặt đen lại, nếu là người khác dám nói phụ thân của hắn như vậy, hắn đã sớm quyền cước tương tăng.

Nhưng vị trước mắt này, đừng nói là hắn, coi như là phụ thân của hắn, cũng phải gọi một tiếng lão ca.

Không vì cái gì khác, chỉ vì lão nhân trước mắt nắm trong tay mười sáu thành phố Trung Hải!

Lão nhân nhìn thoáng qua viên Nguyệt Quang Thạch phát ra ánh sáng trắng nhu hòa trong tay Dương Thiên, hỏi phú hào siêu cấp kia: “Như thế nào? Ngươi cũng muốn?”

Siêu cấp phú hào kia nhanh chóng già rồi lắc đầu nói: “Nếu Đái lão đã nhìn trúng, tiểu tử làm sao dám đoạt của ngài, bên này của ta có sáu tỷ, ngài nếu như thiếu dùng, trước hết khẩn cấp.”

“Mẹ nó, rốt cuộc lão nhân này có thân phận gì?”

Mọi người thấy vậy có chút ngây ngẩn cả người.

“Vị Bành Hạo kia là con trai của người giàu nhất địa giới Trung Hải, địa vị như thế, vậy mà cung kính đối với lão nhân này như vậy, có phải hay không nói không được a.”

“Nơi này đúng là ngọa hổ tàng long, không thể xem thường bất cứ người nào.”

“Nếu lão nhân này tiếp nhận tài sản sáu tỷ của Bành Hạo, vậy khối Nguyệt Quang Thạch tương đương với Hoà Thị Bích, tất nhiên không phải hẫ... “

Người này còn chưa nói hết lời, chỉ nghe lão nhân bình thản nói: “Ta cần tiền của một hậu bối như ngươi? Một mình ta mua không nổi sao?”

Một câu, khiến trái tim tất cả mọi người đều hung hăng co rúm một chút.

“Mẹ kiếp, lão nhân này mới là phú hào thật.”

“Hẫ lấy đâu ra tự tin vậy?”

“Sáu tỷ, mục tiêu mà ta phấn đấu mười đời cũng không đạt được.”

Bành Hạo không để ý đến sự kinh ngạc của mọi người, thấy lão nhân có chút không vui, hẫ vội vàng cười làm lành nói: “Đái lão nói gì vậy, ngài đương nhiên mua được, ta đây cũng là có lòng tốt.”

Lão nhân lúc này mới hài lòng cười nói: “Vậy ngươi xem cho kỹ ta đấu giá như thế nào? Học tập chút, đừng keo kiệt giống phụ thân ngươi.”

Bành Hạo thật sự là đồ mờ hồ như thác nước, vừa rồi thời điểm hẫ ra giá đoạt khối Côn Luân Ngọc kia, đều là năm ức rưỡi tăng lên, tăng thêm bốn lần cũng không có người chơi cùng hẫ. Hẫ cần lão nhân trước mắt này dạy?

Hắn nghĩ như vậy, nhưng lúc bắt đầu đấu giá, hắn đã biết vì sao lão nhân lại nói những lời này.

Dương Thiên vuốt ve khay ngọc trên tay, cũng có chút cảm giác yêu thích không nổi buông tay. Tuy nhiên hắn không có hứng thú quá lớn với ngọc, thấy tất cả mọi người đều nóng lòng không nhịn nổi, không khỏi cười cười nói: “Bây giờ bắt đầu đấu giá.”

Đại lão Hàn Thái - đệ nhất Hoa Nam, là người đầu tiên báo giá: “Ta ra giá một tỷ nhân dân tệ.”

Một câu nói, khiến cho tất cả mọi người sợ tới mức thiếu chút nữa quỳ xuống.

Mẹ nó, đây mới chỉ là bắt đầu.

Có một phú hào đầu óc phản ứng chậm, vừa dứt lời Hàn Thái đã hô một câu: “Ta ra một trăm vạn.”

Sau đó, trong nháy mắt trở thành tiêu điểm.

Người khác đều kêu giá một tỷ, tiểu tử này còn kêu giá một trăm vạn, đây là muốn kiếm chuyện.

Phú hào kia thấy vậy, sắc mặt lập tức xấu hổ thiếu chút nữa chui vào trong khe đất.

Hắn không ngờ có người lại trực tiếp ra giá một tỷ, lúc này mới bắt đầu đấu giá, làm như vậy quả thực không để cho những ông chủ nhỏ như bọn họ có một chút cơ hội nào.

Đây chỉ là một khúc nhạc đệm, rất nhanh Triệu Phong đã mở miệng: “Triệu gia, 15 ức.”

Tôn Hạo cũng không cam lòng yếu thế: “Đài Đảo Tôn gia, mười tám ức.”

Chu Chính giơ tay lên: “Tây Bắc Chu gia, hai mươi ức.”

Mọi người:...

Chưa tới mười giây, đột phá hai mươi ức, cái này cũng đủ để chứng minh giá cả của khối ngọc thạch ngang hàng với Hoà Thị Bích này rốt cuộc cao bao nhiêu.

Tất cả phú hào đều điên cuồng, loại ngọc thạch này ngàn năm khó gặp, hơn nữa cắt ra giống như bạch ngọc bàn, không cần

bất kỳ hoa văn trang sức nào, đã tinh mỹ tuyệt luân.

Bắt đầu đấu giá, bên này kêu giá còn được mười giây, bên kia đã có giá cao hơn, cho dù là Dương Thiên cũng phải tặc lưỡi.

Vật hiếm thì quý.

Câu nói này quả nhiên không phải chỉ nói mà thôi.

Ngô Dũng nhìn thấy cuộc đấu giá kịch liệt, đi đứng đều lằng lằng, hắn nói với Dương Thiên: “Dương tiên sinh, lát nữa ngài sẽ tìm một khối ngọc thạch như vậy để đấu giá được không?”

Dương Thiên mặt mũi tràn đầy im lặng đỡ trán, con hàng này thật đúng là cho rằng loại ngọc thạch cấp bậc này là rau cải trắng a.

Đoán chừng toàn bộ Vân Châu chỉ có một khối này.

Nhìn đấu giá đã đạt đến năm mươi ức, đã không có bao nhiêu người đấu giá, Bành Hạo có chút lo lắng nhìn lão nhân trước mắt nói: “Đái lão, chúng ta có thể ra tay hay không?”

Đái lão lắc đầu nói: “Còn chưa đến lúc.”

Bành Hạo còn muốn nói chút gì, Triệu Phong lần nữa cản rằng mở miệng nói: “Triệu gia, 58 ức.”

Tôn Hạo thoát nhìn giống như cũng là dầu hết đèn tắt, xoắn xuýt thật lâu, báo giá: “Sáu tỷ.”

Mọi người:...

Nghĩ đến giá tiền này đã rất khó vượt qua.

Đông đảo phú hào cũng đều thất vọng thở dài một hơi.

Bọn họ không ngờ tới Tôn gia trên đảo lại có tiền như vậy, xem ra khối ngọc này không phải hắn...

Ngay khi bọn họ đã xác định ngọc thạch thuộc về ai, một giọng nói già nua vang lên.

“Lão già ta ra tám tỷ!”

Một câu nói, toàn trường lần nữa tĩnh mịch.

Mọi người ngơ ngác nhìn lão nhân chống拐杖 trượng mặc quần áo mộc mạc kia.

Có một số trái tim không tốt trực tiếp quỳ xuống.

Phú hào mang theo Lao Lực Sĩ trước đó từng đùa cợt lão nhân thấy khỏe miệng hung hăng co rúm một cái, chỉ cảm thấy trên mặt mình đau rất.

Sắc mặt Tôn Hạo khó coi nhìn lão nhân.

Vốn là chuyện ván đã đóng thuyền, lại không nghĩ rằng nửa đường giết ra một Trình Giảo Kim.

Tám tỷ, cho dù là Tôn gia hấn trong thời gian ngắn cũng không nhất định gom đủ.

Mọi người chú ý Đới lão, có một số phú hào thấy cách ăn mặc của lão nhân, không khỏi gân cổ hòng nói: “Ta đi, lão đầu, ngươi không phải là tới quấy rối chứ, ngươi cũng không nhìn xem đây là nơi nào? Đừng nói tám mươi ức, ngươi lấy ra tám ngàn cho ta xem thử?”

“Đúng vậy, chúng ta đây là đồ thạch, ngài xem náo nhiệt cái gì a.”

“Lão già nhà ai thế này, mau mang về, đừng ở chỗ này quấy rối.”

Hàn Thái cười lạnh: “Tám mươi ức, lão đầu ngươi là ai? Ngươi dám chịu trách nhiệm cho lời nói của mình sao?”

Lão nhân nhìn thấy mọi người nghi ngờ, sắc mặt như thường, không thấy bất cứ sự phẫn nộ nào.

Nhưng Bành Hạo không chịu nổi, hấn tiến lên một bước cả giận nói: “Đái lão là Thiên của thành phố Trung Hải 16, người nào còn dám nghi vấn, đứng ra cho ta?”

Một nửa người ở giữa sân nghe vậy không hiểu.

Nhưng một nửa khác nghe nói danh tiếng của lão nhân, rồi rít kêu một tiếng quái dị nói: “Ta đi, lại là tôn thần này? Hấn tới làm gì?”

Có vài người đồn dập khó hiểu hỏi: “Sao vậy? Lão già này nổi tiếng lắm à?”

Một phú hào trung niên trong đó ôm trái tim nói; “Đâu chỉ là nổi danh, vị nắm giữ mệnh mạch quốc gia chúng ta kia cũng tự mình tiếp kiến vị lão nhân này, ngươi nói nổi danh hay không nổi danh?”

Chương 481 - Người sẽ hối hận!

Vị phú hào tay mang Lao Lục Sĩ kia chỉ cảm thấy bệnh tim mấy chục năm suýt chút nữa tái phát.

Vừa rồi hẳn lại khinh bỉ vị cự phách này, còn hỏi hẳn có thể nghe hiểu lời mình nói hay không.

Hắn hiện tại tâm muốn tự tử cũng có.

Hàn Thái nghe vậy cũng biến sắc, lời trào phúng đến bên miệng cũng nuốt vào trong bụng.

Hắn lau mồ hôi lạnh trên trán, vốn dĩ hẳn đã đủ khiêm tốn, lại không nghĩ rằng vị đại lão này còn khiêm tốn hơn hẳn.

Không lên tiếng thì thôi, một tiếng hót khiến người kinh ngạc!

Giá tám tỷ, nghĩ đến đã rất khó có người vượt qua.

Bành Hạo cũng thật phục lão nhân trước mắt này, hiện tại hẳn thật có tư cách giáo dục hẳn dùng tiền như thế nào.

Một lần ra giá hai tỷ, phụ thân hẳn thật đúng là chưa từng chơi qua như vậy.

Tất cả phú hào đều bị cái giá này dọa sợ, không ai còn dám đấu giá nữa.

Đái lão ha ha cười đi tới bên cạnh Dương Thiên mở miệng nói: “Tiểu hữu cảm thấy giá tiền này như thế nào?”

Dương Thiên nhíu mày nói: “Lão tiên sinh báo giá không ai vượt qua, khối ngọc thạch này của lão tiên sinh.”

Đái lão gật đầu, sau đó từ trong lòng lấy ra một tấm chi phiếu đưa cho Dương Thiên.

Dương Thiên cũng đưa viên ngọc thạch tương đương Hoà Thị Bích trong tay cho hẳn.

Kết thúc công việc một cách hoàn mỹ.

Mọi người mặc dù đáng tiếc không có lấy được khối ngọc này, nhưng cũng tiến lên bắt chuyện với Dương Thiên một phen,

đưa một tấm danh thiếp để cầu hợp tác lâu dài.

Dương Thiên cũng cười tiếp nhận, thay đổi phương thức liên lạc với nhau.

Ba ngày ba đêm không ngừng nghỉ giải ra gần hai phần ba chủng loại ngọc thạch cả nước, năng lực của thiếu niên được tất cả mọi người tán thành.

Tất cả mọi chuyện đều kết thúc, tất cả đại lão đều ở lại đây ba ngày ba đêm, đã sớm mệt mỏi không ít, ai nấy đều trở về nghỉ ngơi, dưỡng đủ tinh thần dự định năm năm mới tổ chức một lần hội giao lưu ngọc thạch toàn quốc.

Ngô Dũng hưng phấn đếm tiền, hưng phấn nói với Dương Thiên: “Dương tiên sinh, lần này tổng cộng đấu giá được ba mươi tỷ nhân dân tệ.

Dương Thiên nhướn mày, hẳn không nghĩ mình sẽ kiếm được nhiều như vậy.

Giảm đi tám mươi ức mua sắm nguyên liệu, ba ngày ba đêm này hẳn tổng cộng kiếm lời hai trăm hai mươi ức.

Nhưng đây chỉ có thể coi là một vụ mua bán.

Nghĩ đến hôm nay từ nay về sau, Vân Châu đồ thạch giới, không có khả năng có lão bản thạch phường bán cho Dương Thiên Mao liên.

Bởi vì một nửa lão bản của thạch phường Phú Quý chịu không được đả kích tàn khốc này, đều vào bệnh viện tâm thần.

Nhưng Dương Thiên cũng thấy đủ rồi, dù sao lần đồ thạch này, tổng tài sản của hắn đã đạt đến ba trăm bốn mươi ức.

Phần tài sản này đã vượt qua Dương gia kinh thành.

Có thể để cho cha mẹ và tỷ tỷ của hắn sống cuộc sống áo cơm không lo cả đời.

Dương Thiên nhìn thoáng qua thiếu niên đã mệt mỏi, then thừng, cười nói: “Thế nào? Có khỏe không?”

Thiếu niên ngại ngùng vội vàng đứng lên nói: “Vẫn ổn!”

Dương Thiên lấy ra một tỷ chi phiếu từ trong tay Ngô Dũng đưa cho hắn nói: “Đây là người nên được.”

Thiếu niên ngại ngùng sắc mặt có chút đỏ lên nói: “Không không, Dương đại ca, ta không thể tiếp nhận, ta giải thạch cho ngài là cam tâm tình nguyện, không muốn thù lao.”

Dương Thiên cười ha hả nói: “Ta nói rồi, đây là thứ ngươi nên có được, cầm đi.”

Mặc dù Ngô Dũng có chút đau lòng, nhưng nghĩ thiếu niên ba ngày ba đêm này không chớp mắt, hơn một ngàn khối ngọc thạch đều được một mình hắn giải ra, hắn thật sự rất vất vả.

Thiếu niên ngại ngùng vẫn chưa đưa tay, hắn lắc đầu nói: “Dương đại ca ngươi xem thường ta?”

Dương Thiên có chút ngây ngẩn cả người, không nói gì: “Ta đã nói khinh thường ngươi lúc nào.”

Thiếu niên ngại ngùng siết chặt nắm tay nói: “Ta coi ngươi là đại ca, ngươi không thể cho tiền ta để vũ nhục ta.”

Dương Thiên: ……

Hắn xem như phục thiếu niên có tử tâm này, đây chính là một tử, người khác có vất vả da đầu cũng không chiếm được, thiếu niên vậy mà ngay cả liếc mắt nhìn cũng không nhìn.

Bất đắc dĩ chỉ có thể thu hồi nói: “Ngươi đã không muốn cái này, vậy ta liền tặng ngươi một kiện lễ vật.”

“Lễ vật gì?” Thiếu niên ngại ngùng lúc này có chút hưng phấn.

Ngô Dũng đỡ trán, hắn phát hiện tiêu tử này tuyệt đối thiếu tâm nhãn, một tử nhân dân tệ không cần, đối với lễ vật lại hết sức đề bụng.

Có một tử này, lễ vật gì mà không có?

Hắn nghĩ như vậy, nhưng lại không để ý đến lễ vật này là Dương Thiên lấy ra.

Dương Thiên lật tay, một thanh chủy thủ tạo hình cổ xưa xuất hiện trước mặt hai người.

Dương Thiên đưa chủy thủ cho thiếu niên ngại ngùng nói: “Sau này ngươi giải thạch có thể sẽ dùng đến nó.”

Thiếu niên ngại ngùng hưng phấn nhận lấy chủy thủ, rút ra!

“Xoẹt!”

Một âm thanh trong trẻo vang lên, chủ thủ dài chừng nửa thước, ánh bạc lấp lóe, tản ra ánh sáng lạnh lẽo.

Thiếu niên ngại ngùng thần sắc mừng rỡ, đang muốn lấy tay vuốt ve, Dương Thiên vội vàng ngăn lại nói: “Cái thanh chủ thủ này vô cùng sắc bén, chém sắt như chém bùn chân chính, không thể dùng tay đụng vào.”

Thiếu niên ngại ngùng nghe vậy có chút không tin, mà đúng lúc này một sợi tóc của hắn rụng xuống.

Hắn tận mắt nhìn thấy sợi tóc kia rơi vào trên lưỡi dao găm, gãy thành hai đoạn.

Trên mặt hắn nhất thời hiện lên vẻ khiếp sợ.

Thối tóc tóc đứt, loại binh khí này rất hiếm thấy.

Thiếu niên ngại ngùng có chút tin tưởng lời Dương Thiên nói, hắn cầm chủ thủ chém xuống một tảng đá cứng rắn trên mặt đất, nhất thời kinh hãi thất sắc.

Bởi vì tảng đá trên mặt đất mềm mại giống như bã đậu, hắn cũng không dùng sức, trực tiếp đem tảng đá một phen thành hai.

Không chỉ có hắn, ngay cả Ngô Dũng cũng hú lên một tiếng, vẻ mặt khiếp sợ.

Thiếu niên ngại ngùng lại lần nữa cầm lên một khối đá gọt, nhất thời một khối đá lớn mảnh vụn bóc ra, so với gọt tảo đều nhẹ nhõm hơn.

Trên mặt hắn ta mang theo vẻ kinh hãi nói: “Dương đại ca, rốt cuộc thanh chủ thủ này của huynh là gì vậy? Sao lại sắc bén như vậy?”

Dương Thiên cười nói: “Đây là một thần binh lợi khí, người phải bảo quản cho tốt, đừng làm mất.”

Sở dĩ hắn nói như vậy, là bởi vì thanh chủ thủ này không phải là đồ vật của thế giới này, nếu bị một số người lấy được, sợ rằng sẽ khiến cho xã hội rung chuyển.

Thiếu niên ngại ngùng gật gật đầu nói: “Dương đại ca yên tâm, mạng còn đao còn.”

Khỏe miệng Dương Thiên giật giật, hấn phục thiếu niên cơ bắp này.

Lại dặn dò hấn vài câu, Dương Thiên đang muốn rời đi, lúc này, ba vị mỹ nữ xinh đẹp đi về phía hấn.

Dương Thiên thấy vậy, nhướng mày.

“Dương tiên sinh, đã lâu không gặp!”

Tiêu Giác mang theo nụ cười tươi đẹp.

Hai tháng không gặp, nàng vẫn xinh đẹp như vậy.

Váy dài ren trắng nõn, thân hình tinh xảo lung linh, tóc dài như mặc ngọc cài một chiếc kẹp tóc tinh xảo, sợi tóc phiêu đảng theo gió, thổi rơi hai bên bờ vai ngà voi.

Dưới mái tóc dài là một gương mặt tuyệt mỹ tinh xảo như thủy tinh, ánh đèn chiếu vào bên mặt, mỹ lệ chói mắt như thủy ngân, phát huy mị lực ưu nhã đến cực hạn.

“Đã lâu không gặp!”

Dương Thiên đạm mạc đáp lại.

Hấn hiện tại có chút hiếu kỳ, hai tháng trước hấn không có gì, từng định ra hứa hẹn.

Hấn sẽ để cho Tiêu gia Đông hồ đăng đỉnh đệ nhất.

Nhưng nữ tử trước mắt này không tin.

Hai tháng sau, ngày hôm nay, hấn chứng minh mình có thực lực này.

Dương Thiên tiến lên một bước, con ngươi đen nhánh nhìn chăm chú vào Tiêu Giác, nhếch miệng lên hỏi: “Hỏi hận sao?”

Thân thể mềm mại của Tiêu Giác chân động căn căn môi đỏ nói: “Dương tiên sinh, nếu như ta nói hỏi hận, lúc trước lời người nói còn giữ lời sao?”

Dương Thiên hỏi ngược lại: “Nước đổ có thể thu sao?”

Biểu tình trên mặt Tiêu Giác cứng ngắc hồi lâu, sau đó thở dài nói: “Ta biết rồi.”

Sau đó, cô đơn lui trở về,

Lúc này, Tiêu Bình mỉm cười tiến lên một bước nói: “Dương tiên sinh, ngưỡng mộ đại danh của ngài đã lâu, ta là tử tử của Tiêu Giác.”

Dương Thiên nhú mày: “Có chuyện gì?”

Tiêu Bình cười nói: “Dương tiên sinh không phải đã từng nói muốn hợp tác với Tiêu gia chúng ta sao? Chúng ta trải qua hai tháng dài cân nhắc, quyết định cho người cơ hội này, cho phép người hợp tác với Tiêu gia chúng ta?”

Dương Thiên nghe vậy, quả thực tức đến bật cười.

Hắn nhìn Tiêu Giác một cái, không để ý đến sắc mặt khó coi của nàng mở miệng nói: “Nói xem, hợp tác như thế nào.”

Tiêu Bình trên mặt tươi cười tươi cười, nói: “Nếu muốn hợp tác, vậy thì lấy ra thành ý của người, vừa rồi người buôn bán lời nhiều tiền như vậy, chỉ cần cho Tiêu gia chúng ta nắm trong tay, chúng ta liền sẽ phân cho Tiêu gia người một nửa cổ phần.”

Tiêu Nhu lúc này cũng tiến lên một bước, trừng mắt nhìn Dương Thiên nói: “Tiêu gia chúng ta lần này nhất định sẽ ở ngày mai trên đại hội ngọc thạch cả nước lộ mặt, chỉ cần người đồng ý, ngày mai người có thể bị vạn chúng chú mục.”

Dương Thiên nở nụ cười.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Tiêu Giác hỏi: “Người cảm thấy ta nên đồng ý sao?”

Tiêu Giác mặt đỏ như máu, tiến lên lôi kéo hai tử tử.

Tiêu Bình nôn nóng nói: “Tam muội, người kéo ta làm cái gì, hắn còn chưa có đồng ý đâu, hắn hỏi người, có phải đang trưng cầu ý kiến của người hay không a, người nhanh chóng nói đồng ý a, chỉ cần chúng ta lôi kéo hắn, sự quật khởi của Đông hồ Tiêu gia chúng ta liền có hi vọng rồi.”

Tiêu Nhu cũng gật đầu nói: “Tam muội, người cũng mau đi khuyên nhủ hắn đi, sản nghiệp ngọc thạch của Tiêu gia chúng ta bị ba đại gia tộc đứng đầu Chu gia, Triệu gia, còn có Dương gia ở kinh thành lũng đoạn, nếu không tìm đường ra nhất định sẽ xuống dốc, thiếu niên trước mắt này đã có kỹ xảo đồ thạch

cao thâm như vậy, vậy chúng ta không lo không có ngọc thạch nữa.”

Tiêu Giác nhìn Dương Thiên cười như không cười, hiện tại đã hận không thể chui vào trong kẽ đất.

Sắc mặt nàng âm trầm đối với hai tỷ tỷ đang trong ảo tưởng cả giận nói: “Hai người các ngươi có nghĩ tới hay không, đối phương ngay cả Triệu gia đuổi ra cảnh ô liu ngọc thạch đỉnh tiêm này cũng chưa từng tiếp nhận, làm sao lại tiếp nhận gia tộc xếp hạng cuối cùng như chúng ta?”

Chương 482 -

Hai cô gái nghe vậy, sắc mặt có chút khó coi.

Tiêu Bình vẫn chưa từ bỏ ý định, nhìn về phía Dương Thiên hỏi: “Ngươi thật sự không quý trọng cơ hội này?”

Dương Thiên thờ ơ nói: “Hai tháng trước, là Tiêu gia các ngươi không quý trọng cơ hội này.”

Tiêu Nhu vội vàng nói: “Hiện tại chúng ta rất quý trọng, Tiêu gia chúng ta có thể cầu xin người, người thấy thế nào, yêu cầu điều kiện gì cứ việc nói, chúng ta đều có thể tiếp nhận.”

Dương Thiên bình tĩnh cười nói: “Nghe qua một câu nói không?”

“Cái gì?”

Ba tỷ muội Tiêu gia có chút nghi hoặc.

Lại nghe thiếu niên nhếch môi lên nói: “Hôm nay ngươi hờ hững lạnh nhạt với ta, ngày mai ta sẽ để cho ngươi trèo cao không nổi, thà trêu chọc Bạch Tu Ông, chứ khinh thiếu niên nghèo!”

Dứt lời, xoay người rời đi.

Một mình lưu lại ba tỷ muội Tiêu gia trong gió lộn xộn.

Lúc trước đối phương cho rằng Dương Thiên không có tư cách hợp tác với Đông Hồ Tiêu gia bọn họ.

Bây giờ, Dương Thiên cho rằng Tiêu gia Đông Hồ các nàng không có tư cách hợp tác với mình.

Ngô Dũng vội vàng đi theo Dương Thiên, sau khi hai người đi xa, hắn mới giơ ngón tay cái lên nói với Dương Thiên:

“Dương tiên sinh, ba mỹ nữ thiên kiều bá mị như vậy mà ngươi cũng nhẫn tâm cự tuyệt, nếu là ta, nói không chừng có thể đắm chìm trong ôn nhu hương của hắn đấy.”

Dương Thiên cười cười, không nói gì.

Hai người đi được vài bước, Dương Thiên đột nhiên dừng bước.

Ngô Dũng cười hỏi: “Dương Thiên Sinh ngài đây là muốn về...”

Hắn còn chưa nói hết lời, Dương Thiên đã đưa tay ngăn cản, thanh âm lạnh lùng nói: “Nếu đã đến rồi, vậy thì đi ra đi.”

Ngô Dũng nghe vậy biến sắc, đột nhiên có loại dự cảm không tốt.

Nhưng quả nhiên không ngoài dự đoán của hắn, chỉ nghe sau lưng một đạo thanh âm âm trầm quen thuộc đi ra.

“Tiểu tử, thắng nhiều tiền như vậy tựa như rời khỏi thạch phòng Phú Quý, ta đã đồng ý chưa?”

Dương Thiên xoay người, nhìn một đám nam tử áo đen liên tục vây quanh hai người bọn họ, cầm đầu, chính là Vương Hồ.

Sắc mặt Ngô Dũng có chút khó coi, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng chảy xuống, quát Vương Hồ: “Ngươi thật sự muốn cùng năm tỉnh Tây Nam chúng ta không chết không thôi sao?”

Wương Hồ nghe rằng cười một tiếng nói: “Nếu các ngươi chết, năm tỉnh Tây Nam tất nhiên sẽ loạn túi bụi, đến lúc đó bọn hắn đều tự tranh đoạt vị trí thứ nhất, nào có công phu khai chiến với Vân Châu ta?”

Hắn nhìn Dương Thiên, muốn nhìn thấy vẻ sợ hãi trong mắt thiếu niên.

Nhưng hắn lại thất vọng.

Từ đầu đến cuối, biểu hiện trên mặt thiếu niên đều là phong khinh vân đạm, không có chút nào sợ hãi.

Vương Hồ sững sờ, hỏi: “Tiểu tử, nơi này bị ta bố trí mai phục, cho dù người chấp cánh cũng khó thoát, người không sợ sao?”

Khóe miệng Dương Thiên giật giật hỏi: “Sợ? Tại sao phải sợ? Chỉ bằng những binh tôm tướng cua dưới tay người? Người tự tin tới vậy sao?”

Sắc mặt Vương Hồ lạnh lẽo nói: “Lính tôm tướng cua? Người thật sự không phải là sống chết sao, người cho rằng mình là võ giả cổ đại thì có thể coi rẻ tất cả sao?”

Nói xong, hắc hắc lớn một tiếng: “A Long, kế tiếp thằng nhóc này giao cho người, ta muốn hắc chết.”

Dứt lời, một vị nam tử mặc áo đen cường tráng đeo kính râm đứng dậy, toàn thân trên dưới tản ra khí tức sát phạt.

Dương Thiên không nhìn nam tử áo đen cường tráng này, mà là đưa ánh mắt nhìn về phía Vương Hồ đạm mạc hỏi: “Sống không tốt sao? Tại sao cứ nhất định phải tìm đường chết? Người có biết người đang nói chuyện với tồn tại như thế nào không?”

Vương Hồ nghe thấy cười: “Sắp chết đến nơi rồi, người còn dám ăn nói ngông cuồng. Hiện tại ta cho người một cơ hội, giao tất cả số tiền người thắng được vừa rồi ra đây cho ta.”

Ngô Dũng tức giận nói: “Dựa vào cái gì?”

Vương Hồ tiến lên một bước quát: “Chỉ bằng ta là Vân Châu Hồ gia.”

Ngô Dũng lạnh lùng nói: “Người không sợ Sở lão tức giận sao? Người có biết Sở lão từng thiếu Dương tiên sinh một mạng, Dương tiên sinh nói một câu, Sở lão sẽ không tiếc bất cứ giá nào vận dụng tất cả quan hệ của hắn, khiến người chết không có chỗ chôn hay không?”

Vương Hồ cười lạnh nắm chặt tay, nói: “Cho nên, ta căn bản không có ý định đưa các người ra khỏi nơi này, các người chết rồi, thần không biết, quỷ không hay, thi thể đều hóa thành tro bụi, ai biết là ta làm chứ?”

Dương Thiên nhíu mày: “Ai cho người tự tin đó?”

Vương Hổ thấy Dương Thiên vẫn không sợ hãi, con người co rút lại, sau đó vuốt khẩu súng bên hông, không khỏi nhếch miệng cười lạnh nói: “Người cho rằng ai có thể tới cứu được người sao?”

Dương Thiên cười: “Câu nói này hẳn là ta nói, nếu như không có người tới cứu người, như vậy...”

Hắn nói tới đây, đôi mắt lập tức trở nên lạnh lẽo.

“Người có thể đi chết.”

Nói xong, thân hình khê động xuất hiện ở vị trí cách không đến ba mét.

Sắc mặt Vương Hổ kinh hãi, vội vàng lùi hai bước, vội vàng rút súng ống bên hông ra bắn.

“Bành!”

Một tiếng súng cực lớn vang lên, tất cả mọi người đều sửng sờ.

“Dương tiên sinh!”

Sắc mặt Ngô Dũng trắng bệch rộng to một tiếng muốn xông lên phía trước.

Vương Hổ cười ha hả, gã cuồng ngạo nói: “Võ công của người có cao hơn nữa, có thể so với súng của ta sao?”

Thương thuật của hắn rất tốt, bách phát bách trúng, lại thêm khoảng cách gần như vậy, đối phương không có khả năng...

Nhưng mà, Vương Hổ vừa nghĩ tới đây, đột nhiên sắc mặt lại trở nên kinh hãi, giống như gặp phải quỷ vậy.

“Làm sao có thể?”

Vương Hổ chỉ cảm thấy thân thể đang không ngừng run rẩy vì sợ hãi, mồ hôi lạnh trên trán lập tức chảy xuống.

Đám tiểu đệ của hắn lúc đầu cũng không hiểu vì sao Vương Hổ lại khiếp sợ như vậy, rõ ràng đối phương đã trúng đạn, trở thành thịt cá trên thớt gỗ.

Nhưng khi bọn họ nhìn theo ánh mắt của Vương Hổ, cả đám thiếu chút nữa đều ngồi bệt xuống đất.

Chỉ thấy trước người thiếu niên hiện lên một màn sáng màu vàng bao phủ hẳn vào trong đó.

Cái này không tính là gì.

Nhưng mà trọng yếu nhất là viên đạn kia bị ngăn cách ở bên ngoài màn sáng, đang xoay tròn với tốc độ cao, nhưng thủy chung không cách nào đột phá màn sáng.

“Đây là tình huống gì?”

Mọi người đưa mắt nhìn, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ?

Sau đó, thiếu niên đưa tay, nhẹ nhàng bắt lấy viên đạn kia.

“Cảnh giới Tông Sư?”

Lần này sắc mặt nam tử cường tráng mặc hắc y bên cạnh Vương Hồ trở nên trắng bệch, toàn thân không cảm được run lấy bầy.

Hắn chỉ là Âm Kinh sơ kỳ, có thể nói chỉ là chân chính bước vào hàng ngũ cổ võ, cũng tự nhiên biết trên cảnh giới của hắn còn có một cảnh giới mà người thường cả đời cũng không thể đạt tới.

Tông Sư chi cảnh,

Hắn nghe qua rất nhiều lời đồn về Tông Sư chi cảnh, ngưng tụ cương khí, có thể chống cự tất cả.

Ngưng tụ kiếm khí sắc bén, trong vòng mười trượng Tông Sư cảnh chính là trời.

Hơn nữa, trong nhiều lời đồn như vậy, nam tử cường tráng mặc áo đen nghe được nhiều nhất một câu nói, Tông Sư cảnh không thể địch.

Bây giờ hắn lại không biết sống chết trên chóc một cao thủ cường đại như vậy.

Quả thực không biết sống chết a.

Trách không được, trách không được thiếu niên từ đầu đến cuối bình tĩnh thông dong vượt mức bình thường.

Ở trước mặt thực lực tuyệt đối, bọn họ có nhiều người hơn nữa cũng chỉ là bài trí.

Vương Hồ bởi vì sợ hãi, sợ tới mức đi đứng loạng choạng, thấy Dương Thiên chậm rãi đi tới, tiếng súng trong tay hắn liên tiếp không ngừng.

Liên tiếp bắn ra ngoài, vẫn không đột phá được màn sáng màu vàng của Dương Thiên.

Vương Hồ hoàn toàn sợ hãi, vội vàng hét lớn với nam tử cường tráng mặc đồ đen kia: “A Long, ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì? Nhanh ra tay đi.”

A Long tê cả da đầu, đang muốn hành động, đã thấy Dương Thiên hờ hững mở miệng nói: “Ngươi dám động sao?”

Một câu nói tuy rằng bình tĩnh, nhưng lại tràn đầy cuồng ngạo.

A Long trên mặt âm tình bất định, cuối cùng vẫn cúi đầu, không có bất kỳ động đậy gì.

Trái tim Vương Hồ lập tức chìm đến đáy cốc, đối phương là át chủ bài lớn nhất của gã, bây giờ lại giữ im lặng, gã còn có thể dựa vào ai?

Sắc mặt hắn trắng bệch, giận dữ hét lên với đám thủ hạ phía sau: “Khôn kiếp, đám người các ngươi ăn cây táo rào cây sung, lao tâm khổ tứ nuôi các ngươi, đến thời điểm máu chót tất cả đều ở một bên xem náo nhiệt, mẹ nó, mau lên cho ta, giết chết hắn, ta thưởng mỗi người các ngươi một trăm vạn.”

Tục ngữ nói, có tiền có thể sai quỷ khiến ma.

Thủ hạ phía sau hắn tuy rằng bị Dương Thiên dọa sợ, nhưng cũng không biết Dương Thiên là Tông Sư cảnh.

Bọn họ chỉ là người bình thường, còn chưa có tư cách tiếp xúc với cổ võ, đương nhiên cũng không biết sự cường đại của Dương Thiên.

Cho nên, bị lợi ích thúc đẩy, hơn năm mươi người này lại bắt đầu rục rịch.

Ngô Dũng lập tức lại khẩn trương lên.

Dương Thiên cho dù có thể đánh, thế nhưng đối phương có hơn năm mươi người, chuyện này không có khả năng...

Nhưng mà, hắn vừa nghĩ tới đây, đã thấy ánh mắt Dương Thiên đậm đặc quét qua những người này một cái.

Sau đó quanh thân nó bắn ra một luồng uy áp có thể hủy diệt tất cả.

“Kẻ nào muốn chết? Tiến lên một bước thử xem!”

Giọng Dương Thiên lạnh lùng thấu xương, sát khí quanh thân mơ hồ có thể thấy được, tất cả mọi người thấy một màn này, chỉ cảm thấy như đang ở trong núi tuyết biển xác.

Vô số xương trắng chất đống.

Máu đỏ tươi hội tụ thành sông lớn biển hồ!

Bọn họ từng người từng người chưa từng gặp qua trường hợp bậc này, sắc mặt hoảng sợ không ngừng kêu thảm thiết sụp đổ, thậm chí có chút bị dọa tiểu ra quần.

Vương Hồ vì sợ hãi, toàn thân đang run lẩy bẩy.

Nhìn thân ảnh Dương Thiên, tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Cho tới bây giờ, hắn mới hiểu được mình rốt cuộc trêu chọc một tồn tại như thế nào.

Chương 483 - Lão nhân mời.

Dương Thiên xòe bàn tay ra, Hư Không bóp chặt cổ Vương Hồ, chậm rãi nhắc hắn lên.

Sau khi mũi chân Vương Hồ rời khỏi mặt đất, mới hoảng sợ phát hiện tình cảnh của mình.

Hai chân hắn bắt lực đung đưa trên không trung.

Một màn này càng làm cho tất cả mọi người cho rằng ban ngày ban mặt mình đã nhìn thấy quỷ.

Mà hán tử cường tráng mặc hắc y kia càng thêm nhận định thân phận tông sư cảnh của Dương Thiên Tông, sắc mặt không khỏi trắng bệch, cúi đầu toàn thân run lẩy bẩy.

“Ta là Hồ gia đại danh đỉnh đỉnh Vân Châu, ngươi dám giết ta? Ngươi sẽ có phiền toái vô cùng vô tận.”

Vương Hồ bị bóp cổ, vẫn kiên cường như vậy.

Dương Thiên nghe vậy, khóe miệng cong lên: “Giết người, rồi giết hết tất cả mọi người, các người đều chết hết, thần không biết, quỷ không hay, thi thể đều hóa thành tro bụi, ai biết là ta làm?”

“Người.....”

Sắc mặt Vương Hồ hoảng sợ nói: “Người muốn giết hơn năm mươi người của chúng ta?”

Dương Thiên nhướn mày nói: “Câu nói vừa rồi không phải là người nói sao? Bây giờ biết sợ rồi sao?”

Vương Hồ nghe vậy sắc mặt có chút tái nhợt: “Người dọa ta?”

Dương Thiên lắc đầu, mày kiếm lạnh lùng.

“Cũng không phải!”

Dứt lời, tay đột nhiên dùng sức.

Chỉ nghe một tiếng răng rắc giòn vang, thân thể vốn đang thẳng của Vương Hồ lập tức mềm nhũn ra.

Tất cả mọi người hít vào một ngụm khí lạnh, thiếu niên trước mắt vậy mà thật sự sát phạt quyết đoán.

Bọn họ muốn chạy trốn, nhưng lại phát hiện toàn bộ thân thể đều không nhúc nhích được.

Lại nghĩ tới lời nói vừa rồi của thiếu niên, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Thiếu niên thật sự muốn để cho tất cả bọn họ chôn cùng Vương Hồ hay sao?

Dương Thiên không để ý đến những con cá này, mà đi đến bên cạnh hán tử áo đen cường tráng tu vi Âm Kinh sơ kỳ kia.

Hán tử cường tráng kia cao chừng hai thước, cao hơn Dương Thiên không chỉ một chút, nhưng lúc này hắn lại co người run lẩy bẩy, dưới ánh mắt chăm chú của thiếu niên, giống như một con gà con bị thương.

Dương Thiên nhíu mày: “Người tên là gì?”

Nam tử áo đen cao to vội vàng cung kính trả lời: “Dương tiên sinh, tại hạ Trịnh Hồ.”

Dương Thiên gật đầu: “Từ nay về sau, nơi này do ngươi quản.”

“Cái gì?” Trịnh Hồ nghe vậy ngạc nhiên, còn chưa kịp phản ứng, Dương Thiên đã xoay người.

Đi được hai bước, Dương Thiên lại mở miệng: “Tiện thể xử lý thi thể của Vương Hồ.”

Trịnh Hồ nghe vậy, sắc mặt mừng như điên nói: “Đa tạ Dương tiên sinh tài bồi, tại hạ chưa quên.”

Dương Thiên không để ý đến hắn, chậm rãi biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Ngô Dũng đuổi theo sát, hắn có chút không hiểu hỏi: “Dương tiên sinh chúng ta cứ như vậy mà rời đi?”

Dương Thiên bình tĩnh mở miệng: “Bằng không ngươi còn muốn thế nào? Giết hết hơn năm mươi người kia? Ngươi muốn đối nghịch với quốc gia sao?”

Ngô Dũng vội vàng cười khan một tiếng nói: “Không dám không dám, nhưng Dương tiên sinh, ngươi giết chết Vương Hồ, nhiều nhân chứng có mặt ở đây như vậy, có phải rất phiền phức hay không.”

Dương Thiên cười một tiếng: “Trịnh Hồ kia là người thông minh, hắn vẫn duy trì lòng kính sợ đối với ta, hắn sẽ biết phải làm thế nào.”

Ngô Dũng nghe vậy, như có điều suy nghĩ gật đầu.

Hai người đánh xe trở về, vừa về tới cửa khách sạn, chỉ thấy một người đàn ông trung niên mặc âu phục tựa hồ đã chờ lâu.

Sau khi nhìn thấy Dương Thiên trở về, nam tử trung niên vội vàng tiến lên một bước cung kính hỏi: “Xin hỏi ngài có phải là Dương tiên sinh không?”

Dương Thiên gật đầu, nghi hoặc nhìn hắn một cái.

Người đàn ông trung niên cười nói: “Ba tiếng sau, cuối cùng cũng đợi được ngài, Sở lão phụ thân, tại hạ Sở Trung.”

Dương Thiên hỏi: “Ngươi tới đây có chuyện gì không?”

Sở Trung cung kính mở miệng nói: “Gia phụ bảo ta ở chỗ này chờ ngài trở về, ngài đối với gia phụ có ân cứu mạng, gia phụ bày một bàn gia yến, muốn mời ngài đi qua, xin Dương tiên sinh nhất định phải đồng ý.”

Dương Thiên suy nghĩ một chút nói: “Vậy được, thỉnh cầu dẫn đường.”

Ngô Dũng quản lý giải thạch mấy ngày mấy đêm, đã triệt để mệt mỏi, cũng không đi.

Dương Thiên ngồi trong một chiếc xe thương vụ chạy bằng băng do Sở Trung lái, trải qua nửa giờ hành trình, rốt cục cũng đến một căn nhà bình thường.

Xuống xe, chỉ thấy lão nhân tiên lên cười nói: “Dương tiểu hữu, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ.”

Dương Thiên cười nói: “Tinh thần của Sở lão dường như tốt hơn rất nhiều.”

Lão nhân thoải mái cười to nói: “Tất cả đều là công lao của Dương tiểu hữu.

Hắn thấp giọng phân phó Sở Trung vài câu, sau đó Sở Trung gật đầu tiên vào phòng.

Lão nhân lúc này mới cười mở miệng nói: “Dương tiểu hữu thật sự là tuổi trẻ tài cao, ngắn ngủn ba ngày thời gian, đã danh chấn Vân Châu.”

Dương Thiên cười nói: “Chỉ là may mắn mà thôi, chuyện này không có gì.”

Lão nhân gật gật đầu, sau đó chuyển đề tài hỏi: “Người giết tiểu tử Vương Hồ kia?”

Dương Thiên con người co rút lại một chút gật đầu cười mở miệng nói: “Tin tức của lão tiên sinh quả nhiên linh thông.”

Lão nhân thấy thiếu niên thừa nhận, ha ha cười nói: “Giết cũng tốt, tiểu tử đó trừng phạt đúng tội, mấy năm nay làm không ít chuyện thương thiên hại lý, Dương tiểu hữu người không cần sợ, địa giới Vân Châu, chỉ cần có ta ở đây, ai cũng không dám động đến người, lần này mời người tới nhà của ta, cũng là vì chân nhiếp một ít đạo chích sẽ thương tổn người, dù sao

Vương Hồ tiểu tử kia ngồi ở trên vị trí đó, sau lưng có một chỗ dựa lớn.”

Dương Thiên nghe vậy, không khỏi có chút bất ngờ,

Bất kể Vương Hồ có bối cảnh gì, tuy rằng hắn không sợ, nhưng tấm lòng quan tâm của lão nhân, hắn không thể không lĩnh.

Vì thế, chấp tay cười nói với lão nhân: “Đa tạ ý tốt của lão tiên sinh, tiểu tử nhớ kỹ.

Lão nhân cười ha ha nói: “Không có gì, đi thôi, đồ ăn cũng nguội rồi.”

Hai người vào phòng, lúc này tất cả mọi người đã chờ.

Phòng không lớn, nhưng lại hết sức sạch sẽ, trong phòng còn có bốn người, một già một trẻ, còn có Sở Trung cùng thê tử vừa rồi.

Lão phụ nhân hẳn là bạn già của Sở lão, mà một thiếu nữ xinh đẹp khác, hẳn là cháu gái của Sở lão.

Dương Thiên vào phòng, đôi mắt đẹp của cô bé kia chưa từng rời khỏi hắn.

Mặt trái xoan xinh xắn của nàng đỏ ửng. Đôi mắt to màu hồ phách trong suốt, khí tức thuần khiết mang theo dụ hoặc khiến người ta phạm tội, đôi môi hồng mím chặt, vô cùng đáng yêu.

Cô gái mặc một chiếc váy ngắn dài đến đầu gối, màu đen và màu đỏ là chủ yếu, áo màu đen là màu nền. Màu đỏ và màu trắng được khảm sát với vải vóc trên người, làm nổi bật tư thái tinh xảo hấp dẫn của thiếu nữ, lộ ra xương quai xanh tinh xảo.

Nàng nghiêng đầu nhìn hắn một cái, sau đó trên mặt lập tức lộ ra một chút khinh miệt.

Sau đó vụng trộm nói vụng trộm trước mặt lão phụ hiền lành kia: “Bà nội, thằng nhóc này chính là tiên sinh y thuật tốt suốt ba ngày qua của ông nội ta, mỗi ngày ở bên tai chúng ta lại nhải kia? Ta thấy thế nào hắn lại giống như là một tiểu tử lông tóc còn chưa mọc đủ, gia gia sẽ không là bị hắn lừa chứ.”

Dương Thiên:……

Thính lực của hắn không tệ, tuy thanh âm tiểu nha đầu này rất nhỏ, nhưng vẫn bị hắn nghe được rõ ràng.

Sau đó, Dương Thiên liền cảm thấy cả người đều không tốt.

Hắn tu tiên ở Huyền Thiên đại lục ba trăm năm, tuổi tác chân chính so với cha mẹ, cùng gia gia nãi nãi của nàng cộng lại đều lớn hơn.

Mà tiểu nha đầu này lại nói hắn là tiểu thí hài.

Hơn nữa quan trọng nhất là, nàng lại nói mình lông cũng chưa mọc đủ.

Nếu không phải có trường bối của nàng ở đây, Dương Thiên nhất định sẽ dạy dỗ hắn cách tôn trọng trường bối!

Lão nhân ha hả giới thiệu một vòng, đến phiên giới thiệu cô bé kia.

Nàng đột nhiên đứng dậy nói: “Này tiểu tử, ta gọi là Sở Tiểu Mộng, người tên gì?”

Dương Thiên không nói gì, Sở lão lập tức nhú mày nói: “Tiểu Mộng, chú ý ngữ khí của ngươi, Dương tiểu hữu là đến nhà chúng ta làm khách, sao ngươi một chút cũng tôn trọng?”

Sở Tiểu Mộng nghe vậy, nhất thời cảm thấy ủy khuất, gia gia của nàng từ nhỏ đến lớn luôn rất yêu thương nàng, vô luận nàng tùy hứng như thế nào, gia gia hiền lành này chưa bao giờ có nửa phần nghiêm khắc đối với nàng.

Nhưng hôm nay, chỉ vì tiểu tử thoát nhìn như kẻ lừa đảo này, lần đầu tiên gia gia của nàng quát lớn với nàng.

Hốc mắt Sở Tiểu Mộng cũng có chút đỏ bừng, tức giận ngồi xuống, trừng mắt nhìn Dương Thiên.

Dương Thiên quả thực sắp điên rồi.

Tiểu nha đầu này nói năng lỗ mãng với hắn thì cũng thôi đi, nề mặt Sở lão, hắn không so đo.

Nhưng tuyệt đối không ngờ nàng còn được đà lần tới, hắn một câu cũng không nói, cái này làm sao còn trách ở trên đầu hắn.

Khóe miệng hắn khẽ giật giật, sau đó hoàn toàn không để Sở Tiểu Mộng vào mắt.

Mắt không thấy, tâm không phiền.

Lão nhân thấy Dương Thiên không để ý, không khỏi bội phục mấy phần đối với hàm dưỡng của thiếu niên.

Sau đó cười ha ha, chỉ vào thượng vị nói: “Dương tiểu hữu mời ngồi nơi này.”

Dương Thiên có chút động, Sở Tiểu Mộng ở bên cạnh lập tức xù lông.

Trong nhà nàng ăn cơm lớn nhỏ có thứ tự, vị trí kia chính là lão nhân cùng tuổi với gia gia nàng mới có thể ngồi, ngay cả ba nàng cũng không có tư cách ngồi ở đó, hơn nữa nàng đã từng ngồi ở vị trí kia bị phụ thân nàng hung hăng sửa chữa một trận, đến tận đây cũng không dám ngồi ở vị trí kia nữa.

Mà đứa trẻ trước mắt này so với nàng còn nhỏ hơn một tuổi.

Hắn dựa vào cái gì?

Sở Tiểu Mộng đứng dậy, sắc mặt có chút đỏ lên, nhìn Dương Thiên sắp ngồi xuống, tức giận nói: “Tiểu tử, vị trí kia cũng là người có thể ngồi sao?”

Chương 484 - Cơ hội khó được.

Chuyện hư hỏng nhiều như vậy, Dương Thiên thật muốn nhắc tiểu nha đầu này lên giáo huấn một trận.

Không nói đến thân phận Phá Thiên Tiên Đế trước kia.

Cho dù là danh hiệu đệ nhất nhân năm tỉnh Tây Nam cũng đủ để uy chấn thiên hạ, hắn không có tư cách ngồi vào vị trí, thật đúng là ít có ít.

Cô nàng này từ khi hắn đến vẫn khiêu khích, là vẫn không để hắn vào mắt.

Dương Thiên còn chưa nói xong, lão nhân nhất thời cau mày nói: “Tiểu Mộng, hôm nay biểu hiện của ngươi quá mức rồi, Dương tiểu hữu có ơn với ta, là bằng hữu của gia gia, tại sao hắn không thể ngồi?”

Sở Tiểu Mộng làm sao có thể tin tưởng những lời gia gia nói trong ba ngày qua, nàng lo lắng nói: “Gia gia, nhất định là người bị hấn lừa, hấn còn nhỏ tuổi như vậy làm sao có thể chữa trị cho người...”

Lời còn chưa nói hết, Sở Trung đã nổi giận đánh vào trên cái đầu nhỏ thanh tú của Sở Tiểu Mộng.

Lần này, nàng hoàn toàn yên tĩnh.

Dương Thiên tán thưởng nhìn Sở Trung một cái.

Thân phận của hấn bày ở nơi đó, khinh thường so đo với tiểu nha đầu này, nhưng tính cách lạnh nhạt của đối phương, thật sự là không được lòng người.

Sở lão cười ha ha nói: “Dương tiểu hữu, cháu gái này của ta có chút tùy hứng, từ nhỏ bị ta làm hư, hi vọng ngươi bỏ qua cho, mời ngồi.”

Dương Thiên cười lắc đầu tỏ vẻ không sao.

Sau khi ngồi xuống, chỉ cảm thấy một ánh mắt sắc bén như dao nhìn chăm chú vào hấn.

Không cần nghĩ, khẳng định là nha đầu lừa đảo kia.

Ánh mắt của hấn nhìn về phía Sở Tiểu Mộng, phát hiện bàn tay nhỏ bé của nữ hài xoa đầu nhỏ của mình, một đôi mắt đẹp hơi nước hiện hiện, đang trào lên hấn, nghiêng răng nghiêng lợi.

Nhìn bộ dáng kia, nếu không có nhiều người ở chỗ này, tiểu ny tử này có khả năng thật sẽ chạy tới cắn hấn.

Dương Thiên cười với hấn.

Mà không cười không sao, nụ cười này, Sở Tiểu Mộng tự nhận là đang khiêu khích, hấn không thể đập vỡ cả đĩa.

Dương Thiên không chú ý đến nàng nữa, bởi vì đồ ăn trên bàn vô cùng phong phú, sắc hương vị đều đủ, hấn ở thạch phường ba ngày ba đêm cũng không ăn cơm, hiện tại bụng đã đói cồn cào rồi.

Sở lão cười ha ha nói: “Dương tiểu hữu ở thạch phường đồ thạch ba ngày ba đêm mệt mỏi rồi, nhanh ăn đi, bạn già của ta không dễ dàng xuống bếp, nhưng nghe nói sau khi ngươi tới

nàng tự mình xuống bếp làm nhiều bữa tối phong phú như vậy, nói đến chúng ta cũng là dính ánh sáng của người.”

Dương Thiên cười ha hả, nhìn về phía bà lão nói: “Đa tạ bà nội!”

Bà lão cười hiền lành nói: “Không có gì, đồ ăn sắp nguội rồi, mấy ngày nay con coi mình như nhà cửa, bà nội mỗi ngày nấu cơm cho con ăn.”

Dương Thiên tươi cười, nhưng mà Sở Tiểu Mộng lại không vui, nàng đang muốn mở miệng nói chuyện, nhưng lại bị phụ thân nàng trừng mắt nhìn lại.

Sở Tiểu Mộng ủy khuất méo miệng, hận ý trong lòng đối với Dương Thiên càng thêm đậm.

Dương Thiên không khách sáo, sau khi uống một ly với Sở lão, hăng liên ăn như điên.

Không chỉ có Sở Tiểu Mộng, ngay cả bọn người Sở Trung cũng đều ngây ngẩn cả người.

Sở lão chỉ mỉm cười nhìn Dương Thiên nói: “Dương tiểu hữu ăn từ từ thôi, không đủ đâu.”

Nói xong dặn dò bạn già của hắn đi vào phòng bếp làm hai món ăn.

Dương Thiên thấy vậy vội vàng ngăn cản nói: “Không cần, ta đây cũng đã no rồi, không cần khách khí như vậy.”

Lời này vừa nói xong, Dương Thiên chỉ cảm thấy một đạo sát ý đánh úp lại.

Hắn nhìn lại, chỉ thấy Sở Tiểu Mộng trừng đôi mắt to trong veo như nước nhìn hắn, đũa cũng cắn đứt.

Nàng quả thực sắp tức điên rồi, tên hỗn đản Phong Quyền Tàn Vân này ăn hết đồ vật, mà nàng chỉ động đũa mà thôi.

Tiểu tử trước mắt này ăn no rồi, nhưng các nàng vẫn còn đói bụng.

Dương Thiên cũng mặc kệ ánh mắt gần như muốn giết người của cô gái, chiếc đũa kẹp lấy miếng sườn cuối cùng trong đĩa.

Sở Tiểu Mộng cũng không nhịn được nữa, cầm lấy đũa cũng gấp tới, má thơm phồng lên đỏ lên.

Lực tay của Dương Thiên há là thứ mà một cô gái như nàng có thể ngăn cản, gần như không cần tốn nhiều sức, miếng xương sườn cuối cùng cũng bị hấn ăn hết trong bụng.

Sở Tiểu Mộng nhếch miệng nhỏ, ủy khuất đến mức thiếu chút nữa khóc lên.

Nàng lớn như vậy, vô luận là gia thất hay là dung mạo, đều là đỉnh tiêm.

Nàng từ nhỏ sống trong ánh trăng chúng tinh phủng nguyệt, tất cả mọi người đối với nàng cung kính có thừa, thiếu niên trước mắt này là thiếu nữ đầu tiên thiếu chút nữa chọc nàng nổi điên.

Sau khi Dương Thiên cơm no, Sở lão tò mò hỏi thăm kinh nghiệm Dương Thiên ba ngày ba đêm đồ thạch ở thạch phòng Phú Quý.

Dù sao ngọc thạch cùng loại với Hòa Thị Bích cũng xuất hiện, toàn bộ Vân Châu đều chấn động, chỉ tiếc hấn lại không đi, tiếc nuối không thể tận mắt nhìn thấy.

Dương Thiên thấy lão nhân tò mò, cũng chậm rãi giảng giải.

Sau khi nghe được Băng Hoa Phù Dung Ngọc đấu giá hai trăm triệu, tất cả mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Bọn họ là thế gia y thuật, không chơi đá, cũng không hiểu giá trị của đá.

Hai trăm triệu nhân dân tệ mua một tảng đá, theo bọn họ thấy thật sự là có chút khó tin.

Nhất là Sở Tiểu Mộng, không khỏi phân trần trực tiếp nhảy lên.

Điều khiến Dương Thiên cảm thấy kinh ngạc là tiểu nha đầu này hưng phấn đến mức mặt đỏ bừng.

Chẳng lẽ cô nàng này cũng là phần tử đồ thạch cuồng nhiệt?

Dương Thiên nghĩ như vậy, nhưng Sở Tiểu Mộng lại không nghĩ như vậy.

Nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ hưng phấn nói: “Ha ha, tiểu tử thúi, ngươi lộ tẩy rồi a, vừa rồi ngươi nói cái gì, một tảng đá ngươi cắt tăng lên hai trăm triệu? Điều này sao có thể, Vân Châu mặc dù là thiên đường đồ thạch, nhưng tình huống của ngươi mấy năm cũng chưa chắc ra một lần, ngươi làm sao có thể đi cái vận cứt chó này, còn có, ngươi rõ ràng đã cắt tăng hai trăm triệu, sao đến nhà ta lại thành quỷ chết đói đầu thai?”

Dương Thiên nở nụ cười.

Hắn còn chưa nói một khối Phượng huyết ngọc giá trị năm ức, một khối Côn Luân ngọc giá trị hai mươi ức, một khối Nguyệt Quang thạch giá trị tám mươi ức.

Chọn một món hời nói, chính là sợ những người này không tin.

Lại không nghĩ tới, coi như chọn cái giá trị thấp nhất, bọn họ cũng không tin.

Dương Thiên nhìn thoáng qua Sở Tiểu Mộng: “Ngươi không tin?”

Sở Tiểu Mộng hừ một tiếng nói: “Ta đâu chỉ không tin, hiện tại ta đã cực kỳ hoài nghi.”

“Không tin thì thôi.”

Dương Thiên nói một câu, không để ý tới nàng nữa, mà nhẹ nhàng nhấp một ngụm nước trà trong chén.

“A a a!”

Sở Tiểu Mộng thiếu chút nữa điên rồi: “Vì sao ngươi không giải thích?”

Nàng đã chuẩn bị rất nhiều lý do phản kích Dương Thiên, có thể vạch trần sắc mặt tên lừa đảo này, có thể để ông nội của mình thấy rõ bộ mặt thật của tên tiểu tử thối trước mắt này.

Nhưng đôi phương ngay cả giải thích cũng không giải thích, nàng cảm giác có tức không có chỗ trút.

Dương Thiên nhướn mày nói: “Ngươi không tin giải thích thì tại sao phải hành động nhiều lần?”

“Ngươi ngươi ngươi, ta... “

Sở Tiểu Mộng cảm giác khuôn mặt nhỏ nhắn nghẹn đỏ bừng, những lời này nàng thật sự không cách nào phản bác.

Dương Thiên không để ý tới nàng tiếp tục uống nước trà.

Nước trà Vân Châu, thật sự rất tốt.

Sở Tiểu Mộng không nghĩ ra lý do chỉ trích Dương Thiên, phổi đều thiếu chút nữa tức nổ, thấy lại bị không nhìn, nàng đã tức giận trợn trắng mắt.

Nói không lại Dương Thiên nàng đang muốn bò lên bàn đến chỗ Dương Thiên tìm hắc động thủ, nhưng lại bị một cái run rẩy của Sở Trung đánh cho nước mắt lưng tròng.

Cô nàng thật sự bị tức tới mức váng đầu, sau khi bình tĩnh lại, con ngươi đảo một vòng, khóe miệng nhếch lên cười lạnh mở miệng: “Người không giải thích chính là chứng minh người đã chấp nhận lời ta vừa nói, người chính là một tên lừa đảo.”

Dương Thiên bình tĩnh mở miệng: “Tùy người nói thế nào thì nói.”

Hắn đã lười so đo với tiểu nha đầu này.

Sở Tiểu Mộng thấy cha mẹ của mình, cùng gia gia nãi nãi đều không tin, lập tức trợn mắt há hốc mồm.

Nàng phát hiện Dương Thiên thật sự là mưu kế tốt, lấy bất biến ứng vạn biến, rõ ràng chính là một tên lừa đảo, nhưng bây giờ lại lừa gạt người nhà của nàng cho rằng nàng đang cố tình gây sự, coi lời nói của nàng như trò đùa.

Sở Tiểu Mộng làm sao có thể từ bỏ như vậy, chỉ số thông minh của nàng cũng không thấp, làm sao có thể khuất phục như vậy.

Thế là, tròng mắt đảo một vòng, lại nghĩ tới phương pháp vạch trần Dương Thiên.

Mà Dương Thiên không biết tiểu nha đầu này đang nghĩ gì, nếu biết, chắc chắn đầu đầy vạch đen.

Coi hắn không để ý đến mưu kế, sức tưởng tượng của tiểu nữ tử này thật đúng là thiên mã tinh không.

Sở Tiểu Mộng hừ một tiếng, muốn thu hút sự chú ý của Dương Thiên.

Nhưng mà, nàng thất vọng rồi.

Nàng tức giận lớn tiếng nói: “Này.”

Dương Thiên vẫn không để ý đến nàng.

Sở Tiểu Mộng lần nữa phát điên, cả giận nói: “Dương Thiên, ta hỏi ngươi một chuyện, ngươi có dám trả lời ta hay không?”

Ánh mắt Dương Thiên rút cuộc cũng nhìn sang, nhìn tiểu nha đầu đang tức giận không thôi, hắn bình tĩnh nói: “Không dám.”

Sở Tiểu Mộng:...

Nếu không phải ở nhà ông nội của nàng, nàng đã sớm lật bàn.

Nàng ủy khuất bĩu môi nhìn Sở lão một chút nói: “Gia gia, người nhìn hắn, con chỉ muốn thỉnh giáo một chút về phương diện y thuật, hắn đều không để ý tới con.”

Lão nhân ha ha cười hai tiếng, sau đó nhìn về phía Dương Thiên nói: “Dương tiểu hữu, cháu gái của ta kế thừa y thuật của ta, coi như có chút năng lực, nếu như ngươi rảnh rồi, xem có thể giúp ta chỉ điểm cháu gái này một chút hay không.”

Dương Thiên nhướn mày cười nói: “Nếu Sở lão đã nói ra, tiểu tử không dám không nghe.”

Nói xong, ánh mắt nhìn về phía Sở Tiểu Mộng nói: “Quý trọng cơ hội đặt câu hỏi lần này đi, ngươi sẽ được lợi vô cùng.”

Sở Tiểu Mộng:...

Chương 485 - Trên đường gặp hai nữ.

Sở Tiểu Mộng phát hiện nếu nàng không giáo huấn Dương Thiên một chút, nhất định sẽ bị hắn chọc tức tới nổ tung.

Thế là cắn răng cố nén phần nộ trong lòng mở miệng nói:

“Người nói người chữa khỏi cho ông nội ta, vậy ý của ngươi là y thuật của ngươi còn cao minh hơn ông nội ta.”

Dương Thiên giang tay ra nói: “Ta khi nào nói ta chữa khỏi cho ông nội ngươi, hết thấy đều là gia gia ngươi thiện cử cảm động trời cao, bệnh của hấn mới tốt, mặt khác y thuật của ta có cao minh hơn gia gia ngươi hay không, ngươi hỏi một chút ông nội ngươi không lâu đã hiểu rõ ràng, ta có thể trả lời ngươi ba vấn đề, cái này đã xem như một cái rồi, hai cái kế tiếp ngươi phải nắm chắc mới được.”

Sở Tiểu Mộng nhìn về phía Sở Cuồng.

Lão nhân ha ha cười khô một tiếng nói: “Tiểu hữu ngươi cần gì phải khiêm tốn, nếu không phải ngươi ra tay, ta sống không qua năm nay. Điểm ấy ngươi ta đều biết rõ trong lòng.”

Nói xong, ánh mắt nhìn về phía cháu gái không phục của mình nói: “Y thuật của Dương Thiên tiểu ca đích xác là trên ta, hấn chế định, ngươi sẽ được lợi cả đời, y không truyền ra ngoài, hấn cũng là nể mặt ta mới đồng ý chỉ điểm cho ngươi, tiếp theo ngươi phải nắm chắc.”

“Gia gia, sao ngay cả người cũng bắt nạt con với hấn?” Sở Tiểu Mộng cảm giác như đang vạch trần con đường lừa đảo Dương Thiên này.

Sở Trung cũng nhìn ra, khí chất siêu phàm thoát tục trên người thiếu niên kia, cũng không phải một tên lừa đảo có khả năng có được, hấn cau mày nhìn nữ nhi của mình nói: “Gia gia ngươi nói cũng không sai, chỉ bằng tính cách xử sự không kinh ngạc gặp chuyện không loạn của Dương tiên sinh, cũng đủ để ngươi học cả đời, ngươi ngay cả cái này cũng học không tốt, y thuật ngươi càng không cần phải nói.”

Sở Tiểu Mộng ủy khuất sắp khóc lên.

Nhưng mà tính tình của nàng cũng không phải dễ dàng buông tha, tiểu tử thái trước mắt này so với nàng tuổi còn nhỏ hơn quá biết ẩn tàng, nàng nhất định phải bắt được cái đuôi hồ ly của tiểu tử này, để cho người nhà nàng biết, nàng không có sai.

Vì vậy, ý chí chiến đấu sục sôi lần nữa biến đổi.

Dương Thiên thấy vậy khước miệng giật giật.

Tiểu nha đầu này đến cùng uống nhầm thuốc gì, nhìn thấy hấn giống như là nhìn thấy sinh tử cừu địch?

Sở Tiểu Mộng lần nữa giương lên gương mặt tự tin, hỏi: “Hai ngày nay dạ dày của ta không thoải mái, nếu y thuật của người cao siêu, có thể nhìn ra nguyên nhân bệnh của ta ở đâu không?”

Dương Thiên bình tĩnh hỏi: “Người thật sự vì một vấn đề đơn giản như vậy mà từ bỏ câu hỏi quý giá như vậy sao?”

Quý giá?

Trên trán Sở Tiểu Mộng hiện lên hắc tuyến, nếu không phải muốn vạch trần Dương Thiên, nàng mới sẽ không đặt câu hỏi.

Nàng cắn răng nói: “Người sợ vấn đề này quá khó khăn, không muốn trả lời đúng hay không?”

dạ dày không thoải mái đã quấy nhiễu nàng mấy ngày, nàng kế thừa y thuật của gia gia cũng không tìm được nguyên nhân.

Nàng không tin Dương Thiên có thể tìm ra, hơn nữa chỉ là dùng nhãn lực quan sát tình huống.

Trừ phi hắn là thần.

Nếu không tuyệt đối không thể.

Dương Thiên nhìn cô gái nhỏ dương dương đắc ý, bất đắc dĩ lắc đầu, đôi mắt đen nhánh lóe lên kim quang.

Sau đó, trên mặt lộ ra biểu tình cổ quái.

Gương mặt hắn có chút xấu hổ, kiên trì phá lên: “Tuy nói bệnh bất hủ y, nhưng nhiều người ở chỗ này như vậy, ta ít nhiều phải chiếu cố một chút chuyện riêng tư của người, nếu người muốn biết, ta có thể lên nói cho người.”

Người nhìn xem, cuối cùng đuôi cáo cũng sắp lộ ra.

Sở Tiểu Mộng dương dương đắc ý.

Nghe Dương Thiên nói xong, trên mặt lại lộ ra nụ cười lạnh.

Tên tiểu tử thối này không chỉ lừa gạt người nhà của hắn, còn lừa gạt nàng.

Từ nhỏ nàng đã có thiên tư thông minh, sao có thể bị Dương Thiên lừa được.

Thế là, hừ nói: “Nếu người đã nói bệnh bất hủ y, vậy thì nói ra nghe một chút, ở đây đều là thân nhân của ta, bọn họ nghe

được cũng không sao.”

Nàng không dò xét ra được tật xấu, Dương Thiên làm sao có thể...

Sở Tiểu Mộng vừa nghĩ tới đây, chỉ thấy ánh mắt Dương Thiên nhìn chăm chăm vào bộ ngực của nàng.

Nàng che ngực hét lên một tiếng giận dữ, nói: “Sắc lang, ngươi nhìn chỗ nào vậy?”

Dương Thiên thật sự là lúng túng.

Hắn một mặt bất đắc dĩ nói: “Ngươi đã để cho ta nói, vậy hi vọng ngươi đừng trách ta.”

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Dương Thiên.

Chỉ thấy thiếu niên chậm rãi mở miệng: “Ăn ít dưa leo, ăn nhiều đối với chỗ kia của ngươi không chỉ không có bất kỳ tăng trưởng, ngược lại sẽ liên lụy dạ dày của ngươi, nghiêm trọng có thể sẽ trúng độc.”

Một câu nói, toàn trường tĩnh mịch.

Hay là nói EQ của Dương Thiên là phụ.

Đây hoàn toàn là đắc tội với người ta, nhất là nói trước mặt phụ huynh của nữ hài.

Sở Tiểu Mộng mặt đỏ như máu, toàn thân tức giận run rẩy kịch liệt.

Đây chính là bí mật lớn nhất nàng làm sau lưng nhà, bây giờ không có chút che giấu nào bại lộ trước mặt bọn họ.

Nàng thật sự muốn chết.

Sở Tiểu Mộng thấy ánh mắt người nhà mình đều nhìn sang, nàng cũng không thể bình tĩnh được nữa.

“A a a, tiểu tử hỗn trưởng, ngươi nói cái gì đó, ngươi dám nói xấu ta, bản cô nương còn dùng đủ đủ? Ngươi nói xấu ta, ta giết chết ngươi.”

Nói xong, trực tiếp bò lên trên bàn, nếu không phải cha mẹ nàng ngăn cản, Sở Tiểu Mộng đã sớm giương nanh múa vuốt nhào lên.

Lúc này còn không đi, Dương Thiên mới thật sự là đầu óc xuất hiện vấn đề.

Hắn giống như người không có việc gì, chậm rãi đứng lên, cười nói với lão nhân: “Đa tạ lão tiên sinh khoản đãi hôm nay, tiểu tử vô cùng cảm kích.”

Lão nhân cười ha ha, vốn định nói để Dương Thiên có rảnh lại đến.

Nhưng nhìn bộ dáng cháu gái mình sắp tức điên, hắn vẫn không dám nói ra những lời này.

Sở Tiểu Mộng bị phụ thân nàng giáo huấn một lần nữa, tâm tình thật vất vả ổn định lại.

Dương Thiên vốn đi tới cửa, nhưng dường như lại nghĩ đến cái gì, xoay người nói với Sở Tiểu Mộng: “Đúng rồi, ba lần cơ hội của ngươi dùng hai lần, cơ hội cuối cùng ta giữ lại cho ngươi.”

Dứt lời, không để ý Sở Tiểu Mộng ngây người, cự tuyệt ý tốt Sở Trung đưa cho một người rời đi.

Vừa đi ra khỏi tiểu viện của Sở lão, chỉ nghe thấy bên trong truyền đến tiếng thét phẫn nộ của Sở Tiểu Mộng, còn tuyên bố muốn giết chết hắn.

Tâm tình Dương Thiên rất tốt, dọc đường chậm rãi thưởng thức cảnh đêm Vân Châu.

Nơi này cũng không phải là đèn đuốc sáng trưng, ngôi sao trên trời đặc biệt sáng ngời, hơn nữa ánh trăng nhu hòa sáng tỏ chiếu xuống, sáng như ban ngày, phảng phất cả người được tẩy lễ.

Thần kinh vốn căng thẳng cả ngày của Dương Thiên rốt cuộc cũng thả lỏng.

Hắn đang hưởng thụ thời khắc yên tĩnh, chỉ nghe một tiếng thét chói tai vang lên, sau đó chính là tiếng kêu cứu.

Dương Thiên:...

Thật đúng là không để cho hắn có một khắc nhàn rỗi.

Bất đắc dĩ, chỉ có thể lần theo phương hướng âm thanh truyền đến mà đi.

Nơi này không có đèn đường, tính ra là dã ngoại hoang vu.

Tiếng cầu cứu không ngừng truyền đến, ánh trăng vốn nhu hòa kia, ở dưới đạo thanh âm này đều trở nên lạnh lẽo hơn rất nhiều.

Hắn đi tới nơi, thấy được một màn trước mắt, lập tức có chút ngây ngẩn cả người.

Người cầu cứu hắn rất quen thuộc, không phải ai khác, chính là hai cô gái Trần Vũ Hàm cùng Hà Vi Vi từng gặp mặt một lần trên xe lửa.

Giờ phút này tình huống của hai nữ hài vô cùng không ổn.

Nếu không phải hắn lộ ra, chỉ sợ hậu quả khó mà lường được.

Hai cô gái bị bảy tám tên lưu manh lưu manh ngăn lại.

Trên mặt mỗi người bọn họ đều mang theo nụ cười không có ý tốt, không ngừng lấn người tiến lên, ngôn ngữ tứ chi ngả ngớn.

Hai cô gái Hà Vi Vi và Trần Vũ Hàm bị dọa đến sắc mặt tái nhợt, đôi vai nhỏ yếu run lẩy bẩy, hai thân thể mềm mại kề sát vào nhau, sợ hãi nhìn mấy tên lưu manh trước mắt, nói: “Các người rốt cuộc muốn làm gì? Ta cảnh cáo các người đừng làm loạn, người đây là phạm pháp mà.”

“Nhờ phạm pháp?”

Mấy tên lưu manh nghe vậy nhìn nhau, sau đó cười ha ha nói: “Trời ạ, cười chết ta rồi, địa giới Vân Châu chúng ta còn phạm pháp?”

“Ha ha, hai vị tiểu mỹ nhân, các người cam chịu số phận đi, chúng ta cùng lăn lộn với Hồ gia, hắn chính là pháp của Vân Châu.”

“Đúng vậy đúng vậy, ta có thể nói rõ ràng cho các người biết, bất kể chúng ta làm chuyện gì, hắn đều có thể đè xuống cho chúng ta.”

Bảy tám tiểu lưu manh tùy ý cười, động tay động chân với hai nàng.

Nước mắt sợ hãi của Trần Vũ Hàm cũng rơi xuống, nàng run lẩy bẩy sợ hãi không ngừng mang theo Hà Vi Vi lui về phía sau, trốn tránh những tiểu lưu manh này đùa giỡn.

Hà Vi Vi bảo vệ bạn thân tốt của mình ở phía sau, tuy rằng sợ hãi nhưng vẫn cố trấn định nói: “Nếu các người còn làm loạn nữa, ta sẽ kêu lên đây.”

Mấy tên lưu manh nghe vậy, lập tức cười đến chảy nước mắt.

“Các người kêu ở dã ngoại hoang vu này à, nói thật cho các người biết, tên tài xế vừa rồi chính là người của chúng ta, cố ý kéo các người đến nơi này, chính là vì hiếu kính chúng ta, ha ha, các người vẫn là chấp nhận số phận đi.”

Nói xong, tên lưu manh dẫn đầu kia tiến lên nhẹ răng cười: “Hiện tại đừng phản kháng, giữ lại chút sức chờ chút nữa hầu hạ chúng ta cho tốt đi.”

Nói xong, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Trần Vũ Hàm, đem bộ quần áo mỏng manh của nàng xé ra một lỗ hồng lớn.

Trần Vũ Hàm a một tiếng, trên khuôn mặt xinh đẹp mang theo nước mắt vội vàng che ngực.

“Ừng ục.”

Tên lưu manh cao gầy cầm đầu nhìn thấy nội y hồng nhạt của cô gái, cùng với bụng dưới trắng nõn bằng phẳng, lập tức miệng đắng lưỡi khô.

Trong mắt hắn bốc lên lục quang, gấp không dẫn nổi...

Chương 486 -

Tên tiểu lưu manh cao gầy này đang muốn nhào lên, sắc mặt Hà Vi Vi lo lắng, nhanh chóng kéo Trần Vũ Hàm lui về phía sau.

Nàng vừa lui vừa sợ hãi nói: ” Các người không cần như vậy, ta cảnh cáo các người, ta lại quen biết một người ở Vân Châu, các người ở đây mà nói như vậy, hắn sẽ không bỏ qua cho các người.”

Tiểu lưu manh cao gầy ha ha cười nói: “Hiện tại các người vô luận như thế nào cũng chạy không thoát, cho dù người sau lưng người là trời, cũng...”

Hắn nói tới đây, đột nhiên thấy được phía sau hai nữ bỗng nhiên xuất hiện một bóng người đen kịt.

Con người của tên lưu manh nhỏ gầy co rút lại, trực tiếp hoảng sợ kêu thảm, sau đó sợ tới mức co quắp ngồi trên mặt đất.

Bây giờ đã là ban đêm, bóng người đen kịt kia lại đột nhiên xuất hiện, chẳng lẽ là quỷ hay sao?

Nghĩ tới đây, hắn gần như bị dọa ngất đi.

Hai nữ hài tử còn không biết xảy ra chuyện gì, thấy tên tiểu lưu manh cầm đầu này đột nhiên ngã sấp xuống, sắc mặt lập tức mừng như điên.

Nghĩ là gửi về rồi, vội vàng chạy về phía sau.

Nhưng mà, khi các nàng quay người lại, còn chưa kịp chạy, đột nhiên đụng vào lòng một người.

Hai nữ giật nảy mình, không ngừng thét chói tai, nắm quyền màu hồng vỗ bóng người này.

Các nàng cho rằng người trước mắt này là một người trong mấy tên tiểu lưu manh kia, đứng ở phía sau các nàng, chính là phòng ngừa các nàng chạy trốn.

Vì vậy, trên mặt không khỏi hiện lên vẻ tro tàn.

Lần này, thật sự khó thoát khỏi kiếp nạn.

Lúc Hà Vi Vi đang định nắm lấy cánh tay của nam tử kia cắn mạnh một cái, lại nghe nam tử này mở miệng nói: “Đừng sợ, là ta.”

Một giọng nói quen thuộc vang lên.

Thân thể mềm mại của hai người chấn động, khó có thể tin nhìn thiếu niên trước mắt.

Ánh trăng lạnh lẽo chiếu lên gò má hoàn mỹ của thiếu niên, hắn giống như bạch mã vương tử từ trên trời giáng xuống, vì bảo vệ các nàng mà đến cứu các nàng ra khỏi địa ngục.

Tuy rằng nhiệt độ cơ thể thiếu niên trước mặt mang theo ấm áp, nhưng hai nàng vẫn không dám tin.

Khả năng trùng hợp như vậy sao?

Hai nàng không dám tin nhìn Dương Thiên hỏi: “Người thật sự là Dương Thiên?”

Dương Thiên nhướn mày nói: “Sao vậy? Ba ngày không gặp thì không quen biết à?”

Hai nàng nghe vậy, lập tức vui đến phát khóc, nắm chặt lấy cánh tay Dương Thiên không buông.

Hà Vi Vi vừa khóc vừa hoảng sợ nói: “Tiểu ca ca, huynh mau cứu chúng ta, những người này muốn phi lễ với chúng ta.”

Dương Thiên gật đầu, vận dụng tiên nguyên chi lực xoa xoa cái đầu nhỏ của hai cô gái, bình phục sự kinh hãi của các nàng, mở miệng nói: “Chờ, ta bảo bọn họ giải thích cho các ngươi.”

Hoảng sợ trong đôi mắt đẹp của Trần Vũ Hàm rốt cục cũng giảm bớt rất nhiều.

Trên tay thiếu niên mà hấn chán ghét trước đó lại âm áp như thế, âm áp đến mức có thể khiến nàng từ bỏ bất kỳ cảnh giác phòng bị nào.

Trong suy nghĩ mỗi nữ sinh đều có một bạch mã vương tử, cứu bọn họ cùng trong nước lửa.

Nàng cũng không ngoài ý muốn, thiếu niên trước mắt này phù hợp với hình tượng bạch mã vương tử trong lòng nàng, hơn nữa còn cứu nàng vào thời khắc nàng tuyệt vọng nhất.

Cho nên, giờ phút này ánh mắt Trần Vũ Hàm không khỏi si mê.

Hà Vi Vi cũng giống như thế, bóng lưng gầy gò của thiếu niên kia, lời nói cuồng ngạo kia, khiến cho nàng cảm giác tim đập rộn lên, gương mặt xinh đẹp đang nóng lên.

Dương Thiên bảo vệ hai cô gái ở sau lưng, lạnh lùng nhìn bảy tám tên lưu manh trước mặt.

Tên lưu manh cao gầy cầm đầu thấy thiếu niên trước mặt là người thì thở phào.

Hắn ta hùng hùng hổ hổ nói: “Mẹ nó, làm ta sợ muốn chết. Lão tử còn tưởng rằng gặp quý.”

Mấy tên lưu manh vội vàng đỡ hắn dậy, sau đó nhao nhao trợn mắt nhìn Dương Thiên nói: “Tiểu tử, ngươi không muốn sống

sao? Hơn nửa đêm ra ngoài giả quỷ, cẩn thận chết như thế nào cũng không biết.”

“Hừ, lá gan của người rất lớn a, ngay cả chúng ta cũng dám hù dọa.”

Dương Thiên không để ý đến sự phẫn nộ của bọn họ, mà lạnh lùng hỏi: “Lão đại của các người là Vương Hồ?”

Mấy tên lưu manh nghe vậy, sắc mặt sùng sốt nói: “Ôc Nhật, đại danh Hồ gia cũng là người dám gọi, tin hay không chỉ bằng câu nói này của người, người liền có thể phơi thầy hoang dã.”

“Hừ, làm lỡ chuyện tốt của chúng ta, vốn chúng ta phải giết người, nhưng lát nữa phải chơi nữ nhân, không muốn phá hỏng hứng thú, cho người một cơ hội sống, quỳ xuống cầu xin tha thứ, cắt cho lão tử, giữ lại cái mạng chó của người.”

Mấy tên lưu manh này, một tên so với một tên càng lợi hại hơn.

Người sau cuồng vọng hơn người trước!

Ngay cả Dương Thiên cũng có chút khó tin, hần đường đường là Phá Thiên Tiên Đế mà lại không để một ai vào mắt.

Một tên lưu manh trong đó gan to bằng trời, tiến lên một bước chỉ vào mũi Dương Thiên lớn tiếng chửi rủa.

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt hỏi: “Chuẩn bị rơi xuống đất chưa?”

“Cái gì?”

Tên lưu manh kia nghe vậy còn chưa kịp phản ứng, khoe miệng Dương Thiên đã cong lên. Bộp một tiếng, bàn tay đánh vào trên mặt tên lưu manh kia.

Tiểu lưu manh lập tức kêu thảm một tiếng.

Sau đó, toàn bộ thân thể giống như biểu diễn tạp kỹ, sau đó hung hăng ngã trên mặt đất.

Bởi vì mặt trước tiên chạm đất, răng đều rụng hơn phân nửa, không ngừng rên rỉ, thân thể cũng co rúm, trên mặt đất để lại một mảng lớn vết máu.

Dương Thiên hoạt động cổ tay một chút, chỉ cảm thấy vung tay ra, toàn bộ lỗ chân lông trên người đều giãn ra.

Thật sự là thoải mái!

Hai vị tiểu cô nương phía sau thấy một màn như vậy, nhất thời trong mắt đều bốc lên những ngôi sao nhỏ.

Nhìn bóng lưng Dương Thiên, tràn đầy vẻ sùng bái.

Thân ảnh thiếu niên tuy rằng hơi có vẻ gầy yếu, nhưng mà giờ phút này ở trong mắt bọn họ, quả thật lộ ra cao lớn uy mãnh như thế.

Tựa hồ trời sắp xuống, hẳn cũng có thể chống đỡ như vậy!

Nhìn đông đảo lưu manh đều bị dọa ngây ngẩn cả người, Dương Thiên cười một tiếng bình tĩnh nói: “Hỏi các người cái gì các người nói cái đó không tốt sao? Tội gì tự rước lấy khổ? Ta hỏi lại lần nữa. Nếu như không hài lòng với câu trả lời của các người thì tất cả đều nằm xuống rồi đi cho ta.”

Nói xong bước tới một bước, nheo mắt lại: “Trả lời ta, lão đại của các người có phải Vương Hồ không?”

Sáu tên lưu manh còn lại thật sự bị một tát này của Dương Thiên dọa sợ.

Chờ bọn họ phản ứng lại, lại thấy một mình Dương Thiên dám cuồng ngạo như vậy, không để mấy người bọn họ vào mắt, sắc mặt không khỏi vặn vẹo.

Một người trong đó, còn là huynh đệ của tiểu lưu manh kia.

Thấy đệ đệ mình bị đánh thành cái dạng này, làm sao có thể thien?

Ông ta nắm chặt nắm đấm, tròng mắt cũng đỏ ngầu lên, phần nộ nhìn chăm chăm Dương Thiên nói: “Vương bát đản, ngươi dám thương tổn đệ đệ ta, ta giết chết ngươi.”

Nói xong liền xông lên phía trước.

Những tiểu lưu manh khác thấy có người xông lên đầu tiên cũng không cam lòng yếu thế, đều móc ra đao lò xo trên người.

Tên tiểu lưu manh cao gầy cầm đầu kia vẻ mặt âm lãnh nói:
“Ca mấy người, đối phương chỉ có một người, chúng ta người
đông thể mạnh, mang hấn chế phục, cho hấn biết địa giới Vân
Châu, rốt cuộc là ai định đoạt.”

Mấy tên lưu manh nhỏ nghe vậy, một lời đáp ứng.

Nói xong, tất cả đều vọt lên.

“A, tiểu ca ca cần thận nha!”

Hà Vi Vi cùng Trần Vũ Hàm thấy vậy, trên mặt hiện lên vẻ sợ
hãi.

Đối phương động đao, nếu như xảy ra án mạng thì làm sao bây
giờ.

Hơn nữa, nếu Dương Thiên bị đâm, hoàn toàn là vì bọn họ.

Nghĩ đến đây, thân thể mềm mại của hai nàng không khỏi lắc
lư một hồi, thiếu chút nữa té ngã, không biết làm sao nước mắt
đều rơi xuống.

Dương Thiên làm sao có thể sợ những nhân vật nhỏ bé này?

Hắn thở dài một hơi, khước miệng mang theo giễu cợt nói: “Các
ngươi đã mềm không ăn, vậy ta liền nhìn xương cốt các ngươi
đến cùng cứng rắn bao nhiêu.”

Nói xong, không đợi mấy tên lưu manh ra tay trước.

Thân ảnh hấn lóe lên, trong nháy mắt biến mất ngay tại chỗ.

Mấy tên lưu manh không còn kinh hãi nữa, bởi vì bọn chúng
phát hiện Dương Thiên đã xuất hiện trước mặt bọn chúng.

Cái tát thon dài kia, mang theo lực lượng ngàn quân, hung
hăng hướng trên mặt bọn họ quăng tới.

Ba ba ba!

Sáu giọng nói vang vọng khắp thiên địa.

Ngay cả hai cô gái sau khi nghe được mấy đạo thanh âm này,
cũng lập tức choáng váng, quên cả khóc.

Thanh âm này, các nàng nghe đều đau. Trên mặt hai nàng
mang theo vẻ mừng rỡ, vội vàng nhìn về phía Dương Thiên.

Giữa sân, chỉ có một mình Dương Thiên đứng.

Mấy tên lưu manh khác toàn bộ nằm trên mặt đất không ngừng kêu thảm. Trong miệng không ngừng phun ra bọt máu, hàm răng rụng không ít.

Mặt của hắn sung phòng lên với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Tâm tình Dương Thiên vui sướng chưa từng có, hóa ra đánh mặt cũng có thể thả lỏng như vậy.

Xem ra lúc tâm tình không tốt, hoàn toàn có thể dùng loại biện pháp này để giải áp.

Hắn nhìn về phía tên lưu manh nhỏ cao gầy cầm đầu, đá đối phương một cước, bình tĩnh nói: “Bây giờ, có thể nghe ta nói chuyện đàng hoàng không?”

Tên lưu manh nhỏ gầy kia mặt mang vẻ hoảng sợ che mặt, vội vàng gật đầu nói: “Đại ca, ngài nói. Bảy người chúng ta biết gì nói nấy, nói hết không giấu diếm.”

Dương Thiên gật đầu, hỏi: “Vương Hồ là lão đại của các người?”

Tên lưu manh dẫn đầu vội vàng lắc đầu nói: “Không phải đại ca, chúng ta còn chưa có tư cách tiếp xúc Hồ gia, lão đại của chúng ta là Long ca. Hắn là tướng tài đặc lực của Hồ gia.”

“Long ca? Trịnh Long?”

Dương Thiên nhíu mày nghi vấn.

Tiểu lưu manh kia nghe vậy, trên mặt lập tức mang theo vẻ kinh hãi nói: “Đại ca người nhận biết lão đại chúng ta? Vậy thật trùng hợp, thật sự là nước lớn cuốn trôi người một nhà miếu Long Vương không nhận người một nhà a, người đã nhận biết Long ca chúng ta, vậy người xem...”

Hắn nói tới đây, Dương Thiên cười mở miệng nói: “Ta không chỉ quen biết Long ca của các người, còn có chút giao tình với hắn, hay là người giúp ta gọi điện thoại cho hắn?”

Chương 487 - Không biết sống chết!

Tên lưu manh dẫn đầu kia nghe Dương Thiên biết lão đại Trịnh Long của mình, sắc mặt vui vẻ nói: "Thật sao? Thật tốt quá, ca chờ một chút, hiện tại ta liền gọi điện thoại cho Long ca.

Nói xong, vội vàng lấy điện thoại ra gọi điện thoại.

Trong lòng tiểu lưu manh vô cùng ủy khuất, nghĩ thầm mẹ nó một cái tát này không công.

Hắn vạn vạn không nghĩ tới, hai cô bé này lại là nữ nhân của đại lão có cùng đẳng cấp với Long ca.

Bọn họ lại cướp nữ nhân của đối phương, thật sự là lão Thọ Tinh ăn thạch tín không muốn sống nữa.

Sau khi Hà Vi Vi cùng Trần Vũ Hàm nhìn thấy một màn này, thân thể mềm mại nhất thời chấn động.

Khuôn mặt của các nàng trắng bệch, không nghĩ tới Dương Thiên lại cùng đám người xấu này là một bọn.

Thật sự là thoát khỏi hang sói lại vào miệng cọp.

Khóe miệng hai nàng đáng chết, trong lòng suy nghĩ nên làm thế nào để thoát khỏi nơi này.

Lúc này, điện thoại trong tay tiểu lưu manh rốt cục thông.

Trịnh Long bận rộn đến sứt đầu mẻ trán. Dương Thiên giao sản nghiệp lớn như vậy cho hắn, trong vòng nửa ngày ngắn ngủi có rất nhiều bộ hạ cũ của Vương Hồ phản loạn.

Hơn nữa, tuyên bố muốn thay Vương Hồ tìm Dương Thiên báo thù muốn ám sát hắn.

Những thứ này đều bị hắn đè xuống. Hiện tại Trịnh Long đã tiêu tụy trong lòng.

Vốn vừa mới nằm xuống, nhưng lúc này điện thoại di động lại đột nhiên vang lên.

Nhìn thoáng qua, là cậu em vợ của mình gọi tới.

Sắc mặt Trịnh Long âm trầm, bình thường cậu em vợ này cũng gây không ít phiền toái cho hắn ta.

Hắn vốn định mặc kệ, nhưng lại không tiện bàn giao với con cọp cái trong nhà của hắn, chỉ có thể nhận điện thoại.

Sau khi điện thoại được kết nối, Trịnh Long tức giận nói: “Tiểu tử, quấy rầy ta nghỉ ngơi, không cho ta một lý do, ta muốn người đẹp mặt.”

Dương Thiên ở bên kia điện thoại nghe vậy đột nhiên cười.

Trong nụ cười của hắn ta mang theo lạnh lùng mở miệng: “Trịnh Long? Người bảo ta cho người lý do gì?”

Trịnh Long nghe vậy, còn tưởng rằng đối diện là em vợ mình, hơn nữa không biết từ lúc nào lại lớn mật như vậy.

Dám gọi thẳng tên của hắn, hơn nữa còn dùng loại giọng điệu này nói chuyện với hắn.

Thế nhưng càng thương thức, Trịnh Long liền cảm giác không đúng.

Giọng nói này dường như không phải là em vợ của hắn.

Nhưng nghe rất quen thuộc.

Trịnh Long suy nghĩ một lát, tựa hồ nghĩ tới điều gì, sắc mặt nhất thời trở nên trắng bệch.

Khóe miệng hắn run rẩy, mở miệng hỏi: “Dương Dương... Dương tiên sinh... là người sao?”

Dương Thiên cười ha hả mở miệng: “Long ca đúng là quý nhân hay quên, mới có ba giờ không gặp, giọng của ta người nghe không hiểu sao?”

Bịch!

Trịnh Long trực tiếp từ trên giường lăn xuống, nặng nề ngã trên mặt đất, đập đầu là mặt mũi bầm dập.

Mồ hôi lạnh trên trán hắn không ngừng chảy ra, bất chấp thương thế trên mặt, ngẫm lại thiếu niên này là cường giả Tông Sư cảnh, mặc dù cách điện thoại, nhưng mà hắn vẫn là đi đứng như nhũn ra.

Tay Trịnh Long cầm điện thoại cũng đang run rẩy.

Vị thần này, ngay cả Vương Hồ cũng dám giết.

Vương Hồ là ai? Không nói thân phận Vân Châu đệ nhất đại lão của hắn, tăng quan hệ thứ hai, chính là cùng vị lãnh đạo tối cao kia trong Vân Châu tỉnh là thân thích.

Đối phương Vương Hồ cũng không chút cố kỵ giết, càng đừng đề cập đến hắn.

Hơn nữa, hắn là đối phương tự mình đề bạt lên, có thể nói Dương Thiên chính là ân nhân của hắn.

Trịnh Long nghe ra sự bất mãn trong giọng nói của Dương Thiên, hắn lau mồ hôi lạnh trên trán rồi mở miệng: “Dương tiên sinh đừng hiểu lầm nha, ta không biết là ngài, nếu biết, cho dù cho ta một trăm lá gan, ta cũng không dám có chút bất kính nào với ngài.”

Dương Thiên nghe được Trịnh Long cung kính, hắn bình tĩnh hỏi: “Chủ nhân của số điện thoại di động là tiểu đệ của ngươi.”

Trịnh Long nghe vậy, trong lòng lộp bộp, có dự cảm không tốt.

Hắn cẩn thận hỏi: “Tiểu tử kia là em vợ của ta, không biết hắn đắc tội ngài chỗ nào, ngài xem ta đánh gãy chân của hắn bồi tội cho ngài được không?”

Dương Thiên liếc nhìn tên lưu manh cầm đầu, thấy hắn còn chưa biết tình huống thì không khỏi mỉm cười. Hắn nhìn Trịnh Long bên kia điện thoại, mở miệng nói: “Cậu em vợ này của ngươi nếu phi lễ bằng hữu của ta, Trịnh Long, ngươi thấy thế nào?”

Trịnh Long:...

Hắn thật sự suýt chút nữa bị dọa ngất xỉu.

Cậu em vợ này tìm đường chết cũng lôi kéo hắn.

Dám không phải bằng hữu cảnh giới Lễ Tông Sư, hắn đến cùng có mấy lá gan?

Chân hắn như nhũn ra, đứng cũng không đứng thẳng được nữa, vội vàng vịn cái bàn đứng lên nói: “Dương tiên sinh, ngài nói địa chỉ, trong vòng mười phút ta chạy tới cho ngài một lời giải thích, ngài nếu không hài lòng thì ta sẽ để mạng lại.”

Dương Thiên nghe Trịnh Long nói, tuy rằng là lời xã giao, nhưng cũng gật đầu, sau đó đưa di động cho tên lưu manh nhỏ cao gầy cầm đầu.

“Tỷ phú của ngươi hỏi vị trí hiện tại của ngươi.”

Tiểu lưu manh nghe vậy lập tức mừng rỡ, cầm lấy điện thoại di động, sau đó vô cùng hưng phấn, cho rằng đối phương là cho tỷ phu hấn mặt mũi, có thể tha cho hấn một lần.

Nhưng mà, không đợi hấn mở miệng, chỉ nghe thấy tiếng nói lạnh lẽo của Trịnh Long ở đối diện: “Nói ra địa chỉ hiện tại của ngươi, ta lập tức đi qua.”

Tiểu lưu manh lập tức thụ sủng nhược kinh.

Trước đó hấn gây chuyện, đều là tỷ phu này phái người tới giúp hấn giải quyết, lần này vậy mà tự thân xuất mã.

Tỷ phu này của hấn là đệ nhất đại tướng dưới tay Vân Châu Hồ gia, dưới một người, trên vạn người, chẳng lẽ hấn đến là để trút giận cho mình.

Tiểu lưu manh mặt mày như phượng múa, không nói hai lời nhanh chóng đem địa chỉ nói ra.

Nghe được Trịnh Long nói trong vòng mười phút đến, lúc này tiểu lưu manh mới thở phào nhẹ nhõm, sống lưng không khỏi thẳng lên hai ba phần.

Có Trịnh Long làm chỗ dựa cho hấn, ở Vân Châu hấn có thể đi ngang.

Vì thế, sau khi lưu manh đem di động cất vào trong túi, biểu cảm trên mặt lại khôi phục thái độ bình thường.

Hấn kiêu căng nói: “Tiểu tử, ngươi lẫn lộn ở đâu? Tỷ phu ta nói mười phút liền tới, hấn chính là đại giải lớn nhất dưới tay Hồ gia, ngươi nếu biết hấn, liền biết hậu quả khi đắc tội hấn, ta là em vợ của hấn, việc này của chúng ta khẳng định không thể bỏ qua, hiện tại ngươi tới nói, đánh ta một cái tát thì tính như thế nào?”

Dương Thiên có chút ngây ngẩn cả người.

Tiểu tử này rốt cuộc có biết mình đang nói cái gì hay không?

Đừng nói tỷ phu của hấn, cho dù là cấp trên của tỷ phu hấn là Vương Hồ, nếu có cơ hội sống lại, lần nữa gặp mình, nhất định sẽ đi đường vòng.

Tiểu tử này chỉ là một tiểu lưu manh đầu lĩnh, lại còn muốn tính sổ với hấn?

Khóe miệng hắn nhếch lên mỉm cười nghiền ngẫm hỏi:
“Người muốn giải quyết như thế nào? Ta nghe một chút.”

Tiểu lưu manh thấy Dương Thiên nói như vậy, thật sự cho rằng tên tuổi của tỷ phu hắn có tác dụng.

Cũng đúng, ở Vân Châu nhắc tới tên tuổi Trịnh Long, một số người trên đường không ai không biến sắc.

Trịnh Long là cổ võ giả, xuất thân bản hàn, dựa vào thủ đoạn tàn nhẫn thương vị, địa giới Vân Châu hiếm có người dám trêu chọc.

Cho nên, tiểu lưu manh này tự tin, tiểu tử trước mắt này tuyệt đối là sợ.

Hắn đứng dậy, phỉ bụi đất trên người, rằng bị đánh rụng hai cái, nói chuyện cũng hờ.

Hắn phun ra một ngụm máu, sờ sờ khuôn mặt sưng đỏ, lập tức hít nhẹ một hơi, ánh mắt nhìn Dương Thiên càng thêm oán độc.

“Ta là em vợ của Long ca, có thể nói chuyện của ta chính là chuyện của hắn, người đắc tội ta, cũng tương đương đắc tội hắn. Hiện tại, ta cho người một cơ hội, người cho ta một cái tát này còn có một cước vừa rồi, người muốn mua bao nhiêu tiền.”

Dương Thiên quả thực có chút hoài nghi lỗi tai của mình có phải nghe lầm hay không.

Hắn ta ngơ ngác hỏi: “Người tìm ta đòi tiền?”

“Thế nào? Tiểu tử người không đồng ý?”

Vẻ mặt của tên lưu manh có chút âm lãnh.

“Chờ tỷ phu của ta đến nơi này, vậy thì vấn đề tiền bạc không thể giải quyết được rồi.”

Dương Thiên có chút hứng thú nhướn mày: “Người muốn bao nhiêu.”

Tên lưu manh thấy tình huống của Dương Thiên, cho rằng hắn đã sợ rồi, cười một cách càn rỡ nói: “Một bạt tay là một trăm vạn, một cước là năm mươi vạn. Đúng rồi, hai người bạn kia của người cũng phải ở lại cho ta.”

Hà Vi Vi cùng Trần Vũ Hàm nghe vậy, sắc mặt nhất thời trắng bệch.

Không nói lưu các nàng lại, cho dù là một trăm năm mươi vạn, các nàng cũng không gom đủ a!

Đi tới Vân Châu, các nàng ít nhiều nghe được tên Trịnh Long, dẫn đường ở Vân Châu rõ ràng từng nói với các nàng, tới nơi này, ai không thể chọc.

Trong đó, ngoại trừ vị tồn tại thân ở địa vị cao kia các nàng không tiếp xúc được ra.

Trịnh Long xếp ở vị trí thứ nhất.

Tên lưu manh trước mắt này là em vợ của hắn, đợi đến khi Trịnh Long đến, các nàng một người cũng đừng hòng chạy thoát.

Vì vậy, Trần Vũ Hàm vội vàng lôi kéo Hà Vi Vi nói: “Vi Vi, chúng ta mau chạy thôi, nếu không chạy sẽ không kịp.”

Hà Vi Vi gật đầu nói: “Chúng ta mang Dương Thiên cùng chạy.”

Trần Vũ Hàm nhìn hắn một cái nói: “Vừa rồi không phải hắn nói là quen biết với Trịnh Long kia sao? Hắn hẳn là không có việc gì, chúng ta chạy trước đi.”

Hà Vi Vi lắc đầu nói: “Không được, Dương Thiên vì giúp chúng ta mới đắc tội với Trịnh Long, chúng ta không thể giữ hắn lại như vậy được.”

Nói xong, chạy chậm tiến lên, tay ngọc nắm chặt cánh tay Dương Thiên nói: “Dương Thiên, mau đi theo chúng ta.”

Dương Thiên hơi kinh ngạc hỏi: “Tại sao lại phải đi?”

Thân thể mềm mại của Hà Vi Vi run rẩy, gấp đến độ sắp khóc lên: “Đây chính là Trịnh Long đó, người đã thương em vợ của hắn thành ra bộ dạng này, ta nghe nói hắn vô cùng hung tàn, nếu không đi thì đã muộn rồi.”

“Hung tàn?”

Dương Thiên nghe vậy cười, hôm nay Trịnh Long ở trước mặt hắn, tựa hồ giống như là một con cừu nhỏ?

Chương 488 - Mãn ý.

Nhìn dáng vẻ Hà Vi Vi khẩn trương như vậy, Dương Thiên lắc đầu cười nói: "Người không cần lo lắng, Trịnh Long kia sẽ không làm gì ta, người chờ một lát, đối phương tới, ta sẽ cho hắn một công đạo."

Nếu như vừa rồi không nhắc tới Trịnh Long, Hà Vi Vi còn tin tưởng Dương Thiên sẽ để cho những tên lưu manh này cho nàng một công đạo.

Nhưng hiện tại, những tên lưu manh này có quan hệ với tên ác bá Trịnh Long này, cho dù Dương Thiên có bản lĩnh lớn bằng trời cũng không thể chống lại được.

Lúc này Trần Vũ Hàm chạy tới, kéo bàn tay nhỏ bé của Hà Vi Vi nói: "Vi Vi, chúng ta đi nhanh lên, nếu như chờ Long ca kia tới, chúng ta ai cũng không đi được."

Hà Vi Vi cũng nóng nảy, kéo tay Dương Thiên với vẻ mặt cầu xin nói: "Dương Thiên, người nghe ta được không, đi theo chúng ta, Trịnh Long thật sự không phải là người chúng ta có thể đắc tội."

Dương Thiên cười nói: "Nói là không nói cho các người biết mà thôi, những người này nếu không xử lý, sau này còn có thể gây tai họa cho người khác."

Trần Vũ Hàm buồn bực nói: "Bây giờ bảo vệ tính mạng của chúng ta quan trọng hơn a! Người quản nhiều như vậy làm gì?"

Dương Thiên bình thản nói: "Nếu các người muốn đi, vậy các người rời khỏi nơi này trước."

Hà Vi Vi quật cường lắc đầu nói: "Không được, người không đi, chúng ta cũng không đi."

Lúc này, tên tiểu lưu manh cầm đầu kia lập tức phẫn nộ.

"Muốn đi? Các người đã hỏi qua ta chưa."

Thấy ánh mắt lạnh như băng của Dương Thiên nhìn sang, tiểu lưu manh kia lập tức cảm thấy cả người phát lạnh, tuy nhiên

sau đó hấn nghĩ đến chỗ dựa Trịnh Long này, lại nở nụ cười lạnh.

Trên mặt hấn ta mang theo vẻ cuồng ngạo nhìn Dương Thiên: “Thế nào? Ngươi còn muốn đánh ta? Ngươi đánh một người nữa thử xem?”

Dương Thiên thật sự bị tên nảo tào này đánh bại.

Hấn ôm trán hỏi: “Vì sao ngươi lại muốn chết như vậy?”

“A?” Lưu Manh không hiểu tại sao Dương Thiên lại nói như vậy?

Hiện tại bọn họ đã không còn đường có thể đi, rốt cuộc là ai chết?

Hấn vừa nghĩ tới đây, đột nhiên một tiếng xe nổ vang truyền đến.

Trần Vũ Hàm cùng Hà Vi Vi sau khi thấy một màn này, gương mặt trở nên một mảnh trắng bệch.

Ngược lại mấy tên lưu manh mặt ai nấy đều cười lạnh nhìn Dương Thiên, bọn họ không ai không cho rằng Dương Thiên lần này chết chắc rồi!

Trịnh Long xuống xe, còn chưa kịp cung kính hành lễ với Dương Thiên thì tên lưu manh cao gầy kia đã nhanh chóng đánh tới.

Tiểu lưu manh chỉ vào Dương Thiên khóc lóc với Trịnh Long: “Tỷ phụ, chính là hấn, chính là tiểu tử này tát ta một cái, tát mặt ta sưng lên, còn đánh rụng mấy cái răng của ta, hơn nữa vừa rồi hấn còn mở miệng vũ nhục ngươi, ngươi nhất định không thể buông tha hấn.”

Dương Thiên nghe vậy cười, Trịnh Long nhìn thấy nụ cười lạnh lẽo của Dương Thiên, chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh trên trán không ngừng tuôn ra, da đầu tê dại.

Hấn vốn định nói chuyện, Dương Thiên trực tiếp đưa tay ngăn cản.

Thiếu niên tựa cười mà không cười nhìn tiểu lưu manh kia hỏi: “Chính là ta làm như vậy, ngươi làm như thế nào?”

Tiểu lưu manh cắn răng nói: “Ta muốn đánh gãy chân của ngươi, để ngươi.....”

Hắn còn chưa nói hết lời, Dương Thiên đã đưa tay ngăn lại, sau đó nhìn về phía Trịnh Long nói: “Ngươi hiểu chưa?”

Các tiểu lưu manh còn lại thấy vậy, sắc mặt phần nộ nói: “Dám dùng ngữ khí như vậy nói với Long ca, ngươi muốn chết phải không?”

Tiểu lưu manh cao gầy kia liên tục cười lạnh, sau đó nhìn Trịnh Long nói: “Tỷ phu, ngươi xem ta không có nói láo, tiểu tử này rất cuồng, ngay cả ngài cũng không để ở...”

Lời còn chưa dứt, một tiếng dùng giòn vang.

Tất cả mọi người đều bối rối.

Ngoại trừ Dương Thiên, tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn Trịnh Long, không rõ tại sao hắn lại tát cậu em vợ của mình một cái.

Trần Vũ Hàm vốn muốn gặp thời cơ không đúng liền lôi kéo Hà Vi Vi chuẩn bị đi, nhưng lúc tiểu lưu manh và Trịnh Long lại đấu tranh nội bộ, nhất thời mắt choáng váng, quên chạy trốn.

“Tỷ phu, ngươi...”

Nửa bên mặt còn lại của tên lưu manh kia đánh không nhẹ hơn vừa rồi, răng hàm sau cũng rụng một cái, hơn nữa cũng nhanh chóng sưng lên.

Hai bên mặt giống như bị ong mật đốt, mắt cũng không nhìn thấy.

Đây còn không phải là chuyện chân động nhất.

Điều khiến bọn họ cảm thấy muốn phát điên chính là, chỉ thấy Trịnh Long cắn răng, cung kính mở miệng với Dương Thiên: “Dương tiên sinh, ta biết nên làm như thế nào rồi.”

Nói xong, dưới thần sắc hoảng sợ của đám lưu manh, một cước đá vào xương bánh chè của tên lưu manh nhỏ cao gầy.

“Rắc rắc!”

Thanh âm đứt gãy thanh thúy làm cho tất cả mọi người đều hít vào một ngụm khí lạnh, chỉ cảm thấy phía sau lưng sợ hãi.

Một chân của tên lưu manh nhỏ gầy vắn vẹo, hiển nhiên là đã bị chặt đứt.

Hắn phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, trong bóng đêm lạnh lẽo này có vẻ đặc biệt dọa người.

Trần Vũ Hàm cùng Hà Vi Vi hoảng sợ che cái miệng nhỏ nhắn, ánh mắt nhìn Dương Thiên cũng thay đổi.

Các nàng đều là người thông minh, tự nhiên biết Trịnh Long này rốt cuộc là vì ai mà chặt đứt chân của tên lưu manh kia.

“Dương tiên sinh ngài còn hài lòng, nếu không hài lòng một câu của ngài, ta dỡ cái chân này xuống bồi tội cho ngài.”

Trong giọng nói của Trịnh Long mang theo sự kiên quyết không giống như đang nói đùa.

Mọi người nghe xong đều choáng váng?

Tình huống như thế nào?

Vị trước mắt này không phải đệ nhất mãnh tướng dưới tay Vân Châu Hồ gia sao?

Không phải nói hắn vô cùng hung tàn tàn nhẫn sao?

Không phải nói hắn dưới một người trên vạn người sao?

Đây mẹ nó cũng gọi là vua của vạn người? Đối với một thiếu niên sợ hãi đến mức độ như thế? Vì bồi tội không tiếc gãy chân của mình?

Thế giới này rốt cuộc là cái gì?

Mấy tên lưu manh trực tiếp hồng mắt.

Trần Vũ Hàm kinh ngạc há to cái miệng nhỏ nhắn, cái cằm nhọn cũng thiếu chút nữa rơi trên mặt đất.

Thiếu niên này cùng bọn họ đến Vân Châu, cũng không quen thuộc với nơi này, ba ngày qua đã xảy ra chuyện gì? Cái gì sẽ quen biết vị đại nhân vật này, hơn nữa, vị đại nhân vật này tôn kính hắn như vậy? Không tiếc gãy chân biểu lộ lòng trung thành?

Hà Vi Vi nhéo Trần Vũ Hàm một cái.

Trần Vũ Hàm nhất thời a một tiếng thét chói tai, u oán nói: “Vi Vi, ngươi làm cái gì vậy?”

Hà Vi Vi ngơ ngác nói: “Ta chỉ là nhìn xem có phải ta đang nằm mơ hay không.”

Trần Vũ Hàm:...

Trong sân, Dương Thiên nhìn Trịnh Long đang run rẩy cúi đầu xuống, bình tĩnh nói: “Ta có thể phân rõ ai là ai, ngươi lại vô tội, ta muốn một chân của ngươi làm gì?”

Sắc mặt tái nhợt của Trịnh Long nhất thời dịu đi một chút, sau đó mở miệng nói: “Đa tạ Dương tiên sinh hạ thủ lưu tình.”

Dương Thiên gật đầu nói: “Địa giới Vân Châu bây giờ là thiên hạ của ngươi, ta cho ngươi, chỉ cần một yêu cầu.”

Mấy tên lưu manh nhỏ trong lòng toàn bộ nổi lên sóng to gió lớn.

Bọn họ vừa rồi nếu không phải lỡ tai xảy ra vấn đề, nghe được tin tức đó có thể nói là chấn động Vân Châu.

Vân Châu không phải vẫn luôn do Hồ gia quản lý sao? Từ lúc nào biến thành thiên hạ của Trịnh Long.

Còn nữa, thiếu niên vừa nói cái gì?

Vân Châu là Trịnh Long hấn cho?

Điều này sao có thể?

Mọi người còn đang khiếp sợ, chỉ nghe Trịnh Long cung kính nói: “Dương tiên sinh, ngài nói, ta tất nhiên làm được.”

Dương Thiên gật đầu nói: “Vân Châu do Vương Hồ quản lý rất loạn, nếu đã giao cho tay ngươi, vậy ngươi phải quản lý Vân Châu cho tốt, loại rác rưởi như vậy nếu không phải thay đổi triệt để, cũng không cần thiết phải sống nữa, ngươi có thể làm được không?”

Trịnh Long gật đầu, nhưng vẻ mặt lại khổ sở, kiên trì nói: “Dương tiên sinh có điều không biết, tâm phúc của Vương Hồ không ít, trong đó có một người là cường giả Âm Kinh hậu kỳ, nghe nói ít ngày nữa sẽ từ nước ngoài trở về, bọn họ cũng không ủng hộ địa vị của ta, ta sợ ta không giữ được vị trí này, không cách nào hoàn thành yêu cầu của ngài.”

Khóe miệng Dương Thiên lộ ra vẻ khinh thường: “Âm Kinh hậu kỳ mà thôi, trong mắt ta chỉ như con kiến.”

Trịnh Long:...

Nếu là người khác nói, hắn đã sớm khịt mũi coi thường, nhưng vị trước mặt này là Tông Sư cảnh, hắn không dám hoài nghi.

Nhưng Dương Thiên là Tông Sư cảnh, mà hắn chỉ là một tên gà mờ ám kình sơ kỳ, ở trước mặt vị cường giả ám kình hậu kỳ kia, có thể nói sẽ bị treo lên đánh.

Dương Thiên nhìn ra sự lo lắng của Trịnh Long, lấy ra một viên đan dược từ trong Thất Thái Linh Lung Tháp nói: “Tiếp theo!”

“Cái gì?”

Trịnh Long còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy một viên đan dược ánh vàng rực rỡ mang theo vầng sáng bay tới.

Hắn luống cuống tay chân tiếp được đan dược, sau đó có chút không hiểu nhìn Dương Thiên.

Sau đó, chỉ nghe thiếu niên mở miệng: “Ăn nó vào, ngươi là Ám Kình đỉnh phong, chỉ là một con cá nhỏ hỗn tạp Ám Kình hậu kỳ đâu không lại ngươi.”

“Cái này, điều này sao có thể?”

Trịnh Long cầm đan dược trong tay, nghe Dương Thiên nói vậy, vẻ mặt không tin.

Sau khi đi vào ám kình, hắn biết rõ, tu vi tiến giai khó như lên trời.

Hắn cách Ám Kình đỉnh phong có ba cửa ải lớn, có thể nói cả quãng đời còn lại cũng không nhất định bước vào, làm sao có thể chỉ ăn một viên đan dược liền có thể đạt tới.

Quả thực là chuyện hoang đường.

Dương Thiên nhíu mày: “Ngươi không tin?”

Trịnh Long:...

Không phải hắn không tin, mà là tất cả võ giả cổ đều sẽ không tin tưởng.

Nhìn ra ý của Trịnh Long, Dương Thiên bình tĩnh mở miệng: “Nếu không tin, vậy thì ăn thử xem.”

Trịnh Long nửa tin nửa ngờ, nhưng nghĩ đến Dương Thiên là Tông Sư cảnh, nếu muốn hại hắn, gần như không cần động thủ, cho nên cũng gật đầu đồng ý.

Sau khi nuốt viên đan dược màu vàng này vào, giai đoạn đầu không có bất kỳ phản ứng gì.

Ngay khi Trịnh Long muốn hỏi, chỉ cảm thấy đan điền của mình truyền đến dị dạng.

Hắn biến sắc, sau đó mừng như điên.

Chương 489 - Thu lưu hai nữ.

Trịnh Long phục dụng viên đan dược kia, trong đan điền lập tức dâng trào rất nhiều linh khí. Linh khí giống như hoá lỏng, không ngừng chuyển đổi thành chân khí.

Ngay sau đó, hắn hoảng sợ phát hiện cảnh giới đang đột phá với tốc độ vượt quá lẽ thường.

Âm Kinh trung kỳ, Âm Kinh hậu kỳ, Âm Kinh đỉnh phong...

Trong thời gian mấy hơi thở ngắn ngủi, liền từ Âm Kinh sơ kỳ đạt đến cảnh giới đỉnh phong.

Trịnh Long mừng như điên, không dám tin, hắn dùng sức nắm chặt nắm đấm, chỉ cảm thấy toàn thân có sức lực dùng không hết.

Hắn đánh một quyền xuống đất, mặt đường nguyên bản rắn chắc kia lập tức lõm vào một cái hố.

Đám người nơi đó gặp qua loại thể giới này, nhao nhao hít vào một ngụm khí lạnh.

Hốc mắt Trịnh Long có chút đỏ bừng, đây là mục tiêu cả đời của hắn, thời gian năm năm tu vi của hắn không tiến thêm được một tấc nào.

Vốn tưởng rằng đời này cũng không thể đạt tới độ cao bậc này, lại không nghĩ rằng vèn vẹn ăn một viên đan dược liền cá

hóa rỗng.

Hắn là một cổ võ giả, tự nhiên biết giá trị của viên đan dược này.

Có thể nói hắn dốc hết tất cả tài sản cũng mua không nổi.

Nhưng mà, thiếu niên lại tặng không cho hắn ta.

Phân ân tình này hắn không thể báo đáp.

Trịnh Long bịch một tiếng quỳ trên mặt đất nói: “Đại ân của Dương tiên sinh, Trịnh mỗ suốt đời khó quên, ngày sau Dương tiên sinh nói một câu, tử án nguyện không cần tính mạng xuất thân!”

Dương Thiên gật đầu: “Nhớ kỹ những lời này của ngươi! Còn có hứa hẹn vừa rồi của ngươi nữa!”

Dứt lời, xoay người.

Trần Vũ Hàm cùng Hà Vi Vi vội vàng đuổi theo.

Giữa sân chỉ còn lại Trịnh Long và mấy tên lưu manh.

Trịnh Long đứng lên lạnh lùng nói: “Các ngươi có nghe thấy lời Dương tiên sinh nói không?”

Mấy tên lưu manh sợ tới mức liên tục gật đầu.

Trịnh Long cầm một ống thép từ trên xe ném tới trước mặt bọn họ nói: “Đã làm sai thì phải trả giá đắt, dám phi lễ với bằng hữu của Dương tiên sinh, các ngươi tự chặt một chân, cho Dương tiên sinh một cái công đạo, ta chừa lại mạng sống cho các ngươi.”

Tất cả đám lưu manh nghe vậy lập tức biến sắc.

Một tên trong đó mặc đồ hàng hiệu màu vàng, sắc mặt phẫn nộ: “Trịnh Long, ngươi dám làm càn? Ta là con trai của thư ký Lữ, ngươi đụng vào ta? Muốn chết phải không?”

Trịnh Hồ tức giận hừ một tiếng: “Cho dù cha ngươi đích thân tới cũng không bảo vệ được ngươi.”

Tên lưu manh cao gầy bị Trịnh Long đánh gãy chân kia sắc mặt cũng vắn vẹo nói: “Họ Trịnh, tỷ tỷ của ta theo ngươi, ngươi lại dám đánh gãy chân của ta, tên khốn kiếp, ngươi đã

bất nhân, vậy thì đừng trách ta bất nghĩa, ta muốn nói cho Hồ gia, nói người muốn tạo phản, người muốn soán vị.”

Trịnh Hồ nhìn cậu em vợ mình với ánh mắt thương hại nói:
“Vương Hồ đã chết!”

“Cái gì?”

Tiểu lưu manh cao gầy kia nghe vậy sắc mặt cứng ngắt: “Làm sao có thể? Ta không tin, Hồ gia là Vân Châu đệ nhất nhân, sau lưng có người lãnh đạo quan trường tối cao làm chỗ dựa, ai dám giết hắn?”

Ánh mắt Trịnh Hồ mang vẻ chế nhạo, miệng khẽ nhả vài chữ:
“Dương tiên sinh dám!”

Dương Thiên đi chưa đến trăm mét, chỉ nghe sau lưng truyền đến vài tiếng kêu cực kỳ bi thảm.

Hai cô gái nghe vậy, sau khi nghe vậy thì sợ tới mức run lẩy bẩy, một trái một phải hai tay ôm lấy cánh tay Dương Thiên không dám buông lỏng.

Trên mặt Dương Thiên mang theo vẻ xấu hổ.

Hai cô gái tựa hồ thật sự bị kinh hãi, thân thể mềm mại không ngừng run rẩy.

Dương Thiên chỉ cảm thấy cánh tay mềm mại bao quanh, hai mùi thơm cơ thể của hai cô gái phát ra, quanh quẩn ở mũi hắn.

Thân thể hắn có chút cứng ngắt, mở miệng nói: “Mấy tên lưu manh kia đã bị trừng phạt, các người có thể yên tâm.”

Hai cô gái nghe vậy, lập tức cảm giác người ôm là người khác phái, vội vàng ngượng ngùng buông tay ra.

Dương Thiên đang muốn nghi vấn hai cô gái vì sao sắc trời đã tối lại xuất hiện ở đây, nhưng khi ánh mắt nhìn vào Trần Vũ Hàm, lập tức không dòi mắt đi được.

Dưới ánh trăng thanh lãnh, áo ngoài nữ hài bị xé rách, lộ ra tư thái xinh đẹp.

Mặc dù mười bảy mười tám tuổi, nhưng dáng người lại mảnh khảnh, trên người đầy đặn, nội y màu hồng bao phủ trắng như tuyết.

Cổ ngọc thon dài như thiên nga, bụng dưới bằng phẳng lộ ra đường chỉ chỉ chỉ mã giáp tinh xảo.

Làn da như mỡ dê, như tuyết trắng, mềm mại trơn mềm.

Dương Thiên không ngờ cô gái có tính tình đại tiểu thư này lại có dáng người tốt như vậy.

Trần Vũ Hàm nhìn theo ánh mắt của Dương Thiên, thấy đôi phương đang nắm chặt quần áo bị xé rách của mình không biết khi nào mới buông ra, không khỏi hét lên một tiếng, vội vàng bảo vệ thân thể mềm mại của mình hét lớn: “sắc lang.”

Dương Thiên cạn lời, kiếp trước kiếp này sống ba trăm năm, đây là lần đầu tiên hắn bị người ta coi là sắc lang.

Thật là, nếu không phải tiểu ny tử này không mặc quần áo đàng hoàng thì trách hắn sao?

Hà Vi Vi vội vàng bảo vệ thân thể mềm mại của Trần Vũ Hàm, nhìn Dương Thiên sững sờ, tức giận nói: “Nhìn người cái gì, còn không mau quay đầu đi.”

Dương Thiên cạn lời, cởi áo ngoài.

Mà một màn này lập tức khiến hai cô gái sợ tới mức hồn phi phách tán.

“Người muốn làm gì?”

Vẻ mặt Hà Vi Vi tràn đầy hoảng sợ.

Mà Trần Vũ Hàm càng là sợ tới mức nước mắt rơi xuống, không ngừng lui về phía sau sợ hãi nói: “Khốn kiếp, ta biết ngay người không có ý tốt, người...”

Nàng đang muốn chửi ầm lên, đã thấy thiếu niên đem áo khoác ném cho nàng.

“Mặc đi!”

Dứt lời, cũng không giải thích gì, xoay người rời đi.

Hai nàng nhất thời choáng váng, thế mới biết hiểu lầm Dương Thiên.

Hà Vi Vi vội vàng phủ thêm quần áo cho bạn thân của mình.

Ban đêm ở Vân Châu có chút lạnh, quần áo Trần Vũ Hàm vốn đã bị xé rách, môi đỏ mọng bị đông lạnh, nhưng cảm nhận

được sự ấm áp tỏa ra từ chiếc áo khoác này, cùng với loại khí tức xuất trần độc đáo trên người thiếu niên, hai má nàng đỏ ửng, hoàn toàn thả lỏng tâm tình.

Thấy thiếu niên không đợi các nàng đi xa, hai nàng mặt mũi tràn đầy im lặng.

Các nàng ở trường học cũng coi như là hoa khôi, đi tới chỗ nào tất cả nam sinh giống như là chúng tinh phụng nguyệt vậy, vậy các nàng vào giữa.

Làm sao đến nơi này, thiếu niên hoàn toàn không để ý tới bọn họ.

Anh hùng cứu mỹ nhân xong, rõ ràng có cơ hội tiếp xúc với các nàng tốt như vậy, không nghĩ tới thiếu niên lại bỏ đi.

Có cần tùy hứng như vậy không.

Hai nàng tức giận dậm chân, thiếu niên đã đi xa, một trận gió lạnh thổi qua hai nàng sợ tới mức run rẩy lần nữa, vội vàng đuổi theo Dương Thiên.

Một đường nói chuyện phiếm, Dương Thiên mới biết, hai nàng vốn du ngoạn, nhưng lại lên xe đen, sau đó một đường bị kéo đến rừng núi hoang vắng này, tài xế xe đen có dự mưu vớt các nàng lại, sau đó đột nhiên từ phía sau các nàng nhảy ra một đám lưu manh.

Ngay sau đó, chính là Dương Thiên trùng hợp đi ngang qua.

Nhìn ánh mắt cảnh giác của Trần Vũ Hàm, Dương Thiên cạn lời, đương nhiên biết đối phương cũng tò mò vì sao hắn lại trùng hợp đến đây.

Từ ánh mắt của đối phương, Dương Thiên đã hiểu đối phương cho rằng hắn có dự mưu đi ngang qua.

Đối với việc này, hắn cũng lười giải thích nhận cái gì, nếu đã hiểu làm vậy thì đi hiểu làm đi.

Trên đường không có bất kỳ chiếc xe taxi nào, ba người chỉ có thể đi tới khách sạn.

Nhưng mà, khi Dương Thiên thấy hai nàng đi theo hắn về khách sạn, vẻ mặt nhất thời im lặng.

“Nơi này đã là địa giới phồn hoa, sẽ không có người xấu, các người đánh xe trở lại khách sạn của mình đi.”

Hai nàng lắc đầu như trống bỏi, các nàng đã sinh ra sợ hãi với việc đánh xe.

Hà Vi Vi hỏi: “Tiểu ca ca, chúng ta có thể ở cạnh phòng của người không?”

Trần Vũ Hàm mặc dù không nói gì, nhưng trong đôi mắt đẹp mang theo cầu xin, hiển nhiên cũng có ý tứ này.

Dương Thiên nhìn dáng vẻ đáng thương của hai nàng, chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Hai nàng nhất thời hưng phấn a một tiếng.

Mất nửa ngày mới chọn được hai phòng, Dương Thiên trở lại phòng mình mệt mỏi ngã đầu xuống ngủ.

Nhưng mà, trong lúc nửa tỉnh nửa mê, cửa bị gõ vang.

Dương Thiên Thản nhìn lại, chỉ thấy hai cô gái ở cửa ra vào.

Bất đắc dĩ, chỉ có thể mở cửa.

Cửa bị đẩy ra, hai cô gái đem mình bọc kín mít, sau đó đáng thương hỏi: “Dương Thiên, chúng ta sợ, đêm nay có thể ngủ ở phòng của cậu không.”

Dương Thiên:.....

Hắn cảm giác không nên cứu hai người này trở về.

Nhìn hai nàng, Dương Thiên mặt mũi tràn đầy im lặng nói: “Phòng này của ta chỉ có một cái giường, các người ngủ thì ta ngủ ở đâu?”

Dứt lời, hai nữ hài bĩu môi, nhìn như muốn khóc.

Dương Thiên thật sự sắp bị ép đến phát điên rồi, chỉ có thể đỡ trán nói: “Được rồi được rồi, vào đi, ta ngủ trên mặt đất.”

Lúc này hai cô gái mới mặt mày hớn hở.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Ngày hôm sau Dương Thiên tỉnh lại, hai nàng vẫn còn đang ngủ say sưa. Sau khi hắn rửa mặt, Hà Vi Vi còn đang ngủ say,

Trần Vũ Hàm cũng đã tỉnh, còn đang ngái ngủ dụi mắt, ngồi dậy ngáp một cái.

Dương Thiên thấy cảnh này, sáng sớm tinh mơ máu mũi thiếu chút nữa chảy ra.

Hai nàng không biết lúc nào cởi y phục, khăn trải giường trắng tinh từ trên thân thể như ngọc của các nàng tróc ra, tất cả hình ảnh, nhìn một cái không sót gì.

Dương Thiên chỉ cảm thấy cổ họng có chút khô khốc, đôi mắt cũng quên nhắm lại.

Trần Vũ Hàm còn không biết rõ tình hình, da thịt trắng nõn như mỹ ngọc, nàng uốn ngực duỗi lưng một cái, lúc này mới chậm rãi mở mắt.

Sau đó, cả hai bốn mắt nhìn nhau.

Trần Vũ Hàm sửng sốt hồi lâu, sau đó một đạo thanh âm cao cân bồi vang vọng toàn bộ khách sạn...

Chương 490 - Dẫn dắt Ngô gia.

Sáng sớm vốn là lúc mọi người ngủ say, tiếng thét chói tai này, thuận tiện làm cho cả khách sạn gà bay chó chạy.

Rất nhiều người cũng bắt đầu chửi đồng.

Mặt Dương Thiên đầy hắc tuyến vội vàng bịt miệng Trần Vũ Hàm lại.

Lúc này Hà Vi Vi cũng bị đánh thức.

Nàng dụi dụi con mắt mơ hồ nói: “Vũ Hàm, ngươi thét lên cái gì.....”

Nói được nửa câu, thấy một màn trước mắt này, Hà Vi Vi nhất thời choáng váng.

Trước người nàng, Dương Thiên một tay che kín trên miệng bạn thân Trần Vũ Hàm của mình, một tay đặt ở trước ngực.

Hà Vi Vi cảm thấy đầu óc của mình không đủ dùng.

Dương Thiên cảm giác được xúc cảm ôn nhuận truyền đến từ bàn tay, mí mắt hấn giật giật, thoáng cái ý thức được không thích hợp.

Sau đó cúi đầu nhìn lại, lần này máu mũi thật sự chảy ra.

“Lưu manh, ngươi còn không mau lấy tay ra.”

Hà Vi Vi thấy Trần Vũ Hàm ô ô không thể nói chuyện, nhưng mà mặt đều tái xanh.

Nàng vội vàng mở miệng quát lớn.

“A a!”

Dương Thiên luống cuống tay chân buông lỏng tay ra chỉ cảm thấy lần này là nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Tội danh lưu manh này hấn gánh là chắc chắn.

Hai người trốn trong chần, sột sột soạt soạt mặc quần áo.

Nhưng mà Trần Vũ Hàm lần nữa hét lên một tiếng nói: “Quần của ta đâu.”

Hà Vi Vi mở miệng: “À, đó là quần của ta, quần của ngươi không ở chỗ ta, đừng cướp của ta.”

Trần Vũ Hàm thò đầu ra, tìm kiếm chung quanh một phen, phát hiện quần của mình vậy mà ở trên đất của Dương Thiên.

Dương Thiên há miệng muốn giải thích, nhưng Trần Vũ Hàm trực tiếp giận dữ trừng mắt, căn bản không nghe hấn giải thích tức giận nói: “Lưu manh, còn không mau đem quần của ta ném qua đây.”

Dương Thiên bất đắc dĩ thở dài một hơi, chỉ có thể giúp nàng ném qua.

Sau khi hai người mặc quần áo tử tế, tức giận trừng mắt nhìn Dương Thiên.

Trần Vũ Hàm đỏ mặt cả giận nói: “Lưu manh, vô sỉ, ngươi quả nhiên không có ý tốt, thành thật khai báo, ngươi lúc nào tiến vào phòng của chúng ta.”

Dương Thiên suýt chút nữa phun ra một ngụm máu.

“Đây rõ ràng là phòng của ta, được rồi, hôm qua là các người sợ ta tốt bụng thu nhận, để các người ngủ trên giường, ta ngủ dưới đất.”

“Người còn dám ngụy biện!”

Nước mắt Trần Vũ Hàm tức giận đến sắp rơi xuống, đang muốn lấy gối đập Dương Thiên, mà Hà Vi Vi vội vàng kéo nàng lại, nhỏ giọng nói: “Tựa hồ thật đúng là tối hôm qua chúng ta sợ hãi, cho nên mới tiến vào phòng tiêu ca ca.”

Trần Vũ Hàm sững sốt trong chốc lát, nhìn kỹ bố cục trong phòng, xác thực không phải của mình.

Nhưng cho dù là như thế, nàng vẫn không chịu buông tha, cả giận nói: “Ta nhớ rõ ngày hôm qua chúng ta mặc kín mít, tại sao người lại lột y phục của chúng ta, có phải người thừa dịp chúng ta ngủ, làm cái gì hay không?”

Dương Thiên:.....

“Là các người tự cởi được rồi, ta căn bản không biết.” Hắn đỡ trán, chỉ cảm thấy một vạn con dê đang chạy qua đỉnh đầu.

Bởi vì hắn giải thạch, ba ngày ba đêm không ngủ, tuy là thân thể Bán Tiên, nhưng vẫn cảm giác buồn ngủ, ngủ một giấc đến hừng đông.

Chuyện xấu gì cũng không làm!

Nhưng hai nàng làm sao có thể tin tưởng hắn.

Nhất là Trần Vũ Hàm, nàng đỏ mặt khẽ quát: “Người nói không phải người cởi, vậy quần của ta làm sao lại chạy đến chỗ người?”

Dương Thiên:...

Cái này hắn thật sự không có cách nào giải thích.

Hơn nữa, hắn cũng muốn biết tại sao.

Chờ Dương Thiên chật vật rời khỏi khách sạn, chỉ thấy Ngô Dũng giống như cười mà không phải cười nhìn hắn.

Ngô Dũng lần đầu tiên phát hiện dáng vẻ bất đắc dĩ của thiếu niên.

Khóe miệng hắn giật giật, cuối cùng không khống chế được nữa, cười ra tiếng nói: “Dương tiên sinh đúng là lợi hại, bên trong có cô gái vì người mà ghen tuông.”

Dương Thiên sắc mặt giận dữ nói: “Lắm miệng một câu, tự mình tát một cái.”

Biểu cảm trên mặt Ngô Dũng lập tức cứng ngắc lại, e sợ chọc giận Dương Thiên, nhanh chóng đánh một cái thật lớn lên mặt mình.

Sau đó lúc này mới cung kính nói: “Dương tiên sinh, lần giao lưu ngọc thạch này của Vân Châu sẽ cách nửa giờ đi xe, bây giờ còn có bốn mươi phút, hội giao lưu đã bắt đầu, ta đã hẹn trước xe, chúng ta có phải hiện tại liền xuất phát hay không?”

Dương Thiên gật đầu nói: “Làm không tệ thì xuất phát đi.”

Hai người ngồi lên xe, Dương Thiên mở miệng hỏi: “Ngô Dũng, sản nghiệp ngọc thạch nhà các người thế nào?”

Ngô Dũng sững sờ, sau đó thở dài một hơi nói: “Ai, đừng nói nữa, lúc trước khi gia gia ta còn sống, sản nghiệp ngọc thạch của Ngô gia chúng ta nổi danh khắp Tây Nam, nhưng truyền đến đời phụ thân ta, liền hoàn toàn xuống dốc.”

Dương Thiên nghi hoặc hỏi: “Làm sao xuống dốc?”

Ngô Dũng châm một điếu thuốc, hung hăng hút một ngụm nói: “Lúc trước phụ thân ta đi Myanmar đổ thạch, ông ấy cầm toàn bộ tài sản của nhà chúng ta. Ở niên đại 90 thế kỷ trước, nửa tháng, đem toàn bộ gia sản mà ông nội ta tích góp được toàn bộ dân ngược vào, chỉ gửi cho người nhà ta một phong thư giãn, từ đó tin tức hoàn toàn không có, nghĩ đến hẳn là chết ở Myanmar.”

Nói tới đây, thuốc lá trên tay hắn đã cháy hết, tiếp tục mở miệng giảng thuật: “Khi đó nhà chúng ta nghèo rớt mồng tơi, nếu không phải khi còn bé ta từ chỗ ông nội học được chút bản lĩnh làm giả ngọc, ta cùng mẫu thân ta đã sớm chết đói.”

Dương Thiên gật đầu, rốt cuộc cũng biết được tao ngộ của Ngô Dũng, biết được vì sao lúc trước đổ thạch lại liều mạng khuyên hắn không nên dính vào đồ thạch.

Hắn mở miệng hỏi lần nữa: “Vậy hiện tại sản nghiệp ngọc thạch Ngô thị của ngươi có giá trị bao nhiêu?”

Ngô Dũng tính toán một chút, mở miệng nói: “Toàn bộ tài sản của ta có khoảng bảy tám trăm triệu, ta chỉ chiếm một nửa buôn bán ngọc thạch, cũng chính là khoảng bốn trăm triệu.”

Nói đến đây, hắn nghi hoặc hỏi: “Dương tiên sinh ngươi hỏi cái này làm gì?”

Dương Thiên có chút đầu đầu hỏi: “Cả nước, ngươi có thể xếp thứ nhất...”

Nói đến đây, Dương Thiên đỡ trán nói: “Thôi, coi như ta chưa hỏi.”

Ngô Dũng nghe vậy, sắc mặt lúng túng.

Nhưng hắn cũng không nói gì, dù sao ở trong mắt người khác sản nghiệp bốn ức ngọc thạch đã rất ngưu bức.

Nhưng mà ở trong mắt thiếu niên, thật sự không tính là gì.

Nếu hắn đi sông bạc Myanmar một vòng, vài phút kiếm lấy tài sản gấp mười lần ngành ngọc thạch của hắn, thậm chí gấp trăm lần!

Cho nên, thấy thiếu niên có chút thất vọng, chỉ có thể ngượng ngùng cười cười.

Dương Thiên trầm mặc một hồi lâu, sau đó mở miệng hỏi: “Có muốn bộc lộ tài năng trong đại hội giao lưu ngọc thạch toàn quốc lần này, để sản nghiệp Ngô thị của ngươi phát dương quang đại không?”

Ngô Dũng thần sắc sững sờ, sau đó cười khỏ mở miệng nói: “Dương tiên sinh đừng nói giỡn, Ngô gia ta mấy cân mấy lượng ta biết, đại hội giao lưu ngọc thạch, không chỉ so đấu ngọc thạch trân quý, hơn nữa còn so nội tình, so với điêu khắc ngọc thạch. Sản nghiệp Ngô thị chúng ta cũng chỉ có tư cách vào sân, căn bản không có tư cách dự thi, chỉ có ngành sản xuất ngọc thạch 100 vị trí đầu toàn quốc mới có cơ hội triển lãm.”

Khóe miệng Dương Thiên giật giật, hỏi: “Ngô gia các ngươi kém cõi như vậy, một trăm người cũng không xếp được?”

Ngô Dũng cười khở mở miệng nói: “Một trăm người đứng đầu không chỉ là tài sản của sản nghiệp, mà còn cần danh dự, mấy năm trước vì sinh tồn, Ngô gia ta làm giả ngọc thạch quá nhiều, cho nên tài sản đạt tới bốn trăm triệu cũng không được xếp vào hàng ngũ một trăm người.”

Dương Thiên một mặt im lặng.

Ngô Dũng cũng cảm thấy mất mát: “Cho nên nói, Ngô gia ta căn bản không có tư cách triển lãm tác phẩm ngọc thạch của mình.”

Dương Thiên ngẫm nghĩ, cảm thấy thật muốn bóp chết tên khốn kiếp này.

Muốn đỡ hấn, kết quả con hàng này bần nhão không dính nổi tường.

Nhưng nghĩ nghĩ, sau khi cuộc thạch cự tuyệt Tiêu gia hợp tác, muốn đối phó sản nghiệp ngọc thạch của Dương gia kinh thành, thật sự cần một trợ thủ.

Thế là Dương Thiên cau mày nói: “Người chỉ cần nói cho ta biết, người muốn, hoặc là không muốn! Chuyện tiếp theo người không cần quan tâm.”

Ngô Dũng nghe vậy mở miệng nói: “Đương nhiên là nghĩ, năm mơ cũng muốn lộ mặt ở ngành ngọc thạch toàn quốc, nếu như ta sinh thời chấn động sản nghiệp ngọc thạch Ngô thị của năm tỉnh Tây Nam, coi như chết rồi, cũng coi như là một lời giải thích với gia gia của ta.”

Dương Thiên lắc đầu nói: “Ánh mắt của người quá hạn hẹp.”

Ngô Dũng sững sờ, sau đó hỏi: “Dương tiên sinh có ý tứ là.....”

Dương Thiên lạnh lùng mở miệng nói: “Sau ngày hôm nay, sản nghiệp ngọc thạch của Ngô gia người sẽ là đệ nhất cả nước!”

“Cái gì? Điều này sao có thể?”

Ngô Dũng Nhiên nhảy dựng lên.

Chỉ là quên mất mình ở trong xe, đầu trực tiếp đụng vào thùng xe, đau đến mức hấn kêu ngao ngao.

Nhưng hắn lại không quan tâm đến những điều này, nuốt nước miếng nhìn Dương Thiên chăm chú hỏi: “Dương tiên sinh, ta nghe nhầm rồi sao?”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt nói: “Dương nhiên không phải. Lời của ta ngươi không tin?”

Ngô Dũng nghe vậy vội vàng mở miệng nói: “Dương nhiên là tin, năng lực, quyết đoán, thủ đoạn của Dương tiên sinh, tại hạ không có bất kỳ hoài nghi gì.”

Dương Thiên hài lòng gật đầu, nói: “Ta có thể để cho Ngô gia ngươi trở thành đệ nhất toàn quốc, nhưng ta có một điều kiện.”

Ngô Dũng vội vàng vỗ ngực nói: “Dương tiên sinh yên tâm, đừng nói một hai người, cho dù là điều kiện một trăm hai trăm, tại hạ cũng đáp ứng.

Dương Thiên trầm mặc một lát, lạnh lùng mở miệng: “Ta muốn ngươi phá sản trong vòng một năm sản nghiệp ngọc thạch của Dương gia kinh thành!”

Chương 491 - Đạt thành hiệp nghị.

"Cái gì? Dương tiên sinh, là ngươi nói sai, hay là lỗi tai ta nghe lầm?"

Ngô Dũng lại nhảy lên lần nữa, thật bất hạnh, lần thứ hai đụng vào nóc xe, lần này so với lần trước càng lợi hại hơn, hơn nữa đụng vào cùng một vị trí, đau đến nổi nước mắt hắn thiếu chút nữa chảy xuống.

Dương Thiên bình thản nói: “Ta không nói sai, ngươi cũng không nghe lầm, làm sao? Rất khó sao?”

Ngô Dũng nghe vậy cười khở một tiếng nói: “Không phải rất khó, là căn bản không thể hoàn thành, Dương tiên sinh ngươi vẫn là giết ta đi! Cái này ta làm không được, cho dù là Vân Châu Triệu gia, Tây Bắc Chu gia cũng không làm được.”

Dường như sợ Dương Thiên hoài nghi năng lực của hắn, Ngô Dũng giải thích: “Cả nước ngành nghề ngọc thạch, ngành nghề

ngọc thạch của kinh thành Dương gia xếp hạng thứ ba trong cả nước. Chiếm cứ toàn bộ ngành ngọc thạch kinh thành, cho dù là sản nghiệp Triệu gia xếp hạng thứ nhất cũng không thể nhúng tay vào phân một chén canh, mà Chu gia Tây Bắc xếp hạng thứ hai, chỉ là dê đầu đàn ngành ngọc thạch vùng Tây Bắc này, cũng không cách nào chen chân vào kinh thành.

Mà địa giới kinh thành này chính là một miếng bánh ngọt màu mỡ, là một đại phú hào gần một phần năm cả nước, kinh tế mấy tỉnh xung quanh cũng không cần phải nói, mà sản nghiệp của Dương thị chiếm cứ một nửa thu nhập của Dương gia kinh thành, bọn họ có quan hệ nhân tế cường đại ở quân chính, rất khó lay động, mà Ngô gia ta chỉ là sản nghiệp bất nhập lưu, một chi nhánh nhỏ nhỏ của Dương gia ở kinh thành đều có thể đánh bại ta, vọng tưởng chèn ép Dương gia phá sản, thật là mơ mộng hão huyền.”

Dương Thiên nhú mày nói: “Có ta làm chỗ dựa cho người, cũng không phải là mơ mộng hão huyền?”

Ngô Dũng sừng sốt, sau đó kích động nói: “Ý của Dương tiên sinh là toàn bộ tài nguyên năm tỉnh Tây Nam ủng hộ ta?”

Dương Thiên lắc đầu.

Ngô Dũng cười cứng ngắc, mở miệng nói: “Ta đây cảm thấy vẫn không thể nào đánh đồng với sản nghiệp ngọc thạch của Dương gia ở kinh thành, chênh lệch này không phải là gấp đôi hai chén, mà là gấp mấy chục lần.”

Dương Thiên cười nói: “Đem người đẩy lên vị trí đầu tiên trong ngành ngọc thạch toàn quốc, người còn nói được những lời này sao?”

“Vị trí thứ nhất? Đem Vân Châu Triệu gia, Tây Bắc Chu gia tất cả đều dè một đầu?”

Ngô Dũng cảm giác trái tim đang đập kịch liệt.

Dương Thiên gật đầu nói: “Người còn không tính là quá ngốc.”

Ngô Dũng kinh hô: “Chuyện này không thể.....”

Nói tới đây, đã thấy Dương Thiên từ trong túi móc ra một xấp phiếu giấy.

Sau đó, chậm rãi nói: “Đây là 140 ức tư sản, Ngô gia người cầm nó đi kinh thành mở cửa hàng ngọc thạch châu báu nhiều gấp đôi Dương gia, hơn nữa ngọc thạch cung ứng cho người cuộn cuộn không ngừng. Trong vòng một năm có thể khiến Dương gia phá sản hay không?”

Ngô Dũng sắp khóc, hắn ta kiên trì nói: “Dương tiên sinh, có tiền cũng không thể đốt như vậy a.”

Một trăm bốn mươi ức chỉ mở cửa hàng ngọc thạch, nếu thật sự mở ra, ba cửa hàng đầu tiên trong ngành ngọc thạch cộng lại cũng không bằng hắn.

Nếu mở ra, không có nguồn cung cấp ngọc thạch khổng lồ, không đến nửa năm bảy tám trăm triệu của cải của hắn cũng có thể mắc nợ chồng chất.”

Giọng Dương Thiên lạnh lùng: “Sao vậy? Người không dám chơi à?”

Ngô Dũng rồi rầm hồi lâu, lúc này mới mở miệng khuyên giải: “Dương tiên sinh, một trăm bốn mươi ức này của ngài ở kinh thành ít nhất cũng có thể mở hai ba trăm chi nhánh ngọc thạch, ngài biết ý nghĩa như thế nào không? Trước tiên không nói miếng bánh ngọt lớn ở kinh thành này đã ở vào trạng thái bão hòa, chỉ nói nếu không có con đường ngọc thạch khổng lồ chèo chống, một trăm bốn mươi ức này rất dễ dàng trực tiếp trôi theo dòng nước.”

Dương Thiên đưa tay ngăn lại nói: “Những chuyện này người cũng không cần lo lắng, ta chỉ hỏi một câu, người có dám điên cuồng một lần này không?”

“Được, Ngô gia người dương danh lập vạn, tổn thất toàn bộ là của ta!”

Ngô Dũng vỗ đùi nói: “Dương tiên sinh đã nói đến nước này, Ngô mỗ nếu không dám, vậy thì thật giống như đàn bà rồi, ta thề ở đây, chỉ cần Dương tiên sinh không gián đoạn con đường ngọc thạch, ta tuyệt đối có năng lực trong vòng ba năm đứng vững gót chân ở kinh thành, ngang hàng với sản nghiệp ngọc thạch của Dương gia ở kinh thành.”

Dương Thiên lắc đầu nói: “Ta không muốn thế lực ngang nhau, ta cũng không muốn ba năm, ta chỉ cho người thời gian

một năm, ta muốn ngươi bắt chấp tất cả, để bọn họ phá sản, cho dù là thua lỗ, ta cũng muốn bọn họ phá sản.”

Điên rồi, đúng là điên rồi!

Khóe miệng Ngô Dũng phát khổ, vốn định khuyên giải, nhưng nhìn ánh mắt kiên định của thiếu niên kia, hắn chỉ cảm thấy không biết nói gì.

Hắn bắt đầu nói: “Dương tiên sinh, chúng ta có thể dừng tùy hứng như vậy hay không, Dương gia ở kinh thành rất cuộc đặc tội ngài như thế nào? Ngài cần phải...”

Con ngươi đen nhánh của Dương Thiên liếc nhìn hắn.

“Không nên hỏi, không nên hỏi!”

Ngô Dũng:...

Hắn hiện tại không chỉ có đồng tình cho kinh thành Dương gia.

Đặc tội với vị trước mắt này, hậu quả thật sự không phải người bình thường có khả năng chịu đựng.

Sau khi Ngô Dũng kiên trì tiếp nhận, Dương Thiên hỏi lại một lần nữa trong một hội giao lưu ngọc thạch cần dựa vào cái gì để đoạt được hạng nhất.

Ngô Dũng nghe xong suýt chút nữa muốn nhảy khỏi xe.

Ngay cả quy tắc cũng không biết, rốt cuộc thiếu niên lấy đâu ra tự tin để Ngô gia dương danh?

Bắt đầu rồi, đành phải nhẫn nại, giảng giải từng cái cho Dương Thiên.

Dương Thiên sau khi nghe xong đã tính trước, mà Ngô Dũng thì mặt đầy lo lắng nói: “Dương tiên sinh, chúng ta không có ngọc thạch đỉnh cấp, hơn nữa, không có xuất ra vật phẩm điều khắc công việc, căn bản không có khả năng đứng đầu!”

Dương Thiên cười cười nói: “Sau khi đến, ngươi chỉ cần nhìn là được rồi.

Ngô Dũng há to miệng, phát hiện không còn lời nào để nói.

Xe đến nơi, Dương Thiên mở miệng: “Mở cốp sau xe ra, lấy một khối ngọc thạch bên trong ra.”

“A?”

Ngô Dũng ngây ngẩn cả người, xe này là hẩn thuê, cốp sau không có gì cả, hẩn cũng không thấy Dương Thiên bỏ ngọc thạch vào trong, làm sao lấy được?

Hẩn cho rằng Dương Thiên Ký sai, nhưng mà không dám phản bác, chờ mở cốp sau, nhất thời mắt choáng váng.

Bên trong có một khối ngọc thạch màu trắng tinh, cao bằng một người, nhìn ra hơn một trăm cân.

Khóe miệng Ngô Dũng co rúm, chỉ cảm thấy sắp hoài nghi nhân sinh.

Ngay từ đầu Dương Thiên đã ngồi trên xe, lúc nào bỏ một khối ngọc thạch lớn như vậy vào cốp xe ở trong xe, hẩn không hề phát hiện.

Nhưng ngẫm lại thiếu niên mỗi lần đều khiến người ta tràn ngập kinh hỉ, chút thủ đoạn ấy, tựa hồ thật đúng là không tính là gì.

Thật ra đây là một khối ngọc thạch tốt nhất từ Thất Thái Linh Lung Tháp chọn ra được đặt ở cốp sau.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hẩn có thể dựa vào khối ngọc thạch này, hơn nữa còn có điều khắc, trở thành tiêu điểm.

Ngô Dũng cầm khối ngọc thạch nặng hơn trăm cân này, hơi nghi hoặc hỏi: “Dương tiên sinh, khối ngọc thạch này rốt cuộc là loại gì, tại sao ta chưa từng thấy qua?”

Dương Thiên nhìn hẩn một cái, mở miệng nói: “Đây không phải là ngọc thạch, là ngọc tủy!”

“A, Ngọc Tủy... cái gì? Ngọc Tủy? Dương tiên sinh ngài nói đây là Ngọc Tủy?”

Ngô Dũng sợ tới mức chân như nhũn ra, suýt chút nữa đã lấy ra được hơn một trăm cân Ngọc Tủy trong tay.

Nhưng cũng may hẩn ổn định thân thể, nhưng cả chân vẫn đang run rẩy.

Sắc mặt hẩn hiện lên vẻ khiếp sợ.

“Trời ạ, đây thật sự là Ngọc Tủy sao?”

Dương Thiên nhú mày nói: “Sao vậy? Rất kinh ngạc sao?”

Khóe miệng Ngô Dũng giật giật một cái, nói: “Đâu chỉ kinh ngạc, Dương tiên sinh người có biết, hình thành Ngọc Tủy hà khắc đến mức nào không? Ta đã may mắn nhìn thấy một lần, Ngọc Tủy lớn bằng móng tay, lấy ra từ trong ngọc, chuyên gia giám định một khối, cần thời gian một vạn năm mới có thể hình thành, hơn nữa còn vô cùng yếu ớt, đụng một cái là vỡ, cho nên trên thị trường căn bản không có Ngọc Tủy lưu thông, cho dù là có, cũng sẽ bị một số phú hào trả giá cao mua về.”

Dương Thiên nhú mày hỏi: “Sao vậy? Ngọc tủy rất đáng tiền sao?”

Ngô Dũng quả thực muốn ngắt đi.

“Đâu chỉ đáng giá, Dương tiên sinh người cũng biết ngọc tủy lớn như vậy không thể ít hơn khối ngọc thạch cùng chủng loại với Hoà Thị Bích kia?”

“A!”

Dương Thiên Phong khẽ gật đầu nói: “Đợi lát nữa dùng khối ngọc tủy này điêu khắc, thời gian đã đến, chúng ta vào sân thôi.”

Ngô Dũng nhún cả người ra, nói: “Dương tiên sinh, ta cảm vật phẩm quý giá như vậy đi không nổi nữa, thứ đồ chơi này mà đụng vào, ta lấy mạng cũng không đền nổi đâu.”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Cặp thì đập, ta còn có mấy khối.”

Ngô Dũng:...

Người nghe một chút người nghe một chút, cái gì là hào? Trước đó Ngô Dũng không phải đạo, nhưng hôm nay hẳn rất cuộc hiểu rõ.

Hai chữ Dương Thiên, chính là thuyết minh cái gì là hào!

Ngô Dũng vẫn không yên lòng, sợ người nhớ thương, lại tùy tiện tìm một tấm vải rách đắp lên, lúc này mới cùng Dương Thiên vào sân.

Mà giờ khắc này toàn bộ phú hào trong sân đã đến đông đủ.

Bởi vì Dương Thiên ba ngày ba đêm đồ thạch, thắng được hai trăm hai mươi ức tư sản, tất cả phú hào đều vô cùng bội phục

Dương Thiên, hắn vừa đến, lập tức dẫn tới một hồi oanh động.

Các đại lão phú hào nhao nhao chào hỏi hắn.

Mặc dù chỉ mới mười bảy mười tám tuổi, nhưng rất nhiều đại nhân vật có quyền thế đều tôn xưng hắn một câu Dương tiên sinh.

Có thể nói, phong quang vô hạn.

Phải biết, vừa rồi Triệu Phong của Triệu gia Vân Châu, Chu Chính của Tây Bắc Chu gia tới lúc tới cũng không có đãi ngộ này.

Dương Thiên Nhất cười đáp lại từng người, sau đó ánh mắt nhìn về phía đài cao.

Mười vị trí đầu trong nhà máy Ngọc Thạch trong nước đều đã đến.

Hắn nhìn những người đó một vòng, con người đen nhánh rơi vào trên người một nam tử trung niên.

Vị trí thứ ba đếm bên trái!

Dương gia kính thành, Dương An!

Chương 492 - Giao lưu về ngọc thạch.

Dương An, tiểu thúc của Dương Thiên, nắm giữ sản nghiệp ngọc thạch của Dương gia.

Còn nhớ rõ, kiếp trước nhà bọn họ bị chèn ép, có cái bóng của tên khốn kiếp này.

Lúc trước phụ thân Dương Thiên bệnh không dậy nổi, mẫu thân hắn đi tới Lý gia tìm kiếm trợ giúp lại bị Lý gia bức bách đến chết, mà hắn cùng với hai tỷ đệ Dương Tuyết cùng đường mặt lộ đến Dương gia ở kinh thành tìm kiếm trợ giúp, quỳ ngoài cửa lớn Dương gia bọn họ một ngày một đêm.

Thân tình nồng đậm hơn nước, kiếp trước bọn họ dù thế nào cũng là người của Dương gia, hơn nữa còn là tiểu bối, ân oán

vốn không có bao nhiêu quan hệ với bọn họ.

Nhưng người của Dương gia chẳng những không trợ giúp tỷ đệ bọn họ, ngược lại còn bị nhục nhã vô tận.

Ba trăm năm, tiểu thúc Dương Thiên trên danh nghĩa của mình, sắc mặt cao cao tại thượng không ai bì nổi kia, đến nay hắn vẫn còn nhớ như in.

Là vị này cầm côn bông đuôi hai tỷ đệ bọn họ ra, đánh bọn họ mình đầy thương tích, vứt bỏ ở ngoài cửa Dương gia như rác rưởi.

Còn từng nói, kinh thành Dương gia của hắn không có loại dã chủng như vậy.

Mỗi một chữ mà tiểu thúc này nói ra, Dương Thiên đều nhớ rõ ràng!

Sản nghiệp trang phục của Lý thị đã khiến hắn phá sản, bệnh viện Tây Kinh ở kinh thành kia, Dương gia chiếm cứ 20% cổ phần, hắn cũng mệnh lệnh tập đoàn Thiên Thần đánh lén, hiện tại hắn là gần phá sản mới đúng. Dương Khải kiếp trước hủy dung mạo của tỷ tỷ hắn, cũng đã trả giá bằng cả khuôn mặt bị thiêu hủy.

Bây giờ, đến lượt Dương An.

Dương Thiên nắm chặt nắm đấm, sát khí toàn thân lại lần nữa bất giác bộc lộ ra.

Ngô Dũng ở bên cạnh hắn, đột nhiên giống như rơi vào hầm băng, chỉ cảm thấy máu cơ hồ đều đóng lại.

Hắn cho đến ngày nay mới cảm giác được Dương Thiên rất cuộc đáng sợ cỡ nào.

Thấy đôi mắt Dương Thiên đỏ ngầu, Ngô Dũng rốt cục ý thức được không đúng, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng chảy ra, vội vàng mở miệng nhắc nhở: “Dương tiên sinh, ngài làm sao vậy?”

Dương Thiên nghe vậy cả người chấn động, màu đỏ trong mắt lúc này mới rút đi, hắn tu tiên ba trăm năm, tâm cảnh bình tĩnh, lần này sát khí không chịu khống chế phát ra, là lần đầu tiên hắn sai lầm.

Hắn lắc đầu với Ngô Dũng nói: “Không có việc gì, chúng ta đi qua đi.”

Ngô Dũng nhẹ gật đầu.

Dương Thiên đến, ánh mắt của tất cả mọi người trên đài cao đều nhìn sang, Dương An cũng không ngoại lệ.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía Dương Thiên sau đó lập tức nhú mày, cũng không phải là nhận ra Dương Thiên, mà là không nghĩ tới truyền lại Dương tiên sinh của ngũ tỉnh Tây Nam còn trẻ như vậy.

Mấy năm trước Dương An đã từng gặp qua Dương Thiên, nhưng hiện tại dung mạo của Dương Thiên đã thay đổi rất nhiều, nhất là hai thán tu tiên này, khí chất liên thông với nhau, càng xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Tâm cảnh của hắn trầm ổn, càng hơn những lão hồ ly bảy tám chục tuổi kia.

Cho nên, khi Dương An nhìn thấy Dương Thiên lần đầu tiên, không khỏi có chút sợ hãi thán phục rốt cuộc là trong đại gia tộc nào mới bồi dưỡng được thiếu niên ưu tú như vậy.

Nhưng hắn không biết, thiếu niên trước mắt này là cháu ruột mà bọn họ mấy năm nay vẫn luôn gây khó dễ khắp nơi.

Dương gia một năm nay sự tình không thuận, đầu tiên là Dương Khải đưa xe hủy diệt, sau đó bệnh viện Tây Kinh giờ phút này tràn ngập nguy cơ, gặp phải nguy hiểm đóng cửa, nhiều chuyện xuất phát từ một tay thiếu niên này bày ra!

Bao gồm, hiện tại bày ra việc sản nghiệp ngọc thạch của Dương gia bị diệt.

Dương An giờ phút này còn không biết, kinh thành Dương gia của hắn rốt cuộc đặc tội tồn tại như thế nào.

Nếu không có một chút trói buộc thân tình đáng thương kia, Dương Thiên thi triển ba ngàn lời quyết là có thể khiến Dương gia ở kinh thành hắn diệt môn, không để lại một người sống.

Đáng tiếc, Dương Thiên không phải là súc sinh như bọn họ, không làm được đến bước đó.

Hắn còn phải chờ xem những người Dương gia cao cao tại thượng này hướng hắn khom lưng quỳ gối cầu xin tha thứ đây sao?

Tựa như kiếp trước hắn cùng tỷ tỷ Dương Tuyết, quỳ gối trước cửa chính Dương gia bọn họ một ngày một đêm.

Lúc này Dương Thiên thu hồi ánh mắt oán hận, thời điểm chưa đến, hắn không muốn bộc lộ ra, để tránh bị phát hiện.

Sau khi hắn đến, mấy vị đại lão trong sơn, như Tây Bắc Chu gia, Vân Châu Triệu gia, tự mình tiến lên nghênh đón.

Triệu Phong cười ha ha nói: “Không ngờ Dương tiên sinh lại tới nơi này, người đâu, lại chuyển một cái ghế.”

Dương Thiên gật đầu cười nói: “Đa tạ ý tốt của Triệu tiên sinh.”

Chu Chính tò mò hỏi: “Không biết Dương tiên sinh tới nơi này là làm gì? Đơn thuần thưởng thức giao lưu ngành sản xuất ngọc thạch, hay là muốn tới tham gia?”

Dương Thiên mở miệng nói: “Nếu hôm nay hội giao lưu ngọc thạch náo nhiệt như vậy, ta cũng tới góp nhân số, tuyên truyền sản nghiệp của ta.”

Triệu Phong hứng thú, hỏi: “Sản nghiệp của Dương tiên sinh? Không biết sản nghiệp của Dương tiên sinh tên là gì?”

Dương Thiên chỉ vào Ngô Dũng nói: ” Huy Tĩnh, sản nghiệp ngọc thạch của Ngô gia.”

Triệu Phong cùng Chu Chính đều là sững sờ, sau đó nhú mày, Sản nghiệp của Ngô gia, một chút cũng chưa từng nghe nói qua.

Ngô Dũng có chút lúng túng.

Mà những người dưới đài thấy vậy, trên mặt nhất thời lộ ra vẻ cười ha ha.

“Mẹ nó, sản nghiệp ngọc thạch Ngô thị Huy tĩnh? Loại đồ vật bất nhập lưu này cũng có thể vào chỗ ngồi phía trước?”

“Đúng vậy đúng vậy, chúng ta không phục, Lý gia ta ở trong sản nghiệp ngọc thạch cả nước xếp hạng top mười lăm cũng

không có tư cách, Ngô gia hẳn có tư cách gì có thể thêm một cái ghế ở phía trên.”

“Ngô gia? Ta đã tiếp xúc qua ngọc thạch nhà này, mẹ nó, đồ bán đều là hàng giả, ngọc thạch nhà hẳn mọi người tuyệt đối đừng tin tưởng, ta bị lừa không ít tiền đâu.”

Lời này vừa ra, mọi người đều tò mò hỏi.

“Nói cho ta biết, rốt cuộc là tình huống gì?”

“Ngô gia? Chính là Ngô gia đã bôi đen Huy tỉnh? Mẹ nó, loại mặt hàng này ngay cả tư cách vào sân cũng không có, Ngọc Thạch giao lưu hội quả nhiên đều là tấm màn đen.”

Mọi người không ngừng chửi rửa dưới đài, Dương Thiên mặt mũi tràn đầy im lặng nhìn Ngô Dũng, không nghĩ tới Ngô gia hẳn lại đem tên tuổi thúi như vậy.

Hiện tại xem ra, muốn đoạt được đệ nhất nhỏ đệ nhất, không bỏ chút công phu thật đúng là không được.

Sắc mặt Ngô Dũng cũng xấu hổ, lúc trước có một đoạn thời gian hẳn vì kiếm tiền quả thật đắc tội không ít người.

Mà vừa lúc đó, vị trí cửa lại xuất hiện một trận xôn xao.

Một người đột nhiên kinh hô: “Ta kháo, Sở lão vậy mà lại tới, những năm qua Ngọc Thạch giao lưu hội mời hẳn mấy chục lần hẳn đều không tới, không nghĩ tới lần này vậy mà tự mình quang lâm.”

Người này vừa dứt lời, ánh mắt mọi người đều nhao nhao nhìn qua.

Có chút không biết tên tuổi Sở lão, nhìn người chung quanh kích động như vậy, có chút không rõ ràng cho lắm.

Nhưng mà, chờ sau khi bọn họ nghe được sự tích của Sở lão, trên mặt từng người không khỏi hiện lên vẻ khiếp sợ.

Tất cả mọi người trên đài cao đều đứng dậy tiến lên nghênh đón, điều này cũng đủ để chứng minh lực ảnh hưởng của Sở lão ở Vân Châu.

Triệu Phong tiến lên một cách cung kính nói: “Lão tiên sinh, ngài đã đến rồi, hội giao lưu ngọc thạch lần này mời ngài chủ trì, ngài thấy thế nào?”

Sở lão cười ha ha khoát tay áo nói: “Lão già này nửa thân thể đã xuống mồ, xen lẫn hội giao lưu do người trẻ tuổi các người tổ chức cũng không thích hợp, huống hồ ta cũng không hiểu ngọc thạch, người bảo ta chủ trì ta cũng không có năng lực đó, ta chỉ là đến tham gia náo nhiệt, Tiểu Triệu người cũng không thể đuổi ta đi a.”

Triệu Phong vội vàng nói: “Lão tiên sinh nói gì vậy, tại hạ mời ngài còn không kịp nữa là, sao lại đuổi ngài đi.”

Sở lão cười cười, sau đó nhìn thấy Dương Thiên trong đám người, ha hả nói: “Dương tiểu hữu cũng ở đây à, cháu gái này của ta nói thể nào cũng phải đến thăm người, cho nên mới kéo lão già ta tới đây, lát nữa người phải biểu hiện thật tốt đấy.”

Lời này vừa dứt, ánh mắt mọi người nhìn Dương Thiên đều thay đổi.

Sở lão chỉ có một cháu gái này, ở Vân Châu, đó là đối tượng vô số tuần kiệt trẻ tuổi muốn nịnh bợ.

Chỉ cần chiếm được trái tim của cô gái này, vậy ở Vân Châu địa giới này, có thể nói bớt phần đầu trăm năm.

Bọn họ không nghĩ tới, cô bé này lại sinh ra hứng thú với thiếu niên trước mắt này.

Không chỉ có người khác, ngay cả Ngô Dũng nhìn Dương Thiên cũng mang theo ý cười, vụng trộm giơ ngón tay cái lên cho Dương Thiên.

Dương Thiên có chút bất đắc dĩ, người khác không biết, nhưng hắn lại rất rõ ràng.

Hôm qua ở Sở gia, hắn trong lúc vô tình đã đắc tội gắt gao tiểu cô nương này.

Đừng nói coi trọng hắn, tâm tư giết hắn của tiểu nha đầu này hắn là đều có.

Quả nhiên, Sở Tiểu Mộng nhìn hắn, khuôn mặt xinh đẹp kia tức giận đến đỏ lên, ngọn lửa trong đôi mắt đẹp không ngừng bốc lên.

Hiển nhiên, chuyện ngày hôm qua nàng vẫn còn nhớ rõ.

Sở Tiểu Mộng đâu chỉ còn nhớ rõ, nếu không phải có nhiều người như vậy ở đây, nàng không thể vì gia gia mà mất mặt, giờ phút này tâm muốn cắn chết Dương Thiên cũng có.

Ngẫm lại hôm qua người nhà nàng nhìn nàng, Sở Tiểu Mộng thiếu chút nữa tức nổ phổi.

Nàng đi tới, khuôn mặt xinh đẹp dán bên tai Dương Thiên cắn răng nói: “Khốn kiếp, chuyện ngày hôm qua còn chưa xong, hôm nay bốn cô nương tới đây, chính là muốn cho người đẹp mặt.”

Nói xong, lại trở về bên cạnh lão nhân.

Thanh niên tài tuấn ở Vân Châu ở đây vừa rồi nếu còn chưa xác định, vậy thấy được một màn này, trái tim bọn họ đã hoàn toàn chìm đến đáy cốc.

Một thiếu niên tuấn lãng trong đó cắn răng, hung hăng nắm chặt nắm đấm, nhìn Dương Thiên hận không thể ăn thịt của hắn.

Mà mấy đại thiếu bên cạnh hắn cũng là vẻ mặt phẫn nộ, nói với thiếu niên tuấn lãng kia: “Triệu Lưu đại thiếu, tiểu tử này quả thực không biết sống chết, cũng dám nhúng chàm vào nữ nhân trong lòng ngài, chúng ta không thể cứ bỏ qua như vậy.”

Triệu Huy lạnh lùng nói: “Không thể cứ như vậy được, địa giới Vân Châu, Triệu gia ta định đoạt, nếu tiểu tử này đã vượt qua, ta đây không ngại chơi đùa với hắn.”

Chương 493 - Trận đấu xếp hạng.

Dương Thiên rốt cuộc đã biết cái gì gọi là nằm cũng trúng đạn.

Tiểu nha đầu này vốn không đội trời chung với hắn, nhưng đôi phương cố ý lộ ra hành động thân mật như vậy, Dương Thiên phát hiện ở đây có không dưới mấy chục ánh mắt mang theo lãnh ý như dao.

Nhưng hắn không sợ không sợ.

Hắn là tiên, có thể ngạo thị Vân Châu.

Khi đám tiểu tử này tranh giành tình nhân, Dương Thiên đã bàn luận với trưởng bối của bọn họ một vài chuyện lớn.

Tuy nói Sở lão chỉ làm người xem, lại có bối phận cùng tư lịch bày ở nơi đó.

Toàn bộ đại lão Vân Châu đều thiếu nợ ân tình của hắn.

Một câu của hắn có thể chi phối Vân Châu, cho nên không ai dám coi nhẹ.

Thế là, mọi người nhao nhao tôn sùng Sở lão ngồi ở vị trí cao nhất.

Lúc Sở Tiểu Mộng đỡ gia gia nàng đi đến bên cạnh Dương Thiên, khẽ hừ một tiếng, sau đó dùng bàn chân nhỏ hung hăng giẫm lên Dương Thiên một cái.

Dương Thiên:.....

Hắn vốn là người bị hại, nhưng mà những Vân Châu đại thiếu kia thấy một màn này, cho là hai người liếc mắt đưa tình, đôi mắt cừu hận kia lần nữa tụ tập ở trên người hắn.

Trong đó còn có người cho rằng, nhìn tư thế kia nếu không phải người khác ngăn cản, hắn có thể xông lên.

Dương Thiên cạn lời, đám ngu xuẩn này thật sự không nhìn ra hai người không đội trời chung sao?

Có dám gì có thể ăn? Quả thực là bệnh tâm thần.

Sau khi tất cả mọi người ngồi xuống, lúc này một vị nữ tử tuyệt mỹ từ hậu trường đi ra.

Mái tóc mềm mại của nàng hơi bay múa, đôi mày liễu mảnh khảnh, đôi mắt đẹp dịu dàng, mũi ngọc hơi hồng, môi đỏ kiêu diễm ướt át, lúm đồng tiền trắng nõn như tuyết trong suốt như ngọc, da dẻ trắng như ngọc, xinh đẹp tuyệt trần, ôn nhu yếu điệu.

Cô gái hơn hai mươi tuổi, mặc váy dài đến đầu gối, còn có bông che màu trắng, mang theo một bộ khung đen có vẻ vô cùng lão luyện, chân đi giày cao gót màu đen, lộ ra toàn bộ thân thể mềm mại cao ngất.

Nàng vừa xuất hiện, lập tức khiến mọi người kinh hô.

“Trời ơi, ta không nhìn lầm chứ, lại là nữ thần của ta Liễu Vân Yên.”

“Ta kháo, đại minh tinh a, lần này Vân Châu Triệu gia làm chủ sự thật đúng là đại thủ bút, loại đại minh tinh nóng nảy cả nước này đều có thể mời tới.”

“Trời ạ, ta vậy mà tận mắt nhìn thấy đại minh tinh, ta không phải đang nằm mơ chứ.”

“Vị đại minh tinh này không phải thanh lãnh cao ngạo, không chấp nhận hoạt động offline sao? Hôm nay sao lại đến nơi này?”

“Năng lượng Vân Châu Triệu gia, quả nhiên sâu không lường được.”

Thấy mọi người kinh ngạc, Triệu Phong cười ha hả tiến lên nói: “Mọi người rất kinh ngạc đi, thật ra Vân Yên tiểu thư mấy ngày nay du ngoạn ở Vân Châu, nghe được ta muốn tổ chức Ngọc Thạch giao lưu hội, Vân Yên tiểu thư đối với Ngọc Thạch hết sức hứng thú, lần này xung phong nhận việc tới làm người chủ trì.”

Hắn nói xong lời này, mọi người lập tức hiểu ra.

Mà Liễu Vân Yên cũng tự nhiên chào hỏi mọi người.

Nàng có diện mạo tuyệt sắc, giọng nói lại vô cùng ngọt ngào, hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.

Ánh mắt Dương Thiên cũng dừng lại trên người nàng mấy giây.

Ở kiếp trước, hắn nhớ rõ từng mê luyện nữ tử này một đoạn thời gian rất dài.

Nàng xuất thân danh môn, là ca sĩ thuần túy nhất, dựa vào mấy ca khúc nổi tiếng khắp đại giang nam bắc.

Ở kiếp trước, trình độ si mê Liễu Vân Yên của hắn đã coi như là mê muội.

Nhưng mà sau ba trăm năm tu tiên trở về, lần nữa nhìn thấy nàng, tâm tình Dương Thiên không hề dao động.

Nhớ tới một số việc khi còn trẻ, hắn chỉ lắc đầu cười khổ một tiếng.

Ngô Dũng đã tham gia lần giao lưu thi đấu ngọc thạch này, đối với quy tắc nơi này hết sức quen thuộc.

Hắn sợ Dương Thiên không hiểu, vội vàng giới thiệu trước mặt Dương Thiên: “Dương tiên sinh, chờ chút, Ngọc Thạch hội của tất cả mọi người dự thi sẽ được triển lãm trên đài, tất cả người xem dưới đài đều chăm điểm, những năm qua người xem khoảng một nghìn, bọn họ phân biệt đến từ các nơi trên cả nước, không tồn tại hiện tượng kéo phiếu, mà hôm nay người xem nhiều hơn một chút, vừa rồi ta xem danh sách, có khoảng ba nghìn người, nếu chúng ta muốn có được sự ủng hộ của những người xem này, chỉ sợ có chút khó khăn.”

Dương Thiên nhướn mày nhìn hắn một cái nói: “Thanh minh của ngươi là một đồng bừa bộn, đúng là hơi khó khăn một chút.”

Ngô Dũng ngượng ngùng cười cười nói: “Dương tiên sinh cũng không thể trách ta, lúc trước nghèo đói, ta cũng...”

Dương Thiên ha ha cười hỏi: “Sau đó thì sao, số người thấy ngươi lên đài liên nghiêng răng nghiêng lợi không ít, mấy năm nay rốt cuộc ngươi lừa bao nhiêu người?”

Ngô Dũng cười xấu hổ nói: “Cũng không có bao nhiêu, người trong vòng tròn đặc tội một nửa đi.”

Dương Thiên:.....

Ngô Dũng thấy Dương Thiên không nói, có chút thấp thỏm hỏi: “Dương tiên sinh, ngài còn có thể cam đoan sản nghiệp ngọc thạch của Ngô gia ta sẽ dương danh ở hội giao lưu này sao?”

Dương Thiên đỡ trán chỉ nói một chữ.

“Cút!”

Lúc này, giữa sân đã lấy ra kiện ngọc điêu thứ nhất.

Là một món cải trắng dùng ngọc thạch điêu khắc ra.

Bề mặt của cải trắng này mượt mà bóng loáng, được mài vô cùng tinh tế, hơn nữa chủ yếu nhất là khối ngọc này.

Mặc dù là chất liệu bình thường, nhưng lại là trắng và xanh đan xen, lại thêm chạm trổ cấp bậc đại sư, khiến cho cái trắng ngọc này giống như là thật.

Liễu Vân Yên cầm microphone cười nói: “Oa, một cây cải trắng thật đẹp. Khối ngọc thạch này đến từ sản nghiệp ngọc thạch của Tào gia Giang Nam, thợ điêu khắc đã dùng cả một năm để điêu khắc, toàn bộ công nghệ vô cùng phức tạp, mọi người đều thích chấm điểm.”

Mọi người đối với mỗi khối ngọc thạch đều có một lần cơ hội chấm điểm, một lần lại một lần. Người đạt được điểm cao nhất, thì là đệ nhất Ngọc Thạch giao lưu hội lần này.

Người xem trong sân bởi vì thấy khối ngọc điêu này triển lãm lần đầu tiên, hơn nữa chạm trổ xuất sắc, vì thế đánh thành tích tốt tám trăm điểm.

Vị mập mạp Tào gia kia miệng cười ngoác đến tận mang tai, mà đông đảo đồng nghiệp thấy vậy cũng đổ kỵ.

Thành tích tám trăm điểm trong những năm qua, hoàn toàn có thể nói rõ top 10.

Tuy rằng những năm qua chỉ có một ngàn người trình diện, hôm nay có ba ngàn người, nhưng mà tám trăm điểm này có hàm lượng kim lượng vẫn không phải chuyện đùa.

Phải biết rằng, những người xem ở đây, đều là đại phú hào có tiếng trên cả nước.

Bọn họ được mời đến đây, chính là vì cho điểm công chính.

Còn một cái nữa chính là, chỉ cần được bọn họ tán thành sản nghiệp ngọc thạch, vậy sản nghiệp ngọc thạch này có thể triệt để đại hỏa một phen.

Dương Thiên nghe rõ ràng Ngô Dũng ở bên cạnh nói ra lời nói có chút ghen tuông.

Hắn đỡ trán mở miệng nói: “Hiện tại chỉ là tiểu đả tiểu nháo, chờ đến lúc áp trực người lại gọi ta.”

Dứt lời, hắn bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Ngô Dũng:...

Nếu người khác cùng đi với hắn, sau khi đến nơi hắn đã sớm nhắm mắt ngủ rồi.

Phải biết, đại hội giao lưu ngọc thạch không phải ai cũng có thể vào, vé vào cửa vô cùng khó cầu, người bên ngoài đều trông mong nhìn vào bên trong, không có tư cách đi vào, hơn nữa hắn còn giao nộp không ít tiền.

Thật vất vả mới tiến vào được, vị đại lão trước mắt này nhìn thoáng qua liền không còn hứng thú.

Có cần tùy hứng như vậy không, đây chính là năm năm tổ chức một lần a.

Bỏ lỡ hôm nay, phải đợi thêm năm năm nữa.

Ngô Dũng há to miệng, vốn định đánh thức Dương Thiên, nhưng nghĩ nghĩ, không có lá gan này, bắt đặc dĩ, đành phải tự mình say sưa nhìn.

Thời điểm sơ kỳ, nhóm phú hào hào hào hứng bừng bừng không ngừng chăm điểm, nhưng mà tổng cộng gần một trăm kiện vật phẩm triển lãm.

Nhìn lâu, cũng là thâm mỹ mệt nhọc.

Thế là những thương nhân ngọc thạch xếp ở giữa thấy ba ngàn người, chỉ đánh một hai trăm điểm, trông mắt đều đỏ lên.

Cuối cùng, người đến mười đại sản nghiệp ngọc thạch trong nước đều tự lấy ra ngọc điêu khắc của mình, nhân khí mới chậm rãi đi lên.

Ngô Dũng đánh thức Dương Thiên, lúc này vừa vặn là Đông Hồ Tiêu gia triển lãm ngọc điêu của các nàng.

Ánh mắt Dương Thiên ngưng lại, bình tĩnh nhìn Tiêu Giác đang cầm một cây Tinh Liên triển lãm.

Dung mạo của nàng cũng xuất chúng.

Một bộ váy trắng thuần khiết thanh nhã như mây trôi, bên ngoài che một tầng lụa trắng mỏng manh, theo gió nhẹ thổi bay, tóc đen nửa búi nửa cỡi, chảy ngang eo, tuyết sắc như vậy, kinh diễm như vậy, gờ tay nhắc chân đều mang theo khí chất bẩm sinh, phong khinh vân đạm, mây cuốn mây tan.

Tiêu Giác còn chưa có giới thiệu ngọc điều nàng triển lãm, ánh mắt tất cả phú hào trong sân cũng đã bị hấp dẫn triệt để.

Nàng và Liễu Vân Yên đứng chung một chỗ, bất kể là dung mạo, khí tràng, không thua kém chút nào, hai đóa hoa kiều diễm, tranh nhau khoe sắc, khiến cho những phú hào kia nhìn đã ghiền.

Dương Thiên phát hiện Ngô Dũng mặt mũi tràn đầy u oán, trong miệng thì thảo nói gì đó, không khỏi tò mò hỏi: “Lải nhải cái gì? Ý nghĩ gì cứ nói ra.”

Vẻ mặt Ngô Dũng ghen ghét, mở miệng nói: “Đẹp thì có lợi, nàng ta đoán rằng chỉ cần đứng ở đó cũng có thể đạt được thành tích tốt không cần triển lãm ngọc điều.”

Dương Thiên cười cười nói: “Nàng không chỉ có thể lấy một ngàn điểm, ta có thể xác định, nếu chúng ta không ra tay, cho dù là Tây Bắc Chu gia, Vân Châu Triệu gia cũng không nhất định có thể ngăn chặn thành tích Tiêu gia của nàng.”

Ngô Dũng nghe vậy bĩu môi nói: “Dương tiên sinh, ngài định luận có phải quá sớm hay không? Đông Hồ Tiêu gia nàng chỉ xếp hạng thứ tám trong sản nghiệp ngọc thạch cả nước mà thôi, ở trước nàng còn có bảy vị sản nghiệp ngọc thạch, mỗi người đều không phải đèn cạn dầu, bọn họ...”

Hắn còn chưa nói hết lời, Dương Thiên đã đưa tay ngăn cản nói: “Lão Ngô, tin tưởng ta, đừng nói nữa, bằng không ngươi sẽ bị đánh mặt.”

Chương 494 - Thần tích chân chính!

Ngô Dững nghe vậy nửa tin nửa ngờ, sau đó lại nhìn Tiêu Giác trong sân, sâu trong đôi mắt mang theo khinh miệt.

“Dương tiên sinh, sao ngài lại xác định nàng mang ngọc điều đến có thể ỏn ảp quần hùng? Ta thấy nàng như thế nào giống bình hoa, hơn nữa, năm trước Tiêu gia các nàng biểu hiện bình thường không có gì lạ, lấy ra tác phẩm ngọc điều, thậm chí ngay cả năm mươi hạng đầu cũng không vào, lúc ấy chính là một chuyện cười.”

Dương Thiên không giải thích gì, chậm rãi mở miệng nói: “Trong vòng một phút sẽ sáng tỏ.”

Ngô Dững là một người nóng tính, đang tò mò thì thấy Dương Thiên không nói một câu nào, không khỏi thiếu chút nữa bị nội thương.

Tâm tình thiếu niên trầm ổn đến mức dẫn dắt người ta phát chỉ, hẳn nhớ rõ lúc mình từng lớn tuổi như Dương Thiên, trong lòng căn bản không giấu được bí mật, căn bản không cần người khác hỏi, liền nói ra toàn bộ.

Hơn nữa, không nói ra trong lòng không thoải mái, cho dù bị người đánh một trận cũng nói ra.

Nhưng mà thiếu niên không giống, rõ ràng mấy câu là có thể nói rõ ràng, nhưng lại lười động.

Bất đắc dĩ, Ngô Dững chỉ có thể mang theo lòng hiếu kỳ nhìn Tiêu Giác giữa sân, muốn nhìn xem nàng ta rốt cuộc muốn chơi trò gì.

Tiêu Giác mặt mang nụ cười tự tin, cầm trong tay một vật trong suốt màu xanh như băng.

Rất nhiều phú hào ở đây nghe vậy, lập tức vội vã không nhìn nổi.

“Ta nói này Tiêu đại mỹ nữ, người mau giới thiệu đồ vật người muốn triển lãm đi, chúng ta đã đợi không kịp.”

“Đúng vậy đúng vậy, chúng ta còn chờ chấm điểm cho người đây.”

“Ngọc điều không quan trọng, người đẹp mắt hơn, ha ha.”

Tiêu Giác cười mở miệng nói: “Để cho mọi người đợi lâu, hôm nay Tiêu gia chúng ta triển lãm món ngọc điêu này tên là Thần Tích!”

Tất cả mọi người nghe vậy đều sững sờ.

“Ha ha, thú vị.”

“Dám xưng là thần tích, ta ngược lại muốn nhìn xem, thứ này có giá trị gì.”

“Chỉ là một nụ hoa mà thôi, tự tin như vậy thật sự thích hợp sao?”

Đông đảo phú hào nhao nhao chờ mong, Ngô Dũng lúc này trên mặt càng thêm đùa cợt nồng đậm: “Dương tiên sinh, không phải ta nói, nàg...”

Dương Thiên lại đưa tay ngăn lại, người không thể nghe ta khuyên một câu sao? Người muốn bị vả mặt đến thế sao?”

Ngô Dũng:...

Lúc này nhìn thấy lòng hiếu kỳ của mọi người đều bị câu lên, sau đó mở miệng cười nói: “Nếu tất cả mọi người đã không đợi được, tiểu nữ tử kia cũng không tiếp tục khoe khoang, nếu tất cả mọi người hoài nghi ngọc điêu trên tay ta không có tư cách xưng là thần tích, vậy ta sẽ cho các người kiến thức cái gì gọi là...”

“Thần tích chân chính!”

Nói xong, mọi người kinh hãi phát hiện nụ hoa trên tay nữ tử kia chậm rãi nở rộ.

Hoa văn trên cánh hoa có thể thấy rõ ràng, nhụy hoa, cành lá, mạch lạc, sinh động như thật.

Quả thực giống như vật sống.

“Trời ơi, đây là ngọc điêu sao?”

“Thần tích, thật là thần tích a, ngọc thạch vậy mà có thể nở rộ giống như hoa? Ta không phải đang nằm mơ chứ.”

“Rốt cuộc là làm được cái gì? Rốt cuộc làm sao làm được?”

Các vị phú hào nơi đó nhìn thấy tràng diện, không khỏi từng người sắc mặt kinh hãi.

Không chỉ có bọn họ, ngay cả trên đài cao, những đại lão bên cạnh Dương Thiên đều ngồi không yên.

Những người này từng người đứng dậy, trên mặt mang theo vẻ khiếp sợ.

Những người này tiếp xúc ngành nghề ngọc thạch cả đời, nhưng chưa từng nghe qua chủng loại ngọc thạch nào có thể nở rộ.

Đây rốt cuộc là ngọc thạch gì, còn có chạm trổ, có thể giao phó sinh cơ cho vật chết?

Người kinh hãi nhất chính là Ngô Dũng, hắn vội kéo cánh tay Dương Thiên, sắc mặt hoảng sợ nói: “Dương tiên sinh, hoa nở hoa nở, trời ơi, hoa sao lại nở?”

Dương Thiên có vẻ khá bình tĩnh, cười nói: “Lúc này mới chỉ là bắt đầu.”

Ngô Dũng nghe vậy lập tức vội vàng duỗi cổ ra, nhìn giữa sân.

Cũng may vừa rồi hắn không nói ra lời trào phúng, nếu không thật sự sẽ bị đánh mặt.

Nghĩ tới đây, hắn liếc mắt nhìn Dương Thiên.

Thiếu niên tựa hồ cái gì cũng biết, hơn nữa tựa hồ đối với cái gì cũng không để bụng.

Loại ngọc điêu này, hắn vậy mà không thèm nhìn một cái, chỉ lo uống nước trà đã nguội!

Ngô Dũng có chút kinh nghi.

Rốt cuộc là ngọc điêu như thế nào mới có thể lọt vào mắt xanh của hắn?

Giữa sân, sau một thoáng khiếp sợ ngẩn ngui, lại có người bắt đầu chọn xương trong trứng gà.

“Cái quái gì vậy, chỉ là một trò xiếc nhỏ mà thôi.”

“Đúng vậy, để một đóa hoa nở hoa rất kinh ngạc sao? Khoa học kỹ thuật hiện tại phát triển như vậy, chất liệu gì mà không thể nở hoa?”

“Ha ha, đúng vậy, nở hoa có gì đặc biệt hơn người, có bản lĩnh người để đóa hoa này nở ra hương hoa đi.”

Hắn vừa dứt lời, chỉ cảm thấy một mùi thơm lạ lùng xông vào mũi.

Mùi thơm lạ lùng này như mộng như ảo, ngửi vào thấm vào ruột gan, khiến tất cả mọi người không tự chủ được hít mắt tham lam hít thở.

Tất cả mọi người ở đây, ngoại trừ Dương Thiên ra, toàn bộ đều đắm chìm trong đó không thể tự kiềm chế.

Qua hồi lâu sau, hương hoa tán đi, lúc này mọi người mới tỉnh lại.

“Trời ạ, vừa rồi xảy ra chuyện gì? Ai xịt nước hoa? Mùi thơm mà không nồng như vậy, quả thực quá khen rồi?”

“Cảm giác ngửi một lần liền yêu loại mùi này, không được, ta còn muốn ngửi thêm một lần.”

“Ta phát hiện mùi hương này có công hiệu nâng cao tinh thần tỉnh não, rốt cuộc mùi vị này từ đâu mà có?”

Đông đảo phú hào trong sân đều vỡ tổ, bọn họ ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người, vẻ mặt nghi hoặc.

Mà lúc này, một người đứng ở hàng đầu nhất kinh hô: “Là trên đài, là loại dị hương tỏa ra từ trên đài.”

Ánh mắt mọi người đồng loạt đi lên đài.

Liễu Vân Yên thấy ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn về phía hắn, không chỉ vội vàng giang tay nói: “Không phải ta, các người đừng nhìn ta, ta không phun nước hoa.”

Ánh mắt mọi người lại nhao nhao tập trung vào trên người Tiêu Giác.

Tiêu Giác cười ha ha nói: “Mùi thơm cũng không phải phát ra từ trên người ta.”

Tất cả mọi người đều nghi ngờ.

Ngô Dũng gãi gãi đầu nhìn Dương Thiên hỏi: “Dương tiên sinh, ngài biết mùi thơm kia phát ra từ đâu không?”

Trong mắt hắn, thiếu niên hầu như không gì không biết.

Quả nhiên, Dương Thiên không để cho hắn thất vọng.

Dương Thiên chỉ chỉ đóa hoa trong tay Tiêu Thiển, mở miệng: “Đáp án nằm trong đóa hoa sen trên tay nàng ấy.”

Ngô Dũng đầu tiên là sững sờ, sau đó có chút không dám tin, sắc mặt cứng ngắc nói: “Dương tiên sinh ngài không phải đang nói đùa chứ, đây chẳng qua là một đóa ngọc điêu mà thôi, làm sao có thể là...”

Hắn nói tới đây, Tiêu Giác đáp lại nghi hoặc của mọi người.

“Không sai, mùi thơm mà các người ngửi được chính là từ thần tích ngọc điêu trong tay ta phát ra.”

Một câu nói, tất cả mọi người đều mở to hai mắt nhìn.

“Ngọc thạch hoa nở, cả phòng sinh hương. Hoàn toàn chính xác có thể xưng là thần tích!”

Sở lão không ngừng gật đầu.

Trên đài cao, đông đảo đại lão nghe được lão nhân đánh giá, sắc mặt không khỏi có chút khó coi.

Tiếp tục như vậy cũng không quá tốt, bọn họ còn chưa triển lãm tượng ngọc nhà mình đã bị miếu sát.

Triệu Phong cùng Chu Chính liếc nhau một cái, tất cả đều cau mày.

Áp lực của bọn họ không nhỏ.

Hai người đều tự xem đối phương là đối thủ cạnh tranh, nhưng lại không nghĩ rằng, thời điểm hai người bọn họ tranh đấu túi bụi, từ phía sau giết ra một thót hắc mã.

Hơn nữa, đã bỏ xa bọn họ ở đằng sau.

Phú hào trong sân đã có hơn phân nửa bị thần tích ngọc điêu này hấp dẫn.

Nhưng vẫn còn một số ít người đang tìm cơ.

Một phú hào mập mạp khinh thường nói: “Điêu khắc ngọc này không tệ, có thể nói là tốt nhất mà ta gặp được cho đến tận bây giờ, nhưng người tuyệt đối không nên đặt tên thần tích, nó chẳng qua sẽ nở hoa, hơn nữa còn mang theo chút mùi nước hoa, chỉ một món đồ này cũng có tư cách gọi là thần tích?”

Lời này vừa dứt, mọi người thưởng thức, đích thật là đạo lý này.

Hiện tại khoa học kỹ thuật phát đạt như thế, ai dám cam đoan thứ này không phải máy móc gia công mà thành?

Ngọc thạch, nhao nhao hạ thấp.

Mấy đại lão trên đài cao thấy vậy, khoe miệng lộ ra nụ cười.

Ngọc điêu chính là như vậy, không có khả năng có điêu khắc thập toàn thập mỹ, Tinh Liên này bọn họ tự nhận, đã thập phần hoàn mỹ, nhưng vẫn bị mọi người bài xích.

Ngô Dũng thở dài một hơi, sau đó cười ha ha đùa cợt nói:

“Cũng may còn may, Dương tiên sinh nàng...”

Lời nói trào phúng lần thứ ba của hắn còn chưa nói ra, Dương Thiên lại đưa tay cắt ngang nói: “Những lời tiếp theo nuốt vào trong bụng đi, tránh cho bị đánh mặt lần nữa.”

Ngô Dũng lần này thật sự không phục, y mở miệng nói:

“Dương tiên sinh ngài có phải quá để mắt Tiêu gia Đông Hồ hay không, nở hoa và khiến ngọc điêu tỏa ra dị hương chỉ là một chút trò xiếc nhỏ mà thôi, ta cũng không tin, nàng thật...”

Lời còn chưa dứt, Ngô Dũng đã nghe được một tiếng thét kinh hãi.

Hắn nghi hoặc nhìn lại, nhất thời mắt choáng váng.

Chỉ thấy sau khi Tinh Liên trong tay Tiêu Giác rời khỏi bàn tay, vậy mà không có rơi xuống mặt đất theo lực học của Newton.

Mà là lơ lửng ở không trung.

Nó trôi nổi trên không trung một cách rõ ràng.

“Cái này cái này... ta kháo, gặp quỷ rồi sao?”

“Giả sao? Ngọc sao có thể lơ lửng trên không trong lúc không có tác dụng?”

“Ta không tin, ta tuyệt đối không tin!”

Mọi người đại ra, từng người điên cuồng kéo tóc, cảm giác thần tích Tiêu gia xuất ra, đổi mới nhận thức của bọn họ...

Chương 495 - Tất cả đều bị treo lên đánh.

Ngô Dũng chỉ cảm thấy trên mặt đau rát, lại đề phòng nhiều lần, một khắc cuối cùng vẫn bị đánh mặt.

Khóe miệng hần co giật, u oán nhìn Dương Thiên nói: “Dương tiên sinh, làm sao mà biết được? Ngọc thạch mà mỗi gia tộc muốn triển lãm tuyệt đối được giữ bí mật, nhưng sao ta lại có cảm giác hiểu biết về ngọc điêu kia, ngài biết nhiều hơn nữ nhân Tiêu gia kia.”

Dương Thiên bình tĩnh mở miệng: “Nếu như ta nói cho người biết, ngọc điêu kia là xuất từ tay ta, người sẽ không có nhiều nghi vấn như vậy.”

“A, thì ra là như vậy... không phải, Dương tiên sinh người nói cái gì?”

Ngô Dũng nói được nửa câu mới phản ứng lại, khóe miệng hần co rúm vẻ mặt khiếp sợ nói: “Người nói ngọc điêu Tiêu gia kia là từ tay người làm ra?”

Dương Thiên nhàn nhạt mở miệng: “Sao vậy? Rất bất ngờ à?”

Ngô Dũng xé tóc kêu rên nói: “Đâu chỉ là ngoài ý muốn, ta muốn chết cũng có tâm, tại sao Dương tiên sinh ngài lại muốn giúp đỡ Tiêu gia, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, Tiêu gia hoàn toàn có thể dựa vào thần tích này, trở thành đệ nhất hội giao lưu ngọc thạch lần này, đến lúc đó, sản nghiệp ngọc thạch nhà các nàng sẽ không còn giới hạn ở Đông hồ nữa, mà là cả nước, đơn đặt hàng sẽ tăng lên gấp bội.”

Trong ánh mắt Dương Thiên mang theo vẻ tươi cười.

“Có ta ở đây, nàng không thể làm đệ nhất!”

Ngô Dũng nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, sau đó kinh hỉ nói: “Dương tiên sinh, ý của ngài là lát nữa ra tay điêu khắc một cái thần tích lần nữa?”

Dương Thiên nhìn hần một cái nói: “Với nhân phẩm của người, cho dù ta điêu khắc mười thần tích cũng không có khả

năng thủ thắng.”

“Ách!” Ngô Dũng xấu hổ gãi gãi đầu, còn muốn đặt câu hỏi Dương Thiên trực tiếp ngăn cản.

“Đến lúc rồi, ngươi sẽ tự biết!”

Tinh liên lơ lửng trên không trung khiến tất cả mọi người đều điên cuồng.

“Thần tích, không hổ là thần tích!”

“Ngọc thạch có thể trôi nổi trên không trung, hôm nay xem như được mở mang kiến thức.”

“Hội giao lưu lần này, Tiêu gia hoàn toàn xứng đáng đứng thứ nhất.”

Trên đài cao, tất cả đại lão đều khản trương lên.

Tiêu gia lộ ra chiêu này, thứ nhất là cố định, bọn họ chỉ có thể cướp đoạt thứ hai.

Thế là, từng người ai nấy đều than thở.

Vì hôm nay bọn họ chuẩn bị năm năm, nhưng ngọc điêu lại chỉ là vật làm nền của người ta, thật là đáng tiếc!

Liễu Vân Yên nở nụ cười ngọt ngào, giọng nói trong trẻo dễ nghe, không hổ là ngôi sao cấp bậc Ca Hậu.

Nàng khẽ mở môi son nói: “Hiện tại, xin các vị chấm điểm cho thần tích này.”

Mọi người trong sân nhiệt tình tăng vọt, trong nháy mắt đột phá 2000 điểm, sau đó điểm số còn đang liên tục không ngừng tăng lên, cuối cùng đạt tới thành tích đỉnh tiêm 2999 điểm.

Cảnh tượng này khiến các đại lão trong ngành ngọc thạch xếp hạng top 10 trên đài cao toàn quốc đều kinh ngạc.

Ở đây tổng cộng có ba ngàn người, đạt tới điểm số này quả thực là kỳ tích.

Sắc mặt Tiêu Giác kinh hỉ, cũng không nghĩ tới thần tích có thành tích tốt như vậy.

Tiêu Bình, một trong ba tỷ muội Tiêu gia dưới đài, trên mặt tự tin nói: “Tiêu gia chúng ta nhất định có thể đứng đầu, Tiêu gia có hi vọng quật khởi.”

Tiêu Nhu gật đầu, nhìn Dương Thiên trên đài, lạnh lùng cười nói: “Tiểu tử kia cho rằng không có hợp tác với hắn thì chúng ta không thể đoạt quán quân Ngọc Thạch giao lưu hội sao? Quả thực buồn cười.”

Tiêu Bình cũng lộ ra tiểu ý nói: “Lúc trước tiểu tử kia đem thần tích miễn phí đưa cho chúng ta. Hiện tại hắn là đã hối hận đến xanh ruột mới đúng.”

Tiêu Nhu hừ một tiếng nói: “Đó là lúc trước hắn tự nguyện, cũng không phải Tiêu gia chúng ta lừa hắn, ruột đã xanh rồi là hắn, trách được ai?”

Thần thức của Dương Thiên bao trùm toàn trường.

Lúc ánh mắt của hai nữ nhân dưới đài nhìn qua, hắn tự nhiên cảm thụ được.

Mà vừa rồi hai nàng châm chọc hắn, hắn cũng nghe được rõ ràng.

Đối với việc này, Dương Thiên khinh thường cười lạnh.

Tiêu gia các nàng đánh giá cao bản thân, đánh giá thấp hắn!

Thần tích lúc trước, chỉ là hắn tiện tay điêu khắc ra, không coi là tuyệt phẩm.

Nếu hắn nghiêm túc, cho dù điêu khắc một kiện kinh thế chi bảo cũng chỉ là một bữa ăn sáng mà thôi.

Hiện tại Tiêu gia các nàng cười vui vẻ như vậy, vậy chờ một lát nữa đợi khóc đi.

Nói là để các nàng hối hận quyết định lúc trước, cũng không phải chỉ là nói suông.

Dưới đài, một người giơ một con dao phay cười ha ha: “Lúc trước khi điêu khắc thần tích này ta có mặt, hơn nữa còn dùng con dao phay trên tay ta điêu khắc ra.”

Thanh niên này chính là người trẻ tuổi lúc trước ở Giang Thành Huyết Ngọc Trai.

Dương Thiên từng mượn dao của hắn để điêu khắc ra thần tích này.

Mọi người nghe người thanh niên này nói, lập tức nhao nhao lộ ra ánh mắt khinh bỉ.

“Mẹ nó, người nói câu này chính người tin không? Thần tích hoàn mỹ như vậy, người nói cho ta biết là dao phay điêu khắc? Ha ha ha cười chết người.”

“Tiểu tử này là ai, làm sao trà trộn vào được, còn cầm dao phay, xem ra không phải là bệnh tâm thần đi.”

“Đúng vậy đúng vậy, ta dám đánh cược, thần tích này tuyệt đối là điêu khắc mấy năm, hơn nữa còn xuất từ thủ bút của đại sư, không có năm mươi năm điêu khắc, căn bản ngay cả một mảnh lá cây cũng điêu khắc không ra.”

Thanh niên kia nghe vậy, lập tức trên mặt mang theo vẻ giễu cợt nói: “Thật là buồn cười, lời nói của ta không có nửa câu dối trá, lúc đó ta ở đây, ta có thể nói rõ cho các người biết, thần tích chính là dùng dao phay của ta điêu khắc ra, hơn nữa điêu khắc cũng chỉ mất mấy năm, chỉ mất vài phút mà thôi, hơn nữa cũng không phải là do đại sư ra tay, cũng không cần chạm trở năm mươi năm, bởi vì tiểu sư phụ kia mới chưa tới hai mươi tuổi.”

Mọi người làm sao có thể tin được, lúc này một lão nhân lớn tuổi đứng dậy nổi giận nói với hắn: “Nói bậy nói bạ, người biết điêu khắc cái gì không? Lão phu điêu khắc ngọc thạch cũng phải sáu mươi tề, tự nhận chỉ có thể điêu khắc hình, nhưng không thể điêu khắc ý nghĩa. Hơn nữa cần phải điêu khắc trên trăm loại công cụ, làm sao có thể dùng loại đồ thô lỗ như dao phay, hơn nữa người vừa rồi nói tiểu sư phó kia tuổi không đến hai mươi? Ta nói rõ ràng cho người biết, hai mươi tuổi, cho dù là hắn từ trong bụng mẹ học điêu khắc, cũng không thể điêu khắc ra thần tích này.”

Thanh niên kia trực tiếp không muốn, mắt thấy còn có thể là giả hay sao.

Hắn khinh bỉ nói: “Lão già nhà người là ai vậy, lúc đó người không có tư cách lên tiếng ở đây, còn nói đông dài gì đó với ta? Người vừa xưng hai câu, người chính là quyền uy à?”

Mọi người nghe vậy, khóe miệng lập tức co rúm lại.

“Mẹ nó, Hoàng lão cũng dám nhục mạ, tiểu tử này cuồng như vậy? Ai cho hắn tự tin?”

“Hoàng lão nổi tiếng trong ngành ngọc điêu, lời ông ta nói thật sự là quyền uy.”

“Ta xem như đã nhìn ra, tiểu tử này chính là đến bói móc, đem hắn đuổi ra ngoài.”

Mọi người ở đây hầu như đều muốn bạo loạn, nếu không phải thanh niên kia cầm trên tay một cây đao, đã sớm bị những người này quần ấu.

Bởi vì cái này, sản nghiệp ngọc thạch xếp hạng mười vị trí đầu trên đài quốc cơ hồ không người hỏi thăm.

Những đại lão kia mặt đều tái xanh.

Đã từng là biển cả khó thành nước, đã thấy thần tích, cho dù bọn họ lấy ngọc điêu ra tốt đến mấy cũng bị phun giống như một đồng phân.

Sau thần tích, những đại lão top 10 này lấy ra ngọc điêu, cho điểm vậy mà không quá 100, quả thực là mất hết mặt mũi.

Người có chút sợ mất mặt thậm chí trực tiếp rời khỏi.

Ba ngành sản xuất ngọc thạch đầu tiên trong nước lấy ra ngọc thạch coi như là có chút đáng xem.

Dương gia ở kinh thành lấy ra một khối ngọc điêu khắc sơn hà, hấp dẫn ánh mắt của mọi người, nhưng cũng chỉ hơn chín trăm điểm mà thôi.

Tây Bắc Chu gia dùng một khối bạch ngọc lớn điêu khắc ra một con tiểu bạch dương.

Khối ngọc này điêu khắc thập phần hoàn mỹ, có thể nói là sinh động như thật, nhưng mà cũng vền vẹn cầm xuống hơn một ngàn ba trăm điểm.

Một người cuối cùng là ngọc thạch Triệu gia Vân Châu muốn triển lãm, mấy người mang theo miếng ngọc thạch vải đỏ kia nâng lên, khi Triệu Phong nhắc lên vải đỏ, tất cả mọi người phát ra một tiếng kinh hô.

Bởi vì Triệu gia lấy ra ngọc điêu lại là một con Thanh Long.

Cả con rồng xanh là một khối ngọc thạch khổng lồ điêu khắc thành, giống như bay lượn trên bầu trời, giương nanh múa vuốt, mỗi một cái vẩy màu xanh dưới sự chiếu rọi của Dương Thiên đều phát ra ánh sáng lấp lánh, vô cùng khí phách uy vũ, nhìn qua nặng đến ba trăm cân.

Mọi người cũng đều biết, tượng ngọc nặng hơn ba trăm cân, có thể điêu khắc thành bộ dáng này, khẳng định phải hao tổn hơn ngàn cân nguyên liệu ngọc thạch.

Nói cách khác, giá trị của khối nguyên liệu ngọc thạch này vốn không thể đánh giá, cộng thêm công trình lớn như vậy, cho dù là mấy đại sư chạm ngọc, không có thời gian mấy năm căn bản không có khả năng điêu khắc ra.

Ngay cả ánh mắt của Dương Thiên cũng bị hấp dẫn.”

Những phàm nhân này cũng không có thủ đoạn tiên nhân như hắn, có thể điêu khắc ra Thanh Long này, quả thực là kỳ tích.

Nếu không phải hắn ra tay điêu khắc thần tích, vị trí thứ nhất, Vân Châu Triệu gia hoàn toàn xứng đáng.

Thế nhưng, đáng tiếc, mọi người tuy rằng thần phục, cũng tiếc nuối.

Nếu như Thanh Long này triển lãm trước thần tích, vậy điểm số đạt được nhất định có thể đánh đồng với thần tích.

Nhưng mà, nó lại xếp sau thần tích, nhất định biến thành bình thường.

Mọi người chỉ đánh thành tích 1500 điểm.

Thần tích, lấy ưu thế gấp hai, treo lên đánh Thanh Long ngọc điêu, cũng treo đánh tác phẩm ngọc điêu các nơi trên cả nước.

Kết quả đã đi ra, rõ ràng, Tiêu gia Đông hồ cùng thành danh, đoạt được đệ nhất.

Nhưng mà, ngay tại thời điểm Liễu Vân Yên sắp sửa tuyên bố kết quả, một đạo thanh âm vội vàng vang lên.

“Đợi đã, Ngô gia Huy tỉnh còn có một bức tượng ngọc chưa được bày ra!”

Dưới sự ra hiệu của Dương Thiên, Ngô Dũng kiên trì đứng lên nói ra những lời này, hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người...

Chương 496 - Thần tích vô song.

Tất cả mọi người nhìn Ngô Dũng trên đài, đầu tiên là sững sờ, sau đó cười phá lên.

“Ta kháo, vị này không phải là ông chủ lòng dạ hiểm độc bán ngọc giả sao? Hắn lại còn muốn tham gia triển lãm ngọc điêu? Hắn có tư cách gì?”

“Đúng đây, cả nước trăm vị trí đầu cũng không tính, ai cho hắn tự tin?”

“Thật sự làm mất mặt Huy Tinh chúng ta sao?”

“Hừ, kết quả này đều đã có, Đông hồ Tiêu gia đệ nhất, chẳng lẽ hắn cho rằng mình có tư cách khiêu chiến với Đông hồ Tiêu gia hay sao?”

Ánh mắt mọi người mang theo trào phúng, Ngô Dũng cảm giác ngay cả đại lão có thể xếp hạng mười sản nghiệp ngọc thạch bên cạnh hắn ta cũng khinh miệt nhìn hắn ta.

Một vị trong đó còn nói thẳng: “Tiểu bối Ngô gia, ta khuyên ngươi nên thu hồi câu nói này, đừng làm Dương tiên sinh của ngũ tinh Tây Nam mất mặt.”

Ngô Dũng muốn nổi bão, nhưng những người này nói cũng không sai, sản nghiệp ngọc thạch của Ngô gia hắn vốn là một chuyện cười.

Sau khi Triệu Phong thấy một màn này trên mặt cũng mang theo ý cười, hắn đứng dậy đang muốn cự tuyệt, lại thấy Dương Thiên cũng đứng dậy.

Sau đó ánh mắt bình tĩnh nhìn hắn mở miệng nói: “Triệu tiên sinh, sản nghiệp Ngô gia hiện tại thuộc về ta. Không biết ta có tư cách tham gia triển lãm ngọc điêu lần này hay không?”

Triệu Phong sững sờ, sau đó nói: “Nếu Dương tiên sinh đã mở miệng, vậy Triệu mỗ đương nhiên đồng ý.”

Đông đảo phú hào trong sân đều ở thạch phòng gặp qua Dương Thiên đổ thạch, đổ thạch ba ngày ba đêm, giải ra giá trị

hai trăm hai mươi ức ngọc thạch, điểm này bọn họ.

Thế là, mặc dù còn có vài người cười nhạo, nhưng mà âm thanh lại ít đi rất nhiều.

Tiêu Giác thấy một màn này, nhất thời trở nên khản trương.

Thần tích của nàng chính là xuất phát từ tay Dương Thiên, lúc trước nàng từ chối hợp tác với thiếu niên, bây giờ đối phương hợp tác với Ngô gia, nếu lại lấy ra một thần tích nữa, vậy Ngô gia có thể sẽ đặt song song với hắn.

Như vậy, tài nguyên vốn thuộc về Tiêu gia các nàng, sẽ bị chia cắt.

Dường như nhìn ra Tiêu Giác đang lo lắng, Tiêu Bình cười lạnh nói: “Muội muội người không cần lo lắng, cho dù tiểu tử kia lại lấy ra một cái thần tích để triển lãm thì như thế nào, chúng ta đã có 2,99.9 điểm, 99% quần chúng ủng hộ chúng ta, chúng ta sợ cái gì? Hắn không chịu đạt tới trình độ này.”

Tiêu Nhu cũng khuyên: ” Đúng vậy, từ lúc trước hắn tặng thần tích này cho người, cũng đã định trước bại cục.”

Tiêu Linh Linh nắm chặt bàn tay nhỏ bé, mở miệng: “Chỉ mong như vậy.”

Nàng luôn có một loại dự cảm thất bại thảm hại, hơn nữa dự cảm này càng ngày càng mãnh liệt.

Trong sự chờ mong của mọi người, Dương Thiên đi lên đài triển lãm.

Liễu Vân Yên mỉm cười nói: “Tiểu đệ đệ, người lớn nhà người đâu? Ở đây cũng không phải là chỗ người chơi đùa, nhanh đi xuống đi.”

Dương Thiên: ……

Nghe xong lời này, hắn ta muốn thổ huyết.

Không nói thân phận Phá Thiên Tiên Đế của Huyền Thiên đại lục, chỉ cần thân phận đệ nhất nhân năm tỉnh Tây Nam cũng đủ khiến đông đảo đại lão phú hào quỳ bái.

Mà nam tử trước mắt này lại dùng giọng điệu đối đãi với tiểu hài tử mười bảy mười tám tuổi nói chuyện với hắn?

Nàng là người đầu tiên!

So với Vân Châu Triệu gia, Tây Bắc Chu gia đều cuồng.

Nhưng Liễu Vân Yên thật sự không biết những điều này, nhưng đám phú hào phía dưới đều cười đến nổi bụng chuột rút.

Liễu Vân Yên nghiêng cái đầu nhỏ nghi hoặc nhìn mọi người, không hiểu ra sao.

Mà Ngô Dũng lúc này khiêng Ngọc Tủy đi tới cả giận nói: “Tiểu cô nương, ngươi cũng biết ngươi đang nói chuyện với ai, ngay cả đám người Chu Chính Triệu Phong cũng phải cung kính gọi ngươi là thiếu niên trước mặt này một tiếng, Dương tiên sinh, ngươi đây là đang nhục nhã sao? Ngươi cũng đã biết, nếu là ở năm tỉnh Tây Nam, cho dù ngươi có bối cảnh Thông Thiên, cũng sống không quá một ngày!”

Hắn lớn tiếng quát, Liễu Vân Yên lập tức không biết làm sao, lui về phía sau hai bước, sắc mặt tái nhợt.

Dương Thiên đưa tay ngăn lạnh nhạt nói: “Không sao, không biết vô tội.”

Ngô Dũng lúc này mới ngậm miệng lại.

Liễu Vân Yên thấy thiếu niên trước mặt không có tức giận, không khỏi thở ra một hơi, nhỏ Thỏ Hương Xá một lần nữa đánh giá thiếu niên trước mặt.

Mái tóc đen của hắn lộ ra sự tĩnh mịch và thần bí như là đêm, một đôi con ngươi đen kịt như sao đêm, sâu trong ánh mắt lộ ra một sự lạnh nhạt làm cho người ta khó có thể nắm lấy, Phạt là người trời sinh nắm giữ chúng sinh trong tay của mình! Dáng người thon dài, lộ ra sự trầm ổn không phù hợp với tuổi tác của hắn, quanh thân hắn tỏa ra khí tức siêu phàm thoát tục, khiến cho Liễu Vân Yên, nữ tử đã được chứng kiến vô số tuần kiệt trẻ tuổi đứng đầu cũng động tâm.

Liễu Vân Yên đỏ mặt, nhanh chóng ném suy nghĩ này ra khỏi đầu.

Dương Thiên bảo Ngô Dũng buông ngọc tủy xuống.

Bởi vì khối ngọc tủy này quá mức trân quý, lấy ra sẽ gây nên oanh động, cho nên Ngô Dũng dùng một khối vải rách có

mảnh vá che lấp.

Nhưng mọi người không biết bên trong che giấu cái gì, sau khi thấy một màn này, trực tiếp cười ha ha.

“Mẹ nó, Ngô gia Huy tỉnh nghèo như vậy sao? Sản phẩm triển lãm thế mà ngay cả một miếng vải đỏ cũng mua không nổi?”

“Dùng vải rách che lấp, ha ha ha, rác rưởi chỉ có thể xứng với rác rưởi?”

“Ngô gia? Chính là một chuyện cười! Nghĩ mãi mà không rõ vì sao Dương tiên sinh còn nâng đỡ hắn.”

Ngay cả những đại lão của sản nghiệp ngọc thạch trên đài cao cũng không nhịn được cười.

Bọn họ đã đoán được, Ngô gia sẽ trở thành hạng chót.

Sở lão khó hiểu nhìn Dương Thiên, Tiêu gia trở thành đệ nhất, điểm này không thể dao động.

Thiếu niên tất nhiên cũng biết điểm này, nhưng vì sao còn phải lên đài?

Thiếu niên mà hắn biết đã quen với việc nắm giữ tất cả mọi thứ, vô cùng cơ trí.

Nhưng lần này thật sự không có bất kỳ đạo lý nào.

Trái lại, trong lòng Sở Tiểu Mộng đã cười như nở hoa, ngày hôm qua đối phương đắc tội nàng ở trong nhà nàng, nàng đã sớm thề không chết không thôi, nhìn Dương Thiên bị xấu mặt, trong lòng Sở Tiểu Mộng ước gì có thể.

Tiếng cười dưới đài càng lúc càng lớn, nhất là mấy đại thiếu Vân Châu kia, không ngừng ồn ào.

Ngô Dũng phần nộ muốn quát lớn, Dương Thiên lại đưa tay ngăn cản.

Bây giờ bọn họ cười vui vẻ biết bao, đợi lát nữa mặt sẽ đau bấy nhiêu.

Đánh mặt? Hắn là chuyên nghiệp!

Hiện trường, chỉ có một người không cười, ngược lại kích động lệ nóng doanh tròng.

Người này không phải ai khác, chính là thanh niên cầm dao phay kia.

Hắn đã từng chứng kiến Dương Thiên điêu khắc thần tích ở Huyết Ngọc Trai Giang Thành.

Dùng con dao phay trong tay hắn, hoàn thành thần tích mà Tiêu gia vừa triển lãm.

Không ai không thán phục!

Hiện tại xem ra, tấm vải rách kia che giấu ngọc điêu cùng cấp bậc với thần tích mới đúng.

Thiếu niên chính là như vậy, lúc trước sau khi điêu khắc thần tích xong, trực tiếp cất vào trong một túi nhựa màu đen cũ nát rồi cứ như vậy mang đi.

Phải biết, đây chính là tượng ngọc giá trị không thể đánh giá, xách trong túi nhựa màu đen một lần vô cùng không an toàn, nếu như va đập vào đâu là tổn thất to lớn.

Thanh niên nguyên lai lần đó thiếu niên đã rất tùy hứng, lại không nghĩ rằng nơi này càng thêm tùy hứng, dùng vải rách che lại?

Đây quả thực là vũ nhục đối với ngọc điêu.

Hắn vô cùng chờ mong, không ngừng giải thích với những người xung quanh về thần tích do Dương Thiên điêu khắc ra, món đồ đặt trên đài triển lãm kia chắc chắn vẫn là tác phẩm của Dương Thiên, giá trị của nó chắc chắn ngang bằng với thần tích.

Nhưng không ai tin hắn.

Mọi người đã chờ đến không kiên nhẫn, thúc giục: “Ta nói đã trưa rồi, còn thừa nước đục thả câu làm gì?”

“Đúng đây, đừng làm chậm trễ thời gian của chúng ta, nhanh chóng xóc vải rách lên, ta ngược lại muốn nhìn điêu khắc này rốt cuộc nát đến mức nào?”

“Ha ha, ta nói ở đây, nếu như điểm vượt quá một trăm điểm, ta quỳ xuống gọi hắn là gia gia.”

Đối với sự đùa cợt của mọi người, Dương Thiên mắt diếc tai ngơ, mà Ngô Dũng cũng chẳng thèm để ý.

Ngọc tủy lớn như vậy, không cần điêu khắc, đặt ở nơi đó cũng đủ để cho người ta chấn kinh.

Ngọc thạch, dưới sự ra hiệu của Dương Thiên, Ngô Dũng xóc lên tám vài rách.

Toàn trường sừng sốt một giây, sau đó trực tiếp bật cười.

“Ha ha ha, ta đi, cái quái gì vậy, Ngô gia rốt cuộc có hiểu ngọc điêu hay không?”

“Chạy nhằm phim trường rồi, thứ này căn bản không có giá công gì cả. Đây chính là hội giao lưu chạm ngọc đấy.”

“Phốc, ha ha, quả thực sáng mù mắt chó của ta.”

Đông đảo phú hào cười ôm bụng, thậm chí có chút lăn lộn trên mặt đất.

Nhưng mà, trên đài cao, những đại lão ngành nghề ngọc thạch kia thấy một màn này, con người co rụt lại.

Triệu Phong đứng lên, kinh nghi bất định nói: “Điều đó không có khả năng.”

Chu Chính ngay sau đó đứng lên.

Dương An đứng lên.

.....

Ngắn ngủi mấy hơi thở, các đại lão trong ngành sản xuất ngọc thạch đều đứng lên, trong đôi mắt, tất cả đều là thần sắc không dám tin.

Một màn này, tự nhiên là đưa tới nhiều phú hào dưới đài chú ý như vậy.

Ba ngàn người ở đây, tự nhiên không thiếu hạng người kiến thức rộng rãi.

Một vị lão nhân có tuổi trong đó sau khi cẩn thận quan sát viên ngọc thạch trắng muốt cao hơn một người mà Dương Thiên lấy ra, cả người khiếp sợ run rẩy.

Mà đám người bên cạnh hắn thấy vậy, có chút không rõ ràng cho lắm.

“Ông lão này bị làm sao vậy? Không phải là chưa từng thấy qua việc đời nên thấy ngọc thạch lớn như vậy thì kích động

không thôi chứ?”

“Khắc khắc khắc, thật làm cho những phú hào chúng ta mất mặt, hửn...”

Người này còn chưa nói hết lời, một vị nam tử bên cạnh hửn vội vàng che miệng hửn hoảng sợ nói: ”Ồ Nhật, người có mấy cái mạng dám chết? Người cũng biết lão nhân này là ai?”

Một số phú hào bên cạnh hiếu kỳ hỏi: “Ai?”

Người nọ hít sâu một hơi nói: “Trung Hải, Đái lão!”

Chương 497 - Bức điêu khắc được khắc tại hiện trường.

Có người còn không biết Trung Hải Đới lão là ai, người biết chuyện tiếp theo giải thích: "Nếu như ta nói vị lão nhân này chính là ngày hôm qua bỏ ra tám mươi ức nhân dân tệ mua khối ngọc thạch danh chấn Vân Châu cùng thị ngọc kia, người dù sao cũng biết thân gia của hửn rồi chứ."

Những lời này nói xong, bên cạnh những lão nhân trào phúng mấy phú hào mặt đều tái rồi.

Bọn họ không tham gia đồ thạch, tự nhiên cũng vô duyên nhìn thấy lão nhân.

Những người này vừa rồi bởi vì nhìn lão nhân ăn mặc cũ nát, cho rằng chỉ là lão nhân bình thường trà trộn vào để trải nghiệm sự đời.

Nhưng làm sao cũng không nghĩ tới, hửn lại có thân phận khủng bố như vậy.

Lão nhân bỏ ra tám tỷ mua khối ngọc thạch kia, tài sản ít nhất cũng ở cấp bậc mấy trăm ức.

Tài sản của bọn họ phỏng chừng ngay cả số lẻ tài sản của lão nhân cũng không có, lại còn cười nhạo lão nhân? Lần này mất mặt quả thực quá mức rồi.

Một vị nam tử trung niên nho nhã trong đó cung kính hỏi: “Đái lão, tại sao lão nhìn khối ngọc thạch trên đài lại kích

động như vậy? Khối ngọc thạch kia có ý kiến gì không?”

Lão nhân nghe vậy, lúc này mới từ trong chấn động hồi phục lại tinh thần, lão hít sâu một hơi nói: “Lão hủ nếu là không nhìn lầm, trên đài đó là ngọc tủy, không phải ngọc thạch.”

“Ngọc tủy?”

Tất cả mọi người sửng sốt.

“Ngọc tủy là gì?”

Lão nhân híp mắt nhìn chằm chằm vào ngọc tủy cao hơn người trên đài, vừa mở miệng nói: “Ngọc tủy là tinh hoa của ngọc, là bảo bối lấy ra từ trong ngọc tâm, thường nhân đeo có thể giảm bớt lo âu, phiền nộ, khản trương, kích phát tiềm năng của người đeo, có một số loại ngọc tủy có thể giải độc tố gan, có một số có thể bổ máu, có một số có thể tăng cường cơ năng thân thể, đạt tới mức bách bệnh bất xâm.”

Có chút phú hào nghe vậy động tâm, bất quá vẫn còn có chút nghi hoặc hỏi: “Có thần như vậy sao? Ta làm sao cũng chưa từng nghe qua?”

Lão nhân đánh giá hần từ trên xuống dưới một cái nói: “Đó là vì ngươi không có tư cách tiếp xúc, ngọc tủy vốn là khan hiếm khó cầu, có tiền mà không mua được, trong lịch sử có rất nhiều truyền thuyết.

Ví dụ như Napoleon thời đại này, hần từng chiến thắng ở Ai Cập, mang về một viên Hồng Ngọc Tủy bát biên to lớn, có giá trên trời.

Ngọc tử Mặc Hãn Mặc Đức Lạp Đức đế quốc Ả rập chính là một miếng ngân hoàn nạm Hồng Ngọc Tủy.

Theo truyền thuyết, khi chúa Jesus bị đóng đinh trên giá chữ thập chịu khổ chịu nạn, máu của ông ta nhỏ xuống ngọc bích dưới giá chữ thập, những ngọc bích này chính là Huyết Ngọc tủy.”

Mọi người sau khi nghe xong, ánh mắt nóng bỏng nhìn khối ngọc tủy từng bị vải rách che lấp trong sân, tròn mắt sáng lên.

Có ít người khiếp sợ nói: “Ngọc Tủy không phải rất khan hiếm sao? Làm sao Ngô gia bọn họ lại lấy ra một khối lớn như vậy?”

Lão nhân mở miệng: “Đâu chỉ là khan hiếm, quả thực là vạn kim khó cầu, Ngô gia xuất ra ngọc tủy lớn như vậy, lão hủ dám lấy mạng ra đảm bảo, toàn thế giới chỉ có một khối này.”

Mọi người nghe vậy lần nữa hít vào một ngụm khí lạnh.

Có người si mê nhìn khối ngọc tủy trong sân nói: “Hoàn toàn chính xác rất đẹp, như là tuyết trắng, thánh khiết hoàn mỹ.”

Cũng có người mở miệng nói: “Nó không cần điêu khắc đã là tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ nhất.”

Nam tử trung niên nho nhã bên cạnh nghe vậy khinh thường nói: “Ai có tư cách điêu khắc? Ai lại dám điêu khắc, ngọc tủy lớn như vậy cả thế gian hiếm thấy, cắt xuống một chút chính là tội lỗi.”

Ngô Dũng nhìn biểu lộ của mọi người, không khỏi mừng rỡ.

Bọn họ quả nhiên bị rung động, vậy phần điểm kế tiếp liền có khả năng...

Lời này vừa nói xong, dưới đài nhất thời truyền đến một đạo âm dương quái khí.

“Đây là triển lãm ngọc điêu, không phải triển lãm ngọc tủy, người chuyên ra bảo bối này coi như là giá trị lớn hơn nữa lại có ích lợi gì.”

Dương Thiên nhìn lại, người nói chuyện chính là một trong mấy thiếu niên tuần lãng của Vân Châu.

Chính là hắn, vừa rồi còn bởi vì biểu hiện của Dương Thiên và Sở Tiểu Mộng quá thân thiết mà hiểu lầm là ghen tuông.

Bây giờ xem ra là đang kiểm chuyện.

Người này vừa dứt lời, cũng có người bắt đầu nhao nhao phụ họa, sau đó thanh âm càng lúc càng lớn.

Những người này cũng không phải nhắm vào Dương Thiên, mà là nhắm vào Ngô Dũng.

Bởi vì Ngô Dũng đã từng nói, hắn ta đã đắc tội với một nửa thương nhân ngành nghề ngọc thạch trong cả nước.

Đối với chuyện này Dương Thiên hoàn toàn phục, hắn cũng tò mò tên khốn này làm sao làm được.

Ngô Dũng nhìn ánh mắt Dương Thiên ngưng cười cười, sau đó lui sang một bên.

Dương Thiên đưa mắt nhìn mọi người xung quanh, lạnh lùng nói: “Muốn xem điều khắc ngọc? Đơn giản!”

Mọi người sửng sốt, sau đó tim hung hăng đập mạnh một chút.

“Tiểu tử này muốn làm gì?”

“Hắn sẽ không phải là điều khắc ở hiện trường chứ.”

Có chút đại lão biết giá trị của ngọc tủy này đã nắm chặt nắm đấm.

Nghĩ đến nếu Dương Thiên dám chà đạp ngọc tủy cấp bậc quốc bảo này, bọn họ liền lên đài tìm Dương Thiên liều mạng.

Dương Thiên cũng không quan tâm mọi người nghĩ như thế nào, hắn nhìn quanh bốn phía, hỏi: “Vị bằng hữu nào mượn cây đao của tại hạ?”

“Ta đây có điều khắc chuyên nghiệp...”

Một vị điều khắc sư cấp bậc đại sư còn chưa nói hết lời, chỉ thấy một thanh niên nhất thời mặt mang vẻ hưng phấn nói: “Ta ta, ta có đao.”

Nói xong, thanh niên kia mang theo đao phay dưới tình huống mọi người choáng váng chạy về phía Dương Thiên.

Ngô Dũng cho rằng đối phương muốn gây bất lợi cho Dương Thiên, đang muốn ngăn cản, Dương Thiên lại mở miệng ngăn cản hắn.

Hắn cười nhìn thanh niên trước mắt này nói: “Thì ra là ngươi à.”

Thanh niên hưng phấn tới mức nhảy dựng lên: “Trời ạ, không ngờ Dương tiên sinh ngài còn nhớ ta.”

Dương Thiên cười ha hả, nhìn con dao phay trên tay thanh niên hỏi: “Đao này ngươi không phải mua về dùng để thái rau sao?”

Thanh niên cười mở miệng nói: “Lúc trước sau khi ngươi điều khắc ra thần tích, ta làm sao có thể cam lòng thái thịt, nếu ngài không chê, cầm dùng trước đi.”

Dương Thiên gật đầu, nhận lấy con dao phay trên tay thanh niên, mở miệng nói: “Ha ha, vẫn là thanh đao này dùng thuận tay.”

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người, thiếu niên cầm thái đao muốn làm gì? Điêu khắc? Ốc Nhật, không nên nói giỡn a!

Thanh niên xuống đài, đi trên đường đều vênh vào tụt dốc, vừa rồi hắn nói một đồng lớn, không có người nào tin hắn, nhưng là hiện tại bất đồng.

Thiếu niên thật sự cầm con dao phay kia điêu khắc.

Những đại lão phú hào kia thấy cảnh này, lòng như rỉ máu.

Đây chính là ngọc tủy cấp quốc bảo đó, toàn thế giới tìm không ra cái thứ hai, nhẹ nhàng cạo một chút cũng sẽ làm người ta đau lòng.

Mà thiếu niên trực tiếp cầm dao phay chém.

“Ta chịu không nổi, mẹ nó, lại nhìn bệnh tim sắp tái phát rồi.”

“Quả thực quá tùy hứng.”

” Ốc Nhật, tiểu tử này muốn trở thành tội nhân thiên cổ sao?”

Tất cả mọi người dưới đài tức giận không thôi, nhất là Đới lão, tức giận đỏ mặt tía tai, muốn tiến lên tìm Dương Thiên lý luận.

Nếu không phải mọi người ngăn cản, chắc chắn đã gây ra chuyện lớn.

Dương Thiên cũng mặc kệ mọi người nghĩ như thế nào, hắn bình tâm tĩnh khí, dao phay trên tay bay vòng, không ngừng điêu khắc trên khối ngọc tủy cao hơn người này.

Mỗi một đao hạ xuống, tất nhiên có một khối ngọc tủy lớn bị cắt mất.

Mọi người nhìn thấy cảnh tượng này thì hết hồn.

Điêu khắc còn chưa hoàn thành một nửa, đã có người hôn mê bất tỉnh.

Thật sự là chịu không được ngọc tủy cấp quốc bảo bị chà đạp như vậy.

Triệu Phong thật sự điên rồi, Vân Châu Triệu gia hắn, cơ nghiệp mấy trăm năm cũng không tích góp được ngọc tủy lớn

như nắm đấm, mà phế liệu dưới một đao của thiếu niên này đều đã vượt qua Triệu gia bọn họ tích lũy.

Nếu là ai trên người không điên.

Hơn nữa, hắn đặc biệt yêu thích Ngọc Tủy, không đành lòng Dương Thiên cầm dao phay chà đạp như vậy, vội vàng tiến lên một bước ở bên cạnh Dương Thiên thấp giọng mở miệng nói: “Dương tiên sinh, Triệu mỗ cầu người được không, thứ nhất để cho người, người đừng cắt... ai tổ tông, khối lớn này đừng cắt a.”

Dương Thiên cũng không quản hắn, Ngọc Tủy là của hắn, xử lý như thế nào, hắn định đoạt.

Hơn nữa trong Thất Thái Linh Lung Tháp có ngọc tủy lớn hơn một tòa nhà chọc trời, khối này chính là cắt từ trên xuống.

Hắn không đau lòng.

Chu Chính cũng là nhìn không nổi nữa, cũng tới khuyên giải.

Cuối cùng mấy đại lão trong ngành ngọc thạch ngồi trên đài cao nhao nhao khuyên giải.

Nhưng mà, ai khuyên cũng vô dụng, Dương Thiên vẫn cứ làm theo ý mình điều khắc.

Mọi người phía dưới đã là mắng chửi một mảnh, quả thực đều muốn phá đi lần giao lưu hội này.

Sở lão ra mặt cũng không ép được.

Rất nhiều người đều chạy tới lên án Dương Thiên.

Mà lúc này, một giọng nói lạnh lẽo truyền đến.

“Ta xem các người ai còn dám quấy rầy Dương tiên sinh?”

Câu nói này tràn đầy uy áp bá đạo, khí thế phát ra, gần như có thể đông lại máu người.

Tất cả mọi người dừng bước, đã thấy một vị nam tử áo đen cường tráng đi tới.

Sau lưng hắn ta có hơn trăm tiểu đệ.

Một phú hào trong đó cũng không biết tốt xấu, phẫn nộ quát: “Người là ai?”

Nam tử áo đen cường tráng kia một cước giẫm lên sàn nhà cứng rắn, trong nháy mắt lấy hấn làm trung tâm, sàn nhà phương viên hai ba trăm mét rạn nứt từng khúc.

Mà dưới chân hấn, thì đã tạo thành một hố sâu to lớn.

Tất cả mọi người thấy vậy nhất thời hít vào một ngụm khí lạnh.

Vị này, hiển nhiên là một vị cổ võ giả cường đại.

Đắc tội hấn, tuy bọn họ là phú hào, giá trị con người ức vạn cấp bậc, nhưng cũng khó thoát khỏi cái chết!

Nam tử áo đen nhìn mọi người chung quanh một vòng, âm thanh lãnh ngạo nói: “Tại hạ Trịnh Long, Vân Châu... thuộc về ta quản!”

Chương 498 - Kinh thế hãi tục.

Đám người nghe vậy, trong lòng suy nghĩ.

Người từng là đệ nhất Vân Châu chính là Vương Hổ, mà vị trước mắt này tựa hồ chỉ là một tay chân dưới tay Vương Hổ.

Nhưng hiện tại, Trịnh Long thượng vị, Vương Hổ không biết tung tích!

Hiển nhiên...

Phú hào nào ở đây cũng không phải kẻ ngu, trong lòng đều hết sức rõ ràng đã xảy ra chuyện gì.

Vì thế, không khỏi sinh ra sợ hãi đối với Trịnh Long.

Có Trịnh Long ở đây duy trì trật tự, mọi người tuy rằng vẫn nghiêng răng nghiêng lợi với Dương Thiên, nhưng không có một người nào dám làm càn.

Toàn bộ quá trình Dương Thiên đều cẩn thận điều khắc, hấn muốn điều khắc một thứ có lượng công việc rất lớn, nếu giao cho một vài đại sư điều khắc không mất nửa năm một năm thì đừng mơ điều khắc ra được.

Mà hắn muốn hoàn thành trong vòng chưa đầy một tiếng, tự nhiên lấy ra toàn bộ tinh lực.

Lúc này, hình dáng đại khái đã xuất hiện, là một hình người.

Trong lòng mọi người nghi hoặc, nhân vật điêu khắc, đó cũng không phải là đại sư điêu khắc bình thường có khả năng hoàn thành, không có mấy chục năm bản lĩnh, chỉ có thể điêu khắc ra một Tứ Bất Tượng.

Mà kỹ thuật điêu khắc của thiếu niên trước mắt, thật sự không dám khen tặng, chỉ biết cầm một thanh thái đao không ngừng chém chém. Hắn làm sao có thể...

Khi mọi người nghĩ tới đây, đao pháp trên tay Dương Thiên chợt bắt đầu thay đổi.

Một con dao phay mặc dù có chút quái dị, nhưng trên tay hắn lại phát ra từng đạo tàn ảnh.

Những điêu khắc đại sư ở đây không ai không khiếp sợ.

Một vị điêu khắc đại sư thanh danh vang dội, tuổi tác đã cao, vẻ mặt kinh ngạc nói: “Trời ạ, ngọc thạch còn có thể điêu khắc như thế? Lão hủ sống mấy chục năm, lần đầu tiên nhìn thấy.”

“Điêu công này, tuyệt.”

“Có lẽ, thiếu niên này thật có thể điêu khắc ra tác phẩm có thể so với thần tích.”

Nghe các đại sư điêu khắc bình luận sợ hãi thán phục, hơn ba ngàn người ở đây cũng dần ổn định lại, nín thở ngưng thần nhìn.

Dương Thiên cũng không để cho bọn họ thất vọng, dưới đao ảnh, khuôn mặt xinh đẹp của một nữ tử chậm rãi lộ ra.

Mọi người kinh ngạc: “Mẹ nó, quá sống động.”

“Quá đẹp, chạm trổ quả thực rất cao minh.”

“Hiện tại ta bắt đầu mong đợi.”

Gương mặt xuất hiện chỉ có, tốc độ của Dương Thiên lại tăng lên, căn bản không cần dừng lại, căn bản không cần suy tư, toàn bộ quá trình điêu khắc trôi chảy như nước chảy mây trôi.

Thân hình nữ tử dần dần hiển lộ ra, tất cả mọi người đều sợ hãi thán phục vẻ đẹp của nàng.

Tất cả mọi người cho rằng, tác phẩm điêu khắc lần này của Dương Thiên nhất định sẽ khiến cho mọi người kinh ngạc tán thán.

Nhưng mà, đến lúc điêu khắc được một nửa, Dương Thiên lại giống như thay đổi phong cách, ở nửa người dưới của tượng đá hoàn mỹ bắt đầu điêu khắc Kỳ Lân.

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn.

Bọn họ không đành lòng cứ như vậy mà hủy đi bức tượng ngọc thạch hoàn mỹ, thế là lại kêu rên: “Dương tiên sinh, chúng ta không thể điêu khắc tử tế, đây chính là ngọc tủy, ngài muện như vậy chúng ta trái tim không chịu nổi a.”

“Đúng vậy đúng vậy, Ngọc Tủy đang êm đẹp ngài đừng lãng phí được không, nếu cảm thấy mệt thì nghỉ một lát, chúng ta không vội, ngài đừng có sai lầm nha.”

“Tô tông, ta gọi ngươi tô tông được không, ngươi lại chà đạp ngọc tủy này, có tin ta chết ở trước mặt ngươi hay không.”

Mọi người thấy lời nói hay không dùng được, có chút cực đoan trực tiếp lấy tính mạng của mình uy hiếp lên.

Nhưng Dương Thiên vẫn mắt điếc tai ngơ, tiếp tục điêu khắc lân phiến.

Khóe miệng mọi người giật giật, lòng muốn giết Dương Thiên cũng có.

Nhất là Đái lão, hiện tại đã tức tới hôn mê bất tỉnh.

“Dương tiên sinh, trái tim chúng ta không tốt, ngươi lại cho chúng ta một cách nói, rốt cuộc ngươi muốn điêu khắc cái gì? Đây chính là ngọc tủy, hơn nữa ngươi đã điêu khắc nửa người trên tượng đá hoàn mỹ như vậy, khắc vậy đẹp để làm cái gì? Muốn làm cái gì mà không ra mới cam tâm?”

Dương Thiên không trả lời nghi vấn của mọi người, chỉ chuyên tâm điêu khắc.

Hắn cần điêu khắc linh vận ra, không thể có bất kỳ dừng lại nào ở giữa.

Vì thế tất cả mọi người cau mày vắt óc nghĩ xem Dương Thiên rốt cuộc muốn điêu khắc cái gì.

Lúc này, một người mở miệng nói: “Mẹ nó, Dương tiên sinh không phải muốn điêu khắc mỹ nhân ngư ra đó chứ.”

Mọi người nghe vậy khoe miệng co rúm một trận, nhưng nhìn vảy dưới thân tượng đá nữ tử, đích thật là mỹ nhân ngư không thể nghi ngờ.

“Tuy rằng là mỹ nhân ngư, nhưng vẫn cảm giác quá lãng phí ngọc tủy này.”

“Đúng vậy, nét bút hồng, nét bút hồng a.”

Mọi người không ngừng than thở thất vọng không thôi, có người thậm chí còn xách ghế muốn tìm Dương Thiên liều mạng.

Nhìn những người đang đứng trong sân ai oán, một nam tử trong đó thấy Dương Thiên điêu khắc càng ngày càng thái quá, không khỏi phẫn nộ nói: “Khắc vảy nửa người dưới của tượng đá càng ngày càng kỳ cục, đây nào phải vảy của Nhân Ngư, thoát nhìn càng giống như vảy rắn a.”

Hắn vừa dứt lời, tất cả mọi người trong sân đều giật giật mí mắt.

Một nam tử phản ứng tương đối nhanh tựa hồ nghĩ tới cái gì, a một tiếng kêu to, sau đó mặt mũi tràn đầy hoảng sợ ngồi trên mặt đất chấn kinh nói: “Hắn hắn... hắn muốn điêu khắc thượng cổ đại thần Nữ Oa!”

Một câu nói ra, toàn trường tĩnh mịch.

Trái tim những người ở đây thiếu chút nữa ngừng đập.

Hơn ba ngàn người, toàn bộ hóa đá, không ai nói chuyện, giống như thi triển Định Thân Pháp vậy, hầu như đều sẽ không nhúc nhích.

Trong sân tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy, yên tĩnh gần như có thể nghe được tiếng máu chảy.

“Hắn điên rồi sao?”

Chờ khi tất cả phản ứng lại, một người điên cuồng xé rách tóc, mặt mũi tràn đầy rung động.

Ánh mắt của hơn ba ngàn người, toàn bộ ngơ ngác nhìn thiếu niên còn đang điêu khắc.

Không ngừng có vảy bao trùm nửa người tượng đá, đã gần kết thúc công việc, đúng như người nọ suy đoán, nửa người dưới tượng đá là đuôi rắn.

Mỗi một miếng vảy rất sống động, giống như một miếng vảy thật sự.

Mọi người cơ hồ khiếp sợ nói không ra lời.

Lúc đầu bọn họ cho rằng Dương Thiên là điêu khắc mỹ nhân, sau khi vảy đi ra còn tưởng rằng điêu khắc mỹ nhân ngư, cuối cùng không nghĩ tới mục đích của hắn lại là điêu khắc Đại Thần Nữ Oa thượng cổ!”

Đó chính là Nữ Oa a, có thể tùy tiện khinh nhờn sao?

Một khi phạm sai lầm, đều sẽ gánh trên lưng một đời bêu danh.

Tất cả thợ điêu khắc vốn không phục cảm giác điêu khắc của Dương Thiên, cho rằng chỉ cần cho bọn họ thời gian, bọn họ cũng có thể điêu khắc ra.

Nhưng hiện tại từng người giơ ngón tay cái lên với Dương Kiệt.

Bọn họ là thật sự phục, bởi vì bọn họ không dám tùy ý điêu khắc tượng đá này.

Tất cả các đại lão sản nghiệp ngọc thạch ở đây đều co giật khóe miệng.

Bọn họ không có đi quấy rầy Dương Thiên, mà là hỏi Ngô Dũng: “Người biết Dương tiên sinh muốn điêu khắc Nữ Oa?”

Khóe miệng Ngô Dũng phát khổ nói: “Ta làm sao biết được? Nếu ta biết thì đã sớm ngăn cản rồi.”

Không cần thận một chút, có khả năng sẽ đứng ở mặt đối lập với tất cả mọi người.

Tất cả mọi người đều kiên nhẫn chờ đợi, hiện tại đã không ai dám thúc giục Dương Thiên.

Bọn họ đều sợ bất kỳ một cử động nhỏ nào quấy nhiễu Dương Thiên, từ đó tạo thành sai lầm.

Sau khi điêu khắc xong một lớp vảy cuối cùng, đông đảo phú hào, đại lão đang sờ cằm định xoi mói, Dương Thiên cắn đầu ngón tay điểm lên trán tượng đá một cái.

Sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, giọt máu đỏ sẫm kia chậm rãi thấm vào trong tượng đá.

Dương Thiên quát nhẹ một tiếng: “Tĩnh lại!”

Khóe miệng mọi người giật giật, đây là muốn làm gì?

Cũng có người nhìn Dương Thiên, khóe miệng lộ ra vẻ đùa cợt: “Ta ngất, còn tĩnh lại? Đây chỉ là một tảng đá mà thôi, người...”

Hắn còn chưa nói hết câu, đã nghe một người kinh hô: “Mẹ ơi, mở mắt ra, Nữ Oa đại thần mở mắt ra.”

Mọi người nghe vậy tất cả đều giật nảy mình, vội vàng nhìn tới, lập tức bị dọa đến sắc mặt tái nhợt đặt mộng ngồi xồm trên mặt đất.

Chỉ thấy sau khi nhận được giọt máu tươi của Dương Thiên, con mắt của tượng đá Nữ Oa từ từ mở ra, trong con ngươi đen kịt, dường như có nhật nguyệt tinh thần đang chuyển động.

Tóc điêu khắc ra biến thành màu đen lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, một gương mặt tinh xảo chậm rãi trở nên hồng nhuận phơn phớt, một đôi tay ngọc như ngó sen, cơ hồ có thể nhìn thấy gân xanh, giống như người thật.

Vị trí thân rắn cũng bắt đầu xuất hiện biến hóa về màu sắc, mỗi một cái vảy dưới ánh mặt trời chiếu xuống phản xạ ánh sáng lạnh lẽo.

Ngay sau đó, một cỗ thiên uy từ trên người tượng đá phát ra, quét sạch hơn ba ngàn người ở đây.

Bọn họ chỉ cảm thấy một cỗ uy áp nặng nề đột nhiên xuất hiện, trên người phảng phất như cõng một ngọn núi cao, khiến đầu gối của bọn họ không tự chủ được uốn lượn.

Bịch!

Một vị phú hào giữa sân quỳ xuống, ngay sau đó, hai người quỳ xuống, một đám người quỳ xuống, tất cả mọi người quỳ xuống.

Bọn họ run lẩy bẩy dưới cổ uy áp này, cảm giác mình giống như lục bình trên biển rộng, nhỏ bé!

Linh vận của Dương Thiên gia trì, ngọc thạch lộ ra tất cả hình thái của Nữ Oa, mái tóc bay múa theo gió, áo mỏng bồng bênh, giống như Nữ Oa thật sự phụ thân, là một kỳ tích.

Một màn này bị mọi người thấy được thì càng là sợ tới mức chân như nhũn ra, không ngừng dập đầu.

Dương Thiên vốn còn muốn không chế tượng đá bay lên, nhưng sợ xảy ra án mạng, hơn nữa, hiệu quả hẳn muốn đã đạt được.

Sợ lại gây ra chấn động không cần thiết, Dương Thiên vội vàng thu hồi giọt máu tươi ở mi tâm tượng đá.

Thiên uy biến mất, mọi người lúc này mới kinh nghi bất định đứng dậy, nhìn tượng đá Ngọc Tủy Nữ Oa biến trở về nguyên dạng trong sân, trong đôi mắt tràn đầy vẻ kính sợ.

Chương 499 - Đảm bảo cho người.

Một vị phú hào vẫn chưa tỉnh lại từ trong cơn chấn động, hẳn trừng lớn hai mắt, chờ dẫn mở miệng hỏi: "Ai có thể nói cho ta biết, con mẹ nó ta đang nằm mơ hay là hiện thực?"

“Nữ Oa từ trong tượng đá thức tỉnh, ta nhất định là điên rồi.”

“Những thứ khác ta không muốn biết, bây giờ ta chỉ muốn biết có cần quỳ lạy hay không thôi? Chân của ta đã chua xót rồi.”

Mọi người cẩn thận ngẩng đầu nhìn tượng đá Nữ Oa một cái, thấy nàng thật sự khôi phục bộ dáng của Ngọc Tủy, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm đứng lên dò xét.

Nhưng mà rung động trong lòng, lại là thật lâu cũng không cách nào bình tĩnh.

Tượng đá Nữ Oa sống lại, chỉ sợ không tới một ngày, sẽ truyền khắp cả nước.

Trong lòng mọi người đều rõ ràng, sản nghiệp ngọc thạch của Ngô gia Huy tỉnh, lần này không nổi tiếng cũng khó.

Có tin tức này, cả nước khẳng định sẽ có rất nhiều người yêu thích ngọc thạch mộ danh mà đến, sản nghiệp Ngô gia khẳng định phát triển không ngừng.

Tất cả mọi người đều lộ ra biểu lộ hâm mộ, Ngô Dũng càng kích động không thể tự mình làm được.

Ngô gia... phải quật khởi.

Nghĩ tới đây, Ngô Dũng nhìn bóng lưng Dương Thiên tràn đầy cảm kích.

Thiếu niên nói để Ngô gia trở thành ngành ngọc thạch đứng đầu cả nước, trước đó hẳn nửa tin nửa ngờ, hiện tại là triệt để tin.

Nhìn thấy giữa sân vẫn còn vẻ mặt khiếp sợ, Dương Thiên cười cười, đây chỉ là một ít tiên thuật mà thôi, nếu như hẳn khôi phục một nửa thực lực, biến đá thành vàng, rải đậu thành binh, đây mới thực sự là thủ đoạn của tiên nhân.

Hắn đi tới bên người Liễu Vân Yên, đem nữ tử kia tràn ngập dụ hoặc môi đỏ khép lại, mở miệng hỏi: “Liều đại minh tinh, hiện tại ngươi có thể cho người xem chấm điểm không?”

Liễu Vân Yên khuôn mặt ửng đỏ, thiếu niên này tuy rằng cử động có chút lỗ mãng, nếu là người khác nàng đã sớm quát lớn, nhưng hiện tại nàng lại không thể nổi giận, ngược lại có chút cảm giác như nai con đang chạy loạn.

Ánh mắt nàng có chút trốn tránh, vội vàng trả lời: “Được, được.”

Nói xong, cầm microphone, giọng nói ngọt ngào truyền đến: “Tiếp theo, mời mọi người chấm điểm cho vị ngọc điêu này.”

Mọi người nghe vậy, nhao nhao gật đầu.

Trong nháy mắt điểm vượt qua 2990 điểm, sau đó chỉ dùng không đến ba giây đã đến 2990 điểm.

Trong đó có một người không chấm điểm là Triệu Huy.

Triệu gia Vân Nam, con trai của Triệu Phong.

Hắn và Dương Thiên từng có khúc mắc, đương nhiên sẽ không ủng hộ.

Ba tỷ muội Tiêu gia thấy vậy nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Cũng may còn tốt, thành tích giống như các nàng, các nàng bảo vệ đệ nhất...

Ba người vừa nghĩ tới đây, chỉ thấy Triệu Phong một cước đá văng con trai hắn ra mặt, cả giận nói: “Cái đồ khốn nạn, vì sao ngươi không chấm điểm? Ngươi cho rằng ngươi có thể tìm được ngọc điều tốt hơn thế này trên toàn thế giới? Ngươi cho rằng Nữ Oa đại thần không cần tôn trọng? Ngươi muốn Vân Châu Triệu gia trở thành trò cười cho người khác?”

Triệu Huy há to miệng đang muốn nói, Triệu Phong không đợi hắn nói tiếp đã cả giận nói: “Hoặc là chấm điểm cho lão tử, hoặc là lão tử cắt ngang chân chó của ngươi, ngươi tự chọn đi.”

Sắc mặt Triệu Huy xanh mét, chỉ có thể chấm điểm.

Ba ngàn điểm.

Thành tích điểm tối đa.

Mọi người hoan hô.

Bởi vì trong lịch sử, từ trước tới nay chưa từng có một Ngọc Thạch giao lưu hội nào mà gia tộc có thể lấy ra tác phẩm đạt được điểm tối đa.

Ba tỷ muội Tiêu gia thấy vậy, trong lòng một mảnh tro tàn.

Các nàng vốn định mượn nhờ thần tích để cho sản nghiệp ngọc thạch của Tiêu gia lao ra khỏi Đông hồ.

Nhưng mà, lại không nghĩ rằng Dương Thiên vậy mà điều khắc Nữ Oa ra, một lần đoạt được đệ nhất.

Thế nhân đều chỉ nhớ thứ nhất, ai nhớ thứ hai chứ.

Khóe miệng Tiêu Giác kéo ra nụ cười chua xót.

Chuyện hối hận nhất đời này nàng từng làm, có lẽ chính là Thiên Đường hội sở ở Giang Thành cự tuyệt thiếu niên.

Lần này từ chối, nhường vị trí đứng đầu hội giao lưu ngọc thạch toàn quốc ra ngoài, còn khiến sản nghiệp ngọc thạch của Tiêu gia Đông Hồ bọn họ lâm vào tuyệt cảnh.

Huy tinh và Đông hồ cách nhau không xa, Ngô gia quật khởi, tất sẽ tạo thành xung kích đối với sản nghiệp ngọc thạch của Tiêu gia.

Nghĩ đến đây, khuôn mặt nàng trắng bệch, thân thể mềm mại lắc lư một hồi, nếu không có Tiêu Nhu bên cạnh đỡ thì nàng đã sớm cắm đầu xuống đất rồi.

Trái lại, Ngô Dũng hưng phấn kêu to: “Thứ nhất, ha ha ha, Ngô gia chúng ta là đệ nhất, trời ạ, quả thực là kỳ tích a.”

Khác với Tiêu Giác, xác định chính xác mà hắn đã làm đời này chính là đáp ứng hợp tác với Dương Thiên.

Hội giao lưu Ngọc Thạch toàn quốc, Ngô gia hắn đã thành đệ nhất, vậy mục tiêu kế tiếp, chính là sản nghiệp Ngọc Thạch đệ nhất toàn quốc.

Vượt qua ba đại gia tộc Ngọc Thạch đỉnh tiêm Vân Châu Triệu gia, Tây Bắc Chu gia, kinh thành Dương gia.

Những người khác thấy vậy ít nhiều cũng có chút ghen ghét.

Một người bán ngọc giả đã đến độ cao này, trong lòng bọn họ làm sao có thể thoải mái.

Dương Thiên đương nhiên là nhìn thấy cảnh này, vì thế mở miệng nói: “Ngô gia đã từng đắc tội với người ở đây, bản nhân ở đây thay Ngô gia bồi tội với các vị đại lão phú hào, số ngọc tùy còn lại, bản nhân sẽ làm một cái mặt nạ cho tất cả mọi người ở đây làm lễ vật bồi tội, ở đây có một vị tính một vị, mỗi người đều có phần.”

Một câu nói, mọi người đều thán phục.

“Dương tiên sinh trượng nghĩa, Vương gia ta cùng Ngô gia ân oán xóa bỏ.”

“Nếu Dương tiên sinh đã mở miệng, ân oán giữa Vạn gia ta và Ngô gia xóa bỏ.”

“Mối oán giữa Đoạn gia và Ngô gia cũng xóa bỏ.”

.....

Đông đảo đại lão phú hào ở đây nhao nhao mở miệng, bọn họ đều biết giá trị của Ngọc Tủy, mức độ khan hiếm có thể so với kim cương.

Hơn nữa, kim cương đeo chỉ thuần túy là đẹp, mà đeo Ngọc Tủy không chỉ đẹp, còn có thể dưỡng sinh.

Tuy rằng bọn họ làm sản nghiệp ngọc thạch, nhưng lại vô duyên với loại ngọc tủy cấp bậc này.

Bởi vì chỉ cần Ngọc Tủy xuất hiện trên thị trường, đều sẽ bị người ta tranh đoạt với giá cao, chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, một chiếc nhẫn trị giá trăm vạn mỗi đại lão đều có thể lấy ra được, nhưng ngoại trừ Dương Thiên, bọn họ có tiền cũng không có chỗ tiêu.

Cho nên, cả đám đều nhận ân tình của Dương Thiên.

Mà nhìn giữa sân thật sự có một nửa đại lão ngọc thạch nói ân oán xóa bỏ, khoe miệng Dương Thiên không khỏi co rúm.

Ánh mắt của hắn nhìn Ngô Dũng, càng thêm hiếu kỳ tên hỗn đản này rốt cuộc làm sao làm được? Đắc tội một nửa người trong vòng, sản nghiệp ngọc thạch Ngô gia hắn lại còn có thể mở tới hôm nay, thật sự là kỳ tích.

Ngô Dũng cười xấu hổ, hắn ta phát hiện tính tình Dương Thiên thật tốt, nếu là người khác, khẳng định một cước đạp qua.

Dương Thiên đỡ trán, cảm giác lúc trước mình thành lập một công ty ngọc thạch cũng nâng đỡ Ngô Dũng dễ dàng hơn nhiều.

Bất quá nếu đáp ứng, cũng không thể nói gì hơn.

Ánh mắt của hắn lần nữa nhìn về phía mọi người mở miệng nói: “Năm nay, Ngô gia đem tư sản một trăm bốn mươi ức ở kinh thành mở cửa hàng ngọc thạch, dự tính ba trăm nhà, bên trong bán không chỉ có các loại ngọc thạch, hơn nữa còn là ngọc tủy, hơn nữa, xuất hiện ngọc giả, Ngô gia bồi thường một ức nhân dân tệ, hoan nghênh mọi người đi cô động.”

Mọi người nghe vậy thì chân đều nhũn ra.

Ngô gia đây là muốn gây chuyện.

Tên tuổi của tượng đá Ngọc Tủy Nữ Oa có thể hấp dẫn rất nhiều nhân khí.

Tư bản thành lập ba trăm cửa hàng, một khoản chi trả lớn.

Hơn nữa quan trọng nhất là xuất hiện giả ngọc bồi thường một ức, câu này cho dù là Dương gia kinh thành, Tây Bắc Chu gia, Vân Châu Triệu gia cũng không dám nói.

Ngành ngọc thạch giả quá nhiều, không cẩn thận liền đánh mất, ngành ngọc thạch nào cũng không dám bảo đảm bán đều là hàng thật.

Thiếu niên dựa vào cái gì nói ra những lời này?

Ở đây có một nam tử từng bị Ngô Dũng hồ thảm mở miệng hỏi: “Người bảo mọi người làm sao tin tưởng Ngô gia? Tám mươi phần trăm hàng hóa trước đó của hắn đều là hàng giả, người nói xuất hiện ngọc giả liền bồi thường một ức, ai có thể đảm bảo cho người?”

Người này vừa dứt lời, Sở lão đứng dậy mở miệng nói: “Lão hủ nguyện ý đảm bảo cho Dương tiên hữu.”

Đái lão Trung Hải cũng mở miệng: “Lão hủ cũng đảm bảo cho Dương tiên sinh.”

“Vân Châu Triệu gia nguyện ý đảm bảo cho Dương tiên sinh.”

“Chu gia Tây Bắc nguyện ý đảm bảo cho Dương tiên sinh.”

“Tôn gia của Hong Kong đã sẵn sàng đảm bảo cho Dương tiên sinh.”

Vô số đại lão sản nghiệp ngọc thạch nhao nhao ra mặt, lúc trước đồ thạch ba ngày ba đêm, ngọc thạch Dương Thiên bán ra so với trên thị trường còn nhiều hơn, có rất nhiều đại lão được lợi.

Lại thêm vừa rồi Dương Thiên đã điêu khắc tượng đá Ngọc Tủy Nữ Oa, kỹ thuật điêu khắc vô cùng thần kỳ, nói không chừng sau này còn có hợp tác.

Còn có thiếu niên mở miệng nói là không ai dùng ngọc tủy trân quý chế tạo một cái mặt nạ.

Bọn họ nhận tình cảm của Dương Thiên, bây giờ không ra mặt thì không thể nào nói nổi.

Nam tử bị Ngô Dũng lừa thăm thấy một màn như vậy, trên mặt lúc xanh lúc trắng, cuối cùng cũng thán phục nói: “Dương tiên sinh, tuy rằng ta không phục Ngô gia, nhưng lại phục nhân phẩm của ngài, ân oán trước đó, Lưu gia ta cũng lựa chọn xóa bỏ.”

Dương Thiên cười gật đầu.

Vốn dĩ mọi chuyện đã kết thúc viên mãn, nhưng trong đám người có một người đàn ông trung niên đứng dậy.

Dung mạo của hắn có một tia tương tự với Dương Thiên, không phải ai khác, chính là Dương An.

Dương An cũng không biết thân phận của Dương Thiên, theo hắn thấy, thiếu niên này chắc chắn là con cháu của đại gia tộc lánh đời, căn bản không nghĩ tới Dương Thiên chính là cháu trai của mình.

Hắn nhìn Dương Thiên hừ lạnh một tiếng nói: “Dương tiên sinh, mọi người cùng họ Dương, sản nghiệp ngọc thạch kinh thành là sản nghiệp của Dương gia ta, người chặn ngang một tay như vậy, có thích hợp không?”

Một trăm bốn mươi ức mở ba trăm cửa hàng, trình độ xa hoa của nó không cần phải nói, sản nghiệp ngọc thạch kinh thành vốn đã tiếp cận với trạng thái bão hòa, bây giờ ba trăm cửa hàng đầu nhập, hắn cảm giác một loại cảm giác nguy cơ mãnh liệt.

Chương 500 - Thu chút lợi tức.

Ánh mắt mọi người nhìn Dương Thiên.

Thiếu niên dám ở trước mặt Dương An ngang nhiên nói mở ba trăm cửa hàng ở kinh thành, cái này hiển nhiên là đang phá quán.

Dương gia hùng cứ kinh thành nhiều năm như vậy, dám khiêu khích bọn họ như thế, thật đúng là hiếm thấy.

Nghe Dương An nói vậy, Dương Thiên nở nụ cười khinh thường nhìn Dương An. Sầm lạnh lùng nói: “Đồ chó má, ta muốn làm gì mà ngươi dám ngăn cản? Dương gia ngươi là cái thá gì? Nếu không phải ta có cổ ky, trong nháy mắt đã diệt các ngươi hơn trăm lần.”

“Ngày màu mỡ!”

Mọi người nghe vậy, trực tiếp choáng váng.

Thiếu niên trước mắt này nói ra những lời này, là muốn không chết không thôi với kinh thành sao?

Đây chính là đại gia tộc thịnh vượng mấy trăm năm a.

Ngô Dũng chỉ cảm thấy chân như nhũn ra, hắn ta phát hiện thiếu niên bình thường ôn trọng như núi đã đến trước mặt Dương An này, biến thành không không chế được lệ khí của mình.

Lời nói can rở kia, chính là Sở lão, Trung Hải Đới lão cũng không dám nói ra.

Tây Nam ngũ tỉnh đệ nhất nhân tuy địa vị cao thượng, nhưng so với Dương gia ở kinh thành quan hệ nhân tế đại gia tộc, tựa hồ còn chướng mắt.

Giữa sân, Dương An nghe thấy Dương Thiên sỉ nhục, sắc mặt dần dần vặn vẹo.

Tròng mắt hắn đều đỏ lên.

“Ngươi dám nhục Dương gia ta? Thật không biết sống chết, cho dù ngươi là Thiên Vương lão tử, ta cũng phải khiến ngươi trả giá đắt.”

Nói xong, hắn quay lại quát: “Tù lão, giúp ta bắt tiểu tử này.”

Lời này vừa dứt, một vị lão nhân không bắt mắt chợt xuất hiện.

“Kẻ làm nhục Dương gia, chết!”

Chữ cuối cùng mang theo sát ý ngút trời, mọi người thấy vậy đều lui về phía sau.

Bọn họ ai nấy đều kinh hãi, lão nhân này hiển nhiên là một vị cổ võ giả cường đại, cường đại đến mức khiến người ta sợ hãi.

Khóe miệng Dương Thiên lộ ra nụ cười khinh thường, một con tôm nhỏ cũng dám làm cản trước mặt Chân Long như hấn!

Hắn đang có hành động, một người đứng dậy cũng lạnh lùng nói: “Dám bất kính với Dương tiên sinh, chết.”

Người này không ai khác chính là Trịnh Long.

Nhìn Từ lão ra tay với Dương Thiên, hắn làm sao có thể ngồi yên không để ý đến.

Vì vậy, hắn tiến lên mấy bước, một đôi nắm tay mơ hồ mang theo kim mang, xen lẫn uy lực đoạn kim liệt thạch hung hăng đập về phía lão nhân kia.

Nắm đấm hai bên va chạm vào nhau, chỉ nghe bành một tiếng nổ vang, một cỗ sóng khí vô hình làm cho gương mặt tất cả mọi người đau nhức.

Sắc mặt mọi người hoảng sợ, lần nữa lui lại.

Nắm đấm của hai người va chạm mãnh liệt, thần sắc Từ lão biến đổi, cảm giác chân khí bàng bạc trong cơ thể đối phương.

Hắn hoảng sợ mở miệng: “Ám Kinh đỉnh phong?”

Trịnh Long nhếch miệng cười lạnh: “Người biết quá muộn rồi.”

Nói xong, chân khí tuôn ra, hóa thành lực lượng không gì không phá.

Răng rắc!

“A!”

Từ lão kêu thảm một tiếng, chỉ cảm thấy xương cánh tay đứt gãy, nặng nề bay ngược ra ngoài.

“Từ lão!” Dương An vừa sợ vừa giận, vội vàng tiến lên.

Trịnh Long lúc này khinh thường cười nói: “Ám Kinh trung kỳ mà cũng dám làm cản ở Vân Châu?”

Miệng Từ lão không ngừng phun ra bọt máu, hiển nhiên bị thương không nhẹ, hắn mở miệng nói với Dương An: “Thiếu gia, đi mau, mau rời khỏi nơi này.”

Dương An lắc đầu, đứng dậy, đi về phía Dương Thiên.

Giọng nói của hắn lạnh lùng nói: “Tiểu tử, hôm nay nếu không cho ta một cái công đạo, Dương gia ta và ngươi không chết không thôi.”

Trịnh Long Đình cười một tiếng, muốn ngăn cản Dương An, nhưng lại bị Dương Thiên đưa tay ngăn cản.

Hai người bốn mắt nhìn nhau. Dương Thiên đậm mặc mở miệng: “Nếu Dương gia ngươi muốn bàn giao...”

Nói tới đây, hắn rút tay ra, hung hăng tát Dương An một cái.

Tiếng vang thanh thúy truyền vào trong tai tất cả mọi người.

“Ta sẽ giao phó cho ngươi!”

Tất cả mọi người ở đây đều mở to hai mắt nhìn, cái cằm đều thiếu chút nữa rớt xuống.

“Mẹ kiếp, thiếu niên này thật đúng là hạ thủ được, đây chính là người của Dương gia kinh thành đó.”

“Hơn nữa còn là đại lão xếp hạng top 3 trong ngành ngọc thạch toàn quốc, hắn bị đánh một cái tát ở trước mặt nhiều người như vậy, có thể nói là mất hết mặt mũi.”

“Nếu Dương An cứ bỏ qua như vậy, vậy sau này làm sao có thể đặt chân trong ngành ngọc thạch?”

Qua thật lâu, Dương An mới từ trong ngu ngơ phản ứng lại, hắn khó có thể tin bụm lấy khuôn mặt nóng bỏng, nổi giận nhìn Dương Thiên: “Ngươi dám đánh ta?”

Bốp!

Lại một cái tát trong trẻo vang lên, khé mắt mọi người lần nữa co rúm.

Thiếu niên trước mắt này nhất định là điên rồi.

Dương gia cũng coi như là gia tộc đứng đầu trong nước, lại bị một vị thiếu niên hung hăng nhục nhã, nếu chuyện này truyền ra ngoài, Dương gia cũng không còn mặt mũi gặp người.

Con người Dương Thiên đỏ ngầu, sắc mặt âm trầm không nói một lời.

Hận ý kiếp trước kiếp này gần như muốn thôn phệ lý trí của hắn, nếu không phải Dương An này là đệ đệ của phụ thân hắn,

cùng hắn có quan hệ huyết thống, hắn đã sớm để tên khốn kiếp này xuống địa ngục.

Tuy không thể ra tay giết chết, nhưng cừu hận kiếp trước sao có thể không trả lại?

Dương An nói một câu, hắn liền hung hăng tát một cái, sau mấy cái tát rằng Dương An rụng một nửa, cả khuôn mặt sưng phù, trong miệng bọt máu không ngừng.

Thấy Dương An bị vũ nhục như vậy, Từ lão bên cạnh hắn khó khăn đứng lên đang muốn ra tay với Dương Thiên.

Mà thanh âm lạnh lẽo không chút cảm tình của Trịnh Long truyền đến.

“Dám động một bước, ta cho ngươi phơi thây tại chỗ.”

Mọi người:...

Hơi lạnh thấu xương kia, tất cả mọi người đều biết, Trịnh Long không phải chỉ nói suông.

Từ lão trên mặt lúc trắng lúc xanh, cuối cùng vẫn không dám động một bước.

Giữa sân, Dương Thiên nhìn Dương An đã hấp hối, lấy ra một tờ khăn tay lau máu loãng trên tay.

Sau đó lấy ra một xấp tiền từ trong túi, ném lên mặt Dương An.

Giống như kiếp trước, bọn họ bị sỉ nhục vậy.

Dương Thiên và tỷ tỷ Dương Tuyết quỳ trước cửa Dương gia một ngày một đêm. Đêm đó tuyết rơi, tỷ đệ hai người dựa sát vào nhau sưởi ấm, để Dương gia tin tưởng thành ý của họ, họ gây ngốc không rời đi.

Mà tới ngày thứ hai, Dương gia mở cửa để bọn họ đi vào, hai người vô cùng mừng rỡ, vốn tưởng rằng thành ý của bọn họ đã làm Dương gia cảm động, Dương gia sẽ báo thù cho mẫu thân bọn họ, giết tới Lý gia, bắt được hung thủ bức tử mẫu thân bọn họ.

Nhưng mà, một ít kia đều là bọn hắn không nghĩ mà thôi.

Đám người Dương gia kia chẳng những không để ý đến bọn họ xin giúp đỡ, ngược lại không ngừng trào phúng, chửi rủa.

Nhất là tiểu thúc Dương An này.

Sau khi tát hấn một cái, hấn lại ném một xấp tiền mặt lên mặt, bảo hấn cút ra khỏi cửa chính Dương gia.

Đã cách ba trăm năm, Dương Thiên sao có thể quên?

Hấn ngồi xổm xuống, nhìn Dương An sắc mặt xanh mét nhưng lại không dám nói gì, bình tĩnh hỏi: “Mặt đau không?”

Khóe miệng Dương An co giật, phẫn nộ nói: “Rốt cuộc người là ai? Dương gia ta rốt cuộc có khúc mắc gì với người?”

Dương Thiên ha ha cười nói: “Người sẽ biết.”

Hấn đứng lên, lãnh đạm mở miệng: “Trở về nói cho đại ca Dương Thái của tên chó chết kia của người, còn có lão già Dương Quân kia nhà người, nói cho bọn họ, ta sẽ đến cửa lớn Dương gia các người báo phỏng bọn họ, hỏi một câu, bọn họ rốt cuộc cao chỗ nào không với tới.”

Dương An âm lãnh gật đầu nói: “Nếu người dám đến kinh thành, Dương gia ta quét dọn giường chiếu đón chào.”

Dương Thiên gật đầu, chỉ tiền mặt trên mặt đất nói: “Đây là tiền thuốc men, nếu không đủ, tìm ta xin!”

Dứt lời, xoay người rời đi.

Mọi người nhìn bóng lưng Dương Thiên, từng người giơ ngón tay cái lên.

Gia tộc lâu đời dám can đảm khiêu chiến với Dương gia ở kinh thành, hơn nữa còn không chết không thôi.

Qua nhiều năm như vậy, thiếu niên là người đầu tiên.

Dương Thiên đi ra khỏi cửa của Ngọc Thạch Giao Lưu Hội, chỉ nghe thấy bên trong truyền đến một tiếng gầm thét hung tàn như dã thú: “Tiểu tử, ta sẽ không bỏ qua cho người.”

Dương Thiên nghe vậy, khóe miệng cong lên một nụ cười.

“Dương An, người không buông tha ta, ta làm sao lại nghĩ tới buông tha các người, mấy cái tát vừa rồi chỉ là lãi suất...”

“Tiền vốn, chúng ta tính toán cẩn thận!”

Sau đó, hắn lấy điện thoại di động từ trong túi ra gọi cho Vương Liệt Giang Thành.

“Liên quan tới thân phận của ta, phong tỏa toàn diện.”

Cúp điện thoại, ánh mắt Dương Thiên nhìn về phương bắc xa xăm, giọng điệu bình thản mang theo lạnh lẽo.

“Đại bá, gia gia thân ái, không biết có một ngày ta lấy tài sản vượt qua Dương gia các người gấp mười gấp trăm lần xuất hiện trước mặt các người, các người có thể nói với ta là trào cao không nổi từ này hay không?”

Dương Thiên về tới khách sạn, Ngô Dũng cũng đuổi tới sau đó.

Tượng ngọc Nữ Oa giá trị đến Liên Thành, hắn đã bỏ ra số tiền lớn tìm người mang về.

Dương Thiên nói, món bảo vật này sau này chính là trấn điểm chi bảo của Ngô gia hắn, có lẽ có thể hấp thu không ít nhân khí.

Một trăm bốn mươi ức tài sản đã cho Ngô Dũng, tất cả đều đã chuẩn bị thỏa đáng, Dương Thiên để Ngô Dũng trước tiên đến kinh thành tìm Đường Thái, trong khoảng thời gian này nhân mạch của tập đoàn Thiên Thần ở kinh thành đã đạt đến tiêu chuẩn của Dương gia.

Thậm chí còn có vẻ vượt qua.

Có tập đoàn Thiên Thần che chở, nghĩ đến nếu Dương gia muốn tìm phiền toái cũng phải cân nhắc một chút.

Vì phòng ngừa ngoài ý muốn, Dương Thiên lại để cho Hứa Ngạo, Vi Hào hai vị cường giả Âm Kinh hậu kỳ này đi theo, trợ thủ cho Ngô Dũng.

Như vậy Ngô Dũng sợ tới mức thiếu chút nữa đã hoài nghi nhân sinh.

Hai vị đại lão này đã từng sai khiến hắn giống như là sai sử Cáp Ba Cầu, là nhân vật cự phách Huy tinh, hiện tại làm thủ hạ của hắn, Ngô Dũng chỉ cảm thấy chân như nhũn ra...

Chương 501 - Lý do cự tuyệt.

Ngô Dũng há to miệng còn chưa nói gì, Dương Thiên liền mở miệng nói: "300 cửa hàng ngọc thạch phải không tiếc bất cứ giá nào mau chóng chọn xong, sau khi làm xong, ta sẽ đưa cho ngươi 10 tấn ngọc thạch, nhớ kỹ mỗi một khối ngọc thạch đều phải cùng với ngọc thạch mà Dương gia ở kinh thành bán ra có giá rẻ, kéo toàn bộ khách hàng của bọn họ tới cho ta, chỉ cần đem sản nghiệp ngọc thạch của Dương gia ở kinh thành phá sản, một trăm bốn mươi tỷ tài sản này, thậm chí 10 tấn ngọc thạch ngươi đã tiêu sạch, ta cũng sẽ không truy cứu trách nhiệm của ngươi, thế nhưng..."

Dương Thiên nói đến đây, dừng lại một chút.

Mà Ngô Dũng vội vàng mở miệng nói: "Dương tiên sinh yên tâm, ngài cho ta nhiều tài nguyên hậu đãi như vậy, nếu trong vòng một năm ta không phá sản sản nghiệp ngọc thạch của Dương gia ở kinh thành, vậy ta trực tiếp dẫn đầu tới gặp ngài."

Dương Thiên nhìn hắn một cái nói: "Nhiệm vụ này cũng không phải là chuyện dễ, ngươi nghĩ kỹ rồi hãy nói những lời này."

Ngô Dũng lộ ra mỉm cười tự tin nói: "Dương tiên sinh ngài yên tâm đi, đối với điểm này ta có tự tin, đại lão của cả nước sản nghiệp ngọc thạch ta đặc tội một nửa chuyện này ngài biết, nhưng ta đem sản nghiệp ngọc thạch cả nước phá sản cũng có một nửa, kinh thành Dương gia tuy rằng gia đại nghiệp đại, nhưng là tổn chiêu của ta cũng tầng tầng lớp lớp, trong vòng một năm, tuyệt đối thấy kết quả."

Dương Thiên tươi cười nói: "Lão Ngô, có lẽ ta lựa chọn ngươi làm việc này, là lựa chọn chính xác nhất."

Ngô Dũng có chút xấu hổ cười cười, không biết Dương Thiên đây là đang khen hắn hay là đang hại hắn, cho nên thức thời không nói gì.

Hai người tách ra, Dương Thiên về phòng khách sạn đơn giản thu dọn một chút, sau đó từ biệt Trần Vũ Hàm và Hà Vi Vi.

Hai nàng nhìn Dương Thiên không khỏi nhớ lại cảnh lúng túng buổi sáng, tất cả đều đỏ bừng mặt.

Nhưng mà lần trước suýt chút nữa bị cướp sắc, hai nàng đã quen với việc có Dương Thiên ở bên cạnh, rất có cảm giác an toàn.

Bây giờ Dương Thiên phải rời đi, hai nàng đương nhiên có chút không nỡ.

Hà Vi Vi đáng thương mở miệng nói: “Dương Thiên, người có thể ở chỗ này với chúng ta không, nơi này không an toàn, chúng ta còn muốn chơi hai ngày.”

Dương Thiên: ……

“Không an toàn các người còn ở chỗ này?”

Trần Vũ Hàm nhỏ giọng giải thích nói: “Chúng tôi nghe nói đại minh tinh Liễu Vân Yên đi tới Vân Châu, chúng tôi đều là người hâm mộ trung thành của hần, muốn tìm nàng xin một cái ký tên.”

Hà Vi Vi gật đầu nói: “Ừ, bọn ta đã ra giá cao để hỏi thăm chỗ ở của Liễu Vân Yên, dự định hai ngày này sẽ ngồi chờ ở đây xin hần ký tên, tiểu ca ca có thể bảo vệ bọn ta hay không, bọn ta mời người ăn tiệc lớn.”

Nói rồi, bàn tay nhỏ bé ôm lấy cánh tay Dương Thiên, vòng vây quy mô đã được sắp xếp, trong lúc vô tình không ngừng cọ xát cánh tay Dương Thiên.

Trần Vũ Hàm nhìn ánh mắt bạn thân của mình, cũng học theo, lôi kéo Dương Thiên; cánh tay còn lại không buông lỏng.

Ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, Dương Thiên chỉ cảm thấy không biết làm sao.

“Các người có thể buông tay hay không?”

“Không thả, không thả!”

Hai nàng vô cùng kiên quyết.

“Trừ phi tiểu ca ca đáp ứng chúng ta.”

Trên trán Dương Thiên lộ ra một tia hắc tuyến, vô cùng bất đắc dĩ.

Cuối cùng thật sự bị hai tiểu yêu tinh giày vò, đang muốn đáp ứng, trong thần thức đột nhiên phát hiện ngoài cửa có một

người đứng.

Hắn nhìn hai nàng hỏi: “Các người chỉ cần ký tên?”

Hai nàng ừ hưng phấn gật đầu.

Dương Thiên mở miệng nói: “Vây, nguyện vọng của các người bây giờ có thể thực hiện được rồi.

Một câu nói vừa xong, cửa cũng trùng hợp bị đẩy ra.

Hai nàng vốn nghi hoặc vì sao Dương Thiên nói nguyện vọng hiện tại có thể thực hiện, nhưng mà khi thấy nữ tử tuyệt mỹ đứng ở cửa, tất cả nghi hoặc đều biến mất.

Trần Vũ Hàm cùng Hà Vi Vi nhìn thấy nữ tử tuyệt mỹ kia trực tiếp ngây ngẩn cả người.

Hà Vi Vi nhéo nhéo Trần Vũ Hàm.

Trần Vũ Hàm a một tiếng hét lên, cau đôi mi thanh tú nói: “Vi Vi, người nhéo ta làm gì?”

Hà Vi Vi vẫn có chút không dám tin nói: “Vũ Hàm, ta không phải đang nằm mơ chứ, vị mỹ nữ trước mắt này là...”

Trần Vũ Hàm cũng một mặt đại ra.

“Vừa rồi người nhéo ta có cảm giác đau đớn, cho nên không thể nào là nằm mơ.”

“Đó chính là nói...”

Hai nàng liếc nhau một cái, sau đó điên cuồng hét lên một tiếng chạy về phía Liễu Vân Yên đang đứng ở cửa.

“Nữ thần, Vân Yên nữ thần, chúng ta là fan của người a.”

“Oa, đại minh tinh a, ta vậy mà có một ngày cùng đại minh tinh tiếp xúc gần gũi, trời ạ, quá hạnh phúc.”

Hai tiểu nữ sinh líu ríu, vây quanh Liễu Vân Yên.

Mà Liễu Vân Yên thì mặt mang nụ cười, giúp hai nàng ký tên.

Trần Vũ Hàm đôi mắt đẹp lóe lên ngôi sao nhỏ hỏi: “Vân Yên nữ thần, ngài tới nơi này, chẳng lẽ là tìm chúng ta?”

Hà Vi Vi nghe vậy lại hưng phấn hét lên lần nữa.

Dù Dương Thiên cách xa như vậy, vẫn cảm giác màng nhĩ suýt chút nữa bị đâm thủng.

Hắn một mặt im lặng.

Nhưng mà xem ra nơi này không có chuyện gì liên quan đến hắn.

Dương Thiên Nhạc thanh nhàn, lúc đi ngang qua cửa nói với ba người: “Các người chậm rãi trò chuyện, ta còn có việc, không quấy rầy các người nữa.”

“Đứng lại!”

Một chân Dương Thiên còn chưa bước ra khỏi cửa, chỉ nghe ba nữ nhân cùng kêu lên mở miệng.

“Còn có chuyện gì?”

Liễu Vân Yên còn chưa nói gì, khuôn mặt nhỏ của Hà Vi Vi mang theo sự bất mãn nói: “Tiểu ca ca, huynh có biết vị đại mỹ nữ siêu cấp đứng ở bên cạnh huynh là ai không?”

Trần Vũ Hàm cũng hưng phấn mở miệng nói: “Ta nói cho người biết, nàng chính là đại minh tinh nổi tiếng nhất hiện giờ, nếu không có buổi hòa nhạc, ngay cả đội cầu tử cũng không thấy được bản thân.”

“Đúng vậy đúng vậy, người gặp được Vân Yên nữ thần vậy mà một chút cũng kích động?”

“Người chẳng lẽ không muốn Vân Yên nữ thần ký tên sao?”

Dương Thiên:……

Hắn nói muốn Liễu Vân Yên kí tên lúc nào?

Tu tiên trở về, hắn đã không phải là tiểu nam sinh ba trăm năm trước mê luyến gần như si cuồng đối với Liễu Vân Yên.

Nữ tử đứng bên cạnh hắn, giống như người bình thường, đều là hai con mắt một cái mũi, ai cũng không cao quý hơn ai.

Cho nên hắn không có gì đáng ngạc nhiên.

Liễu Vân Yên tự nhiên nhìn ra được những thứ này, nàng ở trên Ngọc Thạch giao lưu hội đã kiến thức phong thái thiếu niên.

Khi điêu khắc tượng đá Nữ Oa, phong thái tiêu sái không bị trói buộc vẫn dừng lại trong đầu nàng.

Thiếu niên khác với người thường. Mặc dù nàng rất tự tin vào dung nhan của mình, nhưng cũng biết mình không có bao nhiêu sức hấp dẫn với thiếu niên.

Cho nên, Liễu Vân Yên cũng không trông cậy vào Dương Thiên có thể khúm núm nịnh bợ nàng.

Nàng cười ngọt ngào cả đời, chủ động vươn bàn tay nhỏ bé nói: “Dương tiên sinh, một lần nữa làm quen một chút, tên của ta là Liễu Vân Yên.”

Sau đó, một màn để cho Trần Vũ Hàm và Hà Vi Vi muốn giết người xuất hiện.

Thiếu niên thế mà căn bản không đưa tay, chỉ là khẽ nhú mào hỏi: “Có việc nói.”

Hai tiểu nữ sinh hiện tại thật muốn hoài nghi nhân sinh, đại minh tinh nữ thần Vân Yên chủ động đưa tay bắt tay, đòi lại bất kỳ người nào cũng đều khẳng định câu còn không được, hơn nữa sau khi nắm xong ít nhất ba ngày không rửa tay, thậm chí có thể cùng người khác nói khoác một năm nửa năm.

Mà thiếu niên, vậy mà không thềm để ý...

Các nàng muốn điên rồi.

Liễu Vân Yên có chút xấu hổ, cho dù tính tình tốt, cũng có chút cắn chặt răng ngà.

Nàng hít sâu một hơi bình phục tâm cảnh, sau đó mở miệng nói: “Dương tiên sinh thực không dám giấu giếm, lần này ta tới Vân Châu là bởi vì gia gia ta muốn đại thọ tám mươi tuổi, ta muốn điêu khắc một kiện ngọc thạch cho ông ấy, kỹ thuật điêu khắc của ngài...”

Liễu Vân Yên còn chưa nói hết lời, Dương Thiên đã bình tĩnh mở miệng: “Ta cự tuyệt.”

Liễu Vân Yên sững sờ, sau đó lại hít sâu một hơi nói: “Giá tiền không thành vấn đề, chỉ cần có thể làm cho ta hài lòng.”

Dương Thiên nhếch mào kiểm nhìn nữ tử có gương mặt tinh xảo trước mắt nói: “Người cho rằng ta sẽ thiếu tiền?”

“Vậy vì sao ngài lại từ chối?”

Liễu Vân Yên hơi gấp gáp.

Hà Vi Vi chớp chớp đôi mắt đẹp, cũng có chút khó hiểu.

Mà Trần Vũ Hàm thì ở bên tai Hà Vi Vi nhỏ giọng nói:

“Người xem, tiểu ca ca này của người nhất định là đang muốn bắt lại...”

Nói còn chưa dứt lời, Dương Thiên cũng đã mở miệng.

“Không rảnh!”

Một câu giải thích, hai chữ, ba nữ trợn mắt há hốc mồm.

Nhìn bóng lưng Dương Thiên Viễn đi xa, Hà Vi Vi hỏi Trần Vũ Hàm: “Vũ Hàm, cái này gọi là lạt mềm buộc chặt?”

Sắc mặt Trần Vũ Hàm có chút lúng túng nói: “Ha ha, cái này...”

Liễu Vân Yên tức giận cắn cắn môi đỏ dậm chân, vốn định không cầu Dương Thiên nữa, nhưng lần này là đại thọ tám mươi tuổi của gia gia nàng, nàng muốn tặng đồ tốt nhất.

Mà đại sư điêu khắc nổi tiếng nhất Vân Châu đều tôn sùng thiếu niên.

Nàng chỉ có thể chạy nhanh đuổi theo, có chút lo lắng hỏi: “Dương tiên sinh, ngài đến cùng làm sao mới có thể ra tay? Ta thật sự cần ngài trợ giúp.”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Ta sẽ không điêu khắc, người đi tìm người khác đi!”

Một câu nói, quả thực đã khiến Liễu Vân Yên tức điên lên.

Lúc đó ở trên đài, nàng nhìn rõ ràng điêu khắc kỹ năng thần hồ kỳ của thiếu niên kia.

Tất cả điêu khắc đại sư đều vẽ mặt thán phục, giờ ngón tay cái lên với thiếu niên, còn nói điêu khắc của thiếu niên đã vượt qua bọn họ trăm năm.

Những điêu khắc đại sư này đều nói như vậy, mà bây giờ hắn lại nói hắn không biết điêu khắc?

Trên đời này còn có thể tìm được lý do cự tuyệt càng không đáng tin cậy hơn sao?

Chương 502 - Ngang ngược.

Liễu Vân Yên tức đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, nàng cảm thấy đời này mình cũng không chịu được nhiều như hôm nay.

Nàng nắm nắm tay phấn nói: “Người rót cuộc như thế nào mới bằng lòng giúp ta?”

Dương Thiên nghiêm túc suy nghĩ một chút, nói ra lời khiến ba cô gái trực tiếp học máu.

“Như thế nào cũng không chịu giúp.”

Lúc điêu khắc tượng đá Nữ Oa, Dương Thiên vì khắc linh vận lên đã hao hết tiên nguyên của hắn, không tu dưỡng mấy ngày là không thể khôi phục.

Liễu Vân Yên cắn cắn đôi môi đỏ mọng, đưa cho Dương Thiên một tấm danh thiếp nói: “Đây là ảnh chụp cá nhân của ta, nếu như người rảnh rồi, hi vọng người gọi điện thoại cho ta, điều kiện tùy tiện mở chỉ cần ta có thể tiếp nhận, ta sẽ không cự tuyệt.”

Dương Thiên thấy đôi mắt đẹp kiên định của đối phương, không khỏi gật đầu, tùy ý nhận lấy cất vào trong túi.

Một chỗ khác, mấy đại thiếu gia gặp nhau.

Một người trong đó mang theo mũ trắng điện thoại nhìn Triệu Huy mở miệng nói: “Huy thiếu, nhận được tin tức, tiểu tử kia đã từ khách sạn rời đi, giờ phút này đang đi về phía nhà ga.”

Triệu Huy cười lạnh nói: “Đắc tội ta còn muốn chạy? Vân Châu há lại là nơi hắn muốn nói đến thì đến, nói đi là đi?”

Giọng nói của hắn lạnh lẽo, nắm chặt nắm đấm.

Mấy đại thiếu nghe vậy gật đầu: “Đúng vậy, tiểu tử kia cùng nữ nhân của Huy thiếu nội định mất đi mây lại, quả thực không biết sống chết.”

“Nói không sai, hôm nay liền để tiểu tử kia biết, cái giá đắc tội Huy thiếu.”

“Muốn rời khỏi Vân Châu, ít nhất cũng phải lưu lại một cánh tay!”

Mấy đại thiếu ai nấy đều mang vẻ hung tàn, hiển nhiên đều không phải là đèn đã cạn dầu gì.

Bọn họ cầm vũ khí chờ ở đây, đợi Dương Thiên đi qua nơi này.

Nhưng mà, đợi hơn một giờ, ngay cả bóng người cũng không nhìn thấy, Triệu Huy không nhẫn nại được.

Hắn phần nộ nhìn nam tử đội mũ trắng: “Chẳng phải người nói tiểu tử kia sẽ đi ngang qua nơi này à? Sao lại thế này? Đây là tin tức của người à?”

Nam tử đội mũ trắng cũng có chút buồn bực, trán hắn đổ mồ hôi lạnh nói: “Tin tức không sai, chỉ là không biết vì sao tiểu tử kia còn chưa mở.”

Triệu Huy phần nộ đập hắn một cước cả giận nói: “Đi xác nhận cho ta, nếu tiểu tử kia cứ bình an vô sự rời khỏi Vân Châu như vậy, lão tử sẽ bắt người xả giận.”

Người đàn ông đội mũ trắng ủy khuất gật đầu, vội vàng gọi điện thoại xác nhận.

Cùng lúc đó, Dương Thiên vừa cúp điện thoại của Vương Tĩnh Thần, đi ngang qua một vài tiểu thương, mua một ít đồ chơi nhỏ, dự định trở về đưa cho cô gái.

Mỗi lần nữ hài gọi điện thoại đều mang theo u oán, nếu không phải phụ thân nàng ngăn cản, đã sớm đến Vân Châu.

Dương Thiên thật vất vả mới an ủi được, đồng ý trở về mang quà cho nàng, lúc này cô gái mới bỏ qua cho hắn.

Nhưng ngay lúc hắn đang chọn lựa lại nghe thấy một giọng nói kiêu ngạo vang lên: “Tiểu tử, không ngờ người ở đây, tìm được người đúng là một chết bản tiểu thư.”

Dương Thiên xoay người, đã thấy một cô gái đứng bên cạnh hắn.

Làn da nàng trắng như tuyết, thanh âm thanh thúy tú nhã, tự có một cỗ khí nhẹ nhàng, da thịt mềm mại, một đôi mắt đẹp vô

cùng trong suốt, nhưng gương mặt xinh đẹp lại ẩn ẩn mang theo vẻ giận dữ.

Sở Tiểu Mộng.

Cháu gái của Sở lão.

Hắn tiếp tục chọn những món đồ chơi kỳ quái trên mặt đất, không tập trung hỏi: “Tìm ta làm gì? Ta lại không nợ tiền Sở gia người.”

Sở Tiểu Mộng chống nạnh nói: “Tiểu tử, ngươi đắc tội ta nhiều như vậy...”

Sở Tiểu Mộng hừ một tiếng, đôi mắt có chút nóng bỏng, nhưng lại giả bộ như không để ý mở miệng: “Ta muốn ngươi giúp ta điêu khắc tượng đá Nữ Oa, giống như là tượng đá ngươi điêu khắc hôm nay vậy, ngọc thạch ta xuất ra, ngươi giúp ta điêu khắc là được, chỉ cần ngươi điêu khắc có thể làm cho bọn tiểu thư hài lòng, bọn tiểu thư không chỉ xóa bỏ ân oán với ngươi, hơn nữa còn cho ngươi phí vật vạ, thế nào?”

Dương Thiên lắc đầu cười nói: “Không ra sao cả, tiểu nha đầu, ngươi tùy hứng như vậy người trong nhà ngươi biết không?”

Sở Tiểu Mộng nghe nói như thế trực tiếp xù lông.

Khóe miệng nàng co giật, nắm chặt quyền màu hồng tức giận nói: “Ngươi nói cái gì? Ngươi thế mà gọi ta tiểu nha đầu lừa đảo? Ta giết chết ngươi.”

Nói xong, gương nanh múa vuốt đánh về phía Dương Thiên.

Dương Thiên tùy ý né tránh, Sở Tiểu Mộng phản ứng không kịp trực tiếp ngã nhào vào quầy hàng của tiểu thương người ta, lập tức nàng nhe răng nhếch miệng.

Sắc mặt nàng tức giận đỏ lên nói: “Khốn kiếp, ngươi còn dám trốn?”

Dương Thiên cảm thấy buồn cười: “Tiểu nha đầu tóc vàng, ngươi muốn đánh ta, vì sao ta không thể trốn?”

Sở Tiểu Mộng cắn răng, đôi mắt đẹp đang bốc hỏa giận dữ nói: “Khốn kiếp, phụ thân ta và gia gia không có ở đây, ta xem hôm nay ai có thể cứu được ngươi.”

Dương Thiên đỡ trán nói: “Sao ta cứ cảm thấy câu này nên là ta nói?”

Sở Tiểu Mộng cũng mặc kệ, nàng nắm chặt tay, tức giận ngay hôm qua cũng đã lộ ra, hướng Dương Thiên xông tới quát: “Đi chết đi, đại hỗn đản.”

Nhưng mà, nàng rõ ràng đi tới bên người Dương Thiên, tiến thêm một bước là có thể báo thù như ý nguyện.

Nhưng làm sao cũng không đi tiếp được.

Đầu óc Sở Tiểu Mộng phản ứng đầy nửa vố, lúc này mới phát hiện trên trán nàng có một bàn tay thon dài, chống đỡ thân thể của nàng.

Sở Tiểu Mộng sững sờ, sau đó lại lần nữa nổi trận lôi đình, nàng đối với Dương Thiên quyền đâm cước đá, nhưng vẫn như cũ không làm nên chuyện gì, căn bản không thể với tới.

Hai người hiện ra thân thể cao lớn nhất, dáng người Sở Tiểu Mộng hơi có vẻ gầy yếu, bị Dương Thiên chống trán, nàng cho dù có thiên đại bản sự cũng thi triển không được.

Hơn nữa Sở Tiểu Mộng cho rằng đây là vũ nhục nàng, không ngừng giương nanh múa vuốt cả giận nói: “Thả ta ra, hỗn đản, ta muốn giết chết ngươi, a a a, giết chết.....”

Lời còn chưa nói hết, Dương Thiên đã trực tiếp bắn một cú võ não vang dội lên trên trán cô gái.

Trong nháy mắt, toàn bộ thế giới đều yên tĩnh lại.

Sở Tiểu Mộng cảm giác trán mình tựa hồ dần dần sưng đỏ đau đớn, sắc mặt dần dần trở nên vằn vẹo, giống như là yên tĩnh trước khi mưa to đến.

Sau đó, nhẫn nại đến cực điểm, âm âm bộc phát.

“Vương bát đản, ngươi dám đánh ta, ngươi xong đời, ta.....”

Dương Thiên không nói lời gì, lần nữa ở trên trán Sở Tiểu Mộng vốn đã sưng đỏ trùng trùng điệp điệp búng một cái.

“Ta giết chết ngươi!”

Oành!

Sau lần thứ ba não sụp, Sở Tiểu Mộng lập tức thành thật.

Nàng ta mặt đầy ủy khuất che trán vội vàng lui về phía sau hai bước, một đôi mắt đẹp ướt át chực khóc, điềm đạm đáng yêu nói: “Đừng, đừng đánh ta, ta không chơi chết người.”

Dương Thiên lúc này mới hài lòng thu tay lại.

Hắn còn tưởng rằng cô gái nhỏ này kiên cường cỡ nào.

Sở Tiểu Mộng ôm trán chỉ cảm thấy phía trên sung lên một cái bao lớn, sờ sờ, đau đến nàng nhe răng nhếch miệng, nước mắt giống như là hạt đậu không ngừng rơi xuống.

Nàng cắn răng khóc nói: ” Ô ô ô, khốn kiếp, ta lớn lên đáng yêu như vậy người thật đúng là cam lòng xuống tay a.”

Dương Thiên bị logic này đánh bại, nhưng nhìn tiểu nha đầu này vẫn không nghe giáo huấn. Hắn nhướng mày nói: “Nói ai khốn kiếp vậy?”

Sở Tiểu Mộng thấy vậy là thật sự sợ hãi, vội khóc nói: “Ta nói chính mình không được a, ngay cả chuyện này người cũng muốn quản, ô ô ô ô...”

.”

Nữ hài khóc vô cùng thương tâm, bởi vì tướng mạo đáng yêu xinh đẹp, lập tức khiến người qua đường dừng chân.

Mà những người này hiển nhiên là ăn no không có chuyện làm, không ngừng xoi mói Dương Thiên.

“Thiếu niên này cũng không phải là thứ gì tốt, lại có thể chọc cho tiểu nữ hài đáng yêu khóc như vậy, thật sự là buồn cười.”

“Đúng vậy đúng vậy, người xem tiểu cô nương kia khóc, lòng ta đều nát.”

Trong đó có người hỏi xem những người xung quanh đã xảy ra chuyện gì.

Một bác gái tới trễ nhất, nhưng lại làm ra vẻ ta biết hết, mở miệng nói: “Các người đều nhìn không ra sao? Hai tiểu tình lữ này giận dỗi nhau.”

Một bác gái khác cắn hạt dưa nói: “Nói bừa, rõ ràng là cô bé này theo đuôi tiểu tử kia, sau đó bị từ chối, lúc này mới khóc thương tâm như vậy, ta ở bên cạnh nhìn thấy rõ ràng.”

Còn có một người càng tuyệt hơn: “Nhất định là hai người ăn vụng trái cấm, sau đó phá hỏng hài tử, thiếu niên này không muốn phụ trách phá thai, nữ hài không nở, cho nên đang thương tâm khóc.”

Lời của mọi người truyền đến tai Dương Thiên và Sở Tiểu Mộng, hai người đều trợn mắt há hốc mồm.

Khóe miệng Dương Thiên hung hăng co giật, mà Sở Tiểu Mộng cũng choáng váng, quên cả khóc.

Bọn họ gặp mặt, tính toán đầu ra đây còn chưa tới một ngày.

Nhưng mà, cái này làm sao lại thành tình lữ lại là muốn phá thai?

Đây là cái gì cùng cái gì a.

Dương Thiên thấy người vây quanh càng lúc càng nhiều, thậm chí một số lão nhân còn thở dài, lòng người thay đổi.

Còn có mấy đại thúc nhiệt tình trực tiếp báo cảnh sát.

Sắc mặt Dương Thiên biến thành màu đen, cảm giác chưa từng mất mặt như vậy.

Hắn muốn đi, nhưng Sở Tiểu Mộng lại choáng váng, bởi vì không ngừng có bác gái hỏi nàng một vài vấn đề không thể miêu tả, khiến nàng hỏi đến đỏ mặt như máu.

Sở Tiểu Mộng quả thực sắp sụp đổ, thấy Dương Thiên rời đi, nàng vội vàng hét lớn: “Hỗn đản, mang ta theo a.”

Dương Thiên đỡ trán, dù sao đối phương cũng là cháu gái của Sở lão, bỏ ở chỗ này quả thực không thích hợp, thế là vội vàng tách mọi người ra, kéo Sở Tiểu Mộng co chân chạy...

Chương 503 - Đón Đầu.

Chạy rất lâu, thấy không có người đuổi theo, Dương Thiên mới dừng bước.

Mà bên người lại truyền đến giọng nói kiêu ngạo mang theo tính khí đại tiểu thư: “Khôn kiếp, ngươi chiếm tiện nghi của bọn đại tiểu thư chưa?”

Khóe miệng Dương Thiên co rúm lại, buông tay Sở Tiểu Mộng ra, bất đắc dĩ nói: “Vừa rồi ta nên để ngươi ở đó.”

Sở Tiểu Mộng thể chất mềm mại, chạy một đoạn thời gian đã mệt mỏi thở hồng hộc.

Nàng chống nạnh, há mồm thở dốc, trên cánh mũi mang theo mồ hôi trong suốt.

Nghe Dương Thiên nói, nàng tức hỏn hển nói: “Còn không phải đều là ngươi làm hại, quả thực là mất mặt chết đi được.”

Nói xong còn muốn xông lên đâm đá Dương Thiên Quyền.

Dương Thiên quả thực đối với cô gái nhỏ này không nói gì, hắn đưa tay nắm lấy lỗ tai tinh xảo trắng như tuyết của Sở Tiểu Mộng, sau khi véo một vòng, Sở Tiểu Mộng vội vàng cầu xin tha thứ nói: “Đau, hỏn đản, ngươi buông tay đi a.”

Dương Thiên cười ha hả: “Còn dám đắc tội ta nữa không?”

“Hu hu hu, không dám.”

Sở Tiểu Mộng mặt mũi tràn đầy ủy khuất.

Dương Thiên lúc này mới hài lòng gật đầu.

Nhưng mà vừa lúc đó, đám đại thiếu ở Vân Châu mới chạy tới.

Khi nhìn thấy Sở Tiểu Mộng thân cận với Dương Thiên, nhất thời nổi trận lôi đình.

“Họ Dương kia, ngươi muốn chết sao?”

Dương Thiên nghe được tiếng rống giận, ánh mắt nhìn qua, đã thấy Triệu Huy mang theo mấy người chạy về phía hắn.

Nhìn bộ dáng hùng hổ này, hiển nhiên là lai giả bất thiện a.

Dương Thiên bình tĩnh nhìn chăm chú những người này.

Mặc dù hiện tại tiên nguyên của hắn đã hao hết, nhưng muốn thu thập mấy con cá nhỏ, vậy thì quá dễ dàng.

Dưới sự ra hiệu của Triệu Huy, một đám người bao vây Dương Thiên.

Trong ánh mắt mang theo nụ cười lạnh.

“Triệu Huy, ngươi muốn làm gì?”

Đôi mắt đẹp của Sở Tiểu Mộng còn đọng nước mắt, tuy rằng hận thấu Dương Thiên, nhưng vẫn dứt khoát đứng dậy.

Dù sao, Sở gia bọn họ nợ Dương Thiên một mạng, đây là câu nói mà gia gia nàng thường xuyên treo bên miệng.

Triệu Huy sắc mặt âm trầm, hắn cố gắng chịu đựng tức giận nói: “Tiểu Mộng, ngươi tránh ra, đây là chuyện giữa ta và hắn.”

Sở Tiểu Mộng thấy trong tay những người này đều cầm vũ khí, làm sao có thể không biết tiếp theo sẽ phát sinh cái gì.

Nàng giang rộng hai tay, bảo vệ trước người Dương Thiên nói: “Triệu Huy, ta không cho phép ngươi làm như vậy.”

Cơ mặt Triệu Huy hung hăng co rúm lại, trán nổi gân xanh, hiển nhiên đã phần nộ tới cực điểm.

Ngữ khí của hắn âm trầm lạnh lẽo nói: “Tiểu Mộng, ngươi quả nhiên có quan hệ mật thiết với hắn, vì sao? Ta rốt cuộc có chỗ nào không bằng hắn?”

Dương Thiên:...

Hiện tại hắn chỉ cảm thấy đau răng, chuyện này liên quan gì đến hắn?

Cho dù không có hắn, cô gái bề ngoài hung dữ, nội tâm hiền lành trước mặt này dường như cũng sẽ không coi trọng Triệu Huy hắn.

Quả nhiên, Sở Tiểu Mộng nghe nói như thế mặc dù sắc mặt có chút đỏ bừng, nhưng vẫn là đối với nàng khẽ kêu nói: “Ngươi chỗ nào không bằng hắn mắc mớ gì tới ta, hiện tại ta để ngươi rời đi, Dương Thiên là khách nhân của Sở gia ta, Vân Châu có Sở gia ta ở đây, ta xem ai dám động đến hắn.”

Sắc mặt Triệu Huy lại trở nên vẩn vọ, hắn phần nộ chỉ vào Dương Thiên cả giận nói: “Khốn kiếp, ngươi chỉ biết trốn sau lưng nữ hài tử thôi sao? Là nam nhân có gan thì ngươi đi ra cho ta, chúng ta đơn đấu.”

Sở Tiểu Mộng cả giận nói: “Triệu Huy, Triệu gia ngươi thật sự không để gia ta vào mắt?”

Vẻ mặt Triệu Huy chấn động, mở miệng nói: “Ta là ta, ta không đại diện được cho Triệu gia, cũng không dám đối địch với gia gia ngươi.”

Nói tới đây, ánh mắt của hắn nhìn về phía Dương Thiên, tròng mắt đỏ như máu, tiếng nói khàn khàn trầm thấp nói: “Tiểu tử, nếu ngươi thắng ta, ta bảo đảm ngươi bình an thông qua con đường này. Nếu không thể, xử trí ngươi như thế nào, ta quyết định.”

“Ngươi...”

Sở Tiểu Mộng đang muốn nổi giận, Dương Thiên lại nhẹ nhàng kéo nàng một cái.

Hắn tiến lên trước một bước, nhíu mày nhìn Triệu Huy mở miệng nói: “Ngươi có biết hiện tại ta bội phục ngươi nhất cái gì không?”

“Cái gì?” Triệu Huy sửng sốt, tiểu tử này vậy mà bội phục mình, chẳng lẽ là muốn cầu xin tha thứ?

Nhưng mà sự thật chứng minh hắn suy nghĩ nhiều.

Chỉ nghe thiếu niên lạnh nhạt mở miệng: “Dũng khí của ngươi!”

Triệu Huy có ngu đến mấy cũng nghe ra được đối phương đang cười nhạo hắn.

Các đại thiếu khác nghe vậy, từng người từng người sắc mặt phần nộ.

“Tiểu tử, ngươi nói cái gì, ngươi dám lặp lại lần nữa?”

“Bị chúng ta bao vây ngươi còn ngông cuồng như vậy? Thật sự cho rằng chúng ta là người lương thiện sao?”

“Xem ra không giáo huấn ngươi một chút, ngươi không biết Vân Châu là ai làm chủ à.”

Mấy người đang định động thủ, Triệu Huy quát lớn một tiếng: “Lui ra!”

Vẻ mặt hắn âm lãnh nhìn chằm chằm Dương Thiên mở miệng: “Hắn là của ta, các ngươi ai cũng không được động thủ.”

Mấy vị đại thiếu lấy Triệu Huy vi tôn, tự nhiên đối với lời của hắn nói gì nghe vậy.

Người trong sân càng tụ càng nhiều, dù sao người trong nước đều thích xem náo nhiệt.

Một lũ khách mập mạp từ bên ngoài đến nói: “Ta đi, đây là muốn đánh nhau trên đường a, người đâu, sao cũng không có người quản?”

Một người địa phương trong đó mở miệng nói: “Quản? Quản như thế nào? Ai dám quản? Người có biết thiếu niên tuần lãng mặc toàn bộ danh bài kia là ai không?”

Mập Mạp hỏi: “Ai? Nhìn hắn cuồng ngạo như vậy? Phía trên có người?”

Người địa phương kia đưa một tay, sau đó mở miệng nói: “Đâu chỉ là bên trên có người, hắn là Vân Châu đệ nhất công tử ca, mấy đại thiếu bên cạnh hắn người thấy chưa, một là cháu trai của quan lớn trong tỉnh, một là con trai của nhà thư ký, một là người nhà của cục trưởng thị trấn, có thể nói đám người này hội tụ thế lực đứng đầu Vân Châu.”

“Ngoan ngoãn!”

Tên béo nghe vậy thì mặt mũi tràn đầy chấn động.

“Nói như vậy, thiếu niên ngoại lai kia có phải là muốn ăn không hết rồi không?”

Người địa phương cao lớn kia gật gật đầu cười lạnh nói: “Người nói tiểu tử này đắc tội với ai không đắc tội, lại cứ đắc tội Huy thiếu, Huy thiếu ở trong cái vòng này chính là nhân vật cấp bậc đại ca, những công tử bột có bối cảnh cường đại này đều lấy hắn làm đầu, tiểu tử ngoại lai này còn có thể lấy lòng được sao?”

Mập mạp có chút nghi hoặc hỏi: “Làm sao người biết tiểu tử trong sân là người ngoài?”

Người địa phương cao lớn kia nghe vậy cười trào phúng nói: “Người trẻ tuổi bản địa, ai dám chọc Triệu Huy chứ, mấy năm nay hắn ở Vân Châu là việc ác bất tận, vô cùng tàn nhẫn, tiểu tử này đắc tội Triệu Huy, không chết cũng phải lột da a.”

Giữa sân, ánh mắt Dương Thiên lạnh lùng nhìn Triệu Huy.

Đối phương thoát nhìn tựa hồ là nắm chắc thắng lợi trong tay, nhẹ răng cười nhìn Dương Thiên nói: “Tiểu tử, đừng nói ta lại từ địa giới Vân Châu khi dễ ngươi là người ngoài đến, ta để ngươi ra tay.”

Nhìn Sở Tiểu Mộng lo lắng nhìn Dương Thiên, Triệu Huy quả thực tức giận đến mất đi lý trí.

Hắn thích Sở Tiểu Mộng không phải bí mật gì trong giới này, vốn cho rằng cuối cùng cũng có một ngày có thể bắt được nàng, nhưng lại không nghĩ rằng trước mặt mọi người Sở Tiểu Mộng và Dương Thiên có quan hệ thân mật.

Chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm, chuyện này đã nhanh chóng lưu truyền trong vòng tròn của hắn, hắn đã thành một chuyện cười.

Cho nên, hận ý của hắn đối với Dương Thiên đã đạt đến mức độ không thể dùng phương pháp bình thường để giải quyết.

Nếu Sở Tiểu Mộng lo lắng cho Dương Thiên như vậy, vậy hắn sẽ hung hăng giẫm dưới chân, để cho nữ hài nhìn thấy, đến cùng hắn có điểm nào không bằng tiểu tử này.

Dương Thiên nghe vậy đối phương lại bảo hắn ra tay trước, không khỏi sửng sốt.

Đừng nói hắn, chính là Tông Sư cảnh tựa hồ cũng không có tư cách nói câu nói này.

Hắn ta cũng hoài nghi có phải mình nghe lầm rồi không, hỏi: “Ngươi xác định để cho ta ra tay?”

Triệu Huy cười lạnh nói: “Sao vậy? Không dám động thủ đánh ta à?”

Hắn là Vân Châu đệ nhất công tử ca, lúc trước đánh người khác, dám đánh trả thật đúng là không có mấy người, xem ra tiểu tử trước mắt này cũng là một tên nhát gan, nhu nhược.

Mà Dương Thiên làm sao có thể đánh giá được những điều này, hắn gần như bật cười, mở miệng nói: “Ta muốn hỏi một chút, là ai cho ngươi tự tin như vậy?”

“Tự tin bắt nguồn từ thực lực!”

Triệu Huy nắm chặt nắm đấm, khí tức nội liễm quả thực có thể đánh được một ít hơn người thường, nhưng cũng chỉ có vậy mà thôi.

Dương Thiên nghe vậy thì không còn sức để chửi thề nữa, đối phương chỉ là một tiểu tử miệng còn hôi sữa, hấn thực sự lười đây dựa với hấn.

“Nếu ngươi đã tự tìm không thoải mái, vậy ta sẽ thỏa mãn yêu cầu của ngươi.”

Nói xong, hấn ta chậm rãi đi về phía Triệu Huy.

Tất cả mọi người choáng váng.

“Đã nói đánh nhau mà? Chậm như vậy đi qua là tặng đầu người sao?”

“Mẹ kiếp, tiểu tử này rốt cuộc là chưa từng đánh nhau a?”

“Bây giờ đánh nhau thật sự là sầu chết người ta, nếu ta trực tiếp đập một cước.”

Mọi người nhao nhao đập đen rau muống, cũng có ít người hiếu kỳ nói: “Các người đoán xem, ai sẽ thắng?”

Hiện trường, dáng người Dương Thiên thon dài, nhưng hơi gầy gò, thoát nhìn giống như một thư sinh yếu đuối.

Mà Triệu Huy thì dường như đã từng luyện qua, bả vai rất rộng, cơ bắp trên cánh tay tràn đầy sức mạnh, nhìn vô cùng uy vũ.

Một người cười khẩy nói: “Cái này còn phải nói sao?” Chắc chắn là Huy thiếu thắng, hấn luyện võ nghệ mấy năm, nghe nói bốn năm tráng hấn không thể tới gần.”

Một người khác cũng mở miệng nói: “Ta cũng cho rằng Huy thiếu thắng, dù sao thân phận đệ nhất công tử Vân Châu của hấn còn ở đó, Vân Châu Triệu gia cũng không phải ai cũng có thể chọc, tiểu tử này cho dù là có thực lực đánh bại Huy thiếu, cũng không dám hạ tử thủ, nếu không cho dù hấn có một đôi cánh, cũng không bay ra khỏi địa giới Vân Châu.”

Chương 504 - Kinh động Vân Châu.

Nhìn Dương Thiên đi tới, dáng vẻ yếu đuối không chút kinh nghiệm, tuyệt đối không giống như quyết đấu, ngược lại giống như dạo bước trong đình đi tới trước mặt hắn.

Triệu Huy cười lạnh một tiếng, mở miệng nói: “Bây giờ, ngươi ra tay đi.”

Dương Thiên nhú mày: “Nếu như ta ra tay, ngươi căn bản không có cơ hội phản kháng, ngươi lại nhất định muốn ta ra tay?”

Hắn vừa dứt lời, mọi người ở đây đều nhao nhao cười.

“Mẹ nó, đã đến nước này rồi, tiểu tử này còn giả vờ?”

“Nghe nói Huy thiếu đã luyện TaeKwonDo vài năm, cho dù là một tráng hán cũng có thể đánh ngã hắn một cách dễ dàng.”

“Ta cũng muốn xem xem tiểu tử này sẽ kết thúc như thế nào.”

Sở Tiểu Mộng mặc dù nhìn Dương Thiên không vừa mắt, nhưng Dương Thiên dù sao cũng là ân nhân của gia gia nàng, nghe được lời cuồng ngạo của Dương Thiên, nàng vội vàng lo lắng nói: “Dương Thiên, đừng khinh địch, Triệu Huy rất lợi hại.”

Nhìn thấy nữ sinh yêu thương lo lắng cho người khác, sắc mặt Triệu Huy gần như đều vận vẹo.

Hắn lạnh lùng nói: “Còn không động thủ, ta ra tay trước.”

Dương Thiên mỉm cười nói: “Có những lời này của ngươi, ta có thể yên tâm bàn giao với phụ thân ngươi rồi.”

“Cái gì?”

Triệu Huy nghe vậy, sửng sò, sau đó còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy Dương Thiên đưa bàn tay ra, nhẹ nhàng đánh tới mặt của hắn.

Tốc độ chậm, có thể so với ốc sên.

Trong mắt Triệu Huy hiện lên một tia khinh miệt, cho thiếu niên trước mắt cơ hội xuất thủ trước, hắn không quý trọng.

Đã như vậy...

Hắn vừa định đưa tay đón đỡ, sau đó một quyền oanh sát, nhưng để hắn không nghĩ tới chính là, hắn phát hiện mình vậy mà không động được.

Giống như bị thi triển định thân pháp, hoặc bị quỷ đề trên giường, ngay cả một ngón tay cũng không thể nhúc nhích.

Triệu Huy lộ vẻ hoảng sợ, trơ mắt nhìn cái tát của Dương Thiên tát lên mặt mình.

Bốp!

Một cái tát vang dội truyền vào tai mọi người.

Mọi người trực tiếp choáng váng.

Trong lòng bọn họ ngàn vạn lời hội tụ một vấn đề —— vì sao hắn không tránh!

Một tát này chỉ nghe âm thanh đã biết lực đạo mười phần, Triệu Huy trực tiếp bị tát nằm sấp xuống.

Cho dù tất cả mọi người chờ mong Triệu Huy phản kích, lại phát hiện hắn nằm trên mặt đất không nhúc nhích.

Nhìn bộ dáng kia, tựa hồ là bị một cái tát đánh ngất xỉu.

Mọi người:...

Thiếu niên này thật đúng là dám động thủ, đây chính là công tử ca Vân Châu Triệu gia, một cái tát đánh ngất xỉu vị này, hắn không sợ không ra được Vân Châu.

Điều khiến bọn họ càng khó tin hơn chính là Dương Thiên đánh người giống như không có chuyện gì xảy ra vậy, phỉ bụi bặm trên ống tay áo rồi nhanh chóng rời đi.

Tất cả mọi người đều choáng váng, mấy đại thiếu tốt nhất ở Vân Châu chơi với Triệu Huy lúc này mới phản ứng lại.

Một tên mập trong đó ăn tròn xoe cả giận nói với bóng lưng Dương Thiên: “Khốn kiếp, đánh người người còn muốn đi? Thật sự cho rằng Vân Châu không ai trị được người sao?”

Nói xong triệu tập mấy người khác vây quanh Dương Thiên.

Dương Thiên nhíu mày: “Người muốn thế nào?”

Tên béo kia lạnh lùng nói: “Thế nào? Bắt người rồi đợi Huy thiếu xử lý, Vân Châu này người sẽ mất mạng mà ra ngoài.”

Dương Thiên nở nụ cười.

Hắn nhìn những người trước mắt một cái khinh thường nói: “Tồn tại như con kiến hôi, muốn cắn ta? Các người còn chưa đủ tư cách.”

“Người nói cái gì?”

Năm người béo nghe vậy sắc mặt lập tức vặn vẹo.

“Khẩu khí lớn thật, thật muốn chết hay sao?”

“Người có biết thân phận của chúng ta không? Chỉ có người như vậy...”

Hắn còn chưa dứt lời, Dương Thiên đã đập mạt nói: “Mặc kệ các người có thân phận gì, dám khiêu khích ta, cứ đánh không lầm.”

Mập mạp nghe vậy tức đến bật cười, hắn tiến lên một bước đứng ở trước mặt Dương Thiên nói: “Ta là nhi tử của Vân Châu Vương bí thư, người dám đụng đến ta thử...”

Bốp!

Một cái tát trong trẻo, khiến trái tim của mọi người đều hung hăng co rúm lại.

Con trai của Vương thư ký cũng dám đánh, tiểu tử này điên rồi sao.

Hơn nữa, ra tay tuyệt không lưu tình, một cái tát liền đem đại thiếu này đánh ngất xỉu.

Những đại thiếu khác thấy vậy, lập tức giận không thể nguôi.

“Tiểu tử, người muốn chết!”

Mấy người rút chủy thủ đoản côn bên hông ra.

Một thiếu niên cường tráng cầm đoản côn trong đó lạnh lùng mở miệng nói: “Mấy người chúng ta cùng lên đi.”

Mấy người khác gật đầu, nhưng mà, đang lúc bọn hắn có chỗ động, đã thấy thiếu niên đột nhiên biến mất.

Mấy vị đại thiếu đều sửng sốt, sau đó nhìn xung quanh, chỉ thấy Dương Thiên lại ở sau lưng thiếu niên cường tráng kia.

“Cẩn thận.” mấy người vội vàng nhắc nhở.

Thiếu niên cường tráng vừa mới quay đầu lại.

Bốp!

Lại là một bàn tay vang dội.

Khóe mắt mọi người co giật, đây chính là vị đại thiếu của cục trưởng thị phố.

Tuy nhiên, chuyện này cũng chưa tính xong, đối với mấy đại thiếu xông lại lần nữa, Dương Thiên là một người một bàn tay.

Chỉ cần bị đánh, không có bất kỳ phản kháng nào, trực tiếp hôn mê.

Mỗi một lần bàn tay vang lên, khóe mắt mọi người đều co rút một phần.

Sau mấy lần, bọn họ cảm giác bệnh tim suýt chút nữa tái phát.

Phụ thân của những đại thiếu này, có ai không phải là tồn tại đậm chân một cái là có thể phát sinh động đất, thiếu niên này là muốn đắc tội toàn bộ Vân Châu.

Nhìn đại thiếu nằm ngổn ngang trên mặt đất, Dương Thiên hài lòng gật đầu, lại phiêu nhiên rời đi.

Mọi người nhìn bóng lưng Dương Thiên không khỏi có chút bội phục.

Những đại thiếu này đều dám đánh, Vân Châu, hẳn là không đi ra được.

Thời gian không đến mười phút, những thượng vị giả Vân Châu đều biết con trai của mình bị một người tên là Dương Thiên đánh.

Thế là, nhao nhao nổi giận.

Toàn bộ Vân Châu đều chấn động.

Một người đàn ông trung niên mặc âu phục đeo kính nghe thủ hạ báo cáo, siết chặt nắm đấm: “Phong tỏa toàn bộ nhà ga Vân Châu, ta muốn bắt tiểu tử kia.”

Một số đại lão khác cũng giống như vị nam tử trung niên này hạ mệnh lệnh.

“Tụ tập tất cả mọi người, đi theo ta một chuyến.”

“Dám đánh con ta một cái tát, cho dù người có cánh cũng không bay ra được Vân Châu.”

“Điều động đặc công, vũ trang đầy đủ.”

“Điều động xe thiết giáp, máy bay trực thăng vũ trang cho tôi, quân đội, tôi muốn giết chết một người.”

Đông đảo đại lão nổi trận lôi đình, nhao nhao tề tụ lại với nhau.

Một chỗ khác, khi Trịnh Long nghe được tin tức này, chân mềm nhũn thiếu chút nữa quỵ trên mặt đất.

Hắn nhìn thủ hạ báo tin trước mặt khó có thể tin nói: “Người nói cái gì? Dương tiên sinh đánh tất cả đại thiếu của Vân Châu?”

Thủ hạ kia gật đầu nói: “Đúng vậy, hơn nữa còn đánh cho người ta hôn mê, toàn bộ đưa đến bệnh viện hiện tại cũng không tỉnh lại.”

Trịnh Long trái tim hung hăng co rúm một cái, lần này thật sự gây ra đại họa.

Mấy đại thiếu của Vân Châu, có thể nói sau lưng đại biểu cho tất cả thế lực đứng đầu Vân Châu.

Lần này Dương Thiên đắc tội tất cả mọi người.

Thủ hạ kia cũng nhận thức được tính nghiêm trọng của sự việc, hắn ta cẩn thận mở miệng nói: “Long gia, chúng ta làm sao bây giờ? Quản hay không quản?”

Trịnh Long trầm mặc một lúc lâu, sau đó cắn răng nói: “Địa vị của ta hiện giờ là Dương tiên sinh cho, Dương tiên sinh nếu có nguy hiểm, ta không thể ngồi yên không để ý đến.”

Thủ hạ kia kiên trì nói: “Nhưng mà Long gia, lần này nếu chúng ta ra mặt, đó chính là đối địch với toàn bộ Vân Châu.”

Trịnh Long mở miệng nói: “Dương tiên sinh là cường giả Tông Sư cảnh, chúng ta phụ thuộc vào hắn, cho dù là đối địch

với toàn bộ Vân Châu thì như thế nào?”

Thủ hạ kia thở dài một hơi, nói: “Vân Châu cũng có cường giả cảnh giới Tông Sư. Hơn nữa, cháu trai của vị cường giả kia, cũng bị Dương tiên sinh đánh.”

Trần Trịnh Long đỏ mồ hôi lạnh, cuối cùng cắn răng nói: “Vậy cũng phải quản, gọi tất cả mọi người cho ta, nếu ai không đến, đánh gãy một chân.”

Thủ hạ kia vội vàng gật đầu đi ra ngoài.

Không bao lâu, Trịnh Long mang theo hơn năm trăm người chạy tới nhà ga.

Một chỗ khác, Sở Tiểu Mộng có chút lo lắng nói: “Gia gia, người xem làm sao bây giờ, Dương Thiên đánh toàn bộ những đại thiếu ở Vân Châu kia, tin tức nói những thế lực sau lưng đại thiếu kia toàn bộ xuất động, muốn tìm Dương Thiên đòi một lời giải thích, người mau nghĩ biện pháp đi.”

Sở lão cười khò một tiếng, lẩm bẩm nói: “Dương tiểu hữu, người thật đúng là đã làm khó lão hủ.”

Sở Tiểu Mộng thúc giục nói: “Gia gia, bây giờ không phải là lúc khó khăn hay không khó khăn, nếu người mặc kệ Dương Thiên, hẳn sẽ bị những người kia bắt đi, đến lúc đó đoán chừng mạng cũng không giữ được.”

Sở lão trầm ngâm một lát, sau đó mở miệng nói: “Đi lấy tám lệnh bài kia của ta tới.”

Lúc này, phụ thân Sở Trung của Sở Tiểu Mộng nghe vậy quá sợ hãi nói: “Phụ thân, cái này tuyệt đối không được, lệnh bài kia có thể hiệu lệnh toàn bộ Vân Châu, nếu vận dụng, những đại nhân vật Vân Châu kia thiếu nợ nhân tình của ngài coi như là triệt để câu mất, đây là tâm huyết đời này của ngài.”

Sở lão sắc mặt bình tĩnh, mở miệng nói: “Dương tiên sinh tục mệnh cho ta, so sánh ra thì những thứ này không tính là gì, cứ làm theo lời ta nói.”

Sở Trung nghe vậy, chỉ có thể thở dài một tiếng.

Nhà ga, trước mặt Dương Thiên là một mảnh người đông nghìn nghịt, ước lượng hơn nghìn người.

Hắn nhú mào, đám người này tới thật không đúng lúc, tiên nguyên của hắn hiện tại bởi vì điêu khắc tượng đá Nữ Oa nên đã không còn lại bao nhiêu, bị nhiều người chặn đường như vậy, thật là có chút đau đầu.

Chương 505 -

Lúc này nhà ga đã bị dọn dẹp, trên mặt đất có mấy chục chiếc xe bọc thép, đặc công vũ trang, quân đội mặc trang phục rằn ri, mỗi người cầm súng lục, súng tiểu liên, trong đó còn có một khẩu súng máy hạng nặng.

Trán của hắn bị không dưới mấy chục điểm đỏ nhắm chuẩn.

Hiển nhiên, bị mấy chục tay bắn tỉa theo dõi.

Hơn nữa, năm chiếc máy bay trực thăng vũ trang bay lượn trên bầu trời, nòng súng lạnh lẽo đều nhắm vào hắn.

Hiển nhiên, lúc trước thời điểm hắn giết Vương Hồ, Tông Sư cảnh bạo lộ ra, bị những người này biết được.

Tuy rằng đứng ở phía đối lập hơn một nghìn người, nhưng Dương Thiên vẫn không sợ hãi.

Nếu hắn khôi phục cảnh giới Phá Thiên Tiên Đế đỉnh phong, chỉ cần một bàn tay là có thể nghiền ép những người này.

Cho dù có nhiều người hơn nữa, trong mắt hắn cũng chỉ nhỏ yếu như con kiến.

Hiện tại tuy rằng cảnh giới thấp, tu vi hao hết, nhưng mà ngạo cốt của Phá Thiên Tiên Đế vẫn còn, hắn là Tiên, không sợ bất kỳ cái gì.

Một đại lão cầm đầu đeo kính râm đứng dậy, nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Dương Thiên, tức giận nói: “Dương tiên sinh, người đến Vân Châu, người Vân Châu ta tự nhận không làm gì có lỗi với người, người ở phường đánh bạc, giao lưu ngọc thạch, danh lợi song thu, chúng ta cũng không ghen ghét nửa phần.”

Nói tới đây, ngữ khí của hắn nhất thời mang theo lạnh lẽo nói: “Nhưng mà, người vì sao động đến nhi tử của ta, người tuy là

vương của năm tỉnh Tây Nam, địa vị cao thượng, nhưng La gia ta cũng không phải hạng người tham sống sợ chết, hôm nay nếu không cho ta một cái công đạo, Vân Châu này, người không đi ra được.”

Triệu Phong cũng mặt lạnh lẽo nói: “Dương tiên sinh, Triệu gia ta chỉ có một đứa con trai duy nhất, hiện giờ bị người đánh gãy xui, có phải có chút không nói được hay không?”

Hai người này tính tình cũng khá hơn một chút, một nam tử mặc trang phục nhã nhặn đeo kính tiến lên một bước liền cả giận nói: “Dám động đến con trai ta, ta sẽ cho người ngồi tù và đày nôi. Người đâu, bắt nó lại cho ta.”

Một đám đặc công đang muốn tiến lên, sau lưng Dương Thiên chợt vang lên một tiếng gầm thét.

“Ta xem các người ai dám?”

Người đàn ông nhã nhặn đeo kính kia nghe vậy vừa nhìn, lập tức sắc mặt có chút khó coi.

Chỉ thấy một đoàn người trùng trùng điệp điệp đi về phía bọn họ, người cầm đầu không phải ai khác, chính là Trịnh Long.

Hắn đi tới bên cạnh Dương Thiên, cung kính nói: “Dương tiên sinh, Trịnh mỗ không tới chậm chứ.”

Dương Thiên nhướng mày nhìn hắn một cái nói: “Không ngờ người lại đến, xem ra lúc trước ta cho người một viên đan được là lựa chọn chính xác.”

Trịnh Long vội vàng nói: “Dương tiên sinh có đại ân với ta, Trịnh mỗ không phải là kẻ vô ơn bạc nghĩa, đương nhiên sẽ không bỏ mặc Dương tiên sinh không hỏi han gì.”

Dương Thiên gật đầu nói: “Có lòng, ta cần mười phần thời gian, người có thể giúp ta tranh thủ được không?”

Trịnh Long trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, sau đó mở miệng nói: “Dương tiên sinh yên tâm, ta dẫn theo năm trăm người, mặc dù đối trận bọn họ hơn một ngàn người không có phần thắng, nhưng tranh thủ cho ngài mười phút vẫn là có thể, ngài đi nhanh đi.”

Dương Thiên nghe vậy, kinh ngạc nói: “Ai nói ta phải đi?”

“Hả?” Trịnh Long nghe vậy ngẩn người hỏi: “Ngài không đi? Đối phương có hơn ngàn người, chúng ta không thắng được sao?”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Không trông cậy vào người thắng, người giúp ta kéo dài mười phút, ta liền có thể giải quyết tất cả.”

Trịnh Long kiên trì nói: “Vậy được rồi Dương tiên sinh, nếu mười phút sau chúng ta không kiên trì nổi, ngài đi nhanh lên, đám người Vân Châu này không phải dễ trêu đùa.”

Dương Thiên lơ đãng, lật tay lấy ra một viên linh tinh từ trong Linh Lung Tháp.

Đây là tài nguyên tu luyện còn cao cấp hơn linh thạch, gần với tiên thạch.

Bây giờ hắn chỉ mở ra tầng thứ hai của Thất Thái Linh Lung Tháp, bên trong chỉ là một ít đồ vật cấp thấp, Linh Tinh chỉ có một khối này, vô cùng trân quý, dùng để khôi phục tu vi quả thực phung phí của trời.

Vốn dĩ hắn không nỡ dùng linh tinh để nhanh chóng khôi phục tu vi, nhưng tình huống bây giờ đặc thù, hắn chỉ có thể lấy đau đớn ra sử dụng trước.

Linh tinh trong tay, Đoạt Thiên Địa Tạo Hóa Quyết nhanh chóng vận chuyển, linh khí liên tục không ngừng, nhanh chóng tràn vào trong thân thể của hắn.

Lúc này, nhìn Trịnh Long ngẩn ở bên người Dương Thiên, đông đảo đại lão đều là mặt mang lửa giận.

“Trịnh Long, ngươi muốn chết phải không?”

“Vương Hồ cũng không dám đối nghịch với chúng ta, ngươi thật sự không biết sống chết?”

“Bây giờ rời đi, chúng ta có thể coi như chuyện gì cũng không có phát sinh, nếu không chờ chút nữa động thủ, đừng trách chúng ta không lưu tình.”

Trịnh Long nhìn thấy nhiều đại lão như vậy, chỉ cảm thấy da đầu đang tê dại, có điều hắn nhìn thoáng qua Dương Thiên dường như đang nhắm mắt dưỡng thần, cũng chỉ có thể kiên trì tiến lên.

Hắn kiên định nói: “Dương tiên sinh có ân với ta!”

Một câu, đã biểu lộ lập trường của hắn.

Đông đảo đại lão cùng tức giận hừ một tiếng nói: “Nếu ngươi đã muốn chết, vậy ta sẽ thành toàn cho ngươi.”

Nói xong, Triệu Phong quay sang ra lệnh cho một lão nhân phía sau: “Lâm lão, Trịnh Long giao cho ngươi.”

Tin tức của hắn vô cùng linh thông, đã sớm biết thủ hạ của Vương Hồ là Trịnh Long là một cao thủ Âm Kinh sơ kỳ.

Mà Lâm lão là cường giả Âm Kinh trung kỳ, đối phó một Trịnh Long, dư sức.

Lâm lão cũng vô cùng tự tin, hắn kiêu căng nhìn Trịnh Long nói: “Ta niệm tình ngươi tu vi không dễ dàng, tất cả mọi người đều là người Vân Châu, chỉ cần ngươi rời đi, ta liền thả ngươi.”

Khóe miệng Trịnh Long nhếch lên, phản kích: “Lão già, trước mặt ta, ngươi có tư cách gì nói những lời này?”

Lâm lão nghe vậy, sắc mặt lập tức trầm xuống.

“Cho ngươi cơ hội không quý trọng, nếu như bị đứt tay đứt chân, hi vọng ngươi không hối hận.”

Nói xong, một tiếng gầm vang lên, hắn ta vọt thẳng về phía Trịnh Long.

Trịnh Long không sợ, đôi mắt hơi híp lại, chờ Lâm lão xông lên, một cước đạp ra ngoài.

Lâm lão hoảng sợ, tốc độ của đối phương quá nhanh, hắn căn bản không có cơ hội trốn tránh.

Hắn cắn răng dùng hai tay đón đỡ.

Nhưng mà, hắn lại không để ý đến tu vi của Trịnh Long.

Âm Kinh sơ kỳ là tu vi trước khi hắn gặp Dương Thiên.

Lúc cả hai hung hăng đụng vào nhau, chỉ nghe răng rắc một tiếng, tựa hồ là thanh âm xương cốt đứt gãy.

Mọi người vốn tưởng rằng chân Trịnh Long gãy, nhưng mà, lại phát hiện Lâm lão kêu thảm một tiếng bay ngược ra ngoài, hai cánh tay vừa rời bởi vì dùng để đón đỡ, đã bắt đầu vụn vụn.

Hiển nhiên là đã bị phé.

Một chiêu phé đi một cường giả Âm Kinh trung kỳ. Mọi người nhao nhao hít vào một ngụm khí lạnh.

Tình báo hình như không chính xác, Trịnh Long tuyệt đối không phải Âm Kinh sơ kỳ.

Lâm lão bay ngược ra ngoài dán sát mặt đất lại trượt thêm mấy mét lần nữa mới dừng lại, hắn phun ra một ngụm máu tươi, sau đó thần sắc hoảng sợ nói: “Âm Kinh đỉnh phong!”

“Cái gì?”

Một câu nói ra, toàn trường tĩnh mịch.

Nếu Trịnh Long thật sự là âm kinh đỉnh phong, vậy hắn ta liệu chết xông vào trong đám người bọn họ, tử thương tất nhiên vô số.

Loại tồn tại cường đại này, ở Vân Châu tuyệt đối không vượt qua số lượng một tay, hơn nữa gần nửa giấu ở trong rừng sâu núi thẳm không hỏi thế sự.

Trong đó một đại lão kính râu có chút kiêng kị nói: “Trịnh Long, người đã có tu vi Âm Kinh đỉnh phong, chúng ta đương nhiên sẽ không làm khó dễ người, nhưng mà người phía sau người kia, còn xin giao cho chúng ta, hắn là người Tây Nam, chúng ta cùng thuộc Vân Châu, có thể trợ giúp người tiến thêm một bước, chính người có thể suy nghĩ kỹ rồi.”

Trịnh Long mở miệng: “Ta từng nói, Dương tiên sinh có ân với ta.”

Còn có đại lão há to miệng, còn chưa nói chuyện, một người đã đẩy đám người ra đi ra.

Người này tóc mai hoa râu, xem bộ dáng chỉ là trung niên, đi đường long hành hổ bộ, tràn đầy khí thế uy nghiêm, bụng hắn và Trịnh Long gầm thét: “Tiểu tử, thật sự cho rằng Vân Châu không người có thể trị người?”

Trịnh Long vừa nhìn thấy người, lập tức chân như nhũn ra.

Trong đôi mắt hắn mang theo vẻ kinh hãi mở miệng nói: “Lương quốc?”

Thủ hạ của Trịnh Long nghe vậy, ai nấy cũng đều sợ hãi, rối loạn trận tuyến.

Mà một bên khác, đám người Triệu Phong thấy người này đến đây, nhất thời vui mừng quá đỗi.

Không vì cái gì khác, chỉ vì vị trước mắt này, là cường giả cảnh giới Tông Sư, hùng cứ Vân Châu nhiều năm, không một ai địch lại, là đệ nhất cường giả Vân Châu.

Chỉ có điều ngày bình thường hắn đều tu thân dưỡng tính, gần hai năm nay từ khi ra tay, đã có rất nhiều người quên mất hắn.

Nhưng thực lực của hắn không ai hoài nghi.

Triệu Phong vẻ mặt vui sướng mở miệng nói: “Lương tông sư, ngài đã đến.”

Lương quốc gật đầu nhìn thoáng qua Trịnh Long, hỏi Triệu Phong: “Chính là con cá nhỏ này chặn các người?”

Triệu Phong xấu hổ mở miệng nói: “Chúng ta cũng là vì tránh thương vong to lớn, dù sao nếu bị người phía trên biết, chúng ta ai cũng khó thoát liên quan.”

Lương quốc gật đầu, tiến lên trước một bước, khí thế Tông Sư cảnh đột nhiên nhắm ngay đám người Trịnh Long bộc phát ra.

Sắc mặt hắn lạnh lẽo, cả giận nói: “Ba hơi thở, không cú, vậy thì ở lại.”

Lương quốc là cường giả siêu cấp cảnh giới Tông Sư, âm thanh ầm chứa uy áp khiến đám tiểu lâu la dưới trướng Trịnh Long sợ đến mức tè ra quần.

Bọn họ vốn chính là một đám ô hợp, biết đối diện là siêu cấp cường giả Vân Châu, không dám lưu lại nữa, vội vàng bỏ lại chạy trốn chết.

Chỉ trong ba hơi thở ngắn ngủi, chỉ còn lại Trịnh Long và Dương Thiên.

Trịnh Long thần sắc phát khổ nói: “Dương tiên sinh, ta chỉ sợ không bảo vệ được ngài mười phút.”

Dương Thiên vẫn đang nhắm mắt dưỡng thần, không có bất kỳ động tĩnh gì.

Mà Lương quốc nhìn Trịnh Long giữa sân không rời đi, khóe miệng lộ ra khinh thường nói: “Chỉ là thực lực Âm Kinh đỉnh phong, người thật sự cho rằng có tư cách khiêu chiến với ta? Ta lặp lại lần nữa, hoặc là cắt, hoặc là...”

“Chết đi!”

Chương 506 - Một tám lệnh bài.

Một câu nói của Lương quốc mang theo lực áp bách không gì sánh kịp, Trịnh Long chỉ cảm thấy cả người như bị đè dưới núi cao, ngay cả ngón tay cũng không thể nhúc nhích.

Thần sắc hấn hoảng sợ, vốn cho là cảnh giới Âm Kinh đỉnh phong của mình cách Tông Sư cảnh chỉ có một bước, không có quá nhiều chênh lệch.

Nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, Tông Sư cường đại trước mắt này còn chưa ra tay, hấn đã bại, bại đến đổ nhào.

Nhưng hấn vẫn không lùi bước,

Hấn gian nan chống cự khí thế Lương quốc, mở miệng nói: “Lương tông sư, ta nói rồi, Dương tiên sinh có ân với ta, ta không thể lui một bước.”

Lương quốc nghe vậy, ngữ khí lạnh lẽo: “Người thật sự cho rằng ta không dám giết người?”

Khóe miệng Trịnh Long có chút trắng bệch, nhưng vẫn ôm quyền cứng rắn mở miệng: “Mời Lương tông sư chỉ giáo.”

“Được!”

Lòng bàn tay Lương quốc chậm rãi ngưng tụ thành kiếm khí, cả giận hừ nói: “Đã không biết tốt xấu như vậy, ta sẽ cho người kiến thức một chút chỗ cường đại của Tông Sư cảnh.”

Nói xong, kiếm khí nhắm ngay Trịnh Long.

“Giết!”

Một chữ tràn đầy khí tức tử vong, ngay cả mấy vị đại lão sau lưng Lương tông sư cũng cảm thấy kinh hồn bạt vía, càng đừng đề cập Trịnh Long.

Tốc độ của đạo kiếm khí kia vô cùng nhanh, đột phá âm chướng, hung hăng đánh tới trái tim Trịnh Long.

Trịnh Long sắc mặt hoảng sợ, trốn tránh đã không vội, hấn vội vàng nghiêng người, nhưng cũng đã trễ.

Đạo kiếm khí kia tuy lệch khỏi trái tim của hắn, nhưng cũng đâm rách bả vai hắn, lưu lại một lỗ máu.

Kiếm khí Tông Sư cảnh vô cùng sắc bén, còn dễ dàng hơn cả cắt đầu hũ.

Nhìn thấy kiếm khí không giết Trịnh Long, Lương quốc cười lạnh nói: “Ta cho ngươi một cơ hội, rời đi.”

Sắc mặt Trịnh Long tái nhợt, khòe miệng trào máu nói: “Ta nói rồi, Dương tiên sinh có ân với ta, nếu ngươi muốn ra tay với hắn, thì trước tiên bước qua xác của ta đã.”

Lương quốc híp mắt, ngữ khí lạnh lẽo nói: “Nếu ngươi đã muốn chết như vậy, ta sẽ thành toàn cho ngươi.”

Nói xong lòng bàn tay lại ngưng tụ kiếm khí, lại hét lớn một tiếng: “Giết!”

Thấy kiếm khí lại bay tới, Trịnh Long vốn định tránh né, nhưng lại phát hiện thân thể của mình bị một cỗ uy áp bao phủ, không thể động đậy.

Sắc mặt hắn kinh hãi nhìn chằm chằm Lương quốc: “Ngươi...”

Lời còn chưa nói hết, phù một tiếng, kiếm khí tràn ngập lực sát thương kia trực tiếp xuyên thủng bụng của hắn.

Không ngừng có máu tươi trào ra, Trịnh Long xụi lơ nằm trên mặt đất, khí tức cũng dần dần yếu ớt xuống.

Lương quốc cười lạnh một tiếng.

Mà đám người Triệu Phong không chỉ càng thêm kính sợ hắn.

Cường giả cảnh giới Tông Sư quả nhiên không có một ai là người lương thiện.

Lương quốc cũng mặc kệ những người này nghĩ như thế nào, hắn nhìn về phía Dương Thiên đang nhắm mắt dưỡng thần, mở miệng nói: “Tiểu tử, ngươi cho rằng Vân Châu là thiên hạ của ngươi sao? Nếu Yên Thanh Phong Châu đến đây, ta có lẽ còn có chút kiêng kị, nhưng một tiểu tử miệng còn hôi sữa như ngươi lại ra tay độc ác với con nôi dôi của ta, thật sự không để ta vào mắt.”

Dương Thiên vẫn đang nhắm mắt, linh tinh màu tím sẫm trong tay hắn đã dần dần trở nên xám trắng, xuất hiện vết rạn.

Đây là dấu hiệu hắn đã sắp luyện hóa.

Chỉ cần luyện hóa, hắn có thể khôi phục tu vi.

Tất cả mọi thứ bên ngoài Dương Thiên cũng cảm giác được, Trịnh Long vì bảo vệ hắn, bị kiếm khí xuyên thủng hai lần, điểm này Dương Thiên không ngờ tới.

Hắn vốn tưởng rằng đối phương sẽ rời đi, dù sao cả hai cũng không có gặp nhau nhiều, chỉ là tặng một viên đan dược mà thôi.

Lại không ngờ Trịnh Long lại trung liệt như vậy!

Trước mắt đã sắp mười phút, nhưng Lương quốc đã tập trung tất cả lực chú ý vào hắn.

Điều này khiến Dương Thiên có chút vội vàng.

Hắn không nghĩ tới đối diện sẽ xuất hiện cường giả Tông Sư cảnh, cho nên có chút khinh thường.

Lương quốc thấy Dương Thiên không trả lời, không khỏi hừ lạnh một tiếng, uy áp cường đại quanh thân đánh úp về phía Dương Thiên.

“Tiểu tử, ngươi thật sự rất ngông cuồng, lời của ta ngươi cũng dám không trả lời?”

Trong lòng Dương Thiên đã nổi giận vô biên, con cá nhỏ này tuy là Tông Sư cảnh, nhưng trong mắt hắn nhiều nhất cũng chỉ xem như là con cá nhỏ hơi cường tráng, không lọt vào mắt hắn.

Hắn ta còn năm lần bảy lượt khiêu khích.

Thật không biết chữ chết viết như thế nào.

Dương Thiên không trả lời lần thứ hai, cũng hoàn toàn chọc giận Lương quốc.

Khóe miệng hắn nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo: “Người đã không nói chuyện, vậy thì vĩnh viễn ngậm miệng đi, ta sẽ đích thân đi thông báo cho năm tỉnh Tây Nam, để bọn họ tới nhặt xác cho người.”

Nói xong kiếm khí trong lòng bàn tay lại ngưng tụ ra.

Dương Thiên cũng không thể bình tĩnh được nữa.

Giờ phút này hắn đang trong thời khắc quan trọng nhất để khôi phục tu vi, cưỡng ép gián đoạn nhất định sẽ bị thương nặng.

Nhưng nguy hiểm đã đánh tới, hắn không lo được nhiều như vậy.

Kiếm khí Lương quốc sắp xuất thủ, nhưng ngay khi Dương Thiên sắp mở mắt, chỉ nghe một giọng nói già nua vang lên.

“Dừng tay!”

Nghe thấy giọng nói này, Dương Thiên lập tức thở phào nhẹ nhõm, không cưỡng ép kết thúc tu luyện.

Giọng nói già nua này ở đây, vậy hắn sẽ không còn làm gương nữa.

Bởi vì thanh âm già nua này không phải ai khác, chính là Sở lão.

Sở lão kịp thời đuổi tới, hắn ta phần nộ quát lớn: “Các người muốn làm gì?”

Đông đảo đại lão trong sân, thấy Sở lão đến đây, sắc mặt lập tức có chút thay đổi.

“Sở lão? Hắn làm sao tới đây? Chẳng lẽ là bởi vì thiếu niên này?”

“Đã sớm nghe đồn Sở lão cùng thiếu niên trước mắt này có một tầng quan hệ, lần trước Sở lão còn mời tiểu tử đến nhà của hắn. Hiện tại xem ra, đồn đãi quả nhiên không giả.”

“Hắn tới nơi này làm gì? Chẳng lẽ là muốn cứu thiếu niên này?”

Trong lòng mọi người đều nghi vấn.

Lương quốc dùng kiếm khí trong tay, nhìn về phía lão nhân chậm rãi đi tới.

Triệu Phong mở miệng hỏi: “Sở lão, sao ngài lại tới đây?”

Sở lão thấy Dương Thiên không sao, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Hắn mở miệng nói: “Lão hủ tới nơi này không phải vì cái gì khác, chỉ là muốn mời các người thả Dương Thiên tiểu hữu đi.”

“Cái gì?”

“Điều đó không có khả năng!”

Tất cả đại lão trong sân đều không muốn.

“Tiểu tử này đánh khuyển tử nhà ta thành như vậy, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn.”

“Sở lão, chuyện này ngài không nên nhúng tay, chúng ta không muốn làm ngài khó xử.”

“Đúng vậy, báo lại báo, tiểu tử này đã dám đắc tội chúng ta liền phải trả giá thật nhiều.”

Tất cả đại lão đều lắc đầu cự tuyệt thỉnh cầu này của Sở lão.

Mà lúc này Sở lão không nhanh không chậm từ trong túi móc ra một lệnh bài màu vàng kim, mở miệng nói: “Không biết lão hủ đưa lệnh bài này tới bây giờ, còn quản được hay không?”

Tất cả đại lão thấy vậy đều là con người co rụt lại.

Bọn họ ở đây đều thiếu nợ lão nhân một nhân tình.

Nếu như đôi phương dùng cái này để yêu cầu bọn họ trả lại nhân tình, như vậy bọn họ cũng chỉ có thể nghe theo.

Người Vân Châu, chú trọng nhất hứa hẹn!

Các vị đại lão vốn tưởng rằng lão nhân sẽ dùng tám lệnh bài này để bảo vệ Sở gia trăm năm hưng thịnh sau khi hắn qua đời.

Lại không nghĩ rằng, lão nhân vậy mà dùng ở trên chuyện không hề liên quan gì đến hắn này.

Rốt cuộc thăng nhĩ này có tài đức gì?

Sắc mặt Triệu Phong có chút khó coi, hấn tiến lên một bước hỏi: “Sở lão, ngài đã lấy ra tấm lệnh bài này, chúng ta tự nhiên tôn sùng, nhưng mà, ngài cần phải suy nghĩ cho kỹ, chúng ta thiếu ngài nhân tình, chỉ có một lần, sau khi dùng xong liền xóa bỏ.”

Sở lão gật đầu, nói: “Đó là đương nhiên, da mặt lão đầu tử còn chưa dày đến mức không biết tốt xấu.”

“Được!”

Triệu Phong gật đầu nói: “Triệu gia ta sẽ không truy cứu trách nhiệm của Dương Thiên.”

Hắn vừa tỏ thái độ, đám người cũng nhao nhao đi theo.

“Lý gia ta sẽ không truy cứu trách nhiệm của Dương Thiên nữa.”

“Trương gia ta sẽ không truy cứu trách nhiệm của Dương Thiên nữa.”

“Trình gia ta,.....”

.....

Đông đảo đại lão toàn bộ mở miệng tỏ thái độ. Lúc này lão nhân mới vui mừng cười nói: “Đã như vậy, vậy...”

Nhưng mà đúng lúc này, chỉ nghe một đạo thanh âm rét lạnh bỗng nhiên vang lên.

“Bọn họ tỏ thái độ, nhưng ta đồng ý không?”

Lão nhân nghe vậy, nụ cười hơi cứng ngắc,

Mà ánh mắt mọi người nhìn lại, quả nhiên, chỉ thấy Lương quốc lộ ra cười lạnh nói: “Các người nợ lão nhân này một ân tình, nhưng ta không nợ. Hắn không ước thúc được ta, cũng không có tư cách ước thúc ta.”

Sắc mặt Sở lão có chút khó coi, do dự thật lâu, ông ta bình tĩnh mở miệng nói: “Lương tông sư, hôm nay ngươi thu tay lại, lão phu thiếu ngươi một cái nhân tình như thế nào?”

Cả đời này của hắn chưa từng thiếu nhân tình, lần trước ở trên tàu lửa, Dương Thiên không đành lòng để lão nhân chết đi,

cường ép đem đan dược để vào trong rượu của hắn, sau đó không thừa nhận, cự tuyệt ân thanh.

Cho nên lần này, là lần đầu tiên Sở lão nói thiếu nợ ân tình.

Các vị đại lão đều lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

Mà Lương quốc sau khi nghe nói, lại khinh thường nói: “Nhân tình? Ta cần nhân tình của người có tác dụng gì? Nhân tình của người có thể chi phối ta sao? Người cho rằng nhân tình của người rất có giá trị sao? Buồn cười, hiện tại cắt ngay cho ta!”

Sắc mặt Sở lão bình tĩnh, hắn kiên định đứng trước người Dương Thiên, trong đôi mắt lộ ra một tia lãnh ý.

“Nếu ta không cắt thì sao?”

“Vậy người đi chết đi cho ta!” Lương quốc gầm lên một tiếng, kiếm khí trong lòng bàn tay trong nháy mắt ngưng tụ mà thành, hung hăng đâm về phía Sở lão, còn có Dương Thiên ở phía sau hắn.

Thủ đoạn tàn nhẫn, khiến mọi người ở đây đều cảm thấy sợ hãi...

Chương 507 - Hồn phi phách tán.

Lòng mọi người đều đang hung hăng co rúm lại,
Lương quốc này nhất định là điên rồi.

Sở lão ở Vân Châu chính là đức cao vọng trọng, nếu giết hắn
thì tương đương là địch với toàn bộ Vân Châu.

Mấy vị đại lão đang muốn ngăn cản, nhưng đã quá muộn.

Bởi vì kiếm khí đã sớm hấp thu về phía Sở lão.

Lần này Lương quốc vận dụng toàn lực, không chỉ muốn giết
Sở lão, mà ngay cả Dương Thiên ở phía sau hắn cũng không
buông tha.

Trên mặt Sở lão hiện lên nụ cười chua xót trắng bệch.

Hôm nay, có lẽ hắn không sống được, nhưng đứng ở trước
người thiếu niên, chặn một đòn công kích cho hắn, coi như là
trả ân tặng thuốc cho thiếu niên trên xe lửa lúc trước.

Lão nhân nhắm hai mắt lại, khí tức tử vong càng ngày càng
gần.

Nhưng mà, một trận gió ở bên tai hắn gào thét, sau đó, liền
nghe được tiếng kinh hô của mọi người.

“Làm sao có thể?”

Lão nhân trong lòng nghi hoặc, chậm rãi mở mắt ra, đã thấy
trước mắt là bóng người một thiếu niên gầy gò.

Hắn chỉ dựa vào một tay đã chặn được kiếm khí của tông sư
Lương quốc, nắm trong tay giống như món đồ chơi, bàn tay
thu lại, kiếm khí vỡ vụn.

Lương quốc nhướng mày.

“Tông Sư cảnh?”

Mọi người nghe vậy trong lòng trầm xuống, xem ra tình báo
quả nhiên không sai, thiếu niên trước mắt thật sự có thực lực
Tông Sư cảnh, trách không được hắn có thể ngồi vững vị trí đệ
nhất ngũ tinh Tây Nam.

Xem ra, không phải dựa vào gia thất, mà là năng lực của mình.

Dương Thiên xoay người nhìn về phía lão nhân hỏi: “Lão tiên
sinh, ngài không sao chứ?”

Lão nhân lắc đầu, từ trong khiếp sợ khôi phục lại, sau đó mở miệng nói: “Dương tiểu hữu, hôm nay lão hủ không cách nào bảo vệ ngươi, nhưng nếu bọn họ muốn động đến ngươi, lão hủ chắc chắn sẽ cá chết lưới rách với bọn họ.”

Toàn thân Dương Thiên chấn động, có chút cảm động.

Hắn cung kính hành lễ nói: ” n tình của lão tiên sinh, tiểu tử nhớ kỹ, nhưng chuyện kế tiếp vẫn cứ giao cho ta xử lý đi.”

Lão nhân vốn định nói gì đó, nhưng nghĩ tới vừa rồi Dương Thiên chỉ bằng bàn tay đã có thể đánh ra một kích tạt sát Tông Sư cảnh, hiển nhiên không phải kẻ yếu.

Lương quốc nhìn chằm chằm Dương Thiên cười lạnh một tiếng nói: “Tông Sư cảnh, tuổi của ngươi đủ để kiêu ngạo, nhưng cũng hạn chế cảnh giới của ngươi ở Tông Sư cảnh sẽ không cao lắm, là sơ kỳ hay trung kỳ?”

Dương Thiên không để ý đến hắn, mà nhìn Trịnh Long đang nằm trên mặt đất, khí tức đã dần dần dừng lại.

“Hồi hận sao?”

Dương Thiên nhẹ giọng hỏi.

Trịnh Long gian nan lắc đầu, con ngươi mang theo tro tàn, trong miệng hắn không ngừng tràn ra bọt máu, sắc mặt tái nhợt, khí tức yếu ớt gian nan mở miệng nói: “Mười phút... ước hẹn, Trịnh mẫu hoàn thành.”

Dương Thiên gật đầu nói: “Ngươi làm rất tốt.”

Hắn lấy ra một bình đan dược từ trong Thất Thái Linh Lung Tháp, là mỗi một viên Sinh Cơ Đan đều giá trị vạn kim.

Dương Thiên không do dự, đều ngã xuống trong miệng Trịnh Long nói: “Giữ lại một hơi thở đừng chết, tận mắt nhìn ta báo thù cho ngươi.”

Sắc mặt Trịnh Long trắng bệch, cười nói: “Được, ta sẽ theo dõi.”

Dương Thiên đứng dậy, nắm chặt hai tay.

Một viên Linh Tinh trân quý làm đại giới, thực lực của hắn đã khôi phục, tiên nguyên trong cơ thể bằng bạc.

Lực lượng trở về đã lâu, ai dám tranh phong?

Ánh mắt hần lạnh lẽo, nhìn chằm chằm Lương quốc nói: “Tìm được người nhật xác cho người chưa?”

“Cái gì?”

Lương quốc nghe vậy, giống như nghe được chuyện buồn cười nhất.

Hần cười gằn nói: “Tiểu tử, cho rằng ngươi vừa vào Tông Sư cảnh là có thể kêu gào với ta? Người có biết Phong Châu Yến Thanh cũng không dám nói những lời này trước mặt ta?”

Những người khác nghe vậy, trên mặt cũng mang theo vẻ đùa cợt.

Tuy rằng bọn họ đã đồng ý với Sở lão sẽ không truy cứu Dương Thiên nữa, nhưng lại không nói đến hận ý đối với Dương Thiên thì bỏ đi.

Tiểu tử này bây giờ đắc tội Lương quốc, hôm nay cho dù là ai đến, hắn cũng nhất định sẽ chết ở đây.

Tông Sư cảnh không thể khinh thường, nhất là Tông Sư cảnh lâu năm.

Lương quốc chính là Tông Sư cảnh lâu năm, thời gian thành danh sớm hơn Yến Thanh Phong Châu mười năm, so với Tiêu Cường Tông Sư kinh tài tuyệt đỉnh trong quân khu, hắn cũng chỉ yếu hơn nửa bậc mà thôi.

Mà thiếu niên chỉ là mười bảy mười tám tuổi, cho dù từ trong bụng mẹ tu luyện đến chuẩn tông sư cảnh đã là đỉnh phong của hắn, làm sao có thể là đối thủ của Lương quốc Tông Sư cảnh hậu kỳ?

Cái tên đại lão đeo kính râu kia mang theo nụ cười lạnh: “Tiểu tử này đắc tội với Lương tông sư, không quỳ xuống cầu xin tha thứ thì thôi đi, lại còn dám mở miệng vũ nhục, quả nhiên là chán sống rồi.”

Những người còn lại cũng nhao nhao cười lạnh phụ họa: “Đúng đây, cho rằng mình là Tông Sư cảnh liền có thể không coi ai ra gì?”

“Quả nhiên vẫn là tuổi trẻ khinh cuồng, không biết tông sư cảnh cũng chia ba bảy loại, mà hấn chỉ là hạ đẳng nhất.”

“Lương tông sư thành danh ba mươi năm, không một lần thua trận, hôm nay nhất định như thế.”

Nghe mọi người khinh bỉ đùa cợt, Dương Thiên không hề bị lay động.

Hắn nhìn Lương quốc cao cao tại thượng, lạnh lùng mở miệng: “Cho dù Yến Thanh dám ở trước mặt ngươi nói những lời này cũng không thể.”

“Có ý gì?” Lương quốc nhíu mày có chút khó hiểu.

“Bởi vì hấn đã chết!” Dương Thiên đạm mạc mở miệng.

“Cái gì?”

Một câu nói vừa ra, tất cả mọi người đều choáng váng.

“Yến Thanh cũng coi như là Tông Sư cảnh lâu năm, có thể so với Lương tông sư, là ai giết hấn?”

“Hấn không phải là ở Phong Châu bảo dưỡng tuổi già sao? Chết lúc nào? Sao chúng ta không nghe được tin tức?”

“Lừa người phải không?”

Sau khi mọi người khiếp sợ, đều dùng ánh mắt kinh nghi nhìn về phía Dương Thiên.

“Tiểu tử này nói cái này làm gì? Chẳng lẽ...”

Có người dường như nghĩ tới điều gì, cũng không thể bình tĩnh được nữa, vẻ mặt hoảng sợ nhìn Dương Thiên, trong con ngươi lộ ra vẻ sợ hãi.

Lương quốc cũng không phải đồ đàn, hấn hí hửng nhìn Dương Thiên: “Ngươi làm?”

Dương Thiên khẽ gật đầu, trong lòng bàn tay bắt đầu chậm rãi kết ấn.

“Đột nhiên nhớ ra, ngươi không cần sai người thu thập giúp ngươi, bởi vì lát nữa ngươi không còn hài cốt, hồn phi phách tán.”

“Hừ, khẩu khí thật lớn, ngươi thật cho rằng ta sẽ tin?”

Quanh thân Lương quốc đã bao trùm cương khí màu vàng, cho dù là đạn xuyên giáp, súng máy hạng nặng cỡ lớn đều không thể xuyên thấu, không pháo cối không thể phá.

Trên tay hắn ngưng tụ hơn mười đạo kiếm khí, uy lực của nó có thể đâm rách sắt thép dày nửa mét.

“Người đã không tin...”

Dương Thiên nói tới đây, ẩn kết trong lòng bàn tay bỗng nhiên dừng lại, bạch sắc quang mang vờn quanh bàn tay, hướng về hư không quát: “Ba nghìn lời quyết!”

“Hừ, giả thần giả quỷ, cho rằng mình có thể dẫn động phong lôi hay sao?”

“Tông Sư cảnh cũng là người, không phải thần!”

“Có phải tiểu tử này điên rồi hay không? Hắn...”

Người này vừa nói tới đây, chỉ thấy trên bầu trời, vốn trời quang mây tạnh, bây giờ lại mây đen giăng đầy.

Ba ngàn lời quyết, có thể dẫn động thần lôi trên chín tầng trời giáng thế, nếu có thực lực dẫn động ba ngàn đạo lôi đánh xuống, chính là toàn bộ Vân Châu đều sẽ hoàn toàn chôn vùi!

Mặc dù Dương Thiên không khôi phục tất cả tu vi của Pháp Thiên Tiên Đế, nhưng đủ để dẫn động ba mươi đạo thiên lôi.

Rất nhiều đại lão cùng Lương quốc, sắc mặt trắng bệch.

Lôi vân quay cuồng, lôi điện to bằng nửa thùng nước không ngừng hiện lên, trong nháy mắt cuồng phong nổi lên, cát bay đá chạy trên mặt đất, giống như ngày tận thế phủ xuống.

Lôi điện màu tím sậm mang theo cảm giác áp bách không gì sánh kịp xen lẫn thiên uy.

Thiên uy, không ai có thể ngăn cản, tất cả các đại lão đều run lấy lấy, hoảng sợ nhìn Dương Thiên.

Lương quốc lúc này làm gì còn vẻ khinh miệt, phong lôi còn chưa đánh xuống, y đã mất hết ý chí chiến đấu.

Lúc này hắn mới phát giác, thiếu niên trước mắt này nào phải Tông Sư cảnh?

Đây rõ ràng là đại nhân vật cảnh giới Tiên Thiên.

Tông Sư cảnh cho dù tu luyện đến cực hạn, cũng không thoát khỏi trói buộc của phàm nhân.

Mà cảnh giới Tiên Thiên, tẩy cân phạt tủy, tái tạo thân thể, có uy lực cộng đồng thiên địa, thủy hỏa bất xâm, thao túng phong vũ lôi điện nhẹ nhàng thoải mái như ăn cơm uống nước.

Giống như thiếu niên vậy.

Lương quốc không ngờ, mình lại trêu chọc tồn tại cường đại bậc này.

Hắn không có dũng khí phản kháng, vội vàng quỳ trên mặt đất dập đầu cầu xin tha thứ nói: “Dương Thiên, ta không, Dương tiên sinh ta sai rồi, cầu xin ngài tha cho ta, tiểu nhân không biết ngài là cảnh giới Tiên Thiên, nếu biết cho dù ta có cho trời trời to gan lớn mật cũng không dám tìm ngài gây phiền phức.”

Lương tông sư vừa rồi cao cao tại thượng không ai bì nổi, dưới thiên uy run lấy bầy, giống như con chuột nhỏ bị mèo nhìn chăm chăm, khóc ròng chảy nước mắt, không ngừng dập đầu nhận sai, trong khoảng thời gian ngắn, trán đã be bét máu thịt.

Cảnh tượng này khiến Trịnh Long nhìn thấy, sắc mặt tái nhợt của hắn vui mừng cười, Dương Thiên làm như vậy, đã xem như báo thù cho hắn rồi.

Mỗi một Tông Sư cảnh đều là cự phách một phương, hơn nữa sau lưng có mạng lưới quan hệ cường đại, không thể chém giết.

Dương Thiên có thể làm được đến mức này đã có một lời giải thích với hắn, cho dù chết cũng nhắm mắt.

Nhưng mà, điều khiến hắn không ngờ tới chính là, chuyện không chỉ dừng lại ở đó.

Dương Thiên ở giữa sân không chế thiên lôi, giống như Thiên Thần, tất cả mọi người đều bị dọa đến không dám thở mạnh.

Ánh mắt của hắn nhìn chăm chăm Lương quốc, khóe miệng hiện lên một tia trào phúng.

“Nếu là xin lỗi hữu dụng, vậy quy tắc cần gì?”

Thấy Dương Thiên từ đầu đến cuối không chịu lật mặt hắn, Lương quốc đứng dậy rút gươm nói: “Ngươi không thể làm như

vậy, ta là người tổ Huyền Vũ quốc gia, từng bị quốc gia ghi chép vào hồ sơ, nếu như người giết ta? Chính là đối địch với cả quốc gia.”

Dương Thiên nở nụ cười.

“Đa tạ người lo lắng cho ta, nhưng mà người vĩnh viễn cũng không nhìn thấy được những thứ này.”

Dứt lời, bàn tay hướng về hư không phảng phất dẫn dắt hơn mười đạo thần lôi trên chín tầng trời bị sinh sinh kéo xuống.

“Ta nói, để cho người hài cốt không còn, hồn phi phách tán!”

Chương 508 - Vạn kiếm tê phát.

Từng đạo thần lôi từ trên bầu trời rơi xuống, Lương quốc căn răng chân khí quanh thân điên cuồng tuôn ra ngưng tụ thành cương khí màu vàng ở phía trên mình ý đồ ngăn cản thần lôi trùng kích, nhưng mà, để hấn hoảng sợ chính là, đạo thần lôi thứ nhất rơi xuống, hấn hội tụ chân khí quanh thân ngưng tụ ra cương khí, giống như trang giấy mỏng manh, không có chống cự trùng kích trong nháy mắt, lập tức vỡ vụn.

Rắc!

Tiếng vang của thiên lôi thật lớn khiến người ta cảm giác màng nhĩ đau nhức, bởi vậy cũng đánh thức mọi người, để bọn họ biết, đây không phải ảo giác.

Sau một đạo lôi, trên người Lương quốc máu thịt be bét, có nhiều chỗ thậm chí trở thành than cốt.

Hấn là Tông Sư cảnh, sinh mệnh lực cường hấn, nếu là người bình thường thì đã sớm chết.

Lương quốc vốn tưởng rằng chống được đạo lôi này sẽ không sao, nhưng không ngờ, khi hấn vừa thở phào một hơi, thần lôi phô thiên cái địa đột nhiên giáng xuống.

“Khốn kiếp, ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua người.”

Lương quốc ở khu vực sấm sét kêu thảm thiết, khiến người ta cảm thấy sờn tóc gáy.

Mà Dương Thiên lại khinh thường cười nói: “Dưới ba ngàn lời quyết, người ngay cả tư cách làm quỷ cũng không có!”

Sau khi thiên lôi đánh xuống mấy chục đạo, khu vực Lương quốc vừa rồi đã biến thành một cái hố sâu không lồ, đường kính hai trượng, sâu nửa mét.

Mà thi thể của hắn đã sớm thành than cốc.

Mọi người nhao nhao hít vào một ngụm khí lạnh, chỉ cảm thấy sau lưng nổi lên một tầng mồ hôi.

Bọn họ gian nan nuốt nước bọt, cổ họng khô khốc, khóe miệng co rúm.

Một vị Tông Sư cảnh cường đại, thậm chí còn chưa kịp ra tay đã bị thiếu niên trước mắt này một chiêu chém giết dễ dàng.

Nếu như nói ra, khẳng định sẽ gây nên oanh động to lớn.

Dương Thiên hung tàn như vậy, nghĩ vừa rồi bọn họ còn muốn tìm đối phương gây phiền phức.

Vừa rồi bọn họ nói thiếu niên không biết sống chết, nhưng hiện tại xem ra, không biết sống chết là bọn họ.

Từng đại lão liếc mắt nhìn nhau, nào còn dám ở đây lâu, vội vàng cung kính hành lễ cáo từ với Sở lão.

Nhưng mà, còn chưa đi ra mấy bước, một đạo thanh âm thanh lãnh cao ngạo vang lên.

“Ta cho các ngươi đi sao?”

Tất cả đại lão nghe vậy, đi đứng đều như nhũn ra, thậm chí có người không chịu nổi áp lực cực lớn kia, quỳ trên mặt đất run lẩy bẩy.

Ý của thiếu niên là...

Mọi người toát mồ hôi lạnh không ngừng, gian nan trở lại đầu lộ ra một khuôn mặt tươi cười so với khóc còn khó coi hơn hỏi: “Dương tiên sinh, chuyện lúc trước chúng ta vĩnh viễn không truy cứu, ngài...”

Hắn nói được một nửa, Dương Thiên vươn tay ngăn lại nói: “Các ngươi không truy cứu đó là chuyện của các ngươi, nhưng người của các ngươi đã thương thủ hạ của ta, chuyện này tính như thế nào?”

Biểu tình trên mặt hắn băng lãnh như huyền băng vạn năm, khí thế của Phá Thiên Tiên Đế toàn bộ khai hỏa.

Tuy một người, nhưng cũng đè ép hơn một ngàn người đối diện không ngẩng đầu lên được.

Triệu Phong tiến lên một bước nói: “Dương tiên sinh, Trịnh Long bị Lương quốc đã thương, không liên quan gì đến chúng ta.”

Dương Thiên thờ ơ nói: “Những điều mà ngươi nói ta không nhìn thấy, ta chỉ thấy các ngươi đứng ở phía đối lập với ta.”

“Ngươi muốn thế nào?”

Người đàn ông trung niên đeo kính có chút sợ hãi.

“Trả lại!”

Dương Thiên khẽ nói hai chữ, sau đó nâng tay lên, quát khẽ một tiếng: “Kiếm đến!”

Trong nháy mắt, ngàn vạn đạo kiếm khí từ phía sau Dương Thiên chọt hình thành, giống như vô số mũi tên bay về phía bầu trời.

Từng đạo kiếm khí ngưng tụ ra không khác gì chân kiếm, mũi kiếm lạnh lẽo, thân kiếm nặng nề, một đạo còn đỡ, hàng ngàn hàng vạn đạo kiếm khí hình thành, đã để cho có ít người trong sân bị dọa tiểu ra quần.

“Đây, đây là muốn diệt sát toàn bộ chúng ta sao?”

Trong lòng mọi người đều sợ hãi.

Triệu Phong vội vàng nhìn về phía Sở lão nói: “Sở lão, ngài mau nói giúp chúng ta một câu đi, hắn đây là muốn tàn sát a.”

Sở lão nghe vậy, sắc mặt có chút phức tạp, nhưng nhìn Dương Thiên dường như cũng không phải đang nói đùa, thế là vội vàng tiến lên kéo cánh tay Dương Thiên nói: “Dương Thiên tiểu hữu, đây chính là một ngàn người a, nếu ngươi giết bọn họ, chẳng khác nào hủy đi một ngàn gia đình, có thể nể mặt

lão hủ, thả bọn họ, không cần tạo sát nghiệt lớn như vậy hay không?”

Dương Thiên nghe vậy trầm mặc hồi lâu, mở miệng: “Không tạo sát nghiệt có thể.”

Mọi người nghe vậy, trong lòng mừng rỡ, có chút đại lão cũng chậm rãi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng mà, lúc khí mới vừa buông lỏng một nửa, chỉ nghe Dương Thiên mở miệng lần nữa nói: “Nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó tha.”

Dứt lời, hắn chỉ kiếm nhắm ngay mọi người ở đây, trên mặt mọi người hiện lên vẻ kinh hãi muốn chết, bởi vì trên trời cao, ngàn vạn đạo kiếm khí kia đã hung hăng đánh về phía bọn họ.

Tiếng kiếm ngàn không ngừng vang lên, từng đạo kiếm khí dễ dàng đâm rách máu thịt của bọn họ, chỉ trong nháy mắt, tất cả mọi người nằm trên mặt đất, không ngừng ôm vết thương trên người kêu rên.

“Thu!”

Dương Thiên lại quát nhẹ một tiếng, vạn đạo kiếm khí biến mất vô tung vô ảnh, nếu không phải hơn ngàn người nằm trên mặt đất bị thương, còn tưởng rằng vừa rồi tất cả đều là ảo giác.

Dương Thiên nhìn những người đang kêu rên không ngừng trong sân, tuy rằng hắn ra tay, nhưng cũng có lưu thủ.

Nếu không, ngàn người này sẽ không còn một người sống, hiện tại bọn họ chỉ bị thương toàn bộ mà thôi.

Hắn lạnh lùng nói: “Trong vòng một phút, ở lại đây chôn cùng Lương quốc.”

Một câu nói, sắc mặt tất cả mọi người lần nữa hoảng sợ, vội vàng đỡ nhau rời khỏi nơi này.

Sở lão thở dài một hơi nói: “Dương Thiên tiểu hữu, ngươi như vậy cũng giống như đắc tội với toàn bộ Vân Châu a.”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Sau ngày hôm nay truyền ra ngoài, Vân Châu không ai dám đối nghịch với ta nữa.”

Sở lão há to miệng, cuối cùng chỉ có thể thở dài một tiếng, không nói gì nữa.

Dương Thiên đi tới bên cạnh Trịnh Long rồi ngồi xổm xuống nói: “Công đạo đòi lại, bây giờ ta sẽ trị thương cho ngươi.”

Sở lão đi lên trước nặng nề mở miệng: “Bụng hấn bị xuyên thủng, hầu như không có khả năng còn sống, nếu không phải ngươi vừa rồi xuất ra muốn kéo dài tính mạng cho hấn, hấn đã sớm chết rồi.”

Giọng Dương Thiên cuồng ngạo nói: “Ta không cho hấn chết, hấn không chết được.”

Nói xong, từ trong Thất Thái Linh Lung Tháp lấy ra mười gốc linh dược đỉnh tiêm.

Lúc Sở lão còn trẻ đã từng ở trên núi, nếm bách thảo, tầm mắt tự nhiên cao hơn người bình thường.

Khi thấy Dương Thiên lấy ra nhiều thảo dược như vậy, trên mặt lập tức kinh hô.

“Trời ơi, đây là linh dược sao?”

Dương Thiên gật đầu hỏi: “Lão tiên sinh biết cái này?”

Sở lão kích động nói: “Ta làm sao có thể không biết, ta đã từng đào một cây nhân sâm ngàn năm trên núi, nó phát ra mùi thơm giống như những linh dược trên tay ngươi, chỉ tiếc, sau khi cây nhân sâm kia bị ta đào được, không cẩn thận buông lỏng tay ra, sau đó nhân sâm kia thoáng cái chui vào lòng đất biến mất không thấy.”

Nói đến đây, hấn có chút thất vọng nói: “Những năm này ta nói với ai cũng không tin, chỉ coi là ta đang nằm mơ, nhưng lúc đó trên cánh tay bởi vì một vết thương đào nhân sâm lưu lại nói cho ta biết, ta cũng không phải đang nằm mơ.”

Dương Thiên kinh ngạc, hấn vốn tưởng rằng thế giới này không còn linh dược, bởi vì nó đã không thích hợp cho linh dược sinh trưởng, nhưng không ngờ rằng lão nhân lại từng gặp qua.

Xem ra hấn vẫn nghĩ thế giới này quá đơn giản, cây linh dược lão nhân nói kia, hấn là cực phẩm linh dược, cơ hồ sắp thành tinh.

Nếu thành tinh hóa hình, vậy thì thành tiên dược, là tồn tại thật sự có thể khởi tử hồi sinh.

Xem ra có thời gian phải đi sơn mạch Vân Châu đi một chuyến! Có lẽ có phát hiện kinh hỉ cũng không chừng.

Thấy Dương Thiên nhét cả gốc linh dược vào miệng Trịnh Long, Sở lão quả thực bị dọa đến hôn mê bất tỉnh.

Khóe miệng hắn co rúm chỉ cảm thấy sắp khóc.

Nhiều gốc linh dược như vậy, mỗi một gốc đều hiếm thấy trên đời, bị Dương Thiên chà đạp như vậy, hắn suýt chút nữa cầm chày gỗ đánh người.

Sau đó, hít sâu mấy hơi kiềm chế xúc động trong lòng, vội vàng nói: “Dương tiên sinh, ngài đây là phung phí của trời, một gốc linh dược liền có thể sinh tử xương trắng thịt người, ngài đây là...”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Chín cây còn lại trợ giúp hắn đột phá Tông Sư cảnh!”

Một câu nói, Trịnh Long vốn đang ăn say sưa ngon lành thiếu chút nữa bị nghẹn chết.

Linh dược này có thể làm cho hắn bước vào cảnh giới Tông Sư?

Trịnh Long không biết nên dùng cái gì để biểu đạt tâm tình của mình, linh dược ở trong miệng vốn dĩ đã cực khổ ăn,

Nhưng hiện tại, hắn ngay cả nhai nát cũng không cần, trực tiếp nuốt sống.

Thế cho nên suýt chút nữa thì nghẹn chết.

Sở lão ở bên cạnh nhìn thấy một màn đau thịt: “Ngươi chậm một chút, chậm một chút, đừng chà đạp, linh dược này có mùi vị gì, ngươi ăn vào trên người có cảm giác gì, có thể hay không...”

Sở lão hỏi ra một đống lớn vấn đề, nhưng Trịnh Long lúc này làm gì có thời gian giải thích cho hắn, chỉ trong một phút ngắn ngủi, đã nuốt năm sáu gốc linh dược.

Nhìn mặt mũi Sở lão tràn đầy đau lòng, Dương Thiên cười cười lấy ra mười gốc linh dược từ trong Thất Thái Linh Lung Tháp đưa cho hắn nói: “Lão tiên sinh, vừa rồi ân cứu mạng

của ngài, tiểu tử ghi nhớ trong lòng, đây là một chút tâm ý của ta, xin ngài nhận lấy.”

Sở lão đầu tiên là kinh hỉ như điên, nhưng cuối cùng lại thở dài một hơi nói: “Dương Thiên tiểu hữu, ta xấu hổ, từng ở trên tàu này ngài có ân tặng thuốc cho ta, ta vốn nợ ngài một mạng, nhưng lần này lại không thể bảo vệ được ngài, nếu không có ngài ra tay, ta chỉ sợ sẽ thật sự chết, nói đến đây là nợ ngài hai cái mạng, ngài làm sao ta có thể có linh dược của ngài mặt mũi đây?”

Chương 509 - Một tay sáng lập.

Dương Thiên cười lắc đầu nói: "Lão tiên sinh nói như vậy là khách khí rồi, nếu không phải người tranh thủ thời gian cho ta, ta có thể phải trả giá rất lớn."

Hắn nói như vậy cũng không phải khiêm tốn, lúc ấy hắn khôi phục thực lực khẩn yếu nhất, nếu cưỡng ép dừng lại, thân thể nhất định sẽ bị trọng thương, làm không cẩn thận còn có thể tu vi giảm lớn.

Lão nhân vì tranh thủ thời gian quý giá, phần ân này phải hoàn lại.

Nhưng mà Sở lão không biết những điều này, nghe Dương Thiên nói càng thêm xấu hổ.

“Dương tiểu hữu người đang chê cười ta sao? Vừa rồi ta không giúp được người cái gì a.”

Dương Thiên không nói lời gì, đặt mười gốc linh dược vào trong tay lão nhân cười nói: “Lão tiên sinh chỉ cần nhận lấy, hơn nữa cũng không cần nợ ta ân tình.”

Lão nhân nhìn linh dược trong tay, hắn thật sự không đành lòng cự tuyệt.

Linh dược có tác dụng quá lớn đối với một thầy thuốc.

Hắn thu hồi linh dược mở miệng nói: “Dương tiểu hữu, linh dược này có ý nghĩa rất quan trọng, lão hủ liền mặt dày làm thủ hạ rồi, bất quá ta cũng không thể lấy không linh dược của ngươi.”

Nói tới đây, hắn dường như đã đưa ra quyết định trọng đại, mở miệng nói: “Ngươi xem như vậy cũng được, lão hủ làm chủ, để cho cháu gái Tiểu Mộng của ta làm vị hôn thê của ngươi, về sau tuổi các ngươi phù hợp liền kết hôn, thế nào? Những linh dược này coi như sính lễ của ngươi, chờ các ngươi kết hôn, ta sẽ chuẩn bị lễ vật đồng giá làm của hồi môn cho Tiểu Mộng.”

Dương Thiên nghe vậy khóe miệng giật giật, hắn vội vàng khoát tay nói: “Lão tiên sinh, như vậy không được, ta không thể tiếp nhận.”

Sở lão sắc mặt có chút cứng ngắc nói: “Như thế nào? Dương tiểu hữu là ghét bỏ cháu gái của ta không xứng với ngươi?”

Dương Thiên toát mồ hôi lạnh, hắn lắc đầu vội vàng giải thích: “Không phải, đương nhiên không phải, cháu gái của ngài dung mạo xinh đẹp, tâm tư ảo ảo, là ta không xứng với nàng.”

Sở lão nghe vậy thở dài một hơi nói: “Vậy là tốt rồi, chờ trở về ta sẽ nói với nàng, nếu như ngươi sốt ruột thì cuối năm sẽ kết hôn.”

Dương Thiên suy nghĩ một chút nữa thì rút cảm xuống, hắn vội vàng ngăn cản nói: “Lão tiên sinh, chúng ta trước tiên bình tĩnh nói chuyện, ngươi tuyệt đối đừng xúc động, dù sao đây chính là quan hệ đến hạnh phúc cả đời của cháu gái ngươi.”

Lão nhân cười ha ha nói: “Giao nàng cho ngươi, ta yên tâm.”

Nhưng ta không yên tâm! Khóe miệng Dương Thiên co rúm, quả thực sắp bị lão nhân này bức điên rồi.

Cuối cùng, Dương Thiên suy nghĩ một chút rồi mở miệng nói: “Lão tiên sinh, ngài như vậy không ổn, bây giờ ta có bạn gái rồi. Cháu gái của ngài tuy tốt, nhưng ta lại không thể cho nàng được hạnh phúc.”

“Như vậy sao!”

Lão nhân có chút trầm mặc.

Dương Thiên rút cuộc thở phào nhẹ nhõm.

Nếu lão nhân cứ tiếp tục như vậy, hẳn có thể sẽ thật sự bị bức điên.

Nhưng mà, vừa chờ hẳn lau mồ hôi lạnh, lão nhân lại mở miệng nói: “Tuổi của ngươi bây giờ biết cái gì là yêu a, ngươi đã có bạn gái ta không miễn cưỡng, đợi trở về ta sẽ phân phó cháu gái của ta để cho bạn gái của ngươi tranh một cái cao thấp.”

Dương Thiên:.....

Hắn đau răng.

Để cho cháu gái của mình làm người thứ ba, hẳn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Hiện tại hẳn hối hận vừa rồi tại sao phải đưa mười gốc linh dược cho lão nhân trước mắt, đối phương quá nhiệt tình, hẳn hoàn toàn không chống đỡ được.

Dương Thiên nhìn Sở lão, nhắm mắt nói: “Lão tiên sinh, nếu không thì mười cây linh dược kia của ngài...”

Lời của hắn còn chưa nói hết, lão nhân tựa như dự liệu được cái gì, vội vàng mở miệng cự tuyệt nói: “Nghĩ cũng đừng nghĩ thu hồi, ta đã đem nó trở thành sính lễ ngươi cho.”

Dương Thiên đỡ trán nói: “Được rồi, tùy ngươi làm gì, ngươi vui vẻ là được rồi!”

Dù sao hôm nay hẳn sẽ rời khỏi Vân Châu, cùng lắm thì về sau vĩnh viễn không tới nơi này, lão nhân cũng không biết địa chỉ của hắn, muốn tìm hẳn cũng không có khả năng.

Hắn nghĩ như vậy, lại không để mắt đến nhân mạch của lão nhân, thế cho nên sau đó xảy ra chuyện khiến hắn càng thêm dở khóc dở cười.

Lão nhân sau khi được Dương Thiên xác nhận thì cảm thấy mỹ mãn.

Sau đó, Dương Thiên nhìn về phía Trịnh Long.

Không nhìn thì không biết, vừa nhìn suýt chút nữa giật nảy mình, chỉ thấy toàn thân Trịnh Long dường như phồng lên, gần như muốn bạo thể mà chết.

Vừa rồi chỉ lo giải thích với lão nhân, thế mà không để ý đến hần.

Trịnh Long lại không hề hay biết gì, hưng phấn hỏi: “Dương tiên sinh, có phải ta sắp đột phá Tông Sư cảnh rồi không?”

Khóe miệng Dương Thiên giật giật, đây là tiết tấu sắp chết.

Hắn vội vàng vận dụng tiên nguyên áp chế linh khí trong cơ thể Trịnh Long mở miệng nói: “Mười gốc linh dược vượt quá năng lực chịu đựng của ngươi, nghe ta nói, nín thở ngưng thần, ta đến dẫn dắt linh khí trong cơ thể ngươi, giúp ngươi luyện hóa.”

Trịnh Long vội vàng gật đầu, chỉ trách vừa rồi quá tham lam một lần ăn mười gốc linh dược, hắn nào biết được hiệu của linh dược này mạnh như vậy, một gốc linh lực hắn vất vả tu luyện mười năm cũng không đổi được.

Dương Thiên thi triển tiên nguyên quanh thân, linh khí sinh ra từ mười gốc linh dược dưới sự dẫn dắt của tiên nguyên chậm rãi luyện hóa, mà trên người Trịnh Long phồng lên cũng bắt đầu biến mất.

Trịnh Long cảm giác trong cơ thể có một bức tường vô hình ngăn cản hắn tiến cảnh, hắn lo lắng suông, nhưng không cách nào đột phá.

Mà đúng lúc này, chỉ nghe Dương Thiên hét lớn một tiếng: “Phá!”

Cỗ bích chương vô hình kia trong nháy mắt vỡ vụn, tất cả linh khí xuyên qua đan điền.

Tông Sư cảnh, thành công!

Trịnh Long đứng dậy, nắm chặt nắm đấm chỉ cảm thấy khí lực không ngừng truyền đến, toàn bộ thân thể như thoát thai hoán cốt.

Hắn vận chuyển chân khí bao trùm quanh thân, khi tăng cường khí màu vàng nhạt kia hiện lên, Trịnh Long kích động lệ nóng doanh tràn.

“Trời ạ, Tông Sư cảnh, không thể tưởng được ta vậy mà tại sinh thời đạt đến Tông Sư cảnh giới?”

Hắn quả thực không thể tin được.

Sở lão cũng có chút trợn mắt há hốc mồm.

Một cường giả Tông Sư cảnh, tồn tại cường đại Vân Châu trăm năm mới xuất hiện một vị, thế mà bị thiếu niên một tay tạo nên.

Bất quá cái giá phải trả cũng rất lớn, mười gốc linh dược a, theo Sở lão, linh dược vốn là dùng để trị bệnh cứu người, cả đời hắn cũng chỉ thấy qua một lần linh dược, càng đừng đề cập tới có được.

Mười cây linh dược, cái này có thể cứu sống bao nhiêu người.

Quan niệm của hai người không giống nhau, theo Trịnh Long, tuy rằng linh dược giá trị liên thành, nhưng cho dù là hao phí hai mươi gốc đổi một vị cường giả Tông Sư cảnh, cũng đáng giá.

Dù sao, ở trong nước cường giả Tông Sư cảnh khan hiếm, có thể so với gấu trúc quốc bảo.

Sau khi Trịnh Long thét dài, thần sắc kích động quỳ gối trước người Dương Thiên nói: “Đa tạ ơn tái tạo của Dương tiên sinh.”

Dương Thiên thân nhiên tiếp nhận, dù sao cũng là một tay mình sáng lập ra hắn.

Sau đó, vì phòng ngừa Trịnh Long bạo ngược như Vương Hồ, hắn mở miệng cảnh cáo: “Năng lực càng lớn thì trách nhiệm càng lớn, ngươi có năng lực cường đại như vậy, nếu làm xằng làm bậy, ta nhất định không tha, nếu có thể cho ngươi năng lực, ta cũng có thể thu hồi. Ngươi tin không?”

Về mặt Trịnh Long chấn động, vội vàng thề: “Trịnh Long ta thề lần nữa, nếu như vận dụng năng lực của Tông Sư cảnh làm chuyện thương thiên hại lý, không cần Dương tiên sinh động thủ, ta tự mình động thủ kết thúc sinh mệnh.”

Sở lão ở một bên nhìn mà âm thầm gật đầu, thiếu niên suy nghĩ, so với lão đầu tử sống hơn bảy mươi tuổi như hắn còn chu đáo hơn, có thể có tâm cảnh như thế, tương lai tuyệt đối không phải vật trong ao.

Hắn cũng càng thêm kiên định để cho cháu gái của mình thừa dịp thiếu niên còn không có thanh danh vang dội, thiếu niên trên bảng.

Dương Thiên lại phân phó Trịnh Long vài câu, Trịnh Long cũng không ngừng nghe, không có chút nào vì mình đạt tới Tông Sư cảnh mà sinh ra một tia bất kính với Dương Thiên.

Dù sao, cùng là Tông Sư cảnh, thậm chí Tông Sư Lương quốc uy tín lâu năm còn mạnh hơn hắn gấp mấy lần, bây giờ thi cốt còn chưa lạnh.

Dặn dò xong hết thấy, lại cáo biệt Sở lão, lúc này Dương Thiên mới yên tâm rời đi.

Trịnh Long nhìn bối cảnh của Dương Thiên, trong ánh mắt mang theo kính sợ.

Sau đó nhìn về phía Sở lão nói: “Sở lão tiên sinh, phiền ngài giúp ta triệu tập các vị đại lão Vân Châu.”

Sở lão thần sắc căng thẳng, trái tim hung hăng co rúm hỏi: “Trịnh Long, Dương tiểu hữu vừa đi, ngươi muốn làm gì? Vừa rồi không phải ngươi cũng thấy sao? Dương tiểu hữu đã giúp ngươi báo thù, những đại nhân vật Vân Châu kia đều đã vì thế mà trả giá. Ngươi còn muốn thế nào?”

Trịnh Long thấy Sở lão dường như hiểu lầm, vội vàng mở miệng nói: “Sở lão, không phải như ngươi nghĩ, Dương tiên sinh ra tay, ta tự nhiên là hài lòng vạn lần, ta muốn tụ tập tất cả đại lão Vân Châu, chỉ là vì tuyên cáo với bọn họ một chuyện.”

Sở lão thở dài một hơi nói: “Cái này không có vấn đề, nhưng ngươi phải bảo đảm, ngươi không được phép động thủ.”

Trịnh Long liên tục gật đầu.

— —

Trong vòng ba giờ, tất cả đại lão Vân Châu tề tụ ở tầng cao nhất của cao ốc Hoa Thái.

Chỉ có điều trên người mỗi người bọn họ hoặc nhiều hoặc ít đều mang theo mấy chục vết thương, quanh thân bị bao bọc giống như xác ướp.

Bọn họ dám đến phó ước, là bởi vì nghe được Dương Thiên đã rời khỏi Vân Châu.

Bằng không mà nói, coi như là cho bọn hắn một trăm lá gan, bọn hắn cũng không dám xuất hiện.

Dù sao, ba giờ trước, thiếu niên dẫn động thiên lôi giáng thế, mang đến cho bọn họ rung động rất lớn.

Thương thế toàn thân bọn họ, không có mười ngày nửa tháng là không khỏi được.

Tuy là Dương Thiên tạo thành, nhưng bọn họ ngoài miệng cũng không dám có một câu oán hận, nhưng Trịnh Long trước mặt lại không khách khí như vậy.

Khi bọn họ đến, Trịnh Long chỉ là một con chó săn trước mặt Dương Thiên mà thôi.

Không đắc tội được chủ nhân của con chó này, chẳng lẽ không đắc tội nổi một con chó sao?

Thế là, mọi người nhìn Trịnh Long, sâu trong đôi mắt mang theo vẻ không có ý tốt.

Bọn họ bị thương thành như vậy, tự nhiên phải có người đến gánh tội thay cho bọn họ mới đúng!

Chương 510 - Vân Châu thuộc về.

Đại lão đeo kính râm kia đặt một cái chân bị thương lên bàn trong phòng họp, cười lạnh hỏi: "Tiểu Trịnh, ngươi khôi phục không tệ, vừa rồi bị kiếm khí của Lương tông sư gây thương tích, lúc này mới mấy tiếng đã nhảy nhót tung bừng rồi."

Trịnh Long nghe được trong giọng nói của kính râm đại lão lộ ra vẻ trào phúng, hắn không tức giận chút nào, cười cười nói: "Toàn bộ nhờ Dương tiên sinh y thuật siêu tuyệt, nhưng mà thương thế của các người làm sao còn chưa tốt? Thân thể hư nhược sao?"

Không đề cập tới Dương Thiên thì thôi, nhắc tới Dương Thiên, tất cả mọi người ở đây đều biến sắc.

Trong thời gian ba tiếng, Dương Thiên đã trở thành cấm kỵ trong giới này, ai nhắc đến thì tất cả mọi người đều trở mặt.

Hiện giờ tên này từng đi theo sau môn Vương Hồ, căn bản không lọt được vào mắt bọn họ, thậm chí không có tư cách nói chuyện với bọn họ, lại phạm vào cấm kỵ này, hơn nữa câu nói phía sau hiển nhiên là đang vũ nhục, bọn họ làm sao có thể bỏ qua như vậy.

Thế là, nam tử trung niên đeo kính mắt sắc mặt nho nhã kia cả giận nói: “Trịnh Long, chú ý lời nói của ngươi, thân phận như ngươi cũng xứng xuất hiện ở đây. Nếu không phải nể mặt Sở lão, ngươi ngay cả tư cách gặp mặt chúng ta một lần cũng không có.”

“Đúng đấy, tiểu tử, đừng tưởng rằng ngươi có Dương Thiên làm chỗ dựa là có thể muốn làm gì thì làm, phải biết rằng Dương Thiên cũng không phải người Vân Châu, hẳn không có khả năng cả đời che chở ngươi.”

“Hừ, làm chó săn còn bị nghiền à, ngươi có biết, đặc tội chúng ta, ngươi ở Vân Châu sẽ nửa bước khó đi không.”

“Trịnh Long, tiểu nhân vật thì phải đổi cách sống của tiểu nhân vật, đừng đến lúc đó ngươi chết như thế nào cũng không biết.”

Sở lão ở bên cạnh há miệng muốn nhắc nhở những người này nói chuyện chú ý một chút.

Bởi vì hắn đang nói chuyện với một cường giả Tông Sư cảnh siêu cấp.

Nếu chọc giận đối phương, những người bọn họ có thể một người cũng đừng nghĩ sống sót đi ra khỏi cánh cửa này.

Nhưng mà, hắn còn chưa kịp nhắc nhở, đã bị Triệu Phong ngăn lại.

Trịnh Long bị đám người trước mặt giáo huấn, sắc mặt cũng tái nhợt, nhưng dường như hắn đang cố gắng nhẫn nại, chờ những người này câm miệng, lúc này hắn mới mở miệng:

“Đều nói xong chưa? Nói xong rồi để ta nói vài câu được không?”

Đại lão kính râm kia nghe vậy đột nhiên vỗ bàn một cái, cả giận nói: “Ngươi là cái thá gì? Cũng có tư cách nói chuyện? Chúng ta nói cái gì, ngươi nghe cho ta.”

Một vị đại lão khác cũng trào phúng mở miệng nói: “Nô tài cũng có quyền lên tiếng?”

Trịnh Long thở dài một hơi nói: “Xem ra các ngươi không có ý định nghe ta nói chuyện tử tế rồi?”

Mọi người nghe vậy, lần nữa muốn nổi giận, đã thấy Trịnh Long phần nộ quát một tiếng, khí thế Tông Sư cảnh quanh thân đột nhiên bộc phát ra.

Sau đó, cương khí màu vàng bao trùm thân thể hắn, trong lòng bàn tay ngưng tụ một đạo kiếm khí màu trắng.

“Hiện tại, ai còn dám ngăn cản ta lên tiếng?”

Bịch!

Các vị đại lão thấy một màn này, bị dọa đến trực tiếp từ trên ghế ngã xuống mặt đất, trong đôi mắt, đều là vẻ sợ hãi.

Sắc mặt đại lão kính râm kia hoảng sợ, sợ tới mức khóe môi co giật không ngừng, lắp bắp nói: “Tông Sư cảnh, ngươi lại là cường giả Tông Sư cảnh.”

Những người còn lại nghe vậy, kinh hãi muốn chết, thậm chí có một hai người vừa rồi không ngừng trào phúng Trịnh Long, hiện tại đã bị dọa đến tè ra quần.

Khóe miệng Trịnh Long nhếch lên thành một nụ cười, nói: “Xem ra, thế giới này vẫn là thế giới thực lực vi tôn.”

Mọi người nghe vậy thì run lẩy bẩy, cơ bản không dám tiếp lời.

Trịnh Long cười nói: “Vừa rồi các ngươi không phải nói rất có năng lực sao? Sao bây giờ lại không nói nữa?”

Triệu Phong nghe vậy, khóe miệng có chút khô khốc nói: “Trịnh tông sư, ta thay mặt những người này xin lỗi ngươi, chuyện vừa rồi có nhiều đặc tội, kính xin ngài chớ trách.”

Tuy hấn không phải cổ võ giả nhưng cũng nghe qua câu nói lưu truyền trong giới cổ võ.

Tông Sư không thể chọc!

Nếu ai đắc tội Tông Sư cảnh, đối phương có một trăm loại phương pháp khiến hấn chết oan chết uổng.

Trịnh Long cười ha hả nói: “Người nói không trách tội thì không trách tội? Người có thể thay bọn họ nói xin lỗi với ta sao?”

“Người.....”

Triệu Phong đang muốn nổi giận, nhưng vẫn bị mình mạnh mẽ khắc chế.

Triệu gia hấn tuy là Vân Châu đệ nhất gia tộc, nắm giữ sản nghiệp ngọc thạch đệ nhất cả nước, nhưng cũng không đắc tội nổi một Tông Sư.

Nếu đối phương tức giận, đến Triệu gia hấn, đó chính là đơn phương đồ sát.

Con thịnh nộ của Tông Sư, không ai có thể ngăn cản.

Những đại lão còn lại lúc này, nếu như còn không xin lỗi, vậy thì không có tư cách ngồi ở chỗ này.

Bọn họ ai nấy đều khôn khéo hơn cả cáo già, vừa rồi còn tức giận mắng Trịnh Long, mà lúc này tất cả đều cười gập người xin lỗi.

Lương quốc đã chết, Vân Châu đã mất tông sư.

Trịnh Long là Tông Sư mới tấn thăng, có thể nói là tồn tại Vân Châu chọn Đại Lương, bọn họ nói không chừng ngày sau còn phải dựa vào Trịnh Long che chở.

Nhìn những người này trở mặt còn nhanh hơn lật sách, khoe miệng Trịnh Long lộ ra nụ cười lạnh.

Mà một nụ cười lạnh này bị người có tâm nhìn thấy, sắc mặt lập tức có chút trắng bệch.

Hấn hoảng sợ đứng lên: “Trịnh tông sư, ngài tới nơi này không phải để tìm chúng ta báo thù đấy chứ?”

Các đại lão còn lại nghe vậy, lập tức không cách nào bình tĩnh, vội vàng từ trên ghế đứng lên hoảng sợ lui lại mấy bước, đến sau lưng Sở lão.

Nam tử trung niên nho nhã đeo kính kia không ngừng toát mồ hôi lạnh trên trán: “Trịnh Long, oan có đầu nợ có chủ, nhân sự Lương quốc thương tổn người, lúc ấy chúng ta cũng không ra tay với người, người không có lý do gì muốn hại chúng ta.”

Lúc này, đại lão kính râm kia đã sớm không còn cuồng ngạo như vừa rồi, giờ phút này đang run lẩy bẩy, hai chân như nhũn ra, gần như không cách nào đứng thẳng.

Nếu Trịnh Long nói một câu dập đầu sẽ tha thứ, chỉ sợ hắn ta sẽ là người dập đầu đầu tiên.

Toàn thân Triệu Phong cũng toát mồ hôi lạnh, khẩn trương khẩn cầu Sở lão nói: “Sở lão, ngài mau nói một câu đi, Triệu gia ta nguyện ý nợ ngài một ân tình.”

Các đại lão khác nghe vậy, cũng nhao nhao noi theo.

Sở lão và Dương Thiên quan hệ không ít, mà Trịnh Long này lại nghe lệnh của Dương Thiên.

Nếu như Sở lão nói chuyện, Trịnh Long này không dám giương oai hơn.

Sở lão nghe mọi người khẩn cầu, liền mở miệng nói với Trịnh Long: “Trịnh tông sư nể mặt lão hủ, thu hồi thực lực Tông Sư cảnh của người được không?”

Vốn dĩ mọi người chỉ coi ngựa chết như ngựa sống, đối phương có nể mặt lão nhân hay không thì bọn họ thật sự không biết.

Dù sao, Trịnh Long trước mắt cũng không phải Trịnh Long ba giờ trước.

Ba giờ trước, hắn vẫn là Âm Kinh đỉnh phong, tuy rằng cường đại, nhưng không đủ để khiến bọn họ sợ hãi.

Nhưng mà sau ba giờ, Trịnh Long lấy thực lực Tông Sư cảnh trở về, Vương Giả trở về, có thể nói hắn chính là trời Vân Châu.

Khi Sở lão nói xong, mọi người đang thấp thỏm không yên, Trịnh Long nhìn bọn họ một cái, sau đó mở miệng nói: “Nếu Sở lão đã lên tiếng, Trịnh mỗ không dám không nghe.”

Mọi người vội vàng thở dài một hơi, nhìn Sở lão, trong đôi mắt đều là vẻ cảm kích.

Triệu Phong tranh thủ thời gian thừa dịp Sở lão che chở mở miệng nói: “Trịnh tông sư, nếu nơi này không có chuyện gì của chúng ta, vậy chúng ta rời đi ngay.”

Nói xong, liền đi ra cửa.

Đông đảo các đại lão cũng đi theo sau lưng hắn, dự định vụng trộm chuồn ra ngoài.

Nếu tiếp tục ở lại nơi này, thật sự sẽ mất mạng.

Mà không đợi các đại lão đi tới cửa, đã thấy Trịnh Long ngồi vững vàng ở vị trí của mình, lạnh lùng mở miệng nói: “Ai cho phép các ngươi đi?”

Mọi người lộ ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, hỏi: “Trịnh tông sư còn có gì phân phó?”

“Ngồi xuống!”

Trịnh Long nói một câu, không ai dám không nghe, ở chỗ này, Tông Sư cảnh của hắn là lớn nhất.

Tông Sư giết người, không cần lý do, nếu cho hắn nhược điểm giết người, vậy coi như là Sở lão cũng cứu không được bọn họ.

Các vị đại lão, ngày bình thường ở Vân Châu đều là tồn tại quát tháo một phương, bị mọi người vây quanh, không ngừng bị người a dua nịnh hót, bộ dáng trên vạn người.

Nhưng hiện tại, nguyên một đám thành thành thật thật ngồi ở trên ghế, tư thế ngồi thẳng tắp giống như là học sinh tiểu học.

Nhất là đại lão đeo kính râm kia, vừa rồi đặt một chân lên trên bàn hội nghị, lười biếng nằm trên ghế, mà tư thế ngồi lúc này, hoàn toàn có thể bị xem như khuôn mẫu.

Thấy cảnh này, Trịnh Long hài lòng cười một tiếng, sau đó mở miệng nói: “Để các vị tới đây, không có ý gì khác, chỉ là muốn tuyên bố một chuyện.”

“Chuyện gì?”

Triệu Phong hỏi ra tiếng lòng của các đại lão ở đây.

Trịnh Long Phong thân nhiên nói: “Vấn đề sở hữu Vân Châu.”

Quả nhiên!

Sắc mặt các vị đại lão trầm xuống.

Bọn họ đã sớm đoán ra, nếu Trịnh Long đạt đến Tông Sư cảnh, thay thế vị trí Lương quốc, vậy địa vị của Vương Hồ đã từng có khẳng định không thỏa mãn được hắn.

Hắn là người có dã tâm, triệu tập toàn bộ đại lão Vân Châu bọn họ tới đây, muốn tuyên bố Vân Châu thuộc sở hữu của ai, không cần nói cũng biết.

Các đại lão thâm thở dài trong lòng, một tiểu nhân vật mà bọn họ căn bản không coi vào đâu như vậy, một tồn tại như con kiến hôi lại có ngày đứng trên đỉnh đầu bọn họ đi tiểu.

Quả nhiên ứng với câu nói kia.

Phong thủy luân chuyển.

Tuy trong lòng mọi người đã có đáp án, nhưng vì phụ họa Trịnh Long, liền ra vẻ không biết mở miệng hỏi: “Không biết Trịnh tông sư làm sao tuyên bố Vân Châu thuộc sở hữu?”

Trịnh Long đứng dậy, giọng nói mang theo vẻ không thể nghi ngờ, coi thường mọi người một chút rồi chậm rãi mở miệng: “Từ nay về sau Vân Châu thuộc về... Dương tiên sinh!”

Chương 511 - Trở Về Giang Thành.

Dương Thiên ở xa ngoài ngàn dặm cũng không biết, hắn chỉ tiện tay tạo ra một Tông Sư, lại ngoài ý muốn thu toàn bộ Vân Châu vào trong túi.

Lúc này màn đêm đã dần buông xuống, Dương Thiên gõ cửa vào ổ nhỏ ấm áp của Vương Tĩnh Thần.

Sau khi mở cửa, Vương Tĩnh Thần đứng ở trước mắt Dương Thiên dường như cố ý ăn mặc qua, gương mặt tinh xảo giống như là tác phẩm nghệ thuật do trời sáng tạo, thuần trắng hoàn mỹ, đôi mắt đen như mực phảng phất biết nói, chột lóe chột sáng vô cùng linh động.

Môi anh đào mềm mại, gần như trong suốt, mái tóc dài đen nhánh mềm mại như nước đổ xuống như thác đổ, xõa xuống hai vai mềm mại, thẳng đến vị trí eo thon.

Nữ hài mặc một bộ váy áo màu trắng, bên cạnh hoa tinh xảo làm nổi bật đôi chân ngọc thon dài trắng nõn của nàng, hoàn toàn phác họa ra đường cong lung linh, tuy là tuổi trẻ ngây ngô, nhưng lại cực kỳ chọc giận.

Khi thấy người trước mặt là Dương Thiên, trong đôi mắt đẹp của Vương Tĩnh Thần vui mừng: “Trời ạ, cuối cùng người cũng trở về rồi.”

Nói xong, giống như là nhũ yển nhào vào trong ngực Dương Thiên, bàn tay nhỏ bé ôm thật chặt thiếu niên, cái đầu nhỏ còn cọ cọ vào ngực hắn.

Cảm nhận được sự mềm mại và hương thơm trong lòng, còn có cảm xúc hưng phấn của cô gái, Dương Thiên lộ ra nụ cười ấm áp nói: “Nhớ ta?”

“Ừm ừm!”

Nữ hài gật đầu thật mạnh.

Cuối cùng, lại có chút tức giận, ngẩng mặt, nháy đôi mắt đẹp trong veo như nước chất vên: “Ta mỗi ngày đều nhớ muối, lần này muối đi Vân Châu chơi cũng không mang theo ta, có phải rất không nghĩa khí hay không?”

Dương Thiên đỡ trán bất đắc dĩ nói: “Ta đi làm việc thôi, cũng không phải đi chơi. Vân Châu rất loạn, người còn chưa đi xa nhà, ta sợ người gặp nguy hiểm.”

Vương Tĩnh Thần nghe vậy ngạo kiều nói: “Cái gì mà ta còn nhỏ, rõ ràng ta còn lớn hơn người mấy ngày, nói ra, người phải gọi ta là tỷ tỷ mới đúng.”

Nói xong, nàng che đôi môi anh đào cười khúc khích, nói: “Đệ đệ, gọi một tiếng tỷ tỷ nghe một chút, tỷ tỷ về sau sẽ bảo vệ

đệ.”

Khóe miệng Dương Thiên giật giật, sau đó nắm mũi ngọc của cô gái giả vờ tức giận nói: “Ba ngày không đánh tới phòng bóc gói phải không?”

Nữ hài đột nhiên bị nắm mũi, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng đỏ lên: “Phế hoại, thả cái mũi của ta ra.”

Nói xong, dùng nắm tay nhẹ nhàng đâm ngực thiếu niên, một đôi mắt đẹp tràn đầy tình ý.

Tiểu biệt thắng tâm hôn, con người Dương Thiên cũng dần dần nóng rực lên.

Nữ hài ôn nhu như nước, nhìn đôi mắt nóng bỏng của thiếu niên, gương mặt xinh đẹp phấn hồng.

Dương Thiên một công chúa ôm Vương Tĩnh Thần vào trong ngực, ghé vào bên tai nàng nhẹ nhàng thổi một hơi nóng, nhưng mà chậm rãi mở miệng nói: “Xem ta trừng phạt người như thế nào.”

Nữ hài ưm một tiếng, cả người có chút mềm nhũn, nàng nhẹ nhàng đẩy Dương Thiên liếc hắt một cái nói: “Thiên, trước đừng làm loạn, ta chuẩn bị cơm tối phong phú cho người đấy, người ném thử tay nghề của ta đi.”

Dương Thiên cười cười: “Bây giờ ta muốn ném thử người.”

Nói xong, cúi đầu ngậm lấy đôi môi hồng anh đào của cô gái.

Sau khi hôn quên mình, Dương Thiên mới buông cô gái xuống.

Toàn thân Vương Tĩnh Thần xụi lơ, gần như ngay cả đường cũng không đi, nàng xấu hổ trừng mắt nhìn Dương Thiên nói: “Đều tại người.”

Dương Thiên giang tay ra cười nói: “Dựa vào cái gì mà trách ta, sao không trách bản thân người xinh đẹp?”

Vương Tĩnh Thần sững sờ, sau đó phù một chút oán khí trong lòng cũng tan thành mây khói, nàng ngẩng khuôn mặt xinh đẹp chất vấn Dương Thiên: “Mấy ngày không gặp đã miệng lưỡi trơn tru, có phải ở bên ngoài có nữ nhân khác hay không?”

Dương Thiên xấu hổ cười nói: “Không có, sao có thể?”

Đôi mắt đẹp của Vương Tĩnh Thần cong cong nói: “Được rồi, bốn tiểu thư tin tưởng lòng trung thành của ngươi.”

Dù sao lúc trước Mục Nhu, còn có Tô Thi Nhu, cũng không thấy thiếu niên có bất kỳ vượt qua.

Đối với điểm này, Vương Tĩnh Thần rất hài lòng, đối tượng tốt như vậy đột đèn lồng cũng khó tìm, nàng không chỉ có chút may mắn lúc trước tìm được lý do sút sẹ để nàng ta giả mạo người theo đuổi nàng ta, sau đó bắt Dương Thiên lại.

Mặc dù có chút then thùng, nhưng chuyện này khiến các nữ sinh lớp 12 6 hâm mộ ghen tị.

Nàng kéo bàn tay nhỏ bé của Dương Thiên đến trước bàn ăn.

Lúc này phía trên bày mấy món ăn chế tác khác nhau.

Vì sao gọi là khác biệt? Chính là khác biệt rất lớn với đồ ăn bình thường, ví dụ như món hầm xương sườn khoai tây, khoai tây to bằng nắm tay trực tiếp ném vào trong nồi.

Cái này...

Tuy thoạt nhìn có vẻ như đã chuẩn bị kỹ lưỡng, nhưng nhìn thì quả thực không có khẩu vị.

Dương Thiên đang muốn cự tuyệt nói đã ăn rồi, nhưng mà không đợi hắn mở miệng Vương Tĩnh Thần liền đáng thương duỗi bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn ra, một mảnh lớn vết đỏ nóng bỏng đưa đến trước mặt Dương Thiên nói: “Trời ạ, đây chính là ta bỏ ra vài ngày chuẩn bị cho ngươi, ta dùng nhiều thời gian như vậy khổ luyện trù nghệ, chính là vì để cho ngươi thử xem đồ ăn ta ngồi thế nào, ngươi sẽ không không ăn chứ?”

Khóe miệng Dương Thiên giật giật.

Thế này thì hắn nói thế nào?

Hắn mặc dù EQ thấp, nhưng cũng biết, dám nói một chữ không, buổi tối hôm nay liền đợi ngủ sàn nhà đi.

Thế là, tuy rằng sắc mặt cứng ngắc, nhưng vẫn là vội vàng lắc đầu nói: “Làm sao có thể, đây là lần đầu tiên ngươi làm đồ ăn cho ta, ta làm sao có thể không ăn?”

Nói xong, gấp một đũa xem như là rau xanh tốt nhất bên trong bỏ vào trong miệng.

Nhưng ăn một miếng này hẳn lại có chút hối hận.

Rau xanh đã mặn đến phát đắng, cũng không biết tiểu nỵ tử này nấu cơm thêm bao nhiêu muối, mỗi lần nhai nuốt đều là dày vò.

Sau khi khó khăn nuốt xuống, Vương Tĩnh Thần vui vẻ như một chú mèo nhỏ tò mò hỏi: “Thế nào, thế nào? Mùi vị thế nào, có phải ngon hơn những gì cậu làm không?”

Dương Thiên rất muốn nói một câu, người lấy đâu ra tự tin? Làm đồ ăn ngon không ngon, trong lòng không có điểm số sao?

Nhưng mà đến bên miệng lại cười mở miệng nói: “Rất không tệ, tiến bộ rất lớn.”

Cô gái nghe được khích lệ, lập tức phấn chấn lên.

“Trời ạ, ăn ngon thì người nhất định phải ăn nhiều một chút, mấy ngày nay người ở Vân Châu đói gầy, ta đau lòng.”

Nói rồi dịu dàng gấp thức ăn cho Dương Thiên, không bao lâu, toàn bộ đồ ăn trên bàn đều bị Vương Tĩnh Thần gấp vào trong bát của hắn.

Dương Thiên thấy vậy khước miệng giật giật.

Hắn tình nguyện đói gầy, cũng không muốn bị độc chết a.

Nhưng mà trước mặt cô gái này chắc chắn không thể nói như vậy, nhìn cô gái chỉ ăn cơm trắng, Dương Thiên hỏi: “Sao cô không ăn cơm?”

Cô bé hì hì cười nói: “Ta muốn giảm béo a, hơn nữa lần này ta làm đồ ăn còn thiếu, còn không đủ cho một mình người ăn đâu, ta không bỏ được.”

Nếu đổi lại là lúc khác, Dương Thiên khẳng định sẽ cảm động đến rơi nước mắt.

Nhưng hiện tại, hắn muốn đánh người.

Cuối cùng bất đắc dĩ, dưới cái nhìn chăm chú của Vương Tĩnh Thần, Dương Thiên phong bế vị giác của mình, giải quyết

xong bữa ẩm thực hắc ám này.

Sau khi ợ một cái no nê, Dương Thiên dịu dàng nói: “Tĩnh Thần, đáp ứng ta, lần sau đừng vào phòng bếp được không? Nữ hài tử vào phòng bếp không tốt cho da, về sau những chuyện này cứ giao cho ta là được.”

Vương Tĩnh Thần nghe vậy, then thùng nói: “Trời ạ, người thật tốt!”

Đúng vậy, hắc không có cách nào không tốt.

Lại ăn thêm mấy bữa nữa, thật sự sẽ chết người đấy.

Sau khi bận rộn xong, Vương Tĩnh Thần bung một chậu nước rửa chân ra, cười nói: “Trời ạ, Vân Châu mấy ngày nay mệt nhọc rồi phải không, ta đi rửa chân cho người?”

Dương Thiên nghe vậy có chút cảm động gật đầu.

Tuy tên ngốc này nấu cơm cặn bã, cái khác không thể bắt bẻ, nữ hài xuất thân phú quý mười ngón không dính nước mùa xuân lại tự mình rửa chân cho hắc, trên đời loại nữ hài này ít càng thêm ít, chẳng qua may mắn là hắc gặp một người.

Dương Thiên cười xoa xoa cái đầu nhỏ của cô gái.

Nữ hài nghiêm túc giúp hắc rửa chân, bàn tay nhỏ bé mềm mại bóng loáng như ngọc thạch.

Cảm nhận được động tác của Dương Thiên, cô gái như có cảm giác, ngẩng đầu lên nhẹ nhàng cười với Dương Thiên, sau đó tiếp tục công việc lu bù.

Một lúc lâu sau, bóng đêm đã tối đen, Vương Tĩnh Thần cười nói: “Còn ở đây làm gì? Ta đã chuẩn bị ghế sô pha bên ngoài cho người rồi.”

Dương Thiên nằm trên chiếc giường màu hồng phấn rộng lớn của nàng cười nói: “Chiếc giường này của người là mềm mại nhất, ta không dậy nổi nữa đâu.”

Nữ hài cười khúc khích nói: “Đồ vô lại!”

Dương Thiên thoáng cái đã nhào tới khiến cho cô gái kia kêu lên một hồi.

“Đồ bại hoại, thả ta ra.”

Cô gái có chút ngượng ngùng vô lực giãy dụa, nhưng bàn tay nhỏ bé lại bị Dương Thiên nắm chặt.

Dương Thiên Cư nhìn xuống nhìn cô gái, chớp mũi cả hai chạm vào nhau, cười nói: “Vừa rồi nói muốn giáo huấn ngươi, ngươi cho rằng ta quên sao?”

Nữ hài đỏ mặt, trái tim như nai con chạy loạn, nàng hừ một tiếng nói: “Ngươi dám!”

Khóe miệng Dương Thiên nhếch lên một nụ cười.

“Đến bây giờ, còn đang mạnh miệng, đợi chút nữa ta xem ngươi cầu xin tha thứ như thế nào.”

Nói xong, cúi đầu hôn lên đôi môi trắng mịn của nữ hài.

Không bao lâu, trong phòng truyền ra thanh âm sột soạt, làm cho người ta nghe mặt đỏ tới mang tai.

Giày vò nửa đêm, nữ hài mấy lần cầu xin tha thứ, cuối cùng lại mấy lần không cam lòng yếu thế, cuối cùng vẫn thua trận.

Nhìn thiếu nữ trong ngực lộ ra nụ cười ngọt ngào ngủ say, khóe miệng Dương Thiên lộ ra nụ cười.

Đời này, hẳn có thêm một người bạn lữ cần thủ hộ cả đời...

Chương 512 - Chỉnh hợp Tây Nam.

Sáng sớm ngày thứ hai, Dương Thiên nhận được một cuộc điện thoại.

Là Kim Lập Huy gọi tới, nói là muốn báo cáo tình hình của tập đoàn Kim thị ở Huy tỉnh.

Dương Thiên gật đầu, hẹn gặp mặt nhau giữa trưa ở khách sạn Ung Hoa Đình.

Nhìn Vương Tĩnh Thần giống như là bạch tuộc nằm trên người mình, Dương Thiên mỉm cười nói: “Con heo lười, ngươi rốt cuộc muốn ngủ tới khi nào?”

Vương Tĩnh Thần mơ mơ màng màng nói: “Trời ạ, anh còn không biết xấu hổ nói, hôm qua bị anh giày vò cả đêm, hiện tại cả người đau nhức dữ dội, tôi phải ngủ bù thật tốt.”

Dương Thiên bất đắc dĩ nói: “Vậy ngươi để ta đứng lên đi.”

Thiếu nữ làm nũng nói: “Ta không, ta muốn ngươi cùng ta.”

Dương Thiên:...

Chờ sau khi cô gái nhỏ ngủ đủ no, Dương Thiên mới thức dậy, lúc này đã gần giữa trưa.

Sau khi làm xong đồ ăn cho nàng, Dương Thiên mới đi đến khách sạn Ung Hoa Đình.

Đến khách sạn, đám người Kim Lập Huy, Bàn Bác nhìn thấy Dương Thiên đến, mấy người vội vàng cung kính hành lễ.

Dương Thiên gật đầu đi tới ghế lô ngồi xuống, hỏi: “Nói đi, trong khoảng thời gian này tập đoàn Kim thị của ngươi thế nào?”

Kim Lập Huy cười ha hả mở miệng nói: ” Tập đoàn Kim thị hiện giờ đã nắm trong tay sản nghiệp trang phục của Huy Tĩnh, bất kể là sản xuất hay là tiêu thụ đều sản sinh lợi nhuận về chất, lợi nhuận tháng này năm trăm triệu nguyên, cho nên đặc biệt báo cáo với Dương tiên sinh.”

Nói xong, từ trong túi quần lấy ra một tờ chi phiếu cung kính đưa cho Dương Thiên.

Dương Thiên gật đầu, nhìn hẩn một cái nói: “Làm thật không tệ, tài sản của tập đoàn Kim thị chỉ có không đến năm tỷ, ngươi có thể một tháng kiếm lời năm trăm triệu, đủ để chứng minh năng lực của ngươi bất phàm.”

Kim Lập Huy mừng rỡ cười nói: “Đa tạ Dương tiên sinh khích lệ.”

Ông ta ở ngành may trang phục ở Huy Tĩnh đã là nhân vật cấp bậc đại lão đầu rỗng, đi tới chỗ nào cũng là một tiếng hô trăm người, nhưng mà đến chỗ Dương Thiên, nghe được một câu khen ngợi của thiếu niên, hưng phấn giống như là một đứa trẻ ba tuổi được kẹo mút vậy.

Hiển nhiên, địa vị của Dương Thiên trong lòng hẩn rất cao.

Dương Thiên đem chi phiếu trả lại cho hắn nói: “Bất quá, những tài sản này còn không lọt vào mắt ta.”

Nụ cười của Kim Lập Huy hơi cứng ngắc, sau đó hơi xấu hổ nói: “Đề Dương tiên sinh thất vọng rồi.”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Không, ta cũng không thất vọng, chỉ là có chút đáng tiếc nhân tài như ngươi mới có thể phát triển tốt hơn.”

“Có ý gì?”

Kim Lập Huy hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Dương Thiên không trả lời câu hỏi của hắn, mà hỏi ngược lại: “Nói cho ta một chút về trang phục sản nghiệp toàn quốc, tập đoàn Kim thị của ngươi có thể bán hạ cấp.”

Kim Lập Huy có chút lúng túng nói: “Dương tiên sinh, nếu là ở Tây Nam, tập đoàn Kim thị ta còn có thể vào top 3, nhưng nếu ngài nói ở thị trường toàn quốc, tập đoàn Kim thị ta có thể không vào được top 20.”

Dương Thiên kinh ngạc nói: “Kim Lập Huy ngươi ở Tây Nam còn không thể làm đệ nhất nghề trang phục sao?”

Kim Lập Huy đắng chát cười một tiếng mở miệng nói: “Đúng vậy a, Từ Châu Tô gia, Phong Châu Chư gia, hai nhà này là đại lão đầu rồng của sản nghiệp trang phục Huy tỉnh, ta chỉ là nhân vật mới dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, không có cách nào so sánh với những gia tộc có nội tình khổng lồ như bọn họ.”

Dương Thiên gật đầu, ánh mắt nhìn về phía hắn nói: “Trong vòng ba ngày, ngươi phát ra lời mời, lấy danh nghĩa của ta, để tất cả đại lão đầu rồng ở tất cả các ngành trang phục sản nghiệp ở Tây Nam tề tụ ở nơi này.”

Dứt lời, đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Kim Lập Huy vội vàng nghi vấn hỏi: “Dương tiên sinh, ta có thể hỏi ngài một chút muốn làm gì không?”

Dương Thiên dừng bước, âm thanh trong trẻo truyền rõ ràng vào tai mấy người.

“Chỉnh hợp tất cả trang phục sản nghiệp ở Tây Nam.”

“Tê!”

Dương Thiên vừa nói xong, tất cả mọi người đều hít vào một ngụm khí lạnh. Theo bọn họ thấy, đây căn bản là chuyện không thể nào. Trang phục Tây Nam từ khi quốc gia thành lập vẫn tản ra, căn bản không có đại năng nào có thể chinh hợp những đại lão nghề trang phục này.

Thiếu niên trước mắt nếu có thể làm được điểm này, tất sẽ oanh động toàn bộ tây nam.

Nếu dựa vào năng lực của Kim Lập Huy, đừng nói ba ngày, cho dù là ba năm cũng không thể tụ tập tất cả sản nghiệp trang phục của Tây Nam, nhưng Dương Thiên là vương của năm tỉnh Tây Nam, thân phận này bày ở đây, ai dám không nghe?

Cho nên, sau khi Kim Lập Huy gọi điện thoại cho mỗi một đại lão trang phục, tất cả đại lão đều tỏ vẻ phó ược.

Chỉ có Phong Châu Chư gia, Từ Châu Tô gia, hai tiểu bối này vô cùng cuồng, trong lời nói mang theo một tia khinh thường.

Mặc dù nói là phó ược, nhưng căn bản không coi Kim Lập Huy ra gì.

Kim Lập Huy cười lạnh, không coi hấn ra gì thì hấn không sao cả, nhưng đến thời gian phó ược nếu dám không tôn trọng Dương Thiên, vậy sản nghiệp hai nhà bọn họ bị diệt, chỉ trong bàn tay thiếu niên.

Dù sao toàn bộ đại lão Tây Nam đều nếm được ngon ngọt từ Dương Thiên, có thể chuẩn bị sẵn sàng ném đầu lâu vung nhiệt huyết cho Dương Thiên bất cứ lúc nào.

Hai nhà này tự mình cầu nguyện đừng dâm vào trên họng súng đi.

Thời gian ba ngày chớp mắt đã đến, khách sạn Ung Hoa Đình, nơi hội nghị tầng cao nhất, các đại lão tề tụ, Dương Thiên đứng chấp tay trước cửa sổ sát đất quan sát toàn bộ Giang Thành.

Hấn không cần nói chuyện, không có bất kỳ động tác gì, chỉ thế thôi, liền tản mát ra khí tràng cường đại, để cho tất cả đại lão chưa bao giờ thấy qua trang phục sản nghiệp thiếu niên nhìn mà sợ.

Lúc bọn họ vừa mới vào cửa nhìn thấy Dương Thiên chỉ là một thiếu niên, cho nên trong đôi mắt sinh ra lòng khinh thị, nhưng hiện tại, thiếu niên không nói lời nào, tất cả mọi người cảm như hèn.

Phòng họp của Noah, hơn mười vị đại lão của ngành trang phục đều cung kính ngồi, giữa sân kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, tất cả đại lão trang phục ở Tây Nam, chỉ có Từ Châu Tô gia, Phong Châu Chư gia là không có mặt.

Trong thời gian ba giờ, tuy rằng Dương Thiên không nói gì, thế nhưng các vị đại lão cảm giác áp bách to lớn trong sân càng ngày càng đậm.

Có mấy người thậm chí bắp chân đang run rẩy.

Kim Lập Huy trước hết kìm nén không được, hần cần thận từng li từng tí đi lên trước nói: “Dương tiên sinh, bọn họ...”

Dương Thiên đưa tay ngăn hần lại.

Kim Lập Huy không cam lòng còn muốn nói gì, nhưng lại không dám ngỗ nghịch Dương Thiên, chỉ có thể thở dài một hơi nắm đấm nắm chặt lại.

Đôi mắt hần lạnh lùng nghiêm nghị, Từ Châu Tô gia, Phong Châu Chư gia, đây là muốn tìm đường chết à.

Lại đợi nửa giờ, cửa phòng họp không gõ đã đẩy ra, sau đó hai người tiến vào.

Cầm đầu là một nam tử hơi mập hơn hai mươi tuổi, ăn mặc không tầm thường, tóc bóng loáng, đeo kính râm đi đường vô cùng càn rỡ, đi theo phía sau là một mỹ nữ tựa hồ là thư ký, dáng người khuôn mặt đều là nhất lưu.

Nam tử hơi mập kia sau khi tiến lên, kinh ngạc nhìn trong sân một chút, cười ha hả nói: “Ui, thật đúng là tề tựu tất cả đại lão của ngành trang phục Tây Nam.”

Dương Thiên vẫn chấp hai tay sau lưng đứng trước cửa sổ sát đất.

Ba tiếng rưỡi, không di chuyển một bước.

Trình độ tâm cảnh trầm ổn này, để tất cả đại lão ngành trang phục đều âm thầm bội phục.

Nhưng Kim Lập Huy không có tâm thái lạnh nhạt như Dương Thiên, sắc mặt hắn có chút âm trầm nhìn nam tử nói: “Dận Lập, Phong Châu Chư gia các người không có người sao? Lại phái tiểu bối như người tới?”

Nguyễn Cung cười ha hả, không để ý nói: “Kim tổng nói vậy là có ý gì, sao ta không thể đại diện cho Trứu gia ta? Tiểu tử đứng trước cửa sổ sát đất kia hình như còn nhỏ hơn ta, hắn có thể đến, vì sao ta không thể đến?”

“Người làm càn!”

Kim Lập Huy nghe vậy mà Huyền Lập lại sỉ nhục Dương Thiên, lập tức tức giận sùi bọt mép, hắn cắn răng cả giận nói: “Đó là Dương tiên sinh, cho dù là cha tới cũng không dám khinh nhục, người là cái thá gì? Dám nói câu này?”

Nguyễn Cung vội vàng cười mở miệng nói: “Xin lỗi, ha ha, thì ra là Dương tiên sinh à, nói sai rồi, người không biết không có tội ha ha, ta chưa thấy qua.”

Nguyễn Cung đứng một bên xin lỗi, một bên nhìn về mặt Dương Thiên.

Phát hiện trên mặt đối phương bình tĩnh, cũng không tức giận không khỏi mang theo một tia khinh miệt.

Xem ra Dương tiên sinh trong lời đồn cũng không đáng sợ như vậy, đều là một ít lời đồn.

Hắn cố ý đến trễ lâu như vậy, hơn nữa nói năng lỗ mãng, đối phương ngay cả rắc cũng không thả, xem ra đối phương lại cầu Kỳ gia bọn họ.

Đã nắm giữ con bài chưa lật này, hắn còn sợ cái gì?”

Một đại lão trong đó chịu đựng uy áp của Dương Thiên ba tiếng rưỡi, mà tất cả những điều này tự nhiên là bởi vì tên Nghê Lập trước mắt này.

Hắn hơi bất mãn nói: ” phó Đồng, tất cả chúng ta ở chỗ này chờ một mình người, đợi ba giờ, người cảm thấy như vậy thích hợp sao?”

Khoái Lập mặt mang ý cười dối trá, vội vàng chấp tay nói với y: “Lý lão bản, thật ngại quá, còn không phải bởi vì Giang Thành cái địa phương đồ nát này kẹt xe, cho nên ta mới tới chậm, quên gọi điện thoại cho các người, bảo các người họp trước không cần phải để ý đến ta là tốt rồi.”

Ông chủ Lý kia tức giận hừ một tiếng, hiển nhiên không tán đồng với lý do thoái thác này.

Giao thông ở Giang Thành, cho dù là thời điểm hỗn loạn, lộ trình vùn vụt năm cây số cũng không cần đến ba tiếng rưỡi.

Nguyễn Cung lập quả thật chẳng hề để ý, hần nhìn mọi người một vòng nói: “Ha ha, ha ha, ta tới cũng không tính là muộn, đầu rồng Tây Nam chúng ta, người Tô gia ở Từ Châu không phải cũng không tới sao? Ha ha, sớm biết vậy ta đã ngủ nhiều một chút rồi.”

Kim Lập Huy nghe vậy cả giận nói: “Tiểu bối, người rất ngông cuồng, không nói Giang Thành, cho dù là toàn bộ Tây Nam đều là địa giới của Dương tiên sinh, có phải Trử gia người tự nhận là thực lực không tầm thường, có tư cách khiêu chiến Dương tiên sinh hay không.”

Cử Kiệt lại lơ đãng nhìn Dương Thiên lần nữa, phát hiện hần vẫn không có động tĩnh gì, không khỏi giang tay ra, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Kim tổng, đây là người nói đấy nhé, ta chưa từng nói như vậy.”

Chương 513 - Sa vào tuyệt cảnh.

"Người....."

Kim Lập Huy bị Nguyễn Cung chọc tức đến đỏ mặt tía tai, sau đó tức giận hừ một tiếng nói: “Tiểu bối, người thật sự muốn chết à, ta rất muốn biết cuối cùng người sẽ kết thúc như thế nào.”

Nguyễn Cung cười ha ha nói: “Vậy không nhọc Kim tổng quan tâm.”

Hắn ôm thư ký mỹ nữ bên cạnh đang muốn ngồi xuống vị trí của Dương Thiên.

Kim Lập Huy không thể chịu đựng được nữa, hắn tiến lên một bước ngăn cản Tỳ Hưu lạnh giọng nói: “Người muốn làm gì?”

Nguyễn Cung lập tức giang tay ra nói: “Không phải các người muốn mở hội nghị gì sao? Dù sao người cũng phải cho ta một chỗ ngồi chứ.”

Kim Lập Huy căm tức nhìn hắn một cái, chỉ vào vị trí bên cạnh nói: “Vị trí của người ở nơi đó, cũng không nhìn thân phận của người, vị trí của Dương tiên sinh là người có tư cách ngồi sao?”

Giọng điệu của Nguyễn Cung cũng lạnh xuống: “Thế nào? Ghế ngồi không phải để cho người ta ngồi sao?”

“Hỗn xược!”

Kim Lập Huy đang muốn động thủ, mà lúc này lại có một người từ bên ngoài đi vào.

Ánh mắt mọi người đều nhìn qua, chỉ thấy một nữ tử cùng hơn hai mươi tuổi đi đến.

Nàng ăn mặc chỉnh tề, dáng vẻ thanh tú lão luyện. Mặc áo trang chuyên nghiệp.

Nữ tử thanh tú bồi rối chạy đến phòng họp, trực tiếp ngồi vào vị trí của Dương Thiên nói: “Ngại quá, ta đã tới chậm, bây giờ chúng ta hãy họp đi, thời gian của ta có hạn, lát nữa còn phải bay đến kinh thành bàn một vụ làm ăn nữa.”

Giờ phút này, tất cả đại lão ngành trang phục đều ngơ ngác nhìn nàng.

Nữ tử thanh tú thấy vậy, trên mặt mang vẻ nghi hoặc hỏi: “Các người nhìn ta làm cái gì? Có cái gì không đúng sao?”

Vẻ mặt Chủ Lập mang theo một tia đùa cợt nhìn Kim Lập Huy nói: “Từ Châu Tô gia của hắn chỉ phái một nữ tử đến đây, có phải càng khinh thường Dương tiên sinh hơn không, hơn nữa ta cũng không thể ngồi vào vị trí đó, Tô Như nàng có thể ngồi sao?”

Tô Như nghe thấy lời nói của Nguyễn Cung, theo lý thường phải nói: “Thế nào? Nguyễn Cung, người dám nhìn nữ nhân của chúng ta trước?”

Nguyễn Cung ôm thư ký mỹ nữ của mình nói: “Nữ nhân, nên trốn ở sau lưng nam nhân, vị trí này không phải người ngồi, thức thời thì mau đứng lên.”

Tô Như ngạo nghễ nói: “Nhà họ Tô ta đứng đầu ngành may ở Tây Nam, ta đại diện cho Tô gia, từ trong trăm công ngàn việc đến tham gia hội nghị lần này, tại sao ta không thể ngồi ở vị trí này?”

Kim Lập Huy cố nén phần nộ, đưa ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên hỏi: “Dương tiên sinh, người cố ý quấy rối có muốn đuổi ra ngoài hay không?”

Tô Như nghe vậy sắc mặt lạnh lẽo nói: “Kim tổng, cậu có biết cậu đang nói cái gì không, trang phục Tô gia tôi ở đây là đầu rồng, ngay cả trang phục sản nghiệp của cậu cũng có qua lại với nhà tôi, cậu có tin tôi nói một câu khiến trang phục của cậu rơi vào tuyệt cảnh không?”

“Người.....”

Kim Lập Huy cắn răng đang muốn nói chuyện, Dương Thiên lại hờ hững xoay người, ánh mắt lạnh nhạt nhìn Tô Như nói: “Vậy người có tin một câu nói của ta khiến Tô gia người rơi vào tuyệt cảnh hay không?”

Tô Như cũng không biết Dương Thiên, nàng cười lạnh một tiếng nói: “Người cho rằng người có năng lực này sao? Người dựa vào cái gì để nói những lời này?”

Đôi mắt Dương Thiên có chút lạnh lùng nói: “Chỉ bằng hai chữ Dương Thiên.”

Một câu nói này khiến Tô Như có chút trợn tròn mắt.

“Người chính là Dương tiên sinh của năm tỉnh Tây Nam?”

Kim Lập Huy lạnh lùng nói: “Xem ra Tô gia người cũng không tính là hạng người kiến thức nông cạn.”

Tô Như không để ý đến Kim Lập Huy, mà là đánh giá Dương Thiên từ trên xuống dưới, không ngờ đại nhân vật danh chấn Tây Nam này lại là một thiếu niên.

Bởi vậy, trong đôi mắt cũng mang theo lòng khinh thị.

Nàng ý vào bản thân là nữ nhân, cho rằng Dương Thiên sẽ không so đo với nàng, ngạo nghễ nói: “Dương tiên sinh, Tô gia chúng ta xếp hạng nhất trong ngành quần áo ở Tây Nam, toàn bộ phố lớn ngõ nhỏ ở Tây Nam đều là sản nghiệp quần áo của Tô gia ta, người cho rằng người có năng lực một câu nói khiến Tô gia chúng ta lâm vào tuyệt cảnh? Ta có cần khuyên người thấy rõ hiện thực hay không?”

“Người không tin?”

Dương Thiên Kiếm mày kiếm khẽ nhếch.

Tô Như cười lạnh nói: “Không phải là ta không tin, ta nghĩ các vị ở đây đều không tin.”

Quả thực, các vị đại lão đều không tin, Tô gia ở Từ Châu thâm căn cố đế, nghề may lại là đầu rồng, cùng quan viên các nơi hay du côn đều có quan hệ khổng lồ.

Thiếu niên trước mắt mặc dù là vương Tây Nam, để Tô gia lâm vào tuyệt cảnh?

Mọi người không tin, Dương Thiên chỉ cười cười, sau đó lấy điện thoại di động từ trong túi ra, tùy ý gọi một cú điện thoại nói: “Với danh nghĩa của ta, trong vòng mười phút sẽ cầm tắt cả sản nghiệp của Tô gia ở Tây Nam.”

Dương Thiên chỉ nói một câu, sau đó cúp máy.

Tất cả mọi người ngây dại, vậy là xong việc rồi?

Muôn giả bộ không phải nên giả bộ giống một chút sao? Lúc này mới gọi điện thoại nói một câu liền tắt, quá giả đi.

Đông đảo đại lão đã bắt đầu hoài nghi địa vị đệ nhất nhân năm tỉnh Tây Nam Dương Thiên này có phải là kẻ giả áo túi com hay không.

Kim Lập Huy có chút lo lắng, hần tiến lên một bước nói: “Dương tiên sinh, có cần ta hay không...”

Hắn còn chưa nói hết lời, Dương Thiên đã đưa tay ngăn lại, nói: “Nhìn cho kỹ là được.”

Kim Lập Huy chỉ có thể thở dài một tiếng.

Không chỉ có mọi người, cho dù là hấn cũng không quá tin tưởng Dương Thiên có thể trong vòng mười phút có thể rung chuyển quái vật lớn như Từ Châu Tô gia.

Tô Như cười trào phúng, còn có ánh mắt Chủ Bằng khinh thường nhìn Dương Thiên, chỉ cảm thấy hôm nay không nên tới nơi này, tiểu tử trước mắt này, căn bản chính là danh xứng với thực.

Dương Thiên không để ý tới ánh mắt khác thường của mọi người, hấn tiếp tục đứng dưới cửa sổ sát xuống Giang Thành.

Tất cả mọi người đều đang xì xào bàn tán.

Một tên mập trong đó không kìm nén được mở miệng nói với người bên cạnh: “Tiểu tử này rốt cuộc có phải Dương tiên sinh trong lời đồn hay không, sao ta cảm thấy không đáng tin cậy vậy.”

Một người bên cạnh hấn cũng mở miệng nói: “Đúng vậy đúng vậy, tiểu tử này quả thực không coi chúng ta ra gì, chúng ta tới nơi này đã gần bốn giờ rồi, một miếng ăn cũng không cho, một ngụm uống cũng không cho, lão tử thật sự là chịu không nổi.”

“Chúng ta bây giờ có phải nên đứng ở trên đội ngũ Tô gia hay không, nghe nói Dương tiên sinh này muốn chinh hợp chúng ta những người này.”

Tên béo nghe vậy, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười lạnh nói: “Hừ, chỉ bằng hấn? Cũng muốn chinh hợp sản nghiệp trang phục của năm tỉnh Tây Nam? Cũng không soi gương, các người nhìn thời gian, hiện tại đã mười phút, tiểu tử kia không phải nói nhường...”

Bàn Tử vừa nói đến đây, chỉ nghe điện thoại của Tô Như chợt vang lên.

Tô Như nhận điện thoại, ban đầu vẻ mặt vẫn mây trôi nước chảy, nhưng sau đó sắc mặt thay đổi điên cuồng.

“Cái gì? Người lập lại lần nữa, làm sao có thể?”

Mọi người nhìn biểu tình khiếp sợ trên mặt nàng không khỏi nghi hoặc.

Rốt cuộc là ai gọi điện thoại khiến Tô Như khiếp sợ như vậy.

Mọi người không biết, nhưng nhìn ra được, trên mặt Tô Như mang theo vẻ hối hận.

Sau khi sắc mặt nàng trắng bệch cúp điện thoại, ánh mắt nhìn Dương Thiên cũng thay đổi.

Tô Như nhăn nhó mặt mày, còn chưa nói gì thì điện thoại lại vang lên lần nữa.

Ngay sau đó, liên tiếp điện thoại oanh tạc Tô Như.

Sau mấy chục cuộc điện thoại, sắc mặt Tô Như tái nhợt, ngồi liệt trên mặt đất, mặt mũi đầy tro tàn.

Những cuộc điện thoại vừa rồi, là gọi từ các nơi ở Tây Nam, người trong điện thoại đều là tâm phúc của Tô gia bọn họ.

Tất cả sản nghiệp của Tô gia, những người này chương khống.

Bây giờ trong thời gian ngắn ngủi đều gọi điện thoại nói cửa hàng của bọn họ toàn bộ bị phong cấm, hơn nữa còn có toàn bộ nhà xưởng ngừng kinh doanh, toàn bộ sản nghiệp Tô gia hoàn toàn tê liệt.

Tô Như gần như sắp sụp đổ.

Mọi người thấy cảnh này đều vô đầu, đều không rõ đã xảy ra chuyện gì. Tô Như lại nhận được điện thoại của phụ thân cô, sau khi đối phương hỏi nguyên nhân, lớn tiếng quát lớn, tuyên bố sự tình không xử lý tốt, không thể trở về Tô gia.

Sắc mặt Tô Như khổ sở đến nay mới biết được, những lời thiếu niên vừa nói kia, cũng không phải là khoác lác.

Hắn thật sự có thực lực khiến Tô gia các nàng lâm vào tuyệt cảnh trong vòng mười phút ngắn ngủi.

Tô Như run rẩy đi đến trước mặt Dương Thiên, trên mặt mang theo vẻ khẩn cầu, so sánh với vẻ mặt cao cao tại thượng không ai bì nổi vừa rồi.

Nước mắt nàng không ngừng rơi, mở miệng nói: “Dương tiên sinh, ta sai rồi, van cầu ngài buông tha Tô gia chúng ta có được hay không, ta nguyện ý gánh chịu tất cả trách nhiệm vì sai lầm của ta.”

Một câu nói, tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm.

Tô Như có ý gì?

Thiếu niên trước mắt vừa rồi chỉ gọi điện thoại giả mà thôi, sao Tô Như lại cầu xin tha thứ?

Tên mập kia nhú mày suy tư thật lâu, cuối cùng tựa hồ nghĩ tới điều gì, a một tiếng kêu to, trên mặt hoảng sợ nói: “Chẳng lẽ...”

Các vị đại lão lúc này nếu không rõ xảy ra chuyện gì, vậy tuyệt đối là một tên ngu ngốc.

Tất cả những điều trước mắt cho thấy, điện thoại mà thiếu niên Dương Thiên gọi đi có tác dụng.

Hơn nữa còn có tác dụng không nhỏ.

Thiếu niên vừa rồi từng nói qua, muốn để Tô gia bọn họ mười phút lâm vào tuyệt cảnh, bây giờ tựa hồ thật ứng nghiệm.

Trong đó còn có một đại lão không tin, dù sao thiếu niên vừa rồi chỉ gọi một cú điện thoại mà thôi, hắn ở bên cạnh Dương Thiên nghe vô cùng rõ ràng, thiếu niên gọi điện thoại nói một câu, đối phương gần như đều không có hồi âm, làm sao có thể có hiệu quả.

Nhất định là vì nguyên nhân khác.

Nhưng mà, hắn vừa nghĩ tới đây, điện thoại đột nhiên vang lên, đại lão nhìn thoáng qua biểu hiện điện thoại đang gọi tới sững sờ, sau đó nhận điện thoại mở miệng nói: “Tô lão...”

Chương 514 - Chỉnh hợp thất bại.

Đại lão kia cúp điện thoại của người cầm lái Tô gia Từ Châu, mặt mũi tràn đầy rung động.

Thậm chí suýt chút nữa ngay cả ghế cũng ngồi không vững.

Những người còn lại đều nghi vấn.

Vị đại lão kia nhìn bóng lưng Dương Thiên với vẻ mặt dờ dẩn, nói: “Là thật, vừa rồi Tô lão gọi điện thoại cho ta, bảo ta giúp

ông ta cầu xin Dương tiên sinh, điện thoại vừa rồi của Dương tiên sinh thật sự đã hủy đi cơ nghiệp trăm năm của Tô gia Từ Châu trong nháy mắt.”

Các đại lão còn lại nghe vậy, thán phục nói: “Xem ra toàn bộ Tây Nam, thật sự là thiên hạ của Dương tiên sinh.”

Kim Lập Huy mặt mũi tràn đầy kinh hãi, hẳn thật không nghĩ tới Dương Thiên lại có quyền thế như vậy.

Một câu nói, Tô gia to lớn như vậy lại lên trời không đường, xuống đất không cửa.

Thời cơ đã đến, Dương Thiên lúc này mới xoay người nhìn về phía mọi người.

Lúc này những đại lão nghề trang phục này mỗi người đều đứng thẳng người, e sợ chỗ nào đó có chút không đúng đặc tội Dương Thiên.

Mà giờ phút này Tô Như giống như một bà điên, ngồi bệt dưới đất không ngừng khóc.

Dương Thiên thờ ơ nói: “Bây giờ, ngươi đã tin ta chưa?”

Tô Như vội vàng gập đầu khóc ròng nói: “Dương tiên sinh, Tô gia ta nuôi dưỡng nhân viên trước, van cầu ngài cho chúng ta một con đường sống.”

Khóe miệng Dương Thiên nhếch lên thành một nụ cười nói: “Sinh lộ? Ha ha, sinh lộ mà ngươi nói dường như là do chính ngươi cắt đứt, bây giờ ra ngoài cửa chờ đi, chờ thêm bốn tiếng nữa, ngươi lại vào.”

Sắc mặt Tô Như trắng bệch, lắc đầu nói: “Dương tiên sinh, ngài không thể đối xử với ta như vậy, ta là...”

Dương Thiên nhíu mày: “Ngươi cảm thấy Tô gia của ngươi có thể uy hiếp được ta sao?”

“Ta...” Tô Như mặt mũi tràn đầy hối hận lắc đầu.

“Bây giờ nếu như ta nói, để Tô gia của ngươi bị hủy diệt trong nháy mắt, ngươi có tin không?” Trong lúc Dương Thiên nói chuyện, giọng nói vô cùng bình tĩnh, giống như là đang cùng bằng hữu thương lượng chuyện này vậy.

Nhưng lời này truyền vào tai Tô Như, nàng lập tức như bị sét đánh, gần như bị dọa ngất đi.

Nếu là mười phút trước, Dương Thiên nói những lời này nàng không những không tin, hơn nữa còn cười nhạo một phen.

Nhưng bây giờ, Tô Như không có lá gan này.

Bởi vì sự thật đã chứng minh năng lực của thiếu niên.

Hắn thật có thể làm cho Tô gia bị diệt.

Tô Như sợ hãi gật đầu nói: “Ta tin, Dương tiên sinh ta tin ngài, ngài tuyệt đối không thể làm như vậy, bây giờ ta sẽ ra ngoài cửa chờ, đừng nói bốn tiếng, cho dù là bốn mươi tiếng, ta cũng không hề oán hận.”

Nói xong, hắn ta vội vàng ra ngoài, còn cung kính đóng cửa lại.

Trên mặt Dương Thiên không hề gợn sóng, hắn đi đến trước mặt Nguyễn Cung.

Nguyễn Cung thấy vậy thiếu chút nữa bị dọa tè ra quần, chân hắn như nhũn ra, gần như không đứng dậy nổi.

Mặc dù thiếu niên còn nhỏ hơn hắn mấy tuổi, nhưng mà thủ đoạn, năng lực của hắn, đừng nói là hắn, cho dù là phụ thân hắn cũng không có tư cách so sánh.

Ngẫm lại vừa rồi đắc tội thiếu niên, Hám Lập ruột cũng hồi hận phát xanh.

Dương Thiên không làm khó hắn, mà chỉ vào vị trí của mình nói: “Vị trí này, nếu ngươi muốn làm, vậy ta ngồi xuống cho ngươi, ta ở phía dưới nghe ngươi ra lệnh.”

Tất cả đại lão đều nhìn hắn với ánh mắt đánh thép, đôi mắt lộ ra một tia đùa cợt.

Bọn họ âm thầm may mắn, may mắn là đến đúng giờ, nếu không thiếu niên hơi lộ ra bất kỳ bất mãn, vậy toàn bộ tây nam sẽ không có chỗ cho bọn họ dung thân.

Mà Phù gia Phong Châu này, đến muộn rùng rã ba tiếng rưỡi, thể hiện rõ phong phạm.

Hiện tại thì sao, thành một cái bao bố, nếu là cho hấn một cái mai rùa, chỉ sợ sớm đã chui vào.

Nguyễn Cung thật sự sắp bị Dương Thiên dọa cho hôn mê bất tỉnh, hấn tự nhiên nghe ra Dương Thiên nói ngược.

Nếu như hấn không thức thời ngồi ở vị trí kia, chỉ sợ kết cục của Phù gia Phong Châu bọn họ cũng giống như Từ Châu Tô gia.

Thậm chí còn thảm hại hơn.

Dù sao, gia nghiệp của bọn họ, còn xa mới bằng Tô gia, thiếu niên gọi điện thoại, có lẽ không đến năm phút đồng hồ, cũng có thể khiến Trử gia bọn họ rơi vào tuyệt cảnh.

Sắc mặt hấn tái nhợt, cổ nặn ra một nụ cười nói: “Dương tiên sinh nói đùa, vị trí này là của ngài, ta nào dám cướp vị trí của ngài, vừa rồi toàn là nói đùa, hy vọng Dương tiên sinh đại nhân ngài đại lượng, đừng so đo với tiểu nhân vật như ta.”

Dương Thiên Kiếm mày kiếm khẽ nhếch.

“Thật sự không ngồi?”

Nguyễn Cung lau mồ hôi lạnh trên trán, nói: “Không dám.”

Dương Thiên gật đầu nói: “Nếu đã như vậy, vậy thì quỳ xuống nghe đi.”

Một câu nói, trái tim mọi người co rút hung hăng, đây không chỉ là đánh vào mặt của Cù gia Phong Châu, mà còn là đánh vào mặt của Cù gia.

Phái đại biểu tham gia hội nghị vậy mà quỳ, nếu như truyền đi, vậy chắc chắn sẽ bị chế nhạo.

Nhưng theo Kim Lập Huy thấy, đây là điều bọn họ phải làm nhất.

Lấy danh nghĩa Tây Nam Dương tiên sinh phát ra thiệp mời, có thể nói là cho những đại lão này đủ mặt mũi.

Thật không ngờ lại bị hai nhà này khinh thường như vậy. Người cầm lái của Trử gia Tô gia không tới, lại phái tới hai tiểu bối không hiểu chuyện. Một người tới muộn ba tiếng rưỡi, người còn lại càng cuồng vọng, ngồi ở vị trí của Dương Thiên.

Xem ra là định tự mình hợp với mọi người, nàng có tư cách gì?

Đây là đang đánh mặt ai?

Lúc này, ánh mắt mọi người nhìn Dương Thiên, trong đôi mắt đều là vẻ phức tạp.

Mặc dù chuyện xảy ra có nguyên nhân, nhưng trong vòng mười phút, triệt để đắc tội với Trử gia, người đứng đầu trong ngành quần áo ở Tây Nam, người đứng đầu Tô gia.

Rốt cuộc thiếu niên muốn làm gì?

Bọn họ không hiểu, cũng không dám hỏi.

Bởi vì Chủ Lập đã không có chút do dự quỳ trên mặt đất.

Dương Thiên thờ ơ mở miệng: “Ba tiếng rưỡi, thiếu một giây cũng không được.”

Nguyễn Cung cung kính gật đầu, so với vị đang chờ bên ngoài kia, hẳn xem như tương đối may mắn.

Bởi vì hiện tại, Cử gia bọn họ không bị thương chút nào, mà Tô gia lần này tổn thất nặng nề, nếu Tô Như trở về, sợ rằng sẽ bị tất cả mọi người trong gia tộc bọn họ lạnh nhạt, trở thành nhân vật râu ria.”

Cái giá này quá lớn.

Dương Thiên không để ý tới hắn, mà chậm rãi ngồi xuống vị trí được chú ý nhất.

Lần này không ai dám nghi ngờ thiếu niên có tư cách ngồi ở chỗ này hay không.

Dương Thiên bình tĩnh nhìn chăm chú mọi người ở đây, mở miệng nói: “Các người có lời gì muốn nói sao? Ở đây có thể không cần cố kỵ gì.”

Mọi người không ai nói chuyện, khí tràng cường đại trên người thiếu niên đã ép bọn họ không thở nổi.

Thấy tất cả mọi người đều trầm mặc, Dương Thiên mười ngón giao nhau, nói: “Nếu các người không có gì để nói, vậy ta nói hai câu, mục đích lần này ta gọi các người tới rất đơn giản,

chính là chinh hợp tất cả sản nghiệp trang phục Tây Nam, thành lập một tập đoàn mới.”

Mọi người nghe vậy lập tức lộ vẻ khiếp sợ.

“Dương tiên sinh, ngài không phải là đang cười xong rồi chứ? Chinh hợp chúng ta?”

“Quả thực buồn cười, chúng ta dựa vào cái gì nghe người?”

“Sau khi chinh hợp chúng ta có thể đạt được chỗ tốt gì?”

“Không thực tế, ta không đồng ý, người cho rằng người có tư cách gì ra lệnh cho chúng ta chinh hợp?”

Mọi người đều phẫn nộ, có người vỗ bàn trợn mắt nhìn, một số người khác đứng lên định rời đi.

Trên mặt Kim Lập Huy cũng lộ ra vẻ bất đắc dĩ, hắn đã sớm nói như vậy là không thể thực hiện được.

Hắn nhìn về phía Dương Thiên, há miệng muốn khuyên bảo, nhưng thiếu niên lúc này trên mặt không có phẫn nộ, hoặc là bất mãn.

Thiếu niên rất lạnh nhạt, trên mặt còn mang theo mỉm cười, bình tĩnh nhìn chăm chú vào mọi người.

Tất cả mọi người đều bị ánh mắt này của Dương Thiên làm cho sồn hết cả gai ốc, vội vàng ngậm miệng lại.

Sự phẫn nộ vừa rồi khiến bọn họ quên mất, thiếu niên trước mắt này có thể dễ dàng khống chế sản nghiệp sinh tử của bọn họ.

“Nói xong chưa?” Dương Thiên mỉm cười nói: “Nói xong, ta đây nói thêm một câu được không?”

Mọi người có chút thấp thỏm gật đầu, trực giác cảm giác bọn họ, không tốt chính là sự tình sắp tới.

Quả nhiên, chỉ thấy con ngươi của thiếu niên trong nháy mắt lạnh xuống, ánh mắt nhìn về phía Kim Lập Huy bên cạnh nói: “Vừa rồi người nào không đồng ý, ghi nhớ tên, lấy danh nghĩa của ta, khiến cho bọn họ không cách nào đặt chân ở Tây Nam.”

Sắc mặt các vị đại lão tái nhợt.

Nếu như vậy, bọn họ thật sự không còn đường sống.

Dương Thiên cười lạnh một tiếng, mở miệng lần nữa với các vị đại lão nghề trang phục: “Tây Nam là thiên hạ của ta, không nghe lời, vậy rút ra khỏi Tây Nam.”

Dứt lời, đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Mọi người sợ tới mức sắc mặt trắng nhợt, liên tục cầu xin tha thứ: “Dương tiên sinh, vừa rồi bọn ta đã suy nghĩ kỹ, bây giờ bọn ta đang suy nghĩ lại, ngài cho bọn ta chút thời gian.”

“Đúng vậy đúng vậy, dù sao đây không phải là một chuyện nhỏ, chúng ta không cách nào lập tức làm ra quyết định.”

Dương Thiên dừng bước, trầm mặc một lát rồi lạnh nhạt mở miệng: “Các ngươi không cần quyết đoán, một đám ô hợp, không cần cũng được.”

Lần này hẳn tràn ngập thất vọng, trong những người này không có một ai có thể dùng được.

Mọi người nghe vậy lại vui mừng khôn xiết, cho rằng Dương Thiên đã buông tha cho bọn họ.

Nhưng mà lại không nghĩ rằng, thiếu niên từ trong túi móc ra một tấm chi phiếu đưa cho Kim Lập Huy, mở miệng nói: “Cho ngươi thời gian ba tháng, thu tóm tất cả sản nghiệp trang phục Tây Nam, trong này là một trăm ức nhân dân tệ, có thể làm được hay không?”

Các vị đại lão nghe vậy, chân mềm nhũn thiếu chút nữa quỵ trên mặt đất.

Mà Kim Lập Huy thì kích động toàn thân đang run rẩy, cho là mình đang nằm mơ.

Hắn vội vàng tiếp nhận chi phiếu, miệt thị tất cả đại lão trong sân một cái nói: “Dương tiên sinh, Kim mỗ chỉ cần một tháng hoàn thành nhiệm vụ.”

Chương 515 - Mời người phát ngôn.

Giữa sân, đông đảo đại lão tâm đều lạnh.

Toàn bộ ngành may ở Tây Nam cạnh tranh kịch liệt, bọn họ sắp không làm nổi nữa, bây giờ lại thêm một trăm triệu tư sản, vậy cho dù bọn họ đoàn kết cũng không phải đối thủ.

Bọn họ rõ như ban ngày, tuy rằng chỉ có hơn ba mươi tuổi, nhưng lại nổi danh ở toàn bộ ngành may ở Tây Nam.

Xuất thân bần cùng, dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng thành lập tập đoàn Kim thị, ngay sau đó giống như bật hack, tập đoàn phát triển không ngừng, vượt qua tất cả nghề nghiệp trang phục lâu đời của bọn họ, nhảy vọt trở thành hạng ba tây nam.

Nếu đối phương muốn chiếm đoạt bọn họ, quả thực không tốn chút sức nào.

Nhìn thấy bộ dạng tâm như tro tàn của đông đảo đại lão, Dương Thiên bình tĩnh nói: “Ý của ta là muốn cùng các người kiếm tiền, chinh phục Tây Nam, đẩy nghề may ra đứng đầu cả nước, tuy nhiên, các người tầm nhìn hạn hẹp, không biết quý trọng cơ hội, vậy thì chờ bị đào thải đi.”

Nói tới đây, nhìn thoáng qua Nguyễn Cung, sau đó mở miệng nói với Kim Lập Huy: “Đúng rồi, sản nghiệp Phù gia Phong Châu không phải gia đại nghiệp đại sao? Cho người ba ngày, đem Phù gia hủy diệt.”

Dứt lời, xoay người ra cửa.

Nghe vậy, sắc mặt Chủ Lập lập tức trắng bệch, gần như ngất đi.

Trong lòng hắn chỉ có một ý niệm, đó chính là xong rồi.

Kim Lập Huy thương hại nhìn hắn một cái, trong lòng khỏi phải nói thoải mái. Vừa rồi đối phương càn rỡ vô cùng, ai cũng không để vào mắt, tất cả bọn họ đều ở đây chờ đối phương ba tiếng rưỡi.

Cuồng ngạo hoặc là cần vốn liếng, hoặc là phải trả giá đắt.

Kỳ gia hắn hiển nhiên không có vốn liếng để cuồng ngạo với Dương Thiên, vậy thì chờ trả giá thảm thiết đi.

Kim Lập Huy cười lạnh một tiếng, sau đó tức giận hừ một tiếng với mọi người trước mắt, nói: “Ta từng không chỉ một lần nhắc nhở các ngươi, không nên chọc giận Dương tiên sinh, các ngươi không phải là không nghe, muốn kiểm tra Dương tiên sinh có bao nhiêu cân lượng? Hừ, các ngươi có tư cách này? Bây giờ đã biết năng lực của Dương tiên sinh rồi?”

Rất nhiều đại lão hồi hận không thôi, đồn đãi toàn bộ Tây Nam Dương tiên sinh là lớn nhất, bọn họ lơ đãng, cho rằng nghề may ở Tây Nam cũng không thể đánh được với thiếu niên kia, nhưng hiện tại xem ra, năng lực của Dương Thiên vượt quá tưởng tượng của bọn họ.

Các vị cự đầu ngành trang phục sắc mặt tái nhợt không ngừng khẩn cầu Kim Lập Huy, muốn cho hắn nói vài câu với Mỹ Nghiên trước mặt Dương Thiên, thậm chí không tiếc móc ra một nửa cổ phần, tài sản hơn trăm triệu.

Nhưng mà Kim Lập Huy chỉ bỏ lại một câu liền xoay người rời đi.

“Tự tìm đường chết, tự lo cho tốt.”

Kim Lập Huy đuổi theo Dương Thiên, sau đó vẫn còn có chút không dám tin hỏi: “Dương tiên sinh, ngài thật sự muốn chiếm đoạt toàn bộ những nghề nghiệp trang phục đó sao?”

Dương Thiên Bình gật đầu nói: “Sao vậy? Ngươi không có tự tin này sao?”

Kim Lập Huy vội vàng lắc đầu nói: “Cũng không phải, ta chỉ sợ bọn hắn sắp chết phản công, như vậy chúng ta cũng sẽ phải trả giá đắt.”

Dương Thiên cười lạnh một tiếng mở miệng: “Một đám ô hợp, cho dù là phản công thì có bao nhiêu năng lực chứ?”

Kim Lập Huy kiên trì nói: “Dương tiên sinh, kỳ thật ta có năng lực thu mua toàn bộ bọn họ, như vậy chúng ta mới có thể càng thêm lớn mạnh.”

Dương Thiên lắc đầu nói: “Không cần, bọn họ không có tư cách để cho ta thu mua, ta cho ngươi tài sản một trăm triệu, chiếm đoạt toàn bộ Tây Nam chỉ là bước đầu tiên, bước thứ hai là trở thành đầu rỗng của ngành quần áo toàn quốc, bước thứ ba, trở thành đệ nhất toàn thế giới.”

Kim Lập Huy nghe vậy khiếp sợ đến mức cảm thiếu chút nữa rơi xuống đất, hấn mở miệng nói: “Dương tiên sinh, ngài không phải đang nói đùa chứ, ngài nói những lời này ta nghĩ cũng không dám nghĩ a.”

Dương Thiên bình tĩnh nhìn hấn một cái nói: “Hiện tại, nên suy nghĩ một chút, bước đầu tiên hoàn thành bước đầu tiên, sau đó sáng tạo nhãn hiệu của mình, đề cao danh tiếng.”

Kim Lập Huy thần sắc phát khổ nói: “Bước đầu tiên thôn tính Tây Nam ta tự tin có thể hoàn thành trong thời gian ngắn, nhưng mà sáng tạo nhãn hiệu, để cho nhãn hiệu có sức ảnh hưởng và nổi tiếng, cái này cần tiêu phí rất nhiều tài chính tìm minh tinh đại diện, đây cũng là một khoản đầu tư không nhỏ, hơn nữa cần mời nhân tài có trang phục sáng tạo đến thiết kế quần áo mới được.”

Dương Thiên suy nghĩ một chút mở miệng nói: “Ngôi Sao đại diện ta sẽ giúp người nghĩ cách, mời nhân tài tự người đi đào móc.”

Kim Lập Huy hỏi: “Nhân tài đào móc cái này là điểm mạnh của ta, chỉ là không biết Dương tiên sinh tính mời ai tới thay mặt tuyên truyền thương hiệu của chúng ta? Nếu là không có người tức giận, có thể không đạt được hiệu quả.”

Dương Thiên nghĩ đến một cô gái, sau đó chậm rãi mở miệng nói: “Đại minh tinh, Liễu Vân Yên.”

Một câu nói, Kim Lập Huy ngây ngẩn cả người.

“Ai?”

Hấn cho là mình nghe lầm.

Dương Thiên nghi vấn nói: “Sao vậy? Người không biết Liễu Vân Yên sao?”

Khóe miệng Kim Lập Huy giật một cái, sau đó kích động mở miệng nói: “Làm sao có thể không biết, nàng thế nhưng là thần tượng của ta a. Mỗi một lần nàng diễn xướng ta đều sẽ đi xem, Dương tiên sinh, người không phải đang nói đùa với ta chứ, loại đại cổ phiếu này ngài cũng có thể mời được sao?”

Dương Thiên nhú mày: “Người không tin?”

Kim Lập Huy:...

Hắn đâu chỉ không tin, quả thực nghĩ cũng không dám nghĩ.

Liễu Vân Yên ngoại trừ biểu diễn ca hát, tuyên bố ca khúc mới ra, thì gần như không lộ diện, cũng không quay phim tổng nghệ, cũng không tiếp quảng cáo, chưa từng được người phỏng vấn, chỉ có đội săn chó vô cùng cường đại cũng không biết nàng ở nơi nào? Tuổi tác, thân phận bối cảnh, tên thật sự.”

Cô đối với bên ngoài xưng không phải người trong giới giải trí, chỉ là bởi vì yêu thích ca hát, dựa vào giọng hát ngọt ngào, dung nhan thanh thuần nhảy vọt trở thành nữ thần quốc dân mới nhất.

Nàng vẫn là tình nhân trong mộng của tất cả nam đồng bào, trên Weibo có hơn một tỷ fan hâm mộ, có nhân khí siêu cao.

Cho nên, Dương Thiên nói mời nàng đến, Kim Lập Huy khẳng định không tin.

Hắn có chút uyển chuyển nói: “Dương tiên sinh, mời Liễu Vân Yên đại minh tinh có chút khó khăn, nàng xuất đạo lâu như vậy còn chưa từng tiếp nhận quảng cáo, đã từng có một đại lão ra giá một trăm triệu, cũng không mời được hắn, người...”

Nói đến đây, Dương Thiên cầm một tấm thẻ đưa tới bên cạnh hắn.

Kim Lập Huy Kiên sửng sò, ngây ngẩn cả người: “Dương tiên sinh, ngài đây...”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Điện thoại cá nhân của Liễu Vân Yên, em gọi thử xem.”

Kim Lập Huy vội vàng kích động cầm lấy thẻ, chỉ cảm thấy kích động không thể tự mình.

“Dương tiên sinh ngài không phải đang nói đùa chứ? Đây thật sự là điện thoại cá nhân của Liễu Vân Yên sao? Tại sao ngài lại có điện thoại cá nhân của Liễu Đại minh tinh?”

Mặc dù trên đó viết tên của Liễu Vân Yên, nhưng Kim Lập Huy vẫn không tin.

Tấm thẻ nhỏ này, cho dù giá trị con người chục tỷ, cũng không nhất định đạt được.

Hắn hết sức tò mò Dương Thiên rốt cuộc là lấy được từ đâu.

Dương Thiên nhìn thoáng qua Kim Lập Huy, nhẹ nhàng nói: “Phương thức liên lạc này là Liễu đại minh tinh tự mình đưa cho ta, đừng cứng rắn nhét vào, cho nên giữ lại, vốn tưởng rằng làm rác rưởi, không nghĩ tới thật sự phát huy được tác dụng.”

Kim Lập Huy:...

Khóe miệng hắn co rút một lát, cẩn thận hỏi: “Dương tiên sinh, ta có thể tin tưởng người không?”

Dương Thiên nhú mày nói: “Tự mình gọi điện thoại chứng thực một phen chẳng phải cái gì cũng biết sao?”

Kim Lập Huy hỏi: “Là dùng điện thoại của ngài gọi sao?”

Dương Thiên lắc đầu nói: “Đều giống nhau, nàng không có mã số của ta, lúc trước đã gửi cho ta số điện thoại, ta sợ nàng quấy rầy ta, nên không cho nàng.”

“A? Sợ nàng quấy rối ngài?”

Kim Lập Huy nghe vậy thì sắp điên rồi.

Lời này là ngược lại? Liễu Vân Yên xuất thân danh môn, là đại tiểu thư cao cao tại thượng, trong nhà cũng không thiếu tiền, nếu không cũng không có khả năng vì nguyên tắc cự tuyệt phí đại ngôn giá một trăm triệu.

Nàng rút rè một người như vậy, sẽ muốn quấy rối một thiếu niên sao?

Nghe thế nào lại không đáng tin cậy a.

Nhìn ra ánh mắt khác thường của Kim Lập Huy, Dương Thiên đỡ trán nói: “Lão Kim, ta đã nói rồi, người không tin tự mình gọi điện thoại hỏi một chút, người không tin ta còn hỏi ta, người không cảm thấy người rất thiếu đòn sao?”

Kim Lập Huy nghe vậy vội vàng rút cổ lại, cười hắc hắc một tiếng nói: “Dương tiên sinh người đừng kích động, tuyệt đối đừng kích động, ta chỉ là cảm thấy tò mò mà thôi, dù sao Liễu Vân Yên là thần tượng của ta, ta có thể có cơ hội tiếp xúc thân mật với thần tượng này, tâm tình khó tránh khỏi có chút hưng phấn.”

Dương Thiên thở dài một tiếng, người lớn như vậy lại còn truy tinh, hơn nữa truy tinh là một tiểu cô nương hơn hai mươi tuổi, có chút kỳ quái.

Kim Lập Huy cũng mặc kệ ánh mắt khác thường của Dương Thiên, kích động bấm số điện thoại trên thẻ.

Ngay sau đó, một lát chờ đợi, một giọng nữ ngọt ngào từ trong ống nghe truyền ra.

“Xin chào, ta là Liễu Vân Yên.”

Thanh âm giống như là không cốc u lan, độ nhận biết rất cao, nghe một lần sẽ không quên.

Kim Lập Huy quả thực hưng phấn nhảy dựng lên: “Trời ạ, thật là đại minh tinh Liễu Vân Yên Liễu, khó có thể tin, khó có thể tin a.”

Hắn kích động giống như là tiểu hài tử, mặt mũi tràn đầy kích động.

Dương Thiên đỡ trán nhìn mọi người, ánh mắt khác thường nhìn về phía bọn họ đều muốn cách xa con hàng này một chút.

Quả thực quá mất mặt.

Liễu Vân Yên sững sờ, sau đó cảnh giác hỏi: “Ngươi là ai? Tại sao có thể có điện thoại của ta?”

Kim Lập Huy đè nén kích động trong lòng nói: “Liễu đại minh tinh, ta là Kim Lập Huy, ngươi có thể cùng ta ký...”

Lời còn chưa nói hết, Liễu Vân Yên liền mở miệng nói: “Không quen biết, treo.”

Chương 516 - Nằm trong tầm kiểm soát.

Kim Lập Huy nghe vậy, biến sắc, lau mồ hôi lạnh trên trán vội vàng nói: “Chờ một chút, chờ một chút, là Dương tiên sinh, là điện thoại Dương tiên sinh cho ta.”

Liễu Vân Yên bên kia lập tức sững sốt một lát.

“Dương tiên sinh? Dương Thiên? Hắn gọi điện thoại cho ta làm cái gì?”

Kim Lập Huy hít sâu một hơi đè nén kích động trong lòng mở miệng nói: “Liều tiểu thư, tại hạ là nhân vật thủ lĩnh của ngành công nghiệp trang phục Huy Tĩnh, Dương tiên sinh bảo ta liên hệ với ngài một chút chuyện hợp tác đại ngôn.”

“Đại diện?”

Liều Vân Yên ngẩn người, mở miệng nói: “Người đưa điện thoại cho hắn, ta muốn hắn nói chuyện với ta.”

Kim Lập Huy liếc mắt nhìn Dương Thiên một cái, sau đó đưa điện thoại tới.

Dương Thiên nhận điện thoại, mở miệng nói: “Ta là Dương Thiên.”

Liều Vân Yên chưa xốt nói: “Dương tiên sinh, ta đợi lâu như vậy, cuối cùng ngài cũng gọi điện thoại cho ta. Lúc trước sao ngài cũng không chịu cho ta số điện thoại di động, bây giờ ta cũng không biết nữa.”

Dương Thiên bình thản nói: “Người suy nghĩ nhiều, đây cũng không phải số điện thoại của ta.”

“Người.....”

Trong một tòa biệt thự xa hoa, Liều Vân Yên phần nộ dậm chân, tức giận không chịu được.

Dung mạo, gia thế, danh khí của nàng, muốn cái gì có cái đó, là nữ thần quốc dân, một ít tài tuần trẻ tuổi, tuyệt thế thiên tài, con cháu đại gia tộc tranh nhau cướp số điện thoại của nàng. Nàng cũng không cho.

Mà bây giờ từ số điện thoại của thiếu niên, bị từ chối bốn năm lần, Liều Vân Yên gần như đã hoài nghi nhân sinh.

Nàng nổi giận đùng đùng nói: “Người tìm ta làm gì?”

Dương Thiên không để ý đến tính khí nhỏ nhen của đôi phương, bình tĩnh mở miệng nói: “Chúng ta làm một cuộc giao dịch, người giúp ta một chuyện, ta cũng giúp người một chuyện.”

“Giúp ta? Giúp ta việc gì? Ngươi có thể giúp ta điêu khắc một viên ngọc thạch?”

Liễu Vân Yên bĩu môi, tùy ý hỏi.

Tuy nhiên nàng cũng không nghĩ Dương Thiên có thể đồng ý, dù sao ban đầu khi ở Vân Châu mình đã ăn nói khép nép như vậy, đối phương vẫn từ chối, hiển nhiên là không dễ dàng ra tay, lần này sao có thể ngoại lệ?

Thiếu niên này làm việc, so với nàng còn có nguyên tắc hơn.

Nhưng mà khiến hắn không nghĩ tới chính là, nàng vừa nói ra những lời này, đối phương không hề nghĩ ngợi liền mở miệng nói: “Có thể!”

“Ngươi nói cái gì? Ngươi đồng ý?”

Trong biệt thự sang trọng, Liễu Vân Yên cầm điện thoại, khiếp sợ há to miệng, vẻ mặt đại ra.

“Tiểu đệ đệ, có phải ngươi không hiểu ta nói gì sao? Ta bảo ngươi làm một miếng ngọc điêu cho ta.”

Dương Thiên cau mày nói: “Ta có thể giúp ngươi, mặt khác, dùng xưng hô này để xưng hô ta, Liễu đại mỹ nữ, ngươi chờ mong nở hoa đi.”

Thân phận vương của năm tỉnh Tây Nam, Phá Thiên Tiên Đế của hắn lại bị xưng hô như vậy, quả thực là vũ nhục đối với hắn.

Liễu Vân Yên cười khúc khích, tuy rằng bị Dương Thiên đùa giỡn, khuôn mặt có chút hồng nhuận, nhưng cũng không có tức giận.

Trong biệt thự, nàng thè lưỡi nói: “Được rồi được rồi, ta nhớ Dương tiên sinh, nhưng nói đi cũng phải nói lại, sao ngươi lại đáp ứng ta dứt khoát như vậy?”

Dương Thiên lạnh lùng nói: “Liễu đại mỹ nữ, hình như cô quên mất vừa rồi ta nói cô cần giúp ta một việc, ta mới có thể giúp cô.”

Liễu Vân Yên tò mò hỏi: “Ngươi muốn ta giúp ngươi làm gì? Trước tiên nói rõ, chuyện trái với nguyên tắc ta sẽ không làm.”

Dương Thiên mở miệng nói: “Thật ra cũng không có gì, chỉ là để người nâng cao chút danh tiếng cho công ty dưới trướng của ta.”

Liễu Vân Yên sững sốt, hỏi: “Người muốn ta giúp các người phát ngôn? Không được, tuyệt đối không được, điều này trái với nguyên tắc của ta, ta không chấp nhận bất kỳ lời phát ngôn nào.”

Biểu tình trên mặt Dương Thiên phong khinh vân đạm, hần mở miệng nói: “Không không không, người hiểu lầm rồi, ta chỉ là để người tăng danh tiếng cho công ty của ta.”

“Không phải đều giống nhau sao?”

Liễu Vân Yên cau đôi mi thanh tú.

Dương Thiên mở miệng, nói ra một câu suýt chút nữa làm nữ thần quốc dân đổi diện tức chết.

“Khác nhau, xin người hãy bỏ tiền ra để giúp ta nâng cao danh tiếng cho công ty, không cần tiêu tiền.”

Liễu Vân Yên:...

Kim Lập Huy:...

Kim Lập Huy ở bên cạnh nghe mà hãi hùng khiếp vía, đối phương thế nhưng là đại minh tinh a, hơn nữa còn là đại minh tinh siêu nhân, chỉ cần đối phương hỗ trợ đại ngôn, coi như là phí đại ngôn ba trăm triệu, cũng có thể rất nhanh kiếm về.

Mà thiếu niên trước mắt lại nói chỉ là mời nàng hỗ trợ, không cho phí đại diện?

Trong biệt thự xa hoa ở kinh thành, Liễu Vân Yên sững sờ hồi lâu, sau đó tức giận thiếu chút nữa giận sôi lên.

Nàng cắn răng nói: “Phí đại diện ta còn không đi, người còn bắt ta làm công miễn phí cho người? Dương Thiên, người...”

“Người từ chối?”

Dương Thiên bình tĩnh hỏi.

Liễu Vân Yên hừ nói: “Đó là đương nhiên, ta.....”

Nàng nói đến đây, chỉ nghe đối diện đô đô đô, một trận âm thanh vội vàng truyền đến.

Liều Vân Yên trợn mắt há hốc mồm nhìn điện thoại đã tắt.

Đôi phương, cũng dám cúp điện thoại của hắn.

Liều Vân Yên thật sự phát điên rồi. Nàng cắn răng tức giận nói: “Hỗn đản khôn kiếp, đại hỗn đản, bốn tiểu thư tức chết đi được.”

Nàng gần như tức muốn hôn mê bất tỉnh.

Cuối cùng, cắn răng lại lần nữa bấm điện thoại trở về.

Dương Thiên nhận điện thoại, không đợi Liều Vân Yên mở miệng, đã hỏi trước: “Người đồng ý?”

Liều Vân Yên tức giận nói: “Làm sao có thể, đây là vấn đề nguyên tắc, ta sẽ không tiếp nhận, Dương Thiên người không thể đổi một cái khác...”

Đô đô đô!

Điện thoại lại bị ngắt.

“Ô ô ô, Dương Thiên người một tên đại hỗn đản, vậy mà lại cúp điện thoại của ta.”

Liều Vân Yên thật sự đã sụp đổ, nếu không phải tổ chức đại thọ cho ông nội nàng ta cần điều khắc ngọc cực phẩm, nàng ta đã sớm vứt điện thoại đi.

Kim Lập Huy ở bên cạnh nhìn mí mắt một mực đang đánh nhau, liên tục hai lần cúp điện thoại của đại minh tinh, có cần tùy hứng như vậy hay không.

Nếu không phải đánh không lại Dương Thiên, Kim Lập Huy nhất định phải giúp Liều Vân Yên giáo huấn Dương Thiên một chút.

Yên lặng một lát, điện thoại lại gọi tới.

Kim Lập Huy kích động nói: “Dương tiên sinh, điện thoại lại vang lên, ngài mau nhận đi.”

Dương Thiên dưới ánh mắt của Kim Lập Huy, ngón tay chuyển động về phía bên trái, ngay cả nhìn cũng không nhìn, trực tiếp cúp điện thoại.

Trong biệt thự kinh thành.

Liều Vân Yên:...

Khuôn mặt nàng chậm rãi hiện lên xanh mét, nắm chặt nắm đấm.

Sau khi im lặng trong nháy mắt, tiểu vũ trụ trong nội tâm của nàng rốt cục bạo phát.

“A a a, hỗn đản chết tiệt, khốn kiếp, Dương Thiên, bản tiểu thư sẽ không bỏ qua cho ngươi, ngươi hỗn đản a.”

Liễu Vân Yên cầm lên một cái gối ôm điên cuồng dùng hàm răng xé rách, không bao lâu, một cái gối ôm hoàn toàn hỏng mất, lúc này nàng mới bình ổn lửa giận.

Sau đó hít sâu một hơi, lại bấm điện thoại.

Mà lúc này, Kim Lập Huy đang tận tình khuyên bảo.

“Dương tiên sinh, đại diện cho hình tượng của minh tinh Liễu Đại, rất quan trọng cho sự phát triển trong tương lai của tập đoàn chúng ta, ngài không thể nói năng khách sáo một chút sao?”

Kim Lập Huy thấy Dương Thiên treo điện thoại Liễu Vân Yên hai lần thật sự sắp hỏng mất.

Đây chính là đại minh tinh cao cao tại thượng a, có cần đối đãi tàn nhẫn như vậy hay không?

Bây giờ thời gian dài như vậy, Liễu Vân Yên vẫn không gọi điện thoại tới, trái tim Kim Lập Huy đã lạnh đi một nửa.

Xem ra đối phương sẽ không đồng ý.

Mà ánh mắt Dương Thiên lạnh lùng nhìn hắn một cái nói: “Tất cả đều nằm trong lòng bàn tay ta.”

Nói xong câu đó, điện thoại lại vang lên.

Kim Lập Huy nhìn thoáng qua biểu hiện gọi đến, lập tức ánh mắt sáng lên.

Hắn hưng phấn mở miệng nói: “Lợi hại Dương tiên sinh.”

Nắm giữ được tâm thái của Liễu Vân Yên, từ đầu đến cuối vẫn luôn nắm chắc quyền chủ động, nắm mũi đối phương đi.

Kim Lập Huy thán phục, hắn chưa bao giờ bội phục một người đến loại tình trạng này.

Dương Thiên nhếch miệng cười, sau khi nhận điện thoại, hắn còn chưa nói gì đã nghe Liễu Vân Yên vội vàng mở miệng nói: “Dương tiên sinh chờ một lát, ông đừng cúp điện thoại, tôi đồng ý, ô ô ô, tôi đồng ý phát ngôn, ô không, là đồng ý cho ông tăng danh tiếng cho công ty của ông, thắng cấp miễn phí, ông nói cái gì thì là cái đó, tôi sai rồi còn không được sao?”

Liễu Vân Lộ giờ phút này đã khóc nức nở, ngoan ngoãn.

Dương Thiên lại thu được ánh mắt sùng bái của Kim Lập Huy.

Hắn nghe thấy giọng nói ủy khuất của Liễu Vân Yên ở đối diện, khóe miệng không khỏi nhếch lên thành một nụ cười.

Chuyện kể tiếp, thì không hề nghi ngờ.

Liễu Vân Yên đồng ý ít ngày nữa sẽ đến Giang Thành, Dương Thiên cũng hứa hẹn với đối phương sẽ điêu khắc cho nàng một bức tượng ngọc tinh mỹ tuyệt luân.

Cứ như vậy, hai phe đều vui vẻ, Liễu Vân Yên đối với Dương Thiên tràn ngập cảm kích, cơ hồ quên mất vừa rồi thiếu chút nữa bị thiếu niên làm tức chết.

Kim Lập Huy cũng hưng phấn lên, có thể được thần tượng của mình tự mình phát ngôn, lúc trước hắn nghĩ cũng không dám nghĩ.

Hiện tại hắn đã nhiệt tình mười phần, hận không thể hiện tại toàn tâm toàn ý đầu nhập công tác.

Cuối cùng, Kim Lập Huy hỏi: “Dương tiên sinh, ngài nếu một lần nữa sáng tạo ra tập đoàn này, ngài là tự mình đến không chế sao?”

Dương Thiên lắc đầu nói: “Cũng không phải, ta sẽ lựa chọn một người thích hợp đảm nhiệm tổng tài tập đoàn, người chỉ cần phụ trợ nàng là được.”

Kim Lập Huy gật đầu nói: “Đây là đương nhiên, ánh mắt của Dương tiên sinh rất độc đáo, tự nhiên sẽ chọn lựa thích hợp nhất, ta nhất định sẽ tuân theo ý của Dương tiên sinh làm việc.”

Chương 517 - Trở lại trường.

Cáo biệt Kim Lập Huy, Dương Thiên buồn bã thở phào một hơi.

Hắn lao lực làm tất cả những thứ này, tự nhiên không phải vì kiếm tiền, mà là vì mẫu thân Lý Nhu của hắn.

Kiếp trước, bởi vì mẫu thân Dương Thiên xuất thân Lý gia, mà trang phục sản nghiệp của Lý gia là do mẫu thân Lý Nhu chường quản.

Tuy nhiên từ khi cha mẹ Dương Thiên ở cùng một chỗ, hai người gặp áp bách từ Dương gia ở kinh thành.

Mẹ của Dương Thiên mất đi công việc của ngành quần áo, đi theo cha của hắn.

Những năm đó nằm mơ nàng cũng muốn có một cửa hàng quần áo nho nhỏ, nhưng bởi vì điều kiện trong nhà, cho đến chết, nguyện vọng nho nhỏ này của nàng cũng không có thực hiện.

Ở kiếp trước, hắn vô năng, chẳng những không giúp mẫu thân hắn thực hiện nguyện vọng này, ngược lại liên lụy toàn bộ gia đình.

Mỗi lần nhớ tới những chuyện này, tim Dương Thiên đều đang rỉ máu.

Mà ở kiếp này, hắn là tiên, đã xoay chuyển tất cả.

Lần này bỏ vốn mười tỷ, một lần nữa chinh hợp ngành trang phục Tây Nam, không vì cái gì khác, chỉ là muốn thực hiện nguyện vọng trước kia cho mẫu thân hắn.

Lúc này khỏe miệng Dương Thiên lộ ra ý cười, hắn muốn cho mẫu thân hắn một niềm vui bất ngờ lớn.

Tính toán thời gian, thành tích thi đại học cũng sắp xuống rồi, chờ sau khi lấy được phiếu điểm, cũng nên về nhà một chuyến.

Kiếp trước hắn thất bại trong kỳ thi đại học, trở thành phế vật, khiến phụ thân Dương Quốc của hắn ở kinh thành Dương gia mất hết mặt mũi, hy vọng cuối cùng tan biến, bóng người vĩ ngạn kia sụp đổ, từ đó bệnh không dậy nổi.

Đời này, tất cả các môn học của hắn đều đạt được thành tích tối đa, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì sẽ là Trạng Nguyên của Huy Tĩnh, nghĩ đến sau khi phụ thân Dương Quốc của hắn biết được thành tích này, hắn là sẽ rất vui mừng mới đúng.

Nghĩ đến đây, đột nhiên chuông điện thoại di động vang lên.

Dương Thiên liếc mắt nhìn, là Hàn Hương Ngưng gọi tới.

Sau khi Dương Thiên nhận lấy, liền nghe giọng điệu chua chát của tiểu tử kia truyền đến.

“Tiểu tử, nghỉ lâu như vậy cũng không gọi điện thoại cho lão sư, thật sự là quá mức coi thường cái tên bạch nhãn lang nhà ngươi rồi.”

Dương Thiên có chút xấu hổ cười nói: “Sao lại như vậy, ta là sợ làm trễ nải thời gian của Hàn lão sư, lúc này mới không dám quấy rầy ngài.”

Hàn Hương Ngưng kiêu hãnh một tiếng nói: “Ngươi cứ chém gió đi, dù sao ta không ở bên cạnh ngươi, không có biện pháp néo lỗ tai ngươi.”

Dương Thiên bất đắc dĩ cười, nói: “Không biết Hàn lão sư gọi điện thoại có chuyện gì không?”

Hàn Hương Ngưng tức giận nói: “Sao? Không có việc gì không thể gọi điện thoại cho ngươi? Có phải làm trễ nải thời gian của ngươi hay không? Nếu đã như vậy, ta đây cúp máy đây.”

“Đừng đừng, thầy Hàn tôi sai còn không được, điện thoại của tôi tùy tiện gọi, suốt ngày 24/24 mở máy cho anh là được rồi.”

Dương Thiên lau mồ hôi trên trán, nữ nhân luôn vô duyên vô cớ tức giận, hắn cũng không biết mình đã làm sai điều gì.

Hơn nữa tức giận luôn thích cố tình gây sự.

Hàn Hương Ngưng bắt lấy bím tóc nhỏ của hắn hỏi: “Ngươi nói ngươi sai rồi? Vậy ngươi sai ở chỗ nào?”

Dương Thiên:.....

Hắn cảm thấy mình sắp phát điên.

Lúc này mới nói mấy câu mà thôi a, hấn nào biết nơi nào trêu chọc tiểu tử này.

Nghe Dương Thiên ấp úng nói không ra lời, Hàn Hương Ngưng bật cười một tiếng: “Được rồi, không đùa ngươi nữa, chỉ là thông báo cho ngươi ngày mai đến trường một chuyến, thành tích đã có, ngươi muốn ghi danh đại học gì thì điền một chút nguyện vọng.”

Dương Thiên gật đầu nói: “Hàn lão sư tốt, ta nhớ kỹ rồi.”

Hàn Hương Ngưng có chút kinh ngạc hỏi: “Dương Thiên, hiện tại thành tích nằm trong tay ta, ngươi không tò mò người thi được bao nhiêu điểm?”

Dương Thiên cười mở miệng nói: “Không có gì có thể tò mò, không ngoài dự đoán, hấn là thành tích điểm tối đa, đứng đầu Huy Tĩnh, hấn là còn có thể lấy được trạng nguyên.”

Hàn Hương Ngưng tròn mắt há hốc mồm.

“Tiểu tử, có phải ngươi đã sớm biết rồi không?”

Dương Thiên gật đầu nói: “Ừ, sau khi cuộc thi kết thúc, ta đã biết được.”

Hàn Hương Ngưng:...

Nếu Dương Thiên ở bên cạnh nàng, nàng nhất định sẽ véo lỗ tai Dương Thiên.

Ngươi nghe ta nói một chút.

Nàng từng đi học tốt xấu gì cũng là một học bá, có cần đả kích người ta như vậy không?

Nếu những lời này truyền đến cả lớp, không biết có thể nổ tung tập thể hay không.

Nghe giọng điệu của Dương Thiên, Hàn Hương ngưng ngạo kiêu hừ một tiếng nói: “Ngươi biết những chuyện này không có gì, còn có một chuyện quan trọng nhất ngươi khẳng định không biết.”

“Là cái gì?”

Dương Thiên nghi vấn.

Hàn Hương Ngưng cười hắc hắc nói: “Ngươi đoán xem.”

Dương Thiên lắc đầu nói: “Không cần đoán, dù sao ngày mai sẽ biết.”

Khóe miệng Hàn Hương Ngưng bên kia điện thoại hoàn toàn cứng ngắc.

Tính cách thiếu niên này thật sự là trầm ổn tới cực điểm, nếu là nàng, đã sớm đánh vỡ nồi đất mà hỏi đến cùng.

Nàng vốn định câu dẫn khẩu vị của thiếu niên, nhưng hiện tại xem ra, hiển nhiên là thất bại.

Hàn Hương Ngưng vẫn không cam lòng, nàng cắn răng hỏi: “Người không hiểu kỳ sao?”

“Không!” Giọng nói của Dương Thiên bình tĩnh khiến Hàn Hương Ngưng muốn đánh người.

Ngày thứ hai, Dương Thiên và Vương Tĩnh Thần cùng nhau đi tới trường học.

Dù sao cũng đã tốt nghiệp từ nơi này, hơn nữa trong khoảng thời gian này quan hệ với Dương Thiên nhanh chóng ấm lên, Vương Tĩnh Thần cũng không quan tâm ánh mắt của mọi người.

Mặc dù có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn kéo bàn tay to lớn của Dương Thiên sóng vai đi tới.

Một số học sinh cấp ba trở về trường nhận phiếu thành tích nhìn thấy cảnh này lập tức kêu rên lên lần nữa.

“Ta rốt cuộc làm sai cái gì, chỉ là đến trường học nhận phiếu điểm mà thôi, tại sao phải vì ta ăn cầu lương?”

“Đúng vậy đúng vậy, đi đường cho tốt không được sao? Tại sao phải ngược chúng ta?”

“Bây giờ ta muốn tố cáo, không biết sau khi tốt nghiệp lão sư còn quản cái này hay không.”

“Hoa vương Tĩnh Thần, người liên minh tam giới, nữ thần trong lòng ta cứ như vậy không còn, vậy ra tay cũng quá nhanh đi.”

“Một cây cải trắng thật tốt, sao lại để heo ủi cho rồi.”

Nghe thấy tiếng kêu rên của mọi người, Vương Tĩnh Thần đưa tay che miệng nhỏ, đôi mắt đẹp long lanh tràn ngập ý cười ôn nhu nhìn về phía Dương Thiên nói: “Thấy chưa, mị lực của bốn cô nương rất lớn, sau này ngươi phải đối xử tốt với ta một chút, nếu không ta sẽ...”

Cô gái còn chưa dứt lời, Dương Thiên cúi đầu ngậm lấy đôi môi hồng anh đào của nàng.

Đám quần chúng ăn dưa này lại còn nói hắn là heo ủi cái trắng, không tạo thành cho bọn hắn một vụn điểm tôn thương?

Khuôn mặt cô gái đỏ bừng, bên cạnh có rất nhiều học sinh đang nhìn, nàng dùng sức đẩy Dương Thiên, nhưng thủy chung không có đẩy ra.

Mà đông đảo học sinh đã triệt để hóa đá.

Vừa rồi là rải thức ăn cho chó, lần này là phóng độc.

“A a a, ta không chịu nổi, ta muốn ngăn cản bọn họ.”

“Hỗn đản a, đây là chê chúng ta bị thương còn chưa đủ sâu sao?”

“Chạm tim rồi, lão Thiệt!”

“Im miệng, nếu không ta nhảy xuống sông tự vẫn.” Một tiểu nam sinh nước mắt lưng tròng, đứng bên cạnh một cái ao nhỏ, hiển nhiên bị Dương Thiên đả kích không nhẹ.

Một tên mập nhìn thấy cảnh này cũng bị đả kích không nhẹ, cầm đầu không ngừng đâm vào cây, một gốc cây nhỏ to bằng cánh tay cũng sắp bị hắn đụng gãy.

Còn có một tiểu nữ sinh, vẻ mặt si mê nói: “Oa, thật lãng mạn, đáng tiếc Dương Thiên Vẫn không phải ta.”

Một nam sinh bên cạnh cô cho rằng cơ hội đã tới, ha ha cười nói: “Nếu không thì tôi tới hôn cô.”

Nhưng mà, câu nói này nói xong, lại bị nữ hài xem thường.

“Cút, ngươi cho rằng ngươi là Dương Thần? Người ta hoàn mỹ như vậy, là cấp bậc nam thần, mà ngươi thì sao, tư tưởng xấu xa, căn bã.”

Nam sinh kia:

Hắn cảm thấy muốn điên rồi, Dương Thiên hôn hoa khôi thành nam thần, sao hắn lại trở thành cận bã rồi?

Cuối cùng, người nơi này càng tụ càng nhiều, Vương Tĩnh Thần da mặt mỏng, nổi giận giẫm Dương Thiên một cước, Dương Thiên dừng lại.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của cô gái trước mắt đỏ đến cổ, khóe miệng Dương Thiên lộ ra ý cười, thấp giọng nói: “Thật ngọt.”

Vương Tĩnh Thần đương nhiên biết Dương Thiên nói là có ý gì, che khuôn mặt xinh đẹp, gần như muốn chui vào trong kẽ đất.

Dương Thiên thấy cô gái thật sự then thùng, vì thế ánh mắt nhìn mọi người vây xem xung quanh một cái, nói: “Nhìn cái gì, trở về xem đối tượng của các người đi.”

Một câu, đã đắc tội tất cả mọi người trong sân.

Mọi người đều xù lông, tóc gáy như đều dựng lên.

“A a a, ta cũng không nhìn được nữa, ta muốn giết chết hắn.”

“Mẹ nó, đại đao của ta, mọi người giúp ta điều tra chém chết người phải lãnh hình mấy năm.”

“Mẹ kiếp, đây là muốn kéo thù hận à.”

“Tức chết ta rồi, không nên ngược người như vậy chứ.”

“Đừng can ta, hôm nay không phải hắn chết thì ta vong.”

Vương Tĩnh Thần cười khúc khích nhìn thiếu niên trước mắt.

Hắn thật đúng là một chút thiệt thòi cũng không ăn, vừa rồi những người kia vền vẹn chỉ nói hắn một câu cải trắng tốt đều để heo ỉ, mà bây giờ, một câu nói của hắn cơ hồ đắc tội tất cả mọi người.

Dương Thiên nhìn mọi người xông lên, cười cười, tùy tiện nhặt một cây gậy gỗ to bằng cổ tay lên, nhẹ nhàng gập lại, cây gậy gỗ rắn chắc lập tức bị bẻ gãy.

Mọi người thấy một màn này xong, không khỏi gian nan nuốt một ngụm nước bọt, cũng không dám tiến lên nữa.

Quả nhiên Dương Thần vẫn mạnh mẽ như trước, cánh tay và bắp chân của bọn họ không hề rắn chắc hơn gậy gỗ kia bao nhiêu.

Thế là, nguyên một đám ngẩn ra, ai cũng không dám tiến lên, Sau đó, Dương Thiên liền tiếp tục nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Vương Tĩnh Thần, dưới ánh mắt của mọi người cứ như vậy rời đi...

Chương 518 - Một chén canh gà.

Dương Thiên và Vương Tĩnh Thần đi trên con đường nhỏ yên tĩnh, một đường cười nói vui vẻ.

Nhưng mà, vừa lúc đó, đột nhiên nghe được một tiếng quát lớn.

“Hai người các ngươi lôi lôi kéo kéo ở trường học còn ra thể thống gì? Mau buông tay cho ta.”

Dương Thiên nhìn sang, đã thấy ông đã từng là chủ gánh, bất luận là ai, hai tay chấp sau lưng, vẻ mặt âm trầm đi tới.

Vương Tĩnh Thần giật mình kêu lên, vội vàng muốn buông bàn tay nhỏ bé bị Dương Thiên nắm ra, mà Dương Thiên lại nắm chặt không buông.

Hắn nhíu mày nhìn Hà Sơn mở miệng nói: “Hà lão sư, chúng ta đã tốt nghiệp, hưởng hồ cho dù chúng ta không tốt nghiệp, cũng tựa hồ không do ngươi quản.”

Hà Sơn hừ lạnh một tiếng: “Thái độ của ngươi như vậy, sớm muộn gì cũng trở thành sâu mọt trong xã hội, hôm nay là ngày lấy thành tích đơn, đáng vẻ cả lơ phát phơ của các ngươi có thể thi được thành tích gì tốt, ta khuyên các ngươi vẫn là trực tiếp trở về đi, đừng để lát nữa mặt mặt xấu hổ.”

Vương Tĩnh Thần từ nhỏ đã ngoan ngoãn, hơn nữa bởi vì dung mạo xuất chúng thành tích xuất chúng nên luôn được cuộc thi khen ngợi, chưa từng bị răn dạy.

Bây giờ bị Hà Sơn nghiêm nghị quát lớn, vành mắt đỏ lên.

Đôi mắt Dương Thiên lạnh lùng, hấn xoa đầu nhỏ an ủi cô bé, sau đó lạnh lẽo nhìn Hà Sơn tức giận nói: “Tên trọc chết tiệt, gọi người một tiếng Hà lão sư cho người mặt mũi đúng không?”

Đối với Hà Sơn ở kiếp trước bởi vì phụ huynh không tặng lễ, khắp nơi khiến hắn khó xử, không ngừng nhục nhã hắn, Dương Thiên chưa bao giờ nghĩ tới tha thứ.

Hà Sơn nghe Dương Thiên nói năng lỗ mãng lần nữa, tức đến tròng mắt đều đỏ lên.

“Người nói cái gì? Người có dám lặp lại lần nữa không?”

Dương Thiên cười lạnh một tiếng: “Làm sao? Tên trọc chết tiệt, lỗ tai người không dùng được nữa à?”

Hà Sơn cắn răng nói: “Được được được, Dương Thiên, người có gan, người chờ đấy, lát nữa ta sẽ tổ chức toàn bộ lớp 12, 6 đến lớp 12, để bọn họ nhìn xem, rời khỏi lớp 12, lớp 6, phế vật chung quy vẫn là phế vật, đừng tưởng rằng lúc trước Hàn Hương Ngưng mô phỏng khảo thí cho người đáp án, người liền cho là có thể vĩnh đuôi lên trời.”

Dương Thiên nghe vậy cười.

Ánh mắt hắn đậm đặc nhìn thoáng qua Hà Sơn nói: “Tên trọc chết tiệt, chút nữa sẽ đánh đùng đùng, nếu người dám đến, ta sẽ khiến người xấu hổ muốn chết.”

Hà Sơn lạnh lùng nói: “Ta cũng muốn xem xem người có năng lực gì khiến ta xấu hổ?”

Nói xong, tức giận quay người rời đi.

Mà lúc này, Vương Tĩnh Thần có chút lo lắng nhìn Dương Thiên nói: “Hà lão sư có sức mạnh như vậy, có phải là có lá bài tẩy gì hay không?”

Dương Thiên cười cười, nhìn vẻ mặt lo lắng của cô gái nói: “Người yên tâm, cho dù hắn có át chủ bài ta cũng không sợ, không chỉ Giang Thành, mà cả người đứng đầu toàn bộ Huy Tĩnh đều là ta.”

Toàn thân thiếu niên tản ra sự tự tin cường đại, khuôn mặt xinh đẹp Vương Tĩnh Thần đỏ bừng si mê nhìn hắn nói: “Ừ, Tiểu Thần tin tưởng ngươi.”

Về tới lớp của Hà Sơn, gọi một thiếu niên bộ dáng tuấn lãng ra ngoài cửa.

Thiếu niên tuấn lãng kia nghi vấn nói: “Đại cữu, ngài tìm ta có chuyện gì không?”

Hà Sơn mở miệng nói: ” Đỗ Minh, lúc trước đại cữu bảo ngươi treo thành tích thi lên lớp chúng ta, là vì giúp ta trút giận hôm nay, ngươi có thể giúp ta làm được không?”

Đỗ Minh cười cười nói: “Đại cữu, thành tích của ta cùng đệ nhất Chu Lâm của Thiên liên hai lần Huy tỉnh so sánh với nhau, lần này thành tích mặc dù khó một chút, ta cũng thi bảy trăm điểm, chỉ cần không phải Chu Lâm, thành tích của ta có thể nghiền ép toàn bộ Nhất Trung.”

Hà Sơn nghe vậy, nụ cười trên mặt càng thêm xán lạn, hắn mở miệng nói: “Được được, chờ ta thông tri cho tất cả mọi người trong lớp, cùng đi lớp 123 xem trò cười đi.”

Mà giờ khắc này Vương Tĩnh Thần và Dương Thiên cũng đến lớp.

Ở trước mặt Hàn Hương Ngưng, Dương Thiên cũng không có gan nắm tay Vương Tĩnh Thần nữa, nếu không vài phút sẽ bị nhéo lỗ tai.

Tiểu tử tử này cũng mặc kệ hắn là Phá Thiên Tiên Đế, hay là vương Tây Nam.

Trước mặt mọi người, vẫn như cũ để hắn không xuống được mặt bàn.

Chờ Dương Thiên đi vào phòng học, ánh mắt tất cả nam đồng bào nhìn hắn đều thay đổi.

Có vài người trong mắt còn có ngọn lửa nhỏ thiêu đốt, hiển nhiên vừa rồi bọn họ ở trong sân trường cũng có mặt, bị một câu của Dương Thiên suýt chút nữa tức chết.

Dương Thiên giống như một người không có chuyện gì, chậm rãi đi về phía vị trí của mình.

Nhưng mà, lúc này lại bị Hàn Hương Ngưng gọi lại.

Chỉ thấy tiểu tử trước mắt này vẻ mặt tươi cười, nhìn rất vui vẻ, vẫy vẫy tay với hắn cười nói: “Dương Thiên, tới đây, đến bục giảng, kể cho chúng ta nghe người thi được nhiều điểm như vậy, rốt cuộc là làm sao làm được?”

Mọi người nghe vậy đều sững sờ, sau đó đều nghi hoặc.

“Dương Thần lần này đến cùng thi được bao nhiêu điểm?”

“Nghe ngữ khí của Hàn lão sư, hình như không thấp a.”

” Há, sẽ không lại là thành tích nghịch thiên bảy trăm mười điểm chứ? “

Người này vừa dứt lời, những người khác đều xù lông.

“Làm sao có thể? Độ khó của kỳ thi đại học lần này khiến người ta giận sôi, đừng nói là bảy trăm mười điểm, nếu ai có thể phá bảy trăm điểm ta gọi hắn là gia gia.”

“Đúng vậy đúng vậy, lúc thi đại học ta suýt chút nữa bị bài thi ngược đãi khóc, quá khó khăn, hiện tại ta cũng không dám nhìn thành tích.”

“Nếu không phải bảy trăm điểm, vậy Dương Thần đến cùng thi bao nhiêu a, thoát nhìn Hàn lão sư tựa hồ rất vui vẻ a.”

Ánh mắt mọi người nhao nhao nhìn Hàn Hương Ngưng, phát hiện nàng mặt mũi hồng hào, nụ cười tuyệt mỹ đều ngăn không được.

Hàn Hương Ngưng nhìn ánh mắt chờ mong của mọi người, cười thần bí nói: “Ta giữ bí mật trước, để công bố áp trực, nhưng có thể tiết lộ cho các ngươi một chút, thành tích của Dương Thiên tuyệt đối vượt qua bảy trăm điểm.”

“Tê!”

Mọi người nghe vậy, tuy trong lòng xác định một chút, nhưng vẫn là mặt mũi tràn đầy chấn kinh.

“Dương thần quả thực chính là một yêu nghiệt, bài thi của Huy tinh lần này thật sự là khó nhất trong vòng mười năm, không ngờ chỉ có vậy mà đã đạt được bảy trăm điểm.”

“Triệu Nhật Thiên ta ai cũng không phục, liền phục Dương Thần.”

Một người trong đó đầu óc co rút nói: “Hàn lão sư để Dương Thần lên đài, không phải là lại muốn đả kích chúng ta chứ?”

Mọi người nghe vậy, đầu tiên là sửng sốt, sau đó chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc nói: “Dương Thần không xấu như vậy chứ? Vương Giả chắc không có hứng thú đến chế giễu Thanh Đồng chứ?”

“Đúng đúng đúng, hần nhất định là đến chia sẻ bí quyết, bí quyết khảo thí, ha ha, tất cả mọi người vãn tai lên nghe cho kỹ a, chỉ cần học xong, về sau khảo thí tuyệt đối mọi việc đều thuận lợi.”

Mọi người hiện tại đều thành thành thật thật ngồi như học sinh tiểu học, đôi mắt tỏa sáng nhìn Dương Thiên đã đến trên bục giảng, chỉ cảm thấy lần này phải kiếm lời lớn.

Nhưng mà, sự thật lại không phải như thế.

Hàn Hương Ngưng bảo hần nói một chút về bí quyết của cuộc thi, hần có bí quyết gì không.

Nhưng nhìn những người trông mong chờ đợi trong sân kia, thật sự đáng thương.

Thế là, hần mở miệng nói: “Kỳ thật lần này khảo thí có thể đạt tới trình độ này, thật không phải ta có nhiều năng lực, mà là đề mục quá đơn giản, quét qua, tất cả đáp án đều có, căn bản không cần suy nghĩ, xem như học sinh tiểu học...”

Hần nói tới đây, tất cả mọi người đều khóc lên.

“Ngừng ngừng, cho ta nghe, ô ô ô, Dương Thần, ta liền đoán người không có ý tốt, người có phải cố ý đả kích chúng ta hay không?”

“Dương thần, chúng ta có thể vui vẻ chơi đùa hay không, nhận phiếu thành tích, chúng ta liền đường ai nấy đi, ngài không thể để cho chúng ta nể tình ngài tốt hơn sao?”

“Dương thần, ngài muốn để cho chúng ta sống cả đời trong bóng ma của ngài sao?”

“Tâm tắc, ta đã đoán hôm nay không nên tới nơi này.”

“Quá đau lòng, ô ô ô, còn là học sinh tiểu học..... có đả kích người như vậy sao?”

Hàn Hương Ngưng nhìn một mảnh kê rên trong sân, khoe miệng không khỏi giật giật, nhẹ nhàng đá vào mông Dương Thiên một cước cả giận nói: “Dương Thiên, có phải ngươi muốn tức chết lão sư hay không.”

Dương Thiên đỡ trán: “Hàn lão sư, là ngươi bảo ta nói.”

Hắn dứt lời, đá quả bóng cao su kia cho Hàn Hương Ngưng.

Giờ phút này ánh mắt tất cả mọi người nhìn Hàn Hương Ngưng đều thay đổi.

Tiểu tử tử xinh đẹp dịu dàng này, không nghĩ tới đáy lòng ác độc như vậy.

Hàn Hương Ngưng quả thực muốn phát điên, nàng thuận thực nhéo lỗ tai Dương Thiên nói: “Lão nương cho ngươi nấu một bát canh gà nhân sâm, ai mẹ nó cho ngươi ở trong canh gà uống tỳ sương? Học sinh của lão nương nếu có bóng ma tâm lý, ta không tha cho ngươi.”

Dương Thiên:

Gặp được tiểu tử tử không nói đạo lý như vậy, hắn thật sự là sắp im lặng mà chết.

Vương Tây Nam bị một nữ tử nhéo lỗ tai ngay trước mặt cả lớp, không biết truyền vào trong lỗ tai những đại lão kia, có thể cười chết bao nhiêu người.

Mọi người thấy Dương Thiên kinh ngạc, lúc này mới cười trên nỗi đau của người khác.

“Hắc hắc, năng lực a, ngươi không phải năng lực sao?”

“Vật nào cũng có vật này, ha ha.”

“Hàn lão sư, dùng sức, dùng sức một chút.”

Nghe mọi người châm chọc, Dương Thiên cảm thấy cần phải giảng đạo lý với Hàn Hương Ngưng, bảo vệ chủ quyền của mình.

Hắn chịu đựng đau đớn lỗ tai sắp bị vặn xuống, bình tâm tĩnh khí giải thích với tiểu tử tử trước mắt: “Hàn lão sư, ta nói vốn

là sự thật, nếu không phải đề mục quá đơn giản, ta làm sao có thể nửa giờ liền làm xong bài thi?”

Một câu nói, ngữ khí cười nhạo của mọi người toàn trường đều ngừng lại.

Sau đó lại là một tiếng kêu rên thảm thiết.

“Hàn lão sư, Dương Thần lại đã kích chúng ta.”

“Hàn lão sư, giết chết hắn.”

“Lúc ấy, thời gian thi hai tiếng ta cũng không đủ dùng. Dương Thần, người đã kích người khác có thể thay đổi đã kích hay không, ta luôn cảm thấy người đang nhắm vào ta.”

Chương 519 -

Nếu như nói vừa rồi Dương Thiên ở trong canh gà ngâm thạch tín, vậy lần này chính là địch dưới sợ.

Nếu như ánh mắt có thể giết chết người, vậy Dương Thiên đoán chừng đã bị giết trăm ngàn lần.

Hàn Hương Ngưng mặt đầy lo lắng trấn an cảm xúc của mọi người, để tránh có người nghĩ không thông nhảy lầu.

Lần này thi đại học thành tích quá khó khăn, tâm tình của tất cả mọi người vốn đã thấp, thậm chí có học sinh vụng trộm nói với nàng áp lực lớn, đều không muốn sống.

Hàn Hương Ngưng vốn có ý muốn Dương Thiên dạy dỗ mọi người một chút, nói một ít thất bại là mẹ nó thành công, có chí thì chuyện thành, người ngốc thì bay trước.

Lại không nghĩ rằng thiếu niên vừa ra sân hạ độc một đám người, ngay cả nàng cái lão sư này cũng không buông tha.

Phải biết rằng, nàng cũng đã xem qua bài thi cao khảo, tự nhận bảy trăm điểm cũng không thi được.

Mà thiếu niên, như yêu nghiệt, vậy mà sáu môn max điểm, đây quả thực có thể nói là thành tích nghịch thiên.

Dương Thiên nhìn biểu cảm của mọi người, không khỏi lộ ra nụ cười hả hê.

Vừa rồi những người này còn cười trên nỗi đau của người khác, nhìn hấn cười nhạo, nhưng mà còn chưa tới một phút đồng hồ, liền xuất hiện đại đảo ngược.

Thật là, chẳng lẽ bọn họ không biết gió cuốn mây trôi, làm việc không nên quá tuyệt đối, nếu không sẽ bị đánh mặt sao?

Dương Thiên vừa nghĩ đến đây, đột nhiên lại bị đá một cước vào mông.

Lần này hấn đau đến nhe răng nhếch miệng.

Quay đầu nhìn lại, đã thấy Hàn Hương Ngưng thu hồi bàn chân nhỏ mang giày cao gót kia.

Thấy ánh mắt Dương Thiên nhìn về phía nàng, Hàn Hương ngưng trọng nhìn khuôn mặt xinh đẹp cả giận nói: “Nhìn cái gì mà nhìn, ta nói cho ngươi biết, việc này không tính là xong, chờ làm xong những việc này ta sẽ hảo hảo thu thập ngươi.”

Khóe miệng Dương Thiên giật giật. Hấn luôn cảm thấy sau khi tiểu tử này quen thuộc với hấn, ngày ngày đều nhắm vào hấn.

Hàn Hương Ngưng tức giận hừ một tiếng nói: “Còn nhìn? Trở lại chỗ ngồi của ngươi đi.”

Được rồi, Dương Thiên hoàn toàn chịu phục.

Ra khỏi phòng học này, ở toàn bộ Tây Nam, hấn lớn nhất.

Nhưng vào phòng học này, vẫn là tiểu tử này xinh đẹp trước mắt này lớn nhất.

Ba gian phòng này, do nàng quản!

Tất cả mọi người đều cảm thấy chán nản, nhưng Phương Lôi Lôi phát hiện Vương Tĩnh Thần ngồi cùng bàn với mình đúng là đang cười vui vẻ.

Dường như căn bản không có bất kỳ đả kích nào ảnh hưởng.

Nàng hiếu kỳ hỏi: “Tĩnh Thần, sao ngươi tựa hồ không tức giận chút nào vậy, Dương Thiên đả kích chúng ta như vậy, thật sự là quá đáng.”

Thanh âm của Phương Lôi Lôi rất lớn, lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

“Ha ha, Dương Thần lần này chắc chắn đắc tội với hoa khôi, dù sao sau khi Tô Thi Nhu đi, hoa khôi trở thành người đứng thứ hai. Nếu nói đến đả kích, chắc chắn là nàng lớn nhất.”

“Ha ha, ngồi đợi hoa hậu giảng đường và Dương Thần trở mặt, như vậy ta sẽ có cơ hội.”

Mọi người còn chưa thăm dò rõ ràng tình huống, lần nữa trào phúng.

Nhưng mà, kết cục quá đau lòng, bọn họ nghĩ cũng không nghĩ tới.

Nghe Phương Lôi Lôi nghi vấn, Vương Tĩnh Thần mơ hồ trừng mắt nói: “Tại sao phải tức giận? Dương Thiên nói vốn là đúng, đề thi đại học lần này bản thân rất đơn giản, đã từng mô phỏng, thành tích của ta nhiều nhất chỉ có sáu trăm năm mươi điểm, nhưng lần này thi đại học ta thi hơn bảy trăm điểm.”

Mọi người:...

Trên mặt bọn họ lại có chút hả hê, vẻ mặt cứng đờ, ánh mắt nhìn về phía Hàn Hương Ngưng.

Hàn Hương Ngưng gật gật đầu, xem như chấp nhận thành tích của Vương Tĩnh Thần.

Một người vẻ mặt đại ra nói: “Ta biết ngay mà, học tra giống như ta thì không nên tới.”

“Hoa hậu giảng và Dương Thần đây là tổ chức thành đoàn đến đánh mặt sao?”

“Thật sự không thể chừa đường sống cho đám học tra chúng ta sao?”

“Ta rốt cuộc đã làm sai cái gì? Không phải là hôm nay bánh rán có thêm một quả trứng gà khoe giàu trong vòng bạn bè sao? Có cần thiết phải thương tổn ta như vậy không?”

“Ta cảm thấy toàn bộ thế giới đều tràn ngập ác ý nồng đậm đối với ta.”

Hàn Hương Ngưng nhìn mọi người đang rơi lệ đầy mặt, tức giận nói: “Vương Tĩnh Thần, Dương Thiên hai người câm miệng, hiện tại không có sự cho phép của ta, hai người các người không được phép nói chuyện.”

Nhìn thấy đám học sinh đáng yêu này bị đả kích thảm như vậy, nàng không khỏi đau lòng.

Khâu cuối cùng, Hàn Hương Ngưng công bố thành tích xếp hạng, vì để cho người kém biết xấu hổ sau dũng, làm cho người ta sinh ra cảm giác khân trương, phòng ngừa bị vượt qua.

“Hoàng Nguyên, bốn trăm sáu mươi lăm điểm, thứ bốn mươi lăm.”

“Tôn Hiếu Tĩnh, bốn trăm bảy mươi một điểm, bốn mươi bốn điểm.”

“Vương n Hòa, bốn trăm bảy mươi bảy điểm, hạng bốn mươi ba.”

Mọi người nghe thấy thành tích của mình đều than thở, dù sao lần thi đại học này thật sự là quá khó, tất cả mọi người đều không như ý.

Chờ đọc đến hạng ba, mới vèn vèn sáu trăm ba mươi điểm thành tích.

“Hạng hai, Vương Tĩnh Thần.”

Hàn Hương ngưng niệm đến nơi này, dừng lại một chút, ánh mắt mọi người toàn bộ đều nhìn vào trong đó.

Tựa hồ vừa rồi nữ hài nói qua, thành tích của nàng vượt qua bảy trăm.

Bảy trăm và sáu trăm là ranh giới rất lớn, chỉ cần đạt tới bảy trăm điểm, tất cả học phủ đứng đầu cả nước đều có thể tùy tiện chọn.

Hoa hậu giảng đường cùng tồn tại với mỹ mạo và trí tuệ này, rốt cuộc đã thi được bao nhiêu?

Tất cả mọi người đều dựng lỗ tai lên, sợ bỏ lỡ bất kỳ chi tiết nào.

Sau đó, Hàn Hương ngưng đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch, chậm rãi mở miệng nói: “Vương Tĩnh Thần, bảy trăm mười lăm điểm.”

Nàng vừa dứt lời, lập tức đưa tới chấn động cực lớn,

“Trời ơi, ta không có nghe lầm chứ, bảy trăm mười lăm điểm? Xác định không phải bảy mươi một điểm năm điểm?”

“Hàn lão sư, là ta nghe nhầm, hay là người đọc sai rồi?”

“Lần thi đại học này làm sao có thể có thành tích cao như vậy? Đừng nói là một trung, cho dù là toàn bộ Giang Thành cũng có thể xếp thứ nhất.”

“Vận khí tốt một chút, còn có thể làm trạng nguyên.”

Tất cả mọi người suýt chút nữa đã hoài nghi nhân sinh.

Ngô Ba từ trong rung động khôi phục lại, sau đó giơ ngón tay cái lên với Dương Thiên, nói: “Dương thần, bạn gái nhỏ kia của ngài thật lợi hại, thành tích bảy trăm mười lăm, đã vượt qua lúc trước người mô phỏng...”

Nói tới đây, mí mắt y nhảy dựng, tựa hồ nghĩ tới cái gì sau đó hoảng sợ nói: “Trời ạ, Dương Thần, vừa rồi lão sư tựa hồ không có đọc tới tên của người, lúc nàng đọc tới hoa khôi, tựa hồ chỉ xếp thứ hai, chẳng lẽ...”

Ngô Ba lập tức từ trên băng ghế ngồi bật xuống đất.

Mà giờ khắc này tất cả mọi người vốn khiếp sợ thành tích của Vương Tĩnh Thần, nhưng nghe được Ngô Ba phân tích, ánh mắt từng người đều nhìn về phía Dương Thiên.

Toàn trường tĩnh mịch!

Hạng nhất lại là Dương Thiên?

Rốt cuộc hắn thi được bao nhiêu điểm? Hắn có năng lực cỡ nào, lại vượt qua điểm nghịch thiên bảy trăm mười lăm điểm?

Trong lúc mọi người đang suy tư, chỉ nghe ngoài cửa truyền đến một giọng nói chế giễu.

“Ha ha, xem ra chúng ta tới rất kịp thời, lại còn có thể đuổi kịp thành tích lần này của các người?”

Ánh mắt Dương Thiên nhìn sang, trên mặt lập tức mang theo một tia cười lạnh.

Hà Sơn, hắn vậy mà thật đến, hơn nữa còn mang theo một đám học sinh, hiển nhiên là đến xem trò cười.

Chỉ có điều, trò cười của Dương Thiên hấn cũng không phải dễ xem như vậy.

Hàn Hương Ngưng cau mày, sắc mặt lạnh lẽo, nàng vừa định công bố thành tích điểm tuyệt đối của Dương Thiên, nhưng mà, ngay tại lúc kích động lòng người này lại bị cắt ngang, sắc mặt nàng có thể tốt đẹp lại là quái.

“Hà Sơn, người đến chỗ chúng ta quấy rối sao?”

Hà Sơn Quái cười một tiếng nói: “Hàn lão sư nói gì vậy, một người trong lớp chúng ta thi được thành tích tốt, ta thật sự không nhìn được mà kích động, cho nên mới tìm các người chia sẻ.”

Hàn Hương Ngưng nghe vậy, quả thực không thể tin vào tai của mình.

Nói là chia sẻ, nhưng nàng làm sao có thể không nghe ra trong giọng nói của Hà Sơn mang theo thành phần khoe khoang.

Nàng có chút giật mình không phải một học sinh Hà Sơn thi thành tích tốt, mà là giật mình đối phương có phải uống nhầm thuốc hay không, cũng dám khoe khoang trước cửa nhà nàng?

Phải biết rằng, không nói vị Thần Dương Thiên này tọa trấn lớp một, chỉ cần thành tích của Giáo Hoa Vương Tĩnh Thần xếp thứ hai là có thể miểu sát tất cả học sinh trẻ tuổi của lớp một lớp mười.

Tên trọc chết tiệt này rốt cuộc lấy đâu ra sức mạnh?

Nhìn ánh mắt dờ dẩn của Hàn Hương Ngưng, Hà Sơn cho rằng nàng bị dọa sợ, không khỏi ha ha cười lạnh một tiếng nói:

“Sao vậy Hàn lão sư, có phải sợ mất mặt hay không, nếu như vậy, ta sẽ không nói ra thành tích thi đậu hơn bảy trăm điểm của học sinh ta.”

Khóe miệng Hàn Hương Ngưng giật giật, tên trọc chết tiệt này thật sự là không biết xấu hổ, rõ ràng đã nói ra rồi, còn giả vờ cái gì?

Khóe miệng nàng mang theo trào phúng hỏi: “Chỉ cần người không sợ mất mặt, người muốn nói vậy thì nói đi.”

Cho dù thành tích của đối phương vượt qua Vương Tĩnh Thần, nàng cũng có thực lực giữ thể diện.

Không vì cái gì khác, chỉ vì thành tích 6 môn của Dương Thiên đầy điểm nằm trên tay nàng.

Hà Sơn cười xán lạn, vỗ vai một thiếu niên tuấn lãng nói: “Đỗ Minh, tới đây, nói với Hàn lão sư một chút, người thi được bao nhiêu điểm.”

Khóe miệng Đỗ Minh nhếch lên một nụ cười khinh thường, đi lên phía trước một bước, trên mặt mang theo thần sắc tự phụ.

“Nói ra thì có chút hổ thẹn, ta chỉ có ba khoa đầy điểm, dùng hết toàn lực cũng chỉ là thi được bảy trăm hai mươi điểm, có chút bêu xấu.”

Lời nói tuy khiêm tốn, nhưng đều là giả vờ.

Thái độ cuồng ngạo và miệt thị tất cả của thiếu niên khiến tất cả mọi người trong lớp một đều phẫn nộ.

Chỉ có điều mặc dù phẫn nộ, nhưng lại không có một ai lên tiếng.

Bảy trăm hai mươi điểm, thành tích này trong lịch sử Nhất Trung căn bản chưa từng xuất hiện, bọn họ lấy cái gì cùng Đỗ Minh Nhiễm?

Chương 520 - Trạng Nguyên của kỳ thi đại học.

Ngô Ba ngồi bên cạnh Dương Thiên nhìn Đỗ Minh nghiêng răng nghiêng lợi.

“Khốn kiếp, cũng dám chạy đến địa bàn của chúng ta khoe khoang, thật là khinh người quá đáng.”

Dương Thiên nhìn Hàn Hương Ngưng cố nén ý cười, trên mặt cũng mang theo nụ cười.

Tiểu tử tử này quá xấu, toàn bộ Nhất Trung, biết hẳn thi được điểm tuyệt đối chỉ có một mình tiểu tử tử này.

Nhưng nàng không nói, yên lặng nhìn Hà Sơn dẫn theo học sinh của hắn trang bức.

Dương Thiên cũng không khỏi cảm thấy đồng tình vì sao Sơn Hạ Hạ đau mặt.

Đôi phương bây giờ giả bộ càng lớn, đợi lát nữa đánh mặt liên càng thảm.

Dương Thiên có chút phát sầu, chờ chút nữa bọn họ sẽ kết thúc như thế nào.

Ngô Ba còn chưa hiểu tình huống, ở nhỏ giọng mắng những người ngoài cửa đó, nhất là Đỗ Minh, càng bị hắn thân thiết ân cần thăm hỏi tất cả họ nữ trong nhà.

Điều này cũng đủ để chứng minh oán niệm của hắn.

Nhưng mà, một hồi nhìn thấy Dương Thiên mặt mang nụ cười, lập tức mắt choáng váng.

“Dương Thiên, lúc này ngươi còn cười được, ngươi rốt cuộc đi cùng với ai?”

Nói đến đây, sắc mặt hắn lập tức cứng ngắc, tựa hồ nghĩ tới điều gì, khóe miệng co rúm nói: “Ta đi, mới vừa nhớ tới, người trước đó là từ lớp 12 thứ 6 tới, người không phải là nằm vùng mà Hà Ngốc Tử kia phái tới chứ.”

Dương Thiên nghe vậy sắc mặt biến thành màu đen. Suy nghĩ của tên mập này thật đúng là có phong cách riêng.

Hắn trợn trắng mắt nói: “Có phải ngươi đã xem Vô Gian đạo nhiều rồi không?”

Người làm sao biết? “Ngô Ba có chút kinh ngạc nói:” Ta ngày hôm qua còn đang xem.

“Thật đúng là vậy!” Dương Thiên đỡ trán.

Ngô Ba hừ hừ hai tiếng nói: “Người nhanh khai báo đi, sao người lại cười? Chúng ta bị lớp 12 6 đề đầu người rất vui?”

Dương Thiên chỉ chỉ Hàn Hương Ngung, nói với Ngô Ba: “Người có nhìn thấy hay không, Hàn lão sư cười còn vui vẻ hơn ta?”

Ngô Ba nửa tin nửa ngờ nhìn thoáng qua, sau đó nhất thời ngây ngẩn cả người.

Đúng vậy, Hàn Hương Ngung cười quả thật rất sáng lạn.

“Đây là có chuyện gì?”

Ngô Ba hoàn toàn ngây ngẩn.

Sau đó dường như nghĩ tới điều gì, hắn vội vàng hỏi: “Dương Thiên, người thành thật khai báo, thành tích của người có phải vượt qua Đỗ Minh chó má kia hay không, cho nên mới cười? Cho nên Hàn lão sư mới có tự tin như vậy?”

Dương Thiên nhàn nhạt gật đầu nói: “Chỉ là trùng hợp nhiều điểm hơn hắn thi một chút mà thôi.”

“Hít.”

Ngô Ba hít một ngụm khí lạnh, chỉ cảm thấy tin tức này đến quá rung động.

Phải biết, tổng điểm cũng chỉ là bảy trăm năm mươi điểm, thành tích bảy trăm hai mươi điểm đã đủ chói mắt, mỗi tăng lên một điểm, đều khó hơn lên trời.

Mặc dù Dương Thiên nói chỉ thi điểm của Đỗ Minh nhiều hơn một chút, nhưng đây cũng là biểu tượng của thực lực, cho dù là nhiều hơn không phải năm điểm, cũng hoàn toàn có thể treo đối phương lên đánh.

Ngô Ba kích động đứng lên muốn nói ra chân tướng, sau đó Dương Thiên lại ngăn cản hắn.

“Trước hết để cho bọn họ có năng lực một lát, hiện tại vạch trần còn chưa phải lúc.”

Có một loại phương pháp gọi là phủng sát.

Chính là thổi phồng một người lên trời, sau đó lại để cho hắn hung hăng từ trên trời té xuống.

Dương Thiên tin tưởng, sau lần này, giáo huấn mà Hà Sơn nhận được nhất định sẽ khiến cho hắn cả đời khó quên.

Nghiêm trọng một chút, có lẽ còn có thể để lại bóng ma tâm lý khó có thể phai mờ trong lòng hắn.

Ngô Ba cũng không ngốc, tự nhiên nghe ra ý tứ trong lời Dương Thiên.

Hắn vội vàng che miệng, trên mặt lộ ra biểu tình muốn cười lại không dám cười, quả thực sắp nghẹn diên rồi.

Hà Sơn trong sân vẫn không biết tình huống như thế nào, không ngừng mở miệng trào phúng.

“Hắc hắc, Hàn lão sư à, điểm cao nhất của học sinh người thi được bao nhiêu điểm? Niệm ra nghe một chút đi, Dương Thiên đâu, không phải đã từng thi bảy trăm mười điểm sao? Cũng rất lợi hại đó, người bảo hắn đi ra, ta tìm hắn nói chuyện.”

Hàn Hương Ngưng cười như không cười nói: “Hàn lão sư, ta khuyên người đừng nên gặp hắn thì tốt hơn, nếu người còn muốn tiếp tục ở lại trường học, ta khuyên người bây giờ rời đi tương đối tốt, nếu không người nhất định sẽ hối hận không kịp.”

Ý của Hàn Hương Ngưng là, thành tích học sinh lớp mình có thể treo bọn họ lên đánh.

Nhưng mà Hà Sơn lại cho rằng là Hàn Hương Ngưng then quá hoá giận, lúc này mới ném xuống lời hung ác.

Thế là, chẳng những không đi, ngược lại càng thêm phách lối.

“Ha ha, Hàn lão sư đừng tức giận, ta đây cũng là muốn chia sẻ với người một chút thành tích lớp chúng ta.”

Ánh mắt của hắn quét về phía Dương Thiên trong lớp, sắc mặt mang theo dữ tợn cười nói: “Ui, đây không phải Dương Học Bá sao? Vừa rồi lúc ở trường học không phải nói muốn dùng thành tích đánh mặt ta sao? Hiện tại người của ta tới, sao người không đánh đi.”

Vẻ mặt Dương Thiên đầy vẻ đùa cợt, tên trọc chết tiệt này là muốn ngã chết mình mới bằng lòng cam tâm à?

Thấy Dương Thiên Mặc không lên tiếng, Hà Sơn càng đắc ý hơn. Lão nhìn Hàn Hương Ngưng khinh thường nói: “Ta đã sớm nói rồi, phế vật chính là phế vật, phế vật mà lớp sáu chúng ta không cần, buồn cười là lớp một các người lại coi hấn như bảo bối. Trong cuộc thi mô phỏng ban đầu hấn có thể thi gian lận với điểm cao như vậy chỉ là không có ai đi thăm dò. Các người thật sự cho rằng hấn có thể gian lận trong thi đại học sao?”

“Hà Sơn, ta cho người mặt đúng không?”

Hàn Hương Ngưng nghe nói Dương Thiên bị vũ nhục, giống như là một con cọp mẹ bao che cho con, một đôi mắt đẹp trong nháy mắt lạnh như băng.

“Người thật sự cho rằng bảy trăm hai mươi điểm là thành tích không thể vượt qua? Thật buồn cười, ta đến nói cho người biết, thành tích của Dương Thiên là...”

Nàng vừa nói tới đây, đột nhiên có một người đi tới cửa.

Nam tử này hơn ba mươi tuổi, đeo kính mắt, tràn đầy khí khái hào hùng.

Hấn vỗ vỗ bả vai Hà Sơn nói: “Thật ngại quá rầy một chút, ta muốn hỏi...”

Nam tử còn chưa nói xong, Hà Sơn đã lớn tiếng quát: “Làm gì, người làm gì vậy? Vỗ bả vai ta? Người cho rằng người là ai? Người có tư cách gì vỗ vai ta, cuồn cuộn, đây không phải chỗ người ở.”

Người đàn ông trung niên kia nghe vậy, sắc mặt lập tức mang theo vẻ xấu hổ và giận dữ nói: “Ta là cục trưởng cục giáo dục Huy tỉnh, tới nơi này là ban phát trạng nguyên phục cho trạng nguyên thi đại học toàn tỉnh, như thế nào? Ta không thể ở chỗ này? Đường như ngay cả hiệu trưởng của các người cũng không dám nói như vậy với ta, người nông cuồng như vậy là chức vị gì? Phó hiệu trưởng hay là chủ nhiệm giáo dục?”

Hà Sơn nghe vậy, chân mềm nhũn trực tiếp quỳ trên mặt đất, sắc mặt hấn trắng bệch nói: “Khương cục, thật ngại quá, là ta

mắt ta vụng về, ta không nhận ra ngài, thật sự là vạn phần xin lỗi, nên đánh, thật sự là nên đánh.”

Nói xong, cho mình hai cái tát vang dội.

Phải biết rằng, vị này nếu nói một câu, cho dù là hiệu trưởng Ngô cũng phải xuống đài càng đừng nói đến hần.

Mà vừa rồi hần lại không biết sống chết đắc tội đối phương, quả thực là ăn gan hùm mật báo.

Khương An hừ một tiếng nói: “Nói thử xem, ngươi là lão sư lớp nào?”

Hà Sơn sững sờ, sau đó vội vàng sợ hãi mở miệng nói: “Ta là chủ nhiệm lớp mười hai lớp sáu, Tiểu Hà, không biết Khương cục có gì chỉ giáo?”

Khương An nghe vậy trên mặt mang theo vẻ hưng phấn, tức giận vút lên chín tầng mây, y ha ha lớn nhỏ nắm tay Hà Sơn, nói: “Thật ngại quá, thất kính thất kính a, hóa ra huynh là chủ nhiệm lớp của Trạng Nguyên lang a, tuần tú lịch sự, thật sự là tuần tú lịch sự a.”

Khương An nhìn Hà Sơn trọc đầu, người thấp, mũi hèm rượu, bụng phệ, khen ngợi cái gì cũng dùng.

Hà Sơn hoàn toàn bối rối, hần có chút khó tin hỏi: “Khương cục, ngươi không phải đang nói đùa chứ? Học sinh lớp ta được trạng nguyên toàn tỉnh?”

Khương An thấy Hà Sơn không xác định, không khỏi móc ra một tờ giấy lại nhìn một cái.

Dương Thiên, lớp 12-6, ừm, không có vấn đề gì.

Hần cười ha ha nói: “Có phải ngươi là lớp 12, 6 không phải là sai, lớp các ngươi thật sự ra một trạng nguyên toàn tỉnh.”

Bởi vì lúc trước Dương Thiên từ lớp 12 6 chuyển sang lớp 11, Hà Sơn không chuyển thân phận học tịch của hần qua, vì thế mới có một màn trước mắt này.

Mà giờ khắc này tất cả mọi người không biết, bọn họ chỉ biết là, hiện tại lớp 12, lớp 6 có một người tên là Đỗ Minh thi được thành tích nghịch thiên bảy trăm hai mươi điểm, hiển nhiên, trạng nguyên này thuộc về hần.

Bị mọi người nhìn thấy, Đỗ Minh uốn ngực ngẩng đầu, tuyệt không luống cuống.

Có thể có thành tích như hôm nay, hẳn không bắt ngờ chút nào. Lúc trước, đối thủ cạnh tranh nhất là Chu Lâm, bởi vì ngoài ý muốn rời khỏi kỳ thi đại học, hẳn cũng đã coi mình là trạng nguyên.

Hiện tại xem ra, quả nhiên là thế.

Khương An là nhân vật bậc nào, liếc mắt liền nhìn ra Đỗ Minh được tất cả mọi người sùng bái, y cười ha ha tiến lên nói: “Nghĩ đến người chính là Dương...”

Lời nói của ông ta còn chưa nói hết, chỉ nghe Hà Sơn hưng phấn nói: “Không sai không sai, Khương cục chính là Trạng Nguyên tiết kiệm cho kỳ thi đại học của chúng ta, ta nói với ngài a, ông ấy đều là một tay ta giao ra, đứa nhỏ này có thể có thành tích hôm nay, công lao của ta là lớn nhất a, Khương cục ta tên Hà Sơn, người ngàn vạn lần đừng quên a.”

Hà Sơn biết đây là một cơ hội lộ diện, phải nắm chắc tuyệt đối có thể thăng chức rất nhanh.

Khương An cười ha ha nói: “Nhớ kỹ, Hà Sơn, huynh đã nở mày nở mặt cho Giang Thành các huynh rồi, đợi chút nữa đồng chí Diêu Hồng cũng sẽ tiếp kiến huynh, hơn nữa còn chuẩn bị lì xì lớn cho huynh và Trạng Nguyên.”

Hà Sơn nghe vậy, quả thực hưng phấn muốn nhảy dựng lên, ánh mắt gã ta miệt thị liếc nhìn Hàn Hương Ngung nói:

“Người còn nhìn cái gì vậy, sững sờ ở chỗ này làm gì?”

Khương cục tàu xe mệt nhọc dừng lại nơi đây không dễ dàng, người còn không mau đi rót chén nước cho Khương cục đi?”

Chương 521 - Tất cả đều bị hiểu lầm.

Sắc mặt Hàn Hương Ngung có chút trắng bệch, nàng hít sâu một hơi, nhìn Khương An An nói: "Khương cục, thân phận trạng nguyên thi đại học có phải huynh nghĩ sai rồi không?"

Dương Thiên thi được sáu môn đầy điểm, thành tích đỉnh cao bảy trăm năm mươi điểm, không nói Huy tỉnh, cho dù là cả nước cũng đứng hàng đầu.

Trong lịch sử, người có thể thi đại học sáu khoa đầy điểm gần như không có.

Dương Thiên khai sáng khơi dòng, là người đầu tiên thi đậu điểm tối đa.

Mà thiếu niên lớp 12 6 này chỉ thi được bảy trăm hai mươi điểm mà thôi, hẳn có tư cách gì trở thành Trạng Nguyên của Huy Tĩnh?

Chắc chắn là tính sai rồi.

Nhưng theo Hà Sơn, những lời này khẳng định là nữ nhân này cố ý khoe khoang trước mặt Khương An An.

Trên mặt hắn mang theo vẻ giễu cợt nói: “Thế nào? Hàn lão sư, người đây là đồ kỹ sao? Trạng nguyên thi đại học không phải là lớp 12 ban 6 chúng ta, chẳng lẽ là lớp 12 ban 1 các người sao?”

Khương An An nhìn thoáng qua tờ đơn, nói: “Vương Tĩnh Thần lớp 121, bảy trăm mười lăm điểm, đứng thứ ba, không tệ, ở cổ đại cũng coi như là thám hoa.”

Nụ cười trên mặt Hà Sơn càng thêm can rở: “Ha ha, Hàn lão sư, người nghe một chút, người nghe một chút, lớp các người cao nhất mới thi được bảy trăm mười lăm điểm mà thôi, bằng nhãn các người cũng không chiếm được, còn muốn được trạng nguyên, quả thực là người si nói mộng.”

“Người.....”

Khuôn mặt xinh đẹp của Hàn Hương Ngưng Khí trắng bệch, Nàng đang muốn công bố thành tích chân chính của Dương Thiên, nhưng lúc này trong đám người lại oanh động.

“Tránh ra tránh ra, ta là giáo dục cục kinh thành tới, ta muốn ban phát thưởng Trạng Nguyên toàn quốc, ai là chủ nhiệm lớp 12 6, ra đây một chút.”

Người này vừa dứt lời, không chỉ có lão sư, ngay cả các học sinh cũng đều chấn kinh.

Chỉ thấy một nam tử hơn bốn mươi tuổi đi cùng hiệu trưởng Ngô tới.

Hà Sơn kích động suýt rơi nước mắt, vội giơ tay lên: “Ta ta, ta là, ta là chủ gánh lóp 1236, bất kỳ ngọn núi nào.”

Hiệu trưởng Ngô giới thiệu cho Hà Sơn: “Đây là cục giáo dục kinh thành tới, tên là Lưu cục.”

Hà Sơn vội vàng cúi đầu khom lưng nói: “Đa tạ Lưu cục ngàn dặm xa xôi chạy tới nơi này, thật sự là quá cảm tạ, buổi trưa ta làm chủ, mời ngài thưởng thức một chút món ngon đặc sắc của Giang Thành.”

Lưu cục thoải mái cười to nói: “Hà Sơn đúng không, con người người thật thú vị, học sinh Trạng Nguyên kia đâu, mau bảo hắn ra đây, ta trao giải cho hắn.”

Hà Sơn vội vàng kéo Đỗ Minh ra, nói: “Đây chính là học sinh của ta, hắn có thể có thành tích như ngày hôm nay, tất cả đều là công lao của ta.”

Lưu cục cười tủm tỉm nhìn Đỗ Minh nói: “Không tệ, rất không tệ, thành tích của ngươi chấn kinh cả nước rồi, tiếp tục duy trì, trở thành nhân tài trụ cột của quốc gia.”

Đỗ Minh Minh gật đầu đồng ý, nhưng trong lòng lại nghi hoặc.

Không đúng, cái danh Trạng Nguyên Huy tinh này hắn dám đảm đương, là bởi vì hắn có tự tin.

Nhưng Trạng Nguyên toàn quốc, cái mũ này có chút lớn.

Hắn nhớ kỹ Ngạc Tinh điểm cao hơn hắn mấy phần, hắn còn chưa lên trạng nguyên cả nước, sao mình hồ đồ lại có thể làm được?

Hơn nữa, hắn mới thi bảy trăm hai mươi điểm, mặc dù rất nhiều, nhưng đặt ở cả nước, căn bản không đủ nhìn a, lúc nào bài thi cả nước khó đến loại trình độ này, tất cả mọi người không có thi đến bảy trăm hai mươi điểm? Cái này không hợp lý a.

Đương nhiên, tuy rằng hắn nghĩ như vậy, nhưng khẳng định không thể nói ra.

Hoa hồng trong tay Lưu cục còn chưa mang lên cho Đỗ Minh, ngay sau đó, các đại lão các ngành các nghề của Huy tỉnh đều tụ tập toàn bộ.

Có một số người đến chúc mừng, một số thì vì công ty của mình mà đề cao danh tiếng.

Ngay sau đó nhân viên công tác của mười đại học phủ đứng đầu cả nước cũng đi đến.

Mỗi một trường đại học, đều là trường đại học mà tất cả các học sinh hướng tới.

Như Bắc Đại, Thanh Hoa, Phục Đán, Chiết Đại, Nhân Đại.....”

Những học sinh học phủ đứng đầu này cho dù chen vỡ da đầu cũng không vào được, mà mục đích bọn họ hiện tại tới chỉ có một, đó chính là lôi kéo Trạng Nguyên toàn quốc lần này.

Chỉ cần trạng nguyên toàn quốc tiến vào học phủ của bọn họ, vậy vô hình trung sẽ thu hút học sinh càng thêm xuất sắc cho bọn họ.

Người chiêu sinh ở Bắc Đại là một vị tiểu tử xinh đẹp, tướng mạo như vẽ.

Thanh Hoa Lai chiêu sinh cũng là một vị nữ tử, thoát nhìn, tuổi tác lớn hơn một chút là một thiếu phụ, phong vận mị lực mười phần.

Hai người một trái một phải lôi kéo cánh tay Đỗ Minh, tiểu tử Bắc Đại mở miệng nói: “Chỉ cần người vào Bắc Đại chúng ta, học phí bốn năm của đại học đều miễn phí, hàng năm đều trợ cấp 50 vạn học phí.”

Đại biểu của Thanh Hoa Lai cũng không cam lòng yếu thế nói: “Nàng nói hết thấy phúc lợi, Thanh Hoa chúng ta đều cho, hơn nữa hàng năm trợ cấp sáu mươi vạn trợ cấp học kim.”

Những đại biểu của học phủ đứng đầu khác sau khi nhìn thấy cảnh này không khỏi khóe miệng giật giật.

Bọn họ còn chưa mở miệng mời chào, đã cạnh tranh kịch liệt như vậy.

Vì thế, vội vàng chào hỏi lãnh đạo trong trường.

Mà những hiệu trưởng, thành viên hội đồng quản trị của trường học đều hạ tử lệnh với bọn họ.

Không tiếc bất cứ giá nào, đào được trạng nguyên đầu tiên cả nước đến trường học của bọn họ.

Thế là, tất cả những người này đều điên rồi, không ngừng tiến lên, cơ hồ suýt chút nữa giẫm chết Hà Sơn và Đỗ Minh.

Dương Thiên thấy vậy, khước miệng giật giật, không khỏi có chút thương hại nhìn hai người.

Nếu như còn chen chúc nữa, không phải sẽ xảy ra án mạng, may mắn người ở bên trong không phải hấn.

Trong khoảng thời gian ngắn, cánh cửa Nhất Trung gần như bị người khác đập vỡ.

Vườn trường vốn đang nghỉ lạnh tanh, hiện tại trở nên náo nhiệt phi phàm.

Hà Sơn cùng Đỗ Minh, tức thì bị những người này nâng lên trời.

Dương Thiên cười cười với chuyện này, tiến lên đi đến trước mặt Hàn Hương Ngưng, mở miệng nói: “Hàn lão sư.”

Hàn Hương Ngưng đang lớn tiếng giải thích với mọi người, Đỗ Minh lớp 12 6 cũng không phải là Trạng Nguyên Huy Tinh, lại càng không phải là đệ nhất cả nước.

Nhưng mà, thanh âm của nàng ở trong thanh âm ồn ào náo động của mọi người có vẻ nhỏ bé như vậy.

Nàng kêu đến khàn giọng nhưng vẫn không ai chú ý đến nàng.

Nàng cười khổ một tiếng nhìn về phía Dương Thiên nói: “Xin lỗi Dương Thiên, lão sư vô dụng.”

Dương Thiên lắc đầu nói: “Không sao, Hàn lão sư có thể đưa thành tích của ta trước được không?”

Hàn Hương Ngưng hỏi: “Người định công bố thành tích của mình ra?”

Dương Thiên cười nói: “Cũng không tính toán, danh lợi với ta mà nói không có bất kỳ lực hấp dẫn nào.”

Hắn nói cũng không phải là khiêm tốn, không nói thân phận Phá Thiên Tiên Đế này, liền xem như Tây Nam Vương, phân lượng thân phận này liền so với Huy tinh trạng nguyên, thậm chí thân phận đệ nhất nhân thi đại học cả nước tôn quý hơn nhiều.

Cái danh này, hắn thật đúng là chướng mắt.

Hàn Hương Ngưng nghe Dương Thiên nói, khuôn mặt có chút đỏ lên nói: “Như vậy sao được, những vinh quang này vốn là thuộc về ngươi, bọn họ tính là cái gì? Cũng có tư cách đoạt danh tiếng của ngươi?”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Là của ta, không ai cướp được, cho dù ta không thèm, bọn họ cũng không chiếm được.”

Thiếu niên một câu nói để lộ ra tuyệt đối cuồng ngạo, Hàn Hương Ngưng thấy vậy, khóe miệng lộ ra mỉm cười.

Từ lúc mới bắt đầu, nàng đã nhìn ra thiếu niên này tuyệt đối không phải phàm nhân.

Nàng đưa tờ phiếu điểm tích lũy kia cho Dương Thiên hỏi: “Lát nữa phải điền vào danh sách đại học nguyện vọng, vừa vặn mười học phủ đứng đầu toàn quốc đều ở nơi này, nếu như ngươi muốn đi bất kỳ trường học nào, bọn họ nhất định sẽ nhiệt liệt hoan nghênh đây.”

Dương Thiên lắc đầu nói: “Hiện tại ta không vội điền, ta muốn để phụ thân ta quyết định.”

Đời trước phụ thân Dương Quốc của hắn ký thác toàn bộ hi vọng vào hắn, mà hắn ngay cả một trường đại học hạng ba cũng thi không đậu, để phụ thân hắn đau lòng thấu tâm.

Đời này, Dương Thiên muốn đem tất cả học phủ đứng đầu cả nước bày ra trước mặt phụ thân hắn, để hắn lựa chọn.

Hàn Hương Ngưng vốn định nói chút gì đó, nhưng thấy Dương Thiên kiên quyết như thế, không khỏi thở dài một hơi nói: “Được rồi, đã như vậy, ta tôn trọng quyết định của ngươi, bất quá trong vòng ba ngày ngươi nhất định phải chọn tốt, hơn nữa nhớ thông tri lão sư.”

Dương Thiên âm áp cười nói: “Đa tạ Hàn lão sư.”

Cuối cùng, chào hỏi Vương Tĩnh Thần xong, nơi này đã không còn gì để lưu luyến nữa, bây giờ hắn chỉ muốn trở về đoàn tụ với người nhà.

Ba trăm năm, sau khi trùng sinh hắn không có bất kỳ mặt mũi nào trở về, bây giờ cầm tờ phiếu thành tích sáu khoa đầy điểm, nghĩ tới trở về mới sẽ không hổ thẹn với phụ thân của mình.

Dương Thiên lặng lẽ rời đi.

Ngoại trừ Hàn Hương Ngung, không ai chú ý tới hắn.

Ngoại trừ Hàn Hương Ngung biết thiếu niên này mới là Trọng Nguyên Huy tỉnh, là người đầu tiên trong kỳ thi đại học toàn quốc, không ai nghĩ tới hắn cả.

Ngay cả bạn học lớp một cũng cho rằng Dương Thiên là bởi vì không muốn mất mặt ở chỗ này, lúc này mới rời đi.

Mà Hà Sơn thấy được bóng lưng Dương Thiên rời đi, khóe miệng càng lộ ra nụ cười lạnh, ở trước mặt Hàn Hương Ngung không ngừng trào phúng Dương Thiên Lai.

“Ha ha, Hàn lão sư, sao học sinh của ngươi lại đi rồi, có phải sợ ở chỗ này mất hết mặt mũi hay không?”

Khóe miệng Hàn Hương Ngung lộ ra một tia trào phúng nói: “Hắn sở dĩ đi, là vì chưa cho ngươi chút mặt mũi.”

Hà Sơn nghe vậy, khóe miệng giật giật một cái.

“Hàn Hương Ngung, đến lúc này rồi, ngươi còn kiên cường như vậy? Bây giờ có tin một câu của ta, ngươi liền trực tiếp ở trên dưới chức vị này hay không.”

Hàn Hương Ngung nghe vậy tức giận nở nụ cười, đôi mắt đẹp của nàng âm trầm lạnh lẽo cả giận nói: “Hà Ngốc Tử, ngươi thật sự cho rằng học sinh của ngươi được Huy Tĩnh Trọng Nguyên?”

Chương 522 - Nhân vật chính không có ở đây.

Hà Sơn nghe vậy sững sờ, sau đó cười lạnh nhìn Hàn Hương Ngưng nói: "Thế nào? Chuyện ván đã đóng thuyền, người cho rằng người không thừa nhận, là có thể thay đổi sự thật này sao?"

Hàn Hương Ngưng lắc đầu nói: "Sự thật là những người này nghĩ sai rồi, Dương Thiên Tài là Trọng Nguyên Huy Tĩnh, đệ tử của người là cái thá gì? Bảy trăm hai mươi điểm là rất cao sao? Ngay cả xách giày cho Dương Thiên cũng không xứng, buồn cười người tự cho là đúng, kéo hắn ra ngoài mất mặt xấu hổ."

Hà Sơn cười khinh thường: "Ai mất mặt xấu hổ? Nếu thằng nhãi đó có gan thì đừng chạy, không phải vừa rồi đã nói là đánh mặt ta à? Lén trốn là sợ mất mặt à? Hắn thi cái gì mà người có bản lĩnh thì nói ra đi, lão Hà ta mà biến sắc thì ta sẽ thành mẹ kế đây."

Một câu nói này của hắn rất lớn, mang theo phần nộ, ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn qua.

Bọn Hàn Hương Ngưng không biết, nhưng Hà Sơn vừa rồi đã ở trước mặt mọi người làm hết sức nổi bật.

Sư trưởng trọng nguyên, đây chính là đối tượng đáng giá nhìn bợ a.

Nhất là những giáo viên nổi tiếng càng cung kính với Hà Sơn, nghĩ đến đợt lát nữa để hắn nói tốt vài câu trước mặt Trọng Nguyên Huy tĩnh.

Vì vậy mấy người đều nhao nhao hỏi thăm xảy ra chuyện gì.

Sau khi nghe Hà Sơn nói lớp một có học sinh thành tích vượt qua lớp bọn họ, tất cả mọi người đều chiêm chọc khiêu khích Hàn Hương Ngưng.

"Vị mỹ nữ lão sư này, ta không có nghe lầm chứ, lớp các người ai có thành tích vượt qua trọng nguyên lang, người để hắn đứng ra cho ta xem một chút."

Hàn Hương ngưng hừ nói: "Hắn đi rồi."

"Ha ha ha!" Hà Sơn từng bị Dương Thiên nhiều lần đánh vào mặt, hiện tại cho rằng là thời điểm trả lại.

Hắn đùa cợt nói: “Là sợ rồi chứ gì? Thành tích của hắn bao nhiêu người có dám nói ra trước mặt mọi người không?”

Hàn Hương cả giận nói: “Có gì mà không dám, học sinh của ta Dương Thiên, thành tích thi đại học sáu khoa đầy điểm, tổng cộng thi được bảy trăm năm mươi điểm, các người ai không phục đứng ra so tài?”

Nói xong, lấy ra một tờ đơn xếp hạng thành tích.

Hạng nhất rõ ràng là Dương Thiên, tất cả các môn đều điểm tối đa, chói mắt như vậy.

Sau một câu nói của Hàn Hương Ngung, toàn trường tĩnh mịch.

Các học sinh lớp một quả thực sắp hoài nghi nhân sinh.

Bọn họ vừa rồi đã biết, Dương Thiên là đệ nhất lớp một, vượt qua Vương Tỉnh Thần bảy trăm mười lăm điểm.

Nhưng mà không đợi Hàn Hương Ngung công bố thành tích, Hà Sơn đã dẫn người đến gây sự. Đối phương kêu gào như vậy, Hàn Hương Ngung cũng không có bộc lộ thành tích của Dương Thiên ra. Tất cả mọi người đều cho rằng thành tích của Dương Thiên không bằng bảy trăm hai mươi điểm của Đỗ Minh.

Nhưng mà lại tuyệt đối không nghĩ tới, sự thật là thành tích của Đỗ Minh kém xa Dương Thiên.

Ngô Ba vừa mới ngồi cùng Dương Thiên khoe miệng giật giật.

Vừa rồi Dương Thiên nói với hắn, thành tích của hắn vượt qua Đỗ Minh một chút xíu, cái này mẹ nó đã vượt qua ba mươi điểm, xem như một chút xíu?

Thành tích nghịch thiên bảy trăm năm mươi điểm, hoàn toàn có thể treo lên đánh tất cả thí sinh cả nước.

Há hóc mồm nhất là cục Khương An Lưu, còn có cục giáo dục tỉnh lý kinh thành, cùng với những người của mười đại học phủ đứng đầu cả nước.

Bọn họ ai nấy đều nghĩ người nhìn tên họ Dương Thiên trong danh sách thành tích mà Hàn Hương Ngung đang cầm trong

tay, sau đó lại nhìn thoáng qua Đỗ Minh, khóe miệng co rúm hỏi: “Người không phải Dương Thiên?”

Đỗ Minh nghi hoặc: “Ta làm sao có thể gọi Dương Thiên, ta là Đỗ Minh.”

“Mẹ kiếp, vậy mà nhận lầm người.”

Những người của cục giáo dục, cùng với đại biểu của mười đại học phủ đứng đầu toàn quốc đều tái mặt.

Lần này mất mặt quá là lớn rồi.

Mà Hà Sơn nghe được Hàn Hương Ngưng nói Dương Thiên thi được bảy trăm năm mươi điểm, suýt nữa đã hôn mê.

Sắc mặt hần vắn vẹo nói: “Làm sao có thể? Ta không tin, đây không phải sự thật, làm sao có khả năng có người thi đại học đạt điểm tối đa?”

Khương An An mở miệng nói: “Ta có thể chứng minh”

Lưu cục cũng tức giận hừ một tiếng nói: “Ta cũng có thể chứng minh.”

Người phụ trách mười đại học phủ đứng đầu toàn quốc tức giận nói: “Nếu không phải thi được bảy trăm năm mươi điểm, có thể đáng giá tất cả chúng ta tốn công tốn sức tự mình tới chiêu sinh sao? Người cho rằng bảy trăm hai mươi điểm thí sinh rất ít sao?”

Còn có một số đại lão đối với Hà Sơn quả thực hận thấu xương.

“Cái quái gì, thành tích hạng nhất cả nước mà người cũng dám giả mạo, người còn có cái gì không dám làm?”

“Náo loạn nửa ngày, hóa ra người này không phải lão sư của Dương Thiên, lãng phí thời gian.”

“Mẹ nó, kém chút bị tên khốn này lừa gạt.”

Lúc này mặt Hà Sơn đã xám như tro tàn, hần cho tới bây giờ mới hiểu được, những lời Dương Thiên nói ở trong trường lúc trước, thật không có lừa hần.

Thành tích bảy trăm năm mươi điểm, cho dù hần gian lận cũng không thể vượt qua.

Nghĩ đến vừa rồi Y Y không buông tha, Hà Sơn gần như muốn chui vào trong khe đất.

Nhất là những người của cục giáo dục nhìn hắn bằng ánh mắt tràn ngập phần nộ, nghĩ đến vị trí này của hắn là không giữ được.

Đóa hoa hồng Đỗ Minh tặng cho hắn, áo bào trắng nguyên, còn có học bổng, trợ học kim, tổng cộng gần một ngàn vạn bị thu hồi, lòng hắn ta rỉ máu, cuối cùng gắt gao che lấy một ít còn lại, tròng mắt đỏ bừng cả giận nói: “Đây là của ta, ta là Trạng Nguyên Huy Tinh, ta là đệ nhất cả nước, các người đừng ai muốn tranh với ta.”

Trên mặt mọi người mang theo vẻ trào phúng nói: “Cho người? Người có tư cách nhận lấy không?”

“Thật là không biết xấu hổ, chỉ là bảy trăm hai mươi điểm cũng dám giả mạo Trạng Nguyên cả nước, Trạng Nguyên người ta hoàn toàn có thể treo người lên đánh.”

“Hừ, nếu không phải bị người vạch trần, thật đúng là bị tiểu tử này lừa gạt rồi.”

Chỉ trong chốc lát, Hà Sơn và Đỗ Minh được mọi người thổi phồng lên trời, nhưng lại từ trên trời ngã mạnh vào trong bùn nhão, bị người dùng chân hung hăng giẫm đạp.

Hắn hiện tại hối hận đến ruột đều xanh, nếu như hôm nay hắn rộng lượng một chút, không đi cùng Dương Thiên tính toán chi li, có lẽ cũng sẽ không có kết quả hôm nay.

Đối phương đã rời đi, hắn vẫn không buông tha, cái này lại trách được ai?

Nếu như hắn không đuổi thiếu niên ra khỏi lớp 12, 6, có lẽ tất cả vinh quang hôm nay đều là của hắn, lão sư danh dự, sư trưởng trạng nguyên. Thăng đạt lên chỉ là vấn đề thời gian.

Nhưng mà, trên đời không có nếu như, cũng không có thuốc hối hận, hắn đã lựa chọn sai, vô luận trả giá cái gì đều không thể thay đổi cái gì.

Hàn Hương Ngưng nhìn Hà Sơn suy sụp, trong ánh mắt không có bất kỳ sự thương hại nào.

Nàng vừa rồi đã dặn dò qua đùng kiêu ngạo như vậy, đáng tiếc Hà Sơn chính là không nghe, xuất hiện kết cục này, hoàn toàn là hấn gieo gió gặt bão.

Sau khi đám người phát tiết lửa giận, ánh mắt hiền lành nhìn Hàn Hương ngưng nói: “Ha ha, hóa ra ngài mới là sư trưởng của Trọng Nguyên a, thật sự là thất kính thất kính.”

Đối với những người này, Hàn Hương Ngưng vừa rồi đã nhìn thấu sắc mặt của bọn họ.

Vừa rồi nàng cuống hòng đều rách, chứng minh Dương Thiên mới là trọng nguyên, nhưng mà không ai tin nàng, còn trào phúng nàng ý nghĩ hảo huyền.

Hôm nay chứng thực chuyện này, những người này lại bắt đầu nhao nhao nịnh bợ.

Thật sự là buồn nôn.

Sự thật đã nói rõ da mặt của những người này dày hơn Hàn Hương Ngưng tưởng nhiều.

Bọn họ từng người từng người dùng bất cứ thủ đoạn tội tệ nào để nịnh nọt, Hàn Hương Ngưng Sơ bắt đầu lễ phép ứng đối, nhưng đến cuối cùng, mặt mũi đen kịt không nói một lời nắm chặt nắm đấm, hiển nhiên đang kiệt lực nhẫn nại lửa giận.

Mọi người nhìn ra Hàn Hương Ngưng không kiên nhẫn, không khỏi xấu hổ cười cười nói: “Hàn lão sư không bằng để Dương Thiên Trọng Nguyên ra đi, chúng ta đều đã đợi nửa ngày rồi.”

“Đúng vậy đúng vậy, trọng nguyên đến nửa ngày cũng không thấy một ai, những học sinh này của ngài là Dương Thiên sao?”

“Chúng ta đều đã chờ hết kiên nhẫn, người nhanh chóng bảo trọng nguyên lang ra đây đi.”

Hàn Hương Ngưng nghe vậy, khóe miệng nhếch lên một tia cười lạnh, bất quá cũng không gây chú ý.

Nàng thản nhiên nói: “Thật sự là ngại quá, các vị, vừa rồi trọng nguyên lang đã đi rồi.”

Một câu nói, tất cả mọi người đều choáng váng.

“Cái gì? Đi rồi?”

Các vị đại nhân vật của cục giáo dục, cùng với người phụ trách của mười đại học phủ đứng đầu toàn quốc nghe vậy khòe miệng co rúm một hồi.

“Đi lúc nào?”

“Ta kháo, phần thưởng của chúng ta còn chưa trao, sao hấn lại đi rồi?”

“Vừa rồi sao chúng ta không thấy?”

Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của mọi người, nụ cười trên mặt Hàn Hương Ngưng càng thêm tươi đẹp.

Nàng bắt đầu dĩ giang tay ra nói: “Cái này cũng không trách ta được, vừa rồi ta nói với các người các người nhầm Trạng Nguyên, các người không phải là không nghe, thế là Dương Thiên cầm phiếu đi, là từ bên cạnh các người đi qua, các người hấn là có ấn tượng mới đúng.”

Mọi người:...

Bọn họ tựa như nhớ ra rồi, lúc thiếu niên đi qua bên cạnh bọn họ, bọn họ còn trào phúng đối phương.

Bây giờ nghĩ lại, ruột cũng hồi hận xanh xanh rồi.

Trên mặt các vị đại nhân vật của cục giáo dục muốn trao giải kia khỏi nói xấu hổ bao nhiêu, bọn họ là đến trao giải, nhưng mà phần thưởng này còn chưa có trao, nhân vật chính tìm không thấy, truyền đi không biết chê cười chết bao nhiêu người.

Bọn họ đều đã hạ tử lệnh cho bọn họ, nhất định phải trao giải hoàn thành, nếu không chính là làm việc bất lợi.

Vì vậy, một đám người thấp kém hỏi Hàn Hương Ngưng hỏi: “Hàn lão sư à, ngài biết Dương Thiên Trạng Nguyên đi đâu không?”

Hàn Hương Ngưng tùy ý nói: “Hấn về nhà rồi.”

“Nhà?” Tất cả mọi người hưng phấn, hỏi: “Hàn lão sư, xin hỏi nhà hấn ở nơi nào?”

“Hoài Huyện!”

Hàn Hương Ngưng khẽ mở môi son, nói ra hai chữ này.

Chương 523 - Về nhà đoàn tụ.

Trên xe thể thao của Khoa Ni Khắc, Dương Thiên nhanh chóng lái xe, qua lại trên đường cái chen chúc.

Lòng hẩn như mũi tên, mặc dù nhà cách Giang Thành chỉ có hai ba giờ đi xe, nhưng mà trùng sinh hai tháng hẩn không có mặt mũi trở về.

Cho dù là thành lập toàn bộ tập đoàn Thiên Thần, trở thành vị cự phách đầu tiên ở Tây Nam, hẩn cũng không có mặt mũi nào đối mặt với cha của mình.

Phụ thân của hẩn, chỉ là kỳ vọng hẩn thi một trường đại học tốt, không hơn.

Bây giờ bằng thành tích đã có, Dương Thiên hoàn thành nguyện vọng của cha hẩn, nghĩ đến dùng phương thức này để đi, cha hẩn mới cảm thấy vui mừng.

Dương Thiên đi rồi, bên Nhất Trung Giang Thành đã hoàn toàn sôi trào.

Những người phụ trách mười đại học phủ trong cả nước, đại lão Giang Thành, thậm chí là Huy Tinh nghe tin chạy tới đều giống như kiến bò trên chảo nóng, loạn thành một mảnh.

“Ai biết Trạng Nguyên gia ở chỗ nào?”

“Đúng vậy đúng vậy, chúng ta còn chưa trao giải cho trạng nguyên đâu.”

“Mẹ nó, nếu không ban thưởng, cấp trên của ta sẽ đem ta đi bán mực.”

“Trạng Nguyên còn chưa chọn đại học đâu, nếu bỏ lỡ thì làm sao bây giờ?”

Đông đảo đại nhân vật nhao nhao tạo áp lực với hiệu trưởng Ngô.

Hiệu trưởng Ngô quả thực sắp điên rồi, chuyện này liên quan gì đến hẩn, hẩn chỉ đến tham gia náo nhiệt thôi.

Nhưng những đại nhân vật này cũng mặc kệ, thế nào cũng phải để Ngô hiệu trưởng tìm Dương Thiên trở về, nếu không tự gánh lấy hậu quả.

Hiệu trưởng Ngô đúng là một ngày chó má, cuối cùng vội vàng tìm điện thoại của Dương Thiên, lau mồ hôi lạnh rồi gọi tới.

Điện thoại vang lên thật lâu rồi cục cũng thông, hiệu trưởng Ngô thở dài một hơi. Vội vàng cẩn thận mở miệng nói: “Dương Thiên đồng học, nếu không người trở về một chuyến đi, chúng ta đều ở đây chờ...”

Hắn còn chưa nói hết lời, Dương Thiên ở bên kia điện thoại chỉ nói một câu, sau đó liền cúp điện thoại.

“Không rảnh!”

Hiệu trưởng Ngô quả thực muốn nhét điện thoại vào trong miệng ăn, trình độ cung kính của hắn đối với Dương Thiên đã cung kính hơn so với đối đãi với cấp trên của hắn.

Mà đối phương, cho tới bây giờ chưa từng để hiệu trưởng là hắn vào mắt.

Nhìn sắc mặt của đông đảo đại lão có chút không tốt, hiệu trưởng Ngô khổ sở nói: “Đồng học Dương Thiên đã về nhà, hắn muốn báo tin vui cho người nhà, mọi người hắn là có thể thông cảm chuyện này, nếu như các người sốt ruột, có thể đi Hoài huyện tìm hắn.”

Đông đảo đại nhân vật nghe vậy, ánh mắt sáng lên.

Không nói hai lời, vội vàng xuất động.

Vì vậy, vô số xe sang trọng nhao nhao chạy khỏi Nhất Trung, hướng phía Hoài Huyện đi đến.

Trạng nguyên yêu nghiệt môn xếp hạng nhất toàn quốc giờ phút này đều đã tiếp nhận quan phục trạng nguyên, hoa hồng lớn các nơi ban phát, cùng với tiền thưởng xa xỉ.

Mà khi lựa chọn trường học, bọn họ đều dừng lại.

Những người này chỉ có một nghi vấn.

Người đầu tiên thi đại học toàn quốc Dương Thiên lựa chọn đại học nào?

Bọn họ đều là hạng người kinh tài tuyệt điểm, ba năm mài một kiếm, vốn cho rằng lần thi đại học này có thể bộc lộ tài năng ở cả nước.

Nhưng lại bị một thiếu niên tên Dương Thiên treo lên đánh một vòng.

Thành tích sáu môn đầy điểm, thật sự là quá chói mắt, chói mắt, tuy rằng cách nhau ngàn dặm, nhưng vẫn che khuất hào quang của những yêu nghiệt học bá bọn họ.

Sao bọn họ có thể chịu phục được?

Tuy rằng không thể không thừa nhận địa vị của Dương Thiên, nhưng trong lòng có chút không cam lòng.

Ở các nơi bọn họ thuộc về người số một, đã đứng ở đỉnh phong, không một người nào có thể để bọn họ vượt qua.

Nhưng trên sân khấu cả nước, thiếu niên tên Dương Thiên kia là mục tiêu vượt qua của bọn họ.

Các trạng nguyên thi đại học các nơi, trong lòng không hèn mà cùng có một ý niệm.

Dương Thiên ghi danh đại học nào, bọn họ ghi danh đại học đó.

Thế tất phải cùng hấn tranh cao thấp!

Nhưng mà tất cả những điều này đều không liên quan gì đến Dương Thiên.

Hắn đã đến dưới lầu nhà.

Nhìn căn nhà cũ nát, lại mang theo ký ức mấy trăm năm của hắn.

Sau khi cha mẹ Dương Thiên qua đời, ngôi nhà này liền trở thành trụ cột tinh thần của hai chị em, thế cho nên kiếp trước mặc dù hắn có ngàn vạn gia sản, nhưng chưa bao giờ chuyển nhà.

Nhà cũ này có ý nghĩa rất quan trọng đối với hắn, tiếng cười nói thời thơ ấu đều ở đây, hắn làm sao có thể bỏ được?

Đôi mắt Dương Thiên đỏ bừng, thời gian qua đi ba trăm năm, ký ức nơi này vẫn còn mới mẻ, khí tức âm u của hành lang

cũng không dễ ngủ, nhưng hắn lại cảm thấy quen thuộc đã lâu.

Hắn chậm rãi cầm lấy tay vịn đi từng bước lên lầu, chờ đến cửa nhà, rồi lại dừng lại thật lâu.

Cận hương khiếp tỉnh.

Kiếp trước bởi vì hắn mà nhà này bị phá nát.

Hắn là tội nhân, mặc dù kiếp này đã thay đổi.

Nhưng Dương Thiên vẫn không biết phải đối mặt với cha mẹ và chị gái mình như thế nào.

Hắn vừa muốn gõ cửa, lỗ tai khẽ động, nghe được bên trong truyền đến thanh âm.

Là người nhà của hắn.

Một giọng nói dịu dàng truyền đến: “Tiểu Thiên không phải đã thi đại học xong rồi sao? Sao vẫn chưa về, đi đâu du lịch vậy? Thật sự là quá ham chơi, cũng không gọi điện thoại cho gia đình, nói ra thì không thấy, ta thật sự hơi nhớ hắn, làm cho hắn nhiều đồ ăn ngon như vậy đặt ở trong tủ lạnh, chờ hắn trở về ăn.”

Trong giọng nói mang theo sự hiền lành, đừng nói ba trăm năm, cho dù là một ngàn năm Dương Thiên sao dám quên.

Thanh âm này là của mẫu thân hắn, Lý Nhu.

Khi còn bé Dương Thiên luôn thích làm nũng trong lòng nàng, luôn thích để nàng cõng.

Trong lòng nàng vô cùng ấm áp, phía sau lưng nàng gánh chịu toàn bộ tuổi thơ của Dương Thiên.

Nước mắt Dương Thiên trong nháy mắt trào ra, nghĩ đến kiếp trước mẫu thân của mình bởi vì hắn mà mới đi tới Lý gia ở kinh thành, từ đó chỉ còn lại thi thể lạnh lẽo, hắn liền lâm vào tự trách vô tận.

Bởi vậy, hận ý đối với người rời nhà kinh thành càng thêm nồng đậm.

Hắn sẽ không ra tay giết chết từng người trong Lý gia, dù sao những người này đều có máu mủ mủ tình thâm với mẫu thân

hắn.

Nhưng Dương Thiên lại sẽ khiến cho quái vật khổng lồ Lý gia này lật đổ, để cho mỗi người Lý gia bọn họ đều trải qua tất cả những gì hắn đã trải qua.

Nếu bị bức chết, chỉ trách tâm chí bọn họ không kiên định, trách không được hắn tâm ngoan.

Trước đó vài ngày chèn ép sản nghiệp Lý gia, đây chẳng qua là món khai vị mà thôi.

Chờ hắn đến kinh thành, mới là bắt đầu chân chính.

Tuy rằng Lý gia khổng lồ, nhưng Dương Thiên cũng không cho rằng bọn họ có thể đọ sức với tất cả tài nguyên trên tay mình.

Cho dù hắn dốc hết tất cả cũng không tiếc.

Giống như hơn hai tháng trước, hắn ở Huyền Thiên đại lục, có được cảnh giới Hợp Đạo thành Thánh đỉnh phong, chỉ kém nửa bước, liền bước vào Đại La Kim Tiên, có thể vĩnh sinh bất tử!

Nhưng hắn vẫn từ bỏ một bước kia, tìm được Thời Gian Chi Luân, dốc hết tất cả tu vi nghịch chuyển thiên địa pháp tắc, không tiếc chết, cũng phải trở về!

Hắn đã từ bỏ sự cám dỗ của vĩnh sinh bất tử, chút tài nguyên trên tay này có là gì?

Nhiều năm như vậy vẫn luôn bị hai nhà ở kinh thành kia chèn ép, bọn họ cho rằng mình cao cao tại thượng bao nhiêu.

Dương Thiên muốn xem xem, lúc bọn họ bị mình chèn ép, trên mặt sẽ có biểu tình gì?

Hắn thở ra một hơi, tiêu trừ tạp niệm giết chóc trong lòng.

Hiện tại, hắn chỉ muốn đoàn tụ cùng người nhà.

Lúc này, phụ thân Dương Quốc trong phòng nghe được lời của mẫu thân hắn Lý Nhu, giọng nói có chút khàn khàn mở miệng: “Tiểu Thiên không phải là bởi vì thi đại học lần thứ hai thất bại, cho nên không dám trở về chứ?”

Nói đến đây, bật lửa trong phòng truyền ra một tiếng giòn vang, ngay sau đó một làn khói bay ra.

Dương Thiên thở dài một tiếng, phụ thân hắn chưa từng hút thuốc lá, mà hôm nay lại hút thuốc, hiển nhiên tâm tình cũng không tốt lắm.

Trong phòng, bầu không khí trở nên ngột ngạt.

Dương Quốc trầm mặc hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng nói: “Ai, đều tại ta, gây áp lực cho hắn quá lớn, nhưng nếu không gây áp lực, về sau Tiểu Thiên sẽ nửa bước khó đi, kinh thành lúc trước bởi vì sự quyết liệt của vợ chồng chúng ta mà làm cho cả kinh thành ai ai cũng biết. Bọn họ yêu mặt mũi, từng nói cả đời sẽ không từ bỏ ý đồ, ta không muốn Tiểu Thiên sau này phải sống khổ cực như vậy, không biết hắn rốt cuộc là chuyện gì mới có thể hiểu được dụng tâm lương khổ của ta.”

Dương Thiên nghe vậy, đôi mắt lần nữa bị nước mắt làm cho mờ hồ.

Đoạn văn này hắn cho tới bây giờ đều không biết.

Dương Thiên vẫn cho rằng phụ thân hắn muốn hắn tranh giành khẩu khí, để Dương gia ở kinh thành nhìn thấy bọn họ bị mù mắt.

Nhưng dù thế nào cũng không ngờ kiếp trước lại gây áp lực nặng nề cho hắn như vậy, chỉ là để cuộc sống sau này của hắn tốt hơn một chút.

Lúc này Dương Thiên không có ý định đi vào, hắn muốn biết, kiếp trước, rốt cuộc còn có bao nhiêu người mà hắn không biết.

Cha mẹ hắn rốt cuộc đã vì hắn mà trả giá bao nhiêu, chẳng hay biết gì về hắn.

Trầm mặc một lát, thanh âm dịu dàng của Lý Nhu lại truyền đến: “Tiểu Thiên còn nhỏ, sau này nó sẽ hiểu chuyện, hiện tại chúng ta không phải còn có thể chống đỡ sao?”

Dương Quốc lại thở dài một tiếng nói: “Đã chống đỡ không nổi nữa rồi, lúc trước Tiểu Thiên trúng thưởng khoảng một ngàn vạn, ta đầu tư vào trong làm ăn, vốn dĩ đã khởi sắc, sự nghiệp đang muốn phát triển không ngừng, Lý gia tựa hồ

không muốn để chúng ta tốt hơn, lại ra tay chèn ép, lần này, ta không chỉ lần nữa mất bát cơm, còn nợ nần năm trăm vạn.”

A? Tại sao có thể như vậy? “Lý Nhu kinh hãi.

Dương Quốc chán chường nói: “Lý gia phái người hãm hại ta, ta vốn định tuyệt địa cầu sinh, liều một lần cuối cùng, lại không nghĩ rằng thua thất bại thảm hại. Người đòi nợ đã nói trong vòng ba ngày sẽ tới cửa, các người hôm nay thu thập một chút đi, ta đã chuẩn bị xong cho các người một chỗ ở.”

Chương 524 - Máu mủ tình thâm.

Dương Thiên nghe xong cuộc trò chuyện trong phòng, toàn thân chấn động, đôi mắt cũng dần dần trở nên lạnh lẽo.

Lý gia, lại là Lý gia, đám khốn kiếp này thật sự là muốn chết hay sao?

Hắn ta nắm chặt hai tay, lửa giận trong lòng đã ngập trời.

Cho tới bây giờ Dương Thiên mới hoàn toàn hiểu được, ở kiếp trước phụ thân hắn không kiên trì nổi mà bệnh không dậy nổi, cũng không phải là thành tích của hắn không tốt.

Mà là bởi vì Lý gia,

Kiếp trước phụ thân hắn bị Lý gia chèn ép hai lần, lần đầu tiên bị chèn ép tới mức thiếu nợ mấy chục vạn, kiếp trước phụ thân hắn một người gánh vác, vì cuộc sống lại đi mượn tiền làm ăn, nhưng mà vừa mới khởi sắc lại một lần nữa bị Lý gia chèn ép.

Kiếp này, nếu không phải Dương Thiên hôm nay trở về, kết cục còn có thể hướng về phía đó, phụ thân hắn sẽ lần nữa bệnh không dậy nổi, mẫu thân nàng đi Lý gia kinh thành cầu xin tha thứ, cầu xin bọn họ buông tha, cuối cùng bị trào phúng nhục nhã, đập đầu chết trước cửa nhà bọn họ.

Đám khốn kiếp Lý gia kia, thật sự muốn bị diệt môn sao?

Dương Thiên Nha Cẩn cắn tràn ra máu tươi, con người đỏ ngầu.

Kiếp trước những thứ này hắn đều chưa tiếp xúc đến, là vì người nhà bảo hộ hắn, một số chuyện không muốn đề cho hắn gánh vác, sau khi cha mẹ qua đời, tỷ tỷ Dương Tuyết của hắn càng không muốn đề cập đến đoạn chuyện cũ này.

Hơn ba trăm năm, cho tới hôm nay, mới biết được tất cả chân tướng.

Đời trước khi cha mẹ Dương Thiên Đại Lương còn sống sẽ do bọn họ gánh vác, lúc bọn họ không có ở đây thì tỷ tỷ hắn Dương Tuyết sẽ gánh vác.

Kiếp trước hắn ta chính là một phế vật.

Đời này hắn là tiên, đừng nói một cái nhà, vai hắn có thể khiêng toàn bộ Tây Nam.

“Người bảo chúng ta đi? Vậy người làm sao bây giờ?” Lúc này trong phòng thanh âm mẫu thân Lý Nhu của hắn mang theo sầu lo.

Dương Quốc cười nói: “Ta ở đây chờ, yên tâm, bọn họ sẽ không làm gì ta.”

“Phụ thân, muốn đi cùng đi, muốn ở cùng thì ở lại.” Một âm thanh trong trẻo từ trong phòng vang lên.

Đây là Dương Tuyết tỷ tỷ của Dương Thiên.

Dương Quốc chậm rãi nói: “Ta còn phải ở lại Tiểu Thiên này trở về, ta muốn chính miệng hắn nói cho ta biết hắn thi đậu đại học.”

Dương Thiên nghe được câu này, con người lại lần nữa ướm át.

Đây là tâm nguyện duy nhất của phụ thân hắn.

Buồn cười là kiếp trước hắn ngay cả tâm nguyện đơn giản như phụ thân hắn cũng không hoàn thành.

Còn nhớ rõ, kiếp trước phụ thân hắn trước khi đi mang theo tiều nuôi vô tận.

Trong phòng, tựa hồ nhắc tới tên của hắn, toàn bộ trong nhà liền trở nên một mảnh sa sút.

Dương Tuyết tức giận nói: “Cha, sau khi tiểu tử kia thi đại học không có tin tức, cha nói với con là đừng gọi điện thoại gây áp lực cho hắn, con làm được rồi, nhưng mà hắn, điện thoại cũng không gọi được một cái, làm cho chúng con cả ngày lo lắng, con thấy hắn không thi đại học, không có mặt mũi về nhà, hắn chờ, lần này nếu như thi không đậu đại học, con sẽ chặt chân hắn.”

Người tử tử này của hắn ngữ khí lạnh lùng cứng rắn, nói chuyện nghiêng răng nghiêng lợi.

Dương Thiên biết, người chị này là vì muốn tốt cho hắn.

Bao gồm cả kiếp trước, người chị gái này thật sự đánh gãy chân hắn, Dương Thiên cũng không hận nàng.

Kiếp trước hắn đích xác không thi đậu, lần đó Dương Tuyết xúc động xuống tay trọng điểm, tuy rằng ngoài mặt lạnh lùng, nhưng sau lưng lại vụng trộm lau nước mắt, hơn nửa tháng, vẫn là nàng làm bạn không biết ngày đêm!

Nói ra thì lần này cho dù là gián đoạn thêm một lần nữa, Dương Thiên cũng không oán không hối.

Đây là hắn nợ nàng!

Lúc này, giọng nói dịu dàng của mẫu thân Lý Nhu lại truyền đến: “Tiểu Tuyết, người ở trước mặt đệ đệ người không thể biểu hiện ôn nhu một chút, nhà chúng ta nhỏ nhất, người nhường hắn một chút.”

“Ta sẽ không cho, ta sẽ giết chết hắn.”

Lời nói của Dương Tuyết mang theo ngạo kiều, kiếp trước cũng như thế, hai tử đệ sinh hoạt giống như là cừ địch sinh tử, hắn có chút không đúng, chính là một trận cơn bùng bùng hạ.

Tử tử hắn từng học TaeKwonDo, thu thập hắn, không cần tốn nhiều sức.

Lý Nhu nghe Dương Tuyết nói, trừng mắt nhìn nàng nói: “Lúc đệ đệ người còn sống, ngày nào người cũng ức hiếp hắn, mấy tháng không gặp, người lại nhắc hắn khi nào thì trở về bên cạnh chúng ta, còn cả ngày quét dọn nhà cửa của hắn không

nhuộm bụi trần, người rõ ràng quan tâm hẳn như vậy, sao lại còn giống kẻ thù.”

Giọng Dương Tuyết có chút lắp bắp, cả giận nói: “Ai... ai quan tâm hẳn, ta yêu sạch sẽ không được sao?”

Dương Quốc ha hả cười nói: “Yêu sạch sẽ vì sao chỉ thu thập nhà của đệ đệ ngươi, nhà của ngươi giống như là ổ heo, vài ngày cũng không thấy ngươi thu dọn một lần.”

Dương Tuyết không tìm được lý do phản bác, hừ lạnh nói: “Ta tình nguyện.”

Khóe miệng Dương Thiên nhếch lên nụ cười âm áp.

Người tử tử này vẫn ngạo kiều như vậy, miệng lưỡi sắc bén, tâm đầu hũ.

Kiếp trước phụ mẫu qua đời, toàn bộ nhà rơi vào trên bờ vai non nớt của nàng, nàng cắn răng gắng gượng chống đỡ.

Kiếp này, Dương Thiên sẽ dùng sống lưng chống đỡ một bầu trời cho nàng!

Không cho phép ai thương tổn nàng!

Dương Thiên điều tiết cảm xúc một chút, nhẹ nhàng gõ cửa một cái.

Tiếng trong phòng chợt dừng lại.

Lý Nhu nói: “Không phải là Tiểu Thiên trở về chứ, ta đi mở cửa.”

Dương Tuyết trong giọng nói mang theo hưng phấn nói: “Ta đi, mẫu thân người đừng mệt.”

Nói xong, một trận hấp tấp, Dương Tuyết giống như cây chổi, đi tới chỗ nào, chỗ đó liền loạn thành một mớ hỗn độn.

Cánh cửa sắt cũ kỹ phát ra tiếng vang nhỏ.

Cửa được mở ra, Dương Tuyết đứng trước mặt Dương Thiên, búi tóc đen ba nghìn sợi như gắm, tết thành một cái đuôi ngựa đơn giản, vài lọn tóc mai rủ xuống bên mặt, càng thêm xinh đẹp, mày như trăng non, đôi mắt như nước mùa thu trong veo, sáng như sao trời, danh sách như mực, da như mỡ đông, môi như anh đào.

Vẻ hưng phấn trong mắt nàng sau khi nhìn thấy Dương Thiên, trong nháy mắt trở nên cao lãnh.

m mũi yêu kiều hừ một tiếng ngạo kiều nói: “Người còn biết trở về a, ta còn tưởng rằng người chết ở bên ngoài chứ.”

Hốc mắt Dương Thiên lại đỏ bừng, tuy lời nói của Dương Tuyết khiến người ta tức giận, nhưng Dương Thiên có thể nhận thấy sâu trong đôi mắt nàng mang theo sự ân cần nồng đậm.

Dương Thiên mở lòng ôm Dương Tuyết vào lòng, thấp giọng nói: “Tỷ tỷ, ta nhớ người.”

Dương Tuyết chấn động toàn thân, sau đó tức giận hừ nói: “Tiểu tử tranh thủ thời gian thả ta ra, có tin ta giết chết người hay không.”

Dương Thiên lắc đầu nói: “Không thả, giết chết ta ta cũng không tha.”

Hắn ôm càng thêm dùng sức, tham lam hít thở mùi hương mát lạnh mang theo mùi bạc hà trên người Dương Tuyết.

Kiếp trước tỷ tỷ Dương Tuyết của hắn rời khỏi nhân thế, thế giới chỉ còn lại một mình hắn, Dương Thiên cảm giác cả bầu trời đều sụp xuống.

Cho đến khi đó, hắn mới biết được, tỷ tỷ từ nhỏ vẫn luôn âm ỉ với hắn, ở trong lòng hắn quan trọng bao nhiêu.

Dương Tuyết qua đời, hắn gần như cũng đánh mất tất cả hồn phách, cả người như cái xác không hồn, không có ý niệm sống.

Sau đó cầm bom đi tìm Lý gia của Dương gia ở kinh thành liêu mạng, đáng tiếc chỉ thiếu một bước, lại bị hảo hữu tốt nhất bán đứng, thất bại trong gang tấc, mang theo tiếc nuối chết đi, lúc này mới hồn xuyên Huyền Thiên đại lục!

Kiếp này, hắn thề phải bảo vệ nàng thật tốt.

Dương Tuyết buồn bực nói: “Mẫu thân, người xem tiểu tử thói này, người quản hay không quản, mặc kệ ta phải khai chiến rồi.”

Lý Nhu hiền hòa cười cười nói: “Tiểu Thiên còn không mau buông tử tử ngươi ra, ngươi đã bao nhiêu tuổi còn để cho tử tử ngươi ôm, hôm nay thật sự là kỳ quái, trước đó không phải các ngươi ai nhìn ai cũng không vừa mắt sao? Sao hôm nay lại thân cận như vậy.”

Dương Thiên nghe lời buông tử tử của mình ra, lại bỏ nhào vào lòng mẫu thân mình nói: “Mẫu thân, con đã trở về.”

Trong mắt hắn ta tràn đầy nước mắt.

Câu nói này, là hắn tu tiên ba trăm năm, nghịch chuyển pháp tắc trở về, muốn cùng mẫu thân hắn nói một câu nhất.

Lý Nhu ha hả cười nói: “Trở về là tốt rồi, người trong nhà đều đang chờ huynh trở về.”

Đôi tay non mịn của nàng đã phủ đầy vết chai, sờ lên mặt Dương Thiên có vẻ thô ráp, nhưng hắn lại hoài niệm ba trăm năm!

Nước mắt Dương Thiên mơ hồ hai mắt, không ngừng gật đầu.

Lý Nhu cười cười nói: “Đói bụng không, mẫu thân nấu cơm cho ngươi, lúc trước ngươi thích ăn gì, ta làm cho ngươi cái đó.

Cuộc sống bình thường khiến người ta cảm động nhất, ban đầu không cảm nhận được, đợi đến khi mất đi mộng tưởng, trải nghiệm một lần nữa cũng là hy vọng xa vời.

Dương Thiên buông mẹ mình ra, nhìn về phía người cha mà hắn đã gửi gắm kỳ vọng cao.

Hắn tựa hồ lại có vẻ già nua mấy phần, mới bốn mươi tuổi, hai bên tóc mai đã hoa râm. Đầu ngón tay còn chưa dập tắt khói.

Chính là phụ thân này, Dương Thiên từng hận tại sao ông gây áp lực lên người hắn nhiều như vậy.

Nhưng sau khi hiểu rõ tất cả, hắn hối tiếc không kịp, ngay cả cơ hội đền bù cũng không có.

Dương Quốc liếc mắt nhìn Dương Thiên, mấy tháng không thấy Dương Thiên thay đổi nhiều, trên người không còn nóng nảy, trầm ổn tới cực điểm.

“Trở về rồi?”

Dương Quốc bóp tắt điều thuốc trong tay, nhẹ giọng nói.

Nước mắt Dương Thiên không ngừng rơi xuống, gật đầu.

Dương Quốc thấy vậy, trong lòng trầm xuống nói: “Sao vậy? Không thi đậu đại học sao?”

Dương Thiên tiến lên một bước, bịch một tiếng quỳ gối trước mặt Dương Quốc.

Kiếp trước kiếp này, cùng với ba trăm năm ở Huyền Thiên đại lục, bất kỳ tồn tại cường đại cao không thể chạm ở trước mặt hắn, Dương Thiên cũng chưa từng quỳ qua ai.

Đầu gối của hắn chỉ quỳ ở phụ mẫu, ngay cả thiên địa cũng không có tư cách để hắn quỳ xuống.

Nhìn Dương Thiên quỳ xuống, trong lòng Dương Quốc hung hăng rung động, càng thêm chắc chắn Dương Thiên không thi đậu.

Tâm không khỏi như tro tàn, đôi mắt vốn đã mờ mịt triệt để trở nên chán chường.

Dương Thiên không nói gì, hai tay giơ bảng thành tích đặt trước mặt phụ thân hắn Dương Quốc, nhẹ giọng nói: “Phụ thân, tất cả học phủ trên cả nước, ngài tùy ý chọn!”

Chương 525 - Không dám tin.

Giọng Dương Thiên trong trẻo, một câu nói, không chỉ có Dương Quốc, ngay cả Dương Tuyết và Lý Nhu cũng hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Dương Quốc quả thực không thể tin vào tai của mình.

Dương Tuyết nghe vậy mặt mũi đại ra, trên mặt hiện lên vẻ khó tin, cũng không biết bước chân nào đi đường thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Lý Nhu nghe Dương Thiên nói, cái khay trong tay lạch cạch một tiếng rơi xuống đất, nhưng không hay biết gì.

Dương Quốc nhìn Dương Thiên một cái, vẫn có chút không dám tin tưởng hỏi: “Tiểu Thiên, người đến cùng thi được bao nhiêu điểm?”

Dương Thiên lại giơ phiếu điểm lên cung kính nói: “Phụ thân nhìn một cái là biết, biết rõ sẽ không để cho người thất vọng.”

“Được được!”

Dương Quốc run rẩy cầm tờ thành tích lên.

Lần đầu tiên, ngữ văn đầy điểm, không tệ.

Mất thứ hai, toán học điểm tối đa, rất không tệ.

Mất thứ ba, tiếng Anh điểm tối đa, không thể tưởng tượng nổi.

Kết quả cuối cùng, sáu khoa đầy điểm, tổng cộng bảy trăm năm mươi điểm, một điểm cũng không mất.

Dương Quốc khiếp sợ đến mức cầm thiếu chút nữa rơi xuống.

“Làm sao có thể?”

Lý Nhu và Dương Tuyết cũng tò mò, vội vàng bỏ công việc trong tay xuống, cầm bảng thành tích của Dương Thiên lên xem.

Vừa nhìn, ánh mắt đồng dạng cũng choáng váng.

“Tiểu Thiên, người thi đạt điểm tối đa?” Lý Nhu nhéo mình một cái, không cảm thấy bất kỳ đau đớn nào.

Bây giờ nàng ta đang nghi ngờ không phải mình nằm mơ, mà là Dương Thiên đang lừa gạt nàng ta.

“Tiểu tử, người đây không phải là làm giả đấy chứ?”

Dương Tuyết cũng không tin tờ giấy trước mắt này là thật.

Dương Thiên vội vàng lắc đầu nói: “Sao có thể? Ta đây tuyệt đối là thành tích chân thật.”

Dương Quốc Nộ hừ một tiếng nói: “Không phải làm giả? Vậy người giải thích cho ta, người làm sao có thể thi được bảy trăm năm mươi điểm? Một môn đầy điểm đã nói qua, sáu khoa đầy điểm người xem người là thần tiên?”

Hiếu biết của hắn về Dương Thiên vẫn còn dừng lại ở mấy tháng trước, khi đó Dương Thiên phản nghịch, thành tích chỉ

là trình độ trung bình mà thôi.

Chỉ trong thời gian mấy tháng, cho dù là hạng nhất cả nước cũng không thể thi đại học đạt điểm tối đa.

Dương Thiên Chân muốn nói một câu, ta không phải thần, nhưng quả thật là tiên.

Nhưng mà, nói đoán chừng người nhà hấn cũng không tin.

Ba trăm năm kinh lịch này, có đôi khi hấn cũng cảm giác giống như là một giấc mộng, người khác làm sao có thể tin tưởng?

Hấn bắt đầu nói: “Phụ thân, rốt cuộc người tin thế nào?”

Nếu là người khác, hấn ngay cả giải thích cũng không đủ, hấn là tiên, làm sao có thể để ý ý đến ý nghĩ của con kiến.

Nhưng khi về đến nhà, ở trước mặt cha mẹ mình, hấn giống như là nóng lòng muốn biểu hiện con của mình.

Dương Quốc còn chưa hỏi, Dương Tuyết đã tiến lên một bước hừ lạnh nói: “Người đã thi được 750 điểm, có phải được Trạng Nguyên Huy Tĩnh hay không?”

Dương Thiên suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Không chỉ là Trạng Nguyên Huy tĩnh, còn là người đứng đầu kỳ thi đại học toàn quốc.”

Đôi mắt đẹp sáng ngời như sao trời của Dương Tuyết dần dần lạnh xuống.

“Cảm ơn khen ngợi đâu? Người được trạng nguyên, trường học các người không có bất kỳ biểu hiện gì? Giang Thành, thậm chí Huy Tĩnh cũng không có bất kỳ biểu hiện gì? Người tay không trở về?”

Dương Thiên há to miệng, chỉ cảm thấy không còn lời nào để nói.

Hấn chẳng thèm ngó tới những thứ kia, nhưng lại quên, đây là chứng minh thành tích tốt nhất của mình.

Bảy trăm năm mươi điểm, sáu môn đầy điểm, chưa bao giờ xuất hiện trong lịch sử thi đại học, có khả năng sau này cũng sẽ không xuất hiện.

Thành tích này quá nghịch thiên, đừng nói cha mẹ hắn, coi như là bất kỳ người nào cũng sẽ không tin tưởng.

Dương Thiên liếc nhìn người nhà mình, có phần nộ, có đau thương, có tan nát cõi lòng.

Dương Quốc đột nhiên vỗ bàn một cái, cả giận nói: “Đến bây giờ rồi, ngươi còn không chịu thừa nhận phải không?”

Lý Nhu kéo tay Dương Thiên nói: “Tiểu Thiên, ngươi mau thừa nhận, nhận sai với phụ thân ngươi, mấy ngày nay thân thể hắn không tốt, đừng tức giận nữa.”

Dương Thiên im lặng nói: “Phụ thân mẫu thân, con không có nói dối một câu nào, sao các người lại không tin?”

Dương Tuyết tức giận nói: “Không chỉ bọn họ không tin, ngay cả lão tử của ngươi ta cũng không tin, dám giở trò dối trá, ngươi có tin ta giết chết ngươi hay không.”

Dương Thiên lấy điện thoại di động ra nói: “Ta gọi điện thoại cho chủ nhiệm lớp chúng ta, nếu các người không tin thì hỏi cô ấy một chút cũng được chứ.”

Dương Tuyết chống nạnh, giống như một con sư tử con đang tức giận: “Được lắm tiểu tử, lời nói dối bị vạch trần rồi, ngươi còn có liên hoàn kế đúng không, hôm nay ngươi xong đời rồi.”

Nói xong, hắn ta muốn xông lên phía trước.

Mà lúc này, cánh cửa đột nhiên bị gõ vang.

Dương Tuyết cắn răng nói: “Dương Thiên, tiểu tử ngươi chờ đó với ta, lát nữa ta giết chết ngươi.”

Dương Thiên đỡ trán, vẻ mặt bất đắc dĩ, sớm biết vậy đã cầm giấy chứng nhận phần thưởng của những người đó cho rồi.

Tuy rằng trong mắt hắn giống như giấy vụn, nhưng trong mắt cha mẹ mình, đây chính là trân quý hơn vàng.

Dương Tuyết Khai mở cửa, đã thấy một phụ nữ trung niên đi đến.

Nàng mặt tươi cười, trong tay bưng một khay anh đào đỏ rực, nhìn Dương Tuyết một cái, trong mắt nhất thời sáng ngời, cười tủm tỉm nói: “Tiểu Tuyết à, a di mang cho con một ít anh đào.”

Nụ cười của Dương Tuyết cứng ngắc, nhưng vẫn khách khí nói: “Cảm ơn a di, ngài quá khách khí rồi.”

Người phụ nữ trung niên kia cười ha ha nói: “Không có việc gì không có việc gì, ta cũng là nhàn rồi nhàn chán, tới nhà người chơi mà thôi.”

Nói xong, không đợi Dương Tuyết đồng ý, đã vào phòng.

Sau khi nhìn thấy Dương Thiên, nhất thời mang theo ý cười nói: “Ui, đây không phải là Tiểu Thiên sao? Trở về khi nào?”

Người phụ nữ trung niên họ Vương, Dương Thiên từng gọi nàng là Vương thẩm.

Dương Thiên vốn không có cảm tình gì với phụ nữ trung niên này.

Từ nhỏ nàng đã so sánh Dương Thiên với con trai mình, nhất là thành tích thi cử, tự cho là ưu việt mười phần. Động một chút lại khiến mẫu thân Dương Thiên không xuống đài được, miệng vô cùng sắc bén, không hợp mắt với hàng xóm xung quanh.

Vốn hai nhà huyên náo rất căng, nhưng qua mấy năm nàng nhìn tỷ tỷ Dương Tuyết trở mã xinh đẹp động lòng người, hơn nữa còn là đại học danh tiếng, liền không biết xấu hổ bầu vùi quan hệ với mẫu thân Dương Thiên, muốn giới thiệu Dương Tuyết cho con trai hấn làm đối tượng.

Đúng rồi, Dương Thiên có thể cho hấn sắc mặt tốt mới là lạ.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, nữ nhân này tới nơi này lại muốn khoe khoang con trai của mình.

Quả nhiên, thấy Dương Thiên không nói chuyện, Vương thẩm cười cười nói: “Con xem đứa nhỏ này, không nghe lời chút nào, thấy ta tới cũng không kêu một tiếng.”

Lý Nhu dịu dàng cười cười, nói: “Hài tử chính là tính cách này, nói bao nhiêu lần cũng không nghe, người tới nơi này có chuyện gì sao?”

Wang thẩm cười ha ha, xem ra vô cùng vui vẻ nói: “Thành tích thi đại học của con trai ta xuống rồi, hơn năm trăm tám mươi điểm thi một bản, đó là một chuyện vui, ha ha, ta đặc

biệt đến nói cho người biết để cho các người cũng cao hứng vui vẻ.”

Nói xong, có thâm ý liếc mắt nhìn Dương Tuyết, càng nhìn càng hài lòng.

Dương Tuyết chỉ cảm thấy toàn thân nổi da gà, vội vàng lui về sau một bước, xoa xoa cánh tay ngọc.

Cha mẹ Dương Thiên vốn sắc mặt khó coi, nghe nói như thế, ánh mắt nhìn Dương Thiên một cái.

Trên mặt mầu thân Dương Thiên cố nặn ra một nụ cười, nói: “Chúc mừng chúc mừng.”

Vương thẩm dường như hết sức hài lòng với thái độ của mầu thân Dương Thiên, lại đưa mắt nhìn Dương Thiên, hỏi: “Đúng rồi Tiểu Thiên, người không phải cùng con trai ta là một khóa sao, thành tích của người hẳn là cũng xuống rồi, kém con trai ta bao nhiêu điểm a? Thành tích của người hẳn là có thể thi hai quyển đi?”

Khóe miệng Dương Thiên lộ ra một tia khinh thường, nhìn Vương thẩm mang theo ý cao cao tại thượng trên mặt, hẳn đều muốn hỏi một câu đối phương lấy đâu ra cảm giác ưu việt.

Người phụ nữ này thật sự cho rằng hẳn vẫn là hẳn trước kia?

Dương Thiên quả thật đã từng có chút chênh lệch với con trai của nàng, nhưng bây giờ, hẳn là tiên, đối phương ngay cả tư cách xách giày cho hẳn cũng không có.

Dương Quốc nghe Vương thẩm nói, cơ mặt co giật một chút, hẳn thủy chung cho rằng Dương Thiên đang lừa hẳn lấy thành tích giả tạo.

Cho nên khi đang muốn giấu thành tích của Dương Thiên đi, lại bị Vương thẩm tinh mắt nhìn thấy.

Nàng cười híp mắt tiến lên bắt lấy đơn thành tích của Dương Thiên nói: “Ai nha, đều là hàng xóm giấu cái gì, đến để ta xem một chút, có thi đậu đại học hay không cũng không sao, kỳ nghỉ hè này để cho con trai ta cho Tiểu Thiên học bù, để nó học lại một năm nữa nhất định có thể thi...”

Nói đến đây, nàng mở ra danh sách thành tích của Dương Thiên, trực tiếp kêu một tiếng nhảy lên cao ba thước.

Sáu môn phía trên điểm tối đa, thật sự là quá chói mắt.

Nàng run rẩy nhìn Dương Thiên một cái nói: “Đây là thành tích đơn của ngươi?”

Dương Thiên nhú mày: “Có nghi vấn sao? Không phải bảo con trai ngươi học thêm cho ta sao? Ngươi bảo nó đến, ta muốn xem xem rốt cuộc ai học thêm cho ai.”

Khóe miệng Vương thâm giật giật, vừa rồi nàng dương dương đắc ý giống như một con khổng tước kiêu ngạo.

Nhưng hiện tại, lại giống như một con gà mái già bị bắt nạt, rút cổ không dám nói một câu.

Ngẫm lại vừa rồi khoe khoang khoác lác, hiện tại nàng cũng muốn chui vào trong kẽ đất.

Mà lúc này Dương Quốc đầy mặt tức giận mở miệng nói: “Không cần kinh ngạc như vậy, thành tích này là do đứa con trai không nên thân này của ta làm giả, hắn làm sao có thể thi đạt điểm tối đa?”

Vương thâm nghe vậy lập tức thở phào nhẹ nhõm vỗ ngực mình nhìn Dương Quốc nói: “Làm ta sợ muốn chết. Ta đã nói mà, thành tích trước đó của con trai bà còn không khó bằng con trai ta. Thành tích thi đại học này khó như vậy, con trai ta mới thi được hơn năm trăm điểm, con của ông làm sao có thể thi được max điểm.”

Chương 526 - Chứng minh thân phận.

Vương thâm nói chuyện không nề mặt, sắc mặt Lý Nhu và Dương Quốc có chút khó coi.

Dương Thiên càng hận không thể tát chết người phụ nữ này.

Phụ nhân này thật không biết đang hạ thấp sự tồn tại của mình.

Tiếp xúc với hắn, cho dù là người có thân phận thấp kém, đến trước mặt người phụ nữ này cũng có thể dọa nàng sợ chết khiếp.

Thật không biết nàng lấy đâu ra tự tin điều võ giương oai ở trước mặt mình.

Dương Thiên không để ý đến nàng, không ngờ nàng còn hăng hái đến vậy.

Đôi mắt nàng miệt thị nhìn Dương Thiên nói: “Tiểu Thiên à, không phải Vương thẩm nói ngươi, thành tích khảo thí của ngươi kém thì thôi đi, sao lại giở trò dối trá với người trong nhà, ngươi hại người hại mình như vậy, con trai ta rất tốt, chưa bao giờ gạt ta, ngươi...”

Dương Thiên xem như đã nhìn ra, nữ nhân này lắm nhai không dứt.

Hắn cũng lười so đo, nếu hiểu lầm, vậy thì hiểu lầm là được.

Dương Thiên lấy từ Thất Thái Linh Lung Tháp ra một ít lá trà ngưng tâm tĩnh khí dùng nước sôi pha cho phụ thân hắn Dương Quốc một chén trà.

Sau khi hắn lại rót cho mình một chén, say sưa ngon lành uống, coi Vương thẩm như không khí.

Wang thẩm có chút tức giận, nói với Lý Như: “Đại muội tử, ngươi xem tiểu tử nhà ngươi không nghe lời chút nào, nào giống con trai ta, vô cùng nghe lời, tuyệt đối không để cho ta quan tâm.”

Nói xong, hét to một tiếng về phía trong nhà mình, sau đó lại thấy một tên mập mập đi tới.

Tên mập này nặng hơn hai trăm cân, hơn nữa chỉ hơn một mét sáu, cũng coi như lớn lên cùng Dương Thiên.

Chỉ có điều, khi còn bé hắn ỷ vào thân thể cường tráng, cũng bắt nạt Dương Thiên không ít.

Lý Bình đến nhà Dương Thiên, một đôi mắt si mê nhìn Dương Tuyết.

Dương Tuyết bị nhìn đến nổi da gà, đôi mi thanh tú cau lại.

Dương Thiên nhíu mày, đứng trước người Dương Tuyết, chặn ánh mắt của Lý Bình lại.

Lý Bình có chút tức giận trừng mắt nhìn Dương Thiên, mang theo một tia uy hiếp.

Dương Thiên cười khinh thường, nếu hắn biết mình mạnh cỡ nào, hắn là sẽ quỳ xuống đất cầu xin tha thứ mới đúng.

Lúc này, Vương thẩm kia không ngừng lôi kéo Lý Bình và cha mẹ Dương Thiên khoe khoang.

Lý Bình vì muốn thể hiện mình trước mặt Dương Tuyết, càng ra sức khoe khoang mình thi đậu một quyển, sau đó báo lên một trường đại học ở Huy Tĩnh.

Hắn nói chuyện vô cùng có thần khí, không ngừng khoe khoang. Sau đó mặt khinh thường nhìn Dương Thiên nói: “Dương Thiên, lần này ngươi thi bao nhiêu vậy, có dám nói ra không? Ta thi được năm trăm tám mươi bảy điểm, ngươi không dám nói, không phải ngay cả một nửa điểm của ta cũng không đạt được đó chứ.”

Cha mẹ Dương Thiên nghe vậy sắc mặt càng thêm khó coi, mà con người của Dương Thiên cũng lạnh xuống.

Hai mẹ con này cho rằng hắn không nói lời nào, cho rằng hắn là bùn nặn?

Không vì chính mình, hắn chỉ muốn tranh khẩu khí cho cha mẹ mình.

Dương Thiên nhú mày liếc Lý Bình một cái, khóe miệng mang theo giễu cợt nói: “Hơn 500 điểm cũng có tư cách nói chuyện với ta? Chờ ngươi thi được 700 điểm ta sẽ cho ngươi một cơ hội nói chuyện với ta.”

“Ngươi nói cái gì?” Lý Bình bị vũ nhục, tức giận hừ một tiếng nói: “Ta không có tư cách nói chuyện với ngươi? Ta thi đậu một quyển đấy.”

Dương Thiên cười khinh thường: “Một quyển thì tính là gì? Ngươi có biết ba giờ trước, mười đại học phủ đứng đầu cả nước mời ta đến trường học của bọn họ không?”

Vương thẩm nghe vậy, cười ha ha nói với Lý Nhu: “Đại muội tử à, hai tháng nay con trai ngươi không gặp đã quen thói khoác lác từ khi nào vậy? Không chỉ giả tạo thành tích đơn, còn nói cái gì mời hắn vào top 10 trường học toàn quốc? Ha ha ha, con trai ta thi hơn năm trăm tám mươi điểm cũng không có đái ngộ này.

Biểu hiện trên mặt cha mẹ Dương Thiên càng thêm xấu hổ.

Con người Dương Thiên lạnh lùng, đang muốn nổi giận, thần thức lại đột nhiên nhận ra dưới lầu xe sang trọng tụ tập, hơn nữa có một đám người đang lên lầu.

Những người này không phải ai khác, chính là những người phụ trách của cục giáo dục và mười học phủ đứng đầu toàn quốc.

Phát hiện ra điều này, khóe miệng Dương Thiên nở nụ cười, gương thành tích trong tay lên nhìn về phía Vương thâm nói: “Người nói là giả tạo? Vậy người có tin ta không cần chứng minh tự sẽ có người chứng minh giúp ta không?”

Wang Shao lấy một nắm hạt dưa từ trong túi ra, vừa cắn vừa châm chọc: “Nếu có người có thể chứng minh thành tích của người là thật, ta sẽ ăn nó.”

Dương Thiên cười: “Đây chính là người nói.”

Wang Shao đùa cợt nói: “Chính là ta nói thế nào? Tiểu tử người cả đời cũng không sánh bằng con trai ta.”

Nàng vừa mới dứt lời, chỉ nghe thấy cửa lớn bị gõ vang.

Dương Tuyết đi mở cửa, nhưng khi nhìn thấy một đám người đứng ngoài cửa nhất thời mắt choáng váng.

“Xin chào, xin hỏi là nhà của Dương Thiên đồng học sao? Ta là người cục giáo dục Huy tỉnh, tên là Khương An.”

“Xin chào, ta là người tổng cục giáo dục ở kinh thành, ta họ Lưu.”

“Xin chào, ta đến từ Bắc Đại Chiêu Sinh.”

“Xin chào, ta đến.....”

Mỗi người báo tên, khóe mắt Dương Tuyết co rút một phần.

Những người này, dường như đều là đại nhân vật.

Cổ họng nàng có chút khô khốc hỏi: “Các người tới nhà của ta làm gì?”

Khương An cầm một đóa hoa hồng lớn nói: “Đồng học Dương Thiên thi được sáu khoa đầu điểm, là Trạng Nguyên của Huy

Tĩnh chúng ta, Huy Tĩnh kiêu ngạo của chúng ta, ta xin đại diện Huy Tĩnh, đến trao giải thưởng cho hấn.”

“Trạng Nguyên Huy tĩnh?” Dương Tuyết kinh ngạc che cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt không dám tin.

Mà cha mẹ Dương Thiên nghe nói như thế cũng xoẹt một cái đứng dậy.

Lưu cục cười ha ha nói: “Không chỉ có như thế, Dương Thiên đồng học bởi vì thi được 750 điểm, xưa nay chưa từng có, lần này hấn được phong làm đệ nhất nhân thi đại học toàn quốc.”

“Đệ nhất nhân thi đại học toàn quốc?” Dương Tuyết Tiêm cái cằm xinh đẹp suýt nữa rơi xuống đất.

Dương Quốc và Lý Nhu nghe vậy kích động đến mức thân thể không ngừng run rẩy.

Lúc này thiếu phụ xinh đẹp kia đến, mở miệng nói: “Học viện Thanh Hoa chúng ta, nguyện ý bỏ ra một trăm vạn học phí, mời Dương Thiên đồng học đến trường chúng ta.”

“Một trăm vạn?” Dương Tuyết bây giờ đã hoài nghi mình có phải đang nằm mơ hay không.”

Hình như Bắc Đại tiểu tử cũng hung ác nói: “Điều kiện mà học phủ Thanh Hoa nói là Bắc Đại ta sẽ cho gấp đôi, hai trăm vạn trợ học kim.”

“Hít!” Dương Tuyết bây giờ là có thể xác định, mình chính là đang nằm mơ.

“Không, điều đó không có khả năng, ta không tin, tiểu tử này làm sao có thể vượt qua con trai của ta, con của ta mới là thông minh nhất, nó không có khả năng vượt qua con trai của ta. Các người nhất định là do tiểu tử này tìm đến đúng hay không.”

Vương thảm lần này thật sự bị trận chiến trước mắt này hù dọa, ngấm lại vừa rồi thổi phồng con trai mình, sau đó hạ thấp Dương Thiên, mặt không khỏi tái mét.

Đây là đang đánh mặt.

Tuy nhiên, sau đó nàng ngấm lại vừa rồi cha mẹ Dương Thiên đều nói bằng thành tích của Dương Thiên là giả tạo, Vương

thăm lập tức cho rằng những người này là Dương Thiên cố ý tìm đến.

Lưu cục nhướng mày nói: “Cô gái này, chúng tôi không phải uỷ thác, đây là chứng nhận công việc của tôi.”

Nói xong, đưa giấy chứng nhận công việc đeo trên cổ mình cho Vương thăm.

Vương thăm nhìn cũng chưa từng nhìn, trực tiếp ném xuống đất hung hăng giẫm hai chân lạnh rên một tiếng nói: “Chứng nhận công việc gì, đều là một ít chứng chỉ giả mà thôi, cửa tiểu khu chúng ta đã có, mười đồng tiền là có thể làm, muốn gạt ta, các ngươi còn chưa đủ tư cách.”

Lúc này Lý Bình đi tới trước mặt mẫu thân hắn, nhìn những người trước mắt này nói: “Dương Thiên rót cuộc cho các ngươi bao nhiêu tiền, các ngươi diễn kịch thật đúng là lão hí cốt, ta suýt chút nữa đều tin.”

Nói xong, lại quan sát Lưu cục nói: “Đắc tiền lắm phải không, bao nhiêu tiền thuê một ngày? Thoạt nhìn rất cao cấp a! Ta nói lão tiểu tử ngươi làm chút gì đó không tốt, cần gì phải học người ta gạt người?”

Cái mũi Lưu cục đều thiếu chút nữa tức điên.

Địa vị của hắn ở Cục giáo dục ở kinh thành rất cao, ngay cả hiệu trưởng của một trong mười trường cao đẳng đứng đầu toàn quốc cũng cung kính với hắn.

Giờ phút này hắn không chỉ có chứng nhận công việc của mình bị giẫm đạp, mà còn nhận lấy nhục nhã nghiêm trọng.

Làm sao hắn có thể bỏ qua như vậy được.

Lưu cục cả giận nói với Lý Bình: “Tiểu tử ngươi còn đang đi học à? Có dám nói ngươi là người của trường nào không?”

Lý Bình cười lạnh một tiếng nói: “Làm sao? Ngươi thật sự coi mình là người của Kinh Thành Giáo Dục Cục? Muốn khai trừ ta?”

Lưu cục tức giận hừ nói: “Chỉ cần ngươi dám nói trường học nào của ngươi, tên gọi là gì, có tin ta cho ngươi nghỉ học hay không.”

Lý Bình cười ha ha nói: “Khẩu khí thật lớn, lão tử tên là Lý Bình, sau khi thi đại học đã điền vào học viện công nghệ Huy tỉnh, có gan thì người khai trừ ta ngay bây giờ đi.”

Lưu cục tức giận nói: “Được, được lắm, người chờ ta một phút đồng hồ.”

Nói xong, lấy điện thoại di động ra, tìm được một dãy số rồi gọi ra ngoài.

Sau đó, nói hai câu, đem chuyện vừa rồi nói lại một lần, liền cúp điện thoại.

Lý Bình cười nhạo một tiếng nói: ” Sao nhanh như vậy đã tắt điện thoại rồi? Giả vờ đi, không phải vừa rồi cô giả bộ rất giống sao?”

Lưu cục lạnh lùng nhìn hắn một cái hừ nói: “Có mang theo điện thoại không?”

“Cái gì?”

Lý Bình nghe vậy sững sốt.

Lưu cục mở miệng nói: “Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, đợi chút điện thoại di động của các người sẽ vang lên, sau đó hiệu trưởng của các người sẽ nói chuyện với người...”

Hắn vừa nói đến đây, đột nhiên một tiếng chuông điện thoại vang lên.

Lý Bình thấy vậy có chút tròn mắt.

Sao đối phương có thể có điện thoại của hắn?

Hắn thử kết nối, chỉ nghe một giọng nói ôn trọng truyền đến từ đối thoại.

“Ta là hiệu trưởng Học viện Khoa Công Huy tỉnh, người bị khai trừ...”

Chương 527 - Một Câu.

"Tút tut tut!"

Điện thoại bên kia cúp, không có bất kỳ lý do gì, không có bất kỳ cái cớ nào, không cho hắn bất kỳ cơ hội giải thích nào.

Lý Bình còn chưa bước vào Học viện Công nghệ Huy Tinh một bước đã bị khai trừ.

Hắn ngây ngốc đứng tại chỗ, không biết làm sao.

“Người thật sự là người của tổng cục giáo dục kinh thành sao?” Lý Bình chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, mồ hôi lạnh xoẹt một cái liền chảy xuống.

Lưu cục tức giận hừ một tiếng nói: “Người nghĩ sao?”

Lý Bình nghe vậy, thân thể đột nhiên lắc lư, ngồi bệt xuống đất, hai mắt vô thần.

Xong rồi!

Đây là suy nghĩ cuối cùng của hắn.

Mà lúc này Vương thẩm lại gấp gấp, nàng rướn cổ kéo tay Lưu cục, cả giận nói: “Người dựa vào cái gì mà mở con ta ra, người dựa vào cái gì, ta không phục, ta muốn tố cáo người.”

Lưu cục cười lạnh nói: “Muốn cáo tùy tiện, lát nữa ta sẽ vận dụng nhân mạch của ta, đem con trai người hoàn toàn phong sát, hắn học đại học nào cũng không được.”

Wang thẩm lập tức bị dọa sợ, trên mặt mang theo vẻ cầu xin: “Không, cầu xin người, người không thể như vậy được, đây chính là tiền đồ của con trai ta.”

Lưu cục không hề bị lay động, trái tim Vương thẩm lập tức chìm xuống đáy cốc, nàng vội vàng nhìn về phía Dương Thiên.

Dương Thiên bữu môi quay đầu đi chỗ khác.

Không tìm đường chết thì sẽ không chết, vừa rồi nữ nhân này đối đãi với người nhà của hắn như vậy, còn muốn xin hắn giúp đỡ.

Hàng xóm nhiều năm như vậy, Dương Thiên xuống giếng bỏ đá cũng đã không tệ rồi.

Sắc mặt Vương thẩm không có chút máu nào, nàng lại chạy tới trước mặt mẫu thân Dương Thiên, Lý Nhu nắm chặt lấy y

phục của Lý Nhu khóc lóc kể lể: “Đại muội tử, người nhanh chóng van cầu con trai người giúp ta, nếu con ta thật sự bị tất cả trường học phong sát, đời này của nó thật sự sẽ bị hủy hoại.

Mẫu thân Lý Nhu của Dương Thiên là một người mềm lòng, nhìn Vương thâm than thở khóc lóc, nàng có chút không đành lòng nhìn Dương Thiên.

Dương Thiên có chút đau đầu gật đầu.

Tuy rằng ước gì Lý Bình bị phong sát, nhưng lời của mẫu thân, Dương Thiên không thể không nghe.

Thế là, nhìn thoáng qua Lưu cục mở miệng nói: “Đề lại cho bọn họ một con đường đi.”

Lời nói của Dương Thiên mang theo khí tràng đặc thù, giống như là một vị thượng vị giả ra lệnh, không cho phép từ chối.

Lưu cục lập tức vô thức gật đầu.

Sau đó chỉ cảm thấy rất kỳ quái, thiếu niên này mới mười bảy mười tám tuổi, tại sao có thể có khí tràng cường đại như thế? Để hắn không tự chủ được đi tuân theo.

Thái độ của Vương thâm là thiên ân vạn tạ, hoàn toàn trái ngược với thái độ lỗ mũi chỉ lên trời ban nãy.

Lý Bình cũng không cảm kích, theo hắn thấy, nếu không phải Dương Thiên, hắn làm sao đến mức này?

Thế là thần sắc âm lãnh, hướng về phía Dương Thiên hừ lạnh một tiếng, nắm chặt nắm đấm.

Dương Thiên nhướng mày: “Thế nào? Người không phục?”

Lý Bình đang muốn giận dữ, mà mẫu thân hắn Vương thâm thì một cái tát vỗ trên đầu của hắn nói: “Còn ngại mất mặt không đủ sao? Người ta là Trạng Nguyên lang, người cho rằng người có tư cách khiêu chiến với hắn?”

Đây là lần đầu tiên Vương thâm khen Dương Thiên, tuy rằng Dương Thiên cảm thấy khinh thường, nhưng mẫu thân Lý Nhu của hắn nghe nói như thế lại toàn thân thoải mái, giống như ăn nhân sâm vậy, khóe mắt tràn đầy ý cười.

Chờ nhiều năm như vậy, con của nàng rốt cục không chịu thua kém.

Vương thẩm và con trai nàng xám xịt chạy đi, nghĩ đến lần này bị đánh mặt, bọn họ nhìn thấy một nhà Dương Thiên đoán chừng đều sẽ trốn tránh.

Lưu cục và Khương cục còn có đại lão của giáo dục cục các nơi đều nhao nhao đưa lên huy chương hạ lễ, mấy chục người mang theo đồ đặc, toàn bộ phòng đều không dọn nổi.

Người phụ trách mười học phủ hàng đầu toàn quốc, vây quanh Dương Thiên ở giữa, đều lôi kéo Dương Thiên tuyển chọn đại học của bọn họ.

Sắc mặt Dương Thiên vẫn như thường, không có bất kỳ kích động nào, cả người trầm ổn tới cực điểm.

Hắn chỉ chỉ phụ thân của mình, mở miệng nói với những người phụ trách học phủ này: “Đại học của ta do phụ thân ta quyết định, các người hỏi hắn.”

Một câu nói, hơn mười người phụ trách lại bao vây Dương Quốc.

Một đám người phụ trách, lưỡi nở hoa sen, khen trường học của mình ba hoa chích chòe, mà Dương Quốc cho tới bây giờ, đều vẫn còn cho rằng mình đang nằm mơ.

Hắn dùng sức véo cánh tay của mình một cái, lập tức hít nhẹ một hơi.

Đau, không phải đang nằm mơ.

Nhi tử của hắn, không lừa gạt hắn.

Nhi tử của hắn thật thi sáu khoa max điểm, bảy trăm năm mươi điểm a, thành tích đệ nhất cả nước.

Là Trạng Nguyên!

Dương Quốc kích động đến mức hộc mắt đỏ bừng, nếu không phải có nhiều người ở đây như vậy, có lẽ thật sự sẽ kích động đến phát khóc.

Hắn chờ ngày này đã rất lâu rồi.

Lý Nhu nhìn Dương Thiên đầy vui mừng, con trai nàng không để cho người nhà thất vọng.

Dương Tuyết đi tới trước mặt Dương Thiên, đoạt lấy hoa hồng lớn mà Lưu cục đang muốn đeo trên người Dương Thiên.

Sau đó sửa sang lại quần áo cho Dương Thiên, đeo bông hoa hồng tượng trưng cho trạng nguyên lên người hắn.

Sau đó, Dương Tuyết Triển mỉm cười, giơ ngón tay cái trắng nõn với Dương Thiên, nháy nháy đôi mắt đẹp nói: “Lão đệ, tốt lắm, tỷ tỷ lấy lòng ngươi đó.”

Dương Thiên nghe nói như thế, nước mắt suýt chút nữa trào ra.

Câu nói này... Hắn đã đợi ba trăm năm.

Kiếp trước Dương Tuyết qua đời, hắn điên cuồng gây dựng sự nghiệp muốn chứng minh bản thân trước mộ Dương Tuyết.

Chỉ là muốn nàng mỉm cười nơi cửu tuyền.

Nhưng mà, lần lượt gặp đả kích, thăng đến khi chết, Dương Thiên cũng không có mặt mũi trở lại trước mộ phần tỷ tỷ hắn.

Vì câu nói này, hắn có thể từ bỏ tất cả những thứ mình có, bao gồm thân phận Tiên Đế của mình.

Thành tích thi đại học hắn trả giá cực kỳ bé nhỏ.

Vì câu nói này, hắn trả giá cực khổ khiến người ta không thể tưởng tượng nổi. Dương Thiên cố gắng ba trăm năm, con kiến hôi vô danh ở Huyền Thiên đại lục, trở thành Phá Thiên Tiên Đế giậm chân một cái cũng sẽ dẫn phát thiên địa đại loạn.

Vì câu nói này, hắn từ bỏ Bất Tử Bất Diệt, nghịch chuyển pháp tắc trở về.

Vì câu nói này, hắn trả giá hết thảy đều không có bất kỳ do dự, cũng chưa bao giờ hối hận.

Bây giờ từ trong miệng tỷ tỷ mình nói ra câu nói này, ba trăm năm trả giá này... đáng giá!

Dương Tuyết nhìn Dương Thiên không ngừng rơi lệ, không khỏi cười cười, dịu dàng giúp hắn lau khô nói: “Đã bao nhiêu tuổi rồi, còn đang khóc nhè, nhớ kỹ, về sau ngươi chính là trụ cột trong nhà, chỉ có thể chảy máu, không thể rơi lệ.”

Dương Thiên gật đầu, trong con ngươi tràn đầy chờ mong nói: “Tỷ, ta còn muốn nghe câu nói vừa rồi của ngươi.”

Dương Tuyết sững sốt, sau đó vẫn ngạo kiều như trước, nói: “Khắc khắc khắc, cho rằng thi đỗ Trạng Nguyên thì giỏi lắm sao, khen ngươi một câu ngươi còn thở được, có bản lĩnh ngươi đến Dương gia Lý gia kinh thành chứng minh bản thân, chỉ cần ngươi để cho bọn họ phục, đừng nói mỗi ngày khen ngươi, lão tử làm nha hoàn cho ngươi, hầu hạ ngươi mỗi ngày rửa chân ta đều cam tâm tình nguyện.”

Dương Thiên nghe vậy, mỉm cười nói: “Tỷ, đây là tỷ nói sao?”

Hắn hiểu rõ tỷ tỷ này của mình, tâm cao khí ngạo vô cùng, nhưng mà lời hứa hẹn lại nhất ngôn cửu đỉnh.

Dương Thiên Chân tò mò, khi Dương Tuyết làm nha hoàn cho hắn, nàng sẽ có vẻ mặt gì.

Dương Tuyết bĩu môi nói: “Hừ, là ta nói thì sao, ta cảnh cáo ngươi, ngươi còn có con đường rất dài phải đi, tuyệt đối đừng bởi vì công lợi nhất thời mà mất cả mắt, hiểu chưa? Nếu không lão tử là người đầu tiên không tha cho ngươi.”

Nói xong, hắn ta giơ năm tay nhỏ đầy uy hiếp.

Dương Thiên nhìn Dương Tuyết cười cười.

Kiếp trước mất đi song thân, hai tỷ đệ đi Dương gia kinh thành xin giúp đỡ, Dương Tuyết lại bị người của Dương gia hù dọa.

Từ đó Dương Thiên không còn nhìn thấy nàng lộ ra nụ cười ngây thơ tinh nghịch trên mặt nữa.

Bây giờ nhìn tỷ tỷ nhoèn miệng cười trước mắt mình, Dương Thiên cảm thấy hạnh phúc lớn nhất cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Hắn làm sao cũng nhìn không đủ, không tự chủ được xoa xoa cái đầu nhỏ của Dương Tuyết, đôi mắt thâm thúy phức tạp, đem lời chôn giấu trong lòng ba trăm năm nói ra.

“Tỷ, ta sẽ bảo vệ tỷ.”

Nụ cười của nữ hài do hắn bảo vệ.

Dương Tuyết cũng không biết Dương Thiên đã trải qua chuyện gì, càng không cho Dương Thiên mặt mũi.

Nàng bộp một tiếng đánh rớt tay Dương Thiên, gương mặt xinh đẹp nổi giận, nhéo mày liễu cả giận nói: “Tiểu tử, dám vò tóc tỷ tỷ ngươi, ngươi không muốn sống nữa, động thủ ta giết chết ngươi.”

Nói xong những lời này, trên mặt còn mang theo vẻ kiêu ngạo, đánh giá Dương Thiên từ trên xuống dưới một cái, khinh thường nói: “Cũng không nhìn xem chính ngươi có bao nhiêu cân lượng, đã quên trước đó bị ta thu thập như thế nào rồi sao? Còn bảo vệ ta? Lúc trước chúng ta ở trong một trường học, có lần nào ngươi bị người khác khi dễ, không phải ta giúp ngươi đánh người sao?”

Khóe miệng Dương Thiên giật giật, những chuyện này trong mắt hắn bây giờ là ba trăm năm trước.

Thần sắc phức tạp cười cười nói: “Ta không phải ta trước kia.”

Trước kia hắn là ba trăm năm trước, mà hắn bây giờ là Phá Thiên Tiên Đế, là vương của Tây Nam.

Dương Tuyết lại không rõ những điều này, nàng nhú đôi mi thanh tú nói: “Không phải ngươi trước kia? Sao? Nghe khẩu khí của ngươi vừa mới trở về muốn đọ sức với lão tỷ của ngươi?”

Nói xong, nàng vén tay áo lên, lộ ra cánh tay trắng nõn như tuyết. “Ngươi thử xem?”

Dương Thiên ôn hòa cười cười nói: “Không cần thử, ta có thể đánh thắng toàn thế giới, nhưng lại không thắng được ngươi.”

Hắn nói cũng không phải nói ngoa, đời này hắn là Tiên, có thể ngưng tụ vạn đạo kiếm khí, có thể dẫn động Cửu Thiên Thần Lô, có thể khuấy động phong vân, có thể đốt cháy vạn vật, nếu tiếp tục tu luyện, có thể lên trời xuống đất.

Đợi đến khi khôi phục tu vi Huyền Thiên đại lục, thế giới này không có ai là đối thủ của hắn, cho dù là vũ khí sinh hóa đạn đạo cũng sinh ra bất kỳ uy hiếp bất lợi nào đối với hắn.

Nhưng khi về tới căn phòng nhỏ ấm áp này, ngoại trừ cha mẹ hắn ra thì nữ hài trước mắt là lớn nhất! Thủ hộ còn không kịp

thì làm sao có thể tổn thương được?

Chương 528 - Người tới từ kinh thành.

Dương Thiên thi đậu trạng nguyên, cả nhà vui mừng.

Dương Quốc hết sức kích động nhìn đám người Lưu cục nói: “Mọi người đường xa mà đến, giữa trưa cũng đừng đi, ta đến khách sạn đặt mấy bàn tiệc rượu thật tốt mời các người.”

Đám người Lưu cục tự nhiên hết sức vui vẻ nói: “Vậ cung kính không bằng tuân mệnh.”

Nói xong, một đoàn người xuống lầu.

Dương Quốc trở về nhà, lấy ra một vạn còn sót lại, đây là tất cả tài sản hiện tại của nhà bọn họ.

Còn lại, toàn bộ bị Lý gia chèn ép lần thứ hai bồi vào.

Thở dài một tiếng nhìn Dương Thiên Đạo nói: “Ta vốn định chờ người thi đậu đại học, mở tiệc chiêu đãi toàn bộ tiểu khu, tổ chức một bữa tiệc long trọng cho người, thế nhưng lại không nghĩ tới... ai...”

Dương Thiên nghe vậy, lấy ra một tấm thẻ vàng đưa cho hắn nói: “Phụ thân, tiền trong này vừa vặn đủ để mở tiệc chiêu đãi toàn bộ tiểu khu.”

Dương Quốc nghe vậy sửng sồ, nói: “Toàn bộ tiểu khu này ước chừng có gần vạn người, có thể cần mấy chục vạn, tấm thẻ này của người có đủ tiền không?”

Dương Thiên chỉ cười cười, để cho phụ thân mình yên tâm.

Tấm thẻ này là tất cả tài sản của hắn, tuy trước đó hắn tiêu không ít, nhưng cũng có hơn mười tỷ.

Mở tiệc chiêu đãi toàn bộ tiểu khu mà thôi, số lẻ cũng dùng không hết.

Cho dù là mời tất cả mọi người ở Hoài Huyện ăn một năm, cũng đủ dùng.

Nửa giờ sau, tất cả các quán ăn ở Hoài Huyện đều bị bao hết, hơn vạn người tề tụ, cảnh tượng vô cùng hoành tráng.

Pháo hoa lễ mừng, tất cả mọi người biết Dương gia ra một trạng nguyên thi đại học, hơn nữa còn là trạng nguyên đệ nhất cả nước.

Rất nhiều người tiến lên chúc mừng, Dương Thiên phát hiện, đây là lần đầu tiên phụ thân hắn cười vui vẻ như vậy.

Một bữa cơm tốn gần trăm vạn, chủ khách đều vui vẻ.

Cuối cùng, Dương Quốc đã chọn đại học cho Dương Thiên.

Bắc Đại Học phủ.

Đây là học phủ mà phụ thân Dương Quốc đã từng muốn thi đậu, nhưng thủy chung không thể như nguyện.

Dương Thiên tự nhiên tuân theo sau đó gọi điện thoại cho Vương Tĩnh Thần, nói một chút.

Bên kia cũng ồn ào muốn báo danh cho Bắc đại học phủ, như vậy hai người có thể ở cùng nhau.

Sau khi yến hội tán đi, toàn bộ Hoài Huyện đều biết Dương gia xuất hiện một trạng nguyên.

Mà Dương Thiên lại không thích ra mặt, phụ thân hắn Dương Quốc ở trên yến hội có danh tiếng, ngay cả một huyện trưởng cũng đến mời rượu hắn.

Phụ thân Dương Thiên vốn không uống rượu, nhưng lần này lại uống say mềm.

Yến hội kết thúc, mẫu thân Lý Nhu còn không ngừng oán trách phụ thân Dương Thiên, không biết uống rượu còn uống nhiều như vậy.

Dương Thiên đỡ phụ thân Dương Quốc của hắn, vận chuyển tiên nguyên xua tan mùi rượu trong cơ thể hắn.

Dương Quốc nắm tay Dương Thiên, như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm nói: “Tiểu Thiên, ta rất vui mừng.”

Dương Thiên yên lặng gật đầu.

Phụ thân hắn nói câu này, hắn cũng đợi ba trăm năm, ba trăm năm này hắn vẫn luôn sống ở trong áy náy vô tận, cho tới hôm nay, tảng đá lớn trong lòng hắn mới hoàn toàn đỡ xuống.

Dương Thiên cảm giác tiên nguyên trong đan điền không ngừng quay cuồng, cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần nước chảy thành sông, đi vào đỉnh phong.

Chỉ thiếu chút nữa là bước vào cảnh giới Luyện Thần Phản Hư.

Cảnh giới này có thể lên trời xuống đất, bước vào hàng ngũ tiên nhân chân chính, mà giờ khắc này hắn mới là Bán Tiên.

Tất cả cái này quy công cho tâm cảnh tăng lên, trong lòng buông xuống, cũng nhẹ nhõm đột phá cảnh giới này.

Một nhà bốn người vui vẻ hòa thuận đi về phía căn phòng nhỏ ấm áp kia.

Xuống dưới lầu, Dương Thiên phát hiện nơi này có một chiếc xe, bài chiếu của Kinh A là ba tám, là một chiếc xe giá trị năm sáu trăm vạn của Lao Tư Lao Tư Tư.

Trong lòng hắn trầm xuống, nhìn về phía cha của mình, phát hiện sắc mặt của hắn cũng khó coi.

Vừa lên lầu, không có gì bất ngờ xảy ra, chỉ thấy một người đứng ở cửa nhà bọn họ.

Dương Cương, đại ca của phụ thân hắn Dương Quốc, đại bá của hắn.

Ở kiếp trước, vị này cũng không ít lần vụng trộm động thủ, bức cả nhà bọn họ vào tuyệt cảnh.

Cái gọi là thân tình, trong mắt hắn chính là một chuyện cười.

Đi theo bên cạnh hắn còn có một thiếu niên, là đường huynh của Dương Thiên, Dương Phong.

Vị này cũng không phải đèn cạn dầu, ở kiếp trước từng cho Dương Thiên mấy chục cái bạt tai hung hăng đập hắn ở dưới chân.

Kẻ thù đời này đang ở trước mắt, Dương Thiên đã không kìm nén được nữa, nếu không phải phụ thân hắn ngăn cản, Dương Thiên đã sớm để Dương Phong trả lại rồi.

Ánh mắt Dương Quốc lạnh như băng, nhìn về phía Dương Cương hỏi: “Người tới nơi này làm gì?”

Dương Cương lộ ra nụ cười thân thiết nói: “Sao vậy? Ta làm đại ca đến thăm đệ đệ này, cũng cần lý do sao?”

Dương Quốc hừ lạnh một tiếng, tức giận nói: “Lúc trước khi Dương gia đuổi ta ra ngoài, ta cũng đã hoàn toàn đoạn tuyệt với Dương gia, người cũng xứng làm đại ca của ta? Quyết định lúc trước của phụ thân, còn không phải do một tay người trợ giúp tạo thành sao? Lúc trước vì nuốt vào sản nghiệp cổ phần của bệnh viện Tây Kinh của ta, người làm đại ca thật là tuyệt tình.”

Dương Cương cười ha ha nói: “Không ngờ người lại tức giận vì chuyện này, thật ra người hiểu lầm ta, nếu người muốn cổ phần của bệnh viện Tây Kinh, ta cho người thì có sao?”

Lúc này hắn vô cùng hào khí, người nhà Dương Thiên đều ngây ngẩn cả người.

Phải biết rằng, toàn bộ bệnh viện Tây Kinh, cổ phần của Dương gia hắn mặc dù không nhiều lắm, nhưng hàng năm cũng có vài tỷ hoa hồng.

Dương Cương này cũng không phải là một ngọn đèn cạn dầu, hắn làm sao nữa?”

Chỉ có Dương Thiên nghe nói như thế, không khỏi cười lạnh.

Tin tức người nhà hắn bế tắc không rõ ràng lắm, nhưng hắn lại rất rõ ràng.

Tập đoàn Thiên Thần Đường Thái đã cho thời gian xác thực, trong vòng một tháng, bệnh viện Tây Kinh chắc chắn sẽ đóng cửa.

Bệnh viện Tây Kinh hiện tại, chỉ là một công ty không xác mà thôi, tất cả nhân viên kỹ thuật đều đã từ chức, ngay cả cao ốc bệnh viện cũng đang bán.

Dương Thiên không rõ rốt cuộc đại bá này có ý đồ gì, cho nên lúc này cũng không vạch trần, chỉ cười lạnh nhìn hắn.

Khi Dương Cương nói muốn nhường lại cổ phần của bệnh viện Tây Kinh, hô hấp của Dương Quốc không khỏi trì trệ.

Nhà bọn họ đã chỉ còn bốn bức tường, bởi vì Lý gia chèn ép, đã thiếu nợ mấy trăm vạn, hiện tại có thể nói, đã đến tuyệt lộ.

Hắn không đành lòng để người nhà cùng theo hắn trải qua những ngày tháng khổ cực.

Thế là, nhìn về phía Dương Cương hỏi: “Người có điều kiện gì?”

Dương Cương cười cười nói: “Ngàn dặm xa xôi đến nơi này, không mời ta vào uống chén nước sao?”

Dương Quốc gật đầu mở cửa.

Sau khi hai người từ bên ngoài vào phòng, đều nhướng mày.

Dương Cương không nói gì, nhưng Dương Phong lại không nhịn được mở miệng trước.

Hắn mặt mày ghét bỏ nói: “Nhà ở cũ nát chật hẹp như vậy là chỗ người ở sao? Chó sùng vật nhà ta nuôi so với cái này xa hoa hơn.”

Dương Cương không ngăn cản một câu, chỉ là trên mặt mang nụ cười đối trá.

Dương Quốc và Lý Nhu cau mày, nhưng đối phương là tiểu bối, bọn họ không tiện nói gì.

Dương Tuyết lại nhịn không được, nhưng mà, nàng đang muốn mở miệng giận dữ mắng mỏ, lại bị Dương Thiên kéo ở sau lưng.

Dương Tuyết thấy vậy, cho rằng Dương Thiên là sợ, không dám cứng rắn chống đỡ, nàng đang muốn hất tay Dương Thiên ra nổi giận, đã thấy thiếu niên nhìn chăm chăm Dương Phong âm lãnh nói: “Người dám đem lời vừa rồi lặp lại một lần, ta dám để người chết ở chỗ này!”

Giọng nói này của Dương Thiên phát ra từ trong cổ họng, giống như dã thú khát máu.

Con ngươi của hắn trong nháy mắt trở nên đỏ như máu, cả người phát ra sát khí gắt gao khóa chặt Dương Phong.

Lần này hắn hoàn toàn không giữ lại, uy áp của Phá Thiên Tiên Đế đều thi triển với một mình Dương Phong.

Căn phòng này, lúc trước sau khi cha mẹ hắn qua đời, là chỗ dựa duy nhất của hai chị em hắn, nếu không có nó, hai người đã sớm chống đỡ không nổi, tuy rằng có được tài sản trăm triệu, nhưng Dương Thiên chưa bao giờ có lòng ghét bỏ, coi nơi này là thánh địa của tâm linh.

Bây giờ bị vũ nhục, nếu không phải trên người Dương Phong chảy dòng máu giống như hắn, hắn đã sớm trở thành bột mịn.

Dương Phong tuy rằng xuất thân danh môn Dương gia, nhưng lại là Hoa Đóa Nhi được nuôi trong nhà kính, làm sao từng thấy loại uy thế này.

Trong nháy mắt, hắn đã bị khí tràng cường đại kia áp bách quỳ gối trước người Dương Thiên, Dương Phong cảm giác trên người phảng phất như có một ngọn núi cao vậy, cơ hồ để hắn không cách nào thở dốc.

Sát khí kia truyền đến mùi máu tanh còn huyết tinh hơn cả chém giết trên chiến trường.

Hắn chỉ trong nháy mắt đã sụp đổ, trong đôi mắt đầy vẻ sợ hãi nhìn Dương Thiên, không hề nghi ngờ tính chân thực của những lời hắn nói.

“Ta sai rồi, Nhiều... Ta.”

Dương Cương thấy vậy sắc mặt trở nên hết sức khó coi, nhìn về phía Dương Thiên cả giận nói: “Người làm cái gì?”

Hắn ở lâu trên vị trí cao, trên người tự có một cỗ khí tràng, hơn nữa Dương Thiên cảm nhận được chân khí dao động tản ra trên người hắn, hiển nhiên là ở cảnh giới Âm Kinh trung kỳ.

Loại uy áp này đánh về phía Dương Thiên, vốn tưởng rằng có thể khiến Dương Thiên cũng áp bách quỳ xuống, lại không nghĩ rằng thiếu niên không hề động đậy.

Khóe miệng Dương Thiên lộ ra một tia cười lạnh, đang muốn cảm nhận một chút lúc con trai hắn đang tuyệt vọng thì thấy phụ thân Dương Quốc của hắn đứng ở trước người chặn lại khí thế của Dương Cương.

Dương Thiên hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Hắn ngơ ngác nhìn bóng lưng vĩ ngạn trước mắt này, hộc mắt có chút ướt át.

Phụ thân trước mắt, bất luận phát sinh chuyện gì, luôn không chút do dự đứng trước người hấn, che gió che mưa cho hấn.

Hấn biết rất rõ, mình không phải là đối thủ của Dương Cương.

Dưới sự áp bách của Dương Cương, toàn thân hấn run rẩy rất nhỏ, sau gáy hiện đầy mồ hôi lạnh, hiển nhiên là đang kiệt lực chống đỡ.

Thế nhưng bóng lưng vĩ ngạn kia lại không có một chút uốn lượn...

Chương 529 - Đến mời chào.

"Dương Cương, ngươi muốn động đến con ta?"

Mặc dù Dương Quốc đang cố gắng chống đỡ, nhưng lại không lùi bước một bước.

Dương Cương tức giận hừ một tiếng nói: "Đứa con trai không có giáo dục của người dọa con ta thành bộ dáng này, ngươi hỏi nó dám đương nổi không?"

Dương Quốc Tiến lên một bước cả giận nói: "Dương Cương, ngươi nói ai vậy? Ngươi thật sự cho rằng ta sợ ngươi sao?"

Tuy rằng khí thế của hấn không bằng Dương Cương, nhưng lại không lùi nửa bước.

Dương Cương cười lạnh, xem ra không cho bọn họ chút oai phủ đầu, bọn họ không biết mình mạnh cỡ nào.

Nói xong, đang muốn đem khí thế quanh thân thi triển ra, đột nhiên cảm giác đối diện truyền đến cảm giác áp bách to lớn.

Sắc mặt hấn trắng bệch, trong lòng kinh hãi.

"Làm sao có thể?"

Dương Cương hoảng sợ phát hiện, khí thế trên người Dương Quốc tản mát ra, vậy mà còn mạnh hơn hấn.

Hấn cảm giác mình bây giờ giống như là một lá lục bình trên biển rộng, lung lay sắp đổ.

“Ngươi, ngươi, chuyện này không thể nào, sao ngươi có thể mạnh hơn ta được?”

Dương Cương nhớ rõ Dương Quốc căn bản chưa từng tu luyện, sao lại có khí tràng cường đại như vậy.

Hắn lại không biết, tất cả những điều này đều là do Dương Thiên ở phía sau Dương Quốc thi triển uy áp.

Kiếp trước hắn nhu nhược vô năng, không cách nào trợ giúp trong nhà, đời này hắn là tiên, ai dám khinh nhục người nhà của hắn, hắn một cái đều không buông tha.

Lúc này trên mặt Dương Cương đã không ngừng đổ mồ hôi lạnh, dưới sự áp bách của Dương Thiên, đầu gối của hắn cũng đang chậm rãi uốn lượn, muốn quỳ gối trước mặt Dương Quốc.

Trong mắt hắn tràn đầy kinh hãi, sự cường đại của đối phương vượt quá tưởng tượng của hắn.

Dương Quốc có chút nghi hoặc, hắn cũng không có động thủ, làm sao Dương Cương lại muốn quỳ xuống với hắn?

Dương Cương gian nan thở dốc, uy áp càng ngày càng mạnh, xương cốt toàn thân hắn đều đang kêu răng rắc. Nếu cứ tiếp tục như vậy, không thể không chết.

Hắn vội vàng mở miệng nói: “Đợi đã, Dương Quốc, ngươi không muốn biết nguyên nhân ta đến sao?”

Dương Cương vừa dứt lời, Dương Thiên trong nháy mắt thu hồi khí thế.

Hắn cũng muốn biết, Dương gia vốn là người chết già không qua lại với nhau, vì sao lại đến nhà bọn họ.

Hơn nữa, còn nhường ra cổ phần của bệnh viện Tây Kinh.

Đây là đang hướng nhà bọn họ đuổi ra cảnh ô liu a, chẳng lẽ người của kinh thành Dương gia điều tra ra thân phận của mình?

Dương Quốc dường như cũng có chút tò mò, hừ một tiếng nói: “Nói, nói xong thì mau rút đi.”

Đối với Dương gia, sắc mặt hắn cũng không tốt đẹp gì, lúc trước bọn họ nhận hết khuất nhục từ kinh thành Dương gia rồi

đi liền thề, cả đời không bước vào Dương gia một bước.

Dương Cương thấy uy áp trong nháy mắt biến mất, không khỏi vội vàng thở hổn hển, vừa rồi mặc dù người chỉ mấy hơi thở ngắn ngủi, nhưng hắn lại cảm nhận được rõ ràng tử vong gần như thế.

Lần này Dương Quốc nói năng lỗ mắng với hắn, đối lại trước kia, hắn đã sớm nổi giận, nhưng hiện tại hắn cũng không dám có bất kỳ bất mãn nào.

Mấy năm không gặp Dương Quốc, Dương Cương phát hiện mình càng ngày càng nhìn không thấu hắn.

Rõ ràng là một người bình thường, trên người không có nửa điểm chân khí, lại có thể phát ra uy áp cường đại, quả thực không thể tưởng tượng nổi!

Uy áp mạnh mẽ như vậy, so với một vị cường giả Tông Sư cảnh trong nhà hắn dường như còn mạnh hơn.

Hắn không dám có bất kỳ lỗ mắng nào, dù sao mười mấy năm trước Dương Quốc quyết liệt Dương gia, là hắn ở sau lưng trợ giúp.

Dương Cương lau mồ hôi lạnh trên trán, mở miệng nói: “Ta tới nơi này, chỉ là muốn hỏi người, có muốn trở về Dương gia hay không?”

Dương Quốc cũng không có lập tức trả lời, hắn nhếch miệng lên hỏi: “Như thế nào? Dương gia không phải cùng ta đoạn tuyệt sao? Đã nói là cả đời không qua lại với nhau? Hiện tại làm sao để cho ta trở về? Còn để cho người tự mình đến?”

Dương Cương mở miệng nói: “Đây là ý của lão gia tử.”

Dương Quốc nghe được lời này, hừ lạnh một tiếng, đôi mắt trở nên càng thêm lạnh lẽo.

“Lúc trước ý của hắn không phải như vậy.”

Dương Cương ha hả cười nói: “Đệ đệ a, người có thể hiểu lầm, lão gia tử hắn cũng không có tha thứ người, ý tứ của hắn rất đơn giản, để cho con người Dương Thiên trở về tể tử, chính thức trở thành Dương gia đại thiếu, các người cũng không bao gồm trong đó.”

Dương Quốc nghe vậy sắc mặt khó coi, hấn tức giận hừ một tiếng nói: “Ngươi cho rằng chúng ta thích trở về sao?”

Dương Cương cười cười, định liệu trước nói: “Ngươi không thèm trở về, cũng không có nghĩa là con của ngươi không thèm.”

Ánh mắt của hắn nhìn về phía Dương Thiên ở phía sau Dương Quốc, dường như đã sớm quên mất sự sỉ nhục vừa rồi với Dương Thiên, cười tủm tỉm nói: “Tiểu Thiên đúng không, ngươi có muốn theo ta về kinh thành Dương gia, làm đại thiếu gia đỉnh cấp của Dương gia, ăn mặc không lo, ở trong một căn phòng xa hoa hơn gấp trăm lần, thế nào, động lòng không?”

Trong lòng Dương Quốc trầm xuống, nhìn về phía con trai của mình, tuy rằng gần gũi ba tháng không gặp, nhưng Dương Quốc phát hiện hắn đã không đoán ra tính cách của con trai mình.

Lý Nhu cũng lo lắng nhìn Dương Thiên, những năm này cả nhà bọn họ ăn nhiều đau khổ, Dương Thiên thích tiêu tiền như nước, nếu hắn lựa chọn đi kinh thành làm đại thiếu gia Dương gia, vậy...

Dương Tuyết càng sốt ruột, bàn tay nhỏ bé của nàng nắm chặt cánh tay Dương Thiên, vội vàng nói: “Tiểu Thiên, ngươi muốn dùng tiền tỷ tỷ giúp ngươi kiếm tiền, tiền kiếm được đều cho ngươi, phụ thân ở đây, nếu ngươi dám nói một câu khiến hắn thương tâm, tỷ tỷ sẽ hận ngươi cả đời.”

Dương Thiên cười cười, vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé của Dương Tuyết để nàng yên tâm, sau đó ánh mắt lạnh lùng nhìn Dương Cương nói: “Ngươi muốn mê hoặc ta?”

Dương Cương vừa thấy có hi vọng, lập tức cười cười nói: “Cái này không gọi là dụ hoặc, bản thân ngươi chính là người của Dương gia, lần này là nhận tổ quy tông mà thôi.”

Dương Thiên nhướn mày nói: “Xem ra lần này các ngươi tới là vì ta. Ta rất tò mò, trên người ta rốt cuộc có cái gì, có thể khiến Dương gia người ngàn dặm xa xôi chạy tới lôi kéo? Dương gia các ngươi không phải vẫn luôn không có lợi không dậy sớm sao?”

Nụ cười của Dương Cương cứng ngắc, hắn phát hiện Dương Thiên dường như cũng không phải dễ dàng lừa dối như vậy.

Vì vậy, hắn tiếp tục khuyên giải: “Tiểu Thiên à, lần này ngươi thi vào trường đại học không phải là thi đạt được đệ nhất toàn quốc sao? Điều này cũng đủ để chứng minh ngươi có thiên phú dị bẩm, là tiền tài của trụ cột, ở chỗ này ngươi căn bản không có bất kỳ tiền đồ phát triển nào, thậm chí đệ đệ nghèo khổ như ta ngay cả tiền đóng học phí cũng không có.”

Dừng một chút, Dương Cương nói tiếp: “Thiên phú của ngươi ở chỗ này chính là lãng phí, theo ta về kinh thành Dương gia, Dương gia sẽ dốc hết tài nguyên bồi dưỡng ngươi, chỉ cần ngươi mở miệng, cái gì cũng có thể thỏa mãn ngươi, ngươi thấy thế nào?”

Dương Quốc hừ lạnh một tiếng nói: “Đồ của Dương gia ngươi, con trai ta không thèm.”

Dương Cương cười quái dị một tiếng nói: “Hắn chưa nói. làm sao ngươi biết hắn không hiềm lạ. nhưng thật ra là ngươi. đệ đệ thân ái của ta. đừng có hồ đồ mất linh nữa. chỉ cần con của ngươi tiến vào kinh thành Dương gia. hắn sẽ trở thành cây cầu nối liền giữa nhà các ngươi và Dương gia. tin rằng không bao lâu nữa. các ngươi cũng có thể trở về. không cần phải sống những ngày tháng khổ cực như vậy không tốt sao?”

Dương Quốc cắn răng nói: “Lúc trước từ kinh thành Dương gia đi ra, ta cũng đã nói, đời này ta sẽ không quay về Dương gia nữa.”

Dương Cương nhíu mày hỏi: “Bệnh viện Tây Kinh ngươi không muốn sao?”

Dương Quá nghe vậy, thần sắc chấn động.

Y viện Tây Kinh, là tâm huyết nửa đời trước của hắn, là hắn tận tâm khổ khổ một tay thành lập.

Nhưng mà lúc trước hắn thoát ly Dương gia, những sản nghiệp này đều bị thu hồi.

Bệnh viện Tây Kinh qua tay, là tiếc nuôi cả đời của hắn.

Bởi vì tâm huyết của hắn, đến trong tay đại ca hắn, không quá hai ba năm, sáu mươi phần trăm quyền khống cổ phần tuyệt

đổi, bị hấn sinh sinh bại đến hai mươi phần trăm.

Nhưng cho dù như thế, hấn vẫn nằm mơ cũng nghĩ đến, không phải bởi vì hàng năm chia hoa hồng, mà là bởi vì bệnh viện này là một tay hấn sáng tạo nên tình cảm.

Thấy được Dương Quốc chần chừ, Dương Cương cười ha hả nói: “Chỉ cần người để con trai người trở về Dương gia kinh thành, ta sẽ đem toàn bộ cổ phần còn thừa của bệnh viện Tây Kinh chuyển giao cho người, người thấy thế nào?”

“Ta.....”

Dương Quốc đang đau khổ giãy dụa, không biết lựa chọn như thế nào, mà Dương Thiên nghe vậy thì trên mặt cười lạnh nhìn Dương Cương nói: “Lão khốn kiếp, người tính toán hay lắm, bệnh viện Tây Kinh đã phải đổi mặt đóng cửa, bây giờ người giao cục diện rối rắm này cho phụ thân ta? Là có ý đồ gì?”

“Cái gì?”

Dương Quốc nghe vậy quá sợ hãi nói: “Bệnh viện Tây Kinh sắp đóng cửa rồi?”

Dương Thiên không để ý sắc mặt Dương Cương khó coi, nói: “Ừ, bị tập đoàn Thiên Thần chèn ép khoảng ba tháng, chậm nhất là cuối tháng này sẽ đóng cửa, không có mấy ngày tốt lành.”

Dương Quốc nghe vậy, phần nộ nhìn Dương Cương nói: “Ta lúc trước liền biết, đem bệnh viện Tây Kinh này giao vào trong tay người, chính là một sai lầm, hiện tại quả nhiên, Nặc Đạt Cơ Nghiệp toàn bộ thua ở trên tay người.”

Dương Cương tức giận hừ một tiếng cố gắng biện giải: “Tại sao lại thua trong tay ta? Muốn trách thì trách tập đoàn Thiên Thần, nếu không phải bọn họ chèn ép, chúng ta làm sao có thể đến mức này.”

Nói đến đây, ánh mắt của hấn nhìn về phía Dương Thiên, đôi mắt có chút lạnh lẽo nói: “Tiểu tử người làm sao mà biết được? Đây là chuyện nội bộ của bệnh viện Tây Kinh chúng ta, nhưng chưa từng có truyền ra ngoài, chẳng lẽ phụ thân người ở trong bệnh viện Tây Kinh còn có quan hệ?”

Nghĩ đến đây, hấn không khỏi lại cảm thấy không đúng.

Nếu Dương Quốc còn có nhân mạch ở bệnh viện Tây Kinh, vì sao hắn không biết, chỉ có con trai Dương Thiên của hắn biết?

Dương Thiên nhìn biểu cảm nghi ngờ của Dương Cương, cười cười, giọng nói lạnh nhạt mở miệng nói: “Bệnh viện Tây Kinh ta không có nhân mạch, nhưng tập đoàn Thiên Thần thì ta quản, người nói ta làm sao biết được?”

Chương 530 - Hiện tại đã tin.

"Tập đoàn Thiên Thần do ta quản!"

Một câu này của Dương Thiên khiến tất cả mọi người ở đây đều trợn mắt há hốc mồm.

Cha mẹ hắn Dương Quốc và Lý Nhu nhìn hắn, trong mắt lộ vẻ không dám tin.

Dương Tuyết cũng như vậy, há cái miệng nhỏ nhắn hồng hào, không tin Dương Thiên nói là sự thật. Tập đoàn Thiên Thần, cho dù là nàng không quan tâm đến tin tức sản nghiệp này mỗi ngày đều nghe thấy.

Nhất là ở thời điểm Lâm An Huy tỉnh bán đấu giá, một viên đan dược bán được vài tỷ, chấn kinh quốc nội.

Mà tập đoàn Thiên Thần lại là nơi duy nhất có thể chế tạo loại linh đan này, cho nên hiện tại sản nghiệp này bước đầu đánh giá trị mấy chục tỷ, vượt qua thời kỳ toàn thịnh gấp hai ba lần bệnh viện Tây Kinh.

Loại sản nghiệp cao không thể chạm này, lại bị đệ đệ nàng nói là thuộc về hắn.

Dương Tuyết sao có thể tin?

Người nhà Dương Thiên đều khó có thể tin, càng đừng nói Dương Cương và Dương Phong.

Hai người đùa cợt liếc mắt nhìn Dương Thiên, Dương Phong khinh thường châm chọc: “Người cho rằng người là ai? Cũng không soi gương, nếu người chứng quản tập đoàn Thiên Thần, làm sao có thể ở chỗ này? Thật là buồn cười.”

Dương Cương cũng cười nhạo nói: “Tiểu Thiên, không phải đại bá nói người, tập đoàn Thiên Thần không phải là nơi người có khả năng tiếp xúc.....”

Hắn còn chưa nói xong, điện thoại Dương Thiên đột nhiên vang lên.

Dương Thiên nhìn màn hình điện thoại, khóe miệng lộ ra nụ cười, sau đó nhận điện thoại.

Hắn không nói một câu nào, mà nghe Đường Thái báo cáo tình hình của tập đoàn Thiên Thần, còn nói bệnh viện Tây Kinh chỉ còn ba ngày nữa là sẽ phá sản hủy diệt.

Dương Thiên cười cười, không có bất kỳ lời giải thích nào, chỉ là ánh mắt lạnh nhạt nhìn Dương Cương hỏi: “Bệnh viện Tây Kinh các người có phải chỉ có thể chống đỡ được thời gian ba ngày hay không?”

Dương Cương biến sắc, hỏi: “Làm sao người biết?”

Dương Thiên cười ha hả: “Nếu như ta nói Đường Thái nói cho ta biết, người có tin không?”

Dương Cương nghe vậy sững sờ, sau đó khinh thường châm chọc nói: “Lời người nói, người tin không?”

Đường Thái, cái tên này đối với người nhà của Dương Thiên rất xa lạ, nhưng đối với Dương Cương lại như sấm bên tai.

Nếu không có hắn, bệnh viện Tây Kinh sao có thể xuống đến bước này.

Dương Cương không tin vừa rồi là Đường Thái gọi tới, Đường Thái là người phụ trách tập đoàn Thiên Thần, bình thường cao cao tại thượng, cho dù là một số đại lão ở kinh thành cũng không có tư cách trò chuyện với hắn, mà tiểu tử trước mắt này làm sao có thể tiếp xúc với hắn?

“Nếu không tin, vậy ta sẽ để người tin.” Dương Thiên Phong cười nhạt.

Dương Phong đang muốn trào phúng, đã thấy Dương Thiên nhìn điện thoại, thanh âm trong nháy mắt lạnh xuống.

“Bất kể cái giá gì, hôm nay liền đem bệnh viện Tây Kinh cầm xuống, vận dụng tất cả nhân mạch, tài nguyên, quan hệ.”

Đường Thái ở bên kia điện thoại trợn mắt hốc mồm, hấn xoắn xuýt nói: “Dương tiên sinh, ba ngày sau Tây Kinh sẽ không còn tồn tại, hôm nay bắt hấn lại, chúng ta phải tổn thất...”

Hấn còn chưa nói xong, Dương Thiên đã nhú mày khề quát một tiếng: “Làm theo.”

Kinh thành, tổng bộ tập đoàn Thiên Thần, Đường Thái giật mình, suýt nữa ngồi xồm xuống ghế.

Quen biết Dương Thiên lâu như vậy, đây là lần đầu tiên hấn thấy Dương Thiên nổi giận.

Hấn lau mồ hôi lạnh trên trán nói: “Dương tiên sinh yên tâm, một ngày, ta nhất định khiến bệnh viện Tây Kinh hủy diệt.”

Cúp điện thoại, cha mẹ Dương Thiên đều ngơ ngác nhìn hấn.

Từ nội dung cuộc trò chuyện, bọn họ nghe được một chút.

Hạ đặt mệnh lệnh, để bệnh viện Tây Kinh hôm nay hủy diệt?

Con trai của bọn họ có loại năng lực này từ khi nào?

Dương Tuyết đỡ trán, nhìn Dương Thiên nghiêng răng nghiêng lợi, tên tiểu tử khốn kiếp này khiến cả nhà bọn họ bế mặt trước Dương gia ở kinh thành.

Dương Phong quả nhiên là trên mặt trào phúng cười lạnh nói: “Ha ha, tiểu tử nguoi thật đúng là cho rằng mình là người phụ trách tập đoàn Thiên Thần hay sao, nguoi nói để cho bệnh viện Tây Kinh đóng cửa liền đóng cửa?”

Hấn nói xong, Dương Cương đang muốn châm chọc, điện thoại của hấn lại đột nhiên vang lên tiếng chuông.

Dương Cương nhận điện thoại, đối phương chỉ nói một câu sắc mặt hấn liền hoàn toàn đại biến.

Vừa rồi Đường Thái ra lệnh, vận dụng tất cả nhân mạch ở kinh thành niêm phong bệnh viện Tây Kinh.

Dương gia bọn họ còn chưa kịp chống cự, đã thành kết cục đã định.

Sắc mặt Dương Cương bắt đầu vận vẹo.

Mà Dương Phong lúc này còn đang không ngừng trào phúng, dù sao chuyện vừa rồi bị Dương Thiên dọa hỏng mất hấn vẫn

luôn thù dai.

Mà Dương Cương vừa cúp điện thoại, đối với hắn gần như một tiếng: “Câm miệng.”

Dương Phong hoảng sợ, có chút mê hoặc nhìn cha mình, không biết hắn rốt cuộc đang ở chỗ nào.

Dương Cương không để ý đến hắn, mà trong mắt mang theo ánh mắt khó tin nhìn về phía Dương Thiên.

“Thật là người?” Tiếng nói của hắn trầm thấp như dã thú.

“Là ta... người làm thế nào?” Đôi mắt Dương Thiên hiện lên một tia lãnh mang, dậm chân tiến lên.

Tình huống gì? Người nhà Dương Thiên vẫn không hiểu rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Thành thật khai báo, Đường Thái rốt cuộc có quan hệ gì với người, vì sao hắn lại nghe lời người?” Điểm này cho dù Dương Cương vắt hết óc cũng không hiểu.

Khóe miệng Dương Thiên nhếch lên nói: “Ta nói, toàn bộ tập đoàn Thiên Thần đều do ta quản, ta muốn để cho người khi nào bệnh viện Tây Kinh bị hủy diệt thì cứ chèn ép các người, không nhìn thời gian... xem tâm tình.”

Một câu nói tràn ngập khí tức cuồng ngạo, khiến tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Nhất là Dương Quốc, ông ta phát hiện đứa con trai này đã vượt quá sức tưởng tượng của ông ta.

Từ đôi câu vài lời nói của hai người, Dương Quốc đã biết được tất cả.

Bệnh viện Tây Kinh sẽ bị hủy diệt vào hôm nay.

Mà người khởi xướng chính là con của hắn, con của hắn hiện giờ là người cầm quyền tập đoàn Thiên Thần, một câu nói, quyết định sinh tử tồn vong của tập đoàn Tây Kinh.

Tuy rằng không tin, nhưng sự thật đã bày ra trước mắt.

Lý Nhu nhìn Dương Thiên, ánh mắt tràn đầy vui mừng, nàng không nghi ngờ rốt cuộc tập đoàn Thiên Thần đến từ đâu, nàng chỉ cảm thấy kiêu ngạo vì con trai của mình.

Đem bệnh viện Tây Kinh chèn ép phá sản, cũng coi như là vì lúc trước bọn họ chịu ủy khuất hung hăng trút giận.

Hung phần nhất chính là Dương Tuyết, khuôn mặt xinh đẹp của nàng hung phần đỏ lên kích động không thôi, nếu không phải có người ngoài ở đây, nàng đã sớm chạy tới hung hăng hôn lão đệ này một cái.

Quá không chịu thua kém.

Tập đoàn Thiên Thần lại là sản nghiệp của em trai mình, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Ngược lại, Dương Phong dường như cũng nghe ra tất cả.

Hắn mở to đôi mắt cá chết, cả người khó chịu giống như ăn phải ruồi vậy, tiểu tử cùng tuổi với hắn này, ở trong căn phòng rách nát này, lại là người cầm quyền của tập đoàn Thiên Thần, quá huyền diệu đi.

Dương Cương cắn răng cả giận nói: “Khốn kiếp, tại sao ngươi phải làm như vậy? Ngươi cũng coi như một phần tử của Dương gia ở kinh thành, ngươi làm sao có thể chèn ép sản nghiệp của Dương gia, phụ thân ngươi dạy ngươi như thế nào?”

Dương Thiên nghe vậy cười.

“Khi tôi không phải người cầm quyền tập đoàn Thiên Thần, tôi không có điểm tối đa trong thi đại học 6 khoa, đối với Dương gia các cậu mà nói, tôi không có giá trị lợi dụng là con hoang, khi nào các cậu thừa nhận tôi là một phần tử của Dương gia các cậu.

Ngươi nói xem ta làm sao có thể chèn ép các ngươi được? Ha ha, tại sao không thể chèn ép chứ? Lúc trước khi các ngươi chèn ép bọn ta, bọn ta có nói là các ngươi làm sao có thể chèn ép bọn ta không?

Lúc trước nhà chúng ta đã đến tình trạng ăn không no bụng, các ngươi có nghĩ tới buông tha cho chúng ta một con đường sống hay không?

Lúc trước phụ thân ta đi kinh thành Dương gia cầu các ngươi buông tha, các ngươi nói những gì?”

Dương Thiên cuồng loạn, hấn nắm chặt nắm đấm, sắc mặt hoàn toàn vắn vẹo, không còn vẻ mây trôi nước chảy như trước.

Đôi mắt hấn đỏ ngầu, răng cắn khảnh khách rung động, uy áp sát khí bàng bạc hoàn toàn bao trùm trên người Dương Cương.

Dương Cương rốt cuộc cũng hiểu rõ, vừa rồi cỗ sát ý này là thiếu niên trước mắt phóng thích ra, mà không phải là Dương Quốc.

Đầu gối của hấn chậm rãi gấp khúc, sống lưng đều bị uy thế như núi cao này đè ép.

Trong con người Dương Cương rốt cuộc xuất hiện vẻ sợ hãi, cho tới bây giờ, hấn mới hiểu được Dương Thiên rốt cuộc mạnh mẽ cỡ nào.

Hấn ta gian nan mở miệng nói: “Nhưng chúng ta vẫn luôn là huyết mạch tương liên.”

Dương Thiên tiến lên một bước, bàn tay như kìm sắt bóp chặt cổ họng Dương Cương, hấn gần như không thể thở nổi.

“Đây là chuyện người đáng được ăn mừng, nếu không phải người và chúng ta huyết mạch tương liên, từ khi người đi vào gian phòng này, người đã là một thi thể lạnh lẽo.”

Giọng Dương Thiên như dã thú phát cuồng gầm nhẹ, dù Dương Cương đã từng trải nhưng cũng không khỏi sợ tới mức suýt chút nữa ngất đi.

Hấn không hoài nghi tính chân thực của những lời thiếu niên này.

Bởi vì khi tay đối phương bóp chặt cổ họng hấn, vẫn luôn dùng sức.

Trong khoảng thời gian ngắn, thiếu niên do dự bảy tám lần.

Chỉ cần hấn có một lần kiên quyết, bàn tay kia sẽ dễ dàng bóp nát cổ họng của hấn.

Khó khăn hơn nghiền chết con kiến hôi.

Cuối cùng Dương Thiên vẫn không thể ra tay.

Những tên khốn kiếp này không phải là người, nhưng hấn lại không thể trở thành người giống như bọn họ.

Hấn ghé vào bên tai Dương Cương thấp giọng nói: “Về phần người vừa hỏi ta, phụ thân ta dạy ta như thế nào, vậy bây giờ ta nói cho người biết.

Hấn chưa bao giờ để ta thừa nhận ta là người của Dương gia kinh thành.

Hôm nay người tới lôi kéo ta vốn là một sai lầm. Tuy Dương gia các người gia đại nghiệp đại, nhưng trong mắt ta đã là một trò cười. Dương gia các người hưng suy diệt, chỉ trong một ý niệm của ta!”

Chương 531 - Chân tướng rõ ràng.

Dương gia bị diệt trong một ý niệm của hấn.

Nếu như Dương Thiên vừa nói những lời này, Dương Cương sẽ coi như một trò cười, nhưng bây giờ hấn cũng không dám cười nhạo nữa.

Tập đoàn Thiên Thần đã mở mấy công ty chi nhánh ở phía Tây Nam, nếu như sau này toàn bộ vận hành, lại đưa ra thị trường, giá trị thị trường của tập đoàn Thiên Thần sẽ trong nháy mắt đột phá 80 tỷ.

Mặc dù Dương gia thâm căn cố đế ở kinh thành, có được nhân mạch khổng lồ, nhưng đến lúc đó đối địch với tập đoàn tài chính này, thắng bại đã ở con số năm mươi lăm.

Dương Quốc không đành lòng, khuyên bảo Dương Thiên một tiếng, lúc này Dương Thiên mới buông cổ Dương Cương ra.

Hấn sợ thật nhịn không được bóp chết tên khốn kiếp này.

Sau khi có được tự do, Dương Cương dùng sức ho khan, hấn cắn răng cả giận nói: “Tiểu tử, người thật sự cho rằng có được tập đoàn Thiên Thần là có thể đối địch với Dương gia ta sao? Tập đoàn Thiên Thần của người bây giờ cánh chim không

cánh mà bay, nếu như thành lập phân bộ của tập đoàn Thiên Thần ở bốn phía tây nam kia, có lẽ thật sự có tư cách đấu một trận với Dương gia ta.”

Nói đến đây, Dương Cương lại nở nụ cười: “Nhưng đáng tiếc, người lại sớm bại lộ ra, đây là át chủ bài duy nhất của các người đúng không? Chờ Dương gia ta đánh giết bao vây tiêu trừ đi.”

Trong lòng Dương Cương hiểu rất rõ, không thể để cho tập đoàn Thiên Thần lớn mạnh thêm nữa, nếu không không lâu sau, Dương gia bọn họ thật sự có thể bị hủy diệt.

Ông ta nói xong, cha mẹ Dương Thiên trong lòng căng thẳng, những năm này bọn họ đã bị Dương gia Lý gia chèn ép vô số lần.

Lần này, vẫn phải đi theo gót sao?

Dương Tuyết trong lòng lo lắng, âm thầm oán giận vì sao đệ đệ của mình lại sớm để lộ ra lá bài tẩy duy nhất.

Nếu là qua vài năm thời gian nữa, khẳng định sẽ cho Dương gia kinh thành một lần đả kích trí mạng.

Tập đoàn Thiên Thần vừa thành lập chưa được ba tháng, tuy rằng đã khiến bệnh viện Tây Kinh bị hủy diệt, nhưng tổng thể mà nói trước mắt không phải là đối thủ của Dương gia.

Dương Phong cũng nhẹ răng cười nhìn Dương Thiên, ánh mắt lộ ra khinh thường.

“Tiểu tử, người có lẽ không biết nội tình nhà ta cường đại cỡ nào chứ? Một tháng, Dương gia chúng ta sẽ để cho tập đoàn Thiên Thần của người chèn ép phá sản.”

Dương Thiên cười cười, ngữ khí lạnh nhạt nói: “Nếu đã bộc lộ ra tập đoàn Thiên Thần, người cho rằng ta không có con át chủ bài nào khác sao? Ta sẽ nói lại ở đây, không quá một năm, Dương gia các người sẽ cửa nát nhà tan.”

“Cuồng vọng!”

Dương Cương nghe vậy tức giận nói: “Người dựa vào cái gì? Dám nói câu này.”

Dương Thiên lại tiến lên, thi triển Đạp Thiên Thất Bộ, giọng nói trong trẻo truyền vào trong tai hai người.

“Chỉ bằng hai chữ Dương Thiên!”

Dưới áp lực cực lớn kia, Dương Cương cùng Dương Phong hoảng sợ lui về phía sau, chân như nhũn ra.

Khí thế không thể địch nổi khiến người ta sinh ra sợ hãi.

Sắc mặt Dương Cương tái xanh, Dương gia bị vũ nhục như thế hẳn làm sao có thể từ bỏ ý đồ, hắn tức giận hừ một tiếng nói:

“Người cho rằng tên của người có thể uy chấn thiên hạ...”

Nói đến đây, một tia chớp xẹt qua trong đầu hắn.

Hắn tựa hồ nghĩ tới điều gì, hoảng sợ quát to một tiếng, lui về phía sau mấy bước nói: “Người là Tây Nam Dương tiên sinh?”

“Cái gì?”

Dương Phong là hoa hoa công tử, ở kinh thành, cách Tây Nam khá xa, bình thường cũng không chú ý đến điều này, cho nên cũng không biết ba chữ Dương tiên sinh đại biểu cho cái gì ở Tây Nam.

Cha mẹ Dương Thiên cũng bắt đầu bối rối, không hiểu tại sao Dương Cương lại gọi con trai của bọn họ là tiên sinh.

Nhưng Dương Tuyết lại khác.

Khi nghe Dương Cương nói Dương Thiên là Dương tiên sinh Tây Nam, nàng đầu tiên là sửng sờ, sau đó gương mặt xinh đẹp tràn đầy vẻ mừng như điên.

Đại danh Dương tiên sinh, quả thực như sấm bên tai, đệ nhất nhân ngũ tinh Tây Nam, quyết chiến Yên Thanh tông sư, tất cả đại lão cúi đầu xưng thần với hắn, hội đấu giá Lâm An điểm Thiên Đăng Hào ném tài sản trăm tỷ mà mặt không đổi sắc, chặt đứt một chân của quan trường Ngạc tỉnh...

Dương Tuyết phát hiện tất cả những gì xảy ra trên người Dương tiên sinh đều là truyền kỳ, nàng và mấy bạn thân đều từng là fan của Dương tiên sinh, nghe nói Dương tiên sinh rất trẻ tuổi, rất đẹp trai, nàng còn từng si mê một đoạn thời gian.

Nhưng bây giờ lại tuyệt đối không nghĩ tới, Dương tiên sinh vốn xa không thể chạm kia, lại là đệ đệ của mình.

Dương Tuyết quả thực hưng phấn muốn ngất đi.

Nhớ tới Dương Thiên nói phải bảo vệ nàng, Dương Tuyết hạnh phúc tràn đầy, có vị thần này ở đây, ai dám khi dễ nàng?

Đối với việc Dương Cương nhận ra hấn, Dương Thiên cũng không kỳ quái.

Hấn đã bộc lộ ra tập đoàn Thiên Thần, mục đích chính là muốn lộ thân phận của mình ra.

Nhìn thấy trên mặt Dương Cương lộ ra vẻ hoảng sợ, Dương Thiên hồ hững cười nói: “Người sợ cái gì? Ta cũng không giết người.”

Nếu là vừa rồi Dương Cương nghe được câu này, đã sớm trào phúng qua rồi.

Hấn là trụ cột của Dương gia, ai dám động đến hấn?

Nhưng hiện tại, biết Vương của năm tỉnh phía Tây Nam Dương Thiên, lại nghe những lời này, hấn chỉ cảm thấy sau lưng ướt đầm mồ hôi lạnh.

Hai tháng trước, tại khách sạn Thiên Long, Yến Thanh Tông Sư bỏ mình, không thoát khỏi liên quan đến thiếu niên trước mắt.

Năm ngày trước, một vị Tông Sư Vân Châu bỏ mình, cũng không thoát khỏi quan hệ với thiếu niên.

Thiếu niên ngay cả Tông Sư cũng giết được, hấn chỉ là một tiểu thái điều ám kinh trung kỳ, vừa rồi lại dám kêu gào trước mặt đối phương.

Dương Cương không chỉ gian nan nuốt một ngụm nước bọt, ngẫm lại vừa rồi vậy mà nói năng lỗ mãng với một vị cường giả Tông Sư cảnh.

Quả nhiên như thiếu niên kia nói, nếu không phải trên người hấn chảy xuôi máu giống nhau, hấn sớm đã chết rồi.

Dương Cương biết thân phận của Dương Thiên, không khỏi lại nhớ tới lúc đệ đệ Dương An của mình tham gia hội giao lưu ngọc thạch toàn quốc ở Vân Châu, hấn từng nói qua, bị Dương tiên sinh Tây Nam hưng hăng làm nhục.

Hiện tại xem ra, đó không phải là nhục nhã thiếu niên trước mắt này sao?

Hắn cắn răng nhìn Dương Thiên Đạo: “Tiểu thúc của ngươi, Dương An, bàn tay trên mặt ngươi là do ngươi quạt?”

Dương Thiên cười khẩy nói: “Đừng bầu víu quan hệ, tất cả thân thích của ta đều chết hết, chưa bao giờ có một tiểu thúc tên là Dương An.”

“Ngươi.....”

Sắc mặt Dương Cương âm trầm, cả giận nói: “Là ngươi cho Ngô gia tài sản một trăm bốn mươi ức, để hắn mở ba trăm cửa hàng ngọc thạch ở kinh thành?”

“Cái gì?”

Cha mẹ Dương Thiên, còn có Dương Tuyết, Dương Phong lại bị chấn kinh.

Tài sản một trăm bốn mươi tỷ? Dương Thiên làm sao có thể có nhiều tài sản như vậy?

Dương Thiên không để ý đến sự kinh ngạc của mọi người, cười nhìn Dương Cương nói: “Dương gia các ngươi mới phản ứng lại, có điều bây giờ có phải là hơi chậm rồi không?”

Dương Cương nheo mắt nói: “Nói như vậy, ngươi đã sớm có dự mưu?”

Dương Thiên cũng không giấu diếm, dùng giọng điệu nhẹ nhàng như mây gió nói: “Không phải sớm có dự mưu, ta đã lên kế hoạch rồi, để sản nghiệp ngọc thạch của Dương gia ngươi bị diệt.”

“Cuồng vọng.”

Dương Cương cắn răng hừ lạnh nói: “Sản nghiệp ngọc thạch kinh thành là địa bàn của Dương gia ta, ngươi chờ mất cả chì lẫn chài đi.”

Dương Thiên cười ha hả nói: “Có gan chúng ta sẽ độ sức một trận.”

Nguyên liệu ngọc thạch mười tấn của hắn đã đưa qua cho Ngô Dũng, lấy ra từ Linh Lung Tháp, không có bất kỳ cái gì có thể nói là trở thành.

Cho dù là một kẻ ngốc bất kể giá nào cũng có thể hủy diệt sản nghiệp ngọc thạch của tập đoàn Dương thị.

Dương Thiên không tin, Ngô Dũng là người khôn khéo như vậy, sẽ không bằng một kẻ ngốc.

Nhìn sắc mặt Dương Cương khó coi, Dương Thiên cười cười, tiếp tục mở miệng nói: “Đúng rồi, trở về giúp ta hỏi Dương Khải một chút, mặt của hắn bây giờ còn đau không?”

Dương Cương toàn thân chấn động, dường như nghĩ tới điều gì, trên mặt mang theo thần sắc khó có thể tin.

” đưa xe ngầm lúc trước, mặt Tiểu Khải là do người hủy?”

Dương Thiên thở hắt một hơi, cười nói: “Người hỏi xem hắn có phải là ta hay không?”

“Khốn kiếp, sao người dám...” Dương Cương tức giận sùi bọt mép, hắn cắn răng nói: “Dù nói thế nào, cũng là đường ca của người, người tuổi còn nhỏ làm sao có tâm ngoan độc như vậy.”

Dương Thiên nghe vậy cười.

Ở kiếp trước, sau khi cha mẹ hắn qua đời, hai chị em cô đơn không nơi nương tựa, vốn đã đủ thâm trầm rồi, Dương Khải kia lại còn hủy dung nhan của chị hắn Dương Tuyết.

Nếu không phải như thế, tỷ tỷ hắn làm sao từ đó mất đi nụ cười, làm sao lại buông tha trị liệu cho mình, một mình đem hắn một người lưu lại thế giới này?

Ngoan tâm sao?

Nếu như làm lại, Dương Thiên không khỏi muốn hủy mặt của Dương Khải, hơn nữa còn muốn đánh gãy hai chân của hắn, để cho hắn cả đời không thể đi lại.

Dương Cương rốt cuộc hiểu rõ, mấy tháng nay chuyện Dương gia không thuận, lại là do tiểu tử trước mắt này một tay tạo thành.

Hắn nắm chặt nắm đấm, nếu như không phải đánh không lại Dương Thiên, hắn đã sớm động thủ.

Dương gia kinh thành, ba huynh đệ bọn họ đều chịu tổn thất.

Đệ đệ của hần Dương An, sản nghiệp ngọc thạch giờ phút này bị sản nghiệp của Ngô gia đánh lén.

Bệnh viện Tây Kinh của hần, vốn là đoạt được từ trên tay Dương Quốc, mấy tháng nay không những không có lợi nhuận, ngược lại còn lấy đi mấy tỷ tài sản.

Cuối cùng, hôm nay lại phá sản.

Đại ca hần Dương Thái, cha Dương Khải, con trai đua xe bị người ta hủy mặt, cho tới bây giờ còn nằm ở bệnh viện, bộ dáng người không ra người quỷ không ra quỷ.

Kẻ đầu têu chính là thiếu niên trước mắt bị Dương gia bọn họ xem như rác rưởi vứt bỏ.

Thật là châm chọc.

Dương Cương hít sâu một hơi, nhìn Dương Quốc lạnh giọng nói: “Con trai ngươi đã phá hủy dung mạo của thằng nhóc nhà đại ca, chuyện này đại ca chắc chắn sẽ không tính xong, chờ xem, tính cách của đại ca chắc ngươi cũng rõ ràng, chỉ cần nó biết là con trai ngươi ra tay, ít ngày nữa, nó sẽ đòi lại công đạo.”

Nói xong, hừ lạnh một tiếng, lôi kéo Dương Phong muốn đi.

Dương Thiên nghe vậy, giọng nói lạnh nhạt truyền tới.

“Toàn bộ Tây Nam là thiên hạ của ta, hần dám đến ta hoan nghênh, bất quá nếu là mấy tên thủ hạ đui mù kia làm ra chuyện gì quá khích, ta sẽ chuẩn bị quan tài cho tên Dương Thái kia để bày tỏ áy náy!

Mặt khác, trở về nói cho lão già Dương Quân của nhà ngươi, một tháng sau, ta sẽ đến Dương gia kinh thành một chuyến, giáp mặt nói chuyện với hần, rốt cuộc là ai trèo cao không nổi ai.”

Dương Quốc nghe vậy toàn thân chấn động, nhìn bóng lưng Dương Thiên, tràn đầy vui mừng.

Dương Tuyết nước mắt cảm động chảy xuống, nhà bọn họ, rốt cục ra một cái trụ cột!

Dương Cương hừ lạnh một tiếng nói: “Được, một tháng, cửa lớn Dương gia ta mở ra vì ngươi, chỉ sợ ngươi không dám

tới!”

Chương 532 - Phân chia tài sản.

Dương Cương dẫn Dương Phong đi, bọn họ hằng hái đến, vốn định dùng tiền tài lôi kéo Dương Thiên, nhưng lại mất hết mặt mũi.

Lần này Dương Thiên không làm khó hai người, bởi vì phụ thân hắn ở đây.

Sau khi Dương Cương đi, cha mẹ và chị gái Dương Thiên đều nhìn hắn quái dị, giống như phát hiện ra một đại lục mới lạ.

Người của Dương Thiên gia nhìn nửa ngày, không khỏi xấu hổ hỏi: “Trên mặt ta có hoa sao?”

Dương Quốc mở miệng nghi vấn nói: “Người thật sự là con trai của ta?”

Dương Thiên nở nụ cười.

“Ta không phải con của ngài thì là ai?”

Lý Nhu cũng oán trách nhẹ nhàng đánh phụ thân Dương Thiên một quyền, nói: “Người ngay cả con trai của mình cũng không nhận ra?”

Dương Quốc gãi đầu ha ha cười nói: “Biết, đương nhiên biết rồi.”

Lúc này Dương Tuyết vẽ mặt kinh hãi ôm lấy cánh tay Dương Thiên hỏi: “Lão đệ, người thật là Tây Nam Dương tiên sinh?”

Dương Thiên gật đầu: “Người khác đúng là gọi như vậy.”

Được Dương Thiên xác nhận, khuôn mặt xinh đẹp của Dương Tuyết hưng phấn đỏ bừng nói: “Oa, lão đệ lợi hại quá.”

Khuôn mặt nhỏ của nàng cọ lên mặt Dương Thiên có vẻ vô cùng thân mật.

Đây là thói quen khi nàng và Dương Thiên còn bé, chỉ có điều lớn lên hai người trở nên xa cách một chút.

Dương Thiên cũng có chút không thích ứng, da thịt Dương Tuyết mềm mại trơn tuột như ngọc, hấn một mặt im lặng nói: “Tỷ, có phải tỷ quá kích động rồi hay không.”

Dương Tuyết dí dỏm cười nói: “Ta làm sao có thể không kích động, Tây Nam Dương tiên sinh lại là người, ta nằm mơ cũng không dám nghĩ, trước đó ta còn là fan của người, đến đây đến đây đệ đệ, để lão tỷ hôn một cái.”

Nói xong, chu cái miệng nhỏ nhắn lên hôn một cái lên mặt Dương Thiên.

Dương Thiên có chút bất đắc dĩ lau nước miếng trên mặt Dương Tuyết, nói: “Tỷ, người có thể thực nữ chút hay không.”

Dương Tuyết ngược mặt lên buồn bực nói: “Ánh mắt ghét bỏ của người là có ý gì, ta hôn người người còn không vui sao? Người ra ngoài hỏi thăm một chút, muốn có được ta, một người xếp hàng có thể từ Hoài huyện đến Giang Thành, còn nữa, ta không thực nữ thì sao chứ, người muốn tìm thực nữ có bản lĩnh thì người đổi một tỷ khác đi.”

Dương Thiên hoàn toàn bó tay rồi, cuối cùng chỉ có thể đỡ trán nói: “Lão tỷ, đừng nói nữa, sao tỷ lại vui vẻ như vậy chứ.”

Dương Tuyết ngạo kiều hừ nói: “Thế này còn tạm được.”

Dương Thiên nhìn ánh mắt chất vấn của cha mẹ mình, hấn biết ba tháng nay trên người hấn đã xảy ra quá nhiều chuyện không thể tưởng tượng nổi, cha mẹ chắc chắn là nghi vấn.

Nhưng mà mình cũng giải thích không rõ ràng, liên lụy đến một thế giới khác, bất kể nói cho ai cũng không tin.

Thế là Dương Thiên cười cười nhìn người nhà nói: “Phụ thân mẫu thân, con mệt rồi, phải đi nghỉ ngơi.”

Nhưng mà, không đợi hấn đi được hai bước, Dương Tuyết lại chống nạnh nín lấy lỗ tai của hấn khẽ nói: “Lúc này mới mấy ngày, đã muốn ngủ, người lúc nào thành Tây Nam Dương tiên sinh, hơn nữa tập đoàn Thiên Thần khi nào thành của người, đều thành thật khai báo.”

Dương Thiên bất đắc dĩ nói: “Không phải ta không bằng nói thật, là ta nói thật các người cũng sẽ không tin.”

Dương Tuyết buồn bực nói: “Người không nói làm sao biết chúng ta sẽ không tin tưởng.”

Dương Thiên gật đầu nói: “Được rồi, các người muốn biết thì ta sẽ nói ra, kỳ thật ta là tiên...”

Hắn vừa nói tới đây, một tiếng đùng thanh thúy vang lên.

Dương Tuyết vỗ đầu hắn một cái, tức giận hừ nói: “Nói thật.”

Dương Thiên:...

Hắn đã đoán chắc người nhà sẽ không tin tưởng.

Giải thích này rất phiền phức, cho dù ba ngày ba đêm cũng không giải thích rõ ràng được, bắt đắ dĩ Dương Thiên chỉ có thể bịa ra một câu chuyện.

Nội dung câu chuyện là một lão gia gia nhìn xương cốt của hắn ngạc nhiên, muốn dạy hắn võ công, sau đó...

Câu chuyện của Dương Thiên có trăm ngàn chỗ hở, nhưng cổ tình người nhà của hắn lại nghe như si như say, thật sự tin là đúng.

Dương Thiên có chút cạn lời.

Nhưng như vậy cũng tốt, tất cả đều nói thông.

Hắn lấy ra vài tờ hợp đồng đưa cho phụ thân mình nói: “Phụ thân, đây là lễ vật con tặng cho người.”

Dương Quốc sừng sốt, hỏi: “Đây là cái gì?”

Dương Thiên cười mở miệng nói: “Toàn bộ tập đoàn Thiên Thần.”

Dương Quốc nghe vậy chân căng như nhũn ra, ngồi bệt xuống đất.

Lý Nhu Dương Tuyết cũng không ngoại lệ, cầm hai người thiếu chút nữa rớt xuống.

“Cái này cái này cái này, người muốn tặng toàn bộ tập đoàn Thiên Thần cho ta làm lễ vật?”

Dương Quốc vẫn còn có chút khó có thể tin.

Trong vòng một năm, tập đoàn Thiên Thần tất nhiên sẽ đưa ra thị trường, mà đến lúc đó ít nhất giá trị sẽ là tám trăm ức.

Loại tập đoàn khổng lồ này do hắn nắm giữ, tuy Dương Quốc đã trải qua nhiều việc đời, nhưng vẫn không nhận được mà toàn thân rung động.

Dương Thiên gật đầu nói: “Phụ thân, người luyện tập đoàn này trước đi, chờ quen thuộc rồi ta sẽ sáng tạo cho người một tập đoàn lớn hơn nữa.”

Dương Quốc vừa mới đứng lên, nghe nói như thế thì chân mềm nhũn, suýt chút nữa lại té liệt ngồi dưới đất.

Tám mươi tỷ tài sản, để hắn luyện tay một chút?

Trái tim của hắn đang hung hăng co rúm lại, nếu để cho người khác nghe được, đoán chừng sẽ điên.

Dương Quốc run rẩy nhận lấy hợp đồng, kích động lật xem.

Công việc trước mắt của hắn không phải là mong muốn của hắn, khi ở Dương gia, hắn không chế bệnh viện Tây Kinh khiến nó phát triển không ngừng, nếu hiện tại bệnh viện Tây Kinh vẫn do hắn quản lý, hiện nay, một bệnh viện độc đại ở kinh thành chính là bệnh viện Tây Kinh, mà không phải là hòa hợp.

Điều này cũng chứng tỏ năng lực của phụ thân Dương Quốc.

Chờ sau khi Dương Quốc hoàn toàn hiểu rõ tất cả, lúc này hắn mới hưng phấn mở miệng nói: “Tiểu Thiên, hướng đi của tập đoàn Thiên Thần ta đã hiểu đại khái, ta cảm thấy tiến trình hiện tại của tập đoàn Thiên Thần quá mức chậm chạp bảo thủ, nếu như ta quản lý, không tới ba tháng tập đoàn Thiên Thần có thể đưa ra thị trường, hơn nữa thị trường có thể mở rộng đến hải ngoại.”

Dương Thiên cười ha hả nói: “Phụ thân muốn làm gì thì làm, dù sao lúc trước ta thành lập tập đoàn Thiên Thần chính là vì để bệnh viện Tây Kinh bị hủy diệt, hiện giờ bệnh viện Tây Kinh đã phá sản, tập đoàn Thiên Thần cũng không có bao nhiêu ý nghĩa, ngài chỉ cần làm đồ chơi là được.”

Khóe miệng Dương Quốc giật một cái.

Tập đoàn tám trăm tỷ tài sản cho hắn chơi, trái tim hắn sắp không chịu nổi.

Lý Nhu vui mừng cười, ánh mắt Dương Thiên nhìn qua, sau đó cười móc ra một tờ hợp đồng.

Dương Thiên cười nói: “Mẫu thân, đây là lễ vật tặng cho người.”

Lý Nhu cười nói: “Ta cũng có lễ vật? Là cái gì?”

Dương Thiên mở miệng nói: “Không có gì, chỉ là một sản nghiệp trang phục nho nhỏ, thiếu một ông chủ, để ngài đảm nhiệm.”

Lý Nhu cười nhận lấy hợp đồng, vừa nhìn, lập tức ngây ngẩn cả người.

Nàng nghi hoặc nhìn con trai của mình hỏi: “Tiểu Thiên, có phải ngươi cầm nhầm hợp đồng rồi không? Ngành trang phục này làm sao lại không có tên vậy?”

Dương Thiên cười cười nói: “Đây là nghề quần áo mới mà ta đã chinh hợp toàn bộ ngành trang phục của năm tỉnh Tây Nam thành lập sau khi ta thành lập, đã từng là Kim Lập Huy của tập đoàn Kim thị chương quản, hiện tại thuộc về ngài quản.”

Toàn thân Lý Nhu chấn động, tựa hồ nghĩ tới điều gì hỏi: “Tập đoàn Kim thị Kim Lập Huy? Là Kim Lập Huy ở Thanh Thủy thị Huy châu?”

Dương Thiên gật đầu nói: “Thì ra mẫu thân biết nhau.”

Lý Nhu chưa xót cười nói: “Tiểu Thiên ngươi thành thật nói cho ta biết, hai tháng trước trang phục sản nghiệp của Lý gia Huy Tỉnh đột nhiên đóng cửa, bề ngoài là Kim Lập Huy ra tay, nhưng sau lưng có phải có bóng dáng của ngươi hay không?”

Nàng nói xong lời này, Dương Tuyết nhất thời ánh mắt sáng lên nói: “A, ta biết rồi, lão đệ, lúc trước ngươi gọi điện thoại cho ta nói nghề nghiệp trang phục của Lý gia đóng cửa, hóa ra đều là do một tay ngươi tạo thành, hừ, đáng giận, lúc trước ngươi không nói rõ ràng với ta, còn nói là người ta động thủ.”

Dương Thiên gật đầu nói: “Đúng là ta, lúc trước khi Lý gia ra tay với nhà chúng ta lần đầu tiên, ta không định buông tha cho bọn họ.”

Cánh tay ngọc ngà của Dương Tuyết Ngọc khoác lên vai Dương Thiên, gờ ngón tay cái lên hưng phấn nói: “Được rồi

lão đệ, nào nào, tỷ tỷ thưởng lần nữa cho ngươi một cái hôn.”

Dương Thiên Sắc nghiêm mặt nói: “Tỷ tỷ, ta có thể cự tuyệt không?”

Dương Tuyết cười hắc hắc nói: “Từ chối? Ngươi cũng không có quyền từ chối, đến đây đi.”

Lý Nhu bất đắc dĩ nói: “Tiểu Tuyết, đừng khi dễ đệ đệ ngươi.

Dương Tuyết cười hì hì nói: “Mẫu thân, con đâu phải ức hiếp hấn, con thương hấn còn không kịp đâu! Làm sao có thể ức hiếp hấn, hôm nay là Tiểu Thiên triệt để trút giận cho nhà chúng ta, có Tiểu Thiên ở đây, xem về sau người của Dương gia ở kinh thành Lý gia còn dám đến ức hiếp nhà chúng ta nữa hay không.”

Lý Nhu cười cười, sau đó tiếp tục xem hợp đồng trong tay.

Cái này không nhìn kỹ không sao, nhìn kỹ xong, đôi mắt nàng càng mở càng lớn, mặt mũi tràn đầy thần sắc không dám tin.

Cuối cùng nàng hít sâu một hơi áp chế khiếp sợ trong lòng nói: “Tiểu Thiên, không phải ngươi nói đây chỉ là một sản nghiệp trang phục nho nhỏ sao?”

Dương Thiên gạt đầu hỏi: “Ừ, mẫu thân có vấn đề gì sao?”

Vấn đề? Vấn đề lớn!

Lý Nhu cầm hợp đồng bàn tay đều đang run rẩy: “Cái trang phục sản nghiệp nho nhỏ này ngươi đã đầu tư tài sản chục tỷ? Tăng thêm tài sản của tập đoàn Kim thị, trang phục sản nghiệp này đánh giá thấp nhất là 150 tỷ.”

Khóe miệng Dương Thiên nhếch lên nụ cười.

Mẫu thân hấn nói những thứ này chỉ là mặt ngoài, tất cả trang phục sản nghiệp của Tây Nam đang bị Kim Lập Huy chinh hợp chiếm đoạt.

Chờ sau khi hoàn toàn chinh hợp, trang phục sản nghiệp Tây Nam đánh giá thấp nhất là ba mươi tỷ tài sản.

Chương 533 - Tới cửa đòi nợ.

Lúc này, Dương Thiên thấy đôi mắt đẹp của chị mình Dương Tuyết sáng lấp lánh nhìn hấn.

Dương Thiên ngẩn người hỏi: “Lão tử, mắt của ngươi là cái gì?”

Dương Tuyết mặt tối sầm lại, sau đó nói: “Mắt gì thế? Đây căn bản không phải là chuyện của mắt, ta còn muốn hỏi lễ vật của ta nữa.”

Dương Thiên lại ngẩn người: “Cái gì?”

Dương Tuyết cắn răng nói: “Tiểu tử, ngươi sẽ không không chuẩn bị lễ vật cho ta đấy chứ, ta giết chết ngươi.”

Nói rồi, bàn tay nhỏ bé muốn bóp lấy Dương Thiên.

Dương Thiên vội vàng trốn tránh vội vàng nói: “Làm sao có thể, ta làm sao có thể không chuẩn bị cho ngươi.”

Dương Tuyết Kiều hừ một tiếng nói: “Xem như thức thời, lấy ra đây, ta đã tốt nghiệp đại học rồi, ngươi rút cuộc chuẩn bị cái gì cho ta.”

Dương Thiên cười cười, vẻ mặt thành thật nói: “Ta đã cố gắng chuẩn bị một món quà lớn cho ngươi.”

Dương Tuyết nghe vậy hưng phấn nói: “Nói mau, rút cuộc là lễ vật gì?”

Dương Thiên chậm rãi mở miệng, nói: “Toàn bộ thế giới!”

Dương Tuyết sững sốt rất lâu, ngơ ngác nhìn Dương Thiên, khóe miệng co rúm vài cái.

Sau đó vuốt vuốt tay áo, lộ ra cánh tay ngọc trắng nõn như ngó sen nói: “Tiểu tử thôi, ta nhường ngươi ba chiêu, hôm nay ta phải giết chết ngươi.”

Dương Thiên vội vàng né tránh, bất đắc dĩ nói: “Tỷ tỷ, ta nói là sự thật, ngươi cho ta chút thời gian, ta nhất định tặng toàn bộ thế giới cho ngươi.”

“Ta tin ngươi cái búa.” Dương Tuyết hừ hừ nói: “Tiểu Thiên thôi, có bản lĩnh thì đừng chạy, để ta bắt ngươi lại, ta cho ngươi biết hoa vì sao là màu đỏ.”

Dương Thiên cười cười nói: “Đợi người bắt được ta rồi nói sau.”

Hắn vận dụng tiên nguyên vận chuyển thân pháp, thân hình phiêu dật, bất luận Dương Tuyết bắt thế nào cũng không bắt được, khiến nàng mệt thở hồng hộc, lại chạy tới chỗ mẫu thân Lý Nhu cáo trạng.

Lý Nhu cười ha ha, chỉ là khuyên bảo đừng náo loạn.

Người một nhà vui vẻ hòa thuận.

Dương Thiên nhìn thấy cảnh này, suy nghĩ xuất thần.

Kiếp trước có được thời điểm hắn không quý trọng, chờ thời điểm mất đi hết thấy cũng không trở về được nữa.

Đời này, hắn nhất định phải lấy mạng bảo vệ cả nhà!

Mà ngay khi hắn đang xuất thần, Dương Tuyết từ phía sau lưng ôm lấy Dương Thiên, cười hắc hắc nói: “Tiểu tử, người chạy đi, lần này ta thấy người chạy đi đâu, người là Dương tiên sinh Tây Nam, chắc chắn có không ít đồ tốt, mau mau, đều giao ra cho lão tử.”

Dương Tuyết cười dí dỏm, nhéo tai Dương Thiên.

Từ nhỏ nàng đã bá đạo như vậy, mỗi lần đều vơ vét đồ tốt của Dương Thiên, nói là giúp Dương Thiên bảo tồn, kết quả cuối cùng đều thành đồ của nàng.

Nếu là kiếp trước, Dương Thiên khẳng định đã tranh giành túi bụi với người chị gái này của mình, nhưng kiếp này, bất kể nàng làm gì, cho dù hủy diệt toàn thế giới Dương Thiên cũng lựa chọn nhân nhượng.

Vì thế, Dương Thiên lấy ra hơn một ngàn vạn chìa khóa xe thể thao Kolgic quơ quơ trước mặt chị gái hắn.

Dương Tuyết sau khi nhìn thấy kinh hô: “Chiếc xe đua nhồi bông màu lam đẹp đẽ dưới lầu kia là của lão đệ à? Trời ạ, ta năm mơ cũng muốn có một chiếc.”

Dương Thiên cười cười, chìa khóa đưa cho Dương Tuyết nói: “Vây từ nay về sau nó thuộc về người.”

“Người nói thật chứ?” Dương Tuyết mặt xinh hưng phấn đỏ bừng, tiếp nhận chìa khóa yêu thích không buông tay.

Nhưng mà, đây chỉ là vừa mới bắt đầu mà thôi.

Dương Thiên không ngừng lấy bảo vật trân quý ra từ trong Thất Thái Linh Lung Tháp.

Những thứ này đều là hẩn thu thập cho Dương Tuyết lúc trước ở Huyền Thiên đại lục, hôm nay chỉ là đưa cho nàng mà thôi.

Có Dạ minh châu, Trú Nhan đan, Băng Cơ Ngọc Cốt đan...

Những bảo vật này đặt ở bên ngoài mỗi một kiện đều giá trị liên thành, vượt qua hơn trăm triệu nguyên, bây giờ giống như là đồ đậu vạ, liên tục không ngừng giao cho Dương Tuyết.

“Đủ rồi đủ rồi! Quá nhiều ta không lấy được nữa.” Dương Tuyết đôi mắt lấp lánh sáng, nhưng trong lòng quả thật đã chứa đầy bảo vật.

Dương Thiên cười nói: “Lẽ vật ta chuẩn bị cho ngươi chỉ lấy ra không đến một phần mười.”

Dương Tuyết:...

Nàng cảm thấy đệ đệ này nhất định là uống nhầm thuốc, đừng nói Dương Thiên tặng quà cho nàng, không cướp đồ của nàng đã là tốt lắm rồi.

Bây giờ lại ân cần như vậy, thật sự quá kỳ quái.

Lúc cơm tối, phụ thân Dương Thiên lại lấy ra một bình rượu lâu năm, sau đó tự mình giúp Dương Thiên rót đầy, bung chén lên nói: “Tiểu Thiên, đến uống với ta một chén.”

Dương Thiên có chút chần chừ nói: “Phụ thân, người không thể uống rượu.”

Dương Quốc Ha ha cười nói: “Hôm nay vui vẻ, nhất định phải uống một chén trợ hứng.”

Dương Tuyết chớp chớp đôi mắt đẹp hưng phấn nói: “Phụ thân, con cũng muốn uống.”

Lý Nhu cũng dịu dàng mở miệng nói: “Cũng rót cho tôi một ly, chúc mừng Tiểu Thiên thi đậu Bắc đại học phủ.”

Một bữa tiệc gia đình ấm áp, mãi đến tận khuya mới kết thúc.

Người nhà Dương Thiên đều không thắng tửu lượng, trừ hẩn ra, toàn bộ say ngã.

Dương Thiên nhẹ nhàng đặt bọn họ lên giường, nhẹ nhàng sửa lại cái chén, khoe miệng lộ ra ý cười.

Huyền Thiên đại lục ba trăm năm, tuy rằng hắn đạt tới cảnh giới Phá Thiên Tiên Đế, có thể hưởng hết thấy vinh hoa phú quý, nhưng hắn không hiềm lạ.

Cảm giác có nhà, bất luận phú quý gì cũng không thể đánh đồng.

Dương Thiên vốn cho rằng có thể ở bên người nhà thêm vài ngày nữa mới có cuộc sống bình thản, nhưng mà ngày hôm sau, liền có người không mở mắt tìm tới cửa.

Cầm đầu là một tên mặt sẹo, tên là Trương Báo, ngoại hiệu Báo gia, là lão đại của một mẩu ba phần đất Hoài huyện này.

Phía sau hắn có bốn năm tiểu đệ, sáng sớm đã gõ cửa nhà Dương Thiên.

Con người Dương Thiên chợt mở ra, thần thức tập trung vào mấy người kia, biểu cảm trên mặt lập tức âm u lạnh lẽo.

Mấy tên tôm tép nhỏ bé, cũng dám chạy đến nhà hắn giường oai, thật đúng là không biết sống chết a.

Hắn đang muốn đứng dậy đi giáo huấn mấy người này, nhưng chậm hơn so với phụ thân Dương Quốc của hắn một bước.

Dương Quốc cũng không rõ người đến bên ngoài là ai, sau khi mở cửa, sắc mặt lập tức thay đổi.

“Trương Báo? Sao ngươi lại tới đây.”

Trương Báo cười lạnh một tiếng, nói: “Nếu ta không đến nữa, có phải ngươi sẽ dẫn người nhà của ngươi chạy trốn rồi không?”

Dương Quốc nắm chặt nắm đấm, phần nộ nhìn Trương Báo.

Trương Báo cũng mặc kệ hắn, đẩy mạnh Dương Quốc một cái, đẩy hắn lão đảo vài cái, sau đó trực tiếp dẫn mấy người vào phòng.

Sau đó, hắn cầm côn bổng trong tay, đột nhiên gõ vào trên bàn trà, phát ra tiếng vang thật lớn.

“Mẹ nó đừng ngủ nữa, lão tử đến đòi nợ.”

Trên mặt hắn ta có vết sẹo, khuôn mặt dữ tợn có lực uy hiếp rất mạnh.

Dương Quốc phần nộ nói: “Người làm cái gì, Trương Báo, bây giờ từ chỗ của ta mà đi ra ngoài, nếu không người có tin ta báo cảnh sát hay không.”

Trương Báo cười gằn một tiếng nói: ” Báo cảnh sát? Thiếu nợ trả tiền là chuyện thiên kinh địa nghĩa, tôi không tin cảnh sát còn quản lý không cho người ta đòi tiền.”

Trông mặt Dương Quốc đang phun lửa, tức giận nói: “Đó căn bản không tính, ta từ chỗ người lấy một trăm vạn hàng hóa, nhưng mà ta căn bản không có nhìn thấy hàng, người tìm ta muốn tiền gì?”

Trương Báo cười cười nói: “Trong quá trình vận chuyển hàng hóa của ta cho người bị người cướp đi, hàng là ra khỏi kho hàng của ta, chúng ta cũng ký hợp đồng, ta không tìm người thì muốn tìm ai?”

Dương Quốc tức giận nói: “Người là cùng một đám với Lý gia ở kinh thành gài bẫy ta, lô hàng của người ngay cả tài xế và xe cũng không tìm được, ai có thể bảo đảm hắn không phải nghe mệnh lệnh của người mà trốn đi, hiện tại người tìm ta muốn tiền gì?”

Trương Báo thần sắc trong nháy mắt lạnh xuống, hắn tức giận hừ một tiếng nhắc quần áo Dương Quá lên, thanh sắc đều nghiêm nói: “Họ Dương, ở Hoài huyện đã hỏi qua uy danh của Báo gia người chưa, hôm nay nếu người không xuất ra cho ta ba trăm vạn, ta trước tiên đem căn nhà này của người hủy đi, sau đó lại đem người nhà của người từng người trói lại, người khi nào lấy tiền, ta liền thả người khi đó.”

Dương Quốc quả thực muốn tức ngất đi, hắn tức giận đến toàn thân phát run cả giận nói: “Khốn kiếp, lúc trước ký hợp đồng là một trăm vạn, bây giờ sao lại tăng tới ba trăm vạn rồi?”

Trương Báo cười cười nói: “Như thế nào? Người không đem lợi tức tính vào?”

Dương Quốc Nhất sửng sốt, sau đó khó có thể tin nói: “Lợi tức? Hai ngày ngắn ngủi tăng hai trăm vạn, tên khốn, một phân tiền ta cũng sẽ không cho người.”

“Người dám ngỗ nghịch ta?”

Trương Báo giờ nắm đấm lên muốn đánh.

Mà lúc này, một tiếng quát khê vang lên: “Vương bát đản, người đừng tay cho lão nương.”

Đám người Trương Báo nhìn lại, vền vền liếc mắt một cái, liền không dòi mắt được nữa.

Chỉ thấy một nữ hài tuyệt mỹ từ trong phòng đi ra.

Da thịt nàng trắng như tuyết, hai mắt giống như một dòng nước trong, gương mặt xinh đẹp mang theo sự phẫn nộ, có một khí chất thanh nhã cao hoa, khiến người ta bị chấn nhiếp, tự ti mặc cảm, không dám khinh nhờn. Toàn thân tản ra lãnh ngạo, mang theo khí tràng người sống chớ vào.

Không phải ai khác, chính là Dương Tuyết.

Hôm qua nàng vụng trộm ăn Trú Nhan Đan của Dương Thiên, Băng Cơ Ngọc Cốt Đan, khí chất cả người được thăng hoa, dung nhan xinh đẹp hơn hôm qua không chỉ gấp mười lần.

Bọn Trương Báo nhìn mà xém chút chảy cả nước miếng, Dương Tuyết ánh mắt chán ghét nhìn mấy người một lần nữa quát lên: “Khôn kiếp, còn không mau thả phụ thân ta ra, nếu còn như vậy, ta sẽ không khách khí nữa.”

Trương Báo cười ha ha cười nói: “Mỹ nữ đừng nóng giận, ta chỉ đùa giỡn với người thôi.”

Nói xong, buông lỏng y phục trên ngực Dương Quốc ra.

Dương Quốc nhìn thấy trong mắt Trương Báo có vẻ không tốt, vội vàng nói với Dương Tuyết: “Tiểu Tuyết mau trở về phòng đi, chuyện nơi đây người không cần phải để ý đến.”

Chương 534 -

Dương Tuyết Ngọc Chỉ chỉ vào Trương Báo cả giận nói: “Ai cho phép người đến nhà ta giương oai?”

Trương Báo cười hắc hắc, hắc có chút hứng thú đánh giá Dương Tuyết từ trên xuống dưới nói: “Phụ thân người nợ ta ba

trăm vạn, ta là công dân tuân thủ pháp luật, là đến đòi nợ, không phải đến giường oai.”

“Phì!”

Dương Tuyết hừ một tiếng nói: “Phụ thân ta không nợ người một phen tiền, đừng ở chỗ này cố tình gây sự với chúng ta, nếu không ta sẽ báo cảnh sát.”

Trương Báo không nói gì, một tiểu đệ trong đó của hắn lại cười lạnh một tiếng mở miệng nói: “Bên cục cảnh sát chúng ta Báo gia đã chào hỏi qua, có năng lực người liền đánh, ta xem tại Hoài huyện này một mẫu ba phần đất ai dám quản sự tình Báo gia.”

Dương Tuyết khuôn mặt trắng bệch, nhà các nàng ở Hoài huyện nhiều năm như vậy, tự nhiên biết lực ảnh hưởng của Trương Báo ở chỗ này.

Có thể nói hắn ở Hoài Huyện có thể một tay che trời, có quyền thế rất lớn.

Nhà bọn họ nhà nhỏ cửa nhỏ, căn bản không đắc tội nổi.

Dương Quốc tức giận đến mức ngón tay run rẩy cả giận nói: “Các người còn có vương pháp hay không?”

Tên tiểu đệ sau lưng Trương Báo cười lạnh cuồng ngạo nói: “Ở Hoài huyện, Báo gia chính là vương pháp, hôm nay các người không trả tiền, cả đám đều nằm vào bệnh viện cho ta.”

“Ta xem người dám!”

Dương Tuyết phần nộ tiến lên một bước, nắm chặt đôi bàn tay trắng như phấn.

Tiểu đệ kia cười gằn một tiếng nói: “Bây giờ ông đây sẽ chứng minh cho người rốt cuộc có dám hay không.”

Nói xong tát một cái vào mặt Dương Tuyết.

Trương Báo quát lớn: “Dừng tay, không có mệnh lệnh của ta người liền động thủ, lá gan rất mập a.”

Tiểu đệ kia nghe vậy lập tức sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vội vàng mở miệng nói: “Không dám không dám, Báo gia, người một nhà này rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, ta đây là thay ngài giáo huấn hắn.”

Trương Báo một bàn tay tát ở trên mặt hăn hừ lạnh nói: “Ta cần người thay?”

Tiểu đệ kia bị tát một cái, không dám nói lời nào, yên lặng thối lui về phía sau.

Trương Báo quay sang Dương Tuyết ha hả cười nói: “Mỹ nữ thật ngại quá, thủ hạ không hiểu chuyện.”

Hăn lấy ra một điều thuốc đốt lên, chậm rãi phun ra một ngụm khói thuốc nói: “Nợ nần trả tiền là chuyện thiên kinh địa nghĩa, nếu như các người không muốn trả cũng được, người đáp ứng ta một điều kiện, sau này ta sẽ không truy cứu đối với chuyện này nữa.”

“Điều kiện gì?” Dương Tuyết hỏi.

Trương Báo cười cười, vết sẹo trên mặt lộ ra vẻ cực kỳ dọa người.

Đôi mắt hăn nóng rực lên mở miệng nói: “Người ngủ cùng ta một năm.”

Dương Tuyết nghe vậy mặt đỏ lên, nắm chặt nắm tay nói: “Người nằm mơ.”

Dương Quốc đem con gái của mình kéo ở phía sau cắn răng nói: “Trương Báo, ta đồng ý cho người ba trăm vạn, tiền ta ngày mai nhất định góp đủ, hiện tại người rời khỏi nơi đây cho ta.”

Trương Báo chậm rãi hút một điều thuốc, nói: “Chậm rồi, hiện tại tăng tới năm trăm vạn, đợi đến ngày mai nói không chừng tăng tới một ngàn vạn.”

“Các người khôn kiếp.” Dương Tuyết tức giận đỏ bừng mắt, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Ngay cả Dương Quốc Đô sắc mặt tái nhợt.

Hăn đã sớm nhìn ra, những người này căn bản không phải tới đòi nợ, là muốn ép bọn họ đến đường cùng.

Hơn nữa, phía sau tất cả những thứ này, đều có bóng dáng Lý gia kinh thành.

“Thế nào? Suy nghĩ kỹ chưa?” Trương Báo tựa hồ không chút nào nóng nảy.

Trong mắt hắn, nếu Dương Tuyết bị hắn để mắt tới, thì không thể chạy trốn.

“Người đi chết đi!”

Dương Tuyết cầm cái kéo sau lưng đang muốn liều mạng với bọn họ, lại nghe một giọng nói lạnh lùng thấu xương vang lên.

“Dám nhúng chàm tử của ta, người có mấy cái mạng để người chết?”

Dương Thiên từ trong phòng đi ra, đôi mắt hắn lạnh lẽo, toàn thân sát khí tùy ý.

Dương Tuyết dừng bước, nhìn Dương Thiên đi tới, bảo vệ nàng ở phía sau.

Trương Báo sửng sốt, sau đó khinh thường nói: “Tiểu tử, người dám nói như vậy với ta, người có mấy lá gan?”

Mấy tên lưu manh phía sau hắn cũng nhao nhao đứng dậy, cả giận nói: “Tiểu tử, quỳ xuống xin lỗi Báo gia.”

“Dám uy hiếp Báo gia, tiểu tử người không muốn sống nữa sao.”

“Nhìn bộ dạng yếu đuối của người, lão tử dùng một tay cũng có thể bóp chết người.”

Trong lời nói của mấy tên lưu manh tràn đầy khinh thường.

Dương Quốc mồ hôi lạnh trên trán không ngừng nói: “Tiểu Thiên, sao người cũng đi ra rồi, mau mang tử tử người vào phòng, chuyện nơi này để ta xử lý.”

Trương Báo nghe vậy cười lạnh nói: “Lão già kia, thời gian của lão tử có hạn, nhanh chóng lấy tiền cho ta, hoặc là năm trăm vạn, hoặc là ta đem nữ nhi của người lôi đi gán nợ.”

Dương Thiên đã nổi giận đến đỉnh điểm, nếu không phải sợ những người này vấy bẩn dòng máu bản thủ của gia đình nhỏ ấm áp này, cùng với dọa sợ người nhà, những tên côn đồ các kẻ này đã sớm phơi thây tại chỗ.

Nhìn Trương Báo lại khinh nhục phụ thân của hắn, Dương Thiên tức giận hừ một tiếng nói: “Ta đứng ở đây, xem các người ai dám tiến lên trước một bước?”

“Ha ha, cho ngươi mặt mũi đúng không?”

Một tên côn đồ gầy còm trong đó tiến lên một bước, đang muốn cho Dương Thiên một quyền.

Dương Tuyết kinh hô một tiếng cẩn thận.

Nhưng mà, nàng còn chưa dứt lời, chỉ nghe ba một tiếng vang nặng nề truyền đến.

Là tiếng tát của Dương Thiên đánh vào mặt tên côn đồ gầy còm kia.

Một tát này có thể nói là dùng sức rất lớn, hàm răng của tên côn đồ gầy còm kia đã rụng mất một nửa.

Toàn bộ thân thể của hắn bởi vì lực đạo to lớn ở trên không trung xoay chuyển vài vòng, sau đó nặng nề ngã xuống trên mặt đất.

Sau đó, toàn bộ cổ đều vặn vẹo.

Nếu không phải không ngừng kêu rên, đoán chừng đều cho rằng hắn đã chết.

Một cái tát đánh người ta tàn phế.

Không chỉ có đám người Trương Báo, ngay cả phụ thân và tỷ tỷ Dương Thiên cũng hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Rốt cuộc phải sử dụng bao nhiêu sức lực mới tạo thành hậu quả nghiêm trọng như vậy.

Mà Trương Báo từ trong ngây người kịp phản ứng nhìn bộ dáng thê thảm của tiểu đệ mình, làm sao có thể thiện?

Hắn lạnh lùng nhìn Dương Thiên Nộ nói: “Ngươi dám đụng đến người của ta? Ta để ngươi tàn phế.”

Nói xong, hắn ra lệnh cho mấy tên côn đồ thủ hạ: “Cùng tiến lên, ta sẽ đánh ngươi một trận thật đau, xảy ra chuyện gì ta sẽ chịu trách nhiệm.”

Mấy tên lưu manh khác gật đầu, rút đoản bồng chủy thủ ra, cẩn thận đi về phía Dương Thiên.

“Tiểu Thiên, ta tới giúp ngươi.”

Dương Tuyết tốt xấu gì cũng luyện qua, đang muốn đi lên trước, lại bị Dương Thiên ngăn trở.

Hắn mở miệng nói: “Tỷ ngươi ở một bên nhìn xem, để ta trút giận cho ngươi.”

“Muốn làm náo động, lão tử sẽ cho ngươi ra đủ, đánh cho ta!”

Trương Báo tức giận hừ một tiếng, mấy tên côn đồ nghe vậy cùng nhau lao đến.

Dương Thiên không có nương tay, một cước đạp xuống, một tên côn đồ bay ngược ra ngoài, lồng ngực lập tức sụp xuống, hiển nhiên là xương sườn đã gãy.

Một tên lưu manh khác cầm đao đang muốn đâm, Dương Thiên tức giận hừ một tiếng, nắm chặt một cánh tay của tên lưu manh kia, vặn vài vòng, âm thanh lạnh lẽo của xương cốt gãy lìa truyền đến, khiến người ta cảm thấy sờn tóc gáy.

Tên côn đồ kia không ngừng kêu thảm thiết, Dương Thiên kiểm chỉ đánh vào yết hầu của hắn, hắn ho ra máu cũng không cách nào lên tiếng.

Hai lần Dương Thiên ra tay, sấm rền gió cuốn, hai tên lưu manh khác thấy một màn như vậy cũng không dám tiến lên nữa, tay cầm chủ thủ đều run rẩy.

Thiếu niên này quả thực quá đáng sợ, ra tay quá ác.

Trương Báo cả giận nói: “Mẹ kiếp, lui cái gì mà lui? Lui nữa ta đánh gãy chân các ngươi, đánh cho ta, giết chết hắn ta cho các ngươi mỗi người hai mươi vạn.”

Đều nói lợi ích làm mê muội lòng người, hai tên lưu manh kia nghe được hai mươi vạn lời cảm dỗ, cắn răng cầm chủ thủ hung hăng lao đến.

Một người trong đó là xông về phía Dương Thiên, còn một người khác là đánh úp về phía Dương Tuyết.

“Muốn chết!”

Dương Thiên kinh sợ, một quyền đánh vào con dao găm mà tên côn đồ cầm trên tay.

Về mặt côn đồ mừng rỡ, thân thể máu thịt cũng dám cứng rắn đối cứng với sắt thép, quả thực không biết sống chết.

Nhưng mà, hắn vừa nghĩ tới đây thì cả hai va chạm lẫn nhau, phát ra tiếng kim loại giao tranh.

Dao găm sắc bén kia hoàn toàn cong cong, lực đạo một quyền của Dương Thiên không giảm nửa phần.

Rắc!

Một quyền của hắn đánh vào cổ tay của tên côn đồ, chỉ nghe thấy một tiếng giòn vang truyền đến, xương cốt trên cánh tay của tên côn đồ kia đứt thành từng khúc.

Trong đó có một đoạn xương cánh tay, bởi vì dưới lực đạo to lớn áp bách, trực tiếp đâm rách quần áo.

Trên mảnh xương lạnh lẽo mang theo từng tia máu thịt, lộ ra trong không khí.

Tên côn đồ kia không ngừng kêu thảm, con ngươi nhìn Dương Thiên tràn đầy hoảng sợ.

Tên lưu manh cuối cùng thấy một màn này chân như nhũn ra, dao găm đều rơi xuống đất.

Người trước mắt này quá kinh khủng, bọn họ cũng coi như là tay chân của Hoài Huyện, nhưng mà ở trên tay thiếu niên này, vậy mà không qua nổi một chiêu.

Thấy ánh mắt Dương Thiên nhìn sang, tên côn đồ này sợ tới mức mồ hôi lạnh túa ra.

Trên mặt hắn ta mang theo cầu xin nói: “Van cầu người, buông tha ta, ta không dám không dám nữa.”

Lưu manh khóc lóc thảm thiết, bị Dương Thiên dọa đến run lẩy bẩy.

Dương Thiên lạnh lùng cười.

“Người nhà ta vừa rồi cầu các người buông tha, các người thả chưa?”

Tên côn đồ đó thấy Dương Thiên không ngừng đi tới, trên mặt hoảng sợ nói: “Người đừng đến đây, ta sai rồi, ta đập đầu nhận sai với người.”

Nói xong, quỳ trên mặt đất, đầu đập xuống đất, tuyệt không mập mờ.

Dương Thiên lạnh lùng cười nói: “Đầu gối là của cha mẹ ta, người đã không quý trọng, vậy ta sẽ thay cha mẹ thu nhận

hắn.”

Nói xong, hai chân đạp xuống, hai tiếng xương cốt gãy vỡ giòn vang, xương bánh chè của tên côn đồ cuối cùng triệt để vỡ thành bột phấn, hai cái đùi mất đi chống đỡ, mềm oặt dính trên đùi.

Tên côn đồ kêu thảm thiết, mà Dương Thiên lại không nhìn hắn một cái.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía Trương Báo trán tràn ra mồ hôi lạnh, chậm rãi đi tới.

Chương 535 - Một trận giết chóc.

"Người muốn làm gì?"

Trương Báo đưa đôi mắt hiện lên vẻ sợ hãi, nhìn chằm chằm vào bóng dáng Dương Thiên đang chậm rãi đi tới, không ngừng lùi lại.

Khóe miệng Dương Thiên lộ ra nụ cười lạnh: “Không phải vừa rồi ngươi rất ngông cuồng sao?”

Trương Báo âm trầm nói: “Sao thiếu nợ thì phải trả tiền, ta đến đòi nợ thì có gì không đúng?”

Dương Thiên cười khinh thường nói: “Đừng nói không nợ tiền người, cho dù là nợ...”

Hắn vận dụng Đạp Thiên Khởi Khởi tiến lên một bước, cảm giác áp bách cực lớn đánh về phía Trương Báo.

Sau đó lạnh lùng nói: “Người lại làm như thế nào?”

Cuồng!

Nếu lúc trước Trương Báo không biết chữ này, nhưng lần này từ trên người Dương Thiên hắn đã cảm nhận được.

Thiếu niên cuồng ngạo, có thể nói là người cuồng nhất mà hắn từng gặp trong đời.

Cảm giác áp bách to lớn kia, cơ hồ để cho hắn không cách nào thở dốc, cho tới bây giờ hắn mới thể nghiệm được thiếu niên này đến cùng mạnh mẽ bao nhiêu.

Trương Báo cắn răng cả giận nói: “Người có gan, ta cho người biết, phía trên ta có người đặc tội ta người không có kết cục giống như vậy.”

Dương Thiên chậm rãi tiến lên, nhếch miệng lên lạnh lùng nói: “Người cho rằng người đặc tội thì ta sẽ có kết cục tốt sao?”

Bàn tay như kìm sắt kia của hắn bắt lấy bả vai Trương Báo.

Bàn tay Dương Thiên từ từ dùng sức, xương bả vai Trương Báo cùng với máu thịt chậm rãi biến thành cặn bã.

Trương Báo thống khổ rú thảm, máu theo y phục của hắn nhỏ giọt trên mặt đất.

Sắc mặt hắn vặn vẹo không ngừng cầu xin tha thứ, trong lòng hối hận tới cực điểm.

Trương Báo là được người Lý gia kinh thành nhờ vả, đến đây bới móc, vốn tưởng rằng sẽ không phí nhiều sức có thể lấy được tiền, lại không nghĩ rằng gặp phải kẻ khó chơi.

Đối phương tuy là thiếu niên, nhưng lại hết sức kinh khủng, chỉ có lực nắm gần như đạt đến ngàn cân, xương cốt huyết nhục trên bả vai hắn ở trong tay đối phương, cơ hồ giống như là bã đậu.

“Tha cho ta!” Sắc mặt Trương Báo trắng bệch, lần đầu tiên cầu xin tha thứ.

Dương Thiên lạnh lùng nhìn chăm chú vào hắn, lạnh lùng nói: “Từ khi người khinh nhục tỷ tỷ ta, người cũng đã là một người chết.”

Hắn thu tay lại, chậm rãi lau máu tươi trên tay, nói: “Ta cho người thời gian một giờ, chọn xong mộ táng của mình, ta sẽ đích thân đưa người xuống địa ngục.”

Dương Tuyết nghe thấy Dương Thiên nói hai câu này, trên mặt hiện lên nụ cười tuyệt mỹ.

Người đệ đệ đã từng muốn nàng bảo hộ này thật sự đã trưởng thành, vậy mà hiểu được bảo hộ nàng.

Trương Bảo thấy Dương Thiên thật sự buông tha cho hắn, trên mặt không khỏi mừng như điên, vội vàng được mấy thủ hạ tàn tật nâng đỡ nhanh chóng ra khỏi cửa lớn Dương gia.

Hắn sợ chậm một bước nữa, Dương Thiên thật sẽ giết bọn họ ở chỗ này.

Từ trong đôi mắt lạnh lẽo không chứa bất cứ sắc thái tình cảm nào của thiếu niên vừa rồi, hắn biết trên người thiếu niên tuyệt đối có nhân mạng.

Nhìn ánh mắt may mắn của Trương Bảo trước khi đi, Dương Thiên khinh thường cười lạnh.

Xem ra người này coi lời nói của mình như gió thoảng bên tai.

Nếu không phải ở trước mặt người nhà, những người này đã sớm trở thành một bộ tử thi.

Dương Thiên sợ người nhà, lúc này mới lựa chọn cho hắn một giờ sống sót, một lúc sau hắn sẽ đích thân tới cửa thu hồi mạng sống của hắn.

Hắn đã để lại ký hiệu trên người đối phương, bất kể Trương Bảo này chạy trốn tới chân trời góc biển, hắn đều có thể tìm được.

Dương Thiên nghĩ đến đây, đột nhiên một cánh tay trắng nõn khoác lên vai hắn, mùi thơm mát mẽ như bạc hà xông vào mũi.

Dương Tuyết cười hì hì nói: “Tiểu Thiên à, được lắm, xem ngươi thật sự là luyện qua rồi, một mình đánh cho mấy tên lưu manh chạy hết, xem ra sau này ta không thể bắt nạt ngươi nữa rồi.”

Dương Thiên thấy chuyện lần này không để lại bóng ma tâm lý trong lòng tử tử mình mới yên tâm cười cười.

Hắn cung chiêu xoa xoa cái đầu nhỏ của Dương Tuyết nói: “Muốn bắt nạt bất cứ lúc nào cũng được, ta nhường ngươi.”

Dương Tuyết bị Dương Thiên lần thứ hai sờ đầu, lập tức xù lông, nàng nhú đôi mi thanh tú đánh rơi tay Dương Thiên, néo eo néo lỗ tai Dương Thiên hờn giận nói: “Lần trước ta đã nói rồi, sờ đầu ta giết chết ngươi, ta là tử tử của ngươi, ngươi có thể tôn trọng ta một chút được không?”

Dương Quốc cắt ngang lời hai người, hấn nhìn Dương Thiên hơi lo lắng nói: “Tiểu Thiên, những người này sẽ không từ bỏ ý đồ đâu, ta và mẹ của con sẽ đi đến đồn cảnh sát một chuyến, con ở nhà bảo vệ chị gái con cho tốt.”

Dương Thiên gật đầu.

Hấn không có kế hoạch của mình, vì để tránh cho người trong nhà lo lắng.

Dù sao lát nữa hấn sẽ phải làm một trận tàn sát, hấn không muốn người nhà cả đời lo lắng hãi hùng cho hấn.

Tuy thân phận hiện tại của hấn đã vượt ra ngoài pháp luật, nhưng trong mắt cha mẹ hấn thủy chung vẫn là đứa bé.

Sau khi cha mẹ Dương Thiên rời đi, Dương Thiên đang muốn ra ngoài ngăn cản Dương Tuyết.

Nàng nghi hoặc nói: “Người đi đâu? Phụ thân không phải bảo người bảo hộ ta sao?”

Dương Thiên cười nói: “Ta ra ngoài có chút việc, tỷ tỷ yên tâm, những người bọn họ sẽ không tới nữa.”

Dương Tuyết nhìn Dương Thiên từ trên xuống dưới, điều này khiến Dương Thiên cảm thấy không được tự nhiên.

Hấn im lặng nói: “Lão tử, chuyện gì tỷ nói đi, nhìn ta làm gì?”

Dương Tuyết cười hắc hắc nói: “Lão đệ, ta nghe nói người là Dương tiên sinh Tây Nam, lần này người ra ngoài khẳng định không có chuyện tốt, mang ta theo, ta cũng muốn ra ngoài.”

Dương Thiên đỡ trán muốn ngắt, tiểu tử này biết rõ hấn ra ngoài không có chuyện tốt còn muốn đi theo.

Đi theo làm gì? Tìm kích thích?

Hấn đi giết chóc chứ không phải đi du lịch.

Cuối cùng Dương Thiên khuyên can mãi, đồng ý với tỷ tỷ tràn ngập nhân tố bạo lực trong xương cốt này, nhất định sẽ giáo huấn đám người Trương Báo thật tốt, lúc này nàng mới thả Dương Thiên dậy.

Trước khi đi còn bảo Dương Thiên trở về xách hai bình nước tương.

Dương Thiên:...

Không phải hấn đi dạo phố sao!

Ra cửa, Dương Thiên đánh xe đi về phía Trương Báo.

Hấn vừa rồi đã lưu lại ấn ký trên người Trương Báo, rất rõ ràng vị trí của hấn.

Không bao lâu sau, xe dừng trước cửa một quán bar.

Dương Thiên vào cửa, đi lên lầu.

Vì ban ngày, quán bar không có bao nhiêu người, sau khi Dương Thiên lên lầu, còn chưa đẩy cửa ra, chỉ nghe âm thanh từ bên trong truyền đến.

“Báo gia, không phải ngài đang nói đùa chứ? Năm sáu người các người bị một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi đánh thảm như vậy? Sao ta có chút không tin?”

Người này nói ồm ồm, mang theo một cỗ tàn nhẫn.

Sau khi hấn dứt lời, trong phòng lại truyền đến một người khác làm ầm.

“Lão Lục, người mẹ nó còn không tin, xương cốt trên vai lão tử đều bị hấn bóp nát, mẹ nó, thù này không báo là không làm người, ta để người chuẩn bị thương cho ta, chuẩn bị thế nào rồi?”

Người nói chuyện chính là Trương Báo, hiển nhiên hấn là tà tâm bất tử, còn muốn đến nhà Dương Thiên lấy lại danh dự.

Ánh mắt Dương Thiên lạnh lẽo, xem ra hôm nay không thể giữ hấn lại.

Thanh âm của lão Lục kia lại truyền vào nói: “Đã chuẩn bị năm sáu khẩu súng lục, còn có hai khẩu súng máy, mười quả lựu đạn, không phải ta thổi Báo gia cho người, cho dù người có đi đánh một trận chiến tranh cỡ nhỏ cũng hoàn toàn đủ tư cách.”

Trương Báo mở miệng nói: “Lão Lưu người làm việc không tệ, các huynh đệ khi nào đến? Chờ người đến đông đủ đi theo ta một chuyến, sau đó mỗi người năm vạn đồng phí vất vả.”

Lão Lục ha ha cười to nói: “Báo gia đúng là hào sảng, các huynh đệ mười phút đến, hơn ba mươi người, tùy ý người sai khiến, đừng nói một thiếu niên, coi như là giết vào cục cảnh sát cũng có thể vào vào bẫy ra bẫy.”

Dương Thiên vốn muốn động thủ, nhưng bây giờ lại dừng bước.

Nếu những người kia lựa chọn chết, hắn không ngại tiền những người này một đoạn đường.

Chỉ trong bảy tám phút ngắn ngủi, hơn ba mươi thanh niên xã hội đã tới đúng hẹn.

Sau khi bọn họ vào phòng riêng, Dương Thiên cũng đi theo vào.

Trong phòng, sắc mặt Trương Báo giờ phút này có vẻ tái nhợt, bả vai hắn trần trụi dùng băng gạc bọc lấy, tràn ra vết máu đỏ tươi.

Sau khi nhìn thấy nhiều người đến như vậy, lập tức hưng phấn lên.

Hắn mở miệng nói: “Lão Lục, phát súng cho các huynh đệ.”

Hắn tử thô kịch bên cạnh Trương Báo gạt đầu, sau đó đem súng ống màu đen tản ra ánh sáng kim loại trên bàn, phân phát cho mọi người.

Mọi người cầm súng sau đó thuận thực loay hoay, hiển nhiên tiếp xúc không ít những thứ này.

Dương Thiên cũng có phần, trong đó có một tên lưu manh khi truyền một quả lựu đạn vào tay hắn, mặc dù có chút kinh ngạc thiếu niên trước mắt còn trẻ như vậy, nhưng lại không nói gì.

Bởi vì trong phòng có hơn ba mươi người, Dương Thiên lại là người vào phòng muộn nhất, xếp ở phía sau cùng, cho nên Trương Báo cũng không phát hiện ra hắn.

Lúc này Trương Báo hồn nhiên không biết tử vong đang ở trước mắt, hắn nghiêm mặt nói: “Lần này triệu tập mọi người đến không vì cái gì khác, chính là muốn giết chết vài người, đối phương có chút công phu, bắt quá cho dù hắn lợi hại, cũng ngăn không được súng ống, chúng ta lát nữa sẽ xuất động, sau

khi đến địa phương không lưu lại người sống, xảy ra chuyện gì sẽ do ta phụ trách sau đó mỗi người năm vạn đồng phí vất vả.”

Hắn nói xong lời này, trong đám người lập tức kinh hô lên.

Phí vất vả năm vạn, chỉ giết chết vài người còn mang theo vũ khí mỗi người, đây quả thực so với đi dạo phố còn nhẹ nhõm hơn.

Vì thế mọi người ùn ùn mở miệng nói: “Báo gia uy vũ.”

“Báo gia, ngài xem được không, lần này chúng ta nhất định làm ngài hài lòng.”

“Ha ha ha, ở Hoài Huyện một mẫu ba phần đất này dám chọc Báo gia, quả thực không muốn sống nữa.”

Mọi người nghe răng cười, vẻ mặt sát khí.

Đúng lúc này, một khối sắt hình bầu dục rơi vào trong đám người, một người trong đó còn kinh ngạc cái gì, nhặt lên nhìn một chút lập tức hoảng sợ kêu lên: “Mẹ ơi, là lựu đạn, mọi người mau nằm xuống!”

Chương 536 - Một quả lựu đạn.

Khi nghe người nọ nói là lựu đạn, tất cả mọi người đều sửng sốt, sau đó không tin.

Đừng làm ầu nữa, vì chuyện không bị tiết lộ, vừa rồi bọn họ đã khóa cửa lại.

Hơn nữa gian phòng này bị bịt kín, nếu ai ném lựu đạn ở đây, tất cả mọi người đều xong.

Mà đúng lúc này, Trương Báo đột nhiên nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc.

Bóng dáng này không phải ai khác, chính là Dương Thiên.

Thiếu niên đang cười với hắn, trong nụ cười tràn ngập lãnh ý.

Trương Báo hoảng sợ biến sắc, cho rằng mình xuất hiện ảo giác, khi hắn dụi dụi mắt phát hiện là thật, thiếu niên kia quả

thật ở trong phòng của hắn.

Nói cách khác...

Lựu đạn kia là thật.

Nghĩ đến đây, Trương Báo lớn tiếng la lên: “Nằm sấp xuống, mẹ nó mau nằm sấp, ném lựu đạn ra a.”

Nói xong, trực tiếp chui xuống dưới gầm bàn.

Sau đó, một tiếng nổ mạnh truyền đến.

Cả gian phòng khói mù mịt, hơn ba mươi người nằm la liệt trên mặt đất, những người đứng gần lựu đạn nhất thì máu thịt bầy nhầy, bị nổ chết tại chỗ.

Ngay cả Trương Báo cùng lão Lục cách nhau khá xa, đều nhận được tác động, vô số mảnh đạn thật sâu chui vào trong thịt của bọn hắn.

Lúc này, đám người vốn định tiến vào quán bar nghe được tiếng vang thật lớn này thì lập tức dừng bước.

Một tên tiểu đệ trong đó hỏi người trẻ tuổi dẫn đầu kia: ” An ca, trong quán rượu này tình huống như thế nào? Tại sao lại giống như là tiếng lựu đạn nổ mạnh?”

An Hạo thần sắc ngưng trọng mở miệng nói: “Nghe thanh âm đích thật là lựu đạn, Trương Báo ở bên trong rốt cuộc là làm cái quỷ gì?”

Tiểu đệ kia hỏi: “Không phải là đánh nhau với người khác chứ?”

An Hạo mở miệng nói: “Như vậy mới càng tốt, chúng ta lần này tới chính là cùng Trương Báo liều mạng báo thù cho đệ đệ ta, lần này phần thắng vốn rất thấp, đã có người xung phong cho chúng ta, vậy phần thắng liền cao hơn mới đúng.”

Một tiểu đệ khác hỏi: “Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?”

An Hạo suy nghĩ một chút mở miệng nói: “Án binh bất động, canh giữ ở cửa ra vào, nếu là người của Trương Báo đi ra, liền trực tiếp động thủ không cần lưu tình.”

Một đám người gật gật đầu.

Mặt lão Lục tái xanh, hắn cầm súng máy lên phần nộ nói: “Là ai? Là tên khốn nào không cầm được lựu đạn?”

Sương khói tan đi, giọng nói lạnh nhạt của Dương Thiên truyền đến.

“Người đang tìm ta sao?”

Lão Lục sững sờ, sau đó sắc mặt xanh mét, toàn thân không ngừng run rẩy.

“Là người làm?”

Dương Thiên phủ bụi trên tay, cười nói: “Vâng!”

Súng máy của lão Lục nhắm ngay Dương Thiên, cắn răng nói: “Cho người một cơ hội, người là ai? Không nói thì lão tử bắn chết người.”

Dương Thiên nhìn về phía Trương Báo nói: “Ta nghĩ Báo gia hẳn là không quên ta đi.”

Lão Lục sững sờ, ánh mắt cũng nhìn về phía Trương Báo âm trầm hỏi: “Đây là thủ hạ của người?”

Trương Báo phần nộ nói: “Thủ hạ chó má của ta, chính là tên khốn kiếp này bóp nát xương bả vai của ta.”

Nói đến đây, hắn đã tức giận đến toàn thân phát run, nhìn chằm chằm Dương Thiên cả giận nói: “Người dám tới nơi này?”

Dương Thiên nhướn mày đậm mạc nói: “Tại sao ta không dám? Người có thể đến nhà ta vì sao không thể đến chỗ người?”

Lão Lục mở miệng cuồng ngạo nói: “Tiểu tử, ta rất tò mò người tới nơi này làm gì?”

Dương Thiên ánh mắt bình tĩnh chỉ chỉ Trương Báo nói: “Giết hắn, ta từng cho hắn một giờ thời gian để bàn giao hậu sự, hiện tại một giờ đã qua rồi.”

Một câu nói, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

“Cuồng vọng!”

Lão Lục cơ hồ tức đến bật cười.

“Người coi những người chúng ta là không khí?”

Trương Báo cũng cười lạnh liên tục, âm lãnh nói: “Tiểu tử, ngươi đã đến, vậy lưu lại đi, muốn giết ta? Ở nhà ngươi đó là cơ hội duy nhất, đáng tiếc ngươi không có quý trọng.”

Ánh mắt Dương Thiên hờ hững nói: “Giết ngươi như giết gà, lúc nào giết, chỉ xem tâm tình của ta mà thôi.”

“Vừa rồi Báo gia nói ngươi rất ngông cuồng ta còn không tin, hiện tại xem ra quả nhiên đủ ngông cuồng.”

Lão Lục cười cười, sau đó con ngươi chột lạnh lùng quát mọi người: “Bắt hẩn lại cho ta.”

Ở đây hơn ba mươi người, tuy rằng tử thương nghiêm trọng, nhưng còn có một nửa chỉ là bị thương nhẹ, bọn họ cắn răng cầm lấy súng máy trong tay, một hồi âm thanh súng đạn rầm rắc vang lên, sau đó, tất cả họng súng đen ngòm toàn bộ nhắm ngay Dương Thiên.

Có thể nói, chỉ cần Trương Báo nói một câu, Dương Thiên sẽ bị bọn họ lập tức đánh thành cái sàng.

Tất cả mọi người ở đây đều cho rằng Dương Thiên đã trở thành thịt cá trên thớt gỗ.

Trương Báo nhẹ nhàng cười nói: “Tiểu tử, ngươi còn có di ngôn gì sao?”

Dương Thiên bình tĩnh hỏi: “Ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng chết chưa?”

Một câu nói, tất cả mọi người đều choáng váng.

“Mẹ nó, tiểu tử này rốt cuộc có biết hẩn đang nói cái gì hay không?”

“Chẳng lẽ hẩn còn không biết tình huống hiện tại sao?”

“Thật sự là tìm đường chết a.”

Lão Lục nghe mọi người nói, cũng cười ha ha nói: “Báo gia, tiểu tử này không phải là sợ choáng váng chứ?”

Trương Báo cười lạnh liên tục, nhìn chằm chằm Dương Thiên nói: “Ngươi yên tâm, sau khi người nhà ngươi chết, ta và các huynh đệ của ta sẽ chăm sóc tốt cho tử ty của ngươi.”

Những người khác nghe vậy, lập tức nở nụ cười, nói: “Ha ha, nguyên lai tiểu tử này còn có một tỷ tỷ a, vậy ta phải hảo hảo yêu thương một phen.”

“Không biết tỷ tỷ của tiểu tử này lớn lên thế nào, ha ha.”

“Nếu đã được Báo gia coi trọng, há lại là mặt hàng hạ đẳng, xem ra tối hôm nay chúng ta có thể khai hoang rồi.”

Mọi người không ngừng châm chọc chế giễu, lửa giận của Dương Thiên cũng hoàn toàn bùng cháy.

Vốn dĩ hán thương hại những con kiến hôi này, dù sao hán chỉ muốn giết Trương Báo.

Nhưng hiện tại xem ra, những người này dám nhục tỷ tỷ của hán, chết không có gì đáng tiếc!

Đôi mắt hán ta lạnh lẽo, lạnh lùng mở miệng: “Tất cả các người đều phải chết”

Nói xong, bắt được một cái nòng súng, đem người kia kéo tới, tại dưới ánh mắt hoảng sợ của mọi người, bàn tay nắm lấy cổ người nọ.

Tráng hán kia căn bản không kịp giãy dụa, chỉ nghe một tiếng răng rắc giòn vang.

Xương cổ đứt gãy, thân thể tráng hán cũng triệt để xụi lơ xuống.

Vén vén chỉ trong chớp mắt, một tên đả thủ lấy một đỡ ba đã chết như vậy.

Tất cả mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Thiếu niên kinh người, dám giết người!

Trương Báo kinh sợ sau đó ra lệnh: ” Nổ súng cho ta, giết hán.”

Khi mọi người còn chưa bóp cò, Dương Thiên đã quét chân một cái, cái đầu lâu hỗn tạp ở gần nhất kia giống như là trộn lẫn sữa đậu nành trong dưa hấu, trong nháy mắt nổ tung.

Não tương trắng bóng rơi ra một mảnh, chiếu vào trên mặt mọi người.

Trên mặt mọi người đều hiện lên vẻ hoảng sợ.

Một cước đá nổ đầu một người, đây rồi cuộc là lực đạo lớn bao nhiêu?

“Giết, nổ súng a!”

Trương Báo lại lần nữa hiện lên vẻ sợ hãi, một giờ trước, ở trong nhà Dương Thiên, thiếu niên kia giống như ác ma, chỉ là vừa đối mặt, đã đánh cho thủ hạ của hắn tàn phế.

Hơn nữa còn tàn phế vĩnh cửu, triệt để thành phế vật.

Bây giờ hắn tới nơi này, liên tục giết hai người.

Quả thực không đem tất cả mọi người bọn họ để vào mắt.

Hắn cầm một con ưng sa mạc nhắm ngay Dương Thiên, không nói lời nào, trực tiếp bóp cò súng.

Tốc độ của viên đạn đột phá âm chướng, đánh về phía trán Dương Thiên.

Mọi người nghe thấy tiếng súng vang cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Trương Báo xuất ngũ quân khu, đi nhằm đường mới đến bước này.

Nhưng mà năng lực của nó, nhất là bắn, toàn bộ Hoài Huyện không tìm thấy người ưu tú hơn hắn.

Hắn đã ra tay, thiếu niên chắc chắn phải chết.

Dưới lầu quán bar, sau khi An Hạo nghe được âm thanh, trái tim lập tức trầm xuống.

Vừa rồi là lựu đạn, bây giờ là súng ống, chẳng lẽ trên đó thật sự có người sống mái với nhau?

Mấy tiểu đệ khác nhao nhao đưa ánh mắt nhìn về phía An Hạo hỏi: “An ca, chúng ta rồi cuộc có nên xông lên hay không?”

Trán An Hạo không ngừng toát mồ hôi lạnh nói: “Xông lên cái gì? Đối phương có súng, chúng ta chỉ cầm đao lên trên chính là bia sống tùy ý bọn họ xâm lược, không được, hôm nay xem ra là không giết chết được Trương Báo rồi, chúng ta rút lui.”

Một tiểu đệ bên cạnh hắn cắn răng, mặt đầy vẻ không cam lòng nói: “Ta nghe nói hôm nay Trương Báo bị thương, đây là cơ hội khó có được. An ca, chúng ta ở đây chờ một chút đi,

phía trên khẳng định có hai nhóm người, chờ bọn họ lưỡng bại câu thương, chúng ta lại xông lên, nhất định có thể bắt được Trương Báo.”

An Hạo nghe vậy cũng có chút động tâm, cuối cùng đôi mắt sáng tối bất định, sau khi suy nghĩ một lát thì cắn răng nói: “Được, chúng ta đợi thêm một lát, nếu như tình huống không đúng, các người tranh thủ thời gian chạy, phân tán chạy, chạy được bao xa thì chạy.”

Các vị tiểu đệ gật đầu.

Trên lầu quán bar.

“Làm sao có thể?”

Tất cả mọi người mang theo vẻ mặt hoảng sợ, khó có thể tin nhìn một màn trước mắt này.

Có chút gan tiểu tử đã bị dọa tiểu ra quần.

Cũng không trách bọn họ hoảng sợ, bởi vì hiện tượng trước mắt này đã vượt ra khỏi nhận thức của bọn họ.

Chỉ thấy, Dương Thiên vốn đã trúng đạn chết, toàn thân không có bất kỳ thương thế nào.

Cái này không tính là gì, quan trọng nhất là quanh thân thiếu niên có một tầng bình chướng màu vàng kim.

Tầng bình chướng này vô cùng yếu ớt, nhưng lại chặn được viên đạn vừa rời của Trương Báo.

Giờ phút này, viên đạn ngay bên ngoài bình chướng, tựa như lâm vào trong đầm lầy, lơ lửng ở không trung, không thể đi tới...

Chương 537 - Phần Thiên Chi Viêm.

"Người người người... người rốt cuộc là người hay quỷ?"

Trương Báo lần này thiếu chút nữa bị dọa vỡ mật, đôi mắt hiện lên vẻ hoảng sợ, liên tục lui về phía sau.

Dương Thiên lạnh lùng cười nói: “Trước khi chết, ta nói cho người biết bí mật lớn nhất của ta.”

Tất cả mọi người nín thở, nhìn chăm chăm Dương Thiên.

Chỉ thấy thiếu niên chậm rãi mở miệng nói: “Ta cũng không phải người, cũng không phải quỷ, là tiên!”

“Làm sao có thể?”

Trương Báo vẻ mặt khó có thể tin, thần tiên? Đó chẳng qua là tồn tại trong truyền thuyết, cũng không phải là thật.

Dương Thiên cười cười nói: “Nếu người không tin.....”

Hai tay của hắn bắt đầu chậm rãi ngưng tụ ẩn kết.

Mới đầu tất cả mọi người đều không rõ ràng cho lắm, sau đó tốc độ biến động của ẩn kết trên tay Dương Thiên càng lúc càng nhanh, đã xuất hiện tàn ảnh.

Mí mắt Trương Báo nhảy dựng, luôn cảm giác có một loại dự cảm không tốt, hắn lo lắng hô to:: Mau, bắn cho ta, nổ súng, toàn bộ nổ súng cho ta.”

Lúc này mọi người mới như ở trong mộng tỉnh lại, nhao nhao cầm súng máy trong tay lên.

“Muộn rồi!”

Khóe miệng Dương Thiên lộ ra một tia trào phúng, sau đó khẽ quát một tiếng: “Phản Thiên Chi Viêm!”

Trong nháy mắt, quanh người hắn biến ảo thành biển lửa, vô số viên đạn sau khi tiếp xúc với loại hỏa diễm này đều tan rã toàn bộ.

Sau đó biển lửa không ngừng khuếch tán, chỉ cần nhiễm phải một chút, liền giống như giòi trong xương, không thể dập tắt.

Giữa trường đã hóa thành một biển lửa, những ngọn lửa này nhấp nhô như là dung nham, tất cả mọi người không có chỗ để tránh né.

Những tên côn đồ bị biển lửa thôn phệ kia chỉ kêu thảm một tiếng, sau đó cả người biến thành tro bụi, ngay cả xương cốt

cũng bị đốt cháy hầu như không còn.

Bọn họ hoảng sợ bắn về phía Dương Thiên, lựu đạn kia ném về phía Dương Thiên.

Nhưng mà, tất cả tiếp xúc đến ngọn lửa màu vàng óng kia, toàn bộ hóa thành hư không.

Đây vốn là vũ khí hiện đại có thể đánh một trận chiến tranh cỡ nhỏ, ở trước mặt thiếu niên này lại yếu ớt như là đồ chơi vậy.

Dưới lầu quán bar, sau khi An Hạo nghe được tiếng vang của súng ống, càng thêm nghi hoặc.

“Rốt cuộc trên lầu đã xảy ra chuyện gì? Sao lại có nhiều người tranh nhau sống mái với nhau như vậy, nơi chật hẹp như vậy còn vận dụng cả bom, đây là muốn đồng quy vu tận sao?”

Những tiểu đệ kia thì cười hì hì nói: “An ca người quản làm gì, Trương Báo lần này tuyệt đối chạy trời không khỏi nắng, cho dù hắn tránh thoát được tập kích trên lầu, cũng tránh không khỏi chúng ta.”

“Đúng a đúng a, An ca, hôm nay chúng ta nhất định phải nhẫn tâm, Trương Báo này chết chưa hết tội, hôm nay rốt cục có thể báo thù cho đệ đệ của mình.”

An Hạo gật gật đầu, nói: “Các huynh đệ, Trương Báo này đã chiếm đoạt Hoài huyện mười mấy năm, ở đây khi nam phách nữ không việc ác nào không làm, hôm nay ta sẽ thay trời hành đạo.”

Đông đảo tiểu đệ một hô trăm ứng.

Trên lầu quán bar, những người này đã chết tâm.

Tất cả đạn của bọn họ đều đã bắn ra ngoài, nhưng mà, lại không có thương tổn đến một chút da lông nào của Dương Thiên.

Hơn nữa ngọn lửa dần dần lan ra, bọn họ đã có rất nhiều huynh đệ lần lượt chết đi.

Chờ đợi tử vong, là một sự kiện sợ hãi tàn nhẫn nhất.

Tất cả mọi người ở đây tâm tình hồng mắt, không ngừng cầu xin tha thứ.

Nhưng Dương Thiên lại không hề liếc mắt nhìn bọn họ.

Mỗi một tiếng kêu rên, đều đại biểu cho tử vong của một người.

Sau mấy chục tiếng, giữa sân chỉ còn lại có Trương Báo cùng lão Lục kia.

Dương Thiên đạp lên ngọn lửa chậm rãi đi về phía bọn họ.

Hai người sợ tới mức sắc mặt tái xanh.

Mọi người đã chết dưới hỏa diễm quỷ dị này, thiếu niên này vậy mà như đi dạo trong ngọn lửa, ngay cả giày ống quần cũng không có bất kỳ thiêu hủy.

Đây tuyệt đối không phải là người thường.

Nhìn tròn mắt hai người suýt nữa trừng lòi ra ngoài, Dương Thiên nhếch miệng cười nói: “Bây giờ... Các người tin rồi chứ?”

Trương Báo sợ hãi nói: “Ngươi là ai? Rốt cuộc ngươi là ai?”

Dương Thiên Phong nhẹ như mây, mở miệng nói: “Nếu ngươi tiếp xúc với nhiều đại nhân vật, hẳn là đã nghe qua tên tuổi của ta, ta tên là Dương Thiên!”

Hắn vừa nói xong, về mặt lão Lục ở bên cạnh mê hoặc.

Thiếu niên trước mắt này có năng lực lớn như thế, không nên bừa bãi vô danh, vì sao hắn chưa từng nghe qua cái tên này?

Mà Trương Báo nhú mày suy tư trong chốc lát, đột nhiên trong đầu tựa hồ chợt lóe lên cái gì, a một tiếng kinh hô lên.

“Dương dương dương..... Tây Nam Dương tiên sinh là ngươi?”

Dương Thiên nhú mày lạnh lùng nói: “Xem ra, ngươi không tính là kiến thức nông cạn.”

“Trời ơi!”

Sau khi Trương Báo nghe được câu trả lời của Dương Thiên, chính thức thiếu chút nữa thì bị dọa đến trái tim đều đình chỉ.

Toàn bộ Tây Nam, trên đạo ai không biết uy danh của Dương tiên sinh.

Vô số đại lão uy chấn một phương đều một mực cung kính với hần, cúi đầu xưng thần, vền vền không đến ba tháng thời gian, liền thu phục toàn bộ Tây Nam.

Hơn nữa để tất cả các đại lão đều vui lòng phục tùng, cam nguyện cúi đầu.

Loại tồn tại cấp bậc này, dĩ nhiên là vị thiếu niên trước mắt này thời điểm không tức giận thoát nhìn là cả người lẫn vật vô hại.

Hơn nữa, hôm nay hần đã hoàn toàn đắc tội đối phương.

Trương Báo sống lâu như vậy, cho tới bây giờ cũng chưa từng hoảng sợ như hôm nay.

Vị tồn tại cấp bậc Thần Linh trước mắt này, coi như là chuyên ra một tiêu đề tầm thường nhất của hần, thân phận của hần cũng vượt qua hần mấy lần.

Vật cổ tay với vị thần này, Trương Báo chỉ cảm thấy trái tim lạnh lẽo.

Nếu là trước đó trong lòng hần còn sinh ra một tia phản kháng.

Như vậy hiện tại hần đã triệt để hết hy vọng, đắc tội Dương tiên sinh Tây Nam, coi như là hần chạy trốn tới chân trời góc biển, cũng nhất định phải chết.

Dương Thiên giơ tay lên, lòng bàn tay dẫn dắt ngọn lửa trên mặt đất đi lên.

“Người không nên làm nhục người nhà của ta, Long chi nghịch lân, xúc giả sát chi.”

Dứt lời, hỏa diễm như một tấm lưới lớn, chậm rãi đem Trương Báo bao vây.

“Đừng, đừng mà Dương tiên sinh, a a, đau quá, chuyện này không trách ta, là Lý Ngạo của Lý gia kinh thành bảo ta làm như vậy, ta vô tội mà.”

Trương Báo ở trong đồng lửa không ngừng rú thảm, nói ra tên một người.

“Lý Ngạo!”

Dương Thiên nghe vậy, nắm đấm siết chặt, đôi mắt lạnh lẽo.

“Hắn hiện tại ở nơi nào?”

Bởi vì Dương Thiên tận lực khống chế, hỏa diễm cũng không có trong nháy mắt thôn phệ Trương Bảo, mà chậm rãi thiêu đốt.

Cho nên, hắn cũng không lập tức chết đi.

Trương Bảo không ngừng kêu rên nói: “Hắn... Lý Ngạo đã trở về kinh thành, hắn cho ta một trăm vạn, để ta động người nhà của ngươi, ta chỉ lấy tiền tài của ngươi, thay ngươi tiêu tai a.”

Dương Thiên hừ lạnh một tiếng nói: “Nếu ngươi đã có được tiền tài, vậy thì xuống địa ngục tiêu đi.”

Nói xong, đem tất cả hỏa diễm bọc lại Trương Bảo.

Sau đó, đôi mắt hắn lạnh lùng, tựa hồ đang tự nói: “Lý Ngạo, tiểu cữu ta kính yêu, Lý gia các ngươi cứ như vậy không kịp chờ đợi muốn diệt vong sao?”

Phân Thiên chi viêm có uy lực to lớn, nhưng cũng kinh khủng nhất, hắn không chỉ có thể thiêu đốt thân thể người, còn có thể thiêu đốt linh hồn người.

Cho nên giờ phút này thể xác và tinh thần Trương Bảo đã nhận được đả kích kép, đã triệt để sụp đổ.

“Giết ta, đừng tra tấn ta nữa!”

Da thịt toàn thân hắn đã bị đốt cháy khét, không ngừng đập đầu xuống đất.

Không bao lâu, biến đã thoi thóp.

Dương Thiên nhìn Trương Bảo không ngừng rên rỉ thống khổ, tựa hồ là tự nói với mình, tựa hồ là lạnh lùng với hắn: “Hối hận sao?”

Lão Lục ở bên cạnh đã bị dọa đến lá gan sắp vỡ.

Trên tay hắn có một khẩu súng, bên trong súng là đạn đầy tóc, thiếu niên ở trước mặt hắn, quanh thân không có lá chắn phòng ngự.

Nhưng hắn cũng không dám có ý đồ xấu.

Trương Bảo chính là kết cục, bị thiêu sống thành than cốc.

Hắn sợ người kế tiếp sẽ là hắn.

Nhưng mà, sau khi thiếu niên làm xong tất cả, ngay cả nhìn cũng không nhìn hắn một cái liền xoay người rời đi.

Hoàn toàn bỏ qua hắn ta.

Lão Lục ở Hoài Huyện cũng là người có tiếng, tất cả vũ khí ở đây đều do một mình hắn lấy được, ở Hoài Huyện chưa từng có một người nào dám không nể mặt hắn.

Nếu là lúc khác, bị người ta không để ý, hắn đã sớm một thương nhảy lên.

Nhưng lần này, hắn chỉ cảm thấy may mắn.

May mắn hắn bị không để ý tới, nhặt về một cái mạng.

Dương Thiên ra khỏi căn phòng này, hắn trực tiếp toàn thân hư thoát co quắp ngồi trên mặt đất, chỉ cảm thấy ngón tay không thể nhúc nhích.

Tên tuổi của Dương Thiên hắn chưa từng nghe qua, nhưng Trương Báo vừa rồi nói tên tuổi của Dương tiên sinh, hắn như sấm bên tai.

Những vũ khí trên tay hắn đều mua từ tay một đại lão dưới tay thiếu niên.

Nghĩ đến đại lão kia, lão Lục không khỏi toát mồ hôi lạnh không ngừng.

Vũ khí của nhà tồn tại kia hoàn toàn có thể đổi nghịch với chính phủ ở một quốc gia nhỏ.

Loại tồn tại này đều phải cung kính gọi thiếu niên một tiếng Dương tiên sinh.

Mà Trương Báo cũng dám trêu chọc loại tồn tại này.

Quả thực chết chưa hết tội.

Trong lòng hắn đã quyết định chủ ý, sau này gặp được thiếu niên này, liền nhượng bộ lui binh!

Dương Thiên đi xuống lầu, chỉ thấy một đám người đang chờ ở dưới lầu.

An Hạo đứng đầu thấy trên lầu đã chờ đợi rất lâu, sau một thời gian dài yên tĩnh, không ngờ lại có một vị thiếu niên đi xuống, lập tức ngăn cản cả người.

Một vị tiểu đệ trong đó quay sang Dương Thiên quát hỏi:
“Này tiểu tử, ngươi từ trên lầu xuống, không biết trên lầu xảy ra chuyện gì?”

Đôi mắt Dương Thiên lạnh lẽo quét qua.

Sát khí của hắn bây giờ không có tán đi, tiểu đệ kia lập tức sợ tới mức thiếu chút nữa quỳ trên mặt đất.

An Hạo không chú ý tới sự hoảng sợ trong mắt tiểu đệ, hắn ôm quyền nói với Dương Thiên: “Tiểu huynh đệ, có biết xảy ra chuyện gì không?”

Dương Thiên không trả lời câu hỏi của hắn, mà là liếc mắt đánh giá hắn một cái, hỏi ngược lại: “Ngươi là An Hạo?”

An Hạo sững sờ, sau đó gật đầu nói: “Đúng! Làm sao ngươi biết...”

Hắn còn chưa nói hết, Dương Thiên đã lạnh lùng mở miệng nói: “Sau này Hoài huyện do ngươi quản!”

Dứt lời, xoay người rời đi!

Chương 538 -

Nhìn bóng lưng rời đi của Dương Thiên, đám người An Hạo hoàn toàn ngây ngốc tại chỗ.

Một tên tiểu đệ trong đó có chút nghi hoặc hỏi: “An ca, tiểu tử này là ai vậy?”

“Đúng vậy, nghe khẩu khí rất cuồng a, hắn cho rằng hắn là ai? Hoài huyện là hắn định đoạt?”

“Có thể không chút thương tích từ quán bar lầu hai đi ra, tiểu tử này hắn là không có đơn giản như vậy, dù sao vừa rồi ở lầu hai quán bar phát sinh sống mái với nhau, ngay cả lựu đạn to lớn như vậy, vũ khí lực sát thương đều vận dụng, tiểu tử này làm sao có thể bình an đi ra?”

Thấy ánh mắt mọi người đều nhìn về phía hắn, An Hạo cũng buồn bực lắc đầu nói: “Vị huynh đệ này ta cũng không quen biết.”

Một tiểu đệ vội vàng mở miệng nói: “Được rồi, trước mặt kê, chúng ta hiện tại lên đi, đừng để Trương Báo chạy.”

Dương Thiên Thần nhận ra đám người An Hạo lên lầu, không khỏi nở nụ cười.

Kiếp trước lúc ở Hoài Huyện hai người từng gặp mặt một lần.

Đối phương từng giúp mình nói một câu, hôm nay xem như trả lại ân tình này.

Trương Báo làm nhiều việc ác ở Hoài Huyện, vị trí đệ nhất nhân Hoài Huyện, là thời điểm đổi một lần.

Kỳ thật nếu không phải hấn ra tay, sớm muộn gì cũng có một ngày An Hạo ngồi lên vị trí này, hấn ra tay, chỉ bất quá là làm cho thời gian sớm hơn mà thôi.

Đám người An Hạo cẩn thận từng li từng tí đi lên lầu hai, chỉ cảm thấy yên tĩnh xuất kỳ.

Điều này làm cho hấn có chút buồn bực, bởi vì hấn tận mắt nhìn thấy ba mươi thủ hạ của Trương Báo toàn bộ đều lên lầu hai, bọn họ canh giữ ở cửa ra vào, không có một người đi ra.

Hơn ba mươi người ở chỗ này, vậy mà không có phát ra một chút tiếng vang, thật có chút quỷ dị.

Hấn vào cửa, chỉ thấy trên mặt đất một tầng tro bụi đen kịt, trong phòng, chỉ có một người.

Lão Lục!

Giờ phút này hấn tựa hồ nhận lấy kinh hãi to lớn, trên mặt tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Cho dù nhìn thấy đám người An Hạo tiến vào, cũng không có bất kỳ phản ứng gì.

Một tên tiểu đệ trong đó nhìn quanh bốn phía, hỏi: “Tình huống như thế nào? Không phải là có mai phục chứ?”

An Hạo chau mày nói: “Mọi người vẫn là cẩn thận một chút mới tốt.”

Hấn cẩn thận từng li từng tí tiến lên, nhìn chằm chằm lão Lục hỏi: “Trương Báo đâu? Vừa rồi các người nơi này không phải

có hơn hai mươi thủ hạ sao? Làm sao chỉ còn lại chính người?”

Ánh mắt lão Lục si ngốc, tự lẩm bẩm: “Chết rồi, tất cả đều chết rồi.”

“Cái gì?”

Một câu nói kia của hắn, quả thực đã dọa đám người An Hạo không nhẹ.

“Chết rồi? Chết như thế nào? Thi thể đâu?”

An Hạo khó có thể tin nhìn lão Lục.

“Thi thể đều hóa thành tro bụi, là bị Dương tiên sinh giết chết.”

Lão Lục bởi vì sợ hãi, thân thể còn đang không ngừng run rẩy.

Mọi người nghe vậy, hoảng sợ nhìn tro bụi trên mặt đất, sợ tới mức sắc mặt thay đổi mấy lần.

Mà An Hạo nghe vậy lão Lục nói, cũng không có bị tro cốt trên mặt đất hù dọa, mà là bị ba chữ Dương tiên sinh này dọa cho giật mình.

Hắn cũng bị dọa đến chân như nhũn ra, hỏi: “Người nói cái gì? Dương tiên sinh? Là Dương tiên sinh tây nam?”

Lão Lục hoảng sợ gật đầu nói: “Chính là hắn, hắn giết tất cả mọi người.”

An Hạo khó có thể tin nói: “Sao có thể? Dương tiên sinh lại đến Hoài Huyện rồi? Bây giờ hắn đâu rồi? Sao ta không thấy?”

Lão Lục chỉ chỉ thang lầu mở miệng nói: ” Hắn vừa đi xuống, ngay tại một phút trước khi các người đi lên.”

Một tên tiểu đệ trong đó a một tiếng nói: “Chẳng lẽ là thiếu niên mặc áo đen nào đó?”

Lão sáu gật đầu, Dương tiên sinh vốn là thiếu niên, vừa rồi đúng là mặc quần áo màu đen.”

Chỉ một câu nói, suýt chút nữa tiểu đệ của hắn đã bị hù chết tại chỗ.

Bởi vì vừa rồi hắn thế mà lớn tiếng quát mắng thiếu niên.

Trời ạ, trách không được ánh mắt của đôi phương đáng sợ như thế, cơ hồ có thể đem huyết dịch ngưng kết.

An Hạo cũng bị dọa không nhẹ, hắn vốn tưởng rằng thiếu niên chỉ là một người qua đường, chưa từng nghĩ tới hắn là loại thân phận cấp bậc này.

Nhưng sau khi kinh hãi, không khỏi cảm thấy có chút may mắn.

Dường như vừa rồi thiếu niên đã nói, Hoài Huyện sau này sẽ do hắn quản.

Nói cách khác, Dương tiên sinh Tây Nam tự mình thừa nhận địa vị của hắn, đừng nói là ở Hoài Huyện, cho dù là Giang Thành, Huy Tinh, hắn cũng có thể đi ngang.

Các tiểu đệ khác tự nhiên nghĩ đến lời Dương Thiên vừa nói, không khỏi kinh hãi nhìn An Hạo.

An Hạo không có bị vui sướng làm choáng váng đầu óc, mà là chau mày nhìn lão Lục hỏi: “Trương Báo đâu, ta tới tìm hắn báo thù, hôm nay không phải hắn chết chính là ta vong, người để cho hắn trà trộn ra ngoài.”

Lão Lục thần sắc phát khở chỉ một câu bên cạnh đột thành thây khô nói: “Ở nơi đó.”

An Hạo thấy một màn này, khóe miệng giật giật một phen nói: “Cũng là Dương tiên sinh ra tay?”

Lão Lục gật đầu, toàn thân run lẩy bẩy, tựa hồ tinh thần có chút thất thường: “Hắn là ma quỷ, hắn giết tất cả mọi người, viên đạn cũng giết không chết hắn, lựu đạn bị hắn một tay bóp nổ, hắn...”

Mọi người nghe vậy, đều ngây ngốc cả người.

“Ta đi, là thật hay giả?”

“Đây là sự thật, không phải điện ảnh, đạn cũng giết không chết, đây còn là người sao?”

” Lựu đạn có thể nổ chết một đồng người, bị hắn bóp nát bàn tay nổ cho hết.”

Mọi người nhao nhao không tin.

An Hạo mở miệng nói: “Vừa rồi chúng ta ở dưới lầu nghe được tiếng súng cũng không phải là giả.”

Mọi người nghe xong đều bưng tỉnh.

Đúng vậy, vừa rồi ở dưới lầu, nghe được tiếng súng không ngừng, cảnh tượng kia cũng có thể đánh một trận chiến tranh cỡ nhỏ.

Người nơi này toàn tử vong cổ quái kỳ lạ, cùng thiếu niên kia trốn không thoát quan hệ.

Nghĩ đến thiếu niên chém giết nhiều người thông dong rồi đi như vậy, hơn nữa lông tóc không thương, ngay cả y phục cũng không dính một hạt bụi, đây là thực lực cỡ nào.

An Hạo chấn động mở miệng nói: “Dương tiên sinh không hồ là vương Tây Nam.”

Sau đó, ánh mắt của hắn nhìn về phía mọi người, nói: “Sau này nhìn thấy Dương tiên sinh đều phải cung kính, nếu không ta quyết không tha thứ, rõ chưa?”

Mọi người vội vàng gật đầu.

Nhìn thấy tro cốt của hơn ba mươi người trên mặt đất, cho dù An Hạo không nói bọn họ cũng không dám đắc tội với thiếu niên.

Nếu không chết như thế nào cũng không biết.

Sau khi Dương Thiên làm xong tất cả những chuyện này, giống như một người không có chuyện gì làm thì về nhà.

Nhưng mà, chờ hắn mở cửa xong, lập tức mắt choáng váng.

Chỉ thấy Vương Tĩnh Thần không biết từ lúc nào đã tới nhà hắn, hơn nữa còn trò chuyện vui vẻ với người nhà của hắn.

Sau khi thấy Dương Thiên trở về, đôi mắt đẹp của cô gái lập tức sáng lên.

“A, Dương Thiên, cuối cùng ngươi cũng trở về rồi.”

Lời còn chưa dứt, giống như là nhũ yển nhào vào trong ngực của hắn.

Dương Thiên có chút ngơ ngác hỏi: “Tiểu Thần, sao ngươi lại tới đây? Sao ngươi biết ta ở chỗ này?”

Vương Tĩnh Thần cười hì hì, lộ ra hàm răng trắng tinh nói: “Là ta cầu Triệu Nhiên ca dẫn ta tới, lần trước hấn cùng phụ thân ta đến nhà ngươi, sao ngươi không chào đón ta?”

“Ta...”

Dương Thiên còn chưa lên tiếng, mẫu thân Lý Nhu của hấn đã vội vàng nói: “Hoan nghênh hoan nghênh, sao lại không hoan nghênh, thằng ranh con này nếu dám nói không hoan nghênh ta không tha cho hấn.”

Cha hấn Dương Quốc cũng cười ha ha nói: “Tiểu Thần tới tới mau ngồi xuống, ngươi chạy từ xa tới đây mệt chết rồi, sớm biết vậy ta đã để Tiểu Thiên đi đón ngươi.”

Vương Tĩnh Thần cười càng vui vẻ hơn, không ngừng gọi cha mẹ dì dì với Dương Thiên, khiến trên mặt Nhị lão tăng thêm không ít nụ cười, khen tiểu cô nương hiểu chuyện.

Dương Tuyết khẽ nhú mày nhìn Dương Thiên Đạo: “Lão đệ được lắm, lão tử của ngươi chưa từng yêu đương bao giờ, ngươi cũng đã đưa bạn gái vào nhà rồi.”

Dương Thiên căn bản không có bất kỳ chuẩn bị tâm lý nào, bởi vì trong nhà vẫn luôn khuyên bảo hấn không được phép yêu sớm.

Tuy hấn đã sống ở Huyền Thiên đại lục ba trăm năm, nhưng ở trước mặt người nhà hấn thủy chung là một đứa bé nhỏ nhất.

Hấn nhìn ánh mắt như cười như không của Dương Tuyết, kiên trì nói: “Cái này...”

Vương Tĩnh Thần kéo cánh tay ngọc của Dương Tuyết nói: “Hi hi, tỷ tỷ đừng trách hấn, là muội nghĩ hấn lúc này mới đến thăm hấn.”

Nhìn cô gái bảo vệ mình như vậy, Dương Thiên cười cười với cô.

Cô gái cũng nháy đôi mắt đẹp với hấn.

Mẫu thân Lý Nhu của Dương Thiên càng nhìn Vương Tĩnh Thần càng hài lòng.

Có tri thức hiểu lễ nghĩa, dung mạo xinh đẹp, hơn nữa ôn nhu hiền thực, xuất thân cao quý, quả thực là người được chọn cho

vị trí con dâu.

Nàng cười nói: “Tiểu Thần à, nếu người muốn đến lúc nào cũng có thể đến, nhưng đừng tiêu tiền bậy bạ, người xem người mua một đồng đồ lớn, lãng phí bao nhiêu, thúc thúc a di không thể nhận.”

Dương Thiên liếc nhìn, chỉ cảm thấy khóe miệng co rúm lại.

Trên mặt đất bày đầy thuốc bổ dinh dưỡng, ngay cả vị trí đặt chân cũng không có, phụ thân mẫu thân đều có lễ vật, còn có tỷ tỷ Dương Tuyết của hắn, lúc này đang vui rạo rực tháo bảy tám món lễ vật ra, bận rộn quên cả trời đất, hiển nhiên đã bị mua chuộc rồi.

Vương Tĩnh Thần cười cười nói: “A di không cần khách khí, Tiểu Thần lấy ít đồ xem các người là đúng, chỉ là cảm những thứ này ta còn tưởng rằng ngài sẽ ngại ít, lần sau ta lấy thêm chút, hì hì.”

Kỳ thật những thứ này đều là Vương Liệt chuẩn bị.

Đừng nhìn điệu thấp, tổng cộng hao tốn gần ngàn vạn.

Chỉ là một gốc nhân sâm kia đều giá trị mấy trăm vạn, còn có linh chi, tổ yến, quả thực xa hoa tới cực điểm.

Cha mẹ Dương Thiên từng xuất thân danh môn, đương nhiên cũng có nhãn lực, hơn ngàn vạn lễ vật để ở chỗ này, nữ hài vậy mà nói cảm ít, bọn họ chỉ cảm thấy khóe miệng co rúm một trận...

Chương 539 -

Kỳ thật Vương Liệt chuẩn bị nhiều lễ vật như vậy, thật cho rằng chuẩn bị ít.

Lúc trước con gái hắn đưa Dương Thiên đến nhà hắn, mang theo ròng rã mấy chục viên đan dược.

Mỗi một viên đan dược đều có giá trị liên thành, đặt vào hội đấu giá quả thực là giá trên trời, hắn chuẩn bị một ngàn vạn lễ vật xác thực không nhiều lắm.

Nhưng hẳn biết hiện tại Dương Thiên có giá trị mấy trăm ức, cho dù hẳn đặt toàn bộ tài sản ở trước mặt thiếu niên, chỉ sợ thiếu niên cũng sẽ không động tâm.

Cho nên những lễ vật này tuy ít, nhưng cũng là hẳn tỉ mỉ chọn lựa, có chút thậm chí ở trên thị trường có tiền cũng cần bản mua không được.

Đây cũng là một phần tâm ý của hẳn.

Người nhà Dương Thiên rất thích cô gái thông minh lanh lợi, ngoan ngoãn hiểu chuyện này, vì thế xuống lầu đi mua đồ ăn, dự định làm một bữa tiệc thịnh soạn.

Mấy ngày không gặp, Vương Tĩnh Thần có vẻ vô cùng dính người, ôm cánh tay Dương Thiên tựa vào ngực cười ngọt ngào nói: “Trời ạ, cha mẹ người dường như rất hài lòng với ta.”

Dương Thiên cưng chiều vuốt vuốt mái tóc mềm mại của cô gái nói: “Con ngoan ngoãn như vậy, bọn họ đương nhiên rất hài lòng.”

Vương Tĩnh Thần được Dương Thiên khen ngợi, cười khúc khích nói: “Thế nào, hôm qua trong điện thoại tôi nói muốn cho cậu một bất ngờ, bây giờ vui mừng không vui mừng.”

Dương Thiên đỡ trán cười nói: “Quả thực đủ kinh hi, ta hoàn toàn không ngờ.”

Cô gái hôn lên mặt Dương Thiên một cái nói: “Mấy ngày nay ta ngày nào cũng nhớ người, người có nhớ ta không?”

Dương Thiên đang muốn nói chuyện, Dương Tuyết ngồi ở một bên nhất thời xù lông.

“Ai ai ai, ta còn ở đây, ân ái đừng quá phận a.”

Dương Tuyết mặt xinh biến thành màu đen, nhìn Vương Tĩnh Thần mặt đầy địch ý.

Mặc dù củ cải trắng này rất ngon, nhưng lại bắt cóc lợn nuôi trong nhà mười mấy năm của nàng.

Vương Tĩnh Thần cười nói: “Tuyết tỷ tỷ, ta còn có một món quà muốn tặng cho tỷ.”

Nói xong, từ trong túi lấy ra một hộp quà được đóng gói tinh xảo.

Dương Tuyết vừa nghe lẽ vật, đôi mắt đẹp nhất thời sáng lên, vội vàng tiếp nhận không vội mở ra xem.

Chỉ thấy một chiếc đồng hồ nữ được chế tác tinh xảo gần như hoàn mỹ lẳng lẳng nằm ở bên trong.

“Đây là..... đồng hồ Bách Đạt Phỉ Lệ?”

Dương Tuyết che miệng nhỏ, có chút khiếp sợ.

“Ừm ừm, Tuyết tỷ tỷ ánh mắt thật tốt, người mang theo nhất định rất đẹp.”

Vương Tĩnh Thần cái miệng nhỏ nhắn rất ngọt, Dương Tuyết lập tức cười càng thêm sáng lạn: “Ha ha, có sao? Ta cũng cảm thấy như vậy.”

Khóe miệng Dương Thiên giật một cái, da mặt tiểu tỷ tỷ này thật đúng là...

“Tiểu tử, trên mặt người có biểu tình gì, hừ, đừng tưởng rằng ta không biết trong lòng người đang nghĩ gì? Không bỏ qua ý niệm trong đầu của người, ta giết chết người.”

Dương Tuyết ngạo kiều hừ một tiếng, vươn nắm tay hồng phấn ra tỏ vẻ uy hiếp.

Trên trán Dương Thiên toát ra một tia mồ hôi lạnh.

Sự hiểu biết của người chị gái này đối với hắn, quả thực đã đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Hắn vội vàng khoát tay nói: “Tỷ, ý của đệ là đồng hồ này vừa vặn tương xứng với tỷ, rất đẹp đấy.”

Dương Tuyết hừ một tiếng, lúc này mới buông nắm đấm xuống.

Sau đó, trên TV đột nhiên cắm vào một đoạn phát thanh, một quán bar không gian màu hồng đột nhiên gặp phải lửa lớn, cháy nửa giờ, bên trong hơn ba mươi người bị thiêu chết.

Dương Thiên thấy vậy, khóe miệng cong lên nụ cười.

Xem ra An Hạo kia làm việc quả nhiên đáng tin cậy.

Hắn giết nhiều người như vậy, nếu không có một cái cớ, khẳng định sẽ tạo thành khủng hoảng.

Mà An Hạo thả một mối lửa, hiển nhiên là cố ý muốn giúp hấn kết thúc công việc.

Xem ra, đôi phương đã biết thân phận của hấn.

Dương Tuyết xem hết loa phát thanh, nhìn Dương Thiên thật sâu: “Người làm?”

Dương Thiên cười cười nói: “Có phải ta đã không còn quan trọng nữa hay không, quan trọng là những người sỉ nhục tỷ tỷ sau này sẽ không xuất hiện nữa, ta đã nói rồi, ta sẽ bảo vệ tỷ tỷ.”

Trên mặt Dương Tuyết mang theo cảm động, chột lóe rồi biến mất, nàng chưa bao giờ biểu đạt tình cảm của mình.

Cuối cùng Kiều hừ một tiếng nói: “Ai cần người bảo hộ, nếu người bảo hộ bạn gái nhỏ kia của người, võ thuật của ta không biết bỏ rơi người mấy con phố đâu.”

Dứt lời, ôm mấy cái lễ vật nói: “Các người tiếp tục ngán ngẫm đi, ta không quấy rầy các người nữa.”

Nói xong xoay người trở về phòng.

Vương Tĩnh Thần nhìn Dương Thiên che miệng cười duyên nói: “Trời ạ, tỷ tỷ này của người thật là cường thế, có phải người ở nhà ngày ngày bị ức hiếp hay không.”

Dương Thiên suy nghĩ một chút, sau đó cười khỏ nói: “Xem như vậy đi.”

Kiếp trước hấn rất gầy yếu, tay trói gà không chặt, Dương Tuyết hơi nhìn hấn không vừa mắt chính là đánh một trận.

Đời này hấn tuy rằng là tiên, theo như tu vi của thể giới này mà phân chia, có tu vi cảnh giới Tiên Thiên, nhưng lại sẽ không động thủ với Dương Tuyết.

Cho nên, vẫn bị nàng đánh răng rơi đầy đất.

Sau khi được Dương Thiên xác nhận, Vương Tĩnh Thần cười ôm cái đầu nhỏ trong bụng vào trong ngực Dương Thiên, nước mắt đều chảy ra.

Dương tiên sinh Giang Thành, tồn tại phong quang cỡ nào, về tới trong nhà lại bị tỷ tỷ hấn đánh răng rơi đầy đất, nếu truyền đi, khẳng định có thể đem người cho tiểu tử.

Dương Thiên Thiên mặt mày nhéo tai Vương Tĩnh Thần nói: “Cười cái gì mà cười? Có gì mà buồn cười?”

“A, đau người mau buông tay, đại phôi đản, người ta cười người còn không cho cười, cẩn thận ta đến chỗ Tuyết tỷ tỷ cáo trạng người.”

Vương Tĩnh Thần tức giận trợn mắt nhìn Dương Thiên, khuôn mặt ôn nộ.

Dương Thiên bắt đắc dĩ buông tay ra.

Nữ hài vuốt vuốt lỗ tai đỏ lên, yêu kiều nói: “Ha ha, trời, cuối cùng ta cũng bắt được bím tóc của người, để ta học tập Tuyết tỷ tỷ một chút, nếu người bắt nạt ta, hừ, đừng trách ta không khách khí.”

Dương Thiên xoay người đè Vương Tĩnh Thần xuống dưới, bắt lấy cánh tay ngọc không ngừng giãy dụa của nàng cười nói: “Ta ngược lại muốn xem xem, người làm sao không khách khí.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Vương Tĩnh Thần đỏ bừng, trái tim như nai con chạy loạn, ngay cả cái cổ trắng như tuyết cũng bị nhuộm một lớp màu hồng nhạt.

Nàng cắn cắn đôi môi đỏ mọng mê người, đôi mắt đẹp né tránh nói: “Đừng ở lại nơi này nữa.”

Dương Thiên cười cười, bế cô gái lên, khiến cô gái kêu lên một hồi.

Sau đó, hai người cùng nhau vào phòng của Dương Thiên.

Dương Thiên ném cô gái lên giường của mình, đang muốn nhào tới, Vương Tĩnh Thần cười duyên tránh ra.

Gương mặt tinh xảo mang theo ngượng ngùng nói: “Trời ạ, bây giờ là ban ngày không thể, người nếu là lại đụng ta, ta liền gọi Tuyết tỷ tỷ.”

Dương Thiên bắt đắc dĩ nói: “Được rồi, người lớn nhất được rồi chứ.”

Vương Tĩnh Thần lúc này mới cười khúc khích nói: “Được rồi được rồi, buổi tối lại thưởng cho người.”

Nói rồi đứng dậy quan sát phòng của Dương Thiên.

Nàng bụm cái miệng nhỏ nhắn cười duyên nói: “Trời ạ, ta còn tưởng rằng phòng của đệ lộn xộn giống như là đồng rác chứ, không nghĩ tới sạch sẽ như vậy a, so với phòng của ta còn sạch sẽ hơn.”

Dương Thiên ha ha cười nói: “Đây là tỷ tỷ của ta thu thập.”

Nữ hài chấp tay sau lưng, đưa khuôn mặt xinh đẹp đến trước mặt thiếu niên, đôi mắt đẹp cong lên như sao sáng nói: “Vậy sau này ta giúp ngươi thu dọn được không.”

Dương Thiên nghe vậy sững sờ, sau đó ôm thiếu nữ vào trong ngực cười nói: “Đương nhiên là được, hôm nay ngươi biểu hiện xuất sắc, hiện tại thưởng cho ngươi.”

Nói xong, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi anh đào phấn son của nữ hài.

“Ta không cần... .. a...!”

Vương Tĩnh Thần còn chưa kịp phản ứng, cái miệng nhỏ nhắn đã bị ngăn chặn.

Nàng ôm lấy cánh tay ngọc của Dương Thiên, khi cảm nhận được bàn tay của thiếu niên không thành thật, lập tức tức giận khê cắn đầu lưỡi của Dương Thiên.

Dương Thiên lập tức thành thật, Vương Tĩnh Thần thấy vậy, khóe mắt tràn đầy ý cười.

Cơm tối dùng thật lâu mới làm xong, hơn nữa rất phong phú.

Năm người hơn hai mươi món ăn, hơn nữa tay nghề của mẫu thân Dương Thiên Lý Nhu rất tốt, sắc hương vị đều đủ.

Vương Tĩnh Thần thấy cảnh này, lập tức nước chảy ròng ròng, cười nói: “A di làm đồ ăn thật thơm a, trách không được Dương Thiên làm đồ ăn cũng ăn ngon, là học từ ngài đúng không?”

Nàng vừa dứt lời, đôi mắt như dao của Dương Tuyết liền nhìn về phía Dương Thiên.

“Ngươi biết nấu cơm?”

Nàng biết rõ Dương Thiên thế nhưng là lười vô cùng.

Dương Thiên xấu hổ cười nói: “Một chút mà thôi.”

Mà Vương Tĩnh Thần lúc này cười tủm tỉm nói: “Đâu chỉ một ngày, trời ạ người khiêm tốn quá, đồ ăn người làm ăn rất ngon.”

Dương Thiên nghe vậy, lần nữa cảm nhận được ánh mắt như dao của Dương Tuyết.

“Biết nấu cơm lại không nấu cho ta ăn, mỗi ngày còn để ta làm, tiểu tử, lá gan của người rất béo à, sai sử lão tử người như nha hoàn?”

Dương Tuyết hí hí mắt, mồ hôi lạnh trên trán Dương Thiên lại không ngừng chảy ra.

Hắn biết, nếu không có người ngoài ở đây, tiểu tử này đã sớm nhào lên đánh hắn một trận.

Dương Thiên bất đắc dĩ nói: “Tỷ đừng nghe Tiểu Thần nói mò, đệ chỉ biết nấu nước sôi thôi.”

Khóe mắt Vương Tĩnh Thần mang theo ý cười nói: “Tuyết tỷ ta không nói đùa, Dương Thiên nấu cơm thật sự rất ngon, trời ạ, tỷ chưa ăn bao giờ, quả thực quá đáng tiếc.”

Răng rắc!

Hàm răng của Dương Tuyết lập tức cắn đứt dưa.

Dương Thiên rút cổ không dám nhìn Dương Tuyết, hắn cảm giác sự tình có chút không ổn.

Cái này không trách hắn, kiếp trước hắn thật sự không còn gì khác, sau khi trùng sinh trở về, hắn không có cơ hội thi triển trù nghệ với tiểu tử này.

Dương phụ dương mẫu biết tính nết của con mình, cứ tiếp tục như vậy, không đánh nhau là không được, vì thế vội vàng khuyên giải: “Ha ha tốt rồi, đừng nói những thứ này nữa, đồ ăn cũng nguội rồi, mau ăn đi.”

“Ừm ừm!”

Vương Tĩnh Thần ngoan ngoãn gật đầu, nhìn sắc mặt Dương Thiên khổ sở, che cái miệng nhỏ nhắn lại không ngừng cười. Nhìn Dương mẫu gấp thức ăn cho nàng, cười ngọt ngào nói: “Cảm ơn a di.”

Dương mẫu ha ha cười nói: “Không cần cảm ơn nhanh ăn đi, ăn nhiều một chút, ở chỗ này giống như trong nhà vậy, muốn ăn cái gì thì ăn cái đó.”

“Ừm ừm!” Vương Tĩnh Thần lộ ra hàm răng cười một tiếng.

Mà Dương Thiên đang muốn gấp thức ăn, lại bị một chiếc đũa ngăn cản.

Ngẩng đầu nhìn lên, rõ ràng là Dương Tuyết.

Nàng khẽ nhếch miệng thơm, khoa tay múa chân thành một hình miệng.

Mà nội dung lại là –

“Tiểu tử, chờ ta tìm được cơ hội, ta giết chết ngươi.”

Trên bàn cơm Dương Tuyết vẫn luôn tìm góc rạ, nàng không ăn cũng không cho Dương Thiên ăn.

Vương Tĩnh Thần ăn rất ngon lành, cha dương mẫu không ngừng gấp thức ăn cho nàng.

Nhìn thấy bạn trai mình chỉ ăn cơm, Vương Tĩnh Thần cười cười tự mình gấp thức ăn cho hắn.

Dương Thiên xoa xoa cái đầu nhỏ của nàng tỏ vẻ thân mật.

Dương Tuyết lại hừ một tiếng, gấp thức ăn cho Dương Thiên.

Dương Thiên có chút kinh ngạc nhìn nàng một cái, Dương Tuyết ngạo kiều nói: “Nhìn cái gì? Đồ ta gấp ngươi dám không ăn? Ta giết ngươi.”

Dương Thiên: ……

Hắn phát hiện thiên khí tràng miệng của tỷ tỷ quá cường đại, Phá Thiên Tiên Đế hắn ở chỗ này chỉ có thể rụt cổ không dám lên tiếng.

Vương Tĩnh Thần nhìn Dương Thiên bị ức hiếp có chút đau lòng, tức giận trừng mắt nhìn Dương Tuyết.

Dương Tuyết Kiêu hừ một tiếng, chậm rãi ăn cơm của mình.

Vương Tĩnh Thần không ngừng gấp thức ăn cho Dương Thiên, Dương Tuyết học theo, trong khoảng thời gian ngắn, thức ăn trong bát Dương Thiên đã xếp chồng lên hai mươi centimet, hơn nữa không ngừng tăng lên.

Dương mẫu oán giận nói: “Tiểu Thiên, một nửa đồ ăn đều ở trong chén của con, con ăn hết chưa?”

Khóe miệng Dương Thiên co rút một cái, hai cô gái này không biết trúng gió gì, không trách được hẳn.

Bởi vì hẳn về nhà phong bế tất cả tiên nguyên của bản thân, chỉ muốn cùng người nhà trải qua cuộc sống của người bình thường, cho nên bữa cơm này ăn xong, Dương Thiên thiếu chút nữa không chịu nổi.

Mà Vương Tĩnh Thần và Dương Tuyết, trên bàn cơm mắt to trừng mắt nhỏ, nhưng mà sau bữa cơm tối sau khi bàn luận đến đề tài mỹ phẩm, hai nàng lập tức hòa hảo như lúc ban đầu, tỷ tỷ muội muội gọi là thân thiết hơn cả tỷ muội ruột, điều này làm cho Dương Thiên thiếu chút nữa thì hộc máu.

Dù sao vừa rồi vì không đắc tội hai nữ, hẳn một người ăn lượng cơm của bốn người.

Hiện tại xem ra, quả thực ngu xuẩn.

Dương mẫu ha ha cười nói: “Tiểu Thần, lát nữa ngươi ngủ chung với Tiểu Tuyết được không?”

“Nàng chờ cùng ta.....”

Khi Dương Thiên thuận miệng nói ra được một nửa câu nói này, chỉ thấy người nhà của mình đều nhìn lại.

Mà cô gái lúc này càng đỏ bừng mặt, khóe miệng Dương Thiên giật giật, vội vàng sửa lời nói: “Ngủ cùng tỷ tỷ của ta là đúng.”

Cha mẹ Dương Thiên nghe vậy mới thở phào nhẹ nhõm, Dương Tuyết như có điều suy nghĩ nhìn Dương Thiên một cái, sau đó lại nhìn Vương Tĩnh Thần một cái.

Sắc mặt Dương Thiên vẫn như thường, mà Vương Tĩnh Thần thì là một mặt thẹn thùng, khuôn mặt đỏ bừng như máu.

Chờ hai vị lão nhân đi nghỉ ngơi, ba người đang mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Dương Thiên nhìn thoáng qua Dương Tuyết nói: “Lão tỷ, bây giờ điểm này tỷ không ngủ với thẩm mỹ của tỷ đi?”

Dương Tuyết nhướn mày kiêu ngạo nói: “Thế nào, tiểu tử ngươi dám quả ta? Có tin ta giết chết ngươi không.”

Dương Thiên: ……

Không có cách nào giao lưu.

Thấy Dương Thiên không nói lời nào, Dương Tuyết lại ngạo kiêu hừ một tiếng, kéo Vương Tĩnh Thần nằm trong ngực Dương Thiên xem TV nói: “Tiểu Thần, đi chúng ta ngủ đi, đừng để ý đến hắn.”

Vương Tĩnh Thần có chút chần chờ nói: “Ai nha Tuyết tỷ tỷ, ta không buồn ngủ, tỷ đừng kéo ta mà.”

Dương Tuyết cũng mặc kệ hắn, kéo vào phòng đóng cửa lại.

Dương Thiên khóc không ra nước mắt.

Ngày hôm sau, Dương Thiên và Vương Tĩnh Thần đều mang theo oán niệm liếc mắt nhìn Dương Tuyết, Dương Tuyết tâm tình không tệ ngâm nga ca khúc lưu hành quét mắt nhìn Dương Thiên một cái nói: “Nhìn cái gì mà nhìn, ngươi có ý kiến à.”

Dương Thiên Vô buồn bã nói: Không, không dám có ý kiến.”
“Hừ!”

Dương Tuyết lại ngạo kiêu hừ một tiếng nói: “Đợi lát nữa cùng ta và Tiểu Thần đi dạo phố.”

Dương Thiên có chút chần chờ nói: “Tỷ, kỳ thật đệ không có hứng đi dạo phố...”

Dương Tuyết chớp chớp đôi mi thanh tú nói: “Ta đây là mệnh lệnh, không phải đang trưng cầu ý kiến của ngươi.”

Dương Thiên: ……

Không có cách nào, chỉ có thể phờ phạc đi theo phía sau hai nữ, đảm nhiệm làm sứ giả hộ hoa, cùng với xách túi trợ thủ, còn có máy rút tiền.

Vẻ mặt Dương Thiên không chút luyến tiếc đứng sau lưng hai vị đại mỹ nữ tuyệt thế, một màn này khiến không biết bao nhiêu người hâm mộ đến đỏ mắt.

Một người trong đó nhìn cách ăn mặc giống như là nhân sĩ thành công, sau khi nhìn thấy cảnh tượng này, oán hận nói: “Ta đi, có thiên lý hay không, tiểu tử kia có tài đức gì, lại được hai vị đại mỹ nữ ưu ái?”

Một hán tử khác nói: “Ai nói không phải đâu, nhìn tiểu tử mặc cũng không phải hàng hiệu, hẳn rất cuộc gặp vận cứt chó gì.”

“Hừ, ta thấy hẳn nhất định là một tên tùy tùng, đảm nhiệm xuống tay.”

Nghe những lời nói chua xót này, Dương Thiên chỉ cười không để ý đến, nhưng hai nàng lại không vui.

Các nàng cố ý một trái một phải kéo cánh tay Dương Thiên, vẻ mặt vô cùng thân thiết, người kia nói Dương Thiên là nam tử tùy tùng nhìn thấy một màn này, điên cuồng kéo tóc nói: “Mẹ nó, tiểu tử này có tài đức gì?”

“Quả thực mù mắt ta, hẳn dựa vào cái gì, hẳn dựa vào..... hu hu.” Người này bị đả kích không nhẹ, nói đến cuối cùng, đã khóc lên.

“Ta không phục, ta có tiền hơn hẳn, lái xe sang trọng, vì sao ta không có đãi ngộ này.”

Ba người đi tới chỗ nào, đều tạo thành tổn thương thành tấn đối với người qua đường.

Dương Tuyết ghé vào bên tai Dương Thiên kiêu ngạo nói: “Nhìn thấy không có lão đệ, biết mị lực của tỷ tỷ người ở chỗ này lớn bao nhiêu rồi chứ, có tin người rời khỏi chúng ta đi về phía trước mười mét, người có thể bị người ghen tỵ đánh chết không.”

Trán Dương Thiên toát mồ hôi lạnh nói: “Không khoa trương như vậy chứ?”

Vương Tĩnh Thần cười duyên nói: “Thế nào, trời ạ người sợ rồi.”

Dương Thiên thật sự cảm thấy có chút chột dạ.

Dù sao hẳn phong cầm tất cả tiên nguyên của mình, chỉ vì thể nghiệm cuộc sống của người bình thường, nhìn nhiều người như vậy nghiêng răng nghiêng lợi với hẳn, hẳn thật sự có chút rụt rè.

Dương Thiên thấy bọn họ bất kể đi tới đâu cũng sẽ trở thành tiêu điểm, rất được chú ý, hắc đờ trán, mặt mũi tràn đầy im lặng nói: “Các người đã biết mị lực của mình lớn bao nhiêu, còn không buông ta ra, đây là đang kéo cừu hận cho ta sao?”

Khóe miệng Dương Tuyết lộ ra nụ cười, nhưng lại hừ một tiếng nói: “Được tiện nghi còn khoe mẽ, bị hai đại mỹ nữ chúng ta nắm tay, là đỉnh cao cuộc đời của người, đừng thân ở trong phúc không biết phúc, dám nói thêm một câu, ta giết chết người.”

Vương Tĩnh Thần cũng cười hì hì nói: “Đúng vậy đúng vậy, ông hẳn là cảm thấy may mắn, ông xem, nhiều người như vậy đều hâm mộ nhìn ông.”

Dương Thiên hơi cạn lời nhìn mọi người một chút, nói: “Ta không nhìn thấy sự ngưỡng mộ trong ánh mắt của bọn họ, chỉ thấy bọn họ muốn giết ta.”

Dương Tuyết Kiều hừ nói: “Đó là chuyện của người, có quan hệ gì với hai ta?”

Khóe miệng Dương Thiên co giật một chút nói: “Lão tử, ta còn không phải là đệ đệ ruột của người, sống chết của ta người cũng mặc kệ sao?”

Dương Tuyết ngáp một cái nói: “Yên tâm, người nào có dễ dàng chết như vậy, lúc nhỏ bị ta đánh thảm như vậy, không phải vẫn sống tốt sao?”

Trán Dương Thiên toát mồ hôi lạnh nói: “Cho nên nói, ta lớn như vậy, có phải còn phải cảm tạ người lúc trước hạ thủ lưu tình hay không?”

Dương Tuyết tự mình suy nghĩ một chút nói: “Xác thực nên cảm tạ.”

“A ha ha, cười chết ta rồi, hai tỷ đệ các người quá buồn cười.”

Vương Tĩnh Thần ở một bên nghe được là ôm bụng cười không ngừng.

Ba người thời gian nửa ngày trôi qua, hầu như mang Hoài huyện đi dạo một lần.

Tùy tiện tìm một chỗ ăn cơm trưa xong, Dương Thiên vốn cho rằng buổi chiều nên trở về, nhưng mà lại không nghĩ tới hai

nàng lại trở về đường cũ, đi dạo cửa hàng trước đó đi qua một lần.

Dương Thiên trực tiếp choáng váng, đây là tiết tấu muốn đánh gãy chân hắn.

Hơn nữa làm cho hắn cảm thấy hoảng sợ nhất chính là, hai nữ tử đứng ở trong một tiệm nội y, sau đó lôi kéo hắn đi vào.

Anh danh một đời của Phá Thiên Tiên Đế, Dương Thiên làm sao có thể đi vào.

Nhưng đến cuối cùng, vẫn bị hai người cứng rắn kéo vào cửa.

Thấy tất cả nữ tử nhìn hắn, có mấy người mới từ phòng thử đồ đi ra, a một tiếng Bối Phân cao giọng hét chói tai, Dương Thiên muốn chết cũng có.

Nếu chuyện này truyền vào trong tai tất cả đại lão Tây Nam, đoán chừng ngày mai đại lão Tây Nam sẽ ít đi một nửa.

Về phần một nửa khác, đoán chừng không phải bị cười chết, chính là bị sét đánh chết.

Vương Tĩnh Thần và Dương Tuyết lại một trái một phải ôm lấy cánh tay của hắn, căn bản không cho hắn chạy.

Dương Thiên Sinh vẻ mặt không còn luyến tiếc nhìn hai nàng nói: “Các ngươi cố ý chinh ta?”

Dương Tuyết vẫn ngạo kiều như trước: “Cả ngươi thì thế nào? Không phục thì ta giết chết ngươi.”

So ra mà nói, bạn gái nhỏ Vương Tĩnh Thần của hắn có vẻ vô cùng sắc sảo, nàng đỏ mặt cười hì hì, thổi một ngụm hơi nóng vào tai Dương Thiên, sau đó thấp giọng nói: “Trời ạ, anh thích màu gì, tôi mua mặc cho anh xem.”

Dương Thiên nghe vậy máu mũi thiếu chút nữa chảy ra.

Nhưng để tránh cho nhìn loạn trở thành biến thái, hắn sờ sờ mũi, xấu hổ cười nói: “Đều thích, ngươi tùy ý chọn lựa đi.”

Hiện tại hắn có chút không thể chờ đợi được nữa.

Vương Tĩnh Thần cắn cắn môi đỏ nói: “Màu đen gợi cảm, thế nào?”

“Tốt tốt, tốt tốt!” Dương Thiên cười ha hả nhìn cô gái kia nở nang vây quanh.

Mà hắn đang tràn đầy mừng rỡ, lại nghe nữ hài cười khúc khích nói: “Ta đang đùa ngươi, không nghĩ tới ngươi thật sự tin, người ta mới không mặc cho ngươi xem đấy.”

Dương Thiên nghe vậy sắc mặt cứng đờ, đây là bị lừa rồi sao.

Chương 540 -

Vương Tinh Thần trộm chọn một bộ nội y, Dương Thiên Lai cũng không nhìn thấy màu sắc liền trực tiếp bị nàng ta ôm vào trong ngực, tiến vào phòng thay quần áo.

Khóe miệng Dương Thiên giật giật, hắn luôn cảm thấy cô gái nhỏ này phòng sói chính là đang đề phòng mình.

Hắn một mặt im lặng, nếu như Đồ Hộ đã đề phòng hắn chặt chẽ như vậy, còn kéo hắn vào làm cái gì?

Giờ phút này ánh mắt mọi người đều nhìn qua vẻ ngạc nhiên.

Dương Thiên vận chuyển thánh lực, sau khi nghe được một vài cuộc trò chuyện của các nàng, lập tức mặt đen lại.

Chỉ nghe một nữ nhân mập mạp nặng chừng hai ba trăm cân hoảng sợ che ngực nói: “Thiếu niên này tới đây không phải là vì nhìn ta chứ?”

Nữ tử bên cạnh nàng mở miệng nói: “Ta thấy giống, người có phát hiện hay không, ánh mắt của hắn trong lúc vô tình, đã quét người bảy tám lần.”

Dương Thiên có ý muốn chết.

Một người như vậy đứng ở vị trí của hai người, cho dù không muốn nhìn, cũng sẽ lọt vào trong dư quang của con mắt.

Chuyện này có thể trách hắn sao?

Đều nói nữ nhân cố tình gây sự là kinh khủng nhất, lần này Dương Thiên xem như kiến thức.

Hắn há hốc miệng, đang muốn mở miệng giải thích, chỉ thấy nữ nhân cách Dương Thiên gần nhất hét lên một tiếng: “Tên biến thái này muốn nói chuyện với ta, trời ạ.”

Dương Thiên: ……

Hắn ta cạ lời: “Ta không phải là kẻ biến thái, các người có thể đừng oan uổng người tốt không?”

Mấy nữ nhân đứng ở khoảng cách xa Dương Thiên, cười lạnh liên tục nói: “Người nói người không phải là biến thái? Vậy người giải thích một chút vì sao người lại xuất hiện ở nơi này?”

“Ta...” Dương Thiên Chân không có cách nào giải thích.

“Hừ, đây chính là cửa hàng nội y của nữ nhân, là nơi nam nhân các ngươi tùy tiện đi vào sao?”

“Đúng đấy, ngươi nhất định là muốn mưu đồ gây rối ta.” Một bà vú hơn năm mươi tuổi lòng đầy căm phẫn nói.

“Hừ, tư tưởng quá xấu xa.”

Dương Thiên hét đường chối cãi, chỉ cảm thấy muốn điên rồi.

Mà lúc này, Dương Tuyết rút cục cũng mang theo Vương Tĩnh Thần từ phòng thử đồ đi ra.

Dương Tuyết nghe mọi người thảo phạt Dương Thiên, nhất thời tức giận xù lông.

Nguyên tắc của nàng rất đơn giản, nàng có thể bắt nạt Dương Thiên, người khác lại không được.

Dương Tuyết chống nạnh cả giận nói: “Nói ai đây? Các ngươi nói ai biến thái? Cả đám cũng không tè ra nước tiểu soi gương, tư sắc gì của mình trong lòng không có điểm bức bách sao? Cho dù là các ngươi cởi sạch quần áo chạy mười vòng quanh Hoài huyện, đệ đệ của ta nếu liếc mắt nhìn nó chính là lưu manh, hừ, thừa dịp lão nương không ở đây dám khi dễ đệ đệ ta, ta giết chết các ngươi.”

Dương Thiên đỡ trán, vốn chỉ là chuyện nhỏ, nhưng bây giờ xem ra lát nữa sẽ gây ra tai nạn chết người.

Quả nhiên, chỉ thấy một đám nữ nhân nghe được Dương Tuyết nói chuyện, nhất thời xù lông.

Cả đám bọn họ ai nấy đều tức giận, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, cuối cùng gương nanh múa vuốt nhào tới cả giận nói: “Cô gái nhỏ này ngươi nói cái gì?”

“Ngươi còn giáo dục gì nữa không, hôm nay bà già sẽ thay người nhà ngươi quản ngươi.”

“Tức chết ta rồi, tức chết ta, nào có nữ sinh như vậy?”

Dương Thiên thấy mấy người vọt lên, cởi bỏ phong ấn đang định ra tay, nhưng lại thấy Dương Tuyết còn nhanh hơn hẳn.

Nàng ta ba quyền hai cước, mấy người kia toàn bộ nằm trên mặt đất kêu rên lên.

Dương Thiên trợn mắt há hốc mồm, nhìn mọi người mặt mũi bầm dập, Dương Thiên lúc này mới phát hiện, mình từng bị Dương Tuyết ức hiếp, đối phương thật sự đã hạ thủ lưu tình.

Dương Tuyết phui tay, liền nghĩ là người không có chuyện gì, ngẩng khuôn mặt xinh đẹp tức giận hừ nói: “Lần sau các người nhìn ta một chút, đệ đệ ta không phải ai cũng có thể bắt nạt.”

Vương Tĩnh Thần cũng là lần đầu tiên thấy Dương Tuyết ra tay, khuôn mặt xinh đẹp của nàng cũng ngốc trệ giống như Dương Thiên, sau đó vội kéo tay Dương Thiên hỏi: “Thiên, Tuyết tỷ tỷ bình thường cũng như vậy sao? Ta cảm giác sau này ta gặp đến nhà các người, có chút nguy hiểm, người sẽ bảo vệ ta sao?”

Dương Thiên cười khở nói: “Ta ngay cả chính mình cũng không bảo vệ được.”

“A? Vậy làm sao bây giờ?” Vương Tĩnh Thần khuôn mặt nhỏ khở sở, đã bắt đầu lo lắng cho tương lai.

Cuối cùng, nàng quyết định chủ ý, sau này nhất định phải lấy lòng Dương Tuyết.

Dương Tuyết dào dạt đắc ý đi tới trước mặt hai người nói: “Còn chờ cái gì? Đi thôi.”

Lúc này hai người mới vội vàng theo Dương Tuyết rời đi.

Trên đường, Vương Tĩnh Thần hiếu kỳ hỏi: “Tuyết tỷ tỷ, sao tỷ có thể có giá trị vũ lực cao như vậy?”

Dương Tuyết cười cười, nhướn mày nhìn Dương Thiên nói: “Đều là rèn luyện từ trong thực chiến mà ra.

Sắc mặt Dương Thiên biến thành màu đen, hắn không muốn nói chuyện.

Vương Tĩnh Thần không chú ý đến động tác nhỏ của hai tỷ đệ, nàng kinh hô: “Oa, Tuyết tỷ tỷ thật lợi hại, có thể dạy ta không?”

Dương Tuyết lại liếc nhìn Dương Thiên lắc đầu nói: “Không được không được, bao cát chỉ có một, đánh hỏng là không còn.”

Vương Tĩnh Thần nghe không hiểu, nhưng trong lòng Dương Thiên lại biết rất rõ.

Người tử tử này vẫn luôn coi hấn là bao cát mà đánh tới lớn.

Tính ra nàng có thể có chiến lực cường đại như ngày hôm nay, hoàn toàn chính xác là nhờ Dương Thiên trả giá.

Vương Tĩnh Thần vừa rồi đã hạ quyết tâm muốn nịnh bợ Dương Tuyết, vì thế mở miệng hỏi: “Tuyết tử tử, nhan sắc của tử cao như vậy, dáng người tốt như vậy, ở trường học nhất định có rất nhiều người theo đuổi phải không?”

Dương Tuyết cười ha ha một tiếng nói: “Người dám đến theo đuổi ta đều bị một quyền của ta đánh ngã.”

Dương Thiên và Vương Tĩnh Thần nghe vậy, khóe miệng đều co rúm một chút.

Nghĩ lại thảm trạng của những người trong tiệm vừa rồi, Dương Thiên không khỏi có chút đồng tình với những bạn học theo đuổi tử tử của hấn.

Dương Tuyết vốn là tính cách tùy tiện, cánh tay ngọc của nàng khoác lên trên vai Dương Thiên nói: “Lại nói, vừa rồi rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Chúng ta chỉ vừa mới rời đi một lát, người đã thành công dịch rồi sao?”

Dương Thiên bất đắc dĩ nói: “Đừng nhắc nữa, chuyện này căn bản không trách ta.”

Nói xong, hấn thuật lại chuyện vừa rồi một lần.

Dương Tuyết nghe vậy, trên gương mặt xinh đẹp lại lộ ra biểu tình phẫn nộ.

Nàng hầm hừ nói: “Không được, ta liền tìm bọn họ phân xử, không nói đệ đệ ta không nhìn, liền xem như nhìn các nàng...”

Nàng còn chưa nói xong, Dương Thiên đã đỡ trán nói: “Tử, ta thật sự không xem.”

Cứ tiếp tục như vậy, hấn cảm giác nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch.”

Dương Tuyết tức giận nói: “Đệ đệ ta phong lưu tiêu sái ngọc thụ lâm phong, xem các nàng là nể mặt các nàng, cũng dám nói như vậy với ngươi, chờ lần sau ta gặp các nàng, nhất định sẽ không dễ dàng tha thứ.”

Khóe miệng Dương Thiên giật giật, hẳn thật sự không nhìn, tại sao người tỷ tỷ này lại không nghe.

Dương Tuyết nhìn trên dưới quần áo Dương Thiên một cái, hơi khinh bỉ nói: “Lão đệ rời ta, ngươi có thể mặc có phẩm vị một chút hay không, cái trang phục hư nhàn này làm sao có thể hiển lộ ra khí chất của ngươi?”

Dương Thiên bất đắc dĩ nói: “Ta cảm thấy rất tốt.”

Dương Tuyết khinh thường nói: “Tốt cái gì, ra cửa đừng nói ngươi là đệ đệ của ta.”

Nói xong, kéo cánh tay Dương Thiên nói: “Đi, hôm nay lão tỷ giúp ngươi trang điểm một chút, mê đảo hàng vạn thiếu nữ.”

Dương Thiên luôn cảm thấy không đáng tin cậy, hẳn ta cẩn thận hỏi: “Tỷ, ta có thể từ chối không?”

Dương Tuyết nhướn mày, cười như không cười nói: “Ngươi nghĩ sao?”

Cứ như vậy, Dương Thiên bị kéo vào cửa hàng trang phục nam sĩ lớn nhất Hoài Huyện.

Theo thường lệ, ba người vừa ra sân, trong nháy mắt hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Dương Thiên bị hai cô gái kéo tay, đón nhận ánh mắt như dao của tất cả mọi người.

Không có cách nào, chỉ mặc một bộ quần áo giải trí hàng vỉa hè, không cao hơn hai trăm đồng, vừa nhìn đã biết là đồ nhũn.

Nhưng lại trái ôm phải ấp, khiến hai đại mỹ nữ tuyệt thế đỉnh phong cam tâm tình nguyện ở bên cạnh hẳn không âm ỉ, người không âm ỉ, quả thực là kỳ tích.

Một nam tử trong đó chua chát nói: “Tiểu tử này vừa nhìn đã biết là ăn bám.”

Một thanh niên khác thấy một màn như vậy cũng mở miệng nói: “Hai vị mỹ nữ đều là đỉnh tiêm cấp bậc, nhưng vì cái gì

cắm ở trên bãi phân trâu? Quá không công bằng.”

“Đúng vậy đúng vậy, nếu ta có diễm phúc, chết cũng cam tâm.”

Dương Thiên chỉ cảm thấy bị mọi người nhìn chăm chú có chút không quen, hắn muốn rút tay ra, hai nàng lại cười híp mắt chỉ nắm lấy không buông.

Lúc này một mỹ nữ phục vụ viên đi tới hỏi: “Khách hàng tôn kính, xin hỏi có gì có thể trợ giúp được ngài không?”

Dương Tuyết chỉ Dương Thiên nói: “Lấy quần áo tốt nhất ở chỗ các người ra.”

Mỹ nữ phục vụ mỉm cười nói: “Được, mời ngài chờ một lát, ta lập tức tới ngay.”

Dứt lời, khóe mắt liếc qua nhìn về phía Dương Thiên, lộ ra vẻ khinh miệt.

Thiếu niên này thoát nhìn cũng có chút tuấn lãng, làm sao lại bị bao nuôi, quả thực quá đáng tiếc.

Dương Thiên đương nhiên nhìn ra ý tứ trong mắt mỹ nữ kia, khóe miệng giật giật một cái, sau đó lựa chọn không để ý đến.

Không bao lâu, mỹ nữ phục vụ viên lấy ra một bộ trang phục xa hoa, nói: “Cái này ta thấy rất phối hợp với khí chất của vị soái ca này, ngài bên này có muốn thử một chút hay không?”

Dương Tuyết gật gật đầu nói: “Cũng tốt!”

Dương Thiên cầm trang phục, đi vào phòng thay quần áo thay đồ, không bao lâu sau, sau khi thay xong quần áo đi ra, mọi người nhất thời ngậm ngẩn cả người.

Chỉ thấy thiếu niên mặc áo sơ mi cao cấp viền vàng đen phác họa ra dáng người hoàn mỹ của hắn, cổ áo rộng mở, bên dưới là một chiếc quần màu đen tinh xảo làm nổi bật đôi chân thon dài của thiếu niên.

Cả người hắn giống như rượu ngon năm xưa, lại lộ ra thiếu niên cao quý thanh nhã.

Đôi mắt đen trong suốt lóng lánh như nửa đêm kia mang theo ánh mắt lạnh lùng băng lãnh, toát ra như ánh trăng. Siêu phàm

mà cao ngạo, lạnh lẽo mà đậm mạc, ôn nhuận như ngọc lại vân đậm phong thanh.

Khí chất của hần, tiên tư tú dật, cô lãnh xuất trần, tóc vụn như mực, mắt rơi tinh thần, phong thái nhẹ nhàng tuyệt thế.

Có thể nói, sau khi Dương Thiên xuất hiện, toàn bộ các nữ sinh trong tiệm trang phục đều hét lên.

Nhất là mỹ nữ phục vụ viên kia, càng là mặt mũi tràn đầy hoa đào.

Nàng ở chỗ này duyệt người vô số, nhưng chưa từng gặp qua khí chất xuất trần như vậy.

Bộ y phục này giống như chế tạo riêng cho thiếu niên, khiến hần lập tức thăng hoa!

Dương Tuyết đôi mi thanh tú chau lên, tay ngọc khoanh trước ngực, cẩn thận đánh giá Dương Thiên một chút nói: “Lão đệ, được đấy, cách ăn mặc này, không biết lại có bao nhiêu tiểu cô nương mê chết.”

Vương Tĩnh Thần nhìn Dương Thiên, trên gương mặt xinh đẹp hiện lên một vết đỏ ửng mê người.

Nghe Dương Tuyết nói vậy, nàng tiến lên kéo bàn tay to của Dương Thiên nói: “Dương Thiên chỉ có thể mê chết ta, không thể mê hoặc nữ nhân khác.”

Dương Thiên nghe vậy cười ha hả, vuốt mái tóc mềm mại của cô gái, sau đó mở miệng nói: “Mặc bộ y phục này quá chói mắt, hơn nữa vô cùng không thoải mái, ta vẫn nên thay đi.”

“Không được!”

Hai nàng đồng thanh nói,

Dương Tuyết Kiều hừ một tiếng nói: “Ăn mặc thế này, ngươi dám cời ta ra giết ngươi.”

Vương Tĩnh Thần cũng mở miệng nói: “Đúng vậy đúng vậy, ăn mặc đẹp trai biết bao.”

Mỹ nữ phục vụ viên kia cười mở miệng nói: “Bộ y phục này quả thực là đo thân cho soái ca ngươi làm a, các ngươi có cần hay không?”

Dương Tuyết gật đầu nói: “Cũng tạm được, bao nhiêu tiền.”

Mỹ nữ phục vụ nói: “Bộ y phục này là bảo vật trấn điểm trong tiệm, giá cả hơi đắt, sáu vạn sáu ngàn đồng.”

Dương Tuyết gật đầu, tuy rằng có chút đau lòng, nhưng vẫn lấy thẻ từ trong túi ra.

Vương Tĩnh Thần lại giành trước một bước nói: “Tuyết tỷ tỷ để ta trả đi. Tiểu kim khố của ta có rất nhiều tiền đó.”

Dương Tuyết hừ nói: “Dương Thiên là đệ đệ của ta, người thêm phiền phức gì chứ.”

Vương Tĩnh Thần cũng hừ nói: “Trời là bạn trai của ta, đương nhiên là để ta tới mua quần áo cho hắn.”

“Ta là chị gái của hắn, người hỏi hắn có dám cự tuyệt ý tốt của ta hay không.”

“Vậy ta vẫn là bạn gái của hắn, không được, tiền này ta móc.”

Thế là, hai nữ vừa rồi còn kéo tay nhỏ một mặt thân thiết, bây giờ là nói trở mặt liền trở mặt, cãi nhau túi bụi, tranh nhau thanh toán.

Dương Thiên đỡ trán, đây là muốn ép điên hắn.

Những người qua đường khác nhìn thấy cảnh này khóe miệng cũng giật giật.

Nhất là một đám nam tử, càng là sắp nổi điên.

“Ngọa tào, hai vị đại mỹ nữ này vậy mà cướp thanh toán cho tiểu tử này, có cần đả kích người như vậy hay không.”

“Đúng vậy, hắn một kẻ ăn bám, không phải là bộ dạng tuấn lãng chút sao?”

“Mẹ kiếp, ta bây giờ rốt cuộc cũng tin vào việc dùng mặt để ăn cơm.”

Mọi người không rõ nguyên nhân cho rằng Dương Tuyết và Vương Tĩnh Thần đang tranh giành tình nhân thanh toán.

Một tên mập trong số đó nhìn về phía thê tử bên cạnh mình, phát hiện nàng ta vậy mà si mê nhìn thiếu niên, mặt mũi tràn đầy hoa đào, không khỏi có chút tức giận nói: “Ai, nhìn cái gì

vậy, nếu không ta cũng mua một bộ mặc cho người xem cho đủ?”

Vợ hắn liếc nhìn hắn khinh bỉ nói: “Người trông như thế nào mà trong lòng không có hiểu biết sao? Có xứng với y phục đắt tiền như vậy không? Nếu người có nhan sắc như thiếu niên kia, mẹ ta dù có đưa tiền cho người cũng mua cho người.”

Tên béo nghe vậy sắc mặt biến thành màu đen, chỉ có điều không dám phát uy trước mặt vợ hắn, cho nên nhìn Dương Thiên, hận ý trong mắt càng thêm nồng đậm.

Dương Thiên đương nhiên chú ý tới một màn này, sau đó khòe miệng giật giật, đây là năm không cũng trúng đạn sao?

Cuối cùng, Vương Tĩnh Thần bị nắm đấm của Dương Tuyết uy hiếp, không có tranh qua với hắn.

Ba người mua xong quần áo đang muốn rời đi, chỉ thấy một nam một nữ, đi theo phía sau là hai bảo tiêu mặc áo đen đeo kính râm đi tới.

Người đàn ông kia khoảng hai mươi tuổi, trên mặt mang theo vẻ càn rỡ, trên cổ đeo sợi dây chuyền vàng to bằng ngón tay, vô cùng chói mắt, trên cổ tay mang theo một cái đồng hồ vàng của lực sĩ Lao Lực, mặc một thân danh bài.

Mà nữ nhân trong ngực hắn ăn mặc yêu diễm, bôi phấn trang điểm thật dày, người mặc lộ cốt, hấp dẫn ánh mắt rất nhiều người.

Nàng nhìn về phía Dương Thiên, không khỏi bị khí chất của thiếu niên làm cho kinh diễm, sau đó kéo bàn tay của nam tử kia nói: “Ông xã, anh cũng mua một bộ đi, bộ y phục kia mặc ở trên người anh nhất định rất đẹp trai.”

Khang Thanh nghe vậy, ánh mắt nhìn lại, không thể dời mắt đi được.

Hắn ta không phải bị Dương Thiên hấp dẫn, mà là do hai đại mỹ nữ tuyệt thế bên cạnh Dương Thiên hấp dẫn.

Làn da trắng nõn của Vương Tĩnh Thần mịn màng vô cùng. Đôi mắt to dưới hàng lông mày lá liễu thon dài, đôi con ngươi đen trắng nổi tiếng phản chiếu ra tất cả xung quanh, lông mi thật dài theo ánh mắt chớp động mà bay lên bay xuống. Cái

mũi nhỏ nhắn mà không mất cẩn thận đều đều hô hấp, đôi môi hồng như tường vi nhẹ nhàng mím.

Mà dung nhan của Dương Tuyết không hề thua kém Vương Tĩnh Thần.

Tóc đen của nàng bay lả tả xuống, đôi mày cong cong, đôi mắt đẹp giống như Dương Thiên toát ra vẻ cao ngạo lạnh lùng, chiếc mũi ngọc tinh xảo, môi anh đào như nước, mặt trái xoan trong suốt như ngọc, da trắng như ngọc, dáng người uyển chuyển tinh tế, thanh lệ tuyệt tục.

Dung mạo của hai nàng đều là thượng đẳng, khiến đôi mắt Khang Thanh trở nên nóng rực.

Hoài huyệt lại có cô gái xinh đẹp như vậy, trước kia hẳn chưa từng gặp qua.

Nữ nhân trong ngực hắn ăn mặc yêu diễm thấy một màn này, biến sắc, sau đó làm nũng nói: “Chồng ơi, anh nhìn cái gì thế?”

Khang Thanh không để ý đến nàng, nếu đem hai nữ trước mắt so sánh làm Phượng Hoàng, vậy đồ chơi trong ngực hắn liền giống như gà mái già, trong nháy mắt không còn hứng thú.

Nữ tử ăn mặc diễm dúa lòe loẹt kia thấy vậy trong lòng có chút dự cảm không tốt.

Khang Thanh là đệ nhất công tử của Hoài Huyệt, mẹ của hắn mở một công ty ở Hoài Huyệt, cha của hắn là đệ nhất nhân trong quan trường Hoài Huyệt.

Có thể nói, Khang Thanh ở Hoài huyệt có thể đi ngang, không ai dám trêu chọc hắn.

Nàng cũng là công tử ca có quyền thế trên bảng vát vả lắm mới có được, còn chưa tới một tuần, thấy ánh mắt Khang Thanh bị hai cô gái xinh đẹp trước mắt này hấp dẫn, lập tức trên mặt lộ vẻ lo lắng nói: “Ông xã, hay là chúng ta đi thôi, cửa hàng này quá thấp kém, không xứng với thân phận của anh.”

Khang Thanh cười ha hả, mở miệng nói: “Không phải người vừa nói bộ y phục kia rất xứng với ta sao? Ta muốn mặc thử xem.”

Khi nói chuyện, đôi mắt vẫn rơi vào trên người Dương Tuyết.

Khí chất cao ngạo lạnh lùng kia, giống như băng tuyết vạn năm, mỗi tiếng nói cử động đều khiến người ta mê muội.

Nữ tử ăn mặc diêm dúa lòe loẹt hời hợt đến ruột cũng xanh cả ra.

Nàng không nên nói câu nói kia.

Nhưng lúc này Khang Thanh đã không quan tâm đến nàng nữa, sau khi buông nàng ra, trực tiếp đi về phía ba người Dương Thiên.

Sau khi đến bên cạnh đám người Dương Thiên, Khang Thanh chỉ vào quần áo của Dương Thiên, nói với mỹ nữ phục vụ: “Giá của bộ y phục này bao nhiêu?”

Mỹ nữ phục vụ nghe vậy không dám chậm trễ, vội vàng mở miệng nói: “Khang thiếu, giá quần áo này là sáu vạn sáu.”

Vị trước mắt này chính là đệ nhất công tử ca trong giới thượng lưu của Hoài Huyện, cho dù là ông chủ của nàng ở đây cũng phải cẩn thận đối đãi.

Khang Thanh gật đầu nói: “Lấy cho ta mười kiện đóng gói!”

Một câu nói, tất cả mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

“Mẹ kiếp, có cần thổ hào như vậy không, một câu tốn sáu mươi sáu vạn.”

“Khang thiếu không hổ là Khang thiếu, ra tay chính là hào khí.”

“Bội phục bội phục, lão tử sống lớn như vậy, còn là lần đầu tiên thấy có người dùng tiền như thế.”

Nhìn ánh mắt sùng bái của tất cả mọi người, Khang Thanh tươi cười.

Hắn làm như vậy, tự nhiên không phải là vì coi trọng quần áo, mà là ý đồ dùng ra tay hào phóng, hấp dẫn lực chú ý của hai nàng bên người Dương Thiên.

Nhưng mà, Dương Tuyết và Vương Tĩnh Thần chỉ nhìn hắn một cái, liền thu hồi ánh mắt:

Khóe miệng càng là mang theo trào phúng.

Dương Tuyết hừ một tiếng nói: “Toàn thân đều là một bộ dạng nhà giàu mới nổi, dung tục.”

Sau đó nhìn về phía Dương Thiên Đạo: “Vẫn là lão đệ ta có khí chất.”

Dương Thiên cười cười, thản nhiên tiếp nhận lời khen của Dương Tuyết.

Dù sao nghe được lời khen từ miệng người tỷ tỷ này, quả thực còn khó hơn lên trời.

Khang Thanh thấy vậy, nhướn mày không vui, đúng lúc đó mỹ nữ phục vụ kia kiên trì nói: “Xin lỗi Khang thiếu gia, bộ y phục kia trong tiệm chúng ta chỉ có một kiện này, hơn nữa vừa mới bán đi, ngài có muốn xem y phục khác không?”

Khang Thanh nghe vậy càng không vui.

“Bán được rồi? Ha ha, ta chỉ muốn kiểu dáng quần áo này.”

Mỹ nữ phục vụ có chút khó xử: “Xin lỗi Khang thiếu, ta thật sự vô năng vô lực a.”

Khang Thanh khoát tay nói với hần: “Không trách người, nếu đã bán rồi, ta mua lại là được.”

Nói xong, lập tức đi tới trước mặt Dương Thiên, trên mặt mang theo nụ cười mở miệng nói: “Bằng hữu, nể mặt chút, bộ y phục trên người người ta muốn.”

Chương 541 -

"Mẹ nó, Khang Thanh này vẫn bá khí như vậy."
Một người kinh ngạc cảm thán.

Một vị nam tử khác mở miệng nói: “Đó là, trong nhà Khang Thanh ở Hoài huyện có quyền phát biểu tuyệt đối, có thể nói Khang gia ở Hoài huyện hần lớn nhất, bất kỳ gia tộc nào cũng không dám đấu tay đôi với hần.”

“Đúng vậy, ta còn nghe nói gần đây phụ thân Khang Thanh này được Định Hoành của Giang Thành trên con đường làm quan diều dất, gần đây còn có một bước thăng chức nữa.”

“Ha ha, đây chính là vũ nhục bề ngoài a, tiểu bạch kiểm này khẳng định không dám phản kháng a?”

Mọi người đều cười nhạo nhìn Dương Thiên.

Theo bọn họ thấy, Dương Thiên chính là dựa vào vẻ ngoài tuần lã, ăn bám, khẳng định không dám khiêu chiến Khang Thanh.

Tên mập vừa bị Dương Thiên đả kích cũng trào phúng nói: “Tiểu tử này đoán chừng ngay cả rắm cũng không dám thả.”

“Ai nói không phải chứ, ta cảm giác tiểu tử này không những không dám phản kháng, còn có thể mượn cơ hội này nịnh bợ Khang Thanh đây.”

Giọng nói của mọi người truyền vào trong tai Khang Thanh, khoe miệng Khang Thanh nhếch lên nụ cười mở miệng nói: “Thế nào? Chỉ cần ngươi đồng ý, Hoài huyện ta che chở cho ngươi, ai dám động đến ngươi hãy báo tên tuổi của ta.”

Dương Thiên nghe vậy có chút ngậm ngẫn cả người.

Hắn là ai? Vương của năm tỉnh Tây Nam, toàn bộ Tây Nam đều thuộc về hắn quản, mà hiện tại tiểu tử này lại nói khoác không biết ngượng muốn bảo vệ hắn?

Hắn che đây được sao?

Dương Tuyết đang muốn tiến lên giận dữ, Dương Thiên đưa tay ngăn lại,

Mà một màn này để mọi người thấy được, càng thêm kiên định ý nghĩ của mình.

Tên béo cười ha hả nói: “Các ngươi nhìn kìa, ta đoán không sai, tiểu tử này không có loại nào, còn chưa có huyết tính như mỹ nữ bên cạnh hắn đâu.”

Nói xong, ánh mắt nhìn về phía thê tử của mình nói: “Ánh mắt của ngươi cũng không được tốt lắm, tiểu tử kia bị khi dễ đến mức này hắn cũng có thể nhin, ta đoán đợi chút nữa hắn không những không dám tức giận, ngược lại sẽ cười theo đấy.”

Dương Thiên cười, quả thật là cười, hơn nữa rất xán lạn.

Ngay khi mọi người đang muốn đùa cợt, chỉ thấy thiếu niên gương mặt khinh thường nhìn Khang Thanh nói: “Ngươi là

cái thá gì? Dám nói lời này trước mặt ta?”

Một câu nói, toàn trường tĩnh mịch.

Qua hồi lâu, mập mạp kia ngạc nhiên nói: “Cmn, ta cũng không dám nói câu nói này với Khang thiếu, tiểu tử này làm sao dám...”

“Chẳng lẽ hần không biết Khang thiếu đại biểu cho cái gì ở Hoài huyện sao?”

“Cuồng, còn cuồng hơn Khang thiếu!”

“Ta ngược lại muốn xem xem, tiểu tử này lát nữa sẽ kết thúc như thế nào.”

Những người vốn muốn đi cũng không khỏi dừng bước, bọn họ ai nấy đều nhìn Dương Thiên mà hả hê.

Nhìn xem hần đắc tội Khang Thanh rốt cuộc thoát thân như thế nào.

Khang Thanh cũng sững sờ nhìn Dương Thiên, hần không nghĩ tới ở Hoài Huyện còn có người dám nói loại lời này với hần.

Hần phục hồi tinh thần lại, sắc mặt nhất thời sừng sốt, đôi mắt nhìn chằm chằm Dương Thiên nói: “Tiểu tử, ngươi có biết ngươi đang nói lời này với ai không?”

Nữ tử yêu diễm bên cạnh Khang Thanh cũng đi lên phía trước, kéo cánh tay hần khinh thường nhìn Dương Thiên Đạo: “Khang thiếu là người của Khang gia Hoài Huyện, ta muốn ngươi bây giờ xin lỗi Khang thiếu.”

Dương Tuyết nghe vậy, tiến lên một bước nâng cái cằm tuyết trắng hừ lạnh nói: “Ngươi là từ đâu nhảy ra vậy? Không xin lỗi thì sao chứ.”

“Ngươi...” Nữ tử yêu diễm kia nghe vậy sắc mặt tái nhợt, sau đó lôi kéo tay Khang Thanh làm nũng nói: “Chồng ơi, anh nhìn nàng ta đi, nàng ta khi dễ em.”

Khang Thanh cười ha hả, đôi mắt nóng rực nhìn Dương Tuyết nói: “Ta tên Khang Thanh, không biết mỹ nữ tên gì.”

Dương Tuyết tức giận hừ nói: “Ngươi không xứng biết.”

Khang Thanh nhìn nàng đầy thâm ý, mở miệng nói: “Ta muốn có được gì đó, cho tới bây giờ ta cho người thấy năng lượng của ta.”

Nói xong, nhìn về phía mỹ nữ phục vụ viên kia nói: “Gọi ông chủ của người tới.”

Mỹ nữ phục vụ run rẩy gật đầu, không bao lâu sau, một nam tử trung niên hơi mập mạp đi ra, thấy Khang Thanh liền vội vàng tiến lên nói: “Ai ui, không biết Khang thiếu gia tới, thật sự là thứ tội thứ tội a, ngài coi trọng quần áo trong cửa hàng, tùy tiện chọn, ta đưa miễn phí cho ngài.”

Không thể không nói ông chủ hơi mập này biết làm người, có quan hệ tốt với Khang gia, trang phục sản nghiệp của hắn ở Hoài huyện sẽ càng ngày càng ổn, cho nên mới kiệt lực đón ý nói hòa với Khang Thanh như vậy.

Khang Thanh thì tỏ vẻ khinh thường với ông chủ tiệm quần áo, hắn hừ nói: “Cho người đưa? Ta mua không nổi sao?”

Nam tử trung niên hơi mập vội vàng cung kính nói: “Mua được thì mua được, ha ha, Khang thiếu ở trong vòng tròn là thân phận gì, có đồ vật gì mà Khang thiếu mua không nổi? Ngài đến tiêu điểm này của ta coi trọng cái gì? Tại hạ nhất định bán cho ngài...”

Khang Thanh cười ha hả, sau đó chỉ vào bộ y phục trên người Dương Thiên nói: “Ta muốn mua bộ y phục này với giá gấp mười lần.”

Nam tử trung niên hơi mập mạp hơi sững sờ, sau đó bị hấp dẫn bởi giá cả gấp mười lần, cắn răng nha mở miệng nói: “Được.”

Sau đó, ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên nói: “Vị bằng hữu này, vừa rồi tiêu điểm bán nhằm bộ y phục này, mời người rời ra đi, thức thời một chút, nghĩ đến người cũng muốn đổi dịch với Khang thiếu a?”

Khang Thanh cũng tiến lên một bước, nhìn Dương Thiên cười cười, nói: “Không có tiền thì không mua được.”

Dứt lời, có thâm ý nhìn Dương Tuyết, còn có Vương Tĩnh Thần liếc mắt một cái.

Hắn chính là muốn thông qua chuyện của Dương Thiên, đập tiền để lấy được trái tim của hai nàng.

Dương Thiên nghe vậy cười cười, sau đó mở miệng nói: “Ta cũng đồng ý với cách nói chuyện của ngươi.”

Nói xong, lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại.

“Kim lão bản, cho ngươi năm phút, thu mua một cửa hàng quần áo Minh Bài ở Hoài Huyện.”

Dứt lời, liền cúp điện thoại.

Tất cả mọi người ở đây đều choáng váng.

“Mẹ kiếp, tiểu tử này là ai, một cửa hàng quần áo như vậy nói thu mua là thu mua?”

“Ha ha, cười chết người, đây cũng quá có thể giả bộ đi.”

“Người ta gọi điện thoại bên kia cũng không để ý đến hắn, tôi đoán chừng hắn là cố làm ra vẻ, có lẽ vừa rồi gọi số không cũng nói không được.”

“Tiểu tử này vừa rồi còn ăn bám, hiện tại sao lại cường thế như vậy? Khẳng định là giả vờ.”

“Ngồi đợi đến tiếp sau, càng ngày càng thú vị ha ha.”

Không chỉ có mọi người, cho dù là nam tử trung niên hơi mập ở tiệm bán quần áo kia cũng cười ha ha nói: “Ta đi, huynh đệ ngươi được nha, đến chỗ ta mua một bộ y phục, ta không bán cho ngài, ngài còn muốn thu mua túi y phục của ta, ngài đây là muốn ta cười chết sao? Ha ha ha, còn ông chủ Kim, người nào họ Kim có thể trâu như vậy, ta nói cho ngài biết, ngài...”

Nói tới đây, đột nhiên hắn biến sắc, một loại dự cảm không cao.

Người đàn ông trung niên mập mạp nuốt nước bọt ừng ực nhìn Dương Thiên nói: “Ông chủ Kim mà ông nói, không phải là Kim Lập Huy đấy chứ?”

Dương Thiên nhướng mày nói: ” Xem ra ngươi biết nhau, vậy phỏng chừng không đến năm phút đồng hồ là có thể thu mua.”

Ông chủ hơi mập kia giật mình kêu lên, sau đó suy nghĩ một chút liền cảm thấy không đúng.

Kim Lập Huy là người như thế nào? Ở Huy tỉnh chính là nhân vật truyền kỳ, đầu lĩnh ngành trang phục, giá trị con người vài tỷ.

Mà thái độ vừa rồi của thiếu niên kia khi gọi điện thoại, dường như là ra lệnh.

Điều này sao có thể?

Tiểu tử này có bao nhiêu năng lực, có thể ra lệnh kim...

Vừa nghĩ đến đây, điện thoại vang lên.

Ông chủ mập kia nhìn thoáng qua biểu hiện điện báo, lập tức sợ tới mức nhảy lên cao ba thước.

“Cái này... sao có thể, sao có thể?”

Mọi người nhìn thấy một màn này, đều nghi hoặc,

“Ông chủ này động kinh rồi sao?”

“Có vẻ như cuộc gọi này là của một nhân vật lớn gọi tới, nếu không ông chủ này không thể nào kinh ngạc như vậy.”

“Chẳng lẽ là Kim lão bản mà thiếu niên nói? Nhưng hắn nói năm phút đồng hồ thu mua tiệm trang phục này có phải quá vô lý hay không, tiệm này tối thiểu cũng đáng giá hơn ngàn vạn.”

Trong lòng ông chủ mập gần như nhấc lên sóng to gió lớn, lại thật sự là điện thoại của Kim Lập Huy.

Đại ngạc của ngành quần áo Huy tỉnh, tất cả con đường nhập hàng của ông ta chính là lấy được từ chỗ Kim Lập Huy, nghe nói gần đây ông ta làm ra động tác lớn, muốn chinh hợp tất cả ngành quần áo ở Tây Nam.

Hắn chỉ may mắn gặp qua loại đại lão trang phục cấp bậc này một lần mà thôi.

Ông chủ hơi mập chỉ cầu nguyện Kim Lập Huy gọi điện thoại là trùng hợp. Cửa hàng quần áo này là tất cả tâm huyết của hắn, hay là bị thu mua thì hắn không còn gì nữa.

Hắn run rẩy kết nối điện thoại, đi thẳng vào vấn đề mua hàng ở bên kia điện thoại.

Điều này làm cho sắc mặt ông chủ hơi mập kia trở nên càng thêm trắng bệch.

Kim Lập Huy không hổ là nhân vật buôn bán tay trắng lập nghiệp, ông chủ hơi mập vốn không muốn mang trang phục dẫn người ra tay, nhưng hấn nói mấy câu, hoàn toàn tuyệt tâm lý may mắn của ông chủ này.

Đối nghịch với một cự đầu nghề may trang phục, kết cục tự nhiên là nghiền ép.

Nếu như không thuận theo, liền sẽ phai mờ.

Ông chủ hơi mập cúp điện thoại, toàn bộ quá trình chỉ dùng ba phút.

Hấn run rẩy đi tới trước mặt Dương Thiên cung kính nói: “Dương tiên sinh, từ nay về sau tiệm quần áo này thuộc về ngài.”

Một câu nói ra, toàn trường triệt đề tĩnh mịch.

Thiếu niên nói một câu, ba phút, thu mua tiệm trang phục giá trị ngàn vạn này, triệt đề chấn kinh tất cả mọi người.

“Tiểu tử này rốt cuộc có thân phận gì? Thoạt nhìn không giống như là tiểu bạch kiểm a?”

Lúc này, không còn ai dám xem thường Dương Thiên nữa.

Mua một bộ y phục thuận tay mua một tiệm quần áo, khoản thủ bút này ở Hoài huyện liền hỏi còn có ai.

Mọi người vây xem vẻ mặt sợ hãi thán phục, cửa hàng trang phục này thế nhưng là thân ở vào đoạn đường phồn hoa nhất Hoài Huyện, ngày thu đầu vàng, có thể nói chính là một cái Tụ Bảo Bồn.

Có thể nói, cho dù là Khang gia muốn mua cũng không thể, sao ông chủ lại cam lòng bán nó trong vòng ba phút?

Lần đầu tiên Dương Tuyết nhìn thấy Dương Thiên vận dụng quan hệ giải quyết vấn đề, lúc này đã hoàn toàn bị chấn kinh.

Nàng ngơ ngác dùng ngón tay chọc chọc Dương Thiên hỏi: “Lão đệ, ba tháng qua ngươi rốt cuộc quen biết bao nhiêu đại nhân vật?”

Dương Thiên cười cười không nói gì.

Hắn là vương Tây Nam, những đại lão kia toàn bộ cúi đầu xưng thần với hắn, lại nói tiếp, là những đại lão kia may mắn kết bạn với hắn mới đúng.

Nhìn sắc mặt khó coi của Khang Thanh lúc này, Dương Thiên đạm mạc mở miệng nói: “Cửa hàng trang phục này hiện tại do ta quản, người còn cần bộ y phục trên người ta sao?”

Khang Thanh nghe vậy, sắc mặt càng thêm tái mét.

Nhất là khi nhìn thấy hai tuyệt thế mỹ nữ bên cạnh Dương Thiên đều che miệng nhỏ cười nhạo hắn, đời này hắn chưa từng bị nhục nhã như vậy.

Khang Thanh tức giận hừ một tiếng: “Cửa hàng trang phục nhỏ nhỏ thuộc về người quản thì sao? Huyện Hoài này là thiên hạ của Khang gia ta, người dám đối nghịch với ta?”

Dương Thiên cười cười nói: “Toàn bộ Giang Thành, Huy Tinh, Tây Nam đều do ta định đoạt, người nên hỏi thử xem mình có dám đối nghịch với ta hay không.”

“Hung hăng càn quấy!”

Khang Thanh âm lãnh nói: “Dám cuồng ngạo như vậy trước mặt ta, người muốn chết sao?”

Dương Thiên khinh thường nhìn hắn một cái nói: “Cho dù là phụ thân người cũng không dám nói những lời này trước mặt ta, người là cái thá gì?”

Khang Thanh bị chọc giận triệt để, hắn cười lạnh một tiếng nói: “Hôm nay ta cho người kiến thức, ở Hoài Huyện ta có là gì.”

Nói xong, ra lệnh cho hai tên thủ hạ trắng hán kia: “Đánh gãy chân hắn cho ta, cho hắn biết, người nào là hắn đắc tội không nổi.”

Hai tên trắng hán mặc áo đen nghe vậy nhẹ gật đầu, đứng dậy.

Thân thể như tháp sắt kia, rất có lực chấn nhiếp.

Hai người nhào về phía Dương Thiên, nhưng vào lúc này, Dương Tuyết đứng dậy nổi giận nói: “Ta xem các người ai dám động đến đệ đệ ta.”

Vào lúc này, Dương Tuyết dường như quên mất công phu của Dương Thiên không hề thấp hơn nàng.

Nàng chỉ biết, đệ đệ của mình bị người khi dễ, nàng không thể trơ mắt nhìn.

Giống như kiếp trước, chỉ cần Dương Thiên gặp nguy hiểm, nàng luôn xuất hiện đầu tiên.

Khang Thanh thấy vậy vội vội ngăn lại: “Đừng làm mỹ nữ kia bị thương.”

Hai tráng hán nghe vậy, lập tức dừng bước.

Dương Tuyết tức giận nói: “Người rút cuộc muốn thế nào?”

Khang Thanh cười lạnh: “Ta không muốn thế, đệ đệ người đắc tội với ta, cứ bỏ qua như vậy, người cảm thấy thích hợp sao?”

Dương Tuyết nắm quyền hồng nói: “Cho nên, người không định buông tha cho chúng ta?”

“Không không không!”

Khang Thanh cười nói: “Chỉ cần người đồng ý kết giao với ta, buổi tối đến phòng của ta, ta liền...”

Hắn còn chưa nói xong, đôi mắt của Dương Thiên đột nhiên lạnh lẽo, đập một cước ra ngoài.

Sau đó dưới ánh mắt hoảng sợ của vô số người, Khang Thanh trực tiếp bay ngược ra ngoài mười mét, nặng nề đập vào vách tường.

Sau đó, máu tươi không ngừng từ trong miệng phun ra, ngực sụp đổ một mảnh.

“Dám làm nhục người nhà ta, người muốn chết sao?” Giọng Dương Thiên lạnh lùng, khí tức lạnh như băng trong nháy mắt khuếch tán ra ngoài.

“Tê!”

Mọi người thấy vậy, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh nhìn về phía Dương Thiên.

Vị này chính là Hoài Huyện đệ nhất công tử ca, con trai độc nhất Khang gia a, một cước này cơ hồ muốn nửa cái mạng của hắn, người Khang gia há có thể nguyện ý.

“Khang thiếu!”

Hai tên hắc y tráng hán kia căn bản chưa kịp phản ứng Khang Thanh đã bị đập ra ngoài, nhìn Khang Thanh không ngừng kêu thảm thiết hộc máu, bọn họ vội vàng tiến lên một bước vội vàng hỏi: “Khang thiếu, ngài thế nào?”

Bọn họ là vệ sĩ mà cha Khang Thanh tìm đến, chính là để che chở sự chu toàn của Khang Thanh.

Hiện giờ Khang Thanh bị thương thế nghiêm trọng như vậy, bọn họ khó thoát tội.

Khang Thanh cắn răng, chỉ vào Dương Thiên nói với hai tên vệ sĩ: “Đánh gãy hai chân hắc cho ta, ta muốn hắc trở thành phế nhân, cả đời ở trong tù.”

Hai vệ sĩ gật gật đầu, nói: “Khang thiếu yên tâm, chúng ta hiện tại báo thù cho ngươi.”

Nói rồi đứng dậy gầm lên một tiếng, đánh về phía Dương Thiên.

Bọn họ đều là bộ đội đặc chủng xuất ngũ, thực lực bất phàm, đã từng có một người đắc tội Khang Thanh, hai cánh tay đều bị bẻ gãy, ra tay hết sức tàn nhẫn.

Cho nên khi hai tên hắc y tráng hán này đánh về phía Dương Thiên, một vòng hung hăng nện lên mặt Dương Thiên, tất cả mọi người đều nhắm hai mắt lại.

Một chiêu này, nhất định có thể đánh người ta gần chết.

Tất cả mọi người cho rằng Dương Thiên sẽ né tránh.

Nhưng mà để bọn họ không nghĩ tới chính là thiếu niên cũng đưa năm đấm ra va chạm với hắc.

Hai tráng hán áo đen trên mặt mang theo nụ cười lạnh.

Bởi vì năm đấm của bọn họ được rèn luyện lâu dài, cứng hơn sắt thép, có thể để lại ấn ký trên tấm thép.

Cùng bọn họ đối bính năm đấm, tiểu tử này...

Bọn họ vừa nghĩ tới đây, hai người đột nhiên va chạm vào nhau.

Răng rắc.

Một tiếng gãy xương lạnh lạnh vang lên, khóe mắt mọi người co rúm.

Cánh tay thiếu niên gãy xương hẳn.

Nhưng mà, đang lúc bọn họ lo lắng, chỉ thấy hai tên tráng hán áo đen kia phát ra tiếng kêu thảm thiết, che cánh tay nằm trên mặt đất không ngừng lăn lộn.

“Tình huống như thế nào?”

Mọi người vẻ mặt ngờ ngác.

Nhìn thân ảnh thiếu niên kia, tựa hồ không có chịu bất kỳ xung kích nào.

Đó là hai tráng hán xuất thân từ bộ đội đặc chủng đây, chỉ một chiêu đã đánh ngã được chúng, thiếu niên rút cuộc mạnh đến mức nào.

Hai tên tráng hán áo đen hoảng sợ nhìn Dương Thiên.

Vừa rồi trong nháy mắt giao thủ, hai người chỉ cảm thấy một cỗ cự lực ngàn cân từ trên người thiếu niên phát ra, đem xương cánh tay bọn họ đều bị bẻ gãy.

Hai người bây giờ đã thành phế nhân.

Dương Thiên lạnh lùng nhìn hai người, ánh mắt khinh thường.

Mặc dù hãn phong cấm tu vi, vì thể nghiệm sinh hoạt của người bình thường, nhưng hẳn có được thân thể Bán Tiên, lực lượng nhục thể có thể đối cứng Tông Sư cảnh, chỉ là hai con cá nhỏ trở tay liền trấn áp.

Dương Thiên không để ý tới hai người nữa, mà chậm rãi đi về phía Khang Thanh.

Lần trước Trương Báo nhục tử tử của hắn, hiện tại thi cốt chưa lạnh.

Hôm nay lại còn có người đui mù dám trêu chọc người nhà hắn, quả thực không biết sống chết.

Thấy Dương Thiên từng bước đi tới, Khang Thanh dựa lưng vào tường, che ngực cười gằn nói: “Đánh ta bị thương, người thảm rồi, không chỉ người cho dù là người nhà của người cũng

gặp nạn, ta muốn ngươi phải trả giá thật lớn, hai nữ tử bên cạnh ngươi yên tâm, ta sẽ trợ giúp các nàng thật tốt.”

“Thật sao?”

Dương Thiên lạnh lùng mở miệng nói: “Ngươi cho rằng ngươi còn có thể sống qua ngày hôm nay?”

“Ngươi có ý gì?”

Khang Thanh sắc mặt cứng đờ, sau đó trong mắt hiện lên một tia hoảng sợ nói: “Ta là con trai độc nhất của Khang gia Hoài Huyện, ngươi dám giết ta?”

Dương Thiên mở miệng nói: “Ngươi cho rằng người nhà của ngươi sẽ bảo vệ ngươi sao?”

Nói xong, hai chân hung hăng dẫm lên xương đùi Khang Thanh.

“Rắc rắc!”

Chỉ nghe một tiếng xương cốt vỡ vụn khiến người ta sởn tóc gáy truyền đến, sắc mặt mọi người nhất thời trở nên trắng bệch.

Thiếu niên đây là muốn làm gì?

Hắn thật sự muốn cùng Khang gia không chết không thôi?

Cái xương nứt vỡ nát này, cho dù trình độ y học tiên tiến hơn nữa, cũng không cách nào chữa trị triệt để.

Đại Thiếu đỉnh cấp của Hoài Huyện, đời này phải ngồi xe lăn.

Khang Thanh không ngừng kêu thảm, đau đến hôn mê, hắn không nghĩ tới Dương Thiên sẽ động đến hắn.

Trong mắt hắn hiện lên vẻ sợ hãi, không ngừng cầu xin Dương Thiên tha thứ: “Buông tha cho ta, ta sai rồi, không nên đối nghịch với ngươi, van cầu ngươi buông tha ta.”

Từ trong ánh mắt của Dương Thiên, hắn thấy được cái chết.

Dương Thiên nghe thấy lời cầu xin tha thứ, biểu cảm trên mặt thờ ơ.

Hắn lạnh lùng mở miệng nói: “Ngươi biết ngươi sai ở chỗ nào?”

Khang Thanh sợ hãi nói: “Ta không nên đắc tội người.”

Dương Thiên chậm rãi lắc đầu, hai chân lần nữa giẫm lên đầu gối Khang Thanh.

“Người sai ở chỗ không nên dùng người nhà ta để uy hiếp ta.”

“A!”

Khang Thanh thống khổ kêu thảm, đầu gối bị gãy xương, khiến cho giọng hắn cơ hồ khàn khàn, thiếu chút nữa ngắt đi.

Hắn biết rõ, ma quỷ trước mắt này không có ý định buông tha hắn, hắn phần nộ nói: “Khốn kiếp, người nhà của ta sẽ không bỏ qua cho người, có gan thì người giết ta đi, ta sẽ khiến cả nhà người đều chôn cùng.”

Đôi mắt Dương Thiên lạnh lùng nói: “Ta ngược lại muốn xem xem, năng lượng của phụ thân người lớn bao nhiêu, để ta chôn cùng.”

Nói xong đang định động thủ lại nghe một giọng nói cuồng nộ truyền đến.

“Người còn dám động đến con trai ta một chút, ta sẽ để người chết tại chỗ.”

Ánh mắt mọi người nhao nhao nhìn qua, chỉ thấy một nam tử mặc tây trang đi đến, trong tay cầm một khẩu súng.

Phía sau là một đám đặc công, nhìn qua có hơn trăm người, toàn bộ đều trang bị súng ống đạn thật, có tổ chức vây Dương Thiên vào giữa, súng ống trong tay chĩa vào Dương Thiên.

Trong lòng mọi người đều chấn kinh.

Chuyện này, quả nhiên kinh động đệ nhất đại lão Hoài Huyện - Khang Chính.

Chương 542 -

"Từ bỏ chống cự cho ta, nếu không chúng ta liền nổ súng."

Một đặc công cầm đầu đứng dậy, mũi thương đen ngòm nhắm ngay Dương Thiên.

Dương Thiên ánh mắt đậm đặc xoay người nhìn những người trước mắt này một ánh mắt sắc khinh thường.

“Người mở ra thử xem?”

Uy áp Phá Thiên Tiên Đế của hắn toàn bộ tập trung ở trên người tên đặc công kia, áp bách hắn ngay cả hô hấp cũng khó khăn, trên người phảng phất như xông một ngọn núi cao vậy.

Người dẫn đầu đội đặc công kia ánh mắt sợ hãi, hắn làm công việc này nhiều năm, gặp qua sóng to gió lớn gì cũng có thể giữ được bình tĩnh, nhưng lúc này lại xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Trong mắt đối phương, hắn phát hiện một loại khí tràng ngạo thị tất cả, phảng phất ở trong mắt bọn họ, những người này giống như con kiến hôi.

Tay đối phương không tác sát, hắn cầm súng máy, nhưng vẫn cảm thấy sợ hãi tới cực điểm, trong lòng không có bất kỳ phản kháng nào.

Loại tâm tình này khiến hắn gần như sắp điên mất.

Khang Chính thấy con trai mình bị đối phương nghiền nát xương cốt trên đùi, hắn lập tức nổi giận.

Ánh mắt âm lãnh như đao của hắn nhìn về phía Dương Thiên, thấp giọng quát: “Đánh con trai ta thành như vậy, mặc kệ lai lịch của ngươi là gì, nếu không cho ta một cái công đạo, ta sẽ cho ngươi chết.”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt nhìn hắn một cái, mở miệng nói: “Bàn giao? Ha ha, ta nói chính là con ngươi muốn đánh gãy chân của ta, nhưng lại đánh giá cao năng lực của bản thân, bị ta đánh gãy chân.”

Khang Chính phẫn nộ nói: “Ngươi chính là vì nguyên nhân này mà đánh gãy chân con ta?”

“Thế nào? Lý do này còn chưa đủ sao?” Dương Thiên nhún mày.

Khang Chính lạnh giọng nói: “Ngươi có thân phận gì, có tư cách gì so với con ta, hắn đánh gãy chân ngươi thì sao, đồ đệ tiện, cho dù giết ngươi ngay tại chỗ thì đã sao?”

Lúc này, đặc công đã dọn dẹp tất cả mọi người.

Bọn họ biết, Khang Chính đã ở vào giai đoạn nổi giận, nếu như chút nữa không khống chế được thật sự có người chết, sẽ tạo thành ảnh hưởng tiêu cực.

Mà tất cả những điều này cũng có lợi cho Dương Thiên.

Vương Tĩnh Thần và Dương Tuyết cũng bị đuổi ra ngoài, cứ như vậy chuyện xảy ra chút nữa cũng sẽ không hù dọa các nàng.

Nghe Khang Chính nói những lời đó xong, hắn cười cười, sau đó nắm lấy cổ Khang Thanh.

Sau đó, dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, hắn ta nhấc Khang Thanh lên.

“Quả nhiên là cha nào con nấy, cảm giác ưu việt mười phần phải không? Cảm tính mạng người khác làm trò đùa, cho rằng thân phận mình cao hơn người một bậc? Tự cho là có quyền thế liền có thể không chế hết thảy?”

Khang Chính giờ súng chỉ vào trán Dương Thiên: “Khốn kiếp, mau buông con trai ta ra, người dám động vào con ta, ta cho người chết ngay tại chỗ.”

Dương Thiên nắm chặt cổ Khang Thanh nhìn Khang Chính cười lạnh nói: “Ta chưa bao giờ sợ uy hiếp.”

Dứt lời, một tiếng xương cốt gãy vỡ thanh thúy truyền vào trong tai tất cả mọi người.

Khang Thanh vốn đang giãy dụa, thân thể đã xụi lơ, hơn nữa đôi mắt cũng bắt đầu trở nên đen tối.

Tất cả mọi người khó có thể tin nhìn một màn trước mắt này.

Ngay trước mặt Khang Chính đệ nhất nhân Hoài Huyện, bóp chết con trai độc nhất của hắn.

Những đặc công kia đều cảm giác trường hợp lát nữa khẳng định không thể khống chế.

Quả nhiên, chỉ thấy Khang Chính rống giận một tiếng, cả khuôn mặt đều vặn vẹo.

“Ta muốn giết ngươi, a a, giết ngươi.”

Nói rồi lấy súng ra, hung hăng bắn về phía Dương Thiên.

Dương Thiên trong nháy mắt giải trừ phong ấn của bản thân, tiên nguyên toàn thân quay quanh người hắn.

Bị một tầng quang mang màu vàng kim nhật bao phủ, Dương Thiên dạo bước trong mưa đạn rừng thương, như là chậm rãi đi về phía Khang Chính.

“Điều này sao có thể?”

Không chỉ có Khang Chính, ngay cả đồng đạo những đặc công vây quanh Dương Thiên cũng đều ánh mắt đại ra.

Lại có thể ngăn cách sát thương của đạn, đây là thủ đoạn của thần linh hay sao?

Khang Chính bắn hết mười mấy phát đạn trên tay xong, Dương Thiên không tổn hao gì.

Khang Chính rốt cuộc lộ ra vẻ kinh hoảng.

“Rốt cuộc người là ai?”

Giọng Dương Thiên hờ hững nói: “Người chết không cần biết quá nhiều.”

Khang Chính nghe vậy, khó có thể tin nói: “Có ý gì? Người dám giết ta...”

Hắn nói đến đây, chỉ thấy bàn tay như kim sắt của Dương Thiên hung hăng bóp chặt cổ hắn.

Lực đạo trên tay đang không ngừng gia tăng, trên mặt Khang Chính rất nhanh xanh mét.

“Ta là nhân viên chức quan, người dám giết ta? Người muốn đối nghịch với cả quốc gia?”

Dương Thiên nghe vậy, giật mình nói: “Đa tạ lời nhắc nhở của người, ta suýt nữa quên mất.”

Nói xong, hắn lấy điện thoại từ trong điện thoại ra, sau khi gọi xong thì nói một câu.

“Vị trí đệ nhất nhân Hoài Huyện Giang Thành, ta nhìn không vừa mắt, đổi một người khác cho ta.”

Nói xong câu đó, sau đó nhận được câu trả lời từ điện thoại bên kia, Dương Thiên lúc này mới đưa ánh mắt nhìn về phía

Khang Chính, hần bình tĩnh nói: “Được rồi, bây giờ người đã xuống đài.”

Mọi người nghe vậy, mặt mũi tràn đầy vẻ không dám tin.

Đây là nói đùa sao, một câu có thể để cho một huyện trưởng Hoài Huyện xuống đài?

Cho dù là đại nhân vật của Giang Thành, Dịch Hoàn cũng không có năng lực này?

Khang Chính cười lạnh liên tục nói: “Để ta xuống đài? Người đủ tư cách sao? Ngoại trừ Trịnh lão Huy tỉnh, ai có tư cách để ta xuống...”

Lời còn chưa dứt, Dương Thiên đã đặt ống nghe điện thoại ở bên tai Khang Chính.

Bên kia điện thoại nói một câu, Khang Chính liền kinh hãi kêu lên.

“Trịnh lão...”

Tất cả đặc công thấy một màn này đều choáng váng, nếu như vừa rồi Dương Thiên diễn kịch, vậy quan hệ giữa Khang Chính và Dương Thiên là không chết không thôi, chắc chắn sẽ không giúp Dương Thiên diễn kịch.

Nói cách khác, người bên kia điện thoại thật sự là Trịnh lão, người cầm quyền Huy tỉnh.

Vị thiếu niên trước mắt này, vậy mà lại quen biết với người cầm quyền Huy tỉnh.

Hơn nữa vừa rồi còn dùng giọng điệu mệnh lệnh kia nói chuyện với Trịnh lão, hần rốt cuộc có thân phận gì?

Sau khi nói mấy câu ở bên kia điện thoại, mặt Khang Chính đã bắt đầu xám như tro tàn.

Sau khi Dương Thiên cầm điện thoại di động về, chỉ thấy thần sắc Khang Chính chán chường, so với sự cuồng ngạo vừa rồi đã hoàn toàn trái ngược.

“Nếu không còn che chở, vậy thì an tâm đi chết đi.”

Bàn tay Dương Thiên chậm rãi nắm chặt, trên mặt Khang Chính dần dần hiện ra vẻ xanh mét, bị thiếu niên nắm cổ nhắc

lên, trên không trung không tính là giấy dựa.

Đặc công kia thấy một màn như vậy, cắn răng ngăn cản: ” Mau dừng lại, nếu không chúng ta sẽ không khách khí.”

Dương Thiên hừ lạnh một tiếng, lấy ra một thứ từ trong Thất Thái Linh Lung Tháp ném qua.

“Dám quản chuyện của ta? Xem thử đây là cái gì rồi quyết định mình có tư cách nói chuyện hay không?”

Người đặc công dẫn đầu nghe vậy sửng sốt, đang muốn nổi giận, nhưng sau khi nhận lấy khối ngọc bài kia sợ tới mức thiếu chút nữa đá ra quần.

Ngọc bài là hình rồng, phía trên điêu khắc ba chữ to.

“Thần Long tổ.”

Thiếu niên này lại là người của Thần Long tổ, trách không được hắn quen biết Trịnh lão, trách không được viên đạn cũng không thể thương tổn hắn.

Thành viên Thần Long tổ là thần thủ hộ quốc gia, tương tự CIA ngoại quốc, FBI các tổ chức, có được quyền sinh sát, không thuộc sự quản lý của bất kỳ bộ ngành nào, ngay cả toà án quân sự cũng không có tư cách thẩm phán.

Người dẫn đầu kia vội vàng mở miệng nói với thủ hạ: “Mau, buông xuống, dừng tay, không ai được nhúc nhích.”

Mồ hôi lạnh trên trán hắn chảy ròng ròng.

Sở dĩ hắn quen biết người Thần Long tổ, là bởi vì hắn đã từng xuất thân là mười đặc chủng binh đứng đầu cả nước, từng tham gia khảo hạch biến thái của Thần Long tổ.

Trong chiến đội của bộ đội đặc chủng, hắn là Vương giả, nhưng đến khi khảo hạch mới phát hiện, hắn đúng là tồn tại hạng chót.

Người nơi đó từng cái là yêu nghiệt, không đến một vòng hắn liền bị loại bỏ xuống.

Hơn nữa lúc trước vì biểu hiện ra một chút lực chấn nhiếp, hắn từng thấy một tiểu đội trưởng của Thần Long Tổ xuất thủ.

Không đến ba mươi giây, một trăm người đều bị miểu sát, tốc độ cực nhanh, bọn họ cơ hồ cũng không kịp phản ứng.

Ký ức của hắn đến nay vẫn còn mới mẻ, nghĩ đến thiếu niên trước mắt cũng là loại tồn tại này, không khỏi mặt đều tái rồi.

Giờ phút này ánh mắt Dương Thiên không chú ý tới những người đó, mà nhìn Khang Chính Sâm đã sắp mất đi hơi thở trước mắt lạnh lùng nói: “Nhớ kỹ, ngươi cũng không cao quý hơn người khác.”

Dứt lời, bàn tay nắm chặt, chỉ nghe răng rắc lại là một tiếng xương gãy truyền đến.

Dương Thiên tùy ý vứt thi thể Khang Chính xuống một lần, nhận lấy ngọc bội hình rồng do đặc công cầm đầu đưa tới. Sau đó bình tĩnh mở miệng nói: “Ta muốn không cần ta tìm kiếm hành vi phạm tội của hai người này, trong lòng ngươi cũng rõ ràng, trong vòng ba ngày, Trịnh lão sẽ phái một người mới tới, ngươi dạy dỗ hắn cho tốt, người nào không thể dễ dàng đắc tội.”

Dứt lời, xoay người rời đi.

Người dẫn đầu kia trán chảy mồ hôi lạnh không ngừng, thiếu niên ở chỗ này, hắn đè nén không cách nào hô hấp, trong lòng phảng phất có một tảng đá lớn.

Bây giờ thiếu niên rời đi, trong lòng của hắn mới thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt nhìn bóng lưng Dương Thiên tràn đầy vẻ kính sợ.

Dương Thiên đi rồi, những đặc công còn lại nhìn đội trưởng đặc công hỏi: “Thủ lĩnh, tiểu tử kia rốt cuộc có lai lịch gì, hắn giết hai người, chúng ta không quản không hỏi?”

Tên đội trưởng đặc công kia nghe vậy giật mình kêu lên, vội vàng mở miệng nói: “Mau ngừng lại, vị tồn tại kia không phải là người chúng ta có thể tiếp xúc, đừng nói là giết hai người, cho dù là giết hết những người chúng ta, chỉ cần tổ chức kia che chở hắn, ai cũng không dám động.”

Phản đông đặc công nghe vậy, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, vội vàng ngậm miệng không nói.

Ngoài cửa tiệm trang phục, sau khi mấy tiếng súng vang lên, tất cả mọi người đều hét lên rồi đi, dù sao cho dù có náo nhiệt hơn nữa, cũng không quan trọng bằng mạng của mình.

Ngoài cửa, duy chỉ có Dương Tuyết và Vương Tĩnh Thần vẫn đang chờ đợi.

Sau khi thấy Dương Thiên đi ra, Vương Tĩnh Thần lập tức nhào vào trong ngực hắn, khóc hu hu.

Dương Tuyết thấy Dương Thiên không sao, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, tức giận nói: “Lão đệ, người bên trên không làm khó ngươi chứ?”

Dương Thiên xoa xoa cái đầu nhỏ của Vương Tĩnh Thần để an ủi, sau đó cười cười nói: “Tỷ yên tâm đi, những người đó không dám làm khó ta.”

Dương Tuyết tuy rằng biết đệ đệ của mình là người đứng đầu năm tỉnh Tây Nam, nhưng không có khái niệm gì, không biết Dương Thiên ở toàn bộ Tây Nam rốt cuộc có bao nhiêu năng lượng.

Nàng thấy Dương Thiên không chịu thiệt, lúc này mới yên tâm không ít nói: “Vậy là tốt rồi, nếu tên khốn Khang gia kia dám khi dễ ngươi, ta giết chết bọn họ.”

Dương Thiên cười cười không nói gì, hắn không muốn nói cho người chị gái này biết, Khang Thanh vừa rồi khinh nhục nàng đã chết rồi.

Trên đường về nhà, Dương Tuyết có chút kinh ngạc hỏi: “Lão đệ, sao bọn họ lại dễ dàng thả đệ ra như vậy? Lúc chúng ta bị đuổi ra ngoài, hình như đệ đã phế đi hai chân Khang Thanh rồi.”

Dương Thiên không muốn làm Dương Tuyết lo lắng, thế là cười mở miệng nói: “Phỏng chừng là bọn họ sợ ta có một tỷ tỷ võ nghệ cao siêu, cho nên thả ta rồi đi.”

Dương Tuyết nghe vậy, đôi mắt đẹp cong thành hình trăng lưỡi liềm, hài lòng cười nói: “Coi như tiểu tử ngươi nói chuyện dễ nghe.”

Kỳ thật những lời này của Dương Thiên nếu như bị đám đặc công kia nghe được, phỏng chừng có thể làm oan chết một

đám người.

Thả hấn rồi đi?

Đừng nói giỡn? Ai dám can hấn?

Người của Thần Long tổ, cho dù là một tiểu đội trưởng cũng là cấp bậc Thượng tá, so với cấp Thượng cấp của bọn họ còn lớn hơn, hơn nữa thuộc về ngành đặc thù của quốc gia coi như là phạm sai lầm cũng không thu bắt luận kẻ nào quản hạt.

Quan trọng nhất là cái gì?

Có thực lực khủng bố có thể can đảm, người nào có thể ngăn được hấn?

Dương Tuyết mới đầu cũng không để ý, nhưng mà ngày hôm sau sau khi nghe được tin tức nói Hoài huyện quan trường đệ nhất nhân đổi người, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Càng làm cho nàng há hốc mồm chính là, tân nhiệm một huyện chỉ trưởng, trước khi nhậm chức đến nhà bọn họ, mang theo lễ vật cung kính gọi đệ đệ mình một câu Dương tiên sinh.

Hơn nữa nhìn bộ dáng tựa hồ thừa nhận áp lực tâm lý thật lớn.

Quan trọng nhất là, đệ đệ này của nàng chỉ tùy tiện nói một câu “Làm cho tốt, đừng để ta thất vọng.” Tân nhiệm kia giống như là đánh máu gà, kích động miệng đầy đáp ứng.

Dương Tuyết ngơ ngác nhìn đệ đệ của mình, thời gian cảm hắt lên quá lâu thiếu chút nữa trật khớp.

Chờ người tân nhiệm kia đi rồi, Dương Tuyết đi quanh Dương Thiên vài vòng, ba trăm sáu mươi độ không góc chết đánh giá đệ đệ này.

Dương Thiên có chút nghi hoặc nói: “Tỷ tỷ, ngươi nhìn ta làm cái gì? Trên mặt ta có hoa sao?”

Dương Tuyết Kiều hừ nói: “Tiểu tử, đừng giả bộ với ta, đại nhân vật vừa rồi kia vì sao đến nhà chúng ta? Còn cung kính sợ hãi đối với ngươi như vậy? Thành thật khai báo, không khai ra ta giết chết ngươi.”

Nhưng mà, nàng nghĩ vô số lý do, lại không nghĩ rằng Dương Thiên vừa mở miệng, suýt chút nữa làm nàng tức chết.

Chỉ thấy, đệ đệ này của nàng vẻ mặt mờ mịt gãi gãi đầu nói: “Hắn có thể là đi nhằm cửa rồi chứ? Ta không quen biết hắn a.”

Phập!

Dương Tuyết suýt chút nữa phun ra một ngụm máu.

Nàng chống nạnh mặt đầy hắc tuyến nói: “Người nói câu này người tin sao? Người cho rằng tỷ tỷ người dễ lừa dối sao? Không biết tỷ ấy thì hắn có thể đến nhà ta? Còn đi nhằm cửa, đi nhằm cửa có thể biết người tên gì?”

Dương Thiên cười ha hả tiếp tục giả vờ ngây ngô nói: “Đúng vậy đúng vậy, tỷ, tỷ nói ta cũng muốn biết nguyên nhân.”

Dương Tuyết tức giận trợn trắng mắt, nàng tức giận nói: “Còn giả bộ ta giết chết người với ta, người nói xem, mới trở về không đến ba ngày, lãnh đạo cao nhất Hoài huyện đã đổi người rồi, việc này nếu không liên quan gì đến người, quý cũng không tin.”

Vương Tĩnh Thần nằm trong ngực Dương Thiên cười hì hì nói: “Tuyết tỷ tỷ, đây chỉ là mưa bụi mà thôi, ở Giang Thành, Thiên nói một câu, liền xem như quan trường đệ nhất nhân ở Giang Thành, Diêu Hoành Đô...”

Nàng vừa nói đến đây, Dương Thiên liền trực tiếp che miệng nàng lại, cười cười với Dương Tuyết nói: “Nha đầu này đầu óc bị lửa thiêu đến hồ đồ rồi, đang nói bậy nói bạ đó.”

Dương Tuyết nghi ngờ nhìn Vương Tĩnh Thần đang không ngừng giả vờ trong tay, hừ nói: “Buông nàng ra, bằng không ta giết chết người.”

Dương Thiên bất đắc dĩ chỉ có thể nghe theo.

Vương Tĩnh Thần được thả ra, tức giận hừ một tiếng, đôi mắt màu đen trắng rõ ràng trừng mắt nhìn Dương Thiên nói: “Đại phu nhân, người chỉ biết bắt nạt ta, ta không để ý tới người.”

Dương Tuyết xấu xa cười cười, giống như là con sói xám dụ dỗ tiểu bạch thỏ, nói với Vương Tĩnh Thần: “Tiểu Thần, đến đây, đến chỗ tỷ tỷ, ta đến bảo vệ người, vừa rồi người nói đến đâu rồi? Chúng ta trở về phòng từ từ nói.”

“Ừm ừm, Tuyết tỷ tỷ muốn biết cái gì, ta đều nói cho tỷ tỷ.”

Vương Tĩnh Thần cười hì hì, hừ một tiếng với Dương Thiên Kiều, sau đó lè lưỡi thom tho nói: “Có Tuyết tỷ tỷ bảo vệ ta, ta mới không sợ người.”

Dương Tuyết ngạo nghễ cười duyên nói: “Đó là đương nhiên, hắn dám có ý kiến ta giết chết hắn.”

Dương Thiên:.....

Hai cô gái chạy vào trong phòng nói chuyện, Dương Thiên há to miệng muốn đuổi theo, cửa lại đóng rầm lại, không cho hắn một chút cơ hội nào.

Dương Thiên bất đắc dĩ nhún vai, dù sao tất cả những chuyện này sớm muộn gì cũng bị Dương Tuyết biết, hắn cũng không ngăn cản nữa.

Mà lúc này, điện thoại di động của hắn đột nhiên vang lên, là một dãy số xa lạ.

Sau khi Dương Thiên kết nối được, đối phương mở miệng nói: “Này, Dương Thiên, có thể nghe ra ta là ai không?”

“Nghiêm Hoa?”

Dương Thiên có chút không xác định mở miệng.

Người bên kia điện thoại cười ha hả nói: “Coi như tiểu tử người có chút lương tâm không quên ta đây.”

Dương Thiên cười cười.

Nghiêm Hoa là một bằng hữu của hắn ở Hoài Huyện, chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, quan hệ coi như không tệ.

Hắn mở miệng hỏi: “Tìm ta có chuyện gì không?”

Nghiêm Hoa ha hả nói: “Đầu tiên là chúc mừng em đỗ Trạng Nguyên Huy Tĩnh này vào đại học phủ Bắc Đại, sau đó là lớp trưởng đêm nay đã từng vào thời kỳ trung học cơ sở cử hành một lần tụ hội bạn học, cả lớp đều ở đây, em cũng qua đây tụ tập đi.”

Dương Thiên suy nghĩ một chút mở miệng nói: “Thời gian, địa điểm.”

Nghiêm Hoa nói: “Những thứ này ta đã sớm gửi điện thoại di động của người, đừng đến trễ là được, nhất định phải trang

điểm một chút, lần tụ hội này có đối tượng yêu thâm của người hồi sơ trung nha.”

Nói xong, cúp điện thoại.

Dương Thiên nghe vậy, mặt mũi biến thành màu đen.

Hắn cau mày, nghĩ nửa ngày cũng quên mất mình ám tình ai lúc sơ trung.

Dù sao, mặc dù hiện tại hắn mới mười tám tuổi, nhưng bản thân hắn đã sinh tồn ở Huyền Thiên đại lục ba trăm năm.

Ba trăm năm, ngoại trừ mấy kẻ thù khắc cốt铭心 kia ra, một vài việc vặt hắn đều quên sạch không còn một mảnh.

Nhưng mà Nghiêm Hoa này đã từng giúp hắn trong lúc hắn thất vọng nhất ở kiếp trước, đi gặp ôn chuyện một chút cũng rất tốt.

Thời gian định vào năm giờ chiều, hiện tại thời gian cũng sắp đến rồi.

Lúc Dương Thiên đang muốn ra ngoài, chỉ thấy Dương Tuyết và Vương Tĩnh Thần lúc này mới từ trong phòng đóng chặt đi ra.

Dương Thiên còn chưa mở miệng, đã thấy khuôn mặt xinh đẹp của Dương Tuyết tức giận đến: “Hảo tiểu tử, không nghĩ tới đoạn thời gian ngươi ở Giang Thành giấu diếm ta nhiều chuyện như vậy, còn không khai thật cho ta.”

Khóe miệng Dương Thiên giật giật, nhìn Vương Tĩnh Thần đang dương dương đắc ý, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Được rồi lão tử, buổi tối ta trở về sẽ thắng thắn với ngươi, hiện tại ta muốn đi họp lớp.”

Dương Tuyết sừng sốt, mà Vương Tĩnh Thần lại lo lắng kéo Dương Thiên hỏi: “Trời ạ, anh muốn đi tụ hội bạn học?”

Dương Thiên gật đầu nói: “Ừ, ngươi ở nhà chơi với tỷ tỷ của ta một lát, ta rất nhanh sẽ trở về.”

“Không được không được!”

Vương Tĩnh Thần nhìn cách ăn mặc của Dương Thiên nói: “Ngươi mặc bộ y phục này đi quá đẹp trai, rất dễ bị hồ ly tinh câu dẫn, không được, ta muốn ngươi đổi một bộ.”

Dương Thiên cạn lời.

Dương Tuyết nghe vậy cũng cười đến nỗi suýt rơi nước mắt, hỏi: “Chỉ tham gia một buổi tụ hội mà thôi mà người đã lo lắng, bà đỡ như người quản cũng quá rộng rồi.”

Vương Tĩnh Thần hừ nói: “Ta mặc kệ, trời xuất sắc như vậy, nếu như bị người khác cướp đi thì ta biết khóc ở đâu, trời ạ, ngài chờ chút, ta tìm cho ngài một bộ quần áo.”

Nói xong, hắn đi đến phòng của Dương Thiên lục tung, tìm một bộ quần áo cũ nát.

Cái này cũng chưa tính, cô gái lại đưa ánh mắt nhìn về phía Dương Tuyết nói: “Tuyết tỷ tỷ, kéo nhà chúng ta đâu?”

Dương Tuyết nghe vậy khóe miệng giật giật một cái nói: “Tiểu Thần, người đây là muốn tiểu tử này mặc một thân ăn mày đi tham gia tụ hội à.”

Vương Tĩnh Thần hì hì một chút nói: “Như vậy sẽ không có ai cướp người của ta.”

Dương Tuyết liếc mắt nhìn Dương Thiên, vẻ mặt tự cầu phúc, sau đó vui sướng khi người gặp họa giúp Vương Tĩnh Thần tìm được cái kéo.

Chương 543 -

Sau khi Dương Thiên mặt đầy hắc tuyến mặc quần áo nữ hài tử mĩ cắt may, hai nàng che cái miệng nhỏ nhắn cười đến mức bụng sắp chuột rút mở miệng nói: “Nhanh đi về nhanh!”

“Ha ha, nói như vậy sẽ không có ai đến cầu dẫn người.”

Khóe miệng Dương Thiên co rúm lại!

Đây là không yên lòng với hắn ta đến mức nào?

Hắn cảm giác tên ăn mày bên ngoài đều mặc tốt hơn hắn.

Ra cửa, Dương Thiên gọi taxi nửa giờ, chỉ bằng bộ quần áo này không ai để ý đến hắn.

Cuối cùng thật vất vả mới có một tài xế nhiệt tình kéo hẳn đến nơi còn không cần tiền xe của hẳn.

Điều này cũng nói rõ y phục của hẳn rất cuộc thảm cỡ nào.

Mà lúc này hai nàng còn đang cười trong nhà, Vương Tĩnh Thần thật vất vả mới ngừng cười, sau đó hỏi Dương Tuyết: “Tuyết tỷ tỷ, Dương Thiên lần này tham gia họp lớp khi nào vậy?”

Dương Tuyết suy nghĩ một chút nói: “Chắc là thời trung học, nhớ khi đó lão đệ ta còn thăm mền một nữ sinh trong lớp bọn họ đó.”

“Cái gì?”

Vương Tĩnh Thần nghe vậy lập tức ghen tuông: “Không được, ta cũng muốn đi.”

Dương Tuyết vội kéo nàng lại nói: “Ai da, người đi làm cái gì?”

Vương Tĩnh Thần nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn nói: “Tự hội có nữ sinh trời thăm mền, không được, ta phải đem nàng ta so sánh xuống dưới, bằng không trời lại thích hẳn làm sao bây giờ.”

Dương Tuyết cười khúc khích nói: “Người yên tâm, nữ sinh kia lúc trước không đồng ý kết giao với đệ đệ ta, là khinh thường gia cảnh của chúng ta lúc ấy, hiện giờ người lại ăn mặc trang điểm như là ăn mày, nữ sinh kia càng sẽ khinh thường hẳn mới đúng, tuyệt đối không thể ở cùng nhau.”

Vương Tĩnh Thần a một tiếng, nói: “Vậy ta cũng muốn đi.”

Khóe miệng Dương Tuyết giật giật hỏi: “Vì sao? Là do ta nói vẫn chưa đủ rõ ràng sao?”

Vương Tĩnh Thần lo lắng nói: “Xú nữ nhân kia dám xem thường đối tượng của ta, không được, ta phải đi cho Dương Thiên nở mày nở mặt, Tuyết tỷ tỷ có cho ta mượn quần áo đẹp không.”

Dương Tuyết:...

Dương Thiên nhìn thoáng qua tin nhắn trên điện thoại di động, là Vương Tĩnh Thần gửi tới, hỏi hẳn tự hội ở nơi đó.

Hắn có chút sờ soạng tìm đầu óc, nhưng vẫn gửi địa chỉ cho cô gái.

Sau đó đang định gọi điện thoại cho Nghiêm Hoa thì đã thấy đối phương đã sớm chờ hắn ở bên kia đường.

Sau khi Dương Thiên đi qua, Nghiêm Hoa trợn mắt há hốc mồm nhìn Dương Thiên nói: “Huynh đệ ngươi bị người ta cướp mất rồi sao?”

Dương Thiên nhìn cách ăn mặc của mình cười cười không trả lời, mà ôm lấy Nghiêm Hoa vỗ vỗ sau lưng hắn, giọng nói thâm trầm nói: “Huynh đệ, đã lâu không gặp a!”

Nghiêm Hoa cười ha hả nói: “Không phải ba tháng trước còn gặp lại sao?”

Dương Thiên chỉ mỉm cười, không nói gì.

Trong mắt hắn là ba tháng, mà ở trong mắt Dương Thiên lại là ba trăm năm.

Nghiêm Hoa nhìn Dương Thiên nói: “Dương Thiên, gần đây có một tiệm bán quần áo, ta dẫn em đi mua một bộ quần áo, người trong lớp nghe nói em thi đậu Bắc Đại Học Phủ, trong mắt tất cả đều là đổ kị, ta sợ lát nữa bọn họ sẽ khiến em khó chịu.”

Dương Thiên nhìn y phục của mình nói: “Ta cảm thấy rất tốt.”

Trong mắt hắn đây chỉ là một buổi tụ hội đơn giản, tất cả mọi người vừa mới tốt nghiệp trung học mà thôi, là hữu nghị thuần chân nhất.

Nghiêm Hoa im lặng nói: “Còn có nữ thân mà ngươi đã từng thầm mến trong hồi sơ nữa, ngươi không muốn biểu hiện trước mặt hắn một chút sao? Ngươi không quan tâm nàng ta dùng ánh mắt gì nhìn ngươi sao?”

Dương Thiên nghe vậy sắc mặt biến thành màu đen.

Hắn ta nghĩ suốt chặng đường cũng không ngờ tới nữ hài mà Nghiêm Hoa nói rốt cuộc là ai.

Lúc Dương Thiên đang định đặt câu hỏi, thì thấy hai thiếu nữ xinh đẹp chạy tới, nhìn Nghiêm Hoa chào hỏi: “Nghiêm Hoa, ngươi đến sớm hơn chúng ta đây.”

Nghiêm Hoa cười cười nói: “Ha ha, ta đã đến nửa giờ rồi, hai nữ sinh các ngươi đến đúng giờ quá, đợi lát nữa tụ hội sẽ bắt đầu.”

Hai cô gái xinh đẹp cười cười, một cô gái trong đó linh động sau khi thấy được trang phục của Dương Thiên, bật cười nói: “Ta đi, Dương Thiên, ngươi không phải vừa xin cơm về chứ.”

Dương Thiên nhìn nàng một cái, khuôn mặt của cô gái là hình trứng ngỗng. Hơn nữa còn có một đôi mắt trong suốt, khiến cho người ta sau khi nhìn thấy tâm tình thoải mái, giống như bị thôi miên vậy.

Trên đôi mắt đẹp của nàng là hình cung, giống như là lông mày vẽ lên. Một cái mũi nhỏ nhắn thẳng tắp, che lấy cái miệng nhỏ nhắn đang cười duyên, tóc xoắn mềm mại khoác lên vai, giống như tơ lụa.

Nghiêm Hoa chạm vào bả vai Dương Thiên, ý bảo hãy chào hỏi.

Nhưng mà, tiếp theo khiến ba người tròn tròn mắt chính là, Dương Thiên lễ phép cười nói hỏi: “Mỹ nữ xin hỏi ngươi là...”

Nghiêm Hoa:...

Cô gái linh động kia há to đôi môi đỏ mọng, đồng dạng là vẻ mặt khiếp sợ hỏi: “Ta đi Dương Thiên, ngươi như vậy thì quá đáng rồi, ngay cả ta cũng không nhận ra, lúc trước ở trường học ta cũng không ít lần bắt ngươi chép bài tập.”

Dương Thiên cau mày suy nghĩ hồi lâu, lúc này ánh mắt mới sáng lên, có chút không xác định nói: “Ngươi là Lâm Duyệt Duyệt.”

Lâm Duyệt Duyệt quay về Dương Thiên hừ một tiếng nói: “Dương Thiên, ngươi cũng quá tổn thương tâm của ta rồi, tốt xấu gì ta cũng là đại mỹ nữ, mới ba năm không gặp mà thôi, ngươi đã quên mất ta rồi.”

Sau khi tốt nghiệp trung học, Dương Thiên rời Hoài Huyện đi đến Giang Thành, ba năm qua quả thực không có liên hệ.

Nhưng đối với Lâm Duyệt Duyệt mà nói là ba năm, đối với Dương Thiên mà nói là ba trăm năm, nếu không phải cô gái

này tính cách xinh đẹp nghịch ngợm quá mức sâu sắc, hẳn thật sự rất khó nhớ rõ.

Cũng may ba tháng nay tình cảm của hắn đã tăng lên không ít, thấy nữ hài tức giận hắn vội vàng cười nói: “Nữ mười tám tuổi thay đổi, người trở nên xinh đẹp như vậy, ta còn thật sự không nhớ rõ.”

Nói đến đây, giọng nói mang theo chút tang thương nói: “Đã lâu không gặp!”

Sau đó, giang hai cánh tay ra định ôm một phen,

Nhưng mà, lúc này Nghiêm Hoa vội vàng kéo hắn lại, nhỏ giọng ghé vào lỗ tai hắn nói: “Dương Thiên, người là đang giả ngu sao? Đừng nói là cậu cũng không nhận ra cô gái bên cạnh Lâm Duyệt Duyệt này, cậu ở trước mặt nàng ôm cô gái khác, cậu rốt cuộc muốn làm gì?”

Dương Thiên nghe vậy, nhìn cô gái bên cạnh Lâm Duyệt Duyệt một cái.

So sánh với Lâm Duyệt Duyệt ăn mặc bảo thủ, mặt trái xoan nữ hài, da thịt như tuyết, thân mang một bộ váy lụa trắng lộ lưng trắng, lộ ra gợi cảm mê người, thủy toàn màu lam khảm nằm ở trước ngực, xinh đẹp, trang nhã đến cực điểm, như vậy chói mắt chói mắt, trên váy rất nhiều nếp uốn, thoát nhìn hết sức tinh xảo.

Tuy rằng xinh đẹp, nhưng so sánh với Vương Tĩnh Thần Tô Thi Nhu thì lại kém hơn một chút.

Khí chất trên người người sau, là nàng không có.

Dương Thiên liếc nhìn nàng, cho dù hắn cố gắng suy nghĩ cũng không nghĩ ra cô gái này là ai.

Lâm Duyệt Duyệt nhìn cô gái kia, lại nhìn Dương Thiên, khẽ hừ một tiếng nói: “Hi hi Dương Thiên, nếu người dám ở trước mặt nàng ôm ta, ta cho người ôm một lần thì như thế nào.”

Nàng nói xong, Dương Thiên dưới ánh mắt kinh ngạc của Nghiêm Hoa và cô gái kia, nhẹ nhàng ôm Lâm Duyệt Duyệt, cười nói: “Đã lâu không gặp, tính cách của con vẫn giống như trước đây.”

Thân thể mềm mại của Lâm Duyệt Duyệt cứng ngắc, có chút trợn mắt há hốc mồm.

Chờ Dương Thiên buông nàng ra, lúc này nàng mới phản ứng lại, vẻ mặt khó tin nói: “Mẹ nó, Dương Thiên người thật sự dám ôm ta, người không sợ nàng hiểu lầm sao?”

Dương Thiên nghi hoặc cười nói: “Nàng hiểu lầm cái gì?”

Lâm Duyệt Duyệt có chút đại ra hỏi: “Dương Thiên, người quên ta là có thể hiểu được tình cảm của ta, nhưng đừng nói với ta là ngay cả nàng cũng quên.”

Nói xong, hắn đẩy cô gái yên tĩnh kia đến trước mặt Dương Thiên.

Mà cô gái yên tĩnh kia cau đôi mi thanh tú có chút không vui nói: “Duyệt Duyệt, đừng đùa nữa, ta và Dương Thiên không có quan hệ gì, ta hiểu lầm cái gì.”

Cuối cùng Dương Thiên vẫn không nghĩ ra được cô gái này là ai, hắn liếc nhìn Nghiêm Hoa, nào ngờ tiểu tử này căn bản không thèm quan tâm đến hắn.

Dương Thiên chỉ có thể lộ ra nụ cười xấu hổ, nhìn về phía cô gái yên tĩnh kia nói: “Người cũng cùng lớp với ta? Sao ta không có ấn tượng gì? Người tên là gì?”

Chuyện này không chỉ có Nghiêm Hoa Lâm Duyệt Duyệt, mà ngay cả cô gái yên tĩnh kia cũng có chút ngây ngẩn cả người.

Khóe mắt Nghiêm Hoa giật giật, nói: “Huynh đệ, người mắt trí nhớ hay sao? Dư Phi Phi người cũng không nhận ra?”

Lâm Duyệt Duyệt cũng không thể tưởng tượng nổi nói: “Dương Thiên, ban đầu lúc học sơ trung, người thăm mền nàng là chuyện cả lớp đều biết, hiện tại người lại không biết nàng tên là gì, diễn xuất của người có thể lấy cúp được luôn rồi.”

Yêu thăm?

Mặt Dương Thiên đen lại, cố gắng suy nghĩ hồi lâu, lúc này mới nhớ ra thân phận của cô gái yên tĩnh này.

Tựa hồ lúc trước chính mình đích xác thổ lộ với nàng một lần, nhưng mà thư tình viết bị cô gái này truyền cho cả lớp, còn nói

hắn cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga.

Tuy rằng lúc trước khó chịu, nhưng qua ba trăm năm, hắn đã sớm quên.

Nhắc tới lần nữa, chỉ là xúc động thời kỳ thiếu niên mà thôi.

Hắn cười cười với Dư Phi Phi, nói: “Hóa ra là ngươi a, đã lâu không gặp.”

Dư Phi Phi nhìn cách ăn mặc của Dương Thiên, nhẹ nhàng nhún mày, đôi mắt mang theo một tia khinh thường, không có liếc hắn một cái.

Mà là kéo bàn tay nhỏ bé của Lâm Duyệt Duyệt nói: ” Duyệt Duyệt, chúng ta đi lên đi, có thể đám người Ninh Bạch sẽ không chờ được.”

Lâm Duyệt Duyệt vẫy vẫy bàn tay nhỏ nhắn với Dương Thiên nói: “Ha ha, Dương Thiên, ta và Phi Phi trước hết đi lên, ngươi ở chỗ này nghĩ lại chỗ nào đặc tội với Dư đại mỹ nữ của chúng ta.”

Nghiêm Hoa nhìn Dương Thiên, mấy lần muốn nói chuyện, cuối cùng vẫn thở dài một hơi nói: “Huynh đệ, ngươi không phải thật sự mất trí nhớ rồi chứ, Dư Phi Phi ngươi cũng không nhận ra, ngươi đã từng thích nàng chết đi sống lại, bây giờ tình huống như thế nào?”

Dương Thiên cười cười nói: “Đó chỉ là quá khứ, không phải sao?”

Nghiêm Hoa thở dài nói: “Đừng giả vờ huynh đệ, lúc trước ngươi bị thương rất nặng, ta đều biết, cho nên lần này có cơ hội tốt như vậy để cho ngươi biểu hiện, ngươi lại mặc một bộ quần áo rách nát như vậy, ngươi không thấy ánh mắt ghét bỏ của Dư Phi Phi sao.”

Dương Thiên cạn lời.

Vết thương gì rất sâu, hắn đã sớm quên những thứ này, nếu hai người đi ngang qua nhau trên đường, hắn căn bản sẽ không nhận ra đối phương.

Về phần ánh mắt ghét bỏ của đối phương, Dương Thiên nở nụ cười.

Hắn là Vương của năm tỉnh Tây Nam, sở hữu tài sản mấy trăm ức, nếu mở toàn bộ Thất Thái Linh Lung Tháp, có thể có tài phú sánh ngang với toàn thế giới.

Thế giới này, có tư cách ghét bỏ hắn thật đúng là không nhiều lắm.

Nhìn Dương Thiên không nói lời nào, Nghiêm Hoa hỏi: ”Huynh đệ, nói người vừa rồi ôm Lâm Duyệt Duyệt không phải là muốn chọc giận Dư Phi Phi chứ, sau đó khiến cho nàng chú ý, sau đó mới để ra tay chứ?”

Dương Thiên giận dữ trừng Nghiêm Hoa: “Người còn chưa nói hết à?”

Nghiêm Hoa thấy Dương Thiên tức giận, lập tức cho rằng mình đoán trúng, cho nên Dương Thiên mới then quá hóa giận, không khỏi cười cười nói: “Quả nhiên là như vậy, ta nói này, người làm sao có thể không quan tâm Dư Phi Phi, thì ra tiểu tử người là muốn chơi trò lật mềm buộc chặt a.”

Dương Thiên đỡ trán nói: “Tùy người nghĩ thế nào cũng được.”

Dư Phi Phi đích xác là có chút xinh đẹp, nhưng trong trí nhớ của hắn, còn không bằng Lâm Duyệt Duyệt ấn tượng sâu sắc.

Hơn nữa, so sánh với Vương Tĩnh Thần, càng là một con gà rừng, một con Phượng Hoàng.

Bất luận là so sánh thế nào, Vương Tĩnh Thần đều bỏ xa nàng ta ở phía sau, có cô gái kia làm bạn gái, hắn còn có cái gì không biết đủ.

Nghiêm Hoa vẫn còn đang nói liên miên, Dương Thiên lại không để ý đến hắn, đi về phía tử điếm xa hoa nhất Hoài huyện này.

Khách sạn này tên là Khách sạn Khải Việt, ở Hoài huyện có tiếng, ăn cơm ở đây không phú thì quý.

Dương Thiên tò mò, những bạn học này chỉ là một ít học sinh mà thôi, cũng không có quá nhiều tiền tài, làm sao lại lựa chọn ở chỗ này.

Mà Nghiêm Hoa dường như nhìn ra suy nghĩ của Dương Thiên, nói: “Huynh đệ người không cần lo lắng, hôm nay

chúng ta không cần bỏ tiền, là buổi tụ hội bạn học mà Đại Ban trưởng Ninh Bạch của chúng ta tổ chức lần này, mấy năm nay, Ninh gia ở Hoài huyện chính là nhà giàu nhất, thân phận của Ninh Bạch cũng là nước lên thì thuyền lên, nghe huynh đệ của ta nói, đợi sau khi đến lúc đó cho dù người không lấy lòng hần, cũng tuyệt đối không thể đắc tội hần.”

Dương Thiên gật đầu, trong lòng lo lắng.

Thủ phủ Hoài huyện còn chưa có tư cách tiếp xúc đến hần.

Để hần lấy lòng Ninh Bạch, đối phương không chịu nổi.

Hai người đi tới căn phòng xa hoa nhất lầu ba, trong phòng đã ngồi đầy người, tổng cộng năm bàn.

Tám người mỗi bàn, ghế lô nối liền.

Dương Thiên và Nghiêm Hoa đến muộn nhất, lúc này trong phòng đã ngồi đầy, nâng ly cạn chén, căn bản không chờ hai người.

Sắc mặt Nghiêm Hoa có chút xấu hổ, dù sao cũng từng thuộc về một lớp, bây giờ những người này ngay cả chờ cũng không đợi mình bắt đầu ăn cơm, đến cũng không chào hỏi, thật sự là có chút không thể nào nói nổi.

Mà sắc mặt Dương Thiên vẫn như thường.

Tâm cảnh của hần đã không còn là tâm cảnh thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, những động tác mờ ám của những bạn học này, căn bản không lọt vào mắt hần.

Nghiêm Hoa quay sang nói với một thiếu niên mặt mày tuấn lãng: “Ninh thiếu gia, chúng ta đến rồi.”

Ninh Bạch gật đầu, nhìn hần một cái nói: “Vây còn một chỗ ngồi, ngồi xuống đi, tự phạt ba chén.”

Trong lời nói của hần mang theo khí thế không thể cự tuyệt, như vậy Dương Thiên nhún mày.

Tất cả mọi người đều là đồng học, tiểu tử này một bộ dáng tài trí hơn người, thật sự là không khiến người ta được yêu thích.

Nghiêm Hoa cười cười không để ý, nhưng khi hần nhìn thấy vị trí chỉ có một cái ghế, nhất thời ngắc ngứ cả người, hỏi:

“Ninh thiếu gia, số người người định có phải không đúng không? Thiếu một vị trí rồi.”

Ninh Bạch nhún mày ra vẻ không chú ý tới Dương Thiên mở miệng nói: “Ha ha, ít sao? Không có.”

Trên mặt Dương Thiên vẫn bình thản như cũ, cho dù bị tất cả mọi người nhìn chăm chú, hắn cũng như thế, trong con người không có bất kỳ phần nộ, xấu hổ, xấu hổ nào.

Sắc mặt Nghiêm Hoa có chút khó coi, hắn biết, Ninh Bạch sẽ nhắm vào Dương Thiên.

Bởi vì ba năm trước đây Ninh Bạch cũng thích Dư Phi Phi, mà lúc ấy thổ lộ với Dương Thiên, hắn vẫn canh cánh trong lòng.

Nghiêm Hoa vốn cho rằng đã ba năm trôi qua, bọn họ cũng đều đã tốt nghiệp trung học cơ sở, Ninh Bạch sẽ quên việc này.

Lại không nghĩ rằng cách ba năm, Ninh Bạch sẽ ngáng chân Dương Thiên Sứ ở trước mặt nhiều người như vậy.

Hắn có chút tức giận, siết chặt nắm đấm nói: “Ninh thiếu gia, chúng ta tới từ hai người, người chỉ an bài một vị trí, có phải là có chút không thể nói nổi hay không?”

Ninh Bạch lười biếng cười cười nói: “À, như vậy à, ngại quá, ta tính sai rồi, quên tính toán đám con cóc lớp chúng ta.”

Hắn nói xong lời này, học sinh cả lớp cười ha hả.

Lúc trước Dương Thiên viết bức thư tình kia bị Dư Phi Phi công bố ra, còn nói hắn là con cóc, Dương Thiên liền có thêm một cái biệt hiệu.

Chỉ có điều ba năm thế gia, tất cả mọi người đều quên mất ngoại hiệu này, mà Ninh Bạch nói tới, lại là vạch trần vết sẹo cũ của Dương Thiên.

Dư Phi Phi cũng là ý cười đầy mặt, bụm miệng nhỏ cười thập phần vui vẻ.

Nghiêm Hoa lại tức giận hừ một tiếng nói: “Ninh Bạch, không muốn chúng ta tới đây thì cứ việc nói thẳng, không cần phải nhục nhã chứ?”

Lâm Duyệt Duyệt cũng bất mãn nói: “Ninh Bạch, ngươi quá mức, tất cả mọi người đều là bạn học, đây là lần tụ hội đầu tiên

trong ba năm qua, về sau gặp lại không biết là năm nào tháng nào, có thể là ba mươi năm sau, người trào phúng bạn học như vậy có ý tứ sao?”

Ninh Bạch thấy mọi người ngừng cười, lần nữa khẽ cười một tiếng mở miệng nói: “Duyệt Duyệt, ta chỉ là đùa giỡn mà thôi, Dương Thiên cũng không tức giận, con có phải là quá coi trọng hay không?”

Lâm Duyệt Duyệt hừ một tiếng, không để ý đến Ninh Bạch, mà vẫy vẫy tay với Dương Thiên nói: “Đến đây, đến đây đi, bên cạnh ta còn có một chỗ ngồi, người đến ngồi ở vị trí này.”

Mọi người thấy vậy, nhất thời một trận xôn xao.

Bởi vì bàn của Lâm Duyệt Duyệt đều là nữ sinh, hơn nữa giá trị nhan sắc của cả lớp tương đối cao, như Dư Phi Phi đều ở bàn kia.

Tuy rằng vừa rồi chỉ để lại một chỗ ngồi, nhưng mà bọn họ ai cũng không dám ngồi lên, nếu không thì sẽ trở thành công địch của toàn bộ nam sinh trong lớp.

Đám nam sinh này không tin Dương Thiên dám...

Mọi người vừa nghĩ tới đây, chỉ thấy Dương Thiên cười với Lâm Duyệt Duyệt, sau đó trực tiếp đi tới.

“Ngọa tào, hần dám...”

“Tiểu tử này không sợ thành công địch à.”

“Vị trí kia là gần với Hoa Dư Phi Phi nhất, đã ba năm rồi, tiểu tử này vẫn chưa chết tâm.”

Ngay cả Ninh Bạch cũng nắm chặt nắm đấm, đôi mắt lạnh lẽo nhìn Dương Thiên.

Đối với chuyện này, Dương Thiên nở nụ cười khinh thường, hần tự nhiên đã nhận ra hận ý trong mắt Ninh Bạch, chỉ là hiện tại hai người căn bản không cùng một cấp bậc.

Trong mắt hần, vô luận Ninh Bạch nhảy nhót thế nào, hần giống như là một con kiến hôi, căn bản không nhắc lên nổi hứng thú trấn áp của hần.

Lâm Duyệt Duyệt cười hì hì với Dương Thiên, sau đó tự mình chuyển qua bên cạnh, nhường vị trí bên cạnh Dư Phi Phi cho

Dương Thiên.

Dương Thiên bình tĩnh ngồi xuống.

Dư Phi Phi bất động thần sắc xê dịch về phía bên kia, sâu trong đôi mắt mang theo khinh thường, lại nhìn thoáng qua cách ăn mặc của Dương Thiên, càng mang theo một chút chán ghét.

Nàng cho rằng Dương Thiên ngồi ở chỗ này chính là vì tiếp cận mình.

Chỉ là bạn học cũ này cũng không nhìn xem mình có bộ dáng gì, so với Ninh Bạch mặc danh bài, trên tay mang theo Giang Thi Đơn Đơn, lái một chiếc BMW 7 trăm vạn, còn dẫn theo tất cả bạn học tới đây ăn cơm.

Quả thực là bạch mã hoàng tử trong mắt tất cả nữ sinh.

Lại nhìn Dương Thiên, cũng là người theo đuổi nàng, Dương Thiên quả thực là sĩ nhục của nàng.

Quần áo mặc vô cùng cũ nát, bộ y phục này tựa hồ là ba năm trước hần học trung học, hơn nữa rách nát thành bộ dạng này, hiển nhiên là gia cảnh không tốt.

Quan trọng nhất là hần ngồi xe taxi tới, điện thoại di động vẫn là kiểu cũ nhất, cả người từ trên xuống dưới, đơn giản là đất rơi.

Cũng may trên người không có mùi gay mũi gì, nếu không nàng đã sớm kháng nghị.

Dư Phi Phi cho rằng sau khi Dương Thiên ngồi xuống nhất định sẽ bắt chuyện với hần. Vừa rồi Dương Thiên nói không quen biết nàng ở dưới lầu, trong mắt Dư Phi Phi cho rằng Dương Thiên đều là giả vờ, chính là vì tranh thủ ánh mắt của mình.

Bây giờ nàng đang nghĩ, chờ lát nữa nếu đối phương mặt dày nói chuyện với nàng, nhất định sẽ từ chối, để tiểu tử này hết hy vọng với nàng.

Nhưng mà, từ khi Dương Thiên ngồi ở vị trí gần với hần, từ đầu đến cuối, chẳng những không nói chuyện với nàng, ngay cả nhìn cũng không liếc nhìn nàng một cái.

Đối phương chỉ mỉm cười, bắt chuyện với bạn thân của nàng.

Mà một màn này khiến Dư Phi Phi cho rằng, Dương Thiên làm như vậy là muốn thông qua bạn thân của nàng để hiểu rõ sở thích của mình, muốn dùng một ít thủ đoạn để liên lạc với mình mà thôi.

Chương 544 -

Dư Phi Phi mặc dù không quan tâm Dương Thiên, nhưng vẫn muốn biết hai người đang đàm luận cái gì.

Có phải đang nói về mình hay không.

Nhưng mà, sự thật lại làm cho nàng kinh ngạc.

Hai người nói chuyện, căn bản không quan hệ gì với nàng, phảng phất như hoàn toàn không nhìn nàng.

Dương Thiên cười nhìn về phía Lâm Duyệt Duyệt nói: “Bạn học Duyệt Duyệt, cảm ơn con đã giải vây cho ta.”

Lâm Duyệt Duyệt hì hì cười nói: “Yên tâm, lúc trước cùng lớp, con từng giúp ta đánh hai học sinh xấu muốn bắt nạt ta, điểm này ta vẫn rất cảm kích, bằng không cũng sẽ không ngày ngày bắt con chép bài tập của ta đâu.”

Dương Thiên nghi hoặc hỏi: “Chuyện xảy ra khi nào, sao ta không nhớ?”

Lâm Duyệt Duyệt lộ ra nụ cười sáng lạn nói: “Nàng không nhớ đó là chuyện của nàng, ta nhớ là được. Lại nói khi đó thành tích của nàng không tốt, tuy rằng thi đậu trường trung học số một Giang Thành, nhưng lại xếp hạng chót, lần thi đại học này nàng thi như thế nào rồi? Có thi đậu một trường đại học tốt hay không?”

Xem ra đối phương không biết thành tích của mình.

Dương Thiên cũng không nghĩ tới việc đả kích nữ sinh xinh đẹp này, chỉ cười cười nói: “Ta thi đại học xem như bình thường, còn người, người thi vào trường đại học nào?”

Nếu để cho người của lớp 11 và lớp 11 số 3 biết hẳn nói những lời này, đoán chừng sẽ có người treo cổ.

Tổng cộng điểm tối đa mới bảy trăm năm mươi điểm, hẳn thi được sáu môn tối đa, người đầu tiên thi đại học toàn quốc, Trang Nguyên Huy Tĩnh, thành tích này ở trong mắt thiếu niên xem như bình thường, vậy bọn họ thì sao? Thi xem như rác rưởi?

Lâm Duyệt Duyệt không biết những tình huống này, an ủi Dương Thiên một câu nói: “Không sao, thi đậu đại học là tốt rồi, chỉ cần cố gắng nhiều hơn, cũng nhất định sẽ có tiền đồ đây.”

Dương Thiên nghe cô gái an ủi, chỉ cười cười không nói gì.

Sau đó, Lâm Duyệt Duyệt tiếp tục mở miệng nói: “Ta thi đậu một bản, thành tích coi như không tệ, đợi lát nữa chúng ta nhất định uống một chén chúc mừng ta.”

Dương Thiên gật đầu cười nói: “Chúc mừng, nhất định phải chúc mừng một phen.”

Những nữ sinh khác trên bàn vốn nhìn Dương Thiên ăn mặc bình thường, nhưng ba năm không thấy tướng mạo tuấn lãng hơn rất nhiều, muốn chờ sau khi tụ hội kết thúc sẽ dùng phương thức liên lạc của Dương Thiên, nhưng mà sau khi nghe được thành tích thi của hắn bình thường, đều bỏ đi ý nghĩ này, hơn nữa còn mang theo ánh mắt khinh bỉ nhìn về phía hắn.

Dù sao dáng dấp đẹp trai không thể làm cơm ăn, hơn nữa Dương Thiên cũng không phải một người có tiềm lực, không đáng để các nàng phí tâm tư.

Giờ phút này, ánh mắt các nàng đều nhìn về phía Ninh Bạch.

Thiếu niên này mới là người thắng cuộc đời, trong nhà mở một công ty, mấy năm nay phát triển không ngừng, trở thành nhà giàu nhất Hoài Huyện, hơn nữa quan trọng nhất là tướng mạo cũng tuấn lãng, mà còn thi vào top 10 đại học đứng đầu cả nước.

Có thể nói, phong quang vô hạn.

Chỉ tiếc trong lòng Ninh Bạch chỉ có Dư Phi Phi, cho dù các nàng biểu hiện thế nào cũng không lọt vào mắt vị Cao Phú soái này.

Phần lớn mọi người trong sân đều đang nói chuyện phiếm ôn chuyện.

Mà Dương Thiên cùng Lâm Duyệt Duyệt là đại mỹ nữ liên tục, tự nhiên là khiến cho rất nhiều người phần uất.

Nhưng hắn lại không để ý cái này.

Lâm Duyệt Duyệt ghé vào trên người Dương Thiên ngửi ngửi, sau đó tò mò hỏi: “Dương Thiên, rốt cuộc là cậu phun nước hoa gì vậy? Khí tức thật thanh u tinh khiết a, vừa rồi lúc cậu ôm ta một cái ta đã ngửi thấy, bây giờ cảm giác có chút ngiên rồi, nghe thấy căn bản không dừng lại được.”

Nàng nói xong, ngay cả Dư Phi Phi ngồi bên cạnh Dương Thiên cũng nhin không được tò mò hít sâu một lần.

Quả thực, trên người thiếu niên tản ra khí tức siêu phàm thoát tục, ngửi thấy khiến người ta ngưng tâm tĩnh khí, có một tia hương vị xuất trần.

Dương Thiên bất đắc dĩ giải thích với Lâm Duyệt Duyệt: “Một người đàn ông như ta phun nước hoa gì đó, nhất định là mũi của người có vấn đề.”

Kỳ thật khí tức trên người hắn phát ra là tiên khí, đối với một ít nữ tính có lực hấp dẫn trí mạng.

Tuy rằng đã ẩn giấu, nhưng tiên khí lơ đãng toát ra vẫn quanh quẩn ở quanh thân hắn.

Nghe Dương Thiên nói không phải mùi nước hoa, Lâm Duyệt Duyệt hồ nghi nói: “Thật sao? Muội không tin, muội muốn nghe thêm một lần nữa.”

Nói xong, kéo áo thun của Dương Thiên lên định đưa khuôn mặt nhỏ nhắn lên trước.

Dương Thiên mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ, vốn định trốn tránh, lại đột nhiên cảm giác phía sau đụng phải người.

Hắn quay đầu lại nhìn, đã thấy là Dư Phi Phi bịt lấy cái mũi, nước mắt đều rơi ra.

Dương Thiên có chút nghi hoặc, hắn chỉ hơi né tránh, hai người cách nhau khá xa, làm sao lại đụng vào nhau?

Hắn hỏi: “Đồng học Dư Phỉ Phỉ, ngươi không có việc gì ở sau lưng ta làm cái gì?”

Dư Phỉ Phỉ nghe vậy đôi mắt bối rối, thấy có ít người nhìn sang, nàng vì duy trì hình tượng hoàn mỹ của mình, vì vậy tức giận nói: “Ai ở sau lưng ngươi, ngươi đừng ta không xin lỗi còn chưa tính, lại còn oan uổng ta.”

Nàng vốn là hoa gánh hát, được chú ý.

Sau khi mọi người nghe thấy giọng nói tức giận của nàng, lập tức trợn mắt nhìn Dương Thiên.

“Dương Thiên, ngươi làm như vậy có phải có chút quá đáng hay không, ba năm trước Dư Phỉ Phỉ cũng đã cự tuyệt ngươi, ba năm sau tụ hội ngươi vẫn đây đưa không ngớt là có ý gì?”

“Đúng vậy, đừng tưởng rằng chúng ta không biết ngươi ngồi ở chỗ đó chính là vì gây nên sự chú ý của Dư Phỉ Phỉ.”

“Hừ, vì dẫn lực chú ý, ngươi dùng biện pháp cũng quá què mùa đi.”

Dương Thiên không có bất kỳ giải thích nào, chỉ bình tĩnh nhìn Dư Phỉ Phỉ.

Hắn vô cùng nghi hoặc, lúc trước ba trăm năm trước làm sao lại coi trọng một cô gái như vậy.

Lâm Duyệt Duyệt bên người không biết tốt hơn nàng ta bao nhiêu lần, tối thiểu nhất không dôi trá, không làm bộ.

Dư Phỉ Phỉ bị đôi mắt đen nhánh của Dương Thiên nhìn đến xấu hổ.

Tuy nhiên nàng cũng không giải thích gì, ngược lại cắn cắn đôi môi đỏ mọng, làm ra tư thái đáng thương nói: “Dương Thiên, ngươi rốt cuộc muốn ta như thế nào mới không dây dưa ta?”

Một câu nói này của Dư Phỉ Phỉ, lập tức đưa tới dục vọng bảo hộ của mọi người.

Trong đó có mấy nam sinh nhiệt huyết nhao nhao đứng dậy cả giận nói: “Dương Thiên, ngươi đừng quá đáng.”

“Dương Thiên, ngươi có tin ngươi còn dây dưa nữa ta sẽ không khách khí với ngươi.”

“Hừ, đã lâu như vậy rồi, người còn chưa từ bỏ ý định.”

Dương Thiên nghe vậy, trên mặt vẫn là biểu tình vân đạm phong khinh, ánh mắt của hắn lạnh lùng nhìn Dư Phỉ Phỉ một chút nói: “Có phải người nghĩ nhiều rồi hay không? Ta đây đưa với người khi nào?”

Ninh Bạch cũng đứng lên, mang theo ý cười nói: “Ha ha, mọi người nể mặt ta một chút, ngồi xuống hòa khí phát tài, hòa khí phát tài đi.”

Mọi người nghe vậy, chỉ có thể chậm rãi ngồi xuống, dù sao lực uy hiếp của Ninh Bạch, vẫn phải có, lớp này không người nào có can đảm làm đối với hắn.

Nhìn mọi người nghe lời, Ninh Bạch cười cười, sau đó lạnh lùng liếc mắt nhìn Dương Thiên một cái, trên mặt mang theo tức giận.

Hắn từ trong túi lấy ra một cái hộp nhỏ chế tác tinh xảo, nhìn mọi người chung quanh một vòng nói: “Hôm nay ta mời mọi người tới nơi này, một là vì thực hiện buổi tụ hội ước định ba năm sau thi đại học, hai là vì hướng một nữ sinh lớp chúng ta lúc trước tỏ tình.”

Mọi người nghe vậy, lập tức nghị luận ầm ĩ.

Dù sao Ninh Bạch cũng là con trai của thủ phủ Hoài huyện, chắc chắn là một anh chàng đẹp trai, mang danh hiệu Giang Thi Đơn Đơn trị giá mấy chục vạn, mở bảy hệ bảo mã trị giá trăm vạn, quần áo trên người cũng là hàng cao cấp một hai vạn.

Hắn tỏ tình, làm sao có thể không gây chú ý.

Ninh Bạch thấy ánh mắt mọi người đều nhìn sang, sau đó chậm rãi mở hộp quà tinh xảo kia ra.

Chỉ thấy bên trong lẳng lẳng nằm một cái nhẫn bạch kim.

Một cô gái trong đó biết hàng, lập tức kinh hô lên tiếng: “Oa, là nhẫn kim cương, kim cương thật lớn.”

Mọi người vừa nghe, đều mang ánh mắt nóng bỏng nhìn về phía nhẫn trong tay Ninh Bạch.

“Kim cương này phải bốn năm năm说得?”

Ninh Bạch nghe vậy, khinh thường cười một tiếng, cao ngạo nói: “Chuôi chỉ có 8能量, giá trị 88888 đồng.”

Mọi người vừa nghe, lập tức hít vào một ngụm khí lạnh.

“Mẹ kiếp, hơn tám vạn.”

“Cái bạch kim này tựa hồ cũng không rẻ, người xem chế tác kia, tinh mỹ tuyệt luân.”

“Oa, thật đẹp, nếu ai đưa cho ta một cái nhẫn kim cương lớn như vậy, ta lập tức gả cho hắn cũng được.”

Ở đây ngoại trừ Lâm Duyệt Duyệt, toàn bộ nữ sinh còn lại đều nhìn nhẫn kim cương trong tay Ninh Bạch.

Chiêu này của Ninh Bạch đã bắt được trái tim của phần lớn nữ hài.

Hiện tại các nàng không ngừng kỳ vọng người Ninh Bạch biểu thị người mình yêu là các nàng.

Nhưng mà làm cho các nàng thất vọng là, Ninh Bạch căn bản không có liếc mắt nhìn bọn họ một cái, mà chậm rãi đi về phía Dư Phi Phi.

Hắn quỳ một chân xuống đất, đặt chiếc nhẫn trước mặt Dư Phi Phi, thâm tình hỏi: “Phi Phi, có thể làm bạn gái của ta không?”

Lâm Duyệt Duyệt cười hì hì vỗ vỗ bả vai Dương Thiên nói: “Ai, cô gái người đã từng thầm mến sắp trở thành bạn gái của người khác, trong lòng người không có một chút dao động sao?”

Sắc mặt Dương Thiên bình tĩnh nói: “Hắn là có dao động gì?”

Lâm Duyệt Duyệt an ủi nói: “Muốn khóc thì khóc đi, dù sao đây cũng không phải là chuyện mất mặt gì, có muốn mượn bả vai của ta một lát hay không?”

Khóe miệng Dương Thiên co rúm, mặt đen lại nói: “Quan trọng là trong lòng ta không hề gợn sóng, cái gì mà nữ hài ta thầm mến, tên của nàng nếu không phải các người nhắc nhở ta thậm chí không nhớ nổi.”

Lâm Duyệt Duyệt nhẹ gật đầu, Dương Thiên vốn cho rằng nàng sẽ hiểu được, chỉ nghe cô gái thở dài một tiếng mở miệng nói: “Ai, người quả nhiên đang ra vẻ kiên cường.”

Dương Thiên cảm thấy đã không có cách nào giao lưu với Lâm Duyệt Duyệt, dứt khoát ngâm miệng không nói.

Trong sân, ánh mắt mọi người đều hội tụ trên người Ninh Bạch và Dư Phỉ Phỉ, thoát nhìn hai người mới giống như trời đất tạo nên một đôi.

Dư Phỉ Phỉ bùm mặt, sau đó, đôi mắt đẹp đều bị chiếc nhẫn kim cương kia hấp dẫn.

“Đáp ứng hần, đáp ứng hần.”

Có người không ngừng ồn ào, Dư Phỉ Phỉ cắn răng, nhẹ nhàng gật đầu với Ninh Bạch, đỏ mặt nói: “Ta đáp ứng người.”

Dương Thiên không bị người quấy rầy, lúc này một mình nhấp rượu rất thoải mái.

Mà lúc này Nghiêm Hoa đi lên phía trước thở dài nói: “Xin lỗi huynh đệ, ta thật sự không biết Ninh Bạch sẽ thổ lộ với Dư Phỉ Phỉ vào lúc này, nếu trong lòng người khó chịu thì nói ra đi.”

Dương Thiên quả thực sắp điên rồi, hần không nói nên lời: “Hai người kia ở cùng một chỗ liên quan gì đến ta chứ, trong lòng ta khó chịu cái gì chứ?”

Nghiêm Hoa bung chén rượu lên rót cho mình một chén, sau đó mở miệng nói: “Không khó chịu người uống rượu giải sầu cái gì à?”

Dương Thiên hít sâu một hơi nói: “Ta khát nước không được sao?”

Nghiêm Hoa khuyên giải: “Đừng giả vờ nữa, ta biết người khó chịu. Đến đây huynh đệ ta uống cùng người.”

Khóe miệng Dương Thiên giật giật, đặt chén rượu xuống nói: “Người tự uống đi.”

Hần cảm thấy không có cách nào giao lưu với đám người này.

Lúc này Ninh Bạch thổ lộ thành công, không khỏi vui mừng lộ rõ trên nét mặt, sau đó lôi kéo bàn tay nhỏ bé của Dư Phỉ Phỉ đi tới trước mặt Dương Thiên cười nói: “Dương Thiên, hôm nay là ngày ta và Dư Phỉ Phỉ nắm tay nhau, người không chúc phúc chúng ta sao?”

Dương Thiên cười giơ chén rượu của mình lên, bình tĩnh nói: “Chúc mừng, ta cạn trước để kính.”

Nói xong, hắn ta uống rượu trong chén.

Dương Thiên nói những lời này vốn không có ý nghĩa gì, nhưng những lời này truyền vào trong tai mọi người, liền thay đổi.

Nhất là câu cạn trước kia mới là kính.

Cái từ này trước mắt ở trên internet rất nóng nẩy a, nhất là nói những lời này ngay trước mặt Ninh Bạch, đơn giản là đang đánh mặt.

Ninh Bạch tức giận hừ một tiếng nói: “Dương Thiên, ta tới nơi này chính là muốn cảnh cáo ngươi, Dư Phi Phi về sau là bạn gái của ta, về sau ngươi không cần dây dưa với nàng nữa, có thể hiểu chưa?”

Một câu nói của hắn, giờ phút này ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Dương Thiên.

Có đồng tình, có khinh bỉ, còn có may mắn hả hê.

“Ha ha, tiểu tử Dương Thiên này thật sự là quá thảm, bị nữ sinh thâm mến cho chó ăn.”

“Có lẽ lúc này trong lòng hắn đang tràn đầy ghen.”

“Các ngươi nói xem lát nữa hắn sẽ có biểu cảm gì, có khóc hay không?”

Đối với sự trào phúng của mọi người, Dương Thiên mắt điếc tai ngơ.

Đám người này thật sự là vẻ mặt ưu việt, tự cho là đúng, nhìn lâu như vậy, Dương Thiên cũng không nhìn được nữa, vì thế nhíu mày cười lạnh nói: “Ngươi đến cùng có đáng ghét hay không? Không phải tất cả mọi người đều coi phân như đá quý sao, ta nói câu này, ngươi có thể hiểu được hay không?”

Một câu nói vừa ra, tất cả mọi người đều choáng váng.

Trên mặt Ninh Bạch mang theo vẻ kinh ngạc vặn vẹo, Dư Phi Phi giống như lần đầu tiên nhận biết Dương Thiên vậy, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Duyệt Duyệt đại ra, Nghiêm Hoa thì là cảm đều thiếu chút nữa rớt xuống.

Khi tất cả mọi người từ trong khiếp sợ phản ứng lại, ánh mắt nhìn Dương Thiên cũng thay đổi.

“Mẹ kiếp, có phải tiểu tử Dương Thiên này điên rồi không.”

” Đem Ninh Bạch so sánh với kẻ xu nịnh, đem đại mỹ nữ Dư Phi Phi so sánh như quả bóng phân, phốc.”

“Lão tử hiện tại bội phục nhất tiểu tử này kiên cường.”

Nghiêm Hoa cảm thấy Dương Thiên sắp điên rồi, Ninh Bạch là con trai của nhà giàu nhất Hoài huyện, có thể nói ở Hoài huyện quyền thế ngập trời.

Đắc tội Ninh Bạch, hấn há có thể có quả ngon để ăn.

Lâm Duyệt Duyệt cũng là mặt mũi tràn đầy lo lắng.

Ninh Bạch lúc này rốt cục phản ứng lại, hấn chỉ vào Dương Thiên tức giận nói: “Người nói cái gì? Đủ gan người lập lại lần nữa?”

Dương Thiên cười nói: “Đừng nghi ngờ tai của người, người nghe được.”

“Người muốn chết!”

Ninh Bạch đang muốn tiến lên động thủ, bạn học bên cạnh hấn vội vàng ngăn hấn lại nói: “Ninh thiếu gia, đừng xúc động, ngàn vạn đừng xúc động, không đáng vì một nhân vật mà tức giận, hơn nữa mọi người lúc trước đều là bạn học.”

Dư Phi Phi cũng tiến lên kéo nhẹ Ninh Bạch nói: “Đừng để ý tới hấn.”

Nói xong, khinh miệt nhìn Dương Thiên một cái.

Trong mắt nàng, Dương Thiên chính là một thằng hề lòe thiên hạ mà thôi, làm như vậy chính là vì hấp dẫn sự chú ý của nàng.

Nàng khinh thường cười một tiếng, ba năm trước hai người chính là người của hai thế giới, ba năm sau, cũng giống như thế.

Dư Phỉ Phỉ lại không biết, đối với nàng mà nói, ba năm, đối với Dương Thiên mà nói lại là ba trăm năm.

Đối với nàng mà nói, ba năm trước đây Dương Thiên đúng là không còn gì khác.

Nhưng đối với Dương Thiên mà nói, ba trăm năm đủ để cho một người phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Trong vòng ba trăm năm, hắn từng bước từ một con kiến hôi trở thành cự phách của Huyền Thiên đại lục, mặc dù là buông tha hết thầy trở về, nhưng mà cũng chỉ dùng thời gian ba tháng, trở thành vương Tây Nam.

Thân phận này, là tồn tại cả đời nàng đều phải ngưỡng vọng.

Không nói Ninh Bạch, cho dù là thủ phủ huyện Hoài phụ thân của hắn, ở trước mặt Dương Thiên cũng chỉ là một trò cười mà thôi.

Dương Thiên nếu muốn động thủ, chỉ cần một câu nói là có thể khiến cho Ninh gia Hoài Huyện rơi vào vực sâu vô tận.

Đáng tiếc nàng không biết, Ninh Bạch không biết, tất cả mọi người ở đây đều không biết.

Ninh Bạch tuy nghe theo lời Dư Phỉ Phỉ, nhưng vẫn hướng về phía Dương Thiên hừ lạnh một tiếng nói: “Chuyện người đắc tội ta, ta không tính toán với người, bất quá người nhất định phải xin lỗi Phỉ Phỉ.”

Dương Thiên cảm thấy không hiểu ra sao cả, hắn nghi vấn hỏi: “Ta đắc tội nàng ta chỗ nào? Là từ thời cầu vừa rồi sao?”

Lúc này Dư Phỉ Phỉ cũng không chịu nổi nữa.

Nàng nổi giận nói: “Đủ rồi Dương Thiên, từ lúc bắt đầu ngươi đã không từ bỏ ý định với ta, khắp nơi muốn dùng ngôn luận buồn cười kia của ngươi để hấp dẫn sự chú ý của ta, giả bộ như không biết ta, a, còn có thể giả một chút sao?”

Vị trí ngươi ngồi kia gần với ta, mục đích không phải là vì tiếp cận ta sao?

Ta nói cho ngươi bao nhiêu lần, ta không có cảm giác gì với ngươi, ba năm trước là vậy, ba năm sau hiện tại vẫn là như cũ,

bây giờ ta đã là bạn gái của Ninh Bạch, người vẫn chưa từ bỏ ý định với ta.

Vì để ta nhìn người một cái, nghĩ đủ mọi cách, không tiếc đả tội Ninh Bạch, hắn có thân phận gì mà người lại có thân phận gì? Đừng tưởng người cầu xin giúp người là quan tâm tới người, ta nói nhiều như vậy, bây giờ người có thể hoàn toàn tuyệt vọng không?”

Nàng nói xong, toàn trường ngậy ngấn cả người, bao gồm cả Dương Thiên.

Tất cả mọi người hít vào một ngụm khí lạnh, phần nhục nhã này ai có thể chịu được?

Nghiêm Hoa mặt đầy phần nộ, Dương Thiên là bằng hữu của hắn, bằng hữu bị một nữ nhân vũ nhục, hắn làm sao có thể ngồi yên không để ý đến.

Hắn hít sâu một hơi nói: “Dư Phi Phi, người nói Dương Thiên có phải quá mức hay không?”

Lâm Duyệt Duyệt cũng đem Dương Thiên bảo hộ ở phía sau nói: “Phi Phi, tính cách Dương Thiên không phải như người nghĩ, người có biết hay không hiện tại người chính là đang thương tổn hắn?”

Dư Phi Phi cười lạnh một tiếng nói: “Ta có nói xấu hắn hay không, trong lòng hắn rất rõ ràng, hắn không phải là nhìn ta xinh đẹp muốn tiếp cận ta sao? Phương pháp hắn dùng mấy năm nay ta đã thấy nhiều, hắn làm như vậy, sẽ chỉ làm ta cảm thấy càng thêm chán ghét.”

Dương Thiên thật sự là ngây ngốc thật lâu, thật lâu cũng không kịp phản ứng.

Hôm nay hắn thật sự xem như kiến thức, cảm giác ưu việt và tự luyện của Dư Phi Phi này cơ hồ đã đến tình trạng bệnh hoạn.

Dương Thiên thật sự là không chịu nổi nữa, hắn bảo Nghiêm Hoa và Lâm Duyệt Duyệt lui về phía sau, hai người còn muốn nói gì đó, nhưng bị Dương Thiên trực tiếp ngăn cản.

Lúc này, lại có người bắt đầu cười nhạo.

“Ha ha ha, tiểu tử này nhất định là sợ.”

“Thật sự cảm thấy không đáng cho bằng hữu của hấn, bằng hữu của hấn vì giúp hấn ra mặt cũng không tiếc đắc tội Ninh Bạch, nhưng tiểu tử này thì hay rồi, hảo tâm xem như lòng lang dạ thú, không cảm kích.”

“Dur Phỉ Phỉ đã vũ nhục hấn như vậy, hấn còn có thể nhịn, nhìn bộ dáng giống như còn muốn mặt dày mày dạn cầu tha thứ a.”

Tất cả mọi người cười nhạo.

Dương Thiên mắt điếc tai ngơ, hấn đi tới trước mặt Dur Phỉ Phỉ.

Dur Phỉ Phỉ cười lạnh nói: “Ngươi muốn nói xin lỗi với ta? Muốn ta tha thứ cho ngươi, ta sẽ không...”

Hấn nói đến đây, Dương Thiên đưa tay ngăn cản nói: “Ngươi hiểu lầm rồi, ta không phải muốn cầu ngươi tha thứ, mà là muốn nói với ngươi một câu.”

“Tới rồi!” Về đùa cợt trên mặt mọi người càng thêm rõ ràng.

“Tiểu tử này nhất định là còn muốn thổ lộ, thật sự là phục, hấn đến cùng da mặt dày bao nhiêu a?” Một thiếu niên lời thề son sắt mở miệng.

“Ta ngược lại muốn xem, sau khi hấn thổ lộ thì đợi sau đó kết thúc như thế nào?”

Dur Phỉ Phỉ hất cằm lên, hừ lạnh nói: “Ta đã để ngươi chết tâm rồi, xem ra ngươi không nghe lọt a.”

Dương Thiên cười cười, sau đó lạnh nhạt mở miệng nói: “Không phải ta không nghe lọt tai, mà là nghe không hiểu. Điều ta muốn hỏi là ngươi rốt cuộc từ đâu có tự tin? Từ đâu ra cảm giác được sự ưu việt cao ngạo ở trước mặt ta, tư thái cao cao tại thượng của ngươi rốt cuộc là cho ai xem? Từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc, ngươi rốt cuộc nhìn thế nào mà thấy ta có ý tứ với ngươi? Mặt của ngươi sao lại lớn như vậy?”

Một câu nói, làm cho tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Dur Phỉ Phỉ không phải là nữ sinh mà ba năm trước Dương Thiên thầm mến sao? Hấn làm sao có thể nói những lời này trước mặt đối phương? Hấn chỉ sợ Dur Phỉ Phỉ tức giận cả đời không để ý tới hấn?

Chương 545 -

Dư Phỉ Phỉ bị lời nói của Dương Thiên làm khiếp sợ đến mức đôi môi đỏ mọng mê người.

Thiếu niên ba năm trước đây đối với nàng ngoan ngoãn phục tùng, bây giờ là đang nhục nhã nàng?

Chẳng lẽ hẳn thật sự không thích mình?

Nghiêm Hoa nhìn Dương Thiên, cũng có chút trợn mắt há hốc mồm.

Vừa rồi hẳn vẫn cho rằng Dương Thiên sẽ cầu xin Dư Phỉ Phỉ tha thứ. Nhưng không nghĩ tới Dương Thiên lại dùng phương thức tương tự nhục nhã Dư Phỉ Phỉ.

Nhớ rõ ba năm trước đây, Dương Thiên cũng không ít lần vì nữ hài trước mắt này mà đánh nhau với người khác, không tiếc mình đầy thương tích, hiện tại làm sao...

Trong đầu hẳn đột nhiên nhớ tới vừa rồi Dương Thiên nói với hẳn một câu dưới lầu.

Đó là ba năm trước, không phải hiện tại!

Vừa nghĩ đến đây, Nghiêm Hoa cảm thấy rất vui mừng, người huynh đệ tốt này rốt cuộc cũng nhìn thấu rồi.

Lâm Duyệt Duyệt cũng có chút ngơ ngác nhìn Dương Thiên, nàng cảm giác vừa rồi thiếu niên phản kích thật đẹp trai.

Tựa như ba năm trước, hẳn đứng trước người mình, đem những học sinh khi dễ nàng đánh ngã xuống đất.

Những lời của Dương Thiên không chỉ vượt quá tưởng tượng của bọn họ, mà còn vượt qua tưởng tượng của mọi người.

“Mẹ nó, tiểu tử này xảy ra chuyện gì? Lúc trước Dư Phỉ Phỉ nhục nhã hẳn như thế nào, hẳn cũng hấp tấp tiếp nhận, hiện tại lại phản kháng?”

“Không hợp tình hợp lý, ba tháng trước tiểu tử này còn gọi điện thoại cho ta muốn phương thức liên lạc của Dư Phỉ Phỉ.”

“Lẽ nào hạt giống si tình này đã khai khiếu?”

Dư Phỉ Phỉ thanh âm trở nên bén nhọn, cả giận nói: “Người chỉ là một cái ngâm sori mà thôi, có tư cách gì nhục ta?”

Ninh Bạch cũng tiến lên một bước cười lạnh nói: “Dương Thiên, có phải người thấy Phỉ Phỉ đi theo ta nên ghen tị không?”

Mọi người nghe vậy mới chợt hiểu ra, tiểu tử này đột nhiên tuyệt tình với Dư Phỉ Phỉ như vậy, nguyên lai là nhìn hoa khôi của chúng ta và Ninh Bạch ở cùng một chỗ, sinh lòng ghen ghét...”

Bọn họ vừa nghĩ tới đây, chỉ thấy cửa đột nhiên bị đẩy ra, sau đó từ bên ngoài đi vào một thiếu nữ tuyệt mỹ.

Đôi mắt thanh nhã của nữ hài tinh khiết như nước, cái mũi vô cùng duyên dáng, miệng nhỏ nhắn như anh đào, tóc dài tới eo, dáng người cao gầy.

Nàng mặc một thân lễ phục lộ vai đỏ rượu, cắt may vừa người quần chặt trên người nàng.

Đường cong uyển chuyển, gợi cảm mê người.

Da thịt trắng nõn không tì vết, cái cổ thon dài ưu nhã, xương quai xanh như ẩn như hiện, hai cánh tay trắng muốt cùng đùi ngọc thon dài, đẹp đến mức làm cho người ta hít thở không thông.

Sự xuất hiện của nàng, khiến tất cả nữ giới ở đây đều mất đi sắc thái, bao gồm cả Dư Phỉ Phỉ.

Ánh mắt mọi người đều nhìn qua, chỉ nhìn một chút, liền không dời mắt đi được.

Vẻ đẹp của nữ hài, phảng phất không tồn tại hiện thực, để bọn hắn cảm giác đang nằm mơ.

Nàng cười khẽ với mọi người, sau đó khẽ mở đôi môi đỏ mọng lễ phép hỏi: “Thật ngại quá, xin hỏi Dương Thiên có ở đây không?”

Tất cả mọi người nghe vậy, ánh mắt đều nhìn về phía Dương Thiên.

Dương Thiên nhìn thấy cô gái xuất hiện, cũng có chút bất ngờ. Hắn vẫy vẫy tay với cô gái, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của

mọi người, cô gái tuyệt mỹ này hưng phấn chạy về phía Dương Thiên.

“Cô gái xinh đẹp này quen biết Dương Thiên?”

Mọi người vừa nghĩ tới đây, chỉ thấy sau khi cô bé đến bên cạnh Dương Thiên, bàn tay nhỏ bé ôm chặt Dương Thiên, sau đó đầu nhỏ cọ vào ngực hắn cười ngọt ngào nói: “Ông xã, em tới rồi!”

“Làm sao có thể...”

Tất cả mọi người triệt để hóa đá.

Nhất là Ninh Bạch và Dư Phi Phi, bọn họ thế nào cũng không nghĩ tới thiếu nữ tuyệt mỹ này lại có quan hệ thân mật như vậy với Dương Thiên.

Vừa rồi Ninh Bạch còn nói Dương Thiên ghen tị hắn, hiện tại trên mặt hắn không tự chủ được hiện lên vẻ ghen ghét.

Dư Phi Phi mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, không thể tin được cô gái xinh đẹp như vậy lại gọi Dương Thiên là lão công.

Nghiêm Hoa nhìn cảnh tượng trước mắt, giống như tưởng rằng là ảo giác, hắn dụi dụi con mắt, chỉ cho rằng con mắt của mình xuất hiện vấn đề.

Lâm Duyệt Duyệt kinh ngạc tán thán nhìn Dương Thiên giờ ngón tay cái lên.

Một đám nữ sinh sau khi nhìn dung nhan tuyệt mỹ của thiếu nữ kia, tự ti mặc cảm cúi đầu.

Một đám nam sinh nhìn thấy dung nhan của nữ hài, tròng mắt đỏ kị đều đỏ lên.

Một cô gái hoàn mỹ không tỳ vết như vậy, có thể nói là nữ thần trong lòng tất cả mọi người, chỉ có điều nữ thần hiện tại đang được người khác ôm ấp.

Dương Thiên vuốt mái tóc cô gái hiểu kỳ hỏi: “Sao con lại tới đây?”

Vương Tĩnh Thần cười hì hì hai tay ôm lấy cánh tay Dương Thiên nói: “Người ta chỉ muốn gặp bạn học của ngươi thôi, lão công ngươi sẽ không đuổi ta đi chứ?”

Nói xong, đôi mắt đẹp đáng thương nhìn Dương Thiên.

Mọi người thấy một màn này, tâm đều sắp hòa tan, đổ kị cũng càng thêm nồng đậm.

Dương Thiên tự nhiên nhìn ra, cô gái là đang lo lắng cho hắn, cho nên tới giúp hắn kiểm chút mặt mũi.

Hắn không khỏi có chút buồn cười mở miệng nói: “Đương nhiên sẽ không.”

Vương Tĩnh Thần lúc này mới cười ngọt ngào, chấp tay sau lưng ngưỡng ngung chào hỏi mọi người: “Chào mọi người, tôi là bạn gái của Dương Thiên, tên là Vương Tĩnh Thần, mạo muội đến đây, hy vọng sẽ không quấy rầy đến các người dùng cơm.”

Mọi người nghe thấy nữ hài tuyệt mỹ như vậy nói chuyện với bọn họ, nguyên một đám có chút thụ sủng nhược kinh.

Tuy rằng nữ hài cung kính lễ phép, nhưng khí chất cao quý của nàng đã nghiền ép tất cả mọi người ở đây.

Dưới ánh mắt của nàng, tất cả bọn họ đều tự ti cúi đầu.

Ánh mắt cuối cùng của Vương Tĩnh Thần rơi vào trên người Dư Phi Phi.

Vừa nãy nàng ở ngoài cửa nghe được một chút, nữ nhân này cũng dám châm chọc Dương Thiên, tuy rằng Dương Thiên không quan tâm, nhưng nàng muốn đem cơn tức này kiểm lại.

Tuy rằng trên mặt Vương Tĩnh Thần mang theo nụ cười, nhưng giọng nói lại lạnh lùng, bản thân nàng xuất thân bất phàm, khí tràng cao quý trang nhã toàn bộ khai hỏa, từ trên cao nhìn xuống đối phương hỏi: “Người chính là Dư Phi Phi?”

Dư Phi Phi bị Vương Tĩnh Thần nhìn chăm chú, đôi mắt không tự chủ được né tránh ra, bình thường cao ngạo thì ai cũng không để vào mắt, nhưng hiện tại nàng dâng lên một cổ cảm giác tự ti nồng đậm.

Bộ lễ phục mà cô gái mặc trên người này, giá trị là quần áo một năm cô mua, cao tới mấy chục vạn.

Miếng ngọc trên cổ nữ hài, nếu nàng không nhìn lầm, cao tới trăm vạn.

Bất kể là dung nhan, khí chất, dáng người của nữ hài, đều bỏ xa nàng mấy con phố, hai người đứng chung một chỗ, tạo thành sự đối lập rõ ràng, nàng giống như lá xanh, giá trị tồn tại chính là để phụ trợ cho dung nhan của nữ hài.

Vương Tĩnh Thần thấy cảnh này, nở nụ cười nói: “Anh không cần xấu hổ, nghe nói anh là nữ sinh mà bạn trai tôi từng thăm mền, có thể ngẩng đầu lên được không? Để tôi xem thử hai người chúng ta rốt cuộc là ai đẹp nhất?”

Một câu nói này của nàng, khiến mọi người chỉ cảm thấy khoe miệng co giật một cái.

Đây là đang đánh vào mặt Dư Phi Phi.

Tục ngữ nói, không có so sánh thì không có tổn thương.

Vương Tĩnh Thần không ở đây, Dư Phi Phi đích thật là đẹp nhất toàn trường, vô luận là đi tới chỗ nào đều trở thành tiêu điểm toàn trường.

Nhưng mà, sau khi Vương Tĩnh Thần xuất hiện, Dư Phi Phi liền ảm đạm phai mờ.

Nàng quốc sắc thiên hương, có dung nhan khuynh quốc khuynh thành, phảng phất như tác phẩm nghệ thuật do trời cao sáng tạo ra, ở đây ai có thể sánh bằng?

Nhìn Dư Phi Phi không nói lời nào, Vương Tĩnh Thần lại cười nói: “Nghe nói lúc trước ngươi là hoa gái hát, thật trùng hợp, ta cũng vậy, chỉ có điều ta còn có một cái tên, là hoa hậu giảng đường duy nhất của trường Nhất Trung Giang Thành, đừng có buồn cười nha, vững vàng đè ép ngươi một đầu.”

Mọi người nghe vậy khoe miệng giật giật, bọn họ cho dù có ngốc, cũng nhìn ra.

Nữ hài tuyệt mỹ này, là đến tìm Dư Phi Phi gây phiền toái.

Ninh Bạch bảo vệ Dư Phi Phi, nhú mày nói với Vương Tĩnh Thần: “Mỹ nữ, Phi Phi là đối tượng của ta, ngươi châm chọc nàng như vậy có phải có chút không thích hợp hay không?”

Vương Tĩnh Thần chấp tay sau lưng cười thanh thuần nói: “Thì ra ngươi là đối tượng của nàng ta, lại nói ngươi làm sao tìm được một cô gái xấu như vậy làm đối tượng? Có muốn ta

giới thiệu cho người quen biết không? Nàng ta lớn lên xinh đẹp giống ta, thế nào?”

Mọi người nghe vậy, chỉ cảm thấy trái tim đang co rúm.

Đây là lần đầu tiên bọn họ nghe thấy có người nói Dư Phi Phi xấu xí.

Nếu là người khác, bọn họ đã sớm châm chọc rồi.

Nhưng cô gái trước mắt này nói câu này, quả thực có vốn liếng.

Dung nhan của nữ hài, là vị xinh đẹp nhất mà bọn họ sống đến bây giờ đã gặp qua, giống như là từ trong nhị thứ nguyên đi ra, tiếp cận hoàn mỹ!

Ninh Bạch nghe Vương Tĩnh Thần nói xong, có một tia động tâm:

Cô gái trước mắt xinh đẹp như vậy, bạn thân của nàng tất nhiên không thuộc về nàng.

Nhưng mà ở chỗ này nhiều người như vậy, nếu như hần nói đồng ý, khẳng định sẽ đạt được xưng hô là nam nhân cận kề.

Vì thế, nhện đầu cự tuyệt nói: “Đa tạ ý tốt của mỹ nữ, ta chỉ yêu một mình nàng.”

Vương Tĩnh Thần ra vẻ kinh ngạc nói: “Oa, người thật si tình, không giống Dương Thiên nhà ta, đối với ta đều không quản không hỏi, lúc trước ta đã mất sức chín trâu hai hổ mới có thể bắt được hần, lại nói Dư Phi Phi đuổi theo người bao lâu mới bắt được người a?”

“Chuyện này.....”

Mọi người nghe vậy cảm giác muốn hộc máu.

Một cô gái xinh đẹp như vậy, lại đuổi theo Dương Thiên?

Tiểu tử kia rốt cuộc có tài đức gì? Phần mộ tổ tiên bốc khói xanh sao?

Khóe miệng Ninh Bạch co giật, nhìn Dương Thiên cũng tràn đầy ghen ghét.

Mà Dương Thiên Tắc cười cười nhìn bóng lưng xinh đẹp của cô gái, nàng muốn tìm lại những ủy khuất vừa rồi của mình về

cho mình!

Mọi người vừa rồi còn cười nhạo Dương Thiên Hàm Ti.

Nhưng hiện tại, từng người ghen ghét đỏ mắt, nghĩ nửa ngày cũng nghĩ không thông Dương Thiên dựa vào cái gì mà được vị nữ thần khuynh quốc khuynh thành này ưu ái?

Ninh Bạch đã bị Vương Tĩnh Thần đả kích thương tích đầy mình.

Nhưng mà cái này cũng chưa xong, cô gái cười hì hì nhìn thoáng qua nhẫn kim cương trên ngón tay của Từ Phi Phi, cười nói: “A, chiếc nhẫn thật xinh đẹp a, là kim cương sao? Thoạt nhìn rất chói mắt a, có phải rất đắt hay không?”

Ánh mắt Từ Phi Phi sáng lên, rốt cuộc tìm được một chỗ có thể làm cho nàng tự tin.

Nàng tiến lên một bước cười nói: “Nếu người thích, vậy để người nhìn một cái là được.”

Nói xong, đưa tay ra, chiếc nhẫn bạch kim kia sáng lên, mang theo nụ cười cao ngạo nói: “Cái kim cương này cũng không lớn lắm, chỉ là tám cái Cra mà thôi, cũng không đắt bao nhiêu, tám vạn tám ngàn mua.”

Lời nói tuy khiêm tốn, nhưng ý cao cao tại thượng trên mặt lại không che giấu được.

Tất cả mọi người đều lộ ra vẻ mặt hâm mộ.

Vương Tĩnh Thần cũng lộ vẻ hâm mộ nói: “Oa, tám vạn tám ngàn một chiếc nhẫn, đắt quá.”

Từ Phi Phi nghe thấy lời khen của Vương Tĩnh Thần, vẻ mặt tươi cười, nhưng sâu trong đôi mắt mang theo nụ cười lạnh.

Dung mạo, khí chất, dáng người so với nàng tốt thì như thế nào? Đối tượng của nàng Ninh Bạch người nhà vút Dương Thiên tám con phố.

Phụ thân Ninh Bạch là thủ phủ huyện Hoài, mà trong nhà Dương Thiên nàng đã từng nghe ngóng rất rõ ràng, chỉ làm một cái sinh ý nhỏ mà thôi, một nhà thu nhập mới năm chữ số, còn mua không nổi chiếc nhẫn này.

Lần này Dư Phỉ Phỉ rốt cuộc cũng nở mày nở mặt, đùa cợt nhìn Vương Tĩnh Thần nói: “Thế nào? Có muốn đeo trên tay người thử một chút không? Nhưng người phải cẩn thận một chút, nếu như bị ngã hồng, bạn trai của người không đền nổi đâu.”

Vương Tĩnh Thần cười ngọt ngào nói: “Không cần, đối tượng của ta có mua cho ta.”

Nói xong, lấy ra một khóa nhẫn kim cương lớn đủ để lóa mù con mắt của tất cả mọi người ở đây.

Cô gái đeo lên tay, cười tủm tỉm nói: “Cái nhẫn này so với anh còn tốt hơn một trăm vạn, bạn trai tôi nói để cho tôi đeo trên tay, chỉ có điều tôi ngại rửa bát làm việc nhà vương việc, không quen mang.”

Nói xong, hần giờ lên nói với Dư Phỉ Phỉ: “Thế nào? Có phải là đẹp hơn người không?”

Mọi người nghe vậy, trái tim thiếu chút nữa ngừng đập.

Hơn một trăm vạn nhẫn kim cương đeo trên người còn chạy loạn khắp nơi, bọn họ sắp ngất đi rồi.

Còn nói cái gì mà mang theo nhẫn kim cương rửa chén? Trời ạ, đập đập thì làm sao bây giờ?

Nghiêm Hoa và Lâm Duyệt Duyệt liếc nhau một cái, đều từ trong ánh mắt của đối phương nhìn thấy được sự khiếp sợ.

Sắc mặt Ninh Bạch tái xanh, vừa rồi hần lấy nhẫn khoan ra, được tất cả mọi người sùng bái, hiện tại Vương Tĩnh Thần lấy ra một viên kim cương đắt gấp mười lần hần, hần chỉ cảm thấy bị hung hăng đánh mặt.

Từ Phỉ Phỉ đã hoàn toàn choáng váng, nàng ta nhìn chằm chằm viên kim cương lớn trên tay Vương Tĩnh Thần, ghen tỵ phát điên.

Một nữ sinh nhìn chiếc nhẫn trên tay Vương Tĩnh Thần, trực tiếp hét lên: “Oa, thật đẹp, nếu ta có một cái, chết cũng cam tâm.”

“Một trăm vạn mua nhẫn kim cương, đúng là giàu có rồi chứ?”

“Thật hay giả? Ta cho tới bây giờ đều chưa thấy qua kim cương lớn như vậy, không phải gạt người.....”

Hắn vừa nói đến đây, chỉ thấy Vương Tĩnh Thần ai nha một tiếng nói: “Sao ta cũng lấy cả phiếu ra vậy, thứ này để trong túi cũng không có tác dụng gì.”

Nói xong, ném tờ ngân phiếu trên tay qua một bên.

Nhìn như tùy ý, nhưng lại trùng hợp vẫn còn ở dưới chân mọi người.

Mọi người nhìn thoáng qua, nhất thời hít sâu một hơi nói: ” Ta ngất, thật đúng là mua hơn một trăm vạn, trời ạ.”

Từ Phi Phi vốn còn ôm lấy một tia may mắn, nhưng nghe được mọi người xác định, lại nghĩ tới vừa rồi nàng cầm nhẫn kim cương này khoe khoang trước mặt đối phương, Từ Phi Phi cơ hồ xấu hổ muốn chui vào trong khe đất.

Vương Tĩnh Thần đang hưởng thụ ánh mắt hâm mộ của mọi người, mà nàng ta bị nhục nhã gần như khóc lên, tháo nhẫn kim cương trên tay xuống rồi hung hăng ném xuống đất.

Ninh Bạch thấy một màn này, khoe miệng giật giật, nắm chặt nắm đấm.

Vương Tĩnh Thần quay đầu lại trừng mắt nhìn Dương Thiên, thề lưỡi thom tho, vô cùng đáng yêu.

Dương Thiên cũng mỉm cười với nàng.

Cô gái nhỏ này luôn luôn suy nghĩ cho hắn khắp nơi.

Hắn khinh thường tranh luận với đám người này, nữ hài liền giúp hắn tranh luận, vì hắn trút giận.

Hiện tại, những người này đã không có người đang châm chọc chế giễu hắn, vừa rồi lấy Ninh Bạch cầm đầu, hiện tại mơ hồ lấy hắn cầm đầu.

Vương Tĩnh Thần không để ý tới sắc mặt khó coi của Ninh Bạch và Từ Phi Phi, mà ngồi ở trên đùi Dương Thiên kiêu mị nói: “Lão công ta đói bụng, ta muốn người đút ta.”

Dương Thiên cười hỏi: “Thích ăn gì?”

Nữ hài mỉm cười nói: “Chỉ cần người cho ăn, ta đều thích ăn.”

“Mẹ nó, quá đáng rồi!” Mọi người quả thực muốn lật bàn.

“Có thể ân ái như vậy sao?”

“Có thể đừng động một chút lại vung cầu lương hay không.”

“Mẹ kiếp, đau lòng quá.”

Khóe mắt Nghiêm Hoa co giật, vừa rồi hắn còn đang muốn an ủi Dương Thiên bị Từ Phi Phi dả kích.

Hiện tại hắn cảm giác người cần an ủi nhất là hắn mới đúng.

Có một mỹ nữ quốc sắc thiên hương như vậy trong lòng, hắn cũng phải ghen tị.

Một buổi họp lớp, trong lòng mọi người tràn đầy oán niệm đối với Dương Thiên.

Dương Thiên và Vương Tĩnh Thần tương tác ngọt ngào, quả thực mặc kệ bọn họ chết sống.

Lúc này Ninh Bạch đứng ở ngoài cửa gọi điện thoại, muốn tìm người giáo huấn Dương Thiên.

Ước định thời gian địa điểm, hắn cười lạnh một tiếng.

Cha hắn là nhà giàu số một Hoài Huyện, chỉ cần có tiền, Hoài Huyện hắn định đoạt.

Khi hắn vào trong phòng, buổi tụ hội lúc này cũng gần như tan cuộc.

Ninh Bạch cười mở miệng nói: “Nếu mọi người đều ăn hết, vậy các người trò chuyện trước, lát nữa ta tính tiền, ta lại tìm một chỗ chơi vui.”

Hắn đang muốn bước ra ngoài lại nghe Vương Tĩnh Thần cười hì hì nói: “Cái này, lúc ta tới đã thanh toán sổ sách rồi.”

Nói đến đây, đôi mắt đẹp lại đáng thương nhìn về phía Dương Thiên hỏi: “Ông xã, anh sẽ không trách tôi chứ?”

Dương Thiên cười xoa đầu cô gái nói: “Sao lại như vậy.”

Sau đó, ánh mắt nhìn về phía Ninh Bạch, nhún vai nói: “Ngại quá Ninh Bạch, lần sau người lại tới mời.”

Ánh mắt mọi người nhìn về phía Vương Tĩnh Thần, lại là một trận sợ hãi thán phục.

Cô gái không chỉ xinh đẹp, hơn nữa còn là một vị bạch phú mỹ, bữa cơm này ít nhất cũng phải tốn mười mấy vạn, thậm chí mấy chục vạn. Nàng lại ở thời điểm mọi người bất tri bất giác thanh toán hóa đơn, mọi người lại không khỏi xem trọng Dương Thiên một chút.

Có thể tìm được nữ hài xinh đẹp, ôn nhu, khí chất tốt, đáng người đẹp, hơn nữa còn hiểu chuyện làm bạn gái, đủ để cho hần nói khoác cả đời.

Nhìn mọi người không ngừng lấy lòng Dương Thiên và Vương Tĩnh Thần, Ninh Bạch và Từ Phi Phi cảm giác muốn tức điên lên.

Bọn họ mới là nhân vật chính của cuộc họp lớp này.

Nhưng bây giờ, phong quang đều bị Dương Thiên chiếm cứ.

Ninh Bạch nắm chặt nắm đấm, hàn mang hiện lên trong mắt.

Đội lát nữa những người này sẽ biết, Hoài Huyện này rốt cuộc là ai định đoạt.

Vừa nghĩ đến đây, hần lại lộ ra ý cười, nhìn về phía mọi người nói: “Các bạn học, mọi người đã ba năm rồi, thật vất vả tụ hội một lần, nếu không chúng ta đi quán bar chơi một chút đi, quán bar kia là bãi của băng hữu ta, rất không tệ.”

Mọi người nghe vậy, con mắt nhao nhao phát sáng lên. Vội vàng gật đầu đồng ý.

Dương Thiên vốn muốn cự tuyệt, nhưng Nghiêm Hoa đã sớm ôm vai hần nói: “Huynh đệ, vừa rồi chúng ta ăn cơm còn chưa uống một chén, đội lát nữa chúng ta nhất định phải uống hai bình thật ngon.”

Ba trăm năm không gặp người bạn này, Dương Thiên cũng có chút nhớ nhung, thế là cười cười mở miệng nói: “Cùng phụng bồi!”

Sau đó đoàn người trùng trùng điệp điệp xuống lầu.

Chờ xuống dưới lầu, tuy rằng chỉ cách không đến 300m, nhưng Ninh Bạch vẫn lấy ra chiếc chìa khóa xe bảo mã thất hệ của hần, sau đó mang theo Dư Phi Phi đứng ở trước mặt Dương Thiên nói: “Dương Thiên, là bạn học, nếu không ta

mang người theo? Cho người cảm nhận một chút cái gì là xe sang trọng?”

Mọi người nhìn bảy hệ bảo mã của Ninh Bạch, trên mặt không có vẻ sùng bái, đây chính là xe sang giá trị trăm vạn.

Ở Hoài huyện, có thể lái được xe này không phú thì quý.

So với Ninh Bạch vẫn là học sinh liền lái lên bảo mã, mà bọn họ chỉ có thể lái xe đạp, mọi người không khỏi than thở.

Tuy nhiên ánh mắt như cười như không của Ninh Bạch hiển nhiên là cố ý làm Dương Thiên khó coi. Vì trả thù Dương Thiên vừa rồi ở trên tụ hội làm cho hắn mất mặt.

Dương Thiên bình tĩnh nhìn Ninh Bạch một cái nói: “Không cần, xe này của người ta ngồi không quen.”

Ninh Bạch sững sốt, sau đó càng thêm miệt thị cười nói: “Mọi việc luôn có lần đầu tiên, lần đầu tiên người làm loại xe sang trọng này khẳng định không quen ngồi, thích ứng là được. Nào nào, đứng rồi bạn gái của người, chỗ ngồi phía sau của ta rộng rãi, vừa vặn có thể ngồi, mọi người chơi chung một buổi, ta sẽ cho các người trải nghiệm cảm giác làm xe sang.”

Trong giọng nói của hắn mang theo vẻ trào phúng, trên mặt càng là biểu lộ giả mù sa mưa, để cho người buồn nôn.

Ngay khi Ninh Bạch vừa dứt lời, chỉ nghe một tiếng nổ vang truyền đến.

Sau đó lại thấy một chiếc xe thể thao đỉnh cấp Koylay màu xanh lam, dừng ở bên cạnh bảo mã thất hệ của Ninh Bạch...

Chương 546 -

Mọi người thấy một màn này, nhất thời kinh hô: "Ta đi, Khoa Ni Tái Khắc, trời ạ, Hoài huyện chúng ta thế mà có loại xe thể thao cấp bậc này?"

“Ta không phải đang nằm mơ chứ, giấc mộng của ta đang ở trước mắt ta.”

“Thân xe hình giọt nước, lực bộc phát to lớn, có thể nói là người nổi bật trong xe thể thao.”

“Nghe giọng nói không đúng, hình như còn trải qua cải tiến, không nói cái khác, chỉ là phí cải tiến đã có thể mua mấy chiếc bảo mã thất hệ.”

Một số nữ sinh không biết chiếc xe này giá trị bao nhiêu, nhìn đám nam sinh kinh ngạc không ngừng, không khỏi tò mò hỏi: “Chiếc xe này rốt cuộc bao nhiêu tiền?”

Một nam sinh trong đó lật xem điện thoại nhìn xem: “Căn bản không phải giá tiền có thể cân nhắc, xe đua Kolgc này là ba trăm sáu mươi lăm chiếc số lượng giới hạn toàn cầu, có giá trị kỷ niệm cực cao, lúc ấy bán ở nước ngoài là một ngàn vạn, vận chuyển đến trong nước, cộng thêm phí dụng lộ vận chuyển, khẳng định phải mắc mấy trăm vạn, hơn nữa chiếc xe này trải qua sửa đổi cuồng dã, thấp nhất cũng gần hai ngàn vạn.”

“Tê!”

Lời này của hắn làm đông đảo nữ sinh sợ tới mức sắc mặt tái nhợt.

Bàn tay vốn muốn sờ một cái cũng hoàn toàn ngừng lại.

Đây chính là hơi trầy chút nước sơn bọn họ đều phải táng gia bại sản.

Mọi người cau mày nói: “Ở Hoài huyện, cho dù là phụ thân của Ninh Bạch cũng không lái nổi chiếc xe này đi.”

Một người trong đó khinh thường nói: “Phụ thân Ninh Bạch mặc dù là thủ phú của Hoài Huyện, nhưng cũng vền vẹn chỉ có giá trị bốn năm ngàn vạn mà thôi, hắn cam lòng bỏ ra một nửa tiền mua chiếc siêu xe đỉnh cấp này?”

Có người suy đoán nói: “Chẳng lẽ trong xe là vị phú nhị đại nào ngồi? Đến Hoài huyện chúng ta thể nghiệm cuộc sống?”

Mọi người nghe vậy, nhao nhao chờ mong rốt cuộc trong hai siêu chạy này ngồi là ai.

Ninh Bạch đỏ kị nhìn chiếc xe siêu tốc đang dừng trước mặt hắn.

Bảo Mã thất hệ của hắn là hắn vất vả lắm mới cầu xin được phụ thân, sau đó phụ thân mới đồng ý cho hắn mượn.

Chính là vì tìm cảm giác ưu việt trước mặt bạn học.

Nhưng mà, hắn còn chưa kịp biểu diễn, còn chưa kịp dùng cảm giác ưu việt này sỉ nhục Dương Thiên, đã bị chiếc xe đua Koythia màu xanh lam này đoạt hết tất cả danh tiếng.

Đều nói nữ nhân đều hướng tới những sự vật tốt đẹp, Từ Phi Phi cũng không ngoại lệ.

Cô nhìn thân xe hình giọt nước của Khoa Ni Tái Khắc trước mặt, tiếng động cơ gầm gừ điên cuồng, trong mắt đều lóe lên những ngôi sao nhỏ.

“Thật là một chiếc xe xinh đẹp.”

Không có so sánh thì không có tổn thương, tuy chiếc bảo mã thất hệ này của Ninh Bạch cũng là xe sang, nhưng so sánh ra thì kém hơn không chỉ một chút.

Dưới sự chú ý của mọi người, cửa vị trí lái của Khoa Ni Khắc bị mở ra.

Khi mọi người nhìn thấy một cô gái bước xuống xe, lập tức choáng váng.

Vương Tĩnh Thần, đây không phải bạn gái của Dương Thiên sao?

Làm sao nàng lái chiếc xe đua xa hoa đỉnh cấp này, chẳng lẽ...

Mọi người tựa hồ nghĩ tới cái gì, triệt để ngây ngẩn cả người.

Quả nhiên, chỉ thấy cô gái sau khi xuống xe, sau đó chạy chậm tới trước mặt Dương Thiên, đem chiếc chìa khóa kia đưa cho hắn nói: “Ông xã, em lái xe của anh ra đây.”

Dương Thiên:.....

Hắn hiện tại không chỉ vì mặt Ninh Bạch mà cảm thấy đau.

Hắn cái gì cũng chưa làm, lại mạng mặt con trai nhà giàu số một Hoài Huyện này hầu như sắp đánh sưng lên.

Dương Thiên đưa tay chỉ vào cái trán trơn bóng của cô gái trước mặt, lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

Nữ hài thì cười hắc hắc lơ đãng.

“Điều này không có khả năng, điều đó không có khả năng!”

Ninh Bạch gần như sắp bị đả kích khóc.

Gần hai ngàn vạn xe lại có quan hệ với Dương Thiên, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Mà Từ Phi Phi cũng choáng váng, cho tới bây giờ, nàng mới phát cho Dương Thiên tựa hồ một mực giả heo ăn thịt hổ.

Ba năm không gặp, nhà bọn họ làm sao có thể phát sinh biến hóa lớn như vậy, siêu xe xa hoa như vậy cũng mua được.

Hiện tại nàng hồi hận đến xanh ruột, rốt cuộc cũng hiểu rõ cái gì gọi là nhật hạt vùng ném dưa hấu.

Nếu ở cùng Dương Thiên, có lẽ nàng sẽ đeo nhẫn kim cương trị giá trăm vạn, ngồi trên xe thể thao trị giá ngàn vạn.

Mà không phải một lần lại một lần bị nhục nhã theo Ninh Bạch.

Dương Thiên nở nụ cười, nhìn thoáng qua Ninh Bạch nói: “Ta không quen ngồi xe của người, không phải vì xe của người không tốt, mà bởi vì xe của người ngồi phía sau quá cứng, không bằng xe của ta ngồi thoải mái.”

Ninh Bạch quả thực tức điên.

Mà mọi người nghe vậy, khóe miệng cũng co rúm lại.

Nói những lời này, ý tứ không phải chê xe của Ninh Bạch quá thấp hèn khinh thường ngồi.

Nhìn sắc mặt tái nhợt của Ninh Bạch, Dương Thiên cười nói: “Thế nào, người không tin? Hay là ta cho người trải nghiệm cảm giác lái xe thể thao?”

Nói xong, chìa khóa đưa về phía Ninh Bạch.

Ninh Bạch cắn răng nói: “Không cần!”

Nói xong, đạp mạnh ga, xe BMW lập tức chạy ra ngoài.

Dương Thiên cười cười, ngồi vào trong xe, đạp mạnh ga, xe hoàn thành gia tốc trong vòng hai giây, mọi người căn bản không kịp phản ứng, xe đua của Khoa Ni Khắc đã vượt qua bảo mã của Ninh Bạch.

“Quân vô lại!”

Ninh Bạch thấy bị vượt mặt, sắc mặt vắn vẹo hung hăng đập tay lái xuống, kém chút lật xe.

Từ Phỉ Phỉ cũng kinh ngạc đến đổ mồ hôi lạnh, nhìn Ninh Bạch, càng thêm hồi hận vừa rồi lựa chọn hần.

Nàng hiện tại không khỏi hoài niệm Dương Thiên Lai.

Thiếu niên xử sự lạnh nhạt, vô luận phát sinh chuyện gì, đều có thể tỉnh táo đối đãi, hiển nhiên mạnh hơn Ninh Bạch không chỉ một chút.

Hơn nữa còn có tiền như vậy...

Đoàn người vào quán bar, Ninh Bạch chào hỏi xong đoàn người liền tìm một chỗ bắt đầu chơi đùa.

Sau đó, Ninh Bạch lấy cớ đi ra ngoài một chuyến.

Hắn chọn chơi ở đây, đương nhiên quan trọng nhất không phải là chơi, mà là vì hung hăng giáo huấn Dương Thiên một trận.

Ninh Bạch đã chuẩn bị xong, bỏ ra năm vạn mời một tay chân, lát nữa nhất định sẽ khiến Dương Thiên không chịu nổi.

Vật tay với nhi tử nhà giàu nhất Hoài Huyện như hần, quả thực muốn chết.

Mà lúc này, mọi người đã bao quanh Dương Thiên ở giữa, không ngừng hỏi đông hỏi tây.

Sau khi Ninh Bạch trở về, phát hiện một màn này, tâm tình lập tức khó chịu.

Hắn dùng tiền mời những người này tới nơi này chơi, mà những người này ngược lại tốt, vậy mà lạnh nhạt hần.

Sao hần có thể cam tâm được.

Ninh Bạch vừa mới nghe được lúc Dương Thiên nói chuyện với Lâm Duyệt Duyệt, nói thành tích thi đại học của hần bình thường.

Thế là, cười lạnh một tiếng hỏi: “Dương Thiên, không tiện tiết lộ một chút lần này ngươi thi được bao nhiêu điểm?”

Mọi người nghe vậy, cũng đều tò mò.

Ninh Bạch ba năm trước đây là lớp trưởng của bọn họ, thành tích nổi trội, là đệ nhất cả lớp, bây giờ thi đậu học phủ nổi danh cả nước, mặc dù trường học kia không xếp vào mười vị

trí đầu toàn quốc, nhưng cũng rất gần, để cho tất cả mọi người hâm mộ một đoạn thời gian thật dài.

Mà Dương Thiên, ba năm trước chính là một học tra, mỗi ngày sao chép bài thi về bài tập của Lâm Duyệt Duyệt.

Cho dù thi đậu Nhất Trung Giang Thành, cũng chỉ là tồn tại hạng chót.

Ninh Bạch vừa rồi bị Dương Thiên chèn ép thảm như vậy, lần này chính là ưu điểm của hắn, hắn nhất định có thể nghiền ép Dương Thiên.

Mà Dương Thiên nhìn ra nụ cười lạnh trong mắt Ninh Bạch, không khỏi bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Xem ra tiêu tử này cảm thấy không so được với hiện tại, cho nên muốn so tương lai với hắn.

Chẳng qua từ lúc hắn quyết định giờ khắc này, đã định trước bại cục.

Dù sao cũng là bạn học, Dương Thiên cho rằng không cần thiết đả kích hắn thảm như vậy, vì thế bình tĩnh mở miệng nói: “Lần này chỉ là thi bình thường mà thôi. Không có gì để nói.”

Trong đôi mắt Ninh Bạch mang theo vẻ hưng phấn.

Quả nhiên, học tra vẫn là học tra kia, thi đại học là điểm mạnh của hắn, hắn đã nghĩ kỹ làm sao để nhục nhã Dương Thiên.

Trong sân, chỉ có Nghiêm Hoa và Vương Tĩnh Thần biết thành tích thi đại học của Dương Thiên kinh khủng đến cỡ nào.

Vương Tĩnh Thần thấy Dương Thiên không có ý mở miệng, thế là cũng không nóng nảy.

Nhưng Nghiêm Hoa lại lo lắng.

Bởi vì từ trong mắt Ninh Bạch, hắn thấy được không có ý tốt.

Quả nhiên, Ninh Bạch tự cho rằng điểm thi đại học là điểm số cao nhất trong tất cả mọi người, vì thế, trên mặt mang theo vẻ cao ngạo, từ trên cao nhìn xuống Dương Thiên, cười như không cười nói: “Mọi người đều là bạn học, có cái gì phải che giấu, ta trước tiên nói cho người biết ta thi được bao nhiêu, ta tổng cộng thi được sáu trăm bảy mươi điểm, thi vào một khu

đại học hàng đầu của Ma Đô, địa vị gần với mười đại học phủ toàn quốc.”

Dứt lời, ngửa mặt, tràn đầy vẻ cao ngạo.

Tuy rằng tất cả mọi người đã nghe Ninh Bạch nói mấy chục lần, nhưng vẫn vỗ tay từ đáy lòng, mặt mũi tràn ngập.

Ninh Bạch nhìn về phía Dương Thiên.

Vốn cho là hắn cũng sẽ kinh thán một phen.

Nhưng mà lại không nghĩ rằng, thiếu niên chỉ ồ một tiếng, sau đó liền không có câu tiếp theo.

Ninh Bạch thiếu chút nữa tức thành nội thương, sau khi hít sâu mấy hơi, đè nén phần nộ trong lòng, trên mặt mang theo châm biếm nói: “Dương Thiên, ngươi đến cùng có dám tuôn ra thành tích thi đại học của mình hay không? Không phải là cái gì cũng không thi đậu, sợ rồi chứ?”

Dương Thiên không nói gì, nhưng Vương Tĩnh Thần lại ngồi không yên.

Trên mặt nàng hiện lên một tia khinh thường cười lạnh nói: “Sáu trăm bảy mươi điểm rất trâu sao? Không có tiền vào mười đại học phủ toàn quốc, ngươi có tư cách gì ở trước mặt chúng ta nói khoác?”

Ninh Bạch nghe vậy đầu tiên là sững sờ, sau đó nở nụ cười, liếc Dương Thiên một cái nhìn về phía Vương Tĩnh Thần đùa cợt nói: “Thế nào, chẳng lẽ hắn tiến vào mười vị trí đầu toàn quốc học phủ?”

Vương Tĩnh Thần mang theo nụ cười khinh thường, thanh thúy nói: “Ngay cả ta mà ngươi cũng không sánh bằng, càng không có tư cách so sánh với bạn trai của ta.”

Trên mặt Ninh Bạch đều là nụ cười chế giễu.

Mọi người đã nhiều lần hỏi thành tích của Dương Thiên, nếu hắn có thành tích tốt thì sao có thể giấu được.

Thành tích là ưu thế duy nhất mà hắn có thể khiến Dương Thiên cảm thấy khó chịu, bất kể là ba năm trước hay ba năm sau.

Hắn cười châm chọc nhìn về phía Vương Tĩnh Thần nói:
“Người nói ta không sánh bằng người, ta ngược lại tò mò
người thi được bao nhiêu điểm?”

Ninh Bạch sáu trăm bảy mươi điểm, ở Hoài Huyện cũng thuộc
về hàng ngũ đỉnh cao, hắn không tin cô gái trước mắt này có
điểm vượt qua hắn.

Vương Tĩnh Thần hừ một tiếng, mở miệng nói: “Ta thi không
tốt bằng bạn trai ta...”

Nàng nói đến đây, mọi người đã không còn ôm hy vọng gì
nữa.

Dù sao ba năm trước đây thành tích của Dương Thiên là đếm
ngược cả lớp, thành tích của Ninh Bạch gấp hai Dương Thiên.

Mà nữ hài nói thành tích của mình còn không bằng Dương
Thiên, vậy làm sao có thể vượt qua...

Mọi người vừa nghĩ tới đây, mà Vương Tĩnh Thần cũng nói
nốt nửa câu sau.

“Chỉ là thi được bảy trăm mười lăm điểm mà thôi.”

“Phụt!” Một người đang uống nước thì phun thẳng ra ngoài.

Còn có một người không ngồi vững, sợ tới mức từ trên ghế
ngồi bệt xuống đất.

Ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn Vương Tĩnh Thần, mặt mũi
tràn đầy chấn kinh.

Thi đại học năm nay phổ biến khó khăn, nữ hài vậy mà thi
được bảy trăm mười lăm điểm thành tích, quả thực có thể nói
là nghịch thiên.

Thành tích này, học phủ đứng đầu cả nước đều có thể chọn
đến nương tay.

Mà biểu hiện trên mặt Ninh Bạch giống như ăn phải ruồi bọ
vậy.

Gã căn răng cả giận nói: “Làm sao có khả năng? Người nói thi
bao nhiêu thì thi bấy nhiêu? Có bản lĩnh người xuất ra chứng
cứ đi?”

Vương Tĩnh Thần mở túi xách của mình ra nói: “Ôi chao, sao ta lại cất loại thành tích đơn vô dụng này vào trong túi xách?”

Mọi người nghe vậy, cổ dài hơn cả nai cổ.

Nữ hài thấy vậy, cười hì hì nói: “Nếu các người muốn xem, vậy thì xem đi.”

Nói xong, đưa phiếu điểm cho mọi người.

Mọi người chỉ nhìn thoáng qua, lập tức xù lông.

“Mẹ nó, thành tích điểm tôi đa sáu khoa, bảy trăm năm mươi điểm tôi đa.”

“Mẹ kiếp, trái tim ta không chịu nổi nữa rồi, không phải nàng nói bảy trăm mười lăm điểm sao?”

“Quả thực là lóa mù mắt ta.”

Trái tim của tất cả mọi người đều đang co rúm lại, vẻ mặt chấn động.

Mà lúc này, Vương Tĩnh Thần a một tiếng nói: “Hi hi, thật ngại quá, cầm nhầm rồi, đó là phiếu thành tích của Dương Thiên, đây mới là của ta.”

Nói xong, bí mật cười cười với Dương Thiên. Đem một tờ phiếu thành tích bảy trăm mười lăm điểm ra.

Dương Thiên cười cười, nhẹ nhàng vuốt ve cái mũi tinh xảo của cô gái, cô gái híp mắt dường như vô cùng hưởng thụ.

Hắn tự nhiên nhìn ra được, cô gái nhỏ này là cố ý.

Mọi người nghe vậy nhìn kỹ danh tính của tờ thành tích đầy điểm sáu khoa kia, quả nhiên là Dương Thiên.

Trên mặt bọn họ hiện lên thần sắc khó có thể tin.

Đây mới là tiểu tử đứng cuối cả lớp ba năm trước đây sao? Thành tích thi đại học cao nhất, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

“Yêu nghiệt a, yêu nghiệt.”

“Ba năm qua hắn đã trải qua những gì? Thành tích này cho dù phóng mắt nhìn cả nước, cũng không ai có thể sánh vai với hắn?”

“Quả thực không thể tin được hai mắt của mình.”

Thân thể mềm mại của Từ Phi Phi lắc lư một cái, cho tới bây giờ nàng mới biết mình đã mất đi cái gì.

Nếu ba năm trước đây đồng ý với thiếu niên trước mắt này, có lẽ nàng sẽ phong quang vô hạn.

Nhưng hiện tại, hết thảy đều không thuộc về hắn, mà là thuộc về cô gái bên người thiếu niên kia so với nàng càng thêm xinh đẹp.

Lần này Ninh Bạch bị đả kích triệt để phát điên, cho tới bây giờ, hắn vẫn không thừa nhận.

Hắn đứng lên, sắc mặt vắn vẹo cả giận nói: “Điều đó không có khả năng, người nhất định là giả tạo, thành tích của hắn không bằng ta, làm sao có thể thi được thành tích nghịch thiên bảy trăm năm mươi điểm? Chuyện này chưa từng xuất hiện trong lịch sử thi đại học.”

Vương Tĩnh Thần hừ một tiếng nói: “Trước kia chưa từng xuất hiện, không có nghĩa là bây giờ không thể xuất hiện, người đã không tin, vậy phần đồ vật này người cũng nên quen biết chứ?”

Nói xong, hắn lấy ra một tờ thông báo trúng tuyển từ trong túi.

Trên giấy thông báo viết Bắc đại học phủ.

Vương Tĩnh Thần móc thư thông báo này ra, toàn trường tĩnh mịch.

Phía trên có con dấu chuyên dụng của Bắc Đại Học Phủ, điểm này, không có người nào còn dám nói là ngụy tạo.

Ninh Bạch hiện tại xấu hổ gần như muốn chui vào trong kẽ đất, hiện tại hắn mới rốt cuộc biết làm sao gọi là tự rước lấy nhục.

Rõ ràng Dương Thiên người ta không có ý định công bố thành tích này, chính là chừa chút mặt mũi cho hắn.

Lại không nghĩ rằng, là hắn phải ép mình vào tuyệt lộ.

Vương Tĩnh Thần cười hì hì trốn trong lòng Dương Thiên ghé vào tai hắn cười nói: “Thế nào trời, ta làm được không? Có phải người nên thưởng cho ta không?”

Dương Thiên cười nói: “Một nụ hôn thì sao?”

Khuôn mặt nữ hài ửng đỏ, tay nhỏ véo bên hông một cái nói: “Đẹp đến người.”

Ninh Bạch liên tiếp bị đánh mặt, đã tức sắp nổi điên, sắc mặt hắc đen lại lấy điện thoại di động ra biên tập một tin nhắn gửi đi.

Sau đó, không tới nửa phút, chỉ thấy mấy thanh niên lưu manh đi tới.

Cầm đầu là một thanh niên nhuộm tóc vàng, Ninh Bạch nháy mắt với hắn, sau đó ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên.

Hắn ngẫm hiểu, khẽ răng cười một tiếng, trong tay bung rượu đi đến bên người Dương Thiên, đang muốn cố ý hướng về phía Dương Thiên vậy vậy.

Dương Thiên nhướng mày, đưa tay đỡ lấy rượu trong chén của thanh niên tóc vàng, lạnh nhạt mở miệng nói: “Bằng hữu, cần thận rượu đổ ra.”

Hoàng Mao nghe vậy, kinh ngạc nhìn Dương Thiên khẽ răng cười nói: “Tiểu tử, người dám quản chuyện của Đông ca người? Đây là rượu lão tử dùng tiền mua, vậy hay không vậy có liên quan đến người sao? Người là thần mã sao?”

Mọi người nghe vậy có chút phẫn nộ.

Nghiêm Hoa đứng lên nói: “Sao con người người lại không nói đạo lý như vậy, huynh đệ của ta giúp người, thái độ của người như thế là thế nào?”

Tóc vàng cười lạnh một tiếng nói: “Ta có thái độ gì? Lão tử chính là thái độ này, người không phục?”

“Người đây là tìm việc.”

Nghiêm Hoa phẫn nộ quát.

Mấy tên lưu manh sau lưng Hoàng Mao ném chén rượu xuống dưới chân Dương Thiên cười lạnh nói: “Sao hả? Kiểm chuyện thì người làm được gì? Đây là cục diện của An ca, đặc tội chúng ta, ai cũng đừng hòng ra ngoài.”

Đông đảo học sinh sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

Tóc vàng nở một nụ cười tàn nhẫn nhìn Dương Thiên nói:
“Tiểu tử, ngươi đã nghe qua tên An ca chưa?”

Dương Thiên khinh thường hừ lạnh một tiếng nói: “Ngươi hỏi hắn có từng nghe tên của ta không?”

Mấy tên lưu manh nghe vậy sững sờ, tiểu tử này quá ngông cuồng rồi.

Mọi người nghe Dương Thiên nói vậy, khóe miệng cũng co giật.

An Hạo, người trên đường đều gọi hắn An ca.

Trước đó không có tiếng tăm gì, nhưng mấy ngày gần đây ở Hoài Huyện là như mặt trời ban trưa.

Trương Báo từng chiếm lấy tất cả mạch máu của Hoài Huyện đã biến mất không thấy đâu nữa, nghe nói sau lưng hắn còn có bóng dáng của An Hạo.

Hoài Huyện hiện tại do hắn quản, cho dù là người đứng đầu một huyện mới cũng đi bái phỏng hắn, địa vị so với người giàu nhất Hoài Huyện, phụ thân Ninh Bạch đều cao hơn.

Nơi này là chỗ của vị đại lão này, mà Dương Thiên lại nói với tiểu đệ của An Hạo là bọn họ có nghe qua tên của hắn hay không.

Đây quả thực là muốn tìm chết a.

Quả nhiên, chỉ thấy tên cầm đầu Hoàng Mao kia hung hăng ném chén rượu xuống đất, chỉ vào Dương Thiên âm lãnh nói:
“Tiểu tử, ngươi có gan thì nói lại lần nữa, hôm nay nếu ngươi có thể ra khỏi cửa này, ta chính là hậu nương nuôi.”

Hai tiểu đệ bên cạnh hắn cũng lòng đầy căm phẫn, vây Dương Thiên vào giữa.

Dương Thiên không để ý đến mấy tên tôm tép nhãi nhép này, mà nhìn về phía Ninh Bạch, ánh mắt lạnh nhạt nói: “Xem ra những người này là người mời tới, vì tìm ta mà làm phiền người nhọc lòng.”

Ninh Bạch vốn đang cười lạnh, nhưng sau khi nghe được câu này, sắc mặt cứng ngắc.

Mà lúc này thấy ánh mắt của mọi người đều nhìn sang, hấn hừ lạnh một tiếng nói: “Hừ, Dương Thiên ngươi đừng đem châu phân đồ loạn trên đầu ta, ta ngồi ở chỗ này căn bản không có động, rõ ràng là chính ngươi chọc giận Đông ca, tạo thành hậu quả, sao còn trách ta?”

Sắc mặt Dương Thiên bình tĩnh nói: “Ngươi mở miệng ra là gọi đại ca thật đúng là thuận miệng, vì mời bọn họ đến mà tốn không ít tiền nhỉ?”

Sắc mặt Ninh Bạch âm trầm xuống, cả giận nói: “Dương Thiên, đến lúc này ngươi còn có thời gian khua môi múa mép, đắc tội với Đông ca ngươi cứ chờ quỳ xuống xin lỗi đi.”

Nói đến đây, lại nhìn về phía những người bạn học chung quanh Dương Thiên nói: “Các ngươi bây giờ còn ngây ra ở đó làm gì? Đợi chút nữa bị liên lụy bị đánh, đừng nói ta không nhắc nhở các ngươi.”

Mọi người nghe vậy, đều kéo dài khoảng cách với Dương Thiên.

Tên tóc vàng kia thấy vậy lại nhẹ răng cười một tiếng nói: “Tiểu tử, đắc tội ta, ta không so đo với ngươi. Nhưng mà dám nói xấu An ca, hôm nay nếu ngươi không quỳ xuống nhận sai, vậy thì lưu lại một chân.”

Sau khi tất cả mọi người nghe được lời này, trên mặt mang theo vẻ hoảng sợ.

Hoặc là mất hết mặt mũi, hoặc là thành một người què.

Tên tóc vàng này thật là hung ác.

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Dương Thiên vẻ mặt lo lắng, đối phương có ba bốn người, hơn nữa mỗi người thân thể cường tráng, vậy thiếu niên vào giữa.

Xem ra là dự định một lời không thể liên động thủ, nếu Dương Thiên dám nói một chữ không, sợ rằng sẽ lập tức bị quần ẩu.

Dưới tình huống này, hấn sẽ lựa chọn thế nào?

Chương 547 - Để người gọi người.

Lấy Hoàng Mao, cũng chính là Trịnh Đông cầm đầu mấy tiểu lưu manh nhìn chăm chăm.

Thần sắc mọi người khấn trương nhìn Dương Thiên, không biết hắn sẽ lựa chọn như thế nào.

Mà Dương Thiên sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt lạnh lùng nhìn mấy tên lưu manh xung quanh, hừ một tiếng nói: “Để ta quỳ xuống? Người hỏi An Hạo xem có gan nói những lời này hay không?”

Trịnh Đông mặt âm trầm nói: “Người là cái thá gì? Dám gọi thẳng tên tuổi An ca?”

Nói xong, hắn rút gậy bên hông ra, tàn nhẫn nói: “Các huynh đệ, động thủ, đánh gãy chân hắn.”

Tất cả mọi người đều sợ hãi hét ầm lên, nhắm hai mắt lại không dám nhìn cảnh tượng này.

Mà vào lúc này, chỉ nghe một đạo thanh âm thanh thúy vang lên.

“Dừng tay!”

Ánh mắt mọi người nhìn lại, đã thấy Vương Tĩnh Thần dùng thân thể mềm mại gầy yếu kia chắn trước mặt Dương Thiên, quát lớn với Trịnh Đông cầm đầu: “Ta xem các người ai dám tiến lên một bước?”

Trịnh Đông sửng sốt, sau đó nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Vương Tĩnh Thần, trong đôi mắt hiện lên một tia nóng rực.

Hắn nhíu mày nói: “Mỹ nữ, người cùng tiểu tử này có quan hệ gì?”

Vương Tĩnh Thần tức giận hừ một tiếng: “Hắn là bạn trai tôi, tôi không cho phép các người khi dễ hắn, cha tôi là Vương Liệt, ai trong các bạn trai tôi dám khi dễ bạn trai tôi đều sẽ không có kết cục tốt.”

Trịnh Đông sửng sốt, cười ha ha nói: “Vương Liệt là ai? Chưa từng nghe qua, ở Hoài Huyện, hôm nay là An ca định đoạt.”

Còn lại mấy tên lưu manh cũng hòa theo: “Bạn trai của người dám làm nhục An ca, không nói là phụ thân của người, dù là lão tử của Thiên vương tới cũng không bảo vệ được hắn.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Vương Tĩnh Thần trắng nhợt, lúc này mới nhớ ra, nơi này không phải Giang Thành.

Tên tuổi của phụ thân nàng có thể chấn nhiếp toàn bộ Giang Thành, nhưng để ở chỗ này, căn bản không có một chút tác dụng.

Mà lúc này, trên mặt Trịnh Đông mang theo nụ cười lạnh nói: “Muốn buông tha hắc cũng không phải là không thể được, chỉ có điều ngươi phải đáp ứng ta một điều kiện.”

Vương Tĩnh Thần nghe vậy sững sốt, hỏi: “Điều kiện gì?”

Trịnh Đông từ trên xuống dưới đánh giá khuôn mặt tuyệt mỹ của Vương Tĩnh Thần một cái, trên khuôn mặt xinh đẹp mang theo nụ cười không có ý tốt nói: “Chỉ cần đêm nay cô ở cùng mấy người anh em của tôi, tôi sẽ bỏ qua bạn trai của cô.”

“Ngươi... ngươi nằm mơ!”

Vương Tĩnh Thần nghe vậy suýt chút nữa tức khóc, mà lúc này Dương Thiên kéo Vương Tĩnh Thần ra sau lưng.

Con ngươi của hắc từ từ trở nên băng hàn, giống như là hàn băng vạn cổ, lạnh đến khiến người ta thấu xương.

Trịnh Đông nhìn thấy một màn này, không khỏi cảm thấy một trận rùng mình.

“Ngươi muốn chết phải không?”

Giọng nói của Dương Thiên mang theo khí tức tử vong, khiến Trịnh Đông cảm giác máu gần như muốn đông lại.

Bởi vì uy áp tinh thần của Dương Thiên tập trung trên người Trịnh Đông, mấy tên lưu manh còn lại không cảm nhận được.

Bọn họ nghe Dương Thiên cuồng vọng như thế, không khỏi giận dữ: “Tiểu tử, ngươi dám nói như vậy với Đông Ca của chúng ta, ngươi muốn chết!”

Nói xong, vọt thẳng tới, cầm trong tay gậy cao su và ống thép.

Dương Thiên tức giận hừ một tiếng, thân hình biến mất ngay tại chỗ dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người.

Sau đó, xuất hiện ở trước người mấy tên lưu manh kia.

Một tên lưu manh mập mạp trong đó thấy vậy sững sờ, còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy một bàn tay hung hăng tát vào mặt hắn.

Bốp!

Bàn tay vang dội đặc biệt chói tai trong quán bar ồn ào này.

Mọi người chỉ thấy mập mạp này nặng hai trăm cân thể trọng trực tiếp bị tát bay lên, ở trên không trung xoay một vòng, sau đó nặng nề ngã xuống trên mặt đất.

Hắn bị đánh rớt mấy cái răng dính máu, trên mặt đất lộ ra đặc biệt chói mắt.

Tên lưu manh mập mạp kia bụm lấy khuôn mặt gần như biến dạng, nằm trên mặt đất không ngừng kêu rên thảm thiết.

Mấy tên lưu manh khác thấy vậy thần sắc phần nộ: “Mẹ nó, dám đánh huynh đệ của chúng ta, người đi chết đi!”

Nói xong, ống thép hung hăng đập về phía đầu Dương Thiên.

Mọi người kinh hô một trận, những người này chẳng lẽ muốn giết người à.

Tốc độ của ống thép này rất nhanh, mắt thấy là sẽ nện vào trên đầu Dương Thiên.

Tất cả mọi người không đành lòng nhìn một màn này, có chút nữ sinh nhát gan đều sợ hãi hét lên.

Ánh mắt Dương Thiên lạnh như băng, duỗi tay nắm chặt ống thép.

Sau đó, dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, dễ dàng vặn ống thép thành hình bánh quai chèo.

Tên lưu manh cầm ống thép thấy vậy sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng tuôn ra, trong ánh mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ.

“Làm sao có thể?”

Ống thép này lớn chừng bắp chân trẻ con, mặc dù là rỗng ruột, nhưng cho dù năm người dùng sức đều bẻ cũng sẽ không bẻ gãy!

Làm sao hiện tại đến trong tay thiếu niên, lại yếu ớt như sợi mì vậy?

Nhưng mà, không kịp hắn nghĩ nhiều, khi hắn còn chưa kịp phản ứng, một bàn tay đã mang theo cự lực đánh tới mặt hắn.

Bốp!

Sau một tiếng vỗ tay vang dội, thanh niên lưu manh này giống như tên mập nằm trên mặt đất không ngừng kêu thảm thiết. Triệt để mất đi sức chiến đấu.

Tất cả mọi người đều bị dọa ngây dại.

“Mẹ nó, thật sự là quá đẹp trai.”

“Không ngờ Dương Thiên còn là cao thủ?”

“Trời ạ, đây hoàn toàn là miêu sát, lúc trước khi Dương Thiên đi cùng lớp với chúng ta sao không thấy hắn ra tay?”

Trong ánh mắt của bọn họ, tất cả đều là vẻ sùng bái.

Dư Phi Phi càng hồi hận đến ruột đều xanh, thiếu niên ưu tú như vậy, nàng bỏ lỡ.

Sắc mặt Ninh Bạch xanh mét, thầm mắng những người này đều là phế vật, một thiếu niên cũng đánh không lại, còn có mặt mũi kêu thảm.

Sau đó, Dương Thiên liên tiếp ra tay, mấy tên lưu manh kiếm chuyện ở trên tay hắn cũng không chống đỡ nổi một chiêu.

Một người trong đó, trực tiếp bị đánh ngất đi.

Trên mặt mọi người mang theo vui sướng, có Thần hộ mệnh này, xem ai còn dám đui mù tìm bọn họ gây phiền phức.

Trịnh Đông thấy một màn này, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ nhìn Dương Thiên.

Mà Dương Thiên lúc này cũng chậm rãi đi về phía hắn.

Trịnh Đông không ngừng lui về phía sau, mồ hôi lạnh trên trán xoát một cái liền lưu lại, hắn cả giận nói: “Đừng tới đây, ta là thủ hạ của An ca, người dám động thủ, tốt nhất nên suy nghĩ một chút xem mình có năng lực chống đối An ca hay không.

Dương Thiên lạnh lùng nói: “Gọi điện thoại!”

“Cái gì?”

Trịnh Đông nghe vậy sững sờ không rõ cho lắm.

Dương Thiên lại mở miệng nói: “Ta bảo người gọi điện cho An Hạo!”

“Ngọa tào, Dương Thiên đây là muốn làm gì?”

Mọi người nghe vậy đều choáng váng.

Trịnh Đông này cũng đã nói, hắn ta đi theo An Hạo lẫn lộn.

Lúc này gọi điện thoại cho An Hạo, chẳng phải là để hắn gọi viện binh sao?

Đầu óc Dương Thiên này chẳng lẽ bị chuột rút sao, không nghĩ tới điểm này?

Trên mặt Trịnh Đông hiện lên vẻ khó tin.

“Người thật sự để cho ta đánh?”

Hắn vốn định dùng tên tuổi của An Hạo để dọa Dương Thiên trước, sau đó lại lén lút gọi điện thoại tìm người đến.

Lại không nghĩ rằng Dương Thiên bây giờ lại trắng trợn để cho hắn đánh.

Trịnh Đông trên mặt mang biểu lộ mừng như điên lấy điện thoại di động ra.

Dương Thiên cao ngạo mở miệng: “Nói cho An Hạo biết, nói là Dương Thiên đến chỗ của hắn, người hỏi hắn chiêu đãi như thế nào?”

Còn chiêu đãi? Chờ chết đi!

Trịnh Đông Đình cười một tiếng.

Những ngày gần đây, ở Hoài Huyện, thanh danh của An Hạo như mặt trời ban trưa.

Trương Báo đã từng là thế lực đệ nhất Hoài Huyện không rõ sống chết, An Hạo không cho phép người ta truyền ra ngoài.

Tất cả mọi người đều suy đoán ở sau lưng, nghe nói chính là An Hạo ra tay.

Trong mắt Trịnh Đông, cấp bậc tồn tại như Trương Báo đều bại bởi An Hạo, thiếu niên trước mắt này ngay cả cái rắm cũng

không tính, hiện tại đặc tội An Hạo, quả thực chính là muốn chết.

Trịnh Đông lấy điện thoại ra, cười lạnh nhìn Dương Thiên bấm điện thoại.

Bên kia điện thoại rất nhanh đã kết nối.

Trịnh Đông trầm giọng cung kính nói: “An ca, ta ở chỗ chúng ta gặp chút phiền toái.”

An Hạo nghe vậy cau mày nói: “Ta hiện tại có chuyện quan trọng, chuyện này chút nữa ta giao cho Triệu Nguyên xử lý, nhớ kỹ, hiện tại thân phận địa vị đề cao, nhưng không nên gây chuyện ức hiếp người khác, nếu không ta không tha cho người.”

Trịnh Đông vội vàng kêu khổ nói: “An ca, không phải ta gây chuyện, là tiểu tử Dương Thiên kia quá mức càn rỡ, căn bản không để ngài vào mắt, hơn nữa đánh bị thương mấy huynh đệ chúng ta, còn bảo ta truyền lời cho ngài, nói hấn đến chỗ của ngài, hỏi ngài chiêu đãi như thế nào?”

“Hừm?”

An Hạo nghe vậy cau mày, sắc mặt âm trầm.

Nhưng mà, thời điểm hấn đang muốn tức giận, lại nghe được một chữ quen thuộc.

Dương Thiên!

Dường như hấn nghe được hai chữ Dương Thiên!

Vì vậy, thần sắc An Hạo biến đổi, vội vàng hỏi: “Người nói cái gì? Người họ tên là gì?”

Trịnh Đông sững sờ, mở miệng nói: “Hấn nói hấn tên là Dương Thiên.”

Sắc mặt An Hạo đại biến, thiếu chút nữa từ trên ghế ngã xuống, hấn vội vàng mở miệng nói: “Năm phút sau ta sẽ đến.”

Nói xong vội vàng cúp điện thoại, quên dặn dò Trịnh Đông đừng đặc tội Dương Thiên.

Cúp điện thoại xong, An Hạo nhìn thoáng qua nam tử trung niên ôn trọng trước mặt mở miệng nói: “Văn lão ca, hiện tại ta

có chút việc, hôm nay nói đến đây trước, thật sự là có lỗi, ngày khác ta mời người uống rượu.”

Văn Quyết nghe vậy trong lòng cân nhắc, địa vị của hắn là huyện trưởng một huyện Hoài Huyện vừa mới nhậm chức.

An Hạo vậy mà vì một chuyện, mà để hắn ở lại chỗ này, hiển nhiên, địa vị của đối phương không giống bình thường.

Vì vậy, hắn cười nói: “Không biết An tiên sinh muốn đi gặp người nào, gấp gáp như vậy? Có tiện nói cho biết không?”

An Hạo mở miệng nói: “Dương tiên sinh đến địa bàn của ta, hiện tại ta đi gặp hắn một chút.”

“Cái gì? Dương tiên sinh?”

Văn Quyết nghe được ba chữ này, thiếu chút nữa ngã xuống ghế.

Chương 548 - Không thể sai sót!

Văn quyết gần như sinh ra bóng ma tâm lý đối với ba chữ Dương tiên sinh này.

Dù sao, Khang Chính đời trước của hắn cũng đang nằm trong tay đối phương.

Hơn nữa, khi hắn còn chưa nhậm chức, một đội trưởng đặc công của Hoài Huyện đã nói với hắn về nhiệm vụ trước đó là vì đắc tội Dương tiên sinh, sau đó trực tiếp bị xóa sổ khỏi thế giới này.

Đội trưởng đặc công kia còn nói với hắn một câu Dương tiên sinh, để hắn hiểu thêm chút, không nên đắc tội với người không nên đắc tội.

Hắn và An Hạo vừa mới đàm luận đến Dương Thiên, An Hạo đã biết Khang Chính xuống đài chính là do Dương Thiên ra tay.

Mà Văn Quyết cũng vừa biết Trương Báo mất tích, cũng là do Dương Thiên ra tay.

Hai người vừa rồi còn đang đổ mồ hôi lạnh không ngừng, cùng nhau đưa ra quyết định, bất kể như thế nào cũng không thể đắc tội Dương Thiên.

Lúc này An Hạo đi gặp Dương Thiên, Văn Quyết đương nhiên không dám ngăn cản, y mở miệng nói: “Nếu Dương tiên sinh ở quán rượu của ngươi, không biết An tiên sinh có thể dẫn ta đi kính một chén rượu không?”

Hắn muốn tạo chút quan hệ với Dương Thiên, giáo huấn đời trước của hắn rõ mồn một trước mắt, hắn cũng không muốn đi theo gót đối phương.

An Hạo trầm mặc một hồi, mở miệng cười nói: “Cũng tốt!”

Thế là, hai người cùng nhau lái xe chạy tới quán bar khốc huyền của hắn!

Lúc này mọi người thần sắc lo lắng khuyên giải Dương Thiên.

“Dương Thiên, ngươi mau rời khỏi nơi này, An Hạo người này ở Hoài Huyện hiện tại có thể nói một tay che trời, quyền thế rất lớn.”

“Đúng vậy, sau khi Trương Báo biến mất, An Hạo chinh đồn tất cả sản nghiệp của hắn, hiện tại ở Hoài Huyện là thiên hạ của An Hạo, người đầu không lại hắn.”

“An Hạo không thể dễ dàng đắc tội, ngươi căn bản không biết hắn có bao nhiêu năng lượng. Nghe nói tất cả thủ hạ của Trương Báo cộng lại hơn 0 người, bởi vì đắc tội An Hạo mà toàn bộ ly kỳ biến mất, nhưng người sáng suốt vừa nhìn liền biết bọn họ đã chết, chết ở trong tay An Hạo.”

“Loại đại lão này căn bản không phải chúng ta có khả năng đối kháng, ngươi nhanh chạy đi.”

Nhắc tới An Hạo, trong mắt mọi người đều hiện lên vẻ sợ hãi.

Dương Thiên nghe mọi người khuyên bảo, thanh âm bình tĩnh nói: “Tại sao phải chạy?”

Tất cả mọi người choáng váng.

Ngươi đánh hết người của người ta, hơn nữa còn gọi đại lão người ta tới, để người ta chiêu đãi ngươi, ngươi không chạy chờ bị làm thịt sao?

Thấy khuyên không được Dương Thiên, mọi người bắt đầu cầu Ninh Bạch.

Nghiêm Hoa cắn răng cúi đầu nói với Ninh Bạch: “Ninh thiếu gia, người có thể gọi điện thoại cho phụ thân người gọi điện thoại cho An Hạo, để hãn tha cho Dương Thiên.”

Những người khác cũng nhao nhao phụ họa: “Đúng vậy, Dương Thiên tốt xấu gì cũng là bạn học của chúng ta, vừa rồi đều là nói đùa, người nhất định phải giúp đỡ a.”

“Ninh thiếu, hiện tại liên đêm thế lực nhà người lớn nhất, phụ thân người là thủ phủ Hoài huyện, hãn nói một câu An Hạo hãn là sẽ cho một cái mặt mũi.”

“Đúng đúng, Ninh thiếu gia, chỉ có người có thể giúp Dương Thiên, người nhất định phải giúp đỡ nha.”

Giờ phút này Ninh Bạch rút cuộc cũng mở mày mở mặt.

Trên mặt hãn mang theo nụ cười ra vẻ than thở nói: “Cái này, có chút phiền phức, Dương Thiên đắc tội với An Hạo, thế lực của An Hạo ở Hoài Huyện các người cũng biết, ta trả giá có chút lớn a.”

“Vậy rút cuộc người làm sao mới chịu ra tay.”

Mọi người có chút nóng nảy.

Trên mặt Ninh Bạch mang theo nụ cười lạnh, sau đó nhìn về phía Dương Thiên nói: “Ta muốn hãn đích thân cầu ta.”

Ánh mắt mọi người lại dồn dập rơi vào trên người Dương Thiên.

“Dương Thiên, bây giờ không phải là lúc sĩ diện, hay là người cầu xin Ninh Bạch đi.”

“Đúng vậy, bây giờ không phải là nói đùa, An Hạo thật sự không phải là người dễ chọc.”

“Hiện tại chỉ có Ninh thiếu mới có thể cứu người, người tuyệt đối đừng hành động theo cảm tính.”

Đối với lời khuyên giải của mọi người, Dương Thiên khinh thường cười.

Hắn là Vương Tây Nam, nếu hắn thật sự có phiền phức, đừng nói là phụ thân Ninh Bạch, coi như là kéo thi thể mười tám đời tổ tiên Ninh gia hắn ra, cũng không giải quyết được.

Mà Ninh Bạch lúc này, trên mặt mang theo nụ cười đắc ý, từ trên cao nhìn xuống mọi người nói: “Nếu hắn cầu xin ta, xem ra phân thượng bạn học, ta sẽ gọi điện thoại cho phụ thân ta, tuy nhiên có thể giải quyết hay không, cái này ta cũng không dám đánh cược, dù sao Dương Thiên đắc tội chính là An Hạo, hắn có phân lượng gì, tất cả mọi người ở đây hắn là đều biết mới đúng.”

Mọi người liên tục gật đầu nói: “Biết rõ thì đương nhiên biết, Ninh thiếu gia chỉ cần ngài chịu hỗ trợ, nhất định có thể giải quyết.”

Ninh Bạch nghe vậy, khoe miệng mang theo vẻ đùa cợt.

Để Dương Thiên cầu xin hắn, vốn là vũ nhục Dương Thiên, Ninh Bạch căn bản không có ý nghĩ thật sự muốn giúp hắn.

Muốn hắn hỗ trợ mời phụ thân của hắn nói chuyện với An Hạo, làm sao có thể!

Ninh Bạch hiện tại ước gì Dương Thiên bị An Hạo đánh cho tàn phế.

Giờ phút này, ánh mắt mọi người đều tập trung vào Ninh Bạch và Dư Phỉ Phỉ.

Mà Dư Phỉ Phỉ lúc này kéo cánh tay Ninh Bạch, vẻ mặt ý cười.

Lần này nàng không chọn sai, cho dù Dương Thiên có lợi hại hơn nữa thì sao chứ?

Đắc tội An Hạo, hôm nay hắn cũng đừng nghĩ ra được cánh cửa này.

Bạn gái xinh đẹp của hắn, xem ra hôm nay nhất định phải trải qua một cơn ác mộng.

Cũng may nàng không chọn Dương Thiên, nếu không chắc chắn sẽ hối hận cả đời.

Ninh Bạch mang vẻ kiêu ngạo cao cao tại thượng nhìn Dương Thiên nói: “Thế nào rồi Dương Thiên, suy nghĩ thế nào? Nếu

ngươi còn do dự nữa, ta sẽ không giúp ngươi nữa.”

Dương Thiên khinh thường liếc nhìn hắn một cái, nói: “Ngươi là cái thá gì? Cũng có tư cách để ta cầu? Ngươi căn bản không biết ngươi đang nói chuyện với tồn tại như thế nào, nếu tùy tiện một người biết thân phận của ta ở đây, thì thể của ngươi có thể sẽ lạnh.”

Sắc mặt Ninh Bạch Khí lúc xanh lúc đỏ, sau đó nổi giận nói: “Mọi người nhìn cho kỹ đi, đây không phải là ta không giúp hắn, mà là tiểu tử này quá kiêu ngạo. Nếu hắn muốn chết, vậy chúng ta thành toàn cho hắn. Ta khuyên các ngươi một câu cách xa hắn một chút, nếu không An gia đến đây cho rằng các ngươi là cùng một bọn với hắn, các ngươi cho dù nhảy vào Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội.”

Mọi người nghe vậy, sắc mặt tái nhợt nhao nhao lui về phía sau hai bước, trong con ngươi tràn đầy sợ hãi.

An Hạo, bọn họ thật sự không thể trêu vào.

Dương Thiên vừa rồi còn để đối phương chiêu đãi hắn, hiển nhiên là hành vi tìm đường chết, lại cùng hắn đi vào, bọn họ đoán chừng hôm nay cũng đừng hòng đi ra khỏi nơi này.

Bây giờ bọn họ chỉ cầu nguyện Dương Thiên lát nữa không liên lụy đến bọn họ.

Dương Thiên không để ý chuyện này, An Hạo đến, bọn họ liền hiểu được rốt cuộc ai không đắc tội nổi ai.

Lúc này, Trịnh Đông nhìn thoáng qua thời gian, năm phút đồng hồ sắp sửa đến.

Nói cách khác, lão đại An Hạo của hắn lát nữa dẫn người nói.

Tiểu tử trước mắt này rất giỏi đánh, có thể đánh mười hai mươi người thì đã sao?

Năm mươi tám mươi, hắn cũng không tin tiểu tử này cương cần thiết cốt vĩnh viễn sẽ không mỏi mệt.

Vừa rồi Trịnh Đông mất hết mặt mũi, nhưng bây giờ hậu trường đã đến, hắn ta cũng trở nên cứng rắn hơn.

Hắn cười lạnh nhìn Dương Thiên nói: “Tiểu tử, hôm nay cho dù ngươi có mời Thiên Vương lão tử tới cũng không ra khỏi

cửa này được.”

Dương Thiên nhướng mày, hờ hững nhìn hấn một cái, hoàn toàn giống như nhìn người chết.

“Vì sao không buông tha cho mình?”

Trịnh Đông sững sờ, không rõ ràng cho lắm, nhưng sau đó nhe răng cười nói: “Ta sẽ không buông tha cho ngươi, hiện tại chỉ cần ngươi quỳ xuống cầu xin tha thứ, ta có thể cầu tình với An ca, để hấn cho ngươi một con đường sống.”

“Quỳ xuống? Cho ta sinh đường? Ngươi xác định ngươi nói không phải ngươi?”

Dương Thiên cười lạnh một tiếng.

Trịnh Đông Nộ hừ một tiếng nói: “Xem ra ngươi chưa thấy quan tài chưa đổ lệ a, ngươi cũng không ra ngoài nghe ngóng kết cục khi đối nghịch cùng An ca, Trương Báo chết như thế nào? Hơn ba mươi thủ hạ của Trương Báo chết như thế nào?”

Dương Thiên nghe vậy kinh ngạc, hấn nhíu mày hỏi: “Ta thật sự không biết, ngươi nói cho ta nghe.”

Trịnh Đông cười ha ha nói: “Ta cũng không sợ nói cho ngươi biết, dù sao đây cũng không phải là bí mật, Trương Báo, cùng ba mươi tên tay chân của hấn, toàn bộ chết ở trên tay An ca, ta nói cho ngươi biết, hiện tại quỳ xuống cầu xin tha thứ, ngươi còn có một con đường sống.”

Dương Thiên có chút hăng hái nhìn hai người phía sau Trịnh Đông đang đi về phía này nói: “Ha ha, An Hạo, hấn nói đúng không?”

“Cái gì?”

Mọi người sững sốt, sau đó đều đưa ánh mắt nhìn qua.

Chỉ thấy một thanh niên dáng người cường tráng uy vũ sinh phong đi tới bên này, phía sau còn đi theo một nam tử trung niên ôn trọng.

Người thanh niên kia không phải ai khác, chính là An Hạo.

“Xong rồi!”

Chân cẳng mọi người đều như nhũn ra, An Hạo vậy mà lại đích thân đến đây.

Giờ phút này sắc mặt hắc ám trầm không nói một lời, đi tới.

Trịnh Đông quay đầu, sau khi nhìn thấy An Hạo, thần sắc lập tức cuồng hỉ nói: “An ca, cuối cùng ngươi cũng tới, bất quá ngươi sao không mang nhiều người đi, tiểu tử kia có chút khó chơi, ta...”

Hắn còn chưa nói hết lời, chỉ nghe một tiếng vỗ tay vang dội truyền đến.

Tất cả mọi người khó có thể tin nhìn một màn trước mắt này, có chút ngây ngẩn cả người.

“Tình huống như thế nào?”

“Mẹ kiếp, vì sao An gia đánh tiểu đệ của hắn?”

“Chuyện này có điểm là lạ.”

Trịnh Đông che khuôn mặt sung vù nhanh chóng, trên mặt đều là vẻ không thể tưởng tượng nổi.

“An ca, ngươi.....”

“Quỳ xuống!”

Ngữ khí của An Hạo lạnh lẽo, giống như hàn băng, đôi mắt lạnh lẽo.

“Vì sao An ca, ta làm sai điều gì?” Trịnh Đông cho tới bây giờ vẫn không rõ vấn đề nằm ở đâu.

“Ta bảo ngươi quỳ xuống ngươi không nghe thấy đúng không.”

An Hạo trực tiếp rút ra một con dao găm từ trong ngực, hung hăng cắm vào ngực Trịnh Đông.

Chương 549 - Gánh vác hậu quả.

Một đao này An Hạo tuy rằng tránh được khí quan trọng yếu của Trịnh Đông, nhưng đâm vào máu thịt

Trịnh Đông, vẫn làm cho hắn lập tức kêu thảm.

Hắn ôm chuôi đao, quỳ trên mặt đất, thanh âm thê lương nói: “Ta không hiểu, An ca, ta không hiểu vì sao ngươi làm như vậy.

An Hạo lạnh lùng nói: “Bởi vì ngươi cần chuộc tội!

Dứt lời, đi về phía Dương Thiên.

Một lời không thể liên rút đao, mọi người con ngươi vươn ra, hiện lên thật sâu sợ hãi.

Đây chính là xã hội, người tàn nhẫn, lời nói không cần nhiều.

Bọn họ cũng không hiểu, rốt cuộc là vì cái gì. Hai người không phải là một nhóm sao? Tại sao phải giết lẫn nhau?

Bất quá, hiện tại không cho phép bọn họ suy nghĩ nhiều hơn nữa, bởi vì An Hạo đã đến trước mặt Dương Thiên,

Mọi người không khỏi vì Dương Thiên mà lo lắng. Nhất là Nghiêm Hoa, làm Dương Thiên bạn tốt nhất hắn mấy lần muốn xông lên phía trước, nhưng là toàn bị mấy cái bạn học ngăn trở.

Về mặt Vương Tĩnh Thần cũng lo lắng, muốn tiến lên cũng bị Lâm Duyệt Duyệt kéo thật chặt.

Bây giờ, họ không thể giúp đỡ bất cứ điều gì ngoài việc cầu nguyện rằng Dương Thiên sẽ chịu thua trước mặt Ahn Ho.

Nếu không thì không ai cứu được hắn.

An Hạo đứng ở trước mặt Dương Thiên, cuối cùng, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, khom người, cung kính hành lễ với Dương Thiên, hô một tiếng: “Dương tiên sinh.

Mọi người thấy một màn này, cảm đều thiếu chút nữa rớt xuống.

Đậu má, tôi có thể tin tưởng vào mắt mình sao? Tôi nhìn thấy cái gì?

An gia lại hành lễ với Dương Thiên? Ta không phải đang nằm mơ chứ? An gia thân phận gì? Đây chính là Hoài huyện đệ nhất đại lão, mà Dương Thiên chỉ là một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi a.

An gia lại gọi Dương Thiên là tiên sinh, không thể tưởng tượng nổi!

Dương Thiên rốt cuộc có thân phận gì mà có thể khiến An gia kính trọng như vậy?

Không chỉ có bọn họ, ngay cả Vương Tĩnh Thần, Nghiêm Hoa, Lâm Duyệt Duyệt cùng Dương Thiên thân mật người, thấy loại tình cảnh này cũng choáng váng.

Vương Tĩnh Thần ngơ ngác hỏi: “Dương Thiên quen biết đại lão này?”

Nghiêm Hoa khép cằm lại, vẻ mặt khó tin nói: “Không biết, tôi còn tưởng cô là bạn gái của Dương Thiên, cô nên biết chứ.

Lâm Duyệt Duyệt tức giận hừ một tiếng nói: “Thật sự là quá đáng giận, rõ ràng quen biết An Hạo không nói sớm, làm hại chúng ta lo lắng cho hắn.

Ninh Bạch bị dọa thiếu chút nữa từ trên ghế ngồi phịch xuống đất.

Đôi mắt giống như cá chết của hắn gắt gao nhìn chằm chằm Dương Thiên và An Hạo.

Thật sự không rõ, cái này có thể cùng phụ thân hắn ngồi ngang hàng Hoài huyện đại lão, dĩ nhiên đối với Dương Thiên như vậy tôn trọng.

Không thể tin được.

Từ Phi Phi cũng kinh ngạc, bây giờ nhìn mức độ cung kính của An Hạo, dường như địa vị của Dương Thiên cao hơn An Hạo rất nhiều.

Một lần nữa, cô cảm thấy như mình đã bỏ lỡ điều gì đó!

Mà người không thể tin được cảnh trước mắt này là thật nhất, chính là Trịnh Đông.

Trịnh Đông nhìn thấy một màn này cơ hồ là điên rồi.

Hoài huyện đệ nhất đại lão An Hạo, Trương Báo sau khi chết toàn bộ Hoài huyện hắn lớn nhất.

Tồn tại cấp bậc này lại tôn trọng một nhân vật tầm thường như vậy, thật sự khiến người ta khó có thể tin được.

Anh ta dường như hiểu rằng An Hạo đã tát anh ta và đâm anh ta một lần nữa, không vì gì khác ngoài việc anh ta đã đắc tội với người không nên.

Dương Thiên vẽ mặt bình tĩnh nhìn vị thanh niên cường tráng trước mặt này.

Từ trong thân thể run rẩy của đôi phương, Dương Thiên có thể cảm nhận được hấn đang sợ hãi.

Đối với việc này, Dương Thiên đạm mạc mở miệng nói: “Hiện tại, ta có phải hay không nên gọi ngươi là An gia?”

An Hạo nghe vậy, chân cơ hồ đều run rẩy, mặt hấn hoảng sợ vội vàng nói: “Dương tiên sinh, ngài gọi tên tôi là được, ngàn vạn lần đừng làm mất thọ của tôi, cái tên An gia này tôi không dám đương nổi.

Dương Thiên hờ hững cười cười mở miệng nói: “Ta đến nơi của ngươi, thủ hạ của ngươi chiêu đãi rất tốt, muốn đánh gãy chân của ta hoan nghênh ta, ngươi nếu lại chậm một chút đến, chỉ sợ ta cái chân này liền không giữ được.”

An Hạo nghe Dương Thiên nói, quả thực muốn ngất đi.

Thân phận của vị thiếu niên trước mặt này, hai ngày nay hấn nghe rất rõ ràng.

Tây Nam Dương tiên sinh!

Ở toàn bộ Tây Nam, tất cả giới thượng lưu, ba chữ này có thể đại biểu cho tất cả.

Tuy rằng hấn chỉ là một thiếu niên yếu ớt, thoát nhìn tay trái gà không chặt.

Nhưng ba ngày trước từ trong quán bar của Trương Bảo long tóc vô thương đi ra, cũng đã chứng minh thiếu niên trước mặt cũng không phải là mặt ngoài đơn giản như vậy.

Dù sao cái kia quán bar lâu hai, cái kia hơn ba mươi người đều võ trang đầy đủ, có súng máy, lựu đạn loại này lực sát thương cực lớn vũ khí.

Nhưng là vô dụng, nhiều như vậy mạng người đều đáp lên, vậy mà không có làm bản thiếu niên một mảnh góc áo.

Đây là thực lực gì?

Hơn nữa để cho hắn cảm thấy sợ hãi chính là lão Lục đã điên rồi. Trước khi phát điên, hắn từng nói thiếu niên ở lầu hai quán bar phóng ra một biển lửa, đem tất cả mọi người thiêu chết.

Tuy rằng nghe không thể tưởng tượng nổi, nhưng là hơn ba mươi người biến mất vô tung vô ảnh, trên mặt đất tất cả đều là tro cốt.

Những điều này cũng đủ để chứng minh lời lão lục nói cũng không phải là nói dối.

Hơn nữa lão Lục ở Hoài huyện cũng coi như là nhân vật nổi tiếng, có thể dọa hắn phát điên. Có thể thấy được hắn đã trải qua cái gì.

Loại tồn tại này, cho dù là An Hạo hắn cũng phải cẩn thận cung kính đối đãi.

Không nghĩ tới hắn một cái thủ hạ dĩ nhiên cuồng vọng đến loại tình trạng này, không gần đi thiếu niên cấp khai tội, hơn nữa tuyên bố đánh gãy chân của hắn.

An Hạo biết, chuyện này nếu hắn xử lý không tốt. Đoạn chân của hắn là thứ yếu, nếu là hắn đi theo Trương Báo, vậy thì hết thấy đều xong rồi.

Vì vậy, An Hạo lần này khom người thấp hơn, cung kính mở miệng nói với Dương Thiên: “Dương tiên sinh ngài chờ một chút, ta hiện tại cho ngài công đạo.

Nói xong, chậm rãi đi tới trước mặt Trịnh Đông.

Trịnh Đông cho tới bây giờ, mới cảm thấy sợ hãi.

Sắc mặt hắn hoảng sợ ôm thương thế trên ngực lui về phía sau hai bước nói: “An ca, ngài đây là làm cái gì? ta là thủ hạ của ngài nha, ngài nhiều như vậy, không sợ các huynh đệ lạnh lòng?”

An Hạo hừ lạnh một tiếng mở miệng nói: “Trịnh Đông, đừng tưởng rằng ta không biết người gần đây dùng danh tiếng của ta khắp nơi làm xằng làm bậy, ta trước đó đã cho người một lần cơ hội, không nghĩ tới hôm nay người dám to gan lớn mật đắc tội Dương tiên sinh, ta nếu không trừng phạt người, người thật sự cho rằng không ai có thể quản được người?”

Nói xong lại rút ra hai thanh chủy thủ, hung hăng cắm vào đầu gối Trịnh Đông!

Hắn dùng lực đạo thập phần to lớn, chỉ nghe sau hai tiếng răng rắc. Máu tươi không ngừng tuôn ra từ ống quần Trịnh Đông.

A!

Sắc mặt Trịnh Đông trắng bệch như tờ giấy, bởi vì thống khổ, một khuôn mặt cơ hồ vắn vẹo lên, nằm trên mặt đất không ngừng kêu rên.

Mọi người thấy một màn này, tất cả đều ngây ngẩn cả người.

Cái này chuyển biến cũng quá nhanh, một phút trước. Trịnh Đông vẻ mặt cao cao tại thượng, điều võ dương oai với Dương Thiên.

Mà một phút đồng hồ sau, An Hạo sau khi tới dĩ nhiên đảo ngược, vốn nên giúp hắn người, lại trực tiếp gây chân của hắn.

Không thể không nói, đây chính là một báo ứng.

Mọi người lần này cũng rốt cục hiểu được Dương Thiên vừa rồi vì sao bình tĩnh như thế. Bình tĩnh gần như là một người đứng xem.

An Hạo Hoài huyện đều cung kính với hắn như thế, hắn có cái gì đáng sợ?

Có thể nói hiện tại Dương Thiên có thể đi ngang huyện Hoài,

Đám người Vương Tĩnh Thần Nghiêm Hoa lúc này mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Nguy cơ cường đại cứ như vậy giải trừ, đích thật là một chuyện đáng hưng phấn.

Nhưng mà, đây quả thực cũng không tính là xong.

An Hạo khom người hướng về phía Dương Thiên hỏi: “Dương tiên sinh, không biết ta như vậy cho ngài ăn nói, ngài có hài lòng hay không?”

Dương Thiên trên mặt không vui không buồn, nhẹ nhàng lắc đầu.

An Hạo sắc mặt cứng ngắc, mà lúc này Trịnh Đông thấy một màn này, vẻ mặt càng hoảng sợ.

Thiếu niên đây là muốn đuổi tận giết tuyệt a.

An Hạo ôm quyền mở miệng nói: “Nếu là người của ta đắc tội Dương tiên sinh, vậy tại hạ đương nhiên ở chỗ này cho Dương Thiên một câu trả lời thỏa mãn.

Nói xong, chẳng biết lúc nào trên tay lại xuất hiện một thanh chủy thủ.

Trịnh Đông sắc mặt hoảng sợ, cơ hồ quên đau đớn, hần gian nan chống đỡ này thân thể của mình quỳ gối trước mặt Dương Thiên than thở khóc lóc nói: “Dương tiên sinh, ta sai rồi, ngài đại phát từ bi tha cho ta đi, đắc tội ngài sự tình, không phải ta ước nguyện ban đầu a, là bạn học của ngài cầm năm vạn cho ta, để cho ta tìm ngài phiền toái, thật không trách ta a.”

Dương Thiên nhếch miệng, đôi mắt mang theo nụ cười lạnh.

Chỉ chỉ xem!

Hắn đã sớm biết là ai, nhưng là người khác không có khả năng tin, để Trịnh Đông tự mình chỉ ra chỗ sai, coi như là mọi người lại không tin, cũng là không thể thay đổi sự thật.

Trịnh Đông sau khi nghe vậy, vội vàng đem cừu hận ngón tay chỉ hướng Ninh Bạch, nếu không phải Ninh Bạch, hắn làm sao có thể cùng Dương Thiên là địch, biến thành cái dạng này.

Mọi người thấy một màn này, nhất thời sắc mặt cuồng biến.

Trời ạ, làm sao có thể.

Tất cả mọi người đều là bạn học, Ninh Bạch lại ra tay tàn nhẫn như vậy.

Ta vừa rồi còn kỳ quái bọn họ làm sao tới tìm chúng ta gây phiền toái, lại không nghĩ là Ninh Bạch tự mình phân phó.

Mọi người một đám lòng đầy căm phẫn, rốt cục thấy rõ bộ mặt thật của Ninh Bạch.

Mà Từ Phỉ Phỉ cũng bị mọi người phỉ nhổ, cô nhanh chóng buông lỏng tay Ninh Bạch ra, vẻ mặt hối hận giải thích: “Mọi người đừng hiểu lầm, tôi cũng không biết anh ta là người như vậy, sớm biết như vậy, tôi sẽ không đồng ý làm bạn gái anh ta.

Ninh Bạch giờ phút này một mình tứ cố vô thân, cuối cùng, lại cười ha ha.

Mọi người thấy vậy sững sốt.
Chẳng lẽ tiểu tử này điên rồi sao?

Chương 550 - Đại lão chân chính.

Người cười cái gì?

Nghiêm Hoa phần nộ chỉ vào Ninh Bạch, nghiêng răng nghiêng lợi với hắn.

Hắn tìm người trong xã hội tới nơi này gây sự, tất cả mọi người cầu xin hắn giải quyết, lại không nghĩ tới cuối cùng chuyện này dĩ nhiên là một tay hắn tạo thành.

Mọi người giờ phút này tất cả đều cùng Ninh Bạch bảo trì khoảng cách.

Tâm cơ của người này quá mức đáng sợ.

Ninh Bạch càn rỡ nở nụ cười về sau, tức giận hừ nói: “Dương Thiên a Dương Thiên, không nghĩ tới ngươi vậy mà cùng An gia nhận thức, bất quá vậy thì như thế nào? ta tìm người đánh ngươi ngươi có ý kiến?

Ngữ khí của hắn thập phần cuồng ngạo, cũng đích xác có vốn liếng cuồng ngạo, thân là con trai của người giàu nhất, ở Hoài huyện cũng có thể nói là đi ngang.

An Hạo tuy rằng đều là đại lão Hoài huyện, nhưng mới lên được vài ngày, tất cả những gì hắn có bây giờ không bằng Trương Báo trước kia.

Có thể nói An Hạo bây giờ đích xác không có tư cách khiêu chiến Ninh gia.

Đây cũng là trách không được Ninh Bạch vì sao cuồng như vậy.

Mà Dương Thiên thấy vậy thì cười lạnh một tiếng.

Hắn đã từng nói qua, đừng nói hắn Ninh gia phụ tử, coi như là Ninh Bạch đem hắn tổ tiên mười tám đời tất cả tổ tiên hài cốt

đều đào ra, hấn cũng giống nhau phản chưởng gian trần áp!

Ninh Bạch thấy Dương Thiên cười lạnh, đứng lên cuồng ngạo nói. Như thế nào? Người không phục?

Dương Thiên còn chưa nói gì, người đàn ông trung niên chừng chạc đi cùng An Hạo mở miệng nói: “Tôi không phục.

Ninh Bạch thấy Văn Quyết là người lạ, Hoài huyện căn bản chưa từng thấy qua người này, nhất thời khinh thường nói. Người là cái thá gì? Người cho rằng người không phục, liền có năng lực khiêu chiến Ninh gia ta?

Mọi người thấy Ninh Bạch cuồng như thế, trong lòng sinh tức giận.

Bất quá cũng không có biện pháp, Ninh Bạch là con trai của Ninh Lập, mà Ninh Lập lại là người giàu nhất Hoài huyện, mọi người ở đây, ai có thể ổn định đầu óc hấn?

Văn Quyết tiến lên, cung kính hành lễ với Dương Thiên: “Dương tiên sinh, chuyện này giao cho ta xử lý như thế nào? Chắc chắn sẽ làm ngài hài lòng.

Dương Thiên gật đầu nói: “Cũng tốt!

Sau đó, ngồi ở một bên nhắm mắt dưỡng thần, không hỏi nữa.

Trong mắt hấn, Ninh Bạch căn bản không có tư cách để cho hấn ra tay.

Ninh Bạch vẫn đang kêu gào. Người tới giải quyết? Người cho rằng người là ai? Có dám nói cho ta biết tên hay không, ta cho người ở Hoài huyện không nổi.

Văn Quyết lạnh lùng cười nói: “Khiến ta không thể ở lại Hoài huyện được sao? Buồn cười vô cùng, cho dù là phụ thân người cũng không dám mạnh miệng như vậy, người là tiểu bối, không biết tôn trọng trưởng bối như thế nào sao?”

Ninh Bạch cười ha ha nói: “Ninh gia ta ở Hoài huyện định đoạt? Người lớn tuổi hơn ta thì sao? Người lớn tuổi hơn người đều nịnh bợ ta, thấy khí thế của người bất phàm, hấn là làm công tác quan trường, bất quá ở Hoài huyện tất cả nhân vật quan trường ta đều gặp qua, nhưng duy chỉ chưa từng gặp qua người, hiển nhiên chức vị của người thấp kém, không có tư cách xuất hiện trước mặt ta.

An Hạo nghe vậy liên tục cười lạnh.

Cái này Ninh Bạch hiện tại căn bản không biết lại cùng dạng gì nhân vật nói chuyện, tự cho là trong nhà có chút tiền thôi là có thể không coi ai ra gì?

Vị trước mắt này, mới là người cầm quyền chân chính của Hoài huyện.

Văn Quyết cũng bị sự cuồng vọng của Ninh Bạch làm cho tức cười.

Hắn mở miệng nói: “Tên ta là Văn Quyết, ngươi vừa rồi nói để cho ta ở Hoài huyện không nổi, ta ngược lại muốn xem, Ninh gia ngươi có thực lực này hay không.

Được, ngươi muốn thăm dò năng lực Ninh gia ta, ta hiện tại cho ngươi xem.

Nói xong, Ninh Bạch lấy điện thoại ra.

Nhưng mà, còn chưa bấm số, đã gặp một người.

Hắn vẻ mặt vui sướng nói: “Không nói nhân mạch của cha ta, coi như là nhân mạch của ta, cũng đủ để cho ngươi ở Hoài huyện không nổi.

Nói xong, vội vàng chạy tới một nam tử mặc đồng phục, hưng phấn nói: “Vương cục trưởng.

Ánh mắt mọi người nhìn về phía bên kia, chỉ thấy một vị nam tử trung niên mặc cảnh phục nhìn thấy Ninh Bạch, đầu tiên là sửng sốt, sau đó ha hả cười nói: “Nguyên lai là Ninh thiếu a, không nghĩ tới ngươi cũng ở chỗ này.

Ninh Bạch cười ha ha nói: “Thật sự là trùng hợp, Vương cục tới nơi này là có công sự sao?”

Cục trưởng Vương lắc đầu nói: “Không có việc gì, chỉ là một ngày mệt mỏi, tới nơi này thư giãn một chút, uống hai chén rượu.

Ninh Bạch cười nói: “Nếu đã gặp nhau, đợi lát nữa ta mời Vương cục uống gấp đôi, chẳng qua ta hiện tại có chút phiền toái nhỏ, muốn mời Vương cục đến giúp một việc.”

Mọi người sau khi thấy vậy, nhất thời trong lòng lộ bộ.

Vương cục trưởng trước mắt này, ở Hoài huyện cũng không phải là nhân vật nhỏ gì, mà là đại lão bộ công an huyện, ngay cả An Hạo thấy hắn cũng phải đi đường vòng.

Ninh Bạch mời hắn tới hỗ trợ, cái này gọi Văn Quyết trung niên nam tử xem ra là phiền toái lớn.

Bên kia Vương cục trưởng mở miệng nói: “Ninh thiếu cứ việc phân phó, trong vòng này là khu vực ta quản hạt, ta muốn xem tiểu tử nào không có mắt dám đắc tội Ninh thiếu.

Ninh Bạch thần sắc mừng rỡ, sau đó chỉ chỉ Văn Quyết nói: “Chính là hắn, vừa rồi rất cuồng, không để Ninh gia ta vào mắt, cho rằng Ninh gia ta không ai trị được hắn, người tùy tiện an tội danh cho hắn, bắt lại.

Vương cục trưởng cười cười nói: “Chuyện này dễ nói, ta am hiểu nhất.

Nói xong, hướng về phía Văn Quyết đi tới, đánh giọng quan nói: “Đồng chí, thỉnh đem chứng minh thư của người lấy ra ta kiểm tra một chút, ta hoài nghi người cùng một tông trộm cắp án có quan hệ....”

Bởi vì ánh đèn mờ mờ, Vương cục trưởng lại có chút cận thị, hơn nữa Thượng Văn Quyết vừa mới nhậm chức, hắn không quen thuộc.

Cho nên cũng không có lập tức người nhận ra văn quyết.

Nhưng mà đến bên người Văn Quyết, thấy rõ bộ mặt thật của Văn Quyết, lời nói tiếp theo nhất thời giống như là kẹt trong vỏ, rốt cuộc nói không ra lời.

Sâu trong đôi mắt của hắn tràn đầy vẻ hoảng sợ, cả người bởi vì sợ hãi đang không ngừng run rẩy, cơ hồ muốn bị dọa ngất đi.

Anh muốn kiểm tra chứng minh thư của tôi?

Văn Quyết giống như nghe được chuyện cười buồn cười nhất, trên mặt lộ ra biểu tình nghiêm trọng nói: “Còn hoài nghi ta cùng một vụ án trộm cắp có quan hệ? Phiền Vương cục cần thận mở to mắt chó của người nhìn rõ mặt ta, xem ta rốt cuộc có phải là người bị tình nghi hay không, nhưng người khác nhận lầm người a.

Mọi người quả thực muốn bị hù chết.

Nam tử trung niên xưng hô Dương Thiên Vi tiên sinh này cuồng như vậy, lại dám nói chuyện với Vương cục trưởng như vậy?

Nam tử trung niên tự xưng văn quyết này bọn họ ở Hoài huyện căn bản chưa từng nghe qua người này, hắn lại dám nói những lời này để cho Vương cục mở to mắt chó, quả thực muốn điên rồi sao?

Hắn chẳng lẽ không biết, cho dù hắn vô tội, Vương cục cũng có thể lấy vũ nhục nhân viên cảnh vụ này tội danh danh tướng hắn bắt giữ?

Nụ cười trên mặt Ninh Bạch càng thêm nồng đậm.

Người này là muốn tự đào mồ chôn mình sao?

Wương cục trưởng cũng không phải tốt như vậy tính tình, đặc tội hắn, người này chờ bị lột một tầng da đi.

An Hạo là người duy nhất ngoài Dương Thiên biết thân phận Văn Quyết.

Hắn tuyệt không lo lắng Văn Quyết, ngược lại có chút lo lắng cho Vương cục.

An Hạo hứng thú nhìn một màn trước mắt, rất chờ mong, Vương cục này sẽ kết thúc như thế nào.

Hết thấy đúng như hắn suy nghĩ, sau khi Vương cục thấy được Văn Quyết, đích xác không biết kết thúc như thế nào.

Hắn quả thực sắp bị hù chết, bởi vì sáng nay người đàn ông trung niên trước mắt này còn đang họp cho hắn, đối với công việc của hắn chỉ ra bất mãn.

Hắn vốn định mấy ngày nay trước tiên yên tĩnh yên tĩnh, thăm dò ngọn nguồn của vị thủ trưởng này trước, đừng để cho đối phương bắt được nhược điểm của hắn, đến đem hắn giết gà dọa khỉ, dùng làm củi gỗ cho tân quan nhậm chức ba môi lửa.

Thế nhưng lại trăm triệu lần không nghĩ tới, một ngày mới vừa đem vết bẩn của mình xử lý sạch sẽ, một môi không được thả lỏng một chút, lại trực tiếp đụng vào họng súng.

Không chỉ nói muốn kiểm tra chứng minh thư của vị cấp trên này, hơn nữa còn giả dối bịa đặt cho hắn một tội danh trộm cắp.

Vương cục trưởng thật sự muốn chết.

Như thế nào? Vương đại cục trưởng quý nhân nhiều chuyện? Nhanh như vậy đã quên tôi rồi sao?

Trên mặt Văn Quyết, vẻ mặt giận dữ.

Vương cục trưởng thân thể đang run rẩy, tại mọi người kinh ngạc dưới ánh mắt sợ hãi nói: “Lãnh đạo, ta không biết là ngài a, nếu như biết, coi như là cho ta mười cái lá gan, ta cũng không dám tìm ngài phiền toái a, người nghe ta giải thích...”

Văn Quyết trực tiếp vươn tay ngăn lại lạnh lùng nói. Không cần giải thích, ngày mai viết báo cáo từ chức cho tôi, bây giờ rút sang một bên, đừng xuất hiện trong tầm mắt tôi.

Mặt Vương cục trưởng như tro tàn, chỉ cảm thấy sắp xong rồi.

Hoàn toàn xong rồi, cuộc sống tiêu sái tác oai tác phúc của hắn đã kết thúc.

Mà mọi người thiếu chút nữa sợ chết.

“Đậu má, ta không nghe lầm chứ, người này rút cuộc là ai?

Cuồng, quá cuồng, trái tim của ta đều chịu không nổi.

Đây mới thật sự là đại lão, không có tiếng tăm gì, nhưng lại quyền thế thông thiên.

“Cũng không phải sao, một câu nói liền để cho Vương cục xuống đài, ở Hoài huyện ai có được lớn như vậy quyền thế?”

Tất cả mọi người đều đang nhao nhao suy đoán thân phận của Văn Quyết, chỉ cảm thấy người đàn ông trung niên mặc âu phục bình dị gần gũi này, quả thực đẹp trai đến tận chân trời.

Mà Ninh Bạch ở một bên thì choáng váng.

Nụ cười của hắn cứng ngắc ở trên mặt, sau đó sắc mặt chậm rãi vặn vẹo đối với Văn Quyết cả giận nói: “Người là ai, người rút cuộc là thân phận gì?”

Văn Quyết hờ hững nhìn hắn một cái, bình tĩnh mở miệng nói: “Ta là Văn Quyết, ở Hoài huyện chỉ là một tiểu quan!”

Chương 551 - Rời đi sớm.

Lúc này đây ta thật phục, Vương cục xuống đài hần nói một câu, vậy còn là tiểu quan a.

Trang bức vô hình là trí mạng nhất.

Ha ha, Ninh Bạch bây giờ hần là hoàn toàn mơ hồ rồi.

Mọi người không ngừng trào phúng, khiến sắc mặt Ninh Bạch vận vẹo càng thêm lợi hại.

Hần cắn răng nhìn Văn Quyết cả giận nói: “Tốt, ngươi có gan, ta muốn xem ngươi có bao nhiêu năng lực.

Nói xong, trực tiếp lấy điện thoại di động ra gọi cho cha hần Ninh Lập.

Sau khi kết nối, Ninh Bạch đi thẳng vào vấn đề: “Phụ thân, có một lão tiểu tử tên Văn Quyết vũ nhục con, hần hần là người trong quan trường, con muốn bỏ tiền tìm người đuổi việc hần.”

Ninh Lập tựa hồ đang bận rộn, không yên lòng nói: “Chuyện nhỏ này còn cần phải báo cáo với ta sao?

Nói tới đây, hần thanh âm dừng lại một chút, sau đó thay đổi một loại ngưng trọng ngữ khí hỏi: “Nhi tử ngươi nói cái gì?

Ninh Bạch sửng sốt, bất quá vẫn là nhẹ gật đầu nói: “Là hần, phụ thân làm sao vậy?

Ninh Lập trong một biệt thự gần như bị dọa ngất đi, hần lau mồ hôi lạnh trên trán giận dữ hét lên: “Khốn kiếp!”

Ninh Bạch không rõ vì sao phụ thân hần nổi giận như vậy, bất quá vẫn gật đầu, mang theo oán niệm nhìn Ninh Bạch nói: “Đúng vậy, hần đích xác rất khốn kiếp.

Ninh Lập lần này thật sự thiếu chút nữa bị tức chết.

Hần giận dữ quát: “Lão tử nói là ngươi hỗn đản, ngươi ngươi ngươi... Ngươi có biết Văn Quyết là ai hay không?”

Ninh Bạch không rõ cho nên nói: “Hần không phải là một cái tiểu quan sao? làm sao vậy phụ thân, ta Ninh gia năng lượng không động đến hần?”

Người quá ngây thơ rồi, nếu ta nói hần đến thay thế vị trí Khang Chính, người cũng nên biết thân phận của hần chứ?”

Cái gì? Làm sao có thể, đây không phải sự thật.

Ninh Bạch vẻ mặt khó có thể tin, trên thế giới làm sao có thể có chuyện trùng hợp như vậy.

Bởi vì hần mở loa ngoài, cho nên tất cả mọi người ở đây đều nghe được hai người nói chuyện.

Vì thế, toàn trường yên tĩnh lại.

Bọn họ từng người ngơ ngác nhìn Văn Quyết, tuy rằng biết chức quan của hần không thấp, nhưng trăm triệu lần không nghĩ hần lại là huyện trưởng Hoài huyện.

Một bạn học nữ thốt lên: “Chúa ơi, tôi không ngờ một ngày nào đó lại có thể ở gần những nhân vật lớn như vậy”.

Tôi cảm thấy như mình đang mơ.

Trách không được hần một câu liền để Vương cục xuống ngựa, trách không được hần không sợ Ninh gia, nguyên lai có thân phận khủng bố như vậy.

Sau đó, Ninh Lập không hỏi nguyên nhân đã bảo con trai ông Ninh Bạch xin lỗi Văn Quyết, hơn nữa còn tỏ vẻ mười phút sau sẽ đến.

Mặt Ninh Bạch lúc xanh lúc đỏ.

Nhìn ánh mắt trào phúng của mọi người, hần cơ hồ xấu hổ muốn chui vào khe hở.

Tuy rằng không muốn, bắt quá hần biết Ninh gia sản nghiệp ở Hoài huyện, nếu là hần không nhận lầm, Ninh gia sẽ gặp phải hủy diệt tính đả kích.

Hần cúi đầu cắn răng khó khăn mở miệng nói với Văn Quyết: “Văn thúc thúc, không xứng đáng, ta không biết thân phận của ngài.

Văn Quyết cười lạnh một tiếng nói: “Người một tiếng thúc thúc này ta không đảm đương nổi.

Sắc mặt Ninh Bạch càng thêm khó coi.

Hắn rốt cục hiểu được cái gì gọi là cuồng ngạo cần phải trả giá thật lớn, vừa rồi hắn đứng cao bao nhiêu, hiện tại liền ngã đến thảm bao nhiêu.

Văn Quyết bình tĩnh nói: “Vừa rồi không phải ngươi muốn đuổi ta sao? Muốn ta lăn lộn không nổi ở Hoài huyện? Ta muốn biết ở Hoài huyện ai có quyền đuổi ta, người nào lại dám để ta ở Hoài huyện không nổi.

Ninh Bạch sắc mặt tái nhợt, khóe miệng run rẩy nói không ra lời, hắn dự cảm hôm nay muốn gây đại họa.

Không đến mười phút, Ninh Lập đã đến.

Hắn mặc một thân chính trang, thoát nhìn khí thế mười phần.

Đầu tiên là cùng Văn Quyết chào hỏi một tiếng, Văn Quyết hừ một tiếng không nói gì.

Ninh Lập biết, tính nghiêm trọng của sự việc đã vượt quá dự đoán của hắn, hắn bảo Ninh Bạch kể lại chuyện đã xảy ra, vừa nghe, sắc mặt không ngừng biến thành màu đen.

Cuối cùng, sau khi nghe xong, hung hăng vung cho Ninh Bạch một cái tát, đem hàm răng của hắn đều cho đánh rụng mấy cái.

Mọi người thấy khóe miệng co rút một chút, một cái tát này đánh thật là tàn nhẫn a.

Vì thế không khỏi đồng tình với Ninh Bạch, sớm biết hôm nay, cần gì lúc trước?

Ninh Lập sắc mặt xấu hổ nhìn về phía Văn Quyết nói: “Văn lão ca, ta cảm giác đây là hiểu lầm, chúng ta cần hảo hảo ngồi xuống nói chuyện một chút được không?”

Văn Quyết hừ lạnh một tiếng nói: “Ta cho rằng chúng ta không cần phải nói chuyện, mảnh đất phồn hoa nhất huyện Hoài ta cũng cho rằng ngươi không có năng lực khai phá, ta sẽ cân nhắc nhà khác.

Trên mặt Ninh Bạch thay đổi mấy lần.

Mảnh đất kia đối với nhà hắn cực kỳ quan trọng, có thể nói phụ thân hắn đem của cải đều bỏ vào.

Vốn là chuyện ván đã đóng thuyền, sau khi khai phá mảnh đất kia, tài sản trong nhà hắn sẽ tăng lên một phen.

Nhưng không ngờ vào lúc này lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Ánh mắt mọi người nhìn trào phúng nhìn hai cha con trong sân.

Tất cả mọi người đều biết, Ninh gia lần này là hoàn toàn xong rồi.

Không phải bởi vì đắc tội Văn Quyết, mà là đắc tội Dương Thiên.

Ninh Lập sắc mặt âm trầm nhìn chằm chằm nhi tử của hắn, lạnh giọng nói: “Gây họa lớn như vậy, nếu không có biện pháp cứu chữa, ta nhất định sẽ đánh gãy chân ngươi.

Ninh Bạch sợ tới mức ngồi phịch xuống đất, đầu óc trống rỗng.

Sửa chữa? Làm thế nào để khắc phục? Hắn biết tính cách của cha mình, nói một không nói hai, nếu như không thể sửa chữa, hắn thật sự sẽ bị đánh gãy chân.

Hắn quỳ xuống cầu Văn Quyết, Văn Quyết hừ lạnh một tiếng nói: “Ngươi đắc tội không phải ta, là Dương tiên sinh.

Ánh mắt Ninh Bạch sáng lên, nghĩ tới đi cầu Dương Thiên.

Hai người tốt xấu gì cũng là bạn học, cậu hắn là sẽ cố kỵ tình nghĩa bạn học.

Tuy nhiên, ông đã tìm kiếm xung quanh và không tìm thấy gì. Dương Thiên đâu?

Vẻ mặt Ninh Bạch lo lắng, không ngừng hỏi bạn học xung quanh.

Nghiêm Hoa cười lạnh một tiếng mở miệng nói: “Sớm đi làm gì, huynh đệ ta đã rời đi, muốn cầu hắn chết tâm đi.

Ninh Bạch lại ngồi phịch xuống đất, trong lòng một mảnh tro tàn.

Ninh gia sắp xong rồi, bị hủy ở trên tay hắn.

—

Trên đường, Vương Tĩnh Thần hì hì cười nói: “Trời ạ, vừa rồi Ninh Bạch nhục nhã người như vậy, hôm nay chính là người

nhục nhã hẳn thời điểm tốt, người tại sao phải rời đi a?”

Dương Thiên lái xe, bình tĩnh cười cười nói: “Có xấu hổ hay không nhục nhã, đã không có bất kỳ ý nghĩa gì, ngay từ đầu ta liền không có đem hẳn coi ra gì, nếu ta thật muốn ra tay với hẳn, chỉ là phản chương gian mà thôi.”

Vương Tĩnh Thần ôm cánh tay Dương Thiên nói: “Hắc hắc, được rồi được rồi, biết người lợi hại được rồi chứ.

Hai người xuống dưới lầu nhà, Vương Tĩnh Thần nhìn thoáng qua một chiếc Rolls Royce đậu ven đường, nhất thời khuôn mặt trắng bệch nói: “Thảm rồi thảm rồi, đó là xe của cha tôi, cha tôi tới đón tôi về.”

Dương Thiên ha hả cười nói: “Vậy trở về đi, đỡ cho phụ thân người lo lắng.

Vương Tĩnh Thần tức giận hừ một tiếng nói: “Tốt trời, người liền như vậy muốn cho ta đi?”

Dương Thiên khước miệng co rút một chút mở miệng nói: Ta chưa từng nói qua những lời này a.

Hừ, người mặc dù chưa từng nói, nhưng trong lòng khẳng định là nghĩ như vậy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vương Tĩnh Thần hàm hừ, có vẻ dí dỏm đáng yêu.

Nhưng mà, Dương Thiên nghe nói như thế trực tiếp bại lui.

Nữ nhân không nói đạo lý, quả thực đáng sợ.

Cuối cùng, Vương Tĩnh Thần ôm Dương Thiên khuôn mặt tươi cười phát khổ đáng thương hề hề nhìn hẳn nói: “Trời ạ, ta biết phụ thân ta sẽ nghe lời người, nếu không người cùng phụ thân ta thương lượng một chút, để cho hẳn cho phép ta ở chỗ này thêm vài ngày được không.”

Dương Thiên cười lắc đầu nói: “Không tốt, người phải nghe lời phụ thân người, nếu ta nói như vậy, hẳn sẽ rất khó làm.

Vương Tĩnh Thần hừ nói: “Người quả nhiên là không yêu ta.

Dương Thiên đỡ trán, mặt không nói gì.

Tâm tư cô gái thật sự là thiên mã hành không, hai người căn bản không có bất kỳ liên quan nào.

Cuối cùng, Dương Thiên ở dưới ánh mắt tràn ngập oán niệm của Vương Tĩnh Thần đi lên lầu.

Vào cửa, quả nhiên, Vương Liệt đang ngồi đối diện cha mẹ Dương Thiên.

Tư thế ngồi kia, so với học sinh tiểu học còn chuẩn mực hơn.

Hơn nữa, không có gì bất ngờ xảy ra với anh, trong nhà lại một lần nữa được bày đầy quà.

Vương Liệt thấy Dương Thiên đến, vội vàng đứng lên, muốn khom người, Dương Thiên vội vàng ngăn cản.

Hắn vẻ mặt không nói gì chỉ vào trên mặt đất đồ vật nói: “Người là tới nhà ta khoe của a?”

Vương Liệt hoảng sợ, vội vàng khoát tay nói: “Không có không có, tuyệt đối không có việc này.

Dương phụ nhìn Dương Thiên nhướng mày nói: “Không lễ phép, gặp mặt thế nào cũng không gọi một tiếng thúc thúc!”

Dương Thiên nhướng mày nhìn Vương Liệt một cái.

Mồ hôi lạnh trên trán Vương Liệt toát ra, khóe miệng co rúm vội vàng nói với cha Dương: “Không cần, ngàn vạn lần không cần.

Dương Thiên là vua của Tây Nam, hắn đều là thủ hạ, nhưng không có tư cách làm chú này.

Nếu là bị Tây Nam những đại lão kia biết được...

Nghĩ tới đây mặt hắn trắng bệch.

Dương phụ lắc đầu nói: “Cái này không được, con là phụ thân Tiểu Thần, một tiếng này thúc thúc có cái gì không làm nổi.

Nói xong, trừng mắt liếc Dương Thiên một cái.

Dương Thiên thở dài một tiếng nhìn Vương Liệt cười nói: “Chào chú.

Những lời này nói ra, Vương Liệt chỉ cảm giác chân đều đang run rẩy, suýt nữa đứng không vững...

Chương 552 - Đóng vai bạn trai.

Vừa rồi Dương Thiên không có ở đây, Vương Liệt cùng phụ thân Dương Thiên chuyện trò vui vẻ, khí tràng tuy rằng cố ý che giấu, nhưng vẫn thập phần cường đại, có được quyền lên tiếng tuyệt đối.

Nhưng mà sau khi Dương Thiên trở về, Vương Liệt bởi vì khẩn trương, nói chuyện đều gập ghềnh, cuối cùng thật sự là không chịu nổi áp lực, lại nói chuyện với nhau vài câu, mang theo Vương Tĩnh Thần rời đi.

Dương Thiên cũng thở phào nhẹ nhõm, phụ huynh hai bên gặp mặt, hẳn đều có chút không biết làm sao.

Dương Tuyết nhướn mày nhìn Dương Thiên nói: “Tiểu tử, ngươi có thể a, đem khuê nữ người ta lừa chạy, người ta đều cho rằng nữ nhi của mình mất tích, hiện tại đều tìm tới cửa.

Dương Thiên đầu đầy mồ hôi nói: “Chị, chị nói như vậy em không đồng ý, đâu phải em lừa, rõ ràng là Tiểu Thần tự mình tới, trước đó em cũng không biết.

Dương Tuyết cười khúc khích nói: “Ha ha, trêu ngươi chơi thôi.

Dương Thiên lau mồ hôi lạnh, mặt không nói gì.

Sau đó, Dương Tuyết như cười như không nhìn hắn một cái hỏi: “Lão đệ, có muốn biết chúng ta vừa rồi nói chuyện gì không?”

Dương Thiên cũng có chút tò mò hỏi: “Cái gì?”

Dương Tuyết cười hì hì nói: “Nói chuyện cậu và Tiểu Thần khi nào thì kết hôn.

Phụt!

Dương Thiên thiếu chút nữa hộc máu, khóe miệng hắn co rút một chút nói: “Bây giờ đàm luận cái này có phải hơi sớm hay không?”

Dương Tuyết tươi cười nói: “Cái này ngươi đừng nói với ta, dù sao sính lễ của người ta cũng đã đưa tới rồi.

Nói xong, chỉ chỉ quà tặng đầy phòng.

Dương Thiên mặt đầy hắc tuyến, bóp chết Vương Liệt trong lòng cũng có.

Lúc này Lý Nhu dịu dàng cười cười nói: “Tiểu Tuyết ngươi lại lừa gạt đệ đệ của ngươi, người ta chỉ là đến nhà báỉ phỏng đưa lễ vật, lại nói, đệ đệ của ngươi đều nói bạn gái, ngươi đều tốt nghiệp đại học, lúc nào tìm một cái lĩnh về nhà để cho ta cũng nhìn xem a?”

Dương Tuyết nghe vậy khuôn mặt có chút đỏ lên, nàng buông tay bất đắc dĩ nói. Sao chuyện này lại đỏ lên đầu tôi.

Thấy Dương Thiên cười trộm, Dương Tuyết nắm chặt phần quyền lắc lắc trước mắt Dương Thiên, cắn răng nhỏ giọng nói: “Lại vui sướng khi người gặp họa, ta giết chết ngươi.

Được, gặp phải cái này bạo lực tỷ tỷ, Dương Thiên chỉ có thể bất đắc dĩ thu liễm nụ cười.

Lý Nhu cũng bất đắc dĩ cười nói: “Tiểu Tuyết, ngươi chỉ biết khi dễ đệ đệ ngươi, không thể nhường hấn a.

Dương Tuyết ngạo kiều hừ một tiếng nói: “Hấn có thể từ nhỏ sống đến hôm nay, đây chẳng lẽ không tính là ta nhường hấn?”

Dương Thiên cảm giác lời này không có cách nào phản bác.

Hấn đang muốn chạy trốn, lại nghe Dương Tuyết mở miệng nói: “Đi làm gì a tiểu tử, hôm nay không phải ngươi tham gia bạn học tụ hội sao?

Vì thế, Dương Thiên một năm một mười đem chuyện vừa rồi đều nói một lần.

Dương Tuyết sau khi nghe được những lời này của Dương Thiên, ánh mắt càng ngày càng sáng.

Dương Thiên luôn có một loại dự cảm không tốt, hấn kiên trì hỏi: “Lão tử, có thể hay không thu hồi ngươi kia không có hảo ý ánh mắt?”

Dương Tuyết nghe vậy nhất thời tức giận nói: “Cút đi!

Dương Thiên gật gật đầu đang muốn đi, Dương Tuyết trực tiếp thưởng cho hắn một cái bạo run nói: “Đi làm gì a tiểu tử, ta cho ngươi đi sao?”

Dương Thiên:.....

Hắn cảm giác sớm muộn gì cũng bị tỷ tỷ mình bức điên.

Vì thế, chỉ có thể thở dài một hơi nhìn Dương Tuyết nói: “Lão tỷ chuyện gì ngươi cứ nói đi, chỉ cần ta có thể giúp đỡ tuyệt không mơ hồ.”

Dương Tuyết hứng thú nhìn thoáng qua đôi mắt đẹp của Dương Thiên, nói: “Thật sao?”

Dương Thiên gật đầu.

Nhưng mà, hắn vừa gật đầu liền hối hận.

Chỉ thấy bàn tay nhỏ bé của Dương Tuyết khoác lên vai Dương Thiên cười híp mắt nói: “Tiểu tử, ngày mai sắm vai bạn trai chị ngươi, theo ta đi tham gia tụ hội bạn học của ta.

Khóe miệng Dương Thiên co rút một chút nói: “Ta có thể cự tuyệt sao?”

Dương Tuyết khẽ nhướn mày thanh tú nói: “Ngươi dám cự tuyệt sao?”

Dương Thiên có chút bất đắc dĩ nói: “Chị, chúng ta có thể không nháo như vậy sao?”

Dương Tuyết ngạo kiều nói: “Ngươi quản ta, ta muốn như thế nào nháo liền như thế đó nháo, ta đã tốt nghiệp đại học, đây là sau khi tốt nghiệp lần cuối cùng bạn học tụ hội, ta vốn không muốn đi, làm sao ngươi lão tỷ ta là cả lớp linh hồn nhân vật, ta nếu như không đến, phỏng chừng toàn bộ tụ hội đều mất đi sắc thái.”

Dương Thiên khóe miệng co rút, hắn phát hiện mình tỷ tỷ này thật đúng là không phải bình thường tự kỷ.

Hơn nữa lúc này mới chỉ khoe khoang một nửa.

“Hơn nữa ngươi cũng biết, ngươi lão tỷ mị lực lớn bao nhiêu, trời sinh lệ chất, khuynh quốc khuynh thành, quốc sắc thiên hương, muốn theo đuổi ngươi lão tỷ người thật nhiều...”

Nói tới đây, Dương Tuyết thấy được Dương Thiên kia ghét bỏ ánh mắt, nhất thời tức giận nổi trận lôi đình nói: “Tiểu tử ngươi muốn tạo phản?”

Nói xong, bàn tay nhỏ bé nhéo lỗ tai Dương Thiên dạo qua một vòng.

Dương Thiên mặt mũi không nói gì, ở trong nhà này, hẳn quả nhiên là không có nhân quyền nhất một cái.

Hắn vội vàng cầu xin tha thứ: “Chị, nếu chị không buông tay, lỗ tai em sẽ rớt.

Dương Tuyết rầm rì hai tiếng nói: “Xem ngươi sau này còn dám quấy rầy ta nói chuyện hay không.

Dương Thiên:...

Vừa rồi hẳn căn bản không mở miệng a.

Bất quá biết không nói đạo lý là kỹ năng chuyên dụng của lão tử hẳn, Dương Thiên cũng chịu phục, vội vàng lấy lòng nói: “Tỷ, ngươi nói tiếp đi, ta nghe.

Dương Tuyết gật gật đầu, đang muốn mở miệng, nhất thời ngần ngại cả người, hỏi: “Ta tiếp theo muốn nói cái gì tới?”

Dương Thiên sắc mặt đen thui nói: “Ta làm sao biết.

Dương Tuyết cau mày suy nghĩ nửa ngày, sau đó gãi gãi đầu nói: “Mặc kệ, tóm lại ngày mai ngươi theo ta đi một chuyến, làm hộ hoa sứ giả cho lão tử ngươi.

Dương Thiên bất đắc dĩ nói. “Vẫn là không cần đi, thật xấu hổ, nếu không ta giúp ngươi tìm một cao thủ, chỉ cần tiến vào ngươi trong phạm vi một mét nam tính, giết không tha, như vậy sẽ không ai dám trêu chọc ngươi.”

Dương Tuyết lại một lần nữa thưởng cho Dương Thiên một cái bạo run cả giận nói: “Xú tiểu tử, ngươi năng lực có phải hay không, lúc trước ngươi trần truồng cùng người đánh nhau bị đánh khóc, ngươi quên là ai giúp ngươi tìm về bãi?

Nàng còn chưa nói xong, Dương Thiên bên này đã sụp đổ.

Hắn vội vàng ngăn cản nói: “Dừng dừng dừng, lão tử, hộ hoa sứ giả đúng không, thời gian, địa điểm, tùy gọi tùy đến, cái này cũng có thể đi!”

Dương Tuyết lúc này mới hài lòng cười nói: “Đây mới là đệ đệ của ta, nhớ kỹ, ngày mai ta bảo người đi cho ta mặt mũi, người nếu mất mặt ta, ta giết chết người.

Dương Thiên bất đắc dĩ gật đầu nói: “Lão tử người yên tâm, ta tuyệt đối hoàn mỹ đảm nhiệm.

Dương Tuyết ngạo kiều nói: “Đúng rồi, ném bộ quần áo rách nát trên người người cho ta, ngày mai mặc vào bộ quần áo mới ta mua cho người, dám không nghe lời, ta giết chết người.

Dương Thiên đỡ trán: “Chị yên tâm.

Dương Tuyết vẫn là không chịu buông tha, lần nữa mở miệng nói: “Còn có một việc ta quên nói, người...

Dương Thiên Mẫn hắc tuyến, xé tóc nói: “Chị, chị giết chết em đi.

Dương Tuyết sửng sốt, sau đó cười ha ha, người khác cười như chuông bạc, tiếng cười của nàng như tạ.

Dương Thiên rất tò mò rốt cuộc là người nào không có mắt có thể coi trọng tỷ tỷ của hắn? Thật sự là đầu óc bị nước vào.

Bất quá những lời này cũng không thể nói ra, nếu không, phỏng chừng tuyệt đối không thấy được mặt trời ngày mai.

Ngày hôm sau!

Dương Tuyết lúc trước là thượng Giang Nam đại học, cho nên hai người sớm xuất môn, lái xe ba giờ, lúc này mới rốt cục đến Giang Nam Hàng Thủy thị!

Trên đường, Dương Tuyết liên tục dặn dò nói: “Chị của người nhưng là nhân vật phong vân trong lớp chúng ta, người ngàn vạn lần đừng làm cho ta mất mặt, nếu không...”

Dương Thiên trợn trắng mắt đem Dương Tuyết nói xong.

Nếu không giết chết ta, có phải hay không?

Dương Tuyết cười khẽ, xinh đẹp nói: “Thông minh.

Dương Thiên lái xe, trên dưới đánh giá Dương Tuyết một cái, khóe miệng co rút nói: “Lão tử, người không phải nói phiền nhất những người theo đuổi quấy rầy sao?

Dương Tuyết nhướn mày nói: “Thế nào? Người không vui?

Dương Thiên trán toát mồ hôi lạnh nói: “Không dám không dám, người vui vẻ là tốt rồi.

Dương Tuyết lúc này mới giãn mặt cười nói: “Ta theo đuổi cũng không ít, nhiệm vụ của người rất gian khổ.

Dương Thiên khinh thường bĩu môi.

Với tính tình của tỷ tỷ hần, có thể có hai ba người theo đuổi đã là không tệ rồi.

Nhưng mà, đến địa phương, hần liền cảm giác có chút hối hận đã tới nơi này.

Lần này Dương Tuyết tụ họp bạn học định tại một khách sạn năm sao ở thành phố Hàng Thủy. Có chút xa hoa.

Dương Tuyết vừa xuất hiện, trong phút chốc hơn trăm nam sinh toàn bộ vây quanh, tràng diện thập phần rung động.

Dương Thiên quả thực hoàn toàn choáng váng.

Người chị này của hần, tựa hồ so với hần ở trường học còn lợi hại hơn a.

Mọi người đều dùng đôi mắt ái mộ nhìn Dương Tuyết, Dương Thiên chỉ cảm thấy da đầu tê dại.

Hần nếu là đứng ra, chỉ sợ sẽ lập tức bị mọi người kia như dao sắc bén đôi mắt cho miều sát a.

Dương Tuyết đỡ trán im lặng nói: “Ta nói các người đều là lớp nào a, lớp chúng ta mới ba mươi người, nhưng là hiện tại ta như thế nào cảm giác một cái hệ học sinh đều tới?”

Chương 553 - Khí thế vô cùng!

Dương Thiên cũng bị chấn động, tỷ tỷ của mình ở đại học Giang Nam không hề là nhân vật phong vân, vừa xuất hiện đã tụ tập nhiều người như vậy, đoán chừng giáo viên đi học cũng không tụ tập đủ nhiều người như vậy.

Ngoại trừ hơn một trăm nam sinh này, đương nhiên còn có mười mấy nữ sinh, chẳng qua tất cả đều là vẻ mặt oán niệm nhìn chằm chằm Dương Tuyết.

Cũng khó trách, trong số các nàng cũng có mấy người xinh đẹp, nhưng Dương Tuyết xuất hiện, đều trấn áp các nàng.

Lúc này, một nam tử phong thần tuấn lãng trong đó đang cầm một cây hoa hồng, cười tiến lên nói: “Tuyết, tặng cho người.”

Dương Tuyết tròn trắng mắt hỏi: “Tur Không Hàn, người có thể giải thích cho ta đây là tình huống gì không? Tụ hội lớp chúng ta làm sao lại tràn vào nhiều người như vậy?”

Nam tử tuấn lãng tên là Tur Không Hàn kia cũng bất đắc dĩ cười nói: “Có thể là Thập Nhị tiết lộ tin tức người đến tụ hội lần này, cho nên toàn bộ nam sinh trong ngành tài chính của chúng ta đều tới, chính là vì chiêm ngưỡng dung nhan của nữ thần tài chính người.”

Khóe miệng Dương Thiên giật giật.

Chỉ là một tụ hội mà thôi, có cần khoa trương như vậy hay không, trách không được Dương Tuyết nhất định phải để hấn đi theo, loại tràng diện này thật đúng là không chỗ chống đỡ.

Hơn nữa, lần tụ hội này của bọn họ cũng là đại thủ bút, lúc hấn tới tầng trên đã quan sát qua, toàn bộ khách sạn năm sao đều không có khách, xem bộ dáng là trực tiếp bị người bao xuống.

Tur Không Hàn lại đưa hoa hồng tới, Dương Tuyết nhìn Dương Thiên đứng ở một bên ngây ngốc, tức giận không chỗ phát tiết, nàng không ngừng nháy mắt với hấn, lúc này Dương Thiên mới tỉnh ngộ hấn đến đây làm gì.

Vì thế, một cái lắc mình đến chắn trước người Dương Tuyết, mặt mỉm cười tiếp nhận hoa của Tur Không Hàn, ngửi ngửi, mở miệng nói: “Rất thơm, nhưng mà Dương Tuyết dị ứng với phấn hoa hồng, cho nên xin lỗi.”

Nói xong, chín mươi chín đóa hoa hồng giá trị đắt đỏ này bị Dương Thiên ném ra một đường vòng cung, ném chính xác vào trong thùng rác.

Tất cả mọi người đều choáng váng, lại có người dám ném đồ vật của Tur Không Hàn, quả thực là không biết sống chết a.

Tư Không Hàn cau mày, trên mặt cũng không lộ ra vẻ giận dữ, hiển nhiên là hàm dưỡng rất tốt.

Hắn bình tĩnh hỏi: “Nếu thật sự là như vậy, vậy coi như là đã sai lầm của tại hạ, nhưng các hạ là ai? Làm sao lại quen thuộc với nữ thần tài chính của chúng ta như vậy?”

Hắn vừa hỏi, ánh mắt mọi người đều nhìn sang.

Thiếu niên trước mắt này, lại cùng nữ thần của bọn họ vào cửa, trong lòng mọi người, Dương Thiên đã bị bọn họ dùng ánh mắt giết chết vô số lần.

Lúc này Dương Tuyết đứng dậy, mặt mỉm cười nói: “Đã đến lúc giới thiệu với các ngươi một chút, đây là bạn trai của ta, Lý Thiên.”

Nàng không đề Dương Thiên dùng tên thật mà dùng họ của mẫu thân Lý Nhu, chính là sợ những người này đoán ra quan hệ của hai người, dù sao trong này cũng có không ít yêu nghiệt.

Nếu bại lộ, kế hoạch của nàng coi như ngấm nước nóng.

Mà sau khi nàng nói xong, toàn trường một mảnh tĩnh mịch.

Dương Thiên luôn cảm thấy cảnh tượng này giống như là sự yên tĩnh khi bão táp ập đến vậy.

“Nữ thần tài chính của đại học Giang Nam lại tìm bạn trai?”
Một thư sinh yếu đuối đeo mắt kính, vẻ mặt đại ra.

Tình huống của hắn xem như còn tốt, chỉ thấy một nam sinh tuần lãng khác không ngừng đập đầu vào tường, hơn nữa vừa đập đầu vào tường kêu thảm thiết một lần: “Ta không tin, ta không tin, đây không phải là sự thật.”

Còn có một người càng thêm điên cuồng, muốn tiến lên tìm Dương Thiên liều mạng, nói có Dương Thiên thì không có hắn. Một bộ tinh thần thấy chết không sờn. Nếu không phải mọi người ngăn cản, phỏng chừng đã sớm xông lên.

Tất cả mọi người trong sân trợn mắt nhìn Dương Thiên, Tư Không Hàn cầm đầu, nụ cười trên mặt cũng biến mất không thấy gì nữa.

Bởi vì Dương Tuyết sợ mọi người không tin, bàn tay nhỏ bé đã nhẹ nhàng kéo cánh tay Dương Thiên.

Đây là lần đầu tiên nữ thần tài chính của đại học Giang Nam thân mật với người khác phái như vậy.

Tất cả mọi người ghen tị phát cuồng, có mấy người tâm tình sụp đổ kêu rên không ngừng.

Còn có mấy tập thể đến trước cửa sổ, tuyên bố hai người hiện tại không chia tay, bọn họ liền nhảy lầu.

Khóe miệng Dương Thiên giật giật, lần này, hẳn thật sự đã biết mị lực của Dương Tuyết.

Dương Tuyết trộm ghé vào tai Dương Thiên nói: “Nói lên cho người biết, nhiều người như vậy, chỉ là một phần mười trong số những người theo đuổi chị người, ta có thể nói với người, trong toàn bộ Giang Nam đại học, có một nửa nam sinh muốn theo đuổi ta đó.”

Dương Thiên nghe thấy lời này, chân cẳng đều có chút nhũn ra.

Nếu như toàn bộ người theo đuổi tỷ tỷ mình tới đây, đoán chừng mỗi người nhổ một ngụm nước miếng cũng có thể dim chết hẳn.

Hắn vốn cho rằng hộ hoa sứ giả này là một việc dễ dàng, nào ngờ đây là việc làm chết người.

Hắn cắn răng, ghé vào tai Dương Tuyết thấp giọng nói: “Tỷ tỷ, kiếp trước ta rớt cuộc nợ gì tỷ phải dẫn dắt ta như vậy.”

Dương Tuyết cười hì hì nói: “Đừng chối từ, biểu hiện cho tốt, biểu hiện tốt, tỷ tỷ hôn người một cái ngay tại chỗ.”

Dương Thiên nghe vậy mồ hôi lạnh trên trán chảy xuống, hắn vội vàng khuyên can: “Đừng, đừng, đừng làm vậy, nếu tỷ muốn ta sống sót ra khỏi cánh cửa này thì xin ngài bỏ qua cho ta, đừng làm tăng độ khó nhân vật lên nữa, nếu không ta sẽ bỏ gánh không làm nữa.”

Chỉ giới thiệu hẳn một chút, người nơi này đều muốn kêu đánh kêu giết đối với hắn.

Nếu như hôn một cái ngay trước mặt bọn họ, uy lực của nó không thua gì bom nguyên tử nổ.

Dương Tuyết lặng lẽ nói: “Người dám bỏ gánh, ta giết chết người, ta bảo người đến, là để người nở mày nở mặt cho ta, hiện tại khí thế của người yếu như vậy sao được, mau mau phản kích cho ta, quét dọn toàn bộ những người theo đuổi này cho ta.”

Dương Thiên bất đắc dĩ nói: “Được rồi, ta nhất định hoàn thành nhiệm vụ.”

Hai người đang xì xào bàn tán, tất cả mọi người cho rằng bọn họ đang nói chuyện yêu đương.

Thế là, hiện trường 100 người, cơ hồ thiếu chút nữa muốn lật bàn phá hủy khách sạn.

Dương Thiên tiến lên một bước, uy áp Phá Thiên Tiên Đế phát ra, cho dù là một người đối kháng trăm người trước mắt này, ở trên khí thế có thể nói là ỏn ẻp một đầu.

Mọi người cảm nhận được khí tràng mãnh liệt trên người Dương Thiên, con người lập tức co rụt lại.

Thiếu niên trước mắt này, tựa hồ không tầm thường a.

Dương Thiên thấy mọi người an tĩnh lại, vì thế mở miệng giới thiệu: “Ta tên là Lý Thiên, bạn trai của Dương Tuyết, xin mọi người chỉ giáo nhiều hơn.”

Đây là lời thoại Dương Tuyết muốn hắn nói.

Hắn biết lần này sứ giả hộ hoa không dễ làm, nhưng lại không nghĩ rằng, vên vẹn chỉ là vừa mới bắt đầu mà thôi, đã bị tất cả mọi người nhắm vào.

Tư Không Hàn cầm đầu, hắn tự nhiên là người thứ nhất đứng ra nói chuyện.

Chỉ thấy thiếu niên phong linh tuấn lãng này, lạnh lùng mở miệng nói: “Rời khỏi Dương Tuyết, bao nhiêu tiền người nói, ta không trả giá!”

Dương Thiên nghe vậy nhú mày cười nói: “Nếu ta không làm vậy thì sao?”

Con người Tư Không Hàn trong nháy mắt lạnh như băng, nắm đấm của hắn chậm rãi nắm chặt lại mở miệng nói: “Lý Thiên đúng không, cho người một cơ hội lựa chọn một lần nữa, nghĩ thông suốt lại nói chuyện, có ít người, không phải người có khả năng đắc tội, không nói Mạc lão đại, coi như là ta người cũng không thể trêu vào, Giang Nam đại học nữ thần tài chính hạnh phúc người không thể cho, thấy rõ địa vị của mình, bằng không tất cả mọi người thật không dễ làm.”

Dương Thiên cảm thấy nhiệm vụ hộ hoa lần này có độ khó có thể so với lên trời.

Nhìn ánh mắt uy hiếp của Dương Tuyết, Dương Thiên thở dài một tiếng.

Bị Tư Không Hàn uy hiếp, trong lòng của hắn cũng dâng lên một tia tức giận, vì vậy cười lạnh một tiếng, đạm mạc mở miệng nói: “Ta ngược lại là muốn biết, có những người nào là ta đắc tội không nổi, đứng ra, ta xem một chút.”

“Ta là người người không thể đắc tội.”

Một học sinh mặc danh bài đứng dậy, trên mặt hắn mang theo vẻ cuồng ngạo, lạnh lùng nhìn Dương Thiên.

Phụ thân hắn là đại lão của Hàng Thủy thành, người dám đắc tội hắn ở Hàng Thủy thành này thật đúng là không thấy nhiều.

Nhưng mà Dương Thiên trời cao quản những thứ này, thân hình khẽ động trực tiếp biến mất tại chỗ.

“Cẩn thận!”

Tư Không Hàn thấy một màn như vậy, sắc mặt lập tức thay đổi.

Nhanh, quá nhanh, hắn cũng là người tập võ, nhưng tốc độ của thiếu niên trước mắt này cực nhanh, dùng mắt thường cơ hồ không cách nào bắt giữ.

“Bành!”

Cũng ngay trong nháy mắt khi hắn nhắc nhở, một tiếng vang nặng nề truyền đến.

Học sinh mặc danh bài trực tiếp bay ngược ra ngoài, đập vào trong đám người, đập ngã một mảng lớn người.

“Còn có ai?”

Dương Thiên ánh mắt lạnh lùng như đao quét mắt nhìn mọi người, khí thế toàn thân như núi cao ép về phía mọi người.

Lão hổ không phát uy, những con kiến nhỏ này thật sự cho rằng hắn là mèo bệnh.

“Người dám đánh người?”

Trên mặt Tư Không Hàn tràn đầy phẫn nộ, nghiêng răng nghiêng lợi với Dương Thiên.

Mà Dương Thiên nghe vậy lại cười khinh thường nói: “Đánh thì đánh, người hỏi hắn có ý kiến gì?”

Mọi người nghe vậy thì tức điên lên.

Một cước này đạp xuống, đầu đá người ngất xỉu, còn hỏi người ta có ý kiến gì hay không? Có dạng này sao?

Tư Không Hàn âm trầm nói: “Người căn bản không biết người phạm vào sai lầm gì, đừng tưởng rằng có Dương Tuyệt che chở người, người liền có thể hoàn hảo không chút tổn hại đi ra khỏi cửa lớn này.”

Dương Thiên quát nhẹ cả đời, Đạp Thiên Thất Bộ vận dụng ba thức, khí thế vô song.

Sắc mặt mọi người hoảng sợ, đều bị đẩy lui mấy bước, sàn nhà bằng đá cẩm thạch trên mặt đất đều rạn nứt từng khúc.

Chỉ thấy thiếu niên ánh mắt đăm đăm nhìn Tư Không Hàn nói: “Người có năng lực, tiến lên một bước, mồm mép thì có bản lĩnh gì?”

Tư Không Hàn sắc mặt tái nhợt, hắn quay về phía một người phía sau cắn răng nói: “Mời Mạc Sơn đến! Ta không tin Giang Nam không có ai hàng được hắn.”

Chương 554 - Gặp được đối thủ.

Mạc Sơn, con trai độc nhất của Mạc gia Giang Nam.

Tên của hắn chỉ lưu truyền trong giới xã hội thượng lưu, ngoài vòng tròn, thật ra không có thanh danh gì.

Nhưng muốn nói tới Mạc Tà, toàn bộ Giang Nam không người nào không biết không người không hiểu.

Không vì cái gì khác, chỉ vì địa vị của hắn là đệ nhất nhân sáu tỉnh Giang Nam, cùng với Tây Nam Dương tiên sinh, Đới lão mười sáu thành phố Trung Hải, đại lão khu Hoa Nam Hàn Thái, Bắc Hải giàu nhất Thẩm Luyện ngang hàng.

Hắn không chế Giang Nam mười năm, không người nào có thể cùng hắn chống lại.

Mạc Sơn là con trai độc nhất của Mạc Tà, địa vị phi phàm.

Hơn nữa, hắn còn là người theo đuổi Dương Tuyết đệ nhất, từng từ bỏ đại học 向下 nhất thế giới Azeroth trở lại thành phố Hàng Thủy, chính là vì theo đuổi Dương Tuyết.

Nếu là hắn tới, hơn nữa biết thiếu niên trước mắt này là bạn trai Dương Tuyết, tất có một hồi trò hay.

Dương Tuyết nhìn người đứng sau Tư Không Hàn đang gọi điện thoại, không khỏi có chút thấp thỏm, nhẹ nhàng kéo cánh tay Dương Thiên nói: “Lão đệ, như vậy trong nhà Mạc Sơn tựa hồ có năng lượng rất lớn a, tuy rằng ta không biết làm cái gì, nhưng ta cảm giác người không giữ được a.”

Dương Thiên cười khinh thường xoa đầu Dương Tuyết nói: “Yên tâm đi, ta đã từng có thực lực đối địch với toàn thế giới, tuy rằng hiện tại xảy ra chút chuyện, nhưng có ta ở đây, toàn bộ Giang Nam không ai dám động đến người.”

Dương Tuyết trợn trắng mắt nói: “Tiểu tử, người dám vò tóc tỷ người, coi ta là trẻ con đúng không, ta xinh đẹp như vậy, ai nỡ đánh ta chứ, ta lo người bị người ta giết chết đấy.”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Vậy thì xem xem, những bạn học này của người rốt cuộc có bản lĩnh gì.”

Nói xong, kéo bàn tay nhỏ bé của Dương Tuyết nghênh ngang đi về phía một bàn rượu.

Dưới đôi mắt gần như muốn giết người của mọi người, Dương Thiên chậm rãi ngồi xuống, nhìn thoáng qua nhân viên phục vụ nói: “Đới bụng, mang thức ăn lên đi.”

Người phục vụ kia có chút khó xử nhìn Tư Không Hàn.

Ánh mắt Tư Không Hàn gắt gao nhìn chằm chằm Dương Thiên, mặt mũi tràn đầy phần nộ nói: “Lên thức ăn cho hắn!”

Sau đó, thấp giọng nhìn thoáng qua người phía sau lưng kia nói: “Bên kia điện thoại Mạc Sơn nói như thế nào? Lúc nào tới?”

Thiếu niên kia vội vàng trả lời: “Mạc lão đại nói, trong nhà hắn gặp chút chuyện, hiện tại không thể phân thân, muốn chúng ta nhất định phải lưu tiểu tử kia lại, chờ hắn đến xử lý.”

Tư Không Hàn gật đầu.

Sau đó, trong ánh mắt nhìn Dương Thiên đều là cười lạnh.

Chỉ cần Mạc Sơn đến, cho dù thiếu niên trước mắt này có bản lĩnh thông thiên, cũng không ra được cửa này.

Dương Thiên tự nhiên nhìn ra trong đôi mắt Tư Không Hàn không có ý tốt, hắn cười cười lơ đãng.

Trong mắt hắn, những người này đều là sâu kiến mà thôi, căn bản không đáng ra tay.

Lúc này trên bàn đã bày đầy thức ăn, khách sạn này không hổ là khách sạn năm sao hạng nhất Hàng Thủy Thị, làm ra đủ loại thức ăn hương vị, tay gấu vây cá, những nguyên liệu nấu ăn đỉnh cấp này đều có thể đặt ở trên bàn cơm, lộ vẻ xa hoa.

Dương Thiên nhớ rõ, những nguyên liệu nấu ăn này dường như đã bị cấm ăn, bởi vì phạm pháp.

Nhưng lại không nghĩ rằng tử điểm này lại trắng trợn như vậy, xem ra hậu trường không phải bình thường.

Dương Tuyết nhìn thoáng qua, chỉ thấy tất cả mọi người đều nhìn nàng, lập tức tức giận hừ một tiếng nói: “Lốp một đù ngồi xuống cho lão nương, đừng tưởng rằng xong việc ta không quản được các ngươi nữa.”

Tư Không Hàn đối với Dương Thiên bất mãn, nhưng đối với Dương Tuyết lại chịu phục, bởi vì lúc ở trường học hắn cũng bị đánh không ít lần, tuy là như thế, nhưng vẫn một mực theo đuổi Dương Tuyết.

Thấy nữ thần trong lòng lên tiếng, hắn xoay người lại nói với mọi người: “Tất cả mọi người ngồi xuống, hôm nay tổ chức là buổi họp lớp, ai cũng không được phép gây chuyện.”

Mọi người nghe vậy, tuy rằng trong lòng bất mãn, thế nhưng cũng chỉ có thể từng người ngồi xuống.

Nhà này có khách sạn năm sao, tầng cao nhất có thể chứa mấy trăm người, vô cùng rộng rãi, mười mấy bàn tiệc rượu, tuyệt đối không ngại chật chội.

Nhưng, bởi vì Dương Tuyết ngồi ở bàn thứ năm, cho nên, tất cả mọi người đều dời bàn rượu về phía nàng.

Mặc dù không thể ngồi cùng bàn với vị nữ thần đầu tiên tài chính của đại học Giang Nam này, nhưng có thể tới gần một chút tâm linh cũng được an ủi.

Dương Thiên lại một lần nữa thấy được mình bình thường ở nhà tùy tiện không có việc gì luôn coi hắn là lão tử xả giận rất cuộc có bao nhiêu mị lực.

Trên bàn rượu của bọn họ chỉ có năm người ngồi xuống.

Ngoại trừ Tư Không Hàn, còn có một nam tử tóc ngắn, vóc người thon dài tên là Đoạn Phong, cùng một thiếu niên dáng dấp hiền lành ôn nhu. Tên là Mạnh Giang.

Ba vị này, từng là hộ hoa sứ giả của Dương Tuyết, ở đại học Giang Nam, đều là nhân vật cấp bậc phong vân, không biết có bao nhiêu cô gái theo đuổi, nhưng bọn họ không hề động dục, lại đều bị Dương Tuyết mê hoặc đến thần hồn điên đảo.

Chính vì điều này, tất cả các nữ sinh của trường đại học Giang Nam đều nghiện răng nghiện lợi với Dương Tuyết.

Nếu không phải Dương Tuyết biết điểm võ thuật, phỏng chừng mỗi ngày đều có thể bị nữ sinh khác chặn lại.

Dương Tuyết lên nói với Dương Thiên, Dương Thiên còn không tin.

Nhưng mà, sau khi nàng chỉ chỉ vào bàn số mười và bàn số mười, Dương Thiên hoàn toàn tin.

Chỉ thấy hai cái bàn cách bọn họ cái bàn này rất xa vị trí, hai cái bàn ngồi tất cả đều là nữ sinh, từng cái ánh mắt phần ưt

nhìn về phía bên này.

Quan trọng nhất là, mặc dù có mấy người dung mạo tú lệ, nhưng hơn một trăm người này đều không nhìn các nàng.

Dương Thiên có thể cảm nhận sâu sắc oán niệm của các nàng, oán niệm đối với tỷ tỷ mình.

Thấy một màn này, hắn không khỏi đồng tình với mấy nữ hài này.

Cùng lớp với tỷ tỷ Dương Tuyết của hắn, nghĩ đến hắn là chuyện mà các nàng tuyệt vọng nhất.

Giống như là lúc Dương Thiên ở lớp 12 6 năm 3.

Hắn đi một tháng, một nửa số nam sinh trong lớp bị hắn đả kích đã chuyển trường học.

Nhưng giờ phút này không phải lúc để suy nghĩ chuyện này, bởi vì hắn phát hiện ánh mắt lạnh như dao của mọi người đang nhìn về phía hắn.

Dương Thiên sững sốt, sau đó nhìn một miếng thịt Dương Tuyết gấp trong chén đĩa của mình, lập tức hiểu ra.

Hắn nhìn tỷ tỷ mình với vẻ mặt oán niệm, hoài nghi nàng tuyệt đối không phải là chị ruột của mình, tỷ ruột nào có lừa lão đệ như vậy.

Dương Tuyết lộ ra hàm răng cười.

Mà một màn này để mọi người khác càng nhìn không được.

Tư Không Hàn hừ lạnh một tiếng, gần như muốn nắm chặt đôi đũa trong tay.

Dương Thiên căn bản không thèm liếc hắn một cái, nhiều rượu và thức ăn như vậy không ăn thật sự là lãng phí, hơn nữa một ngày chưa ăn cơm, bụng Dương Thiên đã sớm đói kêu vang, sau một bữa ăn vặt nhét đầy, đồ ăn trên bàn đã là một mảnh hỗn độn.

Dương Tuyết tức giận trừng mắt nhìn Dương Thiên, nàng bảo Dương Thiên đến cho nàng nở mày nở mặt, không phải mất mặt.

Tướng ăn khó coi như vậy, hiện tại ánh mắt tất cả mọi người nhìn về phía nàng cũng thay đổi.

Sâu trong đôi mắt Tư Không Hàn càng thêm vẻ khinh thường.

Hắn nháy mắt với thiếu niên có vóc người thon dài tên Đoàn Phong kia.

Đoàn Phong lập tức hiểu ra, cười mở miệng nói: “Lý Thiên huynh đệ, còn chưa ăn no.”

Dương Thiên cầm cây tăm xỉa răng nói: “Ồ, lưng dạ mà thôi.”

Dương Tuyết bóp chết lòng hắn cũng có rồi, tiểu tử này tuyệt đối là cố ý, cố ý làm mất mặt nàng.

Đám người Đoàn Phong nghe vậy, khóe miệng cũng giật giật, nhưng rất nhanh hắn lại lộ ra ý cười, sau khi phui tay, nhân viên phục vụ kia lại tiến lên.

Đoàn Phong mở miệng nói: “Theo tiêu chuẩn tiệc rượu vừa rồi, một lần nữa lên một bàn.”

Dương Thiên thấy vậy, có chút lú lười, bàn tiệc rượu này ít nhất cũng có vạn nguyên, mặc dù đối với hắn mà nói không đáng nhắc tới, nhưng đối với người bình thường mà nói thì cũng là giá trên trời.”

Đối phương tùy tiện gọi một bàn, hiển nhiên là tài đại khí thô.

Hơn nữa, Dương Thiên mơ hồ cảm thấy, dường như nơi này có chút động cơ.

Quả nhiên, sau khi rượu và thức ăn được bưng lên bàn, Dương Thiên còn chưa kịp động đũa, chỉ thấy Đoàn Phong cười mở miệng nói: “Lý Thiên huynh đệ, đồ ăn đã qua năm vị, rượu này còn chưa qua ba tuần, không biết Lý Thiên huynh đệ tửu lượng như thế nào? Uống cùng ta mấy chén được không?”

Dương Thiên bình tĩnh khoát tay áo, vừa tiếp tục ăn vừa mở miệng nói: “Không cần uống, người uống không lại ta.”

“Tiểu tử ngươi khẩu khí lớn quá!”

“Mẹ kiếp, không thể nhịn được nữa.”

“Những người có can đảm nói những lời này đều bị quát vào phòng chăm sóc của phòng bệnh nặng, tiểu tử này rất ngông

cuồng.”

Mọi người dồn dập giận dữ mắng mỏ.

Mà Đoạn Phong đưa tay ngăn cản mọi người phẫn nộ, nụ cười trên mặt hắn càng thêm xán lạn.

“Xem ra Lý Thiên huynh đệ đã nói như vậy, nhất định là có tửu lượng tốt, nếu không chúng ta so một lần thì thế nào? Uống một bình cho nhuận yết hầu trước?”

Dương Thiên thấy vậy, khóe mắt tràn đầy ý cười.

Những người này xem ra là ước gì hắn xấu mặt.

Hắn nhíu mày nhìn về phía Đoạn Phong nói: “Nói như vậy, có phải quá ức hiếp người hay không.”

Một câu nói vừa ra, tất cả mọi người đều dựng hết cả lông tóc.

“Cuồng vọng!”

“Hỗn xược!”

“Thật sự là không biết sống chết, người có biết người rớt cuộc đang nói chuyện với ai hay không?”

Ở đại học Giang Nam, Đoạn Phong nổi danh tửu lượng tốt, kỷ lục cuồng nhất chính là một người uống say hơn ba mươi người trong lớp, coi như là mấy giáo viên.

Cho một nửa số người vào bệnh viện uống rượu.

Từ đó về sau, hắn ở đại học Giang Nam phong làm Tửu Thần, mỗi lần liên hoan, không người nào dám uống với hắn.

Tiểu tử trước mắt này cuồng như vậy, xem ra là muốn vào bệnh viện.

Dương Tuyết cũng có chút lo lắng nói: “Đừng uống với hắn, hắn được người ta gọi là Tửu Thần.”

Dương Thiên nghe vậy cười.

“Thật là trùng hợp, ta được người phong làm Tửu Tiên, xem ra hôm nay đã gặp được đối thủ rồi.”

Chương 555 - Vào bệnh viện.

Đoạn Phong nghe thấy Dương Thiên nói, trên mặt mang theo một tia đùa cợt, đôi mắt hí hí lại đưa cho Dương Thiên một bình rượu nói: "Không khi dễ người, chúng ta hai người một với nhau, ai gục xuống trước thì tính toán xem như ai thua."

Ánh mắt Dương Thiên sáng lên ha hả cười nói: "Người là người đầu tiên dám nói lời này trước mặt ta."

Mọi người liên tục cười lạnh, tiểu tử này căn bản không biết sự khủng bố của Đoạn Phong.

Một thiếu niên đeo kính mắt trong đó nhìn Dương Thiên, hỏi mấy bằng hữu xung quanh: "Này này, các người đoán tiểu tử kia có thể chống đỡ được mấy hiệp dưới tay Đoạn Phong không?"

Một người mở miệng nói: "Nâng chết ba hiệp, tên Đoạn Phong này gia súc quá mạnh mẽ, hoàn toàn là uống như uống nước."

"Ta cảm thấy tiểu tử này ngay cả một hiệp cũng không chống đỡ được, không tin người cứ xem đi, hiệp đầu tiên của hắn không sợ ta đánh mình một bạt tai ngay tại chỗ."

Nói đến đây, cuộc độ sức trong sân đã bắt đầu.

Dương Tuyệt không rõ tử lượng của Dương Thiên, lo lắng nói: "Người tuyệt đối đừng sinh cường, uống không được rượu không uống nghe chưa?"

Dương Thiên cười cười, an ủi: "Yên tâm, ta có chừng mực, người vẫn là lo lắng cho những bạn học này đi."

Một câu nói này của hắn, lập tức lại đắc tội không ít người.

"Ngông cuồng, đã đến nước này rồi mà vẫn còn ngông cuồng."

"Hừ, ta ngồi chờ hắn nằm vào bệnh viện."

"Đoàn Phong, cho hắn biết tay một chút."

Đoạn Phong nghe vậy gật đầu, cho dù người khác không khai ra, hắn cũng không định buông tha Dương Thiên.

Nhất là nhìn vẻ mặt Dương Tuyệt lo lắng của Dương Thiên.

Vị nữ thần hệ tài chính của đại học Giang Nam này trong bốn năm đại học, chưa từng lộ ra thần sắc lo lắng đối với bất kỳ người khác phái nào.

Cho dù là Mạc Sơn, cũng chưa từng để nàng quan tâm như thế.

Hắn rót đầy rượu uống một hơi cạn sạch, sau đó nói với Dương Thiên: “Cái chén quá nhỏ, rượu bên trong còn chưa đủ để uống, hay là chúng ta đổi chén khác đi?”

Dương Thiên nghe vậy cười, trực tiếp vặn mở miệng bình Ngũ Lương Dịch, nói: “Quá phiền phức, thôi cái bình đi, một bình một hơi, có thể đuổi kịp bước chân của ta coi như người thắng.”

“Mẹ nó. Quá mẹ nó kiêu ngạo.”

“Tiểu tử này đúng là muốn chết.”

“So tốc độ uống rượu với Đoạn Phong, hắn lấy đâu ra tự tin chứ.”

Đoạn Phong đồng dạng nở nụ cười, hắn nhếch miệng lên nói: “Lần đầu tiên gặp được người so với ta còn điên cuồng hơn, hi vọng người đừng làm cho ta thất vọng a.”

Dương Thiên cười cười, không nói gì, giờ bình rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Tốc độ cực nhanh, làm cho người ta lú lẫm.

Tất cả mọi người tròn tròn mắt.

“Mẹ kiếp, lúc này mới nháy mắt thôi, uống hết rồi sao?”

“Còn đựng? Một cân rượu, làm sao có thể uống hết trong nháy mắt.”

“Nếu như hắn dám đổ bình rượu xuống không chảy một giọt, ta sẽ ăn bình rượu kia...”

Hắn còn chưa nói hết lời, Dương Thiên đã dựng ngược bình rượu, kết quả thật đúng là không rãnh để đổ ra một giọt rượu.

Mọi người tròn mắt há hốc mồm, thật đúng là uống hết rồi.

Thiếu niên vừa nói ăn bình rượu lúc này co rút cổ, ngậm miệng lại.

Mắt Đoạn Phong híp lại, tuy rằng khiếp sợ, nhưng cũng không bị dọa sợ, hấn trời sinh miễn dịch đối với rượu, toàn bộ nhân khẩu trên thế giới có tỉ lệ một phần trăm triệu so với tình huống của hấn.

Hấn không tin Dương Thiên cũng vậy, cho nên cũng không e ngại.

Thế là cười cười, đồng dạng giơ bình rượu lên, dùng hơn mười giây, lúc này mới uống xong rượu.

Mặc dù hấn miễn dịch đối với rượu, nhưng rượu cay, lại không thay đổi được.

Với tốc độ này, hấn uống hết một bình rượu trắng, biểu cảm trên mặt vô cùng đặc sắc.

Trái lại thiếu niên đối diện hấn, biểu cảm trên mặt trước sau vẫn là vân đạm phong khinh, giờ phút này đã mở ra bình rượu thứ hai.

Kế tiếp, chính là người tới ta đi.

Mọi người phát hiện Dương Thiên uống rượu còn thoải mái hơn uống nước, không ngừng uống một thùng, nhìn Đoạn Phong ngay cả nửa thùng cũng chưa uống xong, không khỏi lộ ra ý cười: “Cần ta chờ người không?”

Điên cuồng, trước sau vẫn điên cuồng như thế.

Đoạn Phong nghe vậy hừ lạnh một tiếng nói: “Không cần, lúc này mới chỉ là làm nóng người mà thôi.”

Nói xong, hô với nhân viên phục vụ: “Lại chuyển hai rương.”

Dương Thiên cười cười nói: “Hai rương là cho người uống hay cho ta uống? Đủ sao?”

“Mẹ kiếp, tiểu tử này thật sự định vào bệnh viện à.”

“Thật coi đây là uống nước a.”

Khóe mắt mọi người đều co rúm lại.

Nếu đổi lại là bọn họ, đoán chừng chỉ cần uống một bình rượu là đã đổ xuống.

Đoạn Phong cảm thấy nhục nhã, vì thế tức giận hừ một tiếng, nói với phục vụ viên: “Cho mười rương.”

Dương Thiên nghe vậy, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn cười nói: “Không sai, là một hán tử.”

Mặc dù là khích lệ, nhưng sắc mặt Đoạn Phong khó coi tới cực điểm.

Dương Thiên mở rương rượu thứ hai ra rồi nói: “Uống rượu với người thật là tốn sức, người đã không cho ta chờ người, vậy đổi một quy tắc, người uống một bình, ta uống hai bình, người uống một rương, ta uống hai rương, cứ thế mà suy ra, cứ theo quy củ cũ mà theo kịp tốc độ của ta thì coi như người thắng.”

Mọi người sợ đến tay run lên, dũa cũng cầm không vững.

Đây không phải uống rượu, đây là đang liều mạng a.

Đoạn Phong cười lạnh nói: “Tốt, đây chính là người nói.”

Theo hắn thấy, cho dù Dương Thiên có uống được bao nhiêu thì cũng phải có chừng mực.

Mà giờ phút này mọi người lo lắng nhìn hai người.

Không biết ai đã báo 10, lúc này xe cứu thương đã chờ sẵn dưới lầu khách sạn. Chỉ xem ai không kiên trì được mà vào bệnh viện thôi.

Mười thùng rượu nhanh chóng thấy đáy, Dương Thiên thần sắc như thường, uống hơn phân nửa, còn Đoạn Phong chỉ uống ba thùng rượu đã lung lay sắp đổ.

Cách giải thích duy nhất của rượu không say lòng người chính là uống ít.

Dương Thiên thấy vậy, cười ha hả nói: “Thế nào? Có phục không?”

Đoạn Phong cắn răng, đầu óc mê man, dùng sức lắc lắc rồi cả giận nói: “Không phục. Người phụ trách khách sạn đâu, chuyển cho ta thêm mười rương.”

Mọi người nghe vậy lần nữa hít vào một ngụm khí lạnh, hai người này thật sự là không chết không thôi a.

Dương Thiên nghe vậy, sắc mặt lạnh nhạt nói: “Mười rương làm sao đủ? Mang rượu trong tủ điểm này qua đây cho ta.”

Mọi người không kịp khiếp sợ, ánh mắt Dương Thiên lại nhìn về phía Đoàn Phong, thanh âm đậm mạc nói: “Lần này, người uống một bình, ta uống mười bình, quy củ cũ, theo kịp ta là người thắng.”

“Bịch!”

Có mấy người nghe vậy, trực tiếp từ trên ghế ngã xuống, đau đến nhe răng nhếch miệng.

Ngay cả trong đôi mắt của Đoàn Phong cũng hiện lên vẻ sợ hãi.

Cho dù không say chết, cũng no chết a.

Trán hấn đổ mồ hôi lạnh, vội vàng mở miệng nói: “Ta phục, ta hoàn toàn phục người, ta không uống với người thì người chính là quái vật.”

Đoàn Phong hiện tại đã có bóng ma tâm lý.

Ưu điểm lớn nhất của hấn bị Dương Thiên vô tình nghiền ép, hiện tại là mất hết mặt mũi.

Vừa nghĩ tới đây, đột nhiên, trong dạ dày đau đón một trận, hấn nằm trên mặt đất không ngừng rên rỉ thống khổ.

Mọi người thấy vậy, vội vàng lo lắng nói: “Mau mau mau, xe cứu thương ở dưới lầu, mau đưa hấn vào bệnh viện.”

Cứ như vậy, bảy tám người luống cuống tay chân nhấc hấn lên, nhanh chóng đi xuống lầu.

Dương Thiên nhìn xe cứu thương từ trên lầu đi xa, không khỏi cười cười.

Mọi người bây giờ hoàn toàn trầm mặc, bởi vì xe cứu thương kia là do Đoàn Phong sai người gọi, vốn là chuẩn bị cho Dương Thiên, lại không nghĩ rằng cuối cùng lại cho chính hấn.

Dương Thiên nhẹ nhàng nhấp rượu trong chén, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía mọi người nói: “Còn có ai?”

Mọi người lập tức sợ tới mức rụt cổ lại.

Đã uống rượu vào bệnh viện, nhưng mà hấn thoát nhìn vậy mà chuyện gì cũng không có.

Loại yêu nghiệt này ai dám nhắc lại một chữ Tửu với hấn.

Dương Tuyết mắt sáng lên, nhìn thoáng qua Dương Thiên lặng lẽ ghé vào tai hắn nói: “Tiểu tử, được đấy, cho tỷ người nở mày nở mặt, có muốn tỷ tỷ hôn người một chút hay không.”

Dương Thiên bất đắc dĩ nói: “Ta đã nhìn ra rồi, người chắc chắn đang kéo thù hận cho ta.”

Dương Tuyết cong đôi mắt đẹp lên nói: “Ta ngược lại muốn xem xem, người rốt cuộc có bao nhiêu năng lực?”

Nói xong, ánh mắt nhìn về phía Mạnh Giang.

Chính là thiếu niên ngồi ở trên bàn rượu này, nhìn âm áp như gió kia.

Dương Tuyết mở miệng nói: “Mạnh Giang, bạn trai ta nghe nói người biết đánh đàn dương cầm, hắn nói người đàn chẳng khác gì cắt chó, người có dám so sánh với hắn không?”

Một câu nói, tất cả mọi người toàn trường đều xù lông.

“Ngọa tào, tiểu tử này sao dám.....”

“Mạnh Giang là đàn dương cầm gia trăm năm không ra, tiểu tử này điên cuồng đến chân trời a.”

“Hắn thô lỗ như vậy, sao có thể chơi đàn dương cầm, có tư cách gì so với Mạnh Giang?”

Đông đảo nam sinh quả thực muốn lật bàn, mà nữ sinh hai bàn kia, giờ phút này còn phản ứng kịch liệt hơn nam sinh, sớm đã lật bàn lên.

Một cô gái xinh đẹp cầm đầu cắn răng chỉ ngọc ngà, chỉ vào Dương Thiên Kiều quát: “Người vũ nhục Mạnh công tử, ta muốn người xin lỗi Mạnh công tử.”

Mấy nữ sinh khác cũng phần nộ nói: “Cũng không nhìn xem đức hạnh của người, biết đàn dương cầm có mấy phím không?”

Còn có một nữ sinh cười lạnh nói: “Ta khuyên người đừng tự rước lấy nhục, ta cũng là hạng người thiên phú trác tuyệt, luyện đàn mười năm lại không bằng Mạnh công tử luyện đàn một năm, người có tư cách gì cùng hắn tỷ thí?”

Đối với lời chỉ trích của mọi người, sắc mặt Dương Thiên biến thành màu đen, khóe mắt vẫn đang co rúm.

Hắn càn lòi, nói khề với Dương Tuyết: “Dương Tuyết, người thật sự là chị ruột của ta, người gây thù hận với ta là thật sự muốn ta chết ở đây à? Chúng ta sống mười mấy năm, ngay cả đàn dương cầm ta cũng không chạm vào, có mấy người ta còn không biết, bảo ta đánh đàn với người ta, sao người không giết ta đi?”

Chương 556 - So đấu đàn dương cầm.

Dương Tuyết cười hì hì nói: "Ta quên mất, nhưng lão đệ ta tin tưởng có thể làm được."

Dừng một chút, nàng lại có chút lo lắng, vì vậy mở miệng nói: “Đúng rồi, đừng thua quá khó nhìn là được.”

Dương Thiên gần như sắp học máu.

Đây có thể coi là khích lệ không?

Đây là Mạnh Giang đứng lên, ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên, bình tĩnh hỏi: “Người muốn tỷ thí đàn dương cầm với ta?”

Hắn nói chuyện cũng làm cho người ta như tắm gió xuân. Trách không được nhiều nữ hài như vậy thập phần ủng hộ hắn.

Nhìn ánh mắt uy hiếp của Dương Tuyết, Dương Thiên bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Đây căn bản là một cuộc tỷ thí không có gì phải lo lắng, nếu như là...

Hắn đang định mở miệng từ chối, lại nghe Dương Tuyết Kiều hừ nhẹ nói: “Mạnh Giang, mặc dù người đàn dương cầm không tệ, nhưng so với bạn trai ta quả thực không đáng nhắc tới. Bạn trai ta nói, chỉ cần người nhận thua, bạn sẽ để lại cho người chút tình cảm.”

Dương Thiên choáng váng.

Lão tỷ này thật sự muốn nâng hắn lên mà.

Hiện tại nếu thua, vậy thì mất mặt quá rồi.

Mà mọi người nghe thấy Dương Tuyết kéo thù hận, lại trợn mắt nhìn Dương Thiên, nhất là mấy cô gái kia, nếu không có người ngăn cản, đã sớm xông lên.

Mà trên mặt Mạnh Giang không có bất kỳ phần nộ nào, mà chỉ mỉm cười nhìn về phía Dương Thiên nói: “Xem ra người đàn rất khá, nếu không sẽ không tự phụ như vậy.”

Dương Thiên sắc mặt cứng ngắc cười cười, nhìn bộ dạng vui sướng khi người gặp họa của Dương Tuyết, tâm tính đều muốn nổ tung.

Tư Không Hàn phúi tay, chỉ thấy mấy người giơ lên một cây đàn dương cầm giá trị đắt đỏ bày ở trước mặt mọi người.

Mạnh Giang mở miệng nói: “Người trước hay là ta trước?”

Dương Thiên không trả lời, Dương Tuyết lại mở miệng kiêu ngạo nói: “Vẫn là người trước đi, nếu không bạn trai ta ra tay, người sẽ không có cơ hội ra tay.”

Dương Thiên đỡ trán, quả thực muốn điên rồi.

Lúc này, ngay cả Mạnh Giang nho nhã cũng hoàn toàn phần nộ.

Hắn tức giận hừ một tiếng nhìn chằm chằm Dương Thiên nói: “Ta cũng muốn xem người có bao nhiêu năng lực, nếu như gậy tốt hơn ta, ta sẽ bái người làm thầy trước mặt mọi người.”

Dương Tuyết đôi mắt sáng ngời, vô cùng hưng phấn, nàng đang muốn nói chuyện thì Dương Thiên vội vàng che miệng của nàng lại, mặt đen lại nói: “Lão tử, nếu tử nói thêm câu nào nữa, ta sẽ bỏ tử ở đây.”

Dương Tuyết lập tức sợ tới mức không dám nói nữa.

Dương Thiên lau mồ hôi lạnh, những nữ sinh này hiện tại ai nấy đều cầm trong tay một cái đĩa, nếu như lại kéo thù hận, chỉ sợ thật sự sẽ chết ở đây.

Mạnh Giang chậm rãi đi về phía cây đàn dương cầm nào.

Tất cả mọi người đều mong đợi, bởi vì khúc đàn dương cầm của Mạnh Giang cũng không phải là may mắn nghe được như vậy.

Mặc dù hấn đứng đầu đàn dương cầm đại học Giang Nam, từng cầm qua tổng quán quân của cuộc tranh tài đàn dương cầm toàn quốc, nhưng mà hấn lại không dễ dàng ra tay.

Còn nhớ lần trước nghe được hấn đàn dương cầm là nửa năm trước, đến nay dư vị vô tận.

Dương Tuyết nhỏ giọng nói: “Lão đệ, Mạnh Giang kia đánh đàn dương cầm rất lợi hại, người đừng lơ là.”

Khóe miệng Dương Thiên co giật một chút nói: “Người thật đúng là chị ruột của ta, rõ ràng biết nàng chơi đàn dương cầm lợi hại, còn bảo ta so với hấn, lão tử chắc không phải là người Vô Gian đạo chứ, ngay từ đầu đã đi cùng bọn họ? Chuyên lừa ta.”

Dương Tuyết bữu môi nói: “Ồn ào cái gì, đừng để người khác nghe được, người yên tâm, lão tử vẫn rất tin tưởng người, cố lên!”

Dương Thiên bất đắc dĩ thở dài một tiếng, gặp phải người chị này, hấn thật sự là không có một chút biện pháp nào.

Hấn mở miệng nói: “Nhân lúc bây giờ có thời gian, người tìm cho ta một khúc đàn dương cầm, còn có khúc phổ, đúng rồi, còn có giáo trình nhập môn và sách hướng dẫn.”

Dương Tuyết ừ gật đầu nói: “Lâm trận mài gươm, không nhanh cũng sáng!”

Sau đó, Dương Tuyết lục lọi một hồi, đem một khúc phổ đàn dương cầm ra nói: “Đây, chính là cái này, người nếu đem nó bán ra, nhất định sẽ đạt được thắng lợi.”

Dương Thiên nửa tin nửa ngờ nói: “Chỉ đơn giản như vậy?”
“Đơn giản?”

Dương Tuyết cười cười nói: “Người xem tên của khúc đàn dương cầm là biết.”

Dương Thiên nhìn thoáng qua, vốn là người rất nổi danh, là Beethoven.

Khúc đàn dương cầm tên là bản nhạc dương cầm số 9.

Dương Thiên nhìn một chút nói: “Tên rất bình thường.”

Dương Tuyết có chút trợn mắt há hốc mồm nói: “Bình thường? Người có biết khúc nhạc này đại biểu cho cái gì hay không?”

Dương Thiên trợn trắng mắt nói: “Ta chưa từng chạm qua đàn dương cầm, có biết không?”

Dương Tuyết suy nghĩ một chút, bất đắc dĩ nói: “Được rồi, cái này thật sự không trách người, người không biết thì ta không nói nữa, bớt nhiễu loạn tâm cảnh của người, khúc phổ đàn dương cầm ở đây, người nhớ kỹ một lần cho kỹ, người ta Mạnh Giang còn không xem khúc phổ, người cũng đừng mất mặt với ta.”

Dương Thiên nhìn thoáng qua, chỉ thấy bên trên đều là âm phù rậm rạp chằng chịt, cho dù Dương Thiên có năng lực nhìn qua là không quên được cũng nhìn đến choáng váng đầu óc.

Hắn hỏi Dương Tuyết nói: “Đàn dương cầm cũng khó đàn như vậy?”

Dương Thiên cảm thấy mình nhìn cũng có chút lao lực, càng đừng nói đến người bình thường.”

Dương Tuyết Tiếu Tiếu cười nói: “Đúng vậy, nhưng mà khúc nhạc này đặc biệt, người chỉ cần đàn, là có thể đứng ở thế bất bại.”

Dương Thiên trầm tư trong chốc lát, sau đó mở miệng nói: “Lão tử, ta luôn cảm thấy người lại lừa ta.”

Dương Tuyết nghiêm túc nói: “Sao lại thế được, người là em ruột của ta, ta lừa người làm gì?”

Tuy rằng nàng che giấu rất tốt, nhưng Dương Thiên và nàng kiếp trước kiếp này sinh sống chung nhiều năm như vậy, tự nhiên nhìn ra ý cười sâu trong đôi mắt của nàng.

Vì vậy bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Hồ thì hồ đi, ai bảo hắn gặp phải tử tử không đáng tin cậy như vậy.

Dương Thiên đang nghiêm túc nhìn lý luận cơ bản của đàn dương cầm, Dương Tuyết thì híp mắt thưởng thức khúc đàn dương cầm do Mạnh Giang đàn tấu.

Đây là một khúc đàn dương cầm nổi tiếng tên là sông Đa Nỗ màu xanh da trời.

Bản lĩnh đàn dương cầm của Mạnh Giang quả thực bất phàm, tiếng đàn du dương êm tai, khi thì vui sướng khi thì sục sôi, tất cả mọi người chìm vào trong đó.

Sau một khúc đàn dương cầm êm tai, tất cả mọi người ở đây đều bùng nổ tiếng vỗ tay như sấm, có mấy tiểu nữ sinh trong đôi mắt tràn đầy vẻ ái mộ.

Tất cả mọi người không nhìn được thần phục.

“Mạnh Giang không hổ là kỳ tài đàn dương cầm trăm năm mới gặp một lần, lần này so với lần trước có tiến bộ hơn rất nhiều, quả thực là bay vọt về chất!”

“Đúng vậy đúng vậy, quán quân dương cầm gia cả nước, người cho rằng danh hiệu này là dùng để trang bức sao?”

“Hiện nay, khúc đàn dương cầm của hần đã không thua gì danh gia. Nhìn khắp cả nước, trong ba mươi tuổi, đàn dương cầm gia không một ai có thể so sánh được.”

Nói đến đây, ánh mắt mọi người lại nhìn về phía Dương Thiên.

Trong ánh mắt tràn ngập khinh thường.

“Hần? Còn dám kêu gào Mạnh Giang? Ta ngược lại muốn xem hần làm sao kết thúc.”

Một người khác nhìn kỹ thư tịch mà nhân viên phục vụ trong tay Dương Thiên vừa mới đưa tới, đầu tiên là sững sờ, sau đó cười ha ha nói: “Các người xem, sách trên tay tiểu tử này dĩ nhiên là điểm tri thức lý luận nhập môn đàn dương cầm. Ha ha ha, không được rồi, cười chết ta rồi.”

Hần nói xong lời này, ánh mắt mọi người còn lại đều nhìn qua, sau khi thấy được bìa sách, lập tức cười đến nước mắt đều rơi xuống.

“Ta thảo, tiểu tử này là đến khôì hài? Chẳng lẽ hần muốn dùng lý luận cơ sở đến đánh bại Mạnh Giang?”

“Phốc, đừng náo loạn nữa, Mạnh Giang hiện nay chính là cao thủ cấp đại sư.”

“Đúng vậy, tiểu tử này thi đấu với Mạnh Giang, quả thực chính là đang sỉ nhục Mạnh Giang.”

Dương Tuyết thấy mọi người cười nhạo không ngừng, không khỏi che mặt, nhỏ giọng nói với Dương Thiên: “Lão đệ, người ta bây giờ sao lại cười đệ, ta có chút lo lắng cho đệ rồi.”

Dương Thiên khép lại kiến thức lý luận cơ bản, đảo mắt nói: “Còn không phải người chọc họa sao.”

Dương Tuyết hì hì cười nói: “Không sao, lát nữa ta sẽ chuẩn bị mặt nạ cho ngươi, ngươi thua mang lên rồi thì không cảm thấy mất mặt nữa.”

Dương Thiên cảm thấy đã không có cách nào vui vẻ trao đổi với Dương Tuyết.

Mà lúc này, Mạnh Giang đi tới, sau khi nhìn thấy bộ sách trên tay Dương Thiên, lập tức lộ ra biểu tình đùa cợt nói: “Xem loại sách này còn không bằng người gọi ta một tiếng sư phụ ta dạy người.”

Đối với đàn dương cầm, Mạnh Giang có tự tin tuyệt đối, hấn thiên phú tuyệt hảo, vắn vẹn ba năm, liền luyện đàn dương cầm đến tình trạng đăng phong tạo cực, ngoại trừ mấy nghệ sĩ dương cầm nổi danh nhất trong nước, hấn không sợ bất kỳ cái gì.

Lúc này Dương Thiên cũng xem hết một tờ tri thức lý luận cơ bản cuối cùng.

Trong lòng hấn đã có tự tin.

Hấn thấy độ khó của đàn dương cầm chẳng qua cũng chỉ như vậy.

Hấn ta tự tin lần này mình sẽ thắng!

Dương Thiên nhìn về phía Mạnh Giang nói: “Vừa rồi hình như người đã nói, nếu ta thắng, người sẽ bái ta làm thầy, câu nói này còn tính không?”

Mọi người nghe vậy lập tức cười ha ha nói: “Mẹ nó, đã đến lúc này rồi mà thằng nhóc này còn khoe khoang?”

“Còn ngại chưa đủ mất mặt à, nếu là ta, ta đã sớm không còn mặt mũi sống.”

“Nói khoác không biết ngượng thảng Mạnh Giang, hừ. Hắn dựa vào cái gì?”

Mạnh Giang thu liễm nụ cười, trên mặt hắn mang theo ngạo nghễ mở miệng nói: “Đương nhiên là nói chơi, chỉ cần người để cho ta tâm phục khẩu phục, ta sẽ bái người làm sư phụ, chỉ bất quá...”

Trên mặt hắn mang theo vẻ khinh thường nhìn quyển sách tri thức lý luận cơ bản trong tay Dương Thiên, tiếp tục nói: “Người chỉ dựa vào quyển sách này, thắng ta?”

Dương Thiên sắc mặt bình tĩnh mở miệng nói: “Đúng, chỉ dựa vào lý luận cơ bản này là đủ rồi!”

Chương 557 - Bất khả tư nghị.

Những lời này của Dương Thiên nói ra, Dương Tuyệt che mặt, cũng cảm thấy có chút xấu hổ khi gặp người.

Mạnh Giang người ta chính là nhân vật cấp đại sư, ngay trước mặt nhân vật cấp đại sư nói những lời này, không sợ bị người chê cười.

Nàng vừa nghĩ tới đây, đã thấy thanh âm trào phúng của mọi người lập tức truyền tới.

“Xem chút lý luận cơ bản đã có can đảm đánh đàn dương cầm trong trận đấu Mạnh Giang, phốc, cười chết ta rồi.”

“Vừa rồi tiểu tử kia cuồng như vậy, ta còn tưởng rằng hắn có chút cân lượng chứ.”

“Ha ha, ngồi chờ tiểu tử bị ngược đãi. Chờ chút nữa bị đả kích, ta xem hắn còn mặt mũi nào xuất hiện trước mặt đệ nhất nữ thần tài chính của đại học Giang Nam chúng ta.”

Mọi người hưng phấn không thôi, tất cả đều chờ xem Dương Thiên xấu mặt.

Sắc mặt Dương Thiên vẫn như thường, không bị bất kỳ đả kích nào, chậm rãi đi tới trước mặt đàn dương cầm ngồi xuống.

Hắn hít sâu một hơi, nhắm hai mắt lại.

Tuy rằng trên mặt mọi người đều lộ vẻ khinh thường, nhưng vẫn ngậm miệng lại, đây là tố chất cơ bản.

Lúc Dương Thiên mở mắt ra, thấy tất cả mọi người đều nhìn về phía hắn, khóe miệng nhếch lên, bắt đầu đàn tấu.

Khúc nhạc rất vui vẻ, vui đến mức khiến người ta há hốc mồm.

Tất cả mọi người nghe xong một đoạn liền hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

“Ta thảo, ta như thế nào nghe khúc này quen tai như vậy a?”

Một nam tử đeo kính mắt bên cạnh người kia cạ lời: “Đây là đàn tấu của hai con hổ, người nói có quen không?”

“Phốc!”

Dương Tuyết thiếu chút nữa hộc máu.

Nàng bụm mặt, chỉ cảm thấy mình tựa hồ cũng không còn mặt mũi gặp người.

Bởi vì âm thanh trào phúng trong sân đã nhấn chìm việc làm ăn của khúc đàn dương cầm.

“Ha ha ha, vậy mà đánh ra hai con hổ như vậy, ông trời ơi, ha ha ha, ta cười đến đau cả bụng.”

“Ta cảm giác chỉ số thông minh của ta bị vũ nhục.”

“Tiểu tử này tuyệt đối đang đùa chúng ta.”

“Không được không được, ta cười đến rút gân bụng rồi, ha ha ha, ai giúp ta với.”

Không chỉ có mọi người, ngay cả Mạnh Giang cũng tràn đầy thất vọng.

Hắn vốn cho rằng Dương Thiên cũng là cao thủ đàn dương cầm.

Hắn đã một năm không gặp địch thủ, vốn cho rằng có thể đo sức một phen, nhưng hiện tại xem ra, đối phương xách giày cho hắn cũng không xứng.

Một khúc kết thúc, tất cả mọi người cười nhạo không thôi.

“Xuống đây đi, đừng vũ nhục con mẹ nó chứ lỗ tai ta.”

“Đúng vậy đúng vậy, lãng phí thời gian của mọi người, người đã thua.”

“Chỉ như ngươi còn muốn thắng Mạnh Giang, ha ha, tặng ngươi bốn chữ, mơ mộng hảo huyền.”

Dương Thiên dùng phím đàn, nhếch miệng khinh thường nói: “Thế nào? Thử đàn cũng không được à?”

Mọi người nghe vậy, nụ cười trên mặt hoàn toàn cứng ngắc.

Thử đàn, quả thực, đàn dương cầm có một số người tiếp xúc với đàn dương cầm mới đúng là cần thử đàn để thích ứng một chút,

Giống như binh sĩ cầm một cây súng mới, cần bắn một phát cho chuẩn xác.

Chỉ là dùng hai con hồ thử đàn, có phải có chút phát rồ rồi không.

Quả thực quá ngây thơ.

Sắc mặt mọi người xấu hổ không thôi, nhưng nghĩ nghĩ, cảm giác vẫn không có cười nhạo sai.

Bọn họ cũng không cho rằng đàn của Dương Thiên có thể vượt qua Mạnh Giang.

Lúc này Mạnh Giang đã hoàn toàn mất hứng nghe Dương Thiên đàn tấu.

Theo hắn thấy, nghe Dương Thiên đàn tấu khúc đàn dương cầm chính là đang sỉ nhục lỗ tai.

Mà Dương Tuyết nghe thấy Dương Thiên nói vừa rồi chỉ là thử cầm thì lập tức thở ra một hơi, sau đó, không khỏi có chút mong đợi.

Phải biết rằng, trong trí nhớ của nàng, đệ đệ của mình căn bản không có chạm qua đàn dương cầm.

Không nói trước có dễ nghe hay không. Chỉ cần lần đầu tiên tiếp xúc với đàn dương cầm, có thể bắt ra khúc đàn dương cầm tiêu chuẩn như vậy, cũng đã là kỳ tích.

Xem ra đệ đệ này quả nhiên còn có rất nhiều thứ đang giấu nàg.

Nếu như suy nghĩ của nàng bị Dương Thiên nghe được, khẳng định sẽ hô to oan uổng.

Dương Thiên đúng là lần đầu tiên tiếp xúc với đàn dương cầm, chỉ có điều bằng vào trí nhớ siêu phàm đem cầm phổ, còn có toàn bộ tri thức lý luận vừa rồi xem được dung hội quán thông.

Ban đầu là đàn tấu trúc trúc, nhưng bây giờ đã hoàn toàn đàn tấu khúc nhạc dương cầm thứ 9 Beethoven.

Nhìn Dương Thiên nhắm hai mắt lại, mọi người không khỏi trào phúng.

“Mới vừa rồi còn đang xem đánh đàn dương cầm cơ sở tri thức, hiện tại đây là muốn nhắm mắt lại?”

“Ha ha, ta đã không còn ôm hy vọng gì nữa, chỉ cầu tiểu tử này đàn dương cầm có thể bằng một phần mười của Mạnh Giang là được.”

“Ha ha, ta thấy tiểu tử này giống như là muốn chơi xấu, Mạnh Giang đàn tấu một lần mà hắn lại muốn đàn tấu hai lần, đây là muốn tính toán thủ thắng trên số lượng sao?”

Đối với sự chế giễu của mọi người, Dương Thiên mất điếc tai ngơ.

Hai tay thon dài của hắn đặt ở trên phím đàn, trong nháy mắt, khí thế liền thay đổi.

Tất cả mọi người vô thức ngậm miệng lại.

Bọn họ cảm thấy Dương Thiên đã biến mất.

Loại biến mất này không phải là thật sự không thấy người, mà là Dương Thiên Minh ngồi bên cạnh đàn dương cầm, nhưng mọi người có một loại cảm giác, bên cạnh đàn dương cầm không có ai.

Cả người hắn giống như hòa làm một thể với đàn dương cầm.

Mọi người còn chưa kịp chấn kinh, đã thấy tiếng đàn dương cầm bỗng nhiên vang lên.

Mở màn chính là cao trào, khúc đàn dương cầm sục sôi kia giống như là trống trận trên chiến trường chấn nhiếp lòng người, giờ phút này tất cả mọi người nhiệt huyết sôi trào, khó có thể tin nhìn Dương Thiên, không thể tưởng tượng nổi hẳn vậy mà đàn tấu ra âm nhạc hoàn mỹ như vậy.

Tốc độ tiếng đàn rất nhanh, một giây đồng hồ có thể mười phím đàn đồng thời biến hóa.

Mạnh Giang vốn không yên lòng giờ phút này con người đột nhiên co rút lại.

Trên mặt hắn mang theo vẻ kinh ngạc kinh hô: “Là bản nhạc dương cầm thứ chín của Beethoven? Làm sao có thể, điều này quyết không thể nào.”

Mọi người thấy Mạnh Giang thất thố, nhất thời có chút tò mò, hỏi: “Tình huống gì vậy? Mạnh Giang sao lại kích động như vậy? Đó là nhạc gì thế? Khúc nhạc nào có thể so sánh với sông Đa Nỗ màu lam hẳn đàn tấu?”

Một nữ sinh trong đó cũng chấn động đáp lại: “Người không biết bản nhạc đàn thứ 9 của Beethoven này? Rốt cuộc người có biết đàn không? Không ngờ, không ngờ, không ngờ cậu ta lại dám đánh bài hát này, quả nhiên thiếu niên này không đơn giản như vẻ bề ngoài.”

Nam sinh kia hiếu kỳ nói: “Ta thừa nhận ta không hiểu đàn dương cầm, người mau nói cho chúng ta nghe một chút đi, khúc nhạc này rất nổi tiếng sao?”

Nữ sinh xinh đẹp kia hiển nhiên còn đang chấn động, nàng không yên lòng nói: “Đâu chỉ nổi danh, quả thực là ném mấy con phở, nó là khúc nhạc khó đàn nhất toàn thế giới công nhận. Sau khi Beethoven sáng tác ra, từ năm 1818 đến niên đại 1870, cũng không có một người nào có thể đàn tấu ra.

Cuối cùng, vẫn là một vị đàn dương cầm gia nổi tiếng Lý Tư Đặc, sau khi sáng tác ra khúc nhạc này năm mươi hai năm, lúc này mới có thể tương đối thành thực diễn tấu khúc nhạc này, khúc nhạc này xuất bản trong thời gian rất lâu sau này, đàn

dương cầm gia đều cho rằng theo tốc độ nguyên phổ cùng yêu cầu đàn tấu khúc nhạc này là không thể nào.”

Sau khi nàng giới thiệu một hồi, lúc này mọi người mới bừng tỉnh,

Mà đôi mắt Mạnh Giang gắt gao nhìn chăm chăm Dương Thiên, cũng chậm rãi giới thiệu: “Bài nhạc này đã hoàn toàn vượt qua thời đại của hắn, đây chủ nghĩa cổ điển lên đỉnh phong.

Bởi vậy, độ khó của bài từ khúc này không chỉ ở kỹ thuật, mà còn ở chỗ hắn có độ dài, kết cấu phức tạp, âm nhạc lý luận vượt mức quy định và tư tưởng triết học thâm thúy.

Những thứ này đối với người cùng thời đại như Beethoven xem ra rất khó lý giải và nắm chắc, trong đó có một ít tư tưởng, thậm chí đến thế kỷ này mới có lý luận gia dần dần lĩnh ngộ được. Không lĩnh ngộ ra loại tư tưởng này, tuyệt đối không cách nào đàn tấu ra đoạn bản nhạc này một cách hoàn mỹ.”

Nói đến đây, sắc mặt hắn trở nên tái nhợt, nắm chặt nắm đấm, ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên, trên mặt tràn đầy chấn động: “Hắn tuổi chỉ mới tầm hai mươi, rốt cuộc làm sao làm được?”

Trong đám người nghe nói như thế, lập tức kinh hô lên.

Sau đó hỏi Mạnh Giang: “Vậy toàn thế giới sẽ đàn tấu khúc nhạc này, tổng cộng có bao nhiêu người?”

Mạnh Giang yết hầu có chút khàn khàn mở miệng nói: “Không vượt quá mười người.”

Một câu nói vừa dứt, toàn trường rung động.

Trên thế giới có sáu tỷ nhân khẩu, người có thể đàn bản tấu này lại không cao hơn mười người.

Điều này sao có thể?

Trong đôi mắt mọi người tràn đầy vẻ không tin, nhưng mà, lần này, tấu khúc lại một lần nữa bị Dương Thiên diễn dịch đến cảnh giới cao trào.

Mọi người kinh hãi phát hiện lần này trong thời gian một giây, thế mà xuất hiện hơn ba mươi âm phù.

Có cao có thấp, nói cách khác, thiếu niên một giây hai tay đánh phím đàn ba mươi lần.

Đây là tốc độ tay quái vật sao?

Trong lòng mọi người chấn động thật lâu không cách nào bình tĩnh.

Tất cả mọi người triệt để lâm vào trong khúc nhạc này không cách nào tự kèm chế.

Dương Thiên lúc này nhắm mắt lại, hấn dường như cũng chậm rãi dung nhập vào một loại cảnh giới huyền diệu khó giải thích.

Hắn như trở lại năm 1818, tận mắt nhìn thấy quá trình Beethoven sáng tác đoạn từ khúc này.

Sau một hồi lâu, hắn mới khôi phục lại.

Khúc cuối cùng, giờ phút này toàn trường yên tĩnh.

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn Dương Thiên, giống như gặp quỷ vậy!

Chương 558 - Không nhắm vào người.

Trong sân không có tiếng vỗ tay, bởi vì tất cả mọi người đều rung động đến choáng váng, trầm mê trong bản tấu đàn dương cầm thứ 9 này không cách nào tự kèm chế.

Dương Thiên không biết, hắn chỉ nhìn một quyển tri thức lý luận cơ bản về đàn dương cầm và một bản nhạc phổ mà Dương Tuyết đưa cho hắn, liền đem khúc đàn dương cầm được thế giới công nhận là khó nhất gây ra.

Hắn cũng không biết trình độ của mình rốt cuộc đã đạt tới cấp độ nào, nhưng Dương Tuyết nói chỉ cần đàn được khúc đàn dương cầm này, là có thể đứng ở thế bất bại.

Thấy mọi người không vỗ tay, Dương Thiên có chút thấp thỏm, chỉ cảm thấy tỷ tỷ không đáng tin kia lại lừa mình, lần này có thể thua rồi.

Hắn thấy mọi người còn chưa kịp phản ứng, lặng lẽ đi tới bên cạnh Dương Tuyết nhỏ giọng nói: “Lão tỷ, còn ngây ngốc ở đó làm gì? Chúng ta đi nhanh lên a.”

Dương Tuyết ngơ ngác nhìn hắn hỏi: “Tại sao phải đi?”

Dương Thiên càn lời: “Ngươi còn hỏi vì sao, ta còn nói ta không biết đánh đàn, ngươi còn bảo ta đi đàn, lần này mất mặt quá, chúng ta tranh thủ thời gian những người này há hốc mồm, lén chạy trước.”

Dương Tuyết khóe miệng giật giật.

Nàng phát hiện mình cũng không thể tin đệ đệ này nữa.

Không biết đánh đàn dương cầm mà đánh ra khúc nhạc thứ 9 của Beethoven?

Nếu hắn không phải, vậy tất cả nghệ sĩ đàn dương cầm trên thế giới có thể chết đi.

Bởi vì theo Dương Tuyết biết, trong nước còn chưa có một người nào có thể hoàn toàn diễn biến ra khúc đàn dương cầm khó nhất thế giới này.

Nói cách khác, đệ đệ này của nàng, phá vỡ kỷ lục trong nước, có thể so sánh với những nghệ sĩ đàn dương cầm cao cấp nhất thế giới.

Nghĩ tới đây, Dương Tuyết không khỏi có chút bị đả kích.

Đồng thời một người cha mẹ, vì sao đệ đệ của mình xuất sắc như vậy, mà nàng đàn không có gì tốt?

Dương Tuyết trong lòng không cam lòng, tự nhiên đem oán khí trong lòng trút lên trên người Dương Thiên.

Nàng nhéo lỗ tai Dương Thiên nói: “Lão đệ, ngươi thật sự không biết nên giả vờ với ta ở đây sao?”

Dương Thiên ngơ ngác một lát hỏi: “Ta giả vờ cái gì?”

Dương Tuyết hừ nói: “Ngươi đàn tấu ra khúc nhạc này một cách hoàn mỹ, có thể nói thành tích của ngươi đã bỏ xa Mạnh

Giang kia mười con phố, người thắng thì tại sao chúng ta phải chạy? Muốn chạy cũng là bọn họ chạy.”

“A?”

Dương Thiên ngăn người tiếp tục hỏi: “Lão tử, không phải người đang lừa ta chứ?”

Dương Tuyết đang muốn tức giận, lúc này mọi người rất cục cựa từ trong khúc đàn dương cầm kia tỉnh lại.

Tất cả mọi người đều chấn động, mang theo vẻ hưng phấn.

Có thể chính tai nghe bản tấu thứ 9 của Beethoven tại hiện trường, đây mới không uổng đời này.

Hơn nữa Dương Thiên vừa đàn tấu mang theo tiên nguyên chi lực, mỗi một âm phù đều thẳng đến chỗ sâu trong linh hồn bọn họ.

Có thể nói, khúc đàn dương cầm này vĩnh viễn không cách nào phai mờ trong lòng bọn họ.

Cho dù Beethoven trùng sinh tự mình đàn tấu một lần, cũng không bằng Dương Thiên đàn tấu.

Một nữ sinh xinh đẹp chấn động nói: “Đã từng biến cả khó thành nước, ngoại trừ Vu Sơn không phải mây, nghe tiểu ca ca này đàn dương cầm, còn bảo ta làm sao nghe khúc nhạc khác?”

Còn có một cô gái đáng yêu thần sắc si mê nhìn Dương Thiên nói: “Trách không được đệ nhất nữ thần hệ tài chính của đại học Giang Nam Dương Tuyết ưu ái hẳn, nếu ta biết hẳn có năng lực này, ta cũng không phải hẳn không gả.”

Một nữ sinh dáng người cao gầy rồi rầm kéo bạn thân của Bạch Tiểu Thuần nói: “Làm sao bây giờ? Hình như người ta đang yêu rồi.”

Khuê mật của nàng sắc mặt hắc đạo: “Ta cũng yêu đương mà, người muốn cướp nam nhân của ta? Khuê mật còn có thể làm hay không?”

Nữ sinh dáng người cao gầy kia nghe vậy xấu hổ nói: “Rõ ràng là ta coi trọng thiếu niên kia trước, người còn nói có theo thứ tự trước sau hay không?”

Bạn thân của nàng hừ một tiếng nói: “Ta chỉ biết người thắng làm vua, hơn nữa ta còn có vốn liếng hơn người.”

Nói xong, thẳng thắn vây quanh.

Nữ sinh dáng người cao gầy kia thấy vậy, lập tức cắn răng nói: “Ta còn biết, tiên hạ thủ vi cường.”

Nói xong liền lao về phía Dương Thiên.

Các cô gái còn lại thấy một màn như vậy, làm sao có thể ngồi yên không để ý tới, vì thế ai nấy đều tranh nhau sợ hãi bỏ lỡ cơ hội tốt.

Mà Dương Tuyết lúc này đem Dương Thiên Bảo ở sau lưng hừ nhẹ nói: “Hắn là của ta, ta xem các người ai dám tranh với ta.”

Rất nhiều nữ sinh nhìn thoáng qua Dương Tuyết, lập tức giống như quả cà tím phơi sương.

Luận dung mạo khí chất thành tích, cô gái trước mắt này treo lên đánh các nàng bốn năm.

Các nàng thật đúng là không có tư cách đánh đồng với nữ thần số một hệ tài chính này.

Một đám nam sinh nhìn thấy một màn này, trông mắt hăm mộ thiếu chút nữa tròng ra ngoài.

Mặc dù không muốn, nhưng cũng thừa nhận rằng tạo nghệ đàn dương cầm của Dương Thiên quả thực vượt qua rất nhiều người, trong đó bao gồm cả Mạnh Giang.

Giờ phút này, khuôn mặt Mạnh Giang đầy vẻ chán chường.

Hắn thất bại thảm hại, đối phương đánh bại hắn từ ưu thế của hắn.

Hiện tại thiên tài đàn dương cầm trăm năm mới gặp này của hắn, đoán chừng ở trong mắt thiếu niên chính là một chuyện cười.

Hắn chậm rãi đi về phía Dương Thiên.

Giờ phút này tất cả mọi người đều ngậm miệng lại, nhìn hắn.

Dương Tuyết ngạo kiều cười nói: “Làm sao vậy Mạnh Giang? Không phục sao? Chỉ cần người đàn ra khúc nhạc này, chúng

ta nhận thua đều được.”

Mạnh Giang lắc đầu nói: “Ta có bao nhiêu cân lượng trong lòng ta vô cùng rõ ràng, khúc nhạc này ta không đàn tấu ra được, ta nguyện đánh cuộc chịu thua.”

Nói xong, ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên nói: “Vừa rồi ta đã từng nói, nếu như người đàn tốt hơn ta, ta sẽ bái người làm thầy. Vừa rồi là ta cuồng vọng tự đại, không coi ai ra gì, hiện tại ta hướng người xin lỗi, xin ngài nhận lấy ta.”

Nói xong, muốn quỳ xuống.

Mọi người thấy vậy, mặt đầy chấn động nói: “Mẹ nó, Mạnh Giang thật sự phải bái tiểu tử này làm thầy rồi.”

“Hắn chính là quán quân toàn quốc trong cuộc tranh tài đàn dương cầm, trong vòng ba mươi tuổi, không có một người nào là đối thủ của hắn.”

“Nếu tiểu tử này nhận Mạnh Giang, nhất định sẽ lập tức danh chấn giới đàn dương cầm trong nước đúng không?”

Ngay khi tất cả mọi người cho rằng Dương Thiên sẽ tiếp nhận hư danh này, lại thấy hư không nâng lên, ngăn hắn lại nói: “Ta sẽ không thu người, người cũng không cần quỳ ta, đàn dương cầm ta chỉ biết lý luận tri thức cơ sở mà thôi.”

Câu nói này nói ra, toàn trường đều âm ỉ lên.

“Nói như vậy thì quá mức.”

“Khiêm tốn cũng phải có mức độ chứ, tri thức lý luận cơ bản có thể đàn tấu ra khúc khó nhất thế giới?”

“Mẹ nó, thủ pháp trang bức này thật sự là phục, trách không được mọi người thường nói trang bức vô hình là trí mạng nhất.”

“A, tiểu tử này quá giả bộ, nếu không phải vừa rồi ta nghe được bản tấu đàn dương cầm kia, thiếu chút nữa đã tin câu nói này.”

Tất cả mọi người đều không tin, Mạnh Giang cũng giống như thế.

Vừa rồi, khúc đàn dương cầm kia, thuần thực, tốc độ tay, thiên phú, thiếu một thứ cũng không được.

Đem ba loại này tụ tập cùng một chỗ, sao có thể chỉ biết tri thức lý luận.

Hắn vốn định học, nhưng nghĩ đến vừa rồi đắc tội đối phương, đây có lẽ cũng là nguyên nhân đối phương không thu mình.

Thế là, thần sắc hắn ta chán chường thất hồn lạc phách.

Cuối cùng, cắn răng nói với Dương Thiên: “Mười năm, ta sẽ dùng thời gian mười năm để tấu ra khúc đàn dương cầm này, đến lúc đó, ta sẽ lại khiêu chiến ngươi.”

Mọi người nghe vậy, mặt mũi tràn đầy chấn động.

Mạnh Giang thiên phú tuyệt hảo cũng phải mười năm học một khúc đàn dương cầm.

Nếu là người bình thường, muốn đàn tấu ra chẳng lẽ cần cả đời.

Bọn họ vốn không hiểu về đàn dương cầm, nhưng bây giờ cuối cùng đã hiểu, khúc đàn dương cầm có thể xếp hạng thế giới đệ nhất này thật cuộc khó cỡ nào.

Bởi vậy, cũng hoàn toàn thần phục Dương Thiên.

Tuổi thiếu niên nhược quán đem khúc nhạc này tấu ra, đã là xưa nay chưa từng có, tin tưởng cũng sẽ sau này không ai làm được.

Tuổi tác ngang nhau, tin tưởng toàn thế giới đều không tìm được một vị có thể sánh vai với hắn nhỉ.

Liên tục bị thiếu niên nghiền ép hai người, điều này làm cho những người theo đuổi Dương Tuyết ở đây chịu đả kích.

Bọn họ dự định để Dương Thiên mất hết mặt mũi, sau đó rời khỏi nữ thần trong lòng bọn họ.

Nhưng hiện tại nhìn xem, dường như nữ thần của bọn họ càng thêm sùng bái đối với nàng.

Lúc này, Dương Tuyết cười ngạo kiêu nói: “Ha ha, các ngươi còn có ai đến khiêu chiến? Vô luận khiêu chiến cái gì? Đối tượng của ta nói có thể nghiền ép tất cả các ngươi.”

Dương Thiên:.....

Lần thắng lợi này đã là may mắn, tỷ tỷ hấn lại nói những lời này, đây là muốn đối địch với tất cả mọi người.

Những người này xuất tử Giang Nam đại học, tương lai toàn bộ đều là tinh anh xã hội, người nào không có thành thạo một nghề, làm không cẩn thận sẽ lật xe.

Người tỷ tỷ này thật sự định đề uy danh Phá Thiên Tiên Đế của hấn đánh mất ở đây.

Quả nhiên, mọi người nghe được lời Dương Tuyết nói, lại trợn mắt nhìn Dương Thiên.

“Ngông cuồng, quá ngông cuồng, đừng tưởng rằng biết đàn dương cầm, có thể uống hai chén rượu là có thể xem thường tất cả mọi người chúng ta.”

” Nghiền ép tất cả chúng ta? Hừ, ngươi dám chịu trách nhiệm cho lời nói của mình sao?”

“Thật sự cho rằng nơi này không ai có thể trị được ngươi.”

Bị mọi người trào phúng như thế, Dương Thiên cũng bị khơi dậy cơn tức giận.

Hấn chậm rãi đứng dậy, ánh mắt lạnh lùng quét qua mọi người một cái, nói: “Làm sao? Không phục?”

“Ngoạ tào!”

Mọi người thiếu chút nữa muốn lật bàn.

Bọn họ đâu chỉ không phục, nếu không phải có Dương Tuyết, bọn họ đã sớm xông lên rồi.

Một thiếu niên văn nhã đeo kính đứng dậy, cả giận nói: “Ta không phục!”

Dương Thiên hờ hững nhìn hấn một cái hờ hững mở miệng nói: “Không phục thì như thế nào, đều là rác rưởi mà thôi.”

Nói tới đây, hấn dừng lại một chút, sau đó tiếp tục mở miệng: “Ta không phải nhằm vào một vị nào đó, ta nhằm vào tất cả mọi người trong sân.”

Chương 559 - Lấy một chọi trăm.

Một câu của Dương Thiên, tất cả mọi người đầu tiên là sững sờ, sau đó triệt để xù lông.

“Tiểu tử, ngươi có giỏi thì nói lại lần nữa đi?”

“Ngọa tào, sao ngươi dám...”

“Ngươi thật sự cho rằng có thể hoàn hảo không tổn hao gì đi ra khỏi cánh cửa này sao.”

“Hôm nay, cho dù có chỗ dựa lớn bằng trời làm chỗ dựa cho ngươi, chúng ta cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Mọi người tròn mắt đều đỏ bừng.

Bọn họ ở trên địa bàn của bọn họ, lại bị một người ngoài chê bai!

Cái này nếu truyền đi, bọn hắn không chỉ là ném mặt của bọn hắn, hơn nữa còn là ném đến Giang Nam mặt.

Tư Không Hàn đứng lên ngăn đám người nổi giận lại, mở miệng nói: “Chúng ta không lấy nhiều khi ít, vừa rồi không phải ngươi nói muốn nghiền ép ưu thế của tất cả chúng ta sao? Vậy ta ngược lại muốn nhìn xem, ngươi có bản lĩnh này hay không.”

Nói xong, hắn quay đầu nhìn về phía thiếu niên đeo kính mắt văn nhả kia.

“Đường Văn, ngươi tới đây!”

Đường Văn gật đầu, lấy ra một bàn cờ từ trong túi của mình, sau đó nói với Dương Thiên: “Có dám tỷ thí cờ vây với ta không?”

Dương Thiên nghe vậy cười, ông ta lắc đầu.

Đường Văn thấy vậy cười lạnh liên tục: “Sao nào? Ngươi không dám à?”

Tất cả mọi người đều trào phúng.

“Ha ha, đánh mặt không phải sao, vừa rồi không phải rất
ngông cuồng sao? Hiện tại sao lại sợ?”

Dương Thiên không để ý đến sự trào phúng của mọi người,
mà là ánh mắt lạnh nhạt nhìn Đường Văn nói: “Người lựa
chọn là điểm mạnh của ta. Ta không muốn bắt nạt người,
người vẫn nên đổi một trận đấu khác đi, nếu không có thể bị ta
treo lên đánh, không có chút đường phản kháng nào.”

Hắn vừa nói xong câu này, tất cả mọi người đều trợn mắt há
hốc mồm.

“Mẹ kiếp, rốt cuộc tiểu tử này có biết người ngồi trước mặt
hắn rốt cuộc là ai hay không?”

“Đường Văn là người đứng đầu cờ vây ở đại học Giang Nam,
thân phận xã trưởng cờ vây bốn năm, trưởng bối Đường Thanh
trong nhà là người đứng đầu trong giới cờ vây trong nước, hắn
cũng đạt được hạng nhất trong cuộc thi đấu cờ vây của thanh
niên cả nước, tiểu tử này có tư cách gì nói những lời này?”

“Ngông cuồng, cứ ngông cuồng đi, ta ngồi xem hắn kết thúc
như thế nào!”

Mọi người liên tục cười lạnh, bọn họ không phủ nhận thành
tựu của Dương Thiên trên nghệ thuật đàn dương cầm, nhưng
đem tất cả tinh lực cho đàn dương cầm, làm sao có thể có thời
gian thừa thừa để thành tựu trên cờ vây?

Đường Văn cũng không tin, trình độ cờ vây của hắn đã đạt đến
thất đoạn, cửu đoạn là đỉnh phong, hắn không tin Dương Thiên
có thực lực siêu việt thất đoạn.

Hắn khinh thường nói với Dương Thiên: “Dám ở trước mặt ta
cuồng như vậy, cuối cùng mất hết mặt mũi, lời nói đừng nói
quá tuyệt đối, bằng không lát nữa không xong.”

Dương Thiên cười cười nói: “Xem ra người nhất định phải tỷ
thí cái này?”

“Đúng!” Đường Văn kiên định nói.

“Được!”

Dương Thiên gật đầu nói: “Nếu đã như vậy, vậy thì lưu lại
bóng ma tâm lý cũng đừng trách ta.”

Đường Văn nghe vậy, sắc mặt tái xanh, cả giận nói: “Cuồng vọng, ngươi có thực lực gì mà dám nói những lời này?”

Dương Thiên cười cười, sau đó mở miệng nói: “Có thực lực khiến ngươi tuyệt vọng!”

“Ngoạ tào!”

Mọi người ở đây đều không nhìn nổi nữa.

“Tiểu tử này quá kiêu ngạo, ta làm sao lại giết chết hắn chứ?”

Dương Tuyết ở một bên, đôi mắt đẹp cong cong lộ ra hàm răng cười nhìn Dương Thiên.

Độ đệ này cho nàng quá nhiều kinh hi.

Nàng rất tò mò, Dương Thiên có thực lực nghiền ép tất cả mọi người ở đây hay không.

Trận đấu rất nhanh đã bắt đầu.

Đường Văn thân là cao thủ thất đoạn, tự nhiên có ngạo khí của mình.

Hắn nhìn thoáng qua Dương Thiên Lạnh hừ lạnh một tiếng ngạo nghễ nói: “Ta cho ngươi hạ cờ trước.”

Dương Thiên lắc đầu nói: “Ta vốn dĩ là ý lớn hiệp nhỏ, lại để cho ta đi trước, chẳng phải là càng bắt nạt ngươi sao?”

Đường Văn nghe vậy khóe miệng co rúm, hắn nhìn ra được, vị trước mắt này tựa hồ trẻ tuổi hơn hắn không ít.

Mặc dù thoát nhìn hết sức trầm ổn, nhưng tuổi tác tuyệt đối không vượt quá hai mươi tuổi.

Khi dễ hắn?

Đường Văn thiếu chút nữa bị tức chết.

Hắn hít sâu một hơi nói: “Tiểu tử, đừng cuồng như vậy.”

Dương Thiên cười cười nói: “Đa tạ lo lắng, đúng rồi, vì cảm tạ ý tốt nhắc nhở, ta để ngươi rơi vào ba quân cờ trước.”

“Mẹ kiếp, đây là muốn gây chuyện.”

“Phục rồi, ý tốt cảm tạ? Đường Văn nhắc nhở hắn đừng ngông cuồng như vậy, không ngờ sau khi nhắc nhở, hắn càng ngông cuồng hơn.”

“Để Đường Văn Tam Tử, ngay cả thất đoạn cờ vây đại sư ngang cấp với Đường Văn cũng không dám nói những lời này.”

Đường Văn quả thực sắp bị Dương Thiên làm cho ngất đi, hắn cắn răng nói: “Được, để cho ta ba đứa con của ta đúng không, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết, cuồng ngạo không có vốn liếng để trả giá.”

Nói xong, tức giận hừ một tiếng, cầm ba quân cờ trắng, hạ xuống vị trí hắn có lợi nhất trên bàn cờ.

Ba phương vị đều bị hắn chiếm cứ, hiện nay quyền chủ động ở trong tay hắn.

Có thể nói chỉ cần Dương Thiên không có thực lực bát đoạn thì căn bản không thể thắng.

Sau đó Dương Thiên bắt một quân cờ, sau đó đẩy quân cờ còn lại sang một bên.

Đường Văn thấy vậy, có chút đại ra hỏi: “Ngươi làm vậy là có ý gì?”

Dương Thiên đạm mạc mở miệng nói: “Hai mươi quân cờ, thắng ngươi là đủ rồi!”

“Mẹ kiếp, tiểu tử này có dám cuồng nữa hay không.”

“Để Đường Văn Tam quân cờ rơi xuống hạ phong, hiện giờ chỉ dùng hai mươi quân cờ đã như thắng, quả thực si tâm vọng tưởng.”

Một người trong đó cười lạnh nói: “Hừ, ta sẽ đem lời nói bỏ lại chỗ này, hắn nếu có thể thắng ta đem quân cờ kia ăn hết.”

Mà người bên cạnh hắn cũng cười ha ha nói: “Nếu hắn có thể thắng, ngươi ăn quân cờ, ta ăn bàn cờ.”

Dương Tuyết nghe vậy yêu kiều hừ một tiếng, nhìn hai người nói: “Đây là những gì các ngươi nói đấy, nếu bạn trai ta thắng, ta xem các ngươi ăn như thế nào.”

Hai người kia cười nói: “Tuyết nữ thần, ngươi yên tâm, chúng ta rằng lợi tốt, bất quá đáng tiếc chính là không nhất định có cơ hội ăn a.”

Dương Tuyết tức giận hừ một tiếng, nói: “Chờ xem.”

Nói xong, nhìn về phía giữa sân.

Lúc này Dương Thiên Cháp Hắc Tử, biểu cảm trên mặt không yên lòng.

Bởi vì thực lực cờ vây Đường Văn đối diện quá yếu, hắn căn bản không cần thiết lập ván cờ, từ vừa mới bắt đầu đã trực tiếp mở ra hình thức nghiền ép.

Mới đầu Đường Văn tự cho là nắm chắc thắng lợi trong tay, nhưng mà sau khi Dương Thiên rơi xuống năm quân cờ, trên mặt hắn không còn có lòng khinh thị.

Sau mười quân cờ, trên mặt hắn đã mồ hôi lạnh không ngừng.

Đường Văn là cao thủ cờ vây, ánh mắt tự nhiên độc đáo, Dương Thiên hạ chỉ có mấy quân cờ này, thủ pháp đều là cấp bậc đại sư chuyên nghiệp, đẳng cấp khẳng định không thấp hơn hắn.

Nhưng hắn vẫn không tin mình sẽ thua.

Nhưng mà, sau khi Dương Thiên đặt xuống mười lăm quân cờ, mặt mũi hắn đã tái nhợt, mỗi bước đi gần như đều cần suy nghĩ mấy phút.

Ngược lại Dương Thiên bên này, vẻ mặt vẫn đạm phong khinh, cũng không nghiêm túc xem Đường Văn là đối thủ.

Mà Đường Văn cho tới bây giờ mới hiểu được mình và Dương Thiên chênh lệch lớn bao nhiêu.

Thiếu niên vừa rồi không phải cuồng vọng, mà là tự tin.

Trong lòng Đường Văn mơ hồ có một loại ảo giác, chính là gia gia cờ vây cửu đoạn của hắn tới, cũng sẽ thua đối phương.

Tuy rằng không thể tưởng tượng nổi, nhưng sự thật đã bày ra trước mắt.

Khi quân cờ cuối cùng trong tay Dương Thiên hạ xuống, đã thành kết cục đã định.

Đường Văn mặt mũi xám ngoét, ngồi liệt trên mặt đất hai mắt vô thần.

Cờ vây vẫn là ưu thế mà hắn vẫn lấy làm kiêu ngạo, mà hôm nay lại bị đả kích vô tình, đả kích đến mức hiện tại hắn cũng

có chút hoài nghi nhân sinh.

Mọi người thấy một màn này, cũng đều mắt choáng váng.

“Đường Văn này nhường nước rồi chứ?”

“Ta thảo, lúc trước ta cùng Đường Văn Hạ, cơ hồ mỗi lần đều bị ngược, Giang Nam đại học hắc tìm không thấy một đối thủ, ta vẫn luôn cho rằng hắc vô địch thiên hạ, nhưng hôm nay tình huống như thế nào? Ngược lại bị người ta ngược?”

“Tiểu tử này thật đúng là yêu nghiệt, chẳng lẽ chúng ta không có một người có thể trị được hắc?”

Mọi người không còn bộ dáng kêu gào vừa rồi.

Dương Tuyết nhìn hai nam sinh vừa rồi nói muốn ăn bàn cờ kia, hừ một tiếng nói: “Ăn đi, các người không phải có khẩu vị tốt sao?”

Hai nam sinh kia xấu hổ cười nói: “Không được, Tuyết nữ thần đừng làm rộn, tiếp tục như vậy sẽ xảy ra án mạng đấy.”

Đường Văn cắn răng nhìn chằm chằm Dương Thiên nói: “Người đã cờ vây cửu đoạn, vậy mà lại buông thân phận ra ức hiếp ta, như vậy thật sự thích hợp sao?”

Vẻ mặt Dương Thiên bình tĩnh nói: “Ta đã nói rồi, cờ vây là điểm mạnh của ta, bảo người không cần tự tìm khổ, nhưng người lại cho rằng ta sợ, đâm vào họng súng, hiện tại người thua lại trách ta thích hợp sao?”

“Ta...”

Đường Văn sắc mặt khổ sở, nhất thời nói không ra lời.

Lần chơi cờ này, bóng ma tạo thành trong lòng hắc đoán chừng sẽ theo hắc cả đời.

Dương Thiên cũng không để ý đến những thứ này. Hắc đứng dậy nhìn mọi người chung quanh một cái nói: “Còn có người nào không phục?”

Một câu nói của hắc, mọi người ở đây đều nghiêng răng nghiêng lợi.

“Ôc Nhật, hắc đây là muốn một mình khiêu chiến tất cả chúng ta a.”

Tư Không Hàn mặt âm trầm nói.

Liên tục thua ba lần, hiện tại bọn họ đã mất hết mặt mũi.

Tuy nhiên hắn vẫn không cho rằng Dương Thiên có thể lấy sức một người khiêu chiến trăm người bọn họ.

Tư Không Hàn tức giận hừ một tiếng nói: “Tiểu tử, ta khuyên ngươi một câu không nên quá kiêu ngạo.”

Dương Thiên nhướng mày nói: “Những lời này của ngươi có phải ta có thể hiểu là vì sợ các ngươi không?”

“Ngươi nói cái gì?”

Mọi người nghe được câu này, lần nữa xù lông.

“Ngươi có gan nói lại một câu thử xem.”

Chương 560 - Ai thua ai thắng?

Nhìn mọi người lòng đầy căm phẫn, Dương Thiên chậm rãi mở miệng nói: "Các người kêu gào nửa ngày, vẫn không có một người nào dám đứng ra, đã như vậy, ta đây liền không bồi các người ở đây chơi."

Nói xong, đang muốn dẫn Dương Tuyết rời đi.

Tư Không Hàn lạnh lùng nói: "Chờ một chút, ta để người đi sao?"

"Thế nào? Bị đả kích còn chưa đủ?"

Dương Thiên dừng bước, nhíu mày hỏi.

Mà Dương Tuyết lúc này đôi mắt đẹp mang theo vẻ hưng phấn lạng lẽ ghé vào tai Dương Thiên nói: "Lão đệ, trước tiên đừng đi, tiếp tục, đả kích bọn họ một lần."

Khóe mắt Dương Thiên giật giật.

Nếu đả kích những người này một lần, nói không chừng chân trước bọn họ vừa đi, chân sau đã có người nhảy lên.

Hắn thấp giọng hỏi: "Lão tỷ, người cùng bọn họ đến cùng là kết thù oán gì? Đây là muốn đuổi tận giết tuyệt à."

Dương Tuyết ngạo kiều hừ một tiếng nói: "Người không biết, lúc trước bị bọn họ làm phiền sắp chết, hiện tại người vừa vặn hả giận vì ta, người sẽ không cự tuyệt chứ, nhớ ngày đó người để môn đồ bị tiểu hài tử hàng xóm khi dễ, thế nhưng là tỷ tỷ người..."

Sắc mặt Dương Thiên biến thành màu đen, lập tức bại lui nói: "Dừng lại, tỷ đừng nói nữa, chừa cho ta chút mặt mũi, ta và bọn họ một người cũng không buông tha được."

Dương Tuyết cười hì hì nói: "Không uổng công người đau lòng đâu."

Khóe miệng Dương Thiên giật giật.

Sau đó, tiến lên một bước nhìn mọi người chung quanh nói: "Còn có người nào muốn chịu kích thích, đứng về phía trước ta nhìn xem."

Lúc này, Tư Không Hàn hừ lạnh một tiếng nói: "Tiểu tử, ta thấy người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ à, chúng ta là nhân

tài đứng đầu Giang Nam đại học mấy lần này, ta cũng không tin không ai trị được người.”

Nói xong, hắn ta nói với một nam tử gầy gò vắn nhược ở phía sau: “Tả Bạch, người tới so thư pháp với hắn đi.”

Tả Bạch nghe vậy lắc đầu nói: “Hắn không phải đối thủ của ta, trận tỷ thí này không có bất cứ ý nghĩa gì.”

Mọi người nghe vậy, lập tức trở nên hưng phấn.

“Ta thảo, Tả Bạch Chân thật nở mày nở mặt cho chúng ta.”

“Đúng vậy đúng vậy, tiểu tử này không phải cuồng sao? Tả Bạch bây giờ so với hắn còn cuồng hơn.”

“Nhưng nói đi cũng phải nói lại, thư pháp của Tả Bạch đã đạt đến mức đăng phong tạo cực, cho dù là giáo sư trong trường học cũng phải nhìn mà than thở, một đoạn Lan Đình Tự, gần như viết giống như Vương Hi Chi, đến mức lấy giả đánh thật, nếu Tả Bạch đồng ý tỷ thí, tuyệt đối ổn.”

Dương Thiên nghe vậy, khinh thường nhìn Tả Bạch một cái nói: “Người không tỷ thí với ta là đúng, trùng hợp thư pháp cũng là điểm mạnh của ta.”

Huyền Thiên đại lục ba trăm năm, hắn từng phỏng theo vô số thư pháp đỉnh tiêm, sau đó thông hiểu đạo lí.

Có thể nói, mỗi một chữ hắn viết ra đều mang theo ý cảnh, đã tự thành một phái.

Dương Thiên tự tin, đừng nói là hắn, cho dù là nhà thư pháp đứng đầu cả nước đến đây cũng phải cung kính gọi hắn một tiếng sư phụ.

Tả Bạch đương nhiên không biết năng lực của Dương Thiên, sau khi nghe hắn nói như thế, sắc mặt âm trầm như nước nói: “Thư pháp ta đã vắn đỉnh tới cao, vốn định dùng thư pháp ép người mất thân phận, nhưng người lại nói khoác không biết ngượng như thế, vậy xem ra hôm nay phải cho người mở mang kiến thức, cái gì gọi là núi cao còn có núi cao hơn, nhân ngoại hữu nhân rồi.”

Dương Thiên cười cười nói: “Đúng vậy, hắn là để người mở mang kiến thức.”

Mọi người:...

Bọn họ không tin Dương Thiên thật có thể làm được gì.

Tư Không Hàn cười lạnh, bảo phục vụ viên lấy giấy và bút mực ra.

Ba đời của Tả Bạch tổ tiên đều là nhà thư pháp nổi tiếng, ông ta có tự tin tuyệt đối với Tả Bạch, chỉ cần Tả Bạch ra tay, tuyệt đối không thể thua.

Lúc này, giữa sân thấy hai người lần nữa đứng lên, không khỏi bất quái lên.

Một người trong đó mập mạp mở miệng nói: “Ai da, các người cảm thấy lần này ai sẽ thắng?”

Một người cao to bên cạnh hắn cười ha ha nói: “Cái này còn cần phải nói sao? Nhất định là Tả Bạch, phải biết rằng, bất kể là nhà thư pháp nào của Tả Bạch bắt chước thư pháp cổ đại đều giống y như đúc, cho dù là giáo viên giáo sư trong trường chúng ta cũng tìm hắn xin chữ, bây giờ có thể nói là hắn viết thư pháp, một chữ ngàn vàng.”

Lúc này, nữ hài xinh đẹp đứng ở một bên mở miệng nói: “Tuy Tả Bạch lợi hại, thế nhưng chồng ta cũng không kém, hắn...”

“Ngừng ngừng ngừng, Vu Tình Tình, cô có chồng từ bao giờ vậy?”

Người cao lớn kia ngơ ngác.

Vu Tình Tình chỉ Dương Thiên nói: “Còn chưa đủ rõ ràng sao? Hắn chính là chồng của ta.”

Tên cao to giật tóc nói: “Ta đi, chuyện khi nào?”

Sau khi bị Dương Tuyệt cự tuyệt mấy lần, hắn còn muốn theo đuổi Tình Tình, lại không nghĩ rằng tiểu tử kia đã sớm hạ thủ.

Vu Tình Tình há hốc mồm, đang định nói chuyện, chỉ thấy mấy nữ nhân khác tức giận nói: “Vu Tình Tình, ngươi dựa vào cái gì nói chồng của ta là chồng ngươi, ngươi đã đồng ý chưa?”

“Hừ, hắn là chồng của ta, tại sao phải trải qua sự đồng ý của ngươi, ngươi là cái rế hành nào?”

Vu Tình Tình giận dữ mắng một cô gái đáng yêu, khuôn mặt đỏ lên, vén tay áo lên, lộ ra cánh tay trắng như tuyết, xem ra muốn động thủ.

Vừa rồi khi Dương Thiên tử thí đàn dương cầm với Mạnh Giang, đã bắt được trái tim của tất cả nữ sinh ở đây, hiện tại tất cả nữ sinh đều sinh lòng ái mộ Dương Thiên.

Mà một màn này làm cho tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

“Vu Tình Tình cùng với Đinh Tú Tú kia không phải là khuê mật sao? Ngày bình thường còn thân hơn cả tỷ muội ruột thịt, sao bây giờ lại đánh nhau rồi?”

“Tiểu tử này thật sự có mị lực lớn như vậy?”

“Mẹ nó, nữ sinh hiện tại có thể rụt rè một chút hay không?”

“Mới chưa đến một giờ, tiểu tử này đã bắt được tất cả trái tim nữ sinh trong lớp chúng ta, khôn kiếp.”

Khóe miệng tên béo vừa rồi giật giật, nói: “Các người có muốn đoán xem lát nữa ai sẽ thắng không?”

Người cao lớn kia tức giận hừ nói: “Đoán cái rắm, nữ sinh trong lớp đều đánh nhau, còn không mau kéo các nàng ra.”

Mọi người:...

Giữa sân, Tả Bạch kiều căng nói: “Chuẩn bị sẵn sàng thua chưa?”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Chỉ bằng người, dường như không đáng chú ý.”

Tả Bạch cười lạnh một tiếng nói: “Không đủ nhìn? Quả thực buồn cười, người coi mình là cái gì? Thư pháp đại sư?”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt lên, mở miệng nói: “Đợi lát nữa người sẽ biết.”

Tả Bạch tức giận hừ một tiếng nói: “Thời gian hạn định năm phút, người và ta đồng thời viết, thư pháp của ai tốt người đó chiến thắng, người dám không?”

Năm phút đồng hồ viết một đoạn thư pháp, độ khó này cũng không phải lớn bình thường, nhưng đây cũng là bản lĩnh có thể

khảo nghiệm một người nhất.

Tả Bạch có tự tin tuyệt đối, mới dám tỷ thí như vậy.

Dương Thiên nghe vậy cũng gật đầu nói: “Hợp tình hợp lý.”

Tư Không Hàn cảm đồng hồ, nói: “Tính giờ bắt đầu!”

Tả Bạch bên này sau khi nghe được bắt đầu tính giờ, nhanh chóng nhúng bút lông vào mực, bắt đầu viết lên giấy.

Cảnh giới thư pháp của hắn đẳng phong tạo cực, viết ra nước chảy mây trôi, tất cả mọi người thoát nhìn đều là cảnh đẹp ý vui.

Ánh mắt của mọi người toàn bộ bị hấp dẫn qua.

Nữ sinh trong đó tuy rằng yên tâm bị Dương Thiên bắt được, nhưng sau khi nhìn thấy thư pháp của Tả Bạch, cũng đều cảm thán nói: “Thư pháp thật xinh đẹp.”

Người cao lớn kia nghe vậy, lập tức cười ha ha nói: “Đó là tự nhiên, thư pháp của Tả Bạch không thể siêu việt.”

“Đây hình như là Lan Đình Tự viết, các người có phát hiện không, ta cảm giác chữ này giống y hệt như bút tích thực của Vương Hi Chi Lan Đình Tự.”

“Xem ra lần này Tả Bạch nghiêm túc rồi, tiểu tử kia đợi thua đi.”

Mọi người vẻ mặt nắm chắc thắng lợi trong tay, có mấy người tò mò muốn đi xem Dương Thiên viết như thế nào, nhưng mà lại phát hiện thời gian đã qua một nửa, Dương Thiên vẫn còn chưa bắt đầu viết.

Mọi người lập tức ngây ngẩn cả người, thời gian rất ngắn, năm phút mà thôi, hiện tại cũng đã qua một nửa, Tả Bạch bên kia cơ hồ đã sắp kết thúc, mà bên này một chút động tĩnh cũng không có.

Nhìn Dương Thiên dường như đang nhắm mắt dưỡng thần, mọi người có chút không rõ ràng cho lắm.

Lẽ nào tiểu tử này định từ bỏ?

Nghĩ đến đây, bọn họ không khỏi cười ha ha.

“Vừa rồi bị nghiền ép ba lần, lần này rốt cục có thể mở mày mở mặt.”

“Ha ha, tiểu tử này không phải cuồng sao? Gặp phải Tả Bạch, hẳn không cuồng nổi chứ?”

“Ta thấy hẳn bị Tả Bạch chấn nhiếp rồi, ha ha, thư pháp cũng không phải ai cũng có thể viết.”

Thời gian đã qua bốn phút rưỡi, Tả Bạch bên kia lúc này mới ra tay.

Hắn nhìn Dương Thiên bên này một cái, thấy Dương Thiên vẫn không có bất cứ động tĩnh gì, không khỏi cười lạnh một tiếng nói: “Ta thắng!”

Dứt lời, liền muốn chạy!

Mà lúc này đây, Dương Thiên chậm rãi mở hai mắt ra, nhẹ nhàng cầm lấy bút lông viết một chữ lên trên tờ giấy trắng tinh, sau đó lãnh đạm mở miệng nói: “Không, ngươi thua rồi!”

Mọi người nghe vậy, đầu tiên là sững sờ, sau đó cười khẩy nói: “Ta nói này tiểu tử, đến bây giờ ngươi vẫn chưa từ bỏ ý định.”

“Vì để tránh cho mất mặt, ngươi vẫn nên đi xem Lan Đình Tự Thư Pháp Tả Bạch viết rồi nói câu này.”

“Nực cười, Tả Bạch làm sao có thể thua được, ngươi có biết thư pháp của hắn đã gần giống thư pháp của Vương Hi Chi như đúc không?”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Vậy thì sao? Thua, chính là thua...”

Chương 561 - Cảnh giới thư pháp.

Lúc này, Tả Bạch rốt cuộc không chịu nổi nữa.

Hắn quay người tức giận giận nói với Dương Thiên Cuồng: “Ngươi còn chưa xem qua thư pháp của ta sao? Làm sao biết ta thua?”

Dương Thiên nghe vậy nhú mày nói: “Không phải người cũng không nhìn thấy thư pháp của ta sao? Làm sao nhận định người sẽ thắng?”

Tả Bạch tức giận giơ tờ giấy Lan Đình Tự lên, mở miệng nói với mọi người: “Tất cả mọi người đến xem một chút, Lan Đình Tự mà ta viết này, bắt chước thư pháp của Vương Hi Chi, đã làm đến mức không kém chút nào, nếu như đem thư pháp này làm cũ, cho dù là thư pháp gia đứng đầu nhất, cũng không cách nào phân biệt được đâu là bút tích thực đâu là hàng nhái.”

Nói đến đây, Tả Bạch hừ lạnh một tiếng với Dương Thiên nói: “Cho nên, người có tư cách gì có thể so sánh với ta?”

Mọi người mở miệng nói: “Ủng hộ Tả Bạch. Tiểu tử này còn biết xấu hổ không? Ta còn chưa thấy hắn viết thư pháp mà còn có mặt mũi nói mình thắng, đúng là không biết liêm sỉ.”

“Vừa rồi có thể thắng một lần hai lần là vận khí, thắng mười lần mới là bản lĩnh, tiểu tử này mới thắng chúng ta ba lần đã cuồng đến mức vô pháp vô thiên.”

“Ta đã nói rồi, ở đây chúng ta chắc chắn có người trị được hắn.”

Tả Bạch thấy tất cả mọi người đều đứng về phía hắn, lập tức tự tin mười phần hừ lạnh một tiếng với Dương Thiên nói: “Bây giờ, người có phục không?”

Dương Thiên cười nhạt nói: “Thứ cho ta nói thắng, Lan Đình Tự mà người viết chính là rác rưởi!”

Một câu nói, toàn trường tĩnh mịch.

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn Dương Thiên.

Ngay cả Dương Tuyết cũng có chút lo lắng dè dè này của nàng có thể bị người ta đánh chết hay không.

Câu nói này không chỉ sỉ nhục Tả Bạch, còn sỉ nhục thư pháp của Lan Đình Tự và Vương Hi Chi.

Phải biết rằng, Vương Hi Chi thư pháp ở hiện đại được tôn sùng, bây giờ bị vũ nhục, không cho một lời giải thích, mọi người chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ.

Quả nhiên là vậy!

Chờ tất cả mọi người kịp phản ứng, một đám người bạo động, gần như muốn phá hủy khách sạn năm sao này.

Trông mắt phần nộ của Tả Bạch cũng đỏ lên.

Hắn quay về Dương Thiên cắn răng nói: “Người dám vũ nhục thư pháp của Vương Hi Chi?”

Dương Thiên vẽ mặt hờ hững nói: “Đừng dát vàng lên mặt người, cũng đừng làm bản thư pháp của Vương Hi Chi nữa. Thứ người viết này, cũng xứng đánh đồng với thư pháp của Thư Thánh sao?”

Người cũng biết người mặc dù hình thái xấp xỉ, nhưng lại không có một tia ý cảnh đáng nói, nói cách khác, thể chữ viết không có bất cứ linh hồn nào.”

Tả Bạch nghe vậy, toàn thân chấn động.

Hắn khó tin nhìn Dương Thiên nói: “Đạo cảnh? Người lại còn biết ý cảnh viết thư pháp?”

Tả Bạch lần này thật sự bị Dương Thiên hù dọa, thư pháp từng bị chia làm năm cảnh giới.

Đây là ông nội hắn khi còn bé, cũng chính là nhà thư pháp đứng đầu quốc nội nói cho hắn.

Năm cảnh giới thư pháp, phân biệt là, dùng bút làm quen, kết thể chính xác, mặc pháp tự nhiên, chương pháp rất hay. Ý cảnh sâu xa.”

Cảnh giới thứ nhất, dùng bút thành thạo chỉ hành bút, tiết tấu, quỹ tích, biến hóa theo khuôn mẫu vân vân.

Cảnh giới thứ hai, kết thể tinh chuẩn, là đem nét bút trong kết thể nội hóa vào tâm, mới có thể rót vào ý cảnh tình thú tầng thứ cao hơn, truyền đi thật xa.

Cảnh giới thứ ba, mực rất tự nhiên, có người nói bút thực ra mực trầm, bút bay thì mực nổi, mực không thể quá nhạt, xám thì xám, xám thì thương thần; không thể quá đậm, đậm thì trệ, đình trệ thì không dễ, không thể khô, khô thì khô, không thể quá ướt, ướt thì tràn, tràn thì vô vận; không thể quá khô, khô thì cháy, cháy thì bừa bộn.

Cảnh giới thứ tư, chương pháp đặc diệu, ý tứ là điểm họa giữa, hành khí trong lúc đó, bút mực, ý vị của nó, hư thực của nó, thần thái của nó thiên nhiên đặc thú càng tăng thêm sức mạnh.

Cảnh giới thứ năm, ý cảnh sâu xa, cảnh giới này biểu đạt nhất là cảnh giới cao nhất của tất cả tác phẩm nghệ thuật, sắp tình cảm hòa vào ngòi bút, biểu đạt suy nghĩ trong lòng.

Hình thức, phương pháp biểu hiện của ý cảnh là đa dạng.

Cần phải rót vào rất nhiều nguyên tố triết học, tăng lực trùng kích của thị giác và sức cuốn hút của tác phẩm nâng cao, chỉ có tác phẩm ý cảnh xuất sắc, mới có thể khiến người ta dư vị vô tận, kích động, hưng phấn và cảm khái, cũng khiến tình cảm của con người được tinh lọc và thăng hoa.

Tác phẩm như vậy là kỹ pháp cùng tâm tình xảo diệu dung hợp, tự nhiên đặc thú, hợp thời hợp cảnh, không phải cố ý mà có thể làm.

Năm đại cảnh giới này, càng về sau lại càng khó.

Hắn ba tuổi chấp bút, đã luyện hơn hai mươi năm, cũng chỉ là luyện đến cảnh giới thứ ba trong thư pháp, mặc pháp tự nhiên.

Mà gia gia hắn tôn kính nhất, là một trong những thư pháp gia đứng đầu nhất trong nước, tuy là như thế, nhưng cố gắng cả đời, cũng chỉ đạt tới cảnh giới thứ tư mà thôi.

Thư pháp viết ra, xa xa không có ý cảnh đáng nói.

Mà Tả Bạch biết thư pháp trong nước có thể viết ra ý cảnh chỉ có một mình Lý Mặc Bạch mà thôi.

Vị kia là người đứng đầu giới thư pháp trong nước, ý cảnh thư pháp sâu xa, mỗi một tác phẩm đều giá trị vạn kim.

Nhưng đáng tiếc là, bây giờ đã phong bút, thư pháp lưu truyền trên thị trường của hắn đã ít lại càng ít.

Cho dù có, cũng bị người ta cất giữ với số tiền khổng lồ.

Đây cũng chính là cảnh giới thứ năm, ý cảnh sâu xa chỗ quý giá của thư pháp.

Mà điều khiến Tả Bạch không hiểu là, tiểu tử trước mắt này lại đàm luận ý cảnh với hắn?

Đây căn bản không phải là đề tài mà bọn họ nên bàn luận ở độ tuổi này.

Nghĩ tới đây, Tả Bạch cười lạnh nói: “Thư pháp ý cảnh ta tự nhận viết không ra, ngươi...”

Dương Thiên đưa tay ngăn cản hắn mở miệng nói: “Vậy ngươi vẫn nên nói, thư pháp của ngươi có thể so sánh với thư pháp của Vương Hi Chi? Không phải dát vàng lên mặt mình thì là cái gì?”

Tả Bạch nghe vậy phần nộ nói: “Ta không thể so với thư thánh, nhưng mà tiểu tử ngươi bây giờ đã rõ ràng, hiện tại là hai chúng ta đang tỷ thí thư pháp, liên quan gì tới thư thánh?”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Ngay cả thư pháp của Thư Thánh ngươi cũng không sánh bằng, thì có tư cách gì so với ta?”

Một câu nói, khéo mắt tất cả mọi người đều co rúm lại.

“Mẹ nó, tiểu tử này điên rồi, ý của hắn là thư pháp của mình đã vượt qua Vương Hi Chi.”

“A ha ha, cuồng, thật là cuồng, ta ngược lại muốn nhìn xem tiểu tử này, chờ chút nữa là mất mặt như thế nào.”

“Mẹ nó, hiện tại ta cũng cảm giác mơ hồ có chút bội phục tiểu tử này, hắn cuồng, phảng phất như đương nhiên, hơn nữa mỗi lần đều có vốn liếng cuồng vọng.”

Mà Tả Bạch ở bên kia đã tức giận đến sắp phát điên.

Vương Hi Chi là nhà thư pháp mà hắn tôn kính nhất, bây giờ bị Dương Thiên vũ nhục, hắn há có thể bỏ qua.

Hắn cắn răng nói: “Tiểu tử, ngươi rất ngông cuồng, thật sự rất ngông cuồng, lấy thư pháp của ngươi ra cho ta, ta ngược lại muốn xem xem, ngươi lại có tư cách gì, dám hạ thấp Thư Thánh.”

Dương Thiên ném thư pháp của mình cho đối phương.

“Cầm lấy đi!”

Tả Bạch nhận lấy, lật xem thử, lập tức thiếu chút nữa tức chết.

“Một chữ! Ngươi vậy mà chỉ viết một chữ? Ngươi đang làm trò gì vậy?”

Dương Thiên đậm mặt mở miệng nói: “Muốn đánh bại ngươi, một chữ là đủ rồi!”

“Ngày mai thôi!”

Mọi người bây giờ bị Dương Thiên làm cho chấn động nói không ra lời.

Bọn họ cũng không biết nên biểu đạt tâm tình của mình như thế nào.

Tả Bạch cắn răng nói: “Được, được, ta muốn nhìn xem, ngươi làm thế nào dùng một chữ đánh bại ta.”

Hắn cầm lấy thư pháp của Dương Thiên, nhìn lên.

Nhưng mà, chỉ là liếc mắt một cái, liền không dời mắt đi được.

Hắn xuất thân thư pháp thế gia, tinh thông các loại thư pháp, nhưng duy chỉ có loại thư pháp này, hắn chưa từng thấy, chưa từng nghe thấy.

Thư pháp phiêu dật tuấn tú, mặc dù chỉ có một chữ, nhưng nhìn vẫn vui mắt vui tai vui mắt như cũ.

Hắn nhíu mày, chỉ hắn biết, thư pháp truyền thống có chữ hành, chữ thảo, chữ Lệ, chữ triện và chữ Khải.

Mà thiếu niên viết, tựa hồ cũng không phải là một loại trong đó.

Kiểu chữ Dương Thiên viết, có phong cách riêng, tự thành một phái. Vượt qua năm loại thư pháp truyền thống.

Điều này làm cho Tả Bạch cảm thấy khiếp sợ. Chẳng lẽ thiếu niên tự sáng tạo ra một kiểu chữ mới?

Nghĩ tới đây, chân hắn như nhũn ra.

Mà hắn lại không biết, chữ Dương Thiên viết chính là dùng kiểu chữ thông dụng của Huyền Thiên đại lục.

Loại chữ này lưu truyền trên vạn năm ở Huyền Thiên đại lục, trải qua vô số lần sửa chữa, loại thư pháp này đã gần như hoàn mỹ, so sánh với năm loại thư pháp trên thế giới này, tuyệt đối toàn thắng.

Đây cũng là lý do vì sao Dương Thiên tự tin như vậy, hắn chỉ viết một chữ, là có thể nghiền ép Tả Bạch!

Tả Bạch kiểm chế sự khiếp sợ trong lòng, tiếp tục xem tờ giấy kia!

Chữ viết trên đó, là một chữ “Nhân”!

Tuy chỉ là một chữ, nhưng Tả Bạch vẫn không có bất kỳ lòng khinh thường nào.

Bởi vì ở giới thư pháp, chữ Nhân là kiểu chữ được công nhận là khó viết nhất.

Kết cấu chữ “nhân” nhìn như đơn giản, muốn viết xong lại rất phí sức.

Trên bút pháp không thể quá bén nhọn, nhưng cắt vào từ bên cạnh, hoặc nghịch nhập, trọng điểm là khắc họa, phải cùng vẽ lướt hình thành hô ứng.

Thể hiện rõ ràng sức mạnh, mới có thể đỉnh thiên lập địa.

“Người” cần hai bút.

Viết người chính là viết cả đời, một bút nửa đời trước, một bút nửa đời sau.

Chữ “người” này của thiếu niên, có thể nói là kiểu chữ tốt nhất Tả Bạch từng thấy.

Trên có thể chống trời, dưới có thể rung đất!

Hắn nhìn mà nhiệt huyết sôi trào, toàn thân đều bắn ra một cỗ lực lượng.

Tả Bạch kinh hãi.

Hắn lớn tiếng hoảng sợ nói: “Đạo cảnh, đây là ý cảnh! Không thể nào, người còn nhỏ tuổi, làm sao có thể viết ra ý cảnh?”

Chương 562 - Mạc Sơn đến.

Dương Thiên nhíu mày nhìn Tả Bạch nói: "Xem ra ta đã xem thường ngươi rồi, vốn cho rằng cần phải đề trường bối trong nhà ngươi đến phân biệt."

Nếu như trước đó Dương Thiên nói những lời này, Tả Bạch tất sẽ nổi giận.

Nhưng hiện tại hấn lại không có vốn để kêu gào.

Thư pháp viết ra ý cảnh, ngay cả gia gia hấn cũng không thể làm được.

Tả Bạch không ngờ, thiếu niên trước mắt này mới thật sự là đại sư thư pháp.

Nhìn vẻ mặt khiếp sợ sâu sắc của Tả Bạch, Dương Thiên im lặng cười một tiếng cao ngạo nói: “Phục không?”

Tả Bạch cả người run rẩy nói: “Phục phục, ta tâm phục khẩu phục, không biết ngài cùng Lý Mộ Bạch thư pháp đại sư có quan hệ gì?”

Lý Mộ Bạch là vị đại sư duy nhất trong nước có thể viết ra ý cảnh thư pháp, trình độ thư pháp có thể nói là cao nhất trong nước.

Dương Thiên nghe vậy cau mày nói: “Cái gì mà Lý đại sư, không biết!”

Tả Bạch mắt choáng váng, có thể viết ra loại thư pháp cấp bậc này, thế mà nói không biết Lý Mộ Bạch.

Hấn sùng bái nhìn Dương Thiên nói: “Đại sư, không biết ngài có thể đưa cho ta quyển sách này không, ngài ra giá bao nhiêu, ta tuyệt đối không trả.”

Mọi người nghe được lời này, mặt mũi biến thành màu đen.

Bọn họ là để Tả Bạch thắng một ván cho bọn họ nở mày nở mặt, lại không nghĩ rằng tiêu tử này nhận thua không nói, lại còn thu thư pháp giá cao của đối phương.

Đây là đang đánh mặt ai.

Dương Thiên khoát tay áo, trực tiếp đưa chương thư pháp kia cho hấn, Tả Bạch là thiên ân vạn tạ, không ngừng gọi đại sư.

Lòng hư vinh lần này của Dương Tuyết quả thực sắp bùng nổ rồi.

Nhất là khi Dương Thiên nói với mọi người: “Người tiếp theo.”, quả thực đẹp trai đến ngây người.

Nàng không nghĩ tới Dương Thiên gần như không gì không làm được.

Nếu không phải có nhiều người ở đây, nàng thật muốn hôn lão đệ này một cái, biểu đạt vui sướng trong lòng mình.

Lúc này, mọi người đều cảm thấy xấu hổ.

Chẳng lẽ hơn trăm người bọn họ cứ như vậy bị thiếu niên nghiền ép?

Nếu chuyện này truyền đi, bọn họ cũng không còn mặt mũi nào sống.

Tư Không Hàn cắn răng nói với một vị thiếu niên đeo kính ở phía sau: “Quan Tùng, ngươi còn đang chờ cái gì, lấy ra cường hạng của ngươi đánh bại hắn.”

Thiếu niên kia hít sâu một hơi đứng dậy nhìn Dương Thiên nói: “Tiếp theo, đối thủ của ngươi là ta.”

Dương Thiên hồ hững nói: “Ngươi muốn so cái gì?”

Quan Tùng ngạo nghễ nói: “Ngươi có dám tỷ thí vẽ tranh với ta không?”

Dương Thiên nghe vậy cười.

“Vẽ tranh? Ngươi xác định không cần phải đối tỷ thí khác chứ?”

Quan Tùng nghe vậy, mí mắt giật giật, có chút thấp thỏm hỏi: “Làm sao? Ngươi còn biết vẽ tranh?”

Dương Thiên gật đầu nói: “Ngươi không phải là đối thủ của ta, cho ngươi một cơ hội để ngươi chọn lại lần nữa đi.”

Mọi người nghe vậy khóe miệng co rúm nói: “Mẹ nó, tiểu tử này vẫn ngông cuồng như vậy a.”

“Quan Tùng nổi danh vẽ tranh...” Một người nói đến đây, lập tức rũ xuống lỗ tai nói: “Được rồi, không nói nữa, tiểu tử này căn bản không ra bài theo lẽ thường.”

“Đúng vậy đúng vậy, thật không biết hắn đến cùng là yêu nghiệt gì, cái gì cũng biết.”

“Hiện tại ta cũng hoài nghi chúng ta nơi này căn bản không ai có thể ép được hắn.”

Mọi người lúc này đều hồn bay phách lạc.

Quan Tùng thấy vậy trợn trắng mắt, hấn dù sao cũng đã tham gia qua trận đấu cấp tỉnh, được quán quân, tinh thông bất luận bức tranh gì, hấn thật đúng là cũng không tin, thiếu niên trước mắt này có thực lực siêu việt hấn.

Hấn mở miệng nói với nhân viên phục vụ: “Người đi mua giúp ta một chút thuốc màu bút vẽ, ta...”

Lời còn chưa nói hết, Dương Thiên bình tĩnh mở miệng nói: “Không cần phiền phức như vậy.”

Quan Tùng sửng sốt, sau đó hỏi: “Vì sao?”

Dương Thiên thờ ơ nói: “Người đã thua!”

Nói xong, hấn kéo Dương Tuyết rời đi.

“Mẹ nó, đây là tình huống gì? Tỷ thí còn chưa bắt đầu đâu.”

“Mẹ nó, ta ngay cả mắt cũng không nháy một cái, nhưng hiện tại ta làm sao lại cảm giác bỏ lỡ tỷ thí quan trọng nhất?”

“Ai có thể giải thích với ta?”

Mọi người đại ra, điên cuồng xé rách tóc của mình.

Quan Tùng cũng choáng váng.

Hai người đều không có vẽ, đối phương dựa vào cái gì nhận định hấn thua?

Dương Tuyết đã đến thang máy cũng không hiểu, hỏi: “Lão đệ, người không cho ta một lời giải thích sao?”

Dương Thiên hỏi: “Giải thích gì?”

Dương Tuyết mặt đầy hắc tuyến nói: “Giải thích vì sao nói người thắng?”

Dương Thiên cười cười nói: “Thắng chính là thắng, đâu cần gì vì sao.”

Dương Tuyết nghe vậy hít sâu một hơi, đè nén giận dữ trong lòng: “Tiểu tử, nếu người còn không nói chuyện tử tế với ta, có tin ta giết chết người ngay bây giờ hay không.”

Dương Thiên bất đắc dĩ nói: “Được rồi, thật ra vừa rồi khi đối phương nói muốn tỷ thí vẽ tranh, ta cũng đã vẽ lên giấy một bức Thanh Minh Thượng Hà Đồ, người nói, hấn còn có thể thắng?”

Dương Tuyết trợn mắt há hốc mồm nói: “Lão đệ ngươi có cần hung tàn như vậy không? Đám đồng học kia của ta có phải đều bị ngươi đả kích hoài nghi nhân sinh rồi hay không?”

Dương Thiên im lặng nói: “Tỷ, tỷ đúng là biết trốn tránh trách nhiệm, không phải tỷ bảo đệ làm như vậy sao?”

Dương Tuyết ngạo kiều nói: “Hừ, ta trách ngươi còn có ý kiến, ngươi đã quên lúc trước khi còn bé, ngươi trần truồng...”

“Ngừng ngừng ngừng, ta không có ý kiến, ngươi vui vẻ là được rồi.”

Dương Thiên trực tiếp bại lui.

Hắn phát hiện hắn có thể vô địch toàn thế giới, nhưng cuối cùng vẫn sẽ thua trong tay người chị gái này.

Dương Tuyết cười hì hì nói: “Đây mới là đệ đệ tốt của ta, nào nào, để tỷ tỷ hôn một chút.”

Nói xong, cái miệng nhỏ nhắn quệt lên mặt Dương Thiên!

Dương Thiên lau nước miếng trên mặt, cạ lời nói: “Dương Tuyết, ngươi có dám không lưu manh như vậy không?”

Dương Tuyết ngạo kiều hừ một tiếng nói: “Tiểu tử, khi còn bé ngươi sợ bóng tối, thế nào cũng phải chen lên giường để ta bảo vệ ngươi, sao ngươi không nói ta là lưu manh?”

“Chuyện này.....”

Dương Thiên cũng muốn hôn mê, quá mất mặt, uy danh Phá Thiên Tiên Đế của hắn mất hết mặt mũi ở trước mặt tỷ tỷ của hắn.

Hơn nữa nếu bị đám đại lão đỉnh cao năm tỉnh Tây Nam kia biết, đoán chừng những đại lão kia đều có thể cười chết một nửa.

— —

Những bạn học của Dương Tuyết lúc này toàn bộ tụ tập lại với nhau, trong tay cầm một tấm bản đồ.

“Đây là do tiểu tử kia vẽ?”

Tư Không Hàn lộ ra vẻ khiếp sợ.

Nữ sinh xinh đẹp kia Vu Tình Tình gật đầu nói: “Vừa rồi ta nhìn thấy hấn chấp bút không ngừng vẽ tranh trên bức tranh này, hơn nữa người nhìn nét mực này chưa khô, tất nhiên là xuất từ tay hấn.”

Tư Không Hàn cắn răng nói: “Vậy ai có thể giải thích với ta, không đến một phút đồng hồ, vẽ ra Thanh Minh Thượng Hà Đồ giống như đúc, toàn thế giới ai có thể làm được?”

Tất cả mọi người đều trầm mặc.

Phản bút tích này, toàn thế giới thật sự tìm không thấy cái thứ hai.

Một người vỗ vỗ bả vai Quan Tùng, thở dài một tiếng nói: “Người thua không oan.”

Quan Tùng lúc này đã sụp đổ khóc lên.

Có thể đả kích người ta như vậy sao?

Luận về vẽ tranh, hấn tốt xấu gì cũng là quán quân tỉnh, tỉnh thông các loại kỹ xảo vẽ tranh, từng được ca tụng là người nổi nghiệp họa sĩ đứng đầu quốc gia Tề Trăn.

Bây giờ, cùng một thiếu niên tỷ thí vẽ tranh, vậy mà ngay cả xuất thủ hầu như cũng không có thua.

Hơn nữa còn thua thảm hại.

Điều này làm cho hấn có ý nghĩ muốn chết.

Mạnh Giang thở dài nói: “Những người chúng ta, thật đúng là không ai có thể ngăn chặn hấn.”

Tả Bạch gật đầu tán thành: “Xem ra cũng chỉ có vị này mới xứng với đệ nhất nữ thần hệ tài chính của chúng ta.”

Tư Không Hàn cắn răng nói: “Ta không cam lòng!”

Tả Bạch đang muốn khuyên giải, một người lập tức hưng phấn nhìn xuống dưới lầu, nói: “Xe của Mạc Sơn, là Mạc Sơn tới.”

Tư Không Hàn nghe vậy thần sắc chấn động, vội vàng kêu to: “Nhanh gọi điện thoại cho Mạc Sơn, tiểu tử kia bây giờ còn chưa ra khỏi khách sạn, mau bảo Mạc Sơn ngăn hấn lại.”

Nói xong, cười ha ha nói: “Mạc Sơn tới, ta cũng muốn xem xem, tiểu tử này có thể cuồng qua Mạc Sơn hay không.”

Nói xong, hắn ta là người đầu tiên lao xuống lầu!

Mà mọi người cũng giống như là lớn máu gà, theo Tư Không Hàn cùng nhau xuống lầu.

Trong lòng bọn họ chỉ có một ý niệm.

Mạc Sơn tới, tiểu tử kia tuyệt đối không thể ra khỏi cửa khách sạn này.

Dương Thiên và Dương Tuyết vừa xuống thang máy, đến đại sảnh khách sạn, lại bị một người ngăn cản.

Người này hơn hai mươi tuổi, tướng mạo tuấn lãng cương nghị, nhưng mà mặc quần áo bình thường, quần áo toàn thân cộng lại không cao hơn hai trăm đồng, trong tay cầm điện thoại vừa cúp máy đã bị loại.

Mặc dù hắn ăn mặc bình thường, nhưng quanh thân tản mát ra khí tràng cường đại.

Một cỗ khí tức thượng vị giả, làm cho người ta không dám xem thường chút nào.

Hắn nhướn mày, nhìn Dương Tuyết một chút, sau đó ánh mắt dừng lại trên người Dương Thiên, dùng một loại ngữ khí cao cao tại thượng hỏi: “Người chính là bạn trai Dương Tuyết, Lý Thiên?”

Dương Thiên thờ ơ mở miệng nói: “Sao vậy? Cần chữ ký à?”
“Bịch.”

Hơn một trăm người thang máy không ngồi xuống được, Tư Không Hàn đang từ thang lầu chạy xuống, nhưng nghe được lời này, trực tiếp từ trên thang máy lăn xuống.

Hắn bất chấp đau đớn, chỉ cảm thấy lỗ tai mình xảy ra vấn đề.

Tiểu tử này thật không muốn sống nữa sao? Ở trước mặt Mạc Sơn còn dám ngông cuồng như vậy.

Phải biết, ở Giang Nam, Mạc gia hắn chính là trời ở nơi này, mười năm qua, không người nào dám bất kính đối với người của Mạc gia.

Giữa sân, Mạc Sơn nghe vậy cũng sùng sốt trong chốc lát, sau đó cười lạnh một tiếng nhìn Dương Thiên nói: “Thú vị, tiểu tử

người đủ đầy!”

Chương 563 -

Dương Thiên nhú mày nói: "Không muốn ký tên cũng dám cản đường ta, tiểu tử người rất ngông cuồng."

Một câu, hoàn toàn dọa một nửa người giữa sân run rẩy.

Nếu như bọn họ nhớ không sai, khách sạn năm sao này cũng là sản nghiệp của Mạc gia hần.

Có thể nói, một câu của Mạc Sơn, lập tức sẽ có mấy chục tên bảo an bắt Dương Thiên lại.

Ở địa bàn Mạc gia, thiếu niên còn phách lối như vậy, thật sự cho rằng Mạc Sơn nổi giận thì ai có thể che chở hần?

Mạc Sơn nghe được lời Dương Thiên nói, chẳng những không có phần nộ, ngược lại còn cười phá lên.

Sau đó, Giao Bằng kiêu căng nhìn Dương Thiên nói: “Rất lâu rồi không có ai dám nói với ta như vậy, người lần trước đó ta không nhớ rõ là đã chết hay là cả đời tàn phế. Nếu người chọn, người sẽ chọn loại nào?”

Dương Thiên đạm mạc nói: “Ta sẽ lựa chọn đánh người tàn phế, sau đó phụ thân người nhận lỗi với ta.”

“Mẹ kiếp!” Trong sân có người không chịu được thiếu chút nữa ngất đi.

“Tiểu tử này thật sự muốn chết?”

“Hần có biết những lời này của hần hay không, để phụ thân của Mạc Sơn nghe được, hần tuyệt đối không nhìn thấy mặt trời ngày mai.”

Cũng có người dè dặt mở miệng nói: “Ta xem như đã nhìn ra, tiểu tử này hiện tại là không biết thân phận của Mạc Sơn a.”

Tên còn lại gật đầu nói: “Đúng vậy, ta cam đoan nếu hần nghe được thân phận của Mạc Sơn, tuyệt đối sẽ trực tiếp quỳ xuống cầu xin tha thứ.”

“Ha ha, nói không sai, ở Giang Nam, người dám đắc tội Mạc Sơn thật đúng là không nhiều lắm.”

Dương Tuyết cũng có chút lo lắng, lặng lẽ nói bên tai Dương Thiên: “Tiểu Thiên, Mạc Sơn gia này có địa vị rất cao ở Giang Nam, chúng ta vẫn là...”

Nàng còn chưa nói hết lời, Dương Thiên đã trực tiếp ngăn cản: “Vậy thì sao? Một câu nói của ngươi, ta sẽ khiến Mạc gia của hấn bị diệt.”

Dương Tuyết nghe vậy, quả thực muốn điên rồi.

Loại quái vật không lồ như Mạc gia, há nói hủy diệt là có thể hủy diệt.

Mạc Sơn nghe vậy, sắc mặt lập tức thay đổi, hấn cuồng nộ nói: “Khẩu khí thật lớn, để cho Mạc gia ta bị diệt, ngươi có biết địa vị của Mạc gia ta ở Giang Nam không?”

Dương Thiên Vân cười khẽ nói: “Nếu ta thật sự muốn ra tay, không ai có thể che chở được Mạc gia ngươi.”

Mạc Sơn lạnh lùng châm chọc nói: “Xem ra ngươi quả nhiên không biết Mạc gia ta rốt cuộc đại biểu cho cái gì, cũng không biết ta là ai, nếu không ngươi tuyệt đối không dám nói ra câu nói này.”

Nói tới đây, hấn tiến lên một bước cuồng ngạo nói: “Nghe cho kỹ, ta tên là Mạc Sơn, một cái tên lát nữa ngươi sẽ cảm thấy sợ hãi.”

Dương Thiên lắc đầu nói: “Chưa từng nghe qua, báo tên của phụ thân ngươi ra đây nghe một chút.”

Mạc Sơn hừ lạnh một tiếng nói: “Đừng vững, nói ra không sợ hù chết ngươi, phụ thân ta chính là Mạc Tà đại danh鼎鼎 ở Giang Nam.”

“Mạc Tà?”

Dương Thiên nghe vậy, nhú mày suy tư.

Mạc Sơn ngạo nghễ nói: “Sao nào? Biết sợ rồi à?”

Dương Thiên nghi hoặc mở miệng nói: “Hình như ta đã nghe cái tên này ở đâu rồi.”

Lúc này Tư Không Hàn đứng dậy, đưa cọt nói: “Người đâu chỉ là nghe qua, Mạc Tà là Giang Nam đệ nhất nhân, địa vị của hắn cùng Tây Nam Dương tiên sinh, Trung Hải Đới lão, Hoa Nam Hàn Thái, Bắc Hải Thẩm Luyện ngang nhau.”

Dương Thiên nhướng mày, địa vị của Mạc Tà này không ngờ lại ngang bằng với hắn, xem ra cũng không phải là hạng người bình thường.

Tư Không Hàn lại không biết thân phận của Dương Thiên, thấy trên mặt Dương Thiên lộ ra vẻ thờ ơ, hắn hừ lạnh một tiếng nói: “Vị trước mắt ngươi này chính là con trai của Mạc tiên sinh, vừa rồi ngươi nhiều lần mở miệng đắc tội, hiện tại ngươi biết mình gây ra họa lớn rồi chứ?”

Dương Thiên không để ý đến sự đùa cợt của Tư Không Hàn, hắn cho tới bây giờ mới nhớ rõ, lúc ở Vân Châu đồ thạch, tựa hồ đã nghe qua cái tên này, chỉ là chưa từng thấy.

Mặc dù có chút kinh ngạc, nhưng Dương Thiên lại chưa bao giờ sợ hãi.

Chỉ là Giang Nam đệ nhất nhân mà thôi, bản thân Mạc Tà cũng không có tư cách ở trước mặt hắn làm càn, Mạc Sơn một tiểu bối cũng dám ngăn cản hắn? Thật muốn lên trời hay sao?

Giờ phút này, Mạc Sơn cũng không biết hắn đang đứng trước mặt chính là tồn tại cùng đẳng cấp với phụ thân hắn.

Hắn vẫn giữ vẻ mặt cao cao tại thượng nhìn Dương Thiên nói: “Bây giờ, ngươi biết sợ rồi chứ?”

Dương Thiên thờ ơ nói: “Sợ? Cho dù là cha ngươi đích thân tới ta còn không sợ, một thằng nhãi con như ngươi cũng có tư cách để ta sợ? Tránh ra cho ta, bằng không đừng trách ta không nể mặt cha ngươi.”

Mạc Sơn nghe vậy nụ cười trên mặt lập tức biến mất.

Hắn cuồng nộ nói: “Cho phụ thân ta mặt mũi? Hừ, ngươi tính là cái gì, Giang Nam là thiên hạ của Mạc gia ta, ngươi muốn đi, hỏi ta đồng ý không?”

“Thật đúng là không biết sống chết a!”

Dương Thiên cười khinh thường, chậm rãi tiến lên, sau đó hồ hững mở miệng nói: “Ngươi muốn chết như thế nào?”

Mạc Sơn hừ lạnh một tiếng nói: “Ta muốn chết người cũng dám động thủ à? Hừ, vừa rồi không phải người nói nghiền ép tất cả bạn học của ta sao? Nói cái gì người cũng phụng bồi. Đã như vậy, có dám cùng ta so một lần hay không?”

Dương Thiên có chút hứng thú nói: “Người muốn so cái gì?”

Mạc Sơn mở miệng nói: “Chúng ta đánh một trận, nếu người đánh thắng ta, ta sẽ cho người ra khỏi cửa này.”

Dừng một chút, nhìn mọi người một cái nói tiếp: “Nhưng người thua, thì phải quỳ xuống xin lỗi tất cả chúng ta.”

Mọi người nghe vậy, con mắt nhao nhao phát sáng lên.

“Cuối cùng Mạc Sơn cũng ra tay rồi.”

“Ha ha, tiểu tử này chết chắc rồi, vô luận hắn có động thủ hay không, hôm nay hắn cũng đừng nghĩ ra khỏi cửa này, động thủ Mạc gia sẽ không bỏ qua hắn, nhưng nếu không động thủ, Mạc Sơn cũng không phải ăn chay. Chờ bể đầu chảy máu đi.”

“Mạc Sơn, chiêu này tốt, vừa vặn chinh tiểu tử kia một trận, ta cũng muốn xem hắn còn có thể điên cuồng đến cuối cùng hay không.”

Mà Dương Thiên đứng trước mặt Mạc Sơn nghe vậy cười, quỳ xuống? Tiểu tử này thật không biết hắn đang nói chuyện với tồn tại như thế nào.

Ánh mắt Dương Thiên lạnh như băng nhìn hắn mở miệng nói: “Người thật sự muốn tỷ thí với ta sao?”

Mạc Sơn gật đầu, sau đó cười nói càn rỡ: “Sao nào? Người không dám?”

Dương Thiên cười khinh thường, trực tiếp đưa bàn tay hung hăng tát vào mặt Mạc Sơn.

Bốp!

Một tiếng vang trong trẻo truyền vào trong tai tất cả mọi người.

Một tát này của Dương Thiên trực tiếp đánh ngã Mạc Sơn xuống đất, răng rụng hai cái, khuôn mặt nhanh chóng sưng vù lên.

Mọi người thấy một màn như vậy đều muốn điên rồi.

“Mẹ kiếp, tiểu tử này thật sự dám đánh sao?”

“Chẳng lẽ hần không biết chỉ bằng một cái tát này, hôm nay hần sẽ chết ở đây sao?”

“Đánh mặt Mạc Sơn, tương đương làm nhục mặt Giang Nam Mạc gia.”

“Ta thật bội phục dũng khí của tiểu tử này, chuyện này, coi như trời sập xuống Mạc gia cũng sẽ không từ bỏ ý đồ.”

Dương Thiên cũng mặc kệ mọi người nghĩ như thế nào. Hần ngồi xổm xuống nhìn thoáng qua Mạc Sơn nói: “Ngươi vừa rồi bảo ai quỳ xuống?”

Trên mặt Mạc Sơn vẫn hiện lên vẻ không thể tưởng tượng nổi. Hần bịt mắt, trong đôi mắt hiện lên lửa giận ngút trời, thanh âm kiết lực nói: “Ngươi dám đánh mặt ta? Ngươi...”

Lời của hần vừa nói đến đây, Dương Thiên giơ bàn tay lên.

“Chát!”

Một tát này lại một lần nữa rơi vào trên mặt Mạc Sơn.

Sau đó hỏi vấn đề vừa rồi.

“Ngươi vừa rồi bảo ai quỳ xuống?”

Mọi người thấy một màn này, thiếu chút nữa tim đều ngừng đập.

“Mẹ nó, tiểu tử này thật sự không định sống nữa sao?”

“Lần thứ hai đánh mặt, đây là đang hung hăng chà đạp Mạc gia a, nếu kinh động đến Mạc Tà, tiểu tử này cho dù có mười cái mạng cũng không đủ dùng.”

“Ta cũng muốn xem xem, cuối cùng tiểu tử này có thể chống lại lửa giận của Mạc gia hay không.”

Dương Tuyết cũng không khỏi có chút lo lắng.

Mạc gia Giang Nam, đó cũng không phải là dễ trêu chọc, tuy rằng đệ đệ này của hần là Dương tiên sinh Tây Nam, điểm này nàng đã sớm biết.

Nhưng bây giờ đây là địa bàn của Mạc gia, nếu đối phương động thủ, bọn họ tuyệt đối không có năng lực phản kháng.

Lúc này, hai bên mặt của Mạc Sơn đều sưng lên, cả khuôn mặt thoát nhìn méo mó.

Tròng mắt hấn đỏ ngầu, nắm chặt nắm đấm, ngay cả móng tay cũng lún vào trong thịt.

Đôi mắt thù hận lạnh như băng kia gắt gao nhìn chăm chăm Dương Thiên Đạo: “Chương thứ hai, ở Giang Nam, ngươi là người duy nhất dám cho ta hai cái bạt tai...”

“Chát!”

Cái tát vang dội lần thứ ba truyền vào tai tất cả mọi người.

Tất cả mọi người nhìn là kinh hồn táng đảm, có mấy cái chân như nhũn ra đều đứng không nổi.

Tiểu tử này, muốn chết như vậy sao?

Dương Thiên không để ý đến ánh mắt hoảng sợ của mọi người, mà hờ hững nhìn Mạc Sơn đã bị hấn quạt đầu choáng váng nói: “Đừng hỏi không phải đáp. Ta hỏi ngươi, vừa rồi ngươi bảo ai quỳ xuống?”

Giữa sân hoàn toàn tĩnh mịch!

Mọi người đã thật sự điên rồi.

Liên tục đánh ba cái tát vào mặt Mạc Sơn, đánh cho hấn thắm như vậy, đây là muốn cùng Mạc gia không chết không thôi sao?

Khóe miệng Mạc Sơn chảy máu, ấn ký trên mặt có thể thấy rõ ràng, hấn chỉ vào Dương Thiên, cả người tức giận run rẩy: “Ngươi... Mạc gia ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Nói xong, vậy mà trực tiếp tức ngất đi.

Dương Thiên thu tay lại, nhìn chăm chăm Mạc Sơn hờ hững nói: “Mạc gia? Hừ, ngươi thật sự cho rằng phụ thân ngươi Mạc Tà dám ra mặt vì ngươi sao?”

Hấn là Dương tiên sinh Tây Nam, địa vị không thấp hơn Mạc Tà.

Hơn nữa quan trọng nhất là, hắn còn có một thân phận khác, Phá Thiên Tiên Đế, từng chém giết hai tôn tại cường đại Tông Sư cảnh.

Nếu như hắn động thủ, không người nào dám ngăn cản...

Chương 564 - Mạc Tà đến.

Tư Không Hàn thấy Dương Thiên muốn đi, không khỏi tức giận hừ nói: "Chờ một chút, đánh người thì đã muốn đi, trên thế giới làm gì có chuyện tốt như vậy."

Dương Thiên cười khinh thường nói: "Sao? Người dám cản ta?"

Tư Không Hàn nhìn thấy hàn ý sâu trong đôi mắt Dương Thiên, không khỏi vội vàng lui về phía sau hai bước. Sau đó hắn cao giọng hô: "Mạc công tử bị người đánh."

Một câu nói, ngoài khách sạn nhanh chóng tràn vào hơn 0 tên bảo an.

Cầm đầu là một người đàn ông trung niên mặc âu phục.

Tư Không Hàn nhanh chóng đi đến trước mặt nam tử trung niên kia, nói: "Vương quản lý, Mạc công tử bị người này đánh ngất đi, người ngàn vạn lần đừng để hắn chạy thoát."

Quản lý kia thấy được Mạc Sơn nằm trên mặt đất, sắc mặt lập tức biến đổi.

Mạc Sơn là nhi tử Mạc Tà, là Giang Nam đệ nhất công tử, đại thiếu đỉnh phong.

Bây giờ ở khách sạn của hắn ta bị người ta đánh thành bộ dáng này, hắn ta khó mà chối tội.

Vì thế, hắn vội vàng bảo vệ Mạc Sơn, nói với một bảo vệ trong đó: "Mau, nhanh đi gọi bác sĩ."

Bảo an kia vội vàng gật đầu, nhanh chóng mang một vị bác sĩ đến kiểm tra cho Mạc Sơn.

Biết được Mạc Sơn không có nguy hiểm tính mạng, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Hắn xoa xoa trán, chỉ cảm thấy phía trên đồ đầy mồ hôi lạnh.

Ánh mắt của Vương quản lý kia nhìn về phía Dương Thiên, sau đó cả giận nói: “Người thật to gan. Mạc công tử người cũng dám đánh. Thật càn rỡ a?”

Dương Thiên cười khinh thường: “Đánh thì đánh thôi, Mạc Tà tới người hỏi hắn có ý kiến gì không?”

Vương quản lý quả thực không thể tin vào tai mắt của mình.

Ở địa bàn Giang Nam, Mạc Tà, đánh con của hắn lại còn dám cuồng ngạo như thế.

Rốt cuộc hắn lấy lực lượng từ đâu?

Tư Không Hàn nói: “Vương quản lý, ta đã thông báo cho Mạc tiên sinh, hiện tại ngài ngăn hắn lại, không cho hắn ra khỏi cửa này.”

Vương quản lý gật đầu, sắc mặt âm trầm nói: “Tư Không thiếu yên tâm, hơn ba mươi bảo an của chúng ta đều là lính đặc chủng xuất ngũ, có dũng khí một chọi ba, cho dù hắn...”

Hắn còn chưa nói hết, thành thịch hai cước, Dương Thiên trực tiếp đập bay hai bảo an đang muốn bắt hắn.

“Người dám cản ta?”

Dương Thiên tiến lên một bước, khí thế Phá Thiên Tiên Đế cả người phát ra,

Giám đốc Vương biến sắc, sau đó tức giận nói: “Vị tiên sinh này, chúng ta không khác gì là địch với ngài, nhưng ngài đã thương Mạc công tử, cửa này, ngài không ra được, thức thời ở đây chờ Mạc tiên sinh tới, ta sẽ không làm khó ngài, nhưng nếu không nghe chúng ta sẽ dùng vũ lực trấn áp.”

Dương Thiên cười ha hả, đôi mắt lạnh lẽo nói: “Cùng tiến lên, ta ngược lại muốn xem xem các người có năng lực gì?”

“Không biết sống chết!”

Vương quản lý cũng triệt để nổi giận, hắn thấp giọng nói với đội trưởng đội cảnh vệ kia: “Đi, hung hăng giáo huấn hắn một trận cho ta, chỉ cần lưu một hơi cho Mạc tiên sinh một cái công đạo là được.”

Đội trưởng bảo an cường tráng dẫn đầu gật gật đầu nói: “Vương quản lý yên tâm, các huynh đệ sẽ không để cho ngài thất vọng.”

Nói xong, tiến lên một bước, nói với mười mấy bảo an xung quanh: “Vây hãm lại cho ta.”

Đám bảo an này không hổ là bộ đội đặc chủng xuất ngũ, hành động vô cùng nhanh chóng, hơn nữa trên người mỗi người đều tản ra khí tràng cường đại, khí tức ổn trọng, vẻ mặt hung hãn.

Vị đội trưởng bảo an cầm đầu kia, cầm một cây gậy cao su lạnh lùng nhìn Dương Thiên nói: “Tự ngươi đầu hàng hay là muốn chúng ta động thủ? Cô gái đằng sau ngươi rất xinh đẹp đó, ta khuyên ngươi nghĩ kỹ rồi, nếu chúng ta động thủ không cẩn thận đụng vào khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt đẹp của nàng thì sẽ không tốt đâu.”

Trong mắt hắn hiện lên vẻ không có ý tốt, ánh mắt dừng lại ở trên người Dương Tuyết.

Dương Tuyết có chút sợ hãi rụt người lại, chỉ kéo cánh tay Dương Thiên, run giọng nói: “Lão đệ làm sao bây giờ?”

Dương Thiên sờ sờ đầu nhỏ của nàng, an ủi: “Ngươi yên tâm, có ta ở đây, ai cũng không dám động đến ngươi.”

Dương Tuyết yếu ớt gật đầu, nàng cho tới bây giờ chưa gặp qua trận chiến, khuôn mặt nhỏ tràn ngập vẻ sợ hãi.

Mà lúc này ánh mắt Dương Thiên rơi vào trên người đội trưởng đội cảnh vệ kia, thanh âm lạnh lùng nói: “Ngươi vừa nói cái gì?”

Sắc mặt bảo an kia cứng đờ, sau đó bị mọi người nhìn chăm chú, cảm thấy mất mặt.

Hắn ta tức giận hừ một tiếng nói: “Thế nào, ngươi còn muốn phản kháng vô vị?”

Đôi mắt Dương Thiên dần dần đỏ lên.

Ở kiếp trước, Dương Khải hủy đi khuôn mặt của Dương Tuyết, hắn vô năng không bảo vệ tốt Dương Tuyết.

Kiếp này hắn không cho phép bất cứ kẻ nào thương tổn Dương Tuyết.

Mà nhân vật nhỏ bé như con kiến trước mắt này không ngờ lại có ý định thương tổn Dương Tuyết.

Nếu hắn đã có ý niệm không nên động trong đầu, vậy thì phải trả giá thật nhiều!

Nghĩ đến đây, thân hình Dương Thiên lóe lên, biến mất ngay tại chỗ.

Đội trưởng bảo an kia thấy một màn này, chỉ cảm thấy sống lưng phát lạnh, mồ hôi lạnh trong nháy mắt liền từ trên mặt trượt xuống.

Hắn cảm giác được một cảm giác nguy cơ cường đại, giống như tử vong đang tới gần.

Đội trưởng bảo an đang muốn lui về phía sau, lại hoảng sợ phát hiện tiền thân của mình chợt xuất hiện một người.

Mà cổ của hắn, cũng trong nháy mắt bị bóp chặt!

“Phản kháng vô vị? Những lời này hiện tại hình dung ngươi có phải thích hợp nhất hay không?”

Dương Thiên vươn tay nhắc tên đội trưởng bảo an nặng một trăm sáu mươi cân lên.

“Ngươi, ngươi muốn thế nào?”

Trong đôi mắt của đội trưởng bảo an kia đều là vẻ hoảng sợ.

Dương Thiên nhếch miệng lên, nở một nụ cười khát máu, nói: “Nếu không phải ở trước mặt tỷ tỷ ta, bây giờ ngươi đã là một thi thể lạnh lẽo rồi.”

Hắn không thể ở trước mặt Dương Tuyết tạo giết chóc, đây là nguyên tắc.

Đội trưởng bảo an kia nghe vậy mới thở phào nhẹ nhõm, lại nghe thanh âm lạnh như tử thần kia lần nữa truyền đến.

“Tuy rằng tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó tha.”

Đội trưởng bảo an biến sắc, cả giận nói: “Ngươi dám!”

Nhưng mà, hắn vừa dứt lời, Dương Thiên trực tiếp hung hăng ném hắn ra ngoài. Chạy lưng đâm vào trên một cây cột đá cẩm thạch.

Sau đó chỉ nghe một tiếng xương cốt gãy vỡ vang lên, ngay sau đó, giữa sân hoàn toàn tĩnh mịch.

Tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh.

Đội trưởng bảo an này cho dù sống sót, cũng nhất định trở thành phế nhân.

Dương Thiên nhìn đám bảo an xung quanh một vòng, tức giận hừ một tiếng nói: “Ai dám tiến lên một bước, dám làm người như thế!”

Nói xong, chỉ chỉ toàn bộ phần eo bắt đầu vặn vẹo, đội trưởng đội cảnh vệ không ngừng kêu thảm thiết.

Tất cả mọi người đều im lặng.

Không người nào dám đắc tội một tồn tại cường đại như thiếu niên.

Dương Thiên kéo bàn tay nhỏ bé của Dương Tuyết chậm rãi đi ra ngoài cửa.

Đến đâu, tất cả mọi người nhường đường cho bọn hắn.

Không ai dám cản.

Tư Không Hàn cùng với Vương quản lý kia mặt mũi tràn đầy không cam lòng.

Nhưng khi ánh mắt nhìn về phía ba người đột nhiên xuất hiện ở cửa, lập tức mừng như điên.

“Mạc tiên sinh!”

Đúng vậy, người đứng trước cửa chính là Mạc Tà, phía sau hắn có hai lão nhân đi theo.

Mạc Tà nhìn Dương Thiên chậm rãi đi tới, lạnh lùng nói: “Chính là người, đánh con ta ba tát?”

Dương Thiên nhú mày.

Từ trên người ba người đối diện, hắn cảm nhận được dao động cường đại.

Loại dao động này, là Tông Sư cảnh.

Mạc Tà dẫn đầu lợi hại hơn, đã đến Tông Sư cảnh đỉnh phong, gần như bước vào nửa bước Tiên Thiên.

Phải biết, cảnh giới của hắn bây giờ dựa theo phân chia của thế giới này, cũng chỉ là Tiên Thiên cảnh mà thôi.

Giang Nam không hồ là nơi giàu có, tàng long ngọa hồ!

Nhưng mà Dương Thiên cũng không sợ, hắn là tiên, một thân tiên thuật tầng tầng lớp lớp.

Đối phương tuy nhiều người, nhưng hắn cũng không phải ăn chay.

Vừa nghĩ đến đây, Dương Thiên ngữ khí đậm mạc nói: “Người chính là phụ thân của Mạc Sơn?”

Mạc Tà mắt diếc tai ngơ với câu hỏi của Dương Thiên, tiếp tục mở miệng nói: “Người dùng tay nào đánh?”

Dương Thiên cũng không quan tâm đến vấn đề của Mạc Tà, chỉ lạnh lùng nói: “Đứng ở cửa, người muốn cản ta?”

Mạc Tà mở miệng lần thứ ba: “Nếu đã không nói, vậy thì lưu hai cánh tay lại cho ta chuộc tội đi.”

Nói xong nhìn về phía lão giả áo trắng bên cạnh nói: “Nhạc lão, người tới ra tay đi.”

Nhạc lão gật đầu, ông ta đang định động thủ thì nghe thấy Dương Thiên lạnh lùng nói: “Chờ một chút.”

Mọi người sửng sốt, sau đó đưa mắt nhìn Dương Thiên.

“Hừ, ta còn tưởng rằng tiểu tử này có bao nhiêu kiên cường chứ, không nghĩ tới cũng là thứ hèn nhát.”

“Đúng vậy đúng vậy, Mạc Tà chỉ xuất hiện không đến một phút đồng hồ, tiểu tử này đã cầu xin tha thứ, ha ha ha.”

“Sớm biết hôm nay, hà tất lúc trước, hai lão nhân bên cạnh Mạc tiên sinh đều là cao thủ tuyệt thế.”

“Dám đánh con trai của Mạc tiên sinh, tiểu tử này nhất định khó thoát một kiếp.”

Tất cả mọi người đều cười lạnh, mà Dương Thiên lúc này chỉ là bình tĩnh nói: “Người trước tiên vào trong xe chờ ta, ta rất nhanh sẽ đi qua.”

Dương Tuyết lo lắng nói: “Không được, chúng ta phải đi cùng nhau.”

Dương Thiên cười lắc đầu nói: “Sao vậy? Không tin tưởng ta sao? Tròng diện tiếp theo tương đối máu me nữ hài tử các ngươi không xem được, hay là tránh đi một chút đi.”

“Thế nhưng...”

Dương Tuyết còn muốn nói gì đó, lại trực tiếp bị Dương Thiên ngăn lại nói: “Ta sẽ phân tâm!”

“Được rồi, Dương Tuyết rũ cặp tai nói: “Tiểu Thiên, ngươi phải chú ý an toàn, một khi xuất hiện nguy hiểm ngươi hãy nói cho ta biết, ta xông vào giúp ngươi.”

Dương Thiên cười gật đầu.

Tuy vĩnh viễn không dùng đến, nhưng đây cũng là sự quan tâm của tỷ tỷ hần, không thể phụ lòng.

Chương 565 - Nghiền ép.

Khi Dương Tuyết đi tới cửa, nhạc lão mặc áo trắng kia đang muốn ngăn cản khiến nàng giật mình.

Con ngươi Dương Thiên lập tức lạnh lẽo, toàn bộ sát khí trường quanh thân đề lên người Nhạc lão, âm thanh tàn nhẫn giống như dã thú nói: “Ngươi dám ngăn cản, ta để ngươi phơi thây tại chỗ!”

Nói xong, trong lòng bàn tay ngưng tụ một đạo kiếm quang màu xanh!

Không nhìn thấy cảnh tượng này, mọi người mặt mũi tràn đầy kinh hãi.

“Mẹ nó, đây là tình huống gì, vậy sờ màu xanh là chuyện gì xảy ra?”

“Ta đây là đang nằm mơ sao? Hay là tiểu tử kia đang biến hóa ma thuật, “

“Quá thần kỳ, quả thực không thể tưởng tượng nổi.”

So sánh mà nói, ba người Mạc Tà thấy một màn này, đồng tử lập tức co rút lại.

Ngưng tụ kiếm khí, đây chính là tiêu chí của cường giả Tông Sư cảnh, thiếu niên trước mắt này lại có thực lực Tông Sư cảnh.

Nhất là cái Nhạc lão nào đó, chỉ cảm thấy máu huyết toàn thân đều động lại.

Trong mắt hắn tràn đầy hoảng sợ, nhìn Dương Thiên, trên mặt đều là biểu cảm khó có thể tin.

Từ trong cảm giác của hắn, thiếu niên trước mắt này dường như còn cường đại hơn Mạc Tà.

Điều này khiến hắn tưởng như chỉ là ảo giác.

Nhạc lão đau khổ chống đỡ dưới khí thế của Dương Thiên, kiếm quang màu xanh kia vẫn luôn nhằm vào hắn.

Trong lòng của hắn hết sức rõ ràng, chỉ cần hắn hơi có động tác liền sẽ thật sự bỏ mình.

Mà lúc này Mạc Tà lại lãnh ngạo mở miệng nói: “Đề nàng đi!”

Nhạc lão nghe vậy gật đầu, trong lòng cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Hắn cảm giác khí thế của thiếu niên kia ở trên người hắn trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

Thu phóng tự nhiên!

Trong lòng nhạc lão không khỏi nhìn Dương Thiên một cái,

Loại thực lực này, ở Giang Nam là rất hiếm thấy.

Lúc này Mạc Tà mở miệng nói với mọi người: “Tất cả mọi người đi ra ngoài, không có mệnh lệnh của ta, ai cũng không được phép tiến vào.”

Mọi người không một ai dám phản bác Mạc Tà.

Hắn là trời Giang Nam, một câu có thể chi phối Giang Nam phát triển.

Cho nên, trong nháy mắt, hơn trăm người toàn bộ thối lui đến ngoài cửa chờ đợi.

Mà lúc này, Mạc Tà lạnh lùng nhìn chằm chằm Dương Thiên nói: “Tuổi còn nhỏ đã là Tông Sư cảnh. Sư phụ ngươi là người phương nào?”

Dương Thiên nương mày nói: “Sự phụ của ta ngươi còn chưa có tư cách biết.”

“Cuồng vọng!”

“Hỗn xược!”

Nhạc lão và lão giả mặc áo đen đứng sau Mạc Tà nghe vậy, ánh mắt lập tức sùng sốt.

Lão giả áo đen kia quay sang Dương Thiên quát lớn: “Ngươi có biết ngươi đang nói chuyện với ai không?”

Dương Thiên hờ hững hỏi ngược lại: “Vậy ngươi có biết ngươi đang nói chuyện với ai không?”

“Ngươi muốn chết!”

Lão giả áo đen nghe vậy giận dữ, đang muốn động thủ thì Mạc Tà lại đưa tay ngăn lại.

Y hít sâu một hơi nhìn Dương Thiên nói: “Tiểu tử, ngươi rất ngông cuồng, nhưng mà ngông cuồng thường thường đều cần trả giá đắt, ngươi đánh mặt con trai ta, đồng đẳng với chà đạp mặt mũi Mạc gia Giang Nam ta, hôm nay cho dù trời sập xuống, hai cánh tay của ngươi cũng phải lưu lại cho ta.”

Dương Thiên nghe vậy cười: “Chỉ bằng các ngươi? Hình như không đủ nhìn, muốn giữ lại hai cánh tay của ta, lại gọi mười Tông Sư cảnh đến.”

“Quá kiêu ngạo.”

Mạc Tà hừ lạnh một tiếng, ba người phát ra khí tràng cường đại bao phủ Dương Thiên ở trong đó.

Ba người đều là cao thủ đứng đầu, hai vị Tông Sư cảnh hậu kỳ, một vị Tông Sư cảnh đỉnh phong.

Trong đó Mạc Tà thậm chí còn lợi hại hơn Yên Thanh lúc trước nửa phần.

Ở Giang Nam, thật đúng là không có ai dám cùng bọn hắn đối nghịch.

Nhưng Dương Thiên lại không sợ không sợ.

Nếu như ở trong mắt Dương Thiên lúc đỉnh phong, ba người quả thực còn nhỏ yếu hơn so với con kiến hôi.

Tuy rằng lần này tu luyện lại một lần nữa, nhưng tu vi hiện giờ cũng không phải là thứ mà bọn họ có thể chống lại.

Mạc Tà nhìn Nhạc lão một cái, lạnh lùng nói: “Nhạc lão, ngươi đi chặt đứt hai cánh tay của hắn, lại hỏi hắn rốt cuộc là người phương nào? Dám làm càn ở địa bàn của ta?”

Nhạc lão gật đầu, nhưng không đợi ông ta động thủ, đã nghe ánh mắt Dương Thiên đậm đặc nói: “Đừng lãng phí thời gian nữa, hắn không phải là đối thủ của ta, ba người các người cùng tiến lên đi!”

Ba người nghe được lời này, lập tức giận dữ.

“Cuồng vọng!”

“Ngươi thật muốn chết ở chỗ này?”

Lão giả áo đen kia tức sùi bọt mép, nói với Mạc Tà: “Mạc tiên sinh, lần này để ta tới giáo huấn tên tiểu tử này một chút, cho hắn biết cái gì gọi là trời cao đất rộng.”

Mạc Tà gật đầu nói: ” Cũng tốt, lần này ngươi không cần lưu thủ, ta muốn nhìn xem tiểu tử này rốt cuộc có bao nhiêu năng lực.”

Lão giả áo đen kia cười một tiếng nói: “Mạc tiên sinh chờ một lát.”

Ngủ, thân hình khẽ động, trong nháy mắt biến mất tại nguyên thể.

Sau đó, không biết từ lúc nào, xuất hiện ở sau lưng Dương Thiên.

“Làm tốt chuẩn bị tay đứt chưa?”

Lão giả áo đen ánh mắt lạnh lẽo, nói xong, một đôi tay hung hăng bóp chặt cánh tay Dương Thiên, dự định đột nhiên bẻ gãy.

Nhưng mà, hắn sử dụng toàn lực, vậy mà phát hiện cánh tay thiếu niên không động một chút nào, giống như mọc rễ.

“Điều đó không có khả năng!”

Sắc mặt lão giả áo đen cuồn cuộn, nhưng mà không đợi hắn kịp phản ứng, một cánh tay của hắn đã nắm chặt hơn thiếu

niên.

Dương Thiên cười lạnh một tiếng mở miệng nói: “Ngươi cứ thích chặt tay như vậy sao? Đã như vậy, ta sẽ thành toàn cho ngươi.”

Nói xong, cánh tay Dương Thiên đột nhiên dùng sức, chỉ nghe một tiếng răng rắc giòn vang.

Xương cốt lão giả áo đen trong nháy mắt đứt gãy.

“A.....”

Hắn lập tức kêu thảm một tiếng, những mảnh xương trắng lộ ra ngoài.

“Tiểu tử ngươi muốn chết.”

Nhạc lão kia vẻ mặt âm trầm tức giận nói: “Hôm nay, đừng trách lão phu ỷ lớn hiếp nhỏ.”

Nói xong, hắn ta phẫn nộ quát một tiếng: “Bát Phương kiếm khí.”

Trong nháy mắt, lấy hắn làm trung tâm, hiện đầy kiếm khí kinh khủng.

Đếm sơ sơ cũng thấy tám đạo.

Trong mắt Mạc Tà hiện lên nụ cười lạnh, nhiều kiếm khí như vậy, cho dù là giết chết Tông Sư cảnh cũng đủ rồi.

Nhạc lão thấy vậy nhắm ngay Dương Thiên, phẫn nộ quát: -
Giết!

Nói rồi, tám đạo kiếm khí toàn bộ nhắm ngay Dương Thiên, hung hăng giết tới.

Nhưng mà, sau khi Dương Thiên thấy một màn này, lập tức cười lạnh nói: “Chỉ có tám đạo kiếm khí mà thôi, cũng dám bêu xấu trước mặt ta?”

Nói xong, bàn tay vận dụng tiên nguyên lực, bóp một cái vào hư không quát: “Phá!”

Đứt lờn, tám đạo kiếm khí kia thật sự giống như thủy tinh, tạo thành vô số mảnh vỡ trên không trung, sau đó dần dần biến mất.

“Làm sao có thể?”

Nhạc lão lộ ra vẻ mặt kinh hãi!

Đây chính là tuyệt kỹ thành danh của hắc, bất kỳ cường giả
Tông Sư cảnh nào cũng khó có khả năng tùy tiện phá giải.

Chẳng lẽ...

Hắn ta vừa nghĩ đến đây, lại nghe thiếu niên lạnh lùng mở
miệng nói: “Đấu kiếm khí? Các người gặp được tổ sư gia rồi.”

Nói xong, hắc vẫy tay với hư không, nói: “Kiếm tới.”

Một câu nói, ba người Mạc Tà cảm thụ được rõ ràng biến hóa
xung quanh.

Tất cả năng lượng vừa bị hút đi, mà bên người thiếu niên, thì
ngưng tụ vô số kiếm khí.

Một trăm đạo, một ngàn đạo, một vạn đạo!

Vạn đạo kiếm khí hình thành, quả thực rung động lòng người.

Sâu trong đôi mắt ba người hiện lên thần sắc khó có thể tin.

Một vạn đạo kiếm khí, bọn họ chưa từng gặp phải.

Giọng Dương Thiên cao ngạo nói: “Vừa rồi ai muốn chặt tay
ta, đứng ra ta nhìn xem?”

Một vạn đạo kiếm khí bạo động, chính là vì tìm tới một điểm
tới hạn, sau đó âm ầm bộc phát.

Trong mắt Mạc Tà rốt cục hiện lên vẻ thận trọng.

Hắn ta khó tin nói: “Người có thể ngưng tụ nhiều kiếm khí
như vậy?”

Dương Thiên lạnh lùng cười nói: “Đến Địa Ngục rồi sẽ có
người nói giúp ta.”

Nói xong chỉ vào ba người ở đây, giọng nói cuồng ngạo:
“Nhận lấy cái chết!”

Mạc Tà hoảng sợ nói: “Nhanh, nhanh hợp lực ngưng tụ cương
khí màu vàng.”

Hắn vừa dứt lời, ba người liền vây vào giữa, ngưng tụ thành
một màn sáng màu vàng óng.

Một vạn đạo kiếm khí, vô cùng sắc bén, giống như một con
lốc xoáy khổng lồ, du đãng trong đại sảnh khách sạn.

Những nơi đi qua, tất cả đều biến thành phế tích.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của thiếu niên, toàn bộ đều rơi vào trên cương khí màu vàng do bọn họ ngưng tụ ra.

“Keng!”

Từng tiếng kim loại giao chiến không ngừng vang lên.

Một vạn đạo kiếm khí từ trên trời giáng xuống, giống như mưa rơi.

Chỉ cần rơi xuống đất, đều sẽ hãm sâu dưới lòng đất.

Điều này cũng đủ để chứng minh mỗi một đạo kiếm khí đều có lực sát thương cường đại.

Ba người Mạc Tà bị vây trong cương khí màu vàng, giờ phút này sắc mặt đều trở nên sợ hãi.

Không phải người, tiểu tử này tuyệt đối không phải người.

Người làm sao có thể phát ra chiêu thức cường đại như vậy.

Ngàn vạn kiếm khí, nếu không phải bọn họ sớm có chuẩn bị che chở, đã sớm bị hấn chém giết.

Mặc dù có chuẩn bị, nhưng vạn đạo kiếm khí, lực lượng biểu hiện ra ngoài cơ hồ có thể nói không gì không phá.

Cương khí màu vàng của bọn họ xuất hiện lỗ thủng, trên người lão giả áo đen kia trong nháy mắt đâm ba thanh kiếm khí, Nhạc lão cũng bị thương, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi.

Mặc dù Mạc Tà là tồn tại cường đại nhất trong bọn họ, nhưng chống đỡ vạn đạo kiếm khí này vẫn hữu tâm vô lực, càng đừng đề cập phản kích.

Toàn bộ nghiền ép đơn phương kéo dài suốt mười phút đồng hồ.

Trong mười phút này, ba người Mạc Tà ở bên trong cương khí màu vàng mỗi một giây đều trải qua sinh tử.

Chờ vạn đạo kiếm khí rút cục toàn bộ rơi xuống, hiện trường, một mảnh hỗn độn.

Sương mù tràn ngập, toàn bộ khách sạn, đã bị phá hủy triệt để, mà ba người kia lúc này sống chết không rõ...

Chương 566 - Thi triển tiên kỹ.

Ngoài cửa khách sạn, tuy mọi người không biết bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng từ trong chấn động vừa rồi, có thể cảm nhận được, bên trong đang trải qua chiến đấu kịch liệt.

Trong đám người, có người cười ha ha nói: “Tiểu tử kia không phải cuồng sao? Ta ngược lại muốn xem hắn lại cuồng hơn Mạc Tà.”

“Nghe nói Mạc Tà tiên sinh là đệ nhất cường giả ở sáu tỉnh Giang Nam, hơn nữa hai lão nhân bên cạnh hắn cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, lần này tiểu tử kia chấp cánh cũng khó thoát.”

“Đánh lên mặt Mạc công tử ba cái tát, đồng nghĩa với làm nhục mặt mũi Mạc gia, tiểu tử này nhất định sẽ trả giá thâm.”

Bọn họ không ngừng cười lạnh trào phúng.

Tất cả mọi người đều cho rằng trận chiến bên trong là Mạc gia chiếm thượng phong, Dương Thiên đang đau khổ chống đỡ.

Ngay cả Dương Tuyết cũng không ngoại lệ, trên gương mặt xinh đẹp của nàng tràn ngập lo lắng, nếu không phải Dương Thiên tự tin cam đoan, nàng đã sớm xông qua.

Nhưng mà, tình huống trong khách sạn lại hoàn toàn ngược lại.

Trên mặt Dương Thiên luôn mang theo biểu cảm phong khinh vân đạm, mà chỗ ba người Mạc gia vừa đứng đã là tường đổ vách xiêu.

Trần nhà Trụ Tử sụp đổ, chôn ba người vào trong đó.

Ba người đều là Tông Sư cảnh, có thể quét ngang toàn bộ cường giả siêu cấp Giang Nam.

Nhưng dưới một chiêu của Dương Thiên, sống chết không rõ, nếu chuyện này truyền ra ngoài, chỉ sợ người của giới Cổ Võ

sẽ không tin.

Qua thật lâu, bên trong phế tích truyền đến một trận động tĩnh.

Ngay sau đó, ba người từ trong phế tích bò ra.

Ba người Mạc Tà lúc này nhìn chật vật không chịu nổi, đều bị thương thể ở trình độ khác nhau.

Nhưng mà, cũng không có vết thương trí mạng gì.

Mạc Tà cười điên cuồng không ngừng, hấn cắn răng căm tức nhìn Dương Thiên Đạo: “Người rất cường đại, vạn đạo kiếm khí có thể hủy diệt hết thảy, nhưng người quá mức tự phụ, cho rằng ta không có bất kỳ chuẩn bị nào sao?”

“Hậu chiêu?”

Dương Thiên im lặng liếc nhìn hấn nói: “Nếu như ta đoán không sai, khối sắt trên tay ngươi là thủ đoạn bảo vệ tính mạng của ngươi.”

Con người Mạc Tà co rút lại, sau đó sợ hãi than: “Quả nhiên ánh mắt độc đáo, đây là Bát Quái Bàn của ta, là một pháp khí hiếm có, có thể chống cự tất cả công kích, có thể nhìn ra người không phải người bình thường, thân phận của người rốt cuộc là ai?”

Dương Thiên đạm mạc mở miệng nói: “Dương Thiên!”

Mạc Tà nhú mày suy tư.

“Dương Thiên... Dương tiên sinh, ngươi là Dương tiên sinh Tây Nam.”

Khuôn mặt hấn mang theo vẻ khó tin.

Dương Thiên nhướng mày nói: “Người biết ta?”

Mạc Tà cười lạnh một tiếng nói: “Trong ba tháng ngắn ngủi, chinh hợp Tây Nam, trở thành đệ nhất nhân của năm tỉnh Tây Nam, tất cả đại lão Tây Nam cam nguyện cúi đầu xưng thần cho ngươi, quyết chiến cùng Yến Thanh Tông Sư nổi tiếng nhất Tây Nam tại Thiên Long tử điểm, đem hấn chém giết, ta muốn không nghe nói cũng khó.”

Dương Thiên cao ngạo nói: “Đáng tiếc, ta chưa từng nghe qua tên của ngươi.”

“Hung hăng càn quấy!”

Nhạc lão cắn răng tiến lên một bước nói: “Dương tiên sinh, mặc dù ngươi là vương Tây Nam, nhưng địa vị của Mạc Tà tiên sinh chúng ta không kém hơn ngươi, hơn nữa đây chính là ở Giang Nam, không phải năm tỉnh Tây Nam, không cho phép ngươi phách lối ở đây.”

Lão giả áo đen kia cũng mở miệng nói: “Tông sư cảnh khởi động vạn đạo kiếm khí công kích, chân khí quanh thân hẳn chắc chắn đã bị rút sạch, hiện tại ngươi đã là nỏ mạnh hết đà, cũng dám làm càn trước mặt chúng ta?”

Mạc Tà cũng mở miệng nói: “Ta niệm tình ngươi địa vị bất phàm, không đành lòng xuống tay, bất quá ngươi đắc tội với Mạc gia Giang Nam ta, nếu như vậy coi như bỏ Mạc gia ta còn mặt mũi nào mà tồn tại, ngươi bây giờ tự đoạn một tay, ta để ngươi còn sống rời khỏi Giang Nam.”

Dương Thiên nghe vậy cười nói: “Đắc tội nhà họ Mạc ở Giang Nam ngươi? Trò cười, rõ ràng là người nhà ngươi đụng phải ta, ta còn chưa cho các ngươi một lời giải thích, không ngờ bây giờ ngươi lại bảo ta giải thích với các ngươi? Thật là buồn cười.”

Nhạc lão cả giận nói: “Đã đến lúc này còn kiêu ngạo, ngươi thật cho là chúng ta không dám giữ ngươi lại sao?”

Mạc Tà cũng lạnh lùng nói: “Vừa rồi vạn đạo kiếm khí là ngươi hao hết tất cả chân khí phát ra chiêu thức, chân khí toàn bộ hao tổn, không cách nào lần nữa sử dụng chiêu thức, làm sao có thể...”

Hắn nói đến đây, chỉ nghe Dương Thiên đạm mạc mở miệng nói: “Ai nói ta không sử dụng được vạn đạo kiếm khí.”

“Cái gì?”

Ba người nghe vậy ngây ngẩn cả người, sau đó thấy Dương Thiên lại vẫy tay với hư không.

“Kiếm đến!”

Hai chữ này vừa dứt, trong phút chốc, từ phía sau Dương Thiên lại ngưng tụ ra kiếm khí dày đặc.

Mỗi một đạo kiếm khí đều vô cùng sắc bén.

Mỗi một đạo kiếm khí đều phát ra uy áp làm cho người ta sợ hãi.

Mỗi một mũi kiếm khí đều chỉ về phía ba người bọn họ.

Chỉ trong nháy mắt, vạn đạo kiếm khí trong nháy mắt ngưng tụ thành công, trong toàn bộ không gian, tiếng kiếm ngâm vang lên không ngừng, tất cả kiếm khí đều giống như có linh hồn, đang không ngừng rung động, tựa hồ muốn nóng lòng muốn thử.

Mạc Tà sợ hãi nói: “Không thể nào, ngươi làm sao có thể không tốn chút sức nào ngưng tụ vạn đạo kiếm khí lần nữa, Tông Sư chi cảnh làm sao có thể cường đại như vậy?”

Dương Thiên im lặng nói: “Ai nói ta là Tông Sư cảnh?”

“Cái gì? Ngươi không phải Tông Sư cảnh sao...”

Ba người sắc mặt kinh hãi.

“Chẳng lẽ là Tiên Thiên, ngươi tuổi còn nhỏ, bước vào Tiên Thiên cảnh giới? Nhục thân cùng thiên địa câu thông, chân khí có thể liên tục không ngừng.”

Cảnh giới Tiên Thiên a, cảnh giới này có thể dễ dàng sống hơn trăm tuổi, nhục thân đạt được thiên địa tẩy lễ, cơ hồ vô địch thế gian.

Mạc Tà toàn thân không ngừng run rẩy, vẫn không tin Dương Thiên là tiên thiên!

Hắn hít sâu một hơi sợ hãi nói: “Thế gian đã sớm không có cường giả cảnh giới Tiên Thiên xuất hiện, đồn đãi Võ Đang Cổ Nguyệt chân nhân đặt chân Tiên Thiên, nhưng đó chỉ là đồn đãi mấy năm trước mà thôi, Cổ Nguyệt chân nhân không có ra mặt chứng thật, chính là chuyện hư ảo, hắn qua tuổi tám mươi mới đụng vào ngưỡng cửa Tiên Thiên, mà ngươi chưa đủ hai mươi tuổi, làm sao có thể là Tiên Thiên?”

Dương Thiên đạm mạc nói: “Ngươi có tư cách gì để ta giải thích, hiện tại ta chỉ cho các ngươi hai lựa chọn.”

“Thần phục, hoặc bị nghiền ép.”

Mạc Tà cắn răng cầm bàn bát quái trong tay nói: “Khẩu khí thật lớn, ngươi thật sự cho rằng ngươi có thể đột phá phòng

ngự của pháp khí ta?”

Dương Thiên cười khinh thường nói: “Một kiện pháp khí kém, ta cũng muốn xem ngươi có thể kiên trì được bao lâu.”

Nói xong, quát nhẹ cả đời.

“Giết!”

Lập tức, ngàn vạn đạo thấy vậy lần nữa phóng về phía ba người Mạc Tà.

Đôi mắt Mạc Tà lạnh lẽo, chân khí bao trùm bàn bát quái.

Bát quái bàn nhất thời phát ra kim quang sáng chói, bao phủ ba người vào trong, cứng rắn giống như mai rùa.

Mạc Tà ở bên trong cười lạnh nói: “Kiếm khí của ngươi, không có khả năng xuyên thấu phòng ngự này.”

Đôi mắt Dương Thiên lạnh lẽo nói: “Vậy cũng chưa chắc, ngươi cũng biết Yên Thanh chết như thế nào?”

Mạc Tà sửng sờ, có một loại dự cảm không tốt.

Sau đó, chỉ thấy thiếu niên bắt đầu hai tay chậm rãi kết ấn.

Mới đầu chỉ là thủ thế ruộm rà, cuối cùng tốc độ càng lúc càng nhanh, gần như xuất hiện tàn ảnh.

Mà tiên nguyên bàng bạc của bản thân Dương Thiên cũng đều tràn vào trong ấn kết.

Mạc Tà càng ngày càng cảm thấy bất an, chân khí quanh người hần ngưng tụ ra.

Thân là Tông Sư cảnh đỉnh phong, nửa chân bước vào Tiên Thiên, thực lực không dễ dàng xem thường.

Chân khí toàn thân ngưng tụ trong lòng bàn tay, Mạc Tà phần nộ quát một tiếng: “Cổ Hoàng Chương!”

Trong phút chốc!

Một chương ấn thuần kim sắc thành hình, sau đó đánh về phía Dương Thiên.

Đạo chương ấn này là tuyệt kỹ thành danh của Mạc Tà, đã mười năm chưa xuất hiện.

Mười năm trước, hắn chỉ bằng vào đạo chưởng ấn này chém giết một vị cường giả Tông Sư đỉnh phong, tung hoành Giang Nam mấy chục năm, không một người nào dám cùng hắn khiêu chiến.

Thời gian mười năm, chiêu này của hắn càng có uy hiếp hơn. Nhưng đối cứng với cảnh giới Tiên Thiên mà không bại.

Vạn đạo kiếm khí kia ở trước mặt cổ hoàng chưởng Mạc Tà yếu ớt như mưa phùn.

Lúc này, lão giả áo đen cùng nhạc lão toàn bộ hưng phấn lên.

Mạc Tà rút cục xuất thủ, thử hỏi trong thiên hạ ai dám địch nổi?

Dương Thiên nhìn thấy chưởng ấn thuần kim sắc đánh về phía hắn, ánh mắt hắn ngưng lại, có thể cảm nhận rõ ràng chưởng ấn này có thể tạo thành thương thế nghiêm trọng trên người hắn.

Hắn không dám khinh thường, vốn muốn ngưng tụ Cửu Thiên Lôi Thần hạ xuống, nhưng lúc này đã không còn kịp nữa.

Kết ấn của hắn đột nhiên đột biến, nghĩ tới một loại tiên kỹ khác.

“Ba ngàn Phong Lôi Ấn!”

Dương Thiên quát nhẹ cả đời, chỉ thấy một đạo ấn kết mang theo lực đạo hủy thiên diệt địa, cùng với đạo Cổ Hoàng chưởng của Mạc Tà, hung hăng đụng vào nhau.

“Ầm ầm!”

Một tiếng nổ truyền đến, hai đại chiêu va chạm, một cỗ khí lẫn mang tính hủy diệt từ vị trí trung tâm lan tràn ra bốn phía.

Cột đá cẩm thạch chắc chắn trong nháy mắt bị phá hủy.

Tất cả cửa sổ thủy tinh đều bị chấn vỡ, sàn nhà tinh mỹ, giờ phút này toàn bộ bị hất bay.

Bàn ghế quý báu lúc này đã biến thành bột mịn, toàn bộ khách sạn đều đang lung lay sắp đổ.

Tuy rằng nhìn từ bên ngoài, coi như hoàn hảo, nhưng bên trong đã bị phá hoại nghiêm trọng, khách sạn trị giá mấy trăm

triệu tài sản, dưới một đạo công kích này, đã không còn sót lại chút gì.

Tuy rằng Dương Thiên cường đại, nhưng vẫn bị dư âm này trùng kích, lui về phía sau hai bước, một đạo thủy tinh sắc bén cắt qua sườn mặt hắn, vài giọt máu tươi đỏ thẫm chảy xuống.

Mà ba người Mạc Tà thì càng thêm chật vật, trực tiếp bị dư âm trùng kích không ngừng lui lại, trên mặt đất tất cả đều là dấu chân hăm sâu vào.

Chương 567 - Lấy người làm chủ.

Dương Thiên sờ vết máu trên mặt, sắc mặt trở nên lạnh lẽo.

Ba tồn tại trước mắt này như con kiến hôi, vậy mà để hắn bị thương.

Hắn chậm rãi đi về phía ba người. Lão giả áo đen kia đứng dậy cả giận nói: “Dừng tay, chuyện này bỏ qua, Mạc Tà tiên sinh sẽ không làm khó ngươi nữa, ngươi đi đi.”

Dương Thiên mặt mang khinh thường nói: “Làm khó ta? Các ngươi có tư cách này sao?”

Lão giả áo đen cắn răng nói: “Như thế nào? Ngươi muốn cùng toàn bộ Giang Nam là địch?”

Dương Thiên cong ngón búng lão giả áo đen, một đạo kinh khí lập tức như một viên đạn, trực tiếp xuyên thấu lồng ngực lão giả áo đen.

Sau đó lạnh lùng mở miệng: “Một con chó săn mà thôi, cũng dám kêu gào với ta, để chủ tử ngươi nói chuyện.”

Nhạc lão thấy lão giả áo đen ngã xuống đất, không khỏi càng thêm hoảng sợ.

Mạc Tà lạnh lùng nhìn Dương Thiên Nộ: “Ngươi rốt cuộc muốn thế nào?”

Hắn khẽ nâng kiếm chỉ chỉ về phía Mạc Tà, một đạo kiếm quang óng ánh hiện lên, thanh âm của hắn lạnh lùng hỏi: “Ngươi phục không?”

Mạc Tà ho khan hai tiếng rồi phun ra một ngụm máu, cắn răng nói: “Ta không phục, ta có pháp khí nơi tay, mặc cho ngươi có cảnh giới Tiên Thiên, cũng không thể nào đột phá phòng ngự của ta.”

“Đây chính là chỗ dựa của ngươi?”

Dương Thiên nở nụ cười.

Sau khi cười xong, đôi mắt trở nên lạnh lẽo.

“Ta ngược lại muốn xem xem, ngươi dựa vào rốt cuộc kiên cố cỡ nào!”

Nói xong, khí thế quanh người đột nhiên thay đổi.

“Cấm Kiếm Thức!”

“Lục Kiếm Thức!”

“Cuồng Kiếm Thức!”

Ba đạo kiếm khí hợp làm một thể, khí thế đạt đến đỉnh phong.

“Giết!”

Dương Thiên gầm lên một tiếng, ba đạo kiếm khí mang theo lực lượng vô kiên bất tồi, hung hăng đánh về phía Mạc Tà.

“Mở!” Mạc Tà biến sắc, nhanh chóng truyền chân khí còn sót lại quanh thân vào trong chiếc đĩa bát quái.

Khối Bát Quái Bàn kia cũng không hổ là pháp khí, chân khí tràn vào trong kỳ, lập tức phóng xuất ra một mặt khắc ấn phù văn lít nha lít nhít.

Nhạc lão thấy vậy lập tức thở dài một hơi nói: “Mạc tiên sinh, pháp khí này quả nhiên không tầm thường, tiểu tử kia muốn phá pháp khí này, căn bản chính là si tâm vọng...”

Hắn vừa nói đến đây, kiếm khí liên tiếp đánh tới.

Đạo kiếm khí thứ nhất, dễ dàng để lại vết nứt nghiêm trọng trên bàn bát quái.

Mạc Tà và Nhạc lão choáng váng.

Đây chính là đĩa bát quái chắc chắn có thể phòng ngự đạn pháo của xe tăng. Tại sao có thể như vậy?

Nhưng bọn họ chưa kịp chấn kinh, đạo kiếm khí thứ hai đánh tới, trực tiếp đâm rách cái đĩa bát quái này.

Hai người lập tức hoảng sợ.

Khối pháp khí vô giá này, vậy mà lại bị hỏng.

Phía sau còn có một đạo kiếm khí chống cự thế nào được?

Mạc Tà muốn mở ra Tông Sư cảnh Kim sắc cương khí để ngăn cản.

Nhưng chỉ mới mở ra một nửa, đạo kiếm khí thứ ba đã đánh tới, chia Bát Quái Bàn thành hai, hơn nữa, dễ như trở bàn tay đâm xuyên qua lồng ngực của hắn.

Xuy!

Kiếm khí sắc bén vô cùng, miệng vết thương bị xuyên qua, máu tươi lập tức tuôn ra.

“Gia chủ!”

Nhạc lão kinh hô một tiếng, vội vàng tiến lên đỡ lấy Mạc Tà đang lung lay sắp đổ.

Giờ phút này sắc mặt Mạc Tà tái nhợt, che ngực, chỉ cảm thấy sinh cơ dần dần biến mất.

“Ngươi phục không?”

Dương Thiên đặt câu hỏi lần thứ hai.

Mạc Tà là Giang Nam đệ nhất nhân, tự nhiên có ngạo khí của mình, hắn cả giận nói: ” Ta không phục, có gan ngươi liền giết ta.”

Dương Thiên ánh mắt lạnh lẽo nói: “Thật sự cho rằng ta không dám sao?”

Nói xong, trực tiếp ngưng tụ ra kiếm quang hơn ba mươi mét!

Kiếm quang vừa ra, suýt chút nữa hù chết Nhạc lão.

Trên mặt hắn ta mang theo hoảng sợ nói: “Cái này cái này... cái này không thể nào.”

Dương Thiên không để ý đến hấn, nơi kiếm quang đi qua, mặt tường bê tông cứng rắn kia yếu ớt như đậu hũ.

“Nếu ngươi không phục, vậy thì đi chết đi.”

Nói xong, kiếm quang dài đến ba mươi mét, nhắm ngay Mạc Tà hung hăng chém xuống.

Nhạc lão thấy một màn này, lập tức kinh hô: “Gia chủ cẩn thận.”

Nói xong, hấn khởi động cương khí màu vàng trước người Mạc Tà.

“Bành!”

Hai bên chạm vào nhau, tuy rằng cương khí màu vàng do Nhạc lão ngưng tụ ra chống đỡ được, nhưng cương khí màu vàng lại xuất hiện từng vết rạn.

Hơn nữa, trong nháy mắt dưới sự trùng kích cường đại, Nhạc lão bị áp bách quỳ một gối xuống đất, lúc đầu gối tiếp xúc với sàn nhà cứng rắn, sàn nhà trong phạm vi ba mét xung quanh lập tức vỡ vụn ra như mạng nhện.

Nhạc lão còn chưa thở ra một hơi. Dương Thiên giờ kiếm quang hơn ba mươi mét lên, sau đó lại chém xuống một lần nữa.

“Phốc phốc!”

Một kích này, cương khí màu vàng quanh thân Nhạc lão ngưng tụ ra đã triệt để vỡ vụn, dư uy của kiếm quang, ông ta đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi.

Hấn là tông sư cảnh, là tồn tại đứng đầu cổ võ giả.

Nhưng hôm nay lại bị một thiếu niên treo lên đánh.

Sắc mặt của Nhạc lão phát khổ, bởi vì lúc này Dương Thiên đã giờ cao kiếm quang, lần công kích thứ ba sắp tới.

Mạc Tà bị kiếm khí xuyên qua ngực, cả người đã sớm mất đi năng lực chống cự.

Nếu không phải Nhạc lão liều chết bảo vệ, hấn đã sớm chết dưới đạo kiếm mang thứ nhất của Dương Thiên.

Bây giờ đạo kiếm quang thứ ba đã chém về phía Nhạc lão, hắn cắn răng nói: “Dừng tay, mau dừng tay, ta thần phục, Mạc Tà ta phục rồi.”

Sắc mặt Mạc Tà vắn vẹo, hai tay nắm chặt, cảm thấy nhục nhã.

Kiếm quang của Dương Thiên ngừng lại, dừng lại ở chỗ cách đỉnh đầu Nhạc lão đầu ba tấc.

Có thể nói chỉ cần chậm một giây, nhạc lão liền đầu một nơi thân một nẻo.

Mạc Tà phục rồi, Dương Thiên lạnh lùng cười một tiếng, sau đó thu hồi kiếm quang.

“Vừa rồi ngươi muốn chặt đứt một tay của ta, còn tính sao?”

Mạc Tà nghe vậy, cơ bắp trên mặt không ngừng co rúm lại, hắn cắn răng nói: “Dương tiên sinh, vừa rồi là ta mạo phạm ngài, hiện tại ta sẽ nói cho ngài.”

Nói xong, một tay nắm lấy cánh tay của mình, đột nhiên gấp lại.

Răng rắc.

Một tiếng xương gãy thanh thúy vang lên.

Mạc Tà buồn bực hừ một tiếng nói: “Không biết Dương tiên sinh có hài lòng không.”

Dương Thiên hờ hững đứng tại chỗ, đứng chấp tay, không nói gì.

Mồ hôi trên trán Mạc Tà không ngừng rơi xuống, từ khí tức khổng lồ phát ra từ trên người thiếu niên, hắn cảm nhận được, những công kích vừa rồi, đối với thiếu niên này không ngờ lại không chịu chút ảnh hưởng nào.

Khí tức của hắn không hề hỗn loạn, tóc và quần áo đều lộ ra một tia cẩn thận tỉ mỉ.

Điều này cũng chứng minh thiếu niên trước mắt rất cuộc mạnh mẽ cỡ nào.

Cảnh giới Tiên Thiên không ai địch nổi, câu nói này cũng không phải chỉ nói suông!

Mạc Tà tự nhiên nhìn ra, thiếu niên cũng không hài lòng với lời dẫn dò của hắn.

Nhìn lão giả áo đen trọng thương sắp chết, còn có Nhạc lão tu vi cùng với hao hết suy yếu đến mức giống như lão nhân bình thường, Mạc Tà sinh ra một cỗ bi thương.

Hắn tung hoành Giang Nam hơn mười năm, lần đầu tiên bại.

Hơn nữa còn là thảm bại, bị đối phương cơ hồ lấy thế nghiền ép đánh bại!

Căn bản không cho hắn có cơ hội phản kháng.

Mạc Tà biết chênh lệch giữa mình và Dương Thiên, cũng biết hôm nay không cho hắn đáp án hài lòng, ba người đều sẽ chết ở chỗ này.

Thân thể hắn không ngừng run rẩy, hít sâu một hơi, chậm rãi mở miệng nói: “Về sau Giang Nam, lấy Dương tiên sinh vi tôn, không biết như vậy Dương tiên sinh có hài lòng hay không?”

Nói xong câu đó, Mạc Tà phảng phất như toàn bộ thân thể bị rút sạch, trong lòng tràn ngập hối hận.

Nếu là vừa rồi đến khách sạn, hắn không ỷ thế hiếp người, hiện tại cánh tay của hắn sẽ không đứt, Giang Nam cũng sẽ không chấp tay nhường người.”

Nhưng mà hiện tại, tất cả đều đã muộn.

Lão giả áo đen cùng nhạc lão đều khiếp sợ ngăn cản nói: “Gia chủ không thể a!”

Cơ mặt Mạc Tà co rúm lại, tròng mắt đều đỏ bừng lên, cuối cùng chậm rãi đưa tay ngăn hai người lại.

Lúc này Dương Thiên lạnh lùng mở miệng nói: “Nhớ kỹ lời người nói hôm nay!”

Đứt lời, xoay người rời đi!

Mạc Tà chán chường ngồi dưới đất, hai mắt vô thần...

Sau khi Dương Thiên ra khỏi cửa, đám người lập tức xôn xao.

“Mau nhìn, đi ra rồi.”

Trong lúc nhất thời, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Dương Thiên.

“Ta thảo, sao lại là tiểu tử này.”

“Vừa rồi bên trong đánh nhau kịch liệt như vậy, sao tiểu tử này không hề bị thương chút nào vậy.”

“Quái lạ, Mạc tiên sinh đâu? Tiểu tử này đều đánh rơi răng của Mạc công tử rồi, Mạc tiên sinh bỏ mặc không quan tâm?”

Tất cả mọi người mê hoặc.

Lúc này Dương Tuyết nhìn thấy Dương Thiên không chút tổn hại, lập tức tiến lên, trong đôi mắt chứa nước mắt cẩn thận kiểm tra toàn thân Dương Thiên.

“Tiểu Thiên, ngươi không sao chứ?”

Nàng một mặt vội vàng, trên mặt nước mắt rất nhiều, hiển nhiên vừa rồi ở bên ngoài lo lắng không ít.

Dương Thiên cười cười, xoa cái đầu nhỏ của Dương Tuyết nói: “Không sao đâu, ngươi bây giờ nên lo lắng cho bọn họ mới đúng.”

Dương Tuyết thấy Dương Thiên lông tóc không tổn thương, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, lông mày dựng thẳng, đôi mắt sáng như sao nói: “Tiểu tử, lần sau đừng khoe khoang nữa có biết không, ngươi có biết ta lo lắng ngươi cỡ nào không, nếu ngươi xảy ra chuyện, ta làm sao bàn giao với người trong nhà, ngươi muốn...”

Dương Thiên bất đắc dĩ nói: “Được rồi được rồi, bây giờ không phải là không có việc gì sao?”

Dương Tuyết tức giận hừ một tiếng, tiếp tục mở miệng nói: “Lấy móng vuốt của ngươi từ đỉnh đầu ta, nếu còn dám đụng vào tóc của ta, ta giết chết ngươi.”

Dương Thiên:.....

Mới vừa rồi còn một mặt lo lắng, hiện tại lại là một bộ cừu nhân, tuyên bố giết chết hắn.

Tính cách của tiểu tử này thật đúng là hay thay đổi.

Tuy nhiên, Dương Thiên có thể cảm nhận được sự quan tâm của nàng đối với mình không hề thay đổi.

Chương 568 - Làm sao để khen thưởng.

Lúc này, Tư Không Hàn đỡ Mạc Sơn đi qua.

Lúc này, vết sưng phù trên mặt Mạc Sơn đã biến mất hơn phân nửa, nhưng vẫn vô cùng chói mắt.

Đôi mắt oán độc của hắn nhìn chằm chằm Dương Thiên, có chút quái dị nói: “Người vậy mà không sao?”

Dương Thiên lạnh lùng nhìn hắn một cái nói: “Có phải làm người thất vọng rồi không?”

Mạc Sơn cau mày nói: “Người đánh ta thành như vậy, sao có thể không sao được?”

Dương Thiên cười nhạt một tiếng nói: “Ta không chỉ đánh người, còn đánh phụ thân người, người có ý kiến gì?”

Một câu nói, tất cả mọi người không thể tin vào tai của mình.

Một thiếu niên sùng bái Mạc Tà trợn mắt há hốc mồm nói: “Mẹ nó, lần đầu tiên ta nghe thấy có người dám sỉ nhục Mạc Tà khi đánh ta.”

“Tiểu tử này thật sự chán sống rồi sao? Mạc Tà đang ở trong khách sạn, nếu như bị hắn nghe được, hậu quả tuyệt đối là hắn chịu không nổi.”

“Mạc Tà là Giang Nam đệ nhất cao thủ, nghe nói địa vị hiện giờ là nhất đại tông sư, mà hai lão nhân bên cạnh hắn cũng là đại cao thủ nổi tiếng Giang Nam, tiểu tử này biết chút công phu liền dám nói khoác như thế, hừ, ta xem hắn chết như thế nào.”

Tư Không Hàn cũng cười lạnh không ngừng.

Phụ thân bị vũ nhục như thế, trông mặt Mạc Sơn đều đỏ lên.

Hắn ta cả giận nói: “Tiểu tử, ngươi muốn chết!”

Nói xong đang định động thủ.

Nhưng mà lúc này, chỉ thấy từ trong khách sạn đi ra ba người.

Ba người này không phải ai khác, chính là Mạc Tà, còn có hai lão già đi theo hắn.

Sắc mặt Mạc Tà tái nhợt như tờ giấy, tuy rằng sống lưng thẳng tắp, nhưng mà trước ngực đã bị máu tươi thấm ướt.

Mà hai lão nhân khác thì càng thêm thảm thiết, đầy bụi đất, đỡ lấy nhau, ngay cả khí tức cũng vô cùng yếu ớt.

Mọi người thấy một màn này đều trợn tròn mắt.

Chẳng lẽ vừa rồi ở bên trong, ba người này đã xảy ra nội đấu?

Mạc Sơn vội vàng tiến lên vội vàng hỏi: “Phụ thân, người thế nào rồi?”

Mạc Tà khẽ lắc đầu ý bảo hắn không có việc gì.

Mạc Sơn chỉ vào Dương Thiên, sau đó nhìn về phía Mạc Tà nói: “Phụ thân, chính là tên khốn này đánh mất con, con nhất định phải...”

Hắn còn chưa nói hết.

“Chát!”

Một tiếng bạt tai thanh thúy vang dội truyền vào tai tất cả mọi người.

Tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn một màn trước mắt này, trên mặt toàn bộ mang theo biểu lộ không thể tưởng tượng nổi.

Mạc Tà lại đánh Mạc Sơn, hơn nữa còn ở trước mặt nhiều người như vậy.

Mạc Sơn bùm mặt, khó có thể tin nhìn phụ thân của mình, mặt mũi tràn đầy phẫn nộ nói: “Vì cái gì?”

Cơ mặt Mạc Tà co rúm, hắn lạnh lùng nói: “Đứng trước mặt ngươi là Dương tiên sinh, ngươi dám bất kính với hắn?”

Tất cả mọi người nghe vậy có chút ngây ngốc.

“Dương tiên sinh? Tiểu tử này không phải vừa rồi nói họ Lý sao?”

“Ta nhớ đã nghe qua cái tên này ở đâu rồi?”

“Ta đi, Mạc Tà lại vì tiểu tử này mà đánh con của hấn, như vậy xem ra, tiểu tử này dường như địa vị bất phàm a.”

Mọi người thán phục, còn có một vài người đang cau mày.

Cái tên Dương tiên sinh này quá quen tai.

Một nam tử trong đó nhíu mày thật lâu, sau đó đột nhiên a một tiếng, tựa hồ nghĩ tới điều gì, trên mặt hoảng sợ nói: “Dương tiên sinh, trời ạ, là Tây Nam Dương tiên sinh, đúng rồi, cũng chỉ có Dương tiên sinh, mới không sợ Mạc Tà.”

Mọi người nghe vậy đầu tiên là sửng sờ, sau đó toàn bộ đều choáng váng.

“Ta thảo, nghe người nói như vậy thật đúng là vậy.”

“Đã sớm nghe nói Dương tiên sinh Tây Nam là một thiếu niên.”

Đông đảo nam sinh không ngừng, mà các nữ sinh thì mặt mang hoa đào.

“Oa, hấn thật đẹp trai.”

“Không ngờ, Dương tiên sinh mà ta sùng bái lại là hấn.”

Tư Không Hàn đã bị dọa đến run lấy bầy.

Nhớ tới vừa rồi hấn không ngừng đối nghịch với Dương Thiên, trái tim cũng sắp nhảy ra ngoài.

Vị này chính là vương Tây Nam, Mạc Tà cũng phải nhường hấn ba phần.

Mà vừa rồi hấn không ngừng trêu chọc đối phương, quả thực không biết sống chết.

Mạc Sơn vẻ mặt khó tin nhìn Dương Thiên.

Nghe nói Dương tiên sinh ở Tây Nam không chế toàn bộ năm tỉnh Tây Nam, tất cả đại lão đều cúi đầu với hấn, hoàn toàn xứng đáng là vương của Tây Nam.

Mà những thứ này, chỉ cần thời gian không đến ba tháng, thiếu niên đã chinh hợp xong.

Phụ thân của hấn ở địa giới Giang Nam mười năm, còn không dám nói đem Giang Nam chinh hợp.

Mạc Sơn đang khiếp sợ, mà Mạc Tà sợ Dương Thiên Hội lại ra tay với con trai của hắn, vội vàng tiến lên một bước khom người nói: “Dương tiên sinh, tiểu nhi không hiểu chuyện, ta đã ra tay giáo huấn, kính xin ngài nể mặt ta, tha cho hắn một lần.”

Dương Thiên gật đầu.

Mạc Tà lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nếu đối phương thật động thủ, toàn bộ Giang Nam không người có thể ngăn được hắn.

Mọi người thấy một màn này, đã không biết nên dùng cái gì để hình dung biểu lộ của mình.

Giang Nam đệ nhất nhân, hiện nay khom người với Tây Nam Dương tiên sinh.

Điều này đại biểu cái gì?

Giang Nam thần phục?

Nghĩ tới đây, khóe mắt của bọn họ đều hung hăng co rúm lại,

Mà Dương Thiên cảm thấy nơi này không cần thiết phải ở lại nữa, vì thế kéo Dương Tuyết rời đi.

Lúc này Mạc Tà mới thở dài một hơi, nhìn ánh mắt oán độc của con mình nhìn bóng lưng Dương Thiên rời đi, Mạc Tà hừ lạnh một tiếng nói: “Người hôm nay gây họa suýt nữa khiến Mạc gia chúng ta bị diệt, hai gia gia ngươi cũng bởi vì ngươi bị thương nặng, ta biết ngươi không cam lòng, nhưng thiếu niên kia cường đại vượt quá tưởng tượng của ngươi, nếu ngươi còn dám không biết tốt xấu tìm hắn gây phiền toái, ta là người đầu tiên đánh gãy chân của ngươi.”

Hắn nói lời này thanh âm lạnh lùng, Mạc Sơn nghe vậy sau rụt rụt cổ, không dám nói.

Trên xe, Dương Tuyết Khinh mặt xinh đẹp lười biếng duỗi thân hình uyển chuyển một chút, trên mặt mang theo vẻ mặt vui sướng nói: “Ai nha, thật sự là quá sung sướng, ngươi làm loạn như vậy, bọn họ khẳng định không dám theo đuổi ta nữa, điện thoại của ta rốt cuộc cũng có thể yên tĩnh thanh tĩnh rồi.”

Nói đến đây, Dương Tuyết Tiểu nháy mắt với Dương Thiên nói: “Lão đệ, ngươi nói lão tử cảm tạ ngươi thế nào?”

Dương Thiên cười nói: “Tỷ không cần khách sáo, đây là việc ta nên làm, không cần phần thưởng.”

Dương Tuyết nghe vậy nhướn đôi mi thanh tú ngạo kiều hừ nói: “Lão đệ, được lắm, tự cho là lên làm Tây Nam Dương tiên sinh, liền xem thường lễ vật của tỷ người đúng không, hai tháng trước, ta vì mua cho người một bộ quần áo mấy ngàn tệ làm lễ vật, lão tỷ người đã ăn mì tôm nửa tháng rồi, người thật không có lương tâm.” Dương Thiên toàn thân chấn động.

Sự quan tâm của tỷ tỷ đối với mình vẫn không giảm bớt.

Thần sắc hần phức tạp cười cười, sau đó mở miệng nói: “Nếu như lần trước, sao ta có thể từ chối được? Tỷ nói xem, phần thưởng cho ta là gì?”

Dương Tuyết lúc này mới hài lòng cười nói: “Ta giới thiệu khuê mật của ta cho người làm tiểu tam, thế nào.”

Phập!

Dương Thiên suýt nữa phun ra một ngụm máu, bởi vì đang lái xe nên sợ tới mức thiếu chút nữa đâm vào xe phía trước.

Khóe miệng hần co giật nói: “Dương Tuyết, người có thể đừng đùa ta được không.”

Dương Tuyết cười ha ha nói: “Như thế nào là đùa với người chơi, ta nói thật đó, lúc ta ở Giang Nam đại học, có một khuê mật, nhà nàng ở Giang Nam, lúc người học trung học không phải ta đã dẫn về nhà sao? Người còn nói thích hần, bảo lão tỷ người giúp người gửi thư tình, ta có thể nói cho người biết, lúc trước người tuổi còn nhỏ, thư tình ta viết cũng không có truyền cho khuê mật này, nhưng nội dung người viết ta nhớ rất rõ ràng, hơn nữa chữ sai còn liên miên, có muốn ta đọc cho người hay không?”

Dương Thiên gần như sắp điên rồi, sắc mặt hần lúng túng nói: “Lão tỷ, chuyện kia đã xảy ra mấy trăm năm trước rồi, người còn nhắc đến nữa?”

Hần cảm thấy tất cả mặt mũi đều mất hết.

Dương Tuyết ngạo kiều hừ một tiếng nói: “Vì sao không nhắc tới?”

Thấy Dương Thiên mặt đầy tuyệt vọng, Dương Tuyết cười hì hì, lén nói bên tai hắn: “Ta nói cho ngươi biết nhé, khuê mật của ta ngưỡng mộ Dương tiên sinh đã lâu, đợi lát nữa chúng ta sẽ đi tìm nàng, ngươi phải biểu hiện thật tốt đấy.”

Dương Thiên im lặng nói: “Nhưng mà ta đã có Tiểu Thần rồi.”

Dương Tuyết không thèm để ý khoát tay áo nói: “Đã nói rồi, ta đây làm tiểu tam cho ngươi, ha ha, thế nào mà tâm động chưa?”

Dương Thiên:

Gặp được một người tử tử như thế, hắn thật không biết nên khóc hay nên cười.

Trên đường đi, Dương Tuyết gọi điện thoại.

Sau khi cúp máy, nàng lập tức hưng phấn nói: “Mau mau mau mau lão đệ, giao lộ phía trước quẹo trái, cha mẹ khuê mật của ta không có ở nhà, chúng ta nhanh đi đi, huynh yên tâm, sau khi thả ta sẽ tạo cơ hội tốt cho huynh.”

Sắc mặt Dương Thiên biến thành màu đen.

Sớm biết như vậy, lần này hắn không nên bồi tiếp người tử tử này đến Giang Nam.

Nhưng bất đắc dĩ, lúc này bàn tay nhỏ bé trắng nõn mềm mại của Dương Tuyết đã dừng lại ở lỗ tai hắn nửa ngày.

Lão tử này cũng không giống như Hàn Hương Ngưng.

Hàn Hương Ngưng nhéo lỗ tai hắn thập phần mềm nhẹ, mà Dương Tuyết là không lưu thủ chút nào, có bao nhiêu kinh lực liền sử bao nhiêu kinh.

Điều này cũng khiến cho Dương Thiên khi còn bé rất sợ nàng.

Tuổi thơ của Dương Thiên, gần như bị nàng đánh từ nhỏ đến lớn!

Thế là Dương Tuyết nói bảo xe rẽ vào đâu, Dương Thiên cũng phải thành thật nghe.

Không bao lâu, xe dừng ở bên cạnh một biệt thự trang hoàng có phong cách kiểu Châu u, lộ ra vẻ vô cùng tinh xảo.

Hai người xuống xe, Dương Tuyết cười hì hì nói: “Ôi lão đệ, thế nào? Biệt thự này xinh đẹp không, ta nói cho người biết, nhà khuê mật của ta chỉ có một mình cô ta, nếu người đi cùng cô ta, sau này căn nhà này sẽ là của người.”

Dương Thiên:.....

Chương 569 - Thân phận chân chính.

Nhìn biểu cảm kiêu bộn của Dương Tuyết tới nay, Dương Thiên đỡ trán nói: "Tỷ tỷ, bên Giang Thành có người đưa ta mười tòa biệt thự xa hoa hơn thế này ta cũng không cần, hơn nữa ta dám nói toàn bộ Tây Nam, người nhìn trúng bất kỳ một căn nhà nào ta cũng có thể trong vòng một giờ mua cho người, người cảm thấy thân phận của ta bây giờ, sẽ coi trọng gia sản của bọn họ sao?"

Dương Tuyết cười khúc khích nói: “Được được được, người lợi hại thì tốt rồi chứ, bây giờ theo ta vào thôi.”

Dương Thiên chần chừ nói: “Lão tỷ, ta có thể không vào được không.”

Nhớ tới mấy trăm năm ba trăm năm trước hắn từng viết thư tình cho đối phương, Dương Thiên đều đỏ mặt.

Người này quá mất mặt.

Dương Tuyết hiểu Dương Thiên nhất, thấy được vẻ mặt này của hắn, sao lại không biết trong lòng Dương Thiên đang suy nghĩ cái gì.

Nàng ngạo kiều hừ nói: “Người bây giờ có hai lựa chọn, thứ nhất là ngoan ngoãn đi vào, thứ hai ta giết chết người sau đó kéo thi thể của người vào, người chọn một đi.”

Dương Tuyết nói xong, khoe miệng Dương Thiên co rúm, còn chưa kịp phản bác, chỉ nghe cửa bị mở ra.

Sau đó một giọng nói ôn nhu như nước truyền đến.

“Hi hi, Tiểu Tuyết, chúng ta mới nửa tháng không gặp, thật xấu khi để người khác của người không thay đổi chút nào.”

Ánh mắt hai người nhìn lại, đã thấy một cô gái xinh đẹp đứng ở cửa.

Khuôn mặt trái xoan xinh xắn của cô gái có chút ửng hồng. Đôi mắt to màu hồ phách trong suốt, khí tức thuần khiết ôn nhu khiến lòng người say mê. Mái tóc dài mềm mại như nước của nàng, gió nhẹ phát phơ, giống như tiên nữ.

Cô mặc một chiếc quần jean màu trắng, để lộ đôi chân thon dài trắng như tuyết, trên người là một chiếc áo T-shirt đơn giản, vải vóc bó sát, làm tôn lên dáng người là lướt hấp dẫn của thiếu nữ.

Hơn nữa lộ ra xương quai xanh tinh xảo khéo léo, nụ cười rất ngọt, làm cho người ta không dời mắt được.

Thấy ánh mắt Dương Thiên nhìn chăm chú vào hân, khuôn mặt nữ hài ửng đỏ.

Dương Tuyết thấy nữ hài xuất hiện, đôi mắt đẹp sáng ngời nhào tới trước nói: “Thanh Nhã, nửa tháng không thấy ta đến muốn chết, đến ôm một cái.”

Tống Thanh Nhã nghe vậy cười ôm Dương Tuyết, vỗ vỗ sau lưng nàng nói: “Đúng vậy, ta cũng rất nhớ huynh, nhiều lần hẹn huynh đến nhà ta chơi, lần này huynh rốt cuộc cũng đến rồi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Dương Tuyết cọ cọ trên khuôn mặt xinh đẹp của Tống Thanh Nhã có vẻ vô cùng thân mật nói: “Ta đây không phải đã đến rồi sao.”

Ánh mắt Tống Thanh Nhã nhìn về phía Dương Thiên, sau đó có chút nghi vấn nói: “Tiểu Tuyết, đây là bạn trai của ngươi?”

Dương Tuyết cười khúc khích nói: “Mới không phải đâu, đây là bạn trai ta tìm cho ngươi.”

Nói xong, ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên nói: “Còn đứng ngây ra đó làm gì? Tới ôm bạn thân của ta chào hỏi một tiếng đi.”

Dương Thiên trợn trắng mắt,

Mà Tống Thanh Nhã dường như cũng bị câu nói này của Dương Tuyết dọa cho giật mình, nàng vội vàng khoát tay nói: “Đừng nhiệt tình như vậy chứ.”

Thấy Dương Thiên không tiến lên, lúc này cô ta mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó trên mặt có chút xấu hổ giận dữ nhìn Dương Tuyết nói: “Tiểu Tuyết, ngươi đang nói lung tung cái gì vậy, cái gì gọi là tìm bạn trai cho ta? Ta lúc nào bảo ngươi giúp ta tìm bạn trai?”

Dương Tuyết cười ha ha một tiếng nói: “Vị trước mắt này đã từng viết thư tình cho ngươi, thế nào? Ngươi không biết?”

Dương Thiên:.....

Hôm nay hẳn khả năng mất mặt ném về tận nhà.

Mà Tống Thanh Nhã cũng là khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ nói: “Nhìn hẳn mơ hồ có chút quen thuộc, chỉ là hình như thật sự quên mất, lại nói tiểu Tuyết làm sao ngươi biết hẳn viết thư tình cho ta?”

Dương Tuyết cười ha ha nói: “Bởi vì hẳn là đệ đệ của ta, bức thư tình lúc trước hẳn viết cho ngươi là ta đã ngăn lại rồi.”

Dương Thiên đỡ trán, chỉ cảm thấy tâm tư muốn chui xuống kẽ đất đều có.

Mà Tống Thanh Nhã sau khi nghe vậy, lúc này mới thở dài một hơi nói: “Tiểu Tuyết ngươi lại đùa ta, ngươi sớm nói là đệ đệ của ngươi a.”

Nàng tiến lên một bước, vươn bàn tay nhỏ bé nói: “Xin chào, ta là Tống Thanh Nhã, bằng hữu của tỷ tỷ ngươi, hai người chúng ta một lần nữa nhận thức một chút, đều quên tên của ngươi rồi.”

Dương Thiên gật đầu, sau đó nhẹ nhàng mở miệng nói với cô gái: “Dương Thiên.”

Dứt lời, bàn tay buông ra, điều này khiến Tống Thanh Nhã không khỏi nhìn Dương Thiên cao hơn một chút.

Thứ nhất có phong độ thân sĩ, thứ hai là không kiêu ngạo không siểm nịnh, mắt sâu ra tất cả đều là lạnh nhạt ổn trọng, không có chút thần sắc mơ ước đối với mỹ mạo của nàng.

Hơn nữa, thiếu niên trước mắt này, không còn then thùng cùng then thùng như lúc trước gặp nàng.

Lúc này Dương Tuyết cười khúc khích nhìn thanh nhã nói:
“Làm sao vậy, người xem đã đỏ mặt đệ đệ ta rồi, có phải đã thích đệ đệ ta rồi không?”

Tổng Thanh Nhã nghe vậy, khuôn mặt xinh đẹp lập tức đỏ lên như vải nói: “Nào có, huynh đừng nói giỡn.”

Dương Tuyết Kiều hừ nói: “Đừng giả bộ, ta đều nhìn ra rồi.”

Tổng Thanh Nhã và Dương Thiên liếc nhau một cái, vẻ mặt xấu hổ.

Ba người vào phòng, Dương Tuyết đánh giá trong phòng nói:
“Thanh Nhã, vẫn là nhà người lớn nha, nếu không ta để cho đệ đệ ta ở đây, hai người các người bồi dưỡng tình cảm cho tốt, hì hì.”

Tổng Thanh Nhã xấu hổ, xấu hổ dậm chân nói: “Tiểu học, nếu người còn nói lung tung nữa ta sẽ không để ý tới người.”

Dương Tuyết chặc chặc cười nói: “Hắc hắc, bây giờ biết then thùng, ta nói cho người biết, lão đệ ta rất có năng lực, gần đây không phải người sùng bái Dương tiên sinh của ngũ tỉnh Tây Nam sao? Hắc... “

Dương Tuyết còn chưa nói hết, Tổng Thanh Nhã nghe vậy lập tức sáng ngời hỏi: “Chẳng lẽ nói đệ đệ của người từng gặp hoặc là quen biết Dương tiên sinh? Nhanh nhanh, tiểu học người mau nói cho ta biết, Dương tiên sinh Tây Nam rất cuộc trông như thế nào?”

Dương Tuyết nghe vậy cười thần bí nói: “Lão đệ ta không chỉ biết Dương tiên sinh là dạng gì, còn biết máu, tuổi, hứng thú, sở thích của chòm sao Dương tiên sinh, dù sao cũng là chuyện của Dương tiên sinh, không có chuyện gì mà hắc không biết.”

“Oa!”

Tổng Thanh Nhã nghe vậy, đôi mắt lập tức sáng lên nói: “Thật sao? Thật là lợi hại, những thứ này ta đều muốn biết, người có thể bảo đệ đệ nói cho ta biết hay không.”

Nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương nhìn Dương Tuyết.

Dương Tuyết ngạo kiều cười nói: “Người cầu xin ta vô dụng, máu chột vẫn là đi làm nũng với đệ đệ ta, không khéo đệ đệ ta

sẽ nói cho người biết nha.”

Tổng Thanh Nhã có chút rối rắm, nhưng vẫn không ngăn được lòng hiếu kỳ trong lòng.

Nàng chậm rãi ngồi xuống bên cạnh Dương Thiên, bàn tay nhỏ bé kéo cánh tay Dương Thiên nói: “Tiểu ca ca, huynh có thể nói cho ta biết Dương tiên sinh Trương như thế nào không, ta chính là fan của hắn đấy.”

Dương Thiên nghe giọng nói mềm mại của đôi phương, hơn nữa còn ngửi thấy mùi thơm từ trên người đôi phương truyền đến, tim không khỏi đập nhanh hơn.

Nữ tử Giang Nam, khí chất dịu dàng, mà hai chữ dịu dàng này đặt ở trên người Tổng Thanh Nhã, càng thích hợp.

Tuy nhiên nghe lời nàng nói, Dương Thiên có chút dở khóc dở cười.

Dương tiên sinh ở ngay trước mắt nàng mà nàng còn hỏi, quả thực là ngốc đến đáng yêu.

Nhưng nhìn dáng vẻ lưu luyến không buông tha của cô gái, cuối cùng Dương Thiên vẫn bất đắc dĩ mở miệng nói: “Người nhìn ta xem dung mạo của nàng như thế nào, ta sẽ biết Dương tiên sinh trông như thế nào.”

Tổng Thanh Nhã nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, sau đó cười duyên nói: “Tiểu ca ca, ý của huynh là huynh chính là Dương tiên sinh.”

Dương Thiên gật đầu nói: “Ừ, đúng vậy.”

“Ha ha ha!”

Tổng Thanh Nhã ôm bụng cười đến chảy nước mắt.

Nàng nhìn về phía Dương Tuyết nói: “Tiểu Tuyết, đệ đệ đệ của muội dáng vẻ nghiêm trang thật đáng yêu.”

Đáng yêu?

Đôi phương dùng từ đáng yêu để hình dung hắn?

Dương Thiên cố nén xúc động muốn bùng nổ.

Dương Tuyết vẻ mặt nghiêm túc nhìn Tổng Thanh Nhã nói: “Tiểu Nhã, người cười cái gì a, là thật, đệ đệ của ta thật sự

chính là Dương tiên sinh Tây Nam.”

Tổng Thanh Nhã ôm bụng nói: “Ha ha, ta mới không tin đâu, Tiểu Tuyết chúng ta quen biết lâu như vậy, người cũng lừa ta không ít, lần này ta nói cái gì cũng sẽ không mắc lừa.”

Dương Tuyết nghe vậy cũng tròn tròn mắt.

Nàng im lặng nói: “Thanh Nhã, người đúng là có chút bừa, lúc ta lừa người người người còn tin tưởng, bây giờ ta nói thật người lại hoàn toàn không tin.”

Tổng Thanh Nhã che cái miệng nhỏ nhắn còn đang cười: “Không tin, chính là không tin.”

Dương Tuyết bắt đắc dĩ, ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên.

Ý tứ rất đơn giản, chính là để hắn chứng minh bản thân một chút.

Dương Thiên thấy vậy lại căn bản không có phản ứng.

Hắn mới lười làm chuyện ngây thơ như vậy.

Dương Tuyết sắp tức điên rồi, bàn tay nhỏ bé của nàng bóp lấy cái cổ trắng như tuyết của Tổng Thanh Nhã nói: “Không được, người phải tin, người nhất định phải tin.”

Tổng Thanh Nhã bị bóp đến trợn trắng mắt, cuối cùng vội vàng mở miệng nói: “Được rồi, ta tin ta, đáng ghét, mau thả người ta ra.”

Dương Tuyết lúc này mới hài lòng buông Tổng Thanh Nhã xuống.

Có lẽ là Tổng Thanh Nhã cảm thấy thú vị, sau đó nhìn Dương Thiên tiếp tục hỏi: “Tiểu ca ca có biết Dương tiên sinh bao nhiêu tuổi không?”

Dương Thiên nhìn ánh mắt uy hiếp của Dương Tuyết, chỉ có thể thành thật trả lời: “Ta mười tám tuổi.”

“Phốc phốc, người thật đúng là coi mình là Dương tiên sinh rồi.”

Tổng Thanh Nhã ôm bụng, thân thể mềm mại không ngừng cười co rúm.

Dương Thiên cười cười, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Ta họ Dương, người khác quả thật đều gọi ta là Dương tiên sinh, ta nói như vậy, hình như không có sai chứ?”

Tổng Thanh Nhã gật đầu nói: “Đúng vậy, nhưng không phải tất cả họ Dương đều là Dương tiên sinh, ta nói Dương tiên sinh là Dương tiên sinh của năm tỉnh Tây Nam, nghe nói tuổi còn trẻ đã nắm giữ toàn bộ Tây Nam, ta...”

“Người đã gặp?” Dương Thiên hỏi.

Tổng Thanh Nhã nôn ra Thổ Hương Xá không còn ý nghĩa nói: “Không có.”

Dương Thiên cười nói: “Ngẩng đầu lên.”

“Cái gì?”

Tổng Thanh Nhã sững sờ, sau đó ngẩng mặt lên nhìn Dương Thiên.

Khi nàng còn chưa hiểu rõ, lại nghe thiếu niên lạnh lùng mở miệng nói: “Được rồi, bây giờ người gặp!”

Tổng Thanh Nhã dừng lại mấy giây, sau đó lại bật cười, nàng nhìn Dương Tuyết nói: “Tiểu Tuyết, đệ đệ của người có phải thường xuyên lừa nữ sinh như vậy không, vừa rồi ta suýt chút nữa đã tin rồi.”

Dương Tuyết đã không có ý định để Tổng Thanh Nhã tin tưởng.

Nàng đen mặt nói: “Người vui vẻ là được rồi.”

Chương 570 - Có người bối mớ.

Tổng Thanh Nhã nở nụ cười rất lâu, sau đó nhận một cuộc điện thoại, đôi mắt đẹp lập tức sáng lên.

Sau đó nhìn về phía Dương Tuyết nói: “Tiểu Tuyết, bằng hữu của ta nói là cùng đi karaoke hát, nếu không chúng ta đi chơi đi.”

Dương Tuyết nghe vậy mắt đẹp sáng ngời nói: “Hay lắm hay lắm, cùng đi đi.”

Dương Thiên đang muốn nói chuyện, chỉ thấy hai nàng nhìn hần một cái mở miệng nói: “Người cũng đi đi”

Dương Thiên bất đắc dĩ nói: “Ta không biết hát, đi làm cái gì?”

Dương Tuyết cười ha ha chỉ chỉ Tống Thanh Nhã nói: “Người đến hộ hoa sứ giả cho nàng ta.”

Tống Thanh Nhã cũng mỉm cười nói: “Nề mặt tử tử ngươi, ta cho ngươi một cơ hội theo đuổi ta, quý trọng thật tốt.”

Dương Thiên:.....

Ba người lái xe đến một quán KTV xa hoa nhất thành phố Hàng Thủy.

Tên của TTV là Thủy Tinh Chi Đô, theo Tống Thanh Nhã nói hậu trường nơi này rất cứng rắn, bình thường không ai dám gây chuyện ở đây, rất an toàn.

Ba người vào cửa, sau đó được nhân viên phục vụ dẫn vào ghế lô số 666.

Tiến vào phòng khách, giờ phút này bên trong đang có hai nữ hài hát ca, mấy nữ hài khác đều đang cười hì hì chơi trò chơi.

Sau khi thấy được Tống Thanh Nhã đến, một cô gái chân dài trong đó mặc váy ngắn hưng phấn tiến lên ôm lấy Tống Thanh Nhã nói: “Tiểu Nhã, đã lâu không gặp.”

Tống Thanh Nhã cười hì hì nói: “Đúng vậy đó Tuấn Nghiệp, nào, ta giới thiệu cho ngươi một người bạn thân của ta.”

Nói xong, kéo Dương Tuyết tiến lên một bước nói: “Đây là Dương Tuyết, bạn thân của ta, là bạn cùng phòng với ta lúc học đại học.”

Sau đó lại chỉ chỉ cô gái chân dài kia nói với Dương Tuyết: “Đây là bạn chơi cùng con ta, Mộ Tuyền.”

Dương Tuyết mặt mỉm cười chào hỏi: “Chào ngươi!”

Mộ Tuyền oa một tiếng, có vẻ hết sức hưng phấn nói: “Dương Tuyết tử tử, ta nghe qua tên tuổi của tử, đệ nhất nữ thần hệ tài

chính của đại học Giang Nam, không nghĩ tới hôm nay gặp được chân nhân.”

Dương Tuyết cười ha hả nói: “Thiên muội muội cũng rất xinh đẹp đây.”

Mộ Diệp lại nhìn thoáng qua Dương Thiên, bởi vì ánh đèn hôn ám, nàng không thấy rõ liền hỏi: “Vị muội muội này là...”

Dương Thiên:

Giờ phút này đã không thể dùng bất kỳ biểu lộ để hình dung tâm tình của hắn.

Dương Tuyết và Tống Thanh Nhã nghe vậy, tất cả đều phụt một tiếng cười duyên nói: “Vị này không phải là muội muội, hắn là đệ đệ của ta, các ngươi gọi hắn là Tiểu Thiên là được rồi.”

Cái này cũng là Tống Thanh Nhã cũng vui đùa nói: “Hắn vẫn là người theo đuổi của ta, còn chưa lên đại học, các ngươi tuyệt đối đừng để bị hư.”

Mộ Tuyên cười hì hì nói: “Yên tâm đi, ngươi yên tâm thanh nhã, nhưng nhiều năm như vậy ngươi rốt cuộc thừa nhận mình có người theo đuổi, xem ra vị tiểu soái ca này có chỗ nào hơn người a.”

Nói xong, bàn tay nhỏ bé nâng cằm Dương Thiên lên nói: “Tiểu ca ca, đến hát một bài với tỷ tỷ thế nào?”

Dương Thiên cạn lời, đây là bị người ta đùa giỡn sao?

Đường đường Phá Thiên Tiên Đế, vương Tây Nam, lại tới đây lại bị một tiểu nha đầu đùa giỡn.

Truyền ra ngoài còn không bị người chê cười chết.

Hắn bất đắc dĩ nhìn Dương Tuyết, phát hiện thân tử này căn bản không có ý định quản hắn, mình vừa đi chơi.

Mà lúc này Dương Thiên đã bị mấy cô gái bao vây.

Lúc ca được một nửa, đột nhiên cửa phòng bị gõ vang.

Ngay khi tất cả mọi người đang nghi hoặc, Mộ Diệp hì hì một cái nói: “Là bạn trai ta tới, vừa nói chuyện không bao lâu, hôm nay ta tới đây để cho các ngươi xem.”

Đông đảo nữ hài nhất thời ồn ào lên.

Nhưng mà, sau khi Mộ Tuyền hứng thú bưng bưng đi ra ngoài, nhất thời mắt choáng váng.

Bởi vì trước mắt không chỉ có bạn trai hấn, còn có mấy thanh niên thoát nhìn quần áo lưu manh.

Thanh niên cầm đầu mặc quần áo đất đỏ, trên cổ đeo dây chuyền vàng nhú mày nhìn thoáng qua Mộ Tuyền, sau đó nhìn về phía thanh niên thanh tú bên cạnh nói: “Vương Phàm, được đấy, đối tượng của ngươi không tệ.”

Vương Phàm vội vàng cung kính cười nói: “Đa tạ Lê ca khích lệ.”

Sau đó, hấn lại nhìn thoáng qua Mộ Tuyền, vội vàng mở miệng nói: “Này, đây là Lê ca, người nhanh đi chào hỏi đi.”

Mộ Tuyền có chút sợ hãi nhìn thoáng qua thanh niên trước mặt, nói: “Chào Lê ca.”

Lê Phi gật đầu, sau đó lại nhìn về phía Vương Phàm nhú mày bất mãn nói: “Có cô nàng tốt như vậy không giới thiệu cho mấy ca ca, tiểu tử Vương Phàm người được đấy.”

Vương Phàm sợ tới mức trán đổ mồ hôi lạnh, chân hấn nhũn ra, vội vàng mở miệng nói: “Lê ca, huynh đệ không thích nghe lời ngài nói à, ta đây không phải là giới thiệu cho ngài sao? Rất nhiều bạn gái khuê mật của ta đều ở đây, ngài coi trọng ai, tùy tiện chọn là được.”

Lê Phi cười hài lòng nói: “Tiểu tử người thật thú vị, nếu sự tình làm tốt, ta thưởng cho người một chiếc xe.”

Vương Phàm lập tức kinh hỉ nói: “Đa tạ Lê ca, đa tạ Lê ca.”

Mấy người Lê Phi vào phòng, Vương Phàm hưng phấn kéo tay Mộ Tuyền nói: “Hừ, chúng ta có xe rồi.”

Mộ Diệp sắc mặt âm trầm, phẫn nộ tát Vương Phàm một cái, cả giận nói: “Người là đồ khôn kiếp, nếu khuê mật của ta có phiền phức, ta sẽ không bỏ qua cho người.”

Lê Phi này nàng có nghe nói, cả người ở mảnh khu này việc xấu loang lổ, thập phần háo sắc, thanh danh xấu tới cực điểm.

Nếu người như thế để mắt tới bạn thân của nàng, vậy thì đại sự không ổn rồi.

Nghĩ đến đây, Mộ Tuyền vội vàng vào phòng.

Mà lo lắng của nàng cũng không phải không đúng.

Chỉ thấy sau khi Lê Phi vào phòng, thấy nhiều nữ hài mặc váy ngắn như vậy, lộ ra chân ngọc chỉ đen mảnh khảnh, trông mắt không khỏi xanh mét.

Đồng đảo nữ hài thấy cảnh này, lập tức có chút sợ hãi, mà Tống Thanh Nhã dường như nhận ra Lê Phi, không khỏi chỉ kéo cánh tay Dương Thiên, thân thể mềm mại co lại trong ngực của hắn.

Lê Phi ha ha sang sảng cười nói: “Mọi người đừng sợ, chúng ta là bạn trai bạn thân của các người, chỉ là nhầm chán tới đây hát cùng các người, ha ha.”

Mộ Tuyền về tới phòng bao nghe nói như thế, sắc mặt khó coi tới cực điểm.

Thấy ánh mắt bằng hữu kia của nàng đều nhìn sang, Mộ Diệp về mặt áy náy cùng bất đắc dĩ.

Lê Phi cũng không hổ là người tài đại khí thô, trực tiếp trong túi da móc ra mười chồng tiền mặt, ném ở trên mặt bàn nói: “Đây là mười vạn đồng, đừng mặt mày đau khổ, chỉ cần các người bồi tốt mấy người ca ca của chúng ta, những thứ này đều là của các người.”

Dương Thiên hỏi Tống Thanh Nhã: “Hắn là ai? Hình như rất ngông cuồng thì phải?”

Tống Thanh Nhã rút cái đầu nhỏ lại, có chút sợ hãi: “Hắn tên Lê Phi, là đại lưu manh nơi này, nghe nói là đi theo Mạc công tử lẩn lộn, cho dù là rất nhiều đại lão ở Hàng Thủy thị đều nể mặt hắn, ông chủ của KTV này thấy người này cũng phải gọi một tiếng ca đây.”

Dương Thiên gật đầu, trong lòng sớm đã hiện lên một tia khinh thường.

Mạc công tử, không phải là Mạc Sơn hôm nay bị hắn tát qua mấy cái sao?

Không nghĩ tới chủ tử cũng không ngang ngược như vậy, tên nô tài này ngược lại là ngang ngược không được.

Lê Phi đích xác rất ngang ngược, sau khi ném mười vạn khối lên trên bàn, gã quay về phía một đám thanh niên lưu manh sau lưng phân phó: “Đi, coi trọng ai thì tùy, đêm nay mọi người cùng vui vẻ a.”

Mà lúc này, Vương Phàm bên cạnh nịnh nọt nói: “Lê ca, người không tìm một cái à?”

Lê Phi hừ một tiếng nói: “Những mặt hàng hạ đẳng này, còn không lọt vào mắt ta.”

Vương Phàm cười ha ha, chỉ vào một bóng người mỹ lệ đang ngồi ở một bên ca hát đưa lưng về phía bọn họ nói: “Lê ca, người nhìn mỹ nữ kia thế nào.”

Lê Phi nhìn thoáng qua bóng lưng Dương Tuyết, nhất thời ánh mắt sáng lên.

“Dáng người, khí chất đều là nhất lưu, cũng không biết dáng đáp thế nào?”

Vương Phàm cười nói: “Ta gọi nàng ấy đến hầu hạ ngài cho ngài?”

Lê Phi khoát tay áo nói: “Không cần, ta tự làm.”

Nói xong, chậm rãi hướng về phía Dương Tuyết đi đến.

“Muốn chết!”

Ánh mắt Dương Thiên lập tức lạnh xuống.

Hắn đang muốn đứng dậy, mà lúc này Tống Thanh Nhã ở bên cạnh hắn a một tiếng nói: “Người làm gì đó, buông ta ra.”

Ánh mắt Dương Thiên nhìn sang, chỉ thấy lúc này cánh tay của Tống Thanh Nhã bị một thanh niên gầy còm bắt lấy không thả.

Thanh niên gầy gò kia gầy yếu giống như một cây gậy trúc, lộ ra hàm răng vàng bị hun khói.

Hắn cười hắc hắc nói: “Mỹ nữ, lão đại của chúng ta đã nói, cho các người mười vạn đồng, để các người đêm nay bồi chúng ta, thế nào? Cầm tiền có muốn nhận nợ hay không?”

Tổng Thanh Nhã sợ tới mức nước mắt đều rơi xuống, khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch nói: “Ta không lấy tiền của các người, ta cũng không thèm, người đừng đụng vào ta.”

Thanh niên gầy còm cười hắc hắc nói: “VẬY không phải do người quyết định rồi.”

Nói xong, đưa tay sờ soạng gương mặt xinh đẹp của Tổng Thanh Nhã.

Tổng Thanh Nhã hét lên một tiếng, hoảng sợ nói: “Dương Thiên cứu ta.”

Sau đó, nhắm chặt hai mắt, thân thể mềm mại bị dọa đến run lấy bầy, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở trong ngực Dương Thiên.

Chờ nửa ngày, cũng không thấy có người sờ mặt nàng, Tổng Thanh Nhã có chút nghi hoặc, sau đó ngẩng mặt lên nhìn thì lập tức ngây ngẩn cả người.

Bởi vì bàn tay của thanh niên gầy gò lúc này đang bị thiếu niên trong ngực gắt gao nắm chặt, mặc cho hắn dùng sức bứt sữa mẹ cũng không nhô ra được.

Sắc mặt thanh niên kia lập tức trầm xuống, ánh mắt lạnh lùng nhìn Dương Thiên nói: “Tiểu tử, người muốn chết phải không?”

Chương 571 - Không biết sống chết.

Dương Thiên nhìn thanh niên gầy còm kia, cười cười.

Sau đó đột nhiên xuất thủ một quyền đánh vào trán thanh niên kia.

Lần này tuy Dương Thiên không dùng toàn lực, nhưng lực đạo vẫn đánh nát thanh niên gầy gò kia.

Thương thế nhẹ nhất đoán chừng cũng là chấn động não.

Bởi vì ánh đèn của KTV vô cùng mờ tối, tất cả mọi người không chú ý đến nơi này.

Nhưng Tống Thanh Nhã ở bên cạnh Dương Thiên lại nhìn thấy rõ ràng.

Thiếu niên một quyền đem thanh niên muốn khi dễ nàng đánh ngất xỉu, ra tay gọn gàng, quả thực quá đẹp trai.

Nàng hiện tại trong đôi mắt đẹp đều lóe lên ngôi sao nhỏ, ở bên người thiếu niên, có loại cảm giác an toàn độc đáo.

Lúc này, Lê Phi cũng đi tới bên cạnh Dương Tuyết.

Sau khi nhìn rõ dung mạo của Dương Tuyết, tròng mắt của hắn không thể dời đi được nữa.

Vẻ đẹp của nữ hài, là xinh đẹp nhất mà nửa đời người hắn từng gặp, khí chất toàn thân, giống như một đóa hoa sen tuyết, sạch sẽ lạnh lẽo, nhưng cũng đẹp đến cực hạn.

Sâu trong đôi mắt Lê Phi tràn đầy dục vọng chiếm hữu, trên mặt y mang theo nụ cười thân thiết nói: “Mỹ nữ hát một mình...”

Hắn còn chưa nói hết lời, Dương Tuyết đã lạnh lùng nói: “Cút!”

Lê Phi nghe vậy sắc mặt trầm xuống nói: “Người tốt nhất nhìn xem ta là ai, sau đó lại quyết định có phải xác định muốn ta cút hay không.”

Dương Tuyết chỉ là liếc mắt nhìn hắn một cái, lần nữa lạnh lùng nói: “Cút!”

Sắc mặt Lê Phi triệt để khó coi.

Hắn tức giận hừ một tiếng nói: “Mỹ nữ, xem ra ngươi không biết thân phận của ta rồi, ngươi có biết chỉ bằng việc ngươi vừa nói tên kia không, nếu là người khác, ta đã sớm đánh bọn họ tàn phế rồi, nếu không phải ngươi xinh đẹp, ta đã cho một bạt tai rồi.”

“Ngươi dám!”

Dương Tuyết nắm chặt hai tay, đôi mắt đẹp trở nên vô cùng lạnh lẽo.

Lê Phi Cuồng cười ngạo nói: “Ở khu vực này, ta chính là trời, không có gì là ta không dám.”

Nhìn Dương Tuyết thay đổi sắc mặt, Lê Phi lúc này mới nhe răng cười một tiếng nói: “Thế nào? Bây giờ biết sợ rồi?”

Dương Tuyết nhìn thoáng qua Dương Thiên, phát hiện hắn đã đi về phía bên này, lập tức yên tâm không ít.

Cô tức giận hừ một tiếng nói: “Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?”

Lê Phi ha hả cười, liếc mắt đánh giá Dương Tuyết từ trên xuống dưới một cái, nói: “Thế nào? Hôm nay ngươi ngủ cùng ta, việc này ta sẽ không so đo với ngươi.”

Nói xong, tay đưa về phía Dương Tuyết.

Dương Tuyết sắc mặt tái xanh, trực tiếp cho Lê Phi một cái tát, nổi giận nói: “Vô sỉ.”

Một tát này vô cùng vang dội, ánh mắt của mọi người nhao nhao nhìn sang, vẻ mặt khiếp sợ.

Dám đánh Lê Phi một bạt tai, cô nương này không muốn sống nữa sao?

Lê Phi khó có thể tin nhìn Dương Tuyết, biểu tình trên mặt cũng dần dần vụn vỡ.

Toàn thân hắn tản ra khí tức thô bạo, sắc mặt cuồng nộ nói: “Ngươi dám đánh ta? Nữ nhân thôi, tin ta để mấy huynh đệ đánh ngươi hay không.”

“Khôn kiếp!” Dương Tuyết mặt đầy phẫn nộ lại lần nữa vung ra bạt tai với Lê Phi.

Nhưng lần này lại bị Lê Phi ngăn lại, tay của hắn nắm chặt cánh tay Dương Tuyết, không ngừng dùng sức.

Dương Tuyết đau đớn kêu lên một tiếng, đôi mi thanh tú nhíu lại.

“Ngươi muốn tìm chết, ta sẽ thành toàn cho ngươi.” Lê Phi đôi mắt lạnh lẽo, đang muốn tát Dương Tuyết một cái, mà lúc này vừa nghe được âm thanh lạnh lùng thấu xương truyền vào trong tai hắn.

“Ngươi dám động thủ, ta để cả nhà ngươi chôn cùng!”

Uy áp tràn ngập tử vong của Dương Thiên khiến máu của Lê Phi cơ hồ đông lại.

Hắn giống như công toàn bộ núi cao, ngay cả đầu gối cũng gập xuống.

Dương Tuyết lúc này vừa vặn thoát khỏi, vội vàng chạy đến sau lưng Dương Thiên, thân thể mềm mại bị dọa đến vẫn đang run lẩy bẩy.

Dương Thiên vội vàng nhẹ giọng an ủi: “Tỷ, có đệ ở đây, ai cũng không dám ức hiếp tỷ.”

Dương Tuyết dùng sức gạt đầu, đôi mắt đẹp còn đang mang theo nước mắt, hiển nhiên vẫn chưa tỉnh hồn.

Lê Phi biết, vị trước mắt này là một cao thủ.

Hắn hít sâu một hơi nói: “Bằng hữu, ngươi là người phương nào?”

Dương Thiên hừ lạnh một tiếng nói: “Ngươi không xứng biết.”
“Cuồng vọng!”

Một tên tiểu đệ của Lê Phi nghe vậy lập tức đôi mắt âm hàn đứng dậy nói: “Lê lão đại là ông trời ở khu vực này, ngươi là ai cũng dám nói Lê lão đại không xứng?”

Mấy người khác cũng đều đứng dậy.

Vương Phàm vừa rồi cũng đứng ra cả giận nói: “Mặc cho ngươi là rồng qua sông, hiện giờ ở Hàng Thủy thị này một mẫu ba phần đất, cũng phải ngoan ngoãn nằm sấp như cá chạch, không xin lỗi Lê lão đại, đánh gãy chân của ngươi.”

“Hừ, tiểu tử, Lê lão đại là tồn tại ngươi không đắc tội nổi, cho dù ngươi ở nơi khác là thân phận Thiên Vương lão tử, cũng không dùng được.”

“Xông vào Lê lão đại, mau quỳ xuống xin lỗi, dẫu tỷ tỷ có chút nhan sắc của ngươi lên, bằng không ngươi rất khó dựng thẳng đi ra cánh cửa này.”

Mấy tiểu đệ của Lê Phi, một người so một người can rở.

Mà mấy nữ hài Tổng Thanh Nhã kia, càng bị dọa đến run lẩy bẩy.

Dương Thiên với khuôn mặt lạnh lùng khinh thường hừ một tiếng nói: “Các ngươi cũng biết đang nói chuyện với tôn tại như thế nào chứ.”

Hắn là Dương tiên sinh Tây Nam, chính là vị Giang Nam đệ nhất nhân Mạc Tà này đều tôn hắn làm chủ.

Mấy con tiểu tạp mao trước mắt này, quả nhiên là chán sống rồi?

Lê Phi thấy mấy thủ hạ đều đứng ra, cũng không khỏi lực lượng đủ.

Dù sao song quyền khó địch nổi bốn tay, cho dù thiếu niên trước mắt này có lợi hại hơn nữa, cũng chỉ là một thiếu niên mà thôi.

Bọn họ mới là trà trộn xã hội, so với tàn nhẫn, ai có thể tàn nhẫn hơn bọn họ?

Hắn cười lạnh nói: “Bằng hữu, thủ hạ của ta đều nói, cho dù ngươi có thân phận Thông Thiên, ở chỗ này cũng không tiện sử dụng, vừa rồi tỷ ngươi đánh ta một cái tát này, có phải ngươi nên giải thích với ta hay không?”

“Ngươi muốn giải thích?”

Dương Thiên lạnh lùng tiến lên.

Lê Phi thoáng cái ý thức muốn lui về phía sau, nhưng nghĩ đến đối phương chỉ là thiếu niên, lập tức trấn định lại.

Nếu ngay cả một tiểu tử miệng còn hôi sữa cũng sợ hãi, vậy hắn còn có tư cách gì lẫn lộn ở khu vực này.

Khóe miệng hắn nhếch lên một tia cười gằn nói: “Cái thuyết pháp này, ngươi phải cho.”

Dương Thiên gật đầu, sau đó đột nhiên tát Lê Phi một cái.

Một cái tát này, nặng gấp trăm ngàn lần Dương Tuyết vung.

Dưới ánh mắt hoảng sợ của mọi người, Lê Phi kêu thảm một tiếng, cả người ở trên không trung xoay một vòng lúc này mới nặng nề rơi xuống trên mặt đất.

Không chỉ hàm răng bị đánh bay, ngay cả xương cốt trên mặt cũng bị đánh gãy, cổ cũng răng rắc một tiếng, phát sinh sai vị

trí.

“Người hài lòng với cách nói này?”

Thanh âm lạnh lùng của thiếu niên kia truyền tới, mọi người không khỏi hít sâu một hơi, trái tim đều đang hung hăng rung động.

Nhất là mấy nữ sinh kia.

Giờ phút này bị dọa đến không khỏi co rụt cổ, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Mới vừa rồi còn có chỗ trống hòa hoãn, nhưng một tát này, đã có thể nói là muốn không chết không thôi.

“Người dám đánh ta?”

Lê Phi che mặt mình, mặt đầy vằn vẹo.

Dương Thiên lạnh lùng nói: “Cho dù đánh người, thì sao?”

Lê Phi hét lên với những thủ hạ của hắn: “Còn chờ làm gì? Cho ta đi, hắn đánh đến chết, còn có nữ nhân kia cũng không buông tha, hung hăng đánh cho ta, ta muốn cho hắn biết, đắc tội ta cần phải trả giá gì.”

Năm sáu thanh niên vội vàng gật đầu, vây Dương Thiên và Dương Tuyết vào giữa.

Dương Thiên Nhu hỏi Dương Tuyết: “Sợ không?”

Dương Tuyết Triền cười nói: “Người sẽ bảo vệ ta, đúng hay không.”

Dương Thiên ngẩn ra, sau đó cười nói: “Đương nhiên! Xem ta giáo huấn đám bại hoại này như thế nào.”

Nói xong, ánh mắt lạnh lùng quét qua mấy người trước mắt: “Cùng tiến lên đi, ta cũng phải cho các người biết, đắc tội ta cần phải trả giá gì.”

Một câu nói, mọi người gần như đều không thể tin vào tai của mình.

Khuôn mặt xinh đẹp của Tống Thanh Nhã tràn đầy vẻ lo lắng.

Mộ Tuyền nước mắt không ngừng nói: “Thanh Nhã, chúng ta nên làm gì bây giờ, những người này đều là kẻ tàn nhẫn, bọn Dương Tuyết sẽ gặp nguy hiểm.”

Ánh mắt Tống Thanh Nhã sáng lên nói: “Báo cảnh sát, nhanh báo cảnh sát.”

Mộ Tuyên khóc lóc nói: “Cái này cũng không kịp a, hơn nữa, Lê Phi trèo lên Mạc công tử, bên cục cảnh sát bọn họ có người a, cho dù là tới, cũng sẽ hướng về bọn họ.”

Sắc mặt Tống Thanh Nhã trắng bệch, Mộ Diệp khóc thút thít nói: “Đều do ta, ta không nên để tên cận bã kia đến.”

Lúc này, năm sáu thanh niên kia đã rút đao ra.

Một thanh niên cường tráng trong đó âm lãnh nói: “Cho người thêm một cơ hội, quỳ xuống cầu xin tha thứ, nếu không tử tử người đều sẽ bị liên lụy bởi người.”

Dương Thiên tức giận hừ một tiếng, nói: “Đồ con sâu cái kiến, để ta cầu xin tha thứ, trò cười.”

“Nếu người muốn chết, vậy ta sẽ thành toàn cho người.”

Thanh niên cường tráng kia đột nhiên xông lên trước, đao găm lạnh như băng kia phản xạ ra ánh sáng lạnh lẽo.

“A!”

Dương Tuyết hét lên một tiếng, che kín hai mắt.

“Không biết tự lượng sức mình!”

Đôi mắt đen nhánh của Dương Thiên lóe lên tia khát máu, ngang nhiên đá một cước vào ngực thanh niên cường tráng kia.

“Rắc rắc!”

Một đạo âm thanh làm cho da đầu người ta tê dại, xương cốt đứt gãy truyền đến, chỉ thấy thanh niên cường tráng kia trực tiếp bay ngược ra ngoài, đụng vào trên vách tường tinh mỹ cách đó vài mét.

Oành!

Sau một tiếng vang nặng nề, thanh niên kia trực tiếp đập ra mấy vết nứt trên vách tường cứng rắn, sau đó chậm rãi ngã trên mặt đất, quan sát vết máu lưu lại, không rõ sống chết.

Cảnh tượng này chấn nhiếp tất cả mọi người!

Chương 572 - Tiên Thiên Vô Địch.

"Người vậy mà ra tay tàn nhẫn như vậy?" Khóe mắt mấy thanh niên co giật, đôi mắt nhìn chăm chăm Dương Thiên, chủy thủ trong tay càng siết chặt hơn.

Dương Thiên nghe vậy cười,

“Các người cầm vũ khí muốn chém người tay không tác sát như ta, còn có mặt mũi nói ta ra tay ác độc?”

Lê Phi nghe vậy sắc mặt cuồn cuộn nói: “Nhanh lên cho ta a, khôn kiếp, ta mỗi ngày nuôi các người còn không bằng nuôi một con chó, đánh cho ta, đứt một cánh tay mười vạn, đánh tàn phế một trăm vạn.”

Năm người nghe nói như thế, trong mắt tất cả đều là vẻ tham lam.

Một tia sợ hãi vừa rồi cũng biến mất không thấy.

Một người lùn cười lạnh một tiếng mở miệng nói: “Ca, cầu phú quý trong nguy hiểm. Một trăm vạn coi như là phân, chúng ta một người còn có thể phân hơn hai mươi vạn đây, liều mạng.”

Tuy vóc dáng hần nhỏ bé, nhưng lại là người tàn nhẫn nhất ở đây, cũng là người tâm phúc trong mấy người này.

Sau khi tên lùn này nói chuyện, tất cả mọi người đều gật đầu.

Sau đó, người lùn lạnh lùng nói: “Động thủ!”

Một câu nói, năm người đồng thời lao đến.

Tổng Thanh Nhã duyên dáng kêu lên: “Cẩn thận.”

Dương Tuyết cũng sợ tới mức sắc mặt tái nhợt.

Mà lúc này Dương Thiên con người đen kịt của Dương Thiên chợt trở nên lạnh lẽo.

Thân hình hần lóe lên, lập tức biến mất trước mặt mọi người.

Năm người kia kinh hãi phát hiện, khi thân ảnh Dương Thiên xuất hiện lần nữa, đã ở trước mắt bọn họ.

Sau đó một đôi nắm đấm, nhắm ngay ngực bọn họ hung hăng đập tới.

“Bành bành bành!”

Sau năm tiếng vang, năm người này toàn bộ đều bay ngược ra ngoài giống như thanh niên cường tráng kia.

Bọn họ đều không ngoại lệ, xương sườn toàn thân đều đứt gãy, đã thành phế nhân, nằm trên mặt đất không ngừng rú thảm lên.

“Oa! Thật là lợi hại!”

Mấy nữ sinh lúc này đều kinh ngạc.

Còn có Dương Tuyết, nàng phát hiện lúc trước khi ức hiếp đệ đệ mình, không phải nàng nhường Dương Thiên.

Mà là Dương Thiên vẫn luôn nhường nàng.

Chút công phu mèo cào kia của nàng, tựa hồ thật đúng là không đủ nhìn ở trước mặt đệ đệ mình.

Dương Thiên một chiêu đánh năm người tàn phế, giống như làm một chuyện nhỏ không đáng kể, biểu tình trên mặt đều không có chút biến hóa nào.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía Lê Phi, thanh âm đậm mạc nói: “Người còn có chỗ dựa sao?”

Lê Phi sắc mặt hoảng sợ nói: “Người rốt cuộc là ai?”

Dương Thiên cao ngạo nói: “Ta nói rồi, người không có tư cách biết.”

Lê Phi cắn răng nói: “Ta có quen biết Giang Nam Mạc công tử, cho dù người không phải người Giang Nam, cũng nên biết thế lực Mạc gia ở Giang Nam đặc tội Mạc gia, người...”

Hắn còn chưa nói hết lời, Dương Thiên đã đập một cước ra ngoài.

“Bành!”

Sau một tiếng trầm đục, Lê Phi cũng trực tiếp bay ngược ra ngoài, xương sườn trước ngực lập tức sụp đổ xuống.

“A!”

Hắn kêu thảm một tiếng, máu tươi không ngừng từ trong miệng tuôn ra, bộ dáng thê thảm đến cực điểm.

“Ta muốn ngươi chết, bây giờ ta gọi người cho ngươi chết ở đây.”

Sắc mặt Lê Phi vặn vẹo, móc điện thoại di động ra.

Dương Thiên lạnh lùng mở miệng nói: “Ngươi cứ việc gọi, ta ngược lại muốn xem, toàn bộ Giang Nam, ai dám làm chỗ dựa cho ngươi?”

Lê Phi cắn răng nói: “Ngươi chờ chết đi, ta sẽ cho ngươi biết, cái giá đắt tới ta.”

Nói xong, lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho Mạc Sơn.

Lúc này, Mạc Sơn cùng Tư Không Hàn đang ở trong một gian phòng xa hoa nhất của KTV.

Hai người hút thuốc, Tư Không Hàn mặt mũi tràn đầy không cam lòng nói: “Mạc công tử, chẳng lẽ chuyện này cứ bỏ qua như vậy đi, hôm nay phụ thân ngươi đuổi chúng ta ra khỏi tử điểm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hắn là Giang Nam đệ nhất nhân, làm sao có thể cúi đầu xưng thần với người Tây Nam? Mặc dù hắn là Dương tiên sinh, nhưng dường như cũng không có tư cách thu phục phụ thân của ngươi a.”

Trong mắt Mạc Sơn xuất hiện sợ hãi nói: “Nhạc gia gia từng nói với ta, thiếu niên kia là cường giả Tiên Thiên cảnh.

“Tiên Thiên cảnh?”

Tư Không Hàn nhíu mày nói: “Đó là cái gì? Ta ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua.”

Tay hút thuốc của Mạc Sơn còn đang thỉnh thoảng run rẩy, nói: “Ngươi không phải võ giả, ngươi sẽ không hiểu, trong vòng tròn của võ giả có lưu truyền một câu nói, Kim Đan cảnh không xuất thế, vô địch Tiên Thiên cảnh!”

“Vô địch?”

Mặc dù Tư Không Hàn đối với khái niệm Tiên Thiên Cảnh không sâu, nhưng mà đối với cái từ vô địch này, vẫn là rất miễn

cảm.

“Chẳng lẽ giá trị vũ lực của tiểu tử kia còn lợi hại hơn cả phụ thân ngươi?”

Mạc Sơn gật đầu, lại hít sâu một hơi thuốc, đè ép khiếp sợ trong lòng nói: “Không chỉ có cha ta, còn có hai vị gia gia bên cạnh cha ta, ba vị siêu cấp cường giả thực lực Tông Sư cảnh bọn họ, vậy mà không phải địch thủ của thiếu niên kia, nếu cha ta không khuất phục, chỉ bằng ta đắc tội Dương tiên sinh như vậy, hẳn nhất định sẽ chém giết ta.”

Tư Không Hàn kinh ngạc nói: “Không thể nào, hẳn làm sao dám?”

Mạc Sơn dập tắt khói thuốc, sau đó trong lòng sợ hãi nói: “Trên thế giới này, không ai có thể ước thúc một vị cường giả Tiên Thiên Cảnh, loại tồn tại này hoặc là nhìn thấu thế tục ẩn cư trong núi, giống như Cổ Nguyệt chân nhân, đồn đãi hẳn đã tìm hiểu đến Tiên Thiên Cảnh.

Còn có hoặc là nhập thế, trở thành cự phách một phương.

Ví dụ như thượng tướng đỉnh Hoa Quốc ở kinh thành, cũng là một vị cường giả Tiên Thiên cảnh, có hẳn chấn nhiếp, một ít hạng người đạo chích man di, căn bản không dám vào kinh thành.”

Tư Không Hàn lúc này cũng đầy mặt kinh hãi.

Cổ Nguyệt chân nhân hẳn không biết, nhưng cả đời thượng tướng Hoa Quốc Phong đều là truyền kỳ, trước kia hộ giá hộ tống cho đệ nhất nhân quốc gia, thực lực có thể nói là vô địch.

Mà Mạc Sơn lại đem tiểu tử Dương Thiên kia đặt ở địa vị ngang hàng với vị này, cũng đủ để chứng minh Mạc gia thật sự sợ Dương Thiên.

Giờ phút này hẳn rốt cuộc cũng hiểu rõ, thiếu niên tên Dương Thiên kia, lúc này không thể đắc tội.

Tư Không Hàn nhìn thấy Mạc Sơn vẻ mặt tối tăm phiền muộn, cười ha ha nói: “Mạc công tử đừng nóng giận, hôm nay ta đã chuẩn bị cho ngươi một muội tử xinh đẹp thanh thuần để cho ngươi tiết hỏa, chờ chút nữa ngươi hưởng dụng thật tốt.”

Nói xong, vỗ vỗ tay, ngay sau đó một cô gái tướng mạo thanh thuần, ăn mặc hờ hang đi tới.

Tư Không Hàn mở miệng nói: “Người ở trước mắt ngươi này, chính là Giang Nam Mạc công tử, thân phận của hắn như thế nào ta không cần nhiều lời ngươi cũng rõ ràng, kế tiếp, ngươi hảo hảo hầu hạ hắn, hầu hạ tốt, không thiếu chỗ tốt cho ngươi.”

Cô gái thanh thuần kia, lập tức kinh hãi nói: “Đa tạ Hàn thiếu an bài.”

Nói xong, thân thể mềm mại nóng bỏng dán sát Mạc Sơn, cười duyên nói: “Mạc công tử, nếu không muối muối cùng ngươi uống một chén đi.”

Mạc Sơn đang muốn bùng chén rượu lên, đột nhiên điện thoại di động vang lên.

Tư Không Hàn hiếu kỳ hỏi: “Của ai?”

Mạc Sơn lấy ra nhìn thoáng qua nói: “Là thủ hạ của phụ thân ta, bây giờ đi theo ta, rất biết điều.”

Nói xong, hắn kết nối điện thoại.

Sau đó, nói không hai câu, Mạc Sơn đột nhiên cau mày, mặt mũi tràn đầy phẫn nộ.

“Ở đâu?”

Sau khi đối phương báo địa chỉ, Mạc Sơn đứng lên mở miệng nói: “Chờ, ta cũng ở KTV này, bây giờ ta sẽ qua đó.”

Tư Không Hàn có chút nghi vấn hỏi: “Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao?”

Mạc Sơn gạt đầu, uống một hơi cạn sạch rượu trong chén nói: “Có một tên không biết sống chết dám động đến người của ta, vừa hay lửa giận trong bụng lão tử không có chỗ phát tiết, hy vọng người nọ đừng thấy ta bị dọa đến tè ra quần mới tốt a.”

Tư Không Hàn cười ha ha một tiếng nói: “Cái này đoán chừng có chút khó, Giang Nam người nào không biết uy danh Mạc công tử ngươi, đi, cùng đi xem một chút, ta cũng rất tò mò đến cùng là ai đui mù như vậy.”

Nói xong, hai người cùng nhau ra cửa, đi về phía ghé lô số 66.

Mà bọn họ lại không biết, giờ phút này trong phòng khách này, rốt cuộc là ai đang chờ đợi bọn họ.

Sau khi Lê Phi gọi người, cười ha ha nhìn Dương Thiên nói: “Tiểu tử, ngươi không phải rất có năng lực sao? Ngươi không phải rất ngông cuồng sao? Ta thấy chờ sau khi Mạc công tử tới nơi này, ngươi còn can đảm thế nào?”

Dương Thiên nghe vậy cười.

“Đợi chút nữa, ngươi sẽ càng hối hận hơn mới đúng, ta tưởng rằng ngươi sẽ gọi Mạc Tà tới, lại không nghĩ rằng ngươi gọi một tên phế vật như vậy đến, ta ngồi ở chỗ này chờ, chờ hắn đến đập đầu nhận sai cho ta!”

Một câu, thiếu chút nữa đã dọa cho Lê Phi choáng váng.

Cuồng, hấn tung hoành khu vực này mấy chục năm, lần đầu tiên nhìn thấy người cuồng như vậy.

Mà lúc này Tổng Thanh Nhã và Mộ Tuyền vội vàng tiến lên khuyên giải: “Dương Thiên, ngươi mau rời khỏi nơi này, ngươi không phải người Giang Nam, không biết Mạc gia, Mạc công tử những thứ này rốt cuộc đại biểu cho cái gì, nếu Mạc công tử thật sự tới, ngươi thật sự không đi được nữa.”

“Đúng vậy đúng vậy, Mạc gia là Giang Nam đệ nhất đại thế gia, mà phụ thân Mạc công tử Mạc Tà không chế Giang Nam hắc bạch lưỡng đạo, thủ đoạn thông thiên, ngươi vừa tới không hiểu quy củ, nhưng mà tình huống lúc này thập phần nguy cơ, không đi, thật sẽ chết người đấy.”

Lúc mới bắt đầu, Dương Tuyết cũng vô cùng lo lắng, nhưng sau khi nghe đến tên Mạc Sơn, nàng lập tức bật cười.

Không những không khuyên Dương Thiên đi nhanh, ngược lại Tổng Thanh Nhã khuyên tử muội tốt của mình đừng lo lắng.

Trên mặt nàng mang theo nụ cười tự tin, không hề nhìn ra bất cứ cảm xúc khẩn trương nào, nói: “Thanh Nhã, ngươi đừng lo lắng, đệ đệ ta rất lợi hại, Mạc công tử kia nếu thật sự tới đây, gặp đệ đệ ta nói không chừng sẽ thực sự quỳ xuống đập đầu nhận sai đấy.”

Tổng Thanh Nhã tròn trắng mắt nói: “Tiểu Tuyết đã đến lúc này rồi, ngươi đừng làm rộn, ngươi cho rằng đệ đệ của ngươi

là ai? Dương tiên sinh Tây Nam?”

Chương 573 - Không minh bạch.

"Người cho rằng đệ đệ của người là Dương tiên sinh Tây Nam? Địa vị ngang hàng với Giang Nam Mạc Tà? Chỉ có như vậy mới có thể không sợ Mạc công tử."

Lúc Tống Thanh Nhã nói lời này, giọng điệu mang theo vẻ đùa giỡn.

Nhưng mà Dương Tuyết nghe vậy nghiêng đầu ngẫm nghĩ một chút, rồi sau đó nói: "Hình như người đoán trúng thật rồi, đệ đệ ta chính là Dương tiên sinh, có điều địa vị của nó cũng không phải ngang bằng với Mạc Tà."

Tống Thanh Nhã lập tức vô thức hỏi: "Vì sao?"

Sau khi hỏi xong nàng cũng có chút hối hận.

Nàng còn thật sự tin thiếu niên trước mắt này là Dương tiên sinh Tây Nam hay sao?

Dương Tuyết dường như không phát hiện sự bất đắc dĩ của Tống Thanh Nhã, nàng hì hì cười duyên nói: "Đệ đệ ta không có địa vị ngang bằng với Mạc Tà, là bởi vì hôm nay Mạc Tà đã chính miệng thừa nhận. Sau này Giang Nam lấy đệ đệ ta làm đầu."

Tống Thanh Tuyết trợn trắng mắt, còn chưa kịp nói chuyện, lúc này Lê Phi đã tức giận.

"Buồn cười, vị trí đệ nhất Giang Nam Mạc Tà, mười năm qua không ai có thể lay động, cho dù đệ đệ người là Dương tiên sinh Tây Nam, vậy cũng tuyệt không phải đối thủ của Mạc Tà, Tây Nam từng là tam tỉnh chương quân cho Tạ Chí, hai tháng trước mới tụ họp năm tỉnh Tây Nam lại một chỗ, mà Giang Nam lục tỉnh từ lúc vừa mới bắt đầu ở trên tay Mạc Tà, họ Dương làm sao đánh đồng với Mạc lão đại?"

Bởi vì Mạc Tà đã hạ lệnh phong cấm, tất cả Lê Phi chờ Giang Nam đại lão còn không biết, Giang Nam đệ nhất nhân, đã bại bởi một thiếu niên Tây Nam.

Hơn nữa, đã cam nguyện thân phục.

Dương Tuyết hừ một tiếng nhìn Lê Phi nói: "Người sẽ biết, người trước mắt người, là tồn tại mà chủ tử của người cũng không đắc tội nổi, mà người lại không biết tốt xấu đắc tội tỷ tỷ của hắn, chờ chết đi."

Mộ Tuyền vẫn không tin hai huynh muội Dương Thiên có vốn đề kêu gào với Mạc gia. Khi các nàng đang khuyên giải, chỉ nghe cửa lớn bành một tiếng bị người dùng chân đá văng.

“Đến rồi!”

Trong lòng mọi người trầm xuống, không nghĩ tới đối phương lại đến nhanh như vậy.

Mà giờ khắc này Lê Phi, gần như có thể dùng từ mừng như điên để hình dung, hắn khắp khiêng đi tới bên cạnh Mạc Sơn cùng Tư Không Hàn, đối với Mạc Sơn kêu khổ nói: “Mạc công tử, ngài rút cuộc cũng tới, ta cũng sắp bị người đánh chết rồi.”

Mạc Sơn thấy thảm trạng của Lê Phi, sắc mặt không khỏi âm trầm xuống nói: “Lão Lê, người tốt xấu gì cũng là lão đại của khu vực này, sao lại bị người ta đánh thành cái dạng này, quả thực là phế vật.”

Lê Phi rút cổ lại, vội vàng nói: “Mạc công tử không trách ta, thật sự là đối phương quá đánh nhau, đánh mấy thủ hạ của ta tàn phế, có hai tên đã trọng thương hấp hối. Hơn nữa hắn còn khinh thường Mạc gia ngài, hắn nói...”

Mạc Sơn nghe vậy, sắc mặt càng thêm âm trầm, cả giận nói: “Hắn nói cái gì?”

Lê Phi mở miệng nói: “Hắn nói Mạc Tà của Mạc gia các người tới, cũng không dám làm càn ở trước mặt hắn, còn nói người đến quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, hắn mới có thể buông tha người, còn nói toàn bộ Giang Nam không người nào dám làm chỗ dựa cho ta, ta là tức giận tiến lên lý luận, lúc này mới bị hắn đánh thành cái dạng này.”

“Buồn cười!”

Mạc Sơn đã tức sùi bọt mép, hắn nhìn thoáng qua Lê Phi nói: “Người làm rất tốt, hiện tại người đứng ở một bên xem, xem ta báo thù cho người như thế nào.”

Lê Phi nghe vậy kinh hi nói: “Đa tạ Mạc công tử.”

Lúc này, KTV lóe lên đèn neon, nhìn thấy cũng không rõ ràng.

Mạc Sơn chậm rãi hướng về phía Dương Thiên đi tới, sắc mặt âm lãnh nói: “Cha ta đến đây cũng không dám làm càn trước

mặt người? Ta đến muốn quỳ xuống cầu xin người tha thứ, toàn bộ Giang Nam không có ai làm chỗ dựa cho lão Lê? Những chuyện này đều là người nói sao?”

Giọng Dương Thiên lạnh nhạt nói: “Đó là ta nói, thì sao?”

Mạc Sơn đã bị cừu hận che đậy hai mắt, cũng không để ý đến thanh âm này, là tin dữ cả đời hắn.

Hắn quay về phía Tư Không Hàn hô: “Khai đèn, hôm nay ta muốn xem xem, tiểu tử này là thần thánh phương nào, dám không để Mạc gia ta vào mắt.”

Nói xong, y quay người nói với Dương Thiên: “Hiện tại ta đã đứng trước mặt người, ta muốn biết người làm thế nào để ta phải quỳ xuống nhận...”

Hắn nói đến đây, quán bar KTV đóng đèn neon, sau đó ánh đèn sáng ngời bình thường, tràn ngập cả căn phòng.

Mà Mạc Sơn rốt cục cũng nhận rõ ràng Dương Thiên.

Cơ bắp trên mặt hắn biến hóa với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Không thể tưởng tượng nổi, khiếp sợ, hoảng sợ.

Hắn không ngờ, người trước mắt này lại là người mà cả đời này hắn không muốn nhìn thấy nhất.

Người chôn xuống bóng ma trong lòng hắn.

Dương Thiên sắc mặt lạnh lùng nói: “Tiểu tử, người đang chất vấn ta sao?”

Uy áp của hắn phóng ra, Mạc Sơn chỉ cảm thấy chân như nhũn ra, dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, bịch một tiếng, trực tiếp không tự chủ được quỳ trên mặt đất, sau đó thanh âm run rẩy nói: “Dương Dương... Dương tiên sinh!”

Lúc này, ngoại trừ Dương Tuyết, tất cả mọi người đều choáng váng.

Tư Không Hàn nhìn thấy Dương Thiên, đồng tử cũng co rút lại, sợ đến mức co quắp trên mặt đất, không ngừng lui về phía sau.

Mà biểu lộ trên mặt Lê Phi giờ phút này, hết sức đặc sắc.

Có không thể tưởng tượng nổi, có chấn động, có mờ mịt, có không tin.

Nhưng mà vô luận hấn nghĩ như thế nào, cũng không thay đổi được Mạc Sơn thật sự đã quỳ xuống trước thiếu niên này.

Khó tin nhất chính là Tống Thanh Nhã và Mộ Tuyền và mấy nữ sinh khác.

Các nàng đều ngơ ngác nhìn một màn trước mắt này, trong đôi mắt tất cả đều là biểu lộ không dám tin.

Bọn họ dụi dụi con mắt, phát hiện quỳ gối bên người Dương Thiên đích thật là Mạc công tử của Mạc gia Giang Nam không thể nghi ngờ.

Tống Thanh Nhã kéo kéo bàn tay nhỏ bé của Mộ Diệp nói: “Này, mau cho ta một cái tát, ta muốn từ trong mộng cảnh tỉnh lại, đây không phải chân thật.”

Mộ Tuyền thở dài một tiếng nói: “Thanh Nhã, ta đã thử qua rồi, rất đau, đây không phải là mơ, đây là thật đấy.”

Tống Thanh Nhã nghe vậy, ánh mắt nhìn về phía bóng lưng gầy gò của Dương Thiên, có chút khó tin hỏi: “Vừa rồi Mạc công tử gọi Dương Thiên là gì? Dương tiên sinh? Dương tiên sinh nào?”

Mộ Diệp nghe được đề tài này, cả người kích động nói: “Còn có Dương tiên sinh nào? Khẳng định là Tây Nam ngũ tinh đệ nhất nhân, Dương tiên sinh, thần tượng của người lúc trước a.”

Tống Thanh Nhã nghe vậy, đôi mắt đẹp lập tức hưng phấn lên, vội vàng kéo bàn tay nhỏ bé của Dương Tuyết nói: “Tiểu Tuyết Tiểu Tuyết, mau nói cho ta biết, đệ đệ của người có phải Dương tiên sinh Tây Nam hay không?”

Dương Tuyết cười hắc hắc nói: “Không phải!”

Tống Thanh Nhã:...

Nàng thiếu chút nữa điên rồi.

Mộ Tuyền có chút khó hiểu hỏi: “Dương Tuyết tỷ tỷ, người không phải vừa nói đệ đệ người Dương Thiên chính là Tây Nam Dương tiên sinh sao? Hiện tại sao lại không thừa nhận rồi?”

Tổng Thanh Nhã cũng dậm chân, vẻ mặt lo lắng nói: “Đúng vậy đúng vậy, hôm nay người vẫn luôn nói đệ đệ của người là Dương tiên sinh bên tai ta.”

Dương Tuyết cười hì hì, có vẻ vô cùng giao hoạt.

Nàng giang tay ra, ngẩng khuôn mặt xinh đẹp hỏi: “Vậy hôm nay ta đã nói với người nhiều lần như vậy, người có tin không?”

Tổng Thanh Nhã lắc đầu.

Sau đó Dương Tuyết ngạo kiều nói: “Cho nên người cứ coi như ta lừa người là được, đệ đệ của ta chính là đệ đệ ta, không phải là Dương tiên sinh Tây Nam gì đó.”

“Thế nhưng, thế nhưng.....”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tổng Thanh Nhã tràn đầy vẻ vội vàng nói: “Nhưng người của Mạc gia đều đã thừa nhận rồi.”

Dương Tuyết ngáp một cái nói: “À, có lẽ là hấn quỳ sai người.”

Tổng Thanh Nhã thật sự sắp hộc máu, nàng tức giận bóp cổ Dương Tuyết nói: “Cái này sao có thể quỳ sai được, tiểu Tuyết nhất định là thấy đầu óc ta ngốc muốn gạt ta, nói mau nói, ta muốn người nói.”

Giờ phút này, ánh mắt Dương Thiên đạm mạc nhìn Mạc Sơn vừa mới bị Tư Không Hàn nâng lên hỏi: “Mạc Sơn đúng không, xem ra hôm nay người không phục, sau đó tìm người tìm ta gây phiền phức.”

Mạc Sơn nghe vậy, chân mềm nhũn, lảo nhão quỳ xuống.

Sắc mặt hấn tái nhợt toàn thân đang run lẩy bẩy vì sợ hãi, nói: “Dương tiên sinh, ngài ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, ta là vô tình tới, căn bản không biết ngài ở chỗ này.”

Vị trước mắt này là cường giả Tiên Thiên cảnh, cao hơn phụ thân hấn một cấp độ.

Cảnh giới Tiên Thiên Hoa Hạ đã ít lại càng ít, đều là tồn tại hiếm như lông phượng sừng lân, không thể đắc tội.

Tuy phụ thân hắn là Tông Sư cảnh đỉnh phong, khoảng cách Tiên Thiên nửa bước xa, nhưng mà phụ thân từng nói qua cả đời vô vọng Tiên Thiên cảnh. Nếu không cũng sẽ không nói ra toàn bộ Giang Nam lấy thiếu niên vì tôn.

Điều này cũng đủ để chứng minh một vị Tiên Thiên rốt cuộc quý hiếm cỡ nào.

Đối địch với Tiên Thiên cảnh, không ai có thể bảo vệ được hắn.

Mạc Sơn cùng Tư Không Hàn đều hiểu, nhưng Lê Phi không rõ.

Hắn tiến lên một bước nói: “Mạc công tử, ngươi đang làm gì vậy? Cầu xin tha thứ? Ngươi là Giang Nam đệ nhất đại thiếu, phụ thân ngươi là Giang Nam đệ nhất nhân Mạc Tà, Mạc gia các ngươi ở Giang Nam lục tỉnh chính là trời, tiểu tử này vũ nhục Mạc gia như vậy, ngươi bây giờ lại quỳ xuống cầu xin tha thứ với hắn? Ta không rõ, cho dù hắn là Tây Nam Vương, ở trên địa bàn của chúng ta, cũng không tạo nổi sóng gió gì, vì sao ngài lại như thế?”

Mạc Sơn đang muốn nổi giận, mà Dương Thiên lúc này lại cười lạnh một tiếng mở miệng nói: “Không rõ? Nếu như ngươi biết trên mặt hắn có mấy dấu tay là ai đánh thì ngươi sẽ hiểu.”

Lê Phi biến sắc, nhìn Mạc Sơn sừng phù mặt, có chút khó tin nói: “Đây là người đánh?”

Dương Thiên cao ngạo gật đầu nói: “Hơn nữa, đánh ngay trước mặt Mạc Tà.”

Chương 574 - Bị truy đuổi.

Khi Lê Phi nghe nói mấy dấu tay trên mặt Mạc Sơn là do thiếu niên đánh trước mặt Mạc Tà, trông mất thiếu chút nữa lòi ra ngoài.

Nếu thật là như vậy, toàn bộ Giang Nam cũng không có người nào dám khiêu chiến, mà hắn chỉ là một đầu linh lưu manh, tồn tại giống như con sâu cái kiến, vậy mà trêu chọc đối phương.

Trên trán Lê Phi toát mồ hôi lạnh, sắc mặt tái nhợt đến cực hạn.

Xong rồi!

Đắc tội với vị tôn tại cường đại này, có thể hắn sẽ không sống đến ngày mai.

Mấy nữ sinh trong sân lúc này, từng đôi mắt đẹp sáng ngời nhìn Dương Thiên.

Quá đẹp trai.

Nhất là khí chất cao ngạo tỏa ra trên người kia, như trích tiên giáng thế.

Giang Nam đệ nhất đại thiếu Mạc công tử, ở trước mặt hắn cũng không dám thở dốc.

Dương tiên sinh Tây Nam, quả nhiên nghe danh không bằng gặp mặt.

Dương Thiên đã khinh thường tự hạ thân phận động thủ chém giết Lê Phi.

Ánh mắt hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm Mạc Sơn, hơi có thâm ý mở miệng nói: “Hai người các ngươi chỉ có một người có thể sống, ngày mai ta muốn nhìn thấy kết quả, chính ngươi suy nghĩ làm sao bây giờ, nếu như không tin ta có thực lực này, ngươi có thể thử xem.”

Nói xong, mang theo Dương Tuyết xoay người rời đi. Những cô gái khác cũng rời đi theo.

Mạc Sơn tay chân lạnh buốt, toàn thân không ngừng run rẩy.

Ý tứ của Dương Thiên rất đơn giản, Lê Phi không chết, hắn phải chết.

Nếu người khác dám nói với hắn những lời này, người kia tuyệt đối sống không quá 24 giờ.

Nhưng hiện tại, người nói với hắn những lời này là một cường giả Tiên Thiên cảnh cường đại như yêu nghiệt.

Đánh bại cường giả Tông Sư cảnh của phụ thân hắn và hai gia gia.

Cho dù phụ thân hắn ở đây cũng không thể phản kháng, càng đừng nói đến hắn.

Khi Mạc Sơn nhìn về phía Lê Phi, sắc mặt Lê Phi thoáng cái trở nên khó có thể tin.

Hắn mở miệng nói: “Mạc công tử, ta đi theo ngươi mấy năm, không có công lao cũng có khổ lao, vị kia mặc dù là vương Tây Nam, nhưng nơi này là Giang Nam, chỉ cần cầu Mạc Tà tiên sinh nhúng tay, hết thảy đều sẽ giải quyết hoàn mỹ.”

Mạc Sơn lạnh lùng nhìn hắn một cái nói: “Nếu như nói cho phụ thân ta biết, đoán chừng chân của ta cũng sẽ bị đánh gãy, chính ngươi đắc tội với người không nên đắc tội, còn muốn kéo ta xuống nước, tội không thể tha thứ.”

Nói xong, ánh mắt nhìn về phía Tư Không Hàn nói: “Động thủ!”

Tư Không Hàn gật đầu, móc ra một thanh vũ khí bên hông nói: “Chuyện này, trách không được Mạc công tử, hết thảy đều là do ngươi gieo gió gặt bão.”

Nói xong, thanh đao nhọn kia, trực tiếp đâm về phía Lê Phi.

Dương Thiên đi không bao xa, sau đó nghe thấy trong phòng truyền đến một tiếng hét thảm, lập tức lộ ra nụ cười.

Lúc này ánh mắt đám nữ sinh kia đều nhìn Dương Thiên, sau khi thấy được nụ cười này, lần nữa hét lên.

“Oa, các người nhìn các người xem, Dương tiên sinh nở nụ cười, là đang cười với ta.”

Cô gái kia nói xong, một cô gái khác không vui, cả giận nói: “Nói mò, rõ ràng là đang cười với ta.”

Sau đó, một cô gái để mái tóc dài mềm mại khẽ hừ một tiếng nói: “Các người đừng tự luyến nữa, cũng không nhìn xem các người trông giống tinh tinh thế nào. Dương tiên sinh làm sao có thể coi trọng người, hắn tuyệt đối đang cười với ta.”

Trong chớp nhoáng này, Dương Thiên trở thành bánh trái thơm ngon người gặp người thích.

Ngay cả bạn thân của Dương Tuyệt Tống Thanh Nhã cũng nhìn Dương Thiên với vẻ mặt như hoa đào.

Tổng Thanh Nhã khẽ chạm vào vai Dương Tuyết nói: “Ôi Tiểu Tuyết, hôm nay không phải ngươi đã nói với ta muốn giới thiệu ta với đệ đệ ngươi sao? Ta đã suy nghĩ kỹ rồi, quyết định cho đệ đệ ngươi cơ hội này.”

Dương Tuyết kinh ngạc nói: “Thanh Nhã, ta nhớ rất rõ, ngươi là vẻ mặt không tình nguyện, sao lại chuyển biến lớn như vậy?”

Tổng Thanh Nhã có chút xấu hổ nói: “Khi đó ta không phải không biết đệ đệ của ngươi chính là Dương tiên sinh Tây Nam sao.”

Dương Tuyết cười cười nói: “Ta nhớ hình như ta đã nói với người nào đó, người nào đó lúc đó không tin, nhưng bây giờ đệ đệ ta bị nhiều nữ hài tử vây quanh như vậy, ngươi bảo ta làm sao mở miệng?”

Nói xong, vẻ mặt cười xấu xa chà xát bàn tay nhỏ bé ở trước mặt Tổng Thanh Nhã.

Ở chung vài năm, Tổng Thanh Nhã làm sao có thể không biết Dương Tuyết có ý nghĩ gì.

Nàng lấy ví tiền của mình ra nhین đau đưa cho Dương Tuyết nói: “Ngươi cố gắng kiềm chế chút, kim khóa nhỏ của ta là ta vất vả lắm mới tích góp được đây.”

Dương Tuyết cười khúc khích nói: “Yên tâm đi, ta sẽ chú ý.”

Nói xong, hắn vẫy vẫy tay với Dương Thiên nói: “Tiểu tử thú vị, qua đây cho ta.”

Dương Thiên bất đắc dĩ thở dài một tiếng, đến nơi nào, người chị này luôn luôn không nể mặt hắn.

Hắn đi lên trước, đang muốn hỏi chuyện gì, đã thấy Dương Tuyết kéo tay của hắn và bàn tay nhỏ bé của Tổng Thanh Nhã lại nói: “Bạn thân của ta sợ tối, hơn nữa là một kẻ mù đường, ngươi kéo nàng đừng để nàng lạc đường.”

Dương Thiên ngẩn người hỏi: “Vậy ngươi đi làm gì?”

Dương Tuyết cười hì hì chỉ vào một tiệm đồ ăn vặt bên cạnh nói: “Ta đi vào trong càn quét.”

Nói xong, gior ví tiền tinh xảo khéo léo vừa rồi trên tay Tống Thanh Nhã lên.

Khóe miệng Dương Thiên giật giật.

Cuối cùng hắn cũng hiểu, vị tỷ tỷ không trượng nghĩa này vì một chút đồ ăn vật mà bán hắn đi.

Đám thiếu nữ ở bên cạnh hâm mộ nhìn Tống Thanh Nhã, có hai trông mắt hâm mộ đều đỏ lên.

Lòng hư vinh của Tống Thanh Nhã cũng được thỏa mãn nhỏ.

Mấy cô gái đều có nhãn lực, nhìn thấy Tống Thanh Nhã nắm tay Dương Thiên, tự nhiên là biết không có hi vọng.

Cho nên, từng người không khỏi thở dài một tiếng, âm thầm tiếc rằng ra tay quá muộn. Sau đó cáo biệt hai người rồi trở về nhà.

Dương Thiên xấu hổ hơi chuyển biến tốt một chút, vẫn có chút ngượng ngùng kéo tay Tống Thanh Nhã.

Hắn mở miệng nói: “Tỷ tỷ của ta chính là như vậy, ngươi đừng để ý, ha ha.”

Nói xong, đang muốn rút tay ra, lại bị Tống Thanh Nhã gắt gao bắt lấy.

Vì cái này hầu như, nàng đã đem tiêu kim khó của mình công hiến ra, làm sao có thể bỏ qua như vậy.

Dương Thiên có chút bất đắc dĩ nói: “Đệ đây là...”

Tống Thanh Nhã đỏ mặt nói: “Ta sợ đen hơn nữa là mù đường, ngươi không thể lôi kéo ta sao?”

Dương Thiên bất đắc dĩ gật đầu.

Lạc đường sợ tới? Cô gái nhỏ này vừa rồi dẫn đường phía trước, sao bây giờ lại có bộ dáng xấu hổ như vậy.

Dương Thiên cho dù là EQ có thấp đi chăng nữa, cũng nhìn ra được, Tống Thanh Nhã có ý với hắn.

Trong vòng một phút ngắn ngủi, Dương Thiên đã bị hắn hỏi mười mấy vấn đề, ngay cả lễ mừng năm mới nhà ai cũng hỏi ra.

Dương Thiên suýt chút nữa bị ép điên rồi, mà lúc này Dương Tuyết rút cuộc cũng mang theo một túi đồ ăn vặt đi tới, sau khi trả ví tiền lại cho Tống Thanh Nhã, nhìn về mặt oán niệm của Dương Thiên, cười hì hì nhìn bạn thân của mình nói: “Thanh Nhã à, bây giờ có phải nên trả lại em trai của ta rồi không?”

Tống Tư Thanh Nhã đỏ mặt, tuy không nở nhưng vẫn gật đầu.

Dương Tuyết cười đưa bàn tay trắng nõn nhỏ bé ra nói: “Nào lão đệ, tỷ tỷ nắm tay, đừng lạc đường.”

Dương Thiên im lặng nói: “Lão tỷ, ta đã bao nhiêu tuổi rồi? Còn cần người tới dắt mũi sao?”

Dương Tuyết nghe vậy lập tức không vui, mày liễu dựng thẳng trừng mắt hạnh nói: “Hay cho tên bạch nhãn lang nhà ngươi, khi còn bé người cưỡi truồng chạy đầy đường, là ai nắm tay ngươi, lúc ấy sao ngươi không chê, hiện tại...”

“Ngừng ngừng ngừng, Dương Tuyết ngươi thắng rồi!”

Bây giờ Dương Thiên hận không thể chui vào kẽ đất, những chuyện này đối với hắn mà nói đã trôi qua ba trăm năm, hắn đã sớm quên mất, nhìn nụ cười trên khóe mắt tỷ tỷ của mình vốn cảm giác không đúng, nhưng lại bị nàng nói như thật, Dương Thiên thật sự mê hoặc.

Nhưng hắn cũng không thể tranh luận tiếp, nếu không thật không còn mặt mũi gặp người.

Nhìn Tống Thanh Nhã ôm bụng cố gắng nhịn cười thì biết ngay.

Dương Tuyết thấy Dương Thiên chịu phục, khóe miệng lập tức nhếch lên một nụ cười đắc ý.

Cùng nàng hoành, đệ đệ này hiển nhiên là không đủ cấp bậc.

Sau đó, vẻ mặt vui mừng nắm tay Dương Thiên, đây chính là khiến Tống Thanh Nhã ở bên cạnh hâm mộ muốn chết.

Trước đó hai người đều là fan hâm mộ của Dương tiên sinh Tây Nam, bây giờ thần tượng đang ở trước mắt, nhưng lại cách một cái bóng đèn lớn như vậy, Tống Thanh Nhã bây giờ đã đang suy nghĩ có nên hi sinh tất cả tiền bạc nhỏ trong kho bạc của mình hay không, để đổi lấy cơ hội ở cùng thần tượng một mình.

Dưới lầu nhà Tống Thanh Nhã, Dương Thiên đang muốn đi lên, Dương Tuyết ngăn hãm lại nói: “Người đi lên làm gì?”

Khóe miệng Dương Thiên giật giật nói: “Ta không đi lên chỗ ta ở đêm nay thì sao?”

Dương Tuyết Kiều hừ một tiếng nói: “Tìm đại một công viên Thiên Kiều ở tạm không lâu là xong việc rồi, Thanh Nhã ở đây, người ở chỗ này không tiện.”

Người nghe một chút, người nghe một chút, đây là chị ruột sao?

Dương Thiên mặt mày đen lại.

Mà Tống Thanh Nhã thật sự rất muốn ngậm nước mắt nói, thuận tiện, thuận tiện tuyệt đối.

Nàng còn muốn ở chung với Dương Thiên thêm một chút cơ hội nữa.

Nhưng hiển nhiên Dương Tuyết Mai có ý định cho hãm cơ hội này.

Dương Tuyết nhìn ánh mắt Tống Thanh Nhã một chút, cảm giác không đúng, vội vàng kéo Dương Thiên lại một lần nói: “Tiểu tử, trong thời gian ngắn ngủi vừa rồi người đã làm gì bạn thân của ta? Sao ta lại cảm thấy nàng coi trọng người?”

Dương Thiên im lặng nói: “Ta không làm gì cả.”

Dương Tuyết cả giận hừ một tiếng: “Đừng có nói nhảm, ta giới thiệu khuê mật cho người chỉ là nói đùa thôi, người có một bạn gái còn hại khuê mật ta, hừ, người có biết bây giờ người là cặn bã chân đạp hai thuyền không.”

Dương Thiên:

Hãm mặt đây hãm tuyến hít sâu một hơi nói: “Dương Tuyết, ta hiện tại có thể kể cho nàng nghe một câu chuyện về Đậu Nga không?”

Chương 575 - Gặp được quý nhân.

Cáo biệt hai nàng, Dương Thiên một mình rời đi, định tìm một nhà nghỉ ở lại, ngày mai lại thương lượng với Dương Tuyết.

Lúc đi đến một ngã tư đường, đột nhiên ngửi thấy một mùi thơm xông vào mũi.

Ánh mắt nhìn qua, chỉ thấy ven đường bày một quán bán mì hoành thánh nhỏ.

Buổi tối không ăn gì, lúc này Dương Thiên cũng cảm thấy bụng đói kêu vang, sau khi ngồi xuống, hắn lấy một bát hoành thánh từ chỗ ông chủ.

Quán ven đường này tuy nhỏ, nhưng cũng ngồi đầy người, ngửi mùi hương tựa hồ hắn là ăn ngon.

Ngồi đối diện Dương Thiên là một người đàn ông mặc âu phục màu xanh da trời, lưng đeo một cặp công văn màu đen.

Giờ phút này hắn thoát nhìn cực kỳ đói bụng, đang ăn hoành thánh trong bát như hồ đói, ngay cả Dương Thiên ngồi ở chỗ này cũng không phát hiện.

Bát hoành thánh của Dương Thiên cũng được làm ra, hoành thánh nóng hổi, da mỏng nhân nhiều nhân thịt bung lên, rắc thêm rau thơm hành thái, nhỏ thêm chút dầu vừng, không ngừng kích thích dạ dày của Dương Thiên.

Sau khi Dương Thiên ăn một miếng, ánh mắt lập tức sáng lên, cái này so với hôm nay ăn cơm ở khách sạn năm sao ăn ngon hơn rất nhiều lần.

Cũng khó trách người mặc âu phục thành công nhân sĩ này đều bị hấp dẫn tới.

Khẩu vị của hắn rất cao, ăn rất ngon.

Mà lúc này, người đàn ông mặc âu phục kia cuối cùng cũng ăn xong mì hoành thánh trong bát, ngay cả một ngụm canh cũng không còn.

Hắn gọi một tiếng ông chủ.

Ông chủ kia vội vàng đi tới, trên mặt mang theo nụ cười nói: “Ăn xong chưa? Tổng cộng là tám đồng tiền.”

Người đàn ông mặc âu phục kia nghe vậy, trên mặt mang theo vẻ xấu hổ, nhỏ giọng nói: “Ông chủ, trên người ta không mang tiền, ta thật sự quá đói bụng, cho nên nhịn không được tới ăn một chén, ngài thấy như vậy có được không? Đợi chút nữa ta ở lại rửa chén thu dọn đồ đạc cho ngài, có thể bù đắp tiền cơm không?”

Giọng nói của hắn vô cùng thành khẩn, hơn nữa nghe ra tố chất cũng vô cùng cao.

Nhưng lão bản mập kia nghe thấy lời này, nhất thời không vui, trên mặt mang theo vẻ phẫn nộ nói: “Không có tiền? Không có tiền thì ăn cơm chùa gì ở chỗ ta? Lão phu lão phu lão thê của chúng ta hôm nay ra ngoài bày quán dạ tuy cũng là phụ cấp, nhưng nếu người khác một câu cũng không có tiền, vậy chúng ta còn không phải là chết sao.”

Giọng nói của hắn vô cùng lớn, mang theo lửa giận, ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn sang.

Khi nhìn thấy người đàn ông mặc âu phục kia, lập tức lộ ra vẻ khinh thường.

“Ha ha, mặc bộ dạng chó hình người, vậy mà không trả nổi một chén hoành thánh? Thật là châm chọc.”

“Ôi, xã hội bây giờ thật sự phục rồi, chỉ lo quần áo mặt mũi cũng không cần.”

“Ta thấy vị này chính là vì ăn cơm chùa, dù sao có thể tiết kiệm một bữa thì cứ một bữa, tiết kiệm một chút liền phát tài?”

Mặc dù bọn họ đang xì xào bàn tán, nhưng vẫn truyền vào trong tai người đàn ông mặc âu phục kia.

Hắn cũng càng thêm xấu hổ, cơ bắp trên mặt co rúm lại nói: “Thật xin lỗi ông chủ, hôm nay ta thật sự không mang tiền, ngài dàn xếp một chút đi, ta sẽ ở chỗ này dọn dẹp đến trả tiền.”

Lão bản hơi mập kia tức giận hừ một tiếng nói: ” Không được, rửa chén thu thập chúng ta sẽ tự mình làm, nhưng người ăn vẫn thần thì nhất định phải trả tiền, đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa.”

Nói xong, anh ta liếc cặp công văn của người đàn ông mặc âu phục kia chắt vắn: “Trong này chứa cái gì? Mở ra tôi xem, tôi cũng không tin cậu một xu cũng không có.”

Người đàn ông mặc âu phục kia lập tức ôm chặt cặp tài liệu của mình, nói: “Trong này chỉ là một vài tài liệu mà thôi, thật sự không có tiền, em phải tin tưởng anh.”

Ông chủ hơi mập hừ nói: “Bớt nói nhảm, mở ra xem ta sẽ tin tưởng người.”

Nói xong, đang muốn tiến lên xé rách.

Lúc này, Dương Thiên đạm mạc mở miệng nói: “Dừng tay!”

Hai người lập tức ngảy ngấn cả người.

Dương Thiên vừa ăn hoành thánh, đầu cũng không ngẩng lên, lấy ra một tờ một trăm tệ từ trong ví tiền đập lên bàn.

Sau đó, lại uống một ngụm canh nói: “Hắn tính toán ở chỗ ta, là người đều sẽ có lúc chán nản, làm người lưu một đường. Được không tha người thật sự tốt sao?”

Ông chủ hơi mập kia tức giận hừ một tiếng, sau đó buông vạt áo ra.

Sau khi nhận tiền, lại cười ha hả với Dương Thiên nói: “Tiểu ca, người ăn hoành thánh đủ không? Có muốn thêm một bát nữa không?”

Dương Thiên lạnh lùng mở miệng nói: “Đi sang một bên.”

Ông chủ hơi mập kia cũng không giận, tiếp tục làm việc của mình.

Mà nam tử mặc âu phục kia xấu hổ đến trước mặt Dương Thiên ngồi xuống nói: “Đa tạ tiểu ca hỗ trợ, thỉnh cầu ngài nói cho ta biết phương thức liên lạc của ngài, ơn một giọt nước, sau này ta sẽ dũng tuyến tương báo.”

Dương Thiên cúi đầu uống canh nói: “Chỉ là một chén hoành thánh mà thôi, không coi là ân tình gì.”

Nam tử mặc âu phục hết sức cố chấp nói: “Giá trị khác nhau, trong mắt người đây là một chén hoành thánh, trong mắt ta, đây là một mạng của ta. Thực không dám giấu giếm, ta đã ba ngày không ăn gì, ta không xác định nếu như không có chén

hoành thánh này, ta đến cùng còn có thể kiên trì bao lâu, ân tình này, ta nhất định phải báo.”

Dương Thiên cau mày nói: “Ta giúp người chỉ là tiện tay, không phải là muốn người báo ân cho người mà giúp người, hiểu chưa?”

Người đàn ông mặc âu phục mở miệng nói: “Tôi có thể hiểu, nhưng tôi cũng sẽ nhớ kỹ là ai ở thời điểm chán nản nhất cho tôi một bát hoành thánh ăn, kính xin tiểu ca nói cho tôi biết tên và phương thức liên lạc của anh.”

Dương Thiên nghe vậy cười, thối thối hơi nóng, ăn một miếng hoành thánh nói: “Người và ta chỉ là khách qua đường, nếu trong lòng người băn khoăn, sau này dùng phương pháp của ta đi trợ giúp người khác, coi như là báo ân.”

Người đàn ông mặc âu phục hít sâu một hơi, mở miệng nói: “Anh bạn nhỏ đã kiên trì như vậy, tôi cũng không tiện nói thêm cái gì, kính xin để lại tấm danh thiếp này, nếu có một ngày tôi nổi danh, ngài có thể lấy tấm danh thiếp này đổi lấy một nửa tài sản của tôi.”

Nói xong, ký tên lên danh thiếp, làm một dấu hiệu không thể phục chế, đưa cho Dương Thiên.

Sau khi Dương Thiên nhận lấy, nhìn thoáng qua.

Người đàn ông mặc âu phục kia mở miệng nói: “Cảm ơn sự giúp đỡ của anh bạn lần nữa, bây giờ ta sẽ không quấy rầy bữa ăn của anh bạn.”

Dương Thiên nhìn danh thiếp, mới đầu lơ đãng, nhưng khi thấy tên họ, cùng với chữ ký, lập tức sợ tới mức ngồi phịch xuống đất.

Một ngụm canh trong miệng cũng quên nuốt xuống, bị sặc đến ho khan không ngừng.

Đây là lần đầu tiên hãn từ Huyền Thiên đại lục trở về bị dọa sợ.

Nhìn bóng lưng của người đàn ông mặc âu phục rời đi, Dương Thiên vội vàng hô lên: “Khụ khụ, đợi chút, đợi chút đã, người đừng đi, tên của người là Liễu Kinh?”

Người đàn ông mặc âu phục xoay người, nghi hoặc hỏi:
“Vâng, anh đây có nghi ngờ gì không?”

“Ta khao, thật đúng là!”

Dương Thiên vội vàng bò dậy, lau nước canh trên khóe miệng, trông có vẻ hơi chật vật.

Nhưng lại kích động không thôi.

Hắn quan sát Liễu Kinh trước mặt một chút, gầy yếu trung đẳng, sắc mặt dường như bởi vì dinh dưỡng không đầy đủ trong thời gian dài nên có vẻ trắng bệch, diện mạo bình thường không có gì lạ, không có bất kỳ chỗ nào nổi bật.

Nhưng thân phận khác của Liễu Kinh này, Dương Thiên làm sao cũng không bình tĩnh được.

Đệ nhất phú cả nước, đệ nhất phú toàn thế giới, tồn tại có lực ảnh hưởng nhất toàn quốc, toàn thế giới đệ nhất xí nghiệp, chế tạo một đế quốc thương nghiệp to lớn, để cho tất cả mọi người trên toàn thế giới, tất cả thế lực, tất cả quốc gia đều theo không kịp.

Người này chính là Liễu Kinh, vị trước mắt này, cự phách thương nghiệp tương mạo bình thường không có gì lạ.

Chỉ có điều, tất cả những thứ này, đều ở tương lai năm năm sau, mới thực hiện được.

Mà bây giờ, hắn tựa hồ là một kẻ nghèo rớt mồng tơi ngay cả một vụn mì hoành thánh cũng không ăn nổi.

Nhưng điều này cũng không thể ngăn cản Dương Thiên hưng phấn.

Vị này năm năm sau, ngay cả tồn tại Dương gia kinh thành Lý gia cũng không trèo cao nổi.

Vị này năm năm sau đã kéo theo kinh tế quốc dân, lấy tốc độ gấp bội tăng lên.

Vị này năm năm sau, có thể nói là phú khả địch quốc, một câu nói có thể hủy diệt một xí nghiệp trăm năm cường đại.

Dương Thiên không ngờ, chỉ tùy ý ăn một bát hoành thánh, lại quen biết vị này.

Hắn cầm tấm danh thiếp kia, không khỏi run rẩy.

Hình như đối phương từng nói qua, tấm danh thiếp có ký tên và ký hiệu đặc thù này, một ngày đối phương nổi danh, có thể đổi lấy một nửa tài sản của hắn.

Dương Thiên nuốt nước miếng, cười nói: “Nào nào, mời Liễu Kinh tiên sinh ngồi.”

Sau đó nhìn sang ông chủ hơi mập kia nói: “Tới đây.”

Liễu Kinh có chút ngây ngẫn cả người, sau đó dường như nghĩ tới điều gì, hỏi: “Tiểu ca người định thu hồi tiền cơm sao?”

Cũng khó trách hắn nghĩ như vậy, những năm này hắn đã trải qua vô số ngăn trở, cũng gặp phải rất nhiều xem thường.

Luôn muốn có một phen sự nghiệp, nhưng kết quả là chẳng làm nên trò trống gì, cuối cùng là thê ly tử tán.

Nhưng mà Dương Thiên nghe xong lời này, khóe miệng co rút, vội vàng mở miệng nói: “Đừng hiểu lầm, ta không có ý đó.”

Vị trước mắt này, hắn thân cận còn không kịp, làm sao lại đắc tội.

Sau khi ông chủ hơi mập kia đến, Dương Thiên cười ha hả nhìn Liễu Kinh nói: “Một bát mì hoành thánh vừa rồi chưa ăn no đúng không, ta gọi thêm cho người thêm mấy bát nữa, người cứ ăn đi, nhất định phải ăn no.”

Liễu Kinh nghe vậy có chút ngượng ngùng, đói bụng ba ngày, không có bảy tám bát tuyệt đối ăn không đủ no.

Nhưng mà sự thật chứng minh hắn lo lắng quá nhiều.

Chỉ thấy thiếu niên lấy ra một xấp tiền mặt đặt lên bàn, nhìn ra được một vạn đồng, mở miệng nói với ông chủ hơi mập: “Không có ý gì khác, đặt bao hết, các người có bao nhiêu bát vắn thần, bùng lên hết cho ta.”

Chương 576 - Ta Đến Đầu Tư.

Ông chủ hơi mập kia choáng váng.

Trên mặt hần mang theo vẻ khó tin nhìn Dương Thiên nói:
“Thật ngại quá ông chủ, ta không nghe rõ, ngài nói cái gì? Đặt bao hết?”

Những người khác cũng tròn mắt há hốc mồm.

Bọn họ đã nghe nói đến quán cơm đặt bao hết, KTV đặt bao, quán bar đặt bao hết.

Nhưng chỉ là chưa từng nghe nói qua quán ven đường còn có thể bao hết.

Một tên mập hít sâu một hơi tính toán: “Một bát hoành thánh tám đồng, thiếu niên này lấy ra một vạn đồng, cũng chính là có thể mua hơn một ngàn bát, ta đi, tổng hợp lại, ta phát hiện một bí mật.”

Những người khác nghe vậy, lập tức hào hứng nói: “Nói mau, rốt cuộc bí mật gì?”

Tên béo liếc mắt nhìn Dương Thiên nói: “Tiểu tử này tuyệt đối có bệnh.”

Những người khác cũng có chút tán đồng nói: “Đúng vậy đúng vậy, một vạn khối mua cái gì không tốt? Thế nào cũng phải ăn hoành thánh, nếu ta có một vạn khối, ăn hết mỹ thực Giang Nam một tuần cũng không có gì khác biệt.”

“Nghĩ không ra, cái này không có đạo lý, nam tử mặc tây phục kia tuyệt đối là một tên lừa đảo, lừa gạt lừa gạt lừa gạt, thiếu niên kia tuyệt đối là bị lừa gạt.”

Nghe những lời này, sắc mặt Liễu Kinh lập tức đỏ lên, đứng lên nói: “Tiểu ca, ta không phải tới lừa ngươi ăn uống, ngươi phải tin tưởng ta.”

Dương Thiên cười nói: “Không cần giải thích, ta tin tưởng ngươi, hoàn toàn tin tưởng ngươi.”

Sao hần có thể không tin đối phương, bởi vì hiện tại hần cảm thấy rất hứng thú với đế quốc thương nghiệp của Liễu Kinh trước mắt này.

Nói cách khác, là hần sắp tâm bất lương mới đúng.

Mà những người này hiện tại căn bản không rõ ràng lắm vị Liễu Kinh này ở chỗ này ăn cơm, trong năm năm sau sẽ đạt tới loại địa vị nào.

Nếu biết, chỉ sợ một chén hoành thánh kia cũng không tới phiên hắn trả tiền.

Ông chủ bán mì hoành thánh ở quán hàng vỉa hè kia vô cùng hưng phấn, không ngừng thúc giục bạn già của mình nhanh chóng đem toàn bộ mì hoành thánh còn thừa bỏ vào trong nồi.

Không bao lâu sau, hai bát mì hoành thánh nóng hổi đã được bung lên.

Dương Thiên đẩy hai bát hoành thánh cho Liễu Kinh nói: “Ăn đi!”

Liễu Kinh cầm đũa lên, dừng lại một lát rồi chân chờ nói: “Tiểu ca, trước mắt ta thật sự không có tiền cho ngươi.”

Dương Thiên cười ha hả nói: “Không sao, ngươi ăn trước đi, ta không cần tiền của ngươi, cũng sẽ không để ngươi làm bất cứ chuyện gì, ta luôn cảm thấy ngươi chỉ là nhất thời nghèo túng, sau này nhất định sẽ thăng chức rất nhanh.”

Nước mắt cảm động của Liễu Kinh rơi xuống, hốc mắt hắn ta đỏ bừng nói: “Tiểu ca, ân tình hôm nay, Liễu mỗ nhớ kỹ.”

Vừa rồi hắn còn hoài nghi Dương Thiên rắp tâm bắt lương, nhưng bây giờ nhìn lại, trong túi của hắn còn nhanh hơn cả mắt, đối phương móc ra một vạn đồng mời hắn ăn cơm, hắn còn hoài nghi đối phương.

Bây giờ Liễu Kinh thật hận không thể tát cho hắn một cái.

Ăn liên tục gần mười bát hoành thánh vào bụng, lúc này Liễu Kinh mới ợ một cái.

Xem ra hắn nói ba ngày không ăn cơm, cũng không phải là giả dối.

Dương Thiên lại rót cho nó một chén rượu, mở miệng nói: “Có tiện nói về tình hình của ngươi không? Nhìn ngươi hình như cũng không phải là nhân vật không trả nổi tiền một bữa cơm.”

Liễu Kinh thở dài một tiếng, lúc này mới êm tai nói ra.

Thì ra vị nhà giàu nhất tương lai này từng có một gia đình hạnh phúc mỹ mãn sống cuộc sống bình thường.

Đáng tiếc hắn không biết quý trọng, một mực muốn chứng minh sự nghiệp của mình.

Nhưng mà không như mong muốn, sự nghiệp gian nan của hắn đã bị đả kích vô tình, không chỉ có tất cả tài sản đều bị mất đi, ngay cả thê tử cũng bỏ hắn mà đi.

Hơn nữa người thân duy nhất của hắn, con gái sáu tuổi cũng mắc phải chứng bệnh không trị được, hắn gần như mượn tiền của tất cả bạn bè thân thích, nhưng mà thủy chung vẫn không đủ.

Bây giờ những thân bằng hảo hữu kia của hắn gặp hắn, không phải để hắn trả tiền, chính là đi đường vòng, tránh hắn.

Hắn trở thành một ôn thần không được chào đón.

Ba ngày trước vừa giao cho con gái bệnh viện của hắn một nửa tiền chữa bệnh.

Hiện tại hắn không xu dính túi, nghèo túng đến mức một bát vằn thắn cũng không ăn nổi.

Mà đến nơi này, là bởi vì ngày mai thành phố Hàng Thủy sẽ có một lần triển lãm quốc tế.

Hắn muốn bán đi kế hoạch vĩ đại của mình trong hội triển lãm những năm gần đây.

Lúc nghe được những lời này, trái tim Dương Thiên cũng hung hăng co rút.

Kiếp trước, Liễu Kinh đã bán đi đế quốc thương nghiệp của mình.

Lấy giá một ức, bán tâm huyết của hắn cho người ngoại quốc.

Người ngoại quốc nắm giữ 90% quyền không chế cổ phần, đây là nỗi đau trong lòng tất cả người dân trong nước năm năm sau.

Dù sao một xí nghiệp có thể chi phối toàn bộ mạch máu quốc gia, sáng tạo vô số lợi ích cho nhân dân quốc gia, lại vì người ngoại quốc kiếm tiền, đây là nỗi đau trong lòng tất cả nhân tâm quốc gia!

Nhưng mà, cái này cũng trách người trong nước lúc trước.

Liễu Kinh từng nói qua, lúc trước khi hắn còn ở trong buổi diễn thuyết, hắn cầm bản kế hoạch này đi tìm tất cả công ty, bán ra với giá thấp nhất là một trăm vạn, chỉ vì cứu mạng nữ nhân của hắn, nhưng không ai để ý đến hắn.

Có một số người thậm chí còn ra giá mấy ngàn đồng để nhục nhã hắn, đòi trước nữ nhi của hắn sau khi nữ nhi qua đời, dưới tình huống mất hết can đảm, là một xí nghiệp do một người ngoại quốc mở, nhìn trúng phần lam đồ này, sau đó ra giá một trăm triệu năm giữ để quốc thương nghiệp tương lai này.

Năm năm sau hồi báo, khiến người ngoại quốc kia nhảy vọt trở thành gia tộc đệ nhất cả nước, hàng năm có hơn vạn ức nước chảy chia hoa hồng, không biết hăm mộ chết bao nhiêu người.

Đương nhiên, tất cả những điều này, sau khi Dương Thiên gặp được Liễu Kinh vào hôm nay, đều sẽ kết thúc.

Hắn sẽ đến đế quốc thương nghiệp Liễu Kinh trước người nước ngoài, trở thành cổ đông!

Dương Thiên nhìn cặp công văn màu đen vẫn luôn được Liễu Kinh bảo vệ trên người.

Hắn biết, đây là tất cả tâm huyết nửa đời trước của Liễu Kinh, cũng chính là hình thái ban đầu của đế quốc thương nghiệp năm năm sau.

Trong mắt Dương Thiên lóe lên một tia nóng bỏng hỏi: “Liễu ca có thể cho ta xem phần văn kiện trên người người một chút không?”

Liễu Kinh nghe vậy trong lòng căng thẳng, nhưng sau đó dờ khóc dờ cười nói: “Ta từng cho rằng thứ này giá trị vạn kim, nhưng mà hiện thực lại bị vô tình đánh mất, hy vọng duy nhất của ta bây giờ chính là đem thứ này bán đi, cứu giúp con gái của ta, người đã cảm thấy hứng thú, vậy thì xem một chút đi.”

Nói xong, đưa cặp tài liệu cho Dương Thiên.

Dương Thiên gấp gấp mở ra, bên trong là văn kiện lít nha lít nhít.

Hắn tùy ý lấy ra mấy tấm, dù hắn có ba trăm năm tu tiên trở về, cũng nhìn hoa mắt vàng đầu.

Chờ Dương Thiên ép mình xem xong mấy tấm, không khỏi có chút sợ hãi than.

“Không hổ là đế quốc thương nghiệp tuyên bố có thể sừng sững trăm năm không ngã, bố cục kín đáo như thế, quả nhiên bất phàm!”

Liễu Kinh có chút nghi hoặc hỏi: “Người nói cái gì?”

Lúc này Dương Thiên mới nhớ ra, đế quốc thương nghiệp đã thành lập được năm năm, bây giờ Liễu Kinh vẫn chưa biết phần văn kiện này của hắn rốt cuộc có giá trị bao nhiêu.

Hắn cười ha ha nói: “Không có gì, đúng rồi Liễu ca, phần văn kiện này của người rất quý trọng, nghe nói ta không cần bán, tìm nhà đầu tư, về sau kế hoạch này của người nhất định sẽ thực hiện.”

Liễu Kinh chán chường nói: “Ta đã thử qua mấy chục lần, tất cả đều thất bại, người giống như ta, làm sao có thể có người đầu tư cho ta?”

Chờ chính là câu nói này của người.

Dương Thiên nghe vậy, đôi mắt sáng lên.

Nhưng bây giờ, hắn vẫn không thể bộc lộ ra sự hưng phấn, thế là cười ha ha, làm bộ như không yên lòng, chậm rãi mở miệng nói: “Vừa rồi ta xem phần văn kiện kia của người, cảm giác cũng không tệ lắm, nếu như người nguyện ý, ta sẽ đầu tư cho người.”

Liễu Kinh nghe vậy, nhìn Dương Thiên từ trên xuống dưới một cái, một tia hy vọng vốn lóe lên trong đôi mắt cũng tan vỡ.

Hắn chậm rãi nói: “Tiểu ca, ta không dám quên ân huệ bát mì hoành thánh kia của người, nhưng xin người đừng cười nhạo ta, lưu lại chút thể diện cuối cùng cho ta.”

Dương Thiên vừa nhìn đã biết Liễu Kinh hiểu lầm, vì thế vội vàng giải thích nói: “Liễu ca, ta thật sự muốn đầu tư vào người.”

Liễu Kinh nói: “Tuổi tác của ngươi, hình như còn mấy năm nữa học đại học chưa xong, làm sao có thể có nhiều tài chính đầu tư như vậy?”

Dương Thiên cười ha hả nói: “Cái này ngươi không cần lo lắng, chỉ cần ngươi đồng ý, tài chính của ta sẽ lập tức đến nơi.”

Liễu Kinh cười cười hỏi: “Ngươi có thể đầu tư bao nhiêu? Cho ta một cái giá của ngươi.”

Dương Thiên suy nghĩ một chút, thăm dò hỏi: “Một trăm ức đủ không?”

Hắn nói lời này, lực lượng mười phần không đủ, bởi vì vị trước mắt này, trong vòng năm năm sau, hàng năm qua tay hắn, tính toán đều là ngàn tỷ.”

Một trăm ức này, ở trước mặt hắn khi đó, ngay cả nhét kẽ răng cũng không đủ.

Nhưng hắn lại quên Liễu Kinh hiện tại là kẻ nghèo hàn không có một xu, đừng nói một trăm triệu, cho dù là một trăm vạn trong mắt hắn cũng là giá trên trời.

Sau khi nghe Dương Thiên báo giá, Liễu Kinh phốc một tiếng, trực tiếp phun rượu vừa uống vào miệng ra ngoài.

Nếu không phải Dương Thiên trốn nhanh, sợ rằng sẽ phun vào mặt hắn.

Dương Thiên có chút nghi vấn nói: “Sao vậy? Ngại ít sao?”

Sau khi nghe vậy, Liễu Kinh suýt chút nữa đã bùng nổ.

Hắn hít sâu một hơi, trong lòng đã thập phần không vui.

“Tiểu ca, ta kính trọng ngươi giúp ta, thế nhưng cũng không đại biểu ngươi có thể tùy ý vũ nhục ta, ngươi cầm mười tỷ đầu tư cho ta? Chuyện này làm sao có thể...”

Hắn còn chưa nói hết lời, Dương Thiên đã trực tiếp đưa một tờ chi phiếu ra trước mặt hắn.

“Tự xem đi!”

Chương 578 - Một tám chi phiếu.

Trên chi phiếu biểu hiện mười cái số không, tổng cộng mười một chữ số.

Đúng là một trăm ức không thể nghi ngờ.

Vốn dĩ Dương Thiên cho rằng Liễu Kinh sẽ mừng rỡ như điên, nếu không thì mặt mũi cũng sẽ tràn đầy kích động.

Sau đó lại không ngờ rằng Liễu Kinh sau khi nhìn thoáng qua, lại đưa qua cho hắn.

“Có ý gì?”

Trong lòng Dương Thiên căng thẳng. Quả nhiên là ngại ít sao?”

Nhưng mà sự thật chứng minh hắn suy nghĩ nhiều.

Liễu Kinh mở miệng nói: “Tiểu ca, tám chi phiếu này của ngươi làm rất chân thật.”

“Cái gì mà rất chân thật, đây chính là chi phiếu thật.”

Dương Thiên có chút bất đắc dĩ.

Liễu Kinh cười ha ha thở dài nói: “Tiểu ca, đừng đùa nữa, một trăm ức, ngươi làm ở đâu vậy?”

Dương Thiên im lặng nói: “Đây là ngân phiếu thật.”

Nói đến đây, trùng hợp ông chủ hơi mập kia đã đi tới.

Dương Thiên hỏi: “Lại nói ông chủ, ngươi hiểu được chi phiếu không?”

Ông chủ hơi mập kia nghe vậy gật đầu, nhếch miệng cười nói: “Đương nhiên, ta cũng biết không ít chi phiếu, chi phiếu gì ta cũng có thể phân biệt được.”

Dương Thiên cười ha ha, nói: “Tốt lắm, ngươi đến giúp ta xem chi phiếu này.”

Nói xong, đưa chi phiếu 100 ức trong tay cho ông chủ hơi mập kia.

Mà ông chủ hơi mập kia lúc đầu cũng không thêm đề ý.

Hắn cho rằng cũng chỉ là mấy ngàn đồng, mấy vạn đồng chi phiếu.

Không có khả năng nhiều hơn, bởi vì nhiều hơn nữa, vậy liền không có khả năng ăn cơm ở chỗ này của hắn.

Ông chủ hơi mập nghĩ như vậy, sau đó. Sau khi thấy được mười cái không phía sau chi phiếu, trông mắt đều thiếu chút nữa sợ hãi.

“Một trăm trăm ngàn vạn...”

Toàn thân hắn run rẩy kịch liệt, đếm số không một cái nào.

Đếm liên tục năm sáu lần, lúc này mới đếm rõ tổng cộng 11 chữ số.

“Một trăm ức! Trời ơi!”

“Cái này... cái này tuyệt đối không có khả năng!”

Ông chủ hơi mập kia suýt chút nữa bị dọa cho hôn mê bất tỉnh.

Mười tỷ, thử hỏi cả nước có bao nhiêu người có thể lấy ra nhiều tài sản như vậy.

Chân hắn nhũn ra, cung kính cầm tấm chi phiếu đưa cho Dương Thiên nói: “Ông chủ, tiểu nhân thật sự không thấy chi phiếu nhiều như vậy, không có nhiều kiến thức, đoán không ra, xin ngài thứ lỗi.”

Dương Thiên có vẻ hơi phiền lòng, nói: “Ta biết rồi, ngươi lui xuống đi.”

Ánh mắt của hắn ta lại nhìn về phía Liễu Kinh mở miệng nói: “Liễu ca, không ai có thể chứng minh, lại nói rút cuộc ngươi làm thế nào mới bằng lòng tin tưởng ta?”

Liễu Kinh bình tĩnh nói: “Cái này dễ thôi, ngươi đến ngân hàng đi chứng minh.”

Dương Thiên bất đắc dĩ đỡ trán: “Bây giờ trời đã tối rồi, ngân hàng nhà ai làm chứ.”

Liễu Kinh thở dài một tiếng, hắn vốn cũng không tin, cho rằng Dương Thiên cố tình gây sự.

Nhưng vừa rồi đối phương cho hắn ân tình, hắn lại không tiện trực tiếp từ chối.

Sau khi suy nghĩ một chút, Liễu Kinh mở miệng nói: “Còn có một biện pháp, nếu như ngươi thật sự muốn chứng minh, như vậy ngày mai chỉ cần ngươi có tư cách xuất hiện ở trung tâm hội triển lãm quốc tế thành phố Hàng Thủy, ta sẽ tin tưởng ngươi có thực lực này, đến lúc đó cho dù ngươi lấy ra 100 vạn, người khác lấy ra 1000 vạn, thậm chí một trăm triệu, ta cũng sẽ lựa chọn hợp tác với ngươi, để báo đáp ân tình của một chén hoành thánh vừa rồi.”

Dương Thiên nghe vậy, mày kiếm giương lên nói; “Tốt, đây là ngươi nói, chúng ta một lời đã định.”

Liễu Kinh mở miệng nói: “Một lời đã định!”

Nói xong, Dương Thiên lại xin Liễu Kinh địa chỉ trung tâm hội triển lãm quốc tế.

Điều này càng khiến Liễu Kinh cho rằng Dương Thiên căn bản chính là người ngoài cuộc, ngay cả trung tâm hội triển lãm quốc tế cũng không biết ở đâu, làm sao có thể có tư cách tiến vào cánh cửa kia?

Hắn mấy lần muốn khuyên giải, nhưng thấy trên mặt thiếu niên tản ra hào quang tự tin, lại không khỏi sinh sinh nhìn xuống.

Dương Thiên biết Liễu Kinh trên người không có đồng nào không có cách nào ở khách sạn. Thế là trực tiếp từ trong túi móc ra một xấp tiền mặt đưa cho hắn.

“Liễu ca, số tiền này ngươi có thể dùng được, đợi ngày mai ta sẽ lấy hết tiền trong chi phiếu ra, đến lúc đó ta có nói suông hay không, liếc qua là thấy ngay.”

“Ha ha!”

Liễu Kinh đứng dậy, nói: “Cảm ơn ý tốt của ngươi, những thứ này ta sẽ nhớ kỹ, tấm thẻ ta đưa cho ngươi vẫn còn có hiệu quả, ta rất hy vọng ngày mai ngươi sẽ xuất hiện.”

Sau khi nói xong, quay người rời đi.

Dương Thiên nhìn bóng lưng của Liễu Kinh, cười cười, trên mặt tỏa ra vẻ tự tin.

“Thế gian này không có cánh cửa nào có thể ngăn được Dương Thiên ta!”

Dứt lời, đứng dậy cũng rời đi.

Ai cũng không nghĩ tới, một đế quốc thương nghiệp khổng lồ chỉ trong thời gian hai người ăn một chén hoành thánh ở quán ven đường, cứ như vậy lặng yên vận chuyển!

Hai người đều đi, nhưng những người xem náo nhiệt bên cạnh đều không đi.

Lúc này mọi người đang ăn cơm ở bên cạnh cũng có chút hiếu kỳ nơi này vừa rồi xảy ra chuyện gì, khi thấy ông chủ sạp hàng thiếu chút nữa quỵ xuống, lập tức càng thêm hiếu kỳ.

Bọn họ vội vàng vây quanh ông chủ sạp hàng kia hỏi: “Ông chủ, rốt cuộc vừa rồi tiểu tử kia mời người xem cái gì vậy?”

“Đúng vậy đúng vậy, trên một trang giấy, có thể dọa người thành cái dạng này, lá gan của người cũng quá nhỏ đi?”

“Ông chủ người một tháng qua nước chảy đều mấy vạn, không đến mức nhìn thấy chi phiếu mấy vạn của người ta cảm thấy chân kinh chứ?”

Ông chủ kia nghe vậy, lập tức phần nộ nói: “Cái gì, chi phiếu mấy vạn có thể dọa được ta sao? Người cũng quá coi thường ta rồi, các người không biết tình huống thì đừng có nói lung tung, những thứ viết trên giấy kia các người nhìn đoán chừng có thể hù chết các người.”

Mọi người chung quanh nghe vậy, trên mặt lập tức mang theo vẻ hưng phấn nói: “Lão bản, người xem mọi người đều hiếu kỳ, nếu người biết người nói một chút, ta cũng không tin còn có thể hù dọa chúng ta.”

“Ha ha, ông chủ, hiện tại khoác lác không cần nộp thuế, người tùy tiện khoác lác.”

“Đúng vậy đúng vậy, đại danh của ta là Lý Đại Đảm, sóng to gió lớn gì mà chưa từng thấy, ăn một bát hoành thánh với người còn bị dọa sợ sao? Buồn cười!”

Ông chủ hơi mập kia nhìn Dương Thiên một chút, phát hiện đã đi xa, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó đẽ giọng nói:

“Ta nói cho các người biết, nhưng các người tuyệt đối đừng truyền ra ngoài.”

Lý Đại Đảm kia vẻ mặt không kiên nhẫn nói: “Ai nha, lẽ mà lẽ mề, rốt cuộc là cái gì người mau nói đi.”

Ông chủ kia hít sâu vài hơi, lúc này mới chậm rãi mở miệng nói: “Trong tay thiếu niên kia thật là một tấm chi phiếu, nhưng mà số lượng phía trên cũng không phải mấy vạn, mấy chục vạn.”

“Đó là bao nhiêu? Chẳng lẽ là mấy trăm vạn?” Có người hỏi.

Ông chủ hơi mập lắc đầu.

Lý Đại Đảm cũng không hồ là gan lớn, dám đoán chuyện người khác không dám đoán, hăn khinh thường nói: “Không phải mấy trăm vạn, chẳng lẽ là mấy ngàn vạn sao? Nếu như vậy, quả thực có thể hù dọa...”

Hắn vừa nói tới đây, lão bản hơi mập kia lại lắc đầu, sau đó dưới ánh mắt chờ mong của mọi người, chậm rãi mở miệng nói: “Cũng không phải mấy ngàn vạn, mà là một trăm ức!”

“Cái gì?”

“Phốc, điều đó không có khả năng a?”

“ Bao nhiêu? Một trăm ức? Người xác định là nhân dân tệ?”

Giữa sân có một nửa người thiếu chút nữa bị dọa choáng váng.

Mà Lý Đại Đảm kia thảm nhất, cảm đã trật khớp, chân như nhũn ra, không ngừng run run.

Hắn vừa rồi ở ngay bên cạnh bàn Dương Thiên.

Vừa rồi không để ý, còn ghét bỏ tiểu tử này là nhà giàu mới nổi, dùng một vạn mua nhiều hoành thánh như vậy.

Hiện tại xem ra, thiếu niên kia đâu chỉ là nhà giàu mới nổi, quả thực là cự phú.

Hắn có một ngày vậy mà ngồi ở bên cạnh phú ông chục tỷ, đoán chừng chuyện hôm nay có thể để hăn nói khoác cả đời.

Dương Thiên tùy tiện tìm một khách sạn ở lại, sau đó một đêm không nói chuyện.

Ngày hôm sau hần tỉnh dậy sớm, cầm chi phiếu trực tiếp chạy về phía ngân hàng.

Hần muốn đổi toàn bộ mười tỷ này thành tiền mặt.

Nghĩ đến cầm nhiều tiền như vậy ném tới Liễu Kinh khẳng định sẽ bị đập cho ngất xỉu.

Thật ra hần không nghĩ tới, nhiều tiền như vậy đập ai cũng choáng váng.

Hơn nữa, không chỉ có thể đập người ta ngất xỉu mà còn có thể đập chết người.

Dương Thiên đến ngân hàng của một xí nghiệp quốc doanh, lúc này mặc dù là buổi sáng, nhưng người xếp hàng vẫn còn rất nhiều.

Dương Thiên không đi vào thông đạo đặc biệt, thời gian vô cùng dư dả, hần cũng thành thật xếp hàng.

Nửa giờ sau, vốn nên đến phiên hần, nhưng lại thấy một nam tử trung niên ngăn ở phía trước hần nói: “Đi về phía sau, ta tới trước.”

Nói xong, lấy ra một tấm thẻ vàng đen đưa cho nữ nhân viên công tác có trang điểm xinh đẹp kia.

Nữ nhân viên sau khi thấy một màn này, nhất thời lộ ra nụ cười thân thiết nói: “Xin chào tiên sinh, rất vui vì ngài phục vụ, xin hỏi ngài muốn làm gì?”

Nam tử trung niên đeo biểu mẫu Giang Thi Đơn trên cổ tay kia mở miệng nói: “Lấy cho ta một trăm vạn.”

Nữ nhân viên công tác kinh hô một tiếng, nhưng mà, không đợi hần nói chuyện, đã thấy nam tử trung niên kia trực tiếp bị xách quần áo, trực tiếp ném qua một bên.

Sau đó, giọng nói lạnh nhạt của thiếu niên truyền vào tai tất cả mọi người.

“Không xếp hàng? Ta dạy người xếp hàng như thế nào?”

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn một màn trước mắt này, có chút không thể tưởng tượng nổi.

Nam tử trung niên kia lấy một trăm vạn, ánh mắt cũng không chớp một cái, hiển nhiên là có bối cảnh cường đại.

Mà thiếu niên trêu chọc vị này, xem ra là phải phiền toái rồi.

Quả nhiên sự thật như mọi người dự liệu, nam tử trung niên đứng dậy nổi giận mắg: “Thằng nhóc, ngươi là đồ vật gì? Cũng có tư cách bắt ta xếp hàng? Ngươi có biết ta là ai không?”

Dương Thiên hai tay ôm lấy nụ cười khẩy nói: “Ngươi ngay cả chính mình cũng không biết là ai, ta làm sao có thể biết được?”

Chương 579 - Ngươi có thể phụ trách.

Nam tử trung niên kia nhìn Dương Thiên, sắc mặt lạnh lùng nói: "Khốn kiếp, một mẫu ba phần đất của Hàng Thủy Thị này, Tư Không Gia ta còn chưa sợ qua ai, ngươi có dám báo tên của ngươi hay không."

Dương Thiên nghe vậy sững sờ, sau đó cười như không cười nhìn hắn nói: “Tư Không gia? Tư Không Hàn là gì của ngươi?”

Nam tử trung niên nhú mày nói: “Ngươi biết con trai ta.”

Dương Thiên cười ha hả nói: “Thật là trùng hợp, bắt nạt xong đứa nhỏ, già lại đem mặt tới để cho ta đánh, nhà các ngươi thật đúng là đáng thương.”

“Hỗn xược!”

Tư Không Văn vẻ mặt cuồng nộ nói: “Ngươi là cái thá gì? Cũng dám làm nhục Tư Không gia ta?”

Dương Thiên cao ngạo nói: “Tư Không gia ngươi là cái thá gì? Ngươi hỏi xem Mạc gia bây giờ còn dám làm cản trước mặt ta nữa không, chọc giận ta, lật tay là có thể tiêu diệt Tư Không gia ngươi.”

Tư Không Văn làm sao có thể tin tưởng Dương Thiên nói, vẻ mặt hắn âm trầm nói: “Tiểu tử, ngươi có gan, nếu như không

phải hai ngày này Mạc Tà tiên sinh gãy xương cánh tay còn ở bệnh viện, chỉ bằng những lời này của ngươi, ngươi sẽ táng thân nơi này.”

Dương Thiên nghe vậy cười khinh thường nói: “Ngươi hỏi hẳn xem, cánh tay kia của hẳn là ai chặt đứt.”

“Có ý gì?”

Tư Không Văn có chút không hiểu, sau đó tựa hồ nghĩ đến cái gì. Mang theo hoảng sợ hỏi: “Chẳng lẽ là...”

Hắn đang hoảng sợ, Dương Thiên đã không rảnh để ý tới hẳn.

Tư Không Văn chỉ nghĩ một chút, liền bác bỏ lắc đầu.

“Không, không có khả năng, Mạc gia ở Giang Nam là quái vật khổng lồ, là đệ nhất gia tộc, ở Giang Nam ai có thể cùng hẳn đối nghịch?”

Lúc này, Dương Thiên đã đi tới cửa sổ.

Nhưng nhân viên công tác trang điểm đậm kia chán ghét nhìn Dương Thiên một cái nói: “Tổ chất của ngươi là cái gì, chen ngang như thế nào, nghiệp vụ của đại thúc vừa rồi còn chưa có xử lý đâu, ngươi hiểu quy củ hay không.”

Giọng Dương Thiên lạnh nhạt nói: “Là tổ chất của ta không tốt, hay là mắt ngươi mù người khác tự có kết luận.”

“Ngươi nói cái gì?”

Sau khi nữ tử trang điểm đậm nghe vậy, hoàn toàn phẫn nộ, nàg lớn tiếng la hét: “Ngươi nói ai mù? Ngươi mắg ai đấy, có bản lĩnh thì ngươi nói lại lần nữa.”

Lúc này, Dương Thiên không nói gì, nhưng những người xếp hàng nghiêm túc phía sau hẳn lập tức không chịu nổi.

Bọn họ tiến lên một bước cả giận nói: “Lão nương ngươi làm nhảm cái gì? Chúng ta đều có thể làm chứng cho tiểu tử xếp hàng, ngược lại là ngươi, gặp kẻ có tiền liền hận không thể quỳ liếm đúng không, kẻ có tiền liền có thể không cần xếp hàng?”

“Đúng vậy đúng vậy, mẹ nó phản cảm nhất là loại người như ngươi, lần sau lão tử cũng không xếp hàng, ngươi không xử lý cho lão tử, lão tử liền giết chết ngươi.”

“Còn nói tiểu tử nhà người ta tổ chất thấp kém, ta thấy người chính là thứ có mẹ sinh không có mẹ nuôi, căn bản không biết tổ chất là cái gì.”

Mọi người giờ phút này đều đang lòng đầy căm phẫn.

Bọn họ đã cực khổ xếp hàng nửa giờ, Tư Không Văn vừa đến đã trực tiếp làm, hấn dựa vào cái gì?

Nữ trang điểm đậm kia sắc mặt tái nhợt, nhìn mọi người phần nộ mang theo vẻ sợ hãi.

Nếu như bị quản lý của bọn họ phát hiện, nàng khẳng định sẽ bị xử lý.

Nàng vội vàng ngồi xuống, không dám nhiều lời.

Mà Dương Thiên thấy vậy, khóe miệng lộ ra nụ cười.

Hắn khinh thường cùng nữ nhân tranh luận, cho nên vừa rồi hắn vận dụng chính là Phá Thiên Tiên Đế linh hồn lực, đem oán niệm của tất cả mọi người nơi này mở rộng gấp trăm lần.

May mắn là cách một lớp thủy tinh bằng thép, nếu không phải vì cái này, chỉ sợ nữ trang điểm đậm này đã sớm bị mọi người đánh đập.

Lúc này tuy rằng nữ trang điểm đậm không dám kêu gào, nhưng trong ánh mắt nhìn Dương Thiên đã tràn ngập oán niệm.

Hiển nhiên, đối với chuyện này, cũng không tính là xong.

Nàng lạnh lùng nhìn Dương Thiên, ngữ khí nóng nảy nói: “Người muốn làm việc gì?”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Lấy tiền.”

Câu nói này, cô gái trang điểm đậm lớn tiếng quát: “Muốn lấy tiền ra ngoài cửa lấy máy rút tiền đi, chúng ta đang làm việc ở đây.”

Dương Thiên nhướn mày nói: “Vừa rồi hình như đại thúc không có tổ chất chen ngang kia có thể ở chỗ này làm nghiệp vụ lấy tiền, sao hết lần này tới lần khác đến chỗ ta, lại không thể lấy?”

Người phụ nữ trang điểm đậm kia nở nụ cười châm biếm nhìn Dương Thiên nói: “Người ta làm chính là nghiệp vụ lấy một trăm vạn tiền, không phải là đơn hàng nhỏ người ngậm tờ lấy mấy trăm đồng mấy ngàn đồng, ta khuyên người đừng tự rước lấy nhục.”

Mà Tư Không Văn ở bên cạnh cũng châm chọc nói: “Tiểu tử, chen ngang cũng cần vốn liếng, tư bản này hình như người không có, đã như vậy, nhanh tránh ra cho ta, đừng làm chậm trễ thời gian của ta.”

Khóe miệng Dương Thiên lộ ra nụ cười lạnh, hắn đang muốn lấy ra một trăm ức chi phiếu, mà lúc này, có người vỗ vỗ phía sau lưng của hắn.

Dương Thiên nghi hoặc xoay người, đã thấy một đại thúc trung niên hiền lành đưa cho hắn một tấm thẻ nói: “Lão tử chính là không quen nhìn loại người như nàng ta, trong tấm thẻ này là hai trăm vạn, người bảo nàng ta lấy ra, đợi lát nữa ta sẽ cất vào.”

Hắn đang giúp Dương Thiên lấy lại mặt mũi, Dương Thiên đương nhiên hiểu rõ.

Mọi người nghe vậy, khóe miệng co rúm, cái này vừa vặn có thể cùng sửa trị một chút trang điểm đậm của người nữ Bái Kim kia.

Quả nhiên, sắc mặt nữ trang điểm đậm kia lập tức trở nên khó coi.

Nàng nói với giọng the thé: “Không có tiền thì đừng có giả bộ làm cái gì mà giả bộ chó sói, lấy tiền của người khác làm tiền, cũng không cảm thấy mất mặt sao?”

Tư Không Văn càng thêm khẳng định Dương Thiên Dương Thiên đang lừa hắn.

Trên mặt hắn lộ ra vẻ đùa cợt nhìn Dương Thiên Đạo: “Tiểu tử, có muốn ta cho người mượn một chút hay không?”

Dương Thiên nghe vậy, vẻ mặt khinh thường nói: “Cho dù bán hết Tư Không gia của người, cũng không có tư cách nói cho ta mượn tiền.”

Tư Không Văn mặt mũi tràn đầy tức giận cười lạnh nói:
“Được, ta cũng muốn xem người kết thúc như thế nào.”

Dương Thiên từ chối ý tốt của đại thúc trung niên hiền lành kia, sau đó lấy ra một tờ chi phiếu đưa cho cô gái trang điểm đậm kia nói: “Các người có thể lấy hết tiền trên chi phiếu này ra không? Có đủ tiền mặt không?”

Nữ tử trang điểm đậm kia nghe vậy, phảng phất nghe được chuyện cười buồn cười nhất.

Nàng lạnh lùng nói: “Buồn cười, người cho rằng tám chi phiếu này của người bao nhiêu tiền, ngân hàng của ta có năm trăm triệu tài sản, chẳng lẽ chi phiếu này của người có thể có vượt qua năm trăm triệu...”

Cô gái trang điểm đậm vừa nói đến đây, nhìn thấy cuối cùng phía trên chi phiếu một cái một, mười cái!

“Bịch!”

Không có bất kỳ điềm báo gì, nữ trang điểm đậm kia đặt móng ngòi bệt xuống đất.

Sắc mặt của nàng sợ tới tái nhợt, bờ môi không ngừng run rẩy, trong tay cẩn thận từng li từng tí cầm tờ chi phiếu kia, trong mắt tất cả đều là vẻ hoảng sợ.

Tất cả mọi người đều sửng sốt, đây là tình huống gì? Hình như lão nương này bị mức chi phiếu hù dọa.

Phía trên đến cùng bao nhiêu tài sản, mới dọa được nữ trang điểm?

Chẳng lẽ thật sự là năm trăm triệu?

Vừa nghĩ đến đây, mọi người nhìn bóng lưng Dương Thiên, không khỏi giơ ngón tay cái lên.

Đây mới gọi là thực lực đánh mặt, nhìn xem liền hả giận.

Càng hả giận hơn chính là, ánh mắt Dương Thiên nhìn về phía nữ trang điểm đậm kia nói: “Người có tư cách làm chủ lấy tiền không?”

Nữ trang điểm đậm kia toàn thân run rẩy nói: “Không có tư cách.”

Dương Thiên lại bình tĩnh hỏi: “Người có thể phụ trách nghiệp vụ của ta sao?”

Nữ tử trang điểm đậm sợ hãi nói: “Không thể!”

Dương Thiên ha ha cười lạnh nói: “Vậy sao người còn không đi tìm quản lý?”

Cô gái trang điểm đậm vội vàng luống cuống tay chân đứng lên cung kính nói với Dương Thiên: Ông chủ, xin ngài chờ một chút, tôi sẽ đi ngay lập tức xin chỉ thị của giám đốc chúng tôi.”

“Mẹ kiếp, rốt cuộc tiểu tử này cầm chi phiếu bao nhiêu tiền a?”

“Đúng vậy đúng vậy, một trăm vạn tiền đề xuất cũng không có đi qua ngân hàng này.”

“Ta luôn cảm thấy tiểu tử này muốn gây chuyện, bởi vì vừa rồi hắn hỏi qua, nơi này có đủ tiền mặt hay không? Chẳng lẽ toàn bộ tiền trong ngân hàng này đều không đủ cho hắn lấy sao?”

Tất cả mọi người đều lộ vẻ hoảng sợ.

Mà Tư Không Văn bên cạnh hiện tại cau mày, kinh nghi bất định nhìn Dương Thiên.

Hắn phát hiện càng ngày càng nhìn không thấu thiếu niên này.

Chẳng lẽ... cánh tay Mạc Tà bị đứt, thiếu niên trước mắt nói là sự thật?

Ý nghĩ vừa mới nghĩ tới đây, Tư Không Văn liền cắt đứt ý nghĩ này.

Sao có thể như vậy được!

Đại thúc trung niên hiện lành phía sau Dương Thiên có chút hiếu kỳ vỗ vỗ bả vai Dương Thiên hỏi: “Tiểu ca, người rốt cuộc muốn bao nhiêu tiền, có thể dọa cho bà lão kia thành cái dạng này, có tiện lợi ra không?”

Dương Thiên cười vươn một ngón tay ra.

Đại thúc trung niên thấy một màn này xong, mặt mũi tràn đầy kinh hãi nói: “Một trăm triệu?”

Toàn thân hắn đều đang run rẩy, không nghĩ tới thiếu niên trước mắt bị hắn kề vai sát cánh lại là phú ông ức vạn.

Nghĩ đến vừa rồi mình nói cho hắn hai trăm vạn chống đỡ mặt mũi, hắn không khỏi có chút xấu hổ.

Nhưng mà, sau khi đại thúc trung niên suy đoán, chân cũng không đứng vững, chỉ thấy Dương Thiên lắc đầu nói: “Không phải, người thêm một trăm triệu ruồi phía sau hai cái.”

Đại thúc trung niên hiện lành kia nghe vậy sững sờ, một trăm triệu còn phải thêm hai mươi nghìn.

Đây không phải là...

“Một trăm ức? Ông trời ơi!”

Vẻ mặt đại thúc trung niên hiện lành tràn đầy khiếp sợ, đi đứng như nhũn ra trực tiếp xụi lơ trên mặt đất, trong đôi mắt nhìn thiếu niên, tất cả đều là vẻ không dám tin.

Dương Thiên gật đầu nói: “Không sai.”

Được thiếu niên thừa nhận, tất cả mọi người triệt để choáng váng...

Chương 580 - Cửa ra vào bị ngăn cản.

Quản lý ngân hàng nhanh chóng đi ra.

Sau khi nhìn thấy Dương Thiên, hắn vội vàng cung kính nói: “Vị tiên sinh này, ta là người phụ trách ngân hàng này, không biết có gì cần ta giúp ngài làm việc?”

Dương Thiên liếc nhìn cô gái trang điểm đậm kia, sau đó mở miệng nói với quản lý ngân hàng trước mặt: “Nhân viên nhà người nói bên ngoài có thể lấy tiền chi phiếu, nếu không đưa chi phiếu cho ta, ta thử một lần?”

Làm giám đốc ngân hàng, làm sao có thể không nghe ra ý tứ trong lời nói của Dương Thiên.

Hắn vội vàng mở miệng nói: “Dương tiên sinh ngài nói đùa, ngài ở trong nghề ta tồn tại mười tỷ, là VIP hàng đầu, bất luận lấy bao nhiêu tiền, chúng ta đều sẽ phái nhân viên tốt nhất phục vụ ngài.”

Nói xong, ánh mắt nhìn về phía nữ trang điểm đậm lạnh lùng nói: “Tiểu Chu, ngày mai người không cần đến đi làm.”

Cô gái trang điểm đậm kia nghe vậy, sắc mặt nhất thời trắng bệch, nhìn Dương Thiên toàn thân run rẩy cầu xin: “Tiên sinh, tiên sinh tôn kính, ta sai rồi, xin người hỗ trợ cầu xin quản lý của ta, ngàn vạn lần đừng để hắn khai trừ ta a.”

Dương Thiên nghe vậy, cười nhạt nói: “Người đi cầu Tư Không Văn, có lẽ hắn sẽ giúp người.”

Nữ tử trang điểm đậm nghe nói như thế thì ánh mắt nhìn về phía Tư Không Văn, mà Tư Không Hàn hừ lạnh một tiếng nói: “Ta cũng không có nghĩa vụ này.”

Nàng thấy một màn này, tâm như tro tàn, vừa rồi lấy lòng đối phương, hiện tại hối hận đến xanh ruột.

Quản lý ngân hàng kia không để ý đến nàng, mà cung kính nhìn Dương Thiên nói: “Tiên sinh, ngài cần giúp đỡ gì, ta tự mình phục vụ ngài.”

Dương Thiên gật đầu nói: “Hết thầy tài chính trong chi phiếu đều lấy ra.”

Quản lý nghe vậy, trái tim hung hăng nhảy lên nói: “Dương tiên sinh, tiền chi phiếu này của ngài là một trăm ức đó.”

Dương Thiên mở miệng nói: “Sao vậy? Ngân hàng của người không gom được nhiều tiền như vậy sao?”

Quản lý kia xấu hổ cười khỏ nói: “Dương tiên sinh, không nói ngân hàng này của ta, cho dù phóng mắt khắp chợ Hàng Thủy, cũng không có ngân hàng nào có thể trong vòng một ngày lấy ra được 10 tỷ tiền mặt nhân dân.”

Dương Thiên cau mày nói: “Ta chỉ muốn biết, rốt cuộc người có cách nào không?”

Quản lý kia lau mồ hôi lạnh trên trán nói: “Có thể, nhưng cần một chút thời gian gom góp tài sản một trăm ức, cần tất cả

ngân hàng ở thành phố Hàng Thủy phối hợp mới có thể hoàn thành, cấp bậc của ta không đủ, cần xin chỉ thị.”

Dương Thiên gật đầu nói: “Cho người thời gian ba giờ, gom góp một trăm ức nhân dân tệ, vận dụng xe vận chuyển toàn bộ vận chuyển đến trung tâm hội triển lãm quốc tế.”

Quản lý kia nghe vậy lau mồ hôi lạnh nói: “Dương tiên sinh, ngài xác định không? Ta đoán chừng cho dù là xuất động xe áp tải trong thành phố cũng chưa không nổi, hơn nữa đây cũng quá mạo hiểm, vạn nhất bị người cướp thì làm sao bây giờ?”

Dương Thiên chậm rãi mở miệng nói: “Cự vận xe không chứa được xe khác cũng được, còn nữa, ta cho rằng không có người dám cướp tiền của ta.”

Giang Nam quy Mạc Tà quản,

Nếu có người dám cướp, Mạc Tà sẽ bồi thường bao nhiêu!

Ra ngoài, Dương Thiên gọi điện cho Dương Tuyết, báo cho nàng biết hôm nay không thể chơi cùng bọn họ.

Dương Tuyết tỏ vẻ đã cùng Tống Thanh Nhã đi dạo thương trường, để hẳn tự chơi một mình.

Nhìn điện thoại đã bị ngắt máy, Dương Thiên cười khổ.

Thế giới này dám cúp điện thoại của hắn, ngoại trừ cha mẹ của hắn, cũng chỉ có tỷ tỷ không đáng tin cậy này.

Trên đường tùy tiện gọi một chiếc xe, sau khi nói địa chỉ, rất nhanh đã đến trung tâm hội triển lãm quốc tế thành phố Hàng Thủy.

Đến cửa trung tâm hội triển lãm, ngoài cửa đã là xe sang tụ tập, rất nhiều nhân sĩ tinh anh trong vòng tròn, cùng rất nhiều bạn bè nước ngoài da trắng, da đen tụ tập cùng một chỗ, hai ba người kết đôi, đi vào bên trong.

Giống Dương Thiên một thân một mình, hơn nữa đánh thuê tới, ở chỗ này có vẻ đặc biệt chói mắt.

Xe taxi chỉ dừng lại một phút đồng hồ, bảo an ở cửa cũng đã tới, quát lớn lái xe nhanh chóng rời đi, ngữ khí vô cùng ngạo mạn.

Dương Thiên thấy vậy nhú mày, đang muốn mở miệng răn dạy thì bị tài xế xe taxi hỏ tâm ngăn cản.

Lão sư phụ kia kéo cánh tay Dương Thiên nói: “Tiểu ca, người ngàn vạn lần đừng xúc động, những người này chỉ là chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, ông chủ sau màn của trung tâm hội triển lãm này nghe nói là Mạc Tà tiên sinh Giang Nam, không thể dễ dàng đắc tội.”

Dương Thiên nghe vậy, lập tức nhú mày.

Xem ra thật sự là trùng hợp, nơi này dĩ nhiên là tràng tử của Mạc Tà.

Vốn dĩ đi vào muốn tiêu phí một chút thủ đoạn, nhưng hiện tại xem ra, cho dù hẳn không có thư mời, cũng sẽ được người cung kính mời vào.

Sau khi xuống xe, Dương Thiên đang muốn theo dòng người tiến vào, nhưng lại bị bảo an tinh mắt ngăn lại.

Tên bảo an uy mãnh kia dùng ánh mắt nhìn xuống Dương Thiên nói: “Đứng lại, thư mời của người đâu?”

Dương Thiên chậm rãi mở miệng nói: “Ta quen biết với lão đại Mạc Tà của các người, khuôn mặt này của ta chính là thư mời.”

Bảo an uy mãnh kia nghe vậy thì sửng sốt, sau đó khinh thường nói: “Mạc Tà tiên sinh biết người sao? Thật nực cười, cũng không nhìn xem người có thân phận gì. Còn nữa, người cho rằng mặt người khác với người khác sao?”

Giọng Dương Thiên hờ hững nói: “Sao vậy? Không tin à?”

Một bảo an khác trực tiếp cười châm chọc nói: “Ta tin người cái chùy này, mau cút đi, đừng có ở đây quấy rối.”

“Nếu không tin, người để Mạc Tà đến!”

Giọng điệu của Dương Thiên vô cùng bình tĩnh, không có bất kỳ gợn sóng nào, nhưng lời nói ra lại khiến mấy bảo an này nổi giận.

Tên bảo an uy mãnh kia tức giận hừ một tiếng nói: “Người thật sự muốn gây sự ở đây sao, Mạc Tà tiên sinh cũng là người

nói là muốn gặp sao? Cuối cùng ta lên tiếng, cút nhanh lên, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí.”

Động tĩnh nơi này huyền não rất lớn, ánh mắt mọi người đều nhìn sang.

Khi nhìn thấy Dương Thiên một mình dám giằng co với bảo vệ nơi này, lập tức có chút ngần ngại cả người.

“Mẹ nó, tiểu tử này rất ngông cuồng, địa bàn của Mạc Tà tiên sinh cũng dám tới quấy rối, thật sự không sợ phơi thây liên tiếp.”

“Đúng vậy đúng vậy, còn muốn để Mạc Tà tiên sinh tới đón hấn? Thật sự là rất lớn, cho dù là Sử Mật Tư tiên sinh, Trang An tiên sinh tới từ kinh thành, cũng không có tư cách để Mạc Tà tiên sinh tự mình nghênh đón.”

“Ta đoán nhất định là thư mời cũng không có, chỉ là quấy rối thuần túy ở đây, dám để cho Mạc Tà tiên sinh tới? Mạc Tà tiên sinh đang ở phía trên, nếu như hấn xuống, ta cảm thấy tiểu tử này tuyệt đối sẽ bị dọa cho tè ra quần.”

“Hừ, xem xét chính là con cháu nhà giàu, không biết trời cao đất rộng, muốn đến tìm sự tình, ở Giang Nam Mạc Tà tiên sinh là lớn nhất, coi như là người nước ngoài đều phải cung kính tuân theo, ta muốn nhìn xem tiểu tử này rốt cuộc là bị ném ra như thế nào.”

Dương Thiên mắt diếc tai ngơ đối với âm thanh trào phúng của mọi người.

Hắn nhìn mấy bảo an hung thần ác sát trước mặt, không khỏi thở dài một tiếng.

Vốn hôm nay hắn không muốn vận dụng bạo lực, nhưng bây giờ xem ra không được, chó cậy gần nhà, thế người hình dung mấy bảo an cuồng ngạo này không còn gì thích hợp hơn.

Đương nhiên, Dương Thiên cũng sẽ không e ngại.

Đừng nói những con cá nhỏ này, cho dù là hai lão nhân Tông Sư cảnh trước người Mạc Tà, sau khi nhìn thấy hấn cũng phải cung kính hành lễ. Mấy tiểu nhân vật này còn yếu hơn con kiến hôi, dám uy hiếp hấn, thật sự là không biết sống chết.

Thế là, Dương Thiên đứng tại chỗ, đôi mắt lạnh như băng nói: “Ta ngược lại muốn xem xem, các người làm thế nào mà không khách khí với ta.”

“Muốn chết!”

Tên đầu lĩnh bảo an uy mãnh kia trên mặt lửa giận bắn ra, bước nhanh về phía trước, nhưng mà ngay cả quần áo của Dương Thiên cũng không đụng tới, trực tiếp bị đạp ngã lăn trên mặt đất.

Đôi mắt hắc lãnh lẽo nói: “Ta muốn vào cửa này, các người cũng dám ngăn cản? Muốn chết sao, người hỏi thử Mạc Tà có dám ngăn cản trước mặt ta hay không?”

“Mẹ kiếp, ngông cuồng như vậy!”

Mọi người không chỉ bị giọng điệu của Dương Thiên dọa cho giật mình.

Phải biết, Mạc Tà ở phía trên, chỉ cần hắn nói một câu, coi như là Thiên Vương lão tử cũng cứu không được tiểu tử này.

Mấy bảo an còn lại thấy một màn như vậy, lập tức rút ra gậy bên hông nói: “Các huynh đệ, cùng ra tay đi.”

Nói rồi bao vây Dương Thiên xong, hắn định trực tiếp xông lên.

Ngay khi tất cả mọi người cho rằng Dương Thiên chạy trời không khỏi nắng, lại nghe một tiếng gầm thét truyền đến.

“Dừng tay!”

Giọng nói này trung khí mười phần, chấn nhiếp màng nhĩ của tất cả mọi người.

Mọi người chỉ cảm thấy lỗ tai đều đang ong ong vang dội, có một số người hảo tâm đều được Dương Thiên cứu rồi.

Nhưng mà khi thấy được lão nhân áo trắng hướng về phía bên này đi tới, nhất thời thay đổi sắc mặt, “

Nhạc lão, là một vị cao thủ đứng đầu bên cạnh Mạc Tà, mặc dù đã hơn bảy mươi tuổi, nhưng cũng có thể được xem là đại cao thủ số một số hai.

Giang Nam lục tỉnh, ngoại trừ Mạc Tà không thể đắc tội, hai lão nhân bên cạnh hắn, đồng dạng là tồn tại không người dám trêu chọc.

Một vị là lão nhân áo trắng trước mắt này, nhạc lão.

Mà một vị khác là lão nhân mặc áo đen, tên là Lý lão.

Việc này vậy mà kinh động đến Nhạc lão, xem ra là không thể bỏ qua.

Có vài người nhìn Dương Thiên, muốn nhanh chóng để hắn rời đi.

Nhưng Dương Thiên không những không bị lay động, lại còn cười.

“Chuyện gì xảy ra? Ai ở chỗ này quấy rối?”

Giọng nói của Nhạc lão lạnh lùng hỏi mấy bảo an kia.

Mấy bảo an kia nhao nhao đưa ngón tay chỉ về phía Dương Thiên, sau đó cung kính nói: “Nhạc lão, chính là tiểu tử này không biết điều, không những không biết điều mà còn đã thương huynh đệ của chúng ta.”

Chương 581 - Tự mình nghênh đón.

Nhạc lão nghe vậy, giận dữ lạnh một tiếng, thực lực Tông Sư cảnh bạo phát ra, một cỗ khí lãng vô hình quét qua phía dưới, tất cả mọi người giật mình lui về sau mấy bước.

Mọi người kinh hãi nhìn lão nhân trước mắt này, trong ánh mắt tràn đầy kính sợ.

Nghe đồn vị lão nhân này là cường giả Tông Sư cảnh, lúc trước bọn họ hoàn toàn không biết gì về thực lực của Tông Sư cảnh.

Nhưng hiện tại, bọn họ rốt cuộc biết chỗ đáng sợ của cường giả cảnh giới này.

Chỉ riêng khí thế đã chèn ép bọn họ không thể thở nổi, nếu như động thủ, tất cả bọn họ ở trước mặt lão nhân, đoán chừng không mạnh hơn con kiến hôi bao nhiêu.

Cũng khó trách Nhạc lão tức giận như thế, hôm nay là ngày đặc thù, Mạc Tà tự mình thông báo qua ai dám gây chuyện nhất định không thể dễ dàng tha thứ.

Mà thanh danh Tông Sư cảnh của hắn cũng là danh truyền Giang Nam, biết rõ hắn ở đây, còn dám ở địa bàn của hắn gây chuyện, là ăn gan hùm mật gấu hay sao?

Hắn tiến lên một bước, hừ lạnh nói: “Là người nào tìm việc? Đứng ra, để ta xem xem ngươi rót cuộc dựa vào cái gì, cũng dám gây sự ở địa phương ta quản lý.”

Dương Thiên đứng ở một bên lười biếng nói: “Ngươi muốn tìm ta?”

Nhạc lão nhìn lại, tức giận hừ một tiếng âm lãnh nói: “Chính là tiểu tử ngươi không biết sống chết, muốn nháo...”

Hắn nói tới đây, lúc này mới rốt cục thấy rõ hình dáng thiếu niên này, trái tim không khỏi kịch liệt co rúm, cơ hồ bị dọa đến hít thở không thông.

Thiếu niên trước mắt này không phải ai khác, chính là Dương Thiên.

Hai ngày trước, vị thiếu niên này gieo xuống bóng ma trong lòng hắn, hiện tại vẫn còn rõ mồn một trước mắt.

Cho nên nhìn thấy Dương Thiên, hai chân của nhạc lão cũng không biết bước đến bước nào trước, bịch một tiếng trực tiếp đập xuống đất.

Lần này ngã vô cùng mạnh, lập tức bị đụng cho mặt mũi bầm dập.

Tất cả mọi người choáng váng, đây là tình huống gì?

Lão nhân này dưới chân tựa hồ không có tảng đá làm vương chân hắn? Không phải Tông Sư cảnh sao? Làm sao lại ngã thảm như vậy? Chẳng lẽ là nguyên nhân già rồi?

Vừa rồi đó là uy phong bát diện, bây giờ nhìn có chút mất hết mặt mũi.

Thấy được vẻ không vui trong mắt Dương Thiên, nhạc lão vội vàng đứng dậy sợ hãi nói: “Dương Dương... Dương tiên sinh, sao ngài lại tới đây?”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Không phải người nói ta đến kiểm chuyện sao? Nếu không, ta sẽ tìm vài chuyện cho người xem?”

Nói xong, nhẹ nhàng giơ tay lên!

Mà thấy một màn này, thiếu chút nữa đã dọa Nhạc lão hồn bay mất.

Lão bạn già Lý lão của hắn hiện tại còn đang nằm trong phòng bệnh nặng tại bệnh viện, phỏng chừng không có hai ba năm tĩnh dưỡng là không cách nào xuất viện.

Mà trước ngực Mạc Tà cũng bị kiếm khí xuyên qua, hiện tại tuy rằng có thể tham dự hoạt động, nhưng trong khoảng thời gian ngắn không có cách nào vận dụng tu vi.

Hắn là người bị thương nhẹ nhất, tuy là như thế, nhưng hiện giờ cũng chỉ có thể vận dụng một nửa công lực.

Lúc này nếu đôi phương lại ra tay, hắn hẳn phải chết không nghi ngờ.

Phải biết rằng hai ngày trước, ba người bọn họ hợp lực, xuất hết chiêu thức cũng không làm bắn góc áo của thiếu niên.

Đây là thực lực kinh khủng bậc nào?

Mồ hôi lạnh khắp người hắn đã bị mồ hôi thấm ướt.

Nhưng mấy bảo an phía sau hắn thấy Nhạc lão đến, lập tức lòng tin mười phần.

Bởi vì Nhạc lão đưa lưng về phía mấy người, mấy bảo an tự nhiên không nhìn thấy vẻ sợ hãi trong mắt Nhạc lão.

Bọn họ cho rằng có Nhạc lão làm chỗ dựa, ai cũng không sợ. Thế là tiến lên một bước nói với Dương Thiên: “Tiểu tử, đến bây giờ người còn dám nói năng lỗ mãng với Nhạc lão, đúng là không biết sống chết.”

“Hừ, hôm nay đắc tội với Nhạc lão, hôm nay bất kể thế nào cũng không đi được.”

“Tiểu tử, ngoan ngoãn quỳ xuống cầu xin tha thứ, có lẽ Nhạc lão đại từ bi có thể tha cho ngươi.”

Đôi mắt Dương Thiên đột nhiên lạnh lẽo nói: “Ngươi hỏi hẳn thử xem, rốt cuộc là ai tha thứ cho ai?”

Nhạc lão bị dọa suýt chút nữa ngất đi, ông ta đau khổ nói: “Dương tiên sinh, ngài tuyệt đối đừng động thủ, mấy người này đắc tội ngài, ta đến trút giận thay ngài.”

Nói xong, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, trực tiếp ném cho mấy bảo an kia, mỗi người một cái tát.

Hơn nữa mỗi một bàn tay này cũng không có bất kỳ lưu tình, rằng mỗi người đều đánh rụng mấy cái. Máu tươi văng khắp nơi, hầu như toàn bộ hôn mê.

Làm xong tất cả, mặt Nhạc lão lộ vẻ lấy lòng nhìn Dương Thiên nói: “Dương tiên sinh, không biết ta làm như vậy ngươi có hài lòng không?”

Dương Thiên còn chưa lên tiếng, mọi người xung quanh không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

“Ta thảo, Nhạc lão dĩ nhiên cung kính như thế? Cái này có chút không thể nào nói nổi a, phải biết Giang Nam nơi này, ngoại trừ Mạc Tà tiên sinh, cũng chỉ Nhạc lão trước mắt là lớn nhất.”

“Cường giả Tông Sư cảnh, trở tay liền có thể đập chết thiếu niên này, Nhạc lão đây là tình huống gì? Chẳng lẽ tiểu tử này có bối cảnh cường đại, có thể không sợ bất luận kẻ nào ở Giang Nam?”

“Xem ra đúng rồi, cũng chỉ có khả năng này, Nhạc lão mới lấy lòng như vậy.”

Bởi vì hai ngày trước, khi Mạc Tà ở khách sạn năm sao, đã áp dụng phong tỏa đối với tất cả mọi người lúc trước, cho nên tất cả những gì liên quan tới Dương Thiên cũng không được xuyên thấu.

Mọi người cũng tự nhiên không biết thiếu niên trước mắt này, cũng sẽ không biết Dương Thiên là dựa vào thực lực bản thân, đánh cho Nhạc lão phục.

Lúc này Dương Thiên nhìn mấy bảo vệ nói năng lỗ mãng với hắn một chút, đã bị nhạc lão đánh cho hôn mê, chậm rãi mở miệng nói: “Người làm không tệ.”

Nhạc lão thở phào nhẹ nhõm, đang muốn cung kính mời Dương Thiên vào cửa, nhưng lúc này thiếu niên lại hồ hững mở miệng.

“Ta không có thư mời, người đi mời Mạc Tà đến, ta muốn hỏi xem gương mặt này của hắn có thể xem như thư mời hay không.”

Nhạc lão đương nhiên nghe ra được bất mãn trong lòng Dương Thiên, trên mặt hắn ta mang theo vẻ sợ hãi nói: “Dương tiên sinh, thân phận của ngài tôn quý, tới nơi này tự nhiên không cần thư mời, hiện tại ngài theo ta vào đi, ta tự mình dẫn đường cho ngài được không?”

Dương Thiên nhíu mày nhìn hắn một cái, khí thế toàn thân phát ra.

“Ta đã nói, để cho Mạc Tà đến!”

Mọi người nghe vậy vẻ mặt sợ hãi than: “Ôc Nhật, thật đúng là định gọi Mạc Tà tiên sinh đến a.”

“Các doanh nhân phú hào từ khắp nơi trên thế giới tới, cũng không có tư cách để cho Mạc Tà tiên sinh tự mình tiếp đãi.”

“Tiểu tử này thật sự cho rằng Mạc Tà tiên sinh không trị được hắn sao?”

Bọn họ đang nghĩ Nhạc lão sẽ cự tuyệt Dương Thiên như thế nào thì đã thấy lão nhân cẩn thận nói: “Dương tiên sinh xin chờ một chút, ta sẽ mời Mạc Tà tiên sinh tới ngay bây giờ.”

Nói xong, vội vàng phân phó một thủ hạ đi thông báo cho Mạc Tà.

Trong đám người, giờ phút này trực tiếp nổ tung.

“Này này, các người nói xem, Mạc Tà tiên sinh có đến không?”

Một người nghe được nghi vấn, mặt mũi tràn đầy khinh bỉ nói: “Đến chính là đồng đẳng cùng chịu thua, nếu là người, người sẽ đến sao?”

Còn có một tên mập cũng là vẻ mặt đùa cợt nói: “Đúng vậy, thân phận địa vị của Mạc Tà là gì? Nhạc lão sợ người, ở trước mặt Mạc Tà tiên sinh cái rắm cũng không tính. Nếu Mạc Tà tiên sinh tới, ta phát sóng trực tiếp ngày thứ năm điện phong...”

Hắn nói được một nửa, một người bên cạnh hắn dùng khuỷu tay chọc chọc hắn nói: “Được rồi, người có thể đi rồi, Mạc Tà tiên sinh đã tới rồi.”

Đám người nghe vậy, ánh mắt nhao nhao nhìn qua.

Đúng vậy, lúc này Mạc Tà đang mặc trang phục chính thức đi tới cửa với ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, sau đó cung kính hành lễ với Dương Thiên: “Dương tiên sinh!”

Dương Thiên gật đầu, bình tĩnh nói: “Cho người tới không có ý gì khác, chỉ là muốn biết, gương mặt này của ta có thể làm thư mời được không.”

Mạc Tà vội vàng mở miệng nói: “Dương tiên sinh có gì nói ra lời ấy, ngài tới nơi này chúng ta hoan nghênh còn không kịp, làm sao có thể cùng ngài gửi thư mời? Vừa rồi mấy tên thủ hạ không hiểu chuyện, Nhạc lão đã xử lý, nếu như ngài không hài lòng, ngài nói một câu, ta sẽ dựa theo phân phó của ngài tới làm việc.”

Mọi người:...

Đây tuyệt đối không phải Mạc Tà mà bọn họ nhận thức.

Đường đường Giang Nam đệ nhất đại lão, vậy mà tôn kính đối với một thiếu niên như thế, có chút để cho người ta không tiếp thụ được.

Dương Thiên không quan tâm mọi người nghĩ như thế nào, hắn gật đầu nói: “Được rồi, không có chuyện của người nữa, ta chỉ muốn xác nhận một chút ta có thể đi vào hay không.”

Khóe miệng Mạc Tà co rúm lại.

Chỉ vì chút chuyện nhỏ này mà gọi hắn đến, thật coi hắn là người canh cổng hay sao?

Mà Dương Thiên làm tất cả những việc này, mục đích cũng không phải là vì để Mạc Tà khó coi, mà là vì chứng minh cho một người xem.

Người này không phải ai khác, chính là Liễu Kinh cách đó không xa, năm năm sau, người giàu nhất toàn thế giới.

Hôm qua Dương Thiên xuất ra chi phiếu 10 tỷ, đối phương không tin hẳn có năng lực.

Nhưng hiện tại, thiếu niên có thân phận khủng bố có thể ra lệnh cho Giang Nam Mạc Tà.

Lúc này nếu Liễu Kinh còn tưởng rằng thiếu niên chỉ là người bình thường thì không khác gì kẻ ngốc.

Nhớ tới ước định đêm qua, Liễu Kinh hít sâu một hơi.

Đối phương đã cùng Mạc Tà quen biết, một trăm ức không nhất định có thể lấy ra, nhưng mà muốn xuất ra một trăm vạn, một ngàn vạn, thậm chí một trăm triệu cũng không thành vấn đề.

Như vậy ước định ngày hôm qua, xem ra phải thực hiện.

Lúc này Dương Thiên được Mạc Tà dẫn vào trung tâm hội triển lãm.

Tất cả mọi người thấy Mạc Tà vội vàng đi ra ngoài, sau đó dẫn theo thiếu niên này trở về, tự nhiên biết thiếu niên này cũng không phải đơn giản như bề ngoài.

Có thể để cho Mạc Tà đi nghênh đón, thiếu niên này là chỉ có một người như vậy a!

Chương 582 - Kêu gọi đầu tư.

Tất cả những người gây dựng sự nghiệp và các đại lão phú hào ở đây đều là người thành tinh, đương nhiên biết loại người nào đáng để kết giao.

Thế là, nhao nhao giơ chén rượu đi về phía Dương Thiên.

Bọn họ thân thiện chào hỏi Dương Thiên.

Vị này là chủ tịch tập đoàn nào đó. Vị kia là ông chủ nhà máy hóa chất nào đó, còn có CEO, tổng giám đốc!

Dù sao có thể đi đến bên cạnh Dương Thiên đều là đại nhân vật khó lường.

Những đại nhân vật này, ở địa giới của bọn họ, đều là tồn tại chỉ cần dậm chân một cái cũng có thể phát sinh địa chấn.

Bây giờ, toàn bộ đều tới lấy lòng Dương Thiên.

Nguyên nhân duy nhất cũng là hiếu kỳ, Mạc Tà tại sao phải đối xử với thiếu niên khác biệt.

Nhưng mà, đối với việc bọn họ lấy lòng thăm dò, Dương Thiên mắt đிக்க tai ngơ.

Hắn không nhìn tất cả mọi người, một mình tìm một góc hẻo lánh chậm rãi ngồi xuống, muốn một chén nước sôi sau đó bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Mọi người thấy vậy, trên mặt nhất thời lộ ra vẻ bất mãn.

Người cuồng như vậy, cũng không thấy nhiều a.

Bọn họ đều là cự phách một phương, được người kính ngưỡng, bây giờ đều bị không nhìn, bọn họ làm sao chịu nổi cơn tức này.

Vì vậy, từng ánh mắt nhìn về phía Mạc Tà nhúu mày hỏi: “Mạc tiên sinh, ngươi mang cái này rốt cuộc là ai? Chúng ta nhiều người chào hỏi là cho hắn mặt mũi, cái này đều không để ý đến chúng ta, là có ý gì a.

“Tiểu tử này rất ngông cuồng nha, chẳng lẽ có bối cảnh gì sao?”

“Hừ, tiểu tử này cho dù có bối cảnh thì như thế nào, quá không hiểu cấp bậc lễ nghĩa đi, quả thực buồn cười.”

Mạc Tà nghe vậy, ánh mắt nhìn Dương Thiên một cái, sau đó nói với mọi người: “Vị này chính là tồn tại các ngươi không thể trêu vào, đừng tự tìm phiền toái cho mình, ta đề nghị các ngươi ngàn vạn lần đừng trêu chọc hắn, nếu không nếu đối phương tức giận, các ngươi một người cũng đừng hòng sống sót đi ra khỏi cửa này.”

Thấy trong mắt mọi người đều không tin, Mạc Tà ha ha cười lạnh nói: “Ta nói những lời này cũng không có một câu nói dối. Có tin hay không tùy các ngươi.”

Một ông chủ trong đó dường như có chút thấp thỏm nói: “Mạc Tà tiên sinh, bên chúng ta không phải có ngài sao?”

Mạc Tà thở dài một tiếng, chậm rãi mở miệng nói: “Ta còn có tác dụng gì, nếu đối phương tức giận, ngay cả ta cũng khó bảo toàn bản thân, người cho rằng ta sẽ bảo vệ được các người sao?”

Hắn nói một câu này, sắc mặt các vị đại lão trong sân toàn bộ đều trở nên sợ hãi.

Vừa rồi có một nam tử nói năng lỗ mãng với Dương Thiên, lúc này càng sợ tới mức ngồi bệt xuống đất, trong ánh mắt lộ vẻ sợ hãi.

Mạc Tà không cần thiết lừa gạt bọn họ, nói cách khác thiếu niên thân bí này thật sự là tồn tại bọn họ không thể trêu vào.

Thế là, nguyên một đám cùng Dương Thiên giữ vững khoảng cách.

Trong vòng ba thước quanh Phương Viên, không người dám tiến lên trước một bước.

Dương Thiên đương nhiên là nhân nhĩ, nhưng Liễu Kinh muốn nói chuyện với Dương Thiên một chút thì đều bị một người bạn ngăn cản.

Lúc này, sau khi tất cả mọi người có mặt, Mạc Tà đứng ở trên đài cao mở miệng nói: “Nếu tất cả mọi người đều đã đến, ta cũng không nói nhiều lời, trung tâm hội triển lãm của chúng ta lần này là tổ chức một lần đầu tư trao đổi đầu tư, lần đầu tư này là sân khấu lớn nhất cả nước, năm nay đến phiên thành phố Hàng Thủy, ta không khỏi vinh hạnh quen biết mọi người.”

Phía dưới, một mảnh vỗ tay.

Ngay sau đó, một mỹ nữ có tướng mạo khí chất đều hết sức ôn nhã tiến lên, thay thế Mạc Tà, giới thiệu: “Hoan nghênh mọi người đến đấu thầu giao lưu đầu tư, chúng ta chuẩn bị cho các vị lão bản phú hào trong nước người mới lập nghiệp, các người có thể căn cứ vào sở thích của mình mà đầu tư, tránh cho tiền bị giảm giá trị.

Bọn ta còn tìm ông chủ của một số người lập nghiệp trong nước để cung cấp tài chính ủng hộ cho các người, để các người thời kì lập nghiệp sẽ không thiếu vốn liếng.”

Lúc này Mạc Tà tựa hồ không yên lòng, lại bổ sung một câu: “Đầu tư nơi này có nguy hiểm, đầu tư nguy hiểm tự mình suy nghĩ, chúng ta nơi này chỉ là một cái bình đài giao lưu, cung cấp cho các người lựa chọn mà thôi, không phụ bất kỳ trách nhiệm nào.”

Tất cả mọi người trong sân đều cười ha ha nói: “Mạc Tà tiên sinh khổ cực rồi.”

Nữ tử có tướng mạo khí chất đều thập phần ôn nhã kia, vũ mị cười cười nói: “Vậy phía dưới có người mời gây dựng sự nghiệp đến trên đài, phát biểu hướng đi gây dựng sự nghiệp của mình, mà các vị lão bản dưới đài phải chú ý, tuyệt đối không nên từ bỏ một cơ hội tốt.”

Giờ phút này, tâm tình mọi người đều tăng vọt, đều vỗ tay.

Dương Thiên thấy cảnh này, lại bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Bởi vì loại giao lưu hội này, thường thường là đem tốt nhất đặt ở phía trước nhất. Mà không tốt nhất đặt ở phía sau lại triển lãm.

Ví dụ như cặp công văn trong tay Liễu Kinh, mặc dù là tâm huyết nửa đời của hắn, quy hoạch ra bản thiết kế là một đế quốc thương nghiệp khổng lồ, nhưng bởi vì hắn không có bỏ ra bất kỳ hành động nào.

Cho nên chỉ có thể nói là một hồi nói suông mà thôi, không có người tin hắn.

Cho nên, hắn giao lưu như vậy, chỉ có thể biểu hiện ra ở cuối cùng.

Mà những chiêu số phía trước, Dương Thiên làm sao có thể để ý?

Cho nên tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

Liễu Kinh ở một bên liếc mắt nhìn Dương Thiên.

Hắn phát hiện, càng ngày càng nhìn không thấu thiếu niên.

Đối phương từng nói qua muốn đầu tư hẳn, nhưng gặp được nhiều xí nghiệp công ty tốt trước mắt như vậy, hẳn có thể nhẫn nhịn không động tâm sao?

Nhà thứ nhất là một công ty trò chơi, vừa mới thành lập không bao lâu. Loại trò chơi kiểu mới vừa khai phá này đơn giản vui vẻ, thú vị mười phần.

Hơn nữa, sản phẩm này đã thành hình, bất kỳ kỹ thuật nào cũng đã tương đối thành thục.

Cho nên, mấy người khởi nghiệp dự định lấy ra 40% cổ phần bán đi.

Chiêu tiêu cũng không khác biệt lắm, cũng là lấy phương thức bán đấu giá tiến hành.

Bởi vì kinh phí chế tác trò chơi này đã đạt đến hai trăm triệu, cho nên cổ phần một trăm bốn mươi cũng đã gần một trăm triệu.

Trên lý thuyết mà nói, chỉ cần sau khi chơi game xong, sẽ tăng giá trị.

Cho nên giá cả một trăm triệu nguyên trực tiếp bắt đầu đấu giá.

Mà người bây giờ, quả nhiên cũng là tài đại khí thô, thâm tàng bất lộ.

Một vị nam tử đảo Đài thoát nhìn bình thường không có gì lạ, mặc quần áo bình thường, trực tiếp lấy giá hai trăm triệu mua 40% cổ phần.

Mọi người thấy một màn này, không khỏi nhao nhao vỗ tay.

Vị trí thứ hai là một phần mềm trợ thủ sinh hoạt.

Đã trải qua năm vòng dung tộ, giá trị ước chừng năm trăm triệu.

Phần mềm trợ thủ cuộc sống này phản ứng rất tốt ở thị trường, lần này dự định bán tháo 3% cổ phần công ty.

Sau khi người kia giới thiệu xong, đông đảo đại lão đều nghiêm túc nhìn chăm chăm, trông mắt đều đỏ lên.

Không ngừng báo giá, trong khoảng thời gian ngắn đã vượt qua ba trăm triệu.

Người gây dựng sự nghiệp thiếu nhất là tài chính ủng hộ, mà một số phú thương cũng là đầu đầu, không thể gặp được một hạng mục đầu tư tốt.

Mà những thứ này, toàn bộ đều được thực hiện ở đây.

Vì vậy, không khí trong sân càng ngày càng nóng lên.

Vô số người nhao nhao đấu giá, vô số người vui vẻ ra mặt, có ít người càng là kích động trực tiếp khóc.

Nhưng mà, những người giàu có ở đây cũng không phải là kẻ ngốc, có một số hạng mục đầu tư vô cùng vô bổ, thậm chí là lạnh, cho nên căn bản không có người hỏi thăm.

Người gây dựng sự nghiệp như vậy, thật sự khóc lên.

Sau ba giờ, tất cả các đại lão phú hào đều gần như hài lòng.

Mà những người gây dựng sự nghiệp kia, cũng đều lộ ra nụ cười hài lòng tổng thể mà nói, cũng coi như là tất cả đều vui vẻ.

Lúc này Mạc Tà lên đài, nhìn thần sắc hưng phấn của tất cả mọi người, ha ha cười tuyên bố: “Cảm ơn mọi người hôm nay đến, tham gia hạng mục đầu tư chiêu mộ lần này, hạng mục hôm nay thuận lợi hoàn thành, lần nữa tạ ơn...”

Hắn còn chưa nói hết lời. Dương Thiên lập tức mở mắt ra.

Đôi mắt Dương Thiên có chút ngây ngẩn cả người.

Nhanh như vậy đã kết thúc rồi? Dường như Liễu Kinh là nhà giàu nhất thế giới trong tương lai còn chưa xuất hiện thì phải?

Làm sao có thể xong đời được?

Theo Dương Thiên thấy, đây là một màn áp trực.

Hắn bận rộn hai ngày chỉ vì chờ cơ hội này.

Chẳng lẽ hạng mục của đế quốc thương nghiệp của Liễu Kinh đã được người ta định rồi sao?

Nghĩ tới đây, đôi mắt Dương Thiên gần như muốn phun lửa.

Đồ vật hắn coi trọng, cũng có người dám nhúng chàm?

Giọng nói của hắn lạnh lùng nhìn Mạc Tà: “Người dường như bỏ sót cái gì đó.”

Mạc Vấn có chút khó hiểu hỏi: “Dương tiên sinh? Lời này của ngài là có ý gì? Ta nghe không hiểu mà?”

Dương Thiên chậm rãi mở miệng nói: “Liễu Kinh nếu đã đến rồi, vậy tại sao hắn không lên đài?”

Mạc Tà sửng sồ, sau đó nhìn thấy Liễu Kinh đang giơ tay, vẻ mặt vội vàng, lúc này mới giật mình.

Hắn cười ha ha nói: “Dương tiên sinh ngài có điều không biết. Những văn kiện kia của hắn chỉ là nói suông mà thôi, không có bất kỳ giá trị gì, căn bản không có tiêu chuẩn đấu thầu, hơn nữa, cho dù là ta đồng ý cho hắn đi lên, cũng sẽ không có người đầu tư cho hắn, cho nên ta mới ngăn hắn lại.”

Dương Thiên nghe vậy, lạnh lùng nói: “Ai cho người quyền lợi ngăn lại?”

Nói xong, một luồng uy áp bao phủ lấy Mạc Tà.

Đôi mắt Mạc Tà lập tức hiện lên vẻ sợ hãi, hắn cắn răng gian nan nói: “Hắn không đạt được tiêu chuẩn đánh dấu.”

Dương Thiên tức giận hừ một tiếng, uy áp lại thi triển.

“Ngăn hắn lại, người đã được ta đồng ý chưa?”

Mồ hôi lạnh trên trán Mạc Tà không ngừng chảy ra. Hắn hít sâu một hơi rồi mở miệng nói: “Nếu Dương tiên sinh đã lên tiếng, vậy ta sẽ để cho hắn lên đài một lần, ngài thấy thế nào?”

Dương Thiên nghe vậy, lúc này mới loại bỏ tất cả uy áp.

Lúc này, ánh mắt Liễu Kinh nhìn Dương Thiên tràn đầy cảm kích.

Chương 583 - Bắt đầu đấu giá.

Vừa rồi lúc Mạc Tà từ chối Liễu Kinh, Liễu Kinh gần như là mất hết can đảm.

Người thân và con gái duy nhất của hắn vẫn còn ở bệnh viện, nếu như không có cơ hội lên đài biểu diễn tâm huyết của hắn, vậy thì đồng nghĩa với việc hoàn toàn đi vào tuyệt lộ.

Nhưng cũng may Dương Thiên cho hắn cơ hội này.

Hốc mắt Liễu Kinh đỏ bừng, ân tình hai lần, hắn đã mất đi hết thấy, thật sự không biết ngoại trừ cái mạng có chút giá trị này ra, còn có thể hoàn lại như thế nào.

Dương Thiên cười gật đầu với hắn.

Liễu Kinh cảm kích nhìn Dương Thiên một cái, sau đó chậm rãi lên đài.

Lúc này, ánh mắt của mọi người đều bị hấp dẫn tới.

Mạc Tà cứng ngắc, cơ bắp không ngừng co rúm lại.

Lần này là một hội trường đầu tư quốc tế, Liễu Kinh cầm mấy tờ giấy như vậy, chỉ biết đàm binh trên giấy, không có bất kỳ giá trị đầu tư nào.

Nếu xuất hiện, không đầu tư, thậm chí là phía đầu tư không thích, vậy mặt của hắn sẽ bị ném về tận nhà.

Hắn hít sâu một hơi nhìn về phía mọi người ở đây, chậm rãi nói: “Mọi người xin đừng rời khỏi, chúng ta còn có một lần chiêu tiêu cuối cùng!”

Mọi người nghe vậy, mắt cũng không khỏi sáng lên.

Nhất là những người vừa rời đầu tư bị người khác đoạt tiên cơ, càng vui sướng không thôi.

Làm áp lực cuối cùng của Mạc Tà, nhất định là tốt nhất mới đúng.

Nhưng mà, chờ đến khi Liễu Kinh giới thiệu, tất cả mọi người đều choáng váng.

Liễu Kinh lấy xấp văn kiện dày cộp trong cặp ra, nói: “Phần văn kiện này là tất cả tâm huyết kế hoạch mấy năm nay của ta, chỉ là còn chưa thực thi qua, nhưng nếu dựa theo phương án này của ta, sẽ kiếm được rất nhiều tiền.”

Mọi người nghe vậy, lập tức cười phá lên ha ha.

“Liễu tiên sinh, những lời này của ngươi, cũng không thể thuyết phục chúng ta mở đầu tư.”

“Đúng vậy, những người gây dựng sự nghiệp khác đầu tư bọn họ mặc dù có nguy hiểm, nhưng cũng không đến mức mất cả vốn gốc, nhưng ngươi làm vậy cũng khác, kế hoạch của ngươi cũng không áp dụng, làm sao xác định nó sẽ rất kiếm tiền?”

“Buồn cười, vốn còn tưởng rằng là áp trực, không nghĩ tới lại là tiểu tử chỉ biết nói mạnh miệng.”

Liễu Kinh hít sâu một hơi, không có chú ý đến lời trào phúng của tất cả mọi người, mà tiếp tục mở miệng giới thiệu: “Kế hoạch này của ta áp dụng khó khăn, nhưng phù hợp với tình hình quốc gia, hơn nữa ở trong nước chưa bao giờ xuất hiện một loại hình thức thương nghiệp kiểu mới, nếu như thành công, sẽ trở thành một đế quốc thương nghiệp khổng lồ, phục vụ người trên toàn thế giới, các ngươi có thể thử nghĩ một chút...”

Khi bàn luận kế hoạch của hắn, toàn thân Liễu Kinh tràn ngập tự tin, tất cả vấn đề nghi vấn đều nói rõ ràng rành mạch, hơn nữa còn đưa ra rất nhiều ví dụ chứng minh kế hoạch của hắn là khả thi.

Nhưng mà, những đại lão ở đây đều là những người lỗi đời kinh nghiệm thương trường, đều là những người không thấy thỏ không thả ung.

Cho dù Liễu Kinh nói tốt đến đâu cũng không thể khiến bọn họ động tâm.

Dù sao đây chỉ là Liễu Kinh nói suông mà thôi, sau khi bọn họ trả giá, nếu không có hồi báo, vậy có thể sẽ rất thảm.

Hơn nữa những lời Liễu Kinh nói, bởi vì liên lụy quá mức khổng lồ, chỉ là tiền khởi đầu lúc ban đầu đã cần một tỷ, hắn là dự định bán đi 90% cổ phần, nếu mua xuống, còn cần đầu tư một tỷ tài sản lần nữa mới có thể khởi động hạng mục này.

Tuy rằng rất nhiều đại lão ở trong nước đều có thể lấy được, nhưng bọn họ lại không có quyết đoán này.

Sau khi Liễu Kinh nói xong, thần thái sáng láng, vốn cho rằng sẽ có thương nhân đầu tư trong nước lên tiếng báo giá.

Dù sao, nếu như hoàn mỹ thực hiện kế hoạch này của hắn, vậy sẽ trở thành tập đoàn đệ nhất trong nước, hàng năm sẽ thu hút tiền tài đạt tới cấp độ khủng bố, đầu tư cho người trong nước, dù sao cũng tốt hơn bị người ngoại quốc đầu tư, tiền đều chảy về phía nước ngoài.

Nhưng trong nước không có một ai báo giá.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía Dương Thiên.

Phát hiện ánh mắt Dương Thiên tuy rằng nhìn về phía nơi này, nhưng dường như cũng không có bộ dáng sốt ruột.

Mà lúc này, mấy thương nhân đầu tư nước ngoài đang nói chuyện với nhau, tựa hồ cảm thấy rất hứng thú với kế hoạch này.

Một người da trắng dùng tiếng Hán không lưu loát mở miệng nói: “Tôi muốn báo giá, báo giá một trăm vạn.”

Một mỹ phụ trung niên nước ngoài báo giá: “Năm trăm vạn.”

Còn có một vị nam tử ngoại quốc trẻ tuổi báo giá: “Hai ngàn vạn.”

Mặc dù giá cả ban đầu rất thấp, nhưng cũng không ngừng tăng lên.

Rất nhiều người trong nước thấy cảnh này, lập tức tụ lại giễu cợt.

“Ha ha, đám lão ngoại quốc này thật sự là dễ làm thịt, chỉ mấy phần văn kiện mà thôi, liền giá trị hai ngàn vạn? Ha ha, thật sự là buồn cười.”

“Đúng vậy đúng vậy, văn kiện như vậy một mình ta có thể viết hơn mười bản.”

“Chờ xem, bọn họ nhất định sẽ hối hận.”

Thính lực của Dương Thiên siêu phàm, đương nhiên nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ.

Đối với việc này, Dương Thiên khinh thường nhìn những người trong nước.

Nếu hôm nay hắn không xuất hiện, năm năm sau sẽ có người hối hận, nhưng người hối hận không phải đám người ngoại

quốc kia, mà là quốc nhân trước mắt tự cho là thông minh.

Tư tưởng xơ cứng, không hiểu được tiến bộ, không có bất kỳ quyết đoán, nhất định bị kịch.

Sở dĩ vừa rồi hắn không đấu giá là vì nếu hắn báo giá thì không ai tin.

Dương Thiên đang đợi, đợi người của ngân hàng đến.

May mà, quản lý ngân hàng kia vẫn tính là đúng giờ, lúc này vừa đúng ba giờ, mà những xe chở tiền kia đã đem tiền tới.

Giờ phút này đã đấu giá đến năm ngàn vạn, hơn nữa đã dừng lại rất nhiều. Xem ra phải dừng bước ở đây rồi.

Dương Thiên thấy vậy, không khỏi cười lạnh một tiếng.

Năm ngàn vạn, không mua được đế quốc thương nghiệp này.

Hắn đang muốn đấu giá, nhưng mà, có một người nhanh hơn hắn.

“Ta muốn báo giá một trăm triệu.”

Nghe thanh âm, Hán ngữ vẫn không quá lưu loát, nhưng mà nói ra rõ ràng, tất cả mọi người đều kinh hô một chút.

Một trăm triệu đối với bọn họ mà nói cũng không phải là một con số nhỏ.

Dùng một trăm triệu để mua một phần văn kiện này, một ý nghĩ không thực tế, là điên rồi hay sao?

Ánh mắt mọi người nhìn qua, chỉ thấy một người ngoại quốc đeo kính gọng vàng, vẻ mặt tươi cười nhìn Liễu Kinh, dường như vô cùng thương thức.

“Sử Mật Tư tiên sinh, thì ra là hắn, trách không được trách không được.”

Một người ngoại quốc biết mặt kiếng gọng vàng này, nhìn thấy hắn lấy ra một trăm triệu tài sản đầu tư Liễu Kinh, nhất thời cảm thấy đương nhiên.

Mà một vị nam tử trung niên bên cạnh hắn nghi hoặc hỏi: “Sử Mật Smith? Hắn là ai?”

Người nọ kinh ngạc nhìn nam tử trung niên này nói: “Sử Mật Tư tiên sinh người cũng không nhận ra, vị này chính là tổng

tài một tập đoàn tài chính lớn của M quốc, giá trị con người ở hai mươi triệu đô la Mỹ, tương đương hơn một trăm triệu nhân dân tệ, một trăm triệu này, ở trong mắt hắn, tựa như thật sự là mưa bụi.”

Nam tử trung niên nghe vậy giật mình nói: “Thì ra là thế, nhưng có tiền cũng không thể phá sản như vậy, đây chính là một trăm triệu nhân dân tệ đó.”

Một người khác cười ha ha nói: “Thế giới của kẻ có tiền chúng ta không hiểu, có lẽ hắn có tiền đốt óc hồng rồi.”

Smith nghe được những người này nói chuyện, lập tức có chút tức giận.

Hắn hừ lạnh một tiếng, dùng tiếng Hán không tính là lưu loát nói: “Các người là một đám người Hoa Hạ vô lý, các người tự mình đầu tư không nổi, còn không cho phép ta đầu tư, thật sự là buồn cười.”

“Người nói cái gì?”

Smith nói xong lời này, lập tức có một vài người có tâm huyết đứng ra.

Một lão nhân hơn sáu mươi tuổi trong đó cả giận nói: “Đầu tư không nổi? Thật sự là chê cười, ta ra hai trăm triệu, nhiều hơn người gấp đôi!”

Những người gây dựng sự nghiệp nghe vậy, lập tức kinh hô lên.

“Chỉ là một phần văn kiện, lại bán hai trăm triệu, tiền này cũng quá dễ kiếm đi?”

“Trời ạ, vận khí của họ Liễu này thật không phải bình thường.”

Lão nhân kia hưởng thụ ngón tay cái của mọi người, khinh miệt nhìn Smith nói: “Ông lão ngoại quốc, ở địa bàn của chúng ta, người còn dám can rỡ như vậy? Thật cho rằng không ai có thể hàng phục người?”

Smith nghe vậy, khóe miệng cong lên nói: “Ta ra năm trăm triệu!”

“Cái gì?”

Một câu nói, toàn trường đều kinh ngạc.

Một lần tăng giá ba trăm triệu, người này thật sự là đốt tiền đến hoảng a.

Nhìn khuôn mặt giật mình của mọi người, nụ cười trên mặt Smith càng thêm sáng lạn, lần này hẳn khinh miệt dùng tiếng Anh mở miệng nói: “Những người Trung Quốc các người đều rất nghèo, không có khả năng tranh được với ta.”

“Mẹ kiếp, tên khốn kiếp này muốn chết.”

“Mẹ kiếp, ta không nhịn được nữa.”

“Lại dám xem thường chúng ta.”

Trong mắt mọi người đều phun lửa, giờ phút này hai người chiếm cứ hai trận doanh.

Những người ngoại quốc kia lấy Sử Mật Tư cầm đầu, tuy ít, nhưng cũng có gần một phần ba số người.

Mà người trong nước bên này, giờ phút này mơ hồ lấy Trang An cầm đầu.

Hắn là đại lão từ kinh thành tới, có được một công ty đưa ra thị trường, cũng có tài sản vượt qua mười tỷ.

Trang An hôm nay không đầu tư bất kỳ cái gì, đối với đế quốc thương nghiệp mà Liễu Kinh quy hoạch kia cũng không có hứng thú.

Vốn hôm nay hắn không định ra tay, nhưng hôm nay lại bị người ngoại quốc xem nhẹ, nếu rơi xuống hạ phong ở địa bàn của mình, nếu chuyện này truyền ra ngoài, đoán chừng bọn họ sẽ bị người ta nhục mạ chết!

Vì vậy, trong sự chờ mong của mọi người, Trang An bắt đầu báo giá: “Ta ra giá tám trăm triệu!”

Lúc này báo giá đã không phải là một phần văn kiện tranh đoạt Liễu Kinh kia, mà là tranh đoạt mặt mũi cho người trong nước.

Đối phương tăng giá ba trăm triệu, Trang An cũng giống như thế, lập tức thắng được sự ủng hộ của toàn bộ sảnh đường.

Nhưng mà, Sử Mật Tư lại đang cười lạnh...

Chương 584 - Đánh chết lang nhân.

Mọi người thấy Smith còn đang cười lạnh, không khỏi vẻ mặt kiêu căng nói: "Dương quý, biết nơi này ai nói thì thôi đi?"

"Buồn cười, lại chạy tới chỗ chúng ta giương oai, thật không biết sống chết."

"Có bản lĩnh người lại tăng lên đi, rác rưởi!"

Smith nghe vậy lần nữa đưa tay ra báo giá: "Một tỷ!"

"Mẹ kiếp, thật đúng là thêm a!"

Mọi người thấy vậy trái tim đều đang hung hăng co rúm.

Phải biết rằng, chế tạo mô thức thương nghiệp mà Liễu Kinh nói chỉ là nói suông mà thôi, có thể giá trị một tỷ?

Đội người trong nước này hoàn toàn tịt ngòi, ngay cả cơ mặt Trang An cũng co rúm không ngừng.

Tám ức đã là cực hạn hấn lấy ra.

Tuy giá trị con người của hấn là chục tỷ, nhưng nếu để cho hấn một lần lấy ra một phần mười giá trị con người, tất cả xí nghiệp của hấn đều sẽ lập tức ngừng vận chuyển, áp lực cạnh tranh trong xã hội hiện tại rất lớn, nếu thật sự đến lúc đó, chỉ sợ tài sản của hấn sẽ giảm xuống trên diện rộng.

Nếu như gặp phải đồng nghiệp chèn ép, xí nghiệp của hấn có thể sẽ gặp đả kích mang tính hủy diệt.

Hấn không mạo hiểm như vậy nữa.

Mọi người cũng biết, mặc dù chỉ là chênh lệch hai trăm triệu, Trang An đã thật sự tận lực.

Trang An cũng đã sợ, ở đây còn có vị quốc nhân nào có thể trực tiếp lấy ra một tỷ để tranh giành khẩu khí này?

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Mạc Tà.

Hắn là người đứng đầu sáu tỉnh Giang Nam, đây cũng là địa bàn của hắn, bây giờ bị một tên ngoại quốc ồ ạt áp một đầu, chẳng lẽ hắn lại nhìn tiếp?

Mạc Tà cũng cười khở đáp lại, tài sản của hắn tính toán đâu ra đây chỉ bằng một nửa của Trang An, không đến năm tỷ.

Tài sản lưu động, không ước đã là đỉnh thiên.

Hơn nữa, nếu hắn muốn gom đủ tài sản một tỷ, cho dù là một tháng thời gian, cũng không cách nào gom đủ.

So ra mà nói, trên mặt những người ngoại quốc kia đều mang theo vẻ trào phúng.

Nhất là Sử Mật Tư, hắn ha ha cười lạnh nói: “Ta nói rồi, người của các người nơi này đều là nghèo rớt mồng tơi, quốc gia của các người cũng vậy.”

“Người nói cái gì!”

Có vài người trông mắt đều đỏ bừng lên. Nếu không phải người bên cạnh ngăn cản, hắn đã sớm xông lên hung hăng dạy dỗ Sử Mật Tư này.

Smith tựa như không sợ, hắn nâng kính mắt vàng nói: “Người thô lỗ chỉ biết xúc động, các người nếu có bản lĩnh lấy tiền nói chuyện, giá trị con người của ta trăm ức nhân dân tệ, phụng bồi đến cùng.”

“Mẹ nó, đây là địa bàn của Mạc tiên sinh, ta không động vào người, đi ra khỏi cánh cửa này, người cẩn thận một chút cho ta.”

Smith cười lạnh ha ha, một người da trắng phía sau hắn đứng dậy, sâu trong đôi mắt tản ra biểu tình khát máu như Cô Lang, chỉ là tức giận hừ một tiếng, tâm thần của mọi người đều giống như bị búa tạ đập vào.

Đôi tay của hắn dần dần phát sinh biến hóa, biến thành móng vuốt sắc bén như sói, cơ bắp toàn thân phồng lên, sau khi phát ra một tiếng sói tru, dùng tiếng Anh mở miệng lạnh lẽo nói:

“Dám gây bất lợi cho Sử Mật Tư tiên sinh, chết!”

Chữ chết cuối cùng từ trong miệng hắn phát ra, toàn bộ phòng đều tràn ngập mùi máu tanh.

Nhạc lão thấy vậy, phát ra một tiếng thét kinh hãi: “Lang nhân!”

Mạc Tà thấp giọng hỏi: “Lang nhân? Lang nhân là cái gì?”

Nhạc lão hít sâu một hơi nói: “Người sói, là người tu hành bản thổ của nước M, cùng loại với cảnh giới tông sư Minh Kinh Âm Kinh trong nước chúng ta! Chúng ta đây là tu luyện chân khí, mà bọn họ là bề ngoài rèn luyện, nếu đạt tới cảnh giới cao nhất, có thể dựa vào thân thể ngạnh kháng kiếm khí của tông sư cảnh, cho dù là lực sát thương cường đại của Hỏa tiễn đồng cũng có thể sống sót, thân thể có năng lực tự lành rất mạnh, coi như là gặp ngoại lực cường đại tổn thương, chỉ cần trái tim không ngừng nhảy lên, ngay cả tay cụt cũng có thể sống lại, cực kỳ khó chơi!”

Mạc Tà nghe vậy liền hít sâu một hơi, không đến mức lang nhân thoát nhìn như quái vật này đáng sợ như vậy.

Có tồn tại cường đại này, trách không được Sử Mật Tư sẽ không sợ không sợ.

Smith thấy mọi người bị kinh sợ, tiếng cười không khỏi càng thêm đắc ý.

Hắn mặt mũi tràn đầy cuồng ngạo mở miệng nói: “Nếu các ngươi đều không ra nổi giá cao hơn...”

Nói đến đây, hắn dừng lại một chút.

Khóe mắt mọi người co rúm lại, nhìn người sói kia toàn thân tản ra mùi máu tanh đều biết trên tay vị này khẳng định là tồn tại cường đại không chỉ một mạng người.

Ở đây cho dù có năng lực, ai dám tranh với hắn?

Smith nhìn mọi người xung quanh, cuồng ngạo nói: “Lần đấu thần này, ta thắng...”

Hắn nói đến đây, chỉ nghe một giọng nói lạnh nhạt truyền đến.

“Tây Nam Dương Thiên, báo giá một trăm ức!”

“Cái gì?”

Một câu nói ra, toàn trường tĩnh mịch.

Tất cả mọi người không thể tin vào tai của mình, tất cả đều choáng váng.

Mười tỷ, cả nước có mấy người có thể trực tiếp lấy ra tài sản mười tỷ?

Phải biết rằng, Trang An là tất cả bất động sản cộng lại, mới khó khăn lắm đạt tới mười tỷ.

Nhưng muốn nói gom đủ tài sản chục tỷ này, cho dù là cho Trang An thời gian ba năm, hấn cũng không thể gom đủ.

Trái tim Mạc Tà cũng đang đập kịch liệt.

Đối phương là Dương tiên sinh của năm tỉnh Tây Nam, mà hấn là người đứng đầu sáu tỉnh Giang Nam.

Trước khi nhìn thấy Dương Thiên, Mạc Tà vẫn cho rằng hấn ỏn áp đối phương một bậc, dù sao Giang Nam dồi dào, phồn hoa gấp đôi Tây Nam.

Bị Dương Thiên dùng vũ lực trấn áp, Mạc Tà vẫn cho rằng ở trên tài sản, mình có thể vượt qua hấn.

Nhưng tuyệt đối không ngờ rằng, đối phương không lên tiếng thì đã một tiếng hét lên làm kinh người.

Vừa ra tay đã ném mười tỷ.

Đương nhiên, hấn không biết thiếu niên này đã bỏ ra một trăm ức để chinh hợp lại ngành quần áo ở Tây Nam, không biết thiếu niên này đã bỏ ra khoảng một trăm bốn mươi ức để cho sản nghiệp ngọc thạch của Ngô thị áp bách sản nghiệp ngọc thạch của Dương gia ở kinh thành. Càng không biết người sáng lập tập đoàn Thiên Thần trong kinh thành đã khiếp sợ, chính là thiếu niên trước mắt này!

So sánh với nó, hấn vẫn luôn là tồn tại bị treo lên đánh.

Không chỉ có người trong nước khiếp sợ, ngay cả những người ngoại quốc kia cũng khiếp sợ đến mức cảm thiếu chút nữa rớt xuống.

Lúc bọn họ đến cũng đã hỏi thăm rất rõ ràng, người giàu có nhất nơi này chính là Trang An, hơn nữa cũng biết Trang An không có khả năng vừa ra tay đã trực tiếp xuất ra mười ức.

Nếu không Sử Mật Tư cũng không có khả năng cuồng như vậy.

Nhưng bây giờ tình huống như thế nào?

Có người trực tiếp lấy ra tài sản chục tỷ, giá cả tăng hơn hẳn gấp mười lần!

Thế này là vả mặt ai đây?

Phản ứng đầu tiên của Smith chính là không tin.

Điều đó không có khả năng, khu vực này không có khả năng có người một lần lấy ra nhiều tài sản như vậy.

Nhưng mà, khi hắn nhìn thấy Dương Thiên là một thiếu niên, tức giận đến mức suýt chút nữa méo mũi.

Hắn phần nộ nói: “Khốn kiếp, một tên tiểu tử cũng dám quấy rối ở đây, người của các người ở đây đều điên rồi sao? Nếu các người đã mặc kệ hắn, vậy ta sẽ thay cha mẹ hắn giáo huấn hắn một chút.”

Nói xong, đối với người da trắng trẻ tuổi bên cạnh mở miệng nói: “Hán Khắc, đi, cho hắn biết rõ cái gì gọi là nấu cơm có thể ăn bậy, lời không thể nói lung tung.”

Hán Khắc gật gật đầu, răng nanh trong miệng mở ra ngoài, toàn thân che kín bộ lông màu đen, hiện tại hắn tựa hồ đã biến dị thành công, thân trên thập phần cường tráng, y phục toàn bộ bị nứt vỡ, thành mảnh vải.

Hắn rống lên một tiếng, chấn nhiếp nhân tâm, tốc độ vô cùng nhanh.

Móng vuốt bén nhọn dài chừng năm tấc, đánh về phía Dương Thiên.

Tất cả mọi người kinh hô lên.

Nhìn móng vuốt sắc bén của lang nhân hướng về phía cổ Dương Thiên mà cắt tới, không đành lòng nhìn cảnh tượng hung tàn này, tất cả đều sợ hãi nhắm hai mắt lại.

Ngay cả Mạc Tà và Nhạc lão đều lộ ra vẻ mặt khẩn trương.

Nhất là Nhạc lão.

Hắn biết rõ chỗ khủng bố của lang nhân, so sánh với võ giả cổ tông sư cảnh và lang nhân, khẳng định lang nhân chiếm ưu thế.

Hơn nữa sát tâm của Lang Nhân rất nặng, mỗi lần động thủ, tất nhiên là không lưu người sống.

Thiếu niên mặc dù lợi hại, thế nhưng...

Hắn vừa nghĩ tới đây, Dương Thiên nhìn thấy đôi mắt tràn ngập khát máu của lang nhân, hừ lạnh một tiếng, thân thể cũng không di động nửa phần, khễ nâng kiếm chỉ, khễ quát một tiếng với lang nhân kia.

“Thí Kiếm Thức!”

Trong nháy mắt, tiên nguyên cuộn cuộn trong đan điền Dương Thiên, mấy đạo kiếm quang sáng chói như ngân hà đột nhiên xuất hiện.

Mọi người bị mấy đạo kiếm quang sáng chói kia lấp lánh gần như không mở mắt ra được.

Chỉ có Mạc Tà, Nhạc lão, còn có lão nhân phía sau Trang An híp mắt lại, mới nhìn rõ ràng đến cùng xảy ra chuyện gì.

Ba người bọn họ đều là cường giả Tông Sư cảnh, cảm nhận được, trong nháy mắt này, khí thế đột nhiên bạo khởi trên người Dương Thiên khủng bố cỡ nào.

Trong khoảnh khắc đó, bọn họ gần như phải quỳ xuống thân phục.

Trong không khí toàn là kiếm ý cuồng bạo!

Sóng khí thổi tới, gương mặt mọi người đều đau nhức như đao cắt.

Hán Khắc ở trung tâm, giờ phút này trong con người huyết hồng tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Hắn hoảng sợ hét lớn: “Không!”

Nhưng mà, mấy đạo kiếm quang của Dương Thiên đã đánh tới.

Hán Khắc là người sói, máu thịt toàn thân có thể so với sắt thép,

Nhưng kiếm thức của Dương Thiên giống như cắt miếng đậu phụ, trực tiếp cắt Hán Khắc thành tám khối.

Lúc này mọi người mới mở hai mắt ra, sau khi nhìn thấy một màn trước mắt này, lập tức hít vào một ngụm khí lạnh.

Nhất là Sử Mật Tư, bị dọa đến xụi lơ trên mặt đất, đã sợ tè ra quần.

Hán Khắc gần như vô địch trong mắt hắn, dĩ nhiên không ngăn được một kích của thiếu niên phương đông trước mắt này.

Mà lúc này, Dương Thiên chậm rãi đứng dậy, lạnh nhạt liếc nhìn thi thể Hán Khắc, nói ra một câu khiến cho tất cả mọi người đều hoàn toàn điên cuồng.

“Không phải đã nói sau khi lập quốc động vật không được phép thành tinh sao?”

Chương 585 - Ai Bắt chẹt ai.

Khóe miệng mọi người đều co rúm. Coi người sói ngoại quốc này là động vật, thiếu niên trước mắt này muốn đắc tội toàn bộ những người ngoại quốc này.

Mạc Tà, Nhạc lão, còn có lão giả phía sau Trang An, tất cả đều khiếp sợ nhìn Dương Thiên.

Một chiêu miểu sát cao thủ ngoại quốc tuyệt cường, cường giả cảnh giới Tiên Thiên, quả nhiên danh bất hư truyền.

Dương Thiên đứng dậy đi về phía chỗ Liễu Kinh ở trên đài.

Hắn ra tay mười tỷ, hung hăng đánh mặt Smith, mọi người vốn cho rằng Dương Thiên sẽ đại biểu Hoa Hạ hung hăng nhục nhả Smith.

Nhưng thiếu niên lại không làm như vậy, hắn hoàn toàn không thèm nhìn đối phương.

Lại coi Sử Mật Tư này như con kiến hôi mà không thèm đếm xỉa đến.

Smith vốn đang sợ hãi run lấy bầy, nhưng thấy thiếu niên vậy mà không để ý tới hắn, không khỏi cảm giác khuất nhục đang lan tràn.

Sắc mặt hắn vặn vẹo giận dữ hét lên với bóng lưng Dương Thiên: “Khốn kiếp, ngươi xong đời rồi, ngươi giết Hán Khắc, cha hắn sẽ không bỏ qua cho ngươi, ở Carol cha hắn là người sói rất cường đại, ta sẽ đem chuyện này nói cho cha hắn biết, ít ngày nữa cha hắn sẽ đến Hoa Hạ, ngươi chờ chết đi.”

Dương Thiên dừng bước.

Lúc này Mạc Tà âm lãnh nói: “Ngươi thật cho rằng Hoa Hạ không người? Lão lang nhân kia dám đến, không cần mấy lão nhân Côn Lôn kia ra tay, một người của Hoa Quốc Phong ở kinh thành đủ giết hắn!”

Smith cười ha ha nói: “Các ngươi căn bản không biết chỗ khủng bố của lang nhân kia, hắn đã hoàn toàn biến dị thành hình thái sói, phóng mắt khắp Hoa Hạ các ngươi, có thể nghiền ép tất cả các ngươi.”

Nhạc lão nghe vậy biến sắc, hắn hiểu Lang Nhân nhất, Lang Nhân hoàn toàn biến dị thành hình thái Lang, có thể nói là cảnh giới đỉnh phong nhất, nếu loại tồn tại cường đại này tới.

Tiên Thiên cảnh cũng không thể ngăn cản.

Không phải mấy vị lão nhân vượt qua Tiên Thiên Cảnh của Côn Lôn thì không thể hàng!

Nhưng mấy vị lão nhân kia đã sớm không hỏi thế sự, nếu đối phương thật sự đến, ai có thể ngăn cản hắn?

Smith thấy sắc mặt của mọi người khó coi, không khỏi đắc ý.

Y đứng lên hừ lạnh nói với Dương Thiên: “Muốn sống, chuyển giao tài sản một trăm triệu cho ta, ta liền...”

Smith còn chưa nói xong, Dương Thiên chợt xoay người, vỗ một cái vào hư không, kinh khí bàng bạc kia trực tiếp đập bay thân thể cao lớn gần một trăm tám mươi cân của hắn ra xa bảy tám mét.

Trái tim của mọi người đều đang hung hăng co rúm lại.

Vị này là CEO của tập đoàn tài chính lớn M quốc, có rất nhiều nghiệp vụ lui tới trong nước, hiện tại tất cả một cái này đánh hắn gần chết, vậy sau này mua bán xem như không làm được.

Hơn nữa, không chỉ có như thế, lão lang nhân chính là nhân vật khủng bố. Thiếu niên gây ra họa lớn như vậy, hẳn là phải dùng lời ngon ngọt khuyên bảo, sao có thể trực tiếp dùng bàn tay để nói chuyện.

Nửa khuôn mặt của Smith đã bị đánh sưng, xương sườn mặt đều nát một nửa, còn có nửa bên răng đều hoàn toàn rụng sạch.

Hắn kêu thảm đứng lên, cuồn cuộn nói: “Khôn kiếp, ta muốn cho người chết, phụ thân của Hán Khắc sẽ xé người thành mảnh nhỏ nuốt.”

Đôi mắt Dương Thiên đột nhiên lạnh toát, hắn vươn tay ra, bóp chặt cổ Sử Mật Tư, nhắc hắn lên, sau đó ánh mắt lạnh lùng: “Vừa rồi người nói muốn thay thế cha mẹ ta giáo huấn ta?”

Smith gian nan thở dốc nói: “Thả ta ra, ta là người nước M, người dám giết ta?”

Dương Thiên cười lạnh một tiếng, trên tay càng thêm dùng sức, hắn hừ một tiếng nói: “Thế nào? Tự cho là có huyết thống cao quý phải không? Hiện tại làm sao kéo dài hơi tàn ở trong tay ta? Sinh tử của người chỉ trong một ý niệm của ta mà thôi.”

Smith gần như khó thở, hắn giãy dụa, sắc mặt tái xanh, khó xử nói: “Giết ta, cha của Hán Khắc sẽ không bỏ qua cho người, người của đại sứ quán cũng sẽ không bỏ qua cho người.”

Dương Thiên lạnh nhạt mở miệng: “Phụ thân của Hán Khắc? Chính là phụ thân của con sói con kia? Một con sói già? Người cho rằng ta sẽ sợ hãi? Nếu hắn dám đặt chân Hoa Hạ, ta tất nhiên sẽ khiến hắn hài cốt không còn, nhớ thông báo cho hắn, lúc tới chuẩn bị quan tài, sau đó tìm một người nhặt xác cho hắn!”

Nói xong, tức giận hừ một tiếng, trực tiếp ném hắn lên tường!

Va chạm to lớn, làm cho cả mặt tường đều rung động một chút.

Smith há mồm phần nộ, còn chưa há mồm, giọng nói lạnh lùng cao ngạo kia của Dương Thiên đã truyền đến.

“Người đến bây giờ còn đang dựa vào sức quán của các người phải không? Ha ha, người cần phải biết, nơi này là địa bàn của chúng ta, người một ngoại nhân còn dám can rờ, giết người như giết gà!”

Nói tới đây, Dương Thiên quét mắt nhìn Mạc Tà một cái, sau đó lạnh lùng mở miệng nói với Sử Mật Tư: “Người hiện tại hẳn là nên cảm thấy may mắn vì đây không phải là địa giới của ta ở Tây Nam, nếu không người tuyệt đối không ra được cánh cửa này!”

Hắn nói xong câu này, tất cả mọi người đều câm như hến!

Nhất là những người ngoại quốc kia, vừa rồi vẻ mặt tràn đầy cảm giác ưu việt, quần áo của ta là ta cao hơn người ngoại quốc một bậc, nhưng cho tới bây giờ, toàn bộ đều đang run lẩy bẩy.

Bởi vì uy áp của Dương Thiên vẫn luôn áp bách bọn họ.

Bọn họ nhìn Hán Khắc kia cho tới bây giờ còn đang co giật cánh tay, cùng với Sử Mật Tư bị đánh còn lại nửa cái mạng, ai nấy đều không khỏi sinh lòng sợ hãi.

Lúc này, trong đám người đột nhiên phát ra một tiếng thét kinh hãi.

“Ta biết rồi, tiểu ca này là Dương tiên sinh, Dương tiên sinh Tây Nam.”

Hắn nói xong câu này, mọi người lập tức tỉnh ngộ.

“Đúng rồi, hắn vừa mới nói, Tây Nam là địa giới của hắn, tên của hắn là Dương Thiên không sai được.”

“Trách không được vừa rồi Mạc Tà tiên sinh gọi thiếu niên một câu Dương tiên sinh, trách không được hắn sẽ đích thân đi nghênh đón, thì ra thiếu niên này có thể lực cường đại như vậy.”

“Vừa rồi ta còn không tin Dương tiên sinh có thể lấy ra tài sản một trăm ức, nhưng bây giờ tin rồi, từng ở hội đấu giá của Lâm An Huy tỉnh, Dương tiên sinh đã đốt đèn trời. Phóng mười tỷ, ngay cả Bắc Hải cự phú Trầm gia cũng cam bái hạ phong.”

“Đúng vậy, ta cũng nghe nói, nghe danh không bằng vừa thấy, không nghĩ tới thiếu niên trước mắt chính là Dương tiên sinh ta kính ngưỡng đã lâu, trách không được hào khí như thế, ở chỗ này vừa ra tay, cũng là trăm ức!”

Bọn họ kinh ngạc cảm thán liên tục.

Mà lúc này, Dương Thiên đã dạy cho Smith biết, sau khi đánh hấn ngã ngoài, hấn hờ hững nhìn về phía những người ngoại quốc còn lại.

Hấn lạnh lùng mở miệng nói: “Vừa rồi Smith muốn bắt chết ta chục tỷ, ta bây giờ bắt chết các ngươi mười tỷ, các ngươi cảm thấy thế nào?”

Lúc này một tráng hán ngoại quốc cao lớn đứng dậy nói: “Dựa vào cái gì?”

Thân hình Dương Thiên khẽ động, biến mất tại chỗ, một giây sau trực tiếp xuất hiện trước mắt tráng hán, sau đó đột nhiên đạp tới.

“Bành!”

Sau một tiếng vang lớn, tráng hán nước ngoài kia trượt sát mặt đất hơn mười mét, xương ngực sụp đổ, trực tiếp hôn mê!

Sắc mặt những người ngoại quốc vừa rồi không ai bì nổi càng trắng bệch.

Bọn họ hoảng sợ nhìn Dương Thiên.

Thiếu niên thật sự không quan tâm đến ngọn núi đại sứ quán này?

Dương Thiên không quan tâm những người này nghĩ như thế nào, hấn cao ngạo nói: “Dựa vào cái gì? Chỉ bằng ta là thiên nơi này, chỉ bằng các ngươi không nghe lời thì làm như Hán Khắc!”

Hấn chỉ vào Smith nói: “Bảo tin cho lão lang kia là đủ rồi, các ngươi vừa rồi không phải rất can rở sao? Không đạt được điều kiện của ta, tự mình chọn một con đường chết! Ta sẽ phán quyết.”

Những người ngoại quốc này quả thực là hận chết Sử Mật Tư.

Bọn họ đều biết Sử Mật Tư, là bằng hữu của hắn, vừa rồi lúc nhục nhã người trong nước, bọn họ cũng xuất ra không ít lực.

Nhưng hiện tại xem ra, hoàn toàn chính là tự lấy đá đập chân mình.

Bọn họ tin tưởng Dương Thiên Chân dám làm như vậy, bởi vì vừa rồi tên tráng hán Will kia đã mất đi nửa cái mạng.

Người có tài sản càng nhiều lại càng sợ chết.

Một trăm ức tuy không phải số lượng nhỏ, nhưng vì tính mạng của mình so sánh, hoàn toàn không đáng giá nhắc tới.

Bọn họ hiện tại chỉ nghĩ đến, chờ đến khi phụ thân của Hán Khắc tới giết chết thiếu niên trước mắt này.

Trong vòng ba phút, những người ngoại quốc này không ngừng gọi điện thoại cho xí nghiệp công ty của mình, một người một trăm triệu USD, hơn mười người, gom đủ một tỷ USD, tương đương với mười tỷ nhân dân tệ.

Trái tim bọn họ đều đang rỉ máu, nhưng lại chỉ có thể cung kính đưa mười lăm tấm thẻ cho Dương Thiên.

Dương Thiên cầm tài sản chục tỷ, sắc mặt không vui không buồn, hắn vút hết cho Liễu Kinh: “Đem số tiền này chuyển hết vào tài khoản của người!”

Liễu Kinh gật đầu, sau đó nhanh chóng lấy ra một cái máy tính không ngừng gõ bàn phím.

Năm phút sau, Liễu Kinh kích động mở miệng nói: “Dương tiên sinh, đã xong rồi.”

Rất nhiều người gây dựng sự nghiệp ở đây, trông mắt hăm mộ đều xanh rồi.

Nếu như đầu tư cho bọn họ, trong vòng năm năm bọn họ tuyệt đối có lợi nhuận hai trăm phần trăm.

Chỉ tiếc, vừa rồi không biết thân phận của Dương Thiên.

Nếu như biết, vừa rồi nịnh bợ một chút, khẳng định sẽ được chiếu cố.

Tuy nhiên bọn họ nghĩ như vậy, nhưng Dương Thiên lại không thể làm như vậy.

Bọn họ có thể lợi nhuận hai trăm phần trăm, nhưng Liễu Kinh trước mắt, năm năm sau có thể lợi nhuận một ngàn phần trăm.

Hơn nữa mỗi năm tăng lên với tốc độ kinh khủng gấp bội.

Lúc trước khi Dương Thiên không có linh hồn xuyên qua Huyền Thiên đại lục, cuối cùng nhớ được đế quốc thương nghiệp của Liễu Kinh đã trở thành ba doanh nghiệp đứng đầu toàn cầu.

Là thế mạnh nhất, có thể nói không có gì bất ngờ xảy ra, có thể vững vàng chiếm vị trí thứ nhất!

Chương 586 - Lễ vật nhỏ nhỏ.

Trong năm trăm xí nghiệp lớn nhất toàn quốc, tiến vào vị trí ba vị trí đầu khủng bố cỡ nào, có lẽ có vài người trong lòng không có khái niệm gì.

Công ty WiFi đệ nhất thế giới chỉ có thể xếp thứ một trăm bốn mươi người!

xí nghiệp hóa đá mạnh nhất trong nước là công ty duy nhất tiến vào ba mươi công ty doanh nghiệp nhà nước đứng đầu.

Xếp hạng thứ 23, ngay cả hai mươi vị trí đầu cũng không tiến vào, thì càng đừng nói tới chuyện xếp trước mười.

Top 3 càng là hy vọng xa vời.

Hiện tại xí nghiệp xếp hạng đệ nhất thế giới, tổng tài sản đạt đến 57840000 nhân dân tệ.

Cũng chính là hơn hai tỷ, là sản nghiệp luyện dầu của một nước Ai Khắc Sâm Mỹ.

Ba hạng đầu, tổng tài sản đều đạt đến hai vạn ức.

Nhưng đây chỉ là hiện tại, cũng không phải là năm năm sau.

Năm năm sau Dương Thiên nhớ tổng tài sản của đế quốc thương nghiệp Liễu Kinh đã sớm vượt qua hai tỷ.

Trong nước bất kể là doanh nghiệp tư nhân hay là doanh nghiệp nhà nước, đều chỉ có thể nhìn theo bóng lưng.

Liễu Kinh là một nhân vật cấp thần thoại, khi đó có thể chi phối mạch máu kinh tế của cả quốc gia thậm chí là thế giới, ở một căn phòng nhỏ mà hắn từng sinh sống với vợ con, nhưng lại ở trong căn phòng nhỏ này, tiếp kiến người lãnh đạo tối cao của tất cả quốc gia toàn cầu.

Có thể nói là Hoàng giả thương nghiệp lợi hại nhất.

Loại tồn tại này bị Dương Thiên gặp được, đừng nói là mười tỷ, cho dù táng gia bại sản, đập nồi bán sắt, Dương Thiên cũng sẽ đầu tư toàn bộ.

Mặc dù hắn hiện tại đã không còn khái niệm gì đối với tiền, nhưng chứng kiến một đế quốc thương nghiệp quật khởi, là một chuyện tràn ngập cảm giác thành tựu cỡ nào.

Nhưng đây đều là năm năm sau.

Hiện tại hắn chỉ là một Hoàng giả nghèo túng, nhìn thấy mười tỷ liền kích động không thể chính mình.

Liễu Kinh rung rung nước mắt nhìn Dương Thiên nói:

“Dương tiên sinh, ta nhớ kỹ ơn tri ngộ hôm nay, hiện tại ta thiếu người hai cái nhân tình, ngài tín nhiệm ta như thế, 10% cổ phần cuối cùng ta cũng sẽ tặng cho ngài, chỉ cần giữ lại ta một miếng cơm ăn, Liễu mỗ cúc cung tận tụy, chết mới thôi!”

Dương Thiên cười ha hả nói: “Liễu ca nói như vậy, mười phần trăm cổ phần của ngài, bất luận thế nào ta cũng sẽ không sử dụng, cho dù sau này người khác đầu tư, cũng sẽ chia cổ phần của ta, sẽ không sử dụng bất kỳ lợi ích gì của ngài.”

Liễu Kinh vội vàng lắc đầu nói: “Không được, Dương tiên sinh, ta biết giá trị và cân lượng của mình, không đáng để ngài như vậy...”

Hắn còn chưa nói hết lời, lại bị Dương Thiên ngăn cản.

Dương Thiên cười càng thêm tươi, hắn mở miệng nói:

“Không, người còn lâu mới biết giá trị của mình, nhưng ta biết, đế quốc thương nghiệp của người Mộng Nhất định sẽ nổi tiếng, vừa rồi một trăm ức chỉ là lễ gặp mặt, đợi chút nữa còn

có lẽ vật nhỏ cần người tiếp nhận! Tính toán thời gian, hẳn là đã đến.”

Dương Thiên nói đến đây, đột nhiên có rất nhiều đặc công từ ngoài cửa đi vào, lập tức khiến mọi người giật mình.

Sau đó, ngay khi mọi người đang nghi hoặc, chỉ thấy một đám nhân viên công tác mặc âu phục lôi kéo rương màu đen chạy tới.

Tất cả mọi người đều choáng váng.

Chuyện gì đây?

Bộ dạng đặc công võ trang đầy đủ, vô cùng đề phòng.

Mạc Tà cũng cau mày.

Rốt cuộc những người này là ai? Đến địa bàn của hắn có mục đích gì?

Mạc Tà nhìn về phía Nhạc lão, sau đó nhẹ giọng mở miệng nói: “Tra!”

Nhạc lão gật đầu, vẫn không có động tác gì, chỉ thấy một tên bảo an vọt vào nói: “Mạc tiên sinh, chúng ta không kiên trì nổi.”

Mạc Tà sửng sờ, sau đó hỏi: “Tình huống gì vậy?”

Bảo an ủy khuất nói: “Địch đặc công của Hàng Thủy thị tới một nửa, bên ngoài đổ đầy xe chở tiền, hơn nữa nghe nói toàn bộ nhân viên ngân hàng trong Hàng Thủy thị đều tới, những nhân viên công tác kia mỗi người tay cầm một cái rương da màu đen, bên trong chứa một trăm đồng tiền.

Tất cả người ở đây đều vận chuyển đến đây, tiền bên ngoài không chứa nổi xe chuyển tiền, một chiếc xe tải lớn trực tiếp đi tới, trên xe kéo tất cả đều là tiền, hiện tại những người đó đang dỡ hàng.”

Mạc Tà choáng váng.

Rốt cuộc bao nhiêu tiền a, xe vận chuyển tiền đều chứa không nổi? Náo đâu?

Còn nói cái gì?

Xe tải lớn chở hàng dùng để chở tiền?

Có lắm hay không, cái này cần bao nhiêu tấn tiền mặt mới có thể vận dụng loại xe cấp bậc này a.

Mục đích bọn họ kéo nhiều tiền như vậy là gì? Đến cùng là ai bảo làm như vậy?

Không chỉ có những người nước ngoài kia, ngay cả những đại lão trong nước cũng đều ngơ ngác.

Chỉ là nghe dùng xe tải kéo tiền mặt, khẳng định không dưới năm tỷ!

Lại thêm nhiều xe chở tiền như vậy!

Chẳng lẽ đây là tài sản trăm ức tiền mặt?

Người nghĩ tới đây, lập tức kinh hô một tiếng nói: “Trời ạ! Rốt cuộc là ai phát rồ như vậy?”

“Ngày mùa đen, lấy tài sản chục tỷ, đây là muốn mua thứ gì sao?”

“Ô ô ô, không thể quét thẻ sao? Trời ạ, đây là đang đả kích ai đây?”

“Trong cái rương màu đen này cũng có một trăm vạn.”

“Nếu quả thật tính theo một trăm vạn một cái rương, vậy trăm ức nhân dân tệ, mẹ nó cần một vạn cái rương này.”

Nhưng mà, sự thật chứng minh bọn họ suy nghĩ nhiều.

Tất cả mọi người nhao nhao chạy ra ngoài cửa nhìn, lập tức mắt choáng váng.

Chỉ thấy những tờ tiền kia, chỉ trải qua màng mỏng bằng nhựa đơn giản bao trùm, sau đó trực tiếp dùng xe xiên từ trên xe tải dỡ xuống.

Trong tòa nhà trung tâm hội triển lãm quốc tế không bày nổi, dứt khoát trực tiếp đặt ở bãi đất trống ngoài cửa.

Trong lòng mọi người đều cảm thấy không chịu nổi.

Bọn họ nơi đó đã bị loại đánh sâu vào thị giác này.

Có một tên mập khó khăn nuốt nước bọt, sau đó giọng nói khô khốc mở miệng nói: “Ta chỉ muốn biết cướp một cái rương bị bắt sẽ phạt mấy năm?”

Một người bên cạnh hần cười lạnh nói: “Người muốn thử xem, ta phỏng chừng tất cả đường ra của trung tâm hội triển lãm quốc tế này đều bị đặc công phong kín, nghe nói lần này có một nửa đặc công tới Hàng Thủy Thị, số ít cũng phải hơn ngàn người, hơn nữa từng cái súng ống thật đạn, người muốn bị đánh thành cái sàng sao?”

Tên mập kia lập tức sợ tới mức chân như nhũn ra, đứng cũng không đứng dậy nổi.

Giờ phút này trong lòng bọn họ không có ý niệm khác, chỉ muốn biết đây rốt cuộc là ai làm chuyện này.

Gom góp đủ số tiền này, đoán chừng tất cả ngân hàng thành phố Hàng Thủy đều bị tê liệt hoàn toàn.

Nhưng mà, bọn họ cho dù là nghĩ vỡ da đầu, cũng không nghĩ ra là ai.

Có người cho rằng là Mạc Tà, vì thế tò mò hỏi: “Mạc tiên sinh, ngài có phải đã sớm biết Sở Mật Tư kia sẽ vũ nhục quốc gia chúng ta bần cùng hay không, cho nên mới sẽ lấy một trăm ức tiền mặt này, để đánh mặt hần?”

Sắc mặt Mạc Tà hắc đạo: “Có đánh mặt hần hay không ta không biết, nhưng hiện tại ta chỉ biết người đang đánh mặt ta, nếu ta có mười tỷ này, ta ăn no rừng mỡ lấy ra toàn bộ, người có biết cái này cần vận dụng bao nhiêu nhân lực vật lực không?”

Xem ra không phải Mạc Tà lấy.

Trong ánh mắt mọi người có chút thất vọng, sau đó lại nhìn về phía Trang An.

“Xin hỏi ông chủ Trang, ngài lấy ra mười tỷ tiền mặt này có cảm giác gì muốn nói không?”

Trang An cũng bất đắc dĩ nói: “Không phải ta lấy, ta ngay cả một nửa tiền mặt này cũng không lấy ra được.”

Xem ra là một người khác!

Mọi người cho dù vắt hết óc, cũng không nghĩ ra là ai.

Có người mí mắt nhảy dựng lên hỏi: “Không phải là những người ngoại quốc kia chứ?”

Những người ngoại quốc kia nghe vậy, đầu tiên là kinh hãi, không ngừng hoan hô.

Nhục nhả vừa rồi nhận được, không nghĩ tới người của bọn họ tìm trở về.

Nhìn tiền mặt chồng chất như núi, nếu chỉ luận khoe của, ai dám tranh phong?

Bọn họ kích động vây quanh cùng nhau thương thảo, rốt cuộc là ai làm cho quốc gia bọn họ nở mặt như vậy.

“Mạch Khắc, là người sao? Người là người giàu có nhất ở đây, số tiền này đều là của người?”

Người gọi là Mike mặt đầy nghi hoặc nói: “Khoa Nhĩ Mạn, tôi còn tưởng rằng là cậu, công ty của cậu giá trị năm tỷ USD, hơn nữa cậu cũng thích khoe khoang, chẳng lẽ không phải cậu lấy tài sản trăm tỷ tiền mặt để khoe khoang trước mặt bọn họ sao?”

Cái này không hỏi không biết, sau khi hỏi tất cả mọi người đều choáng váng.

Tất cả những người ngoại quốc như bọn họ đều lắc đầu, biểu thị không phải mình.

Sau đó liền lúng túng.

Rất nhiều người trong nước thấy vậy, cười ha ha nói: “Chết cười rồi, hóa ra không phải bọn họ, nếu không phải bọn họ, vậy chính là người bên chúng ta lấy tài sản trăm ức tiền mặt, sau đó ủy thác nhân viên ngân hàng gửi tài chính đến nơi này.”

Hắn nói xong lời này, những người còn lại cũng đều cảm thấy giống như người ngoại quốc sắp điên rồi.

Đúng là ý nghĩ này không sai, nhưng là ai?

Lúc này, ngoài cửa đã chồng chất ba ngọn núi tiền lớn, hấp dẫn ánh mắt của vô số người.

Không có ai có thể kháng cự ma lực của nó.

Có một số ông chủ nóng tính đã đi tìm người phụ trách hỏi.

Lúc này Liễu Kinh đứng bên cạnh Dương Thiên cũng là mặt mũi tràn đầy vẻ rung động.

Hắn mở miệng nói: “Dương tiên sinh, ngài hy vọng chục tỷ nhân dân tệ này tiền mặt là của ai?”

Liễu Kinh cười khở mở miệng nói: “Ta hi vọng là của ai, cũng không thể là của ai, ta cũng không phải thần tiên, tuy nhiên nếu thật sự để cho ta hi vọng, vậy ta hi vọng là của chính mình.”

Dương Thiên cười cười nói: “Nếu ngươi đã hy vọng như vậy, tài sản trăm ức tiền mặt này sẽ là của ngươi.”

Liễu Kinh sững sờ, sau đó cười khở nói: “Dương tiên sinh đừng nói giỡn, ta...”

Dương Thiên đưa tay ngăn cản lời nói của hắn, bình tĩnh hỏi: “Còn nhớ vừa rồi ta đã nói tặng cho ngươi một món quà nhỏ không?”

“Lễ vật?”

Liễu Kinh nghe vậy sững sờ một lát, sau đó nhìn về phía ba ngọn núi nhỏ chồng chất nhân dân tệ kia, trái tim không khỏi hung hăng co rút một cái.

“Chẳng lẽ... “

Chương 587 - Cự tuyệt.

Dương Thiên cười nhìn biểu cảm khiếp sợ cực độ của Liễu Kinh, vì thế mở miệng nói: "Ha ha, người đoán không sai."

Liễu Kinh vốn còn không thể tin được, nhưng hiện tại sau khi được Dương Thiên xác nhận, mí mắt lập tức giật giật, chân chẳng điều như nhũn ra, nếu không phải Dương Thiên đỡ, lúc này đã sợ tới mức ngồi bệt xuống đất.

Lúc này, quản lý ngân hàng sáng sớm kia, xuyên qua đám người đi tới, vô luận người khác hỏi hấn như thế nào cũng cự tuyệt trả lời.

Lúc tất cả mọi người đang nghi hoặc, thấy quản lý ngân hàng đi về phía Dương Thiên.

"Mẹ kiếp, chuyện này không thể nào?"

"Cái này cái này... Tây Nam Dương tiên sinh có thể trâu như vậy sao?"

"Tuyệt đối không có khả năng!"

Nhưng mà, vô luận mọi người khó có thể tin như thế nào, cuối cùng quản lý ngân hàng kia vẫn dừng ở trước mặt thiếu niên.

Hắn khom người nói với Dương Thiên: "Dương tiên sinh, may mắn không làm nhục sứ mệnh, ngài yêu cầu ba canh giờ gom đủ trăm ức tiền mặt, ta làm được."

Dương Thiên nhìn hắn một cái, phát hiện quản lý ngân hàng này lúc này mặt đến thở hồng hộc, quần áo sau lưng đều bị mồ hôi thấm ướt, hiển nhiên là bận rộn không ít.

Hắn cười nhìn miệng nói: "Ngồi không tệ, tùy tiện chọn một cái rương cầm đi."

Quản lý kia nghe vậy, triệt để ngây ngẩn cả người.

Hắn cho rằng Dương Thiên sẽ cho hắn phần thưởng, lại không nghĩ rằng phần thưởng này lại nặng nề như vậy.

Chức vị của hắn chống đỡ một năm không đến năm mươi vạn, nhưng mà rương mật mã màu đen này chứa tiền ít nhất cũng là một trăm vạn.

Số tiền này hắn không ăn không uống trong hai năm cũng không kiếm được.

Ba giờ, tuy rằng vất vả, nhưng tuyệt đối đáng giá.

Quản lý ngân hàng kia mừng rỡ nhìn Dương Thiên nói: “Đa tạ Dương tiên sinh!”

Dương Thiên khoát tay, ra hiệu không có việc gì.

Sau đó ánh mắt nhìn về phía Liễu Kinh, cười nói: “Lẽ vật nhỏ đã đưa đến, người đi ký nhận một chút đi.”

Mọi người nghe vậy, khóe miệng khẽ nhăn một cái.

Tài sản trăm ức tiền mặt, ở trong mắt thiếu niên chỉ là lẽ vật nhỏ?

Có cần tùy hứng như vậy không?

Mạc Tà cùng Trang An liếc nhau một cái, trên mặt tất cả đều mang vẻ không dám tin.

Mà Liễu Kinh thật vất vả đứng thẳng thân thể thiếu chút nữa lăn nữa xụi lơ.

Vẻ mặt hần tràn đầy cay đắng nói: “Dương tiên sinh, phần lẽ vật nhỏ này của ngài ta thu không nổi, ngài đã đầu tư cho nơi này của ta chục tỷ, nếu là lại đầu nhập chục tỷ, ta nếu là bồi thường, cho dù chết cũng chuộc không được tội.”

Dương Thiên cười ha hả nói: “Nếu ta dám giao cho người, thì sẽ hoàn toàn tín nhiệm người. Cho dù người phải đền hết, ta sẽ còn gom góp cho người thêm hai trăm triệu nữa. Chuyện buôn bán của người ta sẽ không nhúng tay vào bất cứ điều gì. Tất cả mọi quyết định lớn nhỏ đều do người tự xử lý. Bất luận ta có ở đây hay không, người đều có quyền hạn cao nhất, ta sẽ không hỏi đến.”

Liễu Kinh hiện tại đã ba mươi tuổi, nhưng lúc này lại cảm động đến mức hốc mắt đỏ bừng.

Đây là sự tín nhiệm lớn cỡ nào?

Cho dù là anh em ruột thịt cha con cũng không làm được một bước này.

Vì sao thiếu niên...

Hần không chế thân thể đang run rẩy, cung kính hỏi: “Dương tiên sinh, ta có thể hỏi một chút vì sao không?”

Hai trăm ức toàn bộ do hấn chương quản, trong lòng của hấn không nở.

Dương Thiên nghe vậy cười mở Liễu Kinh ra nói: “Bởi vì ta thưởng thức ngươi.”

Câu nói này, vốn là do một người trung niên hơn ba mươi tuổi như Liễu Kinh nói với thiếu niên mười tám tuổi Dương Thiên.

Nhưng bây giờ lại lật ra.

Tuy là như thế, Liễu Kinh chẳng những không cảm thấy khó chịu, ngược lại còn cảm động.

Hấn vì giấc mộng đế quốc thương nghiệp này, trừ con gái ruột sáu tuổi của mình ra, đã mất đi tất cả.

Hấn muốn chứng minh bản thân, nhưng lại thủy chung thất bại.

Hấn muốn để người khác biết khát vọng vĩ đại của hấn, nhưng lại bị cười nhạo vô tình.”

Không có người thưởng thức hấn, không có ai tin tưởng hấn sẽ thành công, hấn không có cơ hội chứng minh mình.

Mà bây giờ cơ hội bày ở trước mắt, thiếu niên không hề giữ lại tin tưởng hấn, giao hai trăm ức tài sản cho hấn không có chút do dự nào, điều này làm cho đại nhân ba mươi tuổi như hấn thiếu chút nữa cảm động rơi nước mắt.

Kẻ sĩ chết vì tri kỷ!

Những lời này cũng không phải hữu dụng ở thời cổ đại.

Liễu Kinh nắm chặt nắm đấm, gần từng chữ: “Dương tiên sinh, ngài cho ta thời gian năm năm, hai trăm ức này không lật được mười lần, ta sẽ trả mạng cho ngài.”

Hai mươi ức gấp mười lần chính là hai ngàn ức, tổng tài sản của tập đoàn Vạn Hợp giàu nhất trong nước mới một ngàn sáu trăm ức.

Trên mặt Dương Thiên lộ ra nụ cười nói: “Cứ cố gắng hết sức là được rồi, ha ha!”

Nụ cười trên mặt hấn như gió xuân ấm áp, thoát nhìn cảm xúc không có dao động quá lớn, nhưng trong lòng đã mừng như

điên.

Năm năm sau đầu chỉ tăng gấp mười lần, tăng gấp trăm lần cũng ít.

Nhưng mà bây giờ những thứ này Liễu Kinh không có khả năng tiếp xúc, năng lực của hắn tuyệt đối vượt quá tưởng tượng của tất cả mọi người.

Sau khi cảm động, Liễu Kinh lại có chút phát sầu.

Hắn nhìn đồng tiền mặt chồng chất như núi, nếu là một ngày trước đó, hắn sẽ kích động đến không thể tự kiềm chế được.

Nhưng bây giờ, Liễu Kinh đầu đầu muốn chết.

Hắn đắng chát cười nhìn Dương Thiên nói: “Dương tiên sinh, nhiều tiền mặt như vậy, ta xử lý như thế nào, ngại vì sao không đổi thành chi phiếu?”

Dương Thiên bình tĩnh cười cười nói: “Liễu ca, ngươi không thể trách ta được, nhớ hôm qua lúc ăn mì hoành thánh ở quán vỉa hè không?”

Liễu Kinh nghe vậy thần sắc chấn động, sau đó khó có thể tin nói: “Dương tiên sinh ngại là nói tám chi phiếu một trăm ức lúc trước ngại cho ta?”

Dương Thiên giang tay ra nói: “Ngươi cho rằng là giả, cho nên ta lấy ra toàn bộ, Liễu ca có muốn xem xem những tiền mặt này là thật hay giả không?”

Sắc mặt Liễu Kinh phát khổ, vội vàng nói: “Dương tiên sinh đừng nói nữa, ta hiện tại mặt đau.”

Nếu hắn tin, hôm qua thiếu niên đã đầu tư hắn một trăm ức, sao hắn phải thấp thỏm một đêm.

Bệnh của con gái ông ta đã chậm trễ bao lâu rồi, văn kiện trong tay là hy vọng cuối cùng của ông ta, tối hôm qua Liễu Kinh một đêm không ngủ, nếu không phải còn có sự vương bận của con gái, đoán chừng tâm tư thất cổ cũng đã có.

Lúc này buổi tụ hội đầu tư chiêu tiêu này đã kết thúc.

Tất cả mọi người đều đến chào hỏi Dương Thiên một tiếng rồi rời khỏi.

Mà trước khi rời sân, không một ai không giơ ngón tay cái lên biểu cảm bội phục Dương Thiên.

Sau ngày hôm nay, danh tiếng của Dương Thiên sẽ vang vọng khắp Giang Nam.

Mạc Tà dùng mười năm khắc tên của hắn vào trong lòng tất cả đại nhân vật của sáu tỉnh Giang Nam.

Mà Dương Thiên, chỉ dùng một ngày!

Sau khi hoàn thành việc ký nhận tài sản chục tỷ này, Dương Thiên nhìn ra tâm sự của Liễu Kinh, đáng vẻ muốn nói lại thôi, vô cùng rối rắm.

Hắn cười nhìn Liễu Kinh nói: “Có chuyện gì cứ nói ra đi, giữa người và ta không cần phải như thế.”

Sau khi toàn thân Liễu Kinh chấn động, suy nghĩ thật lâu, cắn răng quỳ xuống trước mặt Dương Thiên.

Mà lúc này Dương Thiên vội vàng đỡ Liễu Kinh lại, nói: “Liễu ca làm cái gì vậy? Chuyện gì thì người cứ nói.”

Hốc mắt Liễu Kinh lại lần nữa đỏ bừng lên, hắn thấp giọng mở miệng nói: “Dương tiên sinh ngày hôm qua ta cùng ngài đàm luận qua nữ nhi kia của ta, không biết ngài còn có ấn tượng gì không?”

Dương Thiên gật đầu nói: “Hình như người nói nàng còn đang ở bệnh viện.”

Liễu Kinh gật đầu nói: “Dương tiên sinh, hiện tại ta muốn cầu ngài, mượn ngài một trăm vạn từ chỗ này, chữa bệnh cho con gái ta, ta nguyện ý không lấy bất kỳ cổ phần nào, đưa toàn bộ cho ngài, cả đời làm công miễn phí cho ngài.”

Dương Thiên ha ha cười một tiếng, mở miệng nói: “Liễu ca khách khí rồi, ta nói rồi, nếu tài sản hai trăm ức này đã cho người, vậy toàn bộ giao cho người xử lý, bất kể công việc hay việc tư, người cứ tùy ý tiêu xài.”

Liễu Kinh chấn động toàn thân nói: “Như vậy sao được, những thứ này đều là tài sản của ngài!”

Dương Thiên khoát tay không sao cả nói: “Dù sao sau này sẽ kiếm lại, cần gì phải xoắn xuýt ở đây, đợi chút nữa người cần

một trăm triệu trở về, lúc trước xem thường người chửi mắng nhục mạ uy hiếp, trả lại gấp mười lần, để những kẻ xem thường người nhìn xem, kim lân không phải vật trong ao, vừa gặp phong vân biến thành rồng!”

Nhiệt huyết của Liễu Kinh đang sôi trào.

Hốc mắt hần đỏ bừng lại khom người nói với Dương Thiên: “Dương tiên sinh, đây là món nợ nhân tình thứ ba của ta, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, ta sẽ ghi nhớ trọn đời.”

Dương Thiên cười cười, sau đó đột nhiên nghĩ đến kiếp trước dường như con gái của Liễu Kinh mắc phải chứng bệnh bất trị cuối cùng buông tay nhân gian.

Hần mơ hồ nhớ được loại bệnh lúc đó, trình độ chữa trị lúc đó căn bản không cách nào chữa trị.

Vừa nghĩ đến đây, Dương Thiên vội vàng cười mở miệng nói: “Liễu ca, nếu không chê, ta sẽ cùng huynh đi xem nữ nhi của huynh có tốt không?”

Liễu Kinh nghe vậy vội vàng sợ hãi nói: “Dương tiên sinh ngài thân phận tôn quý, sẽ có rất nhiều chuyện, như vậy sẽ không chậm trễ ngài chứ?”

Dương Thiên đang muốn mở miệng, lúc này Mạc Tà và Trang An đã đi tới.

Mạc Tà cung kính mở miệng nói: “Dương tiên sinh, hai ngày trước khuyển tử đắc tội ngài, ta còn muốn bồi tội với ngài, hôm nay ta đã thiết hạ trăm bàn yến hội, thỉnh tội với ngài.”

Trang An cũng cười ha ha nói: “Địa giới kinh thành nghe danh Dương tiên sinh đã lâu, tập đoàn Thiên Thần là Dương tiên sinh sáng tạo ra, điểm này tạo phúc cho cả nước, Trang mạo vô cùng kính nể, bây giờ ngài lại bỏ ra trăm ức vì người trong nước hung hăng nở mặt, Trang mạo bội phục sát đất, không biết có may mắn có thể uống được hai chén với ngài hay không.”

Sau khi nghe vậy, trong lòng Liễu Kinh thâm than.

Vừa rồi hần còn muốn để nữ nhi của mình hảo hảo cảm tạ Dương Thiên một phen, thế nhưng hiện tại chỉ sợ không có cơ hội...

Nhưng mà, hắn vừa nghĩ tới đây, chỉ nghe thiếu niên đậm mặt nói với Mạc Tà và Trang An: “Không rảnh!”

Chương 588 - Mua chút lễ vật.

Hai người Mạc Tà và Trang An sau khi nghe được câu trả lời của Dương Thiên thì sững sờ tại chỗ.

Hai người ở Giang Nam cùng kinh thành đều là đại nhân vật có tiếng, hơn nữa đã hạ thấp tư thái kết giao thiếu niên như thế.

Lại bị từ chối không chút do dự.

Ngay cả lý do cũng không có.

Liễu Kinh cũng là cảm đều thiếu chút nữa rớt xuống.

Thiếu niên bốc đồng như thế, hắn còn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Lúc này Dương Thiên đã đi được hơn mười mét, nhìn thấy Liễu Kinh vẫn còn ở đó, không khỏi mở miệng nói: “Đi thôi, còn thất thần cái gì?”

“A a!”

Lúc này Liễu Kinh mới tỉnh ngộ lại, vội vàng đuổi theo bước chân của Dương Thiên.

Hai người ra khỏi trung tâm hội triển lãm quốc tế, Dương Thiên biết nhà Liễu Kinh là con gái, lúc đi ngang qua một cửa hàng đồ chơi, hắn mở miệng nói: “Ta đi mua cho con gái của ngươi vài món đồ chơi.”

Liễu Kinh gật đầu, sau khi Dương Thiên đi vào, hắn do dự một chút rồi cũng đi tới.

Hai năm qua hắn còn chưa mua một món đồ chơi cho con gái của mình.

Hiện tại cảm thấy mình thua thiệt quá nhiều đối với nữ nhi của mình.

Hắn muốn mua lại tất cả đồ chơi mà tiểu thiên sứ kia từng nói cho hắn mua cho nàng.

Sau khi Liễu Kinh tràn đầy kích động vào cửa, nhưng mà vừa mới vào cửa chỉ nghe một câu khiến cho hắn hoàn toàn tròn mắt.

“Đúng, toàn bộ đồ chơi ở đây đều đóng gói, ta không muốn món nào, ta muốn mua tất cả!”

Lời nói của thiếu niên vô cùng bình tĩnh, ông chủ bán đồ chơi kia thiếu chút nữa quỳ xuống.

Liễu Kinh lau mồ hôi lạnh trên trán nói: “Dương tiên sinh, ngài đây là muốn làm gì? Quá lãng phí, chỉ mua mấy món đồ chơi là được rồi.”

Dương Thiên ha ha cười nói: “Ta không biết con gái con thích thế nào, đến lúc đó để cho con bé tự mình chọn là được rồi.”

Liễu Kinh:...

Dương Thiên ném cho ông chủ kia một tấm thẻ, nói: “Còn thất thần cái gì, mau đóng gói đi, tiền trong thẻ đều là của ngươi, đúng rồi, để lại địa chỉ cho ngươi, ngươi tìm một chiếc xe, đưa hàng đến.”

Nói xong, nói với Liễu Kinh: “Thất thần làm cái gì, đi rồi!”

Liễu Kinh mặt mũi cạn lời đi theo phía sau Dương Thiên.

Sau đó thiếu niên lại dừng lại ở cửa một cửa hàng đồng phục xa hoa.

Dương Thiên liếc nhìn Liễu Kinh nói: “Ngươi chờ ở đây, ta sẽ mua cho con gái ngươi hai bộ quần áo!”

Liễu Kinh vội vàng mở miệng nói: “Dương tiên sinh, ta đi theo ngài.”

Dương Thiên gật đầu, sau khi vào cửa, một mỹ nữ nhân viên bán hàng tiến lên cười tủm tỉm nói: “Khách nhân tôn kính, có gì cần ta giúp ngài sao?”

Liễu Kinh mở miệng nói: “Ta muốn chọn mấy bộ quần áo cho con gái của ta, có gì để giới thiệu không?”

Mỹ nữ nhân viên bán hàng còn chưa nói gì, Dương Thiên lúc này lại mở miệng: “Liều ca, không cần thiết phiền toái như vậy.”

Liều Kinh nghe vậy, mí mắt giật giật, có loại dự cảm không tốt.

Nhưng mà, hắn vừa nghĩ tới đây, còn chưa kịp ngăn cản, chỉ thấy Dương Thiên trực tiếp ném cho cô nhân viên bán hàng kia một tấm thẻ, sau đó nói với hắn: “Cô bé sáu tuổi mặc đồ trẻ con, xuân hạ thu đông bốn mùa, trong tiệm có bao nhiêu đều muốn.”

Nói xong, hắn ta lại nói với Liều Kinh: “Liều ca, để lại địa chỉ, rút lui!”

Liều Kinh:...

Mỹ nữ tiêu thụ viên:...

Mẹ nó bộ dáng mua quần áo thật khí phách.

Nàng ngơ ngác cầm tấm thẻ, nhìn bóng lưng rời đi của Dương Thiên, có chút uyển chuyển nói với Liều Kinh: “Tiên sinh, ngài nhất định phải như vậy, chúng ta đang đóng cửa hàng quần áo trẻ em sa hoa, trong thẻ này của ngài...”

Liều Kinh thở dài một tiếng, sau đó nói: “Tiền trong thẻ sẽ không thấp hơn mười vạn, muốn mua con gái của ta ở độ tuổi này thì toàn bộ quần áo dư xài rồi, tiền dư ra, người trực tiếp đưa đến bệnh viện nhân dân số một Hàng Thủy thành đi.”

Mỹ nữ nhân viên bán hàng lại lần nữa choáng váng.

Mà sau khi Liều Kinh dặn dò xong, vội vàng ra ngoài.

Đã thiếu nhiều ân tình như vậy, hắn thật sợ cả đời cũng không trả nổi.

Ra cửa, tìm nửa ngày, quả nhiên không sai.

Lúc này Dương Thiên đang ở trước cửa một căn phòng bán kẹo, đang muốn đi vào bên trong.

Mồ hôi lạnh trên trán Liều Kinh không ngừng chảy ra, vội vàng mở miệng nói: “Dương tiên sinh, Dương tiên sinh ngài chờ một chút a.”

Nói xong, nhanh chóng tiến lên kéo cánh tay Dương Thiên.

Hắn gần như sắp khóc, hỏi: “Dương tiên sinh ngài muốn làm gì?”

Dương Thiên mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ nói: “Liễu ca, người kéo ta làm cái gì, ta liền vào xem, ta không mua!”

Nếu là người khác, Liễu Kinh liền tin.

Nhưng mà vị trước mắt này, hắn thật sự không tin.

Hắn hít sâu một hơi nói: “Dương tiên sinh, ngài mua đồ vật cho nữ nhi của ta đã đủ nhiều, ngàn vạn lần trực tiếp đi lên liền bao hết.”

Ấn tượng của Liễu Kinh đối với Dương Thiên quả thực quá sâu sắc.

Ăn xong hoành thánh đều đặt hết.

Quả thực có thể đem người hù chết.

Dương Thiên gật đầu nói: “Được được, người trước tiên buông tay, ta cam đoan không bao hết.”

Lúc này Liễu Kinh mới buông tay, nghĩ đến Dương tiên sinh Tây Nam nên nói lời giữ lời.

Hai người đến phòng kẹo, Liễu Kinh đi sang một bên chọn đồ ăn vặt mà con gái nàng thích ăn.

Sau đó lại thấy Dương Thiên cười nhạt một tiếng nói với ông chủ của phòng kẹo: “Ông chủ, phòng này của người bán sao, giá tiền gì người nói đi!”

Liễu Kinh nghe vậy thiếu chút nữa quỳ xuống.

Mà ông chủ của căn phòng nghe được lời này, cũng suýt chút nữa điên rồi.

Hắn vẻ mặt cầu xin nói: “Tiểu ca, ta bán kẹo, không phải bán nhà.”

Liễu Kinh vội vàng kéo Dương Thiên lại, sau đó nói với ông chủ phòng kẹo: “Tất cả kẹo đều đóng gói.”

Ông chủ phòng kẹo: ……

Hắn sống hơn nửa đời người, lần đầu tiên thấy có người mua kẹo như vậy.

Liều Kinh để lại địa chỉ, sau đó đánh xe với Dương Thiên, lái về phía bệnh viện.

Lúc này, bệnh viện nhân dân số một thành phố Hàng Thủy, một nữ y tá trông giống như heo mập đi tới phòng bệnh 60, dùng tiếng nói bèn nhọn nói: “Liều Tiểu Tiêu, phụ thân khổ nạn kia của ngươi khi nào thì đến giao tiền, các ngươi đều khát nợ phí chữa bệnh một tháng, nói là hôm nay là kỳ hạn cuối cùng, nhưng hiện tại còn chưa tới, bệnh này của ngươi đến cùng còn trị được hay không, nếu không trị thì nhanh chóng thu thập cút đi, những bạn nhỏ khác nằm viện cũng không có chỗ.”

Lúc này, một tiểu la ly xinh đẹp, sắc mặt tái nhợt nằm trên giường bệnh, nhưng lại vô cùng tinh xảo nghe thấy tiếng quát tháo của cô y tá béo kia, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức tràn đầy nước mắt.

Nàng khóc nói: “Tỷ tỷ, tỷ đừng hung muối, muối không ở đây nữa, tỷ có thể gọi điện thoại cho phụ thân muối hay không, ô ô, muối muốn về nhà, muối không muốn ở chỗ này nữa.”

Nữ y tá lợn lập tức hét lên: “Gọi điện thoại cho hắn? Ta thấy cha phế vật của ngươi cũng không có ý định muốn bắt ngươi, các ngươi khát nợ chúng ta mấy vạn tiền chữa bệnh, đến bây giờ vẫn chưa thấy bóng dáng đâu, bệnh này của ngươi cũng không chữa khỏi, vẫn nên thu dọn đồ đạc của mình trước đi, chết ở nhà đi.”

Liều Tiểu Tiêu sợ đến mức òa khóc, nàng khóc hu hu: “Ngươi gạt người, ngươi gạt ta, phụ thân ta sẽ không bỏ ta, ngươi thương ta nhất, ta đánh ngươi.”

Nói xong, cầm quả táo trên bàn đập vào mặt nữ y tá béo kia.

Nữ y tá lợn kia căn bản không có phòng bị, bị đập trúng.

Nàng a kêu thảm một tiếng, bùm mặt béo nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ngươi một tiểu ny tử cũng dám nện ta, lá gan không nhỏ a, nếu ta không giáo huấn ngươi một chút, thật đúng là coi bệnh viện chúng ta thành căn cứ từ thiện.”

Nói xong, tiến lên tát vào mặt tiểu cô nương một cái, sau đó lại cảm thấy chưa hết giận, hung hăng nhéo nhó kỹ trên cánh tay nhỏ gầy của Liễu Tiểu Tiêu.

Liễu Tiểu Tiêu đau đến oa oa khóc lớn.

“Ngươi là nữ nhân xấu, ô ô ô, cha ta tới, ta bảo hấn đánh ngươi.”

Nữ y tá lộn cười lạnh một tiếng, lại hung hăng nhéo Liễu Tiểu Diệp một cái nói: “Phụ thân ngươi cũng không dám tới, nếu hấn dám tới thì không đi được, cùng bị cảnh sát mang đi, nhốt vào trong phòng tối, hiện tại ngươi mau cút đi ra khỏi phòng.”

Nói xong, hấn rút truyền dịch của Liễu Tiểu Tiêu ra, sau đó kéo cô bé nhỏ gầy từ trên giường bệnh xuống, còn ở trên hành lang, sau đó ném toàn bộ đồ vật của nàng ra ngoài.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương đều bị nước mắt thấm ướt, mặc bệnh phục ngồi trên ghế dài lạnh như băng, ôm một con gấu nhỏ trong lòng, thương tâm khóc.

Mà lúc này, một phụ huynh trong phòng bệnh nhìn thấy cảnh này, giáo dục con trai thứ bảy: “Thấy chưa, nhà cô bé đó rất nghèo, bị cha mẹ cô bé bỏ rơi, lần sau con đừng uống nước lạnh nữa, nếu không cha con và ba ba con cũng không cần con nữa.”

Đứa bé trai kia lập tức sợ tới mức bật khóc.

Mẫu thân kia mở miệng nói: “Tiểu hùng của ngươi đâu, có phải bị tiểu nữ hài kia cướp đi rồi ngươi đi đòi tiểu hùng về hay không.”

Cậu bé vội vàng nói: “Mẹ, bây giờ con sẽ mang gấu nhỏ của con về, đó là món đồ chơi của con.”

Nói xong, hấn nhanh chóng chạy ra khỏi phòng bệnh, đi tới trước mặt Liễu Tiểu Tiêu nói: “Này, Liễu Tiểu Tiêu, ngươi mau trả lại gấu con cho ta đi.”

Liễu Tiểu Tiêu ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn ôm gấu nhỏ khóc nói: “Tiểu hùng này không phải ngươi cho ta sao?”

Cậu bé hừ nói: “Bây giờ ta đổi ý rồi, nhà ngươi không có tiền, ta không chơi với ngươi nữa, mau đưa gấu nhỏ của ta cho ta.”

Liều Tiểu Tiêu khóc lóc đưa gấu nhỏ cho tiểu nam hài, nói: “Hu hu hu, cho người, người đi nhanh đi.”

Cậu bé nhìn thoáng qua gấu nhỏ, trực tiếp ném cho Liều Tiểu Tiêu nói: “Người làm bần cho ta, ta từ bỏ, ta muốn người đền cho ta một cái mới.”

Chương 589 - Bắt đầu và mặt.

Liều Tiểu Tiêu khóc càng thêm thương tâm, lúc này đứa bé lấy ra một hộp kẹo, hơi đặc ý khoe khoang với Liều Tiểu Tiêu: “Người nhìn xem là cái gì?”

Liều Tiểu Tiêu khóc lóc không để ý đến hắn, cậu bé dương dương đắc ý nói: “Đây là kẹo Tuyết Toa Chu Cổ Lực mà cha ta mua cho ta, một hộp mấy trăm tệ đấy, chắc chắn là người chưa từng ăn, rất ngọt.”

Nói xong, cầm lên cắn một miếng, hướng Liều Tiểu Tiêu khề nói: “Muốn ăn không?”

Liều Tiểu Tiêu cắn cắn bờ môi tái nhợt, len lén nuốt nước miếng nói: “Ta không ăn, cha ta sẽ mua cho ta loại tốt hơn, đến lúc đó ta cũng sẽ không cho người ăn.”

Thằng bé trai khề nói: “Mẹ ta nói, ba ba của người chính là phế vật, khám bệnh cho người cũng không có tiền, làm sao có thể mua cho người kẹo đắt như vậy.”

Liều Tiểu Tiêu đứng lên đẩy tiểu nam hài ngã xuống đất khóc nói: “Ba ba của người mới là phế vật, ba của ta không phải, ô ô ô.”

Mà đứa bé trai này tựa hồ bị ngã đau, oa một tiếng khóc lên.

Mẫu thân của đứa bé trong phòng bệnh đi ra, nhìn thấy đứa nhỏ của mình té ngã trên đất, lập tức cả giận nói: “Được, thằng nhóc nhà quê không ai thèm này, con trai ta có lòng tốt cho con chơi tiểu hùng, con lại dám đánh con trai ta, nếu người nhà của con không dạy dỗ con, ta đây sẽ thay người nhà con giáo huấn con một chút.”

Vừa nói xong, đang muốn động thủ, chỉ nghe một giọng nói phần nộ vang lên: “Dừng tay!”

Sau khi Liễu Kinh đi lên, thấy được người khác đang bắt nạt người thân duy nhất của hắn, lập tức tròn mắt đều đỏ ngầu lên.

Hắn tiến lên từng bước đẩy người phụ nữ kia ra, nổi giận nói: “Ngươi làm gì vậy, người lớn như vậy lại khi dễ một đứa bé, lương tâm của ngươi đâu?”

Nói xong, nàng vội vàng muốn ôm lấy Liễu Tiểu Tiêu, nhưng tiểu cô nương lại khóc lóc buống bình không cho Liễu Kinh ôm, vừa khóc vừa lớn tiếng nói: “Ta ghét ngươi.”

Toàn thân Liễu Kinh chấn động, cả người phảng phất già nua mười tuổi.

Cô bé có đôi mắt to sáng ngời, trong đôi mắt to đen nhánh đều là hơi nước, sắc mặt tái nhợt, mang theo một dấu bàn tay màu đỏ, hơn nữa đôi môi trắng không có chút huyết sắc nào, khiến người ta thương tiếc.

Nhìn nữ nhi thương tâm khóc lóc, Liễu Kinh lòng đau như cắt.

Dương Thiên thấy một màn này, ngồi xổm xuống, nhìn Khinh Nhu nói với Liễu Tiểu Tiêu: “Nào, Tiểu Bất Diễm, để thúc thúc ôm một cái.”

Giọng nói của hắn mang theo lực linh hồn của Phá Thiên Tiên Đế, có thể khiến người ta dễ dàng buông xuống bất kỳ phòng bị nào, hơn nữa trên người hắn tản ra tiên linh khí, người vô cùng thư thái, tiểu loli lập tức nhào vào trong ngực Dương Thiên ủy khuất khóc lên.

Dương Thiên không ngừng an ủi, nhẹ nhàng vỗ lưng tiểu loli.

Lúc này tiểu nữ hài mới chậm rãi ngừng khóc, nhưng thỉnh thoảng vẫn còn nức nở.

Liễu Kinh cảm kích nhìn Dương Thiên một cái.

Mà lúc này, mẹ của đứa bé trai bị Liễu Kinh đẩy một lần, bắt đầu tức giận nhục mạ: “Ngươi đẩy ta làm gì, ngươi có quyền gì đẩy ta? Con gái của ngươi đẩy con trai ta xuống đất, còn đoạt đồ chơi của con ta, đây chính là phương thức giáo dục của cha ngươi sao?”

Nhìn người phụ nữ hùng hổ dọa người, Liễu Kinh không ngừng lùi lại, ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không có.

Dương Thiên ánh mắt lạnh lùng nói: “Này, nữ nhân, ngươi qua đây.”

Nữ nhân kia hừ một tiếng nhục mạ nói: “Làm sao? Ngươi muốn làm gì? Ngươi muốn đánh...”

Bốp!

Nàng còn chưa nói hết lời, Dương Thiên đã tát thẳng một cái, khiến cho người phụ nữ kia ngã xuống đất, nhưng mà giọng nói hờ hững nói: “Bây giờ có thể nói chuyện đàng hoàng được không?”

Người phụ nữ kia a một tiếng kêu thảm thiết: “Giết người rồi, giết người rồi, có ai không, người đâu tới đây.”

Dương Thiên tức giận hừ một tiếng.

Giọng nói này giống như búa tạ gõ vào sâu trong tâm linh của người phụ nữ kia.

Tiếp theo, chỉ nghe thiếu niên cao ngạo nói: “Còn dám kêu một tiếng, ta không ngại làm theo lời ngươi nói đâu, một tiểu cô nương ngươi cũng đánh, trong mắt ta ngươi không được tính là nữ nhân, mà là súc sinh.”

Quanh người Dương Thiên tản ra khí thế bao phủ người phụ nữ kia, khiến sắc mặt nàng sợ hãi lập tức trắng bệch, không dám tiếp tục kêu to.

Dương Thiên chỉ vào một bên mặt của cô bé trong ngực, lạnh lùng nhìn về phía người phụ nữ kia nói: “Vết bầm trên mặt của nàng có phải do ngươi đánh hay không?”

Liễu Kinh nghe vậy biến sắc, vừa rồi không chú ý, nhưng bây giờ thấy dấu bầm tay trên mặt con gái mình kia, tròn mắt lập tức đỏ lên.

“Ngươi dám đánh nữ nhi của ta, khôn kiếp, ta muốn giết ngươi.”

Sắc mặt Liễu Kinh vặn vẹo, trán nổi gân xanh. Đứa con gái này là người thân duy nhất của hắn trên thế giới này, ai bắt nạt cũng đều phải chết.

Người phụ nữ nghe vậy sợ tới mức sắc mặt tái nhợt không còn chút máu, nói: “Đó không phải là do ta đánh, các người có còn nói đạo lý nữa không, ta còn chưa động thủ mà các người đã tới rồi.”

Dương Thiên đưa tay ngăn Liễu Kinh đang nổi giận lại, lạnh lùng nhìn người phụ nữ kia nói: “Giải thích một chút đi, tại sao lại bắt nạt một đứa bé.”

Người phụ nữ kia hừ một tiếng: “Ta đã nói rồi, người không mua đồ chơi cho con gái nhà người, nàng cướp gấu nhỏ của con ta, ta bảo con ta tìm nàng đòi, nàng trực tiếp đẩy con ta xuống đất, đây là gia giáo của các người sao?”

Tiểu cô nương trong ngực Dương Thiên nghe vậy lập tức khóc lớn: “Người nói dối, ta không có, không phải ta đoạt gấu của hần, ô ô ô, là hần cho ta, tìm ta bảo ta cho hần, hần nói ta làm dơ, để ta bồi một cái mới.”

Dương Thiên lạnh lùng cười nói: “Nữ nhân, đây chính là gia giáo của người?”

Người phụ nữ kia nghe vậy, sắc mặt khế biến, sau đó cả giận nói: “Nhà ta có tiền, ta mua đồ chơi cho con của mình, tại sao phải chơi với trẻ con nhà người, các người ngay cả xem bệnh cho nó cũng xem thường, càng đừng nói đến mua đồ chơi, đứa trẻ này sinh ra ở trong nhà các người, chính là sai lầm.”

Liễu Kinh cắn nát cả hàm răng, móng tay đâm vào trong thịt.

Hần vô năng lại để cho nữ nhi của mình chịu ủy khuất như vậy.

Hiện tại Liễu Kinh chỉ cảm thấy tim như bị đao cắt.

Mà Dương Thiên lại lạnh lùng mở miệng nói: “Ai nói chúng ta không mua nổi đồ chơi?”

Hần vừa dứt lời, lúc này, chỉ thấy ông chủ của cửa hàng đồ chơi kia thở hồng hộc khiêng một bao lớn bao đồ đi lên, sau khi nhìn thấy Dương Thiên, nhất thời thở dài một hơi nói: ” Tiểu ca, ta rất cuộc tìm được các người, lại nói gọi điện thoại các người tại sao không nhận a, từng tầng từng tầng làm ta mệt chết.”

Nói xong, đi đến chỗ Dương Thiên, đặt một bao lớn lên trên mặt đất, mở miệng nói: “Bên dưới còn có một xe nữa, tiểu ca chờ một chút, ta đi lấy ngay đây.”

Liễu Tiêu Tiêu nhìn thấy đồ chơi đầy đất, gần như quên cả khóc.

Dương Thiên lau nước mắt của tiểu loli, cười nói: “Tiểu Manh Bảo đừng khóc nữa, lần đầu gặp mặt, thúc thúc đã mang cho con rất nhiều đồ chơi, đều là của con, thích cái nào thì chơi cái đó, chơi chán thì ném.”

Tiểu loli nghe vậy hai mắt đều sáng lên, gần như quên cả khóc, ngây thơ hỏi: “Thật sao?”

Dương Thiên cười xoa xoa cái đầu nhỏ của Liễu Tiêu Tiêu nói: “Đương nhiên là thật, ta đã chuyển tất cả đồ chơi trong cửa hàng đồ chơi tới đây, gọi một tiếng thúc thúc, đều là của ngươi.”

Tiểu loli hôn một cái lên má Dương Thiên, sau đó cười khanh khách nói: “Đại ca ca, huynh không già chút nào, Tiểu Thiên không thể gọi huynh là thúc thúc, phải gọi huynh là ca ca.”

Dương Thiên cười ha hả, lau nước miếng của cô bé trên mặt, đặt nàng xuống.

Sau đó Liễu Tiêu Tiêu hưng phấn chạy đến bên đóng đồ chơi kia, hưng phấn chọn lựa.

Sau đó ông chủ cửa hàng đồ chơi kia liên tiếp mấy lần đem toàn bộ đồ chơi cầm lên, trong hành lang tất cả đều là đồ chơi.

Liễu Tiêu Tiêu ôm một con gấu con còn cao hơn nàng ngửa mặt cười nhìn Dương Thiên hưng phấn nói: “Đại ca ca, Tiểu Tiêu thích cái này, sau này mỗi ngày Tiểu Tiêu đều ôm nó ngủ được không?”

Dương Thiên cười xoa đầu nhỏ của tiểu loli nói: “Đương nhiên có thể, ta nói rồi, những thứ này đều là lễ vật ta tặng cho ngươi, toàn bộ đều là của một mình ngươi.”

Đứa bé trai kia thấy cảnh này, chạy tới nói: “Liễu Tiêu Tiêu, vừa rồi ta cho ngươi đồ chơi gấu nhỏ, ngươi cũng phải cho ta một món đồ chơi, ta muốn món đồ chơi trực thăng kia.”

Liều Tiểu Tiêu hừ một tiếng, từ trong đồng đồ chơi mới tìm được một con gấu nhỏ giống như trong tay cậu bé nói: “Không phải vừa rồi người bảo ta bồi thường cho người một con sao? Ta bồi thường cho người một con gấu mới, người cắt đi, đây là lễ vật đại ca ca ta mua cho ta, nhà các người có tiền, bảo người nhà người mua cho người đó.”

Cậu bé chạy đến trước mặt mẹ cậu, nói: “Mẹ, con muốn có chiếc trực thăng kia.”

Người phụ nữ kia nghe vậy, hướng về phía Dương Thiên hừ một tiếng nói: “Nếu người muốn mua, vậy...”

Cô ta nói đến đây, ông chủ cửa hàng đồ chơi bên cạnh lập tức hưng phấn nói: “Trong cửa hàng của bạn tôi còn có một chiếc máy bay như vậy, nhập khẩu từ nước ngoài, hơn tám ngàn tệ, nếu cô gái này muốn, tôi có thể giới thiệu địa chỉ cửa hàng cho cô ta.”

“Ông trời ơi, đắt như vậy, các người đoạt tiền đâu?”

Người phụ nữ kia giống như con vịt đực bóp cổ, sau khi lớn tiếng thét lên, nhìn Dương Thiên như cười như không, lại không nói nên lời.

Lão công của nàng một tháng tiền lương còn không có nhiều như vậy, nếu mua cái này, vậy cả nhà nàng đều uống gió tây bắc a...

Chương 590 -

Người phụ nữ kia lừa gạt con trai của mình nói: “Ngoan, chờ mẹ về nhà mua cho con.”

Cậu bé lập tức khóc lóc om sòm nói: “Không cần không cần, bây giờ em muốn, em muốn trực thăng phi cơ.”

Người phụ nữ kia quả thực mất hết mặt mũi, nàng lấy Tuyết Toa Chu Cổ Lực từ trong túi ra đưa cho con trai của mình, nói: “Con trai ngoan, bọn họ có nhiều đồ chơi hơn nữa cũng không thể ăn, người có hơn mấy trăm đồng một hộp đồ ăn vặt nàng nhất định sẽ rất hâm mộ người.”

m lượng của câu nói sau cùng tăng lên gấp đôi, hiển nhiên là có ý nói cho Dương Thiên và Liễu Kinh nghe.

Mà đứa bé trai kia nghe vậy, lập tức kinh hãi, sau đó cầm Tuyệt Toa Chu Cổ Lực chạy tới trước mặt Liễu Tiểu Tiêu nói: “Này, chỗ ta có Chu Cổ Lực mà người muốn ăn nhất, người đưa trực thăng phi cơ cho ta, ta sẽ đem món ăn này cho người ăn một nửa.”

Liễu Tiểu Tiêu một tay ôm gấu nhỏ, một tay ôm đùi Dương Thiên.

Trong đôi mắt to của nàng tràn đầy khát vọng, nuốt nuốt nước miếng, tựa hồ vô cùng động tâm, nhưng vẫn cự tuyệt nói: “Ta không ăn đồ của người, đại ca ca sẽ mua đồ tốt hơn cho ta.”

Dương Thiên nghe vậy, lập tức lại ôm tiểu loli lên, sau đó nhẹ nhàng hôn lên trán của nàng một cái, nói: “Nhóc tỳ, làm sao người biết được?”

Hắn nói tới đây, chỉ thấy ông chủ của phòng bánh kẹo vừa rồi xách bao lớn bao nhỏ đi tới hưng phấn nói: “Dương tiên sinh, tất cả kẹo ngài mua ta đã đưa đến cho ngài, dưới lầu còn có một xe đẩy, chờ ta đi lấy cho ngài.”

Dương Thiên cười nói: “Tìm được một phần đồ ăn vặt kẹo đường tốt nhất.”

Ông chủ của căn phòng bán kẹo kia cười ha ha nói: “Được rồi.”

Nói xong, từ bên trong lấy ra một hộp quà tinh mỹ.

Hắn cười mở miệng nói: “Dương tiên sinh, đây là Gia Lai của Đại Bảo. Đồ ăn vặt tốt nhất.”

Người phụ nữ kia thấy một màn này, nhất thời cười lạnh liên tục nói: ” gói gói mang đi, còn đồ ăn vặt tốt nhất, thật sự là buồn cười, ta đoán tuyệt đối không sánh được Tuyệt Toa Chu Cổ Lực ta mua này.”

Cậu bé kia cũng hưng phấn mở miệng nói: “Đúng, Chu Cổ Lực này là cha ta mang về từ nước ngoài, mấy trăm đồng một hộp đấy.”

Ông chủ phòng kẹo đường sừng sốt, sau đó cười ha ha nói: “Trong tiệm chúng ta cũng có đồ ăn vặt thương hiệu là Tuyệt

Toa Chu Cổ Lực, hai trăm tệ một hòm, sao đến nơi này của các người lại trở thành hàng cao cấp của nước ngoài rồi.”

Phụ nhân ở đó nghe vậy, bĩu môi nói: “Ý của người là đóng gói hàng trên tay người so với hai trăm tệ một rương của ta đắt hơn?”

Ông chủ phòng kẹo hô một tiếng rồi nói: “Đóng gói hàng? Cô gái này thật đúng là mỗi một chuyện, Silveras là nhãn hiệu chocolate có nhãn hiệu cao quý nhất toàn cầu, có lịch sử hai trăm năm, là nhãn hiệu chocolate hoàng gia nổi tiếng nhất và lâu đời nhất của một quốc gia ở châu u.”

Nói tới đây, hân giơ Gia Lai thành bảo nặng khoảng một cân lên hỏi: “Người biết phần này bao nhiêu tiền không?”

Người phụ nữ kia mí mắt nhảy dựng, hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

Ông chủ của phòng kẹo cười lạnh một tiếng, mở miệng nói: “Trọng một cân, không đắt, cũng chỉ có bảy ngàn tám trăm tám mươi tám đồng.”

“Ông trời ơi!”

Nữ nhân kia thiếu chút nữa bị dọa ngất đi.

Đây là đồ ăn vặt của trẻ con sao? Nói là vàng cũng không quá đáng.

Dương Thiên thô bạo xé chiếc rương được chế tác tinh xảo kia ra, sau đó toàn bộ đều cầm ở trước mặt tiểu loli nói: “Ném thử xem có ngon không, không ngon thì chúng ta ném đi, ta còn mua cho người rất nhiều kẹo đồ ăn vặt, đủ cho người ăn một năm.”

Đôi mắt của tiểu loli lập tức cong lại như trăng lưỡi liềm, vui vẻ nói: “Cảm ơn đại ca.”

Nói xong, khóe miệng sắp chảy ra nước miếng trong suốt, nàng không kịp chờ đợi mà ăn hết một miếng, lập tức đôi mắt sáng lên nói: “Thật ngọt a, Tiểu Tiêu thích, đại ca ca cũng ném thử đi.”

Nói xong, bàn tay nhỏ bé cầm lấy một miếng Gia Lai của Đại Bảo nhét vào trong miệng Dương Thiên.

Đứa bé trai kia quả thực muốn ghen tỵ phát điên.

Không nói đến thành Đại Bảo Gia Lai, những đồ ăn vặt trên mặt đất đều là thứ hấp thích nhất.

Hắn tiến lên nói: “Liễu Tiểu Tiêu, chúng ta làm bằng hữu đi.”

Tiểu loli kiều ngạo hừ một tiếng nói: “Ta vĩnh viễn sẽ không làm bằng hữu với ngươi.”

Cậu bé nghe được lời này, lập tức oa oa khóc lớn lên.

Mà người phụ nữ kia lại là người thích sĩ diện, đã bị đánh mặt hai lần, có thể nói là mất hết mặt mũi, làm sao có thể nguyện ý.

Vì thế nàng nhìn tiểu la ly bị vứt bỏ đi ra quần áo rách nát cười lạnh nói: “Các ngươi mua đồ ăn ngon chơi vui thì như thế nào, hiện tại nàng mặc quần áo vẫn là năm trước đi, quần áo đều rách thành bộ dáng này vẫn còn mặc, các ngươi thật là tiết kiệm a.”

Dương Thiên thở dài một tiếng nhìn người phụ nữ kia nói: “Tại sao không buông tha cho mình?”

“Cái gì?”

Người phụ nữ kia nghe vậy sững sờ, sau đó còn chưa kịp phản ứng đã thấy một mỹ nữ thờ hồng học mang theo một bao lớn đồ vật đi tới.

Sau đó hắn nói với Dương Thiên: “Khách hàng tôn kính, tất cả trang phục trẻ em của các cô gái sáu tuổi mà ngài đặt hàng trong tiệm chúng tôi đều đã đưa tới cho ngài, tổng cộng có hơn ba trăm sáu mươi kiện, bốn mùa xuân hạ thu đông đều đã bao gồm, xin mời kiểm tra và nhận.”

“Ông trời ơi!”

Người phụ nữ kia nghe vậy suýt chút nữa bị dọa ngất đi.

Hơn ba trăm sáu mươi bộ y phục, một ngày đổi một bộ cũng không có nặng một năm.

Dương Thiên không để ý đến sự khiếp sợ của phụ nữ, mà bình tĩnh nói: “Chọn một bộ quần áo thích hợp cho nhóc tỳ này đi.”

Mỹ nữ nhân bán hàng kia nhìn Liễu Tiểu Tiêu, ánh mắt lập tức sáng lên nói: “Oa, tiểu la ly thật đáng yêu, tỷ tỷ sẽ chọn cho muội một món tốt nhất mặc cho muội được không.”

Tiểu loli ngọt ngào cười nói: “Cảm ơn tỷ tỷ!”

Mỹ nữ tiêu thụ vui vẻ ra mặt, sau đó chọn một bộ váy công chúa màu hồng nhạt nói: “Tiên sinh, giá bán váy công chúa này một vạn tám ngàn tám, là danh hiệu nổi tiếng nhất quốc tế, tiểu công chúa nhà mình tỉnh Vương Khải phát ngôn, tiểu bắt điểm này mặc vào nhất định rất đẹp, còn có đôi giày nhỏ tinh xảo này, thuộc về miễn phí đưa tặng.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu loli tràn đầy vui mừng nói: “Tiểu Thiên có quần áo mới rồi, tiểu Thiên rất cuộc có quần áo mới rồi, đa tạ đại ca ca.”

Nói xong, lại hôn một cái vào má Dương Thiên.

Liễu Kinh thấy một màn này, hộc mắt đỏ bừng lên.

Hắn thật sự đã hai năm không có mua cho nữ nhi của mình một bộ quần áo mới.

Hắn phát hiện thiếu Dương Thiên ân tình, có thể vĩnh viễn không trả được.

Đứa bé trai kia kéo tay mẫu thân nó nói: “Mẹ, con cũng muốn quần áo mới. Con cũng muốn quần áo đắt tiền như vậy.”

Ngày thường, phụ nữ này chính là người giáo dục con của mình.

Hiện tại nàng tự chuốc lấy cực khổ!

Người phụ nữ kia liên tiếp bị đả kích, mặt đều tức giận đến tái mét.

Nàng gần như điên cuồng tức giận nói: “Các người mua nhiều đồ như vậy thì sao? Ngay cả tiền thuốc men của con trai cũng không đủ, ở chỗ ta khoe khoang cái gì, có biết tại sao con nhà các người ở đây, quần áo hành lý cũng ở đây không, ta đến nói cho người biết, là bởi vì các người không trả nổi tiền thuốc men, bị y tá đuổi ra ngoài.

Vừa rồi cô bé khóc rất thương tâm, có biết cô ta bị y tá tát một cái thì sẽ làm nhục cô ta như thế nào không? Cánh tay cô ta bị y tá kia bóp nhiều lần các người có biết hay không?”

Nói đến đây, hắn chỉ vào mũi Liễu Kinh nói: “Người như người, căn bản không xứng làm cha, có thời gian ức hiếp

chúng ta, còn không bằng đi tìm y tá kia lý luận rõ ràng.”

Sau khi nghe vậy, sắc mặt Liễu Kinh tái xanh, trán nổi gân xanh, đôi mắt đỏ ngầu.

“Những gì người nói đều là thật?”

Nữ nhân kia hừ một tiếng nói: “Có phải thật vậy hay không, người mở tay áo của nữ nhi ra là biết.”

Liễu Kinh vội vàng tiến lên kéo cánh tay con gái của hắn nói: “Tiểu Thiên, nhanh, để ba nhìn xem còn đau không?”

Tiểu loli dường như bị đụng phải vết thương, lập tức đau đến ô khóc, nước mắt không ngừng chảy ra.

Lật ra một cái, trên cánh tay non nớt của hắn, tất cả đều là ấn ký màu tím xanh, có chút thậm chí còn đang chảy máu. Thử ấn trên mặt rõ ràng có thể thấy được, hơn nữa hiện tại tựa hồ mơ hồ có chút sưng phù lên.

“A!”

Liễu Kinh đau lòng đến phát điên nắm chặt hai tay, móng tay cũng lún sâu vào trong thịt.

Hắn giận dữ hét lên: “Ai làm? Rốt cuộc là ai dám thương tổn con gái của ta?”

Lúc này, nữ y tá béo kia từ trong phòng đi ra, cả giận nói: “Rõng cái gì mà rõng, nơi này là bệnh viện, có tin ta bảo bảo vệ đến hay không.”

Nói xong, hắn đi tới, nhìn thấy đồng quần áo đồ chơi chất đống như núi này còn có kẹo, cả giận nói: “Coi bệnh viện chúng ta là bãi rác, nhanh chóng lấy đi cho ta, nếu không ta sẽ bảo người dọn dẹp lôi đi cho các người.”

Nói xong tức giận hừ một tiếng, nhìn về phía mọi người.

Đương nhiên, sau đó ánh mắt rơi vào trên người Liễu Kinh.

Trong mắt nàng đầu tiên là vẻ bối rối, sau đó lại cười lạnh cả giận nói: “Phế vật, người còn biết trở về à, người đã nợ bệnh viện chúng ta ba vạn đồng, nói là hôm nay nộp, nếu không nộp ta sẽ báo cảnh sát, đến lúc đó người và con gái của người đều phải vào cục.”

Lúc này, tiểu loli nhìn thấy nữ y tá mập mạp, lập tức đem tất cả kẹo đồ chơi vút bỏ ôm chặt lấy Dương Thiên, thân thể nhỏ nhỏ cuộn tròn trong ngực Dương Thiên khóc ròn nói: “Đại ca ca, chính là nàng vừa rồi đánh muội, Tiểu Mạn đau quá.”

Dương Thiên nghe vậy, ánh mắt lập tức lạnh xuống!

Chương 591 - Ai định đoạt.

"Hừ, đánh người? Đánh người thì thế nào? Phụ thân phế vật kia của người có thể làm gì ta? Phụ thân ta là viện trưởng nơi này, thiếu nhà chúng ta ba vạn đồng tiền, hôm nay không trả, các người một người cũng đừng nghĩ đi."

Nữ y tá béo kia vô cùng can đảm, lớn giọng quát to, tất cả mọi người đều có thể nghe được.

Có một số người bệnh đi ra xem tình huống, lại bị nữ y tá heo mập này quát: “Nhìn cái gì, đều trở về cho lão nương, còn dám nhìn loạn, lão nương hạ độc chết các người trong thuốc của các người.”

Những người kia lập tức rút cổ, lui về phòng giặt mà không dám nói gì.

Dương Thiên cười lạnh một tiếng, đá văng một cái rương màu đen bên cạnh ra.

Mọi người nhìn thoáng qua, lập tức hít vào một ngụm khí lạnh.

Bởi vì bên trong toàn là tiền mặt, tiền trăm nguyên đỏ rực!

Trong mắt nữ y tá lợn hiện lên vẻ tham lam.

Dương Thiên thấy vậy cười lạnh một tiếng nói: “Thiếu tiền thuốc men của các người ba vạn, chúng ta chưa từng nghĩ tới không nhận nợ.”

Nữ y tá lợn cười lạnh nói: “Trước đó là ba mươi ngàn, bây giờ muộn rồi, lãi suất biến thành sáu mươi ngàn.”

Nàng đã nhìn ra được phụ thân phế vật của Dương Thiên và tiểu cô nương kia dễ bắt nạt, cho nên dựa vào quyền thế của nàng ở đây, dự định hớ Dương Thiên một vố.

“Người.....”

Liễu Kinh đã giận không thể nhịn nổi, đang muốn xông lên phía trước, Dương Thiên lại ngăn cản.

Hắn cười lạnh nói: “Lợi tức sáu vạn mà thôi, không tính là nhiều.”

Nghe thấy Dương Thiên khuất phục lần nữa, nữ y tá béo kia càng thêm chắc chắn Dương Thiên không dám khiêu chiến với nàng.

Thế là, hừ một tiếng, trừng trừng mắt nói: “Nhanh đi giao tiền, giao tiền thì rút nhanh, cô nàng chết bẩm kia y sinh bệnh viện chúng ta không có cách nào chữa khỏi, các người vẫn là từ bỏ đi, mau rút đi, đừng để nàng chết ở bệnh viện nhà ta, xui xẻo.”

Câu nói này, lập tức khiến tiểu loli sợ đến mức khóc ồ ồ.

Nàng ôm chặt cổ Dương Thiên nói: “Đại ca ca, Tiểu Mạn không được chết, ô ô ô.”

Liễu Kinh nhìn mà đau lòng, nước mắt đều ngừng lại.

Dương Thiên cũng vội vàng lên tiếng an ủi: “Tiểu Thiên nghe lời đừng khóc, có ca ca ở đây, người sẽ không có việc gì, ta sẽ chữa khỏi cho người.”

“Thật sao? Đại ca ca, huynh đừng gạt muội!”

Tiểu loli chớp đôi mắt to long lanh nước, còn đang không ngừng nức nở, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt khiến người ta đau lòng.

Dương Thiên cười cười, lau hốc mắt sưng đỏ của tiểu loli một chút, nói: “Đương nhiên, sao ta có thể lừa muội chứ.”

Lúc này nữ y tá mập mạp kia không nhìn nổi nữa, âm trầm nói: “Chủ trị y sư đã nói, nàng ta sẽ không sống, các người vẫn là đừng lãng phí thời gian, nhanh chuẩn bị hậu sự cho nàng ta đi.”

Nhìn tiểu loli bấu môi đang muốn khóc lên, Dương Thiên vội vàng an ủi: “Đừng khóc, đừng khóc, ca ca sẽ dạy dỗ muội ấy giúp muội.”

Nói xong, đôi mắt lạnh lẽo, thân hình lóe lên, trực tiếp đạp tới.

“Bành!”

Một tiếng vang nặng nề vang lên, nữ y tá béo trực tiếp kêu thảm một tiếng bay ngược ra ngoài.

Thân thể nặng hơn hai trăm cân của nàng đột nhiên đụng vào tường, phát ra tiếng kêu thê thảm.

“A, người dám đánh ta, ta cho người đền tiền, bồi thường tiền thuốc men cho ta.”

Nữ y tá lợn liên tục kêu thảm thiết, nhưng tiểu loli lại cười hì hì, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vui sướng, không ngừng vỗ tay nhỏ!

Dương Thiên hừ lạnh một tiếng, đá cái rương cho nữ y tá mập mập kia, lạnh lùng nói: “Đương nhiên sẽ bồi thường!”

Nữ y tá lợn kia nghe vậy, nhìn toàn bộ cái rương đá tới, tràn đầy vẻ tham lam.

Nàng đang muốn mở miệng lừa những tiền này đi, lại nghe thiếu niên hờ hững mở miệng nói: “Trong này là một trăm vạn, trong đó sáu vạn tệ gấp đôi cho Tiểu Tiêu tiền thuốc men.”

Nói đến đây, Dương Thiên tiến lên một bước, quanh thân toát ra khí thế, không thể địch nổi, hấn lạnh lùng tiếp tục mở miệng nói: “Còn lại chín mươi bốn vạn... mua mạng của người!”

Câu nói sau cùng nói ra, sát khí tùy ý, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Nữ y tá lợn béo kia cũng sợ choáng váng.

Người phụ nữ bên cạnh sợ tới mức sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, ôm con trai run lẩy bẩy.

Cho tới bây giờ, nàng mới hiểu được mình vừa rồi đắc tội là tồn tại thế nào.

Xem mạng người như cỏ rác, cuồng ngạo tới cực điểm.

Nữ y tá lợn kia sững sờ hồi lâu, không tin Dương Thiên dám động thủ, nàng cả giận nói: “Đến đây, ta xem người dám động thủ thử xem, phụ thân ta là viện trưởng nơi này, người dám động thủ, ta để các người không đi ra khỏi nơi này, các người đều phải đền mạng cho ta.”

Dương Thiên đạm mạc nói: “Người chết trong tay ta đếm không hết, con kiến hôi như ngươi cũng dám uy hiếp ta?”

Nói xong, đang muốn tiến lên động thủ.

Nhưng lúc này Liễu Kinh lại ngăn cản hắn.

Giọng nói của Liễu Kinh khàn khàn, mang theo đôi mắt khát máu nhìn nữ y tá lộn béo, sau đó nói với Dương Thiên: “Dương tiên sinh, lần này ta muốn tự mình làm.”

Lúc nữ nhi của hắn ở trên thế giới này, hắn là hi vọng sống sót duy nhất, nếu không phải nữ nhi của hắn lo lắng, hai năm trước hắn đã tuyệt vọng chết đi.

Có thể kiên trì đến hôm nay, tự nhiên là vì dùng tất cả thời gian còn lại để chiều cố nữ nhi đáng thương của mình.

Nhưng mà lần này con gái bị bệnh viện ngược đãi nhục mạ như thế.

Nếu hắn không tự mình động thủ, sẽ nổi điên.

Hơn nữa vừa rồi Liễu Kinh cũng nghe được, đối phương nói con gái của hắn thời gian không nhiều, hắn cũng không có hy vọng sống sót, chuyện giết người này giao cho hắn, tội lỗi một mình hắn gánh.

Dương Thiên đã giúp hắn rất nhiều, nếu vì chuyện này mà liên lụy đến kiện cáo, hắn muôn lần chết cũng khó chuộc tội.

Dương Thiên nhìn thấy sự kiên trì trong mắt Liễu Kinh, gật đầu nói: “Ngươi tùy tiện ra tay, trời sập xuống ta sẽ giúp ngươi gánh vác, năm tỉnh Tây Nam, sáu tỉnh Giang Nam, Dương Thiên ta định đoạt!”

Lời nói của thiếu niên tràn ngập cuồng ngạo, làm cho tất cả mọi người rung động không thôi.

Hốc mắt Liễu Kinh đỏ bừng nói: “Dương tiên sinh đại ân, ngày sau Liễu Kinh sẽ lấy mạng ra báo đáp.”

Nói xong, cắn răng đem nữ hộ sĩ heo mập kia lôi vào trong phòng.

Nữ y tá lộn béo kia cho tới bây giờ, trong mắt mới hiện lên vẻ sợ hãi.

Đối phương là thật sự tính lấy chín mươi bốn vạn để mua mạng của nàng.

Nàng không ngừng kêu thảm thiết: “Cứu mạng, ai tới cứu ta với, a, giết người rồi.”

Mặc dù giọng của nữ y tá lộn lộn thê thảm, nhưng trong phòng bệnh hành lang lại không có một người đi ra.

Trước đó nàng nhục mạ bệnh nhân như vậy, hiện tại cũng không có một người đứng về phía nàng.

Điều này cũng ứng với một câu châm ngôn.

Làm người lưu một đường, ngày sau còn gặp lại!

Liễu Kinh đóng cửa lại, cầm một cái ghế bằng sắt hung hăng đập về phía nữ y tá béo.

Tròng mắt của hắn đều huyết hồng lên, triệt để lâm vào bạo tẩu.

“Ta nói rồi, hôm nay ta sẽ đến giao tiền thuốc men cho nữ nhi của ta, vì sao đuổi nữ nhi của ta ra ngoài?”

“A, đừng đánh nữa, đừng đánh nữa, ta sai rồi!”

Nữ y tá lộn béo kia không ngừng kêu thảm thiết, âm thanh thê lương tới cực điểm.

Nhưng Liễu Kinh vẫn bất động.

Hắn tức giận không thôi, đã mất đi lý trí giận dữ hét: “Ta nói rồi, hôm nay ta không gom đủ tiền thuốc men, cho dù ta bán hết khí quan toàn thân, cũng sẽ gom góp tiền thuốc men cho con gái ta, chữa khỏi toàn bộ bệnh của con gái.”

“Những điều này ta đều đã nói, thậm chí là quỳ xuống cầu xin các người, tại sao người muốn đánh nàng, nàng chỉ là một đứa trẻ sáu tuổi, toàn thân suy yếu, người làm sao nhẫn tâm để nàng lòi xuống khỏi giường bệnh?”

“Bành bành bành!”

Chiếc ghế không ngừng gõ vào nữ y tá béo kia.

Nghĩ đến nữ nhi của mình đã từng coi hắn là chỗ dựa, nhưng mà mình lại không ở bên cạnh nàng lúc nàng cần nhất, mặc cho người khác đánh.

Trên mặt bị bàn tay đánh sưng đỏ, toàn bộ cánh tay gầy nhỏ đều bị bóp tím bầm.

Có trời mới biết lúc hắn không có ở đây, nữ nhân điên này rốt cuộc làm tổn thương con gái của hắn như thế nào.

Nghĩ đến vừa rồi con gái mình kháng cự hắn, không cho hắn ôm, hoàn toàn thất vọng với hắn, trong lòng Liễu Kinh đang rỉ máu.

Hận ý trong lòng hắn ngập trời, thiêu hủy toàn bộ lý trí của hắn.

Lúc này, nữ y tá béo đã nằm đầy đất, máu me be bét trên mặt.

Hiện tại, nàng rốt cục tràn đầy hồi hận.

Nếu không phải ngày thường ở chỗ này, y vào thanh danh của phụ thân hắn, làm xằng làm bậy, cuồng vọng không thôi.

Nàng cũng sẽ không rơi vào tình cảnh như ngày hôm nay.

Liễu Kinh là thư sinh văn nhược, sẽ không cùng người khác làm đo mặt qua, hôm nay bị buộc đến mức này, có thể thấy được hận ý đối với nữ y tá heo mập sâu bao nhiêu.

Mười phút sau, trong phòng lúc này mới rốt cục yên tĩnh lại.

Tiếng kêu thảm thiết của nữ y tá lợn đã hoàn toàn dừng lại.

Người phụ nữ kia ôm con của mình, thiếu chút nữa bị hù ngất đi.

Nàng núp ở góc tường run lấy bầy, không dám nhìn bất kỳ cái gì.

Kẹt kẹt!

Cửa bị mở ra, Liễu Kinh máu me khắp người từ trong phòng đi ra.

Hắn giống như bị rút đi linh hồn, giống như một cái xác không hồn.

Liễu Kinh đi tới bên cạnh Dương Thiên, bịch một tiếng quỳ xuống, Dương Thiên đang muốn ngăn cản, lại bị hắn ngăn cản.

Giọng hắn khàn khàn nói: “Dương tiên sinh, người bên trong đã chết, ta giết, lát nữa ta sẽ tự thú, nữ nhi của ta thời gian

không còn nhiều, thời gian kế tiếp, xin ngài thay ta chiếu cố nàng thật tốt, ta tin tưởng ngài.”

Dương Thiên nghe vậy, bình tĩnh nói: “Ta nói rồi, tuy rằng ta không thuộc về nơi này, nhưng sáu tỉnh Giang Nam là do Dương Thiên ta định đoạt.”

Chương 592 - Giết ra một đường máu.

Liễu Kinh nhìn Dương Thiên, sa sút mở miệng nói: “Dương tiên sinh, ta biết ngài muốn giúp ta, nhưng ta không có ý định chạy trốn.”

Dương Thiên nhíu mày nói: “Con không muốn chăm sóc con gái của con à?”

Ánh mắt Liễu Kinh phức tạp, chậm rãi mở miệng nói: “Có Dương tiên sinh ở đây, ta yên tâm, xin ngài giúp ta cùng nàng ấy đến một khắc cuối cùng!”

Dương Thiên nói: ” Giây phút cuối cùng? Người có tin bệnh của con gái người không thể chữa khỏi không?”

Liễu Kinh chấn động toàn thân, trên mặt mang theo biểu cảm khó có thể tin nói: “Chẳng lẽ... Dương tiên sinh ngài có biện pháp?”

Dương Thiên ngạo nghễ mở miệng nói: “Liễu ca, người dường như quên mất, tập đoàn Thiên Thần là ai sáng lập.”

Liễu Kinh suy nghĩ một chút, vẻ mặt khiếp sợ nói: “Lúc trước hình như ta đã nghe Trang tiên sinh nói qua, tập đoàn Thiên Thần ở kinh thành là do một tay ngài sáng tạo.”

Dương Thiên gật đầu.

“Dương tiên sinh ngài thật sự có biện pháp cứu sống con gái của ta?”

Cả người Liễu Kinh đều đang run rẩy, mặt mũi tràn đầy mừng rỡ.

“Đương nhiên không phải việc khó!”

Trên mặt Dương Thiên tràn ngập tự tin, sau đó lại mở miệng nói: “Bây giờ ngươi còn muốn chết sao?”

Liễu Kinh xấu hổ cúi đầu nói: “Xin Dương tiên sinh bảo vệ ta.”

Dương Thiên gật đầu, sau đó lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho Mạc Tà.

Sau khi điện thoại được kết nối, Dương Thiên mở miệng nói: “Ta là Dương Thiên!”

Một câu nói, khiến Mạc Tà sợ tới mức thiếu chút nữa ngồi bệt xuống ghế.

Hắn vừa rồi tưởng Dương Thiên muốn tìm hắn gây phiền phức.

Nhưng nghe thấy trong giọng nói của thiếu niên không có chất vấn gì, hắn lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Mạc Tà vội vàng mở miệng nói: “Chuyện gì Dương tiên sinh xin cứ phân phó.”

Dương Thiên mở miệng nói: “Không có chuyện gì lớn, cho ngươi một giờ, phong cho ngươi bệnh viện nhân dân số một thành phố Hàng Thủy, một y tá của bệnh viện tham ô một trăm vạn, đã sợ tội tự sát, Giang Nam là địa bàn của ngươi, ta không hỏi đến, chuyện này giao cho ngươi xử lý.”

Mạc Tà tái mặt.

Phong tỏa bệnh viện nhân dân số một Hàng Thủy Thị, cái này cần chuẩn bị bao nhiêu người.

Ba ngày năm ngày cũng không có cách nào giải quyết, đối phương cho hắn chỉ cho hắn một giờ, đây là muốn bức điên hắn.

Nhưng đối với vị cường giả cảnh giới Tiên Thiên có thể sánh ngang Võ Đang Cổ Nguyệt chân nhân, Kinh Thành Hoa lão này, Mạc Tà thật đúng là không dám có ý kiến gì.

Hắn mở miệng nói: “Dương tiên sinh, một canh giờ thật sự rất ngắn, ngài cho ta ba canh giờ, ta sẽ cho ngài một câu trả lời hài lòng.”

Dương Thiên gật đầu nói: “Nếu để ta hài lòng, chuyện con trai người đắc tội ta sẽ xóa bỏ!”

Mạc Tà nghe vậy, lúc này mới thở dài một hơi.

Những ngày này con của hắn mỗi ngày đều lo lắng hãi hùng, Mạc Tà đều muốn con của hắn chuyển ra nước ngoài.

Cúp điện thoại, Dương Thiên mở miệng nói với Liễu Kinh: “Giải quyết hoàn hảo.”

Liễu Kinh và người phụ nữ kia đều choáng váng.

Phong bế bệnh viện này? Phải biết, bệnh viện này có chừng 500 nhân viên y tế, bệnh viện lớn như vậy nói phong liên phong, thủ đoạn này toàn bộ Giang Nam tìm không thấy mấy vị.

Hơn nữa quan trọng nhất là cái gì?

Đây chính là vừa mới ra một mạng người, cứ như vậy hai ba câu giải quyết.

Quả thực là thần.

Liễu Kinh có chút không dám tin nói: “Dương tiên sinh, ta không sao chứ?”

Dương Thiên cười ha hả nói: “Có thể có chuyện gì? Ta vừa mới nói rồi, trời sập xuống ta sẽ gánh thay người.”

Liễu Kinh kính nể nói: “Dương tiên sinh không nghĩ tới ngài có mặt mũi lớn như vậy.”

Dương Thiên mở miệng nói: “Ta đây không tính là gì, về sau người sẽ có mặt mũi hơn ta.”

Liễu Kinh năm năm sau, cho dù là người lãnh đạo các quốc gia đón hắn cũng phải xếp hàng.

Liễu Kinh lại không biết tương lai mình rốt cuộc có bao nhiêu năng lực.

Hiện tại hắn chỉ biết là thiếu Dương Thiên ân tình, là cần trả cả đời.

Lúc này, hai người đang định dẫn tiểu loli đi, Liễu Kinh chỉ liếc mắt nhìn người phụ nữ kia, người phụ nữ kia lập tức sợ tới mức mặt như màu đất, vội vàng hoảng sợ nói: “Đừng giết ta,

cầu xin các người đừng giết ta, ta sai rồi, vừa rồi ta không nên xúi giục con trai ta khi dễ con gái của người, cầu xin người tha thứ cho ta.”

Liễu Kinh lạnh lùng nhìn nàng một cái không nói gì.

Nhưng người phụ nữ kia thật sự bị dọa ngất xỉu.

Liễu Tiểu Tiêu ôm cổ Dương Thiên, giống như một con gấu túi treo trên người Dương Thiên, chớp chớp đôi mắt to đen như mực nói: “Đại ca ca, muội muốn về nhà.”

Dương Thiên cười cười, nhẹ nhàng vuốt vuốt sợi tóc mềm mại của tiểu loli, nói: “Nếu muội muốn về nhà, vậy ta sẽ dẫn muội về.”

Lúc này Liễu Kinh muốn ôm nữ nhi của mình một cái.

Nhưng còn chưa tiếp xúc, tiểu loli đã quật cường khóc lên.

Hắn vội buông tay, chỉ là áy náy nhìn Dương Thiên nói: “Dương tiên sinh, làm phiền ngài rồi.”

Dương Thiên cười mở miệng nói: “Không sao, bây giờ trở về, chữa trị vết thương cho con gái người, ở đây sẽ có người đến xử lý, người sẽ không chịu bất kỳ trách nhiệm nào.”

Liễu Kinh thở dài một hơi nói: “Lần nữa cảm tạ Dương tiên sinh, từ nay về sau, ta tất nhiên sẽ cúc cung tận tụy vì Dương tiên sinh, chết cũng đã chết rồi.”

Tiểu loli lúc này vẫn không quên món đồ chơi của mình, lén lút nói bên tai Dương Thiên: “Đại ca ca, những kẹo, đồ chơi kia, còn có quần áo xinh đẹp đều là của muội.”

Dương Thiên lập tức bật cười nói: “Ta sẽ tìm người đưa hết đến nhà người, tất cả đều là của người, không có ai cướp với người.”

Tiểu loli thở phào nhẹ nhõm, giọng điệu non nớt nói: “Vậy đại ca ca ta ngủ trước một lát, chờ về nhà huynh nhất định phải đánh thức ta.”

Dương Thiên cười gật đầu, nhẹ nhàng vỗ lưng tiểu loli nói: “Ngủ đi!”

Hai người đang định rời đi, nhưng còn chưa đi tới cửa, chỉ thấy một nam nhân hơn năm mươi tuổi mang theo một đám

bảo an ngăn cản đường đi của hai người.

Nam tử hơn năm mươi tuổi đầu tóc thưa thớt nghiêm nghị nói: “Ta là viện trưởng bệnh viện này, các người làm gì con gái ta?”

Dương Thiên thờ ơ nói: “Hóa ra tên súc sinh kia là do người sinh ra. Nếu người đã sinh ra nàng, ta mặc kệ người dạy dỗ, vừa rồi ta đã thuận tay giúp người giết chết.”

“Cái gì?”

Viện trưởng nghe vậy sắc mặt lập tức vặn vẹo: “Các người cũng dám giết nữ nhi của ta, ta muốn các người đền mạng.”

Nói xong, đối với hơn mười bảo an phần nộ nói: “Đánh hung hăng cho ta, đánh chết ta phụ trách.”

Những bảo an kia lập tức nhe răng cười, bộ dáng hung thần ác sát, trong tay đều cầm cảnh côn.

Liễu Kinh lập tức bị dọa nhảy dựng lên hỏi: “Dương tiên sinh, nên làm cái gì bây giờ?”

Dương Thiên cười nói: “Làm nguội!”

Liễu Kinh:...

Hắn đang muốn nói mình đoạn hậu, để Dương Thiên đi trước, chỉ thấy ánh mắt thiếu niên trong nháy mắt lạnh lẽo xuống, sau đó giậm dừ quát một tiếng.

“Đạp Thiên Thất Bộ!”

Nói xong, sau khi bước chân hung hăng đạp về phía trước ba bước, phía trước đã không một người có thể đứng thẳng.

Ba dấu chân, sàn nhà bằng đá cẩm thạch trên mặt đất, rạn nứt từng khúc, dày đặc giống như mạng nhện.

Hơn nữa chỗ sụp đổ toàn bộ đều giống như là bị đạn hỏa tiễn nổ tung, lộ ra hố sâu cực lớn.

Mười mấy bảo an đối diện kia cùng viện trưởng, bị đạo tiên kỹ này áp bách, toàn thân máu me đầm đìa.

Từng tia máu tươi, không ngừng tràn ra từ trong lỗ chân lông của bọn họ.

Tuy rằng không chết, nhưng cũng khó có thể khôi phục lại.

Chỉ cần Dương Thiên tiến lên một bước, đoán chừng toàn bộ những người này đều sẽ biến thành bột mịn.

Liễu Kinh bội phục Dương Thiên sát đất.

Biểu tình trên mặt Dương Thiên phong vân đậm, phảng phất những chuyện này cũng không phải xuất phát từ tay hắn.

Liếc nhìn Liễu Kinh một cái nói: “Ngần người làm cái gì? Muốn để cho bọn họ mời người ăn cơm sao?”

Lúc này Liễu Kinh mới phản ứng lại, có chút lo lắng hỏi: “Dương tiên sinh, ngài làm như vậy chúng ta sẽ không có việc gì chứ?”

Dương Thiên ngạo nghễ nói: “Hôm nay trung tâm hội triển lãm quốc tế, một màn một kiếm trăm sói của ta đã ăn sâu vào lòng người, sáu tỉnh Giang Nam. Hiện tại người gây khó dễ cho ta... không có!”

Hắn ta rất tự tin!

Liễu Kinh thở phào nhẹ nhõm, lại thấy thiếu niên lại móc điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Mạc Tà, bảo hắn tới thu dọn tàn cục.

Khóe miệng Liễu Kinh giật giật, hiện tại hắn cũng không khỏi thương cảm Mạc Tà này.

Hắn vốn có địa vị ngang bằng với Dương Thiên, nhưng hiện tại, thiếu niên sai khiến hắn giống như sai khiến một tiêu đề, thuận buồm xuôi gió.”

Hai người gọi xe, đến căn phòng nhỏ hơi chật chội của Liễu Kinh.

Liễu Kinh có chút lúng túng nói: “Dương tiên sinh tùy tiện ngồi, nơi này hơi nhỏ, khiến ngài chê cười rồi.”

Dương Thiên vội vàng lắc đầu nói: “Không không không, không thấy cười, rất tốt, nơi này rất tốt.”

Hắn không có khiêm tốn, nơi này đâu chỉ là không tệ...

Đừng nhìn nơi này nhỏ, hơn nữa hơi cũ nát, nhưng năm năm sau địa vị của nó thậm chí còn cao hơn Nhà Trắng, Y quốc, quốc gia trong nước.

Không vì điều gì khác, chỉ vì Liễu Kinh chính là ở đây, tiếp kiến người lãnh đạo của các quốc gia trên toàn cầu.

Người lãnh đạo không phải gặp mấy lần, ví dụ như phó tổng thống của nước M, cũng không có tư cách được Liễu Kinh tiếp đãi trong căn phòng này.

Cho nên nói, Dương Thiên tới đây, hoàn toàn không có ghét bỏ.

Ngược lại có loại cảm giác thụ sủng nhược kinh, ở kiếp trước hắn chỉ thấy qua trong TV gian nhà này.

Mà bây giờ tiếp xúc gần gũi, Dương Thiên thật đúng là bất kỳ động tác gì đều cẩn thận từng li từng tí, e sợ đụng hư bất kỳ vật gì.

Liễu Kinh thực sự là mắt choáng váng.

Bởi vì hắn từng nghe nói, hai ngày trước thiếu niên đã trực tiếp hủy đi khách sạn năm sao của Mạc Tà.

Toàn bộ khách sạn năm sao có giá trị mấy trăm triệu, so với căn nhà nhỏ rách nát của hắn còn trân quý hơn vô số lần.

Khi đó thiếu niên cũng không cẩn thận như vậy!

Chương 593 - Bể cơ ngọc cốt.

Liễu Kinh nhìn Dương Thiên cẩn thận vượt cái ghế đã già.

Bộ dáng yêu quý kia phảng phất như đang sờ một kiện bảo bối gì đó.

Khóe miệng hắn giật giật, nói: “Nếu Dương tiên sinh thích, tất cả mọi thứ trong phòng này chỉ cần ngài không ghét bỏ, cứ tùy ý mang đi.”

Dương Thiên cười xấu hổ nói: “Ha ha, không cần, không cần!”

Sở dĩ hần cảm thấy hứng thú với cái ghế này, là bởi vì năm năm sau cái ghế này đã nổi tiếng khắp cả nước.

Không vì cái gì khác, chỉ vì hần là ghế mà tất cả người lãnh đạo trên toàn thế giới đều đã ngồi qua.

Đã từng có người ra giá mười tỷ đều bị Liễu Kinh lúc đó bỏ qua.

Mỗi một kiện đồ vật ở nơi này, để ở chỗ này nhìn bình thường, nhưng năm năm sau mỗi cái đều là vật báu vô giá.

Bây giờ chuyển ra khỏi căn phòng này, thật đúng là không đáng một đồng.

Nhìn Dương Thiên không ngừng đánh giá nơi ở, tuy rằng Liễu Kinh đang khắc chế, nhưng vẻ lo lắng trên mặt không thể che giấu được.

Hần mấy lần muốn há mồm, nhưng lại cho rằng đừng đột.

Dương Thiên thấy cảnh này thì giật mình nói: “Ha ha, người nhìn ta này, đến đây rồi lại quên chính sự.”

Nói xong, nàng nhẹ nhàng đặt tiều loli lên giường, mở miệng nói: “Liều ca, bây giờ mọi bắt đầu trị liệu rồi.”

Liều Kinh gật gật đầu, cung kính nói: “Vậy thì phiền Dương tiên sinh rồi.”

Dương Thiên ừ một tiếng, hỏi Liễu Kinh: “Đúng rồi, con gái ngươi bị bệnh gì vậy?”

“Phốc phốc!”

Liều Kinh nghe vậy suýt chút nữa hộc máu.

Vừa rồi hần vẫn cho rằng Dương Thiên đã nhìn ra nữ nhi của hần bị bệnh gì, cho nên mới buông bỏ tất cả lo lắng.

Dù sao thiếu niên biểu hiện tự tin như vậy.

Nhưng hiện tại xem ra, dường như cũng không phải đơn giản như hần nghĩ.

Liều Kinh chán chường mở miệng nói: “Tiểu Thiên bị ung thư xương, nghe người ta nói điều kiện y học hiện tại chỉ có thể giảm bớt chứ không thể trị tận gốc.”

Nói đến đây, hốc mắt hần đỏ bừng, đã khóc không thành tiếng.

Dương Thiên nhìn thoáng qua tiểu la ly giống như mỹ nhân đang ngủ, khuôn mặt tinh xảo, lông mi rất dài, da thịt như tuyết, lớn lên nhất định là mỹ nhân.

Nhưng hiện tại, sắc mặt nàng lại có vẻ tái nhợt như tờ giấy, miệng nhỏ khô nứt, làm người đau lòng.

Trong ánh mắt Dương Thiên lấp lóe kim quang, xuyên thấu qua huyết nhục của tiểu la ly, thấy được sâu trong xương cốt của nàng.

Tất cả xương cốt dường như đều cho thấy trạng thái hồng bết.

Bởi vì kéo dài thời gian rất dài, xương cốt bên trong đã không thể sử dụng, nếu không trị liệu, có thể không cần đến mười ngày, tiểu la ly sẽ đi đời nhà ma.

Xem ra là cần phải thay đổi xương cốt!

Dương Thiên nhíu mày nói với Liễu Kinh: “Ung thư xương, bệnh này đích xác rất phiền phức.”

Liễu Kinh nghe nói như thế, lập tức mặt xám như tro tàn ngồi bệt trên mặt đất.

Giọng nói của hắc khàn khàn, hai mắt vô thần nói: “Chẳng lẽ ngay cả Dương tiên sinh ngài cũng không có bất kỳ biện pháp nào.”

Dương Thiên nói: “Ta nói đúng là rất phiền phức, nhưng chưa từng nói không trị liệu được.”

“A?”

Liễu Kinh nghe vậy, đột nhiên đứng lên, khó có thể tin hỏi: “Dương tiên sinh, ngài mới vừa nói cái gì?”

“Người nói có thể chữa trị cho con gái của ta? Không phải đang lừa gạt ta chứ?”

Toàn thân hắc run rẩy, nắm lấy cánh tay Dương Thiên, mặt mũi tràn đầy kích động, hốc mắt đỏ bừng kích động nước mắt không ngừng chảy xuống.

“Ừm!”

Dương Thiên gật đầu nói: “Nhưng mà chuyện này có chút phiền phức, cho ta một ít thời gian, ta có thể giải quyết.”

“Nhưng mà, đây là bệnh nan y, là ung thư xương cốt!”

Liễu Kinh vẫn là mặt mũi tràn đầy lo lắng.

Dương Thiên nghe vậy lại cười nói: “Cái này người không cần lo lắng. Bệnh nan y mà thôi, trên thế giới vốn không có bệnh nan y, chỉ là bởi vì không tìm được phương pháp trị liệu mà thôi.”

“Ngài có biện pháp?”

Liễu Kinh kích động hỏi.

Dương Thiên ha ha cười nói: “Yên tâm đi, bệnh nan y gì đó là sở trường của ta, bất kỳ bệnh nan y nào cũng không làm khó được ta. Hơn nữa bệnh nan y mà ta chữa khỏi cũng không phải số ít.”

Nếu như câu nói này bị một ít Tây Y nghe được, khẳng định sẽ lớn tiếng giận dữ mắng mỏ.

Bệnh nan y trong thiên hạ đếm không hết. Vô số người nghiên cứu mấy trăm năm, thậm chí thời gian biến thiên hơn ngàn năm cũng không cách nào giải quyết trị liệu.

Cho dù là nắm giữ thủ đoạn chữa bệnh đỉnh tiêm nhất, kỹ thuật chữa bệnh tiên tiến, cũng không dám nói bất luận bệnh nan y nào cũng có thể chữa trị.

Mà Dương Thiên chỉ là một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, làm sao có thể vượt qua tất cả Tây y?

Nhưng mà nếu như bị Đường Thái Tông lão và tứ đại thế gia Trung Y nghe được câu nói này, tuyệt đối sẽ hoàn toàn tin tưởng Dương Thiên, không có bất kỳ nghi vấn nào.

Không vì cái gì khác, chỉ vì thiếu niên là người sáng lập ra tập đoàn Thiên Thần!

Bây giờ tập đoàn Thiên Thần đã chinh hợp 80% trung y nòng cốt toàn quốc.

Các nơi trên cả nước, chỉ cần là thầy thuốc kế thừa truyền thống của Đông y, bất kể là có tên hay không họ, đều được tập đoàn Thiên Thần mời đến tổng bộ kinh thành. Hơn nữa, 20% còn lại vẫn đang tiếp tục nhận được chiêu mộ, đang đi đến tập đoàn Thiên Thần kinh thành.

Hiện tại tập đoàn Thiên Thần đang lấy tinh hoa đi làm bạc, dự định một lần nữa chinh hợp Thảo Mộc Cương Mục Hoàng Đế Nội Kinh Tổ Vấn Hàn Tập Bệnh Luận các tác phẩm của quốc y.

Cho rằng có ích, thì phiên dịch chúng thành thứ mà tất cả mọi người đều hiểu.

Hơn nữa, không chỉ như vậy, còn tăng thêm phương thuốc luyện chế đan dược của Dương Thiên, cùng với một ít y thuật cổ tịch lấy được ở Huyền Thiên đại lục.

Những sách cổ y thuật kia, cho dù đặt ở Huyền Thiên đại lục, cũng là tri thức y học cao cấp nhất.

Nó ngưng tụ mấy ngàn vạn năm tích lũy của Huyền Thiên đại lục, trí tuệ của mấy trăm triệu người.

Hoàn toàn vượt qua bất kỳ y học nào của phương Tây.

Nếu như một lần nữa in ấn quyền sách này công khai, quốc y quật khởi... trong vòng một năm.

Tên ban đầu của quyền sách này được định là Thiên Thần Luận đã biên soạn đến hồi kết thúc, chờ sau khi sách được đưa ra thì tất cả mọi người đều học tập, không có những khuôn sáo gia truyền không thể truyền ra ngoài, quốc y sẽ có bước nhảy vọt về chất.

Y thuật vượt qua bất kỳ quốc gia nào, trở thành y học đứng đầu thế giới.

Mà người khởi xướng đem quốc y đẩy lên đỉnh phong là Dương Thiên, đã bị tất cả quốc y nhận làm tổ sư gia.

Tuy rằng hắn tuổi còn trẻ, nhưng lại không có một quốc y nào dám xem thường hắn.

Những đại gia Đông y đức cao vọng trọng đều đã xem Dương Thiên như người có cống hiến cao nhất, biên chế một quyền sách cho hắn, mà nội dung quyền sách này là trên dưới Trung Hoa năm ngàn năm, ai cống hiến cao nhất đối với quốc y.

Tên của Dương Thiên là vị trí thứ nhất.

Tiếp theo là Trương Trọng Cảnh, Hoa Đà, Biển Thước.

Phải biết rằng, đây chính là vinh quang to lớn, Dương Thiên công hiến đối với quốc y, nói là danh truyền thiên cổ cũng không đủ.

Nói trở lại, bệnh của tiểu la ly trước mắt này, mặc dù có chút khó giải quyết, nhưng cũng không phải là không thể trị liệu.

Dương Thiên mở miệng nói: “Kế tiếp ta muốn thi triển y thuật, ngươi đi ra ngoài đi, một khi còn bé, nữ nhi của ngươi nhất định sẽ vui vẻ xuất hiện ở trước mặt ngươi.”

Toàn thân Liễu Kinh đang run rẩy, đang muốn quỳ xuống nói lời cảm tạ, lại bị Dương Thiên ngăn cản.

Hắn mở miệng nói: “Ta từng nói, giữa ngươi và ta không cần như thế.”

Đôi mắt Liễu Kinh đỏ bừng nói: “Đại ân không lời nào cảm tạ hết được!”

Chờ sau khi hắn đi ra khỏi cửa phòng, Dương Thiên có chút nhức đầu.

Hoán cốt, chuyện này nói ra thì đơn giản, nhưng muốn thay thế hơn hai trăm khối xương quanh thân tiểu la ly này, há lại là một chuyện dễ dàng.

Xương cốt Dương Thiên đã tìm được vật thay thế, là tuyệt ngọc ngàn năm trong Thất Thái Linh Lung Tháp, một lần nữa đắp nặn bằng cơ ngọc cốt.

Nhưng loại vật này tính lạnh rất lớn, căn bản không phải dễ dàng không chế như vậy.

Nhưng hiện tại cũng không quản được nhiều như vậy, chỉ có thể đi một bước nhìn một bước.

Nói xong, hắn lấy khối tuyệt ngọc ngàn năm kia ra, khẽ quát một tiếng.

“Phân Thiên Quyết, Vạn Hỏa Phân Thiên!”

Chỉ có đạo tiên kỹ tương khắc với tuyệt ngọc ngàn năm này, mới có thể triệt để hòa tan đắp nặn tuyệt ngọc.

Trộn vụn dùng một khắc đồng hồ, Tuyệt Ngọc triệt để bị đắp nặn thành một đạo cốt cách hoàn toàn mới.

Xương cốt trong suốt lấp lánh, bằng với kích thước của tiểu la ly trên giường.

Tiếp theo, chính là một bước khó khăn nhất.

Lấy xương.

Lấy hết hơn hai trăm khối xương cốt trên người cô bé.

Chuyện này cũng không phải dễ dàng như vậy.

Để chuẩn bị đầy đủ, Dương Thiên đã bày đầy linh thạch ra mọi nơi quanh thân.

Chính là vì phòng ngừa nửa đường vận dụng tiên nguyên, linh lực sẽ suy kiệt.

Chờ khi làm xong tất cả, Dương Thiên vì phòng ngừa tiểu loli quá mức suy yếu trong quá trình lấy xương, vì thế ngưng tụ một giọt tinh huyết, hòa tan vào mi tâm của nàng.

Đây mới thực là máu của Tiên Linh, có sinh cơ mạnh mẽ.

Cho dù Dương Thiên đến cảnh giới này cũng chỉ ngưng tụ được mười giọt mà thôi, hơn nữa mỗi lần lấy ra một giọt sẽ tổn hao nhiều thực lực.

Nhưng vì người thân duy nhất của Liễu Kinh, hẳn chỉ có thể lựa chọn như vậy.

Lúc này, tiên nguyên trong đan điền Dương Thiên liên tục không ngừng tràn vào trong cơ thể nhỏ bé của tiểu loli.

Một bước này là phải chia lìa cốt nhục. Lấy toàn bộ xương cốt của tiểu la ly ra, tuy rằng thống khổ, nhưng đây là một bước mà nàng phải trải qua.

Tiểu loli lúc này đang rên rỉ, khuôn mặt nhỏ nhắn lại thành một đoàn, dường như đã đến cực hạn mà nàng phải chịu đựng.

Sắc mặt Dương Thiên ngưng trọng, Đoạt Thiên Địa Tạo Hóa Quyết điên cuồng vận chuyển, thu nạp tất cả linh khí trong linh thạch quanh thân.

Sau đó con người đen kịt lóe lên, đột nhiên quát: “Phân!”

Chương 594 - Tám trăm ức.

Trong nháy mắt, tất cả xương cốt quanh thân tiêu la ly chậm rãi thoát ly khỏi máu thịt.

Toàn bộ quá trình vô cùng kinh dị, nhưng bây giờ là cứu người, Dương Thiên không thể nào cố kỵ quá nhiều.

Mồ hôi lạnh trên trán hắn không ngừng rơi xuống, tiên nguyên cũng đang kịch liệt tiêu hao, lại thêm tổn thất một giọt tiên linh huyết, hắn đã suy yếu tới cực điểm.

Nhưng vì cứu trợ tiểu cô nương, Dương Thiên chỉ có thể cắn răng kiên trì.

Chờ tất cả xương cốt đều được lấy ra, Dương Thiên không dám thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì còn cần đem xương cốt ngàn năm tuyết ngọc đắp nặn một lần nữa bỏ vào.

Nếu có nửa phần sai lầm, tất nhiên sẽ triệt để thất bại.

Mà tiêu la ly cũng sẽ đi đời nhà ma.

Dương Thiên không dám có chút sơ suất, tiên nguyên lúc này gần như sắp hao hết, hắn vẫn đang đau khổ chống đỡ.

Rốt cuộc, Hoàng Thiên không phụ lòng người, vào thời khắc cuối cùng khi tiên nguyên hao hết, ngàn năm tuyết ngọc tạo nên ngọc cốt, một lần nữa bỏ sung vào trong cơ thể tiểu loli.

Giờ phút này, nàng đang ngủ say, lông mày nhíu chặt cũng giãn ra, trên mặt mang theo ý cười.

Mà Dương Thiên sau khi thấy một màn này, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cố gắng chống đỡ thân thể lung lay sắp đổ của mình.

Hắn đắp chặn cho tiểu loli, để Liễu Kinh vào cửa.

Liễu Kinh vội kéo cánh tay Dương Thiên hỏi: “Dương tiên sinh, thế nào rồi?”

Dương Thiên yếu ớt mở miệng nói: “Tất cả đều thuận lợi.”

Hốt mất Liễu Kinh đỏ bừng, đạo lý tự nhiên Dương Thiên đã suy yếu thành bộ dáng này, là bởi vì chữa bệnh cho con gái của hắn.

Hắn quỳ xuống, bành bành bành, sau ba cái vang đầu, cái trán Liễu Kinh máu me đầm đìa.

Điều này cũng đủ để chứng minh thành ý của hắn.

Mà lúc này, dường như là bị quấy nhiễu, tiểu la ly tỉnh lại từ trong giấc ngủ say.

Nàng mơ hồ vuốt vuốt mắt to, lộ ra thập phần đáng yêu.

Chỉ mới sáu bảy tuổi, đã cực kỳ xinh đẹp.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của tiểu loli, môi hồng răng trắng, đôi mắt đen trắng rõ ràng, tóc đen như mực, da thịt trắng nõn như tuyết.

Liễu Kinh tiến lên ôm lấy tiểu loli, nói: “Tiểu Thiên, muội sao rồi? Cảm thấy có tốt hơn chút nào không?”

Tiểu loli hừ một tiếng, đẩy Liễu Kinh ra nói: “Ta không cần huynh, ta muốn đại ca ca.”

Nói xong, duỗi bàn tay nhỏ bé muốn Dương Thiên ôm.”

Nhưng mà, vừa rồi lúc Dương Thiên thay xương cho nàng, đã cởi bỏ quần áo toàn thân, vừa rồi chỉ là đắp chăn mà thôi.

Bây giờ tiểu loli lập tức nhảy từ trên giường xuống.

Mặc dù nàng còn nhỏ tuổi, nhưng Dương Thiên cũng cảm thấy có chút xấu hổ.

Liễu Kinh vội vàng tìm cho tiểu loli một bộ quần áo mới mặc vào.

Hắn còn chưa nói gì, tiểu loli bên này đã cười hì hì nhìn Dương Thiên mở miệng nói: “Đại ca ca, huynh cởi quần áo của đệ làm gì? Phụ thân đã từng nói, con gái không thể để con trai cởi quần áo.”

Dương Thiên muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

Hắn nhéo nhéo mũi tiểu la ly nói: “Ca ca là chữa bệnh cho muội.”

Tiểu loli Y Y không buông tha, giọng nói của nàng đầy vẻ nghiêm túc: “Vậy cũng không được, ba ba đã từng nói, thân thể của nữ hài tử chỉ có thể cho ba và chồng tương lai nhìn, những thứ khác đều không thể nhìn, đại ca ca, ta không muốn

người làm đại ca ca của ta, ta muốn người làm tiểu ba ba của ta, hoặc là chồng.”

Dương Thiên:……

Khóe miệng của hắn co rúm nhìn Liễu Kinh nói: “Xem con của người dạy.”

Liễu Kinh hơi kinh ngạc nói: “Đây là nàng ta dạy khi nàng ta bốn tuổi, theo lý mà nói nàng ta đã quên, bây giờ sao lại nhớ hết rồi.”

Dương Thiên nghe vậy, nhìn tiểu loli ánh mắt trong suốt mang theo giáo hoạt, thần sắc hắn nhất thời chấn động.

Chẳng lẽ giọt Tiên Linh Chi Huyết kia nhỏ vào mi tâm của nàng, cho nên, mới dẫn đến trí thông minh của nữ hài đã vượt qua tiểu hài bình thường?

Quả nhiên, kiểm tra ghi nhớ, chỉ số thông minh của tiểu loli đã đạt đến cảnh giới rất cao.

Hơn nữa, còn đặc biệt thân thiết với hắn.

Liễu Kinh vừa thương tâm vừa vui sướng.

Vui sướng là Dương Thiên rốt cuộc đã chữa khỏi bệnh cho con gái của hắn.

Mà thương tâm chính là, chỉ ở chung một ngày, nữ nhi của hắn đã thân mật với Dương Thiên tới cực điểm, hoàn toàn không để ý tới cha ruột trên ý nghĩa này của hắn.

Thế là ánh mắt Liễu Kinh nhìn Dương Thiên cũng thay đổi.

Mà Dương Thiên Tắc mặt đầy bất đắc dĩ nói: “Có phải ta nên rút lui rồi không?”

Lúc này tiểu loli kia vội vàng mở miệng nói: “Không cần, đại ca ca, ta muốn huynh đi cùng ta.”

Nàng mặc một bộ váy công chúa, thoát nhìn hết sức đẹp mắt, mở to đôi mắt trong veo như nước, làm nũng với Dương Thiên.

Cũng không biết có phải là diễn xuất trời sinh hay không, tiểu loli thấy Dương Thiên không hề bị lay động, trong hốc mắt to hiện lên hơi nước, có thể bắt được tất cả mọi người.

Liễu Kinh cũng không ngăn cản được.

Dương Thiên vốn định từ chối, nhưng mà đúng lúc này, tiểu loli đột nhiên bốc lên hàn khí nói: “Lạnh, Tiểu Tiêu lạnh.”

Liễu Kinh lập tức hoảng hồn, vội vàng muốn ôm lấy con gái của mình.

Nhưng mà, hắn còn chưa kịp đưa tay ra, Dương Thiên lại nhíu mày ngăn cản nói: “Đừng đụng vào trước, hàn khí này không phải là thứ người có thể đụng vào, không cần thận đụng vào sẽ gặp nguy hiểm, vẫn là để ta đi.”

Nói xong, tiên nguyên vừa mới khôi phục một chút đã được dùng hết.

Tiểu loli lập tức nhào vào trong ngực Dương Thiên, híp mắt nói: “Đại ca ca, vẫn là trong ngực của huynh dịu đi.”

Dương Thiên tra xét tỉ mỉ một phen, phát hiện hàn khí thấu xương trên người tiểu la ly này chính là lực lượng của Tuyết Ngọc ngàn năm.

Hiện nay không có bất kỳ áp chế nào.

Sắc mặt Dương Thiên thay đổi.

Mà lúc này Liễu Kinh lo lắng nói: “Dương tiên sinh, rốt cuộc là nguyên nhân gì vậy?”

Dương Thiên mở miệng nói: “Ta vì con gái người mà dùng ngọc đổi xương, khối ngọc này mang theo hàn khí, trước khi dung hợp hoàn toàn sẽ bài xích cơ thể của con gái người, cần ta dùng công pháp trấn áp một khoảng thời gian.”

Liễu Kinh nghe vậy, lập tức thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhỏ giọng hỏi: “Dương tiên sinh, mặc dù ta biết yêu cầu rất quá đáng, nhưng ngài có thể giúp ta mang con gái của ta theo hay không. Nếu như người không ở bên cạnh, con gái của ta không có đồ vật để áp chế hàn khí, chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.”

Tiểu loli nghe được lời này, lập tức mở to mắt chớp chớp, nhìn Dương Thiên nói: “Đại ca ca thật sao? Tiểu Thiên có thể ngày ngày ở cùng với huynh sao?”

Dương Thiên gật đầu với tiểu loli, sờ lên cái đầu nhỏ của nàng.

Sau đó bất đắc dĩ nhìn Liễu Kinh một cái nói: “Hình như ngoại trừ phương pháp này ra, cũng không có biện pháp nào khác.”

Thiên Niên Tuyệt Ngọc có công hiệu quá mức cường đại, căn bản không thể dung hợp trong thời gian ngắn.

Nếu hắn không ở bên cạnh nàng, tiểu la lỵ có thể sẽ bị hàn ý trong tuyết ngọc ngàn năm đông lạnh thành hàn băng.

Liễu Kinh chấp tay với Dương Thiên nói: “Kính nhờ Dương tiên sinh.”

Dương Thiên cười ra hiệu không sao cả.

Sau đó, tiểu loli dường như rất mệt mỏi, bàn tay nhỏ bé treo trên cổ Dương Thiên, ngủ thật say.

Hai người cũng bắt đầu bàn luận về đế quốc thương nghiệp của Liễu Kinh.

Dương Thiên tò mò hỏi: “Liễu ca, kế hoạch của ngươi, cần bao lâu mới có thể xây dựng đế quốc thương nghiệp lớn như vậy?”

Nhắc đến học thuật của hắn, Liễu Kinh lập tức trở nên nghiêm túc.

Hắn nhíu mày, trải qua tất cả tính toán, sau đó mở miệng nói: “Ít nhất cần năm năm thậm chí mười năm.”

Dương Thiên mở miệng hỏi: “Liễu ca, chỗ ngươi còn có biện pháp rút ngắn thời gian hay không?”

Liễu Kinh thở dài một hơi nói: “Biện pháp rút ngắn thời gian cũng không phải là không có, nhưng phải tăng thêm gấp đôi tài chính khởi động. Hình thức vận hành này của ta có quan hệ trực tiếp với số tài chính đầu tư vào, chỉ cần tài chính đến nơi, tất cả những quy hoạch này của ta đều có thể khởi động trong cùng một thời gian, đề cao hiệu suất.”

Dương Thiên nghe vậy, ánh mắt sáng lên nói: ” Khởi động tài chính? Xem ra hai trăm ức này thật đúng là ít.”

Liễu Kinh có chút mất mát nói: “Thật xin lỗi Dương tiên sinh, ta quy hoạch bản kế hoạch quá lớn, hắn là thu nhỏ phạm vi.”

Nhưng mà, Dương Thiên nghe nói như thế, vội vàng lo lắng mở miệng nói: “Không lớn không lớn, trong mắt ta không tính là lớn, ta có khẩu vị này để nuốt vào.”

Mặc dù sau đó, hắn lại hỏi: “Đúng rồi Liễu ca, nếu như rút ngắn công ty của các người đến trong vòng ba năm đưa ra thị trường, ít nhất cần bao nhiêu tiền khởi động?”

Liễu Kinh nghe vậy, nhíu chặt lông mày, tính toán một chút sau đó mở miệng nói: “Ít nhất tám trăm ức, ta có lòng tin một năm sẽ đưa ra thị trường.”

Dương Thiên:

Mặc dù mắt hắn đều sáng lên, nhưng mà tâm cũng lạnh một nửa.

Một năm rủi quá hấp dẫn người ta. Nhưng tài sản tám trăm ức nhân dân tệ hắn đi đâu kiếm đây?

Dương Thiên hít sâu một hơi nói: “Liễu ca, tám trăm ức này huynh có thể kiếm được bao nhiêu lợi nhuận?”

Liễu Kinh chậm rãi nói: “Trong nước không có làm loại hình này, nếu như vẫn luôn ở trong trạng thái lũng đoạn, tám trăm ức, lợi nhuận một năm rủi về sau có thể tăng gấp mười lần. Có tiền kiếm tiền dễ dàng, không có tiền kiếm tiền khó.”

Dương Thiên nghe vậy, lập tức động lòng, hắn mở miệng nói: “Tám mươi tỷ đúng không, ta vì người tham khảo.”

Sau khi ở lại nơi này một lúc, Dương Thiên mới dẫn tiểu loli rời đi.

Mặc dù cô bé này là con gái của Liễu Kinh, hắn cũng không muốn tách ra dù chỉ một khắc.

Nhưng hiện tại tính mạng của tiểu la ly này tựa hồ trời chật trên người Dương Thiên.

Bệnh của tiểu la ly còn cần điều dưỡng và củng cố, còn có hàn băng chi khí của tuyết ngọc ngàn năm.

Rời khỏi Dương Thiên thật sự sẽ gặp nguy hiểm!

Chương 595 -

Sau khi ra cửa, lúc này tiểu loli lại buồn ngủ.

Nàng ta đáng người nhẹ nhàng, cho dù ngủ say, hai bàn tay nhỏ bé vẫn ôm chặt lấy Dương Thiên.

Giống như là gấu túi, khoe miệng cong lên, mang theo nụ cười ngây thơ!

Dương Thiên lúc này đã cảm thấy đau đầu.

Muốn áp chế Hàn Băng chi khí trong cơ thể tiểu la lỵ này, ít nhất cũng cần nửa tháng.

Trong khoảng thời gian này phải chăm sóc tiểu loli ăn, mặc, ở, đi lại, hẳn cũng không có kinh nghiệm gì.

Lúc hắn đang muốn gọi điện thoại xin giúp đỡ với Dương Tuyết, điện thoại đột nhiên vang lên.

Móc ra nhìn một cái, lập tức nở nụ cười.

Hắn và Dương Tuyết không hổ là tỷ đệ, không ngờ tâm hữu linh tê như vậy.

Hắn đang muốn gọi thì điện thoại của đối phương đã gọi tới.

Dương Thiên nhận điện thoại, hắn còn chưa nói gì, chỉ nghe Dương Tuyết trong trẻo mang theo một tia tức giận truyền đến.

“Tiểu tử, hai ngày nay ngươi chạy đi đâu? Không định lấy tỷ tỷ ngươi đúng không, lão nương để ngươi chơi, không phải để ngươi chơi mất tích, ngươi chờ đó, chờ ta thấy ngươi, ta giết chết ngươi.”

Dương Thiên: ……

Tiểu tỷ tỷ này không thể cho hắn chút mặt mũi sao?

Hắn bất đắc dĩ mở miệng nói: “Lão tỷ, lần này ngươi oan uổng ta rồi, ta đây là vẫn luôn làm việc cho ngươi đấy.”

“Làm việc cho ta?”

Dương Tuyết nghe vậy giọng nói có chút hòa hoãn, hơi kinh ngạc nói: “Làm việc gì cho ta?”

Dương Thiên cười nói: “Không phải ngươi từng muốn quà cho ta sao? Ta đã nói rồi, sẽ tặng toàn bộ thế giới này làm quà cho ngươi.”

“Có không? Ta có hỏi qua? Người có nói không?” Giọng Dương Tuyết hơi nghi hoặc.

Đôi mắt Dương Thiên thâm thúy, cười phức tạp.

Nàng từng nói, kiếp trước trước khi chết, Dương Tuyết từng hỏi hần muốn một bộ quần áo, bất kể là cái gì.

Bởi vì ở kiếp trước Dương Thiên không đưa cho người chị gái này một món lễ vật.

Cho đến khi chết, Dương Thiên từng nói muốn tặng toàn bộ thế giới cho nàng.

Kiếp trước hần làm không được, mà kiếp này, hần là tiên, không sợ bất luận cái gì khó khăn.

Đế quốc thương nghiệp của Liễu Kinh chính là Dương Thiên chuẩn bị cho nàng.

Chỉ cần gom góp tám mươi tỷ, cái đế quốc thương nghiệp khổng lồ này sẽ quật khởi trong nháy mắt, một năm sau nếu như không có gì bất ngờ xảy ra sẽ trở thành xí nghiệp đứng đầu toàn cầu, đứng ở đỉnh cao nhất quan sát toàn thế giới.

Vừa nghĩ đến đây, trong đôi mắt Dương Thiên tràn ngập ý cười.

Nghĩ đến lúc đó, tỷ tỷ tính tình thối này hần là sẽ rất hài lòng mới đúng.

“Này, nói chuyện đi, tiểu tử ngươi không phải là treo điện thoại của lão nương chứ?”

Bên kia điện thoại, giọng nói kiêu ngạo của Dương Tuyết kéo Dương Thiên ra hiện thực.

Dương Thiên cười khổ nói: “Nào dám, lão tỷ ngài phân phó, ta nghe đây.”

Dương Tuyết Kiều hừ nói: “Anh làm quà cho ngành quần áo Tây Nam của mẹ tôi, làm quà cho tập đoàn Thiên Thần của chúng tôi. Hiện tại hai người bọn họ đều đi nhậm chức, chỉ có tôi là không có việc gì làm, tôi đã tốt nghiệp đại học rồi. Tôi mặc kệ, anh cứ giải quyết công việc của tôi đi.”

Nghe tỷ tỷ không nói đạo lý yêu cầu, Dương Thiên cười mở miệng nói: “Chuyện này đơn giản, ta sẽ vì ngươi trải phẳng tất

cả đường, chém đứt tất cả bụi gai dọc đường, lấp đầy tất cả sông ngòi... “

Hắn còn chưa nói xong, Dương Tuyết ở bên kia điện thoại đã giận dữ nói: “Ngừng ngừng ngừng, ta nghe đến nổi da gà, ta hỏi ngươi, có thể thực tế chút được không?”

Dương Thiên:.....

Lời nói của hắn vừa rồi nói rất phiền tình, ngay cả chính hắn cũng bị cảm động.

Lại không nghĩ rằng bị vị tỷ tỷ này ghét bỏ.

Dương Thiên hiện tại thật muốn bóp chết nàng, rốt cuộc cũng hiểu được vì sao kiếp trước mình một lời không hợp liền động thủ với Dương Tuyết.

Mặc dù người thua luôn là hắn.

Cuối cùng, Dương Thiên hít sâu một hơi, lúc này mới bình ổn tâm cảnh.

Sau đó mở miệng nói: “Ta vì ngươi tìm được một công việc tổng tài, ngươi có muốn đi hay không?”

“Thật vậy chăng?”

Dương Tuyết nghe vậy, lập tức hưng phấn nói: “Tiểu tử, lão tử cũng không có uống công thương ngươi, lúc trước ngươi cời truồng...”

Dương Thiên nghe vậy, trực tiếp đen mặt không nói nên lời: “Dương Tuyết, sau này ngươi nói những lời này, chúng ta chỉ có thể sống một người.”

Hắn đã sống hơn ba trăm năm, hiện giờ bị Dương Tuyết mỗi ngày nhắc đến chuyện khi còn bé cời truồng, không điên đã là năng lực thừa nhận tâm lý của hắn mạnh rồi.

Bên kia điện thoại Dương Tuyết phụt một tiếng bật cười.

Sau đó ha ha cười nói: “Được rồi được rồi, sau này ta không nói nữa, được rồi, không phải ngươi nói muốn để ta làm tổng giám đốc sao? Lúc nào đi nhậm chức, ta cần chuẩn bị cái gì?”

Dương Thiên mở miệng nói: “Ngươi không cần chuẩn bị, tất cả có ta, chỉ có điều bây giờ xuất hiện chút phiền phức nhỏ về

tài chính.”

Dương Tuyết hừ nói: “Liên đoán không đơn giản như vậy, người nói thẳng đi, thiếu bao nhiêu tiền, ta sẽ bù lại cho người.”

Dương Thiên lắc đầu, nói: “Không cần, người giải quyết không được.”

“Hắc, xem thường lão tử người đúng không, ta nói cho người biết, những năm gần đây ta cũng có chút tiền tiết kiệm, người nói một con số, ta lập tức cho người lấy tiền đi.”

Dương Thiên kiên trì mở miệng nói: “Tám mươi tỷ.”

“A, mới 800 a, Bát... Phốc, cái gì? Người vừa mới nói cái gì? Tám trăm tỷ, ông trời ta không nghe lầm chứ, tiểu tử, người điên hay ta điên?”

Dương Thiên hiện tại cũng có chút bất đắc dĩ nói: “Quả thực kém tám mươi tỷ.”

Khóe miệng Dương Tuyết giật giật nói: “Lão đệ, người đây là dự định mở công ty cho ta sao?”

Dương Thiên lắc đầu nói: “Không phải công ty, là đế quốc thương nghiệp, sau này người chính là nữ vương thương nghiệp của toàn thế giới.”

Dương Tuyết hít sâu một hơi, trái tim hung hăng nhảy lên một chút hỏi: “Hiện tại ta muốn biết tổng cộng đầu tư của người là bao nhiêu?”

Dương Thiên tính toán một chút: “Tổng cộng đầu tư một trăm tỷ.”

Dương Tuyết kinh hô: “Trời ơi, người muốn làm chuyện gì, vạn nhất ta thua thì làm sao bây giờ?”

Dương Thiên mở miệng nói: “Kiếm lời không lỗ.”

Hắn có lòng tin với Liễu Kinh, vốn định nói cho Dương Tuyết biết một năm sau, một trăm tỷ này ít nhất có thể tăng gấp mười lần.

Nhưng ngẫm lại trái tim nhỏ bé của tỷ tỷ mình có thể không chịu nổi con số này, không khỏi từ bỏ.

Về sau nàng sẽ từ từ tiếp nhận.

Dương Tuyết biết tính cách của Dương Thiên, nói một không hai, chỉ có điều tám trăm ức này, hơn mười ức người trong nước, người có thể móc ra nhiều tiền như vậy, tuyệt đối chỉ là số ít. Hơn nữa mỗi người đều là nhân vật cấp cự phách.

Nàng ta lộ vẻ bất đắc dĩ nói: “Giấc mộng của ngươi quá lớn, cho dù có bán hết toàn bộ tập đoàn Thiên Thần và ngành trang phục Tây Nam trước đó của ngươi đi thì cũng không thể nào gom góp đủ tám trăm ức trong thời gian ngắn.”

Dương Thiên hỏi: “Cái này quá chậm, còn có biện pháp nào khác trong thời gian ngắn gom góp được nhiều tiền như vậy không?”

Dương Tuyết im lặng nói: “Vậy ngươi đi cướp bóc đi.”

Dương Thiên lắc đầu nói: “Quá phiền toái, hôm qua ta lấy mười tỷ, cũng đã lấy hết tất cả tiền mặt ở Hàng Thủy Thị rồi.”

Dương Tuyết lập tức im lặng nói: “Thì ra hôm qua ngươi lấy hết tiền đi rồi, hại ta và bạn thân của ta đi mua đồ cũng không lấy được tiền mặt.”

Dương Thiên hỏi lần nữa: “Còn có biện pháp khác sao?”

Dương Tuyết tức giận hừ nói: “Căn bản không có khả năng, trừ phi ngươi đi đánh cướp.”

Dương Thiên nghe vậy, con mắt lập tức sáng lên.

Nói thật, trước mắt nếu thật sự muốn gom góp tám mươi tỷ, quả thực trừ phi đi đánh bạc.

Dương Tuyết nghe Dương Thiên không nói lời nào, nhất thời giật mình kêu lên: “Lão đệ, ngươi không phải đi đánh bạc thật chứ, ta nói cho ngươi biết, thứ đó không thể dính vào, nếu ngươi dám đi, ta đánh gãy chân của ngươi.”

Dương Thiên cười ha hả nói: “Biết rồi lão tỷ!”

Nói xong, cúp điện thoại, trở tay gọi điện thoại cho một người.

Mạc Tà bởi vì Dương Thiên bất mãn với Hàng Thủy Thị, phong tỏa chuyện bệnh viện này, hiện tại bận rộn sút đầu mề trán.

Tất cả quan hệ của hắn đều dùng tới, còn thiếu một cái ân tình, bản thân lại càng là xông lên tuyến đầu, ngăn trở áp lực dư luận.

Thật vất vả mới làm xong, Mạc Tà đã mệt mỏi không ít, còn chưa kịp thở một hơi đã nghe điện thoại không ngừng.

Hắn vốn dĩ oán khí cũng không có chỗ phát tiết, điện thoại này càng là lửa cháy đổ thêm dầu.

Biểu hiện điện thoại cũng không có nhìn, nhận điện thoại liền lạnh giọng nói: “Dám quấy rầy ta. Không cho ta tự gánh lấy hậu quả giải thích.”

Bên kia điện thoại, truyền đến một giọng nói lạnh nhạt trong treo của một thiếu niên.

“Mạc Tà, ngươi muốn giải thích điều gì? Ta tự mình đi qua giải thích cho ngươi xem có được không?”

Bịch!

Mạc Tà nghe được âm thanh quen thuộc kia, cổ họng khô khốc, mặt tái xanh, sợ tới mức ghé cũng ngã, mà chính hắn cũng ngã chó gặm bùn.

Y vội vàng đứng dậy, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng mang theo hoảng sợ nói: “Dương... Dương tiên sinh, là ngài, xin lỗi, vừa rồi ta không chú ý, ngài...”

Hắn vừa mới nói tới chỗ này, Dương Thiên im lặng nói: “Không cần giải thích, ta cũng lười nghe, làm tất cả thủ tục cho ta đi Áo đảo, máy bay hôm nay, tốc độ phải nhanh.”

Mạc Tà nghe Dương Thiên không so đo, vội vàng thở dài một hơi, mở miệng nói: “Dương tiên sinh, trong vòng mười phút ta sẽ làm tốt cho ngài.”

Cũng không trách tốc độ của hắn ta nhanh như vậy.

Mấy ngày nay hắn ước gì Dương Thiên rời khỏi nơi này, cho dù Dương Thiên đi mặt trăng, Mạc Tà cũng có ý định bỏ vốn cho hắn.

Dù sao nếu tiếp tục đợi, Giang Nam này có khả năng đã bị hắn tai họa không thành bộ dáng.

Hắn muốn đi Áo đảo gây tai họa, Mạc Tà mua cho Dương Thiên một chiếc máy bay đưa hắn đến đây.

Chương 596 - Giải thích không rõ.

Cúp điện thoại, Dương Thiên ngẩn người, hắn không nghĩ tới hiệu suất làm việc của Mạc Tà lại cao như vậy.

Tuy nhiên vừa rồi lúc gọi điện thoại Dương Tuyết nói muốn cùng ăn cơm, Dương Thiên cũng vừa vặn tìm có nói đi du ngoạn vài ngày sẽ không cùng nàng trở về Hoài huyện.

Sau khi đến nơi, Dương Thiên đặt phòng riêng, sau khi gọi vài món ăn, không bao lâu, Dương Tuyết đã đến.

Khi nhìn thấy tiểu la lỵ trong ngực Dương Thiên, ánh mắt sáng lên hưng phấn nói: “Lão đệ thật giỏi, mới hai ngày không gặp mà ngươi đã có một nữ nhi lớn như vậy rồi?”

Dương Thiên im lặng nói: “Tỷ, ngươi có ánh mắt gì vậy, hai ngày ngươi có thể sinh ra cô bé lớn như vậy sao?”

Dương Tuyết cười hắc hắc nói: “Cũng phải, vậy ngươi bắt cóc từ đâu?”

Dương Thiên:.....

Hắn đỡ trán nói: “Dương Tuyết, nàng không thể trông mong ta tốt hơn à?”

“Ta mặc kệ, ngươi mau tìm bạn gái nhỏ của ngươi sinh một đứa con gái cho ta chơi đi.” Dương Tuyết đối với sự vật đáng yêu không có bất kỳ sức chống cự nào.

Nhìn dáng vẻ ngủ say của tiểu loli, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết, lông mi đen nhánh hơi vênh lên, vô cùng xinh đẹp.

Trái tim của nàng như muốn hòa tan.

Mà Dương Thiên nghe nói như thế, trước mắt tối sầm, suýt chút nữa ngất đi.

Sinh đứa bé cho nàng chơi, nàng thật đúng là tâm lớn.

Dương Thiên lắc đầu từ chối nói: “Không thể nào!”

Dương Tuyết Kiều hừ một tiếng, lại trợn mắt nhìn Dương Thiên nói: “Thật nhỏ mọn.”

Sau đó ánh mắt nhìn về phía tiểu loli, càng nhìn càng yêu thích, mở miệng nói: “Lão đệ, không cho ta chơi, người để cho ta ôm nàg một cái là được chứ?”

Dương Thiên nhìn đôi mắt sáng lấp lánh của Dương Tuyết, hẳn biết nếu từ chối, đôi phương có thể sẽ nổi giận.

Vì thế gật đầu, mà lúc này, tiểu loli rốt cục cũng tỉnh, bàn tay nhỏ bé dụi dụi đôi mắt to nhấp nhem, sau khi nhìn thấy Dương Tuyết, giọng điệu non nớt nghi hoặc hỏi Dương Thiên: “Chồng ời, cô ấy là ai vậy?”

Phốc!

Dương Tuyết nghe vậy suýt chút nữa phun ra một ngụm máu, nàg bị câu nói kia của tiểu loli làm cho khiếp sợ, vẻ mặt khó tin nhìn Dương Thiên:

Mà vừa rồi nhân viên phục vụ kia vừa vào cửa đưa đồ ăn nghe nói như thế, đồ ăn trong mâm đều bay ra ngoài, ánh mắt nhìn Dương Thiên cũng thay đổi.

Dương Thiên cũng bị lời nói của tiểu loli trong lòng dọa sợ. Mặt đen thui.

Chờ sau khi nhân viên phục vụ xin lỗi rời đi, Dương Tuyết kinh ngạc nhìn Dương Thiên nói: “Tiểu tử ngươi cảm thấy lúc này ngươi nên giải thích cho ta một chút chứ?”

Hắn cũng gần như sắp sụp đổ, nói với tiểu loli: “Tiểu Thiên, muội đừng nói lung tung có được không.”

Dương Tuyết cau mày cả giận nói: “Dương Thiên, tên khốn kiếp nhà ngươi, nói, ngươi đi theo tiểu cô nương rốt cuộc có quan hệ gì? Không nói được lão nương hôm nay liền thay trời hành đạo.”

Dương Thiên:.....

Hắn không nói gì nhìn tiểu loli, nói: “Tiểu Thiên, mau giải thích với người dì này một chút.”

“A di?”

Dương Tuyết nghe vậy, tiểu vũ trụ hoàn toàn bùng nổ, nàng duỗi bàn tay trắng nõn ngọc ngà của mình ra cho Dương Thiên một cái run rẩy, cả giận nói: “Ai là a di, Dương Thiên, tiểu tử nguoi thật sự không muốn sống nữa.”

Tiểu loli che cái miệng nhỏ nhắn, lén lút cười.

Dương Thiên Nhượng giải thích, nàng cũng không nói gì, chỉ chớp chớp đôi mắt to đen như mực.

Dương Thiên thật sự bất đắc dĩ, chỉ có thể mở miệng nói: “Lão tử, nguoi không nên hiểu lầm, cô bé này là con gái của một người hợp tác với ta, vị kia có việc, cho nên mới giao cho ta chiếu cố.”

“Thật sao?” Dương Tuyết hồ nghi nhìn Dương Thiên.

Vẻ mặt kia phảng phất như đang nói, tiểu tử nguoi tốt nhất nên thành thật khai báo, nếu không tự gánh lấy hậu quả.

Dương Thiên nhìn thấy cảnh này, còn chưa kịp giải thích đã nghe tiểu loli cười khanh khách nói: “Ông xã, thì ra a di này là tỷ tỷ của em, em gọi dì là dì tốt, vẫn nên gọi là tỷ tỷ thì tốt hơn.”

Dương Tuyết nhảy lên cao ba thước, cả giận nói: “Tiểu thí hài, đừng tưởng rằng nguoi nhỏ thì ta không dám đánh nguoi, lại kêu một tiếng a di, ta đã nói nguoi bị hủy diệt rồi.”

Nhìn tiểu loli bĩu môi muốn khóc, Dương Thiên bất đắc dĩ nói: “Lão tử, tỷ không thể thu liễm tính khí nóng nảy của tỷ, xem thử khiến nàng sợ hãi.”

Nói xong, vội vàng nhẹ nhàng đi dỗ dành.

Tiểu loli thì cũng Dương Thiên, lén lút cười đắc ý với Dương Tuyết, suýt chút nữa làm phở của Dương Tuyết tức nổ tung.

Nàng không chỗ phát tiết đã phát tiết hết tính tình của mình lên người Dương Thiên.

“Khốn kiếp, đến bây giờ còn giả bộ với ta, nếu như nàng là nữ nhi đồng bạn hợp tác của nguoi, vậy tại sao gọi nguoi là chồng? Dương Thiên nguoi năng lực đúng không, đến bây giờ lại còn dám lừa gạt ta, nguoi tin hay không chọc giận ta, ta dám đại nghĩa diệt thân.”

Dương Thiên im lặng nói: “Đây chỉ là một cách xưng hô của nàng mà thôi, nói không giữ lời... là điều tối kỵ.”

Nhưng mà, chữ cuối cùng còn chưa nói xong, tiểu la ly nãi thanh nãi khí nói: “Không phải đâu, ngươi xem thân thể của ta, ngươi chính là chồng của ta.”

“Vương bát đản, Dương Thiên, lão nương hôm nay sẽ quân pháp bất vị thân.”

Nói xong, Dương Tuyết giương nanh múa vuốt nhào tới.

“Ngươi ngược lại nghe ta giải thích a.”

Dương Thiên mặt đều tái rồi.

Dương Tuyết cắn răng nói: “Giải thích với quý đi.”

Nói xong liền đánh cho Dương Thiên bùm bùm một trận.

Cuối cùng Dương Thiên cũng hiểu rõ cái gì gọi là có lý mà không nói rõ được.

Hắn là người đứng đầu sáu tỉnh Giang Nam, cao quý ở năm tỉnh Tây Nam, nhưng trước mặt cô gái này, thật đúng là không dám phản kháng.

Cuối cùng, hắn ta dùng một con mắt gấu mèo, cuối cùng cũng nói rõ tiền căn hậu quả với Dương Tuyết.

Dương Tuyết hỏi tiểu loli: “Tiểu Thiên, là tên khốn này nói như vậy sao?”

Lúc này tiểu loli gật đầu, ngâm thơ nói: “Ba ba nói, thân thể của Tiểu Mạn chỉ có thể để ba ba và chồng tương lai nhìn. Đại ca ca nhìn Tiểu Mạn, nếu không muốn làm tiểu ba của Tiểu Mạn, vậy cũng chỉ có thể làm chồng.”

Dương Tuyết lần này rốt cuộc đã hiểu rõ tiền căn hậu quả.

Nàng buồn bực nói: “Là ai dạy nàng ta vậy.”

Dương Thiên không nói gì.

Dương Tuyết nhìn Dương Thiên bị nàng đánh mắt gấu mèo, không khỏi đau lòng nói: “Đến đây Tiểu Thiên, cho tỷ tỷ xem, ngươi cũng thật là, vừa rồi sao không nói sớm một chút.”

Dương Thiên:...

Hắn hít sâu một hơi, lộ ra nụ cười cứng ngắc nói: “Tỷ, tỷ vui vẻ là được.”

Sau đó, hắn lại nói với Dương Tuyết đi du lịch mấy ngày.

Dương Tuyết vừa đánh đệ đệ này xong, vẻ mặt xấu hổ, đang suy nghĩ trốn mấy ngày tránh đầu sóng ngọn gió, vừa nghe Dương Thiên đi du lịch, đương nhiên là đáp ứng.

Sau đó bảo Dương Thiên đừng quên công việc của nàng.

Sau khi cơm nước xong xuôi, điện thoại của Mạc Tà cũng vang lên, nói một canh giờ sau máy bay sẽ xuất phát.

Dương Thiên gật đầu, sau đó gọi xe chạy tới sân bay quốc tế thành phố Hàng Thủy.

Sau khi đến sân bay, Mạc Tà nhìn mắt gấu mèo của Dương Thiên, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi nói: “Dương tiên sinh, ngài đây là làm sao vậy? Bị ai đánh?”

Chẳng trách hắn khiếp sợ như vậy, phải biết rằng, vị trước mắt này là cao thủ Tiên Thiên cảnh hàng thật giá thật, thế gian hiếm có.

Có ai có thể đánh hắn bị thương?

Dương Thiên Chính có tức không có chỗ xả, Mạc Tà liền xông đến trên hòng súng.

Hắn ta nhướn mày nói: “Sao vậy? Ngươi muốn đi báo thù cho ta?”

Mạc Tà sợ tới mức chân đều mềm nhũn.

Hắn vội vàng khoát tay áo nói: “Không được, cảnh giới tu hành của Dương tiên sinh ta không bằng ngài, ngài cũng đánh không lại, càng đừng nhắc đến ta.”

Mạc Tà thầm mắng mình một tiếng, vội vàng giao tất cả tài liệu cho Dương Thiên nói: “Dương tiên sinh những thứ này đều là tài liệu cần thiết để đi Áo đảo, hơn nữa bên kia ta đã an bài tốt người, ngài đến đó bất cứ chuyện gì cũng không cần lo lắng.”

Dương Thiên liếc nhìn Mạc Tà, bình tĩnh nói: “Làm phiền rồi.”

Mạc Tà vội vàng nói: ” Đây là việc nên làm.”

“Tiếp theo!”

Dương Thiên lấy một viên đan dược từ trong Thất Thái Linh Lung Tháp ra ném cho Mạc Tà.

“Cái gì?”

Mạc Tà còn chưa kịp phản ứng.

Thiếu niên thì đăm mạc mở miệng nói: “Đan dược có thể cho người tiến vào Tiên Thiên cảnh.”

Chỉ một câu nói, chân Mạc Tà như nhũn ra, hần luống cuống tay chân tiếp nhận đan dược, cẩn thận từng li từng tí nâng ở trong lòng bàn tay, mặt mũi tràn đầy vẻ khó có thể tin nói: “Dương tiên sinh, ngài nói cái gì? Đan dược này có thể giúp ta đột phá cảnh giới?”

Dương Thiên gật đầu nói: “Cảnh giới của người xem ra hẳn là năm năm không có tiến bộ rồi.”

Mạc Tà lập tức nghiêm nghị lên tiếng: “Dương tiên sinh thật sự là có nhãn lực!”

Dương Thiên tiếp tục nói: “Thời gian năm năm, hậu tích bạc phát, viên đan dược này của ta có thể khiến chân khí quanh thân người tăng vọt gấp mười lần, đột phá cảnh giới không thành vấn đề.”

“Dương tiên sinh, ngài vì sao...”

Hốc mắt Mạc Tà cũng đỏ bừng lên.

Phải biết rằng, lần đầu hai người gặp mặt, chính là cừu địch.

Viên đan dược này đối với hắn mà nói, cho dù đổi lấy tất cả tài sản mười năm qua của hắn, hắn cũng sẽ không nhúu mày.

Nhưng đối phương lại tặng không cho hắn, không đòi thù lao.

Mạc Tà không hiểu.

Dương Thiên bình tĩnh mở miệng nói: “Người làm hai chuyện cho ta, ta sẽ không bạc đãi người.”

Thân thể Mạc Tà đột nhiên run rẩy một chút.

Nếu đổi lại là hấn, hấn tuyệt đối sẽ không vô tư đối với thủ hạ của mình như Dương Thiên.

Thiếu niên lấy tuổi nhược quán ngồi vững vàng đệ nhất Tây Nam.

Cũng không phải là may mắn.

Thân thể hấn ngay ngắn, vành mắt đỏ lên nói: “Ôn tái tạo của Dương tiên sinh, tại hạ nhớ kỹ, nếu có lúc cần, núi đao biển lửa ngài nói một tiếng, tại hạ tuyệt đối sẽ không nhúu mày một lần!”

Chương 597 - Đi tới Áo đảo.

Lần này Mạc Tà nói vô cùng nghiêm túc, nếu như nói lần trước hấn thần phục vũ lực của Dương Thiên, vậy lần này hấn hoàn toàn tâm phục khẩu phục Dương Thiên.

Nhưng mà đợi nửa ngày, vẫn không nghe thấy Dương Thiên đáp lại.

Hấn ngẩng đầu nhìn thoáng qua, lại phát hiện thiếu niên đã sớm rời đi.

Mạc Tà hít sâu một hơi, nhìn viên đan dược tỏa ra mùi hương kỳ lạ trong tay, lấy điện thoại di động ra bấm một cuộc điện thoại.

“Hầu tử, Dương tiên sinh hôm nay sẽ tới Áo đảo, người chiêu đãi cho ta thật tốt, thỏa mãn tất cả yêu cầu của hấn, nếu để ta biết người bằng mặt không bằng lòng, tự rửa cổ chờ đi!”

Tốc độ máy bay rất nhanh, từ Giang Nam bay tới Áo đảo không đến ba giờ là đến.

Sau khi đến nơi, sắc trời đã tối đen Dương Thiên cùng Tiểu Manh Bảo sau khi xuống máy bay, không đi được hai bước thì thấy một nam tử gầy gò tiến lên một bước cười hỏi: “Ngài là Dương tiên sinh?”

Dương Thiên gật đầu, nhúu mày nói: “Người chính là tiểu nhị Mạc Tà phái tới?”

Người gầy cười hắc hắc nói: “Là ta, Dương tiên sinh, ngài sau này cứ gọi ta là Hầu Tử là được rồi.”

Trong lòng hắn vừa mới bắt đầu khinh thường Dương Thiên.

Bởi vì thiếu niên trước mắt này chỉ là một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, quá trẻ tuổi, không phải đại nhân vật gì.

Hắn không rõ vì sao Mạc Tà lại trình trọng bàn giao cho hắn như vậy.

Nhưng khi nghe thấy thiếu niên gọi Mạc tiên sinh là đệ nhất tinh thứ sáu Giang Nam, hắn lại gọi thẳng tên họ, hơn nữa nghe giọng nói rất tự nhiên.

Hiển nhiên, thiếu niên này nhất định có bối cảnh cường đại.

Nếu không phải như thế, hắn làm sao có thể không để loại cự phách như Mạc Tà vào mắt.

Khí ồm nghĩ vậy, lúc này trở nên ân cần hơn rất nhiều.

Hắn đang muốn giúp Dương Thiên kéo hành lý, lại đột nhiên phát hiện thiếu niên căn bản không mang hành lý, không khỏi có chút ngây ngẫn cả người, hỏi: “Dương tiên sinh, ngài đến Áo đảo du ngoạn mấy ngày nay, không mang theo một chút hành lý sao?”

Dương Thiên bình tĩnh mở miệng nói: “Ta không cần hành lý, địa phương đã an bài xong chưa?”

Hắn có Thất Thái Linh Lung Tháp, có thể dung nạp vạn vật.

Nhưng khi ồm lại nghĩ đến một phương diện khác.

Đến Áo đảo du ngoạn, thế mà không mang theo bất cứ hành lý nào, thổ hào.

Vừa nhìn chính là kẻ có tiền. Hắn trà trộn trong xã hội cửu lưu nhiều năm, ánh mắt độc đáo, nhìn người rất chuẩn.

Thiếu niên làm như vậy, tuyệt đối là người không thiếu tiền.

Chờ chút nịnh bợ cho thật tốt, nếu như nhận được tiền boia gì đó, vậy thì càng tốt hơn.

Nghĩ đến đây, Sáu Hầu vội vàng mở miệng nói: “Được rồi được rồi, toàn bộ đều đã chuẩn bị xong, Dương tiên sinh ngài yên tâm, ta chuẩn bị cho ngài là khách sạn năm sao.”

Hắn nhìn Dương Thiên cười rạng rỡ, đang chờ Dương Thiên cho hắn chút ban thưởng.

Nhưng thiếu niên lại không có bất kỳ biểu hiện gì.

Khỉ ồm cũng không thêm đề ý, cho rằng Dương Thiên chỉ là không chú ý mà thôi, dù sao đại phú hào này tuyệt đối sẽ không thiếu tiền.

Ánh mắt của hắn trước đó chưa từng xuất hiện sai lầm một lần, nhưng mà lần này lại sai không hợp thói thường.

Dương Thiên thiếu tiền, kém tám mươi tỷ, nếu nói ra, đoán chừng Sáu Hầu sẽ bị hù chết.

Tất cả tài chính của hắn đều đã đưa cho Liễu Kinh, để hắn bắt tay vào xây dựng tổng bộ của đế quốc thương nghiệp.

Địa phương là ở Giang Nam tuyển chọn, Dương Thiên trực tiếp để cho hắn hao phí tài sản một trăm ức, đẩy nhanh tốc độ trong đêm, ba tháng để cho tòa nhà chọc trời này đột ngột mọc lên từ mặt đất.

Đây là mặt mũi của công ty, không thể hẹp hòi.

Bây giờ Dương Thiên có thể nói là không xu dính túi, nếu không hắn cũng sẽ không tới đây.

Khỉ ồm lái một chiếc BMW, nhìn cấp bậc không thấp.

Hắn giúp Dương Thiên và Tiểu Manh Bảo kéo cửa xe ra, cười nói: “Dương tiên sinh đừng ghét bỏ, ta lăn lộn không chịu nổi, chỉ có thể lái loại xe nát này.”

Hắn nói lời này cũng không phải khiêm tốn, bởi vì theo hắn thấy, trong nhà thiếu niên nhất định là cự phú, loại xe cấp bậc này sẽ chóng mất.

Dương Thiên chỉ cười, không nói gì.

Một màn này làm cho Sáu Hầu càng thêm khẳng định thiếu niên này là thâm bất khả trắc.

Bởi vì Tiểu Manh Bảo là lần đầu tiên đi xa nhà, sau khi thấy được cảnh đêm Áo đảo đẹp như vậy, lập tức hưng phấn kêu to lên.

“Dương Thiên, Dương Thiên cậu mau nhìn đi, thật là đẹp quá.”

Bởi vì bị Dương Tuyết hung hăng đánh một trận, Dương Thiên biết nếu Tiểu Manh Bảo này ở nơi công cộng gọi hắn là chồng, tuyệt đối sẽ bị cho rằng là biến thái.

Cho nên Dương Thiên và Tiểu Manh Bảo ước pháp tam chương, không cho nàng gọi mình là chồng nữa.

Tiểu Manh Bảo lúc ban đầu vẫn lưu luyến không buông tha, nhưng cuối cùng vẫn ủy khuất thỏa hiệp.

Mà điều kiện thỏa hiệp là Dương Thiên chờ nàng lớn lên rồi cưới nàng.

Dương Thiên lúc ấy liền sụp đổ.

Cuối cùng chỉ cho rằng nàng là trẻ con không cố kỵ.

Sau đó Tiểu Manh Bảo này không gọi hắn là đại ca ca nữa, cũng không gọi là thúc thúc. Nói cái gì nếu đã là vợ chồng, nàng không thể chịu thiệt ở trên xưng hô.

Cuối cùng bất đắc dĩ, Dương Thiên bảo nàng gọi thẳng tên họ là được rồi.

Hiện tại hắn chỉ chờ mong hàn băng chi khí trên người tiểu manh bảo này nhanh chóng ổn định, triệt để chữa khỏi bệnh cho nàng, sau đó giao cho Liễu Kinh. Để hắn đau đầu đi.

Tiểu Manh Bảo kéo Dương Thiên, không ngừng chỉ cho hắn nhìn bóng đêm.

Ánh mắt Dương Thiên nhìn về phía ngoài cửa sổ xe.

Bóng đêm nơi này quả thực có vẻ đẹp khác thường, phần lớn kiến trúc tràn ngập phong cách kiểu u, so với bất kỳ thành thị nào ở Tây Nam đều phồn hoa hơn rất nhiều.

Cũng so với kinh thành trong nước, Ma Đô, thành phố Thâm Hải, có thể sánh ngang!

Mạc Tà tìm tiểu nhị này cũng thật sự khéo ăn nói, một đường đến đây Tiểu Manh Bảo chỉ vào bất kỳ kiến trúc nào, hắn đều có thể nói ra tất cả ưu điểm đặc thù có liên quan đến những kiến trúc này.

Khí ốm làm việc này là vì khiến Dương Thiên hứng thú.

Nhưng từ lúc bắt đầu, Dương Thiên nhìn cảnh đêm vài lần rồi nhắm mắt dưỡng thần.

Điều này làm cho Sáu Hầu càng thêm kiên định thiếu niên xuất thân phú quý, loại tròng diện này đã gặp nhiều.

Hắn cảm giác lại khoe khoang nữa thì có chút mất mặt xấu hổ.

Nhưng mà, hết thấy những điều này hắn lại đoán sai.

Dương Thiên cũng không phải là không có hứng thú đối với cái này, nhưng so sánh với cái này, khôi phục tu vi thì càng quan trọng hơn.

Giúp Tiểu Manh Bảo đổi cốt hao phí tiên nguyên to lớn của hắn.

Hơn nữa tổn thất một giọt Tiên Linh Chi Huyết thật vất vả mới ngưng tụ ra.

Hắn nuốt đại lượng đan dược, cũng vền vẹn chỉ là khôi phục một nửa tu vi mà thôi.

Nếu muốn triệt để khôi phục, còn cần đại lượng thời gian.

Sau khi ba người đến một khách sạn năm sao, Sáu Hầu mở miệng nói: “Dương tiên sinh, ngài là lần đầu tiên tới Áo đảo sao? Nơi này có rất nhiều mỹ thực đặc sắc, nếu không ta mang theo ngài đi, ta mời khách, coi như là vì ngài đón gió.”

Tiểu Manh Bảo nghe vậy, lập tức nước miếng cũng sắp chảy xuống, hưng phấn đến: “Dương Thiên ta muốn đi ta muốn đi.”

Dương Thiên vuốt tóc Tiểu Manh Bảo nói: “Không phải đã nói rồi sao? Con vừa bệnh nặng, không thể ăn gì, lát nữa ta sẽ cho con ăn kẹo.”

Bởi vì muốn thay xương cần phải dung hợp xương cốt và máu thịt hoàn toàn, không thể có bất kỳ tạp chất nào ảnh hưởng.

Mà kẹo đậu mà Dương Thiên nói tới, đương nhiên là linh đan.

Trong tay hắn có rất nhiều linh đan, lúc trước là làm kẹo cho tiểu Linh Nhi ăn, bây giờ nàng đã rời đi, những thứ này đặt ở chỗ hắn cũng không có tác dụng gì, vì thế liền cho Tiểu Manh Bảo, để nàng làm cơm ăn.

Tiểu Manh Bảo nghe vậy, nước miếng chảy ròng ròng, so với đồ ăn ngon, nàng ta quả thực cảm thấy hứng thú với kẹo đậu mà Dương Thiên cho hơn.

Thế là nàng liên tục gật đầu nói: “Dương Thiên, người không được lừa ta, ta muốn ba viên kẹo đậu phộng.”

Nói xong cảm thấy ít đi, lại có chút hối hận: “Không không không, ta không cần ba viên, ta muốn năm viên.”

Dương Thiên xoa xoa cái đầu nhỏ của Tiểu Manh Bảo, nhìn đôi mắt to sáng lấp lánh của nàng, không khỏi lộ ra nụ cười nói: “Chỉ cần nghe lời, người muốn bao nhiêu ta cho người bấy nhiêu.”

“Ừm ừm!”

Tiểu Manh Bảo ngoan ngoãn gật đầu nói: “Tiểu Mạn nhất định nghe lời.”

An ủi nàng xong, Dương Thiên mở miệng nói với Sáu Hàu: “Hảo ý của ta, hôm nay mệt mỏi, ngày mai người tới, ta tìm người có việc.”

Khỉ ôm liên tục cung kính gật đầu.

Sau khi đến phòng tổng thống, Tiểu Manh Bảo oa một tiếng nói: “Phòng thật lớn a, Dương Thiên, chúng ta về sau mỗi ngày đều ở nơi này có được hay không.”

Dương Thiên cười mở miệng nói: “Mấy ngày tới mỗi ngày đều ở đây, sau này chờ phụ thân người kiếm được tiền, sẽ cho người ở căn phòng còn xinh đẹp hơn.”

Đôi mắt to đen như mực của Tiểu Manh Bảo hưng phấn nhìn Dương Thiên, bởi vì vóc dáng nhỏ bé, nàng ôm đùi Dương Thiên, ngẩng mặt lên nhìn, vui vẻ nói: “Thật sao, Dương Thiên người không được lừa ta nha.”

Dương Thiên thích yên tĩnh, nhưng Tiểu Manh Bảo xuất hiện, tất cả tiết tấu cuộc sống của hắn đều bị rối loạn.

Hắn đỡ trán nói: “Là thật, người mau đi ngủ đi, nơi này có hai cái giường, chúng ta mỗi người một cái, để người chọn trước.”

Tiểu Manh Bảo ngây thơ ngược mắt lên hỏi: “Dương Thiên lão công, vợ chồng không phải nên ngủ cùng nhau sao? Người

đừng tưởng rằng ta nhỏ mà cho rằng ta không biết gì cả, ta muốn ngủ cùng với người.”

Dương Thiên:.....

Hắn biết ngay cô gái nhỏ này không có ý định yên tĩnh.

Nhưng may mà hắn đã sớm có chuẩn bị.

Dương Thiên ngồi xổm xuống nhìn Tiểu Manh Bảo nói:
“Không phải ta khi dễ người còn nhỏ tuổi, không có kết hôn thì không thể ngủ cùng nhau, con gái phải rụt rè, biết không? Người phải tự mình ngủ.”

Tiểu Manh Bảo cái hiểu cái không gật gật đầu.

Dương Thiên lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng hắn lại quên mất một chuyện quan trọng nhất.

Không thể giảng đạo lý với nữ hài tử, bao gồm tiểu ny tử trước mắt vền vẹn sáu bảy tuổi...

Chương 598 -

Dương Thiên đã nói hết tất cả đạo lý lớn một lần, nhưng Tiểu Manh Bảo cái gì cũng mặc kệ, muốn ngủ chung giường với Dương Thiên.

Làm nũng bán manh là chuyện bình thường, cuối cùng thấy Dương Thiên không đồng ý, vừa khóc vừa náo.

Dương Thiên còn có thể làm sao, hắn cũng rất tuyệt vọng.

Cuối cùng, được Dương Thiên đồng ý, Tiểu Manh Bảo cười hi hi, trong mắt lập tức thu hồi, diễn kỹ kia, đều có thể đoạt được Áo Tư Tạp tiểu kim nhân, tuyệt đối là cấp bậc Ảnh hậu.

Nàng chu cái miệng nhỏ hôn lên gò má Dương Thiên nói: “Ta đi làm ấm giường cho người trước.”

Nói xong, Tiểu Hài cởi giày ra, trực tiếp chui vào trong chăn.

Dương Thiên lau nước miếng còn sót lại của Tiểu Manh Bảo trên mặt.

Hắn lấy ngọc làm cốt, thay xương cho Tiểu Manh Bảo.

Mà loại ngọc này đối với tiên linh chi khí thập phần miễn cảm, trên người hắn tràn ngập tiên linh chi khí, cũng khó trách Tiểu Mạnh Bảo ỷ lại vào hắn như vậy.

Hắn là Tiên Đế, bây giờ lại luân lạc tới một bảo mẫu tiểu thí hài, sự chênh lệch này.

Sau khi nằm xuống, Dương Thiên cho Tiểu Mạnh Bảo một con gấu nhỏ, nói: “Đây là con gấu nhỏ mà ngươi thích nhất, ôm nó ngủ đi.”

Tiểu Mạnh Bảo cười khanh khách một tiếng nói: “Không cần gấu con, bây giờ ta thích chính là ngươi ta muốn ôm ngươi ngủ.”

Nói xong, lại giống như gấu túi, đeo ở trên cổ Dương Thiên.

Dương Thiên không thể làm gì.

Sau khi tắt đèn, Tiểu Mạnh Bảo vẫn không ngừng lại, mở miệng nói: “Dương Thiên, ta muốn ngươi kể chuyện cho ta nghe.”

Dương Thiên: ……

Nơi này mặc dù đã vào đêm, nhưng ở ngoài hơn ngàn dặm, bên trong một biệt thự xa hoa.

Lúc này Smith bịch một tiếng, bị quăng lên trên tường.

Một lão nhân đầu trọc nước ngoài cường tráng, mặt mũi tràn đầy hung lệ.

Nhìn thấy được thi thể trước mắt giống như là một khối vụn, trông mắt lão Hán Khắc đều biến thành màu sắc giống như sỏi.

Hắn lạnh giọng nhìn thoáng qua Smith nói: “Là ai? Rốt cuộc là ai giết con trai ta?”

Sử Mật Tư ánh mắt sợ hãi nhìn lão Hán Khắc nói: “Bằng hữu của ta! Ngươi đừng kích động, con của ngươi chết ta cũng rất thương tâm, nhưng mà cái này cũng không trách ta, tất cả cái này đều là một tiểu tử tên là Dương Thiên của Hoa Hạ tạo thành.”

“Dương Thiên?”

Lão Hán Khắc khí thế toàn thân bộc phát ra, rống một tiếng, âm thanh to lớn kia trực tiếp chấn vỡ tất cả thủy tinh trong phòng.

Smith đau đớn che tai không ngừng kêu thảm thiết.

Tai hắn ta đã tràn ra máu tươi, bị thương nghiêm trọng.

Lão Hán Khắc trong lòng nổi giận, đã đạt đến đỉnh phong.

Lang nhân không dễ sinh dục, Hán Khắc là con trai duy nhất của hắn, hiện giờ không minh bạch đã chết tha hương, hắn làm sao có thể không giận?

Hắn đôi mắt lạnh lẽo, giống như một con sói cô độc hung tàn chậm rãi đi về phía Smith.

Smith bị dọa đến mức cả người đang run rẩy, sắc mặt tái nhợt, gần như bị dọa tiểu ra quần.

Hắn không ngừng lui về phía sau nói: “Không có quan hệ gì với ta a, lão Hán Khắc tiên sinh, người hắn là biết, ta không dám đối nghịch cùng ngài.”

Lão Hán Khắc làm sao có thể quản cái này, hắn trực tiếp nhắc Sử Mật Tư lên.

Đôi tay kia của hắn, chậm rãi biến thành móng vuốt sói sắc bén.

Móng vuốt sắc nhọn này có thể dễ dàng đâm thủng tấm thép dày hai mươi phân, vô cùng sắc bén.

Móng vuốt sắc bén dễ dàng cắt qua làn da mỏng manh của Sử Mật Tư, sắc mặt âm trầm nói: “Người không dám đối nghịch với ta, nhưng Hán Khắc vẫn đã chết.”

Con người Smith co rút nhanh, vẻ mặt sợ hãi nói: “Lão Hán Khắc, con trai của ngài chết ta rất khó chịu, ta cũng rất hận Dương Thiên kia, người chết không thể sống lại, ta có thể tra được vị trí của Dương Thiên kia, đến lúc đó chúng ta có thể đi báo thù.”

Lão Hán Khắc giờ phút này toàn thân phủ đầy bộ lông đen nhánh, cắn răng nói: “Dám giết con của ta, mặc kệ hắn là ai, ta đều phải ăn tươi nuốt sống hắn.”

“Đứng đứng đứng, ăn sống nuốt tươi, nhất định phải ăn sống nuốt tươi hẳn.”

Giờ phút này, Smith đầy mặt kích động nói.

Những bằng hữu kia lúc trước bồi thường cho Dương Thiên một trăm triệu, những thứ này đều là nguyên nhân của hẳn, bây giờ những bằng hữu kia tự nhiên đều đổ lỗi lần này lên người hẳn.

Sau khi hẳn trở lại nước, những người bạn kia liên tục tạo áp lực cho hẳn, giá trị con người vốn là 120 ức, hiện tại sau khi bồi thường, chỉ còn lại có một công ty giá trị hơn 20 ức không xác.

Hẳn mất đi tất cả, tự nhiên là hận thấu Dương Thiên.

Lão Hán Khắc là người sói mạnh nhất, là cao thủ hàng đầu gia tộc Hấp Huyết Quỷ, cùng cấp bậc.

Nếu dựa theo thực lực phân chia, hẳn đã vượt qua Võ Đang Cổ Nguyệt chân nhân trong nước, Kinh Thành Hoa lão một phương cự phách.

Cảnh giới địa vị của hẳn thậm chí còn mơ hồ áp sát mấy vị lão nhân Côn Luân kia.

Hẳn ra tay, Dương Thiên chắc chắn phải chết, “

Sử Mật Tư dường như đã dự liệu được ngày chết của Dương Thiên.

Mà lúc này, lão Hán Khắc hỏi: “Nói cho ta nghe một chút, tiểu tử kia rốt cuộc mạnh cỡ nào?”

Smith vì đề cho lão Hán Khắc chạy tới Hoa Hạ, hạ thấp Dương Thiên xuống.

“Tiểu tử kia không có bản lĩnh lớn, nhưng khẩu khí rất lớn, hẳn từng nói, ai tới đều phải chết, người dám đi, phải để một người đi theo.”

“Có ý gì?” Lão Hán Khắc nhíu mày.

Smith nói: “Ý của tiểu tử kia chính là tìm người nhặt xác cho người.”

Hắn nói lời này nửa thật nửa giả, che giấu thực lực cường đại của Dương Thiên, mặt khác lại một mực đang chọc giận lão Hán Khắc.

Quả nhiên là vậy!

Khi lão Hán Khắc nghe được Smith nói những lời này, lập tức nổi trận lôi đình.

Từng cỗ khí tức huyết tinh từ trong thân thể lão Hán Khắc phát ra.

Cơ bắp trên người hắn căng phồng, trực tiếp căng rách quần áo, lộ ra da trắng người cường tráng.

Trên mặt cũng nhanh chóng phát sinh biến hóa, răng nanh sắc bén lộ ra.

Trong khoảng thời gian ngắn, lão Hán Khắc đã hoàn toàn biến thành một người sói.

Hơn nữa, đây là chung cục của người biến dị.

Toàn bộ thân thể bị lông tóc bao trùm, một đôi con ngươi không có chút tình cảm nào lộ ra hết sức đáng sợ.

Hắn dùng tiếng nói trầm thấp âm lãnh nói: “Ta muốn giết hắn, ta nhất định phải giết hắn.”

Smith nghe vậy, cố nén hưng phấn trong lòng nói: “Lão Hán Khắc, ngươi tính lúc nào xuất phát? Máy bay ta đã chuẩn bị cho ngươi, lúc nào cũng có thể xuất phát.”

Lão Hán Khắc mắt thú nhìn thoáng qua thi thể con trai mình, sau đó âm trầm nói: “Ta muốn làm xong nghi thức tang lễ cho con trai ta, ba ngày sau xuất phát.”

Smith tuy rằng nôn nóng, nhưng lại không dám phản bác, chỉ có thể gật đầu.

Vị lão lang nhân này ra tay, theo Smith, tuyệt đối có thể quét ngang Hoa Hạ, hung hăng giúp hắn xả một ngụm ác khí.

— —

Ngày hôm sau khi đi tới Áo đảo.

Sáng sớm, mơ mơ màng màng, Dương Thiên chỉ nghe thấy một giọng nói âm ỉ bên tai hắn.

Dương Thiên mở hai mắt ra, chỉ thấy Tiểu Manh Bảo đã nín đủ sức để kéo cánh tay của hắn nói: “Con sâu lười, đừng ngủ nữa, mau đứng lên.”

Dương Thiên ngáp một cái nói: “Tiểu Thiên, sao con dậy sớm như vậy? Quần áo là do con mặc đó?”

Tiểu Manh Bảo tức giận nói: “Bây giờ cũng đã là phơi nắng dưới mông rồi, đã không còn sớm nữa, ngươi cái đồ lười biếng, ta đã gọi ngươi rất nhiều lần rồi, ngươi không chịu nổi, sau này ta cũng không trông cậy vào ngươi giúp ta mặc quần áo nữa, hừ!”

Dương Thiên bất đắc dĩ nói: “Vậy ngươi bảo ta làm cái gì?”

Mất đi một giọt tiên linh chi huyết, hắn trở nên thích ngủ, mà Tiểu Manh Bảo đạt được giọt tinh huyết kia, mỗi thời mỗi khắc thần thái đều sáng láng.

Tiểu Manh Bảo không biết cái này, nàng tìm được giày của Dương Thiên, giúp hắn mặc vào nói: “Lời bàn rửa tay quá cao, ta với không tới, ngươi giúp ta rửa mặt, giúp ta nặn kem đánh răng, giúp ta...”

Nàng nói một đồng lớn, Dương Thiên sắp phát điên rồi.

Thật vất vả hầu hạ công chúa này xong, lúc này hai người mới ra cửa.

Mà lúc này, Sáu Hầu đã chờ ở ngoài cửa khách sạn.

Sau khi gặp được Dương Thiên, Sáu Hầu vội vàng cung kính hành lễ nói: “Dương tiên sinh khỏe không!”

Dương Thiên gật đầu nói: “Nơi này ngươi quen thuộc, mang theo chúng ta đi dạo khắp nơi, đi đến nơi phồn hoa nhất.”

Khỉ ồm cười ha ha nói: “Được rồi, Dương tiên sinh ngài yên tâm.”

Trên đường, vòng vo một hai giờ, Dương Thiên cũng không nói dừng lại, khỉ ồm hiểu được nhìn mặt đoán ý, tự nhiên nhìn ra được Dương Thiên Chí không ở đây.

Hắn dò hỏi: “Dương tiên sinh, không biết mục đích ngài đến Áo đảo là gì, nơi này ta có thể giúp được không?”

Dương Thiên nhìn hấn một cái rồi mở miệng nói: “Nơi này không phải là Las Vegas phương Đông sao?”

Khỉ ồm nghe vậy, mí mắt nhảy dựng, lập tức hiểu được mục đích của Dương Thiên.

Hấn mở miệng hỏi: “Dương tiên sinh tới nơi này là vì chơi cái kia?”

Dương Thiên gật đầu nói: “Đúng! Trước tiên người nói cho người một chút, sòng bạc có tên trên bảng xếp hạng ở đây, tổng cộng có mấy cái.”

Khỉ ồm nghe vậy, lập tức hưng phấn nói: “Ha ha, Dương tiên sinh, nếu ngài hỏi ta chuyện này, chính là hỏi đúng người rồi. Áo đảo tổng cộng có bốn sòng bạc đứng đầu, trong đó, đứng đầu chính là sòng bạc Bồ Kinh của Hà tiên sinh, hấn ngài đã nghe qua chưa?”

Dương Thiên nhú mày!

Khỉ ồm thấy vậy, khước miệng giật giật, hấn hiểu được nhìn mặt mà nói chuyện tự nhiên nhìn ra, Dương Thiên là lần đầu tiên nghe thấy cái tên này.

Hấn một mặt im lặng.

Đến Áo đảo chơi cái này, thế mà không biết tên Hà tiên sinh, thật sự là hiếm thấy.

Sáu Hàu càng thêm nhận định Dương Thiên chỉ là một công tử nhà giàu, đến nơi đây, chỉ là vì đưa tiền cho sòng bạc...

Chương 599 - Sáu tám thẻ đánh bạc.

Dương Thiên liếc mắt nhìn Sáu Hàu, thanh âm bình tĩnh nói: "Nói hết những gì người biết ra đi."

Khỉ ồm gật đầu nói: “Áo đảo được xưng là một trong tứ đại sòng bạc thế giới, ngành đánh bạc lại bị chính phủ đặc khu định là sản nghiệp đầu rồng kinh tế Áo đảo, trong đó nổi tiếng nhất chính là sân giải trí Bồ Kinh ta vừa nói với ngài, là sản

nghiệp của Hà tiên sinh, thế kỷ trước vào những năm 70, đầu tư sáu ngàn vạn, là sản nghiệp lớn nhất của Toàn Áo đảo.

Tiếp theo là khu vui chơi người Venice, là thôn Venice do tập đoàn Kim Sa nước M đầu tư vào Las Vegas, mười mấy năm trước đầu tư khoảng hơn triệu đồng, chiếm cứ vị trí thứ hai.

Dương tiên sinh ngài dừng nhìn hai mươi ức này ở hôm nay lại rất nhiều đại lão đều có giá trị con người như vậy, nhưng nếu là đặt ở mười mấy năm trước, toàn bộ Áo đảo có thể lấy ra con số này, không vượt qua số lượng một bàn tay.”

Dương Thiên gật đầu nói: “Tiếp tục giới thiệu.”

Khỉ ồm không dám thất lễ, tiếp tục mở miệng giảng giải.

“Vị thứ ba là sân giải trí thiên địa của Tân Khuyết Thiên Địa, sân giải trí này là sân giải trí do con trai của Hà tiên sinh sáng tạo, quy mô cũng không lồ, là sản nghiệp mới mấy năm qua, nghe nói đầu tư năm mươi tỷ, một ngày thu đầu vàng.

Vị cuối cùng là một gia tộc Đại Thương, nơi nghỉ dưỡng của khách sạn Duyệt Dong và khách sạn Ngân Hà, là nơi hợp tác của các tập đoàn giải trí Ngân Hà. Tuy nhiên, hiện tại nó thuộc quyền khống chế của gia tộc Đại Thương ở Đông Doanh, tuy là sản nghiệp của Tiểu Quỷ Tử, nhưng thực lực rất mạnh, sản nghiệp của bốn nhà này, trong tay nắm sáu lá bài cược của Áo Đảo.”

“Đánh bài?”

Dương Thiên nghe vậy nhú mày nói: “Có ý gì?”

Khỉ ồm vội vàng giải thích: “Trước đây sau khi Áo đảo cho phép mở sòng bạc đưa ra chính sách, người bên dưới giãy giụa được gió tanh mưa máu, cuối cùng do Hà tiên sinh ra mặt, mang phân ngạch thị trường toàn bộ Áo đảo hóa thành sáu phần, cũng chính là toàn bộ Áo đảo chỉ có thể chịu đựng phân ngạch sòng bạc sáu phần này, đây cũng là vì phòng ngừa người ngoài một lần nữa tiến vào chia cắt.”

Dương Thiên bình tĩnh hỏi: “Sáu tám bài bài này được chia như thế nào?”

Sáu Hầu mở miệng nói: “Hà tiên sinh Bồ Kinh kinh bài giải trí chiếm cứ ba tám đồ bài, phân ngạch lớn nhất, hoàn toàn không

thẹn với địa vị bá chủ, ba nhà còn lại thì là một người một tấm đồ bài.

Khu giải trí người Venice, sau lưng có tập đoàn kim Toa Las Vegas làm chỗ dựa, được chia một tấm bài.

Mà con trai của Hà tiên sinh, có một tầng quan hệ này của hắn, cho nên chỗ ăn chơi thiên địa mới của hắn mới có thể đứng vững gót chân ở Áo đảo.

Về phần sân giải trí Ngân Hà, là người của gia tộc Đông Doanh Đại Thương mua được từ trong tay Hà tiên sinh, nghe nói lúc trước bỏ ra tám tỷ nhân dân tệ, cho nên cũng được chia một tấm bài!”

Dương Thiên nghe vậy không khỏi tặc lưỡi nói: “Hà tiên sinh kia dường như rất lợi hại, nói như vậy, sáu lá bài đánh bạc, hắn đã từng có tổng cộng năm lá?”

Khỉ ôm gật đầu, trong ánh mắt mang theo sùng bái nói: “Hà tiên sinh ở thế kỷ trước đã dương danh hải ngoại, nghe nói hắn có trí nhớ siêu phàm, ở thế kỷ trước cùng thế giới tất cả lão đại sòng bạc đánh bạc ba ngày ba đêm, cuối cùng thắng được 6 ức thân gia, phải biết rằng thế kỷ trước ba mươi sáu ức đó là con số ghê gớm a, cơ hồ có thể so sánh với thu nhập tài chính của Áo đảo gần nửa năm.

Hơn nữa, hắn là người trọng tình trọng nghĩa, là người có tính tình, kết giao bằng hữu vô số, mang đồ đệ cũng là ở trên ván bài thế giới đều có địa vị rất cao, hắn là người quyền thế lớn nhất trên Áo đảo Bắc Thái sử, thu lợi nhiều nhất, danh khí vang nhất, vua bài tại vị lâu nhất, cả đời tràn ngập sắc thái truyền kỳ.

Tuy đã lui về phía sau màn, nhưng ai cũng không dám khinh thường, ngành du lịch của Áo đảo làm nền kinh tế của Áo đảo, không thể bỏ qua công lao của hắn.”

Dương Thiên đắm chiêu nói: “Áo Đảo Đồ Vương, ha ha thú vị, thật chờ mong có thể độ sức với hắn.”

Khỉ ôm nghe vậy, sợ tới mức một chân đạp chân ga đến tận cùng, thiếu chút nữa đụng vào xe người ta, hắn ta kinh hãi chảy mồ hôi lạnh, vội vàng đánh mạnh tay lái, lúc này mới khó khăn lắm tránh được.

Hắn lau mồ hôi lạnh trên trán, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, khước miệng nhếch lên một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, nói: “Dương tiên sinh, ngài thật đúng là biết nói đùa đấy.”

Dương Thiên cười nhạt một tiếng.

Khí ồm rồi rầm một lát, cũng nhanh chóng nhắc nhở: “Dương tiên sinh, ở đại lục ngài nói câu này không có vấn đề, nhưng ở chỗ này, ta khuyên ngài vẫn nên chú ý một chút, bởi vì địa vị của Hà tiên sinh ở chỗ này vô cùng cao, ủng hộ hắn cũng có rất nhiều, lời ngài nói nếu như bị người khác nghe được, nhất định sẽ tạo thành phiền toái không cần thiết cho ngài.”

“Không sao!”

Dương Thiên làm ăn bình tĩnh mở miệng.

Trên thế giới này, người có thể uy hiếp hắn, tựa hồ còn chưa xuất hiện.

Hơn nữa hắn có Tử Cực Kim Đồng, có năng lực thấu thị hết thảy, còn có thần niệm, có thể sửa kết cục trận đấu.

Không có chút năng lực ấy, Dương Thiên cũng sẽ không tới đây kiếm tiền.

Đã có người phong Đỗ Vương, Dương Thiên ngược lại có hứng thú được phong làm đồ thánh.

Sáu Hầu nhìn Dương Thiên một cái, hiếu kỳ hỏi: “Dương tiên sinh, ta giới thiệu nhiều như vậy, ngài đã nghĩ kỹ đi đến một sòng bạc rồi sao?”

Dương Thiên mở miệng nói: “Người vừa nói sòng bạc Ngân Hà là do người Đông Doanh không chế cổ phần, vậy chúng ta đi nơi này, trước thắng một chút chơi đùa.”

Khước miệng khí ồm giật giật.

Nhìn Dương Thiên nói chuyện ngông cuồng như vậy, hắn càng thêm nhận định Dương Thiên chỉ là Tiểu Bạch mới vừa ra ngoài chưa từng thấy qua bao nhiêu việc đời.

Loại người này ỷ vào trong nhà mình có chút tiền, liền coi trời bằng vung, không có trải qua bất luận gió táp mưa sa gì.

Khí ồm giống như dự liệu được thiếu niên sau khi đi vào, thua tiền sẽ khóc nhè.

Nhưng Mạc Tà đã thông báo cho hắn, nhất định phải chiêu đãi Dương Thiên thật tốt, hắn cũng không dám nói cái gì, chỉ có thể lái xe đi tới sân giải trí của ngân hàng Áo Đảo.

Một đường từ bãi đỗ xe đi tới, nơi này đỗ đầy xe sang trọng, con ngựa quý của Sáu Hầu coi như cao cấp, ở chỗ này, cấp bậc giống như là một chiếc xe đạp vậy.

Không chỉ có người trong nước, còn có người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh, toàn bộ đều hội tụ ở đây.

Ba người vào cửa, chỉ thấy bên trong xanh vàng rực rỡ, không gian rất lớn.

Người ở bên trong, vô luận là phục vụ viên, hay là chia bài, đều là tuấn nam mỹ nữ, vô cùng đẹp mắt.

Về phần những người khác tới nơi này chơi đùa, không có ai không phải là âu phục giày da, hành vi cử chỉ đều là bất phàm.

Mà cách ăn mặc giống như ba người Dương Thiên, tổ hợp kỳ quái này, thật đúng là không nhìn thấy.

Khi ôm có chút lúng túng nói: “Dương tiên sinh, ngài muốn chơi, muốn ta đổi cho ngài một ít lợi thế hay không? Không biết ngài muốn đổi bao nhiêu?”

Dương Thiên cười nhạt một tiếng, mở miệng nói: “Ta không mang tiền!”

“Cái gì?”

Khi ôm nghe vậy hoàn toàn choáng váng.

Không mang theo tiền? Không mang tiền còn dám vào đây chơi, thiếu niên trước mắt này ngu ngốc hay sao?

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi đánh giá Dương Thiên một lần nữa.

Mặc quần áo mặc dù tinh xảo, nhưng tuyệt đối không tính là xa xỉ phẩm gì.

Trên cổ, trên cổ tay, ngay cả đồng hồ đeo tay có thể biểu hiện thân phận cũng không có.

Nhìn ông chủ lớn trong thương nghiệp của người ta, trên tay đeo mấy cái nhẫn, dây chuyền vàng, đồng hồ vàng của Lao

Lục Sĩ. Trên cánh tay kẹp một túi công vụ, cho dù bên trong không phải là tiền mặt thì cũng đều là thẻ ngân hàng.

Cái gì cũng có, một đồng lớn, màu sắc rực rỡ, vô cùng rung động.

Lại nhìn Dương Thiên, ngay cả một cái ví tiền cũng không có.

Khỉ ốm mặt xanh mét.

Hắn không rõ mình lẫn lộn ở đây coi như không tệ, vì sao Mạc Tà lại giao phó hắn chiêu đãi tên nghèo mặt rệp trước mắt.

Đây không phải là dùng dao mổ trâu sao?

Dương Thiên thần sắc như thường, hắn đến đây để kiếm tiền không phải để bồi thường tiền, cần phải mang tiền sao?

Bất quá bây giờ xem ra tựa hồ có một chuyện xấu hổ.

Bởi vì hắn không có tiền vốn, không có tư cách đi đánh bạc.

Khỉ ốm mặt đầy hắc đạo: “Dương tiên sinh, chúng ta trở về đi, nơi này kỳ thật cũng không vui.”

Lúc hắn nói câu nói này, ngữ khí đã không còn nịnh nọt như trước.

Nghĩ đến hai ngày nay vốn còn dự định lấy lòng Dương Thiên, đối phương sẽ cho hắn một ít tiền boa gì đó.

Nhưng hiện tại hắn thấy tiểu tử trước mắt này còn có tiểu nữ hài, không ăn uống của hắn đã không tệ rồi.

Mà lúc này, Tiểu Manh Bảo trong ngực Dương Thiên ghé vào bên tai Dương Thiên cười hì hì nói: “Dương Thiên, ta có tiền.”

Giọng nói của nàng tuy nhỏ, nhưng khỉ ốm thông minh cơ linh, lập tức nghe được.

Ánh mắt hắn đột nhiên sáng lên, lại một lần nữa đánh giá Liễu Tiểu Tiêu.

Khoan hãy nói, tiểu Manh Bảo trước mắt này mặc quần áo hết sức quý khí, giống như một tiểu công chúa, cầm kẹo của Gia Lai ở Đại Bảo trong tay.

Phải biết rằng, không có con đường, cho dù là người có tiền cũng không ăn được.

Nghe nói rẻ hơn một chút phải mất mấy ngàn tệ một hộp, đắt hơn vạn lần.

Khí ồm không khỏi nghi hoặc.

Chẳng lẽ là hẩn một mực nhìn lầm, thiếu niên trước mắt này chỉ là người hầu, mà kẻ có tiền chân chính, là tiểu manh bảo này?

Ngẫm lại trước đó Tiểu Manh Bảo gọi thẳng tên của thiếu niên, hẩn không khỏi càng thêm nhận định ý nghĩ của mình.

Nghĩ đến đây, hẩn không khỏi sinh lòng oán hận Mạc Tà ở xa ngàn dặm.

Ai là chủ ai cũng không nói rõ ràng, hại hẩn cũng không phân rõ là ai.

Lúc này, khí ồm xoa xoa khuôn mặt cứng ngắc, lộ ra nụ cười càng thêm nịnh nọt thân thiết hơn so với vừa rồi, nhìn Tiểu Manh Bảo nói: “Tiểu muội muội, ngươi có bao nhiêu tiền vậy?”

Tiểu Manh Bảo nhìn khí ồm một chút, sau đó dưới ánh mắt mong đợi của y, móc ra một cái trâm thép...

Chương 600 - Xem thường ai?

"Chỉ có bấy nhiêu thôi sao?"

Khí ồm nhìn cái bánh bao bằng đồng trên tay Tiểu Manh Bảo, chỉ cảm thấy tâm tình thiếu chút nữa hỏng mất.

Tiểu Manh Bảo ngây thơ gật đầu nói: “Ừm ừm, đây chính là kho vàng nhỏ của Tiểu Tiêu đấy, chỉ có thể đưa cho Dương Thiên, không cho người.”

Nói xong, còn giống như khí ồm khoe khoang một chút.

Khí ồm cảm giác đau răng muốn chết.

Hẩn hít sâu một hơi nói: “Ngươi yên tâm, ta không cần.

Khỉ ồm xem như đã nhìn ra, hai người không phải đến sòng bạc chơi, mà là tìm chuyện.

Tới đây chỉ lấy một đồng tiền xu, có thể chơi cái gì? Nơi này trừ một cái máy con hổ mà đứa bé chơi cần một đồng tiền xu, muốn đổi thẻ đánh bạc, mệnh giá thấp nhất cũng là mười đồng.

Số lượng nhỏ nhất ở lầu hai đều là một trăm.

Lầu ba mệnh giá nhỏ nhất cũng là một ngàn.

Cái chỗ tầng cao nhất kia, lợi thế nhỏ nhất mệnh giá cũng phải một vạn khối.

Hắn thật sự không còn mặt mũi ở lại chỗ này nữa, vội vàng tìm cơ hội nói: “Ta còn có việc, đi trước, các người ở đây chơi vui vẻ.”

Nói xong, không đợi Dương Thiên có bất kỳ phản ứng nào đã trực tiếp rời đi.

Dương Thiên liếc nhìn bóng lưng khỉ ồm, trên mặt không vui không buồn.

Tiểu tử này cần trọng, vừa rồi hắn vốn định thắng tiền phân cho hắn một ít phí tổn.

Nhưng hiện tại xem ra, đối phương dường như cũng không cần.

Tiểu Manh Bảo hừ một tiếng, nhìn khỉ ồm một cái, ồm cổ Dương Thiên nói: “Dương Thiên, người kia xem thường chúng ta.”

Dương Thiên cười ha hả, vượt cái mũi tinh xảo của Tiểu Manh Bảo nói: “Ba ngày sau, toàn bộ Áo đảo, không ai dám xem thường chúng ta.”

Lời này của thiếu niên tràn ngập tự tin cường đại.

Hắn có năng lực này!

Tiểu Manh Bảo cười hì hì, bẹp một tiếng lại hôn lên mặt Dương Thiên, ngây thơ nói: “Tiểu Thiên tin tưởng người.”

Dương Thiên cười xoa xoa cái đầu nhỏ của nàng, cầm tiền xu trong tay Tiểu Manh Bảo lên, mở miệng nói: “Tiểu Thiên nhìn

xem, xem ta làm thế nào để cho người lật đồng tiền xu này lên tám trăm tỷ lần!”

Con mắt Tiểu Manh Bảo đều sáng lên, không ngừng nghiêm túc đếm bàn tay nhỏ bé, nhưng mà, đếm nửa ngày vẫn không thể nào hiểu được.

Sau đó vẻ mặt nàng hưng phấn nói: “Dương Thiên, tăng lên tám trăm ức là bao nhiêu tiền nha.”

Dương Thiên ôm cô bé cưng chiều nói: “Đợi đến lúc đó, con sẽ biết.”

Đang nói thì đã đi tới bên cạnh lão hồ cơ.

Lúc này, khi ồm đi tới ngoài cửa quả thực sắp bị chọc giận điên rồi.

Hắn lấy điện thoại ra gọi điện thoại cho Mạc Tà.

Sau khi điện thoại được kết nối, trong giọng nói của Sáu Hàu mang theo vẻ không vui hỏi: “Mạc Tà tiên sinh, tin tức ngài cho ta có phải sai lầm rồi không?”

Mí mắt Mạc Tà giật giật, hỏi: “Làm sao vậy?”

Khi ồm tức giận nói: “Ta cảm giác mình bị lừa gạt, tiểu tử kia căn bản không có bất cứ quan hệ gì với phú hào.”

Sắc mặt Mạc Tà lập tức trở nên khó coi.

Hắn ta cắn răng nói: “Người đả tặc tội hán ta?”

Sáu Hàu nghe được lửa giận trong thanh âm của Mạc Tà.

Hắn lắc đầu nói: ” Không có, chỉ có điều ta tìm có rồi đi, để một mình hán ở lại nơi đó. Mạc Tà tiên sinh, ngài không biết đó thôi, tiểu tử kia tới sòng bạc, chỉ lấy một đồng xu, ta cảm giác mất mặt chết mất.”

“Quân vô lại!”

Mạc Tà nộ khí trùng thiên.

Khi ồm gật đầu nói: “Đúng vậy, hán xác thực rất khốn nạn, ta lao tâm lao lực trợ thủ cho hán, vốn cho rằng hán có thể cho ta một ít tiền boa các loại đồ vật, nhưng lại không nghĩ rằng hán chỉ là một kẻ nghèo.”

Bên điện thoại Mạc Tà nghe nói như thế, quả thực muốn bóp nát di động.

Trong cổ họng hắn phát ra tiếng gầm thét giống như dã thú, nói: “Khốn kiếp, ta nói ngươi là hỗn đản, ngươi dám xem thường Dương tiên sinh? Ngươi cũng biết trên trung tâm hội triển lãm quốc tế Giang Nam, Dương tiên sinh trực tiếp lấy tiền mặt một trăm ức nhân dân tệ, đem toàn bộ tiền mặt của thành phố Hàng Thủy đều lấy, xe chở tiền kéo không được, trực tiếp xuất động xe tải hạng nặng đến kéo tiền, trong phòng không bỏ xuống được trực tiếp chất đống đến ngoài cửa, đủ chất ba ngọn núi nhỏ, ngươi dám xem thường Dương tiên sinh? Ngươi tính là cái gì?”

Năm tỉnh Tây Nam, sáu tỉnh Giang Nam lấy Dương tiên sinh làm đầu, hắn chỉ cần mở miệng, sẽ ở trong vòng một ngày gom góp mười tỷ. Tập đoàn Thiên Thần là của hắn, thị trường mấy chục tỷ, tất cả mọi người nịnh bợ hắn, mà ngươi cũng dám xem thường hắn? Ta có nói với ngươi hay không, ngươi nếu dám bất kính đối với Dương tiên sinh, ta sẽ đuổi giết ngươi đến chân trời góc biển?”

Khi ôm nghe vậy, chân đều mềm nhũn.

Mạc Tà là người đứng đầu sáu tỉnh Giang Nam, là võ giả cổ.

Hắn từng làm việc dưới trướng Mạc Tà, tự nhiên biết rõ thực lực của Mạc Tà.

Theo khi ôm xem ra, thực lực Mạc Tà, một người có thể quét ngang toàn bộ Áo đảo.

Sắc mặt hắn tái nhợt, há to miệng đang muốn giải thích.

Nhưng Mạc Tà lại không cho hắn cơ hội giải thích.

Thanh âm Mạc Tà lạnh lùng nói: “Ngươi chờ đó, ta lập tức lên đường đến Áo đảo, trốn đi, đừng nói ta không cho ngươi cơ hội, trốn càng xa càng tốt, nếu không bị ta phát hiện, ngươi chỉ còn đường chết.”

Nói xong những lời này cúp điện thoại.

Một biệt thự ở Giang Nam.

Trong lòng Mạc Tà không thể bình tĩnh.

Hắn mượn đan dược của Dương Thiên đã đột phá đến cảnh giới Tiên Thiên. Dương Thiên có thể nói là có ơn tái tạo với hắn không thua gì ơn tái tạo.

Lúc trước thiếu niên ban cho hắn một viên đan dược, không đòi bất kỳ thù lao nào, điểm này vẫn luôn là tâm bệnh của hắn.

Vốn định báo đáp Dương Thiên thật tốt, tìm một người dẫn đường cho hắn đi trên hành trình Áo đảo.

Thật không ngờ, hắn lựa chọn người dẫn đường tỉ mỉ, vậy mà để Dương Thiên ở lại sông bạc, một mình chạy mất.

Hắn ta có mặt mũi nào ở lại chỗ này nữa.

Hiện tại điều duy nhất Mạc Tà có thể làm, chính là đi đến Áo đảo, bắt lấy Sáu Hầu, thỉnh tội với Dương Thiên!

Áo đảo, sắc mặt khi ốm lúc này tái nhợt không còn chút máu.

“Xong xong rồi, xong rồi!”

Hắn nào có nghĩ đến thân phận của thiếu niên này khủng bố như vậy, nghe giọng điệu của Mạc Tà, thiếu niên kia dường như còn có địa vị cao thượng hơn cả Mạc Tà.

Khí ồm không khỏi âm thầm hối hận.

Ánh mắt của hắn lần nữa xuất hiện sai lầm nghiêm trọng, đắc tội người không nên đắc tội.

Bây giờ hắn đã có ý muốn chết, biết cơ hội sống sót duy nhất lúc này chính là đi tìm Dương Thiên xin lỗi.

Nếu không, hậu quả không phải hắn có khả năng thừa nhận.

--

Lúc này, Dương Thiên và Tiểu Manh Bảo đứng bên cạnh Lão Hồ Cơ, đây là trò chơi đơn giản nhất, sau khi nhét vào giao diện lựa chọn tên một số trái cây biểu hiện trên giao diện, ví dụ như dưa hấu, đào, sau đó lựa chọn bội số là được, còn lại phải xem vận khí.

Mà thân niệm của Dương Thiên hoàn toàn có thể không chế bên trong, cho nên, bất kể Tiểu Manh Bảo lựa chọn cái gì, đều sẽ thắng gấp bội.

Chỉ trong chốc lát, hai người đã thắng hơn một trăm đồng tiền xu, thắng đồng tiền xu trong máy bay hồ không còn một xu thừa nào.

Người thanh niên hơn hai mươi tuổi mặc âu phục nhẵn hiệu nổi tiếng bên cạnh hai người kia, khước miệng khẽ nhếch lên, sau đó giơ ngón tay cái lên với Dương Thiên, nói: “Huynh đệ, người là người đầu tiên ta nhìn thấy có thể chơi trò phá sản máy bay lão hồ.”

Khước miệng Dương Thiên lộ ra vẻ tươi cười nói: “May mắn mà thôi.”

Thanh niên kia cũng lộ ra nụ cười ý vị thâm trường.

Hắn cũng không cho rằng là vận khí, ngay cả mười lần, mỗi lần đều ép bội số cao nhất, hơn nữa một lần cũng không thua.

Tỷ lệ này cũng không cao.

Hắn cười vươn tay mở miệng nói: ” Huynh đệ, làm quen một chút, ta tên Thôi Viễn, là người của cảng đảo.”

Dương Thiên vươn tay, nắm lấy tay đối phương, cười nhạt nói: “Dương Thiên, đến từ Tây Nam của đại lục!”

Thôi Viễn có chút nghi hoặc nói: “Dương Thiên? Cái tên này hình như đã nghe qua ở đâu rồi?”

Dương Thiên cười cười nói: “Người trong nước có không ít người gọi cái tên này, có lẽ ngươi nhớ lầm.”

Thôi Viễn cười ha hả gật đầu nói: “Cũng phải, người lần đầu tiên tới nơi này chơi?”

Dương Thiên gật đầu nói: “Ừ, nơi này cái gì hay nhất, Thôi huynh có đề cử gì không?”

Thôi Viễn nói: “Ta tới nơi này chơi đùa nhiều lần, Áo đảo có nhiều loại cá thể, có thể nói là đứng đầu thế giới, huynh đệ ngươi am hiểu cái gì?”

Dương Thiên suy nghĩ một chút rồi nói: “Hình như cái gì cũng không am hiểu, chỉ là đến giải trí.”

Hắn không có hứng thú với xổ số.

Tới nơi này không có ý gì khác, chính là muốn kiếm chút tiền trở về.

Thôi Viễn giới thiệu nói: “Nơi này có rất nhiều cách chơi, người muốn chơi cái gì ta đi cùng người, cũng dính chút vận khí của người.”

Dương Thiên suy nghĩ một chút rồi nói: “Vậy thì xúc xắc đi, ta chỉ quen thuộc như vậy thôi.”

“OK!”

Thôi Viễn cười xòa nói: “Đi thôi, Đầu Tử ở bên kia!”

Dương Thiên nói: “Chờ một chút, ta đi đổi một thẻ đánh bạc trước.”

Nói xong, giơ tay lên hơn một trăm tiền xu.

Thôi Viễn gật gật đầu, ra hiệu hắn chờ ở đây.

Dương Thiên ôm Tiểu Mạnh Bảo đi tới chỗ trao đổi thẻ đánh bạc, trực tiếp ném một trăm đồng xu lên bàn, mở miệng nói: “Đổi thẻ đánh bạc!”

Hai nhân viên công tác xinh đẹp ở trước quầy sững sờ, đổi thẻ đánh bạc như vậy, các nàng làm việc lâu như vậy vẫn là lần đầu tiên gặp phải.

Nhân viên công tác kia đánh giá Dương Thiên một chút, thần sắc mang theo khinh thường ngữ khí cũng tràn ngập ngạo mạn nói: “Chờ một chút, chúng ta trước đếm một chút.”

Đây là vô duyên vô cớ gia tăng lượng công việc cho nàng, xem ra thiếu niên trước mắt này chỉ là kẻ nghèo hèn mà thôi, không cần thiết phải tươi cười đón chào.

Hơn một trăm thẻ đánh bạc, chỉ có thể thua một lần ở đây!

Chương 601 - Vận khí mà thôi!

Dương Thiên tự nhiên nhìn ra vẻ mặt khinh thường của nhân viên công tác này.

Hắn lạnh nhạt mở miệng nói: “Không cần đếm, nơi này tổng cộng là hơn một trăm năm mươi đồng tiền xu, đổi cho ta một con số một trăm đồng chip, còn lại cho người tiền boa.”

Nữ tử diễm trang kia nghe vậy mặt cũng tái đi.

Năm mươi đồng tiền boa, đều là tiền xu, đây là sỉ nhục ai đây.

Một nhân viên thanh tú khác cười ngọt ngào nói: “Vâng thưa tiên sinh, xin chờ một lát, hiện tại ta sẽ đổi cho ngài.”

Nói xong, lấy ra một thẻ đánh bạc màu đỏ.

Nữ tử diễm trang kia đoạt lấy thẻ đánh bạc.

Nàng nhìn Dương Thiên, tức giận hừ một tiếng, đặt một trăm đồng tiền cược lên bàn, khẽ nói: “Cầm lấy đi.”

Sắc mặt Dương Thiên vẫn không vui không buồn.

Hắn hờ hững nói: “Hiện tại người ấn tượng sâu sắc với ta, chờ ta rời đi, người sẽ càng khắc sâu ấn tượng đối với ta.”

“Chỉ bằng người?”

Diễm trang nữ tử đùa cợt.

“Chỉ bằng nó!”

Dương Thiên giơ lên một thẻ đánh bạc trong tay!

Nàng đang muốn châm chọc lần nữa, thì nhân viên thanh tú bên cạnh vội vàng kéo nàng lại.

Sau đó vẻ mặt xin lỗi nhìn Dương Thiên nói: “Thật xin lỗi tiên sinh, ta xin lỗi đồng bạn của ta, chúc tiên sinh ở chỗ này đánh cược tất thắng.”

Ánh mắt Dương Thiên bình tĩnh, nói: “Cảm ơn cát ngôn của người, mặt khác, nàng sẽ hối hận.”

Nói xong, nhìn nữ tử diễm trang một cái, sau đó nắm tay nhỏ của Tiểu Manh Bảo rời đi.

Nữ tử diễm trang khinh thường xì một tiếng, nhìn bóng lưng Dương Thiên âm thầm mắng: “Đế nhũ!”

Một mỹ nữ thanh tú khác khuyên nhủ: “Tiểu Lệ, người không thể như vậy, người ta là khách.”

Nữ tử diễm trang ngạo mạn nói: “Khách nhân cái rắm, không có tiền thì giả bộ lang sói cái rắm gì, còn khiến ta hối hận, hẳn có tư cách sao.”

Lúc này nàng chẳng thèm ngó tới Dương Thiên, nhưng mà chờ Dương Thiên rời khỏi nơi này, nàng thật sự hối hận đến xanh ruột.

Dương Thiên chậm rãi đi tới bên cạnh Thôi Viễn.

Thôi Viễn cười hỏi: “Đã đổi xong chưa?”

Dương Thiên gật đầu, giơ thẻ đánh bạc màu đỏ về phía Thôi Viễn.

Thôi Viễn thấy vậy sững sờ, sau đó hỏi: “Người chỉ đổi một trăm thẻ đánh bạc?”

Dương Thiên mở miệng nói: “Sao vậy? Ít sao?”

Thôi Viễn cười khỏ nói: “Nơi này không phải là máy bay của hồ, tùy tiện một lần đã lỗ vốn rồi, người muốn chơi ít nhất đổi được một vạn đồng đúng không?”

Dương Thiên cười nhạt nói: “Đây là tất cả tài sản hiện tại của ta.”

Thôi Viễn có chút choáng váng, hắc ha ha cười nói: “Cũng không sao, chỗ ta còn có rất nhiều thẻ đánh bạc, cần phải tùy tiện lấy, thắng tính cho người, thua tính cho ta.”

Dương Thiên cười cười không nói gì.

Dường như ở đây không có người nào có thể thắng được hắn.

Cùng Thôi Viễn đến một bàn đánh bạc có xúc xắc với số lượng người thừa thớt.

Thôi Viễn giới thiệu: “Trong cốc có ba con xúc xắc, điểm từ bốn đến mười là nhỏ, mười một đến mười là lớn, ba và mười tám, còn liên tiếp gọi là báo, đặt lớn thì tỷ lệ đặt cược là một một, nếu có lòng tin với bản thân, có thể đặt cược, ví dụ như nhà cái lắc được bốn, nếu người đặt trúng bốn, sẽ phải bồi năm mươi lần. Còn báo vì tỷ lệ nhỏ, nếu đặt cược sẽ tăng gấp trăm lần.”

Dương Thiên gật đầu nói: “Rất đơn giản.”

Thôi Viễn cười mở miệng nói: “Tuy đơn giản, nhưng cái này toàn bộ dựa vào vận khí.”

Nói xong, hắn lấy ra một ngàn thẻ đánh bạc đặt lên tiêu thượng, cười nhìn Dương Thiên nói: “Đánh cược đi.”

Dương Thiên cười nhạt nói: “Không vội, hắn còn chưa dừng lại, ngươi có đặt cược hơi sớm không?”

Thôi Viễn cười ha ha nói: “Ta cũng không có khả năng nghe ra được là lớn hay nhỏ, chỉ có thể dựa hết vào vận may.”

Dương Thiên gật đầu.

Thôi Viễn hỏi: “Huynh đệ, sao ngươi còn chưa đặt cược?”

Dương Thiên mở miệng nói: “Trước chờ hắn dừng lại đã.”

Thôi Viễn thấy vậy có chút lơ đãng, hắn cũng không cho rằng Dương Thiên Chân có thể nghe ra được.

Có thể có bản lĩnh này, không có hai mươi năm khổ công căn bản không có khả năng, mà thiếu niên mới bao nhiêu tuổi, coi như là vừa ra đời đi học, cũng không dám cam đoan nghe ra cái gì.

Chung xúc xắc của người chia cuối cùng cũng rơi xuống, hắn mở miệng nói: “Mua lớn mua nhỏ, mua định rồi tay.”

Thôi Nguyên nhìn Dương Thiên, lúc này, chỉ thấy Dương Thiên ôm một cô bé hưng phấn nhỏ giọng nói: “Dương Thiên, mua lớn, nhất định là lớn.”

Dương Thiên cười nói: “Được, nghe lời ngươi.”

Thôi Nguyên nghe vậy, mặt mũi tràn đầy im lặng.

Náo loạn nửa ngày lại nghe một đứa bé, hắn vừa rồi còn có chút hoài nghi Dương Thiên thật sự có bản lĩnh.

Hắn hoàn toàn mất đi hứng thú, chuyên tâm nhìn chiếu bạc.

Dương Thiên không chỉ mua lớn, hơn nữa còn đặt thẻ đánh bạc ở vị trí mười sáu.

Thôi Nguyên ngăn người hỏi: “Huynh đệ, tỷ lệ đặt số quá nhỏ, ngươi đặt lớn còn có một phần hai cơ hội có thể thắng, nhưng nếu như con số không trúng, thì bồi thường toàn bộ.”

Dương Thiên cười ha hả nói: “Đa tạ Thôi huynh nhắc nhở, nhưng ta muốn thử xem.”

Hắn không cần nghe, đôi mắt vươn ra vận chuyển Tử Cực Kim Đồng, dễ dàng nhìn thấu đầu chung.

Thôi Nguyên thấy Dương Thiên không nghe khuyên bảo khư khư cố chấp cũng không nói gì, dù sao tiền là của hắn, hơn nữa chỉ có một trăm khối, hắn thật đúng là chướng mắt, coi như là gấp năm mươi lần, cũng chỉ là năm ngàn khối mà thôi.

Bởi vì chỉ có một mình Dương Thiên đặt số, người chia bài kia nhìn Dương Thiên một cái, nhưng không nói gì, mà thấy mọi người không đặt cược nữa, trực tiếp gõ chuông một cái nói: “Dừng đặt cược.”

Một số dân cờ bạc bên cạnh Dương Thiên, giống như là đánh bạc đỏ mắt, quát: “Mở, mở, mở.”

“Lớn, nhất định là lớn!”

“Hai lần trước đều là lớn, lần này không thể nào là lớn, nhất định là nhỏ, mẹ nó, lão tử đem tất cả tài sản đều áp nhỏ, không phải tiêu lão tử chết ở chỗ này.”

Tất cả mọi người thân sắc kích động nhìn chia bài chậm rãi mở ra đầu chung.

“Sáu sáu bốn, lớn!”

Hà quan vừa dứt lời, có người hưng phấn kêu to, cũng có người than thở chửi má nó.

Duy chỉ có Dương Thiên là trên mặt tuyệt đối lạnh nhạt, Thôi Nguyên thua mất một ngàn khối, trên mặt mặc dù có chút thất vọng, nhưng cũng chỉ kéo dài vài giây đồng hồ, hắn nhìn về phía Dương Thiên nói: “Nếu không người lấy một ngàn khối dùng trước đi.”

Dương Thiên cười lắc đầu nói: “Không cần, ta có thể đánh bạc?”

Thôi Nguyên lập tức ý thức nói: “Không phải chỉ đôi một trăm thể đánh bạc...”

Nói đến đây, hắn dường như nghĩ tới điều gì, vội vàng nhìn về phía xúc xắc, sáu sáu bốn, mười sáu.

Thôi Nguyên trên mặt mang theo vẻ không dám tin hỏi:
“Huynh đệ, con số người vừa đặt là bao nhiêu?”

Tiểu Manh Bảo vỗ tay nhỏ hưng phấn nói: “Dương Thiên Áp là mười sáu, vừa vặn trúng thưởng, ha ha.”

Nói xong cười duyên hai tiếng, đếm ngón tay tính toán.

“Một trăm đồng, gấp năm mươi lần, là bao nhiêu, là... ai nha, Dương Thiên người mau nói cho ta biết là bao nhiêu đi.”

Tiểu Manh Bảo thật sự dễ thương, lắc lư Dương Thiên, không ngừng làm nũng.

Thôi Nguyên cười mở miệng nói: “Là năm ngàn khối, vận khí rất tốt. Chỉ tiếc người bỏ quá ít, nếu như bỏ một ngàn khối, vậy chính là năm vạn khối.”

Dương Thiên há to miệng, còn chưa kịp giải thích, Thôi Nguyên đã tìm cho hắn lý do.

“Ai, đáng tiếc người chỉ là may mắn mà thôi, bằng không tuyệt đối kiếm bộn rồi.”

Tiểu Manh Bảo nghe vậy, sắc mặt có chút đỏ lên nói: “Dương thiên tài không phải may mắn đâu, hẳn là dựa vào thực lực.”

Đối với lời nói của đứa trẻ này, Thôi Nguyên làm sao có thể tin tưởng.

Hắn chỉ cười cười, Tiểu Manh Bảo thấy hắn không tin, đang muốn lý luận, mà lúc này Dương Thiên bên này cũng đã nhận được năm ngàn thẻ đánh bạc đền bù.

Ván thứ hai bắt đầu.

Thôi Nguyên vẫn chưa đợi chia bài xong liền đặt tiếp vào tiểu, vẫn là một ngàn thẻ bạc.

Sau khi làm xong tất cả, hắn cười nhìn Dương Thiên nói: “Lần này còn đặt số.”

Dương Thiên đợi xúc xác dừng lại, lúc này mới gật đầu nói: “Ta cảm thấy lần này có thể là mười lăm.”

Nói xong, đặt toàn bộ năm ngàn bản thẻ đánh bạc lên trên mười lăm.

Thôi Nguyên khoe miệng khê nhếch nói: “Người không có ý định lưu lại đường lui a, thoáng cái toàn bộ đã đầu nhập xong.”

Dương Thiên mở miệng nói: “Ta có tự tin.”

Thôi Nguyên:...

Câu nói này cũng không thể thuyết phục hẳn.

Ai cũng có tự tin, nhưng tự tin bắt nguồn từ thực lực.

Hắn không tin Dương Thiên, vừa rồi nhất định là vận khí, mà lần này, chờ đem tất cả tiền đều bồi vào đi.

Dương Thiên Hạ đặt cược như vậy, lập tức ánh mắt mọi người đều nhìn sang.

Một người chơi xúc xác thâm niên giễu cợt nói: “Tiểu tử này thật đúng là ghé con mới sinh không sợ cạp.”

Một người đàn ông trung niên khác cũng là mang vẻ mặt khinh thường nói: “Đúng vậy, không biết chơi thì đừng chơi, năm ngàn tệ cũng không ít, ván này cũng có thể thua.”

Còn có người cười nhạo nói: “Nghĩ tiền đến điên rồi đi, gấp năm mươi lần này há là muốn thắng thì có thể thắng? Có năng lực sao không đi mua báo đi?”

“Ha ha, nếu như hắn đánh bạc cũng có thể thắng, ta sẽ ăn cả bàn này...”

Người này nói đến đây, chỉ nghe người chia bài kia mở miệng nói: “Mở, bốn năm sáu, mười lăm điểm, lớn!”

Một câu nói vừa dứt, toàn trường đều ngậy ngẩn cả người.

Vừa rồi tất cả mọi người đều cười nhạo Dương Thiên ép số, thế nhưng hiện tại mở đầu chung, mười lăm điểm hiện ra đặc biệt chói mắt...

Chương 602 -

"Tiền vốn năm ngàn tệ, lại tăng thêm năm mươi lần nữa, là bao nhiêu nha, ôi ôi, là bao nhiêu chứ!"

Tiểu Manh Bảo vô cùng đáng yêu, bẻ ngón tay nhỏ nhắn mặt nhỏ tính toán.

Nhưng mà tính toán nửa ngày vẫn không có tính rõ ràng.

Sắc mặt người chơi thâm niên vừa rồi lúc này trở nên hết sức khó coi nói: “Tăng năm mươi lần, cũng chính là hai mươi lăm vạn!”

Nam tử nói muốn ăn bàn kia nhìn thấy một màn này, tim nhồi nhét đầy, thật sự muốn ăn cái bàn.

Thôi Viễn cũng có chút khó có thể tin.

Lại bị lừa đúng rồi. Có phải vận khí quá tốt rồi không?

Phải biết, Dương Thiên thiếu niên chỉ cầm một trăm khối thẻ đánh bạc, hiện tại thoáng cái lật đến hai mươi lăm vạn, nghịch thiên a.

Tuy hấn vẫn chương mất chút tiền này, nhưng thiếu niên chỉ đặt cược hai ván mà thôi.

Sắc mặt người chia bài có chút cứng ngắc, bởi vì Dương Thiên đặt cược, những thứ trên mặt bàn này đều không đủ bồi thường.

Hấn không khỏi xem trọng Dương Thiên một chút.

Dám đặt cược năm ngàn khối, đặt một con số nào đó, cũng cần phách lực.

Hấn lấy ra hai mươi lăm vạn thẻ đánh bạc đẩy tới trước mặt Dương Thiên nói: “Tiên sinh, đây là bồi thường.”

Dương Thiên gật đầu.

Thôi Viễn vẫn luôn chú ý đến Dương Thiên, hấn phát hiện thiếu niên thắng hai mươi lăm vạn, trên mặt căn bản cũng không có bất kỳ tâm tình chấp chờn nào.

Xem ra vị thiếu niên trước mắt này tuyệt đối không phải là một tên nhà quê, hai mươi vạn này đối với hấn mà nói, khẳng định cũng là món tiền nhỏ, cầm một trăm đồng tới chơi, chỉ là thuần túy tìm việc vui, sau đó trùng hợp thắng hai lần mà thôi.

Người chia bài lần thứ ba vừa lắc xong xúc xắc, lúc này ánh mắt mọi người đều rơi vào trên người Dương Thiên.

Sòng bạc có quy củ bất thành văn, có chút dân cờ bạc cho rằng thua cuộc đều là do số mệnh của mình không tốt, bọn họ chuyên môn tìm được người thắng liên tiếp, người như vậy số mệnh cực kỳ cường đại, có chút cao nhất sẽ thắng liên tiếp mười mấy ván, phải biết rằng, tỷ lệ thắng liên tiếp mười mấy ván ở chỗ này là rất hiếm thấy.

Những dân cờ bạc kia cho rằng mình có thể mượn nhờ loại ánh sáng khí vận cường đại này.

Đương nhiên, cách nói này chắc chắn không đáng tin cậy, bởi vì ngoại trừ một số lão thủ đỉnh cấp có kinh nghiệm ra, không ai có thể dự đoán được lần tiếp theo có thể thắng liên tiếp hay không, cái gọi là số mệnh chỉ là lời nói vô căn cứ.

Có thể thắng liên tiếp, những dân cờ bạc kia tự nhiên là cảm kích người mang đến khí vận kia.

Nhưng mà một khi thua, kết quả tự nhiên là đổ tất cả lỗi lầm lên người bọn họ cho rằng người có thể mang đến khí vận kia, nhục mạ đều là nhẹ, dù sao cũng là không nịnh nọt còn rước lấy một thân tao.

Dương Thiên nhìn những con bạc này, đương nhiên biết bọn họ đang đợi mình đặt cược.

Đối với chuyện này Dương Thiên cũng không cảm thấy không ổn, dù sao đi theo hần tuyệt đối sẽ không thua.

Khi hần đang định đặt cược vào Thập Tam, Tiểu Mạnh Bảo lại hưng phấn mở miệng: “Dương Thiên Dương Thiên, mua Thập Tam, ta cảm thấy Thập Tam nhất định có thể trúng.”

“Thập Tam à, người chắc chứ?” Dương Thiên nghe vậy, khoe mắt mang theo ý cười, xoa xoa cái đầu nhỏ của Tiểu Mạnh Bảo.

“Ai nha ta xác định, người nhanh đặt cược đi, còn nữa, lần sau không nên sờ đầu ta, có cao lên hay không thì làm sao bây giờ.”

Tiểu Mạnh Bảo nói chuyện vô cùng dễ thương, nhưng mà mọi người lại thiếu chút nữa hộc máu.

Trái tim bọn họ đập mạnh, nhìn Dương Thiên đặt toàn bộ hai mươi lăm vạn thẻ đánh bạc lên trên mười ba.

Bọn họ đều xoắn xuýt muốn chết.

Đặc biệt là những người cho rằng Dương Thiên có năng lực vốn định đặt cược cùng Dương Thiên, nhưng tay lại thu về.

Nghe một tiểu nha đầu, quả thực quá trò đùa đi, đây chính là hai mươi lăm vạn a, chờ vốn gốc không về đi.

Thôi Viễn vốn cũng muốn theo Dương Thiên đặt mấy chục ngàn tệ, thấy Dương Thiên lại nghe cô bé này nói, cũng không khỏi dừng lại.

Xem ra hai vị này quả nhiên chỉ là tới chơi, vừa rồi tất cả đều là vận khí, một lần hai lần, khẳng định không thể liên tục thắng.

Hắn vẫn nên thành thành thật thật đè ép tiểu nhân đi.

Vừa rồi liên tục mấy ván đều là lớn, lần này nhất định là nhỏ, nói xong, trực tiếp ép năm vạn.

Người chơi thâm niên kia thấy còn có người tà tâm chưa chết muốn cùng Dương Thiên đặt cược, không khỏi trên mặt mang theo châm chọc nói: “Đều là người trưởng thành, từng người đều không có ý thức phán đoán của mình?”

“Đúng vậy!”

Một số người chơi có thực lực khác cũng lộ vẻ khinh thường nhìn những dân cờ bạc kia nói: “Tiểu nữ oa kia đặt cái gì các người liền theo gió ép cái đó, có chút chủ kiến hay không?”

Nam tử vừa rồi nói gặng bần thấy Dương Thiên lại tìm đường chết, không khỏi cười lạnh liên tục nói: “Lần này nếu có thể thắng, hắn thắng bao nhiêu lợi thế ta liền dám nuốt bấy nhiêu.”

Cũng không biết có phải gần đây hắn gặp vận rủi hay không.

Khi hắn nói xong lời này, người chia bài kia mở đầu chung ra.

Nhìn thấy con số bên trong, hắn cũng gian nan nuốt nước miếng, lúc này mới nói khô khốc: “Ba bốn sáu, mười ba điểm, lớn!”

“Bịch!”

Trong đám người có người trực tiếp ngã trên mặt đất, mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng nổi.

“Điều này không có khả năng, “

Nam tử nói muốn găm bàn kia nhìn thấy số lượng mở ra, mặt đều tái rồi.

Hai mươi lăm vạn năm mươi lần, cho dù hấn chết cũng không ăn được nhiều lợi thế như vậy.

Người chơi thâm niên kia chỉ cảm thấy mặt mình như bị đánh sưng lên.

Vừa rồi hấn còn cười nhạo Tiểu Manh Bảo chỉ là một cô bé, chỉ là đặt cược lung tung thôi, mà hấn là lão sư, xác suất biết mười ba điểm là một phần mười tám.”

Xác suất này tuy rằng thoạt nhìn không ít, nhưng nếu thật sự lắc, vận khí không tốt coi như là lắc hơn trăm lần cũng chưa chắc là con số này.

Nhưng lại không nghĩ rằng, đây thật sự là mười ba, bị tiểu nữ hài một câu nói toạc ra.

Hấn chơi xúc xắc nhiều năm như vậy, cũng không kiếm được nhiều bằng thiếu niên lần này.

Thôi Viễn lại bồi vào năm vạn, nhìn Dương Thiên kiếm được đầy bồn đầy bát, hấn không khỏi sắp điên rồi.

Thiếu niên này rốt cuộc là thật sự có thực lực, hay là vẫn luôn giả heo ăn thịt hổ?

Hấn thật mê hoặc, hấn phát hiện hấn duyệt người vô số, nhưng duy chỉ có xem không hiểu thiếu niên trước mắt này, gấp năm mươi lăm vạn lần, coi như đặt ở chỗ hấn, cũng coi là một khoản không nhỏ.

Nhưng Dương Thiên vẫn giữ biểu cảm nhẹ nhàng như cũ.

Rốt cuộc giá cả có thể khiến hấn động tâm là bao nhiêu? Một trăm triệu?

Tiểu Manh Bảo lúc này rất hưng phấn, cô bé lại lần nữa bẻ tay nói: “Hai mươi lăm vạn, thêm vào năm mươi lần là bao nhiêu chứ, Dương Thiên cậu mau nói cho tôi biết đi, là bao nhiêu nha.”

Dương Thiên không mở miệng, sắc mặt người chia bài kia liền khó coi, cố nặn ra một nụ cười nói: “Là một ngàn hai trăm

năm mươi vạn.”

Phốc!

Người vừa rồi không theo phong trào, nghe được giá chia bài báo cơ hồ muốn điên rồi.

Nhất là những người muốn đặt cược, nhưng lại bị người chơi có thâm niên kia ngăn cản, hiện tại trong lòng muốn giết người đều có.

Bọn họ đã quyết định chủ ý, chờ chút nữa bắt luận cái gì, cũng phải đi theo Dương Thiên đặt cược.

Thôi Viễn lúc này cười khỏ nhìn Dương Thiên, rốt cuộc cũng hiểu được sự tự tin của Dương Thiên bắt nguồn từ đâu.

Hắn bắt đắ dĩ nói: “Huynh đệ, người thật đúng là thâm tàng bất lộ a.”

Dương Thiên nhướn mày nói: “May mắn mà thôi.”

Thôi Viễn liên tục xua tay nói: “Dùng một đồng tiền thắng một trăm đồng từ máy bay hồ, nhưng mà đổi một đồng chip, chỉ vền vền ba ván đã thắng được một ngàn hai trăm năm mươi vạn, tương đương với lật không một ngàn hai trăm năm mươi vạn lần, người nói cho ta biết là may mắn? Huynh đệ người cũng không tin chứ?”

Dương Thiên cười ha hả, không nói gì.

Quan hệ giữa hắn và đối phương còn chưa tới mức độ thổ lộ tình cảm.

Thôi Viễn thấy Dương Thiên trả lời, cũng không nói gì, chỉ là ánh mắt thỉnh thoảng sẽ nhìn lại Dương Thiên.

Người chia bài kia lúc này nhìn Dương Thiên, trên mặt gần như xuất hiện sự sợ hãi.

Thiếu niên này thật sự là tà môn, áp đảo ít được lưu ý như vậy cũng có thể áp một cái chuẩn một cái.

Hắn hít sâu một hơi, vận dụng tất cả năng lực của bản thân, không ngừng lắc lắc đầu chung.

Cuối cùng, dùng hết khí lực toàn thân rơi xuống bàn, xúc xắc bên trong không ngừng kích động.

Người chia bài cho rằng Dương Thiên là một cao thủ thánh giác, cho nên định dùng cái này để quấy nhiễu thánh giác của Dương Thiên.

Nhưng mà, hắn không biết là Dương Thiên căn bản không phải dùng để nghe, mà là dùng để xem.

Khi Tử Cự Kim Đồng lóe lên một lần, hắn cũng đã nhìn rõ trong cốc xúc xắc màu đen rốt cuộc có bao nhiêu.

Lúc này, không ai đặt cược, tất cả mọi người đều chờ mong nhìn Dương Thiên.

Chỉ cần hắn đặt cược, những dân cờ bạc này khẳng định sẽ như ong vỡ tổ đi theo đặt cược.

Dù sao hai mươi lăm vạn trực tiếp lật đến hơn một ngàn vạn, quả thực là món lãi kék sù.

Không ai không động tâm.

Dương Thiên trầm mặc một lát, người chia bài ngồi không yên, hỏi: “Các người có đặt cược không?”

Khóe miệng của hắn không khỏi hiện lên vẻ tươi cười.

Lần này nhiễu loạn thánh giác của thiếu niên kia xem ra quả nhiên có hiệu quả, nếu hắn có can đảm áp chế như trước, vậy hơn một ngàn vạn này sẽ trở lại.

Có đôi khi người đánh bạc tất thắng, sòng bạc bọn họ cũng cười hoan nghênh.

Bởi vì cược lâu tất thua, đây là chuẩn tắc mở cửa hàng của sòng bạc!

“Đánh cược đi, nhanh lên!”

“Đúng vậy đúng vậy, chúng ta còn chờ đặt cược theo.”

“Thiếu niên, lát nữa ta mua giống như người, người mua bao nhiêu ta mua bấy nhiêu.”

Tất cả mọi người đều thúc giục Dương Thiên.

Khóe miệng Dương Thiên nhếch lên mỉm cười, đẩy tất cả thẻ đánh bạc lên trên báo.

Hắn lạnh nhạt nói: “Áp số lần năm mươi lần quá nhỏ, ta thử đặt gấp trăm lần, có lẽ có thể trúng.”

Thoáng cái, tất cả mọi người đều choáng váng, đi theo Dương Thiên đặt cược cũng không được, không theo cũng không xong, sắp rồi rầm đến điên rồi.

Chương 603 -

"Báo tử ba liên hào, cái này so với con số còn muốn nhỏ hơn a."

"Hơn một ngàn vạn toàn bộ đặt ở trên con báo, tiểu tử này làm sao tự tin như vậy?"

"Trời ạ, tiểu tử này không phải là do sòng bạc lừa gạt tiền của chúng ta chứ."

Ngay cả Thôi Viễn cũng mặt biến thành màu đen.

Bây giờ hẳn lại bắt đầu nghi ngờ Dương Thiên vốn dĩ là đến để chơi đùa.

Một ngàn vạn nói ném là ném, không có chút do dự nào, còn đặt ở trên con báo có tỷ lệ nhỏ nhất, nếu thua, coi như toàn bộ bồi vào.

Thôi Viễn vốn muốn cầm mười vạn đồng trong tay đi theo Dương Thiên Áp, nhưng bây giờ không dám điên cùng Dương Thiên nữa.

Mà sau khi mọi người mặt mũi tràn đầy xoắn xuýt, phần lớn vẫn là dè nhỏ.

Những người khác có chút do dự, nhưng tên chia bài kia cũng bắt đầu lộ vẻ không kiên nhẫn: "Đặt xong thì rời tay!"

Nói xong, gõ chuông một cái, đại biểu áp chú kết thúc.

Lúc này người mua chiếm phần lớn, người mua lớn ít có, nhưng còn có người muốn liều một phen.

Trên mặt bàn, chỉ có Dương Thiên ép con báo kia, hơn một ngàn vạn lẻ loi trơ trọi đều là chính hắn ép.

Ngay sau đó chính là mở đánh cược.

Nói thật, hẳn không tự tin lắc ra con báo, tỷ lệ này quá nhỏ.

Hắn hiện tại có chút kích động, bởi vì nếu không phải báo, một ngàn vạn kia liền trở về, hắn cũng bởi vậy không cần bị xử phạt nghiêm khắc.

Nhưng sau khi kích động, cũng không khỏi lo lắng, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng chảy ra.

Dù sao lỗ như thua, vậy thì bồi thường gấp trăm lần.

Một ngàn hai trăm năm mươi vạn gấp trăm lần, chính là mười hai ức năm ngàn vạn.

Cho dù là sòng bạc của bọn họ, một tháng lợi nhuận thuần cũng không kiếm được nhiều như vậy.

Nói thật, lần đánh cược này đã vượt qua quyền hạn của hắn.

“Mở ra!”

Mọi người không ngừng đỏ mắt kêu to.

Bọn họ cũng rất muốn mở mang kiến thức, sau khi thua toàn bộ một ngàn vạn này, trên mặt tiểu tử Dương Thiên này sẽ có biểu tình gì.

Người chia bài cuối cùng kia, toàn thân đang run rẩy áp lực cực lớn, nhưng mà cuối cùng hắn đỏ mắt, tay đặt ở trên đầu chung, muốn mở ra.

Hắn cũng muốn đánh cược một lần.

Dù sao xúc xắc là do hắn lắc ra, tỷ lệ là báo tử sẽ không lớn.

Nhưng mà, ngay tại thời điểm hắn muốn mở ra, chỉ nghe một thanh âm lạnh lùng truyền đến.

“Đợi một chút!”

Đám người nghe vậy, ánh mắt nhao nhao nhìn qua.

Người chia bài kia thấy được một thanh niên mặc âu phục chậm rãi đi tới, sắc mặt không khỏi trở nên trắng bệch.

“Thôn dã tiên sinh!”

Mọi người nghe vậy, lập tức kinh hô lên.

“Mẹ nó, lại là thôn dã tiểu thư lang có danh xưng quỷ thủ.”

“Niệm giải trí ngân hàng từ giá cao mời hắn từ Đông Doanh tới, kỹ thuật đánh bạc của hắn không thể khinh thường.”

“Vị này không phải là một mục chú ý đến mấy cái chiếu bạc tầng cao nhất sao? Làm sao lại đến nơi này?”

“Lần lắc xúc xắc nho nhỏ này lại kinh động đến hần, ha ha, chẳng lẽ hần cho rằng tiểu tử này có thể thắng sao?”

Người chia bài kia vội vàng đứng lên khom người hành lễ với tiểu thứ lang thôn dã: “Thôn dã tiên sinh, ngài đã đến.”

Tiểu thứ lang thôn dã trên mặt nhìn không ra bất kỳ biểu tình gì, hần chậm rãi ngồi xuống, ánh mắt dừng lại trên người Dương Thiên mở miệng nói: “Chúng ta đánh cược một ván đi.”

Dương Thiên mở miệng nói: “Người mở ván này trước đi.”

Tiểu nhị lang thôn dã nghe vậy sắc mặt có chút cứng ngắc.

Hần cười nói: “Tiên sinh tự tin như vậy là có thể thắng? Phải biết tỷ lệ thắng cược của ngài không lớn, ván này coi như từ bỏ không tốt sao?”

Dương Thiên nhướng mày nói: “Thế nào? Người muốn chối sao?”

Thiếu niên nói xong lời này, tất cả dân cò bạc lập tức hưng phấn lên.

Chẳng lẽ...

Hậu sinh tuần lẳng trước mắt này, thật sự đánh cược trúng báo?

Nếu không thì làm sao tên tiểu thứ lang thôn dã này lại coi như thôi?

Vì vậy, hần không khỏi hưng phấn: “Mở, bắt buộc phải mở.”

“Vì sao không mở, ta nói cho các người biết, ván này nếu các người không mở, ta liền trắng trợn tuyên dương sòng bạc các người thua tiền liền chơi vô lại.”

“Chúng ta đã đặt cược, hôm nay không mở cũng phải mở.”

Mọi người ồn ào rất lớn tiếng, hấp dẫn quần chúng chung quanh tới.

Một tên mập mập không rõ nguyên nhân chen lấn ở phía trước, nhìn thấy tiểu thứ lang thôn dã đều xuất hiện, đầu tiên là

kinh hô một tiếng, sau đó hỏi một người bạn bên cạnh: “Này này, huynh đệ, ta vừa tới, nơi này xảy ra chuyện gì, nói cho ta nghe.”

Bên cạnh mập mạp chính là người bị Dương Thiên đánh mặt hai lần, nói là muốn ăn bàn kia.

Bất quá người anh em này thoát nhìn một chút cũng không có giác ngộ bị đánh mặt, giờ phút này sinh động như thật giảng giải cho mập mạp một trận vừa rồi đến cùng phát sinh cái gì.

Mập mạp nghe xong, trên mặt lập tức lộ vẻ chấn động: “Ai ya, một ngàn vạn đề con báo, thiếu niên này điên rồi sao?”

Người anh em bị Dương Thiên đánh mặt kia, giờ phút này ngược lại là giúp Dương Thiên nói chuyện.

“Có điên hay không chúng ta không biết, nhưng trong này nếu thật sự là báo, vậy sòng bạc bọn họ phải bồi thường gấp trăm lần.”

“Gấp 100 lần, ông trời của ta, đây chính là mười hai ức năm ngàn vạn, sòng bạc này không thể bồi tội chết a.”

Một dân cờ bạc khác ý cười đầy mặt nói: “Sòng bạc này chính là người Đông Doanh mở sòng bạc, lão tử đến chính là thắng tiền của bọn họ, thiếu niên này nếu thật sự thắng Đông Doanh mười hai ức, lão tử ai cũng không phục liền phục hắn.”

Nhìn tiếng hô của mọi người càng ngày càng cao, đôi mắt của tiểu thư lang thôn dã gần như híp thành một đường nhỏ.

Khóe miệng hắn cong lên, đang muốn lấy đầu chung xuống.

Nhưng mà, Dương Thiên lại lạnh lùng mở miệng nói: “Chờ một chút!”

“Sao vậy? Người muốn đòi ý?”

Tiểu nhị lang thôn dã mặt đầy ý cười, không chút khẩn trương.

Dương Thiên lại cười lạnh nói: “Ta đánh cược với người chia bài này, do hắn mở, người muốn đánh cược với ta, xếp hàng chờ!”

Tiểu nhị lang thôn dã nghe vậy, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Mà ánh mắt mọi người cũng nhao nhao phát sáng lên.

“Đúng vậy đúng vậy, người tính là thứ gì, nơi này có cái gì của người?”

“Người đi sang một bên, muốn mở cũng là chia bài kia, ta nói cho người biết, người đừng hòng chơi già.”

“Mắt mọi người sáng như tuyết, đừng vì một chút tiền nhỏ mà đập vào bảng hiệu của các người.”

Tiểu thứ lang thôn đã hít sâu một hơi, sau đó nhìn thoáng qua chia bài nói: “Người tới mở.”

Người chia bài kia sợ tới mức chân như nhũn ra, cho dù là hấn có ngốc đến đâu, cũng biết số tiền đặt cược ván này có thể đã vượt quá dự đoán của tiểu lang thôn đã, nói cách khác, nếu như làm không cẩn thận, có thể thật sự phải bồi thường mười hai ức.”

Sắc mặt hấn tái nhợt, nhìn tiểu thư lang thôn đã.

“Làm thế nào, không cần ta dạy người.”

Tiểu thứ lang thôn đã đối với hấn hơi có thâm ý cười cười.

Người chia bài gật đầu, toàn thân không ngừng run rẩy.

Hấn tự nhiên nhìn ra ý tứ trong ánh mắt của tiểu thứ lang thôn đã, chính là để lúc hấn mở chung xúc xắc, dùng chung đựng xúc xắc.

Cứ như vậy, cho dù là lắc ra con báo, cũng sẽ hết hiệu lực.

Hấn đang muốn động thủ, mà lúc này, Dương Thiên lại mở miệng: “Chờ một chút!”

“Lại làm sao vậy?”

Nói thật, tiểu thứ lang thôn đã muốn giết Dương Thiên cũng có lòng.

Mọi người cũng có chút không kiên nhẫn.

Sau đó, lại nghe Dương Thiên đạm mạc nói: “Nếu như lúc mở ra, xúc xắc bị đựng chạm là sai lầm của các người, như vậy bất luận có phải ta thắng hay không, các người đều phải bồi thường như thường lệ, không có làm hỏng việc lại phải suy nghĩ kỹ càng.”

Đôi mắt thiếu niên bình tĩnh, nhưng lời nói ra lại khiến mọi người không thể coi thường.

Người chia bài kia lập tức toát mồ hôi lạnh, ánh mắt nhìn về phía tiêu lang thôn dã.

Tiểu thứ lang thôn dã cắn răng cả giận nói: “Mở!”

Người chia bài hít sâu một hơi, tay run rẩy mở ra chung xúc xắc.

Sáu sáu sáu!

Ba con sáu, vô cùng chói mắt.

Báo Tử, vậy mà thật sự là báo.

Mọi người không khỏi kinh hô lên.

“Mẹ kiếp, trước khi chào đời lại phải bồi thường tiền đặt cược lớn như vậy.”

“Trời ạ, gấp trăm lần a.”

“Phát tài, tiêu tử này tuyệt đối phát tài.”

Ngay cả Thôi Viễn kia cũng không khỏi trái tim co rúm lại.

Đây chính là mười hai ức năm ngàn vạn a, cho dù là hần cũng không lấy ra được nhiều như vậy.

Ánh mắt của hần nhìn về phía Dương Thiên, vốn tưởng rằng Dương Thiên sẽ hưng phấn chấn động và kích động.

Nhưng lại phát hiện trên mặt thiếu niên không có bất kỳ cảm xúc dao động, giống như vốn đã dự liệu được vậy.

Vẻ mặt bình tĩnh, giống như lão nhân đã có tuổi, đối với chuyện gì cũng đều hết sức lạnh nhạt.

Thôi Viễn sắp điên rồi.

Thiếu niên trước mắt này rốt cuộc là ai? Rốt cuộc bao nhiêu tiền bày ra trước mắt hần mới có thể khiến hần biến sắc.

Người chia bài kia thấy được ba con sáu lắc ra, nếu là trước đó, hần nhất định sẽ kích động không thôi.

Nhưng bây giờ.

Ba con sáu, báo ăn sạch, sắp sửa bồi thường mười hai ức năm ngàn vạn.

Tiền này mặc dù là sông bạc cầm, nhưng lại là bởi vì hấn.

Sông bạc sao có thể bỏ qua cho hấn?

Cho nên, hấn rất dứt khoát trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Tiểu thứ lang thôn dã kia, trên mặt chỉ là phần nộ trong nháy mắt, sau đó mỉm cười nói: “Chúc mừng vị tiên sinh này, thắng được mười hai ức năm ngàn vạn.”

Nói xong vỗ tay, trong vòng một phút, một nhân viên công tác đặt một tấm thẻ bạc một trăm vạn nguyên lên người Dương Thiên.

“Thượng tọa!”

Tiểu thứ lang thôn dã nói một tiếng, lập tức có một vị công tác khác cho rằng, dọn cho Dương Thiên một cái ghế cao cấp.

Đây là lễ tiết cao nhất của sông bạc.

Chương 604 - Mọi người khiếp sợ.

Dương Thiên chậm rãi ngồi trên ghế, lúc này tất cả mọi người đều vây quanh, toàn bộ đều dùng ánh mắt hâm mộ nhìn Dương Thiên.

Một lần thắng được mười hai ức, ở chỗ này bao nhiêu năm cũng không ra một lần.

Lúc này, ánh mắt tiểu thứ lang thôn dã lạnh lùng nhìn Dương Thiên nói: “Hoa Hạ các ngươi có câu ngạn ngữ, người ngoài sáng không làm chuyện mờ ám, ngươi là cao thủ ta thừa nhận, nhưng ngươi có dám đọ sức với ta hay không?”

Mọi người xung quanh nhao nhao ồn ào: “Không cần sợ, cứ làm!”

“Thiếu niên, ta xem trọng ngươi, người Đông Doanh này không có khả năng thắng được ngươi.”

“Ở địa bàn của chúng ta còn dám kiêu ngạo như vậy, hẳn đây là muốn tìm tai vạ.”

Mà lúc này, Thôi Viễn thấp giọng nói bên tai Dương Thiên: “Đừng đánh cược với hắn, hắn có danh xưng quỷ thủ, rất lợi hại.”

Dương Thiên lại khoát tay áo, lơ đãng.

Ánh mắt của y đậm mặc nhìn tiểu nhị lang thôn dã, mở miệng nói: “Không phải ta dám độ sức với ngươi, mà là...”

Nói đến đây, Dương Thiên đẩy toàn bộ mười hai ức năm ngàn vạn ra nói: “Mà là ngươi có dám một lần đánh cược lớn như vậy với ta hay không, quyền hạn của ngươi đủ chưa?”

“Mẹ kiếp, điên rồi!”

“Hồ thẹn hồ thẹn, hôm nay ta mới phát hiện, nửa đời trước ta đều sống trên thân chó.”

“Mẹ nó, phách lực này Triệu Nhật Thiên ta phục rồi!”

Mười hai ức năm ngàn vạn, quyết đấu với Quỷ Thủ.

Đây là muốn chấn kinh Áo đảo sao?

Giờ phút này, toàn bộ chiếu bạc trong đại sảnh đều trống không, tin tức truyền tới lần hai lần ba, những phú hào kia cũng bị hấp dẫn xuống.

Đại nhân vật tầng cao nhất nghe được tin tức này, cũng tìm được vị trí thích hợp ngồi xuống, từ trên cao nhìn xuống giữa sân.

Dương Thiên và tiểu thứ lang thôn dã ngồi trên cùng một bàn đánh bạc.

Sòng bạc bày ra tổng cộng hai mươi lăm ức đồng chip.

Trong phạm vi ba mét xung quanh hai người không có một bóng người, bên ngoài phạm vi ba mét, người đông nghìn nghịt, có một số người ở phía sau cùng không thấy rõ, trực tiếp giẫm lên trên chiếu bạc.

Ván này, nhất định hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Một nam tử trung niên uy nghiêm đứng dậy.

Mọi người thấy vậy, lập tức kinh hô một tiếng: “Đại Thương Thần Nhị!”

Một người ngăn người hỏi: “Ai?”

Trong đám người có người mở miệng nói: “Người này là người chủ sự của sân giải trí Ngân Hà, tập đoàn ngân hàng Áo Đảo do hắn quản lý.”

“Mẹ kiếp, lần này lại kinh động đến hắn.”

“Chẳng lẽ hắn muốn chủ trì lần đặt cược này?”

“Có trò hay để nhìn, ha ha ha!”

Tất cả mọi người đều mong đợi.

Tiểu thứ lang thôn dã kia nhìn thấy Đại Thương Thần Nhị, mặt đầy cung kính nói: “Đại Thương tiên sinh.”

Đại Thương Thần Nhị dè tay xuống, sau đó mở miệng nói: “Lần này các ngươi đặt cược, ta đến làm trọng tài.”

Tiểu thứ lang thôn dã khom người nói: “Này!”

Dương Thiên bình tĩnh mở miệng nói: “Tùy ý, dù sao kết cục đều giống nhau.”

Đại Thương Thần Nhị liếc nhìn Dương Thiên, sau đó nhìn về phía mọi người nói: “Để cho công bằng, hai bên cùng lắc xúc xắc một lần.”

Mọi người nghe vậy, cũng đều không thể nói gì.

Đây quả thực là công bằng nhất.

Thiếu niên trước mắt này có thể bốn lần thắng mười hai ức năm ngàn vạn, tự nhiên có chỗ hơn người.

Nếu là một lần đánh cược toàn bộ, vậy phải xem ai trước ai sau.

Tiểu thứ lang thôn dã đã trở thành quỷ thủ, kỹ thuật đồ xúc xắc tất nhiên không phải bình thường.

Hắn có tự tin, chỉ cần qua tay hắn, tuyệt đối không thể thua.

Đại Thương Thần Nhị cũng có tự tin với tiểu thứ lang thôn dã.

Lương một trăm triệu một năm, mời đến cũng không phải là giá áo túi cơm gì.

Hắn chậm rãi mở miệng nói: “Nếu ngươi đã là khách, vậy để ngươi tới lắng.”

Mọi người không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao đều là người trong nước, bọn họ tự nhiên đứng về phía Dương Thiên.

Chỉ cần để Dương Thiên Tiên lắng đầu, chắc chắn sẽ không...

Bọn họ vừa nghĩ tới đây, chỉ nghe thiếu niên lạnh lùng mở miệng nói: “Áo đảo, các ngươi mới là khách, ta bảo các ngươi tới trước!”

“Ngoạ tào!”

“Cuồng!”

“Tiểu tử này, thật sự nở mày nở mặt cho chúng ta.”

“Mẹ kiếp, thiếu niên này coi như thua lão tử gom tiền để hắn đánh cuộc.”

“Đúng đúng đúng, Áo đảo bọn họ mới là khách, thiếu niên này tốt lắm.”

Mọi người không khỏi hô to lên.

Thiếu niên tuy tuổi nhược quán, nhưng quyết đoán xuất ra, mọi người ở đây đều không thể với tới.

Thôi Viễn sắp ngất đi, hắn căn bản không biết thực lực chân chính của Quỷ Thủ.

Đại Thương Thần Nhị lại đánh giá Dương Thiên, sắc mặt có chút khó coi, nhưng sau đó vẫn gật đầu nói: “Nếu tiên sinh bảo ta lắng xúc xắc trước, vậy chúng ta sẽ không khách khí nữa.”

Lúc này tiểu thứ lang thôn đã tức giận hừ một tiếng, nói khể với Dương Thiên: “Ngươi sẽ phải trả giá đắt.”

Mà đám người phía sau Dương Thiên mở miệng nói: “Tiểu ca, đừng sợ, chúng ta ở chỗ này trở thành hậu thuẫn kiên cường của ngươi.”

“Đúng, không cần sợ, cứ làm.”

Một phú thương đại lục trong đó mở miệng nói: “Chỉ là mười hai ức mà thôi, tiểu hữu, gia sản của ta đủ cho ngươi thua mười lần, buông tay ra tay.”

Người này vừa dứt lời, ánh mắt mọi người nhao nhao nhìn qua, sau khi nhìn thấy phú thương kia, nhất thời kinh hô: “Đỗ tiên sinh, Đồng sự trưởng của Trường Phong quốc tế.”

“Mẹ nó, hử nói thật sao?”

“Mẹ kiếp, ta cũng liều mạng, tiểu hữu ngươi đừng sợ, thời khắc mấu chốt này sợ mất mặt không phải chỉ một người, tập đoàn Hãn Hải ta nguyện ý giúp đỡ tiểu hữu.”

“Tài sản Trung Nam ta cũng nguyện ý giúp đỡ tiểu hữu.”

“Tập đoàn Trung Hóa ta nguyện ý cho gấp đôi!”

Trong nước, đông đảo đại lão nhao nhao đứng dậy.

Giờ phút này, ai còn dám nói người trong nước không có đoàn kết?

Lúc này Dương Thiên đứng dậy ôm quyền nói với mọi người: “Đa tạ các vị tương trợ, nhưng tại hạ diệt tất cả bọn họ là đủ rồi, giết gà sao lại cần dùng dao mổ trâu?”

Mọi người nghe vậy, không khỏi cười ha hả.

Mà người bên Đại Thương Thần Nhị, giờ phút này sắc mặt trở nên hết sức khó coi.

Mọi người thấy Dương Thiên xuất sắc như vậy, không khỏi càng xem càng hài lòng.

“Tiểu ca, ngươi có bạn gái chưa, tại hạ có một tiểu nữ, tuổi mười tám, ta cho rằng...”

“Ta có một biểu muội, đến nay chưa lập gia đình, tầm mắt rất cao, ta thấy tiểu ca ngươi rất không tệ.”

“Lão phu chỉ có một cháu gái, tiểu hữu ngươi chỉ cần để ý, sản nghiệp nhà ta đều là của ngươi.”

Dương Thiên nghe vậy, khóe miệng giật giật.

Lúc đầu Đỗ tiên sinh kia nghe vậy quát lớn: “Im miệng, đừng quấy rầy tâm cảnh của tiểu ca!”

Dương Thiên lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Quá mức cao điệu, dường như cũng không tốt lắm.

Lúc này, thôn dã tiểu thứ lang cắn răng cả giận nói: “Này, rốt cuộc người có đánh cược nữa hay không?”

Dương Thiên nương mày nói: “Nếu người đã vội vã muốn thua như vậy, ta sẽ thỏa mãn nguyện vọng của người.”

“Cuồng vọng!”

Tiểu thứ lang thôn dã tức giận hừ một tiếng, sau đó nắm đầu chung lên, nhanh chóng bắt đầu lắc lư.

Hắn không hổ là có danh hiệu quỷ thủ, toàn lực thi triển, xuất hiện tàn ảnh không nói, xúc xắc và xúc xắc chạm vào nhau, phát ra âm thanh khiến người ta cảm giác đầu đau muốn nứt.

Có mấy người ở đây có thể nghe ra kích thước của xúc xắc, nhưng sau khi nghe thấy tiểu thứ lang thôn dã lắc xúc xắc, cũng như lọt vào trong sương mù, căn bản không nghe rõ được.

Ánh mắt mọi người nhìn về phía Dương Thiên.

Phát hiện tiêu la ly kia đang trêu chọc thiếu niên, căn bản không để ý cái này.

“Tình huống như thế nào? Vậy là định nhận thua sao?”

Tiểu thứ lang thôn dã nhìn thấy Dương Thiên không yên lòng như vậy, không khỏi cười lạnh.

Cao thủ?

Buồn cười!

Mấy lần vừa rồi chắc chỉ là vận khí của tiểu tử này tốt mà thôi.

Hắn buông đầu chung xuống, sau đó ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên, khiêu khích hỏi: ” Lớn, nhỏ, hoặc là báo, người cược cái nào?”

Mọi người không khỏi bắt đầu khản trương.

Bọn họ tự xưng là cao thủ, nhưng lại căn bản không nghe rõ rốt cuộc là chuyện lớn nhỏ.

Thiếu niên trước mắt này thật sự có thể đoán được?

Dương Thiên lúc này vận chuyển Tử Cực Kim Động, chỉ là sau khi nhìn thoáng qua, liền cười một tiếng nói: “Không vội!”

“Không vội? Còn không vội à?”

Mọi người nghe vậy thì sắp điên rồi.

Tiểu nhị lang thôn dã hơi nhú mày nói: “Bây giờ người không đặt cược còn phải đợi tới khi nào?”

Dương Thiên thờ ơ nói: “Chờ xúc xắc dừng chuyển động!”

“Cái gì?”

Một câu nói vừa dứt, không chỉ có mọi người, ngay cả thôn dã tiểu thứ lang cũng không khỏi sắc mặt hoảng sợ.

“Đầu xúc xắc trong chén vẫn còn chuyển động? Không thể nào?”

“Ngọa tào, cái tên Đông Doanh này rất âm hiểm.”

“Thần hồ kỳ kỳ, nhìn sắc mặt của Tiểu Quỷ Tử liền biết, thiếu niên là đoán trúng.”

“Ha ha, ma cao một thước, đạo cao một trượng!”

Tiểu thứ lang thôn dã tức giận hừ một tiếng, sau đó híp mắt nhìn Dương Thiên nói: “Quả nhiên là cao thủ!”

Dương Thiên không để ý đến hắn, vẫn không đặt cược, vẫn luôn chờ đợi.

Một người tử mĩ nằm nhoài trên bàn cẩn thận lắng nghe, lập tức thay đổi sắc mặt nói: “Đầu tử trong cốc vẫn còn xoay!”

Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh. Nếu không ngừng, thiếu niên vô luận áp chế kết cục nào cũng sẽ thua.

Bởi vì thắng thua, hoàn toàn do người lắc đầu chung trước mắt này không chế.

Ròng rã một phút đồng hồ.

Một phút đồng hồ, Dương Thiên đều đang trêu chọc Tiểu Mạnh Bảo trong ngực.

Tất cả mọi người ở đây đều nín hơi ngưng thần, sòng bạc Nặc Đạt lại yên tĩnh không tiếng động.

Duy chỉ có, tiểu la ly kia khanh khách nhỏ giọng không ngừng.

Tiểu Manh Bảo chớp chớp đôi mắt to hung phấn nói: “Dương Thiên, đặt nhỏ, lần này nhất định là nhỏ.”

Dương Thiên vuốt vuốt sống mũi của Tiểu Manh Bảo, cười nói: “Ừ, nghe lời người.”

Sau đó, đẩy toàn bộ thẻ đánh bạc mười hai ức năm ngàn vạn ra ngoài, lãnh đạm mở miệng nói: “Hai ba, tiểu!”

Chương 605 - Cao hứng quá sớm.

"Mẹ nó, một lần cược mười hai ức, tiểu ca có chút điên."

“Nói ra ba điểm số, thiếu niên này thật sự tự tin như vậy?”

“Phách lực rất lớn!”

Mọi người đều khiếp sợ không thôi, giờ phút này trên mặt tiểu thứ lang thôn dã kia không nhìn thấy bất kỳ biểu lộ gì, hần mở miệng hỏi: “Người xác định đề nhỏ?”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Mở đi!”

Mọi người thấy Dương Thiên tự tin như vậy, không khỏi hưng phấn lên.

“Mở, mau mở, đừng chơi xấu.”

“Đúng vậy, dám đánh lão Thiên chúng ta những người này không đáp ứng.”

Tình cảm của tiểu thứ lang trong thôn không có bất kỳ dao động gì, hần bình tĩnh cười nói: “Nếu người đã tránh ra, vậy cũng không nên hối hận.”

Nói xong, ngón út có một đoạn sợi tơ mảnh như sợi tóc, nhẹ nhàng kéo một cái, sau đó mở đầu chung cười lạnh nhìn Dương Thiên nói: “Báo Tử Tam, người thua.”

Mọi người đầu tiên là sửng sốt, sau đó cười ha ha nói: “Tiểu quỷ tử, người đến cùng có làm rõ tình huống hay không? Rõ ràng chính là tiểu.”

“Ngốc hử, ha ha, tiểu ca thật lợi hại, không chỉ đoán trúng tiểu, hơn nữa còn đoán đúng điểm số của mỗi xúc xắc.”

“Bồi thường tiền bồi thường, mười hai ức năm ngàn vạn.”

Tiểu thứ lang thôn đã nhìn mọi người cười to, nụ cười đắc ý trên mặt lập tức cứng ngắc, hắn dụi dụi mắt không dám tin nói: “Không thể nào, điều đó không thể nào, rõ ràng là Báo Tử Tam.”

Vốn dĩ là hai ba, nhưng vừa rồi hắn đã dùng sợi tơ kéo một cái, biến hai thành ba.

Nhưng mà, sao có thể không thay đổi?

Sắc mặt hắn vặn vẹo nhìn Dương Thiên nói: “Có phải ngươi đang đánh lừa Thiên không?”

Dương Thiên còn chưa lên tiếng, mọi người ở bên cạnh đã không thể ngồi yên được nữa.

Đỗ tiên sinh đứng dậy, lạnh lùng nói: “Tiểu quỷ tử, con có thể ăn bậy, nhưng không thể nói lung tung, con mắt nào của ngươi nhìn thấy tiểu ca gian lận vậy?”

“Đúng vậy đúng vậy, ta xem như thấy rõ sân giải trí Ngân Hà các ngươi, chỉ cho phép thắng tiền của người khác, không cho phép mình thua tiền đúng không?”

“Hừ, toàn bộ quá trình Đầu Tử đều ở trong tay ngươi? Muốn ăn gian cũng là ngươi, ta nghiêm trọng hoài nghi ngươi là người bên chúng ta, ha ha ha.”

Sắc mặt Đại Thương Thần Nhị có chút khó coi.

Tiểu thứ lang thôn đã kia tức giận đến tái mặt, hắn ngưng thần nhìn thoáng qua, tơ mỏng không thể nhận ra kia.

Phát hiện tơ này vậy mà gãy mất.

Tiểu thứ lang thôn đã có chút không dám tin, sợi tơ này tuy rằng nhỏ bé, nhưng lại bền chắc hơn cả thép bình thường.

Trán hắn có một tia mồ hôi lạnh, không nói tiếp, mà là bất động thanh sắc thu hồi sợi tơ, tính trở về lại nghiên cứu.

Dương Thiên nhíu mày nhìn hắn nói: “Thế nào? Thua tiền rồi muốn đổi ý sao?”

Đại Thương Thần Nhị nhìn tiểu thứ lang thôn dã, trên mặt tuy rằng cơ bắp co rúm, nhưng vẫn mở miệng nói: “Bồi thường!”

“Này!”

Tiểu nhị lang thôn dã gật gật đầu.

Hắn biết, mặc dù mười hai ức này nhiều, nhưng nếu bởi vì cái này mà tổn thương nhân khí, vậy coi như tổn thất càng nhiều.

Lúc này, đã từ một đồng, tăng lên hai mươi lăm tỷ lần.

Mọi người không cảm thấy gì, nhưng trái tim Thôi Viễn suýt chút nữa đã nhảy ra ngoài.

Bởi vì lúc mới bắt đầu nhìn thấy Dương Thiên, thiếu niên chỉ cầm trong tay một đồng tiền xu, chơi đến mức Máy Rong phá sản, nhưng mà sau khi gom đủ một trăm đồng, hắn giống như bất hack vậy.

Chỉ là tiền đặt cược ván thứ năm mà thôi, tăng hai mươi lăm ức lần.

Cứ tiếp tục như vậy, hắn dự định đem tiền sòng bạc thắng sạch sao?

Dương Thiên nhìn sắc mặt khó coi của Đại Thương Thần Nhị và tiểu thứ lang thôn dã, khóe miệng mang theo một tia đùa cợt nói: “Đánh cược tiếp không?”

Tiểu lang trong thôn lúc này giống như dân cờ bạc thua đỏ mắt cả giận nói: “Đánh cược, đương nhiên là đánh cược, không đánh cược thì đừng hòng rời khỏi quán ăn Ngân Hà.”

Mọi người nghe vậy, đang muốn phẫn nộ mắng to, mà Dương Thiên lại đưa tay ngăn lại.

Hắn hồ hững nói: “Đã như vậy, ta sẽ đem toàn bộ tiền của các người ở đây, toàn bộ thắng đi.”

Một câu, khiến mọi người phía sau hắn kích động không thể tự mình.

Nhưng mà cũng khiến đám người Đại Thương Thần Nhị tức giận đến mức suýt chút nữa phát điên.

Dương Thiên vẻ mặt lạnh nhạt, không để ý đến tiểu thứ lang thôn dã đã muốn giết hắn từ trong ánh mắt kia.

Hắn cầm lấy chung xúc xắc, đặt ở trong tay tùy ý lắc lắc hai cái, sau đó đặt ở trên mặt bàn.

“Đoán đi.”

“Ách...”

Tất cả mọi người choáng váng.

“Như vậy có vẻ quá vội vàng hay không?”

Vừa rồi tiểu thứ lang thôn dã chơi rất nhiều trò, mà Dương Thiên lại lắc lư hai cái, nếu thua thì cái gì cũng không có.

Mọi người đang lo lắng, tiểu thứ lang thôn dã không khỏi mặt mũi tràn đầy cuồng hỉ.

Sáu sáu một, lớn, cái này tuyệt đối không sai.

Hắn kiểm chế sự kích động trong lòng, có chút cẩn thận nghi ngờ nhìn Dương Thiên nói: “Người lắc lắc hai lần như vậy, không sợ bị ta đoán được sao?”

Trong đôi mắt Dương Thiên cố ý hiện lên một tia bối rối, sau đó vẻ mặt trào phúng nói: “Danh xưng Quý Thủ của người xứng với thực, vừa rồi không phải ta đã đoán được đầu tử của người rồi sao? Huống hồ, người cũng có quyết đoán giống như ta, đem toàn bộ lợi thế đè xuống sao?”

Tiểu thứ lang thôn dã thấy được sự bối rối trong mắt Dương Thiên, sắc mặt không khỏi kinh hỉ.

Hắn quả nhiên là bằng vào vận khí, hơn nữa, tùy ý lay động mấy cái này, chính là vì để cho hắn sinh nghi. Sau đó đoán một đáp án khác.

Nhưng mà, nghe được hai câu cuối cùng của Dương Thiên, thiếu chút nữa đã tức điên lên.

Nếu không phải tơ mỏng của hắn đột nhiên đứt đoạn, tiểu tử này đã sớm bồi vốn không về.

Còn quyết đoán? Chỉ dựa vào vận khí lớn hơn nữa quyết đoán lại như thế nào?

Dựa vào năng lực, xuất ra phách lực mới là bản lĩnh.

Vừa nghĩ đến đây, ánh mắt của tiểu thứ lang thôn dã nhìn về phía Đại Thương Thần Nhị nói: “Đại Thương tiên sinh, ván

này ta có lòng tin thắng, xin ngài cho ta hai mươi lăm ức.”

Đại Thương Thần Nhị hơi nhú mày, hai mươi lăm ức cũng không phải là con số nhỏ.

Hắn hỏi: “Năm chắc được bao nhiêu phần?”

Thôn dã tiểu thứ lang hưng phấn mở miệng nói: “Trăm phần trăm, lần này ta muốn đem toàn bộ tiền của hắn thắng trở về.”

Đại Thương Thần Nhị gật đầu, sau đó vỗ tay.

Không bao lâu, một nhân viên công tác đã cầm hai mươi lăm ức trù mã đặt ở trên bàn.

Giờ phút này khoe miệng mọi người đều khẽ nhả một cái.

Một lần đặt cược, liên quan đến năm tỷ!

Tiền đặt cược lớn như vậy nhưng thật lâu không có xuất hiện.

Tiểu thứ lang thôn dã cười gằn một tiếng, sau đó mở miệng nói: “Luận phách lực phải không? Ta cũng có!”

Nói xong, đẩy toàn bộ hai mươi lăm ức trù mã ra ngoài.

“Sáu sáu một, ta mua lớn!”

“Ngươi chắc chứ?” Dương Thiên nghe vậy, sắc mặt cố ý cứng nhắc, sau đó che giấu rất tốt.

Nhưng tiểu thứ lang thôn dã có nhãn lực bậc nào, thấy một màn này, càng xác nhận Dương Thiên đang chột dạ.

Hắn cười ha ha nói: “Ta chắc chắn.”

“Tốt, vậy ta mở đây.” Dương Thiên gật đầu, đang muốn đặt tay lên cốc thì bị tiểu lang thôn dã ngăn cản.

“Chờ một chút, lần này ta muốn tự mình mở.”

Hắn nói xong, mọi người lập tức không vui.

“Ngọa tào, tên tiểu quỷ này đến cùng còn biết xấu hổ hay không?”

“Bên chúng ta mới là trang, ngươi có tư cách gì mở?”

“Đúng vậy đúng vậy, vạn nhất các ngươi giờ trò lừa bịp thì làm sao bây giờ? Ta không đồng ý.”

Dương Thiên nhìn tiểu thứ lang thôn dã mở miệng nói:
“Ngươi cũng thấy đấy, chuyện này không hợp quy củ.”

Tiểu thứ lang thôn dã cả giận nói: “Dù sao cũng không thể để cho ngươi mở, ván này ta thắng chắc rồi.”

Dương Thiên nhướn mày nhìn hắn: “Vậy ngươi muốn thế nào?”

Tiểu thứ lang thôn dã lạnh lùng nói: “Để Đại Thương tiên sinh mở, hắn là trọng tài.”

Nói xong lời này, mọi người lập tức nổi giận.

“Dựa vào cái gì dùng người bên các ngươi? Dựa vào cái gì không ở chỗ chúng ta rút một người ra.”

“Đúng vậy đúng vậy, các ngươi là đồng bọn, còn trọng tài, ta khinh.”

“Tiểu ca không cần phải để ý đến hắn, trực tiếp mở, nếu hắn thua, một phen tiền cũng đừng hòng lấy đi.”

Dương Thiên đưa tay ngăn mọi người lại, nói: “Bọn họ là khách, chúng ta bảo bọn họ làm vậy.”

Nói xong, hắn đứng dậy nhìn Đại Thương Thần Nhị nói:
“Muốn chơi lớn đúng không, nếu bên chỗ các ngươi đã yêu cầu ngươi đến, vậy thì ngươi đến đi.”

Tiểu thứ lang thôn dã nghe vậy, lập tức kinh hãi, không ngừng nháy mắt với Đại Thương Thần Nhị.

Đại Thương Thần Nhị gật đầu, cũng hiểu được ý tứ trong mắt của tiểu thứ lang thôn dã, vì thế mở miệng nói: “Để cho công bằng, lần này ta mở, ta sẽ mở rất đầy, mọi người có thể mở, nếu như xúc xúc bị ta đả động, sân giải trí Ngân Hà ta phán thiếu niên này chiến thắng.”

Hắn nói như vậy, mọi người cũng không còn lời nào để nói, chỉ cầu nguyện Dương Thiên có thể thắng.

Tiểu thứ lang thôn dã ánh mắt lạnh lùng nhìn Dương Thiên, mà Dương Thiên thì ánh mắt bình tĩnh nhìn hắn.

Người này đích thật là cao thủ trong xúc xúc, chỉ dựa vào tùy ý lay động vài cái là có thể đoán ra điểm số.

Nhưng đáng tiếc, hắn gặp phải mình, nhất định là bi kịch.

Trên lắc xúc xắc, bất kỳ người nào trên thế giới cũng không thắng được hắn.

Bởi vì Dương Thiên không chỉ có Tử Cực Kim Đồng, có thể nhìn thấu, hơn nữa còn có thần niệm, có thể coi như công kích, ví dụ như sợi tơ nhỏ của tiểu lang thôn dã kia chính là hắn dùng thần niệm chặt đứt.

Hơn nữa, thần niệm cũng có thể để đồ vật trôi nổi.

Ví dụ như hiện tại.

Khi Đại Thương Thần Nhị cẩn thận từng li từng tí cầm lấy chung xúc xắc, mọi người không khỏi kinh hô thành tiếng.

Tiểu thứ lang thôn dã kia thấy được vẻ mặt của mọi người, lập tức cười ha ha: “Ta thắng, ha ha ha, ta thắng, ta là quỷ thủ, luận xúc xắc, ta chưa từng thua bất kỳ ai.”

Mà lúc này, một người trên mặt khinh thường nói: “Ngươi cao hứng quá sớm.”

Chương 606 - Bắt đầu cuồng dã.

“Có ý gì?” Tiểu thứ lang thôn dã có chút nghi hoặc.

“Ha ha, không phải lớn, là nhỏ, nhỏ nhất!”

Lúc này tất cả mọi người đều cười suýt nữa rơi nước mắt.

Tiểu thứ lang thôn dã nghe vậy, phản ứng đầu tiên là cả giận nói: “Làm sao có thể là một chút? Tuyệt đối không thể.”

Ba con xúc xắc, mỗi con xúc xắc thấp nhất là một điểm, ba điểm xúc xắc thấp nhất là ba điểm, làm sao có thể lắc ra được chứ?”

Mọi người thấy vậy, cười lạnh một tiếng nói: “Không tin ngươi tự xem đi.”

Tiểu Thứ Lãng thôn dã biến sắc, dường như nghĩ ra nguyên nhân, tập trung nhìn vào.

Quả nhiên.

Lúc này ba con xúc xắc cùng rơi vào một chỗ, cái trên cùng rõ ràng hiển thị một điểm.

Tiểu thứ lang thôn dã lập tức phát điên.

“Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng, người chơi bản, ta nghe rõ ràng, rõ ràng là mười ba điểm.”

Mọi người giận dữ nói: “Sợ là tiểu tử người bị ngu rồi đi, sau khi tiểu ca của chúng ta lắc xúc xắc xong thì cũng không chạm tới nữa, là lão đại của các người mở đầu chung, muốn trách thì trách lão đại người đi đi.”

“Ha ha, sao người không nói lão đại người chơi bản, “

“Cười chết người, thua không nhận nợ, đây chính là cách xử lý của các người sao?”

“Các người...” Tiểu thứ lang thôn dã cơ hồ đã mất đi lý trí.

Nhưng mà lúc này, Đại Thương Thần Nhị tiến lên vỗ mạnh vào tiểu thứ lang thôn dã một cái, cả giận nói: “Bát dát!”

“Này!” Tiểu thứ lang đứng thẳng người cúi đầu.

Đại Thương Thần Nhị tức giận hừ một tiếng, sau đó nhìn về phía Dương Thiên nói: “Nguyện đánh cược chịu thua, lần này chúng ta thua, năm tỷ là của người, chúng ta không giải thích.”

Dương Thiên cười ha hả nói: “Còn đánh cược nữa không? Nếu không đánh cược thì ta phải đi rồi.”

“Ha ha, tiểu ca thật cuồng.”

“Bọn người Đông Doanh này, phải hung hăng giáo huấn một lần.”

“Tiểu ca kỹ thuật lắc xúc xắc thật không phải dùng để trưng cho đẹp, tùy tiện lắc một cái lại lắc ra điểm số này, những người Đông Doanh này hiện tại hẳn là một mặt mông bức rồi chứ?”

Đại Thương Thần Nhị làm sao có thể thả Dương Thiên đi.

Hắn ta lạnh lùng nói: “Nếu tiên sinh đã đánh cược tất thắng, vậy chẳng phải bây giờ đi rồi sẽ rất đáng tiếc sao? Chơi xúc xắc cũng không có ý nghĩa gì, hay là chúng ta chơi trò khác đi.”

Mọi người cười ha ha nói: “Dựa vào cái gì mà chơi với người cái khác, thì chơi xúc xắc, chơi xúc xắc tiểu ca mới là tổ tông, tất cả các người đều phải đứng sang bên cạnh.”

“Đúng vậy, chơi xúc xắc đi, không chơi thì chúng ta đi.”

Đại Thương Thần Nhị Tâm cũng đang rỉ máu, hôm nay bồi thường năm tỷ, sòng bạc bọn họ năm tháng đoán chừng cũng mới kiếm được nhiều như vậy.

Hắn nhìn Dương Thiên nói: “Tiên sinh không dám chơi cái khác với chúng ta.”

Dương Thiên mở miệng nói: “Nếu người muốn chơi cái khác, vậy thì chơi một chút đơn giản, ta lần đầu tiên tới, quá khó khăn ta sẽ không chơi.”

Hắn nói xong lời này, đám người không khỏi bị đả kích sâu sắc.

Lần đầu tiên tới chơi đã trực tiếp thắng năm tỷ, cái này cần tới thêm mấy lần, toàn bộ sòng bạc Áo đảo đều không cần mở nữa.

Đại Thương Thần Nhị gạt đầu nói: “Được, nơi này có hơn một trăm sòng bạc, chỉ cần không chơi xúc xắc, tiên sinh tùy ý chọn.”

Dương Thiên nhìn Thôi Viễn một cái nói: “Thôi huynh có đề cử gì không?”

Thôi Viễn tiến lên một bước nói: “Nếu nói đơn giản nhất thì trong nước chơi giả kim hoa nhiều nhất, một lá bài trừ đi Đại Tiểu Vương, mỗi người ba lá bài, so lớn nhỏ, vô cùng đơn giản, cũng vô cùng kích thích.”

Dương Thiên mở miệng nói: “Chính là nó.”

Đại Thương Thần Nhị gạt đầu, mở miệng nói: “Mời theo ta đi giá tầng cao nhất, nơi đó vô cùng yên tĩnh, không quấy rầy, sẽ có đãi ngộ rất tốt.”

Lúc này mọi người xem đến nghiêng náo nhiệt, làm sao có thể đồng ý.

“Vì sao đi lên tầng cao nhất, một mình tiểu ca bị người ức hiếp thì làm sao bây giờ?”

“Đúng vậy, tiểu ca, ngàn vạn không thể đi, ở chỗ này, chúng ta làm hậu thuẫn của người.”

“Ha ha, bọn họ thua đồ mắt, là muốn chơi trò gì sao.”

Dương Thiên thấy vậy, cũng cười nhạt nói: “Ta cảm thấy nơi này rất tốt, không cần đổi chỗ.”

Sắc mặt Đại Thương Thần Nhị kia biến thành màu đen, nhưng cuối cùng vẫn thỏa hiệp.

“Dọn bàn!”

Nói xong, nhân viên công tác nhanh chóng dọn một cái bàn hình chữ nhật cho Dương Thiên.

Trên bàn có hai bên, Dương Thiên ngồi ở một bên, mà bên kia có một vị nữ tử Đông Doanh xinh đẹp đang ngồi.

Là Đại Thương Thần Nhị vừa mới tìm tới.

Trên mặt nữ tử Đông Doanh mang theo nụ cười quyến rũ nói: “Tiểu ca ca, muội không biết đánh bạc, huynh nhất định phải nhường cho muội đó.”

Dương Thiên nghe vậy cười khẽ liếc mắt đánh giá nàng.

Trực giác nói cho Dương Thiên biết, nữ nhân này không đơn giản.

Quả nhiên, lúc này trong đám người có người nhìn thấy nữ tử Đông Doanh này, lập tức trên mặt mang theo kinh hãi.

“Hoa Trạch Hương Anh!”

Mọi người nghe vậy, đều nhìn về phía người gầy gò kia nói: “Làm sao người biết nàng? Nàng rất nổi danh? Vì sao ta chưa từng thấy hân trong phim?”

Tên gầy gò kia mặt đầy hắc đạo: “Đông Doanh đồ thuật, nàng có thể xếp vào ba hạng đầu, người nói ra không nổi danh?”

“Ngoạ tào!”

Một câu này nói xong, tất cả mọi người đều choáng váng.

Người gầy kia giảng giải: “Ba năm trước đây, nàng từng ở Las Vegas tranh đoạt danh hiệu Đồ Thánh, đáng tiếc bị thua, ba ngày cuối cùng, nàng trực tiếp ở những sòng bạc kia đánh bạc ba ngày, thắng được một trăm ức, khiếp sợ đánh bạc.”

“Mẹ nó, lợi hại như vậy?”

Mọi người nghe vậy, không ngừng líu lưỡi.

Nếu như vậy, thiếu niên còn có cơ hội thắng được sao?

Bọn họ không khỏi âm thầm lo lắng.

Mà trong sân, cũng bởi vì Dương Thiên nhìn kỹ Hoa Trạch Hương Anh, Tiểu Manh Bảo trong ngực hấn tức giận: “Dương Thiên thôi, người đừng nhìn nàng, nhìn ta, ta mới là đối tượng của ngươi, hừ, chờ ta trưởng thành rồi khẳng định sẽ đẹp hơn nàng.”

Đây là ghen tị sao?

Dương Thiên cạn lời, hấn vuốt mũi Tiểu Manh Bảo nói: “Được được, ngươi xinh đẹp nhất là được rồi chứ.”

Tiểu Manh Bảo lúc này mới đắc ý tràn đầy.

Trong sân, đối phương cũng đã gom góp được năm tỷ thẻ đánh bạc.

Giờ phút này sòng bạc khác cũng có người nghe tin chạy tới.

Toàn bộ sòng bạc Ngân Hà náo nhiệt chưa từng có, nhưng lại không có một ai đến đánh cược.

Bọn họ tới đây, chỉ là vì xem một trận quyết đấu tiền tài đỉnh phong.

Bởi vì giờ phút này thẻ đánh bạc bày trên mặt bàn tổng cộng là mười tỷ, đây là bọn họ mười đời cũng không kiếm ra được.

Nơi này tổng cộng chia làm hai đội.

Nhân viên nội bộ của tập đoàn Ngân Hà, còn có đám người phía sau Dương Thiên.

Lần này chia bài mời hai người.

Một người là chia bài ở đây, còn một người là người của một nước tìm từ trong đám đông ra làm chia bài.

Đây cũng là vì mọi người đề phòng người sòng bạc Ngân Hà chơi bần.

Dù sao đây chính là địa bàn của bọn họ.

Lúc này, Đại Thương Thần Nhị đứng dậy nói: “Trước tiên hãy nói về quy tắc, mỗi người cầm ba lá bài, con bài lớn nhất, sau đó là hoa thuận, tiếp theo là hoa, sau đó là thuận, cặp, cuối cùng là một lá, A lớn nhất, nhỏ nhất, nội tình mỗi vòng một trăm vạn, một lần tăng giá không thể thấp hơn một trăm vạn, cao nhất không giới hạn, có hai loại minh ám, xem bài phải gấp đôi thẻ bài, không xem thẻ bài, các người có nghi vấn gì không?”

Dương Thiên cười mở miệng nói: “Không có.”

Hoa Trạch Hương Anh cũng cười duyên mở miệng nói: “Ta cũng không có!”

Tiếp theo chính là bước mấu chốt nhất, kiểm bài.

Sau khi lấy ra Đại Tiểu Vương, 52 tấm bài tú lơ khơ.

Đưa đến trong tay Hoa Trạch Hương Anh, nàng tùy ý nhìn thoáng qua cười nói: “Không có vấn đề.”

Sau đó, đặt bài poker vào tay Dương Thiên.

Dương Thiên mở bài tú lơ khơ ra, dùng một tầng thần thức bao phủ.

Lần này cho dù là công nghệ cao đến đâu, cũng không thể nhìn thấu bài poker phía sau thần thức.

Sau khi Dương Thiên khép lại bài tú lơ khơ, cười nói: “Ta cũng không có vấn đề gì, bắt đầu đi.”

Lúc này, có người nói hai câu bên tai Đại Thương Thần Nhị, sắc mặt Đại Thương Thần Nhị nhất thời trắng bệch, sau đó bất động thanh sắc nhìn Dương Thiên một cái, lại cùng Hoa Trạch Hương Anh ra hiệu.

Ý tứ của động tác tay ở trong mắt bọn họ hết sức rõ ràng, chính là không cách nào ở mặt sau thấy rõ mỗi tấm bài.

Bọn họ vốn đã bôi một loại bột huỳnh quang đặc thù, dùng máy móc chuyên nghiệp có thể đi ra, nhưng hiện tại chỉ có thể nhìn thấy một mảnh tối tăm mờ mịt.

Hoa Trạch Hương Anh thấy vậy, trên mặt không có bất kỳ dao động nào.

Năng lực của nàng, ở Đông Doanh có thể xếp hạng top 3.

Một thân đồ thuật ở Áo đảo cũng có tiếng, nàng không tin thiếu niên trước mắt này còn có thể mạnh hơn nàng.

“Phát bài!”

Người chia bài ở sân giải trí Ngân Hà đã phát bài trước, vòng thứ hai, còn đến lượt người chia bài do Dương Thiên mời.

Người chia bài rất chuyên nghiệp, sau khi mỗi người ba tấm, Dương Thiên lãnh đạm mở miệng nói: “Ta nói rồi, các người là khách, các người nói chuyện trước đi.”

Hoa Trạch Hương Anh nghe vậy, cười ha ha, sau đó cầm lấy thẻ đánh bạc để lên.

“Một ngàn vạn!”

Mọi người thấy một tiếng kinh hô này, chỉ là vừa mới bắt đầu liền thêm cược gấp mười lần, cô gái nhỏ này thật đúng là có phách...

Bọn họ vừa nghĩ đến đây, chỉ nghe thiếu niên đạm mạc mở miệng nói: “Lại thêm gấp mười lần, một trăm triệu.”

Nói xong, đẩy một trăm triệu thẻ đánh bạc lên trên bàn.

“Ngoạ tào!”

Có người sợ tới mức chân đều mềm nhũn.

Đây mới chỉ là bắt đầu, có cần mạnh như vậy không.

Trái tim của bọn họ đều có chút không chịu nổi.

Bắt đầu không nói mười giây, tăng thêm gấp trăm lần, kế tiếp còn chơi thế nào? Một ức một ức tăng lên trên?

Mọi người chỉ nghĩ thôi cũng suýt nữa thì tim ngừng đập.

Chương 607 -

Hoa Trạch Hương Anh nhìn Dương Thiên rót thêm gấp mười lần, chẳng những không kinh hoàng, ngược lại nụ cười trên mặt càng thêm xinh đẹp động lòng người.

Nàng ném cho Dương Thiên một cái mị nhãn, ngũ quan xinh đẹp tinh xảo thoát nhìn câu hồn đoạt phách.

Hoa Trạch Hương Anh liếm liếm khóe môi đỏ rực, mặt mỉm cười nói: “Tiểu ca ca, người ta thích người có quyết đoán như huynh vậy.”

Nói xong, trực tiếp ném vào chiếu bạc một trăm triệu thẻ đánh bạc.

Dương Thiên thấy sự dụ hoặc này không hề bị lay động.

Mà những người phía sau hắn, nhìn cổ áo Hoa Trạch Hương Anh rộng mở, vây quanh đầy đặn, lộ ra một tia trắng nõn, thiếu chút nữa thì phun ra cả máu mũi.

Yêu tinh này ở trên chiếu bạc, ai có thể là đối thủ của nàng?

Hoa Trạch Hương Anh cố ý kéo cổ áo xuống, sau đó cười duyên khiêu khích nói: “Tiểu ca ca, người dám theo không?”

Tiểu Manh Bảo ở trong ngực Dương Thiên nhìn thấy một màn như vậy nhất thời không an phận.

Bàn tay nhỏ bé của nàng ôm lấy cổ Dương Thiên, khuôn mặt nhỏ tức giận nhìn Hoa Trạch và Hương Anh, nhỏ giọng mắng: “Hồ ly tinh!”

Dương Thiên cạn lời, hắn thật sự không biết tiểu nha đầu này từ đâu mà có oán niệm lớn như vậy?

Hắn xoa xoa cái đầu nhỏ của Tiểu Manh Bảo nói: “Thành thật một chút!”

Tiểu Manh Bảo lập tức ủy khuất chớp chớp đôi mắt to đen như mực, hơi nước hiện lên, vểnh cái miệng nhỏ nhắn nói: “Người không được nhìn nàng ta, ta không cho phép người nhìn nàng ta.”

Dương Thiên nghe vậy suýt chút nữa thì phát điên.

Thằng nhóc này quần cũng quá rộng đi.

Nhưng nhìn dáng vẻ sắp khóc của Tiểu Manh Bảo, hắn ta đỡ trán nói: “Được được được, không nhìn nàng, nhìn người là được rồi, nhưng điều kiện tiên quyết là người để ta thắng được ván cược lần này có được không?”

“Ừm ừm!”

Tiểu Manh Bảo lúc này mới hưng phấn gật đầu nói: “Dem y phục của nàng đều thắng trở về, để cho nàng không có y phục mặc.”

Dương Thiên: ……

Mọi người thấy thiếu niên đánh cược trước mắt dính dáng đến trăm ức vẫn mang vẻ mặt lạnh nhạt, còn có cô bé đang trong ngực trông rỗng, khóe mắt lập tức hung hăng giật giật.

Có cần bình tĩnh như vậy không?

Nếu đổi lại là bọn họ, không bị dọa tè ra quần đã là tốt lắm rồi.

Đỗ tiên sinh kia cũng cảm thấy kính nể Dương Thiên.

Lúc trước hắn có năm mươi ức tài sản đi độ sức với mười tỷ, mấy ngày ngắn ngủi kia tóc hắn đều rơi tung thiếu chút nữa rụng sạch, trắng đêm khó ngủ không nói, còn gánh chịu áp lực cực lớn, mấy ngày thời gian già đi mười mấy tuổi.

Nhìn lại thiếu niên, thế mà còn đang chuyện trò vui vẻ.

Thôi Viễn là người khiếp sợ nhất.

Thiếu niên vừa rồi dùng một đồng tiền xu trong khoảng thời gian ngắn tăng lên gấp năm tỷ lần. Hắn vốn cho là thiếu niên sẽ cẩn thận tiêu xài, dù sao đây cũng không phải là một con số nhỏ, thật không nghĩ đến, thiếu niên hiện tại vẫn như cũ không yên lòng, trên chiếu bạc đặt một trăm ức thẻ đánh bạc, hắn vậy mà không có nghiêm túc như vừa rồi chơi máy bay hồ.

Cho nên thấy một màn như vậy, cả người hắn đều không tốt.

Giữa sân, Dương Thiên thực sự không có hứng thú.

Dưới sự vận chuyển của tiên kỹ Tử Cực Kim Đồng, có thể thấy rõ mặt bài Hoa Trạch Hương Anh.

Hắn cho dù chỉ có một trăm khối, cũng có thể đem năm mươi ức của đối phương toàn bộ thắng được, thực sự không có tính khiêu chiến gì.

Lúc này thấy Hoa Trạch Hương Anh còn dám khiêu khích mình, Dương Thiên không khỏi nở nụ cười.

Hắn rất kỳ quái, rốt cuộc đối phương lấy đâu ra dũng khí.

“Một trăm triệu? Quá ít, cược thêm, hai trăm triệu!”

Nói xong, Dương Thiên đẩy hai trăm triệu tài sản lên trên đài.

Mọi người:...

Đây có phải là có chút đùa giỡn hay không.

Đây chính là hai trăm triệu đó, không phải hai khối.

Có một số người nghèo rất mừng toi cả đời cũng không thể kiếm được nhiều tiền như vậy, nhưng ở trên tay thiếu niên, giấy rách vứt đi.

Hoa Trạch Hương Anh cũng bị Dương Thiên dọa cho nhảy dựng lên.

Không phải nàng chưa từng chơi qua thứ lớn như vậy, nhưng vừa mới bắt đầu đã một mực cược, thiếu niên này rốt cuộc có thể chơi bài hay không?

Hoa Trạch, Anh Nhãn Thần Diệt Bất Định, nàng ta không biết rõ về Dương Thiên, không dám tùy tiện theo dõi.

Nàng mở miệng nói: “Ta muốn xem bài.”

Bởi vì Dương Thiên vận dụng thần thức che giấu số lượng bột huỳnh quang tương tự trên mặt bài, cho nên người sòng bạc bọn họ cho dù vận dụng công nghệ cao cũng không có cách nào thấy rõ mặt bài của hai người.

Hoa Trạch Hương Anh chỉ có thể dùng tay lật bài.

Nàng cầm lấy ba lá bài, dùng thân mình chống đỡ.

Tám bài đầu tiên là A bích, Hoa Trạch Hương Anh không khỏi mừng rỡ trong lòng.

Lại lật tờ thứ hai, K bích.

Hoa Trạch Hương Anh giỡn hai đầu lông mày mang theo vẻ vui sướng.

Nhưng mà, thời điểm lật đến tám thứ ba, hoa mai J.

Khóe miệng nàng giật giật một cái, thậm chí kêu một tiếng đáng tiếc.

Nhưng mà vẫn là bất động thanh sắc.

Đặt bài xuống, khóe miệng Hoa Trạch Hương Anh một lần nữa lộ ra nụ cười.

“Cũng không tệ lắm, giá trị bốn trăm triệu.”

Nói xong, một tay đẩy bốn trăm triệu ra ngoài.

Chỉ cần nhìn bài, cho dù là bài minh bài, nhất định phải gấp bội mới có thể tiếp tục.

Mà ám bài thì không cần gấp bội.

Dương Thiên cười cười, mặc dù hắn biết mặt bài của hai người, nhưng còn cần giả vờ giả vịt.

Thế là, tùy ý cầm lấy mặt bài nhìn thoáng qua, sau đó buông xuống.

Mọi người:...

Tiểu tử này đến cùng có thể đánh bài hay không, cảm cao như vậy, không sợ bị người nhìn thấy a.

Nhưng tốc độ của hắn rất nhanh, mọi người còn chưa kịp phản ứng, Dương Thiên đã đóng bài.

Mà Thôi Viễn đứng bên cạnh Dương Thiên là người duy nhất nhìn thấy mặt bài Dương Thiên.

Hồng Đào Thập, Mai Hoa Tam, Phương Khôi Nhị.

Có thể nói mặt bài này vô cùng thâm hiểm.

Hắn âm thầm thở dài, ván này Dương Thiên phải thua hơn ba trăm triệu.

Nhưng mà ngay khi hắn nghĩ tới đây, chỉ nghe thiếu niên cười mở miệng nói: “Cũng không tệ lắm. Cùng bốn ức!”

Phốc!

Thôi Viễn nghe thấy Dương Thiên theo dõi, chân cũng bị dọa mềm nhũn, hơn nữa còn suýt nữa bị nước bọt nghẹn chết.

Tiểu tử này rốt cuộc có chơi bài không?

Mặt bài này đặt ở đâu cũng là tồn tại bị người khác miếu sát, hoa vàng có ba loại màu sắc giống nhau, mà bài của thiếu niên này tập hợp ba loại màu sắc hoa, không phải thuận tử, cũng không có đúng, một lá bài lớn nhất là mười.

Chỉ thế này còn chơi được?

Rốt cuộc hắn lấy đâu ra tự tin?

Hoa Trạch, Hương Anh híp híp đôi mắt đẹp.

Thiếu niên đây là thật gặp được đại bài? Hay là đang lừa nàng?

Nhìn nụ cười trên mặt Dương Thiên, Hoa Trạch Hương Anh không khỏi có chút nhận định Dương Thiên có thể có được thể diện ngang bằng với nàng.

Nhưng bên nàng có một tấm bài lớn nhất, chương lớn nhất là chữ K, nếu đối phương cùng là một tấm, nàng thật sự không sợ.

Nghĩ đến đây.

Nàng hừ một tiếng, lần nữa đẩy ra bốn trăm triệu.

“Ta đi theo!”

Đại ca, đừng đùa nữa, mau mau bỏ bài đi.

Chân Thôi Viễn còn đang nhũn ra, nhìn Dương Thiên, suýt chút nữa quỳ xuống trước mặt hắn.

Chắc chắn mặt bài của đối phương không nhỏ.

Tôi thiếu chắc chắn sẽ không nhỏ hơn Dương Thiên.

Nếu như lần đầu tiên Dương Thiên muốn lừa nàng, nhưng hiện tại xem ra, đối phương cũng không chịu như vậy.

Hắn cho rằng Dương Thiên sẽ bỏ bài. Hơn nữa vô cùng xác định, dù sao bài này quá nát, tất cả mọi người ở đây cầm bài này khẳng định đều sẽ bỏ bài.

Nhưng mà hắn vừa nghĩ tới đây, chỉ thấy thiếu niên nhìn Hoa Trạch Hương Anh đôi diện cười hì hì nói: “Xem ra bài của ngươi cũng không tệ a.”

Hoa Trạch Hương Anh cười quyến rũ nói: “Bình thường mà thôi, tiểu ca ca còn dám theo sao?”

Dương Thiên lắc đầu nói: “Không dám đi theo.”

Còn tốt!

Thôi Viễn không chỉ thở phào nhẹ nhõm, mà đúng lúc này, chỉ thấy thiếu niên hồ hững mở miệng nói: “Nhưng ta dám thêm tiền cược.”

Nói xong đẩy một khoản tiền lớn ra.

“Túc thêm, tám trăm triệu!”

Thôi Viễn:...

Trái tim của hắn vừa rồi tựa hồ ngừng đập.

Nếu không phải trường hợp không đúng, hắn đã sớm điên cuồng xé rách tóc của mình.

Không chỉ có hắn khiếp sợ, mọi người trong sân cũng không ngừng thán phục nói: “Cmn, đây mới chỉ là bắt đầu thôi, thêm vào tám ức, hai người định một ván phân thắng bại sao?”

Thôi Viễn nghe vậy khóe miệng co rúm, nếu một ván định thắng bại, thiếu niên tất thua không thể nghi ngờ.

Còn có người mở miệng nói: “Thiếu niên này phách lực vô song, nhớ ngày đó ta hướng hắn lớn tuổi như vậy, còn đang chơi bòn đất đây.”

Thôi Viễn đen mặt, sức mạnh quyết đoán của Dương Thiên đâu chỉ là không nhỏ, toàn thế giới không có một người nào có sức mạnh lớn hơn hắn.

Cuối cùng có người hưng phấn nói: “Thiếu niên lần này cầm bài lớn đi, nếu không sẽ không cuồng như vậy a.”

Thôi Viễn:

Đại bài? Đại bài cái rắm, cơ hồ có thể nói là nhỏ nhất mặt bài, ván này nếu thua, thiếu niên trước mắt này phải thua hơn mười ức a.

Hoa Trạch, Hương Anh tuy trên mặt không có bất kỳ biểu lộ gì, nhưng trong lòng đã nhắc lên sóng to gió lớn.

Nàng dự đoán sai rồi, trước mắt thiếu niên này mặt bài ít nhất là một đôi đôi.

Cho dù là đôi đầu nhỏ nhất, cũng có thể vững vàng đè ép nàng một bậc.

Ánh mắt nàng bất định.

Cuối cùng, cũng không có dũng khí đi ngả bài.

Bởi vì nếu như nàng nói muốn mở bài, nhất định phải đặt cược tám trăm triệu mới có tư cách.

Nếu như nàng tự mình chống đỡ, đặt cược tám trăm triệu bài không mở, vậy đối phương lại theo một lần nữa, nàng sẽ rơi vào hoàn cảnh càng thêm lưỡng nan.

Dù sao bài này của nàng không phải kim hoa, thuận tử, cũng không phải báo tử, lực lượng không đủ.

Bây giờ bứt ra, thời gian không muộn.

Vừa nghĩ đến đây, Hoa Trạch Hương Anh mỉm cười quyến rũ nói: “Tiểu ca ca ngươi thật lợi hại nha, ván này ta bỏ.”

Nói xong lấy bài của mình ra.

Mọi người xem xét, khá lăm, thiếu chút nữa đã trở thành kim hoa, hoặc là thuận tử.

Chỉ là đáng tiếc, thiếu chút nữa cũng kém hơn một ngàn dặm, thế nào cũng không sánh bằng thiếu niên.

Bọn họ không khỏi bắt đầu mong đợi, thiếu niên đấu giá đến cùng bao nhiêu, mới có lực lượng sau khi nhìn bốn ước, rút thêm đến tám ước?

Trong sự chờ mong của bọn họ, thiếu niên lúc này mới mỉm cười chậm rãi mở mặt bài ra...

Chương 608 - Liên hồ hai lần.

Sau khi Dương Thiên lật bài của mình ra, tất cả mọi người đều choáng váng.

Hồng Đào Thập, Mai Hoa Tam, Phương Khôi Nhị.

Loại tổ hợp này, lóe mù mắt tất cả mọi người.

“Ngọa tào, rốt cuộc ta đã nhìn thấy gì?”

“Mù mắt chó titan của ta.”

Có người xoa xoa đôi mắt, mặt mũi tràn đầy vẻ không dám tin.

“Mặt bài này, không chạy sớm, lại còn dám thêm vào cược tám ức? Tiểu ca này rốt cuộc có thể chơi hay không đây.”

“Quan trọng nhất là cái gì? Vậy mà thắng? Ha ha ha, cười chết ta rồi.”

“Bây giờ đoán chừng cô nương kia muốn học máu, nàng lấy ra một lá bài nhỏ nhất cũng có thể thắng, kết quả tự động từ bỏ.”

“Ha ha ha, cầu diện tích bóng ma tâm lý của nàng.”

Thôi Viễn cũng khiếp sợ không thôi.

Loại bài này cũng có thể thắng? Toàn bộ Áo đảo, cũng chỉ cược Vương Hà tiên sinh có cái kỹ năng đánh bạc này.

Lần này, hần thắng chín ức một ngàn một trăm vạn của đôi phương.

Sắc mặt Đại Thương tái xanh.

Mà Hoa Trạch và Hương Anh suýt chút nữa đã ngất đi.

Nàng không nghĩ tới Dương Thiên lại lấy ra một tám bài nhỏ như vậy, đặt cược lớn như vậy.

Lần này liền thua lỗ một phần năm tài sản.

Nàng cắn răng nhìn Dương Thiên Nộ nói: “Ngươi rốt cuộc có thể đánh cược hay không? Thập đại nhất ngươi cũng dám thêm vào tám ức?”

Dương Thiên mở miệng nói: “Một tám mười đã không nhỏ, có thể đặt rất nhiều bài.”

“Phốc!”

Tất cả mọi người nghe vậy, lập tức cười ha hả.

“Thiếu niên nếu nhất định phải nói như vậy, tựa như không có tật xấu nha.”

“Ha ha, cười chết ta rồi, nhất gan lại còn trách người khác.”

“Lần này ta phục!”

Hoa Trạch Hương Anh thật sự sắp phát điên rồi, sắc mặt nàng vận vẹo cắn răng cầm ba lá bài của mình lên cả giận nói: “Vậy của ngươi cũng coi như là lớn? Ta đây tùy tiện rút ra một lá cũng có thể thắng.”

Dương Thiên buông tay nói: “Vậy tại sao ngươi lại bỏ đi?”

“Ta...”

Hoa Trạch Hương Anh chỉ muốn học máu, hiện tại nàng hối hận đến xanh cả ruột.

Mà Đại Thương Thần Nhị nhìn không được nữa, mở miệng nói: “Ta khuyên ngươi một chút, trong giả kim hoa, ngươi ngay cả một ngàn vạn cũng không đáng.”

Dương Thiên cười cười nói: “Ha ha, ta vừa chơi, chưa quen thuộc.”

Câu nói này của hắn tất cả mọi người cười ha ha.

“Tiểu ca, ngươi nói như vậy là đánh mặt bọn họ, theo chúng ta, ngươi là tay già đời.”

“Giải thích với hắn cái gì, giả kim hoa toàn bộ bằng một chữ trá, cứ làm như vậy.”

“Đúng vậy, đây chính là so vốn liếng, ai có tiền vốn hậu thì người đó định đoạt.”

“Ha ha, hiện tại Đồ Vương bài danh thứ ba Đông Doanh kia có lẽ về mặt mơ hồ rồi.”

Mọi người không tin Dương Thiên là tân thủ, Thôi Viễn lại tin tưởng.

Cầm mười mặt bài lớn nhất không ngừng rút lên trên, hắn có dự cảm, nếu Hoa Trạch Hương Anh tiếp tục rút, thiếu niên còn có thể sẽ thêm cực.

Ngẫm lại cũng làm cho người ta nổi điên.

Hoa Trạch Hương Anh không phục, cắn răng nói: “Lại đến.”

Vừa rồi nàng cũng là vì thấy Dương Thiên là một thiếu niên, cho nên có chút khinh thị.

Nhưng hiện tại nàng đã có mười hai phần tinh thần, lần này nhất định có thể thắng.

Ván thứ hai phát bài, Dương Thiên là người thắng lần trước, hấn lên tiếng.

Dương Thiên trực tiếp lật bài, sau khi nhìn thoáng qua, đẩy thẻ đánh bạc lên bàn nói: “Một tỷ.”

Hoa Trạch Hương Anh:...

Đại Thương Thần Nhị:...

Mọi người:...

Thôi Viễn:

Hắn xem như đã nhìn ra, quả nhiên Dương Thiên không biết chơi, lần này hắn rất tốt.

Nhưng lần này đẩy ra một tỷ, trực tiếp dọa người khác chạy, người khác làm sao có thể cược?

Mọi người cũng tắc lưỡi.

“Vừa lên đã là một tỷ, tiểu ca đây là muốn treo bọn họ lên đánh.”

Cảm xúc của Hoa Trạch Hương Anh lập tức sụp đổ.

Ánh mắt cô đầm lệ, cả giận nói: “Khốn kiếp, rốt cuộc ngươi có chơi được không?”

Một lần thêm một tỷ, tương đương với tăng gấp trăm vạn lần trên cơ sở một trăm vạn tiền nền tảng.

Dù là nàng, cũng thiếu chút nữa bị dọa đến từ trên ghế ngã xuống.

Mọi người thấy vậy thì cười đến chảy nước mắt.

Dương Thiên Tắc cười nhạt nói: “Ta đã thắng ván trên, ván này đến phiên ta nói chuyện trước, ta thêm một tỷ có gì không đúng sao?”

“Ngươi còn nói!”

Hoa Trạch Hương Anh quả thực sắp tức hôn mê bất tỉnh.

Câu trước là sỉ nhục lớn nhất trong cuộc đời đồ thuật của nàng, thiếu niên này đang xát muối lên vết thương của nàng.

Dương Thiên thấy nàng tức giận rồi loạn, không khỏi nhếch miệng cười.

Người mất lý trí dễ dàng xử trí theo cảm tính nhất.

Quả nhiên, Hoa Trạch Hương Anh hít sâu một hơi, cả giận nói: “Lần trước ngươi lừa ta, ván này còn muốn sử dụng chiêu số giống nhau? Ngươi chờ đó, ván này của ta nếu như tốt, ta sẽ cùng ngươi liều chết đến cùng.”

Nói xong, cầm lấy mặt bài nhìn thoáng qua.

Mai Hoa K, Mai Hoa Bát, Mai Hoa Thất.

Kim hoa!

Trái tim Hoa Trạch Hương Anh không khỏi hung hăng co rúm lại, có thể so với mặt bài này lớn hơn, tuyệt đối không thấy nhiều.

Cho dù là mặt bài của thiếu niên cũng là kim hoa, ở trên xác suất nhất định, cũng không sánh bằng nàng.

Nhìn nụ cười của Dương Thiên giống như vừa rồi, Hoa Trạch Hương Anh càng thêm chắc chắn Dương Thiên đang lừa nàng.

Hoa Trạch Hương Anh lấy kinh nghiệm nhiều năm của chính nàng ta cảm thấy lần này có thể liều một phen.

Nếu không, nếu bỏ loại bài lớn này, đoán chừng Đại Thương Thần Nhị cũng sẽ nổi giận.

Nàng nhìn Dương Thiên cười lạnh nói: “Cũng sai lầm này ta sẽ không phạm phải lần thứ hai, một tỷ đúng không, ta đi theo, mở bài.”

Nói xong, đem mặt bài của mình sáng lên.

“K bích, bích bát, hắc đào thất, đậu xanh, bài này không nhỏ nha.”

“Xong đời rồi, thiếu niên lần này không hù được nàng.”

“Lần này đụng phải tám sát rồi.”

Mọi người không khỏi đều lo lắng.

Hoa Trạch Hương Anh vẻ mặt đắc ý, Đại Thương Thần Nhị cũng lộ ra nụ cười.

Bọn họ thắng, khi thấy Dương Thiên thở dài, bọn họ càng thêm kiên định với cái nhìn của mình.

“Người thua!”

Hoa Trạch Hương Anh cao ngạo giương lên cái cổ trắng như tuyết, đang muốn đem toàn bộ thẻ đánh bạc trên bàn lấy lại, lại nghe Dương Thiên đậm mặc nói: “Ai nói ta thua?”

Hoa Trạch Hương Anh nghe vậy, mí mắt nhảy dựng lên một loại dự cảm không tốt.

Nàng hỏi: “Vậy vì sao người thở dài?”

Dương Thiên cười khẽ một tiếng, mở miệng nói: “Ta chỉ là tiếc hận vì người mà thôi.”

Nói xong, hắn ta nhắc mặt bài lên.

“KHồng Đào, Cửu Đào, Tam Hồng Đào.”

Tám bài thứ hai của thiếu niên, vững vàng đè ép Hoa Trạch Hương Anh.

“Cái này... cái này không thể nào.”

Hoa Trạch Hương Anh vẻ mặt không thể tin nổi điên cuồng nói: “Làm sao có thể có chuyện trùng hợp như vậy?”

Dương Thiên nghe vậy, cười khẽ một tiếng nói: “Năm mươi hai trương bài tạo thành ba màu sắc giống nhau, không phải là trùng hợp sao?”

“Người...”

Hoa Trạch Hương Anh quả thực muốn tức điên rồi.

Sắc mặt Đại Thương Thần Nhị cũng khó coi tới cực điểm.

Mà mọi người giờ phút này lại đang hoan hô nhảy nhót.

“Lại thắng, ha ha ha, tuyệt địa phản kích.”

“Ta còn tưởng rằng lần này sẽ thua chứ, tiêu ca này thật lợi hại, lần đầu tiên lừa gạt, lần thứ hai đối phương cho rằng là lừa gạt, nhưng mà không phải, chiêu này thật sự là sáu.”

“Ha ha ha, không hiểu sao lại đau lòng nữ nhân này.”

“Đau lòng thêm một.”

“Đã thắng mười chín ức một ngàn hai trăm vạn, mấy lần nên kết thúc chiến đấu.”

Hoa Trạch, Hương Anh sắc mặt đều vắn vẹo.

Nàng cắn răng đang muốn tức giận, mà lúc này Đại Thương Thần Nhị đứng dậy.

“Hoa Trạch, đừng để bị lửa giận che mờ hai mắt.”

Hoa Trạch Hương Anh nghe vậy, lập tức hít sâu một hơi, lúc này mới rút cục tỉnh ngộ lại.

Hai ván này nàng bị thiếu niên trước mắt chọc giận, sau đó vẫn bị hấn nắm mũi dẫn đi, lúc này mới mắc lừa.

Nàng phát hiện ra rằng kỹ thuật đánh cược của thiếu niên này cũng không cao minh, nếu dùng kỹ thuật đánh cược thì tuyệt đối có thể hoàn toàn nghiền ép Dương Thiên.

Ví dụ như, chơi bản.

Dù sao thân là Đồ Vương bài danh thứ ba Đông Doanh, nàng cũng không phải là cái túi rượu đơn phản gì, đổi một lá bài mà thôi, nàng dễ dàng.

Ván thứ ba chính thức bắt đầu.

Hai bên phát bài, Hoa Trạch Hương Anh thật vất vả mới lấy được thẻ vào tay để đổi xong, ánh mắt cười lạnh nhìn Dương Thiên.

“Lần trước ngươi thắng, lần này vẫn là ngươi nói trước.”

Hoa Trạch, trên mặt Hương Anh không có chút dao động nào, bởi vì lần này nàng nhất định sẽ thắng.

Nhưng mà, nàng ngàn tính vạn tính, làm sao cũng không tính đến một bước cuối cùng.

Chỉ thấy thiếu niên sau khi nhìn mặt bài một chút, trực tiếp mở miệng nói: “Bỏ đi.”

Hoa Trạch Hương Anh quả thực sắp tức hôn mê bất tỉnh.

Lần thứ tư. Hoa Trạch Hương Anh vẫn sử dụng Thiên thuật đổi bài.

Vẫn là vừa thay xong, Dương Thiên trực tiếp bỏ bài.

Liên tục hơn mười lần, tất cả mọi người thiếu chút nữa điên rồi.

Hoa Trạch Hương Anh cũng suýt chút nữa lật bàn.

Thiên thuật đổi bài hết sức khó khăn, hơn nữa còn phải chịu nguy hiểm bị người phát hiện, liên tục mười lần, nàng đã đổi bài sức cùng lực kiệt, đối phương lại vẫn bỏ bài.

Nàng đã có tâm tư muốn giết người.

Liên tục mười ván, nàng chỉ trả lại một ngàn vạn át chủ bài, ngay cả số lẻ cũng không hồi vốn.

Sắc mặt Đại Thương Thần Nhị càng thêm đen kịt.

Mọi người thì là cười ha ha.

“Tiểu ca thật tàn nhẫn.”

“Ta đoán chừng bên kia đã buồn bực đến phát điên rồi.”

“Ha ha, ta ai cũng không phục, liền phục thiếu niên trước mắt.”

Lần phát bài thứ mười lăm.

Hoa Trạch Hương Anh cười lạnh một tiếng châm chọc nói:
“Lại muốn bỏ bài?”

Dương Thiên cười nhạt một tiếng nói: “Vừa rồi chỉ là nhường người mà thôi, thật sự cho rằng người có tư cách khiêu chiến với ta sao?”

Hoa Trạch Hương Anh nghe vậy, ánh mắt sáng lên, lật bài của mình lên xem xét, ánh mắt càng thêm sáng.

Hồng Đào A, Mai Hoa A, Phương Khôi A!

Khóe mắt nàng mang theo ý cười, cười lạnh một tiếng nói:
“Ván này, ta cược hết.”

Nói xong, đem tài sản ba mươi một ức trên bàn, toàn bộ đẩy lên trên mặt bàn.

Chương 609 - Dừng nhỏ thắng lớn.

Mọi người không khỏi tắc lưỡi, Hoa Trạch Hương Anh này điên rồi sao?

Nàng rút cuộc có bao nhiêu mặt mũi, cũng dám đặt cược tài sản ba mươi một ức.

Thôi Viễn cảm thấy đối phương đã có dũng khí đặt cược ba mươi một ức, đương nhiên trong tay nắm đại bài.

Hắn thấp giọng nói với Dương Thiên: “Dương tiên sinh, hay là chúng ta xem mặt bài trước rồi nói sau?”

Thôi Viễn thật sự sợ Dương Thiên nóng đầu, theo mười lăm ức.

Dương Thiên gật đầu, mặc dù hắn có Tử Cực Kim Đồng đã nhìn ra mặt bài của hai người, nhưng nên làm dáng một chút, vẫn có thể làm được.

Bài bị lật ra, lại là ba loại màu sắc hoa, Thôi Viễn nhìn mặt bài, sắc mặt trở nên khó coi.

Hồng Đào Nhị, Phương Khôi Tam, Hắc Đào Ngũ.

Có thể nói là bài nhỏ nhất trong Kim Hoa giả dối, đối diện có một lá bài nhỏ, có thể nghiền ép ba lá bài này.

Thôi Viễn thở dài một hơi, nói: “Huynh đệ, ván này ngươi vẫn từ bỏ …….”

Hắn vừa nói đến đây, chỉ thấy thiếu niên nhú mày nói: “Ba mươi một ức của ngươi!”

Nói xong, trực tiếp đẩy ba mươi một ức trù mã ra.

Thôi Viễn lúc ấy liền bị dọa co quắp ngồi trên mặt đất.

Sắc mặt hắn ta khổ sở, gần như là ngậm nước mắt nói: “Huynh đệ, bài không phải chơi như vậy đâu.”

Người hơi có chút thương thức, liền trực tiếp bỏ đi.

Chỉ cần người ta mở bài, tuyệt đối sẽ thua.

Huống hồ, hai bên đã đầu nhập tài sản sáu mươi hai ức, không có khả năng có một phương nào lựa chọn từ bỏ.

Thôi Viễn cũng sắp xoắn xuýt muốn chết, nhưng mà tất cả mọi người đều hưng phấn lên.

“Lần này có thể phải đổi mới kỷ lục tiền đánh cược Áo đảo gần ba năm.”

“Hai năm trước con trai của vua cờ bạc quyết đấu với một vị cao thủ hàng đầu từ Las Vegas tới, tổng tài sản đạt tới tám tỷ đã là không được rồi, nhưng hiện tại tùy tiện thêm một lần nữa đều đạt tới chín mươi ba tỷ tài sản.”

“Xem ra hai người này rất có mặt mũi, mọi người đoán xem, chẳng lẽ xuất hiện thuận kim, hoặc là báo?”

Thuận kim, là ba tấm bài là thuận tử, hơn nữa màu sắc hoa văn, vững vàng áp kim hoa.

Mà báo thì không cần bao nhiêu, ba tấm bài giống nhau, mặt bài thuộc về lớn nhất, chỉ là xác suất mò được quá nhỏ.

Có ít người biết Thôi Viễn nhìn mặt bài Dương Thiên, thế là lặng lẽ kéo cánh tay của hắn nói: “Huynh đệ, tiết lộ cho ta biết, mặt bài của tiểu ca rốt cuộc lớn bao nhiêu, dám cược ba tỷ?”

Thôi Viễn nhìn hắn với vẻ mặt chán chường: “Người vẫn không biết thì tốt hơn, nếu người biết ta sợ người năng lực chịu đựng kém, sẽ phát điên mất.”

Người nọ lập tức ngậy ngấn cả người, hắn mở to hai mắt nói: “Mẹ nó, thẻ bài của tiểu ca lớn như vậy sao?”

Thôi Viễn:...

Đôi phương dường như đã hiểu lầm.

Mặt bài không phải lớn, là nhỏ tới cực điểm.

Giữa sân, Hoa Trạch Hương Anh ngạc nhiên nhìn Dương Thiên: “Người không định mở?”

Ánh mắt Dương Thiên lạnh nhạt nói: “Ta không có thói quen mở trước!”

Hoa Trạch Hương Anh hít sâu một hơi nói: “Hừ, ta cũng muốn xem xem người rốt cuộc có năng lực lớn bao nhiêu.”

Nói xong, ánh mắt nhìn về phía Đại Thương Thần Nhị nói: “Đại Thương tiên sinh, xin cho phép cho ta một trăm ức đồng chip.”

Đại Thương Thần Nhị nhìn nàng nói: ” Năm chắc bao nhiêu phần?”

Hoa Trạch Hương Anh kiên định nói: “Trăm phần trăm.”

Đại Thương Thần Nhị lắc đầu, hần trời sinh tính đa nghi, vừa rồi Hoa Trạch Hương Anh đã thua hai lần, có lẽ đã thua đỏ mắt.

Nếu bồi mười tỷ toàn bộ vào, vậy thì được không bù mất.

Hần phân phó một tiếng với một người thủ hạ, sau đó, một nhân viên công tác lấy ra một đồng thẻ đánh bạc.

Đại Thương Thần Nhị, tiến lên một bước nói, đẩy thẻ đánh bạc lại nói: “Trong này là ba mươi tám ức đánh bạc, cược tất cả thẻ đánh bạc trước người người.”

Hoa Trạch Hương Anh mở miệng nói: “Đại Thương tiên sinh, không được, ta còn có thẻ đánh cược nhiều hơn, xin cho ta lợi thế lần này ta tuyệt đối không thể thua.”

Đại Thương Thần Nhị quát: “Bát dật! Nơi này là ngươi làm chủ, hay là ta làm chủ?”

Hoa Trạch Hương Anh lập tức cúi đầu nói: “Ngài làm chủ.”

Đại Thương Thần Nhị tức giận hừ một tiếng, sau đó mở miệng nói với Dương Thiên: “Thiếu niên, ngươi dám cược không?”

Dương Thiên cười nhạt một tiếng nói: “Có gì không dám?”

Nói xong, hần đẩy tất cả thẻ đánh bạc lên trên bàn.

Đại Thương Thần Nhị cười ha ha nói: “Sảng khoái.”

Nói xong cũng đẩy tám thẻ đánh bạc ra.

Lúc này Dương Thiên đã cược tất cả tài sản, Hoa Trạch Hương Anh bên kia cũng vậy.

Trên chiếu bạc tổng cộng là tài sản một trăm ba mươi tám ức, người thắng lấy đi toàn bộ.

Trái tim mọi người không khỏi đập mạnh.

Không có giá trị con người trăm tỷ, thật đúng là không dám chơi như vậy.

Hoa Trạch Hương Anh ngạo nghễ nhìn Dương Thiên, hừ nói: “Người nhất định phải thua.”

Dương Thiên cười nhạt nói: “Ta lại cho rằng là người thua chắc rồi.”

Hoa Trạch Hương Anh lạnh lùng nói: “Ta cầm bài lớn nhất, người làm sao đấu với ta?”

Nói xong, hắn xóc ba lá bài lên.

Mọi người vừa nhìn thấy lập tức lạnh cả tim.

“Mẹ kiếp, ba tám A!”

“Đây đúng là mặt bài lớn nhất trong trò lừa gạt kim hoa.”

“Thua, dường như không có bất kỳ hồi hộp gì, cho dù tiểu ca cầm ba tờ K cũng nhất định bại cục.”

Mọi người triệt để thất vọng.

Nhưng chỉ có một người, nhìn thấy một màn trước mắt này không những không thất vọng, ngược lại còn hưng phấn lên.

Không sai, người này chính là Thôi Viễn.

Hắn khó tin dụi dụi con mắt, mặt mũi tràn đầy vẻ mừng như điên.

Dường như mặt bài của thiếu niên là...

Đại Thương Thần Nhị trên mặt cũng mang theo nụ cười.

1380 triệu đối với hắn mà nói cũng không phải là một con số nhỏ.

Hoa Trạch Hương Anh đứng lên cười lạnh nhìn Dương Thiên: “Người thua rồi.”

Nói xong, hắn muốn lấy đi toàn bộ thẻ đánh bạc.

Nhưng mà lúc này Dương Thiên lại bình tĩnh ngăn cản nói: “Chờ một chút!”

Hoa Trạch Hương Anh sửng sốt, hỏi: “Thế nào, người muốn quyệt nợ?”

Dương Thiên thờ ơ mở miệng nói: “Người xác định người có thể thắng như vậy sao?”

Hoa Trạch Hương Anh nghe vậy, trên mặt mang theo nụ cười nói: “Ba con A, con bài này là lớn nhất, người cho rằng mặt bài của người có thể lớn hơn ta?”

Mọi người cũng hoàn toàn thất vọng.

Ba con A đều có được, có thể nói ngay khi Hoa Trạch Hương Anh lộ ra, trận đánh cược này đã kết thúc.

Bọn họ vốn định an ủi Dương Thiên, nhưng lại thấy trên mặt thiếu niên căn bản không có chút mất mát nào.

Ngược lại vẻ mặt lạnh nhạt.

Chỉ thấy thiếu niên cười một tiếng, chậm rãi mở miệng nói: “Có lẽ, mặt bài của ta thật sự có thể quan trọng hơn người.”

Hoa Trạch Hương Anh nghe vậy, mới đầu khinh thường, nhưng mà cuối cùng tựa hồ nghĩ tới cái gì, lập tức sắc mặt triệt để trắng bệch.

Nàng sợ tới mức ngồi bệt xuống đất, giọng the thé nói: “Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, sao người có dũng khí cứng rắn chống đỡ đến bây giờ?”

Nhìn Hoa Trạch Hương Anh sợ tới mức như điên cuồng, tất cả mọi người đều choáng váng?

Tình huống gì đây? Ba con A lớn nhất nàng còn sợ cái gì?

“Ngoạ tào!”

Lúc này có người đột nhiên kinh hô một tiếng.

Ngay sau đó, dường như tất cả mọi người nghĩ tới cái gì đó, không ngừng phát ra tiếng kinh hô.

“Ngoạ tào, mẹ nó!”

“Cái này cái này... thiếu niên lại quyết đoán như vậy?”

“Điều đó không có khả năng? Đồ vương cũng không có khả năng quyết đoán lớn như vậy chứ.”

“Ta không tin.”

Trái tim mọi người đều đập mạnh.

Thôi Viễn cười ha ha nói: “Người nghĩ đúng rồi, không nên hoài nghi.”

Hắn nói xong, Dương Thiên rút cuộc cũng lật bài của mình lên.

Hồng Đào Nhị, Phương Khôi Tam, Hắc Đào Ngũ.

Là lá bài nhỏ nhất trong Giả Kim Hoa.

Nhưng mà, bài nhỏ nhất này, lại có thể ăn sạch báo.

Đây là quy tắc.

Đỗ tiên sinh kia vẻ mặt rung động nói: “Đỗ mỗ ta tiếp xúc đồ thuật nhiều năm, lần đầu tiên nhìn thấy có người lấy được hai ba năm không bỏ bài, lại vẫn lưu lại cuối cùng, bất khả tư nghị nhất chính là lại còn thắng.”

Một tên mập mặt mũi tràn đầy vui mừng nói: “Cái này cũng có thể thắng? La mập ta phục rồi.”

“Lâm Hà ta phục rồi.”

“Dịch Dương ta phục rồi.”

“Hong Nguyên ta...”

Hơn trăm người ở đây, toàn bộ đều thán phục Dương Thiên.

Thôi Viễn cũng là mặt mũi tràn đầy chịu phục.

Vừa rồi hắn cho rằng thiếu niên không hiểu bài, nhưng bây giờ phát hiện đối phương không chế bài kỹ, sớm đã đến cảnh giới đỉnh phong.

Ánh mắt của hắn nhìn tới.

Biểu cảm trên mặt thiếu niên vẫn vẫn đậm phong khinh như cũ.

Thôi Viễn rất muốn hỏi một chút, rốt cuộc tài sản bao nhiêu đặt ở trong mắt thiếu niên, hắn mới có thể biến sắc một chút.

Hoa Trạch Hương Anh ở giữa sân đã hoàn toàn phát điên.

“Ta không tin, ta không tin ngươi gian lận rút lão thiên, ta thắng rõ ràng là ta thắng.”

Ba A đều có thể thua, về sau nàng ở giới đánh bạc sẽ trở thành một chuyện cười.

Khóe miệng Dương Thiên nhếch lên, bình tĩnh nói: “Ai chơi lão Thiên, trong lòng ai biết, mười mấy lần ta đều không nói, thật sự ta không biết sao?”

Nói xong, hơi có thâm ý nhìn thoáng qua Đại Thương Thần Nhị.

Đại Thương Thần Nhị hoảng sợ nhìn Dương Thiên.

Hiện tại hắn đã có thể xác định, thiếu niên trước mắt này đã biết vừa rồi Hoa Trạch Hương Anh vài chục lần, vẫn luôn đòi bài.

Hắn đi đến trước mặt Hoa Trạch và Hương Anh, dùng sức tát nàng một cái, cả giận nói: “Bát dất, còn chê không đủ mất mặt, bây giờ ngươi bị bãi giải trí Ngân Hà đuổi việc, cắt.”

Sau khi Hoa Trạch Hương Anh thất hồn lạc phách rời đi, Dương Thiên đứng dậy đuổi người nói: “Nếu các ngươi không có ai có thể đánh cược với ta, vậy ta đi đây.”

“Các hạ chờ một chút!”

Đại Thương Thần Nhị giọng uy nghiêm nói: “Nơi này... còn có ta!”

Dương Thiên nhướng mày nhìn hắn một cái nói: “Ngươi có thể lấy ra tài sản ngang bằng với ta không?”

Đại Thương Thần Nhị lắc đầu nói: “Không thể, nhưng ta có thể lấy toàn bộ khu vui chơi Ngân Hà làm tiền đặt cược”

Một câu nói, trái tim tất cả mọi người đều hung hăng co rúm lại...

Chương 610 - Khiến mọi người tức giận.

Sân giải trí Ngân Hà, sân nghiệp Đông Doanh này hút máu ở địa giới Hoa Hạ, sớm đã có người muốn đuổi bọn họ ra ngoài, nhưng thế lực của gia tộc Đại Thương ở Đông Doanh rất lớn, hơn nữa sân giải trí Ngân Hà đã ăn sâu bén rễ ở Áo đảo, không có thể lực nào có thể phá vỡ được nó.

Nhưng hôm nay thì khác.

Thiếu niên hôm nay thắng một trăm ba mươi tám ức, nếu như sân giải trí Ngân Hà lại thua, cũng chỉ có thể lấy chỗ ăn chơi này làm tiền đánh bạc.

Dương Thiên chậm rãi ngồi xuống, hắc cười ha hả nói: “Nếu người muốn tặng ta một món quà lớn, vậy ta sẽ không khách khí nữa.”

Đại Thương Thần Nhị cũng ngồi xuống, nói với nhân viên công tác bên cạnh: ” Lấy ra toàn bộ thẻ đánh bạc của sòng bạc.”

Nhân viên công tác kia gật đầu, mười phút sau, gom góp tám mươi hai ức.

Đây là toàn bộ tiền đánh bạc của sân giải trí Ngân Hà.

Đại Thương Thần Nhị nhìn Dương Thiên lạnh lùng nói: “Ta đã năm năm không ra tay, nếu người có năng lực, toàn bộ sòng bạc người lấy đi thì có làm sao?”

Dương Thiên cười ha hả nói: “Người dám cho, ta liền dám lấy.”

Đại Thương Thần Nhị tức giận hừ một tiếng nói: “Thiếu niên, khuyên người một câu, lòng tham không đáy rắn nuốt voi.”

Ánh mắt Dương Thiên ngạo nghễ nói: “Nếu là Chân Long, không chỉ có thể nuốt voi, còn có thể nuốt thiên địa nhật nguyệt.”

“Chúng ta rửa mắt mà đợi!”

Đại Thương Thần Nhị lạnh lùng nhìn Dương Thiên, sau đó nói với người chia bài: “Phát bài.”

Mà lúc này, mọi người cũng nhỏ giọng nghị luận.

“Người chủ sự của khu vui chơi Ngân Hà này có lai lịch gì, ta dường như chưa từng nghe nói hắn có chiến tích chói mắt gì.”

“Đúng vậy đúng vậy, quốc gia bọn họ xếp hạng top 3 Hương Anh Hoa đều thua, hắn tính là mấy.”

Lúc này, một người biết chuyện đứng ra cau mày nói: “Mọi người đừng lạc quan như vậy, Đại Thương Thần Nhị này

không đơn giản.”

Đỗ tiên sinh nghi hoặc hỏi: “Làm sao mà không đơn giản?”

Lão nhân sáu mươi tuổi biết chuyện kia mở miệng nói: “Các ngươi không phải người Áo đảo, không rõ ràng năng lực của Đại Thương Thần Nhị này, tin đồn lúc trước khi sáu khối bài cược phân chia, hắn tìm được Hà tiên sinh, đánh cược một ván với hắn, nếu hắn thắng thì được một khối bài cược.”

Mọi người nghe vậy, lập tức hít một hơi khí lạnh nói: “Ban đầu tựa hồ bài bạc chia cho hắn một khối, ý của ngươi là, Đại Thương Thần Nhị này đã từng thắng Hà tiên sinh?”

Lão nhân hơn sáu mươi tuổi chậm rãi gật đầu nói: “Cho nên nói, Đại Thương Thần Nhị này không đơn giản như các ngươi nhìn bề ngoài.”

Sắc mặt mọi người hoảng sợ, trong lòng không khỏi bắt đầu lo lắng cho Dương Thiên.

Có thể thắng được Đỗ Vương, thiếu niên thật có thể đè ép được hắn sao?

Lúc này, bài đã được phát xong.

Đại Thương Thần Nhị không động đến mặt bài, Dương Thiên tự nhiên cũng không động.

Đại Thương Thần Nhị lạnh lùng nhìn Dương Thiên nói: “Có dám đánh cược với ta một ván lớn không?”

Dương Thiên ánh mắt hờ hững nói: “Ta sợ ngươi không cược nổi.”

“Cuồng vọng!”

Đại Thương Thần Nhị hừ nói: “Ta muốn xem thử, cuối cùng là ai đánh cược không nổi.”

Dương Thiên cười cười, đẩy ra một ít thẻ đánh bạc: “Một tỷ.”

Đại Thương Thần Nhị âm trầm nói: “Theo!”

Nói xong đẩy ra một tỷ.

Sau đó tiếp tục mở miệng nói: “Ngoài ra, ta thêm một tỷ.”

Một lần hai tỷ, đây chỉ là ám bài, nếu như xem bài, liền phải xuất ra bốn tỷ.

Hai người vền vện chỉ một hiệp, cũng đã vượt qua bội số tiền đặt cược vừa rồi.

Đại Thương Thần hai phách lực, quả nhiên không nhỏ.

Mọi người không khỏi lo lắng cho Dương Thiên, bỏ chính là một tỷ, lấy ra hai tỷ mở bài, thắng chỉ có thể thắng hai tỷ, nhưng nếu thua, thì phải thua ba tỷ.

Thôi Viễn xoắn xuýt nói: “Huynh đệ, nếu không chúng ta vẫn nên xem.....”

Hắn nói đến đây, Dương Thiên im lặng nói: “Theo ghi chú hai tỷ.”

Nói xong, không chút thương tiếc đẩy hai tỷ thẻ đánh bạc lên trên mặt bàn.

“Theo dõi!”

Đại Thương Thần Nhị thần sắc âm trầm lần nữa xuất ra hai mươi ức.”

“Theo!”

Trên mặt Dương Thiên không có chút biểu tình nào, giống như thẻ đánh bạc là một ít nhựa plastic.

Mọi người thấy vậy đều kinh hãi lạnh mình.

Hai người căn bản không có xem mặt bài, một mực đánh cược.

Trong khoảng thời gian ngắn, hai phe đều quăng vào tài sản tám tỷ.

Nói cách khác, tài sản hiện có trên bàn là một trăm sáu mươi ức.

Một người trên mặt mang theo chấn động nói: “Bọn họ dự định một ván phân thắng bại.”

Còn có một người hít sâu một hơi nói: “Nếu ai thắng hai nhà này, có thể thắng một trăm sáu mươi tỷ.”

Đỗ tiên sinh đứng dậy nhú mày nói: “Không chỉ vậy, các người có nhìn thấy không, rót thêm vẫn chưa dừng lại.”

Một tên mập nghi hoặc nói: “Nhưng trên bàn Đại Thương Thần Nhị đã không còn thẻ đánh bạc, hắn lấy cái gì để đánh cược?”

Đỗ tiên sinh ngưng trọng nói: “Người đừng quên sòng bạc này là của hần.”

“Chẳng lẽ:... “

Mọi người dường như nghĩ tới điều gì.

Sau đó, chỉ thấy Đại Thương Thần Nhị lấy ra một phần khế ước nói: ”rót thêm, ba trăm hai mươi sáu ức!”

“Cái gì!”

Một câu nói ra, toàn trường tĩnh mịch.

Tất cả mọi người đều khó tin nhìn Đại Thương Thần Nhị.

Một lần thêm ba trăm hai mươi sáu tỷ lần, hần muốn làm gì?

Đại Thương Thần Nhị mặt mũi âm trầm cầm khế ước nói:

“Đây là hiệp nghị chuyển nhượng của khu vui chơi Ngân Hà, giá trị ba trăm hai mươi sáu ức, không nghĩ tới người là người đầu tiên ép ta đến mức này, cho dù là thua, người cũng đủ để kiêu ngạo.”

Mọi người nghe vậy, mặt mũi tràn đầy rung động.

“Đại Thương Thần Nhị này điên rồi sao?”

“Cuồng, thật ngông cuồng, lần này đánh cược muốn phá kỷ lục thế giới sao?”

“Thiếu niên nếu như cược, có thể thoả cái thành giao với giá hơn bảy trăm ức.”

Vừa nghĩ đến đây, tất cả mọi người không khỏi lo lắng cho Dương Thiên.

Thiếu niên, tựa như không bỏ ra được nhiều tài sản như vậy.

Giữa sân, Dương Thiên cau mày, hai thẻ đánh bạc trị giá trăm vạn trên tay không ngừng xoay chuyển.

Trên mặt hần còn có hơn năm mươi tỷ, nhưng hiện tại không đủ cược.

Hần bình tĩnh mở miệng nói: “Người cố ý?”

Đại Thương Thần Nhị cười ha ha nói: “Nếu không bỏ ra được tiền, thì coi như người tự động từ bỏ.”

Cuối cùng mọi người cũng hiểu rõ âm mưu của Đại Thương Thần Nhị.

Đầu tiên là bỏ ra tám tỷ tiền đánh cược khiến Dương Thiên hăm sâu vào trong đó, sau đó nếu không phong ấn ưu thế này khiến thiếu niên không đủ lợi thế, thì không có tư cách mở bài.

Cứ như vậy vô luận bài của hắn là tốt hay xấu, kết cục đều là hắn thắng.

Mọi người phần nộ: “Vô sỉ, không ngờ lại có người như vậy.”

“Quá không biết xấu hổ, như vậy cũng có thể tính?”

“Vương bát đản.”

Đối với sự nhục mạ của mọi người, Đại Thương Thần Nhị cười ha ha nói: “Đám lợn các ngươi, đánh cược với ta, các ngươi còn chưa đủ tư cách.”

“Ngươi nói cái gì?”

Mọi người nghe vậy, tròn mắt đều đỏ lên.

Đỗ tiên sinh tiến lên một bước cả giận nói: “Ngươi có gan nói lại lần nữa xem?”

Đại Thương Thần Nhị nhẹ răng cười: “Nói lại lần nữa thì sao, chỉ là một đám phế vật, một mình ta đã có thể đối phó với tất cả các ngươi.”

“Hỗn đản, ngươi muốn chết!”

Tất cả mọi người đều phần nộ.

Đỗ tiên sinh từ trong túi lấy ra một phần văn kiện mở miệng nói: “Cá nhân thuộc hạ chiếm 30% cổ phần quốc tế Trường Phong, trị giá 3 tỷ, phần văn kiện này là hiệp nghị chuyển nhượng, tiêu ca, thuộc hạ nói, muốn làm hậu thuẫn của cậu!”

“Đây là sách chuyển nhượng 25 tỷ cổ phần của tập đoàn Hãn Hải ta, đừng sợ, ta muốn để tên khốn kiếp này chết.”

“Tản nghiệp Trung Nam của ta nguyện ý giúp đỡ ngươi bốn tỷ.”

“Tập đoàn Thủy Thanh ta nguyện ý giúp đỡ...”

Giữa sân, đông đảo đại lão nhao nhao đứng dậy.

Còn có một số nhân sĩ nhiệt huyết nhao nhao gọi điện thoại.

“Này, là ta, trả tiền, mười lăm ức.”

“Ta bên này xảy ra chuyện, cho ta năm trăm triệu.”

“Mau mau mau, bán nhà cho ta gom góp một trăm triệu đánh tới.”

Tất cả mọi người triệt để điên cuồng.

Ở trước mặt vinh nhục quốc gia, vĩnh viễn không phải một người đang chiến đấu.

90% đại lão đều lấy ra tài sản giá trị xa xỉ, nhưng bởi vì không có chuẩn bị, những người còn lại không có cách nào gom góp, chỉ có thể âm thầm hồi hận, nhưng vẫn lấy ra toàn bộ thẻ ngân hàng cùng tiền mặt trong túi.

Nhưng đây chính là 360 tỷ.

Mọi người cho dù dùng hết tất cả, lại thêm Dương Thiên cũng chỉ góp được hai trăm tám mươi bảy ức.

Còn thiếu hơn bốn mươi tỷ.

Nhưng bọn họ đã cố gắng hết sức, hơn bốn mươi tỷ này bất kể thế nào cũng không thể gom góp được.

Đỗ tiên sinh tròn mắt lại đỏ lên, mặt đầy vẻ không cam lòng.

Mà lúc này Đại Thương Thần Nhị khinh thường đùa cợt nói:

“Ha ha, không gom đủ phải không? Từ bỏ đi, đám con heo nghèo nàn lạc hậu như các người căn bản không thể đánh đồng với người Đông Doanh chúng ta.”

Đôi mắt Dương Thiên lạnh lẽo đứng lên.

Hắn ta nổi giận.

“Người muốn chết!”

Đại Thương Thần Nhị cười nói: “Thời khắc cuối cùng, nếu các người không gom đủ, ván này coi như ta thắng.”

Con người đen nhánh của Dương Thiên lấp lóe hàn quang, hắn đã động sát niệm.

Người này, sống không được.

Hắn xoay người, ôm quyền nói với mọi người đang gom tiền cho hắn: “Đa tạ hảo ý của các vị, tiểu tử tâm lĩnh, hết thầy kế tiếp cứ giao cho ta xử lý là được, khẳng định sẽ cho các người một câu trả lời thuyết phục.”

Mọi người đều giật thót tim, vội nói: “Tiểu ca, huynh đừng từ bỏ, bọn ta còn có thể xoay tiền cho huynh.”

“Đúng đúng, đập nồi bán sắt cũng không thể mất mặt.”

Dương Thiên nghe vậy thì rất cảm động, hắn quay người nhìn thoáng qua Đại Thương Thần Nhị, sau đó lạnh lùng mở miệng nói: “Ta không định từ bỏ, hắn muốn chơi ta không ngại chơi với hắn, chỉ hy vọng hắn có thể chơi tốt.”

Chương 611 - Để mạng lại.

Mọi người nghe vậy, có chút lo lắng.

Không có bọn họ trợ giúp, tiểu ca trước mắt này, đi đâu gom góp ba trăm hai mươi sáu ức tài sản này?

Đại Thương Thần Nhị mỉa mai nhìn Dương Thiên Đạo: “Chơi với ta, ngươi có tư cách gì? Ngươi có thể xuất ra tài sản ngang bằng với chỗ ăn chơi Ngân Hà của ta sao?”

Lúc này, tất cả mọi người đều nhìn về phía Dương Thiên.

Lúc này Sáu Hầu sau khi nhận thức được sai lầm của mình, muốn nhanh chóng tìm Dương Thiên xin lỗi.

Hắn rút cục từ vị trí cửa chen đến nơi này, nhìn thấy Dương Thiên ở giữa sân, đang muốn đi chào hỏi, lại bị một người ngăn cản.

Sau đó!

Chỉ thấy Dương Thiên hồ hững nhìn Đại Thương Thần Nhị nói: “Nếu ngươi tự tìm đường chết, vậy không trách được ta.”

Nói xong, lấy ra một phần hiệp ước.

“Đây là hợp đồng cổ phần toàn bộ ngành quần áo năm tỉnh Tây Nam, giá trị ba mươi tỷ.”

Mọi người nghe vậy mặt mũi tràn đầy khiếp sợ. Thiếu niên làm sao có thể có nhiều tài sản như vậy?

Mà Sáu Hầu nghe đến đây, cái cảm thiếu chút nữa rớt xuống.

Vừa rồi hắn còn cho rằng Dương Thiên không có đồng nào, đang ở đây cầm một đồng xu mất mặt.

Nhưng hiện tại, người ta tiện tay xuất ra hợp đồng trị giá ba mươi tỷ, quả thực nghịch thiên.

Đại Thương Thần Nhị nghe vậy, sắc mặt cũng biến đổi, hắn có loại dự cảm không tốt.

Quả nhiên, cái này còn chưa tính xong.

Chỉ thấy thiếu niên lại lấy ra một phần hiệp ước, sau đó hồ hững mở miệng nói: “Đây là hiệp nghị quyền lực của tập đoàn Thiên Thần, có lẽ người đã nghe qua về tập đoàn này, giá trị của nó là bảy mươi tỷ tài sản.”

Tất cả mọi người đều choáng váng. Con người khi ốm cơ hồ muốn lòi ra ngoài.

Thiếu niên sao lại có hiệp ước của hai công ty này?

Lúc bọn họ đang nghi hoặc khó hiểu, chỉ thấy Dương Thiên tiến lên trước một bước, sau đó lạnh lùng nhìn Đại Thương Thần Nhị quát khẽ: “Ta thêm, một trăm tỷ.”

“Bịch!”

Đại Thương Thần Nhị bị dọa đến mức ngã từ trên ghế xuống, đôi mắt hắn mang theo thần sắc không dám tin nói: “Không thể nào, điều này không thể nào, đây không phải sự thật, người làm sao có thể có một trăm tỷ?”

Đúng vậy, sao thiếu niên lại có thể có một trăm tỷ?

Không chỉ có Đại Thương Thần Nhị, ngay cả tất cả mọi người đều cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

Hắn mới bao nhiêu tuổi, mười bảy mười tám tuổi, không chế tài sản trăm tỷ? Coi như là hoàng thất công chúa hoàng tử các quốc gia, cũng không có nhiều tài sản như vậy a?

Đại Thương Thần Nhị khó khăn đứng dậy cả giận nói: “Trừ phi người tìm được chứng cứ chứng minh tài sản này là thật,

nếu không tuyệt đối không thể làm liều.”

Dương Thiên hờ hững nói: “Ta ở chỗ này chính là chứng minh tốt nhất.”

“Có ý gì?”

Mọi người đầu tiên là sửng sốt, sau đó trong đó có người kinh hô một tiếng nói: “Cmn, hần hần, hần là Dương Thiên.”

Tất cả mọi người nghe vậy, ánh mắt nhao nhao nhìn qua, chỉ thấy một người cao gầy mặt mũi tràn đầy chấn động nhìn Dương Thiên, phảng phất như một lần nữa nhận thức hần vậy.

Mọi người mặt mũi đen thui nói: “Đương nhiên chúng ta biết tiểu ca này tên Dương Thiên, nhưng có chuyện gì...”

Bọn họ nghĩ tới đây, đột nhiên trái tim co rúm lại.

“Dương Thiên? Tập đoàn Thiên Thần? Mẹ nó, hình như tập đoàn Thiên Thần thuộc về một người tên là Dương Thiên.”

“Ta biết rồi, trời ạ, thiếu niên là Dương tiên sinh Tây Nam, ta sớm có nghe thấy, trách không được quen tai như vậy.”

“Dương tiên sinh? Chính là Tây Nam đệ nhất nhân kia?”

“Hần lại là Dương tiên sinh?”

Mọi người không ngừng kinh hô.

Thôi Viễn cũng là mặt mũi tràn đầy rung động.

Cuối cùng hần cũng hiểu tại sao nghe cái tên này quen tai.

Khí ồm vừa rồi xem thường Dương Thiên, hiện tại biết thân phận của hần, đã hồi hận đến ruột đều xanh.

Thân phận của Dương Thiên đã được chứng thực, danh tiếng của Dương tiên sinh Tây Nam thậm chí còn truyền đến Áo Đảo.

Tây Nam đệ nhất nhân, quyết chiến với Phong Châu đệ nhất cao thủ Yên Thanh Tông Sư, sáng tạo tập đoàn Thiên Thần, hội đấu giá đèn điểm thiên tài sản chục tỷ, Vân Châu quét ngang ngành sản xuất ngọc thạch, điêu khắc Ngọc Tủy Nữ Oa dẫn tới thiên uy, chấn nhiếp Giang Nam, chém giết người sói...

Tất cả mọi thứ, tất cả mọi người đều nghe thấy.

Thậm chí trong đó có không ít người vẫn luôn sùng bái Dương tiên sinh kia.

Thấy Đại Thương Thần Nhị không tin, bọn họ đều mở miệng nói: “Ta có thể chứng minh hiệp ước Dương tiên sinh đưa ra là thật.”

“Ta cũng có thể chứng minh.”

“Ha ha, ta dám phụ trách cho lời nói của ta, ta có thể chứng minh.”

“Chúng ta đều có thể chứng minh.”

Sắc mặt Đại Thương Thần Nhị trắng bệch như tờ giấy.

Dương Thiên hờ hững nhìn Đại Thương Thần Nhị nói: “Hiện tại đến phiên ngươi, tựa hồ ngươi cần gom góp một trăm tỷ, mới có tư cách cùng ta mở bài, nếu không, ngươi chẳng khác nào tự động buông tha.”

Đồng dạng lời nói, người khác nhau nói.

Sắc mặt Đại Thương Thần Nhị bắt đầu vặn vẹo.

Hắn phần nộ quát: “Bát dật!”

Mọi người lúc này chiếm ưu thế, làm sao có thể dự định buông tha Đại Thương Thần Nhị.

Bọn họ không ngừng đua cột nói: “Vương bát đản, hiện tại biết cái gì gọi là phong thủy luân chuyển chưa?”

“Ha ha, bỏ vào ba mươi tỷ, ngươi cũng đừng dự định thu hồi.”

“Giờ phút này sân giải trí Ngân Hà đã không thuộc về ngươi nữa, rút về Đông Doanh của ngươi đi.”

Đại Thương Thần Nhị đỏ mặt nói: “Các ngươi đừng khinh người quá đáng.”

Đỗ tiên sinh tiến lên một bước nói: “Có bản lĩnh ngươi xuất ra một trăm ức tiếp tục rót vào.”

Đại Thương Thần Nhị nắm chặt hai tay, hàm răng đều thiếu chút nữa cắn nát.

Hắn là một chi nhánh trong gia tộc, sản nghiệp này là gia tộc Đại Thương, nếu bị người trong gia tộc biết hắn thua cả sân giải trí Ngân Hà, vậy chờ đợi hắn chỉ có một con đường chết.

Thiếu niên là một biến số, hắn không ngờ đối phương lại lấy ra tài sản gấp ba lần hắn.

Khóe miệng Dương Thiên nhếch lên mỉm cười, sau đó ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chú vào Đại Thương Thần Nhị nói: “Muốn mở bài không?”

“Có ý gì?” Mắt Đại Thương Thần Nhị đột nhiên sáng lên.

“Ta cho ngươi một cơ hội ngả bài.”

“Cái gì?”

Không chỉ Đại Thương Thần Nhị, ngay cả tất cả mọi người cũng hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

“Vì sao Dương tiên sinh? Rõ ràng ngài đã thắng, không cần mạo hiểm nữa.”

“Đúng vậy, hắn có tư cách gì mở bài?”

“Dương tiên sinh đây là muốn nhường hắn?”

Về mặt người trung gian khó hiểu.

Mà Thôi Viễn nhìn vào đôi mắt lạnh lẽo của Dương Thiên, không khỏi nghĩ đến một câu nói của thiếu niên Dương Thiên đối với Đại Thương Thần Nhị.

“Ngươi muốn chết ta sẽ thành toàn cho ngươi.”

Chẳng lẽ thiếu niên dự định nghĩ...

Đại Thương Thần Nhị khó khăn nuốt nước bọt, hỏi: “Vì sao lại cho ta cơ hội này?”

Hắn nghĩ mãi mà không rõ, nếu là hắn, sẽ không cho người khác bất cứ cơ hội nào, dù sao nhỏ cỏ phải nhổ tận gốc.

Con người đen nhánh của Dương Thiên lóe lên hàn quang này nói: “Gần như không phải cho không, nhưng mà thắng, ngươi có thể lấy đi toàn bộ hơn một trăm triệu này.”

Một câu nói vừa dứt, tất cả mọi người tiến lên một bước khuyên can.

“Không thể!”

“Dương tiên sinh ngài điên rồi?”

“Đây chính là một trăm tỷ đó, trời ạ.”

“Ngài đây là vì cái gì?”

Đỗ tiên sinh, Thôi Viễn, cũng là vẻ mặt khó hiểu.

Nhưng Đại Thương Thần Nhị lại hưng phấn gần như muốn nhảy dựng lên.

Một ngàn ức, nếu hắn đưa cái này vào trong gia tộc, khẳng định sẽ trở thành tộc trưởng gia tộc.

Đến lúc đó, sẽ có vô tận vinh hoa phú quý.

Bất quá sau một hồi hưng phấn, hắn lại có chút nghi hoặc.

Không bình thường, chuyện này tuyệt đối không bình thường.

Vì sao thiếu niên lại tốt bụng như vậy?

Phải biết, vừa rồi song phương đã làm căng.

Đại Thương Thần Nhị nhìn Dương Thiên dò hỏi: “Vậy nếu ta thua thì sao?”

Dương Thiên nở nụ cười.

Cười vô cùng lạnh lẽo.

“Thua? Vậy thì để mạng lại!”

Một câu nói tràn ngập lực uy hiếp cường đại.

Toàn trường lập tức yên tĩnh.

Kéo dài một lúc lâu, mọi người mới hồi phục tinh thần lại.

Giờ phút này, cả người bọn họ kích động không ngừng run rẩy.

Một đại hán râu quai nón trong đó khom người nói với Dương Thiên: “Dương tiên sinh, Hoàng Lão Tam ta cả đời chưa từng phục ai, hôm nay phục ngài sát đất.”

“Dương tiên sinh uy vũ!”

“Dương tiên sinh, ngài làm tốt lắm, dám làm nhục quốc gia ta, chỉ có máu tươi mới có thể rửa sạch.”

“Ha ha, để mạng lại, nói rất hay, bá khí.”

Tuy rằng nơi này trước mắt vẫn là khu vực của Đại Thương Thần Nhị, có nhân viên bảo an và rất nhiều nhân viên công tác.

Nhưng lúc này, mọi người phía sau Dương Thiên toàn diện bị áp chế run lẩy bẩy.

Những người trước mắt này là muốn ép chết ông chủ của bọn họ.

Dương Thiên hờ hững nhìn Đại Thương Thần Nhị lạnh lùng nói: “Hoa Hạ không thể nhục, những lời ngươi vừa nói, nhất định phải lấy mạng đền, cơ hội này ngươi muốn không?”

Đại Thương Thần Nhị sợ tới mức toàn thân không ngừng phát run, trên mặt không còn chút máu.

Hắn vô thức muốn lắc đầu.

Nhưng nghĩ tới nếu mất đi tất cả về tới Đông Doanh, người trong gia tộc Đại Thương sẽ không bỏ qua cho hắn.

Thậm chí còn khiến hắn tự vẫn.

Còn nếu như có được cơ hội này, cũng không nhất định sẽ thua.

Nếu như thắng, có tài sản một trăm tỷ, có thể hưởng vinh hoa phú quý vô tận.

Hai người đều không động tới mặt bài.

Đại Thương Thần Nhị không tin người thua là mình.

Vì vậy, hắn cắn răng nhìn Dương Thiên kiên định nói: “Cơ hội này, ta muốn, nhưng ta yêu cầu ngươi ký một bản hợp đồng, đề phòng ta thắng ngươi quỵt nợ.”

Dương Thiên Sâm cười lạnh nói: “Ta cũng yêu cầu ngươi ký một bản hợp đồng, thua, mạng của ngươi là của ta.”

Cứ như vậy, dưới ánh mắt mong đợi của mọi người, hai người ký xong hợp đồng giá trị ngàn ức, hơn nữa còn mang theo một mạng người.

Sau đó, chính là thời khắc vạn chúng chú mục mở bài.

Chương 612 - Sắp Biến Thiên.

"Người mở bài trước đi." Đại Thương Thần Nhị nhìn Dương Thiên, đề phòng Dương Thiên đánh lão Thiên.

Dương Thiên khinh thường nhìn hắn một cái.

Nếu như không có đủ lòng tin, hắn làm sao có thể đánh cược với tập đoàn Thiên Thần?

"Chờ chết đi."

Dương Thiên chậm rãi lật bài ra.

Hồng Đào Thất, Mai Hoa Tam, Hồng Đào Tam!

Một chọi ba!

Mọi người thấy vậy tâm lạnh một nửa.

Cái mặt bài này quá nhỏ, đối phương nếu là đối tượng tương đối lớn, hoặc là thuận tử, kim hoa, liền thắng chắc.

Đây chính là tài sản một trăm tỷ, chẳng lẽ thật sự muốn tiện nghi cho Đại Thương Thần Nhị này?

Cơ mặt Đỗ tiên sinh co rúm lại, lòng như chìm xuống đáy cốc.

Mà mồ hôi lạnh trên trán Thôi Viễn cũng chảy xuống, sắc mặt trắng bệch, toàn bộ thân thể lung lay sắp đổ.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía Dương Thiên.

Phát hiện biểu lộ trên mặt thiếu niên vẫn là vân đạm phong khinh, còn có tâm lý đùa nghịch móng tay của mình.

Thôi Viễn sắp điên rồi.

Thiếu niên không nóng nảy sao? Đây là lúc nào rồi, còn là biểu tình này?

Chẳng lẽ tiền đánh bạc đạt tới ngàn tỷ, hắn mới chính thức đề bụng?

Hắn tiến lên một bước kéo cánh tay Dương Thiên nói: "Làm sao bây giờ?"

Dương Thiên nhìn hắn một cái hỏi: "Làm sao bây giờ?"

Phốc!

Thôi Viễn cũng sắp học máu. Khóe miệng hắn hung hăng co rúm một chút rồi hỏi: "Mặt bài quá nhỏ, người không sót ruột

sao?”

Dương Thiên cười nhạt một tiếng nói: “Muốn thắng hẳn, vậy là đủ rồi!”

“Ha ha ha, thắng ta? Chỉ bằng một chọi ba này?”

Đại Thương Thần Nhị liên tục cười lạnh, trong mắt tràn đầy vẻ khinh bỉ, vừa rồi trong lòng hẳn thừa nhận áp lực cực lớn, nhưng mà hiện tại đối phương chỉ có một chọi ba, hẳn thắng chắc.

Một tên mập trong đám người chiêm chọc nói: “Một chọi ba thì sao? Có lẽ ngươi là một chọi hai đấy.”

Đại Thương Thần Nhị tức giận hừ một tiếng nói: “Buồn cười? Các ngươi đã chưa từ bỏ ý định, vậy ta sẽ khiến cho các ngươi tâm phục khẩu phục.”

Nói xong, lật bài của mình ra.

Hắc Đào Ngũ, khối vuông hai, hoa mai hai.

Một chọi hai.

Mọi người nhìn thoáng qua, đầu tiên là sững sờ sau đó ha ha phá lên cười.

“Ha ha, ông trời ơi, cười chết ta rồi.”

“Lại còn thật sự là đối hai, bị tiểu ca nghiền ép.”

“Ngọa tào, vừa rồi ai nói tiểu quỷ này là đánh bài đối với hai, ha ha ha, người đi ra, ta quỳ cho ngươi.”

Tên mập kia mới vừa nói Đại Thương Thần Nhị là đối hai, kết quả thật đúng là như vậy.

Hắn sững sờ trước, sau đó ôm bụng nằm trên mặt đất nở nụ cười, cười đến chảy cả nước mắt.

Sắc mặt Đại Thương Thần Nhị từ sự vui mừng như điên ban nãy dần dần trở nên vắn vẹo âm trầm.

Cuối cùng, nghe được mọi người chiêm chọc, mặt hắn đều tái rồi.

“Điều đó không có khả năng, đây không phải là sự thật.”

Tròng mắt Đại Thương Thần Nhị đều đỏ ngầu lên.

Phập!

Hắn đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, sau đó khí tức hoàn toàn uể oải.

Mọi người thấy một màn này cười lạnh liên tục, sớm biết hôm nay cần gì lúc trước?

Dương Thiên mười ngón giao nhau, nhìn Đại Thương Thần Nhị lạnh lùng nói: “Người thua rồi!”

Mọi người đều thán phục Dương Thiên.

Chỉ dựa vào đối đầu ba, thắng tài sản bốn trăm ức, hơn nữa còn có một mạng của đối phương.

Nếu là người khác, đã sớm kích động ngất đi.

Nhưng mà thiếu niên hiện tại trên mặt vẫn không có bất cứ biểu tình vui sướng gì.

Dường như người thắng không phải hắn,

Phân tâm cảnh này, đã có thể so sánh với Áo Đảo Đồ Vương Hà tiên sinh.

Đại Thương Thần Nhị nhìn chằm chằm Dương Thiên nói: “Toàn bộ sông bạc còn có toàn bộ tài chính đều có thể cho người, nhưng mạng này của ta người phải suy nghĩ cho kỹ, ta là người của gia tộc Đông Doanh Đại Thương, người dám giết ta?”

Mọi người nghe vậy, trong lòng trầm xuống.

Đại Thương gia tộc cũng không phải là tiểu gia tộc bình thường, tại Đông Doanh có thể xếp hạng trước ba, coi như là Áo đảo Hà tiên sinh, cũng không dám đơn giản trêu chọc.

Thiếu niên thật dám...

Nhưng mà, mọi người vừa nghĩ tới đây, chỉ thấy Dương Thiên một mặt hồ hững mở miệng nói: “Đây chính là hậu sự phải bàn giao?”

“Cái gì?”

Đại Thương Thần Nhị nghe vậy sửng sốt.

Sau đó lại thấy Dương Thiên ngưng kết một đạo kiếm khí.

“Đã như vậy, vậy thì chết đi.”

Nói xong, một bàn tay bùng kín đôi mắt Tiểu Manh Bảo trong ngực, bàn tay mang theo kiếm khí kia đột nhiên vạch một cái vào cổ Đại Thương Thần Nhị.

Sau một đạo kiếm quang sáng chói, mắt mọi người bị kiếm quang kia đâm không thể không khép lại.

Khi bọn họ mở mắt ra, lại phát hiện Đại Thương Thần Nhị đã ngã xuống trong vũng máu.

Sau đó, chỉ nghe thiếu niên mở miệng nói: “Từ nay về sau, nơi này thuộc về ta.”

Dứt lời, xoay người rời đi.

Mọi người nhìn bóng lưng rời đi của Dương Thiên, mặt mũi tràn đầy sợ hãi thán phục.

“Danh tiếng của Dương tiên sinh Tây Nam, quả nhiên không tầm thường.”

“Sát phạt quyết đoán, bội phục.”

“Sau ngày hôm nay, danh hiệu Dương tiên sinh có thể vang vọng toàn bộ Áo đảo.”

Dương Thiên ôm Tiểu Manh Bảo đi ra cửa trong ánh mắt kính sợ của mọi người.

Lúc đi đến trước quây, Dương Thiên dừng bước, nhìn hai nữ tử trước quây.

“Tiên sinh!”

Cô gái thanh tú kia mang theo ánh mắt sùng bái nhìn Dương Thiên.

Ai có thể nghĩ đến, vừa rời ở chỗ này thiếu niên chỉ đòi một trăm khối thẻ đánh bạc, vậy mà đem toàn bộ sòng bạc đều thắng đi qua.

Dương Thiên nhìn nàng hỏi: “Người tên là gì?”

Cô gái thanh tú kia có chút thẹn thùng, nhưng vẫn cười xán lạn nói: “Ta là Bạch Tĩnh!”

Dương Thiên gật đầu nói: “Từ nay về sau, ngươi thăng cấp làm quản lý, lương một năm một trăm triệu, thay ta chăm

quản sự vụ lớn nhỏ ở đây, sân giải trí Ngân Hà không còn tồn tại, về sau nơi này gọi là sân giải trí Thiên Thần, người là người chủ sự duy nhất, người làm những chuyện như vậy, chính là để sân giải trí Thiên Thần vận chuyển tiếp.”

Áo đảo là một trong tứ đại sông bạc thế giới, Ngân Hà trung tâm giải trí làm một trong tứ đại sông bạc của Áo đảo, được phân một khối đồ bài, giá trị không thể đo lường.

Có thể liên tục không ngừng chuyển vận tài chính cho Dương Thiên, cho nên để nó tiếp tục vận chuyển tuyệt đối.

Trên mặt Bạch Tĩnh mang theo vẻ kinh hi.

Năng lực của nàng không nhỏ, nhưng vẫn luôn không được trọng dụng.

Hiện giờ thiếu niên này đã khiến nàng nhất phi trùng thiên, trở thành người chủ sự của sông bạc Nặc Đạt, nàng quả thực hạnh phúc muốn ngất đi.

Bạch Tĩnh hưng phấn đỏ khuôn mặt thanh tú nói: “Nhất định không phụ sự phó thác của tiên sinh.”

Dương Thiên gật đầu, ánh mắt lại nhìn về phía nữ tử xinh đẹp bên cạnh Bạch Tĩnh.

Lúc này, khuôn mặt của nữ tử diễm trang cũng đầy kích động.

Đồng nghiệp của nàng đều trở thành người chủ sự của sông bạc này, nàng nghĩ hẳn cũng sẽ được trọng dụng.

Nhưng mà, dưới sự vui mừng tràn đầy trong lòng nàng, chỉ nghe thiếu niên hồ hững mở miệng nói: “Người bị đuổi việc.”

Nữ tử diễm trang nghe được lời này thì mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, gần như không thể tin được lỗi tai của mình.

Nàng ta giật cuống họng tức giận nói: “Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì nàng ta có thể làm quản lý sông bạc, mà ta lại bị đuổi việc? Ta không phục.”

Dương Thiên lạnh lùng nói: “Vừa rồi ta nói, người sẽ hối hận!”

Nữ tử diễm trang nghe nói như thế, lúc này mới nhớ tới vừa rồi khi thiếu niên đôi tay đánh bạc, nàng ghét bỏ thiếu niên

cầm hơn một trăm tiền xu, hơn nữa đổi một thẻ đánh bạc, từng châm chọc hần.

Mà bây giờ, đồng nghiệp của cô làm quản lý, mà cô lại bị đuổi việc.

Không khỏi hối hận đến ruột đều xanh.

Hối hận đến xanh ruột không chỉ có nàng, còn có Sáu Hào.

Lúc này Sáu Hào muốn xông lên tiếp cận Dương Thiên, nhưng lại bị nhân viên bảo an ngăn cản.

Bất kể hần gọi như thế nào, Dương Thiên cũng không quay đầu lại nhìn một cái.

Dương Thiên đi rồi, hần tức giận đến mức suýt nữa tát sung mặt của mình.

Nếu hần ở bên cạnh thiếu niên thêm ba giờ, có lẽ hần sẽ trở thành người chủ sự nơi này, mà không phải nữ tử kia.”

Nhưng bây giờ hối hận cũng không trở về được, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ.

Dương Thiên rời đi, một số người có ý muốn theo dõi, nhưng đi theo không đến mười phút đã mất dấu.

Thiếu niên biến mất vô tung vô ảnh, giống như cho tới bây giờ đều chưa từng xuất hiện qua vậy.

Tuy hần biến mất, nhưng toàn bộ Áo đảo lại oanh động.

Dương Thiên đánh cược ba giờ ở sân giải trí Ngân Hà, thắng toàn bộ sân giải trí.

Một tin tức này nhanh chóng truyền vào trong tai toàn bộ đại lão Áo đảo.

Khu giải trí Venice, khi một người đem tin tức này truyền vào trong tai John người chủ sự nơi này, mặt John tràn đầy vẻ không thể tin nổi nói: “Không thể nào, đây tuyệt đối là lời đồn.”

Đúng vậy, không tận mắt nhìn thấy, ai tin tưởng có người có thể thắng cả sòng bạc.

Thế nhưng đám người phía dưới đang muốn giải thích, John đã mở miệng.

“Cấm đoán lời đồn tiếp tục truyền xuống, như vậy sẽ chỉ tạo thành khủng hoảng, còn có cũng không cho phép nhắc lại trước mặt ta.”

Người phía dưới tự nhiên là tuân theo.

Sân giải trí thiên địa mới, Hà Phong, con trai của Vương Hà tiên sinh Áo Đảo Đồ.

Sau khi hắn nghe được tin tức này, cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Ánh mắt nhìn về phía thuộc hạ kia, nói: “Không có khuyếch đại?”

Thủ hạ kia gật đầu nói: “Thiếu niên không chỉ đem toàn bộ tài sản của khu vui chơi Ngân Hà thắng sạch, đem toàn bộ sông bạc thắng đi, hơn nữa còn thắng Đại Thương Thần Nhị một cái mạng, lúc trước bọn họ ký hiệp ước sinh tử, hiện tại Đại Thương Thần Nhị đã chết.”

Hà Phong nghe vậy khóe miệng giật giật một cái.

Thắng tiền không nói nhiều, sông bạc cũng thắng đi.

Cuối cùng mạng của người ta cũng thắng.

Hắn cau mày, vẻ mặt trầm tư.

“Đến từ Tây Nam, Dương tiên sinh? Ông ta thật sự có bản lĩnh lớn như vậy sao?”

Một chỗ khác, sân ăn chơi Bồ Kinh!

Một quản gia tuổi già đứng bên cạnh một lão nhân hơn tám mươi tuổi râu tóc bạc phơ, nhẹ giọng giới thiệu chuyện xảy ra ở sân giải trí Ngân Hà.

Sau khi hắn nói xong, lão nhân rũ mí mắt mới nhẹ nhàng nâng lên, giọng nói của hắn già nua, chậm rãi mở miệng nói: “Sắp biến thiên rồi!”

Chương 613 - Thân phận gì?

Trong vòng một đêm, tên tuổi Dương Thiên trên phố lớn ngõ nhỏ tất cả đều truyền ra.

Lúc đi sòng bạc cầm một đồng tiền xu, lúc ra sòng bạc, tính luôn ba mươi tỷ bất động sản của sân giải trí Ngân Hà, Dương Thiên thắng gần năm mươi tỷ tài sản. Đây là khái niệm gì?

Tăng gấp năm mươi tỷ lần.

Cho dù là vua bài của Áo đảo Hà tiên sinh tựa như cũng không có chiến tích quang huy như vậy.

Hiện tại Dương Thiên có một danh hiệu mới, Đồ Thần.

Áo đảo sôi trào, rất nhiều người đều đang nghị luận Đồ Thần đột nhiên xuất hiện này, nhao nhao suy đoán mục đích hẳn tới nơi này là cái gì? Có thể xuất thủ lần nữa hay không.

Cũng có rất nhiều người đều mong đợi Đồ Thần mới tấn cấp này có thể đánh một trận với Đồ Vương Hà tiên sinh.

Mọi người cũng đều suy đoán, rốt cuộc ai có thể thắng.

Việc này bất tự còn chưa có phát lên, tất cả mọi người đã bắt đầu suy đoán đến cùng ai có thể thắng.

Ở sân giải trí Ngân Hà, người chứng kiến thủ đoạn của Dương Thiên đương nhiên là ủng hộ Dương Thiên.

Nhất là đoạn A dùng hai ba năm mặt bài kia, ôn áp Hoa Trạch Hương Anh ba tấm A.

Lấy loại bài nhỏ nhất như vậy mà không bỏ bài, hơn nữa còn dám đặt thêm, toàn thế giới chỉ có một mình thiếu niên.

Mà một phương khác không có nhìn thấy đồ thuật của Dương Thiên, bọn họ cho rằng tất cả đều là nói ngoa.

Những người này thủy chung tin tưởng vững chắc Áo đảo đồ vương Hà tiên sinh không thể vượt qua.

Cho nên, nhân mã hai phe thiếu chút nữa bởi vì ý kiến không hợp mà đánh nhau.

Vô số người đều đang tìm kiếm phong thái của Dương Thiên, muốn chiêm ngưỡng một loại thần bài bạc, nhưng lại không thu hoạch được gì.

Mà lúc này, Dương Thiên ở trong khách sạn, vịn trán nhìn Tiểu Manh Bảo nói: “Cô nãi nãi, người ăn một miếng cơm được không?”

Hắn cầm bát sứ, bên trong là cháo Bát Bảo thơm ngào ngạt, nhưng Tiểu Manh Bảo lại không ăn, nàng rất hưng phấn, thế nào cũng phải lôi kéo Dương Thiên chơi trốn tìm.

Còn nói đây là nghĩa vụ làm chồng của nàng.

Dương Thiên có ý muốn chết.

Cuối cùng Dương Thiên vừa mới cho cơm xuống, giày vò nửa ngày Tiểu Manh Bảo rốt cục cũng yên tĩnh lại, sau đó ôm cổ hắn làm nũng nói: “Dương Thiên, ta đói bụng.”

Dương Thiên:……

Đến bây giờ hắn mới hiểu được cái gì gọi là địa ngục.

Sau khi cho nàng ăn no, còn bị yêu cầu kể một câu chuyện trước khi ngủ.

Cuối cùng vắt hết óc suy nghĩ kể một câu chuyện cổ tích, không ngờ Tiểu Manh Bảo càng nghe càng kích động, vốn buồn ngủ, bây giờ còn tỉnh thần hơn cả hắn.

Dương Thiên trực tiếp bại lui.

Khó khăn lắm mới dỗ được nàng ngủ, lúc này Dương Thiên mới thở phào nhẹ nhõm.

Hắn cẩn thận tính toán, sân giải trí Ngân Hà cống hiến cho hắn tổng cộng năm mươi tỷ, nhưng trong đó ba mươi tỷ là bản thân sòng bạc, cho dù bán cũng không nhất định có người mua nổi, cho nên biện pháp tốt nhất chính là để hắn tiếp tục vận hành.

Sòng bạc này nhiều nhất chỉ có thể cung cấp cho hắn khoảng chừng một tỷ năm trăm triệu tài sản, những cái khác không thể động vào.

Tuy nhiên Dương Thiên cũng không nóng nảy, bởi vì Áo đảo tổng cộng có bốn sòng bạc, hắn không tin không gom đủ sáu trăm năm mươi ức còn lại.

Đương nhiên nếu như suy nghĩ của hắn bị người phụ trách mấy sòng bạc khác nghe được, đoán chừng sẽ có người phát điên.

Ngày thứ hai, Dương Thiên lại dẫn theo Tiểu Manh Bảo ra ngoài.

Nhưng mà một màn kể tiếp hấn lại có chút ngây ngẩn cả người.

Bởi vì trên đường có rất nhiều người giống như hấn, nắm tay tiểu nữ nhi nhà mình, đi dạo trên đường.

Hấn vừa đi không xa, chỉ thấy một hán tử hàm hậu dắt một đứa bé trai đi lên trước, chào hỏi Dương Thiên: “Ha ha, huynh đệ, ngươi cũng học theo Dương tiên sinh?”

Dương Thiên:???

Học Dương tiên sinh? Tại sao hấn phải học mình?

Nhìn Dương Thiên đầy sự mê hoặc, hán tử chất phác cười ha hả đánh giá Dương Thiên từ trên xuống dưới, nói: “Đừng không thừa nhận, đừng nói nữa, ngươi giả vờ rất giống, tiểu nữ oa bên cạnh cũng rất đáng yêu.”

Dương Thiên nghi hoặc nói: “Đại thúc, những điều ngươi nói ta đều không hiểu, tình huống gì vậy?”

Hán tử hàm hậu mở miệng nói: “Ngày hôm qua Dương tiên sinh mang theo một tiểu cô nương giết vào sông bạc, đánh thắng toàn bộ sân giải trí Ngân Hà, cho nên rất nhiều người thấy vậy đổ mắt, cho rằng đứa bé nhà mình sẽ mang đến vận may, vì thế đều noi theo, mang theo con cái nhà mình đi sông bạc.”

Dương Thiên:.....

Cái này cũng được? Trách không được sớm liền có nhiều người như vậy đi ra ngoài.

Hấn nhìn thoáng qua đứa trẻ được hán tử hàm hậu dắt theo nói: “Thứ cho ta nói thẳng, đại thúc nhà ngươi đứa trẻ này là nam sinh đúng không?”

Hán tử hàm hậu hơi xấu hổ cười nói: “Bà nương trong nhà không chịu cố gắng, chỉ sinh được một thằng bé trai, nhưng mà tác dụng chắc cũng không kém nhiều lắm, có phải ngươi cũng muốn đi sông bạc hay không, đi thôi, đến sông bạc Venice. Vừa vận chúng ta cũng tiện đường.”

Khóe miệng Dương Thiên giật giật nói: “Được rồi.”

Đại thúc này quá nhiệt tình, hấn cự tuyệt không được.

Trên đường, Dương Thiên cũng biết người đàn ông chất phác này họ Quý, để Dương Thiên trực tiếp gọi hắn là lão Quý là được.

Lão Quý nói không ít, là loại người mở máy hát không ngừng được.

Hắn kéo cánh tay Dương Thiên hưng phấn cười nói: ” Tiêu ca, ngươi có biết Dương tiên sinh Tây Nam ngày hôm qua đại phát thần uy ở sông bạc Ngân Hà không?”

Dương Thiên nghe được kích lệ, không khỏi hơi lúng túng nói: “Biết một chút.”

Lão Quý nghe vậy, ánh mắt càng thêm sáng, mở miệng nói: “Ta nói cho ngươi biết, ngày hôm qua hàng xóm cách vách của ta may mắn có mặt ở đây, hắn nói cho ta biết quá trình Dương tiên sinh thắng hơn năm mươi tỷ ở sông bạc, ngươi có muốn biết cái gì hay không, tùy tiện hỏi.”

Trông hắn ta có vẻ kiêu ngạo, điều này khiến Dương Thiên nhìn mà cảm thấy đau răng không thôi.

Hỏi cái gì? Hôm qua hắn tự mình trải qua, hắn còn cần hỏi người khác xảy ra chuyện gì?

Khi Dương Thiên khéo léo bày tỏ không cần, lão Quý cho rằng Dương Thiên đang khách khí, thế là ha ha cười to nói: “Ngươi xem ngươi kia, rõ ràng muốn biết, còn giả bộ rụt rè gì nữa, ta hiểu rõ các ngươi người trẻ tuổi, nếu ngươi muốn biết, vậy ta sẽ nói cho ngươi một đoạn, nói ngày hôm qua...”

Dương Thiên cặn lời nghe lão Quý kể lại chuyện xảy ra hôm qua của tập đoàn Ngân Hà.

Hắn vốn không muốn xen vào, nhưng lão Quý nói đến khi hắn mở toàn bộ khí tràng uy chấn tám phương dẫn tới mỹ nữ Đông Doanh Hoa Trạch Hương Anh muốn ngủ cùng, Dương Thiên thật sự không bình tĩnh được nữa.

Hắn mặt mũi đen thui ngăn cản lão Quý nói: “Đợi lát nữa, ngươi nói cái gì? Cái gì ngủ cùng? Sao ta không biết?”

Lão Quý nói một tiếng: “Ngươi không có ở đây, ngươi căn bản cũng không biết.”

Dương Thiên Sắc mặt nghiêm nghị nói: “Ta sao không có mặt? Là hàng xóm sát vách của ngươi không có ở đó chứ.”

“Ặc.....”

Bị nhìn ra, lão Quý cười xấu hổ nói: “Thì ra tiểu ca ở đây, vừa rồi ngươi cũng không nói, ha ha, ta kỳ thật đều nghe người khác nói, ngươi cũng biết lời đồn này một truyền mười, mười truyền trăm, hắc hắc.”

Dương Thiên đỡ trán, hoàn toàn phục.

Hắn vốn định im lặng một lúc, nhưng mà lão Quý vẫn quần lầy hắn nói: “Nếu ngươi đã ở đây, vậy thì ngươi nói cho ta biết bí mật không thể không nói của Dương tiên sinh và Hoa Trạch Hương Anh đi?”

Dương Thiên:.....

Hai người đến sân giải trí người Venice.

Sòng bạc ở đây bất kể là trang trí, hay là không gian, đều lớn hơn so với sân giải trí Ngân Hà không chỉ một chút.

Hơn nữa, độ nổi tiếng của nơi này so với sân giải trí Ngân Hà nhiều hơn gần gấp hai lần.

Dương Thiên đến nơi này, phát hiện có mấy người lớn dẫn theo tiểu nữ hài đi dạo trong sòng bạc.

Hơn nữa hắn cùng lão Quý mới vừa vào cửa, đã có người đùa cợt nói: “Nhìn xem, lại có hai người đang bắt chước Dương tiên sinh, ha ha, bọn họ cho rằng mang theo một đứa nhóc là có thể cược thắng?”

Dương Thiên cạn lời.

Hắn rốt cuộc cũng hiểu được lực ảnh hưởng của hắn ở chỗ này.

Hai người đến trước quầy, lão Quý lấy ra một vạn tiền đổi tiền đặt cược, sau đó hỏi Dương Thiên: “Tiểu ca, ngươi định đổi bao nhiêu tiền đặt cược?”

Dương Thiên lấy ra một trăm năm mươi ức tiền mặt lấy ra từ chỗ ăn chơi Ngân Hà ngày hôm qua, trực tiếp mở miệng nói: “Đổi mười lăm tỷ?”

Sau khi lão Quý nghe xong, nói: “Tiểu ca, không phải ta nói người, nếu muốn kiếm nhiều tiền, 150 đồng này hơi ít, căn bản không...”

Hắn nói đến đây, lúc này mới ý thức được không đúng.

Trái tim lão Quý co rút một chút kinh ngạc hỏi: “Bao nhiêu? Người muốn đổi một tỷ rưỡi thẻ đánh bạc?”

Dương Thiên gật đầu hỏi: “Ít sao?”

“Ngày màu mỡ!”

Lão Quý sợ tới mức trực tiếp co quắp ngồi trên mặt đất.

“Người không phải đang lừa ta chứ?”

Chân hắn như nhũn ra, đứng cũng không vững.

Dương Thiên cười cười, không nói gì.

Đem chi phiếu cho mỹ nữ mắt to kia.

Mỹ nữ mắt to kia nghe vậy cũng không dám tin, sau khi nàng nhìn kỹ chi phiếu, lập tức trên trán chảy mồ hôi lạnh.

“Tiên sinh tôn kính xin ngài chờ một chút, bởi vì số tiền liên lụy quá lớn, tôi cần xin chỉ thị của thượng cấp, sau đó chuẩn bị những lợi thế này cho ngài.”

Dương Thiên gật đầu.

Sau đó, tìm một vị trí ngồi xuống.

Lúc này lão Quý cũng đi theo, khóe miệng hắn phảng phất như bị rút gân, run rẩy không ngừng.

Cuối cùng, hắn rối rắm thật lâu, lúc này mới cẩn thận từng li từng tí hỏi Dương Thiên: “Tiểu ca, người thành thật nói cho ta biết, người có thân phận gì?”

Dương Thiên nhướn mày nhìn hắn một cái cười nói: “Lão Quý, người một đường đến đây đều đàm luận ta, hiện tại lại còn hỏi ta thân phận gì, người nói ta trả lời người như thế nào?”

Lão Quý nghe vậy, khóe mắt kịch liệt nhảy lên một cái, sau đó hít vào một ngụm khí lạnh kinh hô: “Người là Dương tiên sinh?”

Chương 614 - Mở miệng khiêu khích.

Dương Thiên khẽ ừ một tiếng, biểu hiện rất lạnh nhạt.

Lão Quý vừa rồi vốn đứng thẳng chân, lần nữa sợ tới mức nhũn ra.

Hắn lộ ra nụ cười so với khóc còn khó coi hơn nói: “Dương tiên sinh, vừa rồi ta không biết là ngài, nếu là có chỗ đắc tội, kính xin ngài thứ lỗi.”

Dương Thiên cười ha hả nói: “Không sao, người đi làm việc của người đi, ta ở chỗ này chờ một lát.”

Lão Quý vội vàng lắc đầu, nói đùa, Đồ Thần ở chỗ này, hắn khẳng định phải ôm đùi a.

Hắn hưng phấn nói: “Dương tiên sinh, dù sao ngài cũng đang nhàn rồi, hay là chỉ điểm cho ta một chút?”

Nói xong, Dương Thiên còn chưa trả lời, lão Quý đã trực tiếp lôi kéo Dương Thiên đi tới một chiếu bạc.

Sau đó hắn kích động hỏi: “Dương tiên sinh, chúng ta đặt cược cái nào?”

Khóe miệng Dương Thiên giật giật một cái, nói: “Ta cũng không biết quy tắc, làm sao giúp người?”

Lão Quý nghe vậy kinh ngạc nói: “Dương tiên sinh, người không phải Đồ Thần sao?”

“Đồ Thần? Ai kêu như vậy?” Dương Thiên bối rối.

Lão Quý mở miệng nói: “Tất cả mọi người đều gọi như vậy a.

Dương Thiên mặt mày đen lại, hắn chỉ là tới nơi này kiếm tiền, cũng không có ý định làm đồ thần gì.

Lão Quý lại lôi kéo Dương Thiên nói: “Dương tiên sinh, dù sao cũng đang nhàn rồi, người chỉ điểm cho ta đi.”

Dương Thiên bất đắc dĩ mở miệng nói: “Người nói quy tắc cho ta một chút đi.”

Lão Quý gật đầu nói: “Cái bàn này chơi là mười rưỡi, KQ là nửa điểm, lấy ra hai vương, chỉ cần số điểm bài không vượt quá mười rưỡi, hơn nữa so với số điểm của bài nhà cái, coi như thắng.”

Dương Thiên gật đầu, lại nhìn những người khác chơi hai ván, sau đó mở miệng nói: “Được rồi, ta rõ ràng, người đặt cược đi.”

Lão Quý gật đầu, kích động đem toàn bộ thẻ đánh bạc vừa rồi đổi được đề lên.

Trên bàn bài này có năm người.

Mỗi người bọn họ đều tự đặt cược một khoản không giống nhau.

Hai người trước bởi vì lòng tham không đáy, điểm số tăng đến bảy điểm còn lựa chọn muốn bài, kết quả trực tiếp bị loại.

Đến lượt Dương Thiên, lão Quý có chút lo lắng nhắc nhở: “Dương tiên sinh, chúng ta kiềm chế một chút, ta chỉ có chút tiền riêng như vậy, người tuyệt đối đừng thua ta ngay lập tức.”

Dương Thiên cười nói: “Người yên tâm, tuyệt đối sẽ không.”

Lão Quý vừa thở phào nhẹ nhõm, chỉ nghe thiếu niên lạnh nhạt nói với người chia bài kia: “Trực tiếp lật cho ta năm lá bài.”

Phốc!

Lão Quý nghe được lời này, trước mắt tối sầm, suýt chút nữa ngất đi.

Thiếu niên rút cuộc có chơi hay không, người khác lật bài từng lá một cũng kinh hồn táng đảm, hơn nữa hai lá bài không bị loại đã là may mắn lắm rồi.

Mà hắn thì hay rồi, trực tiếp lật năm tấm?

Đây là ngại bị loại không đủ nhanh sao?

Sắc mặt hắn trắng bệch, trán toát mồ hôi lạnh nói: “Dương tiên sinh, ta cảm giác ngài có phải cần suy nghĩ thêm một chút hay không?”

Dương Thiên cười nhạt một tiếng nói: “Không cần, ta có nắm chắc.”

Chỉ thế này còn có thể nắm chắc?

Không chỉ có lão Quý, ngay cả tất cả mọi người bên cạnh đều mang vẻ mặt trào phúng.

“Tiểu tử này là ai? Chơi cái này còn lật năm lá bài, nói hắn nắm chắc? Cười chết ta.”

“Đây chắc chắn là sắp bị loại.”

“Ha ha ha, nếu như không bị loại năm lá bài này, ta ăn nó.”

Thấy lão Quý không tin, Tiểu Mạnh Bảo trong ngực Dương Thiên lập tức hừ một tiếng nói: “Dương Thiên chính là đồ thần, lời của hắn người có tin không?”

Sắc mặt Lão Quý phát khổ, vừa rồi hắn tin, nhưng hiện tại đánh chết hắn cũng không tin câu này còn có thể thắng.

Người chia bài kia cũng nở nụ cười lạnh trên mặt.

Năm lá bài, thiếu niên tuyệt đối bị loại.

Nói xong, năm lá bài lật qua lật lại.

Nhưng mà, một màn để mọi người há hốc mồm đã xảy ra, bởi vì năm tấm bài diện hoàn mỹ tổ hợp thành mười giờ rưỡi!

“Mẹ kiếp, như vậy cũng được sao?”

Mọi người thấy một màn này tròn mắt đều thiếu chút nữa trợn ra.

“Thiếu niên có thể biết trước tương lai không?”

Lão Quý vừa rồi đã thất vọng, nhưng bây giờ lại mừng như điên: “Ha ha, chúng ta thắng rồi.”

Trừ phi nhà cái cũng mở ra mười rưỡi đánh hòa, nếu không hắn sẽ phải bồi thường một vạn đồng.

Mà con số mười rưỡi này quá khó khăn, cho dù là thời gian một ngày cũng không nhất định gom đủ một lần.

Quả nhiên, lúc bảy giờ, nhà cái đã có một tấm chín, đạt đến mười sáu điểm, trực tiếp bạo bài thua.

Lão Quý lần này hoàn toàn tin tưởng Dương Thiên, cho nên ván thứ hai đem toàn bộ lợi thế thắng được đặt lên.

Ván thứ hai, mười rưỡi.

Ván thứ ba, vẫn là mười rưỡi.

Ván thứ tư...

Liên tiếp hơn mười ván, thành số điệp gia hơn mười lần, lão Quý đã kiếm được tài sản tám chữ số rồi.

Phải biết rằng, lúc này mới ngắn ngủi hai mươi phút thời gian cũng không đến.

Tất cả mọi người mắt choáng váng, tiểu ca trước mắt này rốt cuộc là ai? Liên tiếp hơn mười cục, đều là mười rưỡi, quả thực nghịch thiên.

Ngay cả người chia bài kia cũng thiếu chút nữa thổ huyết.

Hôm nay thật là tà môn, bình thường hai ba ngày cũng không ra một lần mười giờ rưỡi, hôm nay liên tục ra mười thanh, quần hần thua cũng sắp không xách được.

Lão Quý đếm tiền đến tay mềm nhũn, y cười ha ha nói: “Dương tiên sinh, ngài thật đúng là phúc tinh của ta, ta...”

Lão Quý vừa nói ra lời này, mọi người vốn đang náo nhiệt lập tức ngừng lại.

Ánh mắt mọi người đều nhìn sang.

Mí mắt Lão Quý nhảy dựng lên, quá hưng phấn, vậy mà nói lỡ miệng.

Hắn vội vàng ngậm miệng lại, nhưng lúc này đã chậm.

Mọi người ai nấy đều giống như mèo ngửi mùi tanh, nhanh chóng chạy tới hỏi: “Hình như có người nói Dương tiên sinh tới? Ở đâu? Ở đâu?”

Một tên mập chen chúc một lần Dương Thiên, còn đang tìm kiếm khắp nơi.

Dương Thiên cạn lời, mà lão Quý vội vàng quát lớn: “Gây cái gì mà chen? Người đều bị người chen chạy rồi.”

Mọi người vừa nhìn, chỉ thấy Dương Thiên ôm Tiểu Mạnh Bảo đã bị chen đến biên giới.

Bọn họ vội vàng tiến lên cung kính mời Dương Thiên tới, nói: “Dương tiên sinh, thật là xấu hổ, trước đó chúng ta chưa từng gặp ngài.”

“Dương tiên sinh, người tới nơi này chẳng lẽ là muốn đập phá quán sao?”

“Dương tiên sinh, mời ngài nói chuyện về việc thu mua nhà giải trí người Venice đã tiến hành đến bước nào rồi.”

Dương Thiên:...

Hắn đến để thắng tiền, lời phá quán nói có phải là không đủ uyển chuyển không?

Còn nữa, hắn muốn mua chỗ ăn chơi này từ khi nào?

Mọi người nói xong, nhân viên công tác trong sân đã trợn mắt nhìn Dương Thiên.

Nhất là người chia bài kia, thiếu chút nữa đã khóc lên.

Đường đường một Đồ Thần, đến khi dễ một tiểu gia hỏa như hắn, thích hợp sao?

Trách không được hắn liên tục thua mười mấy lần.

Vừa rồi hắn còn cảm giác không thể tưởng tượng nổi, nghi hoặc vì cái gì luôn thua, hiện tại xem ra, nếu hắn thắng mới không thể tưởng tượng nổi.

Đối phương là Đồ Thần, hắn có năng lực cũng không thắng được Đồ Thần!

Lúc này, nhân viên công tác vốn dĩ trao đổi thẻ đánh bạc cho Dương Thiên rốt cuộc đã đến.

Trong đó còn có một người nước M tóc vàng.

Hắn là người chủ sự được Las Vegas phái tới phụ trách khu vui chơi, tên là John.

Hắn mặc âu phục màu đen, tóc chải cẩn thận tỉ mỉ, trên mặt không có bất kỳ biểu lộ gì, quanh thân tràn ngập khí tràng cường đại.

Hắn đến, mọi người không tự giác nhao nhao lui về phía sau, nhường cho hắn một con đường ra.

Ánh mắt Dương Thiên bình tĩnh nhìn hắn một cái.

Đối phương dường như lai giả bất thiện.

Mà sự thật cũng đúng như hắn dự liệu.

Ước Hàn đến trước mặt Dương Thiên, ở trên cao mở miệng nói: “Người chính là Dương tiên sinh?”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt nói: “Sao vậy? Cần chữ ký à?”

Phập!

Mặc dù không đúng lúc, nhưng mọi người vẫn không nhịn được cười ra tiếng.

Ước Hàn sinh sống ở Áo đảo nhiều năm, tự nhiên nghe được rõ ràng ý tứ trong lời nói của Dương Thiên.

Sắc mặt hắn lập tức âm trầm, phủi tay, chỉ thấy một người đẩy một xe thẻ đánh bạc đi tới trước mặt Dương Thiên.

“Đây là lợi thế của ngươi, có dám chơi với ta một ván không?”

Mọi người nghe vậy, lập tức kích động lên.

John ở Las Vegas, cũng là cấp bậc vua đánh bạc, kỹ năng đánh bạc xuất thần nhập hóa, nhất là Toa Cáp, từng đánh bạc với Hà tiên sinh ba ngày ba đêm khó phân thắng bại.

Mà Dương Thiên cũng là Đồ Thần được mệnh danh mới, đồ thuật cũng không thể khinh thường.

Hai tôn tại cường đại đối đầu, khẳng định phát ra tia lửa kịch liệt.

Tất cả mọi người đều chờ mong nhìn Dương Thiên, chờ hắn đáp lại.

Nhưng mà thiếu niên chỉ trầm mặc một lát, sau đó ở dưới ánh mắt kích động của mọi người hỏi: “Quy tắc chơi như thế nào?”

Bịch.

Mọi người thiếu chút nữa toàn bộ ngã sấp xuống.

Có sao? Có làm hay không? Đồ Thần lại không biết chơi Toa Cáp?

Bọn họ cảm thấy cả người đều không tốt.

Mà lúc này lão Quý xấu hổ đi tới giới thiệu phương pháp chơi Toa Cáp cho Dương Thiên.

Dương Thiên nghe vậy, nhíu mày nói: “Hình như không khó khăn gì.”

Hắn nhìn về phía John, ánh mắt lạnh nhạt nói: “Chúng ta cũng đừng lãng phí thời gian nữa, tôi lấy nhà giải trí Thiên Thần tôi

để đánh bạc với tiền của anh! Ngành giải trí người Venice, anh có dám đáp ứng không?”

Mọi người nghe vậy, trái tim thiếu chút nữa ngừng đập.

Đây là muốn gây chuyện!

Chương 615 - Ai có quyết đoán.

Mồ hôi lạnh trên trán lão Quý lập tức túa ra.

Hắn vừa mới giảng giải một chút quy tắc của Toa Cáp cho thiếu niên.

Thiếu niên lập tức độ sức với vua bài bạc Las Vegas.

Hơn nữa lấy toàn bộ sân giải trí Thiên Thần làm sòng chơi Venice cho tiền đánh bạc của John.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người nín thở ngưng thần nhìn Ước Hàn, muốn xem hắn trả lời như thế nào.

Trên mặt Ước Hàn cũng mang theo thần sắc không thể tưởng tượng nổi.

Luận Toa Cáp, hắn chính là Vương.

Đối phương làm vậy là muốn chết.

Hắn cười lạnh một tiếng nói: “Nếu ngươi đã muốn đưa tiền cho ta, vậy ta sẽ thành toàn cho ngươi.”

Nói đến đây, phân phó người bên cạnh nói: “Chuẩn bị cho hắn năm mươi tỷ tiền đánh bạc, mặt khác cũng chuẩn bị cho ta năm mươi tỷ tiền đánh bạc.”

Năm mươi tỷ giá trị của khu vui chơi Thiên Thần, cũng tương đương với năm phần sáu giá trị của khu vui chơi người phương tiện Misi.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều kinh hãi.

Bọn họ không ngừng gọi điện thoại.

“Người anh em mau mau, Dương tiên sinh muốn quyết đấu với Ước Hàn, địa chỉ ở sân giải trí người Venice, mỗi người đều có năm mươi tỷ tài sản.”

Người ở đầu điện thoại kia bịch một tiếng ngã xuống đất, sau đó hoảng sợ nói: “Mẹ nó, Dương tiên sinh đây là lại muốn gây chuyện rồi, anh chờ một chút, tôi lập tức đến ngay.”

Cũng gọi điện thoại cho từng người một.

Trong khoảng thời gian ngắn, tiến về bốn phương tám hướng của khu vui chơi người Venice, giao thông chen chúc, vô số xe sang quý liền bị ném ở trên đường, những thương nhân phú hào kia, đều đi bộ chạy tới, có vài người đi ra ngoài thậm chí vận dụng trực thăng.

Hơn nữa, những người này chỉ là một phần nhỏ, tin tức càng truyền càng rộng, cuối cùng gần nửa phú hào ở Áo đảo đều tới.

Nhất là những con bạc kia, sau khi nghe được tin tức này vốn đang ở thiên địa mới, Bồ Kinh, bãi giải trí Thiên Thần đang chơi rất tốt, hiện tại đều tràn vào bãi giải trí người Venice.

Trong khoảng thời gian ngắn, muôn người đều đổ xô ra đường.

Mà trong khu vui chơi người núi người biển, tất cả mọi người chen vai thích cánh. Lầu một đứng ở lầu hai, lầu ba, lầu bốn...

Trong tay bọn họ đều chuẩn bị kính viễn vọng, bởi vì Dương Thiên đến, tất cả chiếu bạc ở đây đều bị ép dừng lại, bởi vì lúc này dân cờ bạc đều không có tâm tư đánh bạc nữa.

Bọn họ từng người ánh mắt toàn bộ nhìn về phía trên chiếu bạc hình tròn trong đại sảnh.

Trên chiếu bạc có hai người đang ngồi.

Dương Thiên, sau một ngày chiến tích hôm qua, được khen là nam nhân của Đồ Thần.

John, vua cờ bạc Las Vegas, được khen là người đầu tiên của Las Vegas Toa Cáp.

Hai bên độ sức, có thể nói là chấn kinh toàn bộ Áo đảo.

Những phú hào ngày hôm qua nhao nhao đến trợ uy.

Thôi Viễn, Đỗ tiên sinh, còn có cô gái thanh tú được Dương Thiên nâng lên làm quản lý kia, Bạch Tĩnh.

Cô mang theo văn kiện chuyển nhượng của tất cả mọi người ở trung tâm giải trí Thiên Thần trợ uy cho Dương Thiên.

Mọi người cũng đều biết, thiếu niên lần này muốn làm thật, không phải đang chơi trò hư.

Cái này cũng chưa tính, ngay sau đó trong đám người phát ra một tiếng kinh hô.

“Mẹ nó, đây không phải người chủ sự của sân giải trí Tân Thiên Thiên sao? Lần đánh cược này lại kinh động đến hắn?”

“Con của Đỗ Vương? Nghe nói hắn chính là Đỗ Vương Áo Đảo đòi tiếp theo.”

“Ôc Nhật lần này gặp phải chân nhân.”

Mọi người đều khiếp sợ, nhưng mà lúc này, ngoài cửa lại tiến vào một nam tử trung niên.

Tất cả mọi người lại hoảng sợ lần nữa.

“Áo đảo đệ nhất đại lão Cao Kiện. Hắn thế mà cũng tới?”

Mọi người nhao nhao hít vào một ngụm khí lạnh.

Về phía quan trường, Cao Kiện này ở Áo đảo là quyền uy, ngay cả vua cờ bạc Hà tiên sinh cũng phải cho hắn vài phần mặt mũi, có thể thấy được thân phận địa vị của hắn.

Ngay sau đó, vô số đại lão đều trình diện, bọn họ đều là đại nhân vật số một số hai của Áo đảo, hiện tại toàn bộ tới chứng kiến trận đặt cược này.

Mọi người tôn sùng Cao Kiện xem như trọng tài phát bài.

Bởi vì nơi này hắn có cấp bậc cao nhất, cũng có tư cách nhất.

Cao Kiện cũng vui vẻ đồng ý.

Hắn đi lên phía trước, mang theo một cái bao tay màu trắng, xắn tay áo lên nhìn hai người trên chiếu bạc nói: “Nếu tất cả mọi người đều tôn sùng ta làm trọng tài, ta đây nhất định sẽ làm được công bằng công chính, cũng xin hai vị tuân thủ đánh cược, không được có chút hành vi đánh bạc nào, nếu không sẽ

phán đối với một vạn người ở đây đều là công chứng viên, các người phải suy nghĩ cho kỹ.”

Ước Hàn cười lạnh nhìn Dương Thiên nói: “Muốn thắng hẳn, ta căn bản không cần vận dụng toàn lực.”

Dương Thiên lười biếng cười một tiếng, khinh thường biện giải bất cứ điều gì.

Hắn rất tò mò, chờ tên tóc vàng trước mắt này thua sạch tất cả tài sản, hẳn có thể cười được hay không.

Cao Kiện nhìn hai người một chút nói: “Nếu quy tắc đã nói rõ ràng, vậy kẻ tiếp bắt đầu đi.”

Thoa, cũng chính là Đồng Hoa Thuận, tổng cộng có năm lá bài.

Sau khi trừ bỏ Đại Tiểu Vương, mỗi lần phát một tấm lệnh bài phải ghi chú mới có thể tiếp tục, nếu không sẽ coi là từ bỏ.

Năm tấm bài, tấm thứ nhất là ám bài, chỉ có mình có thể nhìn, chờ cuối cùng lấy ra, bốn tấm còn lại là danh bài, tất cả mọi người có thể nhìn.

Mặt bài lớn nhất của Toa Cáp chính là Hoa Thuận, ý tứ chính là năm tấm bài tương liên, mà màu sắc lại giống nhau.

Loại tỷ lệ này quá nhỏ, nhưng chỉ cần đạt được, trên cơ bản có thể phán định thắng.

Thứ hai, mặt bài lớn thứ hai là bốn, chính là bốn lá bài giống nhau cộng thêm một lá bài lẻ.

Xác suất cũng xa vời. Đấu địa chủ nhiều bài như vậy cũng không nhất định gom đủ, chỉ phát năm lá bài gom đủ xác suất cũng nhỏ đến đáng thương.

Đại bài thứ ba mặt đỏ bồng. Chính là chơi đấu địa chủ ba người một đôi, năm lá bài rất dễ lý giải.

Nhưng mà năm tấm bài có thể vừa vận gom đủ cái này cũng là khó khăn.

Thứ tư là hoa giống nhau, chính là năm tấm hoa có màu sắc giống nhau.

Thứ năm là Thuận Tử, năm lá bài.

Thứ sáu là ba, so với bốn thì thiếu một lá bài.

Thứ bảy là đối tử. Hai lá bài ngang nhau.

Thứ tám là một tám, một tám lớn nhỏ.

Trong đó, nếu như trùng hợp, cũng có kích thước lớn nhỏ hơn hoa.

Hắc Đào lớn nhất, tiếp theo là Hồng Đào, thứ ba là Thảo Hoa, thứ tư là khối lập phương.

Những thứ này đều là lão Quý mới dạy cho Dương Thiên.

Trong thời gian bốn lần theo ghi chú, lời nói lớn nhất trên bảng rõ ràng.

Ván cược chính thức bắt đầu.

Tất cả mọi người trong sân đều nín thở ngưng thần, mắt không chớp nhìn chiếu bạc.

Cao Kiện phát cho hai người một lá bài ẩn trước, sau đó lại là một lá bài sáng.

Ước Hàn rất may mắn, lần đầu tiên lấy được bài lớn nhất là Hắc Đào A.

Mà Dương Thiên phảng phất như ông trời không quá chiều cô hấn, vậy mà lấy được tám thẻ bài nhỏ nhất.

Mọi người không khỏi tiếc hận.

Thiếu niên lá bài đầu tiên rơi xuống thế yếu, xem ra chỉ có thể dựa vào át chủ bài.

John cười híp mắt nhìn mặt bài của mình, trên mặt tươi cười.

Lúc này Cao Kiện mở miệng nói: “Ngài John là lớn nhất, mời ngài John đặt cược.”

Ước Hàn nhìn Dương Thiên, khóe miệng cong lên cười nói: “Nữ thần may mắn dường như chiều cô chính là ta.”

Nói xong đẩy ra một đồng thẻ đánh bạc.

“Lần đầu chơi, không chơi lớn như vậy, nếu không sẽ dọa người chạy mất, chơi không vui, đặt cược mười ức.”

Mọi người nghe vậy hít sâu một hơi.

Không chơi lớn như vậy còn đặt cược một tỷ.

Cái này nếu là chơi lớn, vậy không đặt cược 10 tỷ a.

Ánh mắt mọi người nhao nhao nhìn về phía Dương Thiên.

Lão Quý không ngừng cho Dương Thiên ánh mắt, bảo hắn không cần đi theo, hoặc là nhìn một cái con bài chưa lật rồi suy nghĩ.

Nhưng mà khiến hắn thất vọng là thiếu niên không nhìn thấy ánh mắt của hắn.

Dương Thiên nhếch miệng nói: “Chiếm được địa vị có lợi, một tỷ cũng không thấy ngại mà lấy ra sao?”

“Mẹ nó, Dương tiên sinh muốn làm gì vậy?”

Mí mắt mọi người nhảy lên một cái.

Sau đó, chỉ thấy thiếu niên đẩy ra hai đồng thẻ đánh bạc.

“Thêm vào, hai tỷ!”

Phốc!

Thiếu chút nữa thì có người bị nước bọt làm nghẹn chết tại chỗ.

Kiểm chuyện, đây tuyệt đối là đang kiểm chuyện.

Dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người, giọng nói của thiếu niên yếu ớt nói: “Ngoài ra, nơi này là Hoa Hạ, nữ thần may mắn phương tây các ngươi không dùng được, ta chỉ tin thần tài.”

Mặc dù Dương Thiên nói chuyện thô bạo, nhưng mọi người vẫn không xem trọng, dù sao chênh lệch bài diện quá lớn.

“Hắn rốt cuộc có biết chơi Toa Cáp hay không.”

Thôi Viễn sắp khóc rồi.

Đỗ tiên sinh khòe miệng co giật một chút không xác định hỏi: “Dương tiên sinh có phải là lần đầu tiên chơi đùa Toa Cáp hay không?”

Lão Quý bị dọa đến mặt tái mét.

Mà Hà Phong thấy một màn này thất vọng lắc đầu.

Xem ra những thứ trong sân giải trí Ngân Hà ngày hôm qua đều là giá áo túi cơm.

Thiếu niên trước mắt liếc mắt liền nhìn ra là người mới, cho dù là vua cờ bạc cũng có lúc bỏ bài, thiếu niên trước mắt cầm bài nhỏ nhất cuộc đã không thể tưởng tượng nổi, lại còn dám cuộc thêm?

Hắn điên rồi sao?

Ước Hàn ở giữa sân cũng sững sốt một lát.

Sau đó, nụ cười trên mặt càng thêm sáng lạn.

Hắn nhìn thoáng qua Cao Kiện: “Phát bài.”

Chương 2, Minh bài, may mắn vẫn chiếu cố Ước Hàn.

Mặt bài của hắn là K bích, mà mặt bài của Dương Thiên là ba khối vuông.

Vẫn là mặt bài lớn nhất của Ước Hàn.

Cao Kiện mở miệng nói: “Xin Ước Hàn tiên sinh lên tiếng.”

Ước Hàn tươi cười nói: “Thêm ba mươi ức đi.”

Dứt lời, lại miệt thị nhìn Dương Thiên nói: “Tiểu tử, ngươi dám theo không?”

“Đừng đi theo, tuyệt đối đừng đi theo.”

Thôi Viễn không ngừng cầu nguyện.

Mà lão Quý cũng vẻ mặt cầu xin nhỏ giọng nói: “Tổ tông, ngài phải nhìn lá bài tẩy một chút chứ, ngài bảo trì bình thần như vậy sao?”

Dương Thiên đối với đề nghị của hai người mắt diếc tai ngơ.

Hắn dựa cột nhìn Ước Hàn nói: “Chút quyết đoán ấy của ngươi?”

“Cái gì?”

Mọi người nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, sau đó chỉ thấy thiếu niên đẩy ra năm chồng thẻ đánh bạc, giọng hờ hững mở miệng nói: “Thêm cược, năm mươi ức!”

Chương 616 - Là người thua!

"Mẹ nó, Dương tiên sinh tuyệt đối là muốn gây chuyện."

“Khối vương khối ba cũng dám thêm năm tỷ?”

“Người ta vừa bắt đầu đã có địa vị có lợi với A, A và K bích, làm sao liều? Lần này nhất định là thua chắc.”

“Phục rồi, bất luận Dương tiên sinh thắng thua, ta đều quỳ trước cho hần.”

Mọi người mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng nổi, đều cho rằng Dương Thiên là điên rồi.

Hà Phong nhìn Dương Thiên, có chút thất vọng, sau đó nói với người áo đen bên cạnh: “Đi thôi, hôm qua thiếu niên ở sân ăn uống chỉ là lời đồn?”

Người áo đen kia gật đầu, sau đó hộ tống Hà Phong rời đi.

Trong sân, Cao Kiện thấy Dương Thiên bỏ thêm năm tỷ cũng có chút choáng váng.

Hần có chút không xác định hỏi: “Dương tiên sinh, người xác định cược thêm 50 tỷ?”

Dương Thiên cười nói: “Cao tiên sinh cứ việc phát bài.”

Cao Kiện cũng thất vọng về Dương Thiên.

Vốn dĩ hần cũng rất xem trọng Dương Thiên, nhưng hiện tại xác suất thiếu niên thua rất lớn.

Lần thứ ba phát bài.

Mọi người vốn muốn Dương Thiên ít nhất có thể đánh lại một ván, không đến mức rơi vào bị động.

Nhưng sự thật là John vì Hắc Đào QQ mà Dương Thiên vẫn là một tiểu bài phương tứ!

“Mẹ kiếp, thế này thì còn chơi thế nào nữa?”

“Đúng vậy, John là đồng hoa Đại Thuận hàng đầu, tuy Dương tiên sinh thoát nhìn là đồng hoa tiểu thuận, nhưng cũng đâu không lại John.”

Bỏ bài đi, ván bài này còn có đường sống quay về.

Tất cả mọi người thất vọng.

Mà John vẫn duy trì nụ cười xán lạn.

Hắn đẩy tám đồng thẻ đánh bạc ra, chậm rãi mở miệng nói:
“Thêm tám tỷ nữa, tiểu tử, người dám theo không?”

Dương Thiên nghe vậy cười nhạt.

Không chút do dự nói: “Có gì mà không dám, rót thêm, mười tỷ.”

Nói xong, đẩy mười chồng thẻ đánh bạc ra ngoài.

Mọi người:...

Điên rồi, không phải bọn họ xuất hiện ảo giác thì là Dương Thiên điên rồi, dù sao khẳng định có người điên rồi.

Đây đã là ván bài tất bại, lại còn dám đặt thêm.

Hơn nữa còn đang dưới tình huống không xem tám bài kia.

Đây là định thua sạch sẽ tài sản ngày hôm qua sao?

Nụ cười của John có chút cứng ngắc.

Nói thật, hắn cũng bị khiếp sợ.

Hắn vốn định dọa lui Dương Thiên, chơi đánh cược chính là chơi nhíp tim.

Đối phương đã là loại mặt bài nát này, sao còn dám cược thêm?

Hắn hít sâu một hơi, ngăn chặn bất an trong lòng, sau đó nhìn về phía Cao Kiện nói: “Tiếp tục chia bài.”

Cao Kiện gật đầu, gửi hai lá bài cuối cùng cho hai người rồi dừng tay.

Thời điểm John nhìn thấy J đào trên mặt bài, trên mặt lập tức hiện lên vẻ mừng như điên.

“Ha ha ha, người thua, người nhất định thua.”

Mọi người đã không ôm hy vọng gì.

Ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên, lá bài cuối cùng là năm ô vuông.

Đây là sắp bị John treo lên đánh sao?

Trên mặt Dương Thiên không có bất kỳ biểu cảm gì.

John cẩn thận cầm lá bài tẩy, hắn dùng một lá bài tẩy che giấu, sau đó chậm rãi nhìn thoáng qua lá bài tẩy.

Nụ cười trên mặt hắn càng thêm rõ ràng.

Bỏ bài xuống.

Ước Hàn mở miệng nói: “Lai Cáp!”

Dứt lời, toàn bộ thẻ đánh bạc ở bên cạnh hắn đều đẩy ra.

Trái tim của mọi người đang co rúm kịch liệt.

Còn thừa lại hơn ba trăm ức, hắn dự định một ván định thắng thua.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía Dương Thiên, khóe miệng cười gần một tiếng nói: “Hiện tại, người còn dám theo sao?”

Dương Thiên ánh mắt lạnh lùng nói: “Tất thắng, vì sao không theo?”

Nói xong, dưới ánh mắt hoảng sợ của mọi người, đẩy toàn bộ thẻ đánh bạc của hắn ra ngoài.

“Con thôi.”

Ván này, cũng đạt tới tài sản trăm tỷ.

Thôi Viễn gần như sắp bị dọa đến ngất đi.

Dương Thiên xem ra thật sự không biết chơi cái này, sao có thể nhìn ra được là tất thắng?

Lão Quý là âm thầm hối hận, hắn không nên dạy thiếu niên này.

Tân thủ gà mờ vừa tiếp xúc với Toa Cáp, làm sao có thể so sánh được Toa Cáp Chi Vương của Las Vegas?

Mọi người đã tuyệt vọng.

Lá bài tẩy của John nhất định là bài lớn, có tỷ lệ rất lớn là Hắc Đào Thập.

Nếu không hẳn làm sao có thể có được sự tự tin cường đại như vậy?

Về phần mặt bài của Dương Thiên, mọi người cũng đang suy đoán mặt bài của hắn là sáu ô vuông.

Cứ như vậy, bài của hắn cũng giống như Hoa Thuận.

Hắn dám làm như thế, chính là vì cược bài của John có phải là giống với Hoa Đại Thuận hay không.

Nếu là tài sản năm mươi tỷ trong nháy mắt không còn, nhưng nếu không phải, sòng bạc người Venice của John sẽ phải đổi chủ.

Tất cả mọi người đều mong đợi nhìn vào trong sân.

Ước Hàn Kỳ cười một tiếng nói: ” Tiểu tử, dám đánh bài với ta, ai cho ngươi dũng khí?”

Dương Thiên lười biếng đứng lên, lạnh nhạt nói: “Ván này... ta thắng!”

Dứt lời, xoay người rời đi.

“Ách...!”

Mọi người thấy cảnh này đều choáng váng.

“Mẹ nó, đây là tình huống gì vậy?”

“Đi rồi? Còn nói hắn thắng? Làm cái quỷ gì?”

“Còn chưa đánh bài đâu.”

Mọi người đều sắp điên rồi.

Thiếu niên có muốn tùy hứng như vậy hay không, toàn bộ năm mươi tỷ tài sản chất đống ở nơi này, bài còn chưa mở đã đi, hắn rốt cuộc có bao nhiêu tự tin có thể thắng?

Thôi Viễn trực tiếp sụp đổ, hắn điên cuồng kéo lấy tóc nói:

“Quan trọng nhất là cái gì? Thiếu niên ngay cả con bài chưa lật của chính hắn cũng chưa xem đâu.”

Mọi người nghĩ lại, mẹ nó đúng là như vậy thật.

Tuy John người ta là vua cờ bạc Las Vegas, nhưng cũng nhìn thoáng qua át chủ bài.

Thiếu niên này ngay cả át chủ bài cũng không nhìn, dựa vào cái gì nói thắng?

John cười ha ha nói: “Nếu đối thủ của ta đã rời đi, vậy trận đánh cược này...”

Lúc này lão Quý cắn răng tiến lên nói: “Dương tiên sinh đã cùng người chơi, trận đánh cược này đã có tư cách mở bài, cho nên nói, phải mở bài.”

Cao Kiện cũng gật đầu nói: ” Ước Hàn tiên sinh, xin tuân theo đánh cược.”

Sắc mặt Ước Hàn có chút khó coi.

Mọi người thì thất vọng không thôi, đấu giá có ích lợi gì? Cái này đã đủ rồi, có thể xoay chuyển cục diện?

Theo bọn họ nghĩ, đây là đồ tặng mất mặt mà thôi.

Còn đám người Đỗ tiên sinh, Thôi Viễn thì vẫn phải kiên trì mở bài.

Tuy rằng phải thua, nhưng vẫn phải thua rõ ràng.

Ước Hàn thấy một màn này, cười lạnh một tiếng nói: “Khai bài thì như thế nào? Ta nhất định là người thắng.”

Nói xong, bên người chậm rãi xóc lên ám bài.

Mọi người vốn đã tuyệt vọng, nhưng khi thấy trên tay Ước Hàn lại là Phương Phiến 6, lập tức choáng váng.

Sau đó, vẻ mặt mừng như điên.

“Mẹ kiếp, không phải Hắc Đào Thập, thực tốt quá.”

“Ha ha ha, chúng ta phải thắng.”

“Dương tiên sinh không hổ là Dương tiên sinh, Đỗ Thần khóa mới.”

Trong lúc mọi người đang hưng phấn, John nói với một chậu nước lạnh: “Cho dù ta đây không phải là cùng Hoa Đại Thuận thì sao? Các người cho rằng tiểu tử kia nhất định là cùng Hoa Thuận?”

Hắn cầm lấy lá bài tẩy vuông vức kia, lạnh lùng nói: “Đừng quên, lá bài hắn cần là ở chỗ ta, chỉ cần bài của hắn không phải sáu, luận đơn lá ta lớn nhất, mà xác suất sáu xuất hiện ở chỗ hắn cũng không tính là cao.”

Mọi người nghe vậy, vốn là thập phần hưng phấn đây, nhưng là hiện tại tâm thần thoáng cái chìm đến đáy cốc.

Đúng vậy, nếu Dương tiên sinh là Hắc Đào Thập thì làm sao?

Có người mở miệng nói: “Ai đi giúp Dương tiên sinh xem bài ngăm một chút?”

Mọi người đều lắc đầu.

Nói đùa gì vậy, đây chính là tiền đặt cược giá trị ngàn ức, bọn họ không chịu đựng được xung kích thắng thua.

John cười lạnh một tiếng nói: “Nếu các người đều không mở, ta sẽ mở thay hắn, để cho các người hoàn toàn hết hy vọng.”

Mọi người thấy vậy, tâm thần xiết chặt.

Ước Hàn đi tới trước bàn Dương Thiên, cầm lấy ám bài của hắn.

Vốn đang nở nụ cười khinh thường, nhưng chỉ nhìn thoáng qua bài đã hoàn toàn thay đổi sắc mặt.

“Chuyện này.....”

Tròng mắt của hắn đỏ ngầu, toàn thân đều đang run rẩy không ngừng.

“Điều này sao có thể? Tuyệt đối không thể!”

Mọi người nghe vậy, con mắt đều phát sáng lên.

“Ta thảo, có biến a... Đây là, chẳng lẽ thật sự là sáu.”

“Ha ha, không phải khôi lập phương cũng được, sáu khôi Hắc Đào Thảo Hoa Hồng Đào cũng được.”

“Mặc dù không phải cùng Hoa Thuận, nhưng Thuận Tử cũng vẫn nghiền ép Đỏ Vương chó má này.”

Tất cả mọi người đều rướn cổ lên, muốn xem lá bài tẩy của Dương Thiên rốt cuộc là cái gì.

Nhưng lúc này John tức giận đến tái mặt.

“Quân vô lại!”

Hắn mắng không ngừng, tức giận đến ngón tay run lên, sau đó nắm chặt lá bài tẩy của Dương Thiên trong lòng bàn tay, ý đồ nuốt vào trong bụng.

“Mẹ kiếp, tên khốn kiếp này!”

“Mẹ kiếp, người dám...”

Mọi người lập tức bình tĩnh không được nữa, Dương Thiên rời đi là không giả, nhưng nơi này nhiều quốc nhân như vậy, nếu không ai làm chủ cho hắn, chẳng phải nói là không có người nào.

Một thanh niên gầy gò nhưng toàn thân tràn ngập sức mạnh bộc phát, tiến lên, nổi giận gầm lên một tiếng, một quyền đánh vào răng cửa của Ước Hàn.

Sau đó chỉ nghe John kêu thảm một tiếng, trên mặt đất tràn đầy răng vỡ vụn.

Có thể thấy được lực đạo của một quyền này mạnh mẽ tới mức nào.

Thanh niên gầy gò kia hừ một tiếng, nắm cầm Ước Hàn, từ trong miệng hắn móc ra ám bài chưa bị nuốt xuống.

“Nơi này là Hoa Hạ, không cho phép người làm càn!”

Thanh niên gầy gò vô cùng lạnh lùng kiêu ngạo.

Sau đó, mở ám bài chưa được công bố của Dương Thiên ra, nhìn thoáng qua, lập tức cười ha hả, cười đến chảy cả nước mắt.

Hắn chấp hai tay về phía Dương Thiên rời đi, ôm quyền nói: “Dương tiên sinh, Lý mỗ ta phục rồi!”

Mọi người thấy vậy càng thêm tò mò, rốt cuộc tâm ám bài này là cái gì?

Chương 617 - Danh chấn Áo đảo.

Giờ phút này trong lòng mọi người giống như bị móng vuốt mèo cào vào tim, quả thực gấp muốn chết.

“Huynh đệ, người nói đi, rốt cuộc Dương tiên sinh có bao nhiêu con át chủ bài?”

“Ta sắp điên rồi.”

“Rốt cuộc là Hắc Đào Lục hay Hồng Đào Lục?”

Hiện tại mọi người giống như kiến bò trên chảo nóng, vội vã không nhin nổi.

Thanh niên gầy gò kia lại cười ha ha hai tiếng, sau đó đem ám bài của Dương Thiên để cho tất cả mọi người xung quanh nhìn một lần.

Sau khi mọi người nhìn thấy, đầu tiên là sửng sờ, sau đó mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi.

“Ngoạ tào!”

“Ngoạ tào, như vậy cũng có thể thắng?”

“Ha ha ha, nếu như ta là John, ta đoán chừng có thể tức chết.”

“Phụt, cười chết ta rồi, mặt bài này cũng có thể thắng, như vậy cũng dám lắc ha ha, lá gan Dương tiên sinh thật mập nha.”

“Mặt bài Ước Hàn đúng là lớn nhất, nhưng mặt bài của Dương tiên sinh tuy không phải là thuận tử, nhưng mẹ nó cũng không phải chỉ có một tấm.”

“Có ai có thể ngờ được, một đứa bé nhỏ đã thắng toàn bộ sòng bạc người Venice.”

Đỗ Thần danh tiếng, quả nhiên danh bất hư truyền.

Đảo Áo bây giờ, cũng chỉ có Hà tiên sinh có thể chống lại.

Lúc này Cao Kiện cũng không ngờ Dương Thiên có thể chiến thắng.

Hắn cười ha ha một tiếng, sau đó cất cao giọng nói: “Ta tuyên bố, người thắng trận là Dương tiên sinh.”

Mọi người hoan hô, vốn định chúc mừng Dương Thiên, sau đó lúc này mới ý thức được thiếu niên đã sớm rời đi.

Bọn họ không khỏi càng thêm thán phục.

Không nhìn át chủ bài, không nhìn át chủ bài của đối phương, vậy là có thể xác nhận thắng rồi, thiếu niên là Thần hay sao?

Bây giờ nhìn John, vừa rồi hăng hái cỡ nào, cầm lấy, cùng Hoa Đại Thuận là con bài lớn nhất, hào phóng ném ba trăm triệu thôi, khiếp sợ tất cả mọi người.

Nhưng bây giờ nhìn xem, thua trắng tay.

Nếu hắn gặp gỡ người khác, ván này có thể dọa lui tất cả mọi người, bao gồm cả Vương Hà tiên sinh.

Nhưng hắn lại gặp phải một Dương Thiên không ra bài theo lẽ thường.

Lúc đầu chính là cầm một đôi hai mặt bài nhỏ, theo Chú đến chết.

Trong khoảng thời gian ngắn, danh tiếng của thiếu niên ở Áo đảo lại lần nữa đại chấn.

Bây giờ tất cả phố lớn ngõ nhỏ trên Áo đảo đều lưu truyền tên của Dương Thiên, trở thành đối tượng được tất cả mọi người sùng bái.

Sân giải trí Thiên Địa mới, Hà Phong kinh ngạc nhìn người mặc đồ đen bên cạnh nói: “Người nói cái gì? Thiếu niên tên Dương Thiên kia vậy mà thắng?”

Người áo đen gật đầu nói: “Đúng vậy, bằng vào một chọi hai.”

Hà Phong...

“Một chọi hai dám đặt cược lớn như vậy? Thiếu niên này điên rồi sao?”

Hà Phong cạn lời.

Người áo đen mở miệng nói: “Cuối cùng hắn thắng.”

Hà Phong:...

Cái này hắn thật sự không thể phản bác.

Hắn hít sâu một hơi hỏi: ” Ước Hàn kia không phải vua bài bạc Las Vegas, Toa Cáp không ai bằng, lúc ta đi, hắn không phải đồng Hoa Đại Thuận bài diện sao?”

Khóe miệng người áo đen cũng giật một cái mở miệng nói: “Hắn là muốn lừa thiếu niên kia, át chủ bài cũng không phải là

cùng hoa thuận, tất cả đều là đơn trương, cho nên bị thiếu niên kia đánh.”

Hà Phong:...

Từ khi nào mà đám người này có chỉ số thông minh thấp như vậy? Hắn cảm thấy nếu như hắn đánh cược với Dương Thiên thì tuyệt đối là hắn thắng.

Dù sao hắn cũng là người công nhận đồ vương kế nhiệm.

Mà hắn nghĩ tới đây, lúc này thư ký mỹ nữ tư nhân của hắn vào cửa, mang đến một tin tức.

Trên phố đồn đãi, Dương tiên sinh rất có khả năng vào ngày mai, vào xem sân giải trí thiên địa mới của hắn.

Hà Phong nghe vậy, phối đều tức nổ.

Đôi mắt hắn lạnh lùng cả giận nói: “Toàn bộ Áo đảo đều là sản nghiệp Hà gia ta, tiểu tử kia cho dù là Quá Giang Long cũng phải cuộn lại cho ta, cho dù là hổ xuống núi cũng phải nằm sấp cho ta. Hắn nếu dám đến, ta nhất định để hắn thua không còn một mảnh.”

Hắn vừa nói đến đây, chỉ thấy một lão quản gia mặc áo đuôi tôm đẩy cửa ra, sau đó ha ha cười nói: “Tính tình công tử nóng nảy, mấy năm nay, xem ra vẫn không sửa một chút.”

Hà Phong nghe vậy, ánh mắt nhìn sang, sau khi nhìn thấy lão quản gia, vội vàng đứng dậy cung kính nghênh đón nói: “Vạn lão, sao ngài tới cũng không báo một tiếng.”

Hắn tuy là phú hào trẻ tuổi số một của Áo đảo, giá trị con người xa xỉ, có thân phận hào quang vạn trượng, nhưng cũng không dám có bất cứ lòng bất kính nào đối với lão nhân trước mắt này.

Chỉ vì lão nhân trước mắt này, từng là phụ tá đắc lực của phụ thân hắn.

Thế kỷ trước Áo đảo đã có người thường nói, vị Vạn lão trước mắt này là tay trái tay phải của phụ thân hắn, mất đi Vạn lão, phụ thân hắn liền mất đi nửa giang sơn Áo đảo.

Những năm gần đây hai người như hình với bóng, tuy hắn tự cho mình là quản gia, nhưng toàn bộ Áo đảo không có ai dám

miệt thị vị lão nhân này.

Bao gồm cả chính hắn.

Hà Phong nhớ rõ ràng, hắn lớn lên dưới cơn bóng của vị lão nhân trước mắt này, cho nên vẫn kính sợ lão nhân trước mắt.

Ông nhường chỗ ngồi cho ông lão, ông khoát tay từ chối.

Hà Phong hơi nghi hoặc hỏi: “Vạn lão, không biết lần này ngài tới có gì chỉ giáo?”

Vạn lão cười cười, thanh âm nhẹ nhàng chậm chạp, giống như một lão nhân tuổi xế chiều bình thường nói: “Lão gia vừa mới nói với ta, bảo ngươi ngày mai chuẩn bị cho Dương tiên sinh kia một trăm ức, còn phải hai tay dâng lên.”

Hà Phong nghe vậy kinh ngạc nói: “Vạn lão, ngài nói gì vậy? Bảo ta chuẩn bị cho hắn mười tỷ? Ngài không phải đang nói đùa đấy chứ?”

Vạn lão gật đầu nói: “Đây không phải là lời nói của ta, đây là mệnh lệnh của lão gia.”

Hà Phong nghe vậy, biểu cảm trên mặt lúc trắng lúc xanh.

Cuối cùng hắn hít sâu một hơi, áp chế sự tức giận trong lòng, mở miệng hỏi: “Tại sao phụ thân ta lại muốn ta làm như vậy? Chẳng lẽ ông ấy cho rằng ta không thắng được tiểu tử kia?”

Vạn lão không chút khách khí gật đầu nói: “Ta cùng phụ thân ngươi xem qua trận đấu hôm nay của hắn, có thể nói đồ thuật của hắn cùng cấp bậc với phụ thân ngươi, nếu ngươi cho rằng đồ thuật của ngươi vượt qua phụ thân ngươi, vậy ngươi liền mặc kệ không nghe hắn, đến lúc đó thiên địa giải trí mới của ngươi thua ở trong tay hắn, phụ thân ngươi sẽ không giúp ngươi đòi.”

Hà Phong sắc mặt tái xanh, hắn đè ép rung động trong lòng hỏi: “Cha ta thật sự đánh giá đối với thiếu niên kia cao như vậy sao?”

Vạn lão mở miệng nói: “Ngươi yên tâm, một trăm ức này ngươi cũng không phải cầm không, lão gia cùng thiếu niên kia, cuối cùng sẽ có một trận chiến.”

Hà Phong vẫn là mặt mũi tràn đầy không cam lòng.

Một trăm ức tài sản, cho dù là sông bạc lớn như hắc, cũng phải cần một năm thời gian mới có thể kiếm về.

Vạn lão tựa hồ nhìn ra được Hà Phong không vui, hắc cười cười, dùng tiếng nói già nua mở miệng nói: “Thiếu niên này là Đồ Thần chân chính, tất cả tài sản của ngươi so sánh với trăm ức tài sản, ta nghĩ ngươi hẳn là biết nên lấy hay bỏ. Còn nữa, lão gia nhiều con cháu như vậy, coi trọng nhất chính là ngươi a, điểm này ngươi phải nhớ kỹ, sau này Áo đảo là thiên hạ của người trẻ tuổi các ngươi, Bồ Kinh nhà ngươi hẳn là cảm thấy hứng thú với trò này.”

Lão nhân nói đến đây, Hà Phong cho dù là ngu ngốc cũng hiểu được lựa chọn như thế nào.

Mắt hắc sáng lên, cung kính nói với lão nhân: “Kính xin Vạn lão ở trước mặt phụ thân nói giúp ta vài lời hữu ích.”

Vạn lão ha hả cười nói: “Nói thì cũng đã nói rồi, phụ thân ngươi nói lựa chọn như thế nào hẳn cũng sẽ không hỏi đến, cứ như vậy đi, ta đi trước.”

Hà Phong vội vàng mở miệng nói: “Ta tới tiễn ngài.”

Nói xong, giành trước một bước mở cửa cho lão nhân, trộn lẫn cánh tay lão nhân, chậm rãi đi ra ngoài.

Một chỗ khác.

Dương Thiên ở khách sạn năm sao quý giá nhất Áo đảo, vừa cho Tiểu Manh Bảo ăn cơm, vừa nghe Bạch Tĩnh kể lại tình huống của sân giải trí người Venice.

Bạch Tĩnh chỉ kể về tình hình gần đây của khu giải trí người Venice.

Cô kể lại tình hình doanh thu buôn bán của khu giải trí người Venice trong những năm qua, hàng năm đều nói rất rõ ràng, doanh thu hàng năm đều vượt qua tài sản trăm tỷ.

Hiện tại nhà giải trí người Venice đã thuộc về thiếu niên trước mắt này.

Nếu đổi lại là người khác, nghe thấy doanh thu này đã sớm mừng rỡ như điên.

Nhưng mà mí mắt thiếu niên lại không hề nhấc lên một chút, giống như tất cả những lời nói này đều không liên quan đến hắn.

Hắn cau mày thấy tiểu nữ hài kia không ăn cơm, thoát nhìn là không thể làm gì, điều này làm cho Bạch Tĩnh cảm thấy buồn cười.

Cuối cùng, tiểu cô nương làm nũng vô lại không ăn cơm, mặt thiếu niên đen lại.

Bạch Tĩnh rốt cuộc không nhịn được nữa, bật cười một tiếng.

Khi ánh mắt Dương Thiên nhìn sang, Bạch Tĩnh thì sợ tới mức thân thể mềm mại rung động một chút.

Dương Thiên thấy vậy, liền dừng việc cho Tiểu Manh Bảo ăn cơm, sau đó cười ôn hòa nói với Bạch Tĩnh: “Người không cần sợ, tất cả những gì người vừa nói ta đều hiểu rõ, từ nay về sau chỉ có sân giải trí Thiên Thần, hai ngành sản nghiệp này giao cho người chương quản, người cần phải để cậu ta hoạt động lại trong thời gian ngắn nhất, hơn nữa hai sòng bạc này ta cần người gom góp tài sản khoảng bốn mươi tỷ cho ta.”

Bạch Tĩnh gật đầu nói: “Trong vòng một ngày ta sẽ hoàn thành những việc này, xin hỏi Dương tiên sinh còn có dặn dò gì khác không?”

Dương Thiên nhướn mày nhìn nàng cười nói: “Xem ra năng lực xử sự của người quả thực rất mạnh, lúc trước ta không chọn sai người.”

Bạch Tĩnh nghe vậy, khuôn mặt thanh tú mang theo nụ cười ngượng ngùng nói: “Cảm ơn Dương tiên sinh khích lệ.”

Dương Thiên gật đầu, nhìn thấy biểu tình xoắn xuýt của Bạch Tĩnh, hỏi: “Làm sao? Còn có chuyện gì sao?”

Bạch Tĩnh đỏ mặt, cô cắn khóe môi hỏi: “Dương tiên sinh có bạn gái chưa?”

Dương Thiên nghe vậy sững sờ, còn chưa nói gì, Tiểu Manh Bảo đã xù lông lên...

Chương 618 -

Tiểu Manh Bảo ôm chặt cổ Dương Thiên, hung dữ nhìn Bạch Tĩnh cả giận nói: "Dương Thiên là của ta, ta là vợ của hắn, ta không cho phép người có ý nghĩ xấu với hắn."

Trên trán Dương Thiên lộ ra một tia hắc tuyến.

Mà Bạch Tĩnh cũng có chút kinh ngạc. Chỉ có thể xấu hổ cười cười, nói có việc cuối cùng chạy trốn chết.

Dương Thiên nhìn thoáng qua Tiểu Manh Bảo, thấy cô gái nhỏ này chớp chớp đôi mắt to đen như mực cười với hắn, bẹp một ngụm hôn lên mặt hắn cười hì hì nói: "Ta có lợi hại hay không."

Dương Thiên còn có thể làm sao, ông ta cũng rất bất đắc dĩ.

- -

Dương Thiên không biết, hắn chỉ mới đến đây hai ba ngày, nhưng toàn bộ Áo đảo lại bởi vì hắn mà lâm vào điên cuồng.

Trong một tòa nhà văn phòng cao cấp, một người thần bí nhìn đồng nghiệp của hắn nói: "Ai da, nghe nói không? Một thiếu niên tên Dương Thiên đến Áo đảo của chúng ta hai ngày, đi đến sân giải trí Ngân Hà và cả nhà giải trí Venice một vòng, hai nhà giải trí đều đã trở thành thiên hạ của hắn."

Đồng nghiệp đeo kính kia khinh thường nhìn người nọ một cái nói: "Đã sớm nghe nói, hơn nữa theo lời đồn ngày mai Dương tiên sinh sẽ chiếu cố sân giải trí Thiên Địa của Tân Tân Khuyết, phải biết rằng, đây chính là sản nghiệp của con trai của Vương Hà tiên sinh ở Áo Đảo đồ."

"Ngoạ tào!"

Người nọ mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt không thể tin nổi nói: "Chuyện xảy ra lúc nào? Sao ta lại không biết?"

Tình huống tương tự cũng diễn ra ở các nơi trên Áo đảo.

Trên tàu điện ngầm, xe buýt nộ lên, trên bàn rượu, tất cả mọi người đang bàn luận, cũng chờ mong ngày mai đến.

Sáng sớm hôm sau, vạn người Áo đảo đổ xô ra đường, tất cả mọi người sớm đã chờ đợi ở sân giải trí Tân Chủ Thiên Địa.

Nhưng mà, khiến tất cả mọi người trợn tròn mắt là sân giải trí Thiên Địa vốn là mới mà hai mươi bốn giờ đều kinh doanh, hiện tại lại đóng cửa.

Tất cả mọi người bắt đầu nghị luận âm ỉ,

“Ta thảo, không phải là sợ hãi chứ?”

“Sợ như vậy? Không đúng a, ta nhớ Hà Phong không phải là đồ vương hậu tuyển kế nhiệm sao?”

“Đúng vậy đúng vậy, một chút cũng không có phách lực như phụ thân hắn.”

“Ta thật vất vả mới từ nơi khác chạy tới, hai lần trước đánh cược không thấy được, lần này vốn định chiêm ngưỡng phong thái của Dương tiên sinh một chút, lại không nghĩ rằng Hà Phong lại không dám đánh một trận.”

Lúc này, trong đám người lại phát ra một tiếng thét kinh hãi.

“Trời ạ, Dương tiên sinh đến rồi, mọi người mau tránh ra, nhường một con đường cho Dương tiên sinh.”

Lời này vừa dứt, đám người nhất thời xôn xao.

Tất cả mọi người vui mừng như điên nhìn Dương Thiên chậm rãi đi tới.

Phong thái kia, giống như Đồ Thần trong phim ảnh ra sân, tự mang khí tràng cường đại.

Đi đến bất kỳ chỗ nào, bất kể là đại lão Áo đảo, cự phách thương nghiệp, hay là công nhân, học sinh bình thường, đều cung kính gọi Dương Thiên một tiếng Dương tiên sinh.

Trên mặt Dương Thiên thủy chung mang theo biểu tình vân đạm phong khinh, không vui không buồn.

Đi tới cổng lớn của khu vui chơi Tân Thiên Thiên Địa.

Cửa đóng chặt, có người tiến lên nhắc nhở nói: “Dương tiên sinh, bọn họ đã đóng cửa từ sớm, chắc là sợ ngài đến.”

Dương Thiên nghe vậy, chỉ cười cười.

Thần thức của hắn bao trùm toàn bộ Tân Cương thiên địa, tự nhiên phát hiện bên trong có người.

Hơn nữa, còn đứng ở cửa.

Dương Thiên nói trong treo: “Dương Thiên Tây Nam đến bãi phỏng, ai là người chủ sự, đi ra!”

Tuy giọng của hắn không lớn, nhưng hơn vạn người ở đây toàn bộ đều nghe được.

Hơn nữa, còn chấn nhiếp nhân tâm.

Thanh niên gầy gò hôm qua đánh rớt răng Ước Hàn nghe được giọng nói này, con người không khỏi co rụt lại.

Hắn vốn cho rằng Dương Thiên chỉ là một thiếu niên bình thường, nhưng hiện tại xem ra, cho dù sự phụ của hắn cũng không phải đối thủ của đối phương.

Dương Thiên vừa dứt lời, chỉ thấy dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cửa lớn từ từ bị mở ra.

Mọi người thấy cảnh này thiếu chút nữa chửi mẹ nó.

Bọn họ vừa rồi thế nhưng là hô nửa ngày, giọng nói đến khàn cả giọng cũng không thấy có người mở cửa.

Mà thiếu niên đến nơi đây, chỉ hô một tiếng liền có người mở cửa.

Oán niệm của mọi người đối với cái sân giải trí thiên địa này không khỏi càng thêm sâu sắc.

Sau khi cửa bị đẩy ra, chỉ thấy một nam tử thanh niên chậm rãi đi ra, trên mặt mang theo nụ cười, hơn nữa còn vỗ tay.

Người này không phải ai khác, chính là Hà Phong.

Phía sau hắn, đứng một đám người.

Nhưng mà cũng không phải là hung thần ác sát cầm gậy gộc đao bầu, mà là mỗi người đều mặc âu phục giày da, trong tay mang theo rương da màu đen.

Nhân số không ít, khoảng chừng mấy chục người.

Hà Phong mặt mang nụ cười thân thiết mở miệng nói: “Hoan nghênh Dương tiên sinh quang lâm bãi ăn chơi thiên địa Tân Hổ, tại hạ Hà Phong, hôm qua lúc ở sông bạc người Venice, từng có duyên gặp mặt Dương tiên sinh một lần.”

Ánh mắt Dương Thiên bình tĩnh nói: “Hoan nghênh? Thật sự là hoan nghênh? Nếu hoan nghênh vậy thì mời ta vào ngồi một

chút được không?”

“Ách!”

Trên mặt Hà Phong hiện lên một tia tức giận.

Đây là mặt sáng không cho hắn bậc thang đi xuống a.

Ở Áo đảo, dám nói chuyện với hắn như vậy, tuyệt đối không cao hơn ba người.

Mà mọi người lại thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Cái tên Hà Phong này đem nhiều người như vậy cự tuyệt ở ngoài cửa, hiện tại rốt cuộc đã có một người chịu trị hắn.

Tất cả mọi người đều vui sướng khi người gặp họa nhìn Hòa Phong đến cùng kết thúc như thế nào.

Hà Phong cũng không hồ là người nổi nghiệp của Đồ Vương, cho dù là phần nô tỳ cực điểm, cũng sẽ không triển lộ ra ở trước mặt mọi người.

Hắn tươi cười đầy mặt nói: “Dương tiên sinh, thật sự xin lỗi a, nơi này của chúng ta đang trang hoàng, không tiện tiễn người, ta cũng biết ý đồ đến của Dương tiên sinh.”

Nói xong, bàn tay vỗ hai cái.

Mấy chục người xách theo rương da màu đen đều đứng dậy, dưới ánh mắt ngạc nhiên của mọi người mở rương da ra.

Chỉ thấy bên trong rương da, tất cả đều là tiền mặt USD.

“Mẹ kiếp, ta sống lớn như vậy, lần đầu tiên nhìn thấy nhiều tiền như vậy.”

“Nhiều đô la mỹ như vậy, phải tới mười mấy triệu chứ?”

“Hà Phong muốn làm gì? Chẳng lẽ là mua chuộc Dương tiên sinh?”

Mọi người nhao nhao suy đoán.

Dương Thiên cũng nhíu mày.

Nhiều tiền tài như vậy đặt ở trước mắt, trong đôi mắt hắn không có bất kỳ tham lam nào, chỉ là lạnh nhạt hỏi: “Người đây là ý gì?”

Hà Phong ha ha cười nói: “Dương tiên sinh đến Áo đảo đã hai ngày rồi, hai ngày trước thắng được sân giải trí Ngân Hà của gia tộc Đại Thương Đông Doanh rồi, ngày hôm qua lại thắng được sân giải trí Venice của sòng bạc Vương Las Vegas, ta cảm thấy Dương tiên sinh khẳng định là thiếu tiền, cho nên mười lăm tỷ đô la Mỹ này tương đương với mười tỷ nhân dân tệ đi, đưa cho Dương tiên sinh, Dương tiên sinh tuyệt đối không nên chê ít a.”

Mọi người nghe vậy, trái tim thiếu chút nữa ngừng đập.

“Ngọa tào, người dự bị vương giả thật là đại thủ bút.”

“Mười tỷ, vậy là tặng người rồi?”

“Có phải tùy hứng có chút không thể nói lý hay không,”

Tất cả mọi người đều cho rằng Dương Thiên sẽ chấp nhận.

Nhưng mà, lại thấy thiếu niên vẻ mặt hờ hững nói: “Người coi ta là người đến tận cửa xin cơm sao?”

Một câu nói, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Ý tứ của thiếu niên, là không có ý định tiếp nhận a.

Nhưng ngẫm lại, mọi người cũng bình thường trở lại, thiếu niên trước mắt không phải ai khác, đồ thuật của hắn toàn bộ Áo đảo, cũng chỉ có một mình Vương Hà tiên sinh có thể chống lại.

Nghe Dương Thiên nói vậy, Hà Phong cười lạnh nói: “Dương tiên sinh, người thiếu tiền, ta có lòng tốt góp tiền cho người, người hiểu thế nào, đó là chuyện của người.”

Dương Thiên cười khẽ một tiếng nói: “Vậy có phải ta có thể hiểu là sợ người, không dám ứng chiến với ta, cho nên mới từ chối ta ở ngoài cửa không?”

Mọi người nghe vậy, con mắt nhao nhao phát sáng lên.

Đây là muốn kiếm chuyện.

Dương tiên sinh gần đây danh chấn Áo đảo, tranh phong với người ứng cử cho cuộc vương.

Ai sẽ thắng?

Sắc mặt Hà Phong âm trầm nói: “Dương Thiên, ngươi đã đắc tội với Đông Doanh Đại Thương gia tộc, đắc tội với mấy tên vua cờ bạc của Las Vegas, hiện nay chẳng lẽ ngươi còn muốn đối nghịch với Hà gia ta? Ngươi có biết năng lượng của Hà gia ta ở Áo đảo không?”

“Dùng thế đe người? Buồn cười!”

Ánh mắt Dương Thiên lạnh lẽo tiến lên một bước nói: “Luận thế lực, Giang Nam, Vân Châu, Tây Nam đều là thiên hạ của ta, ngươi chỉ là con trai của Đồ Vương, ngay cả tư cách nói chuyện với ta cũng dám uy hiếp ta? Ngươi hỏi thử xem lão tử ngươi có dám nói ra những lời này hay không?”

“Ngoạ tào!”

“Thiếu niên sao dám cuồng như thế?”

“Hắn là không tính rời khỏi Áo đảo sao?”

Người bản địa Áo đảo nhìn thấy cảnh này thì mặt đầy chấn động.

Ở Áo đảo, cũng không có chuyện gì Vương Hà tiên sinh không dám làm. Tuy rằng hai ngày gần đây thanh danh của thiếu niên đã lên cao, nhưng đối với Hà gia thâm căn cố đế mà nói, chỉ là một đóa bọt sóng nhỏ.

Mà bên ngoài Áo đảo, phú thương địa giới Vân Châu Giang Nam nghe Dương Thiên nói những lời này, lập tức giơ ngón tay cái lên nói với Dương Thiên: “Dương tiên sinh uy vũ.”

Bọn họ tin tưởng thiếu niên này có thực lực như vậy.

Năm tỉnh Tây Nam, sáu tỉnh Giang Nam, cộng thêm Vân Châu, danh tiếng của Dương tiên sinh không ai không biết không ai không hiểu, vô số đại lão đều quý bái hắn, muốn nói một cái Áo đảo nho nhỏ, chỉ là một Hà gia, cho dù là thế lực lớn hơn nữa có thể lớn hơn mười hai tỉnh này, gần hơn tám mươi tỉnh?

Trong đó có một đại lão đến từ tây nam từng thấy phong thái của Dương Thiên, hắn cười lạnh một tiếng tiến lên lạnh lùng nói với Hà Phong: “Ở đây ngu ngốc thì ra ngoài đi dạo một chút việc đời, không phải Dương tiên sinh không dám đối

ngịch với Hà gia người, mà là Hà gia người không có tư cách
đôi nghịch với Dương tiên sinh mới đúng!”

Chương 619 - Điều kiện đàm phán.

Hà Phong tức giận hừ một tiếng, nhìn đại lão
đến từ tây nam kiêu căng nói: "Người tựa như quên
nơi này chính là Áo đảo, khoảng cách tây nam nơi này
có mấy ngàn dặm, Hà gia ta ở Áo đảo một ngày, không
tới lượt đám người ngoại lai các người càn rỡ."

Dương Thiên hừ lạnh một tiếng: "Nói cho cùng, người vẫn
sợ."

Hà Phong Cuồng Ngạo nói: "Ta mà phải sợ người à? Đúng là
nực cười."

Dương Thiên nhướn mày nói: "Nếu không sợ, có dám đánh
cược với ta một ván không? Ta dùng hai sân ăn chơi Thiên
Thần, gần trăm tỷ tài sản đến chơi với sòng bạc của người,
một trăm ức này của người, thật đúng là không lọt vào mắt ta."

Hà Phong lửa giận ngập trời, đang muốn đáp ứng, mà người
áo đen bên cạnh hắn thì tranh thủ thời gian kéo cánh tay của
hắn lại.

"Không thể!"

Hà Phong nghe vậy, lập tức bình tĩnh lại.

Nếu bàn về quyết đoán, hắn vẫn luôn kém phụ thân của hắn.

Hắn lạnh lùng mở miệng nói: "Nếu người có bản lĩnh thì đến
chỗ vui chơi ở Bồ Kinh, nơi đó có phụ thân ta tọa trấn, chỉ cần
người dám đi, cam đoan tất cả người đều thua sạch sẽ."

Dương Thiên ha hả cười nói: "Sợ chính là sợ, cho dù người
chuyển cha người ra khỏi Hà tiên sinh thì như thế nào, ta vốn
định đem cái sân ăn chơi này của người đi so đấu với cha
người, tuy nhiên người đã không dám ứng chiến, ta hiện tại tự
nhiên đi tới chỗ cha người, kiến thức một chút xem cái Áo
Đảo Đồ Vương này rốt cuộc cường đại đến mức nào."

Nói xong, ánh mắt nhìn về phía mọi người nói: “Vị nào nguyện ý dẫn đường, đi tới khu vui chơi Bồ Kinh.”

Đông đảo đại lão nghe vậy, không khỏi hưng phấn lên.

Bọn họ cho rằng lần này phải thất vọng mà về, không thể nào biết được đồ thuật của Dương Thiên.

Lại không nghĩ rằng thiếu niên từ bỏ Tân Khuyết Thiên Địa, lại đi thẳng đến sân giải trí ở Bồ Kinh, độ sức cao thấp với vua bài đương thời.

Hôm nay, nhất định không phải là ngày bình thường a.

Trong lúc nhất thời, hơn vạn người tỏ vẻ tiến về.

Mê mông cuộn cuộn, vô cùng hùng vĩ.

Hà Phong thấy một màn này, sắc mặt nhất thời trắng bệch.

Hắn là đem cừu hận ở nơi này kéo đến chỗ phụ thân hắn.

Tuy rằng Hà Phong không tin cha hắn sẽ thua, nhưng tiểu tử kia bất kể là ở sân giải trí Ngân Hà, hay là sân giải trí người Venice, đều không ra bài theo lẽ thường, hắn thật sự sợ cha hắn sẽ thất thủ.

Dù sao nhiều người nhìn như vậy, nếu thật sự thất thủ, vậy thì khó giữ được ngày lễ.

Hắn cắn răng, phân phó: “Nhanh gọi điện thoại cho cha tôi, để ông ấy chuẩn bị đầy đủ, còn nữa, nhanh chuẩn bị xe cho tôi, tôi muốn đi sân giải trí Bồ Kinh.”

Thiên địa mới cách Bồ Kinh không xa, đội ngũ hơn vạn người quá nhiều, chiếm cứ tất cả đường đua cơ động. Trong khoảng thời gian ngắn tạo thành tắc nghẽn trên đường.

Hơn nữa, Dương Thiên và Đỗ Vương độ sức hết sức căng thẳng, không ai rời sân không nói, ngược lại người càng ngày càng nhiều.

Cuối cùng, vậy mà tụ tập hai vạn người.

Trong khoảng thời gian ngắn, chuyện này đã chấn động toàn bộ Áo đảo.

Khi đám người Dương Thiên đến sân giải trí ở Bồ Kinh, chỉ thấy ở cửa đã có hai ông lão đang chờ đợi từ lâu.

Một khuôn mặt vô cùng già nua, mặc áo đuôi tôm, Dương Thiên có thể cảm nhận được, trong cơ thể hắn có một luồng chân khí dao động mạnh mẽ.

Hiển nhiên, là Tông Sư cảnh không thể nghi ngờ.

Mà một vị lão nhân khác ngồi trên xe lăn, bộ dáng mặc dù già nua, nhưng mà làn da nhìn ra được lúc hắn còn trẻ tuấn lãng.

Hơn nữa từ tóc xuống giày, đều được chỉnh lý cẩn thận tỉ mỉ, giống như một lão nhân có chút thích sạch sẽ bình thường.

Lão nhân nhìn Dương Thiên, cười hiền lành nói: “Dương tiên sinh, người đã đến rồi.”

Dương Thiên nhìn hắn một cái, cũng khẽ mỉm cười nói: “Xem ra người chính là Hà tiên sinh, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu!”

Lão nhân cười nói: “Đều đã bước nửa chân vào quan tài, có gì phải ngưỡng mộ đã lâu, trái lại tiểu hữu người, hai ngày qua thanh danh ở Áo đảo, so với ta lão già thối này ở Áo đảo mấy chục năm thanh danh còn vang dội hơn.”

Dương Thiên mở miệng nói: “Chỉ là một vài hư danh, không thể coi là thật.”

Lão nhân cười ha ha một tiếng, nói: “Xin tha thứ chân cẳng ta có chút bất tiện, không thể đứng dậy nghênh đón, ta đã chờ ở đây lâu rồi, mời!”

Dương Thiên mở miệng nói: “Cùng mời!”

Nói xong, hai người tiến vào sân ăn uống.

Mà mọi người thấy vậy, cũng đều chen vào cửa.

Ông lão không hổ là tồn tại mạnh mẽ một mình chiếm ba biên số cuộc, chỉ riêng phương tiện giải trí và không gian trong đại sảnh đã lớn hơn sân giải trí người Venice gấp mấy lần.

Cho nên cho dù hai vạn người ở đây, vẫn không chèn chít.

Lão nhân mở miệng nói: “Dương tiên sinh, ta biết ý đồ đến của người, có thể mời người vào trong phòng nói chuyện một chút hay không?”

Dương Thiên gật đầu.

Sau đó ánh mắt lão nhân nhìn về phía hơn hai vạn người nơi này nói: “Hoan nghênh mọi người đến chỗ vui chơi Bồ Kinh, ta cùng với Dương tiên sinh cần nói một đoạn, mời mọi người chờ đợi một chút.”

Mọi người nghe vậy, nhao nhao tỏ vẻ hiểu được, không ai gây sự.

Nói cách khác, không dám có một người gây sự ở chỗ này.

Nghe nói mấy năm trước dám gây sự ở đây, đều bị ném vào biển cho cá ăn.

Hơn nữa, ngữ khí của Đồ Vương không tìm được nửa điểm tật xấu, so với Hà Phong không biết mạnh hơn bao nhiêu lần.

Dương Thiên đi theo lão nhân vào một căn phòng yên tĩnh.

Vạn lão vẫn đứng sau lưng lão nhân, Dương Thiên tìm một cái ghế ngồi xuống, ánh mắt bình tĩnh nhìn lão nhân bị năm tháng ăn mòn.

Lão nhân mở miệng nói: “Thứ nhất, con trai ta Hà Phong của ta thay mặt ngươi trước, xin lỗi ngươi, bản ý của ta là bảo hắc chuẩn bị một ít tài sản cho Dương tiên sinh ngươi, nhưng không ngờ hắc sẽ không làm việc, chọc giận ngươi.”

Dương Thiên thờ ơ nói: “Không sao, hắc là hắc, ngươi là ngươi, ta phân biệt được.”

Lão nhân cười khỏ nói: “Xem ra Dương tiên sinh vẫn có chút thành kiến với khuyến tử, nhưng nếu hắc tới, ta sẽ để hắc tự mình xin lỗi ngươi.”

Dương Thiên cười khẽ một tiếng nói: “Xin lỗi thì không cần, ta chỉ là một người bình thường, không đảm đương nổi lời xin lỗi của hắc.”

Lão nhân nói: “Dương tiên sinh quá mức khiêm tốn, hai ngày, thu toàn bộ bãi giải trí Ngân Hà, lò giải trí người Venice vào trong túi, ngay cả ta cũng không có năng lực này.”

Dương Thiên cười cười nói: “Chỉ là kiếm chút tiền tiêu xài mà thôi, không có gì đáng khoe khoang.”

Câu nói này nói xong, không chỉ có lão nhân, ngay cả Vạn lão phía sau lão nhân cũng giật giật khóe miệng.

Kiểm chút tiền?

Tính cả tài sản bất động của hai sông bạc đã là tài sản trăm tỷ, đây cũng không tính là tiền lẻ.

Lão nhân cười khở lắc lắc đầu, sau đó tiếp tục hỏi: “Không biết Dương tiên sinh thân là Tây Nam đệ nhất nhân, đến Áo đảo nơi này có mục đích gì rõ ràng không?”

Dương Thiên nói đúng sự thật: “Thiếu tiền tiêu rồi.”

Phốc!

Vạn lão nghe nói như thế, thiếu chút nữa đều điên rồi.

Mà lão nhân cũng giống như bị chấn kinh, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Dương Thiên.

Dương Thiên nhướn mày nói: “Thế nào, chẳng lẽ không đúng?”

Lão nhân xấu hổ cười cười nói: “Không phải không đúng, là quá thắng thắn, đại bộ phận phú hào đại lão đến Áo đảo đều sẽ đánh cược một phen muốn thắng chút hoa, chẳng qua cuối cùng bởi vì lòng tham không đủ cuối cùng thường thường thua không còn một mảnh.

Dương Thiên mở miệng nói: “Cho nên ngươi cho rằng ta sẽ thua sạch sẽ.”

Lão nhân sang sảng cười nói: “Cũng không phải, ba năm trước đây đến bây giờ, sau khi ta rửa tay chậu vàng, ngươi là người đầu tiên bằng vào đồ thuật đi vào trong tầm mắt của ta.”

Rửa tay chậu vàng?

Dương Thiên nghe vậy nói: “Ngươi không định đánh cược với ta sao?”

Lão nhân ha ha cười nói: “Ta lúc trước hướng ngươi cỡ đó tuổi nhỏ, cũng không bằng ngươi, ta già rồi, không có hùng tâm tráng chí cùng người khác nhất tranh thiên hạ.”

Nói tới đây, hắn lại mở miệng nói: “Dương tiên sinh ngươi đã gặp phiền toái về tài chính, không bằng để ta giúp ngươi, thế

nào?”

Dương Thiên chậm rãi mở miệng nói: “Người có thể lấy ra tài sản lưu động bốn trăm triệu?”

“Cái gì?”

Một câu nói ra, không chỉ có lão nhân, ngay cả Vạn lão sau lưng cũng có chút choáng váng.

Bốn trăm tỷ lưu động sản xuất, cho dù là sân giải trí của Bồ Kinh có thể lấy ra, cũng không khỏi thương cân động cốt.

Vạn lão tức giận nói: “Dương tiên sinh, người đây có phải có chút công phu sư tử ngoạm hay không.”

Dương Thiên nhướn mày cười nói: “Ha ha, nói ta giờ công phu sư tử ngoạm? Các người thật sự định cho ta sao?”

Lão nhân trầm mặc một lát, sau đó ha ha cười nói: “Chỉ cần có thể giúp đỡ Dương tiên sinh, tựa như cũng không hẳn không thể, chẳng qua ta có mấy điều kiện.”

“Nói nghe một chút!”

Dương Thiên hứng thú.

Lão nhân nói: “Thứ nhất, bãi giải trí Ngân Hà còn có bãi giải trí người Venice quy ta, thứ hai, Dương tiên sinh người cả đời không được bước vào Áo đảo lần nữa.”

Dương Thiên nở nụ cười.

Xem ra mấy ngày nay hẳn đến đây, có rất nhiều người ngủ không ngon giấc.

Hắn đạm mạc nói: “Hai cái sân giải trí kia đã đổi tên thành sân giải trí Thiên Thần, ta mặc dù từ bên trong lấy đi bốn trăm ức, nhưng mà không tính tiền lời tương lai, vẫn giá trị sáu trăm ức tài sản, người bốn mươi ức liền đem ta đuổi đi, còn để cho ta cả đời không đến Áo đảo, lão đầu, một tay tính toán của người đánh rất tốt a.”

Lão nhân hí hóp mắt, giọng già nua mở miệng nói: “Vậy người muốn như thế nào?”

Dương Thiên ha ha cười nói: “Thứ nhất, hai chỗ ăn chơi có thể cho người, nhưng mà tên của sân ăn chơi Thiên Thần không

thể sửa đổi, thứ hai, hai chỗ ăn chơi có giá trị bao nhiêu, người liền chuẩn bị cho ta bao nhiêu vốn lưu động, thứ ba, về sau lợi nhuận hàng năm, ta chiếm một nửa.”

“Điều đó không có khả năng!”

Lão nhân còn chưa nói gì, Vạn lão đứng ở phía sau hắn đã phần nộ.

Chương 620 - Bất quá cũng chỉ như thế!

Vạn lão tiến lên một bước, trong đôi mắt mang theo sắc thái lạnh lùng, khí thế toàn thân âm âm bộc phát ra.

Dương Thiên hờ hững nói: “Cảnh giới Tông Sư nhỏ mà cũng dám làm cản trước mặt ta?”

Nói xong, uy thế của Phá Thiên Tiên Đế cũng triển lộ ra, uy áp nặng nề như núi cao kia, để Vạn lão cảm giác được khí tức tử vong.

Hắn ta lui về phía sau hai bước, trong mắt xuất hiện vẻ sợ hãi, hắn ta hoảng sợ nói: “Người là cường giả Tiên Thiên vượt qua Tông Sư cảnh, sao có thể?”

Dương Thiên khinh thường nói: “Cho nên, người cho rằng người còn có tư cách sửa ỉnh ỏi trước mặt ta sao?”

“Người...”

Vạn lão sắc mặt xanh mét, hắn tung hoành Áo đảo nhiều năm không có địch thủ, tự nhiên có ngạo khí của mình.

Bị nhục nhã như thế, cho dù đối phương là cường giả Tiên Thiên cảnh, hắn cũng không sợ.

Nhưng mà, hắn đang muốn tiến lên, lại bị lão nhân ngăn lại.

Lão nhân ha ha cười nhìn Dương Thiên nói: “Những điều người nói ta có thể tiếp nhận, ta cũng cho rằng những điều ta nói người cũng có thể tiếp nhận, nếu chúng ta không đạt thành nhất trí, không bằng như vậy được không, lão hủ phá lệ đánh

cược với người một ván, nếu như ta thắng, người dựa theo điều kiện của ta, ta sẽ cho người bốn trăm ức, hai sòng bạc kia của người thuộc về ta, cả đời người không được bước vào Áo đảo.”

“Nếu người thắng, ta sẽ cho người sáu mươi tỷ, sòng bạc hai nơi mỗi năm chia hoa hồng cho người mười tỷ, toàn bộ Áo đảo là hậu hoa viên của người, người ra vào tùy ý, người thấy được không?”

Dương Thiên trầm tư một lát.

Vạn lão cười lạnh liên tục nói: “Làm sao? Người sợ à?”

Lão nhân cũng mỉm cười, không hề vội vàng.

Mà Dương Thiên Tắc đạm mạc mở miệng nói: “Tiền đặt cược quá nhỏ.”

“Cái gì?”

Vạn lão nghe vậy trông mắt thiếu chút nữa lồi ra ngoài.

Tiền đặt cược giá trị sáu mươi tỷ vẫn còn nhỏ.

Lão nhân trong đôi mắt thoáng hiện nụ cười một chút, hỏi: “Vậy người cho rằng tiền đặt cược bao nhiêu tính lớn?”

Dương Thiên đứng lên, thanh âm cuồng ngạo nói: “Ta lấy địa vị đệ nhất nhân năm tỉnh Tây Nam, đánh cược địa vị của người ở Áo đảo. Thắng, năm tỉnh Tây Nam do người quản lý, thua, địa giới này thuộc về ta!”

Nụ cười của lão nhân lập tức cứng ngắc.

Mà Vạn lão thì là hít vào một ngụm khí lạnh, trong đôi mắt tất cả đều là vẻ khiếp sợ.

Lần này tiền đặt cược, không phải tiền tài, mà là địa vị.

Địa vị của lão nhân ở Áo đảo, có thể nói cho dù là Cao Kiện người quan trường đệ nhất cũng theo không kịp.

Trên Áo đảo từ lão nhân hơn chín mươi tuổi, cho tới trẻ con ở nhà trẻ, không một ai không biết tên tuổi của Vương Hà tiên sinh.

Có thể nói, toàn bộ Áo đảo đều do lão nhân nắm giữ.

Nếu thua, chẳng khác nào thua toàn bộ.

Nhưng cái này nếu không nghênh chiến, truyền ra có uy danh tổn hại Đồ Vương, kết cục có thể là hấn ở Áo đảo thanh danh giảm hấn, mà thanh danh thiếu niên ở Áo đảo vượt qua hấn.

“Lão gia, không thể đáp ứng!”

Trên mặt Vạn lão tràn đầy vẻ lo lắng.

Lão nhân nhìn hấn một cái, không nói gì, sau đó ánh mắt dừng ở thiếu niên nói: “Được, ta đáp ứng đánh cược với ngươi.”

Dương Thiên nghe vậy nở nụ cười, “Đánh cược Vương không hổ là Đồ Vương, quả nhiên có quyết đoán.”

Sau đó, ba người ra cửa.

Mọi người vốn lo lắng ở ngoại môn, không ngừng nghị luận bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Sau khi ba người đi ra, tiếng nghị luận trong nháy mắt biến mất, tất cả mọi người nhìn ba người trước mắt này, nín thở ngưng thần, không dám phát ra bất kỳ thanh âm nào.

Khi Vạn lão tuyên bố Dương Thiên và Đồ Vương Hà tiên sinh muốn đánh cược một ván, tất cả mọi người đều sôi trào lên.

Khi Vạn lão nói muốn Dương Thiên lấy địa vị đệ nhất năm tỉnh Tây Nam đánh cược địa vị của Vương Hà tiên sinh ở Áo đảo, tất cả mọi người hoàn toàn điên cuồng.

“Mẹ nó, đây tuyệt đối là một lần đánh cược lớn nhất thế kỷ này.”

“Ha ha, ta không chơi không công, có thể nhìn thấy ván bài lần này, chết cũng không tiếc.”

“Trời ơi, ta quá may mắn.”

“Chờ mong, độ sức giữa Đồ Thần cùng Đồ Vương, cả thế gian chú ý a.”

Trong lòng mọi người vui sướng không thôi, mặt mũi tràn đầy kích động.

Dương Thiên và lão nhân chậm rãi đi tới trước bàn tròn lớn nhất rồi ngồi xuống.

Lão nhân cười khẽ một tiếng hỏi: “Đánh cược cái gì?”

Dương Thiên bình tĩnh mở miệng nói: “Đánh cược sở trường của người.”

“Ngoạ tào!”

Một câu nói này của hắn, tất cả mọi người lần nữa lâm vào điên cuồng.

“Tuổi trẻ khinh cuồng a, trước đó ta không biết ý tứ những lời này, thẳng đến khi gặp được thiếu niên trước mắt này.”

“Đoạt với đồ vương còn dám cuồng ngạo như thế, toàn thế giới chỉ có một nhà này.”

“Hắn không sợ thua sao? Địa vị đệ nhất nhân năm tỉnh Tây Nam cũng là danh hiệu nổi tiếng ở Hoa Hạ.”

Lão nhân cũng cảm giác có chút khó tin.

“Người không hối hận?”

Dương Thiên cười nhạt nói: “Dù sao kết quả đều là ta thắng, hối hận cái gì?”

“Tiểu tử này...”

Khóe miệng mọi người co rúm, có một số người năng lực chịu đựng kém đều sắp ngất đi.

Vạn lão tức giận hừ một tiếng, dám bất kính với lão nhân, nếu là người khác, đã sớm bị hắn chém giết.

Lão nhân nhìn Dương Thiên, đôi mắt hí lại nói: “Đã như vậy, ta sẽ dựa theo quy củ của ta.

Nói xong, vỗ vỗ tay.

Ngay sau đó, một mỹ nữ xinh đẹp mặc sườn xám bùng hai cái cúc và sáu viên xúc xắc chậm rãi đi tới.

Hai con lắc lão nhân và Dương Thiên mỗi người một cái, sáu miếng xúc xắc, hai người mỗi người ba miếng.

Mọi người vẻ mặt kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ muốn đồ xúc xắc?”

“Nhưng đây cũng quá đùa rồi, phải biết rằng, tiền đặt cược này là xưa nay chưa từng có.”

“Đánh cược lớn nhỏ? Ta đi, tựa hồ không có chút ý mới nào.”

Tục ngữ nói, hy vọng càng lớn thất vọng lại càng lớn, mọi người vốn chờ mong trận đánh cược này là con thoi đặc sắc tuyệt luân, ai ngờ được lại là lắc xúc xắc bình thường nhất.

Đứa trẻ ba tuổi này mà cũng biết chơi được à?

Nhưng xúc xắc của Đồ Thần và Đồ Vương hẳn là sẽ không giống bình thường?

Trên bàn tròn, ông lão cười nói: “Để không lãng phí thời gian với nhau, ta chọn đồ xúc xắc, một ván định thắng thua, ba con xúc xắc, ai mạnh nhất thì thắng! Người cảm thấy thế nào?”

Dương Thiên Thập Chỉ giao nhau nói: “Hợp tình hợp lý!”

“Đã như vậy, vậy bắt đầu đi!”

Lão nhân vừa dứt lời, dáng người vốn nằm trên xe lăn đột nhiên thẳng tắp lên, vốn là một lão nhân bình thường, nhưng hiện tại lại là một vị vua đánh bạc quanh thân tản ra khí thế cường đại.

Hắn như biến thành một người khác, cầm lấy chung xúc xắc bỏ xúc xắc vào trong đó bắt đầu lắc lắc.

Lão nhân lắc xúc xắc rất có tiết tấu, khiến người ta không tự chủ được bị hấp dẫn, xúc xắc va chạm kịch liệt, tạo thành một âm nhạc tuyệt đẹp.

“Bành!”

Thời gian duy trì một phút đồng hồ, lắc xúc xắc đột nhiên úp ở trên bàn.

Lão nhân buông lỏng tay, cả người phảng phất lại biến thành một lão nhân bình thường, khí thế toàn thân hoàn toàn không có, dựa vào xe lăn, mỉm cười nhìn Dương Thiên nói: “Đến phiên ngươi.”

Dương Thiên con ngươi co rút lại, sau đó cười nói: “Cổ Vương... Không hổ là Đồ Vương.”

“Ha ha, Dương tiên sinh quá khen rồi.”

Trên mặt lão nhân tràn ngập nụ cười tự tin.

Dương Thiên chậm rãi mở miệng nói: “Xem ra là không lấy ra bản lĩnh thật sự thì không được rồi.”

Nói xong, hắn chậm rãi cất xúc xắc vào chén, đặt lên bàn.

“Ta thảo, như vậy là được rồi?”

“Đây là đang bày điểm số được không?”

“Như vậy mỗi lần ta đều có thể lắc ra 666.”

Ánh mắt mọi người nhìn Dương Thiên cũng thay đổi, mà lão nhân lại không có chút bất mãn nào, ngược lại nụ cười càng thêm sáng lạn.

“Dương tiên sinh, ngài lắc xong rồi?”

Lão nhân cười ha ha hỏi.

Dương Thiên cười nhạt một tiếng nói: “Chỉ là vừa mới bắt đầu mà thôi.”

Nói xong bàn tay bị tiên nguyên bao trùm, hắn khẽ quát một tiếng, lòng bàn tay đột nhiên vỗ vào trên đầu chung.

Sau đó, mọi người cảm thấy xúc xắc đang chuyển động kịch liệt trong cốc.

Đợi xúc xắc dừng lại, Dương Thiên mới thu tay lại.

Sau đó mở miệng nói: “Được rồi! Mở đi.”

Lão nhân trên mặt mang theo nụ cười tự tin nói: “Từ một khắc người quyết định cược xúc xắc với ta, người đã thua rồi.”

Nói xong, chậm rãi mở chung xúc xắc ra.

Mà sau khi mọi người thấy một màn này, biểu cảm trên mặt lập tức kinh hãi muốn chết.

“Mẹ kiếp, mẹ kiếp, mẹ kiếp!”

“Ta phục rồi.”

“Trời ạ, Đầu Tử còn có thể chơi như vậy sao?”

Hơn vạn người ở đây, toàn bộ đều chấn kinh.

Bọn họ vốn cho rằng ba người 666, cũng chính là mười tám điểm chính là điểm số lớn nhất, nhưng mà lần này lão nhân lại lắc ra hai mươi một điểm số.

Ba điểm số nhiều hơn là bởi vì lão nhân vậy mà lại dùng sức của tay chia xúc xắc thành hai nửa.

Hiện tại trên mặt bàn, bị chia làm sáu cái xúc xắc không tròn vẹn.

“Quả nhiên gừng càng già càng cay.”

“Cuộc vua chính là vua cờ bạc.”

“Đây cũng không tính là chơi bản, đây là dựa vào bản lĩnh thật sự a.”

Mọi người không khỏi thán phục.

Đồ vương, chưa bao giờ già đi.

Lắc ra hai mươi một điểm, thắng thua đã thành kết cục đã định.

Lúc này, ánh mắt lão nhân nhìn về phía Dương Thiên, giọng nói già nua hỏi: “Người phục không?”

Trên mặt Dương Thiên lộ ra một tia cười khinh thường, đạm mạc mở miệng nói: “Phục? Nực cười, ngươi là vua cờ bạc... chẳng qua chỉ có vậy mà thôi.”

“Cái gì?”

“Cuồng vọng!”

“Quá kiêu ngạo rồi!”

Mọi người nghe vậy, nhao nhao cắn phẫn.

Đến lúc này rồi mà vẫn còn găng gượng chống đỡ?

Lúc này Vạn lão rốt cục không thể nhịn được nữa đứng lên cả giận nói: “Tiểu tử, ngươi có tư cách gì nói câu này...”

Hắn vừa nói tới đây, chỉ thấy thiếu niên từ từ mở đầu chung ra.

Sau đó, con người đục ngầu của hắn đột nhiên co rút lại.

Chương 621 - Bạo nô.

Mọi người lúc đầu cũng là mặt mang khinh thường, hai mươi một điểm của Đồ Vương gần như không thể vượt qua.

Điểm ấy bọn họ sẽ không dao động.

Nhưng mà chờ Dương Thiên mở chung xúc xắc ra, tất cả mọi người đều rung động, gần như muốn điên rồi.

“Ông trời ơi!”

“Tuyệt đối không thể.”

“Đây là kỳ tích sao?”

Trong lòng mọi người lúc này thật lâu không thể bình tĩnh.

Bởi vì lần này thiếu niên lắc ra một viên xúc xắc, lại bị phân ra sáu mặt.

Ba viên xúc xắc chia thành mười tám mặt.

Tất cả điểm số của ba con xúc xắc bày ra trước mắt mọi người, điểm số của một con xúc xắc là hai mươi một điểm, ba con xúc xắc là sáu mươi ba điểm, gấp ba điểm số mà lão nhân lắc ra.

Vô cùng rung động.

Không chỉ có mọi người, ngay cả lão nhân cũng triệt để chấn kinh.

Tròng mắt kia suýt nữa trợn lồi ra ngoài, nhìn xúc xắc mặt phẳng lì, lắm lắm nói: “Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, sao ngươi có lực không chế cường đại như vậy.”

Dương Thiên nghe vậy cười nói: “Không khó, chỉ là ngươi không biết mà thôi.”

Tất cả mọi người nghe vậy, khóe mắt đều co rúm lại.

Dám miệt thị vua cờ bạc, thiếu niên trước mắt xem như người số một.

Lão nhân vẻ mặt suy sút, vô lực ngồi bệt xuống ghế, vẻ mặt xám xịt nói: “Ta thua.”

Dương Thiên đứng dậy, chậm rãi nói: “Từ nay Áo đảo sẽ do ta quản lý, ta yêu cầu ngươi trong vòng ba ngày phải gom đủ tài sản sáu trăm tỷ.”

Cơ thịt trên mặt lão nhân hung hăng co rúm.

Thấy Dương Thiên đứng dậy muốn đi, lão nhân mở miệng nói: “Ta không phục!”

Dương Thiên Kiếm nhướn mày nói: “Người muốn đổi ý?”

Lão nhân lắc đầu nói: “Thua chính là thua, điểm ấy ta nhận, nhưng kỹ năng đánh bạc của người, ta không phục.”

Dương Thiên khẽ cười một tiếng nói: “Đó là chuyện của người, không liên quan gì đến ta.”

Nói xong, xoay người muốn rời đi.

“Xin chờ một chút!”

Lúc này ông lão vội vàng gọi Dương Thiên lại, từ trong lòng lấy ra một bộ bài poker cũ nát, mở miệng nói: “Dương tiên sinh, chỉ cần người nói ra bộ bài poker này là gì, trong vòng một ngày lão hủ sẽ gom góp cho người sáu trăm tỷ tài sản, hơn nữa toàn bộ Áo đảo, lấy người làm chủ.”

Dương Thiên không xoay người, hấn dừng bước, nhếch miệng cười, chậm rãi nói: “Không!”

Sau đó, xoay người rời đi.

Mọi người nghe vậy có chút ngây ngẩn cả người.

“Số 0? Bài poker cũng có số 0?”

Mọi người nghe vậy có chút ngây ngẩn cả người.

Ánh mắt bọn họ nhao nhao nhìn về phía lão nhân.

Lão nhân chấn động toàn thân, vẻ mặt khiếp sợ.

Bài poker trống này hấn đã từng để vô số người đoán qua, nhưng không ai đoán đúng, thiếu niên trước mắt không quay đầu nhìn một cái, làm sao có thể lập tức đoán được.

Chẳng lẽ hấn là thần hay sao?

Mặc cho người khác khiếp sợ thế nào, tất cả những điều này đều không có bất cứ quan hệ nào với Dương Thiên.

Nhiệm vụ của hấn rốt cục coi như hoàn thành.

Đi tới khách sạn, giờ phút này Tiểu Mạnh Bảo vẫn còn đang ngủ say.

Hấn lấy điện thoại ra gọi cho Liễu Kinh, nói rõ sự tình, khi nói đến tổng cộng gom đủ một trăm tỷ, Liễu Kinh thiếu chút nữa choáng váng.

Dương Thiên đã phân phó lão nhân, trong vòng một ngày làm xong hết thủy thủ tục đem tài sản trăm tỷ đánh tới quốc nội.

Cuối cùng, thời gian được định vào ngày mai trở về.

Liễu Kinh báo cáo một chút tiến trình xây dựng tòa nhà cao ốc để quốc thương nghiệp, chỉ còn hai tháng nữa là sẽ hoàn thành, hơn nữa còn mơ hồ tiết lộ ra lúc trước ở trung tâm hội triển lãm quốc tế chém giết một con sói, cha của con sói kia tới, được Smith dẫn tới.

Dương Thiên nghe vậy, cười cười, cũng không để trong lòng, tỏ vẻ chờ hấn trở về xử lý.

Nhưng mà, bởi vì sơ hở lần này của hấn, suýt nữa đã ủ thành đại họa.

Giang Nam Hàng Thủy Thị.

Mạc Tà tự mình đến tiếp kiến Dương Tuyết tỷ tỷ của Dương Thiên.

Vừa tới không bao lâu, ngay sau đó, Sử Mật Tư mang theo một người nước ngoài thân hình cao lớn cường tráng nhưng hơi có vẻ già nua tìm được bọn họ.

Mạc Tà thấy vậy nhú mày nói: “Sử Mật Tư? Vậy mà là người.”

Smith cười ha ha, sắc mặt dữ tợn nói: “Đương nhiên là ta, ta đã nói, ta sẽ trở lại.”

Mạc Tà có dự cảm không tốt, hấn nhìn người ngoại quốc già nua trước mặt, mí mắt giật giật.

Đây là lần đầu tiên hấn có loại cảm xúc bất an này sau khi đột phá cảnh giới Tiên Thiên.

Lúc này, người ngoại quốc già nua kia chậm rãi đứng dậy, xách theo cổ Sử Mật Tư hung hăng bóp.

“Lão Hán Khắc, người...”

Smith gần như khó có thể hô hấp, hấn giãy dụa, nhưng cảm giác mũi chân cách mặt đất, bàn tay trên cổ cũng chợt phát ra.

Lão Hán Khắc âm lãnh nói: “Nếu như không phải người, con của ta cũng sẽ không chết, cho nên các người đều phải chết,

mặt khác, đa tạ ngươi tìm tới nơi này cho ta.”

Nói xong, răng rắc một tiếng, bóp nát cổ Sử Mật Tư.

Smith đến chết cũng trợn mắt tròn xoe, không có khép kín.

Lão Hán Khắc ném Smith xuống đất như một đồng rác rưởi, sau đó, tròng mắt đỏ ngầu nhìn về phía Dương Tuyết.

Trong cổ họng hắn phát ra thanh âm như dã thú, nói: “Ta nghĩ thấy khí tức của ngươi, ngươi là người giết chết con ta, ta muốn giết ngươi, báo thù cho con ta.”

Mí mắt Mạc Tà giật giật, đứng lên cả giận nói: “Có ta ở đây, ta xem ngươi dám sao?”

Lão Hán Khắc sùi tru lên một tiếng, bắt thịt cả người giống như nổ tung, quần áo nứt vỡ, sau đó trên người bao trùm một tầng lông màu xám.

Những lông tóc này giống như cương châm, toàn thân trên dưới của hắn cũng tràn ngập khí tức sát phạt.

“Không tốt!”

Sắc mặt Mạc Tà trở nên hết sức khó coi, hắn ngăn ở trước người lão Hán Khắc xoay người nói với Dương Tuyết:

“Dương Tuyết tiểu thư, ngươi mau rời khỏi nơi này, ta tới bảo vệ hắn, còn nữa, mau gọi điện thoại cho Dương tiên sinh, ta...”

Hắn vừa nói đến chỗ này, chỉ thấy thân thể lão Hán Khắc khê động, hung hăng đung tới Mạc Tà.

Lực đạo của một kích này vô cùng lớn, Mạc Tà phụt một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, chỉ cảm thấy lực phủ ngũ tạng đều lệch vị trí.

Vượt qua Tiên Thiên cảnh, tuyệt đối là tồn tại mạnh mẽ vượt qua Tiên Thiên cảnh.

Dương Tuyết sợ choáng váng, Mạc Tà giận dữ hét: “Đi mau!”

Nói xong, ngưng tụ trên trăm đạo kiếm khí, ngăn ở trước người lão Hán Khắc.

“Các ngươi đều phải chết.”

Ở trong đồng tử lạnh lẽo của lão Hán Khắc, tản ra khí tức giết chóc.

Thân thể của hắn đã hoàn toàn biến thành quái vật thân người đầu sói, lực lớn vô cùng, hơn nữa móng vuốt sói dài hơn mười tấc có thể bổ đạn ra, răng nanh mở ra, đủ để cắn nát bất luận cái cổ yếu ớt của kẻ nào.

Dương Tuyết hét lên một tiếng, muốn thoát đi, lão Hán Khắc lại thân hình chớp động, ngăn ở trước người của nàng.

Sau đó móng vuốt sói phát ra ánh sáng lạnh lẽo hung hăng chém xuống.

“Người muốn chết!”

Mạc Tà cắn răng giận dữ hét: “Chém!”

Nói xong, trên trăm đạo kiếm khí nhanh chóng chém giết lão Hán Khắc.

Lông tóc quanh thân lão Hán Khắc tản ra một đoàn bạch quang, vậy mà ngăn trở toàn bộ mấy trăm đạo kiếm khí này.

Trong mắt Mạc Tà thoáng hiện vẻ chấn động.

Hắn đi vào Tiên Thiên Cảnh, thực lực cường đại hơn Tông Sư Cảnh không chỉ gấp mười lần.

Mỗi một đạo kiếm khí này đều có thể dễ dàng chém đứt thép cứng nhất.

Nhưng giờ phút này, không ngờ không gây thương tổn được bộ lông của quái vật này.

Sắc mặt Mạc Tà hoàn toàn trầm xuống.

Dương Thiên ở xa ngoài ngàn dặm, lúc này đột nhiên nhận được điện thoại của Dương Tuyết.

Dương Thiên vừa cười vừa kết nối, đột nhiên Dương Tuyết ở trong điện thoại lo lắng hô: “Tiểu Thiên, cứu ta, cứu...”

Nàng còn chưa nói xong, điện thoại tựa hồ bị ném ra ngoài.

Ngay sau đó, chính là một hồi thanh âm huyền ảo.

“Quân vô lại!”

Sắc mặt Dương Thiên trở nên tái nhợt, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng chảy ra, toàn thân vì sợ hãi mà run rẩy không ngừng.

Hắn sợ Dương Tuyết sẽ gặp nguy hiểm.

Ở kiếp trước, hắn không có đem hết toàn lực bảo vệ tốt Dương Tuyết, đây là hắn đã thừa nhận ba trăm năm đau nhức.

Kiếp này nghịch chuyển thiên địa pháp tắc trở về, nếu bị kịch tái diễn lần nữa, thật khó có thể tưởng tượng.

“Lang Nhân, đám vương bát đản các ngươi muốn diệt tộc sao?”

Dương Thiên từ trong microphone, nghe được tiếng gầm rú của người sói.

Hắn không ngờ tên khốn kiếp này thật sự dám đến Hoa Hạ!

Dương Thiên biết, bây giờ cần phải trở về, dùng tốc độ nhanh nhất để trở về.

Hắn lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại của Đỗ Vương.

Nội dung cuộc trò chuyện ngắn gọn rõ ràng.

“Chuẩn bị cho ta một chiếc máy bay chiến đấu tốc độ siêu âm, mặc kệ ngươi dùng phương pháp gì, mặc kệ ngươi dùng thủ đoạn gì, trong vòng mười phút nếu không buông xuống trước mặt ta, Hà gia Áo đảo sẽ không còn tồn tại.”

Thanh âm của hắn đè nén lửa giận kinh thiên, Áo đảo cách Giang Nam Hàng Thủy thị hơn ngàn dặm, cho dù là máy bay cũng phải ba giờ, huống hồ máy bay cũng không phải nói cất cánh là cất cánh.

Hắn không thể đợi lâu như vậy.

Lão nhân nghe Dương Thiên nói xong, mồ hôi lạnh trên trán đều toát ra.

Hắn nhanh chóng liên hệ phía chính phủ Áo đảo, muốn lấy ra nhân tình mấy năm nay, để đổi lấy một máy bay chiến đấu tốc độ siêu âm.

Sau đó, Dương Thiên lại liên hệ với Bạch Tĩnh, nhờ nàng giúp đỡ trông nom Tiểu Mạnh Bảo, ngày mai sẽ có người đến đón

cô bé trở về.

Cúp điện thoại, lão nhân gọi tới.

Hắn như trút được gánh nặng, nói: “Dương tiên sinh, đã chuẩn bị xong, đường xá đầy đủ rộng rãi, có thể hạ cánh cất cánh, ta đã thực hiện phong tỏa toàn diện, ba phút sau, cơ hội chiến đấu tốc độ siêu âm đang chờ ở đó, thế nhưng không biết Dương tiên sinh ngài đây là muốn...”

Hắn còn chưa nói xong, Dương Thiên đã cúp điện thoại, hắn ở tầng mười lăm, dưới lầu chính là đường Hợp Xuyên.

Dương Thiên mở cửa sổ, ở trong hành lang, dưới đôi mắt kính hải muốn chết của mọi người, nhảy xuống...

Chương 622 -

"Bành!"

Khi Dương Thiên từ tầng mười lăm khách sạn hạ xuống, nện xuống mặt đất.

Mặt đất xi măng kiên cố trong nháy mắt bị đập ra một cái hố to phạm vi một trượng.

Đáy hố vỡ vụn giống như mạng nhện.

Mọi người thấy một màn này, giật nảy mình, có ít người quả thực muốn ngất đi.

Bọn họ thoáng cái ý thức chính là có người nhảy lầu.

Vốn tưởng rằng là cảnh tượng đầm máu, nhưng lại phát hiện thiếu niên không chỉ không có bất kỳ tổn thương nào, ngược lại sau khi đứng dậy còn có thể đi.

“Trời ơi, đây là siêu nhân hay sao?”

“Trời ạ, chuyện này thật không thể tin được.”

“Rốt cuộc người này là ai? Chẳng lẽ có siêu năng lực hay sao?”

Mọi người vừa mới bắt đầu kinh hãi, sau đó liền phát hiện một máy bay chiến đấu tốc độ siêu âm từ trên bầu trời rơi xuống.

Toàn bộ con đường đã bị phong tỏa toàn diện, không cho phép người đi đường đi lại.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Trong lòng mọi người bắt đầu sợ hãi, máy bay chiến đấu tốc độ siêu âm đều xuất hiện ở trên đường, hơn nữa còn xuất hiện một người siêu năng lực như vậy, chẳng lẽ sắp xảy ra chuyện lớn gì sao?

Bọn họ nhìn theo Dương Thiên đến bên cạnh máy bay chiến đấu tốc độ siêu âm.

Ngay sau đó, người điều khiển chiếc máy bay chiến đấu kia liếc mắt nhìn Dương Thiên ngạo mạn nói: “Người lái không?”

Ánh mắt Dương Thiên sắc như đao mở miệng nói: “Nói rõ cho ta.”

“Cái gì? Muốn viết thuyết minh?”

Người điều khiển máy bay chiến đấu nghe vậy, cảm thấy chút nữa rớt xuống.

Muốn nói rõ sách làm gì, chẳng lẽ là lâm trận mới mài gươm?

Thao tác máy bay chiến đấu này so với máy bay trực thăng khó hơn vô số lần.

Hắn nhìn thiếu niên trước mắt này một chút, tuổi tác nhỏ như vậy, đoán chừng máy bay trực thăng cũng sẽ không mở, làm sao có thể lái cái này.

Hắn thật không rõ bên trên vì sao lại chỉ thị hắn mang máy bay chiến đấu tốc độ siêu âm này dừng ở đây, phải biết rằng, toàn bộ Áo đảo thứ này tuyệt đối không vượt qua mười cái, hơn nữa giá trị chế tạo trăm ức, hơi có va chạm đều tổn thất thật lớn.

Dương Thiên ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn nói: “Ta hỏi ngươi, sách hướng dẫn đâu?”

Người điều khiển máy bay chiến đấu lập tức cảm giác như có gai sau lưng.

Hắn giống như bị hung thú nhìn chằm chằm, mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống, cảm thấy khí tức tử vong.

Hắn khó khăn nuốt nước bọt, vội vàng mở miệng nói: “Ngài chờ một chút, hiện tại ta đi tìm ngài.”

Nói xong, vào buồng lái tìm ra một quyển sách có độ dày tương đương một nửa tờ diễn.

Dương Thiên đoạt lấy từ trong tay hắn, sau đó nhanh chóng lật xem một lần.

Sau đó, ném cho người điều khiển kia.

Chỉ vậy đã xem xong?

Người điều khiển ngơ ngác.

Quyển sách này không nói tới nghĩa khó hiểu, hơn nữa xem từng trang cũng phải mất một ngày.

Thiếu niên dùng tốc độ như vậy lật một lần, là muốn nhìn xem chất lượng quyển sách này có tốt hay không sao?

Hắn còn đang nghi hoặc, chỉ thấy Dương Thiên trực tiếp tiến vào khoang điều khiển.

Sau khi khép lại, thao tác thuần thục.

Một màn này khiến người điều khiển kia lại tròn tròn mắt.

Thiếu niên dường như chỉ mới mười bảy mười tám tuổi? Sao lại có năng lực như vậy?

Kỳ thật vừa rồi Dương Thiên đã vận dụng thần thức xem qua quyển sách kia một lần, sau đó dùng trí tuệ yêu nghiệt nhanh chóng tiêu hóa.

Cho nên hiện tại, nếu bàn về không chế, hắn tuyệt đối không kém bất kỳ người điều khiển nào.

Dương Thiên không ngừng ấn lên nút bấm chi chít trên máy bay chiến đấu, sau đó đột nhiên mở ra máy đẩy.

Phần đuôi của máy bay chiến đấu tốc độ siêu âm lập tức phát ra ngọn lửa màu xanh lam.

Dương Thiên đẩy máy đẩy mạnh đến cực hạn, sau đó, máy bay chiến đấu căn bản không cần chạy lấy đà, trực tiếp bay lên không trung.

Người điều khiển kia lập tức choáng váng.

Máy bay chiến đấu này có tính năng tốt như vậy từ khi nào? Trực tiếp cất cánh, cho dù là toàn thế giới cũng không có máy bay chiến đấu nào có thể cất cánh trong nháy mắt.

Dương Thiên không ngừng điều khiển máy bay chiến đấu, hấn vận dụng tiên nguyên lực bao trùm toàn bộ tốc độ siêu âm, đến mức tính của nó có thể tăng lên rất nhiều.

Chỉ trong nháy mắt, tốc độ đã phá 1000kg.

Tuy nhiên như vậy còn xa mới đủ, trong lòng Dương Thiên nóng như lửa đốt.

Cuối cùng Dương Tuyết gọi điện thoại, nhất định là gặp nguy hiểm thật lớn.

Ở kiếp trước hấn bất lực, kiếp này hấn sẽ không để bị kịch tái diễn lần nữa.

Lúc này, Hàng Thủy Thị đã rối loạn.

Vĩnh Hưng Lộ xuất hiện một con quái vật, lông mọc dài khắp người, dáng người to lớn, thân người đầu sói, vô cùng hung tàn.

Tất cả đặc công không ngừng cầm súng máy bắn phá, hơn nữa xuất động máy bay trực thăng vũ trang, dùng hỏa lực Gatling áp chế, vậy mà không tạo thành bất kỳ tổn thương nào đối với hấn.

Cuối cùng, xuất động ba chiếc xe tăng hạng nặng, nhưng loại quái thú bọc thép này, ở trước mặt lang nhân này căn bản không có bất kỳ sức hoàn thủ nào.

Tốc độ di chuyển của người sói rất nhanh, trong khoảng thời gian ngắn, ba chiếc xe tăng đã bị trực tiếp đánh bay hai chiếc.

Móng vuốt sói kia có thể dễ dàng đâm thủng sắt thép.

Mọi người nào đã gặp qua loại việc này, sắc mặt bọn họ hoảng sợ, vận dụng đạn đạo truy tung nhiệt, lúc này mới khó khăn lắm chế trụ hấn.

Nhưng tất cả mọi người biết, đây chỉ là tạm thời, bởi vì lang nhân này căn bản không có bị thương.

Thân thể của hấn vô cùng cường hãn, cho dù là đạn xuyên giáp hạng nặng cũng không đánh tan được.

Cách đó không xa, Mạc Tà giờ phút này máu me khắp người, trên người chỉ ít có năm chỗ bị móng vuốt sói xuyên thủng.

Mà bả vai Dương Tuyết đã bị máu tươi nhuộm đỏ, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Nàng lâm vào trong hôn mê, hô hấp dần dần yếu ớt.

Tròng mắt Mạc Tà đỏ ngầu, bấm điện thoại cho thủ lĩnh tổ Huyền Vũ.

“Lão Hình, mau phái người đến đây, nơi này có một lang nhân đang đại khai sát giới, mau mang tất cả vũ khí hạng nặng tới đây, khi cần thiết phải vận dụng vũ khí sinh hóa.”

Người gọi điện thoại bên kia gọi là lão Hình nghe vậy, biến sắc nói: “Lang Nhân, không phải giống loài của nước M sao? Vậy mà chạy đến nơi này?”

Mạc Tà lo lắng nói: ” Không kịp giải thích, lang nhân này hết sức lợi hại, hiện tại ba chiếc xe tăng toàn bộ báo hỏng, máy bay trực thăng vũ trang bị súc sinh này nện xuống hai chiếc, hiện tại chỉ có thể dùng hỏa lực hạng nặng của tên lửa áp chế, người nếu không đến, chúng ta toàn quân bị diệt.”

Trên trán của lão Hình lập tức toát mồ hôi lạnh, hắn mở miệng nói: “Các người trước tiên cố chịu đựng, ta hiện tại sẽ tới, bên này Cổ Nguyệt đại sư, ta sẽ mời hắn tới.”

“Cổ Nguyệt? Cổ Nguyệt chân nhân núi Võ Đang? Ông trời của ta ơi, thật tốt quá, truyền thuyết hắn là cường giả Tiên Thiên cảnh đỉnh phong, lần này nếu hắn ra tay, tuyệt đối có thể chém giết người sói.”

Nói đến đây, chỉ thấy đầu Lang Nhân kia rống lên một tiếng, lần nữa vọt lên.

Mục tiêu chính là Dương Tuyết.

Mạc Tà kinh hãi hét lớn: “Ngăn hắn lại, dùng tên lửa oanh tạc.”

Dương Tuyết là thân nhân của Dương Thiên.

Vài ngày trước Dương Thiên từng ban cho hắn một viên đan dược trợ giúp hắn đột phá cảnh giới Tiên Thiên, ân tình này hắn vẫn chưa trả.

Bây giờ nếu Dương Tuyết ngã xuống, hấn còn mặt mũi nào xuất hiện trước mặt Dương Thiên?

Nhìn người sói phá tan trời buộc lao tới.

Mạc Tà cắn răng phân phó một người đặc công bên cạnh: ” Mau dẫn nàng đi, nàng không thể có sơ xuất, ta đến ngăn trở quái vật này.”

Nói xong, hấn vận chuyển chân khí còn sót lại quanh thân, nổi giận gầm lên một tiếng, ngưng tụ một chưởng ấn trong suốt, hung hăng đánh về phía Lang Nhân.

Lang nhân này con mắt huyết hồng, hấn khòe miệng mở miệng nói: “Các ngươi đều phải chết.”

Nói xong, hấn vận dụng móng vuốt sói xé tan chưởng ấn trong suốt kia.

Sau đó, hung hăng độn tới Mạc Tà.

“Bành!”

Một tiếng trầm đục vang lên, xương sườn Mạc Tà lập tức đứt gãy, lực trùng kích cực lớn kia khiến cả người hấn như đạn pháo, hung hăng đâm vào trên một chiếc xe.

Toàn bộ xe con lập tức biến hình.

Đặc công cuộn cuộn không ngừng nhanh chóng chạy đến, nhưng không ai là đối thủ của lão Hán Khắc.

Hấn là vương của người sói nước M, tung hoành mấy chục năm, cho dù là châu trưởng cũng phải nhìn sắc mặt của hấn mà làm việc.

Hơn nữa, nếu bàn về cảnh giới, hấn đã sớm vượt qua cường giả Tiên Thiên cảnh trong nước.

Nơi này không có một người có thể trị được hấn, cho nên, hấn cũng dám giết chóc.

Hấn không sợ bất kỳ kẻ nào, chỉ cần chém giết người thân của tên hung thủ sát hại con của hấn, hấn sẽ trực tiếp chui vào trong rừng.

Nơi đó là thiên hạ của hấn, cho dù là bất luận kẻ nào cũng không thể là đối thủ của hấn.

Lão Hán Khắc thấy Dương Tuyết được đưa vào xe, tính toán chạy trốn, hấn rống giận liên tục, thân hình tăng vọt, lại bức lui toàn bộ đặc công.

Sau đó, xông tới.

Đặc công lái xe kia thấy một màn này sắc mặt hoảng sợ tới cực điểm, hấn nhanh chóng đạp chân ga, hướng phía trước vọt tới.

Toàn bộ tràng diện, một mảnh hỗn độn.

Mạc Tà lái một chiếc Hummer, giờ phút này hấn đã hết sức yếu ớt, nhưng vẫn còn đang kiên trì.

Chướng ngại phía trước của đặc công ngăn lại, ngay khi người sói hung hăng va chạm vào xe của đặc công, Mạc Tà đột nhiên hung hăng đâm vào người người sói.

Bành một tiếng vang thật lớn.

Lang nhân bị đụng bay hơn mười mét.

Đặc công đều choáng váng, Mạc Tà giận dữ hét: “Nhìn cái gì, mau đi đi, hấn không dễ chết như vậy đâu.”

Quả nhiên, ngay khi Mạc Tà còn chưa dứt lời, người sói lắc lư thân thể một cái rồi đứng lên.

Nhìn chiếc xe ngựa hung hãn gần như bị hỏng của Mạc Tà, trong đôi mắt lộ ra vẻ lạnh lẽo.

“Nếu ngươi muốn chết, vậy ta sẽ thành toàn cho ngươi.”

Lang nhân từ trong cổ họng phát ra một tia rống giận.

Sau đó tăng tốc, muốn đánh tới xe Hummer.

Mạc Tà cười thê lương, máu tươi theo trán chảy vào trong mi mắt.

Hấn lâm bảm: “Dương tiên sinh, ta đã tận lực...”

Chương 623 - Lão nhân áo bào trắng.

Lang nhân kia trong đồng tử huyết hồng sắc mang theo lãnh sắc, khoảng cách chiếc xe ngựa nửa hồng nửa tàn kia của Mạc Tà càng ngày càng gần.

Mà ngay một khắc cuối cùng, chỉ nghe một tiếng quát chói tai truyền đến.

“Nghịch súc muốn chết!”

Giọng nói này chấn nhiếp nhân tâm, tất cả mọi người đều bị giọng nói này dọa đến ngây dại.

Sau đó, chỉ thấy một đạo kiếm quang sáng chói mang theo một chút kiếm ngân, hướng về phía cổ lang nhân hung hăng đâm tới.

Lang nhân nổi giận gầm lên một tiếng, tựa hồ đã nhận ra nguy hiểm, liên tục né tránh.

Nhưng mà, đã quá muộn.

Thanh Phong ba thước này mang theo khí tức sát phạt, vô cùng sắc bén.

Nó dễ dàng đâm rách da lông cứng như sắt thép của người sói.

Tất cả mọi người thấy một màn này, ánh mắt nhao nhao nhìn qua.

Chỉ thấy một vị lão nhân tiên phong đạo cốt mặc áo bào trắng đứng chấp tay, mũi chân điểm nhẹ mặt đất, nhảy lên một cái.

Một thanh trường kiếm màu vàng kim trên lưng không ngừng rung động.

Tay hắn bắt pháp quyết gầm lên một tiếng.

“Rời khỏi vỏ!”

“Keng!”

Một tiếng kiếm ngân vang dội truyền đến.

Thanh trường kiếm màu vàng kim phóng lên trời, tỏa ra ánh sáng chói mắt, sau đó xoay tròn trên bầu trời.

“Giết!”

Lão nhân áo bào trắng chỉ kiếm vang lên người sói.

Trường kiếm màu vàng kim mang theo lực đạo vô kiên bất tồi, hung hăng đánh về phía lang nhân.

Lang nhân kia nổi giận gầm lên một tiếng, lông tóc toàn thân tăng vọt, sau đó hai cái móng vuốt sói lần nữa tăng trưởng, hướng về phía đạo trường kiếm màu vàng của lão nhân mặc bạch bào kia.

“Keng!”

Một tiếng kim loại giao chiến, mang theo sóng khí vô hình đánh về bốn phía.

Cửa kính xe, cửa sổ của các ngôi nhà xung quanh đều bị vỡ vụn.

Tất cả mọi người bưng kín lỗ tai, phản phát đã trải qua sinh tử, không ngừng kêu thảm, lăn lộn trên mặt đất.

Có chút bởi vì không chịu nổi thanh âm chói tai này, thậm chí cảm tưởng đập xuống đất.

Con sói kia lui về phía sau mấy bước, nơi móng vuốt sói huyết nhục tương liên giờ phút này không ngừng chảy máu tươi.

Mà thanh trường kiếm màu vàng kia, kiên cố không thể phá vỡ, lúc này vậy mà lại bị nứt ra một cái lỗ hồng.

“Grào!”

Sau khi người sói bị thương, dường như càng thêm nổi giận.

Khí thế cả người nó lần nữa tăng vọt, thân thể lộ ra càng thêm cường đại.

Sau đó, trong ánh mắt của mọi người, một thanh trường kiếm màu trắng cuối cùng sau lưng lão nhân áo bào trắng cũng ra khỏi vỏ.

Đôi mắt hắn ta vô cùng ngưng trọng, tay siết chặt kiên quyết phần nộ quát: “Chết!”

Nói xong, một đạo trường kiếm cuối cùng hướng thiên linh cái của lang nhân đánh tới.

“Cổ Nguyệt chân nhân.”

“Hắn là Cổ Nguyệt chân nhân, đây là tuyệt kỹ thành danh của Cổ Nguyệt chân nhân, Tam Thanh kiếm quyết.”

“Ha ha, Cổ Nguyệt chân nhân tới, lần này tuyệt đối có thể chém giết lang nhân.”

Mặc dù mọi người chưa từng gặp Cổ Nguyệt chân nhân, nhưng ba thanh kiếm của hắn có tiếng.

Có thể nói, trong mười năm gần đây, đối thủ có thể khiến Cổ Nguyệt chân nhân sử dụng toàn bộ ba kiếm gần như không có.

Con Lang Nhân này mặc dù vô cùng cường đại, nhưng mà vận dụng ba kiếm, đầu Lang Nhân này tuyệt đối hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Mặc Tà thấy được ba kiếm của lão nhân ra khỏi vỏ, như trút được gánh nặng.

Lang nhân này vô cùng cường đại, nhưng Cổ Nguyệt là cao thủ đệ nhất Võ Đang, tồn tại Tiên Thiên cảnh đỉnh phong Hoa Hạ, tự nhiên có chỗ khùng bô của hắn.

Lang nhân thấy nguy hiểm tới gần, miệng phun đao gió.

Luồng phong nhận này có nửa vòng tròn, giống như lưỡi hái của tử thần, tràn ngập sát khí.

Hơn nữa, uy lực cũng vô cùng không tầm thường.

Phong nhận và bạch quang kiếm của Cổ Nguyệt va chạm vào nhau, bắn ra khí lãng, gần như muốn hất bay người ta.

Lần này, vậy mà cân sức ngang tài.

Cổ Nguyệt chân nhân thấy vậy gầm lên: “Tam Thanh kiếm quyết, bó.”

Nói xong, ba thanh kiếm, vây quanh người sói, giống như một cái lồng giam, trói buộc người sói ngay tại chỗ.

Lang nhân không ngừng giãy dụa, chỉ cần hắn đụng vào, chính là bị kiếm khí quệt bị thương.

Tất cả mọi người mừng rỡ, là đang bắt giữ ư?

Rất nhiều thành viên của tổ Huyền Vũ mà lão Hình dẫn theo cũng lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên mừng rỡ.

Bọn họ nhìn ra được, con Lang Nhân này vô cùng cường đại, nếu bọn họ tiến lên, tuyệt đối sẽ bị miểu sát.

Cổ Nguyệt chân nhân, vô địch thủ dưới Kim Đan cảnh, quả nhiên danh bất hư truyền.

Nhưng mà, ngay khi tất cả mọi người đang mừng như điên, lang nhân lần nữa phát ra tiếng rống giận kinh thiên, phá tan trời buộc.

“Phốc phốc!”

Cổ Nguyệt chân nhân phá thuật pháp, sau đó đôi mắt hiện lên vẻ kinh hãi, sợ hãi nói: “Mau lui lại, lang nhân này là tồn tại nửa bước Kim Đan Cảnh cường đại, không ai có thể trị được hắn, chúng ta lui.”

“A?”

Lão Hình nghe vậy thiếu chút nữa bị dọa đến chân như nhũn ra.

Hắn sợ hãi nói: “Đao thương bất nhập, ngay cả Cổ Nguyệt chân nhân ngài cũng không phải đối thủ, vậy làm sao bây giờ? Cứ tùy ý để hắn giết chóc làm cần?”

Một đội trưởng đặc công trong đó mở miệng nói: “Chúng tôi đã liên hệ với đại sứ quán, để đại sứ quán liên hệ với chính phủ nước M, bọn họ sẽ xử lý.”

Lão Hình phản nộ quát: “Bọn họ đến xử lý sao? Việc này còn đến phiên bọn họ đến xử lý sao? Nơi này là Hoa Hạ, địa bàn của chúng ta, súc sinh này giết người lung tung, nhất định phải chết, không cần được sự đồng ý của bất kỳ người nào.”

Nói xong, hắn nói với thành viên Huyền Vũ tổ bên cạnh: “Còn ngơ ngác cái gì? Lấy đạn xuyên giáp đặc chế ra, lấy vũ khí sinh hóa ra, ta không tin con súc sinh này không chế ngự được.”

Người bên cạnh liên tục gật đầu.

Mà lúc này, Cổ Nguyệt chân nhân bị lang nhân đánh bay trong nháy mắt.

Hắn là Tiên Thiên cảnh, tự nhiên không dễ dàng bị thương.

Nhưng mà chờ sau khi hắn ổn định thân thể, mồ hôi trên trán không ngừng rơi xuống.

Chân khí của hắn hao tổn cực kỳ lợi hại, đã đến mức kiệt sức.

Tuy Tiên Thiên cảnh có thể hấp thu thiên địa chi khí bù đắp hao tổn, nhưng loại tình huống này hiển nhiên là nhập không đủ xuất.

Lúc này khí thể của Lang Nhân lại liên tục tăng lên, thậm chí còn mạnh hơn trước đó.

“Cuồng hóa?”

Cổ Nguyệt chân nhân kinh hãi.

Nếu như đã bị cuồng hóa, con súc sinh này thật sự không phải là mấy vị lão nhân Côn Luân kia thì không thể hàng phục được.

Lão Hình cắn răng cũng ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc.

Hắn cả giận nói: “Không quan trọng, nhanh chóng triệt để, mau chóng đưa Mạc Tà tiên sinh đến bệnh viện, mình thương sơ tán quần chúng, vận dụng đạn xuyên giáp đặc chế.”

Mọi người vội vàng lên tiếng.

Lão Hình đi tới bên người Cổ Nguyệt chân nhân.

Thấy ba thanh kiếm của hắn đã quán lưới, thân kiếm giăng đầy nếp nhăn, hiển nhiên đã bị triệt để phá hủy.

Hắn hít sâu một hơi nói: “Cổ lão, nếu người tu hành không thể áp chế hắn, vậy thì vận dụng vũ khí nóng hiện đại, ta cũng không tin không giết được hắn.”

Cổ Nguyệt chân nhân sắc mặt khó coi, nói: “Vậy chỉ có thể như thế, nhưng không nên ôm hy vọng quá lớn.”

Lão Hình cười lạnh liên tục nói: “Ta sẽ để cho tên súc sinh này biết đạn xuyên giáp do tổ Huyền Vũ chúng ta nghiên cứu chế tạo ra rốt cuộc lợi hại đến mức nào.”

Nói xong, cả giận nói với đám thủ hạ đang vác hỏa pháo trên vai: “Bắn!”

Mọi người lĩnh mệnh, sau đó bóp cò súng.

“Oanh!”

Đạn xuyên giáp không ngừng nổ tung trên người người sói.

Lang nhân rống giận liên tục, trên người cũng máu thịt be bét.

“Có hiệu quả rồi!”

Lão Hình thấy một màn như vậy mừng rỡ không thôi.

Sau đó không đợi nụ cười trên mặt hắn hoàn toàn nở rộ, khuôn mặt đã trực tiếp cứng ngắc.

Lang nhân quá cường đại.

Hắn lao ra khỏi vòng vây của mọi người, bắt đầu chém giết với thành viên tổ Huyền Vũ.

Đây tuyệt đối là đơn phương đồ sát, tất cả mọi người chưa kịp phản kháng, đã bị chém đầu, hoặc là bị chém đứt ngang.

Móng vuốt sói của hắn vô cùng sắc bén, kim cương cũng có thể dễ dàng xé rách, huống chi là thân người?

Trong khoảng thời gian ngắn, tổ Huyền Vũ tử thương hơn phân nửa.

Tròng mắt của lão Hình đỏ ngầu lên.

Cơ mặt hắn không ngừng co giật, sau đó giận dữ hét: “Vận dụng vũ khí sinh hóa, cho dù đồng quy vu tận cũng phải giết chết con súc sinh này.”

Trong lòng mọi người trong tổ Huyền Vũ đều là bi thương!

Nhưng mỗi người đều dứt khoát lấy ra vũ khí sinh hóa, vây người sói vào giữa.

Chết cũng phải chết oanh liệt.

Lão Hình cầm ống nghiệm của vũ khí sinh hóa trong tay nói với Cổ Nguyệt chân nhân: “Cổ lão, nếu là người sói không chết, người nhất định phải ngăn cản hắn làm tổn thương quần chúng vô tội, nếu có thể... tìm người báo thù cho chúng ta.”

Cổ lão cả người chấn động, nắm chặt nắm đấm hốc mắt ướt át, nặng nề gật đầu.

Lão Hình cười thê lương, sau đó đi về phía lang nhân, đôi mắt lạnh lẽo tức giận nói: “Huyền Vũ tổ không có kẻ hèn nhát!”

.....

Trên máy bay chiến đấu tốc độ siêu âm, trái tim Dương Thiên đã chìm đến đáy cốc.

Hắn dự cảm được, sinh cơ của Dương Tuyết đang dần dần suy yếu.

Nếu như không kịp thời đuổi tới, nàng thật sự sẽ có nguy hiểm tính mạng.

“Diệt tộc, ta muốn các người diệt tộc!”

Trong cổ họng Dương Thiên phát ra một tiếng gầm nhẹ, hoàn toàn điên cuồng.

Máy bay tốc độ siêu âm đã đạt tới vận tốc hai ngàn km/h, gấp đôi máy bay.

Có thể nói chỉ cần một giờ là có thể tới Giang Nam.

Nhưng mà chậm.

Quá chậm.

Tất cả tiên nguyên chi lực quanh thân Dương Thiên toàn bộ rót vào trên máy bay chiến đấu này, nó vẫn luôn vận chuyển trong phụ tải.

2500km/h, 3000km/h...

Tốc độ vẫn liên tục tăng lên, không hề dừng lại, trên mặt đất, mọi người chỉ thấy một đạo bạch quang hiện lên, sau đó không còn bóng dáng.

Dương Thiên lái máy bay chiến đấu xuyên qua mây mù, mà lúc này, đột nhiên mặt bàn sáng lên.

“Cảnh cáo, cảnh cáo, chiến cơ C75, người đã xâm lấn lãnh không phi pháp của Hoa Hạ, xin hãy để lộ thân phận của người, nếu không chúng ta sẽ không có lý do đánh rơi người.”

Dương Thiên liếc nhìn, chỉ thấy phía trước có hai chiếc máy bay chiến đấu đang bay tới.

Đôi mắt hắn đỏ ngầu nói: “Vậy người thử xem!”

Chương 624 - Vương Giả Quy Lai.

Trong chiến đấu cơ phi thiên F0, hai người điều khiển nghe được lời đáp của Dương Thiên, đôi mắt trở nên lạnh lẽo.

Phi Thiên máy bay chiến đấu phi thiên F0 này là máy bay chiến đấu, tốc độ, hỏa lực mới được nghiên cứu chế tạo ra, đều là hàng ngũ hàng đầu quốc tế.

Mà chiếc máy bay chiến đấu tốc độ siêu âm này của Dương Thiên được chế tạo trong năm năm.

Phi Thiên F0 bọn họ vốn hoàn thành nhiệm vụ bay thử ngày hôm nay, đang muốn trở về địa điểm xuất phát, nhưng lại đột nhiên phát hiện ra trên ra đa xuất hiện một vật phi hành không rõ ràng, sau khi dò xét mới phát hiện ra chiếc máy chiến đấu tốc độ âm thanh top 75 này.

Vào lãnh thổ Hoa Hạ, đương nhiên là cảnh cáo đuổi đi.

Nhưng không ngờ đối phương mở ra chiến cơ không bằng bọn họ, lại còn dám kêu gào.

Cho dù là bất kỳ một người nào trong bọn họ, đều có thể dễ dàng nghiền ép Dương Thiên trên không trung, hai người hoàn toàn có thể treo đánh chiếc chiến cơ C75 này.

Một người điều khiển trong đó liên hệ với mặt đất.

“Gọi, bộ chỉ huy, nơi này có một chiếc máy bay chiến đấu tốc độ siêu âm không rõ lai lịch, đã tiến vào khoảng không mà chúng ta quản lý, từ chối cho thấy thân phận, từ chối ngừng xâm lấn, ta thỉnh cầu đánh rơi nó, lặp lại, ta thỉnh cầu đánh rơi nó.”

Mặt đất nhanh chóng được đáp lại.

“Cho phép đánh rơi, lặp lại, cho phép đánh rơi.”

Hai người điều khiển nghe vậy, không khỏi hưng phấn lên.

Bọn họ đã thử thực tập diễn luyện rất nhiều lần, lần này thực chiến, hơn nữa mở ra chiến cơ cường đại hơn đối phương, còn có áp chế số lượng, không tới một phút đồng hồ...

Người điều khiển kia vừa nghĩ tới đây, sau đó lại nghe một vị khác điều khiển hoảng sợ nói: ” Không đúng, 00, tình huống không đúng, tốc độ máy bay chiến đấu của đối phương di

động trên radar cực kỳ nhanh, tốc độ dò xét là năm ngàn năm trăm kmh, là gấp hai chúng ta, trời ạ, điều này sao có thể.”

00 phi công nghe vậy cũng cảm thấy không thể tin nổi, sau đó nhìn rada một cái.

Quả nhiên, chiếc chiến cơ C75 với tốc độ siêu âm kia phát ra âm bạo cực lớn trên không trung, nếu như phi hành sát mặt đất, tuyệt đối là một trận đồ sát, bất kỳ vật gì đều sẽ bị phá hủy, không thua gì một cơn lốc.

00 phi công nhìn đường bay của Dương Thiên, lập tức kinh sợ nói với phi công khác: “Hắn không thay đổi đường bay, người ở cùng đường với hắn, các người có thể sẽ chạm vào nhau, mau tránh đi.”

Phi công chiến cơ nghe vậy, khinh thường cười nói: “Ta không tin hắn không thay đổi quỹ đạo...”

Hắn nói đến đây, Dương Thiên điều khiển C75 chiến cơ đã tới gần.

Tốc độ năm ngàn năm trăm cây số đã đạt tới tốc độ hỏa tiễn hàng không vũ trụ.

00 kinh sợ nói: “Mau tránh đi, sắp đụng phải rồi.”

Hai người bọn họ chiến cơ song song mà đi, tuy rằng cách xa nhau trăm mét, nhưng nếu là ở trên tốc độ này, hai người chạm vào nhau, tuyệt đối là một hồi tai nạn.

Cho dù là hắn cũng sẽ bị liên lụy.

Sắc mặt phi công chiến đấu kia tái nhợt đến cực hạn, dùng sức thôi động thôi tiến khí, không ngừng điều khiển để thay đổi tuyến đường.

Cuối cùng, hai người đều lựa chọn nén giận.

Dù sao gặp phải tên điên này, bọn họ cũng rất bất đắc dĩ.

Năm ngàn năm trăm km/h vận tốc đã vượt qua tất cả.

Chỉ trong nháy mắt, Dương Thiên đã biến mất không còn tăm hơi.

“00, còn đuổi không?”

Người điều khiển chiến cơ kia, sống sót sau tai nạn, thở phào nhẹ nhõm, sau đó hỏi 00.

Trên mặt 00 tràn ngập vẻ xấu hổ nói: “Đuổi không kịp thì làm sao đuổi kịp? Bây giờ nhanh chóng liên hệ với mặt đất, để người của bộ chỉ huy xử lý chặn lại.”

Phi Thiên F0 thế mà không đuổi kịp chiến cơ siêu âm tốc C75.

Bọn họ đều không còn mặt mũi nào mà sống.

“Gần rồi, càng gần rồi!”

Con người Dương Thiên nóng rục lên.

Máy bay siêu âm tốc lao xuống, giảm tốc độ hạ xuống.

Dương Thiên Thần dò xét ra vị trí di chuyển của tỷ tỷ nàng, chắc là đang ở trên xe.

Sinh cơ của cả người đã đến cực hạn.

Dương Thiên bắt chấp tất cả, mặt đường nơi này không đủ để cả chiến cơ đáp xuống.

Nhưng cũng may, bên cạnh có một cái hồ lớn.

Hồ lớn chiếm diện tích mấy chục mẫu, mặt hồ vô cùng yên tĩnh, đây là cảnh điểm nổi tiếng nhất thành phố Hàng Thủy, Thái Hồ.

Nghe nói nơi này sâu gần hai ba mươi mét, lại rộng lớn như vậy.

Dương Thiên hít sâu một hơi, dự định liều một phen.

Lúc này, mọi người đang đi trên đường thấy được bóng đen trên trời.

“Đó là cái gì?”

Trong lòng mọi người đều nghi hoặc, chờ bóng đen càng ngày càng gần, lúc này mọi người mới hoảng sợ.

“Trời ạ, đó là máy bay chiến đấu, máy bay chiến đấu rơi xuống, mọi người mau tránh ra.”

Mặc dù chiến cơ tốc độ siêu âm rơi xuống giữa mặt hồ, cách lục địa khoảng ba trăm mét.

Nhưng tốc độ của máy bay chiến đấu có vận tốc siêu âm này lại cực kỳ nhanh, dư âm đủ để lan đến lục địa.

“Oanh!”

Một tiếng nổ kinh thiên truyền đến, trên mặt hồ nổi lên bọt nước mấy chục trượng.

Màn nước ngập trời kia, che khuất bầu trời, giống như thiên thạch rơi xuống đất.

Có ít người bị dọa đến đặt mộng ngồi liệt trên mặt đất, mặt mũi tràn đầy sợ hãi.

Ngay sau đó, một cơn sóng lớn từ chính giữa mặt hồ tản ra tứ tán.

Sóng lớn kia có thể so với sóng thần cỡ nhỏ, mọi người vốn đang ở ven đường quan sát Thái Hồ giờ phút này sắc mặt trắng bệch nói: “Nhanh, nhanh chạy trốn a!”

Tất cả mọi người đều sợ hãi, chạy trốn ra bốn phía.

Xung quanh toàn bộ Thái Hồ đều bị sóng lớn ảnh hưởng.

Mọi người còn may là sớm có chuẩn bị, thoát đi tại chỗ, lúc này mới không có một người bị thương.

Qua vài phút, sóng lớn mới dần dần suy yếu.

Mọi người đều vây lại, muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Mà giờ khắc này đáy hồ, máy bay chiến đấu tốc độ siêu âm bởi vì nhận lấy mặt nước cường đại trùng kích đã triệt để báo hỏng biến hình, hung hăng cắm ở lòng đất.

Cái máy bay chiến đấu trị giá chục tỷ tài sản này, cứ như vậy bị hủy.

Dương Thiên bởi vì sớm đem tiên nguyên bao trùm quanh thân, cho nên cũng không bị bất kỳ tổn thương gì.

Nếu đổi lại là người bình thường, đoán chừng đã sớm chết trăm ngàn lần.

Hắn dùng sức đập cửa khoang thuyền, mũi chân phát lực, nhanh chóng nổi lên mặt nước.

Mọi người thấy một màn này, nhất thời kinh hô: “Các người mau nhìn, trên mặt nước có một người, hẳn chính là người điều khiển máy bay chiến đấu kia, kỳ tích, hẳn lại không chết.”

“Đừng xem náo nhiệt nữa, mau nghĩ cách cứu viện đi.”

“Trời ạ, không sao cả, mạng của hắn cứng thế nào.”

Ngay khi có người muốn xuống nước cứu viện, chỉ thấy người kia đứng lên.

Đúng vậy, đứng ở trên mặt hồ.

Trên mặt mọi người đều mang vẻ hoảng sợ.

“Ngọa tào, đây rốt cuộc là người hay quỷ, người làm sao có thể lơ lửng ở trên mặt hồ?”

“Trời ạ, quả thực khó mà tin nổi.”

Mọi người hoảng sợ đứng lên.

Cũng có người phát ra nghi vấn: “Đây không phải là dưới chân hắn có cái gì...”

Người kia nghi vấn vừa nói đến đây, sau đó chỉ thấy người kia vậy mà chạy nhanh lên.

Đúng vậy, ở dưới tình huống không có bất cứ vật gì trôi nổi nào thừa nhận thể trọng của hắn, đạp hồ mà đi.

“Ban ngày gặp quỷ rồi.”

Mọi người khiếp sợ sắp ngất đi.

Dương Thiên lòng nóng như lửa đốt, tốc độ rất nhanh, căn bản không cố kỵ sự kinh hãi của mọi người.

Mặt hồ ba trăm mét, hắn trong nháy mắt vượt ngang, sau đó thần thức bao trùm toàn bộ Hàng Thủy thị.

Hắn tìm được khí tức của lang nhân kia.

Tròng mắt Dương Thiên đỏ ngầu, hai tay nắm chặt.

“Ta cho người sống thêm một khắc!”

Việc cấp bách hiện tại của hắn chính là cứu trợ Dương Tuyết.

Dương Tuyết hiện tại đã suy yếu tới cực điểm, nếu không cứu trợ nếu như điều linh, Dương Thiên sẽ điên mất!

“Tìm được rồi!”

Chờ thần thức khóa chặt phương vị chỗ Dương Tuyết, thân hình Dương Thiên khế động, trong nháy mắt biến mất tại chỗ. Không lưu mọi người khiếp sợ tại chỗ.

Tốc độ của Dương Thiên rất nhanh, xe kiệu sáu mươi bước cũng không chạy nhanh bằng hắn, qua bốn năm con đường. Sau khi nhìn thấy chiếc xe đặc công phía trước, Dương Thiên lập tức mừng rỡ.

Hắn vội vàng vượt qua xe đặc công, sau đó ngừng lại.

Đặc công lái xe thấy vậy, vẻ mặt hoảng sợ, cho rằng Dương Thiên và người sói kia, vì thế không nói lời nào, trực tiếp lao tới.

Dương Thiên xòe bàn tay ra, khế quát một tiếng.

“Tù Thiên ần!”

Trong nháy mắt, lấy Dương Thiên làm trung tâm, trong phạm vi trăm mét, tất cả mọi thứ giống như bị đứng im, kim giây đồng hồ không chuyển động, cả đất trời đều dừng lại tại giờ khắc này.

Dương Thiên không để ý đến những thứ khác, cả người lóe lên, mở cốp sau xe của đặc công ra, sau đó chỉ thấy một cô gái mặc áo trắng nằm trên thùng xe lạnh lẽo.

Quần áo trên bà vai nàng đã bị máu tươi thấm ướt, gương mặt xinh đẹp bởi vì mất máu quá nhiều trở nên vô cùng trắng bệch.

Đôi mi thanh tú như lá liễu kia bởi vì đau đớn mà nhú chặt, hiện tại hô hấp đã trở nên có cũng được mà không có cũng không sao.

Tỷ, có ta ở đây tỷ sẽ không có việc gì...

Hộc mắt Dương Thiên đỏ bừng, răng cũng cắn nát.

Hắn hít sâu một hơi, linh dược tiên đan trong Thất Thái Linh Lung Tháp không cần tiên cầm ra ngoài.

Sau đó đều dùng tiên nguyên luyện hóa, luyện chế ra một viên đan dược màu xanh tràn ngập sinh cơ, sau đó đưa vào trong miệng Dương Tuyết.

Dương Tuyết sau khi ăn đan dược, quanh thân tản ra ánh sáng màu xanh, giống như kén tằm, bao bọc nàng ở trong đó, lâm vào hôn mê.

Cảm nhận được khí tức của nàng dần dần ổn định, lúc này Dương Thiên mới thả lỏng tâm trạng.

Sau đó, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía lang nhân, thanh âm mang theo lửa giận không cách nào áp chế được gầm nhẹ.

“Ta đến...”

Chương 625 - Thập Tự Thiên Trảm.

Phương xa, lang nhân kia tựa hồ có cảm giác, thú đồng màu đỏ tươi tản ra vẻ hung lệ.

Hắn một tay cầm Cổ Nguyệt chân nhân trong tay ném ra ngoài như rác rưởi, đập nát mặt tường cứng rắn kia.

Sau đó, gầm nhẹ một tiếng.

Giọng điệu lạnh lùng: “Cuối cùng ngươi cũng xuất hiện.”

Nói xong, thân hình lóe lên, biến mất ngay tại chỗ.

Cổ Nguyệt chân nhân giờ phút này khí tức cũng uể oải hẳn lên, hắn gian nan đứng dậy, nhìn thi thể đầy đất, hàm răng đều cắn nát.

Hắn nắm chặt nắm đấm, gian nan đứng dậy, lần nữa chạy về phía người sói biến mất.

Hắn có một tín niệm, lão Hình từng nói cho hắn, nhất định phải giết được Lang Nhân kia.

Đây là di ngôn trước khi chết của lão Hình.

Cho dù hắn chết, cũng phải nhìn người sói chết trước.

Dương Thiên để Liễu Kinh đến, thay hắn chăm sóc Dương Tuyết.

Lúc này quanh thân Dương Tuyết đã bị tơ màu xanh bao bọc, giống như là kén tằm.

Sức sống của nàng cần phải tỏa sáng trở lại, Dương Thiên vận dụng hơn trăm gốc linh dược, hơn ngàn linh đan để kéo dài tính mạng cho nàng.

Chờ ngũ say tỉnh lại, hóa kén thành bướm, Dương Tuyết có thể một lần nữa khôi phục sinh cơ.

Giải quyết triệt để chuyện này, ánh mắt Dương Thiên lại trở nên lạnh lùng.

“Vi phạm lại còn dám hướng phía bên này của ta tới, ta nhất định phải làm cho ngươi hài cốt không còn.”

Dương Thiên chậm rãi đi về phía người sói.

Cuối cùng, ở bên cạnh Thái Hồ, Dương Thiên và Lang Nhân rốt cuộc cũng gặp mặt.

Ánh mắt Dương Thiên lạnh lẽo: “Ta cho ngươi thời gian, nghĩ kỹ làm sao để chết sao?”

Lang nhân gầm nhẹ một tiếng giận dữ nói: “Giết con của ta, ta muốn giết cả nhà ngươi.”

Khí thế quanh người Dương Thiên đột nhiên phát ra.

Nhớ tới khuôn mặt tiêu tụy gần như tử vong của Dương Tuyết, Dương Thiên Tâm như đao cắt.

Sau khi sống lại, hắn từng thề sẽ không để cho tử tử kiếp trước bốn ba cả đời vì hắn bị nửa điểm thương tổn.

Nhưng hôm nay Dương Tuyết thiếu chút nữa tàn lụi, nếu không phải kịp thời chạy tới, có thể thật sự đã bỏ mình.

Hận ý trong lòng Dương Thiên đã đạt đến cực hạn.

Quần áo hắn không gió mà bay, tròn mắt trong nháy mắt đỏ lên, sát khí dày đặc quanh thân hắn điên cuồng nói: “Dương Thiên ta thề, một ngày kia, nhất định sẽ diệt toàn tộc ngươi.”

Lang Nhân càn rỡ nói: “Chờ sau khi giết ngươi, ta muốn đồ thành, tế tự cho con trai ta!”

“Đến Địa Ngục sám hối đi.”

Dương Thiên tức giận hừ một tiếng, tay niết kiếm quyết gầm thét.

“Cầm Kiếm Thức, Lục Kiếm Thức, Thí Kiếm Thức, ba kiếm hợp nhất!”

Nói xong, ba đạo kiếm quang sáng chói còn chói mắt hơn cả ánh mặt trời.

Ba đạo kiếm quyết mỗi một đạo đều có lực lượng vô kiên bất tồi.

Lang nhân kia trong đôi mắt thú tràn đầy khinh thường, hấn lần nữa nổi giận gầm lên một tiếng, toàn thân lông tóc phóng đại, trên người bị một tầng đen kịt quang mang bao phủ.

Trong miệng hấn phun ra hơn mười đạo phong nhận, dễ dàng hóa giải ba đạo kiếm quyết của Dương Thiên.

Sau đó thân hình hướng về phía Dương Thiên lướt gấp mà đến.

Tốc độ của người sói rất nhanh, dễ dàng áp sát Dương Thiên.

Trong mắt hấn hiện lên thần sắc khát máu, sau đó muốn dựa vào nhục thân cường hấn chém giết Dương Thiên.

Một quyền của Dương Thiên va chạm với nó, lập tức rút lui khoảng cách bảy tám bước.

“Vượt qua Tiên Thiên cảnh?”

Người sói tại chỗ chưa động, hấn lạnh lùng trào phúng nói: “Không chịu nổi một đòn, ta giết ngươi, sau đó sẽ lại giết tất cả người thân của ngươi.”

“Ngươi thật sự cho rằng ta không giết được ngươi?”

Đôi mắt Dương Thiên lạnh lẽo như đao, gầm lên lần nữa: “Ba nghìn lời quyết!”

Tay hấn kết ấn, vậy vậy hư không.

Trong nháy mắt, bầu trời vốn quang đãng nhưng lúc này lại trở thành mây đen dày đặc.

“Ầm ầm!”

Trên trời cao, lôi điện quay cuồng, từng đạo lôi điện đan vào nhau, như là chọc giận trời cao vậy.

“Rắc rắc!”

Lôi điện đánh xuống, đánh trúng người sói kia.

Lúc này, Cổ Nguyệt chân nhân rút cục cũng chạy tới.

Hắn vốn định dùng thân thể tàn phế ngăn chặn người sói, không để cho hắn giết chóc lần nữa.

Nhưng mà lại không nghĩ rằng, Lang Nhân đã bị người ngăn lại.

Hơn nữa, còn bị một tồn tại cường đại ngăn cản.

Nhìn từng tia sét giáng thế, Cổ Nguyệt chân nhân suýt chút nữa bị dọa chết.

Bởi vì loại cấm thuật này đã thất truyền từ thời thượng cổ.

Cho dù là tồn tại Kim Đan cảnh cường đại, cũng tuyệt đối không thể dẫn động Cửu Thiên Thần Lôi.

Nhìn lôi điện không ngừng bổ vào người lang nhân kia, hốc mắt Cổ Nguyệt chân nhân đã ướt át.

Hắn lâm bảm nói: “Lão Hình, thù của ngươi, có người thay ngươi báo.”

Lần này Dương Thiên vận dụng toàn lực, lôi điện vô cùng vô tận từ trong hư không rơi xuống.

Toàn bộ Hàng Thủy thị, đều bị mây đen bao phủ.

Chỉ cần ở chỗ này, mỗi một góc đều có thể nghe được tiếng sấm.

Mà người ở khoảng cách tương đối gần đều có thể nhìn thấy lôi điện to cỡ thùng nước đánh vào trên Thái Hồ.

Lang nhân lúc này không ngừng rú thẳm trong lôi điện.

Toàn thân huyết nhục của hắn đã thành tro bụi, khí tức cũng dần dần yếu ớt xuống.

Chờ mấy trăm đạo lôi điện qua đi, trảng diện một mảnh hỗn độn.

Trên mặt đất xuất hiện một cái hố sâu dài rộng chừng mười mét.

Lang nhân kia còn đang giãy dụa động đậy, ngay cả Dương Thiên cũng không nghĩ tới, sinh mệnh lực của Lang nhân này

lại ương ngạnh đến mức này.

Lang nhân gian nan đứng dậy, xương cốt huyết nhục của hắn đã thành than cốt, lông tóc, ngay cả cả khuôn mặt đều biến mất toàn bộ.

Nhưng hắn vẫn không chết.

Dương Thiên cảm giác được sinh mệnh lực của hắn dường như càng thêm ngoan cường.

Cổ Nguyệt chân nhân thấy cảnh này, nhất thời có dự cảm không tốt.

Hắn nheo mắt nhìn bộ lông xương và máu thịt của người sói đang sinh trưởng với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được.

“Đây... đây là lần thứ hai cuồng hóa?”

Cổ Nguyệt chân nhân ánh mắt mang theo một tia hoảng sợ, vội vàng nhìn Dương Thiên hô: “Tiên nhân, mau giết hắn, hiện tại hắn đang cuồng hóa lần thứ hai, nếu là chờ hắn cuồng hóa thành công, lực lượng của hắn sẽ lại tăng trưởng gấp mấy lần.”

Dương Thiên nghe vậy nhìn qua.

Quả nhiên.

Sinh cơ thân thể lang nhân này đang khôi phục với tốc độ cực nhanh.

“Thập Tự Phá Thiên Trảm!”

Lần này Dương Thiên vận dụng tiên kỹ mới.

Đạo tiên kỹ này đã từng là tiên kỹ thành danh của hắn, uy lực vô tận.

Một trảm có thể phá thiên.

Tiên nguyên quanh thân Dương Thiên ngưng tụ ở chưởng đạo, thi triển tiên kỹ, chỉ thấy hai đạo trảm đạo nửa như loan nguyệt giao hợp cùng một chỗ.

Ngay sau đó đánh về phía thân thể lang nhân kia.

“Grào!”

Tốc độ khôi phục của thân thể lang nhân thật sự là quá nhanh, cơ hồ giống như Hấp Huyết Quỷ phương Tây vậy.

Tiên kỹ này của Dương Thiên mang theo lực đạo hủy thiên diệt địa, khiến Cổ Nguyệt chân nhân ở bên cạnh lại giật nảy mình.

Lại là cấm thuật.

Thủ đoạn của tiên nhân này đã thất truyền toàn bộ.

Truyền thuyết chỉ có mấy vị lão nhân Côn Luân mới biết.

Tiểu tiên nhân trước mắt này chẳng lẽ là đồ đệ của mấy vị lão nhân kia?

Trong đôi mắt lang nhân kia rốt cục hiện lên vẻ sợ hãi.

Hắn cuống quýt dùng cánh tay ngăn cản.

Nhưng Thập Tự Phá Thiên Trảm là một trong những tiên kỹ lợi hại nhất của Dương Thiên, có thể chém tất cả thể gian.

Vì thế, dưới ánh mắt kinh hãi của người sói, móng vuốt sói của người sói dễ dàng bị cắt xuống.

“Grào!”

Lang nhân phát ra một tiếng rú thảm kịch liệt.

Dương Thiên thở dốc, tiên kỹ này của hắn đã hao tổn quá nhiều tiên nguyên của hắn.

Hơn nữa mở ra máy bay chiến đấu một đường đến, hao tổn không ít tiên nguyên, cũng vì Dương Tuyết luyện đan tiêu tốn không ít.

Bây giờ lại trải qua đại chiến, hao tổn của Dương Thiên đã đạt đến một mức độ kinh người.

Bất quá giờ phút này Lang Nhân trọng thương, những thứ này cũng đáng giá.

Dương Thiên đồ tềng đồng Hồi Nguyên Đan vào bụng như đồ đậu, nghĩ đến tốc độ khôi phục.

Hắn vốn cho rằng lang nhân đã triệt để mất đi sức chống cự, nhưng lại không nghĩ rằng, lang nhân sau khi gào rú thê thảm, một đôi cánh tay lại mọc ra lần nữa.

Đây quả thực là kỳ tích.

Nhưng đối với Dương Thiên mà nói, lại là tin dữ.

Cổ Nguyệt chân nhân nhìn về phía Lang Nhân, kinh hãi nói: “Đoạn chi trọng sinh, điều đó không có khả năng!”

Nhưng mà, cho dù hắn không tin thế nào, sự thật cũng bày ở trước mắt.

Lang nhân nắm chặt cánh tay tân sinh kia, ánh mắt âm trầm nhìn Dương Thiên lạnh giọng nói: “Người chỉ có chút năng lực ấy thôi sao?”

Dương Thiên tức giận hừ nói: “Không chỉ như thế.”

Nói xong, tiên nguyên còn sót lại quanh thân lại vận chuyển.

“Đạp Thiên Thất Bộ!”

Lần này Dương Thiên không giữ lại bất cứ thứ gì, bảy bước vừa ra, phía sau người sỏi núi lở đất nứt.

Vô số những kiến trúc quý báu, xe sang trọng đậu ở đây đều biến thành phế thải.

Cổ Nguyệt chân nhân đã tuyệt vọng,

“Lại là một đạo cấm thuật.”

Rốt cuộc bối cảnh của thiếu niên này là gì?

Dường như toàn bộ Côn Luân cũng không có nhiều cấm thuật như vậy.

Hắn vừa rồi nếu có một đạo cấm thuật cấp bậc này, làm sao lại bị người sỏi đánh cho không hề có lực hoàn thủ?

Đạp Thiên bảy bước vừa ra, đầu lang nhân kia bị nghiền ép vỡ nát.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn gắng gượng chịu đựng.

Sinh mệnh lực của hắn so với trước kia càng thêm ngoan cường, hơn nữa toàn bộ thân thể đều được cường hóa như vậy.

“Đây là toàn bộ thực lực của ngươi?”

Lang nhân kia vẫn cười một tiếng, âm lãnh nói: “Đích xác rất cường đại, nhưng vậy thì sao? Ta vẫn không chết.”

Sắc mặt hần nhản nhí: “Nếu ta không chết, vậy kế tiếp đến phiên người tiếp chiêu.”

Nói rồi phần nộ rống lên một tiếng, một đạo phong nhận cường đại gấp mười lần so với trước đó hung hăng chém tới Dương Thiên.

Đôi mắt Dương Thiên mang theo hoảng sợ, đòn tấn công này của đối phương không hề thua kém tiên kỹ hần phát ra trước đó.

Chương 626 - Kể cả ta thì chết!

"Bành! "

Đạo Phong Trảm của người sói này đã đạt đến trình độ Thập Tự Phá Thiên Trảm của Dương Thiên.

Dương Thiên dùng hết tiên nguyên quanh thân để chống cự. Nhưng vẫn không có bất kỳ tác dụng gì.

Sau một tiếng va chạm kịch liệt, Dương Thiên trực tiếp bay ngược ra ngoài, rơi vào trung tâm Thái Hồ.

“Phốc phốc!”

Dương Thiên đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, khí tức có chút hỗn loạn.

Hần chỉ là Luyện Khí Hóa Thần đỉnh phong, không có đạt tới Luyện Thần Phản Hư, cũng chỉ ở vào Tiên Thiên cảnh.

Dưới Kim Đan Cảnh hần vô địch, nhưng chỉ cần Kim Đan Cảnh xuất hiện hần cũng không phải đối thủ.

Mặc dù người trước mắt này không phải là Kim Đan cảnh, nhưng dựa theo phân chia, đã đến Bán Bộ Kim Đan, hơn nữa tăng thêm cuồng hóa vừa rồi, lực lượng tăng lên mấy lần, quả thực có thể nói là hoàn toàn sánh ngang cường giả Kim Đan cảnh chân chính.

Bây giờ Dương Thiên có thể đối kháng với hần đã là rất không dễ dàng rồi.

Dù sao hắn chỉ trùng sinh bắt đầu tu luyện năm tháng mà thôi, đạt tới cảnh giới này đã coi như là tiến bộ thần tốc.

Nhưng bây giờ, còn lâu mới đủ.

“Người chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao?”

Lang nhân cũng có được năng lực đập hồ mà đi.

Hắn lại xông lên trước, hung hăng đá Dương Thiên một cước.

Một cước này lực đạo rất lớn, Dương Thiên chỉ cảm thấy xương sườn bị gãy vài cái.

Đây là lần đầu tiên hắn bị thương khi trùng sinh.

Hắn cắn răng muốn nhanh chóng luyện hóa linh khí trong đan điền.

Nhưng lang nhân căn bản không cho hắn cơ hội này.

Móng vuốt sắc bén hung hăng đâm rách bụng Dương Thiên, máu tươi không ngừng chảy ra.

Lang nhân sau khi thấy được máu tươi, đôi mắt lập tức đỏ ngầu lên.

“Ta muốn cho người đi cầu sinh không được, muốn chết không xong.”

Toàn thân Dương Thiên lâm vào suy yếu, hắn ta cố gắng chống đỡ.

“Chưa đến cuối cùng, hươu chết vào tay ai còn chưa biết đâu.”

Lang nhân dùng một đôi móng vuốt sắc bén nắm lấy cổ Dương Thiên, hắn âm lãnh nói: “Cho tới bây giờ người vẫn còn cuồng vọng, người hắn phải chết không thể nghi ngờ còn có tất cả thân nhân của người.”

Dương Thiên khó khăn thở dốc nói: “Người là cái thá gì mà cũng có thể giết ta?”

Lang nhân mang theo nụ cười khát máu nói: “Mạng của người hiện tại đã nằm trong tay ta, sinh tử của người hiện tại chỉ trong một ý niệm của ta, hơn nữa, ta có thể cảm thụ được, nữ hài bị ta thiếu chút nữa đánh chết kia là thân nhân của người, khí tức của nàng đang dần dần khôi phục, ha ha ha, người căn

bản không biết lúc trước khi ta thiếu chút nữa chém giết, biểu tình trên mặt nàng rốt cuộc là sợ hãi đến mức nào.”

Trên mặt người sói mang theo nụ cười tàn nhẫn, móng vuốt gần như đâm sâu vào yết hầu của Dương Thiên.

Hắn nhe răng cười ghé vào bên tai Dương Thiên nói: “Người và nàng là huyết nhục chí thân đúng không, chờ sau khi giết người, ta sẽ tìm được nàng, hảo hảo tra tấn nàng, để cho nàng muốn sống không được, muốn chết không xong.”

“Người muốn chết!”

Đôi mắt đen nhánh lạnh như băng của Dương Thiên bị màu đỏ như máu bao phủ.

Lệ khí toàn thân hắn đã đạt đến toàn bộ đỉnh phong, sát khí ngút trời, dường như đã câu thông với thiên địa.

Ở kiếp trước, Dương Tuyết bởi vì hắn mà từ bỏ tất cả trị liệu qua đời. Đó là tiếc nuối ba trăm năm của Dương Thiên.

Mà ở kiếp này, Dương Tuyết bởi vì hắn mà bị người sói trước mắt đánh trọng thương, chỉ còn lại nửa cái mạng, nếu Dương Thiên trở về muộn một khắc, Dương Tuyết tất nhiên sẽ hương tiêu ngọc vẫn.

Lần này hắn nghịch chuyển thiên địa pháp tắc trở về tính toán sửa hết thấy.

Nếu vận mệnh của Dương Tuyết lại vì hắn mà chết, Dương Thiên sẽ điên.

Cho nên, nghe được lang nhân lần nữa muốn gây bất lợi cho Dương Tuyết, Dương Thiên cũng không thể chịu đựng được nữa.

Nếu thân là tiên, không cách nào đánh chết người sói trước mắt này.

Vậy thì nhập ma.

Tiên nguyên mất hết, Dương Thiên còn có tuổi thọ.

Hắn từng có một lần kỳ ngộ, đạt được một quyển sách cổ.

Nội dung sách cổ ghi chép một bí pháp tu hành.

Pháp quyết nhập ma.

Thiên đốt tuổi thọ, đổi lấy lực lượng cường đại, chém giết hết thảy.

Mặc dù cái giá phải trả rất lớn, nhưng hắn không quan tâm.

Cho dù chết, Dương Thiên cũng phải đòi lại một lời giải thích cho Dương Tuyết.

Lang nhân còn đang nhe răng cười.

Móng vuốt sói của hắn chậm rãi đâm vào cổ Dương Thiên, định hưởng thụ thần sắc cầu khẩn trước khi chết của Dương Thiên.

Nhưng mà, hắn thất vọng rồi.

Từ đầu đến cuối, trên mặt Dương Thiên chưa bao giờ xuất hiện loại biểu tình này.

Hơn nữa, khi móng vuốt sói bóp nát Dương Thiên Hào, dường như đã bị ngăn cản.

Lang nhân đầu tiên là nghi hoặc, sau đó phát hiện khí thể quanh thân thiếu niên liên tục tăng lên, một cỗ sát khí ngút trời tràn ngập ra.

Trong miệng Dương Thiên không ngừng phun ra chú ngữ tối nghĩa huyền ảo.

Đây là cổ cấm ngữ được viết trên quyền trục cổ kia.

Mỗi một chữ, có thể câu thông lực lượng thiên địa.

Mí mắt lang nhân nhảy dựng, trong lòng có dự cảm không tốt.

Sau đó, chậm rãi phát hiện sinh cơ của thiếu niên dần dần trôi qua, năng lượng trong cơ thể lại dần dần khổng lồ lên.

“Không tốt, phải nhanh chóng chém giết tiểu tử này!”

Lang nhân kinh sợ không thôi, nhưng mặc cho móng vuốt sói sắc bén thế nào, đều không phá nổi thân thể Dương Thiên.

Con người màu đỏ máu của Dương Thiên dần dần biến thành màu đen.

Đen kịt, không có con người.

Mà tóc đen nhánh nhập mực của hắn thì lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được trắng bệch lên.

Trên cánh tay, trên cánh tay, trên mặt đều thả lỏng, xuất hiện vô số khe rãnh nếp nhăn.

Giống như bị rút đi sinh cơ trong nháy mắt.

“Đây rốt cuộc là tình huống gì?”

Trong đôi mắt lang nhân xuất hiện sự sợ hãi.

Loại tình huống này tuyệt đối không thích hợp, mí mắt hắn đang cuồn cuộn không ngừng.

Mà Cỗ Nguyệt chân nhân thấy một màn này, cũng bị dọa cho ngây dại.

Hắn có thể cảm nhận được, sinh cơ của Dương Thiên đang tiêu tán, tốc độ rất nhanh.

Thế nhưng cỗ năng lượng cường đại trong cơ thể kia, còn đang không ngừng kéo lên, kéo lên...

Đạo năng lượng này tựa hồ không có bất kỳ điểm tới hạn, Cỗ Nguyệt chân nhân cảm giác, cái này tựa hồ có thể phá hủy hết thảy.

“Ta muốn giết ngươi.”

Lang nhân liên tục rống giận, móng vuốt hung hăng cắm vào trái tim Dương Thiên.

Mà ngay lúc này, Dương Thiên động.

Hắn một bàn tay đem Lang Nhân đánh bay hơn mười trượng, sau đó, hai tay bắt đầu chậm rãi kết ấn.

Kết ấn rườm rà huyền ảo trên tay Dương Thiên xen lẫn lực lượng hắn dùng tuổi thọ đổi lấy.

Đôi mắt của người sói cuối cùng cũng trở nên sợ hãi.

Giọng nói của hắn lạnh lùng nói: “Ta không tin, ta là huyết thống của lang nhân cùng với Hấp Huyết Quỷ, có được lực tái sinh của lang nhân, có được thân thể bất tử của Hấp Huyết Quỷ, ngươi có thể giết ta?”

Nói đến đây, Lang Nhân nuốt một bình dược tề, sau đó khí thế cả người cũng đồng dạng tăng vọt.

Hắn thống khổ gào thét, da lông huyết nhục quanh thân tựa hồ cũng được tẩy lễ.

Cổ Nguyệt chân nhân trong mắt hiện lên một tia chấn kinh.

“Cuồng hóa cuối cùng của lang nhân, trời ạ, súc sinh này rốt cuộc có lai lịch gì, hiện tại tu vi của hắn cho dù là tranh đấu với những lão nhân Côn Luân kia, cũng có thể đứng ở thế bất bại rồi chứ?”

Cổ Nguyệt chân nhân vốn muốn nhắc nhở Dương Thiên, nhưng chỉ thấy toàn thân thiếu niên sát khí ngút trời, một cỗ cảm giác áp bách trước nay chưa từng có, khiến hắn cảm thấy xúc động muốn thần phục dưới chân.

“Đây rốt cuộc là tình huống gì?”

Cổ Nguyệt ngẩng đầu nhìn trời.

Chỉ thấy trên bầu trời là một màu đỏ máu.

Sau đó, Dương Thiên cũng ngưng tụ ra một đạo ấn kết cuối cùng, lúc này lang nhân đang tiến hóa đến mức cuối cùng, bất kể là lực phòng ngự, hay là lực công kích, thậm chí tốc độ đều tăng lên rất nhiều.

Hắn nhẹ răng cười một tiếng, đang muốn bằng thực lực hiện tại chém giết Dương Thiên.

Nhưng lại phát hiện đạo ấn kết khóa chặt trên người thiếu niên.

Dương Thiên chậm rãi trôi nổi trên không trung, ấn kết trong tay đột nhiên lật chuyển, trong miệng quát khẽ.

“Đại tịch diệt thuật!”

Đây là thuật pháp duy nhất được viết trên sách cổ.

Hắn hao hết tất cả tuổi thọ của bản thân, tất cả sinh cơ, tạo ra đạo công kích này, tự nhiên là vô cùng cường đại.

“Bành!”

Trên Thái Hồ, Đại Tịch Diệt Thuật vừa xuất ra, tất cả đều mất đi sắc thái.

Chờ đạo bạch quang chói mắt kia hiện lên, sau đó toàn bộ thế giới lâm vào yên tĩnh tuyệt đối.

Cổ Nguyệt chân nhân thấy cảnh này, lập tức ngưng ngẩn cả người.

Đạo công kích này rõ ràng vô cùng to lớn, vì sao trong bạch quang không có sóng.

Nhưng mà, chờ bạch quang hiện lên, Cổ Nguyệt chân nhân nhìn thoáng qua Thái Hồ, lập tức hoảng sợ nói: “Điều đó không có khả năng!”

Đúng vậy. Chuyện này căn bản không có khả năng.

Bởi vì toàn bộ nước trong Thái Hồ đều bốc hơi hoàn toàn.

Lang nhân ở dưới đáy hồ, thâm sơn không có bất kỳ thương thế gì, nhưng giờ phút này thất khiếu chảy máu, khí tức uể oải.

Cổ Nguyệt kinh hãi, phải biết rằng, đây chính là lang nhân đã tiến hóa chung cực a, có thể so sánh với cảnh giới Kim Đan.

Loại tồn tại cấp bậc này, vậy mà không phải địch nổi một chiêu của thiếu niên?

Dương Thiên tóc trắng bay múa, con ngươi màu đen không thay đổi, chậm rãi đi về phía Lang Nhân đã sắp mất đi tất cả sinh mệnh lực kia.

Hắn muốn đích thân chém giết người sói này.

Mà đúng lúc này, một chiếc Lincoln lái tới.

Ngay sau đó mười bảy mười tám chiếc xe đặc công cũng nhanh chóng dừng lại ở đây, vây quanh Dương Thiên và Lang Nhân.

Một người đàn ông trung niên mũi ưng từ trên chiếc Lincoln bước xuống. Sắc mặt anh ta lạnh lùng nhìn Dương Thiên, cả giận nói: “Ông làm gì vậy, lão Hán Khắc tiên sinh là người nước M tôi, ông ta phạm sai lầm, người nước M xử phạt. Tôi là người của đại sứ quán nước M, tôi thấy ông dám động vào ông ta.”

Đôi mắt lạnh lẽo của Dương Thiên nhìn chăm chăm vào hắn.

“Ai cản ta thì chết!”

Nam tử trung niên mũi ưng kia nghe vậy, lập tức can rõ nói: “Có bản lĩnh người động ta thử...”

Chương 627 - Mười vạn kiếm khí.

Nam tử ngoại quốc mũi ưng còn chưa nói xong, một đạo kiếm quang của Dương Thiên đã cắt ngang cổ hắn.

Máu tươi lập tức từ cổ hắn phun ra.

Người đàn ông trung niên mũi ưng của đại sứ quán nước ngoài này, lúc này trên mặt mang theo vẻ khó tin.

Hắn bụm lấy yết hầu, nhưng vẫn không ngăn cản được máu tươi phun tung toé.

Giờ phút này, trên mặt người này không còn vẻ phách lối, chỉ có hồi hận vô tận.

Chờ đến khi cơ thể của hắn co giật trên mặt đất một lúc rồi không còn tiếng động nào nữa.

Mọi người kinh hãi.

Người này chính là người chủ sự của đại sứ quán M quốc, thân phận địa vị của hắn tuyệt đối không thấp.

Động đến hắn, thậm chí có thể dẫn phát một lần chiến tranh cỡ nhỏ.

Nhưng thiếu niên không ngờ không chút do dự đem hắn chém giết.

Hắn điên rồi sao?

“Người dám giết người?”

Chiếc Lincoln xe thương vụ xa hoa, lập tức có bảy tám người nước M cầm súng đi xuống.

Bọn họ từng người cầm súng nhắm ngay Dương Thiên, không nói lời nào trực tiếp bóp cò súng.

“Bành bành bành!”

Tiếng súng lục Bột Lăng Ninh uy lực thật lớn truyền đến, đông đảo đặc công ở đây đều phần nộ.

Thiếu niên tóc trắng này muốn chém giết người sói, là có công.

Lang nhân trước đó thế nhưng là huynh đệ giết bọn họ, hơn nữa toàn bộ Huyền Vũ tổ cũng toàn quân bị diệt.

Lang nhân này đáng chết.

Nam tử trung niên mũi ưng kia dám ngăn cản thiếu niên chém giết lang nhân, trong lòng bọn họ cuồng nộ, thiếu niên kia giết hẳn thì sao?

Lúc lang nhân tàn sát bừa bãi, sao không thấy đám khốn kiếp này tiến lên một bước?

Chờ đến khi con súc sinh này sắp bị chém giết, đám vương bát đản này mới nhảy ra khoa tay múa chân.

Đây là ở Hoa Hạ, không phải nước M!

Hiện tại đám người hỗn đản này cũng dám nổ súng với anh hùng của bọn họ.

Bọn họ không đồng ý.

Tất cả đặc công đều đỏ ngầu cả mắt, cả giận nói: “Dem súng nhắm ngay đám khốn kiếp này, giết hết cho ta.”

Rất nhiều đặc công đồng thanh đáp lại, bọn họ không lo được nhiều như vậy, nếu anh hùng chém giết người sói bị thương thậm chí là bỏ mình, bọn họ làm sao ăn nói với các huynh đệ đã chết?

Nhưng mà, ngay tại thời điểm bọn họ muốn bóp cò súng, chỉ thấy thiếu niên vẫy tay với hư không.

“Kiếm đến!”

Một tiếng quát nhẹ vang lên.

Mọi người đầu tiên là sửng sờ, sau đó chỉ nghe trên trời cao vậy mà nghe được rất nhiều kiếm ngân.

“Tình huống như thế nào?”

Những đặc công kia ngẩng đầu nhìn lên trời cao.

Chỉ thấy huyết sắc trên bầu trời vẫn không có rút lui, che khuất bầu trời.

Sau đó, chỉ thấy vô số kiếm khí từ trên bầu trời như mưa kiếm rơi xuống.

Hưu hưu hưu!

Kiểm khí ngàn vạn, mỗi một đạo kiếm khí đều có phong mang vô tận.

“Giết!”

Dương Thiên gầm lên một tiếng, con người đen kịt không có bất kỳ sắc thái tình cảm nào.

“Mười vạn đạo kiếm khí?”

Cổ Nguyệt chân nhân kinh hãi.

Đây cũng là một đạo cổ cầm thuật.

Cổ Nguyệt chân nhân không biết đã dùng bao nhiêu cổ cầm thuật.

Nếu như dựa theo xếp hạng hẳn thi triển ra.

Đại Tịch Diệt Thuật hoàn toàn xứng đáng đệ nhất.

Một thuật có thể làm cho cả Thái Hồ khô cạn! Thiên địa thất sắc.

Thứ hai là Tam Thiên Lôi Quyết!

Ba ngàn phong lôi động, mây đen che kín mặt trời, cảnh tượng giống như tận thế, quan trọng nhất là thiếu niên chỉ dẫn động trăm đạo phong lôi, xa xa không có đạt tới ba ngàn đạo. Nếu là triệt để dẫn động ba ngàn phong lôi, thật không biết là cảnh tượng cỡ nào, nếu là đánh xuống, chỉ sợ coi như là Thái Sơn cũng phải san thành bình địa.

Thứ ba là Thập Tự Phá Thiên Trảm.

Lang nhân có lực phòng ngự cường đại như vậy mà cũng có thể chặt đứt bàn tay của hắn, hơn nữa thiếu chút nữa đã chém giết hắn. Phải biết rằng, Lang nhân khi đó đã sánh ngang với cường giả Kim Đan Cảnh, thân thể cường hãn, vượt xa Kim Đan Cảnh tầm thường.

Một trảm diệt Kim Đan, đây tuyệt đối là bá khí.

Còn về vị thứ tư, là mười vạn đạo kiếm khí.

Mười vạn đạo kiếm khí vừa ra, bầu trời đều bị che chắn, toàn bộ không gian đều tràn ngập kiếm ý, ai dám tranh phong?

“Người dám!”

Mấy người của đại sứ quán nước ngoài, lúc này ai nấy đều kinh hãi.

Đều nói Hoa Hạ tàng long ngọa hổ, lúc trước bọn họ còn không tin, nhưng bây giờ xem thử.

Đây rõ ràng là thủ đoạn của tiên nhân thượng cổ trong truyền thuyết.

Bọn họ không tin Dương Thiên dám lập tức giết hết bọn họ.

Nhưng nếu không tin thì phải làm sao?

Mười vạn đạo kiếm khí của Dương Thiên căn bản không có bất kỳ dừng lại nào, như Như Nhược Thủy từ trên trời giáng xuống, trút xuống.

Mà phương vị bị đổ xuống, chính là phương viên mười trượng xung quanh chiếc Lincoln kia.

Đương nhiên, bao gồm bảy tám nhân viên đại sứ quán ở bên trong.

Hưu!

Kiểm khí đầu tiên trực tiếp đóng đinh đại sứ quán người nước ngoài kia xuống mặt đất như đóng đinh.

Sau đó, mười vạn đạo kiếm khí cuồng bạo liên tục không ngừng từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt bao phủ bọn họ ở trong đó.

Không có bất kỳ tiếng kêu thảm thiết nào.

Bởi vì bọn họ cũng không kịp kêu thảm.

Chiếc Lincoln xa hoa chỉ trong nháy mắt đã biến thành sắt vụn.

Sau đó, bị kiếm khí chia cắt thành cặn bã,

Mặt đất kiên cố cũng không ngăn cản nổi mười vạn đạo kiếm khí trút xuống.

Một giọt nước xuyên qua đá.

Huống chi là kiếm khí vô tận không thúc.

Chờ tất cả kiếm khí toàn bộ tiêu hao không còn, ở dưới mí mắt của đông đảo đặc công, cùng với Cổ Nguyệt chân nhân.

Vừa rồi Lincoln dừng lại, xuất hiện một cái động không đáy.
Một cái động không đáy được mười vạn đạo kiếm khí đào ra.
Đây là nơi mai táng của mấy người đại sứ quán nước ngoài.
Đương nhiên, thân thể của bọn họ đã bị kiếm khí chia cắt thành sương máu.

Có mấy người gan lớn run rẩy rẩy đi tới bên cạnh Vô Để Động nhìn thoáng qua, lập tức sợ tới mức chân tay như nhũn ra.

Cái cửa động này giống như là một cái miệng to như chậu máu của một con cự thú đang cắn người.

Có một người hô một tiếng về phía cửa động, nhận được hồi âm phán đoán, cửa động này ước chừng sâu ngàn mét.

Tất cả mọi người đều kinh hãi.

Đây thật sự là do sức mạnh của một người tạo thành?

Ánh mắt mọi người nhìn thiếu niên cũng thay đổi.

Trên đời sao lại có yêu nghiệt như thế?

Dương Thiên không chú ý đến những chuyện này nữa.

Thái Hồ đã khô cạn, trên mặt hấn mang theo sắc thái băng lãnh, tóc trắng vũ động trong gió.

Dương Thiên chậm rãi đi về phía trung tâm Thái Hồ.

Trung tâm, chính là chỗ của Lang Nhân.

Lang nhân này ở dưới Đại Tịch Diệt Thuật, vậy mà còn chưa chết.

Đại Tịch Diệt Thuật có thể nghiền nát hồn phách, diệt trừ tất cả sinh cơ.

Sinh cơ trong toàn bộ hồ đều bị đạo thuật pháp này chém giết, nhưng lang nhân này lại còn sống?

Tuy nhiên, đối với việc này, Dương Thiên không hề để ý.

Nếu như lang nhân cứ như vậy chết một cách sáng khoái, hấn hao hết thọ nguyên, cái giá phải trả lại tìm ai để thu hồi?

Lang nhân gian nan xoay người, thất khiếu chảy máu, trong đôi mắt thú hiện ra tro tàn.

Lần thứ ba cuồng hóa, lại thêm Lang Nhân Tái Sinh chi lực, Hấp Huyết Quỷ Bất Tử Chi Thân.

Lại vẫn thất bại.

“Đạp đạp đạp!”

Bước chân của Dương Thiên rất nhẹ, nhưng mỗi một tiếng đều giống như bị búa tạ gõ vào trong lòng người sói.

Hắn ta sợ hãi.

Hắn ta muốn chạy trốn.

Nhưng trọng thương trên người không có chết ngay tại chỗ, đã là thượng thiên chiếu cố.

Dương Thiên đứng trước người sói.

Dung nhan vốn trẻ tuổi tuần lãng của hắn trở nên già nua như tuổi xế chiều.

Mái tóc đen nhánh tràn ngập sức sống của hắn một đêm bạc trắng.

Hắn làm ra lựa chọn, chỉ vì giờ khắc này.

“Ta nói, muốn giết người!”

Giọng nói thiếu niên lạnh lùng, mang theo thần sắc không thể nghi ngờ.

“Khụ khụ khụ!”

Lang nhân ho khan ra một ngụm máu, sau đó ha ha cười lên.

“Ha ha, khụ khụ, ha ha ha, giết ta? Ta có thân thể bất tử, tái sinh chi lực, thống lĩnh người sói phương tây, người lấy cái gì giết ta?”

Trên mặt Dương Thiên trở nên dữ tợn.

Đôi mắt của hắn đen kịt như mực, không có con người.

“Phía Tây Lang Nhân thống lĩnh thì như thế nào? Tái sinh lực thì như thế nào? Bất Tử Chi Khu thì như thế nào? Ta nhập ma trả giá như thế, giết không được người, ta còn mặt mũi nào mà sống?”

Dương Thiên nghiêng răng ken két.

Sát khí toàn thân hắt lại lần nữa bắn ra, gân xanh nổi lên, thoát nhìn giống như đến từ địa ngục.

“Nếu ta móc tim của ngươi ra, ngươi còn có thể sống được không?”

Lúc hắt nói ra câu này, trên khuôn mặt không chút sợ hãi của người sói, trong nháy mắt biến sắc.

“Ngươi không thể làm như vậy, ngươi là ma quỷ!”

Người sói mang theo hoảng sợ, liên tiếp lui về phía sau.

Trái tim này của hắt, là trái tim mà ngàn năm trước, lang nhân thuần khiết nhất giao hợp với Hấp Huyết Quỷ tạo ra.

Hắt vì đòi lấy trái tim này, cứu tử nhất sinh.

Mà hồi báo nhận được chính là đệ nhất cường giả của 保命保命保命保命 uốc, địa vị thống lĩnh người sói phương Tây.

Tất cả năng lượng của hắt đều đến từ trái tim này.

Nếu bị đào ra, hắt không có bất kỳ lo lắng gì, sẽ trực tiếp chết đi.

Nhưng mà, Dương Thiên sao lại cố kỵ điều này?

Bàn tay Dương Thiên đâm rách lồng ngực của người sói, kéo trái tim của hắt ra.

Nhìn trái tim màu đỏ sậm nhảy lên không thôi, phía trên có một tầng khí đen quanh quẩn, quái dị vô cùng.

Khi trái tim bị đào ra, Dương Thiên có thể cảm nhận được trái tim này bị mấy ngàn đạo khí tức khóa chặt.

Hơn nữa còn cách xa ngàn vạn dặm.

Hiển nhiên, là đồng tộc của người sói trước mắt này.

“Lão Hán Khắc chết rồi? Ha ha ha, ta muốn lấy được trái tim của hắt, Bất Tử Chi Thân là của ta.”

Phía tây, một nam tử cường tráng, một đôi mắt như cô lang, mang theo quang mang khát máu.

“Lục tái sinh, thân thể bất tử, ta muốn có được.”

Một chỗ khác, trong biệt thự xa hoa, một người sói trong miệng nhai nuốt thịt sống dính máu, mặt mang dữ tợn.

“Hoa Hạ thật sao? Ta cảm nhận được, trái tim cường đại, ta cảm nhận được người, người thuộc về ta, ha ha ha...”

Một chỗ khu không người sơn động, một cái toàn thân đen kịt Lang Nhân đột nhiên lao ra ngoài động.

Chương 628 - Tiên Linh Chi Huyết.

Trái tim này, là thánh vật của Lang Nhân giới.

Tất cả Lang Nhân phương tây đều khát vọng có được.

Nhưng trước đó bị lão lang nhân trước mắt này chấn nhiếp, không có lang nhân nào có thể đánh được lão lang nhân cuồng hóa ba lần.

Nhưng lần này thì khác, bọn họ nghĩ được trái tim này lại tái hiện trên thế gian.

Vậy chẳng khác nào lão Hán Khắc đã chết.

Tên côn đồ tàn bạo kia chết rồi, bọn họ còn sợ cái gì?

Cho nên, tâm tư của cả đám nhao nhao nóng rực đều muốn có được một thánh vật này.

Dương Thiên cảm nhận được khí tức của Sát Thiên, toàn bộ đều tập trung vào trái tim trước mắt này.

Khóe miệng hắn nhếch lên nụ cười lạnh lẽo.

“Đến đây đi, đến đây đi, một người cũng không chạy được.”

Dương Thiên liếc nhìn người sói, ngồi xổm xuống.

Lúc này Lang Nhân đã khôi phục bộ dáng nhân loại.

Đôi mắt của hắn đã trở nên tối sẫm.

Dương Thiên cầm trái tim kia đặt ở trước mặt lão Hán Khắc.

“Trả lại cho ta!”

Sinh cơ của lão Hán Khắc đang không ngừng xói mòn, không có trái tim này, hắn sẽ chết.

Nhưng Dương Thiên lại hồ hững nói: “Trả lại cho ngươi? Hừ, nằm mơ, còn nhớ rõ ta nói cái gì không? Muốn cho Lang Nhân nhất mạch ngươi diệt tộc.”

Lão Hán Khắc giọng nói suy yếu nói: “Người sói không có khả năng bị diệt tộc, thế giới to lớn, ngươi cũng không có bản lĩnh tìm được toàn bộ.”

Dương Thiên nhìn thoáng qua trái tim đang đập mạnh mẽ trên tay, sau đó nhìn về phía lão Hán Khắc.

Lão Hán Khắc mới đầu không hiểu, thế nhưng cuối cùng tựa hồ nghĩ tới điều gì, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ nói: “Chẳng lẽ ngươi muốn...”

Dương Thiên lạnh lùng nói: “Xem ra ngươi đã nghĩ tới, đã như vậy, vậy thì xuống địa ngục nói rõ ràng với tổ tiên các ngươi, ba ngày sau toàn bộ con cháu của bọn họ sẽ đi xuống chôn cùng ngươi.”

“Mà tất cả những điều này, đều là bởi vì ngươi.”

Dứt lời.

Trên tay thiếu niên ngưng tụ ấn kết.

“Vạn hỏa phân thiên!”

Trong nháy mắt, toàn bộ Thái Hồ biến thành một biển lửa.

“A a a!”

Lang nhân ở trong biển lửa không ngừng kêu thảm thiết, cuối cùng, hóa thành tro bụi.

Dương Thiên đi trên biển lửa như thiên thần, dưới ánh mắt kính sợ của đông đảo đặc công chậm rãi đi tới.

Cổ Nguyệt chân nhân kích động nhìn thiếu niên.

Trận chiến này nhất định sẽ khiến Hoa Hạ cổ võ giới khiếp sợ.

Thái Hồ từng là hồ nước, hiện nay đã biến thành hồ lửa.

Tất cả những điều này đều do chính sức của thiếu niên này tạo thành.

Cổ Nguyệt chân nhân đi tới trước người Dương Thiên, hốc mắt đỏ lên mở miệng nói: “Đa tạ tiên nhân chém giết người sói.”

Toàn bộ người của tổ Huyền Vũ đều chết hết, lời dặn dò của lão Hình trước khi chết, hiện tại cuối cùng cũng hoàn thành.

Hơn nữa Dương Thiên sử dụng những cỗ cấm thuật, thuật pháp kia, toàn bộ Thái Hồ khô cạn, dẫn động thiên lôi, ngưng tụ mười vạn đạo kiếm khí.

Những thủ đoạn này, thiếu niên xứng đáng với hai chữ tiên nhân!

Mà tất cả đặc công ở đây, cũng mang theo ánh mắt kính sợ nhìn Dương Thiên.

“Đa tạ Tiên Nhân chém giết Lang Nhân!”

Dương Thiên bình tĩnh nhìn Cổ Nguyệt chân nhân, trong tay vẫn cầm trái tim có máu của lang nhân.

Hắn mở miệng hỏi: “Hoa Hạ nơi nào có thể bố trí trận pháp?”

Cổ Nguyệt chân nhân nghe vậy thần sắc chấn động, vội vàng mở miệng nói: “Gần đây có một chỗ thánh phong cách đó hai trăm cây số về phía tây, ba trăm năm trước tổ tiên ta từng phát hiện nơi đó có địa mạch linh khí phun trào, phía trên có trận đài thiên nhiên, nếu như trải qua bố trí, có lẽ có thể khởi động, chỉ bất quá tiên nhân, trận pháp bố trí đã thất truyền, thiên hạ ngoại trừ Côn Luân ra, người không ai có thể bố trí, ngài...”

Giọng Dương Thiên lạnh lùng nói: “Đến lúc đó ngươi sẽ biết.”

Dứt lời, xoay người.

Cổ Nguyệt chân nhân nhìn bóng lưng Dương Thiên rời đi, lớn tiếng hỏi: “Tiên nhân, ngài bố trí trận pháp muốn làm gì?”

Dương Thiên dừng bước, sau đó trong cổ họng phát ra âm thanh lạnh lẽo.

“Diệt Lang Nhân tộc!”

Cổ Nguyệt chân nhân nghe vậy mặt mũi chấn động, gần như không thể tin được lỗ tai của mình.

Diệt Lang Nhân nhất tộc? Chuyện này căn bản không có khả năng.

Thế lực lang nhân ở phương tây vô cùng cường đại, cho dù chính phủ phương tây ở thế kỷ trước có kế hoạch tàn sát lang nhân, nhưng lại bị những lang nhân đó giết ngược lại rất nhiều quan viên quan trọng của chính phủ.

Đến mức cuối cùng chính phủ phương tây không thể không đạt thành hòa giải với Lang Nhân nhất tộc.

Cho nên nói, phương tây vận dụng nhân lực vật lực cường đại cũng không thể diệt Lang Nhân nhất tộc, thiếu niên kia làm sao có thể làm được?

Cổ Nguyệt chân nhân vốn định khuyên can Dương Thiên, nhưng ngẩng đầu lại phát hiện thiếu niên đã sớm biến mất không thấy gì nữa.

Hắn bắt đầu dĩ thử dài một tiếng, sau đó phân phó cho đặc công trước mắt, để cho bọn họ phong tỏa toàn bộ Thái Hồ.

Hiện tại Thái Hồ toàn là biển lửa, chỉ sợ là không đốt hai ba ngày thì sẽ không tắt.

Nghĩ đến đây, Cổ Nguyệt không khỏi khóe miệng co rúm.

Thiếu niên là thật hung ác a, chém giết người sói còn muốn đem thi thể của hắn đốt ba ngày ba đêm.

Cổ Nguyệt chân nhân hiện tại có chút tin tưởng Lang Nhân đắc tội thiếu niên trước mắt này, tuyệt đối là một lựa chọn sai lầm.

Có lẽ thiếu niên thật sự có khả năng khiến bọn họ diệt tộc toàn bộ.

Mặc dù có chút khó tin, nhưng cảm giác này của hắn càng ngày càng mãnh liệt.

Chuyển đi Thánh phong, xem ra ngày mai phải lên đường.

Thiếu niên hỏi Thánh Phong sơn, tự nhiên không có khả năng chỉ là hỏi một chút mà thôi.

Lúc này Dương Thiên đã đến chỗ Liễu Kinh.

Liễu Kinh thấy Dương Thiên tóc trắng phơ cùng với cánh tay trên mặt xuất hiện nếp nhăn già nua, lập tức trên mặt hoảng sợ nói: “Dương tiên sinh, ngài đây là...”

Dương Thiên đưa tay ngăn tiếng nói khàn khàn vội vàng nói: “Không sao, tử tử của ta đâu?”

Liễu Kinh vội vàng dẫn Dương Thiên vào trong nhà, chỉ thấy Dương Tuyết lúc này vẫn bị bao bọc trong kén tằm.

Liễu Kinh thở dài một hơi mở miệng nói: “Dương Tuyết tiểu thư vẫn luôn như vậy.”

Dương Thiên nghe vậy, lòng chìm xuống đáy cốc.

Hắn dùng thần thức dò xét một chút, phát hiện Dương Tuyết vẫn đang lâm vào hôn mê sâu.

Nếu như cứ phát triển theo cách này, muốn thức tỉnh, chỉ sợ phải cần mười năm sau.

Hốc mắt Dương Thiên đỏ bừng, hắn ghé vào bên người Dương Tuyết nói nhỏ: “Lão tử, ta sẽ cứu tử!”

Nói xong, một tay đặt trên kén tằm, sau đó chậm rãi nhắm mắt.

Hắn lại đọc chú ngữ trên quyển trục cổ, thiêu đốt sinh mệnh của mình.

Dương Thiên biết sinh mệnh của mình không còn lại bao nhiêu.

Nhưng hắn không chút do dự.

Sinh cơ cuộn cuộn không ngừng, từ lòng bàn tay Dương Thiên tràn vào trong cơ thể Dương Tuyết.

Mỗi khi chuyển một phần, sinh cơ trong cơ thể Dương Thiên lại suy yếu một phần.

Lưng hắn còng xuống, thanh âm già nua, đôi mắt từng sáng ngời đen kịt cũng chậm rãi trở nên đục ngầu.

“Dương tiên sinh!”

Hốc mắt Liễu Kinh đỏ lên, tuy rằng hắn không biết Dương Thiên đang làm gì, nhưng lại cảm nhận được khí tức của thiếu

niên dần dần suy yếu, nếu cứ tiếp tục như vậy, thật sự có thể sẽ chết.

Dương Thiên bất vi sở động.

Sinh cơ dần dần đưa vào trong cơ thể Dương Tuyết.

Hắn từng thề, kiếp này hắn phải bảo vệ tốt tỷ tỷ tính tình thối tha này.

Không biết qua bao lâu, Dương Thiên đã dầu hết đèn tắt.

Nhưng Dương Tuyết vẫn không có bất kỳ dấu vết thức tỉnh nào.

Dương Thiên cắn răng, rạch mi tâm, lấy ra ba giọt Tiên Linh Chi Huyết mang theo hào quang màu vàng óng.

Hắn tổng cộng ngưng tụ mười giọt, là căn bản của sinh mệnh, ba giọt Tiên Linh huyết, có thể nói để thương thể toàn thân hắn đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương.

Dương Thiên đưa ba giọt tiên linh huyết cho Dương Tuyết, sau đó sắc mặt trắng bệch nhìn kén tằm, nhẹ giọng nói: “Ngươi nhất định phải tỉnh lại.”

Liễu Kinh nước mắt đều chảy dài.

Cuối cùng Dương Thiên hôn mê.

Chờ Dương Thiên hôn mê thật lâu, kén tằm chỗ Dương Tuyết rớt cuộc cũng xuất hiện vết rạn.

Vết rạn vô cùng nhỏ, không nhìn kỹ còn thấy không rõ.

“Rắc rắc!”

Theo thời gian trôi qua, vết rạn càng ngày càng nhiều.

Toàn bộ kén tằm giống như mạng nhện, lít nha lít nhít bao trùm phía trên kén tằm.

Liễu Kinh thần sắc kích động lên.

Xem ra tâm huyết của Dương Thiên không uổng phí, Dương Tuyết sắp tỉnh lại rồi.

Sau khi kén tằm vỡ ra, cả phòng tràn ngập hương thơm, vô số bướm hoa từ ngoài cửa sổ không ngừng va chạm thủy tinh muốn đi vào.

Kén tầm võ tan, chỉ thấy bên trong lẳng lẳng nằm một thiếu nữ tuyệt mỹ.

Một gương mặt xinh đẹp không cách nào dùng bất kỳ ngôn ngữ nào để hình dung, những từ ngữ kia dùng để hình dung đều là khinh nhờn nàng.

Da thịt óng ánh, chung thiên địa chi linh tú, kinh diễm thời gian.

Lông mi Dương Tuyết khẽ run một chút, sau đó chậm rãi mở hai mắt ra.

Trong đôi mắt xinh đẹp kia phẳng phất có ngôi sao đang lưu chuyển,

Cho dù gương mặt của nàng vẫn trắng bệch, nhưng nghiền ép tất cả dung nhan trên thế gian.

Hơn nữa, trên người nàng đã có Tiên Linh chi khí.

Khí tức tiên linh giống như khí tức phát ra từ trên người Dương Thiên.

Ba giọt Tiên Linh huyết, đã để cho nàng trở thành tiên nữ.

Dương Tuyết tỉnh lại, thấy được Dương Thiên hôn mê trước người nàng, nhìn khuôn mặt già nua của Dương Thiên, cùng với mái tóc bạc trắng nàng nghẹn ngào khóc rống lên ôm chặt lấy Dương Thiên ý đồ đánh thức hắn.

Trong lòng Liễu Kinh cũng không dễ chịu.

Dương Thiên có ba lần ân tình với hắn.

Mỗi một lần, giống như ân tái tạo.

Bây giờ ân nhân của mình thành cái dạng này, hắn hận không thể thay thế.

Nhìn Dương Tuyết không biết làm sao, Liễu Kinh chậm rãi đem toàn bộ những gì mình biết nói ra.

Nghe thấy Dương Thiên vì nàng mà quyết chiến với người sói Thái Hồ, cho nên mới khóc đến mức huyết lệ đều chảy ra.

Nước mắt nhỏ xuống mặt Dương Thiên, Dương Thiên hình như có cảm giác, ung dung tỉnh lại.

Dương Tuyết nước mắt rơi như mưa, nàng vuốt mái tóc bạc của thiếu niên không ngừng khóc.

“Đáng giá không?”

Dương Thiên Hưu cười cười, chậm rãi gật đầu nói: “Ta nói rồi, ta sẽ bảo vệ ngươi!”

Chương 629 - Chuẩn bị trận pháp.

Toàn bộ Giang Nam đều điên cuồng, vô số người đều đang điên cuồng truyền ra nơi này xuất hiện một Tiên Nhân.

Dẫn động Cửu Thiên Thần Lô, mười vạn đạo kiếm khí che đầy bầu trời, biến Thái Hồ nổi danh nhất thành phố Hàng Thủy thành hồ lửa.

Đây đều là thủ đoạn của tiên nhân.

Trong lúc nhất thời, địa giới Giang Nam tám phương vận động, tất cả võ giả cổ đỉnh tiêm trong nước đều hội tụ ở đây, muốn chiêm ngưỡng phong thái tiên nhân một chút.

Nhưng mà, để bọn hán thất vọng là, vị tiên nhân này phảng phất như biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Thế là, đông đảo võ giả cổ lại đều đi bái phỏng Cổ Nguyệt chân nhân.

Dù sao hán chính là tận mắt chứng kiến, hơn nữa hán ở cổ võ giới cũng coi như là tồn tại cấp Thái Đấu, không có khả năng lừa dối bọn họ.

Cổ Nguyệt chân nhân thịnh tình chiêu đãi, không ngừng kể lại cảnh Dương Thiên sử dụng cổ cấm thuật chém giết người sói.

Mỗi lần nói đến chỗ kích động, trong đôi mắt Cổ Nguyệt chân nhân lóe ra hào quang, hiển nhiên đã bị thuyết phục hoàn toàn.

Mọi người nghe được lời này, không khỏi càng thêm mong đợi.

Không ngừng có cổ võ giả đến đây, khiến cho tất cả đại thiếu gia của Hàng Thủy Thị đều không dám ra ngoài phách lối.

Bọn họ sợ không cẩn thận đắc tội một vị đại lão nào đó, chết như thế nào cũng không biết.

Dương Thiên nghe Dương Tuyết nói Mạc Tà vì cứu nàng mà trọng thương gần chết, vì thế phân phó Liễu Kinh đưa cho Mạc Tà mười viên đan dược trị thương.

Hắn là Tiên Thiên cảnh, sinh mệnh lực cường hãn, cho nên có đan dược khôi phục sẽ rất nhanh, đan dược còn lại, liền lúc ấy đưa hắn một tràng tạo hóa.

Về sau có thể đi đến một bước nào, liền xem chính hắn.

Chờ làm xong tất cả những chuyện này, Dương Thiên khó khăn đứng dậy muốn rời đi.

Dương Tuyết khóc nói: “Tiểu tử, ngươi lại muốn đi đâu?”

Dương Thiên trầm mặc một chút, sau đó thê lương cười cười mở miệng nói: “Đi hoàn thành những chuyện chưa hoàn thành.”

Hắn đội mũ, che lại dung mạo. Trên đường đánh xe, nói xong, tài xế taxi kia co rúm khóe miệng một chút nói: “Huynh đệ Thánh Phong Sơn cách chúng ta hơn hai trăm cây số, thật ngại quá, ta thật sự...”

Tài xế taxi nói đến đây, Dương Thiên tiện tay ném cho hắn một xấp tiền mặt, nhìn ra được một vọn tề.

Cho nên vị tài xế già này vội vàng sửa lời nói: “Thật sự là không cách nào cự tuyệt a, tiên sinh, ngài ngồi xuống, ta lái xe hơn mười năm, tuyệt đối đem ngài an toàn lại vững vàng đưa đến địa phương.”

Dương Thiên gật đầu, dè dặt xuống bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Sau khi tài xế taxi nhận tiền, lập tức trở nên nhiệt tình, mặc kệ Dương Thiên có nguyện ý nói chuyện với hắn hay không, trên đường đi, dù sao lời nói cũng chưa từng nghe qua.

Hắn dè dặt thanh âm, thần bí nói: “Huynh đệ, ngươi có biết Hàng Thủy thị chúng ta xuất hiện một tiên nhân hay không?”

Dương Thiên nghe vậy, trên mặt lập tức lộ ra biểu cảm kinh ngạc.

Vẫn luôn nghe nói Côn Lôn có tiên nhân, chẳng lẽ ngày hôm qua hắn quyết đấu với lang nhân, dẫn động người Côn Lôn?

“Nói nghe một chút.”

Giọng Dương Thiên bình tĩnh hỏi một câu.

Ngay sau đó tài xế xe taxi kia liền kể lại chuyện ngày hôm qua một chút.

Dương Thiên nghe nửa ngày mới phát hiện, đại thúc trung niên này nói chính là mình.

Hơn nữa, hắn nói giống như là tự mình trải qua vậy, giống như Dương Thiên giao chiến với người sói lang, một trong hai người chính là hắn vậy.

Khóe miệng Dương Thiên giật giật.

Trải qua ba giờ, xe taxi rốt cục dừng lại dưới chân núi Thánh Phong.

Sau khi tài xế taxi dừng xe, cười nhìn về phía Dương Thiên nói: “Tiên sinh, đến rồi.”

Dương Thiên gật đầu, sau đó đang định xuống xe thì bị tài xế xe taxi nhìn thấy khuôn mặt.

Tài xế taxi lập tức kinh hô một tiếng: “Ta đi, ngài ngài... ngài là tiên nhân trên Thái Hồ kia?”

Hôm nay hắn đọc báo, hôm qua lúc tiên nhân đập hồ mà đi, bị người ta chụp được.

Mặc dù vị trước mắt này già yếu hơn rất nhiều so với báo chí, nhưng ánh mắt của đại thúc trung niên này rất sắc bén, liếc mắt một cái liền nhìn ra hai người chính là một người.

“Trời ạ.”

Tài xế taxi quả thực hưng phấn nhảy lên nhảy xuống.

Vừa rồi hắn lại có khoảng cách gần như vậy với tiên nhân.

Đây quả thực là quá may mắn.

Dương Thiên hạ thấp cái mũ, giọng nói không cố ý che giấu cũng lộ ra vẻ vô cùng già nua.

“Người nhận làm người rồi.”

Tài xế taxi làm sao có thể tin tưởng lời Dương Thiên nói.

Hắn hưng phấn xuống xe, vội vàng đem một vạn đồng đưa cho Dương Thiên nói: “Tiên nhân tiên nhân, ta kéo người tới Thánh Phong Sơn là may mắn của ta, tiền này của người ta cũng không thể nhận.”

Dương Thiên yếu ớt nói: “Cho người, đương nhiên là của người, nhận lấy.”

Tài xế taxi kích động đến mức lệ nóng lưng tròng, liên tục gật đầu.

Hắn cảm giác tiên duyên của mình đã đến, mở miệng nói: “Tiên nhân, ngài xem căn cốt của ta thế nào? Ngài có thể thu ta làm đồ đệ không? Đệ tử ký danh cũng được.”

Dương Thiên:.....

Đại thúc này xem TV nhiều sao?

Hắn chậm rãi mở miệng nói: “Ta không phải tiên nhân gì, cũng sẽ không thu người khác làm đồ đệ, người trở về đi.”

Đại thúc trung niên kia làm sao có thể nguyện ý, đây chính là cơ duyên trong truyền thuyết a.

Sau đó, nhìn thấy Dương Thiên suy yếu chút nữa ngã sấp xuống, đại thúc trung niên vội vàng đỡ lấy Dương Thiên.

Biết hôm qua là vì chém giết thiếu niên người sói mới suy yếu như vậy, đại thúc trung niên không chỉ có nỗi lòng tôn kính.

Hắn vội vàng hỏi: ” Tiên nhân, ngài đi nơi nào, để ta đỡ ngài.”

Dương Thiên thở dài một hơi, mục tiêu của hắn là đỉnh núi, nhưng với trạng thái suy yếu hiện tại của hắn, cho dù là một ngày cũng không lên được.

Thời gian của hắn không nhiều lắm.

Vì vậy, nhìn vị đại thúc trung niên nhiệt tình trước mắt này một cái nói: “Đưa ta lên đỉnh núi, ta tặng người một trận tạo hóa.”

Đại thúc trung niên nghe vậy ánh mắt sáng lên nói: “Tiên nhân, ngài đây là muốn bạch nhật phi thăng sao? Còn có ngài vừa rồi nói muốn đưa ta tạo hóa? Cái gì tạo hóa? Chẳng lẽ là để cho ta kế thừa y bát của ngài sao? Ta cần chuẩn bị gì sao? Cần tắm rửa dâng hương sao?”

Dương Thiên đã không biết nên nói cái gì.

Hắn ho khan một tiếng, tựa hồ trở nên càng thêm suy yếu.

“Sau khi đến, người sẽ biết.”

Đại thúc trung niên liên tục gật đầu, sau đó mở miệng nói: “Tiên nhân ngài ở trên lưng ta đi, ta có chết cũng phải đem người cống trên lưng.”

Dương Thiên ngay cả thời gian từ chối cũng không có, đại thúc trung niên nhiệt tình liên tục tiếp cống hắn lên. Sau đó bắt đầu xuất phát về phía đỉnh núi.

Thánh Phong sơn thập phần dốc đứng, trung niên đại thúc hết sức cố hết sức, nhưng mà vẫn không có buông tha cho.

Hắn từng bước từng bước, khiêng Dương Thiên lên đỉnh núi.

Sau khi buông Dương Thiên xuống, đại thúc trung niên cũng thiếu chút nữa mất chết.

Nhưng hắn vẫn vô cùng hưng phấn, kích động mở miệng nói: “Tiên nhân, vừa rồi ngài nói muốn cho ta một hồi tạo hóa? Là tạo hóa gì?”

Dương Thiên lật tay, đưa ra một viên đan dược.

“Cầm đi.”

“Tiên nhân, đây chẳng lẽ là tiên đan? Sau khi ăn có thể lập địa thành tiên?”

Vẻ mặt đại thúc trung niên mừng như điên, cẩn thận từng li từng tí bụng lấy viên đan dược kia?

Dương Thiên nghe vậy mặt đầy hắc tuyến, nhưng vẫn gật đầu.

Kỳ thật viên đan dược này là đan dược cường cân kiện cốt kéo dài tuổi thọ bình thường.

Chỉ có điều đối với hắn mà nói thì vô dụng, nhưng đối với đại thúc trung niên trước mắt này mà nói, cũng coi như là một trận

tạo hóa.

Đại thúc trung niên nhận lấy đan dược, hưng phấn hỏi Dương Thiên: “Tiên nhân, ta còn có gì có thể giúp ngươi không?”

Dương Thiên lắc đầu nói: “Ngươi đi trước đi.”

Đại thúc trung niên làm sao có thể đi, hắn cố chấp nói: “Tiên nhân, ta sẽ không đi, ta sẽ ở chỗ này cùng ngươi, đợi chút nữa còn phải công ngươi xuống núi.”

Dương Thiên nhìn hắn một cái nói: “Cũng tốt, lát nữa sẽ có Lang Nhân đến, ngươi ở chỗ này, nhiều thêm một người, cũng coi như là nhiều thêm một phần sức mạnh.”

Trung niên đại thúc nghe vậy, sắc mặt đều có chút trắng bệch, hắn hỏi: ” Tiên nhân, lang nhân kia trông như thế nào? Ăn thịt người sao?”

Dương Thiên ừ một tiếng nói: “Ăn thịt người!”

Đại thúc trung niên sợ tới mức mặt đều tái rồi, hắn vội vàng mở miệng nói: “Tiên nhân, ta trên có già dưới có trẻ, ta không tu tiên nữa, nếu không ta hiện tại đi xuống?”

Dương Thiên khoanh chân ngồi xuống đất, ừ một tiếng.

Sau đó, đại thúc trung niên kia tè ra quần xuống núi.

Dương Thiên cũng không lừa hắn.

Lang nhân sẽ đến, hơn nữa không chỉ có một người.

Hắn nhắm mắt, thần thức bao trùm cả ngọn núi.

Dương Thiên muốn bố trí trận pháp ở chỗ này.

Diệt Lang Nhân tộc!

Sau khi hiểu được chính xác xu thế nước chảy của sông núi này, Dương Thiên rốt cuộc cũng chọn được loại hình trận pháp bố trí.

Hắn móc trái tim vẫn đang đập mạnh kia ra.

Đây là thánh vật của Lang Nhân, tất cả Lang Nhân khẳng định chịu không nổi hấp dẫn bất tử bất diệt.

Bọn họ sẽ tre già măng mọc tới nơi này, cướp đoạt trái tim này.

Dương Thiên không biết có bao nhiêu người sói đến, cho nên vì chuẩn bị chu đáo, hắn dự định bố trí ba loại sát trận.

Hỗn Nguyên Tru Thần Trận.

Thiên Diễn Vô Sinh trận.

Bát Hoang Lục Hợp Luân Hồi trận.

Ba loại sát trận này, Dương Thiên từng vận dụng nó diệt sát Thánh Nhân ở Huyền Thiên đại lục.

Hiện tại tuy rằng tài liệu thừa thớt, xu thế núi sông Thánh Phong sơn cũng không được như ý, nhưng muốn tiêu diệt Lang Nhân nhất tộc, cho dù là vận dụng một phần trăm năng lượng, cũng dư xài.

Chỉ cần tiến vào trong trận pháp, trận và trận hoàn đan xen, cho dù là mười vị lão Hán Khắc là loại người sói cấp bậc này cũng có chết không sống.

Chỉ là, cái này phải chuẩn bị trước, hơn nữa vận dụng lượng lớn tài liệu trận pháp.

Dương Thiên lấy ra tất cả vật liệu dùng cho trận pháp, lấy ra tất cả linh thạch của hai tầng trước Thất Thái Linh Lung Tháp.

Chương 630 - Diệt Sát bắt đầu.

Dương Thiên lúc này vô cùng suy yếu.

Hắn chậm rãi đứng dậy, cầm lấy một ít linh thạch cùng trận pháp sử dụng tài liệu trân quý, đặt ở chỗ trận pháp đặc biệt.

Toàn bộ ngọn núi gập ghềnh khó đi, mỗi một bước đi của hắn đều phải vận dụng toàn lực.

Hắn đặt mấy khối tài liệu trận pháp, đều sẽ ho ra máu.

Một phần trăm trận pháp không có bố trí, cũng đã không thể đứng thẳng.

Mí mắt Dương Thiên đang đánh nhau, hai mắt đục ngầu đã dần dần mất đi sắc thái.

“Có cam tâm không?”

Hắn hỏi mình như vậy.

Đáp án khẳng định là không.

Lang nhân không bị diệt tộc, cho dù hắn chết cũng phải chôn cùng giống loài này.

Nếu không, làm sao xứng đáng với uy danh Phá Thiên Tiên Đế?

Cái giá hắn phải trả khi nhập ma, chẳng lẽ không cần có người đến gánh vác?

Vừa nghĩ đến đây, Dương Thiên cắn đầu lưỡi, cố gắng lấy lại tinh thần, sau đó lại đứng lên.

Hỗn Nguyên Tru Thần Trận thứ nhất cần bốn ngàn chín trăm khối trận thạch mới có thể thành hình.

Thiên Diễn Vô Sinh Trận thứ hai, cần sáu ngàn bảy trăm khối trận thạch.

Về phần Bát Hoang Lục Hợp Luân Hồi trận cuối cùng, cần tám ngàn một trăm khối trận thạch.

Nếu là trước kia, tuy phiền phức, nhưng hắn vẫn có thể dùng ba canh giờ bố trí những trận thạch này.

Nhưng hiện tại, lại cần thời gian ba ngày.

Trong ba ngày này, Dương Thiên không hề ngừng lại, bởi vì hắn cảm giác được, những người sói ở xa ngoài vạn dặm kia đang tre già măng mọc chạy tới nơi này, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chẳng mấy chốc toàn bộ sẽ đến nơi này.

Từ ngày đầu tiên, dưới Thánh Phong sơn đã tụ tập một số người, cầm đầu, chính là Cổ Nguyệt chân nhân.

Hắn giờ phút này thần sắc rung động nhìn thiếu niên trên Thánh Phong sơn.

Thân thể gầy gò kia lung lay sắp đổ, ngày đêm không ngừng bố trí trận thạch.

“Tiên Nhân thật sự có ý định ở đây diệt sát Lang Nhân nhất tộc a!”

Cổ Nguyệt chân nhân cảm khái, sau đó mở miệng ra lệnh:
“Tất cả mọi người không được phép quấy rầy tiên nhân, nếu không sẽ trở thành kẻ địch của ta.”

Hắn ở cổ võ giới cũng coi như là tồn tại cấp Thái Đấu, tất cả mọi người đều lên tiếng.

Hơn nữa, bọn họ cũng biết thiếu niên này đang làm gì, vì thế toàn bộ đều ở dưới chân núi nhìn.

Cổ Nguyệt chân nhân nhìn thấy Dương Thiên ho ra máu mấy lần, vốn định tiến lên hỗ trợ, nhưng cuối cùng vẫn thở dài một tiếng.

Hắn biết, bố trí trận thạch cần phải làm liền một mạch, không thể mảy may sai lệch.

Hắn chưa bao giờ tiếp xúc những thứ này, cho nên cũng không biết bố trí như thế nào.

Ba ngày, người nơi này càng tụ càng nhiều, võ giả đứng đầu trong nước toàn bộ hội tụ ở đây.

Dương Thiên ba ngày ba đêm không ngừng bố trí, đợi đến ngày thứ tư bình minh.

Trận pháp thành!

Dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, Dương Thiên quát khế.

“Hỗn Nguyên Tru Thần Trận, khởi động!”

Một cột sáng màu máu ngút trời, tựa hồ có thể câu thông thiên địa.

“Thiên Diễn Vô Sinh Trận, khởi động!”

Một cột sáng màu trắng cũng phóng thẳng lên trời, bắn về phía trên bầu trời.

“Bát Hoang Lục Hợp Luân Hồi trận, khởi động!”

Một màn ánh sáng màu tím trong nháy mắt hiện lên, bao trùm toàn bộ Thánh Phong sơn.

Ba trận pháp này, tất cả đều là sát trận uy lực to lớn.

Cổ Nguyệt chân nhân không ngờ thiếu niên vừa bày ra, chính là ba loại trận pháp.

Xem ra hẳn thật sự định diệt sạch tất cả Lang Nhân.

Tất cả mọi người đều cảm thán.

Ngày thứ tư, Dương Thiên móc ra chỉ bảo của Lang Nhân giới, chính là trái tim kia.

Trái tim này nhảy lên ngàn năm, vẫn còn tản ra sinh cơ cường đại, không thể không nói là một kỳ tích.

Những Lang Nhân kia trong lòng cũng đều rõ ràng, ai chiếm được chỉ bảo của Lang Nhân, người đó chính là Lang Vương.

Sau ngày thứ tư, rất nhiều lang nhân hải ngoại cũng nhao nhao cảm nhận được phụ cận Thánh Phong sơn.

Tuy nhiên thấy rất nhiều cổ võ giả trong nước ở đây, bọn họ cũng không hành động thiếu suy nghĩ, mà là đang đợi đại bộ đội.

Chờ đến ngày thứ năm, nơi này đã hội tụ mấy ngàn Lang Nhân.

Có thể nói, tất cả Lang Nhân ở thế giới phương tây đều bị hấp dẫn tới.

Lang nhân tuy rằng kiêng kỵ những cổ võ giả phương đông này, nhưng nhân số nhiều cũng không sợ.

Trên mặt bọn họ đều mang theo vẻ tàn nhẫn bạo ngược.

Trong đó, Hắc Lang Vương sau hai lần cuồng hóa, cũng không chịu nổi sự hấp dẫn của trái tim trên đỉnh núi, cho nên trực tiếp đi về phía Cổ Nguyệt chân nhân.

Bạn tốt của hắn lão Hình chính là bị người sói giết.

Cho nên khi nhìn thấy Hắc Lang Vương, Cổ Nguyệt chân nhân tức giận hừ một tiếng, đứng dậy.

“Dám đến địa giới Hoa Hạ ta? Các ngươi thật to gan, thật cho rằng Hoa Hạ ta không người sao?”

Hắc Lang Vương ngoài cười nhưng trong không cười, nhìn thoáng qua toàn bộ lang nhân sau lưng, lập tức tràn đầy tự tin nói: “Chúng ta vô ý mạo phạm, chỉ là muốn lấy một món đồ thuộc về Lang tộc chúng ta.”

“Không thể nghi ngờ là mạo phạm?”

Cổ Nguyệt chân nhân tức tới bật cười.

“Vô ý mạo phạm các người cần xuất động toàn tộc?”

Lúc này, lại có một vị cường giả Tiên Thiên cảnh trong Hoa Nam cảnh đứng dậy.

“Hoa Hạ, không có đồ của Lang tộc các người, ta thấy các người chính là muốn khai chiến.”

Hắc Lang Vương miệt thị nhìn hắc một cái nói: “Ta nói rồi, chúng ta chỉ tới lấy một món đồ, nếu như ai dám ngăn cản, cho dù khai chiến cũng không tiếc.”

Chí bảo trong người sói của bọn họ, không thể để ở dị quốc tha hương.

“Đã như vậy, còn chờ gì nữa?” Một vị siêu cấp cự phách của Bắc Hải tức giận hừ một tiếng, nói: “Võ giả Hoa Hạ cổ không có hạng người tham sống sợ chết, giết!”

Tất cả cổ võ giả phía sau hắc đều mang vẻ mặt sát khí.

Những lang nhân phía sau Hắc Lang Vương cũng lộ ra móng vuốt sói, mấy lang nhân thực lực cường hãn trực tiếp biến thành hình thái thân người đầu sói, răng nanh sắc bén của lang nhân lóe ra ánh sáng lạnh lẽo.

Chiến đấu trong sân hết sức căng thẳng.

Mà vừa lúc đó, một giọng nói già nua suy yếu truyền đến.

“Toàn bộ lui ra, để bọn hắc lên!”

Ánh mắt mọi người nhao nhao nhìn qua, đã thấy trên đỉnh núi, một thân thể lung lay sắp đổ chậm rãi đứng lên.

Đông đảo võ giả cổ tuy rằng lo lắng, nhưng cũng chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh của Dương Thiên.

Hắc Lang Vương kia thấy những người này lui tán, trên mặt không khỏi lộ vẻ khinh thường.

Trước đó tổ tiên của hắc từng nói với hắc, không thể đi trêu chọc địa giới Hoa Hạ.

Cho nên hắc đã từng bảo trì kính sợ, nhưng hiện tại xem ra, danh xứng với thực.

Những người trước mắt này, vậy mà lại nghe một ma bệnh sắp chết, quả thực buồn cười.

Bọn họ là Lang Nhân giới, nhưng vẫn luôn là thực lực vi tôn, nắm đầm ai lớn, thì nghe theo người đó.

Ma bệnh trên đỉnh Thánh Phong kia, cho dù là người yếu nhất mà bọn họ phái đi lên, cũng có thể dễ dàng chém giết hẳn.

Nơi này tổng cộng có 2700 vị Lang Nhân.

Có thể nói tất cả Lang Nhân của các quốc gia phương Tây đều đốc toàn bộ lực lượng.

Ai cũng giống như thừa dịp loạn đạt được chí bảo của lang nhân, hấp dẫn bất tử bất diệt, không có lang nhân nào không động tâm.

Nhưng mà, Hắc Lang Vương đến chân núi thì lập tức ngừng lại.

Sói trời sinh tính đa nghi lại xảo trá.

Bây giờ bọn họ đang hoài nghi đây là một cái bẫy.

Nếu như chôn thuốc nổ hoặc địa lôi ở đây, bọn họ sẽ tử thương thảm trọng, nếu như gặp phải giết chóc của những võ giả cổ ở Hoa Hạ kia, tuyệt đối thập tử vô sinh.

Hắc Lang Vương cười dữ tợn một tiếng, sau đó ánh mắt nhìn về phía một thủ hạ trong đó.

“Người xem có mùi thuốc nổ hay không.”

Người sói gầy nhỏ kia gật đầu, sau khi ngửi ngửi, sau đó lắc đầu với hắn, ra hiệu an toàn.

Hắc Lang Vương nhíu mày.

Không nên a, mí mắt của hắn vẫn luôn nháy, luôn cảm giác có chỗ nào đó không đúng.

Hắn đang muốn dẫn đám người sói lui về phía sau, nhưng lúc này, đã thấy thiếu niên trên đỉnh núi đang nắm trái tim kia trong tay.

Tất cả người sói đều nóng mắt lên.

Nếu không phải Hắc Lang Vương chán nhiep, bọn họ đã sớm xông lên núi.

Trong mắt Hắc Lang Vương cũng hiện lên vẻ vui sướng, nhưng vẫn đang duy trì lý trí.

Chắc chắn có cạm bẫy.

Nhưng mà, ngay lúc này thiếu niên trên núi kia, ở dưới ánh mắt khiếp sợ của bọn họ, trực tiếp móc ra một cây chủy thủ.

“Không tốt!”

“Người dám!”

Tất cả Lang Nhân kinh hãi muốn chết, nhìn Dương Thiên hung hăng đâm chủy thủ kia vào trái tim kia.

“Ta muốn giết người.”

“Khốn kiếp, dám phá hoại chí bảo của Lang tộc ta, người muốn chết.”

“Ta muốn lột da của người.”

Rất nhiều người sói đều mất đi lý trí.

Bao gồm cả Hắc Lang Vương.

Mục đích bọn họ đến đây một là để lấy được trái tim kia, thứ hai chính là bảo vệ nó thật tốt.

Bây giờ tận mắt nhìn thấy trái tim kia bị dao găm cắm vào, lập tức tức giận trên mặt vằn vẹo.

“Giết, giết lên núi, giết chết tiểu tử kia.”

Đông đảo Lang Nhân toàn bộ điên cuồng, bọn họ cũng không để ý tới cái khác, chỉ lo hướng trên núi giết tới.

Trên mặt Dương Thiên mang theo ý cười.

Ba ngày ba đêm cố gắng, cuối cùng cũng không uổng phí.

Chờ hơn hai ngàn lang nhân toàn bộ lên núi, Dương Thiên ngưng tụ ấn kết bàn tay, đem những tàn dư còn lại cuối cùng toàn bộ tràn vào trong mắt trận ba chỗ, sau đó ba chỗ trận pháp phát ra uy lực kinh thiên.

“Hỗn Nguyên Tru Thần Trận, mở!”

Một cột sáng màu máu.

“Thiên Diễn Vô Sinh trận, mở!”

Một cột sáng màu trắng.

“Bát Hoang Lục Hợp Luân Hồi trận, mở!”

Một màn sáng màu tím.

Ba trận pháp cùng lúc khởi động, bao phủ toàn bộ Lang Nhân ở trong đó.

Trong mỗi một sát trận đều ẩn giấu mấy trăm trận pháp nhỏ.

Cho dù tránh thoát được người thứ nhất, cũng không tránh được người thứ hai.

Đồng đảo lang nhân ở trong đại trận không ngừng rú thẳm, nháy mắt tử thương vô số.

Mọi người dưới chân núi thấy một màn như vậy lập tức hít vào một ngụm khí lạnh.

Bọn họ không nghĩ tới, thiếu niên suy yếu sắp chết, một trận gió cũng có thể thổi ngã này, lại bố trí trận pháp có uy lực to lớn như thế.

Chương 631 - Phá rồi lại lập.

Trong đôi mắt Hắc Lang Vương rớt cuộc xuất hiện về hoảng sợ.

Trong trận pháp, một đạo kiếm quang mang theo uy lực phá hủy tất cả hướng về phía hắn đánh tới.

Hắc Lang Vương rống giận một tiếng, lông tóc toàn thân phóng đại, lực phòng ngự cả người mở đến cực hạn.

Nhưng không có bất kỳ tác dụng gì.

Đạo kiếm quang sáng chói kia dường như có thể bỏ nứt thiên địa,

Mười mấy lang nhân dưới đạo kiếm mang này, không có bất kỳ đường sống phản kháng nào.

Xúc tu tức chết!

Không có bất kỳ thứ gì có thể ngăn cản.

Hắc Lang Vương tuy rằng trốn tránh, nhưng vẫn bị kiếm quang một kiếm chặt đứt một cánh tay.

“A!”

Hắn rên rỉ thê thảm, trông mắt đều đỏ lên.

“Giết, ta muốn giết ngươi!”

Hắc Lang Vương giận dữ trừng mắt nhìn Dương Thiên ở trên đỉnh núi, răng đều cắn nát.

Hắn quát với đám thủ hạ lang nhân: “Xông lên giết hắn cho ta.”

Rất nhiều Lang Nhân sợ hãi.

Bọn họ không dám nhúc nhích.

Hắc Lang Vương thấy vậy, cắn răng nói: “Ai cướp được Lang Nhân Thánh Vật thì là của người đó.”

Hắn vừa dứt lời, trong đôi mắt tất cả Lang Nhân đều nóng rực lên.

Nếu ai đạt được cái đó, người đó có thể bắt tử bắt diệt, hiệu lệnh toàn bộ Lang Nhân nhất tộc.

Dụ hoặc này ai có thể chịu được?

Cho nên, vô số Lang Nhân triệt để điên cuồng, nhao nhao xông về phía đỉnh núi của Dương Thiên.

Gương mặt tái nhợt của Dương Thiên mang theo nụ cười.

“Trận pháp thứ hai... Khụ khụ, vừa mới bắt đầu.”

Hắn nói xong, đông đảo Lang Nhân đi tới trong phạm vi Thiên Diễn Vô Sinh Trận.

Răng rắc.

Mọi người chỉ nghe thấy một tiếng vang thật lớn, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy mấy đạo lôi điện từ trên bầu trời đánh xuống.

Mỗi một đạo lôi điện hiện ra màu tím, uy lực to lớn.

Trên trăm lang nhân trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

Hắc Lang Vương tận mắt nhìn thấy, con sói một mắt có thực lực ngang bằng hắn, thân thể cường hãn, vậy mà không chống

đờ nổi một đạo thiên lôi.

Dưới núi, mọi người thấy một màn này, sắc mặt đều hoảng sợ.

Bọn họ nghĩ tới trận pháp do tiên nhân bố trí sẽ vô cùng cường đại, nhưng lại không nghĩ rằng sẽ cường đại đến mức này.

Trong khoảng thời gian ngắn, một phần năm Lang Nhân đã chết.

Những lang nhân còn lại vẫn như phát điên xông lên đỉnh núi.

Nhưng lại không có tác dụng gì.

Bởi vì lúc này bọn họ đi tới địa giới Bát Hoang Lục Hợp Luân Hồi Trận.

Trận pháp này khởi động, đông đảo Lang Nhân lại tử thương vô số.

Uy lực ba trận pháp phát ra vượt quá sức tưởng tượng của mọi người.

Cổ Nguyệt chân nhân thấy vậy, sau lưng toát mồ hôi lạnh.

Không hổ là thủ đoạn của tiên nhân.

Dưới chân núi, có một số võ giả cổ vốn nhìn Dương Thiên là một ma bệnh, dám dẫn dắt lang nhân tộc đến đây là không biết sống chết.

Còn có chút cho rằng, cường giả tuyệt thế trên Thái Hồ ngày hôm qua cũng không phải là Dương Thiên, nhưng mà hiện tại thấy được một màn này, ai cũng không có nghi vấn.

Cường giả Tiên Thiên cảnh Bắc Hải kia vốn coi trời bằng vung, nhưng hiện tại sợ tới mức chân cũng mềm nhũn.

Ba đạo trận pháp sánh ngang thiên uy.

Nhân lực cường đại hơn nữa, làm sao có thể mạnh hơn thiên uy?

Hắc Lang Nhân chết rồi.

Chết dưới hỏa diễm thiêu đốt trong trận pháp.

Trong khoảng thời gian ngắn, hơn hai ngàn người sói đã chết gần nửa.

Trên toàn bộ Thánh Phong sơn, hài cốt chất chồng, máu tươi đã nhuộm đỏ cả ngọn núi.

Trong sân tràn ngập máu tanh, sát khí ngút trời, vô cùng thảm thiết.

Những Lang Nhân kia rốt cục đều sợ hãi.

Bọn họ phát hiện, bọn họ vĩnh viễn không đến được đỉnh núi.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, nhất định sẽ chết hết toàn bộ.

Sau khi Hắc Lang Vương chết, đông đảo lang nhân long vô thủ, muốn tứ tán thoát đi.

Thánh vật và sinh mệnh mà nói, bọn họ lựa chọn cái sau.

Nhưng khi lang nhân còn sót lại muốn lao xuống núi, lại bị một tầng màn sáng ngăn trở.

Ba chỗ trận pháp, tập hợp Mê Huyền Trận, khôn trận, cùng với sát trận.

Tiến vào trận pháp, trừ phi là chết, nếu không tuyệt đối không ra được.

Dương Thiên thấy một màn này, cười yếu ớt.

Hắn rốt cục chém giết đám súc sinh này.

Phập!

Lúc này, khoảnh khắc tâm thần thả lỏng, Dương Thiên rốt cuộc cũng không chịu nổi nữa, chậm rãi ngã xuống.

Trong vòng một canh giờ, tất cả người sói đều đã chết, không có một thi thể nào hoàn chỉnh.

Khi Cổ Nguyệt chân nhân nhìn thấy Dương Thiên ngã xuống, kinh hô một tiếng, hắn vốn muốn tiến lên, nhưng lại bị người gắt gao ngăn cản.

“Cổ Nguyệt chân nhân không thể, trận pháp này quá lợi hại, cho dù ngươi đi vào cũng tuyệt đối không thể sống sót.”

Cổ Nguyệt chân nhân đỏ mắt.

Chẳng lẽ thiếu niên trước đó cũng định đồng quy vu tận với Lang Nhân tộc?

Một trận chiến này, tuy rằng diệt sát tất cả Lang Nhân, nhưng cũng quá mức thảm thiết.

Trái tim của mọi người đều thất lại.

Con người Dương Thiên dần dần tối sầm.

Hắn đã hao hết tất cả thọ nguyên, tiên nguyên.

Bây giờ dầu hết, đèn tắt!

Ở xa ngoài mây trăm dặm, Dương Tuyết phù một tiếng phun ra một ngụm máu tươi.

Nàng và Dương Thiên huyết mạch tương liên, hơn nữa lại có ba giọt tiên linh chi huyết làm môi giới, nàng có thể cảm nhận rõ ràng sinh cơ của Dương Thiên đang biến mất.

“Người không thể chết được!”

Dương Tuyết bị thương kêu lên một tiếng, huyết lệ đều chảy xuống.

Dường như cảm ứng được, trên Thánh Phong Sơn, đôi mắt khép kín của Dương Thiên chậm rãi mở ra lần nữa.

Hắn vốn đã biến mất toàn bộ sinh cơ, nhưng bây giờ lại mơ hồ cảm giác có sinh cơ yếu ớt tràn vào trong thân thể hắn.

Dương Thiên nghi ngờ, sức sống yếu ớt này đến từ đâu?

Hắn nhíu mày minh tưởng, hồi lâu sau rốt cuộc rõ ràng.

Ngày hôm qua lúc hắn nhập ma, từng vận dụng một quyền trực cổ.

Trên quyền trực có phương pháp thiêu đốt thọ nguyên đổi lấy lực lượng.

Hiện nay, dường như chính là năng lượng thần bí trên quyền trực cổ kia đang hấp thu sinh cơ.

Mà sinh cơ yếu ớt này toàn bộ đều đến từ trên người mấy ngàn lang nhân bị hắn chém giết này.

Sinh cơ của bọn họ bị tước đoạt, sau đó toàn bộ dừng lại ở trong phiên thiên địa này.

Dương Thiên lại niệm chú ngữ, tất cả sinh cơ đều bị dẫn tới.

Trong đôi mắt hắn hiện lên vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Phá rồi lại lập.

Trên quyền trục cổ này tuy là công pháp nhập ma, nhưng bên trong có một tàn quyền, tên là Thôn Thiên Quyết.

Công pháp này bá đạo vô song, không chỉ có thể thôn phệ linh khí, còn có thể thôn phệ sinh cơ.

Nếu không thành tiên được, vậy thì thành ma!

Dương Thiên không chút do dự lựa chọn, bàn tay hấn ấn lên, dần dần hiện lên tàn ảnh.

Hấn khẽ quát một tiếng.

“Thôn Thiên!”

Trong nháy mắt, tất cả Lang nhân bị chém giết trên toàn bộ Thánh Phong sơn đều bị sinh cơ sắp tiêu tán tụt lại.

Bầu trời bị huyết sắc nhiễm nhẹ,

Không chỉ có thế, mọi người kinh hãi phát hiện, toàn bộ hoa cỏ trên núi toàn bộ khô héo.

Sinh cơ của bọn chúng cũng bị thôn tính.

Vốn là một mảnh xanh biếc, nhưng hiện tại lại trong chớp mắt khô héo.

“Đây rốt cuộc là công pháp gì?”

“Ông trời ơi, vị trên đỉnh núi kia, thật là tiên?”

“Quá kinh khủng.”

Mọi người dưới Thánh Phong sơn hoảng sợ không thôi, liên tục lui về phía sau.

Bọn họ chỉ cảm thấy sinh cơ của bản thân giống như bị rút ra.

Không khỏi càng thêm hoảng sợ.

Trên bầu trời, huyết sắc bị quấy nhiễu, giống như phát sinh cơn lốc.

Thiếu niên khoanh chân ngồi ở trung ương, không ngừng dựa vào Thôn Thiên Quyết để hấp thu sinh cơ.

Nếu như thành công, hấn có thể một lần nữa bổ sung lại tuổi thọ bị thiêu đốt.

Côn Luân, trên một đỉnh núi.

Một lão nhân tóc trắng râu trắng áo bào trắng ngạo nghễ mà đứng.

Hắn chấp hai tay sau lưng, đứng ở nơi đó đã không biết bao lâu.

Có lẽ là một ngày, có lẽ là một tháng, thậm chí là một năm.

Cả người hắn giống như dung hợp với ngọn núi kia, tuy hai mà một.

Dường như cảm nhận được cái gì, đôi mắt đang nhắm chặt của hắn đột nhiên mở ra.

Ánh mắt nhìn về phía nam.

“Là ai đang làm hành động nghịch thiên?”

Giọng nói của hắn uy nghiêm như đế vương, khiến người ta có loại xúc động muốn quỳ lạy dưới chân hắn.

Ở một chỗ khác, trong khe núi, một vị lão nhân khoanh chân hư không, ánh mắt đột nhiên mở ra, bấm ngón tay tính toán, lập tức thay đổi sắc mặt.

“Là ai che chắn thiên cơ?”

Còn có một con sông nhỏ thanh u, một vị lão nhân mặc áo gai cầm cốc giống như đang trồng trọt, bên cạnh có một căn nhà gỗ có vẻ vô cùng ấm áp.

Tay hắn bấm pháp quyết vẫy xuống mặt đất.

Chỉ thấy tất cả hạt giống vừa mới gieo trên mặt đất đều chậm rãi mọc ra mầm xanh.

Hắn lắc đầu.

“Thôn phệ sinh cơ? Ha ha, thú vị thú vị!”

Thánh Phong sơn.

Mọi người ở chân núi trên mặt đã kinh hãi biến sắc.

Bởi vì bọn họ phát hiện, trong phạm vi trăm dặm, đã hoàn toàn không có sinh cơ.

“Đây là muốn làm gì?”

“Hoa cỏ cây cối, núi non dòng suối sinh cơ đều bị rút ra, thật là bạo tay.”

“Chẳng lẽ hãn muốn mượn sinh cơ này, bạch nhật phi thăng?”

Tất cả mọi người kinh hãi không thôi.

Mà lúc này, con người Dương Thiên chợt mở ra.

“Nuốt!”

Một chữ có thể chấn nhiếp thiên địa.

Trên trời cao, huyết vụ chuyển động bắn ra một cột sáng màu đỏ, bao phủ thiếu niên vào trong đó.

Dương Thiên chỉ cảm thấy, tứ chi bách hải đã được tẩy lễ, một cỗ sinh cơ không ngừng chui vào trong thân thể của hãn.

Trái tim của hãn lại bắt đầu đập mạnh.

Con người đục ngầu của hãn bắt đầu trở nên đen kịt thanh minh.

Nếp nhăn trên da hãn chậm rãi biến mất, đã xuất hiện ánh sáng long lẫy.

Mái tóc bạc của hãn trở nên đen sì như mực.

Khí tức của hãn cũng dần dần tràn đầy lên.

Không chỉ có như thế, Dương Thiên cảm giác cảnh giới vốn dĩ hãn rơi vào bình cảnh, lúc này xuất hiện sự buông lỏng.

Bàn tay hãn kết ấn lại một lần nữa biến động, phần nộ quát một tiếng: “Luyện Thần Phản Hư, phá!”

Trong nháy mắt, tất cả năng lượng trên trời cao đều bị thôn phệ.

Mà đồng thời, tiên nguyên trong cơ thể Dương Thiên cũng giống như hồng thủy, bắt đầu trùng kích vào tấm bình phong yếu ớt ở đan điền.

“Rắc rắc!”

Bình chương vỡ vụn.

Luyện Thần Phản Hư cảnh thành!

Lúc đột phá phát ra năng lượng, như sóng nước nhộn nhạo ra ngoài, cơ hồ phá hủy hết thảy...

Chương 632 - Luyện Thần Phản Hư.

Toàn bộ Thánh Phong son theo tiếng mà đứt đoạn.

Nó không bị hủy ở trên trận pháp, mà là hủy ở trên đột phá của thiếu niên.

Trong khoảng thời gian ngắn, trên người thiếu niên tỏa ra hào quang vạn trượng, xung quanh hình như có từng trận tiên âm.

Một cỗ linh khí dư thừa từ trên bầu trời rơi xuống, dẫn tới đám người sợ hãi thán phục không thôi.

Đây là dấu hiệu muốn thành tiên thật.

Luyện Thần Phản Hư mới là bước vào cảnh giới tiên.

Có thể ngự kiếm mà đi, nhưng một thuật trăm vạn dặm non sông, có thể lên trời xuống đất không gì không làm được.

Hơn nữa, mấu chốt nhất là tầng thứ ba Thất Thái Linh Lung cũng mở ra.

Một ngọn núi cao ba thước, không chịu trói buộc vọt ra.

Đây là linh khí của Dương Thiên, có linh thức.

Nó bị nhốt trong tháp Thất Thái Linh Lung quá lâu, cho nên sau khi phong ấn trong tháp Linh Lung được giải trừ, nó liền chạy ra ngoài.

Sau khi đi ra, không ngừng bay lượn trên không trung, phát ra tiếng kiếm ngân thanh thúy.

Mọi người dưới núi nào từng thấy thần binh cấp bậc này? Cho nên con mắt sáng lên, kinh hô đây là tiên khí.

Lực lượng lâu rồi không gặp rốt cục khôi phục, Dương Thiên ngửa mặt lên trời hét dài, kinh động thiên địa.

Một bộ tiên bào màu trắng trên người, tóc dài đen nhánh vũ động, gió xanh ba thước vờn quanh thân hắn.

Ánh mắt lạnh nhạt mang theo lạnh lẽo kia, như nước như ánh trăng. Siêu phàm mà cao ngạo, lạnh lẽo mà đậm mực, ôn nhuận như ngọc, tiên tư tú dật, cô lãnh xuất trần, mắt roi tinh thần, phong thái phiêu phiêu tuyệt thế.

Trên người hắn, tản ra tiên linh khí, hơn nữa cũng mang theo một tia ma khí.

Hai thứ trộn lẫn vào nhau, vừa chính vừa tà!

Trong đan điền của hắn, đồng thời vận chuyển hai loại pháp quyết.

Đạo Thiên Địa Tạo Hóa Quyết, Thôn Thiên Thuật!

Bay trên không trung, hiển nhiên chính là tiên.

Mọi người đều quỳ lạy thuyết phục.

Dương Thiên cầm Tam Xích Thanh Phong, trong ánh mắt mang theo mỉm cười.

“Bạn cũ, đã lâu không gặp!”

Trường kiếm màu xanh này là thanh linh binh đầu tiên hắn có được linh thức.

Tên là Lạc Ngân!

Dùng thiên ngoại vân thạch chế tạo, không gì không phá, kiếm hồn của hắn là tự chủ hình thành, giống như hài đồng bảy tám tuổi, ưa thích chơi đùa.

Nghe thấy giọng nói của Dương Thiên, Lạc Ngân Kiếm phát ra tiếng kiếm ngâm trong trẻo, có vẻ vô cùng thân thiết với Dương Thiên.

Dương Thiên thi triển kiếm quyết, khẽ quát một tiếng.

“Ngự Kiếm Thuật!”

Dứt lời, Lạc Ngân Kiếm trôi nổi trên không trung, Dương Thiên bước chân nhẹ nhàng, giẫm lên thân kiếm hóa thành một đạo lưu quang, xông thẳng tới chân trời.

Cổ Nguyệt chân nhân thấy cảnh này, lần nữa lộ vẻ khiếp sợ.

Bắc Hải Tiên Thiên Cảnh kia càng là cảm đều thiếu chút nữa rơi xuống.

Người có thể tự do bay lượn trên trời?

Hắn dụi dụi con mắt, chỉ cảm thấy mình xuất hiện ảo giác.

Trong lúc nhất thời, người của cả giới Cổ Võ đều chấn động.

Trong vòng mấy ngày, tất cả tu giả đều biết Hoa Hạ xuất hiện một tiên nhân, có thể ngự không mà đi, bay thẳng chín vạn dặm.

Tất cả mọi người mộ danh, nhao nhao tiến về Thánh Phong sơn.

Có người phát hiện mấy ngàn trận pháp nhỏ trong ba chỗ trận pháp không trọn vẹn này, trở thành tài nguyên mà các đại thế gia cướp đoạt.

Có người đồn ngộ trong kiếm quang, đột phá cảnh giới.

Có người dưới linh khí dồi dào này tu vi tăng vọt.

Vô số người đến đây tìm kiếm tung tích của Dương Thiên, chiêm ngưỡng phong thái tiên nhân, nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Tiên nhân kia giống như là biến mất trong hư không.

Có người suy đoán mình đã phi thăng.

Cũng có người suy đoán hắn đi thế ngoại đào nguyên, rời xa trần thế ồn ào náo động.

Cũng có người nói là gặp qua hắn trên một ngọn núi đơn độc, nhưng mà lúc đám người đi, lại không hề có tung tích.

Dù sao tiên nhân đã rời khỏi tầm mắt của mọi người, không có dấu vết để tìm kiếm.

Tất cả mọi chuyện nhao nhao đặt một dấu chấm tròn.

Người của Lãnh Sự quán nước Mỹ vốn kêu gào chính phủ giao ra tên hung thủ sát hại bọn họ.

Nhưng mà, sau khi nghe được người kia đúng là tiên nhân ngàn năm không ra một vị ở Hoa Hạ, lập tức tịt ngòi.

Nhất là nghe được Tiên Nhân diệt toàn bộ Lang Nhân nhất tộc, bị dọa đến mặt đều tái rồi, đại môn lãnh sự quán đều đóng chặt, ai cũng không dám ra khỏi cửa, chỉ là hoảng sợ sống qua ngày.

Chuyện Lang Nhân diệt tộc, tự nhiên là không gạt được những quốc gia phương tây kia.

Khi những Hấp Huyết Quỷ cùng với những người biến dị khác nghe được một vị Tiên Nhân Đông Phương chém giết Lang Nhân nhất tộc, ngoại trừ rung động, còn là rung động.

Tất cả mọi người hoảng sợ.

Dù sao nếu trêu chọc tên diệt tộc cuồng ma này, lỡ như bọn họ bị diệt tộc, vậy biết tìm ai nói lý đây?

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ phương Đông, triệt để thành cấm khu của cao thủ của tất cả quốc gia.

Ít nhất hiện tại đã có vị này chân nhiếp, không một ai dám lỗ mãng ở đây.

Cổ võ giả trong nước tự nhiên là cảm thấy vô cùng tự hào, không ngừng suy đoán tìm hiểu thân phận của tiên nhân.

Nhưng dường như tất cả manh mối đều bị một thế lực che giấu, ai cũng không tìm được.

Mọi người bên ngoài giống như là phát điên đi tìm, mà giờ khắc này Dương Thiên lại trải qua cuộc sống cơm đến há mồm.

Tỷ tỷ Dương Tuyết vốn ngạo kiều mười phần, giờ phút này giống như một tiểu nha hoàn, hầu hạ hần rất tốt.

Thậm chí ngay cả cơm nàng cũng cho ăn.

Như vậy Dương Thiên có chút bất đắc dĩ.

Tuy nhiên Dương Thiên cũng hiểu tâm tình của Dương Tuyết lúc này.

Kiếp trước khi biết được Dương Tuyết mắc bệnh nan y, Dương Thiên cũng chiều cố nàng như vậy, khi đó Dương Thiên thật sự sợ mất đi nàng.

Nghĩ đến, hiện tại nàng cũng có ý nghĩ này.

Trải qua sinh tử Dương Thiên cũng coi nhẹ rất nhiều.

Hắn cảm giác đã đến lúc trải qua một chút thời gian bình thường.

Mà trùng hợp lúc này Bắc đại học phủ cũng đến thời gian khai giảng.

Dương Thiên dự định đi tới kinh thành.

Dù sao sổ sách của kinh thành Dương gia Lý gia cũng nên tính toán một chút.

Hắn che giấu thân phận tiên nhân, địa giới Giang Nam vẫn giao cho Mạc Tà chương quản, hắn không hỏi đến nữa.

Về phần địa giới Tây Nam, Dương Thiên ra lệnh, tất cả đại lão Tây Nam tề tụ.

Dương Thiên để cho Vương Liệt đột phá đến Tông Sư cảnh đứng dậy, để hắn chương quản Tây Nam.

Mệnh lệnh của hắn, không ai không phục.

Vương Liệt tự nhiên vô cùng mừng rỡ, biểu thị sẽ thay hắn quản lý nơi này thật tốt.

Đối với những chuyện này, Dương Thiên đã không quan tâm.

Hắn đi Giang Thành một chuyến, gặp được Vương Tĩnh Thần đã lâu không gặp.

Cô gái không biết trong khoảng thời gian này Dương Thiên đã trải qua những gì.

Sau khi nàng gặp được Dương Thiên, đầu tiên là khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy mừng rỡ, đang muốn nhào vào trong ngực hắn, lại ngạo kiều quay đầu đi chỗ khác, trong đôi mắt đẹp mang theo một tầng hơi nước, ủy khuất vĩnh cái miệng nhỏ nhắn, đều có thể treo lên một cái bình.

“Người cũng không tới tìm ta, có phải không cần ta hay không?”

Dương Thiên cười cười, nâng gương mặt tinh xảo của thiếu nữ lên, cúi đầu hôn lên đôi môi trắng mịn của nàng.

Thật lâu sau, môi đã tách.

Hắn cười cười, sờ sờ cái mũi ngọc tinh xảo vênh cao của nữ hài kia nói: “Người đáng yêu như vậy, ta làm sao nữ không cần người!”

Lúc này nữ hài mới nín khóc mỉm cười, cảm thấy mỹ mãn nằm trong ngực thiếu niên, tham lam hô hấp lấy khí tức siêu phàm thoát tục trên người hắn.

Dương Thiên vuốt mái tóc mềm mại như thác nước của thiếu nữ, mùi thơm cơ thể tươi mát trên người nàng khiến người ta say mê.

“Có muốn xem chân trời góc biển là như thế nào không?”

Giọng Dương Thiên bình tĩnh hỏi một câu.

“Cái gì?”

Cô gái ngẩn người, mơ hồ chớp chớp đôi mắt đẹp.

Nhưng mà, không đợi nàng kịp phản ứng, mũi chân Dương Thiên điểm nhẹ mặt đất nhảy lên.

Vương Tĩnh Thần đột nhiên cảm thấy cả người thoát khỏi mặt đất, sợ tới mức hét lên một tiếng, bảo vệ Dương Thiên thật chặt.

“Ngự Kiếm Thuật!”

Thiếu niên quát một tiếng, sau đó, chỉ thấy một đạo thanh mang chọt xuất hiện.

Mũi chân Dương Thiên điểm lên Lạc Ngân Kiếm, bay về phía bầu trời.

Cô gái trong ngực còn thét chói tai, bả vai gầy yếu sợ tới mức run lẩy bẩy, ôm chặt Dương Thiên gần như đã siết nghẹt thở, hơn nữa khuôn mặt xinh đẹp chôn ở trong ngực Dương Thiên, lá gan rất nhỏ.

Dương Thiên cười cười, nhẹ giọng nói bên tai nàng: “Không phải người đã từng nói muốn ta đưa người bay sao? Sao nào? Bây giờ sợ rồi à?”

???

Vương Tĩnh Thần nghe vậy vẫn nắm chặt quần áo Dương Thiên, cẩn thận mở hai mắt ra.

Nhưng khi nhìn thấy khoảng cách mặt đất càng ngày càng xa, cô gái bị dọa đến hoa dung thất sắc, lập tức sợ tới mức khóc lên.

Dương Thiên có chút trợn tròn mắt, vội vàng cười an ủi: “Không sao không cần sợ, có ta ở đây!”

Thanh âm của hắn giống như là có ma lực, bả vai run rẩy của cô gái cũng dần dần ngừng lại.

Nàng cẩn thận từng li từng tí ló đầu ra nhìn thoáng qua, giờ phút này bọn họ đang xuyên qua đám mây trắng noãn như bông, không thể tưởng tượng nổi, thật không thể tưởng tượng nổi.

Nàng thật sự đang bay.

Vương Tĩnh Thần nhìn thoáng qua dưới chân, chỉ thấy dưới chân hai người giẫm lên một thanh trường kiếm màu xanh.

Trên thân kiếm có hoa văn phong cách cổ xưa, kéo theo một đạo lưu quang, không ngừng bay về phía chân trời.

“Trời ạ, ta... không phải ta đang nằm mơ chứ?”

Nhìn trời xanh mây trắng trên bầu trời, trên gương mặt xinh đẹp của Vương Tĩnh Thần mang theo vẻ hưng phấn.

Dương Thiên nhéo nhéo khuôn mặt xinh đẹp của cô gái, cười nói: “Đau không?”

Vương Tĩnh Thần ại nha một tiếng, sau đó cũng giống Dương Thiên hừ nhẹ nói: “Đáng ghét.”

Dương Thiên cười nói: “Sợ sao?”

Nữ hài cong đôi mắt đẹp lộ ra hàm răng trắng noãn lác đầu nói: “Có người ta cái gì cũng không sợ.”

Nói xong lời này, nàng tò mò đánh giá Dương Thiên, giống như một lần nữa nhận thức Dương Thiên, kinh nghi hỏi: “Trời ạ, sao người lại biết bay vậy?”

Dương Thiên Kiếm nhướng mày cười nói: “Ta từng nói với người, cho ta thời gian ta sẽ mang người bay lên trời!”

“Ừm ừm!”

Nữ hài hưng phấn không thôi, gật đầu nói: “Tiểu Thần tin tưởng ngươi.”

Dương Thiên cười ha hả nói: “Nhưng lúc trước ngươi không nói như vậy.”

Vương Tĩnh Thần đỏ mặt, nổi giận nói: “Đáng ghét, ngươi không được chê cười ta!”

Chương 633 - Tân sinh nhập học.

Lúc này đã là hoàng hôn, ánh nắng chiều nhu màu.

Phía dưới là địa phương giao nhau giữa núi và biển.

Dương Thiên và Vương Tĩnh Thần ngồi trên Lạc Ngân Linh Kiếm.

Nữ hài đang đưa đùi ngọc, trên mặt mang theo nụ cười hạnh phúc rúc vào trong ngực thiếu niên nhìn cảnh sắc trước mắt.

“Nơi này chính là chân trời góc biển sao?”

Ánh mắt Dương Thiên bình tĩnh nhìn cảnh sắc trước mắt, nhẹ giọng hỏi: “Thế nào, có đẹp không?”

“Đương nhiên!”

Thiếu nữ mở to đôi mắt xinh đẹp, lộ ra vẻ vô cùng vui vẻ.

“Con thích là tốt rồi!” Dương Thiên cũng cười cười.

Rốt cuộc có thể ngự kiếm phi hành, trong lòng của hắn đồng dạng xúc động, phảng phất trở lại Huyền Thiên đại lục ngao du chân trời.

Vương Tĩnh Thần lắc lư thật lâu trước mắt Dương Thiên, lúc này Dương Thiên mới hồi phục tinh thần lại, cười hỏi: “Làm sao vậy?”

Cô gái có chút nghi hoặc nói: “Nghĩ gì?”

Dương Thiên bật cười nói: “Không có gì, chỉ là cảm giác giống như đang nằm mơ.”

Kiếp này quá không chân thực.

Dương Thiên Chân có chút sợ những thứ này chỉ là giấc mộng Nam Kha, sau khi tỉnh lại vẫn đang chém giết với những tiên nhân chân chính ở Huyền Thiên đại lục!

Hắn đã chán ghét những chuyện này rồi.

Vương Tĩnh Thần nghe vậy, gương mặt xinh đẹp mang theo nụ cười giảo hoạt, sau đó vươn ngón tay ngọc thon dài nhéo nhéo mặt Dương Thiên cười nói: “Đau hay không đau, ha ha, đau thì không phải nằm mơ, vừa rồi ngươi khi dễ ta, hiện tại đổi lại ta tới khi dễ ngươi.”

Dương Thiên cười nói: “Ba ngày không đánh, ngươi muốn lên nhà bóc lột sao?”

Vương Tĩnh Thần ngạo nghễ hừ nói: “Ngươi dám!”

Trên mặt Dương Thiên mang theo ý cười, gãi ngứa của cô gái, khiến nàng yêu kiều cầu xin tha thứ.

Ba ngày sau, là ngày tân sinh nhập học.

Bắc Đại Học phủ.

Chỗ tân sinh ghi danh, một cô gái xinh đẹp ngồi trước người Dương Thiên cầm bút viết lên tờ đơn.

Nàng có dung mạo tuyệt mỹ, mái tóc đen như tơ lụa phát phơ theo gió, lông mày phượng dài nhỏ, đôi mắt như sao, mũi ngọc tinh xảo, má phấn hơi ửng, môi son như nước, chỉ có điều gương mặt trái xoan hoàn mỹ không tỳ vết kia lại mang theo một chút lãnh ý.

Bởi vì dung nhan của nàng xuất sắc, cho nên rất nhiều tân sinh ở đây đều si mê nhìn nàng.

Đằng sau Dương Thiên còn xếp một hàng người rất dài.

“Chọn chuyên nghiệp gì?”

Đôi mắt đẹp của Lãnh Sương Nhi nhìn Dương Thiên hỏi một câu, thanh âm vô cùng lạnh lùng, nhưng lại rất êm tai.

“Hệ Khảo Cổ!”

Hắn có hai phần tào bả đồ của Nguyên triều, nhìn chung lịch sử Hoa Hạ, thậm chí lịch sử thế giới, tào bả đồ này

tuyệt đối thuộc về hàng ngũ đứng đầu.

Nguyên triều từng bắt đi bảo tàng của mấy chục quốc gia, giá trị của nó khó có thể đánh giá.

Cho nên, hần lựa chọn hệ khảo cổ chính là vì đến lúc đó đi Thẩm gia Bắc Hải, đem hai khối tàng bảo đồ còn lại lấy tới tay.

Đây cũng là chuyện trước mắt hần cảm thấy hứng thú nhất, những chuyên ngành khác đối với hần mà nói không có tác dụng gì.

Hần nghĩ như vậy, nhưng Lãnh Sương Nhi trước mắt nghe được Dương Thiên lựa chọn hệ khảo cổ lại nhúu đôi mi thanh tú.

Mọi người chung quanh nghe vậy, cũng tràn đầy vẻ khinh bỉ.

Một tên béo khinh thường liếc mắt nhìn Dương Thiên nói: “Tiểu tử này là ai vậy, có phải là dính vào học tử lạnh rồi hay không?”

Một người gầy khác cũng là mặt mũi tràn đầy im lặng nói: “Hôm nay cái này đều là thứ mấy rồi, còn có thể hay không muốn chút mặt mũi.”

“Đúng vậy đúng vậy!” Một người cao lớn khinh bỉ nói: “Muốn theo đuổi Lãnh học tử mà dùng loại phương pháp này, hừ, sớm đã có người đụng đầu rơi máu chảy rồi.”

Dương Thiên nghe những lời này, cau mày có chút ngậm ngẫn cả người.

Tình huống gì? Hần chỉ chọn chuyên nghiệp một chút, tại sao lại thành công địch?

Đôi mắt đẹp của Lãnh Sương Nhi có chút lạnh như băng nói: “Học đệ, ta khuyên ngươi vẫn là đừng phí tâm tư ở trên người ta.”

???

Dương Thiên không hiểu ra sao!

Ai có thể giải thích cho hần một chút tình huống như thế nào?

Đừng có hao tâm tổn trí trên người nàng ta chứ? Phí tâm tư làm gì? Chẳng lẽ nữ hài xinh đẹp trước mắt này chỉ vì liếc nhìn nàng ta một cái mà nhận định mình thích nàng ta thôi sao?

Dương Thiên ánh mắt bình tĩnh mở miệng nói: “Cô nương, có phải cô hiểu lầm cái gì rồi không?”

“Hiểu lầm?”

Trên gương mặt xinh đẹp của Lãnh Sương Nhi càng thêm lạnh lẽo.

Giọng nói của nàng có chút lạnh lùng nói: “Hiểu lầm cái gì? Chẳng lẽ ngươi không phải vì theo đuổi ta, mới lựa chọn hệ khảo cổ?”

Dương Thiên:.....

Hắn phát hiện không thể giao lưu với cô gái này một cách bình thường.

“Ngươi cũng đang hệ khảo cổ?”

Đối với Dương Thiên này có chút ngoài ý muốn, dù sao hệ khảo cổ là chuyên nghiệp tương đối khô khan, cô gái xinh đẹp trước mắt này làm sao lại lựa chọn chuyên nghiệp tương đối ít được chú ý này?

Hắn vừa nói xong câu này, mọi người vây xem lập tức cười ha hả.

“Ông trời ơi, cười chết người a, tiểu tử này giả bộ thật giống a.”

Mọi người ôm bụng nở nụ cười.

“Chẳng lẽ hắn không phải hỏi thăm rõ ràng Lãnh học tử là hệ khảo cổ, sau đó vì tiếp cận Lãnh học tử mới lựa chọn chuyên nghiệp này sao?”

“Ha ha, Lãnh học tử nổi danh là có gai hoa hồng, mấy người trước đó hỏi thăm về chuyên ngành của Lãnh học tử, muốn lựa chọn hệ khảo cổ đều có kết cục thê thảm.”

“Nhìn dáng vẻ của hắn như không biết gì cả, hắn nên chọn hệ biểu diễn của Bắc Ảnh.”

Nghe được lời nói của mọi người, Dương Thiên lúc này mới mơ hồ biết được một ít tình huống.

Lãnh Sương Nhi nhú mày nhìn Dương Thiên nói: “Đừng lãng phí thời gian của ta, nhanh nói ra chuyên môn mà ngươi muốn chọn đi.”

“Khảo cổ!”

Dương Thiên đậm mặt mở miệng.

Bốp!

Lãnh Sương Nhi vỗ bút cacbon lên trên mặt bàn, đôi mắt đẹp lạnh như băng nói: “Ngươi muốn tìm chuyện gì? Ta đã nói, ngươi không có bất kỳ cơ hội nào theo đuổi ta.”

Mấy tân sinh trước biết nàng đang khảo cổ, không ngừng tìm việc, nàng đã rất phiền chán, bây giờ gặp phải nhân vật khó chơi Dương Thiên này, nàng lập tức nổi giận.

Lúc này tất cả mọi người đều vui sướng khi người gặp họa nhìn Dương Thiên, muốn nhìn xem hắn sẽ kết thúc như thế nào.

Nhưng mà, đã thấy thiếu niên mặt đậm mặt mở miệng nói: “Ai cho ngươi tự tin nói ta theo đuổi ngươi?”

“Cái gì?”

Lãnh Sương Nhi ngây ngẩn cả người.

Không chỉ có nàng, mọi người cũng đều một mặt ngu ngơ.

“Hắn không phải có ý tứ với Lãnh học tử sao? Hiện tại lại dám khuyến khích học tử? Hắn không sợ chọc giận Lãnh học tử sau đó Lãnh học tử không để ý tới hắn sao?”

“Ngọa tào, tiểu tử này điên rồi a, vậy mà dùng loại phương thức này khiến cho Lãnh học tử chú ý.”

“Ngông cuồng, đối với Lãnh học tử lại ngông cuồng như vậy, tân sinh này là điên thật a.”

Mọi người cười ha ha, cho rằng Dương Thiên nói như vậy vẫn gây nên sự chú ý của Lãnh Sương Nhi.

Dương Thiên nghe vậy trên trán lộ ra một tia hắc tuyến.

Lãnh Sương Nhi lập tức đứng dậy, khẽ nói: “Người thật sự muốn gây chuyện sao?”

Dương Thiên hờ hững nói: “Người luôn tìm việc là người, muốn tìm cảm giác ưu việt từ chỗ người khác, ta không có thời gian đông dài với người, có thể làm thì làm, không làm được thì thay người cho ta.”

Mọi người:...

Cầm của bọn họ suýt chút nữa đã rớt xuống.

Phương pháp như vậy xác định có thể đuổi theo muội tử?

Lãnh Sương Nhi cắn răng, sắc mặt lúc trắng lúc xanh.

Cuối cùng hấn tức giận hừ một tiếng nói: “Được, ta làm cho người.”

Nói xong, ở cột Dương Thiên kia lấp vào hệ khảo cổ.

Lần này hệ khảo cổ lựa chọn cho đến nay, chỉ có Dương Thiên, điều này cũng đủ để thấy môn học này rốt cuộc có bao nhiêu ít lưu ý.

Đến lúc đó, có hấn hồi hận.

Xử lý xong Dương Thiên ký tên lên.

Mà vừa lúc đó, đột nhiên trong đám người truyền đến một trận rối loạn.

“Đờ mờ, khuynh thế dung nhan.”

“Trời ạ, năm nay sao giá trị nhan sắc của một cô gái mới sinh lại cao như vậy?”

“Cô bé này bao cái hệ gì? Ta muốn đi.”

“Cùng đi, cùng đi, ha ha ha, dựa vào vẻ ngoài xuất sắc như ta, nhất định có thể hấp dẫn...”

Người nọ nói đến cô gái xinh đẹp kia đi tới bên Dương Thiên, giọng nói dịu dàng hỏi: “Dương Thiên, sao người còn chưa làm xong, đã giữa trưa rồi, ta đói bụng rồi.”

Dương Thiên có thể nghe rõ ràng âm thanh tan nát cõi lòng của tất cả mọi người.

“Mẹ kiếp, tình huống gì vậy? Muội tử lại có bạn trai rồi?”

“Trời ạ, không phải chứ, rau cải trắng trong veo như nước.”

“Quả thực không có thiên lý a.”

Dương Thiên thấy cô gái kia mỉm cười giảo hoạt, đương nhiên biết Vương Tĩnh Thần là nhìn thấy hắn xảy ra chút chuyện ở chỗ này, cho nên mới đến cho hắn mặt mũi.

Đối với chuyện này, hắn cười cười, ánh mắt nhìn về phía Lãnh Sương Nhi nói: “Học tử, có cần để bạn gái ta chào hỏi người một tiếng không?”

Luận dung mạo, Vương Tĩnh Thần không thua bất luận kẻ nào.

Luận dáng người, dáng người duyên dáng yêu kiều động lòng người của nàng tuyệt đối chiếm ưu thế.

Luận khí chất, loại khí chất dịu dàng thực nữ trên người nữ hài, tuyệt đối che đậy khí tức băng lãnh trên người Lãnh Sương Nhi.

Tất cả mọi người đều không ngốc, Dương Thiên nói câu này là có ý gì, tất cả mọi người đều biết rõ.

Về phần Lãnh Sương Nhi, tuy rằng đã biết hiểu lầm Dương Thiên, nhưng gặp loại khiêu khích này, là một nữ hài cũng không thể nhịn.

“Người.....”

Nàng đang muốn nổi giận, mà lúc này Dương Thiên đã sớm mang theo cô gái dung nhan tuyệt mỹ không kém chút nào kia xoay người rời đi.

Lãnh Sương Nhi tức đến mức mặt mày xanh mét, răng rắc một tiếng, nắm chặt cán bút.

Lúc này ánh mắt mọi người nhìn bóng lưng Dương Thiên rời đi, vẻ mặt thán phục nói: “Lãnh học tử cũng dám trêu, nàng ta là biết võ thuật đó.”

“Vừa rồi những tân sinh cố tình gây sự kia đều bị đánh một trận, thiếu niên này vậy mà không bị đánh, thật sự là may mắn a.”

“Ha ha ha, tiểu tử kia tên là gì nhỉ? Dám trêu Lãnh học tử, chẳng lẽ có lai lịch gì?”

“Hình như gọi là Dương Thiên, có thể có cái gì đến...”

Người này còn chưa nói xong, chỉ thấy một tên mập mập a một tiếng kinh hô lên.

Chương 634 - Trên đường gặp cố nhân.

Mọi người bên cạnh tên mập kia giật nảy mình, sau đó mặt mũi tràn đầy im lặng nói: "Ngạc nhiên cái gì? Dọa chết người ta."

Tên béo kia nghe thấy tên của Dương Thiên dường như vô cùng kích động, hấn run rẩy chỉ vào bóng lưng rời đi của Dương Thiên nói: “Hấn... hấn...”

Mập mập kích động đến mức nói không ra lời, dưới tình huống mọi người mặt mũi tràn đầy không kiên nhẫn, hấn mới rốt cục nói ra.

“Hấn là người đứng đầu kỳ thi đại học toàn quốc, với thành tích bảy trăm năm mươi điểm, sáu môn đầy điểm được phủ đại học Bắc đặc biệt chiêu mộ vào, hơn nữa nghe nói học bổng hàng năm đều mấy trăm vạn, ông trời ơi, ta vẫn luôn muốn chiêm ngưỡng phong thái của trạng nguyên thi đại học này, hãy thật sùng bái một chút để xin chữ ký, nhưng không ngờ cơ hội tốt như vậy lại bày ra trước mặt ta, ta lại cười nhạo hấn.”

Nói xong, che mặt xấu hổ.

Những người còn lại nghe vậy, bịch một tiếng ngã trên mặt đất, mặt mũi ngã xuống trước.

Lãnh Sương Nhi nghe vậy, trong đôi mắt xinh đẹp cũng mang theo thần sắc không dám tin.

Đây chính là Trạng Nguyên thi đại học đó, Trạng Nguyên của các tỉnh bất kể thi vào trường đại học nào, đi tới đâu đều là tiêu điểm.

Mà Dương Thiên là Trạng Nguyên toàn quốc.

Trong này thậm chí còn có mấy người vì Dương Thiên vào học phủ này, cho nên mới lựa chọn nơi này.

Tin tức này truyền ra ngoài, trong lúc nhất thời, tất cả tân sinh đều chấn động.

Nhất là mấy người trí lực như yêu nghiệt kia.

“Thi đại học Trạng Nguyên lựa chọn hệ gì người giúp ta báo hệ đó.”

“Khảo cổ? Rất tốt, có chút lực khiêu chiến, ta cũng lựa chọn khảo cổ.”

“Tôi sẽ dùng thời gian một năm để hoàn thành tất cả chương trình khảo cổ.”

“Dương Thiên, chờ mong gặp mặt người.”

Trở lại điểm xuất phát, một nữ sinh xinh xắn lạnh lùng đáng yêu sợ hãi nhìn thoáng qua Lãnh Sương Nhi nói: “Tỷ tỷ, ta cũng muốn chọn hệ khảo cổ, nhưng ta không có hứng thú với người, ta sẽ không dây dưa với người.”

Lãnh Sương Nhi nghe vậy mặt cũng thiếu chút nữa tái đi.

Nàng thầm cắn răng ngà, chỉ đẩy sai lầm vừa rồi lên người Dương Thiên, trách hắn không nói rõ ràng, lúc này mới dẫn đến hiểu lầm của mình.

“Chờ xem, tiểu tử thôi, đến hệ khảo cổ, ta sẽ biết nơi đó ai là trời.”

Dương Thiên kéo hành lý của Vương Tĩnh Thần đưa cô đến dưới ký túc xá nữ sinh.

Vốn định đi vào, nhưng mắt của dì quản lý kia đề phòng hắn như đề phòng trộm, điều này khiến Dương Thiên cạn lời.

Cuối cùng, đưa hành lý cho Vương Tĩnh Thần nói: “Xem ra ta không thể đi lên được rồi, người lên trước đi, thuận tiện làm quen với bạn cùng phòng mới của người.”

Ngày đầu tiên khai giảng, Vương Tĩnh Thần cũng có vẻ vô cùng hưng phấn, ừm ừm gật gật đầu, sau đó sôi nổi đi vào ký túc xá nữ sinh.

Dương Thiên rời khỏi ký túc xá nữ sinh, thần thức bao trùm toàn bộ đại học phủ Bắc, dễ dàng tìm được vị trí ký túc xá của mình.

Hắn không khỏi có chút mong đợi.

Bạn cùng phòng mới của hắn giờ phút này hẳn là đến mới đúng.

Dương Thiên đi về phía ký túc xá của mình, nhưng mà, đi được nửa đường lại bị người ta nhéo tai.

Ngay sau đó, một giọng nói dương dương đắc ý truyền đến.

“Tiểu hồn đản, tới nơi này cũng không cho lão nương, ngạch không, lão sư gọi điện thoại, người rất nghịch ngợm a.”

Sau khi Dương Thiên nghe được giọng nói trong trẻo mang theo sự vui sướng này, mí mắt giật giật.

Giọng nói quen thuộc này, không sai được.

Hàn Hương Ngưng!

Hắn quay người nhìn thoáng qua, khóe miệng lập tức co rúm lại.

Quả nhiên là nàng.

Nàng vẫn như trước kia, tổ nhan chỉ lên trời, trên người tản ra mùi thơm cơ thể của Huân Y Thảo, hai tháng không gặp, dung nhan dường như càng thêm xinh đẹp, khí chất cũng được thăng hoa.

Tiểu tử tử này hôm nay mặc một bộ váy liền áo màu đen, dáng người hết sức bốc lửa, bên lá sen trên cổ áo phụ trợ cho nàng kinh diễm, trên quần áo không có bất kỳ trang phục hoa lệ chói mắt, lại làm cho người ta cảm giác tài trí, văn tĩnh như vậy.

Dương nhiên, giờ phút này ở trước mặt nàng không tìm được hai từ này.

Bàn tay thon thon của nàng véo lỗ tai Dương Thiên, không khỏi phân trần nói một vòng, sau đó buông xuống nói: “Hai tháng không động thủ, tay cũng có chút lạnh nhạt rồi, tiểu tử, sau này đến nhà ta ta lại luyện tay một chút.”

Dương Thiên nghe vậy, khước miệng giật giật một cái, quả thực muốn hôn mê bất tỉnh.

Hàn Hương Ngưng cười khúc khích nói: “Xem ngươi bị dọa sợ thế nào, ta cũng chỉ là nói một chút mà thôi.”

Dương Thiên lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, hấn xoa xoa lỗ tai đỏ lên, nói ra từ đáy lòng: “Hàn lão sư, đã lâu không gặp.”

Hàn Hương Ngưng Kiều hừ một tiếng nói: “Ngươi ước gì không thể không gặp ta mới đúng chứ?”

“Sao lại như vậy?”

Dương Thiên vội vàng phủ nhận nói: “Nhưng ta vẫn luôn nhớ ngươi.”

“Ha ha ha, ngươi nghĩ thế nào?”

Hàn Hương Ngưng thoát nhìn vô cùng hưng phấn.

Lúc này, bởi vì dung nhan xuất sắc của Hàn Hương Ngưng, cho nên đã có rất nhiều người vây xem, sắc mặt Dương Thiên xấu hổ, vội vàng nói sang chuyện khác: “Đúng rồi Hàn lão sư, sao ngươi lại ở chỗ này.”

Hàn Hương Ngưng cười ha ha nói: “Ta tốt nghiệp ở đây, ngươi nói xem tại sao ta lại ở chỗ này?”

“Chỉ có ngươi?”

Dương Thiên Thượng từ trên trời giáng xuống tát mặt Hàn Hương Ngưng một cái, thấy thế nào cũng không giống.

Nếu như tốt nghiệp đại học phủ Bắc, làm sao lại đến Giang Thành nho nhỏ phát triển?”

“Thế nào? Tiểu tử ngươi vậy mà xem thường ta?”

Trong nháy mắt, nụ cười của Hàn Hương Ngưng thu liễm, lông mày lá liễu dựng thẳng.

Dương Thiên vội vàng che lỗ tai của mình, Hàn Hương Ngưng thấy vậy, lại cười khúc khích lần nữa.

Đây là có bóng ma tâm lý sao?

Nàng hừ nhẹ nói: “Ta thật sự là tốt nghiệp ở chỗ này, tiểu tử thôi, đừng xem thường người khác.”

Khóe miệng Dương Thiên giật giật, đây không phải là mẩu chột, mẩu chột là lúc này nàng cũng đang khai giảng, nàng nên ở Nhất Trung dạy học mới đúng.

Nhưng mà, hắn còn chưa kịp hỏi, cánh tay ngọc của Hàn Hương Ngưng đã khoác lên vai Dương Thiên, cười nói: “Thất thần làm cái gì, đi, lão sư mời người ăn tiệc lớn, hương vị đồ ăn trong phủ đại học Bắc rất ngon đấy.”

Nói xong, căn bản không quan tâm Dương Thiên có đồng ý hay không, trực tiếp lôi kéo hắn đến nhà ăn.

Dương Thiên thật sự rất muốn nói với tiểu tử tử nhiệt tình này rằng hắn đã ăn rồi.

Nhưng từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc, tiểu tử tử này căn bản không cho hắn cơ hội này.

Chờ đến nhà ăn, Dương Thiên nhìn hai món ăn trước mắt, không khỏi rơi vào trầm tư.

Hầm khoai tây, hầm rau cải trắng.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía Hàn Hương Ngưng có chút lúng túng nói: “Hàn lão sư, không phải người nói là đồ ăn trong nhà ăn này có vị rất tốt sao? Loại tình huống này, người không nên giải thích cho ta sao?”

Hàn Hương Ngưng hơi có vẻ lúng túng nói: “Dương Thiên, thật không phải lão sư keo kiệt, chúng ta tới hơi muộn, những đồ ăn khác đều đã mua xong, chỉ còn lại hai món ăn này vô cùng ra sức, vẫn còn thừa, ta căn cứ vào tinh thần không thể lãng phí lương thực, lúc này mới...”

“Ngừng!”

Dương Thiên vội vàng dừng lại nói: “Được rồi Hàn lão sư, ta không còn nghi vấn gì nữa, chúng ta bắt đầu ăn thôi.”

Hàn Hương Ngưng hì hì cười cười, nói: “Tiểu tử thú, đừng có làm ra bộ dáng sống không còn gì luyện tiếc, xuất ra chút dáng tươi cười, coi như nhớ lại đồ ăn trong nhà ăn lúc đậu cao trung đi.”

Dương Thiên: ……

Hắn còn có thể nói cái gì, hắn vốn định ném thử đồ ăn đại học, mới tới ăn cơm.

Nếu biết điều này, có đánh chết hắn cũng không tới.

Hàn Hương Ngưng có vẻ vô cùng nhiệt tình, không ngừng gấp thức ăn trong chén của Dương Thiên, vừa gấp vừa mở miệng nói: “Mau ăn đi, người nhìn người một chút, không cần khách khí như vậy, hôm nay bắt đầu mời khách, tuyệt đối bao ăn no, không đủ ta lại cho ta một chút.”

Trên trán Dương Thiên toát mồ hôi lạnh, vội vàng mở miệng nói: “Không, không cần, ngàn vạn lần không cần.”

Chờ sau khi hắn ăn xong, nhìn thấy Hàn Hương Ngưng không động đũa, không khỏi có chút nghi vấn.

Đang muốn mở miệng, đã thấy Hàn Hương ngưng cười hỏi: “Thế nào? Ăn no chưa?”

Dương Thiên gật đầu.

“Vậy ta an tâm rồi.” Hàn Hương Ngưng tựa hồ thở phào nhẹ nhõm.

Dương Thiên Chính nghi hoặc, thấy Hàn Hương Ngưng lấy một cái đùi gà từ trong cơm của mình ra, sau đó ăn ngon lành.

Dương Thiên thấy cảnh này, suýt chút nữa thì phun máu.

Hàn Hương Ngưng ăn vô cùng thơm ngọt.

Sắc mặt Dương Thiên có chút hắc đạo: “Hàn Hương Ngưng, không giống như người vậy.”

Hàn Hương Ngưng mặt tươi cười nói: “Không có biện pháp, chỉ có một cái đùi gà này, ta cảm giác người nhất định sẽ không ăn.”

“Nhưng người ăn nấp thì có chút quá đáng.”

Dương Thiên cạ lời.

“Hừ, cho người, người ăn đi!”

Hàn Hương Ngưng kẹp đùi gà, đưa đến bên miệng Dương Thiên, khoe khoang.

Cái đùi gà này nàng đã cắn qua, đối phương chắc chắn sẽ không...

Nhưng mà, Hàn Hương Ngung vừa nghĩ tới đây, chỉ thấy Dương Thiên thật đúng là trực tiếp cắn xuống một nửa.

Ngay khi hắn muốn cắn miếng thứ hai, Hàn Hương Ngung vội vàng thu đuôi gà lại, sau đó nàng tức giận đến mặt đỏ lên nói: “Khốn kiếp, người dám đụng vào đuôi gà của ta, ta liều mạng cho người.”

Hàn Hương Ngung vốn là một kẻ tham ăn, vừa rồi chỉ là thăm dò Dương Thiên, nào nghĩ rằng hắn thật sự cắn.

Hơn nữa, vừa rồi phía trên còn mang theo nước bọt của nàng.

Nghĩ tới đây, khuôn mặt xinh đẹp của Hàn Hương Ngung đỏ bừng. Đang muốn giương nanh múa vuốt đối với Dương Thiên nổi giận.

Nhưng thấy Dương Thiên cầm đĩa lên, đưa vào trong bát của nàng, Hàn Hương Ngung vội vàng bảo vệ cái đuôi gà giống như con gà mái kia, về mặt oán niệm nhìn Dương Thiên.

Ra khỏi phòng ăn, khuôn mặt xinh đẹp của Hàn Hương Ngung vẫn mang theo oán niệm, thỉnh thoảng nghiêng răng.

Dương Thiên có chút hoài nghi tiêu tử tử này có đột nhiên nhào lên cắn hắn hay không.

Chương 635 - Lần Đầu Gặp Bạn Cùng Phòng.

"Được rồi được rồi, sợ người rồi, lần sau người muốn ăn cái gì thì để ta mời người được chưa?"

Dương Thiên bất đắc dĩ đỡ trán, mặt mũi tràn đầy cạn lời.

Lúc này Hàn Hương Ngung mới hừ một tiếng, sau đó nói: “Đây là người nói đấy, ta muốn người nấu cơm cho ta ăn.”

Nhớ tới lúc Dương Thiên làm đồ ăn ở Giang Thành, nàng không ngừng chảy nước miếng.

Nhớ lần trước nàng và Hoa Yên Nhu ăn cơm tên khốn kiếp này nấu, sau khi ăn no hắn mới mang đồ ăn ngon nhất ra, đến nay Hàn Hương Ngung vẫn còn oán niệm.

Hôm nay thật vất vả mới trả thù giấu dùi gà đi, lại bị Dương Thiên cắn một miếng.

Nghĩ tới đây, nàng lại tức giận hừ một tiếng, cho Dương Thiên một cái xem thường.

Rốt cuộc đây là oán niệm lớn đến mức nào.

Dương Thiên mặt mày đen lại.

Hắn lại không biết, nữ nhân nếu như mang thù, đoán chừng cả đời cũng sẽ không quên.

Cuối cùng, Hàn Hương Ngưng Kiều hừ một tiếng nói: “Được rồi, đồng ý nấu cơm cho ta ăn ta vẫn nhớ kỹ, đừng có chơi xấu, người mới vừa nhập học còn có rất nhiều chuyện bận rộn, ta sẽ không chiếm dụng thời gian của người nữa.”

Dương Thiên gật đầu cảm thán một tiếng: “Lần sau không biết lúc nào mới có thể gặp được.”

Hàn Hương Ngưng lúc này lại lộ ra nụ cười ý vị thâm trường nói: “Người yên tâm, chúng ta rất nhanh sẽ còn gặp lại.”

???

Dương Thiên nghe vậy có chút ngây ngẩn cả người, nhưng mặc cho hắn hỏi thế nào, Hàn Hương Ngưng cũng không nói.

Sau đó, Dương Thiên không hiểu ra sao rồi đi.

Hàn Hương Ngưng nhìn bóng lưng Dương Thiên, trên gương mặt xinh đẹp tràn đầy nụ cười.

“Tiểu tử thú vị, lão sư của ngươi vẫn là lão sư của ngươi, muốn chạy trốn ma chướng của lão nương, ngươi chờ bốn năm sau đi.”

Nói xong, cười đùa một tiếng, vẻ mặt vui vẻ rồi đi.

Lúc này Dương Thiên thuận theo một con đường nhỏ đi về phía ký túc xá của mình.

Lúc không có người, hắn lấy ra một ít hành lý đơn giản từ Thất Thái Linh Lung Tháp, sau đó lên lầu.

Ký túc xá của Bắc Đại Học Phủ sạch sẽ chỉnh tề.

Dương Thiên gõ cửa lầu ba số 01, đây là ký túc xá hắn phân phối.

Người mở cửa là một thiếu niên có vẻ ngoài khá tuấn lãng, mặc trên người y phục điệu thấp nhưng tuyệt đối là quần áo quý báu, đeo kính gọng vàng, có vẻ rất bác học.

Sau khi nhìn thấy Dương Thiên, hắn cười vươn tay ra nói: “Xin chào lão Tứ, ta là lão Tam.”

Dương Thiên nghe vậy ngẩn người.

Xung hô này có chút kỳ quái?

Dường như nhìn ra nghi vấn của Dương Thiên, thiếu niên bộ dáng tuấn lãng kia cười nhận lấy hành lý trong tay Dương Thiên nói: “Vào đi.”

Dương Thiên gật đầu rồi đi vào phòng.

Nhập môn, nơi này đã được quét dọn vô cùng sạch sẽ, mặt đất bị kéo một lần, màn cửa mở ra, gió nhẹ tươi mát thổi vào, vô cùng thoải mái.

Bốn cái giường cũng không lộ ra chật chội, phương tiện gì cũng đầy đủ.

Ánh nắng vừa vặn, cho nên căn phòng có vẻ vô cùng sáng sủa.

Sau khi Dương Thiên vào cửa, thấy trong phòng còn có hai người, một người là bạn cùng phòng dáng dấp vô cùng cường tráng, một mét chín có vẻ vô cùng cao lớn, lúc này đang cầm chiếc chuông cầm tập thể hình, chiếc chuông cầm nặng hơn năm mươi cân, một tay hắn dễ dàng giơ lên rèn luyện lực tay.

Là một cường nhân có thể hình.

Dương Thiên đánh giá hắn như vậy.

Một vị khác là một tên mập tròn vo, hắn ngồi trước bàn máy tính, trên bàn bày ba ngày máy tính, trong tay còn đang gõ bàn phím lộp bộp, lộ ra hết sức thuần thục.

Vị này hẳn là một cao thủ máy tính, bởi vì vừa rồi hắn nhìn thấy trên màn hình không ngừng xuất hiện một dòng mật mã lút nha lút nhít xem không hiểu.

Hai người kỳ quái.

Khi Dương Thiên vào phòng, hai người đều đứng lên, cười đón chào: “Lão Tứ, chúng ta chờ ngươi lâu lắm rồi?”

Dương Thiên hơi nghi ngờ nói: “Các người ai có thể giải thích cho ta một chút về xưng hô này không?”

Người bạn cùng phòng thân hình cao lớn ha ha cười to nói: “Ký túc xá này của chúng ta là theo thứ tự trước sau tiên môn, ta là lão đại.”

Hắn chỉ chỉ vào tên béo vẻ mặt tươi cười nói: “Hắn là lão nhị.”

Hắn nói xong lời này, nụ cười của tên mập mập kia cứng ngắc trên mặt.

Dù sao xưng hô này, thật sự là rất bất nhã.

Thiếu niên cao to kia lại chỉ vào thiếu niên đeo kính lên mắt giúp Dương Thiên, cười nói: “Có lẽ hắn cũng chào hỏi người, hắn là người thứ ba vào cửa, sau này chúng ta gọi hắn là lão Tam, còn người, ha ha, tiếc nuối vì là người cuối cùng tiến vào, cho nên sau này gọi người là lão Tứ, có vẻ thân thiết.”

Dương Thiên giật mình.

Sau đó cười nói: “Ta không có ý kiến.”

Tới nơi này chính là muốn thể nghiệm cuộc sống đại học một chút, hắn hiện tại không còn là vương tây nam, xưng hô như thế nào cũng không sao cả.

Mà tên mập kia mặt đầy oán niệm nhỏ giọng kháng nghị: “Ta có ý kiến, rõ ràng là ta tới đầu tiên, chỉ là trước quét dọn vệ sinh đem rác rưởi ném ra ngoài mới đến.”

Lão đại trực tiếp cười ha hả nói: “Chứng cứ đâu, bây giờ phải chú ý tới chứng cứ, không có chứng cứ chứng minh người tới trước, đừng có nói mò.”

Tên mập đem màn hình máy tính bày ở trước mặt lão đại nói: “Vừa rồi một hồi ta đã hack toàn bộ giám sát của đại học phủ Bắc, người tự mình xem, đây chính là chứng cứ.”

Nụ cười của lão đại hơi cứng ngắc, sau đó dường như nghĩ tới điều gì, hơi kích động nói: “Vừa rồi người nói cái gì, vừa rồi người đã làm đen toàn bộ sự giám sát của đại học phủ Bắc?”

Mập mập mang theo ngạo kiều nói: “Vậy thì không phải, ta thế nhưng là hacker cấp bậc thiên tài, giải quyết những chuyện này chỉ là chút lòng thành mà thôi.”

Nụ cười của lão đại càng thêm sáng ngời, hắc vôi vàng mọc ra một điều thuốc, điềm lên người mập mập, nói: “Bàn ca, nếu không ngươi đem video giám sát ký túc xá nữ bên kia điều tra ra, mấy người chúng ta dùng ánh mắt phê phán nhìn chất lượng của lô hàng năm nay thế nào?”

“Phốc!”

“Khụ khụ khụ!”

Tên béo kia suýt chút nữa bị sặc khói mà chết.

Mặt hắc tái xanh, phần nộ nói: “Không thể nào, vạn nhất bị phát hiện, ta sẽ thân bại danh liệt.”

Lão đại không chút phật lòng nói: “Không phải ngươi nói ngươi là hacker sao? Làm sao có thể phát hiện được, nhanh nhanh nhanh, đại đao của ta đã đói khát khó nhịn rồi.”

Lão Tam cũng là vẻ mặt hứng thú.

Dương Thiên chỉ cười cười, không nói gì.

Mập mập nghĩa chính ngôn từ cự tuyệt nói: “Không có khả năng, ta cũng không phải loại người như vậy, hơn nữa Bắc Đại Học phủ tàng long ngọa hổ, nếu thật bị bắt được, ký túc xá này của chúng ta chính là vừa mới bắt đầu học đã xú danh rõ ràng.”

Lão đại nghĩ cũng phải, hít một hơi thuốc trầm tư một hồi nói: “Đúng đúng đúng, phải rút rè, trước không xem, ngày sau lại nói.”

Mọi người:...

Mập mập thở dài một hơi, nhưng mà, vừa lúc đó, lão tam vẻ mặt vui vẻ cầm điện thoại đưa cho mập mập.

Mập mập sững sốt hỏi: “Làm sao vậy?”

Lão tam lộ ra nụ cười hiểu được, nháy mắt ra hiệu với mập mập nói: “Giúp ta hai bộ phim tiếp theo.”

Bàn Tử lập tức lửa giận ba trượng, hắc đen mặt nói: ” Không xuống, ta thế nhưng là đường đường Hacker a, truyền đi đều mất mặt.”

“Nhị sư huynh, hai bộ tiếp theo thôi, hai bộ tiếp theo.”

Lúc này lão Tam vậy mà bắt đầu làm nũng với mập mạp.

Khóe miệng Dương Thiên co giật một cái, lão đại trực tiếp nôn khan.

Mập mạp thật sự chịu không được dây dưa, trực tiếp lấy ra một phần cứng, mặt đen sì nói: “Trong này có thứ người muốn, tặng cho người.”

Lão tam nhất thời giơ ngón tay cái lên nói với gã béo: “Huynh đệ, vẫn là người trượng nghĩa, nhị sư huynh này của người ta nhận định rồi.”

Tên béo nghe vậy thiếu chút nữa sặc khí.

Hắn cảm thấy xưng hô lão nhị này vẫn êm tai hơn.

Lão đại đoạt lấy phần cứng trong tay lão tam, hiểu kỳ loay hoay một hồi, nghi vấn nói: “Trong này có mấy bộ.”

Mập mạp có chút lúng túng nói: “Không biết, hắn là cất đây.”

Mọi người:...

Lão tam nghe vậy lập tức sáng lên, đoạt lấy ổ cứng trong tay lão đại, cẩn thận từng li từng tí lau tro bụi bên trên nói: “U, nhị sư huynh, người trong đồng đạo.”

Lão đại ra vẻ oán giận nhìn Mập Mạp nói: “Không ngờ người lại mập mạp như vậy.”

Lão tam hưng phấn nói: “Phần cứng TB đó, chỉ cần ấn một bộ phim 1GB, vậy cũng phải ba ngàn bộ, bảo bối, tuyệt đối là bảo bối.”

Mập mạp nhỏ giọng nói: “Không chỉ vậy!”

Ánh mắt ba người trong ký túc xá đều nhìn về phía Bàn Tử, sau đó lại nghe hắn ngại ngùng cười một tiếng mở miệng nói: “Trong này tất cả đều là kết nối, một kết nối 1M, nếu như lần trước ta thống kê không sai, bên trong hắn là có ba trăm vạn bộ.”

“Phốc!”

Lão đại suýt chút nữa bị sặc nước miếng mà chết.

Lão tam nghe vậy chân mềm nhũn, thiếu chút nữa quỵ trước Bàn Tử.

Ngay cả Dương Thiên cũng phải thán phục với tên mập.

Hắn không nghĩ tới tên mập mập trên mặt thỉnh thoảng còn ngưng ngưng này lại có bản lĩnh thông thiên như vậy.

Lão tam con người đều xanh, vôi vàng dùng tay áo lau bụi trên phần cứng, không ngừng thán phục nói: “Phát rồ, phát rồ, ha ha ha.”

Hắn bây giờ là đầu rạp xuống đất với Bàn Tử, nhưng khi hắn dùng thời gian mấy ngày mấy đêm phát ra tin tức liên tiếp một ngàn cấp, hai người thiếu chút nữa đã đánh nhau.

Đương nhiên, đó là chuyện sau này.

Lúc này lão tam vôi vàng tìm một chỗ giấu khỏi bảo bối vô giá này đi.

Sau khi ba người hoàn toàn hiểu rõ, lão tam hưng phấn bàn luận về chuyện báo danh hôm nay.

Hắn thần thần bí bí nói: “Ai ui, các ngươi nghe nói không? Chính là yêu nghiệt thi đại học sáu khoa đầy điểm cùng một khóa với chúng ta, lấy thành tích xưa nay chưa từng có tiến vào Bắc Đại Học Phủ, hôm nay tới báo danh.”

Chương 636 -

Lão đại và Bàn Tử nghe vậy, về mặt hâm mộ.

Khóe miệng mập mập co rúm nói: “Người thi đại học đạt điểm cao nhất trong sáu môn kia thật là biến thái, chúng ta tốt xấu gì cũng coi như là thiên tài, nhưng mà chữ ở trước mặt hắn, chỉ có phần bị đả kích.”

Lão đại gật đầu nói: “Đúng vậy đúng vậy, người kia quả thực quá biến thái, thi đại học bảy trăm năm mươi điểm, treo đánh tất cả học sinh cả nước, quê nhà ta ở Trung Hải, có một người thi đại học bảy trăm hai mươi điểm, tự cho là thiên hạ đệ nhất, ngẫu vô cùng, nhưng nghe nói có người thi được bảy trăm năm mươi điểm, hắn thiếu chút nữa nghĩ không ra.”

Lão Tam cười ha ha nói: “Những thiên tài kia của quê ta, cũng đúng, so với tên biến thái kia, tất cả đều hồng mắt.”

Mập mập cười hắc hắc nói: “Cũng là bởi vì tên biến thái kia tiến vào Bắc Đại Học Phủ, cho nên thí sinh đứng đầu các nơi trên toàn quốc đều tiến vào, lần này tân sinh còn hơn bất luận một lần nào trong thường ngày, bọn họ chính là muốn tận mắt kiến thức một chút cái tên đệ nhất nhân thi đại học toàn quốc kia mới đến.

Lão đại cau mày nói: “Đúng rồi, tên biến thái kia tên gọi là gì nhỉ, hình như tên Dương... Dương gì đó, ta quên mất.”

“Tên gọi Dương Thiên!”

Dương Thiên mặt đen lại đáp.

“Đúng đúng đúng, gọi là Dương Thiên, đến từ Tây Nam không chịu được.”

Lão đại cười ha ha.

Mập mập nóng lòng muốn thử nói: “Có thời gian cùng hấn độ sức một chút.”

Lão Tam cười hướng về Dương Thiên nói: “Đúng rồi lão Tứ, nói lâu như vậy còn không biết tên của ngươi, ta tên là Vương Phong, Nhị sư huynh mập mập gọi là Lục Văn, lão Đại tên là Ngô Cương.”

“Ta tên Dương Thiên!”

Dương Thiên bình tĩnh đáp lại.

Ba người nghe vậy, nụ cười lập tức cứng ngắc trên mặt.

Bàn Tử chân nhũn ra, trực tiếp quỳ xuống.

Mí mắt lão đại hung hăng nhảy lên một cái, khóe trong tay đều đang run rẩy.

Vẻ mặt hấn khiếp sợ nói: “Lão Tứ ngươi đùa giỡn với chúng ta sao?”

Lão Tam cũng là vẻ mặt như gặp quỷ hỏi: “Ngươi tên Dương Thiên? Dương Thiên nào?”

Dương Thiên cười nhạt một tiếng nói: “Biến thái trong miệng các ngươi nói chính là ta.”

“Bịch!”

Lúc này mập mập thật sự quỳ xuống.

Lão đại hú lên một tiếng quái dị, trực tiếp nhảy dựng lên.

Mà lão tam giờ phút này cũng là mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, cơ hồ muốn điên rồi.

Hắn giật giật tóc, mặt mũi tràn đầy khiếp sợ nói: “Mẹ nó, thật hay giả, không thể nào trùng hợp như vậy chứ?”

Dương Thiên cười cười, lấy thư thông báo trúng tuyển ra, tùy ý ném cho bọn họ nói: “Tự xem đi.”

Ba người luống cuống tay chân nhận lấy thư thông báo, mở ra xem, lập tức thiếu chút nữa bị dọa ngất đi.

“Thật đúng là!”

Ba người lúc này khiếp sợ đến mức cầm rớt xuống.

Lão đại cười ha ha, vỗ mạnh vào lưng Dương Thiên nói: “Thằng nhóc được lắm, đúng là làm tăng thể diện ký túc xá của chúng ta. Không được, ta nói với người khác một chút, khiến bọn họ hâm mộ.”

Tên béo đầy mặt sợ hãi than: “Ta cảm giác có thể cùng ký túc xá với ngươi, có thể khoe cả đời với ta.”

Lão tam líu lười nói: “Trong bốn người chúng ta, ta còn tưởng ngươi là tầm thường nhất, không ngờ huynh đệ ngươi lại khiêm tốn như vậy.”

Lão đại Ngô Cương đi ra ngoài một chuyến, lập tức đưa tới rất nhiều người vây xem.

Tất cả mọi người không ngừng kinh ngạc nhìn Dương Thiên.

Bọn họ đều là thiên tài đứng đầu các nơi trên cả nước, có thể thi vào nơi này, không có một ai là tài trí bình thường.

Đến nơi này, ai cũng không phục ai, nhưng Dương Thiên, bọn họ thật sự phục.

Thành tích thi đại học sáu môn điểm tối đa tới đây, đây xem như là xưa nay chưa từng có, sau này không có ai.

Thậm chí có một số fan hâm mộ hoang dại không biết từ nơi nào xuất hiện, nhất định muốn chụp ảnh chung với hắn, muốn hắn ký tên.

Chờ sau khi bận rộn hết thầy, Ngô Cương vung tay lên nói: “Đi, các huynh đệ, mời các người xuống quán ăn.”

Ba người gật đầu, biểu thị đồng ý.

Giờ phút này bóng đêm phủ xuống, nhưng mà phụ cận Bắc đại học phủ vẫn đèn đuốc sáng trưng vô cùng náo nhiệt.

Bốn người đi đến một nhà nào cũng đầy ắp người, vì thế dứt khoát trực tiếp an vị ở quán ven đường.

Ngô Cương lấy một trăm xâu nướng, vài món ăn, dưới chân mỗi người một rương bia.

Hắn cười ha ha nói: “Tới đi, mấy người các người nếu không phục địa vị lão đại của ta, cứ việc uống cùng ta, nếu ai uống thắng ta, vị trí lão đại tặng cho hắn.”

Lão tam nhìn có chút nóng lòng muốn thử, mà mặt mũi mập mạp thì tràn đầy khổ sở.

Lão tam Vương Phong không phục, mở hai chai bia ra nói: “Lão đại, hay là chúng ta uống thử hai chai bia trước nhé?”

“U a, thật sự có đầu sắt a!”

Lão đại cười ha ha một tiếng, trực tiếp mở bốn chai bia nói: “Đừng nói đại ca khi dễ người, nếu người uống sớm hơn ta một bước, vị trí này sẽ tặng cho người.”

“Chính là làm!”

Lão tam nghe vậy ánh mắt sáng lên, sau khi nói một câu hùng hồn, cầm lấy một bình trực tiếp rót vào trong miệng.

Lão đại cũng nghiêm túc, dưới ánh mắt hoảng sợ của mập mạp, đặt hai cái miệng bình vào trong miệng, sau đó đổ vào miệng.

Bốn bình của hắn yên tâm, bình thứ nhất lão tam uống xong, đang muốn khoe khoang một chút, thấy được bốn bình rượu trống của lão đại đã đặt ở trên mặt bàn, trực tiếp phun một ngụm rượu lên trên mặt Bàn Tử.

Tên béo mặt đầy hắc tuyến, đây có thể coi là nằm không cũng được sao?

Lão đại liếc mắt miệt thị lão tam một cái, nói: “Thế nào, chỉ hỏi người có phục hay không?”

Lão tam mặt đều tái rồi, liên tục gật đầu nói: “Ngài là ca, ta phục rồi.”

Lão đại cười đắc ý, ánh mắt lại nhìn về phía lão nhị mập mạp.
“Lấy hai bình?”

Tên béo đầy mặt bội phục nói: “Ta cảm giác người làm lão đại thích hợp nhất.”

Lão đại cười ha ha, hết sức hài lòng, ánh mắt cuối cùng rơi vào trên người Dương Thiên.

“Lão tứ, hay là chúng ta uống đi?”

Dương Thiên nhướng mày nhìn hẩn một cái.

Lần trước nhớ nói với hẩn những lời này, trực tiếp bị quát vào phòng chăm sóc bệnh nặng.

Hẩn biết Ngô Cương này không phải người dễ phục, vừa gặp mặt đã trực tiếp uống rượu vào bệnh viện, thật sự là có chút không thích hợp.

Vì thế, mở miệng nói: “Ta không biết uống rượu.”

Lão đại lập tức cười ha ha nói: “Hôm nay là ngày đầu tiên bạn cùng phòng chúng ta gặp nhau, ngày tháng sau này còn dài, bữa rượu này nhất định phải uống, nào, bốn người chúng ta cạn một chén.”

Nói xong, bốn người đồng thời nâng chén.

Bởi vì tính cách hợp nhau, bốn người rất nhanh hòa mình, uống đến hôn thiên hắc địa, vô cùng vui vẻ.

Mà vừa lúc đó, chỉ thấy một nhóm năm sáu người, đến nơi này.

Miệng ngậm thuốc lá, mặt mũi tràn đầy vô lại.

Bọn họ nhìn quanh một vòng, ánh mắt dừng lại trên bàn của Dương Thiên, sau khi đi tới.

Một người trẻ tuổi gầy gò trong đó đưa mu bàn tay vỗ vỗ mặt mập mạp nói: “Ta nói này, các người mấy tên nhãi ranh, uống xong liền nhanh chóng cho đại gia một chỗ, vị trí này trước đó

vẫn luôn là đại gia đặt trước, các người hiểu quy củ hay không?”

Sắc mặt Bàn Tử trắng bệch, nhìn mấy người sắc mặt bất thiện phía trước, lập tức có chút sợ hãi.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía Ngô Cương.

Ngô Cương là người nóng tính, hắn uống hết rượu trong bình, sau đó đứng dậy cầm bình rượu rồng đột nhiên xuất hiện ở người trẻ tuổi gầy gò kia.

Đầu người đập tới.

Bịch một tiếng, bình rượu nổ tung, người trẻ tuổi gầy gò nào đó lập tức hét thảm trong vũng máu.

Ngô Cương nhổ một ngụm nước bọt nói: “Đồ chó chết, muốn tìm cơ tìm nhằm người rồi, hỏi thăm một chút xem huynh đệ Ngô gia gia của ngươi có phải là người người có thể động vào hay không.”

Bàn Tử thấy vậy mặt mũi đại ra, cái lão đại mới vừa quen chưa tới ba giờ này có chút bá khí.

Lão tam khề nhú mày, liếc mắt nhìn Ngô Cương, có chút ngoài ý muốn.

Mà ánh mắt Dương Thiên vẫn luôn bình tĩnh.

Mấy người kia thấy vậy, đôi mắt có chút âm lãnh.

“Ngươi dám động đến người của chúng ta, thật sự là muốn chết.”

Nói xong một hàng năm sáu người vây bốn người Dương Thiên vào giữa.

Những thực khách còn lại thấy vậy, nhao nhao thối lui, e sợ bị tác động đến.

Dẫn đầu là một thiếu niên Mãng Lưu Hải mặc danh bài, hắn tiến lên một bước kiêu căng nói: “Tân sinh từ bên ngoài tới phải không, người đánh ta, lá gan rất lớn đó, có biết ta là ai hay không?”

Hắn nói chuyện vô cùng cuồng.

Ngô Cương hừ lạnh một tiếng nói: “Không cần biết các người là ai, ở trong mắt ta đều là rác rưởi.”

Mọi người có quen biết thiếu niên tóc xanh này, cho nên nghe được lời Ngô Cương nói không khỏi biến sắc nói: “Mẹ nó, mấy tân sinh này thật sự không biết tên tuổi của Kiều Kỳ a!”

“Kiều Kỳ lúc còn ở trung học, cũng đã ở nơi này lăn lộn phong sinh thủy khởi, cùng Văn Đông Ca trên đường đều có thể kết giao tình, thật đúng là không có người nào đui mù dám đắc tội hắn.”

“Xong rồi, mấy tiểu tử này sắp xui xẻo rồi.”

Lúc mập mạp nghe được Văn Đông Ca, sắc mặt trong nháy mắt thay đổi.

Hắn tới nơi này, đã sờ tới hết sức quen thuộc, Văn Đông ca, ở kinh thành khu bắc thành chính là tồn tại cấp bậc đại lão, thủ hạ có mấy trăm người, mấy chục trăn, có thể nói ở chỗ này hắn chính là bá chủ.

Bàn Tử không nghĩ tới tiểu tử Kiều Kỳ trước mắt này có thể quen biết hắn.

Phiền toái lớn rồi.

Kiều Kỳ lạnh lùng nhìn bốn người nói: “Vừa rồi không phải rất ngông cuồng sao? Sao bây giờ không ngông cuồng nữa?”

“Mẹ nó...”

Ngô Cương lại cầm một bình rượu lên, đang muốn bạo khởi. Đúng lúc này, tên mập vội vàng ngăn hắn lại nói: “Lão đại, lão đại sứ không được, Văn Đông Ca kia ở đây thế lực thập phần lớn, chúng ta không thể trêu vào hắn a.”

Lúc này lão tam đứng lên, cười nói: “Kiều đại thiếu gia, huynh đệ ta có chút xúc động muốn đánh người của người, không bằng như vậy được không, tiền thuốc men chúng ta bỏ ra, thuận tiện bày một bàn tiệc rượu ở Phong Mãn Lâu xem như xin lỗi, chuyện này cứ như vậy tính đi, thế nào?”

Kiều Kỳ hí mắt cười lạnh nói: “Người là cái thá gì, người nói bỏ đi thì bỏ đi?”

Chương 637 - Đại lão Bắc thành.

Sắc mặt lão tam trầm xuống, mở miệng nói:
"Người muốn thế nào?"

Kiều Kỳ nghiêng đầu, châm một điều thuốc, sau đó đưa một chiếc giày ra giẫm lên ghế.

"Giày của ta bẩn rồi."

Nói đến đây, thanh âm hắn dừng một chút, sau đó chỉ vào Ngô Cương kiêu căng nói: "Người đi ra, liếm sạch giày của ta."

"Người mẹ nó muốn chết!"

Ngô Cương tính tình nóng nảy, sau khi nghe vậy, tròng mắt đều đỏ như máu.

Hắn không để ý mập mạp ngăn cản, trực tiếp vọt lên.

Kiều Kỳ cả giận nói: "Đánh cho đến chết đi!"

Hắn nói xong, mấy người phía sau lập tức xông lên.

Ngô Cương hiển nhiên là đã luyện qua, hắn một cước đi xuống trực tiếp đá bay người đi trước nhất kia, sau đó tức giận hừ một tiếng nói: "Kẻ nào đui mù cứ việc lại đây, lão tử lui ra phía sau một bước, cùng họ các người, "

Một mình hắn chặn trước người mấy người Kiêu Kỳ, rất có một người dũng cảm giữ ải vạn người khó qua.

Tên mập cảm động cả người chấn động, cắn răng cầm băng ghế lên đứng ở phía sau Ngô Dũng.

Lão Tam cũng muốn cầm lấy bình rượu hỗ trợ.

Mà Dương Thiên thì là tiếp tục ngồi nhấp nước trà, vẻ mặt vân đạm phong khinh.

Mấy tên côn đồ Ngô Cương này đã đủ để giải quyết, hắn thật sự không có hứng thú bắt nạt một đám tiểu hài tử.

Nhưng mà một màn này bị Bàn Tử cùng lão Tam nhìn thấy, lập tức có chút thất vọng.

Lúc này cùng ký túc xá, không phải nên cùng nhau đoàn kết sao? Đáng về việc của Dương Thiên không liên quan đến mình này khiến hai người thật sự rất lạnh lòng.

Bọn họ tự nhận là nhìn ra cách làm người của Dương Thiên, về mặt khinh bỉ.

Những điều này Dương Thiên nhìn thấy, nhưng hắn không nói gì.

Mấy tên côn đồ kia thật sự bị Ngô Cương trấn trụ trong chốc lát.

Kiều Kỳ thấy vậy giận dữ hét: “Một đám phế vật lên cho ta, các ngươi nhiều người như vậy còn đánh không lại một người? Phế hắn đi, ta cho các ngươi mười vạn.”

Mấy tên côn đồ nghe vậy, trong mắt xuất hiện vẻ tham lam.

Mười vạn khối, tuyệt đối đủ bọn họ ăn chơi đàng điếm mấy tháng.

Thế là, nhao nhao mang theo bình rượu tiến lên.

“Muốn chết!”

Ngô Cương tức giận hừ một tiếng, một quyền đánh xuống, hàm răng của một tên côn đồ trong đó đều rơi xuống một nửa.

Tràng diện cực kỳ huyết tinh.

Trên mặt Kiêu Kỳ xuất hiện vẻ bối rối, hắn vội vàng lấy điện thoại ra gọi.

Thình thịch bành!

Vài tiếng trầm đục vang lên, mấy tên côn đồ đều bị Ngô Cương đánh ngã xuống đất.

Nhìn Ngô Cương chậm rãi đi về phía hắn, sắc mặt Kiêu Kỳ rốt cục xuất hiện một tia sợ hãi.

Hai chân hắn có chút run rẩy nói: “Tiểu tử, ngươi cần phải nghĩ cho rõ ràng, ta cùng Văn Đông ca quen biết, ngươi dám ra tay với ta, hắn nhất định sẽ không...”

Oành!

Ngô Cương không đợi Kiêu Kỳ nói xong, trực tiếp một cước đạp bay hắn, hắn trượt sát mặt đất khoảng bốn năm mét, lúc

này mới ngừng lại, xương sườn cũng gãy mấy cái.

Mọi người ở đây thấy một màn như vậy, lập tức khòe mắt co rúm lại một chút.

Mấy tân sinh vừa mới nhập học này, lần này là xông đại họa.

Ngô Cương hừ lạnh một tiếng nhìn Kiều Kỳ nói: “Kiều ngạo là phải trả giá thật nhiều.”

Sắc mặt Kiều Kỳ tái xanh, hắn ta đang muốn mở miệng, chỉ nghe một giọng nói cao ngạo truyền đến.

“Nói không sai, phách lối quả thực cần phải trả giá đắt!”

Ngô vừa ngẩng đầu, chỉ thấy một bóng người đột nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn.

Hắn còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy một cú đấm nặng nề đánh về phía yết hầu của hắn.

Ngô Cương trên mặt hoảng sợ biến sắc, vội vàng dùng hai tay đón đỡ.

Oành!

Một tiếng trầm đục truyền đến, Ngô Cương đập đập đập lui về sau bốn năm bước, còn không đợi hắn ổn định thân thể, chỉ thấy nam tử kia lần nữa xông lên trước, muốn công kích bụng Ngô Cương.

Một cước này của hắn hết sức mãnh liệt, ả chứa lực đạo vô cùng to lớn.

“Cẩn thận!”

Bàn Tử cùng lão tam lo lắng la lên.

Sắc mặt Ngô Cương trắng bệch, hắn tự nhiên biết, đối phương là cao thủ, từ một quyền vừa rồi suýt chút nữa đã tháo hai cánh tay của hắn xuống, nếu như bị một cước đá trúng, hắn không chết cũng phải phế.

Khuôn mặt Ngô Cương tràn đầy tuyệt vọng, mà vừa lúc đó, chỉ nghe một giọng nói vang lên ở bên cạnh hắn.

“Tránh ra!”

Ngô Cương còn chưa kịp phản ứng, cả người đã bị kéo sang một bên.

Sau đó đã thấy một vị thiếu niên trước mắt, đứng ở trên vị trí của hắn, cùng cao thủ kia va chạm một cước.

Oành!

Sau một tiếng vang lớn, thiếu niên kia khẽ nhúc nhích tại chỗ, mà cao thủ đột nhiên xuất hiện kia thì lui về phía sau mấy bước.

Bước chân hắn giẫm trên mặt đất cứng rắn, hăm sâu mấy phần!

Mọi người xôn xao.

Ngô Cương ngờ ngác nhìn thiếu niên trước mắt này.

Bóng lưng có chút quen thuộc, nhìn kỹ, đây không phải lão Tứ trăm mặc ít nói sao?

Hắn lại có thể bắt phân thắng bại với cao thủ này? Thậm chí bây giờ nhìn có vẻ hơn một chút, thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

“Người là ai?”

Người đàn ông mặc áo đen tuy rằng sắc mặt có chút thon gầy, nhưng cả người tràn ngập sức bật cau mày nhìn về phía Dương Thiên.

Ánh mắt Dương Thiên đậm đặc nói: “Câu nói này nên là ta hỏi người mới đúng, không phân tốt xấu liền ra tay với bằng hữu của ta...”

Hắn nói đến đây, tiến lên một bước phần nộ quát: “Ai cho người dừng khí?”

Nam tử áo đen kia cảm nhận được một cỗ áp lực vô biên đánh tới, bước chân không tự chủ lui về phía sau một bước.

Sắc mặt hắc y nam tử có chút khó coi.

Nhưng cũng không phủ nhận.

Đối phương là cao thủ, tu vi cao hơn so với hắn.

Kiều Kỳ nằm trên mặt đất thấy được nam tử áo đen đến, lập tức thần sắc đại hỉ nói: “Quan ca, cuối cùng người cũng tới.”

Mọi người ở một bên, thấy được Kiều Kỳ kêu gào, sắc mặt không khỏi biến đổi.

“Hí, không ngờ lại là Quan Sơn, đệ nhất mãnh tướng dưới tay Phương Văn Đông!”

“Trời ơi, hấn lại tới, những người này tuyệt đối sẽ xui xẻo.”

“Xem ra chuyện hôm nay, thật sự không có cách nào giải quyết tốt.”

Mọi người không khỏi lo lắng cho đám người Dương Thiên.

Phải biết rằng, Quan Sơn là đệ nhất cao thủ dưới tay Phương Văn Đông, thủ đoạn tàn nhẫn tàn nhẫn, có quan hệ không cạn với Kiều gia.

Bây giờ Kiều Kỳ bị đánh ở địa bàn của bọn họ, chuyện này tuyệt đối không thể từ bỏ ý đồ.

Mà bọn họ lại chỉ nhớ rõ uy danh của Quan Sơn, lại quên mất vừa rồi là Dương Thiên một cước đạp hấn lui về phía sau mấy bước.

Tục ngữ nói người ngoài nghề xem náo nhiệt, người trong nghề xem môn đạo, mặc dù chỉ mấy bước, nhưng trên mặt đất lưu lại một tầng dấu chân cũng đã nhìn ra, quan sơn vừa rồi cũng không thoải mái.

Hơn nữa, hiện tại hấn tuy rằng kiệt lực chịu đựng, nhưng cái chân kia vẫn đang run rẩy.

Bây giờ Quan Sơn kinh nghi bất định nhìn Dương Thiên.

Từ lúc nào Bắc thành lại có một cao thủ như vậy, hấn lại không nghe được bất cứ tin tức gì.

Hơn nữa còn trẻ như vậy, chẳng lẽ là con cháu đại gia tộc?

Hấn đắn đo không chắc chắn, cho nên mở miệng hỏi: “Các hạ có thân phận gì? Có dám báo danh không?”

Dương Thiên lúc này lại lần nữa trở lại ghé ngồi xuống, biểu cảm trên mặt vẫn đậm phong khinh, căn bản không có bất kỳ sợ hãi hay lo lắng gì.

Hấn uống một ngụm trà đã nguội lạnh, thanh âm đậm mạc nói: “Người không có tư cách hỏi, lão đại của ngươi đã tới, thì để lão đại ngươi tới hỏi.”

Hấn vừa dứt lời, toàn trường đều kinh hãi!

“Mẹ kiếp, thiếu niên này là ai? Sao dám cuồng ngạo như thế?”

“Đối thoại với Phương Văn Đông? Hắn có tư cách này?”

“Thật buồn cười, hiện tại cũng đã không dễ kết thúc, nếu Phương Văn Đông tới, đó cũng không phải là chuyện bồi thường gì, mà là quan hệ đến nhân mạng.”

Ngô Cương nhìn Dương Thiên, mặt mũi tràn đầy hưng phấn.

Người bạn cùng phòng này thật đúng là giống tính cách của hắn, tuyệt không chịu thua.

Mà Bàn Tử cùng lão Tam thì là mặt đều có chút trắng bệch.

Nếu Phương Văn Đông thật sự tới, vậy bọn họ không đi nổi một ai.

Bọn họ vừa nghĩ tới đây, chỉ nghe một nụ cười ôn hòa truyền đến.

Ánh mắt mọi người đều nhìn qua, chỉ thấy một thanh niên từ trong một chiếc xe Tang Thập lâu năm đi xuống.

Trong đôi mắt thanh niên mang theo ý cười, toàn thân tản ra khí tức ôn hòa.

Ai sẽ nghĩ tới, hắn chính là Văn Đông Ca danh chấn Bắc thành?

Sau khi hắn xuống xe, bốn phương tám hướng lập tức dừng mãnh lao ra rất nhiều hắc y nhân, mỗi một người đều là đại hán cường tráng, nhìn ra hơn trăm người.

Bọn họ chỉnh tề đi theo phía sau Phương Văn Đông, mỗi người đều tản ra khí tức hung hãn.

Phương Văn Đông đi không nhanh không chậm, đến trước mặt Dương Thiên, vẻ mặt tươi cười hỏi: “Vừa rồi nghe người nói, là người muốn tìm ta?”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt ngẩng đầu nhìn hắn một cái, nói: “Ngồi xuống uống chút trà!”

Phương Văn Đông nghe vậy sững sờ.

Hắn thật sự có chút ngây ngẩn cả người.

Uy danh của hắn ở đây không có khả năng có người không biết, cho dù là người bên ngoài tới nơi này, cũng sẽ nghe qua

đại danh của hắn.

Thiếu niên trước mắt thấy mình xuất hiện, dĩ nhiên không có bất kỳ sợ hãi, ngược lại để hắn ngồi xuống uống trà? Nghe ngữ khí, tựa hồ là không thể nghi ngờ.

Hắn thật sự có chút không nắm bắt được thiếu niên trước mắt này rốt cuộc có thân phận gì.

Có thể ngồi ở vị trí này, tự nhiên có năng lực bình tâm tĩnh khí.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hắn thật sự chậm rãi ngồi đối diện thiếu niên.

“Mẹ kiếp, ta có thể đang nằm mơ.”

Tất cả mọi người đều tròn tròn mắt.

Ngay cả ba người Ngô Cương cũng không hiểu Dương Thiên có ý gì.

Phải biết, mặc dù sắc mặt vị trước mắt này hòa khí, thế nhưng trong xương cốt lại cất giấu thô bạo khó có thể che giấu, bọn họ nhìn một chút cũng cảm giác chân đang run rẩy, càng đừng đề cập đến ngồi đối diện Phương Văn Đông...

Chương 638 - Ai Cùng Tranh Phong.

"Ông chủ, nước lạnh rồi, thêm chút nước!"

Tất cả mọi người nín thở ngưng thần nhìn một màn quái dị trước mắt này, ai cũng không nói gì.

Cho nên, Dương Thiên nói chuyện gần như là tác động thần kinh của tất cả mọi người.

Nhưng mà nghe được thiếu niên nói muốn thêm nước trà, khoe mắt mỗi người không khỏi đều co rúm lại.

Thiếu niên này lòng dạ lớn bao nhiêu chứ.

Ông chủ run run rẩy rẩy cầm ấm nước rót trà cho hai người, sau đó vội vàng lui về phía sau hai bước, sợ chuyện này liên

lụy đến hấn.

Dương Thiên uống một ngụm trà nóng, sau đó bình tĩnh nói: “Chuyện này để ta gánh vác, để bằng hữu của ta đi trước một bước.”

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn.

Kiều Kỳ gian nan đứng dậy nói: “Văn Đông Ca, không được, không thể để bọn họ đi, bốn người này hôm nay một người cũng đừng hòng đi.”

Ngô Cương nghe vậy, tròng mắt đều có chút đỏ lên, hấn cắn răng nói: “Lão Tứ, ngươi đây là ý gì? Ngươi cho rằng ta là hạng người tham sống sợ chết sao?”

Mập mạp cùng lão tam tuy rằng do dự một chút, nhưng mà bước chân cũng không có động.

Mà Phương Văn Đông thì nhìn ra, thiếu niên trước mắt này mới là người bọn họ tâm phúc.

Hấn cười nói: “Hợp tình hợp lý.”

Nói xong, hấn ta phân phó thủ hạ: “Ba vị tiểu ca kia đi, không được ngăn cản.”

Kiều Kỳ có chút phần nộ mở miệng nói: “Văn Đông Ca, ngươi đây là ý gì?”

Phương Văn Đông hừ một tiếng, mặt âm trầm nói: “Thế nào? Ta làm việc còn cần ngươi dạy ta làm thế nào?”

Sắc mặt Kiêu Kỳ lúc đỏ lúc trắng, sau đó không dám nói gì nữa.

Dương Thiên quay đầu lại, cười nhìn về phía đám người Ngô Cương nói: “Các ngươi đi trước đi, nơi này để ta xử lý.”

Ngô Cương làm sao có thể đi, hấn nóng nảy cả giận nói: “Lão Tứ, ngươi đừng xem thường người khác, ta ở chỗ này sẽ không kéo chân ngươi.”

Dương Thiên không để ý đến hấn, mà nhìn về phía Bàn Tử và lão Tam nói: “Hai người các ngươi trước tiên kéo hấn đi, chuyện này các ngươi không cần phải xen vào.”

“Ta không đi!”

Ngô Cương dùng sức giãy dụa, nhưng vẫn không thể thoát khỏi hai người Bàn Tử.

Vừa rồi cánh tay hắn có thương tích, nếu không Mập Mập cùng lão Tam thật đúng là không có biện pháp giữ chặt hắn.

Chờ sau khi ba người đi, Dương Thiên mới hờ hững nhìn Phương Văn Đông.

Lúc này tất cả mọi người xung quanh đều bị dọn dẹp.

Chỉ có một mình thiếu niên, đứng ở phía đối lập trên trăm người, nhàn nhã uống nước trà.

Phương Văn Đông cũng nhấp một ngụm trà, sau đó cười ha ha hỏi: “Tiểu ca, người của ngươi đã thương Kiều đại thiếu, ngươi không nên cho ta một công đạo sao?”

Dương Thiên ngữ khí bình thản nói: “Đánh thì đánh, còn cần bàn giao cái gì?”

Một câu nói kia của hắn, suýt chút nữa làm Kiều Kỳ tức nổ phổi.

Hắn cắn răng cả giận nói: “Tiểu tử, ngươi có gan nói lại lần nữa, ta sẽ khiến ngươi không đi ra khỏi con đường này.”

Dương Thiên nhíu mày nhìn hắn một cái nói: “Xem ra là giáo huấn vừa rồi cho ngươi không đủ sâu.”

“Ngươi.....”

Kiều Kỳ tức giận đang muốn nói chuyện, nhưng chỉ thấy thiếu niên hừ không tát hắn một cái.

Kiều Kỳ lập tức kêu thảm một tiếng, bị quạt bay trực tiếp hôn mê.

Quan Sơn thấy vậy đồng tử co rút lại.

Cao thủ!

Đối phương là một cao thủ còn cường đại hơn hắn.

Dương Thiên làm tất cả những chuyện này, vẫn biểu hiện hết sức bình tĩnh, nhìn về phía Phương Văn Đông nói: “Ta giúp ngươi dạy dỗ một con chó cắn người nhà các ngươi, ngươi có ý kiến gì không?”

Đôi mắt Phương Văn Đông híp lại, sau đó cười ha ha nói:
“Tục ngữ nói, đánh chó còn phải ngó mặt chủ nhân, người đánh ngay trước mặt ta, hơn nữa còn hỏi ta có ý kiến gì không...”

Nói đến chỗ này, hắn chợt đứng dậy, ánh mắt âm hàn nói:
“Như vậy thật sự tốt sao?”

“Ta cảm thấy không có gì không tốt!”

Dương Thiên cười cười nói: “Tính tình ta gần đây tốt hơn nhiều, nếu là trước kia, đánh người, người còn phải cười theo sao?”

“Hỗn xược!”

“Nhóc con, người quá ngông cuồng!”

“Bất kính với Đông ca, đáng chết!”

Toàn bộ thủ hạ sau lưng Phương Văn Đông đều nổi giận.

Nếu không phải hắn ngăn lại, đã sớm xông lên dạy cho Dương Thiên một bài học.

Phương Văn Đông cười lạnh một tiếng nói: “Tiểu ca, ta khuyên người nên nhìn rõ hiện thực, tình huống hiện tại chính là người lâm vào thế bị động, nếu như ta ra lệnh một tiếng, cho dù người có bản lĩnh lớn bằng trời, bị hơn một trăm người của ta vây công, cũng phải nằm sấp cho ta.”

Nói đến đây, hắn tựa hồ như ăn chắc Dương Thiên, ngữ khí cuồng ngạo nói: “Hiện tại, người chỉ có một con đường có thể đi, đó chính là thần phục ta, về sau làm việc cho ta, ta không những không so đo khuyết điểm của người, còn có thể trọng dụng người.”

Phương Văn Đông có tu vi Tông Sư cảnh, nếu không cũng không dám đương nổi đệ nhất nhân khu Bắc thành.

Hắn nhìn ra được Dương Thiên mạnh hơn thủ hạ Quan Sơn của hắn, cho nên nổi lòng lôi kéo.

Nhưng những gì hắn làm, trong mắt Dương Thiên, tất cả đều là một trò cười.

Dương Thiên cười vô cùng sáng lạn, trong đôi mắt mang theo một tia lạnh lẽo.

Tồn tại như con kiến, lại dám muốn mình làm việc cho hấn?

Thật sự là buồn cười!

Dương Thiên không có tâm tình dây dưa với hấn, cho nên trực tiếp lạnh nhạt mở miệng nói: “Người không biết thân phận của ta, cho nên mới dám nói loại lời này, ta cũng lười giải thích cái gì, hiện tại ta chỉ muốn mấy ngày sống bình thường, tin tưởng ta, quấy rầy ta ngươi có thể hối hận cả đời.”

Nói xong, đứng dậy muốn rời đi.

“Đứng lại! Ta cho ngươi đi rồi sao?”

Ngữ khí của Phương Văn Đông có chút lạnh lẽo, một câu nói xong, hơn trăm người vây Dương Thiên vào giữa.

Dương Thiên nhướng mày nói: “Sao vậy? Người thật sự muốn tranh tài với ta sao?”

Phương Văn Đông hừ lạnh nói: ” độ sức với ta ngươi còn chưa có tư cách, muốn đi cũng được, đánh thắng hơn một trăm thủ hạ của ta!”

Hấn vừa dứt lời, mấy trăm đại hán vạm vỡ liền lấy côn cao su đặc chế từ bên hông ra, xông về phía Dương Thiên.

Khí thế quanh người Dương Thiên đột nhiên bộc phát ra.

“Đạp Thiên Thất Bộ!”

Bước đầu tiên,

Mặt đất chấn động, sàn nhà đá xanh trong nháy mắt vỡ thành từng mảnh nhỏ, một cỗ lực lượng khổng lồ, làm cho tất cả mọi người cảm giác như bị Thái Sơn áp đỉnh, cơ hồ không cách nào nhúc nhích.

Bước ra bước thứ hai,

Hơn trăm thủ hạ của Phương Văn Đông cũng bắt đầu run rẩy, sắc mặt tái nhợt, trong mắt lộ vẻ hoảng sợ, không ngừng có người không chịu nổi gánh nặng, trực tiếp quỳ rạp xuống đất, đầu gối và sàn nhà đá xanh phát ra tiếng răng rắc làm người ta cảm giác sồn tóc gáy.

Bước ra bước thứ ba.

Phập!

Hơn trăm tay chân, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, còn chưa kịp sợ hãi hoặc là chạy trốn đã trực tiếp ngất đi.

Ở đây có trăm người, không một ai may mắn thoát khỏi.

Quan Sơn vẻ mặt hoảng sợ.

Hắn cho rằng Dương Thiên rất mạnh, cũng khẳng định không hơn hắn bao nhiêu.

Nhưng hiện tại xem ra, vừa rồi hai người giao thủ, là đối phương hạ thủ lưu tình.

Sâu trong đôi mắt Phương Văn Đông mang theo một tia khiếp sợ.

Chiêu số cường đại như vậy, chẳng lẽ thiếu niên trước mắt này đều là Tông Sư cảnh sao?

Trách không được!

Chẳng trách hắn ta lại cuồng vọng như vậy.

Dương Thiên bình tĩnh nhìn thoáng qua Phương Văn Đông, hỏi: “Còn có cái gì có thể ngăn cản ta?”

Phương Văn Đông cả giận nói: “Người thật sự cho rằng ta chỉ có chút bản lĩnh này sao?”

Nói xong, trên tay ngưng tụ một đạo kiếm khí, lạnh giọng nói: “Ta hỏi lại ngươi một câu, có thần phục hay không?”

“Kiếm khí?”

Dương Thiên thấy một màn này thì cười.

“Chơi kiếm khí, ta mới là tổ tông!”

“Cái gì?”

Quan Sơn cùng Phương Văn Đông nghe được lời này của Dương Thiên thần sắc sửng sò, còn chưa kịp phản ứng, đã thấy thiếu niên vấy tay với hư, sau đó khẽ quát một tiếng.

“Kiếm đến!”

Một câu nói vang lên, vô số kiếm ngân trên chín tầng trời không ngừng truyền đến.

Một cỗ uy áp nặng nề như thiên địa, đè Quan Sơn run lẩy bẩy, trong đôi mắt hiện lên vẻ sợ hãi.

Hiện tại lúc này, đã không phải là cường giả Âm Kinh nho nhỏ như hắn có khả năng thừa nhận.

Ngay cả Phương Văn Đông cũng có một loại dự cảm không tốt.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, trong đôi mắt trong nháy mắt hiện lên vẻ sợ hãi.

Chỉ thấy kiếm khí dày đặc từ trên trời rơi xuống, dày đặc hơn cả hạt mưa.

Mỗi một đạo kiếm khí, đều mang theo phong mang vô cùng, tựa hồ có thể phá hủy hết thảy.

Mười vạn đạo kiếm khí, đừng nói là một cường giả cảnh giới Tông Sư sơ kỳ nho nhỏ như hắn.

Cho dù là Tiên Thiên cảnh, cũng chỉ có phần ngã xuống.

“Cái này, cái này không có khả năng...”

Sắc mặt Phương Văn Đông trắng bệch như tờ giấy, chân cứng sợ tới mức nhũn ra.

Hắn sợ hãi tới cực điểm, trực tiếp quỳ gối trước người Dương Thiên run rẩy nói: “Thỉnh đại sư tha ta một mạng.”

Dương Thiên vươn tay.

Trong nháy mắt, mười vạn đạo kiếm khí giống như bị dừng lại ở trên bầu trời phía trên Phương Văn Đông.

Trong mắt Phương Văn Đông tất cả đều là sợ hãi.

Hắn biết, cảnh giới của thiếu niên trước mắt này đã vượt qua hắn vô số lần.

Mười vạn đạo kiếm khí, thử hỏi kiếm khí này vừa ra, người nào có thể cùng nó tranh phong?

“Người thần phục?”

Ánh mắt Dương Thiên vẫn bình tĩnh như trước.

“Phục, ta phục!”

Phương Văn Đông quỳ trên mặt đất không ngừng dập đầu, bị dọa đến gần như muốn ngất đi.

Vị trước mắt này, đã tiếp cận thực lực của mấy vị lão nhân Côn Lôn kia...

Chương 639 - Người được chú ý nhất.

"Nhìn rõ thân phận sâu kiến của mình, còn dám trêu ta nhớ kỹ chính mình chuẩn bị quan tài."

Con người bình tĩnh của Dương Thiên quét qua Phương Văn Đông một cái, Phương Văn Đông lập tức sợ tới mức lạnh cả sống lưng, mồ hôi lạnh lập tức chảy xuống.

Tông Sư cảnh đều ở trước mặt thiếu niên trước mắt không có bất kỳ cơ hội đánh trả nào.

Rốt cuộc hẳn là quái vật gì vậy.

Dương Thiên đi rồi.

Khí thể toàn thân nội liễm, thoát nhìn giống như là một thiếu niên bình thường.

Nhưng mà, ở quan ải này, Phương Văn Đông cũng không dám xem thường Dương Thiên nữa.

Thiếu niên vừa rồi đã dùng thực lực chứng minh, tất cả năng lượng, nhân mạch, tu vi cảnh giới của bọn họ, ở trong mắt hắn chỉ là một chuyện cười.

Phương Văn Đông chịu đựng sợ hãi mở miệng hỏi: "Xin hỏi tôn tính đại danh của cao nhân?"

Thiếu niên dừng bước, thanh âm trong trẻo nói.

"Tây Nam, Dương Thiên!"

Bốn chữ, thứ đại biểu cho Phương Văn Đông hiện lên vẻ sợ hãi trong mắt,

"Dương tiên sinh, ngài dĩ nhiên là Dương tiên sinh!"

Phương Văn Đông không khỏi cảm giác sống quả thực là thiên đại tạo hóa.

Phải biết rằng, danh tiếng của Dương tiên sinh Tây Nam cho dù là ở trong giới thượng lưu của kinh thành, cũng coi như là lưu truyền nhất thời.

Vị này, có kinh nghiệm chém giết Tông Sư.

Hơn nữa, còn không chỉ có một người.

Toàn bộ tông sư Hoa Hạ chỉ đếm được trên đầu ngón tay, cho dù là ngã xuống một vị, cũng là chuyện lớn bằng trời.

Hiện giờ liên tiếp ngã xuống hai người trong vòng mấy tháng, sau lưng đều có bóng dáng của Dương tiên sinh, điều này sao có thể không khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Hiện tại Tông Sư cảnh trong nước đều muốn thảo phạt Tây Nam Dương tiên sinh, nhưng thương lượng mấy tháng đang lúc bọn họ dự định xuất phát, lại nghe được trên Thái Hồ, Tiên Nhân và Lang Nhân đang có một trận chiến kinh thiên động địa.

Trên Thánh phong, tiên nhân diệt sát Lang Nhân nhất tộc.

Mà theo lời đồn, tiên nhân kia có khả năng chính là Dương tiên sinh Tây Nam.

Tin tức này truyền ra, những Tông Sư cảnh muốn lên án Dương tiên sinh, thiếu chút nữa bị hù chết.

...

“Bàn Tử, lão Tam, hai người các ngươi thả ta ra, ta muốn đi cứu lão Tứ.”

Ngô Cương cắn răng dùng sức phản kháng.

Lão tam gắt gao kéo Ngô Cương lại, sau đó mở miệng nói:

“Ngươi không cứu được hắn, hơn nữa vừa rồi lúc ngươi cùng Kiều Kỳ bọn họ đánh nhau, hắn ở bên cạnh quan sát, ngay cả ý tứ hỗ trợ cũng không có.”

Bàn Tử cũng gật đầu, hiển nhiên đối với chuyện vừa rồi của Dương Thiên không liên quan đến mình sinh ra khúc mắc.

Ngô Cương nghe vậy, lập tức nổi trận lôi đình, hắn giận dữ hét hai người ra, sau đó cả giận nói: “Hai người các ngươi có ý gì? Nếu hắn không giúp, làm sao thay ta ngăn cản công kích của đệ nhất mãnh tướng thủ hạ Văn Đông phía dưới, làm sao có

thể để cho chúng ta đi trước hấn đến đoạn hậu? Ngô Cương ta cũng không phải hạng người tham sống sợ chết, cho dù bị đánh, ta cũng phải cùng hấn bị đánh. Các người không đi, ta đi.”

Giọng nói của hấn vô cùng kiên quyết, Bàn Tử và lão Tam nghe vậy cũng cảm giác vừa rồi hiểu lầm Dương Thiên.

Trên mặt không khỏi mang theo vẻ xấu hổ, sau đó mở miệng nói: “Chúng ta cũng đi.”

Bọn họ đang ở độ tuổi kích động, tràn đầy nhiệt huyết.

Vì vậy, một nhóm ba người lại nhao nhao trở về.

Nhưng mà, lúc đi được nửa đường, lại phát hiện Dương Thiên không tồn hao gì đi tới.

Ba người hết sức kích động, đi lên phía trước quan sát Dương Thiên từ trên xuống dưới một chút, hỏi: “Lão Tứ, người không sao chứ?”

Dương Thiên thấy sự quan tâm của ba người trước mặt là xuất phát từ chân tâm, không khỏi cười nói: “Có thể có chuyện gì được chứ, ta không phải đã trở về rồi sao?”

Ngô Cương hưng phấn nói: “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, ta còn tưởng rằng...”

Hấn không nói tiếp lời, dù sao thoát nhìn hốc mắt đều đỏ.

Dương Thiên cười cười, sau đó lão Tam nhìn hấn hỏi: “Lão Tứ, bọn họ không làm khó người sao?”

Hấn nói xong, mập mập cùng Ngô Cương cũng có chút kỳ quái.

Dù sao Phương Văn Đông là tồn tại cấp cự phách ở khu Bắc thành, thủ hạ mấy trăm, mỗi người đều có thể đánh.

Chỉ là hôm nay tùy ý đi ra cũng có hơn một trăm người.

Vừa rồi bọn họ đắc tội đối phương như vậy, đối phương làm sao có thể dễ dàng thả Dương Thiên đi?

Nhìn dáng vẻ nghi hoặc khó hiểu của ba người, Dương Thiên cười nói: “Phương Văn Đông kia thật ra là một người nói đạo

lý, ta giảng đạo lý cho hần, sau khi hần nghe xong thì thả ta rời đi.”

“Chỉ đơn giản như vậy?”

Ba người có chút choáng váng, bọn họ suy nghĩ vô số kết quả, duy chỉ có không nghĩ tới điều này.

“Thế nào? Các người hy vọng ta bị đánh chết đánh tàn phế à?”

Dương Thiên nói đùa một câu, ba người vội vàng xua tay nói: “Không không không, như vậy tốt nhất, như vậy tốt nhất.”

Kỳ thật những lời này của Dương Thiên nếu như bị Phương Văn Đông nghe được, đoán chừng sẽ thổ huyết.

Hần là đệ nhất đại lão khu Bắc thành, ai có tư cách nói đạo lý với hần?

Nắm đám cứng mới là vương đạo, giảng đạo lý có ích lợi gì?

Nhưng mười vạn đạo của Dương Thiên thấy treo trên đầu hần, Phương Văn Đông bị dọa đến chết khiếp, Dương Thiên đương nhiên nói một là một, hai là hai.

Dương Thiên chỉ nghĩ đến một số ngày tháng bình thường, cho nên cũng không kể chi tiết cho ba người bạn cùng phòng trước mắt.

Về phần ba người Ngô Cương, ngoại trừ tiếp nhận lý do này ra, không thể tưởng tượng được lý do nào khác có thể giải thích được.

Mặc dù là như thế, nhưng địa vị của Dương Thiên trong lòng ba người đã tăng lên rất cao.

Dù sao thiếu niên để cho bọn họ đi trước, mà mình một thân một mình đứng ở phía đối lập với Phương Văn Đông cùng với mấy trăm tay chân.

Loại khí phách này không phải ai cũng có được.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra!

Ngày hôm sau, lão Tam vừa mới rời giường mơ mơ màng màng nhìn thoáng qua thời gian, sau đó lập tức phát ra tiếng rú thảm như giết heo nói: “Thảm rồi thảm rồi, hôm nay là phải đi chia lớp, ngày đầu tiên chúng ta đã đến trễ.”

Hắn rống một tiếng, mập mạp cùng Ngô Cương lập tức từ trên giường ngồi dậy.

Đồng dạng nhìn thoáng qua thời gian, tranh thủ thời gian mặc quần áo vào nói: “Đậu xanh, ta còn muốn lưu lại một ấn tượng tốt cho lớp học, trời ạ, thời gian không còn kịp rồi.”

Bởi vì hôm qua gặp Phương Văn Đông, mấy người đã đến ký túc xá rất muộn.

Cho nên nằm xuống ngủ luôn, ai có thể nghĩ đến vừa ngủ dậy, kém chút tối nay.

Bọn họ vội vàng đi gọi Dương Thiên, lại phát hiện giường của Dương Thiên đã được xếp vô cùng chỉnh tề, người đã sớm không thấy.

“Mẹ kiếp, lão Tứ này không trượng nghĩa, tỉnh lại không gọi chúng ta.”

“Khốn kiếp, chờ trở về sẽ thu thập hắn.”

Nói xong, từng người luống cuống tay chân vọt vào toilet rửa mặt.

Không gian vốn không lớn, Bàn Tử cùng lão đại Ngô Cương chiếm hơn phân nửa địa phương, kém chút chen chết lão Tam ở bên trong.

Lão Tam cầm bàn chải đánh răng chải được một nửa mới phát hiện đây căn bản không phải bàn chải đánh răng của mình.

Hắn kêu thảm một tiếng nói: “Ta đi, lão đại, người lấy là bàn chải đánh răng của ta.”

Lão đại súc miệng một ngụm nước, sau đó mơ hồ không rõ nói: “Cái đó thì có quan hệ gì, bàn chải đánh răng của ta còn bị tên mập cầm nữa.”

“Phốc!”

Bàn Tử nghe vậy một ngụm nước phun lên mặt lão Tam.

Sau đó đen mặt mở miệng: “Bàn chải đánh răng của ta đâu?”

“Bị lão tam cầm rồi, bây giờ người dùng của ta!”

Lão đại mở miệng nói một câu.

Mập mập trực tiếp ném cho hắn nói: “Bàn chải đánh răng còn chưa đủ lông mày, người cũng không biết đổi cái khác, lợi của ta cũng chảy máu rồi.”

Lão đại mặt mũi đen sì nói: “Người còn nói ta nữa, lão tam người vừa rồi có phải là sốt ruột đem nước gội đầu làm kem đánh răng rồi không? Sao ta cảm giác miệng đầy mùi vị mềm mại vậy?”

Lão tam nghe vậy, thiếu chút nữa đem nước súc miệng nuốt xuống.

Hắn dùng sức ho khan một cái, cười lên ha hả.

Ba người đồng thời ra khỏi cửa toilet, từng người ăn mặc tao nhã không chịu được.

Nhất là lão tam, trên tóc bôi dầu giống như chó liêm, quả thực.

Mà lúc này, Dương Thiên đẩy cửa vào nhà, nhìn thoáng qua ba người nói: “Dậy rồi? Đây là bữa sáng.”

Ba người sững sờ, vốn cho rằng Dương Thiên đã sớm đi lớp, nhưng lại nghĩ đến là đi mua bữa sáng.

Một đám không khỏi cảm động đến lệ nóng doanh tròng, lão đại thoát nhìn thật sự đói bụng, cầm bánh bao thịt lớn cắn từng miếng một, bị nghẹn trợn trắng mắt, uống một ngụm nước, lúc này mới chậm lại, nhìn Dương Thiên tràn đầy cảm động nói: “Hảo huynh đệ, ta quả nhiên không có nhìn lầm người.”

Lão tam vừa nghe vừa ăn vừa khinh bỉ nói: “Thôi đi, lão đại người nói lời này không đỏ mặt sao? Vừa rồi ai nói lão tứ không trượng nghĩa?”

Da mặt lão đại không hề mỏng, hắn mở miệng nói: “Ai nói lão tứ không trượng nghĩa, ai? Ta là người đầu tiên không để yên cho hắn.”

Nói đến đây, hắn lại nhìn thoáng qua mập mập đang uống sữa đậu nành, chất vấn: “Mập mập, có phải người hay không?”

“Phốc!”

Tên mập đang uống sữa đậu nành bị oan, trực tiếp phun ra một ngụm sữa đậu nành.

Ba người ăn sáng xong, giống như một trận gió chạy ra cửa.

Mà Dương Thiên thì là một mặt nhàn nhã chậm rãi đi về phía lớp khảo cổ mà mình đang ngồi.

Đến cổng lớp, lúc này trong lớp đã ngồi đầy người.

Khi Dương Thiên đứng ở cửa còn chưa vào cửa, ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn sang.

Điều khiến Dương Thiên bất ngờ là toàn bộ đều là nam sinh.

“Xem ra hẳn chính là Dương Thiên, đệ nhất nhân thi đại học.”

“Ha ha, rốt cuộc cũng tìm được đối thủ rồi.”

“Trông cũng bình thường?”

Trong đám người, xì xào bàn tán, ánh mắt có kinh ngạc, có khinh thường, nhưng càng nhiều hơn là chiến ý dâng cao.

Bọn họ đều là thiên tài yêu nghiệt ở khắp nơi trên cả nước, lấy thành tích tuyệt đối ưu dị tiến vào Bắc Đại Học Phủ.

Thực lực của những thí sinh này gần như đều sàn sàn nhau, hơn nữa đều tâm cao khí ngạo, khinh thường làm chuyện gì không khiêu chiến.

Cho nên, khi Dương Thiên lựa chọn hệ khảo cổ, chuyên ngành không được ai chọn này lập tức trở thành bánh trái thơm ngon.

Bọn họ đến không có ý gì khác, chỉ là muốn ganh đua cao thấp với Dương Thiên Nhất.

Bọn họ đã xem bảng xếp hạng lớp, tất cả mọi người đều không có Dương Thiên.

Mà người trước mắt này là nam sinh cuối cùng, tất nhiên là Dương Thiên không thể nghi ngờ.

Cho nên, giờ phút này Dương Thiên không làm bất cứ chuyện gì, đã trực tiếp trở thành tồn tại đáng chú ý nhất.

Chương 640 - Chuyện không ngờ tới.

Dương Thiên đang muốn vào cửa, nhưng chỉ cảm thấy sau lưng bị một thân thể mềm mại đụng phải.

Chẳng những không cảm thấy đau, ngược lại cảm giác vô cùng mềm mại.

Sau đó nghe ai nha kinh hô một tiếng ngã xuống đất.

Hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một cô bé đáng yêu vênh cái miệng nhỏ nhắn, ngồi trên mặt đất, đôi mắt to có một tầng hơi nước.

Bàn tay nhỏ trắng như tuyết xoa xoa cái mũi, hiển nhiên là bị ngã đau.

Nàng có gương mặt trái xoan trắng nõn, mang theo một chút đỏ ửng, đôi mắt to màu hổ phách trong suốt, khí tức thuần khiết mang theo một tia ngây ngốc, mê mang trừng mắt nhìn Dương Thiên, một đầu tóc dài màu đen giống như thác nước.

Mặc áo màu hồng, dùng thiết kế kiểu Hàn, trên áo buông lỏng, trên quần có một dải lụa màu tím tung bay theo gió. Phía trên khảm ba viên hổ phách màu hồng, cả người càng thêm đáng yêu thiện lương. Quần là màu trắng, cả quần bó sát vào chân nhỏ, lộ ra đôi chân xinh đẹp.

Dương Thiên nhìn mũi ngọc cao ngất của nàng ta đỏ bừng, hiển nhiên là đập vào mũi, đau đến mức suýt nữa chảy nước mắt.

Thấy cảnh này, Dương Thiên cũng nở nụ cười bất đắc dĩ.

“Ngã đau không?”

Cô gái mắt to ủy khuất nhìn thoáng qua Dương Thiên gật đầu.

“Người không nhìn đường sao?”

Dương Thiên hỏi.

Ai biết, hắn vừa hỏi, cái miệng nhỏ nhắn của nữ hài lại xẹp xuống, mắt to trong trẻo lần nữa có một tầng hơi nước.

Dương Thiên vội vàng ngậm miệng, sợ đối phương thật sự khóc lên.

Như vậy hắn có lý cũng không nói rõ được, dù sao đây tuyệt đối không tính là lỗi của hắn, người khác hiểu lầm cũng không

có cách nào giải thích.

Hắn đỡ trán nói: “Trên mặt đất không lạnh sao? Để ta đỡ người đứng dậy.”

Cô gái nghe vậy, giống như là thỏ trắng nhỏ bị hoảng sợ, vội vàng đứng dậy, né tránh Dương Thiên, vội vàng mở miệng nói: “Cảm ơn người, thật xin lỗi.”

Giọng nói có chút mềm mại, nhưng quả thực rất êm tai.

Nhìn cô gái có chút phòng bị, Dương Thiên cũng không nói gì, sau khi cười cười, đi vào phòng học.

Mà nữ hài lần nữa xoa xoa cái mũi, lần nữa làm nàng đau đến nhe răng nhếch miệng.

Lần ngã kia đúng là rất đau.

Giờ phút này trong lớp chỉ có một cái bàn.

Ở vị trí gần góc tường cuối cùng.

Dương Thiên dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, chậm rãi ngồi ở vị trí kia.

Lúc này, cô gái kia mới đi vào phòng học.

Giờ phút này ánh mắt mọi người đều nhìn qua, sau khi thấy được nữ hài, con mắt nhao nhao sáng lên.

Nàng có dung mạo mỹ lệ, ăn mặc thời thượng, tự nhiên là thành tiêu điểm của cả lớp.

Cô gái vào lớp, có vẻ hơi câu nệ, thấy cả lớp chỉ có một mình cô là nữ sinh, khuôn mặt đã đỏ như muốn nhỏ máu.

Nàng nhìn chung quanh, chỉ có cái bàn kia là còn trống.

Cô gái đi tới, đứng ở nơi đó, cũng không ngồi xuống.

Cái miệng nhỏ nhắn vênh lên nhìn ủy khuất giống như là khóc.

Khóe miệng Dương Thiên giật giật.

Hắn đây là bị người ghét bỏ sao?

Nhớ ngày đó ở Nhất Trung Giang Thành, lớp học của hắn, có tiểu cô nương nào không muốn ngồi bên cạnh hắn, thư tình mỗi ngày thu được hàng trăm, bàn cũng nhét đầy.

Lúc đi cửa hàng nhỏ mua đồ, ông chủ kia đã dựa vào giấy bán thư tình, đã sắp mua xe.

Nếu đã không ngồi, vậy thì đứng đi.

Dương Thiên nghĩ như vậy, hẳn cũng không có bất kỳ gánh nặng tâm lý nào.

Dương Thiên không để ý tới nữa, mà những nam sinh bên cạnh giờ phút này bắt đầu xum xoe.

Không ngừng đứng lên, để cho nữ hài kia ngồi ở chỗ ngồi của bọn họ.

Cô gái tựa hồ có chút kinh hãi, lần nữa di chuyển về phía chỗ ngồi của Dương Thiên, đôi mắt to mang theo hơi nước nhìn Dương Thiên.

Dương Thiên Chân sắp sụp đổ, hẳn đứng lên, nhường lại vị trí bên cửa sổ, sau đó hỏi: “Người muốn ngồi ở đây sao?”

“Ừm ừm!”

Cô gái lúc này mới gật đầu, sau đó nhanh chóng ngồi xuống vị trí vừa rời của Dương Thiên.

Nơi này chỉ có một cái bàn, Dương Thiên cũng chỉ đành ngồi bên cạnh cái bàn đó.

Nữ hài nhỏ giọng giới thiệu: “Ta... ta tên Từ Dạ Dung, người tên gì.”

Nàng hỏi thật cẩn thận, thoát nhìn tính cách thập phần điềm tĩnh.

“Dương Thiên!”

Dương Thiên trả lời rất dứt khoát ngắn gọn.

Từ Dạ Dung nghe vậy, một đôi mắt lập tức sáng lên, nàng trong kinh ngạc mang theo một tia hưng phấn nói: “Trời ạ, người chính là Dương Thiên a.”

“Người biết ta?” Dương Thiên nghe vậy có chút kinh ngạc.

“Ừm ừm!”

Từ Dạ Dung gật gật đầu nói: “Thành tích thi đại học sáu khoa đầy điểm, toàn bộ thành tích thi đại học trong lịch sử gần như không tồn tại, quả thực quá lợi hại, ta cũng là bởi vì nghe nói

ngươi tiến vào Bắc Đại Học Phủ, mới đây ngã mấy học phủ khác cao cấp nhất cả nước đến nơi này, hơn nữa, nghe nói ngươi tiến vào khoa khảo cổ, ta không nói hai lời liền đồng dạng lựa chọn khoa khảo cổ.”

Dương Thiên nhìn ra trong đôi mắt của cô gái lấp lánh những ngôi sao nhỏ này, không khỏi bật cười.

Từ Dạ Dung có chút chờ mong nhìn Dương Thiên một chút, cắn môi phần hỏi: “Dương Thiên, không biết ngươi có nghe qua tên của ta chưa?”

Dương Thiên sửng sốt, hỏi: “Ngươi rất nổi danh sao?”

Từ Dạ Dung: ……

Nàng yếu ớt mở miệng nói: “Người ta cũng rất lợi hại sao?”

Dương Thiên cười ha hả nói: “Có thể là ta kiến thức hạn hẹp.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Từ Dạ Dung có chút hồng nhuận nói: “Không phải, có lẽ ngươi không có chú ý xếp hạng thành tích thi đại học toàn quốc, ngươi là thứ nhất, mà ta là thứ hai, thi được bảy trăm ba mươi chín điểm, so với ngươi kém mười một điểm.”

Dương Thiên sửng sốt, sau đó nhìn cô gái trẻ trước mặt này từ trên xuống dưới.

Nàng không nghĩ tới đối phương còn là một tài nữ, nếu không phải hãn trùng sinh, thành tích này hẳn là có thể trở thành đệ nhất cả nước mới đúng.

Dương Thiên giơ ngón tay cái lên với nàng nói: “Rất lợi hại!”

Được Dương Thiên khích lệ, Từ Dạ Dung có vẻ vui rạo rực, bất quá sau đó nàng ngượng ngùng cười cười nói: “Vẫn là ngươi lợi hại, năm nay thi đại học phổ biến khó khăn, ngươi lại có thể thi đậu thành tích tối đa bảy trăm năm mươi điểm, thật sự là kỳ tích.”

Dương Thiên cười cười, nhìn ánh mắt sùng bái của cô gái, có chút xấu hổ. Nếu không phải hãn trùng sinh trở về, có được trí tuệ ba trăm năm, cộng thêm năng lực đã gặp qua là không quên được thì thật đúng là không thể nào thi được điểm cao như vậy.

So ra mà nói, cô gái trước mắt mới thật sự là thiên tài.

Giờ phút này lực chú ý của mọi người toàn bộ tập trung ở trên người Dương Thiên cùng Từ Dạ Dung.

Khi nghe được Từ Dạ Dung là người thứ hai thi đại học toàn quốc, nhất thời không ngừng sợ hãi thán phục.

Cộng thêm Vương Chính ở hàng đầu tiên, tính ra lớp này lại ôm đồm ba hạng đầu thi đại học toàn quốc.

Đây cũng là một kỳ tích.

Từ Dạ Dung ngồi ở bên cạnh Dương Thiên bộ dạng cười cười nói nói quả thực đem mọi người ghen ghét đến muốn điên rồi.

Tài nữ, hơn nữa nếu có dung mạo xuất sắc như vậy, nàng đã thành nữ thần trong lòng tất cả mọi người.

Bây giờ nữ thần cùng người khác chuyện trò vui vẻ, bọn họ tự nhiên có chút không cam lòng.

Dương Thiên đương nhiên không nhìn mọi người, hắn vốn định yên tĩnh, nhưng cô gái ngồi cùng bàn này tựa hồ rất hứng thú với hắn, không ngừng hỏi đông hỏi tây, hỏi đến đầu hắn cũng lớn hơn một vòng.

Nếu để cho mọi người biết, đoán chừng sẽ điên rồi.

Phải biết, bọn họ ước gì có cơ hội này.

Từ Dạ Dung chớp chớp đôi mắt to hung phấn hỏi Dương Thiên: “Đúng rồi, người có biết chủ nhiệm lớp chúng ta là ai hay không? Nghe nói là một vị đại mỹ nữ mới tới đây.”

Dương Thiên cười cười nói: “Không có hứng thú, chờ một lát tự nhiên sẽ biết được.”

Hắn nói xong, cửa bị đẩy ra, ngay sau đó một vị mỹ nữ sắc nước hương trời chậm rãi đi đến.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều bị hấp dẫn, cho dù là Dương Thiên vừa rồi nói không có hứng thú cũng không ngoại lệ.

Quần áo trên người nàng thập phần tinh xảo, da thịt trắng như tuyết dung nhan xinh đẹp, hai con ngươi thanh nhã tinh khiết như nước, cái mũi thập phần duyên dáng; môi son như anh đào, mái tóc như thác nước.

Trên mặt nữ tử thủy chung mang theo nụ cười dịu dàng, đôi mắt đẹp liếc nhìn phòng học, sau khi ánh mắt đối mắt với Dương Thiên, cười càng thêm sáng lạn.

Cả người nàng lộ ra vẻ vô cùng an tĩnh, tài trí, toàn thân tỏa ra mùi thơm đặc biệt, làm cho tất cả mọi người đều mê muội.

“Cô gái thật xinh đẹp.”

“Ha ha, chẳng lẽ nàng chính là lão sư của chúng ta? Quá hạnh phúc.”

“Ta không phải đang nằm mơ chứ, hệ khảo cổ học ta còn tưởng rằng là một lão học cứu cổ hủ là chủ nhiệm lớp chúng ta chứ.”

Tất cả mọi người đều hưng phấn lên.

Ngay cả Từ Dạ Dung cũng vẻ mặt vui vẻ nói: “Lão sư thật xinh đẹp a.”

Về phần Dương Thiên, lúc này mặt mũi hấn đại ra, thật lâu sau mới cười khò.

“Sao lại là nàng ta được.”

Dù thế nào hấn cũng không ngờ chủ nhiệm lớp trên bục giảng lại là Hàn Hương Ngung.

Hàn Hương Ngung trên đài, dường như vô cùng hưởng thụ vẻ khiếp sợ trên mặt Dương Thiên.

Nàng ta cười cười nhìn về phía mọi người, nói: “Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sau này ta sẽ là chủ nhiệm lớp của các ngươi, tên của ta là Hàn Hương Ngung, các ngươi có gì khó khăn cần trợ giúp, đều có thể tới tìm ta.”

Đồng đảo học sinh vội vàng cùng kêu lên vỗ tay.

Có một mỹ nữ lão sư, cho dù lên lớp cũng cảnh đẹp ý vui, không phải sao?

Hàn Hương Ngung nhìn thoáng qua danh sách, nhất thời càng thêm hài lòng.

Nàng ở văn phòng liền biết, hôm nay trong lớp khảo cổ của nàng, thế mà ôm đồm ba hạng đầu thi đại học toàn quốc.

Đây đều là công lao của Dương Thiên, thoát nhìn rút ra thời gian nhất định phải hảo hảo đáp tạ hần một phen.

Chương 641 - Huấn luyện quân sự bắt đầu.

Sau khi tất cả mọi người tự giới thiệu xong, chọn xong vị trí lớp trưởng, chuyện hôm nay coi như đã xong.

Lúc tan học, Hàn Hương Ngưng nhìn thoáng qua Dương Thiên nói: “Đến văn phòng của ta một chuyến.”

Sau đó lộ ra nụ cười rời đi.

Ánh mắt mọi người lại lần nữa rơi vào trên người Dương Thiên, Dương Thiên nhún vai đứng lên đi theo Hàn Hương Ngưng ra ngoài.

Trong văn phòng, Hàn Hương Ngưng mím môi nhìn Dương Thiên, cười không nói.

Dương Thiên thì vẫn có chút kinh ngạc hỏi: “Hàn lão sư, sao lại là ngươi?”

Hàn Hương Ngưng mặt tươi cười nói: “Vì sao không thể là ta? Như thế nào? Ngươi rất mất mát?”

Nói đến đây, trong mắt hạnh mang theo một tia đắc ý.

Dương Thiên vội vàng nói: “Sao có thể mất mát được, vui vẻ còn không kịp, chỉ là có chút tò mò.”

Hàn Hương Ngưng giới thiệu: “Nhà ta vốn ở kinh thành, lúc trước là hèn dối với người trong nhà, người trong nhà sắp xếp vị trí này ta không cần, nhất định phải chứng minh mình có thể độc lập, cho nên đi Giang Thành, hôm nay đã chứng minh, cũng liền trở về.”

“Thì ra là thế.”

Dương Thiên lúc này mới chợt hiểu.

“Cho nên, về sau tiểu tử ngươi vẫn không chạy ra khỏi lòng bàn tay lão nương, muốn trốn học gì đó ngươi kiểm chế một

chút, đừng đến lúc đó lỡ tai như thế nào rồi cũng không biết.”

Hàn Hương Ngưng thoát nhìn tâm tình mười phần không tệ, mặt mũi tràn đầy ngạo kiều.

Dương Thiên lau mồ hôi lạnh trên trán.

Uy hiếp này, hẳn thật đúng là không có bất kỳ bất mãn nào.

“Đúng rồi, bởi vì ngươi, năm nay lớp của ta hội tụ thiên tài đứng đầu top 3 toàn quốc, lão sư còn muốn cảm tạ ngươi một phen, vì ban thưởng ngươi, hôm nay đi nhà ta nấu cơm cho ta ăn.”

Hàn Hương Ngưng đứng lên, kéo Dương Thiên rời đi.

Căn bản không cần nhắc hẳn có đồng ý hay không.

Dương Thiên bất đắc dĩ, đây là phần thưởng gì? Luôn cảm thấy là trừng phạt mới đúng.

Ra cửa, vì phòng ngừa người khác hiểu lầm, bàn tay nhỏ bé ôn nhuận mềm mại của Hàn Hương Ngưng buông lỏng Dương Thiên ra.

Nàng đi ở phía trước, Dương Thiên cụp lỗ tai đi theo phía sau.

Học sinh lớp khảo cổ thấy cảnh này, lập tức cười phá lên.

Hiển nhiên, tiểu tử này hẳn là đắc tội mỹ nữ lão sư này.

Đây cũng là điều mà bọn họ vui vẻ nhìn thấy.

Hai người đi trên đường một chuyến, mười phút đi xe, mua hơn một ngàn nguyên nguyên nguyên liệu nấu ăn, sau đó vào một tiểu khu cao cấp.

Hàn Hương Ngưng hơi đắc ý nói: “Đây là nhà của lão sư, về sau nếu người nghèo không có chỗ ở, thì cứ ở nơi này đi.”

Dương Thiên nghe vậy khóe miệng giật giật, sau đó mặt mày đen sì nói: “Hàn lão sư, ngươi không thể trông mong ta chút được không?”

“Ha ha!” Hàn Hương Ngưng cười cười nói: “Ta là bảo ngươi ngàn vạn lần đừng khách khí với lão sư.”

Nói xong, cầm chìa khóa mở cửa.

Lúc mở cửa, Dương Thiên suýt chút nữa giật mình.

Bởi vì đúng lúc đó có một nữ tử mặc áo ngủ tóc dài rối tung đứng ở cửa ra vào.

Hàn Hương Ngưng cũng giật nảy mình. Vỗ vỗ ngực tức giận nhìn nữ tử trước mặt nói: “Ngươi muốn náo loạn gì a?”

Nữ tử kia không để ý đến Hàn Hương Ngưng, ngược lại là sau khi nhìn Dương Thiên, ánh mắt sáng lên nói: “Ha ha, tiểu tử thôi, đã lâu không gặp.”

Nói xong, trực tiếp nhào tới.

Cảm nhận được cảm giác mềm mại và ấm áp của cơ thể đối phương, Dương Thiên có chút không biết làm sao.

Nữ tử vây quanh vô cùng đầy đặn, Dương Thiên cảm giác có chút thở không nổi.

Khóe miệng hần khẽ giật giật, nói: “Vị tỷ tỷ này, ngươi là ai vậy, chúng ta quen biết nhau sao?”

Nữ tử kia nghe vậy, tức giận trừng mắt nhìn Dương Thiên nói: “Được nha tiểu tử thôi, ngươi cái tên bạch nhãn lang, mới mấy tháng không gặp ngươi đã quên mất, lúc trước ở Thanh Phong Sơn ngươi còn chiếm tiện nghi của ta đây.”

Nói xong, trực tiếp nhéo lỗ tai Dương Thiên.

Dương Thiên nghe vậy thì thật sự choáng váng, hô to oan uổng.

Hàn Hương Ngưng tức giận nói: “Ngươi mang theo mặt mày, ai biết ngươi là...”

Nàng nói đến đây, dường như lúc này mới phản ứng lại được cái gì.

Dường như đối phương nói, Dương Thiên chiếm tiện nghi của nàng.

Hàn Hương Ngưng tức giận, dựng thẳng mày liễu giận dữ quát: “Hay lắm, khuê mật của ta mà ngươi cũng dám ức hiếp, ngươi xong đời rồi.”

Nói xong, trực tiếp vịn vẹo lỗ tai bên kia của Dương Thiên, trình độ thuần thục cũng không cần nói.

“Ta căn bản không quen biết nàng a!”

Dương Thiên cảm thấy cả lỗ tai sắp rơi xuống.

Hắn đã sớm biết, thì không nên tới!

Nữ tử kéo mặt nạ xuống, sau đó nổi giận dùng dùng nói:
“Không biết ta? Hôm nay ngươi không chết chính là ta vong.”

Dương Thiên nhìn nữ tử quen thuộc trước mắt, mặt đen lại nói: “Cảnh Hoa tử tử, sao tử cũng tới đây.”

Đúng vậy, nữ tử đắp mặt nạ trước mắt, tóc dài rối tung, mặc áo ngũ cho thấy dáng người lồi lõm là Hoa Yên Nhu.

Ngày bình thường nàng đều ăn mặc tư thể hiên ngang, không nghĩ tới lần này lại còn đắp mặt nạ, thật sự là quái sự.

Hơn nữa còn để tóc dài.

Cô nàng này hôm nay đầu óc có vấn đề hay sao?

Hoa Yên Nhu ngẩng mặt lên nói: “Sao vậy? Không chào đón?”

“Không phải không phải!”

Dương Thiên vội vàng xua tay.

“Vậy là cần phải báo cáo với ngươi?”

Dương Thiên:.....

“Cảnh Hoa tử tử đến ta hoan nghênh còn không kịp, mấy tháng không gặp, ngươi lại xinh đẹp hơn rất nhiều.”

Hoa Yên Nhu nghe vậy, lập tức mặt mũi tràn đầy vui sướng nói: “Thật sao?”

Nàng sờ sờ khuôn mặt xinh đẹp của mình hỏi: “Rất cuộc xinh đẹp bao nhiêu?”

Dương Thiên thở dài một hơi, chuyện này rốt cục cũng bỏ qua, nhưng mà không đợi hắn thở phào xong, chỉ nghe Hàn Hương Ngưng ở trên lỗ tai hắn lại hơi dùng sức khẽ quát: “Bớt nói sang chuyện khác, bạn thân của ta nói ngươi chiếm tiện nghi của nàng là chuyện lúc nào, khai thật cho ta, bớt một chữ ta lột da của ngươi.”

Dương Thiên:.....

“Hàn lão sư, ta đột nhiên phát hiện ta còn có việc, nếu không.....”

“Muốn đẹp, giải thích không rõ, ngươi cũng đừng tính toán ra khỏi phòng này.”

Dương Thiên bất đắc dĩ nhìn Hoa Yên Nhu, tuy trên mặt Hoa Yên Nhu cũng có chút đỏ ửng, nhưng những thứ khác vẫn tự nhiên như thường ngày.

Dương Thiên vốn cho rằng nàng sẽ giải thích một chút, lại không nghĩ rằng nàng cười hì hì lôi kéo Hàn Hương Ngưng nói: “Đừng ngạc nhiên, có lẽ hẳn nhất thời xúc động đây.”

Không giải thích còn tốt, giải thích xong Hàn Hương Ngưng liền xoay người đi vào phòng bếp.

Hoa Yên Nhu hỏi nàng làm gì, Hàn Hương Ngưng trực tiếp lấy ra một cây đao.

Dương Thiên mặt đều tái rồi.

Cuối cùng chịu một nhọc làm một bàn đồ ăn, hai người ợ một cái mới buông tha cho Dương Thiên.

Ngày hôm sau, chính là thời điểm huấn luyện quân sự.

Thời gian huấn luyện quân sự lần này là nửa tháng.

Giáo quan là một đội trưởng bộ đội đặc chủng, cơ bắp cường tráng, mặt mũi đen thui.

Tuy nhiên khí thế cũng rất đủ, vừa ra sân, ngoại trừ Dương Thiên tất cả mọi người bị áp bách cảm giác trong lòng giống như là thả tảng đá lớn vậy.

Đôi mắt hấn sắc bén như mắt ưng, không ai có thể đối mặt với hấn trong ba giây.

Giáo quan họ Lý đứng ở phía trước khiển trách: “Nửa tháng sau này, ta sẽ phụ trách huấn luyện của các ngươi. Các ngươi ở đây là quân nhân, phải tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của ta. Có thể làm được không?”

“Có thể!”

Mọi người thừa thốt đáp lại một câu, dù sao bây giờ cũng là mặt trời chói chang, đám hoa trong nhà kính bọn họ làm sao

trải qua những thứ này.

Giáo quan Lý phần nộ quát: “Không ăn cơm sao? Đều hết to lên cho ta!”

“Có thể!”

Lúc này mọi người mới cao giọng đáp lại một câu.

Giáo quan Lý huấn luyện gặt đầu hài lòng: “Rất tốt, trong khoảng thời gian huấn luyện tiếp theo vô cùng tàn khốc, nếu không có nghị lực thì cắt đi cho ta, Lý Thắng ta không mang theo lính nhất gan.”

Hắn nói chuyện cũng không khách khí, trong lòng mọi người không khỏi khơi dậy một ít tức giận.

Để lập uy cho mọi người, giáo quan Lý nhìn mọi người xung quanh một vòng rồi nói: “Vị trí thứ sáu bên trái hàng thứ ba, bước ra khỏi hàng.”

“Người gọi ta?”

Dương Thiên chỉ vào mũi mình có chút nghi hoặc, hắn rất muốn trải nghiệm một chút huấn luyện quân sự là cảm giác gì, nhưng hiện tại xem ra, giáo quan trước mắt này có chút ý tứ muốn bới móc a.

“Bớt nói nhảm, bảo người bước ra khỏi hàng thì bước ra khỏi hàng!”

Giáo quan Lý nghe vậy rống lên một tiếng!

Dương Thiên cười, một cảnh giới Minh Kinh nho nhỏ mà thôi, cảnh giới Tiên Thiên cũng không dám nói với hắn như vậy.

Nhưng tiếp nhận cuộc sống yên bình, tự nhiên phải cân nhắc bị một ít kẻ đui mù quấy rầy.

Sau khi hắn đứng ra Lý Thắng lớn tiếng nói với mọi người: “Nếu đã là quân nhân, thì phải có thể đứng, làm thế ngồi, người nhìn hắn xem, một bộ dáng lỏng lẻo, tiếp theo ta sẽ biểu diễn cho các người xem tư thế này của hắn không chịu nổi một kích.”

Dương Thiên nghe vậy, trên mặt lộ ra thần sắc cổ quái.

Nghe khẩu khí của hắn, tựa hồ còn muốn động thủ với mình.

Huấn luyện viên này không uống nhầm thuốc chứ?

Tư thế này của Dương Thiên hần thoát nhìn lỏng lẻo, nhưng trong mắt cao thủ, gần như không tìm thấy bất kỳ khuyết điểm nào, mỗi một chỗ trên cơ thể đều ở trạng thái sắp sửa phát lực, không chệ vào đâu được.

Nhưng trong mắt huấn luyện viên này, tất cả đều là khuyết điểm.

Hắn không khỏi có chút thất vọng.

Xem ra giáo quan này không có gì để dạy hắn, lần huấn luyện quân sự này không tham dự cũng được.

Mà lúc này, Lý Thắng lại nói rất nhiều với mọi người, đơn giản chính là hắn lợi hại cỡ nào, mà Dương Thiên yếu cỡ nào, giống như là gà yếu.

Dương Thiên nghe vậy cũng không giận, bởi vì tiếp theo đối phương có thể sẽ bị đánh mặt.

Chương 642 - Người Không Có Tư Cách.

Lý Thắng toàn thân tản ra khí thế nhìn Dương Thiên, lạnh giọng hỏi: "Người chuẩn bị xong chưa?"

Dương Thiên suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy giữ chút mặt mũi cho vị giáo quan tự cho là đứng trước mắt này, vì vậy trực tiếp mở miệng nói: "Người xác định muốn đánh ngã ta? Ta cảm giác người cần suy nghĩ thêm một chút, đỡ cho chút nữa mất mặt."

Hắn cũng không phải là cuồng ngạo.

Đối phương chỉ có tu vi Minh Kinh cảnh nho nhỏ, hắn hất xì một cái phồng chừng cái mạng nhỏ yếu ớt của huấn luyện viên này liền nguy hiểm.

Nhưng Lý Thắng không biết tu vi của Dương Thiên, không biết ngũ tinh Tây Nam Dương tiên sinh đại biểu cho cái gì,

càng không biết tiên nhân tung tin vịt cả nước đang ở trước mắt hần.

Cho nên sau khi nghe được lời nói của Dương Thiên, Lý Thắng đầu tiên là kinh ngạc, sau đó cười lạnh.

“Lát nữa mất mặt? Thú vị, thú vị, lâu lắm rồi không được thấy học sinh nào có khẩu khí lớn như vậy. Nhớ lần trước bị ta đánh ngã hai lần làm hần đau thì hần trực tiếp khóc nhè, hi vọng người không nên yếu ớt như vậy mới tốt.”

Những học sinh khác thấy một màn như vậy, trên mặt nhất thời lộ ra vẻ vui sướng khi người gặp họa.

Bọn Lý Thắng trước mắt này đã sớm nghe ngóng qua, vô cùng hung tàn, bây giờ đắc tội hần, xem ra học sinh khẩu khí lớn này lát nữa phải chịu tội.

Lý Thắng vừa đi đến trước mặt Dương Thiên, vừa hướng về phía mọi người mở miệng nói: “Các người đều thấy rõ, tư thế đứng như vậy, chỉ cần ta dùng lực hần liền...”

Nói đến đây, trên tay Lý Thắng đột nhiên phát lực muốn đè Dương Thiên lật đổ xuống đất.

Nhưng mà Dương Thiên vẫn không nhúc nhích.

Mọi người kinh ngạc nhìn Lý Thắng.

Lý Thắng thấy vậy sắc mặt hơi trầm xuống, lại phát lực.

Nhưng điều khiến hần không thể tin được chính là thiếu niên trước mắt này giống như một cây đại thụ, hai chân cắm rễ trên mặt đất, thân thể không di động nửa phần.

“Tôi nói huấn luyện viên, cậu phát lực chưa?”

Trên mặt Dương Thiên mang theo biểu tình phong khinh vân đạm, mặc dù chỉ hỏi một câu, nhưng trong mắt Lý Thắng lại là nhục nhã trần trụi.

Sắc mặt hần âm trầm nói: “Người đừng đắc ý, nhìn ta đi...”

Còn chưa nói hết, Dương Thiên nhẹ nhàng dùng sức, Lý Thắng bịch một tiếng ngã xuống đất.

Tất cả mọi người choáng váng.

Bọn họ dụi dụi con mắt, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi.

“Ông trời ơi, tôi không nhìn lầm chứ? Người ngã trên mặt đất là huấn luyện viên?”

“Mẹ kiếp, chuyện này xảy ra lớn rồi, học sinh ngã sấp mặt với huấn luyện viên à?”

“Nghe nói huấn luyện viên này không phải đội trưởng của bộ đội đặc chủng sao? Thoạt nhìn cái gì mà nhìn trúng không dùng được.”

“Một học sinh cũng có thể làm hấn ngã sấp xuống, hấn có thể dạy chúng ta cái gì chứ.”

Thanh âm xì xào bàn tán của mọi người đương nhiên là Lý Thắng nghe được toàn bộ quá trình.

Lúc này sắc mặt hấn xanh mét, ánh mắt lạnh lùng nhìn Dương Thiên.

“Không nhìn ra, ngươi lại là một người luyện võ.”

Lý Thắng đứng lên, trong ánh mắt lộ ra vẻ lạnh lẽo.

Lần này hấn đã mất hết mặt mũi, làm sao có thể bỏ qua như vậy.

Dương Thiên cười cười nói: “Ta đã nhắc nhở ngươi, nhưng hiển nhiên ngươi cũng không để trong lòng.”

Lý Thắng tức giận hừ một tiếng nói: “Bây giờ, ngươi chạy quanh thao trường cho ta, chạy phé mới thôi.”

Dương Thiên nhướn mày nói: “Hình như ta cũng không làm gì sai.”

Lý Thắng lạnh lùng nói: “Ngươi không làm sai điều gì, nhưng ta là huấn luyện viên của ngươi, ta có quyền yêu cầu ngươi như vậy.”

Dương Thiên nghe vậy khinh thường nói: “Huấn luyện viên? Một huấn luyện viên bị học sinh đánh ngã, xin lỗi, tôi không đồng ý.”

Khóe miệng mọi người giật giật, đây là muốn đối địch với Lý Thắng.

Bọn họ vừa nghĩ đến đây, chỉ nghe thiếu niên lại đăm đăm mở miệng nói: “Đúng rồi, người không có gì phải dạy ta, các người tự mình chơi đi, huấn luyện quân sự này ta không tham dự nữa.”

Dứt lời, xoay người!

Gọn gàng.

“Mẹ nó, đây không chỉ là muốn đối địch với Lý Thắng, đây là muốn cùng hắn không chết không thôi a.”

Tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm.

Lý Thắng nghe Dương Thiên nói xong, đầu tiên là sững sờ không dám tin, sau đó lửa giận trong lòng hoàn toàn bị nhen nhóm.

Hắn giận dữ hét: “Người đứng lại đó cho ta, đi về phía trước một bước nữa người thử xem!”

Dương Thiên làm như không thấy.

Lý Thắng thật sự là có tức không có chỗ trút, nếu như là binh lính của hắn, đã sớm một cước đạp qua.

Nhưng hiện tại đối phương là học sinh, nếu động thủ truyền đi, quân khu bọn họ khẳng định sẽ bị xử phạt.

Hắn cắn răng nói: “Người có tin ta thông báo cho hiệu trưởng các người, khai trừ người hay không!”

Dương Thiên lập tức dừng bước, sau đó cười nói: “Hắn sẽ không khai trừ ta.”

“Tại sao?” Lý Thắng hiển nhiên không tin,

“Bởi vì ta là Dương Thiên.”

Một câu nói của thiếu niên, tân sinh ở đây lập tức kinh hô lên.

Hiển nhiên, hôm nay trạng nguyên thi đại học toàn quốc bọn họ cũng không lạ tai.

Lúc này, từng nam sinh giờ ngón tay cái lên với Dương Thiên.

“Trạng nguyên thi đại học đúng là cuồng, dám nói với huấn luyện viên.”

“Ha ha, hần là người đầu tiên thi đủ sáu môn, cũng là người đầu tiên hạ huấn luyện viên trong huấn luyện quân sự.”

“Không phục không được a, rất buu hần!”

“Hiệu trưởng người này thật đúng là sẽ không khai trừ hần, nghe nói vì mời hần đến đại học phủ Bắc, bên ban giám đốc tốn mấy triệu, hiện tại hần chính là chiêu bài của đại học phủ Bắc, ai không có việc gì sẽ đập chiêu bài của mình chơi.”

Các nữ sinh, thì trong mắt to tất cả đều là vẻ tò mò.

“Trạng nguyên thi đại học, hì hì, học thần a.”

“Không ngờ đẹp trai như vậy, quả thực là bạch mã vương tử của ta.”

“Ha ha, mục tiêu đầu tiên của năm nay là bắt hần lại, cũng không biết hần có bạn gái hay không.”

Nghe mọi người ồn ào, Lý Thắng cũng đã nghe ra, thiếu niên không nghe quản giáo trước mắt này lại là bánh trái thom ngon trong mắt hiệu trưởng.

Sắc mặt hần âm trầm không có bất kỳ biện pháp nào với Dương Thiên.

Sau đó hừ một tiếng nói: “Người nói ta không có tư cách dạy người, có dám tỷ thí với ta hay không.”

Dương Thiên nghe vậy, cười nói: “Nếu người thua thì sao?”

Lý Thắng mở miệng nói: “Nếu như ta thua, vậy ta thật sự không có tư cách dạy người, tự nhiên cũng sẽ không tự rước lấy nhục dạy người cái gì, nhưng nếu như ta thắng, người liền thành thành thật thật chạy sân thể dục cho ta, chạy phé mới thôi.”

Dương Thiên nghe vậy nhíu mày nói: “Hợp tình hợp lý, người đã thích chạy thao trường như vậy, không bằng chúng ta chạy thao trường là được rồi.”

Lý Thắng nghe vậy, cười lạnh liên tục nói: “Nếu người muốn chạy ngay bây giờ, ta thành toàn cho người, hai mươi vòng thì sao?”

Mọi người nghe vậy, khóe mắt đều co rúm lại.

“Trời ạ, đây là muốn chạy chết người sao? Một vòng này là một ngàn mét, hai mươi vòng, chính là hai mươi cây số.”

“Mẹ kiếp, một ngàn mét ta cũng chạy không hết, huấn luyện viên này cũng quá độc ác.”

“Quả thực không có nhân tính, hai mươi cây số, cho dù lái xe cũng phải mất thời gian rất lâu.”

“Đây là thật sự muốn phế trạng nguyên thi đại học sao.”

Nghe mọi người kinh hô, Lý Thắng cười lạnh không ngừng.

Y kiêu căng nói: “Đương nhiên, nếu người nói xin lỗi với ta, ta...”

Nói thật, hai mươi vòng cũng là một thử thách lớn, hấn chủ yếu là chán nhieếp Dương Thiên, nếu thật sự chạy hai mươi vòng hấn cũng rất khó chịu.

Nhưng lời của hấn còn chưa nói ra khỏi miệng, chỉ nghe thiếu niên lạnh lùng nói: “Hai mươi vòng nhắm chừng chạy không phế người, hai trăm vòng được không?”

“Phốc!”

Có người nghe vậy, suýt chút nữa thì phun ra một ngụm máu.

“Thần ơi, rốt cuộc thiếu niên này có biết hấn đang nói gì không?”

“Hai trăm vòng? Đây cũng không phải là con số đơn giản, mà là hai trăm cây số.”

“Coi như là trời tối cũng chạy không hết a?”

“Sao hấn dám...”

Trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ kinh hãi.

Hai người đến cùng có bao nhiêu thù hận, nhất định phải làm cục diện lưỡng bại câu thương.

Nói thật, ngay cả Lý Thắng cũng ngây ngẩn cả người.

Mặc dù hấn là đội trưởng bộ đội đặc chủng, nhưng một lần chạy dài nhiều nhất cũng chỉ hơn năm mươi cây số không ngừng nghỉ.

Phải biết rằng, Marathon chỉ cách 4.60 km, thời cổ đại, có một binh sĩ truyền tống tin tức thắng lợi, chạy một hơi là mất khoảng cách.

Chỉ bắt quá sau khi chạy khoảng cách này, hấn trực tiếp một chết.

Lý Thắng từng một hơi chạy hơn năm mươi cây số, đã rất không dễ, sau đó đã tĩnh dưỡng gần ba tháng.

Bây giờ khẩu khí tiêu tử này lại cuồng ngạo như thế, cùng hấn tỷ thí lộ trình hai trăm cây số, quả thực không muốn sống.

Tuy rằng hấn tự nhận không làm được, cũng dám nói cho dù là vận động viên ưu tú nhất trên thế giới cũng không làm được.

Nhưng lại cần phải cho thiếu niên trước mắt này một bài học nếm thử.

Lý Thắng hoài nghi tên này căn bản không có nghị lực chạy hai mươi cây số, càng không tin hấn có thể chạy hai trăm cây số.

Đây chỉ là muốn hù dọa hấn một chút mà thôi.

Đáng tiếc là, Lý Thắng không phải bị dọa lớn.

Hấn hừ lạnh một tiếng, nhìn Dương Thiên nói: “Dám tỷ thí cái này với ta, hy vọng ngươi đừng hối hận.”

Ánh mắt Dương Thiên lạnh lùng nói: “Phỏng chừng ngươi cũng chạy không thoát khỏi 200 cây số, vì để công bằng, chỉ cần ngươi vượt qua ta, coi như ngươi thắng.”

“Mẹ kiếp! Khẩu khí lớn quá.”

“Thiếu niên này rốt cuộc có biết Lý Thắng xuất thân từ bộ đội đặc chủng hay không?”

“Rốt cuộc hấn muốn làm gì? Lát nữa sẽ vả vào mặt mình sao?”

Mọi người nhìn Dương Thiên, vắt hết óc cũng đoán không ra tại sao Dương Thiên dám nói những lời này.

Hấn rốt cuộc có chỗ dựa gì?

Lý Thắng nghe vậy, phổi sắp nổ tung.

Liên tiếp bị hạ thấp, lửa giận của hấn đã tăng cao tới cực điểm.

Hắn nhỏ giọng nói với Dương Thiên âm lãnh: “Chờ người thua trở về đội, người xem ta chinh người như thế nào.”

Dương Thiên Phong cười nhẹ.

“Người sẽ không có cơ hội đâu.”

Chương 643 - Ai tới phế ai?

Hai người tỷ thí chạy dài hai trăm cây số, lập tức hấp dẫn rất nhiều người.

Dù sao học sinh và huấn luyện viên tỷ thí cũng không thấy nhiều.

Tất cả mọi người vây quanh một bên, ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên và giáo quan Lý kia.

Các học sinh trong sân không ngừng kêu gào cổ vũ cho Dương đại thiên, mà các giáo quan khác nghe vậy thì mặt mũi tràn đầy khinh miệt.

“Có can đảm chạy dài trong cuộc tỷ thí của giáo quan Lý, ha ha, từ lúc bắt đầu tiểu tử này đã quyết định như vậy thì đã thua rồi.”

“Thật bội phục dũng khí của tiểu tử này, hắn sợ là không biết Lý ca ở quân khu là quán quân gánh nặng việt dã ba năm, sức chịu đựng như trâu.”

“Đúng vậy đúng vậy, quân khu ít có kẻ đui mù dám tỷ thí với Lý ca, tiểu tử này chỉ là một đóa hoa nhỏ trong nhà ấm, người xem lớn lên da mịn thịt mềm, nếu hắn có thể thắng ta trực tiếp ăn phân.”

Hai người trong sân đã chuẩn bị xong, huấn luyện viên Lý và Dương Thiên đều đứng ở vạch xuất phát của mình, đều không có bất kỳ tư thế nào để chạy.

Tiếng súng vừa vang lên, tất cả mọi người cho rằng hai người đều sẽ lao ra, nhưng lại phát hiện hai người này đều không có bất cứ động tĩnh gì.

Tình huống như thế nào?

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn.

Lý Thắng ánh mắt kiêu căng nói: “Đừng nói ta ỷ lớn hiếp nhỏ, ta để người chạy trước một trăm mét.”

Dương Thiên nghe vậy, nở nụ cười.

“Thật trùng hợp, ta để người chạy nửa vòng trước.”

Mọi người:...

Hai người một cái so với một cái càng cuồng hơn.

Sắc mặt Lý Thắng lại trầm xuống, hừ nói: “Chờ người thua rơi vào tay ta, ta sẽ cho người biết một từ gọi là cái giá.”

Nói xong, làm một tư thế hô hấp thổ nạp, bắt đầu chậm rãi chạy.

Hắn chạy vô cùng chậm, nhưng có cảm giác tiết tấu.

Bởi vì đây là một lần chạy đường dài hai trăm cây số, tuy không thể chạy hai trăm cây số, nhưng cũng coi như là đánh lâu dài trên sức chịu đựng.

Ý tứ của Dương Thiên rất đơn giản, ai chạy phể trước thì người đó thua.

Lý Thắng phải sử dụng thể lực đều đặn.

Mà Dương Thiên Phong khinh vân đạm đứng tại chỗ, một bộ dáng việc không liên quan đến mình.

Người không biết còn tưởng rằng hắn là người xem náo nhiệt.

Lý Thắng đã chạy được một nửa lộ trình, hắn cũng không vội.

Lúc này, đông đảo học sinh lại có chút nóng nảy.

Bọn họ không ngừng thúc giục qua nửa ngày, mới nhìn thấy thiếu niên đuổi theo.

Lúc này Dương Thiên mới ngáp một cái đuổi theo.

Tốc độ của hắn vừa mới bắt đầu đã bộc phát vô cùng nhanh, Lý Thắng còn chưa chạy hết một vòng, Dương Thiên đã đuổi kịp.

Lý Thắng thấy vậy, khoe miệng lộ ra vẻ khinh thường.

Mới bắt đầu đã chạy mãi ở trạng thái đỉnh phong, tuyệt đối không chống đỡ được ba vòng.

Đông đảo học sinh dường như cũng biết, không ngừng nhắc nhở Dương Thiên, nhưng Dương Thiên vẫn không hề bị lay động.

Huấn luyện viên khác bên cạnh thấy cảnh này cười lạnh liên tục.

“Cứ như vậy còn muốn chạy hai trăm vòng? Quả thực là muốn chết.”

“Ta cá là hấn không sống quá ba cây số.”

“Nhìn bộ dạng yếu đuối của hấn, sợ là cũng không chống đỡ nổi hai vòng, hiện tại đây chỉ là lòe thiên hạ mà thôi.”

“Đội lát nữa ta muốn xem hấn xuống đài như thế nào.”

Bọn họ nghĩ như vậy, nhưng vòng thứ hai, Dương Thiên vẫn giữ trạng thái đỉnh cao nhất.

Tất cả mọi người đều cho rằng Dương Thiên không chống đỡ nổi một vòng, nhưng vòng tiếp theo vẫn như vậy.

Năm kilomet, mười kilomet, Dương Thiên chưa bao giờ ngừng nghỉ, chưa bao giờ mệt mỏi, giống như một người sắt.

Mọi người cho tới bây giờ mới nhìn ra được thiếu niên này thật sự có thực lực.

Ngay cả những quan quân kia tuy rằng ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng cũng vô cùng chấn phục.

Mà sắc mặt khó coi nhất trong trận, chính là Lý Thắng.

Hấn không ngờ Dương Thiên lại khó chơi như vậy.

Đối phương chạy mười cây số, hấn cũng chỉ chạy bảy cây số.

Vốn dĩ Lý Thắng không muốn vượt qua Dương Thiên về mặt tốc độ, hấn ta dự định ở trên sức chịu đựng mài chết Dương Thiên.

Dù sao ước hẹn hai trăm cây số, không chạy xong thì không tính ai thua ai thắng.

Nhưng mà, mỗi lần Dương Thiên chạy đến bên cạnh hấn, mặc dù không nói gì, nhưng ánh mắt đùa cợt kia, thiếu chút nữa

làm phổi Lý Thắng tức nổ tung.

Trong sân cũng có học sinh không phục nóng lòng muốn thử, nhưng mà ai cũng không kiên trì được năm cây số.

Tuy chạy bộ khô khan, nhưng mọi người không ngừng hò hét trợ uy, khí thế không giảm.

Cho tới trưa, không có người huấn luyện quân sự, đều đang quan sát trận đấu này.

Mọi người không thể không thán phục, hai người trên thao trường kia quả thực có chút không giống người.

Chạy cả buổi sáng, Lý Thắng chạy 40 km, đây đã là con số rất khủng khiếp.

Nhưng mọi người càng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi chính là, Dương Thiên lại chạy sáu mươi cây số.

Hơn nữa, bước chân bây giờ cùng trước đó không có bao nhiêu biến hóa không có giảm bớt một tia.

Điều này làm cho sĩ quan chung quanh vẻ mặt đầy thán phục.

Marathon mới hơn năm mươi cây số, mà chạy xong Marathon chỉ có một hơi thở không ngừng.

Hai người giữa sân không ai từ bỏ trước, giống như là đang tranh cãi.

Lúc này sắc mặt Lý Thắng đã trắng bệch, toàn thân đổ mồ hôi.

Hắn xem thường Dương Thiên.

Nhưng nếu nói nhận thua lại là không thể nào, hắn làm đội trưởng ở đại đội đặc chủng, nếu nhận thua một tên tiểu tử tóc vàng, về sau hắn đừng hòng lẫn lộn tiếp nữa.

Lúc này mọi người kích động không thôi, mỗi khi Dương Thiên chạy một vòng, bọn họ đều sẽ kích động hô to một tiếng vòng tròn.

Bởi vì trên bãi tập có khắc tên của một học sinh mới.

Đương nhiên, tấm bia đá này chỉ có đánh vỡ kỷ lục mới có thể nhìn thấy.

Mà Dương Thiên cũng đã sớm phá vỡ thành tích biến thái của một người lợi hại nhất trong ba mươi cây số năm qua, hơn nữa

còn vượt xa.

Chuyện này khiến mọi người rất tự hào.

Dù sao bọn họ cũng cùng một khóa, mỗi khi Dương Thiên chạy thêm một vòng, nâng kỷ lục lên là tốt rồi, đến lúc đó, bia đá này vĩnh viễn chỉ lưu tên của bọn họ, được học đệ học muội mới tới kính ngưỡng.

Nghĩ thôi cũng thấy kích động không thôi.

Chờ đến giữa trưa, mọi người ăn cơm xong trở về, hai người còn đang chạy trên bãi tập, một miếng cơm không ăn, một ngụm nước cũng không uống.

Tất cả mọi người đều kính nể.

Hai người giống như là một kẻ giăng co, một người trong đó không chạy phé thì sẽ không kết thúc.

Trong lòng mọi người đều biết, đây là muốn không chết không thôi, bọn họ lo lắng Dương Thiên rốt cuộc còn có thể chống đỡ được bao lâu.

Những sĩ quan kia bắt đầu lo lắng cho Lý Thắng.

Bởi vì chân của hắn đã bắt đầu bay, sắc mặt trắng bệch đến cực hạn, thở ra như ông bễ.

Có lẽ hắn không kiên trì được bao lâu nữa.

Lúc này hắn đã chạy năm mươi bảy cây số. Đã là thành tích vô cùng chói mắt.

Nhưng thiếu niên yêu nghiệt kia lại chạy tám mươi cây số.

Quan trọng nhất là cái gì?

Trên mặt không có bất kỳ biến hóa nào, vẻ mặt phong khinh vân đạm, tốc độ vẫn bảo trì như trước, không có giảm xuống. Điều này làm cho người ta kinh ngạc đến cực hạn.

Tất cả mọi người đều không thể nghĩ ra.

Chuyện này không khoa học.

Nhưng mà, cho dù không khoa học, sự thật cũng bày ở trước mắt, dưới mí mắt mọi người, thứ chạy đường dài này chẳng lẽ còn có thể ăn gian?

Thời tiết này vốn nóng bức, nếu cứ tiếp tục chạy, đoán chừng không chạy chết người cũng không chạy.

Nhưng bọn họ cũng đều không nhận thua.

Mấy sĩ quan kia đã lên lút kê hai chiếc xe cứu hỏa chuẩn bị cho hai người, có thể phòng ngừa phát sinh chuyện ngoài ý muốn bất cứ lúc nào.

Khi Dương Thiên còn cách đó chín mươi lăm cây số, Lý Thắng đã chạy bảy mươi cây số.

Tuy là như thế, hai chân hắn hiện tại giống như là rút chì, ý thức đã dần dần bạc nhược yếu kém.

Trong sân đã không còn ai hò hét.

Tất cả mọi người đều thắm cổ vũ trong lòng.

Cuối cùng, Lý Thắng không chịu nổi nữa, phụt một tiếng phun ra một ngụm máu tươi ngã trên mặt đất.

Tổng cộng là 72 cây số.

Dương Thiên thì một trăm lẻ ba cây số.

Thấy Lý Thắng ngã xuống, Dương Thiên mới dừng bước.

Ánh mắt bình tĩnh nhìn mấy quan quân trực tiếp khiêng Lý Thắng lên xe cứu thương.

Dương Thiên biết, lần này đôi phương không có nửa năm tĩnh dưỡng là không xuống được giường, nếu như không có điều kiện chữa bệnh tốt, đoán chừng cả người coi như phế đi.

Lúc này, ánh mắt mọi người nhìn Dương Thiên lại thay đổi, lời nói thán phục không ngừng truyền ra.

“Mẹ nó, tiểu tử này thật trâu bò, ngày đầu tiên huấn luyện quân sự đã khiến giáo quan chạy phé luôn.”

“Triệu Nhật Thiên ta ai cũng không phục, chỉ phục người anh em này.”

“Một trăm lẻ ba cây số, kỷ lục đại học phủ Bắc không ai có thể phá, lần này chúng ta xem ra phải dương danh rồi.”

“Ha ha ha, đây đâu chỉ là phá kỷ lục của Bắc đại học phủ, từ sáng sớm chạy tới ba giờ chiều, một trăm lẻ ba cây số hẳn là phá vỡ cả nước, thậm chí là kỷ lục toàn cầu.”

Mọi người liên tục thán phục, mà lúc này, một người liếc mắt nhìn Dương Thiên, sau đó nói với người bên cạnh: “Ta sao lại cảm giác anh bạn kia còn chưa dốc hết toàn lực chứ?”

Hắn vừa dứt lời, toàn trường tĩnh mịch.

Nhìn thiếu niên vẫn như cũ vẻ mặt lạnh nhạt, hô hấp đều đều đều, mí mắt mọi người hung hăng nhảy lên một cái.

“Tiểu tử này chẳng lẽ thật sự có thực lực chạy hai trăm cây số sao!”

Vừa nghĩ đến đây, tất cả mọi người đều giật nảy mình.

Lúc này, đều là quan quân, thấy Lý Thắng thua tự nhiên trong lòng không cam lòng.

Thấy Dương Thiên muốn rời đi, không khỏi ngăn cản hắn, lạnh giọng nói: “Chờ một chút, chuyện còn chưa xong, đã muốn đi có phải có chút không thích hợp hay không?”

“Thế nào? Các ngươi còn muốn chạy trốn với ta? Xa luân chiến hay là đơn đấu? Hay là chúng ta chạy hết số vòng còn lại?”

Ánh mắt Dương Thiên lạnh lùng nhìn quan quân cao gầy trước mắt.

Quan quân cao gầy nghe vậy khóe miệng giật giật.

Nếu như tiếp tục chạy, chỉ sợ tất cả huấn luyện viên lần này bọn họ tới đều phải vào bệnh viện.

Chương 644 - Ai dám không phục?

Trưởng quan cao gầy tức giận hừ một tiếng nhìn chằm chằm Dương Thiên nói: “Người thật sự không có ý định huấn luyện quân sự sao?”

“Các ngươi đều không có gì để dạy ta, vì sao còn muốn làm những chuyện nhàm chán này.”

Trong lời nói của Dương Thiên có chút lười biếng, nhưng trong đôi mắt lại chứa đầy vẻ miệt thị, khiến cho những quan

quân này đều nổi giận.

“Người nói cái gì?”

“Tiểu tử, người có dũng khí lặp lại lần nữa?”

“Khẩu khí không nên lớn như vậy, nơi này có người có thể trị được người.”

Đông đảo quan quân đều lòng đầy căm phẫn, dẫn đến huấn luyện quân sự đều không có người quản lý.

“Nói nhiều như vậy, các người vẫn không dám so chạy bộ với ta!”

Một câu của Dương Thiên khiến những quan quân này suýt chút nữa hộc máu.

Tiểu tử này thật sự là quá khinh người.

Quan quân cao gầy kia tức giận hừ một tiếng nói: “Người nói chúng ta không có gì để dạy người, vậy người có dám cùng ta tỷ thí võ thuật không?”

“Đánh một trận?”

Dương Thiên nghe vậy cười.

Đám người này rốt cuộc nghĩ quân đến mức nào, dám đánh nhau với hắn?

Nhớ rõ đám người chủ trì của Thần Long tổ kia đều phải cung kính gọi hắn một tiếng Dương tiên sinh.

Mà những lính đặc chủng trước mắt này thậm chí ngay cả tư cách trúng tuyển thành viên dự bị của Thần Long tổ cũng không có?

Nhìn Dương Thiên có chút trầm mặc.

Quan quân cao gầy kia trên mặt mang theo nụ cười nói: “Quân huấn do ta phụ trách Quân Thể Quyền, người nếu tự nhận có năng lực đánh thắng ta, vậy ta liền phục người.”

Dương Thiên Phong nhẹ như mây, thân nhiên nói: “Nếu người đã muốn vào bệnh viện ở cùng với huấn luyện viên kia, vậy ta sẽ thỏa mãn nguyện vọng của người.”

“Cái gì?”

Không chỉ có học sinh, ngay cả đông đảo giáo quan cũng có chút tròn mắt.

“Tiểu tử này thật đúng là tính can rở đến cùng a.”

“Thạch Đan đại ca có thành tựu quân thể quyền đã là đẳng phong tạo cực, dạy một đám học sinh yếu đuối là việc nhỏ, trước đó hắn vẫn luôn dạy dỗ đại đội đặc chủng, thực lực vô cùng hùng hậu.”

“Hắn ở quân khu chính là cao thủ số một số hai, có thể đánh bại không có mấy người.”

“Tiểu tử này cũng dám nói để hắn vào bệnh viện, khẩu khí cuồng ngạo có thể thấy được một chút.”

Thạch Đan cũng chính là tên quan quân cao gầy kia nghe những lời này, nghe Dương Thiên nói xong, chẳng những không có tức giận, ngược lại còn mang theo nụ cười.

“Đã như vậy, ta cũng không cần lưu thủ, người đến đây đi, ta nhường người mười chiêu!”

Dương Thiên nghe vậy lại bật cười.

Thiên hạ to lớn, có thực lực dám nói với hắn những lời này không phải đa số.

Đối phương nói ngữ khí của hắn cuồng, lại không biết ngữ khí của hắn càng cuồng ngạo tới cực điểm.

“Người xác định để cho ta xuất thủ trước? Nếu như ta xuất thủ, người sẽ không còn cơ hội xuất thủ!”

Giọng điệu Dương Thiên lạnh lùng, đứng chấp tay, khiến tất cả nữ sinh đều hét lên.

Mà đông đảo nam sinh thì khóe miệng co rúm.

Cuồng ngạo cần vốn liếng, thiếu niên này nếu không có thực lực ngang hàng với cuồng ngạo, đoán chừng chút nữa sẽ mất hết mặt mũi.

Thạch Đan giờ phút này càng thêm khẳng định thiếu niên này chỉ là một tiểu tử ngữ khí cuồng ngạo, căn bản không để vào mắt.

Trên mặt hấn mang theo nụ cười khinh thường nói: “Tới đi, nếu như ngươi có thể một chiêu đánh ngã ta, ta...”

Thạch Đan còn chưa nói hết câu, chỉ thấy thân hình thiếu niên trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Trong con ngươi đông đảo quan quân xuất hiện một tia hoảng sợ, tốc độ thật nhanh.

Thạch Đan chỉ cảm thấy sau lưng toát ra một tầng mồ hôi lạnh, sau đó còn chưa kịp phản ứng, một chưởng nhẹ nhàng của đối phương đã đánh tới.

Một chưởng này ở trong mắt người khác nhẹ nhàng chậm chạp vô lực, nhưng ở trong mắt Thạch Đan lại giống như thế sét đánh, cương mãnh vô cùng.

Cho dù là đánh vào trên tảng đá, khẳng định cũng sẽ bị đánh nứt!

Sắc mặt hấn đầy hoảng sợ, vội vàng ngăn cản.

Nhưng đã quá muộn.

“Bành!”

Mọi người chỉ nghe một tiếng vang trầm, sau đó chỉ thấy một người bay ngược ra ngoài, dán mặt đất trượt đi mấy mét.

Trong lúc nhất thời, mọi người đều hoảng sợ biến sắc.

Hiện trường hoàn toàn tĩnh mịch, cho dù là có mấy ngàn người, cũng không thấy một người huyên náo.

Tất cả mọi người ở đây đều kinh ngạc há to miệng, vẻ mặt không dám tin.

Nhất là những sĩ quan kia, càng là thiếu chút nữa đem tròng mắt tròng ra ngoài.

“Còn có ai? Đứng ra đi, hiện tại có thời gian vừa vặn giải quyết triệt để.”

Lời nói của thiếu niên lạnh lùng truyền khắp bốn phía.

“Mẹ kiếp, đây là muốn đắc tội với toàn bộ quân đội hay sao?”

Trái tim mọi người co thắt dữ dội.

Những sĩ quan kia hoàn toàn nổi giận.

“Hỗn đản, thật sự khinh quân ta không có người!”

“Hôm nay nếu không cho người xem một chút, chúng ta còn mặt mũi nào mà về quân đội?”

“Mọi người đừng nói nhảm nữa, cùng lên nào!”

Bọn họ đều xuất thân từ bộ đội đặc chủng, bây giờ bị một học sinh đâm lên đầu đi tiểu, nếu truyền ra ngoài thì làm sao còn mặt mũi ra ngoài gặp người?

Tất cả huấn luyện viên xông tới, thấy Thạch Đơn được một quan quân đỡ dậy ngăn cản: “Khụ khụ, dừng tay, dừng tay cho ta!”

Các quan quân nghe xong chỉ nghe thấy dừng bước nói:

“Thạch Đơn đại ca, bọn muội đang báo thù cho huynh đấy.”

Thạch Đơn lau máu tươi trên khóe miệng, sau đó đi tới trước mặt Dương Thiên, cung kính hành lễ nói: “Đa tạ tiểu ca hạ thủ lưu tình.”

“Cái gì? Thủ hạ lưu tình? Thế mà là hạ thủ lưu tình? Đã bị đánh bay ra ngoài rồi còn lưu tình sao?”

Mọi người ngạc nhiên, chỉ cảm thấy Thạch Đơn sợ là bị đánh choáng váng đi.

Quan quân bên cạnh hắn có phần phần nộ nói: “Thạch Đơn đại ca. huynh nói thế là có ý gì? Hắn đã từng nương tay bao giờ?”

Thạch Đơn khoát tay với hắn nói: “Một chương kia quả thực thu hồi hơn phân nửa lực đạo, nếu không ta tuyệt đối không thể đứng ở chỗ này, các người đừng nói nữa, thua chính là thua, làm quân nhân nên hết lòng tuân thủ hứa hẹn.”

Nói rồi, ánh mắt lại nhìn về phía Dương Thiên.

“Tại hạ đích xác dạy không được người cái gì, người thắng.”

Đông đảo học sinh đang mừng như điên, học sinh lần này của bọn họ lại thắng liên tiếp hai lần huấn luyện viên, nếu chuyện này truyền đi, bọn họ cũng nở mày nở mặt theo.

Dương Thiên nhìn đông đảo giáo quan nói: “Không còn ai nữa sao? Nếu đã như vậy thì các người cứ làm việc của mình đi, ta đi trước đây!”

Nói xong, dưới ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, hắn xoay người.

“Đợi một chút!”

Một quan quân gầy yếu cuối cùng đứng dậy.

Hắn hừ lạnh một tiếng nói: “Người nói không ai dạy người cái gì? Vậy người biết chơi súng không?”

Dương Thiên nghe vậy cười.

“Thôi bỏ đi, người vẫn là đừng tự rước lấy nhục.”

Hồ Hạ cười lạnh nói: “Tự rước lấy nhục? Nói là chính người a? Nếu là người ngay cả ta cũng thắng, vậy trên huấn luyện quân sự chúng ta sẽ điền thành tích tốt nhất cho người, thế nào? Có dám so một lần hay không?”

Dương Thiên cười nói: “Nếu người đã có tâm ý như vậy, ta cũng không tiện từ chối.”

Nói xong, nhận lấy thương trong tay Hồ Hạ.

Hồ Hạ chỉ vào bia ngắm cách đó ba trăm mét nói: “Nhìn thấy bia ngắm ở đó không? Chỉ cần người bắn mười phát đạn...”

Ầm ầm ầm!

Mười thương kết thúc.

Dương Thiên cười đưa lại khẩu súng cho Hồ Hạ, xoay người rời đi.

Tiêu sái lưu loát.

Tất cả mọi người choáng váng,

Các sĩ quan ta nhìn người, người nhìn ta, thiếu chút nữa đã sụp đổ.

Người phát điên nhất chính là Hồ Hạ, mặt hắn đều tái xanh.

Trong quân đội có thần thương thủ, hắn còn chưa có cơ hội triển lãm, đối phương đã đi rồi? Có ý gì? Là tự động nhận thua sao?

Hắn cắn răng cầm lấy kính viễn vọng nhìn thoáng qua bia ngắm cách đó ba trăm mét, phía trên không có một vết thương nào.

Nói cách khác đối phương căn bản cũng không có bắn trúng một bia ngắm.

“Hừ, ta đã nói hắn chỉ là một cái...”

Hồ Hạ cười lạnh, nhưng lời còn chưa nói hết, chỉ thấy bên cạnh có một người kéo cánh tay của hắn, chỉ chỉ một cái bia cách đó ba ngàn mét, nhỏ giọng nói: “Vừa rồi ta đứng gần thiếu niên kia nhất, hình như hắn nhắm vào cái bia ngắm ba ngàn mét kia.”

“Làm sao có thể!”

Hồ Hạ thất thanh nói: “Nói đùa gì vậy, súng trường này căn bản không bắn được khoảng cách như vậy.”

Một sĩ quan từ trong tay hắn đoạt lấy kính viễn vọng, sau đó nhìn về phía bia ngắm ba ngàn mét kia.

Nhưng mà vừa mới nhìn một chút, lập tức mặt mũi tràn đầy hoảng sợ nói: “Đậu xanh rau má, trúng rồi, vậy mà trúng hồng tâm.”

“Cái gì, kính viễn vọng cho ta, ta đến xem, tuyệt đối không có khả năng!”

Hồ Hạ có chút thất thố, hắn cầm lấy kính viễn vọng tập trung tinh thần hướng về bia ngắm cách đó ba ngàn mét nhìn qua.

Càng xem sắc mặt càng trắng bệch, cuối cùng trực tiếp ngồi liệt trên mặt đất, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

“Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, đạn súng trường này căn bản bay không đến ba ngàn mét, cho dù may mắn bay đến cũng tuyệt đối không đánh trúng bia ngắm, cho dù là bắn trúng bia ngắm, cũng không thể nào mười thương mỗi một thương đều là thành tích mười hoàn, cái này coi như là tay súng bắn tỉa ưu tú nhất dùng cây thương này cũng không thể nào làm được, tiểu tử kia rốt cuộc là ai? Hắn là thần sao?”

Tất cả sĩ quan đều trầm mặc.

Nhưng bất luận thế nào, thiếu niên vẫn thắng.

Thắng tất cả mọi người.

Hiện tại bọn họ mới biết được, giọng điệu kia của thiếu niên cũng không cuồng ngạo, ngược lại còn khiêm tốn.

Năng lực này cho dù là ở trong quân đội cũng coi như là hàng đầu, quân nhân tầm thường căn bản không phải đối thủ của hắn.

Bọn họ thật sự không dạy được thiếu niên kia cái gì.

Trong mấy ngày kế tiếp, Dương Thiên không có việc gì làm, vì thế bắt đầu du ngoạn khắp nơi trong Bắc Đại Học Phủ.

Hắn có lòng muốn gọi Vương Tĩnh Thần cùng đi, hiện tại nếu hắn đến huấn luyện quân sự kéo một hai người, thật đúng là không ai dám nói cái gì.

Cảnh giới còn đó, không phục có thể độ sức.

Nhưng cô bạn gái nhỏ kia vô cùng cố chấp, nói không có đại học huấn luyện quân sự thì không được tính là hoàn mỹ, Dương Thiên chỉ có thể mặc kệ cô.

Mà những ngày này, chỉ cần những quan quân kia nhìn thấy Dương Thiên đi dạo ở một bên, trong lòng liền vô cùng biệt khuất.

Một người trong đó rốt cục nhịn không được, lạnh giọng nói: ” Ta biết một cao thủ hàng đầu của Thần Long tổ, ngày mai ta mời hắn đến, ta không tin người của Thần Long tổ đều không áp chế được khí thế của tiểu tử này!”

Chương 645 - Long hình ngọc phù.

Mấy ngày nay Dương Thiên gần như đã du ngoạn toàn bộ phủ đại học Bắc một trận.

Trong đó nổi danh nhất là Vị Danh Hồ.

Nơi này vào mùa hè mát mẻ dễ chịu, hồ hiện ra hình dáng, trung tâm hồ có hồ, do cầu cùng bờ bắc nghĩ thông suốt, đầu nam là thuyền đá, còn có một chút đình chuông, Lâm Hồ Hiên, Hoa Thần miếu, Bắc Nhã tháp.

Mấy ngày nay người khác đều đang huấn luyện quân sự, chỉ có hắn đi dạo, làm cho tất cả mọi người ghen tỵ đến phát điên.

Ngày thứ bảy, Dương Thiên trên cơ bản đã xem hết cảnh sắc nơi này, tính ra kiếp trước hẳn muốn tới nơi này du ngoạn, nhưng thủy chung không có thời gian, lần này vừa vặn thực hiện nguyện vọng kiếp trước.

Đến ngày thứ tám, rốt cuộc có người tìm tới hắn.

Người này có tu vi Âm Kinh, trên mặt mang theo vẻ kiêu căng.

“Người chính là Dương Thiên?”

Dương Thiên liếc nhìn người trẻ tuổi trước mặt, tuổi còn trẻ đã tiến vào âm kinh, quả thực đủ để kiêu ngạo.

Nhưng nếu so sánh với hắn, thì không đủ cho hắn một cái tát.

Dương Thiên vốn định không nhìn thẳng đối phương, nhưng hắn vừa mới có hành động, người trẻ tuổi kia lại ngăn ở trước mặt Dương Thiên.

“Sao? Người muốn ký tên?”

Dương Thiên hỏi một câu.

Người trẻ tuổi nghe vậy hơi ngẩn ra, sau đó tức giận hừ một tiếng nói: “Ký tên? Ký cho ta? Người cũng xứng sao?”

Dương Thiên nhướn mày nhìn hắn hỏi: “Sao vậy? Xem ra là muốn kiếm chuyện.”

Người trẻ tuổi kia ngạo nghễ nói: “Cho dù là gây sự thì như thế nào? Quyền sinh sát tổ Thần Long ta đều có thể nắm giữ, bắt nạt người một chút thì làm sao.”

Trên mặt Dương Thiên lộ ra nụ cười cổ quái.

“Có tin ta cho người một cái tát, người lãnh đạo trực tiếp của người còn phải xin lỗi ta hay không?”

Giọng điệu Dương Thiên cuồng ngạo, người trẻ tuổi kia vẻ mặt kinh ngạc.

Sau đó hắn hừ lạnh một tiếng nói: “Ta ngược lại muốn nhìn xem, người làm thế nào cho ta một cái tát...”

Bốp!

Một bàn tay vang dội đánh vào mặt người thanh niên còn chưa nói xong.

Các giáo quan trốn ở một bên thấy cảnh này, trái tim suýt nữa nhảy ra ngoài.

“Ông trời của ta ơi, tiểu tử này đến cùng có biết chính mình đang làm gì hay không?”

“Thế này đúng là điên rồi sao?”

“Người trẻ tuổi kia ở Thần Long tổ cũng là cấp bậc đội trưởng, có tu vi cường hãn, chọc giận hãn, thiếu niên này không có ý định sống sao?”

“Ngông cuồng, có thể ngông cuồng đến mức này, nếu hôm nay hãn có thể hoàn hảo không chút tổn hại, lão tử theo họ của hãn.”

Giữa sân, người trẻ tuổi kia che lấy một bên khuôn mặt đã sưng vù, sắc mặt có chút bắt đầu vằn vẹo.

“Ngươi dám đánh ta?”

Bốp!

Cái tát thứ hai, tát vào một bên mặt khác của người trẻ tuổi kia.

Cái tát này còn ác hơn lần trước.

Những quan quân kia thiếu chút nữa bị dọa tiểu ra quần.

“Tiểu tử này rốt cuộc là điên hay điên rồi.”

“Người của Thần Long tổ đều dám đánh, đầu của hãn có bao nhiêu sắt?”

“Ta cảm giác trái tim ta cũng không chịu nổi.”

Rất nhiều sĩ quan đều ngây dại, thậm chí có hai trông mắt suýt nữa lòi ra ngoài.

Ánh mắt của bọn họ lúc này tụ ở trên người lão Vương.

Người là do lão Vương mời tới, nhưng bị liên tục tát hai cái, bọn họ hiện tại đã hoài nghi nhân sinh.

“Lão Vương, ngươi thành thật khai báo cho ta, người này ngươi tìm được từ nơi nào? Bỏ ra một trăm hay là hai trăm?”

Lão Vương nghe vậy, lập tức xù lông: “Ngươi có ý gì? Cái gì tìm được từ nơi nào? Đây là ta đi Thần Long tổ mời người ta

ba ngày, mới rốt cục đem người ta mời đến.”

“Đừng làm rộn, nếu người của Thần Long tổ cắt đầu ta làm cái bô cho người, liên tục bị tát hai cái, người của Thần Long tổ đâu có sợ như vậy?”

Lão Vương thấy người không tin, mặt đều tái đi.

Y đỏ mặt nói: “Cái này... ta, ta, làm sao ta biết hẳn nhất như vậy?”

Dưới tình huống này, ngay cả lão Vương cũng có chút hoài nghi.

Người trẻ tuổi Thần Long tổ này ở Thần Long tổ nghe nói còn có địa vị rất cao, hiện tại tình huống như thế nào.

Hắn không tùy tiện tiến lên, vẫn là lựa chọn xem tình huống trước một chút.

“Người... người... người thật dám đánh ta?”

Người trẻ tuổi kia không dám tin tưởng bụng lấy mặt của mình. Trên mặt đau nói cho hắn biết, mình không phải đang nằm mơ.

Mình thật sự bị người đánh, bị tiểu tử thoát nhìn yếu đuối trước mắt này tát hai cái.

Sắc mặt của người trẻ tuổi kia trực tiếp vặn vẹo.

“Ta muốn giết.....”

Người trẻ tuổi nổi giận, tròng mắt đỏ lên, khí thể toàn thân đột nhiên bạo phát ra.

Nhưng mà, ngay tại thời điểm hắn muốn động thủ, đã thấy bàn tay thiếu niên đảo ngược,

Một viên ngọc phù hình rồng phong cách cổ xưa xuất hiện ở trước mặt hắn.

“Nhận biết cái này sao?”

Người trẻ tuổi đang muốn động thủ, nhưng thấy ngọc phù này xuất hiện trước mặt hắn thì lập tức sửng sốt.

Sau khi nhìn kỹ hoa văn trên ngọc phù, phù phù một tiếng quỳ trên mặt đất.

Những quan quân ở xa xa nhìn thấy một màn này đã không còn cảm thấy kỳ lạ nữa.

Ánh mắt bọn họ nhìn về phía lão Vương.

“Người này tuyệt đối là kéo từ trên đường cái đến cho đủ số, đánh hai cái tát liền quỳ cho người ta, thật sự là mất mặt, lão Vương, người giải thích như thế nào?”

“Đây đây.....”

Lão Vương ủy khuất đến sắp khóc.

“Ta cũng không biết, người này đích thật là ta mời từ Thần Long tổ tới.”

“Bớt nói nhảm đi!” Máy quan quân kia mặt đầy khinh bỉ nói: “Thần Long tổ sẽ có đội viên như vậy, người là lừa gạt chúng ta là kẻ ngu hay là chính người là kẻ ngu?”

Lão Vương Đô không còn lời nào để nói.

Hiện tại hắn đã ân cần thăm hỏi tất cả nữ tính của người trẻ tuổi kia một lần, phải biết rằng mời hắn đến đã bỏ ra mười vạn khối.

Hiện tại tới chuyện gì cũng không làm, bị người đánh hai cái tát, sau đó đoán chừng là sợ, lại quỳ xuống cầu xin tha thứ cho người ta.

Hắn ta muốn ói máu.

Lúc này, người trẻ tuổi kia mặt mũi tràn đầy sợ hãi nói: “Người... người tại sao có thể có viên Long Hình Ngọc Phù này?”

“Xem ra người biết, vậy thì dễ làm rồi.”

Dương Thiên cất ngọc phù đi, sau đó ánh mắt lạnh nhạt nói: “Trở về hỏi Long Trạch, ta đánh thủ hạ của hắn, người hỏi hắn có ý kiến gì không, nếu không có ý kiến thì nghĩ xem nên xin lỗi ta thế nào.”

Phốc,

Người trẻ tuổi kia sắp hộc máu.

Hắn mới là người bị hại, đánh hắn, thiếu niên này lại còn muốn tông giáo đầu Thần Long Tổ xin lỗi hắn?

Sao chuyện này nghe hoang đường như vậy?

Nhưng giờ phút này hấn cũng không dám không nghe.

Nghe ngữ khí của đối phương, thiếu niên trước mắt này tất nhiên là nhận biết tổng giáo đầu Thần Long Tổ bọn hấn, hơn nữa quan hệ không phải là nông cạn.

Nếu không Long Trạch cũng sẽ không giao toàn bộ tín vật của Thần Long Tổ cho hấn.

Hơn nữa sau khi Long Trạch trở về liền tuyên bố, hấn trở thành Phó tổng giáo đầu, hấn vẫn thủy chung không nói, chỉ nói một câu thời cơ đến hấn tự sẽ xuất hiện.

Đến lúc đó người cầm ngọc phù hình rồng chính là tổng giáo đầu của Thần Long tổ.

Người trẻ tuổi kia nghĩ đến đây, thiếu chút nữa bị dọa ngất đi.

Nói đúng hơn, thiếu niên trước mắt này chính là tân tổng giáo đầu của Thần Long Tổ???

Nghĩ đến đây, sắc mặt hấn trắng bệch, toàn thân run lẩy bẩy, gần như muốn hôn mê bất tỉnh.

Hấn sợ hãi cung kính hành lễ với Dương Thiên: “Vương Hợp, ra mắt tổng giáo đầu!”

Dương Thiên nghe vậy có chút ngây ngẩn cả người.

Tổng giáo đầu? Thế nào? Nói Long Trạch đến Long Trạch liền tới?

Hấn quay người nhìn thoáng qua phía sau, cũng không phát hiện Long Trạch.

“Người bị hai tát của ta đánh cho choáng váng rồi sao?”

Dương Thiên mở miệng hỏi.

Vương Hợp a một tiếng, vội vàng nói: “Không có không có, vì sao Tổng giáo đầu lại nói như vậy?”

“Không đánh ngu người còn gọi ta là tổng giáo đầu? Ta trông giống với Long Trạch.”

Dương Thiên bình tĩnh hỏi một câu.

Vương Hợp có chút ngơ ngác nói: “Ngài không biết sao? Người quản lý ngọc phù hình rồng này chính là tổng giáo đầu của Thần Long tộc đó.”

Dương Thiên:...

Hắn không nghĩ tới lần trước Chúc Long Trạch khôi phục tu vi, hắn lại chấp tay nhường Thần Long tổ.

Nhưng mà năm tỉnh Tây Nam cùng sáu tỉnh Giang Nam đều bị hắn nhường, hắn làm sao có thể muốn Thần Long Tổ?

Dương Thiên móc ngọc phù ra ném thẳng cho Vương Hợp không chút thương tiếc.

“Cầm lấy, chuyển giao Long Trạch, thứ này ta không cần.”

Nói xong, xoay người rời đi.

Vương Hợp luống cuống tay chân nhận lấy ngọc phù, mặt của hắn tái xanh.

Thứ này có thể ném sao? Đây chính là tín vật tổng giáo đầu của Thần Long Tổ, là tồn tại có thể hiệu lệnh cả Thần Long Tổ.

Nếu là va chạm thì làm sao bây giờ?

Còn có, Long Trạch đã cho hắn, chính là nhận định thân phận tổng giáo đầu của hắn, hắn vậy mà không cần?

Đây là đang ghét bỏ sao?

Lúc trước Long Trạch vì tranh đoạt ngọc phù này, đã tranh đến đầu rơi máu chảy, thậm chí chết ba cao thủ Tông Sư cảnh.

Khái niệm gì? Giá trị vạn kim a.

Sao hắn dứt khoát không cần như vậy? Hắn...

Vương Hợp càng nghĩ càng muốn sụp đổ.

Nhìn bóng lưng rời đi của Dương Thiên, hắn biết hôm nay đắc tội với một đại nhân vật.

Nhìn ngọc phù hình rồng trong tay, hắn biết hôm nay đã gặp phải một phiền toái lớn.

Hiện tại hắn không ngừng hối hận, có người kéo hắn tới, nói là muốn giáo huấn một tên mao đầu tiểu tử, hắn không hề nghĩ

ngồi liền đáp ứng.

Ai có thể nghĩ đến lại có phiền toái lớn như vậy.

Ngay lúc này, mấy người lão Vương mặt mũi bất thiện đi tới...

Bọn họ đi tới bên cạnh Vương Hợp, lão Vương không áp chế được lửa giận trong lòng, trực tiếp mở miệng nổi giận nói:

“Tại sao ngươi lại gạt ta?”

“Lừa ngươi?”

Vương Hợp nghe vậy mặt tái mét, hấn cắn răng sắp học máu.

Chương 646 - Cứu tinh duy nhất.

Lão Vương tức giận hừ một tiếng nhìn Vương Hợp
Đạo: "Sao vậy? Ngươi còn không thừa nhận?"

Vừa rồi hấn khoác lác Vương Hợp rất lợi hại trước mặt mấy người bạn này, nhưng hiện tại chỉ cảm thấy xấu hổ không thôi.

“Ta thừa nhận cái gì?”

Vương Hợp nghiêng răng nghiêng lợi.

Hấn còn không có chất vấn đối phương, lại không nghĩ rằng bị đối phương chất vấn trước.

Lão Vương tức giận đến mức phổi cũng nổ tung: “Ngươi cảm tiền không làm việc, ta là bảo ngươi giáo huấn tiểu tử kia một chút, để cho tiểu tử kia biết cái gì gọi là trời cao đất rộng, không phải là để cho ngươi bị người ta giáo huấn, ngươi không phải là người của Thần Long tổ sao? Bị người ta đánh cho một bạt tai không đánh trả còn chưa tính, vậy mà còn quỳ xuống trước mặt người ta, ta đều vì ngươi mất mặt.”

Hấn không nói thì thôi, vừa nói ra Vương Hợp đã phát điên.

Hấn đỏ mắt nói: “Khốn kiếp, ngươi còn có mặt mũi nói, ngươi có biết người kia là thân phận gì hay không?”

“Thân phận gì? Không phải là tiểu tử biết chút võ công đây chứ?”

Thần sắc lão Vương khinh thường,

Wương Hợp cắn răng nói: “Cút đi, còn tên tiểu tử vắt mũi chưa sạch? Đùa gì thế, hần là tổng giáo đầu của Thần Long tổ ta, Long Trạch đã thoái vị mấy tháng trước, hần không chế toàn bộ Thần Long tổ, chết tiệt ngươi muốn đẩy ta vào hố lửa đó.”

“A?”

Những quan quân này sau khi nghe vậy, hoàn toàn choáng váng.

Đối phương là tổng giáo đầu Thần Long Tổ?

Bọn họ biết rất rõ, tổng giáo đầu Thần Long tổ chương quản quyền sinh sát, địa vị thuộc về cấp bậc thượng tướng.

Cho dù bọn họ nghĩ như thế nào, cũng không thể liên hệ được với Dương Thiên.

Thật không thể tưởng tượng nổi.

Khiến bọn họ đỏ mặt nhất là đối phương đã là tổng giáo đầu Thần Long Tổ, bọn họ lại còn tỷ thí với đối phương.

Trách không được bị ngược thương tích đầy mình, vốn trong lòng không cam lòng, nhưng nghe được Dương Thiên là tổng giáo đầu Thần Long tổ, không khỏi lại có chút đương nhiên.

Wương Hợp không quan tâm những người này nghĩ gì, hần phải nhanh chóng báo cáo chuyện này cho Long Trạch của Thần Long Tổ.

Một căn cứ bí mật của tổ Thần Long ở kinh thành.

Trong phòng họp, hơn mười nguyên lão đội trưởng của Thần Long tổ đang ngồi nghiêm chỉnh.

Ba ngày sau đó là độ sức với người của tổ Chu Tước, tổ Huyền Vũ, tổ Bạch Hổ.

Bọn họ đang thương nghị đối sách.

Giờ phút này, vị trí nguyên bản thuộc về Long Trạch ở trên cùng kia lại trống rỗng, hơn nữa đã trống mấy tháng thời gian.

Long Trạch ngồi ở vị trí phó tổng giáo đầu, đôi mắt nhìn mọi người một cái nói: “Sự tình vượt xa dự liệu, Ly Phương của Chu Tước tổ, Trương Hào của Bạch Hổ tổ, Hồng Ân của

Huyền Vũ tổ, ba người vì địa vị bá chủ của bốn tổ long đầu này cũng đã chủ mưu đã lâu.

Hơn nữa Trương Hào cùng Hồng Bân đều chiếm được cơ duyên trở thành cường giả Tiên Thiên cảnh, Kỳ Phương của Chu Tước tổ mặc dù là hạng người thị nữ lưu, nhưng mà cũng đi vào Tông Sư cảnh đỉnh phong.

Ta bị thương hơn một năm, thực lực bị trì trệ không tiến, tuy rằng ở ba tháng trước khôi phục lại tu vi, nhưng vẫn là ngã xuống một đại cảnh giới, lần này Long Đầu chỉ tranh, chỉ sợ Thần Long tổ chúng ta phải xếp hạng chót, thậm chí có lời đồn ba tổ có muốn tụ hợp cùng một chỗ, để Thần Long tổ bị diệt.”

Mọi người nghe vậy, tâm thần thoáng cái chìm đến đáy cốc.

Bọn họ nghĩ tới Thần Long tổ năm nay sẽ mất đi vị trí đầu rông, nhưng không nghĩ tới vậy mà xếp hạng chót, hơn nữa còn có nguy hiểm bị diệt.

Từ khi Thần Long Tổ thành lập đến nay vẫn luôn là đệ nhất, Thần Long Tổ thời kỳ đỉnh phong có thể nói là lấy một chọi ba, nghĩ đến chuyện này vẫn luôn là cái gai trong lòng ba tổ khác.

Thần Long tổ thật vất vả mới suy bại, nhất định phải hợp lực chèn ép.

Một vị lão giả trong đó hỏi: “Long phó giáo đầu, ba tháng trước ngươi nói ngươi nhường vị trí tông giáo đầu Thần Long tổ cho người khác, còn nói đối phương tu vi cảnh giới rất cao, hiện tại liên quan đến sinh tử tồn vong của Thần Long tổ, có cần phải mời tông giáo đầu trở về hay không?”

“Đúng vậy đúng vậy, tông giáo đầu rốt cuộc là ai? Long phó giáo đầu, đã đến lúc mời hắn trở về.”

“Có thể khiến ngươi thán phục, e rằng cũng chỉ có Tiên Thiên Cảnh.”

Tất cả mọi người đều hỏi,

Long Trạch cùng đội trưởng tổ Thần Long Huy tỉnh Thủy Vi liếc nhau một cái, khe khẽ thở dài một hơi.

Với tính tình lạnh nhạt của đối phương, không nhất định có tiếp nhận chức vị tông giáo đầu hay không, đây cũng chỉ là

một phía hấn tình nguyện, hơn nữa lúc đó thiếu niên tựa hồ cũng chỉ có thực lực Tiên Thiên cảnh sơ kỳ, chống lại tổng giáo đầu ba tổ khác, căn bản không có phần thắng.

Nghĩ đến đây, Long Trạch chỉ có thể kiên trì mở miệng nói: “Mọi người còn có chủ ý tốt hơn không?”

Mọi người nghe vậy sững sờ, sau đó trầm tư suy nghĩ thật lâu, mới phát hiện, đề này có lẽ căn bản chính là khó giải.

Long Trạch thất vọng giải tán hội nghị lần này.

Hiện nay toàn bộ phòng họp chỉ có hấn và Thủy Vi.

“Thật sự muốn mời Dương tiên sinh?”

Thủy Vi nhìn Long Trạch một chút, có chút không xác định hỏi.

Long Trạch thở dài một tiếng nói: “Hình như tình huống hiện tại, trừ hấn ra, người khác đều không thể giải quyết.”

“Nhưng Dương tiên sinh có thể đánh thắng được bọn họ không?”

Thủy Vi có chút lo lắng, dù sao Dương Thiên còn quá nhỏ tuổi, mà mấy người kia đều là những kẻ già đời, nếu thật sự gọi đến, nhất định sẽ chịu thiệt.

Long Trạch mở miệng nói: “Ta cho rằng ta có thể giải quyết, nhưng chuyện vượt quá dự liệu của ta rất nhiều rất nhiều, tổ Bạch Hổ và tổ Huyền Vũ đều tiến vào Tiên Thiên Cảnh, cũng chỉ cần Dương tiên sinh có thể tạo được tác dụng chấn nhiếp.”

“Ít nhất có cường giả Tiên Thiên cảnh ở đây, ba nhà bọn họ dù hợp lực cũng không thể xóa bỏ Thần Long tổ, ít nhất thì hạng nhất đếm ngược cũng được.”

Thủy Vi gật đầu tán đồng nói: “Vậy tối nay ta điều động trực thăng phi cơ trong đêm, đi Giang Thành gặp Dương tiên sinh một lần, dùng cố gắng lớn nhất thuyết phục hấn tới nơi này hỗ trợ.”

Long Trạch đốt một điếu thuốc, cau mày nói: “Người đi chỉ sợ phân lượng không đủ, vẫn là để ta đi đi.”

Thủy Vi lắc đầu nói: “Còn có ba ngày thời gian, nơi này cần người trấn thủ, người không đi được.”

Nàng nói xong, Long Trạch lập tức trầm mặt.

Đúng lúc này, cửa phòng họp bị đẩy ra, Vương Hợp hoảng hốt từ ngoài cửa đi vào.

Long Trạch thấy một màn này, cau mày nói: “Vương Hợp, người không biết nơi này không có sự cho phép của ta không cho phép vào sao?”

Vương Hợp không để ý được nhiều như vậy, kinh hoảng mở miệng nói: “Long phó giáo đầu, có lẽ ta đã gây ra đại họa rồi.”

Long Trạch nhíu mày, tâm tình bức bối nói: “Nói!”

Vương Hợp cung kính dâng ngọc phù hình rồng lên, nói: “Long phó giáo đầu, ngài xem là cái gì?”

Long Trạch Sơ bắt đầu không thèm để ý, nhưng mà, sau khi nhìn thấy khối ngọc phù tượng trưng thân phận của mình, lập tức sững sờ, kinh ngạc hỏi: “Người... người lấy được từ đâu?”

Vương Hợp không dám giấu diếm, cuống quýt mở miệng nói: “Đây là một thiếu niên tên Dương Thiên đưa cho ta, hắn nói hắn không cần nữa, bảo ta trả lại cho ngài, còn nói...”

Hắn nhanh chóng nói lại chuyện xảy ra hôm nay cho Long Trạch nghe một lần.

Thấy biểu tình trên mặt Long Trạch lúc sáng lúc tối, Vương Hợp cẩn thận hỏi: “Long phó giáo đầu, thiếu niên tên Dương Thiên kia chính là tổng giáo đầu của Thần Long tổ mà ngài tự mình nhận định sao? Vì sao ta thấy hắn có vẻ như không biết.”

Long Trạch không nói gì, mà Thủy Vi thì mặt mang kinh hi nói: “Dương tiên sinh vậy mà đã đến kinh thành, hơn nữa ở bắc đại học phủ?”

Nàng có chút không dám tin.

Một cao thủ Tiên Thiên cảnh cường đại, vốn đã vượt qua tất cả pháp tắc thế gian.

Ở Hoa Hạ, Tiên Thiên Cảnh chính là cự phách một phương.

Có người không chế thế lực gia tộc cường đại, có người thoái ẩn sơn lâm, rời xa bụi bậm thế tục, dùng quãng đời còn lại đôn ngộ đại đạo đột phá cảnh giới tiếp theo.

Tồn tại giống như Dương Thiên, lại còn có tâm tư đi học?

Đây chẳng lẽ chính là thú vui ác của cao thủ cường đại?

Long Trạch sắc mặt có chút âm trầm, nhìn Vương Hợp nói:
“Cuối cùng hẳn hỏi ta làm sao ăn nói với hẳn đúng không?”

“Ừm ừm, tiểu tử kia đánh ta hai bạt tai, quá ghê tởm, Long phó đội trưởng, nếu hẳn không phải người của chúng ta. Ngài nhất định phải giáo huấn thật tốt...”

Vương Hợp thấy sắc mặt Long Trạch không dễ nhìn, tưởng đối phương bắt nạt đến trên đầu Thần Long tổ, mà Long Trạch muốn trút giận cho hẳn.

Hơn nữa, hẳn vẫn luôn không cho rằng ngọc phù là Long Trạch giao cho hẳn.

Vương Hợp xem ra, thiếu niên kia chỉ là một tiểu tử miệng còn hôi sữa, Long Trạch làm sao có thể giao Thần Long Tổ cho hẳn quản lý.

Nhưng mà, hẳn còn chưa dứt lời, chỉ thấy Long Trạch vung ra hai cái tát.

Hung hăng tát vào mặt Vương Hợp.

“Ta hiểu rõ cách làm người của Dương tiên sinh, tất nhiên là người không phân tốt xấu, đi chọc giận hẳn. Hẳn cho người hai cái tát đã xem như là hạ thủ lưu tình, cho dù là không nể mặt ta, giết chết người ngay tại chỗ cũng là người gieo gió gặt bão. Bây giờ ta cho người hai cái tát chính là ta giải thích với hẳn.”

Vương Hợp gần như bị đánh đến choáng váng.

Đại cao thủ Tông Sư cảnh trước mắt này đều giúp đỡ hẳn nói chuyện, chẳng lẽ tu vi của đối phương đã đến Tông Sư cảnh?

Nếu không làm sao có thể được Long Trạch coi trọng?

Thủy Vi nghe vậy, cũng lạnh lùng nhìn chằm chằm Vương Hợp nói: “Người gây ra đại họa, Thần Long Tổ có lẽ vì người mà bị diệt.”

Vương Hợp nghe nói như thế, lập tức bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, y hoảng sợ nói: “Ta... ta cái gì cũng không có làm, người đừng vô duyên vô cớ vu khống ta.”

Long Trạch tức giận hừ một tiếng nói: “Thần Long tổ hiện giờ đã lâm vào nguy cơ bị diệt, Dương tiên sinh là cứu tinh duy nhất, đến bây giờ ngươi cho rằng chúng ta còn có tâm tình nói chuyện giết gân sao?”

Chương 647 - Người có giúp hay không?

Tại một căn cứ bí mật của Thần Long tổ, trên mặt Vương Hợp không có chút huyết sắc nào, hắt hắt sâu một hơi nói: "Tiểu ca kia rốt cuộc có thân phận gì, đáng để các ngươi coi trọng như vậy?"

Long Trạch hừ một tiếng nói: “Cảnh giới Tiên Thiên, lý do này có đủ hay không?”

Vương Hợp nghe vậy thì choáng váng.

Tiên Thiên chi cảnh, thiếu niên kia lại là Tiên Thiên chi cảnh. Hắn muốn điên rồi.

Loại tồn tại này hoàn toàn có thể dựa vào sức một mình tiêu diệt tổ Thần Long của bọn họ.

Chẳng trách hai đại cao thủ cảnh giới Tông Sư như Thủy Vi và Long Trạch lại kính sợ hắn như vậy.

Long Trạch nhìn Vương Hợp mở miệng nói: “Chuẩn bị chịu đòn nhận tội đi, nếu Dương tiên sinh không tha thứ cho ngươi, vậy vị trí đội trưởng của ngươi cũng coi như chấm dứt rồi.”

Long Trạch nói xong, Vương Hợp gần như sắp ngất đi.

Thủy Vi mở miệng nói: “Long phó giáo đầu, chúng ta làm sao bây giờ?”

Long Trạch thở dài một tiếng, chậm rãi mở miệng nói: “Dương tiên sinh từ chối ngọc phù hình rồng, tương đương với từ chối chương quản Thần Long tổ, bây giờ thời khắc sinh tử tồn vong của Thần Long tổ, cũng không biết rốt cuộc ông ta có đến giúp đỡ hay không?”

Thủy Vi mở miệng nói: “Kinh thành không phải cũng có Hoa lão sao? Đồn đãi hắn là Tiên Thiên cảnh, hơn nữa là đại cao

thủ đỉnh phong, nếu là mời hấn đến, đám người Trương Hào cùng Hồng Bân không dám làm càn, “

Long Trạch bất đắc dĩ nói: “Hoa lão mấy năm không ra tay, đồn đãi hấn cùng Cổ Nguyệt chân nhân địa vị ngang nhau, ta từng tam cố mao lư, nhưng cũng chưa từng gặp hấn một lần.”

“Bây giờ, chỉ có thể xin Dương tiên sinh giúp đỡ.”

Thủy Vi trầm ngâm một lát nói: “Ta cùng với Dương tiên sinh nói đến có chút giao tình, ngày mai do ta đi khuyên bảo có lẽ có sáu thành nắm chắc, Long phó giáo đầu ngài công việc bận rộn, vẫn là ở lại chỗ này trấn thủ đi.”

Long Trạch thở dài một hơi nói: “Bây giờ cũng chỉ có thể như vậy.”

Sáng sớm ngày thứ hai, lúc Dương Thiên tu luyện bên cạnh Vị Danh Hồ, một nữ tử mặc áo jacket màu đen và quần da màu đen bước tới.

Phía sau, dẫn theo một nam tử trẻ tuổi mặt mũi bầm dập.

Dương Thiên hình như có cảm giác, chậm rãi mở mắt ra.

“Đã lâu không gặp!”

Nữ tử cười nhẹ nhàng, trong giọng nói mang theo vui sướng.

“Đã lâu không gặp, đội trưởng Thủy Vi!”

Dương Thiên cũng cười khẽ một tiếng. Sau đó nhìn người trẻ tuổi dường như gọi là Vương Hợp ở phía sau nàng, ánh mắt bình tĩnh nói: “Long Trạch giao phó cho ta sao?”

Trong mắt Vương Hợp hiện lên vẻ sợ hãi.

Ngắm lại thiếu niên này là tồn tại Tiên Thiên cảnh, hấn liền không rét mà run.

“Cho... cho...”

Hấn chỉ chỉ khuôn mặt sưng phù của mình, khuôn mặt vốn còn tính là tuần lãng kia, giờ phút này triệt để thành đầu heo.

Tư thái vốn cao cao không ai bì nổi kia, giờ phút này đang run lẩy bẩy.

Dương Thiên nở nụ cười.

“Ta nói rồi, đánh Long Trạch người còn phải cho ta một câu trả lời, bây giờ người tin chưa?”

“Tin, ta tin!”

Vương Hợp hiện tại cũng muốn ngất đi cho xong chuyện.

Lúc này Thủy Vi cũng cười quyến rũ mở miệng nói: “Dương tiên sinh, ta cũng giúp người giáo huấn hấn một trận đây.”

Dương Thiên nhìn Vương Hợp nói: “Thần Long Tổ không phải là nơi để người khoe khoang, lần sau nếu để ta phát hiện người bắt nạt kẻ yếu, Long Trạch cũng không bảo vệ được người.”

“Dạ dạ dạ, Dương tiên sinh ta biết sai rồi.”

Vương Hợp như được đại xá, nhanh chóng rời đi.

Thủy Vi cười cười, chậm rãi ngồi xuống bãi cỏ bên cạnh Dương Thiên, ánh mắt nhìn chăm chăm vào hấn.

Dương Thiên mở miệng nói: “Làm sao? Trên mặt ta có hoa?”

Thủy Vi cười duyên, lắc đầu nói: “Không có.”

Dương Thiên dùng ngữ khí bình tĩnh mở miệng nói: “Nói đi, tới đây tìm ta giúp đỡ cái gì?”

Thủy Vi khẽ hừ một tiếng, đôi mắt đẹp liếc hấn một cái, nói: “Thế nào? Nhớ người rồi không thể đến thăm người à?”

Dương Thiên cười nói: “Đương nhiên có thể, người đã xem rồi, vậy thì đi thôi.”

Thủy Vi:...

“Này, quá đáng rồi, có người nói chuyện với nữ sinh như vậy sao?”

Dương Thiên cười ha hả nói: “Lúc trước ở tổ Thần Long Huy tinh, người dẫn theo đám tiểu tử kia chưa từng coi người là nữ sinh, nhớ rõ bọn họ đều gọi người là nữ bạo long thì sao? Sao hả? Bây giờ đã hoàn lương rồi sao?”

“Hoàn lương???”

Khóe miệng Thủy Vi co rút giận dữ nói: “Dương Thiên, nếu không phải bây giờ ta đánh không lại người, ta tuyệt đối sẽ cho người đẹp mặt.”

Dương Thiên cầm một quyển sách, say sưa ngắm nghía, không yên lòng nói: “Bây giờ nói đi, tìm ta làm gì?”

Thủy Vi khép lại một lọn tóc bị gió thổi loạn trên mặt, sau đó nhìn đôi mắt đen nhánh của Dương Thiên, nghiêm túc mở miệng nói: “Dương Thiên, ta xin người giúp đỡ tổ Thần Long.”

Dương Thiên nhướn mày nói: “Thế nào? Thần Long Tổ gặp phải khó khăn gì?”

Thủy Vi cau mày chậm rãi gật đầu nói: “Hiện tại đến thời điểm sinh tử tồn vong.”

“Không phải có Long Trạch tọa trấn sao? Người nào dám đui mù đến Thần Long Tổ khiêu khích?”

“Nguy hiểm lần này, Long Trạch Giáo đầu cũng không cách nào ứng đối, chỉ có người, có thể ngăn cơn sóng dữ.”

Dương Thiên Tân say sưa lật sách vở, cười nói: “Ta cũng không có bản lĩnh lớn như vậy, nói một chút đi, rốt cuộc là tình huống gì?”

Thủy Vi nhíu mày, sau đó mở miệng nói: “Ngày kia, tổ Chu Tước, tổ Huyền Vũ, tổ Bạch Hổ, tổng giáo đầu của tổ ba tề tụ, dự định...”

Giọng nói của Thủy Vi không nhanh không chậm, nói toàn bộ nội dung trong hội nghị của cao tầng Thần Long Tổ ngày hôm qua ra.

Sau khi nói xong, Thủy Vi lo lắng chờ đợi câu trả lời của Dương Thiên.

“Ừ, không tệ!”

Dương Thiên gật đầu.

“Cái gì? Không sai?”

Thủy Vi nghe vậy vẻ mặt kinh ngạc.

Thần Long tổ chỉ còn trên danh nghĩa, tin tức đáng tin, ba tổ khác đã đạt thành nhận thức chung, bốn tổ Hậu Thiên so đấu, ba tổ kia tuyệt đối sẽ không để cho Thần Long tổ có cơ hội thờ đốc.

Đến lúc này rồi mà Dương Thiên còn nói không sai?

Dương Thiên nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Thủy Vi, giật mình nói: “Ha ha, người hiểu lắm rồi, ta nói quyển sách này không tệ.”

Nói xong, giờ quyển sách trong tay lên.

“Đúng rồi, vừa rồi người nói tới chỗ nào?”

Thủy Vi nghe vậy tức giận thiếu chút nữa điên rồi, nàng trực tiếp ném quyển sách trong tay Dương Thiên đi, quát lên:

“Người tốt cuộc có thể nghiêm túc nghe ta nói hết những lời này hay không?”

Dương Thiên cười ha hả nói: “Có thể!”

Thủy Vi nói lại một lần, Dương Thiên lật trang sách nói: “Ý của người là mời ta hỗ trợ?”

“Ừm ừm!”

Thủy Vi gật đầu, chờ mong nghe Dương Thiên trả lời.

Dương Thiên lật vài cuốn sách, tìm được một cuốn thú vị, sau đó mở miệng nói với Thủy Vi: “Không đi!”

“Vì sao?”

Thủy Vi có chút nóng nảy, nếu Dương Thiên không giúp nàng, vậy Thần Long Tổ bọn họ thật sự không thể cứu nổi.

Nàng nghĩ ra vô số lý do để Dương Thiên từ chối, cũng nghĩ tới lý do đáp lại Dương Thiên trước đó.

Nhưng mà tuyệt đối không nghĩ tới, thiếu niên chỉ đơn giản nói một câu không rảnh, sau đó liền không có câu sau.

Không rảnh?

Thủy Vi thiếu chút nữa nổi điên.

Nàng đoạt lấy cuốn tiểu thuyết “Tuần tú tổng tài lạnh như băng” của Dương Thiên trong tay hắn, then quá hóa giận nói: “Khốn kiếp, người có rảnh xem cái này, không có thời gian giúp tổ Thần Long của người vượt qua cửa ải khó khăn sao?”

Dương Thiên kinh ngạc nói: “Chờ đã! Từ khi nào Thần Long Tổ trở thành của ta?”

Thủy Vi hừ một tiếng, lấy ra ngọc phù hình rồng của Thần Long tổ nói: “Cái này phó giáo đầu Ngọc Phù Long đã cho ngươi, người cầm ngọc phù, hiệu lệnh toàn bộ Thần Long tổ, Long Trạch mang tổng giáo đầu của Thần Long tổ cho ngươi thời gian ba tháng, ngươi trở về chính là người đầu tiên của Thần Long tổ.”

“Để ta tiếp tục diện rồi rắm này?”

Dương Thiên hỏi.

“Cái gì gọi là cục diện rồi rắm, Thần Long Tổ là đứng đầu tứ đại ngành đặc thù trong nước, nó...”

Thủy Vi đang muốn giảng giải, Dương Thiên lại cười nhạt một tiếng nói: “Đó là trước kia.”

Nói xong, lại từ trong tay Thủy Vi đoạt lấy quyển sách kia, vừa nhìn vừa cười nói: “Huống hồ, ta hiện tại muốn đi học, làm sao có thời giờ bồi các ngươi chơi?”

Thủy Vi không thuận theo không buông tha nói: “Hiện tại cũng không có khóa ngươi học cái gì a.”

Dương Thiên ồ một tiếng nói: “Đúng, bây giờ là lúc huấn luyện quân sự, ta còn phải huấn luyện quân sự, không thể phân thân.”

Thủy Vi muốn bóp chết Dương Thiên cũng có lòng rồi.

Cường giả Tiên Thiên cảnh cần huấn luyện quân sự sao? Cần sao?

Ai dạy được hần?

Hơn nữa, vị trí tổng giáo đầu Thần Long Tổ, địa vị có thể so với cấp bậc thượng tướng trong quân?

Có ai có tư cách huấn luyện hần?

Nàng sắp nổi điên, cả giận nói: “Ngươi không thể tìm một lý do thích hợp sao?”

Dương Thiên khép sách lại, gật đầu nói: “Con phải có lý do, vậy được, lý do của ta là ta không muốn đi ức hiếp bạn nhỏ.”

Khóe miệng Thủy Vi giật giật,

Nàng đương nhiên là nghe ra ý tứ Dương Thiên nói.

Hắn coi tổng giáo đầu tổ Chu Tước, tổ Huyền Vũ, tổ Bạch Hổ là bạn nhỏ.

Nói là không muốn bắt nạt bọn họ?

Nếu chuyện này truyền đi, đoán chừng sẽ có người phát điên.

Ba tháng không thấy, Thủy Vi càng nhìn không thấu tu vi của hắn là gì.

Nhưng vừa rồi nàng đã nói qua đối phương hai người là cao thủ Tiên Thiên cảnh, một vị là Tông Sư cảnh đỉnh phong, trong đôi mắt thiếu niên không có bất kỳ gợn sóng, thậm chí hiện lên một tia khinh thường.

Có lẽ thiếu niên căn bản không để mấy người kia vào mắt.

Nếu như hắn đi, có khả năng không chỉ có thể bảo trụ Thần Long Tổ, còn có thể đoạt được vị trí thứ nhất.

Vừa nghĩ đến đây, trong đôi mắt của Thủy Vi tràn đầy ý cười.

Nàng chậm rãi cởi áo khoác ra, lộ ra một cái áo lót sát người, dáng người kinh người hiện lên trước mặt Dương Thiên, máu mũi hắn thiếu chút nữa phun ra.

Thủy Vi lại nhẹ nhàng kéo áo lót xuống, xương quai xanh hoàn mỹ lộ ra trong không khí.

Sau đó ý cười đầy mặt nhìn Dương Thiên mở miệng nói: “Giúp hay không giúp, không giúp ta hô phi lễ!!!”

Dương Thiên:.....

Hắn đỡ trán mặt mũi tràn đầy im lặng nói: “Thủy Vi đội trưởng, ngươi thật quá đáng, ngươi trước mặc quần áo tử tế, có việc chúng ta thương lượng...”

“Phi lễ! Người đâu mau tới đây! Có người muốn phi lễ ta!”

Dương Thiên còn chưa nói hết lời, bên Thủy Vi đã trực tiếp hô lên.

Chương 648 - Âm mưu.

"Này, đừng hô, ta giúp, ta giúp ngươi còn không được sao?"

Khóe miệng Dương Thiên giật giật, nhanh chóng che đôi môi anh đào của Thủy Vi lại.

Thủy Vi ô ô không phát ra tiếng, chỉ là khuôn mặt xinh đẹp một mảnh đỏ bừng, bị Dương Thiên vô ý thức ôm lấy.

Nàng không gọi nữa, chỉ là xấu hổ trừng mắt nhìn Dương Thiên.

Dương Thiên sững sờ, sau đó vội vàng buông đôi môi đỏ mọng của Thủy Vi ra.

Thủy Vi cắn môi dưới hồng nhuận tức giận nói: “Khốn kiếp, tay của ngươi để ở đâu, còn không mau buông ra.”

Dương Thiên nhìn thoáng qua, lúc này mới phát hiện bàn tay của mình vô thức đặt lên vòng vây đầy đà của Thủy Vi.

Đầu óc hấn co lại, néo một cái cảm giác rất tốt.

Nhưng tiếp theo, từ trên người nữ tử, một cỗ khí thế lạnh lẽo đột nhiên bạo phát ra.

“Ngươi... khốn kiếp.”

Dương Thiên tự chế đuối lý, thân hình trong nháy mắt biến mất tại chỗ, ngay sau đó xuất hiện ở ngoài mười mét.

Thủy Vi tức giận đứng dậy không biết xả gì, chỉ có thể oán hận giậm chân nói: “Dương Thiên, có bản lĩnh ngươi qua đây.”

Dương Thiên cười cười nói: “Ta không có bản lĩnh.”

“Quân vô lại!”

Thủy Vi tức giận không nhẹ, nhanh chóng mặc áo jacket vào, sau đó đột nhiên lại cười nói: “Vừa rồi ngươi đã đáp ứng ta, sẽ đi tổ Thần Long hỗ trợ.”

Dương Thiên bất đắc dĩ nói: “Mỹ nhân kế mà ngươi cũng sử dụng ra được, ta không dễ dàng, vậy ngươi trả giá có phải là quá lớn rồi không?”

“Phì!”

Thủy Vi đỏ mặt xì một tiếng, sắc mặt đỏ bừng. Nhưng không nói gì.

Nếu Thần Long Tổ có thể vượt qua cửa ải khó khăn lần này, nàng sẽ không tiếc mọi thứ phải trả giá.

Sau đó, người tản bộ ven hồ càng ngày càng nhiều, Thủy Vi cũng không tiện đợi ở chỗ này, nói thời gian địa điểm xong liền trực tiếp rời đi.

“Thần Long tổ, a!”

Dương Thiên lắc đầu bật cười, ngồi trên đồng cỏ, đang muốn tiếp tục đọc sách, chỉ thấy một cô gái từ phía sau che kín mắt của hắn.

“Đoán xem ta là ai?”

Giọng nói của nữ hài thanh thúy mềm mại.

Trên mặt Dương Thiên hiện lên nụ cười nói: “Đoán không được.”

Cô gái hừ một tiếng, lúc này mới buông tay ra ngồi bên cạnh Dương Thiên, lộ ra hàm răng cười nói: “Trời ạ, anh ngu chết đi được, tôi nghi ngờ Trạng Nguyên cả nước anh là sao chép ra.”

Dương Thiên cười cười, nhìn cô gái trước mắt này nói: “Cái này đều bị người phát hiện, ta có phải muốn giết người diệt khẩu hay không?”

Vương Tĩnh Thần mặt mũi tràn đầy kinh ngạc nói: “Không thể nào Dương Thiên, ngươi là sao chép ra thật sao?”

Dương Thiên cười vuốt cái mũi hồng hào của cô gái, nói: “Ngươi tin thật sao?”

Phốc!

Cô gái cười ra tiếng, phong tình vạn chủng trợn mắt nhìn Dương Thiên một cái, ra vẻ tức giận hừ nói: “Ngươi sẽ khi dễ ta.”

Dương Thiên nhìn Vương Tĩnh Thần mặc quân phục, đội mũ, thắt bím tóc đuôi ngựa, lộ ra khuôn mặt trắng như tuyết,

“Phơi đen rồi a!”

Dương Thiên cười sờ sờ khuôn mặt trắng nõn của cô gái, tùy ý nói một câu.

Trí lực của hắn như yêu nghiệt, nhưng EQ là số âm, câu nói này quả thực không phải tùy ý nói.

Dương Thiên nói xong câu này, Vương Tĩnh Thần bên này trực tiếp xù lông.

Nàng nhú mày như cười như không hỏi: “Ngươi đây là ghét bỏ ta sao?”

Dương Thiên lắc đầu kinh ngạc nói: “Không có, tại sao lại nói như vậy?”

Nữ hài tức giận hừ nói: “Ngươi chính là ghét bỏ ta, nói, có phải thừa dịp ta huấn luyện quân sự mà thông đồng với học tỷ nào hay không?”

Dương Thiên thẳng kêu oan uổng.

Đồng thời thành thành thật thật nói một lần tất cả hành trình mấy ngày nay cho nữ hài, thuận tiện còn lấy ra một ít chứng cứ, lúc này nữ hài mới tin.

Vương Tĩnh Thần nằm trong ngực Dương Thiên, cười hì hì nói: “Được rồi được rồi, đừng giải thích, ta tin tưởng...”

Nói đến đây, cô gái tựa hồ ngửi thấy mùi vị gì đó, hít hít cái mũi nhỏ trên người Dương Thiên, sau đó khuôn mặt xinh đẹp phủ đầy sương lạnh.

“Loại nước hoa khác?”

Vương Tĩnh Thần cắn chặt răng ngà, một đôi mắt xinh đẹp gần như muốn giết người.

Khóe miệng Dương Thiên giật giật.

“Nếu ta nói trùng hợp, ngươi tin không?”

“Ta tin? Ta tin cái chùy của ngươi!”

Tiểu Vũ trụ của Vương Tĩnh Thần trong nháy mắt bạo phát.

Trong lúc nhất thời, gà bay chó chạy.

...

Thời gian ba ngày trôi qua rất nhanh, đại học phủ Bắc Đại vẫn huấn luyện quân sự như trước đây.

Còn một chỗ khác, khu nam thành, thủy tạ sơn trang.

Hôm nay là một ngày quan trọng, bốn bộ phận đặc biệt lớn của Hoa Hạ, tổ Thần Long, tổ Chu Tước, tổ Bạch Hổ, tổ Huyền Vũ.

Tất cả mọi người trong tổ đều tập trung lại.

Trên một lôi đài to lớn nơi này phủ kín vải đỏ, nhìn qua vô cùng uy nghiêm.

Vì đốc thúc đội viên trong tổ bốn, cứ năm năm lại tổ chức một lần luận võ ở đây.

Thắng thì kém!

Mấy lần trước tuy rằng đặc sắc, nhưng tuyệt đối không bằng lần này.

Trước kia, vẫn luôn là đệ nhất Thần Long tổ. Long đầu, có quyền phát biểu tuyệt đối.

Nhưng một năm trước Long Trạch bị trọng thương, gần như sắp chết.

Mặc dù là cứu được, nhưng tu vi hoàn toàn không có.

Trong thời gian một năm này, ba tổ khác ngo ngoe muốn động, Thần Long tổ như rắn mất đầu đảo rỗng tất cả nòng cốt của Thần Long tổ.

Bây giờ Thần Long tổ chỉ còn trên danh nghĩa.

Hơn nữa, tổng giáo đầu của ba tổ, vận dụng tài nguyên quốc gia khổng lồ, tổ Bạch Hổ Trương Hào, tổ Huyền Vũ Hồng Ân một lần hành động đột phá cảnh giới Tiên Thiên, vượt qua Long Trạch Tông Sư cảnh đỉnh phong trước kia.

Ngay cả một nữ lưu như Chu Tước tổ Diễm Phương cũng đều đi vào Tông Sư cảnh đỉnh phong.

Bọn họ đều là người có dã tâm, làm sao có thể lần nữa khuất phục dưới người khác.

Vốn dĩ muốn xếp hạng chót của Thần Long tổ là được, nhưng bây giờ vết thương cũ của Long Trạch đột nhiên được chữa khỏi, tu vi không ngừng tăng lên.

Bọn họ sợ, sợ Thần Long Tổ lại xuất hiện phong thái ngày xưa.

Như vậy ba tổ bọn họ vĩnh viễn không có ngày nổi danh, dù sao Long Trạch vô luận là năng lực hay là phách lực, đều vượt xa bọn họ.

Chuyện đào rỗng cốt cán tổ Thần Long bọn họ đều tham dự, tổ Thần Long giấu tài mấy năm, không người nào có thể địch!

Cho nên, bọn họ đã nghĩ xong phương thức xử lý.

Giải tán Thần Long tổ, ngay hôm nay.

Giờ phút này, tổng giáo đầu các tổ đều tề tụ.

Trương Hào cười ha ha nói: “Long Trạch Giáo đầu đã lâu không gặp, nghe nói người mấy tháng gần đây tu vi khôi phục, thật sự là chúc mừng chúc mừng a.”

Trương Hạo của Bạch Hổ tổ mặc một thân bạch y, khí tức nội liễm giống như một người bình thường, nhưng trong lúc lơ đãng phát ra dao động chứng minh người trước mắt này cũng không phải là một nhân vật dễ trêu chọc.

Hắn cũng có năng lực chấn nhiếp một phương, công pháp tu luyện cương liệt, công kích mãnh liệt, một năm trước ngay cả Long Trạch giao thủ với hắn cũng không thể không tạm thời tránh né, có năng lực khiêu chiến vượt cấp, nhưng bởi vì chân nguyên hao tổn, cũng không thể kéo dài.

Long Trạch nhìn hắn thật sâu, chỉ cười cười nói: “Chuyện này ta một mực giữ bí mật, muốn cho người một kinh hỉ nhỏ, bắt quá xem ra tin tức giáo đầu Trương Hào thật đúng là thần thông quảng đại, đã thâm thấu vào bên trong Thần Long Tổ ta.”

Trương Hào cười cười nói: “Long Trạch giáo đầu nói gì, chuyện này là việc vui không phải mọi người đều biết sao? Huống hồ ta cũng là từ Hồng Bân giáo đầu nghe được tin tức.”

Hồng Bân cười ha ha nói: “Long Trạch giáo đầu quá khiêm tốn.”

Tên của hắn cũng là danh chấn kinh thành, tu luyện một loại công pháp tên là Huyền Giáp Công, nếu thi triển ra, Tiên Thiên cảnh cũng có thể ngăn cản công kích của Tiên Thiên cảnh, lực phòng ngự vô cùng biến thái, bây giờ đột phá Tiên Thiên cảnh, có thể phá phòng ngự của hắn không có mấy người.

Có thể nói chỉ cần hấn lên sân khấu, coi như bắt đầu, cũng đã đứng ở thế bất bại.

Mỹ phụ bên cạnh vẻ mặt nhiệt tình như lửa cũng cười nói: “Long Trạch giáo đầu, người chữa khỏi vết thương cũ khi nào, cũng không cho ta biết một tiếng, trước đó lúc người bị thương, ta còn lo lắng cho người không ít đâu.”

Nàng là tông giáo đầu của tổ Chu Tước, tên là Kỳ Phương.

Nàng cực ít ra tay, nghe nói có năng lực không hỏa, hóa thành Hỏa Phượng Hoàng, có thể thôn phệ hết thảy.

Ba người tuy rằng trên mặt tươi cười, tỏ thái độ thân thiện với Long Trạch, nhưng hành động sau lưng lại đào rỗng cốt cán của Thần Long tổ, mấy ngày trước còn một mục mưu đồ bí mật khiến Thần Long tổ bị diệt.

Long Trạch giao tiếp với bọn họ đã không phải một ngày hai ngày, tự nhiên biết tính cách của bọn họ.

Ba người cũng có chút cẩn thận từng li từng tí, chỉ là hỏi thăm dò.

Bọn họ biết Long Trạch đang khôi phục tu vi, nhưng lại không biết hấn khôi phục đến một bước nào?

Là đã khôi phục toàn bộ tu vi, hoặc là đi vào Tiên Thiên cảnh.

Dù sao một năm trước, tuy Long Trạch là Tông Sư cảnh đỉnh phong, nhưng cũng có vốn liếng đối chiến với Tiên Thiên cảnh.

Nếu không hấn cũng sẽ không đem hai Đông Doanh thượng nhân sát đến tình trạng một chết một bị thương.

Nhưng trải qua thay nhau thử, ba người rốt cuộc cũng hiểu rõ, Long Trạch vẫn chưa khôi phục toàn bộ thực lực.

Điểm này trong lòng bọn họ mừng như điên, nhưng lại có chút nghi hoặc.

Dã tâm của bọn họ, Long Trạch không thể không nhìn ra.

Nhưng vì sao, bộ dạng của hấn dường như không hề nóng nảy chút nào?

So với bất kỳ người nào trong ba người bọn họ đều ổn được?
Chẳng lẽ hấn có át chủ bài gì?

Cục diện khó giải này, rốt cuộc là con bài chưa lật gì mới có thể khiến Long Trạch khí định thần nhàn như vậy?

Trên lôi đài lớn, tỷ thí đã kéo dài một nửa.

Ba tổ tận lực chèn ép, đội viên Thần Long tổ trên lôi đài một ván cũng không thắng nổi.

Ba người không khỏi tươi cười sáng lạn.

Trương Hào nhìn Long Trạch cười nói: ” Long Trạch giáo đầu, Thần Long tổ các người sao lại trở nên yếu ớt như vậy, nếu cuối cùng đến phiên người lên sân khấu cũng không thể thắng một ván, vậy dựa theo ước định thành lập bốn tổ lúc trước, Thần Long tổ sẽ bị đào thải ra ngoài.”

Chương 649 - Từ trên trời giáng xuống.

Toàn bộ hành trình Long Trạch đều đang nhắm mắt dưỡng thần.

Nghe được lời nói của Trương Hào, hấn mở hai mắt ra, sau đó nhướn mày nói: ” Người tự tin như vậy để cho Thần Long tổ ta một ván cũng không thắng được?”

Đôi mắt Trương Hào ngưng lại, sau đó trên mặt mang theo nụ cười mở miệng nói: “Chẳng lẽ Long Trạch Giáo đầu có con bài chưa lật nào đó sao?”

Long Trạch cười lắc đầu, nói: “Ta làm gì có con bài chưa lật nào, có lẽ thật sự một ván cũng không thắng được đâu, dù sao ta cũng nhận mệnh rồi.”

Dận Phương và Hồng Bân liếc nhau một cái, đều không tin lời Long Trạch nói.

Bọn họ biết Long Trạch, cũng không phải là người nhận mệnh, không nói đâu xa, một năm trước đối trận với hai vị Thượng Nhẫn đỉnh phong, bản thân hấn bị trọng thương, vốn là cục

diện hần phải chết, còn giết hai gã Thượng Nhẫn một chết một bị thương.

Khi đó hần đã từng nhận mệnh chưa?

Nhưng mà cho dù Long Trạch không nhận mệnh thì như thế nào? Bọn họ đã mưu đồ bí mật ba tháng, cân nhắc tất cả nhân tố trong đó.

Lần này, Long Trạch thua chắc.

Lúc này, chiến đấu cuối cùng sau lôi đài đã kết thúc.

Thành viên Thần Long tổ chín ván thua.

Bọn họ đã không lật mình được, chỉ cần Long Trạch lên sân đấu lại thua một ván, dựa theo quy tắc ước định trước kia, Thần Long Tổ liền không có ý nghĩa tồn tại.

Lúc này sắc mặt của tất cả mọi người trong Thần Long tổ đều không được tốt lắm, thậm chí có một số người còn nắm chặt nắm đấm, chờ mong Long Trạch ra lệnh một tiếng liền trực tiếp động thủ.

Trương Hào nhìn Long Trạch một chút, sau đó đi lên lôi đài.

Lúc này Long Trạch không hề động, hần vẫn ngồi vững trên ghế, mặc cho ánh mắt mọi người nhìn chăm chú, mặt cũng không đổi sắc.

Trương Hào cười ha ha nói: “Long Trạch giáo đầu, hiện tại đến phiên hai chúng ta đọ sức đọ sức.”

Ánh mắt Long Trạch bình tĩnh, chỗ sâu trong đôi mắt không hề gợn sóng.

Truyện Phương và Hồng Bân nhìn về phía Long Trạch nói: “Long Trạch giáo đầu, là lúc ngươi ra sân.”

Long Trạch mở miệng nói: “Người còn chưa tới.”

“Cái gì?”

Hồng Bân nghe vậy sững sốt, sau đó hỏi: “Long Trạch giáo đầu, ngươi nói vậy là có ý gì?”

Long Trạch cười: “Đến lúc đó các ngươi sẽ biết.”

Trên lôi đài, Trương Hào thấy Long Trạch không dám lên đài, không khỏi cười lạnh liên tục.

Hắn càn rỡ nói: “Long Trạch giáo đầu, ngươi không sợ đây chứ.”

Một câu nói vừa ra, đông đảo thành viên Thần Long Tổ đều nổi giận.

“Ngươi nói cái gì?”

“Có gan ngươi lặp lại lần nữa?”

“Trương Hào đừng tưởng rằng Thần Long tổ ta sợ ngươi!”

Có mấy thành viên Thần Long Tổ nếu không phải bị người ngăn cản, đã sớm xông lên.

Sở dĩ bọn họ ở lại Thần Long tổ, không bị ba tổ khác đào đi, tất nhiên là trung thành và tận tâm với Thần Long tổ, bây giờ thấy Long Trạch bị nhục, bọn họ tự nhiên không thể cứ bỏ qua như vậy.

Trương Hào căn bản không có chú ý những người này, hắn thấy, những người này đều là tiểu nhân vật, trở tay tằm đó liền trấn giết.

Đối thủ của hắn chỉ có một, đó chính là Long Trạch.

Hắn đã từng độ sức với Long Trạch, không phải là đối thủ của hắn, nhưng lần này hắn có thể trả lại khuất nhục trước đó.

Nghĩ tới đây, khuôn mặt Trương Hào nhe răng cười, hắn làm lão nhị vạn năm, lần này rốt cục có thể xoay người, đánh bại Long Trạch cao cao tại thượng, ngấm lại hắn liền nhiệt huyết sôi trào.

Hắn ở trên đài không ngừng kêu gào, nhưng Long Trạch vẫn như cũ vững vàng ngồi trên Thái Sơn, không hề bị lay động.

Lúc này, Truyện Phương và Hồng Bân cảm thấy có chút không đúng,

Bởi vì vừa rồi Long Trạch từng nói một câu “Người còn chưa tới!”

Câu nói này khẳng định có thâm ý.

Người nào mà không tới? Ai sẽ tới nơi này?

Hai người đang nghi hoặc, Trương Hào rốt cục cũng đành chỉ kêu gào.

Hắn nhìn Long Trạch lạnh lùng nói: “Nếu ngươi không đến, vậy ta sẽ đi qua.”

Nói xong, đang muốn khởi hành hướng Long Trạch nơi này đánh tới, một đạo thanh âm đậm đặc từ trên trời cao rơi xuống.

“Đối thủ của ngươi là ta!”

Giọng nói này mặc dù không lớn, nhưng lại truyền vào bên tai tất cả mọi người.

“Là ai?”

Tất cả mọi người nghi hoặc, chủ nhân của thanh âm này tuyệt đối không phải kẻ yếu.

“Đến rồi!”

Long Trạch hưng phấn từ trên ghế ngồi đứng lên, trên mặt mang theo cuồng hỉ.

Thủy Vi cũng rút cục thở phào nhẹ nhõm, nàng thật sợ Dương Thiên thất hẹn, như vậy hôm nay Thần Long Tổ tuyệt đối sẽ không còn tồn tại.

Nhưng còn may, cuối cùng hắn cũng tới.

Mọi người nhìn xung quanh, nhưng vẫn không thấy người.

“Người ở nơi nào?”

Tất cả mọi người đều nghi hoặc. Mà ngay lúc này, một người kinh hô: “Ông trời ơi, các người mau nhìn, mau nhìn lên trời!”

Hắn vừa nhắc nhở, tất cả mọi người đều nhìn lên bầu trời.

Chỉ thấy trên bầu trời xanh thẳm, một người dưới chân giẫm lên một thanh kiếm, kéo theo một đạo lưu quang lấy tốc độ cực nhanh bay tới nơi này.

Tất cả mọi người đều chấn động đến ngây dại cả người.

“Ta xuất hiện ảo giác sao?”

“Làm sao có thể? Người làm sao có thể biết bay?”

“Đây là tiên nhân sao?”

Thủy Vi cũng trợn mắt há hốc mồm.

Nàng từng nghĩ đến vô số loại phương thức xuất hiện của Dương Thiên, nhưng chỉ có không dám nghĩ thiếu niên này lại đạp kiếm bay tới.

Hiện tại trông mắt khiếp sợ của Long Trạch rớt xuống, ba tháng không gặp, hẳn nghĩ cảnh giới của Dương Thiên sẽ được tăng lên, nhưng lại không nghĩ tới lúc này lại có thể ngược không.

Về phần giáo đầu của ba tổ khác, hiện tại mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

“Cái này... chính là trợ thủ Long Trạch mời tới?” Trên mặt Tiêu Phương mang theo vẻ không dám tin.

Hồng Bân cũng tràn đầy rung động.

“Người trên trời rốt cuộc là cảnh giới gì? Ta là Tiên Thiên cảnh cũng không cách nào ngao du trên trời, chẳng lẽ hắn đột phá cảnh giới đó?”

Trương Hào hít sâu một hơi, đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm người trên phi kiếm.

Khi cách mặt đất trăm mét, Lạc Ngân Linh Kiếm lấy tốc độ cực nhanh vọt xuống.

Sau đó, đột nhiên đánh vào trên lôi đài.

“Oanh!”

Một tiếng vang kịch liệt giống như địa chấn.

Ngay sau đó, một cỗ sóng khí vô hình quét tới.

Không chỉ có là mọi người, liên ngay cả Trương Hào thân là Tiên Thiên cảnh sơ kỳ cũng bị khí thế này đẩy lui mấy bước.

Mỗi một bước đi đều để lại dấu chân thật sâu trên mặt đất.

Trên lôi đài, bụi mù cuộn cuộn.

Sắc mặt mọi người hoảng sợ, bởi vì lôi đài dùng cự thạch thiên nhiên chế tạo ra vậy mà toàn bộ vỡ vụn.

Toàn bộ chỗ trung tâm nhất biến thành bột mịn.

Bụi mù tán đi, tất cả mọi người dụi dụi con mắt nhìn một màn này.

Chỉ thấy trên đài cắm một thanh kiếm dài ba thước.

Toàn thân kiếm lượn lơ hoa văn phong cách cổ xưa, sau khi rơi xuống mặt đất, tiếng kiếm ngân vang không ngừng.

“Đây rốt cuộc là kiếm gì, có thể có uy lực như thế?”

Tất cả mọi người đều chấn động tột đỉnh.

Ngay sau đó, một bóng người từ trên trời rơi xuống, mũi chân điểm nhẹ chuôi kiếm, đứng chấp tay, vậy mà trực tiếp đứng ở phía trên.

Thiếu niên mặc trường bào trắng tinh, mái tóc đen dày bay phất phơ, không bó không bó, làm nổi bật bóng người đứng trên chuôi kiếm, lưng đeo một tay, giống như thần linh hàng thế.

Trên da thịt mơ hồ có quang trạch lưu động, trong mắt chớp động quang mang một ngàn loại lưu ly, một đôi mày kiếm hơi giương lên, tản ra khí tức không bị trói buộc, mặt như đao gọt, toàn thân trên dưới có Tiên Linh khí tức, làm cho người ta có loại xúc động quỳ bái.

“Thay quần áo, thật ngại quá, đã tới chậm!”

Dương Thiên mặc tiên bào cười nhạt một tiếng mở miệng giải thích một câu.

“Ngươi là ai?”

Trương Hào nhìn chăm chăm Dương Thiên, từ trên người đối phương, hắn cảm nhận được uy hiếp tử vong.

“Đối thủ của ngươi!”

Ánh mắt Dương Thiên bình tĩnh nói một câu.

“Ngươi muốn thay Long Trạch xuất chiến? Buồn cười, đây là chuyện nội bộ của bốn tổ chúng ta, ngươi là cái thá gì, cũng dám nhúng tay vào?”

Trương Hào tức giận hừ một tiếng.

Dương Thiên chậm rãi lấy ngọc phù hình rồng hôm qua Thủy Vi đưa cho hắn ra nói: “Tính ra, ta là giáo đầu của Thần Long Tổ, có cái gì không thể nhúng tay vào?”

“Ngươi...”

Trương Hào cắn răng nói: ” Long Trạch đem vị trí tổng giáo đầu Thần Long tổ truyền cho hử? Hử làm sao nỡ bỏ được, “

Dương Thiên cười nhạt một tiếng mở miệng nói: “Cái này không cần ngươi quan tâm, hiện tại ngươi có hai lựa chọn, nhận thua, hoặc là ta đánh ngươi nhận thua!”

“Mẹ kiếp, quá liều lĩnh!”

Khóe mắt mọi người đều khẽ giật.

Ngay cả cường giả Tiên Thiên Cảnh cũng không để vào mắt, cảnh giới của thiếu niên rốt cuộc đã đạt đến loại tình trạng nào?

Chẳng lẽ đã đạt tới trình độ Vô Đương Cổ Nguyệt chân nhân, hoặc là thượng tướng Hoa Quốc Phong kinh thành?

Nếu thật sự là như vậy, nơi này còn ai có thể là đối thủ của hử?

Giữa sân, Truyện Phương và Hồng Bân nhìn thiếu niên trên Lạc Ngân linh kiếm, ánh mắt lại nhìn về phía Long Trạch.

“Đây chính là át chủ bài của ngươi?”

Long Trạch cười gật đầu nói: “Thế nào? Có phải rất kinh hỉ hay không? Kế hoạch của các ngươi xem ra muốn ngấm nước nóng rồi.”

Hồng Bân có chút khó có thể tin: ” Mời vị này đến, phỏng chừng phải trả giá không ít a? Vị trí tổng giáo đầu Thần Long tổ nhường ra ngoài, ngươi làm sao cam lòng? Không có Thần Long tổ của ngươi, cùng hủy diệt có cái gì khác biệt?”

Diêm Phương nói: “Long Trạch, ngươi hử là hiểu được mời thần dễ đưa thần khó, ngọc phù này ngươi tạm cho hử mượn, còn muốn, chỉ sợ cũng không dễ dàng như vậy.”

Long Trạch nghe vậy chỉ cười cười, không nói gì.

Nếu Dương Thiên thật sự nhận lấy ngọc phù này, hử phỏng chừng còn có thể khua chiêng gõ trống chúc mừng một phen.

Nhưng người ta không có ý nghĩa với cái này, hơn nữa biết ngọc phù này đại biểu cho cái gì, sau này trả lại cho hử, như vậy Long Trạch có chút đau đầu.

Theo hắn thấy, có Dương Thiên chấn nhiếp, Thần Long Tổ vĩnh viễn sẽ không bị diệt.

Giữa sân, Trương Hào mặt âm trầm nhìn Dương Thiên nói: “Để ta nhận thua? Lấy thực lực của ngươi ra!”

Chương 650 - Bắt Đầu Quyết Đấu.

Dương Thiên bay xuống từ trên Lạc Ngân Linh Kiếm.

Linh kiếm giống như có linh tính vậy, ngâm khẽ một tiếng, sau đó trực tiếp bay đến trong tay Dương Thiên.

“Lấy ra thực lực của ta? Buồn cười, ngươi là muốn hài cốt không còn sao?”

Một Tiên Thiên cảnh sơ kỳ nho nhỏ, dù là người sói có được nửa bước Kim Đan cảnh giới hắn đều ở cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần phản sát, càng đừng đề cập hiện tại hắn đã vào Luyện Thần Phản Hư cảnh.

Ngay cả cường giả Kim Đan cảnh chân chính đến đây, hắn cũng có thể chống lại.

Trương Hào bị hạ thấp trước mặt nhiều người như vậy, khuôn mặt đã phần nộ tới cực điểm, hắn cắn răng nói: “Hôm nay ta muốn xem xem ngươi có thực lực gì để nói những lời này.”

“Ngươi sẽ biết.”

Dương Thiên cười nhạt một tiếng, giọng điệu tuy rằng bình tĩnh nhưng lại tràn ngập cuồng ngạo.

“Để ngươi ra chiêu trước, tránh người khác nói ta ỷ lớn hiếp nhỏ!”

Tất cả mọi người nghe vậy mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, thiếu niên rốt cuộc có năng lực bao nhiêu? Cũng dám khẩu xuất cuồng ngôn, Trương Hào là Tiên Thiên cảnh sơ kỳ, nhưng ở trong mắt đối phương tựa hồ chẳng thêm ngó tới.

Chân khí quanh thân Trương Hào hiển hiện, trên mặt mang theo cười lạnh nói: “Cuồng ngạo, là cần trả giá thật nhiều.”

Nói tới cuối cùng, hắn gầm lên một tiếng: “Phách Thiên!”

Một đạo thanh âm này vang vọng thiên địa, đỉnh đầu Trương Hào xuất hiện một đạo đao mang dài mười trượng.

Đao mang sáng chói, khiến cho tất cả mọi người cảm giác con mắt đều bị đâm rách.

Trên mặt bọn họ đều lộ ra vẻ kinh sợ, mức độ rung động trong lòng tột đỉnh.

“Cảnh giới Tiên Thiên, vậy mà lại kinh khủng như vậy!”

“Một đạo công kích này, thử hỏi trong thiên hạ ai có thể ngăn trở?”

“Dù là một căn nhà, cũng có thể chém thành hai khúc chứ?”

Giữa sân, sắc mặt Thủy Vi nhất thời lo lắng.

Lần đầu tiên nàng thấy Tiên Thiên Cảnh ra tay, không ngờ lại có uy lực như vậy.

Cảnh giới càng cao lại càng cảm thụ được chỗ kinh khủng của đạo đao mang này, nàng là Tông Sư cảnh, mặc dù đã là đại cao thủ, nhưng nàng cảm giác mình ở dưới đạo công kích này, tuyệt không có một tia khả năng còn sống.

Thiếu niên có thể đỡ được một đạo công kích này sao?

So ra mà nói, Long Trạch bình tĩnh hơn rất nhiều, hắn nhìn ra được, cảnh giới của Dương Thiên cũng không yếu hơn Trương Hào.

Giờ phút này mười trượng đao mang đã hình thành, cũng không thấy thiếu niên trên mặt có bất kỳ vẻ bối rối nào, có thể thấy được hắn sớm đã có dự tính.

Lúc này, Dận Phương và Hồng Bân lại cười lạnh liên tục.

“Mời người khác ra tay thì đã sao? Đạo vũ kỹ này là một trong những vũ kỹ đặc ý nhất của Trương Hào, cường giả chết dưới đạo công kích này đếm không hết, thậm chí ba năm trước, một vị cao thủ Đông Nam Á ngoại lệ đến Hoa Hạ khiêu khích, Trương Hào xuất chiến, chính là một vũ kỹ này chém giết!”

“Ha ha, tiểu tử này không biết trời cao đất rộng, chọc giận Trương Hào đến mức này, chết chưa hết tội.”

Hai người đang cười lạnh, đạo vũ kỹ kia của Trương Hào đã từ phía trên hấn hình thành.

Đạo đạo mang này gần như có thể sánh vai với ánh sáng mặt trời.

Hắn cười lạnh một tiếng, nhìn thiếu niên vẫn đang đứng chấp tay.

“Còn ra vẻ trấn định? Hừ, hiện tại ngươi phải trả giá đắt cho những lời nói ngông cuồng vừa rồi của ngươi.”

Nói xong, đạo mang mười trượng trực tiếp bổ xuống.

Trong không khí đều hô hào năng lượng dao động cuồng bạo, một đạo công kích này, đủ phách thiên liệt địa.

Đôi mắt Dương Thiên lạnh xuống.

Tiên nguyên quanh người hắn ngưng tụ trên Lạc Ngân Linh Kiếm, sau đó khí thế toàn thân đột nhiên bộc phát ra.

“Thập Tự Phá Thiên Trảm!”

Dương Thiên cầm Lạc Ngân Linh Kiếm trong tay, liên tục chém hai lần về phía công kích của Trương Hào.

Hai đạo kiếm quang từ không trung tụ hợp lại với nhau, tạo thành một chữ thập!

Kiếm quang mặc dù không có rung động như đạo mang mười trượng của Trương Hào, nhưng cũng đủ để cho người ta cảm thấy dao động năng lượng trong đó.

Nhất là mấy cao thủ trên đài cao, như hạng người Long Trạch Hồng Bân, nhìn tiên kỹ Dương Thiên tùy ý thi triển ra, lại có loại cảm giác nguy hiểm.

Oành!

Hai đạo công kích ở không trung chọt va chạm vào nhau.

Một cỗ năng lượng sóng gợn to lớn, nhộn nhạo ra từ trung tâm va chạm của hai đạo vũ kỹ.

Trên mặt tất cả mọi người đều hiện lên vẻ hoảng sợ, kinh phong va chạm với vũ kỹ khiến cho hai má bọn họ đau nhức.

Lôi đài vốn đã bị nghiền nát không chịu nổi, giờ phút này lại càng trở nên tường đổ.

Một số người ở gần đó bị lan đến, vậy mà bị thương không nhẹ.

Trong mắt bọn họ xuất hiện vẻ sợ hãi, vội vàng lui về phía sau mấy chục bước, kéo dài khoảng cách, chừa ra không gian cho hai người đang chiến đấu trong sân.”

Bụi mù trong sân tản đi, đám người Ô Phương và Hồng Bân thấy Dương Thiên không chút hao tổn gì đứng ở nơi đó, lập tức vẻ mặt không dám tin.

“Làm sao có thể?”

Trương Hào nổi danh nhờ chiến đấu mãnh liệt, hãn tu luyện công pháp đỉnh tiêm của Bạch Hổ tổ, có thể trong khoảng thời gian ngắn tăng vọt tu vi, giết địch.

Hiện tại hãn là Tiên Thiên cảnh sơ kỳ, nhưng nếu ra tay, tu vi sẽ trong nháy mắt tăng vọt đến cảnh giới Tiên Thiên cảnh hậu kỳ, một kích toàn lực phát ra dưới thực lực này, vậy mà không đã thương được thiếu niên mấy may, ngược lại bị hãn nhẹ nhàng hóa giải.

Thiếu niên rốt cuộc đã đạt tới loại cảnh giới nào?

Thủy Vi thấy cảnh này nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Đôi mắt đẹp của nàng nhìn Dương Thiên, hiện lên một tia sáng kỳ dị.

“Tu vi cảnh giới của hãn, chỉ sợ sớm đã vượt qua Trương Hào.”

Nghĩ đến đây, Thủy Vi không khỏi có chút u oán.

“Chỉ là tính cách quá lạnh nhạt!”

Ba ngày trước, nếu không phải sử dụng một chiêu kia, chỉ sợ thiếu niên cũng sẽ không đến giúp đỡ.

Nghĩ tới đây, gương mặt của Thủy Vi có chút hồng nhuận.

Bất quá hãn vẫn tới, có hãn ở đây, đám người Trương Hào Hồng Bân không có khả năng để cho Thần Long tổ bị diệt.

Long Trạch cũng là vẻ mặt mừng rỡ, âm thầm cao hứng quyết định của mình là chính xác.

Hắn hiện tại đã bắt đầu cân nhắc rốt cuộc làm thế nào buộc đại cao thủ Dương Thiên vào bên mình.

Có hẳn tọa trấn Thần Long tổ, không tới một năm, Thần Long tổ tất nhiên sẽ khôi phục cường thịnh, thậm chí sẽ vượt xa.

Giữa sân, Dương Thiên ngáp một cái.

Lần này hắn tự nhiên cũng không vận dụng toàn lực, nếu không nhất thời lỡ tay đem đối phương chém giết, phía trên bốn tổ khẳng định không dễ ăn nói.

Tuy rằng Dương Thiên không sợ, nhưng tóm lại là quá phiền phức.

Hắn vì vận dụng toàn lực, điểm này Trương Hào tự nhiên là không biết.

Sau khi Dương Thiên chặn lại chiêu số của hắn, Trương Hào rốt cục cũng bắt đầu nhìn thẳng vào Dương Thiên.

Tất cả mọi thứ của hắn đều thuộc công lao của thanh linh kiếm trên tay Dương Thiên.

Tựa hồ như từ trên trời giáng xuống, cũng bởi vì thanh linh kiếm này, có thể ngăn trở một kích toàn lực của mình có thể so với Tiên Thiên cảnh hậu kỳ, cũng tự nhiên là do thanh linh kiếm này.

Nghĩ đến đây, hắn cười lạnh một tiếng nói: “Tiểu tử, đừng tưởng ngươi nắm giữ pháp khí là coi trời bằng vung. Mất đi nó, ngươi chẳng là cái thá gì, có năng lực chúng ta hoàn toàn dựa vào thực lực nói chuyện.”

“Ngươi thật sự muốn chết!”

Dương Thiên nghe vậy có chút bật cười.

Sử dụng Lạc Ngân Linh Kiếm là vì áp chế tu vi của hắn, bảo hắn đừng không cẩn thận đánh chết đối phương.

Nhưng Trương Hào này chẳng lẽ là muốn một lòng muốn chết? Còn hoàn toàn bằng thực lực?

“Ha ha, không dám sao?”

Trong đôi mắt Trương Hào mang theo miệt thị, càng thêm nhận định Dương Thiên hoàn toàn đều là dựa vào thanh kiếm này.

Lát nữa chỉ cần trốn tránh thanh kiếm kia, thiếu niên chắc chắn sẽ thua.

Thần Long tổ, cuối cùng cũng sẽ bị hủy diệt.

“Vô sỉ!”

Sắc mặt Thủy Vi tức giận đỏ bừng.

Một nam tử trung niên hơn ba mươi tuổi, giao thủ với một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, binh khí không có trong tay mình lại không cho phép người khác sử dụng.

Long Trạch cũng là sắc mặt hơi trầm xuống, nghĩ đến Dương tiên sinh tự nhiên không có khả năng hành động theo cảm tính.

Lúc này, Truyện Phương và Hồng Bân đang nói mát bên tai Long Trạch.

“Long Trạch giáo đầu, cao thủ người tìm đến bên này, có phải có chút không biết quy củ hay không, Trương Hào bên kia cũng không dùng vũ khí, người có phải nên để trợ thủ của người cũng cầm vũ khí ném đi hay không?”

Ánh mắt của Dận Phương nhìn Long Trạch, cười một tiếng quyền rũ. Mặc dù tuổi của nàng đã qua ba mươi, nhưng vẫn còn phong vận.

Long Trạch nghe vậy, tức giận hừ một tiếng nói: “Trên lôi đài vốn chính là chỗ để lộ sở trường, nhưng không có quy định nào nói không được sử dụng binh khí, nếu như ở bên ngoài giao chiến với kẻ địch mà không sử dụng binh khí, người cho rằng kẻ địch sẽ nhân từ giảng đạo nghĩa cho người sao? Người ta sẽ cho rằng người ngốc!”

“Người.....”

Ngực Dận Phương phập phồng, mặt mũi đầy sương lạnh.

Mà lúc này Hồng Bân cười ha ha nói: “Thao Phương giáo đầu không cần tức giận, thanh kiếm kia cho dù có tốt đến đâu cũng chỉ là ngoại vật mà thôi, thực lực của Trương Hào chúng ta rõ như ban ngày, cuối cùng, nhất định là hắc thắng, thực lực của

thiếu niên kia tất cả đều dựa vào thanh kiếm này, nếu hắn ném thanh kiếm kia đi, ta gọi hắn là gia gia...”

Hắn vừa nói tới đây, chỉ thấy thiếu niên trực tiếp cầm thanh kiếm trong tay cắm ở trên đài cao.

Cách đầu của hắn chỉ còn nửa tắc.

Hồng Bà gian nan nuốt nước miếng.

Thân kiếm của thanh kiếm này vô cùng lạnh lẽo, gần như là bay sát qua gương mặt của hắn, cắm vào vách tường cứng rắn.

Lạc Ngân Linh Kiếm phát ra tiếng kiếm ngâm vui vẻ, kéo dài không tiêu tan.

Hồng Bà cảm giác trên mặt có một cỗ ấm áp.

Hắn sờ sờ gương mặt, chỉ cảm thấy trên mặt một mảnh đỏ thẫm, là máu tươi.

“Thằng nhãi này thật dám.....”

Hồng Bà nổi giận, mà lúc này, Long Trạch lại ngăn cản hắn cười nói: “Hong Bà giáo đầu, tựa hồ người mới vừa nói nếu là Dương tiên sinh rút kiếm bên này gọi hắn là gia gia, không biết lời vừa nói, còn giữ lời hay không?”

Hồng Bà nghe vậy, mặt đều tái rồi.

Mà giờ khắc này, Dương Thiên hoạt động thân thể một chút, chỗ xương cốt phát ra tiếng vang lộp bộp.

Trên mặt hắn mang theo ý cười lạnh lùng, chậm rãi mở miệng nói.

“Treo đánh nghiền ép... Sắp bắt đầu rồi!”

Chương 651 - Ai có ý kiến?

Sau khi Dương Thiên rút kiếm, khí thế cả người đột nhiên tăng vọt.

Trương Hào thấy một màn này, cường ép đè ép một tia dự cảm không tốt trong lòng, giận dữ hét: “Quét ngang ngàn quân.”

Hắn vừa dứt lời, chỉ thấy một đạo Lăng Trảm đánh úp về phía Dương Thiên.

Một đạo trảm này hiện ra thế quét ngang, dài khoảng chừng hai mươi trượng.

Tất cả kiến trúc xung quanh và đại thụ đều không thể may mắn thoát khỏi.

Tất cả mọi người đều hoảng sợ, hôm nay bọn họ mới được chứng kiến thực lực chân chính của Trương Hào.

Bọn họ đều không khỏi mừng như điên.

“Tiểu tử kia lần này chắc chắn thua không thể nghi ngờ.”

“Ha ha, dám đối chiến với tổng giáo đầu của tổ Bạch Hổ ta, không muốn sống nữa.”

“Không có món pháp khí kia, ta xem hắn còn thể hiện thế nào.”

Trên đài cao, trái tim Thủy Vi lập tức thất lại.

Hắn có lòng tin với Dương Thiên, nhưng Trương Hào của tổ Bạch Hổ thật sự quá lợi hại, một chiêu này, cho dù là mười Long Trạch thời kỳ đỉnh phong cũng không thể ngăn cản.

Thiếu niên thật sự thất bại sao?

Long Trạch tuy rằng ngồi vững ở trên ghế, nhưng biểu cảm trên mặt cũng hiện đầy vẻ lo lắng, một đôi nắm đấm nắm chặt, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Về phần hai người Hồng Bân và Thường Phương cũng cười lạnh không thôi.

Vốn cho rằng Trương Hào không địch lại cần bọn họ xuất thủ, xem ra lúc này chiến đấu đã sắp kết thúc.

Hồng Bân cười quái dị một tiếng nhìn Long Trạch nói: “Thần Long tổ hôm nay bị diệt, ai cũng không có cách nào cứu vãn, Long Trạch, ngươi nhận thua đi.”

Long Trạch vốn lo lắng, nhưng khi thấy thiếu niên giữa sân mang theo nụ cười khinh thường, hắn lập tức có tự tin.

Hiện tại trong lòng của hắn hiện lên một ý niệm.

Dương tiên sinh có thể sẽ không thua.

Bởi vì hắn không nhìn thấy bất kỳ vẻ bối rối nào từ trong mắt Dương Thiên, thiếu niên rất tự tin, tự tin vượt xa bình thường.

Vừa nghĩ đến đây, Long Trạch rút cục trầm tĩnh lại, hắn vẫn như cũ là ổn thỏa ngồi trên đài cao, thanh âm bình tĩnh nói: “Bây giờ nói câu nói này, có thể có chút sớm.”

“Ngươi còn chưa tới Hoàng Hà mà chưa từ bỏ ý định!”

Hồng Bân cười lạnh một tiếng trào phúng nói: “Đã như vậy, vậy thì nhìn thật kỹ một chút, thiếu niên kia làm sao tiếp một chiêu này.

Dương Thiên giữa sân nhìn thanh trảm đao hình bán nguyệt hai mươi trượng do Trương Hào phát ra, không khỏi đùa cợt một câu.

“Nói là muốn treo ngươi lên đánh, đâu chỉ là nói một chút mà thôi?”

Dứt lời, hai tay của hắn bắt đầu chậm rãi kết ấn.

Kết ấn rườm rà cổ xưa, dường như có thể dẫn động thiên địa!

Trảm đao hình bán nguyệt kia hiện ra xu thế phá hủy tất cả, cắt ngang về phía Dương Thiên Hoàn.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thiếu niên có thể sẽ bị chém giết ngang người.

Mọi người ở đây đều không khỏi khóe mắt co rúm.

“Bây giờ còn không chạy, chờ chết hay sao?”

“Hắn thật sự cho rằng có thể thi triển công kích ngăn cản đạo công kích này của giáo đầu Trương Hào.”

“Đồ không biết sống chết, nếu hắn thật muốn một lòng muốn chết, vậy thì không trách được người khác.”

Giữa sân, phần lớn mọi người đều đang cười trên nỗi đau của người khác, lạnh lùng nhìn một màn trước mắt này.

Nhưng còn có một số người thì không đành lòng nhìn thấy cảnh tượng máu tanh tàn nhẫn, chỉ có thể che hai mắt không dám nhìn nữa.

“Chết đi!”

Trương Hào nổi giận gầm lên một tiếng, toàn bộ chân khí quanh thân rót vào trong đạo công kích này.

“Muốn giết ta? Người còn chưa đủ tư cách.”

Đôi mắt Dương Thiên lạnh xuống.

Lúc này Bán Nguyệt Trảm dài hai mươi trượng đã cách hắn chỉ có nửa trượng.

Tình huống nguy cấp.

Long Trạch lập tức đứng dậy, trong đôi mắt của Thủy Vi cũng xuất hiện hoảng sợ, mũi chân nàng đang muốn tụ lực xông lên phía trước, chỉ thấy thiếu niên lạnh lùng quát: “Họa địa vi lao!”

Hắn vừa dứt lời, tiên nguyên trong đan điền điên cuồng tuôn ra.

Ấn trong lòng bàn tay bao trùm ở trên mặt đất, trong nháy mắt khuếch tán ra ngoài.

Sau đó lấy Dương Thiên làm trung tâm, trong vòng trăm trượng, toàn bộ đều bị màn hào quang màu vàng bao trùm.

Đây là một đạo ma kỹ cường đại học được từ trong quyển trục cổ ma công Thôn Thiên Thuật.

Trong vòng trăm trượng, hắn là chúa tể, không chế tất cả.

Lúc này, Dương Thiên dùng thuật giam cầm thời gian phóng đại thời gian vô số lần, trong vòng trăm trượng này là lĩnh vực của hắn, hắn là thần, hắn có thể thao túng tất cả.

Mọi người ở ngoài trăm trượng nhìn thấy một màn này toàn bộ đều ngây ngẩn cả người.

Bởi vì bọn họ nhìn thấy hai người giao chiến giống như là dừng lại ở một hình ảnh vậy.

Trương Hào vẫn duy trì biểu lộ cười lạnh trên mặt, không cách nào nhúc nhích.

Mà đạo công kích hắn phát ra kia tuy rằng xuất hiện ở trước mặt Dương Thiên, nhưng không cách nào tiến lên mấy may.

“Đây là tình huống gì?”

Mọi người hoảng sợ biến sắc.

Đôi mắt Thủy Vi kinh hỉ nhìn Dương Thiên giữa sân.

Thiếu niên quả nhiên không phải người tầm thường,

Ánh mắt của Dận Phương nhìn về phía Hồng Ân, vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Hồng Ân cũng nhú chặt lông mày.

Một màn này đích xác rất cổ quái, thiếu niên đến cùng sử dụng võ kỹ gì?

Bọn họ không ở trong lĩnh vực của Dương Thiên, tự nhiên là không cảm nhận được chỗ cường đại của ma kỹ này.

Nhưng chỉ cần vào lĩnh vực của Dương Thiên, cho dù mạnh hơn Dương Thiên, chỉ cần không thoát khỏi lĩnh vực này, thì cũng giống như dê đọi làm thịt.

Tỉ như Trương Hào.

Hắn giống như bị người thi triển Định Thân Pháp vậy, không cách nào nhúc nhích, trên mặt vẫn duy trì biểu lộ tàn nhẫn và có khinh thường.

Nhưng trong lòng hắn cũng đã sợ hãi từ lâu.

Từ khi hắn trở thành võ giả đến nay, lần đầu tiên hoảng sợ như vậy.

Bất cứ chuyện gì cũng không nằm trong sự khống chế của hắn, hắn không cách nào nhúc nhích, có thể nói một đứa bé ba tuổi cũng có thể chém giết hắn.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hắn tận mắt nhìn thấy Dương Thiên xé rách hai mươi trượng Bán Nguyệt Trảm của hắn.

Đúng, chính là xé rách.

Một đao này vô cùng cường đại, có lực công kích phá hủy, không ngờ lại yếu ớt như tờ giấy trong tay thiếu niên.

Thiếu niên tuy rằng hơi hốt, nhưng tất cả mọi người ở đây thấy một màn này đều sắp điên rồi.

“Làm sao có thể?”

“Đạo công kích cuồng bạo vô song này của Trương Hào, ở trong tay hắn lại yếu như vậy?”

“Vừa rồi thế quét ngang không phải không ai địch nổi sao?”

Mọi người kinh hãi, nhìn Dương Thiên chậm rãi đi về phía Trương Hào.

“Trương Hào đang làm cái gì vậy? Còn không mau chóng ra tay?”

Hồng Bân vẻ mặt nghi hoặc.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía Long Trạch, nhưng Long Trạch làm sao có thể cho hắn sắc mặt tốt.

Giữa sân, Dương Thiên đứng trước mặt Trương Hào.

Khoảng cách gần như thế, Trương Hào mới rút cục minh bạch thiếu niên đến cùng cường đại cỡ nào.

Khí thế như núi cao kia áp bách tới, hắn gần như đang run lẩy bẩy.

“Ta vừa nói rồi, muốn đánh người!”

Thiếu niên lần thứ ba nói câu nói này.

Hai lần trước Trương Hào đều không để trong lòng, nhưng mà lúc này đây thấy thiếu niên cuốn lên ống tay áo, tâm thần không khỏi thoáng cái chìm đến đáy cốc.

Hắn không cách nào nhúc nhích, cho dù là một người bình thường cũng có thể đánh ngã hắn huống chi thiếu niên trước mắt này cấp bậc yêu nghiệt!

“Trương Hào đang làm cái gì vậy? Còn không mau ra tay!”

Đây là lần thứ hai mọi người nghi vấn, nhất là thành viên tổ Bạch Hổ, thấy nắm đấm kia của thiếu niên hung hăng nện vào trên mặt Trương Hào, đánh rụng mấy cái răng của hắn, mặt không khỏi vận vẹo.

Trước mặt nhiều người như vậy đánh mặt Trương Hào, phần làm nhục này không thua gì giết Trương Hào.

Dương Thiên cũng mặc kệ mọi người nghĩ như thế nào.

Không thể giết đối phương, vậy hắn liền cầm tất cả tu vi, chỉ dùng nắm đấm.

Tuy nhiên cảm giác từng quyền chạm thịt vẫn rất không tệ, mỗi một quyền của Dương Thiên ước chừng có lực lượng ngàn cân.

Tuy rằng Trương Hào là cảnh giới Tiên Thiên, tốc độ khôi phục thương thể rất nhanh, nhưng dưới sự nghiền ép của Dương Thiên, xương cốt toàn thân đều đứt gãy.

Thình thịch bành!

Mỗi một quyền đều có thể ở trên người Trương Hào mang ra một mảnh huyết hoa.

Mọi người thấy một màn này, khóe mắt theo đó mà không ngừng co rúm lại.

“Sao hấn dám...”

“Vũ nhục như vậy, Trương Hào chỉ sợ là không còn mặt mũi gặp người khác nữa.”

“Ta nhìn thấy mà đau!”

Hồng Bân và Trữ Phương mặt mũi âm trầm, bọn họ cho tới bây giờ mới hiểu được một chuyện.

Thiếu niên này không dễ trêu chọc.

Thủy Vi cùng Long Trạch thấy vô cùng thụ thái, cái này mặc dù không có võ kỹ hoa lệ, nhưng từng quyền đến thịt thoát nhìn càng thêm hả giận.

Nhớ tới bộ dáng không ai bì nổi của Trương Hào trước đó, nhìn lại hiện tại vô cùng thâm cảm, người của Thần Long tổ cũng không khỏi vui sướng hò hét lên.

“Bành!”

Một cước cuối cùng, trực tiếp đá Trương Hào lên trên đài cao.

Thời gian vẽ đất làm tù cũng vừa vặn kết thúc.

Dương Thiên xoa xoa máu trên nắm tay, đứng chấp tay, lại biến thành dáng vẻ cao nhã, điều này khiến khóe miệng mọi người đều co giật một cái.

Nếu không phải vừa rồi hấn đánh Trương Hào bất tỉnh, bọn họ thật sự không cách nào tưởng tượng Dương Thiên có một mặt bạo lực như vậy.

“Còn có ai!”

Thanh âm trong trẻo của thiếu niên truyền đến, mọi người ý thức nhìn Hồng Bân cùng với Kỳ Phương ở giữa sân.

Thắng rồi!

Long Trạch không khỏi mừng như điên.

Thần Long Tổ sẽ không giải tán hủy diệt là một chuyện tốt, tuy rằng hiện tại chỉ miễn cưỡng bảo vệ được Thần Long Tổ, thành tích này thuộc về top chót, nhưng chỉ cần cho hắn thời gian, hắn nhất định trong vòng một năm để Thần Long Tổ khôi phục đỉnh phong, tiếp tục trở thành đầu rồng của bốn tổ.

Mà lúc này, Dương Thiên thấy người khác không nói gì, trên mặt không khỏi mang theo nụ cười nhạt.

“Các người đã không có người nào dám xuất chiến, vậy hôm nay Thần Long tổ trở thành đệ nhất, nghĩ đến các người cũng không có bất kỳ ý kiến gì.”

Vẻ mặt Dương Thiên nhẹ nhàng như mây gió, giống như nói một chuyện nhỏ không đáng kể.

Nhưng giữa sân lại đều xù lông.

Nhất là ba tổ còn lại, bọn họ đã chuẩn bị cho ngày hôm nay rất lâu, làm sao có thể bởi vì một người đến mà buông tha cho?

Dận Phương cười lạnh một tiếng đứng dậy: “Ta có ý kiến!”

Chương 652 - Long tranh phượng đấu.

Dương Thiên nhíu mày nhìn Kỳ Phương đang chậm rãi đi về phía lôi đài.

Nếu như hắn nhớ không lầm, người trước mắt này hình như là tông giáo đầu của tổ Chu Tước.

Nghe Thủy Vi ba ngày trước bàn giao, đối phương tựa hồ là một kỳ nữ tử, dẫn đầu Chu Tước tổ quật khởi, trở thành tồn tại đánh đồng với Bạch Hổ tổ, Huyền Vũ tổ, Thần Long tổ.

Hắn nhìn thực phụ mặc váy đỏ rực chậm rãi đi tới, cau mày nói: “Ta không đánh nữ nhân.”

Đôi mắt hẹp dài kia của Dận Phương nheo lại, mở miệng nói: “Người khinh thường nữ nhân?”

Nàng nói xong, một ít nữ thành viên của Chu Tước tổ lập tức lộ ra vẻ phẫn nộ.

Dương Thiên cảm nhận được vô số ánh mắt mang theo địch ý, khinh thường cười một tiếng cao ngạo nói: “Ta cũng không nói như vậy, sao? Ba tổ các người không có nam nhân sao? Vậy mà để một nữ nhân ra mặt?”

Một câu nói vừa ra, thành viên tổ ba đều thiếu chút nữa bạo tẩu!

“Tiểu tử, núi cao hơn núi cao, quá mức càn rỡ, thật sự cho rằng không ai trị được người sao?”

“Người dám tới hay không, ta không tin người có thể đánh thắng được hơn ngàn người chúng ta!”

“Hừ, hôm nay người đừng nghĩ đi ra khỏi thủy tạ sơn trang này, trừ phi người có thể giết tất cả chúng ta.”

Mọi người sôi nổi lòng căm phẫn, thậm chí có chút xúc động, nếu không phải người chung quanh ngăn cản, đã sớm xông lên quần áo thiếu niên khiến người ta tức giận này.

Dương Thiên không chút phật lòng, hắn ngáp một cái nói: “Nói đi nói lại, các người vẫn là đánh không lại ta.”

Phốc!

“A a a, người muốn chết!”

“Tức chết ta rồi.”

“Vương bát đản, người chờ, người tuyệt đối không đi ra khỏi nơi này.”

Có người tức tới mức hộc máu.

Cũng có người trừng mắt đỏ ngầu lên, mắt đi lý trí tuyên bố muốn giết Dương Thiên cho hả giận.

Nhưng nhiều nhất, vẫn là sắc mặt âm trầm, đem tất cả hi vọng ký thác ở trên người Kỳ Phương.

Mặc dù Thường Phương là nữ lưu, rất ít ra tay, lần trước ra tay là ba năm trước.

Nhưng không ai dám xem thường nàng.

Dựa vào năng lực một tay điều khiển ngọn lửa, có thể đánh bại nàng không có mấy người.

Thủy Vi nghe được lời nói có vẻ muốn ăn đòn của Dương Thiên cũng bật cười.

Nàng che cái miệng nhỏ nhắn, càng ngày càng cảm thấy Dương Thiên thật sự là quá đáng yêu.

Hồng Bân tức giận hừ lạnh nhìn Dương Thiên giữa sân.

Lúc này Long Trạch lại là vẻ mặt ý cười nhìn Hồng Bân nói: “Làm sao vậy? Tức giận rồi? Trước trận đấu ngươi là so với ai cười đều vui vẻ a.”

Hồng Bân lạnh lùng quét mắt nhìn Long Trạch một cái nói: “Ngươi đừng quá đắc ý, Thường Phương không đơn giản như ngươi tưởng tượng đâu.”

Long Trạch nghe vậy, một đôi mắt thâm thúy híp lại, cũng không nói chuyện.

Khí thể phát ra từ trên người thực phụ mặc váy đỏ rực kia, hẳn cảm giác có chút không đúng.

Giữa sân, đôi mắt phượng hẹp dài của Diễm Phương nhìn Dương Thiên nói: “Đánh bại ta, Thần Long tổ các ngươi vẫn là đệ nhất, ba tổ khác lấy Thần Long tổ các ngươi cầm đầu.”

Dương Thiên cười ha hả nói: “Vây cung kính không bằng tuân mệnh.”

Dận Phương hừ lạnh một tiếng, nâng cái mũi đầy đặn lên trên, gương mặt xinh đẹp lạnh lùng nói: “Nhưng muốn đánh bại ta, cũng không dễ dàng như vậy.”

Dương Thiên lơ đãng nói: “Chỉ bằng ngươi là thực lực Tiên Thiên cảnh trung kỳ sao? Ha ha, che dấu rất sâu, đối ngoại tuyên bố ngươi là Tông Sư cảnh đỉnh phong, ngươi thật đúng là nhỉnh được.”

Nghe vậy, thần sắc của Khám Phương chấn động, giọng nói lạnh lùng: “Người trong nội bộ của Chu Tước tổ ta còn không

biết chuyện này, người biết được từ đâu? Ta không cho rằng Long Trạch có tư cách nhìn thấu thực lực của ta.”

Dương Thiên thờ ơ nói: “Quả thực ta suýt nữa nhìn nhầm, nhưng đối với ta mà nói kết cục đều giống nhau.”

“Rốt cuộc người là ai?”

Dận Phương có chút thất thanh hỏi, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm Dương Thiên.

“Nếu là một tháng trước người ở Giang Nam, hẳn là biết ta là ai?”

Dương Thiên lập lòe hai khắc nói một câu, sau đó nói: “Ra chiêu đi, tất cả át chủ bài đều lấy ra, ta muốn xem xem người có thể tiếp được bao nhiêu chiêu của ta.”

“Cuồng vọng!”

Dận Phương không nghĩ nhiều nữa, cảnh giới Tiên Thiên cảnh trung kỳ toàn thân nàng đột nhiên bạo phát ra, tất cả mọi người bị đẩy lui mấy bước.

“Đây đây... đây cũng không phải Tông Sư cảnh đỉnh phong!”

Trên mặt tất cả mọi người đều mang vẻ kinh hãi.

“Khí thế này, đã vượt qua Trương Hào, Chu Tước tổ, Thường Phương, điều này sao có thể?”

Mặc dù Hồng Bân biết tu vi của Thường Phương không chỉ có như vậy, nhưng mà cũng không nghĩ tới cảnh giới của đối phương đã vượt qua hẳn và Trương Hào.

“Tiên Thiên cảnh trung kỳ sao?”

Long Trạch chau mày, trên mặt mang theo một chút lo lắng.

Cảnh giới này tuy rằng cao hơn Trương Hào một tiểu cấp độ, nhưng muốn nói đánh hai Trương Hào, tuyệt đối không thành vấn đề.

Hơn nữa, Dận Phương trời sinh đã có năng lực điều khiển hỏa diễm, được ngoại giới trở thành Hỏa Thần.

Lại thêm thực lực Tiên Thiên cảnh trung kỳ của nàng, thật đúng là có chút khó giải quyết.

Giữa sân, Dương Thiên có chút nhàm chán.

Khí thể của đôi phương ở trước mặt hấn giống như một con chó nhỏ đang kêu to với hấn, đối với hấn mà nói căn bản không có bất kỳ tác dụng chấn nhiếp nào.

Hấn đỡ trán nói: “Ta là được người mời đến đánh nhau, không phải đến xem sắc mặt của người, nếu người không đánh, ta liền đi.”

Dù sao thắng Trương Hào đã coi như bảo vệ được Thần Long tổ, tiếp theo giao cục diện rồi rắm cho Long Trạch là được.

Dận Phương cả giận nói: “Muốn đi, không dễ dàng như vậy.”

Nói xong, trong đôi mắt tựa hồ có ngọn lửa màu vàng đang thiêu đốt.

“Hỏa Phượng thuật!”

Nàng khẽ quát một tiếng, trong lòng bàn tay xuất hiện một đoàn hỏa diễm, sau đó dần dần tạo thành hình thái một con Hỏa Phượng.

Con Hỏa Phượng này, bất kể là lông vũ hay là thần thái đều hết sức rõ ràng, một tiếng phượng hoàng, chấn động thiên địa.

“Trời ạ, lại là Hỏa Phượng Hoàng!”

Tất cả mọi người kinh hãi đứng lên.

Con hỏa phượng kia từ sau khi hình thành, bay lượn ở trên bầu trời giống như phượng hoàng thật sự, từng luồng sóng nhiệt nồng đậm không ngừng ập tới, mặt mọi người đều bị nướng đỏ bừng.

Nhưng bọn họ cũng bắt đầu hưng phấn.

Hỏa Phượng dài chừng mười trượng, kéo cái đuôi dài này, dáng người uyển chuyển, miệng phun lửa.

Phượng viêm đến chỗ nào, ngay cả tảng đá cũng có thể hòa tan, cái này cũng đủ để thấy nhiệt độ cao.

“Giết!”

Diễm Phương lại khẽ kêu lần nữa, con phượng hoàng lửa kia trong nháy mắt bay về phía Dương Thiên.

Cỏ cây trên mặt đất lập tức úa vàng, sau đó bốc cháy.

Dương Thiên thần sắc mặt không thay đổi, bàn tay kết ấn.

“Thương Long thuật!”

Hắn hét lớn một tiếng, một tiếng long ngâm bỗng nhiên vang lên.

Ngay sau đó một con cự long toàn thân màu xanh từ trên trời hạ xuống.

Thân thể cự long này to lớn che đầy toàn bộ bầu trời, toàn thân vô luận là râu tóc hoặc là lân phiến đều sinh động như thật.

Mọi người kinh hãi muốn chết.

“Trời ạ, đây là Chân Long hay sao?”

“Thần thái kia, lân phiến kia đều đang lóe ra quang mang, chẳng lẽ thật sự là Chân Long?”

“Ngay cả Chân Long cũng giúp hắn sao?”

Tất cả mọi người mắc bệnh tim đều bị dọa sợ, thậm chí có vài người quỳ lạy hắn.

Thủy Vi, Hồng Bân và cả Long Trạch đều rung động.

Nghे tiếng rùng ngăm, nhìn thần thái sinh động như thật của cự long màu xanh kia, ai dám nói đây không phải là Chân Long?

Cự Long màu xanh từ trên bầu trời rơi xuống, mở ra cái miệng to như chậu máu muốn thôn phệ Hỏa Phượng kia.

Sưu sưu sưu sưu!

Một tiếng phượng gáy, Hỏa Phượng Hoàng kia thấy một màn nguy hiểm, trực tiếp phun phượng viêm về phía cự long màu xanh.

Thanh Long nổi giận gầm lên một tiếng, ở trên bầu trời cùng sống chết với Hỏa Phượng Hoàng.

Thân thể của nó gấp Hỏa Phượng Hoàng mười lần, mặc dù đang chém giết trên không trung, nhưng trên mặt đất vẫn là cát bay đá chạy, Thanh Long phun ra long viêm uy lực cũng vô cùng lớn, rơi vào hồ nước, trực tiếp làm nước trong hồ bốc hơi.

Dương Thiên lúc này khí định thần nhàn, nhưng mà sắc mặt Dận Phương thì trắng bệch, cả người đều lung lay sắp đổ.

Đây là cảm thuật bản mệnh của nàng lúc sinh ra, tâm thần tương liên với Hỏa Phượng Hoàng, tất cả chân khí giống như sợi tơ vô hình không chế Hỏa Phượng Hoàng.

Sự cường đại của Dương Thiên vượt xa dự đoán của nàng.

Thân thể khổng lồ của Thanh Long trên bầu trời kia quần quanh Hỏa Phượng Hoàng, trực tiếp ngã xuống.

Trong lúc nhất thời, rất nhiều người trên mặt đất đều bị ảnh hưởng.

“Chạy trốn a!”

“Ông trời ơi, tai nạn a.”

“Đây rốt cuộc là chiến đấu cấp độ gì?”

Người ở giữa sân đều đang khóc cha gọi mẹ, sắc mặt của Âm Kinh cảnh giới trắng bệch, cũng không thể tự bảo vệ mình.

Dư ba lao đến, cho dù là cường giả Tông Sư cảnh cũng cảm giác hãi hùng khiếp vía tránh ra xa.

Thanh Long vẫn luôn chiếm thế thượng phong, Hỏa Phượng Hoàng không ngừng muốn chạy trốn.

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ thủy tạ sơn trang đều đang đất rung núi chuyển.

Hỏa Phượng Hoàng dần dần mất đi linh tính, hỏa diễm trên người dần dần thu nhỏ lại.

Nó ở dưới sự khống chế của Dận Phương bay lên không trung, chỉ nghe Dương Thiên đậm mạc mở miệng nói: “Chơi đùa lâu như vậy, là lúc kết thúc.”

Những lời này bị Trữ Phương nghe được, ánh mắt của bà trong nháy mắt thay đổi sắc thái, trong lòng có dự cảm không tốt.

Mà vào lúc này, Thanh Long phóng lên bầu trời, sau khi phát ra một tiếng rống gầm, mở ra cái miệng khổng lồ bỗng nhiên cắn nuốt Hỏa Phượng Hoàng kia.

Tất cả mọi người hoảng sợ nhìn một màn này, bọn họ đã sợ tới mức không dám nói lời nào.

“Không!”

Dận Phương phát ra một tiếng kêu bi thiết, phụt một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, cả người trở nên thoi thóp.

“Grào!”

Thanh Long thôn phệ Hỏa Phượng Hoàng lần nữa phát ra tiếng long ngâm kinh thiên, sau khi xoay vài vòng trên không trung, một đầu đâm vào trong tầng mây không thấy bóng dáng...

Chương 653 - Thôn phệ sinh cơ.

Giữa sân hoàn toàn tĩnh mịch.

Cao thủ Tiên Thiên cảnh trung kỳ đều bại. Thử hỏi ai còn có thể ngăn cản thiếu niên này?

Giờ phút này, Thường Phương đã ngất đi, Hỏa Phượng thuật là cổ cấm thuật, Hỏa Phượng Hoàng bị thôn phệ, cả người nàng cũng bị phản phệ.

Không mất một năm rưỡi thì không thể khôi phục được.

Hiện tại tổng giáo đầu hai tổ, Trương Hào xương cốt toàn thân vỡ vụn, Ô Phương trọng thương hôn mê.

Thần Long tổ vốn sắp sửa bị xóa tên, nhưng bây giờ lại nghịch chuyển kinh thiên, Thần Long tổ bây giờ không chỉ không bị hủy diệt, ngược lại còn trở thành đệ nhất, ba tổ còn lại vẫn lấy Thần Long tổ làm đầu.

Tất cả những điều này đều là công lao của thiếu niên.

Trên mặt Thủy Vi mang theo vẻ vui sướng, nhìn Dương Thiên, trong ánh mắt mang theo vẻ sùng bái.

Long Trạch kích động không thôi, toàn thân đều đang run rẩy.

Tổ Thần Long nhảy nhót hoan hô, không ngừng hò hét!

Dương Thiên duỗi duỗi lưng, giống như một người bình thường, toàn thân không phát ra bất kỳ uy thế nào.

Hắn trực tiếp ném ngọc phù cho Long Trạch nói: “Được rồi, hiện tại chuyện đã xử lý xong, không có việc gì ta đi trước.”

Long Trạch nhận lấy ngọc phù không khỏi cười khỏ một tiếng.

Hắn quả nhiên vẫn không muốn thống lĩnh siêu cấp thế lực Thần Long Tổ này.

Thật sự là một người kỳ quái.

Dương Thiên đang muốn rời đi.

Nhưng lại có một người đứng ra.

“Chờ một chút, còn có ta nữa!”

Ánh mắt mọi người nhao nhao nhìn qua, chỉ thấy Hồng Bân đứng dậy.

“Ta muốn khiêu chiến ngươi!”

Hồng Bân gằn từng chữ: “Nếu ngươi có thể đánh bại ta, ta sẽ thả ngươi rời đi.”

Dương Thiên nghe vậy bật cười nói: “Nếu ta muốn đi, ai dám cản? Ngươi quá đề cao bản thân ngươi rồi.”

Hồng Bân tức giận hừ nói: “Ngươi là sợ?”

Dương Thiên hờ hững nói: “Pháp kích tương đối với ta vô dụng, tỉnh lại đi!”

Nói xong, đang định rời đi.

“Vây quanh hắn!”

Hồng Bân ra lệnh một tiếng, ba tổ khác vây quanh Dương Thiên.

“Ngươi muốn làm gì?”

Long Trạch đứng lên, đối với Hồng Bân phẫn nộ quát: “Hồng Bân, ngươi cho rằng Thần Long tổ ta không tồn tại sao?”

Nói xong, Thủy Vi đồng dạng ra lệnh một tiếng, toàn bộ người của Thần Long tổ cũng xuất động.

Một trận chiến đấu hết sức căng thẳng.

Đôi mắt đen láy của Dương Thiên híp lại, sau đó hỏi: “Tổng giáo đầu của Huyền Vũ tổ đứng không, Thần Long tổ đều

được hạng nhất, người cảm thấy ta còn cần thiết phải chiến với người sao?”

Hồng Bân mang trên mặt vẻ lạnh lùng: “Đương nhiên là cần thiết, nếu như người thắng ta, từ nay về sau ba tổ Huyền Vũ, Chu Tước, Bạch Hổ nghe lệnh của người.”

Trên mặt mọi người đều mang theo thần sắc khó có thể tin.

Hồng Bân đây là mất tâm điên rồi sao?

Mà Hồng Bân ở giữa sân không có chú ý ánh mắt của mọi người, hắn dừng một chút tiếp tục nói: “Đương nhiên, nếu là không thắng được ta vậy thì vì thế trả giá thật nhiều, “

“Một mình người có thể đại biểu hai tổ khác?”

Dương Thiên hứng thú hỏi,

Hồng Bân cười cười nói: “Ta không thể, nhưng bọn họ có thể.”

Nói xong, ánh mắt chỉ chỉ thành viên Bạch Hổ tổ và Chu Tước tổ, mở miệng nói: “Nếu các người muốn báo thù cho tông giáo đầu của các người thì đáp ứng hắn, ta không có khả năng thua.”

Điểm này hắn có tự tin,

Tu luyện Huyền Giáp công đến nay, cũng không có người nào có thể phá vỡ phòng ngự của hắn.

Vừa rồi Dương Thiên cùng Trương Hào Thương Phương tranh đấu, khẳng định gặp hao tổn to lớn, nếu không đối phương cũng sẽ không dứt khoát cự tuyệt hắn như vậy.

Hắn đã có ý niệm xa luân chiến.

Người của Bạch Hổ tổ và Chu Tước tổ tự nhiên là đoán được ý nghĩ của Hồng Bân, Huyền Giáp công chỉ cần mở ra, tuyệt đối sẽ đứng ở thế bất bại.

Hồng Bân không cần thắng, bởi vì hắn nói chính là nếu như không thắng được hắn, Dương Thiên sẽ trả giá thật nhiều.

Đây cũng là một cái bày ngôn ngữ.

Cho nên bất kể như thế nào, ván này từ lúc bắt đầu thậm chí không có đánh nhau Hồng Bân đã thắng.

Người của tổ Chu Tước và tổ Bạch Hổ đều tỏ thái độ, biểu thị đồng ý với lời nói của Hồng Ân.

Bọn họ bắt đầu mong đợi, lần này rốt cuộc có người có thể trị tiêu tử không coi ai ra gì kia...

Dương Thiên nhận được câu trả lời của mọi người, cười vô cùng xán lạn.

“Bốn tổ đều sẽ nghe lệnh ta, sức hấp dẫn này cũng không tệ lắm, các ngươi đã tặng ta phần đại lễ này, vậy nếu ta không hạ thủ, thì có chút không thể nào nói nổi.”

Thủy Vi muốn nhắc nhở Dương Thiên, nhưng mà, nàng còn chưa nói ra, chỉ nghe thiếu niên lãnh đạm mở miệng: “Ta đồng ý.”

Thủy Vi biến sắc, có chút lo lắng.

Huyền Giáp Công của Hồng Ân không ai có thể phá, Dương Thiên tuy rằng công kích lợi hại, nhưng cũng tuyệt đối không thể công phá.

Long Trạch đứng ra chỉ trích nói: “Hồng Ân, ba tổ giáo đầu các ngươi quả nhiên là một chút mặt mũi cũng không muốn sao? Dương tiên sinh liên tục chiến hai trận, giờ phút này đã kiệt lực, ngươi muốn lợi dụng sơ hở? Cái này còn có cái công bằng gì đáng nói?”

Hồng Ân ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Ba người chúng ta không cùng tiến lên, đã coi như là công bằng.”

Long Trạch sắc mặt xanh mét đứng lên nói: “Có muốn ta cùng với Dương tiên sinh cùng nhau quyết chiến ngươi hay không?”

Hồng Ân bộ dạng lợn chết không sợ nước sôi mở miệng: “Tùy ý, cho dù là toàn bộ người của Thần Long tổ ngươi lên hết, ta cũng không sợ.”

Hắn tuyệt đối tự tin vào phòng ngự của Huyền Giáp Công.

“Ngươi.....”

Long Trạch sắc mặt âm trầm, đang muốn động thủ mà lúc này Dương Thiên lại bình tĩnh nói: “Không có việc gì, cho dù là tất cả mọi người trong tổ ba của hắn cùng một chỗ xa luân chiến, kết quả cuối cùng cũng chỉ có một.”

“Thế nhưng Dương tiên sinh, Huyền Giáp Công của hần...”

Thủy Vi đang muốn tiến lên nhắc nhở, Dương Thiên lại đưa tay ngăn lại.

“Ở trước mặt lực lượng tuyệt đối, bất kỳ phòng ngự nào cũng sẽ có vẻ yếu ớt.”

Trong giọng nói của hần mang theo cuồng ngạo và bá đạo, khiến cho tất cả mọi người nhao nhao ghé mắt.

Bất quá sau đó người của ba tổ khác lại không khỏi nở nụ cười lạnh.

“Tiểu tử này cuồng đi, cứ để cho hần cuồng, đợi chút nữa ta ngược lại muốn xem hần kết thúc như thế nào.”

“Ha ha, Huyền Giáp Công của giáo đầu chúng ta nổi tiếng Hoa Hạ, có thể chống đỡ bất kỳ công kích nào, hần chờ đến mất mặt đi.”

“Sợ hần bây giờ còn mơ mơ màng màng không biết năng lực của Hồng Ân giáo đầu chứ?”

Đối với câu nói kia của Dương Thiên, Hồng Ân cười lạnh không ngừng.

Phòng ngự của hần ngay cả thượng tướng Hoa Quốc Phong, vị cường giả Tiên Thiên cảnh đỉnh phong tung hoành mấy chục năm kia cũng không thể phá vỡ.

Hồng Ân không tin thiếu niên trước mắt tiêu hao cực lớn này có thể có bản lĩnh phá vỡ phòng ngự của hần.

Có kinh nghiệm trước đó, tất cả mọi người đều tránh sang một bên.

Loại cấp bậc độ sức này, coi như là một đạo dư ba cũng có thể lấy mạng bọn họ, hơn nữa còn không có biện pháp nói lý.

Lôi đài lúc này cũng đã sớm không còn hình dáng, trên mặt đất cũng gồ ghề, cây cối bị bẻ gãy, hoa cỏ bị đốt cháy, một cảnh tượng tởm đẽ.

Hai người đứng trên phế tích, tiên bào của Dương Thiên tung bay, tóc dài bay múa, dáng người thon dài hơi có vẻ gầy gò.

Cả người như trích tiên hạ phàm, trên da thịt lưu chuyển quang hoa, thập phần loá mắt, toàn thân tản ra khí tức xuất trần.

Mà Hồng Bân thì một thân hắc y, bắp thịt toàn thân phồng lên, tản ra khí tức ồn trọng.

Hắn biết thiếu niên trước mắt này vô cùng cường đại, cho nên lần này xuất ra mười hai phần bản lĩnh.

Không vì tiền công, chỉ vì phòng ngự.

Hồng Bân gầm lên một tiếng, chân khí quanh thân đều hiện ra ở trước người hắn tạo thành một đạo cương khí màu vàng.

Đạo cương khí màu vàng này cũng không phải Tông Sư cảnh có thể thi triển ra cương khí màu vàng.

Trong miệng hắn lẩm bẩm, Dương Thiên phát hiện trong khoảng thời gian ngắn, trên cương khí màu vàng hiện lên Phạn văn rậm rạp chằng chịt, huyền ảo phong cách cổ xưa, không ai có thể xem hiểu.

Hắn khoanh chân ngồi xuống đất, trên mặt đất hiện lên trận mang bát giác, một cỗ khí tức trầm trọng đập vào mặt.

Cương khí màu vàng trên không cũng bắt đầu chậm rãi xuất hiện hoa văn giống như mai rùa.

Hoa văn mang theo khí tức tang thương, mỗi một đường vân tương liên, cấu trúc một phòng ngự kiên cố.

Dương Thiên thấy vậy nhíu mày cười nói: “Chẳng trách, chẳng trách người nhìn thấy thực lực của ta mà vẫn muốn khiêu chiến ta, xem ra quả nhiên có vài phần bản lĩnh.”

Hồng Bân xếp bằng ở trong trận mang bát giác, hắn cười lạnh liên tục nói: “Bớt nói nhảm đi, thời gian một nén nhang, nếu người không phá nổi phòng ngự này, coi như người thua.”

Dương Thiên bật cười nói: “Người cho rằng người trốn trong mai rùa này, ta sẽ không làm gì được người sao?”

Hồng Bân cười ha ha nói: “Ta cũng rất muốn xem xem người có thủ đoạn gì.”

Bàn tay Dương Thiên chậm rãi kết ấn, một tia hắc khí quay chung quanh song chương của hắn, thoạt nhìn thần bí dị thường.

“Người không nên đánh giá cao bản thân, cũng không nên đánh giá thấp ta!”

Đôi mắt thiếu niên đột nhiên trở nên đen như mực, sau đó hét lớn một tiếng.

“Thôn Thiên Thuật!”

Đây là công pháp tìm được trên quyển trục cổ sau khi nhập ma, vô cùng bá đạo.

Hắn hiện tại mang công pháp của hai tộc Tiên Ma, chỉ có điều không thường dùng, bởi vì mỗi lần vận dụng, chính là hành động nghịch thiên.

Vừa rồi hắn thi triển Thập Tự Phá Thiên Trảm, họa địa vi lao, Thương Long Thuật, vì chán nản, đã hao hết tiên nguyên quanh thân hắn.

Hiện tại hắn cần bổ sung.

Cái giá phải trả cho việc bổ sung nhanh chóng chính là sử dụng Thôn Thiên Thuật, thu nạp toàn bộ sinh cơ xung quanh và tự thân.

Dương Thiên vận chuyển Thôn Thiên Thuật, lấy hắn làm trung tâm, chu vi trăm dặm hoàn toàn hóa thành hoang vu.

Vô số hoa cỏ cây cối toàn bộ chết héo, tất cả sinh cơ đều bị rút ra.

Mọi người thấy cảnh này, trên mặt kinh hãi muốn chết.

“Trời ạ, hắn hắn hắn... hắn là ai?”

“Sân thủy sơn trang, vốn dĩ non xanh nước biếc, sao trong nháy mắt lại tàn lụi?”

“Chẳng lẽ người này là ma quỷ sao?”

Ngay cả Thủy Vi, Long Trạch, cùng với Hồng Bân cũng không khỏi bắt đầu sợ hãi.

Thiếu niên không để ý đến những thứ này.”

Bàn tay hắn duỗi hướng hư không, đôi mắt rét lạnh, găm lên một tiếng.

“Ba ngàn Lôi Quyết!”

Chương 654 - Phụng kỹ vi tôn.

Trong phút chốc, phong vân biến ảo, thiên địa thất sắc.

Vốn trời quang mây tạnh, mặt trời chói chang treo cao, chỉ trong chớp mắt mây đen đã phủ xuống, trên bầu trời sấm sét vang dội.

Mây đen cuộn cuộn, áp bách mọi người không thể thở dốc, tầng mây dày nặng trong cuồng phong gào thét giống như sóng lớn cuộn cuộn đang xoay chuyển.

Mọi người hoảng sợ biến sắc.

“Điều đó không có khả năng!”

“Y định làm gì?”

“Chẳng lẽ tiểu tử này muốn dẫn động thiên lôi hay sao?”

Trong mắt mọi người đều hiện lên vẻ sợ hãi.

Theo bọn họ nghĩ, đây là thủ đoạn của tiên nhân, chỉ có tu vi vượt qua Tiên Thiên cảnh giới mới có thể dẫn động phong lôi.

Chẳng lẽ cảnh giới của thiếu niên lúc này đã...

Bọn họ không dám nghĩ tiếp nữa.

Thủy Vi nhìn Dương Thiên, ánh mắt càng thêm rực rỡ.

Long Trạch vẻ mặt rung động.

Về phần Hồng Bân, cảm giác không tốt kia càng ngày càng mãnh liệt.

Thân thể hắn đang run lẩy bẩy mãnh liệt.

Hắn không ngừng an ủi mình, phòng ngự này tuyệt đối không gì phá nổi.

Nhưng bất an vẫn như cũ.

“Ba ngàn phong lôi động!”

Dương Thiên lại gầm lên một tiếng, thiên lôi nổi lên thật lâu trên trời cao rốt cục hung hăng đánh xuống.

“Rắc rắc!”

Một tiếng sấm to lớn, làm cho trái tim tất cả mọi người đều căng thẳng lên.

Thiên lôi to cỡ thùng nước kia mang theo uy lực không thể địch nổi, hung hăng đánh trúng trên mai rùa phòng hộ mà Hồng Bân ngưng tụ.

Sau đó, dưới ánh mắt sợ hãi của mọi người, vòng bảo hộ của mai rùa kia hung hăng run rẩy một chút.

Nhưng cũng không đáng lo.

Hồng Bân vừa rồi suýt chút nữa phun ra một ngụm máu ngược, cho dù là một kích toàn lực của Thượng tướng Hoa Quốc Phong Tiên Thiên cảnh đỉnh phong, cũng không tạo thành gánh nặng lớn như vậy đối với hắn.

Nhưng mà vẫn có thể chống đỡ được.

Hắn cười ha ha.

“Tiểu tử, ngươi chỉ biết phô trương thanh thế thôi sao? Đạo lôi điện này dường như không có uy hiếp gì đối với ta.”

Giữa sân, sắc mặt của Thủy Vi cùng Long Trạch lập tức liên trầm xuống.

Công kích thiên lôi to lớn như thế cũng không thể mở ra một đạo mai rùa phòng hộ này sao?

Chẳng lẽ mai rùa này còn có thể không tổn hao gì dưới đạn đạo xuyên lục địa nổ tung hay sao?

Sĩ khí của người Thần Long Tổ đại giảm, nhưng mà thành viên của ba tổ khác lại lộ ra vẻ mặt mừng như điên.

Đạo phòng ngự này ngạnh kháng thiên lôi, vậy thế gian còn có thứ gì có thể phá nó?

Vừa nghĩ đến đây, cả đám không khỏi hoan hô lên.

Dương Thiên nhìn Hồng Bân đắc ý, mỉm cười thương hại hắn.

Hồng Bân thấy vậy trong lòng cảm giác giống như là mọc một cây gai.

“Ngươi cười cái gì?”

Dương Thiên hờ hững nói: “Ta đang cười ngươi vô tri.”

“Cái gì?”

Hồng Bân sửng sò, trên mặt mang theo vẻ mê hoặc.

Dương Thiên chỉ chỉ trời cao nói: “Ngẩng đầu nhìn xem.”

Hồng Ân không hiểu, sau đó ánh mắt nhìn về phía bầu trời phía trên hắn.

Không nhìn không sao, nhìn thoáng qua, kém chút bị dọa đến hồn phi phách tán.

Chỉ thấy trên không vẫn có thiên lôi lấp lóe, dày đặc đan xen vào nhau, làm cho người ta nhìn xong da đầu run lên.

Hồng Ân hít sâu một hơi, trên mặt mang theo vẻ kinh hãi nói: “Điều này không có khả năng, người làm sao có thể dẫn động thiên lôi mệnh môn bàng bạc như thế?”

Hiện tại phía trên Hồng Ân trực tiếp hình thành Lôi Trì.

Trong mây tích tụ, sấm sét vang dội.

“Ba ngàn lôi quyết, thật ngại quá, hiện tại ta chỉ có thể thi triển một phần ba uy lực, cũng chính là một ngàn đạo thiên lôi rơi xuống, hy vọng sẽ không làm cho người thất vọng.”

Trên mặt Dương Thiên mang theo nụ cười sáng lạn tiếp tục nói: “Vừa rồi chỉ là một đòn thăm dò mà thôi, người đã cảm thấy ta lại phô trương thanh thế.

Như vậy...

“Tiếp theo xin mời người tận tình hưởng thụ.”

Dứt lời, một tiếng ầm vang, trên bầu trời một đạo lôi điện như vạc nước trong nháy mắt đánh xuống.

Phập!

Lôi điện cùng phòng hộ mai rùa va chạm vào nhau, lực trùng kích cực lớn kia khiến Hồng Ân đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi.

Uy lực va chạm phát ra giống như gợn sóng sau khi rơi xuống nước, nhộn nhạo ra bốn phía.

Trong vòng trăm trượng, tất cả mọi người đều bị ảnh hưởng, mạnh một chút chỉ là phun ra một ngụm máu tươi, nhanh chóng thoát đi chỗ cũ,

Mà nhược điểm, tại chỗ bị chấn động đến hôn mê.

Cách xa trăm trượng cũng như thế, càng đừng nói đến Hồng Bân ở trung tâm.

Hắn rút cuộc ý thức được khiêu chiến Dương Thiên, dường như là một lựa chọn sai lầm.

Lúc trước đối phương nói không sai, hắn đánh giá cao bản thân, đánh giá thấp thiếu niên thoát nhìn có chút vô hại kia.

Đạo thiên lôi thứ ba theo sát tới.

Hồng Bân mặt mũi tràn đầy không cam lòng, hắn đỏ mắt cắn răng nuốt một viên Kim Đan vào bụng.

Sau đó, hắn phẫn nộ quát to một tiếng, khí thể toàn thân tăng vọt, mai rùa màu vàng vốn ảm đạm giờ lại trở nên chói mắt.

Viên Kim Đan này là hắn dưới cơ duyên xảo hợp có được, nghe nói xuất từ Côn Luân, sau khi phục dụng tu vi tăng vọt gấp mười lần.

Chỉ có điều, sau này phải trải qua một năm suy yếu.

Nhưng bây giờ là thời khắc sinh tử tồn vong, hắn cũng không để ý được nhiều như vậy.

Long Trạch thấy một màn này, không khỏi nhú mày.

Hắn biết viên Kim Đan này, Hồng Bân đã từng trải qua mấy lần bên bờ vực tử vong cũng không lấy ra.

Bây giờ phục dụng trong tình huống này, đủ để chứng minh thiên lôi cường đại.

Ánh mắt Dương Thiên lạnh lùng nhìn mai rùa tản ra kim quang sáng chói, trên mặt mang theo vẻ đùa cợt.

“Người cho rằng đốt sáng mai rùa của người là có thể ngăn cản được ba ngàn lôi quyết của ta?”

Hắn cười lạnh một tiếng, hai tay hướng về lôi trì trên trời cao, muốn kéo Cửu Thiên Thần Lôi xuống.

“Trấn sát cho ta!”

Hắn vừa dứt lời, lôi điện không ngừng đánh xuống, vô số thiên lôi nhấn chìm hoàn toàn Hồng Bân.

Tất cả mọi người đều sợ hãi nhìn Dương Thiên.

Hồng Bân đây là đắc tội Thiên Thần sao?

Nhiều thiên lôi thiếu niên như vậy là định đem Hồng Bân oanh sát thành cặn bã sao?

Không, không đúng!

Ở dưới nhiều thiên lôi như vậy, Hồng Bân muốn thành cặn bã cũng là hy vọng xa vời a?

Bọn họ nghĩ đến vừa rồi còn kêu gào với thiếu niên, tuyên bố để hắn ở lại thủy tạ sơn trang.

Lúc này, từng khuôn mặt đều xám ngoét.

Dưới đạo tiên kỹ này, thử hỏi ai có thể sống sót?

Tất cả mọi người sợ tới mức run lẩy bẩy, Trương Hào toàn thân xương cốt đứt gãy từ trong hôn mê tỉnh lại muốn báo thù nhìn thấy một màn này mặt đều tái rồi.

Vốn dĩ hắn ta căm hận thiếu niên ra tay quá ác.

Nhưng mà so sánh với vừa rồi thiếu niên ra tay cũng đã mềm nhũn. Hắn cũng tuyệt tâm tư báo thù.

Còn có Thường Phương sau khi bị thiên lôi đánh thức, thấy được một màn trước mắt này lại hôn mê bất tỉnh.

Không phải người!

Trước khi hôn mê nàng sắp khóc lên.

Loại tồn tại này đã tiếp cận vô địch, lại còn tới bắt nạt bọn họ, điều này thích hợp sao?

Nàng lại quên, vẫn là bọn họ khiêu khích, thiếu niên chỉ là tượng trưng ra một lần tay mà thôi.

Nếu thật sự động sát tâm, Đại Tịch Diệt Thuật vừa ra ai có thể sống sót? Cho dù là cường giả tuyệt thế như Kim Đan Cảnh cũng phải quỳ!

Tuy nhiên cái giá quá lớn và không không chế được, lần trước phát ra ma kỹ này, sinh cơ toàn thân Dương Thiên đều bị rút ra, quả thực là đáng sợ.

Huyền Giáp Công không hổ là công pháp phòng ngự thượng đẳng.

Phạm văn gia trì, Bát Giác Tinh Trộn kết nối với địa mạch, dùng bí pháp ngưng tụ mai rùa, hơn nữa Hồng Bân nuốt một viên Kim Đan, tu vi tăng vọt gấp mười lần, gần như đã tiếp cận vô hạn cảnh giới Kim Đan, phòng ngự có thể nói là vô địch.

Cho dù là cường giả Kim Đan cảnh cũng chưa chắc có thể phá vỡ phòng ngự này.

Vốn Hồng Bân có thể dựa vào phòng ngự này để tiêu ngạo thiên hạ, nhưng hắn lại gặp phải tên yêu nghiệt Dương Thiên này.

Thiên lôi đã đánh xuống hơn tám trăm đạo.

Giờ phút này Hồng Bân thật sự là muốn chết.

Mỗi một đạo thiên lôi đều bị dày vò, sau mấy trăm đạo, lôi vân trên trời không hề giảm bớt, hắn đã tuyệt vọng.

Giờ phút này hào quang trên mai rùa màu vàng trở nên ảm đạm, hắn ngồi xếp bằng trong Bát Giác Tinh Trộn sắc mặt trắng bệch, thất khiếu chảy máu, đau khổ chèo chống.

Dưới tám trăm bảy mươi ba đạo thiên lôi, mai rùa màu vàng rớt cuộc xuất hiện vết rạn.

Giờ phút này tim tất cả mọi người đều nhảy lên cổ họng.

Tám trăm tám mươi một đạo thiên lôi, mai rùa được xưng phòng ngự vô địch này hoàn toàn vỡ vụn, Hồng Bân cũng đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, trọng thương ngã gục.

Lại một đạo thiên lôi đánh xuống, Hồng Bân đã bước nửa chân vào Quỷ Môn quan.

Chỉ cần một lần nữa công kích, hắn hắn phải chết không thể nghi ngờ.

“Thu!”

Dương Thiên Phong khẽ quát một tiếng, thiên lôi vốn còn muốn đánh xuống trong nháy mắt lui về tầng mây.

Sau một lát, thiên lôi tán đi, mây đen biến mất.

Trên bầu trời một mảnh trời quang đãng, hết thấy phẳng phất đều không có phát sinh.

Nhưng mà hố sâu trên mặt đất kia, cùng với bộ dáng thê thảm của Hồng Ân ở trong hố sâu, thì chứng minh một màn vừa phát sinh kia, là chân thật.

Dương Thiên đứng chấp tay, ánh mắt nhìn Hồng Ân cười nhạt một tiếng nói: “Người phục không?”

“Ta... tại hạ, phục!”

Thể xác và tinh thần của Hồng Ân gặp phải hai đả kích;

Phòng hộ mà hắn tự nhận là không thể công phá ở trong mắt đối phương thật sự yếu ớt như tờ giấy.

Thời gian nửa nén hương cũng chưa tới, hắn bị thiên lôi oanh sát thành cái dạng này, nếu không phải thiếu niên lưu tình, chỉ cần lại đánh rớt một đạo Thiên Lôi Thần Tiên cũng cứu không được hắn!

Loại tình huống này không phục, đó mới là thật sự muốn chết.

“Từ nay về sau, tổ Huyền Vũ lấy Dương tiên sinh vi tôn.”

Dương Thiên cười cười, dáng vẻ hết sức hài lòng.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía Trương Hào.

Trương Hào sợ tới mức thiếu chút nữa tè ra quần.

Hắn ta vội sợ hãi mở miệng:

“Từ nay về sau, tổ Bạch Hổ lấy Dương tiên sinh vi tôn.”

Lúc này, Dân Phương cũng giãy dụa đứng dậy, nhìn Dương Thiên thật sâu.

“Từ nay về sau, tổ Chu Tước lấy Dương tiên sinh vi tôn.”

Long Trạch đứng dậy, cung kính hành lễ với Dương Thiên nói: “Thần Long tổ, luôn lấy Dương tiên sinh làm đầu!”

Chương 655 -

Dương Thiên hài lòng cười, luồn biếng duỗi thất lưng, nhìn ánh mắt kính hãi của mọi người ở đây, hắn cảm thấy rất thoải mái.

Hắn triệu hồi Lạc Ngân Linh Kiếm, cười híp mắt nói với đại lão bốn tổ: “Về sau bốn người các ngươi nhớ phải tương thân tương ái, nếu không nghe lời...”

Dương Thiên nói đến đây, một tay duỗi về phía hư không, mây đen lại ngưng tụ.

Bốn người sợ tới mức hồn phi phách tán, nhất là Hồng Bân, vừa mới đứng dậy lại thiếu chút nữa thì quỵ xuống.

Trương Hào và Thường Phương tuy rằng không có ở trong trung tâm thiên lôi thể nghiệm qua, nhưng Hồng Bân được xưng phòng ngự vô địch lại phục dụng Kim Đan, vận chuyển Huyền Giáp Công tới cực hạn cũng không cách nào ngăn cản công kích của thiên lôi, càng đừng đề cập tới bọn họ.

Cho nên, ai nấy mặt vàng như đất, khó khăn lộ ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, vội vàng nói: “Ghi nhớ lời dặn của Dương tiên sinh.”

Dương Thiên cười ha ha nói: “Ta đang đùa với các ngươi đấy, đừng coi là thật.”

Trong bốn người, ngay cả Long Trạch cũng bị dọa không nhẹ, mặt đầy hắc tuyến.

Bọn họ cũng không cho rằng Dương Thiên đang nói đùa, bởi vì vừa rồi trên trời cao tựa hồ lại có lôi điện lấp lóe, nếu không phải thiếu niên kịp thời thu tay lại, đoán chừng thiên lôi đã giáng xuống lần nữa.

Dương Thiên nhìn dáng vẻ run lẩy bẩy của mấy người, cũng biết lần này trong lòng bọn họ phỏng chừng đã lưu lại bóng ma tâm lý.

Cho nên chỉ cười ha ha, dự định không đả kích bọn họ.

Bước chân hắn điềm nhẹ, đứng trên Lạc Ngân Linh Kiếm, phát tay với mọi người nói: “Đi thôi!”

Sau khi để lại một câu đơn giản, thiếu niên thi triển Ngự Kiếm Thuật bay về phía bầu trời, sau lưng kéo theo một đạo lưu quang.

Dương Thiên đi rất lâu, mọi người mới từ trong chấn động hồi tưởng lại.

Bọn họ ai nấy đều vẻ mặt không dám tin, đều hoài nghi đây là một giấc mộng.

Thủ đoạn như tiên nhân, tiên nhân...

Có người vừa nghĩ đến đây lập tức kinh hô lên.

“Ông trời ơi, lúc trước Giang Nam Thánh Phong sơn, tựa hồ lời đồn có tiên nhân, hơn nữa tiên nhân kia chính là ngự kiếm phi hành.”

Hắn vừa nhắc nhở, mọi người lập tức tỉnh ngộ.

Chẳng lẽ... Dương tiên sinh này chính là tiên nhân?

Có người tán đồng, đương nhiên cũng có người nghi vấn.

“Đó không phải là lời đồn sao?”

“Lời đồn cái rắm a, ân sư của ta lúc trước ở đây, tận mắt nhìn thấy tiên nhân bố trí ba đạo trận pháp, lừa giết hơn hai ngàn lang nhân.”

“Ừm ừm, nghe nói lần phương tây chấn động đó, người sói gần như chết hết.”

“Tiên nhân trên Thái Hồ trước đó hắn cũng từng ra tay, đánh một trận với Lang Nhân Đầu Lĩnh, kinh động toàn bộ nước trong thiên địa Thái Hồ bị bốc hơi, biến thành một hồ lửa.”

“Đúng đúng đúng, sau trận chiến đó, lang nhân kia cường đại đến mức ngay cả Cổ Nguyệt chân nhân cũng không phải là đối thủ, vô cùng đáng sợ, nhưng cuối cùng vẫn chết trong tay tiên nhân kia.”

Mọi người bàn tán sôi nổi, trong lòng càng thêm kính sợ Dương Thiên.

Nếu Dương Thiên thật sự là tiên nhân, vậy bốn tổ có tiên nhân che chở, dị tộc còn có ai dám xâm phạm?

Ngay trong lúc bọn họ khiếp sợ, lúc này Dương Thiên cũng đã đến Bắc Đại Học Phủ.

Hắn đáp xuống một góc bí ẩn bên cạnh Vị Danh hồ, không ai phát hiện ra.

Lúc Dương Thiên đang muốn trở về ký túc xá, lại đột nhiên bị một cô gái trong trường gọi lại.

“Dương Thiên? Là người sao?”

Dương Thiên nghi hoặc nhìn thoáng qua cô gái trước mắt nói: “Từ Dạ Dung, lúc này không phải người đang huấn luyện quân sự sao?”

Từ Dạ Dung đánh giá Dương Thiên từ trên xuống dưới một chút, khuôn mặt xinh đẹp có chút xấu hổ nói: “Quân huấn hôm nay vừa kết thúc.”

Nói xong, lại lộ ra nụ cười ngượng ngùng nhìn Dương Thiên nói: “Dương Thiên, cuối cùng ta cũng tìm được người rồi. Ta đã tìm rất lâu, nghe nói mấy ngày nay người vẫn luôn chơi ở hồ Vị Danh. Nhưng mà người mặc bộ y phục này, ta còn tưởng rằng ta nhận nhầm người rồi chứ?”

Dương Thiên nghe vậy, nhìn thoáng qua chính mình, phát hiện vẫn còn mặc tiên bào.

Hắn đỡ trán, ngược lại quên mất chuyện này, đi Thần Long tổ mặc bộ y phục này, tự nhiên là vì chán nản, nhưng đặt ở hiện đại này, mặc tiên bào thật đúng là khiến người ta không tiếp thụ được.

Y giải thích nói: “Cái này... bỏ đi, vẫn không giải thích, người tìm ta có việc sao?”

Từ Dạ Dung làm bộ mặt xinh đẹp tò mò hỏi: “Dương Thiên, người ăn mặc như vậy, nhất định là dự định tham gia tiệc liên hoan của tân sinh đúng không?”

“A?”

Dương Thiên nghe được lời này có chút ngây ngẩn cả người.

“Tân sinh liên hoan dạ hội gì?”

Từ Dạ Dung thấy Dương Thiên tựa hồ thật sự không biết, vì vậy cười tủm tỉm mở miệng nói: “Đây là một lần tụ hội chủ nhiệm các khoa sau khi huấn luyện quân sự, nghe nói là liên lạc tình cảm với các học sinh, thời gian liền định ở đêm nay, còn có một giờ liền bắt đầu.”

Nói xong vẻ mặt chờ mong nhìn Dương Thiên, càng xem càng cảm giác có chút hăm sâu trong đó.

Thiếu niên giờ phút này áo trắng như tuyết, đầu đội vương miện màu trắng, mặt như đao gọt, mày kiếm mắt sáng, tựa như công tử bạch y nhẹ nhàng trần thế, phong tư đặc tú, sang sảng thanh cử, tựa như trích tiên hạ phàm.

Nếu hắn đi tiệc tối tân sinh liên hoan, khẳng định sẽ hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều cô gái mới đúng.

Từ Dạ Dung đang chờ Dương Thiên trả lời.

Nhưng mà, Dương Thiên chỉ ồ một tiếng, sau đó gật đầu nói: “Được rồi, ta biết chuyện này.”

Nói xong, hắn ta quay người muốn rời đi!

“Dương Thiên, cậu đi đâu vậy? Tiệc tối liên hoan của tân sinh ở bên kia.”

Từ Dạ Dung dáng người nhẹ nhàng vội vàng đuổi theo Dương Thiên.

“Về ký túc xá ngủ!”

Dương Thiên Giản Khiết trả lời một câu, Từ Dạ Dung nghe vậy thiếu chút nữa bị nước bọt sặc chết.

“Ngủ? Cảnh đặc sắc náo nhiệt như vậy mà lại trở về ngủ?”

Trạng nguyên thi đại học toàn quốc đều khác người như vậy sao?

Từ Dạ Dung khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên nói: “Dương Thiên, tiệc tối liên hoan có rất nhiều đồ ăn ngon thú vị, ngươi không hiếu kỳ sao?”

“Không!”

Lời nói của Dương Thiên vô cùng quả quyết.

Chỉ là một đám trẻ con chơi đùa mà thôi, hắn không có nổi một chút hứng thú nào.

Từ Dạ Dung vẫn chưa từ bỏ ý định, nàng vươn cánh tay ngăn ở trước mặt Dương Thiên nói: “Nơi đó có thể kết giao rất nhiều bằng hữu, còn có rất nhiều đại mỹ nữ đây, ngươi không động tâm sao?”

“Không!”

Dương Thiên vừa trải qua ba lần chiến đấu, hiện tại đã vô cùng mệt mỏi.

Từ Dạ Dung: ……

Nàng sắp bị tức chết, cuối cùng nhìn bóng lưng Dương Thiên, tức giận dậm chân nói: “Đây là Hàn Hương Ngưng lão sư yêu cầu người tham gia, ta là tới truyền lời cho nàng, nàng nói người nếu không tham gia biểu diễn một tiết mục để hệ khảo cổ đứng thứ nhất, nàng sẽ muốn người đẹp mặt.”

Dương Thiên nghe vậy, dừng bước.

Khóe miệng hấn giật giật.

Lại là tiểu tử tử kia, tiểu ác ma này có thể buông tha hấn một lần hay không?

Dương Thiên lấy điện thoại di động ra, xác nhận với Hàn Hương Ngưng một chút.

“Thầy Hàn? Thầy muốn tôi biểu diễn tiết mục trong dạ hội liên hoan tân sinh?”

Hàn Hương Ngưng ở phía đối diện có vẻ rất hưng phấn, nàng gật đầu nói: “Ừm ừm, thế nào? Đợi chút nữa là có thể châm lửa được rồi, có phải cảm thấy rất vui sướng không?”

“Vui mừng?”

Dương Thiên sắp điên rồi, nào có mừng rỡ gì đáng nói?

Hàn Hương Ngưng mang theo giọng nói kiêu ngạo nói: “Ha ha, Dương Thiên, ta biết người rất cảm kích ta, nhưng đây là việc lão sư phải làm, người cũng không cần quá cảm động.”

Sắc mặt Dương Thiên biến thành màu đen, tâm muốn chết cũng đã có.

Hấn có chút im lặng nói: “Hàn lão sư, người để cho ta lên đài cái gì ta cũng không biết, người bảo ta biểu diễn cái gì a?”

Hàn Hương Ngưng cười hì hì nói: “Ca hát khiêu vũ cái gì mà không được, người xem mà làm là được rồi, ta không có gì yêu cầu người lấy thứ hạng cho khoa khảo cổ chúng ta là được rồi.”

“Được rồi, người muốn xếp thứ mấy!”

Gặp được tiểu tử này không nói đạo lý này, Dương Thiên thật sự cạn lời.

Hàn Hương Ngưng ở bên kia điện thoại suy nghĩ một chút, sau đó về mặt chân thành nói: “Cũng không cần thứ tự quá tốt, có thể đối với người mà nói có khó khăn, người tùy tiện cho ta hạng nhất là được rồi.”

Phốc!

Dương Thiên thật sự muốn học máu, thứ nhất không phải thứ hạng quá tốt, tiểu tử này định nghĩa thứ hạng như thế nào?

Hắn một mặt im lặng mở miệng nói: “Hàn lão sư, cái này có... khó khăn!”

Nhưng mà, hai chữ cuối cùng hắn còn chưa nói chơi, chỉ nghe Hàn Hương Ngưng cười hì hì mở miệng nói: “Được rồi, không nói nhiều nữa, ta xem trọng ngươi nha!”

Nói xong, cúp điện thoại.

Mà sau khi nàng cúp điện thoại, Dương Thiên mới nói ra hai chữ cuối cùng.

Từ Dạ Dung thấy Dương Thiên dừng bước, tựa hồ động ý không khỏi nhanh chóng chạy tới, chớp đôi mắt đẹp trong suốt cười nói: “Dương Thiên Dương Thiên, ngươi có phải đồng ý rồi hay không?”

Dương Thiên bất đắc dĩ nói: “Ta không đồng ý thì có thể có biện pháp gì sao? Địa điểm nói cho ta biết, ta trở về chuẩn bị một chút.”

“Ừm ừm!”

Từ Dạ Dung nói cho Dương Thiên địa điểm cùng thời gian xong, sau đó giống như là một cái đuôi đi theo sau lưng Dương Thiên không ngừng hỏi đông hỏi tây.

Dương Thiên cảm giác đầu mình sắp nổ tung.

Cuối cùng dừng lại trước cửa ký túc xá nam sinh, Dương Thiên trực tiếp đi vào, cũng không quay đầu lại.

Hắn thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng thoát khỏi đôi phương.

Mà Từ Dạ Dung dừng bước, nàng tức giận dậm chân nhỏ lặt ra xem bóng lưng Dương Thiên, đi vào cũng không phải, ở chỗ này chờ cũng không phải.

Lúc này, các tân sinh vốn người đến người đi nhìn thấy một màn trước mắt này, lập tức kinh ngạc.

“Ta kháo, đây không phải Từ Dạ Dung sao? Tân sinh tứ đại mỹ nữ, chim sa cá lặn hoa nhường trong hoa nhường nguyệt thẹn? Nàng làm sao ở chỗ này?”

Một câu nói của người kia lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Chương 656 - Tiếng đàn du dương.

"Trời ơi, nàng chính là bốn đại mỹ nữ tân sinh, quả nhiên rất đẹp."

“Đã sớm nghe nói trăm ngàn lần, hiện tại rốt cục gặp được.”

“Nếu nàng có thể làm bạn gái của ta thì tốt rồi.”

Dưới lầu ký túc xá nam sinh, đông đảo nam sinh vẻ mặt si mê nhìn Từ Dạ Dung.

Nữ hài mặc một chiếc váy ngắn bằng tuyết bằng vai lộ màu hồng nhạt, bên hông là một con bướm đáng yêu động lòng người, tầng tầng lớp lớp ren tô điểm lên chiếc váy xinh đẹp. Mái tóc xoắn dài xõa trên vai.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trong trắng trong đỏ, đôi mắt to biết nói chuyện vô cùng sáng ngời, lông mày lá liễu như sóng lên, gương mặt tinh xảo làm nổi bật lên khí chất thanh thuần, dáng người yếu điệu, không thể bắt bẻ,

Từ Dạ Dung thấy bị vây xem, lập tức xấu hổ đỏ bừng cả khuôn mặt, lúc này mới ý thức được mình là ở dưới lầu ký túc xá nam sinh, lập tức bùm khuôn mặt nhỏ nhắn chạy đi.

Một màn này, để cho mọi người nhìn càng giống như là đánh máu gà, kích động không thôi.

“Em gái thật đáng yêu, ta nhất định phải đuổi theo nàng, đúng rồi nàng là người lớp nào?”

Một nam sinh tuần lãng đeo kính mở miệng hỏi.

Đây nếu là Dương Thiên ở đây nhận thức đối phương.

Bởi vì hắn không phải người khác, rõ ràng là lão tam của ký túc xá 01.

Lão Tam vừa dứt lời, một nam sinh tới tương đối sớm thở dài nói: “Giải tán đi, giải tán đi, Từ Dạ Dung người ta tới đây là vì đưa một nam sinh.”

Một tên mập mạp bên cạnh kêu rên nói: ” Không phải chứ, lúc này mới bình luận tứ đại mỹ nữ vài ngày a, cầm thú kia xuống tay nhanh như vậy?”

“Súc sinh a!”

“Có phải là người hay không, muối tử đáng yêu như vậy cũng xuống tay được?”

“Cải trắng tốt cũng bị heo ủi rồi, “

Lão Tam cũng nổi trận lôi đình, cả giận nói: “Gia súc, đừng để cho ta biết ngươi là ai!”

Nam sinh già tương đối sớm kia từ trong túi móc ra một bao hạt dưa, vừa gặm vừa ung dung nói: “Có lẽ các người có cơ hội cũng không chừng, lúc Từ Dạ Dung tới đưa nam sinh kia, người ta đều không để ý tới nàng, có lẽ đối với nàng không có ý nghĩa đâu.”

Mọi người:...

Không có so sánh thì không có tổn thương không giả, nhưng tổn thương này quá lớn, trong lòng bọn họ đều đang rỉ máu.

Lão Tam không phục, cả giận nói: “Không có khả năng, Từ Dạ Dung làm tứ đại mỹ nữ, ai không động tâm, nam nhân kia rốt cuộc đẹp trai bao nhiêu? Mất cao hơn đỉnh đến loại tình trạng này?”

Nam sinh tới tương đối sớm kia phun ra một miếng vỏ hạt dưa, nói: “Hình dung thế nào, ta nhìn một cái liền có cảm giác tự ti mặc cảm.”

Lão Tam:...

Cuối cùng, hắn nghẹn một hơi, nói lời mới vừa rồi: “Gia súc, đừng để ta biết ngươi là ai.”

Về tới ký túc xá, Dương Thiên thay quần áo, tóc cũng căn cứ vào khả năng không chế của bản thân mà biến thành tóc ngắn.

Hắn có chút phát sầu, để hắn đi chính danh cùng Thần Long Tổ hắn cũng không có phát sầu như vậy.

Để Phá Thiên Tiên Đế hắn lên đài biểu diễn tiết mục?

Cảm giác vui mừng này, e rằng đại lão biết hắn ta hoặc là khiếp sợ đến cảm rơi xuống, hoặc là có thể cười chết một mảng lớn.

Dương Thiên khá đau đầu, chỉ có thể trách tiểu tử kia gây phiền phức cho hắn.

Hắn có loại xúc động trực tiếp thi triển ba ngàn lời quyết trên sân khấu.

Như vậy hắn là cũng coi như là biểu diễn.

Nhưng đoán chừng tiết mục của hắn còn chưa biểu diễn xong, có thể chết một đám người lớn, có chút nguy hiểm.

Nghĩ tới nghĩ lui, duy nhất hắn cảm được chỉ có đàn cổ.

Ở kiếp trước ở Huyền Thiên đại lục, hắn từng được xưng là Cầm Đế.

Mà trùng hợp tầng thứ ba trong Thất Thái Linh Lung Tháp đã mở ra, bên trong có một cái đàn cổ.

Dương Thiên vung tay lên, cổ cầm lẳng lặng nằm trên bàn.

Tạo hình của nó cổ xưa và tuyệt mỹ kết hợp, toàn thân lượn lờ hoa văn tinh mỹ, dây đàn là dùng gân Giao Long chế tác, thân đàn là dùng Cửu Thiên Thần Mộc chế tạo, âm thanh bắn ra xâm nhập linh hồn.

Nếu như lấy ra, chỉ sợ sẽ gây nên một hồi oanh động cực lớn ở Cổ Cầm giới.

Dương Thiên ngưng thần nhắm mắt, bàn tay đặt trên đàn cổ, chậm rãi gảy dây đàn.

Tiếng đàn du dương dễ nghe truyền ra ngoài, tất cả mọi người nghe được tiếng đàn này, tất cả đều không khỏi chìm vào trong đó.

Tiếng đàn tựa hồ có thể gột rửa tâm linh, làm cho người ta cảm giác thả lỏng chính mình, cả người như được thăng hoa.

“Là ai đang đánh đàn?”

Một thiếu nữ dung nhan tuyệt mỹ đi ngang qua ký túc xá Dương Thiên mang theo vẻ nghi hoặc.

Cô gái tóc ngắn bên cạnh cô nghe vậy có chút không chắc chắn nói: “Ánh Tuyết, hình như tiếng đàn từ ký túc xá nam sinh kia truyền đến.”

Giang Ánh Tuyết không nói gì, mà là hơi nhắm đôi mắt đẹp lại, cẩn thận lắng nghe.

Cô gái tóc ngắn kia kéo cánh tay Giang Ánh Tuyết hỏi: “Ánh Tuyết, không phải ngươi cũng biết đàn cổ sao? Hơn nữa rất lợi hại, ngươi so với chủ nhân của tiếng đàn này, ai lợi hại hơn?”

Giang Ánh Tuyết tựa hồ trầm mê ở trong tiếng đàn dễ nghe này, nàng làm ra một tư thế cầm thanh với cô gái tóc ngắn.

Từ nhỏ nàng đã luyện tập đàn cổ, hiểu rất rõ về đàn cổ và cầm phổ.

Nhưng mà đạo này duy chỉ có cầm phổ này là chưa từng nghe thấy, chưa từng nhìn thấy.

Tiếng đàn như thanh tuyền trên đá, phát ra thanh âm nguyên thủy nhất êm tai nhất, làm cho người ta quên đi hết thấy phiền não.

Trước khi Giang Ánh Tuyết nghe được tiếng đàn này, nàng tự nhận ở trên tạo nghệ đàn cổ không người nào có thể so sánh.

Nhưng mà sau khi nghe được tiếng đàn lần này, nàng lại sinh ra tâm lý tự ti.

Hình như đôi phương có tiếng đàn vượt xa nàng.

Mà ngay khi tất cả mọi người nghiêm túc lắng nghe, tiếng đàn im bật.

Tất cả mọi người đầu tiên là sửng sốt, sau đó đều phát điên.

“Ta khao, ai phát rồ như vậy, nghe được một nửa liền không còn.”

“Cái này có chút quá mức a.”

“Xong đời, tiếng đàn này nghe có độc, nghe xong còn muốn nghe làm sao bây giờ?”

Tất cả mọi người đều dựng tóc gáy.

Không chỉ có bọn họ, ngay cả Giang Ánh Tuyết cũng tức giận trợn trừng đôi mắt đẹp cả giận nói: “Khốn kiếp, sao có thể gây một nửa đây, tức chết ta rồi, ta muốn nghe ta muốn nghe.”

Cô gái tóc ngắn kia cũng có chút đáng tiếc, nhưng mà xa xa không si mê như Giang Ánh Tuyết.

Giang Ánh Tuyết giậm chân, tính cách nàng vốn dịu dàng, tức giận đến mức này thật sự là không thấy nhiều.

Nàng nhìn thoáng qua ký túc xá của Dương Thiên, hít sâu một hơi, muốn xông lên lầu.

Cô gái tóc ngắn thấy vậy, sợ tới mức mặt xanh mét, cô lo lắng mở miệng nói: “Ánh Tuyết, ngươi muốn làm gì a.”

“Ta muốn đi lên tìm người đánh đàn kia, để hắn đàn xong.”

Giang Ánh Tuyết tức giận không thôi.

Cô gái tóc ngắn lo lắng kéo lại cánh tay Giang Ánh Tuyết nói: “Ánh Tuyết, ngươi đừng vọng động a, nữ hài tử phải rụt rè a, đây là ký túc xá nam sinh người ta a, nếu như ngươi tiến vào vậy ngày mai liền chờ lên đầu đề đại học phủ Bắc đi.”

Nàng nói cũng không phải nói chuyện giật gân, bởi vì Giang Ánh Tuyết chính là một trong tứ đại mỹ nữ tân sinh, Bế Nguyệt bế hoa.

Giang Ánh Tuyết có chút tức giận nói: “Ta không nghe nửa đoạn sau của cầm phổ ngũ không ngon, Tiểu Như ngươi đừng ngăn ta, ta muốn đi lên.”

Cô gái tóc ngắn ôm lấy đùi Giang Ánh Tuyết nói: “Ánh Tuyết, ký túc xá nam sinh nhiều người như vậy, ngươi muốn tìm đến lúc nào, ngươi trước đừng xúc động có được hay không, trong túc xá này ta có hai người bạn tốt, đợi chút nữa ta để cho bọn họ giúp ngươi hỏi một chút được không?”

Giang Ánh Tuyết nghe vậy, lúc này mới cảm giác vừa rồi thật là xúc động, chỉ có thể gật đầu nói: “Vậy được rồi.”

Mà lúc này đây, tiếng đàn lại lần nữa truyền ra.

Ánh mắt Giang Ánh Tuyết lập tức sáng lên, tưởng rằng nửa sau của cầm phổ vừa rồi.

Nhưng chờ nàng cẩn thận lắng nghe, mới phát hiện không phải.

Nàng không thể nào ngờ được, đối phương lúc này lại đàn hai con hồ.

Khóe miệng nàng giật giật, sau đó cả giận nói: “Khốn kiếp, đại hỗn đản, đàn cổ tốt như vậy mà lại đàn loại âm nhạc này, a a a, đại hỗn đản.”

Tuy Giang Ánh Tuyết không thấy được cổ cầm kia, nhưng mà có thể bắn ra âm nhạc kỳ ảo tuyệt mỹ như vậy, tuyệt đối là cổ cầm hiếm thấy.

Dưới cái nhìn của nàng, loại hành vi này của đối phương là vũ nhục đối với cổ cầm như thế.

“Không được, ta không chờ được, ta hiện tại liền đi lên.”

Giang Ánh Tuyết cảm giác chờ chút nữa tìm được đối phương, nhất định phải hung hăng răn dạy đối phương một phen.

Cô gái tóc ngắn tên là Tiểu Như kia choáng váng, vội vàng nói: “Ánh Tuyết, nghĩ lại đi, người ta chỉ là luyện đàn mà thôi, người như vậy có phải có chút cổ tình gây sự hay không?”

Ký túc xá 01, Dương Thiên hài lòng thu tay lại, xem ra đã rất lâu không đánh đàn, cầm nghệ thủy chung không hề hạ xuống.

Vừa rồi chỉ là thử tay mà thôi, nếu thật sự đàn, cộng thêm tiên nguyên chi lực, sẽ càng thêm dễ nghe.

Nếu là ở trong tiệc tối liên hoan tân sinh gảy đàn cái này hẳn là sẽ đứng đầu mới đúng.

Dương Thiên cười cười, cảm thấy rất hài lòng, lúc này mới thu đàn cổ lại.

Hắn lại không biết, bởi vì hắn chỉ đàn một nửa, người bên ngoài si mê tiếng đàn triệt để rối loạn.

Lão tam đã trở về, vẻ mặt rầu rĩ không vui.

Dương Thiên có chút nghi hoặc hỏi: “Làm sao vậy?”

Lão Tam buồn bực nói: “Một cô nương ta thật vất vả mới vừa ý, cũng không biết bị tên gia súc nào trong tòa nhà này nhanh chân đến trước, tức chết ta rồi.”

Dương Thiên cười ha hả nói: “Con thích ai?”

Lão Tam thở dài nói: “Một trong tứ đại nữ thần tân sinh, Từ Dạ Dung, thế nào, ngươi có nghe nói qua hay không.”

Dương Thiên có chút kinh ngạc.

Tứ đại nữ thần hẳn không biết, nhưng mà Từ Dạ Dung cái tên này tựa hồ đã nghe qua ở nơi nào a? Bộ đáng rất quen thuộc.

Này nếu để cho Từ Dạ Dung biết suy nghĩ của Dương Thiên, phỏng chừng sẽ phát điên.

Hai người bọn họ vừa gặp mặt liền tách ra, tuy rằng chỉ gặp hai lần, nhưng tốt xấu gì cũng là bạn cùng bàn, ngay cả tên bạn cùng bàn cũng không nhớ được thật sự tốt sao?”

Chương 657 - Phương Thức Ra Sân.

Chờ lão Tam hình dung nửa ngày, Dương Thiên mới biết tiểu cô nương Từ Dạ Dung kia chính là vừa rồi đi theo hắn cùng nhau đến bàn dưới lầu ký túc xá.

Mà gia súc trong miệng lão tam, dường như chính là mình.

Nhìn lão Tam còn đang lải nhải nói một ít cảm thú gia súc, Dương Thiên càng là mặt đen.

Hắn đang muốn rời khỏi, lão Tam tựa như nghĩ tới cái gì hỏi: “Đúng rồi lão Tứ, ngươi vừa rồi lúc tới có nhìn thấy gia súc đi cùng Từ Dạ Dung kia hay không?”

Dương Thiên dừng bước, bất đắc dĩ nói: “Gia súc trong miệng ngươi, hình như là ta.”

Phù phù!

Chân lão tam mềm nhũn trực tiếp té lăn trên đất, hấn mặt mũi đại ra, con người thiếu chút nữa lòi ra ngoài.

Chờ sau khi Dương Thiên rời đi, khoe miệng lão Tam mới giật giật, gãi gãi tóc chỉ cảm thấy sắp điên rồi.

Dương Thiên rời khỏi ký túc xá, dựa theo địa chỉ Từ Dạ Dung đưa cho, hướng về một hội đường đi đến.

Sau khi vào hội trường, chỉ thấy mập mạp cùng lão đại mặt mang vẻ hèn mọn đứng ở cửa, nhìn qua cô gái mặc quần đùi ngắn lộ ra đôi chân dài mảnh khảnh. Còn thỉnh thoảng phát ra cảm thán, bình luận một phen.

Dương Thiên cạn lời, bọn họ cũng không chê mất mặt sao?

Hắn đang muốn cúi đầu đi qua, mà lúc này tên mập tinh mắt thấy được hắn, vội vàng chào hỏi.

Dương Thiên đến bên cạnh hai người, nhìn tên mập mặt đỏ xanh cười nói: “Ánh mắt của người thật tốt.”

Mập mạp đắc ý cười nói: “Đúng vậy!”

Thế là, hai người lôi kéo Dương Thiên cùng nhau đứng ở cửa.

Đương nhiên, cũng chia sẻ ánh mắt khinh bỉ của những nữ hài kia.

Bảy giờ, tiệc liên hoan chính thức bắt đầu, lão đại dựa vào thể trạng cường tráng của mình đoạt lấy bốn vị trí ở hàng đầu, sau khi ba người ngồi xuống, mập mạp có chút nghi vấn nhìn Dương Thiên nói: “Lão tứ, lão tam đi đâu vậy?”

Dương Thiên cười cười nói: “Hiện tại hấn hấn là bị đả kích.”

Hai người mặt mũi tràn đầy dấu chấm hỏi, bất quá cũng không nói gì.

Lúc này chỉ thấy một cô gái mang theo nụ cười ngượng ngùng chấp tay sau lưng đi tới.

“Lão đại lão đại, người mau nhìn!”

Mập mạp kích động không thể tự mình nói: “Đây không phải Từ Dạ Dung sao?”

“Một trong tứ đại nữ thần Từ Dạ Dung?”

Lão đại nghe vậy lập tức tinh thần phấn chấn gấp trăm lần, hấn dụi dụi mắt nhìn qua.

Bàn Tử vội vàng lắc lắc cánh tay lão đại nói: “Lão đại lão đại, mau giúp ta xem một chút kiểu tóc của ta có rối loạn hay không, Từ Dạ Dung nhất định là tới tìm ta.”

Lão đại mặt đen lại nói: “Người là đầu đinh, có kiểu tóc gì đáng nói? Hơn nữa Từ Dạ Dung rõ ràng là tới tìm ta.”

Nói xong, về mặt tự tin.

Khóe miệng Dương Thiên giật giật,

Hắn cảm giác hai người anh em bị nội tiết tố tố quá dư thừa này suy nghĩ nhiều rồi.

Lúc này Từ Dạ Dung đã đến gần.

Mập mạp cười chào hỏi nói: “Chào người, Từ Dạ Dung, ta là...”

Hắn còn chưa giới thiệu xong, Từ Dạ Dung từ bên cạnh hắn đi tới.

Lão đại thấy một màn như vậy, lập tức kinh hãi.

Hiển nhiên đối phương đang nhắm vào hắn.

Vì thế về mặt mừng rỡ, đang muốn chào hỏi lại phát hiện cô bé trước mắt này vậy mà cũng từ bên cạnh hắn đi qua.

“Ách!”

Khóe miệng hai người giật giật, phát hiện Từ Dạ Dung cười chào hỏi Dương Thiên, sau đó chỉ chỉ chỗ trống của Dương Thiên cười nói: “Dương Thiên, ta có thể ngồi ở bên cạnh người không?”

Dương Thiên gật đầu.

Cô gái lộ ra hàm răng cười cười, sau đó an tĩnh ngồi bên cạnh Dương Thiên, khuôn mặt xinh đẹp có chút hồng nhuận phơn phớt.

Nàng là lấy hết dũng khí mới tới đây.

Lão đại cùng Bàn Tử nhìn Dương Thiên có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

Hai người vụng trộm hỏi: “Lão Tứ, người quen biết tứ đại nữ thần Từ Dạ Dung lúc nào?”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Nàng là bạn cùng bàn của ta.”

“Mẹ nó, còn có chuyện tốt thế này nữa à?” Lão đại ghen tị tới phát điên.

Mà mập mạp lệ rơi đầy mặt nói: “Hệ gì? Phúc lợi tốt như vậy? Vì sao ngồi cùng bàn ta là một đại lão gia.”

Dương Thiên cười ha hả nói: “Hệ Khảo Cổ, nàng là nữ hài duy nhất, cũng là hoa khôi, cũng là hoa khôi của khoa khảo cổ.”

Hắn nói xong, trông mắt ghen tị của hai người đều xanh.

Vận khí này, quả thực nghịch thiên.

Từ Dạ Dung khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, bất quá không nói gì, một đôi mắt to không nháy mắt nhìn lên trên đài bắt đầu biểu diễn.

Dương Thiên nói với Từ Dạ Dung: “Ta hiện tại có chút buồn ngủ, đợi đến lúc ta đánh thức ta.”

Mấy trận chiến hôm nay hắn tiêu hao quá lớn, còn chưa kịp khôi phục đã bị Hàn Hương Ngưng lôi kéo biểu diễn tiết mục, đến bây giờ Dương Thiên vẫn tràn ngập oán niệm.

Dương Thiên nói xong, Từ Dạ Dung nhu thuận gật gật đầu.

Mà lão đại cùng Bàn Tử thấy một màn này đã không cách nào hình dung tâm tình của mình rồi!

Bên cạnh có một cô gái xinh đẹp như vậy, không phải nên nhân lúc còn nóng rên sắt bắt lấy sao?

Dương Thiên thì hay rồi, cơ hội tốt như vậy đặt ở trước mắt lại ngủ ngon lành?

Dương Thiên lặng lẽ nắm một khối linh tinh trong tay, vì phòng ngừa bị quấy rầy, cả người chìm vào giấc ngủ sâu.

Hắn bắt đầu thi triển pháp quyết luyện hóa linh tinh.

Một chỗ khác, Giang Ánh Tuyết đối với cổ cầm đàn gảy dưới lầu ký túc xá nam sinh nghe được vẫn nhớ mãi không quên.

Nàng ở cách Dương Thiên không xa, có chút ngơ ngác nghe cô gái tóc ngắn bên cạnh nói: “Tiểu Như, người nói trong tiệc

tối tân sinh liên hoan lần này, người kia có xuất hiện hay không?”

Cô gái tóc ngắn có chút phát điên: “Ánh Tuyết, đây là lần thứ 97 người hỏi ta, người đối với người kia nhớ mãi không quên, có phải là tư xuân hay không?”

Giang Ánh Tuyết đỏ mặt nói: “Đừng nói mò, ta chỉ muốn nghe xong khúc nhạc kia.”

Cô gái tóc ngắn hiển nhiên không tin, nói: “Nam sinh trên sân khấu đàn dương cầm cũng không tệ, có lẽ người muốn tìm người là hần.”

Giang Ánh Tuyết cau mày nói: “Không thể nào, tiếng đàn của hần mang theo một tia táo bạo, ngay cả một nửa tiêu chuẩn của người kia cũng không có.”

Cô gái tóc ngắn mặt mũi tràn đầy im lặng nói: “Được được, chỉ có nam sinh viên gây cổ cầm kia của người là thiên hạ đệ nhất được rồi chứ.”

Giang Ánh Tuyết xấu hổ đỏ mặt, nhưng lại không có phản bác.

Bởi vì nửa khúc nhạc kia đích thật là khúc nhạc hay nhất mà nàng từng nghe.

Lúc này Từ Dạ Dung cảm giác thân thể Dương Thiên nhích lại gần, đầu khoác lên vai của nàng.

Từ Dạ Dung có chút tức giận, đang muốn tức giận lại phát hiện thiếu niên tựa hồ đang ngủ say, nàng gương mặt xinh đẹp có chút hồng nhuận, cắn cắn môi phần, nhẹ nhàng đẩy Dương Thiên, lại phát hiện nàng khí lực nhỏ, căn bản đẩy không được.

Nàng bất đắc dĩ thở dài một hơi, chỉ có thể từ bỏ.

Mà một màn này để lão đại và mập mập thấy được, lập tức giờ ngón tay cái lên với Dương Thiên.

“Cao a, không nghĩ tới lão Tứ lại là cao thủ tình trường.” Mập mập cười hắc hắc, trong mắt tràn đầy vẻ hèn mọn.

“Ta thảo, chiêu này lợi hại, mượn giả vờ ngủ đi chiếm tiện nghi nữ hài người ta, quá hèn hạ.”

Lão đại cũng trợn mắt há hốc mồm.

Từ Dạ Dung nghe vậy, cái cổ ngọc đều nhiễm lên một tầng hồng nhạt, xấu hổ đều muốn chui vào trong kẽ đất.

Nhưng nàng cảm giác Dương Thiên thật sự ngủ thiếp đi, hô hấp đều đều, nhịp tim vững vàng.

Nàng có sức quan sát nhạy bén, chỉ số thông minh cũng không thấp, nếu không cũng sẽ không xếp thứ hai trong kỳ thi đại học.

Chờ đến lúc sắp đến phiên Dương Thiên ra sân, Từ Dạ Dung lúc này mới gọi Dương Thiên tỉnh.

Dương Thiên dụi dụi con mắt, chỉ cảm thấy giấc ngủ này vô cùng thư thái, mơ hồ còn ngửi thấy mùi thơm.

Hắn nhìn thoáng qua, lập tức ngây ngẩn cả người, hỏi: “Từ Dạ Dung, ngươi lúc nào thì dựa vào?”

Từ Dạ Dung đang xoa bả vai đau nhức, nghe được những lời này của Dương Thiên, Thủy Mâu ủy khuất chớp chớp cái miệng nhỏ nhắn, thiếu chút nữa khóc lên.

Lúc này Dương Thiên mới phát hiện là chính hắn vi phạm, vội vàng xấu hổ cười cười, nói một tiếng khiêm tốn, sau đó chào hỏi lão đại và mập mạp một tiếng rồi đi chuẩn bị.

Vì để phủ lên bầu không khí, Dương Thiên vẫn mặc tiên bào vào, đổi thành cách ăn mặc của Phá Thiên Tiên Đế ở Huyền Thiên đại lục.

Một đầu tóc dài đen nhánh, mang theo vương miện màu trắng, mắt như sao sáng, toàn thân mang theo tiên linh khí.

Giờ phút này, tân sinh bên ngoài đợi nửa ngày cũng không thấy có người lên đài, không khỏi một mảnh lộn xộn.

Mà vào lúc này, một thiếu niên ôm đàn cổ từ trên trời giáng xuống!

Tất cả mọi người đều choáng váng.

“Ta thảo, đây là đặc hiệu sao?”

“Tạo hình này, trang phục cổ xưa này, tuyệt đối không chỉ là năm xu tiền a?”

“Từ trên trời rơi xuống, hắn làm sao làm được?”

Mọi người nhao nhao nghi vấn, mà một ít nữ sinh trong con người mang theo vẻ hưng phấn.

“Trời ạ, quá đẹp trai, hẳn là người nào trong tứ đại giáo thảo?”

Thiếu niên mặc áo bào trắng, trên tóc đen nhánh có đỉnh vương miện màu trắng, làn da óng ánh tản ra ánh sáng chói lọi, mày kiếm nghiêng nghiêng, đôi mắt như sao đêm, môi mỏng nhấp nhô, góc cạnh rõ ràng, dung hợp lại với nhau khiến người ta trầm mê trong đó.

Khí chất của hắn lạnh nhạt cao ngạo nhưng lại thịnh khí bức người, cô độc độc một mình tản ra chính là ngạo thị thiên địa cường thế, hơn nữa cổ Tiên Linh chi khí trên người hắn tứ tán ra, khí tràng trước đó chưa từng có.

Dương Thiên khoanh chân ngồi xuống đất, đàn cổ không có bất kỳ chống đỡ nào lơ lửng bên cạnh hắn.

Cảnh tượng này khiến cho đám nam sinh nhìn thấy càng kinh hô lên.

“Trời ơi, đây là ma thuật hay ma thuật?”

“Thiếu niên này là ai?”

“Không có chèo chống rốt cuộc là trôi nổi như thế nào? Bây giờ ta còn có thể tin tưởng Newton sao?”

Mà tất cả nữ sinh ở đây nhìn Dương Thiên, trên mặt từng người đều nở hoa đào, kích động không thôi.

Thiếu niên này dường như còn đẹp trai hơn cả mình tinh nữa?

Trong đôi mắt sáng ngời của Từ Dạ Dung nhìn Dương Thiên cũng hiện lên một tia dị sắc...

Chương 658 - Thanh phong lưu vân.

Giang Ảnh Tuyết trên mặt mang theo vẻ hưng phấn, một đôi mắt đẹp cũng không rời khỏi Dương Thiên.

Cô gái tóc ngắn bên cạnh cô thấy vậy, lập tức lộ ra nụ cười nói: “Ánh Tuyết, sao ngươi cũng động lòng vậy.”

Giang Ánh Tuyết có chút bất đắc dĩ nói: “Cái gì a, Tiểu Như ngươi thấy đàn cổ trước mặt nam sinh kia chưa, nếu như ta đoán không sai, vừa rồi tiếng đàn chúng ta nghe được dưới lầu ký túc xá, chính là hắc đàn tấu.”

Cô gái tóc ngắn kia nghe vậy, đôi mắt cũng sáng lên.

“Tiểu ca ca này đẹp trai như vậy còn nhiều tài nghệ như vậy, Ánh Tuyết hắc tên là gì, hắc là có thể bình luận là cổ trường mới đúng a, ngươi có biết hay không?”

Giang Ánh Tuyết mặt mũi tràn đầy im lặng nói: “Ta làm sao có thể biết?”

Cô gái tóc ngắn hỏi: “Không phải ngươi bị đánh giá là hoa khôi sao? Nên biết chứ.”

Giang Ánh Tuyết nghiêm túc nhìn Dương Thiên nói: “Thật sự không biết.”

Trên mặt Vương Tĩnh Thần mang theo vẻ âm giận nhìn thiếu niên trên đài.

Nàng tự nhiên là liếc mắt một cái liền nhận ra Dương Thiên mặc tiên bào, mặc dù có chút không dám tin, nhưng mà tiên linh khí trên người thiếu niên này nàng đã hết sức quen thuộc với đêm mưa mà nàng biết.

Điều khiến nàng tức giận là Dương Thiên mặc cổ trang đẹp trai như vậy mà không nói cho nàng biết, quả thực quá ghê tởm.

Mà một cô gái đáng yêu bên cạnh Vương Tĩnh Thần thì si mê nhìn Dương Thiên trên đài, sau đó kéo bàn tay nhỏ bé của Vương Tĩnh Thần hỏi: “Tĩnh Thần, ngươi cũng là một trong bốn hoa khôi lớn của tân sinh, có biết hắc là ai không, thật đẹp trai. Trong bốn đại giáo thảo không có hắc, ai mà không chuẩn chứ!”

Vương Tĩnh Thần nghe được bạn thân khen ngợi Dương Thiên, nhất thời lộ ra nụ cười đắc ý, nói: “Ta đương nhiên biết hắc, hơn nữa rất quen thuộc, ngươi muốn biết hắc thì sau này ta sẽ giới thiệu hắc cho ngươi làm quen.”

“Thật vậy chăng?”

Nữ sinh đáng yêu kia hưng phấn: “Vậy hử tên là gì, hệ nào, có bạn gái hay không, người có biết hử thích dạng nữ hài tử gì không?”

Vương Tĩnh Thần:...

Mà lúc này, Dương Thiên khẽ nhắm hai mắt, hai tay thon dài đặt trên dây đàn cổ, tiên nguyên quanh thân tuôn ra bao trùm ở trên cổ cầm, nhẹ nhàng gảy dây đàn, tiếng đàn du dương êm tai kia vang lên, trong nháy mắt hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

“Quả nhiên là hử!”

Đôi mắt đẹp của Giang Ánh Tuyết sáng lên, tiếng đàn này tuyệt mỹ kỳ ảo, chính là khúc nhạc nàng vừa nghe được ở dưới lầu ký túc xá nam sinh.

Lần trước hử là thiếu niên tùy ý gảy, lần này nghiêm túc lên, khảy càng hơn một bậc so với trước đó.

Nàng hơi híp mắt cẩn thận lắng nghe.

Tiếng đàn giống như tiên âm, phiêu đảng toàn bộ hội trường, cho dù là người không hiểu cổ cầm cũng đều lắng lắng nghe, trong tròng không có một tia thanh âm ồn ào.

Tiếng đàn tựa như có thể gột rửa cảm xúc bức bối của người ta, làm cho tâm thần người ta an tĩnh, tâm thần thanh thản.

Một khúc cuối cùng, đám người trầm mê trong đó thật lâu sau mới tỉnh lại từ trong dư vị.

Bọn họ lại nhìn lên đài, người đã rời khỏi.

“Hử là ai?”

“Thiếu niên kia tên là gì?”

“Người đâu? Đi ra đàn thêm một bài nữa đi!”

Toàn bộ hội trường, mỗi một góc đều xuất hiện mấy đạo thanh âm này.

Tiếng đàn tấu ra quả thực chưa từng nghe thấy, là khúc nhạc êm tai nhất mà bọn họ từng nghe.

Tất cả mọi người đều suy đoán thân phận của thiếu niên, nhưng lại không thu hoạch được gì.

Giữa sân, lão đại và tên mập hai mặt nhìn nhau.

“Bàn Tử, sao ta nhìn thấy tiểu tử vừa rồi kia là lão Tứ nhà chúng ta?”

Mập mập cũng có chút nghi hoặc gật đầu nói: “Ta nhìn cũng giống, có phải thật sự là hắn hay không?”

Lão đại mở miệng nói: “Vừa rồi lão tứ không phải đã rời đi sao? Hiện tại còn chưa trở lại, nhất định là hắn không chạy...”

Mập mập có chút tức giận nói: “Lão Tứ này lương tâm thật sự là rất xấu, đánh đàn tốt như vậy mà lại không nói cho chúng ta biết, không được, vừa rồi ta còn chưa nghe đủ, đi, trở về ký túc xá để hắn đàn một đêm cho chúng ta nghe.”

“Đúng đúng đúng!”

Lão đại cũng gật đầu tán đồng nói: “Ta nghe nghiệm rồi, bây giờ về nghe cho đã.”

Vì vậy hai người tiện tiện cười rời đi, Từ Dạ Dung vênh lên cái miệng nhỏ nhắn tràn đầy u oán nhìn bóng lưng hai người rời đi.

Thật ra nàng cũng muốn đi, tiếng đàn vừa rồi nhân gian ít có, đáng tiếc vừa rồi nàng chỉ lo lắng nghe, không có quay lại, thật là đáng tiếc.

Nhưng nghĩ lại Dương Thiên là bạn cùng bàn của nàng, có lẽ đợi ngày mai mời hắn đàn tấu một lần nữa, hắn sẽ không cự tuyệt.

Cô gái nghĩ tới đây, không khỏi vui vẻ cười một tiếng, sau đó cau mày nghĩ ngày mai mở miệng như thế nào thì tốt.

Giang Ánh Tuyết nghe được bản cầm hoàn chỉnh này, không khỏi rung động không thôi.

Nàng đều là cao thủ cầm cổ, biết thủ pháp đàn tấu như vậy vô cùng khó khăn, nhưng âm thanh đàn tấu ra cũng cực kỳ dễ nghe.

Hiện tại trong lòng Giang Ánh Tuyết chỉ có một ý niệm, đó chính là nhất định phải bái thiếu niên làm thầy, xin hắn dạy

mình cầm phở này.

Nàng mở to mắt vốn tràn đầy mong đợi, nhưng vừa nhìn, trên đài lại không có người, không khỏi có chút choáng váng.

“Người đâu rồi?”

Cô gái tóc ngắn bên cạnh nàng cũng mờ mịt mở to mắt, nhìn lên đài không có một bóng người, nghi ngờ nói: “Ta cũng không biết, có lẽ là đi rồi.”

“Vậy mau đuổi theo a!”

Giang Ánh Tuyết gấp gáp, không nói lời gì lôi kéo cô gái tóc ngắn chạy ra ngoài cửa.

Cô gái tóc ngắn sắp sụp đổ, cô lo lắng nói: “Ánh Tuyết, ai da, phải rút rè nha, tiết mục biểu diễn này còn chưa biểu diễn xong đâu, cô muốn dẫn tôi đi đâu vậy?”

“Đi đuổi nam sinh kia, ta muốn báỉ hấn làm thầy.”

Giang Ánh Tuyết thuận miệng nói một câu, cô gái tóc ngắn kia lập tức khiếp sợ đến mức cảm thiếu chút nữa trật khớp.

Một chỗ khác, Vương Tĩnh Thần càng thêm tức giận.

Dương Thiên có thể đàn tấu ra được khúc nhạc hay như vậy mà không cho nàng nghe, quả thực quá ghê tởm.

Cô gái đáng yêu bên cạnh nàng lại hỏi: “Tĩnh Thần, người mau nói hấn, hấn rốt cuộc tên là gì.”

Vương Tĩnh Thần tức giận nói: “Tên của hấn gọi là đại hỗn đản.”

“A?”

Cô bé kia ngây ngẩn cả người.

Trong sân, tất cả mọi người không cách nào nghe được khúc nhạc, tất cả đều bạo động, nhao nhao nghe ngóng người vừa rời lên sân khấu là ai.

Biểu diễn tiếp theo cũng không thể tiếp tục được nữa, bởi vì tất cả mọi người đã chạy một nửa, tất cả đều đi tìm thiếu niên mặc cổ trang vừa rời.

Đương nhiên, nữ sinh chiếm hơn phân nửa.

Dương Thiên rời khỏi hội đường, đi về phía ký túc xá.

Hắn không cần thiết đợi ở nơi đó, nghĩ đến một bài thanh phong lưu vân này hẳn là có thể một lần hành động đoạt giải quán quân.

Dương Thiên đang đi trên đường, nghĩ đến Hàn Hương Ngưng nhất định sẽ rất hài lòng mới đúng, mà ngay khi hắn không chú ý, chỉ nghe một giọng nói dễ nghe nhưng mang theo một tia lo lắng truyền đến.

“Này này, mau tránh ra, đụng phải là đụng phải.”

Dương Thiên vừa ngẩng đầu, lại phát hiện một cô gái đạp xe đạp, hơn nữa lúc này đã đụng ngã hắn mà không hề phòng bị.

Hai người trực tiếp ngã vào nhau.

Chủ yếu nhất là, khóe môi hai người đã chạm vào nhau.

Hai người đều trừng lớn mắt, thời gian giống như dừng lại tại giờ khắc này.

Dương Thiên nằm trên mặt đất, cô gái nằm sấp trên người hắn, vô cùng mập mờ.

Bàn tay Dương Thiên xê dịch một chút, trong lúc vô tình đụng phải vật ấm áp gì đó, cô gái lúc này mới phản ứng lại, a một tiếng nhảy dựng lên, đỏ bừng khuôn mặt, che ngực mẫn:

“Lưu manh!”

Dương Thiên mặt mày đen sì nói: “Ai là lưu manh? Người hôn rồi ta còn nói ta là lưu manh?”

Cô gái giờ phút này bị ngã đến tóc tai tán loạn, che hơn phân nửa khuôn mặt xinh đẹp, một cái kính mắt to lớn đeo ở trên mặt, chỉ có thể nhìn ra một nửa dung mạo.

Bất quá ngay cả như vậy, nửa gương mặt xinh đẹp kia vẫn cảm giác thập phần kinh diễm.

Nàng tức giận đỏ bừng mặt nói: “Khốn kiếp, khốn kiếp, người chính là lưu manh, người chiếm tiện nghi của ta.”

Dương Thiên: “Người hôn ta.”

Nữ hài cắn răng, dậm chân nhỏ tức giận nói: “Người không biết xấu hổ.”

Dương Thiên: “Người hôn ta.”

“Ta ta.....”

Triệu Thiên Nguyệt quả thực muốn điên rồi, nàng tức giận khóc lên: “Khốn kiếp, người chỉ biết nói một câu này thôi sao?”

Dương Thiên: “Người đừng ta.”

Bàn tay nhỏ bé của Triệu Thiên Nguyệt trắng bệch, quát: “Ta đừng người đấy, làm sao vậy, người thấy ngứa mắt nên mới đừng người, người chính là lưu manh, hu hu hu.”

Nói xong, không ngờ lại khóc lên.

Khóe miệng Dương Thiên giật giật, hấn đỡ trán mặt mũi tràn đầy im lặng.

Người bị hại rõ ràng là hấn mới đúng a, đối phương khóc cái gì? Cái này không biết còn tưởng rằng hấn mới là người gây họa.

Dương Thiên nhìn thoáng qua cổ cầm, lập tức mặt mũi tràn đầy im lặng.

Dây đàn cổ cầm đã kéo căng đứt ba sợi, thân đàn cũng bị ngã thành hai nửa.

Quả nhiên thứ càng quý giá thì càng yếu ớt.

Đây chính là vật hấn yêu thích nhất,

Hấn kéo góc áo Triệu Thiên Nguyệt nói: “Người trước hết khóc đi, chuyện người hôn ta này ta sẽ không tính sổ với người nữa, hiện tại chúng ta tính toán xem người làm hỏng đàn của ta rồi thì nên tính thế nào.”

“A?”

Triệu Thiên Nguyệt đỏ mắt nhìn thoáng qua cây đàn cổ bị gãy làm đôi, lập tức ngây ngẩn cả người.

Chất liệu gỗ cổ cầm sử dụng hấn là không tầm thường, mơ hồ tỏa ra mùi thơm lạ lùng, hơn nữa dây đàn mảnh khảnh như tơ, dường như cũng không phải là phàm vật.

Nàng chớp chớp mắt, hít hít cái mũi, ngừng khóc.

Sau đó bấm ngón tay tính toán một chút, sau đó ngẩng mặt lên nhìn Dương Thiên với vẻ ủy khuất: “Ta không có tiền!”

Chương 659 - Tứ đại nữ thần.

Cô gái mặc chiếc áo T-shirt màu trắng bình thường, tuy rằng sạch sẽ gọn gàng, nhưng lại mang theo rất nhiều nếp gấp.

Hạ thân là một chiếc quần jean bình thường, nhìn đã mặc lâu, đã rút đi sắc thái vốn có. Đôi giày dưới chân càng là đã mở nhựa cao su.

Dáng người nàng ta rất đẹp, đôi chân thon dài tinh tế, nhưng giờ phút này nhìn lại đặc biệt mỏng manh.

Triệu Thiên Nguyệt cúi đầu nức nở, sửa sang lại mái tóc dài tán loạn, chỉnh lại cặp kính đen lệch ra kia, hốc mắt có chút sưng đỏ, một đầu tóc dài màu đen, mũi ngọc tinh xảo, đôi mắt đẹp ngập nước, mày liễu, còn có một cái miệng anh đào nhỏ nhắn, lại thêm dung nhan trắng nõn tinh xảo, khiến người ta cảm thấy vô cùng kinh diễm.

Nhưng giờ phút này trên mặt hấn mang theo vẻ ủy khuất, khiến người ta có loại xúc động thấy mà thương.

Hôm nay cô xui xẻo chết đi được, gia cảnh không tốt vốn tìm được một phần nhân viên phục vụ của khách sạn, vừa tan tầm nhận được điện thoại của bạn tốt nói tiệc tối liên hoan tân sinh sắp kết thúc, cô được mời cần biểu diễn một tiết mục áp trực, vì thế cuống quýt cưỡi chiếc xe đạp cũ nát của mình đi hướng hội đường.

Nhưng mà bởi vì sốt ruột, cười quá nhanh, gặp phải người phía trước vốn định phanh lại.

Nhưng phanh xe cũ nát kia đã hỏng, lần này thì hay rồi, trực tiếp đụng ngã đối phương.

Xe hỏng không nói, người nàng cũng ngã, nụ hôn đầu cứ như vậy không còn.

Quan trọng nhất là còn đựng hồng đàn cổ quý báu của người ta.

Nghĩ đến đây, nàng lại uly khuất khóc lên.

Dương Thiên thấy cảnh này, quả thực điên rồi.

Cô nàng này rốt cuộc có cảm giác phạm sai lầm hay không? Chỉ biết khóc!

Hắn đỡ trán nói: ” Cổ Cầm không cho người bồi thường, cái mới cho dù người chạy khắp toàn thế giới cũng không mua được, nhưng người nhất định phải sửa lại cho ta, ta cho người một tháng thời gian.”

Triệu Thiên Nguyệt nghe vậy ngừng khóc, nàng cắn răng nói: “Được, ta bồi thường cho người, nhưng người làm xe đạp của ta thành như vậy, người cũng phải bồi thường cho ta.”

Dương Thiên nhìn chiếc xe đạp cũ nát đã cong bánh xe, khoe miệng co quắp im lặng nói: “Cô nương này rốt cuộc có nói đạo lý hay không? Rõ ràng là cô đựng tôi, tôi không đòi cô tiền thuốc men đã đủ rồi, cô còn bắt tôi bồi thường xe đạp cho cô.”

Triệu Thiên Nguyệt đỏ mặt cả giận nói: “Ta mặc kệ, ta là nữ hài chính là không nói lý, người không bồi thường xe đạp cho ta, ta sẽ không sửa đàn cổ cho người.”

Dương Thiên cười.

“Đàn cổ đã sửa xong, người mua cho người một chiếc xe đạp mới.”

Triệu Thiên Nguyệt tức giận nói: “Có tiền thì ghê gớm lắm, ta không cần cái này, ta muốn cái này, cái xe đạp này là tổ truyền nhà chúng ta, tương lai ta còn muốn truyền cho đời sau của ta, nó là đồ cổ nhà chúng ta, không kém gì đàn cổ của người, ta muốn người sửa nó cho ta, thời gian một tháng.”

Dương Thiên trực tiếp bại lui, nghe thấy người phía sau đuổi theo, hắn không có cách nào trì hoãn nữa, nếu không đợi chút nữa muốn đi cũng không đi được.

Hắn trực tiếp đặt cổ cầm vào trong ngực Triệu Thiên Nguyệt, sau đó cầm chiếc xe đạp của đối phương nói: “Một tháng sau, ta sẽ tìm được người, cầm tu không tốt người sẽ xong đời.”

Triệu Thiên Nguyệt cắn răng cường thế nói: “Không đến một tháng, nếu xe đạp của ta bị ngược đãi ở chỗ người, ta không tha cho người.”

Dương Thiên cười: “Vậy chúng ta sau này còn gặp lại.”

Nói xong, trực tiếp xoay người rời đi.

Triệu Thiên Nguyệt nhìn bóng lưng Dương Thiên cả giận nói: “Hỗn đản, ta tên là Triệu Thiên Nguyệt, người tên là gì, người cứ như vậy đi tới chỗ nào tìm người đòi xe đạp của ta?”

Nhưng mà, đối phương không trả lời nàng, cứ như vậy biến mất ở cuối đường.

Triệu Thiên Nguyệt đứng lên, xoa xoa cái mông bị ngã thảm hại, ôm lấy cổ cầm bị nghiền nát uất ức lại muốn khóc.

Nàng thật muốn tức giận ném đàn cổ của Dương Thiên xuống đất, nhưng nghĩ tới mình đã nói tên của mình cho đối phương, chờ một tháng sau đối phương tìm nàng đòi lại đàn cổ thì phiền toái.

Thế là, chỉ có thể khập khiễng ôm đàn cổ đi về phía ký túc xá của mình.

Dương Thiên về tới ký túc xá, chỉ thấy ba người trong ký túc xá đều dùng ánh mắt quái dị nhìn hắn.

“Làm sao vậy? Chẳng lẽ trên mặt ta có hoa hay sao?”

Dương Thiên có chút nghi hoặc.

Lão Tam hừ một tiếng nói: “Lão Tứ, người giấu rất sâu a Từ Dạ Dung là bạn cùng bàn của người sao không nói sớm?”

Dương Thiên cười nói: “Chuyện này có gì để nói?”

Lão tam tức giận nói: “Ta thật vất vả mới đẩy lên ngọn lửa nhỏ tình yêu đã bị người một chậu nước dập tắt, người có phải muốn mời khách ăn cơm hay không.”

Dương Thiên bất đắc dĩ nói: “Mời khách ăn cơm ta không sao, nhưng tiêu hóa nhi tình yêu này của người hình như không liên quan đến ta? Ta cũng không làm gì người.”

Lão đại cười ha ha nói: “Lão tứ người còn giả bộ, người cùng Từ Dạ Dung gian tình không gạt được ánh mắt sáng như tuyết

của quần chúng, từ màn biểu diễn vừa rồi của người trên đài, tiểu cô nương kia về mặt sùng bái, người còn nói hai người các người không có một chân.”

“Đúng vậy đúng vậy!”

Mập mập cũng chen lời nói: “Người cũng không biết, hiện tại trên diễn đàn của đại học phủ Bắc có rất nhiều nữ sinh đều đang cầu tên của người cùng phương thức liên lạc, mấy người chúng ta nếu đem phương thức liên lạc của người đóng gói bán đi, ta cảm giác chúng ta có thể làm giàu.”

Dương Thiên:……

Hắn không ngờ một lần đàn tấu cổ lại khiến cho hắn chú ý như vậy.

Lão đại rất có oán niệm nói: “Còn nữa, ta nghe nói Giang Ánh Tuyết một trong tứ đại nữ thần còn nghe ngóng tin tức của người, tiểu tử người thật sự là quá may mắn đi.”

Mập mập gật đầu nói: “Trong bốn đại tân sinh nữ thần có hai cái đều có ý tứ đối với người, người nếu lại dựa vào mị lực hấp dẫn Trầm Ngư Triệu Thiên Nguyệt cùng Lạc Nhạn Vương Tĩnh Thần, người liền có thể triệu hoán Thần Long.”

Dương Thiên cười khỏ nói: “Đây là cái gì chứ.”

Lão Tam tựa hồ đối với cái đề tài này hết sức hứng thú, vội vàng nói: “Lão Tứ, người không tham gia huấn luyện quân sự người khẳng định không biết, lúc huấn luyện quân sự các nữ sinh đều có tổ nhan, cho nên khi đó có người tổ chức một trận bỏ phiếu xếp hạng, cuối cùng tuyển chọn bốn đại nữ thần mới sinh.

Trầm Ngư Triệu Thiên Nguyệt.

Lạc Nhạn Vương Tĩnh Thần.

Bé Nguyệt giang ánh tuyết.

“Hoa xấu chó có xấu hổ!” Từ Dạ Dung.

Bốn vị này chính là bốn vị nữ thần hoa khôi năm nhất Bắc Đại chúng ta, ai nấy đều xinh đẹp như tiên nữ. Nhưng ta cũng chỉ gặp một vị Từ Dạ Dung mà thôi, còn bị người nhanh chân đến trước.”

Lão đại thở dài một hơi nói: “Ta cũng chỉ là gặp được Từ Dạ Dung.”

Ánh mắt của hắn nhìn về phía Bàn Tử, lại thấy Bàn Tử cười ha ha nói: “Ta liền lợi hại, ta dùng kỹ thuật hacker hack danh sách nhập học của đại học phủ Bắc, sau đó biết Giang Ánh Tuyết ở ký túc xá nào, sau đó ta liền vụng trộm ở bên cạnh ký túc xá của nàng, rốt cục bị ta nhìn thấy, các ngươi là không biết, phải gọi là một cái đẹp!”

Tên mập nói xong lời này, lão đại tức giận nói: “Tên mập à, không ngờ ngươi lại là tên mập như vậy.”

Lão Tam cũng tức giận nói: “Hèn hạ vô sỉ, vậy mà vụng trộm làm loại chuyện này sau lưng chúng ta.”

Mập mập cũng hơi xấu hổ nói: “Lần sau không làm như vậy còn không được sao?”

“Đừng mà!”

Lão đại vội vàng ngăn cản nói: “Chúng ta đều là hảo huynh đệ, Bàn ca, đến hút thuốc, lần sau cũng mang theo chúng ta đi xem chút việc đời, lão Tam ngươi ánh mắt hẹp dài một chút được không, mau châm lửa cho Bàn ca a.”

“Đúng đúng đúng!”

Lão tam vội vàng lấy bật lửa ra, châm thuốc cho mập mập.

Mập mập mỹ miều rút một ngum rượu, sau đó nhìn Dương Thiên nói: “Lão Tứ, ngươi thật không hiểu chuyện, bả vai của ta còn có chút chua, tới tới tới, bóp cho ta một cái, sau này mang ngươi đi xem tứ đại nữ thần, nếu có thể nói một câu với các nàng, vậy ngươi...”

Dương Thiên nghe vậy có chút buồn cười.

Lão tam mở miệng nói: “Lão tứ, ngươi cười cái gì a, lại có thái độ như vậy đối với Bàn ca, ngươi có tin Bàn ca không dẫn ngươi đi ra ngoài cho thấy sự đời hay không.”

Mập Mập phun ra một vòng khói, đắc ý nói: “Lão Tứ, ngươi còn không phục, ta gặp được hai vị trong tứ đại nữ thần, ngươi gặp mấy người?”

Dương Thiên cười nói: “Người nên hỏi ta quen biết mấy người.”

“A, khẩu khí thật lớn!”

Lão đại cười ha ha nói: “Vậy người quen mấy người?”

Dương Thiên bấm ngón tay tính toán một chút rồi nói: “Từ Dạ Dung là bạn cùng bàn của ta, Vương Tĩnh Thần là bạn gái của ta, còn về Triệu Thiên Nguyệt kia, hôm nay vừa mới quen biết.”

Hắn chỉ vào chiếc xe đạp cũ nát trong ký túc xá, nói: “Thấy không, chiếc xe đạp kia chính là tọa kỵ của cô ấy.”

Ba người nghe vậy, cái cằm thiếu chút nữa rớt xuống.

Bọn họ liếc nhìn nhau nói: “Khoác lác đâu?”

“Lão tứ, sắc trời tối như vậy, có phải người thổi bay cả trâu lên trời rồi không.”

“Ha ha ha, cười chết ta, Từ Dạ Dung là bạn ngồi cùng bàn với người, ta không phủ nhận, thế nhưng người không tham gia huấn luyện quân sự, căn bản không có khả năng nhận biết mấy người khác, làm sao có thể...”

Tên mập còn chưa nói xong, Dương Thiên đã đặt một tấm hình ở trước mắt hắn.

Bức ảnh kia chính là Dương Thiên và Vương Tĩnh Thần ở Nhất Trung nắm tay lưu niệm.

“Chuyện này không khoa học.”

Mập mập có chút mắt choáng váng.

Lão đại và lão tam nhìn thoáng qua, lập tức về mặt liền bí ẩn.

Ba người yên lặng ngẩn ngui, sau đó ầm ầm bạo phát ra.

“Lão tứ, người cái đồ súc sinh, cô gái thanh thuần này người cũng không buông tha.”

“Khốn kiếp, cái trắng tốt lại để người ủa.”

“Lão Tứ, người thành thật khai báo, rốt cuộc người ủa bao nhiêu cái trắng?”

Chương 660 - Lại gặp tai tinh.

Dương Thiên thấy ba tên gia súc bộ dạng hùng hổ dọa người, không khỏi có chút không nói nên lời.

Hắn mở miệng nói: “Tư tưởng của các ngươi có thể dừng xấu xa như vậy hay không, quen biết Từ Dạ Dung, là bởi vì nàng chỉ là bạn ngồi cùng bàn của ta, quen biết Triệu Thiên Nguyệt, là bởi vì nàng cưỡi chiếc xe đạp này làm hỏng cổ cầm của ta, còn Y Y không buông tha để ta giúp nàng sửa xe đạp.”

“Chuyện xảy ra khi nào?”

Lão đại quan tâm hỏi.

Dương Thiên kinh ngạc nhìn hắn một cái, phong cách quan tâm người này không giống như là cách làm người của lão đại a? Theo lý thuyết hắn phải cười nhạo một phen.

Hắn có chút nghi hoặc, bất quá vẫn mở miệng nói: “Ngay trên đường trở về.”

Lão đại đột nhiên đứng dậy, sau đó kích động nói: “Nếu vậy cô nương kia còn chưa kịp phá hoại?”

Bàn Tử cùng lão Tam cũng lộ ra vẻ hưng phấn, trong đôi mắt phát ra lục quang.

Dương Thiên mặt đầy hắc tuyến nói: “Ngươi nói cái gì vậy?”

Lão đại và Bàn Tử và lão tam lúc này quả cảm nhận của Dương Thiên ở đâu.

Bọn họ nhanh chóng chạy tới bên cạnh chiếc xe đạp kia.

Lão đại dùng tay vuốt ve thân xe đạp cũ nát kia, nói: “Chẳng lẽ đây chính là xe của Trầm Ngư Triệu Thiên Nguyệt, thoát nhìn quả nhiên không tầm thường?”

Dương Thiên nghe vậy vẻ mặt không nói nên lời, đã phá thành như vậy, cũng không biết lão đại này từ đâu nhìn ra được sự khác thường.

Lão tam mở miệng nói: “Mập mập, lên, nghiên cứu một chút xem đây rốt cuộc là con lừa nhỏ của Triệu Thiên Nguyệt.”

Tên mập nhìn kỹ một chút, phát hiện trên đầu xe có dán một tờ giấy, mở ra xem, chỉ thấy trên đó viết ba chữ Triệu Thiên Nguyệt.

Kiểu chữ thanh tú, vô cùng xinh đẹp.

Mập mập nhìn thấy vậy, lập tức kích động không thôi nói: “Đúng rồi đúng rồi, đúng rồi, đây chính là tọa giá của Triệu Thiên Nguyệt.

Lão đại nghi ngờ nói: “Mập mập, ngươi chắc chắn như vậy sao? Chúng ta đừng để lão tứ lừa gạt, lương tâm của hắc sẽ bị phá hỏng rất nhiều.”

Dương Thiên:……

Hắc đây coi như nằm không cũng được sao?

Mập mập hưng phấn nói: “Không sai được, ta từng hack vào kho dữ liệu của Bắc đại học phủ, thấy được tất cả tư liệu tân sinh nhập học, Triệu Thiên Nguyệt ký tên chính là như vậy, không sai được.”

Lão đại nghe vậy, lập tức cười ha ha nói: “Mập mập à, không nghĩ tới ngươi lại mập mập như vậy.”

Lão Tam cũng giơ ngón tay cái lên nói: “Bàn ca, sau này nhất định phải dẫn ta đi làm màu.”

Mập mập cười ha ha nói: “Tiểu thủ đoạn, tiểu thủ đoạn mà thôi.”

Ba người cười vô cùng bỉ ổi, Dương Thiên chỉ có thể bất đắc dĩ đỡ trán thở dài.

Đây nhất định là giao hữu vô ý.

Mà từ khi lão đại biết chiếc xe đạp này là Triệu Thiên Nguyệt, lập tức giống như là được tiêm máu gà.

“Cái cờ lê của ta đâu, cái kìm của ta đâu, chùy, lão Tứ ngươi thất thần làm gì, mau tìm chùy của ta cho ta.”

Dương Thiên im lặng nói: “Lão đại, ngươi định làm gì vậy?”

Lão đại hưng phấn nói: “Còn có thể làm gì, đương nhiên là sửa xe đạp cho Triệu Thiên Nguyệt rồi, người quả thực quá ghê tởm, sao có thể làm hỏng xe của con gái nhà người ta chứ?”

Dương Thiên quả thực muốn điên rồi, lão đại này uống nhầm thuốc rồi sao.

Hắn vừa rồi đem hết thấy nguyên bản bàn giao rất rõ ràng.

Mập mạp cũng giúp đỡ một tay, sau đó nói với lão Tam bên cạnh: “Đi lấy nơ con bướm trên đầu giường của ta, ta muốn băng bó cho xe đạp của Triệu Thiên Nguyệt.”

Lão tam liên tục gật đầu, lại lấy ra bút màu nói muốn vẽ tranh.

Dương Thiên thở dài một tiếng, chỉ có thể mặc cho bọn họ loay hoay, dù sao hắn cũng không thể sửa chữa chiếc xe đạp này.

Hai giờ sau, ba người rốt cục đại công cáo thành, nhưng Dương Thiên thấy được xe đạp đã sửa chữa tốt khoe miệng không khỏi co rút.

“Ta vẫn nên mua cho bọn họ một chiếc mới đi.”

Xe sửa xong rồi, nhưng trên đó vẽ màu sắc rực rỡ, Dương Thiên thật sự không hiểu nghệ thuật của lão Tam.

Còn có nơ con bướm màu đỏ chót của mập mạp kia, quả thực không nên quá chói mắt.

Cái này cũng thôi đi, ba người kia lại còn đắc chí, hết sức hài lòng.

Một chỗ khác, Triệu Thiên Nguyệt cầm cổ cầm tức giận ném lên bàn, cổ cầm lần nữa đứt gãy.

“A a a, tức chết rồi!”

Nàng điên cuồng kéo tóc, quả thực sắp tức ngất đi.

Triệu Thiên Nguyệt mặt âm trầm vừa không ngừng nguyên rửa tên lưu manh Dương Thiên cầm một cây đàn cổ duy tu trong suốt.

Sáng sớm ngày thứ hai, mặt trời mới mọc, Dương Thiên khoanh chân ngồi trên một tảng đá lớn màu xanh bên hồ Vị

Danh, bên cạnh đặt rất nhiều linh tinh đang tu luyện.

Người ở đây không nhiều, vô cùng yên tĩnh.

Dương Thiên vận chuyển công pháp thu nạp toàn bộ linh tinh, lần này khôi phục tu vi tiêu hao ngày hôm qua.

Hắn đứng dậy đuổi người hít thở không khí trong lành, đang muốn rời đi thì phát hiện một cô gái mặc quần áo thể thao dung nhan tinh xảo đang chạy bộ quanh hồ Vĩ Danh, mà giờ phút này vừa vận chạy đến bên cạnh hắn.

Cô gái nhìn hắn một cái, trong đôi mắt mang theo phần nộ.

“Lưu manh!”

Người này không phải ai khác, chính là Triệu Thiên Nguyệt.

Dương Thiên không ngờ lại gặp được nàng ở đây.

Nàng tựa hồ đang rèn luyện thân thể, nói những lời này oán hận trợn mắt nhìn Dương Thiên, cũng không dừng lại.

Mà Dương Thiên thấy một màn như vậy cũng tức giận nói: “Chạy bộ không nhìn đường, cũng không sợ ngã...”

Bốp!

Dương Thiên còn chưa nói xong, Triệu Thiên Nguyệt đã trực tiếp ngã xuống đất.

“A, đau chết ta a hu hu!”

Khuôn mặt xinh đẹp của nàng chạm đất trước, tiếng ngã rất lớn, Dương Thiên nhìn xong cũng cảm thấy đau.

Nhưng hắn có thể thề, đối phương ngã sấp mặt không liên quan gì tới hắn.

Dương Thiên chỉ nói vậy thôi, ai biết đối phương thật sự ngã xuống.

Bất quá, cho dù là như vậy, hắn cũng cảm thấy có chút chột dạ, vốn muốn đi nhưng nhìn thấy cô gái tựa hồ khóc rất thương tâm, chỉ có thể đi tới bên cạnh đối phương ngồi xổm xuống, hỏi: “Này, người không có ngã ra gì chứ?”

Triệu Thiên Nguyệt ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, khuôn mặt đỏ bừng, sống mũi tinh xảo mang theo một tia máu, máu mũi chảy ra, một đôi mắt đẹp còn đang ô ô khóc, nước mắt kết hợp

với tro bụi dính trên mặt, giờ phút này giống như là mèo hoa nhỏ.

“Xem ra cũng không có việc gì!”

Dương Thiên không nói câu này còn tốt, vừa nói câu này bên kia lập tức xù lông.

Triệu Thiên Nguyệt khóc hu hu nghiêng răng kèn kẹt nói: “Khốn kiếp, ta chỉ đụng vào ngươi một chút thôi, ngươi muốn ta chết sao?”

Dương Thiên im lặng nói: “Này cô nương, ngươi thật quá đáng, chính ngươi ngã sắp xuống trách ta thế nào?”

Triệu Thiên Nguyệt cắn răng nói: “Ngươi không ở đây ta làm sao có thể ngã sắp xuống.”

” logic cái gì, ngươi còn nói đạo lý hay không?”

Dương Thiên mặt mày đen lại.

Triệu Thiên Nguyệt không chịu buông tha nói: “Ta không giảng đạo lý, ngươi nhất định là thấy ta chạy bộ ở đây cho nên mới đuổi theo.”

Dương Thiên sắc mặt nghiêm nghị nói: ” Cô nương, không có người như ngươi a, ta tới nơi đây ngươi còn không biết ngủ ở nơi nào đâu.”

Triệu Thiên Nguyệt càng tức giận nói: “Ta mặc kệ, nhất định là ngươi nghe ngóng ta có thói quen chạy bộ, cho nên sớm bố trí cạm bẫy ở chỗ này, muốn mưu sát ta.”

Dương Thiên cười.

“Tư tưởng của ngươi thật đúng là... thật đúng là thiên mã hành không.”

Hắn cũng lười so đo với đôi phương, tiện tay ném một cái bình ngọc ở bên cạnh nàng nói: “Trong này là thuốc trị liệu ngoại thương, tự mình cầm bôi một chút đi.”

Nói xong đang muốn đi, lại nghe Triệu Thiên Nguyệt đứng lên cả người phát run nói: “Ngươi không cho phép đi, ta quả nhiên đoán đúng, ngươi còn không thừa nhận sao?”

“Đoán đúng cái gì? Ngươi lại để cho ta thừa nhận cái gì?

Dương Thiên có chút không hiểu.

“Không phải người bố trí cạm bẫy sao biết ta bị thương? Người không biết trên tay ta sao có thể mang theo thuốc trị thương, đừng nói là trùng hợp, ô ô ô, khốn kiếp, quả nhiên là người.”

Triệu Thiên Nguyệt khóc đến nỗi ta thấy mà thương, Dương Thiên nghe xong phân tích của nàng thì thật sự là choáng váng.

Đây là hảo tâm xem như lòng lang dạ thú sao?

Thuốc trị liệu ngoại thương kia là hắc tiễn tay lấy ra từ trong Thất Thái Linh Lung Tháp, nhưng cái này thật đúng là không có cách nào giải thích với nàng.

Dương Thiên sắc mặt nghiêm túc nói: “Tùy người nghĩ thế nào cũng được.”

Nói xong, xoay người rời đi.

“Đại lưu manh, đại hỗn đản, ta chết cũng không cần thuốc người cho.”

Nói xong, hắc ném bình ngọc vào hồ Vị Danh, ngồi xổm xuống đất ôm đầu gối thương tâm khóc lên.

Dương Thiên đi được vài chục bước, quay đầu lại nhìn thấy cô gái còn đang khóc, không khỏi tức giận nói: “Ta thật sự là kiếp trước thiếu nợ người.”

Nói xong, lại xoay người trở về.

Hắn đứng ở trước mặt cô gái, dùng mũi chân đá đá Triệu Thiên Nguyệt bất đắc dĩ nói: “Rốt cuộc người muốn khóc tới khi nào? Vết thương trên mặt người vẫn đang chảy máu, có cần ta đi phòng y vụ với người một chuyến hay không?”

Triệu Thiên Nguyệt ngẩng mặt lên, cắn răng khóc nói: “Ta chết cũng không cần người quản, người đi đi.”

“Ta hôm nay thật đúng là quản định rồi.”

Sắc mặt Dương Thiên âm trầm, trực tiếp bế cô gái lên.

Triệu Thiên Nguyệt tựa hồ bị kích thích, ở trong ngực Dương Thiên giãy dụa nói: “Hỗn đản, người thả ta ra, người là lưu

manh chiếm tiện nghi của ta, người tới phi lễ a ô ô ô.”

Dương Thiên quát khế: “Câm miệng, nếu người còn la hét nữa, ta sẽ ném người xuống hồ.”

“Người dám!”

Triệu Thiên Nguyệt dùng sức đánh Dương Thiên, nhưng một cô gái nào có sức lực lớn như vậy, gãi ngứa cho hấn còn tạm được.

Dương Thiên đang muốn vươn tay ngăn cản, lại là tức đến váng đầu, quên còn ôm Triệu Thiên Nguyệt.

Sau đó buông tay ra, cô gái lại ngã xuống đất...

Chương 661 - Bị bắt nạt.

"Cái kia, ta không phải cô ý..."

Dương Thiên có chút không thú vị.

Lần này dường như ngã còn nặng hơn lần trước.

Hấn đang muốn đỡ Triệu Thiên Nguyệt dậy, nhưng nữ hài lại liên tục trốn tránh.

Đôi mắt đẹp của nàng lộ ra nước mắt trong suốt, bàn tay nhỏ bé ngồi dưới đất ôm lấy cái hông bị ném thành tám cánh, vẻ mặt ủy khuất.

“Ô ô ô, ca ca, người bỏ qua cho ta được không, ta biết sai rồi, đàn cô của người sắp sửa xong rồi.”

Dương Thiên cảm thấy hơi buồn cười, mở miệng nói: “Triệu đồng học, mặt đất lạnh ngắt, người đứng dậy trước rồi nói sau.”

Cái đầu nhỏ của Triệu Thiên Nguyệt lắc lắc như trống bỏi, mắt to ngấn nước, da mặt bị xước, cái mũi nhỏ nhắn đỏ bừng, hơn nữa trên mũi cũng bị thương, máu mũi đỏ tươi chảy ra. Nàng xoa xoa, trên mặt nhỏ toàn là máu, nhìn qua càng làm người ta đau lòng.

Nàng ủy khuất nói: “Ta không, ta không cần người giúp, người chính là người xấu, người không thể ức hiếp ta như vậy, ô ô

ô.”

Nói xong, lại khóc lên.

Dương Thiên cảm thấy một cảm giác tội lỗi nồng đậm.

Hắn ngồi xổm xuống, giúp Triệu Thiên Nguyệt lau nước mắt trên mặt, nói: “Người đứng lên trước đi, ta cùng người đi tới phòng y tế.”

Triệu Thiên Nguyệt ủy khuất lắc đầu, thân thể mềm mại lại nhích về phía sau một chút.

“Ta không, ai biết người còn nghĩ biện pháp gì để chinh ta, ca ca, ta sợ người còn không được sao? Về sau ta thấy người trốn thật xa, ta không dám đối nghịch với người nữa.”

Trong mắt Triệu Thiên Nguyệt, Dương Thiên chính là đại ác ma, đáng sợ hơn cả ăn thịt người.

Hai người mới quen biết hai ngày, mỗi lần bị thương luôn là nàng.

Dương Thiên cũng mặc kệ nàng nghĩ như thế nào.

Hắn lại tiến lên một bước, trên mặt mang theo nụ cười nói: “Không được, theo ta đi phòng y tế một chuyến, thương thế của người một nửa là do ta tạo thành, ta sẽ phụ trách đến cùng, sau khi xử lý xong thương thế cho người, người đi đường người, ta đi qua cầu độc mộc của ta, hai ta không liên quan đến nhau.”

“Người nói thật sao?”

Triệu Thiên Nguyệt cẩn thận hỏi.

“Ha ha, nói một không hai!”

Dương Thiên đứng dậy, kéo nàng một cái.

Sau đó, hai người một trước một sau đi về phía phòng y tế.

Một màn này để mọi người thấy được, trong lòng lập tức dấy lên bát quái chi hỏa.

“Trời ơi, tiểu cô nương xinh đẹp kia không phải là Trầm Ngư Triệu Thiên Nguyệt, một trong tứ đại nữ thần tân sinh sao?”

“Tin tức lớn a, tuyệt đối là tin tức lớn, Triệu Thiên Nguyệt đi theo phía sau một nam sinh thuận theo như vậy a, chẳng lẽ hai

người bọn họ có bí mật gì không thể cho ai biết?”

“Mau mau mau, mau cầm điện thoại di động chụp lại rồi đăng lên diễn đàn của đại học phủ Bắc.”

“Không đúng, các người thấy không, trên mặt Triệu Thiên Nguyệt có thương tích, chuyện gì xảy ra?”

“Chẳng lẽ là xuất hiện bạo lực gia đình, nam sinh kia thật sự là cầm thú.”

“Một cô gái xinh đẹp như vậy mà cũng đánh? Hắn là ai, khôn kiếp, lấy thịt hấn ra.”

Mọi người đều lòng đầy căm phẫn, nhất là mấy nam sinh có tinh thần trọng nghĩa càng xắn tay áo lên, muốn cho Dương Thiên một bài học.

Nhưng mà người bên cạnh bọn họ vội vàng ngăn cản bằng hữu muốn xông lên, nói: “Người ta khẳng định là tình lữ, người đi xem nào nhiệt gì a.”

Những nam sinh có tinh thần trọng nghĩa kia tức giận nói: “Không được, ta muốn cứu nữ thần và trong nước sôi lửa bỏng, tên khôn kiếp kia căn bản không xứng với nữ thần của ta.”

Mà lúc này, trong góc truyền đến một thanh âm sâu kín.

“Thiếu niên kia hình như tên là Dương Thiên, lúc huấn luyện quân sự đã đả thương giáo quan của đại đội đặc chủng, mấy người các người không sợ chết thì đi đi.”

Một câu này vừa dứt, đám người lập tức tịt ngòi.

Một người trong đó ánh mắt sáng lên nói: “Đông Phương Tầm, một trong tứ đại giáo thảo không phải ngưỡng mộ Thiên Nguyệt Nữ Thần đã lâu sao? Hắn là võ học thế gia, nhất định có thể làm cho tiểu tử kia đẹp mắt.”

Hắn nói xong, mọi người đều gật đầu nói: “Đúng đúng đúng, chúng ta đi tìm Đông Phương Tầm, nói cho hắn biết tình huống hắn nhất định sẽ chạy tới.”

Mọi người thương lượng xong, sau đó đều hành động.

Lúc này Dương Thiên lại không biết, hai người bọn họ chỉ đơn giản đi cùng nhau, lại đưa tới vô số phiền toái nhỏ.

Chờ đến phòng y vụ, gõ cửa, bên trong không có người, Giáo Y hẳn là đi ăn cơm.

Nhưng cũng may cửa không khóa, đẩy một cái liền mở ra.

Dương Thiên để Triệu Thiên Nguyệt ngồi xuống trước, sau đó đi tìm một ít thuốc và băng vải.

Triệu Thiên Nguyệt bảo Dương Thiên lấy một ít cồn khử trùng.

Dương Thiên không tìm được, chỉ thấy đèn cồn.

Sau đó đổ một ít rượu từ trong đèn cồn ra, cùng nhau bung đến trước mặt Triệu Thiên Nguyệt.

Triệu Thiên Nguyệt vươn bàn tay nhỏ bé nghĩ tự mình xử lý, Dương Thiên vỗ tay nhỏ của nàng một cái nói: “Nơi này không có gương, để ta đi, ta có kinh nghiệm hơn.”

Nói xong, dùng bông thấm chút rượu lên vết thương của Triệu Thiên Nguyệt.

“A, đau quá, khốn kiếp!”

Triệu Thiên Nguyệt lập tức nhảy dựng lên khuôn mặt nhỏ đỏ lên nói: “Đại phu ỉn đản, rốt cuộc người bôi cái gì lên mặt ta vậy? axit sunfuric sao? Sao lại đau như vậy?”

Dương Thiên im lặng nói: “Bà cô, bà có thể nghĩ đến con gặt đầu không, đây chỉ là rượu, sao bà lại già mồm như vậy, không tin bà ngửi thử xem.”

Triệu Thiên Nguyệt hít hít cái mũi nhỏ, sau đó vể mặt lửa giận cắn răng nói: “Khốn kiếp, đây căn bản không phải cồn y tế, ta ở trong bệnh viện kiêm chức y tá, cồn y tế căn bản không phải như vậy.”

Dương Thiên cũng ngửi nói: “Không thể nào, đây rõ ràng chính là mùi rượu, hơn nữa ta đổ rượu từ đèn ra, làm sao có thể giả được?”

“A a a!”

Không nghe lời này còn tốt, vừa nghe lời này Triệu Thiên Nguyệt phản ứng càng thêm kịch liệt, nàng trong mắt to lần nữa chứa đầy nước mắt nói: “Khốn kiếp ỉn đản, người chính là muốn cho ta chết a, rượu công nghiệp người vậy mà dùng

rượu còn cho ta, ô ô ô, gặp người ta kiếp trước tạo nghiệt gì a.”

Dương Thiên lại lúng túng lần nữa.

“Ách, cả hai không thể thông dụng, ta còn tưởng rằng đều giống nhau.”

Hắn ở Huyền Thiên đại lục ba trăm năm, dùng đều là linh dược linh đan, nào đã dùng qua những thứ này.

Cho nên lần này hắn thật đúng là không phải cố ý.

Mà Triệu Thiên Nguyệt lại không cho là như vậy.

Bây giờ nàng vẫn cho rằng Dương Thiên đang hại nàng, vì thế vội rút người lại nói: “Ca ca, muội còn trẻ, muội không muốn chết, rốt cuộc huynh làm thế nào mới bằng lòng bỏ qua cho muội?”

Dương Thiên nghiêm mặt nói: “Ta cho người thuốc ngoại thương thượng đẳng người ném đi, còn có mặt mũi nói, thành thật một chút cho ta, ta muốn hại người, người đã sớm nguội rồi.”

Nói xong, cầm một cái khăn mặt nhúng nước, thô bạo lau đi vết máu trên mặt Triệu Thiên Nguyệt.

Lần này tiêu cô nương đau oa oa kêu to.

Dương Thiên lật tay, lại lấy ra một bình ngọc khác, cũng giống như trước đó, là linh dược ngoại thương.

Triệu Thiên Nguyệt thấy một màn này càng tức giận đến sắp ngất đi.

Hiển nhiên đối phương cố ý để hắn bị thương, cho nên mới chuẩn bị nhiều thuốc như vậy.

Dương Thiên cũng mặc kệ nàng nghĩ như thế nào, đổ linh dược trong bình ngọc ra, sau đó trực tiếp lau lau trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Triệu Thiên Nguyệt.

Đơn giản, thô bạo.

Triệu Thiên Nguyệt không ngừng giãy dụa, còn không ngừng mắng Dương Thiên là tên lưu manh khôn kiếp.

Nhưng không làm nên chuyện gì.

Dương Thiên nhìn Triệu Thiên Nguyệt đã biến thành mèo hoa, hần cười nói: “Thế nào, mặt còn đau không?”

“Hu hu hu, khốn kiếp, người hủy dung ta rồi, nếu ta không gả ra được người chịu trách nhiệm cho ta.”

Triệu Thiên Nguyệt đã tức giận đến nói năng lộn xộn.

Nói xong liền hối hận, nghe thế nào cũng thấy có chút ám muội.

Nàng đang muốn giải thích, chỉ thấy Dương Thiên nhìn nàng một cái nói: “Người nghĩ hay lắm!”

“Phốc!”

Triệu Thiên Nguyệt tức giận thiếu chút nữa hộc máu, nàng đứng lên chống hông tức giận nói: “Ta có gì không tốt chứ, khốn kiếp, người lại còn chường mắt ta, cái đồ lưu manh nhà người làm ta tức chết mất.”

Dương Thiên trực tiếp đặt nàng ta lên ghế, cúi người, ánh mắt như cười như không nhìn nàng ta.

“Thế nào? Người thật sự muốn ta chịu trách nhiệm với người sao?”

Khuôn mặt Triệu Thiên Nguyệt đỏ bừng, nàng cắn răng yếu ớt nói: “Không, không cần phụ trách với ta.”

“Vậy là tốt rồi!”

Dương Thiên lộ ra nụ cười hài lòng, mà Triệu Thiên Nguyệt cũng cắn chặt răng ngà.

Nàng đây là bị gièm pha sao?

Dương Thiên không chú ý nàng nghĩ như thế nào, quán băng vãi lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Triệu Thiên Nguyệt một vòng lại một vòng.

Kỹ thuật trị thương của Dương Thiên không cần phải nói, nhưng thủ pháp băng bó này, thật sự là...

Không đành lòng nhìn thẳng.

Cả khuôn mặt nhỏ của Triệu Thiên Nguyệt trừ mắt mũi ra, còn lại toàn bộ đều bị phong bế, giống như xác ướp vậy.

Dương Thiên nhìn thấy tác phẩm của mình, hài lòng cười nói: “Được rồi, đi thôi.”

“A a!”

“Người nói cái gì?” Dương Thiên cười hỏi.

“A!”

Triệu Thiên Nguyệt chỉ chỉ hần, lại chỉ chỉ miệng mình.

Lúc này Dương Thiên mới phát hiện, miệng của đôi phương đều bị bịt kín.

Hần cười xấu hổ nói: “Không có kinh nghiệm gì, ha ha! Đừng trách.”

Nói xong, nàng xé băng vải trên miệng nàng ra.

Sau khi Triệu Thiên Nguyệt há mồm thở dốc, ô ô khóc thút thít nói: “Khôn kiếp, người quả nhiên là muốn giết ta diệt khẩu.”

Dương Thiên cười ha hả, cũng không nói gì.

Hai người ra cửa, Dương Thiên mở miệng nói: “Được rồi cô nàng, vết thương của người nửa ngày sẽ khỏi, ân oán của hai ta xóa bỏ.”

Triệu Thiên Nguyệt như được đại xá, không ngừng gật đầu nhỏ, nàng thật sự sợ Dương Thiên.

Chương 662 - Thủ đoạn của hacker.

Dương Thiên nhìn bộ dạng ngoan ngoãn của Triệu Thiên Nguyệt, lập tức cười ha ha.

Xem ra, dạy dỗ cũng không tệ.

Hần xoa xoa cái đầu nhỏ mềm mại của cô bé nói: “Đã nói rồi, cứ như vậy đi, sau này còn gặp lại.”

Nói xong, không có bất kỳ lưu luyến nào, xoay người rời đi.

“Ca ca gặp lại sau!”

Triệu Thiên Nguyệt phất phất tay với Dương Thiên, tuy rằng khuôn mặt xinh đẹp bị bọc thành xác ướp, nhưng vẫn cố nặn ra vẻ tươi cười.

Chờ Dương Thiên đi rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn của Triệu Thiên Nguyệt lập tức trầm xuống.

Nàng vẽ mặt tức giận chà chà chân nhỏ, nói: “Khốn kiếp, xóa bỏ? Khốn kiếp, đại hỗn đản, nghĩ hay lắm, Triệu Thiên Nguyệt ta đời này kiếp này không đội trời chung với ngươi.”

Nói xong, cắn răng muốn giật toàn bộ băng vải ra.

Nhưng kéo nửa ngày nàng mới phát hiện tên khốn kiếp kia vậy mà lại thắt nút chết.

“Ta ta ta..... hu hu hu.”

Triệu Thiên Nguyệt lại bị chọc tức khóc.

Dương Thiên chính là tai tinh của nàng, mỗi lần gặp phải tên khốn kiếp này nàng đều phải xui xẻo.

Tâm tình Dương Thiên rất tốt, mà Triệu Thiên Nguyệt càng nghĩ càng giận, không có cách nào đi học, nhưng cũng may hôm nay là nghỉ ngơi, sau khi nàng về ký túc xá, mấy người trong ký túc xá nhìn thấy nàng, lập tức hú lên quái dị nói: “Ngươi là ai a, có phải đi nhầm ký túc xá hay không.”

Triệu Thiên Nguyệt nghe được lời này, nhất thời ủy khuất khóc lên, nói là bị người đánh.

Mấy tiểu tử muội lập tức nổi giận đùng đùng, tuyên bố muốn báo thù cho nàng.

Nhưng mà chờ hỏi tên của Triệu Thiên Nguyệt, Triệu Thiên Nguyệt mờ mịt.

Bởi vì nàng quên hỏi đối phương tên gì.

Cái này rất mâu chốt a, không biết đối phương tên gì là làm sao báo thù a.

Triệu Thiên Nguyệt trợn trắng mắt, thiếu chút nữa tức giận đến hôn mê bất tỉnh.

Cuối cùng vẫn là mấy tiểu tử muội bấm nhẫn trung, lúc này mới cứu được.

“Không được, tên hỗn đản kia, ta nhất định phải biết tên của hắn.”

Triệu Thiên Nguyệt cầm máy tính lên, dự định xâm nhập vào kho dữ liệu nhập học của tân sinh phủ đại học Bắc.

Cho dù là từng bước từng bước tìm kiếm, cũng phải bắt được hắn.

Triệu Thiên Nguyệt là hệ máy tính, học tập hacker xâm nhập từ nhỏ, bởi vì cha cô là một lập trình viên.

Cho nên kỹ thuật hacker của nàng có thể nói là tồn tại đứng đầu nhất trong thế hệ trẻ tuổi.

Nhưng mà, cô còn chưa mở máy tính ra, đột nhiên một tiểu tử muội đeo kính kinh hô: “Thiên Nguyệt, người lên trang đầu rồi, mau mở diễn đàn của Bắc đại học phủ ra xem đi.”

“Tiêu đề? Tiêu đề gì?”

Nàng còn đang mê hoặc, tiểu tử muội đeo kính kia cười khúc khích nói: “Tất cả mọi người đều truyền tân sinh một trong tứ đại nữ thần Triệu Thiên Nguyệt bị bạo hành.”

“Phốc!”

“Nổ???? Ai?”

Triệu Thiên Nguyệt thiếu chút nữa học máu, nàng mơ hồ có chút dự cảm không tốt.

“Người a!”

Tiểu tử muội kia cười khúc khích, sau đó đưa ảnh chụp trên diễn đàn cho Triệu Thiên Nguyệt xem một lần.

Triệu Thiên Nguyệt nhìn thấy bộ dạng sưng mặt sưng mũi của nàng đi theo sau lưng Dương Thiên, lập tức lửa giận ngút trời, vội vàng giải thích với tiểu tử muội của mình: “Các người nhìn xem, chính là hắn, hu hu hu, chính là hắn khi dễ ta, còn đánh ta.”

“Quá đáng!”

“Nữ nhân đều đánh, khôn kiếp a.”

Tỷ muội Triệu Thiên Nguyệt lập tức lòng đầy căm phẫn.

Mà lúc này, một thanh âm yếu ớt nói: “Các người có phát hiện bộ dáng thiếu niên này rất quen thuộc hay không.”

Nàng vừa dứt lời, tiểu cô nương đứng bên cạnh Triệu Thiên Nguyệt ồn ào nhất dụi dụi mắt nhìn, sau đó không xác định nói: “Nam sinh này sao lại giống tiểu vương tử cầm cổ trong tiệc liên hoan của tân sinh vậy.”

Mấy tiểu tử muội nghe vậy, con mắt lập tức sáng lên.

“Mau mau mau, mau xem bình luận, nhìn xem cái tên tiểu vương tử cầm cổ kia rốt cuộc tên gọi là gì a.”

“Trời ạ, rốt cục có thể biết tên của hắn, thật kích động a.”

“Hoa si!”

“Ta hoa si rồi, cần người quản a, người không phải cũng hoa si sao?”

Mấy tiểu tử muội hưng phấn vây quanh nhau, hoàn toàn quên mất Triệu Thiên Nguyệt.

“Uy, tên khốn kiếp kia đến cùng cho các người uống thuốc mê gì a.”

Triệu Thiên Nguyệt ủy khuất đến sắp khóc.

Nhưng mấy tiểu tử muội lúc này cũng không để ý đến nàng.

“Oa, cái tên tiểu vương tử cổ cầm kia gọi là Dương Thiên, thật có thi tình họa ý.”

“Tất cả mọi người gọi hắn là Dương Thần, ha ha, hắn thật sự giống như Thần, ngày nào đó từ trên trời giáng xuống, trái tim thiếu nữ của ta đều nổ tung.”

“Hi hi, ta rốt cục biết tên của hắn, khoảng cách này ta đuổi theo hắn tiến thêm một bước.”

Triệu Thiên Nguyệt trực tiếp choáng váng, nàng phát hiện đám tử muội tốt này phản bội.

“Này, các người sao có thể như vậy chứ, tên hỗn đản kia là cừu nhân của ta a, ô ô ô, hắn đánh ta, hắn ức hiếp ta, hắn chính là đại lưu manh.”

Triệu Thiên Nguyệt thương tâm khóc, chỉ chỉ bằng vải trên mặt nói: “Các người xem, đây đều là hắn đánh, may mắn

mạng ta lớn, nếu không, đã sớm chết mấy lần rồi.”

“A? Không thể nào? Cổ Cầm tiểu vương tử nhất định không phải là người như vậy.”

“Đúng vậy đúng vậy, Dương Thần đánh con gái như thế nào đây? Giữa các người có phải có hiểu lầm gì không?”

Nghe thấy tiểu tử muội của mình đều vì tên hỗn đản kia giải vây, Triệu Thiên Nguyệt tức giận đến mức bộ ngực kịch liệt phập phồng.

“Hiểu lầm cái rắm, ta cùng hắn không đội trời chung, thế giới này có hắn không có ta.”

Mấy chị em vẫn là vẻ mặt si mê hoa lệ nói: “Ài, ta nếu có thể bị Dương Thần đánh một trận thì tốt rồi, như vậy ta có thể quen biết hắn.”

“Đúng vậy đúng vậy, cho dù là nửa người không toại thì ta cũng nhận. Lại nói Thiên Nguyệt, lúc Dương thần đánh người có ôn nhu hay không.”

“Thiên Nguyệt, người còn có cái gì không biết đủ a, chúng ta còn hâm mộ người đấy.”

Triệu Thiên Nguyệt thiếu chút nữa cầm rơi xuống: “Các người nhất định là điên rồi?”

Mấy tiểu tử muội lơ đãng nói: “Người không biết, hôm qua trong tiệc liên hoan của tân sinh, Dương thần một khúc trần trảng, được coi là tân sinh đệ nhất nhân, là bạch mã vương tử của tất cả các cô gái, người cũng không biết hắn mặc cổ trang đẹp trai cỡ nào đâu, còn có bộ dáng lúc đánh đàn, quả thực dễ nhìn thấy không có bằng hữu.”

Triệu Thiên Nguyệt:...

Nàng cắn răng nói: “Được, hôm nay ta sẽ hy sinh dung mạo của ta để cho các người kiến thức đại hỗn đản kia rốt cuộc là người của Dương tộc nào.”

Nói xong, cầm kéo cắt đi băng vải giống như băng vải bị bọc thành xác ướp.

“Các người xem, các người tự mình xem đi, đây đều là Dương Thần trong miệng các người đánh đấy.”

Mấy tiểu tử muội lập tức trầm mặt.

“Cuối cùng cũng tin rồi!”

Triệu Thiên Nguyệt thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng mà, lúc này chỉ nghe tiểu tử muội đeo kính trong đó nói: “Cái gì, Thiên Nguyệt, không có bạn tốt như ngươi, trên mặt ngươi không có vết thương gì, vì sao ngươi lại gạt chúng ta.”

“Đúng vậy đúng vậy, Thiên Nguyệt, ngươi có phải là vì một mình chiếm hữu Dương Thần hay không, cho nên giả vờ bôi nhọ hấn trước mặt chúng ta, để chúng ta hiểu lầm Dương Thần.”

“Nào có tử muội nào như ngươi, hừ, không để ý tới ngươi.”

Cốt truyện... Cốt truyện không phát triển như vậy!

Triệu Thiên Nguyệt buồn bực nói: “Các ngươi có thấy rõ ràng không, mặt của ta đã phá tướng, mũi của ta chảy máu, lưu lại rất nhiều máu, các ngươi...”

Nàng nói đến đây, một tiểu tử muội trong đó lấy ra một tấm gương đặt ở trước mặt Triệu Thiên Nguyệt.

Triệu Thiên Nguyệt nhìn mình trong gương, lời nói nhất thời im bặt.

Gương mặt xinh đẹp của nàng trắng nõn, vô cùng mịn màng, dung nhan tinh xảo.

Đây không phải máu chót nhất, máu chót nhất là vết thương trên mặt toàn bộ biến mất.

Triệu Thiên Nguyệt giật lấy tấm gương nói: “Không đúng, không có khả năng, ta rõ ràng đã phá tướng rồi, tại sao lại không có việc gì.”

Mấy chị em khinh bỉ liên tục: “Hừ, đã đến lúc này rồi mà ngươi vẫn còn vu oan cho Dương Thần của ta sao?”

“Ngàn nguyệt a Thiên nguyệt, không nghĩ tới ngươi là Thiên nguyệt như vậy.”

“Quá ghê tởm, những cái khác ta đều có thể nhịn, nhưng nói xấu Dương Thần của ta thì ta không thể nhịn.”

“Đừng để ý tới nàng, cả đời đen tối!”

Vì thế, Triệu Thiên Nguyệt cứ như vậy bị cô lập.

Triệu Thiên Nguyệt khóc không ra nước mắt.

Nàng tức giận giậm chân, nước mắt đảo quanh trong mắt, nàng đã sớm biết Dương Thiên là tai tinh, gặp được hắn nhất định không có chuyện tốt.

Mấy tiểu tử muội còn đang hoa si, vậy mà đang nghĩ làm sao tiếp cận tên hôn đản kia.

Triệu Thiên Nguyệt cắn chặt răng ngà, nàng không phải là người dễ dàng chịu thua. Nàng nhất định phải cho mọi người biết bộ mặt thật của tên khốn kia.

Nghĩ đến đây, cô ngồi trước máy tính, thuần thục thao tác máy tính mở ra diễn đàn của đại học phủ Bắc.

Lúc này, trong khoảng thời gian ngắn, tám hình kia đã bình luận hơn một ngàn người.

Có người mắng tên khốn kiếp kia, nói hắn khi dễ nữ hài tử, nhưng Triệu Thiên Nguyệt này hết thấy đều điểm khen.

Nhưng vẫn còn có người mắng nàng, nói nàng là hồ ly tinh, câu dẫn Dương Thần của các nàng.

Đây nhất định là fan nảo tàn của tên khốn kiếp nào đó, hoặc là thủy quân mà tên khốn kia mời.

Hơn nữa lời nói như vậy rất nhiều, vốn có mấy người ủng hộ nàng đều bị những fan nảo tàn kia mắng liên tục xin lỗi.

Như vậy Triệu Thiên Nguyệt tức giận thiếu chút nữa đập vỡ máy tính.

Nàng cắn răng nói: “Khốn kiếp, ngươi đã làm mừng một, cũng đừng trách ta làm mười lăm.”

Nói xong, bàn tay nhỏ bé gõ bàn phím một cách thuần thục, từng chuỗi chỉ lệnh vận hành.

Ngay sau đó trên màn hình, từng hàng chữ tiếng Anh không hiểu được bị gõ ra.

Không quá ba phút, diễn đàn của đại học phủ Bắc bị công hãm, quyền hạn quản lý bị thay đổi.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Triệu Thiên Nguyệt mang theo một nụ cười đắc ý nói: “Khốn kiếp, người chờ tiếp chiêu đi.”

Chương 663 - Chiến đấu trên mạng.

Lúc này, Dương Thiên và Triệu Thiên Nguyệt vừa mới tách ra trở về ký túc xá, chỉ thấy ba người trong ký túc xá nhìn hẩn, trong ánh mắt mang theo oán niệm.

“Làm sao vậy?”

Dương Thiên nghi hoặc hỏi: “Sao các người lại dùng ánh mắt này nhìn ta?”

“Lão tứ, người hôm qua rõ ràng không phải nói còn chưa kịp chà đạp Triệu Thiên Nguyệt sao?”

Lão đại nghiêng răng nghiêng lợi.

“A?”

Dương Thiên ngây ngẩn cả người: “Ta chà đạp nàng khi nào?”

Lão tam hừ nói: “Người còn không thừa nhận người đã lên đại tiêu đề ở Bắc.”

“Tiêu đề???”

Dương Thiên lại một lần nữa ngây ngẩn cả người.

Sau đó, mập mạp vui sướng khi người gặp họa đem màn hình máy tính hiện ra trước mặt Dương Thiên.

Dương Thiên nhìn thoáng qua ảnh chụp và bình luận, lập tức mặt mũi biến thành màu đen.

“Chắc chắc, tiểu cô nương xinh đẹp như vậy người cũng nhẫn tâm hạ thủ được? Cầm thú, gia súc!”

Mập mạp không chê chuyện lớn chút nào, dùng lỗ mũi bình luận với Dương Thiên.

Dương Thiên bất đắc dĩ nói: “Nếu như ta nói ta là bị nguyện vọng, cô nàng kia ngã sấp xuống cùng ta một xu tiền quan hệ

người tin sao?”

Ba người đều lắc đầu,

“Chúng ta đứng về phía Triệu Thiên Nguyệt.”

“Lão Tứ, chúng ta sẽ không bị người mua chuộc.”

“Chúng ta chỉ tin tưởng chân lý.”

Khóe miệng Dương Thiên giật giật, im lặng nói: “Ba người các người đều là những người có tính cách khác người.”

Cuối cùng dưới sự truy hỏi của ba người, Dương Thiên cũng kể lại tất cả những gì vừa xảy ra.

Đương nhiên, hắn không đề ý đến việc ôm Triệu Thiên Nguyệt không cẩn thận ngã xuống, sự kiện đèn cồng.

Sau khi ba người hiểu rõ tiền căn hậu quả, không khỏi cười ha ha, hai người này thật đúng là oan gia.

Mập Mập quét mắt nhìn diễn đàn Bắc Đại một chút, lập tức hú lên quái dị nói: “Ta đi lão Tứ, trên diễn đàn Bắc Đại có người có ý bôi nhọ người.”

Dương Thiên nhìn thoáng qua, khóe miệng co giật một chút.

Chỉ thấy trên tiêu đề viết.

Dương Thiên phát rồ, tên khốn kiếp vô sỉ lưu manh.

Sau đó, phía dưới liệt ra từng tội trạng.

ID đăng bài tên Tiểu Tinh Tinh.

Ba người nhìn Dương Thiên nghi hoặc trừng mắt hỏi: “Lão Tứ, người đây là đắc tội với ai?”

Dương Thiên bất đắc dĩ giang tay ra nói: “Sao ta biết được.”

Mập Mập tức giận nói: “Quá ghê tởm, nhân viên quản lý diễn đàn chết ở chỗ nào, cũng không ra quản.”

Nói xong, ngón tay gõ cách cách một hàng chữ dự định phản kích.

Nhưng mà lúc gõ xe, chỉ thấy trên màn hình biểu hiện không có quyền hạn phát biểu.

Bàn Tử thấy vậy lập tức nổi giận.

Nhìn thấy bài post không ngừng spam mắng Dương Thiên, sắc mặt mập mạp có chút khó coi nói: “Lão Tứ, ngươi nhất định là đắc tội tiểu nhân, đối phương vận dụng kỹ thuật hacker, bôi đen diễn đàn của phủ đại học Bắc, hiện tại chỉ có một mình đối phương có thể lên tiếng.”

Lão đại đưa cho mập mạp một điều thuốc nói: “Bàn ca, không cần sợ hãi đi qua, ngươi không phải được xưng hacker tiểu vương tử sao? Người của ký túc xá số 01 chúng ta bị ức hiếp, ngươi có thể nhịn sao?”

Mập mạp trừng mắt hồ nói: “Đương nhiên không thể nhịn, đối phương chỉ là một tên gà mờ mà thôi, để xem Bàn gia hàng phục hấn như thế nào.”

Nói xong, ba cái máy tính trên bàn đồng thời khởi động.

Mập Mạp nhéo nhéo ngón tay, duỗi thắt lưng nói: “Kế tiếp chính là thời điểm đối phương chứng kiến tuyệt vọng.”

Dứt lời, ngón tay mập mạp bùm bùm không ngừng đưa vào mật mã chỉ lệnh trên ba bàn phím.

Trên màn hình màu đen, không ngừng đổi mới, một hàng chữ không hề logic nhanh chóng tự kiểm tra, mập mạp đột nhiên gõ quay xe, ngay sau đó cửa sổ đóng lại, sau đó bắn ra một cửa sổ khác.

Thao tác như vậy tiến hành hai phút, sau đó mập mạp gõ cuối cùng trở về xe.

Chỉ thấy nhân viên duy nhất trên trang chủ của diễn đàn là ID mập mạp thon thả này.

Mập mạp cười ha ha nói với ba người: “Thế nào? Danh hiệu tiểu vương tử hacker của ta không phải là tới tay không a?”

Ba người lập tức giơ ngón tay cái lên với Bàn Tử.

Mập Mạp cười hắc hắc nói: “Lão Tứ ngươi chờ đó, sau khi ta xóa bỏ toàn bộ bài post, sau đó lại bắt được người tên Tiểu Tinh Tinh kia, ta cũng muốn xem hấn là ai, dám khi dễ ký túc xá 01 chúng ta.”

Nói xong, ngón tay lại gõ bàn phím một trận đùng đùng...

“Mẹ nó, rốt cuộc ai làm?”

Trong một tòa nhà lớn, Chu Thắng điên cuồng xé rách tóc, quả thực tức muốn chết.

Hắn là nhân viên quản lý chính quy trên diễn đàn Bắc Đại.

Năm phút sau quyền hạn quản lý bị người ta bóp méo, Chu Thắng biết tin tức này nhanh chóng tổ chức phản công, muốn lấy quyền hạn quản lý xuống.

Nhưng lại không nghĩ rằng thời điểm hắn sắp thành công nửa đường đột nhiên giết ra một con hắc mã.

Tên mập mập tên là Miêu Diễm kia, vậy mà sớm hơn hắn một bước, chỉ dùng hai phút đã phá giải diễn đàn của phủ đại học Bắc không một kẽ hở.

Sau đó chính là làm xằng làm bậy, xóa bỏ tất cả bài đăng trên diễn đàn.

Hắn quả thực sắp tức điên rồi.

Chu Thắng biết hai người này đều là cao thủ, chỉ có thể cắn răng gọi điện thoại cho mấy người.

Sau đó bảy tám người ôm máy tính nhanh chóng đi lên lầu lớn chỗ Chu Thắng.

“Chu ca, ai kiêu ngạo như vậy?”

“Mẹ nó, cũng dám công kích diễn đàn của đại học phủ Bắc, quả thực không muốn sống nữa.”

“Mẹ kiếp, nhất định phải bắt được hắn.”

Mấy người bọn họ là khách nổi tiếng đứng đầu trong trường học, mục đích tồn tại chính là giữ gìn toàn bộ hệ thống internet của Bắc Đại không bị ác ý xâm lấn.

Thời gian gần ba năm, có bọn họ chần nhiep, cơ hồ có thể nói không người nào dám to gan xâm lấn Internet của Bắc Đại Học Phủ.

Nhưng lại không nghĩ rằng hôm nay lại xảy ra chuyện như vậy, đây là đang đánh mặt bọn họ.

Chu Thắng mặt âm trầm mở miệng nói: “Hai người đối phương đều là cao thủ, tạm thời không biết hai người ai là địch

hay bạn, nhưng chúng ta cũng mặc kệ hắn, trực tiếp đánh ngã toàn bộ, để cho bọn họ biết cái gì gọi là thực lực.”

Hắn nói xong, bảy tám người trẻ tuổi kia liên tục gật đầu nói: “Đúng, mẹ nó, so với lão tử thông minh còn chưa từng thua ai.”

“Sau khi lão tử bắt hắn ra, còn muốn phế bỏ máy tính của hắn.”

“Hai con tôm tép nhỏ, còn có thể tạo ra bọt nước hay sao?”

Sau khi mấy người thương lượng xong, Laptop trên tay từng người đặt ở một loạt, sau đó ngồi xuống mở máy tính ra, cấp tốc triển khai công kích mãnh liệt.

Ký túc xá nữ sinh, Triệu Thiên Nguyệt tức giận trừng mắt lên màn hình.

“Khốn kiếp, mập mạp thon thả đến cùng là tên khốn nào, lại dám cướp đoạt quyền hạn quản lý viên của ta, không muốn sống nữa.”

Nhìn thấy toàn bộ bài post cực khổ đăng lên đều bị xóa bỏ, Triệu Thiên Nguyệt tức giận thiếu chút nữa xù lông.

Cô gõ ra từng chuỗi mã, tốc độ ngón tay cực kỳ nhanh, mỗi phút một trăm hai mươi lần gõ bàn phím, gần như không có sai lầm.

Thủ đoạn hacker, tốc độ tay cũng là chủ yếu nhất.

Triệu Thiên Nguyệt nhanh chóng cướp đoạt quyền hạn của nhân viên quản lý diễn đàn Bắc Đại, nàng cười lạnh nói: “Muốn đấu với ta, người còn non lắm.”

Ký túc xá 01, mập mạp kêu lên một tiếng quái dị nói: “U a, ngồi sao nhỏ này rất lợi hại.”

“Làm sao vậy?”

Dương Thiên xem không hiểu cái này, chỉ nghi hoặc hỏi Bàn Tử.

“Đối phương chỉ dùng hai phút đã đoạt lại quyền hạn, kỹ thuật không tệ, xem ra Bàn gia không động thật sự là hắn thật sự cho rằng Bàn gia dễ khi dễ.”

Nói xong, toàn thân tản ra khí tràng, cả người giống như biến thành một người khác, tốc độ tay 10+ làm cho người ta nhìn hoa cả mắt.

Chỉ dùng một phút rưỡi, quyền hạn quản lý lần nữa được đoạt lại.

Ngay sau đó, mập mạp hắc hắc cười lạnh nói: “Tiểu Tinh Tinh đúng không, ta sẽ không cho ngươi cơ hội.”

Nói xong, hắn đã đặt mấy virus trên đầu diễn đàn của đại học phủ Bắc Đại.

Chỉ cần đối phương đánh vào, virus lập tức được cấy vào máy tính của hắn.

Đến lúc đó tin tức của đối phương, mặc cho hắn không chế.

Làm xong tất cả, Bàn Tử bắt đầu định vị ID tên Tiểu Tinh Tinh kia.

Triệu Thiên Nguyệt trong ký túc xá nữ sinh thấy tường lửa đột phá tầng tầng, lập tức giật mình, ngón tay gõ bàn phím, vội vàng sử dụng ván nhảy chuyển tiếp ID của mình vào nước ngoài đăng nhập.

Mập mạp cau mày cười lạnh nói: “Còn đang giỡn đùa không sợ hãi sao?”

Nói xong, tốc độ tay lần nữa tăng lên, gần như tới gần một trăm bốn mươi.

“Nhanh thôi, nhanh định vị được rồi.”

Mập mạp hưng phấn đứng lên.

Trong một tòa nhà lớn, sắc mặt Chu Thắng âm trầm tới cực điểm, đôi mắt đều đỏ lên.

Quyền hạn nhân viên quản lý của Bắc Đại Học phủ, ở dưới mí mắt của bọn họ bị đoạt tới đoạt lui, coi như bọn họ không tồn tại a.

Đây quả thực là vô cùng nhục nhã,

Hắn cắn răng ra lệnh: “Trước tiên đừng quản hai hacker kia nữa, cùng nhau đoạt lại quyền hạn quản lý viên cho ta, đây là

thể diện của chúng ta, sau đó bảo vệ cho ta, ai cũng không được tụt lại phía sau.”

Mọi người gật đầu.

Nhưng mà nhao nhao bắt đầu tiến công máy tính của Mập Mập.

“Ôi trời ơi, sao nhỏ kia còn có người giúp sao?”

Mập mập không biết thật ra đây là hai nhóm người, thấy bảy tám ID cùng nhau công kích hẳn, không khỏi cười lạnh nói: “Tiểu Thái Điều cũng dám làm cản ở trước mặt ta, thật không muốn sống, người dám tấn công vào, ta sẽ để người có đến mà không có về.”

Nói xong, cũng không đi phòng hộ, chỉ chuyên tâm định vị hacker tên là Tiểu Tinh Tinh kia.

Lúc này, trong tòa nhà đột nhiên có người kinh hô: “Ha ha, ta tấn công vào, ta nắm giữ quyền hạn quản lý.”

Mọi người nghe vậy thở dài một hơi nói: “Thật sự không dung...”

Bọn họ còn chưa nói hết, chỉ thấy người nọ sắc mặt khó coi lại kinh hô: “Không tốt, đây là bẫy rập, các người mau rút lui, mẹ nó ta trúng virus rồi.”

Chương 664 - Nội tình của quốc gia.

Sắc mặt đám người Chu Thắng đều trở nên khó coi.

Thấy được màn hình máy tính của người nọ, hơn nữa xuất hiện một cái đầu lâu đột nhiên, càng thêm hoảng sợ.

“Là virus đầu lâu, mọi người mau mau rút lui toàn bộ!”

“A, máy tính của ta không thể điều khiển được.”

“Trời ạ, ta cũng vậy, là tên trời đánh nào âm hiểm như vậy, đừng để ta bắt được hẳn.”

Trúng virus đầu lâu tương đương với hệ thống máy tính bị hỏng, hơn nữa trước khi báo hỏng tất cả mọi thứ trong máy vi tính đều có thể bị đối phương nhìn thấy.

“Quân vô lại!”

Ba người kia tức giận đến hộc máu.

Ký túc xá 01, mập mạp dương dương đắc ý.

Hắn vừa thao tác hai chiếc hacker tên là Tiểu Tinh Tinh xâm nhập máy tính, vừa mở máy vi tính của virus đầu lâu ra, lật văn kiện riêng tư từ xa của bọn họ.

Lão Tam nhìn Bàn Tử thuận thực mở ra máy tính E Bàn của đối phương, sau đó thuận thực đem những tiểu phiến không thể miêu tả xấu hổ chuyển đến trong bàn của mình.

Ánh mắt hắn cũng lạnh lên, hưng phấn giơ ngón tay cái lên với mập mạp, nói: “Bàn ca, ngài thật là cao a.”

Lão đại vẻ mặt im lặng vỗ đầu Bàn Tử nói: “Đã là lúc nào rồi, ngươi còn có tâm tư download cái này? Mau xem một chút đối phương là ai a.”

“Đúng đúng đúng!”

Mập mạp bị đánh một chút, vẻ mặt lúng túng nói: “Quen rồi, nhất thời thuận tay mà thôi, ha ha ha.”

Nói xong, vội vàng lật xem hai máy tính bị trúng virus của Chu Thắng.

“Vương Thạch, Giang Định? Hai người kia không phải nhân vật phong vân khoa máy tính thứ tư sao? Có chút thủ đoạn hacker, bọn họ làm sao lẫn vào? Chẳng lẽ bọn họ cùng cái tên gọi Tiểu Tinh Tinh kia nhận thức?”

Tên mập biết được những điều này, sắc mặt thay đổi.

“Sao ta lại đối nghịch với đám người này chứ!”

Lúc nói xong câu đó, mặt của hắn cũng tái xanh.

Mà vừa lúc đó, hacker và Chu Thắng ID Tiểu Tinh kia dừng lại một chút, sắc mặt lập tức vui mừng.

Bọn họ vội vàng ngăn cản phản công.

Kỹ thuật của mập mạp vốn cũng chỉ cao hơn Tiểu Tinh Tinh nửa bậc mà thôi, bây giờ lại thêm Chu Thắng cùng một đoàn đội tiến công, rất nhanh sắc mặt hắn lại lần nữa thay đổi.

“Không thể bại lộ.”

Trong lòng Bàn Tử chỉ có một ý niệm này, nếu bại lộ, vậy liền xong rồi.

Hai phe đối địch vừa rồi còn tách ra, nhưng hiện tại cùng một trạm tuyến, cùng nhau tiến công hắn, mập mạp mệt mỏi ứng đối, sắc mặt khó coi, trên trán càng toát ra mồ hôi lạnh.

Cho dù là tốc độ tay của một trăm ba mươi ba đang đau khổ chống đỡ.

Cuối cùng, hắn bất chấp, cắn răng cả giận nói: “Các người đã không nói đạo nghĩa, vậy thì đừng trách Bàn gia.”

Nói xong, phân phó lão Tam nói: “Đi đi, ta lôi sách hacker dưới giường ra, tìm được một quyển sách da đen, lật đến trang thứ bảy mươi tám.”

Lão Tam liên tục gật đầu, từ gầm giường mập mạp lôi ra một rương sách lớn, sau đó tìm được quyển sách bách khoa toàn thư về virus kia.

Lật đến số trang mà Bàn Tử chỉ định, trên mặt Bàn Tử mang theo hung khí.

Hắn đọc nhanh như gió, nhập toàn bộ số hiệu trên sách vào máy tính, sau đó gõ một cái về xe.

Mà những người đối diện kia nguyên bản nhanh tra xét ra địa chỉ IP chân thật của Bàn Tử, nhưng mà vừa lúc đó, tường lửa đột nhiên phát ra cảnh cáo.

Chu Thắng sắc mặt đại biến nói: “Không tốt, mau trở về phòng thủ, đối phương vụng trộm đặt ôn dịch virus trên máy tính của chúng ta.”

Hắn vừa dứt lời, tất cả mọi người đều hoảng sợ, còn chưa kịp phản ứng, máy tính đã chết một nửa.

Những người nhanh tay kia thì tranh thủ thời gian đánh ra từng chuỗi chỉ lệnh sát độc, mệt mỏi ứng đối.

Ngay cả máy tính của Triệu Thiên Nguyệt trong ký túc xá nữ sinh hình như cũng bị ảnh hưởng, sắc mặt nàng đại biến.

Virus ôn dịch rất khó đối phó, bắt đắ dĩ, nàng lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho một người bạn tốt của mình.

“Thầm thúc thúc, người mau giúp ta một chút a, ô ô ô, ta bị những Hacker khác khi dễ.”

Nói xong, nàng nhanh chóng đem ngọn nguồn nói một lần, đương nhiên, đoạn nàng bắt nạt người khác kia giữ lại.

Thầm Giang nghe vậy trên mặt mang theo tức giận nói: “Người chờ một chút, cho ta thời gian ba mươi giây.”

Nói xong, nhanh chóng mở máy tính của mình ra, căn cứ vào địa chỉ IP mà Triệu Thiên Nguyệt cung cấp, trong vòng mười giây hoàn thành xâm lấn, sau đó điều khiển máy tính của Triệu Thiên Nguyệt, trong thời gian hai mươi giây loại bỏ virus ôn dịch khó dây dưa.

Hắn là hacker xếp hạng bảy toàn quốc, danh hiệu Trường Giang.

Hắn không thường xuyên ra tay, nhưng mỗi lần ra tay đều tạo thành một mảnh oanh động.

Năm năm trước có một lần hacker nước H xâm lấn, hắn với tư cách là chủ lực, đánh đối phương đến hoa rơi nước chảy, hơn nữa còn đem tư liệu tin tức cá nhân của đối phương giao cho cảnh sát hình sự quốc tế, bắt một nhóm lớn hacker phạm tội.

Loại tồn tại này, tốc độ tay là một trăm tám mươi thêm!

Một chỗ khác, Chu Thắng cũng bị Bàn Tử âm thầm, nhìn máy tính của đám thủ hạ hồng mắt, tức giận đùng đùng, móc điện thoại ra, cũng gọi điện thoại cho một người.

Lúc này, hacker xếp hạng thứ tư trong nước Chu soái, danh hiệu tướng quân.

Tốc độ tay một trăm chín mươi thêm!

Vừa rồi hắn tổ chức một cuộc xâm lược văn kiện cơ mật quy mô lớn đối địch với Đông Doanh quốc.

Thân phận hiện tại của hắn là người phụ trách trung tâm sát độc an toàn cấp quốc gia ở kinh thành, mặc dù mọi người đều

biết hẳn rất lợi hại, nhưng biết hẳn là hacker tướng quân lại chỉ có số ít người.

Giờ phút này, thủ hạ tiến lên báo cáo: “Chu ca, tình huống hiện tại không lạc quan, lần này đối phương có tổ chức xâm lấn, chính là muốn đánh cắp thành quả nghiên cứu hạng nhất của quốc nội, lần này chúng ta ngăn cản có chút khó khăn.”

Chu soái gật gù đầu nói: “Cái này ta biết, nhưng chúng ta không thể từ bỏ, ta sẽ thử liên hệ với mấy vị đứng đầu trong nước, xin bọn họ giúp đỡ, bọn họ nếu còn dám phản kích, vậy thì để bọn họ có đến mà không có về.”

Lúc này, một thủ hạ khác tiến lên nói: “Chu ca, đối phương rất phách lối, trắng trợn nói ba ngày sau, sẽ lại thực hiện xâm lấn.”

Sắc mặt Chu soái khó coi tới cực điểm.

“Đối phương là ai, có lưu lại danh hiệu không?”

Tên thủ hạ kia nhìn thoáng qua, ngữ khí có chút khó khăn nói: “Danh hiệu của đối phương là Hồng Anh Hoa, hẳn còn tuyên bố đã tìm ra lỗ hổng của server chúng ta, hơn nữa còn để lại cửa sau, nói là cho chúng ta thời gian ba ngày để tìm kiếm. Ba ngày sau, hẳn dùng sức một mình xâm lấn, nhất định sẽ lấy được phần tài liệu văn kiện cơ mật kia.”

“Cuồng vọng!”

Chu Soái nghe vậy, hung hăng nện một quyền lên bàn, ngữ khí lạnh lẽo nói: “Hồng Anh Hoa, hừ, tự cho mình là hacker đệ nhất Đông Doanh mà dám cuồng như thế? Ba ngày sau, nếu hẳn dám đến, ta sẽ dạy hẳn làm người như thế nào.”

Mấy tên thủ hạ nghe vậy lập tức câm như hến.

Nhưng sau khi Chu soái tỉnh táo lại, cau mày.

hacker đệ nhất trong nước, danh hiệu vương, ba năm trước đây ngang trời xuất thế, sau đó lại nhanh chóng biến mất.

Sự xuất hiện của hắn đã treo tất cả hacker hàng đầu toàn thế giới lên đánh, trong lúc nhất thời tất cả Hacker nghe tin đã sợ mất mật.

Nhưng theo sự biến mất của hắn, những kinh sợ của hắn cũng dần dần biến mất.

Thời gian gần đây, không ngừng có hacker nước ngoài đến đây khiêu khích thăm dò Hoa Hạ, chờ đến khi rốt cục xác nhận tên hacker danh hiệu Vương kia biến mất, lập tức yên tâm lại, bắt đầu không ngừng xâm lấn vào mạng lưới trong nước.

Mà cường giả hacker có danh hiệu Hồng Anh Hoa kia, chỉ là một trong số đó trong khoảng thời gian này.

Bởi vì trong nước nghiên cứu ra một loại vũ khí sát thương quy mô lớn, làm các nước kinh sợ.

Nhưng cũng có người muốn có được văn kiện cơ mật này, cho nên rất nhiều hacker đều bị các quốc gia bày mưu đặt kế công phá mạng lưới an toàn trong nước, đạt được văn kiện cơ mật này.

Bây giờ Chu Soái biết, bất luận kẻ nào cũng không cách nào có tên hiệu là vương kia là hacker đệ nhất quốc nội.

Hiện tại chỉ hy vọng có thể liên hệ hacker thứ hai, thứ ba trong nước.

Có lẽ chỉ có bọn họ tọa trấn, mới có thể tìm được cửa sau Hồng Anh Hoa lưu lại, sau đó gia cố phòng ngự trên mạng.

Mà đúng lúc này, điện thoại di động của hắn đột nhiên vang lên.

Nhìn biểu hiện điện báo, là đệ đệ của mình đánh tới.

Chu Soái nghe điện thoại, chỉ nghe Chu Thắng có chút khó xử: “Ca, có thể giúp một chút không? Chúng ta thua trong một chiếc điện thoại hacker, đối phương dùng virus ôn dịch, để toàn bộ máy tính của chúng ta trúng virus, cục tức này ta nuốt không trôi.”

Chu soái trầm mặc một hồi, nói: “Ta chỉ có năm phút đồng hồ.

Chu Thắng bên kia nghe vậy nhất thời vui vẻ nói: “Năm phút đồng hồ, bằng kỹ thuật của ca, nhất định có thể cho đối phương một bài học.”

Thế là, hai hacker đứng đầu trong nước trong cùng một lúc bắt đầu tiến hành xâm lấn ID của tên mập mập có tên Miêu Diệu

kia.

Mà lúc này, mập mạp còn không biết gì, đang dương dương đắc ý khoe khoang chiến kỹ vừa rồi của hắn. Hoàn toàn không biết nguy hiểm đang tiến đến.

Lão đại cùng lão tam thì mặt mũi tràn đầy sùng bái nhìn Bàn Tử.

Người này chăm cho mập mạp một liều thuốc, người kia xoa bả vai cho mập mạp.

Về phần Dương Thiên thì tò mò lật một rương sách kỹ thuật hacker của Bàn Tử.

Mập Mạp thấy Dương Thiên tò mò về chuyện này, không khỏi cười ha ha nói: “Lão Tứ, người thật tinh mắt, không phải ta khoác lác, quyển trong tay người chỉ cần người đọc hiểu, hoàn toàn có thể trở thành một cao thủ hacker, chỉ cần người đem toàn bộ sách mà ta cực khổ sưu tập mấy năm qua hiểu rõ, ta đoán chừng người có thể trở thành hacker đứng đầu toàn thế giới.”

Dương Thiên nghe lời này, trên mặt lập tức nở nụ cười...

Chương 665 - Học tập thủ đoạn.

Dương Thiên đang lật xem tất cả sách của Bàn Tử.

Dưới thân thức, tốc độ đọc sách của Dương Thiên rất nhanh, mỗi quyển sách ở đây đều dày năm centimet, nhưng mỗi quyển chỉ đọc qua một lần, liền hoàn toàn ghi tạc trong đầu.

Hắn đã từng đối với Hacker hoàn toàn không biết gì cả, nhưng là bây giờ sau khi xem nhiều sách như vậy, trong đầu dần dần hình thành hình dáng đại khái.

Mặc dù trên này có kiến thức của Hacker của từng quốc gia, kiến giải của mỗi quyển sách cũng không giống nhau,

Nhưng Dương Thiên cũng đã có thể thông hiểu đạo lý tất cả tri thức.

Hắn biết rõ mã gõ như thế nào, biết quá trình chế tạo virus.

Còn có danh từ chuyên nghiệp, ví dụ như gà thịt, ngựa gỗ, quyền hạn, đầu miêng, lỗ thủng.

Trí lực của Dương Thiên như yêu nghiệt, kỹ thuật hacker tuy rằng phức tạp, nhưng cũng không thể làm khó được hắn.

Sau khi xem xong tất cả thư tịch, Dương Thiên nhắm hai mắt lại, đầu óc bắt đầu vận chuyển lên.

Mập mạp lúc này còn đang khoe khoang thành quả lao động của hắn.

Nhưng mà lúc này, chỉ thấy một cái máy tính trong đó của hắn đột nhiên phát ra cảnh báo.

Bàn Tử thấy vậy, lập tức kinh hãi muốn chết.

“Mẹ kiếp, ai đang công kích tường lửa của ta?”

Bàn Tử nhanh chóng gõ bàn phím, điều ra một cửa sổ.

Sắc mặt của hắn cũng bởi vậy càng thêm khó coi.

Ba máy tính của hắn tốn hơn trăm vạn, sử dụng phối trí cao cấp nhất, gần như có thể so sánh với một server cỡ nhỏ.

Cho nên, Bàn Tử bố trí tường lửa chừng trên trăm đạo, thập phần khó công kích.

Nhưng bây giờ hắn phát hiện có người xâm nhập vào máy tính của hắn, hơn nữa chỉ trong nháy mắt đã phá giải được hơn ba mươi bức tường lửa.

Bàn Tử vội vàng ngăn cản phòng thủ, nhưng căn bản không làm nên chuyện gì.

Từng bức tường lửa yếu ớt giống như trang giấy.

Sắc mặt mập mạp khó coi, phần nộ quát: “Hỗn đản, là ai? Đến cùng là ai?”

Tốc độ tay hắn tăng vọt, từng chuỗi mã tiếng Anh hiện ra, sau đó cuối cùng cũng nhìn thấy người đứng sau màn.

“Trường Giang!”

Sau khi thấy được cái tên này, trên mặt mập mạp lộ ra biểu cảm kinh hãi muốn chết.

“Trời ạ, dĩ nhiên là hấn.”

Lão tam nghi hoặc hỏi. Bàn ca, đã xảy ra chuyện gì vậy? Mặt của người sao lại trắng bệch như vậy?”

Mập mạp hít sâu một hơi, mở miệng nói: “Trường Giang, là một danh hiệu hacker, hacker trong nước xếp thứ bảy, ở thế giới giả tưởng vô cùng hung mãnh, tường lửa của ta đã đạt đến tiêu chuẩn của công ty cỡ lớn, nhưng lại không nghĩ rằng trong khoảng thời gian ngắn bị hấn phá giải ba mươi đạo.”

“Mẹ kiếp, nói như vậy, hấn còn lợi hại hơn cả tiểu vương tử hacker là người?”

Lão đại kinh ngạc.

Bàn Tử nghe vậy khòe miệng giật một cái nói: “Ta làm sao có thể đánh đồng với hấn, hấn là hacker hàng đầu chân chính, xếp hạng thứ bảy trong bảng hacker quốc nội a, đã từng một người đấu với một đoàn đội hacker của nước H, một lưới bắt hết bọn hấn, một trận thành danh.”

Hấn nói xong lời này, chỉ thấy một máy tính khác cũng đồng dạng phát ra cảnh báo.

Mập mạp nhìn lướt qua, thiếu chút nữa bị dọa đến đặt mông ngồi xồm trên mặt đất.

“Mẹ kiếp, lại là tên khốn kiếp nào!”

Hấn lau mồ hôi lạnh trên trán, chỉ nhìn thoáng qua, trông mắt thiếu chút nữa lồi ra ngoài.

Bởi vì có người từ một chỗ khác xâm lấn tới, trong nháy mắt ngăn ngủi, công phá năm mươi bức tường lửa của hấn.

“Con mẹ nó gia súc a!”

Bàn Tử nước mắt thiếu chút nữa chảy ra.

Hấn vội vàng xem ID của đối phương, chỉ thấy trên màn hình máy tính viết hai mã số tiếng Anh của tướng quân.

Sau khi nhìn thấy ID này, Bàn Tử sợ tới mức ngay cả cũng xanh luôn.

Hắn điên cuồng xé rách mặt mũi, tràn đầy sợ hãi nói: “A a a, ta đây là đắc tội ai a, có cần thiết bức ta vào chỗ chết không.”

Bàn Tử sắp điên rồi, hai cao thủ hacker thế như chẻ tre, hơn một trăm tường lửa hắn lấy làm kiêu ngạo nhất quả thực không chịu nổi một kích.

Hắn vội vàng nhổ hết toàn bộ dây mạng, nhanh chóng tắt máy tính.

Làm xong hết thảy, lúc này mặt mày mới từ trong túi móc ra một điều thuốc, run rẩy cầm bật lửa đốt lên, hít sâu một hơi, ưỡn khuất đến mức muốn khóc.

Lão đại nghi hoặc hỏi: “Mặt mày, chuyện gì xảy ra mà khiến ngươi sợ hãi thành như vậy?”

Sắc mặt của mặt mày bây giờ vẫn đang tái nhợt, hắn mở miệng nói: “Tên hacker có danh hiệu là tướng quân kia là hacker siêu cấp đứng thứ tư trong nội quốc, cộng thêm hacker xếp hạng thứ bảy kia cùng nhau công kích ta, làm ta sợ muốn chết.”

“A? Tên mặt ngươi có mặt mũi lớn như vậy sao?” Lão đại có chút không tin.

Mặt Mập buồn rầu nói: “Ta cũng không biết nguyên nhân gì, hai hacker này bình thường thần long thấy đâu không thấy đuôi, nhưng lại không nghĩ rằng vì một tiểu nhân vật như ta lại đồng thời ra tay.”

Lão Tam có chút ngây ngẩn cả người, hỏi: “Mặt mày, ngươi có phải hay không bị báo ứng ở phim dưới quá nhiều?”

“Phốc!”

Mặt Mập thiếu chút nữa thổ huyết.

Một chỗ khác, Chu Thắng đang gọi điện thoại cho Chu soái.

“Ca? Tìm được đối phương là ai chưa?”

Chu soái mở miệng nói: “Đối phương rất giỏi hoạt, cũng rất thông minh, thời điểm ta sắp đột phá toàn bộ tường lửa phòng thủ của hắn, hắn thế mà rút mạng lưới.”

Chu Thắng đáng tiếc nói: “Nói như vậy, thân phận của đối phương còn chưa xác nhận?”

Chu Soái nói: “Nhưng mà người yên tâm, sau lần này chắc chắn đối phương sẽ sợ vỡ mặt, ta có lòng tin với tên tuổi của mình, đối phương vẫn tính là một cao thủ nhỏ nhoi, vậy thì không thể chưa từng nghe qua tên tuổi của ta.”

Chu Thắng thở phào nhẹ nhõm nói: “Cũng may còn tốt, chỉ cần đối phương không quấy rối là được, hơn nữa chuyện này đối với chúng ta cũng không tạo thành bất cứ tổn thất gì.”

Chu soái cau mày nói: “Lần này xâm lấn ID mập mạp thon thả kia, ta phát hiện bóng dáng Trường Giang.”

“Trường Giang? Là hacker xếp hạng thứ bảy trong nước kia? Sao hắn cũng ở đây?” Chu Thắng có chút nghi hoặc.

Đối phương cũng là hacker số một số hai, làm sao lại chú ý diễn đàn nho nhỏ của đại học phủ Bắc đại học như hắn.

Chu soái lắc đầu nói: “Cái này ta không rõ lắm, nhưng có thể biết là hắn không có ác ý, chúng ta cùng nhau xâm nhập tường lửa kia, đáng tiếc chỉ thiếu một bước, ta sẽ tìm con đường liên hệ hắn, hỏi một chút tình huống như thế nào, hy vọng hắn không có ác ý đối với nơi này của các người.”

Chu Thắng lúc này mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm, chỉ cảm thấy chuyện này rốt cục đã qua.

Ký túc xá nữ sinh, Triệu Thiên Nguyệt và Thẩm Giang cũng đang gọi điện thoại.

“Thẩm thúc thúc, người bắt được tên đại phôi đàn bắt nạt ta sao?”

Thẩm Giang đem tình huống vừa rồi nói với Triệu Thiên Nguyệt một lần.

Triệu Thiên Nguyệt có chút tức giận, hiển nhiên có chút khinh bỉ đối với tên mập Miêu Diệt kia rút mạng chạy trốn.

Nhưng mà nghe được Thẩm Giang dùng danh hiệu hacker của mình chặn nhiếp đối phương, đối phương trong khoảng thời gian ngắn khẳng định không dám dùng IP đăng nhập, không khỏi có chút hưng phấn.

Lần này, xem còn ai có thể ngăn cản nàng.

Nói xong, lại kích động cướp lại quyền hạn nhân viên quản lý diễn đàn đại học phủ Bắc.

Dù sao ở đây nàng là lớn nhất, nàng muốn khiến cho Dương Thiên tên đại hỗn đản kia mất hết mặt mũi.

Mà Chu Thắng lúc này quả thực sắp khóc.

Tất cả máy tính của một đoàn đội bọn họ đã bị virus của Bàn Tử lây nhiễm, toàn quân bị diệt, hiện tại quyền hạn quản lý diễn đàn lại bị cướp đi, nếu chuyện này truyền ra ngoài bọn họ cũng không còn mặt mũi gặp người.

Chu Thắng gọi điện thoại cho Chu soái, nhưng đối phương lại tỏ ra bận rộn.

Bọn họ chỉ có thể mặc cho tên ID Tiểu Tinh Tinh tùy ý phá hoại diễn đàn.

Triệu Thiên Nguyệt ở trên diễn đàn chơi vui quên trời đất, lúc mắng Dương Thiên, còn tiện thể mắng thẳng vào cái tên mập mạp Miêu Cách kia.

Tên mập tức giận đến tái mặt, nếu không phải không dám mở máy tính của mình, hẳn chỉ cần vài phút là có thể dạy dỗ phương cách làm người.

Nhưng mà hiện tại hắn bị xếp hạng thứ tư cùng thứ bảy trong bảng hacker dọa sợ không nhẹ.

Dương Thiên cau mày, ánh mắt nhìn về phía lão đại nói: “Người có máy tính không?”

Lão đại lắc đầu nói: “Không có, chỉ có một cái máy học tập Tiểu Bá Vương, nhưng có trình duyệt máy móc có thể kết nối mạng không? Người muốn chơi không?”

Dương Thiên gật đầu nói: “Dạy dỗ một tên tiểu thái điều không biết trời cao đất rộng.”

Lão đại lục tung, rốt cuộc tìm được cái máy học tập Tiểu Bá Vương cũ nát kia, phía trên phủ đầy tro bụi.

Sau đó xấu hổ cười nói: “Đừng ghét bỏ, bản thì bản một chút, nhưng tốt xấu gì cũng có thể hiện ra hình ảnh.”

“Vây là đủ rồi!”

Dương Thiên nhận lấy máy học tập của Tiểu Bá Vương, khởi động máy đợi năm phút, sau đó rút cuộc hiện ra hình ảnh.

Dương Thiên trực tiếp sử dụng chương trình lập trình làm một hệ thống giả lập.

Tay hắn bắt đầu chậm chạp, sau khi thuần thục, tốc độ càng lúc càng nhanh, gần như xuất hiện tàn ảnh.

Nếu như bị mập mạp nhìn thấy, đoán chừng có thể điên rồi.

Bởi vì tốc độ tay tùy tiện của Dương Thiên đã đạt đến hai trăm!

Đây là tốc độ tay của hacker đỉnh phong.

Một hàng mã được viết vào, mười phút sau, hệ thống ảo rút cục hoàn thành.

Sau khi Dương Thiên tiến vào hệ thống giả lập, tốc độ vận hành của máy học tập của tiểu bá vương già cỗi này tăng lên không chỉ gấp mười lần.

Hắn tìm được diễn đàn của đại học phủ Bắc, sau đó viết từng chuỗi mã, bởi vì tốc độ tay của Dương Thiên cực kỳ nhanh, vốn là người khác đưa mã trong mười phút, hắn chỉ cần không đến một phút đồng hồ.

Cuối cùng, gõ một cái về xe, toàn bộ mã chương trình trên màn hình bắt đầu tự kiểm tra.

Ngắn ngủi ba giây, trực tiếp xâm lấn diễn đàn đại học phủ Bắc, Dương Thiên nhìn ID Tiểu Tinh Tinh, ánh mắt đậm đặc nói: “Ta muốn biết ngươi là ai...”

Chương 666 - Bắt đầu tiến công.

"Mẹ kiếp, cao thủ nào lại xuất mã lần nữa?"

Mập mạp nhìn thấy quyền hạn nhân viên quản lý diễn đàn Bắc Đại lại bị sửa đổi, không khỏi kinh hô lần nữa.

Bây giờ đột nhiên xuất hiện một ID chỉ là một chữ “Thiên” dọa người.

Đối phương nhanh chóng nắm giữ diễn đàn, không nói lời gì, trực tiếp xóa đi tất cả bài đăng trên đó.

Sau đó, trên trang web diễn đàn viết bốn chữ to.

Hệ thống bảo trì.

Sau đó, trang web thành một chuỗi mã số.

“Lúc này mới dùng bao lâu đã đưa trang web 404, sẽ không mẹ nó lại là kinh khách đứng đầu cả nước chứ?”

Mập mạp hiện tại cũng có chút bóng ma tâm lý, vốn còn muốn cẩn thận từng li từng tí mở máy tính ra xem tình huống, hiện tại lá gan cũng sắp bị dọa vỡ.

Mà Chu Thắng bên kia, nhìn dòng chữ bảo vệ hệ thống trên trang web điện thoại di động, sau đó lại là 404, hắn ta thật sự sắp phát điên rồi.

“Rốt cuộc là ai? Rốt cuộc là ai, khôn kiếp!”

Hắn tức đến tròng mắt đỏ ngầu, gân xanh trên cổ nổi lên, cầm điện thoại di động ngã xuống la tả.

Hiện tại đội ngũ của Bắc Đại Thông Dương An Toàn Bộ bọn họ hôm nay đã mất hết mặt mũi.

Sự an toàn của trang web giống như thể diện của bọn họ, trong khoảng thời gian ngắn hôm nay, mặt bị đánh tới đánh lui, quan trọng nhất là bọn họ không cướp được lần nào không nói, còn bị tính kế với tất cả máy tính của bọn họ đều trúng virus.

Hiện tại trang web diễn đàn trực tiếp 404, nhóm người bọn họ là không có mặt mũi gặp người.

“Điều tra cho ta, tra ra Thiên rốt cuộc là ai.”

Chu Thắng đã mất đi lý trí.

Một tên tiểu đệ trong đó sắc mặt phát khổ nói: “Chu ca, không có cách nào tra được, đối phương đều là cao thủ còn cao hơn chúng ta, dùng địa chỉ IP giả lập, mỗi một phút đổi một điểm đăng nhập, trải rộng toàn cầu, chúng ta căn bản không kịp truy tung.”

“Phốc!”

Chu Thắng Khí sắc mặt tái xanh, phun ra một ngụm máu tươi.

Mà ở một chỗ khác, Triệu Thiên Nguyệt phát hiện tường lửa của mình bị xâm lấn, sắc mặt lập tức thay đổi.

Cô nhanh chóng nhìn thoáng qua, chỉ thấy một kẻ có biệt danh “Thiên” đáng sợ đang xâm lấn cô.

Triệu Thiên Nguyệt vẻ mặt hoảng sợ, tường lửa của mình là do Thảm Giang xếp thứ bảy trong nước xây phòng cho nàng, thấp hơn kỹ thuật Thảm Giang này, cho dù là ba ngày ba đêm cũng không thể phá giải.

Cho dù là những kẻ đáng sợ ngang cấp với Thảm Giang cũng phải mất một phen công phu. Nhưng Triệu Thiên Nguyệt hoảng sợ phát hiện ra kẻ gọi là “Thiên” kia chỉ dùng thời gian ngắn ngủi ba mươi giây, tường lửa đã bị hắn công phá đến chín phần mười.

“Trời ạ, rốt cuộc tốc độ tay gì vậy? Ba trăm thêm?”

Triệu Thiên Nguyệt điên cuồng xé tóc, nhanh chóng xuống website, sau đó rút mạng nhện ra.

Làm xong tất cả, trán nàng đã đổ mồ hôi lạnh, bộ ngực sữa phập phồng không ngừng.

“Đối phương là đại cao thủ vượt qua Thảm thúc thúc?”

Vừa nghĩ đến đây, sắc mặt Triệu Thiên Nguyệt không khỏi khó coi.

Sau đó, nàng lại có chút nghi vấn, siêu cấp dọa khách bình thường đều có danh hào của mình, cái danh hiệu dọa khách này là “Thiên”, kỹ thuật tốt như vậy, sao chưa từng nghe qua tên của hắn?

Chẳng lẽ là một cái siêu cấp ác thú vị dọa khách nào đó, dùng acc clone tới chơi đùa?

Chỉ có điều hai người không oán không thù, vì sao đối phương muốn xâm lấn nàng?

Triệu Thiên Nguyệt có lòng hiếu kỳ khá nặng, nhưng vì phòng ngừa đối phương tìm được nàng, nàng xóa bỏ tất cả nội dung

tài liệu về mình trong máy vi tính, sau đó nhẹ nhõm phá giải internet bên cạnh tiếp tục lên mạng.

Bởi vì diễn đàn của đại học phủ Bắc bị 404, Triệu Thiên Nguyệt có chút không cam lòng, hận ý của nàng đối với Dương Thiên lại là lửa giận ngập trời, vì thế lại chạy đến khoa khảo cổ định bịa đặt bôi đen Dương Thiên.

Nhưng mà, bài đăng vừa đăng ba giây, diễn đàn khoa khảo cổ Bắc Đại cũng nhanh chóng loạn mã, sau đó 404.

“Trời ơi!”

Triệu Thiên Nguyệt có chút trợn mắt há hốc mồm.

Đối phương rốt cuộc là ai? Cuồng như vậy? Một lời không thể không có 404.

Tên mập mập vừa mới nhìn thấy ID tên Tiểu Tinh Tinh đăng một bài post ở khoa khảo cổ, sau đó trang web trực tiếp sụp đổ lập tức cười ha ha nói: “Ta đi, cao thủ nào lợi hại như vậy, lúc này mới mấy chục giây đã công phá một trang web.”

Lão đại cùng lão tam cũng là vẻ mặt tràn đầy thần phục nói: “Bàn Tử, cái danh hiệu ‘Thiên’ dọa khách này rốt cuộc là ai a? Chẳng lẽ cũng là kinh khách bài danh 10 thứ hạng đầu trong nước?”

Mập mập có chút buồn rầu nói: “Cái này ta cũng không biết, theo lý thuyết hẳn có kỹ thuật dọa khách mạnh như vậy, không có khả năng không có tiếng tăm gì, cho dù là tướng quân xếp hạng thứ tư trong nước, cũng không cách nào trong thời gian ngắn ngủi mấy chục giây công phá một trang mạng.”

Lão đại cùng lão tam nghe vậy hưng phấn hẳn lên: “Chẳng lẽ đối phương là một trong ba người đứng đầu trong nước?”

Mập Mập lắc đầu nói: “Điều này không có khả năng, ba vị trí đầu dọa khách mấy năm gần đây không ai có thể lay động địa vị này, vị thứ nhất dọa khách, danh hiệu là ‘Vương’, mấy năm trước nghênh chiến cao thủ kinh khách đỉnh tiêm của rất nhiều quốc gia mà không bại, cơ hồ đã thành thần thoại, tuy rằng mai danh ẩn tích, nhưng mà cái bảo tọa đệ nhất này vẫn là của hắn.

Vị thứ hai có danh hiệu “Đinh Hương Hoa” rất bình thường. Sáu năm trước, bệnh độc Đinh Hương Hoa này đã lan tràn ra hơn nửa quốc gia. Gần một nửa số máy tính đã bị nhiễm virus. Loại virus này cực kỳ khó giải quyết, hầu hết khách nổi tiếng trong nước đều không thể phá giải, cuối cùng bị truyền ra nước ngoài, nghe nói lan tràn rộng hơn. Nhưng bản thân Đinh Hương Hoa dường như chỉ muốn khoe khoang năng lực của hấn, sau khi có được danh tiếng cực lớn, hấn lại tự mình đưa ra phương pháp phá giải virus. Thật là hiếm thấy, hơn nữa còn phát biểu một đoạn, làm như vậy chỉ là để chơi.

Vị thứ ba có danh hiệu “Mặt Trời”, hấn là hồng khách nổi tiếng trong nước, thân phận thuộc loại công khai, làm việc ở Cục trưởng Cục An ninh mạng trong nước, đảm bảo an toàn trên mạng, không bị những kẻ ngoại quốc xâm lược. Mấy năm trước bởi vì xung đột, M quốc làm cho người ta sợ hãi xâm lấn quốc nội, tạo thành tê liệt trên mạng, là hấn ngăn cơn sóng dữ, đánh lui đối phương không nói, còn giết đến tận nơi ở của bọn họ, hung hăng dạy dỗ bọn họ một trận.”

Lão Tam cùng lão nghe mà nhiệt huyết sôi trào, hận không thể học tập dọa khách ngay bây giờ.

Lão đại nghi hoặc hỏi tên mập: “Người đã nói cái danh hiệu ‘Thiên’ dọa khách này vượt qua siêu cấp kinh khách tướng quân xếp hạng thứ tư, chẳng lẽ hấn là tiểu hào của ba vị kinh khách đứng đầu mà người vừa nói?”

Mập mập lắc đầu nói: “Điều đó không có khả năng, ba vị khách hàng đỉnh tiêm của người căn bản khinh thường làm loại chuyện này, người nghĩ đi, chỉ cần đem danh hiệu đặt ở đó, đủ để chấn nhiếp bất luận kẻ nào.”

Lão Tam hưng phấn gật đầu nói: “Đúng vậy đúng vậy, nếu ta có thể đạt tới độ cao kia thì ai còn luyện tiểu hào a.”

Lão đại mở miệng hỏi: “Chẳng lẽ cái người được xưng là ‘Thiên’ này là một người mới lợi hại? Kỹ thuật có thể so sánh với ba người đứng đầu Mỹ?”

Mập mập vẫn lắc đầu nói: “Không có đại danh khí gì, cái tên ‘Thiên’ dọa khách này cho dù là người có kỹ thuật vượt qua đệ nhất dọa khách ‘Vương’ cũng không cách nào sánh vai cùng ba người đứng đầu dọa khách, là một kinh khách hàng đầu,

danh tiếng rất quan trọng, chỉ cần vang danh tiếng, đối phương mới tán đồng địa vị của người.”

Lão tam và lão đại có chút mơ ước nói: “Nếu ta có thể bán được cái danh hiệu ‘Thiên’ dọa khách vì sư thì tốt rồi.”

Mặt mũi tên mập tràn đầy khinh thường nhìn hai người, sau đó ngạo nghễ mở miệng nói: “Các người đừng nghĩ nữa, cũng chỉ có cao thủ kinh tài tuyệt đỉnh như ta, đối phương mới thu!”

Nói xong, ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên hỏi: “Lão Tứ, người nói đúng không.”

“A?”

Dương Thiên vẫn còn đang gõ bàn phím, nghe được giọng của Bàn Tử, vì thế mở miệng nói: “Nói không sai chứ.”

Dứt lời, hắn có chút buồn cười.

Mấy người bạn cùng phòng này hiện tại hắn là còn không biết mình chính là cái biệt danh kia là “trời kinh khách đây.

Tên béo hết sức hài lòng với câu trả lời của Dương Thiên, cười ha ha nói: “Lão Tứ, cậu xem vài quyển sách liền cầm máy học tập Tiểu Bá Vương luyện tập đánh số hiệu, rất cố gắng, cố gắng thật, cố gắng luyện cho giỏi, nếu cậu có thể luyện được cách nhập số hiệu, tốc độ tay đạt đến ba mươi, tôi sẽ xem xét thu cậu làm đồ đệ.”

Dương Thiên cười ha hả nói: “Vậy thì đa tạ Bàn ca rồi.”

Hắn không dám nói chỉ mất không đến nửa giờ, tốc độ tay của hắn đã đạt đến ba trăm, hơn nữa còn đang dần dần tăng lên.

Nếu Dương Thiên hiện tại để ID đăng tải máy học tập Tiểu Bá Vương này lên nhìn, phỏng chừng hắn phải quỳ.

Đáng tiếc là Bàn Tử khinh thường nhìn tiểu hài tử chơi đồ chơi này, mà Dương Thiên cũng không có tiết lộ mình chính là cái tên dọa khách biệt danh “Thiên” kia.

Hắn đang chuyên tâm xâm nhập ID có tên Tiểu Tinh Tinh.

Bức tường chống lửa của đối phương yếu ớt như giấy, nhưng nàng lại hết sức khôn khéo.

Mỗi lần Dương Thiên định vị vị trí của nàng, nàng liền trong nháy mắt rút mạng lưới ra.

Sau đó xuất hiện ở nơi khác bắt đầu bịa đặt Dương Thiên.

Trong khoảng thời gian ngắn, Dương Thiên đã bơi đến toàn bộ mười ba diễn đàn của đại học phủ Bắc..

Chương 667 - Vượt qua tất cả.

Mười ba diễn đàn khoa học bởi vì Triệu Thiên Nguyệt mà dồn dập gặp nạn.

Trong đó có diễn đàn triết học, diễn đàn kinh tế học, diễn đàn pháp học, lý học, nông học, công học...

Lúc này, Chu Thắng không chịu nổi đả kích này, trực tiếp bị 10 kéo đi.

Khóe miệng Triệu Thiên Nguyệt cũng co rúm lại, trong đôi mắt to tràn đầy vẻ không dám tin.

Đối phương rốt cuộc là ai?

Mười ba diễn đàn, ba phút, nàng đi đến chỗ nào đối phương phong ở đó.

“Có cần đuổi tận giết tuyệt như vậy không?”

Triệu Thiên Nguyệt đỏ mắt, vẻ mặt ủy khuất.

Bây giờ nàng cũng có chút sợ hãi, kỹ thuật dọa người của đối phương vượt qua Thẩm thúc thúc của nàng.

Mà bây giờ mình tựa hồ chọc giận đối phương, trong khoảng thời gian ngắn này, nàng dùng địa chỉ của hơn trăm quốc gia làm ván cầu, phòng ngừa IP bị phá giải, nhưng đối phương vẫn định vị vị trí của nàng...

Nếu không phải nàng thông minh, sớm đã bị bắt đến đối bụng.

Bởi vì cái này, Triệu Thiên Nguyệt phá giải mười mấy internet vô tuyến chung quanh ký túc xá, chính là vì phòng ngừa bị đối phương định vị đến IP của mình.

“Khốn kiếp, ô ô ô, ta rốt cuộc là đắc tội với ai a, một tên đại hãi khách, lại đi bắt nạt một tiểu nữ tử như ta, không biết xấu hổ.”

Triệu Thiên Nguyệt cho dù vắt hết óc cũng không biết mình có thù với ai?

Nàng chỉ muốn dùng Internet trả thù Dương Thiên một chút mà thôi, dù sao đối phương lừa nàng lắm như vậy.

Nhưng ngay từ đầu đã bị ngăn trở nặng nề.

Triệu Thiên Nguyệt hiện tại không dám làm càn nữa, nếu bị đối phương bắt được thật, hậu quả sẽ rất phiền phức.

Nhưng mà, thời điểm nàng đang muốn tắt máy, đột nhiên phát hiện máy tính của chính nàng không cách nào tắt máy.

“Nguy rồi. Cũng sắp bị hack vào rồi!”

Triệu Thiên Nguyệt sợ đến khuôn mặt nhỏ trắng bệch, nhanh chóng cầm một món đồ che camera, sau đó ngón tay bùm bùm viết mã trên bàn phím, dự định tranh đoạt quyền khống chế máy tính.

Nhưng phản ứng của nàng vẫn chậm một bước.

Màn hình máy tính trong nháy mắt tối đen.

“Xong rồi, bị xâm lấn.”

Khuôn mặt Triệu Thiên Nguyệt có chút khó coi.

Không bao lâu sau, trên màn hình máy tính của nàng hiện ra mấy chữ.

“Người là ai?”

Triệu Thiên Nguyệt cắn răng trả lời một câu.

“Người hỏi ta là ai, ta còn muốn hỏi người là ai, vì sao cần chặt không buông, rốt cuộc ta đắc tội người chỗ nào.”

Nàng không dám phát ra bất kỳ thanh âm nào.

Bởi vì đối phương đã hoàn toàn nắm giữ máy tính của nàng, cho dù là camera, hay microphone, lấy kỹ thuật của đối phương hoàn thành có thể điều ra được.

Đối phương yên lặng trong chốc lát.

Triệu Thiên Nguyệt biết, đối phương đang quan sát tất cả tài liệu trong máy tính của nàng, ý đồ tìm được một tia manh mối.

Không lâu sau, người có biệt danh là ‘Thiên’ kia lại lần nữa đánh ra mấy chữ trên màn hình máy vi tính của Triệu Thiên Nguyệt.

“Người rất thông minh, dấu vết trên máy tính của người đã bị người xóa sạch sẽ, hơn nữa tòa nhà, tòa nhà, năm đơn nguyên, 405, 406, 407, mạng lưới của ba ký túc xá này hẳn là do người

phá giải, bản thân người tuyệt đối không ở trong này, nhưng mà cách người rất gần.”

Triệu Thiên Nguyệt nhìn thấy tin tức này, hoảng sợ che miệng lại, e sợ phát ra bất kỳ thanh âm gì.

Kỹ thuật dọa người tên là “Thiên” này quả thực quá kinh khủng.

“Người rốt cuộc là ai? Người thật là một tên khách nhân kinh hãi, rốt cuộc là có ý đồ gì với ta, ta rốt cuộc đã đắc tội người ở chỗ nào?”

Triệu Thiên Nguyệt đang sợ đến run lấy bầy, một bên chịu đựng sợ hãi, một bên biên tập một tin tức, gửi cho Thẩm Giang xin giúp đỡ.

Làm xong tất cả, Triệu Thiên Nguyệt lại khẩn trương nhìn màn hình màu đen. Thấp thỏm chờ câu trả lời của đối phương.

Để ta đoán xem người là ai.

Trên màn hình màu đen xuất hiện một chuỗi văn tự này, làm Triệu Thiên Nguyệt sợ tới mức hô hấp đình trệ.

Nàng nhanh chóng đánh mấy chữ lên màn hình màu đen.

“Người không thể biết.....”

Nhưng mà, chữ của nàng còn chưa đánh xong, chỉ thấy đối diện phát tới ba chữ.

“Triệu Thiên Nguyệt!”

Lầu ký túc xá nam sinh, ký túc xá01.

Dương Thiên cầm máy tính học tập của Tiểu Bá Vương, hack vào máy tính của nhân viên quản lý ký túc xá, điều lấy tất cả ký túc xá nữ sinh ký túc xá, năm đơn nguyên, tất cả ký túc xá nữ sinh ở lầu bốn.

Trong đó, người duy nhất hắn quen thuộc chính là Triệu Thiên Nguyệt, hơn nữa đối phương dường như hiểu hắn rất sâu, nếu như ID Tiểu Tinh Tinh này chính là hắn, cũng hoàn toàn nói được.

Dương Thiên lại xem qua kỷ lục tân sinh nhập học, tất cả tư liệu của Triệu Thiên Nguyệt đều đầy đủ.

Hệ máy tính!

“Rất gần!”

Trên mặt Dương Thiên mang theo nụ cười.

Hắn nói cái tên này chỉ là thăm dò đối phương, cũng không biết người ID tên là Tiểu Tinh Tinh này có phải là Triệu Thiên Nguyệt hay không.

Dương Thiên vốn định nghe chút tin tức hữu dụng từ micro của đối phương, nhưng lại rất bất ngờ, tâm lý của đối phương thừa nhận rất mạnh mẽ, không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Triệu Thiên Nguyệt mặc dù không phát ra âm thanh, nhưng sắc mặt của nàng lại trở nên trắng bệch như tờ giấy.

Nàng che miệng lại, e sợ phát ra bất kỳ thanh âm gì.

Điều đó không có khả năng, đối phương cho dù là thần thông quảng đại nữa cũng không có khả năng phát hiện thân phận của nàng, đối phương nhất định là đang thử nàng.

Toàn bộ ký túc xá có hơn trăm người, sao đối phương có thể khóa chặt nàng ta trong một lần được.

Nàng chịu đựng vẻ hoảng sợ trong lòng, trên màn hình máy tính màu đen có đánh mấy chữ.

“Triệu Thiên Nguyệt? Người coi ta là Triệu Thiên Nguyệt rồi hả?”

Dương Thiên Kiếm nhú mày.

Lúc đối phương nói ra câu này, hắn thật sự có chút không nắm chắc.

Nhưng Dương Thiên cũng không từ bỏ, hắn lại để lại một câu trên máy tính của đối phương.

“Tiểu hùng màu đỏ không tệ.”

“???”

Triệu Thiên Nguyệt đánh ra một chuỗi dấu chấm hỏi trên máy tính.

“Dao dùng cameras của ngươi, quần lót gấu nhỏ màu đỏ, rất đáng yêu.”

Đây là lần đầu tiên Dương Thiên nhìn thấy sau khi xâm nhập, chỉ có điều sau đó camera của đối phương lại đen kịt một màu.

“A!”

Triệu Thiên Nguyệt phát ra tiếng thét chói tai của tiểu gấu con, mặt nàng đỏ như máu, vội vàng kéo cái quần lót của con gấu vừa rồi còn đang hoảng loạn ra giấu trong ngực.

Mà lúc này, nàng mới ý thức được không đúng.

“Không tốt, camera!”

Triệu Thiên Nguyệt vội vàng muốn khép máy tính lại.

Nhưng Hacker tên là Thiên kia, đã truyền đến một tấm hình.

Trên ảnh chụp, chính là dáng vẻ hiện tại của nàng, hiển nhiên là đoạn hình ảnh vừa mới được chụp từ camera.

“Quả nhiên người là Triệu Thiên Nguyệt.”

Dương Thiên cười cười, đánh ra mấy chữ này.

“Thân phận bị bại lộ hoàn toàn, Triệu Thiên Nguyệt thế mới biết mình bị lừa rồi. Sắc mặt nàng xanh mét, quay về micro tức giận mắng: “Đồ khốn, lưu manh, vô sỉ, ta biết ngươi nghe được. Ngươi là một siêu cấp khách quý, lại dám khi dễ một cô gái nhỏ, ngươi chờ đấy, ta sẽ báo thù.”

“Đã như vậy.”

Dương Thiên viết mấy chữ lên trên.

“Ta chờ ngươi.”

Nói xong, lần này máy tính của Triệu Thiên Nguyệt hoàn toàn đen lại.

“Hỗn đản hỗn đản hỗn đản!”

Triệu Thiên Nguyệt quả thực sắp tức ngất đi.

Lúc này, Thẩm Giang lại gọi điện thoại tới, Triệu Thiên Nguyệt khóc kể lại chuyện vừa rồi.

Thẩm Giang nghe xong mở miệng nói: “Tiểu Nguyệt người yên tâm, nhìn thúc thúc đòi lại công đạo cho ngươi.”

Nói xong, nhanh chóng mở máy tính của mình ra.

“Danh hiệu là ‘Thiên’, ta ngược lại muốn nhìn xem ngươi có bản lĩnh lớn đến mức nào.”

Thẩm Giang tức giận hừ một tiếng, sau đó tìm đúng dấu vết hoạt động IP vừa rồi của Dương Thiên.

“Tìm được rồi, ngươi tuyệt đối không biết ẩn giấu đâu.”

Trên mặt Thẩm Giang mang theo một tia cười lạnh, sau đó triển khai tiến công mãnh liệt.

“Không có tường lửa? Ngươi cũng tính là siêu cấp dọa khách?”

Vẻ đùa cợt trên mặt Thẩm Giang thoáng hiện, một trăm tám mươi tay của hắn triển khai xâm lấn, tốc độ cực nhanh.

“Lại còn có mặt hàng đui mù dám trêu chọc ta?”

Ký túc xá 01, Dương Thiên cầm máy học tập Tiểu Bá Vương, trên mặt mang theo nụ cười khinh thường.

“Ta ngược lại muốn nhìn xem ngươi là ai.”

Trên tay Dương Thiên không ngừng viết mã, địa chỉ IP vốn có định của hắn bắt đầu đăng nhập từ các nơi trên cả nước.

Mỗi một lần đăng nhập kéo dài mười giây, đối phương căn bản không thể định vị chuẩn xác;

Sau đó, điều ra hai cái cửa sổ.

Một cách làm phòng thủ đơn giản, một cửa sổ khác viết mã, định xâm nhập máy tính của người ngoại lai này.

Hai mật mã cùng nhau đưa vào, nếu là người khác, hoặc là bị nhầm lẫn, hoặc là trực tiếp phát điên.

Mà Dương Thiên một lần hai mật mã cùng nhau đưa vào lại vẫn thành thạo điều luyện. Ba trăm chín mươi thêm tốc độ tay đã có thể nghiền ép tất cả.

Thẩm Giang vốn không chú ý, nhưng khi tường lửa phát ra cảnh báo, hắn mới phát hiện đối phương đã đột phá hàng trăm bức tường lửa của mình, thế như chẻ tre.

Trên mặt Thẩm Giang rốt cục xuất hiện vẻ kinh sợ.

“Một bên phòng ngự còn có thể một bên xâm lấn, ngươi rốt cuộc là quái vật gì? Chẳng lẽ tốc độ tay vượt qua ba trăm hay

sao?”

Nghĩ đến đây, Thẩm Giang có chút không dám tin,

Phải biết rằng, nghe đồn “Vương” đệ nhất nhân trong nước có tốc độ tay kinh hãi chỉ mới tăng ba trăm năm mươi, cũng là tồn tại nghịch thiên nhất.

Ba trăm cộng tay của ‘Thiên’ xa lạ này, hoàn toàn có thể bước vào ba hạng đầu.

Mà hắn lại không biết, tốc độ tay của đối thủ của hắn đã đạt đến ba trăm chín mươi thêm, trạng thái đỉnh phong nhất có thể đạt tới bốn trăm!

Đã đem “Vương” bỏ xa ở sau lưng.

Công kích của Dương Thiên vô cùng mạnh mẽ, tốc độ tay ba trăm thêm đã vượt qua tất cả, tất cả vài bố của hắn đặt ở trong mắt đối phương chính là một trò cười.

Thẩm Giang càng xem càng kinh hãi.

Cuối cùng, đạo phòng tuyến cuối cùng đột phá, trên mặt hắn mang theo vẻ dữ tợn rít gào: ” Siêu cấp kinh khách danh hiệu là ‘Thiên’, người rốt cuộc là ai?”

Chương 668 - Đánh bại tất cả.

Dương Thiên nhìn thoáng qua thời gian.

Từ lúc bắt đầu phản kích đến xâm lấn thành công, hắn chỉ dùng ba phút.

“Người không chịu nổi một kích như vậy sao?” Dương Thiên cười khẽ một tiếng, lưu lại trên máy tính của Thẩm Giang mấy chữ to.

“Quân vô lại!”

Tròng mắt Thẩm Giang đều đỏ máu lên, một đôi nắm đấm dùng sức đập về phía mặt bàn.

Mặc dù phần nộ, nhưng toàn thân cũng đang run rẩy vì sợ hãi.

Hắn cũng đang nghĩ, hắn thật sự không chịu nổi một đòn như thế sao?

Trong ba phút, tất cả phòng ngự của hắn đã bị đối phương bài trừ. Ở trước mặt đối phương hắn giống như một đứa trẻ sơ sinh.

“Ta nhận thua dưới tay siêu cấp dọa khách của ngươi, nhưng mọi người đi không đổi danh ngồi không đổi họ, nói cho ta biết danh hiệu của ngươi là gì?”

Thẩm Giang nghiêng răng nghiêng lợi hỏi một câu, đối phương có thể xâm nhập máy tính của hắn trong ba phút, tuyệt đối không phải hạng người tầm thường.

Nếu thật sự là ba vị đứng đầu trong nước, hắn sẽ tâm phục khẩu phục.

Dương Thiên không để ý đến đối phương, mà trực tiếp phát tên của đối phương ra.

“Thẩm Giang, bại thì phải có giác ngộ bại!”

“Ngươi... ngươi biết tên của ta?” Thẩm Giang nghe vậy mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Mỗi một dọa khách chỉ cần thân phận tin tức bại lộ, liền tương đương mang mạng nắm ở trong tay đối phương.

Đối phương đã biết thân phận của hắn, như vậy chỉ cần đem thân phận của hắn cho cục an toàn mạng của quốc gia, vậy nửa đời sau của hắn phỏng chừng sẽ được xét lại.

Hắn gian nan nuốt nước miếng, trong đôi mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Nếu đối phương không buông tha hắn, vậy toàn thế giới đều không có chỗ cho hắn dung thân.

Thẩm Giang sắc mặt khở sở, hắn rút cuộc đắc tội một tồn tại như thế nào chứ.

Nhưng mà ngay khi hắn muốn cầu xin tha thứ, hắn phát hiện siêu cấp kinh khách danh hiệu là “Thiên” kia đã vô thanh vô tức lui ra ngoài.

Thẩm Giang ngây ngẩn cả người, vẻ mặt hắn đầy nghi hoặc.

Đối phương rốt cuộc là ai?

Mình đã thành cá nằm trên thớt, vì sao đối phương ở lúc này biến mất vô tung vô ảnh?

Thẩm Giang lau mồ hôi lạnh trên trán, âm thầm may mắn mình tránh thoát một kiếp.

Ký túc xá 01, Dương Thiên tươi cười.

Nghe Bàn Tử nói, siêu cấp dọa người có danh hiệu Trường Giang này có thể xếp hạng thứ bảy trong nước.

Nói cách khác, kỹ thuật dọa khách của hắn bây giờ đã đạt đến thứ bảy trong nước.

Lúc này, trong ký túc xá nữ, điện thoại di động của Triệu Thiên Nguyệt vang lên, nàng nhìn thoáng qua, là chú Thẩm gọi tới.

Triệu Thiên Nguyệt trong mắt mang theo vẻ hưng phấn, vội vàng hỏi: “Thẩm thúc thúc, có phải người đã biết tên hỗn đản kia là ai rồi không?”

Thẩm Giang bên kia trầm mặc một lát, sau đó gian nan mở miệng nói: “Tiểu Nguyệt, đối phương vô cùng cường đại, Thẩm thúc thúc không có cách nào giúp ngươi tìm về mặt mũi.”

Triệu Thiên Nguyệt có chút kinh ngạc nói: “Thẩm thúc thúc, ngài đây là ý gì, chẳng lẽ ngài...”

Thẩm Giang giọng nói khô khốc nói: “Đúng, ta... bại, đối phương xâm lấn máy tính của ta, sau đó biết thân phận chân chính của ta.”

Triệu Thiên Nguyệt giống như hóa đá vậy.

“Thất bại? Làm sao có thể? Điều này không thể nào, Thẩm thúc thúc, ngươi làm sao có thể thất bại?”

Thẩm Giang hít sâu một hơi nói: “Tuy ta không muốn thừa nhận, nhưng đây là sự thật, đối phương trong ba phút ngắn ngủn công phá tất cả phòng ngự của ta, đã biết tên của ta cùng với tất cả tư liệu của ta.”

Sắc mặt Triệu Thiên Nguyệt trắng bệch hoảng sợ nói: “Cái gì? Tài liệu của Thẩm thúc thúc bị đối phương phát hiện?”

Thẩm Giang gật đầu nói: “Bất quá đối phương hiện tại vẫn chưa lộ ra thân phận của ta với người khác, có lẽ là đang chờ sau này lộ ra thân phận của ta.

Triệu Thiên Nguyệt giờ phút này đôi mắt đẹp hiện lên hơi nước, nàng cắn răng nói: “Thẩm thúc thúc, sự tình bắt nguồn từ ta, ta sẽ tìm được hắc, sau đó cầu hắc đừng tiết lộ tin tức của ngài.”

Một chỗ khác, khi tin tức Chu Thắng tức đến thổ huyết nằm viện truyền vào trong lỗ tai Chu soái, Chu soái lửa giận ngập trời.

“Hỗn đản, thật sự không để ta vào mắt?”

Danh hiệu của hắc là tướng quân, xếp thứ tư trong giới kinh hoàng khách.

Những kẻ đáng sợ nhất không dễ dàng lộ diện, cho nên toàn bộ giới kinh sợ khách quý trong nước lấy hắc làm đầu.

Bây giờ thân đệ đệ của mình bị khi dễ, nếu hắc ngồi nhìn mặc kệ, người khác còn tưởng rằng hắc sợ.

Chu Soái tức giận hừ một tiếng, đôi mắt lóe ra hàn quang.

Người chung quanh câm như hến, biết Chu Soái đã triệt để nổi giận.

Chu soái ngồi trước một màn hình cực lớn, bên cạnh màn hình là một server cao cấp.

Cái máy tính này thuộc về một trong những máy tính đứng đầu trong nước, giá trị ngàn vạn nguyên.

Hắc đã từng dùng máy tính này ngăn chặn sự xâm lược của những kẻ đáng sợ ở nước ngoài, lần này, hắc muốn dùng máy tính để xóa tên của kẻ có biệt danh “Thiên” kia.

Tốc độ tay của Chu soái đã đạt đến hai trăm, lúc đỉnh cao nhất từng đạt đến hai trăm ba mươi.

Trong nước không có mấy người có thể sánh vai với hắc.

Chu Soái không có lưu tình, sau khi tìm được tin tức của hacker có danh hiệu “Thiên” trên diễn đàn lưu lại, trực tiếp triển khai xâm lấn.

Dương Thiên đuổi người cảm thấy vô vị, đứng thứ bảy cả nước đều thua trong tay hắn, hiện tại hắn đã mất đi hứng thú với việc dọa khách.

Mà ngay khi hắn sắp sửa tắt máy, chỉ thấy dường như có người đang xâm lấn máy học tập Tiểu Bá Vương của hắn.

“Ha ha, còn lưu luyến không buông tha a.”

Dương Thiên lắc đầu đùa cợt nói: “Xem ra không cho người chút giáo huấn, người không biết cái gì gọi là trời cao đất rộng.”

Hắn cũng không biết kỳ thật đợt xâm lấn này, cũng không phải là Thẩm Giang.

Thẩm Giang thật sự bị Dương Thiên dọa sợ.

Trong trí nhớ của hắn, chưa từng bại triệt để như vậy, ba phút phân ra thắng bại, đối phương quả thực hung tàn.

Cho dù là từng giao thủ với “Mặt Trời” bài danh thứ ba trong nước, cũng phải trải qua ba ngày ba đêm chiến đấu mới hiện ra bại thế.

Trong mắt Thẩm Giang, hacker có danh hiệu “Thiên”, có lẽ có thể sánh ngang với “Vương” người đầu tiên kinh hoàng trong nước năm năm trước.

Hơn nữa, hắn có một suy đoán to gan.

Hoặc đối phương chính là “Vương!”

Thẩm Giang biết, nhưng Chu Soái không biết.

Em trai của hắn bây giờ còn đang ở bệnh viện, hắn thề phải bắt được cái tên “Thiên” dọa người kia.

Đôi mắt Chu Soái lạnh như băng, ngón tay trên bàn phím giống như tàn ảnh.

Trên màn hình khổng lồ hiển thị từng hàng mã phức tạp thâm ảo.

Rất nhiều đồng nghiệp phía sau hắn đều đang vây xem.

Chu soái ra tay một lần cũng không dễ dàng, quan sát cho tốt khẳng định có chỗ tiến bộ.

Nhìn tay Chu soái nhanh, một nam tử trong đó mặt đầy hăm mộ nói: “Tốc độ tay Chu ca tựa hồ lại tăng lên, quả thực muốn siêu thần, ta lúc nào có thể có loại tốc độ tay cấp bậc này.”

Người anh em mặc sơ mi bên cạnh anh ta khinh thường nói: “Chỉ có anh thôi? Hay là thôi đi, với bộ dạng tàn tật của anh, cho dù luyện tập một trăm năm cũng không thể đuổi kịp anh Chu.”

Nam tử kia nghe vậy không có bất kỳ bất mãn nào, mặt đầy vẻ bội phục nói: “Chuyện này ta không thể không thừa nhận, kỹ thuật doạ người của Chu ca đã đạt đến đỉnh cao rồi.”

Còn có một người trên mặt mang theo vẻ đùa cợt nói: “Thật không biết tên ngu xuẩn không biết sống chết nào dám đắc tội Chu ca, ha ha, chờ bị treo lên đánh đi.”

“Đúng vậy đúng vậy, chúng ta đánh cược, các người đoán đối phương có thể chống đỡ bao lâu?”

“Mười phút, không thể nhiều hơn, nhiều hơn ta cắt đầu.”

“Hừ, các người cũng đánh giá cao đối phương quá rồi. Ta dám đánh cược, trong vòng năm phút Chu ca nhất định sẽ bắt được hắn.”

Mặc dù Chu Soái vẫn luôn chuyên tâm xâm lấn, nhưng nghe thấy lời nói của đồng nghiệp bên cạnh, không khỏi cười lạnh.

Vừa rồi hắn đã tới gần thăm dò, đối phương ngay cả tường lửa cũng không có, hoàn toàn có thể nói chỉ là một tân thủ cấp gà mờ.

Hắn tự tin, chỉ cần đối phương không ở thời khắc mấu chốt kéo mạng, hắn tuyệt đối có thể ở trong vòng một phút khóa chặt cái danh hiệu “Thiên” này, xâm nhập máy tính của hắn, biết thân phận chân thật của hắn.

Một chỗ khác, Dương Thiên ngáp một cái, càng cảm thấy cạn lời.

Hắn không có bất kỳ phòng ngự gì, nhưng đối phương vẫn thăm dò nửa ngày, chậm chạp không động thủ.

Chỉ có tự tin vào bản thân mới không cần thiết phải xây dựng tường lửa để ngăn cản sự xâm lược của khách nhân.

Đương nhiên, Dương Thiên không sáng tạo tường lửa không phải bởi vì tự tin, mà là phần cứng máy học tập của Tiểu Bá Vương này được trang bị quá thấp, vốn là để học tập, có thể đi vào hệ thống giả lập đã là không tệ rồi.

“Đã cho người cơ hội người không quý trọng, vậy kẻ tiếp liền bắt đầu bị ta treo lên đánh đi.”

Dương Thiên duỗi lưng một cái, sau đó lại hoạt động cổ tay một chút.

Ngay từ đầu đã trực tiếp tiến vào tốc độ tay 400+ đỉnh phong.

Một màn hình máy học tập mười bốn tắc, Dương Thiên sáng lập mười cửa sổ.

Những mã của từng hàng bị gõ ra với tốc độ cực nhanh.

Gần như cứ mỗi nửa phút, Dương Thiên lại triển khai một lần xâm lược tài khoản danh hiệu tướng quân kia.

Hơn nữa càng ngày càng mãnh liệt.

Chu Soái Sơ lúc đầu không để ý, nhưng sau đó trên trán lại toát mồ hôi lạnh, cuối cùng toàn bộ sau lưng đều ướt đầm.

Hắn vừa rồi vốn định xâm lấn, đối phương không có phòng ngự, hắn thăm dò mấy lần cũng không phát hiện ra virus, vốn cho rằng có thể dễ dàng bắt được, nhưng lại không nghĩ rằng đối phương công kích tới sớm hơn hắn một bước.

Lần lượt xâm lấn, thời gian đều trong vòng ba mươi giây.

Bảy tám lần xâm lấn, Chu soái quả thực sắp điên rồi.

Tốc độ tay của đối phương dường như vượt qua 50+, quả thực kinh khủng!

Hắn cắn răng cả giận nói với những đoàn đội sau lưng: “Còn đứng ngây ra đó làm gì, tất cả lên cho ta!”

Chương 669 - Phá vỡ phòng ngự.

"Các người đều thất thần làm cái gì? Đối phương là cao thủ, nhanh lên cùng nhau."

Theo tiếng gầm giận dữ của Chu soái, mọi người lúc này mới từ trong khiếp sợ tỉnh ngộ lại.

Trong lòng bọn họ tràn đầy khiếp sợ.

Đối phương rốt cuộc cường đại cỡ nào, Chu soái thế mà không đấu lại hẳn?

Phải biết rằng, Chu soái là siêu cấp kinh khách xếp hạng thứ tư cả nước, năng lực của hắn mọi người đều thấy rõ, nhưng hiện nay, cái danh hiệu là kinh khách kia, lại bức hắn đến mức này.

Mọi người thần sắc ngưng trọng, thu hồi lòng khinh thị, bọn họ cấp tốc về tới vị trí của mình.

Ngay trong khoảng thời gian ngắn này, Chu Soái phát hiện một ngàn bức tường lửa phòng ngự trên server của mình đã bị công phá chín trăm chín mươi ba bức.

Mồ hôi lạnh trên trán hắn lại chảy xuống, vội vàng hét lớn: "Nhanh phòng thủ, nhanh, liên tiếp máy chủ tổng bộ gia cố tường lửa, trước tiên không cần tấn công, phòng thủ, đều phòng thủ cho ta."

Mọi người vội vàng lên tiếng, bọn họ đã thấy được chỗ cường đại của đối phương.

Phải biết rằng, đám hacker Đông Doanh kia lần trước xâm nhập cũng không có lợi hại như vậy a.

Mà bây giờ xem ra, đối phương dường như chỉ có một người, đem mấy chục người bọn họ ép tới không thở nổi.

Ký túc xá 01.

Dương Thiên cười nhìn màn hình phòng ngự của đối phương.

"Không phân tốt xấu liền xâm lấn ta, hiện giờ chọc giận ta thì chui vào mai rùa không ra? Ta cũng muốn nhìn xem mai rùa của người cứng đến mức nào."

Tốc độ tay của Dương Thiên lại tăng vọt, bây giờ tốc độ tay đã đạt đến 40+ nghe rộn cả người.

Thủ đoạn xâm lấn của hắn ừn ừn, không có phong cách cố định, khiến đám người Chu soái kia tê cả da đầu.

Đây hoàn toàn là kết quả tạo thành bởi vì Dương Thiên xem qua một rương sách hacker của mập mập.

Tên mập nói đúng, sau khi xem hết toàn bộ sách, đúng là không ai có thể ngăn cản hắn.

Hiện tại Dương Thiên dùng sức một người treo lên đánh toàn bộ ngành an toàn trên mạng của Chu Soái.

Bộ phận bảo vệ an toàn của bọn họ vô cùng an toàn, gần như có thể nói là kín không kẽ hở, hắn chống đỡ công kích quần thể kinh khách hơn một ngàn lần ở nước ngoài, không bị gì cả.

Nhưng ở trước mặt Dương Thiên, vẫn không chịu nổi một kích.

Tổng server của bọn họ có tổng cộng một vạn ba ngàn năm trăm sáu mươi hai tấm lưới phòng hộ.

Nhưng sự xâm lược của Dương Thiên, thế như chẻ tre.

Hắn không có lách qua những lưới phòng hộ này, mà là trực tiếp dùng ngoại lực phá giải.

Trong khoảng thời gian ngắn, phá tám ngàn đạo.

Trong mắt Chu soái rất cuộc xuất hiện vẻ sợ hãi.

Hắn không bình tĩnh nổi nữa, con người đồ bưng quát mọi người: “Gia cố gia cố, mau phòng hộ, khẩn kiếp, các người làm ăn cái gì vậy? Các người đang sợ à? Đối phương chỉ có một người.”

Mặc dù mọi người bị răn dạy, nhưng trong mắt đã xuất hiện sự tuyệt vọng.

Đối phương chính là một yêu nghiệt, một vạn ba ngàn năm trăm sáu mươi hai đạo mạng phòng hộ, tâm huyết bảy tám năm của bọn họ, còn có đề nghị chỉ đạo của một ít gia tộc an toàn hàng đầu trên mạng ở ngoài nước.

Có thể nói phá giải một đạo hacker bình thường đều vô cùng khó khăn.

Nhưng hiện tại đối phương lấy tốc độ mỗi giây mười đạo phá giải, không có một đạo phòng hộ nào có thể ngăn cản hắn một giây.

Thế này còn cần thế nào? Từ nháy mắt đối phương ra tay, cũng đã nhất định bại cục.

Một người trẻ tuổi đeo kính mắt trong đó vẽ mặt đau khổ nói: “Chu ca, ngài đây là đặc tội đại thần đường nào? Chúng ta hoàn toàn không cùng một cấp bậc, đối phương nói treo lên đánh thì treo chúng ta lên đánh.”

Tóc Chu soái cũng sắp bị chính hắc kéo xuống, hắc quát: “Ta mẹ nó làm sao biết ta rốt cuộc đặc tội quái vật như thế nào, ta vốn cho rằng đối phương chỉ biết xâm nhập trang web tiêu diệt người, ai biết hắc lợi hại nơi này, một đường nghiền ép, ta đều muốn điên rồi.”

Người trẻ tuổi kia sắc mặt trắng bệch nói: “Nếu không chúng ta giảng đạo lý với hắc đi.”

Lúc này đã đột phá một vạn tám lưới phòng hộ, đối phương dường như quen thuộc các lỗ hổng của hệ thống, đoán chừng không bao lâu nữa, công ty an toàn mạng của bọn họ sẽ luân hãm.

Phải biết rằng, công ty an toàn mạng của bọn họ thuộc về hàng đầu trong nước, nếu bọn họ luân hãm, thử hỏi toàn bộ thiên hạ còn có ai có thể ngăn cản được cái danh hiệu “Thiên” dọa khách này?

Chu soái đủ để kiêu ngạo, bởi vì mấy năm trước, Đinh Hương Hoa đáng sợ xếp hạng thứ hai trong nước, ngay cả hắc muốn công phá công ty an toàn mạng này cũng không thể làm được, cuối cùng chỉ có thể từ bỏ.

Nhưng hiện tại hắc ở trước mặt hacker danh hiệu “Thiên này, gần như không có sức hoàn thủ.

Đối phương một đường nghiền ép, thời gian tám phút, bọn hắc không có một người có thể ngăn cản bước chân của đối phương. Đã bị người ta giết vào hang ổ.

Nếu như dựa theo tình thế này phát triển, trong vòng mười phút, tất thua không thể nghi ngờ.

Chu Soái nghe được người trẻ tuổi kia nói đạo lý với đối phương, nhìn mọi người một chút, phát hiện tất cả mọi người đều chờ mong nhìn hắc.

Dù sao đối phương là kinh khách trong nước, không có khổ đại thù gì không cần thiết kết xuông cừ oán không giải được.

Đương nhiên, nếu gặp phải người nước ngoài sợ hãi, vậy tuyệt đối là liều chết đến cùng.

Chu soái hít sâu một hơi, giảng đạo lý với đối phương, tương đương chịu thua.

Nhưng vì công ty an toàn mạng này, hắn chỉ có thể chịu thua.

Bởi vì một khi bị Hacker công phá, vậy cả nước còn có ai dám dùng công ty an toàn mạng của bọn họ?

Hắn cắn răng đưa ra lựa chọn khó khăn, phát ra một tin tức về siêu cấp kinh người có danh hiệu là “Thiên” kia.

“Bằng hữu, hôm nay vô ý mạo phạm, ta xin lỗi ngài, cần gì bồi thường ngài cứ tùy tiện mở miệng, ta tuyệt không trả giá.”

Câu nói này có thể nói là vô cùng có thành ý.

Nhưng mà ký túc xá số 01 Dương Thiên sau khi thấy được câu nói này, chỉ là khinh thường cười một tiếng, sau đó trả lời.

“Mau đi thông quan, chờ đi thông quan lại nói.”

Bây giờ biết sợ rồi, sớm làm gì.

Thủ hạ của Dương Thiên không nhân rồi, bắt đầu tiếp tục xâm lấn.

Mà công ty của Chu soái, tất cả mọi người nhìn thấy một câu này, thiếu chút nữa đều điên rồi.

Nhanh chóng thông quan rồi?

Hóa ra đối phương vẫn coi đây là trò chơi.

Chu soái cắn răng, mặt mũi tràn đầy khuất nhục.

Hắn phần nộ nói: “Nhanh, nhanh niêm phong tất cả tư liệu khách hàng lại, tuyệt đối không thể để cho đối phương đánh cắp, còn có bộ tài vụ, chuyển ra toàn bộ tiền, tuyệt đối không thể lưu lại trên sổ sách, số liệu quan trọng còn lại cũng đều làm tốt phòng ngừa đối phương đánh mất, đối phương... muốn tới.”

Câu nói cuối cùng của hắn vừa nói xong, Dương Thiên đã loại bỏ tất cả mạng lưới an toàn của bọn họ.

“Xong rồi, máy tính của ta mất không chế rồi.”

“Quyền hạn quản lý quản lý tổng server đã bị thay đổi.”

“Đối phương đã nắm trong tay tất cả chúng ta.”

Từng tin tức truyền vào tai Chu soái, nắm đấm của Chu soái cũng bóp đến trắng bệch, gân xanh trên trán nổi lên.

Danh hiệu “Thiên” này thật sự là một kinh khách, rốt cuộc là muốn làm gì.

“Nhàm chán!”

Dương Thiên xâm lược thành công, tổng server của đối phương bị hắn điều khiển, có thể nói toàn bộ công ty an toàn mạng của đối phương thuộc về một mình hắn.

Nhưng hắn vẫn không có một chút hưng phấn nào.

Nhìn thời gian, cũng vùn vụt qua mười phút mà thôi.

“Không có một chút lực khiêu chiến nào.”

Dương Thiên thở dài một hơi.

Nếu như câu nói này để Chu Soái nghe được, đoán chừng hắn sẽ tức chết tại chỗ.

Mặc dù Chu Soái không biết, nhưng sau khi hắn nhìn thoáng qua thời gian, vẫn cảm giác muốn phát điên.

Chỉ trong mười phút ngắn ngủi, công ty an toàn mạng xếp hạng thứ nhất trong nước đã thất thủ như vậy, hơn nữa cho dù bọn họ cố gắng như thế nào cũng không thể cướp lại được.

Đây quả thực là sỉ nhục, mười phút trước, hắn tràn đầy tự tin, cho rằng đối phương chỉ là một tên tiểu quỷ không để đối phương vào mắt.

Nhưng bây giờ, đối phương đã dạy cho hắn một bài học.

Để hắn biết cái gì gọi là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

Chu Soái đã tuyệt vọng, tổng server ở đâu, đối phương nắm giữ cái kia thì nắm giữ toàn bộ mạch máu công ty, mấy năm gần đây, tất cả tư liệu quý giá của khách hàng, bao gồm cả bản vẽ chế tác vũ khí lực sát thương cỡ lớn của quốc gia đều ở bên trong.

Nếu đối phương trộm lấy, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng mà, luôn có một hai chuyện ngoài ý muốn phát sinh.

Tổng server không có bất kỳ tình huống dị thường nào, nói cách khác, đối phương căn bản không có động vào những tư liệu kia.

Hắn chỉ viết mấy chữ to lên màn hình của tất cả mọi người.

Hải khách “Thiên” đến đây một chuyến!

Làm xong tất cả, đối phương rời khỏi.

Mọi người nhanh chóng kiểm tra.

“Tài liệu khách hàng hết thấy bình thường, không có dấu vết bị đánh cắp.”

“Bản vẽ quốc gia giao cho hết thấy bình thường, không có đánh cắp dấu vết.”

“Quyền hạn quản lý quan quản lý tổng server đã được trả lại, không để lại lỗ hổng cửa sau.”

Nghe thấy mọi người lần lượt báo tin vui, nhưng Chu Soái lại không thể nào cao hứng nổi.

Đối phương rõ ràng đã công phá bọn họ, vì sao chỉ để lại một dòng chữ đến đây du lịch?

Chẳng lẽ chỉ chứng minh hắn đã tới???

Chương 670 - Tìm tới cửa.

Dương Thiên từ trong công ty an toàn mạng của Chu Soái lui ra.

Ánh mắt của hắn còn đang xoắn xuýt đến cùng có nên khởi động máy tính hỏi hay không: “Đúng rồi mập mạp, tên tướng quân doạ người này xếp thứ mấy trên bảng xếp hạng doạ khách trong nước?”

Tên béo tùy ý nói: “Thứ tư!”

“Ừm!”

Dương Thiên gật đầu, mình đã đánh bại tướng quân trên kỹ thuật dọa khách rồi, vậy nói cách khác, kỹ thuật dọa khách của hắn đã xếp trong ba hạng đầu.

Lúc này mới vừa bắt đầu chơi liên ba vị trí đầu, không có một chút khiêu chiến, không có ý tứ gì.

Dương Thiên đang định đóng máy tính lại phát hiện ID của Tiểu Tinh Tinh kia lại online.

Sau đó còn Y Y không tha xâm lấn hắn.

Dương Thiên đỡ trán có chút cạn lời, Triệu Thiên Nguyệt này nghị lực thật đúng là lớn, đến bây giờ còn không nhận thua.

Vừa rồi đặt virus trên máy tính của nàng, hiện tại hắn là vừa giải trừ đi.

Dương Thiên không tốn chút sức lực nào xâm lấn qua, trực tiếp đánh ra mấy chữ trên màn hình máy tính của đối phương.

“Triệu Thiên Nguyệt, ngươi lại muốn bị đánh đúng không?”

Triệu Thiên Nguyệt thấy được tin tức này, tư duy nhanh nhẹn nàng từ trong ý tứ của mặt chữ nhìn ra được, đối phương biết nàng.

“Ngươi là ai? Có dám nói cho ta biết ngươi là ai không?”

Triệu Thiên Nguyệt cắn răng trả lời đối phương một câu.

Dương Thiên thấy một màn này thì cười.

“Ngươi ở trên diễn đàn mạng ta dữ như vậy, đến bây giờ lại không nhận ra ta?”

Hắn trả lời như vậy, Triệu Thiên Nguyệt toàn thân run lên, trong đôi mắt mang theo thần sắc không dám tin.

“Ngươi là Dương Thiên?”

Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng, đối phương là hệ khảo cổ, một học sinh hệ khảo cổ khô khan làm sao chơi kỹ thuật dọa khách trơn trượt như vậy?

Hơn nữa quan trọng nhất là, hắn lại đánh bại Thẩm Giang.

Thẩm Giang là ai? Đó chính là siêu cấp dọa khách xếp hạng thứ bảy trong nước.

Ba phút có thể đánh bại siêu cấp dọa khách, đối phương làm sao có thể trẻ như vậy?

Sau khi Triệu Thiên Nguyệt hỏi, nín thở chờ đợi đối phương trả lời, nhưng mà đợi nửa ngày đối phương vẫn không có trả lời.

Triệu Thiên Nguyệt nhìn thoáng qua.

Đối phương đã logout.

“Khốn kiếp, khốn kiếp, lưu manh!”

Nước mắt Triệu Thiên Nguyệt rơi xuống, ủy khuất muốn chết đến mức gần như phát điên, mỗi lần gặp đối phương đều không phải chuyện tốt, lần này đem Thẩm Giang liên lụy vào nàng càng bần khổ, nếu Dương Thiên đem tất cả tin tức và tư liệu của Thẩm thúc thúc của nàng tiết lộ ra ngoài, hậu quả khó mà lường được.

“Không được, ta đi tìm tên hỗn đản kia hỏi rõ ràng.”

Triệu Thiên Nguyệt cắn răng đứng dậy tùy tiện cầm một bộ y phục chạy ra ngoài cửa.

Dương Thiên đã sớm khép máy tính lại, đuổi người ra, vẻ mặt tươi cười.

Lần trước hại Triệu Thiên Nguyệt thảm rồi, lần này nói tên của mình cho nàng, nghĩ đến nàng sẽ lần tránh thật xa, không dám lại đến tìm mình gây phiền phức.

Nhưng mà, hắn vừa nghĩ tới đây, không bao lâu chỉ nghe thấy một nữ sinh dưới lầu ký túc xá cầm loa lớn tiếng hô.

“Dương Thiên, khốn kiếp, người đi ra.”

Mí mắt Dương Thiên giật giật, lập tức có dự cảm không tốt.

Quả nhiên, chỉ thấy ánh mắt lão đại mập mập lão tam đều nhìn sang.

Lão Tam hết sức tò mò, trước hết mở miệng hỏi: “Lão Tứ, người lại gieo vạ cho tiểu cô nương nào?”

Mập Mập cười ha ha nói: “Lão Tứ, người làm gì người ta, người ta đã tìm tới cửa rồi.”

Lão đại hướng về phía Dương Thiên than thở nói: “Lão tứ a lão tứ, không nghĩ tới ngươi là lão tứ như vậy.”

Dương Thiên:.....

Y nhìn ánh mắt ba người, im lặng nói: “Tư tưởng của các ngươi có thể không xấu xa như vậy sao? Ta cái gì cũng không có...”

Dương Thiên nói xong, lúc này, giọng nữ thanh thúy dưới lầu lại truyền tới.

“Dương Thiên, ngươi bội tình bạc nghĩa, ngươi là đại lưu manh!”

Dương Thiên nghe xong những lời này, sắc mặt đen kịt.

Mà ba tên gia súc trong ký túc xá nghe vậy, tròn mắt càng sáng ngời.

“Lão tứ, ngươi còn giải thích cái gì? Điều rõ ràng như vậy, ngươi còn cần giải thích sao?”

“Mẹ kiếp, nếu như không có tình huống gì, ta sẽ cắt đầu.”

“Lão Tứ a lão Tứ, không nghĩ tới ngươi là chết già như vậy.”

Ba người giờ ngón giữa khinh bỉ với Dương Thiên, sau đó vội vàng nằm sấp trên cửa sổ nhìn xuống.

Chỉ thấy dưới cửa sổ, một nữ hài tuyệt mỹ cầm loa la lên.

Tóc dài của nữ hài phát phơ theo gió, lông mày phượng dài nhỏ, đôi mắt như trắng sáng, mũi ngọc tinh xảo, mặt phấn tức giận, hạt dưa hoàn mỹ không tỳ vết vì bị vây xem mà đỏ bừng thẹn thùng, trong mắt như có một tia sương mù, nhìn qua như sắp khóc.

“Mẹ nó, đây không phải là Trầm Ngư Triệu Thiên Nguyệt một trong tứ đại nữ thần sao?”

“Sao lại là nàng? Lão Tứ không phải nói không có gây họa cho nàng sao?”

“Nữ thần ta thậm mến, lão Tứ ngươi không thể cho ta một ngụm canh sao?”

“Lão Tứ, loại đại mỹ nữ cấp bậc này ngươi cũng nhẫn tâm vứt bỏ a? Ta muốn đại biểu mặt trăng tiêu diệt ngươi, lão Tứ, a,

lão Tứ đâu?”

Ba người kéo nửa ngày thấy không có ai đáp lại, quay đầu nhìn lại, phát hiện đôi phương cũng đã sớm rời đi.

Dưới lầu ký túc xá cũng vô cùng náo nhiệt.

“Ngọa tào, Trầm Ngư Triệu Thiên Nguyệt đây là từ bỏ sao?”

“Trời ạ, là tên súc sinh nào, thế mà chơi tiết mục bội tình bạc nghĩa, thật sự là cặn bã.”

“Không được, ta phải cứu Thiên Nguyệt cô nương trong nước lửa.”

Mọi người rục rịch, nhìn bộ dạng khiến người ta đau lòng của Triệu Thiên Nguyệt, trái tim không khỏi tan nát.

Đôi mắt sáng ngời của Triệu Thiên Nguyệt mang theo nước mắt, nàng cầm loa trong ký túc xá nam sinh gào to, từ nhỏ đến lớn nàng chưa từng mất mặt như vậy.

Hết thầy đều là vì tên khốn Dương Thiên kia, nếu không phải vì chuyện của Thẩm thúc thúc, nàng vĩnh viễn không muốn có bất kỳ liên hệ gì với đối phương.

Dương Thiên Hạ lên lầu, sắc mặt biến thành màu đen nhìn Triệu Thiên Nguyệt.

Triệu Thiên Nguyệt cũng quật cường nhìn Dương Thiên.

Trong đám người, đã bắt đầu nghị luận ầm ĩ.

“Tiểu tử này chính là tên cặn bã kia?”

“Trông có vẻ rất chính khí, quả nhiên người không thể nhìn bề ngoài.”

“Một trong tứ đại nữ thần hẳn đều vứt bỏ, hẳn đây là điên rồi?”

Trong đám người thậm chí có vài người muốn lao ra cho Dương Thiên một bài học, nhưng cũng có người nhận ra Dương Thiên chính là người mạnh mẽ nghiền ép tất cả huấn luyện viên trong quân đội, vì vậy vội vàng kéo bằng hữu muốn xông lên phía trước.

Dương Thiên đi tới trước mặt Triệu Thiên Nguyệt.

Hắn cao hơn nữ hài một cái đầu, trong đôi mắt phong khinh vân đạm vẫn đầy vẻ uy nghiêm.

Trong đôi mắt xinh đẹp của Triệu Thiên Nguyệt xuất hiện một tia sợ hãi, nàng lui về phía sau hai bước.

Lúc này Dương Thiên đưa tay búng một cái lên cái trán trơn bóng của Triệu Thiên Nguyệt.

“Ai da!”

Triệu Thiên Nguyệt mắt ngấn nước, tay nhỏ đỡ trán, hơi ủy khuất nhìn Dương Thiên.

“Đi theo ta!”

Giọng Dương Thiên lạnh lùng, dứt lời, đi về phương xa.

Triệu Thiên Nguyệt cúi đầu, cúi đầu thuận theo Dương Thiên rời đi.

“Mẹ nó, thuận theo như vậy? Rốt cuộc vị huynh đệ này đã luyện được cái gì vậy?”

“Nếu bạn gái của ta có thể nghe lời như vậy thì tốt rồi.”

“Người anh em này tuyệt đối là Tình Thánh.”

Dưới bóng cây, Dương Thiên dừng bước. Lúc này Triệu Thiên Nguyệt cúi đầu đi lại, trong lòng suy tư nên nói chuyện với Thẩm thúc thúc như thế nào.

Thế là, nàng bất ngờ không kịp đề phòng trực tiếp đâm vào sau lưng Dương Thiên.

Lại là một tiếng kêu kinh hãi, Triệu Thiên Nguyệt ngã trên mặt đất, trên mặt mang theo ủy khuất nhìn Dương Thiên, xoa xoa cái mông bị té đau, nước mắt trong mắt không ngừng chảy ra.

Trên mặt Dương Thiên mang theo vẻ im lặng, hắn cho tới bây giờ đều chưa từng gặp qua cô gái ngốc như vậy.

Trước đó cưỡi xe đụng vào hắn, cái này cũng thôi đi, chạy bộ ngã sấp mặt còn nhờ hắn, hiện tại đi đường cũng có thể đụng phải người, Dương Thiên hoài nghi nếu như phía trước có cái cây, cô nàng ngốc này có thể đụng vào cây.

Hắn bắt đấm dĩ dờ Triệu Thiên Nguyệt dậy, sau đó mở miệng nói: “Cô nàng, không phải chúng ta đã nói là sau này sẽ không

gặp lại sao? Thế nào chỉ trong nửa ngày ngắn ngủi người lại tới tìm ta? Còn nói ta bội tình bạc nghĩa, người không phải thật sự coi trọng ta chứ?”

Triệu Thiên Nguyệt đỏ mặt mang theo oán niệm nhìn Dương Thiên nhỏ giọng nói: “Người nghĩ hay lắm, người cho rằng ta muốn như vậy sao, nếu ta không làm như vậy người có thể đi ra sao?”

Dương Thiên đỡ trán nói: “Được rồi, chuyện tổn hại trong sạch của ta ta không so đo với người, bây giờ nói với ta, lần này người tới tìm ta làm gì?”

Triệu Thiên Nguyệt ôn nhu nói: “Ta tới là bởi vì...”

Nàng còn chưa nói hết lời, Dương Thiên đã mở miệng nói: “Nói to một chút, giả bộ thực nữ cái gì chứ, ta đã từng thấy người đánh đá và ngang ngược không phân rõ phải trái rồi.”

Trên trán Triệu Thiên Nguyệt hiện lên một tia hắc tuyến, nàng hít sâu một hơi trừng mắt hạnh nói: “Vậy bản cô nương liền nói trắng ra rồi, đại hỗn đản, cái tên trên mạng kia có biệt hiệu là ‘Thiên’ dọa người, đến cùng là không phải người.”

Dương Thiên nhướng mày, trực tiếp đưa tay nhéo Triệu Thiên Nguyệt trắng nõn tròn trịa, mang theo lỗ tai ầm ập thoải mái nói: “Triệu Thiên Nguyệt, ta không hỏi người ngược lại chất vấn ta, người dùng ID, viết tên ta lên tất cả diễn đàn Bắc Đại, chuyện này người không định giải thích sao?”

“A, đồ xấu, người mau buông tay, dám véo lỗ tai ta, ta không dễ yên cho người đâu.”

Lỗ tai Triệu Thiên Nguyệt bị nhéo, lập tức xù lông, đôi mắt xinh đẹp của nàng gần như muốn phun lửa, trừng mắt giận dữ nhìn Dương Thiên muốn quyền đâm cước đá hấn.

“A, vẫn là không thành thật a!”

Dương Thiên cười lạnh một tiếng, trở tay đặt lên đầu cô bé, cho nàng một cái hạt dẻ...

Chương 671 - Sóng gió nổi lên.

Triệu Thiên Nguyệt ôm cái đầu nhỏ, vẻ mặt ủy khuất.

Nhưng bây giờ xem ra đã thật sự ngoan ngoãn hơn rất nhiều.

Nàng kéo cánh tay Dương Thiên, chớp đôi mắt hồn nhiên, trong mắt còn mang theo sương mù nói: “Ca ca, siêu cấp kinh hãi khách danh hiệu ‘Thiên’ kia rốt cuộc có phải là người hay không a.”

Dương Thiên Thiên nở nụ cười: “Sao hả, người còn muốn báo thù à.”

“Không không không!”

Triệu Thiên Nguyệt vội vàng khoát tay nhỏ bé, cẩn thận kéo cánh tay Dương Thiên làm nũng nói: “Ca ca, muội biết sai rồi, ca tha thứ cho muội được không.”

Dương Thiên kinh ngạc nhìn Triệu Thiên Nguyệt nói: “Cô nàng, trước đây người không phải như vậy, sao? Có chuyện gì muốn cầu ta.”

Triệu Thiên Nguyệt cắn răng nói: “Dương Thiên ca ca, vừa rồi người đã độ sức với một siêu cấp kinh khách tên là Trường Giang, hơn nữa đã biết thân phận chân thật của hắn, người có thể đáp ứng ta không tiết lộ thân phận chân chính của hắn ra ngoài hay không?”

Dương Thiên nhìn về phía Triệu Thiên Nguyệt cười nói: “Thì ra siêu cấp kinh khách bài danh thứ bảy trong nước là người gọi tới.”

Triệu Thiên Nguyệt có chút xấu hổ gật đầu.

Dương Thiên cười một tiếng nói: “Không tệ, người lại nhận biết vị kia, tên doạ khách gọi là Trầm Giang kia có thể kiên trì trong tay ta ba phút, hẳn đủ để kiêu ngạo rồi.”

Triệu Thiên Nguyệt nghe vậy cắn chặt răng ngà, phổi cũng sắp nổ tung.

Thẩm Giang là kẻ kinh hãi nàng vẫn luôn sùng bái, bây giờ bị đối phương hạ thấp, Triệu Thiên Nguyệt có lòng muốn cắn chết Dương Thiên cũng có.

Tuy nhiên, hiện tại nàng cũng không thể nổi giận, bởi vì nàng còn có việc cầu Dương Thiên.

Nhìn bộ dạng nhăn nhó của Triệu Thiên Nguyệt, Dương Thiên cho rằng cô gái này bị thủ đoạn dọa khách chinh phục, vì thế mở miệng nói: “Cô nàng, nếu người thổ lộ với ta, ta khuyên người nên bỏ ý định này đi, ta không có khả năng coi trọng người.”

Triệu Thiên Nguyệt trừng lớn đôi mắt, vẻ mặt kinh ngạc.

Còn thổ lộ? Tên khốn kiếp này đến cùng lấy đâu ra tự tin?

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nàng khoe miệng một mực run rẩy.

Cuối cùng, vẻ mặt nàng nhăn nhó nói: “Không phải, ta không phải đến thổ lộ, ta tới tìm người là muốn hỏi người có thể đừng đem thân phận Thẩm thúc thúc của ta nói ra hay không?”

Dương Thiên nhìn nàng một cái nói: “Tại sao?”

Triệu Thiên Nguyệt thấp giọng nói: “Bởi vì nếu người nói ra ngoài, Thẩm thúc thúc có thể sẽ gặp phiền toái lớn.”

Dương Thiên gật đầu cười nói: “Hắn đã vô duyên vô cớ công kích ta trên mạng, người để hắn tự mình đến xin lỗi.”

Nói xong, đang muốn đi, Triệu Thiên Nguyệt vội vàng kéo cánh tay của hắn nói: “Dương Thiên ca ca, huynh đừng đi a, tất cả đều là vì ta, không liên quan đến Thẩm thúc thúc.”

Dương Thiên nhìn đám người tụ tập bên cạnh, mở miệng nói với Triệu Thiên Nguyệt: “Buông tay.”

Triệu Thiên Nguyệt lắc đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn ủy khuất mang theo nước mắt.

Dương Thiên nói: “Người có hiểu sự dè dặt không?”

Triệu Thiên Nguyệt ngồi xổm xuống ôm chân Dương Thiên nức nở nói: “Ta mặc kệ, hôm nay người phải đáp ứng ta, bằng không ta sẽ luôn dựa vào người.”

Khóe miệng Dương Thiên giật giật.

Ánh mắt mọi người vây xem nhìn Dương Thiên cũng thay đổi.

Một tên mập trong đó nói: “Mẹ nó, cô gái xinh đẹp như vậy thô lộ cũng không nhận.”

“Súc sinh, sao có thể khiến nữ hài khóc chứ.”

“Cầm thú a, các người đừng cản ta, hôm nay ta phải cho hân một bài học.”

Mọi người lòng đầy căm phẫn, mà Dương Thiên nghe được những lời này khóe miệng không ngừng co quắp.

Chuyện này liên quan gì tới hân, đám người xem náo nhiệt này có thể giảng đạo lý hay không?

“Người đứng lên không nổi!”

Dương Thiên nhú mày nhìn Triệu Thiên Nguyệt.

Nữ hài ôm chân nàng, đáng thương chớp đôi mắt to, sau khi bị quất lớn, quất cường lắc lắc khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng, ủy khuất càng thêm làm người đau lòng.

“Phục rồi!”

Dương Thiên đỡ trán nói: “Ta đồng ý với người, người đứng lên trước đi.”

“Thật sao, thật sao?”

Đôi mắt đẹp của Triệu Thiên Nguyệt sáng ngời, nhanh chóng đứng dậy, tốc độ trở mặt cực nhanh.

Dương Thiên ghé vào tai cô gái nói: “Nhưng mà làm sai thì phải trả giá đắt, hôm nay người khiến cho danh dự của ta bị tổn hại, ta muốn người làm nha hoàn của ta trong vòng một tuần.”

Nữ hài nghe vậy lập tức xù lông: “Không thể nào, người muốn ta làm trâu làm ngựa, ta...”

“Thẩm Giang là...”

Cô gái còn chưa nói hết lời, Dương Thiên chỉ nói ba chữ, Triệu Thiên Nguyệt lập tức sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, vội vàng dùng bàn tay nhỏ bé mềm mại bịt miệng Dương Thiên lại, ủy khuất sắp khóc.

“Ta cho rằng, ta làm nha hoàn của ngươi còn không được sao?”

Dương Thiên cười sờ sờ cái đầu nhỏ của Triệu Thiên Nguyệt nói: “Rất ngoan, được rồi, ngày mai giúp ta mang bữa sáng, thuận tiện giặt sạch quần áo của ta.”

“Ngươi... Dương Thiên, đại hỗn đản, đại lưu manh, mang bữa sáng cũng được, thế nhưng giúp ngươi giặt quần áo là không thể nào, ngươi đừng có quá đáng!”

Triệu Thiên Nguyệt tức đến mặt đỏ lên, muốn giương nanh múa vuốt với Dương Thiên.

Dương Thiên nhéo một cái lên khuôn mặt hoàn mỹ không tỳ vết của cô gái, nói: “Thâm Giang là...”

“Ô ô ô, ta nghe lời, ta nói lời của ngươi là được.”

Trên mặt Triệu Thiên Nguyệt lộ vẻ ủy khuất, cắn đôi môi đỏ mọng, trong đôi mắt to không ngừng có nước mắt.

Dưới ánh mắt hâm mộ của mọi người, Dương Thiên rời đi, Triệu Thiên Nguyệt tức giận chặt chân.

“Hỗn đản hỗn đản, chờ ta bắt được nhược điểm của ngươi, ta sẽ không... ai nha!”

Nữ hài vừa nói được một nửa, cổ chân lập tức bị trẹo, khóc đến càng thêm thương tâm.

Nội bộ công ty an toàn mạng số một kinh thành, Chu soái cả ngày sắc mặt đều âm trầm.

Những nhân viên kia giờ phút này đứng tại chỗ, im như ve sầu mùa đông.

“Tra được tên kinh khách tên là ‘Thiên’ kia rồi cuộc là ai sao?”

Giờ phút này đôi mắt Chu soái vẫn một mảnh huyết hồng như cũ, một đôi nắm đấm siết chặt.

Một nhân viên trong đó hít sâu một hơi nói: “Không... không tra được.”

Một nhân viên khác nói: “Chu ca, ngài cũng biết, đối phương có ít nhất 50+ tốc độ tay, hơn nữa kỹ thuật tuyệt đối là đứng

đầu thế giới, sau khi hấn xâm lấn không để lại bất kỳ dấu vết gì, chúng ta thật sự không có biện pháp truy tung.”

Cơ thịt trên mặt Chu Soái không ngừng co rúm lại, ánh mắt bất định, cuối cùng chỉ có thể thở dài một tiếng nói: “Chúng ta nhận thua.”

Nói xong lời này, hấn lại mở miệng nói: “Ta bảo các người liên hệ tất cả những kẻ đáng sợ nhất trong nước, các người tiến triển thế nào rồi?”

Hai ngày sau, Đông Doanh đệ nhất hù dọa Hồng Anh Hoa buông lời khiêu khích muốn một mình công phá tất cả phòng ngự của bọn họ, đạt được tư liệu cơ mật nhất.

Lúc này thời gian đã vô cùng gấp gáp, Chu Soái tự nhận mình không phải là đối thủ của Hồng Anh Hoa kia, cho nên chỉ có thể xin giúp đỡ từ những kẻ kinh khách đứng đầu trong nước, dự định tụ tập bọn họ lại một chỗ phản kích Hồng Anh Hoa.

Nhưng mà sau khi các nhân viên nghe được lời nói của Chu soái, ai oán thở dài nói: “Chu ca, đông đảo khách quý nổi tiếng trong nước không có người nguyện ý hợp tác với chúng ta.”

“Đúng vậy, chúng ta là công ty an toàn mạng hàng đầu trong nước, từng có xung đột với rất nhiều khách sợ hãi trong nước.”

“Bọn họ không bỏ đá xuống giếng đã không tệ rồi, làm sao có thể giúp chúng ta.”

Chu soái sau khi nghe vậy, tuy đã sớm có chuẩn bị, nhưng vẫn là sắc mặt tái nhợt, cả người không ngừng run rẩy.”

Nếu lần này bọn họ thất bại, không chỉ có tài liệu cơ mật bị đánh cắp, sợ rằng sau này sẽ không có xí nghiệp dùng bọn họ.

Công ty an toàn mạng số một trong nước sẽ đi đến điểm cuối.

Hấn cắn răng, gọi điện thoại cho một người.

Ở một chỗ khác, Triệu Thiên Nguyệt hít hít cái mũi trắng nõn, dùng khăn giấy lau nước mắt quay điện thoại nói: “Thảm thúc thúc, đại khái chính là như vậy.”

Thảm Giang nhú mày nói: “Tiểu Nguyệt, người không phải đang nói đùa chứ? Siêu cấp sợ khách danh hiệu là ‘Thiên’ kia

là bạn học của ngươi? Sinh viên năm nhất? Cũng lớn bằng ngươi? Hệ khảo cổ?”

Chuyện này còn có thể không hợp lẽ thường hơn một chút sao?

Tên gọi ‘Thiên’ kia khiến cho kẻ đáng sợ xếp hạng thứ bảy trong nước bị hấn đánh bại, mất ba phút thời gian.

Sau đó trong cùng một ngày, dùng thời gian mười phút, đánh bại siêu cấp khách hàng của danh hiệu thứ tư “Tướng quân” trong nước, công phá công ty an toàn mạng số một trong nước, sau đó lưu lại một du lịch này nghênh ngang rời đi.

Loại yêu nghiệt này không chế đối với dọa khách đã đạt đến trình độ đẳng phong tạo cực, không có ba mươi năm học tập cùng kinh nghiệm, tuyệt đối không có khả năng có loại thực lực này.

Nhưng mà Triệu Thiên Nguyệt lại nói đối phương chỉ mới mười bảy mười tám tuổi.

Hơn nữa còn là hệ khảo cổ?

Nói ra ai tin?

Triệu Thiên Nguyệt nhăn nhó nói: “Thảm thúc thúc, ta cũng không dám tin, nhưng đối phương chính là hấn, chính miệng hấn thừa nhận, hơn nữa còn nói là dùng mấy học tập của Tiểu Bá Vương đánh bại ngài.”

“Phốc!”

Trước đó Thảm Giang đã xấu hổ muốn chết, đầu vầng mắt hoa, mà Triệu Thiên Nguyệt sau khi nói những lời này, liền thành một cọng rơm cuối cùng dè ngã lạc đà.

Bị Tiểu Bá Vương học tập đánh bại?

Nếu chuyện này truyền đi, hấn gần như không còn mặt mũi lẫn lộn trong giới dọa khách nữa.

Hơn nữa nếu như truyền vào trong tai tên tướng quân dọa khách xếp hạng thứ tư kia, đoán chừng hấn có thể nổi điên.

Sau khi cúp điện thoại, Thảm Giang phát hiện trên hòm thư có một bưu kiện.

Hắn mở burl kiện ra nhìn thoáng qua, trên mặt lập tức lộ ra thần sắc kinh ngạc.

“Hai ngày sau, Đông Doanh đệ nhất khách Hồng Anh Hoa sẽ công kích quốc nội, xin ra tay giúp đỡ!”

Lạc khoản – Thái Dương!

Siêu cấp dọa khách xếp hạng thứ ba trong nước, mấy năm không ra tay, hiện tại phụ trách bộ ngành an toàn mạng của quốc gia.

Chương 672 -

"Bị triệu hoán sao?"

Thẩm Giang nhìn phần burl kiện này kích động đến không thể tự mình.

Hắn dù chưa gặp khách không thể lộ ra ngoài ánh sáng, nhưng cũng có tinh thần yêu nước, nhất là đối trận Đông Doanh kinh khách giới, hắn là một bầu nhiệt huyết.

Mấy năm trước khi hắn còn chưa đạt tới thứ bảy trong nước, tên “Mặt Trời” dọa người kia đã là thứ ba trong nước.

Địa vị đáng sợ của top 3 trong nước đã qua năm năm, đến nay không ai rung chuyển, cái này cũng đủ để chứng minh năng lực và thủ đoạn kinh khách của người này tên là “Mặt Trời”.

Hơn nữa, “Vương” - kẻ đáng sợ số một trong nước đã mai danh ẩn tích, “Đỉnh Hương Hoa” xếp hạng thứ hai cũng quyết định rửa tay chầu vàng vào mấy năm trước, người đứng đầu giới kinh hoàng trong nước liền rơi vào trên vai người có danh hiệu “Mặt Trời” này.

Bị hắn triệu hoán, đối với giới khách kinh hãi trong nước mà nói chính là một phần vinh quang.

Đêm nay, vô số kinh khách hàng đầu trong nước đã định trước không cách nào ngủ được.

“Thái Dương” có lực hiệu triệu đáng sợ ở trong nước, có thể nói là vô tiền khoáng hậu.

Vô số khách sợ hãi nhận được mệnh lệnh, cũng kích động không thôi giống như Thẩm Giang.

Mệnh lệnh chỉ có một.

Hai ngày sau, ngày mười lăm tháng mười, tiến công Đông Doanh làm cho giới kinh khách.

Điều này liên quan đến uy nghiêm của giới khách kinh hoàng trong nước, đối phương đã bắt nạt đến mức này rồi, nếu bọn họ còn không ra tay, thật sự coi Hoa Hạ không có người sao?

Cho nên, đông đảo người trong nước sắp xếp danh hào dọa khách, tất cả đều nhiệt huyết sôi trào hưng phấn lên.

Trong một căn phòng nhỏ âm u ở Trung Hải, trên vách tường bày đầy màn hình lớn nhỏ, một nữ tử tóc tai bù xù, dung mạo xinh đẹp tìm được kính mắt của mình từ đồng rác lộn xộn, mờ mờ hai mắt ra thấy được bưu kiện trên màn hình, lập tức lên tinh thần.

“Thú vị thú vị, tấn công Đông Doanh làm cho giới khách sợ hãi? Loại chuyện này sao có thể thiếu Đinh Hương Hoa của ta, mấy năm trước rửa tay chậu vàng, xem ra đám người nước ngoài kia thật sự cho rằng ta chết rồi sao?”

Đôi mắt của nữ tử xinh đẹp kia tản ra vẻ quyến rũ, nhưng trên khuôn mặt xinh đẹp lại mang theo nụ cười ngây thơ.

“Ta đã lựa chọn ra tay, đối với khiêu khích của người khác, dường như Vương cũng không thể ngồi yên không để ý đến? Nếu như gặp phải, vậy hẳn là sẽ chơi rất vui mới đúng.”

Trong một biệt thự cao cấp ở khu Hoa Bắc, một nam tử trẻ tuổi nhìn thoáng qua bưu kiện, ánh mắt bình tĩnh cười cười.

“Hồng Anh Hoa? Một bại tướng dưới tay mà thôi, cũng dám tuyên bố một mình đối kháng với tất cả dọa khách của Hoa Hạ? Thật sự không biết sống chết phải không? Đã như vậy, ta đây không ngại lại rồi núi cho ngươi một bài học.”

Hắn chính là tồn tại cự phách hoành không xuất thế năm năm trước, ép tới giới khách nhân trên toàn thế giới không ngừng đầu lên được.

“Vương!”

Tên thật của hắn là Lâm Hoa, năm năm trước đột nhiên xuất hiện, sau đó lại đột nhiên biến mất.

Tuy rằng thời gian xuất hiện không dài, nhưng khiến cho giới khách của các quốc gia trên toàn thế giới đều chấn động, chỉ cần là kinh hãi khách nhân, đều sẽ nghe được cái tên này.

Hiện giờ đã năm năm trôi qua, danh hiệu “Vương” này vẫn có một chút sức ảnh hưởng, nhưng cũng chỉ ở trong nước.

Người nước ngoài đã sớm quên hắn, ví dụ như người có danh hiệu “Hồng Anh Hoa”.

Trong nước tiếp nhận được phần bưư kiện này không chỉ có hai cái đại năng giới doạ khách này, trong nước top 100 doạ khách, chỉ ít có ba phần tư tiếp nhận được bưư kiện này.

Hơn nữa, cũng quyết định tiến về kinh thành, cùng Đông Doanh kinh khách giới quyết một trận tử chiến.

Đây nhất định là một trận chiến quy mô khổng lồ, quan hệ đến vinh nhục dân tộc.

Sáng sớm ngày thứ hai, Dương Thiên cùng ba tên gia súc trong ký túc xá vừa nói vừa cười đi ra cửa, sau đó một cô gái xinh đẹp nhanh chóng chạy tới, cầm theo bữa sáng, trên mặt mang theo nụ cười nói: “Dương Thiên ca ca, Tiểu Nguyệt mang bữa sáng cho huynh, tuy nhiên ta không biết huynh thích ăn bữa sáng gì, cho nên liền mua nhiều một chút, huynh xem có hợp khẩu vị của huynh hay không.”

“Ngoạ tào!”

Dương Thiên còn chưa lên tiếng, đám người lão đại ở bên cạnh đều thiếu chút nữa rớt cằm xuống.

“Có muốn vung cầu lương ngay trước mặt chúng ta không?”

“Lão tứ, ngươi đây là muốn xát muối lên vết thương của ta sao?”

“Trong thức ăn cho chó này có độc!”

Nhìn ba người bạn tốt trong ký túc xá biểu lộ muốn cùng người tuyệt giao, Dương Thiên chỉ cười cười, sau đó chia bữa sáng cho ba người, cười nói: “Ta chỉ là lười mang bữa sáng

cho các người, cho nên về sau mỗi ngày đều là nàng mang đến cho các người.”

Ba người lão đại nghe được lời này, mặt đầy cảm động nói: “Bắc Đại Hảo Bạn Cùng Phòng a.”

“Ta ăn cầu lương này.”

“Lão tứ, tốt lắm, không có trọng sắc khinh bạn, yên tâm, nếu các người phân, ba người chúng ta tùy tiện chọn.”

Dương Thiên nghe vậy khóe miệng giật giật.

Sau đó nhìn Triệu Thiên Nguyệt nói: “Còn ở đây làm gì, nhiệm vụ của người đã hoàn thành, nhớ đến tối đến giặt quần áo của ta.”

Nói xong câu đó, ba người trong ký túc xá lại giờ ngón tay cái lên với Dương Thiên, nói: “Ta đi, lão Tứ, ta không phục ai thì người đi theo.”

“Được, làm mặt nam nhân chúng ta lên, ha ha ha.”

“Lão tứ, người còn thu đồ đệ không? Loại biết bung trà rót nước. Ta muốn thoát đơn.”

Triệu Thiên Nguyệt tức giận nghiêng răng, nhưng hiện nay có nhược điểm ở trong tay Dương Thiên, chỉ có thể lộ ra nụ cười ngọt ngào, nhẫn nhịn ủy khuất gật đầu đồng ý.

Cho tới trưa, Dương Thiên đều vượt qua chương trình học nhàm chán, trí nhớ của hắn siêu quần, hơn nữa có bản lĩnh nhìn qua là không quên được, cho nên chỉ dùng thời gian một tiết đã dung hợp toàn bộ sách vở của hệ khảo cổ.

Đi học cũng nhàm chán như vậy, còn có bạn cùng bàn của hắn.

Từ Dạ Dung

Tiểu nha đầu này cũng là tuyệt thế thiên tài, nếu không cũng sẽ không thi đậu vị trí thứ hai cả nước.

Nếu đặt ở cổ đại, đó chính là băng nhãn, tồn tại gần với trạng nguyên.

Đương nhiên, lần thi đại học này nếu không phải có hắn xuất hiện, đối phương tuyệt đối dựa vào thực lực trở thành đệ nhất.

Trí nhớ của Từ Dạ Dung cũng xác thực rất tốt, hơn nữa có thể tự học.

Lão sư giảng bài vô cùng nhàm chán, đã có không ít bạn học buồn ngủ, nhưng mà Từ Dạ Dung ngồi ở bên cạnh Dương Thiên, còn tỉnh thoảng đánh giá hần.

Điều này khiến Dương Thiên cảm thấy hơi đỏ mặt.

Đối phương tựa hồ đối với bộ dáng tiên bào của hần cảm thấy hết sức hứng thú, thời gian lên lớp đôi mắt to hung phần nhìn hần, đỏ mặt hỏi: “Dương Thiên, ngày liên hoan của tân sinh có thể mặc quần áo của người một lần nữa không? Ta muốn chụp cho người một bức tả thực.”

“Phốc!”

Dương Thiên suýt nữa hộc máu.

Hần đỡ trán nói: “Từ Đồng Bàn, người có biết tư tưởng hiện tại của người rất nguy hiểm hay không.”

“A? Có sao?”

Từ Dạ Dung đỏ mặt, cười hì hì nói: “Hai ta nếu là bạn cùng bàn, vậy người không thể đáp ứng yêu cầu nhỏ nhỏ này của ta sao.”

Dương Thiên mở miệng nói: “Ta cự tuyệt.”

Nói xong, thân thể xê dịch ra phía ngoài.

Từ Dạ Dung cười hắc hắc, sau đó thân thể mềm mại cũng xê dịch về phía Dương Thiên nói: “Đừng xấu hổ nha, ta sẽ đối tốt với người, sở thích nghiệp dư của ta chính là chụp ảnh, van cầu người, van cầu người thỏa mãn nguyện vọng này của ta.”

Nói xong, nữ hài chấp hai tay trước ngực, vẻ mặt xin nhờ.

Dương Thiên:...

Có một người trăm phương ngàn kế muốn đập thật cho hần ngồi cùng bàn, hần muốn phát điên rồi.

Mà bàn tay này, một giáo sư lịch sử đeo kính trên bàn đột nhiên vỗ bàn một cái tức giận nói: “Làm gì vậy? Coi như ta không tồn tại có phải hay không, thời gian lên lớp cấm yêu

đương, hai người các ngươi không đặt ta ở mí mắt đúng không.”

Da mặt Dương Thiên hơi dày một chút, bị răn dạy một mặt không sao cả.

Mà Từ Dạ Dung khuôn mặt xinh đẹp đỏ như một khối vải máu.

Nàng cúi đầu, đôi tai vốn dĩ trắng muốt ửng hồng.

Vị giáo sư già đeo kính kia nâng mắt, tức giận nói: “Cô bé kia, đúng, chính là ngươi, đi học không dễ nghe, ngươi đứng lên trả lời câu hỏi này cho ta, tìm ra lý do mười Tần triều diệt vong cho ta.”

Từ Dạ Dung đứng dậy, hôm nay là một ngày mất mặt nhất từ trước tới nay nàng đi học.

Cho nên, nàng cũng không muốn để cho vị giáo sư lịch sử này xuống đài.

Nàng dang hắng giọng xong mở miệng nói: “Lão sư, mười lý do quá ít, ta nói cho ngài một trăm lý do có được không?”

Mọi người nghe xong, lập tức mặt mũi tràn đầy kinh ngạc.

Ngay cả giáo viên lịch sử đeo kính cũng co giật khóe miệng.

Hắn tức giận hừ một tiếng: “Được, nếu ngươi đã muốn nói, vậy ta cũng muốn nghe xem một trăm lý do này của ngươi rốt cuộc là gì.”

Từ Dạ Dung trên mặt mang theo nụ cười tự tin, học thần thi đại học hạng hai toàn bộ mở ra khí tràng, thanh âm không nhanh không chậm, nói ra giải thích của mình.

Ban đầu, lão sư lịch sử và đông đảo học sinh không để ý lắm, nhưng càng về sau nghe, càng chấn động.

Tri thức mà đối phương nắm giữ đối với Tần triều đã không thuộc về một giáo thụ đứng đầu, thậm chí còn hơn.

Một số kiến giải mạch suy nghĩ mà cô nói, cho dù là giáo viên lịch sử đeo kính cũng cảm thấy đôi khi hiểu ra, đôi khi nhú mảy suy nghĩ sâu xa.

Chờ sau khi Từ Dạ Dung nói xong, tất cả mọi người trầm mặc thật lâu sau, lúc này mới phát ra tiếng vỗ tay như sấm.

Lão sư lịch sử kia cũng hài lòng gật gật đầu nói với Từ Dạ Dung: “Không tệ, rất không tệ, ngươi nắm giữ đối với lịch sử thậm chí vượt qua ta, ngươi tên là gì.”

Từ Dạ Dung được tán thành, nhất thời trên mặt mang theo ý cười nói: “Cảm ơn lão sư khích lệ, ta tên là Từ Dạ Dung.”

Lão sư lịch sử kia nghe vậy, lập tức ánh mắt sáng lên, nói: “Tên Từ Dạ Dung thi đại học toàn quốc lần này hóa ra là người à, quả nhiên là một học thần, thiên tư thông minh, nhưng mà ngươi cũng đừng bị một ít học sinh xấu dạy hư.”

Nói xong, ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên...

Chương 673 - Toàn trường thán phục.

Dương Thiên đang muốn híp mắt ngủ, nhưng thấy được lão sư đeo kính lịch sử kia nói một câu, ánh mắt lập tức không bình tĩnh được nữa.

Mà giáo viên lịch sử đeo kính kia dường như cũng không định buông tha cho Dương Thiên.

Hắn quay về Dương Thiên hừ lạnh một tiếng nói: “Thành tích của mình không tốt, còn quấy rầy học sinh ưu tú, hừ, tiểu tử kia, đúng, nói chính là ngươi, ngươi đứng dậy trả lời vấn đề mà bạn học Từ Dạ Dung vừa trả lời.”

Dương Thiên đứng dậy nói: “Ngươi chắc chắn không đòi vấn đề tới hỏi ta chứ?”

Vị giáo sư lịch sử kia trên mặt mang theo vẻ khinh thường nói: “Vấn đề đơn giản này ngươi có thể trả lời cũng đã không tệ rồi, Từ Dạ Dung trả lời những cái kia Tần triều tại sao phải diệt vong một trăm cái lý do ngươi không được dùng, chỉ cần ngươi nói ra ba cái giải thích của mình, ta hôm nay liền buông tha ngươi.”

Dương Thiên nhướng mày nói: “Ba lý do? Ha, coi thường người khác, ta trả lời cho người ba trăm kiến giải, thế nào?”

Một câu nói ra, toàn trường tĩnh mịch.

Đông đảo học sinh mặc dù biết Dương Thiên là đệ nhất nhân thi đại học, thành tích tuyệt đối sẽ không kém hơn Từ Dạ Dung.

Nhưng mà Từ Dạ Dung đã trả lời một trăm kiến giải của mình, có thể nói đem toàn bộ có thể nói nói ra. Đối phương lợi hại hơn nữa, cũng tựa hồ bị hạn chế.

Mà giáo sư lịch sử kia bởi vì vừa mới lên lớp nên cũng không biết thành tích của Dương Thiên.

Nhìn thấy hắn không dễ nghe, tự nhiên cấp bậc Quy Hữu Sinh hắn.

Bây giờ lại nghe Dương Thiên nói loại lời khoác lác này, càng thêm không thích.

Hắn tức giận nói: “Lấy lòng mọi người, ở chỗ ta cũng không dễ dùng, nếu hôm nay ngươi không trả lời được, vậy ngươi cứ chờ viết kiểm điểm với chủ nhiệm lớp đi.”

Dương Thiên cười cười nói: “Ta muốn viết, nhưng cũng chưa chắc có cơ hội này.”

Nói xong, thanh âm trong sáng, bắt đầu phân tích.

Lúc Dương Thiên nói ra giải thích đầu tiên, tất cả mọi người đã bị chấn kinh.

“Mẹ kiếp, còn có thể giải thích như vậy?”

“Nghe rất có lý, nhưng rốt cuộc hắn ta đã nghĩ ra lý do này bằng cách nào?”

“Học Thần quả nhiên là học thần, thời điểm ta ở cấp ba dù sao cũng là đệ nhất toàn trường, sao hiện tại đến lớp này cảm giác thành học sinh kém cỏi nhất?”

“Ta luôn cảm thấy Dương Thiên giảng còn tốt hơn giáo sư này, mẹ nó, có phải ta điên rồi không?”

Vị giáo sư lịch sử kia vốn muốn tìm Dương Thiên gây phiền phức, dự định đợi Dương Thiên nói ra lý do, sau đó sẽ phản

kích.

Nhưng nghe Dương Thiên nói, lời nói đơn giản mà sợ hãi, hần nhú mày suy tư nửa ngày, vậy mà không biết nên phản bác như thế nào.

Điều này khiến hần có chút không tiếp thụ được.

Học sinh lớp này đều là yêu nghiệt sao?

Tùy tiện gọi một cô gái trả lời câu hỏi, đối phương dùng giải pháp gấp mười lần, hơn nữa tất cả đều là đáp án hoàn mỹ nhất.

Mà bây giờ thiếu niên này, hần tựa hồ muốn dùng ba trăm lần giải pháp. Quan trọng nhất là, hần nghe xong những giải pháp này đều có loại cảm giác bùng tỉnh đại ngộ.

Điều này khiến vị giáo sư lịch sử kia có một suy nghĩ xấu hổ, hần chính là giáo sư lịch sử quyền uy nhất Bắc Đại, có thể mạnh hơn hần gần như không có.

Nhưng hiện tại hần nghe một học sinh mới giảng lịch sử, vậy mà cảm giác thu hoạch được rất nhiều.

Đây rốt cuộc ai là lão sư ai là học sinh a.

“Lý do thứ hai trăm sáu mươi chín...”

Dương Thiên nói đến đây, giáo sư lịch sử kia vội vàng hô ngừng nói: “Đừng nói nữa, đừng nói nữa, đề tài này đừng ở đây.”

Hiện tại hần hoài nghi đối phương còn nói nữa, hần sẽ bị đập đầu.

Quả thực quá mất mặt.

Dương Thiên tươi cười nói: “Sao vậy lão sư, người cho rằng người không thể nói ra ba mươi một lý do còn lại sao?”

Giáo sư lịch sử lau mồ hôi lạnh trên trán, nói: “Ta tin ta tin, không biết vị bạn học này tên là gì.”

“Dương Thiên!”

Một câu nói của thiếu niên, vị giáo sư lịch sử kia suýt chút nữa đã ngã sấp xuống từ trên bàn giảng.

Trên mặt hần ta mang theo vẻ kinh ngạc hỏi: “Người chính là Dương Thiên, người đứng đầu kỳ thi đại học toàn quốc, thi

được bảy trăm năm mươi điểm, sáu khoa đầy điểm yêu nghiệt?”

Dương Thiên cười cười nói: “Điểm thi có chút thấp, trong mắt ngài vẫn là học sinh kém, chê cười rồi.”

Hắn nói xong câu này, tất cả mọi người trong lớp lập tức không thể bình tĩnh được nữa.

“Đờ mờ, Dương Thần nói câu này hơi quá đáng.”

“Sáu khoa đầy điểm, tổng điểm bảy trăm năm mươi điểm còn thấp, đây là đả kích ai đây?”

“Mẹ kiếp, ta còn có thể vui vẻ lên lớp hay không.”

“Cuối cùng ta cũng hiểu được sự chênh lệch giữa học thần và học bá, học bá là đề mục một trăm điểm, có thể thi một trăm điểm, học thần là bởi vì điểm số chỉ có nhiều đó, chỉ có thể thi một trăm điểm.”

Không chỉ có mọi người bị đả kích, ngay cả giáo sư lịch sử kia nghe vậy cũng thiếu chút nữa điên rồi.

Thấy cười?

Ai có tư cách chê cười?

Thành tích này cho dù là đặt ở tương lai một trăm năm cũng chưa chắc có người có thể ngang hàng.

Xem ra đối phương là bởi vì vừa rồi hắn nói hắn sinh ra đã phản kích.

Nhưng giáo sư lịch sử này cũng không cảm thấy có gì không ổn, học thức của đối phương trong lịch sử đã không kém hắn, thậm chí mơ hồ vượt qua.

Mặc dù hắn có chút không dám tin, nhưng mà từ những lời đối phương nói, hắn ngẫu nhiên cảm giác không lưu loát thâm ảo cũng có thể thấy được.

“Lão sư, có phải ta có thể ngồi xuống rồi không?”

Dương Thiên cười hỏi.

“Ách, làm đi làm đi, Dương Thiên đồng học còn có Từ Dạ Dung đồng học, bình tĩnh mà xem xét, ta đã không có thể dạy các ngươi, từ nay về sau thời gian của ta, khóa học các ngươi

có thể tự mình an bài, nếu không hiểu được một ít vấn đề, chúng ta có thể cùng thảo luận.”

Giáo sư lịch sử nói là thảo luận, mà không phải hỏi hấn.

Điều này cũng đủ để chứng minh, địa vị của hai người ở trong lòng hấn đã ngang hàng với hấn.

Mà đông đảo học sinh nghe vậy, trên mặt lập tức mang theo một tia kinh ngạc.

Hai học thần này lại có được đánh giá cao như vậy ở nơi này của giáo sư cấp Thái Đấu của lịch sử Bắc Đại, trước đây chưa từng có loại chuyện này.

Dương Thiên nghe xong lời này chỉ cười cười.

Mà Từ Dạ Dung thì là mặt mũi tràn đầy hưng phấn, đối với Dương Thiên vỗ tay một cái, không biết hâm mộ chết bao nhiêu người.

“Hai học thần tổ đội bắt nạt giáo sư lịch sử, ha ha, hiện tại ta cũng cảm thấy hơi đau lòng giáo sư này.”

“Người có thời gian thương giáo thụ, còn không bằng thương chính người, không thấy Dương Thần đang rải cầu lương cho chúng ta.”

“Không có cách nào sống qua ngày, ta phát hiện học tập trong lớp này, sớm muộn gì cũng có bóng ma tâm lý.”

Trong ánh mắt mọi người nhìn Dương Thiên tràn đầy oán niệm.

Dương Thiên cũng mặc kệ mọi người nghĩ như thế nào, gấp một cái, liền nằm sấp trên bàn bắt đầu ngủ.

Từ Dạ Dung cũng cười hì hì với mọi người, cũng học theo Dương Thiên nằm sấp trên bàn ngủ ngon.

Nàng đã từng là một đứa bé ngoan, vẫn luôn là học sinh giỏi, nhưng đến đại học vốn bị đè nén, hiện tại nàng chỉ muốn thả lỏng một chút.

Làm lại tất cả những chuyện mà hấn chưa từng dám làm.

Ví dụ như đi học ngủ.

Giáo sư lịch sử biết đã không dạy được hai người cái gì, dứt khoát cũng không quản nữa.

Mà các bạn học xung quanh thấy cảnh này, cũng có chút không bình tĩnh được.

“Ta khát, có cần tráng trộn như vậy hay không.”

“Học Thần cũng có thể tùy hứng như vậy sao?”

Có chút học bá không phục, muốn noi theo, nhưng lại bị giáo sư lịch sử kia kêu lên, để trả lời vấn đề.

Hơn nữa vấn đề lần này thập phần xảo trá, cho nên những học bá kia tự nhiên không trả lời được, sau khi bị khiển trách, oán niệm đối với Dương Thiên cùng Từ Dạ Dung càng thêm sâu.

Nhưng giờ phút này đã không còn quan hệ gì với hai người nữa.

Bởi vì hai người đều ngủ thiếp đi.

Chờ Dương Thiên tỉnh lại, chỉ cảm thấy nhiệt độ trên môi có chút không đúng.

Lúc hắn mơ mơ màng màng mở mắt ra, suýt chút nữa bị dọa sợ.

Bởi vì ở cùng trên một cái bàn, cho nên hắn cùng Từ Dạ Dung đối mặt nhau.

Hơn nữa đối phương tựa hồ đang ngủ say, không có phản ứng gì, nhưng Dương Thiên cảm giác mình đã chạm đến đôi môi mềm mại của đối phương.

Từ trên người đối phương, Dương Thiên ngửi thấy một cỗ hương thơm, khiến lòng người say mê.

“Tình huống như thế nào!”

Khóe miệng Dương Thiên giật giật, môi của hai người sao lại chạm vào nhau.

Hắn còn không có động, thân thể mềm mại của Từ Dạ Dung giật giật, hiển nhiên là sắp tỉnh.

Dương Thiên vội vàng ngồi dậy.

Từ Dạ Dung dùng bàn tay nhỏ bé dụi dụi con mắt, đáng yêu ngáp một cái, sau đó duỗi duỗi lưng nói: “Ngủ trên lớp thật là

thoải mái, có phải hay không a Dương Thiên?”

Dương Thiên ha hả một chút, hắc có chút chột dạ, không dám trả lời.

Từ Dạ Dung cũng không để ý, chỉ là thời điểm cầm lấy cái gương nhỏ sửa sang lại tóc của mình, nhất thời nghi hoặc lắm lắm: “Kỳ quái, môi của ta làm sao lại ướt a?”

Ánh mắt nàng nhìn về phía Dương Thiên.

Dương Thiên ra vẻ trấn định nói: “Có lẽ người đang ngủ chảy nước miếng cũng không chừng.”

Từ Dạ Dung hồ nghi nhìn Dương Thiên một cái, khuôn mặt có chút đỏ hồng, sau đó cười nói: ” Cũng đúng, ta nhớ được nằm mơ thấy ăn ngon, ha ha.”

Thật ra nàng không dám nói, nàng mơ thấy Dương Thiên mặc tiên bào hôn môi.

Người trong cuộc bây giờ đang ở đây, nàng cũng có chút chột dạ, khuôn mặt xinh đẹp đã đỏ bừng một mảnh,

Hai người ngẫm hiểu lẫn nhau, đang lúc xấu hổ, vừa vặn đến thời gian tan học.

Lúc này hai người mới riêng phần mình thở dài một hơi,

Nhìn Dương Thiên hốt hoảng bỏ chạy, Từ Dạ Dung thật sự có chút nghi hoặc.

Nàng má ửng hồng, có chút không xác định lắm lắm: “Hắc không phải là biết giấc mộng mà ta làm chính là mơ hôn hắc chứ?”

Chương 674 - Hoan nghênh.

Dương Thiên còn chưa ra khỏi ký túc xá, chỉ thấy ngoài cửa phòng học có rất nhiều nữ sinh đang tụ tập đông đúc.

Các nàng ai nấy đều mặc quần áo tinh xảo, trang điểm tinh xảo, dáng người yếu điệu, chân dài mảnh khảnh, khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn.

Khi thấy Dương Thiên, các nàng lập tức thét lên liên tục.

“A, hửn chính là tiểu vương tử cầm cổ trong tiệc tối liên hoan của tân sinh ngày đó.”

“Trời ạ, Dương Thần ta rốt cuộc tìm được hửn rồi.”

“Ta muốn thổ lộ, các người đều đứng lên, Dương Thần là của ta.”

Dương Thiên vừa đến cửa đã hoàn toàn choáng váng.

Chuyện gì đang xảy ra vậy? Ai có thể giải thích cho hửn?

Dương Thiên vẻ mặt mờ mịt, mà lúc này tất cả nam sinh trong phòng học không ngừng kêu thảm thiết.

“Ta khát, có thể chữa lại cho chúng ta một ngụm canh không?”

“Đây là định thu hết sao?”

“Gia súc ơi gia súc.”

Sắc mặt Dương Thiên biến thành màu đen, sau khi nghe nửa ngày, lúc này mới hiểu được nguyên nhân gây ra chuyện này.

Hết thấy đều là bởi vì lần trước hửn ở trong dạ hội liên hoan tân sinh biểu hiện quá mức xuất sắc, cho nên mới đưa tới nhiều hoa đào như vậy.

Nhìn thấy nhiều tiểu cô nương như vậy, nguyên một đám cầm sô cô la sách tình, còn có một chút hồng nhạt hình trái tim hoặc là màu đỏ hộp đưa tới, khoe miệng Dương Thiên co rút một chút.

Hửn chỉ có thể mang theo vẻ mặt cứng ngắc tươi cười nhìn những nữ sinh trong đôi mắt lóe lên ngôi sao nhỏ này.

Giang Ánh Tuyết giờ phút này vô cùng hưng phấn.

Bởi vì hôm nay nàng rốt cuộc biết tên của Cổ Cầm tiểu vương tử kia, cùng với lớp của hửn.

Cho nên lần này nàng kéo cô bạn thân Tiểu Như còn hưng phấn hơn nàng đến đây định làm quen Dương Thiên một chút, sau đó học khúc đàn cổ kia với hửn.

Bởi vì lần trước trong tiệc liên hoan tân sinh, bài thơ mà Dương Thiên đàn đã khiến nàng trầm mê trong đó, không thể

tự kèm chế.

Nàng là Cổ Cầm thế gia, si mê đối với Cổ Cầm đạt đến tình trạng liêu lĩnh.

Cho nên lần này nàng mới lấy hết dũng khí tìm Dương Thiên giống như những fan hâm mộ nào tàn kia.

Vì hôm nay, Giang Ánh Tuyết cố ý trang điểm tỉ mỉ một chút.

Làn da trắng như tuyết của nàng mang đến cho người ta một cảm giác tươi mát, nụ cười ôn hòa trên mặt có sức cuốn hút, lông mi dài mà dày toát ra ánh mắt u nhã tinh tĩnh, cảm giác nàng là một người văn nhã.

Khi nàng nhìn thấy Dương Thiên đến gần, trên mặt nổi lên một vết đỏ ửng nhàn nhạt.

Nàng bôi son phấn cùng màu môi hồng, phấn bảo thạch gần như trong suốt lộ ra đáng yêu, lại thành thực tài trí.

“Dương Thiên đồng học, ta là.....”

Giang Ánh Tuyết nở nụ cười thân thiết, nhưng mà nàng còn chưa nói hết lời, đã thấy Dương Thiên khoát tay nói: “Cảm ơn người, người là cô gái tốt, nhưng ta đã có bạn gái.”

Nói xong, dùng câu nói này nói với những nữ hài quần quít lấy hân bên cạnh.

Giang Ánh Tuyết triệt để ngậm ngẫn cả người.

Nàng nhìn bóng lưng Dương Thiên Viễn đi xa, trên mặt mang theo một chút kinh ngạc.

“Tiểu Như, ta đây là bị phát thẻ người tốt sao?”

Tiểu Như cổ quái nhìn Giang Ánh Tuyết một cái, sau đó phốc phốc bật cười nói: “Ha ha, Ánh Tuyết à, người cũng có hôm nay a, trước đó đều là người phát thẻ người tốt cho nam sinh khác, nhưng bây giờ lại bị người ta phát thẻ người tốt, hì hì, mau nói cho ta biết, cảm giác thế nào?”

Khóe mắt Giang Ánh Tuyết hiện lên một tia hắc tuyến nói: “Cảm giác rất khó chịu, tìm ghen lại, có phải hân hiệu làm cái gì không, ta không phải muốn theo đuổi hân, ta chỉ là muốn theo hân học đàn thôi.”

Tiểu Như cười hắc hắc, có chút hả hê nói: ” Ngươi chen vào trong đám fan náo loạn kia, nếu là ta, ta cũng sẽ hiểu lầm, chẳng lẽ hắc không biết ngươi là Giang Ánh Tuyết, một trong tứ đại nữ thần mới sinh sao?”

Giang Ánh Tuyết nhăn khuôn mặt nhỏ mang theo khổ não nói: “Còn nói, ta còn chưa kịp giới thiệu mình, hắc đã phát thẻ người tốt cho ta, ta thậm chí có thể khẳng định, hắc căn bản chưa kịp nhìn ta một cái.”

“A?”

Tiểu Như nín cười nói: “Thảm như vậy, ha ha ha, không được không được, để ta cười một lát.”

Giang Ánh Tuyết trợn trắng mắt nhìn Tiểu Như, nổi giận đùng đùng nói: “Tiểu Như, ngươi còn nói như vậy nữa ta không để ý tới ngươi.”

Tiểu Như nhìn Giang Ánh Tuyết thật sự tức giận, lúc này mới che miệng cười nói: “Được rồi được rồi, đừng lo lắng, đối phương nếu không biết thân phận của ngươi, cũng chưa kịp nhìn dung mạo của ngươi, vậy chứng minh ngươi còn có hi vọng.”

Giang Ánh Tuyết đỏ mặt nói: “Cái gì a, ta có hi vọng gì a, ta cũng không phải thật sự truy đuổi hắc.”

Tiểu Như trêu ghẹo nói: “Ngươi nghĩ đi đâu vậy, ta nói là ngươi còn có hi vọng cùng hắc học đàn, không nói, thời gian này vị tiểu vương tử cầm cổ kia của ngươi nhất định là muốn đi nhà ăn ăn cơm, chúng ta nhanh đi đi.”

Giang Ánh Tuyết liên tục gật đầu, sau đó lại nghĩ không đúng, lập tức buồn bực nói: “Tiểu Như đừng nói giỡn, hắc làm sao lại là cổ cầm tiểu vương tử của ta.”

Tiểu Như che trán nói: “Được rồi được rồi, là của ta rồi được rồi.”

Giang Ánh Tuyết nhỏ giọng thì thầm một câu: “Cũng không phải của ngươi.”

Nhưng âm thanh rất nhỏ, đoán chừng chỉ có chính nàng mới có thể nghe được.

Một đám fan cuồng đi rồi, Từ Dạ Dung hơi lo lắng từ trong phòng học đi ra, thấy được tất cả đám nữ hài kia đều đuổi theo, nắm chặt nắm đấm động viên nói: “Không được, bạn cùng bàn hiện tại đang ở giữa nguy nan, làm một bạn ngồi cùng bàn hợp cách ta nhất định phải giải cứu hắn trong nước lửa.”

Nói xong, trên mặt mang một tia đỏ bừng.

Sau đó vẫn là chạy tới.

Một chỗ khác, Triệu Thiên Nguyệt như phát điên nắm lấy tóc mềm cả giận nói: “Dương Thiên, hỗn đản khôn kiếp, đại hỗn đản, để cho ngươi làm nha hoàn, đáng giận, còn để cho ta phụ trách ngươi một ngày ba bữa. Hỗn đản, công tác kiêm chức của ta cũng không còn, ngươi chờ đó, sau này nếu có nhược điểm rơi vào tay ta, ta sẽ để ngươi chết không toàn thây, a a a.”

Sau khi oán trách, khuôn mặt nhỏ nhắn của Triệu Thiên Nguyệt lại đau khổ, an tâm xếp hàng lấy cơm.

Nhưng bởi vì dáng dấp của nàng ta đáng yêu, nên nàng ta đánh hai phần cơm ăn cho a di chứa đầy.

Một chỗ khác, Dương Thiên rút cuộc cũng bỏ qua những nữ sinh kia, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, điện thoại di động đột nhiên vang lên.

Dương Thiên nhìn thoáng qua, là Vương Tĩnh Thần mở ra.

Tính toán ngày, hai người đã nhiều ngày không gặp nhau, hắn cũng không liên hệ.

Lại nói tiếp, hắn làm bạn trai thật đúng là không xứng chức.

Nhưng mà cô gái bên kia điện thoại cũng không có oán giận gì, có thể bởi vì mấy ngày không gặp, cô gái nói chuyện cũng hết sức dịu dàng sẵn sàng.

Hai người đã ước định xong, sẽ ăn cơm ở nhà ăn.

Triệu Thiên Nguyệt đã sớm chuẩn bị xong hai phần cơm trưa, đang chờ ở trong nhà ăn.

Đợi nửa ngày Dương Thiên còn chưa tới, Triệu Thiên Nguyệt gọi điện thoại, đối phương trực tiếp cắt đứt cho nàng.

“A a a, đồ khốn kiếp! Dám cúp điện thoại của ta, chờ người tới ta sẽ cho người đẹp mặt.”

Triệu Thiên Nguyệt cùng với bị tức giận bốc hỏa ba trượng.

Mà một tiếng hô này của nàng, vốn ngồi ở trong góc phòng ngừa bị người nhận ra, nhưng bây giờ lại được chú ý.

“Ta kháo, đây không phải là Trầm Ngư Triệu Thiên Nguyệt một trong tứ đại nữ thần mới sinh sao? Ha ha, trước đó đều là xem ảnh chụp, lần này rốt cục thấy được chân nhân.”

“Chân nhân so với ảnh chụp tựa hồ càng xinh đẹp hơn, ngay cả bộ dáng tức giận cũng rất đáng yêu.”

“Mẹ nó, trên bàn của nàng bày hai đôi dưa, hai phần com, chẳng lẽ nàng đang đợi người.”

Mọi người thấy cảnh này, trái tim lập tức lạnh lẽo.

“Người chờ tuyệt đối không thể nào là nữ hài, nếu là bạn thân, vậy thì căn cứ vào suy luận, giữa bạn thân bất luận làm chuyện gì cũng sẽ như hình với bóng.”

“Nói cách khác, Triệu Thiên Nguyệt nhất định là nam sinh.”

“Còn có chính là nói, nam sinh kia có khả năng chính là bạn trai của Triệu Thiên Nguyệt.”

Mọi người suy đoán đến đây, các nam sinh vốn muốn tiến lên bắt chuyện cũng đều dừng bước.

Những nam sinh còn đang rục rịch trong lòng, lúc này hồi tâm cũng hoàn toàn chết rồi.

Tất cả nam sinh mặc dù không nhìn thấy nam sinh thần bí Triệu Thiên Nguyệt kia là ai, nhưng đã sớm kéo hẳn vào số đen.

Không bao lâu sau, trong nhà ăn lại xuất hiện một trận xôn xao.

“Trời ạ, vị này không phải là Lạc Nhận Vương Tĩnh Thần một trong tứ mỹ sao?”

“Cái gì cái gì? Vương Tĩnh Thần nữ thần cũng tới?”

“Mau mau, ở đâu, ta muốn vây xem.”

Rất nhiều nam sinh biết Triệu Thiên Nguyệt đã là hoa có chủ, cho nên nghe thấy Vương Tĩnh Thần tới nhà ăn, lập tức nhao nhao đi đến xem.

Nhưng mà, khi mọi người thấy được người mặc váy lam kia, trên tay ngọc mảnh khảnh nắm lấy bàn tay của một thiếu niên, mặt đều tái đi.

“Mẹ nó, không có làm chứ.”

“Tên gia súc này ra tay cũng quá sớm đi.”

“Vương Tĩnh Thần thế mà lại là hoa có chủ, trời ạ, ta không sống nữa, “

Đông đảo nam sinh giống như lại bị đả kích lần nữa.

Thần sắc trên gương mặt xinh đẹp của Vương Tĩnh Thần vẫn như thường, trên mặt mang theo nụ cười cùng với thái độ thân thiết của Dương Thiên Biểu, giống như là tuyên bố với mọi người,

Nàng thuộc về hắn!

Dương Thiên bị ánh mắt cừu hận của đông đảo nam sinh nhìn chăm chú, thần sắc như thường.

Nếu đổi thành những người khác, dưới khí thế của nhiều người như vậy, đoán chừng bước chân nào đi đường cũng không biết.

Nhưng mỗi một bước đi của Dương Thiên, trên mặt từ đầu đến cuối vẫn bình tĩnh ung dung, khí tràng phát ra trên người đã nghiền ép tất cả mọi người nơi này.

Triệu Thiên Nguyệt thấy Dương Thiên, lại nhìn thoáng qua Vương Tĩnh Thần, đôi mắt nhất thời sáng lên.

Hai người bọn họ tựa hồ là tình lữ, như vậy quả thực quá tốt, nữ sinh đều thích ghen, chờ nàng chỉ cần cố ý tiếp cận Dương Thiên, sau đó nói một ít mập mờ, nữ hài xinh đẹp kia nhất định sẽ hiểu lầm. Đến lúc đó cái tên hỗn đản đáng giận kia nhất định sẽ bị đánh.

Người nhìn xem, cơ hội trả thù tốt cỡ nào, bỏ lỡ lần này là phải hối hận cả đời nha!

Nghĩ đến đây, đôi mắt đẹp của Triệu Thiên Nguyệt cong thành hình trăng lưỡi liềm, không hề do dự, vội vàng đứng lên phát

tay với Dương Thiên.

“Dương Thiên ca ca, ở đây, ở đây.”

Chương 675 - Ba nữ hài tử.

Vương Tĩnh Thần nhìn sang, chỉ thấy một thiếu nữ xinh đẹp dung mạo không thua kém nàng đang hung phấn vẫy tay với Dương Thiên:

“Nàng là ai?”

Đôi mắt xinh đẹp của Vương Tĩnh Thần lập tức hiện lên một tia sát khí trùng mắt nhìn Dương Thiên.

“Không cần để ý tới!”

Dương Thiên Phong cười nhạt nói: ” Nàng là fan nữ theo đuổi ta.”

“Ừm!”

Vương Tĩnh Thần nghe vậy, quả nhiên tin.

Dù sao ban đầu ở lớp 12 năm 1, thiếu niên xuất sắc hơn bây giờ, là bạch mã vương tử của tất cả các cô gái.

Nhưng vẫn bị nàng ra tay trước.

Nghĩ đến đây, Vương Tĩnh Thần có chút tự hào.

Triệu Thiên Nguyệt thấy Dương Thiên không để ý tới nàng, không khỏi càng thêm hưng phấn.

Hiển nhiên tên hỗn đản này là sợ bạn gái của hắn, vậy đại kế báo thù của nàng càng thêm dễ dàng thực hiện.

Nàng vội vàng tiến lên ngăn cản Dương Thiên, giả vờ như không nhìn thấy dáng vẻ của Vương Tĩnh Thần, lộ ra một bộ dáng u oán đáng thương, ủy khuất hỏi: “Dương Thiên ca ca, sao huynh không để ý tới người ta, người ta ở bên đó chờ rất lâu rồi.”

Khóe miệng Dương Thiên giật giật nhìn Triệu Thiên Nguyệt.

Cô nàng này bình thường không phải là bảo trì khoảng cách với hắn, hận không thể ở ngoài ba dặm sao? Hôm nay uống

lộn thuốc sao?

Nhưng mà, tiếp theo Dương Thiên không nghĩ như vậy nữa, bởi vì hấn cảm giác trong lòng bàn tay có đau đớn như kim châm đánh úp lại.

Dương Thiên nhìn lại, chỉ thấy Vương Tĩnh Thần cắn răng ngà trừng mắt nhìn hấn, bàn tay nhỏ trắng nõn đã bầm mấy vết máu trên bàn tay hấn.

Hiển nhiên, nàng đối với việc Triệu Thiên Nguyệt xưng hô Dương Thiên như vậy rất ghen tuông.

“Người làm gì đây?”

Dương Thiên có chút im lặng nhìn Vương Tĩnh Thần giống như hổ mẹ bên cạnh.

Vương Tĩnh Thần không nói gì, mà hung hăng trừng mắt nhìn Dương Thiên.

Khóe mắt Triệu Thiên Nguyệt lộ ra ý cười.

Nhưng mà nàng không biểu lộ ra ngoài, mà là ra vẻ kinh ngạc nhìn Vương Tĩnh Thần nói: “A, cậu chính là chị dâu sao? Chị thật xinh đẹp, lúc Dương Thiên ca ca ở cùng với em luôn nhắc đến chị đây.”

“Thật sao?”

Vương Tĩnh Thần cười cười với Triệu Thiên Nguyệt, sau đó ánh mắt lại trừng trừng nhìn Dương Thiên, ngón tay mảnh khảnh lại véo một hồi vào tay Dương Thiên.

Dương Thiên ở cùng với nàng.

Câu nói này nàng không thể không suy nghĩ nhiều.

Mà Dương Thiên thì mặt mũi tràn đầy im lặng, khóe miệng co rúm.

Hai cô gái này dường như cũng không dễ chọc.

Hấn nhú mày nói với Triệu Thiên Nguyệt: “Nơi này không có chuyện của người, người qua một bên chơi đi.”

Nếu là trước kia, Triệu Thiên Nguyệt ước gì rời xa Dương Thiên, nhưng hiện tại nàng không thể đi, nàng còn muốn trả thù.

Cho nên, lúc này Triệu Thiên Nguyệt bày ra một bộ dáng đáng thương kéo tay Dương Thiên nói: “Dương Thiên ca ca, ta không, ta chuẩn bị cơm trưa tinh xảo cho huynh, chúng ta cùng nhau ăn có được không.”

Vương Tĩnh Thần thấy một màn này, bộ ngực sữa kịch liệt phập phồng.

Đôi mắt xinh đẹp của nàng giống như muốn giết người, nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn Dương Thiên.

Dương Thiên rút cuộc cũng biết được phúc tề nhân là như thế nào, hắc đồ trán, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Tiểu Thần, vị đảm của ngươi hơi lớn, cô gái trước mắt ngươi chỉ là vì theo đuổi ta, cho nên mới lấy lòng ta như vậy, lẽ nào ngươi muốn rời đi, nhường ta cho nàng?”

Vương Tĩnh Thần nghe vậy, nhất thời cảm giác có đạo lý, thế là khuôn mặt vốn còn âm trầm lần này lại lộ ra nụ cười tuyệt mỹ với Dương Thiên.

Mà Triệu Thiên Nguyệt nghe được lời này, thiếu chút nữa xù lông.

Nàng khuynh quốc khuynh thành, như hoa như ngọc, băng thanh ngọc khiết, đại hỗn đản đại lưu manh này vậy mà nói mình đuổi ngược hắc.

Quả thực tội không thể tha,

Nhưng vì trả thù, nàng chỉ có thể nhẫn, cố lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Vương Tĩnh Thần làm rõ suy nghĩ, làm sao cam tâm yếu thế.

Nàng ta cả đời yêu kiều nói: “Trời ạ, nếu muội muội muội ngươi tốt bụng như vậy, nếu không chúng ta đi ngồi chỗ nàng ấy đi.”

Dương Thiên cảm giác có dự cảm không tốt, nhưng Vương Tĩnh Thần cũng không để ý đến hắc, lôi kéo nàng đi về phía chỗ ngồi của Triệu Thiên Nguyệt.

Sau khi Triệu Thiên Nguyệt trợn mắt há hốc mồm một lúc, trên mặt lập tức mang theo nụ cười.

“Dám đấu với ta, ta sẽ cho ngươi biết sự lợi hại của ta.”

Triệu Thiên Nguyệt ngồi đối diện Dương Thiên và Vương Tĩnh Thần, trên mặt nở nụ cười thuần khiết: “Tỷ tỷ, tỷ thật xinh đẹp, là tỷ tỷ Lạc Nhan Vương Tĩnh Thần, một trong tứ đại nữ thần mới sinh sao?”

Vương Tĩnh Thần cười ngạo kiều nói: “Muội muội quả thật tinh mắt, không ngờ muội đã nghe qua tên của ta rồi.”

Triệu Thiên Nguyệt cười hì hì nói: “Đương nhiên rồi, tỷ tỷ, ta tên là Triệu Thiên Nguyệt, người khác đều gọi ta là Trâm Ngu, nói ra ta còn xếp trên ngươi, ngươi nói có đúng không, Dương Thiên ca ca.”

Vương Tĩnh Thần tức đến mặt xanh mét, mà Dương Thiên xem như nhìn ra, cô gái nhỏ này là dự định phá ly gián.

Dương Thiên nhìn Vương Tĩnh Thần sắp nổi giận, ôm khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nhẹ nhàng hôn lên môi nàng một cái, sau đó bình tĩnh cười nói: “Đừng để ý đến nàng, ăn cơm.”

“Ừm!”

Vương Tĩnh Thần nhẹ nhàng gật đầu, khuôn mặt xinh đẹp đã đỏ đến cổ, trong nháy mắt vừa rồi, tất cả oán niệm của nàng đều tan thành mây khói.

Dương Thiên dưới ánh mắt sắc nhọn há hốc mồm của Triệu Thiên Nguyệt, đem hai phần cơm vừa mới nấu kia cầm tới.

Triệu Thiên Nguyệt tức giận trừng mắt nhìn Dương Thiên, tức giận nói: “Dương Thiên ca ca, một trong số đó là của muội.”

“Đói!”

Dương Thiên đưa một phần cho Vương Tĩnh Thần, còn Vương Tĩnh Thần thì đặc ý liếc nhìn Triệu Thiên Nguyệt.

Triệu Thiên Nguyệt nắm chặt nắm tay hồng, nghiến răng nghiến lợi với Dương Thiên.

Cuối cùng, tức giận hừ một tiếng, chỉ có thể lại chạy đi lấy một phần cơm.

Kế ly gián của nàng có thể nói là đùa giỡn lô hỏa thuần thanh, không ngừng gấp thức ăn cho Dương Thiên từ trong chén của mình, điều này làm cho Vương Tĩnh Thần nhìn thấy sắc mặt tức giận khó coi, ném đĩa đi, cũng không ăn nữa.

Dương Thiên chỉ cười cười, gấp thức ăn đặt ở bên miệng Vương Tĩnh Thần nói: “Há miệng.”

Trên mặt Vương Tĩnh Thần lộ ra nụ cười, ngoan ngoãn gật đầu.

Thức ăn Triệu Thiên Nguyệt vừa gấp được đều bị Dương Thiên dứt cho Vương Tĩnh Thần.

Răng rắc.

Nhìn nụ cười trên mặt Vương Tĩnh Thần, Triệu Thiên Nguyệt tức giận cắn đứt cả đũa.

“Hỗn đản, các ngươi sao có thể như vậy?”

Triệu Thiên Nguyệt sắp tức khóc, hai người không chỉ không có bị ly gián, ngược lại ở trước mặt nàng thể hiện hết ân ái.

Vương Tĩnh Thần giống như gà trống đã chiến thắng, vẻ mặt kiêu ngạo.

Hai mỹ nhân tranh đoạt, một màn này không biết khiến bao nhiêu người ghen tị phát cuồng.

Nhưng mà, bọn họ còn không có ghen ghét xong, chỉ nghe trong đám người lần nữa truyền đến một tiếng thét kinh hãi.

“Ông trời ơi, ta nhìn thấy ai vậy?”

“Giang Ánh Tuyết, là một trong tứ đại nữ thần tân sinh Tưởng Ánh Tuyết.”

Mọi người bắt đầu kinh hô lên.

“Thật sự là quá may mắn, không ngờ hôm nay nhà ăn lại gom đủ ba đại mỹ nữ mới sinh.”

Tất cả mọi người si mê nhìn nữ hài mặc bạch y thanh nhã như mực này.

“Không đúng, nàng... nàng đây là muốn đi về phía bàn của tiểu tử kia.”

“Chẳng lẽ nàng quen biết với Triệu Thiên Nguyệt và Vương Tĩnh Thần sao?”

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người.

Giang Ánh Tuyết nhìn Dương Thiên nói: “Chào Dương Thiên đồng học, ta tên Giang Ánh Tuyết, có thể quen biết một chút không?”

Nhìn bàn tay nhỏ trắng nõn của đối phương đưa tới, Dương Thiên bình tĩnh nói: “Không thể!”

“Ngoạ tào!”

“Tiểu tử này...”

“Hắn biết không biết cô gái trước mặt này là Bé Nguyệt Giang Ánh Tuyết, một trong tứ đại nữ thần?”

Mọi người đều thiếu chút nữa rớt cằm xuống.

Trên mặt mỗi người bọn họ đều hiện lên vẻ khó tin.

Nữ thần muốn làm quen với hắn, vậy mà hắn lại từ chối?

Không chỉ có mọi người, mà ngay cả bản thân Giang Ánh Tuyết cũng có chút kinh ngạc.

Nếu như nói vừa rồi bị phát thệ người tốt, là bởi vì thiếu niên không có chú ý dung mạo của nàng, không biết tên của nàng là Giang Ánh Tuyết.

Lần này nàng đem tên cùng dung mạo triển lộ ra ở trước mắt thiếu niên.

Hắn thậm chí ngay cả cơ hội quen biết cũng không cho mình.

Tiểu Như bên cạnh Giang Ánh Tuyết trên mặt lập tức mang theo vẻ phẫn uất, chỉ bất quá nàng còn chưa kịp nói chuyện, Giang Ánh Tuyết vội vàng ngăn nàng lại.

“Dương Thiên đồng học, ta không có ý gì khác, lúc trước ngươi ở trong dạ hội liên hoan tân sinh gây đàn...”

Giang Ánh Tuyết còn chưa nói hết lời, Dương Thiên ánh mắt bình tĩnh nói: “Đó không phải là ta.”

“Cái gì?”

Giang Ánh Tuyết lần nữa ngây ngẩn cả người, không phải hắn? Làm sao có thể không phải hắn?

Triệu Thiên Nguyệt vốn đã thất lạc, nhưng thấy Giang Ánh Tuyết đến đôi mắt đẹp lập tức sáng lên.

Nàng muốn báo thù, nàng muốn ngáng chân Dương Thiên sứ.

Vì vậy, Triệu Thiên Nguyệt trong đôi mắt to mang theo vẻ hưng phấn nói: “Ánh Tuyết tỷ tỷ đúng không, ta đã sớm nghe qua đại danh của ngươi, ngươi đừng nghe Dương Thiên ca ca nói, ban đầu ở tiệc tối liên hoan tân sinh chính là hắc biểu diễn, hắc chỉ là vì khiêm tốn.”

Giang Ánh Tuyết nhìn Dương Thiên, hơi có chút tức giận.

Đối phương rốt cuộc không chào đón nàng bao nhiêu, thế mà dùng lý do vụng về như vậy qua loa nàng.

Bất quá Giang Ánh Tuyết không phải người dễ dàng buông tha, hôm nay nàng nhất định phải học được khúc nhạc của đàn cổ kia.

Sau khi Giang Ánh Tuyết ngồi xuống, khuôn mặt xinh đẹp của Vương Tĩnh Thần lạnh lùng trừng mắt nhìn Dương Thiên, sau đó véo thịt mềm bên hông Dương Thiên tức giận hỏi: “Cô ta là ai?”

Dương Thiên càn lời nói: “Ta cũng không biết.”

“Bớt giả bộ cho ta, nếu hôm nay ngươi không nói rõ ràng, ta liền... ta liền...”

Vương Tĩnh Thần nghĩ nửa ngày vẫn không nghĩ ra lý do uy hiếp Dương Thiên, cuối cùng hộc mắt đỏ lên cắn răng nói: “Ta khóc cho ngươi xem.”

Chương 676 - Rục rịch.

Dương Thiên khuyên can mãi, Vương Tĩnh Thần mới rút cuộc tin lời Dương Thiên nói.

Nhưng mà, vừa lúc đó, một giọng nữ thanh thúy lại truyền đến.

“Dương Thiên!”

Ánh mắt mọi người nhao nhao nhìn qua, sau khi thấy người tới là Vương Tĩnh Thần, lập tức kêu rên một mảnh.

“Đây... nàng là Từ Dạ Dung.”

“Trời ơi, hôm nay rốt cuộc là ngày gì vậy? Bốn đại nữ thần tề tụ?”

“Từ Dạ Dung vậy mà cũng nhận thức thiếu niên kia, tiểu tử này đến cùng là ai?”

Tất cả mọi người đều điên rồi.

Có vài người cắn đứt cả dũa.

Có ít người cầm một bát cháo từ trên đầu đổ xuống muốn tỉnh táo.

Thậm chí có vài người dùng đầu hung hăng đập vào trên mặt bàn, làm cái bàn bị thủng một cái hố.

Từ Dạ Dung tự nhiên mà vậy làm ở bên người Dương Thiên, mặt mỉm cười nhìn ba nữ nói: “Các người tốt, ta là bạn gái của Dương Thiên, các người cũng đừng dây dưa sinh hoạt bình thường của hắn nữa.”

Một câu nói này của nàng, khoe miệng Triệu Thiên Nguyệt, Giang Ánh Tuyết, Vương Tĩnh Thần đều co rúm một chút.

Nhất là Vương Tĩnh Thần, bàn tay nhỏ bé bóp lên nhéo thịt mềm bên hông Dương Thiên, xoay một vòng 360 độ.

Dương Thiên đau đến nhe răng nhếch miệng, suýt chút nữa nhảy dựng lên.

Nhìn đôi mắt đẹp của Vương Tĩnh Thần thiêu đốt lên ngọn lửa nhỏ phần nộ, Dương Thiên cười khổ nhìn Từ Dạ Dung nói: “Từ đồng học, người đây là thêm cái gì loạn a.”

Từ Dạ Dung đỏ mặt nhỏ vùng trộm cười nói: “Dương Thiên đồng học, làm bạn ngồi cùng bàn với người, ta nghĩa vụ vì người ngăn cản hết thấy phiền toái, ta thấy các nàng đều muốn quấy rầy người, người chờ đó, ta bẻ vào IQ một trăm tám mươi nghiền ép bọn hắn.”

Dương Thiên chỉ cảm thấy bàn tay nhỏ bé của Vương Tĩnh Thần dán bên hông hắn lại xoay ngược 360 độ.

Khoe mặt hắn co rúm, hít sâu một hơi nói: “Từ đồng học, người không phải đến cản phiền toái cho ta, người là đến đưa ma cho ta à.”

“A?”

Từ Dạ Dung nghi hoặc há cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận phơn phớt, vẻ mặt nghi hoặc.

“Giải thích đi, lần này ngươi giải thích thế nào?”

Vương Tĩnh Thần đỏ mắt, nghiêng răng.

Dương Thiên đỡ trán nói: “Tiểu Thần, nếu ta nói nàng chỉ là bạn ngồi cùng bàn của ta, ngươi sẽ tin tưởng ta sao?”

“Ta tin ngươi cái đầu quỷ.”

Vương Tĩnh Thần nắm lấy cánh tay Dương Thiên, dùng sức cắn một cái.

Triệu Thiên Nguyệt che miệng nhỏ, vụng trộm cười, chỉ có điều dường như cũng không dám cười ra tiếng, biểu cảm trên mặt rất vất vả.

Đại lưu manh a đại lưu manh, ngươi cũng có ngày hôm nay a.

Giang Ánh Tuyết rốt cục cũng phát hiện, nàng hiện tại tựa hồ tới không đúng lúc, trách không được thiếu niên sẽ trực tiếp cự tuyệt hẳn.

Từ Dạ Dung ngơ ngác nhìn Vương Tĩnh Thần, lại nhìn nhìn Dương Thiên, triệt để mắt choáng váng.

Khóe miệng Dương Thiên co rúm, nhìn Từ Dạ Dung nói: “Lúc này, ngươi không nói hai câu sao?”

Từ Dạ Dung lúc này mới phản ứng lại.

Hai người tựa hồ là tình lữ, nàng vốn muốn giúp Dương Thiên, lại không nghĩ rằng ngược lại bị bạn gái của hắn hiểu lầm.

Nàng vội vàng giải thích: “Vương đồng học, ngươi đừng hiểu lầm, ta chỉ là bạn ngồi cùng bàn với Dương Thiên, ta thấy hắn bị một đám nữ hài dây dưa, vốn định giúp hắn, lại không nghĩ rằng lại giúp hắn.”

Vương Tĩnh Thần nghe lời này, lúc này mới mặt mũi tràn đầy xấu hổ ngừng dùng răng nhỏ cắn Dương Thiên.

Vừa rồi Dương Thiên vì bận tâm đến cảm nhận của nàng, rút hết phòng ngự ra, lúc này trên cánh tay của hắn để lại một hàng dấu răng, còn có máu tươi đều đều để lại.

Nhìn khuôn mặt áy náy của cô gái, Dương Thiên cười cười sờ sờ cái đầu nhỏ của nàng nói: “Mùi thịt của ta sao?”

Vương Tĩnh Thần đỏ mặt cúi đầu hỏi: “Còn đau không?”

Dương Thiên ha ha cười lắc đầu nói: “Đương nhiên không được, người mới khỏe mạnh bao nhiêu chứ.”

Vương Tĩnh Thần nghe vậy, trán châu trong mắt rớt cuộc như đứt dây rơi xuống.

Nàng vừa khóc vừa bị những lời này của Dương Thiên chọc cười, nói: “Người gạt người, ta cần mạnh như vậy, làm sao có thể không đau, mau vươn cánh tay ra, để ta xem một chút.”

Dương Thiên bắt đắc dĩ vươn tay.

Vương Tĩnh Thần nhìn thoáng qua, không ngừng tràn ra máu tươi, cúi người xuống dùng lưỡi thơm nhẹ nhàng liếm láp một chút.

Động tác của nữ hài mềm nhẹ, giống như là một con mèo nhỏ, ôn nhu đáng yêu.

Tam nữ khác đều tròn mắt há mồm.

Dương Thiên mặc dù đang hưởng thụ, nhưng giờ phút này bị nhiều người vây xem như vậy, hắn cũng không khỏi đỏ mặt nói: “Được rồi được rồi, đừng liếm nữa.”

Vương Tĩnh Thần đỏ mặt nói: “Nghe nói nước bọt có thể khử trùng đây.”

Mấy nữ hài nghe vậy càng là bị một vạ điễm thương tổn.

Đây là đang ở trước mặt bọn họ tú ân ái trắng trợn sao?

Tất cả mọi người sùng bái nhìn Dương Thiên, nhưng mà trên mặt hắn hiện tại là vẻ xấu hổ.

Mấy cô gái ở đây, Dương Thiên cảm giác như ngồi trên đống lửa, nếu có thể, hắn nguyện ý đổi mặt với những người sói kia, cũng không muốn đổi mặt với mấy cô gái mắt to mắt nhỏ này.

Nhưng phần đông nam sinh nhìn Dương Thiên với vẻ mặt hâm mộ, bọn họ lại không biết, kỳ thật Dương Thiên cũng đang hâm mộ bọn họ.

Cả bữa cơm ăn rất yên tĩnh, trên bàn của bọn họ không phát ra bất kỳ thanh âm nào, có thể nói là tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Dương Thiên cũng không biết ăn cơm xong từ lúc nào.

Chỉ biết là, Vương Tĩnh Thần kéo hắn ta lên, sau đó đứng dậy nói với ba nữ giọng nói thanh thúy với một câu có chút rung động.

“Bản cung không chết, các người vĩnh viễn đều là thiếp!”

Một câu, tràn ngập khí tràng cường đại.

Nói xong những lời này, nữ hài bá khí lôi kéo Dương Thiên nghênh ngang rời đi.

Tất cả mọi người đều sợ ngây người.

Qua thật lâu sau, Triệu Thiên Nguyệt a a a kêu to lên. Nàng nắm lấy mái tóc nhìn có vẻ tức giận không nhẹ.

“Hỗn đản hỗn đản, ai là thiếp a, ai sẽ coi trọng đại lưu manh nào a, có bản lĩnh người đừng đi.”

Giang Ánh Tuyết cũng từ trong ngốc trệ khôi phục lại, chỉ là ủy khuất yếu ớt nói một câu.

“Ta chỉ là tới học đàn, sao lại thành thiếp.”

Từ Dạ Dung mặt mũi tràn đầy sùng bái nói: “Vương Tĩnh Thần tử tử thật có khí tràng, ta muốn làm khuê mật với nàng.”

Hôm nay chỉ là một ngày bình thường, nhưng bởi vì bốn đại nữ thần mới sinh đều tề tụ, sau khi một nam sinh tranh giành tình nhân bị truyền đi, toàn bộ tân sinh phủ đại học Bắc đều trở nên náo nhiệt.

Tứ đại nữ thần, người theo đuổi bọn họ quả thực có thể nói là tay nắm tay có thể vây quanh một vòng Vị Danh hồ.

Sau khi nghe được tin tức này, tất cả mọi người đều điên cuồng.

“Hỗn đản, dám đụng đến nữ thần của ta, lão tử không thèm đếm xỉa đến, không phải người chết chính là ta vong.”

“Khốn kiếp, vậy mà một cước đạp bốn thuyền, ta sẽ không bỏ qua cho hắn.”

“Thật sự không để Bắc Đại tam thiếu vào mắt?”

Rất nhiều nam sinh lòng đầy căm phẫn, tuyên bố muốn cho Dương Thiên một bài học.

Mà những người này lại lấy Tống Hà, Mộ Dung Dịch, Bạch Thuật, cầm đầu.

Bọn họ không lập tức tìm Dương Thiên gây phiền phức, mà là trực tiếp tập hợp cùng một chỗ thương lượng đối sách.

Vừa khai giảng, bọn họ không có khả năng muốn làm lớn chuyện, nếu là trong trường ầu đả, vậy cũng phải tận lực liên lụy nhiều người tiến đến.

Dù sao pháp không trách chúng.

Cho dù xảy ra chuyện, cũng có nhiều người gánh vác như vậy.

Cho nên suốt hai ngày, lấy ba người này cầm đầu, trong khoảng thời gian ngắn tụ tập một trăm người, tuyên bố muốn cho Dương Thiên một bài học.

Dương Thiên không hề hay biết.

Hiện tại hắn chỉ quan tâm một chuyện.

Hai ngày trước, hắn từ trong miệng Triệu Thiên Nguyệt biết được Đông Doanh làm cho giới khách sợ hãi muốn tiến công quốc nội.

Đối với điểm này, Dương Thiên không do dự, trực tiếp một chữ, làm.

Không cần lý do.

Hắn cũng góp nhặt một ít tin tức, biết trong hai ngày này, tất cả những người có tên tuổi trong nước đều đến một công ty an toàn mạng ở kinh thành.

Còn biết công ty kia chính là công ty siêu cấp dọa khách mà tướng quân biệt danh kia mở ra.

Mặc dù hắn là bại tướng dưới tay mình, nhưng đối với lực hiệu triệu của đối phương, Dương Thiên cũng có chút bội phục.

Mà Triệu Thiên Nguyệt cũng nói cho hắn tin tức, trên bảng xếp hạng của Bách Hãi Khách trước cả nước, gần hai phần ba Hãi Khách đến đây, tướng quân xếp hạng thứ tư kia căn bản

không có năng lực này, trong này có bóng dáng siêu cấp sợ khách đứng ở đỉnh Kim Tự Tháp.

“Mặt trời!”

Hắn đã từng ban bố một phần triệu hoán lệnh, tụ tập 50% những người đứng đầu trong nước sợ hãi, có thể nói là chỉ chỗ nào đánh chỗ đó.

Lần này xuất hiện hai phần ba sự sợ hãi, trước nay chưa từng có.

Hơn nữa, theo tin tức ngầm, “Vương” yên lặng năm năm dường như muốn tái hiện giang hồ lần này, chấn nhiếp bát phương.

Còn có hoa đình hương tuyên bố rửa tay chậu vàng kia, cũng dự định rời núi.

Hai tin tức này vừa ra, toàn quốc khiến giới khách kinh hãi triệt để phấn chấn lên.

90% dọa khách cuối cùng nhận được lệnh triệu hồi, đều bằng lòng đi đến, tranh khẩu khí cho Hoa Hạ.

Không để cho người khác khinh thường Hoa Hạ.

Lần này, số người tụ tập sợ hãi, xưa nay chưa từng có.

Cơ quan tình báo nước ngoài sau khi nghe được tin tức này, cũng đều có chút khủng hoảng.

Bọn họ lấy nguy trạng dọa khách trong nước sắp sửa xâm lấn quy mô lớn, nhanh chóng chế tạo ra dư luận, kích động dọa khách của bọn họ cũng tụ tập cùng một chỗ tuyên bố muốn cho trong nước một giáo huấn sâu sắc.

Lòng dạ hắn, đáng chết!

Mà tất cả những điều này đối với Dương Thiên mà nói, còn có chút xa.

Hắn bây giờ công cái máy học tập Tiểu Bá Vương có vẻ hơi cũ nát kia của lão đại, cùng Triệu Thiên Nguyệt đi về phía công ty mạng an toàn ở khu nam thành.

Không có bất kỳ người nào mời hắn, hắn tự nguyện tiến về, chỉ vì tận một phần lực lượng không có ý nghĩa...

Chương 677 - “Vương” hiện thân.

"Ôi chao, Dương Thiên, Dương Thiên ca ca, huynh để người ta nhìn một cái đi, người ta tò mò lắm."

Triệu Thiên Nguyệt vô cùng không thành thật, lôi kéo túi của Dương Thiên lật ra ngoài.

Dương Thiên trực tiếp đưa tay cho nàng một cái nôi giận nói: "Bây giờ còn tò mò sao?"

Triệu Thiên Nguyệt ủy khuất ôm lấy cái đầu nhỏ bị đánh đau, đôi mắt đẹp rung rung nói: "Hiếu kỳ."

Dương Thiên thật sự phục nàng.

Nhìn cô bé khóc thương tâm như vậy, chỉ có thể đưa túi trong tay cho cô bé nói: "Đừng làm hỏng, là bằng hữu ký túc xá."

"Ừm ừm."

Lúc này cô bé mới nín khóc mỉm cười, cẩn thận cầm lấy túi tiền trong tay Dương Thiên, lấy máy học tập của Tiểu Bá Vương bên trong ra.

Sau khi nhìn thấy máy học tập giống như thế kỷ trước, mặc dù trong lòng Triệu Thiên Nguyệt đã có chuẩn bị, nhưng vẫn có chút choáng váng.

Nàng kinh ngạc trừng đôi mắt đẹp sáng ngời nói: "Đại hôn đản, người dùng cái này xâm lấn tường chống lửa máy tính của ta, sau đó không chế máy tính của ta."

Trên mặt Dương Thiên mang theo biểu tình phong khinh vân đạm nói: "Tiểu nha hoàn, đây là ngữ khí nói chuyện của người và chủ nhân sao?"

Triệu Thiên Nguyệt sắp điên rồi, nàng cả giận nói: "Đây không phải trọng điểm được không?"

Dương Thiên cười nói: "Sao vậy cô bé bị đả kích rồi?"

Đâu chỉ là bị đả kích, Triệu Thiên Nguyệt cũng không muốn sống nữa.

Hai người là bạn cùng lứa tuổi, hơn nữa khi còn bé cha của nàng là lập trình viên, từ nhỏ nàng đã bắt đầu luyện viết mã.

Vốn tưởng rằng kỹ thuật dọa khách của nàng ta trong cùng tuổi đã được coi là đỉnh cao, nhưng lại không ngờ rằng bị tên khốn kiếp trước mắt này dùng Tiểu Bá Vương học tập treo lên đánh một trận.

Đây quả thực là sỉ nhục.

Nhưng sau khi suy nghĩ một chút, Triệu Thiên Nguyệt lại có chút cân bằng.

Dường như Thẩm thúc thúc của nàng, người đáng sợ xếp hạng thứ bảy trong nước chính là bị thiếu niên trước mắt dùng cái máy học tập Tiểu Bá Vương này đánh bại.

Mà lại mất ba phút.

Còn có tướng quân xếp hạng thứ tư trong nước.

Dùng thời gian mười phút, thiếu niên công phá hang ổ của hắn.

Nghĩ đến đây, Triệu Thiên Nguyệt có chút hả hê.

Tựa hồ nghĩ như vậy, nàng còn không tính là thảm nhất đâu.

Dương Thiên nhìn Triệu Thiên Nguyệt vừa nhú mày vừa tức giận, lại cong đôi mắt đẹp vui vẻ cười ra, khoe miệng không khỏi có chút co rúm.

Cô nàng này bị ngu sao?

Nhưng nàng ta vát vả lắm mới không quấy rầy mình, Dương Thiên cũng lười quan tâm nàng ta, cứ mặc kệ nàng ta điên đi.

Sau khi hai người đánh xe, rất nhanh đã đi tới khu nam thành.

Chờ đến cửa công ty an toàn Thiên Hạ mạng tên là kia, lúc này hai người mới xuống xe.

Nơi này trước đó rất vắng vẻ, nhưng hai ngày gần đây lại vô cùng náo nhiệt.

Nhất là trên một cái biểu ngữ cực lớn viết một đoạn văn.

Trong tứ hải đều là bằng hữu!

Mà cửa ra vào này cũng nối liền không dứt có người lục tục tiến vào.

Bọn họ đều đeo túi Computer, hoặc là bàn phím các loại.

Triệu Thiên Nguyệt giải thích: “Nơi này chính là công ty an toàn mạng xếp hạng thứ nhất trong nước, nghe nói tuyệt đối an toàn, có siêu cấp tướng quân kinh khách xếp hạng thứ tư trong nước tọa trấn.”

Nói đến đây, cô gái không khỏi cười trộm hai tiếng nói: “Này Dương Thiên, nghe nói lần trước chính là người công phá hệ thống an toàn của bọn họ, chỉ dùng thời gian mười phút, hơn nữa sau khi xâm lấn bọn họ, còn viết chữ trên tất cả các màn hình của bọn họ, người rất biết chơi.”

Dương Thiên cười nói: “Là bọn họ ra tay trước.”

“Xì!”

Triệu Thiên Nguyệt cười khúc khích, nói: “Vậy người còn dám tới nơi này à, không sợ thân phận của người bị bại lộ, sau đó bị bọn họ bắt lại đánh một trận sao?”

Dương Thiên nghiêm túc suy nghĩ một chút nói: “Bọn họ có thể đánh không lại ta.”

“Ách!”

Triệu Thiên Nguyệt có chút sững sốt, sau đó ôm eo cười ha hả: “Đại phôi đần, hiện tại rốt cục ta có thể không sợ người rồi, từ giờ trở đi, chỉ cần người đắc tội bản tiểu thư, ta liền đem thân phận chân thật của người công bố ra, ta ngược lại muốn xem xem, hơn trăm người bọn họ đến cùng có thể chế phục người hay không.”

“A!”

Dương Thiên nhàn nhạt đáp lại một câu, sau đó đi về phía cửa. Điều này khiến Triệu Thiên Nguyệt giống như dùng hết khí lực toàn thân đánh vào bông.

Nàng tức giận đuổi theo Dương Thiên, cả giận nói: “Này, người phản ứng thế nào? Thái độ gì? Không phải người nên sợ hãi sao?”

“Ồ! Ta rất sợ hãi.”

Dương Thiên Tâm lơ đãng đáp lại một câu, suýt chút nữa làm cho Triệu Thiên Nguyệt tức nổ phổi.

Nàng cắn răng nhảy lên nhảy xuống nói: “Khốn kiếp khốn kiếp, ngươi rõ ràng không sợ hãi.”

“Tùy ngươi nghĩ như thế nào!”

Dương Thiên không sao cả nhún nhún vai, đang định đi qua cửa kiểm tra thì bị người ngăn lại.

Người bảo an dẫn đầu nhìn Dương Thiên một cái rồi mở miệng nói: “Tiểu huynh đệ, ngươi đây là muốn làm gì?”

Dương Thiên Phong khinh vân mở miệng nói: “Đi vào, làm cho Đông Doanh kinh sợ khách giới bị diệt.”

Một câu này của hắn tràn ngập tự tin cường đại.

Nhưng ở đây không có ai tin hắn.

Ví dụ như bảo an ở cửa.

Bảo an cười ha ha, cười nhạo nói: “Tiểu huynh đệ, ngươi có phải còn chưa tỉnh ngủ hay không, nơi này của chúng ta chính là căn cứ dọa khách hàng đầu cả nước, không phải là nơi chơi đùa, đi nhanh lên đi nhanh.”

Hắn nói xong lời này, Triệu Thiên Nguyệt liền có chút không vui, nàng tiến lên một bước tức giận nói: “Này, ngươi dựa vào cái gì xem thường người khác, chúng ta cũng là đến hỗ trợ.”

Bảo an kia khinh thường nhìn hai người một cái nói: “VẬY các ngươi có bưu kiện triệu hoán không? Nếu như các ngươi có thể đưa ra, ta sẽ cho phép các ngươi vào.”

Triệu Thiên Nguyệt cắn răng nói: “Đừng xem thường người khác.”

Bà ta chỉ Dương Thiên nói: “Ngươi có biết hắn là ai không? CEO tướng quân ở đây cũng không dám nói chuyện với hắn như vậy.”

Bảo an nghe vậy sắc mặt có chút âm trầm nói: “Dám hạ thấp lão đại của bọn ta, ta thấy các ngươi là không muốn sống nữa, ta lặp lại lần nữa, nếu còn không đi, ta sẽ bắt các ngươi lại.”

“Ngươi.....”

Triệu Thiên Nguyệt buồn bực đang muốn phát cuồng, mà Dương Thiên lại mỉm cười ngăn cản Triệu Thiên Nguyệt nói: “Không cần dây dưa, ta sẽ để Chu soái tự mình tới đón tiếp ta.”

Nói xong, hắn móc ra máy học tập của Tiểu Bá Vương kia.

Triệu Thiên Nguyệt thấy một màn này, đôi mắt đẹp lập tức sáng lên.

Nàng mơ hồ nghĩ tới điều gì, mang theo thần sắc hưng phấn hỏi: “Dương Thiên, ngươi là muốn xâm lấn...”

Dương Thiên gật đầu.

Triệu Thiên Nguyệt vội vàng giúp Dương Thiên cầm máy bay học tập, cung cấp cho hắn tiện lợi viết mã.

Nàng ngược lại rất muốn nhìn xem đối phương rốt cuộc trong vòng mười phút thực thi xâm lấn công ty an toàn mạng thiên hạ này như thế nào.

Động tĩnh ở đây huyền ảo không nhỏ, khi mọi người thấy Dương Thiên bị từ chối ở ngoài cửa, trên mặt lập tức mang theo nụ cười lạnh.

“Nơi này là căn cứ đỉnh cấp kinh khách của quốc nội, không phải con chó con mèo nào cũng có thể vào.”

Hắn nói xong câu đó, trên mặt thủy chung mang theo cảm giác ưu việt, bởi vì hắn danh hiệu là phi điều, xếp hạng thứ mười trong giới kinh khách, có tốc độ tay một trăm bảy mươi.

Nam tử tên là Phi Điều này đùa cợt hai người Dương Thiên và Triệu Thiên Nguyệt xong, sau đó vênh vác tự đắc đi vào trong lầu.

Điều này làm Triệu Thiên Nguyệt tức đến ngứa răng.

“Khốn kiếp, thần khí cái gì, vậy mà hạ thấp chúng ta, Dương Thiên ngươi cũng có thể chịu được sao? Hắn tính là cái gì, chỉ xếp thứ mười mà thôi, không biết còn tưởng hắn là đệ nhất thế giới.”

Dương Thiên nghe vậy chỉ cười không nói gì, mà bảo an giữ cửa nghe được lời Triệu Thiên Nguyệt nói, lập tức trên mặt mang theo cười lạnh nói: “Hiện tại còn không đi, cười chết ta,

các người chỉ bằng vào một cái máy học tập của Tiểu Bá Vương liền tuyên bố để Đông Doanh làm cho giới khách sợ hãi bị diệt, quả thực buồn cười.”

“Lại còn dám xem thường người khác, người có biết người trước mặt người là: “Trời ạ.”

Triệu Thiên Nguyệt đỏ mặt, giải thích với bảo vệ canh cổng.

Nhưng mà bảo an trông cửa này lại không rõ ràng lắm, chuyện Chu soái, còn có Thẩm Giang, toàn bộ đều giữ bí mật, cho nên giới kinh khách, còn chưa từng xuất hiện nhân vật này.”

Hắn ta quát lớn: “Mặc kệ người là trời hay đất, bây giờ các người không có triệu hoán lệnh thì không được vào.”

“Người.....”

Triệu Thiên Nguyệt cắn răng, đang muốn phản bác, chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi tuấn lãng từ bên cạnh nàng đi tới.

“Chờ một chút, người là ai? Mời đưa ra bưu kiện Triệu Hoán Lệnh của người.”

Bảo an kia vội vàng ngăn cản, nhưng mà, chờ sau khi người trẻ tuổi chậm rãi nói ra một chữ, bảo an kia thiếu chút nữa sợ tới mức tè ra quần.

“Vương!”

Lâm Hoa trước mắt miệng khẽ phun một chữ, tất cả mọi người triệt để trợn tròn mắt, ngay cả Triệu Thiên Nguyệt cũng mặt đầy kinh ngạc.

Trong nháy mắt yên tĩnh, sau đó tất cả mọi người đột nhiên bạo phát.

“Trời ạ, trời ạ, “Vương” thật sự xuất hiện rồi.”

“Năm năm, trợn vện năm năm.”

“Năm năm trước hắn một mình lực ép rất nhiều quốc gia siêu cấp sợ hãi không ngẩng đầu lên được, ha ha vinh quang cả đời a.”

“Năm năm trước ta không thể kể vai chiến đấu với ‘Vương’, không ngờ năm năm sau lại thực hiện được.”

Vô số người kích động lệ nóng doanh tròng, nhìn bóng lưng “Vương”, nhiệt huyết trong lòng không ngừng dâng trào.

Mà lúc này đây, Triệu Thiên Nguyệt sau khi hoa si, lại có chút oán trách Dương Thiên.

“Đại phôi đản, đã qua năm phút đồng hồ rồi, tay của ta cũng mỏi nhừ rồi, rốt cuộc ngươi giải quyết xong chưa a.”

Dương Thiên mặt mũi tràn đầy hắc đạo: “Có bản lĩnh ngươi thử xem.”

Triệu Thiên Nguyệt tức giận hừ một tiếng nói: “Ngươi xem người ta “Vương” nhìn lại chính ngươi, người với người chênh lệch làm sao lớn như vậy, người ta trực tiếp liền đi vào, mà ta còn ở chỗ này cùng ngươi bị ngăn lại, tức chết ta rồi.”

Ánh mắt Dương Thiên bình tĩnh, ngón tay như tàn ảnh. m thanh yếu ớt mở miệng nói.

“Chờ xem, chờ chủ nhân công ty tự mình đến nghênh đón.....”

Mà cùng lúc đó, tất cả thuộc hạ của Chu soái đều loạn thành một bầy.

“Mau mau mau, kéo vang tinh huông khăn cấp cảnh giới, cái kia... siêu cấp khách quý danh hiệu vi thiên lại tới.”

Chương 678 - Lấy ra thân phận.

"Nhanh, thông báo Chu ca."

“Phòng cháy lưới sao rồi? Công phá được bao nhiêu lưới lửa rồi?”

“Đã công phá 80%, đối phương dường như càng thêm thuận thực, tốc độ tay nghịch thiên, tất cả chúng ta đều không phải đối thủ.”

Tất cả mọi người của công ty an toàn mạng Internet Thiên Hạ đều sắp sụp đổ.

Hôm nay là một lần tụ hội lớn xưa nay chưa từng có trong giới kinh khách trong nước, nếu bị bọn họ phát hiện ra công ty an toàn mạng hàng đầu trong nước bị người ta công phá, vậy tuyệt đối là sỉ nhục to lớn.

Sau khi Chu soái đến, trán toát mồ hôi lạnh, tròng mắt đều đỏ bừng lên.

Hắn cắn răng, cơ bắp trên mặt vì phẫn nộ mà run rẩy.

“Liên hệ với hắn, hỏi hắn rốt cuộc muốn cái gì. Không tiếc bất cứ giá nào thỏa mãn hắn.”

Mà lúc này, Triệu Thiên Nguyệt nhìn thấy nhiều người vào cửa như vậy, hai người bọn họ bị ngăn ở bên ngoài, có chút tức giận nhìn Dương Thiên nói: “Còn cần bao lâu nữa chứ.”

“Một phút đồng hồ!”

Trên mặt Dương Thiên không có bất kỳ biểu cảm gì.

Một phút đồng hồ, công ty an toàn mạng này sẽ lại bị công phá lần nữa, đến lúc đó Dương Thiên không tin bọn họ không ra ngoài nghênh đón.

Mà vừa lúc đó, chỉ nghe một đạo thanh âm mị hoặc truyền đến.

“Hi hi, tiểu đệ đệ, tốc độ tay rất nhanh.”

Dương Thiên nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử quốc sắc thiên hương đang cười khanh khách đứng trước mặt hắn.

Nữ tử có một loại khí chất xinh đẹp không cách nào hình dung được, da thịt trắng mịn hồng, trên gương mặt hồng hào, dưới lông mi dài rậm rạp như lông vũ là một đôi mắt nước trong suốt, đen trắng rõ ràng, đôi mắt to long lanh long lanh, vô tội mà giáo hoạt.

Hàng mi dài hơi cong, khiến nàng thêm vài phần đáng yêu và xinh đẹp. Sống mũi cao thẳng khiến nàng có vẻ vô cùng lãnh ngạo, trong lãnh ngạo để lộ ra một chút đáng yêu.

Đôi môi mỏng bôi son môi màu đỏ mê người, mái tóc đen dài xõa xuống tạo thành một đường cong hoàn mỹ với bầu trời đêm yên tĩnh. Dáng người như ma quỷ, đôi chân thon dài mảnh khảnh, tỏa ra sự mê hoặc trí mạng.

Lúc này nàng hơi cúi người, trên người mang theo mùi hoa nhàn nhạt, khiến người ta say mê.

Đám đông vây quanh, nhìn một cái liền khiến người ta không dời mắt được.

Dương Thiên nhìn nàng một cái, sau đó lại thu hồi ánh mắt tiếp tục tấn công.

Vị nữ tử xinh đẹp này thấy vậy cũng không giận, sau khi nhìn chiếc máy học tập của Tiểu Bá Vương, đầu tiên là cười khúc khích, nói: “Người dùng cái này viết mật mã à?”

Dương Thiên không nói gì, mà Triệu Thiên Nguyệt hừ một tiếng nói: “Sao vậy? Người đừng xem thường hắn, kỹ thuật đoạ khách của tiểu tử này là số một số hai trong nước đây.”

Cô gái kia nghe vậy ôm bụng cười vui vẻ, đôi mắt cong cong như vàng trắng lười liềm, cười nói: “Vậy danh hiệu của vị tiểu ca ca này của người trong giới khách đáng sợ là tên gì?”

Triệu Thiên Nguyệt ngạo kiều nói: “Nói ra không sợ hù chết người, hắn chính là siêu cấp kinh khách “Thiên” siêu cấp làm cho người ta nghe tin đã sợ mất mật...”

“Phốc, ha ha, ta cũng có chút danh vọng trong khách giới, nhưng sao ta chưa từng nghe qua tên của hắn?”

Nữ tử kia cười đến nước mắt cũng chảy xuống.

Triệu Thiên Nguyệt tức giận hừ một tiếng nói: “Đó là kiến thức nông cạn của người.”

“Được rồi được rồi, ta kiến thức nông cạn, dám nói ta như vậy, tiểu nha đầu người là người đầu tiên.”

Nữ tử kia ôm bụng nhỏ, cười đến run rẩy cả người.

Nàng hỏi: “Vậy các người có thanh danh lớn như vậy, sao lại ở chỗ này chờ, vì sao không đi vào?”

Triệu Thiên Nguyệt nghe vậy khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên nói: “Đó là bởi vì... đó là bởi vì bảo an nơi này mắt chó coi thường người, không cho chúng ta vào.”

“Ha ha ha, các người chơi rất vui.”

Nữ tử có gương mặt thiên sứ, dáng người ma quỷ kia cười suýt nữa lăn lộn trên mặt đất.

“Không được không được, ta chết cười mất.”

Nàng cười ha ha nhìn Dương Thiên hỏi: “Tiểu ca ca, bây giờ ngươi đang làm gì vậy?”

Dương Thiên bình tĩnh nhìn nữ tử một cái, lạnh nhạt nói: “Xâm lấn công ty an toàn mạng này, để quản sự của bọn họ tự mình tới nghênh đón ta.”

Nữ tử kia nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, sau đó lại lần nữa bật cười.

Nàng nhéo nhéo mắt Dương Thiên nói: “Ngươi có biết phòng ngự của công ty an toàn mạng này rất cuộc biến thái cỡ nào không, cho dù là ta năm đó cũng không xâm lấn thành công, ngươi vẫn là từ bỏ đi.”

Nói xong, dưới tình huống sắc mặt Dương Thiên biến thành màu đen, trực tiếp đè nút máy học tập của Tiểu Bá Vương, sau đó cười ha hả nói: “Được rồi, không cần phí sức nữa, ta dẫn các ngươi đi vào.”

Dương Thiên kinh ngạc, chỉ cảm thấy muốn học máu.

Hắn đã loại bỏ toàn bộ bức tường chống cháy của công ty an ninh mạng này một lần nữa, mật mã xâm nhập đã sửa đổi quyền hạn của nhân viên quản lý đã hoàn thành, chỉ cần nhấn xác nhận ấn phẩm là thành công.

Mà lúc này, bà nương này lại đóng máy học tập Tiểu Bá Vương của hắn lại.

Dương Kỳ mặt tối sầm lại nói: “Nữ nhân, rốt cuộc nàng có biết nàng đang làm gì không?”

Triệu Thiên Nguyệt vội vàng kéo cánh tay Dương Thiên nói: “Được rồi được rồi, người ta đã đồng ý dẫn chúng ta tiến vào, ngươi nói mười phút phá giải, không phải bây giờ còn chưa phá giải sao?”

Dương Thiên im lặng nói: “Ta chỉ còn thiếu một bước xác nhận ấn phẩm cuối cùng này thôi.”

Nữ tử tỏa ra khí tức quyền rũ kia nghe được lời này, càng thêm không tin lời Dương Thiên nói.

Bởi vì lúc trước nàng bởi vì chơi vui mà xâm lấn công ty an toàn mạng này, nhưng dùng ba ngày còn chưa phá giải được một nửa phòng ngự của công ty an toàn mạng này.

Tiểu tử này vẹn vẹn chỉ là cầm máy học tập của Tiểu Bá Vương, tuyên bố mười phút phá giải, điều này sao có thể.

Cô gái kia kéo tay Dương Thiên tìm ký hiệp ước cười hì hì nói: “Được rồi, ta thừa nhận các ngươi rất lợi hại, các ngươi không phải muốn đi vào sao? Đi thôi, ta muốn xem ai dám ngăn cản các ngươi.”

Nói xong liền muốn vào cửa, mà bảo an kia đã sớm đề phòng Dương Thiên và Triệu Thiên Nguyệt.

Ở trước mặt hắn, hai người kia chính là tới quấy rối.

Hắn cười lạnh một tiếng ngăn ở trước mặt ba người nói: “Ta nói rồi, không có bưu kiện triệu hồi lệnh, không phải là kinh khách hàng đầu trong vòng một trăm bài danh trong nước, không thể vào cửa này.”

Nữ tử kia nghe vậy, đôi mắt đẹp lạnh lẽo nói: “Tránh ra, Chu soái cũng không có tư cách ngăn cản ta, ngươi tính là cái thứ gì? Cần để cấp trên của ngươi tự mình tới nghênh đón ta sao?”

Trong nháy mắt này, toàn thân nàng ta tỏa ra khí thế cường đại, khiến cho bảo an kia sợ tới mức cũng có chút rụt rè.

Hắn lui lại phía sau một bước hỏi: “Ngươi là ai?”

Nữ tử kia hắc hắc cười lạnh nói: “Đinh Hương Hoa!”

Ba chữ vừa ra, toàn trường tĩnh mịch.

Qua thật lâu sau, trên mặt tất cả mọi người vẫn mang theo vẻ không dám tin.

“Đinh Hương Hoa? Chính là siêu cấp doạ khách xếp thứ hai trong nước?”

” virus hoa đinh hương mấy năm trước lan tràn toàn cầu, cô ta chính là độc thủ phía sau màn?”

“Nàng ta là nữ? Điều đó không thể nào? Không phải Đinh Hương Hoa tuyên bố rửa tay chậu vàng sao? Sao lại xuất hiện lần nữa?”

“Nàng tới nơi này, chẳng lẽ là vì để cho virus lan tràn toàn bộ Đông Doanh.”

Tất cả mọi người vừa nghĩ đến đây, tất cả đều hưng phấn lên.

Bảo an kia cũng lộ vẻ hoảng sợ, đôi mắt xuất hiện một tia sợ hãi, hai chân đều đang run rẩy.

Đôi mi thanh tú của Đinh Hương Hoa khẽ nhướng lên, nói: “Hiện tại ta có thể đi vào sao? Hay là người bảo Chu Soái tự mình đến đón ta?”

“Có thể.”

Bảo vệ kia liên tục gật đầu, vị này cho dù là Chu soái cũng không đắc tội nổi, càng đừng nói một bảo an nhỏ nhỏ như hắn.

Nghe đồn nàng hi nộ vô thường, nếu trực tiếp thả virus ở chỗ bọn họ, vậy không quá một tháng, công ty an toàn mạng này sẽ trực tiếp đóng cửa.

Người khiếp sợ nhất phải kể đến chính là Triệu Thiên Nguyệt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tràn đầy vẻ hưng phấn, gắt gao kéo lấy bàn tay nhỏ mềm mại của Đinh Hương Hoa nói: “Trời ạ, người thật sự là Đinh Hương Hoa, Đinh tử tử, ta là fan hâm mộ của người, ta là người nhìn người lớn lên đây.”

Cô gái hiện tại kích động không thôi, nói chuyện cũng nói năng lộn xộn.

Đinh Hương Hoa nghe vậy, khóe miệng giật giật một cái hỏi: “Người nói cái gì? Nhìn ta lớn lên? Người lớn bao nhiêu, ta lớn bấy nhiêu.”

Triệu Thiên Nguyệt vội vàng sửa lời nói: “Không phải không phải, từ khi còn bé cũng rất sùng bái muội rồi, sau đó vẫn sùng bái đến lớn lên, Đinh tử tử, muội có thể ký tên cho tử không?”

Nói xong, nữ hài chấp tay trước ngực, một đôi mắt to lấp lánh, giống như hai ngôi sao nhỏ tỏa sáng.

Đinh Hương Hoa cười quyến rũ nói: “Được đấy, muốn bao nhiêu ta sẽ ký bấy nhiêu cho người.”

Nói xong, lấy ra bút ký tên đã sớm chuẩn bị xong.

Mà Triệu Thiên Nguyệt tới đây cũng đã có chuẩn bị, không ngừng lấy ra những thứ cổ quái kỳ lạ từ trong túi xách của mình, nói: “Tỷ tỷ, ký ở đây, đúng đúng, còn có nơi đó.”

Đinh Hương Hoa mặc dù rất thích ký tên, nhưng sau khi ký tên xong, cũng cảm thấy mỏi tay.

Nàng có chút im lặng nói: “Tiểu cô nương, ngươi muốn ký tên nhiều như vậy làm gì?”

Triệu Thiên Nguyệt hai mắt tỏa sáng nói: “Bán tiền nha.”

“Ách!”

Lần này Đinh Hương Hoa thật sự ngây ngẩn cả người, nàng ta có chút kinh ngạc nói: “Chữ ký của ta đáng giá sao? Tại sao ta lại không biết?”

Triệu Thiên Nguyệt cười hì hì nói: “Một mình ngươi ký tên đương nhiên không đáng tiền, nhưng nếu ta có thể gom đủ tất cả ký tên của siêu cấp kinh khách đứng đầu trong mười vị trí đầu trong nước, vậy thì có thể bán được một cái giá tốt.”

Khóe miệng Dương Thiên giật giật.

Hiện tại hẳn rất cuộc biết nguyên nhân cô gái nhỏ này ồn ào muốn đi theo.

Chương 679 -

Đinh Hương Hoa cũng bị Triệu Thiên Nguyệt Lôi làm cho cháy đen.

Nàng đỡ trán nói: “Được rồi, huynh vui vẻ là được rồi.”

Sau đó, hắn hỏi Dương Thiên một câu, vuốt vuốt mái tóc rồi quấy rầy cười nói: “Tiểu ca ca, ngươi có muốn ta ký tên không?”

Dương Thiên ánh mắt đậm đặc nói: “Có thể ăn không?”

Đinh Hương Hoa ngạc nhiên nói: “Vấn đề kỳ quái là sao ký tên lại có thể ăn được?”

Dương Thiên nhìn nàng một cái nói: “Không thể ăn thì ta cần nó làm gì?”

“Ách!”

Đinh Hương Hoa cảm giác như bị hai người này đánh bại.

Trong công ty, trán Chu Soái toát mồ hôi lạnh, nhìn kỷ lục xâm lấn.

Tên gọi “Thiên” sợ hãi, chỉ thiếu chút nữa lại xâm lấn tiến đến.

Đến lúc đó, trong mắt những kẻ kinh hoàng ở trời nam đất bắc, toàn bộ công ty an toàn mạng đã trở thành trò cười.

Nhưng điều khiến người ta kỳ quái là, đối phương dưới một bước cuối cùng này, ngừng xâm lấn.

Chuyện này khiến mọi người suýt chút nữa phát điên.

“Tình huống gì vậy? Đây là xem thường chúng ta sao?”

“Khốn kiếp, có ai sỉ nhục người ta như vậy sao?”

“Tức chết ta, siêu cấp kinh khách danh hiệu ‘Thiên’ này rốt cuộc muốn làm gì? Cố ý trêu chọc chúng ta hay sao?”

Chu soái hung hăng đập lên màn hình, giận dữ hét: “Tra, điều tra cho ta hắn là ai. Tra không ra các người đều cắt hết cho ta, cắt hết đi.”

Hắn đã tức đến mất đi lý trí, mà lại không biết, kẻ đầu tiêu ở chân trời xa xa, gần ngay trước mắt.

Trên đường đi ba người Triệu Thiên Nguyệt vừa nói vừa cười, trò chuyện thật lâu, lúc này Dương Thiên mới hiểu được nữ tử trước mặt này tên là Đinh Hương.

Một cái tên vô cùng dễ nghe.

Vào bên trong công ty này, chỉ thấy nơi này đã là người đông nghìn nghịt, hồi lâu sau, trước mặt đi tới mấy nam tử tản ra khí tràng cường đại.

Cầm đầu không phải ai khác, chính là siêu cấp kinh khách danh hiệu “Vương” kia.

Trên mặt hắn mang theo nụ cười như tắm gió xuân nhìn Đinh Hương nói: “A Hương, mấy năm không gặp, nàng vẫn xinh

đẹp như vậy.”

Đinh Hương nôn khan vài tiếng, sau đó xoa xoa cánh tay ngọc ghét bỏ nói: “Lâm Hoa, ngươi đủ rồi, ta nổi da gà rồi.”

Lâm Hoa sang sảng cười cười.

Mà hán tử bên cạnh hần thoạt nhìn có chút cương mãnh kia cười ha ha một tiếng nói: “Hương Hương tử, ta không nghĩ tới tử vậy mà lại cho ta mặt mũi như vậy.”

Hần ta chính là doạ người tuyên bố bư kiện triệu hoán lệnh.

“Mặt trời”

Tên thật của nó là Diêu Lê, đừng nhìn dáng dấp cao lớn thô kệch, tốc độ tay đạt đến ba trăm kinh người.

Mà tốc độ tay của Đinh Hương đạt đến ba trăm ba mươi, về phần Lâm Hoa, thì đạt đến ba trăm năm mươi.

Đinh Hương thấy Diêu Lê, chỉ cười cười nói: “Đã lâu không gặp, tiểu tử ngươi mấy năm trước vì cục an toàn quốc gia công tác đã đuổi ta lên trời không đường xuống đất không cửa, những điều này ta đều nhớ kỹ.”

Diêu Lê cười xấu hổ nói: “Hương Hương tử, điểm này tử đã vu oan cho ta, mấy năm trước tử gây ra đại họa kia,

Hai đầu ta khó xử thiếu chút nữa bị ép điên, ngươi không có nhớ ta tốt, lại còn trách ta.”

Nói xong, vẻ mặt u oán.

Một màn này để đông đảo người nhìn thấy cái cằm đều kém chút rơi xuống.

Đây còn là Diêu Lê uy nghiêm sao?

Mặt trời siêu cấp đáng sợ, có lực hiệu triệu cường đại, đã từng tụ tập hơn một ngàn người, lưỡi đao không gì không phá được.

Đó là bá khí cỡ nào, nhưng mà tình huống bây giờ như thế nào? Thành một tiểu tức phụ bị khinh bỉ???

Đinh Hương đảo cặp mắt trắng dã, nói: “Đừng tưởng đóng vai đáng thương thì ta sẽ tha cho ngươi, ta nhớ kỹ ngươi cả đời này, ngươi chờ đấy, đừng để ta có cơ hội báo thù.”

Diêu Lê mặt đầy hắc tuyến, chống lại nữ tử không nói lý này, hấn không có biện pháp nào.

Chu Soái cười ha ha đi ra hoà giải nói: “Được rồi được rồi, chị Đinh Hương, công ty an toàn mạng Thiên Hạ hoan nghênh chị đến.”

Đinh Hương hừ một tiếng nói: “Chu soái, đừng tưởng rằng người cười đùa tí tưng thì không sao, lão nương bị người ngăn cản ở cửa chính nửa ngày, người chết ở đâu rồi, thế nào? Người còn không có ý định để cho ta vào cửa sao?”

Chu Soái lau mồ hôi lạnh trên trán nói: “Đinh Hương tỷ, tỷ như vậy có chút khi dễ ta rồi, nếu như tỷ lộ ra thân phận, bọn họ ai không có mắt dám khinh thường tỷ?”

Đinh Hương đảo cặp mắt trắng dã nói: “Làm sai còn không thừa nhận, có tin ta bảo người thử một chút xem đậu trình Đinh Hương Hoa mới nhất của ta sẽ thay cho virus hay không?”

Chu soái nghe vậy, chân cũng bị dọa mềm nhũn, hấn vội vàng nói: “Đinh Hương tỷ, tỷ ngàn vạn lần đừng làm vậy, chút gia nghiệp nhỏ này của ta còn chưa đủ để tỷ giày vò đâu, tỷ chừa cho ta một con đường sống đi.”

Mấy năm trước, cái danh hiệu Đinh Hương Hoa nổi tiếng khắp giới kinh khách. Virus của Đinh Hương Hoa đã từng biến dị mấy chục lần, 40% máy tính trong nước đều bị ảnh hưởng, còn có nước ngoài, có gần hai mươi phần trăm máy tính.

Cũng bị trọng thương.

Chớ xem thường hai mươi phần trăm này.

Tính toán một lần hai mươi phần trăm nhân khẩu của sáu tỷ, tuyệt đối không tính là ít.

Nếu như lúc trước không có tùy ý loại virus này lan tràn xuống dưới, rất có thể lên tới 50%.

Hơn nữa, lúc trước nếu cô gái thoát nhìn vô hại trước mắt này hơi vận dụng một chút ý xấu, vậy sẽ là một tai nạn đối với toàn thế giới.”

Nhưng cuối cùng nàng lại tự mình nghiên cứu ra phần mềm phá giải virus.

Điều này khiến cho người ta cảm thấy đáng sợ, có chút khó hiểu, sau đó bản thân hấn ra mặt giải thích, chỉ là vì chơi vui.

Nghe được lời giải thích này, tất cả doạ khách đều mở rộng tầm mắt.

Vì thế, “Vương” nổi danh trong nước, nhưng nếu nói ở quốc tế, “Đinh Hương Hoa” có thể ghi vào sử sách.

Cho nên nghe được Đinh Hương muốn thả virus ra lần nữa, không chỉ có Chu soái, tất cả doạ khách ở đây đều thiếu chút nữa điên rồi.

Lâm Hoa cũng vội vàng ngăn cản: “A Hương, đừng làm loạn.”

Đinh Hương nhìn thần sắc của mọi người, lúc này mới hài lòng cười cười.

Điều Lê kia nhìn Dương Thiên và Triệu Thiên Nguyệt phía sau Đinh Hương nói: “Hương Hương tỷ, phía sau tỷ chính là hai tiểu bối của tỷ sao?”

Đinh Hương cười nói: “Ổ cửa bị ngăn không vào được, tôi mang tới, tiểu ca ca này rất lợi hại, nói là dự định xâm lấn công ty an toàn mạng này để luyện tập.”

Mọi người nhìn Dương Thiên, sau đó nhìn máy học tập của Tiểu Bá Vương trên tay hấn, lập tức cười đến rơi nước mắt.

“Phốc, ha ha, chỉ có hấn? Một tiểu tử?”

“Hình như vừa mới trưởng thành? Đại học cũng chưa tốt nghiệp nhỉ?”

“Cười chết ta rồi? Hấn có bản lĩnh gì? Hơn nữa hấn định dùng máy học tập của Tiểu Bá Vương này xâm lấn công ty này? Hấn không uống nhầm thuốc chứ?”

Tất cả mọi người ôm bụng cười to.

Trong mắt Chu soái mang theo vẻ ngưng trọng nhìn Dương Thiên, nhưng mà sau đó hấn liền tự giễu cười một tiếng.

Sao đối phương có thể là hacker siêu cấp có biệt danh “Thiên” kia được?

Hấn còn trẻ như vậy, tuyệt đối không có khả năng đạt tới loại tình trạng này.

Triệu Thiên Nguyệt vô cùng tức giận, đang muốn tiến lên nói ra thân phận của hắn cho Dương Thiên Chính Danh.

Nhưng lúc này Đinh Hương lại sớm hơn nàng một bước, đôi mắt nàng âm trầm lạnh lẽo tức giận hừ một tiếng nói: “Ai còn dám cười? Đứng ra để lão nương liếc mắt nhìn hắn có mấy quả trứng.”

Câu nói này khiến tất cả mọi người im bật, dưới khí thế mạnh mẽ của cô gái kia không một ai dám kêu gào nữa.

Ánh mắt Dương Thiên vẫn luôn lạnh nhạt, không vui không buồn, bất kể là bị hiểu lầm là Đinh Hương lấy lại danh dự cho hắn.

Chờ đến khi đoàn người bắt đầu thương thảo chiến dịch, Dương Thiên và Triệu Thiên Nguyệt thì đi tới đi lui ở chỗ này.

Dương Thiên thật sự phục Triệu Thiên Nguyệt, sau khi bắt được ai hỏi thăm ra đôi phương nổi danh, liền tìm người ta xin chữ ký, hơn nữa một lần ký một đồng lớn.

Bởi vì nàng đáng yêu, cho nên đại đa số mọi người đều lựa chọn đồng ý, nhưng mà những người không đồng ý bị Triệu Thiên Nguyệt dây dưa thiếu chút nữa điên rồi.

Dương Thiên nhìn cô gái vui rạo rức, có chút bất đắc dĩ hỏi: “Người muốn nhiều chữ ký như vậy làm gì?”

Triệu Thiên Nguyệt trợn trắng mắt nhìn Dương Thiên nói: “Kiếm tiền a.”

“Người thật đúng là dùng cái này kiếm tiền a.” Dương Thiên có chút bó tay rồi.

“Bằng không người cho rằng thế nào?”

Triệu Thiên Nguyệt tức giận hừ một tiếng.

“Vậy người kiếm nhiều tiền như vậy làm gì?” Đối với điểm này Dương Thiên tương đối hiểu kỳ.

Triệu Thiên Nguyệt bẻ bàn tay nhỏ trắng nõn ra tính: “Tác dụng lớn, ta muốn ăn cơm mua quần áo đi học, còn phải phụ trách củi gạo, nước điện, dầu, muối, còn phải phụ trách tiền thuốc men của mẹ ta, còn phải mua điểm tâm sáng cho tên vương bát đản người...”

Lúc nói câu nói sau cùng, đôi mắt của nữ hài rõ ràng mang theo oán niệm.

Khóe miệng Dương Thiên giật giật hỏi: “VẬY PHỤ THÂN CỦA CON ĐÂU?”

Nữ hài nghe vậy, vốn đang tươi cười, trên gương mặt biểu lộ cứng ngắc, sau đó ra vẻ nhẹ nhõm nói: “Chết rồi.”

Dương Thiên im lặng, trong tiếng động nhẹ nhàng của đôi phương, Dương Thiên cảm thấy đôi phương không hề nhẹ nhàng như vẻ bề ngoài.

Hai người ngồi ở một góc không đáng chú ý, nữ hài nhẹ nhàng kể ra.

“Phụ thân ta chết trong một lần tai nạn xe cộ, mẫu thân cũng bị tai nạn xe cộ đó gây ra tổn thương nghiêm trọng đến nay vẫn còn trên giường bệnh, trong đêm đó ta giống như mất đi tất cả, ba năm nay ta một mình gánh vác toàn bộ gia đình, bị đại bá thăm thăm ức hiếp còn chưa tính, thế mà còn luôn bị tên khốn kiếp người ức hiếp.”

Nói xong, trên châu trong suốt từ trong mắt nữ hài trượt xuống.

Dương Thiên đưa tay lau nước mắt trên mặt cô gái, sau đó xoa xoa cái đầu nhỏ mềm mại của cô gái nói: “VẬY SAU NÀY TA KHÔNG BẮT NẠT CÔ LÀ ĐƯỢC RỒI CHỨ.”

Ừ, coi như người đại hôn đản có lương tâm...

Triệu Thiên Nguyệt lau nước mắt, cảm giác thế nào cũng không ngừng được, cuối cùng khóc nói: “TA CÓ THỂ MƯỢN BẢ VAI CỦA NGƯỜI MỘT CHÚT KHÔNG?”

Dương Thiên nhẹ gật đầu, nữ hài vừa nhích bờ vai tới gần, chỉ thấy Thẩm Giang từ đằng xa đi tới...

Chương 680 - Bắt đầu quyết chiến.

Khi Thảm Giang thấy được Triệu Thiên Nguyệt cùng Dương Thiên quan hệ gần như vậy, hắc hắc cười thân thiết hỏi: "Tiểu Nguyệt, đây chính là bạn trai của ngươi?"

Khuôn mặt Triệu Thiên Nguyệt thoáng cái đỏ lên đến cổ.

Nàng vội lau nước mắt nhỏ giọng nói: "Thảm thúc thúc, ngươi nói cái gì nha, hẳn chỉ là bạn học của ta mà thôi."

Thảm Giang liếc mắt đánh giá Dương Thiên.

Trên người thiếu niên tản mát ra khí tràng ôn trọng, nhìn có chút uy thế.

Hắn hết sức hài lòng nhìn Dương Thiên cười cười, sau đó hỏi Triệu Thiên Nguyệt.

"Tiểu Nguyệt, không giới thiệu cho ta một chút sao?"

Triệu Thiên Nguyệt vội vàng đứng lên nói: "Thảm thúc thúc, đây là bạn học của ta Dương Thiên."

Sau đó, cười nói với Dương Thiên: "Đây là Thảm thúc thúc của ta, bình thường rất chiều cố ta."

Thảm Giang vươn tay nói: "Xin chào, tôi tên là Thảm Giang."

Dương Thiên đứng lên cười với Thảm Giang, bắt tay nói: "Dương Thiên."

Thảm Giang cười ha hả nói: "Ngươi tới tham gia phản kích chiến lần này, xem ra ngươi cũng rất chú ý tới giới đoạ khách, nếu ngươi có hứng thú có thể thỉnh giáo ta một chút, ta sẽ không giữ lại dạy ngươi."

"Vậy thì đa tạ." Dương Thiên cười cảm ơn một tiếng.

Thảm Giang hết sức hài lòng với thái độ của Dương Thiên, mà lúc này Triệu Thiên Nguyệt ở một bên thì bật cười.

Ánh mắt Thảm Giang nhìn về phía Triệu Thiên Nguyệt có chút kỳ quái hỏi: "Tiểu Nguyệt, muội cười cái gì?"

Triệu Thiên Nguyệt ôm bụng nói: "Thảm thúc thúc, ta thấy hay là để bạn học của ta chỉ điểm ngươi là được rồi, ngươi có thể không chỉ điểm cho hắn được."

Thẩm Giang trêu ghẹo nói: “Tiểu Nguyệt, muối thích hắc có thể, nhưng bảo vệ hắc như vậy để giẫm lên Thẩm thúc thúc của muối, có phải có chút không thích hợp hay không?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Triệu Thiên Nguyệt lại lần nữa trở nên hồng nhuận.

Nàng then thùng nói: “Thẩm thúc thúc người nói cái gì a, chúng ta mới không có quan hệ đâu, còn có những gì ta nói đều là thật, thân phận của hắc hắc là người nên biết, ngày đó chỉ dùng ba phút liền đem người nghiên áp treo lên đánh chính là bạn học này của ta.”

Nói xong những lời này, nàng lại bổ sung một câu: “Đúng rồi, hắc chính là siêu cấp kinh khách danh hiệu ‘Thiên’.”

Bịch!

Thẩm Giang trực tiếp mềm nhũn chân ngã xuống đất.

Hắc lau mồ hôi lạnh trên trán, đôi mắt sợ hãi nhìn Dương Thiên.

Dương Thiên cười cười, vươn tay kéo Thẩm Giang một cái nói: “Thẩm tiên sinh, người không sao chứ?”

Thẩm Giang run rẩy nói: “Không có việc gì, sàn nhà quá trơn, người người người... người thật sự là siêu cấp kinh khách danh hiệu là ‘Thiên’?”

Dương Thiên gật đầu nói: “Ừ, có cần ký tên không?”

Thẩm Giang gần như không biết nói gì cho phải.

Khóe miệng hắc giật giật, sau đó nhìn về phía Triệu Thiên Nguyệt. Hắc không nghĩ tới tiểu nha đầu này lại nhận biết loại kinh khách cấp bậc này.

Cuối cùng, hắc lau mồ hôi lạnh trên trán, tim có vội vàng cáo lui. Không có cách nào, áp lực quá lớn, đặc biệt là đối phương nhỏ hơn hắc hai mươi tuổi, hắc bị đả kích không nhẹ.

Triệu Thiên Nguyệt cười khúc khích, Dương Thiên chỉ là cô quái nhìn nàng một cái nói: “Cô nàng, người đả kích thúc thúc người như vậy thật sự tốt sao?”

Triệu Thiên Nguyệt hừ một tiếng nói: “Ai bảo hắc trêu ghẹo ta nói người là đối tượng của ta.”

“A, người còn rất thù dai đấy.”

Dương Thiên lắc đầu cười.

Giờ phút này, tất cả mọi người đang chuẩn bị, bận rộn.

Đông Doanh kinh sợ khách giới lúc trước nói là muốn xâm lấn quốc nội, chính là hôm nay.

Tất cả mọi người nhiệt huyết sôi trào, tuyên bố đối phương chỉ cần dám phạm, liền triển khai trả thù cuồng mãnh đối với hắn.

Mà Dương Thiên và Triệu Thiên Nguyệt cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Tuy nhiên cô nàng Triệu Thiên Nguyệt này là người không chịu yên phận, lôi kéo Dương Thiên Đông chạy qua chạy lại, tìm một người khá nổi danh để kí tên.

Điều này làm cho Dương Thiên mất hết mặt mũi.

Nhưng cũng may bọn họ đi theo Đinh Hương nên không ai từ chối, hơn nữa cái miệng nhỏ nhắn của Triệu Thiên Nguyệt rất ngọt, thổi phồng một trận dọa khách xong, dọa khách kia vui đến mức không tìm thấy hướng Bắc.

Mọi người cũng đều thích ứng với hai học sinh tới đây đánh xì dầu này.

Cuối cùng, Dương Thiên mệt mỏi không đi nổi nữa nhìn Triệu Thiên Nguyệt trên mặt vui rạo rực còn có thể nhảy nhót, hắn ta đã hoàn toàn phục rồi.

Dương Thiên thật sự không thể nhịn được nữa, đen mặt nói: “Cô nương, ta tới nơi này diệt giới khách của Đông Doanh, không phải là chạy việc vặt theo người.”

Triệu Thiên Nguyệt cười hì hì nói: “Có quan hệ gì chứ, nơi này nhiều khách sợ hãi như vậy, tụ tập Vương, Đinh Hương Hoa, Thái Dương, tướng quân vân vân rất nhiều kinh khách nổi danh, bọn họ nhất định sẽ thu phục.”

“Chỉ mong vậy thôi!”

Dương Thiên chỉ cười cười, nếu những người này có thể làm được, hắn cũng sẽ không ra tay nữa.

Dù sao quá bắt nạt người không tốt lắm.

Tất cả mọi người kiên nhẫn chờ đợi, đến buổi trưa, đệ nhất khách Hồng Anh Hoa của Đông Doanh rốt cục xuất thủ.

Hắn không che giấu IP, trắng trợn đến đây công kích tường lửa bên này.

Mọi người thấy vậy lập tức nổi giận: “Khốn kiếp, đúng là tới một mình.”

“Thật không để chúng ta vào mắt.”

“Đây là muốn hạ thấp chúng ta.”

Đám người lòng đầy căm phẫn, ánh mắt đều nhìn về phía Lâm Hoa.

“Vương”, cho hắn một bài học.”

“Ha ha, nếu đối phương biết Vương đến đây, nhất định sẽ bị dọa đến tè ra quần.”

“Một bại tướng dưới tay ta, ta xem hắn có thể làm ra bọt nước gì.”

Lâm Hoa nghe vậy, cũng nổi lên lòng khinh thường.

Năm năm trước, khi hắn đối trận với Hồng Anh Hoa này, từng bức bách hắn nhận sai xin lỗi, hiện tại nếu hắn ra tay, đối phương nhất định sẽ bị hù chết.

Vì vậy, hắn bình tĩnh nhìn Diêu Lê nói: “Mặt Trời, lần này ngươi tới ra tay đi.”

Giết gà sao cần dùng dao mổ trâu, Diêu Lê cũng hiểu được đạo lý này, hắn cười ha ha nói: “Vương, ngươi yên tâm đi, xem ta làm sao để làm đen máy tính của hắn.”

Nói xong, ngồi bên cạnh một máy chủ trong ánh mắt của mọi người, mở bàn phím ra, nhập mã lên trên bảng biểu hiện cực lớn kia.

Cao thủ vừa ra tay, quả nhiên không giống người thường.

Ba trăm tay toàn lực thi triển, mọi người chỉ cảm thấy hoa cả mắt, mặc dù mọi người biết tốc độ tay của Diêu Lê nghịch thiên, nhưng tận mắt nhìn thấy, cũng không nhận được rung động.

Dương Thiên tính toán một chút, siêu cấp dọa khách xếp hạng thứ ba này có lẽ vẫn không phải là đối thủ của mình, hắn lại đưa ánh mắt nhìn về phía Đinh Hương, cùng Lâm Hoa kia.

Không biết tốc độ tay của hai vị này đã đạt đến bao nhiêu, có tư cách đánh một trận với hắn hay không?

Địa giới Đông Doanh, trong một tòa nhà chọc trời, một người Đông Doanh để một túm râu mép, trên mặt mang theo nụ cười âm lãnh.

“Hoa Hạ, lần này chắc toàn bộ giới khách sợ hãi các ngươi tụ tập lại một chỗ, lần này ta muốn dựa vào sức một mình đánh bại các ngươi, danh hiệu là ‘Mặt Trời’? Vị khách đáng sợ thứ ba của Hoa Hạ? Hừ, thứ không chịu nổi một đòn, để Vương đến đây đi.”

Nói xong, phục dụng một bình hồng dược thủy trên bàn, tốc độ tay trực tiếp tăng vọt đến ba trăm tám mươi thêm.

Tùng hàng mã được đánh ra, tiếng phím dày đặc như mưa, từng mệnh lệnh xâm lấn được phát ra ngoài, sắc mặt Diêu Lê vốn nhẹ nhõm giờ trở nên tái nhợt.

Sắc mặt Diêu Lê trở nên khó coi, nhất là khi bị bề mặt trước mặt mọi người, hắn càng xấu hổ không thôi.

Tốc độ tay của hắn đạt đến cực hạn cũng chỉ có ba trăm mà thôi, hoàn toàn không có bất kỳ phòng bị gì, tường chống lửa cấu tạo cũng đã bị xâm lấn hơn phân nửa.

Diêu Lê nhíu mày nói: “Hoa hồng anh đào này đúng là có vốn liếng để cuồng ngạo, mau tới một người, ta không ngăn cản nổi hắn.”

“Để ta!”

Đinh Hương trong đám người lên tiếng, lựa chọn ngồi xuống bên cạnh Diêu Lê.

Sau khi mở máy tính, không có dư thừa, tốc độ tay tăng 320 đi lên, nhập mật mã chống lại sự xâm nhập của hoa anh đào đỏ.

Dương Thiên nhìn thoáng qua, có chút thất vọng.

Tốc độ tay của Đinh Hương chỉ mạnh hơn Diêu Lê nửa điểm mà thôi.

Thật ra hắn lại không biết, đạt tới cảnh giới này của Diêu Lê, tốc độ tay lại tăng lên, quả thực khó lên trời.

Tốc độ tay cực hạn này đã tiếp cận nhân loại.

Địa giới Đông Doanh, sau khi Hồng Anh Hoa thấy được Đinh Hương Hoa xâm lấn ID, trong đôi mắt hiện lên một tia sợ hãi, sau đó lại nhe răng cười một tiếng.

“Đinh Hương Hoa? ID rất quen thuộc, đáng tiếc người rửa tay gác kiếm ở thời điểm đỉnh phong nhất, hiện nay người còn có thể đạt tới độ cao của Tăng Kim sao? Người đang lùi bước, mà ta đang tiến bộ, người đã định trước bại cục.”

Nói xong, tốc độ viết mã lại tăng nhanh, sau khi từng hàng chữ tiếng Anh trải qua tự kiểm tra nhanh chóng, chỉ lệnh xâm nhập đã phát ra.

Tốc độ xâm lấn của hắn vô cùng nhanh, một người dưới sự ngăn chặn của hai đại cao thủ trong nước, cũng trong khoảng thời gian ngắn công phá tám ngàn bức tường lửa của công ty bảo vệ mạng thiên hạ.

Mồ hôi lạnh trên trán Chu Soái lập tức chảy xuống.

“Làm sao có thể? Tên hỗn đản kia làm sao có thể mạnh như vậy?”

Tốc độ xâm lấn này cũng không kém hơn cái “Thiên” trước kia.

Sắc mặt Lâm Hoa có chút khó coi, sự tình nằm ngoài dự liệu của hắn.

Hắn mở miệng nói: “Ta đến!”

Nói xong, hắn ngồi xuống bên cạnh Đinh Hương.

Tổ ba người đáng sợ nhất trong nước ngồi song song với nhau, dự định cùng chống lại Hồng Anh Hoa kia.

Tốc độ tay của Hồng Anh Hoa vốn chỉ có ba trăm bốn, nhưng sau khi phục dụng bình dược thủy kia, tăng lên bốn mươi tốc độ tay.

Sau khi Lâm Hoa xuất thủ liền cảm giác được, nhưng hắn vẫn không sợ không sợ.

Bởi vì thời điểm hấn đỉnh phong nhất có thể đạt tới tốc độ tay ba trăm chín mươi chín.

Mà khi nhìn kỹ kỹ thuật đó, nhìn thấy ID quen thuộc, sau khi “Vương”, trên mặt lộ ra nụ cười lạnh.

“Cuối cùng ngươi cũng xuất hiện, vì rửa sạch sỉ nhục mấy năm trước, ta đã chuẩn bị rất lâu, ta biết ngươi rất mạnh, thế nhưng, nhân lực ngươi có mạnh hơn nữa cũng có thể mạnh hơn siêu máy tính quốc gia chúng ta?”

Chương 681 - Thiên hạ đệ nhất.

Siêu cấp máy tính, cũng chính là át chủ bài cuối cùng của Hồng Anh Hoa.

Hấn dùng thời gian năm năm, rốt cuộc xâm lấn siêu máy tính quốc gia bọn họ tên là “Kinh”.

Máy tính siêu cấp này được bầu thành đệ nhất thế giới vào sáu năm trước, cho dù là hiện tại, cũng có thể xếp hạng thứ bảy trên toàn thế giới.

Số lần tính toán của Kinh là 816 tỷ lần mỗi giây, gấp ba lần siêu máy tính Thiên Hà số một trong nước, nồng cốt của máy xử lý cấu tạo bên trong là 8818 viên.

Phải biết rằng, một máy xử lý chỉ có một cái mà thôi, một máy xử lý cỡ trung cũng chỉ trên trăm cái.

Máy tính siêu cấp có tám vạn cái, nếu dùng nó để xâm lấn, vậy trực tiếp chính là một trận nghiền ép.

Không có bất kỳ lo lắng nào.

Đây cũng chính là nguyên nhân Hồng Anh Hoa dám nói sức một mình, đánh bại giới kinh khách trong nước.

Hồng Anh Hoa dùng thời gian năm năm, sau khi xâm lấn siêu máy tính “Kinh” kia, thiết lập quyền hạn nhân viên quản lý ẩn tàng, cái siêu máy tính tên là kinh này vốn là vì phục vụ quốc gia, làm một ít dự đoán động đất biển động, nghiên cứu sinh

vật y dược, làm một ít tính toán khổng lồ, hoặc là phục vụ cho công ty xí nghiệp cỡ lớn trong top năm trăm thế giới kia.

Hiện tại hẳn sẽ dùng cái này để xâm lấn Hoa Hạ. Đánh bại đối thủ “Vương” trước kia...

Thu hoạch tư liệu của bọn họ.

Trở thành kẻ đáng sợ nhất thế giới.

Nghĩ đến đây, trên mặt Hồng Anh Hoa mang theo thần sắc phấn khởi.

“Vương, Đinh Hương Hoa, Thái Dương, các người đều không phải là đối thủ của ta, ha ha ha, các người đều không phải, ta là vô địch.”

Bởi vì dùng được vật, trên mặt Hồng Anh Hoa mang theo vẻ bạo ngược, tốc độ tay của hắn lần nữa tăng lên, ngang bằng với tốc độ ba trăm chín mươi chín tay của Vương, lại thêm siêu máy tính tên là Kinh tương trợ, Hồng Anh Hoa mở ra mô thức nghiền ép một đường.

“Không ổn, không ổn!”

Trên mặt Lâm Hoa mang theo vẻ khiếp sợ.

Nhìn tường lửa trong nháy mắt lần nữa được phá trừ hơn phân nửa, hắn hoảng sợ nói: “Hồng Anh Hoa tuyệt đối không có khả năng lợi hại như vậy, là siêu máy tính, hắn vận dụng siêu máy tính quốc gia bọn hắn đối phó chúng ta.”

Mọi người nghe vậy, mặt mũi cũng tràn đầy hoảng sợ.

“Làm sao có thể? Vậy mà vận dụng siêu máy tính, hắn điên.”

“Rốt cuộc hắn muốn làm gì? Thật sự muốn một mình diệt sạch chúng ta sao?”

“Nếu như hắn vận dụng siêu máy tính, toàn thế giới ai sẽ là đối thủ của hắn?”

Sắc mặt Lâm Hoa khó coi nói: “Đừng nói nhảm nữa, mọi người cùng nhau ra tay ngăn cản hắn, nếu như tên kia đột phá phòng tuyến cuối cùng của chúng ta, mạng lưới trong nước sẽ bị đối phương phá hư hầu như không còn, đến lúc đó toàn bộ quốc gia đều sẽ thừa nhận tổn thất thật lớn.”

Một câu nói này của hắn, trái tim tất cả mọi người đều chìm đến đáy cốc.

Mọi người nhanh chóng lấy máy tính của mình ra, trong thời gian ngắn ngủi ba mươi giây ngồi thành hàng, bắt đầu tiến công ID tên là Hồng Anh Hoa kia.

Lâm Hoa cắn răng nói với Diêu Lê: “Nhanh, lần này thông báo cho tất cả giới kinh khách trong nước, nói ra quan hệ lợi hại, thỉnh cầu bọn họ ra tay.”

Diêu Lê vội vàng gật đầu nói: “Được, bây giờ ta phát lệnh triệu hồi.”

Nơi này tổng cộng có trăm người, vốn là hội tụ những người đỉnh phong nhất trong nước, nhưng ở trước mặt siêu máy tính vẫn lộ ra quá mức nhỏ bé.

Diêu Lê phát ra triệu hoán lệnh, các nơi trên cả nước kinh hãi nhìn thấy lúc này, cũng đều phần nộ.

“Hỗn đản, dám khinh thường Hoa Hạ ta không người?”

“Máy tính toán siêu cấp đều chuyển ra, xem ra là không ra tay không được.”

“Nhục nhã thế kỷ trước còn chưa rửa sạch, lại còn dám xâm phạm?”

“Liều mạng, chết cũng không để tên hỗn đản kia vươn xúc tu tới.”

Trong nước kinh hãi đếm không hết, số ít cũng có mấy chục vạn người, trong nháy mắt nhận được tin tức đáp lại liền có mấy vạn người.

Trong một tòa nhà văn phòng bình thường, một người đàn ông trung niên chán chường đeo kính mắt viết trên máy tính đang cản trở làm việc.

Khi vô tình nhìn thấy triệu hoán lệnh trong bưu kiện, trên mặt hắn lập tức lộ ra vẻ phần nộ.

“Khốn kiếp, dám can đảm nhúng chàm Hoa Hạ, ai cho ngươi lá gan này?”

Một câu nói kia của hắn, ánh mắt mọi người đều nhìn sang.

Một người mập mạp bụng phệ đi ra từ trong văn phòng, cả giận nói với người đàn ông trung niên đeo kính: “Ồn ào cái gì? Ta nói cho lão Lý người biết, trước khi tan tầm không viết bảng báo cáo cho ta, ta xào mực người.”

Người đàn ông trung niên đeo kính nói: “Đây không phải cuộc sống mà ta muốn.”

“Cái gì?”

Tất cả mọi người nghe vậy đều ngây ngẩn cả người.

Người đàn ông trung niên đeo kính kia lớn tiếng nói: “Đây không phải cuộc sống mà ta muốn.”

“Lão Lý, người phát thần kinh cái gì vậy?”

Nam tử bụng phệ kia nhục mạ nói: “Người có tin ta hiện tại xào người hay không.”

“Đây không phải cuộc sống ta muốn.”

Người đàn ông trung niên đeo kính kia gần như là gào thét lên.

Sau đó hắn tháo kính mắt xuống, ném toàn bộ báo cáo cao hơn một thước được bày trên bàn máy tính, cởi cả vạt âu phục ra.

Tất cả mọi người đều sợ tới mức choáng váng.

Đây là lão Lý bình thường trầm mặc ít nói gặp phải chuyện gì cũng lựa chọn nhẫn nhục chịu đựng sao?

“Điên rồi điên rồi, người rút cuộc phát điên cái gì?”

Tên mập bụng phệ kia sắc mặt tái xanh cắn răng, hết sức cắn tức.

Lão Lý hừ lạnh một tiếng nói: “Người bị ta khai trừ, ta muốn lấy lại mặt mũi cho Hoa Hạ, dám quấy rầy ta, ta giết chết người.”

Trong ánh mắt của hắn phát ra ánh sáng lạnh lẽo.

Sau đó lấy ra một cái bàn phím dính đầy bụi từ trong ngăn kéo, ánh mắt lại trở nên mê mang.

Hắn lau sạch tất cả bụi bặm trên bàn phím, ánh mắt kiên định nở nụ cười.

“Ông bạn già, chúng ta lại phải cùng kẻ vai chiến đấu rồi.”

Nói xong, chuẩn bị xong hết thầy, lão Lý thở ra một ngụm trọc khí, đôi mắt trở nên sắc bén.

“Mười năm rồi, không biết ai còn nhớ đến sự hải khách danh hiệu ‘Thiên hạ đệ nhất’?”

Hắn tự cười nhạo mình, sau đó ánh mắt dần dần ngưng lại.

Khi ID “Thiên Hạ Đệ Nhất” xuất hiện, tất cả những người đủ cấp bậc trong nước đều chấn kinh.

“Mẹ kiếp, hôm nay là ngày gì vậy? ID này đã mười năm không gặp rồi nhỉ?”

“Trời ạ, thiên hạ đệ nhất lại xuất hiện? Chung Cực Thần Tượng của ta.”

“Tên hỗn đản Đông Doanh kia vận dụng siêu cấp máy tính, quả thực quá vô sỉ, hiện tại cũng chỉ có vị này rồi núi, mới có thể gánh cờ lớn a?”

“Đi theo bước chân đệ nhất thiên hạ, đừng sợ, cứ làm.”

Trong nước kinh hải khách hội tụ mười vạn người tại mạng lưới, nhao nhao công kích Đông Doanh.

Cộng thêm thù hận dân tộc lần này vừa vận tính toán, thời đại hòa bình cùng lắm là đánh nhau, vậy dùng phương pháp không thấy máu để cho nơi chật hẹp nhỏ bé kia phải trả giá thảm thiết.

“Chúng ta có thể sẽ bại.”

Lâm Hoa, cũng chính là siêu cấp kinh người danh hiệu “Vương” trên mặt mang theo vẻ tuyệt vọng.

Siêu cấp máy tính vừa ra, tất cả phòng ngự của bọn họ có thể nói là gà đất chó sành.

Đinh Hương cũng là mặt mũi tràn đầy vẻ tuyệt vọng, bọn họ vậy mà thật sự bị treo lên đánh?

Điều Lê là hán tử cương mãnh vẫn không chịu thua, hắn cắn răng nói: “Mọi người tuyệt đối không nên dễ dàng từ bỏ, ta đã phát triệu hoán lệnh, không lâu nữa sẽ có ngàn vạn người tới giúp chúng ta, Hồng Anh Hoa kia có thể đánh bại một trăm người, một ngàn người chúng ta, nhưng hắn có thể một mình đánh bại một vạn người chúng ta, mười vạn người không?”

Một câu nói này của hắn, tất cả mọi người cũng lần nữa nhiệt huyết sôi trào.

“Đúng, không thể từ bỏ.”

“Huyết chiến đến cùng, hôm nay nếu như bại, ta chết ở đây.”

“Giết, chỉ cần còn có thể gõ được bàn phím, ta sẽ không từ bỏ nhẹ nhàng như vậy.”

Mà lúc này, một người trong đó kinh hô một tiếng nói: “Ông trời của ta ơi, ta nhìn thấy cái gì?”

Việc làm ăn của hắn lập tức hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Người kia ôm trái tim nói: “Thiên hạ đệ nhất, là thiên hạ đệ nhất, mười năm, ID thiên hạ đệ nhất này lại xuất hiện lần nữa.”

“Cái gì?”

Một câu này vừa ra, một nửa người trong sân đều chấn kinh.

Khuôn mặt xinh đẹp của Đinh Hương tràn đầy vẻ kích động: “Lão nhân gia rút cuộc cũng xuất mã rồi.”

Diêu Lê cũng chấn động nói: “Ai da, ta rút cuộc hạ triệu hoán lệnh gì vậy, gọi siêu cấp kinh khách nghịch thiên như vậy ra đây.”

Lâm Hoa nghe nói như thế, thân thể hơi dừng lại, trong miệng tự lẩm bẩm: “Sư phụ?”

Người hacker mới đứng ở trước người Lâm Hoa nghe vậy kêu lên một tiếng quái dị, thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

“Ngọa tào, ta rút cuộc có bao nhiêu kiến thức nông cạn? Cái gì thiên hạ đệ nhất kia, lại là sư phụ của Vương?”

“Mẹ nó, đây... vương, người không phải đang nói đùa chứ?”

“Vương Đô lợi hại như vậy, thiên hạ đệ nhất làm sư phụ của hắn, chẳng lẽ thật sự là thiên hạ đệ nhất sao?”

Có một số người không hiểu, là bởi vì thiên hạ đệ nhất đã yên lặng mười năm, có một số việc đều bị lịch sử che giấu.

Nhưng có một số người cả đời cũng không thể quên được. Sau khi những lão nhân sợ hãi giới khách nghe được cái tên này, trên mặt mang theo biểu tình rung động.

“Đệ nhất thiên hạ? Là tồn tại khủng bố đứng đầu thế giới kinh khách mười năm trước sao?”

“Mười năm rồi, hắn lại ra tay lần nữa? Ai có thể xác định tin tức này là thật?”

“Năm đó hắn cùng đệ nhất kinh khách Caesar tranh đoạt vị trí kinh khách của thế giới, nửa trái đất đều bị ảnh hưởng. Hắn phóng thích virus hắc ám lan tràn ra toàn bộ đại lục u Á, trong cảm nhận của ta, hắn quả thực chính là thần mà.”

Chương 682 - Để ta thử một chút.

"Tổ chức phản công."

Mọi người thấy ID đệ nhất thiên hạ xuất hiện, lập tức lại dấy lên hy vọng.

Mười vạn đoạ khách đồng thời tiến hành công kích, tạo thành lực phá hoại quả thực khó có thể tưởng tượng.

Đông Doanh, Hồng Anh Hoa sau khi thấy được một màn này, trên mặt cười lạnh liên tục: “Đến đây đi, đến nhiều hơn chút nữa đi, các người đến nhiều người hơn nữa cũng không phải đối thủ của siêu máy tính, các người chỉ có thể trở thành đá kê chân cho ta dương danh lập vạn.”

Nói xong, ngón tay điên cuồng gõ lên bàn phím, mượn nhờ siêu máy tính tên là Kinh kia công kích trong nước.

Đây nhất định là một trận chém giết xưa nay chưa từng thấy máu, đối phương mượn nhờ siêu máy tính đạt đến năng lực có thể sánh ngang mười vạn người, đơn giản khủng bố.

Lúc này, tất cả mọi người trong nước đã cảm thấy sợ hãi, bởi vì siêu máy tính thật sự là quá cường đại, căn bản không cách nào dùng sức người chống lại.

ID trong tòa nhà văn phòng kia tên là đệ nhất thiên hạ, lão Lý tay nhanh như quạt tay, cho dù là tăng vọt đến ba trăm chín mươi chín, cũng không thể so sánh với siêu máy tính.

Hồng Anh Hoa xâm lấn hết sức nhanh chóng, trong thời gian ngắn đã có một phần ba máy tính luân hãm.

Hơn ba vạn người đều đen xì, hơn nửa con số này còn đang lan tràn với tốc độ cực nhanh.

Trái tim mọi người lại chìm xuống đáy vực.

Lần này, thật sự sắp thua rồi.

Nắm đấm của Lâm Hoa bóp đến trắng bệch, trên mặt tràn đầy vẻ không cam lòng.

Không phải hấn thua Hồng Anh Hoa, mà bại bởi siêu máy tính tên là Kinh.

Sức người có mạnh hơn nữa, thì làm sao có thể mạnh hơn máy móc?

Đinh Hương cũng cắn chặt hàm răng, vô lực đập lên mặt bàn.

Sắc mặt Diêu Lê âm trầm tới cực điểm.

Hôm nay, sẽ trở thành sỉ nhục của giới kinh khách trong nước.

Mười vạn đoạ khách trong nước đồng thời nghênh chiến, chẳng những không ngăn cản được bước chân của Hồng Anh Hoa, ngược lại còn bị xâm lấn, máy tính trúng virus, sau đó chết máy.

Sắc mặt mọi người khó coi tới cực điểm, một lát sau, đã có chín vạn máy tính luân hãm.

Lão Lý trong lầu chữ thấy một màn này, lần nữa trở nên chán chường.

“Đại thế đã mất.”

Trong công ty an toàn mạng, Chu Soái cắn răng nói: “Chẳng lẽ không có biện pháp nào sao?”

Không có người trả lời, tất cả mọi người đều im lặng.

Nơi này là phòng tuyến cuối cùng, nhưng cũng dần dần bị công phá.

“Đối phương xâm lấn tới, căn bản không có cách ngăn cản.”

“Máy tính của ta đã luân hãm.”

“Toàn bộ server trong công ty đã bị đối phương khống chế.”

Hồng Anh Hoa ở Đông Doanh càn rỡ cười to.

“Ha ha ha, không chịu nổi một kích, không chịu nổi một kích, cái gì Vương? Cái gì thiên hạ đệ nhất, ở trước mặt ta tất cả đều không chịu nổi một kích.”

Giờ phút này hắn đã phách lối tới cực điểm, biểu cảm trên mặt cũng bởi vậy mà trở nên dữ tợn đáng sợ.

“Ta sắp trở thành đệ nhất thế giới, ta muốn đem mạng lưới của các ngươi bao trùm bởi virus, ha ha ha, ta muốn cho khoa học kỹ thuật các ngươi thụt lùi ba mươi năm, toàn bộ các ngươi đều là rác rưởi.”

Khi Hồng Anh Hoa viết hàng chữ này lên máy tính của tất cả mọi người, sắc mặt mọi người trở nên trắng bệch như tờ giấy, lửa giận gần như thiêu đốt lý trí của bọn họ.

Nếu thật sự là như vậy, kinh tế trong nước sẽ gặp đả kích mang tính hủy diệt.

Móng tay Diêu Lê cũng cắm sâu vào trong thịt.

Hắn đỏ mắt nói: “Ai còn có thể ra mặt, ai có thể ra mặt ngăn cản hắn? Còn có ai có thể đứng ra?”

Lúc này, toàn trường tĩnh mịch.

Nhưng trong tĩnh mịch này, lại có một giọng nói trong trẻo truyền đến.

“Hay là, để ta thử xem?”

Một câu nói này vừa dứt, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Dương Thiên.

Mà Triệu Thiên Nguyệt ở bên cạnh Dương Thiên thì nhanh chóng kéo Dương Thiên lại, thấp giọng nói: “Dương Thiên, ngươi điên rồi, ngươi có biết mình đang nói cái gì hay không?”

Dương Thiên xoa đầu cô gái nói: “Dù sao cũng phải có người đứng ra, không phải sao?”

“Thế nhưng kỹ thuật doạ người của ngươi mặc dù lợi hại, thế nhưng kém xa Vương a, ngay cả hắn cũng không có cách, ngươi...”

Triệu Thiên Nguyệt có chút lo lắng, mà Dương Thiên lại kéo kéo khuôn mặt của nàng nói: “Yên tâm đi, ta sẽ giải quyết.”

Nói xong, thiếu niên cầm máy học tập của Tiểu Bá Vương đứng dậy, bình tĩnh nói: “Để ta thử xem sao.”

“Ngươi? Ngươi là ai?”

Có người chất vấn.

“Dương Thiên.”

Thiếu niên thanh âm đậm mạc, trong miệng khẽ phun hai chữ.

Chu soái nhíu mày nói: “Ngươi dựa vào cái gì?”

Dương Thiên cười nói: “Dựa vào ta là trời!”

Một câu nói, Chu Soái đầu tiên là sửng sốt, sau đó vẻ mặt tràn đầy hoảng sợ.

“Ngươi chính là siêu cấp kinh khách danh hiệu ‘Thiên’ kia?”

Dương Thiên không trả lời trực tiếp, mà là mở miệng hỏi: “Bây giờ ta có tư cách thử xem sao?”

Trong cổ họng Chu soái nói không ra lời, đôi mắt lộ vẻ sợ hãi.

Danh hiệu “Thiên” dọa khách, hai lần xâm lấn công ty an toàn mạng đệ nhất trong nước bọn họ, mười phút, phá giải tất cả phòng ngự, tốc độ tay có thể nói nghịch thiên, thậm chí so sánh với Lâm Hoa.

Mà hắn từng hỏi thăm Lâm Hoa, một vạn hai ngàn bức tường lửa này của bọn hắn có thể ngăn cản hắn hay không.

Lâm Hoa từng nói qua, cho dù là hắn, đều cần thời gian một ngày mới có thể phá giải ra, mà Hồng Anh Hoa kia nếu không mượn nhờ siêu máy tính, có lẽ cần càng lâu.

Nhưng thiếu niên trước mắt lại chỉ dùng mười phút, Chu soái từng nói với Lâm Hoa, đối phương còn nói hắn nói giỡn.

Bây giờ siêu cấp kinh khách danh hiệu “Thiên” này đang đứng trước mặt hắn, hỏi hắn có tư cách hay không.

Chu Soái có tư cách gì bình luận thiếu niên trước mắt có tư cách hay không?

Trên mặt hắn ta mang theo nụ cười khổ, sau đó lui về phía sau một bước, cung kính nói: “Mời ngài!”

Ngoại trừ Thẩm Giang, Chu soái và Triệu Thiên Nguyệt, tất cả mọi người đều không nhận ra thân phận chân chính của Dương Thiên.

Cho nên khi thấy Chu Soái lấy lễ nghi này đối đãi với Dương Thiên, đều choáng váng.

Trong đó bao gồm cả Đinh Hương.

Tất cả mọi người đang xì xào bàn tán, thảo luận thân phận của thiếu niên.

Dương Thiên không để ý đến mọi người, mà chậm rãi ngồi trên ghế, nhẹ nhàng mở máy học tập của Tiểu Bá Vương ra.

Thời gian khởi động máy học tập là ba phút.

Mọi người thấy cảnh này đều hoàn toàn tuyệt vọng.

Tiểu tử này xác định không phải đến khôì hải? Bọn họ có ai không phải siêu cấp kinh khách, ai sử dụng máy tính không phải đứng đầu nhất? Có chút máy tính thời gian khởi động chỉ cần năm giây đồng hồ mà thôi, chọn dùng máy xử lý cao cấp nhất, vận chuyển phối trí cao cấp nhất.

Như vậy cũng đã thua, mà trong tay thiếu niên chỉ là một cái máy học tập Tiểu Bá Vương? Hắn muốn học tập ở chỗ này sao?”

Chu soái hít sâu một hơi tiến lên nói: “Dương... Dương tiên sinh, hay là ta đổi cho ngài một cái máy tính đỉnh cấp?”

Dương Thiên chỉ cười cười nói: “Không cần, được rồi, cuối cùng cũng khởi động máy, ta phải dốc toàn lực, không có tình huống đặc biệt thì đừng mở miệng quấy rầy ta.”

Nói xong, khi mười ngón tay thon dài của thiếu niên đặt lên bàn phím của máy học tập Tiểu Bá Vương, khí thế cả người trở nên lẫm liệt.

Dương Thiên nhanh chóng mở hệ thống giả lập ra, lúc này Hồng Anh Hoa đã công phá tất cả phòng ngự, đang đánh cắp tư liệu quý giá trong công ty của Chu Soái.

Dương Thiên không lập tức bắt đầu tấn công, mà là đầu tiên xâm nhập vào máy chủ của công ty Chu Soái, sau đó thiết lập quyền hạn cao nhất cho mình, đá Hồng Anh Hoa ra ngoài, cuối cùng thiết lập một bức tường lửa có lực phòng ngự khủng bố.

Lần này hắn mở ra mấy chục cửa sổ, mỗi một cửa sổ đều vận hành độc lập, ngón tay Dương Thiên như bay, từng đoạn mệnh lệnh mã bị nhập vào, sau đó tiến vào chế độ kiểm tra, hoàn thành các thao tác.

Trong đám người, có người kinh hô: “Ông trời của ta, tốc độ tay 400 thêm!”

Hắn nói xong câu đó, lúc này mới ý thức không đúng, vội vàng ngậm miệng lại, e sợ quấy rầy Dương Thiên.

Tất cả mọi người cũng kinh ngạc không thôi, đôi mắt đẹp của Đinh Hương hiện lên tia sáng kỳ dị.

Hiện tại nàng dường như đã tin, thiếu niên vừa rồi bị bảo an ngăn lại, hắn thật sự đang xâm lấn công ty an toàn mạng của Chu Soái.

Cũng đích thật là bị nàng cắt ngang, nếu nàng không cắt ngang, có lẽ thiếu niên thật đúng là có thể xâm lấn thành công.

Đông Doanh bên kia, khi thấy được hình ảnh download kết thúc, trên mặt Hồng Anh Hoa lộ ra thần sắc kinh ngạc.

“Đối phương còn có cao thủ? Ha ha, thú vị thú vị, như vậy mới thú vị.”

Trên mặt Hồng Anh Hoa lộ ra vẻ tàn nhẫn.

“Vậy tiếp theo, ta cũng muốn nhìn xem rốt cuộc người có thể kiên trì bao lâu dưới sự xâm lấn của ta.”

Khi mọi người còn đang khiếp sợ tốc độ tay của Dương Thiên, thiếu niên thi triển thủ đoạn kỹ thuật dọa người, lần nữa khiến bọn họ thần phục.

Thiếu niên có thể đồng thời vận hành mấy chục loại mật mã khác nhau viết vào, hơn nữa không có bất kỳ sai lầm nào, một loạt thao tác của hắn có thể nói là hoàn mỹ, cho dù là Lâm Hoa cũng không khỏi liếc mắt.

Hắn phát hiện, tri thức doạ người của thiếu niên, vô luận là kỹ thuật hay tốc độ tay, đã vượt qua hắn.

Điều này làm cho Lâm Hoa có chút không dám tin tưởng.

Điều Lê cũng giống như thế, hắn làm việc ở bộ phận an ninh mạng quốc gia, nhìn thấy thiếu niên một lần xây dựng mấy chục bức tường lửa, không khỏi kinh hãi.

Mỗi một bức tường lửa này có thể nói là phức tạp, hơn nữa mười vòng tròn đan xen, phá giải hết sức khó khăn.

Nhưng cấu trúc cũng vô cùng khó khăn, thiếu niên vậy mà lấy thời gian cực ngắn hoàn thành hạng mục này, có thể xưng tuyệt thế thiên tài.

Sakura Hồng vẫn cuồn mãnh, tầng tầng tường lửa phòng ngự bị hắn bài trừ.

Nhưng thiếu niên phảng phất mở hack như vậy, vẫn là bố trí đầu vào đấy, hơn nữa, cùng Hồng Anh Hoa xâm lấn đạt đến một cái cân bằng vi diệu.

Còn có vẻ như rất thành thạo điều luyện.

Một người trong đó sau khi nhìn những mật mã mà Dương Thiên viết ra, lông mày không khỏi nhíu chặt lại.

Dường như một trong những bức mã này viết nửa ngày vẫn chưa xác nhận được tiến vào chế độ tự kiểm tra.

Hơn nữa mã này không phải là mã phòng cháy, mà là xâm nhập vào mật mã.

Nhưng nhìn địa chỉ IP trên mã, không phải Đông Doanh, mà là một chỗ nào đó trong nước.

Sau khi hắn tìm địa chỉ của mã, biểu hiện là thành phố tây kinh thành.

Lần này khiến hắn càng thêm khó hiểu.

Nhưng mà, sau đó thấy mật mã rốt cục bắt đầu tự kiểm tra xâm lấn, ánh mắt người này sáng lên, trên mặt mang theo vẻ không dám tin, ngón tay run rẩy chỉ vào Dương Thiên hoảng sợ nói: “Hắn hắn... hắn đang xâm lấn máy tính siêu cấp số hai của Thiên Hà quốc nội.”

“Cái gì?”

Một câu nói vừa ra, tất cả mọi người đều chấn kinh.

Chẳng lẽ thiếu niên muốn lấy siêu máy tính Thiên Hà số hai trong nước, để đối kháng siêu máy tính tên là “Kinh” của đối phương?

Chương 683 - Ngăn cơn sóng dữ.

Thiên Hà số 2 là hệ thống siêu máy tính do khoa học kỹ thuật quốc phòng nghiên cứu chế tạo, lấy tốc độ tính toán đỉnh cao mỗi giây 5, 4 tỷ tỷ lần, tính năng ưu dị đứng đầu bảng bốn quan liên.

Nó nghiên cứu chế tạo ra, liên tục tiếp trở thành máy tính siêu cấp nhanh nhất toàn cầu, vượt qua năng lực tính toán siêu cấp máy tính Đông Doanh “Kinh” gấp mười lần.

Hơn nữa, nó đã từng so với máy tính siêu cấp ” Titan” nước thứ hai, tốc độ nhanh gần gấp đôi.

Cho đến năm ngoái, bảng xếp hạng 500 siêu máy tính toàn cầu mới được công bố, sử dụng chip tự chủ chế tạo “Thần uy — ánh sáng Thái Hồ” thay thế nó leo lên đầu bảng, nhưng mà Thiên Hà số hai trước mắt vẫn chỉ đành đứng thứ hai mà thôi.

Thiên Hà số 2 tính toán 1 giờ, tương đương với 1 ức người đồng thời dùng máy tính tính toán một ngàn năm.

Trong đầu lóe lên nhiều tin tức như vậy, tất cả mọi người bắt đầu chờ mong.

Nếu Dương Thiên Chân có thể xâm lấn thành công, mượn năng lực tính toán cường hãn của siêu máy tính này, muốn đánh bại siêu máy tính kinh siêu của Hồng Anh Hoa, dễ như trở bàn tay.

Nhưng siêu máy tính này xâm nhập quá khó khăn, nó là vũ khí hạng nặng của quốc gia, nếu bị người xấu lợi dụng có thể nói là một tai nạn.

Thiếu niên, thật sự có thể thành công sao?

Đông Doanh, Hồng Anh Hoa đã bắt đầu đập bàn phím.

“Bát dất nha đường, là ai? Rốt cuộc là ai?”

Tròng mắt Hồng Anh Hoa đều huyết hồng lên.

Đã mười phút rồi, bất kể hấn dùng phương pháp gì hay là không có cách nào công phá được.

Đối phương giống như là một tường đồng vách sắt, cho dù là siêu máy tính, cũng lâm vào trong vũng bùn đối phương bố trí.

Mọi người đều nín thở, e sợ quấy rầy đến Dương Thiên.

Trên mặt Dương Thiên vẫn là biểu cảm phong khinh vân đạm, có đôi khi lại nhướng mày, nhưng rất nhanh đã giãn ra.”

Hơn nữa mọi người phát hiện tốc độ tay của thiếu niên càng lúc càng nhanh, gần như không online.

Trong khoảng thời gian này, tốc độ tay đã đạt đến 500+ kinh người!

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, hấn đây đã là phá thế giới kỷ lục.

Triệu Thiên Nguyệt chưa từng thấy Dương Thiên nghiêm túc ra tay như vậy, cho nên khái niệm đối với hấn là cao thủ rất mơ hồ.

Nhưng hiện tại thấy Dương Thiên lấy sức một mình chặn lại sự xâm lấn của Hồng Anh Hoa của Đông Doanh, trong đôi mắt xinh đẹp của nàng đã mang theo những ngôi sao nhỏ.

Đinh Hương cũng kinh ngạc che lấy đôi môi đỏ mọng, nàng vẫn cho rằng nàng mới là cao thủ dọa khách lợi hại nhất, nhưng mà hiện tại tốc độ tay của thiếu niên trước mắt này tựa hồ hoàn toàn có thể treo lên đánh hấn a.

Còn Lâm Hoa và Diêu Lê hai người thì hai mặt nhìn nhau, đã không biết nên hình dung tâm trạng của mình như thế nào.”

Thiếu niên không được người ta coi trọng nhất này, bây giờ năng lực biểu hiện ra ngoài, đã vượt qua năng lực mười vạn dọa khách trong nước cộng lại.

Có lẽ, hấn thật có thể xâm lấn Thiên Hà số 2, sau đó mượn nhờ máy tính siêu cấp này, nghiền ép Hồng Anh Hoa.

Dương Thiên lại viết một trăm chỉ lệnh xâm nhập vào Thiên Hà số hai, mặc dù có chút phiền phức, nhưng trải qua nửa giờ cố gắng, rốt cục xâm lấn thành công.

Dương Thiên thở phào nhẹ nhõm, sau khi mọi người thấy cảnh này, trực tiếp hưng phấn điên cuồng hét lên.

Nhưng khi Dương Thiên quay đầu lại, ánh mắt nhìn về phía hắc, những người đó mới nhanh chóng che miệng lộ ra thần sắc xin lỗi.

Dương Thiên chỉ cười cười, sau đó đuổi người, nhẹ giọng nói một câu.

“Là thời điểm biểu diễn kỹ thuật chân chính.”

Hắn vẫy tay với Triệu Thiên Nguyệt nói: “Nha đầu, tới đây giúp ta xoa bóp bả vai.”

Triệu Thiên Nguyệt còn có chút không tình nguyện, nhưng mà bị ánh mắt của mọi người nhìn chăm chú, nàng chỉ có thể bĩu môi hừ hừ đi đến bên người Dương Thiên.

“Khẩu có chút khô, Đỉnh Hương, rót giúp ta chén nước.”

Dương Thiên phân phó một câu, trên gương mặt xinh đẹp của Đỉnh Hương có chút kinh ngạc. Cho dù là Lâm Hoa và Diêu Lê cũng không dám phân phó nàng như vậy.

Nhưng, thấy được thành tích của thiếu niên lúc này, sau đó nàng lại cười duyên rũ nói: “Được, đại quan nhân của ta.”

Chu soái rất biết điều, vội vàng đi đến trước mặt Dương Thiên cung kính nói: “Dương tiên sinh, ngài có nóng hay không, hiện tại đã đói bụng rồi, cần ăn chút gì không? Ngài nói một câu, ta chạy gãy chân cũng mua cho ngài.”

Dương Thiên cười ha hả nói: “Chu tiên sinh có lòng, nhưng mà bây giờ ta cũng không cần những thứ này, hiện tại ta cần phải phản kích, các người cố gắng đừng phát ra âm thanh.”

Chu Soái liên tục gật đầu, mọi người cũng bắt đầu mong đợi.

Tựa hồ...

Có thể mở mày mở mặt rồi.

Dương Thiên lúc này đã lấy được quyền hạn nhân viên quản lý Thiên Hà số hai, sau đó bắt đầu dùng máy học tập Tiểu Bá Vương trên tay hạ mệnh lệnh xâm lấn máy tính siêu cấp kia.

Sự cường đại của siêu máy tính, vừa rồi mọi người đã gần như có thể nhìn thấy trên máy tính “Kinh” do Hồng Anh Hoa điều khiển.

Đó đúng là một đường nghiền ép, không có bất kỳ thứ gì có thể ngăn cản bước tiến của hắn.

Bây giờ bên bọn họ cũng có siêu máy tính, thậm chí so với siêu máy tính của đối phương còn cường đại hơn.

Lần này, hoa hồng anh đào kia chắc chắn sẽ thua.

Mọi người đoán không sai, giờ phút này trong đôi mắt Hồng Anh Hoa rốt cục xuất hiện vẻ sợ hãi.

Hắn phần nộ đập đập tất cả mọi thứ, trông mắt đều đỏ lên.

“Bát dật, rốt cuộc là ai? Người tên là ‘Thiên’ này dọa khách đến cùng là ai? Hắn làm sao có thể đồng dạng có được siêu máy tính?”

Nhìn Dương Thiên đã công kích tới, trên mặt Hồng Anh Hoa bạo ngược không thôi.

“Không được, ta không thể ngồi chờ chết, ta muốn xin Đông Doanh giúp đỡ tất cả dọa khách.”

Hồng Anh Hoa trước đó cũng sớm đã không chế tất cả mạng lưới đài truyền hình, bây giờ vào lúc này, hắn mang theo mặt nạ, mở video ra, cắt tất cả mạng lưới đài truyền hình vào hình ảnh trực tiếp của hắn.

Hắn nói đơn giản mà sợ hãi: “Đáng sợ của Hoa Hạ sắp đánh vào chỗ chúng ta, mời tất cả cao thủ sợ hãi đứng ra phản kích, lấy nhiệt huyết của các người ra, cùng phản kích với ta, chúng ta phải bảo vệ nhà của mình.”

Đông Doanh đông đảo dọa người sau khi thấy được tin tức này, tất cả đều bị kích động, ngàn vạn dọa khách gia nhập đội ngũ Hồng Anh Hoa, đến đánh lên Dương Thiên.

Mà khi đám người trong nước ngoài ngàn dặm cũng thấy cảnh tượng này, đều nhao nhao mắt to.

“Mẹ kiếp, còn cần chút mặt mũi hay không? Rõ ràng là tên khốn kiếp này công kích chúng ta, là chúng ta phản kích, bây giờ lại còn cần ngược một cái.”

“Mẹ nó, tức chết lão tử, mời Thiên ra tay, diệt giới khách của Đông Doanh.”

“Đúng, tiêu diệt đám chó má này.”

Trong công ty an toàn mạng, khi mọi người thấy tin tức này cũng là lửa giận tăng vọt, Lâm Hoa tiến lên một bước hỏi:

“Dương tiên sinh, có cần chúng ta bên này ra tay giúp đỡ không?”

Trên tay Dương Thiên không dừng lại, mà trực tiếp mở miệng nói: “Không cần, ta tự mình có thể, các người chờ vui sướng trong tỉnh đi.”

Nói xong, nhìn thoáng qua thời gian nói: “Cho ta ba phút.”

Mọi người nghe vậy, kích động không thôi.

“Ngông cuồng, nhưng Dương tiên sinh, lão Trịnh ta phục ngài như vậy.”

“Dương tiên sinh, ta đã chuẩn bị xong ngàn bàn tiệc rượu, chúc mừng ngài.”

“Dương tiên sinh, nếu như có thể, ta muốn cho toàn bộ mạng lưới quốc gia của những con cháu rùa kia bị tê liệt.”

Trên mặt Dương Thiên mang theo nụ cười.

” Thỏa mãn nguyện vọng của các người.”

Nói rồi, Dương Thiên thả ra một ngụm trọc khí, tốc độ tay lại tăng lên tới 600+ khung bố!

Bởi vì đã có siêu máy tính, cho nên Dương Thiên cũng không sợ Tiểu Bá Vương trên tay vận chuyển máy siêu phụ tải.

Lần này hắn dùng hết khả năng, đồng thời mở ra hai mươi mệnh lệnh xâm lấn.

Viết số hiệu của từng hàng người, ngay cả cao thủ dọa người như Lâm Hoa, Diêu Lê cũng phải ngơ ngác.

Tốc độ tay này bọn họ đã không thấy rõ, tàn ảnh trên bàn phím không ngừng, ngón tay như bay.

Triệu Thiên Nguyệt phía sau hắn, lúc này ngơ ngác nhìn Dương Thiên xâm lấn, đã có chút hồng mắt.

Đây rốt cuộc là tốc độ tay gì, gần như gấp sáu lần nàng.

Ngẫm lại lúc trước nàng còn muốn gây sự với Dương Thiên trên mạng, đây quả thực là lão thọ tinh ăn thạch tín, chán sống rồi.

Mà những khách Đông Doanh kia đã tụ tập mấy vạn người, ý định thương lượng làm sao xâm lấn quốc nội.

Nhưng mà, vào lúc này có người kinh hô: “Ông trời của ta ơi, người ta đều xâm lấn tới, mau phản kích, phản kích a.”

Sắc mặt Hồng Anh Hoa bắt đầu vặn vẹo, hắn không ngừng viết mã, dự định làm tường lửa ngăn cản Dương Thiên tấn công, nhưng không làm nên chuyện gì.

Đối phương xâm lấn thập phần tấn mãnh, hơn nữa mỗi mười giây phát ra một cái chỉ lệnh xâm lấn.

Hắn vừa giải quyết xong một cái, cái thứ hai, cái thứ ba chỉ lệnh xâm lấn cũng đã hoàn thành.

Hồng Anh Hoa cũng sắp điên rồi.

Hắn điên cuồng túm tóc, kêu rên: “Ta rốt cuộc đắc tội tồn tại như thế nào chứ.”

Hồng Anh Hoa hiện tại đã hồi hận, nhưng mà cho dù hồi hận cũng đã muộn.

Hơn nữa hiện tại Hồng Anh Hoa phát hiện, cái người được gọi là “Thiên” đáng sợ kia trực tiếp xâm lấn siêu máy tính “Kính”.

Hồng Anh Hoa cùng Đông Doanh mấy vạn dọa khách cấu trúc phòng ngự, tại trước mặt siêu cấp kinh khách danh hiệu “Thiên” này, giống như gà đất chó sành vậy.

“Rốt cuộc hắn muốn làm gì? Chẳng lẽ là định hủy diệt quốc gia của chúng ta hay sao?”

Trong mắt mấy vạn dọa khách tất cả đều là vẻ sợ hãi.

Đối phương chỉ có một người, nhưng chèn ép mấy vạn người bọn họ không có sức hoàn thủ.

Dương Thiên nhấn nút xác nhận, một chỉ thị cuối cùng mang theo siêu virus xâm nhập vào siêu máy tính của Đông Doanh. Siêu cấp máy tính vận chuyển gần mười năm, triệt để bị phá hủy...

Chương 684 - Quyết đấu cuối cùng.

"Xong rồi!"

Hoa Hồng Anh nhìn thấy siêu máy tính “Kinh” đã mất không chế, vẻ mặt tràn đầy tuyệt vọng.

Đối phương cũng dám động thủ thật?

Mấy vạn doạ khách của Đông Doanh tất cả đều mặt mũi tràn đầy khiếp sợ.

Siêu cấp máy tính Kinh là trọng khí của bọn họ, bây giờ bị virus xâm lấn gặp hủy diệt, bọn họ phẫn nộ.

“Báo thù, chúng ta muốn hủy diệt siêu máy tính Thiên Hà đời hai của đối phương.”

“Đúng, chúng ta muốn báo thù.”

“Mọi người cùng nhau xâm lấn, đem toàn bộ hệ thống internet của Hoa Hạ đánh cho tê liệt.”

Đông Doanh đang muốn động thủ, Bộ quốc phòng bên kia đột nhiên truyền đến tin tức, bên kia bị xâm lấn nghiêm trọng.

“Hắn... hắn rốt cuộc muốn làm gì?”

Thanh âm Hồng Anh Hoa đang run rẩy, cơ bắp trên mặt hung hăng co rúm một chút.

Đối phương ra tay với Bộ quốc phòng, đây là quốc gia nhu nhược mà hắn biết sao?

Ở trong mắt Hồng Anh Hoa, quốc gia đối phương cho dù là chịu đánh cũng chỉ có thể nén giận, lần này làm sao cường thế như vậy?

“Mau, quay lại phòng thủ, toàn bộ phòng thủ, tuyệt đối không thể để cho hãn công hãm Bộ quốc phòng.”

Mấy vạn các khách Đông Doanh sắc mặt bắt đầu vận vẹo.

“Nếu như công hãm quốc phòng, vậy toàn bộ quốc gia liền xong rồi.”

“Ngăn cản, thông báo cho tất cả mọi người, toàn bộ trở về phòng thủ.”

Trên mặt Hồng Anh Hoa đã tuyệt vọng.

Trong nước, trên mặt Dương Thiên lộ ra vẻ cười lạnh, thanh âm hãn đạm mạc cao ngạo nói: “Các người ai có thể ngăn cản ta?”

Nói xong, tốc độ tay lại gia tăng, đạt đến tốc độ tay táng tận thiên lương 700+.

Đứng sau lưng Dương Thiên, đám người đứng đầu trong nước mặt mũi tràn đầy kích động, đôi bàn tay nắm thật chặt.

Thiếu niên đang làm chuyện mà bọn họ muốn làm cả đời này, mà lại bất lực.

Nếu như tấn công Bộ quốc phòng của đối phương thành công, trận chiến hôm nay, xem ai dám khinh thường Hoa Hạ.

Trong đôi mắt đẹp của Triệu Thiên Nguyệt mang theo sùng bái, giống như lấy lòng chăm chú xoa bóp bả vai cho Dương Thiên, trên mặt không có bất kỳ vẻ bất mãn nào.

Đinh Hương đem chén nước để vào trong miệng Dương Thiên, cười quyến rũ nói: “Tiểu ca ca, muội cho huynh uống nước.”

Cảnh tượng này khiến đông đảo khách sợ hãi hãm mộ không thôi, nhất là Diêu Lê.

Hắn quen biết Đinh Hương rất nhiều năm, biết nữ tử là người tâm cao khí ngạo, có thể khiến nàng ta như thế, chỉ sợ toàn thế giới cũng chỉ có một mình thiếu niên.

Bộ quốc phòng Đông Doanh quả thật là không thể phá vỡ, nhưng Dương Thiên vận dụng siêu cấp máy tính, hàng trăm hàng ngàn mệnh lệnh xâm lấn phát ra, cho dù đối phương có

mấy vạn người sợ hãi, hơn nữa còn có hơn ngàn nhân tài đứng đầu Bộ quốc phòng cũng không thể ngăn cản.

Bộ quốc phòng của họ bố trí trăm vạn bức tường lửa, nhưng cái tên ‘Thiên’ đó lại có khí thế như chẻ tre.

Trong vòng mười phút ngắn ngủi, trực tiếp công phá bảy mươi vạn bức tường lửa.

Đông Doanh dọa sợ đến mức sợ đến tè cả ra quần.

Đây còn là người sao?

“Ngăn cản, mau ngăn cản.”

Bộ quốc phòng Đông Doanh, một nam tử thấp lùn phần nộ gào thét.

Nếu như mất đi quốc phòng, vậy sẽ trở thành sỉ nhục toàn thế giới, chờ đợi hắn là tự sát.

Nhưng tất cả mọi người đều đang thi triển toàn lực, vẫn không thể ngăn cản thiếu niên.

Tám mươi vạn bức tường lửa bị phá, cả nước chấn kinh.

Chẳng lẽ thật sự phải luân hãm?

Hồng Anh Hoa đã gần như điên rồi, hắn ta điên cuồng dùng đầu đụng tường, nhưng vẫn không cách nào tỉnh táo lại.

Cho tới bây giờ, hắn mới biết được mình rốt cuộc đắc tội ma quỷ như thế nào.

Chín mươi vạn bức tường lửa bị phá, Đông Doanh làm cho khách giới sợ hãi không thể chống cự được nữa.

Bởi vì bọn họ đã biết, bất kỳ chống cự nào cũng vô dụng.

Đây đã là bại cục nhất định, không thể cứu vãn.

Đám đông đảo khách sợ hãi trong nước thấy một màn này thì mặt mũi mừng như điên.

Thiếu niên thật sự chỉ có một người, tiêu diệt toàn bộ giới kinh khách của Đông Doanh.

Hơn nữa bây giờ còn tấn công Bộ quốc phòng, thật sự là quá nở mày nở mặt.

Cho dù là Vương của năm năm trước, cũng không làm được tình trạng có thể đối địch với một quốc gia.

Ngón tay Dương Thiên như bay, khi đạo cuối cùng hoàn thành chỉ lệnh xâm lấn, gõ phím xác nhận, lúc này mới đuổi người.

“Được rồi, xong rồi.”

Mọi người nhìn thoáng qua thời gian, từ lúc thiếu niên bắt đầu đến khi kết thúc, chỉ dùng một giờ.

Hiện nay toàn bộ Đông Doanh lâm vào một mảnh khủng hoảng.

Toàn bộ hệ thống internet đều bị liệt tạo thành hậu quả nghiêm trọng hơn bất kỳ ai tưởng tượng.

Trạm điện, đập nước, điện thoại, mạng lưới, cùng với đường hoàn toàn tê liệt,

Toàn bộ quốc gia trong nháy mắt trở lại mấy chục năm trước.

Hơn nữa, kinh tế quốc gia bọn họ cũng lâm vào đình chỉ ngắn ngủi, dùng tốc độ mỗi tiếng đồng hồ tổn thất hơn trăm tỷ nguyên.

Tất cả những thứ này đều là vì một thiếu niên.

Đông Doanh tuyệt vọng,

Mà trong nước thì là một mảnh vui mừng.

Tất cả mọi người đều sùng bái nhìn thiếu niên, kích động đến mức lệ nóng doanh tròng.

Một số đại lão kinh hải giới khách đều cung kính hành lễ cảm tạ Dương Thiên, hơn nữa còn tôn sùng Dương Thiên đến địa vị kinh khách đệ nhất trong nước.

Ngay tại thời điểm mọi người một mảnh vui sướng, chỉ nghe có người kinh hô: “Không tốt rồi, nước H dọa khách xâm lấn đại quy mô trong nước, hiện tại đã tạo thành một bộ phận khu vực internet tê liệt, hơn nữa lần này bọn họ vận dụng virus máy tính, lan tràn trong nước.”

Mọi người nghe vậy sắc mặt trầm xuống.

Quan hệ giữa nước H cùng Đông Doanh không tầm thường, đều là một ít lòng muông dạ thú.

Bây giờ đối phương muốn đánh trong nước trở tay không kịp, hiển nhiên là đã sớm có chuẩn bị.

Ánh mắt mọi người nhìn về phía Dương Thiên.

Dương Thiên mở miệng nói: “Cho ta mười phút.”

Nếu đối phương đã vận dụng virus, vậy thì xem virus của ai lợi hại hơn đi.

Dương Thiên lại tiếp nhập siêu máy tính Thiên Hà số hai, dùng thể sấm sét phá giải Bộ quốc phòng của đối phương.

Sau đó vận dụng một loại virus có thể biến dị vô hạn với quy trình công trình khổng lồ.

Loại virus này Dương Thiên đặt tên là “Độc Nha”

Virus độc Răng Độc lan tràn ở nước H, thể không thể đỡ, tất cả người nước H đều choáng váng.

Bởi vì chỉ cần dính phải loại virus máy tính này, máy tính sẽ lập tức rơi vào tử cơ, tốc độ cực nhanh, cho dù vận hành trong hệ thống giả lập cũng sẽ bị lây nhiễm.

Tất cả các khách nổi tiếng nước H đều muốn tìm ra phương pháp khống chế virus, nhưng không đợi bọn họ thí nghiệm được một nửa, virus lại biến dị.

Chờ đến khi bọn họ giải quyết loại virus biến dị thứ nhất, lúc này virus đã trải qua 36 lần biến dị, hơn nữa còn đang tiếp tục tăng lên.

Quốc phòng internet của nước H sớm đã tê liệt, virus giống như đêm tối bao phủ tất cả mọi người.

Cũng có những kẻ nổi tiếng H quốc cầu xin Dương Thiên tha thứ, xin lỗi.

Nhưng nguyên tắc trước sau như một của Dương Thiên là phạm sai lầm thì phải chịu đòn.

Những tên hỗn đã có lá gan xâm lấn, liền phải tự mình thừa nhận hậu quả xấu.

Đã mười phút trôi qua, tất cả máy tính của nước H đều nhiễm virus “Độc Nha”.

Toàn bộ mạng lưới hệ thống của quốc gia cũng tê liệt toàn bộ.

Mọi người không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Trong thời gian ngắn như vậy, liên tục diệt hai nước, thiếu niên đã gần như hiện ra tư thế vô địch.

Mà ngay khi Dương Thiên định kết thúc, tất cả những giới kinh khách ở Châu u đều đứng ngồi không yên.

Bọn họ không thể chịu đựng được Hoa Hạ có tồn tại cường đại như vậy, cường đại đến mức có thể uy hiếp bọn họ.

Vì vậy, những người kia nhao nhao mượn danh nghĩa giữ gìn chính nghĩa, vì Đông Doanh cùng nước H lấy lại công đạo đến đây xâm lấn quốc nội.

Trên mặt mọi người đều xuất hiện khủng hoảng.

Những người đó rõ ràng là muốn chèn ép quốc nội.

Sắc mặt Diêu Lê cực kỳ khó coi, vội vàng hỏi Chu Soái: “Đã điều tra rõ ràng hết chưa, tổng cộng bao nhiêu quốc gia?”

Sắc mặt Chu soái trắng bệch, đi đứng nhũn ra nói: “Toàn bộ hơn mười quốc gia ở Châu u, có Y quốc, F quốc, M quốc, D quốc vân vân, hơn nữa ta thấy được bóng dáng của hàng xóm E quốc!”

“Bọn họ muốn làm gì? Giống như liên quân tám nước xâm lấn quốc nội sao?”

Diêu Lê siết chặt nắm tay, hàm răng va vào nhau cạp cạp.

“Những tên khốn kiếp kia hiển nhiên là sợ hãi, cho nên định cùng nhau chèn ép Hoa Hạ chúng ta.”

“Nhiều quốc gia cùng một chỗ, xem ra là có dự mưu, chúng ta hôm nay nghiền ép Đông Doanh cùng H quốc, cũng thành mối lửa của chuyện này.”

“Cho dù không có chuyện này, nghĩ đến bọn họ cũng sẽ không bỏ qua chúng ta, mẹ nó, sợ cái gì, không nên sợ, làm cho bọn họ.”

Đông đảo dọa người lòng đầy căm phẫn, lửa giận trong lòng triệt để thiêu đốt.

Chu soái sắc mặt tái nhợt nói: “Lấy cái gì liều với người khác, các khách sợ hãi của những quốc gia này toàn bộ dùng siêu

máy tính để công kích, toàn bộ máy tính siêu cấp của bọn họ ít nhất cũng có ba mươi bảy cái, chúng ta hiện nay khổng chế chỉ có một cái, thực lực chênh lệch quá lớn.”

Mọi người nghe vậy, trên mặt cũng đều một mảng ảm đạm.

“Chẳng lẽ không có cách nào sao? Chẳng lẽ cứ để mặc cho bọn họ xâm nhập? Chẳng lẽ chúng ta cũng chỉ có thể ngồi chờ chết?”

Trong lòng mọi người đều không cam lòng.

Mà Lâm Hoa thì đi tới bên cạnh Dương Thiên cúi người nói: “Dương tiên sinh, ngài thấy chuyện này thế nào?”

Trên mặt Dương Thiên vẫn không có chút căng thẳng nào.

Hắn dùng giọng nói lạnh nhạt đáp lại: “Mấy quốc gia đến xâm lược, người giúp ta ghi nhớ một chút, ba giờ sau, ta lần lượt tới cửa bãi phóng.”

Lâm Hoa ngăn người, sau đó hỏi: “Thế nhưng Dương tiên sinh, chúng ta...”

Hắn còn chưa nói hết lời, Dương Thiên đã đưa tay ngăn cản nói: “Không cần các người, một mình ta là đủ.”

Mọi người nhao nhao ghé mắt, tuy rằng biết Dương Thiên cường đại, thế nhưng đối phương có mấy chục vạn đoạ người, hơn nữa mang theo mấy chục siêu máy tính, cỗ thế lực này không ai địch nổi a.

Nhìn mọi người lo lắng, Dương Thiên lạnh nhạt nói: “Mấy chục vạn đoạ khách mà thôi, cho ta ba giờ xâm lấn toàn bộ máy tính siêu cấp toàn thế giới, đến lúc đó, diệt bọn chúng như diệt sâu kiến.”

Chương 685 -

Sau khi mọi người nghe thấy lời nói của Dương Thiên, vẻ mặt tràn đầy kích động.

“Dương tiên sinh, chúng ta thề sống chết tranh thủ thời gian ba tiếng cho ngài.”

“Đúng, Dương tiên sinh, chuyện kế tiếp ngài không cần phải xen vào, những công kích dọa khách kia, chúng ta tiếp.”

“Dương tiên sinh, chúng ta những người này tất cả đều liều mạng, ngài cứ việc hành động.”

“Đại nạn lâm đầu, tất cả khách quý, hồng khách trong nước đều không thể ngồi yên không để ý đến, đại quốc Côn Bằng, chúng ta cũng có thể tụ tập mấy chục vạn người.”

Mọi người bắt đầu gọi điện thoại cho bạn bè đã từng sợ khách.

Có một danh nhân từng nói qua hiệu ứng sáu người, chính là nếu như người quen biết sáu người, vậy người có thể thông qua bọn họ nhận thức người trên toàn thế giới.

Vốn lúc xâm lấn Đông Doanh, trong nước đã tụ tập mười vạn dọa khách.

Chờ sau khi tất cả mọi người phát tin tức ra ngoài, nhanh chóng tụ tập mười mấy vạn người.

Sau đó, con số này lấy tốc độ cực nhanh tăng trưởng.

Lúc này Dương Thiên đã xâm lấn “Thần Uy Thái Hồ Chi Quang” trong nước, đây là sự tồn tại xếp hạng thứ nhất.

Còn có siêu máy tính “Đại n Đặc Phong”, đây là siêu máy tính do Thụy Sĩ nghiên cứu chế tạo, xếp thứ ba.

Dương Thiên nhường quyền hạn quản lý quản lý ba siêu máy tính cho Lâm Hoa, Đinh Hương, còn có Diêu Lê, ba vị cao thủ kinh khách hàng đầu trong nước.

Nghĩ đến có bọn họ, cộng thêm siêu máy tính top 3 thế giới, hẳn là có thể ngăn cản những quốc gia Châu u xâm lấn trong khoảng thời gian này.

Ba người Lâm Hoa nhìn Dương Thiên, làm ra một lời hứa hẹn rất nghiêm túc.

“Chúng ta nhất định không làm nhục sứ mệnh.”

Dương Thiên gật đầu nói: “Tận lực là tốt rồi, trong vòng ba giờ ta sẽ trực tiếp xâm lấn tất cả máy tính siêu cấp trên toàn thế giới, đến lúc đó, ta ngược lại muốn xem thử bọn họ ai có thể ngăn cản ta.”

Đám người nghe vậy, nhiệt huyết lần nữa sôi trào lên.

Bọn họ sùng bái nhìn Dương Thiên, đã cam tâm tình nguyện nghe theo sự điều khiển của Dương Thiên.

Châu u.

Mấy tên đáng sợ đứng đầu thế giới tề tụ.

Caesar, Táp Nhĩ, Vi Vi An, Vệ Tư Lý.

Táp Nhĩ là một người mập mạp, mặt đầy râu vàng, hắc cười thô cuồng nói: “Ha ha. Lần này bọn họ nhất định phải thua. Chúng ta đã chuẩn bị ba năm, có thể dùng thực lực tuyệt đối chèn ép bọn họ.”

Vi Vi An là một cô gái tóc vàng, đeo kính gọng vàng, trông rất văn nhã.

Nàng gật đầu nói: “Những chuyện năm năm trước tên Vương Tứ kia tàn sát Châu u, lúc này ta muốn xem hắn còn phong thái như ngày xưa không.”

Giọng Khải Tát già nua, hắn đã năm sáu mươi tuổi, tóc trắng bệch.

Hắn liếc nhìn những người này một cái, nói: “Đừng xem thường, vị vua kia cũng không phải là người lợi hại nhất, hắn chỉ may mắn công phá được bức tường lửa của chúng ta, trước khi chúng ta động thủ đã lui về, những năm này hắn chỉ là bị truyền thông nói ngoa mà thôi, nếu thật sự chống lại chúng ta, tuyệt đối sẽ thua không thể nghi ngờ, nhưng mục tiêu bây giờ của chúng ta không phải là hắn, mà là danh hiệu siêu cấp kinh khách của vị ‘Thiên’ kia. Trong khoảng thời gian ngắn, hắn đã phá hủy một siêu máy tính, một mình công phá bức tường lửa của hai bộ quốc phòng, hắn mới là đối thủ lớn nhất của chúng ta.”

Nhìn dáng vẻ cẩn thận của Caesar, Vệ Tư Lý tỏ ra khinh thường: “Caesar, người già rồi, thế giới này là của người trẻ tuổi chúng ta, đối phương có lợi hại hơn nữa cũng chỉ là một người mà thôi. Ở đây chúng ta có ba mươi bảy chiếc siêu máy tính, có mấy chục vạn cao thủ kinh người. Chúng ta có thể nói đã vô địch, bất kỳ người nào hoặc là quốc gia đều chỉ có thể cúi đầu với chúng ta mới có thể sống sót. Internet..... là thế giới của chúng ta.”

Caesar tức giận hừ một tiếng nhìn Wesley nói: “Người không nghe ta sẽ chịu thiệt thòi lớn. Ta đã chứng kiến thủ đoạn xâm lấn của đối phương, cùng với virus Răng Độc kia. Từ lúc xâm lấn đến làm cho toàn bộ hệ thống internet của nước H tê liệt, làm cho toàn bộ máy tính của bọn họ lây nhiễm virus chỉ dùng mười phút ngắn ngủi. Thử hỏi người có thể làm được không?”

“Ta...”

Vệ Tư lý tưởng muốn phản bác, nhưng lại không tìm được bất kỳ lý do nào.

Bởi vì thủ đoạn này, cho dù bốn người bọn họ cộng lại, dùng mười tiếng cũng không thể thành công.

Bốn người lâm vào trầm mặc ngắn ngủi, ần ần có chút sợ.

Điểm này ngay cả bọn họ cũng không dám tin.

Bốn người bọn họ đều là những kẻ đứng đầu trong top năm của thế giới, mỗi người đều làm một ít đại sự kinh thiên động địa.

Vào Nhà Trắng nhìn phu nhân tổng thống thay quần áo, vào đêm ở Bộ quốc phòng phóng pháo hoa xuyên biên giới, vào ngân hàng chuyển hàng ngàn tỷ tài sản.

Bọn họ đều từng không sợ không sợ, nhưng hiện nay chỉ nghe đến một cái danh hiệu siêu cấp dọa khách là “Thiên”, liền sợ tới mức do dự không tiến.

Nếu chuyện này truyền đi, khẳng định sẽ dẫn phát náo động cực lớn.

Vì Vi An lên tiếng: “Đối phương chỉ có một người, các người sao lại sợ hãi đến mức này, nếu đối phương ra tay, mấy người chúng ta cùng ra tay trấn áp hấn, ta không tin hấn còn có thể gây ra sóng gió gì.”

Karl gật đầu nói: “Ở chỗ chúng tôi đã tổ chức cho tất cả mọi người tấn công, sử dụng toàn bộ ba mươi bảy chiếc siêu máy tính, sẽ lấy thế sét đánh bất lấy Hoa Hạ.”

Mà lúc này Caesar liếc nhìn máy tính, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

“Hoa Hạ nơi đó... triển khai phản kích.”

Vệ Tư Lý cười khinh thường nói: “Chỉ là một đám tôm tép nhãi nhép, căn bản không cần chúng ta ra tay, hoàn toàn có thể bắt bọn họ.”

Khải Tát lắc đầu, giọng già nua nói: “Đối phương trong khoảng thời gian ngắn, tụ tập chúng ta ba năm, mấy chục vạn đối trận mấy chục vạn.”

Vi Vi An hé đôi môi đỏ mọng mê người nói: “Sao có thể, đối phương không hề chuẩn bị sao lại tụ tập nhiều khách như vậy?”

Khải Tát mở miệng nói: “Người đừng quên quốc gia bọn họ có hơn mười ức người, cho dù là tụ tập một trăm vạn dọa người ta cũng không thấy kỳ quái.”

Karl mở miệng nói: “Vậy thì sao? Bên chúng tôi có ba mươi bảy chiếc máy tính siêu cấp.”

Caesar thở dài nói: “Mặc dù đối phương chỉ có ba cái siêu máy tính, nhưng lại bao gồm ba cái siêu máy tính đứng đầu thế giới, năng lực tính toán của nó tuyệt đối sẽ không kém.”

“Là do người có danh hiệu ‘Thiên’ siêu cấp kinh khủng kia ra tay mới thu hoạch được quyền hạn siêu máy tính này đúng không, nhất định là hấn, hấn có ra tay hay không?”

Vi Vi An có chút khản trương.

Khải Tát nhìn thoáng qua nói: “Cũng không thấy hấn ra tay.”

Ba người còn lại nghe vậy lúc này mới thở dài một hơi.

Kẻ nào có danh hiệu “Thiên” là một biến số lớn, nếu đối phương không ra tay, vậy lần này tuyệt đối sẽ thắng lợi.

Wesley cười ha ha nói: “Vậy chúng ta liền bắt đầu hành động đi, ba siêu máy tính đứng đầu thế giới, đích thật là xương khó gặm, nhưng chúng ta có răng nanh sắc bén.”

Giới kinh khách trong nước, tuy mấy chục vạn người tụ tập lại, nhưng đối phương có được trọn vẹn ba mươi bảy siêu máy tính, tổng thể, cũng là một đường nghiền ép.

Hai bên tổng cộng có bảy tám mươi vạn kinh khách, lần chiến đấu này là tuyệt hậu chưa từng có.

Vô số dọa khách đều tự thi triển thủ đoạn của mình, xâm lấn, virus, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Có đám người Caesar gia nhập, trong nước lại càng rét vì tuyết lại lạnh vì sương.

Hơn một ngàn loại virus vi tính được đưa vào trong nước, trong nháy mắt tạo thành thương tổn quy mô lớn, hơn nữa ngay cả quyền hạn quản lý siêu cấp máy tính Đại n Đặc Phong cũng bị đối phương cướp đoạt.

Hiện tại đối phương tổng cộng có ba mươi tám máy tính siêu cấp, đối trận với hai chiếc trong nước.

Trải qua hai giờ liều chết chém giết, siêu máy tính Thiên Hà số hai bị virus lây nhiễm, cũng tuyên cáo vẫn lạc.

Chỉ có một chiếc “Thần Uy Thái Hồ Chi Quang” cuối cùng còn đang đau khổ kiên trì.

Trên mặt tất cả người trong nước đều hiện lên vẻ tuyệt vọng.

Đối phương quá cường đại, cường đại đến mức bọn họ căn bản không thể chống cự.

Nhưng Lâm Hoa, Đinh Hương, Diêu Lê vẫn không từ bỏ.

Bởi vì bọn họ đã nói, phải tranh thủ cho Dương Thiên thời gian ba tiếng.

Bây giờ đã kiên trì được hai tiếng rưỡi, chỉ cần ba mươi phút cuối cùng chờ vương giả thiếu niên trở về, tất cả những tên khôn kiếp kia đều đi chết hết đi.

Nửa giờ, mặc dù trôi qua rất nhanh, nhưng ba người lại có loại cảm giác một ngày bằng một năm.

Trong nước tổng cộng tụ tập bốn mươi vạn dọa khách, giờ phút này tất cả bọn họ đều đã bị xâm lấn, hoặc là máy tính lây nhiễm virus.

Bây giờ còn có thể đánh một trận chỉ còn lại không đến bốn vạn, cái này đủ để chứng minh thảm thiết vừa rồi.

Diêu Lê thông báo cho Bộ quốc phòng chuẩn bị tốt mọi biện pháp khẩn cấp, nhưng vẫn bị Tập Nhĩ vận dụng siêu máy tính “Thái Thân”, cùng với Vệ Tư vận dụng siêu máy tính “Đại n

Đặc Phong” để công phá một lỗ hồng, nghĩ đến chuyện bị xâm lấn cũng là chuyện sớm hay muộn.

Virus của Đinh Hương chỉ vừa mới bắt đầu khuếch tán ở nước ngoài, Vi Vi An liền thi triển thể lô đình, cắt đứt toàn bộ máy tính trong phạm vi ngàn dặm của virus hoa đình hương.

Lâm Hoa lúc này đối đầu với Khải Tát, đối phương từng cùng một cấp bậc với sư phụ mình, hắn cũng bị chèn ép không hề có lực hoàn thủ.

Cuối cùng siêu cấp máy tính Thần Uy Thái Hồ bị Caesar suất lĩnh mười siêu cấp máy tính xâm lấn, phá hủy.

Lâm Hoa cũng triệt để mất đi tất cả át chủ bài.

Lúc này Caesar đã xâm nhập vào máy tính của Lâm Hoa, sau khi hắn ta bắt đầu sử dụng mô thức quay phim, đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt, hắn ta trào phúng nhìn Lâm Hoa một cái rồi nói: “Các người chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao?”

Lâm Hoa nhìn thoáng qua thời gian.

Giờ phút này vừa đúng ba giờ!

Y nắm chặt nắm đấm lập tức buông lỏng xuống, nở nụ cười, sau đó đồng dạng trào phúng trở về: “Đương nhiên không chỉ...”

Caesar lập tức ngây ngẩn cả người. Từ trong mắt đối phương, hắn thấy được vẻ trấn định. Tại sao hắn lại trấn định như vậy? Lúc này đại thế của bọn họ đã mất, tại sao hắn không sợ?

Caesar có một dự cảm không tốt. Trầm tư một lúc lâu, hắn đột nhiên ý thức được điều gì. Đôi mắt hắn nheo lại, lạnh lùng nói: “Cái tên siêu cấp hải khách được gọi là ‘Thiên’ đâu? Hắn ở đâu? Hắn là tên nhát gan sao? Hắn sợ sao? Vì sao hắn không dám ra?”

Lâm Hoa đang muốn phản kích, mà lúc này, chỉ thấy trên vai có một bàn tay người, hắn quay đầu nhìn thoáng qua, lập tức thở dài một hơi.

“Đương tiên sinh, chúng ta đã hoàn thành lời hứa.”

Dương Thiên cười nói: “Làm không tệ, vậy kế tiếp cứ giao cho ta đi.”

“Ừm!”

Lâm Hoa gật đầu, sau đó nhường chỗ cho người ta. Dương Thiên ngồi yên trên ghế, nhìn người nước M tóc bạc trắng năm sáu mươi tuổi trong video nói: “Nghe nói người muốn tìm ta?”

Khải Tát nhìn Dương Thiên một cái, có chút rung động nói: “Người chính là ‘Thiên’? Làm sao có thể, người như thế nào lại còn trẻ như vậy?”

Dương Thiên cười cười nói: “Đây không tính là gì, còn có chuyện càng vui mừng hơn nữa.

Hắn lấy máy học tập Tiểu Bá Vương ra khỏi tầm mắt Caesar, bình tĩnh nói: “Trong ba giờ này, ta xâm lấn tất cả máy tính siêu cấp trên toàn thế giới, tổng cộng năm trăm ba mươi hai máy, Caesar đúng không, các người có thể kiên trì để ta đồng thời mở ra bao nhiêu máy mà không thua đây?”

Chương 686 - Nhận rõ tình thế.

"Cho dù tất cả dọa người Châu u các người cộng lại, lại tính cả các người tổng cộng có được ba mươi tám siêu máy tính, dưới năm trăm ba mươi hai siêu máy tính xâm lấn, các người có thể kiên trì bao lâu?"

Giọng Dương Thiên lạnh lùng cao ngạo, lời nói ra khiến Caesar lập tức ngồi bệt xuống đất.

Sắc mặt y hoảng sợ nói: “Làm sao... làm sao có thể, làm sao người có thủ bút lớn như vậy?”

“Hiện tại người không cần suy nghĩ cái này, người có khả năng cân nhắc nên tiếp nhận lửa giận của ta như thế nào đi.”

Trên mặt Dương Thiên mang theo biểu cảm lạnh lùng nói: “Hiện tại người chỉ có hai lựa chọn.”

Caesar nghe vậy, đôi mắt nhìn Dương Thiên hít sâu một hơi rồi nói: “Lựa chọn gì?”

“Hoặc là cầu xin tha thứ, hoặc là... hủy diệt!”

Giọng nói của thiếu niên uy nghiêm. Ở Châu u cách xa mấy ngàn dặm, Caesar bị khí thế cường đại này chấn nhiếp, sắc mặt trở nên tái nhợt.

Sau khi Kal, Vi Vi An, Wesley thấy được cảnh tượng này, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Mà Dương Thiên lại không để ý tới bọn họ nữa.

Hắn tắt video thông tin, sau đó ngón tay bay múa trên bàn phím máy học tập của Tiểu Bá Vương.

Từng đoạn mã được đưa vào, bức tường lửa được xây dựng bởi năm trăm ba mươi hai chiếc máy tính siêu cấp có thể nói là không gì phá nổi.

Mấy chục vạn người nước ngoài kinh hãi trong nháy mắt này đều kinh hãi.

Điều này sao có thể?

Phòng ngự vốn sắp công phá lúc này lại trở nên kiên cố như vậy.

Mà lúc này, Caesar, Kal, Vi Vi An cùng với Wesley đồng thời hạ lệnh hồi phòng.

Những người nước ngoài đều ngây ngẩn cả người, rõ ràng cái này đều sắp thắng, tại sao phải quay về phòng ngự? Ba siêu máy tính của Hoa Hạ đã bị phá hủy, hơn nữa mấy chục vạn người sợ hãi giờ phút này đã còn lại không đến bốn vạn, chỉ cần tiến thêm một bước liền thắng, vì sao rút về? Ai sẽ đến công kích bọn họ?”

Mấy chục vạn người nước ngoài sợ hãi đã bị thắng lợi làm choáng váng đầu óc, còn đang mù quáng tiến công tường lửa không gì phá nổi kia.

Trên mặt Dương Thiên mang theo nụ cười lạnh.

“Nếu đã tới, vậy thì đều lưu lại đi.”

Dương Thiên đem virus “Độc Nha” mượn hơn năm trăm siêu máy tính, sau khi đại quy mô xâm lấn những doạ khách này, trực tiếp gieo rắc virus.

Loại virus này là lấy từ nước H, trải qua bảy mươi tám lần biến dị, hơn nữa còn đang tiếp tục.

Muốn phá giải cần phải có lượng tính toán khổng lồ, cùng với thời gian dài, nhân lực, vật lực.

Mà lúc này, hiển nhiên là không thể gom đủ.

Chỉ năm phút sau, vẻ mặt đắc ý của bốn mươi vạn doạ khách nước ngoài dần dần trở nên kinh ngạc, cuối cùng hiện ra vẻ hoảng sợ.

“Điều đó không có khả năng? Đây rốt cuộc là bệnh độc gì?”

“Trời ạ, tôi dùng máy chủ, loại virus này làm sao có thể trong nháy mắt lây nhiễm máy chủ của tôi.”

“Nhanh, nhanh phá giải virus, nếu không phá giải thì xong rồi.”

Ban đầu là mấy vạn doạ khách luân hãm, sau đó càng ngày càng cao, mười mấy vạn, mấy chục vạn...

Virus Răng Độc giống như lũ bất ngờ không thể khống chế, một đường nghiền ép, bất luận kẻ nào cũng không thể ngăn cản.

Khi tin tức này truyền vào tai Caesar, vẻ mặt của tên cao thủ kinh hãi năm sáu mươi tuổi này đầy kinh hãi, xé rách rất nhiều tóc cũng không tìm được bất kỳ phương án giải quyết nào.

Tròng mắt đỏ lên, hấn gào thét: “Khốn kiếp, khốn kiếp, ta bảo bọn chúng hồi phòng chính là không nghe, chính là không nghe, bọn lợn ngu xuẩn này.”

Karl tức giận hừ một tiếng: “Tôi tới thử xem người có biệt danh “Thiên” ghê gớm đến mức nào.”

“Tính thêm ta nữa.” Vệ Tư Lý cũng mở miệng.

Caesar tức giận nói: “Các người không phải là đối thủ của hấn. Việc chúng ta làm bây giờ là ngăn cản sự xâm nhập của hấn. Hấn có năm trăm ba mươi hai siêu máy tính, các người căn bản không thể kiên trì nổi một phút đồng hồ để đối phương xâm nhập.”

Hai người đều là người cuồng ngạo, sao có thể nghe theo mệnh lệnh của Caesar được.

Karl cười lạnh nói: “Ba mươi tám chiếc siêu máy tính ở chỗ chúng tôi cũng không phải ăn chay, sự xâm lược không chỉ

dựa vào trang bị, mà còn dựa vào tốc độ tay và kỹ thuật.”

Wesley gật đầu nói: “Ta tăng năm trăm tốc độ tay, cộng thêm kỹ thuật xâm lấn của Kal, nếu cộng thêm virus của Vi Vi An, trên đời này không ai có thể ngăn cản được.”

Vi Vi An nghe vậy, mở miệng nói: “Được rồi, ta bị các người thuyết phục rồi.”

Sau khi ba người ăn nhip với nhau, mượn nhờ 38 chiếc siêu máy tính bắt đầu triển khai xâm lấn Dương Thiên.

Khi Dương Thiên nhìn thấy một màn này, hấn nhú mày cười nói: “Tự chui đầu vào lưới sao? Mấy tên tôm tép nhãi nhép cũng có tư cách so sánh với ta sao?”

Tốc độ tay hấn tăng lên, tốc độ tay cực hạn 800+ cộng thêm hơn năm trăm máy tính siêu cấp, chỉ trong một phút đã đánh bại ba người.

Ba mươi tám siêu máy tính cũng không thể may mắn thoát khỏi, đều bị phá hủy, hoặc là nhiễm virus.

Mọi người phía sau Dương Thiên sùng bái nhìn hấn, thấy tất cả siêu máy tính của đối phương bị hủy diệt, rốt cục cũng thoát ra một ngụm ác khí.

“Ha ha, đám khốn kiếp kia dám phá hủy siêu máy tính của chúng ta, nên nghĩ đến cũng gặp phải tao ngộ này.”

“Hơn mười quốc gia thì như thế nào? Đến cuối cùng còn không phải bị nghiền ép.”

“Ba người dẫn đầu kia dường như là siêu cấp dọa khách trong top 5 toàn cầu, liên thủ vậy mà cũng thất bại, ha ha thật hả giận.”

Châu u!

Sau khi máy tính của đám người Tạt Nhĩ đen màn hình, vẻ mặt bọn họ hoảng sợ nói: “Điều này sao có thể? Thủ đoạn xâm lấn của hấn sao có thể lợi hại như vậy?”

Sắc mặt Wesley khó coi nói: “Vận tốc tay tuyệt đối vượt qua 800, đây xác định không phải là đang đóng phim sao?”

Trên mặt Vi Vi An cũng lộ ra vẻ chưa xốt.

Đối phương đã cấy virus vào máy tính của nàng, nhưng mà cao thủ như nàng lại không hề phát giác.

Loại virus này vậy mà có thể khống chế lượng điện tập trung ở trên máy tính một chút, sau đó đun nóng.

Hiện nay toàn bộ ván chủ của nàng đều triệt để thiêu hủy.

Ba mươi tám siêu cấp máy tính cũng dùng loại phương pháp này hư hao.

Hiện nay đã không có người có thể ngăn cản đối phương.

Khải Tát sắc mặt tái xanh, cắn răng phần nộ nói với ba người: “Khốn kiếp, cút chó, ba tên khốn kiếp các ngươi, ta đã sớm nói các ngươi không phải là đối thủ của hắn, hiện tại tất cả máy tính siêu cấp của chúng ta đều bị phá hủy, các ngươi hài lòng rồi.”

Ba người xấu hổ cúi đầu, cho tới bây giờ bọn họ mới biết được đối phương rất cuộc mạnh cỡ nào.

Năm trăm ba mươi hai siêu cấp máy tính, quả thực một đường quét ngang.

“Vậy làm sao bây giờ? Tùy ý hắn công tới sao?”

Tạp Nhĩ có chút không cam lòng hỏi.

“Còn có thể làm sao? Các ngươi ai có thể ngăn cản hắn sao?”

Trong mắt Caesar tràn ngập lửa giận.

Lúc này Dương Thiên đã nghiền ép tất cả phòng ngự của mười mấy quốc gia, ngay cả Bộ quốc phòng của mười mấy quốc gia này cũng bị hắn công phá.

Tổng cộng không đến một giờ.

Bọn họ đã thất thủ.

Vì Vi An cắn môi đỏ mọng nói: “Caesar, bây giờ chúng ta chỉ có thể cầu xin đối phương.”

Caesar nắm chặt hai tay, cơ mặt không ngừng co giật.

Cuối cùng hắn vô lực chán chường ngồi trên ghế, gian nan mở video ra.

Sau khi Dương Thiên kết nối video, Khải Tát trầm mặc nửa ngày, sau đó khó khăn mở miệng nói: “Trời ạ, chúng ta nhận thua.”

“A!”

Dương Thiên gật đầu, trên tay lại không nhàn rỗi tiếp tục phát ra chỉ lệnh xâm lấn.

Thấy cảnh này Caesar phần nộ quát lên: “Ta nhận thua, chúng ta đều chọn nhận thua. Vì sao ngươi còn chưa dừng tay?”

Dương Thiên nghe vậy, ánh mắt lúc này mới nhìn về phía hắn.

Thiếu niên lạnh lùng nói: “Ta không chấp nhận!”

“Cái gì?”

Không chỉ Caesar, ngay cả mọi người cũng ngây ngẩn cả người.

Không chấp nhận? Không chấp nhận cái gì?

Dương Thiên tiếp tục xâm lược, công phá trung tâm điện lực của các quốc gia như Y quốc, Y quốc, D, F quốc, Trung tâm thông tin, Trung tâm phòng thủ quốc gia.

Sau khi làm xong hết thấy, lúc này hắn mới dừng tay, ánh mắt bình tĩnh nhìn Caesar, nói: “Ta nói, ta không chấp nhận sự thua thiệt của ngươi.”

“Ngươi... ngươi có ý gì?”

Khải Tát có chút luống cuống.

Dương Thiên cười cười nói: “Ta đã cho ngươi cơ hội, nhưng mà ngươi lại không biết quý trọng, hiện giờ nắm giữ đại thế trong tay ta, ngươi cho rằng ta còn cần phải tiếp nhận nhận thua sao?”

Khải Tát phần nộ lớn tiếng nói: “Thiên, ngươi rốt cuộc có biết chính ngươi đang làm gì hay không? Chúng ta là mười mấy quốc gia liên hợp, ngươi dám đối địch với những quốc gia chúng ta sao? Ngươi cần phải suy nghĩ cho kỹ, nếu ngươi làm ra chuyện gì khác người, cho dù là quốc gia của ngươi cũng không nhất định có thể bảo vệ được ngươi.”

“Ngươi đây là đang uy hiếp sao?”

Dương Thiên hí hóp mắt.

Caesar thấy vậy, tưởng rằng Dương Thiên sợ hãi, lập tức thở phào nhẹ nhõm, trên mặt hần cười lạnh nói: “Phải thì sao? Người đừng quên sự cường đại của quốc gia phương Tây ta, chỉ cần người dám động đến chúng ta, chúng ta nhất định...”

Hắn còn chưa nói hết lời, Dương Thiên đã giơ tay cắt ngang lời lạnh lùng nói: “Xem ra người vẫn chưa nhận rõ tình thế, đã như vậy, ta sẽ cho người biết, hiện nay rốt cuộc là ai định đoạt.”

“Người muốn làm gì? Không, người không thể làm như vậy!” Caesar dường như nhận ra điều gì đó, vẻ mặt hoảng sợ.

Dương Thiên chỉ cười với hắn, mở miệng nói: “Tạm biệt!”

Sau đó, ngón tay gõ lên phím xác nhận.

Ngay sau đó, toàn bộ Châu u lâm vào một mảnh hắc ám...

Chương 687 - Thoát hiểm.

Bây giờ Hoa Hạ đang là ban ngày, ở Châu u bây giờ là đêm khuya.

Sau khi Dương Thiên ấn xác nhận ấn phím, tất cả hệ thống điện lực của mười mấy quốc gia châu u đều tê liệt.

Không chỉ như thế, mạng lưới, cung cấp nước, thông tin, toàn bộ loạn thành một mảnh.

Châu Âu, Caesar nhìn thành phố chìm vào bóng tối, ngồi trước màn hình đầy vẻ kinh ngạc.

Sau đó, trán hắn nổi gân xanh, điên cuồng gào thét một tiếng tức giận nói: “Sao người dám...”

Kinh thành, ánh mắt Dương Thiên lạnh lùng hừ lạnh một tiếng.

“Nếu không phải những năm gần đây tình hình ta tốt hơn một chút, một đám man di, ta sẽ một kiếm chém giết!”

Tất cả những kẻ phía sau hắn đều chấn động.

Những người này cũng không nghĩ tới thiếu niên này thật sự dám động thủ, hơn nữa một lần ra tay chính là động tới căn cơ của mười mấy nước.

Điện mạng của những quốc gia đó không có một tuần thì không có cách nào khôi phục.

Nói cách khác, kinh tế của mười mấy quốc gia sẽ trì trệ không tiến trong một tuần này.

Điều này đối với những quốc gia kia chính là tổn thất to lớn.

Nếu như náo không tốt, đây chính là muốn dẫn phát thế giới đại chiến a.

Bọn họ nghĩ tới đây, đã sắp bị dọa ngất đi.

Nhưng mà trên mặt thiếu niên giờ phút này vẫn là biểu lộ phong khinh vân đạm.

Xem bộ dáng kia thì giống như hết thảy đều không liên quan đến hắn vậy.

Tất cả thượng tầng Châu u đều chấn động, từng mệnh lệnh được truyền ra.

“Tra, tra cho ta, tìm được kẻ khởi xướng.”

“Đồ không biết sống chết dám động vào chúng ta, CIA thì sao, ăn cái gì vậy?”

“Đây là đang khiêu khích, ta mặc kệ hắn là ai? Ta muốn hắn chết.”

Lần này Dương Thiên xem như chọc cho nhiều người tức giận, vô số người lãnh đạo quốc gia nhao nhao hạ đạt mệnh lệnh, muốn diệt sát hắn.

Đối với điểm này Dương Thiên đã sớm nghĩ đến, nhưng hắn không để vào mắt, những tên hề nhảy nhót kia, chỉ cần dám đến, hắn nhất định sẽ chém giết đối phương.

Lúc này Lâm Hoa đi đến trước mặt Dương Thiên, cung kính nói với Dương Thiên: “Dương tiên sinh, giới dọa khách lấy người vi tôn.”

Đinh Hương là một nữ tử kiêu ngạo, trước giờ chưa từng phục ai, nhưng lần này cũng đứng dậy, cười quyến rũ nói: “Tiểu ca

ca, giới khách sợ hãi lấy ca làm tôn quý.”

Điều Lê cũng đứng dậy, đại biểu chính phủ thừa nhận địa vị của Dương Thiên.

Mọi người cũng đều tán đồng địa vị của Dương Thiên, trận chiến hôm nay, toàn thế giới không có một ai trong giới kinh hãi, dám khinh thường Hoa Hạ.

Thậm chí sẽ có lòng kính sợ.

Mọi người không ngừng nhảy cẫng hoan hô, dự định đêm nay mở một bữa tiệc ăn mừng.

“Công lao của Dương tiên sinh không thể bỏ qua, tiệc ăn mừng đêm nay ta nhất định phải cảm tạ hấn thật tốt.”

“Dương tiên sinh đối với giới khách dọa sợ chúng ta làm ra công hiến thật sự là quá lớn, nếu không có hấn, vậy thật sự là thiết tưởng không chịu nổi.”

“Đúng đúng, Dương tiên sinh, ngài ra đây nói hai câu đi, Dương tiên sinh? Ặc, Dương tiên sinh đâu?”

Mọi người hưng phấn nửa ngày, lúc này mới phát hiện nhân vật chính đã không còn ở đây.

Dưới lầu, bảo an khinh thường nhìn Dương Thiên và Triệu Thiên Nguyệt từ trong công ty đi ra châm chọc nói: “Thế nào? Có phải bị đuổi ra ngoài rồi không?”

Dương Thiên chỉ cười với hấn, không nói gì.

Mà Triệu Thiên Nguyệt nghe vậy lại trực tiếp xù lông.

Khuôn mặt xinh đẹp của nàng mang theo phần nộ nói: “Bảo an thúi, người đừng xem thường người khác, Dương Thiên nhà chúng ta là đại anh hùng, cho dù là Chu soái cũng phải cung kính đối đãi, người là cái thá gì?”

Bảo an kia nghe vậy mặt đầy khinh thường nói: “Nói đùa gì vậy? Chỉ sợ các người ngay cả mặt Chu tiên sinh cũng chưa nhìn thấy đã bị đuổi ra ngoài rồi?”

Triệu Thiên Nguyệt lập tức nổi giận, đang muốn động thủ với bảo vệ kia thì bị Dương Thiên kéo cánh tay không thể nhúc nhích.

Triệu Thiên Nguyệt buồn bực nói: “Dương Thiên, người kéo ta làm cái gì? Ta muốn đòi lại công đạo cho người.”

Dương Thiên không để ý đến Triệu Thiên Nguyệt, mà cười nói với bảo vệ: “Chờ Chu Soái đến, người dám đem lời vừa nói lặp lại cho hắn không?”

Bảo an kia hừ một tiếng nói: “Có gì không dám.”

Dương Thiên gật đầu nói: “Vây là tốt rồi, tiểu nha đầu, đi thôi.”

Triệu Thiên Nguyệt vui sướng khi người gặp họa nhìn bảo an kia một cái, cảm thấy vẫn là chỉ số thông minh của Dương Thiên tốt hơn, không cần một binh một tốt cũng có thể khiến bảo an kia trả giá đắt.

Nhìn bóng lưng của hai người, trên mặt bảo an mang theo khinh thường cười nhạt một tiếng.

Sau khi Dương Thiên và Triệu Thiên Nguyệt rời đi không bao lâu, Chu Soái sau khi đi xuống gặp mặt, vẻ mặt lo lắng nhìn bảo vệ kia nói: “Người có nhìn thấy hai người trẻ tuổi đi về hướng nào không?”

Bảo an kia nhìn thấy Chu soái, ánh mắt vui vẻ, nghĩ đến ở trước mặt Chu soái biểu hiện tốt một phen...

Thế là, hắn đem chuyện nhục nhã Dương Thiên vừa rồi nói ra một lần.

Bảo an mang theo nụ cười trên mặt, vốn muốn nhận được ban thưởng của Chu soái, nhưng lại thấy sắc mặt Chu soái âm trầm tới cực điểm.

“Ngày mai người không cần tới.”

Chu Soái cắn răng nói ra câu nói này, để lại bảo an mặt mũi tràn đầy há hốc mồm sau đó đuổi theo hướng Dương Thiên rời đi.”

Dương Thiên nhìn Triệu Thiên Nguyệt nắm tay hắn đi đường còn không ngừng lay động, hắn bất đắc dĩ nói: ” Cô nương, rốt cuộc khi nào thì nàng nắm lấy tay ta?”

Triệu Thiên Nguyệt đi hơi một chút phía trước nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng cái trở nên đỏ bừng.

Nàng nhanh chóng ném tay Dương Thiên đi, sau đó xoa tay nhỏ lên người Dương Thiên, ghét bỏ nói: “Rõ ràng là người nắm lấy tay ta mà.”

Khóe miệng Dương Thiên giật giật, sau đó đen mặt nói: “Người vui vẻ là được rồi.”

Triệu Thiên Nguyệt hừ một tiếng, vẻ mặt đắc ý.

Sau đó kéo cánh tay Dương Thiên hỏi: “Dương Thiên, tiệc ăn mừng cũng tổ chức rồi, tại sao người không đi, nếu người đi, nhất định sẽ nổi tiếng ở đó.”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Ta làm tất cả những chuyện này, cũng không phải là vì tiệc ăn mừng mà đến.”

“Vậy thì vì cái gì?”

Triệu Thiên Nguyệt có chút nghi hoặc hỏi.

“Vì để chơi vui!”

Một câu nói của thiếu niên, Triệu Thiên Nguyệt thiếu chút nữa cũng không biết bước chân nào.

Sắc mặt nàng biến thành màu đen, nổi giận đùng đùng nói với Dương Thiên: “Khốn kiếp, người đừng đi, đây coi là giải thích cái gì, người đứng lại.”

Hai người vốn định trực tiếp về trường học, nhưng mà lúc nửa đường Triệu Thiên Nguyệt nhận được một cuộc điện thoại, sau khi đối phương nói mấy câu, đôi mắt cô gái đỏ hoe lên.

Cúp điện thoại, nụ cười hoạt bát sáng sủa của cô biến mất không thấy đâu nữa, chỉ bất lực ghé vào ven đường khóc lên.

Dương Thiên thấy vậy ngồi xổm xuống, nhẹ giọng hỏi: “Sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Triệu Thiên Nguyệt mang theo nước mắt trong suốt, khóc đến lê hoa đái vũ, ta thấy mà yêu.

Đây là lần đầu tiên Dương Thiên thấy cô gái khóc thương tâm như vậy.

Cô gái bất lực nhìn Dương Thiên, vốn định mở miệng nhưng vẫn lắc đầu nức nở nói: “Không sao, không có chuyện của

ngươi, Dương Thiên ngươi về trước đi, ta còn có chút việc phải xử lý.”

Dương Thiên nhẹ nhàng nói: “Là vì chuyện của mẫu thân ngươi đúng không?”

Có thể khiến cô gái sáng sủa như vậy khóc thương tâm như vậy, Dương Thiên mơ hồ đoán được một chút.

Nữ hài hơi ngần người, lau nước mắt nói: “Làm sao ngươi biết?”

Dương Thiên cười xoa đầu cô gái nói: “Con viết tất cả sầu lo lên mặt, sao ta lại không biết?”

Triệu Thiên Nguyệt hít hít cái mũi nhỏ, lau khô nước mắt, sau đó chậm rãi nói lại cuộc trò chuyện vừa rồi cho Dương Thiên nghe.

Thì ra, vừa rồi là bác cả của nàng gọi điện thoại tới.

Người nhà bác cả Triệu Thiên Nguyệt từ sau khi cha nàng qua đời, vẫn làm khó dễ nàng và mẹ nàng.

Trước sau chiếm lấy tiền bồi thường tai nạn xe cộ của phụ thân mẫu thân Triệu Thiên Nguyệt không nói, nàng không có tiền chữa bệnh cho mẫu thân, vì thế không tiếc bán trụ sở duy nhất.

Nhưng mà, đại bá cùng đại nương của Triệu Thiên Nguyệt vẫn không buông tha.

Bọn họ cho rằng bất kể là nhà ở, hay là phụ thân Triệu Thiên Nguyệt chết đi bồi thường vàng đều là của bọn họ.

Hai người được gọi là thân thích này năm lần bảy lượt đến tìm mẹ con Triệu Thiên Nguyệt gây phiền phức, muốn để các nàng giao tiền bán nhà.

Mà số tiền này là Triệu Thiên Nguyệt vì trị liệu cho mẫu thân mình, làm sao có thể đồng ý.

Đại bá và đại nương của nàng vì thế mà hao tổn tâm cơ, bây giờ lại tìm được bệnh viện nói không có tiền từ bỏ trị liệu.

Đây là muốn ép mẹ con các nàng đến đường chết.

Còn cuộc điện thoại vừa rồi, chính là bệnh viện gọi tới, hỏi Triệu Thiên Nguyệt có đồng ý hay không.

Sau khi Dương Thiên hiểu được tiền căn hậu quả, biểu cảm trên mặt lập tức âm trầm xuống.

Cảnh ngộ của nữ hài giống hần ở kiếp trước như vậy.

Những người được gọi là thân thích của Dương gia ở kinh thành Lý gia cũng có vẻ mặt này.

Lần này bị hần gặp được, Dương Thiên nhất quyết sẽ không ngồi yên không lý đến.

Hần kéo cô gái lên, thanh âm bá đạo mở miệng: “Ta và người cùng trở về, ta ngược lại muốn xem, có ta vì người chủ trì công đạo, ai dám lỗ mắng?”

Triệu Thiên Nguyệt nghe vậy, trên mặt có chút kinh ngạc nói: “Tại sao người lại giúp ta?”

Dương Thiên nhìn nàng một cái, cười cười vuốt mũi cô gái, nói: “Vì vui.”

Câu trả lời giống như vậy, lần trước làm cho nữ hài tức giận không nhẹ, nhưng mà lần này, sau khi Triệu Thiên Nguyệt nghe được cái cớ này, sắc mặt mang theo một tia đỏ bừng, nhưng lại bật cười một tiếng.

Nụ cười kia tươi đẹp động lòng người, như hoa nở rộ, một đôi mắt trong suốt lần nữa tuôn ra nước mắt...

Chương 688 - Bạn cùng phòng gặp nạn.

Bắc Đại Học phủ, Tổng Hà, Mộ Dung Dịch, Bạch Thuật tập hợp hơn trăm học sinh định tìm Dương Thiên gây phiền phức.

Bọn họ là người ái mộ của tứ đại nữ thần của đại học phủ Bắc.

Ngày đó tứ đại nữ thần của căng tin rất ưu ái Dương Thiên, điều này làm cho mấy đại thiếu gia của đại học phủ Bắc đại học rất ghen tị.

Cho nên bọn họ trù tính mấy ngày sau, dự định hung hăng gõ Dương Thiên một chút.

Nhưng mà, sau khi bọn họ tìm nửa ngày, lại vẫn không phát hiện tung tích của Dương Thiên.

Gương mặt lạnh lùng của Tống Hà hiện lên vẻ dữ tợn, gã tức giận hừ một tiếng nói: “Xem ra tên nhát gan kia đã trốn đi rồi.”

Hắn là người theo đuổi Từ Dạ Dung, ngày ấy thấy được Từ Dạ Dung đối với Dương Thiên quan hệ thập phần gần gũi, tự nhiên là tức giận không thôi.

Mộ Dung Dịch cầm một cây gậy cao su, vén tay áo lên, lộ ra cánh tay cường tráng.

Hắn cười lạnh nói: “Cho dù giấu đi thì sao? Chỉ cần tìm được hắn, ta nhất định sẽ cho hắn đẹp mặt.”

Hắn là người ái mộ Triệu Thiên Nguyệt, đối với Triệu Thiên Nguyệt quả thực là đến mức điên cuồng, ai dám đụng vào Triệu Thiên Nguyệt thì người đó phải chết.

Bạch Thuật trên mặt mặc dù là tao nhã, nhưng lại mang theo một tia lãnh ý mở miệng nói: “Tìm cho ta, đào lên ba thước cũng phải tìm được hắn cho ta.

Hắn đau khổ theo đuổi Giang Ánh Tuyết ba năm, nhưng mà vẫn không có đả động nữ hài.

Hiện giờ Giang Ánh Tuyết và Dương Thiên chỉ quen biết không đến ba ngày mà thôi, vậy mà ái mộ tiểu tử kia.

Bạch Thuật thiếu chút nữa phát cuồng.

Nghe Bạch Thuật phân phó, một người trong đó mở miệng nói: “Bạch thiếu gia, ta biết tiểu tử Dương Thiên kia ở ký túc xá nào, hắn hiện tại hắn là nghe được tiếng gió, sau đó trốn ở ký túc xá không dám ra ngoài.”

Bạch Thuật nghe vậy gật gật đầu nói: “Ta cũng đoán vậy, mọi người cùng đi với ta, nếu hắn đã làm rùa đen rút đầu, vậy chúng ta liền tìm tới cửa.”

Mọi người lấy Bạch Thuật cầm đầu, tự nhiên gật đầu đồng ý.

Thế là hơn trăm người trùng trùng điệp điệp đi về phía ký túc xá số một.

Đến cửa phòng ký túc xá 01.

Mộ Dung Dịch không nói lời nào, trực tiếp một cước đá văng cửa.

Mập mạp đang ngủ trong ký túc xá lập tức phần nộ nói:
“Vương bát đản, là ai, dám quấy rầy Bàn gia...”

Tên mập nói đến đây, thấy được nhiều người như vậy vọt vào, lập tức giống như bị bóp cổ, câu nói kế tiếp cũng không dám nói ra.

Lão tam nhú mày nhìn đám người Bạch Thuật Mộ, người cầm đầu, nói: “Các ngươi là ai? Tới nơi này làm gì?”

Bạch Thuật hừ lạnh một tiếng nói: “Tiểu tử Dương Thiên kia ở đâu?”

Lão đại lúc này đứng dậy, hấn cao gần hai mét cùng với thân thể to lớn vẫn rất có lực chấn nhiếp.

Hắn phần nộ quát: “Sao vậy? Các ngươi có vẻ tới gây chuyện à?”

Bạch Thuật hí mắt nói: “Thấy rõ vị trí hiện tại của ngươi, ta đây có trên trăm huynh đệ, thành thật trả lời ta có thể buông tha các ngươi, bằng không...”

Lão đại Ngô Cương là người tính tình cương mãnh, nghe nói như thế, cười lạnh một tiếng nói: “Nếu không ngươi muốn thế nào?”

Mộ Dung Dịch tức giận hừ nói: “Nếu không tất cả các ngươi đều nằm ra ngoài cho ta.”

“Phải không? Ta ngược lại muốn xem các ngươi rốt cuộc có bao nhiêu năng lực, dám khi dễ ký túc xá 01 chúng ta.”

Ngô Cương vừa nói đến đây, trực tiếp xách một chiếc ghế dựa bằng gỗ.

Sau đó gầm lên một tiếng trực tiếp nện lên đầu Mộ Dung Dịch.

Trong chốc lát, máu tươi đỏ thẫm chảy xuống từ trên đầu Mộ Dung Dịch.

Toàn trường yên tĩnh như chết,

Bàn Tử cùng lão Tam đều mắt choáng váng, đối phương chính là một trăm người a.

Lão đại có thể đừng kiêu ngạo như vậy không?

Mà bên phía Mộ Dung Dịch thì che lấy vết thương, vẻ mặt không dám tin.

Cảm nhận được máu chảy vào khoeo mắt, sắc mặt của hắn lúc này mới dần dần trở nên vụn vụn.

Mộ Dung Dịch đỏ mắt phẫn nộ nói: “Đánh cho ta, đánh cho đến chết.”

Bạch Thuật lùi lại một bước, mặt âm trầm nói: “Không cần nương tay.”

Một câu nói này nói xong, những người kia toàn bộ đều hướng về phía lão đại công kích tới.

Bọn họ đều cầm ống thép, vẻ mặt hung hãn.

Ngô Cương không sợ không sợ, trên mặt mang theo vẻ dữ tợn, cầm gậy gộc ghé đầu đập đầu hai người một cái, giận dữ hét: “Ai dám tiến lên?”

Một câu nói này khiến tất cả mọi người đều bị dọa sợ.

Mộ Dung Dịch cắn răng rống to: “Đánh cho ta, chặt chân hắn, một chân 50 vạn nhân dân tệ.”

Mọi người nghe vậy, hô hấp đều trở nên nặng nề.

Dưới trọng thưởng tất có dung phu, Ngô Cương lợi hại hơn nữa cũng chỉ là một người, mà bọn họ bên này khoảng chừng hơn một trăm người.

Thế là, toàn bộ đều vọt lên.

Bàn Tử cùng lão Tam cũng không ngồi yên được nữa.

Bọn họ nhao nhao cầm lấy côn bổng gia nhập chiến đấu.

Toàn bộ chiến đấu vô cùng thảm thiết.

Hành lang ký túc xá đầy người, mọi người kêu thảm thiết, tiếng rống giận không ngừng.

Chiến lực của Ngô Cương cũng vô cùng cao, trong khoảng thời gian ngắn đã quét ngã khoảng hai mươi người.

Mập mập cùng lão tam cũng quật ngã bốn năm người.

Ngô Cương thở hổn hển hiển nhiên đã sắp kiệt sức. Mà đám người Bạch Thuật đối diện còn bảo tồn phần lớn chiến lực.

“Đánh cho ta!”

Bạch Thuật nổi giận gầm lên một tiếng, thủ hạ lần nữa xông lên, Ngô Cương lực không bằng vừa rồi, trên đầu trên người trúng nhiều lần ám côn.

Bàn Tử cùng lão Tam cũng thập phần thảm thiết, cánh tay mập mập gãy xương, mặt lão Tam bị côn đánh sưng tấy thổ huyết.

Tổng Hà thấy Ngô Cương vẫn mạnh mẽ, trên mặt mang theo một tia lạnh lẽo, sau đó nhận lấy một cây gậy bóng chày từ trong tay thủ hạ, lặng yên không một tiếng động đi tới hung hăng đập vào đầu gối của lão đại.

“Rắc rắc!”

Sau một tiếng vang thật lớn, Ngô Cương kêu lên một tiếng đau đớn, ôm đầu gối đã vụn vụn lăn lộn trên mặt đất.

Sắc mặt hắn ta trắng bệch, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng tuôn ra.

“Lão đại!”

Bàn Tử cùng lão Tam bất chấp thương thế trên người, vội vàng tiến lên, chỉ thấy xương cốt chỗ đầu gối Ngô Cương bị đánh gãy, máu tươi lưu lại đầy đất.

“Các ngươi... mẹ nó, ta liều mạng với các ngươi.”

Con người mập mập đều đỏ như máu, lúc trước khi bắt đầu quen biết, Ngô Cương vì hắn xuất thủ hắn vẫn không quên, bây giờ Ngô Cương bị đánh gãy một chân, hắn đã mất đi lý trí.

Mà lão Tam nhanh chóng ngăn cản Bàn Tử, một đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm Tổng Hà.

“Ta nhớ kỹ ngươi... ta nhớ kỹ các ngươi.”

Nắm đấm của hắn nắm thật chặt, hàm răng cắn khàn khàn khách rung động.

Bạch Thuật hừ lạnh một tiếng nói: “Hoan nghênh báo thù, danh vọng Bạch gia ta ở kinh thành cũng là số một số hai, các

ngươi nếu không sợ chết, cứ việc đến.”

Nói xong, lạnh lùng nói: “Tất cả những chuyện này đều là vì Dương Thiên, các ngươi nhớ kỹ cho ta, là bởi vì tiểu tử kia các ngươi mới bị liên lụy, nếu hắn trở về, các ngươi thay ta chuyển cáo hắn, nếu hắn có gan, cũng đừng trốn đông trốn tây.”

Tổng Hà cười lạnh miệt thị nhìn ba người một cái, sau đó lấy bật lửa ra, tìm được giường của Dương Thiên, trực tiếp châm một môi lửa.

Nhìn hỏa diễm đang thiêu đốt, sắc mặt Ngô Cương vặn vẹo nói: “Các ngươi chờ đó, lão Tứ trở về tuyệt đối sẽ không buông tha các ngươi.”

Lúc này, Mộ Dung Dịch lại tiến lên hung hăng đạp mấy cước lên đầu Ngô Cương trên mặt đất, cho đến khi Ngô Cương máu me đầm đìa hôn mê, lúc này hắn mới dừng tay.

Hắn bùm lấy cái trán bị Ngô Cương đập trúng, nhìn Ngô Cương giãy dụa yếu ớt, lạnh lùng nói: “Không buông tha ta? Ngươi cho rằng ta sẽ bỏ qua cho ngươi?”

Nhìn giường chiếu của Dương Thiên đã bị tiêu hủy gần như Tẫn Mộ Dung Dịch mới lạnh lùng nói: “Chúng ta đi.”

Gần trăm người kia rời đi, mập mạp nhìn thảm trạng của Ngô Cương, phần nộ đập xuống đất cả giận nói: “Khốn kiếp!”

Lão tam mặt âm trầm nói: “Hiện tại trước tiên nhanh đưa lão đại đến bệnh viện, sau đó liên hệ với lão tứ để trả thù.”

Khí tức Ngô Cương yếu ớt nói: “Tìm lý do, hôm nay đừng để lão Tứ trở về.”

Trên đường cùng Triệu Thiên Nguyệt đi tới bệnh viện khu Bắc Thành, Dương Thiên nhìn thoáng qua tin nhắn lập tức nghi ngờ?

Triệu Thiên Nguyệt nhìn về phía Dương Thiên hỏi: “Làm sao vậy?”

Dương Thiên cười khẽ một tiếng nói: “Không có gì, ba người bạn xấu ký túc xá nói đêm nay ra ngoài, ký túc xá không có chìa khóa, để cho ta tự mình ngủ ở cầu vượt.”

Triệu Thiên Nguyệt đầu tiên là cười khúc khích, sau đó lại nghĩ tới cái gì, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng, điều này làm cho Dương Thiên nhìn thấy không hiểu ra sao cả.

Sau khi hai người tới bệnh viện, thân thể mềm mại của Triệu Thiên Nguyệt đang run rẩy.

Hiển nhiên là có chút sợ hãi.

Dương Thiên nắm bàn tay nhỏ bé của đối phương, trên mặt mang theo nụ cười ôn hòa nói: “Có ta ở đây, người dám làm càn ở trước mặt ta không có mấy ai.”

Lời hăn nói không sai.

Bất kể là năm tỉnh Tây Nam hay là sáu tỉnh Giang Nam, uy nghiêm của hăn không người dám xúc phạm.

Cho dù là đến kinh thành, hăn là tổ Thần Long, tổ Bạch Hổ, tổ Chu Tước, tổ Huyền Vũ, bốn tổ Vương.

Thân phận của hăn cao thượng vô cùng.

Tuy rằng trên đường Triệu Thiên Nguyệt đã nói qua đại bá của nàng hình như có chút quan hệ trong quan trường, nhưng Dương Thiên vẫn không để vào mắt.

Hai người còn chưa đi đến phòng bệnh, chỉ nghe một người đàn ông trung niên và một vị bác sĩ đang cãi vã kịch liệt.

Nam tử trung niên kia vô cùng cường thế, âm thanh rất lớn, không chút bận tâm đến vị phu nhân sắc mặt tái nhợt đang nằm trên giường bệnh đang tĩnh dưỡng.

Hăn tức giận nói: “Ta đã nói dừng dùng thuốc, ngươi vì sao còn muốn dùng thuốc cho nàng, ngươi đem mệnh lệnh của ta coi thành gió thoảng bên tai sao?”

Bác sĩ gầy gò đeo kính kia nghe vậy mặt đỏ lên: “Tôi là một bác sĩ, không thể nào nhìn bệnh nhân chết đi như vậy được, nếu không dùng thuốc này, cô ấy không kiên trì được ba ngày.”

Nam tử trung niên kia vẻ mặt dữ tợn, đảo mắt tam giác có vẻ vô cùng hung ác nói: “Dừng tưởng rằng ta không biết các ngươi đang có chủ ý gì, các ngươi không phải là muốn lừa tiền sao? Thuốc ngươi dùng có thể trị hết cho nàng sao?”

Chương 689 - Gặp phải kẻ khó chơi.

Bác sĩ gầy yếu đeo kính nghe thấy người đàn ông trung niên kia nói không nói lý lẽ, lập tức cắn răng nói: "Tai nạn xe của bệnh nhân đã mất đi tất cả tri giác, với trình độ chữa bệnh trước mắt, tuy rằng không thể chữa khỏi, nhưng tóm lại vẫn có thể giữ được mạng của cô ta."

Nam tử trung niên kia hừ một tiếng nói: "Nói đi nói lại, người vẫn không chữa được, nếu không chữa khỏi thì còn lãng phí tiền làm gì, chúng ta không chữa nữa, người rút hết tất cả ống trên người cô ta ra, còn nữa, chúng ta phải trả lại tiền."

Bác sĩ đeo kính mắt nói: "Các người không thể như vậy, một khi oxy và truyền dịch, cô ta chắc chắn phải chết, còn nữa, các người tựa như không phải người nhà, không có quyền làm như vậy."

Một phụ nhân cầm nhon bên cạnh nam tử trung niên nói với giọng the thé: "Chúng ta sao không phải là người nhà? Nằm ở trên giường bệnh là đệ muội của ta."

"Vậy các người..."

Bác sĩ gầy gò đeo kính mắt vẻ mặt khó hiểu.

Phụ nhân cầm nhon hừ lạnh một tiếng nói: "Chính bởi vì ta là thân nhân của nàng, cho nên ta mới muốn để nàng giải thoát, không cần chịu khổ."

Bác sĩ gầy gò đeo kính mắt vẫn lắc đầu nói: "Không được, vậy cũng không được, bệnh nhân có một nữ nhân, tôi phải được con gái của cô ấy đồng ý, hơn nữa số tiền kia cũng sẽ không trả lại cho các người, các người và cô ấy quan hệ huyết thống không đủ."

Nam tử trung niên trừng mắt giận dữ nói: "Người nói cái gì, thằng nhóc người có bản lĩnh thì nói lại lần nữa."

Hắn trực tiếp duỗi tay ra, trừng mắt nhìn tên bác sĩ gầy yếu kia, quát lớn: "Nữ nhi của nàng hiện nay được chúng ta thu dưỡng, tất cả chi tiêu của nàng đều là chúng ta lấy, số tiền kia

nên là của chúng ta, người dám nói thêm một chữ, ta đánh người.”

Phụ nhân cầm nhon kia cười lạnh nói: “Người đã không ngừng dùng thuốc, vậy ta sẽ rút hết những cái ống này, chờ nàng chết, xem các người còn có lý do gì chiếm lấy số tiền đó.”

Nói xong, hắn tháo máy hô hấp trên mũi của người phụ nữ sắc mặt tái nhợt nằm trên giường bệnh xuống.

Nhưng mà, đang lúc nàng muốn đỡ bỏ ống truyền dịch, chỉ nghe một tiếng quát khê mang theo tiếng khóc từ ngoài cửa truyền ra.

“Dừng tay!”

Ánh mắt ba người nhìn ra ngoài cửa, đã thấy một cô gái mang theo phần nộ tiến vào, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo nước mắt.

Mà động tác trên tay phụ nhân kia hơi cứng ngắc, sau đó, lộ ra nụ cười mở miệng nói: “Tiểu Nguyệt ta đây là vì giúp người giảm bớt gánh nặng, người...”

Lời của nàng nói đến đây, chỉ thấy nữ hài mắt sưng đỏ thút thít nỉ non, trên mặt mang theo lửa giận, vươn bàn tay, hung hăng vỗ vào trên mặt phụ nhân kia cắn răng nói: “Người muốn mưu sát mẫu thân ta sao?”

Phụ nhân kia bị một tát, trên mặt mang theo vẻ khó có thể tin.

“Người dám đánh ta?”

Nàng ôm mặt cảm giác đau rát trên mặt không khỏi vặn vẹo nói: “Người cũng dám đánh đại nương của người, tiểu tiện nhân, người không muốn sống nữa.”

Phụ nhân kia đang muốn giương nanh múa vuốt nhào tới, mà Triệu Thiên Nguyệt một quyền đánh vào mặt nàng khóc nói: “Ta không có đại nương như người, luôn miệng nói giảm bớt gánh nặng cho ta, nhưng người lại mượn danh nghĩa thu dưỡng ta chiếm tiền bồi thường tử vong của cha ta, khiến ta không cách nào cứu giúp mẹ ta, ta đã bị các người ép bán nhà đi, chỉ muốn gom đủ tiền thuốc men cho mẹ ta, tại sao các người còn ngăn cản, muốn cướp lấy phí chữa bệnh của mẹ ta, các người định bức mẹ con chúng ta đến đường cùng sao?”

Nam tử trung niên kia tên là Triệu Dương.

Hắn cắn răng phần nộ nói: “Bảo ngươi không cứu mẹ ngươi là vì tốt cho ngươi, hắn chỉ sẽ liên lụy đến ngươi, chết rồi đối với ai cũng tốt, còn nữa, căn nhà đó là của đệ đệ ta, ngươi đem nhà của hắn bán đi thì phải có một phần tiền của ta, hiện tại ngươi chấp mê bất ngộ lại còn đánh đại nương của ngươi, hôm nay ta nếu không giáo huấn ngươi, vậy thì chúng ta làm trưởng bối làm sao còn mặt mũi?”

Nói xong, Triệu Dương tiến lên một bước, bàn tay giơ lên cao, hung hăng tát vào khuôn mặt xinh đẹp của Triệu Thiên Nguyệt.

Triệu Thiên Nguyệt quật cường không lui lại, ngã bên cạnh mẫu thân nàng, nhắm mắt lại chờ cái tát này.

Nhưng qua thật lâu sau, cái tát này vẫn không có rơi xuống.

Nàng chậm rãi mở mắt ra, chỉ thấy một thiếu niên dáng người thon dài thon gầy, mặc dù không cao lớn, nhưng lại tràn ngập cảm giác ôn trọng đứng ở trước người nàng.

“Dương Thiên...”

Nước mắt Triệu Thiên Nguyệt lập tức bị làm mờ đi.

Nàng không nghĩ tới vào lúc nàng bất lực nhất, là thiếu niên mà nàng từng hận không thể rút gân lột da đứng ở trước người nàng che gió che mưa cho nàng.

Bàn tay thiếu niên nắm chặt cánh tay Triệu Dương, khiến hắn không có cách nào nhúc nhích.

Thanh âm của hắn đậm đặc, bàn tay đang chậm rãi thắt chặt.

“Dùng phương thức thô lỗ như vậy bắt nạt một tiểu cô nương, không ôn chứ?”

Triệu Dương cắn răng phần nộ nói: “Ngươi là ai? Buông tay, buông tay ta ra.”

Hắn cảm giác tay của đối phương giống như kìm sắt, nếu như dùng thêm chút khí lực, sẽ bóp nát xương cốt của hắn.

Dương Thiên cười lạnh một tiếng nói: “Biết đau rồi? Ngươi có biết ngươi tôn thương nàng gấp vạn lần ngươi không?”

Ở kiếp trước, Dương Thiên khi Dương Tuyết sắp qua đời, cảm nhận được cảm giác tuyệt vọng của Triệu Thiên Nguyệt.

Cho nên, bây giờ hắn đặc biệt thương tiếc đối phương.

Triệu Dương sắc mặt tái nhợt nói: “Ta sai rồi, ta xin lỗi, là ta không tốt câu xin người buông tha ta a.”

Nhìn Triệu Dương xin lỗi, Dương Thiên tức giận hừ một tiếng, vứt bỏ hắn qua một bên.

Triệu Thiên Nguyệt lúc này vội vàng lắp đặt máy thở của mẫu thân, nước mắt bắt lực lại khóc lên.

Trên thế giới này, ngoại trừ mẹ của nàng ra, nàng đã không còn nơi nương tựa, mẹ nàng là tất cả những gì nàng có thể sống tiếp.

Nàng từng cố gắng kiếm tiền, chính là vì chữa khỏi bệnh cho mẫu thân nàng, nhưng hiện tại xem ra trình độ khó khăn vượt quá tưởng tượng của nàng.

Đại bá và đại nương trước mắt này đã khiến lòng nàng lạnh lẽo.

Dương Thiên Thượng vỗ vỗ vai Triệu Thiên Nguyệt, nói: “Không cần sợ, ta sẽ đòi lại công đạo cho người.”

Nữ hài ngẩng mặt lên, thấy được bộ dáng nghiêm túc của thiếu niên, trong mắt nước lần nữa có nước mắt chảy xuống, gật đầu lia lịa.

Mà Triệu Dương kia giờ phút này đứng lên, phần nộ chỉ vào Dương Thiên nhục mạ nói: “Hỗn đản, dám đụng đến ta, người rốt cuộc có biết ta là ai hay không? Đây là việc riêng của Triệu gia chúng ta, người là cái thá gì, cũng có tư cách làm chuyện nhà chúng ta?”

Dương Thiên cười cười nói: ” Ta là bạn trai của Triệu Thiên Nguyệt, người nói ta có tư cách hay không?”

Hắn nói một câu này, bả vai cô gái kia có chút rung động, sau đó cắn cắn đôi môi đỏ mọng, không nói gì.

Triệu Dương kinh ngạc mở miệng nói: “Cho dù người là bạn trai của nàng thì sao, người đánh bị thương cánh tay của ta, ta

muốn tìm luật sư của ta, tố cáo người cố ý tổn thương tội, ta nói cho người biết, người chết chắc rồi.”

Dương Thiên nghe vậy cười.

“Chút vết thương nhỏ kia có thể báo không thắng ta.”

Hắn hoạt động cổ tay một chút, sau đó chậm rãi tiến lên.

“Người... người muốn thế nào?”

Triệu Dương mặc dù cũng có một chút võ lực, nhưng cảm giác khí tức cường đại phát ra từ trên người thiếu niên đã khiến hắn cảm thấy một tia sợ hãi.

Dương Thiên đứng bên cạnh Triệu Dương, Triệu Dương cố gắng trấn định, nhưng mà chờ hắn đứng thẳng người, chỉ thấy thiếu niên đột nhiên tát một cái.

Một tát này vô cùng mạnh mẽ, Triệu Dương kêu thảm một tiếng, trực tiếp bay ra ngoài.

Sau đó chỉ thấy nửa bên mặt hắn nhanh chóng sưng vù lên, một bên răng đều rụng sạch.

“Muốn tố cáo ta cố ý tổn thương phải không? Vừa rồi chút thương thế kia không đủ, người tăng thêm những thứ này thử xem.”

Giọng nói của thiếu niên lạnh lùng cao ngạo, tất cả mọi người thấy một màn này đều choáng váng.

Triệu Dương che mặt mình, vẻ mặt không dám tin.

Phụ nhân kia dường như cũng bị dọa ngây người.

Bác sĩ đeo kính gầy yếu kia thấy cảnh này thì gật đầu khen Dương Thiên, cái tát này đánh thật là đã nghiên.

Người khiếp sợ nhất chính là Triệu Thiên Nguyệt.

Trên đường đi nàng từng không chỉ một lần nhắc nhở Dương Thiên, đại bá này của nàng không phải nhân vật dễ trêu, bảo hắn cố gắng không để xảy ra xung đột chính diện với hắn.

Nhưng mà hiện tại thiếu niên vì trút giận cho nàng, thế mà đánh đại bá của nàng.

Lần này, thật sự xong rồi.

Sắc mặt Triệu Thiên Nguyệt có chút tái nhợt kéo tay Dương Thiên nói: “Dương Thiên, người mau rời khỏi nơi này, người đi nhanh lên.”

Lời của nàng làm cho Triệu Dương đang nằm liệt trên mặt đất nghe được, Triệu Dương lập tức mang theo phần nô điền cuồng gào thét nói: “Khốn kiếp, khốn kiếp, đánh ta, hôm nay người trong căn phòng này ai cũng không thể đi.”

Dương Thiên nhìn thần sắc lo lắng của cô gái, sau đó chỉ vào Triệu Dương nói: “Thấy chưa, chuyện này chưa xong, ta sẽ không rời đi.”

Nói xong, lại đi tới trước mặt Triệu Dương, mạnh mẽ nhắc đổi phương lên.

Thiếu niên lạnh lùng nói: “Lúc trước khi để Triệu Thiên Nguyệt nhà không có nam nhân đứng không, hiện tại nhà các nàng đã có rồi, nào, nói đi, người tổng cộng nuốt hết của nhà các nàng bao nhiêu tiền thì lấy ra cho ta, nếu không ai cũng cứu không được người.”

Triệu Dương cười lạnh nói: “Người động thủ đi, hỗn đản người chết chắc rồi, ta muốn người ngồi tù, tiền nhà các nàng là ta nuốt thì đã sao, ta không chỉ không trả, hơn nữa còn phải sau khi người ngồi tù, nuốt hết tiền còn lại của nhà các nàng mua nhà, người làm khó dễ ta nha.”

Nhìn Triệu Dương trừng mắt nhìn bộ dạng dữ tợn của hắn, Dương Thiên nở nụ cười.

“Ta thật đúng là sợ người trực tiếp sợ, còn phách lòi đúng không, vậy tiếp theo liên để làm.....”

Chương 690 - Trả thù.

"Có ý gì?"

Nghe được giọng nói đậm mạc của Dương Thiên, sắc mặt Triệu Dương trở nên khó coi.

Sau đó, chỉ cảm thấy toàn bộ thân thể rời khỏi mặt đất.

Triệu Dương hô hấp càng ngày càng khó khăn, cổ của hắn bị Dương Thiên bóp chặt.

“Sao ngươi dám... ngươi mau thả ta ra, ta đã tìm người, ngươi không muốn chết thì mau thả ta ra, bằng không...”

Lời uy hiếp của hắn còn chưa nói ra, đôi mắt Dương Thiên lạnh lùng trực tiếp đập hắn vào cửa.

“Bành!”

Cửa gỗ kiên cố kia nháy mắt bị đập vỡ một cái lỗ.

“Khụ, ngươi... ngươi dám lừa ta?”

Triệu Dương từ trong phế tích bò ra, trên mặt mang theo dữ tợn, khoe miệng chảy máu, đôi nắm đấm siết chặt trắng bệch.

Dương Thiên đạm mạc nói: “Ưc hiếp ngươi thì đã sao?”

“Ta muốn tìm được tất cả các mối quan hệ, ta muốn ngươi chết.”

Triệu Dương cuồng loạn gào thét, trừng mắt đều đỏ lên.

“Toàn bộ kinh thành, ta xem ai dám làm chỗ dựa cho ngươi.”

Dương Thiên hừ lạnh một tiếng, uy áp phát ra toàn thân gằn như khiến Triệu Dương không thể thở nổi.

Triệu Dương nhin xuống sợ hãi ha ha cười to nói: “Cuồng vọng, ngươi cho rằng ngươi là ai? Một tên mao đầu tiểu tử cũng dám phát ngôn bừa bãi, kinh thành Dương gia là ngươi có thể đắc tội nổi?”

“Ngươi nói cái gì?”

Sắc mặt Dương Thiên thoáng cái trở nên lạnh lẽo đáng sợ.

Ánh mắt hắn âm trầm như nước nói: “Dương gia kinh thành?”

Triệu Dương thấy sắc mặt Dương Thiên thay đổi, không khỏi ha ha cười lạnh nói: “Thế nào? Sợ chưa, ta và Dương An của Dương gia có thể có quan hệ, nếu ngươi có tự tin dám khiêu chiến với Dương gia, thì cứ việc ra tay, nếu ngươi không ra tay, vậy thì đừng trách ta không khách khí.”

Nói rồi giãy dụa đứng dậy, cầm cái ghế trong tay, nhe răng cười muốn ra tay với Dương Thiên.

Hắn tự tin, thiếu niên trước mắt này không dám động.

Dương gia ở kinh thành là quái vật khổng lồ, lão gia tử Dương gia chính là tướng lĩnh đã trải qua kháng chiến, kinh thành non nửa vòng tròn, ai dám không nể mặt hắn.

Dương gia mấy năm gần đây càng là phát triển cấp tốc, mơ hồ đã trở thành một trong thập đại gia tộc.

Triệu Dương tự tin, cho dù tiểu tử này có võ lực cao cường đến đâu, cũng không dám đối nghịch với Dương gia.

“Mau tránh ra.”

Triệu Thiên Nguyệt thấy Dương Thiên bất động, khuôn mặt xinh đẹp đều là vẻ lo lắng.

Phụ nhân kia thì là vẻ mặt cười lạnh.

Triệu Dương hừ lạnh một tiếng, xách băng ghế hung hăng đập về phía Dương Thiên Nộ nói: “Đi chết đi.”

“Bành!”

Triệu Thiên Nguyệt nhắm mắt lại, không dám nhìn.

Lần này nếu như bị nện trúng, thiếu niên tất nhiên sẽ đầu rơi máu chảy.

“Sao ngươi dám?”

Giọng nói của phụ nhân kia bén nhọn chói tai.

Triệu Thiên Nguyệt mở mắt ra sau khi thấy cảnh này thì có chút tròn tròn mắt.

Chỉ thấy thiếu niên hoàn hảo không chút tổn hại đứng ở nơi đó, mà đại bá kia của nàng thì trực tiếp bay ngược ra ngoài, ôm bụng, sắc mặt vặn vẹo, trong miệng không ngừng ho ra máu.

Nàng có chút ngây ngẩn cả người, đại bá này có quan hệ với Dương gia ở kinh thành, Dương Thiên làm như vậy nhất định sẽ đắc tội với Dương gia.

Đến lúc đó, ai dám bảo vệ hắn?

“Ngươi biết ta và Dương gia có quan hệ, còn dám đánh ta?”

Trên mặt Triệu Dương tràn đầy vẻ không dám tin.

Còn Dương Thiên lại cao ngạo nói: “Có gì mà không dám? Một con chó của Dương gia mà thôi, ta đá chết ngươi, chủ nhân của ngươi cũng không dám ở trước mặt ta kêu gào một câu.”

Dương gia!

Mỗi lần nhắc tới cái tên này, Dương Thiên liền không không chế được phần nộ trong lòng mình.

Hắn muốn đổi phương thân bại danh liệt gia bại vong, Dương Thiên vĩnh viễn nhớ rõ những tên khốn kiếp trước gây đau đớn cho hắn.

Hắn vĩnh viễn nhớ rõ ba trăm năm trước Huyền Thiên đại lục chịu đựng nỗi khổ như thế nào.

Vì báo thù, hắn không dám dễ dàng chết đi, hắn nghịch chuyển thiên địa pháp tắc buông tha tất cả trở về, chính là để cho đám khốn kiếp kia trả giá thảm thiết.

Hắn đến kinh thành, chính là vì để Dương gia Lý gia toàn bộ bị diệt.

Từng chút từng chút, cho bọn họ hi vọng, lại để cho bọn họ tuyệt vọng, như là ở kiếp trước đổi phương trên đầu hắn như vậy.

Mà bây giờ, trước tiên phải giải quyết đám chó săn của Dương gia trước mắt.

Xương sườn của Triệu Dương bị Dương Thiên một cước đạp gãy hai cái, nếu không phải nể mặt Triệu Thiên Nguyệt, hắn đã sớm chết.

Phụ nhân kia thấy chồng mình bị đánh thành cái dạng này, thanh âm giống như vẹt đực nhục mạ Triệu Thiên Nguyệt: “Hay cho một tiểu tiện nhân nhà ngươi, cánh ngươi cứng rắn đi ra ngoài tìm một đả nam nhân đến đánh đại bá của ngươi, nữ nhân bất hiếu nhà ngươi, ta đánh chết ngươi.”

Nàng không dám ra tay với Dương Thiên, mà là bắt nạt Triệu Thiên Nguyệt.

Triệu Thiên Nguyệt mấy năm nay vốn đã áp chế sự phần nộ trong lòng, ba năm trước trên danh nghĩa là được bọn họ nhận nuôi, kết quả bị đại nương ác độc này và đại bá chiếm cứ tiền

bồi thường tử vong của cha nàng, không cách nào chữa bệnh cho mẹ nàng.

Lần đó, nàng nhin.

Mấy năm nay, bà cũng không biết mình làm sao mà đến đây, bà ủy thác Thẩm Giang bán nhà, hơn nữa không ngừng liều mạng kiếm tiền làm công chỉ vì kéo dài tính mạng cho mẫu thân!

Nàng sai rồi sao?

Nhưng đại bá và đại nương tham lam này vẫn được một tác lại muốn tiến một thước, không chịu buông tha, ba ngày hai bữa tới nơi này muốn lấy được tiền bán nhà.

Đó là tiền cứu mạng, bọn họ làm sao nhẫn tâm?

Triệu Thiên Nguyệt nhường nhin khắp nơi, vốn định dàn xếp ổn thỏa, nhưng đổi lại là đại bá và đại nương từng bước ép sát.

Cho tới hôm nay, hai người bọn họ đi tới bệnh viện, bảo bác sĩ ngừng dùng thuốc, thậm chí nhổ máy hô hấp của mẹ nàng xuống.

Triệu Thiên Nguyệt không thể nhẫn nại được nữa.

Thấy được đại nương xông lên, Triệu Thiên Nguyệt giống như là một con hổ nhỏ phần nộ, hoàn toàn phát điên, nàng cắn răng, đôi mắt đẹp rung rung không cho nó rơi nước mắt, sau đó nói với phụ nhân tàn nhẫn này: “Ta liều mạng với người.”

Nói xong, dùng cặp móng tay sắc bén kia, hung hăng cào vào mặt mo của đại nương trên danh nghĩa này.

Nếu nàng không tức giận, có thể thật sự sẽ bị đại bá và đại nương lòng dạ hiểm độc này bức điên.

Triệu Thiên Nguyệt vừa khóc, vừa hung hăng túm tóc phụ nhân kia, vừa bấm lại thuốc với nàng.

Chỉ trong chốc lát, phụ nhân kia đã thương tích đầy mình.

Nàng kêu thảm, trong mắt xuất hiện vẻ sợ hãi.

Đối phương như vậy, là tính toán giết nàng.

Phụ nhân kia không biết Triệu Thiên Nguyệt trong lòng phần nộ cỡ nào, nữ hài mà nàng quen biết vẫn là nữ nhân ngoan

ngoãn, nhẫn nhục chịu đựng.

Nhưng hiện tại, từ trong đôi mắt của cô gái, nàng thấy được hàn ý lạnh lẽo.

Thật tình không biết, con thỏ bị ép đến nóng nảy còn cần người, huống chi là người.

Phụ nhân kia bị đánh xoay quanh giường bệnh, liên tục kêu thảm thiết.

Tiểu tiện nhân, ngươi dám động vào đại nương ngươi?

Triệu Dương đứng lên muốn giúp đỡ, nhưng bị đôi mắt tràn ngập khát máu giết chóc của Dương Thiên trùng trở về.

“Dám tiến lên một bước, ta cho ngươi máu tươi tại chỗ!”

Một câu, tràn ngập cuồng ngạo bá đạo, sắc mặt Triệu Dương cứng ngắt rứt cổ không dám nhúc nhích.

Cho tới bây giờ, hắn mới hiểu được mình rốt cuộc đắc tội tồn tại như thế nào.

Từ trong mắt đối phương có thể nhìn thấy, thiếu niên...

Đã từng giết người.

Phụ nhân kia cũng có đôi khi sẽ phản kháng một chút, nhưng lại nhanh chóng bị Triệu Thiên Nguyệt trấn áp.

Nữ nhân mà phát điên thì nam nhân nào cũng sợ.

Câu nói này quả nhiên không giả.

Giờ phút này, trên mặt phụ nhân kia đã đầm đìa máu me, mặt đều bị cào, thoạt nhìn thê thảm vô cùng.

Lúc này Triệu Thiên Nguyệt mới ngừng lại.

Nàng thở phì phò, lúc này mới ổn định tâm cảnh, trên đôi tay thon dài ngọc ngà tràn đầy máu tươi, móng tay đã phá vỡ toàn bộ, giọt máu tươi từ đầu ngón tay nữ hài nhỏ xuống, nhưng nàng lại tựa hồ không cảm nhận được bất kỳ đau đớn nào.

Làm cho người ta đau lòng nhất chính là trên gương mặt vốn tinh mỹ của cô gái kia cũng bị móng tay cắt qua hai vết rách, giờ phút này còn đang chảy máu ra ngoài, mái tóc mềm mại của nàng tán loạn, bị phụ nhân kia xé rách không nhẹ.

Nhưng mà, tuy là như thế, tóm lại là nàng thắng.

Nàng đang cười.

Vừa rồi Dương Thiên không đi giúp nàng, tất cả những chuyện này đều cần nàng tự đi báo thù.

Giờ phút này, hắn đứng ở trước mặt nữ hài, vuốt vuốt đầu nhỏ của nữ hài bình tĩnh mở miệng nói: “Làm không tệ.”

Thân thể mềm mại của Triệu Thiên Nguyệt chấn động, ngẩng khuôn mặt xinh đẹp nhìn Dương Thiên, lộ ra một nụ cười hồn nhiên, nhưng mà cười cười, sương mù trong mắt nước rất cuộc không chế không nổi, hai tay ôm Dương Thiên oa một cái liền khóc lên.

Dương Thiên vỗ nhẹ sau lưng nàng, cảm nhận được thân thể mềm mại của cô gái trong lòng đang run rẩy bất lực, khiến hắn giống như trở về ba trăm năm trước.

Hắn cũng bất lực như vậy.

Đợi sau khi cô gái khóc đủ rồi, Dương Thiên ôn nhu nói: “Tiếp theo, ta sẽ đòi lại công đạo cho con, con không cần làm gì cả, chỉ cần nhìn.”

Triệu Thiên Nguyệt gật đầu, còn đang nhẹ giọng nức nở.

Dương Thiên cười giúp cô gái lau khô nước mắt, sau đó mở miệng nói: “Chờ.”

Trong nháy mắt khi hắn quay người lại, quanh thân thiếu niên phát ra sát khí ngút trời, cả căn phòng bị cỗ sát khí này bao phủ, dường như nhiệt độ xung quanh đều giảm xuống hơn mười độ.

“Người muốn đi đâu?”

Dương Thiên nhìn bóng lưng muốn lặng lẽ trốn đi của Triệu Dương, nhẹ giọng hỏi.

Triệu Dương quay đầu lại, cô trấn định nói: “Tiểu tử, ta không so đo với người, người cũng đừng có lý không tha người, bằng không thì người có tin ta với người...”

Hắn vừa nói tới đây, đột nhiên phát hiện thiếu niên trước mắt biến mất.

Sau đó, Triệu Dương cảm giác bị một cổ cự lực lần nữa đung nát cửa gỗ tàn phá kia, hung hăng đâm vào vách tường kiên cố trên hành lang.

Cánh tay Dương Thiên đặt trên cổ họng Triệu Dương, khiến hắn không thể hô hấp, sau đó cầm lấy một khối gỗ bén nhọn nhắm ngay mắt Triệu Dương hung hăng đâm tới...

Chương 691 - Ai tới ngăn cản?

"A! "

Triệu Dương bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, gần như tè ra quần.

Tất cả mọi người nhắm hai mắt lại, cũng không dám nhìn một màn này.

Sau đó Triệu Dương đợi nửa ngày cũng không cảm thấy trên người có bất kỳ đau đớn nào.

Hắn run rẩy mở hai mắt ra, chỉ thấy thanh gỗ bén nhọn kia hung hăng cắm vào trên vách tường, cách hắn vền vền chỉ có mấy millimet.

“Người... người đến cùng muốn làm gì?”

Triệu Dương sợ hãi nhìn Dương Thiên.

Dương Thiên nhìn chăm chú Triệu Dương, lạnh lùng hỏi: “Người nuốt bao nhiêu tiền cứu mạng trong nhà Triệu Thiên Nguyệt?”

“Mắc mớ gì tới người?”

Triệu Dương thấy Dương Thiên không có làm tổn thương hắn, không khỏi lá gan trở nên lớn hơn.

Đối phương quả nhiên là sợ Dương gia kinh thành.

Hiện tại hắn chỉ cần chờ người của Dương gia đến, vậy thì không người nào dám động đến hắn.

Triệu Dương nghĩ như vậy, nhưng lần này hắn lại nghĩ sai.

Chỉ thấy thiếu niên nắm cánh tay của hắn, sau đó đột nhiên bẻ gãy.

“Rắc rắc!”

Một tiếng xương gãy thanh thúy vang lên.

“A!”

Triệu Dương kêu thảm một tiếng, biểu hiện trên mặt vặn vẹo.

Dương Thiên lại bẻ gãy cánh tay của hắn.

Trên mặt phụ nhân kia mang theo vẻ sợ hãi, mà Triệu Thiên Nguyệt thì là mặt mũi tràn đầy kích động.

Ba năm, rốt cục có một nam tử đứng ra che gió che mưa cho nàng, vì nàng bình định hết thủy ủy khuất.

Triệu Dương còn đang kêu thảm, trong lòng hồi hận không thôi.

Ngàn vạn lần không nên, hắn không nên đắc tội với tên điên trước mắt này.

“Ta hỏi ngươi câu cuối cùng, rốt cuộc ngươi nuốt bao nhiêu tiền cứu mạng của nhà Triệu Thiên Nguyệt?”

Giọng nói thiếu niên lạnh lùng, gần như khiến máu Triệu Dương đông cứng lại.

Triệu Dương sợ hãi gật đầu nói: “Ta nói, ta nói, tổng cộng ta lấy của Tiểu Nguyệt gia không đến ba trăm vạn.”

“Rất tốt!”

Dương Thiên gật đầu lạnh lùng nói: “Vậy ngươi hãy lấy ra ba ngàn vạn để bồi thường.”

“Cái gì?”

Một câu nói, sắc mặt Triệu Dương trở nên trắng bệch như tờ giấy.

Giá gấp mười lần, hắn làm sao có thể lấy ra nhiều như vậy?

Triệu Dương nhìn trong đôi mắt thiếu niên kia có màu đỏ máu, trên mặt mang theo sợ hãi nói: “Ta... ta không lấy ra được nhiều như vậy.”

Dương Thiên cười lạnh nói: “Vây bán trụ sở của ngươi, trong vòng một canh giờ không gom đủ, ngươi liền lấy mạng ra đền.”

Nói xong, thiếu niên dùng nắm đấm hung hăng nện vào trên vách tường cứng rắn.

Vách tường kiên cố vốn dùng bê tông chế thành trực tiếp bị xuyên thủng.

Dương Thiên buông Triệu Dương xuống, Triệu Dương hiện tại sợ tới mức run lẩy bẩy.

Hối hận trong lòng hắn đã đến cực điểm, ngàn vạn lần không nên, không nên hôm nay đến đây tìm hai mẹ con Triệu Thiên Nguyệt gây phiền phức.

Vốn dĩ bọn họ muốn có được một trăm vạn tiền chữa bệnh cứu mẹ mình của Triệu Thiên Nguyệt.

Nhưng lần này chẳng những không đạt được một trăm vạn, ngược lại còn tổn thất ba ngàn vạn.

Nếu như lấy những tiền này ra, hắn cũng sẽ táng gia bại sản.

Nhưng nếu không lấy ra, thiếu niên có khả năng thật sẽ giết hắn.

Nhìn bà nương nằm trên mặt đất không ngừng kêu rên, Triệu Dương hối hận đến ruột đều xanh.

Hết thấy đều nghe bà nương này giật dây đến đây.

Nghĩ tới đây, hắn hung hăng đá bà nương của mình một cước tức giận nói: “Còn không mau đi gom tiền cho ta, nếu một giờ không gom ra được, hai người chúng ta đều phải chết.”

Bà nương kia vội vàng tè ra quần chạy ra ngoài.

Triệu Thiên Nguyệt rung rung nước mắt nhìn Dương Thiên, nhưng lại cười,

Nhiều năm như vậy, rốt cục có người chịu ra mặt vì nàng, đại bá và đại bá cũng nhận lấy trừng phạt nên có.

Dương Thiên đi tới trước mặt nàng, sờ lên hai vết máu trên mặt thiếu nữ.

Hai vết máu này, không những không khiến nữ hài hủy dung, ngược lại còn tăng thêm tư thế oai hùng hiên ngang của nàng.

Giọng Dương Thiên bình tĩnh hỏi: “Còn đau không?”

Triệu Thiên Nguyệt hít hít cái mũi nhỏ, lau nước mắt nói: “Không đau.”

Dương Thiên lắc đầu bật cười, sau đó vận dụng tiên nguyên, nhẹ nhàng lau đi vết máu trên gương mặt của cô gái.

Sau đó mở miệng nói: “Chờ xem, công đạo của người ta sẽ đòi lại giúp người.”

“Ừm ừm!”

Nữ hài gật đầu, trong nụ cười mang theo hưng phấn.

Một giờ sau, bà nương kia của Triệu Dương mang theo 30 triệu đến đây.

Đó là số tiền nàng đổi được sau khi thế chấp nhà của mình.

Khi nàng đến, phía sau cũng đi theo một nam tử trung niên và hai tráng hán.

Khi người phụ nữ đưa tiền cho Dương Thiên, chỉ thấy người đàn ông trung niên lạnh lùng nói: “Tiền cho người, người dám nhận không?”

Dương Thiên ngẩng đầu nhìn thoáng qua nam tử trung niên, con người mang theo lãnh ý nói: “Dương An, đã lâu không gặp.”

Dương An nghe vậy sửng sò, sau đó ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên, sắc mặt cũng dần dần trở nên khó coi.

Cuối cùng, sắc mặt hắn âm trầm cắn răng nói: “Là người...”

Đối với khuôn mặt này của Dương Thiên, hắn nằm mơ cũng sẽ không quên.

Hành trình Vân Châu, là sỉ nhục cả đời này của hắn.

Chính là thiếu niên trước mắt này ở trước mặt mọi người tát vào mặt hắn không chỉ một cái tát, để hắn mất hết mặt mũi.

Hơn nữa thiếu niên để sản nghiệp ngọc thạch Ngô gia tiến quân kinh thành, ngăn ngụt mấy tháng thời gian, khiến sản

nghiệp ngọc thạch Dương gia kinh thành gấp đả kích trọng đại, trình độ rút lại đạt tới 50%.

Dương An Khả không lúc nào là không nghĩ cách trả thù.

Hiện tại thiếu niên này lại đi tới địa bàn của hắn, đây quả thực là ông trời mở mắt a.

Triệu Dương ở một bên vốn không dám nói lời nào, nhưng thấy Dương An vậy mà có thù với Dương Thiên, không khỏi thần sắc mừng rỡ nói: “Dương lão bản, chính là hắn, chính là hắn đánh ta, còn nhục mạ tất cả mọi người Dương gia các người đều không phải là thứ tốt, ngài nhất định không được buông tha hắn a.”

Dương An nghe vậy sắc mặt âm trầm như nước chảy ra.

“Tiểu tử, ngươi dám sỉ nhục Dương gia ta?”

Dương Thiên thờ ơ nói: “Nhục chính là nhục, ngươi muốn thế nào?”

Cái gì là càn rỡ?

Đây chính là.

Dương gia có địa vị rất cao trong quân giới, có thể xếp hạng mười đại gia tộc ở kinh thành, tự nhiên là có nội tình rất sâu.

Thiếu niên nói những lời này trước mặt người của Dương gia, chẳng lẽ hắn không muốn sống nữa sao?

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Triệu Thiên Nguyệt tràn ngập lo lắng, mà trong lòng Triệu Dương thì vui đến nở hoa.

Dương Thiên càng chọc giận Dương An, hắn lại càng vui vẻ, như vậy, hắn căn bản không cần ra tay, đã có thể báo thù.

Dương An nghe Dương Thiên nói, trên mặt hơi kinh ngạc, sau đó cười càn rỡ, trên mặt nổi giận nói: “Tiểu tử, ngươi thật sự không biết sống chết?”

Dương Thiên hờ hững nói: “Thế nào? Ngươi muốn tới báo thù?”

Dương An tức giận hừ nói: “Ta đâu chỉ muốn báo thù, còn phải quật nát cả khuôn mặt của ngươi, còn phải đánh què chân của ngươi.”

Trên mặt Dương Thiên mang theo vẻ khinh thường nói: “Đánh què ta? Chỉ bằng ngươi?”

Dương An lạnh giọng nói: “Đương nhiên không phải ta.”

Hắn lui về sau một bước, hai trảng hán sau lưng tiến lên, hừ lạnh nói: “Bằng chúng ta.”

Dương Thiên liếc mắt đánh giá hai người.

Một là Âm Kinh hậu kỳ, một là cảnh giới nửa bước Tông Sư.

Hai người này đích thật là cao thủ, nhưng ở trước mặt Dương Thiên, vẫn không đủ nhìn.

Hắn thờ ơ lắc đầu nói: “Chưa đủ nhìn, còn lâu mới đủ nhìn, Dương An, đây là thực lực của Dương gia ngươi sao?”

Dương An tức giận nói: “Tiểu tử nói khoác mà không biết ngượng, kinh thành là địa bàn của Dương gia ta, hai vị sư phụ này ở kinh thành cũng là tiểu hữu Minh Vương, chờ đánh gãy chân của ngươi, ta ngược lại muốn xem ngươi kiêu ngạo như thế nào.”

Nói xong, hắn phân phó hai người: “Còn thất thần làm như vậy, lên cho ta.”

Hai người kia gật đầu, đang muốn động thủ, chỉ nghe một tiếng kêu khê truyền đến.

“Dừng tay cho ta, ta xem các ngươi ai dám?”

Một thân ảnh tinh tế xinh đẹp chắn phía sau Dương Thiên.

Nàng cắn răng nói: “Đây là bệnh viện, ta xem các ngươi ai dám lỗ mãng.”

Dương Thiên nhìn Triệu Thiên Nguyệt giống như con gà mái bảo vệ hãnh trước mặt, không khỏi có chút cảm động.

Dương An hừ nói: “Buồn cười, bệnh viện này có cổ phần của Dương gia ta, tiểu nữ oa nếu ngươi còn không tránh ra, ta cũng sẽ khiến ngươi chịu không nổi.”

Thân thể nữ hài mặc dù run rẩy một chút, nhưng dáng người đứng thẳng tắp vẫn không có một tia dao động.

Dương Thiên vì nàng mới đắc tội với đôi phương, nàng không thể để thiếu niên một mình gánh vác.

Triệu Thiên Nguyệt đang muốn nói chuyện, Dương Thiên lại nhẹ nhàng kéo hẳn qua một bên nói: “Hết thầy có ta.”

Đôi mắt thiếu niên lạnh nhạt, khiến cô gái có cảm giác rất an tâm.

Nàng nhẹ nhàng gật đầu, nhưng nghĩ đến đối diện là người của Dương gia, nàng vẫn có chút không yên tâm dặn dò nói: “Vậy ngươi cẩn thận.”

Dương Thiên cười cười, ánh mắt khinh thường nhìn hai người đàn ông cường tráng trước mặt nói: “Hai con kiến hôi mà thôi, ta còn chưa để vào mắt.”

“Ngươi nói cái gì?”

“Tiểu tử, người dám kiêu ngạo như vậy ở trước mặt chúng ta, ngươi là người đầu tiên.”

Hai người đều là đại cao thủ Âm Kinh đỉnh phong, trong đó người cao nhất thậm chí tiếp xúc đến ngưỡng cửa Tông Sư cảnh.

Bây giờ bị nhục nhã như thế, cơn tức giận trong lòng bọn họ lập tức dâng lên.

“Ta muốn bóp nát xương cốt của ngươi.”

Trong đó, một tráng hán trên mặt mang theo vẻ bạo ngược, vẻ mặt dữ tợn, quanh thân chân khí dày đặc, hét lớn một tiếng, toàn bộ mọi người trong phòng đều bịt kín lỗ tai, vẻ mặt hoảng sợ.

Hắn tiến lên nắm đám hung hăng đánh vào mặt Dương Thiên, căn bản không có chút lưu tình nào.

“Tôm tép nhãi nhép cũng dám làm càn trước mặt ta, dù là Tông Sư cảnh cũng không dám bất kính với ta, ngươi tính là cái gì?”

Khí thể toàn thân Dương Thiên đột nhiên tăng vọt, sau đó một quyền hung hăng va chạm với nắm đấm của đối phương.

Chương 692 - Trả lại công bằng.

Hai cổ cự lực đụng vào nhau, sóng khí vô hình kia để tất cả mọi người không mở mắt ra được.

Mà vào lúc này, truyền ra tiếng xương cốt đứt gãy thanh thúy.

“Rắc rắc!”

Sau đó một người kêu thảm một tiếng bay ngược ra ngoài.

Vốn mọi người cho rằng trên tay chính là Dương Thiên, nhưng mà chờ sau khi bọn họ mở mắt ra, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt này đều sợ ngây người.

Thiếu niên trước mắt đứng chắp tay, toàn thân phát ra khí tràng cường đại.

Mà tráng hán mặt mũi tràn đầy dữ tợn kia, xương cánh tay vụn vụn, trực tiếp bay ngược ra sau, trùng điệp đập vào trên mặt tường.

Mặt tường kiên cố lập tức lõm xuống mấy phần, vách tường bốn phía rạn nứt giống như mạng nhện.

Tráng hán kia trừng lớn trừng mắt nhìn Dương Thiên, đôi mắt kinh hãi, còn chưa kịp nói chuyện, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, trực tiếp ngất đi.

Uy lực một chiêu khiến toàn trường kinh hãi.

Nhất là hán tử cao to kia, hoảng sợ lui lại một bước nói:

“Ngươi... ngươi đến cùng là ai? Có thể có tu vi như thế, tuyệt đối không phải hạng người hời hợt.”

Dương Thiên hờ hững nói: “Tồn tại như con kiến mà cũng xứng với danh hiệu của ta?”

Nam tử cao lớn sắc mặt khó coi, mà Dương An tức giận nói:

“Khang Nguyên, ngươi đang làm gì vậy? Ngươi là bán tông sư, sợ hán tử làm gì?”

Khang Nguyên nghe vậy, tâm thần mới ổn định lại.

Thiếu niên khẳng định chỉ là trời sinh thần lực mà thôi, ở tuổi này hẳn không có khả năng có tu vi Tông Sư cảnh, chờ sau đó chỉ cần không cùng hẳn liều mạng, nhất định có thể dễ dàng chế phục hẳn.

Nghĩ tới đây, sắc mặt Khang Nguyên mang theo nụ cười tàn nhẫn, nói: “Tiểu tử, ngươi cho rằng ngươi có vài phần cậy mạnh là có thể phách lối trước mặt ta sao? Ngươi căn bản không biết chỗ cường đại của nửa bước Tông Sư.”

Nói xong, chân khí quanh người hẳn ngưng tụ ở đầu ngón tay, ngưng tụ thành kiếm khí nửa mét.

Khang Nguyên nhẹ răng cười nói: “Chưa từng thấy việc này bao giờ mà? Ta nói cho ngươi biết, đây là dấu hiệu của Tông Sư cảnh, kiếm khí phóng ra ngoài, bây giờ mà cầu xin tha thứ, ta tha cho ngươi khỏi chết.”

Dương Thiên nghe vậy cười.

Hắn nhìn kiếm khí trên bàn tay Khang Nguyên nói: “Cái này cũng có thể gọi là kiếm khí?”

“Có ý gì?”

Khang Nguyên nghe vậy thì hơi ngẩn người, sau đó trong mắt dần hiện lên vẻ kinh hãi.

Bởi vì trên tay thiếu niên cũng đang chậm rãi ngưng tụ kiếm khí.

Hơn nữa đạo kiếm khí này đã đạt đến mười mét.

“Đây đây đây... ngươi, sao có thể?”

Khang Nguyên quả thực sắp điên mất rồi.

Kiếm khí mười mét dễ dàng đâm thủng vách tường, giống như đang cắt miếng đậu phụ vậy.

“Cảnh giới Tông Sư, ngươi lại là cảnh giới Tông Sư.”

Hắn hoảng sợ thất sắc.

Ngay cả Dương An cũng phải khiếp sợ.

Hắn biết năng lực Tông Sư cảnh, ở Dương gia mấy cung phụng chính là thực lực Tông Sư cảnh.

Mỗi một vị, cho dù là lão gia tử Dương gia cũng phải lấy lễ đối đãi.

Thiếu niên trước mắt này tuổi còn nhỏ như vậy làm sao có thể có tu vi cao như thế.

“Hoặc là chết, hoặc là cầu xin tha thứ!”

Dương Thiên đem kiếm khí dài mười mét kê ngang cổ Khang Nguyên, thanh âm cao ngạo.

Vốn Khang Nguyên Đô đã bị dọa đến run lẩy bẩy, hiện tại nghe được lời Dương Thiên nói, lập tức đẩy lên hi vọng sống, trực tiếp bịch một tiếng quỳ trên mặt đất, dập đầu như giã tỏi nói: “Đa tạ tiên sinh, đa tạ tiên sinh không giết.”

Dương Thiên thu hồi kiếm khí, ánh mắt lạnh nhạt nhìn Dương An nói: “Ngươi còn có át chủ bài gì không? Lấy ra hết đi.”

Nhìn Dương Thiên chậm rãi đi tới, Dương An có chút bất an nói: “Ngươi muốn làm gì?”

Dương Thiên cười cười nói: “Nếu không có át chủ bài.....”

Nói đến đây, hắn đột nhiên tát ra một cái.

Dương An kêu thảm một tiếng trực tiếp bị đánh bay.

Lúc trước hắn ở Vân Châu đã bị Dương Thiên quạt rơi mấy cái răng.

Vừa mới lắp đặt không bao lâu đã bị Dương Thiên đánh rơi toàn bộ.

Triệu Dương mặt đầy vẻ không dám tin, đối phương là người của Dương gia, đánh vào mặt hắn, chẳng khác nào đánh vào mặt toàn bộ Dương gia.

Hắn đây là muốn cùng Dương gia không chết không thôi sao?

Dương An cũng không tin Dương Thiên dám hung hăng nhục nhã hắn như lần trước trên địa bàn của hắn.

Nhưng đau đớn trên mặt nói cho hắn biết, tất cả đều là thật.

Chuyện hôm nay nếu như để lộ ra ngoài, vậy Dương An hắn ở kinh thành sẽ trở thành một trò cười.

Hắn đỏ mặt trừng Dương Thiên nói: “Khốn kiếp, ta muốn cùng ngươi không chết không thôi.”

“Người không xứng!”

Thiếu niên lạnh lùng nói: “Ta từng nói, nếu không phải ta bận tâm, người ở Vân Châu đã chết rồi, ta vốn muốn muợn chút sẽ gây phiền toái cho Dương gia người, nhưng không ngờ người lại đến đây tìm ta, điều này có thể trách ta sao?”

Cho dù Dương Thiên không thừa nhận, đôi phương cũng có huyết mạch tương liên với hần, nếu không phải đoán được cảm nhận của phụ thân Dương Quốc, thì trước đó Dương Thiên đã diệt tộc rồi.

Cái gì thập đại gia tộc? Cái gì nội tình? Cái gì lực ảnh hưởng quân giới.

Dương Thiên Nhất Kiếm phá.

Nhìn bộ dạng nghiền răng nghiền lợi của Dương An, Dương Thiên khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Hắn lạnh lùng nói: “Bây giờ rút ngay cho ta, trở về nói với lão gia tử nhà các người, nói là Dương Thiên ta đã đến kinh thành, người hỏi hắn có nhớ cái tên này hay không, nếu nhớ rõ lúc đầu hắn phạm sai lầm, bảo hắn xin lỗi ta, ta sẽ lưu lại một con đường sống cho Dương gia người, nếu không nhớ rõ, ít ngày nữa ta sẽ đến nhà báỉ phỏng, đến lúc đó Dương gia sẽ không còn tồn tại nữa.”

Câu nói sau cùng nói ra, Dương Thiên vận dụng lực lượng linh hồn của Phá Thiên Tiên Đế, khiến đôi mắt của Dương An tràn đầy vẻ kinh sợ.

Hắn cũng không dám ở chỗ này nữa, vội vàng bò ra khỏi gian phòng bệnh này.

Vợ chồng Triệu Dương run rẩy đang muốn rời đi, mà Dương Thiên lại đậm mạc mở miệng nói: “Chờ một chút, ta để cho các người đi sao?”

Thấy thủ đoạn của Dương Thiên, Triệu Dương nào dám kêu gào nữa, sắc mặt hắn tái nhợt quỳ xuống run rẩy nói: “Tiên sinh, tiên sinh ngài đại nhân đại lượng, hai chúng ta chỉ là tiểu nhân vật, không đáng để ngài tự mình ra tay.”

Đôi phương ngay cả Dương An cũng dám đánh, hắn còn dám có oán niệm gì.

Dương Thiên hờ hững nói: “Tiền ta bảo ngươi chuẩn bị đâu?”

“Tiền, à đúng đúng đúng, tiền đều ở đây, tiền sinh, chúng ta một phen cũng gom đủ, đây là chi phiếu, ngài xem qua.”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Là nên cho ta sao?”

Triệu Dương nghe vậy sửng sốt, sau đó tát mình một cái nói: “Ngài nhìn ta xem, trí nhớ gì vậy.”

Nói xong, vội vàng đến bên cạnh Triệu Thiên Nguyệt nói: “Tiểu Nguyệt a, trước đó đều là chúng ta không đúng, hiện tại chúng ta đã hối hận làm người mới rồi, nơi này là ba ngàn vạn, thủ hạ của ngươi, coi như là chúng ta bồi tội với ngươi.”

“Chuyện này.....”

Triệu Thiên Nguyệt lập tức không biết làm sao.

Ánh mắt nàng nhìn về phía thiếu niên, một nhà Triệu Dương chỉ lấy nàng ba trăm vạn, bây giờ ba ngàn vạn này là hơn gấp mười lần, tất cả đều là Dương Thiên tranh thủ cho nàng, nàng thật đúng là không dám thu.

Lúc này Dương Thiên đuổi người nói: “Nếu hắn đã có lòng tốt, vậy ngươi nhận lấy đi, ba trăm vạn, ba năm lợi tức ba ngàn vạn, ngươi yên tâm thoải mái.”

Triệu Dương nghe được lời này cũng sắp khóc.

Mà Triệu Thiên Nguyệt hưng phấn gật đầu, nhận lấy chi phiếu.

Nàng thật sự rất cần số tiền kia, vì chữa bệnh cho mẫu thân của nàng.

Triệu Dương thấy Triệu Thiên Nguyệt sau khi thu tiền, thở dài một hơi lại thừa dịp rên rỉ khi còn nóng nói: “Tiểu Nguyệt a, những năm này đều là thúc thúc sai, thúc thúc xin lỗi ngươi, ngươi xem ngươi có thể để cho Dương tiên sinh buông tha chúng ta hay không, dù sao nói như thế nào chúng ta cũng là huyết mạch tương liên a.”

Triệu Thiên Nguyệt nhìn về phía Dương Thiên.

Dương Thiên lơ đãng hỏi: “Các ngươi có xin lỗi dì trên giường bệnh không?”

Triệu Dương cùng phụ nhân kia nghe vậy, vội vàng quỳ xuống trước mặt phụ trung niên hôn mê trên giường bệnh nói: “Đệ muội, chúng ta sai rồi, cầu người nhất định phải tha thứ cho chúng ta a.”

Bất luận là thật hay giả, hai người đều khóc lóc than thở.

Sau khi hai người rời đi, Triệu Thiên Nguyệt cũng khóc không thành tiếng nói: “Mẫu thân, người thấy không, đại bá và đại nương đã nói xin lỗi với chúng ta, hơn nữa còn bồi thường tiền cho con, sau này con gái có tiền chữa bệnh cho người.”

Dương Thiên đứng ở một bên, nhẹ nhàng an ủi.

Triệu Thiên Nguyệt lau nước mắt nói: “Dương Thiên, ta muốn kiếm nhiều tiền.”

Dương Thiên hơi kinh ngạc nói: “Tiền của người bây giờ đủ cho người tiêu rồi.”

Triệu Thiên Nguyệt hít hít cái mũi nhỏ nói: “Ta muốn vì mẫu thân ta đến tập đoàn Thiên Thần mua một viên đan dược cứu mạng, nghe nói đan dược của tập đoàn Thiên Thần rất thần kỳ, nhưng mà rất đắt, một viên phải tám ngàn vạn.”

Nàng kéo tay Dương Thiên, đáng thương nói: “Người sẽ giúp ta đúng không?”

Dương Thiên nhìn ánh mắt nghiêm túc của cô gái, mang theo vẻ kiên định không thay đổi.

Điều này làm cho hắn nghĩ tới ba trăm năm trước, hắn cho dù là từ bỏ hết thầy đều cứu không sống Dương Tuyết.”

Ánh mắt của nữ hài lúc này rất giống kiếp trước của hắn.

“Đương nhiên, ta sẽ giúp người.”

Dương Thiên cười nói: “Hơn nữa, bây giờ có thể giúp người rồi.”

Triệu Thiên Nguyệt nghe vậy, đôi mắt sáng lên nói: “Người có phương pháp kiếm 8000 vạn?”

Dương Thiên mở miệng nói: “Đó chỉ là một quá trình, quá phức tạp, ta định giúp người thực hiện nguyện vọng.”

“Có ý gì?”

Triệu Thiên Nguyệt có chút nghi hoặc.

“Để ta, chữa khỏi bệnh cho mẫu thân ngươi.”

Giọng nói của thiếu niên rất nhẹ, nhưng lời nói của hắn lại khiến nữ hài ngây dại.

“Dương Thiên, ngươi là đang đồ dành ta sao? Ngươi làm sao có thể chữa bệnh? Ngươi không phải cũng giống như ta chỉ là học sinh sao?”

Triệu Thiên Nguyệt có chút không tin.

Dương Thiên cười mở miệng nói: “Chúng ta không giống nhau.”

Chương 693 - Luyện chế đan dược.

Thấy Triệu Thiên Nguyệt không tin, Dương Thiên mở miệng nói: "Người sờ mặt của mình đi."

Đôi mắt đẹp của cô gái chớp chớp có chút nghi hoặc, nhưng vẫn sờ lên khuôn mặt xinh đẹp của mình, sau đó vẫn khó hiểu nhìn Dương Thiên.

Dương Thiên đỡ trán nói: "Cô bé, chẳng lẽ cô không phát hiện vết thương trên mặt cô đã khỏi rồi sao?"

Triệu Thiên Nguyệt nghe vậy, sửng sốt, sau đó lại sờ lên nói: "Này, hình như là vậy, chuyện gì xảy ra vậy? Thật là thần kỳ! Rõ ràng vừa rồi ta nhớ rõ là mặt của ta chảy máu, hủy dung mà."

Dương Thiên cười nói: "Ai biết được, có thể là ông trời chữa khỏi cho con đó."

Nữ hài ngẫm nghĩ, sau đó nhúu mày khẽ hừ nói: "Hừ, ta là đàn, nhưng lại không ngốc, nhất định là người đúng hay không đúng."

"Tùy người nghĩ như thế nào."

Dương Thiên chỉ cười cười, sau đó trực tiếp đi tới bên cạnh giường bệnh, bắt mạch cho mỹ phụ trung niên đang hôn mê trên giường bệnh.

Triệu Thiên Nguyệt đến trước mặt Dương Thiên hỏi: "Dương Thiên, người... thật có thể chữa khỏi bệnh cho mẫu thân ta?"

"Thử xem, có lẽ có thể chữa khỏi."

Dương Thiên nhìn Triệu Thiên Nguyệt nói: "Nếu như ta chữa khỏi, người làm sao cảm kích ta đây?"

Triệu Thiên Nguyệt nghe vậy đỏ mặt nhưng giọng nói lại kiên định dị thường: "Chỉ cần người chữa khỏi cho mẫu thân ta, cả đời ta sẽ làm trâu làm ngựa cho người."

Khóe miệng Dương Thiên giật giật một cái nói: "Không khoa trương như vậy chứ?"

Nữ hài thấp giọng nức nở nói: "Ta ở trên thế giới này chỉ có mẫu thân ta là người thân, ta không thể mất đi nàng, ba năm trước đây ta đã thề, ai chữa khỏi cho mẫu thân ta, vô luận đối

phương bần cùng hay giàu có, vô luận bộ dạng hần thể nào, tuổi như thế nào, ta đều dùng quãng đời còn lại cảm kích hần.”

Dương Thiên nghe vậy, có chút cảm động.

Ở kiếp trước hần vì cứu trợ Dương Tuyết, đồng dạng là có thể độc hết tất cả, nhưng cuối cùng vẫn không thể giữ nàng lại.

Triệu Thiên Nguyệt giống như là chính mình kiếp trước,

Hần nửa đùa nửa thật nói: “Người nói như vậy, ta còn có chút không dám trị đâu.”

Nữ hài nghe vậy thân thể mềm mại một hồi, sau đó hốc mắt lập tức đỏ bừng, nước mắt trong mắt cùng trân châu rơi xuống.

Nàng nức nở nói: “Người ghét bỏ ta?”

Dương Thiên cảm thấy có chút gây họa, vì thế vội vàng giải thích: “Không phải không phải, ta không có ý ghét bỏ người, người trước đừng khóc, ta trị là được, hơn nữa nhất định sẽ chữa khỏi cho mẫu thân người.”

“Ừm!”

Triệu Thiên Nguyệt hít mũi, lau nước mắt.

Dương Thiên đầu tiên là dò xét cơ năng toàn thân của mỹ phụ đang hôn mê trên giường bệnh, phát hiện tất cả khí quan trên người nàng đều bị phá hư ở các mức độ khác nhau, theo lý thuyết nàng đã sớm phải chết đi.

Hiện tại không chết, chỉ sợ là bởi vì trong lòng còn có một tia chấp niệm.

Dương Thiên nhìn về phía Triệu Thiên Nguyệt, người mẹ bình thường này nhất định là nhớ thương con gái của nàng, không muốn để cho nàng cô độc một mình, lúc này mới chống đỡ tới hiện tại.

Nếu không dựa theo lẽ thường ba năm trước đây nàng nên chết đi.

Dương Thiên nhìn Triệu Thiên Nguyệt thật sâu nói: “Con có một mẫu thân tốt.”

Triệu Thiên Nguyệt nghe vậy, nước mắt lại trào ra.

Nàng nức nở nói: “Mẫu thân ta trước khi hôn mê mới mười lăm tuổi, lúc ấy bà ấy nói với ta nhiều nhất một câu chính là bà ấy không giết được ta, cho nên những năm này vô luận là khổ lại mệt, ta cũng không có buông tha cho bà ấy.”

Dương Thiên cười xoa xoa cái đầu nhỏ thanh tú của cô gái, an ủi: “Không cần khóc, chuyện của người ta sẽ quản.”

“Ủm ừm, Dương Thiên, người... người có thể chữa khỏi cho mẫu thân ta không?”

Trên gương mặt xinh đẹp của nữ hài mang theo vẻ chờ mong nói: “Người nói thật cho ta biết, không được gạt ta.”

Những năm này nàng hy vọng vô số lần, lại tuyệt vọng vô số lần.

Nàng mệt mỏi.

Dương Thiên mở miệng nói: “Có thể!”

Một chữ mang theo tự tin cường đại, giống như thiếu niên một mình ngăn cơn sóng dữ đối kháng tất cả siêu cấp kinh khách mà bất bại.

Nữ hài mang trên mặt nụ cười hồn nhiên, gạt đầu ngừng khóc nói: “Ừ, tiểu Nguyệt tin tưởng người.”

Dương Thiên cảm giác bệnh của mẫu thân Triệu Thiên Nguyệt trên giường bệnh mặc dù có chút khó giải quyết, nhưng vẫn có thể chữa khỏi.

Dù sao hắn cũng là Tiên!

Dương Thiên để Triệu Thiên Nguyệt chờ ở ngoài cửa, sau đó mở tầng thứ ba Thất Thái Linh Lung Tháp ra.

Đây là phúc lợi hắn tiến vào Luyện Thần Phản Hư.

Tất cả mọi thứ ở hai tầng đầu gần như đều bị hắn tiêu hao sạch sẽ.

Nhưng cũng may hắn mở tầng thứ ba Thất Thái Linh Lung Tháp.

Thứ ở cấp độ này mới là thứ tiếp xúc tiên nhân nhất.

Linh dược vô số, thánh dược cũng có, thậm chí bên trong còn có một cây bán tiên dược.

Dương Thiên lấy ra nửa tiên dược có tên là Cửu Chuyển Tiên Liên.

Gốc hoa sen này sinh trưởng gần mười vạn năm ở Huyền Thiên đại lục, Dương Thiên vì đạt được nó, từng trải qua cửu tử nhất sinh.

Nhưng so với việc có được Cửu Chuyển Tiên Liên này, bỏ ra bất cứ giá nào cũng đáng.

Bởi vì một cánh hoa của nó có thể sinh tử xương trắng, trong thiên địa khó tìm.

Mẫu thân của Triệu Thiên Nguyệt hiện giờ chỉ còn một hơi, có thể nói đã mất đi thân thể, cho dù khoa học kỹ thuật có hơn một trăm năm cũng không thể chữa khỏi.

Cho nên lần này Dương Thiên chuẩn bị một cánh hoa Cửu Chuyển Tiên Liên, mười gốc thánh dược, trăm gốc linh dược, ngàn gốc phàm dược.

Trong đó, mặc dù ở thế giới cũng có thể tìm được phàm dược, nhưng muốn gom góp ngàn gốc cũng không phải là chuyện dễ.

Linh dược có thể ngộ nhưng không thể cầu, có người từng nói, phiến thiên địa này không có linh dược nữa.

Mà thánh dược lại càng cao hơn linh dược một cấp bậc, ở Huyền Thiên đại lục, một gốc thánh dược có thể bằng một quốc gia.

Mười gốc thánh dược đủ để dẫn phát náo động mười năm.

Cánh hoa bán tiên dược cuối cùng, cho dù là cảnh giới của Dương Thiên đỉnh phong cũng phải động tâm.

Lần này Dương Thiên có thể nói là đã động thủ bút lớn, chỉ vì tự mình luyện chế một viên đan dược.

Khởi Tử Hồi Sinh Đan!

Lấy cánh hoa tiên dược làm thuốc dẫn, mười cây thánh dược làm chủ, trăm cây linh dược làm phụ, thiêu đốt tinh hoa của ngàn cây phàm dược.

Nếu có thể thành công, thì có thể kéo người từ Quỷ Môn Quan.

Nghĩ đến đây, Dương Thiên cũng không do dự nữa.

Ngọn lửa trong mắt hắn đang nhảy nhót, lấy trời làm nắp, đất làm lò.

Phản Thiên Diệt Địa tiên kỹ thi triển ra, toàn bộ không gian hóa thành một biển lửa.

Dương Thiên phòng hộ mẫu thân Triệu Thiên Nguyệt xong, khoanh chân ngồi xuống đất, trên tay xoay chuyển ấn, biển lửa chậm rãi biến hóa thành hình dạng lò.

“Ngưng!”

Hắn quát nhẹ một tiếng, chỉ thấy tất cả hỏa diễm đều bị lò hút ra.

Mặc dù hiện tại lò đã biến thành giản dị tự nhiên, nhưng nhiệt độ lại cao dọa người.

Lúc này dưới sự khống chế của Dương Thiên, tất cả phàm dược linh dược thánh dược đều trôi nổi trên không trung.

Dương Thiên đưa cánh hoa mang theo mùi thơm lạ lùng kia vào trong đỉnh lô làm thuốc dẫn.

Nhưng mà lần lượt đưa hơn ngàn phàm dược, trên trăm linh dược, mười gốc thuốc, lục tục ngo ngoe đầu nhập vào.

Nhưng lần luyện đan này khó khăn vượt ngoài dự liệu của hắn.

Đi vào Luyện Thần Phản Hư, mặc dù hắn rốt cục có thể luyện đan, nhưng mà lần đầu luyện chế ra Khởi Tử Hồi Sinh Đan cao cấp như vậy vẫn là khiêu chiến không nhỏ.

Dương Thiên lúc này cắn chặt răng, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng chảy ra, tiên nguyên quanh thân gần như bị rút sạch.

Nhưng giờ phút này đã đến bước cuối cùng của luyện đan, hắn chỉ có thể kiên trì.

Mà ngay lúc này, trong đỉnh lô đột nhiên bạo động, trên thân lô hiện lên vết rạn.

Đây là muốn nổ lô rồi.

Sắc mặt Dương Thiên thoáng cái tái nhợt.

Nếu thật sự nổ, vậy toàn bộ bệnh viện này đều sẽ bị san thành bình địa, tử thương vô số.

Thân lò dao động càng ngày càng lợi hại, Dương Thiên cắn nát đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu, sau đó tiên nguyên quanh thân đều trào ra.

“Luyện hóa cho ta!”

Quả nhiên bán tiên dược không phải thứ mà loại cấp bậc như hắn có khả năng luyện hóa, vấn đề là ở chỗ này.

Nhưng lúc này Dương Thiên cũng đã vận dụng tất cả tiên nguyên lực quanh thân, lúc này mới khó khăn lắm luyện hóa đan dược.

“Đan thành!”

Dương Thiên lại khẽ quát một tiếng, chỉ thấy một đạo kim quang sáng chói lơ lửng trên không trung.

Hắn vươn tay, đạo kim sắc quang mang kia rơi vào trên tay Dương Thiên.

Trong nháy mắt, mùi thơm tràn ngập cả gian phòng.

Triệu Thiên Nguyệt nghe được giọng Dương Thiên gọi nàng, vội vàng vào phòng.

Nàng hít mũi nhỏ hỏi: “Dương Thiên, nơi này sao lại thơm như vậy?”

Dương Thiên mở bàn tay ra, chỉ thấy trong lòng bàn tay lẳng lẳng nằm một viên đan dược tỏa ra mùi thơm lạ lùng mang theo kim quang sáng chói.

“Là nó!”

Triệu Thiên Nguyệt nhận lấy đan dược, hưng phấn nói: “Dương Thiên, đây chẳng lẽ là đan dược do tập đoàn Thiên Thần nghiên cứu ra sao?”

Dương Thiên cười nói: “Bọn họ bây giờ còn chưa có tư cách nghiên cứu chế tạo ra.”

Triệu Thiên Nguyệt nói: “Người có mấy viên, ta có thể ném thử không? Mùi thơm này thật sự quá mê người.”

Dương Thiên nghe vậy, vốn sắc mặt đã tái nhợt, lúc này lại trở nên trắng bệch.

Hắn vội vàng ngăn cản nói: “Cả thế giới chỉ có một hạt này, nếu người ăn vào thì không cứu được mẫu thân người nữa.”

“Đúng, mẫu thân ta, ta muốn cứu mẫu thân ta.”

Triệu Thiên Nguyệt vội vàng cầm đan dược nhẹ nhàng cạy khốe môi của mẫu thân nàng, đem viên đan dược này đưa vào trong miệng mỹ phụ trung niên đang hôn mê.

Sau đó, yên lặng một đoạn thời gian, vẫn không có bất kỳ phản ứng gì.

Đôi mắt của nữ hài lại sưng đỏ lên.

“Lại thất bại rồi sao?”

Ánh mắt nàng nhìn về phía Dương Thiên, ngẩng khuôn mặt xinh đẹp hỏi.

“Không có!”

Trên mặt Dương Thiên mang theo nụ cười nói: “Đã thành công.”

Triệu Thiên Nguyệt hơi sững sờ, sau đó ánh mắt nhìn về phía mẫu thân của mình, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức lộ ra vẻ kinh hãi.

Chương 694 -

Triệu Thiên Nguyệt chỉ thấy mẫu thân của nàng chậm rãi bay lên.

Trên khuôn mặt tái nhợt của mỹ phụ trung niên đang hôn mê mang theo từng trận hào quang, cả người tản ra mùi thơm lạ lùng.

“Làm sao có thể?”

Triệu Thiên Nguyệt có chút không biết làm sao nhìn Dương Thiên bối rối hỏi: “Dương Thiên ca ca, mẫu thân của ta đây là làm sao vậy?”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Đang trị liệu thương thế, thương thế của nàng rất nặng, cần trải qua khởi tử hồi sinh.”

Triệu Thiên Nguyệt cái hiểu cái không gật đầu, tuy hiện tượng này không thể giải thích, nhưng nàng có thể cảm nhận được trái tim mẫu thân đang dần đập mạnh, một cỗ sinh cơ cường đại bao phủ mẫu thân nàng, chậm rãi chữa trị.

Qua nửa giờ, hào quang biến mất, dị hương biến mất.

Triệu mẫu lại nhẹ nhàng rơi vào trên giường bệnh, mặc dù không có lập tức tỉnh lại, nhưng khí sắc ngược lại tốt hơn rất nhiều.

Triệu Thiên Nguyệt quan tâm sẽ bị loạn, bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy ống tay áo Dương Thiên mang theo tiếng khóc nức nở hỏi: “Dương Thiên, sao mẫu thân ta còn chưa tỉnh lại vậy, chuyện gì xảy ra vậy.”

Dương Thiên ôn hòa sờ đầu nhỏ của cô gái nói: “Không cần lo lắng, con gọi một tiếng nàng thử xem.”

Triệu Thiên Nguyệt dùng sức gật đầu, sau đó đi đến giường bệnh ngồi xổm xuống cầm tay Triệu mẫu nhẹ nhàng hô: “Mẫu thân, người... người tỉnh lại đi.”

Một câu nói xong, nữ hài lại một lần nữa khóc không thành tiếng.

Lúc trước cha mẹ cô xảy ra tai nạn xe cộ, cô cảm thấy toàn bộ thế giới đều mất đi màu sắc, động lực sống của cô chính là để mẹ mình tỉnh lại.

Dù sao vị trước mắt này là chỗ dựa của nàng.

Dương Thiên ở một bên lặng lẽ nhìn.

Hắn cũng từng bất lực như nữ hài.

Hắn đi qua nhẹ nhàng vuốt ve đầu nhỏ của nữ hài nói: “Mọi thứ sẽ tốt thôi.”

Khi Dương Thiên truyền một sợi tiên nguyên cuối cùng vào trong cơ thể Triệu mẫu, chỉ thấy ngón tay của Triệu mẫu khẽ rung động.

Triệu Thiên Nguyệt thấy vậy, mặt mũi tràn đầy vẻ không dám tin.

Khi ngón tay của Triệu mẫu run rẩy lần thứ hai, lúc này bà mới vui mừng lau nước mắt nhìn Dương Thiên nói: “Động, Dương Thiên Dương Thiên, ngón tay của mẫu thân ta động.”

Cô bé lúc này giống như một đứa trẻ hưng phấn, nụ cười hồn nhiên ngây thơ tuyệt mỹ.

Dương Thiên cũng vui vẻ vì nàng.

Triệu mẫu hô hấp dần dần bình ổn lại, lúc này mới chậm rãi mở mắt.

Đây là lần đầu tiên nàng mở mắt trong ba năm qua, thoạt nhìn có chút không thích ứng.

“Mẫu thân, mẫu thân người rốt cuộc tỉnh rồi?”

Triệu Thiên Nguyệt nhìn thấy mẫu thân mình mở hai mắt ra, nước mắt rơi xuống như mưa.

Nàng cảm thấy sự kiên trì ba năm qua, nỗi khổ mà nàng phải chịu đựng đều đáng giá.

Nước mắt Triệu mẫu cũng rơi xuống, nàng dùng bàn tay tái nhợt vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của nữ hài nói: “Tiểu Nguyệt, mấy năm nay khổ cho con rồi.”

Tuy ba năm qua nàng đã hôn mê giả chết, nhưng vẫn có trực giác.

Ba năm qua, mỗi lần nữ hài đem chuyện vui, chuyện phiền lòng nói với nàng, mặc dù nàng không thể động, nhưng hết thảy đều nghe được rõ ràng.

Nếu không phải nàng một mực lo lắng, lòng có chấp niệm, không muốn để cho nữ nhi của mình ở trên thế giới này cơ khổ không nơi nương tựa, làm sao có thể chống đỡ được đến bây giờ.

Triệu Thiên Nguyệt dùng sức lắc đầu khóc ròng nói: “Không khổ không khổ, chỉ cần mẫu thân khỏe mạnh, ta làm gì cũng đáng giá.”

Sau khi Dương Thiên ở một bên thấy cảnh này, cười cười.

Triệu mẫu vừa mới tỉnh lại, ba năm qua hai người cũng coi như là lần đầu tiên chân chính gặp nhau.

Dương Thiên không muốn quấy rầy bọn họ.

Đang lúc hắn muốn công thành lạng lẽ lui ra, Triệu mẫu lại gọi hắn lại.

Trên mặt mỹ phụ trung niên mang theo nụ cười tái nhợt nói: “Tiểu Thiên, cảm ơn người đã làm tất cả vì nữ nhi của ta, cảm ơn người đã cứu mạng ta.”

Vừa rồi nàng đều cảm giác được, nữ nhi của nàng bị đại bá đại nương của nàng cơ hồ bị buộc vào tuyệt lộ.

Nếu như thiếu niên ra tay, bà thật sự không dám tưởng tượng nữ nhi rốt cuộc còn phải chịu bao nhiêu ủy khuất.

Vì vậy, nàng được Triệu Thiên Nguyệt nâng đỡ đứng dậy, muốn quỳ xuống cùng Dương Thiên.

Dương Thiên vội vàng ngăn cản.

Hắn cười nhạt nói: “Tất cả đều là tiện tay mà thôi, không cần khách khí như vậy.”

Triệu mẫu cười khổ lắc đầu nói: “Trong mắt ngài chỉ là chuyện nhỏ, nhưng trong mắt chúng ta lại là ân cứu mạng, đại ân của ngài, mẹ con chúng ta nhớ kỹ.”

Dương Thiên bất đắc dĩ nhún vai, cũng không coi chuyện này thành chuyện to tát.

Thứ Phá Thiên Tiên Đế hắn muốn cho, không ai có thể cự tuyệt.

Triệu mẫu bệnh nặng mới khỏi, thân thể hết sức suy yếu.

Qua không lâu, lại mơ màng sắp ngủ.

Lúc này Triệu Thiên Nguyệt xoa xoa hốc mắt sưng đỏ, đến bên cạnh Dương Thiên.

Khuôn mặt nàng có chút hồng nhuận nói: “Dương Thiên người nhắm mắt lại.”

“Cái gì?”

Dương Thiên hơi sững sờ, nhìn Triệu Thiên Nguyệt cổ quái, còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy cô gái nhắm mắt lại, sau đó nhẹ nhàng nhón chân lên, đôi môi hồng quyen rũ in lên môi hắn.

Vừa chạm vào đã tách ra!

Cảm giác ngọt ngào và mềm mại kia khiến Dương Thiên ngây ngốc thật lâu.

Tuy rằng mặt cô gái đã đỏ đến cổ.

Nhưng nhìn thấy bộ dạng này của Dương Thiên không khỏi cười khúc khích.

Sau đó nàng hít hít cái mũi nhỏ, lau lau nước mắt còn sót lại cười nói: “Đồ ngốc.”

Triệu mẫu cần thời gian dài tĩnh dưỡng mới có thể khôi phục lại.

Trong lúc Triệu Thiên Nguyệt đang thương lượng với Dương Thiên làm sao để cho mẫu thân của mình tĩnh tâm tĩnh dưỡng, chỉ thấy cửa bị đá văng.

Sau đó một giọng nói kiêu ngạo vang lên: “Ai là chủ sự? Đứng ra cho ông đây.”

Đôi mắt Dương Thiên lạnh như băng nói: “Đồ không biết lễ phép, nằm sấp giải thích với ta đi.”

Nói xong, một cước đạp tới, bác sĩ mập mạp áo trắng mập mạp kia trực tiếp bị đạp bay lên tường.

“Bành!”

Lực đạo cực lớn kia khiến vị bác sĩ mập mạp áo trắng trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, cả người cuộn tròn trên mặt đất, thống khổ rên rỉ.

Cảnh tượng này khiến hai bảo an đi theo đều sợ ngây người.

Phải biết rằng, vị này chính là người mập mạp hơn hai trăm cân, nói đạp bay là đạp bay, có cần phải hung mãnh như vậy không.

Thân thể nhỏ bé của hai người bọn họ bây giờ cũng có chút run lẩy bẩy.

Vốn là định đi theo tên Viện trưởng mập mạp này đến gây chuyện.

Nhưng bây giờ nhìn lại thực lực đối lập, đối phương không bới lông tìm vết bọn họ đã không tệ rồi.

Dương Thiên ngạo nghễ đứng, chấp một tay sau lưng hừ lạnh nói: “Nói!”

Một chữ xen lẫn khí thế lôi đình, hai bảo an sợ tới mức mặt vàng như đất. Mà viện trưởng mập mạp kia cũng không dám kiêu ngạo nữa, vội vàng giải thích nói: “Đại hiệp tha mạng, ta chỉ phụng mệnh Dương gia, muốn đuổi các người ra ngoài, đừng trách ta.”

Dương Thiên Kiềm nhíu mày: “Dương gia? Dương An?”

Hắn tức giận hừ một tiếng nói: “Sớm biết như vậy đã để chân của hắn lại rồi.”

“Vâng vâng vâng!”

Tên béo sợ tới mức lại lần nữa run lấy bầy.

Dương An của Dương gia ít nhất cũng nắm giữ tài sản chục tỷ của Dương gia, khẩu khí của thiếu niên thật sự không phải bình thường.

Bây giờ nghĩ lại hắn đã hối hận muốn chết, lúc Dương An tìm được hắn, trên mặt sung vù, hiển nhiên là bị đánh.

Ngay cả người của Dương gia ở kinh thành cũng dám đánh, hắn lại không biết sống chết tìm đến phiên toái, mập mạp muốn chết cũng có tâm.

“Tại sao ngươi lại nghe lời Dương An như vậy?”

Dương Thiên hí mắt hỏi.

Khóe miệng mập mạp phát khổ nói: “Dương gia hắn ở bệnh viện chúng ta không chế 10% cổ phần, cũng coi như là một trong những cổ đông.”

“Thì ra là như vậy!”

Dương Thiên nở nụ cười.

Mà mập mạp thấy được nụ cười của Dương Thiên, có loại dự cảm không tốt.

Mà lúc này lại thấy thiếu niên lạnh lùng mở miệng nói: “Trong vòng ba ngày!”

“Cái gì?”

Tất cả mọi người nghe vậy sững sờ, trên mặt mập mạp càng là tràn đầy vẻ khó hiểu.

“Mặc kệ bệnh nhân chết sống, các người cũng không cần tiếp tục tồn tại ở đây nữa, trong vòng ba ngày, bệnh viện này của các người sẽ bị hủy diệt.”

Một câu nói ra, toàn trường tĩnh mịch.

Trên mặt tên mập tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Nhưng hắn không để ý đến những lời Dương Thiên nói.

Bệnh viện này của hắn ở kinh thành có thể nói cũng được coi là tồn tại xếp hạng trước mười.

Bệnh viện lớn như vậy, làm sao có thể nói hủy diệt liền hủy diệt, thiếu niên coi chính hắn là ai? Thần sao?

Nhưng mà chờ đến ba ngày sau, viện trưởng như hắn không chỉ là gia tài bạc triệu mà còn gánh cả khoản nợ trên lưng, ruột gan hôi hapan đều xanh.

Dương Thiên bảo Triệu Thiên Nguyệt đánh thức mẫu thân nàng, sau đó thu dọn đồ đạc rời khỏi nơi này.

Hắn nói sẽ tìm được bệnh viện tốt hơn.

Triệu mẫu tên là Tô Du, bởi vì thể chất của nàng bây giờ rất yếu, không thể đi lại, Dương Thiên trực tiếp công nàng trên lưng.

Bệnh ba năm không lưu lại quá nhiều dấu vết trên người nàng, thân thể mềm mại của nàng vẫn vô cùng mềm mại, nhất là vòng trên đầy đặn lại càng dị thường no đủ.

Hơn nữa dáng người xinh đẹp tinh tế, công ở trên lưng không có bất kỳ sức nặng, đặt ở mấy năm trước nàng khẳng định sẽ là mỹ nữ cấp họa thủy.

Tô Du hơn ba mươi tuổi, vẫn còn nét quyến rũ, bởi vì Triệu Thiên Nguyệt chăm sóc cô rất tốt, toàn thân tỏa ra mùi thơm cơ thể, khí chất như nước, vô cùng say lòng người.

Nàng bị Dương Thiên công trên lưng có chút ngượng ngùng, khuôn mặt thành thực trắng nõn như quả đào mặt chín mọng, tản ra khí tức mê người.

Hơn nữa Dương Thiên còn dùng một cánh hoa bán tiên dược của Cửu Chuyển Tiên Liên, cộng thêm thánh dược, linh dược, phàm dược tươi nhuận, cả người càng lộ ra vẻ quyến rũ động lòng người.

“Tiểu Thiên, chúng ta định đi đâu?”

Tô Du nhẹ giọng hỏi, hơi thở như lan, Dương Thiên chỉ cảm thấy bên tai có một cỗ hơi nóng đang bốc lên...

Chương 695 - Vật còn người mất.

Khi Dương Thiên nói là đi tập đoàn Thiên Thần tinh dưỡng, Tô Du có chút nghi hoặc, nhưng mà Triệu Thiên Nguyệt lại trực tiếp kinh hô lên.

Nàng cắn cắn đôi môi đỏ mọng nói: “Dương Thiên ca ca, chúng ta không trả nổi tiền.”

Dương Thiên có chút kinh ngạc nói: “Không phải chỗ người có ba ngàn vạn sao?”

Triệu Thiên Nguyệt thấp giọng nói: “Ta nghe nói tập đoàn Thiên Thần mặc dù y thuật siêu tuyệt, nhưng muốn tiền rất đắt, tiêu phí năm viện một tuần cũng không ít, hơn nữa dùng thuốc đắt đỏ, một viên đan dược tám ngàn vạn.”

Nói đến đây, hốc mắt nàng đỏ lên nói: “Đều là ta vô dụng, không thể kiếm nhiều tiền chữa bệnh cho mẫu thân.”

Tô Du vội vàng nhẹ nhàng an ủi.

Mà lúc này sắc mặt Dương Thiên âm trầm tới cực điểm.

“Tập đoàn Thiên Thần chào giá đắt như vậy, chẳng lẽ bọn họ định cướp tiền sao?”

Triệu Thiên Nguyệt hít hít cái mũi nhỏ nói: “Cũng không thể nói như vậy, tập đoàn Thiên Thần kinh thành hiện tại đã nổi danh thế giới, y thuật chỗ bọn họ rất thần kỳ, nhưng chuyên chữa bệnh cho các phú hào, nếu Dương Thiên ca ca không phải người vì đại bá ta cho ta đòi nhiều tiền như vậy, chúng ta

ngay cả ngưỡng cửa tập đoàn Thiên Thần cũng không vào được.”

Dương Thiên hít sâu một hơi nói: “Vậy ta càng phải đến tập đoàn Thiên Thần xem.”

Triệu Thiên Nguyệt gật đầu nói: “Vậy ta nghe Dương Thiên ca ca.”

Nàng phát hiện từ sau khi nàng quen biết Dương Thiên, nàng càng ngày càng không có chủ kiến.

Nàng đã quen với việc để Dương Thiên quyết định, đã trở thành ỷ lại.

Dương Thiên sờ sờ đầu nhỏ của nàng nói: “Yên tâm đi, có ta ra tay, sau khi đến nơi không tổn một phân tiền nào đâu.”

Triệu Thiên Nguyệt cười khúc khích, nói: “Khoác lác.”

Sau khi ba người đánh xe, lái về phía tập đoàn Thiên Thần.

Tài xế nhìn ba người, cười ha hả hỏi: “Các người đến tập đoàn Thiên Thần khám bệnh?”

Triệu Thiên Nguyệt gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Tài xế kia mở miệng nói: “Vậy ta khuyên các người vẫn là đừng đi.”

“Tình huống như thế nào?”

Trên mặt Dương Thiên mang theo nghi vấn.

Tài xế kia mở miệng nói: “Nghe nói tập đoàn Thiên Thần kia quá đen tối, đòi tiền không cần mạng, đoạn thời gian trước còn bởi vì phân tranh tiền tài mà gây ra án mạng, nếu các người có tiền bọn họ sẽ coi các người là thượng khách, nhưng nếu không có tiền bọn họ căn bản sẽ không để ý đến các người.”

Dương Thiên càng nghe sắc mặt càng khó coi, cuối cùng gân xanh trên trán đều phồng lên.

Tập đoàn Thiên Thần năm tỉnh Tây Nam hẳn giao cho cha mình Dương Quốc, mà tập đoàn Thiên Thần kinh thành hẳn vẫn giao cho Đường Thái.

Hắn vốn vô cùng tín nhiệm đối phương, lại không nghĩ rằng tên khốn kiếp này lại khiến tập đoàn Thiên Thần chướng khí

mù mịt.

Triệu Thiên Nguyệt sau khi nghe được càng thêm lo lắng, mà Dương Thiên lại nói thẳng: “Ngươi yên tâm, hết thầy có ta ở đây.”

Tô Du nhìn Dương Thiên trên mặt cũng tràn đầy vẻ cảm kích.

Ba người đến tập đoàn Thiên Thần, đôi mắt của Dương Thiên trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo.

Hắn ngược lại muốn xem xem, nếu như hắn chữa bệnh, tập đoàn Thiên Thần có phải cũng dám đòi tiền hắn hay không.

Sau khi đi tới trước sân khấu, đám người Dương Thiên còn chưa nói gì, chỉ thấy trên dưới sân khấu đánh giá quần áo của bọn họ.

Quần áo của thiếu niên chỉ có thể coi là hàng cấp thấp, mà quần áo của cô gái thì càng thêm sa hoa, còn có một vị mỹ phụ trung niên khuôn mặt tái nhợt, mặc một thân bệnh phục, không có bảo tiêu đi cùng, trên người không có vật phẩm trang sức quý báu gì.

Trên mặt nàng mang theo vẻ khinh thường, nhưng vẫn hững hờ uyển chuyển nói: “Vị tiên sinh này và hai quý cô kia, chúng tôi ở đây là tập đoàn Thiên Thần, các người tới nhầm chỗ rồi phải không?”

Ngụ ý rất rõ ràng, đây là nơi xa hoa, không phải là nơi các người có thể đến.

Tô Du kéo ống tay áo Dương Thiên.

Nàng chưa từng chịu qua loại nhục nhã này? Ngay cả Triệu Thiên Nguyệt cũng tức giận đến toàn thân phát run.

Dương Thiên nở nụ cười, nhưng đằng sau nụ cười lại tràn đầy vẻ lạnh lẽo.

Hắn lắc đầu nói: “Chúng ta cũng không có tới lộn chỗ, sao vậy? Tập đoàn Thiên Thần các người không phải là nơi có người tới sao?”

Mỹ nữ ở trước quầy cười khinh thường nói: “Vậy cũng phải xem là hạng người gì, có một số người đến chúng ta hoan

ngheh, có một số người đến chúng ta căn bản sẽ không liếc mắt nhìn một cái.”

Lãnh ý trong mắt Dương Thiên càng đậm hơn một phần.

Hắn mở miệng nói: “Chỗ này của ta có người muốn nằm viện, rốt cuộc người có làm được hay không?”

Mỹ nữ ở quầy lễ tân cười lạnh nói: “Được, nếu các người đã muốn nằm viện, vậy trước tiên lấy năm trăm vạn tiền thế chấp.”

“Người đang cướp tiền sao?” Dương Thiên nhướn mày kiếm.

“Nơi này của chúng ta đều có giá tiền này.”

Mỹ nữ ở quầy lễ tân chơi điện thoại di động, trên mặt mang theo vẻ cao lãnh.

Dương Thiên mở miệng nói: “Nếu ta không bỏ ra được nhiều tiền như vậy sao?”

Mỹ nữ ở quầy lễ tân châm chọc nói: “Ý tứ chính là không có tiền, vậy thì tới đâu thì về đó.”

Dương Thiên Kiếm nhướn mày lạnh giọng nói: “Chỉ là một cái quầy hàng liền bày ra bộ dáng cao cao tại thượng như vậy cho ai xem, Đường Thái giáo dục các người như vậy sao?”

Trên mặt mỹ nữ ở quầy lễ tân mang theo vẻ khó tin, cho dù nàng làm một tiền sảnh nhỏ của tập đoàn Thiên Thần, đó cũng là thân phận đắt nhất, cho dù là một số đại lão phú hào cũng mang theo ngữ khí cung kính với nàng, thiếu niên ăn mặc hàng cấp thấp trước mắt này là ai, cũng dám nhục nàng?

Sắc mặt của nàng đỏ lên, đôi mắt mang theo phẫn nộ nói: “Người dám dùng loại ngữ khí này nói chuyện với ta?”

Dương Thiên nghe vậy cười lạnh nói: “Người cho rằng người là cái thứ gì? Gọi Đường Thái ra cho ta, ta ngược lại muốn xem, hắn có dám đòi tiền ta hay không.”

Hắn nói xong, mỹ nữ trước quầy có chút kinh ngạc.

Mà lúc này, một giọng nói cuồng ngạo truyền đến.

“Tổng giám đốc Đường cũng là người mà người muốn gặp là có thể gặp sao? Người có phải quá coi trọng bản thân rồi hay

không?”

Dương Thiên nhìn lại, đã thấy một người trẻ tuổi ăn mặc thời trang chậm rãi đi tới.

Trên cổ hắn đeo dây chuyền vàng to bằng ngón tay, hai tay đeo hai loại danh nghĩa bảo bối trị giá trăm vạn, mặc âu phục thủ công của Italia, nhẫn kim cương trên tay hết sức chói mắt.

Nam tử trẻ tuổi đi tới bên cạnh mỹ nữ ở quầy lễ tân, một tay khoác lên trên vai nàng, mà quầy lễ tân kia lại giống như chim nhỏ nép vào người, ôm lấy nam tử trẻ tuổi làm nũng nói: “Phùng Khôn ca, tiểu tử này vừa rồi thừa dịp ngươi không ở đây bắt nạt ta.”

Phùng Khôn liếc mắt đánh giá Dương Thiên một cái, khinh thường nói: “Tiểu tử, ngươi rất có dũng khí a, cũng dám gây sự ở tập đoàn Thiên Thần của ta?”

“Tập đoàn Thiên Thần của ngươi?”

Dương Thiên nghe vậy cười, sau đó ánh mắt lạnh lẽo nói: “Ngươi là cái thá gì?”

Phùng Khôn cắn răng nói: “Ngươi nói cái gì? Có gan ngươi dám lặp lại lần nữa?”

Mà lúc này Triệu Thiên Nguyệt không muốn làm lớn chuyện, vội vàng kéo y phục của Dương Thiên nói: “Dương Thiên ca, chúng ta vẫn là rời khỏi nơi này đi?”

Nơi này là tập đoàn Thiên Thần, mấy tháng gần đây mới xuất hiện, diệt bệnh viện Tây Kinh của Dương gia, bởi vì có tiên đan thần kỳ tương trợ, quan hệ của tập đoàn Thiên Thần rắc rối phức tạp, cho dù là toàn bộ Dương gia cũng không dám đắc tội.

Nàng sợ Dương Thiên sẽ chịu thiệt.

Phùng Khôn nhìn Triệu Thiên Nguyệt, sau đó lại nhìn mỹ phụ Triệu Thiên Nguyệt đỡ, ánh mắt sáng lên.

Một đôi hoa mẫu tử thật đẹp.

Hắn đem mỹ nữ ở quầy lễ tân bên người trực tiếp đẩy ra, sau đó cười ha hả nhìn Triệu Thiên Nguyệt nói: “Mỹ nữ, xem ra mẫu thân của ngươi ngã bệnh rồi, thế nào, có muốn suy xét

nằm viện hay không, có ta ở đây hết thủy hỏa thương lượng sao?”

Triệu Thiên Nguyệt cảnh giác nhìn Phùng Khôn.

Ba năm qua nàng đã nếm qua vô số âm lạnh của nhân gian, tự nhiên biết trên đời này không có bữa cơm trưa miễn phí.

Sự tình khác thường tất có điều kỳ lạ,

Nhưng nhìn thân thể yếu ớt của mẫu thân, Triệu Thiên Nguyệt lại có chút không đành lòng, nàng cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Thương lượng như thế nào?”

Phùng Khôn kia tựa hồ là nắm chắc thắng lợi trong tay, nói: “Không cần thương lượng như thế nào, người chỉ cần buổi tối theo ta cùng đi chơi đùa một chút, chỉ đơn giản như vậy.”

“Vô sỉ!”

Triệu Thiên Nguyệt tức đến mức khuôn mặt đỏ lên, Tô Du nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô gái, bảo vệ cô ở phía sau.

Phùng Khôn kia cạo cằm nhìn thoáng qua Tô Du nói: “Ha ha, không ngờ mẹ của em cũng là một đại mỹ nữ, bất quá nhìn sắc mặt có chút gầy gò, hiển nhiên là bị bệnh lâu rồi, em chỉ cần...”

Hắn nói đến đây, chỉ thấy thân hình xuất hiện một người.

Người này không phải ai khác, chính là thiếu niên kia.

Phùng Khôn sững sờ, sau đó hỏi: “Người muốn làm cái gì?”

Dương Thiên đạm mạc nói: “Người cứ nói đi?”

Trong đôi mắt Phùng Khôn xuất hiện vẻ bối rối, sau đó lại trấn định mở miệng nói: “Hừ, nơi này là tập đoàn Thiên Thần, cho người cũng không dám động...”

Bốp!

Dương Thiên không đợi Phùng Khôn nói hết lời, một bàn tay vang dội trực tiếp đánh hắn xoay một vòng trên không trung rồi mới nặng nề rơi xuống đất.

Lần này, mặc dù Dương Thiên có nương tay, nhưng thương tổn tạo thành đối với Phùng Khôn, gần như là trí mạng.

Nửa bên răng của hắn đều đánh xuống, xương mặt đều nát, ngay cả cổ cũng vặn vẹo vượt qua người bình thường.

Hiển nhiên, xương cổ đều bị gãy sai chỗ.

Dương Thiên ra tay khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Khuôn mặt Triệu Thiên Nguyệt hơi đỏ bừng, Dương Thiên đây là ra tay vì mình.

Tuy rằng nàng cảm thấy vô cùng hạnh phúc, nhưng sau đó lại có chút lo lắng.

Nơi này chính là tập đoàn Thiên Thần, mà vị nam tử tên là Phùng Khôn này lại có địa vị siêu phàm ở đây, một cái tát này đã đánh cho người ta phế đi, tập đoàn Thiên Thần làm sao có thể từ bỏ ý đồ buông tha Dương Thiên???

Chương 696 - Ai tới đánh ai?

Một tát này của Dương Thiên xen lẫn tiếng kêu thảm thiết của Phùng Khôn truyền đi rất xa.

Toàn bộ nhân viên tập đoàn Thiên Thần ngừng lại, ánh mắt kinh ngạc nhìn Dương Thiên.

“Mẹ kiếp, ta không có xuất hiện ảo giác chứ? Tiểu tử này vậy mà đánh Khôn thiếu?”

“Hắn rốt cuộc có biết địa vị của Khôn thiếu ở tập đoàn Thiên Thần hay không?”

“Tiểu tử này nửa đời sau liền trực tiếp ở trong ngục giam vượt qua đi, Khôn thiếu chính là cháu ruột của Phùng lão, mà Phùng lão là ai? Đây chính là một trong bốn đại cơ thạch lúc trước sáng tạo tập đoàn Thiên Thần, địa vị cao cả ở tập đoàn Thiên Thần, coi như là nhân vật quan trọng thấy hắn cũng phải tất cung tất kính.”

“Hôm nay, tiểu ca này đừng có dự định đi ra khỏi cửa lớn tập đoàn Thiên Thần.”

Trong tiếng bàn tán sôi nổi của mọi người, tin tức này nhanh chóng truyền vào nội bộ cấp cao của tập đoàn Thiên Thần.

Tô Du kéo y phục của Dương Thiên, trên khuôn mặt tái nhợt mang theo nụ cười ôn hòa nói: “Tiểu Thiên, người mau rời khỏi đây đi, chúng ta sẽ ở đây giải quyết hậu quả cho người.”

Triệu Thiên Nguyệt cũng mở miệng nói: “Đúng vậy đúng vậy, Dương Thiên ca ca, người đi mau, chúng ta chỉ là hai nữ nhân, bọn họ sẽ không làm khó chúng ta.”

Trên mặt Dương Thiên lộ ra nụ cười nói: “Yên tâm, ở chỗ này, ta quyết định.”

Một câu nói của thiếu niên mang theo tự tin cường đại.

Điều này làm cho mọi người đầu tiên là hơi kinh ngạc, sau đó thì xì xào bàn tán.

“Thiếu niên này là ai vậy, khẩu khí lớn như vậy?”

“Ngay từ đầu ta đã ở tập đoàn Thiên Thần, sao chưa từng gặp hắn?”

“Chẳng lẽ hắn là công tử nhà nào, mặc quần áo bình thường chạy đến nơi đây giả heo ăn thịt hổ?”

“Không thể nào, lần trước có một đại thiếu tới nơi này kêu gào, sau đó tập đoàn Thiên Thần vận dụng quan hệ xoá tên toàn bộ gia tộc của hắn ở kinh thành, chuyện này đã huyền náo xôn xao ở kinh thành, không có khả năng có đồ vật dui mù nào dám tới nơi này quấy rối.”

“Chúng ta chờ xem kịch vui đi.”

Dương Thiên không để ý đến mọi người, mà kéo mẹ con Triệu Thiên Nguyệt đến bên cạnh ngồi xuống, mở miệng nói: “Các người chờ ở chỗ này trước, không cần lo lắng cho ta.”

“Nhưng mà...”

Triệu Thiên Nguyệt còn chưa nói hết lời, ngón trỏ Dương Thiên đặt trên đôi môi trắng mê người của nàng cười nói: “Yên tâm, ta sẽ giải quyết tất cả.”

Tô Du cười cười với Dương Thiên Triền.

Tuy rằng nàng mới quen Dương Thiên, nhưng cũng biết thiếu niên này không phải là người lỗ mãng.

Sau khi Dương Thiên làm xong tất cả những chuyện này, sau đó lại đưa ánh mắt nhìn về phía mỹ nữ đứng ở quây lễ tân kia, lạnh nhạt nói: “Mang cho ta một cái ghế, ta ngồi ở chỗ này cũng muốn xem xem, tập đoàn Thiên Thần các ngươi có người nào dám động đến ta.”

Mỹ nữ ở quây lễ tân kia nghe vậy sắc mặt liền xanh mét, nhưng cũng không dám phản kháng, chỉ có thể cắn răng, chuyển ghế đến cho Dương Thiên.

Mọi người thấy một màn này, trên mặt càng có chút kinh ngạc.

“Mẹ kiếp, tiểu tử này điên rồi hay sao? Gây ra đại họa còn không đi, vậy mà ở chỗ này chờ.”

“Hắn định để người ta quản cơm hán sao?”

“Nghe nói phụ thân của Phùng Khôn đã nhận được tin tức, chỉ sợ đến lúc đó hắn muốn đi cũng không được.”

Khi mọi người đang nghị luận, chỉ thấy một đám người trùng trùng điệp điệp từ thang máy đi xuống.

Lúc cầm đầu là một người đàn ông trung niên mặc âu phục thẳng tắp.

Ánh mắt của hắn âm trầm như nước, trán nổi gân xanh, phía sau có một đám bảo tiêu mặc đồ đen đi theo, khí thế mười phần.

Mọi người thấy cảnh này, giống như là tránh né ôn dịch, trốn sang một bên, e sợ cản trở con đường của những người này.

Tô Du vẻ mặt lo lắng, mà Triệu Thiên Nguyệt từng thấy Dương Thiên ra tay ở bệnh viện, uy thế kia gần như không thể địch lại, nghĩ đến những người này hắn còn không để vào mắt.

Cho nên, vội vàng an ủi mẫu thân của nàng.

Dương Thiên đích xác không có để những người này vào trong mắt, lúc trước ở Thánh Phong sơn lừa giết đầy tộc người sói, khí thế của đối phương thế nhưng là cường đại hơn bọn họ mấy trăm lần.

Lúc này, người đàn ông trung niên kia dẫn theo một bảo tiêu mặc áo đen của đội hình đứng trước mặt Dương Thiên, trên người mỗi người đều mang theo lực áp bách cường đại.

Mà điểm này ở trước mặt Dương Thiên căn bản là có thể không nhìn.

Nếu như hắc phóng xuất ra toàn bộ khí thể, thậm chí có thể không cần xuất thủ, liền có thể nghiền những con kiến hôi hèn mọn trước mắt thành bột mịn.

Nhưng mọi người lại không biết Dương Thiên rốt cuộc mạnh cỡ nào.

Bọn họ thấy được Phùng Dịch khí thể như núi, trên mặt mang theo vẻ sợ hãi.

“Phùng Khôn là nhi tử của Phùng Dịch, bây giờ nhi tử của hắc bị tập đoàn Thiên Thần đánh thành cái dạng này, Phùng Dịch tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ.”

“Với sự tàn nhẫn của Phùng Dịch, e rằng trực tiếp chặt đứt tay chân của tiểu tử này.”

“Nhiều bảo tiêu như vậy đứng ở trước mặt tiểu tử này, hắc lại còn có thể ngồi vững được, với phần tâm cảnh này Lưu Đại Tráng ta phục rồi.”

Mọi người có gièm pha, có tán thưởng.

Nhưng những chuyện này đều không liên quan đến Dương Thiên.

Phùng Dịch nhìn thoáng qua nhi tử của mình đã bị ngắt đi. Hắc áp chế sự tức giận trong lòng, nói: “Là người đánh.”

Dương Thiên từ tiền đài cầm máy nghiệm tiền, sau đó hung hăng nện lên người Phùng Khôn, mặt mỉm cười nhìn Phùng Dịch giang tay ra nói: “Còn chưa đủ rõ ràng sao?”

“Mẹ kiếp, tiểu tử này sợ là sắp điên rồi.”

Trái tim mọi người đều đập mạnh lên, bọn họ đã từng thấy cuồng, nhưng chưa từng thấy cuồng như vậy.

Đánh con trai của hắc ngay trước mặt cha hắc.

Quan trọng là phụ thân này mang theo mấy chục đả thủ.

Tiểu tử này đầu sắt không sợ chết sao?

Phùng Dịch gần như mất đi lý trí, nhưng có thể ngồi ở vị trí này, hắc tự nhiên không phải chỉ biết hành động theo cảm tính.

Đối phương cũng dám đến tập đoàn Thiên Thần quấy rối, có hai khả năng.

Một là đối phương có bối cảnh cường đại, cường đại đến mức không sợ tập đoàn Thiên Thần.

Một cái khác là, tiểu tử này thuần túy là kẻ ngu, không biết tập đoàn Thiên Thần ở kinh thành rất cuộc đại biểu cái gì.

Hắn phải làm rõ những chuyện này.

Phùng Dịch ngăn cản đám bảo tiêu đang muốn xông lên, sắc mặt âm trầm cả giận nói: “Ngươi là ai? Dám đắc tội tập đoàn Thiên Thần chúng ta, rất cuộc ngươi dựa vào cái gì?”

Dương Thiên cao ngạo nói: “Ngươi không có tư cách biết, để Đường Thái hỏi.”

“Cái gì?”

Mọi người hơi kinh ngạc.

Phùng Dịch cũng có địa vị không thấp trong tập đoàn Thiên Thần, tiểu tử trước mắt này rất cuộc có lai lịch lớn đến mức nào, lại dám nói hắn không có tư cách?

Còn nữa, Đường Thái là ai? Đó chính là quản sự chân chính của tập đoàn Thiên Thần.

Ngày bình thường, ngoại trừ loại lãnh đạo cấp bậc Phó Quốc, hắn là một mực không thấy.

Địa vị của hắn có thể thấy được không thấp, thiếu niên trước mắt lại nói để Đường Thái tới gặp hắn.

Hắn có tư cách gì?

Phùng Dịch rất cuộc không khổng chế được lửa giận của mình, hắn cắn răng nói: ” Ngươi đã không nói, vậy ta liền đánh tới vị trí ngươi nói.”

Nói xong, phát tay với vệ sĩ sau lưng, nói: “Đánh cho đến chết cho ta.”

Dương Thiên tức giận hừ một tiếng, đứng lên, thi triển Đạp Thiên Thất Bộ trong nháy mắt.

Chỉ hướng phía trước bước một bước, phần nộ quát: “Ta xem ai dám tiến lên?”

Một câu, xen lẫn tiên kỹ thi triển, hấn không có động thủ, nhưng mà toàn bộ mặt đất đều chấn động.

Sàn nhà vốn dùng đá cẩm thạch tinh xảo mà thành, trong phút chốc vỡ thành vô số vết rạn.

Mà những người đối diện Dương Thiên kia, giống như là bị áp lực cực lớn, giống như gặt lúa, từng người đều nằm xuống, miệng phun máu tươi, khí tức uể oải.

Phùng Địch ở phía trước nhất lại không có chuyện gì.

Đây cũng không phải là do hấn lợi hại, mà là do Dương Thiên lưu thủ.

Phùng Địch thấy được hồ to dưới chân Dương Thiên, sau đó quay đầu nhìn lại chính mình mang theo những người kia tất cả đều ngã xuống, toàn thân không khỏi đều đang run rẩy.

Chờ hấn quay đầu lại nhìn về phía Dương Thiên, chỉ thấy thiếu niên đã đến bên cạnh hấn.

Trong mắt Phùng Địch xuất hiện một tia sợ hãi, hấn rút cuộc hiểu thiếu niên dựa vào cái gì.

Dương Thiên lạnh nhạt nói: ” Phùng lão, một trong Tứ đại Trung y thế gia, Phùng gia Phùng lão, ngươi là ai?”

Phùng Địch gian nan nuốt nước miếng, nói: “Hấn là gia phụ.”

Dương Thiên vỗ vỗ vai hấn, thanh âm lạnh lùng nói: “Đi, nói với hấn, ta đánh cháu trai của hấn, còn đánh con của hấn, ngươi hỏi hấn ăn nói thế nào cho ta.”

“A?”

Phùng Địch ngẩn người.

Bốp!

Một bàn tay vang dội cũng làm nửa khuôn mặt của hấn sưng vù lên, miệng hấn phun máu tươi sợ hãi nhìn Dương Thiên.

“Hiện tại, ngươi hiểu ý tứ ta nói chưa?”

Phùng Địch cắn răng gặt đầu rời đi.

“Ngọa tào, khí phách quá.”

Mọi người giờ phút này đã không biết hình dung tâm tình của bọn họ như thế nào.

Đánh nhi tử, cháu trai người ta, cuối cùng còn muốn người ta cho hắn một cái công đạo.

Thiếu niên này thật sự không có ý định rời khỏi tập đoàn Thiên Thần.

Phải biết rằng, cao thủ tọa trấn tập đoàn Thiên Thần cũng không phải là số ít.

Tầng cao nhất của tập đoàn Thiên Thần.

Một thủ hạ bẩm báo: ” Đường tổng quản lý, dưới lầu có người tới gây sự.”

Đường Thái mở miệng nói: “Trực tiếp đuổi đi là được.”

Thủ hạ kia có chút khó xử: “Đối phương rất lợi hại, hơn nữa đánh cháu của Phùng lão gần chết, lại cho Phùng Dịch một cái tát, hơn nữa còn điểm danh muốn ngài đi gặp hắn.”

Đường Thái nghe vậy mỉm cười: “Để ta tới gặp hắn? Hắn tưởng hắn là ai?”

Tên thủ hạ kia mở miệng nói: “Không rõ lắm, đối phương không nói gì, hắn vốn là đến khám bệnh, nhưng hình như là vì không có tiền, cho nên xảy ra xung đột với Phùng Khôn, nhưng tiểu tử kia rất cuồng ngạo, còn nói cái gì mà hắn đến khám bệnh, cho dù là ngài cũng không dám đòi tiền thuốc men cho hắn.”

Chương 697 - Đại chiến đại thắng.

“Cho dù là ta cũng không dám đòi tiền thuốc men cho hắn?”

Đường Thái nghe vậy sầm mặt lại.

Hắn tức giận hừ một tiếng nói: “Cho dù là người trong mười đại gia tộc ở kinh thành, thậm chí là cấp phó quốc tới nơi này

chữa bệnh đều phải tốn tiền thuốc men, hấn tính là cái gì?
Dám cuồng như thế?”

Thư ký mỹ nữ bên cạnh Đường Thái nhẹ nhàng bóp vai cho hấn ta nói: “Tổng giám đốc Đường, ngài đừng nóng giận, nếu không ta ra mặt giúp ngài giải quyết?”

Đường Thái cau mày nói: “Không cần, chuyện này ta tự mình ra mặt, đối phương dám ngông cuồng như vậy, nhất định là Đại Thiếu ở kinh thành xuất ngoại du học trở về không hiểu quy củ, cho rằng tập đoàn Thiên Thần chỉ là một bệnh viện nhỏ bình thường tùy ý hấn khi dễ, lần này ta tự mình ra mặt, ta cũng muốn xem sức mạnh của hấn rốt cuộc mạnh mẽ cỡ nào.”

Nói xong, ra cửa.

Một chỗ khác, Phùng Dịch đem chuyện này nói cho Phùng lão, Phùng lão vốn đang tươi cười đùa bỡn với đồ cổ quý giá sắc mặt lập tức trầm xuống.

Y nhìn trên mặt nhi tử mình bị tát một cái, trên mặt mang theo vẻ phẫn nộ nói: “Khốn kiếp, hấn dám... hấn lại dám.....”

Sắc mặt Phùng lão xanh tím không nói nên lời.

Phùng Dịch cắn răng nói: “Phụ thân, cháu trai bảo bối của người bây giờ còn đang ở trên tay đối phương sinh tử chưa biết.”

Phùng lão cắn răng nói: ” Vậy chúng ta đi gặp tên hỗn đản kia một chút, ta ngược lại muốn xem xem, hấn hôm nay như thế nào đi ra khỏi tập đoàn Thiên Thần này.”

Nói đến đây, lại lạnh lùng mở miệng nói: “Đi, mời Vương đại sư tới đây, ta không tin không trị được tên hỗn đản kia.”

Phùng Dịch vội vàng gật đầu.

Chỗ thứ ba.

Trong phòng VIP của tập đoàn Thiên Thần, Trương lão nhìn người trẻ tuổi trước mặt bị lửa thiêu nửa khuôn mặt, sau đó nói với nam tử bên cạnh: “Đương Thái tiên sinh, thương thế của con ngài có thể trị liệu, thế nhưng...”

Nói đến đây, hấn xoa xoa ngón tay, trên mặt nở nụ cười,

Mà nam tử trung niên uy nghiêm kia nói: “Trương lão, ta biết tập đoàn Thiên Thần y thuật bất phàm, nếu người có thể chữa khỏi cho hài tử của ta, Dương gia kính thành ta nguyện ý xuất ra một tỷ tài sản.”

Trương lão cười ha ha nói: “Dương Thái tiên sinh quả nhiên là xuất thủ bất phàm, vậy tại hạ liền trực tiếp hứa hẹn, mặt con ngài giao cho ta, trong vòng mười ngày, ta sẽ cho người thấy được hiệu quả hài lòng.”

Dương Thái với khuôn mặt uy nghiêm cũng tươi cười nói: “Hợp tác vui vẻ!”

“Ha ha, hợp tác vui vẻ.”

Sau khi Trương lão về tới phòng làm việc của mình, chỉ thấy một người nhẹ giọng nói: “Trương lão, lâu một có người tới quấy rối, nghe nói thẳng là hạ thấp Đường Thái, hơn nữa đánh con trai và cháu trai của Phùng lão, ngài có muốn đi xem một chút hay không?”

Trương lão nghe vậy, trên mặt lập tức mang theo vẻ hứng thú.

“Ai lại điên cuồng như vậy, thế mà để Đường Thái và Phùng Thạch xuống đài không được? Ha ha, ta cũng muốn đi xem thử.”

Nói xong, cũng đứng dậy sửa sang lại quần áo một chút, vui sướng khi người gặp họa đi xuống lầu.

Lâu một, giờ phút này đã người đông nghìn nghịt.

Tất cả mọi người đều đang chú ý đến một màn này.

Dù sao tập đoàn Thiên Thần đã xuôi gió xuôi nước mấy tháng, nhưng còn không có kẻ nào đui mù dám trêu chọc quái vật khổng lồ này.

Có ít người lo lắng, bởi vì bọn họ biết nhân phẩm Phùng Khôn cùng Phùng Dịch, đoạn thời gian trước phía sau bức tử người của tập đoàn Thiên Thần chính là bóng dáng của hai cha con Phùng Khôn.

Bọn họ tiến lên khuyên bảo Dương Thiên bảo hấn đi nhanh lên, nhưng thiếu niên chỉ nói một tiếng cảm ơn, cũng không nghe theo.

Những người đó thấy cảnh này, chỉ có thể thất vọng rời đi.

Một số người khác thì vui sướng khi người gặp họa nhìn Dương Thiên.

Bọn họ ngược lại hết sức tò mò Dương Thiên hôm nay có thể đi ra khỏi cánh cửa lớn tập đoàn Thiên Thần này hay không.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Triệu Thiên Nguyệt tràn đầy vẻ lo lắng, nàng biết Dương Thiên rất lợi hại không giả, nhưng nơi này chính là địa bàn của người ta, cho dù Dương Thiên có lợi hại hơn nữa, đối phương nếu nhiều người cũng nhất định sẽ chịu thiệt thòi.

Ngược lại, trên mặt Tô Du lại không còn lộ ra vẻ lo lắng gì.

Bởi vì nàng tựa hồ đã nhìn ra, thiếu niên nắm chắc thắng lợi trong tay.

Hắn và nơi này nhất định tồn tại một loại liên quan nào đó, nếu không cũng sẽ không ở nơi này giáo huấn những người kia.

Không lâu sau, trong đám người truyền đến một tiếng thét kinh hãi.

“Tổng giám đốc Đường đến rồi, mọi người mau tránh ra, toàn bộ tránh ra.”

Có người thấy một màn này nhất thời kinh hô lên.

“Mẹ kiếp, quản lý Đường Thái thật sự xuống đây.”

“Lần này ta xem tiểu tử kia còn cuồng như thế nào?”

Đường Thái rất được mọi người sùng bái, dù sao tập đoàn Thiên Thần này là do một tay hắn xử lý, hơn nữa tập đoàn này vì giới Đông y làm ra cống hiến trác tuyệt, hiện tại đã tiến vào năm trăm xí nghiệp mạnh toàn cầu, được toàn thế giới biết rõ.

Nhất là tất cả Tây Y đều không thể trị khỏi bệnh cho tập đoàn Thiên Thần, từng cái ví dụ sống sờ sờ kia bày ra trước mặt mọi người, toàn bộ tập đoàn Thiên Thần càng thanh danh vang xa, một ít phú hào nước ngoài cũng nhao nhao tới nơi này chữa bệnh.

Bởi vì giá cả đắt đỏ, cho nên tập đoàn Thiên Thần này ngoại trừ một ít nhân viên, dĩ nhiên không có bao nhiêu quả nhiên,

trên cơ bản đại bộ phận đều là người ngoại quốc.

Đây là một chuyện đặc ý trong mắt Đường Thái.

Nhưng trong mắt Dương Thiên, hẳn lại hận không thể một kiếm chém tập đoàn Thiên Thần này thành hai nửa.

Dự tính ban đầu khi hắn thành lập tập đoàn Thiên Thần là đánh bại bệnh viện Tây Kinh, sau đó là tạo phúc cho người Hoa Hạ.

Nhưng đám vương bát đản này trong vòng mấy tháng hắn chẳng quan tâm, lại khiến nơi này chướng khí mù mịt, chỉ cung cấp cho người ngoại quốc, kêu giá quá cao, không có tiền không chữa bệnh, áp bách bệnh nhân và người nhà, thậm chí đoạn thời gian trước còn xảy ra án mạng.

Tất cả những điều này ở trong mắt Dương Thiên quả thực là tội không thể tha thứ.

Khi thấy bộ dạng hồng quang của Đường Thái, ánh mắt Dương Thiên càng thêm lạnh lẽo.

Bởi vì nơi này người đông nghìn nghịt, Đường Thái cũng không chú ý tới Dương Thiên.

Sau khi hắn nhìn mọi người chung quanh một vòng, giọng nói uy nghiêm nói: “Vừa rồi là ai ở chỗ này quấy rối, đứng ra cho ta.”

Một câu nói, toàn trường đều yên tĩnh lại.

Sau đó, một giọng nói lạnh nhạt của thiếu niên truyền đến.

“Đường Thái, ngươi đang tìm ta à?”

Câu nói này của hắn lập tức khiến rất nhiều chó săn bên cạnh Đường Thái bất mãn.

“Làm càn, ngươi xưng hô Đường tổng giám đốc như vậy sao?”

“Tiểu tử, còn không mau xin lỗi Đường tổng giám đốc, ngươi thật sự cho rằng ngươi có thể khiêu chiến với Đường tổng giám đốc sao?”

Sắc mặt Đường Thái cũng không vui, từ khi hắn ngồi ở vị trí này, người dám gọi thẳng tên của hắn đã không còn nhiều nữa.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, giọng nói này sao lại có chút quen tai?

Ánh mắt của hắn nhìn sang, chỉ thấy một thiếu niên ngồi ở trên ghế, ánh mắt rét lạnh nhìn chằm chằm hắn.

“Trời ơi!”

Đường Thái lập tức kinh hô một tiếng, toàn thân run lẩy bẩy vì sợ hãi.

Trên mặt hắn mang theo vẻ tự tin khó có thể tin được, tựa hồ vẫn không tin những gì mình thấy, thế là dụi dụi con mắt lần nữa nhìn về phía thiếu niên.

“Làm sao? Không nhận ra ta?”

Ngữ khí của thiếu niên tựa hồ vân đạm phong khinh, giống như tùy ý mà nói.

Nhưng Đường Thái lại nghe ra khí tức lạnh lẽo ở bên trong.

Chân của hắn như nhũn ra, nếu không phải người bên cạnh ngăn cản, hắn đã trực tiếp quỳ xuống.

Sắc mặt Đường Thái trắng bệch, trán toát mồ hôi lạnh, khoe môi run rẩy mang theo vẻ sợ hãi cung kính nói: “Dương Tiên...”

Hắn nói đến đây, chỉ nghe thiếu niên đôi mắt sắc bén nhìn chằm chằm hắn, tức giận hừ một tiếng nói: “Lại đây!”

Đường Thái sợ tới mức sắp tè ra quần.

Tuy nhiên hắn cũng không dám chống lại mệnh lệnh của Dương Thiên, hắn biết hôm nay có thể phải xong rồi.

Đối phương rất bất mãn, có lẽ vị trí tổng giám đốc này của hắn coi như chấm dứt.

Hắn biết tránh không khỏi, chỉ có thể cắn răng chịu đựng sợ hãi đi tới.

Mà mọi người thấy một màn này toàn bộ đều ngây ngẩn cả người.

“Tình huống gì vậy? Tổng giám đốc Đường sao lại thuận theo lời tiểu tử này như vậy?”

“Tiểu tử này đến cùng là đại thiếu nhà nào? Ta làm sao chưa từng nghe qua?”

“Tập đoàn Thiên Thần và mười đại gia tộc đều hoàn toàn có thể ngồi ngang hàng, Đường tiên sinh vì sao lại buông xuống tư thái với một thiếu niên?”

Mọi người vô cùng nghi hoặc, ngay cả Triệu Thiên Nguyệt và Tô Du cũng không hiểu.

Đường Thái đi tới trước mặt Dương Thiên, khom người còn chưa chào hỏi, thiếu niên tức giận hừ một tiếng, trực tiếp tát lên mặt hắn một cái.

“Chát!”

Cái tát vang dội truyền vào trong tai mọi người.

Mọi người triệt để hóa đá.

Trong lòng bọn họ chỉ có một nghi vấn, đây là tình huống gì?

Thế diện của tập đoàn Thiên Thần như Đường Thái lại bị người ta đánh.

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, e rằng toàn bộ kinh thành đều có thể nhắc lên một trận chấn động.

Tất cả mọi người đều cho rằng Đường Thái sẽ phản kháng, hai cao thủ phía sau hắn đã vận sức chờ phát động, đang muốn Đường Thái ra lệnh một tiếng sẽ xông lên bắt Dương Thiên phải trả giá đắt.

Nhưng Đường Thái lại bụm mặt, cúi đầu, thành thật giống như học sinh tiểu học nhà trẻ bị giáo viên đánh.

“Biết vì sao ta đánh ngươi không?”

Giọng nói của thiếu niên lạnh lùng cao ngạo.

Đường Thái lắc đầu.

Dương Thiên chỉ vào góc tường hừ lạnh một tiếng nói: “Ngồi xổm ở đó nghĩ, lúc nào nghĩ thông suốt, lúc nào đứng lên.”

“Ngoạ tào!”

Tròng mắt mọi người đều muốn trợn lồi ra ngoài.

Đây rốt cuộc là tình huống gì? Thân phận của thiếu niên rốt cuộc là ai? Hắn làm sao dám cuồng như thế?

Lúc ba nghi vấn quanh quẩn trong đầu mọi người, sau đó, bọn họ cũng tận mắt nhìn thấy Đường Thái ngày thường cao cao tại thượng cung kính gật đầu với thiếu niên, sau đó thành thành thật thật ngồi xổm ở góc tường...

Chương 698 -

Ngay khi mọi người đều khiếp sợ vì sao Đường Thái lại nghe lời thiếu niên như vậy, chỉ thấy mấy người do Phùng lão cầm đầu khí thế hùng hăng đi tới trước mặt Dương Thiên.

Trên mặt những người đó mang theo lửa giận, trong đó hai người tựa hồ là võ giả toàn thân tản ra khí thế cường đại, để cho người ta sinh ra sợ hãi.

Mọi người quay đầu nhìn thấy một màn này, nhất thời kinh hô ra tiếng.

“Phùng lão cũng tới, phía sau hắn mang theo cao thủ cảnh giới nửa bước Tông Sư.”

“Tuy Phùng lão không quá quan tâm đến chuyện ở đây, nhưng địa vị của ông ta không thua gì Đường Thái, mấy tháng gần đây, ông ta càng không tiếc mọi giá điên cuồng lôi kéo cao thủ, tất cả bảo an của tập đoàn Thiên Thần đều do một mình ông ta phụ trách.”

“Thiếu niên này đánh cháu trai và con trai của hắn, hắn khẳng định không từ bỏ ý đồ, ta ngược lại muốn xem xem, tiểu tử này có phải ngay cả Phùng lão cũng dám đánh hay không.”

“Hừ, nếu hắn dám đánh, vậy hắn sẽ chờ bị cường giả sau lưng Phùng lão đánh thành tàn phế.”

Trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ hả hê, Phùng Dịch bùm lấy khuôn mặt bị đánh sưng vù, lúc mang theo phụ thân hắn Phùng lão đi đến bên cạnh Dương Thiên, cắn răng chỉ vào Dương Thiên, nói với phụ thân hắn: “Phụ thân, chính là ông ta đánh cháu trai của người thành tàn phế, còn đánh mặt của con

thành như vậy, người nhất định không được buông tha cho ông ta.”

Phùng lão trong lòng tràn đầy lửa giận, ông ta đang muốn nổi giận, nhưng sau khi nhìn thấy khuôn mặt của Dương Thiên, lập tức sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

Điều này sao có thể?

Hắn suy nghĩ vô số lần về thân phận của đối phương, nhưng lại không nghĩ tới thiếu niên trước mắt này lại là Dương Thiên.

Dương tiên sinh Tây Nam.

Người sáng lập tập đoàn Thiên Thần.

Người đặt nền móng giúp Đông y quật khởi.

Để cho bốn đại gia tộc Trung Y bọn họ triệt để quật khởi.

Mồ hôi lạnh của Phùng lão chảy xuống, sắc mặt tái nhợt tới cực điểm, ngay cả thân thể già nua cũng đang run lẩy bẩy.

Dương tiên sinh có địa vị cao thượng, hắn vô cùng rõ ràng, ngay cả loại địa vị như hắn cũng không được đối phương đề vào mắt.

Tất nhiên là cháu của ông ta ngang ngược can rở chọc giận Dương Thiên, cho nên lúc này mới bị đánh.

Phùng lão biết thân phận của Dương Thiên, nhưng Phùng Dịch lại không biết.

Ngày tập đoàn Thiên Thần được sáng lập, với thân phận của Phùng Dịch căn bản không có tư cách tham gia.

Bây giờ ở tập đoàn Thiên Thần, trước mặt Dương Thiên, hắn lại nói tập đoàn Thiên Thần là nhà hắn mở.

Quả nhiên là hành vi tìm chết.

Phùng Dịch căn bản không kịp chú ý tới biểu tình của Phùng lão.

Phía sau hắn có hai đại cao thủ, đều là Phùng gia hắn tiêu hao số tiền lớn của tập đoàn Thiên Thần lôi kéo đến dưới trướng Phùng gia.

Hai vị đều là cảnh giới nửa bước Tông Sư, Tông Sư không ra, bọn họ vô địch.

Phùng Dịch có đủ lực lượng, mà vừa rồi một vị cường giả nửa bước Tông Sư trong đó đã len lén nói qua với hắn, trên người thiếu niên trước mắt này căn bản không có bất kỳ chân khí ba động nào, chỉ là một võ giả bình thường.

Câu nói này càng khiến Phùng Dịch yên tâm hơn, cho rằng Dương Thiên chính là thịt cá trên thớt, mặc cho hắn xâu xé.

Mà võ giả kia lại không biết, Dương Thiên là tiên, quanh thân phát ra dao động tiên nguyên, cảnh giới cấp thấp như hắn căn bản không thể tiếp xúc được.

Hơn nữa Dương Thiên cũng không phải là võ giả, mà là tiên giả, cảnh giới Luyện Thần Phản Hư đã đạt đến sơ kỳ, tương đương với Kim Đan cảnh của thế giới này.

So với một nửa bước Tông Sư nhỏ nhỏ như hắn, không biết mạnh hơn gấp bao nhiêu lần.

Nửa bước không biết, Phùng Dịch càng không biết, trên mặt hắn lộ ra nụ cười dữ tợn, cả giận nói với Dương Thiên: “Tiểu tử, ngươi còn không bó tay chịu trói sao?”

Dương Thiên nghe vậy, ngồi trên ghế vững như bàn thạch, hắn hừ một tiếng lạnh nhạt nói: “Bó tay chịu trói? Ngươi hỏi Phùng Thạch xem, nếu ta bó tay chịu trói hắn có dám động đến ta hay không?”

“Mẹ nó, đã đến lúc này rồi, tiểu tử này vẫn cuồng như trước đây.”

“Mẹ nó, hiện tại ta không muốn biết cái gì khác, ta chỉ muốn biết thiếu niên này rốt cuộc có thân phận gì?”

“Đúng vậy, mẹ nó ai có thể giải thích cho ta, lão tử sắp bị lòng hiếu kỳ bức chết rồi.”

Phùng Thạch đã sợ tới mức nói không ra lời.

Hắn làm sao dám động đến Dương Thiên? Tất cả những gì hắn có hôm nay đều là Dương Thiên cho, nếu đối phương muốn thu hồi tất cả của hắn chỉ là chuyện một câu nói.

Phùng Dịch vẫn không xoay người nhìn sắc mặt phụ thân hắn.

Nếu như chỉ nhìn một chút, hắn cũng sẽ không cuồng ngạo như vậy.

Phùng Địch nghe được thiếu niên này ở trong tuyệt cảnh cũng dám cuồng như thế, lập tức cắn răng lạnh lẽo nói: ” Hôm nay tập đoàn Thiên Thần ngươi không đi ra được, phóng mắt nhìn toàn bộ kinh thành, ta ngược lại muốn nhìn xem ai có thể bảo vệ ngươi, ta ngược lại muốn nhìn xem ai dám đối nghịch với tập đoàn Thiên Thần nhà ta!”

Hắn tiến lên một bước, toàn thân lộ ra khí phách, khí thế vô song, âm thanh hùng hậu hữu lực chấn nhiếp nhân tâm.

Tất cả mọi người nghe vậy, đã biết thiếu niên đã vô lực xoay chuyển trời đất.

Tuy rằng tập đoàn Thiên Thần chỉ tồn tại trong thời gian mấy tháng ngắn ngủi ở kinh thành, nhưng đã thâm căn cố đế.

Cho dù thiếu niên có bản lĩnh lớn bằng trời, cũng không cách nào chống lại tập đoàn Thiên Thần.

Hai mẹ con Triệu Thiên Nguyệt càng là vẻ mặt lo lắng.

Các nàng căn bản không biết át chủ bài của Dương Thiên rốt cuộc là cái gì, ở hoàn cảnh bất lợi đối với hắn, hắn làm sao có thể ngăn cơn sóng dữ?

Ngay khi tất cả mọi người đều cho rằng Dương Thiên cầu xin tha thứ chịu thua, chỉ thấy thiếu niên giương mắt mở miệng nói: “Nói lâu như vậy, ngươi vẫn không dám động thủ, ngươi có thể tin ta cho dù ở chỗ này bất động, ngươi cũng không thể động đến một sợi lông của ta?”

“Cuồng vọng!”

Phùng Địch hét lớn một tiếng, gân xanh trên mặt nổi lên.

Nghĩ đến mình bị tát một cái ở trước mặt mọi người, khuất nhục kia hắn đến nay nghĩ đến tròn mắt đều đỏ lên.

Nhìn thấy con trai của hắn bị đánh thành phế nhân, Phùng Địch đã thiêu đốt lý trí.

Hắn cắn răng lạnh lùng nói: “Ta ngược lại muốn xem xem, ngươi rốt cuộc dựa vào cái gì?”

Nói xong, hắn phân phó hai cao thủ cảnh giới bán tông sư phía sau: “Lý lão Vương, mời hai vị ra tay, ta muốn bẻ gãy cánh tay của hắn.”

Hai người gật đầu, lúc bọn họ đang muốn động thủ, chỉ nghe một tiếng gầm thét truyền đến.

“Dừng tay!”

Ánh mắt mọi người đều nhìn qua, chỉ thấy Phùng Thạch đã tức giận đến mức toàn thân run rẩy kịch liệt, cơ hồ tức không nói ra lời. Lúc thiếu niên ở Giang Thành đã đồn đại là tông sư cảnh, hiện tại khẳng định đã bước vào tầng thứ cao hơn, hai vị bán tông sư trước mắt này ở trước mặt y thì tính là cái gì?

Con trai của ông ta thế mà không biết sống chết kéo hai túi rượu đến gây sự với Dương tiên sinh? Phùng lão đã là giận không thể nhịn nổi rồi.

Ánh mắt mọi người nhìn về phía Phùng lão, trong lòng suy nghĩ. Thiếu niên này đã làm cho Phùng lão tức giận đến như vậy, hắn làm sao có thể còn có đường sống?

Trong lòng mọi người đã đoán được đại khái kết cục của Dương Thiên.

Cho dù hắn có cuồng ngạo hơn nữa, thì hôm nay cũng nhất định sẽ chết yếu!

Ngay khi mọi người nghĩ vậy thì Phùng Thạch tát thẳng vào mặt Phùng Địch.

Mặc dù lão gia tử tuổi thất tuần, nhưng lực đạo lại không yếu.

Nửa khuôn mặt sưng phù kia giờ phút này thoát nhìn càng giống như đầu heo, hàm răng vốn bị Dương Thiên đánh hoạt động, lại bị Phùng lão tát một cái, trực tiếp rơi mấy cái.

“Ngoạ tào!”

Mọi người đều choáng váng. Mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin nổi,

Thậm chí có vài người cảm thiếu chút nữa rớt xuống.

Mẹ nó đây rốt cuộc là tình huống gì? Phùng lão gia tử bị điên rồi? Kẻ thù của ông rõ ràng là thiếu niên trước mắt kia, ông không có đạo lý đánh con ông?

Phùng Địch cũng hoàn toàn bị đánh cho sững sốt, hắn bùm mặt, nhưng vẫn không dám nói với Phùng lão.

Hắn nắm chặt nắm tay, phun ra một ngụm máu nhìn về phía Phùng lão nói: “Phụ thân vì sao đánh ta?”

Phùng lão tức giận hừ nói: “Ta không chỉ muốn đánh ngươi, còn muốn đánh cho tàn phế ngươi đây.”

Hắn một cước đá vào chân Phùng Dịch phần nộ quát: “Quy xuống!”

Phùng Dịch không hiểu, nhưng vẫn đè nén phần nộ quỳ gối trước mặt Phùng lão.

Mọi người càng không biết Phùng Dịch rốt cuộc phạm vào sai lầm gì.

Phùng lão lạnh lùng nói: “Ngươi quỳ ai? Ta cho ngươi quỳ thiếu niên kia.”

Mọi người lại hóa đá.

Phùng Dịch nghe vậy, sắc mặt dần dần vặn vẹo, mặt mũi tràn đầy vẻ không dám tin.

Hắn cắn răng nói: “Phụ thân, con không phục.”

Bốp!

Lại là một cái tát mạnh, đánh sưng nửa khuôn mặt còn lại của Phùng Dịch.

“Ta bảo ngươi quỳ xuống cho hắn.”

Lão nhân tuy rằng lớn tuổi, nhưng uy nghiêm lại càng thêm đủ, một tiếng gầm lên, tất cả mọi người trong đại sảnh đều im lặng không dám nói.

Mà móng tay Phùng Dịch cũng lún sâu vào trong thịt, gian nan quỳ gối về phía Dương Thiên.

Tất cả mọi người:...

Bọn họ đã không thể đoán được thiếu niên này có thân phận tôn quý tới mức nào.

Trên mặt Dương Thiên vẫn là biểu lộ đăm đăm, nhìn không ra bất kỳ hi nộ nào.

Hắn bình tĩnh nhìn Phùng lão, vân đạm phong khinh hỏi: ”

Phùng lão gia tử, ta phế bỏ tôn tử của ngươi, đánh nhi tử của ngươi, ngươi nghĩ xem ta nên ăn nói thế nào đây?”

Một câu nói, Phùng lão sợ tới mức mặt như màu đất, mà mọi người cũng lần nữa bị thiếu niên trước mắt này làm cho rung động.

Thiếu niên nói những lời này bọn họ nghe hai lần, lần đầu tiên, khịt mũi coi thường Dương Thiên chỉ đơn thuần cuồng, nhất định sẽ xui xẻo.

Lần thứ hai, chính là lần này, tất cả mọi người không còn nghi ngờ tính chân thực của những lời này của thiếu niên.

Hắn thật sự có năng lực phế cháu trai của Phùng lão, còn để lão nhân cho một công đạo.

Đầu óc Phùng lão trống rỗng, dưới áp bách cường đại của Dương Thiên, cơ hồ sắp hôn mê bất tỉnh...

Chương 699 - Lớn mặt bằng trời!

Phùng lão run rẩy sợ hãi nhìn Dương Thiên, hít sâu một hơi nói: "Dương tiên sinh, ngài muốn ta phải bàn giao như thế nào?"

Ánh mắt Dương Thiên âm u lạnh lẽo nói: "Ngươi qua đây."

Phùng lão gật đầu, sau khi hắn run run rẩy rẩy tiến lên, chỉ thấy thiếu niên đột nhiên nhắm ngay mặt hắn tát một cái.

Một tát này vô cùng vang dội, khiến mí mắt của tất cả mọi người đều nhảy lên một cái.

"Sao hắn dám..."

"Tiểu tử này cũng dám đánh Phùng lão, hắn có mấy lá gan?"

"Rốt cuộc hắn có bao nhiêu nhân mạch?"

Mọi người không ngừng kinh hô, mặt mũi tràn đầy vẻ không dám tin.

Phùng lão lại giống như học sinh tiểu học cúi đầu, không dám phản kháng.

"Biết vì sao ta đánh ngươi không?"

Dương Thiên hừ lạnh một tiếng, hỏi.

“Lão hủ... Không biết!”

Gương mặt của Phùng lão sung vù lên, nhưng lại không có một tia oán giận.

“Rất tốt, ngồi xỏm ở góc tường nghĩ cho ta, lúc nào nghĩ đến, lúc nào lại đứng lên.”

Sắc mặt Dương Thiên phát lạnh ra mệnh lệnh.

“Vâng!” Phùng lão không có bất kỳ phản kháng nào, đi tới bên cạnh Đường Thái, chậm rãi ngồi xỏm xuống.

Hai vị lão nhân nhìn nhau, chỉ cảm thấy hồi hận đến xanh ruột.

Bọn họ không ngờ Dương Thiên lại đột nhiên tới!

Sắc mặt Dương Thiên càng ngày càng âm trầm, nếu như hắn sớm biết tập đoàn Thiên Thần kinh thành sẽ đi đến một bước này, lúc trước hắn tuyệt đối sẽ không sáng tạo, cũng sẽ không giao vào trong tay mấy tên khốn kiếp này.

Đám hỗn đản này cô phụ sự kỳ vọng của hắn.

Không bao lâu sau, trong đám người lại phát ra một tiếng thét kinh hãi.

“Trương lão, là Trương lão.”

“Hiện tại cũng chỉ có hắn mới có thể ngăn chặn tiểu tử này.”

“Nghe nói Trương lão có quen biết với mấy đại lão cấp phó quốc ở kinh thành, thậm chí còn quen biết một vị cự phách cấp chính quốc. Nếu hắn nổi giận, ai dám thừa nhận lửa giận của hắn?”

Trương lão, là người xếp hạng thứ ba đếm ngược trong tứ đại thế gia Trung Y, hiện tại bởi vì hắn mượn dùng lượng lớn vật lực tài sản của tập đoàn Thiên Thần dựa vào thủ đoạn để leo lên mấy đại lão nổi danh kinh thành.

Ở tập đoàn Thiên Thần, địa vị của hắn mới là cao nhất.

Trương lão chậm rãi đi tới dưới sự vây quanh của đám người.

Hắn rất hưởng thụ ánh mắt sùng bái của người khác.

Nhất là vừa rồi nghe nói Đường Thái và Phùng Thạch bị người ta đánh mặt, hấn cảm thấy mình càng phải đứng ra.

Hấn có hậu trường cường đại, không sợ bất cứ cái gì.

Tập đoàn Thiên Thần bị người ngoài ức hiếp, nếu hấn đứng ra tìm lại mặt mũi cho tập đoàn Thiên Thần, vậy địa vị của hấn sẽ càng cao hơn.

Tính toán của Trương lão rất tốt, cũng cho rằng hết thảy đều sẽ phát triển theo hướng hấn suy nghĩ.

Cho nên khi đến trước mặt Dương Thiên, hấn liền hếch mũi lên trời, giọng điệu lãnh ngạo nói: “Chính là người khinh tập đoàn Thiên Thần ta không có người?”

Dương Thiên nắm chặt nắm đấm, cố nén nổi giận lạnh giọng nói: “Trương Hợp, người thật là hào phóng a?”

Trương Hợp nghe vậy tức giận hừ nói: “Thế nào? Người không phục...”

Hấn nói đến đây, ánh mắt cuối cùng cũng rơi vào trên mặt Dương Thiên.

Khi hấn nhìn thấy sắc mặt âm trầm của Dương Thiên ở trước mắt, lập tức bị dọa đến quỳ bịch một tiếng xuống trước mặt Dương Thiên.

Hấn sắc mặt tái nhợt, run bần bật sợ hãi nói: “Dương Dương Dương... Dương tiên sinh?”

“Không ngờ người còn nhớ rõ ta, ta còn tưởng rằng cuộc sống cảm y ngọc thực của người, ngay cả ta cũng quên là ai chứ?”

Giọng Dương Thiên lạnh băng, sâu tận xương tủy.

Trương Hợp sợ tới mức suýt ngất xỉu, mãi tới giờ hấn mới biết tại sao Đường Thái và Phùng Thạch lại ngã.

Bởi vì tất cả vinh hoa phú quý mà bọn họ có được hôm nay đều là do thiếu niên này ban cho.

Nếu không có Dương Thiên, cũng sẽ không có bọn họ hôm nay.

Sắc mặt Trương Hợp hiện lên vẻ sợ hãi, mà Dương Thiên lại quát lạnh: “Lại đây.”

Trương Hợp run rẩy đứng dậy, sau đó run lấy bầy đứng dậy đi tới trước mặt Dương Thiên.

Sau khi đi tới trước mặt Dương Thiên, lão nhân chịu đựng sợ hãi cung kính nói: “Dương tiên sinh có gì phân phó sao?”

Dương Thiên tức giận hừ một tiếng, trực tiếp tát hấn một cái, lạnh giọng nói: “Biết vì sao ta đánh ngươi không?”

Trương Hợp ôm mặt ủy khuất nói: “Biết.”

“Vậy cũng đi ngồi xỏm ở góc cho ta tự kiểm điểm đi.”

Dương Thiên chỉ vào vị trí của Đường Thái Phùng Thạch, ra lệnh cho Trương Hợp Hàn.

“Vâng, Dương tiên sinh!”

Trương Hợp che mặt, dựa vào tường, ngồi xỏm bên cạnh Phùng Thạch.

Mà mọi người đã không biết nên dùng cái gì hình dung tâm cảnh của mình.

Đây là ai tới để quỳ sao?

Đường Thái là người nắm quyền của tập đoàn Thiên Thần, bị đánh một cái tát.

Phùng Thạch có cao thủ cổ võ tọa trấn, đến đây cũng bị đánh một cái tát.

Trương Hợp càng khó lường, nghe nói hậu trường có mấy vị phó quốc cấp đại lão, một vị chính quốc cấp cự phách.

Vốn tưởng rằng hấn sẽ vì tập đoàn Thiên Thần mà lấy lại thể diện, nhưng cũng giống như là thấy Dương Thiên giống như chuột thấy mèo, lại một lần nữa bị đánh một cái, cũng không dám phản kháng.

Thiếu niên rốt cuộc có thân phận gì?

Bọn họ vừa rồi nghe ba người này xưng hô thiếu niên Dương Thiên là Dương tiên sinh, nhưng toàn bộ kinh thành chỉ có họ Dương của Dương gia là nhà giàu.

Nhưng Dương gia cũng không có tư cách để tập đoàn Thiên Thần chịu thua.

Ngay lúc mọi người đang suy đoán, Dương Thiên lại lần nữa hừ lạnh hỏi: “Tổng Huy đâu?”

Tổng Huy đã từng là gia chủ đứng đầu tứ đại gia tộc Tổng gia. Cũng là Tổng lão gia tử.

Bây giờ bị Dương Thiên gọi thẳng tên, mọi người lại kinh ngạc phát hiện không có gì không ổn.

Không ai dám đáp lời, ánh mắt uy nghiêm của Dương Thiên nhìn ba người Đường Thái, sắc mặt ba người tái nhợt, sau đó người nhìn ta, ta nhìn người cũng không nói gì.

“Nói.”

Dương Thiên đứng lên, lực áp bách mạnh mẽ kia khiến ba người đều cảm thấy máu gần như đông lại, không thể thở nổi nữa.

Sắc mặt Đường Thái trắng bệch, kiên trì cung kính nói: “Tổng lão gia tử đã mang theo cháu gái ông ta Tổng Lan rời khỏi tập đoàn Thiên Thần.”

“Vì sao phải rời đi?”

Ánh mắt Dương Thiên nhìn thẳng vào đôi mắt của Đường Thái.

“Cái này...”

Đường Thái nhắm mắt nói: “Hắn nói hắn không muốn làm bạn với chúng ta!”

“Ha ha ha!”

Dương Thiên nghe vậy cười: “Không muốn làm bạn với các người? Xem ra hắn đưa ra lựa chọn mới là sáng suốt, gọi điện thoại cho hắn, nói ta tới rồi.”

Sắc mặt Đường Thái có chút khó coi.

Bởi vì lúc trước là ba người bọn họ bức Tổng lão rời đi, hơn nữa lúc trước đã nháo đến mức cả đời không qua lại với nhau.

Tuy nhiên, bọn họ lại không dám không nghe mệnh lệnh của Dương Thiên, vì thế chỉ có thể cắn răng gọi điện thoại.

Đáng tiếc là, ba người thay phiên đánh vài chục lần cũng không đủ thông.

Nhìn mồ hôi lạnh trên trán ba người, Dương Thiên tự nhiên hiểu rõ Tổng lão cãi nhau với bọn họ.

Vì vậy hít sâu một hơi đè nén phần nộ nói: “Đưa số điện thoại cho ta, ta tự mình đánh cho hắn.”

Điện thoại rất nhanh được kết nối, đối phương là người phát ra âm thanh của nữ nhân, hẳn là Tổng Lan.

Cháu gái của Tổng lão, tiểu cô nương hơn hai mươi tuổi, từng cùng hắn có duyên gặp mặt vài lần, thập phần nhu thuận hơn nữa thông minh.

Nhưng bây giờ nàng lại không nhu thuận như vậy.

Cô cắn răng nũng nịu nói: ”Đều gọi mười mấy cuộc điện thoại, họ Đường, các người rốt cuộc có phiền hay không, tôi cùng ông nội đều nói rõ ràng là thoát ly tập đoàn Thiên Thần, không lấy đi bất kỳ phương pháp điều chế nào để tinh thân xuất hộ, các người sao còn bức bách, là muốn tôi gọi điện thoại cho Dương tiên sinh nói cho ông ấy biết, các người trong khoảng thời gian này làm một số chuyện dơ bẩn sao?”

Quả nhiên là có chuyện giấu hắn.

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Người muốn nói gì với ta?”

“A?”

Tổng Lan nghe được giọng nói trong trẻo của thiếu niên bên kia, lập tức ngây ngẩn cả người.

“Sao vậy? Không nghe ra ta là ai à?”

Giọng Dương Thiên bình tĩnh hỏi.

“Không không không, ngài... ngài là Dương tiên sinh, trời ạ, ngài thật là Dương tiên sinh sao?”

Giọng nói của Tổng Lan lập tức kích động lên.

Dương Thiên ừ một tiếng nói: “Gia gia của ngươi đâu, bảo ông ấy nghe điện thoại đi.”

Tổng Lan nghe được giọng nói này nhất thời trầm xuống, nàng có chút nức nở nói: “Gia gia của ta đã hôn mê ba ngày, hiện tại ta đang chăm sóc ông ấy.”

Dương Thiên mở miệng nói: “VẬY NGƯỜI TỚI ĐÂY, TA CHỜ NGƯỜI NĂM PHÚT.”

Tổng Lan không dám chống lại, liên tục gật đầu.

Lúc này mọi người hội tụ càng nhiều, Dương Thiên vẫn ngồi vững trên ghế.

Tất cả mọi người đều đang nghe ngóng thân phận của Dương Thiên, nhưng không ai biết.

Năm phút sau, tiểu cô nương tên Tổng Lan kia cuối cùng cũng tới.

Nàng thở hồng hộc chạy đến trước mặt Dương Thiên, cung kính mở miệng nói: “Dương tiên sinh, ta tới rồi.”

Dương Thiên gật đầu, chỉ chỉ ba người Đường Thái nói với nàng: “Bây giờ ta đã hủy bỏ tất cả quyền lợi của tập đoàn Thiên Thần bọn họ, bây giờ do người khổng chế.”

Tổng Lan gật đầu nói: “Dương tiên sinh xin ngài phân phó.”

Dương Thiên mở miệng nói: “Trước tiên tìm cho ta một phòng bệnh tốt nhất.”

Tổng Lan gật đầu, sau đó kiểm tra một chút rồi cung kính hỏi: “Dương tiên sinh, phòng bệnh tốt nhất đã bị chiếm rồi.”

“Ai?”

Dương Thiên thuận miệng hỏi một câu.

“Là người của Dương gia ở kinh thành, tên là Dương Khải, dùng để trị liệu vết bỏng trên mặt, Dương tiên sinh ngài nếu cần phòng bệnh tốt nhất này, ta hiện tại liền đem nó chuyển ra.”

Dương Thiên nghe vậy, gương mặt càng sa sầm tới cực điểm.

Ba tên khốn nạn này rõ ràng biết hắn có thù với Dương gia ở kinh thành, lại còn dám trị liệu cho Dương Khải.

Dương Khải này ở kiếp trước hại tử tử hán Dương Tuyết hủy dung, là đầu sỏ Dương Tuyết chết.

Trước đó hắn từng cùng đua xe với Dương Khải phá hủy mặt của hắn, cũng coi như báo thù, không ngờ ba tên khốn kiếp này lại to gan như vậy...

Chương 700 - Ta dám giết người.

Đôi mắt Dương Thiên đỏ ngầu, nhìn chăm chăm ba người Đường Thái, Trương Hợp Phùng Thạch, khí thế mạnh mẽ trực tiếp ép tới.

Hắn hai nắm chặt nói: “Các người biết nguyên nhân ta để bệnh viện Tây Kinh hủy diệt không?”

Một câu găm chấn nhiếp nhân tâm.

Ba người sắc mặt tái nhợt không dám nói lời nào.

Nhất là Trương Hợp, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng run rẩy.

Dương Thiên lạnh lùng liếc nhìn ba người Đường Thái, không nói gì thêm.

Hắn ra lệnh cho Tống Lan bên cạnh: “Tìm cho ta một phòng bệnh, bằng hữu của ta phải tĩnh dưỡng ở chỗ này.”

Tống Lan liên tục gật đầu, mở miệng nói: “Vâng, Dương tiên sinh.”

Dương Thiên đi tới trước mặt mẹ con Triệu Thiên Nguyệt, nhẹ giọng nói: “Các người trước tiên cùng nàng đi phòng bệnh, hết thấy nàng đều an bài thỏa đáng, ta còn có chút việc nhỏ phải xử lý, đợi lát nữa lại đi xem các người.”

Triệu Thiên Nguyệt nhìn Dương Thiên, đôi mắt lộ vẻ hoang mang, giống như lần đầu tiên quen biết hắn.

Mà Tô Du thì cười gật đầu nói: “Làm phiền người Tiểu Thiên.”

Chờ sau khi hai cô gái đi rồi, đôi mắt Dương Thiên lại trở nên lạnh lẽo.

Hắn hừ lạnh nói: “Ba người các người đi theo ta.”

Sắc mặt ba người trắng bệch, run rẩy đứng dậy đi theo bước chân của Dương Thiên, đến tầng cao nhất của tập đoàn Thiên Thần.

Sau khi bọn họ đi, mọi người lần nữa tụ lại cùng nhau xì xào bàn tán.

“Mẹ nó, tiểu tử này tuyệt đối là hạng người địa vị siêu nhiên.”

“Ba người này kính thiếu niên như quý thần, thiếu niên rốt cuộc là ai?”

“Sao ta cảm giác hắn càng giống người khổng chế tập đoàn Thiên Thần hơn? Một câu nói khiến đám người Đường Thái thoái vị, quyền thế ngập trời.”

Mọi người vắt hết óc không ngừng suy đoán, nhưng mà cho dù là nghĩ nát óc cũng không nghĩ tới kinh thành có người như vậy.

Một chỗ khác, trong phòng bệnh cao cấp nhất của tập đoàn Thiên Thần, sau khi Triệu Thiên Nguyệt sắp xếp xong cho mẹ của nàng, rốt cuộc không kìm nén được tò mò trong lòng, hỏi Tống Lan: “Tống tỷ tỷ, ta muốn biết rốt cuộc Dương Thiên có thân phận gì? Vì sao nhiều người nắm quyền của tập đoàn Thiên Thần như vậy đều sợ hắn?”

Tống Lan có chút sùng bái mở miệng nói: “Dương tiên sinh là người cầm quyền lớn nhất tập đoàn Thiên Thần, cho nên những người đó đương nhiên đều sợ hắn.”

Triệu Thiên Nguyệt nghe vậy kinh hô: “Người cầm quyền lớn nhất, chẳng lẽ tập đoàn Thiên Thần này là của nhà hắn?”

Tống Lan gật đầu nói: “Nói đúng ra, tập đoàn Thiên Thần là do một tay Dương tiên sinh sáng tạo ra.”

Triệu Thiên Nguyệt nghe được lời này càng cảm thấy choáng váng, tập đoàn Thiên Thần to lớn như vậy là do hắn sáng lập ra, điều này sao có thể? Hắn làm sao có thể có năng lực lớn như thế.

Triệu Thiên Nguyệt cảm giác thiếu niên này càng ngày càng thần bí, tiếp xúc với hắn càng sâu, kinh hỉ lại càng lớn.

Hiện tại nàng đã vui mừng đến mức trái tim sắp nhảy ra ngoài.

Một chỗ khác, tầng cao nhất của tập đoàn Thiên Thần.

Dương Thiên đứng chấp tay, đứng trước một cửa sổ sát đất to lớn nhìn xe cộ và người đi đường như nước chảy dưới lầu.

Trong mắt hắn, giống như sâu kiến.

Giống như ba người sau lưng, mặc dù thanh danh ở kinh thành rất lớn, nhưng ở trước mặt Dương Thiên, một tay có thể nghiền thành bột mịn.

Ba người tự nhiên hiểu rõ đạo lý này, cho nên cả đám đều đang run lẩy bẩy.

Dương Thiên xoay người, đôi mắt lạnh lùng nhìn ba người.

Hắn không nói một lời, cả phòng tức giận đến cực điểm, ba người cảm giác trái tim của mình thiếu chút nữa muốn nhảy ra ngoài.

“Đường Thái, ngươi không nên cho ta một lời giải thích sao? Vì sao tập đoàn Thiên Thần lại biến thành dáng vẻ chường khí mù mịt như vậy? Nếu ta không đến, ngươi thật sự định giấu diếm ta?”

Dương Thiên quát một tiếng chói tai, Đường Thái sợ tới mức lại quỳ trên mặt đất nói: “Dương tiên sinh, ta đây cũng là vì tốt cho tập đoàn Thiên Thần.”

Dương Thiên hờ hững nói: “Vì tập đoàn Thiên Thần tốt? Ha ha, thật sự là buồn cười đến cực điểm, ta sáng tạo tập đoàn Thiên Thần ban đầu có ý định là vì để cho y trong nước quật khởi, vì người trong nước xem bệnh.

Mà ngươi thì hay rồi, 90% bệnh nhân trong toàn bộ tập đoàn đều là người ngoại quốc, bệnh nhân trong nước từ chối ngoài cửa, tiền thuốc men đắt đỏ, hận không thể rút gân lột da, trong mắt ngươi không có tiền có phải là không có tư cách sinh bệnh hay không? Ta đến nơi này xem bệnh, ngươi có phải cũng muốn thu tiền hay không?”

Luân phiên chất vấn khiến Đường Thái ngơ ngác tại chỗ, cuối cùng hắn cắn răng nói: “Dương tiên sinh, ta đây là vì tốt cho tập đoàn Thiên Thần, ta vì tập đoàn Thiên Thần mà trừ tiền, chính là vì để tập đoàn Thiên Thần mở rộng.”

Dương Thiên lạnh lùng nói: “Vậy thì lấy toàn bộ sổ sách mấy tháng này ra cho ta.”

Đường Thái nghe vậy lập tức toát mồ hôi lạnh, sổ sách có vấn đề rất lớn, nhưng nếu không lấy ra, thiếu niên sợ rằng sẽ lập

tức ra tay với hắn.

Hắn nhin sợ hãi run rẩy đem sổ sách trình lên.

Dương Thiên nhìn vài trang đầu tiên không nói gì, nhưng càng về sau sắc mặt càng âm trầm. Khi thấy trên sổ sách chỉ còn lại bảy tám ức, hắn không không chế được lửa giận nữa, hung hăng nện tờ giấy nợ lên mặt Đường Thái.

Hắn phần nộ nói: “Ta gom góp tổng cộng năm tỷ tài sản cho tập đoàn Thiên Thần, sau khi tập đoàn Thiên Thần đi vào quỹ đạo, theo lý thuyết một tháng là có thể kiếm lời trở về, hiện tại người lấy tài sản nội bộ của công ty vền vền chỉ có bảy tám trăm triệu để lừa gạt ta, Đường Thái, người cho rằng ta không dám giết người sao?”

Một câu nói, trong mắt Đường Thái hiện lên vẻ sợ hãi, hắn dập đầu như giã tỏi nói: “Dương tiên sinh, Dương tiên sinh hạ thủ lưu tình.”

Lúc này, Tống Lan gõ cửa đi vào, gương mặt lạnh lùng nói: “Dương tiên sinh ngài tuyệt đối không nên hạ thủ lưu tình, bọn họ ép ông nội của ta đi, chiếm lấy toàn bộ tập đoàn Thiên Thần, sau đó cầm gần 600 tỷ tài sản của công ty tùy ý tiêu xài, Đường Thái cầm tiền phát triển tập đoàn Thiên Thần lớn mạnh đến bao nuôi nữ thư ký, lén lút có mấy người tình nhân.”

“Người... người vu oan ta!”

Đôi mắt Đường Thái hiện lên vẻ bối rối, hắn đang muốn đứng dậy ra tay với Tống Lan, Dương Thiên liền một cước đạp ra ngoài.

“Rắc rắc!”

Chỉ nghe một tiếng xương cốt vỡ vụn truyền đến, Đường Thái kêu thảm một tiếng, hung hăng đâm vào vách tường, xương ngực sụp đổ, trở thành phế nhân.

Phùng Thạch và Trương Hợp thấy cảnh này, thiếu chút nữa ngất đi.

Đường Thái không chết, nhưng cũng chỉ để lại một hơi tàn.

Dương Thiên ngồi trên ghế, ánh mắt lạnh lùng nhìn Phùng Thạch nói: “Phùng lão, người không cần giải thích với ta sao?”

Một câu nói, Phùng Thạch sợ tới mức cũng quỳ trên mặt đất nói: “Dương tiên sinh, tôi trung thành và tận tâm với tập đoàn Thiên Thần.”

Dương Thiên cười lạnh nói: “Cháu trai của người ý thế hiệp người đều bắt nạt đến trên đầu ta, người còn có mặt mũi nói trung thành tuyệt đối với ta sao?”

Lúc này Tống Lan mở miệng nói: “Dương tiên sinh, đoạn thời gian trước tập đoàn Thiên Thần xảy ra án mạng, chính là cháu trai Phùng Thạch gây ra, cuối cùng bị Phùng Thạch dùng tiền giải quyết, hơn nữa hắn còn hứa hẹn với võ giả dùng đan dược tiền tài, để bọn họ dốc sức vì Phùng gia, nếu không phải gia gia của ta lúc trước ngăn cản, tập đoàn Thiên Thần đã sớm thiếu hụt rồi.”

“Ta...”

Sắc mặt Phùng Thạch tái nhợt tới cực điểm, hắn biết không tránh được, cắn răng đứng lên nói: “Dương tiên sinh, ta vì tập đoàn Thiên Thần vất vả làm việc trong thời gian dài như vậy, không có công lao cũng có khổ lao, nếu không có ta, tập đoàn Thiên Thần có thể có hôm nay sao? Hiện tại tập đoàn Thiên Thần lớn mạnh, người chỉ muốn gạt bỏ lão nhân, thích hợp sao?”

Dương Thiên quát lạnh: “Ai bảo người đứng lên.”

Một câu gầm lên, mang theo uy áp cường đại khiến thân thể Phùng Thạch bị áp bách, trực tiếp quỳ trên mặt đất.

Răng rắc.

Khi đầu gối của hắn ta đột nhiên tiếp xúc với sàn nhà, sau đó phát ra tiếng vang dứt gãy, khiến tất cả mọi người đều cảm thấy sồn tóc gáy,

“A!”

Phùng Thạch kêu thảm một tiếng, hai chân hoàn toàn phể đi.

Đôi mắt Dương Thiên mang theo tức giận nhìn Phùng Thạch đang kêu rên không ngừng, lạnh lùng nói: “Khổ cực? Thật sự là buồn cười! Tập đoàn Thiên Thần quật khởi từ phương thuốc và y thư của ta, người là cái thá gì, cũng tự dát vàng lên mặt mình? Vừa rồi Tống Lan nói nguyên nhân cháu trai người để

cho người khác chết, xem ra vừa rồi ta vẫn là nhân từ nương tay, đợi chút nữa sẽ để cháu ngươi vì người khác một mạng đền một mạng.”

Thủ đoạn thiết huyết, khiến người ta sinh ra sợ hãi.

Trương Hợp thấy ánh mắt Dương Thiên nhìn về phía hắn, sắc mặt lập tức bị dọa đến tái nhợt.

Mà Tống Lan tiếp theo mở miệng nói: “Dương tiên sinh, trong ba người bọn họ chỉ có người này âm hiểm xảo trá nhất, gia gia của ta chính là bị hắn bức đi, hắn vì ở kinh thành sáng tạo quan hệ nhân mạch của mình, trước sau dùng 300 tỷ tập đoàn Thiên Thần đi hối lộ những đại lão chính giới kia, hơn nữa, còn trái với kiêng kị của ngài, vậy mà tiếp nhận người của Dương gia tới nơi này chữa bệnh.”

Dương Thiên nghe vậy, tròng mắt trong nháy mắt đỏ ngầu lên.

Hắn lạnh lùng nói: “Trương Hợp, trong những người này chỉ có ngươi là thông minh nhất, nhưng ngươi làm ra hành vi lại ngu xuẩn tới cực điểm, cho dù ngươi dùng toàn bộ tài sản của tập đoàn Thiên Thần ta cũng sẽ không giết ngươi, nhưng ngươi ngàn không nên, vạn không nên đụng vào cấm kỵ của ta.”

Dương Thiên Chưởng trong tay chậm rãi hiện lên một đạo kiếm khí, lạnh lùng nói: “Hiện tại ngươi còn có di ngôn gì không?”

Trương Hợp thấy một màn này trực tiếp tê liệt đến trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt nói: “Ta không phục, ta không phục, ngươi không thể giết ta, ta muốn một lời giải thích?”

Ánh mắt Dương Thiên mang theo sát niệm nói: “Ngươi hắn là biết dự tính ban đầu khi ta sáng tạo tập đoàn Thiên Thần là gì, ngươi cũng có thể nghĩ ra quan hệ giữa ta và Dương gia ở kinh thành không chết không thôi, ngươi dám đụng vào cấm kỵ này, ta liền dám giết ngươi.”

Nói xong, kiếm khí trong tay lướt gấp đi, mục tiêu chính là trái tim Trương Hợp...

Chương 701 - Thân phận của người.

Nhìn Dương Thiên động sát tâm với hắn, sắc mặt Trương Hợp trắng bệch hết lớn: "Người không thể giết ta, ta cảnh cáo người, hậu trường của ta cứng rắn, ta biết sáu vị phó quốc cấp đại lão, một vị chính quốc cấp cự phách, người dám động đến ta?"

Dương Thiên cao ngạo nói: "Cho dù là thân mình đứng sau người, ta muốn giết người, cũng không có ai dám cản."

Nói xong, kiếm quang đại thịnh, trực tiếp đánh về phía Trương Hợp.

Sau một đạo kiếm quang, trái tim Trương Hợp cầm kiếm khí, trực tiếp đóng đinh trên vách tường.

Máu tươi không ngừng từ trái tim của hắn phun tung tóe ra ngoài.

Trên mặt của hắn vẫn mang theo vẻ khó tin.

Hiển nhiên không nghĩ tới Dương Thiên lại thật sự dám hạ sát thủ này.

Đường Thái và Phùng lão vốn đang kêu rên không ngừng, giờ phút này sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, chịu đựng đau đớn không dám phát ra bất kỳ âm thanh nào nữa.

Bọn họ biết Dương Thiên tàn nhẫn, nhưng không ngờ Dương Thiên lại dám trực tiếp giết người trước mặt bọn họ.

"Từ nay về sau, tứ đại thế gia Đông y chỉ còn lại Tổng gia!"

Dương Thiên nhìn về phía Đường Thái và Phùng Thạch.

"Các người nuốt tài sản tập đoàn Thiên Thần như thế nào thì phun ra cho ta, ta có thể để cho các người quật khởi, cũng có thể để cho các người triệt để bị diệt, hôm nay ta không giết các người, nhưng mà sau này nếu như lại bị ta gặp được, các người chết hay sống, toàn bộ dựa vào tâm tình của ta."

Nói đến đây, Dương Thiên xoay người rời đi.

Mà Tổng Lan thì nhanh chóng đi theo.

Dương Thiên đi được mấy chục bước, nhìn thoáng qua cô gái tiều tụy nói: “Tình hình của Tổng lão thế nào rồi?”

Tổng Lan có chút sa sút nói: “Gia gia lần này bệnh không nhẹ, đã hôn mê hơn mười ngày, ta thật không biết hắn có thể sống qua lần này hay không.”

Dương Thiên gật đầu, cười nói: “Đừng lo lắng, người khác không tệ, không có việc gì đâu.”

Nói xong, hắn lấy một gốc Linh Sâm từ trong Thất Thái Linh Lung Tháp đưa cho Tổng Lan, nói: “Cầm cái này, cho hắn ăn canh là được.”

Tổng Lan nghe vậy, gương mặt xinh đẹp mang theo kinh hỉ nói: “Đa tạ Dương tiên sinh.”

Nàng biết Dương Thiên không phải người bình thường, đồ vật lấy ra càng không phải vật phàm.

Lần này gia gia của nàng thật sự được cứu rồi.

Dương Thiên khoát tay áo, sau đó mở miệng hỏi: “Tổng Lan, có hứng thú giúp ta quản lý toàn bộ tập đoàn Thiên Thần hay không.”

“A?”

Tổng Lan nghe được lời này lập tức ngây ngẩn cả người.

“Ngài để cho ta quản lý? Dương tiên sinh, không được, ta sợ cô phụ kỳ vọng của ngài, hơn nữa tập đoàn lớn như vậy ta quản lý không tốt.”

“Như vậy sao!”

Dương Thiên trầm ngâm một lát, sau đó gật đầu nói: “Vậy thì chỉ có thể giải tán tập đoàn Thiên Thần thôi.”

Bịch,

Tổng Lan nghe vậy liền ngã lăn trên đất, nàng lau mồ hôi lạnh trên trán vội vàng đứng dậy kéo ống tay áo Dương Thiên, lo lắng nói: “Dương tiên sinh, đừng, tuyệt đối đừng nha, tập đoàn Thiên Thần là trung y quật khởi mấu chốt, bây giờ đã có thể sánh ngang Tây Y, ngài giải tán vào lúc này, chẳng phải kiếm củi ba năm thiêu một giờ sao? Lại nói, ta... “

Dương Thiên không đợi Tống Lan nói hết lời, trực tiếp đưa tay ngăn cản nói: “Người bằng lòng giúp ta quản lý tập đoàn Thiên Thần sao?”

Tống Lan có chút im lặng nói: “Dương tiên sinh, ta thật sự không thể đảm nhiệm, công ty lớn như vậy, nếu như ta...”

Nàng nói đến đây, Dương Thiên lại ngắt lời lần nữa: “Vậy thì giải tán đi.”

“Đừng đừng đừng, Dương tiên sinh, ngài đừng giải tán, ta đáp ứng ngài, ta đáp ứng còn không được sao!”

Tống Lan sắp khóc, nàng ôm lấy đùi Dương Thiên, trên gương mặt xinh đẹp lộ ra vẻ đáng thương.

Vì tập đoàn Thiên Thần, ông nội của cô đã mệt mỏi ngã xuống, nếu bị ông nội cô biết nguyên nhân vì cô mà tập đoàn Thiên Thần giải tán, cô thế nào cũng bị ông cô đánh gãy chân.

Dù sao, tầm quan trọng của tập đoàn Thiên Thần đối với giới Đông y, đã là chuyện rõ như ban ngày, nàng làm thế gia Đông y, có nghĩa vụ để Đông y phát dương quang đại.

Dương Thiên nghe Tống Lan đồng ý, lúc này mới nhếch miệng cười nói: “Vậy được, ta tin tưởng người, ta không yêu cầu gì với người, cũng không cần tập đoàn Thiên Thần lợi nhuận bao nhiêu, sau này càng sẽ không can thiệp người làm ra quyết định gì. Ta chỉ có hai quy tắc người cần tuân thủ, thứ nhất, từ thiện là hoài. Thứ hai, y đức là gương”

Tống Lan nghe vậy cả người chấn động, vòng eo hơi mảnh khảnh của nàng sau khi đứng thẳng, giờ ba ngón tay kiên định nói: “Dương tiên sinh yên tâm, Tống Lan ta thề những lời này ngài nói, ta sẽ vĩnh viễn tuân theo.”

Dương Thiên chỉ gật đầu, cũng không để ý lắm, nhưng mà ngay cả hắn cũng không dự liệu được, mấy năm sau tập đoàn Thiên Thần vậy mà mở khắp thế giới, Trung y một lần hành động vượt qua Tây y, đạt được phát triển chưa từng có.

Tống Lan cần tiếp quản tập đoàn Thiên Thần, còn có rất nhiều chuyện phải làm, Dương Thiên cáo biệt với cô xong thì thần thức bao trùm toàn bộ tập đoàn Thiên Thần.

Sau khi phát hiện người của Dương gia, trên mặt Dương Thiên lại mang theo một tia lãnh ý.

“Bị ta đánh còn chạy đến trên địa bàn của ta chữa bệnh, ha ha, người của Dương gia kinh thành thật đúng là càng ngày càng không biết xấu hổ a!”

Trong giọng nói của Dương Thiên mang theo ý lạnh lẽo.

Thân hình hắn khẽ động, trong nháy mắt biến mất ngay tại chỗ.

Mà lúc xuất hiện cũng đã xuất hiện ở cửa phòng bệnh của Dương Khải.

Lúc này bác sĩ vừa mới từ trong phòng bệnh đi ra, thấy Dương Thiên thì hơi kinh ngạc, nhưng vẫn không nói gì.

Dương Thiên đang muốn đi vào phòng bệnh, lại nghe bên trong truyền đến một hồi thanh âm nói chuyện với nhau.

“Phụ thân, ha ha, mặt của con rốt cục khôi phục, ha ha ha quá tốt rồi.”

Đây là một giọng nói của người trẻ tuổi, Dương Thiên vĩnh viễn sẽ không quên, người này là Dương Khải, chính là tên hỗn đản ở kiếp trước bị tỷ tỷ của hắn hủy dung.

Nếu không phải là hắn, Dương Tuyết sao có thể bị mọi người dùng ánh mắt khác thường nhìn chăm chú, chiêm chọc, nhục mạ.

Nếu không có Dương Khải này, tỷ tỷ của hắn Dương Tuyết làm sao có thể buông tha hy vọng sống cùng thể trường từ biệt?

Khi Dương Thiên mất đi Dương Tuyết, một mình cô độc sống tạm bợ, hắn lúc nào cũng nghĩ đến việc bắt Dương Khải phải trả giá thật nhiều.

Ba trăm năm qua, hận ý của hắn vẫn không tiêu trừ một tia.

Tuy rằng lần trước đưa xe đụng đồ xe của Dương Khải, khiến hắn bị ngọn lửa thiêu cháy mặt, nhưng đó chỉ là lợi tức mà thôi.

Dương Khải vừa dứt lời, ngay sau đó một đạo thanh âm uy nghiêm lại vang lên.

“Không ngờ linh đan diệu dược của tập đoàn Thiên Thần này còn rất lợi hại, bệnh viện Tây Kinh nhà chúng ta bị hủy diệt không oan, nhưng nếu bệnh viện này đã chữa khỏi thương thế, vậy cũng không cần thiết tồn tại nữa, bệnh viện Tây Kinh bị hủy diệt, ông nội ngươi vô cùng nổi giận, đã liên hợp với năm đại gia tộc kinh thành, thậm chí có một vị cự phách cấp chính quốc tự mình ra mặt, đến đây đối kháng tập đoàn Thiên Thần này.”

Đây là thanh âm của Dương Thái, phụ thân của Dương Khải, đại bá trên danh nghĩa của Dương Thiên.

Chính là hắc ở kiếp trước chính miệng nói với Dương Thiên, cửa lớn Dương gia hắc không phải a miêu a cầu gì đó có thể tiến vào, cũng là hắc mang theo ngũ khí cao cao tại thượng nói Dương gia hắc cao không thể với tới.

Sự sỉ nhục mà kiếp trước phải chịu, Dương Thiên vĩnh viễn sẽ không quên.

Sắc mặt xấu xí của tất cả những thân thích này khi đó, cùng với những lời nhục mạ mang theo sự trào phúng, Dương Thiên vẫn còn nhớ như in.

Nghe thấy Dương gia muốn liên hợp với năm đại gia tộc đối kháng tập đoàn Thiên Thần, trên mặt Dương Thiên mang theo nụ cười lạnh.

Hắc đẩy cửa lạnh lùng nói: “Ta vốn muốn để lại cho Dương gia ngươi thêm vài ngày đường sống, vì sao ngươi phải tự đào hố chôn mình?”

Dương Thái nhìn Dương Thiên một cái, nhíu mày nói: “Ngươi là ai? Ai cho phép ngươi vào?”

Dương Thiên cao ngạo nói: “Có lẽ con trai ngươi đã nhận ra ta là ai, về vấn đề thứ hai của ngươi, ta phải hỏi ngươi mới đúng, tập đoàn Thiên Thần không có sự cho phép của ta, ai bảo người của Dương gia ngươi tới?”

Dương Khải mới đầu còn thấy Dương Thiên tương đối quen thuộc, sau khi nghe được câu này, trong nháy mắt liền nghĩ tới cảnh tượng đua xe ở Thiên Thai Sơn.

Khi đó tuy rằng bóng đêm hôn ám, hình dạng có lẽ không thấy rõ lắm, nhưng mà ngũ khí cuồng ngạo của thiếu niên kia, hắc

cả đời sẽ không quên.

“Là người...”

Dương Khải cắn răng, đôi mắt đều đang phun lửa.

“Là ta, không nghĩ tới ba tháng sau chúng ta lại gặp mặt, Dương Khải, mặt của người còn đau không?”

Một câu nói, làm cho Dương Khải gần như mất đi lý trí.

Hắn cắn răng nói: “Khôn kiếp, ta muốn giết người, ta muốn cắt mặt người, ta muốn cho người sống không bằng chết.”

Dương Khải điên cuồng gào thét, cuồng loạn, sau đó kéo cánh tay phụ thân hắn lại nói: “Phụ thân, chính là hắn, chính là hắn cố ý làm đổ xe của ta, để cho ngọn lửa đốt mặt của ta, chính là hắn, người mau chóng giết hắn đi!”

Dương Thái nghe vậy, khuôn mặt âm trầm tới cực điểm.

“Động con trai ta còn dám đến kinh thành, địa bàn Dương gia ta, người thật sự không biết sống chết.”

Dương Thiên thờ ơ mở miệng nói: “Người đến tập đoàn Thiên Thần là địa bàn của ta, nói ra không biết sống chết là các người mới đúng chứ.”

Dương Thái nghe vậy, vẻ mặt kinh ngạc nói: “Người nói cái gì? Tập đoàn Thiên Thần là của người?”

Dương Thiên nhìn hắn một cái nói: “Sao? Người rất bất ngờ sao? Bệnh viện Tây Kinh bị diệt, là ta tặng đại lễ cho Dương gia người, các người thích không? Còn có sản nghiệp ngọc thạch của Ngô gia kinh thành cũng là do ta nắm trong tay, ngọc thạch Dương gia các người còn có thể kiên trì bao lâu?”

“Rốt cuộc người là ai?”

Tròng mắt Dương Thái đỏ rực phần nộ rống lên, đôi nắm đấm nắm chặt.

Thiếu niên nghe vậy, khẽ cười một tiếng, sau đó thanh âm lạnh lùng nói: “Dương Thiên!”

Chương 702 - Nghe được bao nhiêu.

Khi Dương Thiên nói ra tên của hắn, Dương Thái không khỏi sắc mặt hoảng sợ lui lại mấy bước.

“Dương Thiên? Người người người..., người là con trai của Dương Quốc?”

Dương Thiên cười nhạt một tiếng nói: “Không ngờ đại bá của ta còn nhớ rõ cái tên này của ta, thật là khiến người ta cảm động.”

Được Dương Thiên xác nhận, Dương Thái giận dữ nghiên răng nói: “Người đã là con trai của Dương Quốc, vậy tự nhiên là một phần tử của Dương gia, người không xuất lực vì Dương gia, lại còn dám ra tay với Dương gia, người không phụ lòng liệt tổ liệt tông của Dương gia sao?”

Dương Thiên nghe vậy, gân xanh trên trán dần dần lộ ra, hắn đỏ mắt gầm lên: “Đừng nói với ta những đạo lý lớn này, lúc trước các người đuổi cả nhà ta ra khỏi cửa Dương gia, tại sao người không nói thẹn với Dương gia liệt tổ?”

Gia đình chúng ta không có chỗ an thân trong đêm giao thừa, lạnh run đến mức ngay cả cơm cũng không ăn nổi, người của Dương gia người sao không thẹn với liệt tổ của Dương gia?

Cả nhà chúng ta đã rời xa kinh thành, người sợ phụ thân ta lại trở về tranh đoạt gia sản của các người, khắp nơi chèn ép chúng ta, lúc không cho chúng ta một con đường sống, người sao không thẹn với Dương gia liệt tổ?”

Liên tục ba tiếng chất vấn, sát ý lạnh lẽo kia giống như thực chất hóa, gần như đông kết máu người.

Sắc mặt Dương Thái có chút khó coi.

Hắn lạnh giọng mở miệng nói: “Cho dù là như thế, người cũng không nên sinh lòng oán niệm, ta dù sao cũng là đại bá của người, người sáng tạo tập đoàn Thiên Thần chúng ta thật cao hứng, nhưng mà người vì sao đem sản nghiệp Dương gia Tây Kinh bệnh viện hủy diệt?”

Dương Thiên nghe vậy mặt không chút thay đổi nói: “Vấn đề này cũng là ta vẫn muốn hỏi Dương gia ngươi. Ngay từ đầu, phụ thân ta vốn không có ý tranh đoạt tài sản Dương gia các ngươi, vì sao ngươi chèn ép chúng ta khắp nơi? Khi chúng ta còn nhỏ yếu tùy ý các ngươi nghiền ép, mà lúc chúng ta cường đại đến mức đủ để chèn ép các ngươi, ngươi lại đứng ra kêu gào?”

“Dương Thái, ngươi không cảm thấy buồn cười sao?”

Dương Thái sắc mặt xanh mét, không nói một lời.

Mà Dương Khải lại đỏ mặt cả giận nói: “Dương Thiên, đừng để cho ta tìm được cơ hội, bằng không ta đem ngươi đánh thành tàn phế, đem mặt của ngươi biến thành nhão nhoẹt, ngươi chờ đó cho ta.”

Dương Thiên nhướn mày bật cười nói: “Tại sao ta phải chờ? Ngươi đã có thù với ta, tại sao ta phải để đến đêm hôm sau?”

Đầu ngón tay của hắn ngưng tụ mấy đạo kiếm khí, đôi mắt dần dần trở nên lạnh lẽo.

“Lúc trước ở Thiên Đài Sơn, đây chẳng qua là thu lợi tức của ngươi, mà bây giờ mới là lúc ngươi trả giá.”

Dương Thái biến sắc.

Ngưng tụ kiếm khí, đây rõ ràng là cảnh giới Tông Sư!

Hắn cắn răng ngăn cản trước người Dương Khải, cả giận nói với Dương Thiên: “Dương Thiên, ngươi dám giết người thân sao?”

Dương Thiên đạm mạc nói: “Từ nhỏ mẫu thân của ta đã giáo dục ta, thân thích của ta cũng đã chết hết rồi.”

“Ngươi...”

Dương Thái lạnh giọng nói: “Nếu ngươi dám ra tay, vậy đừng trách đại bá ta đây tâm ngoan.”

“Nói như vậy, mười mấy năm trước lòng của ngươi còn không tính là hung ác?”

Dương Thiên thần sắc lạnh lùng nói: “Một khi đã vậy, ta cũng muốn xem xem, ngươi còn có thể ác đến mức nào?”

Nói xong, kiếm khí lại cắt đi khuôn mặt của Dương Khải.

Sau vài đạo kiếm khí, tiếng kêu thảm thiết của Dương Khải không ngừng vang lên, máu tươi không ngừng từ trên mặt của hắn chảy xuống.

Hắn ta rên rỉ không ngừng: “Ta giết ngươi, ta muốn giết ngươi.”

Dương Thiên cười lạnh nói: “Giết ta? Ngươi còn không có tư cách đó, đến địa bàn của ta để trị mặt cho ngươi. Ngươi tính toán hay thật đấy, hiện tại kiếm khí của ta tổn thương, bất kỳ y dược nào cũng không thể chữa khỏi mặt của ngươi, sau này ngươi phải chịu đựng cái mặt này cả đời bị người khác chế nhạo chứ!”

Ở kiếp trước Dương Tuyết bởi vì không muốn bị Dương Khải kéo đi lấy lòng đại thiếu trong kinh thành, cho nên tự hủy dung nhan.

Nếu không có Dương Thiên trùng sinh trở về, kiếp này, vẫn sẽ dựa theo quỹ tích phát triển của kiếp trước.

Dương Thiên sẽ không dễ dàng tha thứ cho sự kiện kia lại phát sinh lần nữa.

Tội của Dương Khải, liền để cho hắn dùng cả đời để trả.

Dương Thái nhìn vết thương đan xen trên mặt con mình, máu tươi không ngừng chảy ra, hắn trợn mắt đỏ ngầu, cơ mặt co rúm lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Dương Thiên nói: “Được, được, được, ngươi rất tốt, Dương Thiên, trở về nói cho phụ thân ngươi biết, từ hôm nay trở đi, Dương gia ta và nhà các ngươi không chết không thôi, ngươi chờ Dương gia ta điên cuồng trả thù đi.”

Dương Thiên nghe vậy thì lạnh lùng nói: “Ngươi cho rằng ta vẫn là người mười mấy năm trước mặc cho các ngươi ức hiếp sao? Ngươi cho rằng Dương gia ngươi có thể một tay che trời sao? Nếu không phải có quan hệ máu mủ thì ta đã sớm khiến cho cả nhà Dương gia ngươi không còn hài cốt. Tuy nhiên, ngươi cũng đừng tưởng rằng huyết thống có thể cứu được các ngươi, ta muốn mỗi người các ngươi đều phải trả giá thê thảm đau đớn.”

Dương Thái dữ tợn mở miệng nói: “Ha ha, ngươi cho rằng ngươi là ai? Ngươi cho rằng ngươi là người khổng chế tập đoàn Thiên Thần có thể làm càn ở trước mặt Dương gia chúng ta? Xem ra ngươi là xa xa không biết sự cường đại của chúng ta, năng lượng, nội tình của Dương gia, ngươi hoàn toàn không biết gì cả.”

Khí thể của Dương Thiên đột nhiên bộc phát, năng lượng vượt qua tất cả kia giống như sóng khí vô hình khiến Dương Thái phải lùi lại ba bước, cương phong trên mặt khiến hắn như đao cắt.

Hắn cao ngạo mở miệng nói: “Ta nói rồi, nếu không phải có tầng quan hệ máu mủ này, tất cả mọi người Dương gia ngươi đã sớm hoàn toàn mai một! Địa vị của ta cũng vượt xa các ngươi có thể tưởng tượng, ta để cho ngươi hảo hảo nhớ kỹ, trong vòng một năm, ta cho Dương gia ngươi, cửa nát nhà tan.”

Từ trên người Dương Thiên tản ra khí tức đế vương, khiến Dương Thái Lai sắc mặt sợ hãi, không dám nói gì.

Dương Thiên là tiên, từng là Phá Thiên Tiên Đế.

Thời kỳ đỉnh phong hắn có thể nắm giữ tính mạng của ức vạn sinh linh, có uy nghiêm của trời xanh.

Tuy rằng Dương Thái hiện tại mơ hồ trở thành gia chủ Dương gia, thế nhưng ở trước mặt Dương Thiên, vẫn giống như con kiến hôi vậy.

Hắn cắn răng nói: “Nếu ngươi tự tin có can đảm khiêu chiến Dương gia, ngươi sẽ hối hận!”

Ánh mắt Dương Thiên lạnh lẽo nói: “Hối hận? Ha ha, hối hận nhất định là các ngươi. Ta từng nói với Dương An, Dương Cương, ta sẽ đích thân đến thăm lão gia tử nhà các ngươi. Mười mấy năm trước, các ngươi đuổi chúng ta ra khỏi cửa Dương gia từ kinh thành, ngươi cho rằng chúng ta vọng tưởng trèo cao các ngươi. Một tháng sau, ta sẽ đến nhà, hỏi Dương lão gia tử một chút, rốt cuộc ai mới là cao không thể chạm đến thật sự. Rốt cuộc ai mới là kẻ yếu như con sâu cái kiến. Ta muốn xem thử, các ngươi có cảm thấy hối hận vì lúc trước

đuổi chúng ta ra khỏi Dương gia hay không, còn nữa, rốt cuộc các ngươi phải trả giá gì mới có thể lấp đầy lửa giận của ta.”

Dương Thái tức giận hừ một tiếng nói: “Hy vọng ngươi có bản lĩnh đó, một tháng sau, hôm nay Dương Thiên ta quét dọn giường chiếu đón chào, chỉ cần ngươi dám bước vào Dương gia một bước, vậy thì đừng nghĩ ra ngoài.”

Dứt lời, kéo Dương Khải vẫn kêu rên không ngừng xoay người rời đi.

“Cho dù Dương gia ngươi là địa ngục, ta cũng muốn xông vào một lần, ta cũng muốn nhìn xem...”

“Các ngươi ai dám ngăn cản ta!”

Lệ khí toàn thân Dương Thiên phát ra, quanh thân bao phủ ngàn vạn đạo kiếm khí, nguyên bản phòng bệnh trang hoàng xa hoa, giờ phút này tất cả mọi thứ dưới kiếm khí trong nháy mắt biến thành bột mịn.

Vách tường chung quanh bị từng đạo kiếm khí khắc ấn, gần như sụp đổ.

Bàn tay nhỏ trắng nõn của Triệu Thiên Nguyệt nâng gương mặt xinh đẹp của mình ngăn người.

Nàng đã đợi rất lâu rồi, Dương Thiên vẫn không tới, điều này làm cho nàng không khỏi suy nghĩ lung tung.

Không phải Dương Thiên mặc kệ nàng chứ?

Hắn là người nắm quyền của tập đoàn Thiên Thần, thân phận cao quý, mà mình chỉ là một con vẹt nhỏ xấu xí, đối phương làm sao có thể coi trọng nàng?

Còn có Tống Lan tỷ tỷ kia thoát nhìn rất thân mật với Dương Thiên, bọn họ sẽ không có quan hệ thân mật gì chứ?

Càng nghĩ sức mạnh của nàng càng không đủ.

Triệu Thiên Nguyệt từng thề, nếu ai làm cho mẫu thân nàng tỉnh lại, nàng sẽ dùng cả đời làm trâu làm ngựa hầu hạ đối phương.

Mà thiếu niên làm được điều này, chẳng lẽ đây chính là duyên phận.

Tới nơi này trước, khuôn mặt nhỏ nhắn của Triệu Thiên Nguyệt đỏ bừng, không tự giác lại cười hì hì đầy hạnh phúc.

Sau đó lại cảm thấy xấu hổ, vội vàng lắc đầu loại bỏ suy nghĩ trong lòng.

Sau đó lẩm bẩm: “Triệu Thiên Nguyệt ơi Triệu Thiên Nguyệt, người ngàn vạn lần đừng hoa si như vậy, các người mới quen biết mấy ngày, đã thích người ta rồi, nếu như bị đối phương biết được, vậy có phải nói người quá tùy ý hay không.”

Nàng vừa nói đến đây, chỉ nghe một giọng nói trong trẻo từ phía sau lưng truyền đến.

“Người đang lẩm bẩm lâu bầu cái gì đây?”

Triệu Thiên Nguyệt hét lên, sau khi đứng dậy nhìn thấy Dương Thiên, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, trợn trắng mắt với thiếu niên, nói: “Dương Thiên, sao người đi đường cũng không lên tiếng? Làm ta sợ muốn chết.”

Nói xong, lại vỗ vỗ vòng vây rất khéo léo của mình, thoát nhìn, thập phần hấp dẫn ánh mắt người ta.

Nhất cử nhất động của cô gái tràn ngập mỹ lực kỳ lạ, nhất là ánh mắt khinh thường kia, Dương Thiên đều có cảm giác như bị điện giật.

Hắn cười vuột vuột đầu nhỏ của nữ hài nói: “Ta đáng sợ như vậy sao?”

Triệu Thiên Nguyệt cảm nhận được thái độ của Dương Thiên đối với hắn trước sau như một, không có nửa phần ngăn cách lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó lại hừ một tiếng, nói: “Đương nhiên rồi!”

Nói xong câu đó, nàng tựa hồ lại nghĩ tới điều gì, sắc mặt không khỏi hơi cứng ngắc, cẩn thận hỏi: “Dương Thiên ca ca, những lời ta vừa lẩm bẩm, người nghe được bao nhiêu?”

Dương Thiên cười ha hả nói: “Cũng không có nhiều.”

“Hô!”

Triệu Thiên Nguyệt vừa thở phào nhẹ nhõm, chỉ nghe thiếu niên tiếp tục nói: “Chỉ nghe thấy người nói, người chỉ quen

biết ta vài ngày, liền thích ta...”

Nữ hài nghe vậy, sắc mặt đỏ bừng lên với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Chương 703 - Đêm nay ở lại.

Mặt Triệu Thiên Nguyệt đã đỏ lên tới cực điểm.

Nàng cúi đầu, bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy quần áo của mình, sau khi ngẩng đầu nhìn Dương Thiên một cái, lại nhanh chóng cúi đầu.

Dương Thiên nhìn đôi tai sáng long lanh của nàng cũng có chút hồng phấn, không khỏi có chút bật cười.

“Ngươi đang xấu hổ cái gì?”

“Ai cần ngươi lo.”

Triệu Thiên Nguyệt hừ một tiếng, bụm mặt không dám nhìn Dương Thiên nữa.

Dương Thiên nhún vai, mở miệng nói: “Được rồi, con vui vẻ là được rồi.”

Hắn đi lên trước, giúp Tô Du kiểm tra thân thể một chút, sau đó nói: “Bệnh của mẹ em đã được chữa khỏi hoàn toàn, nhưng mà cần một thời gian tĩnh dưỡng, cô ấy ở tập đoàn Thiên Thần em có thể yên tâm, tuyệt đối sẽ dùng thuốc tốt nhất để tĩnh dưỡng.”

Triệu Thiên Nguyệt gật đầu, cảm kích nói: “Đa tạ ngươi đã cảm tạ Dương Thiên, vì tỏ lòng cảm tạ của ta, ta muốn mời ngươi ăn cơm có được không?”

Dương Thiên sững sốt, nhưng sau đó cũng cảm thấy bụng đói kêu vang, cũng gật đầu nói: “Được.”

Hai người đã an bài tốt cho Tô Du, Triệu Thiên Nguyệt lúc này mới dẫn Dương Thiên rời khỏi nơi đó, đến nơi ở của nàng.

Lúc này đã là mặt trời lặn, Triệu Thiên Nguyệt mua rất nhiều đồ ăn, sau đó đỏ mặt cúi đầu không nói một lời dẫn Dương Thiên đến phòng nhỏ nàng thuê.

Nơi này vô cùng vắng vẻ, hẳn là do giá tiền rẻ.

Sau khi đẩy cửa ra, nữ hài đỏ mặt mở miệng nói: “Vào đi.”

Nàng chưa từng có người ngoài nào tiến vào nơi này, cho nên Triệu Thiên Nguyệt hơi có vẻ thẹn thùng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên giống như quả táo, khiến người ta không nhìn được muốn cắn một cái.

Dương Thiên cười, néo néo khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Triệu Thiên Nguyệt, mở miệng nói: “Bộ đáng thẹn thùng của muội thật đúng là đáng yêu a.”

Triệu Thiên Nguyệt bụm mặt tức giận trừng mắt nhìn Dương Thiên một cái, lúc này mới nhỏ giọng mở miệng nói: “Ngươi lại bắt nạt ta.”

Dương Thiên ha ha cười nói: “Không kìm lòng được!”

Vào phòng, nơi này là một phòng ngủ một phòng khách, tuy rằng nhỏ, nhưng tất cả đều được sắp xếp ngay ngắn trật tự.

Dương Thiên nhìn quanh một vòng nói: “Nơi rất ấm áp.”

Được khích lệ, trên mặt Triệu Thiên Nguyệt hiện lên vẻ tươi cười, tựa hồ rất hưởng thụ.

Vì cảm tạ Dương Thiên, nàng làm hơn mười món ăn.

Hơn nữa mỗi màu sắc hương vị đều đủ, Dương Thiên khen không dứt miệng.

Triệu Thiên Nguyệt nở nụ cười, hơn nữa để chúc mừng bệnh tình của mẫu thân nàng rốt cục cũng khỏi, hai người còn uống không ít rượu.

Chờ cả căn phòng bày đầy bình rượu, ánh mắt Dương Thiên sáng tỏ, mà Triệu Thiên Nguyệt thì có chút chóng mặt.

Nàng dùng sức lắc lắc cái đầu nhỏ của mình, khuôn mặt Túy Nhan hơi đỏ lên, sau đó dùng cánh tay mảnh khảnh khoác lên bả vai Dương Thiên, thở ra như lan nói: “Ha ha, Dương Thiên, ngươi biết không? Ngươi thật tốt!”

Dương Thiên nhìn cô gái đang ôm lấy mặt hắn, một đôi mắt to trong suốt như nước nhìn chằm chằm vào hắn.

Khoảng cách giữa hai người chỉ vền vện có mấy tấc, đều có thể nghe được tiếng hít thở của đối phương.

Trong nháy mắt, Dương Thiên có chút động lòng.

Triệu Thiên Nguyệt mượn nguyên nhân say rượu tựa hồ càng thêm lớn mật, trực tiếp chu cái miệng nhỏ nhắn, hôn lên môi Dương Thiên.

Nữ hài hơi híp hai mắt, tựa hồ là không có kinh nghiệm gì, phương thức hôn môi tương đối vụng về.

Sau khi được mấy cô gái dạy dỗ, Dương Thiên càng thêm thành thực hơn, đầu lưỡi dễ dàng cạy mở hàm răng của cô gái.

Khi cái lưỡi đình hương của Triệu Thiên Nguyệt bị Dương Thiên Thương cho vào miệng, cô gái đột nhiên mở mắt, đôi mắt xinh đẹp có chút ngơ ngác.

Nàng chưa bao giờ biết hôn môi còn có thể như vậy.

Trong lúc nhất thời nàng không biết làm sao, thân thể bị Dương Thiên ôm vào trong ngực có chút cứng ngắc.

Lúc này, mùi thơm cơ thể của nữ hài tỏa ra rất say lòng người.

Dương Thiên đặt hai tay nàng lên ghế sofa, thỏa thích hôn.

Triệu Thiên Nguyệt giống như một bãi bùn nhão, con người hiện lên vẻ ý loạn tình mê.

Khi bàn tay Dương Thiên đặt lên vòng eo mềm mại của nàng, cùng với sự nở nang của nàng đang đứng bên cạnh, đôi mắt của nữ hài xuất hiện sự hoảng loạn, vội vàng giãy dụa mềm mại nói: “Không thể!”

Dương Thiên dừng lại, ngồi dậy, trên mặt có chút xấu hổ.

Hắn phát hiện sức tự chủ của mình càng ngày càng kém.

Triệu Thiên Nguyệt cũng nhanh chóng đứng dậy, sửa sang lại quần áo và tóc tai tán loạn một chút. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ như là đang rỉ máu vậy.

Dương Thiên gãi gãi đầu cười nói: “Được rồi, ta cũng ăn xong rồi, thời gian không còn sớm, ngày mai còn phải đi học, không quấy rầy người nghỉ ngơi nữa.”

Nói xong, đang muốn đứng dậy rời đi.

“Chờ một chút!”

Triệu Thiên Nguyệt vội đứng lên gọi Dương Thiên lại: “Bạn cùng phòng ký túc xá của ngươi không phải nói đêm nay không trở lại sao? Ngươi không mang chìa khóa tối nay không phải không có chỗ ở sao?”

Dương Thiên cười nói: “Không sao, cũng có thể tìm được chỗ ở.”

Triệu Thiên Nguyệt cúi đầu, ngón tay mảnh khảnh nhéo góc áo nói: “Tối nay ngươi ở chỗ ta đi.”

“Cái gì?”

Dương Thiên hơi kinh ngạc, cho rằng mình nghe lầm.

Sau đó âm lượng của nàng lại tăng lên, ngưng ngưng nói: “Ta nói tối nay ngươi ở lại chỗ ta đi!”

Trong đầu nàng trống rỗng, không biết vì sao mình lại nói những lời này, nhưng sau khi nói xong, chỉ cảm thấy trên mặt như lửa đốt, cả người xấu hổ muốn chui vào trong khe đất.

Đêm nay Dương Thiên đích xác không có chỗ đi, ví tiền của hắn đặt ở ký túc xá, hơn nữa còn có thể căn cước, hắn cũng đã dự định ở bên ngoài tu luyện một đêm.

Bất quá nghe nói nữ hài hai lần giữ lại, Dương Thiên có chút xoắn xuýt mở miệng nói: “Như vậy... thích hợp sao?”

Nữ hài ngẩng khuôn mặt xinh đẹp ra vẻ nhẹ nhõm nói: “Không sao, chúng ta là bằng hữu, hưởng hờ ngươi cũng đã cứu mẫu thân ta, ta cũng không đành lòng để ngươi ngủ ngoài đường.”

Nói xong, cười khúc khích, bầu không khí lúng túng nhất thời hóa giải không ít.

Dương Thiên gật đầu nói: “Tốt lắm, ta ngủ ghé sô pha.”

Triệu Thiên Nguyệt lắc đầu nói: “Như vậy sao được, ngươi là khách nhân, ta sao có thể để ngươi ngủ ghé sô pha, ngươi ở chỗ ta đi, ta ngủ ở phòng khách là tốt rồi.”

Nói xong, căn bản không cho Dương Thiên từ chối, trực tiếp mở cửa phòng ngủ ra.”

Gian phòng của Triệu Thiên Nguyệt tuy rằng nhìn đơn điệu, nhưng lại vô cùng ấm áp.

Nhất là hai con gấu nhỏ lông xù màu trắng đặt ở trên giường, lộ ra thập phần đáng yêu.

Cả căn phòng tràn ngập hương thơm say lòng người, dưới ánh đèn dịu dàng, càng thêm xinh đẹp.

Lần đầu tiên Triệu Thiên Nguyệt dẫn người đến phòng của mình, hơn nữa còn là một nam sinh, mặc dù có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn ra vẻ thoải mái nói: “Ta bố trí thế nào rồi.”

Dương Thiên gật đầu cười nói: “Rất không tệ, xem ra tốn không ít tâm tư.”

“Ừm ừm!”

Nữ hài gật đầu mở miệng nói: “Đương nhiên, tin tưởng ta, cái giường này ngủ sẽ rất thoải mái.”

Nói xong lời này, tựa hồ có chút mập mờ, vì vậy không khỏi đỏ mặt nói: “Ta đi ra ngoài trước, ngươi nghỉ ngơi sớm một chút đi, ngày mai ta sẽ chuẩn bị bữa sáng cho ngươi.”

“Ừm!”

Dương Thiên gật đầu nói: “Vậy được, ngươi cũng ngủ sớm đi.”

Sau khi Triệu Thiên Nguyệt rời khỏi phòng, Dương Thiên lẳng lặng nằm trên giường của cô bé, nhắm hai mắt lại không ngủ được.

Bởi vì xung quanh đều là mùi thơm, khiến hần không nhận được nghĩ tới thời điểm vừa hôn nữ hài.

Môi của nàng vô cùng mềm mại thơm ngọt, khiến người ta say mê.

Mà ngay khi Dương Thiên nghĩ đến đây, chỉ nghe ngoài cửa truyền đến một tiếng kêu hoảng sợ.

“Ngươi làm cái gì vậy?”

Là giọng nói của Triệu Thiên Nguyệt.

Dương Thiên nhanh chóng đứng dậy.

Trong đại sảnh, Triệu Thiên Nguyệt phần nộ nhìn nam tử trước mặt, nói: “Người là ai? Sao người lại có chìa khóa ở đây, rút ra ngoài cho ta, nếu không ta sẽ báo cảnh sát.”

Nam tử tựa hồ uống say, một đôi tròng mắt tham lam nhìn Triệu Thiên Nguyệt mặc áo ngủ đơn bạc, hiển lộ ra thân thể lung linh kiều, nước miếng đều sắp chảy xuống.

Hắn nắc một cái cười nói: “Tiểu muội muội không phải sợ, ta là bạn trai của Tiểu Vi, đã sớm nghe nói bạn cùng phòng ở chỗ nàng thuê rất đẹp, bây giờ xem ra, quả nhiên là danh bất hư truyền, nào nào nào, để ca ca hôn một cái.”

Nói xong, nam tử sắc tâm đã nổi lên, hướng phía Triệu Thiên Nguyệt đánh tới.

Sắc mặt Triệu Thiên Nguyệt trầm xuống, đã biết nguyên nhân.

Phòng ở này hai phòng ngủ một phòng khách, là sau khi nàng thuê, lại thuê một phòng trong đó.

Căn nhà cho một cô gái tên là Tiểu Vi thuê, nếu người đàn ông này là bạn trai của cô, cũng có thể giải thích tại sao cô ấy lại có chìa khóa.

Triệu Thiên Nguyệt trốn tránh, nhưng lại bị nam tử bắt lấy cánh tay.

“Người buông tay, nếu không buông ta sẽ phải gọi người.”

Nam tử cười hắc hắc nương theo mùi rượu nói: “Tiểu mỹ nhân, người có phòng mà không ngủ, không phải là vì chờ ta sao? Đã như vậy, chúng ta cũng đừng chậm trễ thời gian, đến đây đi.”

Nói xong xé áo ngủ của Triệu Thiên Nguyệt.

Nước mắt trong suốt của Triệu Thiên Nguyệt đảo quanh trong mắt, y phục đã bị xé rách lộ ra phía sau lưng trắng nõn, nàng hô lớn: “Dương Thiên, Dương Thiên mau tới cứu ta đi.”

Nam tử kia cười ha hả nói: “Ta đã khóa cửa rồi, người gọi ai cũng vô dụng.”

Nói xong, thời điểm đang muốn hôn lên, chỉ nghe một đạo thanh âm lạnh thấu xương vang lên ở sau lưng của hắn.

“Người chuẩn bị chết như thế nào chưa?”

Nam tử nghe vậy sững sờ, sau đó quay đầu nhìn về phía Dương Thiên.

Sau khi hơi kinh ngạc, biểu hiện trên mặt hết sức khó coi...

Chương 704 -

Nam tử tóc vàng mặc quần áo sắc sỡ này sắc mặt âm trầm trực tiếp tát Triệu Thiên Nguyệt một cái, cả giận nói: "Tiện nhân, ta còn tưởng rằng ngươi là một con chim non, không nghĩ tới trong phòng còn có một nam nhân, tiện nhân như ngươi còn giả bộ thanh thuần trước mặt lão tử."

Trên gương mặt Triệu Thiên Nguyệt xuất hiện một dấu bàn tay.

Nàng rớt cuộc nhìn không được, ô ô khóc lên.

"Ngươi muốn hồn phi phách tán, hài cốt không còn?"

Đôi mắt của Dương Thiên trong nháy mắt lạnh xuống.

Nam tử mặc y phục sắc sỡ kia nhìn thân ảnh gầy gò của Dương Thiên, trên mặt mang theo vẻ khinh thường nói: "Tiểu tử, còn là học sinh, dám cuồng ngạo ở trước mặt ta, ngươi có biết ta đi theo Đông Ca không?"

Dương Thiên cao ngạo nói: "Đông ca? Đại lão Phương Văn Đông khu Bắc Thành?"

Nam tử kia nghe vậy ngăn người hỏi: "Sao ngươi lại quen biết Đông ca?"

Dương Thiên lạnh lùng nói: "Cho dù là Phương Văn Đông ở đây, ta muốn giết ngươi, hấn cũng không dám nói nhiều một câu."

Nam tử kia cười ha ha nói: "Chỉ là một thằng nhãi con? Ngươi đụng vào một cái thử của ta..."

Lời nói của nam tử còn chưa dứt, Dương Thiên trong nháy mắt biến mất tại chỗ, hấn dụi dụi mắt cho rằng mình uống nhiều quá.

Nhưng mà khi nhìn thấy Dương Thiên lần nữa lại phát hiện bàn tay thiếu niên trực tiếp tóm lấy cổ của hắn nhấc lên.

Bàn tay Dương Thiên chậm rãi dùng sức, sắc mặt nam tử kia dần dần biến thành xanh mét.

Trên mặt hắn mang theo khó tin, khó khăn nói: “Người dám đụng đến ta?”

Dương Thiên hung hăng ném nam tử vào vách tường, xương cốt hắn trong nháy mắt triệt để biến thành bột mịn.

Hắn thống khổ kêu thảm, trên mặt vằn vẹo.

Dương Thiên không chú ý đến hắn nữa, mà đỡ Triệu Thiên Nguyệt dậy, nhẹ giọng nói: “Người không sao chứ?”

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Triệu Thiên Nguyệt dấu bàn tay đã sưng đỏ lên, nàng bổ nhào vào trong ngực Dương Thiên, ô ô khóc lên.

Dương Thiên vội vàng nhẹ nhàng an ủi: “Được rồi, đừng khóc nữa, để ta trút giận cho người.”

Nói xong, sau khi tìm Thiên Nguyệt vào phòng, ánh mắt âm trầm đi về phía nam tử kia.

Nam tử mặc y phục rực rỡ kia thấy một màn như vậy biến sắc, sau đó sắc mặt tái nhợt nói: “Người... người muốn làm gì? Ta chính là thủ hạ của Đông ca, người động đến ta, Đông ca nhất định sẽ không bỏ qua cho người.”

Dương Thiên hờ hững nhìn hắn một cái.

Sau ánh mắt, giống như là đối đãi với một con kiến hôi, vô tình, lạnh lùng.

Dương Thiên không nói gì, mà trực tiếp kéo một chân của nam tử kia, chậm rãi kéo hắn ra ngoài cửa.

Toàn bộ quá trình, giống như là kéo theo rác rưởi vậy.

Nam tử kia không ngừng kêu thảm thiết, nhưng lại không có bất kỳ tác dụng gì, hắn rốt cục cảm nhận được một tia sợ hãi, muốn cầu xin tha thứ, nhưng mà Dương Thiên không có phản ứng với hắn.

Đến ngoài cửa, nam tử mặc quần áo rực rỡ kia cũng tỉnh rượu, hấn sợ hãi hỏi: “Rốt cuộc ngươi muốn làm gì, chẳng lẽ muốn giết ta?”

Dương Thiên bình tĩnh nhìn hấn một cái.

“Ngươi có di ngôn gì không?”

Một câu nói khiến nam tử kia sợ tới mức trắng bệch, hấn như phát điên: “Ngươi không thể giết ta, ngươi không thể, ta là một mạng người, ngươi giết ta thì ngươi sẽ phải ngồi tù.”

“A!”

Thiếu niên gật đầu nói: “Di ngôn của ngươi ta đã nghe được.”

Dứt lời, hai tay hấn kết ấn, giận quát một tiếng.

“Vạn hỏa phân thiên!”

Nam tử kia kinh hãi phát hiện trên người vậy mà dấy lên ngọn lửa màu vàng.

Ngọn lửa này đang thiêu đốt kịch liệt, thiêu đốt da, máu thịt, xương cốt của hấn.

“A, ngươi là ma quỷ, van cầu ngươi thả ta!”

Nam tử không ngừng kêu thảm thiết, hấn rốt cuộc biết mình đắc tội với tồn tại như thế nào, nhưng đã chậm, hỏa diễm dần dần thôn phệ hấn, tư vị thống khổ kia, làm cho hấn như phát điên, không ngừng lăn lộn trên mặt đất.

Cho đến cuối cùng, bị đốt thành tro bụi.

Dương Thiên về tới trong phòng, chỉ thấy Triệu Thiên Nguyệt lẻ loi trơ trọi đứng chờ ở cửa.

Nàng ta sợ hãi, sau khi nhìn thấy Dương Thiên, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nước mắt trong mắt không thể khống chế được nữa, ôm Dương Thiên nằm sấp trên vai hấn khóc lên.

Dương Thiên xoa cái đầu nhỏ của cô bé nói: “Được rồi, đừng khóc nữa, ta đã đòi lại công đạo cho con, tiểu tử kia đã trả cái giá xứng đáng rồi.”

“Ừm!”

Triệu Thiên Nguyệt gật đầu, nước mắt trên mặt tuy rằng bị Dương Thiên lau khô, nhưng vẫn là bộ dáng thương hại của ta.

Nàng nhẹ nhàng nức nở nói: “Người đánh đối phương chạy rồi sao?”

Dương Thiên gật đầu nói: “Yên tâm đi, sau này hấn sẽ không bao giờ tới nữa.”

“Ừm ừm!”

Cô gái gật đầu, sau đó ôm lấy thiếu niên, sợ hấn hiểu lầm, vì thế mặt cười lên, mắt to đáng thương nhìn Dương Thiên nói: “Đây là bạn trai của cô gái mà ta thuê chung, ta không nghĩ tới hấn sẽ tới nơi này, ta và hấn không quen biết.”

Dương Thiên cười nói: “Ừ, ta đương nhiên biết.”

Sau đó, hấn sờ lên vết thương trên mặt cô gái kia, nói: “Bây giờ còn đau không?”

Triệu Thiên Nguyệt bị đụng vào, nhẹ nhàng hít một hơi, thành thật gật đầu.

Dương Thiên kéo Triệu Thiên Nguyệt đến phòng của nàng, sau đó lấy một lọ đan dược từ trong Thất Thái Linh Lung Tháp ra lau cho Triệu Thiên Nguyệt.

Khi cảm giác lạnh lẽo lan khắp vị trí vết thương, Triệu Thiên Nguyệt híp mắt lại, dường như rất hưởng thụ, hơn nữa còn phát ra một tiếng kêu đáng yêu.

Nàng hưng phấn nói: “Dương Thiên, không đau nữa, người đây là thuốc gì, thần kỳ như vậy.”

Dương Thiên đưa đan dược cho nàng nói: “Tập đoàn Thiên Thần nghiên cứu chế tạo ra, ta cũng không biết.”

“Chắc là rất đắt!”

Triệu Thiên Nguyệt có chút tò mò.

“Người thích thì tặng cho người là được.”

Dương Thiên nhún vai, cười một tiếng.

“Người thật tốt!” Cô gái cười hì hì, sau đó hôn lên gò má Dương Thiên một cái.

Sau đó cảm giác có chút thân mật, không khỏi lại đỏ mặt, Ở trước mặt thiếu niên, nàng luôn kim lòng không được.

Mà Dương Thiên sau khi vuốt ve khuôn mặt lạnh lẽo của mình, có chút ngây ngẫn cả người, lại thấy áo ngủ sau lưng cô gái vừa rồi bị xé rách, hiện tại toàn bộ phía sau lưng cô ta đều lộ ra,

Cái eo thon mảnh khảnh uyển chuyển kia, làn da trắng nõn nà, tuyết trắng óng ánh, giống như là tác phẩm nghệ thuật vậy.

Dương Thiên suýt nữa phun máu mũi.

Triệu Thiên Nguyệt mới đầu có chút ngây ngẫn cả người, nàng cầm khăn giấy xoa xoa mũi cho Dương Thiên, nghi hoặc hỏi: “Dương Thiên, mũi của ngươi làm sao vậy?”

Khi nàng tới gần, áo ngủ bị xé rách không thể che lấp được vòng vây đầy đà vênh lên kia.

Thế là, Dương Thiên cảm giác lần nữa có chút choáng váng đầu.

Triệu Thiên Nguyệt thấy được phương hướng ánh mắt Dương Thiên nhìn chăm chú chính là mình, không khỏi đỏ bừng mặt, vội vàng đem bộ ngực sữa bao lấy, mặt đỏ cơ hồ như là đang chảy máu vậy.

Dương Thiên lúng túng nói: “Không còn sớm nữa, ngươi ngủ sớm đi, ta đi canh cửa giúp ngươi.”

Triệu Thiên Nguyệt vội vàng kéo cánh tay Dương Thiên lại nói: “Không cần, ta sợ! Ngươi... có thể ngủ ở bên cạnh bảo vệ ta hay không.”

Câu nói sau cùng, nếu giọng nói của nữ hài không thể nghe thấy, nếu không phải Dương Thiên thánh lực tốt, căn bản không nghe rõ.

Dương Thiên sửng sốt thật lâu, nhìn ánh mắt diễm đam đáng yêu của Triệu Thiên Nguyệt, lúc này mới mềm lòng nói: “Vậy... được rồi.”

Nữ hài âm thầm thở dài một hơi, sau đó trực tiếp tắt đèn, nhẹ nhàng nằm ở vị trí tận cùng bên trong.

Sau khi Dương Thiên nằm xuống, nghe tiếng tim đập dồn dập của cô gái, còn có mùi hương thơm ngát, trong lòng không khỏi hơi nóng lên.

Không lâu sau, thân thể yếu ớt của cô gái kia vẫn nhích lại gần, một đôi cánh tay mảnh khảnh ôm lấy Dương Thiên nhẹ nhàng nói: “Dương Thiên, ta vẫn còn có chút sợ, có thể ôm người sao?”

Dương Thiên cảm nhận được thân hình mềm mại của cô gái.

Chỉ cách nhau hai lớp vải vóc, bên trên đầy đặn của đôi phương mang theo co dãn kinh người, Dương Thiên cảm nhận được sự nóng bỏng của cơ thể thiếu nữ, còn có chút run rẩy.

Dương Thiên Khinh Nhu sờ sờ tóc Triệu Thiên Nguyệt nói: “Không cần sợ, người đó vĩnh viễn không trở về tìm người gây phiền toái.”

Nữ hài gật đầu, mang theo cảm kích nói khẽ: “Dương Thiên, cảm ơn người, không có người, ta thật không biết nên làm thế nào mới tốt.”

Dương Thiên chỉ cười cười, không nói gì.

Mà sau khi cô gái nói xong câu nói kia, cái đầu nhỏ của nàng nhẹ nhàng ử ử trong ngực Dương Thiên, tìm được một vị trí thoải mái, sau đó híp mắt, chỉ một lát thời gian, cũng đã lâm vào ngủ say.

Dương Thiên cũng chậm rãi nhắm mắt lại.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Ngày thứ hai, Dương Thiên ngủ thấy mùi thức ăn mới tỉnh lại.

Dương Thiên đứng dậy, đuổi người, sau đó chỉ thấy Triệu Thiên Nguyệt mặc một chiếc váy xinh đẹp, trang điểm tinh tế, bụng bữa sáng đi tới.

Trước đó nàng vẫn luôn không trang điểm, hôm nay trang điểm nhẹ nhàng, thoạt nhìn càng thêm kinh diễm.

Triệu Thiên Nguyệt nhìn Dương Thiên dừng lại trên người nàng rất lâu, trên mặt không khỏi mang theo nụ cười sáng lạn nói: “Tỉnh rồi. Tối thử bữa sáng ta làm cho người.”

Dương Thiên cười nói: “Nú sắc khả xan!”

Một câu nói, nữ hài cười khúc khích, khuôn mặt xinh đẹp có chút đỏ bừng.

Sau khi hai người ăn cơm xong, thời điểm cùng nhau tiến vào đại học phủ Bắc Đại, sau khi bị mọi người nhìn thấy, lại một lần nữa dẫn phát oanh động nhỏ.

Dương Thiên dự định trước tiên sẽ đi ký túc xá một chuyến, vì vậy tách khỏi Triệu Thiên Nguyệt, hẹn giữa trưa cùng nhau ăn cơm.

Khi hần về tới ký túc xá, thấy giường của mình bị thiêu hủy, toàn bộ phòng đều rơi lả tả, hơn nữa trên mặt đất xuất hiện một vũng máu, nhất thời có chút ngây ngẩn cả người.

Lúc này lão tam vội vàng chạy về, Dương Thiên nhìn hần một cái, sắc mặt hơi trầm xuống nói: “Xảy ra chuyện gì?”

Chương 705 - Không khoa học ah!

Lão Tam thấy Dương Thiên trở về, vội vàng nhìn thoáng qua hành lang, khi cũng không phát hiện cái gì, lúc này hần mới thở dài một hơi, nói: "Lão Tứ, mấy ngày nay người không cần đi học, đi nơi khác ở lại hai ngày."

Dương Thiên nghe vậy càng cảm thấy không thích hợp.

Trên người lão tam có thương thế, hơn nữa còn không nhẹ, trên mặt dán vết thương, khoe miệng bị người đánh vỡ.

Hần nghi hoặc hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Đôi mắt lão tam lấp lóe nói: “Người đừng hỏi nữa, lão đại không cho ta nói cho người biết, dù sao người nghe ta nhất định không sai, người trước tiên đi ra ngoài trốn mấy ngày rồi trở lại.”

Dương Thiên lắc đầu nói: “Lão Tam, người cũng đừng che giấu, lão Đại nhất định là xảy ra chuyện, trên mặt đất nhiều máu tươi như vậy có thể chứng minh, hơn nữa còn là bởi vì ta, bây giờ là người tự mình nói cho ta biết, hay là ta tự mình đi tìm đáp án?”

Lão Tam biến sắc, sau đó thở dài một hơi mở miệng nói: “Được rồi, việc đã đến nước này, ta chỉ có thể nói với ta tình hình thực tế, nhưng mà hiện tại ta cần phải đi bệnh viện một chuyến, đây là đại tiền viện phí.”

Sắc mặt Dương Thiên hơi trầm xuống nói: “Rốt cuộc lão đại bị sao vậy?”

“Chân bị người ta đánh gãy!”

Lão tam siết chặt nắm đấm, tròng mắt đỏ ngầu, trên đường kể lại cho Dương Thiên những chuyện đã xảy ra sau khi hắn không có ở đây, Tống Hà, Bạch Thuật và ba người Mộ Dung Dịch đến đây.

“Sự tình trải qua chính là như vậy!”

Khi lão tam nói xong lời này, sắc mặt Dương Thiên hoàn toàn âm trầm xuống.

Hắn nắm chặt nắm đấm, giọng lạnh lùng nói: “Tống Hà, Bạch Thuật, Mộ Dung Dịch, ba người này muốn tìm chết.”

Lão Tam cũng phần nộ nắm chặt nắm đấm nói: “Chúng ta nhất định sẽ báo thù, chỉ bất quá hiện tại Bàn Tử cùng lão đại đều ở bệnh viện, chúng ta cần chờ thương thế của bọn họ tốt lên, lại đối phó từng tên hỗn đản kia.”

Sau khi hai người vào bệnh viện, chỉ nghe bác sĩ trong phòng bệnh mở miệng nói: “Xương bánh chè của cậu đã vỡ hết, cần cắt cụt chân.”

Một câu nói của bác sĩ kia, khiến lão Tam nguyên bản đi tới cửa phòng bệnh lập tức ngồi liệt trên mặt đất.

Trên mặt hắn hiện lên vẻ khó tin nói: “Không thể nào, lão đại không thể nào cắt cụt chân được!”

Hai người vọt vào phòng, chỉ thấy Ngô Cương đã chuẩn bị kỹ càng muốn đẩy vào phòng giải phẫu.

Ngô Cương nhìn Dương Thiên, nhe răng cười nói: “Huynh đệ, người không có việc gì chứ!”

Dương Thiên hít sâu một hơi, mở miệng nói: “Vì ra mặt thay ta mà người rơi vào kết cục phải cắt cụt chân, có đáng không?”

Cơ mặt Ngô Cương khẽ nhả một cái, sau đó, cười ha ha nói: “Chi cắt thì đã sao, chỉ cần đám cháu trai kia không giết chết ta, sớm muộn gì ta cũng sẽ giết chết bọn chúng.”

Lúc nói đến những lời này, trên mặt của hắn mang theo vẻ hung lệ, hiển nhiên đối với việc cắt bỏ chân, hắn cũng không hề buông lỏng.

Dương Thiên mở miệng nói: “Đối phương là nhắm vào ta, ngươi vốn có thể không đếm xỉa đến.”

Ngô Cương khoát tay áo nói: “Nói nhắm cái gì, bọn họ dám ra tay với ngươi đúng là không được, ký túc xá 01 của ta không có thứ hèn nhất sợ chết, ta làm lão đại của các ngươi, tự nhiên phải xông lên tuyến đầu, lão Tứ những ngày này ngươi đừng có ở ký túc xá nữa, cũng đừng có ở trường học, chờ ta khỏi bệnh rồi, ngươi xem ta giết chết từng người bọn họ.”

Lúc này, y tá kia mở miệng nói: “Được rồi, có chuyện gì sau này hãy nói, bây giờ phải đi cắt bỏ.”

Nói xong muốn đẩy Ngô Cương đi.

Ngô Cương khoát tay áo với Dương Thiên và lão tam, nói: “Một chân mà thôi, không có gì ghê gớm, vẫn còn có thể sống, các ngươi chờ ta đi ra.”

Hốc mắt lão tam đỏ bừng, gần như sắp khóc lên.

Dương Thiên lại bắt lấy xe đẩy, bình tĩnh hỏi Ngô Cương.

“Ngươi thật sự không hối hận sao?”

Ngô Cương trầm mặc một lát, sau đó thử và mở miệng nói: “Hối hận, ta hối hận lúc ấy không quật ngã được mấy người.”

Dương Thiên nghe vậy, cười nói: “Tốt lắm, chân của ngươi, ta sẽ bảo vệ ngươi!”

Nói xong đẩy xe trở về phòng bệnh, sau đó phân phó với lão Tam: “Ta muốn trị chân cho lão đại, không cần cắt chân, ngươi che chở ở cửa, ai cũng không cho phép tiến vào.”

Lão Tam hơi kinh ngạc, nhưng thấy được ánh mắt nghiêm túc của Dương Thiên, không khỏi gật đầu, sau đó canh giữ ở ngoài cửa.

Lão đại cũng có chút ngây ngẩn cả người, hần nhìn Dương Thiên một cái nói: “Lão tứ, không cần cảm thấy áy náy, chân gãy của ta đã mất đi tri giác, chỉ có thể cắt cụt chân.”

Dương Thiên mở miệng nói: “Người yên tâm, có ta ở đây, người không cần cắt bỏ.”

Hần lại lấy Cửu Chuyển Tiên Liên ra, hái một cánh hoa.

Cái Chuyển Tiên Liên này thuộc về bán tiên dược, có công hiệu sinh tử thịt người xương trắng, dùng để nối xương, dư dả.

Hần trước để cho Ngô Cương hôn mê, sau đó vận dụng thủ đoạn đem một mảnh cánh hoa bán tiên dược kia nghiền nát, tăng thêm mấy chục loại linh dược phụ trợ, lúc này mới chế thành vài giọt chất lỏng màu xanh biếc.

Chất lỏng màu xanh biếc này toàn thân trong suốt, tản ra sinh cơ cường đại, hơn nữa mang theo mùi thơm lạ lùng, tràn ngập cả gian phòng.

Vị Tiên Linh Dịch này, có thể chữa trị hết thủy thương thể.

Dương Thiên nhỏ vài giọt Tiên Linh dịch vào chỗ xương gãy của Ngô Cương.

Chỗ kia xương bánh chè của hắn vốn đã vỡ vụn, toàn bộ chân đặt ở trên giường bệnh đều đang vận vẹo, nhưng sau khi nhỏ vào tiên linh dịch, xương bánh chè chỗ xương gãy của hắn bắt đầu chậm rãi lồi ra.

m thanh không ngừng vang lên, đây là đầu gối Ngô Cương đang gây dựng lại.

Không bao lâu sau, toàn bộ đầu gối hoàn thành gây dựng lại, Dương Thiên không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Mà lúc này Ngô Cương cũng từ từ tỉnh lại.

Hần dụi dụi mắt nghi hoặc nói: “Lão Tứ, rốt cuộc ngươi hạ thuốc gì cho ta, sao ta ngủ thiếp đi, ngươi đừng làm rộn nữa, mau đưa ta đến phòng mổ.”

Dương Thiên mở miệng nói: “Xương bánh chè của ngươi đã tốt rồi.”

“Ai nha, ngươi đừng có nói những thứ này, ngươi bây giờ nhanh đưa ta trở về, ta...”

Sau khi Ngô Cương nói đến đây, sắc mặt hắn khẽ biến, sau đó kinh ngạc hỏi: “Người nói cái gì? Xương bánh chè của ta tốt rồi? Điều này sao có thể?”

Hắn ta không dám tin, vội vàng xốc ga giường màu trắng lên, sau đó nhìn thấy xương đùi vốn đã tàn phế lại khôi phục sức sống.

Hơn nữa, hắn giật giật, mặc dù có chút đau, nhưng không khác gì lúc trước.

Trên mặt Ngô Cương mang theo vẻ vui mừng, đang muốn hỏi Dương Thiên làm sao làm được, chỉ nghe người bên ngoài bắt đầu lớn tiếng ồn ào.

“Quả thực hồ nháo, người cho rằng các người là ai? Có tư cách gì chữa bệnh cho người bệnh? Ta đã nói với người bao nhiêu lần, chỉ có cắt chi mới có thể giữ được tính mạng bằng hữu của người, hiện tại người mau tránh ra cho ta, nếu chậm một chút nữa, bằng hữu của người có nguy hiểm tính mạng, là ai phụ trách? Người phụ trách hay là ta?”

Lão Tam ở ngoài cửa kịch liệt cãi lộn, nhưng mà cãi lộn nửa ngày, cuối cùng vẫn không chịu nổi áp lực của những bác sĩ bên ngoài, bị những người kia đẩy cửa đi vào.

Mà lúc này Dương Thiên cũng đã sớm chữa khỏi cho Ngô Cương.

Nhưng các bác sĩ này lại không biết.

Bọn họ nhìn Dương Thiên với vẻ mặt đầy lửa giận, cả giận nói: “Hồ đồ, người là ai? Ai bảo người chữa bệnh cho bệnh nhân? Cho dù các người là bằng hữu thì sao? Chúng ta đã nghiên cứu thảo luận nên mới quyết định cắt cụt chân, tuy các người không muốn nhưng muốn giữ được tính mạng thì chỉ có thể có cách này. Người chậm trễ cắt cụt chân chẳng khác nào làm chậm trễ tính mạng của hắn, cho nên mới nói người không phải đang cứu hắn mà là đang hại hắn.”

“A!”

Dương Thiên gật đầu.

Bác sĩ kia cho rằng Dương Thiên sẽ giải thích cái gì, nhưng lại phát hiện thiếu niên chỉ nói những thứ này sau đó không có

đoạn sau.

Bác sĩ này suýt chút nữa tức chết.

Hắn nhìn phần nộ, trừng mắt nhìn Dương Thiên lần nữa, nói: “Nếu ngươi còn quấy rối nữa, ngươi tự nhận có thể tự trị, vậy thì tự mình trị, trị chết tự ngươi chịu trách nhiệm.”

Mà lúc này lão tam cũng vào cửa, khi nghe thấy câu này, lập tức giật nảy mình nói: “Lão đại, ngươi không sao chứ?”

Lão đại xua tay, sau đó nói với bác sĩ kia: “Không phải ngươi nói nếu không cắt cụt chân thì ta không sống được sao? Vậy còn đứng ngây ra đó làm gì, chúng ta mau cắt bỏ đi.”

Bác sĩ lớn giọng kia không dám trì hoãn, vội vàng mở miệng nói: “Bác sĩ cầm dao chính đã đợi ở bàn giải phẫu, tiên tử của ta đây ngươi đi vào.”

Ngô Cương cười lạnh một tiếng mở miệng nói: “Không cần, ngươi trực tiếp đỡ ta đi qua là được rồi!”

Bác sĩ kia hình như cũng bị choáng váng, sau khi nghe được tin tức này, vội vàng mở miệng nói: “Đi, thời gian không đợi người, bác sĩ Dao vừa rồi đã nổi giận, ta nói cho ngươi biết, sau khi đến bàn mổ, ngươi tuyệt đối không nên sợ hãi, chỉ là một chân mà thôi, so với mạng...”

Lời của hắn nói đến đây, cuối cùng cũng nhận ra chỗ đó không đúng.

Khi thấy Ngô Cương có thể đi lại bình thường, hơn nữa đã cùng hắn đi tới cửa, lập tức hú lên quái dị, sau đó, nhảy lên cao ba thước hoảng sợ nói: “Ông trời ơi, chân của ngươi không phải đã gãy rồi sao? Sao còn có thể đi lại được? Giữa ban ngày ban mặt chẳng lẽ ta gặp quỷ rồi sao?”

Ngô Cương tức giận hừ một tiếng nói: “Ngươi cảm thấy ta là quỷ sao?”

Bác sĩ kia sắc mặt trắng bệch, sau đó nhéo nhéo bản thân, phát hiện không phải mộng, thế là mặt mũi đại ra nói: “Chuyện này không có khả năng, chuyện này tuyệt đối không có khả năng.”

Ngô Cương hỏi: “Ta bây giờ còn cần phải đi cắt bỏ chân sao?”

Bác sĩ kia vội vàng lắc đầu, sau đó cảm thấy có chút khó tin.

Hắn xé rách tóc của mình, nhìn chân Ngô Cương hoàn hảo không chút tổn hại mở miệng nói: “Cái này không khoa học ah!”

Chương 706 - Mưa gió nổi lên.

Bác sĩ Đào chính lúc này cũng nổi giận đùng đùng, khi thấy Ngô Cương có thể đi lại trên mặt đất, lập tức kinh hô: "Kỳ tích, thật sự là kỳ tích, gãy xương chỉ trong một giờ là khỏi, trong lịch sử y học đây là chuyện không thể nào xảy ra."

Ngay sau đó, viện trưởng, phó viện trưởng, chủ nhiệm, toàn bộ đều đến.

Bọn họ từng người cầm chân Ngô Cương đến nghiên cứu, thỉnh thoảng tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

“Nếu ứng dụng kỹ thuật mọc lại chi gãy này vào y học, tuyệt đối là một kỳ tích lớn.”

“Thậm chí có thể đoạt được giải Nobel y học.”

“Thậm chí còn có thể khiến toàn bộ giới y học khiếp sợ.”

Viện trưởng kích động đến mức toàn thân run rẩy, hắn mở miệng nói: “Là ai? Rốt cuộc là ai chữa khỏi cho hắn? Mau mau, mau dẫn tiến thần y kia cho ta.”

Những người khác nghe vậy, sau đó ánh mắt đều rơi vào trên người Dương Thiên.

Viện trưởng già nua thấy một màn này, nhanh chóng đi tới bên cạnh Dương Thiên mở miệng nói: “Là ngài chữa khỏi tay chân gãy của bệnh nhân? Lão hủ mạo muội hỏi một câu, ngài chữa khỏi cho hắn như thế nào!”

Dương Thiên không muốn dây dưa với những người này, thế là lạnh nhạt mở miệng nói: “Ta dùng chính là nó.”

Nói xong, hắn đưa một bình thuốc nhỏ vừa lấy ra trên bàn cho viện trưởng.

Lão viện trưởng kích động cầm bình thuốc trong tay, vẻ mặt kích động.

Những người khác cũng nhao nhao vây quanh, dự định nghiên cứu ra được thành phần trong bình thuốc này là gì, làm sao có thể có hiệu quả chữa bệnh cao như vậy.

Nếu nghiên cứu ra được, bệnh viện này của bọn họ sẽ càng ngày càng thành danh, thậm chí ngời ngang hàng với tập đoàn Thiên Thần.

Nghĩ đến đây, lão viện trưởng nước mắt giàn giụa.

Nhưng mà một bác sĩ trong đó sau khi thấy nhãn trên cái bình kia, lập tức có chút choáng váng.

Chỉ thấy trên nhãn viết mấy chữ to.

Bạch dược Vân Nam!

Cái này...

Mọi người không biết phải làm sao.

Đây chính là linh dược trị liệu chân tay đứt sao? Nhưng đây thoạt nhìn chính là thuốc trị liệu vết thương.

Mọi người sửng sốt thật lâu, lúc này mới chậm rãi đưa ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên.

“Thần y, có phải ngài cầm nhầm cái bình rồi không?”

Dương Thiên mở miệng nói: “Không có, chính là cái bình này.”

Lão viện trưởng gãi gãi đầu thừa thốt nói: “Đây chỉ là bạch dược trị liệu ngoại thương Vân Nam thôi.”

Dương Thiên cười nhạt một tiếng nói: “Đúng vậy, chân bệnh nhân chỉ là va chạm một chút, dùng chút thuốc này là được rồi, bác sĩ bệnh viện các ngươi nhất định phải cắt bỏ, các ngươi xem hiện tại còn cần cắt bỏ sao, nếu như không cần, vậy chúng ta đi trước đây.”

Nói xong, Ngô Cương trực tiếp rời đi dưới ánh mắt kinh ngạc của rất nhiều bác sĩ và viện trưởng.

Đông đảo bác sĩ ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, tất cả đều mắt choáng váng.

Sau khi Dương Thiên và Ngô Cương đi xa, bên kia mới truyền đến âm thanh nổi giận kinh thiên của viện trưởng.

Kéo một bệnh nhân chỉ là trầy da ở đầu gối đi cắt cụt chân, bác sĩ bệnh viện bọn họ là muốn tiền đến điên rồi.

Viện trưởng giận dữ mắng, mắng đến cả tên bác sĩ cầm dao kia đến phát mộng.

Hắn rõ ràng đã xác nhận, bệnh nhân là xương bánh chè vỡ vụn, chỉ có thể cắt cụt bảo mệnh.

Nhưng mà hiện tại đã xảy ra chuyện gì? Làm sao lại dùng một bình Vân Nam bạch dược là được rồi.

Bác sĩ Đào chính hiện tại đã bắt đầu hoài nghi nhân sinh!

Ngô Cương bên kia là nhin cười, chờ sau khi ra khỏi bệnh viện, rốt cục nhin không được cười ha ha.

“Nhớ tới các bác sĩ viện trưởng kia vẻ mặt ngơ ngác, ta cũng muốn cười, lão Tứ, ngươi rốt cuộc làm sao làm được?”

Dương Thiên cười bác sĩ nói: “Làm sao mà làm được?”

Ngô Cương ý vị thâm trường nhìn Dương Thiên một cái nói: “Ngươi chữa khỏi chân của ta.”

Dương Thiên đang muốn nói chuyện, Ngô Cương cười nói: “Đừng lấy cớ Vân Nam Bạch Dược ra dọa ta, ta không ngốc, chân ta gãy chỉ có thể cắt cụt bảo mệnh, nhưng sau khi ngươi đến liền chữa chân cho ta, ngươi muốn giấu dốt ta không hỏi, nhưng ngươi nhớ kỹ, lão Ngô ta thiếu ngươi một chân.”

Dương Thiên ha ha cười nói: “Sau này ta còn phải nhờ ngươi bảo vệ, chân của ngươi không thể để mất!”

Hốc mắt Ngô Cương có chút hồng nhuận, lúc này lão Tam đi thông báo cho Bàn Tử cũng đã trở về.

Hắn mở miệng hỏi Ngô Cương: “Lão đại, hiện tại chúng ta đi đâu?”

Nụ cười Ngô Cương lạnh lùng nói: “Báo thù không cách đêm, đương nhiên là đi báo thù, đám vương bát đần kia ỷ thế hiếp người, chặt đứt một chân của ta, không trả lại, cũng không phải phong cách của ta.”

Lão tam gật đầu ừ nói: “Lão đại, chúng ta cùng đi.”

Giọng Dương Thiên bình tĩnh nói: “Cũng dẫn ta đi xem nào nhiệt đi.”

Ba người quyết định chú ý, lúc đang muốn rời đi chỉ thấy tên mập này bị quần băng trên trán, cầm cái giá còn đang truyền dịch thờ hồng hộc chạy tới nói: “Các người muốn đi làm gì, sao lại vút ta xuống đây?”

Lão Tam nói: “Mập mập, không phải ta đã nói với người rồi sao? Để người nghỉ ngơi cho tốt.”

Mập mập giật băng vải xuống, kéo cả dịch truyền xuống, nắm chặt nắm đấm nói: “Không giết chết đám con cháu rùa kia ta thề không bỏ qua.”

Ngô Cương gật đầu nói: “Đã như vậy, các huynh đệ chúng ta cùng nhau xuất phát.”

Nói xong, sau khi đánh một chiếc xe trùng trùng điệp điệp hướng phía Bắc Đại Học Phủ chạy tới.

Sau khi đến nơi, chỉ thấy có một tiểu đệ hóng gió, Ngô Cương liếc mắt một cái liền nhận ra lần trước đến ký túc xá bọn họ có đứa cháu trai này.

Hắn vốn phụng mệnh lệnh của Bạch Thuật ở chỗ này chờ Dương Thiên, sau đó hảo hảo cho hắn một bài học.

Nhưng mà, đợi hai ngày rồi cuộc phát hiện ra Dương Thiên, nhưng lại đi theo Ngô Cương.

Hơn nữa Ngô Cương vốn bị gãy chân bây giờ lại có thể đi lại nhanh như vậy, thoát nhìn còn khí thế hung hăng.

Tiểu đệ này vốn định lén lút chạy đi bẩm báo với Bạch Thuật.

Nhưng lại không nghĩ rằng Ngô Cương liếc mắt một cái liền nhìn ra hắn, trực tiếp nổi giận gầm lên một tiếng, tiến lên ôm cổ hắn nhẹ nhõm giống như là xách một con gà con.

Lão đại Ngô Cương lạnh lùng nhìn hắn nói: “Tiểu tử, từ khi chia tay đến giờ người vẫn khỏe chứ?”

Tiểu đệ kia sắc mặt trắng bệch, sau đó phần nộ nói: “Khôn kiếp, mau buông tay cho ta, ta đi theo Bạch Thuật Hồn, người dám ra tay với ta, người không sợ hai chân đứt rồi sao?”

Tiểu đệ này không nói còn tốt, vừa nói xong trông mắt Ngô Cương đều đỏ lên.

Hắn tức giận cầm một cây gậy hung hăng đập vào chân tiểu đệ này.

Oành!

Một tiếng trầm đục vang lên, tiểu đệ kia kêu thảm một tiếng ôm bấp chân nằm trên mặt đất kêu rên không ngừng.

Ngô Cương lạnh lùng nói: “Trở về nói cho Tống Hà biết Bạch Thuật, Mộ Dung Dịch, nói Ngô Cương ta đã trở về, nếu bọn họ không hèn nhát thì bảo bọn họ lên thiên đài, lão tử sẽ ở đó chờ hắn.”

“Ngươi chờ, có bản lĩnh ngươi cứ ở chỗ này chờ, chúng ta sẽ đánh gãy tất cả chân của các ngươi!”

Tiểu tử kia mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán, buông xuống một câu ngoan thoại, khắp khiêng rời đi.

Ngô Cương hít sâu một hơi, nói: “Đi, đi Thiên Đài.”

Một chỗ khác, sau khi tiểu đệ vừa rồi cùng Tống Hà, Mộ Dung Dịch, còn có Bạch Thuật bẩm báo chuyện vừa rồi, sắc mặt ba người nhất thời âm trầm xuống.

“Ngô Cương kia thật đúng là tiểu cường đánh không chết, lần trước cũng đã gãy chân của hắn, bây giờ hắn lại còn dám tới kêu gào.”

Tống Hà cười lạnh: “Nếu bọn hắn đã muốn chết, vậy thì không thể trách chúng ta được.”

Bạch Thuật vuốt vuốt bút carbon trong tay, cao ngạo nói: “Dương Thiên tiểu tử kia rốt cục đã trở về, nghe nói sáng sớm hắn cùng Triệu Thiên Nguyệt trở về, lá gan hắn thật là lớn a.”

Mộ Dung Dịch khinh thường nói: “Lá gan lớn thì sao, lần này chúng ta nhất định phải cho hắn một bài học khắc sâu.”

Tống Hà hỏi: “Bọn họ có mấy người?”

Tiểu đệ kia vội vàng cung kính đáp lại: “Chỉ có bốn người, còn nói nếu không phải chúng ta hèn nhát lên thiên đài, hôm nay có thể giải quyết tất cả mọi chuyện.”

Bạch Thuật sắc mặt lộ ra một tia ngoan ý.

“Nếu bọn họ tự tìm đường chết, vậy thì thành toàn bọn họ.”

Nói xong, hắn đứng dậy ra lệnh: “Triệu tập tất cả huynh đệ lên thiên đài.”

Kinh thành, trong một Tứ Hợp viện cổ xưa.

Một vị lão nhân uống trà thô, ngồi trên xích đu.

Dung mạo của hắn già nua, trên mặt mặc dù mang theo nụ cười ôn hòa, nhưng mà cổ uy nghiêm thượng vị giả kia lại để mấy người trong viện cảm như hèn, không dám thở mạnh.

Hắn có được năng lực này, không vì cái gì khác, chỉ vì tên của hắn là Diệp Chuẩn!

Diệp Chuẩn nhìn về phía một vị nam tử trung niên ôn trọng, buông bát sứ dùng để uống trà xuống, chậm rãi mở miệng nói: “Ta bảo người hỏi thăm tung tích Dương Thiên tiểu hữu, người hỏi thăm thế nào rồi?”

Người đàn ông trung niên kia vội vàng cung kính trả lời:

“Diệp lão, tất cả đều nghe theo phân phó của ngài, đã nghe ngóng rõ ràng, tiểu ca kia đã đến kinh thành gần một tháng, lấy thành tích đệ nhất cả nước thi vào khoa khảo cổ của phủ đại học Bắc.”

Diệp Chuẩn cười ha ha, hiển nhiên hết sức hài lòng với thành tích của Dương Thiên.

Mấy nam tử khác thoát nhìn đều là thượng vị giả vội vàng phụ họa nói: “Thật sự là hậu sinh khả uý a.”

“Tiểu ca có thể thi đứng đầu cả nước, phần năng lực này không kém.”

“Diệp lão, ánh mắt của ngài thật không tệ.”

Những người này nhìn nọt nhìn qua vốn không có gì, nhưng nếu là người ngoài nhìn thấy, đoán chừng sẽ kinh ngạc đến mức cảm cũng rớt xuống.

Không vì cái gì khác, chỉ vì mấy vị ở đây đều là cự phách cấp Chính Quốc.

Mỗi một vị đều là tồn tại đậm chân một cái kinh thành đều có thể rung động, hơn nữa hẳn mấy người chiếm cứ lãnh đạo cao nhất trong nước hơn phân nửa.

Chương 707 - Lấy một địch trăm.

Diệp lão nghe được mọi người khích lệ, không khỏi cũng cười ha ha.

Nhưng sau đó lại có chút than thở.

“Tiểu tử này đã tới đây hơn một tháng, vậy mà không tới đây thăm ta.”

Lão nhân tuy rằng đang phàn nàn, nhưng lại càng hài lòng với hậu sinh Dương Thiên này.

Hắn từng nói có hắn ở kinh thành, không ai dám động đến Dương Thiên, nhưng thiếu niên này lại không hề đến đây làm phiền hắn, hiển nhiên là không muốn dùng tăng quan hệ này của hắn.

Mọi người mở miệng nói: “Diệp lão, nếu ngài muốn gặp hắn, không bằng chúng ta hiện tại dẫn hắn tới gặp ngài?”

Diệp lão cười ha ha, chậm rãi lắc đầu nói: “Không, vẫn là để ta đi gặp hắn đi, hắn ở Bắc Đại Học phủ đúng không, ta phải đi một chuyến.”

Đông đảo các đại lão cự phách có chút chấn kinh.

Bọn họ khó có thể tin nói: “Diệp lão, ngài tự mình đi?”

“Tiểu tử kia có tài đức gì? Ngài tự hạ thân phận như thế...”

“Diệp lão, ta cảm thấy như vậy không ổn.”

Mọi người dồn dập khuyên giải.

Phải biết, chính là tồn tại cấp Tổng Thống của nước M thấy Diệp lão cũng phải tới cửa bái phỏng, thân phận Diệp lão tôn quý cỡ nào, sao có thể đi bái phỏng người khác, cái này không hợp quy củ.

Diệp lão trực tiếp mở miệng nói: “Quy củ hay không quy củ gì chứ, Dương Thiên tiểu hữu có ân với ta, ta muốn đi bái phỏng hắn.”

Nói xong, hắn đi tới bên tường, cưỡi chiếc xe đạp hai tám lạch lớn của mình, một mình chậm rãi ra cửa.

Mọi người thấy một màn này, trong lòng đều lo lắng sắp nát.

Một vị cự phách cấp chính quốc vội vàng nói: “Nhanh, nhanh phải bảo tiêu, còn nữa, các người thất thân làm cái gì, còn không mau đuổi theo ta, nếu Diệp lão xảy ra bất trắc thì làm sao bây giờ?”

Mấy người vốn là Thái Sơn sụp đổ mà mặt không đổi sắc, nhưng hiện tại mỗi một người đều toát mồ hôi lạnh trên trán, tất cả đều lo lắng.

Ngay sau đó, một đám người lái mười chiếc xe Hồng Kỳ L5 kiểu, đi theo phía sau Diệp lão.

Toàn bộ người của tất cả bộ ngành đều xuất động, lộ tuyến tiến lên của Diệp lão, toàn bộ phong tỏa có cảnh sát giao thông canh gác, đặc công mở đường, phía sau có mấy trăm bảo tiêu đi theo, hơn nữa còn có mười chiếc xe kiểu cao cấp.

Mà lúc này, trên sân thượng của Bắc Đại Học Phủ, mặt đối lập của bốn người Dương Thiên là hơn trăm người.

Cầm đầu chính là ba người Mộ Dung Dịch, Tống Hà, Bạch Thuật.

Bạch Thuật cười lạnh, từ trên cao nhìn xuống bốn người Dương Thiên nói: “Bốn người các người thật đúng là không sợ chết, định mấy người đến khiêu chiến hơn trăm người chúng ta.”

Hắn tiến lên một bước, lạnh lùng quát: “Ai cho các người dừng khí?”

Ngô Cương cũng tiến lên một bước nói: “Hôm nay lão tử đến, chính là muốn chặt đứt chân của các người.”

Mộ Dung Dịch cười lạnh một tiếng nói: “Ngô Cương đúng không, chân hiện tại không đau sao?”

“Người nói cái gì!”

Ngô Cương trừng mắt đỏ hồng, siết chặt nắm đấm nói: “Họ Mộ Dung, có gan người nói lại lần nữa với lão tử, lão tử giết chết người.”

Tống Hà cười lạnh nói: “Họ Ngô kia, ta đề nghị người nên thấy rõ tình thế. Hiện tại chúng ta chiếm lấy ưu thế, người muốn chết, chúng ta phụng bồi.”

Lão tam trong tay cầm trường côn nói: “Các người ai dám lên đây đấu với ta!”

Bạch Thuật khinh thường cười nói: “Chúng ta có hơn trăm người, vì sao phải đơn đấu với người?”

“Người...”

Lão tam sắc mặt hết sức khó coi.

Bạch Thuật nhìn chằm chằm Dương Thiên mở miệng nói: “Tiểu tử người chính là Dương Thiên?”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Sao vậy? Có cần ký tên không?”

Một câu nói, người đối diện đều có chút ngây ngẩn cả người.

“Mẹ kiếp, sắp chết đến nơi còn dám cuồng như vậy.”

Bạch Thuật lạnh lùng nói: “Tiểu tử, người rất thích ký tên cho người khác phải không? Vậy lát nữa ta sẽ gõ gãy từng ngón tay của người.”

“Người rất hận ta?”

Dương Thiên cười cười, cũng không tức giận.

“Đương nhiên!” Bạch Thuật nhìn Dương Thiên nói: “Làm chuyện không nên làm, sẽ phải trả giá đắt.”

Dương Thiên nghi hoặc nói: “Người hận ta như vậy, là bởi vì ta mang nón xanh cho người?”

Một câu nói, ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn về phía Bạch Thuật, trong mắt mang theo vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Thậm chí có vài người còn trộm cắp xì xào bàn tán.

Sắc mặt Bạch Thuật lập tức vắn vẹo, hấn phần nộ quát: “Khôn kiếp, người dám làm nhục ta!”

Dương Thiên đứng dậy cười nói: “Ta không chỉ dám làm nhục người, còn dám đánh người.”

Nói xong, Hư Không hung hăng tát Bạch Thuật một cái.

Hai người cách xa nhau mấy mét, nhưng dưới ánh mắt kinh sợ của mọi người, Bạch Thuật lại kêu thảm một tiếng rồi ôm mặt ngã xuống đất.

Mọi người hoàn toàn có chút ngơ ngác.

Đây là tình huống gì? Đối phương chỉ là hướng về phía không khí tát một cái, Bạch Thuật đây là đang diễn trò sao!

Đương nhiên, Bạch Thuật hoảng sợ nhất, trong mắt hắn tràn đầy không thể tưởng tượng nổi nhìn Dương Thiên, có chút hoảng sợ.

“Ngươi... sao có thể?”

Dương Thiên lạnh lùng nói: “Không thể nào? Vậy thử lại lần nữa!”

Nói xong, dùng một tiếng, khoe miệng Bạch Thuật tràn máu, thật sự sắp điên rồi!

“Ngươi là người hay quỷ!”

Hắn ôm hai mặt sung phù cuộn mình trên mặt đất, không ngừng lui về phía sau.

“Ta là Tiên!”

Giọng nói của thiếu niên lãnh đạm cao ngạo, một người chậm rãi tiến lên, dọa cho trăm người toàn bộ lui về phía sau.

“Các ngươi đã muốn quần ẩu, vậy ta sẽ dùng một đám người đánh trăm người các ngươi!”

Giọng nói cuồng ngạo này vang vọng bên tai mọi người.

Từ trên người thiếu niên, phát ra khí thế vô song, áp chế tất cả mọi người không dám nhúc nhích.

Bọn họ không ngừng lui lại, không ngừng lui lại, thẳng đến khi không thể lui được nữa.

Mộ Dung Dịch và Tống Hà liếc nhau một cái, trên mặt hiện lên một tia tàn nhẫn.

Mộ Dung Dịch hô to: “Chúng ta nơi này có một trăm người, đối phương chỉ có một người, chúng ta sợ cái gì?”

Tống Hà cũng mở miệng nói: “Mọi người không phải sợ, nếu ai chặt đứt một chân của hắn, ta cho một trăm vạn.”

Mọi người nghe vậy, tròng mắt nhao nhao sáng lên.

Một trăm vạn, khối này không phải con số nhỏ, nếu như chặt đứt chân Dương Thiên, vậy có thể đạt được hai trăm vạn, hơn nữa có ba vị đại thiếu Tổng Hà này gánh, bọn họ cũng sẽ không gánh trách nhiệm.

Vì vậy trông mắt cả đám đều trở nên nóng rực.

Bọn họ nhìn thoáng qua nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được sự tham lam.

Cũng không biết là ai hô lớn một tiếng, hơn trăm người nhanh chóng tiến lên vây quanh Dương Thiên vào giữa.

“Đánh cho đến chết đi!”

Tổng Hà lạnh lùng quát.

Trong tay của hơn trăm người đều cầm gậy cao su, ống thép vọt thẳng lên.

“Các người dám!”

Ngô Cương và ba người mập mạp thấy cảnh này, bọn họ cảm vũ khí muốn xông lên trợ giúp Dương Thiên.

Nhưng mà, một màn kế tiếp để bọn họ triệt để choáng váng.

Chỉ thấy Dương Thiên bị mọi người vây quanh ở giữa giống như Chiến Thần, đánh ra một vòng, một đám người ngã xuống, một cước quét ra, những người xông lên kia từng cái xương đùi đứt gãy, nằm trên mặt đất không ngừng kêu thảm.

Chỉ trong nửa ngày, trên trăm người không ai đứng.

Không chỉ có đám người Tổng Hà choáng váng, ngay cả Ngô Cương cũng trợn mắt há hốc mồm.

“Mẹ nó, lão tứ đây là bất hack sao?”

Lão tam cũng không dám tin, dụi dụi mắt rồi mở miệng nói:

“Lúc trước cùng Phương Văn Đông hò hét, lão tứ quả nhiên là đang giấu dốt.”

Mập mạp hít sâu một hơi nói: “Ta vẫn cho rằng lão Tứ là người bình thường nhất ký túc xá chúng ta, còn nghĩ mấy ca ca chúng ta nhất định phải chiếu ứng hắn, hiện tại xem ra, nên chiếu ứng chính là chúng ta a.”

Những người nằm trên mặt đất, toàn bộ đều bị Dương Thiên phế bỏ hai chân.

Đây là bọn họ gieo gió gặt bão, Dương Thiên không có bất kỳ mềm lòng nào.

Chân của những người này đang chảy máu, hội tụ thành vũng máu không nhỏ trên mặt đất, mùi máu tươi bay rất xa.

Tổng Hà, Mộ Dung Dịch, còn có Bạch Thuật đều bối rối.

Bạch Thuật đứng dậy phản nộ nói: “Dương Thiên, ngươi dám ra tay nặng như vậy, ngươi không sợ ngồi tù sao!”

Dương Thiên nghe vậy kiêu ngạo nói: “Lúc các ngươi muốn chặt chân của ta, có nghĩ tới sẽ ngồi tù không?”

“Ngươi là cái thá gì? Cũng dám đánh đồng với chúng ta?”

Mộ Dung Dịch lạnh giọng nói: “Ta là người Mộ Dung gia ở kinh thành, ngươi chỉ là một tiểu nhân vật đến từ Tây Nam, mạng của ngươi ti tiện, cũng có tư cách so sánh với chúng ta?”

Dương Thiên không nói gì, chậm rãi tiến lên.

“Ngươi... ngươi muốn làm gì?”

Mộ Dung Dịch biến sắc, không ngừng lùi lại.

“Chờ ta đập nát chân của ngươi, ta muốn xem mạng của ngươi có cao quý tới mức có thể tự lành hay không.”

Giọng thiếu niên lạnh lùng, lời nói ra khiến Mộ Dịch dằn sợ hãi.

“Ta xem ngươi dám!”

Mộ Dung Dịch cắn răng nói: “Ngươi dám đụng đến ta, Mộ Dung gia sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

“À! Biết rồi!”

Ánh mắt Dương Thiên bình tĩnh, không có bất kỳ gợn sóng nào.

Hắn nhấc một ống thép lên, sau đó hung hăng đập xuống xương đùi của Mộ Dung Dịch.

“Rắc rắc!”

Một tiếng xương cốt đứt gãy, khiến cơ mặt mọi người đều co rúm lại.

“A!”

Mộ Dung Dịch không ngừng kêu thảm, sắc mặt tái nhợt vụn vụn, ôm đùi gãy, gào thét tê tâm liệt phế.

Bạch Thuật sợ hãi nhìn Dương Thiên!

Tên khốn kiếp này, hắn có biết mình đang làm cái gì hay không?

Ánh mắt Dương Thiên lạnh lùng nhìn Mộ Dung Dịch, khinh thường cười nói: “Ta còn tưởng rằng ngươi cao quý đến mức bị gãy chân cũng sẽ không kêu thảm thiết chứ, hóa ra là ta đánh giá cao ngươi rồi.”

Ngô Cương đứng ở đằng xa nắm hai tay, chỉ cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Thiếu niên lấy một địch trăm, hơn nữa còn thắng, còn đánh gãy chân Mộ Dung gia thiếu gia Mộ Dung gia, thủ đoạn này, hắn phục...

Chương 708 - Tam đại gia tộc.

Vốn cho rằng như vậy là kết thúc, dù sao thù cũng báo, thù cũng kết, hiện tại dựa vào thế lực sau lưng quyết định kết thúc như thế nào.

Nhưng Dương Thiên lại cầm côn bổng, chậm rãi đi về phía Tống Hà.

“Ngươi, ngươi muốn làm cái gì.”

Tống Hà biến sắc, có chút hoảng sợ lùi lại nói: “Tống gia ta ở kinh thành cũng là tồn tại số một số hai, ngươi đã đắc tội Mộ Dung gia, chẳng lẽ ngươi còn dám cùng Tống gia ta không chết không thôi hay sao?”

Dương Thiên lạnh lùng nói: “Nực cười, ngươi cho rằng ta sẽ sợ?”

Trái tim Tống Hà thoáng cái đã chìm đến đáy cốc, sắc mặt gã lúc sáng lúc tối, cuối cùng cắn răng nói: “Lần này ta nhận thua, ta sai rồi, xin người tha thứ.”

Dương Thiên lạnh giọng nói: “Nếu biết sai rồi, vậy sẽ phải trả giá đắt vì chuyện này, người cho rằng người xin lỗi là có thể giải quyết được sao?”

Sắc mặt Tống Hà âm trầm nói: “Ta là cháu nội Tống gia, người dám đụng đến ta? Chuyện này ta đã nhận thua, mọi người xóa bỏ, ta thề sau này sẽ không tìm người gây phiền phức, người còn muốn như thế nào nữa?”

“Ta muốn gãy chân của người!”

Giọng nói của thiếu niên kia rất lạnh lùng, thân hình khẽ động, giờ ông thép trong tay lên.

“Người dám, Tống gia ta...”

Trên mặt Tống Hà trắng bệch, nhưng mà không đợi gã nói hết lời uy hiếp, một lần nữa âm thanh xương cốt giòn tan đứt gãy truyền vào trong tai tất cả mọi người.

“A, ta giết người, Dương Thiên ta sẽ cho người chết.”

Tống Hà không ngừng kêu thảm thiết, từng tia máu tươi từ trong quần của gã chảy ra, một chân của gã, dùng phương thức quỷ dị vặn vẹo, khiến người ta cảm thấy sờn tóc gáy.

Lần này không chỉ có Bạch Thuật, cho dù là Ngô Cương mập mập và lão tam cũng không dám tin nhìn một màn trước mắt này.

Vốn tưởng rằng Dương Thiên chỉ là cho Tống Hà một bài học đơn giản, dù sao đối phương cũng là trưởng tôn của Tống gia, hơn nữa thành tích xuất sắc, thậm chí trở thành gia chủ tương lai của Tống gia.

Nhưng lại không ngờ Dương Thiên trực tiếp chặt chân của hắn.

Đây là đang cắt đứt căn cơ Tống gia.

Hơn nữa lần này đắc tội hai đại gia tộc kinh thành, ai có thể bảo vệ được hắn?

Ba người túm lấy rất nhiều tóc tai muốn tìm cơ hội thoát tội cho Dương Thiên, nhưng mà nghĩ nửa ngày vẫn không thể giải được.

Mà đúng lúc này, chỉ thấy ánh mắt Dương Thiên cuối cùng lại rơi vào trên người Bạch Thuật.

Bạch Thuật lúc này đang gọi điện thoại, sau khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của Dương Thiên, trên mặt hắn hiện lên vẻ sợ hãi nói với người bên kia: ” Phụ thân, mau phái người tới cứu con a, tên khốn kiếp này muốn chặt chân của con, cha mau tới cứu con.”

Một tầng cao nhất của tập đoàn, sắc mặt Bạch Chính Sơn âm trầm tới cực điểm, y mở miệng nói: “Đối phương là ai? Dám đụng đến người Bạch gia ta, hắn không muốn sống nữa sao? Người nói cho hắn biết, ta...”

Lời của hắn còn chưa nói hết, chỉ nghe trong ống đồng truyền đến một đạo thanh âm trong trẻo: “Nghe nói, người muốn tìm ta?”

Bạch Chính Sơn biến sắc, lo lắng nói: “Người là ai? Người làm sao với con trai ta, ta cảnh cáo người, nếu người động vào một sợi lông của nó, ta cho người chết.”

Dương Thiên cười cười nói: “Ta sẽ dùng hành động nói cho người biết, ta là người không sợ uy hiếp.”

“Cái gì?”

Bạch Chính Sơn nghe vậy sững sờ, sau đó chỉ nghe tiếng kêu thảm thiết thê lương của con trai ông ta trong ống đồng.

“Khốn kiếp, người là ai, người rút cuộc là ai, đừng để cho ta bắt được người, nếu không ta sẽ để người chết.”

Dương Thiên lạnh lùng nói: “Nhi tử của con chặt đứt chân bằng hữu của ta, bây giờ ta đã trở về, nếu con không phục, cứ tới tìm ta!”

Dứt lời, cúp điện thoại.

Chân của Bạch Thuật cũng bị đánh gãy, y cắn răng, chịu đựng đau đớn nhìn Dương Thiên giận dữ hét lên: “Cha ta sẽ không bỏ qua cho người, cha ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người, đả tặc với ba nhà trong mười đại gia tộc ở kinh thành, toàn bộ

Hoa Hạ đều không có chỗ cho người dung thân, Dương Thiên, trên cùng bích rơi xuống hoàng tuyền, ta sẽ cho người chết!”

Dương Thiên Mặc nhìn hấn một cái, mở miệng nói: “Nếu quả thật đến mức đó, kinh thành sẽ chỉ còn lại bảy đại gia tộc.”

Ngụ ý là muốn diệt sát Bạch gia, Mộ Dung gia và Tống gia.

Tất cả mọi người nằm trên mặt đất kêu rên không ngừng đều bị sự cuồng nhiệt của Dương Thiên chấn nhiếp.

Hấn rốt cuộc có lá bài tẩy gì mà dám nói ra những lời này?

Ba người Ngô Cương còn đang lo lắng, nhưng trên mặt Dương Thiên lại không có bất kỳ biểu cảm gì.

Giống như người đứng ở phía đối lập với tam đại gia tộc không phải là hấn.

Sự bình tĩnh của hấn khiến tất cả mọi người đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Dương Thiên dẫn ba người trong ký túc xá rời đi, để lại những người bị thương đầy đất.

Mà chuyện này, Tống Hà và Mộ Dung Dịch đã sớm thông báo cho gia tộc.

Ở trường học bị người đánh gãy chân, lấy thân phận của bọn họ, có thể nhắc lên bao nhiêu gợn sóng có thể nghĩ.

Đám người Dương Thiên vừa xuống lầu, đã bị thầy chủ nhiệm, hiệu trưởng và một đám giáo viên của trường chặn lại.

Trong đó, cũng có người của tam đại gia tộc.

Giáo viên chủ nhiệm ánh mắt mang theo phần nộ nói: “Dương Thiên, người còn không nhận tội, đừng tưởng rằng thành tích của người xuất sắc, trường học có thể cho phép người làm xằng làm bậy.”

Dương Thiên nhướn mày nhìn hấn một cái nói: “Rất tò mò, ta làm xằng làm bậy như thế nào?”

Giáo viên chủ nhiệm cắn răng nói: “Đánh đồng học trên sân thượng, đánh gãy chân hơn một trăm người, hành vi của người vô cùng ác liệt, bây giờ lại công khai chống lại lệnh bắt, người chờ ngồi tù đi.”

Dương Thiên ánh mắt lạnh lùng nhìn hấn một cái.

“Ngươi thấy được?”

Giáo viên chủ nhiệm tức giận hừ nói: “Thế nào, ngươi còn muốn chống chế hay sao?”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Thầy chủ nhiệm đúng không, ngươi có thể biểu diễn cho ta xem, một người đập gãy toàn bộ chân của một trăm người, ta mặc cho các ngươi xử lý thế nào!”

“Ngươi...”

Giáo viên chủ nhiệm lập tức không còn lời nào để nói, khi hấn nghe được tin tức này cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Một trăm người lại bị một người đánh trọng thương, trăm người này đều là phế vật sao.

Nhưng dưới sự uy hiếp của Tổng gia, hấn chỉ có thể làm theo.

Nhưng lời của Dương Thiên, hấn thật sự không có cách nào phản bác.

Sau khi nam tử trung niên Tổng gia kia thấy được một màn này, sắc mặt vắn vẹo nhìn Dương Thiên cả giận nói: “Ngươi dám làm không dám thừa nhận sao? Hơn một trăm người kia không phải ngươi đánh sao?”

Dương Thiên hờ hững mở miệng nói: “Chú ý cách dùng từ của ngươi, ta không gọi là đánh, là phòng vệ chính đáng, hơn một trăm người đánh ta, ta là phòng vệ chính đáng mà thôi, chỉ có điều trong quá trình phòng vệ chính đáng xuất hiện một chút va chạm nhỏ, va chạm nhỏ mà thôi.”

Sau khi mọi người không rõ ràng nghe vậy, không khỏi tin lời Dương Thiên.

Mà Tổng Hậu thì suýt chút nữa tức nổ phổi, y cắn răng nói: “Tiểu tử, chân của thiếu gia ta đều bị ngươi đánh gãy, hơn nữa còn có hai vị đại thiếu gia Bạch gia, Mộ Dung gia, những thứ này ngươi không dám nhận sao?”

“Cái gì?”

Một câu nói, những người lãnh đạo của đại học phủ Bắc sợ tới mức thiếu chút nữa ngồi bệt trên mặt đất.

Ba công tử ca của thập đại gia tộc bị người ta chặt chân ở đây, nếu trách tội thì bọn họ khó mà thoát tội.

Mà Dương Thiên lại mặt mũi tràn đầy lạnh nhạt nói: “Ta đã nói rồi, là một trăm người bọn họ đánh ta, chỉ có điều trong quá trình phòng vệ chính đáng của ta xuất hiện một chút va chạm nhỏ.”

Đều đem chân đại thiếu gia của tam đại gia tộc chặt đứt, đông đảo người quản lý Bắc đại nếu lại tin tưởng đây chỉ là va chạm nhỏ, vậy liền thành kẻ ngu.

“Căng nhỏ? Hừ, nếu là va chạm nhỏ, ta sẽ chặt đứt chân các ngươi trước, sau đó giao cho Tổng tiên sinh xử trí!”

Tổng Hậu âm trầm nhìn Dương Thiên, quay về phía mọi người sau lưng phân phó: “Bắt hết bọn chúng lại, đánh gãy chân cho ta.”

Mười mấy vệ sĩ phía sau hắn gật đầu, từng người lấy vũ khí ra, trực tiếp vọt lên.

Dương Thiên tiến lên một bước, khí thế Phá Thiên Tiên Đế đột nhiên thi triển ra, dưới Đạp Thiên bảy bước, sàn đá xanh đều đã chấn vỡ nát.

“Ta xem các ngươi ai dám tiến lên một bước.”

Một người, sức một mình, lại một lần nữa chấn nhiếp mấy chục người đối phương.

Dưới khí thế của Dương Thiên, cho dù là đám người hiệu trưởng cũng hoảng sợ biến sắc lùi về phía sau mấy bước.

Cuối cùng bọn họ cũng biết vì sao thiếu niên chỉ nói va chạm nhỏ, sẽ khiến những người trên Thiên Đài gãy chân.

Tổng Hậu cắn răng nói: “Dương Thiên, ta khuyên ngươi đừng phản kháng vô ích nữa, lát nữa Tổng gia ta, Mộ Dung gia, còn có người Bạch gia đều sẽ đến, ngươi chấp cánh cũng khó thoát, không chỉ có ngươi, ngay cả những người phía sau ngươi cũng sẽ bị liên lụy.”

Hiệu trưởng tiến lên một bước mở miệng nói: “Dương Thiên, chuyện này chúng ta nhất định sẽ biết rõ ràng, các người đi theo ta một chuyến, nếu như không phải lỗi của người, chúng ta sẽ không làm khó dễ các người.”

Dương Thiên đương nhiên là nhìn ra, những người này là hai nhóm.

Hắn bình tĩnh nhìn thoáng qua hiệu trưởng hơn sáu mươi tuổi đầu tóc bạc trắng mở miệng nói: “Các người đã muốn biết rõ ràng tiền căn hậu quả, vậy ta phụng bồi, tuy nhiên điều kiện tiên quyết là hiệu trưởng người thả ba người bạn của ta, bọn họ vừa rồi cũng không có tham dự.”

Hiệu trưởng trầm tư một chút, sau đó gật đầu nói: “Bọn họ có thể đi, nhưng người phải ở lại.”

Dương Thiên gật đầu, nhưng Ngô Cương lại không nhẫn nại được nữa, hắn tiến lên nói: “Lão Tứ, dựa vào cái gì, người là vì ta báo thù, dựa vào cái gì để ta đi, không được, hôm nay ta nói cái gì cũng không đi.”

Lão Tam và Bàn Tử cũng đứng dậy nói: “Đúng, chúng ta cũng không đi, cùng lắm thì bị khai trừ.”

Dương Thiên bình tĩnh nhìn bọn họ một cái nói: “Yên tâm đi, bọn họ không làm gì được ta, tam đại gia tộc, ta còn không đề vào mắt...”

Chương 709 - Diệt lão đến.

Mặc dù ba người lão đại và Bàn Tử lo lắng, nhưng cũng không giúp được gì, nếu ở lại đây, sợ rằng sẽ gây thêm phiền phức cho Dương Thiên.

Tổng Hậu nhìn Dương Thiên đã nhận phục thúc thủ chịu trời, không khỏi cười gằn một tiếng.

“Bắt lại cho ta, mang đi.”

Mười mấy tên đã thủ kia lại xông lên phía trước.

Bọn họ vốn tưởng rằng Dương Thiên sẽ không phản kháng, nhưng lại không ngờ thiếu niên trực tiếp một cước đá bay tên đã thủ phía trước nhất kia xa mười mét, hung hăng đập vào

vách tường, sau đó người nọ phun ra một ngụm máu tươi, triệt đề ngắt đi.

Đoán chừng sơ bộ, xương sườn đã vỡ vụn.

Đám đả thủ còn lại trên mặt ai cũng mang vẻ hoảng sợ.

Thiếu niên trước mắt này quá độc ác, một cước liền đánh người thành cái dạng này?

Thật ra bọn họ không biết, Dương Thiên chỉ dùng một phần ngàn lực đạo.

Nếu như toàn lực ra tay, tất cả mọi người đều không đủ để hấn một chiêu giết chết.

“Người vẫn còn dám phản kháng!”

Sắc mặt Tống Hậu xanh mét, siết chặt nắm đấm, ánh mắt lạnh lẽo.

Dương Thiên nhìn về phía hấn, hờ hững nói: “Tồn tại như con kiến hôi, thật sự cho rằng ta không dám động đến ngươi sao?”

Nói xong, bàn tay nâng lên, nắm lấy cổ Tống Hậu, chậm rãi nhấc hấn lên.

Mọi người hoàn toàn kinh hãi.

Hư không nhiếp vật,

Đây chính là dấu hiệu Tông Sư cảnh, mặc dù đại đa số người bọn họ chưa từng gặp qua, nhưng lại nghe nói qua.

Vị Thiếu Phu nhân trước mắt này lại là cường giả Tông Sư cảnh, khó trách hấn lại có sức mạnh như thế.

Tống Hậu chỉ cảm thấy cự lực trên cổ đang chậm rãi buộc chặt, cho tới bây giờ y mới rốt cục biết mình rốt cuộc đắc tội một tồn tại khủng bố cỡ nào.

Hấn khó khăn hô hấp mở miệng nói: “Ta sai rồi, Dương tiên sinh, van cầu ngươi thả ta.”

Tống Hậu đã cảm nhận được sát ý trong mắt Dương Thiên, y biết, nếu như còn không cầu xin tha thứ, đối phương thật sự dám giết y.

Giờ phút này Tống Hậu không còn bộ dáng cuồng vọng vừa rồi, cường giả Tông Sư cảnh, gần như là thượng khách của các

đại gia tộc, không thể tùy tiện đắc tội.

Nếu không phải có nhiều người ở đây như vậy, giết người ảnh hưởng không tốt, Dương Thiên đã sớm dễ dàng bóp nát cổ họng của tên này.

Thấy hắn cầu xin tha thứ, Dương Thiên mới hừ lạnh một tiếng, giống như ném rác rưởi ném hắn qua một bên.

Bên phía Bắc Đại, vốn dĩ hai lão sư muốn tiến lên là để chế ngự Dương Thiên.

Nhưng sau khi nhìn thấy cảnh này, lập tức bị dọa đến sắc mặt tái nhợt.

Nếu như bọn họ tiến lên một bước vào buổi sáng, chỉ sợ sẽ chết rất thảm.

Một giáo viên trong đó run rẩy lấy điều thuốc từ trong túi ra, cung kính đưa cho Dương Thiên, vẻ mặt tươi cười.

Dương Thiên cũng không để ý đến bọn họ, đi tới trước mặt hiệu trưởng bình tĩnh nói: “Chúng ta đi thôi.”

Tin tức Dương Thiên là Tông Sư cảnh nhanh chóng truyền vào tai tam đại gia tộc.

Tuy bọn họ không phải là người đứng đầu trong thập đại gia tộc, nhưng nội tình cũng không thể khinh thường.

Gia chủ ba phương đều tự mang theo một vị cường giả Tông Sư cảnh của gia tộc mình, trùng trùng điệp điệp tiến đến Bắc Đại Học phủ.

Bọn họ đã hạ quyết tâm, nhất định phải khiến Dương Thiên trả giá thật lớn.

Cho nên, ba bên tìm đủ loại quan hệ gây áp lực cho đại học phủ Bắc Đại, muốn bọn họ giao Dương Thiên ra.

Lúc này trong Bắc đại học phủ, hiệu trưởng Lý Thư Văn đã sắp điên rồi.

Sau khi hắn cúp điện thoại thứ tám, ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên có chút sụp đổ nói: “Dương Thiên, quyết định sai lầm nhất đời này của ta chính là bỏ ra số tiền lớn mời người vào đại học phủ Bắc.”

Dương Thiên Phong cười nhạt nói: “Hiệu trưởng nói như thế nào, ta không làm sai điều gì?”

Lý Thư Văn mặt đầy hắc đạo: “Người còn chưa làm sai cái gì? Người có biết những chuyện người làm hôm nay hay không, Bắc đại học phủ sáng tạo đến nay, tất cả những chuyện ác liệt cộng lại cũng không có ác liệt bằng chuyện này của người, người biết năng lượng của ba đại gia tộc khủng bố đến mức nào không? Bên ngoài người có biết có bao nhiêu người gây áp lực cho ta đem người giao ra không, ước nguyện ban đầu của chuyện này ta mặc dù hiểu rõ không trách người, nhưng phương thức xử lý người làm thật sự là quá không nên.”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Vậy hiệu trưởng, người giao ta ra đi.”

Lý Văn Thư vô cùng đau đớn nói: “Nếu ta giao người ra, người cho rằng người còn có cơ hội sống sót sao? Thành tích thi đại học của người ta rõ ràng, sáu khoa đầy điểm ta cả đời chỉ gặp một mình người, người là một thiên tài, sau này người nhất định sẽ vì quốc gia làm ra công hiến trọng đại, ta không muốn để người chết non.”

Dương Thiên trầm mặc một lát, hắn không ngờ vị hiệu trưởng từng gặp mặt một lần lại đánh giá hắn cao như vậy.

Hơn nữa trong điện thoại vừa rồi, hắn vẫn luôn khúm núm, hiển nhiên là vì bảo vệ hắn chịu áp lực rất lớn.

Mà đúng lúc này, cửa phòng làm việc bị người đá văng, ngay sau đó một đám người đi đến.

Dẫn đầu là gia chủ Bạch gia, Bạch Chính Sơn, Mộ Dung gia, còn có người Tống gia.

Bạch Chính Sơn nhìn Dương Thiên với ánh mắt âm lãnh nói: “Không phải người muốn đối địch với Bạch gia ta sao? Không phải người muốn phụng bồi đến cùng sao? Ta ngược lại muốn xem xem, hôm nay người dựa vào cái gì dám kêu gào với Bạch gia ta.”

Dương Thiên nhú mày nhìn hắn một cái nói: “Bạch gia người không đủ tư cách để cho ta ra tay.”

“Người nói cái gì!”

Bạch Chính Sơn gần như không thể tin vào tai mình.

Không chỉ có hấn, ngay cả trên mặt mọi người cũng lộ ra biểu cảm kinh ngạc.

Bạch gia ở bất kể là giới kinh doanh hay chính trị đều hết sức ưu tú, nhất là Bạch Chính Sơn, hơn bốn mươi tuổi đã có chức vị rất cao ở trung ương, là một phó bí thư.

Thiếu niên rốt cuộc có thân phận gì, cũng dám xem nhẹ Bạch gia.

Giờ phút này, một vị lão nhân Mộ Dung gia đứng dậy, híp mắt lạnh lùng nói: “Tiểu tử, ngươi đừng ngông cuồng như vậy, Bạch gia không đủ tư cách vậy nếu lại thêm Mộ Dung gia ta thì sao!”

Mặc dù hấn đã già bảy tám mươi tuổi, nhưng lại mặc một thân quân trang, từ tính cấp trên vai mở ra, là cấp bậc Trung Tướng.

Trung tướng trong nước vền vẹn chỉ là hai mươi vị mà thôi, có thể đạt tới địa vị này, đó là dựa vào quân công đắp ra.

Sức ảnh hưởng của Mộ Dung gia trong quân đội không nhỏ, Dương Thiên dám động đến cháu trai ruột của hấn Mộ Dung Dịch, đã định trước hôm nay không thể trốn thoát.

Mọi người vốn tưởng rằng Dương Thiên sẽ dập đầu cầu xin tha thứ, dù sao hai vị có thân phận cao nhất của Mộ Dung gia đều ở đây, chỉ cần một câu nói là có thể khiến hấn rơi vào tuyệt cảnh.

Nhưng lại không nghĩ rằng thiếu niên lại mang vẻ khinh thường trên mặt, nhìn Tống gia ngạo nghễ nói: “Ngươi là cái thá gì, dứt khoát nói ra hết đi.”

Gia chủ Tống gia hơn năm mươi tuổi, nghe vậy tức giận hừ một tiếng nói: “Ta là phó quốc cấp, ngươi đem một chân của con ta chặt đứt, vậy ta liền đem ngươi hai cái chân gãy.”

Dương Thiên nghe vậy, ngáp một cái, không yên lòng nói: “Xem ra lai lịch không nhỏ.”

Hiệu trưởng Lý Văn Thư tiến lên nói: “Mọi người ngàn vạn lần không nên xúc động, có chuyện gì từ từ nói, chúng ta tranh thủ hòa bình giải quyết.”

Bạch Chính Sơn tức giận hừ một tiếng nói: “Biện pháp giải quyết hòa bình chính là dự định dùng tay chân của tiểu tử này để trút giận thay cho con trai ta.”

Vị lão nhân quân giới Mộ Dung gia kia cũng dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn Dương Thiên.

Sắc mặt Lý Văn Thư có chút khó coi, cục diện hiện nay, đã không phải là hiệu trưởng nho nhỏ như hắn có khả năng khống chế.

Dương Thiên nhìn mọi người trước mắt, trong ánh mắt vẫn không có một chút sợ hãi.

Hắn hời hợt mở miệng nói: “Các ngươi nhiều người như vậy đều muốn chân của ta, vậy ta rút cuộc cho ai tốt đây?”

Gia chủ Tống gia lạnh lùng nói: “Bọn họ muốn hai cái chân của ngươi, mà ta muốn chặt đứt hai cánh tay của ngươi.”

“Thật sự là không chừa đường sống cho người ta chút nào!”

Dương Thiên nở nụ cười.

Cười đến cuối cùng ánh mắt dần dần trở nên rét lạnh.

“Đã như vậy, vậy cũng đừng trách ta... ..”

Hắn nói đến đây, chỉ nghe một giọng nói già nua truyền vào.

“Các ngươi ai dám động đến Dương Thiên tiểu hữu?”

Dương Thiên nghe thấy giọng nói quen thuộc này, trên mặt lập tức ngẩn người.

Mà ánh mắt của mọi người cũng đều tập trung lên người vị lão nhân ở cửa ra vào kia.

“Diệp lão tiên sinh?”

Dương Thiên có chút nghi hoặc, tại sao đối phương lại ở chỗ này?

Diệp lão dùng đôi mắt thâm thúy đục ngầu nhìn người chủ sự của ba đại gia tộc một vòng, uy áp mười phần nói: “Có ta ở đây, ta xem các ngươi ai dám động thủ.”

Bạch Chính Sơn đánh giá lão nhân, toàn thân mặc quần áo bình thường, ngay cả giày cũng rách một lỗ, thoát nhìn ngoại

trừ con mắt sắc bén một chút, mặt khác chính là một lão nhân bình thường.

Người như vậy cũng dám kêu gào với bọn họ, quả thực không muốn sống.

Những người bọn họ, tuy rằng địa vị bất phàm, nhưng vẫn không có tư cách tiếp xúc với loại tồn tại như Diệp lão.

Thời điểm lão nhân đỉnh phong nhất, một câu có thể chi phối phương hướng quốc gia phát triển, là đại nhân vật chân chính.

Mà lúc đó, người dẫn đầu của ba gia tộc này còn không biết đang chơi bòn ở nơi nào.

Bạch Chính Sơn không biết thân phận của Diệp lão, chỉ dựa vào quần áo đã phán định Diệp lão là người bình thường, cộng thêm lão nhân ra mặt cho Dương Thiên, không khỏi tức giận hừ một tiếng nói: “Người là trưởng bối của tiểu tử này?”

Diệp lão đứng thẳng sống lưng nói: “Không sai, ta là trưởng bối của Dương Thiên, nếu các người có chuyện gì, có thể xông lên với ta.”

Gia chủ Tổng gia kia tính tình vẫn luôn rất nóng nảy, hấn dùng ngữ khí lạnh lẽo khinh thường mở miệng nói: “Người là cái thá gì, xông tới người? Người chịu nổi sao?”

Diệp lão nghe vậy, ánh mắt nhìn về phía gia chủ Tổng gia, uy nghiêm cười cười nói: “Toàn bộ Hoa Hạ, dám dùng loại khẩu khí này nói chuyện với ta, người là người thứ nhất...”

Chương 710 - Người có phục hay không?

"Khẩu khí rất lớn, người cho rằng người là thân phận gì?!"

Gia chủ Tổng gia là tồn tại cấp phó quốc, ở tuổi này của hắn, chỉ có lác đác vài người, hắn cuồn có vốn liếng của hắn.

Diệp lão cười ha ha nói: “Ta chỉ là một tiểu lão đầu bình thường, không có địa vị gì, cũng chỉ có hai mươi năm trước có

mấy thuộc hạ cũ, nhưng người không cần sợ, chuyện này ta sẽ điều tra rõ ràng, không cần lấy thế ép người.”

“Người nói cái gì, lấy thế đe ta? Người xác định ta không nghe lầm chứ?”

Gia chủ Tống gia gần như không thể tin vào tai của mình.

Hắn là ai? Trong quan viên cả nước, địa vị của hắn có thể xếp trong năm mươi vị trí đầu, địa vị tôn sùng, bất kể là đi tới chỗ nào, đều sẽ được mọi người cung kính đối đãi.

Lão đầu tử trước mắt này, quần áo trên người cũ nát, ngay cả giày cũng lộ ra một cái lỗ, trên mặt khô gầy, hiển nhiên là dinh dưỡng thiếu thốn, cũng dám nói lấy thế đe hắn?

Lão tiểu tử này xác định không phải bị điên rồi chứ?

Không chỉ có bọn họ, ngay cả người của Mộ Dung gia cùng Bạch gia cũng không nhịn được cười rộ lên.

Lão nhân này rốt cuộc có biết tam đại gia tộc trước mặt lão là tồn tại như thế nào hay không?

Giữa sân chỉ có hiệu trưởng Lý Văn Thư của Bắc Đại Học Phủ nhìn Diệp lão, trên mặt mang theo vẻ khó tin.

Hắn dụi dụi con mắt, nhìn Diệp lão, toàn thân không ngừng run rẩy, không cách nào hình dung tâm tình của mình.

Còn nhớ rõ vài chục năm trước, hắn chỉ có hơn hai mươi tuổi từng may mắn gặp qua lão nhân một lần, khi đó địa vị của lão nhân là chân chính dưới một người, trên vạn người.

Lúc trước lão nhân còn vỗ vai hắn nói mấy lời động viên, lúc ấy hắn gần như kích động phát điên.

Hiện tại mặc dù dung mạo lão nhân già nua hơn rất nhiều, nhưng vẫn phát ra uy nghiêm từ trong đôi mắt, vẫn làm cho người ta không thể khinh thường.

Lý Văn Thư có thể xác định, vị này chính là vị lúc trước kia, tên là Diệp Chuẩn, toàn bộ xã hội thượng lưu kinh thành không người nào không biết không người không hay.

Chỉ có điều hai mươi năm trước, hắn vô duyên vô cớ biến mất, hai mươi năm trôi qua, toàn bộ người trong kinh thành đều đã quên đi sự tồn tại của lão nhân.

Lý Văn Thư lần nữa gặp được lão nhân, mặc dù mình cũng đã lớn tuổi, nhưng cũng kích động như trước.

Hắn tiến lên một bước, hai tay cung kính nắm tay Diệp lão, trong mắt rung rung nước mắt tôn kính nói: “Diệp lão!”

Diệp lão nhìn hắn một cái, cẩn thận phân biệt một chút, có chút không xác định nói: “Người là Tiểu Lý?”

“Diệp lão, ngài ngài... ngài vậy mà còn nhớ rõ tên của ta?”

Lý Văn Thư kích động nước mắt đều chảy xuống.

Diệp lão ha ha cười lắc đầu nói: “Già rồi, chỉ là lơ mờ nhớ rõ họ của người, ha ha, đừng trách a.”

“Sao lại như vậy!”

Lý Văn Thư lau lau nước mắt nói: “Diệp lão, ngài tuyệt đối đừng nói như vậy, thân phận của ngài tôn quý cỡ nào, có thể nhớ rõ ta đây cũng đã rất cảm kích.”

Mọi người thấy một màn này đều có chút choáng váng.

Đây là tình huống gì? Lý Văn Thư tốt xấu cũng là hiệu trưởng của đại học phủ Bắc, quan hệ nhân tế, cho dù là người của thập đại gia tộc cũng không dám tùy tiện động đến hắn.

Hắn lại tôn trọng lão nhân này như vậy? Còn nói lão nhân này thân phận tôn quý?

Thân phận tôn quý mà mặc thành bộ dạng này?

Gia chủ ba đại gia tộc đều cảm giác chỉ số thông minh bị vũ nhục.

Bọn họ đã nhìn thấu, nhất định là Lý Văn Thư vì bảo hộ Dương Thiên, cho nên không biết tìm lão nhân này từ nơi nào tới, muốn mượn chuyện này chấn nhiếp bọn họ.

Bọn họ khôn khéo biết bao, làm sao có thể mắc lừa.

Thế là, trên mặt mấy người đều mang theo nụ cười lạnh, muốn xem Lý Văn Thư cùng lão đầu này muốn diễn kịch tới khi nào.

Diệp lão gặp người cũ nhìn cũng rất vui vẻ, hắn không ngờ tiểu tử này lại nhận ra hắn.

Lão nhân cười mở miệng nói: “Người lúc trước là học sinh nơi này, người còn nói người muốn làm hiệu trưởng, không nghĩ

tới một ít lời khích lệ của ta, thế mà nổi lên một tia tác dụng đối với người.”

Lý Văn Thư run rẩy nói: “Diệp lão, điểm này ta muốn cảm tạ ngài, nếu không phải lúc trước ngài nói mấy lời kia, thì không có khả năng có ta hôm nay.”

Diệp lão cười cười nói: “Hết thầy đều là tự thân người cố gắng, cho dù ta không khích lệ người, người cũng sẽ đạt tới độ cao này.”

Lý Văn Thư lắc đầu, đang lúc muốn tiếp tục nói chuyện, gia chủ Tống gia kia ánh mắt âm lãnh nói: “Ta nói, các người diễn kịch đủ chưa, thật sự cho rằng chúng ta là không khí sao?”

Diệp lão không nói gì, nhưng sắc mặt Lý Văn Thư thoáng cái âm trầm xuống, trên mặt hắn mang theo phần nộ nói: “Người có biết người đang nói chuyện với ai không?”

Gia chủ Tống gia kia trên mặt mang theo nụ cười khinh thường châm chọc nói: “Vậy người có biết người đang nói chuyện với ai không? Ta là Phó Quốc cấp đấy.”

Lý Văn Thư ha ha cười lạnh một tiếng: “Phó quốc cấp thì như thế nào? Cho dù chính quốc cấp cũng không dám làm càn ở trước mặt Diệp lão, người tính là cái gì.”

Gia chủ Tống gia kia gần như không thể tin vào tai mình, sắc mặt âm trầm nói: “Hiện tại ta sẽ cho người biết ta là cái thứ gì.”

Hắn vung tay lên, phân phó mấy tên hắc y nhân phía sau: “Bắt những tên này lại cho ta, phản kháng đánh chết cho ta.”

“Các người dám, nếu các người động thủ, nhất định sẽ hối hận.”

Sắc mặt Lý Văn Thư tái nhợt muốn ngăn cản, nhưng người của tam đại gia tộc không nghe hấn.

“Động thủ!”

Những người đó đang muốn động thủ, Dương Thiên tiến lên một bước lạnh lùng nói: “Ta xem các người có ai không sợ chết!”

Khí thể của hắn đột nhiên bùng phát, bảo vệ Diệp lão ở phía sau.

Mà cường giả Tông Sư cảnh sau lưng ba đại gia chủ cũng đứng dậy lạnh giọng nói: “Tiểu tử, đừng làm phản kháng vô vị, bên chúng ta có ba vị Tông Sư cảnh, cho dù cảnh giới của ngươi là Tiên Thiên, chúng ta cũng có thể chiến một trận.”

Dương Thiên sắc mặt lạnh nhạt nói: “Tiên Thiên không đối phó được các ngươi, vậy Kim Đan cảnh thì sao?”

“Cái gì?”

Ba người nghe vậy, trên mặt mang theo dự cảm không tốt, bọn họ kinh hãi phát hiện từ trên người thiếu niên phát ra một loại khí thể vô cùng, ở dưới uy áp khổng lồ này, trong lòng ba người đau khổ chống đỡ nổi lên sóng to gió lớn?

Khí thể này, tuyệt không phải Tông Sư cảnh, cũng không phải Tiên Thiên cảnh.

Khí thể như núi cao, ép tới bọn họ không cách nào nhúc nhích, thở không nổi, chẳng lẽ thật như thiếu niên nói, hắn là Tiên Thiên cảnh?

Vừa nghĩ đến đây, ba người sợ tới mức sắc mặt tái nhợt.

Tam đại gia chủ bảo bọn họ không nên thất thần, nhanh chóng xuất thủ, mà bọn họ có nỗi khổ nói không nên lời.

Diệp lão chậm rãi mở miệng nói: “Dừng tay, ta nói chuyện này ta sẽ điều tra rõ ràng, hơn nữa sẽ cho các ngươi một lời giải thích thỏa đáng, nếu Dương Thiên tiểu hữu phạm sai lầm, ta sẽ tự mình chịu đòn nhận tội cho các ngươi!”

Sắc mặt gia chủ Tống gia âm trầm nói: “Ta muốn mạng của hắn, ngươi làm sao thỉnh tội? Lấy mạng của ngươi hoàn lại sao?”

Bạch Chính Sơn cũng mặt mày lạnh lẽo nói: “Đừng tưởng ngươi là một lão già, chúng ta không dám động thủ, ta nói lại lần nữa, tránh ra, nếu không ngay cả ngươi cũng sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng.”

Diệp lão nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Không có khả năng, ta đã từng nói với hắn, có ta ở kinh thành một ngày, ai cũng không động được hắn!”

Vị lão nhân Mộ Dung gia nhìn Diệp lão, mặt mang theo vẻ khinh thường nói: “Người là cái thá gì? Người muốn cậy già lên mặt, ta khuyên người suy nghĩ cho kỹ, tiểu tử này đánh gãy chân cháu ta, nếu người muốn bảo vệ nó thì để chân lại.”

Diệp lão bình tĩnh nói: “Muốn chân của ta? Người suy nghĩ kỹ càng rồi?”

Lão nhân Mộ Dung gia, cấp bậc trung tướng, lúc tuổi còn trẻ kiệt ngao bất tuân nhất, sau khi già vẫn là hung lệ dị thường.

Hắn cầm gậy tiến lên nói: “Nếu người đã gánh thay hắn, vậy ta sẽ để người gánh!”

Nói xong, lúc đang muốn động thủ, chỉ nghe mấy đạo thanh âm uy nghiêm từ cửa truyền đến.

“Mộ Dung Phục, người muốn làm gì?”

“Người dám động đến Diệp lão, ta sẽ cho Mộ Dung gia người bị diệt trong vòng một giờ, người có tin hay không.”

“Cấp bậc trung tướng nho nhỏ, lá gan của người không nhỏ.”

Mộ Dung Phục quay đầu lại, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, lập tức sợ tới mức chân đều mềm nhũn.

Bởi vì trước mắt là mấy vị lãnh đạo cao nhất trong nước, mỗi người đều có được toàn lực ngập trời.

Mấy người này gần như đại biểu cho một nửa Hoa Hạ, một người trong đó, còn là lãnh đạo trực tiếp của hắn.

Y triệt để mộng, hỏi: “Trịnh thượng tướng, các ngài đây là...”

Sắc mặt Trịnh Cường âm trầm, không nói một lời tiến lên hung hăng đạp Mộ Dung Phục ra ngoài gầm thét: “Ai cho người quyền lợi dám ra tay với Diệp lão, người muốn tìm chết sao?”

Gia chủ Tổng gia kia, nhìn một hàng bốn năm tồn tại cấp chính quốc đứng ở trước người Diệp lão, đầu óc ông một chút, toàn thân bởi vì sợ hãi mà không ngăn được đang run rẩy.

“Tổng Thanh, người bị tạm thời cách chức rồi.”

Sau khi một giọng nói uy nghiêm truyền tới, Tổng Thanh gần như ngất đi.

Ánh mắt của hắn hoảng sợ nhìn lão nhân, điên cuồng gào thét: “Không, ta không phục, người rút cuộc là ai, người rút cuộc có thân phận gì.”

Diệp lão sắc mặt bình tĩnh nói: “Ta chỉ là một lão nhân bình thường.”

Phốc!

Tổng Thanh lập tức phun ra một ngụm máu tươi, khí tức uể oải.

Cho tới bây giờ, hắn mới nhìn ra, vị lão nhân trước mắt này vừa rồi nói những lời kia cũng không phải là mạnh miệng.

Hắn đang giả heo ăn thịt hổ!

Cuối cùng Bạch Chính Sơn của Bạch gia cũng không trốn được, thương nghiệp của Bạch gia bọn họ, mảnh đất lớn nhất kinh thành kia vốn cùng với Bạch gia thuộc về bọn họ.

Nhưng hiện tại bởi vì một câu nói của lão nhân, ba năm cố gắng của Bạch gia hắn, triệt để thành bọt nước.

Chương 711 - Người muốn cái gì?

Vốn tam đại gia tộc chiếm ưu thế tuyệt đối, cho rằng có thể nghiền ép lão nhân trên phương diện quyền thế.

Nhưng hiện tại nhìn thấy những đại lão cự phách kinh thành này đứng ở bên lão nhân, cả đám tâm như tro tàn.

Không chỉ có bọn họ, ngay cả Dương Thiên cũng có chút ngoài ý muốn, lúc ở Giang Thành, Diệp lão chỉ là một lão nhân cô nhi viện bình thường, hiện tại mấy tháng không gặp, hắn làm sao có thể có năng lực lớn như vậy?

Lý Văn Thư thấy được có nhiều đại nhân vật đứng về phía Diệp lão, rốt cục thở dài một hơi.

Có bọn họ, toàn bộ kinh thành ai dám động đến lão nhân?

Tổng Thanh vẫn không dám tin mình bị tạm thời cách chức.

Hắn vì địa vị hôm nay mà trả giá tất cả, lúc này mới vèn vèn nửa năm, hắn còn không có hưởng thụ chỗ tốt do quyền thế mang đến, hắn không cam lòng.

Tổng Thanh nhìn cấp trên chính quốc của mình phần nộ nói: “Ta không phục, hắn là ai, tại sao người phải che chở hắn?”

Người đàn ông uy nghiêm mặc âu phục màu đen thẳng tắp đeo cà vạt đỏ đứng trước mặt Diệp lão mở miệng nói: “Người không cần biết nhiều như vậy, bây giờ người chỉ cần biết người đắc tội với người không đắc tội nổi.”

Mộ Dung Phục lớn tuổi hơn một chút, nhìn nhiều cự phách như vậy cung kính đôi đũa lão nhân, hơn nữa vừa rồi nghe được hắn họ Diệp, không khỏi mặt mũi tái nhợt, thất thanh nói: “Người là Diệp Chuẩn đúng không, người không phải đã chết sao? Sao lại trở về?”

Ánh mắt Diệp lão bình tĩnh nhìn Mộ Dung Phục nói: “Thế nào, người rất hy vọng ta chết sao?”

Sắc mặt Trịnh tướng quân kia âm trầm nhìn chằm chằm Mộ Dung Phục nói: “Người đã nhận ra Diệp lão, còn dám làm càn như thế, người có tin lão tử một thương giết chết người hay không.”

Nói xong, hắn lấy súng lục ổ quay bên hông ra, hòng súng đen ngòm trực tiếp chĩa vào Mộ Dung Phục.

Sắc mặt Mộ Dung Phục trong nháy mắt trở nên trắng bệch, hắn không ngờ lão nhân nhìn qua rách rưới xấu xí này chính là vị chí cao giả hai mươi năm trước.

Hắn vội vàng quỳ xuống cầu xin tha thứ nói: “Diệp lão, ta ta ta, ta không biết là ngài, ngài đại nhân bất kể tiểu nhân xin ngài tha cho ta.”

Lời Mộ Dung Phục nói khiến Tổng Thanh và Bạch Chính Sơn đều ngây dại.

Bọn họ là thập đại gia tộc kinh thành, tự nhiên đối với danh vọng của Diệp Chuẩn trong hai mươi năm qua hết sức rõ ràng.

Lúc trước nghe nói hắn đứng ở vị trí đỉnh phong nhất trong nước.

Vừa rồi bọn họ cũng dám cười nhạo châm chọc lão nhân, quả nhiên là không muốn sống nữa.

Bạch Chính Sơn lau mồ hôi lạnh cung kính nói: “Diệp lão, ta biết ngài là người giảng đạo lý, tiểu tử ngài bảo vệ kia đã đánh gãy chân con ta, chuyện này ngài không thể thiên vị nó được.”

Diệp lão cười mở miệng nói: “Vừa rồi ta nói giảng đạo lý cho các ngươi, sẽ không lấy thế đe người, nhưng các ngươi lại cự tuyệt, bây giờ biết năng lực của ta sau đó lại trở về để cho ta giảng đạo lý cho các ngươi, các ngươi cảm thấy ta còn cần thiết giảng đạo lý cho các ngươi sao?”

Ba người lập tức rơi vào tuyệt vọng.

Nếu lão nhân quyết tâm đối phó với tam đại gia tộc bọn họ, vậy bọn họ nhất định sẽ bị diệt trong nháy mắt.

Hiện tại ba người đã hồi hận tới cực điểm.

Mà hết thảy đều là bọn họ tự làm tự chịu, trách không được người khác.

Người của ba đại gia tộc dưới lệnh của Diệp lão toàn bộ bị mang đi.

Về phần bọn họ sẽ bị trừng phạt gì, kết quả cũng có thể nghĩ.

Từ nay về sau, ba gia tộc này chỉ sợ sẽ suy sụp với tốc độ cực nhanh.

Chờ tất cả mọi người đi hết, Diệp Lão mỉm cười nhìn Dương Thiên nói: “Dương Thiên tiểu hữu, thân phận của ta không hù dọa người chứ?”

Dương Thiên cười gật đầu nói: “Đúng là có chút không dám tin.”

Diệp lão thoải mái cười nói: ” Ta vốn định khiêm tốn xuất hành, nhưng những người kia đi theo phía sau, ta cũng không có biện pháp, hơn nữa cũng biết bọn họ suy nghĩ cho an toàn của ta, cũng không tiện răn dạy.”

Dương Thiên gật đầu nói: “Ha ha, Diệp lão ngài thật là điều thấp, ta không nghĩ tới ngài vậy mà ở kinh thành có địa vị cao như vậy.”

Diệp lão cũng cười nói: “Tây Nam năm tỉnh, Giang Nam sáu tỉnh, danh tiếng Dương tiên sinh ta cho dù là ở kinh thành cũng có nghe thấy.”

Dương Thiên mở miệng nói: “Những cái đó đều là hư danh, khiến Diệp lão chê cười rồi.”

Sau đó lại có chút nghi vấn nói: “Không biết hôm nay Diệp lão tới nơi này tìm ta có chuyện gì không?”

Ông chủ Diệp nghiêm mặt, có chút không vui nói: “Dương Thiên tiểu hữu, ngươi còn không biết xấu hổ mà nói, không phải ta đã dặn dò ngươi rồi sao? Chỉ cần sau khi ngươi đến kinh thành nhất định phải liên lạc với ta, ngươi đã hơn một tháng rồi, cũng không nói với ta một tiếng, thế nào? Là chê lão già hẻm hẻm này sẽ mang đến phiền toái cho ngươi.”

Dương Thiên bình tĩnh cười cười nói: “Diệp lão ngươi nên biết, ta cũng không phải là loại người này, không có tới cửa bái phỏng, là bởi vì đích xác không muốn làm phiền lão nhân gia ngài.”

Diệp lão mở miệng nói: “Nhưng chuyện hôm nay ngươi phải gọi điện thoại cho ta, ta đã nói rồi, ở kinh thành có ta che chở, không ai dám khi dễ ngươi.”

Dương Thiên sờ sờ mũi cười nói: “Chuyện này hình như là ta ức hiếp người khác.”

Diệp lão cười ha ha nói: “Nguyên nhân gây ra chuyện này ta cũng tra rõ, chuyện này ngươi làm mặc dù quá phận, nhưng cũng không trách ngươi.”

Dương Thiên cười nói: “Diệp lão, ngươi che chở ta như vậy, không sợ ta chọc rắc rối cho ngươi sao?”

Diệp lão mở miệng nói: “Cô không chỉ có ơn với ta, mà còn có ân tình rất lớn với cô nhi viện Diệp thị, cô tuy không nói, nhưng không thể làm bộ như không biết.”

Dương Thiên cười nói: “Diệp lão không cần như thế, ta đây chỉ là đáp ứng Mục Nhu, trông chừng tốt chỗ kia.”

Diệp lão khoát tay áo nói: “Những chuyện này ta phân biệt rõ ràng, ngươi và Tiểu Nhu đều là hảo hải tử, ngươi giúp ta, ta sẽ không quên.

Hai người xếp đặt một bàn cờ, chơi rất lâu.

Dương Thiên rót cuộc cũng biết địa vị chân chính của lão nhân cao bao nhiêu.

Mà theo như lời hấn nói, có hấn ở toàn bộ kinh thành không người nào dám động đến mình, cũng không phải là lời nói cuồng vọng, ngược lại là có chút khiêm tốn.

Bởi vì bộ hạ của hấn trải rộng cả nước, một câu của hấn, nửa cái Hoa Hạ đều sẽ hưởng ứng.

Dương Thiên lại thắng một ván cờ, sau đó nói đùa: “Diệp lão, theo như ngươi nói, ta hoàn toàn có thể làm một tên ăn chơi trác táng.”

Lão nhân thoải mái cười to nói: “Chỉ cần ngươi muốn, có ta làm hậu trường của ngươi, thật đúng là không có mấy kẻ đui mù dám động đến ngươi.”

Nói xong những lời này, không khỏi lại cười mở miệng nói: “Bất quá ta đã sớm nhìn ra, ngươi không phải vật trong ao, vèn vèn mấy tháng thời gian liền ở tây nam ngũ tỉnh Giang Nam lục tỉnh có địa vị cao như vậy, cho dù không cần đến ta, ngươi cũng có thể lẫn lộn ở kinh thành phong sinh thủy khởi.”

Dương Thiên cười ha ha nói: “Nói tới nói lui, ngươi vẫn không muốn để ta làm công tử bột.”

Lão nhân nghe vậy, cũng là mặt mũi tràn đầy ý cười.

Từ khi rời khỏi cô nhi viện, rời khỏi đám trẻ kia, hấn chưa từng cười vui vẻ như vậy.

Diệp lão đặt xuống một quân cờ, ánh mắt bình tĩnh nhìn Dương Thiên nói: “Dương Thiên tiểu hữu, ngươi muốn cái gì?”

Giọng nói của hấn già nua chững chạc, mang theo nghiêm nghị hỏi Dương Thiên.

Dương Thiên ngẩn ra có chút khó hiểu hỏi: “Diệp lão hỏi cái này làm gì?”

Diệp lão khoanh hai tay, mở miệng nói: “Quyền lợi, địa vị, tiền tài, chỉ cần ta có thể cho, ngươi mở miệng, ta dâng lên.”

Dương Thiên bật cười nói: “Quyền lợi ta cũng không cần, ngài vừa rồi không phải nói, chỉ cần ngài ở kinh thành một ngày, sẽ không có người động được ta sao. Về phần địa vị, ta đem năm tỉnh Tây Nam, sáu tỉnh Giang Nam nhường ra ngoài. Điềm này có thể nhìn ra được ta không phải người tham quyền địa vị, còn có tiền tài, Diệp lão hân là tra ra, ta ở Áo đảo mấy ngày, thắng tám trăm ức tài sản, sáng lập tập đoàn Thiên Thần, cùng với một thương nghiệp đế quốc, tiền đối với ta mà nói, thật sự chỉ là một chuỗi con số mà thôi.”

Diệp lão đỡ trán có chút bất đắc dĩ nói: “Người nói như vậy, tựa hồ người so với ta còn có tiền hơn, thoát nhìn ta thật sự không cách nào cho người cái gì, ân tình người dành cho ta, ân tình cô nhi viện, người bảo ta làm sao trả?”

Dương Thiên nhấp một ngụm nước trà, nói: “Diệp lão không cần như vậy? Không phải hôm nay ngài đã giúp ta sao? Ta xem như ngài trả lời, ngài thấy thế nào?”

Lão nhân cố chấp lắc đầu nói: “Mặc dù là ta không đến, người cũng nhất định sẽ xử lý tốt, ta đây chỉ là dẹt hoa trên gấm, xa xa không bằng người lúc trước đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi cho cô nhi viện chúng ta.”

Dương Thiên cũng bất đắc dĩ.

Hắn mở miệng nói: “Vậy Diệp lão, ngài muốn thế nào?”

Diệp lão cười ha ha nói: “Bây giờ người không cần dùng đến ta, lão già kia ta sẽ nhớ kỹ phần ân tình này, chờ đến lúc người cần, ta lại đến trả.”

“Lão đầu tử người thật sự cố chấp, ta chưa từng thấy qua người như thế.”

Diệp lão cũng mở miệng nói: “Tiểu tử người cố chấp như vậy ta vẫn là lần đầu tiên thấy, quyền lợi, địa vị, tiền tài, nhân sinh tam đại truy cầu, ta cho người người vậy mà thờ ơ, thật không biết nói người có tính tình đậm bạc danh lợi tốt, hay là nói người không có tiến bộ mới tốt.”

Dương Thiên cười nói: “Cái này ngài tùy ý đánh giá, ai bảo ngài lớn tuổi hơn ta chứ.”

Nói xong, hai người cười ha ha.

Trước khi đi, Diệp lão mở miệng nói: “Tiểu tử ngươi không có việc gì thì chạy đi đâu, lão già ta đây tuổi rồi, ngươi còn bảo ta chạy tới chỗ ngươi, rốt cuộc ngươi có biết kính già yêu trẻ không.”

Dương Thiên nhún vai cười nói: “Tiểu tử này sai rồi, ngày khác mang hai vò rượu đến cửa tạ lỗi còn không được sao?”

Lúc này Diệp lão mới hài lòng cười một tiếng, nói: “Ta chờ ngươi!”

Dứt lời, xoay người rời đi!

Chương 712 - Bình An Vô Sự.

Diệp lão đi rồi, một người đàn ông trung niên ngồi trên cao bước tới, đưa chìa khóa cho Dương Thiên, nói: "Tiểu ca, đây là chỗ ở Diệp lão tặng cho ngươi."

Dương Thiên sửng sò, sau đó liền hiểu rõ.

Nhất định là bởi vì Diệp lão biết ký túc xá của hắn bị thiêu hủy, cho nên an bài cho hắn một chỗ ở.

Hắn cười cười, sau khi tiếp nhận chìa khóa, mở miệng nói với nam tử trung niên kia: “Thay ta đa tạ hảo ý của Diệp lão.”

Nam tử trung niên kia gật đầu, sau đó xoay người rời đi.

Dương Thiên đi ra khỏi văn phòng hiệu trưởng, lúc này hiệu trưởng Lý Văn Thư đi tới, trong ánh mắt nhìn Dương Thiên hơi cung kính nói: “Dương tiên sinh!”

Dương Thiên cười nói: “Hiệu trưởng không cần khách khí như vậy, ta chỉ là học sinh ở đây mà thôi.”

Lý Văn Thư mở miệng nói: “Ở ngoài cửa ta mơ hồ nghe được một chút, ngài là ân nhân của Diệp lão, một tiếng Dương tiên sinh, ngài xứng đáng, ta ở kinh thành này không có quyền lợi gì, nhưng mà một mẫu ba phần đất Bắc đại học phủ này, lời ta nói vẫn là có mấy người nghe, nếu như Dương tiên sinh gặp

phải phiền toái nhỏ gì, xin cho ta biết một tiếng, ta sẽ làm thỏa đáng cho ngài.”

Dương Thiên gật đầu chấp tay nói: “Như vậy, vậy thì đa tạ hiệu trưởng.”

Lý Văn Thư vội vàng khoát tay áo.

Dương Thiên đi ra khỏi tòa nhà này, tâm tình vui vẻ.

Trước đó hẳn còn dự định trì hoãn chuyện Dương gia bị diệt kinh thành Lý gia, hiện tại có ngọn núi lớn Diệp lão làm chỗ dựa, vậy muốn hủy diệt Dương gia rời nhà, xem ra có thể sớm hơn.

Bây giờ chỉ cần đợi đế quốc thương nghiệp của Liễu Kinh có chút thành tích, sau đó chặt đứt tất cả thương nghiệp của Dương gia Lý gia, rồi sau đó mượn địa vị của Diệp lão ở chính giới, khiến đám khốn kiếp kia hoàn toàn không còn gì cả.

Báo thù không phải mục đích, Dương Thiên sẽ tận tình hưởng thụ quá trình báo thù, để bọn họ có hi vọng trước, sau đó lại để cho bọn họ hoàn toàn tuyệt vọng.

Chỉ có như vậy, mới có thể tiêu trừ hận ý trong lòng hắn.

Ra cửa, mấy người trong túc xá đã sớm chờ ở nơi đó.

Sau khi thấy Dương Thiên đi ra, hốc mắt Ngô Cương đỏ bừng trực tiếp ôm Dương Thiên đi qua.

Dương Thiên vội vàng ngăn cản cười nhạt nói: “Lão đại, mặc dù ta biết ngươi kén vợ kén chồng yêu cầu không cao đối với giới tính, nhưng chúng ta là cùng một ký túc xá, ngươi cũng ra tay? Con thỏ còn không ăn cỏ gần hang.”

Lão Tam cùng mập mập cười ha ha, Ngô Cương đầm ngực Dương Thiên một cái nói: “Ngươi đi chết đi, lão tử áp ủ lâu như vậy tâm tình cũng không còn.”

Lão Tam nhìn Dương Thiên bình an vô sự, đầu tiên là thở dài một hơi, sau đó mở miệng nói: “Lão Tứ, ngươi không sao chứ?”

Mập mập vẫn còn có chút lo lắng nói: ” Lão Tứ, người của tam đại gia tộc không có đối với ngươi thế nào a?”

Dương Thiên cười cười nói: “Mọi chuyện đều ổn, sau này bọn họ cũng ốc còn không mang nổi mình ốc, hẳn là sẽ không tìm ta gây phiền phức.”

Lão đại Ngô Cương có chút hiếu kỳ nói: “Mau nói cho chúng ta nghe một chút, vừa rồi bên trong rốt cuộc xảy ra chuyện gì, vừa rồi làm sao đi vào nhiều đại nhân vật như vậy, ta thấy vừa rồi phía sau một vị lão nhân đi theo bảy tám vị đại lão, những người kia đều là gương mặt quen thuộc nhất trên đài truyền hình trung ương, lão tứ người đến cùng có thân phận gì? Vậy mà mời nhiều người như vậy đến.”

Dương Thiên bắt đầu kể nói: “Những người đó không phải là ta mời đến, nhưng mà ta biết một người trong đó.”

“Ai? Thân phận gì? Địa vị gì?”

Ánh mắt ba người lập tức sáng lên.

Dương Thiên cười cười nói: “Các người đừng nghĩ nhiều, ta biết vị kia cũng không thuộc trung ương, không có thân phận, cũng không có địa vị, chỉ là một người bình thường có chút nhân mạch mà thôi.”

Ba người nghe vậy nghi ngờ nhìn Dương Thiên, hiển nhiên là không tin lời Dương Thiên nói.

Tiểu tử này thích nhất chính là giả heo ăn thịt hổ, ở trên thiên đài một người đánh gãy chân của một trăm người, hơn nữa lúc khai giảng gặp được Phương Văn Đông đại lão thành bắc này, thiếu niên biểu hiện ra ngoài bình tĩnh vượt quá bình thường, hẳn nói thoát hiểm từ tay Phương Văn Đông, là bởi vì đối phương giảng đạo lý.

Hiện tại xem ra, người ta là một người đi trên đạo, thân phận cao quý biết bao, nếu không phải quyền thế nghiền ép, đối phương làm sao có thể giảng đạo lý.

Ba người tụ lại một chỗ, nhỏ giọng nghị luận suy đoán.

Ngô Cương vuốt cằm nói: “Ta cảm giác lai lịch của ta đã đủ thần bí, không nghĩ tới lão đệ của lão tứ càng thêm thần bí a.”

“Đúng vậy đúng vậy!”

Mập Mập cũng mở miệng nói: “Lão Tứ đây mới gọi là chân nhân bất lộ tướng, quen biết nhiều đại nhân vật như vậy, xem

ra sau này chúng ta phải ôm chặt đùi hấn.”

Lão Tam cười hắc hắc nói: “Mặc kệ thân phận của hấn là gì, dù sao hấn vẫn là lão tứ của 01 chúng ta, lại nói lão tứ, hôm nay giải quyết việc này, mấy ca ca chúng ta trốn học là được, có phải người muốn mời khách uống rượu chúc mừng một chút hay không...ách, lão tứ đâu?”

Ba người nhìn qua, chỉ thấy Dương Thiên đã đi xa, hơn nữa còn quay lưng lại khoát tay áo với ba người nói: “Chuyện uống rượu sau này hãy nói, ta bây giờ đi học trước.”

Ngô Cương xoa xoa răng nói: “Lão Tứ không hổ là học thần, vừa trải qua chuyện lớn như vậy còn có tâm tư đi học.”

Mập mạp cũng thán phục nói: “Ta quyết định, từ nay về sau lão Tứ chính là tấm gương học tập của ta.”

Lão tam khinh bỉ liên tục nói: “Tấm gương cái rắm, nếu ta có nữ thần ngồi cùng bàn, ta hận không thể một ngày hai mươi lăm giờ ở phòng học.”

Mập Mập kinh ngạc nói: “Lão tam, một ngày có hai mươi lăm giờ sao?”

Lão tam trợn trắng mắt nói: “Ta có nữ thần làm bạn ngồi cùng bàn sao?”

Lão đại cười ha ha nói: “Lão tam, người nằm mơ giữa ban ngày đi, lão tứ người ta là nam thần, người là nam thần kinh.”

Mặt mũi lão tam đầy hắc tuyến.

Thời gian tốt đẹp, Dương Thiên cũng không muốn đi học.

Chỉ có điều vừa rồi trong điện thoại bị chủ nhiệm lớp mỹ nữ Hàn Hương Ngưng uy hiếp.

Nói hấn nếu không đến, thì chuẩn bị hậu sự cho tốt đi.

Chủ nhiệm Dương Thiên của lớp này đã tuyệt vọng.

Vào trong phòng học, phát hiện là bài giảng của giáo sư lịch sử lần trước, Dương Thiên chào hỏi một tiếng rồi đi thẳng đến chỗ ngồi của mình.

Vị giáo sư lịch sử kia còn mỉm cười nhìn Dương Thiên đi về phía mình.

Một màn này để mọi người thấy được, cảm giác đều có chút điên rồi.

Tình huống gì, vừa rồi lúc đi học, có một nữ sinh xinh đẹp đến muộn một phút, trực tiếp bị phạt đứng ở bên ngoài nửa giờ mới được vào.

Mà thiếu niên đến muộn nửa giờ, vậy mà lên tiếng chào hỏi liền đi vào.

Điều này cũng quá không công bằng.

Nhìn vẻ mặt oán niệm của mọi người, giáo sư lịch sử kia tức giận hừ một tiếng mở miệng nói: “Nếu các người có thành tích của Dương Thiên đồng học, cho dù là các người ở trong phòng học ăn lẩu ta cũng sẽ không hỏi đến.”

Một câu nói, đừng nói là đồng đạo học bá có bao nhiêu tâm tặc.

Bọn họ tốt xấu gì cũng là học bá đứng đầu các tỉnh, các thành phố.

Vốn là bởi vì không phục Dương Thiên, cho nên mới lựa chọn ngành khảo cổ chuyên nghiệp này.

Nhưng lại không ngờ rằng còn chưa cho Dương Thiên một cái hạ mã uy đã bị người ta treo lên đánh.

Ở trước mặt Dương Thiên, đám học bá bọn họ đều cảm thấy mình giống như là nhược trí, bây giờ nghe thấy giáo sư lịch sử nói như vậy, tâm muốn chết cũng đã có.

Nhìn người trong phòng học tràn ngập oán niệm đối với hắn, trên mặt Dương Thiên không có bất kỳ phản ứng nào, đi tới bên cạnh Từ Dạ Dung ngồi xuống.

Từ Dạ Dung bụm lấy miệng nhỏ cười khúc khích len lén thấp giọng nói: “Dương Thiên, ta phát hiện người có thể chất chiêu hắc a.”

Dương Thiên mở miệng nói: “Con người quá mức hoàn mỹ cũng là một chuyện rất đau đầu, người vĩnh viễn không thể hiểu được nỗi đau của ta.”

Từ Dạ Dung nghe vậy khuôn mặt nhỏ nhắn có chút cứng ngắc, sau đó mãi mãi răng bực nhỏ, đối với Dương Thiên đảo cặp

mắt trắng dã.

Sau đó nàng lại lén lút kéo ống tay áo Dương Thiên nói:
“Dương Thiên, người rút cuộc khi nào đáp ứng ta chụp ảnh cho người chuyện thật nha.”

Dương Thiên mặt đầy hắc tuyến trực tiếp cho Từ Dạ Dung một cái bạo lật nói: “Ta nói nha đầu này đầy đầu như thế nào luôn nghĩ đến chụp chữ thật cho ta, người không thể nghĩ đến học tập làm sao vượt qua ta sao?”

Từ Dạ Dung xoa xoa cái đầu nhỏ ủy khuất nói: “Ta thử qua, cảm giác làm không được, tất cả ta liền từ bỏ, hơn nữa, cho người mấy tấm tả thực người cũng sẽ không chết.”

Dương Thiên trợn trắng mắt nói: “Vậy người mặc bikini ta chụp cho người mấy tấm người đồng ý hay không?”

Khuôn mặt xinh đẹp của Từ Dạ Dung trong nháy mắt đỏ lên giống như là muốn nhỏ máu vậy, nàng cắn đôi môi đỏ mọng thấp giọng nói: “Người hạ lưu.”

Dương Thiên cười cười, cảm giác thỉnh thoảng đùa giỡn một chút với người bạn cùng bàn đơn thuần như mình cũng là một chuyện vô cùng vui vẻ.

Một tiết học rất nhanh liền trôi qua.

Sau khi tan học, tất cả mọi người tốp năm tốp ba tụ tập cùng nhau thảo luận.

“Này này, các người có nghe nói không? Có một học sinh chuyển trường tới lớp chúng ta, nghe nói còn là một mỹ nữ đẹp như tiên nữ nữa.”

Một câu nói, lập tức đưa tới rất nhiều người chú ý.

“Mẹ nó, thật hay giả, hệ khảo cổ chúng ta còn có thể có mỹ nữ đến?”

Một người khác mở miệng nói: “Người mắt mù a, Từ Dạ Dung nữ thần xinh đẹp như vậy không phải là mỹ nữ sao?”

Người nọ mở miệng nói: “Gốc cải trắng này đã sớm bị người nào đó ủi rồi, ta cần chuyển đi mục tiêu.”

Từ Dạ Dung nghe được lời này, bên tai đều đỏ lên.

Sau đó hung hăng trừng mắt nhìn Dương Thiên.

Dương Thiên có chút bất đắc dĩ nói: “Lão Từ, ta cũng không có đẩy ngươi, ngươi dùng loại biểu cảm này nhìn ta làm cái gì?”

Từ Dạ Dung tức giận véo một cái vào bên hông Dương Thiên, sau đó xấu hổ nói: “Ngươi còn nói, ngươi còn nói ngươi đánh ngươi, còn có, ta như thế nào lại thành lão Từ, ngươi đặt cho ta ngoại hiệu khó nghe chết rồi.”

Chương 713 -

Dương Thiên nhìn Từ Dạ Dung có chút xù lông, cười vuốt vuốt cái đầu nhỏ của cô bé nói: "Được rồi, nếu ngươi không thích ngoại hiệu Lão Từ này, vậy ta gọi ngươi là Lão Dạ."

Từ Dạ Dung tức giận trợn trắng mắt, sau đó trực tiếp hung hăng cắn một cái trên cánh tay Dương Thiên nói: “Nếu ngươi lại đặt biệt hiệu cho ta, ta liền... ta liền...”

Cô gái nghĩ nửa ngày cũng không biết nên làm thế nào để uy hiếp Dương Thiên, cuối cùng ở trước mặt Dương Thiên mài giũa răng nanh nhỏ sắc nhọn nói: “Ta sẽ cắn chết ngươi.”

Khóe miệng Dương Thiên giật giật nói: “Ngươi thuộc chó sao!”

Từ Dạ Dung đỏ mặt, chỉnh lại tóc tai tán loạn hừ nói: “Ngươi quản ta.”

Không phải chỉ là đặt một cái biệt hiệu thôi sao, Dương Thiên có chút bực môi.

Hắn cảm giác vẫn là tiểu bạch hồ lúc trước tương đối tốt, cho nàng cái tên Hoa Hoa này nàng không khóc cũng không nháo.

Nhưng đáng tiếc, người ta đã trở về Yêu tộc, hơn nữa đi tới bên cạnh hắn chỉ là vì tìm hắn xin linh dược chữa bệnh.

Ngẫm lại cũng buồn cười!

Dương Thiên đưa đan dược cho nàng, công pháp tu luyện cho nàng. Linh thạch cho nàng, hơn nữa còn chữa khỏi bệnh cho

nàng, cuối cùng nàng lại rời đi một đi không trở lại, đối với hắn không có một tia lưu luyến.

Dương Thiên cười tự giễu.

Khi đó, tiểu hồ ly kia chỉ sợ đối đãi với hắn như kẻ ngốc, đều nói hồ ly âm hiểm giả dối, quả nhiên không phải là nói dối.

Nhưng chuyện đã qua rồi, Dương Thiên cũng không nói gì nữa.

Đây là tiết học của Hàn Hương Ngưng, đối với học sinh chuyển trường xinh đẹp mà cả lớp đều đang thảo luận, Dương Thiên không có bất kỳ hứng thú gì, chỉ cầm một quyển sách buồn chán nhìn xem.

Hàn Hương Ngưng đi tới trước bàn giảng, sau khi nhìn thấy Dương Thiên, lập tức ném tới một ánh mắt uy hiếp.

Đôi mắt xinh đẹp kia phảng phất như đang nói, lần sau còn dám bỏ học, lão nương vài phút sẽ cho ngươi đẹp mặt.

Dương Thiên lơ đãng, đáp lại cho nàng một nụ cười xán lạn.

Điều này làm cho Hàn Hương Ngưng Khí nghiến răng nghiến lợi, hận không thể tóm lấy lỗ tai Dương Thiên xách đến văn phòng hung hăng giáo huấn một trận.

Nhưng bây giờ nàng còn có việc, chỉ có thể ngăn chặn hỏa khí của mình.

Hôm nay nàng mặc một bộ đồ công tác màu đen, làm nổi bật áo sơ mi trắng, lộ ra dáng người xinh đẹp ma quỷ, vây quanh đầy đủ hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Dưới eo thon mềm mại là đôi chân dài mảnh khảnh, mặc vớ tơ màu da, thẳng tắp thon dài, hơn nữa một đôi giày cao gót màu đen được gia trì càng thêm duyên dáng yêu kiều.

Tóc nàng có độ cong tự nhiên, toàn thân tỏa ra mùi thơm đặc thù, con ngươi thanh tịnh sáng ngời, lông mi cong cong, lông mi dài hơi rung động, làn da trắng nõn không tỳ vết lộ ra phần hồng nhàn nhạt, đôi môi mỏng manh như cánh hoa anh đào.

Dương Thiên cảm giác Hàn lão sư này giống như là quả đào chín mọng, có một khắc tim hắn đập nhanh hơn một phần.

Hắn cảm giác tiểu tử tỷ tỷ tính tình có chút nóng nảy này càng ngày càng mê người, nhớ tới trước đó nàng còn hôn mình nhiều lần, không khỏi cười cười.

Hương thơm của nàng, Dương Thiên đến nay còn chưa có quên.

Hàn Hương Ngưng nhìn nụ cười cổ quái trên mặt Dương Thiên, không biết thế nào, tim hoảng loạn nhảy lên một cái, khuôn mặt xinh đẹp có chút nóng lên.

Nàng vội vàng dời ánh mắt đi, sau đó trên mặt mang theo nụ cười, nhìn mọi người mở miệng nói: “Có lẽ tất cả mọi người đều nghe được tin tức, không sai, hôm nay lớp chúng ta có một học sinh chuyển trường, phía dưới mời nàng lên để tự giới thiệu.”

Dứt lời, dưới ánh mắt mong đợi của mọi người, chỉ thấy một cô gái mặc áo trắng, toàn thân tản ra khí chất linh hoạt kỳ ảo mang theo một tia khiếp đảm đi tới trên bàn.

Khi Dương Thiên nhìn thấy bộ dạng của cô gái, biểu cảm trên mặt lập tức cứng ngắc.

“Sao lại là nàng?”

Từ Dạ Dung nhìn thấy gương mặt tinh xảo của cô gái, cũng lộ ra biểu tình hâm mộ nói: “Nàng thật xinh đẹp a, Dương Thiên người nhận biết nàng?”

Dương Thiên trầm mặc một lát, cơ mặt co rút một chút, sau đó cười nói: “Không biết!”

Từ Dạ Dung nghe vậy tròn trắng mắt, người bạn cùng bàn này xem nàng là kẻ ngu hay sao, nói ra câu nói kia, làm sao có thể không nhận ra.

Nhưng không thể không nói nữ hài trên bục giảng hết sức xinh đẹp.

Nàng vốn chính là đại mỹ nữ, có thể đáng giá nàng hâm mộ, cũng đủ để chứng minh dung nhan tiểu mỹ nữ chuyển trường này đến cùng như thế nào.

Nữ hài trên bục giảng có khuôn mặt tuyệt mỹ, mái tóc màu bạc trắng được quấn tùy ý bằng dải ruy băng màu xanh bạc, hai nhúm tóc màu trắng bạc lẳng lẳng rủ xuống trên bờ vai.

Đôi mắt màu hổ phách dưới hàng lông mi dài đen nhánh lóe lên ánh sáng, nàng cắn đôi môi mềm mại ướt át, có vẻ vô cùng khấn trương.

Hai bàn tay nhỏ bé của nàng nắm lại với nhau, làn da trắng nõn trên khuôn mặt xinh đẹp vô cùng mịn màng. Mày liễu dài nhỏ vô cùng tinh xảo, cái mũi nhỏ nhắn mà không mất cân thận đều nhịp thở, đôi môi đỏ mọng mê người như tường vi mấp máy.

Ánh mắt của nàng tựa hồ đang tìm kiếm, sau khi nhìn thấy Dương Thiên, lập tức thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lộ ra nụ cười sáng lạn.

Nụ cười này nhất thời khiến mọi người chìm đắm trong đó.

Nữ hài thật là dung mạo như thiên tiên, tươi mát thoát tục. Liếc mắt nhìn, phảng phất toàn bộ tâm linh đều được tẩy lễ.

Nàng tựa hồ vô cùng dễ dàng lo lắng hãi hùng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo thần sắc cảnh giác, khi Hàn Hương Ngưng bảo nàng giới thiệu về mình, lúc này nữ hài mới thấp thỏm vươn bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng quơ quơ với mọi người: “Chào mọi người, ta tên Hoa Hoa.”

Giọng nói của nữ hài trong trẻo dễ nghe, vô cùng linh động.

“Rắc rắc!”

Khi cô gái tóc bạc này nói ra câu này, Dương Thiên cảm cán bút trong tay.

Từ Dạ Dung càng thêm tò mò.

Ánh mắt nàng nhìn về phía bàn, phát hiện ánh mắt của cô gái kia vẫn luôn rơi vào trên người Dương Thiên.

Hơn nữa chỉ có lúc này, trong đôi mắt màu hổ phách kia mới buông xuống tất cả phòng bị.

Như vậy Từ Dạ Dung càng thêm hồ nghi, nàng ta chạm vào bả vai Dương Thiên nói: “Dương Thiên đồng học, ánh mắt cô bé kia vẫn luôn ở trên người người, các người rốt cuộc có quan hệ như thế nào a.”

Gân xanh trên trán Dương Thiên hơi lộ ra, sau đó cười cười nói: “Không có quan hệ gì, ta không biết nàng.”

“Vậy vì sao nàng lại nhìn người?”

Ngọn lửa bát quái trong lòng Từ Dạ Dung đã hoàn toàn bị đốt lên.

Dương Thiên trầm mặc một chút, sau đó hững hờ mở miệng nói: “Có lẽ là nàng ta coi trọng ta thì sao.”

Phốc!

Từ Dạ Dung thiếu chút nữa bị nước bọt sặc chết, tên khốn khiếp này nghĩ nửa ngày dĩ nhiên liền tìm cái cốc rách nát như thế.

Muốn nói hai người không quen biết, Từ Dạ Dung đem cái bàn trước mặt ăn hết.

Hai người nhất định có quan hệ rất sâu, nhưng bây giờ vì sao nói không quen biết?

Từ Dạ Dung đã bắt đầu nào bỏ tất cả Hàn kịch ngược luyến trong đầu.

Đương nhiên, nếu như bị Dương Thiên nghe được, không thể không học máu.

Trong lớp, ngoại trừ Dương Thiên, tất cả mọi người đều cảm thấy hết sức hứng thú đối với cô gái xinh đẹp tóc dài màu bạc tên Hoa Hoa này.

Thậm chí có ít người nhìn thấy nàng lần đầu tiên đều tuyên bố mình yêu đương.

Bọn họ nhìn nữ hài, trong mắt tràn đầy vẻ nóng bỏng.

Cô gái như vậy dường như bị kinh hãi, lui về phía sau hai bước, bàn tay nhỏ nắm lấy mép váy, hàm răng khể cắn môi đỏ mọng.

Nào có thể ngờ được nàng lại càng khơi dậy dục vọng bảo vệ của đồng đảng nam sinh.

Cô gái nhu nhược hấp dẫn nam sinh nhất, cô gái trên bàn nếu như nói một câu để những người này xông về phía trước, chỉ sợ phía trước là núi đao biển lửa những người này cũng sẽ không nhú mào một cái.

Hàn Hương Ngưng dường như cũng rất chiều cố cô gái chuyển trường này, nàng cười hỏi: “Người muốn ngồi ở chỗ nào? Trong lớp tùy người chọn lựa.”

Một câu nói kia của nàng, đông đảo nam sinh lớp học giống như là đánh máu gà vậy, đỏ mặt tía tai hưng phấn nói: “Mỹ nữ, đến chỗ ta ngồi, chỗ này của ta chính là phong thủy bảo địa a.”

“Tiểu muội muội, đừng nghe hắn, người đến chỗ ta ngồi, mỗi ngày ta đều mang đồ ăn vặt cho người.”

“Đến chỗ ta, mau tới chỗ ta.”

Chúng nam sinh đều giống như phát điên, muốn đòi cô gái tốt.

Hàn Hương Ngưng thấy một màn như vậy mặt đen lại, cầm sách hung hăng gõ mạnh lên bàn giảng đạo: “Đủ rồi, các người còn nháo nữa, ta sẽ bảo bạn học này chuyển tới lớp khác.”

Một câu nói, tất cả nam sinh sợ tới mức biến sắc, vội vàng ngậm miệng lại.

Trong lớp này chỉ có một nữ sinh, hơn nữa còn bị Dương Thiên ủi, thật vất vả mới có một tuyệt thế mỹ nữ, cấp bậc họa thủy, nếu chuyển đến lớp người khác, vậy bọn họ muốn chết cũng không được.

Hàn Hương Ngưng Kiều hừ một tiếng, đám học sinh không nghe lời này, còn phải dùng phương pháp đặc thù để quản giáo.

Sau đó, nàng lại cười nhìn cô gái tóc bạc dễ dàng khiếp đảm trước mắt này nói: “Được rồi Hoa Hoa đồng học, người nghĩ kỹ ngồi ở vị trí nào chưa?”

Cô gái gật đầu, ngón tay trắng nõn mảnh khảnh chỉ vào chỗ ngồi phía sau Dương Thiên, thanh âm thanh thúy nói: “Ta muốn ngồi chỗ đó.”

Hàn Hương Ngưng gật đầu, sau đó ánh mắt nhìn Dương Thiên có chút không cam lòng.

Tên tiểu hồn đản này rốt cuộc có thể chất gì, nhiều nữ hài tử xinh đẹp như vậy đều vây quanh hắn.

Sau khi xác nhận, trên mặt cô gái tóc bạc lập tức tràn đầy nụ cười, sôi nổi đi về phía Dương Thiên.

Mà một màn này để cho mọi người sau khi thấy được, lập tức lần nữa kêu rên một mảnh.

“Rốt cuộc kiếp trước ta đã gây ra tội lỗi gì, vì sao lại để ta và tiểu tử này cùng một lớp.”

Chương 714 - Tiền căn hậu quả.

Khi cô gái tóc bạc này đi đến bên người Dương Thiên, trái tim mọi người đều đang rỉ máu.

Có ít người đập đầu vào tường, có ít người đau lòng nhức óc không ngừng nện vào ngực mình, thậm chí có ít người nước mắt đều ứa xuống.

Bọn họ xem như đã nhìn ra, Dương Thiên định giữ lại một cô gái cho bọn họ.

Khi cô gái tóc bạc chấp tay sau lưng đứng trước mặt Dương Thiên, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng lộ ra nụ cười, hàm răng trắng nõn lóe ra hào quang, nàng cười hì hì muốn kéo cánh tay Dương Thiên.

Nhưng lại bị Dương Thiên né tránh.

Cô gái tóc bạc hơi sững sờ, sau đó lại lộ ra nụ cười xinh đẹp kỳ ảo, nói: “Tiểu ca ca, ta là Hoa Hoa a.”

Dương Thiên bình tĩnh nhìn nàng cười nói: “Chào người, Hoa Hoa Đồng Học.”

Cô gái tóc bạc không biết bị làm sao, sau khi nhìn thấy ánh mắt xa lạ của Dương Thiên, trong lòng đột nhiên cảm thấy rất đau.

Đôi mắt sáng ngời màu hổ phách của nàng mang theo một tầng hơi nước, nắm chặt ngón tay trắng nõn mở miệng nói: “Tiểu ca ca, muội là tiểu Linh Nhi.”

Dương Thiên gật đầu: “À!”

Sau đó, liền không có câu tiếp theo.

Từ Dạ Dung càng thêm xác định Dương Thiên cùng Hoa Hoa đồng học quen biết.

Nàng nghi hoặc nhìn Dương Thiên, lại nhìn cô gái tóc bạc xinh đẹp tuyệt trần trước mắt, lại bắt đầu tưởng tượng hai người có phải trước đó đã xảy ra một đoạn tình yêu ngược đãi hay không.

Cô gái tóc bạc lập tức rơi nước mắt.

Nàng không phải người khác, chính là tiểu Bạch Hồ lúc trước, tên thật gọi là Tiểu Linh Nhi.

Về phần biệt danh Hoa Hoa là Dương Thiên đặt cho nàng.

Nhưng mà tiểu ca ca trước mắt này lại không nhận ra nàng.

Tiểu Linh Nhi bắt đầu ủy khuất khóc nức nở.

Vì tìm được Dương Thiên, nàng đã hao hết thiên tân vạn khổ.

Lúc trước rời khỏi bên cạnh Dương Thiên chỉ là bởi vì giận dữ, bởi vì đối phương lại cho nàng ăn Hóa Hình Đan quá hạn, dẫn đến Hóa Hình chỉ hóa một nửa.

Nhưng sau khi đến Yêu tộc nàng mới biết được, loại đan dược cấp bậc như Hóa Hình Đan căn bản sẽ không mất đi hiệu lực, sở dĩ sau khi hóa hình nàng sẽ giữ lại lỗ tai và cái đuôi nhưng, chỉ là bởi vì tu vi của nàng không đủ, cho nên lúc này mới dẫn đến không thể hóa hình hoàn mỹ.

Nhưng bởi vì hai người đều không có kinh nghiệm, cho nên tạo thành hiểu lầm.

Tiểu Linh Nhi sau khi biết những chuyện này vì sớm ngày nhìn thấy Dương Thiên, đi tới tổ địa khắc khổ tu luyện.

Rất cực, hai tháng trước nàng thành công hóa hình biến thành bộ dáng nhân loại.

Khi đó nàng vốn định lập tức tìm đến Dương Thiên, nhưng bởi vì thiên phú của nàng tuyệt hảo, hơn nữa tu luyện công pháp Yêu tộc đặc thù, các Thái thượng trưởng lão Hồ tộc kia phát hiện bí mật này, buộc nàng giao đan dược, linh thạch, thậm chí công pháp ra.

Tiểu Linh Nhi đương nhiên là không theo, nhưng nếu những Thái Thượng trưởng lão Hồ tộc kia không giao ra, nhất định sẽ tiến về nhân gian, bắt Dương Thiên lại.

Tiểu Linh Nhi biết sự lợi hại của Thái Thượng trưởng lão Hồ tộc, không muốn để Dương Thiên bị thương, đành phải giao tất cả công pháp cho các trưởng lão.

Vốn cho rằng lúc này chấm dứt như vậy, nhưng không nghĩ tới đám khốn kiếp kia lại muốn nàng cùng Hồ tộc thông gia với Hồ tộc, ý định củng cố địa vị nguy cơ bây giờ, chỉ có chiếm được Hồ tộc chỗ dựa vững chắc này, bọn họ lại dùng công pháp giấu tài trăm năm, vậy thì có thể sẽ xưng bá Yêu tộc.

Tiểu Linh Nhi đương nhiên là không đồng ý, nhưng những Thái thượng trưởng lão Hồ tộc kia cũng mặc kệ nàng nghĩ như thế nào, trực tiếp nhốt nàng lại, ba tháng sau đưa đến Hồ tộc.

Ngay cả phụ thân yêu thương nàng nhất cũng bất lực, những tỷ tỷ kia cũng thay phiên tới khuyên bảo nàng.

Bởi vì vị Hồ tộc mà nàng muốn gả kia, là đệ nhất nhân trong thế hệ trẻ tuổi của Yêu tộc, tuyệt thế thiên kiêu, tuổi còn nhỏ đã đạt đến cảnh giới Hóa Hình.

Hai người ở toàn bộ Yêu giới xem ra là trời đất tạo nên một đôi.

Nhưng trong lòng tiểu Linh Nhi chỉ muốn gặp lại Dương Thiên lần nữa.

Hiều lắm lúc trước còn chưa kịp giải thích với hắn, hắn nhất định rất thương tâm mình rời đi.

Tiểu Linh Nhi không tiếc cắt đứt tất cả quan hệ, thậm chí lấy cái chết bức bách cự tuyệt lần thông gia này.

Nhưng bất kể là phụ thân hay là thái thượng trưởng lão của nàng, đều quyết tâm gả nàng đi.

Tiểu Linh Nhi dùng tất cả biện pháp, rốt cuộc cũng tìm được cơ hội rời đi.

Nàng ở Nhân Gian Giới chỉ tiếp xúc với một mình Dương Thiên, vô cùng đơn thuần ngây thơ, vì tìm kiếm Dương Thiên, nàng bị lừa nhiều lần, hơn nữa suýt chút nữa bị người bán đi.

Nhưng nàng vẫn không từ bỏ, sau khi tìm được Giang Thành phát hiện Dương Thiên đã rời đi, cuối cùng nàng lại tìm được kinh thành.

Đường xá xa xôi, nàng vẫn dựa vào hai chân, thiếu chút nữa chết đói trên đường.

Thật vất vả mới gặp được Dương Thiên, lại không nghĩ rằng đối phương căn bản không nhận ra mình.

Tiểu Linh Nhi trong khoảng thời gian này chịu ủy khuất lập tức khóc lên.

Mọi người thấy một màn này, đau lòng không thôi.

Nhìn Dương Thiên lập tức lòng đầy căm phẫn.

“Thầy Hàn, Dương Thiên bắt nạt bạn học mới, tôi yêu cầu bạn học mới đổi chỗ ngồi.”

“Gia súc, nữ hài tử đáng yêu như vậy cũng nỡ bắt nạt.”

“Dương Thiên, ta muốn quyết đấu với ngươi.”

Hàn Hương Ngưng mặt đen lại, nàng ân cần tiến lên, sờ sờ cái đầu nhỏ của Tiểu Linh Nhi nói: “Hoa Hoa đồng học, vị bạn học này khi dễ ngươi sao?”

Tiểu Linh Nhi gật đầu, sau đó lại lắc đầu, vẫn là ủy khuất khóc, nước mắt rơi như mưa.

Hàn Hương Ngưng hung hăng trừng mắt nhìn Dương Thiên nói: “Tiểu tử, nếu ngươi còn dám chọc cho bạn học mới khóc, ta sẽ hủy diệt ngươi, ngươi có tin hay không.”

Dương Thiên bất đắc dĩ giang tay ra nói: “Hàn lão sư, ta không có.”

Hàn Hương Ngưng tức giận hừ một tiếng, trừng mắt hạnh nói: “Ta không cần biết ngươi có hay không.”

Nói xong, lại ôn nhu an ủi tiểu Linh Nhi vài câu nói: “Hoa Hoa đồng học, nếu không ta sắp xếp cho ngươi chỗ ngồi khác?”

Tiểu Linh Nhi cố chấp lắc đầu nói: “Không cần, ta ngồi ở chỗ này.”

Nói xong, hắn đặt quyển sách lên trên cái bàn phía sau Dương Thiên.

Hàn Hương Ngưng thấy vậy cũng có chút bất đắc dĩ nói:
“Được rồi, vậy tiếp tục đi học.”

Tiểu Linh Nhi ngồi sau lưng Dương Thiên, nhẹ nhàng kéo y phục của Dương Thiên.

Dương Thiên quay đầu lại im lặng hỏi: “Hoa Hoa đồng học, ngươi còn có chuyện gì sao?”

Tiểu Linh Nhi bĩu môi, ầm ục nói: “Tiểu ca ca, huynh thật sự không nhớ muội sao?”

Nói xong, trong đôi mắt to màu hổ phách, lại có nước mắt đảo quanh.

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Không phải không nhớ, mà là không biết.”

Nói xong, quay đầu đi.

Tiểu Linh Nhi vẫn chưa từ bỏ ý định, nàng khóc lóc nói: “Tiểu ca ca, lúc trước huynh cho muội ăn kẹo đậu phộng, những thứ này huynh đều quên rồi sao, muội là hoa của huynh đó.”

Dương Thiên lật tay lấy ra một viên đan dược màu vàng hỏi:
“Là cái này sao?”

Tiểu Linh Nhi gật gật đầu, lau nước mắt vui vẻ nói: “Tiểu ca ca ngươi rốt cuộc nhớ ra đúng không?”

Dương Thiên cười cười, sau đó ánh mắt nhìn về phía Từ Dạ Dung đang len lén đánh giá hai người bọn họ, mở miệng nói:
“Lão Từ, há mồm.”

“A?”

Từ Dạ Dung sững sờ, chỉ cảm thấy trong miệng bị nhét một vật gì đó.

Nàng tức giận nói: “Hỗn đản Dương Thiên, ngươi rốt cuộc nhét thứ gì vào miệng ta?”

Dương Thiên cười nói: “Chỉ là một viên kẹo đậu mà thôi.”

Từ Dạ Dung dùng đầu lưỡi liếm liếm, chỉ cảm thấy môi răng lưu hương.

Đôi mắt đẹp của nàng lập tức sáng lên, sau đó nhẹ nhàng nhai, chỉ cảm thấy giống như ăn nhân sâm, tất cả lỗ chân lông toàn thân đều giãn ra, hơn nữa nhin không được phát ra một tiếng rên rỉ trầm thấp.

Chờ Từ Dạ Dung hồi tưởng lại, gương mặt xinh đẹp lập tức đỏ bừng lên.

Nàng nhìn Dương Thiên hưng phấn kéo cánh tay của đôi phương nói: “Cùng bàn, còn có loại đường đậu này hay không, ta muốn, ta muốn toàn bộ.”

Dương Thiên lật tay lần nữa, lấy ra một nắm đan dược nói: “Những thứ này đều cho ngươi, cầm lấy làm kẹo đậu phộng đi.”

Từ Dạ Dung vui rạo rức nhìn Dương Thiên hưng phấn nói: “Đồng bạn Bắc Đại Hảo, nể tình ngươi hào phóng như vậy, chuyện ngươi gọi ta lão Từ ta sẽ không so đo với ngươi.”

Tiểu Linh Nhi nhìn thấy cảnh này, nước mắt lại chảy xuống.

Tất cả vốn là của nàng.

Tiểu ca ca nhất định hiểu lầm nàng, nàng rời đi thời gian dài như vậy, thật là có nỗi khổ bất đắc dĩ.

Giữa trưa sau khi tan học, đôi mắt trắng đen rõ ràng của Từ Dạ Dung lộ ra nụ cười sáng lạn nói: “Dương Thiên đồng học, hôm nay ngươi mời ta ăn kẹo đậu, trưa ta mời, thế nào, có thưởng thức hay không?”

Dương Thiên gật đầu nói: “Tùy ý.”

“Ừ, vậy cứ quyết định như vậy đi.”

Từ Dạ Dung có vẻ thập phần vui vẻ, mà lúc này tiểu Linh Nhi thì lôi kéo cánh tay Dương Thiên, trong đôi mắt màu hổ phách mang theo hơi nước đầm đìa đáng yêu nói: ” Tiểu ca ca, lúc trước ta rời đi là ngươi hiểu lầm, ngươi có thể nghe ta giải thích không?”

Dương Thiên bình tĩnh nhìn nàng một cái nói: “Hoa Hoa đồng học, thật ngại quá, ta bây giờ phải đi ăn cơm, nếu ngươi có chuyện gì, sau này hãy nói.”

Dứt lời, xoay người rời đi.

Đi ra khỏi phòng học, đôi mắt Dương Thiên lạnh như băng.
Từ chỗ hắn lừa gạt linh dược, công pháp, đan dược, linh thạch rồi mới rời đi.
Chờ mấy tháng sau dùng hết những thứ này, lại nghĩ đến hắn, định tới nơi này tiếp tục lừa gạt.
Thật sự coi hắn là nhà từ thiện hay sao?
Lúc này đây, hắn sẽ không lại bỏ thí cho đối phương bất cứ thứ gì nữa.
Chờ sau khi xuống lầu, Dương Thiên đột nhiên phát hiện phía sau có một người cầm một cây đao đặt ở sau lưng hắn.
“Đi theo ta!”
Dương Thiên nhướng mày, khẽ ngửi, trên mặt mang theo nụ cười lạnh: “Hồ tộc?”

Chương 715 - Hiểu lầm sâu sắc hơn.

Sau lưng Dương Thiên là một thanh niên xấu xí, mặc quần áo rộng thùng thình, trông chẳng ra thể thống gì.

Trên tay hắn cầm một thanh chủy thủ đặt ở sau lưng Dương Thiên, nhẹ nhàng cười nói: “Ngươi lại biết thân phận của ta, xem ra quả nhiên không phải người bình thường, hiện tại đi theo ta, nếu không ta sẽ trực tiếp giết ngươi.”

Trên mặt Dương Thiên lộ ra nụ cười khinh thường.

Đối phương chỉ là một con kiến hôi vừa mới vào cảnh giới Tiên Thiên, lại dám uy hiếp Luyện Thần Phản Hư như hắn, quả thực không biết sống chết.

Nhưng mà bây giờ Dương Thiên cũng không có phản kháng, hắn ngược lại muốn xem xem Hồ tộc rốt cuộc chơi trò gì.

Dưới sự bắt cóc không biết sống chết của Hồ tộc, Dương Thiên và hắn đi vào một góc bí ẩn.

Sau khi nam tử Hồ tộc kia thấy không có ai, trên mặt mang theo dữ tợn cười mở miệng nói: “Ta theo đuôi tiểu Linh Nhi hơn một tháng, cuối cùng cũng tìm được ngươi, tiểu tử.”

Giọng Dương Thiên bình tĩnh hỏi: “Tìm ta làm gì?”

Nam tử Hồ tộc kia cười lạnh lùng mở miệng nói: “Bớt nói nhảm, mau giao tất cả đan dược linh thạch của ngươi ra đây, còn có công pháp tu luyện của Hồ tộc chúng ta.”

Dương Thiên đạm mạc hỏi: “Công pháp tu luyện của Hồ tộc các ngươi hẳn là ở Hồ tộc của ngươi, tìm ta tới nói chuyện thì ngươi muốn cái gì?”

Nam tử Hồ tộc kia tức giận hừ nói: “Bớt đây đưa với ta, nhất định là người gia tộc ngươi thời kỳ thượng cổ đánh cắp bí pháp tu hành của Hồ tộc ta, nếu không một nhân loại như ngươi sao có thể có pháp môn tu hành của Hồ tộc ta?”

Dương Thiên nghe vậy cười lạnh một tiếng nói: “Ngươi nào bỏ thật đúng là có thể, tuy nhiên ngươi đã muốn công pháp tu tiên của Hồ tộc, linh thạch đan dược kia không phải là đồ vật của Hồ tộc ngươi, ta tại sao phải cho ngươi?”

Nam tử Hồ tộc nghe vậy cười hai tiếng nói: “Tiểu tử, đến bây giờ ngươi còn không biết sống chết sao? Ý của ta là hoặc là ngươi giao đan dược linh thạch, còn có công pháp tu tiên của Hồ tộc chúng ta ra đây, hoặc là ta sẽ để ngươi chết.”

Dương Thiên nhún mày cười nói: “Tiểu Linh Nhi biết chuyện này không?”

Nam tử Hồ tộc lạnh giọng nói: “Chính là tiểu Linh Nhi mang theo ta tới, ngươi cảm thấy nàng biết không?”

Dương Thiên gật đầu nói: “Được rồi, ngươi không có giá trị lợi dụng.”

“Cái gì?”

Nam tử Hồ tộc sửng sốt, sau đó cắn răng cả giận nói: “Tiểu tử, ta thấy ngươi là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, không cho ngươi đổ chút máu, ngươi cho rằng ta là ăn chay?”

Nói rồi đao trong tay chợt lóe hàn mang, hung hăng đâm vào đùi Dương Thiên.

“Cút!”

Toàn thân Dương Thiên phát ra uy thế vô song, bắn tên Hồ tộc kia ra.

Nam tử Hồ tộc sắc mặt một lần, cười lạnh nói: “Xem ra là ta xem thường ngươi rồi, ngươi dám phản kháng, vậy ta đánh gãy chân của ngươi, xem rốt cuộc ngươi phản kháng thế nào.”

Nói xong, khí thế toàn thân tăng vọt.

“Hừm?”

Dương Thiên thấy vậy cau mày nói: “Đây là công pháp ta cho tiểu Linh Nhi, xem ra nàng cho các ngươi hết rồi.”

Nam tử Hồ tộc cười dữ tợn nói: “Cái này cũng phải cảm tạ ngươi rộng lượng chứ.”

Nói xong, hắn ta tiến lên trước, một đôi móng vuốt cứng rắn, sắc bén giống như sắt thép.

Dương Thiên ánh mắt lạnh nhạt nói: “Vậy ta sẽ rộng lượng thêm một lần nữa cho ngươi.”

Nói xong, Lạc Ngân Linh Kiếm hiện lên trong tay, đôi mắt lạnh lẽo gầm lên: “Thập Tự Phá Thiên Trảm!”

Một câu, tiên nguyên quanh thân đều ngưng tụ ở trên linh kiếm, tiến lên một bước thì triển kiếm quyết hai lần.

Một đạo chữ thập sáng ngời, chói mắt như ánh mặt trời, mang theo uy thế vô cùng đánh về phía nam tử Hồ tộc kia.

Sắc mặt nam tử Hồ tộc hoảng sợ, hắn hoảng sợ lui về phía sau nói: “Ta chính là tộc thúc của tiểu Linh Nhi, ngươi dám động đến ta?”

Dương Thiên cười khinh thường nói: “Ta không phải động đến ngươi, mà là muốn giết ngươi!”

Sắc mặt nam tử Hồ tộc trắng bệch, Thập Tự Phá Thiên Trảm đã phong tỏa tất cả đường lui của hắn, cho tới bây giờ hắn mới biết được Dương Thiên cường đại.

Ngẫm lại vừa rồi hắn bắt cóc vị tồn tại cấp nghịch thiên này, hắn hối hận đến xanh ruột.

Hắn cắn răng đỏ mắt cả giận nói: “Tộc ta còn có hai đại cao thủ đến đây, ngươi dám giết ta, ngươi không sợ chết sao?”

Dương Thiên cao ngạo nói: “Chính là Hồ tộc người trên dưới xuất động, ta chém giết một kiếm, dám ngấp nghé đồ của ta, vậy thì phải giác ngộ cái chết.”

Dứt lời, Thập Tự Phá Thiên chém xuống, tất cả lực phòng ngự của nam tử Hồ tộc kia đều bị nghiền ép, sau đó Phá Thiên Trảm không chút lưu tình bỏ tới thân thể của hắn.

“Không!”

Nam tử Hồ tộc kêu lên một tiếng bi thiết, sau đó hoàn toàn bị chém thành mấy khối.

Dương Thiên vận dụng hỏa diễm trực tiếp thiêu thi thể của hắn thành tro bụi, ánh mắt trở nên lạnh lẽo.

“Ngươi lại dẫn tộc nhân đến gần ta, định cướp đan dược linh thạch? Định cùng ta nhận nhau lừa gạt đơn dược linh thạch, coi ta là đồ ngốc hả?”

— —

Phòng ăn, Từ Dạ Dung lấy hai phần đồ ăn, đang có chút nóng nảy chờ đợi.

Trong lúc đó đã có rất nhiều người tới đây bắt chuyện đều bị nàng lễ phép từ chối.

Nghĩ đến một thiếu nữ thiên kiều bá mị như nàng, tên Dương Thiên khốn kiếp kia lại để cho nàng một mình chờ, quả thực tội không thể tha thứ.

Khi nàng đang lo lắng nhìn quanh, một giọng nói trong trẻo truyền vào bên tai.

“Nhìn xem soái ca nào đây? Cổ cũng duỗi dài rồi.”

Từ Dạ Dung sợ tới mức a một tiếng, sau đó vừa nhìn phát hiện Dương Thiên cũng sớm đã ngồi ở trên chỗ ngồi.

Đôi mắt trong trẻo của nàng đảo trắng, sau đó vồ vồ ngực của mình thở phào nhẹ nhõm nói: “Dương Thiên, ngươi muốn hù chết ta à.”

Dương Thiên cười ha hả nói: “Có thể ăn được không?”

Từ Dạ Dung hừ nói: “Ăn ăn ăn ăn, chỉ biết ăn, người có biết ta ở chỗ này chờ người nửa ngày hay không, ta còn tưởng rằng ta bị người thả bả câu, người có biết ta có bao nhiêu lúng túng hay không.”

Dương Thiên ăn đồ ăn cười nói: “Không biết.”

“Người... tức chết ta rồi.”

Từ Dạ Dung cầm đũa, khuôn mặt nhỏ tức giận đỏ lên.

Dương Thiên gấp cho Từ Dạ Dung một đũa đồ ăn nói: “Ăn xong đường đâu tìm ta đòi.”

Một câu nói, nữ hài trong nháy mắt biến thành ngoan ngoãn nữ, hì hì một chút nói: “Bàn cùng Bắc Đại tốt, giày Dương Thiên Đồng, tới tới tới, đừng để đói, ăn thịt thịt.”

Nói xong, gấp một miếng thịt lớn từ trong chén của mình cho Dương Thiên.

Một vị học sinh chuyên trường giống như tiên tử đến từ Bắc Đại một truyền mười, mười truyền trăm.

Chỉ dùng thời gian nửa ngày đã truyền khắp Bắc Đại.

Tất cả nam sinh đều tre già măng mọc muốn đi xem tiên tử rốt cuộc tướng mạo như thế nào.

Thế là, trong phủ đại học Bắc diễn ra một màn này.

Mấy trăm nam sinh đuổi theo một cô gái không ngừng chạy.

Tiểu Linh Nhi tức giận đến nước mắt đều rơi xuống, quay về phía những người phía sau mở miệng nói: “Các người đừng đuổi theo nữa, ô ô ô.”

Nàng vừa khóc, lòng thương cảm của những người kia càng lan tràn.

“Tiểu tiên tử người đừng chạy, chúng ta không có ác ý.”

“Đúng vậy đúng vậy, chúng ta chỉ là muốn hợp cái bóng mà thôi.”

“Mọi người kết giao bằng hữu đi.”

Tiểu Linh Nhi lúc một mình tìm kiếm Dương Thiên đã bị lừa nhiều lần, nàng hiện tại chỉ tin tưởng Dương Thiên sẽ không lừa nàng thật sự tốt với nàng.

Thế là sau khi ngửi được khí tức của Dương Thiên, liền đâm đầu vào nhà ăn.

Mọi người tự nhiên cũng đi theo vào.

Mà ở trong nhà ăn mọi người sau khi nhìn thấy tiểu cô nương xinh đẹp như tiên tử này, tất cả đều ngây dại.

“Ta thảo, tiểu tiên tử từ đâu tới.”

“Quả thực quá đẹp a.”

“Nàng tên là gì, hệ nào, lớp nào. Ta cảm giác ta yêu đương.”

Tất cả mọi người đều dừng bát đĩa lại, ánh mắt si mê nhìn tiểu Linh Nhi tràn ngập khí chất linh hoạt kỳ ảo này.

Sau khi Từ Dạ Dung thấy được một màn này, cười hì hì hì chạm vào cánh tay Dương Thiên nói: “Ai ui, bạn cùng bàn, tình cũ của người tới rồi.”

Dương Thiên nghe vậy, thân hình đang ăn cơm chợt khựng lại, sau đó cầm lấy một cái bánh bao nhét vào trong miệng Từ Dạ Dung, bình tĩnh nói: “Ăn cơm của người đi.”

Từ Dạ Dung bị nhét đến trợn trắng mắt, sau khi đem màn thầu lấy xuống, hàm hừ nhìn Dương Thiên nói: “Hỗn đản, người sao có thể thô bạo đối với nữ hài tử như vậy.”

Dương Thiên lơ đãng, tiếp tục ăn cơm của mình.

Tiểu Linh Nhi thở hồng hộc chạy tới, trên mặt còn vương nước mắt, trông có vẻ điềm đạm đáng yêu. Nàng kéo ống tay áo của Dương Thiên khóc nức nở nói: “Tiểu ca ca huynh mau giúp muội đi, muội sợ.”

Nàng tiếp xúc với nhân loại chỉ có một mình Dương Thiên đối tốt với nàng, những người còn lại đều là vì lừa gạt nàng, nghĩ làm sao tổn thương nàng.

Nàng đã có bóng ma tâm lý đối với nhân loại.

Hiện tại Dương Thiên là chỗ dựa duy nhất của nàng.

Mà Dương Thiên nghe được nàng xin giúp đỡ, ánh mắt bình tĩnh nhìn nàng nói: “Hoa Hoa đồng học, ta và người không quen biết, không biết nên giúp người như thế nào, ta cảm thấy người hẳn là từ đâu đến, về nơi đó đi.”

Nói xong, đem bàn tay nhỏ bé của nàng giặt xuống từ trên y phục của mình, trong ánh mắt tràn đầy vẻ lạnh lùng.

Trong nháy mắt này, tim của Tiểu Linh Nhi đều vỡ nát,

Nàng lau nước mắt nhỏ gầy thân thể mềm mại ngăn không được run rẩy, thoát nhìn giống như là đứa nhỏ bị vứt bỏ vậy, nước mắt rơi như mưa, ta thấy mà thương.

Ngay cả Từ Dạ Dung cũng nhìn không được lòng yêu thương tràn lan, nàng hung hăng trừng mắt nhìn Dương Thiên một cái, muốn an ủi tiểu Linh Nhi nhưng lại bị Dương Thiên dùng ánh mắt ngăn cản.

Mà một số người khác thấy cảnh này lại càng đau lòng không thôi.

Một nam sinh cường tráng đứng dậy kéo cánh tay tiểu Linh Nhi nói: “Đi theo ta, người như vậy không đáng để người khóc.”

Những người khác cũng lòng đầy căm phẫn, căm tức nhìn Dương Thiên.

“Không, ta không đi, ngươi thả ta ra, ta muốn ở cùng một chỗ với Dương Thiên ca ca.”

Tiểu Linh Nhi dùng sức giãy dụa, trong đôi mắt đẹp mang theo vẻ quật cường, ý đồ tránh thoát cánh tay đối phương...

Chương 716 - Ủy khuất không thôi.

"Tiểu ca ca, ô ô ô, ta thật vất vả tìm tới ngươi, ngươi đừng để cho ta đi."

Tiểu Linh Nhi than thở khóc lóc, vẻ mặt ủy khuất, đôi mắt đẹp không ngừng nước mắt, cầu xin được nhìn Dương Thiên.

Vì thiếu niên, nàng đã hoàn toàn đoạn tuyệt với Hồ tộc, trải qua thiên tân vạn khổ từng bước một đi tới nơi này, trong lúc đó có mấy lần thiếu chút nữa chết ở trên đường, nàng không muốn đi.

Dương Thiên lại không biết những điều này, đối với tiểu hồ ly trước mắt này, hắn đã không còn bất kỳ thương hại nào, cho nên hắn trực tiếp lấy bàn tay trắng nõn của cô gái từ trên cánh tay mình xuống.

Một màn này khiến mọi người thấy được càng cảm thấy không đáng cho tiểu Linh Nhi.

“Tiểu tiên nữ, đi theo ta, loại người này căn bản không đáng để ngươi khóc.”

“Đúng vậy, loại căn bã này của hắn không xứng với ngươi.”

Mọi người thấy Dương Thiên mặt đầy lửa giận, nếu không phải tin tức ngấm nghe nói đến Bạch Thuật, Mộ Dung Dịch, Tổng Hà cũng gãy ở trên tay hắn, bọn họ đã sớm động thủ với hắn rồi.

Học sinh to con kia kéo tiểu Linh Nhi định rời đi, móng tay tiểu Linh Nhi đâm vào trong bàn gỗ, từng giọt máu tươi đều chảy xuống, nàng nức nở mở miệng nói: “Tiểu ca ca.”

Cơ mặt Dương Thiên co giật một chút.

Giọng nói của hắn bình tĩnh nói: “Dừng tay!”

Học sinh to con kia không hề bị lay động, tiếp tục kéo cánh tay tiểu Linh Nhi ra ngoài cửa.

“Ta bảo ngươi dừng tay!”

Đôi mắt đỏ ngầu của Dương Thiên lập tức nổi giận, đứng dậy đột nhiên đập về phía học sinh cường tráng kia.

Oành!

Sau một tiếng vang lớn, học sinh kia trực tiếp bay ngược ra ngoài hơn mười mét sát mặt đất.

Cuối cùng, đâm vào trên bàn gỗ lúc này mới ngừng lại.

Hắn đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch kịch liệt, khí tức cũng trở nên uể oải.

“Ngươi dám động thủ!”

Một người đứng dậy, trên mặt mang theo vẻ phẫn nộ.

Giọng Dương Thiên lạnh nhạt nói: “Trong vòng ba giây không thoát khỏi tầm mắt của ta, tự gánh lấy hậu quả.”

Một câu tràn ngập khí thế cường đại, tất cả mọi người hoảng sợ lui về phía sau mấy bước, sắc mặt có chút khó coi.

Nhưng Mộ Dung Dịch và đám người Bạch Thuật đều chết trên tay Dương Thiên, hơn nữa tin tức ngầm nói thế lực sau lưng Bạch Thuật cũng không dám động thiếu niên, hiển nhiên hẳn cũng có hậu trường cường đại.

Tuy rằng bọn họ không cam lòng, nhưng chỉ có thể rời đi.

“Tiểu ca ca!”

Tiểu Linh Nhi nở nụ cười thê lương, vốn định nhào vào trong ngực Dương Thiên, nhưng thiếu niên lại đưa tay đặt lên vai nàng, bình tĩnh nói: “Hoa Hoa đồng học, chúng ta không quen!”

Đôi mắt to của tiểu Linh Nhi lần nữa hiện lên một tầng hơi nước, nàng lo lắng giải thích nói: “Tiểu ca ca, ngươi nghe ta giải thích, lúc trước ta...”

Nàng nói đến đây, Dương Thiên trực tiếp đưa tay ngăn cản lạnh nhạt nói: “Ta nói rồi, chúng ta không quen, nơi này cũng không phải là nơi ngươi có thể đến, hơn nữa ta đã nói lần cuối, ngươi từ đâu đến thì về đó!”

Giọng nói của thiếu niên rất kiên quyết và quyết đoán, tràn ngập vô tình.

Tiểu Linh Nhi thấp giọng nức nở, kéo cánh tay Dương Thiên nói: “Ta không đi, ta muốn ở bên cạnh ngươi.”

Mọi người thấy cảnh này, tim đều sắp nát.

“Tiểu tử này rốt cuộc có phải là người hay không, tiểu cô nương xinh đẹp đáng yêu như vậy hẳn cũng nhẫn tâm vứt bỏ?”

“Mẹ kiếp, đừng để ta a, để ta đau cho.”

“Quả thực táng tận thiên lương a.”

Nói thật, nếu bọn họ đánh không lại Dương Thiên, đã sớm xông lên dạy cho Dương Thiên một bài học rồi.

Cánh tay Dương Thiên hất tay nhỏ bé của tiểu Linh Nhi ra, lạnh lùng nói: “Đừng được một tác lại muốn tiến một thước!”

Tiểu Linh Nhi vẫn khóc, lắc đầu, nước mắt trong suốt không ngừng rơi xuống, cặp mắt màu hổ phách tràn đầy vẻ ủy khuất.

Dương Thiên thấy cảnh này, trong nháy mắt run rẩy.

Sau đó loại bỏ suy nghĩ này.

Đôi phương chỉ là đến đây mơ ước linh thạch đan dược và công pháp tu tiên của hắn.

Nếu hắn mềm lòng, khẳng định sẽ lần nữa bị lừa.

Dương Thiên đang muốn rời đi, chỉ nghe bụng của tiểu Linh Nhi kêu ục ục, từ lúc mới bắt đầu ở phòng học bụng của nàng vẫn luôn vang lên. Lại nhìn khuôn mặt tái nhợt của nàng, cùng với thân thể mềm mại lung lay sắp đổ kia.

Dương Thiên vẫn luôn không đành lòng.

“Đói bụng?”

Tiểu Linh Nhi nghe được sự quan tâm của Dương Thiên, không khỏi liên tục gật đầu, ủy khuất lần nữa lôi kéo cánh tay Dương Thiên nói: “Tiểu Linh Nhi vì tìm tiểu ca ca, đã mấy ngày mấy đêm không ăn cơm rồi.”

Mọi người đều cảm thấy trái tim như tan chảy, vội vàng bụng thịt cá đến trước mặt nữ hài.

Nhưng tiểu Linh Nhi không nhìn một cái, chỉ là đôi mắt to tròn chớp chớp ủy khuất nhìn Dương Thiên.

Tâm địa của Dương Thiên vẫn không thể nào cứng rắn hơn được nữa.

Sau đó hắn lấy một cái bánh bao trắng từ trên bàn ăn ném cho nàng nói: “Đói bụng thì ăn đi.”

“Ừm ừm!”

Tiểu Linh Nhi lau nước mắt, mặc dù vẫn còn khóc, nhưng trên mặt lại mang theo nụ cười.

Chỉ có đồ ăn Dương Thiên cho nàng nàng mới dám ăn, trên đường đi từng tìm kiếm Dương Thiên, một người phụ nữ quan tâm nàng, cho nàng ăn, kết quả sau khi ăn liền té xỉu, nếu không phải nàng theo Dương Thiên học qua công pháp tu tiên

của Hồ tộc, chỉ sợ sớm đã bị người phụ nữ kia bán trở thành đồ chơi cho người khác.

Một cái bánh bao trắng lớn, cũng không có bất kỳ cái gì, nhưng mà tiểu Linh Nhi lại ăn hết sức ngon lành, thuần thực, sau khi ăn xong, một đôi mắt đẹp lại đằm đằm đáng yêu nhìn Dương Thiên ủy khuất nói: “Không có, đói.”

Lần này Dương Thiên thật sự tin tưởng Tiểu Linh Nhi thật sự là mấy ngày chưa ăn cơm.

Sau khi hăn đem mấy cái bánh bao còn thừa chưa ăn hết trên bàn đưa cho nàng, lạnh nhạt nói: “Vây tiếp tục ăn đi.”

Dứt lời, xoay người rời đi.

“Tiểu ca ca chờ ta một chút.”

Bàn tay nhỏ bé trắng nõn của Tiểu Linh Nhi cầm lấy hai cái bánh bao vừa ăn vừa đi theo Dương Thiên ra khỏi nhà ăn.

Mọi người ghen tỵ cắn chặt đũa.

Một người nước mắt tuôn rơi, sau khi ném chén cơm xuống, tức giận nói: “Không có cách nào sống qua ngày, sao ta không gặp được cô gái tốt như vậy.”

Còn có người cắn răng mặt mũi tràn đầy ghen ghét nói: “Tiểu tử này gặp được nữ hài tốt như vậy, trên mộ tổ tiên bốc lên khói xanh rồi mà vẫn không biết quý trọng, không sợ sét đánh a.”

Một người phụ họa: “Đúng vậy đúng vậy, nếu ta có bạn gái đáng yêu nghe lời như thế, đã sớm sủng ái nàng đến tận trời xanh, tiểu tử này thật đúng là bại hoại.”

Từ Dạ Dung nghe xong lời của mọi người, cũng là vẻ mặt tán đồng nhẹ gật đầu.

Nàng không nghĩ tới bạn cùng bàn cái gì cũng tốt này của mình lại vô tình như vậy.

Trên con đường nhỏ của đại học phủ Bắc, xuất hiện một màn phong cảnh như vậy.

Một thiếu niên toàn thân tản ra khí tức xuất trần lại phong thần tuấn lãng đi theo phía sau là một thiếu nữ có khí chất không linh.

Thiếu niên đi ở phía trước bước rất nhanh.

Thiếu nữ ôm một cái bánh bao trắng không ngừng gặm, quai hàm tinh xảo cũng phồng lên, nàng tựa hồ theo không kịp bước chân của thiếu niên, khoảng cách kéo xa, chỉ có thể chạy chậm một hồi mới có thể đuổi kịp, vui vẻ không thôi.

Một màn này quay đầu lại, tuyệt đối là trăm phần trăm.

Các nữ sinh quay đầu lại là bởi vì Dương Thiên.

Lúc trước trong tiệc tối tân sinh liên hoan thiếu niên mặc một thân tiên bào màu trắng, gầy ra cổ cầm tuyệt mỹ êm tai, không biết đã bắt được trái tim của bao nhiêu thiếu nữ.

Hiện tại Dương Thiên được những nữ sinh này gọi là Cổ Cầm tiểu vương tử, Dương Thần.

Mà những nam sinh kia, thì đều tập trung ánh mắt ở trên người Tiểu Linh Nhi.

Nữ hài có được gương mặt tinh xảo tuyệt mỹ, dáng người hoàn mỹ như thể hoàng kim, toàn thân tản mát ra khí tức linh hoạt kỳ ảo như thể một tiên tử rơi xuống thế gian. Làm cho người ta nhìn vào sẽ cảm thấy tâm thần bị nàng ta dây dưa, ánh mắt thật lâu không dời đi được.

Bọn họ vừa sợ hãi thán phục vẻ đẹp của cô gái, vừa nhìn Dương Thiên bằng ánh mắt ghen tỵ.

Mà lúc này, trong đám người truyền đến một giọng nói.

“Ta nói mập mập ngươi có thể nhanh một chút hay không, mỗi lần nhìn mỹ nữ đều là ngươi chạy chậm nhất.”

Giọng nói của lão tam mang theo bất mãn.

Lão đại cũng tán đồng gật gù đầu nói: “Mập mập, vì ngươi mang theo ngươi, ta cùng lão tam bỏ lỡ bao nhiêu mỹ nữ, trong lòng ngươi không có điểm bức bách sao?”

Gã béo thở hồng hộc nói: “Các ngươi nói nhẹ nhàng, một thân này của ta giúp các ngươi ngăn cản bao nhiêu người khác đánh đập các ngươi trong lòng các ngươi cũng không có điểm sợ?”

Lão đại cùng lão tam nhìn nhau khóe miệng giật giật, sau đó đem mập mập đỡ lên phía trước nói: “Bàn gia, lần này ngài nhìn mỹ nữ trước đi.”

Mập mập hài lòng cười nói: “Đây mới là hảo huynh đệ, ai ai, vị trí phía trước của người chặn điện thoại di động của Bàn gia rồi, tránh sang một bên cho ta.”

Học sinh cao lớn phía trước nghe vậy ánh mắt hung hăng trừng mập mập, lão đại lúc này đứng dậy nói: “Như thế nào? Người không phục?”

Học sinh kia thấy vậy, trong nháy mắt dập lửa, vội vàng thối lui sang một bên.

Mập mập lúc này mới hài lòng cười, mà lão Tam thì mở miệng nói: “Căn cứ tình báo của ta, cô bé này là học sinh chuyên trường, nghe nói đáng người xinh đẹp như tiên nữ, dung nhan tuyệt mỹ không nói, nhất là khí chất, liền xem như tứ đại nữ thần cũng không sánh nổi.”

Lão đại cười ha ha nói: “Vậy lần này chúng ta thật là có phúc được thấy, lão tứ kia thật không ra gì, quen biết nhiều nữ thần như vậy cũng không chia sẻ với chúng ta, lần này chúng ta phải nhìn nhiều thêm vài lần, hảo hảo khoe khoang trước mặt lão tứ.”

Mập Mập gật đầu nói: “Lão đại nói rất đúng.”

Lão tam cười ha ha nói: “Hiện tại ta giống như thấy được gương mặt xám ngắt của lão tứ, ha ha ha!!

Ba người không tim không phổi cười, mà lúc này bóng hình xinh đẹp khiến mọi người đã lâu không gặp kia rốt cục xuất hiện...

Chương 717 - Tự chui đầu vào lưới.

Lúc này, ba người trong ký túc xá số 01 trông mắt đều xanh.

Bọn họ tự nhiên không để ý đến thiếu niên trước mặt.

Bởi vì vẻ đẹp của nữ hài đã khiến trong mắt bọn họ không chứa được thứ gì khác.

Lão tam kinh hô một tiếng, mở miệng nói: “Mập mập, ta phảng phất thấy được tiên tử a.”

Trong mắt Bàn Tử cũng hiện ra lục quang, nói: “Cô gái chuyển trường này đúng là có dung mạo không thua gì tứ đại nữ thần tân sinh, nhưng Owen cảm thấy khí chất của nàng dường như tốt hơn, linh hoạt kỳ ảo đến gần tự nhiên.”

Lão đại cũng gật đầu tán đồng nói: “Hơn nữa toàn thân trên dưới không tìm ra một chút khuyết điểm nào, xưng nữ thần hoàn mỹ nhất Bắc Đại cũng không quá đáng.”

Lão Tam hỏi người anh em bên cạnh: “Này người anh em, cô gái chuyển trường này rốt cuộc chuyển tới lớp nào?”

Nam sinh đeo kính mang theo một tia ghen tị nói: “Liên chuyển đến khoa khảo cổ sát bên cạnh lớp chúng ta.”

Lão Tam mang theo ánh mắt hâm mộ nhìn nam sinh kia nói: “Lợi hại a, nói như vậy, người mỗi ngày có cơ hội nhìn thấy tiểu tiên nữ kia rồi?”

Nam sinh đeo kính kia ha ha cười nói: “Điều thấp điệu thấp.”

Mập mập hơi cau mày nói: “Hệ Khảo Cổ, ta làm sao nhớ được lão tử cũng đang hệ Khảo Cổ, chẳng lẽ tiểu tiên nữ này chuyển đến trong lớp lão tử?”

Hắn nói xong, chỉ nghe lão đại nhìn thiếu niên trước mặt cô bé kia nói: “Cmn, tiểu tiên nữ này không phải là đã danh hoa có chủ rồi chứ? Cầm thú nào ra tay nhanh như vậy?”

Mí mắt mập mập nhảy dựng lên, nhìn thấy tiểu tiên nữ cùng một thiếu niên đi xa, nàng tức giận bất bình nói: “Mới chuyển giáo không đến nửa ngày a, gia súc a.”

Lão Tam cũng có chút khóc không ra nước mắt nói: “Đồ bại hoại, tiểu cô nương đáng yêu như vậy là của mọi người, hắn cũng nhẫn tâm xuống tay?”

Mập mập gật đầu nói: “Hỗn đản, đừng để cho ta đụng phải, bằng không ta nhất định sẽ cho hắn biết hoa vì sao là màu đỏ.”

Lão tam cũng tức giận bất bình, trong miệng cũng hùng hùng hổ hổ,

Mà chỉ có một mình lão đại dụi dụi con mắt nhìn bóng lưng thiếu niên kia nói: “Này này, mập mập lão tam, các người im miệng trước đi, sao ta cảm giác hình ảnh tiểu tử kia theo hình ảnh lão tứ nhà chúng ta vậy.”

“Phốc!”

Bàn Tử vốn đã mắng miệng đắng lưỡi khô, dự định uống một ngụm nước để nhuận giọng nói, nhưng bị câu nói này của lão đại nói ra, một ngụm nước trực tiếp phun ra.

Đối diện hẳn là lão tam, vì thế lão tam cứ như vậy gặp tai vạ.

Lão tam lau mặt có chút im lặng nhìn lão đại nói: “Ngô lão đại, gần đây có phải người sờ nhiều mắt đến hoa mắt rồi không, tiểu tử kia làm sao có thể là lão tứ?”

Lão đại nghe vậy đen mặt nói: “Ta là người có thị lực tốt nhất trong ba người chúng ta, không thể nào nhìn lầm được.

Lão tam nửa tin nửa ngờ nhìn kỹ lại.

Quần áo rất quen thuộc.

Lại nhìn một chút, lúc này thiếu niên hình như có cảm giác, vừa vặn quay đầu lại.

“Mẹ kiếp, quả nhiên là lão Tứ!”

Mặt lão tam tái mét: “Số đào hoa của hẳn sao có thể vượng như vậy?”

Khóe miệng mập mập cũng giật giật một cái, nói: “Chúng ta còn muốn hẳn khoe khoang hay không? Chúng ta nhìn thấy tiên nữ?”

Sắc mặt lão đại đen sì: “Khoác cái rắm cũng không đủ mất mặt.”

— —

Dương Thiên không nghe Tiểu Linh Nhi giải thích gì, theo hẳn thấy đây đều là cái cớ.

Hắn cho đối phương tất cả đan dược linh thạch thậm chí công pháp tu luyện Tiểu Linh Nhi đều giao cho Hồ tộc.

Dương Thiên đã từng nói rõ ràng với nàng, những thứ đó chỉ cho phép một mình nàng có được.

Nhưng nàng không nghe khuyên bảo.

Vô luận lý do gì, hấn cũng sẽ không tiếp nhận.

Buổi tối tan học, Tiểu Linh Nhi tựa hồ lại bắt hấn, hấn đi tới chỗ nào thì nữ hài liền đi tới chỗ đó, giống như là người hầu.

Dương Thiên hờ hững nói: “Hoa Hoa đồng học, hiện tại ngươi có phải nên rời đi rồi không?”

Tiểu Linh Nhi lắc đầu như trống bỏi, nàng ảm ức nói: “Tiểu ca ca, huynh đừng đuổi muội đi có được không, muội cũng không có chỗ để đi, lúc trước rời khỏi huynh không phải muội cố ý, muội cam đoan muội sẽ không tùy hứng, huynh và muội quen biết nhau có được không.”

Dương Thiên trầm mặc.

Cuối cùng hấn bình tĩnh cười cười nói: “Ta cũng không biết ngươi đang nói cái gì, ngươi nhất định là nhận lầm người đi?”

Tiểu Linh Nhi khóc nói: “Ta sẽ không nhận lầm, khí tức trên người ngươi cả đời ta cũng sẽ không quên, tiểu ca ca, vì sao ngươi không chịu nghe ta giải thích? Trong khoảng thời gian này ta...”

Nàng còn chưa nói hết lời, Dương Thiên đã mở miệng nói: “Nếu ngươi muốn đi theo, vậy thì đi theo đi, ta hình như cũng không có chỗ ở, càng đừng đề cập tìm chỗ cho ngươi.”

Ký túc xá của hấn đều bị đốt, trong thời gian ngắn là không trở về được.

Nhưng may mắn Diệp lão tìm cho hấn một chỗ ở, hiện tại đã tan học, vừa vặn cũng đi xem chỗ ở kia một chút.

Dương Thiên đi ở phía trước, cô gái vẫn cố chấp đi theo phía sau.

Dương Thiên vốn không định mang theo Tiểu Linh Nhi, cho nên một đường đi vòng quanh, nhưng mãi đến tận khi trăng sáng sao thưa, cô gái mặc quần áo mỏng manh đã bị gió lạnh bên ngoài làm run lẩy bẩy, vẫn đi theo phía sau hấn.

Xem ra vì muốn lấy đan dược linh thạch và công pháp tu tiên từ chỗ hấn, tiểu hồ ly này không từ thủ đoạn, thậm chí còn bày ra khổ nhục kế.

Dương Thiên ngược lại tò mò, nàng rốt cuộc còn có thể chống đỡ được bao lâu.

Người đi trên đường dần dần thưa thớt, đèn đường phía trước cũng bắt đầu lúc sáng lúc tối.

Tiểu Linh Nhi bắt lấy cánh tay Dương Thiên, thanh âm có chút run rẩy nói: “Ta sợ.”

Dương Thiên bình tĩnh cười cười nói: “Đợi lát nữa ngươi sẽ không sợ nữa.”

“Có ý gì?”

Tiểu Linh Nhi chớp chớp mắt nghi hoặc nhìn Dương Thiên.

Dương Thiên không nói gì thêm.

Con đường này hẳn có ý đi,

Không vì cái gì khác, chỉ vì nơi này có hai cao thủ Hồ tộc cường đại.

Bọn họ vốn không thể tìm được vị trí của Dương Thiên, là hắn tự chui đầu vào lưới.

Tiểu hồ ly này không phải là dự định đạt được linh thạch đan dược của mình sao, hai cao thủ Hồ tộc này cũng hẳn là nàng dẫn tới, vì chính là phục kích mình.

Bây giờ hẳn định đưa tới cửa, Dương Thiên cũng không tin hai cao thủ Hồ tộc này không động tâm, đến lúc đó tiểu hồ ly này cũng không cần phải diễn kịch nữa.

Dương Thiên ngược lại muốn nhìn xem bộ mặt thật của tiểu hồ ly rốt cuộc là như thế nào.

Lại đi về phía trước một đoạn.

Xèo!

Đèn đường tắt.

Một trận gió lạnh thổi qua, khiến người ta cảm thấy sờn tóc gáy, nổi da gà.

Dưới ánh trăng mờ tối, trong bụi cỏ vèo một tiếng chui ra hai con hồ ly lông vàng.

Ánh mắt hai con hồ ly này lạnh lẽo, tựa hồ mang theo sự trêu tức nhân tính hóa, làm người ta cảm thấy sợ hãi.

Chúng nó ngẩn ở bên người Dương Thiên và Tiểu Linh Nhi, trong miệng phát ra tiếng cười quái dị.

Dương Thiên dừng bước, khi Tiểu Linh Nhi nhìn thấy hai con hồ ly này, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức trắng bệch.

“Hai đại hộ pháp? Các người, các người sao lại ở chỗ này?”

Trên mặt hai con hồ ly lộ ra nụ cười lạnh nhân tính hóa, mở miệng nói: “Chúng ta và người mới tìm được nơi này.”

Nói xong, trên người hai con hồ ly kia bốc lên một đoàn sương mù, sau đó biến thành bộ dáng nhân loại.

Chỉ có điều một người có diện mạo mập lùn, một người có diện mạo gầy như cây gậy trúc, chẳng ra cái gì cả.

Bọn họ cong người, đứng thẳng không quen, mà dùng cả tay chân nằm trên đất, đôi thú đồng nhìn chăm chăm Dương Thiên.

“Thiên Thiên, người chính là người ân nhân cho hắc đan được công pháp linh thạch mà Thất công chúa nói tới, nhìn quả nhiên bất phàm, gặp chúng ta vậy mà thần sắc như thường, không hổ là người Thất công chúa nhớ mãi không quên.”

Tiểu Linh Nhi nhìn ra sát ý trong mắt hai người, lập tức sợ tới mức bảo hộ Dương Thiên ở sau lưng, cắn răng quát: ”tả hữu hộ pháp, các người tìm tới nơi này rốt cuộc là muốn làm gì?”

Tả hộ pháp là con hồ ly mập lùn nào đó, đôi mắt nhỏ xoay tròn, không ngừng tới gần.

Nhưng Tiểu Linh Nhi giống như một con gà mái, bảo vệ Dương Thiên ở phía sau, phát ra từng tiếng uy hiếp với con hồ ly mập lùn kia.

Hữu hộ pháp là cây trúc nào, trên mặt của hắn mang theo nụ cười lạnh nói: “Thất công chúa, người chạy đến đây chính là vì nam tử này, người đã nghĩ như vậy, vậy không bằng mang hắn đến Hồ tộc chúng ta thì thế nào?”

“Không có khả năng, ta biết các người sẽ không bỏ qua cho hắn.”

Khuôn mặt Tiểu Linh Nhi trắng bệch, đôi mắt đẹp cảnh giác nhìn hai người không ngừng tiến lên.

Trên mặt Tả hộ pháp mang theo nụ cười tàn nhẫn nhìn Dương Thiên nói: “Tiểu tử, linh đan lúc trước của Thất công chúa là người cho nàng đúng không, bây giờ ta khuyên người giao tất cả linh đan ra đây, còn có linh thạch và tất cả công pháp tu luyện của Hồ tộc chúng ta, nếu người thức thời ta sẽ tha cho người một mạng.”

Trên mặt Dương Thiên mang theo biểu cảm phong khinh vân đạm nói: “Nếu ta không thức thời thì sao?”

Hữu hộ pháp lần nữa cười lạnh liên tục nói: “Nếu người không thức thời, ta sẽ khiến người muốn sống không được, muốn chết không xong, để người nhận hết tra tấn giao nó ra.”

Dương Thiên gật đầu nói: “Ta giao ra các người sẽ bỏ qua cho ta sao?”

Hai vị hộ pháp liếc nhau một cái, sau đó gian trá cười cười nói: “Đúng là hài tử nghe lời, chỉ cần người giao tất cả ra, chúng ta tự nhiên sẽ bỏ qua cho người.”

“Tốt lắm, nếu.....”

Đôi mắt Dương Thiên đột nhiên lạnh xuống, vốn định động thủ, thế nhưng Tiểu Linh Nhi lại cho rằng hắn đồng ý giao ra, vội vàng ngăn cản nói: “Tiểu ca ca, người không nên nghe lời bọn họ, hai người bọn họ nói chuyện lật lọng, hiện tại người mau rời đi, chạy càng xa càng tốt, Tiểu Linh Nhi giúp người ngăn cản bọn họ...”

Chương 718 - Người đi mau đi!

Dương Thiên nghe vậy, nhìn bóng lưng mảnh mai của cô gái trước mắt, không khỏi nhú mày.

Hiện tại hắn đã có chút không phân rõ tiểu hồ ly này rốt cuộc đứng ở bên nào.

Hai hộ pháp của đôi phương là tu vi Tiên Thiên cảnh giới đỉnh phong, nếu hấn không đột phá đến Luyện Thần Phản Hư cảnh, ai thua ai thắng thật sự là ẩn số.

Nhưng mà tiểu hồ ly cũng không biết mình đã đột phá, nếu nàng thật sự muốn tranh đoạt công pháp linh thạch đan dược của mình, trực tiếp hợp tác với đối phương là được, vì sao lại để cho hấn đi?

Là lạt mềm buộc chặt sao?

Trí lực của Dương Thiên như yêu nghiệt, nhưng EQ lại là số âm, lần này hấn thật sự có chút mê hoặc.

Mà lúc này không cho phép hấn suy nghĩ nhiều, bởi vì tả hữu hộ pháp của Hồ tộc đã vọt lên.

Tu vi của hai người không tầm thường, khí thể như núi, bọn họ lao thẳng đến chỗ Dương Thiên, sử dụng chiêu số vô cùng hung tàn.

Với tu vi của tiểu Linh Nhi, muốn ngăn cản hai người quả thực là người si nói mộng.

Nhưng trong đôi mắt xinh đẹp của thiếu nữ hiện lên vẻ kiên nghị.

Nàng hít sâu một hơi, chắn trước người Dương Thiên, bàn tay chậm rãi kết ấn.

Tiểu Linh Nhi tu luyện công pháp tu tiên Hồ tộc chính tông do Dương Thiên đưa ra.

Sau khi bàn tay kết ấn, chỉ thấy từ phía sau lưng hấn tuôn ra sáu cái đuôi cáo màu trắng mềm mại.

Sắc mặt tả hữu hộ pháp lập tức mang theo một tia kinh hãi.

“Lục Vĩ Linh Hồ! Điều này sao có thể?”

Bọn họ tu hành hơn một ngàn năm mới tu hành đến Ngũ Vĩ, thiên phú cho phép đã là cực hạn, không nghĩ tới tiểu Linh Nhi vừa mới tu luyện đã gần đạt đến lục vĩ.

Nếu cho nàng thời gian, chỉ sợ một ngày kia sẽ đạt tới Cửu Vĩ trong truyền thuyết.

Đến lúc đó toàn bộ Yêu tộc chỉ sợ đều là một mình nàng thiên hạ.

Như vậy mặc dù có lợi cho Hồ tộc, nhưng đối với bọn họ trăm hại mà không có một lợi.

Bởi vì lúc bọn họ ở Hồ tộc, từng triệt để đắc tội linh thạch đan được cùng với công pháp trên người nàng đều là bọn họ cướp đoạt xuống, hơn nữa để Tiểu Linh Nhi thông gia với Hồ tộc bọn họ cũng châm ngòi thổi gió ở phía dưới.

Nếu tiểu Linh Nhi đạt tới tình trạng Cửu Vĩ Linh Hồ, đối với bọn họ mà nói tuyệt đối là tai họa ngập đầu.

Bọn họ không nghĩ tới tiểu Linh Nhi lại ẩn giấu sâu như vậy ở Hồ tộc, hơn nữa tu luyện công pháp Hồ tộc cao thâm như vậy, xem ra lúc trước giao ra công pháp kia chỉ là nhập môn mà thôi.

Tả Hữu hộ pháp liếc nhau một cái, trong mắt hiện lên một tia tham lam cùng tàn nhẫn.

Nếu bọn họ đạt được công pháp Hồ tộc cao thâm mà tiểu Linh Nhi tu luyện, vậy bọn họ rất có khả năng sẽ tiến thêm một bước.

Điều này đối với bọn họ có sức hấp dẫn không nhỏ a.

Không thể giữ nàng ta lại!

Một là diệt khẩu, hai là diệt sạch hậu hoạn.

Hai người vừa nghĩ đến đây, trên mặt mang theo nụ cười lạnh.

Tả hộ pháp tiến lên một bước, trên mặt mang theo phần nộ nói: “Thất công chúa, ngươi thật to gan, tu luyện Hồ tộc công pháp cao thâm như vậy mà không lấy ra chân hưng Hồ tộc ta, lại chỉ lấy công pháp cấp nhập môn để lừa gạt chúng ta, ngươi có biết tội không.”

Tiểu Linh Nhi cắn răng nói: “Đây là tiểu ca ca cho muội, huynh ấy nói không cho muội truyền cho người khác, các huynh không thể đoạt cho muội.”

Hữu hộ pháp quát lớn: “Nói dối, hắn chỉ là một nhân loại, tại sao có thể có công pháp tu luyện của Hồ tộc ta, tất nhiên là

người đánh cắp chỉ bảo Hồ tộc chúng ta, còn không mau giao ra, nếu không đừng trách Tả Hữu hộ pháp ta không lưu tình.”

Dương Thiên nghe vậy cười khinh thường, hai tay khoanh lại một bên mở miệng nói: “Lần đầu tiên gặp người không biết xấu hổ như vậy, muốn nói thẳng à, còn tìm ra một đồng lớn lý do đường hoàng như vậy, các người không mệt ta còn ngại mệt thay các người.”

Tiểu Linh Nhi có chút lo lắng mở miệng nói: “Tiểu ca ca người sao còn không đi a, bọn họ là hộ pháp đứng đầu của Hồ tộc ta, địa vị mười phần cao, chúng ta căn bản không phải đối thủ, người đi mau ta ngăn chặn bọn họ, ta là công chúa Hồ tộc, bọn họ không dám làm gì ta.”

Dương Thiên thấy cảnh này, không hề bị lay động, nhưng trong lòng lại cười lạnh.

Còn đang diễn kịch sao?

Thật coi hắn có thể tùy ý lừa gạt? Cho rằng như vậy liền có thể thu hoạch hắn tha thứ?

Dương Thiên không nhúc nhích, hắn muốn xem tiểu hồ ly này rốt cuộc diễn trò tới khi nào.

Lúc còn ở Giang Thành, bị người ta bắt nhốt trong lồng, giả vờ đáng thương như vậy, thật sự là làm khó nàng.

Hai hộ pháp Hồ tộc kia cười lạnh lên nói: “Muốn đi? Coi chúng ta là bài trí hay sao? Hôm nay các người một người cũng đi không được.”

Nói xong, khí thế toàn thân tăng vọt, một đôi móng vuốt sắc bén mang theo phong mang vô cùng hướng về phía Tiểu Linh Nhi mà đến,

Tiểu Linh Nhi cắn răng, yêu nguyên trong đan điền đều ngưng tụ giữa hai tay.

Nàng khẽ gọi một tiếng.

“Cấm Kiếm Thức!”

Một đạo kiếm quang lẫm liệt không hiển hiện, sau đó hung hăng đánh tới cặp móng vuốt sắc bén đang đè xuống.

Đây từng là tiên kỹ Dương Thiên sử dụng, hắn cũng không hề giữ lại mà giao cho Tiểu Linh Nhi.

Đạo tiên kỹ này uy lực bất phàm, cả hai chạm vào nhau, phát ra tiếng vang kinh thiên.

Một cỗ sóng lớn vô hình đánh úp lại, làm cho Tiểu Linh Nhi và Tả hộ pháp đều lui về phía sau hai bước.

“Ngươi vậy mà có chiêu số mạnh mẽ như vậy.”

Tả hộ pháp không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, chiêu số này nếu là ở trên tay hắn thì triển ra, khẳng định sẽ cường đại gấp mấy lần.

Nhất định phải đạt được.

Trong mắt hắn ta mang theo vẻ tham lam, nói với Hữu hộ pháp: “Nhị đệ, cùng tiến lên.”

Hữu hộ pháp gật đầu.

Hai người hợp lực công kích, vô cùng cường đại, chính là cảnh giới nửa bước Kim Đan đều phải tránh đi mũi nhọn.

Tiểu hồ ly chỉ là vừa mới bắt đầu tu luyện, làm sao có thể là đối thủ của bọn họ.

Trong khoảng thời gian ngắn, trên người nàng đã vết thương chồng chất.

Tiểu Linh Nhi đau khổ chống đỡ, nhìn Dương Thiên còn ở một bên, không khỏi cắn răng thê lương nói: “Tiểu ca ca, ngươi đi đi, bọn họ sẽ giết ngươi.”

Trong đôi mắt bình tĩnh của Dương Thiên lại nổi lên một tia gọn sóng.

Hữu hộ pháp mang trên mặt cười lạnh nói: “Ngươi cũng ốc còn không mang nổi mình ốc, còn quản được người khác? Hắn là lại tự mình hiểu lấy, biết rõ mình trốn không thoát, cho nên mới buông tha chống cự.”

Tả hộ pháp cười ha ha nói: “Ta thấy hắn là sợ choáng váng mới đúng.”

Oành!

Tiểu Linh Nhi một lòng lo lắng cho Dương Thiên, tâm thần thất thủ, trực tiếp bị Hữu hộ pháp một quyền đánh vào bả vai.

Răng rắc!

Tiếng xương cốt gãy vỡ ở trong đêm yên tĩnh này có vẻ đặc biệt chói tai.

Phập!

Thiếu nữ trên không trung đột nhiên phun ra một ngụm máu, bay ngược xuống bên cạnh Dương Thiên, khí tức càng thêm uế oải.

Nàng nằm trên mặt đất, khóe miệng chảy máu nhìn Dương Thiên, đôi mắt đẹp chảy nước mắt khóc ròng nói: “Người đi mau, sau này ta không quán quít lấy người nữa, vĩnh viễn cũng sẽ không.”

“Ha ha, các người một người cũng đi không được.”

Tả Hữu hộ pháp chậm rãi tới gần, trong mắt tràn đầy cười lạnh.

Tiểu Linh Nhi thấy vậy, khuôn mặt nàng trắng bệch, cắn răng muốn đứng dậy lần nữa, nhưng trên người nàng có rất nhiều vết thương, ngay cả y phục cũng bị máu tươi thấm ướt.

Giờ phút này, ngay cả động một ngón tay cũng khó khăn, càng đừng nói tái chiến với hai vị hộ pháp cường đại.

Đôi mắt Dương Thiên hiện lên vẻ phức tạp.

Hai nắm tay hắn nắm chặt chậm rãi buông ra, sau đó thở nhẹ một hơi trọc khí mở miệng nói: “Giải thích đi.”

“Cái gì?”

Tiểu Linh Nhi nghe vậy sắc mặt tái nhợt hơi run rẩy.

“Giải thích!”

Giọng Dương Thiên bình tĩnh mở miệng.

Tiểu Linh Nhi cái trán một dòng máu tươi tràn vào hốc mắt, con mắt đỏ của nàng cũng trở nên đỏ bừng lên, nàng bị thương nói: “Vì sao lúc trước người không nghe ta giải thích, hiện tại chúng ta cũng không có bao nhiêu thời gian, người biết còn có tác dụng gì?”

Trên tay Dương Thiên chậm rãi vươn ra, Lạc Ngân Linh Kiếm trong nháy mắt hiện lên.

Hắn hờ hững nói: “Ta muốn nghe.”

Sau đó, thân hình lóe lên, trong nháy mắt đã đến trước mặt hai vị hộ pháp.

Một đạo thanh quang hiện lên, phảng phất chiếu sáng toàn bộ thương khung.

Hai vị hộ pháp đồng tử kịch liệt co rút lại, sắc mặt bọn họ trắng bệch nói: “Không tốt, uy hiếp, lui.”

Nhưng đã quá muộn.

Linh kiếm Lạc Ngân sắc bén vô cùng, hai vị hộ pháp biết rõ không tránh thoát được nên chỉ có thể cắn răng, toàn thân lập tức mọc ra bộ lông màu vàng, sau đó dùng móng vuốt cứng rắn che chắn trước ngực.

Nhưng uy lực của linh kiếm cộng với tiên nguyên của Dương Thiên, một kiếm chém xuống, móng hồ trảo cứng rắn mà hai người vẫn lấy làm kiêu ngạo nhất đã bị cắt đứt.

Cuối cùng ánh sáng xanh không giảm, trực tiếp cắt qua da thịt hai vị hộ pháp, máu tươi lập tức phun tung toé.

Sắc mặt hai người đầy hoảng sợ, không ngừng lui về phía sau.

“Ngươi là ai? Rốt cuộc ngươi là ai?”

Tả hộ pháp bị thương nặng như vậy, sắc mặt lập tức vắn vẹo.

Vừa rồi nếu bọn họ chậm một bước, chỉ sợ sớm đã bị chém thành hai đoạn.

Dương Thiên Cô lạnh lùng nói: “Buồn cười, các ngươi đến tìm ta gây phiền phức, lại còn hỏi ta là ai? Ngươi không cảm thấy châm chọc sao?”

Đôi mắt của hai vị hộ pháp lúc sáng lúc tối.

Thiếu niên trước mắt này, tuổi còn trẻ lại có tu vi cao như thế, bọn họ sinh ra thoái ý.

Không chỉ có bọn họ, ngay cả Tiểu Linh Nhi cũng ngây ngẩn cả người.

Tiểu ca ca này mấy tháng không gặp, làm sao có thể cường đại đến mức như thế?

Tả Hữu hộ pháp ở Hồ tộc bọn họ, đó cũng là cao thủ số một số hai, bây giờ thế mà không phải đối thủ của thiếu niên.

Dương Thiên xoay người nhìn chăm chú nàng, mở miệng nói: “Sao không giải thích?”

Tiểu Linh Nhi như ở trong mộng mới tỉnh, lúc này mới lau đi nước mắt mở miệng nói: “Tiểu ca ca, lúc trước...”

Cô gái vừa giải thích, Dương Thiên lại nhắm Linh kiếm vào hai vị hộ pháp.

“Vừa rồi các người biểu diễn nửa ngày, hiện tại đến phiên ta biểu diễn, không biết dưới công kích của ta, các người rốt cuộc có thể kiên trì được bao lâu?”

Giọng nói thiếu niên đậm đặc, trong con ngươi tràn đầy vẻ lạnh như băng...

Chương 719 - Tuyệt đối nghiền ép.

Nghiền ép.

Tuyệt đối nghiền ép, không lưu tình chút nào.

“Các người không phải muốn công pháp tiên kỹ của ta sao? Ta cho các người, hi vọng các người có thể tiếp được mới tốt a.”

Trong đôi mắt thiếu niên xuất hiện một tia trêu tức.

Lạc Ngân Linh Kiếm của hắn lơ lửng trên không trung, bàn tay kết ấn.

“Cầm Kiếm Thức, Lục Kiếm Thức, Thí Kiếm Thức, ba kiếm hợp nhất!”

Ba đạo kiếm quang vô song hợp lại trên Lạc Ngân Linh Kiếm, mang theo uy lực diệt sạch tất cả đánh tới hai hộ pháp Hồ tộc kia.

Kiểm quang vừa ra, hào quang vạn trượng, giống như ánh bình minh đến sớm.

Sắc mặt hai hộ pháp kia trắng bệch, bọn họ nổi giận gầm lên một tiếng, toàn thân bảo đảm ánh sáng, quanh thân ngưng tụ hơn một ngàn tầng phòng ngự.

Hai người hợp lực, vốn dĩ có thể chống lại một kích toàn lực của cường giả Kim Đan cảnh sơ kỳ.

Nhưng đòn tấn công này của Dương Thiên đâu phải là thứ mà cường giả Kim Đan sơ kỳ có thể so sánh được?

Lạc Ngân Linh Kiểm vốn vô cùng sắc bén, lại thêm tam đại tiên kỹ gia trì, hơn ngàn tầng phòng ngự không thể phá vỡ ở trước mặt nó lại mỏng yếu giống như trang giấy vậy.

Xuy!

Lạc Ngân Linh Kiểm trực tiếp xuyên thủng bả vai Tả hộ pháp.

Dưới công kích cường đại, cánh tay kia của hắn trực tiếp nổ thành một đám sương máu.

“Ngươi muốn chết.”

Hai hộ pháp vốn quan hệ rất sâu, bây giờ Tả hộ pháp bị thương nghiêm trọng như vậy, trông mắt hữu hộ pháp trong nháy mắt đỏ lên.

Hai người trong nháy mắt biến thành hồ ly màu vàng cực lớn, dài chừng vài chục trượng.

Bọn họ lao về phía Dương Thiên, từ trong miệng phun ra sương mù màu vàng.

Đoàn sương mù này cách cây cối xung quanh mấy mét, nhưng trong nháy mắt này lại đều héo rũ.

Hơn nữa sương mù màu vàng có tính ăn mòn mãnh liệt, lúc gần sát mặt đất, mặt đất cứng rắn, giống như bị hòa tan trở nên gồ ghề.

“Chút tài mọn cũng dám làm cản trước mặt ta?”

Dương Thiên cười khinh thường, bàn tay lại kết ấn.

“Vạn hỏa phân thiên.”

Một đạo hỏa diễm từ trên trời cao rơi xuống, ở dưới hỏa diễm màu vàng thiêu đốt, sương vàng biến mất vô tung vô ảnh.

Hai con hồ ly to lớn thấy vậy trong mắt tràn đầy sợ hãi.

Bọn họ sợ nhất chính là hỏa diễm, nhất là sau khi hỏa diễm màu vàng kim này đi ra, sắc mặt hai người càng là tái nhợt tới cực điểm.

“Lui, chạy mau.”

Bọn họ không ngờ thiếu niên thoát nhìn có thể mặc cho bọn họ bắt nạt lại có thực lực cường đại như vậy.

Chỉ sợ, hiện tại đối phương đã là tu vi Kim Đan cảnh.

“Các người muốn chạy? Hỏi qua ta có đồng ý hay không?”

Trên mặt Dương Thiên mang theo vẻ tức giận lạnh lẽo.

Hiện tại hẳn nghe tiểu Linh Nhi giải thích, rốt cuộc biết hết thầy nhân quả, nữ hài có tao ngộ hôm nay, trong đầu sở gây nên chính là bóng dáng của hai người bọn họ.

Hơn nữa vừa rồi bọn họ đều là Hồ tộc, vậy mà lại ra tay độc ác với tiểu Linh Nhi.

Quả thực tội không thể tha.

Hai tay Dương Thiên lại ngưng tụ ẩn kết huyền ảo phong cách cổ xưa.

“Tù Thiên Thuật!”

Hắn quát nhẹ một tiếng, toàn bộ phạm vi trăm trượng đều bị giam cầm.

Trong vòng trăm trượng, Dương Thiên là thần.

Tiên kỹ này là lĩnh vực.

Lĩnh vực của hắn, hắn nắm giữ sinh sát.

Trong phạm vi trăm trượng, tất cả đều bị giam cầm, tả hữu hộ pháp bị kim sắc hỏa diễm thiêu hủy một nửa da lông vốn định chạy trốn, trở lại Hồ tộc viện binh, nhưng hiện giờ năng lượng vô danh giam cầm, sắc mặt bọn họ thoáng cái trở nên trắng bệch.

Bọn họ ở trong không gian này, tu vi bị khóa lại, không cách nào nhúc nhích, giống như là bị người thi triển Định Thân Pháp vậy.

Hai hộ pháp sợ hãi tới cực điểm, nước mắt thiếu chút nữa chảy ra.

Bọn họ rốt cuộc đắc tội tồn tại như thế nào, đây rốt cuộc là chiêu số gì? Làm sao có khả năng giam cầm tồn tại cường đại như bọn họ.

Sắc mặt Dương Thiên hờ hững.

Nói là muốn treo lên đánh, đâu chỉ là nói một chút mà thôi.

Hắn bước chân ra.

Đạp Thiên Thất Bộ lập tức thi triển, dưới bảy bước, áp lực cường đại khiến xương cốt trên người hai vị hộ pháp gần như nghiền nát.

Toàn bộ bọn họ đều bị thương nghiêm trọng, cả người máu me đầm đìa, trông thê thảm vô cùng, nhưng sức sống vẫn ngoan cường như cũ, không lập tức chết đi.

Uy lực Từ Thiên thuật tản đi, hai vị hộ pháp trước đó không ai bị nổi, mặt mũi tràn đầy càn rỡ.

Nhưng hiện tại toàn thân không ngừng run rẩy, sau khi xương cốt gãy vụn, mảnh xương trắng hếu kia đâm rách máu thịt lộ ra trong không khí lạnh lẽo.

Bọn họ sợ hãi nhìn Dương Thiên như đang nhìn ma quỷ vậy.

Hiện tại bọn họ đều không cần đan dược linh thạch công pháp nữa, bọn họ chỉ muốn rời xa thiếu niên khủng bố này.

Nhìn hai hộ pháp không ngừng bò đi, khóe miệng Dương Thiên hiện lên một tia cười lạnh.

Mang Tiểu Bạch Hồ hấn tổn thương nặng như vậy, còn muốn mạng sống?

Dương Thiên đưa tay về phía hư không, trong đôi mắt lấp lóe hồ quang điện.

“Ba ngàn Lôi Quyết!”

Trong phút chốc, cát bay đá chạy, phong vân biến ảo.

Hai đại hộ pháp ngẩng đầu nhìn về phía trên bầu trời.

Chỉ thấy mây đen cuộn cuộn áp đỉnh, trên tầng mây, phong lôi lập lòe.

“Đây đây đây...tuy không thể nào.”

Tả hộ pháp kinh hãi muốn chết nhìn Dương Thiên nói: “Người có thân phận gì? Có thể dẫn động phong lôi?”

Hữu hộ pháp cũng là mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, toàn thân gần không được run rẩy.

Dẫn động phong lôi, cho dù là tu vi Kim Đan cảnh cũng không làm được, Yêu tộc có mấy vị cự phách vượt qua Kim Đan cảnh có thể dẫn động phong lôi biến hóa, nhưng tuyệt đối không thể coi thiên lôi là vũ kỹ dễ công kích.

Dưới cái nhìn của bọn họ, đây là thủ đoạn của Thần!

Lẽ nào thiếu niên trước mắt này là thần minh sao?

“Thân phận của ta, hai con hồ ly các người còn chưa có tư cách biết.”

Thiếu niên thanh âm lãnh ngạo, uy nghiêm.

Trên chín tầng trời, phong lôi dường như sinh ra cộng minh với sinh âm của thiếu niên.

Một tiếng nổ mạnh vang lên, phảng phất như xé rách thiên địa.

Hai vị hộ pháp đã không biết nên hình dung tâm tình của mình như thế nào.

Hữu hộ pháp điên cuồng xé rách tóc của mình, sợ hãi kêu rên: “Rốt cuộc ta đắc tội với tồn tại như thế nào? Rốt cuộc ta đắc tội tồn tại như thế nào a!”

Giờ phút này Lôi Quyết răng rắc một tiếng đánh xuống.

Mặc dù chỉ bằng thùng nước, nhưng lại khiến hai vị hộ pháp không có bất kỳ phòng ngự nào lập tức bị thương nặng.

Bây giờ sức sống trong cơ thể bọn họ đã bị sét đánh cắt đứt, cho dù Dương Thiên có tha cho bọn họ, bọn họ cũng tuyệt đối không sống nổi.

“Có di ngôn gì muốn nói không?”

Con người đen nhánh của Dương Thiên lạnh lùng nhìn hai hộ pháp đã từng không ai bì nổi, không để hấn vào mắt.

Hai vị hộ pháp thấy đạo thiên lôi thứ hai sắp giáng xuống, vội vàng quỳ xuống trước mặt Dương Thiên, sợ hãi nói: “Thần linh, van cầu người thả chúng ta ra, chúng ta biết sai rồi, chúng ta không nên chọc giận ngài.”

“Thần minh, chúng ta nguyện ý làm trâu làm ngựa chuộc tội cho ngài, tu vi chúng ta cường đại, đối với ngài mà nói là trợ lực không tệ.”

Dương Thiên nghe vậy, cô lạnh nói: “Di ngôn ta nhận được, như vậy... có thể đi chết rồi.”

Một câu nói, khiến hai vị hộ pháp hoàn toàn tuyệt vọng.

Bọn họ vội vàng đưa ánh mắt về phía Tiểu Linh Nhi, dập đầu như già tởm nói: “Thất công chúa, van cầu người cứu chúng ta, chúng ta còn không muốn chết a.”

“Đúng vậy, Thất công chúa, chúng ta vừa rời tay với ngài là mỡ heo che mắt, ngài đại nhân có đại lượng buông tha chúng ta.”

“Chúng ta nguyện ý tiếp nhận xử phạt của Thái Thượng trưởng lão Hồ tộc, ngài không thể thấy chết mà không cứu, mấy trăm năm qua chúng ta vào sinh ra tử vì Hồ tộc, không có công lao cũng có khổ lao.”

Hai người kêu rên hồi lâu, tuy sắc mặt Tiểu Linh Nhi phức tạp có chút không đành lòng, nhưng lại không nói gì.

Mà hai người thấy tiểu Linh Nhi không đành lòng, trong lòng không khỏi vui vẻ, vì thế lần nữa mang theo ngữ khí uy hiếp nói: “Thất công chúa, người cũng đừng quên Thái thượng trưởng lão cường đại, vị trước mắt này tuy bất phàm, nhưng so với Thái thượng trưởng lão, căn bản không cùng một cấp độ.”

“Trưởng lão là Bát Vĩ Linh Hồ, Cửu Vĩ Linh Hồ trong truyền thuyết, hấn đã tu luyện đến cực hạn, vị này của người nếu giết chúng ta, thái thượng trưởng lão nhất định sẽ không bỏ qua hấn.”

“Thất công chúa, người tốt nhất là suy nghĩ kỹ càng, hợp tác cùng Nhân tộc đánh giết tộc nhân. Đến lúc đó không chỉ có

ngươi, ngay cả người nhà phụ thân ngươi cũng sẽ bị Thái Thượng trưởng lão liên lụy.”

Hai vị hộ pháp nhìn thấy sắc mặt của Tiểu Linh Nhi trắng bệch, không khỏi đặc ý.

Lấy sự quan tâm của thiếu niên đối với Thất công chúa, nhất định sẽ nghe theo Thất công chúa, đến lúc đó bọn họ trở lại trong tộc, nói Tiểu Linh Nhi đã phản bội Hồ tộc, để Thái thượng trưởng lão xuất thủ, tiểu tử này nhất định sẽ chết.

Thương tổn của bọn họ sâu như vậy, chuyện này làm sao có thể bỏ qua như vậy?

Nụ cười lạnh trong mắt hai người hoàn toàn bị Dương Thiên nhìn thấy.

Sắp chết đến nơi rồi, hai con hồ ly âm hiểm xảo trá này còn giả trò gì nữa, thật là buồn cười.

Nhưng mà Tiểu Linh Nhi tựa hồ bị bọn họ thuyết phục.

Nàng nhìn Dương Thiên, khuôn mặt tái nhợt khiến người đau lòng.

Nữ hài mở miệng nói: “Tiểu ca ca, tu vi Thái Thượng trưởng lão Linh Hồ tộc chúng ta bất phạm, ngươi không phải đối thủ của hắn. Hai vị hộ pháp này chết rồi, tất nhiên hắn sẽ truy cứu, đến lúc đó ngươi sẽ gặp nguy hiểm.”

Thấy được tiểu Linh Nhi rốt cục cầu tình cho bọn họ.

Hai vị hộ pháp bây giờ bắt đầu nhớ lại công pháp Hồ tộc cao thâm Tiểu Linh Nhi tu luyện.

Chỉ có cái đó, mới có thể để cho bọn họ sống sót, hơn nữa còn khôi phục tu vi rất nhanh.

Hữu hộ pháp kia mở miệng nói: “Thất công chúa, ngươi ở bên ngoài chơi đủ rồi, cũng nên theo chúng ta trở về.”

Bọn họ nghĩ tới kế hoạch một hòn đá ném hai con chim.

Chỉ là đã thương bọn họ, thái thượng trưởng lão không có khả năng ra tay, nhưng bọn họ đạt được công pháp của Tiểu Linh Nhi, lại chém giết nàng.

Sau đó hắn nói dối rằng Thất công chúa Linh Hồ tộc đã chết trong tay tiểu tử này.

Đến lúc đó thái thượng trưởng lão tất nhiên tức giận, sẽ đích thân xuất thủ...

Chương 720 - Người của cố cung.

Hai người hộ pháp liếc nhau, trong mắt hiện lên nụ cười lạnh.

Bọn họ cho rằng có tiểu Linh Nhi cầu tình, Dương Thiên tuyệt đối không thể động đến bọn họ nữa.

Nhưng hai người lại không để ý đến một chuyện quan trọng nhất.

Nếu Dương Thiên khẳng khẳng giết bọn họ, không ai có thể cản được.

Trong đôi mắt của thiếu niên mang theo lạnh lùng hờ hững nói: “Di ngôn và hậu sự đều đã dọn xong rồi phải không?”

“Cái gì?”

Nụ cười lạnh trên mặt hai vị hộ pháp lập tức cứng ngắc.

Bọn họ ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, chỉ thấy thiên lôi vẫn đang quay cuồng trong mây đen, căn bản không có ý tứ lui tán.

Hơn nữa đạo thiên lôi thứ hai cũng sắp sửa rơi xuống.

“Chúng ta có Thái Thượng trưởng lão làm chỗ dựa, ngươi còn dám động thủ?”

Sắc mặt hai người khó coi, gần như cắn nát hàm răng.

Thiếu niên lạnh lùng nói: “Chính là trời xanh làm chỗ dựa cho các ngươi, ta muốn chém giết, vậy liền chém giết!”

Nói xong, bàn tay vươn về phía hư không, kéo vô tận lôi điện xuống.

“Diệt sát cho ta!”

Dương Thiên quát nhẹ cả đời, hàng trăm hàng ngàn lôi điện trên trời giáng xuống toàn bộ.

Phạm vi mấy chục trượng xung quanh hai vị hộ pháp kia đều bị lôi điện bao trùm, giống như tận thế vậy, khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

“Không!”

Hai người gầm lên giận dữ, còn chưa kịp phản ứng, trong nháy mắt đã bị lôi điện bao phủ.

Tiểu Linh Nhi vốn định ngăn cản, nhưng thương thể toàn thân nàng đông đảo, căn bản không đủ để chống đỡ nàng đứng lên lần nữa.

Sau khi thiên lôi tán đi, hai hộ pháp kia đã biến thành tro tàn.

Mà chỗ bọn họ đứng, đã bị thiên lôi đánh xuống một cái hố khổng lồ.

Dưới đáy hố giống như hố thiên thạch vừa rơi xuống, tản ra khói đặc.

Tiểu Linh Nhi trong miệng ho ra máu, trên mặt mang theo vẻ lo lắng nhìn Dương Thiên đi tới nói: “Tiểu ca ca, người giết tả hữu hộ pháp, Hồ tộc Thái Thượng trưởng lão sẽ không cứ như vậy quên đi đâu, người đi mau, ta sẽ lưu lại thay người cản tội.”

Dương Thiên cười xoa xoa cái đầu nhỏ của cô gái, sau đó nhẹ nhàng ôm lấy tiểu Linh Nhi mở miệng nói: “Nói xong chưa? Nói xong những chuyện khác giao hết cho ta, người nghỉ ngơi cho tốt là được rồi.

Trên khuôn mặt tái nhợt của tiểu Linh Nhi mang theo nụ cười thê lương nói: “Tiểu ca ca, cuối cùng huynh cũng chịu nhận tiểu Linh Nhi rồi sao?”

Dương Thiên gật đầu nói: “Hoa Hoa đáng yêu như vậy, ta làm sao có thể không nhận?”

Tiểu Linh Nhi ôm cổ Dương Thiên, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Chờ sau khi hai người đi, trong Cố Cung, một vị lão nhân trong nháy mắt mở mắt ra.

Tóc của hắn đã hoa râm, nhưng trên mặt lại không có một nếp nhăn, tóc bạc mặt hồng, một đôi mắt thâm thúy giống như nhật nguyệt tinh thần đang lưu chuyển.

Hắn khoan chân trôi nổi ở không trung, cả người trên người tràn đầy khí tức tiên phong đạo cốt.

Cảm ứng được khí tức thiên lôi, trong mắt lão nhân hiện lên một tia nghi hoặc.

“Là vị đạo hữu nào đang độ kiếp ở đây?”

Trên mặt lão nhân mang theo vẻ kinh nghi.

Tồn tại có thể dẫn động lôi kiếp, ở niên đại linh khí thiếu thốn này là ngàn vạn năm không có một.

Bởi vì sau khi độ kiếp sẽ phi thăng.

Tổ tiên lão nhân từng có một vị tu vi đỉnh thiên đạt tới Độ Kiếp kỳ, nhưng lại vẫn lạc dưới lôi kiếp.

Tu vi của hắn đã vượt qua Kim Đan cảnh, tọa trấn kinh thành đã mấy chục năm, không người nào dám xâm phạm.

Nhưng hôm nay ở kinh thành thế mà xuất hiện lôi kiếp, hắn không thể không quản.

Vì thế, lão nhân tâm niệm vừa động, thân hình trong nháy mắt biến mất ở nơi này.

Một giây sau, đã xuất hiện nơi thiên lôi đánh xuống.

Nếu như là cường giả Kim Đan cảnh lần nữa, nhất định sẽ kinh hãi muốn chết.

Bởi vì loại thủ đoạn này tên là Thuấn Di, là tiêu chí tu vi cảnh giới Nguyên Anh.

Nguyên Anh cảnh thuộc về Kim Đan, đan phá anh sinh, bản thân câu thông cùng thiên địa, chân nguyên hóa lỏng.

Nếu như nói Kim Đan cảnh là chính thức bước vào cánh cửa tu luyện, vậy Nguyên Anh cảnh chính là chính thức bước vào cánh cửa tu tiên.

Tu vi Nguyên Anh, có thể mượn linh khí thiên địa để bản thân dùng, tìm hiểu đại đạo, uẩn dưỡng Nguyên Anh khiến nó kiên cố.

Nguyên Anh bất diệt, bản thể bất tử.

Lão nhân chính là tu vi Nguyên Anh, đã gần như phản lão hoàn đồng.

Hắn là thủ hộ giả kinh thành, tuy có ba mươi năm chưa ra tay, nhưng trình độ cường đại không thể nghi ngờ.

Mấy chục năm nay kinh thành có kẻ biến dị ngoại quốc tập kích xâm phạm, có quan hệ rất lớn với việc hắn tọa trấn nơi này.

Hắn tên là Vân Thương!

Bình thường không hỏi thế sự, chuyên tâm tu luyện tìm hiểu đại đạo vô dục vô cầu, chỉ xuất thủ trước nguy cơ sinh tử tồn vong.

Nơi này xuất hiện tồn tại có tu vi Độ Kiếp, đã uy hiếp đến an nguy của kinh thành.

Hắn ta không thể không đến.

Vân Thương chấp hai tay sau lưng, đứng ở trên hư không, một đôi mắt nhìn về phía thương khung.

Lúc này mây đen dần dần tán đi, tinh nguyệt lại hiện ra.

Trên mặt đất đã là một mảnh hỗn độn, Vân Thương Hư Không trao một cái, không ngừng khí lưu vọt tới phía hắn.

Hắn không hề nhúu chặt.

“Hò tộc? Chẳng lẽ vị cao nhân nào ở đây diệt yêu?”

Hắn nhúu mày khó hiểu, mà giờ khắc này chỉ thấy chân trời xuất hiện một đạo lưu quang, mục tiêu đúng là nơi này.

Chờ Lưu Quang tới gần, chỉ thấy một vị lão nhân trung khí mười phần đạp kiếm mà đến.

Người trên thân kiếm không phải ai khác, chính là Hoa Quốc Phong nổi danh cùng Võ Đang Cổ Nguyệt chân nhân.

Chỉ là hiện tại Hoa Quốc Phong đã sớm không phải tu vi Tiên Thiên cảnh.

Hắn nhận được chỉ điểm của Vân Thương, đã chính thức bước vào tu hành, đạt đến Kim Đan cảnh.

Vân Thương nhúu mày nhìn thanh âm lão nhân tiến đến trong trẻo mở miệng nói: “Thượng tướng Hoa, người tới nơi này làm gì?”

Hoa Quốc Phong nhìn thấy nhân vật trôi nổi trong hư không, biến sắc, vội vàng bay xuống, cung kính nói: “Vân chân nhân, không ngờ lại là ngài ở đây, ta ở nhà cảm nhận được trên bầu trời kinh thành có dị biến, cho nên chạy tới tìm kiếm.”

Nói đến đây, hắn nhìn mây đen đã tản đi trên không trung, lại nhìn xuống hố to phía dưới bị hơn ngàn đạo lôi điện bổ thành

giống như thiên thạch rơi xuống.

Hoa Quốc Phong khó khăn nuốt nước bọt hỏi: “Vân chân nhân, những thứ này đều là do một tay ngài tạo thành?”

Vân Thương lắc đầu nói: “Ta cũng không có bản lĩnh lớn như vậy, kinh thành có một cường giả tới, có thể dẫn động Cửu Thiên Thần Lô, những thứ này đều là hắn gây nên.”

Hoa Quốc Phong nghe vậy cực kỳ hoảng sợ nói: “Ngài nói ngài không có bản lĩnh lớn như vậy, chẳng lẽ tu vi cảnh giới của đối phương đã vượt qua ngài?”

Vân Thương gật đầu, sau đó lại lắc đầu nói: “Tình huống này ta cũng không ở đây, cho nên không biết, bất quá bây giờ là niên đại linh khí thiếu thốn, đối phương không thể nào là tu vi Độ Kiếp cảnh, loại cảnh giới đó giờ tay nhắc chân đều có thể hủy diệt một tòa thành, vô cùng cường đại, bất quá loại tồn tại kia đã mấy trăm năm không xuất hiện.”

“Đây là...”

Hoa Quốc Phong nhìn mặt đất bị thiên lôi bổ thành hố thiên thạch, hơi nghi hoặc mở miệng hỏi: “Thiên lôi này là do đâu mà ra?”

Vân Thương chậm rãi mở miệng nói: “Người dẫn động thiên lôi nhất định đã vận dụng cổ cấm thuật. Cổ Cấm Thuật tồn tại ở thời thượng cổ, cấm thuật lưu lại trên thế gian cực ít, nhất là cổ cấm thuật có thể dẫn động Cửu Thiên Thần Lô.”

Hoa Quốc Phong gật đầu, sau đó lại cung kính hỏi: “Vân chân nhân, kinh thành xuất hiện một tồn tại cường đại như vậy, chúng ta nên làm gì?”

Vân Thương trầm mặc một lát, sau đó bình tĩnh mở miệng nói: “Trong khoảng thời gian này chú ý chú ý mật thiết tất cả động tĩnh ở kinh thành, một khi phát hiện dị động gì tùy thời báo cáo cho ta.”

Hoa Quốc Phong vội vàng gật đầu đồng ý.

Vân Thương ánh mắt thâm thúy, nhìn về phương xa, chậm rãi mở miệng nói: “Không biết đối phương rốt cuộc là địch hay bạn, nếu là bạn, lão phu hoan nghênh, nhưng nếu dám quấy

nhiều kinh thành an bình mấy chục năm, dù thân tử đạo tiêu, ta cũng nhất định không tha cho ngươi.”

Dứt lời, thân ảnh của hắn bắt đầu chậm rãi hư ảo, cuối cùng biến mất không còn tăm hơi.

Hoa Quốc Phong thấy vậy, càng thêm cung kính.

Càng cường đại thì càng biết vị chân nhân ở Cổ Cung này rất cuộc cường đại cỡ nào.

Khi Hoa Quốc Phong từng là cảnh giới Tiên Thiên, cho rằng đối phương là một ngọn núi cao, tuy rằng cao lớn nhưng luôn có thể đạt tới trình độ sánh vai với hắn.

Nhưng sau khi đạt đến Kim Đan Cảnh, chính thức bước vào tu luyện, Hoa Quốc Phong cảm thấy khoảng cách giữa hai bên là một khoảng cách không thể vượt qua.

Đối phương ở sâu trong Cổ Cung, mượn nhờ long mạch để tu hành, tu vi của hắn đã sớm đạt đến đỉnh cao.

Mà Vân Thương chân nhân lại đặt vị tồn tại không rõ lai lịch này ở cùng một vị trí với hắn, đây quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

Sau khi Vân Thương đi, toàn bộ kinh thành, chỉ cần là tu vi Tông Sư cảnh đều cảm nhận được thiên lôi rơi xuống.

Từng người bọn họ chạy tới nơi này, đứng ở đằng xa quan sát.

Theo như Dương Thiên dò xét hiện tại, tu vi Tiên Thiên Cảnh thậm chí có mấy chục cái, tu vi Kim Đan Cảnh bảy tám cái, thậm chí có một vị cường giả tu vi siêu việt hắn, khí thế như núi cao, trong nháy mắt xuất hiện ở nơi vừa rồi dẫn động thiên lôi.

Trên mặt Dương Thiên mang theo một tia kinh nghi.

Hắn vốn cho rằng tu vi của mình đã đạt đến đỉnh phong trong nước, nhưng lại không nghĩ tới vẫn còn có người vượt qua hắn.

Tu vi của đối phương hiển nhiên đã đến cảnh giới Luyện Hư Hợp Đạo, vô cùng cường đại, nếu không phải tự nhiên chết già thì rất khó chém giết.

Kinh thành, không hổ là thủ đô của Hoa Hạ, hạng người ngoại hồ tàng long không ít.

Hắn cũng Tiểu Linh Nhi đi về phía chỗ ở của mình, trong đó có mấy chục đạo thần thức dò xét hắn.

Nhưng đám Tiểu Ngư kia tu vi chỉ là cảnh giới Tiên Thiên, Dương Thiên dễ dàng ẩn giấu tu vi, bọn họ căn bản không tra xét ra cái gì.

Nhưng đêm nay, đông đảo cường giả kinh thành đã định trước không ngủ.

Tất cả thế lực toàn bộ xuất động, bắt đầu dò xét nguyên nhân.

Xuất hiện một tồn tại cường đại như thế, bọn họ hiển nhiên có chút lo sợ bất an, mà hết thảy đều không liên quan đến Dương Thiên...

Chương 721 -

Lúc này, Dương Thiên cũng Tiểu Linh Nhi, từng bước một đi về phía nơi Diệp lão đã chuẩn bị cho hắn.

Toàn thân Tiểu Linh Nhi bị máu tươi thấm ướt, lộ ra hết sức yếu ớt.

Nàng mở to đôi mắt xinh đẹp có vẻ hơi tối tăm, mở miệng nói với Dương Thiên: “Tiểu ca ca, còn bao lâu nữa mới về đến nhà.”

Dương Thiên mở miệng nói: “Nhanh thôi, giao lộ phía trước quẹo trái là đến, ngươi kiên trì thêm một chút, đợi chút nữa ta sẽ trị liệu cho ngươi.”

Tiểu Linh Nhi hạnh phúc ôm chặt cổ Dương Thiên, khuôn mặt nhỏ tái nhợt lộ ra vẻ tươi cười nói: “Tiểu ca ca, không phải Tiểu Linh Nhi cố ý không gặp ngươi, phải...”

Dương Thiên cười nói: “Không cần giải thích, trước đó ngươi đã nói rồi, ta cũng đã tha thứ cho ngươi.”

“Ừm ừm!”

Tiểu Linh Nhi gật đầu, đôi mắt to mang theo một tầng hơi nước nói: “VẬY TIÊU CA CA SAU NÀY KHÔNG ĐƯỢC ĐUỔI TIỂU LINH NHI ĐI, CŨNG KHÔNG CHO PHÉP KHÔNG NHẬN TIỂU LINH NHI. TIỂU LINH NHI ĐÃ ĐOẠN TUYỆT VỚI HỒ TỘC VÌ NGƯỜI RỒI, BỌN HỌ ĐỀU LÀ NGƯỜI XẤU, CƯỚP ĐƯỜNG ĐẬU VÀ LINH THẠCH TIÊU CA CA CHO TA. BỌN HỌ CÒN NÓI NẾU TA KHÔNG GIAO RA, BỌN HỌ SẼ GIẾT NGƯỜI, TIỂU LINH NHI KHÔNG MUỐN ĐỂ NGƯỜI BỊ THƯƠNG.”

Mũi Dương Thiên hơi chua xót, cười nói: “NGƯỜI BIẾT CHỮ NGU VIẾT NHƯ THẾ NÀO KHÔNG?”

Tiểu Linh Nhi cười hì hì nói: “KHÔNG BIẾT, VÌ SAO TIÊU CA CA LẠI NÓI MUỘI NHƯ VẬY?”

Dương Thiên ngạo nghễ nói: “Hôm nay ngươi cũng đã thấy được sự cường đại của ta, ngươi cảm thấy những người Hồ tộc kia có thể làm gì được ta?”

Tiểu Linh Nhi có chút rối rắm nói: “TIÊU CA CA, HỒ TỘC THÁI THƯỢNG TRƯỞNG LÃO CHÚNG TA ĐÃ CÓ TU VI MẤY NGÀN NĂM, MỘT MÌNH HẮN CHE CHỞ TOÀN BỘ HỒ TỘC, NGƯỜI BÂY GIỜ CĂN BẢN KHÔNG PHẢI ĐỐI THỦ CỦA HẮN, BẤT QUÁ HẮN HIỆN TẠI ĐANG BẾ QUAN, ĐÃ MẤY CHỤC NĂM CHƯA RỜI NÚI.”

Dương Thiên nghe vậy nhú mày.

Xem ra hắn thật sự biết rất ít về thế giới này.

Tuy rằng tu vi cảnh giới của hắn còn xa mới đạt tới đỉnh phong ở kiếp trước của Huyền Thiên đại lục, nhưng với tốc độ tu luyện của hắn bây giờ, tin tưởng không bao lâu nữa sẽ đạt tới.

Chỉ cần cho hắn thời gian, hắn tất nhiên sẽ nhanh chóng vượt qua Luyện Hư Hợp Đạo, đi vào Hợp Đạo thành Thánh, thậm chí vượt qua tu vi kiếp trước, đạt tới Đại La Kim Tiên, thiên địa bất diệt, vĩnh sinh bất tử.

Hiện tại, thứ hắn cần chính là thời gian.

“TIÊU CA CA NGƯỜI LÀM SAO VẬY? NGƯỜI KHÔNG CẦN SỢ, NẾU THÁI THƯỢNG TRƯỞNG LÃO ĐẾN, TIỂU LINH NHI SẼ BẢO VỆ NGƯỜI.”

Trên mặt cô gái mang theo nụ cười ngọt ngào, nói: “GIỐNG NHƯ HÔM NAY VẬY, TIÊU CA CA, NGƯỜI CẢM THẤY HÔM NAY TA ĐỪNG

cảm hay không, Tả Hữu hộ pháp kia khi còn ở Hồ tộc ta rất sợ bọn họ, hiện tại ta cũng có thể chiến đấu với bọn họ rồi.”

Dương Thiên bật cười, xoa cái đầu nhỏ của cô bé nói: “Nếu con không dừng cảm cũng sẽ không bị thương nặng như vậy, ta còn cần con bảo vệ sao? Không thu dọn cục diện rồi rầm cho con đã là tốt lắm rồi.”

Tiểu Linh Nhi tức giận phồng má có chút không phục nói: “Tiểu ca ca ngươi xem thường người khác.”

Dương Thiên cười ha hả nói: “Chờ ngươi tu luyện đến Cửu Vĩ Linh Hồ, ta sẽ lau mắt mà nhìn ngươi.”

“Vâng!” Tiểu Linh Nhi gật đầu cười hì hì nói: “Tiểu Linh Nhi nhất định sẽ cố gắng đạt tới.”

Dương Thiên lấy ra một túi linh đan từ Thất Thái Linh Lung Tháp nói: “Đây là hạt đậu ngươi tích góp cho ngươi trong khoảng thời gian này, bây giờ đều là của ngươi.”

Một màn này nếu như bị tu luyện giả phát hiện, khẳng định sẽ muốn chết tâm cũng có.

Mảnh thế giới này đã không có linh dược, một ít phàm dược có tuổi sớm đã bị một ít thế lực lớn nhìn trúng cướp đoạt.

Cho nên đan dược trên thị trường là có tiền cũng không mua được.

Nếu không thì những đan dược của tập đoàn Thiên Thần kia cũng sẽ không bán được với giá trên trời cao như vậy.

Giống như Dương Thiên lần này lấy ra một túi linh đan làm kẹo đậu cho tiểu Linh Nhi, quả thực là phung phí của trời.

Nhưng Dương Thiên không cảm thấy gì, Thất Thái Linh Lung Tháp mở ra tầng thứ ba, thiên tài địa bảo bên trong cái gì cần có đều có, hơn nữa còn có bán tiên dược hắc từng vút bỏ ở tầng này.

Một ít linh đan mà thôi, ở thời kỳ toàn thịnh của Huyền Thiên đại lục, trong mắt hắc không hề nặng hơn đường đậu bao nhiêu.

Tiểu Linh Nhi thấy một màn này, trên mặt mang theo thần sắc hạnh phúc, nắm một nắm linh đan nhét vào trong miệng của

mình.

Cái miệng nhỏ nhắn không ăn mấy viên linh đan đã trở nên căng phồng.

Nàng nói không rõ ràng: “Tiểu ca ca thật tốt, tiểu Linh Nhi thích huynh.”

Nói xong, cái miệng nhỏ nhắn chép miệng một cái, hôn vào bên mặt Dương Thiên.

Dương Thiên cười cười không nói gì.

Lúc này, hắn rút cục đến nơi Diệp lão tìm cho hắn một nhà.

Đến trước cửa lớn, Dương Thiên thật sự ngây ngẩn cả người.

Bởi vì trước mắt nơi này không phải nhà cao tầng, không phải biệt thự, mà là một Tứ Hợp viện phong cách cổ xưa.

Điều này khiến Dương Thiên không khỏi cảm thán thủ bút của lão nhân.

Ở kinh thành tắc đất tắc vàng này, hơn nữa còn ở nơi phồn hoa như vậy, đất của Tứ Hợp viện này có thể mua được mười căn biệt thự.

Hơn nữa nhìn gạch ngói và tường cửa, công nghệ đều là một trăm năm trước.

Có thể bảo tồn hoàn thiện như vậy đã rất không dễ, giá trị càng là tăng gấp bội.

Dương Thiên không ngờ lần đầu tiên đến kinh thành gặp ông lão này, hắn đã tặng cho mình một món quà lớn như vậy.

Hơn nữa chỉ là bởi vì hắn không có chỗ ở, tùy ý tìm một chỗ.

Dương Thiên cảm thấy Diệp lão này thật sự khiêm tốn và có năng lực tồn tại.

Tiểu Linh Nhi dường như rất thích nơi này, nàng ở trên lưng Dương Thiên hưng phấn hỏi: “Tiểu ca ca, sau này chúng ta sẽ ở đây sao?”

Dương Thiên gật đầu nói: “Ừ, thế nào, thích không?”

“Ừm ừm!”

Nữ hài nhẹ gật đầu, vốn định xuống dưới, nhưng sau khi liên lụy đến vết thương, lại nhanh chóng đau đớn nhe răng nứt miệng.

Dương Thiên nói: “Đừng lộn xộn, chờ ta trở về sẽ trị thương cho ngươi.”

Nói xong, hắn lấy chìa khóa ra mở cửa.

Vốn Dương Thiên cho rằng nơi này sẽ rất rách nát, nhưng lại không ngờ trong sân không nhiễm một hạt bụi nhỏ, hơn nữa hành lang mái hiên đều treo đèn lồng đỏ, bên trong tản ra ánh đèn nhu hòa.

Dương Thiên đẩy cửa ra, tất cả các thiết bị hiện đại hoá đều đầy đủ, vừa giữ lại phong cách cổ xưa trong phòng, lại mang theo khí tức hiện đại hoá, phối hợp dung hợp, vô cùng hoàn mỹ.

Dương Thiên đặt tiểu Linh Nhi lên giường, sau đó xé rách quần áo trên miệng vết thương của nàng.

“Tiểu ca ca ngươi...”

Tiểu Linh Nhi đỏ mặt, đôi mắt xinh đẹp có chút ngượng ngùng nhìn Dương Thiên.

Lúc này Dương Thiên mới ý thức được có gì đó không đúng, nhưng hắn bất đắc dĩ mở miệng nói: “Ngươi đừng nghĩ nhiều, đây chỉ là để giúp ngươi trị liệu thương thế, thương thế của ngươi rất nặng, hơn nữa máu còn thấm ướt quần áo.”

Tiểu Linh Nhi nghe vậy, bàn tay nhỏ bé bịt mắt, âm thanh nhẹ như ruồi muỗi nói: “Vậy... được rồi.”

Dương Thiên Chân động thủ, cũng có chút xấu hổ.

Tuy rằng tiểu Linh Nhi là Hồ tộc thể nhưng hiện tại nàng lại có dáng vẻ của thiếu nữ, hơn nữa xúc cảm trên da thịt vô cùng ôn hòa, khiến người khác có chút tâm viên ý mã.

Hắn giúp Tiểu Linh Nhi cởi nửa ngày, vẫn không cởi ra được bộ y phục nào.

Cuối cùng tiểu Linh Nhi khẽ cắn môi đỏ mọng, đứng dậy bất mãn trừng mắt nhìn Dương Thiên một cái, thanh thúy

nói: “Tiểu ca ca, ngươi ngốc quá rồi. Để ta đi, ngươi xoay người sang chỗ khác.”

Dương Thiên giật mình, vội vàng xấu hổ xoay người.

Sau đó, chỉ nghe một trận âm thanh sột soạt soạt, tiểu Linh Nhi mang theo âm thanh rung động nói: “Tiểu ca ca, ngươi quay lại đi.”

Sau khi Dương Thiên xoay người, chỉ cảm thấy máu mũi thiếu chút nữa phun ra.

Chỉ thấy trước mắt là thân thể mềm mại uyển chuyển của thiếu nữ.

Tiểu Linh Nhi hai tay che lấy khuôn mặt xinh đẹp, tự cho là Dương Thiên không nhìn thấy nàng, nhưng mà kỳ thật là đem hết thảy đều bại lộ ở trước mặt thiếu niên.

Cổ nàng thon dài trắng nõn ưu nhã như thiên nga, xương quai xanh tinh xảo, da thịt trắng nõn, dáng người thon thả như cành liễu, khiến người ta không thể rời mắt.

Chân ngọc thon dài mảnh khảnh, như tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ.

Dương Thiên Chân có chút ngây người.

Tiểu Linh Nhi thấy Dương Thiên hồi lâu vẫn không có động tác gì, không khỏi xấu hổ nói: “Tiểu ca ca!”

“A a!”

Dương Thiên vội vàng tỉnh lại từ trong thất thần, hấn lúng túng nói: “Tiểu Linh Nhi ngươi trước nhìn nhin một chút, ta bây giờ đang trị thương cho ngươi.

Nói xong, từ trong Thất Thái Linh Lung Tháp lấy ra một cánh hoa Cửu Chuyển Tiên Liên.

Cánh hoa này có công hiệu sinh tử nhục bạch cốt, có tác dụng rất lớn đối với trị liệu thương thế.

Cánh hoa lấy ra, cả gian phòng đều tràn ngập mùi thơm lạ lùng.

Tiểu Linh Nhi hít mũi một cái, đôi mắt đẹp lập tức sáng lên.

Nàng chờ mong hỏi: “Tiểu ca ca, trong tay ngươi cầm cái gì vậy, có thể cho tiểu Linh Nhi ăn không?”

Dương Thiên đỡ trán nói: “Ăn cái gì? Đây là bán tiên dược trị thương cho ngươi, ngươi ăn đường đậu đi.”

“Vâng!”

Tiểu Linh Nhi có chút mất mát, lại bí ẩn nuốt một ngụm nước bọt.

Điều này khiến Dương Thiên không còn gì để nói.

Hắn ổn định tâm thần, sau đó lại lấy ra một gốc thánh dược, vài cọng linh dược từ trong Thất Thái Linh Lung Tháp.

Sau đó đôi mắt thiếu niên hiện lên một ngọn lửa màu vàng, bàn tay kết ấn, ngọn lửa màu vàng kia dần dần ngưng tụ thành một cái đỉnh nhỏ tinh xảo ở trên không trung, sóng nhiệt đập vào mặt, nhiệt độ vô cùng cao.

Dương Thiên đem linh dược thánh dược, còn có một mảnh cánh hoa bán tiên dược kia thả vào, dần dần luyện hóa thành từng giọt chất lỏng trong suốt màu xanh biếc, sau đó sôi lên trên người Tiểu Linh Nhi từng chút một.

Vốn nữ hài còn đau đến nhe răng nhếch miệng, nhưng mà sau khi sôi lên những thứ này, nàng lập tức cảm giác toàn thân một mảnh mát mẻ.

Những vết thương kia đang khép lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được, khuôn mặt vốn tái nhợt hiện tại dần dần trở nên hồng nhuận...

Chương 722 - Ấm áp thường ngày.

Trên người thiếu nữ được một tầng ánh sáng trắng muốt bao bọc, lộ ra hết sức thánh khiết.

“Keng!”

Chờ tất cả vết thương trên người nàng triệt để khép lại, Tiểu Linh Nhi phát ra tiếng kêu mê người như mèo con.

Dương Thiên nghe thấy giọng nói này, tâm thần suýt chút nữa thất thủ.

“Thật sự là tiểu yêu tinh.”

Dương Thiên lắc đầu thăm than.

Qua thật lâu, sau khi lông mi cong vút của Tiểu Linh Nhi khẽ run lên, sau đó chậm rãi mở đôi mắt đẹp ra.

Nàng ngồi trên giường hoạt động một chút dáng người, sau đó ôm eo Dương Thiên, ngẩng mặt cười hì hì nhìn thiếu niên nháy đôi mắt đẹp nói: “Tiểu ca ca, thương thể của tiểu Linh Nhi đều đã khỏi rồi.”

Dương Thiên cảm nhận được thân thể mềm mại ôn nhuận của cô gái kia mang theo hương thơm xông vào mũi, sâu trong đôi mắt hiện lên một tia lửa nóng.

Hắn có chút khó khăn mở miệng nói: “Hoa Hoa, ta biết cô vui vẻ, nhưng trước khi vui vẻ cô có thể mặc quần áo trước không?”

Tiểu Linh Nhi nghe vậy, nụ cười lập tức cứng ngắc trên mặt.

Nàng cúi đầu nhìn trên người mình không mảnh vải, không khỏi hét lên một tiếng chói tai. Gần như đâm thủng màng nhĩ của Dương Thiên.

Rồi sau đó, nữ hài nhanh chóng bọc lấy một tấm ga giường, mặt đỏ như máu nói: “Tiểu ca ca người không xấu hổ, người mau đi ra ngoài a.”

“Ách!”

Dương Thiên mặt đen lại, sau đó có chút lúng túng nói: “Thời gian không còn sớm, người nghỉ ngơi sớm đi, ta cũng đi nghỉ ngơi.”

Nói xong, gần như là chạy trời chết, hơn nữa còn đụng vào trên khung cửa.

Đây là lần Dương Thiên cảm thấy mất mặt nhất.

Tiểu Linh Nhi thấy vậy, phì cười một tiếng, sau đó vươn bàn tay nhỏ bé sờ lên khuôn mặt xinh đẹp của mình, chỉ cảm thấy đỏ phồng tay.

“Ta là của tiểu ca ca, thân thể bị huynh ấy làm là chuyện đương nhiên, hì hì.”

Vừa nghĩ đến đây, trên mặt nàng tràn đầy ý cười, ôm khuôn mặt nhỏ lăn lộn trên giường, vô cùng vui vẻ.

Bởi vì nơi này đã lâu không có người ở, khi Tiểu Linh Nhi nhìn thấy một con chuột chạy qua trước mặt nàng, nàng sững sốt, sau đó lại phát ra tiếng thét chói tai như sò cao su, nàng không dám ở lại nơi này nữa, khoác khăn trải giường thét chói tai ra cửa, trực tiếp chạy tới phòng Dương Thiên.

Dương Thiên vốn định ngủ, nhìn thân thể mềm mại động lòng người của tiểu Linh Nhi bọc lấy một tấm ga trải giường, đôi chân nhỏ trắng nõn cũng không đi giày, cứ như vậy hấp tấp chạy tới.

Người không biết còn tưởng bị chó đuổi.

Hắn còn chưa kịp đặt câu hỏi, chỉ thấy tiểu Linh Nhi trực tiếp nhào tới trên người hắn thét to: “Tiểu ca ca, chuột, chuột đó, muội sợ.”

“Ách!”

Dương Thiên nghe vậy khóe miệng giật giật, nói: “Tiểu Linh Nhi, nghe lời, tự mình đi ngủ, đừng quấy rối nữa.”

Tiểu Linh Nhi có chút lo lắng nói: “Không phải, tiểu ca ca không có lừa huynh, phòng của tiểu ca thật sự có một con chuột, thật là lớn, làm tiểu ca sợ muốn chết.”

Dương Thiên nghiêm mặt nói: “Đừng đùa nữa, ngươi là hồ ly mà, làm sao có thể sợ chuột được?”

Tiểu Linh Nhi thấy thiếu niên đẩy nàng từ trong ngực ra ngoài, không khỏi ôm Dương Thiên càng thêm chặt chẽ, nàng liều mạng chui vào trong ngực Dương Thiên, thân thể mềm mại run lẩy bẩy nói: “Tiểu ca ca ta không lừa ngươi, ta thật sự sợ chuột, khi còn bé ta bị một con chuột tinh bắt cóc, từ đó về sau ta vô cùng sợ chuột.”

Dương Thiên nghe vậy đỡ trán nói: “Cho nên, ngươi không định trở về sao?”

Tiểu Linh Nhi liều mạng lắc đầu.

Dương Thiên thở ra một hơi trọc khí nói: “Được rồi, nhưng người có thể mặc quần áo vào hay không? Sao có thể quần khăn trải giường được?”

Nghĩ đến tấm ga giường đơn bạc trên người cô gái kia không có vật gì, Dương Thiên cũng cảm giác máu huyết dâng lên.

Tiểu Linh Nhi có chút điềm đạm đáng yêu nói: “Y phục của ta rách rồi, còn không có y phục để mặc.”

Nói xong, vội vàng lấy cái túi trắng nỏ ra bao lấy.

Dương Thiên nghĩ nửa ngày, chỉ có thể lấy ra một bộ tiên bào của nữ tử trong Thất Thái Linh Lung Tháp.

Đây là một ít tiên tử mà Dương Thiên kiếp trước chém giết ở Huyền Thiên đại lục, sau đó cướp đi không gian giới chỉ của các nàng, cướp đoạt tới.

Sau khi chọn lựa một bộ tiên bào màu hồng cho Tiểu Linh Nhi, đôi mắt của cô bé đều sáng lên.

Nàng vội vươn cánh tay ngọc trắng nỏ như ngó sen bắt lấy trang phục tiên tử kia, sau đó đâm đầu vào trong giường, bắt đầu mặc vào.

Dương Thiên sờ sờ mũi, chỉ cảm thấy thời gian gần đây thật sự có chút nóng nảy.

Chờ tiểu Linh Nhi rút cục mặc quần áo tử tế xong, đứng trước mặt Dương Thiên, thiếu niên chỉ cảm thấy thật sự giống như trở lại Huyền Thiên đại lục.

Cả bộ y phục mỏng như cánh ve, hơn nữa mang theo một tia huỳnh quang thánh khiết, sau khi Tiểu Linh Nhi mặc vào thì hưng phấn nhảy nhót ở trước mặt Dương Thiên hỏi: “Tiểu ca ca, y phục mới của ta thế nào?”

Sau khi thất thần, Dương Thiên cười nói: “Rất đẹp.”

Nữ hài tay nhỏ duyên dáng yêu kiều, hai má có hai đoàn phấn hồng đáng yêu, làn da vô cùng mịn màng, trên cổ ngà voi trắng phản xạ ánh sáng nhàn nhạt, ngũ quan tinh xảo bày ra vẻ đẹp thiếu nữ hoa quý.

Nàng ta hát mặt lên trời, khuôn mặt trắng nỏ, đôi mắt to sáng ngời lấp lánh, cũng lộ ra vẻ quyến rũ, câu hồn nhiếp phách.

Phong thái trác tuyệt khuynh quốc khuynh thành, thanh lệ thoát tục, đẹp đến kinh tâm động phách.

Được Dương Thiên khích lệ, tiểu Linh Nhi cười hì hì, càng thêm động lòng người, con người màu hồ phách tinh quái, dường như khôi phục khoảng thời gian ở Giang Thành.

Lúc đó nàng vô ưu vô lự, ngẫu nhiên còn đùa nghịch một chút tính tình, còn thập phần ngạo kiều.

Mặc dù bây giờ đã trưởng thành trong mấy tháng, nhưng vẫn vô cùng ham chơi.

Dương Thiên mở miệng nói: “Chỉ biết ham chơi, hiện tại tu vi cảnh giới của ngươi đã đạt đến một bước nào rồi? Mấy ngày nay có phải ngươi vẫn luôn lười biếng hay không?”

“Mới không có đâu!”

Tiểu Linh Nhi hừ một tiếng nói: “Mấy ngày nay vì thoát khỏi Hồ tộc, ta vẫn luôn cố gắng tu luyện, không tin ngươi xem cái đuôi của ta.”

Nói xong, nàng thi triển bí thuật, sáu cái đuôi lông xù lập tức từ sau lưng nàng mọc ra, hơn nữa trên đầu cũng mọc ra hai lỗ tai hồ ly màu trắng đáng yêu.

Hiện tại bộ dạng này của tiểu Linh Nhi giống như là sắm vai nhân vật, hai cái lỗ tai nhỏ còn chớp chớp, thập phần đáng yêu.

Dương Thiên thấy một màn này, cười vuốt vuốt hai lỗ tai của cô bé kia nói: “Cái lỗ tai này của ngươi thật đáng yêu.”

Tiểu Linh Nhi dường như rất hưởng thụ sự vuốt ve của Dương Thiên, cái đầu nhỏ còn cọ cọ trên bàn tay lớn của hắn.

Nhưng khi Dương Thiên cầm đuôi của nàng kiểm tra, tiểu Linh Nhi kinh hô một tiếng nói không nên sờ.

Nhưng mà đã quá muộn, Dương Thiên nắm lấy cái đuôi dài đầy lông của tiểu Linh Nhi nghi ngờ hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không nên cử động, hic!”

Thanh âm của tiểu Linh Nhi đều đang run rẩy, bị Dương Thiên nắm đuôi, nàng tựa hồ mất đi tất cả khí lực trong nháy mắt ngã

xuống đất, mặt đỏ đến tận má, thân thể mềm mại đang nhẹ nhàng run rẩy.

“Chuyện này.....”

Dương Thiên có chút ngây ngẩn cả người, cảm nhận được hô hấp của tiểu Linh Nhi đều có chút nặng nề, hấn vội vàng buông tay.

Mà lúc này tiểu Linh Nhi vội vàng thu hồi cái đuôi, cắn môi đỏ mọng liếc mắt nhìn Dương Thiên nói: “Tiểu ca ca ngươi không biết cái đuôi của Hồ tộc chúng ta không thể sờ sao?”

Nhìn trên mặt cô gái mang theo một tia ửng hồng, Dương Thiên rốt cuộc hiểu ra cái gì.

Hấn lúng túng nói: “Cái này, ta thật sự không biết, ngươi không sao chứ?”

Tiểu Linh Nhi lắc lắc đầu nói: “Cái đuôi là nơi mẫn cảm của Hồ tộc chúng ta, thân thể ta bây giờ có chút mềm, chờ một lát là tốt rồi.”

Dương Thiên gật đầu, mơ hồ cảm thấy cô gái này vẫn dùng ánh mắt u oán nhìn hấn.

— —

Đêm tối ngoài phòng buông xuống, mây đen bao phủ toàn bộ tinh quang cùng ánh trăng.

Mà trong phòng tuy rằng đã tắt đèn, nhưng Dương Thiên nhìn tiểu Linh Nhi vẫn đang muốn chui vào trong vòng của hấn, có chút đau đầu nói: “Hoa Hoa, ta thấy cô sợ chuột, cho nên mới giữ cô lại ngủ chung với ta, nhưng cô bây giờ có thể thành thật một chút được không.”

Tiểu Linh Nhi cười hì hì nói: “Không thể, lúc trước khi muội ở Giang Thành luôn thích tìm một chỗ thoải mái để ngủ trước ngực huynh, khi đó muội thích rồi, tiểu ca ca huynh nhường cho muội thôi.”

Dương Thiên bất đắc dĩ nói: “Khi đó ngươi là một tiểu hồ ly, mà bây giờ ngươi là một cô gái, ngươi không thể rụt rè một chút sao?”

Tiểu Linh Nhi cười khanh khách nói: “Không rụt rè, ở trước mặt người khác ta sẽ rụt rè, nhưng tiểu ca ca ngươi đã nhìn thấu thân thể của ta, ta là người của ngươi.”

Dương Thiên chỉ cảm thấy khóe miệng co giật.

Hắn đen mặt nói: “Vừa rồi ta đã giải thích bao nhiêu lần, đó là trị liệu thương thể cho ngươi.”

“Tiểu ca ca ngươi chống chế, tiểu Linh Nhi không thuận theo!”

Nữ hài làm một cái mặt quỷ bộ dáng, lộ ra thập phần đáng yêu.

Dương Thiên thật sự tuyệt vọng.

--

Mấy ngày tiếp theo, bởi vì tiểu Linh Nhi trọng thương đã lành lại, nhưng nguyên khí đại thương. Vì thế Dương Thiên chỉ có thể xin nghỉ phép để ở bên nàng.

Dù sao tiểu nha đầu này cũng bởi vì hắn mà bị thương.

Chờ đến ngày thứ ba, Triệu Thiên Nguyệt gọi điện thoại, nói là mẫu thân nàng đã hoàn toàn tĩnh dưỡng tốt rồi, muốn xuất viện, hỏi hắn có thời gian đi cùng hay không.

Dương Thiên đương nhiên đồng ý, sau đó, hai người hẹn gặp nhau ở cửa đông đại học phủ Bắc...

Chương 723 - Biến hóa rất lớn.

Lúc Dương Thiên đến cửa đông của đại học phủ Bắc, chỉ thấy một cô gái duyên dáng yêu kiều đang vẫy tay với hắn.

“Dương Thiên, nơi này!”

Dương Thiên nhìn lại, thấy Triệu Thiên Nguyệt dường như đã chờ đợi từ lâu, sau khi nhìn thấy hắn, trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy vẻ mừng rỡ.

Dương Thiên dưới ánh mắt u oán ghen tị của mọi người, cười đi về phía Triệu Thiên Nguyệt.

Mấy ngày không gặp, nữ hài dung nhan vẫn đẹp như vậy kinh tâm động phách.

Mái tóc đen dài, được khoác trên chiếc eo mảnh khảnh, trên mặt có một đôi mắt màu hồng nhạt lộ ra nét nghịch ngợm, lông mi thật dài chột trên dưới, đôi môi mỏng óng ánh động lòng người.

Trên người nàng là một ống tay áo dài màu trắng lộ ra một chút phần huỳnh quang màu hồng nhạt, cùng với một chiếc áo khoác dài tay màu hồng, hạ thân là váy dài màu trắng nếp gấp, chắp tay nhỏ sau lưng, lộ ra vòng trên ngạo nhân, trên gương mặt tinh xảo hiện ra ửng đỏ, hai mắt như hồ điệp nhẹ nhàng chớp động, lông mi dài mà cong vút đem đôi mắt giống như bảo thạch càng thêm sáng chói, linh động...

Không chỉ có Dương Thiên, ngay cả mọi người cũng bị mê hoặc đến thần hồn điên đảo.

“Đây không phải là một trong tứ đại nữ thần tân sinh tên là Trầm Ngư Triệu Thiên Nguyệt sao?” Một người mặt đầy kinh ngạc.

Cũng có người ôm trái tim thông khổ nói: “Ta đi, nữ thần ở chỗ này chờ một giờ, ta ở chỗ này chờ nữ thần một giờ, nữ thần chờ không phải là ta, trái tim nhét đây.”

Còn có người cầm đầu đụng cây nói: “Tiểu tử này đến cùng tốt hơn ta chỗ nào, luận dung mạo...”

Hắn nhìn thoáng qua Dương Thiên.

Ánh mắt thiếu niên lạnh nhạt, như ánh trăng. Siêu phàm mà cô cao, lạnh lẽo mà đậm mạc, ôn nhuận như ngọc lại vân đạm phong thanh. Tiên tư tú dật, cô lãnh xuất trần, mắt rơi tình thần, phong thái phiêu phiêu tuyệt thế.

Mặt y xanh mét, vội vàng sửa lời nói: “Luận khí chất...”

Hắn lại nhìn Dương Thiên một cái.

Toàn thân thiếu niên tản ra khí tràng đặc biệt, mang theo từng tia tiên linh chi khí, siêu phàm xuất trần.

Nam tử kia lại dùng đầu húc vào cây kêu rên: “Ta chết đi.”

Triệu Thiên Nguyệt bị nhiều người nhìn chăm chú như vậy, khuôn mặt có chút hồng nhuận nói: “Chúng ta vẫn là đi thôi.”

Dương Thiên gật đầu, sau đó đã thấy bàn tay nhỏ bé của cô gái duỗi ra kéo bàn tay của hắn.

Dương Thiên hơi sững sờ, sau đó cười nói: “Ngắm tay ta trước mặt nhiều người như vậy, người không sợ trong sạch khó giữ được sao?”

Triệu Thiên Nguyệt hừ một tiếng nói: “Người ngủ cũng ngủ rồi, ta còn có gì để nói.”

Dương Thiên sững sốt một chút, sau đó bất đắc dĩ nói: “Lần đó ta không làm gì cả.”

“Người hôn ta.”

Nữ hài có chút run rẩy nhìn về phía Dương Thiên.

“Chuyện này... được rồi.”

Dương Thiên thật đúng là không có cách nào phản bác.

Hai người đánh xe, đi thẳng về phía tập đoàn Thiên Thần.

Đến trước quây, chỉ thấy mỹ nữ đã sớm thay đổi người, khuôn mặt nữ hài có chút thanh tú, trên mặt thủy chung mang theo nụ cười xán lạn mang theo lực tương tác, lộ ra càng thêm lễ phép.

“Tiên sinh, xin hỏi có thể giúp gì cho ngài không?”

Dương Thiên vô cùng hài lòng với sự lễ phép của đôi phương, cười nói: “Giải quyết xuất viện.”

Cô gái thanh tú kia gật đầu nói: “Cần ta giúp gì không?”

Dương Thiên khoát tay áo nói: “Không cần, để Tổng Lan giúp ta xử lý là được.”

Cô gái thanh tú nghe vậy trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa ngã quỵ.

Tổng Lan bây giờ là tổng giám đốc của nơi này, nghe giọng điệu của đôi phương, sao lại giống như là sai khiến nha hoàn vậy.

Nụ cười của nàng hơi cứng ngắc, thật sự là không biết nói tiếp như thế nào.

Dương Thiên cười cười, cũng không trêu chọc nàng nữa, mà nhìn xung quanh.

Lúc này nơi này đã thay đổi khí tượng mới, tập đoàn Thiên Thần không còn là phú hào, xã hội thượng lưu, một ít đối tượng phục vụ của người giàu có ngoại quốc.

Nơi này có người giàu có cũng có bình dân, người ra vào nối liền không dứt, giá cả chữa bệnh phải chăng là thân dân, hơn nữa tất cả mọi người bên trong lễ phép khiêm tốn, xem ra giao tập đoàn Thiên Thần cho Tống Lan mới là lựa chọn chính xác.

Dương Thiên dẫn theo Triệu Thiên Nguyệt nói: “Đi thôi, đón mẫu thân người ra khỏi viện.”

Hai người đến phòng bệnh của Tô Du, phát hiện đối phương không có ở đây.

Dương Thiên sử dụng thần thức, phát hiện Tô Du đang ở cùng Tống Lan.

Nhìn cô gái có chút sốt ruột, Dương Thiên cười nói: “Cô ấy ở tầng cao nhất.”

Hai người đến tầng cao nhất của tập đoàn Thiên Thần, gõ cửa, chỉ nghe bên trong truyền đến một giọng nữ dịu dàng.

“Mời vào!”

Đúng là Tô Du.

Hai người vào phòng, chỉ thấy hai người bên trong dường như đang vui đùa làm việc.

Triệu Thiên Nguyệt muốn mở miệng, lại bị Dương Thiên ngăn cản.

Hai người lẳng lặng đợi nửa ngày, Tống Lan sau khi làm xong hết thấy trong tay, xoa xoa huyệt thái dương lúc này mới ngẩng đầu hỏi: “Các người có chuyện gì...”

Lời còn chưa nói hết, khi thấy người trước mắt là Dương Thiên, bịch một tiếng từ trên ghế ngã xuống đập lên mặt bàn.

Tô Du sửng sốt, sau đó vội vàng đỡ nàng dậy nói: “Sao đệ lại không cẩn thận như vậy.”

“Dương Dương Dương... Dương tiên sinh.”

Tống Lan luống cuống tay chân đứng dậy, vội vàng cung kính hành lễ với Dương Thiên.

Dương Thiên bật cười nói: “Sao vậy? Ta đáng sợ như vậy sao?”

Tống Lan nôn nôn ra hương xá, cười hắc hắc, sau đó có chút u oán nói: “Dương tiên sinh đây là cải trang vi hành sao? Vào cửa cũng không nói một tiếng.”

Dương Thiên cười nói: “Nhìn các ngươi bận rộn như vậy, ta cũng không quấy rầy, nhưng mà Tiểu Lan mới chỉ có một tuần mà ngươi đã quản lý tập đoàn Thiên Thần gọn gàng ngăn nắp, xem ra ta không tin nhầm người.”

Tống Lan được khen ngợi, trên mặt mang theo nụ cười xán lạn khiêm tốn nói: “Đâu có đâu có, tất cả những thứ này còn có sự hỗ trợ của Tô tỷ tỷ.”

Nói xong, hần lòi Tô Du ra nói: “Tô tỷ tỷ đối với việc quản lý vô cùng thuận buồm xuôi gió, ta có một vài thứ vẫn là học từ nàng ấy, nếu không phải nàng ấy, ta cũng không làm được đến mức này.”

Dương Thiên hơi kinh ngạc nói: “Tô tỷ có năng lực lớn như vậy sao?”

Tô Du cười dịu dàng, năm tháng không để lại bất cứ dấu vết gì trên khuôn mặt cô, trong nụ cười mang theo sự quyến rũ, hơn nữa thân thể mềm mại tỏa ra khí tức thành thực, tản ra sự quyến rũ đặc biệt.

Khí chất của nàng dịu dàng, trong khoảng thời gian này ở tập đoàn Thiên Thần điều dưỡng bệnh trạng suy yếu không sai biệt lắm, trên bụng đầy đặn, eo thon mảnh khảnh, bờ mông nhô cao, còn có hai chân thon dài, dáng người ma quỷ, cả người giống như quả đào mật chín mọng, dáng người mềm mại. Hơn nữa tản ra hương thơm say lòng người, nhất cử nhất động đều câu hồn đoạt phách.

Dương Thiên nhìn thoáng qua đều không thể dời mắt.

Tô Du tiếp xúc với ánh mắt của Dương Thiên, có chút né tránh.

Nàng cười cười nói: “Thật ra ta cũng không giúp đỡ được gì, Tiểu Lan đã cố gắng rất nhiều mới quản lý được trật tự của tập đoàn Thiên Thần.”

Triệu Thiên Nguyệt tiến lên kéo Tô Du, kiểm tra trên dưới một chút lo lắng mang theo giọng điệu của người lớn khiển trách: “Sao mẩu thân cứ chạy loạn như vậy, bệnh của người vừa mới khỏi thôi mà.”

Hai người đứng chung một chỗ, không giống như mẹ con, mà giống tỷ muội hơn.

Tô Du cười nói: “Tiểu Nguyệt, ta là mẩu thân hay là người, còn giáo huấn ta, người không sợ người khác chê cười sao.”

Triệu Thiên Nguyệt bĩu môi bất mãn nói: “Ta đây không phải là lo lắng cho người sao.”

Tô Du cười ha hả, xoa cái đầu nhỏ của Triệu Thiên Nguyệt nói: “Thân thể của em đã sớm điều dưỡng tốt rồi, mấy ngày nay Tiểu Lan rất chiều cố em, em không đành lòng để nó mệt mỏi như vậy, cho nên chỉ làm một chút chuyện trong khả năng của em.”

Tổng Lan nhìn Dương Thiên nói: “Dương tiên sinh, Tô tỷ tỷ thật sự rất lợi hại, nàng đã quy hoạch ra phương hướng phát triển tương lai của tập đoàn Thiên Thần cho ta, cùng với những việc cần chú ý gần đây đều vô cùng tinh tế, người có thể để cho nàng làm việc ở chỗ này hay không, ta cảm thấy nàng làm vị trí tổng giám đốc này mới là thích hợp nhất.”

Tô Du vội vàng chối từ nói: “Tiểu Lan không nên nói bừa, tôi chỉ tùy tiện viết một vài thứ mà thôi, còn có anh tận tâm tận lực nhận được sự tán thành của toàn bộ tập đoàn Thiên Thần vì tập đoàn Thiên Thần, tôi mới không muốn làm vị trí của anh đâu.”

Dương Thiên mở miệng nói: “Nếu Tô tỷ thích nơi này, vậy thì chờ thân thể của người hoàn toàn điều dưỡng là được rồi, sau đó các người cùng quản lý nơi này là được rồi, những chuyện này các người tự quyết định.”

Tống Lan cười hì hì nói: “Đúng rồi Dương tiên sinh, ta đã bảo bọn Đường Thái tham ô trước đó...”

Nàng nói đến đây, Dương Thiên ngắt lời hẳn: “Nếu tập đoàn Thiên Thần đã giao cho người xử lý, vậy mọi chuyện đều giao cho người xử lý, ta sẽ không hỏi đến, việc người phải làm là để ta yên ổn làm một chương quỹ vung tay là được.”

Tống Lan có chút tức giận trợn trắng mắt, cúi đầu nhỏ giọng ủy khuất nói: “Làm gì có người nào như người vậy.”

“Cái gì?”

Dương Thiên cười hỏi.

“A a, không có gì!”

Tống Lan vội vàng đứng thẳng người nói: “Dương tiên sinh yên tâm, ta nhất định sẽ không để cho ngài thất vọng.”

Dương Thiên cười nói: “Ôi tỷ, ta mang đi trước, chờ nàng hoàn toàn tỉnh dưỡng tốt, ta sẽ đưa tới giúp người.”

“Ừm ừm!”

Tống Lan cười hì hì gật đầu.

Sau đó, Dương Thiên dẫn Triệu Thiên Nguyệt và Tô Du rời khỏi tập đoàn Thiên Thần.

Trên đường đi, Dương Thiên cười nói: “Ôi tỷ bệnh nặng mới khỏi, ta phải đón tiếp cho tỷ thật tốt, tất cả khách sạn ở kinh thành các người tùy ý chọn.”

Tô Du dịu dàng cười nói: “Tiểu Thiên không cần tốn kém như vậy, chúng ta đã làm phiền huynh rất nhiều, hôm nay sẽ đi nhà ta, ta sẽ tự mình xuống bếp nấu ăn cho huynh.”

Triệu Thiên Nguyệt nghe vậy hai mắt lập tức sáng lên, cái đầu nhỏ chui vào trong ngực Tô Du làm nũng nói: “Mẫu thân, con đã lâu không có ăn đồ ăn mẹ làm rồi.”

Tô Du cười nói: “Con sâu tham ăn, vậy lần này để cho đệ ăn đủ.”

“Ừm ừm!”

Triệu Thiên Nguyệt gật đầu, sau đó sắc mặt có chút cứng ngắc.

Giọng nói của nàng mang theo vẻ sa sút nói: “Nhưng mẫu thân, nhà của chúng con đã bán đi rồi, số tiền kia con cũng gần như đều trả hết rồi, còn thừa lại không bao nhiêu, chúng con đều không có chỗ ở.”

Chương 724 - Giả heo ăn thịt hổ.

Sắc mặt Tô Du cứng đờ trong chốc lát, sau đó ôm chặt Triệu Thiên Nguyệt thương cảm nói: "Là mẫu thân liên lụy con."

Triệu Thiên Nguyệt lắc đầu thấp giọng nức nở nói: “Mẫu thân không cần nói như vậy, chỉ cần người khỏe mạnh, tiểu Nguyệt mất đi tất cả đều cam tâm tình nguyện.”

Lúc này Dương Thiên nhướng mày nói: “Nếu không... các ngươi chuyển đến chỗ ta thì thế nào?”

Hai nữ tử nhìn về phía Dương Thiên.

Triệu Thiên Nguyệt cười khúc khích nói: “Dương Thiên, ta biết ngươi rất muốn giúp chúng ta, nhưng ngươi ở ký túc xá, chúng ta cũng không thể chuyển đến ký túc xá của ngươi.”

Dương Thiên nghe vậy cười nói: “Cũng không phải ký túc xá, một trường bồi đưa cho ta một căn nhà, nhân rồi cũng là nhân rồi các ngươi không có chỗ ở, không ngại ở chỗ của ta là được.”

“Cái này thích hợp sao, có phải có chút không tiện hay không.”

Tô Du vuốt mái tóc buông xuống trên trán, nhẹ giọng hỏi, bất luận là động tác hay giọng nói không có ý định, nhưng vẫn tràn đầy sức hấp dẫn.

Nàng nói chuyện luôn dịu dàng, mang theo khí tức trí tuệ.

Dương Thiên cũng luôn không có sức chống cự với cô, ánh mắt dừng lại trên người Tô Du rất lâu, nhìn cô không biết làm sao cúi đầu, lúc này Dương Thiên mới phản ứng lại, nói: “Không khó xử đâu, trưởng bối kia rất hào phóng, tặng cho

tiểu viện của tôi một mình ở vũ trụ, các anh ở trong đó cũng vừa vắn tăng thêm chút náo nhiệt cho tôi.”

Triệu Thiên Nguyệt hiểu kỳ nói: “Nghe người nói như vậy chẳng lẽ tăng chính là biệt thự, Dương Thiên người có phải lại khoác lác hay không?”

Đôi mắt xinh đẹp dịu dàng của Tô Du trừng Triệu Thiên Nguyệt một cái nói: “Tiểu Nguyệt, đừng nói lung tung.”

Dương Thiên cười cười nói: “Không sao, nhà kia mặc dù không phải biệt thự, nhưng lại vô cùng rộng rãi, sau khi các người đến sẽ biết.”

Triệu Thiên Nguyệt nói: “Vậy đồ vật ta thuê trong phòng cần chuyển đi.”

Dương Thiên mở miệng nói: “Ta gọi điện thoại giúp người giải quyết.”

Nói xong, hắn lấy điện thoại di động ra.

Lý Quốc Lượng là tồn tại cấp phó quốc, nắm thực quyền trong tay ở kinh thành, có thể nói trên mảnh đất nhỏ này y chính là trời, thế nên người xin y giúp đỡ rất nhiều.

Bây giờ hắn đang cầm điện thoại, nhìn biểu hiện điện thoại ở trên đó.

Nếu như hắn nhớ không lầm, vị này là một hậu bối của Diệp lão, Diệp lão từng phân phó hắn, nếu như đối phương có nhu cầu gì, nhất định phải hết sức thỏa mãn.

Lý Quốc Lượng đã từng gặp Dương Thiên, tuổi còn trẻ thi đậu vào Bắc Đại Học Phủ là một hậu bối không tệ.

Mấy ngày trước hắn còn buồn bực, theo lý thuyết tên hậu bối này cũng có thể gọi điện thoại cầu hắn làm việc, hoặc chí ít gọi điện thoại hỏi thăm hắn một chút, làm quen mặt, nhưng lại không nghĩ tới tiểu tử kia thế mà không có bất cứ động tĩnh gì.

Điều này khiến Lý Quốc Lượng còn tưởng rằng hậu bối Diệp lão này rất có cốt khí.

Nhưng hôm nay xem ra, hắn vẫn gọi điện thoại tới cầu xin hắn làm việc.

Lý Quốc Lượng nhận điện thoại, giọng uy nghiêm nói:
“Dương Thiên tiểu hữu, gần đây có khỏe không?”

Chỉ nghe đối phương mở miệng nói: “A, rất tốt, đa tạ quan tâm.”

Lý Quốc Lượng nghe vậy sắc mặt có chút đen lại, đánh cho Dương Thiên một điểm không lễ phép.

Dương Thiên lại không biết những điều này, chỉ cười ha hả hỏi: “Đúng rồi, hôm nay ngươi có rảnh không?”

Đến rồi!

Lý Quốc Lượng cười lạnh trong lòng, đối phương nhất định là muốn mời mình ăn một bữa cơm, sau đó cầu mình đến làm việc.

Mặc dù hắn không muốn đồng ý, nhưng ngại mặt mũi Diệp lão, cũng chỉ mở miệng nói: “Có rảnh.”

Dương Thiên bên kia lại cười nói: “Nếu rảnh rồi, vậy thì chuyển nhà giúp ta đi, địa chỉ gửi đến điện thoại di động của ngươi, ngươi đi chuyển là được, được rồi, ta còn có việc, cúp điện thoại trước.”

Lý Quốc Lượng cầm điện thoại kinh ngạc nửa ngày, cũng sững sốt nửa ngày.

Đối phương cúp điện thoại của hắn trước, tạm thời không nói đến chuyện này.

Hiện tại hắn gần như hoài nghi thính giác của mình.

Tiểu tử kia nói cái gì? Nói hắn hỗ trợ dọn nhà? Hắn đường đường là phó quốc cấp, bận rộn vạn lý, tiểu tử này lại để hắn giúp hắn dọn nhà? Muốn sai sử hắn sao?

Cơ bắp trên mặt hắn không ngừng co quắp, gần như sắp phát điên.

Triệu Thiên Nguyệt tò mò hỏi: “Dương Thiên ngươi đang gọi điện thoại với ai?”

Dương Thiên cười nói: “Công ty dọn nhà.”

Nói thật, nếu để Lý Quốc Lượng nghe được, khẳng định sẽ trực tiếp trở mặt với Dương Thiên, Diệp lão ở đây cũng không

có tác dụng.

Triệu Thiên Nguyệt nửa tin nửa ngờ gật đầu nói: “VẬY công ty chuyển nhà này có đắt không, hai trăm đồng có mua được không?”

Nói thật, nếu để Lý Quốc Lượng nghe được câu này, vài phút là sẽ nôn ra máu.

Dương Thiên chỉ cười cười nói: “Yên tâm đi, người quen, hẳn không tiện xin tiền.”

Triệu Thiên Nguyệt cười hì hì, sau đó trong lúc vô tình nhìn thấy kỷ lục trò chuyện vừa rồi của Dương Thiên, phía trên hiển thị số điện thoại di động của đối phương.

Tất cả mười lăm người phía sau đều là tám.

Nàng hơi kinh ngạc chỉ vào số điện thoại di động của Lý Quốc Lượng hỏi Dương Thiên nghi ngờ nói: “CÔNG ty chuyển nhà này trâu như vậy sao? Số điện thoại thật là lợi hại.”

Dương Thiên nhìn thoáng qua, suy nghĩ một chút giải thích nói: “CÓ thể là nghiệp vụ cần đi.”

“Ừm, cũng đúng.”

Triệu Thiên Nguyệt như có điều suy nghĩ, suy nghĩ một chút, cũng đúng như lời Dương Thiên nói.

Sau khi ba người đến Tứ Hợp viện của Dương Thiên, hai nàng đều bị kinh ngạc đến ngây người.

Tô Du nhìn Tứ Hợp viện lớn, lại liếc mắt nhìn Dương Thiên, có chút ngơ ngác hỏi: “TIỂU Thiên, Tứ Hợp viện này là của đệ sao?”

Dương Thiên cười nói: “KHÔNG phải lầu cao, không phải biệt thự, nhưng bên trong rất rộng rãi, các người đừng ghét bỏ, chịu đựng đi.”

Tô Du:...

Tất cả các khu biệt thự cao tầng ở kinh thành đều được tùy tiện chọn, không có khả năng có một nhà có thể vượt qua nơi này.

Giá nhà ở đây nếu thật sự bán đấu giá, chỉ sợ mười mét vuông có thể bằng một trăm mét vuông ở đoạn đường hoàng kim

kinh thành.

Nếu ngay cả cái này mà nàng cũng ghét bỏ, vậy trên Trái Đất cũng không có chỗ cho nàng ở.

Tô Du vẫn có chút không thể tin được đây là sự thật, nàng khẽ mở đôi môi đỏ mọng tò mò hỏi: “Tiểu Thiên, đây thật sự là trưởng bối của đệ đưa cho đệ sao? Trưởng bối của đệ rốt cuộc là ai vậy?”

Dương Thiên cười nói: “Hắn chỉ là một lão đầu tử bình thường, không có thân phận gì, chỉ là có tiền, hơn nữa lão đầu tử này rất xấu bụng, thích giả heo ăn thịt hổ.”

Bịch.

Lý Quốc Lượng mới từ trong Tứ Hợp viện đi ra nghe Dương Thiên cũng dám bố trí Diệp lão như vậy, không khỏi bị ngưỡng cửa trực tiếp vấp ngã.

Đám người áo đen sau lưng hắn vội vàng đỡ dậy: “Lý tiên sinh, ngài không sao chứ?”

Lý Quốc Lượng vội vàng khoát tay áo, đứng lên vỗ vỗ quần áo của mình.

Dương Thiên cười nói: “Người chính là Lý tiên sinh, người tốt, vất vả cho người rồi.”

Dương Thiên duỗi một tay ra.

Thân phận của Lý Quốc Lượng cao thượng, bình thường người khác bắt tay với ông ta, cho dù là phú hào hoặc là lão xí nghiệp đều hơi khom người, vươn hai tay ra tỏ lòng kính trọng.

Mà thiếu niên trước mắt này lại chỉ duỗi ra một tay.

Chủ yếu nhất là, trên người thiếu niên tản ra khí tràng cường đại, giống như thượng vị giả cường đại, đối phương vươn tay, hắn thế mà không tự giác dùng hai tay nắm chặt.

Đám vệ sĩ áo đen sau lưng Lý Quốc Lượng thấy vậy quát lớn: “Người làm cái gì đấy, không được tiếp cận Lý tiên sinh.”

Nói xong liền muốn tiến lên chế phục Dương Thiên.

Lý Quốc Lượng vội vàng ngăn cản.

Hiện tại hắn đã xác nhận, quan hệ giữa thiếu niên trước mắt và Diệp lão nhân không phải đơn giản như vậy.

Nghe giọng điệu vừa rồi của thiếu niên, đối với Diệp lão cũng không phải tôn kính như vậy, ngược lại giống như là ngang hàng luận giao.

Triệu Thiên Nguyệt thấy hành động của tên vệ sĩ kia thì bĩu môi.

Ông chủ của công ty vận chuyển này cũng quá phô trương đi, vị Thánh trưởng mà cô từng gặp cũng không lớn bằng người này.

Còn không cho phép tiếp cận?

Làm ơn, một ông chủ của công ty vận chuyển có phải quá trâu bò rồi không?

Lý Quốc Lượng không biết tiểu nha đầu này đang nghĩ gì, nếu không phỏng chừng còn có thể học máu.

Y cảm thấy hai tay nắm tay Dương Thiên có chút không ổn, thế là bất động thanh sắc buông tay rồi cười nói: “Dương Thiên tiểu hữu, những gì ngươi dặn dò đều đã làm xong giúp ngươi rồi.”

Dương Thiên gật đầu nói: “Vất vả rồi.”

Khí thế trên người thiếu niên quá mức cường đại, người bình thường không cảm nhận được, nhưng Lý Quốc Lượng thân ở địa vị cao lại kiến thức qua rất nhiều đại nhân vật, khí tràng của vị trước mắt này, hầu như che phủ uy thế của tổng thống M quốc mà hắn từng gặp.

Bị đối phương hàn huyên một câu, hắn lại mơ hồ có loại cảm giác mừng rỡ.

Điều này khiến Lý Quốc Lượng cảm thấy có thể mình đã phát điên rồi.

Triệu Thiên Nguyệt lấy hai trăm tệ trong túi ra đưa cho Lý Quốc Lượng.

Lý Quốc Lượng thấy vậy có chút ngây ngẫn cả người.

“Tiểu cô nương, ngươi làm gì vậy?”

Triệu Thiên Nguyệt ngẩng mặt cười nói: “Tiền vận chuyển, nơi này cách chỗ ở của ta không xa lắm, hai trăm đồng hần là đủ rồi chứ?”

“Ách!”

Trán Lý Quốc Lượng nổi lên một tia hắc tuyến,

Tiền?

Hần đã vài chục năm không chạm qua thứ này.

Đôi phương rót cuộc có biết thân phận của hần hay không, cho hần tiền làm gì? Vũ nhục sao?

Những bảo tiêu phía sau hần cơ hồ đã nội thương rất nhanh.

“Sao vậy? Không đủ à?”

Triệu Thiên Nguyệt có chút đau lòng lại từ trong túi lấy ra năm mươi.

Dương Thiên có chút không nói nên lời ngăn cản nói: “Bọn họ đến giúp đỡ, không cần cái này.”

Triệu Thiên Nguyệt có chút cố chấp nói: “VẬY CŨNG KHÔNG THỂ ĐỂ NGƯỜI TA ĐI MỘT CHUYỂN TAY KHÔNG ĐƯỢC.”

Dương Thiên suy nghĩ một chút, thế là mở miệng nói với Lý Quốc Lượng: “Nếu không... ngươi cứ nhận lấy đi.”

“Ách, tốt... Được rồi!”

Lý Quốc Lượng nhận lấy hai tờ tiền đỏ rực, năm mươi đồng của Triệu Thiên Nguyệt, y nói gì cũng không nhận.

Chương 725 - Hai Nữ Chi Tranh.

Nhìn bóng lưng Lý Quốc Lượng rời đi, Triệu Thiên Nguyệt hừ một tiếng nói: “Dương Thiên, ngươi là bằng hữu gì vậy, ta cảm giác ta tiêu hai trăm đồng tiền vận chuyển phí khẳng định là lỗ.”

Dương Thiên nghe vậy, đỡ trán nói: “Vẫn ổn chứ.”

“Tốt cái gì mà tốt, công ty vận chuyển của nhà khác tuyệt đối không thể nào cần nhiều như vậy, ta còn có thể tiết kiệm được hai mươi lăm đồng tiền đấy.”

Nữ hài nói xong, loay hoay ngón tay tính một cái, mặt mũi tràn đầy đau lòng.

Sau đó, u oán nhìn Dương Thiên nói: “Người nên để ta tìm công ty chuyển nhà, không làm việc nhà thì người cũng không biết củi gạo dầu muối đất.”

Dương Thiên đã không biết nên hình dung tâm tình của mình như thế nào.

Mà Lý Quốc Lượng còn chưa đi xa, nghe nói như thế bịch một tiếng lần nữa ngã sấp xuống.

Hắn mặt mũi đen sì, trực tiếp được vệ sĩ hộ tống vào chiếc Lincoln đỗ ven đường.

Một màn này khiến Triệu Thiên Nguyệt sau khi nhìn thấy thật sự có chút mở rộng tầm mắt.

Cô kinh ngạc nhìn chiếc Lincoln trị giá ngàn vạn, lại nhìn đồng hồ dừng trong phòng, khóe miệng giật giật nhìn Dương Thiên nói: “Dương Thiên, bạn của người có phải đầu óc có vấn đề không, lái một chiếc Lincoln mà lại chạy tới đây?”

Dương Thiên cười cười, nói: “Có thể là thú vui xấu của kẻ có tiền.”

Mà Tô Du cau mày nhìn phương hướng Lý Quốc Lượng rời đi, mở miệng nói: “Tiểu Thiên, sao ta cảm giác người này hình như đã từng thấy trên TV vậy.”

Dương Thiên cười nói: “Ha ha, phải không? Có thể công ty vận chuyển của hắn rất nổi tiếng trên TV rồi?”

Tô Du lắc đầu nói: “Không đúng, để nhớ hắn là một tồn tại cấp phó quốc, tên là Lý Quốc Lượng.”

Một câu nói, Triệu Thiên Nguyệt gần như sợ choáng váng.

Chân nàng mềm nhũn, kinh ngạc nói: “Mẫu thân, người đừng dọa con, vị này làm sao có thể dọn nhà cho chúng ta chứ.”

Đôi mắt đẹp của Tô Du nhìn về phía Dương Thiên, muốn chờ câu trả lời của hắn.

Dương Thiên mở miệng nói: “Tiểu Nguyệt nói không sai, có thể là hắn đã đụng mặt Lý Quốc Lượng kia, Hoa Hạ lớn như vậy, có mấy người lớn lên giống nhau chẳng có gì lạ.”

“Có thể là ta thật sự nhìn lầm rồi!”

Tô Du cũng gật đầu, sau đó lại bật cười, dù sao sự tồn tại đó bọn họ ngay cả tư cách gặp mặt một lần cũng không có, làm sao có thể đích thân chuyển nhà cho bọn họ, còn cần hai trăm đồng phí chuyển nhà.”

Triệu Thiên Nguyệt kéo lấy mẫu thân của nàng cười hì hì nói: “Được rồi mẫu thân, chúng ta đi vào đi, con lớn như vậy rồi còn chưa từng vào Tứ Hợp viện đâu.”

Sau khi hai nàng đi vào, tuy rằng các nàng cũng từng sinh hoạt ở nhà giàu sang, nhưng vẫn không nhịn được mà kinh thán.

Bởi vì nơi này có rất nhiều phòng ở rất lớn, hơn nữa còn có một cái sân lớn.

Ở kinh thành tắc đất tắc vàng này, muốn có một đại viện quả thực là si tâm vọng tưởng.

Tứ Hợp viện được gọi là tứ hợp, tứ chỉ đông, tây, nam, bắc tứ phía, hợp tức bốn phía phòng ốc vây chung một chỗ, hình thành một hình chữ khẩu.

Tứ Hợp viện của Dương Thiên cơ bản hình dạng và cấu tạo là chia ra ở bốn phía là phòng phía bắc, phía nam và phía tây, bốn phía lại vây quanh tường cao hình thành bốn cánh, mở ra một cánh cửa.

Cửa lớn nằm ở góc đông nam của trạch viện, tổng số phòng là năm gian phòng, đông, tây, nam phòng không tính bốn gian, ngay cả công lớn cũng có mười bảy cửa.

Tứ Hợp viện này rộng rãi sáng sủa, bốn phía phòng ốc riêng phần mình độc lập, lại có hành lang nối liền lẫn nhau.

Nhà ở kiểu phong bế khiến tứ hợp viện có tính riêng rất mạnh, đóng cửa lại đến từ thiên địa.

Trong nội viện, bốn phía cửa phòng đều mở ra hướng sân nhỏ, trong sân rộng rãi trồng cây trồng hoa, chăn chim nuôi cá, chồng đá lên nhau.

Triệu Thiên Nguyệt nhảy nhót, hưng phấn không thôi.

Nàng kéo tay Dương Thiên nói: “Dương Thiên Dương, chúng ta thật sự có thể ở lại nơi này sao?”

Dương Thiên cười gật đầu nói: “Đó là đương nhiên.”

Tô Du nhìn nơi này, cũng cực kỳ thích thú.

Nàng cười nói: “Nơi này gần với tự nhiên, tìm yên tĩnh trong ồn ào, rất tốt, trường bối kia của người thật sự đối xử với người rất tốt.”

Dương Thiên cười cười nói: “Cũng tạm được, ta đã chuẩn bị xong phòng Tây Sương cho các người, sau này các người ở đó là được, tất cả mọi thứ đều đầy đủ.”

Tô Du cười nói: “Làm phiền Tiểu Thiên người rồi, ta đi mua chút đồ ăn, chờ ta tự mình xuống bếp làm vài món ăn.”

“Ừm, ta rất muốn nếm thử tay nghề của Tô tỷ.”

Sau khi Tô Du đi, lúc này Tiểu Linh Nhi nghe thấy tiếng động bên ngoài, hưng phấn chạy ra.

“Tiểu ca ca, sao ca ca mới về vậy, tiểu Linh Nhi đã chết đói rồi.”

Cô gái mặc một thân cổ trang màu hồng, bước đi nhẹ nhàng không thiếu, dáng người như liễu, đánh về phía Dương Thiên.

Nhưng mà, sau khi nhìn thấy Triệu Thiên Nguyệt, nụ cười trên mặt lập tức cứng ngắc lại, Dương Thiên cảm giác từ trong đôi mắt xinh đẹp của nàng tản ra một tia địch ý.

Nụ cười của Triệu Thiên Nguyệt cũng lập tức thu liễm, trong đôi mắt to hắc bạch phân minh cũng mang theo vẻ cảnh giác.

Dương Thiên còn chưa giới thiệu, hai người đã mắt to mắt nhỏ, bắt đầu độ sức.

Khóe miệng Dương Thiên giật một cái, mở miệng nói: “Các người đây là...”

Hắn còn chưa nói hết lời, hai người đồng thời hỏi.

“Tiểu ca ca, nàng là ai?”

“Dương Thiên, nàng là ai?”

Dương Thiên nhìn giọng điệu chất vấn của hai cô gái, có chút bất đắc dĩ nói: “Các người muốn ta trả lời câu hỏi của ai trước.

“Của ta!”

Hai cô gái đồng thanh đồng thanh, sau đó lại giận dữ trừng mắt nhìn đối phương.

“Vì sao người lại học ta nói chuyện?”

“Hừ, ai học người nói chuyện, rõ ràng người học ta mới đúng.”

“Buồn cười, người cho rằng người là ai.”

“Ta là ai không cần người quan tâm, nói người là ai, sao người lại ở đây.”

“Ta còn muốn hỏi người tại sao lại ở chỗ này, hừ.”

“Người cùng tiểu ca ca có quan hệ gì, người...”

Hai người ở trong sân không ngừng cãi lộn, Dương Thiên cố gắng khuyên một câu, sau đó từ bỏ.

Bởi vì hai nữ đều là người không an phận, ai cũng không nhường ai, phảng phất như có thù oán, gặp mặt liền bóp.

Tô Du trở về thấy cảnh này cũng ngăn người, sau đó cũng cảm thấy có chút đau đầu.

Kiếp trước các nàng nhất định là oan gia.

Nàng lắc đầu, cười khổ một tiếng, cũng không đi quản trực tiếp vào phòng bếp.

Tô Du đang bận rộn, Dương Thiên xắn tay áo lên cũng đi vào cười nói: “Tô tỷ, để ta giúp người.”

Tô Du vuốt vuốt mái tóc dài thành thực, trên mặt mang theo nụ cười dịu dàng nói: “Không cần Tiểu Thiên, đệ ra ngoài làm việc đi, ở đây huynh sẽ chuẩn bị tốt.”

Dương Thiên mở miệng nói: “Cũng không có gì bận, ta cũng biết nấu ăn, có thể làm trợ thủ cho người mà.”

“Vậy được rồi.”

Tô Du cười cười, cũng đồng ý, cô là một người con gái không biết từ chối.

Lúc này bên hông nàng đeo tạp dề, nhìn càng thêm động lòng người.

Dương Thiên giúp đỡ nhặt rau Tô Du khom người rửa rau, cô đưa lưng về phía Dương Thiên, mặc quần bó sát người màu trắng, cặp mông tròn trịa vênh cao lộ ra, một đôi eo thon không chịu nổi một nắm tay, một đôi chân thon dài mảnh khảnh, dáng người gần như hoàn mỹ, toàn thân tản ra mị lực đặc biệt, như quả đào mật chín mọng, khiến người ta nhìn không được muốn âu yếm.

Dương Thiên cảm giác bất tri bất giác đã bị hấp dẫn.

Tô Du quay đầu lại, sau khi nhìn thấy ánh mắt của Dương Thiên, nhẹ giọng nghi hoặc hỏi: “Tiểu Thiên, em nhìn cái gì?”

“À, không, không có gì.”

Dương Thiên xấu hổ cười nói: “Đồ ăn đều đã làm xong.”

“Ừm!”

Tô Du gật đầu nói: “Để đó đi, còn lại để ta làm.”

Nàng cầm dao thái thịt bắt đầu thái thịt, từ góc độ của Dương Thiên có thể nhìn thấy một bên mặt tinh xảo thành thực của hân.

Tô Du cũng không phải là nữ tử mười ngón không dính nước mùa xuân, ngược lại, từ kỹ thuật dùng dao tinh diệu có thể nhìn ra được tài nấu nướng của nàng tất nhiên sẽ không kém.

Lần này nàng chuẩn bị hơn mười món ăn, nếu như chỉ có chính nàng, đoán chừng phải bận rộn hơn một giờ.

Dương Thiên Thượng tiến lên hỗ trợ nói: “Mỗi người chúng ta làm một nửa đi, trù nghệ của ta cũng không kém đâu.”

Tô Du dịu dàng gật đầu nói: “Vậy làm phiền Tiểu Thiên rồi.”

Nhà bếp có hai cái bếp, hai người đứng cùng nhau, Dương Thiên có thể ngửi rõ mùi thơm trưởng thành tỏa ra từ trên người Tô Du.

Luồng khí tức này dường như cũng không phải là nước hoa, có thể là mùi thơm cơ thể độc đáo trên người nàng, ngửi vào khiến lòng người say mê.

Bởi vì cái này, Dương Thiên còn xào một món ăn nữa.

Tô Du khẽ cười một tiếng, dịu dàng nói: “Tiểu Thiên, đệ đang suy nghĩ cái gì vậy?”

Dương Thiên hơi xấu hổ, chỉ cảm thấy định lực của mình càng ngày càng kém.

Mười mấy món ăn đã làm xong, Tô Du nếm thử Dương Thiên làm vài món ăn, đôi mắt đẹp sáng lên nói: “Tiểu Thiên, trù nghệ của cậu thật tuyệt.”

Nhìn đôi môi hồng nhuận mềm mại của nàng, Dương Thiên cảm giác tâm thần của mình lại bị liên lụy vào.

Tô Du quả nhiên là thiếu phụ đã trưởng thành đến cực hạn, mọi cử động đều tràn ngập khí tức mị hoặc.

Sau khi thức ăn được mang lên, Tô Du đang định gọi hai cô gái trong sân thì Dương Thiên lại cười nói: “Tô tỷ, chúng ta ăn trước đi, chờ bọn họ đói bụng, tự nhiên sẽ tới đây.”

Quả nhiên, hai nữ tử trong viện đều tranh luận nửa giờ, vẫn không buông tha, ai cũng không nhường ai.

Cuối cùng vẫn là mũi của tiểu Linh Nhi có chút linh mẫn, sau khi nàng hít hít cái mũi nhỏ, đôi mắt đẹp lập tức sáng lên, sau đó hừ một tiếng với Triệu Thiên Nguyệt: “Tiểu ca ca chuẩn bị đồ ăn ngon cho muội rồi, huynh ở đây chờ muội, chờ muội ăn no rồi lại đến dạy dỗ huynh.”

Nói xong, nhanh như chớp vào phòng.

Chương 726 - Tụ hội cùng nhau.

Triệu Thiên Nguyệt sừng sốt thật lâu, sau đó mới tức giận dậm chân nói: "Còn chưa phân ra thắng bại đâu, con nhỏ như ngươi không nên đi, chúng ta lại đến quyết chiến."

Nhưng mà tiểu Linh Nhi cũng không quay đầu lại chui vào trong phòng.

Triệu Thiên Nguyệt cũng hít hít mũi nghi ngờ nói: “Mẫu thân thật sự nấu cơm xong rồi sao? Tại sao con lại không ngửi thấy gì vậy?”

Khi thấy phòng bếp đã không còn ai, Triệu Thiên Nguyệt lúc này mới hấp tấp chạy về phía đại sảnh, vừa chạy vừa lo lắng hô: “Tiểu móng heo, ta không cho phép ngươi ăn đồ ăn mẫu thân ta làm, ta và ngươi không đội trời chung.”

Đến trước bàn cơm, chỉ thấy tiểu Linh Nhi ôm một cái thìa lớn cùng đũa ăn say sưa ngon lành.

Triệu Thiên Nguyệt ủy khuất nhìn Tô Du nói: “Mẫu thân, sao mẹ không gọi con ăn cơm?”

Tô Du liếc mắt nhìn cô một cái, nói: ” cãi nhau với một cô gái đáng yêu nhu thuận như vậy, không phạt em không ăn cơm đã là không tệ rồi.”

Nói xong, lại gấp cho Tiểu Linh Nhi một miếng thịt.

Tiểu Linh Nhi khoe miệng dính mấy hạt gạo, cười ngọt ngào nói với Tô Du: “Đa tạ Tô tỷ tỷ, đồ ăn ngon, ngon.”

Tô Du lại gấp thức ăn cho Dương Thiên, cười nói với hai người: “Ngon thì ăn nhiều một chút, còn rất nhiều nữa.”

Triệu Thiên Nguyệt tức giận dậm chân, chỉ có thể hờn dỗi.

Nhìn tiểu Linh Nhi ăn đến quên cả trời đất, nàng tức giận nói: “Vừa rồi ngươi còn cãi nhau với ta, hiện tại sao ngươi không biết xấu hổ lại ăn đồ ăn mẫu thân ta làm.”

Tiểu Linh Nhi trong miệng đã nhét đầy rau, nàng nói không rõ: “Ta thích ăn, ta thích.”

Triệu Thiên Nguyệt buồn bực nói: “Ta không cho phép ngươi ăn.”

Cứ như vậy, hai người ở trên bàn cơm lại xem náo loạn lên.

Tô Du tính tình dịu dàng, khuyên vài câu cũng không có ai nghe nàng.

Nàng đưa ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Dương Thiên.

Thế là Dương Thiên cầm đũa lên, quay về phía đầu nhỏ của Triệu Thiên Nguyệt và tiểu Linh Nhi, sau đó gõ hai cái, hai

người tốt cục cũng thành thật.

Tiểu Linh Nhi ủy khuất lau nước mắt.

Dương Thiên còn tưởng rằng mình ra tay nặng, nhưng lại nghe tiểu Linh Nhi cắn răng nói: “Tiểu ca ca người thiên vị, đánh ta đánh còn nặng hơn muội ấy.”

Triệu Thiên Nguyệt tức giận hừ hừ nói: “Đánh rắm, rõ ràng là đánh nặng hơn ta.”

Dương Thiên mở miệng nói một câu: “Các người còn không thành thật ăn cơm, ta sẽ đánh tiếp một lần.”

Một câu nói, hai nàng ngồi nghiêm chỉnh, giống như tư thế ngồi của học sinh tiểu học.

Chẳng qua vẫn nhìn đối phương không vừa mắt như cũ, vì để cho đối phương ăn ít, đều liều mạng nhét vào trong miệng.

Mười mấy món cuối cùng đều vào miệng hai người, điều này cũng dẫn đến hai người ăn quá no, đều ưỡn bụng lớn không ngừng ai oán.

Ở chung mấy ngày, Dương Thiên cũng dần dần quen với việc hai người cãi nhau.

Mỗi ngày từ sáng sớm đến buổi tối đi ngủ.

Chỉ cần để hai người gặp mặt, nhất định sẽ là một trận chiến nước miếng kéo dài.

Điều này khiến Dương Thiên một ngày không nghe thấy hai người cãi nhau đến mức không quen.

Mấy ngày Tô Du tĩnh dưỡng, bệnh cũng đã khỏi hẳn, Dương Thiên kiểm tra một phen, sau khi hoàn toàn không có bệnh cũ, lúc này mới cho phép cô đến tập đoàn Thiên Thần làm việc.

Lão đại và Mập Mạp biết Dương Thiên đã chuyển ra ngoài, chỉ vài ngày không gặp cũng nghe tưởng niệm, định buổi tối tụ họp một chút, mà vừa vặn Vương Tĩnh Thần cũng gọi điện thoại tới, nàng nói mấy tiểu tử muội ở ký túc xá đều không tin Dương Thần chính là đối tượng của nàng, nàng dự định mang theo Dương Thiên và đám tiểu tử muội kia ăn bữa cơm.

Trước đó lão đại và mập mập còn phàn nàn số hoa của Dương Thiên Đào nhiều như vậy, không giới thiệu cho bọn hắn.

Hiện tại vừa vặn là một cơ hội,

Vì thế Dương Thiên về tới ký túc xá đem tin tức tốt này nói cho mấy tên súc sinh số 01, bọn họ nhao nhao phát ra tiếng sôi tru.

Cơ hội tốt như vậy, làm sao có thể bỏ qua, thế là ba người này bắt đầu ăn mặc.

Lão Tam là người phóng khoáng nhất, từ trong vali hành lý lấy ra mười mấy bộ âu phục kiểu dáng không đồng nhất, còn bảo ba người chọn giúp hắn một bộ, hôm nay mặc âu phục gì thì tốt hơn.

Thế là lão đại và lão tam mỗi người chọn một bộ để tự mình mặc.

Lão tam suýt chút nữa đã rơi nước mắt, hắn rung rung nói: “Ta bảo các người chọn cho ta, không phải để các người tự chọn.”

Lão đại cười ha hả nói: “Lộn hạ cứu cấp, mặc xong cho người.”

Mập mập cũng là cười hắc hắc nói: “Lão Tam, có Hồng Hoa hoàn mỹ là Bàn ca ta đây, người cũng chỉ là mệnh làm lá xanh, người mặc cái gì cũng không sao cả, máu chót đến lúc đó người muốn phụ trợ ta biết không, nhất định phải phụ trợ hình tượng cao lớn của ta.”

Dương Thiên nghe vậy lập tức cười ra tiếng.

Mà lão Tam nhìn thấy tên mập mặc âu phục đã làm rơi mất mấy cái cúc áo, trong lòng đang rỉ máu.

Đó chính là đồ tây của Yegor, hàng hiệu đó, giá 18888, hắn cũng không nỡ mặc nó.

Lại nhìn lão đại, trái tim lạnh buốt.

Bộ âu phục trên người hắn cũng là hàng hiệu, là tây phục pháp phái. Cái này có giá 8000, sau khi hắn mua chỉ khoe khoang một lần, hiện tại mặc lên người uy vũ hùng tráng của lão đại, đã nứt vỡ.

“Hai tên gia súc các người.”

Lão tam phát ra một tiếng kêu rên.

Dương Thiên ở ngay cửa, đợi ba người thu dọn trang phục hai giờ.

Chờ ba người ra cửa, Dương Thiên hoàn toàn sợ ngây người.

Lão đại mặc một bộ áo gió màu đen, đeo kính râm màu đen, đi giày da màu đen, miệng ngậm điếu thuốc, đi đường vô cùng khí thế.

Bàn Tử đeo kính mắt, để râu quai nón, trên mặt tràn ngập vẻ u buồn, cực kỳ giống... Người qua đường trong đế quốc hacker.

Về phần lão Tam thì càng ghê gớm, chải đầu, trên người dính đầy nước hoa, tóc đen nhánh bóng loáng.

Dương Thiên nghĩ nghĩ sau đó cổ quái hỏi: “Lão Tam, trên đầu ngươi bôi không phải keo dính đi, sao cảm giác mùi vị không đúng?”

Lão tam lúng túng nói: ” keo phát cũng để lão đại làm rồi, ta bôi dầu gội.”

Phốc!

Dương Thiên suýt chút nữa bị nội thương.

Hắn ta cặn lời nói: “Chẳng trách ngươi phun nhiều nước hoa như vậy.”

So sánh ra, Dương Thiên thật sự biến thành lá xanh.

Mặc giày thể thao đơn giản, quần jean, áo T, tất cả đều là hàng vỉa hè, sẽ không vượt qua 200 khối.

Chỉ có vậy, trên đường ba người lão đại vẫn chưa yên tâm, không ngừng dặn dò Dương Thiên nhất định phải làm tốt lục diệp giác ngộ.

Sau khi Dương Thiên gọi điện thoại, mới biết được mấy người ở ký túc xá của Vương Tĩnh Thần đã đợi bọn họ nửa giờ.

Dương Thiên Vô Ngữ nhìn ba tên bạn cùng phòng ăn mặc tao nhã này một cái, nói: “Ta phát hiện ba người các ngươi ăn mặc còn xấu hơn cả phụ nữ, bảo đảm nữ kia chờ các ngươi nửa giờ, các ngươi thật đúng là giỏi.”

Ba người nghe vậy khinh bỉ nhìn Dương Thiên nói: “Ngươi biết cái gì, chúng ta không phải là vì lưu lại ấn tượng đầu tiên

cho cô gái yêu dấu sao.”

“Đúng vậy, người cái gì cũng không hiểu, người tự nhìn xem mình mặc nhiều tiền thể nào.”

“Lão Tứ người không thấy ánh mắt người khác nhìn chúng ta đã không giống nhau sao?”

Dương Thiên nghe vậy khóe miệng giật giật.

Tự tin về mặt này là cái quỷ gì?

Ở trong mắt người khác là dạng gì, trong lòng không có điểm bức bách sao?

Người qua đường nhìn ba người bọn họ giống như là đang nhìn một tên bệnh thần kinh vậy, Dương Thiên cũng không muốn đi lại gần với ba tên súc sinh này như vậy.

Bị mọi người nhìn chăm chú, ba người Dương Thiên và lão đại cuối cùng cũng đến cửa ký túc xá nữ sinh.

Lúc này ba nữ sinh trong ký túc xá của Vương Tĩnh Thần cũng đứng đó yêu kiều.

Các nàng cũng trang điểm tinh xảo.

Một người có đôi mắt rất đẹp, vô cùng nho nhã, là thực nữ.

Còn có một người trông giống như mặt búp bê, làn da trắng nõn, hoạt bát đáng yêu.

Người cuối cùng giống như một nữ hán tử, không trang điểm, tóc ngắn, tay áo xắn lên vóc dáng rất cao.

Sau khi Vương Tĩnh Thần nhìn thấy Dương Thiên, đôi mắt đẹp lập tức sáng lên.

Nàng vội vàng chạy tới bên cạnh Dương Thiên, kéo cánh tay hắn, ngẩng đôi mắt sáng ngời nhìn thiếu niên nói: “Hôm nay ta có xinh đẹp không?”

Cô gái hôm nay hiển nhiên là ăn mặc rất tỉ mỉ.

Nàng mặc váy dài ren trắng nõn, thân thể tinh xảo, mái tóc như mặc ngọc theo gió phiêu đảng, thổi rơi hai bên bờ vai ngà voi, dưới mái tóc dài tung bay là một gương mặt tuyệt mỹ như thủy tinh.

Ánh mặt trời chiếu lên mặt nàng, xinh đẹp như thủy ngân, chói mắt, phát huy mị lực ưu nhã đến cực hạn.

Đôi mắt đen nhánh sáng ngời của cô gái mang theo ý cười mừng rỡ. Lông mi dài, da thịt trắng nõn, sống mũi cao ngất trắng nõn, mùi hương trên người tươi mát như cỏ oải hương.

Dương Thiên theo thói quen xoa đầu cô gái nói: “Đương nhiên là đẹp rồi.”

Vương Tĩnh Thần được Dương Thiên cưng chiều, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, cười hì hì.

Mà lúc này, mấy nữ hài kia cũng xông tới.

Ba người Bàn Tử cùng lão đại vốn muốn tiến lên, nhưng lại phát hạ nhân gia căn bản không có ý định phản ứng bọn họ.

Cô gái có vẻ hơi điềm đạm kia có đôi mắt sáng ngời tò mò đánh giá Dương Thiên, sau đó có chút không dám tin nói: “Tiểu Trần, Dương Thần thật sự là bạn trai của ngươi.”

Một nữ sinh khác cầm giấy và bút nói: “Dương thần, ngài có thể ký tên giúp tôi không?”

Cuối cùng nữ hán tử tóc ngắn kia liền tỏ ra thô bạo hơn rất nhiều.

Nàng miệt thị nhìn Dương Thiên một cái nói: “Ngươi chính là cái tên huấn luyện quân sự đánh ngã giáo quan kia? Ngày đó ta đau bụng không đi, bằng không làm sao có thể đến phiên ngươi nổi bật, ta không phục ngươi, ngươi có dám đọ sức với ta ngay bây giờ không?”

Dương Thiên đột nhiên không biết nên nói gì cho phải.

Mà ba người lão đại mập mập thấy bọn họ tử mi thu thập lâu như vậy, tất cả quang mang đều bị Dương Thiên đoạt đi, lập tức tâm muốn chết đều có...

Chương 727 - Phong ba ở tửu lâu.

Nhìn ánh mắt u oán của ba người anh em ký túc xá, Dương Thiên vội vàng giới thiệu cho ba cô gái này.

“Đây là ba người bạn cùng phòng của ta, người nào cũng ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng.”

Ba cô gái thấy cảnh này, đều tiến lên chào hỏi.

Cô gái tương đối thực nữ kia tên là Lý Thanh Thanh, dường như nàng cảm thấy khá hứng thú với kiểu tóc của lão tam, vì thế che cái miệng nhỏ nhắn cười mở miệng nói: “Trên đầu người bơi thứ gì vậy? Sao ta cảm giác không giống keo dính?”

Lão tam cười hắc hắc nói: “Thế nào, có phải rất đẹp trai hay không?”

Lý Thanh Thanh cười khúc khích nói: “Phải rất ngu mới đúng.”

Một cô gái đáng yêu khác tên là Trịnh Thiển, nàng bị biểu tình u buồn trên mặt mập mạp hấp dẫn, hiếu kỳ hỏi: “Này tiểu Béo, người đã từng trải qua chuyện gì? Có thể nói cho ta biết không?”

Mập mạp giả u buồn còn giả nghiêm, thâm trầm nói: “Người không biết sở đoản của ta, ta không biết sâu cạn của người, hay là chúng ta nói chuyện một chút?”

Chỉ đơn thuần là Trịnh Thiển hơi ngẩn người, không nghe ra được ý tứ của gã béo, vì thế cười ha ha nói: “Được!”

Một màn này khiến lão đại ghen ghét không thôi.

Mà lúc này nữ hán tử kia còn đang dây dưa Dương Thiên.

“Có phải là đàn ông không, là đàn ông đánh với ta một trận.”

Tên của nàng là Lâm Vũ, xuất thân võ học thế gia, tính cách dứt khoát không nói, tướng mạo của nàng kỳ thật cũng là tư thế hiên ngang, một mét bảy bảy nhìn hết sức cao gầy.

Chẳng qua chỉ là cái đầu toàn cơ bắp, cả ngày lôi kéo người đánh nhau, so với nam sinh còn tranh cường háo thắng hơn.

Dương Thiên đỡ trán nhìn Lâm Vũ đang bùng lên ngọn lửa chiến ý nhỏ trong mắt, vì thế trực tiếp bán đứng Ngô Cương.

Hắn chỉ chỉ Ngô Cương nói: “Đây là lão đại của ta, người khiêu chiến ta còn không bằng khiêu chiến hắn một chút, công phu của ta đều là hắn dạy.

Lâm Vũ nghe vậy, con mắt nhất thời sáng lên.

Mà lão đại kích động lệ nóng doanh tròn, vụng trộm giơ ngón tay cái lên với Dương Thiên, mặt đầy vẻ cảm kích.

Thật sự là bạn cùng phòng Bắc Đại tốt a.

Lâm Vũ trực tiếp đi tới trước mặt Ngô Cương, hất cằm lên khinh miệt nói: “Nghe nói người rất có thể đánh?”

Lão đại cười ha ha một tiếng, nói: “Bình thường, thế giới thứ ba.”

Lâm Vũ hừ một tiếng nói: “Khẩu khí cũng không nhỏ nhỉ, có dám so tay với ta không?”

Nói xong, xắn tay áo lên, lộ ra cánh tay trắng như tuyết.

Lão đại lắc đầu nói: “Ta không đánh với nữ nhân.”

“Người dám xem thường nữ nhân?”

Con người Lâm Vũ hí hí, như mèo hoang nhỏ phần nộ.

Lúc này Vương Tĩnh Thần đang ôm ấp bên cạnh Dương Thiên, che cái miệng nhỏ nhắn cười nói: “Trời ạ, lão đại của người sắp gặp nạn rồi.”

Dương Thiên nhướn mày nói: “Không đến mức đó chứ, lão đại tốt xấu gì cũng là...”

Hắn vừa nói đến đây, chỉ nghe bịch một tiếng trọng hưởng.

Mấy người đều giật nảy mình, vội vàng nhìn lại.

Chỉ thấy Lâm Vũ lại ném lão đại qua vai.

Khóe miệng Dương Thiên giật giật, cú ngã này thật ác, hắn cũng cảm thấy đau lòng thay cho lão đại.

Vương Tĩnh Thần cười hì hì nhìn Dương Thiên nói: “Lâm Vũ tỷ là lão đại của toàn bộ ký túc xá nữ sinh ở tầng bốn của chúng ta, hơn nữa cô ấy ghét nhất là ai dám xem thường nữ nhân, ta liền bảo Lâm Vũ tỷ đánh cô.”

Dương Thiên xấu hổ.

Lão đại hiền nhiên có chút không phục, hẩn nhin đau đứng lên nói: “Người thắng mà không võ, đánh lén, chúng ta đánh tiếp.”

Lâm Vũ hừ một tiếng nói: “Đến thì đến.”

Thế là Dương Thiên, lão Tam và Bàn Tử tận mắt thấy lão đại bị ngược một lần lại một lần.

Đôi mắt của Bàn Tử đều bị dọa sợ đến rớt ra.

“Cái này gọi là tương ái tương sát sao?”

Một trận nghiền ép không có chút trì hoãn nào, cuối cùng lão đại nhận thua.

Giờ phút này mặt mũi hẩn đã bầm dập, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi.

Hẩn phát hiện Lâm Vũ trước mắt này chính là nữ bạo long, căn bản không thể trêu vào.

Hẩn vội vàng nói: “Dừng lại không đánh nữa, coi như hôm nay người gặp may mắn, hôm nay ta không ăn điểm tâm, nếu không nhất định sẽ đánh ngã người.”

Tuy thua trận thế, nhưng quyết không thể thua khí thế.

Trong mắt Lâm Vũ đều là miệt thị.

Dương Thiên cười nói: “Được rồi, nào đủ rồi thì cùng nhau đi ăn cơm đi.”

Nhắc tới ăn cơm, lão tam hai mắt sáng lên nói: “Ta biết ở phố nam có một tửu lâu làm ăn rất tốt, hơn nữa ta đã đặt một bàn, bây giờ chúng ta lên đường thôi.”

Lý Thanh Thanh kia là một kẻ tham ăn, nghe thấy thế liền sáng mắt lên hỏi: “Có phải tên là Phong Mãn Lâu hay không, quán rượu đó, ta từng tới đó ăn, ăn rất ngon, ánh mắt của người không tệ nha.”

Lão tam cười ha ha một tiếng thoáng đắc ý.

Trịnh Thiển hỏi mập mập: “Này tiểu Béo, ta không quen đường người biết phải đi như thế nào sao?”

Tên mập đỡ khung kính mắt mở miệng nói: “Tổng cộng có sáu lộ tuyến có thể đến, lộ tuyến gần nhất 578 mét, đi bộ cần ba mươi lăm phút mười bảy giây, ngồi xe tính cả nhân tố đèn

xanh đèn đỏ chặn xe ở bên trong, cần mười phút ba mươi hai giây.”

“Oa, người thật là lợi hại.”

Trịnh Thiển vỗ tay, vẻ mặt thán phục.

Về phần Lâm Vũ cùng lão đại hai tên đầu óc tương đối cứng này mắt to trừng mắt nhỏ nói: “Người có dám cùng ta so tài ai chạy tới trước không?”

“So thì so, ai sợ ai chứ.”

“Đến đây.”

“Vậy thì đến đi.”

Nói xong, hai người chạy mất tăm.

Điều này khiến mọi người mặt mũi xám xịt.

Vương Tĩnh Thần ôm lấy Dương Thiên Mỹ, trong mắt tràn đầy ý cười hỏi: “Trời ạ, bạn cùng phòng của cậu đều lợi hại như vậy, sao tôi cảm giác cậu bình thường nhất vậy.”

Dương Thiên cười nói: “Bình thường nhất của ta, người sẽ rời khỏi ta sao?”

Nữ hài ôm chặt hơn, khuôn mặt nhỏ chôn ở lồng ngực thiếu niên hì hì cười nói: “Đương nhiên sẽ không.”

Đoàn người đánh xe xong tới Phong Mãn Lâu, chỉ thấy lão đại và Lâm Vũ mắt to mắt nhỏ trừng mắt nhỏ thở hắt hắt, không ai phục ai.

Tốc độ của hai người so với xe còn nhanh hơn, điều này làm cho mọi người cũng là mặt mũi tràn đầy thán phục.

Vào phòng riêng, mang lên một bàn rượu và thức ăn, một nhóm tám người vui vẻ hòa thuận.

Lão đại vừa mới thua hai lần, trong lòng vốn không phục, lần này thấy được rượu, hẳn không khỏi lại hưng phấn.

“Này, nam nhân bà, còn không dám so rượu với ta?”

Tử lượng của hắn rất tốt, cho nên chỉ vào Lâm Vũ hăng hái.

“Người nói cái gì? Hồn胆, cũng dám xưng hô ta như vậy, ta thấy người không muốn sống nữa.”

Lâm Vũ lập tức xù lông, nàng chân dài giẫm lên trên ghế đầu cầm lấy chai rượu nói: “Hôm nay lão nương sẽ dạy ngươi cách làm người.”

Dương Thiên mặt đầy hắc tuyến, hai người này thật đúng là oan gia.

Cuối cùng Dương Thiên không ngoài dự liệu của Dương Thiên, sau mấy bình rượu trắng, đầu lưỡi của lão đại đều bị cắn đứt, mà Lâm Vũ chỉ là mặt đỏ bừng.

Lão tam và Bàn Tử của phòng số 01 đều sợ ngây người.

Gặp gỡ nữ sinh mạnh mẽ như vậy, lão đại hiển nhiên là không áp chế được.

Lúc Lâm Vũ đưa ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên, trên trán Dương Thiên hiện lên một tia hắc tuyến, hắn vội vàng tìm cái cớ đi nhà vệ sinh.

Khi dễ nữ hài tử cũng không phải tính cách của hắn.

Hơn nữa Dương Thiên nhìn ra được, lão đại có ý với nàng, nếu hắn nhìn thấy đối phương bị mình chuốc say khăng định sẽ rất buồn hắn.

Lâm Vũ ưm một tiếng, hừ nói: “Đồ nhát gan.”

Thế là hắn đưa mắt nhìn về phía Bàn Tử và lão Tam, nói: “Đến, đến, chúng ta uống, chỉ cần ngươi làm ta say ngất, ta sẽ tác hợp Tiểu Thanh và Tiểu Thiển cho các ngươi.”

Khóe miệng hai người co rúm, lão đại còn chưa từng uống, bọn họ làm sao có bản lĩnh này?

Bất quá nhìn bộ dáng then thùng của nữ hài bên cạnh, hai người cắn răng nói: “Liều mạng!”

Lúc đoàn người đang vui vẻ chơi đùa, chỉ nghe bên ngoài phòng khách đột nhiên truyền đến một trận thanh âm ồn ào.

Ngay sau đó, một đám người lớn tiếng nói.

“Đều cắt hết đi, Triệu tứ gia đến dọn dẹp.”

“Mẹ nó, gọi ông chủ của các ngươi ra đây, phí bảo hộ lâu như vậy không nộp rồi, sao nào? Có ý kiến gì với Triệu tứ gia đúng không?”

“Cái bàn đều bị lật rồi.”

Sau vài đạo thanh âm, chỉ thấy một đám người vọt vào trong từng cái ghế lô.

Sau đó bắt đầu nhấc bàn lên.

Hiển nhiên là đến gây chuyện.

Một nam tử gây yếu đi tới phòng bao của Dương Thiên, hừ lạnh một tiếng nói: “Cút nhanh lên, chúng ta đến đập phá quán, không muốn rước họa vào thân thì trốn xa một chút.”

Nói xong, bắt đầu lật bàn.

Lâm Vũ đứng lên tức giận nói: “Người nhấc một cái thử xem?”

Mặc dù nàng là nữ lưu, nhưng so với nam sinh còn cường thế hơn.

Nam tử gây như khi kia nghe vậy, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó nhe răng cười.

“Một tiểu nha đầu dám uy hiếp ta? Người có biết ta là đi theo ai lẫn lộn hay không?”

Nói xong, trừng trừng mắt trực tiếp lật tung cái bàn, làm đổ một thân đồ ăn của mọi người.

Nhất là còn có một bát canh nóng, làm cánh tay của Lý Thanh Thanh và Triệu Thiên đều nóng thét lên một tiếng.

Vương Tĩnh Thần cũng không kịp phản ứng, bàn tay nhỏ trắng nõn bị nóng đến đỏ bừng.

“Người muốn chết!”

Đôi mắt Lâm Vũ trở nên lạnh lẽo, một cước đạp xuống, con khi ồm kia trực tiếp bay ra khỏi phòng bao, hung hăng đâm vào trên vách tường.

Ngay sau đó từng bình rượu trắng cũng bay ra, hung hăng đập vào trán hắn. Cái bình vỡ vụn.

Con khi ồm kia lập tức máu chảy ồ ạt, xen lẫn rượu trắng chảy vào miệng vết thương, nàng kêu rên một tiếng, lẫn lộn trên mặt đất.

Một màn này khiến cho một đám lưu manh đang đập phá chú ý.

Bọn họ cầm gậy tiến lên, vọt vào phòng bao của Lâm Vũ.

Nhưng mà từng người, tất cả đều bay ngược ra ngoài.

Triệu Tứ thấy một màn này, mặt mũi tràn đầy âm trầm.

Trong bao sương, Lâm Vũ nắm chặt nắm đấm đi ra phần nô quát: “Ai là chủ sự? Cút ra đây cho lão nương.”

Chương 728 - Thủ hạ của Đông Ca.

Giữa sân, áp lực tới cực điểm.

Hai phe chiến đấu cũng hết sức căng thẳng.

Triệu Tứ dáng người cường tráng, vị trí huyết thái dương có hình xăm hình xăm, càng lộ ra bộ dáng dữ tợn của hắn, thoạt nhìn cũng không phải nhân vật dễ trêu.

Hắn lạnh lùng nhìn Lâm Vũ nói: “Dám động đến người của ta, ngươi không muốn sống nữa.”

Lúc câu nói sau cùng thốt ra, khí tràng cường đại phát ra, quanh thân bắn ra một luồng khí lăng vô hình.

Đồng tử Lâm Vũ co rút lại, lui về phía sau một bước.

Nàng xuất thân từ thế gia võ cổ, đương nhiên nhìn ra được Triệu Tứ trước mắt này là một cao thủ.

Hơn nữa còn là cường giả Âm Kinh trung kỳ hàng thật giá thật.

Lâm Vũ tuổi còn trẻ chỉ đi vào Âm Kinh sơ kỳ, nhưng hiện tại xem ra, vẫn không phải là đối thủ của hắn.

Nhưng tính tình của nàng không thua nam nhân, trong xương cốt cũng không sợ chết.

Bây giờ tiểu tử muội của mình bị bắt nạt, nàng làm sao có thể lùi bước.

Lâm Vũ tiến lên một bước, đôi mắt tản ra rét lạnh như mèo hoang nhìn thẳng Triệu Tứ cả giận nói: “Người chính là chủ sự? Hôm nay nếu không cho ta một công đạo, ta đánh chết người.”

“Công đạo?”

Triệu Tứ lạnh lùng châm chọc nói: “Dám nói như vậy với ta, ngươi là người đầu tiên. Người muốn ăn nói phải không? Vậy ta sẽ cho ngươi một câu trả lời.”

Nói xong, vung tay lên, mười mấy tên lưu manh trực tiếp vây quanh Lâm Vũ.

“Chúng ta không tìm các ngươi, ngươi lại dám đả thương người của ta, nếu chuyện này truyền ra ngoài, Triệu Tứ Nhan ta còn mặt mũi nào mà tồn tại?”

Khí thế trên người Triệu Chung đột nhiên phát ra, mang theo uy thế vô song hướng về phía Lâm Vũ mà đến.

Lâm Vũ bị áp lực, lui về phía sau hai bước.

Triệu Tứ nhe răng cười một tiếng, hình xăm trên huyết thái dương kia nhìn có vẻ tàn nhẫn thêm mấy phần cho hắn.

Hắn chỉ vào đám người Lâm Vũ ra lệnh cho thủ hạ.

“Bắt người lại cho ta, đừng làm bị thương mấy nữ tử có chút tư sắc đằng sau.”

Nói xong, ánh mắt tham lam nhìn Vương Tĩnh Thần, còn có đám người Trịnh Thiên, Lý Thanh Thanh nói: “Nếu đã đưa tới cửa, vậy ai cũng đừng hòng đi, chờ cởi sạch đến hầu hạ ta đi!”

Một đám côn đồ trên mặt lộ ra nụ cười quái dị, nhanh chóng vây quanh người này.

Lâm Vũ sắc mặt khó coi, nàng đem tất cả mọi người bảo hộ ở phía sau cắn răng nói: “Ta xem các ngươi ai dám tiến lên một bước?”

Có một đám côn đồ chống lưng của Triệu Tứ nên không có gì phải sợ hãi.

Ngô Cương trước mắt uống say bất tỉnh nhân sự, lão tam và Bàn Tử là chiến ngưu cận bã, chỉ có một mình Lâm Vũ có thể đảm đương một phía.

Một tên cao to lưu manh hừ lạnh nói: “Tai to đến nơi còn phản kháng vô vị? Để ta tới thử xem ngươi rốt cuộc có bao nhiêu năng lực!”

Nói xong, hắn ta đập một quyền về phía trước.

Đôi mắt Lâm Vũ phát lạnh, sau đó cả giận nói: “Muốn chết!”

Nàng khẽ kêu một tiếng, nắm đấm yếu đuối mang theo lực đạo cương mãnh va chạm với nắm đấm của tên lưu manh cao lớn kia.

Răng rắc!

Chỉ nghe một đạo thanh âm xương cốt đứt gãy thanh thúy truyền đến.

Mọi người vốn tưởng rằng xương tay Lâm Vũ bị đánh gãy, nhưng mà không nghĩ tới chính là chỉ thấy tên lưu manh cao gầy kia trong nháy mắt bay ngược ra ngoài.

Hắn kêu thảm một tiếng, sắc mặt vặn vẹo.

Đám côn đồ còn lại thấy một màn như vậy, nhất thời tròn mắt đỏ lên nói: “Cùng tiến lên.”

Một câu, mười mấy người hưởng ứng, đều cầm vũ khí trong tay đánh tới Lâm Vũ.

Lâm Vũ sắc mặt phát lạnh, khẽ kêu nói: “Không biết sống chết.”

Nói xong, hai chân thon dài mang theo sức lực mấy trăm cân quét ngang tới những tên côn đồ kia.

Mười mấy tên lưu manh bị nghiền ép tuyệt đối, chỉ cần bị đụng vào, nhẹ thì gãy xương, nặng thì ngất đi.

“Ngươi dám!”

Triệu Tứ m tức giận hừ lạnh một tiếng, khí thế toàn thân đột nhiên bắn ra, nắm đấm hung hăng đập tới bả vai Lâm Vũ.

Tu vi của hắn cao hơn Lâm Vũ, hơn nữa còn là đánh lén dưới tình huống hắn không chú ý.

Một quyền đánh xuống, Lâm Vũ trực tiếp bay ngược ra ngoài, hung hăng đụng vào vách tường, phù một tiếng phun ra một ngụm máu tươi.

Lão tam và mập mạp kinh sợ, đang muốn động thủ, lại bị Triệu Tứ một bàn tay đánh bay.

“Người... người đến cùng muốn làm gì?”

Vương Tĩnh Thần bảo vệ Lý Thanh Thanh và Trịnh Thiển ở sau lưng nhìn Triệu Tứ không ngừng đi tới, vẻ mặt hoảng sợ.

Triệu Tứ nhe răng cười một tiếng nói: “Bằng hữu của người đã thương huynh đệ ta nhiều như vậy, người cảm thấy ta muốn làm gì?”

Nói xong, đi lên trước, bàn tay đưa về phía khuôn mặt xinh đẹp của Vương Tĩnh Thần.

Cô gái hét lên một tiếng lùi lại một bước cuộn mình, nhắm đôi mắt đẹp lại hô một câu: “Dương Thiên!”

“Người dám nhúng chàm, ta giết cả nhà người!”

Một giọng nói lạnh nhạt vang vọng bên tai mọi người.

Triệu Tứ nghe vậy sửng sốt, sắc mặt lạnh xuống, nhưng tay lại không dừng lại.

“Cấm Kiểm Thức!”

Không nói lời thừa thãi, một đạo kiếm quang chói mắt đột nhiên hiện ra, sau đó xen lẫn uy thế vô song hung hăng đánh tới bàn tay của Triệu Tứ.

“Kiếm khí phóng ra ngoài, Tông Sư chi cảnh?”

Triệu Tứ vẻ mặt hoảng sợ, trong con ngươi rốt cục hiện lên vẻ sợ hãi.

Lúc này hắn muốn lui, nhưng đã quá muộn.

Kiểm đâm trúng cánh tay của hắn, trực tiếp ghim hắn vào trên tường.

Triệu Tứ đau đớn kêu thảm, sắc mặt dữ tợn nhìn Dương Thiên chậm rãi đi tới, cắn răng nói: “Người là ai?”

Thiếu niên xuất hiện, trên mặt đám người Vương Tĩnh Thần hiện lên vẻ kinh hãi.

Nhất là Lâm Vũ, rốt cục thở dài một hơi, phù một tiếng, máu tươi lần nữa phun ra.

Kiểm khí!

Nàng không nghĩ tới thiếu niên này có thực lực Tông Sư cảnh, nghĩ đến có hấn ở đây, đám khốn kiếp này nhất định sẽ trả giá đắt.

Dương Thiên không ngờ mình chỉ rời đi trong chốc lát đã gọi điện cho người nhà, liền xảy ra chuyện này.

Nhìn bàn tay nhỏ bé trắng nõn của Vương Tĩnh Thần bị thương, còn có lão Tam mập mạp, Lâm Vũ đều bị thương thế khác nhau, sắc mặt không khỏi càng thêm khó coi.

Vương Tĩnh Thần tiến lên bảo vệ eo Dương Thiên nức nở nói: “Trời ạ, bọn họ không nói lý, bắt nạt người.”

Dương Thiên Khinh Nhu an ủi: “Đừng sợ, ta đến đòi lại cho các người.”

Nói xong, nhìn về phía Triệu Tứ, đôi mắt lần nữa trở nên lạnh lẽo.

“Có di ngôn gì sao?”

Triệu Tứ nghe vậy sửng sốt, sau đó kinh ngạc nói: “Sao vậy? Người dám giết ta hay sao?”

Dương Thiên Cô lạnh lùng nói: “Giết người, thì sao?”

Triệu Tứ rút kiếm quang trên cánh tay ra, lạnh giọng nói: “Mặc dù người là Tông Sư cảnh, nhưng đừng tưởng rằng người vô địch thiên hạ, toàn bộ khu Bắc thành do Đông ca ta quản, người dám đụng đến ta một chút, chính là tội chết.”

“Đông ca? Phương Văn Đông?”

Dương Thiên ánh mắt âm hàn nói: “Nếu hấn dám đến, ta sẽ đánh gãy chân hấn.”

Triệu Tứ lạnh lùng nói: “Người nói chuyện cần phải chú ý đúng mực, gần đây Đông ca vừa tuyển được một vị thượng khách Tiên Thiên cảnh.”

“Nếu ta giết người, không ai dám cản!”

Thiếu niên thanh âm lãnh ngạo, sau đó kiểm khí dài gần mười thước ngưng tụ ra, nhắm ngay Triệu Tứ hung hăng bổ tới.

Sắc mặt mọi người đều kinh hãi.

Bọn họ không ngờ thiếu niên biết rõ Triệu tứ gia là thủ hạ của Phương Văn Đông mà vẫn dám ra tay.

Cũng không nghĩ tới thiếu niên vừa ra tay chính là kiếm quang mười mét.

Kiếm quang mười mét chém xuống, gần như phá hủy trần nhà bằng gỗ tằm một.

Triệu Tứ sắc mặt hoảng sợ, đã không kịp trốn tránh, ngực bị cắt qua một cách dễ dàng, máu chảy ồ ạt.

Hắn cắn răng không ngừng lùi lại, nhưng đôi mắt lạnh lùng không có bất kỳ sắc thái tình cảm nào của Dương Thiên vẫn nhìn chăm chăm hắn.

Triệu Tứ không hề có sức hoàn thủ, hoàn toàn bị nghiền ép.

Sắc mặt hắn hoảng sợ hét lớn: “Thả khói lửa, thông báo Đông ca.”

Một tên tiểu đệ trong đó nghe vậy, nhanh chóng đứng dậy hướng ra ngoài cửa sổ, đem một đạo khói lửa đánh về phía bầu trời,

Sắc mặt mọi người lập tức biến đổi.

“Nguy rồi, chuyện này vốn là việc nhỏ, nhưng nếu như thông báo cho Phương Văn Đông, vậy thì nhất định phải chết người.”

“Khu Bắc thành đã ba năm không có người nào dám khiêu chiến với Phương Văn Đông.”

“Nghe nói Phương Văn Đông thu nạp một cao thủ cảnh giới Tiên Thiên, đã vượt xúc tu về phía nam thành, hơn nữa thế không thể đỡ, hiện tại tràng diện của hắn đã mở rộng một nửa.”

“Hiện tại Phương Văn Đông hăng hái, có mấy người không phục hắn, nhưng nếu hôm nay hắn chém giết một vị cường giả Tông Sư cảnh là chấn nhiếp, ai dám không theo?”

“Thiếu niên này thiên phú dị bẩm, hắn là vừa mới vào Tông Sư cảnh, nếu hắn giết Triệu Tứ, Phương Văn Đông nhất định mượn cơ hội này tới giết hắn.”

“Khói lửa đã phát ra, Phương Văn Đông đợi lát nữa sẽ trở lại, nếu bọn họ còn không đi, liền nguy hiểm.”

Sắc mặt đám người Lâm Vũ và Trịnh Thiển trở nên lo lắng, còn có lão tam và Bàn Tử, tiến lên lôi kéo Dương Thiên, muốn để hắn bỏ qua.

Nhưng Dương Thiên vẫn bất động.

Trịnh Thiển để Vương Tĩnh Thần giải quyết hết cho Dương Thiên, để hắn đi nhanh, nhưng Vương Tĩnh Thần lại không hề sốt ruột.

Lúc ở Giang Thành, thiếu niên từng mang nàng bay về phía bầu trời, thực lực của hắn tuyệt đối có thể khiến những người xấu này trả giá đắt.

Khóe miệng Triệu Tứ chảy máu, cắn răng lạnh lẽo nói: “Ha ha ha, chút nữa Đông ca sẽ đến, ngươi có gan thì ở lại, làm tổn thương ta nặng như vậy, Đông ca nhất định sẽ khiến ngươi trả giá đắt!!

Dương Thiên lạnh lùng cười nói: “Không giết ngươi, ta cũng không có ý định đi!”

Nói xong, kiếm khí dài mười mét một lần nữa chém về phía Triệu Tứ.

Vẻ lạnh nhạt trên mặt Triệu Tứ hoàn toàn biến mất, hắn khó có thể tin không ngừng trốn tránh nói: “Ngươi lại còn dám động thủ, ngươi không để Đông ca vào mắt?”

Dương Thiên lạnh lùng nói: “Nếu như y dám đến, ta sẽ đánh gãy chân y, về phần ngươi...”

Kiếm khí ngưng tụ trong tay thiếu niên giờ lên cao, lạnh lùng nói với Triệu Tứ.

“An tâm chết đi!”

Chương 729 - Càn Khôn Nhất Kiếm.

Một đạo kiếm khí này của Dương Thiên mang theo phong mang không thể địch lại, hung hăng chém xuống về phía Triệu Tứ.

Lúc này, trước cửa truyền đến một tiếng kinh sợ.

“Người dám!”

Một đạo khí tức cường đại chạy tới,

Hắn ngưng tụ cương khí màu vàng bảo vệ Triệu Tứ, muốn bảo vệ Triệu Tứ.

Triệu Tứ thấy vậy mừng rỡ nói: “Võ Sư.”

Người tới chính là đại ca thủ Tiên Thiên cảnh mà Phương Văn Đông gần đây lôi kéo đến, Vũ Dương!

Tuổi của hắn đã đến trung niên, trên người tản ra dao động cường đại, lắc mình một cái đã vào trong phòng, mở ra một màn sáng phòng ngự cho Triệu Tứ, muốn dùng cái này ngăn cản một đạo công kích này của Dương Thiên.

“Phá!”

Dương Thiên gầm lên một tiếng, kiếm khí cao mười mét trong nháy mắt xé rách cương khí cường đại mà Vũ Dương vội vàng thi triển ra.

Sắc mặt Vũ Dương khó coi, đạo kiếm khí này bộc lộ tài năng, vậy mà đã uy hiếp được hắn.

Hắn vội vàng trốn tránh, mà Triệu Tứ ở phía sau thấy vậy thì mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, hoảng sợ hô to: “Không!”

Nhưng mà, lúc này nói gì cũng đã chậm, hắn tuy toàn lực né tránh, nhưng vẫn bị chém đứt hai chân.

Máu tươi trong nháy mắt phun tung tóe ra ngoài, Triệu Tứ nằm trên mặt đất không ngừng kêu rên, máu không ngừng tuôn ra, hội tụ một vũng máu trên mặt đất.

Tất cả mọi người nhắm hai mắt lại không dám nhìn nữa.

Giữa sân, trừ tiếng kêu rên của Triệu Tứ ra, không còn tiếng động nào khác.

Chỉ trong chốc lát, khí tức và giọng nói của Triệu Tứ dần dần yếu đi.

Tất cả mọi người đều biết Triệu Tứ không sống nổi, lần này Dương Thiên gây ra đại họa, Phong Mãn Lâu đừng nghĩ ra khỏi cửa.

“Người dám ra tay ngay trước mặt ta, thật sự là to gan.”

Tu vi Vũ Dương là Tiên Thiên cảnh, tự nhiên có ngạo khí của hắn.

Hắn đến từ bên ngoài, từng ở một phương xưng vương xưng bá.

Bây giờ đến kinh thành cũng là không gì địch nổi.

Tiểu tử trước mắt này cũng dám coi rẻ uy nghiêm của hắn, quả nhiên là không biết sống chết.

Dương Thiên khinh thường hừ lạnh nói: “Sâu kiến mà thôi, dám làm càn trước mặt ta, là ai cho người dũng khí đó?”

“Người nói cái gì?”

Khí thế quanh người Vũ Dương đột nhiên bộc phát ra, hắn lạnh lùng nói: “Hôm nay nếu không chém giết người, ta còn mặt mũi nào mà tồn tại?”

Nói xong, liền muốn trực tiếp động thủ.

Sắc mặt Dương Thiên lạnh lùng.

Ngay cả cường giả Tiên Thiên cảnh đỉnh phong cũng không dám làm càn trước mặt hắn, hắn chỉ mới vào Tiên Thiên cảnh giới mà thôi, thật sự muốn chết.

Ngay khi Dương Thiên nhắc tiên nguyên quanh thân lên, ngoài cửa đột nhiên có người hô: “Dừng tay!”

Quanh thân Vũ Dương vốn ngưng tụ hơn trăm đạo kiếm khí công kích, sau khi nghe được thanh âm này chậm rãi thu tay lại, ánh mắt nhìn người tới nói: “Phương tiên sinh!”

Người tới không phải ai khác, chính là Phương Văn Đông.

Sắc mặt của hắn cũng âm trầm như nước, nhìn Triệu Tứ hấp hối, song quyền không chỉ nắm chặt.

Phương Văn Đông nhìn về phía Dương Thiên, có chút nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Dương tiên sinh, Triệu Tứ theo ta vào

sinh ra tử, hẳn rồi cuộc đắc tội ngài như thế nào, ngài muốn đẩy hẳn vào chỗ chết?”

Dương Thiên lạnh lùng nói: “Hẳn đáng chết.”

Vũ Dương tức giận hừ một tiếng nói: “Đã như vậy, ta cũng nói ngươi đáng chết.”

Nói xong, đang muốn động thủ, Phương Văn Đông vội vàng ngăn cản nói: “Võ sư không nên vọng động.”

Triệu Tứ thấy Phương Văn Đông đến, giống như hồi quang phản chiếu, gương mặt tái nhợt hồng nhuận.

Phương Văn Đông vội vàng tiến lên, chỉ nghe Triệu Tứ gian nan mở miệng nói: “Thay ta báo thù.”

Nói xong câu đó, hẳn cũng không còn tiếng động, nghiêng đầu một cái, trực tiếp chết đi.

Phương Văn Đông nắm chặt nắm đấm, lạnh lùng nhìn Dương Thiên nói: “Hẳn đáng chết? Ngươi đã dặn dò ta không chấp nhận, Triệu Tứ theo ta vào sinh ra tử nhiều năm như vậy, ngươi dám không nhìn sự tồn tại của ta mà giết hẳn?”

Dương Thiên lạnh lùng mở miệng nói: “Con chó của ngươi không buộc chặt cắn người, ta chém giết hẳn cần gì phải trải qua ngươi? Còn nữa, ngươi quản giáo không sao làm ta tức giận, ta vừa rồi từng nói muốn chặt đứt chân của ngươi, ngươi tự mình cắt đứt, việc này cứ như vậy bỏ qua, nếu như có ý để ta ra tay, vậy không phải chỉ chặt hai chân là có thể giải quyết xong.”

Một câu nói, mọi người nhao nhao hít vào một ngụm khí lạnh.

“Trời ơi, tiểu tử này bị điên rồi hay sao? Ở trước mặt Phương Văn Đông cũng dám nói câu này?”

“Phương Văn Đông chính là đại lão chân chính của toàn bộ khu Bắc thành, thủ hạ đông đảo, hắc bạch lưỡng đạo ăn sạch, giá trị con người vài tỷ tài sản, ngay cả trên quan trường cũng có quan hệ rất cường ngạnh.”

“Quan trọng nhất là mấy năm trước hẳn dựa vào một thanh đao giết ra một mảnh thiên, võ công không kém, đã ba năm không ai dám khiêu khích hẳn, tiểu tử này lại tuyên bố để hẳn tự đoạn hai chân, thật sự không muốn sống nữa sao?”

Tất cả mọi người đều không coi trọng Dương Thiên.

Bởi vì bên Phương Văn Đông đã có gần một trăm người lục tục tới, đã vây kín cả Phong Mãn Lâu lại, hơn nữa còn có một vị võ giả cảnh giới Tiên Thiên cường đại, Dương Thiên chấp cánh cũng khó thoát.

Không chỉ có là mọi người, ngay cả Phương Văn Đông cũng bị sự cuồng vọng của Dương Thiên chấn trụ.

Sau đó ánh mắt của hắn âm hàn nói: “Dương Thiên, ngươi còn cho rằng ta là ta của trước kia sao? Sở dĩ ngươi cuồng, là bởi vì tu vi của ngươi là Tiên Thiên cảnh, chỗ ta cũng có một vị cường giả Tiên Thiên cảnh, cho dù ngươi thiên phú dị bẩm tuổi còn trẻ mà có tu vi này thì đã sao, ngươi tuyệt đối không thể đánh thắng được võ sư.”

Dương Thiên nhướn mày nói: “Đây chính là chỗ dựa để ngươi dám làm cản trước mặt ta sao?”

Vũ Dương nghe vậy tiến lên một bước quát: “Tiểu bối không biết sống chết, dám miệt thị ta?”

Dương Thiên cười lạnh nói: “Mại thị ngươi lại làm như thế nào, sự tồn tại mạnh mẽ hơn ngươi đều là bại tướng dưới tay ta, chỉ là cảnh giới Tiên Thiên sơ kỳ, ngay cả xách giày cho ta cũng không xứng.”

“Tiểu tử ngươi muốn chết!”

Vũ Dương không thể kìm nén lửa giận trong lòng, hắn hét lớn một tiếng: “Thiên Dương chương.”

Chỉ thấy một đạo chương ấn lẳng không hiện ra, giống như một cái cối xay lớn, mang theo thuần dương chi khí cực nóng, hung hăng đánh về phía Dương Thiên.

“Lục Kiếm Thức!”

Dương Thiên tay niết kiếm quyết, dễ dàng loại bỏ đòn tấn công này của Vũ Dương.

Vũ Dương biến sắc.

“Làm sao có thể?”

Đây là chiêu số đặc ý nhất của hắn, dù cao hơn hắn một cảnh giới, cường giả Tiên Thiên cảnh trung kỳ cũng chỉ có thể tạm

tránh gió, thiếu niên trước mắt này rốt cuộc là người phương nào? Có thể dễ dàng phá giải công kích của hắn như vậy?

Không chỉ có hắn, ngay cả tất cả mọi người đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Tuy chiến đấu giữa hai người chỉ diễn ra trong nháy mắt, nhưng sóng khí mà hai bên va chạm vào nhau lại khiến cho gương mặt của bọn họ đau nhức.

Loại chiến đấu cấp bậc này đã khiến bọn họ cảm thấy sợ hãi.

Vì vậy những người đó nhao nhao lui lại, lưu lại đủ không gian cho Dương Thiên và Vũ Dương.

Vũ Dương lạnh lùng nhìn chăm chú Dương Thiên, lúc này Phương Văn Đông cũng đứng dậy, đứng ở trước mặt Vũ Dương.

Dương Thiên không sợ chút nào, hắn mở miệng nói với Lâm Vũ: “Dẫn người rời khỏi từ cửa sau, nơi này giao cho ta.”

Lâm Vũ biết nơi đây không nên ở lâu, cắn răng nói: “Vây người cẩn thận một chút.”

Nói rồi gian nan đứng dậy, mang theo mấy người nhanh chóng ra cửa.

Mà đám thủ hạ của Phương Văn Đông cũng chạy tới.

Trên mặt bọn họ đều mang theo vẻ hung hãn.

“Dương Thiên, hôm nay ngươi đừng hòng đi ra khỏi nơi này.”

Phương Văn Đông lạnh giọng mở miệng.

Dương Thiên nghe vậy, lập tức bật cười.

“Đám tôm tép các ngươi, nếu không phải vừa rồi ta có chỗ cố kỵ ở trước mặt bằng hữu, không muốn giết chóc máu tanh như vậy, chỉ sợ các ngươi đã sớm chết.”

“Khẩu khí lớn thật.”

Vũ Dương tức giận hừ một tiếng nói, vậy ta liền thử xem ngươi rốt cuộc có bao nhiêu năng lực.

Nói xong đột nhiên quát lớn một tiếng: “Càn Khôn Nhất Kiếm.”

Vũ Dương thi triển tất cả chân khí quanh thân ngưng tụ thành.

Toàn thân kiếm mang theo hoa văn huyền ảo, từ phía trên có thể cảm nhận được khí tức thê lương nặng nề.

Trọng kiếm của nó không có mũi nhọn, nhưng uy lực của nó có thể đối chiến với tồn tại có tu vi Tiên Thiên cảnh hậu kỳ, thuộc về nửa cái Cổ Cầm Thuật.

Đây là cổ cầm thuật gia tổ truyền hơn trăm năm, chỉ có một mình hấn luyện thành, hơn nữa mỗi lần ra tay đều có thể giết địch chế thắng, không có bất kỳ sơ suất nào.

Nhưng lần này, hấn lại thất vọng.

Bởi vì hấn gặp Dương Thiên.

Nhìn chiêu số của Vũ Dương đánh tới, Dương Thiên khinh thường cười một tiếng.

Sau đó bàn tay hiện lên Lạc Ngân Linh Kiếm.

“Thập Tự Phá Thiên Trảm!”

Kiếm quang sáng chói, dường như có thể đâm rách con mắt của tất cả mọi người.

Lần này tiên nguyên của Dương Thiên đều được quán chú vào trong tiên kỹ này, lực áp bách bàng bạc kia khiến cho đám thủ hạ của Phương Văn Đông sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, toàn thân bởi vì sợ hãi mà không ngừng run rẩy.

Năng lượng cường đại dao động kia khiến bọn họ gần như ngửi được khí tức tử vong.

“Giết!”

Vũ Dương Càn Khôn Nhất Kiếm uy lực cũng to lớn, nhưng so sánh với Thập Tự Phá Thiên Tiên của Dương Thiên, kém không phải một chút.

Cuối cùng, cả hai va chạm mạnh vào nhau, nhắc lên sóng khí kinh thiên.

Toàn bộ Phong Mãn Lâu là lầu năm tầng bằng gỗ, trang trí sang trọng xa hoa, nhưng sau khi công kích này hoàn toàn bị phá hủy.

Thập Tự Phá Thiên Trảm là tiên kỹ, uy lực của nó chỉ yếu hơn Tam Thiên Lôi Quyết nửa phần, dưới đạo tiên kỹ có thể phá thiên này, một kiếm Vũ Dương Càn Khôn bị chém thành mảnh vỡ, hơn nữa, dư lực không giảm, hung hăng đánh tới Vũ Dương.

“Không!”

Trên mặt hấn mang theo vẻ hoảng sợ, liên tục lui về phía sau, nhưng Thập Tự Phá Thiên Trảm đã khóa chặt hấn, tất cả phòng ngự hấn ngưng tụ lại đều vỡ vụn trong nháy mắt.

“Người dám giết ta?”

Trán Vũ Dương nổi gân xanh, nắm chặt nắm đấm, y không ngừng lùi về phía sau, gào thét với Dương Thiên: “Sư huynh của ta là...”

Chương 730 -

Lời Vũ Dương nói đến nơi này, Thập Tự Phá Thiên Trảm không có bất kỳ lưu tình, trực tiếp từ trong thân thể của hấn xuyên qua.

Sau một nhát chém, tất cả trở về bình tĩnh.

Trên mặt Vũ Dương vẫn mang theo nụ cười khó có thể tin, trên người hấn không có bất kỳ thương thế nào, nhưng mà đôi mắt lại tối sầm lại.

Hấn vẫn không thể tin được Dương Thiên lại dám chém giết mình.

Sư huynh của hấn là tồn tại cường đại Kim Đan cảnh trung kỳ, có sư huynh của hấn che chở, hấn từng hoành hành một phương không sợ, cho dù là quốc gia cũng không dám tùy tiện động đến hấn.

Nhưng lại không nghĩ rằng tới kinh thành văn võ không đến nửa tháng, lại có người dám giết hấn.

“Sư huynh của ta Vũ Phàm chắc chắn sẽ báo thù cho ta!”

Vũ Dương dùng hết khí lực toàn thân, sau khi nói ra những lời này, trên mặt của hấn xuất hiện một đường thẳng nhỏ dày đặc!

Đường thẳng đứng là màu máu, sau đó từ từ biến thành màu đỏ, cuối cùng cả người trực tiếp bị cắt ngang bốn nửa.

Thập Tự Phá Thiên Trảm quá mức cường đại, sau khi giết người, hấn vẫn còn trong thời gian ngắn chưa chết.

Lúc này, cả tòa Phong Mãn Lâu đã bắt đầu lung lay sắp đổ, thời gian hai người đánh nhau rất ngắn, nhưng đã phá hủy tất cả căn cơ của tòa nhà này.

Lầu này vốn là một trăm triệu, chậm rãi thành một vùng phế tích.

Dương Thiên mượn Lạc Ngân Linh Kiếm trôi lơ lửng trên không trung, mà những thủ hạ của Phương Văn Đông căn bản không kịp đi ra, có vài tên bị đè ở phía dưới, không ngừng kêu thảm thiết. Bởi vì tầng lầu được làm bằng gỗ, không cẩn thận nhóm lửa, trong nháy mắt đã làm bỏng rất nhiều người.

Những tên lưu manh này vốn đi theo Phương Văn Đông kêu ngạo không ai bì nổi, gần như có một nửa chết oan chết uổng.

Bây giờ ánh lửa ngút trời, căn bản không có một người dám tiến lên cứu trợ, điều này cũng dẫn đến càng nhiều người bị chết hơn.

Khi Phương Văn Đông bò ra từ trong phế tích, sắc mặt hấn trắng bệch.

Hấn thua rồi.

Người đắc lực nhất của hấn là Triệu Tứ chết, Vũ Dương trả giá lớn lời kéo đã chết, ngay cả hơn một trăm tâm phúc tinh nhuệ này cũng đều chết.

Chỉ trong nửa ngày, hấn gần như đã mất đi tất cả.

Phương Văn Đông chán chường đứng bên cạnh đồng đồ nát, nhìn Dương Thiên ngự kiếm đáp xuống, khóe miệng co giật nói: “Người gạt ta, người không phải Tông Sư cảnh, cũng không phải Tiên Thiên cảnh, mà là Kim Đan cảnh!”

Dương Thiên cười khinh thường lạnh lùng nói: “Ta nói ta là tông sư, cảnh giới Tiên Thiên? Tất cả đều là người tự phán đoán mà thôi, không biết người éch ngồi đấy giống, sự cường đại của ta há lại là thứ mà kẻ phàm phu tục tử như người có thể tưởng tượng được?”

“Phốc!”

Phương Văn Đông nghe vậy, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, khí tức uể oải.

Một lần phán đoán sai lầm, vậy mà vì mình trêu chọc một tồn tại cường đại như vậy, trên mặt hắn mang theo nụ cười khổ, hoàn toàn tuyệt vọng.

Nhìn thiếu niên chấp tay đứng ở trước mặt hắn, Phương Văn Đông lòng như tro tàn nói: “Người vẫn không chịu buông tha ta.”

Dương Thiên dùng tay hút vào, một ống thép xuất hiện trên tay hắn, sau đó hung hăng cắm vào trước mặt Phương Văn Đông.

“Nói là muốn chặt đứt hai chân của ngươi, ngươi cho rằng ta đang nói đùa với ta sao?”

Phương Văn Đông nghe vậy, trên mặt mang theo thô bạo hung hăng nói: “Làm người phải lưu lại một đường!”

Trên mặt Dương Thiên mang theo vẻ lạnh lùng nói: “Một tháng trước, khu Bắc Thành, ta đã cho ngươi cơ hội, để ngươi không nên trêu chọc ta, đáng tiếc ngươi không nghe.”

Phương Văn Đông nghe vậy trên mặt mang theo biểu lộ kinh ngạc.

Sau đó chỉ nghe thiếu niên Cô Lãnh mở miệng nói: “Cho nên, lưu thủ vẫn là lưu mạng, ta cho ngươi chọn.”

Phương Văn Đông cắn răng, nói: “Được, ngươi muốn đôi chân của ta đúng không, bây giờ ta cho ngươi.”

Nói xong, ống thép hung hăng đập vào hai chân của mình.

Răng rắc!

Hai tiếng xương cốt đứt gãy truyền đến, chỉ nghe Phương Văn Đông cắn răng nói: “Hai cái chân này ta cho ngươi, sinh thời, ta sẽ đích thân lấy hai cái chân của ngươi tới.”

Dương Thiên lạnh lùng nói: “Cho ngươi thời gian một vạn năm, cũng đừng hòng vượt qua ta, hiện tại khu Bắc thành, ta quyết định!”

Phương Văn Đông cắn răng, trán nổi gân xanh, hai nắm đấm cũng nắm chặt rống giận.

“Ngươi không thể làm như vậy!”

Thiếu niên nói những lời này, là muốn ép hắn đến đường cùng.

“Giữ lại cho ngươi một mạng, là muốn ngươi chuyển giao tốt tất cả mọi thứ của ngươi, nếu không ngươi đã sớm chết trăm ngàn lần rồi.”

Giọng nói thiếu niên lạnh lùng, không có bất kỳ sắc thái tình cảm nào.

Phương Văn Đông phần nộ gần như đã mất đi lý trí, nhưng mà thiếu niên lúc này cũng đã sớm xoay người.

“Khốn kiếp, ta muốn ngươi chết.”

Phương Văn Đông mặt mũi tràn đầy dữ tợn, hắn vừa rồi nghe được Vũ Dương còn có một sư huynh, tên là Vũ Phàm.

Bây giờ chỉ có tìm được Vũ Phàm, sau đó nói tin tức này cho hắn biết, mới có thể chém giết Dương Thiên.

Vừa nghĩ đến đây, Phương Văn Đông tràn ngập vẻ bạo ngược.

“Dương Thiên, chờ chết đi.”

Chờ Dương Thiên tìm được đám người Vương Tĩnh Thần, lúc này mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Wang Tĩnh Thần quan tâm sẽ bị loạn, vội vàng tiến lên khóc nức nở nói: “Dương Thiên, ngươi thế nào, có bị thương hay không? Vừa rồi tửu lâu ngã xuống ngươi cũng không biết ta lo lắng cho ngươi bao nhiêu.”

Nói rồi, bàn tay nhỏ bé sờ soạn trên người thiếu niên, sợ Dương Thiên bị thương thế gì.

Dương Thiên vuốt vuốt tóc cô gái nói: “Con không sao, không cần lo lắng.”

Bởi vì vừa rồi tửu lâu phát ra khói đặc, tất cả vừa rồi phát sinh cái gì, mọi người cũng không thấy rõ.

Lâm Vũ cau mày sau khi đi vòng quanh Dương Thiên hai ba vòng, cũng không nhìn được tò mò nữa, vì thế mở miệng hỏi: “Dương Thiên, ngươi gặp Vũ Dương cảnh giới Tiên Thiên, lại

có thể lông tóc không tổn hao gì đi ra, người bên trong có phải đều bị người giết rồi hay không, chẳng lẽ người cũng là đại cao thủ cảnh giới Tiên Thiên sao?”

Nhìn ra được, trong đôi mắt Lâm Vũ đã có chiến ý.

Dương Thiên thấy vậy khòe miệng giật giật, hỏi: “Người hỏi cái này làm gì?”

Lâm Vũ xoa bóp nắm đấm nói: “Chỉ cần chiến đấu với cường giả mới có thể trở nên càng mạnh, ta đã nhận thức được thiếu sót của mình, chỉ cần đánh một trận với cường giả như người, ta liền có thể đột phá.

Dương Thiên mặt mày đen sì nói: “Vậy người sai rồi, ta không phải là cảnh giới Tiên Thiên, những người đó chỉ bị một mối lửa thiêu chết mà thôi.”

Một câu nói, Lâm Vũ thật sự có chút choáng váng.

Tiên Thiên cảnh giới đã đạt đến cảnh giới Tích Cốc, thủy hỏa bất tâm, làm sao có thể bị phạm hỏa thiêu chết.

Nhưng nếu không phải như vậy, tu vi của Dương Thiên còn không cao bằng tu vi của vị Tiên Thiên Cảnh kia, Dương Thiên có thể thoát khỏi đối phương không có đạo lý còn bị vây ở bên trong.

Lâm Vũ nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra, thiếu niên nói cũng không phải là Tiên Thiên Cảnh một chút cũng không sai, nhưng cũng không có nói mình không phải Kim Đan Cảnh.

Nhưng chuyện này đã hiểu rõ, những người đó cũng đều trả giá đắt.

Đoàn người cũng đều nhao nhao trở lại trường học.

Bởi vì chuyện xảy ra lần này, quan hệ hai ký túc xá đột nhiên tăng mạnh, đạt đến tình trạng liên nghị.

Lão tam vì theo đuổi Lý Thanh Thanh, mỗi ngày đều ăn mặc thập phần tao bao. Theo phản ứng của Bàn Tử và lão đại, tiểu tử này ngay cả nửa đêm cũng không quên tỉnh lại soi gương, quả thực điên rồi.

Có một lần ban đêm mập mạp rời giường đi nhà vệ sinh, tối lửa tắt đèn nhìn lão Tam ngồi dậy cầm gương soi, lại còn lầm

bầm lầu bầu, trực tiếp tè ra quần.

Mà quan hệ giữa mập mạp và Trịnh Thiến mặt em bé đáng yêu kia cũng nhanh chóng phát triển.

Sau khi biết mập mạp là hacker, Trịnh Thiến tràn đầy sùng bái đối với hắn, gần như có thể coi là đuổi ngược.

Điều này làm cho lão đại hâm mộ không thôi.

Mà lúc trước hắn vì mình uống say ở Phong Mãn Lâu, cho nên không giúp được gì, điều này cũng khiến Lâm Vũ vẫn không có hảo cảm với hắn.

Hắn ba ngày hai lần đi tìm đối phương, nhưng mà mỗi lần lại đều bị đánh đập.

Sau khi chữa khỏi vết thương, lại hấp tấp chạy tới, nghị lực của hắn khiến cho Dương Thiên sau khi nhìn thấy cũng không khỏi giơ ngón tay cái lên với hắn.

Về phần Dương Thiên, ba ngày trốn học hai lần lại bị Hàn Hương Ngưng cảnh cáo một lần, nói không học tập cho tốt thì hắn phải đẹp mặt.

Ngọc Thạch, Dương Thiên đồng học lúc này đang thành thành thật thật ngồi trong phòng học học tập.

Nhưng tiểu Linh Nhi vẫn thường xuyên quấy rối hắn, điều này khiến Dương Thiên rất bất đắc dĩ.

Vì thế hai người không ít lần đứng ở ngoài phòng học.

Từ Dạ Dung không có một chút tinh thần hữu nghị ngồi cùng bàn, nhìn thấy Dương Thiên đứng ở bên ngoài phòng học còn không ngừng cười trộm, hỏi hắn ba học sinh tốt đứng ở ngoài cửa nghe giảng bài là cảm giác gì.

Dương Thiên chỉ có thể trợn trắng mắt với điều này.

Từ Dạ Dung từ trong bàn sách cầm mười mấy tờ đơn, có chút xoắn xuýt nhìn Dương Thiên, hỏi: “Dương Thiên, đại học cần nhập xã đoàn, ngươi đã nghĩ kỹ lựa chọn cái nào chưa?”

Dương Thiên lắc đầu nói: “Không có hứng thú, ngươi lựa chọn cái nào?”

Từ Dạ Dung có chút bất đắc dĩ nói: “Ta hiện tại cũng đang xoắn xuýt đây, người nhìn hơn mười tờ đơn đã có hay chưa, đều là xã trưởng bọn họ lôi kéo ta đi xã đoàn bọn họ, thế nhưng nếu ta lựa chọn một cái, có thể đắc tội tất cả xã đoàn khác hay không?”

Nói đến đây, nàng lấy gương ra soi nói: “Ai, đây là chỗ tốt của việc lớn lên xinh đẹp, người sẽ không hiểu được. Bọn họ muốn ta gia tăng nhân khí cho bọn họ...”

Dương Thiên Sắc mặt co rút khóe miệng, sau đó chỉ chỉ thùng rác bên cạnh nói: “Vừa rồi ba mươi mấy tờ đơn kia, giống như trong tay người, ta còn tưởng rằng là quảng cáo, đều ném đi.”
“Ách!”

Từ Dạ Dung lập tức nói không ra lời.

Dương Thiên bình tĩnh cười nói: “Nếu người thật sự không muốn đắc tội với người khác, vậy thì chọn hết đi.”

Từ Dạ Dung đau khổ khuôn mặt nhỏ nhắn nói: “Làm sao có thể chọn hết, ta nào có nhiều tinh lực như vậy chứ, nếu không Dương Thiên người theo ta đi xã đoàn xem, người chọn cái nào ta liền chọn cái đó, như vậy có người bảo hộ ta, ta sẽ không sợ đắc tội người khác.”

Nói xong, một đôi mắt xinh đẹp mang theo vẻ chờ mong.

Chương 731 - Hai bên đối kháng.

Dương Thiên nhìn vào đôi mắt to xinh đẹp của Từ Dạ Dung, không khỏi có chút im lặng nhìn hẩn.

Đôi mắt này quá đẹp, giống như sau khi từ chối sẽ có cảm giác tội lỗi vậy.

Dương Thiên đưa tay chuyển khuôn mặt xinh đẹp của nàng sang một bên nói: “Ta cự tuyệt.”

“Vì sao chứ.”

Từ Dạ Dung bàn tay nhỏ bé lôi kéo cánh tay Dương Thiên, vênh cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt bất mãn.

Dương Thiên suy nghĩ một lát, mở miệng nói: “Không rảnh!”

Từ Dạ Dung tức giận nói: “Dương Thiên, chúng ta có phải là ngồi cùng bàn hay không?”

“Không rảnh!”

Từ Dạ Dung ôm cánh tay Dương Thiên, lắc lư hai bên làm nũng nói: “Hảo bạn ngồi cùng bàn, người theo ta đi một chuyến a.”

Nữ hài thân thể mềm mại, thanh âm mềm mại.

Một cỗ khí tức thơm ngát truyền đến, say lòng người, hơn nữa Dương Thiên còn cảm nhận rõ ràng sự đàn hồi và mềm mại kinh người truyền đến từ cánh tay.

Cô gái nhỏ này là định dùng sắc dụ mình sao?

Nhìn Dương Thiên còn không đồng ý, Từ Dạ Dung đỏ mặt uy hiếp nói: “Dương Thiên, nếu người còn không đồng ý, ta sẽ ở trong lớp hô to người chiếm tiện nghi của ta.”

Trên trán Dương Thiên hiện lên một tia hắc tuyến nói: “Lão Từ, đừng làm rộn, người không thể như vậy...”

“Phi lễ... ác!”

Lời của Từ Dạ Dung còn chưa nói hết, Dương Thiên đã nhanh chóng bưng kín cái miệng anh đào nhỏ nhắn của nàng nói:

“Đại tỷ, ta xem như phục người rồi, đi còn không được sao? Có cần phải lưỡng bại câu thương không?”

Trong đôi mắt đen nhánh của Từ Dạ Dung mang theo một tia giảo hoạt, cuối cùng ý thức được không đúng, nhú mày túm mi trừng mắt nhìn Dương Thiên một cái, sau đó chỉ chỉ bàn tay to của hân.

Bàn tay Dương Thiên bao trùm lên đôi môi ướm át mềm mại của cô gái, xúc cảm tuyệt vời kinh người khiến cho hân say mê.

Nhất là cô gái vô thức dùng hương xá liếm một cái, càng làm cho Dương Thiên nhiệt huyết dâng trào.

Hắn nhanh chóng thả Từ Dạ Dung ra.

Cô gái sửa sang lại mái tóc rối bời, nhổ hai tiếng phì phì, rồi lại u oán trừng mắt nhìn Dương Thiên.

“Được rồi, đã đáp ứng người, người còn muốn thế nào?”

Dương Thiên xoa xoa cái đầu nhỏ của cô gái, chải lại kiểu tóc tỉ mỉ của cô lần nữa thành hình dạng ổ gà, cũng lại khiến cô gái bất mãn.

Nàng lộ ra tiểu hổ nha khả ái nói: “Dương Thiên, người còn dám đụng vào tóc của ta, người có tin ta cắn chết người hay không.”

Đối với uy hiếp của Từ Dạ Dung, Dương Thiên mắt điếc tai ngơ, vươn tay, còn ở trên đầu của nàng bấn một cái náo sập.

Lần này, Từ Dạ Dung lập tức liền xù lông.

Nàng a a a kêu to vài tiếng, đang muốn động thủ, thiếu niên đã sớm rời khỏi phòng học.

Từ Dạ Dung cả giận nói: “Dương Thiên, có bản lĩnh người đừng chạy.”

Hai người một đường truy đuổi đánh đánh, lúc này mới đến chỗ báo danh của Bắc Đại Học Phủ.

Mặc dù là sáng sớm, nhưng nơi này vẫn là người đông nghìn nghịt.

Nơi này là võ thuật xã, văn nghệ xã, kỳ nghệ xã, mỹ thuật xã, đội bóng rổ, đội bóng đá, toán học xã, vật lý xã, hóa học xã, vân vân.

Tổng hợp lại, ước chừng có bảy tám chục loại.

Khi Dương Thiên cùng Từ Dạ Dung tới, bởi vì mỹ nữ còn đưa tới một lần oanh động nhỏ.

“Đây không phải là một trong tứ đại nữ thần tân sinh Từ Dạ Dung sao?”

“Ta đi, nàng cũng tới chọn xã đoàn, cũng may ta không có chọn, chờ nữ thần chọn cái nào ta sẽ chọn cái đó, nói không chừng còn có thể âu yếm.”

“Không được, ta phải đem nữ thần kéo vào xã đoàn của chúng ta, như vậy mới có thể tuyển nhận càng nhiều người hơn.”

Mọi người thấy trong mắt Từ Dạ Dung đều bốc lên lục quang, mà Từ Dạ Dung lúc này tựa hồ có chút không thích ứng, toàn bộ thân thể núp ở sau lưng Dương Thiên, bàn tay nhỏ bé gắt gao lôi kéo ông tay áo thiếu niên.

Mà một màn này để mọi người sau khi thấy được, sắc mặt lập tức có chút khó coi.

“Mẹ nó, tiểu tử này là ai, ngăn cản tín hiệu điện thoại di động của ta không biết sao.”

“Dám đi gần với Từ nữ thần như vậy? Hẳn không sợ Hộ Hoa Sứ Giả mỗi người một ngậm nước bọt dìm chết đuối hẳn à.”

Có vài người đang muốn tiến lên khiêu khích, chỉ nghe một người mở miệng nói: “Không sợ chết thì đi lên, vị trước mắt này chính là người đã chặt đứt Tổng Hà, Mộ Dung Dịch, ba người Bạch Thuật hai chân còn có thể nhảy nhót tung bưng, thân phận thần bí, là Vương trong toàn bộ Bắc Đại tân sinh.”

Một người bên cạnh người đó tiếp tục bổ sung: “Các ngươi tự nhận đánh thắng được hắn, cân nhắc thế lực phía sau hắn. Nếu thế lực phía sau các ngươi có thể nghiền ép hắn, vậy thì suy nghĩ một chút xem có thể đánh thắng hắn hay không. Nếu cả hai đều có thể nghiền ép hắn, vậy coi như chúng ta chưa nói.”

Hai người nói hai câu, những người đang ngo ngoe muốn động lập tức có chút tắt lửa.

Bọn họ không ngờ thiếu niên này lại có năng lực lớn như vậy.

Có một số người của xã đoàn tiến lên muốn lôi kéo hai người.

Dù sao hai người nam tuấn lãng, nữ tuyệt mỹ, coi như kéo đến xã đoàn bọn họ làm bình hoa trang trí cũng tốt.

Nhưng mà, những thứ này đều bị Dương Thiên từ chối.

Từ Dạ Dung nhỏ giọng hỏi: “Ta nói này bạn cùng bàn, người đến cùng chọn nhập xã đoàn nào chưa?”

Dương Thiên nhíu mày nói: “Không phải nói để cho ta tới cùng người chọn sao? Người hỏi ta làm cái gì?”

Từ Dạ Dung ngăn người hỏi: “Người không chọn?”

Dương Thiên nhún vai nói: “Không có ý nghĩa.”

Những thứ này đều là hoạt động ngẫu thơ, hấn thật đúng là không có bao nhiêu hứng thú.

Từ Dạ Dung nghe được Dương Thiên trả lời, dậm chân có chút không vui.

“Không được, Hàn lão sư nói, mỗi người nhất định phải chọn một xã đoàn, đây là yêu cầu thấp nhất của nàng, nếu người có ý kiến, nếu không ta gọi điện thoại cho Hàn lão sư để nàng nói cho người biết?”

Dương Thiên đỡ trán nói: “Người chỉ biết lấy Hàn lão sư uy hiếp ta?”

Từ Dạ Dung cười hì hì, híp đôi mắt đẹp nâng khuôn mặt xinh đẹp nhìn Dương Thiên nói: “Quen rồi!”

Dương Thiên đang muốn mở miệng, lại nghe xung quanh có một trận âm thanh ồn ào.

“Ta đi, đá quán, đá quán, có người khiêu chiến với quốc thuật.”

“Võ Thủ Đạo Đáp Quán quốc thuật của Đông Doanh, mẹ nó, ai cho bọn họ sự tự tin.”

“Đi, đi ủng hộ quốc thuật, đã sớm không vừa mắt với đám cháu trai Không Thủ Đạo kia rồi.”

“Hừ, thứ ngoài sự sùng bái, quả thực là sự sỉ nhục của người dân, những người trong quốc thuật nhất định phải dạy cho không thủ đạo cho thật tốt đám khốn kiếp kia!”

Trên mặt mọi người đều lộ vẻ đầy căm phẫn.

Trong khoảng thời gian ngắn, người tổ chức hội chiêu sinh vốn náo nhiệt ở lại giờ phút này đã mịt mù không có mấy.

Từ Dạ Dung cùng Dương Thiên liếc nhau một cái nói: “Nếu không, chúng ta cũng đi xem?”

“Cũng tốt!”

Dương Thiên gật đầu.

Giờ phút này, trên lôi đài to lớn đứng hai phe.

Một bên là thiếu niên có khuôn mặt bình thường, hấn dáng người gầy gò, nhưng trong lúc hô hấp trầm ổn như núi cao, thân hình gầy yếu ẩn chứa sức bật cường đại, chân khí lưu chuyển toàn thân, huyết Thái Dương cao cao phồng lên, một đôi bàn tay to có lực nắm chặt, trên mặt mang theo tức giận quát: “Cảnh Thu, ngươi dám khiêu khích quốc thuật của chúng ta, là ai cho ngươi lá gan cho rằng Không Thủ Bĩ lợi hại hơn quốc thuật?”

Một bên khác, trên mặt Cảnh Thu thủy chung mang theo thần sắc khinh thường.

Dáng dấp hấn ngược lại phong thần tuấn lãng dáng người thon dài, mặc võ phục màu trắng, đưa tới rất nhiều nữ hài thét chói tai.

Bất quá trên mặt hấn âm hàn cũng làm cho người ta nhìn thế nào cũng không thoải mái.

Hấn kiêu căng nhìn xã trưởng của xã hội thuật quốc thuật trước mặt nói: “Hoàng Phủ Ly, quốc thuật đã chỉ còn trên danh nghĩa, xã hội quốc thuật các ngươi đã làm lỡ chiêu sinh của Không Thủ đạo xã chúng ta, ta bây giờ khuyên ngươi hãy quỳ xuống xin lỗi với Không thủ đạo xã chúng ta, nếu không một mình ta san bằng xã thuật quốc thuật các ngươi.”

“Vương bát đản, ngươi nói cái gì?”

“Con mẹ nó, nói lại lần nữa xem.”

“Để quốc thuật quỳ xuống xin lỗi, ai cho ngươi lá gan này?”

Nghe được câu này, mọi người hoàn toàn nổi giận.

“Hoàng Phủ Ly, cho tên khốn này một bài học, để tên ăn cây táo rào cây sung này kiến thức một chút sự cường đại của quốc thuật.”

“Không Thủ đạo, một lưu phái Đông Doanh, võ thuật Hoa Hạ chỉ là một nhánh mà thôi, lại dám gọi là Hiêu quốc thuật? Cái này nếu ở cổ đại chính là khi sư diệt tổ.”

“Hôm nay nếu không cho bọn hấn một bài học, thật sự cho rằng nơi này là địa bàn của bọn hấn?”

“Bất nạt quốc thuật của ta không có người sao?”

Tất cả mọi người nổi giận liên tục, mà Cảnh Thu đứng ở trên lôi đài lại không sợ chút nào.

Phía sau hắn là Không Thủ Đạo một đám người đứng đó, ước chừng khoảng một trăm người.

Cho dù là cùng tất cả mọi người ở đây kéo bè kéo lũ đánh nhau, cũng không thể thua. Hơn nữa xã trưởng Không Thủ Đạo xã và phó xã trưởng là du học sinh đến từ Đông Doanh, đều là cao thủ cường đại, có bọn họ bảo vệ, ai cũng không thể gây thương tổn được hắn.”

Quốc Thuật Xã chỉ có mấy chục người, song phương ma sát cũng không phải ngày một ngày hai, lần này triệt để dẫn bạo, hắn tiếp nhận mệnh lệnh của Nguyên Dã Lang của Xã trưởng, đến đây khiêu khích.

Theo hắn thấy, quốc thuật đều là một số không thủ đạo khoa chân múa tay, hắn tu luyện Không Thủ Đạo ba năm, đã đủ để đánh bại Hoàng Phủ Ly này.

Hoàng Phủ Ly nghe được lời nói cuồng vọng của Cảnh Thu, tròn mắt cũng đỏ lên.

“Ta có thể chết, quốc thuật không thể nhục!”

Hắn nắm chặt hai tay, nhìn Cảnh Thu nói: “Hôm nay nếu không giáo huấn ngươi, Không Thủ Đạo các ngươi thật sự cho rằng quốc thuật tùy ý các ngươi ức hiếp hay sao?”

“Hoàng Phủ đại ca tốt lắm!”

“Chúng ta tất cả đều ủng hộ ngươi, giết chết tên hỗn đản này.”

“Mẹ nó, ta cũng nhiệt huyết sôi trào, Hoàng Phủ đại ca chúng ta đứng ở phía sau ngươi, ta xem bọn rùa con này có năng lực gì.”

Không chỉ có mọi người, ngay cả Dương Thiên đứng ở một bên cũng có chút hứng thú nhìn lên lôi đài.

Ván quốc thuật này dường như có thể thắng được không chút hồi hộp, nhưng vì sao đám người Không Thủ Đạo kia lại có vẻ không sốt ruột?

Chương 732 - Bắt đầu nghênh chiến.

Chiến đấu giữa hai bên hết sức căng thẳng.

Trên mặt Hoàng Phủ Ly mang theo vẻ lạnh lùng, khí tức quanh người hắn ta lộ ra, khí thế chấn nhiếp khiến sắc mặt Cảnh Thu lập tức thay đổi.

Hắn xoay người nhìn về phía nguyên dã thứ lang, chỉ thấy đôi phương nhẹ nhàng gật đầu với hắn.

Cảnh Thu lập tức ổn định lại.

Thủ đoạn của Nguyên Dã Thứ Lang hắn đã từng thấy, đôi phương nói cam đoan hắn thắng, vậy nhất định có thể thắng.

Vừa nghĩ đến đây, Cảnh Thu khinh thường nhìn Hoàng Phủ Ly nói: “Nếu ngươi đã không thoải mái, vậy ta sẽ khiến cho ngươi thua tâm phục khẩu phục”

Nói xong, thân hình lóe lên nhanh chóng tiến lên, quét một cái hung hăng đánh về phía Hoàng Phủ Ly.

Hoàng Phủ Ly ánh mắt lạnh lùng, đòn khí đan điền, hắn có tu vi Âm Kinh sơ kỳ, muốn thu thập một con gà Không Thủ Đạo chỉ cần một chiêu.

Nhưng mà, ngay tại thời điểm đôi nắm đấm của hắn đánh về phía Cảnh Thu, một cục đá đánh về phía đan điền nơi bụng hắn.

Đạo đánh lén này vô cùng mạnh, hơn nữa còn xuất thủ mà Hoàng Phủ Ly không có bất kỳ phòng bị nào.

Đan điền là trái tim thứ hai của võ giả, nếu nơi này bị thương nặng, sẽ nghịch chuyển chân khí.

Hoàng Phủ Ly phun ra một ngụm máu tươi.

Cảnh Thu thấy vậy thần sắc đại hỉ, quét chân xuống, Hoàng Phủ Ly trực tiếp bay ngược ra ngoài.

Mọi người thấy vậy, sắc mặt nhất thời trở nên khó coi.

Hoàng Phủ Ly thất bại!

Hắn là cao thủ số một của Quốc Thuật Xã, ngay cả hắn cũng thua Không Thủ Đạo một tiểu nhân vật, vậy ai còn có thể gánh được đại kỳ của Quốc Thuật Xã.

“Ta thắng!”

Trên mặt Cảnh Thu mang theo vẻ cuồng ngạo.

Hoàng Phủ Ly nghe vậy lại phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt xanh mét nói: “Hèn hạ.”

Cảnh Thu khinh thường nhìn Hoàng Phủ Ly nói: “Người thắng làm vua người thua làm giặc, thua thì phải có giác ngộ thua.”

Nói xong, hắn nhìn mọi người chung quanh một cái nói: “Ta đã nói rồi, xã hội quốc thuật đều là phế vật, ngay cả xã trưởng cũng thua dưới võ thuật Không Thủ đạo, ta xem xã hội quốc thuật cũng không cần tồn tại nữa.”

Một câu nói, lại chọc giận mọi người.

“Khốn kiếp, ngươi không thể đánh bại Hoàng Phủ Ly, nhất định là ngươi dùng âm mưu quỷ kế.”

“Giá trị võ lực của Hoàng Phủ Ly hoàn toàn có thể treo ngươi lên đánh, ta không tiếp nhận kết quả này.”

“Ngươi là cái thá gì, cũng dám phát ngôn bừa bãi?”

Cảnh Thu hừ lạnh nói: “Nếu như không phục vậy thì lên khiêu chiến đi.”

Mọi người lập tức có chút câm miệng, Hoàng Phủ Ly đã bại, bọn họ làm sao có thể đánh thắng được Cảnh Thu?

Nhìn sắc mặt mọi người đều khó coi, Cảnh Thu cười ha ha nói: “Sau này, quốc thuật xã có một không ai tính toán một người, gặp phải Không Thủ đạo xã chúng ta đều đặc biệt nhường đường cho ta, còn nữa, sau này sân huấn luyện đều thuộc về chúng ta, quốc thuật xã các ngươi còn dám đi huấn luyện nữa, ta sẽ đánh gãy chân các ngươi.”

“Ngươi...”

Mọi người Quốc Thuật xã tròn mắt đều đỏ ngầu lên, bọn họ nắm thật chặt nắm đấm, có mấy người nhiệt huyết nếu không

phải có người ngăn cản, đã sớm trực tiếp xông lên rồi.

Tất cả mọi người hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Lúc này, Từ Dạ Dung đứng bên cạnh Dương Thiên mở miệng nói: “Dương Thiên, người không phải biết võ thuật sao? Nếu không người tới thử xem?”

Thanh âm nàng nói chuyện không lớn, nhưng trong đại sảnh yên tĩnh này lại đặc biệt vang dội.

Tất cả mọi người đều nghe rõ ràng giọng nói này, sau đó ánh mắt đều nhìn sang.

Từ Dạ Dung thấy một câu nói của mình nhiều người phản ứng như vậy, không khỏi bị dọa kêu lên một tiếng, đối với Dương Thiên nôn ra thổ hương kéo cánh tay của hắn rút xuống, vóc dáng đều thấp đi mấy phần.

Dương Thiên đỡ trán, mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ.

Mọi người dường như có người nhận ra Dương Thiên.

Lúc trước một chiêu đánh bại huấn luyện viên bộ đội đặc chủng, thực lực như vậy không thể khinh thường.

Nếu như hắn ta ra tay, có lẽ có thể đánh bại Cảnh Thu, vẫn hồi mặt mũi.

Mọi người nghĩ đến đây, trong mắt mang theo sắc thái hy vọng, mở miệng nói: “Mời Dương Thần ra tay.”

Dương Thiên lắc đầu, sắc mặt bình tĩnh nói: “Mấy con kiến hôi, nếu ta ra tay, chính là bắt nạt bọn chúng.”

Sắc mặt mọi người đều sùng sốt.

Khẩu khí này dường như còn lớn hơn Cảnh Thu.

Mà Cảnh Thu thì chịu không nổi Không Thủ Đạo bị vũ nhục, sắc mặt hắn lạnh lùng phần nộ quát: “Người nói cái gì? Tiểu tử, có bản lĩnh người dám lặp lại lần nữa không?”

Dương Thiên nhướn mày nói: “Thả người một lần còn không biết quý trọng, thế nào? Đương nhiên muốn để ta ra tay hay sao?”

Sắc mặt Cảnh Thu âm trầm nói: “Có gan người lên lôi đài, trên lôi đài chúng ta phân cao thấp.”

Dương Thiên thờ ơ nói: “Nếu ngươi thật sự muốn tìm chết, ta không ngại thành toàn cho ngươi.”

Khi Dương Thiên chậm rãi đi lên lô đài, trên mặt Cảnh Thu mang theo nụ cười lạnh.

“Tiểu tử, ngươi đã muốn ra mặt vì Quốc Thuật xã, cũng đừng trách ta không lưu tình.”

Dương Thiên Vân lạnh nhạt nói: “Như vậy cũng tốt, ta cũng không cần lưu thủ.”

“Cuồng vọng!”

Cảnh Thu tức giận hừ một tiếng nói: “Đừng nói ta khi dễ ngươi, hiện tại ta nhường ngươi ba chiêu.”

“Ngươi xác định?”

Trên mặt Dương Thiên lộ ra biểu cảm cổ quái.

Một tồn tại như con kiến hôi, hắn chỉ cần một ngón tay là có thể dễ dàng bóp chết, bây giờ lại khẩu xuất cuồng ngôn nói nhường hắn?

“Làm sao? Sợ rồi?”

Cảnh Thu cười lạnh một tiếng, vẻ khinh thường trên mặt càng thêm rõ ràng.

Dương Thiên lắc đầu mở miệng nói: “Nếu ngươi tự tìm đường chết, vậy không trách được... ta...”

Hai chữ cuối cùng còn chưa nói xong, trong ánh mắt chăm chú của mọi người, chỉ thấy thiếu niên trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Nguyên Dã Thứ Lang thấy cảnh này thì trên mặt nhất thời hiện lên vẻ kinh hãi, hắn và phó thủ lĩnh Không Thủ Đạo kia đứng dậy, chau mày nhìn vào giữa sân.

Trên mặt Cảnh Thu cũng mang theo vẻ không dám tin, hắn dụi dụi mắt, phát hiện thiếu niên này thật sự đã biến mất không thấy đâu nữa.

“Điều này sao có thể?”

Hắn lập tức ý thức được một cảm giác nguy cơ, nhưng mà còn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy trước người xuất hiện một

luồng gió lạnh.

“Không tốt!”

Cảnh Thu đang muốn tránh ra, nhưng mà đã quá muộn.

Dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người, Dương Thiên đứng trước mặt Cảnh Thu, vươn một bàn tay, hung hăng tát vào mặt hắn.

Bốp!

Một tiếng bạt tai vang dội này xen lẫn cự lực.

Cả người Cảnh Thu giống như con quay, xoay tròn vài vòng thuận chiều kim đồng hồ.

Chờ hắn thật vất vả dừng lại, nửa khuôn mặt triệt để sưng phù, một bên răng đều rụng hết.

Mọi người nhao nhao hít vào một ngụm khí lạnh.

Một cái tát này thật tàn nhẫn.

Nhưng mà, việc này cũng không tính là xong.

Chờ Cảnh Thu vừa mới đứng vững, chỉ thấy bóng dáng thiếu niên lại biến mất.

“Hắn muốn làm gì vậy?”

“Chẳng lẽ là muốn xuất thủ lần nữa?”

Khóe mắt mọi người co giật một cái.

Sự thật đúng như bọn họ suy nghĩ, chỉ thấy Dương Thiên lại vươn một cái tát nữa, sau đó tát vào nửa bên mặt khác của Cảnh Thu.

Cảnh Thu lại kêu thảm một tiếng, răng của nửa khuôn mặt còn lại cũng bị đánh rụng.

Hai khuôn mặt của hắn nhanh chóng sưng vù như đầu heo, máu tươi không ngừng tràn ra. Bộ dáng thê thảm vô cùng.

“Ngươi...”

Cảnh Thu nhìn bóng dáng Dương Thiên chậm rãi đi tới lần nữa, trên mặt mang theo vẻ sợ hãi, cho tới bây giờ hắn mới rõ ràng rốt cuộc mình đã đắc tội với tồn tại như thế nào.

“Ta cái gì ta?”

Trên mặt Dương Thiên mang theo vẻ nghi hoặc.

“Đừng tới đây, ta nhận...”

Hắn còn chưa nói xong chữ cuối cùng, chỉ thấy bóng dáng thiếu niên lại biến mất lần nữa, một giây sau đã xuất hiện ở trước mắt hắn, sau đó một cước đạp xuống, Cảnh Thu dán lên lôi đài bay ngược ra ngoài, hung hăng đâm vào trên cây cột, khí tức dần dần uể oải.

Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Ra tay thật ác độc.

Nhưng cũng có chút hả giận, ngấm lại dáng vẻ cao cao tại thượng không ai bì nổi vừa rồi của Cảnh Thu, bọn họ đều giận dữ.

Thiếu niên đứng ở trên lôi đài, đứng chấp tay, trên mặt mang theo biểu tình vân đạm phong khinh nhìn Cảnh Thu đang hấp hối nói: “Tốt rồi, ngươi đã để cho ta ba chiêu ta đã ra tay, hiện tại đến phiên ngươi.”

Khóe miệng mọi người khẽ giật giật.

Ba chiêu đều đánh người ta gần chết, hiện tại còn để người ta ra chiêu.

Cảnh Thu nghe được lời này, trên mặt ửng hồng, sau đó lại phun ra một ngụm máu tươi, trực tiếp bị tức đến ngất đi.

Tồn tại cường đại như vậy, lại còn muốn hắn nhường ba chiêu?

Trước khi hôn mê hắn cảm giác như chó chết đói.

Dương Thiên thấy Cảnh Thu hôn mê, nhìn mọi người chung quanh một vòng, có chút lười nhác ngáp một tiếng nói: “Nếu hắn đã ngất đi, vậy câu này chính là ta thắng, nếu các ngươi không có ý kiến, vậy thì tan cuộc đi.”

Nói xong, đang định đi xuống lôi đài.

Đám người của Quốc Thuật xã hoan hô đầy mặt, mà Không Thủ Đạo xã lấy Nguyên Dã Thứ Lang cầm đầu, trên mặt mang theo màu xanh mét.

Bọn họ nắm thật chặt nắm đấm.

“Bát dật!”

Phó xã trưởng Không Thủ đạo, thái lang ba đảo trên mặt mang theo lửa giận nói: “Dừng hỗn đản lại, ta muốn đại biểu Không thủ đạo khiêu chiến ngươi.”

Dương Thiên lười biếng khoát tay áo nói: “Ngươi không đủ tư cách, để cha ngươi đến đây.”

“Quân vô lại!”

Phó xã trưởng Không Thủ Đạo bước chân một chút, trực tiếp tiến lên, rút ra võ sĩ đao bên hông.

“Rút kiếm đi, khôn kiếp, rút kiếm ra, ta muốn quyết đấu với ngươi.”

Dương Thiên trên mặt mang theo vẻ cổ quái nói: “Tiểu quỷ tử, ngươi không phải Không Thủ đạo sao? Sao còn sử dụng binh khí nữa?”

Mọi người nghe vậy, lập tức cười phá lên ha ha.

“Đúng vậy đúng vậy, tiểu quỷ này là chạy sai phim trường rồi nhỉ?”

Thái Lang Tam Đảo đầu tiên là sừng sốt, sau đó sắc mặt xanh mét nói: “Khôn kiếp, ta muốn quyết đấu với ngươi, nếu ngươi không dám, hãy quỳ xuống nhận thua cho ta.”

Trên mặt Dương Thiên mang theo vẻ khinh thường nói: “Nếu ngươi đã muốn chết, vậy ta sẽ thành toàn cho ngươi.”

Chương 733 - Bách Bộ Phi Kiếm.

Người của Quốc Thuật xã bên kia trực tiếp lấy ra một thanh Long Tuyền bảo kiếm tốt nhất nói: "Dùng thần, ngài dùng thanh bảo kiếm này."

Dương Thiên lắc đầu nói: "Dùng thanh kiếm này là cho hấn mặt mũi rồi."

Nói xong, chỉ chỉ một tiểu cô nương ôm một thanh kiếm gỗ nói: "Ta dùng nó là được."

Phó hội trưởng Quốc Thuật Xã lo lắng nói: "Dương Thiên đồng học, thanh đao võ sĩ trong tay đôi phương là làm từ thép tốt, chém sắt như chém bùn, thanh kiếm gỗ này căn bản không thể công kích, còn không thể phòng ngự, ngài thật sự không suy nghĩ thêm một chút sao?"

Dương Thiên mở miệng nói: "Không cần."

Trên mặt Thái Lăng của Tam Đảo kia mang theo nụ cười tàn nhẫn.

Đôi phương cũng dám xem nhẹ hấn, vậy thì chờ đợi trả giá đắt đi.

Chờ sau khi Dương Thiên nhận lấy thanh kiếm gỗ kia, đứng đối diện với Thái Lang của Tam Đảo.

Hấn không có bất kỳ động tác gì, chỉ đứng ở nơi đó, nhưng mà phát ra lực áp bách cường đại khiến cho mồ hôi lạnh trên trán Thái Lang Tam Đảo đều rơi xuống.

"Thế nào? Người không ra tay, là cũng định để cho ta ba chiêu sao?"

Giọng Dương Thiên bình tĩnh hỏi.

Thái Lang Tam Đảo cắn răng, tức giận nói: "Khốn kiếp, chịu chết đi."

Nói rồi, hai tay giơ cao võ sĩ đao, hung hăng chém tới Dương Thiên.

Dương Thiên thấy cảnh này, trên mặt mang theo vẻ lo lắng.

Phải biết rằng, thái lang Tam Đảo cầm chính là võ sĩ đao sắc bén, mà Dương Thiên bên này chiếm cứ thế yếu, chỉ cầm một thanh kiếm gỗ, này làm sao đánh?

Trên mặt sinh viên Không Thủ Đạo bên kia mang theo nụ cười lạnh.

“Tiểu tử này cũng dám xem nhẹ học trưởng ba đảo, tự tìm đường chết sao?”

“Võ Sĩ Đạo của học trưởng Tam Đảo thế nhưng là dùng đến xuất thần nhập hóa, nhất là một đạo đao pháp liên hoàn, toàn bộ Bắc Đại cũng chỉ Nguyên Dã Học Trưởng mới có thể áp chế đi.”

“Tiểu tử này vậy mà cầm một thanh kiếm gỗ liền dám kêu gào với học trưởng Tam Đảo, hấn liền chờ...”

Người này còn chưa nói xong, binh khí hai phe trên lôi đài đã chạm vào nhau.

Sưu sưu sưu sưu!

Một giọng nói như kim loại giao chiến vang lên.

Kiếm gỗ và võ sĩ va chạm, một bên vũ khí vỡ vụn, trực tiếp bay ra ngoài.

Không Thủ Đạo một người cao cao cười lạnh nói: “Hừ, khối gỗ trong tay người này làm sao có thể so qua được trong tay học trưởng ba đảo...”

Hắn nói đến đây, ánh mắt cũng rơi vào binh khí trong tay hai phe.

Không nhìn không sao, vừa nhìn trông mắt đều kém chút trùng ra ngoài.

“Làm sao có thể!”

Không chỉ có hắn, đông đảo thành viên Không Thủ Đạo, người của quốc thuật xã, cùng với tất cả mọi người dưới đài nhìn thấy nóng đều trên mặt mang theo vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Bởi vì hai đạo binh khí của Dương Thiên va chạm vào nhau, kiếm gỗ trong tay Dương Thiên không vỡ, thanh đao của Thái Lang Tam Đảo tinh cương kia lại bị chém đứt.

“Oa, uy lực của kiếm gỗ lớn như vậy?”

Một tiểu cô nương Quốc Thuật Xã trong mắt mang theo một tia kinh hỉ cùng hưng phấn.

Kiểm trong tay Dương Thiên chính là của nàng, vốn nàng vô cùng chán ghét kiếm gỗ này, cho rằng không tốt bằng kiếm sắt, nhưng sau khi thấy cảnh này, nàng thật sự trợn tròn mắt.

Mà phó xã trưởng Quốc Thuật xã cau mày giải thích: “Người suy nghĩ nhiều rồi, uy lực của kiếm gỗ không lớn, cường đại là người cầm kiếm, hấn dùng chân khí truyền vào trên kiếm gỗ, làm cho nó cứng như sắt thép, cho nên mới có thể dễ dàng chặt đứt đao của đối phương.”

Trên mặt tiểu cô nương cũng không có vẻ gì tiếc nuối, nàng hưng phấn vỗ bàn tay nhỏ bé nói: “Ta muốn báỉ hấn làm thầy, học tập quốc thuật thật sự.”

Lúc này Dương Thiên đang chiếm thế thượng phong, không chỉ là Quốc Thuật xã, mà ngay cả mọi người dưới lôi đài cũng bắt đầu hưng phấn lên.

Còn có Từ Dạ Dung.

Nàng ta ngây ngốc nhìn Dương Thiên, đôi mắt đẹp lóe ra một tia sáng kỳ dị.

Nàng vốn chỉ thuận miệng nói để Dương Thiên lên đài tỷ thí mà thôi, lại không nghĩ rằng Dương Thiên lợi hại như vậy, đánh đối phương không hề có lực hoàn thủ.

Đúng vậy, Thái Lang ba đao không hề có lực hoàn thủ.

Hắn ta bị nghiền ép hoàn toàn.

Dương Thiên chấp tay sau lưng, một tay giơ kiếm lên.

Cứ như vậy mạnh mẽ bổ xuống một phát, cự lực ngàn cân kia khiến cho đao võ sĩ cứng rắn như kim cương trên tay Thái Lang Tam Đao kia lại chém đứt một đoạn.

Lực đạo to lớn khiến hồ khẩu của thái lang ba đao bị đánh rách tả tơi, trên mặt mang theo vẻ tái nhợt, lui về phía sau hai bước, đột nhiên thở ra một ngụm máu tươi.

“Dưới tình huống ta nương tay kiên trì hai chiêu, Tiểu Quỷ Tử, người đủ để kiêu ngạo.”

Giọng nói của thiếu niên lạnh nhạt, tuy rằng thoát nhìn như đang khen ngợi người khác, nhưng đối với Thái Lang Tam Đảo mà nói chính là vũ nhục to lớn.

“Cạc cạc!”

Thái lang Tam Đảo sắc mặt đỏ lên cắn răng nói: “Ta muốn ngươi chết.”

Nguyên Dã thấy được khí tràng cường đại trong người Dương Thiên trong nháy mắt phát ra, biến sắc hô lớn: “Ba đảo, trở về.”

Nhưng mà, lúc này Tam Đảo Thái Lang bị Dương Thiên hoàn toàn chọc giận, làm sao có thể nghe lời của Nguyên Dã Thứ Lang.

Hắn giơ cao võ sĩ đao, tròn mắt đỏ ngầu, giống như muốn giết người, hung hăng chém về phía Dương Thiên.

Đôi mắt Dương Thiên lạnh lùng.

“Đồ không biết sống chết, để ta cho ngươi một giáo huấn khắc sâu.”

Nói xong, kiếm gỗ trong tay xen lẫn tiên nguyên, hung hăng ném về phía thái lang của ba đảo.

Kiếm gỗ không có ngọn gió, nhưng tiên nguyên bao bọc trên kiếm gỗ lại trở nên không gì không phá nổi.

Thái Lang Tam Đảo đã nhận ra nguy hiểm, trên mặt mang theo vẻ hoảng sợ, vội vàng cầm đao võ sĩ đã gãy một nửa che ở trước ngực.

Nhưng mà, độ sắc bén của thanh kiếm gỗ này, vượt xa tưởng tượng của tất cả mọi người.

Kiếm gỗ trực tiếp đâm rách thân đao võ sĩ nằm ngang trước ngực thái lang ba đảo, sau đó mang theo lực đạo cương mãnh đâm vào ngực thái lang ba đảo, hơn nữa dư lực không giảm, hung hăng ghim hẳn vào tường.

Tất cả mọi người ở đây đều hoàn toàn tĩnh mịch.

Ngay cả Không Thủ Đạo, Đài Quyền Đạo, những người Nhu Đạo cũng đều tròn tròn mắt.

Đây là quốc thuật sao?

Không phải nói khoa chân múa tay sao? Tại sao có thể có uy lực lớn như vậy?

“Bách Bộ Phi Kiếm!”

Trong đám người tĩnh mịch, phó xã trưởng của câu lạc bộ Quốc Thuật phát ra một tiếng kinh hô.

“Dĩ nhiên là Bách Bộ phi kiếm thất truyền đã lâu.”

Mọi người nghe vậy, lập tức phát ra tiếng thảo luận ồn ào.

“Bách Bộ Phi Kiếm? Trong quốc thuật lại còn có chiêu số cường đại như vậy?”

“Mẹ kiếp, ta muốn làm đại hiệp, ta muốn báo danh quốc thuật xã.”

“Khắc khắc khắc, Dương Thần cầm kiếm gỗ khí tràng thật đẹp trai, người ta muốn sinh khí cho hắn.”

Mọi người thấy được Dương Thiên phát ra một kiếm cuối cùng thì đều mừng như điên.

Ngay cả Từ Dạ Dung cũng có chút hoa si cầm máy ảnh chụp ảnh.

Hơn nữa vừa vỗ vừa nói có chút đáng tiếc: “Nếu Dương Thiên mặc tiên bào kia vào, lại thi triển một chiêu này, nhất định sẽ khiến tất cả thiếu nữ còn nổ tung.”

Mọi người đang không ngừng kinh hô, nhưng mà, có người trên mặt lại hoàn toàn âm trầm.

Người này không phải ai khác, chính là Nguyên Dã Thứ Lang.

Giờ phút này trên mặt của hắn mang theo sát ý lạnh lẽo, đem Tam Đảo Thái Lang từ trên vách tường lấy xuống.

Khóe miệng của Tam Đảo Thái Lang không ngừng chảy máu, mặc dù không có làm bị thương trái tim, nhưng mà bị kiếm gỗ xuyên qua, nếu như không kịp cứu chữa, cũng sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

“Ba đảo, người thế nào?”

Nguyên Dã Thứ Lang phong bế kinh mạch của Tam Đảo Thứ Lang, lấy thuốc bột rắc lên cho Tam Đảo Thái Lang.

Tròng mắt của Tam Đảo Thái Lang đỏ ngầu, toàn thân đang kịch liệt run rẩy, chỉ vào Dương Thiên nói: “Giết hắn, giết hắn...”

Nguyên Dã Thứ Lang gật đầu nói: “Được, ta sẽ báo thù cho ngươi.”

Nói xong, thân hình đứng dậy lóe lên trên lôi đài.

Trong mắt hắn ta mang theo tức giận dữ tợn, trực tiếp ra tay đánh lên.

Mọi người vốn đang hoan hô, căn bản không chú ý tới một màn này.

Chờ bọn họ phản ứng lại, Nguyên Dã Thứ Lang cầm một thanh chủy thủ đen kịt, đánh về phía ngực Dương Thiên.

“Chết đi!”

Hắn là tu vi trung nhẫn đỉnh phong, có bản lĩnh ẩn nấp, có rất ít người sẽ phát hiện hành tung của hắn.

Lần này, dường như vẫn không ngoại lệ.

Chờ lúc mọi người phát xuống, vội vàng hoảng sợ nhắc nhở.

“Cẩn thận nha!”

“Dương Thân!

“Vương bát đản, cũng dám đánh lên!”

Sắc mặt mọi người khó coi tới cực điểm.

Nguyên Dã Thứ Lang cũng không hề bị lay động, trên mặt hắn hiện lên một tia tàn nhẫn, gần như đã thấy được máu tươi phun ra từ ngực Dương Thiên.

Nhưng mà đúng vào lúc này, hắn đột nhiên cảm giác bàn tay của mình cũng khó tiến thêm mấy may.

Nguyên Dã Thứ Lang dùng hết khí lực toàn thân cũng giống như thế.

Vẻ đắc ý trên mặt hắn hơi cứng ngắc.

“Không tốt! Chân!”

Nhưng mà, vào lúc này, tiếng cười lạnh của thiếu niên kia truyền vào bên tai hắn.

“Người có thoát được không?”

Dứt lời, Dương Thiên khép tay lại.

Răng rắc!

Một tiếng xương cốt vỡ vụn thanh thúy truyền đến, trái tim mọi người lập tức co rút mạnh.

Chỉ thấy Nguyên Dã Thứ Lang ôm cánh tay gần như đã biến hình lui về phía sau hai bước, trên mặt mang theo vẻ kinh hãi.

“Tu vi của người là cảnh giới gì?”

Giọng Dương Thiên hờ hững nói: “Người không cần cái này, hiện tại người chỉ cần biết, cho dù là tồn tại cấp bậc Thượng Nhẫn ta cũng đã chém giết hai người, người chỉ là một con kiến cấp bậc Trung Nhẫn nho nhỏ, cũng dám làm cản ở trước mặt ta, không biết sống chết.”

“Không có khả năng, người nhất định là đang gạt ta, Thượng Nhẫn vô cùng cường đại, sánh ngang cường giả Tông Sư cảnh các người, người làm sao có thể có được tu vi Tông Sư cảnh?”

Nguyên Dã Thứ Lang sắc mặt vặn vẹo, hắn thiên phú dị bẩm tuổi còn nhỏ tu luyện đến cấp bậc Trung Nhẫn, đã là kinh tài tuyệt diễm, là thiên tài trăm năm khó gặp một lần.

Thiếu niên trước mắt này so với hắn còn muốn trẻ hơn, có thể đánh giết tồn tại khủng bố như Thượng Nhẫn, cái này tuyệt đối không thể!

Chương 734 - Quân ẩu.

Sắc mặt Dương Thiên mang theo hờ hững.

Hắn cô độc mở miệng nói: “Nhận thua, hoặc là ta đánh tới người nhận thua.”

Nguyên Dã Thứ Lang cắn răng nói: “Bất dật, muốn ta nhận thua, tuyệt đối không có khả năng.”

Hắn hung hăng quăng con dao găm trong tay về phía mi tâm Dương Thiên.

Trên mặt mọi người đều mang theo kinh hô.

Nhưng mà đã thấy thiếu niên duỗi ngón tay ra, nhẹ nhàng gảy một cái, chủy thủ mang theo phong mang vô tận kia trong nháy mắt đứt thành hai đoạn, cắm ở trên vách tường hai bên.

Khóe mắt mọi người co rúm, chiêu này quá đẹp trai.

Có một số nữ hài xinh đẹp trong đôi mắt đều lộ ra ngôi sao nhỏ.

Ngay cả Từ Dạ Dung cũng nắm bàn tay nhỏ bé, trên mặt mang theo ý cười, trong đôi mắt đẹp dị sắc càng thêm nồng đậm.

“Người còn có chiêu số gì không? Cùng nhau xuất ra đi, nếu không chỉ sợ người không có cơ hội.”

Dương Thiên đi về phía Nguyên Dã Thứ Lang, cảm giác áp bách thật lớn khiến sắc mặt Nguyên Dã Thứ Lang khó coi tới cực điểm.

“Là người bức ta, đã như vậy, vậy người đi chết đi.”

Đôi mắt của Nguyên Dã đỏ ngầu, sắc mặt dữ tợn, hắn ta hét lớn: “Ẩn Thân Thuật!”

Theo giọng nói này truyền đến, thứ lang Nguyên Dã vậy mà biến mất ở trước mắt mọi người.

Mọi người có chút khó tin, Dương Thiên vừa biến mất là tốc độ nhanh, mà vùng quê trước mắt này là thật sự biến mất.

Đây rốt cuộc là thủ đoạn gì? Chẳng lẽ thật sự tồn tại ẩn thân thuật?

Nếu quả thật là ẩn thân thuật, vậy đã siêu thoát phạm vi cao thủ võ đạo bình thường, thiếu niên thật sự có thể đánh thắng sao?

Ánh mắt bọn họ nhao nhao nhìn về phía thiếu niên.

Vốn tưởng rằng Dương Thiên sẽ cầm lấy mười hai phần tinh thần để toàn lực chống đỡ, nhưng lại không nghĩ rằng thiếu niên ngáp một cái, vẻ mặt lười nhác.

Đây là sự miệt thị đối với Nguyên Dã Thứ Lang.

Đông đảo thành viên Không Thủ Đạo càng thêm phần hận Dương Thiên, bọn họ nắm chặt nắm đấm, tròn mắt đỏ ngầu.

Nguyên Dã Thứ Lang ẩn nấp trong bóng tối, thấy Dương Thiên không nhìn hắn, không khỏi âm lãnh nở nụ cười.

Y đã ẩn thân, đang chậm rãi tiếp cận Dương Thiên, không có khả năng phát hiện y, hiện tại chỉ cần lặng lẽ tiếp cận y, sau đó thi triển sát chiêu, cứ như vậy...

Nguyên Dã Thứ Lang cách Dương Thiên trong gang tấc, đối phương vẫn không phát hiện.

Vậy kế tiếp chỉ cần đánh lén thành công, đối phương liền hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Hắn vừa nghĩ tới đây, chỉ cảm thấy cổ tựa hồ bị người giam cầm.

Nguyên Dã thứ lang sửng sốt, gần như hoài nghi cảm giác của mình.

Nhưng cổ không thể thở nổi, hơn nữa cả người bị nhấc lên, điều này làm cho Nguyên Dã Thứ Lang kinh hãi muốn chết.

“Người.....”

Nguyên Dã thứ lang nhìn thân ảnh trước mặt đem hắn giơ lên, sắc mặt trở nên tái nhợt.

“Không thể nào, người làm sao phát hiện ra ta?”

Dương Thiên một tay bóp chặt cổ của thứ lang Nguyên Dã, lạnh lùng nói: “Khí tức trên người người khiến người ta cảm thấy ghê tởm!”

“Thả ta ra, mau buông ta ra!”

Nguyên Dã Thứ Lang tròn mắt huyết hồng gian nan mở miệng nói: “Người muốn chết sao? Cũng dám đối xử với ta như vậy, ta là người Đông Doanh, ở Bắc Đại các người tới làm trao đổi sinh, người dám động đến ta, ta sẽ để người của Đông Doanh đại sứ quán đến Bắc Đại thương lượng, đến lúc đó có lẽ không phải người có khả năng chịu đựng.”

Dương Thiên nhướn mày, buông lỏng tay.

Nguyên Dã Thứ Lang gian nan thở dốc mấy lần, sau đó sửa sang lại cổ áo.

Hắn cho rằng Dương Thiên sợ không khỏi cười lạnh một tiếng nói: “Đánh Đông Doanh lưu học sinh, người chờ giải thích với hiệu trưởng người đi, ta sẽ thông báo cho hiệu trưởng các người, để hắn xử phạt cho người.”

“Mẹ nó chứ, muốn chết!”

“Khốn kiếp, các người động tay trước, đánh không lại lại còn dám đến trả đũa?”

“Tiểu quỷ tử, ta không cho người ra khỏi cánh cửa này, người chờ đó.”

Mọi người đều căm phẫn.

Dương Thiên nghe vậy thì khinh thường cười một tiếng.

“Người cười cái gì?”

Nguyên dã thứ lang có chút ngậy ngấn cả người, sau đó chỉ thấy thiếu niên đậm mạc mở miệng.

“Lý do vừa rồi người nói có thể không thể nào khiến hiệu trưởng khai trừ ta.”

Nguyên Dã Thứ Lang liên tục cười lạnh, hắn đang muốn mở miệng, đã thấy thiếu niên một bàn tay trực tiếp hung hăng tát tới.

“Chát!”

Một tiếng vang nặng nề, khiến cho mọi người gần như không dám tin vào hai mắt của mình.

Chỉ thấy Nguyên Dã Thứ Lang bị tát bay hơn mười mét, nửa gương mặt xương cốt đều vỡ vụn ra.

“Tê!”

Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

“Một cái tát này thật ác.”

“Ha ha, nhưng cũng rất hả giận.”

“Để cho tên tiểu quỷ này còn dám trang bức ở đại học phủ Bắc Hải hay không.”

Nguyên Dã Thứ Lang kêu rên thảm thiết, cổ bị lực đạo cực lớn đánh cho vụn vẹo.

“Người...”

Hắn đỏ mắt nhìn Dương Thiên, trong mắt lộ vẻ cừ hận.

Nhưng mà chỉ thấy thiếu niên lạnh lùng mở miệng.

“Những lý do vừa rồi không thể để hiệu trưởng khai trừ ta, người tăng thêm lý do này thử xem!”

Mọi người đầu tiên là sửng sốt, sau đó ồ lên. Ánh mắt nhìn Dương Thiên cũng thay đổi.

Cái gì là bá khí?

Chính là đây!

Tất cả mọi người đều giơ ngón tay cái lên với Dương Thiên, nói: “Mẹ kiếp, điên rồi.”

“Dương thần, người làm chuyện chúng ta không dám làm, ta kính người là hán tử.”

“Dương thần, ta uống say mà không phục bức tường rượu, chết tiệt ta phục ngài.”

“Cái trò kiêu ngạo này, ta thích.”

Một số nam sinh trên mặt mang theo vẻ khâm phục, mà trong mắt một số nữ hài đã sáng lấp lánh.

Hoàng Phủ Ly của Quốc Thuật Xã tỉnh lại từ trong hôn mê vừa nhìn thấy cảnh này, sắc mặt kích động ửng hồng, gian nan đứng dậy ôm quyền với Dương Thiên:

Những người còn lại của Quốc Thuật Xã cũng nhao nhao ôm quyền với Dương Thiên.

Từ Dạ Dung vỗ bàn tay nhỏ bé, hưng phấn kêu to.

Nàng cảm giác người bạn cùng bàn này cho hấn kinh hỉ càng ngày càng nhiều.

Không Thủ Đạo xã những người đó nhanh chóng chạy tới bên cạnh Nguyên Dã Thứ Lang, nhìn xã trưởng không ngừng học máu, nghiêng răng nghiêng lợi với Dương Thiên.

Thiếu niên làm như vậy, là đang tát vào mặt tất cả mọi người bọn họ.

Một nam tử cường tráng trong đó lạnh giọng nói: “Dương Thiên, người ra tay nặng như vậy không sợ bị trừng phạt sao?”

Dương Thiên nhướn mày nói: “Vì một người Đông Doanh mà ra mặt, tiểu tử, người quý lâu không có ý định đứng lên sao?”

“Người nói cái gì!”

Nam tử cường tráng kia nghe vậy trên mặt mang theo xanh mét, đôi mắt hấn lấp lóe hỏa diễm đứng dậy, chỉ vào Dương Thiên cả giận nói: “Ta muốn khiêu chiến ngươi.”

Dương Thiên lười biếng nói: “Ngươi là cái thá gì? Cũng có tư cách khiêu chiến ta?”

“Vậy thêm vào chúng ta có đủ tư cách hay không?”

Phía sau nam tử cường tráng, lại đứng ra mười mấy thành viên Không Thủ Đạo.

Trên mặt bọn họ mang theo tức giận, nắm chặt nắm đấm.

Dương Thiên thấy vậy, khinh thường lắc đầu nói: “Không đủ!”

Ngón tay thiếu niên chỉ vào Không Thủ Đạo tất cả mọi người lạnh nhạt nói: “Muốn khiêu chiến ta, các ngươi có một người tính một người, cùng lên đi.”

Một câu nói, toàn trường tĩnh mịch.

Mọi người đều tỏ vẻ hoảng sợ: “Mẹ nó, Dương Thần đây là muốn kiếm chuyện.”

“Không Thủ Đạo là hơn một trăm người, Dương Thần có thể đánh thắng không?”

“Ta luôn cảm giác sắp xảy ra chuyện lớn a.”

Tất cả mọi người đều không ngờ rằng thiếu niên lại muốn bằng sức một mình khiêu chiến toàn bộ Không Thủ Đạo xã.

Ngay cả hơn trăm người Không Thủ Đạo Xã cũng có chút hoài nghi lỗ tai của mình có phải nghe nhầm hay không.

Bị vô cùng nhục nhã, sắc mặt từng người bọn họ bắt đầu vặn vẹo, răng đều cắn nát.

“Khốn kiếp, thật sự khinh Không Thủ Đạo ta không có người sao?”

“Muốn một người đánh chúng ta hơn trăm người, ta thấy hấn là muốn chết.”

“Mọi người lên, ta cũng không tin một trăm người chúng ta đánh không lại một mình hấn.”

“Đúng, dù là xa luân chiến cũng phải tiêu hao chết hẵn.”

Không Thủ Đạo hơn trăm người nhao nhao vây Dương Thiên vào giữa.

Dương Thiên đứng chấp tay, trên mặt mang theo một tia khinh thường.

“Hảo hảo quốc thuật không học, chỉ nghĩ đến ngoại lệ, vì một tên tiểu quỷ xuất đầu ầu ả quốc nhân, xem ra ta là cần phải thay cha mẹ các ngươi hảo hảo quản giáo các ngươi.”

“Đã chết đến nơi còn dám mạnh miệng, các huynh đệ lên!”

Người đàn ông cường tráng cầm đầu cắn răng xông lên đầu tiên.

Mà thiếu niên lúc này không nhanh không chậm lấy ra một cái bao tay trắng, sau đó chậm rãi đeo lên tay.

Mọi người thấy vậy có chút ngây ngẫn cả người.

Trái tim bọn họ đều nhảy lên cổ họng, lo lắng muốn chết, thiếu niên cầm găng tay làm cái gì?

Thời khắc này còn có tâm trạng đeo găng tay?

Bọn họ mê hoặc không thôi, sau đó chỉ nghe thiếu niên Lãnh Túc mở miệng nói: “Đánh các ngươi, sợ làm dơ tay của ta.”

Mọi người:...

Bọn họ đã không cách nào hình dung biểu cảm trên mặt mình.

Chỉ có một chữ hình dung thiếu niên.

Cuồng!

“Ngươi muốn chết!”

Liên tiếp bị sỉ nhục, không thủ đạo đám thành viên kia lửa giận cũng không thể đè nén, tất cả đều bạo phát ra.

Nam tử cường tráng kia vung nắm đấm to như cái nồi đất lên hung hăng đập vào trán Dương Thiên.

“Cẩn thận!”

Mọi người kinh hô nhắc nhở, nhưng mà sau đó chứng minh, bọn họ nhắc nhở là dư thừa.

Chỉ thấy thiếu niên dùng một bàn tay vang dội hung hăng tát vào mặt nam tử cường tráng kia.

Hắn kêu thảm một tiếng, trực tiếp ngất đi.

Lúc này mới chưa hết, sau đó một màn khiến người ta điên cuồng xảy ra.

Chỉ thấy bàn tay đeo găng tay của thiếu niên bắt đầu quạt giống như tất cả các thành viên Không Thủ Đạo xông lại.

Lực đạo của thiếu niên tựa hồ ngang bằng, sau mỗi một cái tát, người nọ trực tiếp hôn mê, gương mặt sưng lên, khóe miệng chảy máu.

Liên tiếp mấy chục cái tát, mọi người nghe được tiếng tát vang lên, mí mắt đều nháy dựng lên.

Lực đạo này, bọn họ nhìn đều đau...

Chương 735 - Nhân vật phong vân.

Một phút sau, tất cả thành viên Không Thủ Đạo ở đây không có ai đứng.

Toàn bộ bọn họ đều nằm trên mặt đất không ngừng kêu thảm, có một số thể chất yếu trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Sức mạnh một người giết hơn trăm người, thật sự là cường hãn tới cực điểm.

Tất cả mọi người nhìn sắc mặt Dương Thiên đều thay đổi.

Loại tồn tại này, về sau ai dám trêu chọc?

Tất cả mọi người của Quốc Thuật xã đều nhiệt huyết sôi trào, nếu có tồn tại cường đại như vậy tọa trấn Quốc Thuật xã, sau này ai dám tìm Quốc Thuật xã gây phiền phức?

Dương Thiên ngạo nghễ đứng đó, nhìn chung quanh người của Nhu Đạo xã, lạnh nhạt mở miệng hỏi: “Các ngươi chẳng lẽ không muốn báo thù cho bọn họ sao?”

Mọi người:...

Hóa ra thiếu niên này còn chưa đánh đủ.

Những người của Nhu Đạo xã nghe vậy, mặt đều tái đi, vị xã trưởng Đông Doanh kia liên tục khoát tay sợ hãi nói: “Ta cùng xã trưởng bọn họ không biết, về sau nếu như gặp lại người của Quốc Thuật xã các ngươi, nhượng bộ lui binh, ngài thấy thế nào?”

Dương Thiên lại đưa mắt nhìn về phía đám người Đài Quyền Đạo xã.

Xã trưởng Đài Quyền Đạo khó khăn nuốt nước bọt nói: “Dương thân, ngài không thể ức hiếp người như vậy được, vừa rồi chúng ta hô to trợ uy đều đứng về phía các ngài.”

Mọi người nghe vậy, trong mắt lập tức lộ ra vẻ khinh bỉ.

Cây gậy của nước H này thật đúng là cở đầu tường, mới vừa rồi còn đứng ở bên phía Nguyên Dã Thứ Lang, chớp mắt một cái liền thay đổi sắc mặt.

Nhưng mà thiếu niên này thật sự rất cường đại, xã trưởng Đài Quyền Đạo cũng là một cao thủ, hiện tại sợ tới mức ngay cả rắm cũng không dám thả.

Dương Thiên lại đưa ánh mắt nhìn về phía Thái Quyền Xã.

Có một người bạn vừa mở, không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì mà ánh mắt khiêu khích của Dương Thiên không khỏi tức giận hừ một tiếng.

Hắn đang muốn tiến lên lại bị xã trưởng Thái Quyền nhanh chóng kéo lại.

Vị xã trưởng này sắc mặt trắng bệch, chân cũng sắp mềm nhũn.

Vị trước mắt này động một chút là tiêu diệt một xã, không thấy Nhu Đạo và TaeKwonDo đều tắt lửa rồi sao. Bọn họ thuộc về loại nhỏ yếu nhất chỉ có mười mấy người, còn chưa đủ để thiếu niên cường đại trước mắt này nhét kẽ răng.

Dương Thiên nhìn về phía câu lạc bộ yoga, khi muốn thu hồi ánh mắt, nhưng đã không kịp nữa rồi.

Đám muội tử đáng thương kia nhìn Dương Thiên nói: “Dương Thần, không phải ngươi muốn giao chiến với chúng ta đấy

chứ.”

“Thiền Thiền, người ta cái gì cũng không làm, người không được bắt nạt người ta.”

Còn có hai muội tử khá lớn mặt cười hì hì nói: “Đến nha đến nha, ta không tin người có thể đánh thắng được tất cả tiểu tử muội chúng ta.”

“Nơi này không phải chiến trường của chúng ta, có bản lĩnh thì người theo chúng ta đến câu lạc bộ yoga đi.”

Khóe miệng Dương Thiên giật giật, mồ hôi lạnh trên trán đều lộ ra.

Hắn tùy ý nói một câu nói: “Ngày khác lại nói.”

Một câu nói, tất cả em gái đáng yêu đều đỏ mặt.

Mọi người thấy vậy, lại giơ ngón tay cái lên với Dương Thiên, đều nói nữ nhân không thể chọc, nhất là nữ tử yoga.

Ngày thường khi dễ các nàng, đây chính là phải trả giá thật nhiều.

Nhưng mà thiếu niên một mình đùa giỡn tất cả các nàng, không những không có việc gì, có một số em gái dễ thương còn phóng điện với hắn.

Người với người chênh lệch có phải quá lớn hay không.

Nói đạo lý, Dương Thiên vừa rồi chỉ tùy ý nói một câu, nhưng mà chờ hắn phản ứng lại thì đã chậm.

Nhưng hắn cũng không giải thích gì, thấy tất cả mọi người đều tâm phục khẩu phục, lúc này Dương Thiên mới hài lòng nhìn mọi người xung quanh, lạnh nhạt mở miệng nói: “Được rồi, các ngươi tiếp tục chơi đi, ta chỉ là đi ngang qua mà thôi, tiếp theo các ngươi muốn đánh thể nào thì đánh, muốn cướp địa bàn thể nào thì cướp địa bàn, có thù báo thù, ta sẽ xem ta không động thủ!”

Một đám người của võ thuật xã sắc mặt cứng ngắc, đã đến nước này rồi, sau này còn ai dám tìm quốc thuật xã gây phiền phức nữa.

Hoàng Phủ Ly đứng dậy đi tới trước mặt Dương Thiên cung kính mở miệng nói: “Dương thần, ta mời ngài đảm nhiệm xã

trưởng quốc thuật xã, từ nay về sau, mọi người của quốc thuật xã nghe theo ngài một mình.”

Rất nhiều người của câu lạc bộ Quốc Thuật hưng phấn gật đầu.

Có một sự che chở cường đại như vậy, không ai dám ức hiếp bọn họ, hơn nữa còn có thể học tập võ thuật cao thâm với Dương Thiên, sau ngày hôm nay sẽ có nhiều người hơn gia nhập Quốc Thuật Xã, chấn hưng Quốc Thuật Xã, sắp tới rồi.

Dương Thiên nghe vậy, chỉ cười nói: “Ta cho rằng vẫn là người thích hợp nhất, cho nên vẫn là do người đảm nhiệm đi.”

Hoàng Phủ Ly lập tức ngây ngẩn cả người, đây chính là chuyện mà trở thành xã trưởng a, là chuyện mà biết bao nhiêu học sinh tha thiết ước mơ, vậy mà thiếu niên này lại cự tuyệt.

Hắn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, sau đó lại xoa xoa huyệt Thái Dương một lần nữa mở miệng nói: “Bạn Dương Thiên, có lẽ người không nghe rõ ta nói cái gì, ta là để người làm xã trưởng của xã hội Quốc Thuật.”

“A!”

Dương Thiên ồ một tiếng, sau đó không nói tiếp nữa.

Cái này khiến Hoàng Phủ Ly sắp điên rồi, đây rốt cuộc là đáp ứng, hay là không đáp ứng?

Phải biết rằng, lúc trước khi hắn tiếp nhận chức vụ phó xã trưởng của câu lạc bộ truyền hình quốc thuật, rốt cuộc đã phải trả giá cố gắng bao nhiêu.

Hiện tại hắn chấp tay đưa tiễn, đối phương lại không muốn.

Đám người Quốc Thuật xã cũng là vẻ mặt đáng tiếc.

Dương Thiên đi xuyên qua đám người chen chúc, hiện tại hắn đã trở thành một người nổi tiếng, một số người có hứng thú với võ thuật đều chụp ảnh ký tên với hắn.

Lúc này một bàn tay nhỏ bé trắng nõn bắt lấy Dương Thiên, kéo ra bên ngoài.

Dương Thiên sửng sốt, vô thức hỏi: “Mỹ nữ, cô cũng muốn ký tên sao?”

Nữ sinh quay đầu lại cười nói: “Đồ ngốc, ta muốn ký tên gì, người đi lên đánh trận hai lần, sẽ không phải là quên mất ta đây chứ.”

Dương Thiên định thần nhìn lại, thì ra là Từ Dạ Dung.

Hắn xấu hổ cười cười, nói thật, Dương Thiên bị những người muốn chụp ảnh chung này làm cho sứt đầu mẻ trán, thật đúng là quên nàng cũng ở đây.

Nhưng khi đến bên miệng lại cười nói: “Sao lại thế được!”

Tuy rằng hiện tại Dương Thiên EQ thấp, nhưng hắn cũng biết, nếu nói quên, đối phương khẳng định vươn tay bóp thịt mềm bên hông hắn một cái, cũng sẽ không để ý tới hắn một tuần.

Từ Dạ Dung mở miệng nói: “Bên ngoài còn có rất nhiều người ủa tới đây, nếu không đi người hôm nay thật sự không đi được, hiện tại nhanh chóng theo ta rời khỏi nơi này, “

Dương Thiên gật đầu, sau đó bị bàn tay nhỏ bé của cô bé kéo đi, chạy ra ngoài cửa.

Lúc này, có một nữ tử váy đỏ đứng trên đài cao nhìn về phương hướng Dương Thiên rời đi, trên mặt mang theo vẻ hưng phấn.

Ngũ quan nàng tinh xảo, một đôi mắt sáng ngời hơn nữa có thần.

Con mắt đen thui đảo quanh, vỗ bàn tay nhỏ bé, tựa hồ đã quyết định chủ ý.

Một cô gái có khuôn mặt đáng yêu như cái bánh bao hỏi: “Chủ tịch, chúng ta có đuổi theo không?”

Cô gái váy đỏ kia nghe vậy đưa tay gõ lên mặt cô gái dễ thương: “Đương nhiên đuổi theo rồi, chúng ta cần nhân tài như vậy.”

Nói rồi nhảy xuống, vén chiếc váy đỏ có vẻ rườm rà, lộ ra đôi chân trắng nõn như tuyết, đuổi theo Dương Thiên.

Nữ hài mặt bánh bao đáng yêu thấy vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn đau khổ nói: “Ai nha, Lăng Huyền Huyền tỷ tỷ, tỷ chờ ta một chút a, tỷ biết ta chạy không nhanh nha.”

Nhưng mà cô gái áo đỏ kia căn bản không để ý tới nàng, sau khi vung chân chạy nhanh hơn.

Bởi vì biểu hiện vừa rồi của Dương Thiên siêu phàm, cho nên đã có người đăng lên diễn đàn Bắc Đại, hơn nữa số lượng hồi đáp đạt tới năm ngàn bài kinh người.

Lần này Dương Thiên cũng coi như là lại nổi giận một phen.

Hắn bây giờ, chỉ là năm nhất, cũng đã trở thành nhân vật phong vân trong trường học.

Lấy nhân khí hiện tại của hắn, thậm chí sánh vai cùng hai người Vương Hạo, Thạch Phong.

Phải biết rằng, hai người đều là năm tư, ở Bắc Đại không ai không biết không ai không hiểu.

Vương Hạo từng bằng sức một mình ép toàn bộ đại học bá không ngừng đầu lên được, bị coi là tồn tại yêu nghiệt.

Mà Thạch Phong tuổi còn trẻ đại tứ bách thủ khởi nghiệp, hiện tại có một tập đoàn, hơn hai mươi tuổi đã có được ức vạn thân gia, được nể nể đề danh mấy chục lần, coi là tấm gương đầu tiên của kinh thành thậm chí là cả nước.

Hai người đều là thiên tài đến cực đoan, thiếu niên vậy mà có thể xếp cùng một vị trí với hai người bọn họ, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Thư viện, một nam tử tuần lẫm đeo kính mắt sau khi nhìn thấy tin tức này, nhìn về phía nam tử mặc âu phục thẳng tắp, ánh mắt thâm thúy cười nói: “Thạch Phong, tin tức đã xem chưa? Bọn họ không ngờ lấy một võ phu đánh đồng với chúng ta, người cho rằng buồn cười sao?”

Thạch Phong trầm mặc một lát nói: “Vô cùng buồn cười, vận dụng vũ lực giải quyết vấn đề ở Bắc Đại này, hoặc là trí lực rất thấp, hoặc là trí lực rất thấp.”

Nam tử tuần lẫm đeo kính mắt Vương Hạo cười nói: “Không thủ đạo vền vền, ta có một trăm loại phương pháp để giải tán, tự mình động thủ, thật dung tục, có tư cách gì so sánh với chúng ta.”

Trên mặt Thạch Phong mang theo nụ cười trầm ổn.

“Không nói cái này nữa, Vương Hạo, người tới nơi này làm gì?”

Nam tử tuần lẳng đeo kính cười nói: “Ta nói đọc sách người tin không?”

Thạch Phong mở miệng nói: “Tất cả mọi người không phải kẻ ngốc, người cho rằng ta sẽ tin sao?”

Vương Hạo nhú mày hỏi: “Vậy người cảm thấy ta tới nơi này làm cái gì?”

“Là thổ lộ với Lăng Huyền Huyền đúng không?”

Một câu của Thạch Phong, Vương Hạo hí mắt lại mở miệng nói: “Xem ra người cũng vậy.”

Thạch Phong cười cười!

“Vậy người hẹn Lăng Huyền Huyền ra ngoài rồi sao?”

“Không có, còn người?”

“Cũng không có!”

Chương 736 - Nữ thần Lăng Huyền.

Sau khi nói chuyện, hai người rơi vào trầm mặc ngắn ngủi.

Thạch Phong đan hai tay vào nhau nói: “Vậy người tới nơi này làm gì?”

Vương Hạo đẩy kính mắt, mở miệng cười nói: “Đỡ người lại, không cho người bất kỳ cơ hội nào.”

Thạch Phong cũng cười.

“Thật trùng hợp, ta cũng vậy.”

Trong đôi mắt của hai người hiện lên một tia chiến ý, đều tự không phục ai.

Bọn họ lại không nghĩ rằng, hai người cùng truy cầu cô gái yêu thương kia giờ phút này đang truy đuổi thiếu niên mà bọn

họ vừa rồi bị hạ thấp đến không còn chút gì.

Sau khi chạy một đoạn rất xa, Từ Dạ Dung lúc này mới thở hồng hộc ngừng lại.

Nàng đặt tay nhỏ bé lên trên eo thon, thở gấp nói: “Ai da, mệt chết ta rồi, Dương Thiên, người nhất định phải cảm ơn ta.”

Trên trán nữ hài lộ ra mồ hôi, chẳng những không ảnh hưởng đến dung nhan của nàng, ngược lại tăng thêm vài phần kiều my.

Thân thể mềm mại mảnh khảnh kia hơi cong lên, bộ ngực sữa căng phồng hiện lên trước mắt Dương Thiên, còn có mùi thơm mơ hồ phát ra khiến miệng thiếu niên một hồi khô lưỡi khô.

Từ Dạ Dung thấy một màn này xong, khuôn mặt đỏ bừng trừng mắt nhìn Dương Thiên nói: “Lưu manh, nhìn chỗ nào đây?”

Dương Thiên nâng bàn tay bị Từ Dạ Dung bắt lên cười nói: “Nói ai lưu manh, nam nữ thụ thụ bất thân không biết a, hiện tại hình như là người bắt được tay của ta.”

Từ Dạ Dung vội vàng đem bàn tay mềm mại của mình từ trong lòng bàn tay Dương Thiên rút ra, sau đó đôi mắt to xinh đẹp lại tròn trĩnh Dương Thiên nói: “Người đẹp, chiếm tiện nghi còn khoe mẽ, có cùng bạn ngồi cùng bàn như người sao?”

Dương Thiên cười ha hả nói: “Sao lại không có?”

Từ Dạ Dung cau đôi mi thanh tú nói: “Ta mặc kệ, ta để cho người nổi danh, còn giúp người bận rộn như vậy kéo người trốn ra, người nhất định phải mời ta ăn tiệc lớn.”

Dương Thiên im lặng nói: “Người còn không biết xấu hổ mà nói à, nếu không phải người hô to kéo ta lên đài, ta làm sao có thể hiện tại gặp người liền trốn. Không trách người đã không tệ rồi.”

“Người.....”

Từ Dạ Dung dậm chân nói: “Người không nói đạo lý.”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng mang theo vẻ ủy khuất nói: “Rõ ràng người ta giúp người nhiều như vậy, người còn gọi người ta là quái gia.”

Dương Thiên nhìn cô gái hai mắt đầm lệ mông lung, bộ dạng ta thấy thương xót, có chút bất đắc dĩ đỡ trán nói: “Lão Từ, ta chỉ đùa với ngươi thôi, sao ngươi lại nghiêm túc mời ngươi ăn tiệc lớn vậy? Máy nhà hàng lớn phía Bắc, ngươi tùy tiện chọn.”

“Phốc xích!”

Lúc này cô gái mới nín khóc mỉm cười, sau đó lại dùng ánh mắt hơi u oán nhìn Dương Thiên nói: “Mời ta đến nhà ăn cơm còn nói ta tùy tiện chọn, ngồi cùng bàn, ngươi thật là được.”

“Đi hay không? Không đi thì ta tự đi!”

Dương Thiên nói xong, Từ Dạ Dung vội vàng nói: “Đi, đương nhiên đi, ngươi dám không dẫn ta theo!”

Dương Thiên nhún vai đi ở phía trước, sau đó chỉ nghe thấy cô gái nhẹ giọng thăm thì: “Hừ, dám khi dễ ta, ta nhất định phải ăn đến ngươi.”

Dương Thiên bất động thanh sắc lau mồ hôi lạnh trên trán, nữ sinh quả nhiên thù dai nhất, lần sau có thể không trêu chọc thì không trêu chọc.

Lăng Huyền Huyền mệt muốn chết, hai người chạy trốn quá nhanh, nàng đuổi nửa ngày cũng không đuổi kịp.

Nhưng nàng cũng không phải là người dễ dàng buông tha như vậy.

Chờ nàng nghỉ ngơi một lát, sau đó động viên bản thân, sau đó lại đuổi theo.

Trời không phụ người có lòng, Lăng Huyền Huyền mệt mỏi gần chết, rốt cục ở thời điểm Dương Thiên cùng Từ Dạ Dung tiến vào cửa nhà ăn gần hần lại.

“Đứng lại, ngươi không được đi.”

Dương Thiên cảm giác sau lưng truyền đến một tiếng kêu khẽ, hần quay đầu lại chỉ thấy một nữ sinh mặc váy đỏ chạy như bay tới.

“Ngươi đang gọi ta?”

Dương Thiên nghi hoặc hỏi.

Lăng Huyền thấy được bóng dáng Dương Thiên, nước mắt đều cảm động thiếu chút nữa trào ra.

Nàng hiện tại tóc tai bù xù, phong trần mệt mỏi, bộ dáng thờ hồng học.

Có trời mới biết nàng vì đuổi theo Dương Thiên đến cùng đã đi bao nhiêu con đường oan uổng.

Bây giờ ánh mắt nhìn Dương Thiên còn nóng hơn cả nhìn Hanh Căn Đạt Tư mà nàng thích nhất.

Rốt cục cũng đuổi tới nơi, Lăng Huyền Huyền thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười tuyệt mỹ tự nhận là thân thiết với Dương Thiên nói: “Dương nhiên là đang gọi ngươi...”

Nàng vừa nói vừa đi về phía Dương Thiên, nhưng đúng lúc này lại đột nhiên giẫm lên một vỏ chuối tiêu.

“Không!”

Cô gái hét lên một tiếng, trượt chân, trực tiếp ngã xuống trước mặt Dương Thiên.

Một màn này khiến khoe mắt Dương Thiên giật giật.

Cú ngã này, hấn nhìn mà đau.

Dương Thiên ngồi xổm xuống nhìn cô gái vấy đỏ rơi nước mắt trước mặt, mở miệng hỏi: “Ngươi không sao chứ?”

Lăng Huyền Huyền vì muốn duy trì hình tượng xã trưởng trước mặt Dương Thiên, vội vàng thu hồi nước mắt, tươi cười nói: “Không có việc gì không có việc gì, không cần lo lắng, ta chống ngã.”

Dương Thiên:

Hấn sống như vậy, lần đầu tiên nghe có người nói mình chống ngã.

Nếu không phải cô gái vấy đỏ trước mắt trái tim vô cùng linh động trong đôi mắt kia, Dương Thiên cũng hoài nghi có phải cô ta bị ngã đến choáng váng rồi không.

Thấy cô gái dường như thật sự không sao, Dương Thiên cười với cô gái rồi mở miệng nói: “Không sao là tốt rồi.”

Nói xong đứng lên đang muốn đi.

“Ai, người đừng đi.”

Lăng Huyền vất vả lắm mới đuổi kịp Dương Thiên, sao có thể để Dương Thiên cứ như vậy rời đi.

“À, đúng rồi.”

Dương Thiên xoay người, lộ ra nụ cười mỉm.

Lăng Huyền Huyền còn tưởng đối phương sẽ đỡ mình dậy trước, nhưng không ngờ thiếu niên lại giờ nắm đấm cổ vũ cô: “Cố lên.”

Lăng Huyền Huyền thiếu chút nữa thì điên rồi.

Thêm dầu gì? Là để cho chính nàng đứng lên sao?

Cô gái mặt đen lại, trực tiếp ôm đùi Dương Thiên nói: “Không được, người không thể đi, ta không cho phép.”

Dương Thiên:……

Hắn lại nhìn Lăng Huyền Huyền, phát hiện quả thực không biết nàng, xem ra đối phương ngã tới choáng váng rồi.

Mà Từ Dạ Dung ở một bên hiếu kỳ hỏi: “Dương Thiên, nàng là ai vậy?”

Khóe miệng Dương Thiên co giật một cái, thấp giọng nói: “Ta cũng không biết, chắc là biểu hiện vừa rồi của ta quá xuất sắc, nàng là fan cuồng của ta.”

“Vâng!”

Từ Dạ Dung vừa nghĩ cũng phải, dáng vẻ nghiêm túc chiến đấu của thiếu niên vừa rồi quả thực rất mê người, nàng cũng có chút mê muội.

Dương Thiên ngồi xổm xuống hỏi: “Người muốn ký tên hay chụp ảnh chung?”

“A? Ký tên?? Hình ảnh chung???”

Lăng Huyền Huyền thoáng cái liên nghĩ ngẩn cả người, sau đó mặt mũi đầy hắc tuyến.

Nàng có được dung nhan giống như Thiên Sứ, gia thế bối cảnh khổng lồ, học tập cũng là tiêu chuẩn nhất lưu, ở toàn bộ Bắc Đại có thể nói đi tới chỗ nào cũng là tồn tại được chú ý nhất,

có được hậu viên đoàn hộ hoa mấy trăm người, fan hâm mộ trên vỉa hè là mấy chục vạn.

Thiếu niên trước mắt này nếu là học sinh của Bắc Đại, vậy mà không biết nàng?

Còn nói muốn ký tên cho nàng, chụp ảnh chung?

Danh tiếng của tiểu tử thời này chẳng lẽ còn vượt qua nàng hay sao?

Lăng Huyền Huyền đứng lên, vỗ vỗ tức giận trừng mắt nhìn Dương Thiên nói: “Ngươi không biết ta?”

Dương Thiên không hiểu hỏi: “Ta nên quen biết ngươi?”

“Không có đạo lý a?”

Lăng Huyền Huyền lấy ra một cái gương nhỏ từ trong túi xách của mình, sau đó chiếu lên, vừa chiếu vào lập tức hét lên một tiếng.

Lần này Dương Thiên thật sự hoài nghi cô bé này bị ngã đến choáng váng.

Lăng Huyền Huyền nhìn mình trong gương nhỏ, thật sự sắp sụp đổ.

Vừa rồi hùng hùng hổ hổ chạy một trận, mái tóc dài mềm mại hơi xoắn của nàng đã trở nên lộn xộn như tổ chim.

Cái trán trơn bóng, mồ hôi túa ra, một khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo bởi vì vừa rồi bị ngã sắp xuống, phía trên tất cả đều là bụi, hơn nữa mồ hôi nhỏ xuống, nàng lại lau, đã biến thành bộ dáng mèo hoa.

“Hu hu hu, mất mặt chết mất.”

Lăng Huyền Huyền cảm thấy trong ba năm ở đại học này cũng chưa từng mất mặt như vậy.

Nhất là ở trước mặt Dương Thiên, phải biết rằng, đợi lát nữa nàng còn phải cầu đối phương.

Lăng Huyền Huyền nhanh chóng lấy khăn tay ra lau, sau khi làm xong hết thấy, lần nữa mỉm cười tự tin đi đến bên cạnh Dương Thiên, lộ ra nụ cười thân thiện nói: “Học đệ, hiện tại ngươi cũng nên nhận biết ta chứ?”

Khóe miệng Dương Thiên giật giật, dùng ánh mắt quái dị nhìn Lăng Huyền Huyền.

Từ ánh mắt của thiếu niên, Lăng Huyền Huyền như thấy được đối phương đang nói: “Tên ngốc này là ai vậy.”

Điều này khiến Lăng Huyền Huyền bị một ít đả kích nhỏ.

Nhưng nàng vẫn không bỏ cuộc, hít sâu một hơi, sau đó không chế hắc tuyến trên trán mở miệng: “Tên của ta là Lăng Huyền Huyền, bây giờ ngươi cũng nên biết chứ?”

Lăng Huyền nói ra câu nói này, nghĩ đến vô số loại khả năng Dương Thiên phản ứng như thế nào.

Ví dụ như ánh mắt sáng lên, trên mặt mang theo vẻ hưng phấn, tiến lên nịnh nọt ân cần.

Lại ví dụ như kích động không thôi, nhất định phải chụp ảnh chung với nàng, chuyện chiêu mộ nàng vào xã đoàn này nhất định sẽ cảm thấy vinh hạnh.

Những điều này Lăng Huyền Huyền đều nghĩ đến, nhưng trong đó không bao gồm thiếu niên sau khi nghe được tên của cô chỉ ồ một tiếng, sau đó không nói gì nữa.

Chỉ ồ một tiếng?

Có ý gì đây?

Tiểu tử này không phải bởi vì biết thân phận của nàng, không nghĩ tới vậy mà cùng nàng gặp gỡ quá độ hưng phấn không biết biểu đạt tư tưởng tình cảm của mình như thế nào a?

Nhưng mà, sự thật chứng minh là Lăng Huyền Huyền suy nghĩ nhiều.

Chỉ thấy thiếu niên ồ một tiếng, sau đó lạnh nhạt lắc đầu nói: “Chưa từng nghe qua.”

Lăng Huyền Huyền lập tức lộn xộn trong gió.

Nàng ngơ ngác nhìn Từ Dạ Dung,

Đều là nữ hài, hơn nữa cô gái trước mắt này còn xinh đẹp như vậy, nhất định lên diễn đàn lớn phía bắc vụng trộm lục soát bài post ai xinh đẹp này.

Chỉ cần nhìn thấy, nàng nhất định sẽ nhận ra mình...

Chương 737 -

Lăng Huyền Huyền có thể xác định, chỉ cần tiêu cô nương xinh đẹp trước mắt này dạo một vòng diễn đàn Bắc Đại như nàng, nhất định biết đại danh, địa vị của nàng, còn có lực ảnh hưởng ở Bắc Đại...

Lăng Huyền Huyền vừa nghĩ tới đây, liền thấy Từ Dạ Dung lui về phía sau một bước, yếu ớt nói: “Tỷ tỷ đừng nhìn muội như vậy, muội cũng không biết tỷ.”

Lăng Huyền Huyền thật sự sắp sụp đổ.

“A a a!”

Nàng xé rách mái tóc của mình, nói: “Bình thường các người không lên mạng sao?”

Từ Dạ Dung cau đôi mi thanh tú nói: “Bình thường học tập bận rộn như vậy, làm gì có nhiều thời gian như vậy chứ.”

Lăng Huyền Huyền nghe vậy hừ lạnh: “Học sinh ngoan? Xem ra là học bá, vậy hẳn là càng nghe nói qua tên của ta mới đúng chứ, tốt xấu gì lúc trước thi đại học ta thi được bảy trăm mười hai điểm, năm điểm thành tích nghịch thiên này vào, hai học đệ học muội, các người thi đại học được bao nhiêu điểm?”

Từ Dạ Dung yếu ớt mở miệng nói: “75 điểm.”

“Mới bảy trăm ba mươi.... phốc, không đúng, người nói bao nhiêu? Bảy trăm ba mươi lăm? Người xác định không có gạt ta?”

Lăng Huyền Huyền vốn định mang theo ngữ khí của tiền bối để cho Từ Dạ Dung kiến thức một chút cái gì gọi là học bá,

Nhưng không nghĩ tới cô gái trước mắt này lại học tập vượt qua nàng nhiều như vậy.

Bảy trăm ba mươi lăm điểm, vốn vẹn kém 15 điểm liền đạt đến điểm tối đa.

Có thể nói trong lịch sử Bắc Đại chưa từng có ai, sau này cũng không có ai.

Từ Dạ Dung nhìn Lăng Huyền Huyền hoài nghi, khuôn mặt nhỏ không khỏi đỏ lên nói: “Học tỷ ta sẽ không lừa muội, hơn

nữa thành tích của ta còn không phải cao nhất lần này đây.”

Mí mắt Lăng Huyền Huyền giật giật, chân hơi nhũn ra, hơi run run hỏi: “Vậy hạng nhất là bao nhiêu điểm?”

Từ Dạ Dung chỉ chỉ Dương Thiên nói: “Thứ nhất là Dương Thiên nha, sáu khoa đầy điểm, thành tích bảy trăm năm mươi điểm.”

Bịch!

Lần này Lăng Huyền Huyền cũng không chịu nổi đả kích, trực tiếp té ngã trên mặt đất.

Sáu môn đầy điểm, thành tích nghịch thiên bảy trăm năm mươi điểm? Cái này xác định không phải dọa người?

Lúc này, đến phiên Từ Dạ Dung hiếu kỳ hỏi: “Học tử a, bình thường tử không lên mạng sao?”

“Chuyện này.....”

Lăng Huyền Huyền thật sự là lúng túng muốn chết.

Vốn muốn thể hiện phong thái của mình trước mặt học đệ học muội này, muốn chinh phục hai người, nhưng lại không nghĩ tới, bị hai học đệ học muội trước mắt này đè xuống sàn nhà mà sát hết lần này đến lần khác.

Nhưng mà sau đó, Lăng Huyền Huyền lại hưng phấn lên, ánh mắt nhìn Dương Thiên đều tỏa ra lục quang.

Chỉ cần kéo vị này vào xã đoàn của các nàng, vậy thì quá hoàn mỹ.

Muốn chỉ số thông minh có Dương Thiên, muốn nhan giá trị có nàng.

Ngắm lại nàng đều hưng phấn không thể chính mình.

Lúc này Dương Thiên càng thêm chắc chắn, cô gái váy đỏ trước mắt này nhất định là ngã choáng váng.

Lăng Huyền Huyền cười ngây ngô nửa ngày, lúc này mới phát hiện ánh mắt hai học đệ học muội này nhìn nàng đều thay đổi.

Sau đó, hắc vội vàng ho khan hai tiếng để che giấu sự xấu hổ, sau đó nói: “Ha ha, lần đầu gặp mặt, ta mời các người ăn bữa cơm.”

Dương Thiên cùng Từ Dạ Dung nhìn nhau một cái, trên mặt mang theo một chút kinh ngạc.

Tình huống gì vậy, bọn họ còn chưa biết, đã mời ăn cơm rồi?

Căn bản không cho hai người cự tuyệt, bàn tay nhỏ bé của Lăng Huyền kéo Dương Thiên cùng Từ Dạ Dung đi lên lầu hai.

Đồ ăn trên lầu so với lầu một tốt hơn rất nhiều, Lăng Huyền Huyền là học sinh năm 4, đối với nơi này rất quen thuộc.

Nàng quen việc dễ làm dẫn hai người lên lầu hai, lúc này vẫn chưa khiến người khác chú ý.

Lăng Huyền Huyền mỉm cười chào hỏi a di đang nấu ăn, nhìn đáng vẻ vô cùng thân thiết.

Các bác gái thấy Lăng Y tựa hồ cũng hết sức cao hứng, không ngừng hỏi han ân cần, còn nói nàng gây, cuối cùng mạnh mẽ đặt đồ ăn vào trong mâm.

Điều này khiến những học sinh khác quả thực muốn hoài nghi nhân sinh.

Phải biết, bác gái nhà ăn thường xuyên run tay, thịt đều run mất chỉ để lại rau xanh.

Một đạo ớt xanh xào thịt, cuối cùng chỉ còn lại có ớt xanh xào ớt xanh, kỹ thuật thành thạo không gì sánh được.

Làm sao đến bây giờ, lại là trái ngược, giá cả giống nhau, mâm giống nhau, trong mâm đối phương tất cả đều là thịt.

Dương Thiên cũng bị một màn này làm cho khiếp sợ.

Tò mò rốt cuộc thì học tử đầu óc có chút không bình thường này làm sao mà làm được.

Lăng Huyền Huyền nhìn Dương Thiên cùng Từ Dạ Dung trợn mắt há hốc mồm, ngạo kiều hừ một tiếng.

Bị đả kích lâu như vậy, nàng rốt cục tìm được một chút tự tin.

“Chẳng lẽ ngươi là...”

Vẻ mặt Từ Dạ Dung bừng tỉnh đại ngộ, điều này làm cho Lăng Huyền Huyền mặt đầy kích động.

Rốt cuộc cũng nhận ra nàng sao?

“Chẳng lẽ nhà ngươi mở nhà ăn?”

Từ Dạ Dung nói xong, Lăng Huyền liền vội vàng kích động gật đầu không nghĩ ngợi nói: “Không sai không sai, nhà ta là... mở nhà ăn cái rắm a, ngươi đến cùng có biết ta là ai hay không, không biết có thể đừng nói lung tung hay không.”

Lăng Huyền Huyền nói được một nửa mới phản ứng lại, mặt đầy hắc tuyến, một cái khay trong tay đều thiếu chút nữa bay mất.

Nhìn sắc mặt Lăng Huyền Huyền mang theo ủy khuất, Từ Dạ Dung vội vàng yếu ớt an ủi.

Trên mặt Dương Thiên cố nén ý cười.

Cuối cùng, Dương Thiên cùng Từ Dạ Dung ngồi ở vị trí gần cửa sổ, sau đó nhìn Lăng Huyền Huyền chạy tới chạy lui, bụng thức ăn phong phú đi ra.

Cái bàn dài gần hai mét, vậy mà bày đầy toàn bộ.

Khóe miệng Dương Thiên giật giật.

Nhìn đồ ăn phong phú trước mắt, gà cá trứng thịt, bay trên trời, bò trên mặt đất, bơi trong nước, đầy đủ mọi thứ.

Hơn nữa toàn bộ đều là vừa xào ra, còn bốc lên mùi thơm nóng hôi hổi, nhìn một chút liền có chút thèm ăn.

Dương Thiên giơ ngón tay cái lên với Lăng Huyền Huyền.

“Ăn cơm ở nhà ăn nhỏ, lại còn bị ngươi ăn ra tiêu chuẩn khách sạn năm sao, Lăng Huyền học tỷ, ta phục.”

Từ Dạ Dung nuốt nước miếng cũng hưng phấn: “Lăng Huyền tỷ tỷ, ngươi thật lợi hại a, nhà ăn còn vì ngươi thiên vị.”

Lăng Huyền Huyền lần này thật sự có thể yên tâm đắc ý.

Nàng cười hì hì mở miệng nói: “Cái này không tính là gì, ta gây sự từ nhỏ, người trong nhà sợ ta ăn không ngon ở trong nhà ăn, cho nên mua lại toàn bộ nhà ăn, “

Dương Thiên:

Từ Dạ Dung:

Nhìn bộ dạng khiếp sợ của hai người, Lăng Huyền Huyền mới đắc ý cười nói: “À, đúng rồi, những thức ăn này đều là đầu

bếp trong một khách sạn năm sao nhà chúng ta làm ra, tuy hương vị kém một chút, nhưng các người đừng ghét bỏ, có rảnh ta dẫn các người tới nhà ta làm khách, toàn bộ nguyên liệu quý hiếm trên thế giới tùy các người chọn lựa.”

Trên mặt của nàng mang theo hào quang tự tin, cả người đều để lộ ra khí chất cao quý.

Từ Dạ Dung chớp chớp đôi mắt to sáng ngời tò mò hỏi: “Lăng Huyền tỷ tỷ, nhà của tỷ không phải là bán đồ ăn chứ?”

“Phốc!”

Lăng Huyền vừa uống một ngụm nước, trực tiếp phun thẳng vào Dương Thiên.

Dương Thiên dường như đã sớm có phòng bị, cầm một cái đĩa không ngăn cản nói: “Lão Từ, người thật sự không theo lẽ thường mà ra bài.”

Lăng Huyền Huyền bị sặc nước nói không ra lời, cuối cùng vẫn là Dương Thiên vỗ vỗ sau lưng cô, lúc này mới thuận khí cho cô.

Từ Dạ Dung, tự biết phạm sai lầm, híp híp cặp mắt đẹp kia cười hắc hắc nói: “Tỷ tỷ đừng nóng giận ta không phải cố ý.”

Lăng Huyền Huyền chỉ có thể trợn trắng mắt.

Dương Thiên cười cười, nói với Từ Dạ Dung: “Người ta đây là bản cao cấp của Bạch Phú Mỹ, nói cái gì bán đồ ăn, không sợ người ta chê cười à.”

Từ Dạ Dung gãi gãi đầu, chỉ là ngây ngốc cười,

Mà Lăng Huyền Huyền cũng không để ý, chỉ là ra sức gấp thức ăn cho Dương Thiên nói: “Mau ăn mau ăn mau, không đủ thì để cho ta tới nhà ăn làm.”

Dương Thiên không động đũa trước, mà là một đôi mắt đen nhánh mang theo ý cười nhìn nàng hỏi: “Không có việc gì mà ân cần, không phải gian tức đạo, nói xem, người muốn làm cái gì?”

Lăng Huyền Huyền nhú cái mũi nhỏ nói: “Cái gì gọi là không phải gian tức đạo, nói khó nghe như vậy, ta chỉ là...”

Nói tới đây, cô bé chỉ thấy một cô bé mặt bánh bao đáng yêu thờ hồng học lên lầu. Sau khi nhìn thấy Lăng Huyền Huyền, đôi mắt to tròn mang theo vẻ hưng phấn: “Lăng Huyền tử, cuối cùng ta cũng tìm được tử.”

Nữ sinh đáng yêu mặt bánh bao mang theo vẻ hưng phấn chạy tới.

Mọi người nghe vậy, lập tức dừng đùa trong tay, vẻ mặt kinh ngạc.

“Ta vừa nghe thấy cái gì? Nữ thần Lăng Huyền?”

“Trời ạ, ta không phải xuất hiện nghe nhầm chứ? Nữ thần học tử tuyệt mỹ nhất đại học phủ Bắc đại vậy mà ở chỗ này?”

“Mẹ nó, kiếp trước nhất định là ta đã cứu vớt Trái Đất, lần này lại để cho ta tự mình gặp được nữ thần Lăng Huyền.”

Khi nữ sinh mặt bánh bao đáng yêu chạy về phía Lăng Huyền Huyền, ánh mắt mọi người đều bị mang theo.

Sau khi thấy Lăng Huyền Huyền, từng người một lập tức hưng phấn.

“Cuối cùng cũng gặp được bản tôn!”

“Lăng Huyền nữ thần, ta yêu nàng.”

“Mẹ nó, thật sự là nữ thần, ta cảm giác chuyện này ta có thể thổi cả đời.”

Lăng Huyền Huyền sau khi thấy một màn này, sắc mặt lập tức có chút cứng ngắc.

Nàng đen mặt nhìn nữ sinh đáng yêu mặt bánh bao kia nói:

“Tiểu Vi, nhìn chuyện tốt của người, người nói xem ta nói người thế nào mới tốt đây.”

Tiểu Vi có chút ủy khuất nói: “Lăng Lam tử, là người bỏ lại ta mà chạy, ta vất vả lắm mới tìm được người, người còn trách ta.”

Chương 738 - Dương Thiên Chỉ Danh.

Lăng Huyền bắt đặc dĩ đồ trán, gặp phải heo đồng đội, cô thật sự không còn gì để nói.

Trách không được nàng sáng lập xã đoàn liền muốn đóng cửa, nhất định là bởi vì cái này ngu ngốc.

Tiểu cô nương đáng yêu tên Tiểu Vi xoa xoa bụng nói: “Lăng Huyền tử, em đói bụng.

Lăng Huyền càng thêm im lặng, bùm mặt nói: “Ăn đi ăn đi. Ủ ừ!

Tiểu Vi cầm trong tay hai cái bánh bao lớn, mặc kệ ánh mắt mọi người, sau khi ngồi xuống liền bắt đầu ăn uống thả cửa.

Điều này làm cho Lăng Huyền càng thêm kiên định làm người, cái này ngu ngốc trước đó chịu đến nàng xã đoàn, nhất định là vì ăn chực uống chực.

Hôm nay bị mọi người nhận ra, da đầu Lăng Huyền đều tê dại.

Lúc trước nàng bị người nhận ra, đều là vùng chân nhỏ chạy trốn, cứ như vậy luôn có thể chạy trốn.

Nhưng là hiện tại, nàng còn có chuyện muốn tìm Dương Thiên đàm luận.

Lăng Huyền nhìn chung quanh nàng một đám người, khuôn mặt nhỏ nhắn phát khổ, kéo kéo Dương Thiên ống tay áo nói: “Hảo học đệ, người có thể hay không giúp ta đem bọn họ cho đuổi đi a.”

Dương Thiên bình tĩnh hỏi: “Người xác định?

Lăng Huyền nghe vậy, đôi mắt lập tức sáng lên, sau đó chờ mong nói: “Người thật sự có biện pháp?

Dương Thiên mở miệng nói: “Đương nhiên, bất quá quá trình có một chút thô bạo, ta xem vẫn là...

Không sao! Bây giờ da đầu tôi sắp nổ tung rồi, anh nhất định phải giúp tôi.

Dương Thiên gật đầu.

Giờ phút này thấy Lăng Huyền nữ thần cùng một cái thoát nhìn như là năm nhất tân sinh tiểu tử quan hệ gần như vậy, mọi người trên mặt nhất thời lộ ra vẻ phẫn nộ.

Tiểu tử, dám gần Lăng Huyền nữ thần như vậy, người có mấy cái mạng?

Cậu muốn đấu một mình với khoa thể dục chúng tôi, hay là muốn bị khoa thể dục chúng tôi đấu một mình?

“Thiếu niên, cửa ở nơi đó, sau mười cái đếm, người nếu như còn ở trong nhà hàng này, người cũng đừng nghĩ đi ra cửa kia.”

Đối với uy hiếp của mọi người, Dương Thiên khinh thường cười.

Sau đó ở tất cả mọi người khiếp sợ thần sắc, trực tiếp đem Lăng Huyền khuôn mặt xinh đẹp đặt ở trong ngực của mình.

Mọi người gần như không thể tin vào mắt mình.

Tiểu Vi đồng dạng là vẻ mặt đại ra, cho tới bây giờ, nàng nhưng cho tới bây giờ chưa từng thấy qua có ai dám đối Lăng Huyền như vậy thân cận quá.

Lăng Huyền thế nhưng là Vương Hạo cùng Thạch Phong theo đuổi đối tượng, ở Bắc Đại, đây là tất cả mọi người biết một sự kiện, tuy rằng nhà gái không có tầng ý tứ kia, thế nhưng Vương Hạo cùng Thạch Phong cũng đã công khai thanh minh qua.

Thiếu niên trước mắt này là ngang nhiên đối địch với hai vị này a.

Từ Dạ Dung bắt đầu dĩ dĩ trốn.

Người ngồi cùng bàn này hết thấy đều tốt, chính là có chút quá bá đạo, còn không có trải qua Lăng Huyền đồng ý đầu rồi, liền làm ra như thế thân mật cử động.

Cả thân thể Lăng Huyền đều cứng ngắc.

Lớn như vậy, cô còn chưa từng ôm qua người khác phái cùng tuổi, hiện tại cả người đều ngây dại như con rối gỗ.

Nàng vốn tưởng rằng mình sẽ rất chán ghét loại cảm giác này, nhưng ở trong lòng thiếu niên cẩn thận cảm thụ một chút, dĩ nhiên rất ấm áp.

Thiếu niên trên người tản mát ra cái loại này siêu phàm thoát tục Tiên Linh khí để cho Lăng Huyền có chút mê say, mà ngay

cả trên khuôn mặt xinh đẹp đều mang theo một tia ửng hồng.

Loại cảm giác này, cô vẫn rất thích.

Nhưng mọi người lại hoàn toàn không thể tiếp nhận.

Nữ thần trong cảm nhận của mình ở trong lòng người, chuyện này dùng lời nói tương đối thịnh hành mà nói chính là

Lão Thiệt, đâm tim rồi!

Cho nên, con người của mọi người đều đỏ như máu.

Hỗn đản, buông Lăng Huyền nữ thần ra.

Người muốn chết hay sao, hiện tại ta cho người một cơ hội, lập tức buông ra.

“Tiểu tử, người tin hay không người tay nào ôm Lăng Huyền nữ thần, ta liền chặt người tay nào?”

Đối với uy hiếp của mọi người, trong miệng Dương Thiên khẽ phun ra một chữ: “Cút!

Người nói cái gì?

Ngọn lửa trong lòng mọi người rốt cuộc không thể cầm giữ.

Một nam sinh cường tráng học thể thao đứng dậy nói: “Tiểu tử, cuồng như vậy ở Bắc Đại cũng không thấy nhiều a, báo tên người lên.

Dương Thiên!

Thiếu niên trong treo nhưng lạnh lùng mở miệng nói một câu, nam tử thể thao cường tráng kia nghe vậy sợ tới mức quỳ phịch xuống đất.

Sắc mặt hắc trắng bệch, cả người sợ tới mức run lẩy bẩy.

Mọi người nhìn thấy một màn như vậy trực tiếp tròn tròn mắt, nam sinh thể thao cường tráng này rốt cuộc tình huống như thế nào?

Vừa rồi không phải còn rất kiêu ngạo bộ dáng sao? Như thế nào lập tức liền quỳ xuống cho tiểu tử kia, đây rốt cuộc là đang mất mặt ai?

Người đàn ông thể thao cường tráng tên là Lý Thạc.

Hắn cũng không muốn như vậy a, tại chính mình nữ thần trước mặt xấu mặt, còn không bằng trực tiếp giết hắn đầu.

Nhưng vị trước mắt này là tồn tại hắn thật sự dặc tội không nổi.

Lý Thạc vừa rồi còn nghi hoặc thiếu niên dung mạo làm sao có thể vì như vậy quên mất đầu rồi, sau đó nghe được Dương Thiên tự báo tính danh về sau, sợ tới trái tim đều nhanh nhảy ra.

Người anh em trước mắt này không phải là nhân vật chính của bài post hắn xem trên diễn đàn buổi sáng sao?

Một mình đánh bại ba đại cao thủ Karate, sau đó lại một mình đánh hơn trăm người Karate không còn sức đánh trả. Cuối cùng vẫn là dùng sức một mình áp nhu đạo, Taekwondo, Thái quyền, rất nhiều võ thuật xã không ngừng đầu lên được.

Thiếu niên một người gánh vác quốc thuật xã đại lương, đề quốc thuật không bị ngoại quốc hạ thấp,

Vì thế, hắn sáng nay còn cho cái kia bài post điểm like đây, nghĩ về sau gặp Dương Thiên nhất định phải cùng hắn muốn ký tên cùng chụp ảnh chung.

Nguyện vọng của hắn hiện tại là thực hiện, nhưng mà lại không nghĩ tới là dưới tình huống này thực hiện.

Bây giờ Lý Thạc muốn chết.

Mà trong đám người, có vài người cũng nhìn ra mờ ám, nghe Dương Thiên tính danh sau trầm tư một lát, trên mặt mang theo hoảng sợ nói: “Ta loại người đi, Dương Thần, hắn là Dương Thần.”

Có người da mặt hung hăng nhảy lên một cái, sau đó kêu rên nói: “Trời ạ, ta vừa rồi lại dám uy hiếp Dương Thần, hiện tại ta đi đồn công an tránh tội nạn, còn có thể cứu sao?”

Dương Thần, chúng tôi không cố ý, ngài và Lăng Huyền nữ thần rất xứng đôi, chúng tôi sẽ không quấy rầy ở đây.

Nói xong sợ tới mức tè ra quần rồi đi.

Bởi vì chỉ qua thời gian nửa ngày, cho dù là truyền bá trên diễn đàn Bắc Đại, vẫn là danh tiếng có hạn.

Cho nên ở đây lưu lại rất nhiều người tất cả đều có chút không hiểu.

Những nam sinh sợ tới mức chân như nhũn ra này hơn phân nửa đều là sinh viên năm ba năm tư.

Đối phương chỉ là một tân sinh viên năm nhất mà thôi. Nói cho cùng, đây là địa bàn của bọn họ, sợ cái gì chứ?

Một sinh viên năm tư trong đó giải thích: “Hôm nay trong hội chiêu mộ của câu lạc bộ tân sinh, câu lạc bộ quốc thuật bị người của câu lạc bộ karate làm nhục, thiếu niên đứng ra...”

Chờ sau khi giải thích xong, trên mặt mọi người tràn đầy vẻ không tin.

Gạt người sao? Còn Bách Bộ Phi Kiếm?

Đánh một trăm người? Anh cho là đang đóng phim sao?

“Chúng ta hiện tại có mấy chục người, người để cho hắn tới đánh thử xem?”

Ở đây một đám người bên trong cũng không thiếu lá gan lớn, vì tại Lăng Huyền trước mặt biểu hiện một chút, cho nên chậm rãi đem Dương Thiên vây quanh lạnh giọng nói: “Tiểu tử, chúng ta hiện tại cho ngươi một cái cơ hội cuối cùng, buông ra Lăng Huyền nữ thần.”

Dương Thiên đạm mạc nói: “Nếu như ta nói không thì sao?

Vậy ngươi đi chết đi!

Một thiếu niên tiến lên một quyền đã muốn nện vào mặt Dương Thiên.

Nhưng vào lúc này, một đạo phản nộ quát to truyền đến.

Ta xem các ngươi ai dám ra tay với Dương Thần?

Muốn ra tay với Dương Thần, giẫm lên người tất cả mọi người trong Quốc Thuật Xã chúng ta.

“Đồ không biết sống chết, trong vòng một phút đồng hồ không rút, quốc thuật xã đem huyết tẩy nơi này!”

Vài đạo trung khí mười phần thanh âm truyền đến, đem những kia tất cả muốn đối với Dương Thiên bất lợi người cho hoàn toàn dọa ngây người.

Đậu má, người của Quốc Thuật xã sao lại tới đây?

Cái kia đối với Dương Thiên ra tay thiếu niên, căn bản không cần Dương Thiên động thủ, chỉ thấy Hoàng Phủ Ly thân hình chợt lóe, trực tiếp đến nam sinh kia bên người, sau đó túm lấy cổ áo của hắn nói: “Đồng học, thích động thủ phải không?”

Nam sinh kia sợ tới mức chân mềm nhũn.

Tên Dương Thiên hắn còn chưa kịp nghe nói, nhưng tên Hoàng Phủ Ly như sấm bên tai.

Quốc thuật xã đệ nhất nhân, đây chính là có bản lĩnh thật sự, nghe nói ở ngoài trường thời điểm, một người chế ngự hai mươi cái buro hình tráng hán do đó nhất cử thành danh.

Thân thể nhỏ bé của hắn, còn chưa đủ để đối phương nhét kẽ răng đâu.

Nghĩ đến đây, hắn vội vàng cầu xin tha thứ: “Ly ca, tình huống của ngài thế nào, ta không dám ra tay với ngài.

Hoàng Phủ Ly lạnh lùng nói: “Dương Thần là xã trưởng Quốc Thuật xã chúng ta, như thế nào? Người không phải muốn ra tay với ta, chẳng lẽ là muốn ra tay với toàn bộ Quốc Thuật xã chúng ta?”

Người nọ nghe vậy, đều bị dọa hôn mê bất tỉnh. Cuối cùng như là kẹp đuôi rời đi.

Những người còn lại thấy vậy cũng sợ không nhẹ, vội vàng rút cổ rời đi.

Hoàng Phủ Ly cười nói với Dương Thiên: “Dương Thần, những người đó không làm ngài bị thương chứ?”

Sau khi nói xong, lại bật cười nói: “Ta nói sai rồi, lấy võ công của ngài, đám người kia làm sao có thể thương tổn đến ngài?”

Chương 739 - Linh dị xã đoàn.

Dương Thiên nhìn Hoàng Phủ Ly một cái bình tĩnh hỏi: "Người tới nơi này, là có chuyện gì sao?"

Hoàng Phủ Ly cười mở miệng nói: “Dương Thần, ta lần nữa thỉnh cầu ngài làm quốc thuật xã xã trưởng, võ công của ngài ở toàn bộ Bắc Đại đều là tốt nhất, vì vậy quốc thuật xã xã trưởng vị trí, ngài là việc nhân đức không nhường ai a.”

Dương Thiên lắc đầu, còn không có cự tuyệt, chỉ nghe Lăng Huyền sốt ruột nói: “Không được.

Tất cả mọi người đem ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Lăng Huyền.

Hoàng Phủ Ly cũng có chút nghi hoặc hỏi: “Lăng Huyền nữ thần, vì sao ngài không đồng ý.

Cái này, ta.....

Lăng Huyền thấy những người trong Quốc Thuật Xã ánh mắt đều nhìn về phía nàng, có chút không biết làm sao.

Sau đó, căn cứ môi đỏ mọng kiên trì nói: “Bởi vì Dương Thiên đã đáp ứng ta, làm chúng ta xã đoàn xã trưởng, có quy định nói, cùng một cái học sinh, không thể làm hai cái xã đoàn xã trưởng, cho nên nói, Hoàng Phủ Ly đồng học, ngưng ngừng, người chậm một bước.”

Cô gái lộ ra hàm răng trắng nõn chính tề, trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt mỹ mang theo nụ cười tươi mát, điều này làm cho tất cả mọi người của Quốc Thuật xã đều rơi vào tay giặc.

Lão đại, nếu không chúng ta quên đi.

Đúng vậy đúng vậy, Lăng Huyền nữ thần đã nói như vậy, chúng ta xem ra thật sự không có hy vọng.

Lão đại, Lăng Huyền nữ thần xinh đẹp như vậy, người cũng không tiện khi dễ người ta đi.

Sắc mặt Hoàng Phủ Ly có chút biến thành màu đen, trong mắt đám gia súc này chỉ có mỹ nữ, ngay cả cơ hội quật khởi của Quốc Thuật Xã bọn họ cũng không cần.

Bất quá nghĩ nghĩ, Lăng Huyền là Thạch Phong cùng Vương Hạo theo đuổi đối tượng, hai vị kia, tin tưởng toàn bộ Bắc Đại học phủ học sinh, không người dám trêu chọc.

Mà Dương Thiên có chút kinh ngạc nhìn Lăng Huyền nói: “Học tử, ta khi nào...

Lời của hắn còn chưa nói xong, Lăng Huyền khuôn mặt xinh đẹp có chút thay đổi, tranh thủ thời gian dùng bàn tay nhỏ bé che Dương Thiên miệng, sau đó đối với Hoàng Phủ Ly ha ha cười nói: “Hoàng Phủ Ly đồng học, người xem chúng ta còn muốn ăn cơm đây, người muốn cùng chúng ta cùng nhau ăn sao?”

Hoàng Phủ Ly hơi xấu hổ lắc đầu nói: “Nếu Dương Thần đã đáp ứng làm xã trưởng của các người, ta đây cũng không cần phải ở lại, cáo từ.

Nói xong, lại mang theo một đội người rời đi.

Lăng Huyền nhẹ nhàng thở ra một hơi, nhìn Dương Thiên một cái, vội vàng lấy tay ra cười hì hì nói: “Hắc hắc, thật ngại quá, tình huống khẩn cấp, ta không phải cố ý.

Dương Thiên khoát tay nói: “Không cần để ý, ta vừa lúc không nghĩ tới cự tuyệt hắn lý do đâu, hay là người giúp ta, đa tạ người giúp ta giải vây.”

Lăng Huyền cười hì hì, bàn tay nhỏ bé trắng nõn nâng má phẩn. Đôi mắt đẹp lấp lánh nhìn thiếu niên trước mắt nói: “Kỳ thật, ta làm như vậy, cũng không chỉ giải vây cho người.

Đó là cái gì? “Dương Thiên ăn cơm, tùy ý hỏi.

Lăng Huyền ngẩng mặt lên, mang theo một tia ngạo kiều ngữ khí mở miệng nói: “Dương Thiên, ta nhìn ra người muốn gia nhập chúng ta xã đoàn, đã như vậy, ta đây liền cho người một cái gia nhập chúng ta xã đoàn cơ hội, thế nào, có phải hay không cảm thấy rất vinh hạnh?”

Ặc!

Dương Thiên có chút ngây dại.

Sự tự tin mê muội của học tử này là từ đâu tới? Con mắt nào của cô nhìn thấy mình muốn gia nhập xã đoàn của các cô?

Còn nữa, vinh hạnh gì?

Dương Thiên cũng không biết các nàng xã đoàn đến cùng là cái gì.

Từ Dạ Dung băng tuyết thông minh, cũng rút cục nhìn ra, Lăng Huyền như vậy lao lực tâm cơ đến lấy lòng Dương

Thiên, chính là vì để cho Dương Thiên gia nhập các nàng xã đoàn.

Lúc này, nữ sinh Tiểu Vi đang yêu mặt bánh bao kia, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ rối rắm kéo cánh tay Lăng Huyền nói: “Chị Lăng Huyền, chúng ta có phải có chút quá cường thế hay không, vạn nhất dọa người ta chạy mất thì làm sao bây giờ, dù sao hiện tại trong xã chúng ta chỉ có ba người, nếu không tuyển được người gom đủ bốn người, vậy xã chúng ta sẽ đóng cửa a.

Lăng Huyền đen mặt cười cho Tiểu Vi một cái bạo run nói: “Người nói nhiều, người nói trong lòng ta không yên sao? Ăn cơm của người.

Ồ!

Tiểu Vi có chút ủy khuất xoa xoa cái đầu nhỏ bị đánh đau, lại bắt đầu ăn ngon lành.

Lăng Huyền xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn, sau đó xoa đi ra một khuôn mặt tươi cười nói: “Tiểu học đệ, chúng ta không cần để ý tới nàng, nàng chính là cái tham ăn, chúng ta vừa rồi nói đến nơi nào?”

Dương Thiên mặt đầy hắc tuyến nói: “Nói đến chuyện anh lôi kéo tôi vào câu lạc bộ.

Đúng đúng đúng đúng!

Lăng Huyền nhẹ gật đầu nói: “Ta nói với người a, chỉ cần người vào xã đoàn của chúng ta, ta liền phong người làm phó xã trưởng, dưới một người, trên vạn người.

Tiểu Vi có chút bất mãn, hỏi: “Lăng Huyền tỷ, chúng ta xã đoàn đã có phó xã trưởng nha, chính là ta, chẳng lẽ người đã quên sao?”

Lăng Huyền không thèm để ý nói: “Người bị hủy bỏ.

Tiểu Vi sừng sốt một chút có chút nghi hoặc nói: “Chuyện khi nào vậy?

Lăng Huyền hừ một tiếng nói: “Hiện tại!

Lúc này Từ Dạ Dung nghi hoặc nói: “Vừa rồi Tiểu Vi học tỷ không phải đã nói rồi sao, các người xã đoàn chỉ có ba người,

cái gì gọi là trên vạn người a?”

Lăng Huyền sắc mặt mang theo một tia xấu hổ nói: “Những này chỉ là tạm thời, tin tưởng ở trên tay của ta, chúng ta xã đoàn nhất định sẽ phát dương quang đại.”

Tiểu Vi có chút không chịu nổi, cắn một miếng bánh bao, quai hàm phồng lên mở miệng nói: “Chị Lăng Huyền, chị lại khoác lác, câu lạc bộ này chính là xuống dốc trong tay chị, nếu thật sự đóng cửa, em xem chị làm sao ăn nói với học tỷ đời trước.

Từ Dạ Dung bật cười, ngay cả Dương Thiên cũng không khỏi mỉm cười.

Cô gái này hình như đến để làm trò cười.

Lăng Huyền đã bị Tiểu Vi làm cho cả người đều phát run.

Nàng lại một cái bạo run đánh vào đầu Tiểu Vi cả giận nói: “Đồ ngốc, ngươi đem tất cả mọi chuyện đều lộ ra ngoài, ai còn tới a, ta như thế nào gặp phải đồ ngốc ngươi.

Tiểu Vi có chút ủy khuất nói: “Vốn là sự thật, nếu không là em kéo bạn trai em ở lại, câu lạc bộ chúng ta đã sớm đóng cửa rồi.

Ngươi... tức chết ta rồi, là cơm không ngon hay là đồ ăn không ngon? Ngươi có thể im lặng làm một thiếu nữ xinh đẹp ngậm miệng ăn cơm của ngươi không?

Lăng Huyền cảm giác tiêu vũ trụ của mình đều bị lửa giận đốt lên.

Ồ!

Cái kia đáng yêu bánh bao mặt Tiểu Vi gật gật đầu, sau đó ăn hai miếng bánh bao lớn, lại yếu ớt nói: “Lăng Huyền tỷ, ngậm miệng lại làm sao ăn cơm a?”

“Ngươi... ngươi là khắc tinh của ta sao?”

Lăng Huyền cảm thấy mình sắp bị Tiểu Vi làm cho ngu xuẩn đến phát khóc.

Mà Từ Dạ Dung đang ăn cơm, nghe xong câu nói này, phù một tiếng, nước canh phun về phía Dương Thiên.

Theo thường lệ, Dương Thiên hời hợt cầm lấy cái đĩa ngăn trở, sau đó thấy người bạn cùng bàn của mình không hề có hình

tượng nằm úp sấp trên mặt bàn, ha ha cười lớn.

Dương Thiên cũng đỡ trán, mặt mũi tràn đầy im lặng, cũng càng thêm kiên định không đi xã đoàn của bọn họ.

Hắn lôi kéo Từ Dạ Dung cơ hồ là cười đau sốc hông mở miệng nói: “Học tử, ta cảm giác ta có khả năng không cách nào đảm nhiệm chức vị phó xã trưởng xã đoàn các ngươi, cảm tạ ngươi khoản đãi, chúng ta liền đi trước.”

Lăng Huyền Huyền làm sao có thể buông tha cho Dương Thiên được, phải biết rằng Dương Thiên chính là người mà nàng chọn lựa trong nhiều ngày qua, thích hợp nhất với xã đoàn của các nàng.”

Vì vậy, không nói lời nào, hắn tiến lên kéo cánh tay Dương Thiên lo lắng nói: “Học đệ học đệ, có việc gì thương lượng cũng được, khoan hãy đi, ta nhường vị trí xã trưởng cho ngươi, thế nào?”

“Cũng không có hứng thú.”

Dương Thiên lắc đầu từ chối.

Lúc này, Từ Dạ Dung có chút hiếu kỳ nói: “Lăng Huyền học tử, nói nửa ngày, chúng ta còn không biết xã đoàn của các ngươi rốt cuộc tên gọi là gì đâu.”

Lăng Huyền Huyền đang định há mồm, Tiểu Vi lại thò đầu ra yếu ớt nói: “Lăng Huyền tử, đừng nói ra ngoài, thật mất mặt.”

Lăng Huyền Huyền nhìn sang bằng ánh mắt giết người, Tiểu Vi tự biết mình phạm sai lầm, vội vàng rút đầu lại.

Dương Thiên cũng không khỏi có chút tò mò hỏi: “Học tử, ta cũng rất muốn biết xã đoàn của các ngươi rốt cuộc là tên gì?”

Lăng Huyền Huyền kiêu ngạo hừ một tiếng nói: “Nói ra không sợ hù chết các ngươi, đứng vững rất tốt, xã đoàn của chúng ta chính là siêu tự nhiên linh dị xã.”

“Phốc!”

Từ Dạ Dung cuối cùng vẫn không nhịn được, bật cười.

Dương Thiên cũng tò mò hỏi: “Vậy bình thường các ngươi đều nghiên cứu cái gì?”

Lăng Huyền Huyền cười hắc hắc: “Linh hồn, quỷ quái các loại, học đệ thế nào, có cảm thấy rất hứng thú hay không. Chỉ cần người đồng ý gia nhập môn xã, người sẽ có cơ hội kiến thức được những thứ đó, còn có thể cùng môn tiểu thư sớm chiều ở chung. Ta nói cho người biết, người khác cũng không có cái phúc phận này đâu. Thế nào, có phải động tâm rồi không?”

Dương Thiên lôi kéo Từ Dạ Dung nói: ” Chúng ta đi thôi, cô ta đã điên rồi.”

“Đáng giận, Dương Thiên học đệ, ai ai ai, người trở về đi, chỉ cần người gia nhập xã đoàn của chúng ta, người yêu cầu gì học tỷ cũng đáp ứng người được không, đừng đi, ô ô ô, cho ta một cơ hội được không a.”

Cho dù Lăng Huyền Huyền cố gắng giữ lại, Dương Thiên vẫn rời đi.

Tiểu Vi nhìn Lăng Huyền Huyền đang thương tâm, chớp chớp đôi mắt to nói: “Lăng Huyền tỷ, làm sao bây giờ, đối phương không đồng ý xã đoàn của chúng ta cũng chỉ có đóng cửa, hay là chúng ta kéo một cái vào đi.”

Lăng Huyền tức giận nói: “Không, cho dù ta để cho siêu tự nhiên Linh Dịch xã đóng cửa, cũng sẽ không tùy tiện kéo một người vào thật giả lẫn lộn.”

Dương Thiên vốn đã xuống lầu, lúc này nhận được một cuộc điện thoại.

Không sai, là Hàn Hương Ngưng gọi tới.

Nói chuyện rất thẳng thắn.

“Dương Thiên, ta biết người có chút không hợp bầy, lên đại học làm sao có thể không chọn xã đoàn, lão sư đã giúp người chọn mười mấy cái, đều là xã đoàn lão sư cảm thấy hứng thú, rảnh rồi người đi qua một chuyến...”

Dương Thiên nghe vậy thì choáng váng, mười mấy xã đoàn, tiểu tỷ này muốn hấn mết chết.

Chương 740 - Đồng ý gia nhập.

Nghe Hàn Hương Ngưng nói, Dương Thiên cảm giác mình giống như bị bán đi.

Sắc mặt hắn biến thành màu đen, còn chưa kịp nói chuyện, Hàn Hương Ngưng bên kia đã trực tiếp cúp điện thoại, điều này làm cho Dương Thiên có loại xúc động sắp điên rồi.

Từ Dạ Dung ở một bên cũng là vụng trộm cười.

Nàng xem như đã nhìn ra, Hàn Hương Ngưng luôn tìm Dương Thiên gây phiền phức, người không biết còn tưởng rằng hai người kiếp trước là oan gia.

Lúc này, trong nhà hàng ở tầng hai, nữ sinh Tiểu Vi đáng yêu mặt bánh bao và Lăng Huyền Huyền đều than thở.

Tiểu Vi ngẩng đầu, trong lúc vô tình nhìn thấy Dương Thiên đang đi về phía các nàng, trên mặt lập tức mang theo nụ cười mừng rỡ nói: “Lăng Thiên tử, vậy... kia...”

Cô gái đáng yêu mặt bánh bao kích động gần như nói không ra lời.

Đôi mắt đẹp của Lăng Huyền Huyền không còn sắc thái, không hứng thú lắm nói: “Tiểu Vi, từ khi nào thì ngươi biến thành nói lắp rồi?”

Tiểu Vi kích động nói: “Không phải a Lăng Huyền tử, là... là Dương Thiên trở về.”

“Cái gì?”

Lăng Huyền Huyền nghe vậy đôi mắt đẹp sáng ngời, vội vàng quay đầu nhìn lại.

Quả nhiên, chỉ thấy thiếu niên chậm rãi đi về phía nàng.

“Chẳng lẽ là hồi tâm chuyển ý?”

Lăng Huyền Huyền mặt đầy hưng phấn, đôi mắt sáng ngời cong lại thành hình trăng lưỡi liềm.

Nàng vội vàng tiến lên một bước, thần thái sáng láng hỏi:
“Dương Thiên Dương Thiên, người có phải hồi tâm chuyển ý rồi không?”

Dương Thiên trực tiếp mở miệng hỏi: “Lăng Huyền học tử, vừa rồi có phải người nói chỉ cần người đáp ứng tiến vào xã đoàn của các người, người liền đáp ứng ta tất cả yêu cầu gì hay không.”

Lăng Huyền Huyền sững sờ, sau đó khuôn mặt xinh đẹp cúi đầu, giọng như tơ nói: “Dương Thiên, học tử không phải người tùy tiện như vậy.”

“Vây quên đi!”

Dương Thiên xoay người rời đi.

“Này này, học đệ học đệ đừng đi, mọi chuyện đều dễ thương lượng.”

Lăng Huyền Huyền vội vàng tiến lên không để ý hình tượng ôm lấy hai chân Dương Thiên nói: “Ta đáp ứng, chỉ cần người tiến vào xã đoàn của chúng ta, ta sẽ đáp ứng người mọi thứ.”

Khóe miệng Dương Thiên nhếch lên nói: “Người nói thật chứ.”

“Ừm ừm.”

Lăng Huyền Huyền vội gật đầu: “Thật mà, còn thật hơn trên châu.”

“Tốt lắm, người đứng lên nói chuyện trước đi.”

Dương Thiên nâng Lăng Huyền Huyền lên, ánh mắt nhìn thẳng đôi mắt đẹp của nàng.

Lăng Huyền lập tức có chút hoảng loạn, đôi mắt đẹp né tránh không dám nhìn vào mắt Dương Thiên, hơn nữa chỉ cảm thấy tim đập rất nhanh, gần như sắp nhảy ra ngoài.

Nàng chậm rãi lui về phía sau, thiếu niên thì chậm rãi tiến lên, cuối cùng đem nàng ép đến một góc.

Lăng Huyền muốn né tránh, nhưng hai tay Dương Thiên chống tường, ngăn cản nàng.

Trong đầu Lăng Huyền Huyền lập tức ong ong.

Đây là bị người ta dán tường sao?

Trước đó nàng luôn nhìn thấy cảnh này trong phim truyền hình, cho rằng rất ngọt.

Nhưng bây giờ khi thật sự đến lượt nàng, Lăng Huyền Huyền lập tức cảm thấy đầu óc trống rỗng.

Hô hấp của nàng có chút dồn dập, nhìn học đệ nhỏ hơn nàng mấy tuổi, có chút trốn tránh nói: “Học đệ, ngươi... ngươi muốn làm gì?”

“Bàn luận yêu cầu.”

Khóe miệng thiếu niên mang theo vẻ tươi cười, trên người phát ra khí tức siêu phàm thoát tục, khiến Lăng Huyền Huyền mơ hồ có chút mê say.

Nàng đỏ mặt đến tận xương, nghĩ đến dáng vẻ vừa rồi mình bị thiếu niên ôm vào trong ngực, trái tim càng như nai con đâm loạn.

“Ngươi... ngươi đến cùng muốn yêu cầu gì?”

Lăng Huyền Huyền toàn thân dán sát vào vách tường, trước lời sau vênh, một thân váy đỏ không thể che giấu thân thể mảnh khảnh kia, eo thon như rắn nước không chịu nổi một nắm tay.

Đôi mắt đẹp của nàng bởi vì xấu hổ mà không ngừng chớp động, khẽ cắn môi, toàn thân tản ra khí tức mê người. Khi từng làn hương thơm bay vào mũi Dương Thiên, hắn có cảm giác thất thần.

Xem ra có thể liên kết bốn giới nữ thần của đại học phủ Bắc, mị lực của nàng thật sự không thể khinh thường.

Nhìn thiếu niên ở khoảng cách gần, Lăng Huyền Huyền khẩn trương tới cực điểm, khuôn mặt của hai người rất gần, Lăng Huyền Huyền có thể cảm nhận được rõ ràng hơi thở ấm áp của thiếu niên.

Khi khí tức rơi vào trên mặt nàng, toàn bộ thân thể mềm mại của Lăng Huyền Huyền đều có chút mềm nhũn.

Nàng cảm giác bị một cỗ khí tức ôn nhu nhưng lại dị thường bá đạo bao vây lấy, đôi mắt đẹp dần dần có chút mê ly.

Nàng dần dần kẹp chặt đôi chân thon dài mượt mà, hai tay ôm ngực, có chút không biết làm sao.

Nàng lại không biết, động tác vô tình này của nàng, càng là có loại xúc động làm cho người phạm tội.

Lăng Huyền Huyền trong lòng không ngừng rối rắm.

Nhìn dáng vẻ này của thiếu niên, nhất định là muốn thổ lộ với nàng.

Làm sao bây giờ?

Rốt cuộc là đồng ý hay không đồng ý, nếu như đồng ý thì có vẻ mình rất không rụt rè, dù sao thời gian hai người quen biết không quá một giờ, vèn vèn chỉ là gặp mặt một lần mà thôi.

Nhưng nếu không đáp ứng, hẳn có tức giận rời đi hay không, cứ như vậy, tất cả không phải đều ngâm nước nóng sao? Xã đoàn của nàng nhất định sẽ giải tán.

Lăng Huyền Huyền nhỏ mắt xoắn xuýt không thôi, tâm loạn như ma, không biết nên làm cái gì bây giờ.

Nhưng mà, sự thật chứng minh là nàng nghĩ nhiều.

Dương Thiên nghi hoặc nhìn Lăng Huyền Huyền hỏi: ”Muội đang thẹn thùng sao?”

Lăng Huyền Huyền đỏ mặt nhỏ giọng nói: “Người còn nói nữa, tất cả không phải do người đưa tới sao?”

Dương Thiên mở miệng nói: “Ta chỉ là đưa ra một yêu cầu với người mà thôi, người không cần xấu hổ.”

Lăng Huyền Huyền thẹn thùng: “Ở trước mặt nhiều người như vậy, người cũng không thể nói ra yêu cầu kia a.”

Lần này Dương Thiên có chút choáng váng.

“Ta còn chưa nói, người làm sao biết?”

Lăng Huyền Huyền sững sờ, sau đó đỏ mặt nói: “Không phải người muốn thổ lộ với ta sao?”

Dương Thiên Thượng quan sát nàng từ trên xuống dưới một chút, nói: “Người đẹp lắm.”

“Người nói cái gì?”

Lăng Huyền Huyền sắp tức điên lên rồi.

“Ta có chỗ nào không tốt, người dựa vào cái gì nói đẹp được ta, dung mạo gia thất bốn tiêu chuẩn đều là lựa chọn tốt nhất, thật sự Bắc Đại người đi xem một chút, ai xuất sắc bằng ta.”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Người muốn nói gì? Muốn ở cùng với ta?”

“Ta...”

Lăng Huyền Huyền vốn đang tức giận đến nổi trợn mắt, nhưng nghe thấy lời này, sắc mặt lập tức đỏ bừng, khí thế cũng yếu đi.

Dương Thiên thu hồi cánh tay, lạnh nhạt nói: “Ta chỉ nói rõ với người, gia nhập xã đoàn của người làm phó xã trưởng cũng được, nhưng yêu cầu của ta là sau khi xã đoàn các người đến, tất cả các người không được phép quấy rầy ta.”

“Không thể nào, mỗi một thành viên trong xã đoàn đều phải thực hiện...”

Lăng Huyền Huyền đang định nói lời từ chối thẳng thừng, nhưng chỉ nghe Dương Thiên Bình thản nhiên nói: “Vậy thì thôi.”

Nói xong, xoay người.

“Khốn kiếp, ngoại trừ cái này người uy hiếp ta, có thể dùng cái khác hay không?”

Hốc mắt Lăng Huyền Huyền đỏ bừng, vẻ mặt ủy khuất.

Dương Thiên dừng bước cười nói: “Uy hiếp này có tác dụng, tại sao ta phải đổi phương thức khác?”

“Người.....”

Lăng Huyền Huyền hơi chán nản, cắn răng nói: “Được rồi, ta đồng ý là được chứ gì?”

“Ngoan!”

Dương Thiên xoay người, cười cười xoa đầu cô gái nhỏ, nói: “Vậy thì thành giao.”

Tiểu Vi ở bên cạnh vẫn còn đang lăm bằm: “Đây đâu phải là chiêu mộ một phó xã trưởng, đây quả thực là chiêu mộ một tổ

tông trở về.”

Tất cả đều nói vô cùng rõ ràng, Dương Thiên cũng có thể bàn giao với Hàn Hương Ngung bên kia, làm phó xã trưởng, khẳng định không thể lựa chọn xã đoàn khác.

Chỉ có điều tên của xã đoàn này, không biết Hàn Hương Ngung bên kia có thể tiếp nhận hay không, ngẫm lại đều có chút ngu ngốc.

Mà vừa lúc đó, từ cửa hành lang truyền đến một trận nổi giận kinh thiên.

“Tiểu tử, tay ngươi để đâu đấy.”

“Dám đụng Lăng Huyền Huyền, muội không muốn sống nữa à?”

Dương Thiên nhìn sang, chỉ thấy hai nam tử lao về phía hắn.

Một khuôn mặt tuấn lãng, đeo kính mắt, lộ ra khí chất nho nhã.

Một người mang vẻ mặt ôn trọng, một đôi mắt thâm thúy tràn đầy lạnh lẽo.

Mọi người ở lầu một đều bị hai đạo kinh sợ này làm cho giật mình.

Bọn họ sao, trên mặt mang theo bất mãn đang muốn tiến lên quát lớn, lại phát hiện đối phương lại là Vương Hạo cùng Thạch Phong.

Những người kia lập tức sợ tới mức chân mềm nhũn.

Sao lại là hai vị này?

Hai vị này ở Bắc Đại Học phủ, có thể nói là tồn tại không ai không biết, không người không hay, đều là thiên tư ngút trời, là nhân vật yêu nghiệt như vậy.

Rốt cuộc là người nào to gan như vậy, cũng dám đồng thời chọc giận hai người.

Là không có ý định lẫn lộn ở đại học phủ Bắc sao?

Mọi người đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy một thiếu niên, vậy mà lại đặt tay lên đầu Lăng Huyền Huyền nữ thần, một bộ hành động vô cùng thân mật.

Chuyện này khiến mọi người choáng váng.

Mọi người đều biết, Lăng Huyền Nữ Thần là đối tượng mà hai người Thạch Phong và Vương Hạo đồng thời theo đuổi, nàng ở trong phủ đại học Bắc Đại bốn năm, có vô số hộ hoa sứ giả, nhưng lại không có một người nào dám theo đuổi, cũng là bởi vì có hai người tồn tại.

Hiện tại tiểu tử này dám đụng vào váy ngược của hai đại nhân vật Thạch Phong cùng Vương Hạo, chờ tìm chết đi.

Trên mặt mọi người đều mang theo vẻ hả hê, hiển nhiên là ta đã gặp không ít khó khăn, cũng không để người có thái độ tốt hơn nhìn một màn trước mắt mà châm chọc khiêu khích.

“Tiểu tử này là ai? Có ai quen biết không, mau tìm người nhặt xác cho hắn đi.”

“Ha ha, nghe nói tiểu tử này tên là Dương Thiên, hôm nay ở lời đài sân vận động thi đấu hung hăng ra một trận danh tiếng, rất cuồng.”

“Ha ha, cuồng hắn có thể cuồng hơn hai người Vương Hạo Thạch Phong? Tiểu tử này hôm nay xem như đá trúng thiết bản.”

Chương 741 -

Lúc này, người trên lầu hai càng lúc càng nhiều.

Người trong nước, vĩnh viễn không thiếu người xem náo nhiệt, bọn họ rất muốn nhìn thấy Dương Thiên kết thúc như thế nào.

Trong sân, sắc mặt của Thạch Phong cùng Vương Hạo âm trầm tới cực điểm, trên trán nổi gân xanh.

Lăng Huyền Huyền bị bọn họ coi là độc chiếm, không cho phép bất luận kẻ nào nhúng chàm, về sau nếu như nàng lựa chọn, cũng là lựa chọn từ hai người, nhưng mà hiện tại lại bị một tân sinh mới sinh một lớn chặn đường, bọn họ cơ hồ phần nộ mất đi lý trí.

Nhìn hai người tiến lên, Lăng Huyền Huyền khuôn mặt có chút trắng bệch, nhanh chóng đem Dương Thiên che ở sau lưng, mở ra cánh tay ngọc, giống như là gà mái nhỏ, cảnh giác nhìn Thạch Phong có Vương Hạo nói: “Hai người các người tới chỗ này làm gì?”

Vương Hạo liếc nhìn Lăng Huyền Huyền, thấy hốc mắt của cô bé có chút ướt át, hơn nữa hơi sưng đỏ, sắc mặt lập tức càng thêm xanh mét.

Hắn nắm chặt hai tay nói: “Tiểu Thiên, có phải hắn bắt nạt muội không?”

Sắc mặt Thạch Phong lạnh lẽo liếc nhìn Dương Thiên, sau đó mở miệng nói với Lăng Huyền Huyền: “Tiểu Huyền, ngươi muốn hắn chết như thế nào.”

Lăng Huyền Huyền có chút buồn bực nói: “Vương Hạo, Thạch Phong, ta đã nói bao nhiêu lần, tên của ta là Lăng Huyền Huyền, quan hệ của ta và các người còn chưa có quen thuộc đến mức để các người xưng hô ta là Tiểu Huyền đi?”

Không biết chuyện gì xảy ra, Lăng Huyền Huyền cảm thấy lúc Dương Thiên ở bên người nàng vô cùng để ý Thạch Phong và Vương Hạo xưng hô với nàng.

Nhìn hai người uy hiếp Dương Thiên, trong đôi mắt đẹp của Lăng Huyền Huyền cũng hiện lên một tia lãnh ý nói: “Thạch Phong Vương Hạo, ta cảnh cáo các người, các người nếu dám động Dương Thiên một chút, ta sẽ không bỏ qua cho hai người các người, không tin các người có thể thử xem.”

Thạch Phong cùng Vương Hạo nghe vậy, tức giận đến toàn thân đều đang run rẩy.

Trước đó, quan hệ của Lăng Huyền Huyền với bọn họ mặc dù nói không đến mức thân mật, nhưng cũng vẫn rất hòa hợp.

Mà tâm ở, Lăng Huyền Huyền lại vì một tên tiểu tử mà vạch mặt với bọn họ.

Vương Hạo lạnh lùng nói với Dương Thiên: “Tiểu tử, ngươi rút ra đây cho ta.”

Thạch Phong ngữ khí lạnh lẽo nói: “Ta cho ngươi mười phút, rời khỏi Bắc Đại Học Phủ, từ nay về sau cả đời không bước

vào nơi này một bước, ta có thể không truy cứu nữa, nếu không, cho dù hiệu trưởng che chở ngươi, ta cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Dương Thiên Bình nhìn hai người một cái khinh thường nói:
“Hai người các ngươi đầu óc có bị bệnh không?”

Hắn tựa hồ cũng không có trêu chọc hai người, nhưng hai người lại sửa inh ỏi đối với hắn?

Dương Thiên một đời là Phá Thiên Tiên Đế, chân chính dưới trời xanh, trên ức vạn người.

Bây giờ trở về nơi này, mặc dù mất đi tu vi, nhưng cũng không phải ai cũng có thể làm nhục.

Mà sau khi hắn nói xong câu này, sắc mặt tất cả mọi người đều thay đổi.

Mọi người không dám tin vào tai mình.

“Ngọa tào, thật sự là ăn gan hùm mật gấu a, Thạch Phong cùng Vương Hạo là rồng trên trời, cũng là tiểu tử này có khả năng nhục mạ?”

“Ba năm, ba năm trước có một tiểu tử cũng càn rỡ giống như hắn, muốn Lăng Huyền Huyền động tay động chân, hơn nữa còn nói năng lỗ mãng với Vương Hạo, hiện tại đoán chừng phần mộ của tiểu tử kia cao hơn một mét đi.”

“Thật mới mẻ a, dám mắng Thạch Phong cùng Vương Hạo đầu óc có bệnh, tiểu tử này là một Thiết Đầu Oa đi.”

“Ha ha ha, mau thông báo hảo bằng hữu tới xem vở kịch này, ta muốn xem xem tiểu tử này cuối cùng kết thúc thế nào, các ngươi đoán xem có quỳ xuống cầu xin tha thứ không.”

“Ta dám đánh cược, tiểu tử này nhất định là không biết thân phận của Thạch Phong và Vương Hạo, bằng không, phỏng chừng có thể dọa hắn tè ra quần.”

Lúc này người càng tụ càng nhiều, vốn chỉ có mấy chục người, hiện tại dần dần phát triển đến hơn trăm người, trong khoảng thời gian ngắn, đã hội tụ hơn hai trăm người.

Tất cả mọi người đều vui sướng khi người gặp họa nhìn Dương Thiên.

Dám đi gần với Lăng Huyền Huyền nữ thần như vậy, bọn họ sẽ không đồng tình, dù sao đãi ngộ này bọn họ đều không có.

Giữa sân, nghe được câu nói kia của Dương Thiên, Thạch Phong cùng Vương Hạo cũng đều không thể tin được lỗi tai của mình.

Ở Bắc Đại Học phủ, địa bàn của bọn họ, lại còn có người dám nhục mạ bọn họ.

Lệ khí toàn thân hai người phát ra ngập trời, trong một đôi mắt đều là sát ý.

Lăng Huyền Huyền quay đầu lại trừng mắt với Dương Thiên: “Dương Thiên, ngươi có thể đừng nói lung tung được không.”

Nàng bây giờ muốn bảo vệ Dương Thiên đã vô cùng cố hết sức, thiếu niên lại còn ở lúc này nói hai người Vương Hạo đầu óc có bệnh.

Cái này giống kíp nổ đốt pháo, nói nổ tung liền nổ tung.

Ngay cả cô gái đáng yêu có khuôn mặt bánh bao ngây ngô bẩm sinh Tiểu Vi cũng ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc.

Nàng biết thủ đoạn của Thạch Phong và Vương Hạo, ngay cả con cháu nhà giàu của đại gia tộc kinh thành cũng không dám chọc giận bọn họ.

Ở trước mặt hai người, những đại thiếu gia của mười đại gia tộc, như Tống Hà, Mộ Dung Dịch, hạng người Bạch Thuật, ngay cả xách giày cho bọn hắn cũng không xứng.

Thủ đoạn của hai người, căn bản không phải là thứ mà Dương Thiên có thể chọc nổi.

Vương Hạo ngữ khí lạnh lẽo tiến lên một bước nói: “Tiểu tử, ta biết ngươi, ngươi tên Dương Thiên đúng không, lúc ở sân vận động, một mình đánh một trăm cao thủ Không Thủ đạo, hiện tại ngươi dám ra không?”

Lăng Huyền Huyền lui về phía sau một bước, đem Dương Thiên gạt gao che chở, giống như một con mèo hoang nhỏ, hướng về phía Vương Hạo lạnh lùng nói: “Vương Hạo, ngươi thật sự không để ta vào mắt?”

Vương Hạo nghe vậy sắc mặt khó coi, nắm nắm đấm nói: “Lăng Huyền Huyền, ngươi vì sao phải che chở hắc kháp nãi, tiểu tử này rốt cuộc có cái gì tốt, có thể so sánh với ta một chút nào?”

Lăng Huyền Huyền nghĩ đến vừa rồi bị Dương Thiên Bích đông, sắc mặt trong nháy mắt trở nên đỏ bừng.

Một màn này để Vương Hạo thấy được, sắc mặt lập tức chìm đến đáy cốc.

Cơ thịt trên mặt Thạch Phong đang không ngừng co giật, tuy kiệt lực chịu đựng, nhưng vẫn nổi giận vô biên.

Hắn chỉ vào mũi Dương Thiên mở miệng nói: “Đứng ra cho ta, có gan thì độ sức giữa nam nhân, ngươi trốn sau lưng nữ sinh thì tính là gì.”

Dương Thiên lạnh lùng nói: “Hai người các ngươi còn chưa náo đủ đúng không, trước khi khiêu chiến với ta, phải nghĩ xem các ngươi có vốn liếng này hay không.”

Mọi người lại một lần nữa bị lời nói khoát lác của Dương Thiên làm cho chấn kinh.

Gia thất của Vương Hạo thần bí, nhưng tuyệt đối sẽ không thấp hơn một trong mười đại gia tộc kinh thành.

Bởi vì, coi như là đại thiếu công tử ca Tổng Hà Bạch Thuật ở trong đại học phủ Bắc Đại nhìn thấy Vương Hạo cũng phải cung kính hô một tiếng Vương thiếu.

Thạch Phong là cô nhi, nhưng tuổi còn trẻ tay trắng lập nghiệp, ba năm kiếm được ức vạn thân gia, là một đồng sự của công ty, thủ đoạn và năng lực này, vượt qua trăm phần trăm bạn cùng lứa tuổi.

Hai người vô luận là thân phận, hay là bối cảnh đều vô cùng cao thượng, hiện tại thiếu niên cũng dám nói bọn họ không có vốn liếng để độ sức.

Đây quả thực là trò cười cho thiên hạ.

Đôi mắt Vương Hạo đều đang sung huyết, hắc cả giận nói: “Dương Thiên, chỉ cần ngươi dám đứng ra, ta liền chơi với ngươi đến cùng.”

Dương Thiên thật sự không có hứng thú đùa giỡn với hai tên não tàn này, hắn ngáp một cái, có chút lười biếng nói: “Nói nửa ngày, ta hình như cũng không đắc tội với hai người các ngươi.”

Thạch Phong lạnh giọng nói: “Đi gần Lăng Huyền tiểu thư như vậy, còn biểu hiện ra cử động thân mật như vậy, ở trong mắt ta ngươi đã là tội chết.”

Dương Thiên cũng coi như là rút cuộc hiểu rõ hai người đây là đang tranh giành tình nhân a.

Ngẫm lại cũng có chút buồn cười, hắn cái gì cũng không làm đã bị hai tên điên này ghi hận, chẳng phải là có chút oan uổng sao.

Khi hắn từng là Phá Thiên Tiên Đế, cũng chưa từng bá đạo như vậy.

Lần này Lăng Huyền muốn ra mặt cho Dương Thiên, nhưng lại bị Dương Thiên ngăn cản.

Hắn gỡ Lăng Huyền ra, tiến lên hai bước.

“Dương Thiên ngươi... nguy hiểm.”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Huyền tràn đầy vẻ lo lắng, vốn định che chở cho hắn một lần nữa, nhưng lại bị thiếu niên ngăn cản.

Ánh mắt Dương Thiên bình tĩnh, nhíu mày nhìn hai người, có chút lười nhác nói: “Nói như vậy, bởi vì Lăng Huyền Huyền, con không có ý định buông tha ta?”

Vương Ngao cười một tiếng nói: “Hiện tại biết sợ rồi sao? Nếu như ngươi quỳ xuống cho ta...”

Hắn còn chưa nói xong, chỉ thấy thiếu niên khoát tay áo nói: “Không không không, ta không phải ý tứ này, ta chỉ xác nhận một chút mà thôi.”

Thạch Phong lạnh lùng nói: “Ngươi đã xác nhận, vậy tiếp theo thì sao?”

“Tiếp theo... đương nhiên là thỏa mãn mong muốn của các ngươi.”

Khóe miệng Dương Thiên nhếch lên, sau đó dưới ánh mắt kinh hãi gần chết của mọi người.

Xoay người!

Ôm Lãng Huyền Huyền vào trong ngực.

Sau đó cứ hôn như vậy.

Toàn bộ lâu hai vào giờ khắc này giống như bị đứng im.

Ngay cả Lãng Huyền Huyền cũng hoàn toàn choáng váng.

Đôi môi trắng mịn của nàng được thiếu niên hôn, thân thể mềm mại được ôm chặt, vòng eo mềm mại giờ phút này trở nên thập phần cứng nhắc.

Đôi mắt đẹp sáng ngời của Lãng Huyền Huyền chớp rất lớn, trái tim nhỏ sắp nhảy ra ngoài rồi, đôi tay nhỏ bé nắm chặt lấy cánh tay Dương Thiên, ngay cả móng tay cũng cắm sâu vào trong thịt thiếu niên mà không hề phát hiện ra.

Trong đầu nàng hoàn toàn trống rỗng. Chỉ cảm nhận được thiếu niên cuồng dã cùng bá đạo.

Hơi thở thô trọng kia phun lên khuôn mặt xinh đẹp của nàng, toàn bộ thân thể mềm mại của nàng giống như bùn nhão mềm nhũn xuống.

Thật lâu sau, môi mới tách ra!

Dương Thiên đỡ Lãng Huyền Huyền có chút đứng không vững, giờ phút này nhịp tim của cô gái gần như khiến cô hít thở không thông, khuôn mặt đỏ bừng như máu.

Nàng sờ lên khóe môi, chỉ cảm thấy đôi môi hồng phấn đều bị thiếu niên hôn rách da, giờ phút này còn lưu lại một tia máu tươi.

Cảm giác trong miệng là máu tươi tanh ngọt cùng khí tức đặc hữu của thiếu niên.

Lãng Huyền Huyền nhìn Dương Thiên, chỉ thấy thiếu niên nhướng mày, lạnh nhạt mở miệng.

“Vừa rồi các ngươi không buông tha ta có khả năng không đủ lý do, các ngươi tăng thêm cái này thử xem!”

Chương 742 - Ba đạo bàn tay.

"Vương Hạo, Thạch Phong, ta cảm giác cừu hận của người đối với ta tựa hồ không đủ, hiện tại, hẳn là đủ rồi."

Khi thiếu niên nói ra những lời này, tất cả mọi người không thể tin được vào hai mắt của mình.

"Ngọa tào, đồ mờ, tiểu tử này điên rồi sao? Lăng Huyền nữ thần cũng dám hôn?"

"Hơn nữa còn trắng trợn như vậy, hẳn thật sự không để Thạch Phong cùng Vương Hạo vào mắt."

"Ở trước mặt nhiều người như vậy, dám đội nón xanh cho Thạch Phong và Vương Hạo, hẳn tuyệt đối không thể sống đi ra khỏi nhà hàng này."

Tất cả mọi người mặt mũi tràn đầy chấn kinh, không khí hiện trường triệt để bị đốt lên.

Lăng Huyền Huyền từ trong ngáy ngốc phản ứng lại, mặt nàng đỏ như máu, bùm mặt cảm giác hiện tại cũng không còn mặt mũi gặp người.

Đây chính là nụ hôn đầu tiên của nàng, vốn tưởng tượng vào thời khắc lãng mạn nhất sẽ giao cho bạch mã vương tử của mình, nhưng lại không nghĩ rằng ở trong nhà hàng bị học đệ nhỏ hơn nàng mấy tuổi này đoạt đi.

Hơn nữa còn ở trước mặt bao người, nàng thật sắp điên rồi.

Nàng cắn chặt hàm răng, phần nộ trùng mắt nhìn Dương Thiên, hai bàn tay nhỏ bé dùng sức bóp chặt trên thịt mềm bên hông Dương Thiên.

Dương Thiên ngoài mặt bất động thanh sắc, nhưng từ khóe mắt giật giật có thể thấy được thiếu niên trước mắt này cũng không phải nhẹ nhàng như vậy.

Thạch Phong và Vương Kỳ như muốn nứt ra.

"Hỗn đản, hôm nay ta cho người chết ở chỗ này."

Vương Hạo sắc mặt xanh mét tiến lên một bước, ngữ khí lạnh lùng như đao.

“Ngươi sẽ vì chuyện này mà làm, trả giá ngươi không thể thừa nhận.”

Ánh mắt Thạch Phong lạnh lẽo, toàn thân tản mát ra khí tràng cường đại, khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Dương Thiên lại ôm Lăng Huyền Huyền động tay động chân với hắn vào lòng, ánh mắt bình tĩnh nhìn hai người nói: “Nói đi, các ngươi chỉ nói vài câu không đe dọa ta. Cuối cùng vẫn không dám động đến ta.”

Một câu nói, mọi người đã không cách nào hình dung tâm tình của mình.

Tiểu tử này căn bản không thể nào hiểu được thủ đoạn của Thạch Phong và Vương Hạo rốt cuộc là cường đại cỡ nào.

Quan hệ mà hai người có khả năng vận dụng, có thể để hiệu trưởng của đại học phủ Bắc thay người.

Đây cũng là nguyên nhân Bắc Đại không ai dám trêu chọc hai người.

Bây giờ Dương Thiên vũ nhục bọn họ như vậy, nếu hai người từ bỏ, vậy bọn họ cũng không còn mặt mũi ở lại đây nữa.

Cục diện này nhất định là không chết không thôi.

Những lời nói của Dương Thiên đã khiến Vương Hạo mất đi lý trí vốn có, mà nhìn thấy nữ thân của mình ở trong ngực thiếu niên, càng làm cho hắn tức sùi bọt mép.

“Bây giờ ta sẽ cho ngươi chết.”

Vương Hạo trực tiếp xông lên phía trước, đánh ra một quyền về phía Dương Thiên.

Dương Thiên lùi lại một bước, dễ dàng tránh được.

“Ta đánh ngươi, ngươi dám né tránh?”

Vương Hạo mang trên mặt phần nộ.

Điều này làm cho Dương Thiên cảm thấy buồn cười, hắn lạnh nhạt nói: “Ta cũng không phải cha ngươi, sẽ không sủng ngươi.”

Một câu nói kia càng giống như chọc phải tổ ong vò vẽ vậy.

Mọi người ôm lấy trái tim, khiếp sợ ngất đi.

Phụ thân của Vương Hạo ở kinh thành chính là nhân vật cấp cự phách tay nắm thực quyền, mặc dù không rõ ràng lắm đến cùng là thân phận gì, nhưng mà lần trước lúc gặp hần tới, sau lưng hần đi theo bốn năm vị phó quốc cấp, liền biết, thân phận của hần tuyệt đối đứng ở vị trí đỉnh tiêm của Kim Tự Tháp.

Thiếu niên trước mắt làm nhục Vương Hạo cùng phụ thân của hần như thế, tiểu tử này đến cùng có biết hay không, chỉ cần phụ thân của Vương Hạo nói một câu, toàn thế giới đều không có chỗ cho hần dung thân?

Tuy rằng Lăng Huyền vẫn chưa hết giận, nhưng lúc này nghe thấy Dương Thiên nói thì sắc mặt cũng trở nên trắng bệch.

Đắc tội Vương Hạo không có gì, nhưng là việc nhỏ này nếu bị phụ thân của Vương Hạo biết, liền ngay cả nàng cũng không bảo vệ được Dương Thiên.

Mặc dù gia gia của nàng có bản lĩnh đó, nhưng tuyệt đối không thể vì một người không liên quan mà đối nghịch với Vương gia.

Lăng Huyền Huyền lo lắng kéo cánh tay Dương Thiên nói: “Dương Thiên, ngươi mau xin lỗi hần đi, ngươi không đắc tội nổi với hần đâu, phụ thân hần là đại nhân vật thủ đoạn thông thiên, chỉ cần ngươi chịu thua, ta sẽ toàn lực giúp ngươi, ngươi...”

Nàng còn chưa nói hết lời, Dương Thiên đã hờ hững từ chối: “Cho dù phụ thân của hần ở đây thì sao?”

Lăng Huyền Huyền tức giận dậm chân nói: “Sao ngươi lại không nghe vậy.”

Nàng gấp đến độ sắp khóc, không thể nào hiểu được tên ngu ngốc trước mắt này vì mặt mũi mà ngay cả mạng cũng không cần.

Mà Dương Thiên lại không hề lo lắng chút nào, trong thiên hạ, người muốn lấy mạng hần có lẽ có, nhưng tuyệt đối không phải là Vương gia của hần.

Mọi người lại một lần nữa bị sự cuồng ngạo của Dương Thiên chấn nhiếp.

“Mẹ nó, hiện tại ta rút cuộc hiểu rõ, tiểu tử này đến cùng vì cái gì dám cùng Vương Hạo Thạch Phong xếp cùng một chỗ.”

“Chỉ với phần thái độ phách lối này, dám nhục Vương Hạo, hôm nay nếu hắn không chết, nhất định danh chấn Bắc Đại.”

“Đã hình thành cục diện không chết không ngừng với Vương Hạo, thiếu niên này rút cuộc là dựa vào cái gì? Dựa vào thực lực đánh gục không thủ đạo của thành viên Không Thủ đạo sao?”

“Nếu là bằng vào thực lực liền dám khiêu chiến trước mặt Vương Hạo, thiếu niên này là nhất định bại cục.”

Vương Hạo phần nộ năm năm đám, hốc mắt đỏ như máu, sắc mặt dữ tợn.

Bị chọc giận lặp đi lặp lại nhiều lần, Vương Hạo đã mất đi lý tính cơ trí, cũng đã mất đi năng lực phán đoán chênh lệch cách xa.

Năm đám một lần nữa toàn lực của hắn bị thiếu niên bỗng bênh dùng tay nắm lấy.

“Người dám cản ta, mau buông tay cho ta!”

Vương Hạo giờ phút này đâu còn có dáng vẻ phong thần tuấn lãng, hắn hiện tại chỉ muốn để Dương Thiên đi chết.

Trên mặt Dương Thiên mang theo vẻ khinh thường nói: “Năm đám thêu hoa của người cũng dám động thủ với ta?”

“Khốn kiếp, người lặp lại lần nữa!”

Vương Hạo cố gắng giãy dụa, nhưng vẫn không thể tránh thoát, hắn cảm giác bàn tay của đối phương đang chậm rãi dùng sức.

Xương cánh tay của hắn đều chụm lại với nhau, không khỏi chau mày, trên mặt hiện ra vẻ thống khổ.

“Đánh người cũng không phải đánh như vậy, để ta dạy người như thế nào?”

Thiếu niên thanh âm bình tĩnh.

“Cái gì?”

Vương Hạo nghe vậy sững sờ, chỉ thấy một bàn tay, hung hăng đánh về phía mặt của hắn.

“Chát!”

Một cái tát vang dội hoàn thành ngay dưới mí mắt của mọi người.

“A!”

Vương Hạo kêu thảm một tiếng, bị cái quạt lực đạo to lớn này lật trên mặt đất, gương mặt lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được sung lên.

Giữa sân, yên tĩnh như chết.

Tất cả mọi người ngay cả hô hấp cũng quên mất.

Bọn họ nhìn thấy cảnh này, đều không tự chủ được mà che mặt mình lại.

Lần này, giống như là đang đánh bọn họ vậy.

Nhưng mà, cho dù là đánh mặt bọn họ, bọn họ cũng không khiếp sợ như vậy.

Phải biết, vị này thế nhưng là Vương Hạo a, trong vòng tròn kinh thành đại thiếu, cái nào dám đánh mặt của hắn?

Ngay cả một số đại lão nhìn thấy hắn cũng phải cung kính đôi đũa, sợ chọc giận hắn nửa phần.

Thiếu niên này thật sự muốn chết sao?

Ngay cả con người của Thạch Phong cũng rụt rụt, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

Mặt Vương Hạo cũng không phải nói lớn là có thể đánh, đánh Vương Hạo, đó chính là đánh mặt mũi Vương gia.

Vị tồn tại cấp cự phách kia của phụ thân hắn, tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ.

Lăng Huyền Huyền tuyệt vọng nhắm mắt lại, loại tình huống này, cho dù là nàng ra mặt cũng không cách nào giải quyết.

Vương Hạo người này cực kỳ sĩ diện, Dương Thiên ở trước mặt nhiều người như vậy đánh hắn một bạt tai, chỉ sợ coi như

Địa Cầu hủy diệt hai người cũng tuyệt đối không có khả năng đạt tới tình trạng hòa giải.

Trong lòng nàng âm thầm thở dài, xem ra chuyện này chỉ có thể xin gia gia giúp đỡ mới có thể bảo vệ Dương Thiên.

Nhưng rốt cuộc phải lấy danh nghĩa gì đây?

Thân phận bạn trai?

Thế nhưng hai người mới quen biết một giờ a,

Lòng nàng loạn như ma.

Dương Thiên nhìn Vương Hạo ngồi bệt xuống đất, vẻ mặt không cảm xúc hoạt động cổ tay một chút nói: “Dạy người, người học được chưa?”

“Người dám đánh ta?”

Vương Hạo cảm giác giống như là nằm mơ vậy, địa vị của hắn siêu nhiên, ngậm chìa khóa vàng lớn lên, trong vòng tròn không có người nào dám bất kính đối với hắn, hắn không tin có người dám đánh hắn.

Nhưng trên mặt đau rát, cho hắn biết, đây không phải là mộng.

Y đứng lên, sắc mặt vặn vẹo gào thét: “Người dám đánh ta, người có biết phụ thân ta là...”

“Chát!”

Một tiếng tát vang dội lần nữa truyền vào trong tai tất cả mọi người, lần này lực đạo so với lần trước càng nặng hơn, trực tiếp đem Vương Hạo tát cho hôn mê bất tỉnh.

Sau đó, chỉ nghe thiếu niên đạm mạc mở miệng...

“Ta không biết, ta cũng không muốn biết.”

Mọi người ôm lấy trái tim, đều cảm giác trái tim sắp nhảy ra ngoài.

“Trời ạ, hắn hắn hắn..... hắn dám động thủ lần nữa?”

“Mẹ nó, tiểu tử này động thủ, vì sao ta phải đi theo hắn lo lắng hãi hùng?”

“Ta cũng vậy, ta mẹ nó sắp bị dọa tiểu ra quần rồi.”

“Ta dám đánh cược, không đến một ngày, tiểu tử này tuyệt đối sẽ vô thanh vô tức biến mất.”

Mí mắt mọi người đều nhảy lên hung hăng.

Ý tứ trong lời nói của mọi người, Dương Thiên đương nhiên nghe rất rõ ràng, nhưng hắn lại không để ý chút nào.

Tất cả những người dám trả thù hắn, một kiếm chém giết là được.

Hắn ta là Tiên đứng trên phạm nhân.

Nhìn thoáng qua Vương Hạo ngất đi, Dương Thiên không có bất kỳ thương hại nào, dám động thủ với hắn, thật coi hắn là bùn nặn dễ khi dễ sao.

Nhìn thoáng qua Thạch Phong, Dương Thiên cảm thấy tiểu tử này mới là người đáng sợ nhất.

Từ vừa mới bắt đầu đến bây giờ, hắn mặc dù phần nộ, nhưng lại không có mất lý trí giống như Vương Hạo, loại đối thủ này mới đáng sợ.

Tuy nhiên Dương Thiên lại không sợ hãi.

Hắn đi tới trước mặt đối phương, hồ hững hỏi: “Người sẽ ra tay với ta sao?”

“Có!”

Đôi mắt thâm thúy của Thạch Phong hiện lên một tia lạnh lùng.

“Ừm!”

Thiếu niên gạt đầu, sau đó lại là một bàn tay vang dội.

Chương 743 - Tổ chức Âm Ảnh.

Tất cả mọi người sắp điên rồi!

Dương Thiên vừa rồi tát Vương Hạo hai cái còn chưa tính, bây giờ lại còn dám tát Thạch Phong một cái.

Điều này khiến mọi người quả thực muốn hoài nghi nhân sinh.

Tất cả mọi người đồn đại, Bắc đại học phủ có hai người không thể đắc tội.

Một người là Vương Hạo, một người khác chính là Thạch Phong, bây giờ Dương Thiên đồng thời đắc tội hai người, là thật không muốn sống sao?

Thạch Phong che mặt có chút sung, dùng ánh mắt âm lãnh nhìn Dương Thiên nói: “Người dám đánh ta?”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Nếu người vẫn không bỏ qua cho ta, vậy vì sao ta không dám đánh người?”

Thạch Phong phần nộ nói: “Người không sợ ta điên cuồng trả thù sao?”

Dương Thiên lạnh lùng mở miệng nói: “Chỉ cần người có năng lực, người có thể tùy ý trả thù, nhưng ta phải nhắc nhở người, trước khi trả thù chú ý nhiều hơn một chút, có phải có tư cách đắc tội ta hay không, nếu không, người chết như thế nào cũng không biết.”

Dứt lời, xoay người rời đi.

Thạch Phong bùm lấy khuôn mặt nóng rát, ở trước mắt bao người, cảm giác xấu hổ muốn chết.

Hắn lúc đầu cho rằng Dương Thiên chỉ là một mãng phu chỉ biết vận dụng bạo lực, điểm này khi Dương Thiên và Không Thủ Đạo đấu nhau đã nhìn ra được.

Nếu có được toàn lực tuyệt đối, chuyện nhỏ này làm sao có thể tự thân đi làm?

Vốn hắn cho rằng, Dương Thiên chỉ là nhân vật nhỏ mà hắn và Vương Hạo có thể dễ dàng nghiền ép, có thể tùy ý chà đạp.

Nhưng hiện tại xem ra, hắn và Vương Hạo đều đánh giá thấp Dương Thiên.

Tiểu nhân vật làm sao dám phản kháng bọn họ, hơn nữa, đánh bọn họ một bạt tai.

Có thể đi vào Bắc Đại Học Phủ, đối phương tự nhiên không thể nào là kẻ ngốc, cũng nhất định sẽ biết coi như là đánh bọn họ, vô luận chạy trốn tới địa phương nào đều sẽ bị tìm tới.

Nhưng mà hắn vẫn dám ra tay, liền chứng minh có chỗ dựa, thậm chí có hậu trường ngang hàng với Vương Hạo.

Tuy là như thế, nhưng Thạch Phong vẫn không có dự định buông tha Dương Thiên.

Nổi nhục hôm nay nếu không trả thù lại, hắn còn mặt mũi nào đặt chân ở đại học phủ Bắc?

Hai học sinh bị tát, chuyện này tuy là việc nhỏ, nhưng khi thân phận của hai học sinh này là Thạch Phong và Vương Hạo, thì không tầm thường.

Tin tức này, lấy tốc độ cực nhanh tản ra ngoài, trong khoảng thời gian ngắn cũng đã truyền khắp toàn bộ Bắc Đại Học phủ.

Sau khi tất cả mọi người nghe được tin tức này, mới đầu đều là không thể tin được, nhưng mà khi bọn hắn chứng thực xong, biểu lộ trên mặt là thiên biến vạn hóa.

“Ngọa tào, Vương Hạo Thạch Phong lại bị người khác đánh? Người xác định các người không có phiên dịch sai, ta cảm giác là bọn họ đánh người khác mới đúng a.”

“Ai to gan như vậy, cũng dám đánh hai người bọn họ, đây là không muốn sống sao?”

“Dương Thiên? Tân sinh năm nhất? Vương Hạo và Thạch Phong đánh năm tư? Người mẹ nó giống như đang đùa ta.”

Bất kể là ai, khi nghe được tin tức này, toàn bộ đều biểu hiện cực kỳ chấn động.

Ngay cả các giáo viên của Thạch Phong và Vương Hạo cũng lần lượt đi đến văn phòng của hiệu trưởng, muốn để hiệu trưởng nghiêm trị Dương Thiên.

Tuy nhiên, mặc dù tất cả bọn họ đều biểu hiện vô cùng phẫn nộ, nhưng hiệu trưởng lại bình tĩnh đối đãi.

Sau khi đông đảo giáo viên rời đi, sắc mặt hiệu trưởng lập tức suy sụp.

Hắn khóc không ra nước mắt gọi điện thoại cho Dương Thiên trực tiếp đi thẳng vào vấn đề nói: “Tiểu tử tông, trước đó ngài không gây chuyện, ta còn tưởng rằng ngài là một đứa trẻ

ngoan, vốn lo lắng hãi hùng, thật vất vả mới ngủ được mấy ngày an giấc, ngài đã cho ta một vấn đề khó khăn như vậy, ngài muốn bức tử ta sao?”

Dương Thiên cười đáp lại: “Hiệu trưởng Lý, chuyện nhỏ này ngài không cần lo lắng, ta sẽ tự mình giải quyết.”

Lý Văn Thư tâm muốn chết đều có, ông ta vẽ mặt đau khổ nói: “Dương tiên sinh, đây là vấn đề nhỏ sao? Năng lượng cùng thủ đoạn của hai người Thạch Phong cùng Vương Hạo căn bản không phải ngài có khả năng tưởng tượng, chuyện này, ta sẽ thông báo Diệp lão, để hắn đề xuống cho ngài...”

Dương Thiên lắc đầu nói: Không cần làm phiền Diệp lão, ta hoàn toàn có thể tự giải quyết.”

Lý Văn Thư lại như thế nào cũng không tin.

Hắn biết thân phận của Dương Thiên ở kinh thành, hắn ở kinh thành không thân không thích, chỉ quen biết Diệp lão.

Nhưng mà, điểm này cũng đã đủ rồi.

Khi Lý Văn Thư đem chuyện này thông tri đến chỗ Diệp Chuẩn, lão nhân chỉ cười ha ha nói.

“Thật là một chuyện nhỏ, đồng chí tiểu vương bên kia ta sẽ nói cho hắn một câu, tin tưởng hắn sẽ làm như thế nào.”

Mặc dù Lý Văn Thư biết địa vị của Diệp lão rất cao, nhưng nghe nói như thế, khó tránh khỏi vẫn có chút rung động.

Tiểu Vương trong miệng lão nhân chính là phụ thân của Vương Hạo, tên là Vương Cương, là tồn tại hàng thật giá thật cấp Chính Quốc ở kinh thành, có quyền thế ngấp trời, một trong chín đại bá chủ quan trường.

Loại tồn tại này, cũng chỉ có lão nhân bên kia điện thoại mới có tư cách gọi hắn là Tiểu Vương đi.

Diệp lão nói một câu, cho dù đối phương bị đánh nát răng, hắn là cũng phải nuốt vào trong bụng.

Chờ sau khi những lão sư kia nói thái độ vừa rồi của hiệu trưởng cho Thạch Phong, điều này khiến Thạch Phong núp trong bóng tối vô cùng căm tức, cũng biết thân phận của Dương Thiên nhất định không tầm thường.

Nhưng vậy thì sao, hắn cùng với Vương Hạo đều cột vào trên cùng một chiếc thuyền, nghĩ đến Vương Hạo cũng hận không thể để Dương Thiên chết, hắn chỉ cần ở phía dưới vụng trộm làm mấy chuyện là được.

Cứ như vậy, cho dù Dương Thiên bỏ mình, vậy thế lực phía sau hắn cũng sẽ tập trung ánh mắt hoài nghi lên người Vương Hạo, đến lúc đó phụ thân của Vương Hạo tất nhiên sẽ ra tay.

Khi đó ai mạnh ai yếu đều không quan trọng, quan trọng là hắn có thể toàn thân trở ra, tọa sơn quan hổ đấu.

Nghĩ đến đây, ánh mắt hắn lạnh lẽo móc điện thoại di động ra, bấm một cú điện thoại.

“Này, tổ chức Âm Ảnh sao? Ta muốn tuyên bố một nhiệm vụ, treo giải thưởng năm ngàn vạn nhân dân tệ, muốn tính mạng một người, tên của ta là Vương Hạo.”

Đôi điện yên lặng hồi lâu, chỉ nghe một thanh âm khàn khàn truyền đến.

“Nhiệm vụ là tổ chức Âm Ảnh ta tiếp, tôn chỉ của chúng ta là con mồi không chết, âm ảnh không ngừng!”

Sau khi cúp điện thoại, trên mặt Thạch Phong lộ ra một tia cười lạnh.

Tổ chức Âm Ảnh, tập đoàn liên minh thích khách lớn nhất trong nước, sát thủ dưới tay hắn có mấy trăm người, hơn nữa mỗi người đều là hảo thủ hàng đầu, bất kể là vũ khí lạnh hay vũ khí nóng thậm chí hạ độc, dù sao thủ đoạn giết người có trăm ngàn vạn loại.

Bọn họ quật khởi vào mười năm trước, sở dĩ có thể trở thành tổ chức thích khách lớn nhất trong nước, chính là bởi vì tôn chỉ của bọn họ.

Chỉ cần tiếp nhận nhiệm vụ, sẽ triển khai nhiệm vụ săn giết.

Con mồi không chết, âm ảnh không ngừng.

Mười năm, bọn họ chỉ cần tiếp nhận nhiệm vụ, liền không có chuyện không hoàn thành được.

Hai năm trước, tổ chức Âm Ảnh nhận được nhiệm vụ ám sát cường giả Tiên Thiên cảnh, sau đó chết hơn trăm âm ảnh thích

khách, cuối cùng vẫn mệt chết cường giả Tiên Thiên cảnh kia.

Lần nhiệm vụ săn giết kia kéo dài suốt một tuần, trên trăm tên Âm Ảnh Thích Khách cường đại đồng thời xuất động, lúc này mới có thể diệt sát vị tồn tại cường đại kia.

Nhưng bởi vì điều này, thực lực của tổ chức Âm Ảnh giảm mạnh một phần ba, cũng bởi vì điều này, danh tiếng của bọn họ vang xa, chiếm được sự tín nhiệm của nhiều người hơn, nhanh chóng trở thành tổ chức Thích Khách đệ nhất trong nước, toàn thế giới cũng xếp vào mười vị trí đầu tiên.

Cho nên, Thạch Phong vô cùng yên tâm, chỉ cần tổ chức Âm Ảnh ra tay, vậy tuyệt đối không thể thất thủ, Dương Thiên, nhất định không sống qua đêm nay.

Sau khi đám người lão đại mập mạp của ký túc xá số 01 nghe được tin tức Dương Thiên Phiến Phong cùng Vương Hạo, từng người mất to trừng mắt nhỏ.

Lão đại mặt mũi tràn đầy ngốc trệ nói: “Ta cảm giác lão Tứ so với ta càng thích hợp làm lão đại a, hai nhân vật Vương Hạo cùng Thạch Phong này hẳn đều dám đánh? Hắn làm sao không lên trời.”

Tên mập mặt đầy phát khổ nói: “Đó chính là Vương Hạo đó, thân phận của hắn, thế nhưng so với Tổng Hà Dề và Bạch Thuật Dịch còn cao hơn không chỉ một cấp bậc, người cùng thế hệ ở kinh thành, ai dám tát mặt hắn! Lão Tứ thật sự là một tay làm chết chắc.”

Lão tam sắp xé rách cả tóc rồi.

“Đừng nói Vương Hạo kia, cho dù là Thạch Phong kia cũng không phải đèn đã cạn dầu, làm sao bây giờ làm sao bây giờ, chẳng lẽ chúng ta cứ trơ mắt nhìn lão Tứ bị người khác treo lên đánh như vậy?”

Lão đại đứng lên, cái đầu một mét chín có chút lực chấn nhiếp.

Hắn ồm ồm nói: “Đương nhiên không thể, ta không có khả năng nhìn lão Tứ bị khi dễ, lão Tứ khẳng định không biết thân phận của Vương Hạo cùng Thạch Phong, hiện tại sau khi đánh bọn họ, khẳng định là thời điểm bất lực nhất, hắn hiện tại nhất định là cần chúng ta hỗ trợ, chúng ta không thể ngồi nhìn mặc kệ.”

Mập mạp rất tán thành gật đầu nói: “Đúng, việc cấp bách hiện tại, cần phải nhanh chóng tìm được lão Tứ, sau đó lại vận dụng thủ đoạn đem hắn giấu đi, chỉ cần tránh thoát mấy ngày này, liền khẳng định không có việc gì.”

Nói xong, ba người vội vã, lão tam chỉ mặc một cái quần cộc lớn còn chưa kịp thay quần áo đã trực tiếp kéo hắn xuống lầu.

Bọn họ cho rằng Dương Thiên đang lo lắng hãi hùng, nhưng lúc này thiếu niên lại hít thở nhẹ nhàng thụ gió nhẹ thổi qua mặt, ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi, nhàn nhã dạo bước trong sân trường Bắc Đại.

Phía sau, còn đi theo một nữ hài tuyệt mỹ váy đỏ.

“Dương Thiên, tên khốn Dương Thiên ngươi đứng lại cho ta.”

Cô gái váy đỏ kia lúc này nổi giận đùng đùng, chạy một lúc, nàng thở không ra hơi, thật vất vả ngăn ở bên người Dương Thiên, sau đó dừng bước, bóp vòng eo mảnh khảnh, bộ ngực sữa phập phồng kịch liệt.

Ánh mắt Dương Thiên bình tĩnh nhìn cô gái trước mắt một chút, nói: “Lăng Huyền học tỷ, tìm ta có chuyện gì không?”

Lăng Huyền Huyền nghe vậy, thật sắp bị Dương Thiên làm cho tức ngất đi.

Chương 744 - Không buông tha.

Khuôn mặt trắng nõn của Lăng Huyền Huyền lúc này mang theo sự tức giận, đôi mắt xinh đẹp buồn bực nhìn Dương Thiên, hàm răng cắn chặt, đôi bàn tay trắng như phấn cũng nắm chặt, đã không khống chế nổi bản thân, muốn xông lên dạy cho Dương Thiên một bài học.

Dương Thiên bất đắc dĩ nói: “Lăng Huyền Huyền học tỷ, ngươi làm cái gì vậy, ta có đắc tội ngươi hay không?”

Lăng Huyền Huyền tức giận chỉ vào đôi môi trắng bệch của mình: “Ngươi không đắc tội ta, vậy khoe môi ta bị rách thế nào.”

Nhìn thấy Y Y không buông tha, từng bước ép sát Lăng Y, lúc này Dương Thiên đã mất đi khí phách vừa rồi đối trận với Vương Hạo và Thạch Phong.

Hắn không ngừng lui về phía sau, có chút xấu hổ cười cười nói: “Chỉ là một chuyện ngoài ý muốn mà thôi, người coi như cũng chưa có phát sinh, hoặc là mơ một giấc mộng là được.”

“Làm một giấc mộng, người nói thật êm tai!”

Ngọn lửa nhỏ trong mắt Lăng Huyền đã hoàn toàn bùng cháy, giống như một con mèo hoang nhỏ đánh về phía Dương Thiên, dự định cùng nhau tính toán thù mới thù cũ.

Nàng ta vô cùng cường thế, trong nháy mắt đã nhào tới Dương Thiên, sau đó cười lên người thiếu niên trước mắt bao người, sau đó vươn ra nắm đấm hồng không ngừng đấm vào ngực Dương Thiên.

Lăng Huyền Huyền là hòn ngọc quý trên tay Lăng gia, từ nhỏ đã bồi dưỡng nàng vô cùng biết lễ nghĩa, nhưng hôm nay nàng thật sự bị Dương Thiên chọc giận điên rồi.

Cho nên, hoàn toàn không để ý đến hình tượng nữ thần của mình ở đại học phủ Bắc, sau khi bị Dương Thiên bắt được hai cánh tay trắng nõn, không ngờ sau khi mài răng ngà, cắn thẳng vào lỗ tai Dương Thiên.

“Này, cô nàng, người mau đứng lên cho ta.”

Dương Thiên chỉ cảm thấy hình tượng Phá Thiên Tiên Đế ba trăm năm của mình đã hoàn toàn sụp đổ.

Bị một tiểu nha đầu đè xuống đất chà đạp, hắn cảm giác triệt để hết chỗ nói.

Nhưng Lăng Huyền vất vả lắm mới gặp cơ hội tốt để trả thù Dương Thiên, làm sao có thể bỏ qua như vậy.

“A, không thả!”

Lăng Huyền không trả lời rõ ràng, hơn nữa không chỉ không thả, ngược lại cắn càng thêm hăng hái.

Một màn này khiến mọi người đi ngang qua mở rộng tầm mắt.

“Ta kháo, hai người kia là ai vậy, ban ngày ban mặt vậy mà làm chuyện cầu thả bực này.”

“Ha ha ha, đây chính là tin tức lớn a, mau mau chụp lại, đăng lên diễn đàn.”

“Cô bé này cũng quá bạo lực đi, vậy mà đề nam sinh xuống đất sinh mãnh liệt.”

Một tên mập trong số đó vừa chụp ảnh vừa lắc đầu thề lưởi nói: “Đúng là thói đời, làm người dưới trướng người khác thật là xa lạ, sao bây giờ cô bé lại không biết rụt rè như vậy chứ.”

Một người cao to bên cạnh hắn cũng lắc đầu thở dài nói:

“Đúng vậy, đúng vậy, ta thấy, toàn bộ Bắc Đại Học phủ, cũng chỉ có nữ thần Lăng Huyền của ta là hoàn mỹ nhất, tuyệt đối sẽ không làm chuyện như vậy.”

“Ừm ừm!”

Tên mập gật đầu, nói: “Nữ thần Lăng Huyền Huyền là người như thế nào, tiểu tử ngươi đừng đánh đồng cô bé này với nữ thần Lăng Huyền Huyền.”

Người cao lớn kia vội phì hai tiếng, nói: “Đúng đúng, một cô bé không biết xấu hổ như vậy sao có tư cách so sánh với nữ thần Lăng Huyền Huyền.”

Sau khi nhóc mập chụp ảnh, nhìn hình chụp của nữ thần Lăng Huyền trên giấy dán điện thoại di động, lập tức có chút nghi ngờ: “Mẹ nó, sao cô gái váy đỏ này lại giống nữ thần Lăng Huyền kia vậy?”

Lăng Huyền vùi đầu nhỏ vào tai Dương Thiên, tóc dài rối tung, chỉ lộ ra nửa bên mặt.

Cho nên không cần thận phân biệt, thật đúng là không có khả năng phát hiện.

Mà lúc tiểu mập mập nói xong câu đó, người cao lớn kia lập tức xù lông.

“Tiểu tử, ngươi nói cái gì đó, dám vũ nhục nữ thần Lăng Huyền của ta, có tin ta quyết đấu với ngươi hay không!”

Tên mập kia nuốt nước miếng nói: “Tự ngươi xem!”

Nói xong, đưa giấy điện thoại di động của mình cho người cao lớn kia nhìn thoáng qua.

Khi Lăng Huyền Huyền vuốt mái tóc rối bời, đám người cao lớn mới nhìn rõ dung nhan của Lăng Huyền Huyền.

“Không, điều đó không có khả năng, ta không tin, Lăng Huyền nữ thần huệ chất lan tâm, ôn nhu động lòng người, tú ngoại tuệ trung, làm sao có thể không có chút hình tượng nào đi cản một nam sinh.”

Người cao to kia sắc mặt vặn vẹo, không chịu được đả kích này, đã sắp điên rồi.

Những người khác nghe vậy, cũng không dám tin.

Lăng Huyền nữ thần chính là một trong hai thiên kiều tuyệt sắc của đại học phủ Bắc Hải.

Là nữ thần trong lòng tất cả mọi người, bốn năm đại học, tuy rằng người theo đuổi vô số, nhưng chưa từng truyền ra lời đồn gì.

Nàng đều là lấy hình tượng nữ thần ôn nhu biểu hiện cho người khác, được người ta truy phủng, làm sao có thể là bà điên trước mắt này?

Nhưng mà, bọn họ cho dù không tin, sự thật bày ở trước mắt.

Cho nên, mọi người lại ghi hận Dương Thiên nằm trên mặt đất.

“Người thật sự không đứng dậy?”

Dương Thiên bây giờ mặc dù là ôn hương mềm trong ngực, hai người ăn mặc đều hết sức đơn bạc, tiếp xúc thân mật, chỉ có hai lớp vải mỏng ngăn cách, thân thể mềm mại của đôi phương, nóng bỏng, hơn nữa vô cùng phong phú, mang theo co dãn kinh người của thiếu nữ.

Nhưng mà, hắn bây giờ lại vô tâm hưởng thụ, bởi vì hắn cảm giác lỗ tai của mình đều sắp bị cắn ra máu tươi.

“Người nghĩ cũng đừng nghĩ.”

Lăng Huyền Huyền giống như là con mèo hoang nhỏ tức giận vậy, nữ nhân nổi giận lên Dương Thiên rốt cuộc cũng được chứng kiến.

Nhưng bị nhiều người vây xem như vậy, hơn nữa nhân số càng tích tụ càng nhiều, Dương Thiên rốt cuộc không nhịn được nữa.

Hắn hít sâu một hơi nói: “Đã như vậy, đừng trách ta không khách khí.”

Lăng Huyền cắn lỗ tai Dương Thiên nói không rõ: “Ta ngược lại muốn xem xem, ngươi dám làm gì ta?”

Lăng Huyền Huyền chế phục cái tên ngạo mạn này, nàng vẫn rất có cảm giác thành tựu, dù sao vừa rồi ở lầu hai nhà ăn nàng cũng bị đối phương chọc giận nhiều như vậy.

Nàng thề nàng sống lớn như vậy cũng không có chịu nhiều tức giận như vậy.

Hơn nữa, lúc ấy dưới tình huống nhiều người như vậy mà hắn lại cướp đi nụ hôn đầu của mình, đây chính là nụ hôn đầu mà nàng trân trọng hơn hai mươi năm a, lúc ấy tình huống khẩn cấp, Lăng Huyền Huyền không có so đo với Dương Thiên, nhưng mà bây giờ càng nghĩ càng giận.

Lăng Huyền cảm nhận được mùi máu tươi sau khi lỗ tai của Dương Thiên bị cắn rách.

Máu tươi của thiếu niên không hề ngọt lành như nàng, mà là có một mùi hương kỳ lạ.

Lăng Huyền Huyền hơi ngẩn người, vậy mà không tự chủ được mút vào.

Đây có tính là đang dụ dỗ hắn không?

Bị thiếu nữ nhẹ nhàng liếm láp miệng vết thương, hơn nữa hơi thở mềm mại của cô gái còn thổi vào tai hắn, Dương Thiên chỉ cảm thấy toàn thân có chút khô nóng, con ngươi cũng lộ ra một tia cuồng nhiệt.

“Rốt cuộc ngươi đang làm cái quỷ gì?”

Dương Thiên cau mày cả giận nói.

Nhưng Lăng Huyền Huyền lại không quan tâm đến những điều này, thứ đang chảy xuôi trên người thiếu niên chính là máu của tiên, có mùi thơm kỳ lạ, có sức hấp dẫn trí mạng đối với nàng.

Đơn giản mà nói chính là, bây giờ nàng đã nghiện rồi.

Dương Thiên cảm thấy nếu như lại bị cô gái này dụ dỗ tiếp, cũng không nhịn được muốn đem nàng chính pháp.

Hắn cắn đầu lưỡi, ánh mắt lần nữa hiện lên vẻ thanh minh, hung hăng đánh một cái lên cái môn tròn trịa vênh cao của Lăng Huyền Huyền.

Bốp!

Thanh âm thanh thúy mang theo xúc cảm non nớt mỹ diệu làm cho Dương Thiên có chút mất đi lý trí.

Nhưng mà, hiệu quả của một tát này vẫn có.

Chỉ thấy Lăng Huyền Huyền hét rầm lên một tiếng, sau đó trực tiếp nhảy dựng lên.

Mọi người thấy quả thật là Lăng Huyền Huyền, không khỏi lạnh cả người.

Sau đó hoàn toàn điên cuồng.

Tựa hồ tên tiểu tử hỗn đản này, cũng dám đánh môn Nữ Thần, trắng trợn chiếm tiện nghi Nữ Thần như thế, bọn hắn đều sắp nổi điên.

“Khốn kiếp, đừng cản ta, ta muốn liều mạng với hắn.”

“Dám động đến nữ thần của ta, hôm nay có ta hay không có ta.”

“Mọi người cùng nhau tiến lên, không cần hạ thủ lưu tình đánh chết đánh tàn phế ta phụ trách.”

Khi mọi người sắp xông lên, chỉ nghe có người hô lên.

“Mẹ kiếp, mẹ nó, dừng, dừng tay hết cả đi, hắn là Dương Thiên!”

Một câu nói, khiến tất cả những người nghe được đại danh Dương Thiên suýt chút nữa quỳ xuống.

Bọn họ bắt đầu toát mồ hôi lạnh.

Cái tên Dương Thiên này đối với bọn họ mà nói chính là như sấm bên tai.

Ngay hôm nay trước sau ngược không thủ không thủ ba đại cao thủ, một mình đánh cho hơn trăm người Không thủ không thủ rơi đầy đất răng.

Bởi vì cái này còn nổi danh cùng Thạch Phong Vương Hạo,

Đây chính là Bắc đại học phủ bốn năm rốt cục có một vị tồn tại có thể nổi danh cùng cả hai.

Nhưng mà, không đợi nửa ngày, ở lầu hai nhà ăn đã đối mặt với hai vị Vương Thạch Phong và Vương Hạo.

Hắn chẳng những không nhượng bộ nửa phần, ngược lại trực tiếp tát hai người ba cái, bởi vậy mà danh chấn Bắc Đại.

Hiện nay bọn họ lại muốn tìm loại nhân vật này gây phiền phức, quả thực là không muốn sống nữa.

Biết thân phận của Dương Thiên, sợ tới mức chân tay nhũn ra, không dám ở đây lâu, đều cụp đuôi chạy trốn.

Mà những người không biết thân phận của Dương Thiên, nghe mấy người bạn thân bên cạnh khuyên bảo, sợ tới mức thiếu chút nữa quỳ xuống.

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người đều chạy, có chút lớn mật cũng chỉ là đứng xa xa quan sát, không dám tiến lên nữa.

Đôi mắt trong suốt của Lăng Huyền Huyền lúc này đầy hơi nước, nàng vuột mộng, trong ủy khuất mang theo tiếng nức nở nói: “Người đánh ta.”

Nhìn dáng vẻ đáng thương của cô gái, ta chỉ cảm thấy có chút tội lỗi.

Hắn sờ lên lỗ tai nói: “Là người cản ta trước, hơn nữa ta đã không chỉ nhắc nhở người một lần.”

Nước mắt trong đôi mắt đẹp của Lăng Huyền Huyền cũng không nhịn được chảy xuống khóc ròng: “Người đánh mông ta, đồ khốn kiếp, ta hận chết người.”

Nói xong, ngồi chồm hồm trên mặt đất ôm hai đầu gối khóc lên.

Dương Thiên đỡ trán nói: “Ta chỉ là bất đắc dĩ, người... không có đánh đau người chứ?”

Chương 745 - Một hiểu lầm.

Dương Thiên chỉ cảm thấy nội tâm sụp đổ, hấn ở bên cạnh nữ hài đã nửa ngày, Lăng Huyền Huyền cũng đã khóc nửa ngày rồi.

Hấn cảm giác căn bản sẽ không dễ dàng nữ hài, bởi vì một câu vừa rồi của hấn, nữ hài khóc càng thêm dữ, hơn nữa còn quyền đâm cước đá đối với hấn.

Mẫu chốt nhất là, Lăng Huyền Huyền là do hấn chọc khóc, hấn còn không thể bỏ đi.

Nếu không, phỏng chừng nữ hài có thể chọc giận hấn cả đời.

Dương Thiên ngồi trước mặt cô gái, cởi áo khoác ra để cô lau nước mắt nước mũi.

Chờ Lăng Huyền Huyền khóc đủ rồi, Dương Thiên vươn cánh tay đến trước mặt cô.

Lăng Huyền Huyền xoa xoa đôi mắt đẹp sưng đỏ nhìn hấn.

Nhưng mà chỉ nghe thiếu niên nói: “Cẩn đi.”

“Cái gì?”

Lăng Huyền Huyền lập tức ngậm ngẫn cả người.

Sau đó, chỉ nghe thiếu niên mở miệng nói: “Ta đã chọc người khóc, nhất định sẽ phụ trách đến cùng, nhưng ta cũng không biết dễ dàng người, cho nên nhìn người khóc nửa ngày.”

Lăng Huyền Huyền không nghe lời này còn tốt, vừa nghe xong trên mặt lập tức lại mang theo vẻ ủy khuất.

Từ nhỏ đến giờ, nàng là hòn ngọc quý trên tay Lăng gia, được nuông chiều từ bé là một đại tiểu thư, nhưng chưa từng có ai dám khi dễ nàng như vậy.

Ngay khi Lăng Huyền Huyền lại nổi giận, chỉ nghe thiếu niên lại mở miệng nói: “Cho nên, ta vươn cánh tay là để cho người hả giận, nếu trong lòng người còn tức giận, thì cần một cái đi.”

Nước mắt vốn đang ứa ra từ hốc mắt Lăng Huyền Huyền thoáng cái đã biến mất không thấy đâu nữa, nàng kinh ngạc nhìn Dương Thiên, đôi môi son khép lại mê người, có chút không biết làm sao.

“Sao? Không hận ta?”

Dương Thiên trực tiếp bắn một phát võ não trên trán Lăng Huyền Huyền.

Lần này, là triệt để đốt lên lửa giận trong lòng Lăng Huyền Huyền lần nữa.

“Khốn kiếp, ngươi còn dám đánh ta?”

Trong đôi mắt Lăng Huyền Huyền lại dấy lên ngọn lửa nhỏ, nàng vừa phẫn nộ vừa ủy khuất xoa xoa cái trán trơn bóng của mình bị Dương Thiên bắn ra ấn ký đỏ bừng, sau đó nắm cánh tay Dương Thiên hung hăng cắn tới.

Lần này Lăng Huyền Huyền cắn vô cùng tàn nhẫn, chỉ cắn một cái đã chảy máu.

Dương Thiên nhú mày, nhưng cũng không phản kháng.

Kéo dài một lúc lâu, khi một dòng máu màu vàng nhạt từ cánh tay Dương Thiên nhỏ xuống mặt đất, Lăng Huyền Huyền mới dừng lại.

Nàng buông lỏng miệng, chỉ cảm thấy trong miệng dị hương xông vào mũi.

Nhìn trên cánh tay Dương Thiên đã xuất hiện một dấu răng rất sâu.

Máu đỏ thẩm xen lẫn màu vàng nhạt chảy ra, thoạt nhìn có chút làm cho người ta đau lòng.

Lăng Huyền Huyền không đành lòng hỏi: “Đau không?”

Dương Thiên nghe vậy, tức giận trợn trắng mắt nói: “Ngươi nói xem, ta chỉ bảo ngươi tùy tiện cắn một cái thì dừng lại, ai ngờ ngươi cắn thì không mất, ngươi là chó sao?”

Lăng Huyền Huyền nghe vậy bật cười phá lệ.

Nàng u oán nhìn Dương Thiên nói: “Ngươi mới là chó, rõ ràng là ngươi bảo ta cắn, bây giờ lại trách ta, ngươi có phải nam nhân hay không.”

Dương Thiên im lặng nói: “Cắn người mà ngươi còn có lý.”

Lăng Huyền Huyền lau nước mắt trên mặt, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Ai bảo ngươi cướp nụ hôn đầu tiên của ta, lại còn đánh

vào chỗ của người ta, tiện nghi đều bị người chiếm hết rồi căn người một cái thì làm sao?”

Nói xong, ngẩng đầu nhìn thiếu niên đang hít khí lạnh kiểm tra vết thương của mình.

Nàng nhất thời có chút băn khoăn nói: “Hay là, ta cùng người đi đến phòng y vụ một chuyến đi.”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Không cần, nó sẽ tự lành, lại nói người từ xa chạy tới báo thù, hiện tại thù đã báo, người còn không đi sao.”

Một câu nói, Lăng Huyền Huyền ủy khuất lần nữa muốn khóc.

Dương Thiên biết mình nói sai, khòe miệng giật giật, vội vàng nói: “Trời ạ, thật sự là sợ người rồi, được rồi được rồi, nếu người không muốn đi thì ở lại đi, ta đi.”

Nhưng mà, không đợi hắn xoay người, chỉ nghe nữ hài nhẹ giọng nức nở ủy khuất mở miệng nói: “Người ta tới nơi này, chỉ là muốn giúp người.”

“Cái gì?”

Dương Thiên nghe vậy ngây ngẩn cả người.

Sau đó Lăng Huyền lau nước mắt mở miệng nói: “Người đắc tội Vương Hạo cùng Thạch Phong, phụ thân Vương Hạo Vương Cương sẽ không bỏ qua cho người, ta có thể nghĩ vô số biện pháp, nhưng mà bây giờ có thể bảo toàn tính mạng của người chỉ có một, đó chính là sắm vai bạn trai của ta, sau đó xin giúp đỡ gia gia của ta, địa vị của gia gia ta không kém hơn Vương Cương, nghĩ đến nếu có gia gia của ta ra mặt, vậy người sẽ không có việc gì.

Thân thể Dương Thiên đột nhiên run rẩy.

Hắn không nghĩ tới sẽ là kết quả này, tuy hắn không sợ, nhưng nữ hài đuổi theo hắn tựa hồ cũng là vì hắn.

Mà vừa rồi hắn còn ức hiếp đối phương như vậy, điều này làm cho Dương Thiên có chút tự trách.

“Vì sao người không nói sớm?”

Lúc Dương Thiên hỏi câu này, cô gái lại tức giận đến mức da đầu nổi tung.

Nàng vươn bàn tay nhỏ bé vịn một vòng 360 độ trên người Dương Thiên, sau đó then quá hóa giận quát: “Người cho ta cơ hội sao? Từ lúc ta chạy tới người vẫn khi dễ ta, còn đánh mông ta, ta không nên giúp người.”

Nói xong, lại ủy khuất muốn khóc lên.

Dương Thiên xoa đầu nhỏ của nàng nói: “Được rồi, ta trách làm người, nếu như người cảm thấy còn chưa hết giận, vậy người cứ cắn tiếp đi.”

“Đây mới là thái độ mà người nên có.”

Lăng Huyền Huyền hít mũi nhỏ, lại lau nước mắt, lúc này mới cảm thấy ủy khuất giảm đi một nửa.

Bàn tay của thiếu niên giống như có ma lực, xoa cái đầu nhỏ của nàng, nàng không ngờ không phản cảm.

Mà lúc này, đám người lão đại rút cuộc cũng tìm tới.

Lão Tam ánh mắt tương đối bén nhọn, khi xa xa thấy được Dương Thiên lập tức kinh hô: “Lão Đại mập mạp các người mau nhìn, đây không phải là lão Tứ sao?”

Bàn Tử cùng lão đại dụi dụi con mắt, định thần nhìn sang.

“Quả nhiên là lão Tứ, hẳn không có việc gì, thật sự là quá tốt.”

“Đi, chúng ta mau đi lên.”

Bàn Tử cùng lão đại thở dài một hơi, đang muốn đuổi theo, lại bị lão Tam giữ lại.

“Này này, hai người các người đi làm cái gì, các người không thấy bên cạnh lão tứ có một cô gái sao?”

Khóe mắt mập mạp hung hăng co giật một cái nói: ” Ta ngất, lại một người nữa, Dương Thiên đi tới Bắc Đại sau đó là đi đào hoa vận sao? Mỗi ngày đều có thể nhìn thấy hẳn cùng nữ hài bất đồng ở cùng một chỗ.”

Lão đại hí mắt nhìn Dương Thiên bên kia nói: “Ta ánh mắt không tốt, lần trước là tiểu tiên nữ, lần này cô gái bên cạnh Dương Thiên là ai?”

Lão tam sau khi nhìn rõ tướng mạo của Lăng Huyền Huyền, mắt kính thiếu chút nữa rơi xuống.

Hắn nâng khung kính mắt, hít sâu một hơi áp chế sự rung động trong lòng, nói: “Là Lăng Huyền nữ thần.”

Bịch!

Lão đại trực tiếp quỳ xuống.

Khóe miệng mập mạp co giật một cái, nói: “Ai? Lăng Huyền Huyền nữ thần? Lão Tam, người giống như đang đùa ta, Lăng Huyền nữ thần cao cao tại thượng, làm sao lại quen biết lão Tứ?”

Lão tam im lặng nói: “Cái này ta làm sao biết, người hỏi lão tứ a, hiện tại trong lòng ta cũng nổi lên sóng biển kinh thiên rồi có được hay không.”

Lão đại run rẩy đứng dậy nói: “Ta đã nhìn ra, tiểu tử lão tứ này duyên phận nghịch thiên rồi.”

Lão tam vẻ mặt u oán nhìn Dương Thiên bên kia một chút, sau đó nói: “Đi thôi, chúng ta trở về chơi game đi.”

Mập mạp kinh ngạc nói: “Đợi lát nữa, chúng ta không có ý định cứu lão Tứ a, cách mạng hữu nghị của chúng ta là so trời cao biển sâu a.”

Lão đại gật đầu tán thành nói: “Đúng vậy, lão tam người tư tưởng giác ngộ không đủ a.”

Lão Tam cũng sắp học máu, hắn không nói gì nói: “Cái gì mà tư tưởng giác ngộ của ta không đủ, chúng ta không giúp được lão Tứ, nhưng mà cô gái bên cạnh lão Tứ lại có thể giúp lão Tứ, hơn nữa hiện nay cũng chỉ có nàng có thể hỗ trợ.”

“Lăng Huyền nữ thần?”

Lão đại và tên mập hơi nghi hoặc một chút,

“Đúng!”

Lão Tam gật đầu nói: “Hiện tại chỉ có Lăng Huyền Huyền nữ thần mới có thể giúp hắn, gia thất của Lăng Huyền nữ thần siêu phàm, gia gia của nàng ở chính giới thuộc về tồn tại cấp cự phách, địa vị không kém Vương Cương phụ thân của Vương Hạo bao nhiêu, chỉ cần Lăng Huyền nữ thần ra tay, lão Tứ sẽ không có việc gì, cho nên chúng ta vẫn là đừng đi quấy rầy bọn họ.”

Lão đại và Mập Mạp nghe xong, liền vô tâm cười nói: “Vậ chúng ta đi chơi game đi.”

.....

Lăng Huyền bị Dương Thiên xoa cái đầu nhỏ của mình nửa ngày, sau đó có chút cảm giác không đúng.

Nàng bộp một tiếng, đánh rơi tay Dương Thiên, cắn hàm răng thẹn thùng nói: “Khốn kiếp, ta là học tử của ngươi, ngươi lại dám sờ đầu ta.”

“Có quan hệ gì!”

Thiếu niên nhún vai, vẻ mặt không sao cả.

“Quan hệ quá lớn!”

Lăng Huyền Huyền lộ ra răng nanh nhỏ uy hiếp mình: “Sau này ngươi còn dám đụng vào đầu ta, ngươi xem ta cắn không chết ngươi.”

Dương Thiên lau mồ hôi lạnh trên trán, chỉ cảm thấy nữ nhân thật sự không thể trâu vào, xem ra sau này ít trâu chọc thì tốt hơn.

Nhưng nhìn bộ dáng đáng yêu của nữ hài, hắn thật muốn bóp mặt đối phương một cái.

Nhưng mà, Lăng Huyền Huyền tựa hồ đã sớm nhìn ra ý đồ của Dương Thiên, sau khi mài Tiểu Ngân Nha dùng ánh mắt uy hiếp nhìn Dương Thiên.

Hai người lại chơi đùa một hồi, Dương Thiên cự tuyệt hảo ý của Lăng Huyền.

Dù sao sự tình đều là hắn gây ra, hắn cũng không muốn để Lăng Huyền Huyền ở trong nhà nàng làm khó, hơn nữa Vương Hạo cùng Thạch Phong ở trong mắt hắn chỉ là hai con cá nhỏ mà thôi, hắn thật đúng là liền không có để vào mắt.

Bất kể Lăng Huyền Huyền khuyên bảo thế nào, nói ra quan hệ lợi hại, Dương Thiên vẫn cự tuyệt.

Sau đó, Lăng Huyền Huyền bất đắc dĩ chỉ có thể để hắn nếu như không giải quyết được thì nhất định phải tìm nàng.

Chương 746 - Sát thủ đột kích.

Cùng Lăng Huyền Huyền phân ra, Dương Thiên rời khỏi trường học, một mình đi về phía Tứ Hợp viện của mình.

Mà nguy hiểm cũng lặng lẽ tới gần.

Tổ chức Âm Ảnh đã nhận được tiền của Thạch Phong, cho nên quyết định hôm nay sẽ ám sát Dương Thiên.

Bởi vì Dương Thiên chỉ là học sinh, cho nên người của tổ chức Âm Ảnh chỉ điều tra thân phận mặt ngoài của Dương Thiên, cũng đã phân chia cấp bậc.

Nhiệm vụ săn giết Dương Thiên lần này là cấp D, là mục tiêu ám sát yếu nhất.

Tổ chức ám sát trong nước, từ yếu đến mạnh, nhiệm vụ theo thứ tự phân chia thành cấp bậc D, C, B, A, S, SS, SSS!

Trong đó, cấp bậc S là săn giết Âm Kinh đỉnh phong, độ khó cần săn giết cường giả Tông Sư cảnh, về phần SSS là săn giết tồn tại cảnh giới Tiên Thiên, hoặc là một số cự phách trong giới buôn bán, loại nhiệm vụ này cơ hồ mỗi lần ra một lần đều chấn kinh cả nước, bất quá bình thường ba năm cũng không ra một lần, bởi vì hệ số độ khó quá cao, cho nên muốn thêm cũng là cực kỳ cao, người bình thường căn bản không chịu nổi.

Bọn họ không biết sự cường đại của Dương Thiên, cho nên trực tiếp phân phối một sát thủ cấp D đến ám sát Dương Thiên.

Nếu bọn họ biết được Dương Thiên có thực lực khuấy đảo cả Tây Nam thì sẽ không qua loa như vậy.

Nếu như biết Dương Thiên lúc trước ở trên Thái Hồ, cùng lão lang nhân kia đánh một trận kinh thế, hành trình lên Thánh Phong Sơn, bố trí ba đạo Diệt Thiên Đại Trận lừa giết Lang Nhân nhất tộc, khẳng định sẽ hối hận vì đã tiếp nhận nhiệm vụ này.

Hơn nữa Giang Nam, Vân Châu, Áo Đảo, những nơi này đều lấy Dương Thiên vi tôn, tứ đại bộ môn đặc thù trong nước cũng lấy hắn vi tôn.

Tổ chức Âm Ảnh từ sau khi tiếp nhận nhiệm vụ này, căn bản không biết mình rốt cuộc sẽ đắc tội tồn tại như thế nào.

Khi Dương Thiên từ cửa lớn của Bắc Đại Học Phủ đi ra, cũng cảm giác có mấy đạo khí tức khóa chặt hần.

Điều này làm cho Dương Thiên có chút khinh thường, hần nghĩ tới Vương Hạo cùng Thạch Phong sẽ trả thù nhưng lại không nghĩ tới hai người kia lại sẽ phái một số người bình thường tới giết hần.

Đây quả thực là vũ nhục đối với hần.

Nếu muốn ám sát, vậy ít nhất cũng phải có mấy chục Tông Sư khởi bước, mấy chục Tiên Thiên cảnh cường giả phụ trợ, một vị Kim Đan cảnh cường đại áp trận.

Chỉ có loại trận thế cường đại này mới có thể lấy mạng Dương Thiên hần.

Mà bây giờ, đây chỉ là mấy con kiến hôi, cũng dám lén lút theo dõi hần tùy thời mà động?

Dương Thiên không cần động thủ, chỉ vận dụng thần niệm đã trực tiếp phá nát sinh cơ của mấy người này.

Tổ chức Âm Ảnh đều có một quy củ, sau khi làm nhiệm vụ, nhất định phải liên hệ với tổng bộ mọi lúc mọi nơi, nếu như cắt đứt liên hệ, sẽ bị coi là vắng mặt.

Mà bây giờ Âm Ảnh tổng bộ đã không cách nào liên lạc được với ba sát thủ đi ám sát Dương Thiên, không khỏi phải ra sát thủ lần nữa.

Đồng thời, cũng tăng đẳng cấp liệt sát Dương Thiên lên tới cấp C.

Hiệu suất của tổ chức sát thủ Âm Ảnh vô cùng nhanh chóng.

Lần này phái một sát thủ tỉ lệ hoàn thành nhiệm vụ cấp C là 100%.

Hần là bộ đội đặc chủng xuất ngũ, có trên trăm loại thủ pháp giết người, vô cùng hung tàn.

Nhưng mà, còn chưa tới gần Dương Thiên cũng trực tiếp ợ ra rắm.

Người của tổng bộ Âm Ảnh vẫn không để ý.

Ám sát thất bại là chuyện thường xảy ra, tăng đẳng cấp ám sát lên là được rồi.

Lần này là cấp B.

Loại súng ống sát thủ này có thể dùng, hắn mai phục trên một tòa nhà cao tầng cách Dương Thiên một ngàn mét.

Lần này hắn đã biết thiếu niên có chút thực lực, cho nên cách xa hắn một chút cũng an toàn.

Hắn đã từng là người yêu thích súng ống chuyên nghiệp, sau khi tiến vào tổ chức Ám Ảnh thì được huấn luyện thành cỗ máy giết chóc.

Cấp B chỉ cần để hắn để mắt tới, sẽ không có khả năng sai lầm.

Trên một tòa nhà cao tầng cách đó hơn một ngàn mét, hắn đứng trước một cửa sổ sát đất thật lớn, đã dựng xong súng bắn tỉa, đây là súng bắn tỉa Barrett uy lực thật lớn, ở ngoài ngàn mét chỉ cần bị bắn trúng, một viên đạn cũng có thể bắn chết người.

Sát thủ này vô cùng tinh táo, không ngừng tính toán tốc độ và độ lệch lạc, không chút nóng vội.

Y nằm rạp trên mặt đất, dùng kính viễn vọng của súng ngắm nhìn vị trí của Dương Thiên.

Nhưng mà, khi thấy được thiếu niên, chỉ thấy thiếu niên ánh mắt đồng dạng nhìn về phía hắn, sau đó, trên mặt đối với hắn mang theo cười lạnh.

“Đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ hắn phát hiện ra mình?”

Sắc mặt tên sát thủ này thoáng cái có chút trắng bệch.

Bất quá sau đó suy nghĩ một chút, lại bật cười.

Hai người cách xa nhau một ngàn mét, hơn nữa hắn có che giấu nghiêm mật như vậy, đối phương làm sao có thể phát hiện hắn.

Trừ phi đối phương là thần.

Sau khi an tâm, sát thủ này lại bắt đầu làm chuẩn tấu lần cuối cùng, dự định bắt đầu xạ kích.

Nhưng mà, từ trong kính viễn vọng chỉ thấy thiếu niên đưa ra một đạo kiếm chỉ đối với hắn.

“Hắn tuyệt đối là phát hiện ta!”

Trên trán tên sát thủ này lập tức toát mồ hôi lạnh.

Hắn hoảng hốt, luôn cảm giác có một dự cảm không tốt, giống như tùy thời mất mạng vậy.

Trong lòng hắn đã có chút sợ hãi, không do dự nữa, trực tiếp bắn về phía Dương Thiên.

Nhưng mà, một màn tiếp theo để hắn đời này đều không thể quên.

Chỉ thấy trong nháy mắt khi hắn bắn ra đạn, một đạo kiếm khí màu trắng đã đánh về phía hắn.

Oành!

Thương ngắm và kiếm khí hung hăng va chạm vào nhau.

Khoa học kỹ thuật hiện đại, cùng tiên kỹ của người tu tiên so đấu khiến cho sát thủ này trọn đời khó quên.

Bởi vì đạo kiếm khí này đã bay qua ngàn mét, cứ thế mà chém súng bắn tia Barrett cường đại thành hai nửa.

Sau đó đạo kiếm khí dư lực không giảm, lần nữa đánh tới hắn.

Cuối cùng, trực tiếp xuyên qua mi tâm của hắn.

Sát thủ này trước khi chết, trong đôi mắt vẫn hiện lên vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Hắn không hiểu, thiếu niên ở ngoài ngàn dặm, sao có thể có năng lực giết hắn?

Mà hiện nay mi tâm của hắn đã bị xuyên thủng, hắn hiện tại không rõ, vĩnh viễn cũng không hiểu được.

Ngoài ngàn mét, ánh mắt Dương Thiên bình tĩnh lắm lắm:
“Đã là lần ám sát thứ ba, rốt cuộc là ai phái tới? Thạch Phong vẫn là Vương Hạo, xem ra kế tiếp cần phải điều tra một chút, dám động thủ với ta, thật sự coi ta là bùn nặn hay sao?”

Lúc câu nói sau cùng, giọng điệu thiếu niên lạnh lẽo, một cỗ uy áp ngút trời hiện lên.

Lần ám sát thứ ba cũng thất bại, điều này khiến người quản lý điều động nhiệm vụ của tổ chức ám sát có chút ngắc ngẫn trong giây lát.

Trước sau ba lượt phái ra đều là hảo thủ, nhất là sát thủ cuối cùng, dưới súng bắn tỉa, thậm chí có thể sinh ra uy hiếp đối với cường giả Tông Sư cảnh, chỉ bất quá tầm mắt dễ dàng bị ngăn trở.

Nhưng cho dù là vậy, hắn chỉ cần hoàn thành một nhiệm vụ cấp B nữa là có thể tăng lên tới cấp A.

Nhưng mà cuối cùng vẫn bại?

Người quản lý này cũng có chút tức giận.

Lại xem tư liệu của thiếu niên, còn là một sinh viên Bắc Đại bình thường, sao hắn có năng lực tránh thoát ám sát, chẳng lẽ có người giúp hắn?

Người quản lý này tuy rằng hoài nghi, nhưng vẫn phái ra tinh nhuệ, một sát thủ cấp A hoàn thành năm mươi bảy lần ám sát hoàn mỹ.

Hắn chưa bao giờ thất thủ, khi nghe thấy hắn muốn ám sát một học sinh, sát thủ cấp A này cơ hồ hoài nghi lỗi tai của mình xảy ra vấn đề.

Hắn còn có một năm nữa là có thể tấn cấp lên cấp S, hiện tại tổng bộ lại muốn hắn ám sát một học sinh tiểu học miệng còn hôi sữa, quả thực là vũ nhục hắn.

Nhưng mà người quản lý kia cũng đã nói rõ ràng với hắn, tổ chức ám sát đã thất bại ba lần, lần này bất kể như thế nào cũng không thể thất bại nữa, nếu không thì cứ xách đầu tới gặp.

Tổ chức ám sát cấp A này nghe vậy, cũng ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc.

Sau khi nhận được nhiệm vụ, hắn hoá tốc lái một chiếc xe việt dã bình thường chạy về phía Dương Thiên.

Sau khi nhìn thấy Dương Thiên, sát thủ cấp A này gần như lại hoài nghi người quản lý của tổng bộ có phải đầu óc có vấn đề hay không.

Đây chính là một học sinh bình thường a, đáng giá hẳn một sát thủ cấp A xuất mã? Quả thực là nhục nhã lớn nhất đối với hẳn a.

Trước khi đến hẳn vốn còn rất thấp thỏm, cho rằng Dương Thiên có thể là một cao thủ võ đạo.

Nhưng lại không nghĩ rằng đừng nói cao thủ võ đạo, trên người tiểu tử này không có bất kỳ chân khí nào lưu chuyển, nhìn bộ dáng trời gà không chặt kia, đoán chừng giết gà cũng khó khăn.

Sát thủ cấp A này có chút thất vọng, mỗi lần hẳn giết người đều sẽ hưởng thụ thịnh yến khi giết người, nhưng đối với kẻ yếu, hẳn thật sự không có hứng thú.

Dứt khoát, trực tiếp lái xe đung tới, đơn giản, xong việc.

Nhưng mà, chờ sát thủ này dồn đủ chân ga xông lên, thiếu niên xoay người.

Nhưng mà đối với hẳn mỉm cười.

Điều này làm cho sát thủ sững sờ, sau đó nhe răng cười rộ lên.

“Đây là lần mỉm cười cuối cùng của ngươi!”

Hẳn không có chút nương tay nào, dự định một lần đâm chết Dương Thiên.

Thiếu niên không né không tránh, chậm rãi đưa tay ra.

Sau đó một màn tiếp theo xuất hiện, gần như khiến cho tên sát thủ này sợ choáng váng.

Chỉ thấy trên bàn tay thiếu niên, vậy mà ngưng tụ kiếm quang dài mười mét, sau đó nhắm ngay xe của hẳn, hung hăng bổ xuống.

“Ngày mùa đông.”

Sát thủ kia kinh hãi muốn chết, trái tim co rút hung hăng.

Đây là nhiệm vụ cấp A sao? Kiếm khí phóng ra ngoài, hơn nữa vừa thả chính là mười mét, hiển nhiên là Tông Sư cảnh không khác.

Đây là nhiệm vụ siêu cấp cấp SS, hiện tại tổng bộ lại phái một tiểu nhân vật cấp A như hẳn đến đây chịu chết.

Đây xác định không phải là đang nói đùa???

Chương 747 - Nửa bước Kim Đan.

Kiểm quang dài mười mét chém xuống!

Hiện tại trong lòng tên sát thủ này chỉ có một ý niệm.

Hắn ngủ với lão bà người quản lý bị hắn biết, tên hỗn đản kia muốn lấy công báo thù riêng để hắn chết...

Kiểm quang dài mười thước của Dương Thiên hung hăng chém xuống chiếc xe hắn đang lái. Tốc độ của chiếc xe của sát thủ kia vô cùng nhanh, căn bản không kịp né tránh.

Kiểm quang màu trắng vô cùng sắc bén, dưới một kích này, chiếc xe do kim loại cứng rắn chế thành trực tiếp bị chém thành hai nửa.

Giống như cắt đậu hũ, chỗ cắt lại trơn nhẵn vô cùng, hơn nữa bảng mạch và dây điện còn bốc lên một ít tia lửa.

Cả chiếc xe tản ra khói đặc, Dương Thiên đứng chấp tay, lạnh lùng nhìn cảnh tượng này.

“Khụ khụ!”

Sát thủ kia từ trong chiếc xe con nửa bên chui ra, trong ánh mắt nhìn Dương Thiên mang theo vẻ hoảng sợ.

“Ngươi... ngươi là cường giả Tông Sư cảnh?”

Sát thủ không cầm được run rẩy, loại tồn tại này cần mười mấy sát thủ cấp bậc SS sau đó bố cục chu đáo chặt chẽ, lại liên hợp lại làm ra một loạt cạm bẫy, chỉ có như vậy mới có thể săn giết tồn tại.

Bây giờ tổ chức lại phái một tên gà mờ cấp A tới, cái này có khác gì tặng đầu người đâu?

Ánh mắt Dương Thiên hờ hững nhìn sát thủ này, vươn tay về phía hắn, hư không bóp chặt cổ sát thủ kia.

Sau đó, dưới ánh mắt kinh hãi muốn chết của hắn, bỗng dung kéo hắn lên.

“Hiện tại, ta có hai vấn đề, trả lời sống, không trả lời thì chết!”

Giọng nói của thiếu niên kiêu ngạo, không hề để ý tới sát thủ này có đồng ý hay không, trực tiếp mở miệng hỏi: “Thứ nhất, ai phái người tới?”

Tên sát thủ khó khăn mở miệng nói: “Bọn ta sẽ không tiết lộ tin tức của cố chủ, người chết tâm đi.”

Thiếu niên không phản bác hỏi lại một vấn đề.

“Thứ hai, tổ chức của các người là gì?”

Sát thủ cắn răng nói: ” Tiểu tử, ta khuyên người mau thả ta ra, hình tượng của tổ chức sát thủ chúng ta tuyệt đối vượt quá dự liệu của người, đừng tưởng rằng người có tu vi Tông Sư cảnh là có thể coi trời bằng vung, ta nói cho người biết tổ chức chúng ta có cường giả Tiên Thiên cảnh cường đại hơn, người giết ta, bọn họ sẽ không bỏ qua cho người.”

Dương Thiên cười lạnh một tiếng mở miệng nói: “Cho dù ta bỏ qua cho người, tổ chức các người cũng sẽ không bỏ qua cho ta mới đúng, nếu đã như vậy...”

Dương Thiên chậm rãi khép tay lại lạnh giọng nói: “Người xuống địa ngục đi.”

Sát thủ nghe vậy, chỉ cảm thấy cổ càng ngày càng chặt. Hai chân hắn không ngừng đá loạn trên không trung, cuối cùng sắc mặt tái nhợt, con người phóng đại trực tiếp chết đi.

Dương Thiên tiện tay ném thi thể qua một bên, đôi mắt bình tĩnh không chút gợn sóng.

Hắn tự nói: “Đây đã là lần ám sát thứ tư rồi, thật sự là một lần so với một lần rác rưởi, ta ngược lại muốn xem xem các người có bao nhiêu thủ đoạn!”

Sát thủ cấp A lại mất liên lạc, điều này khiến người quản lý phân phối nhiệm vụ ở tổng bộ Âm Ảnh có chút ngưng trọng.

Sát thủ cấp A cũng không giết được thiếu niên kia, xem ra chỉ có thể tăng độ khó nhiệm vụ lên một lần nữa.

Nhưng hắn cũng không có quyền hạn này, cần xin chỉ thị của sáu vị đại lão quản lý.

Mỗi lần nhiệm vụ cấp S, đều đã không phải là tiểu đả tiểu nháo, cái này cần dính đến cấp độ Âm Kinh đỉnh phong.

Có thể đạt tới tu vi Âm Kinh đỉnh phong, đều là trở thành nhân viên dự bị của cảnh giới Tông Sư, mỗi một vị đều vô cùng trân quý khan hiếm.

Cho dù là tổ chức Âm Ảnh không lồ, tất cả cộng lại cũng vụn vụn chỉ có mấy chục vị mà thôi.

Thép tốt còn cần dùng trên lưỡi đao, sẵn giết một học sinh liền tuyên bố nhiệm vụ cấp S, cái này nếu truyền ra ngoài tổ chức Âm Ảnh sát thủ liền có thể trở thành trò cười trong đám đồng hành.

Trong một mật thất toàn diện phong bế, tổng cộng có bảy người.

Sáu vị là tầng quản lý, tuổi thấp nhất cũng có bốn mươi tuổi, trên người toàn bộ đều tản ra dao động tu vi không tầm thường.

Nếu để cho một số người đến xem một màn này, khẳng định sẽ kinh hãi muốn chết.

Bởi vì sáu người này đều là Tông Sư cảnh.

Hơn nữa, thuần một sắc Tông Sư cảnh đỉnh phong, nếu là kéo ra ngoài, hoàn toàn có thể tiêu diệt một quân đội cỡ nhỏ.

Về phần vị ngồi trên cao kia, thoạt nhìn chỉ là một vị lão nhân bình thường, hơn sáu mươi tuổi, râu tóc bạc trắng.

Hắn hơi cup mắt xuống, giống như đang ngủ gà ngủ gật, thoạt nhìn là tồn tại không đáng chú ý nhất ở nơi này.

Nhưng mà, vị trí hắn ngồi, đã định trước hắn không tầm thường.

Bởi vì đó là vị trí người cầm quyền, trong thời gian hơn mười năm từ khi Âm Ảnh sáng tạo đến bây giờ, chỉ có một mình hắn có tư cách cũng là duy nhất một người ngồi ở vị trí kia.

Không vì cái gì khác, chỉ vì tổ chức Âm Ảnh chính là do một mình hắn sáng tạo ra, hắn có tu vi nửa bước Kim Đan cảnh tọa

trần Âm Ảnh, uy chấn bát phương!

Lúc này, sáu người đang làm một cái bàn kim loại, kích lệ bàn luận.

Nhiệm vụ cấp S không phải nói là sẽ truyền đạt xuống, mỗi một nhiệm vụ cấp S đều cần phải được cân nhắc cẩn thận.

Một người trung niên mập mạp mở miệng nói: “Một học sinh mà thôi, nếu là hạ nhiệm vụ cấp độ S, vậy tổ chức Âm Ảnh chúng ta còn mặt mũi nào mà tồn tại? Đồng hành sẽ đối đãi chúng ta như thế nào? Nói chúng ta vì một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi liền xuất động nhiệm vụ cấp độ S? Vậy sau này ai còn thuê chúng ta?”

Hắn nói chuyện mang theo uy nghiêm cường đại.

Mà một vị trung niên nam tử cường tráng Tông Sư cảnh đỉnh phong khác ngồi đối diện hắn mở miệng nói: “Nói không sai, nhiệm vụ này chỉ có thể phái ra sát thủ cấp A, một người không được thì nhiều thêm mấy người cùng nhau ám sát, nếu như lại không thành công thì không có thiên lý.”

Lúc này, một cường giả Tông Sư cảnh đỉnh phong nho nhã bên cạnh hắn mở miệng nói: “Như vậy không an toàn, vừa rồi thủ hạ đã phản hồi, đối phương hẳn là có cao thủ cường đại bảo vệ, thì thể cường giả cấp A phải đi ra ngay cả xe cũng bị thiêu hủy, lần này chỉ có sát thủ cấp S mới có thể hoàn thành nhiệm vụ.”

Tên béo kia nhướng mày nói: “Vậy người hoàn toàn không để ý lời ta vừa nói, ta hỏi người đưa ám ảnh và chỗ nào đến?”

Cường giả Tông Sư cảnh đỉnh phong nho nhã kia lạnh lùng nói: “Đoạn Thanh, người đang nhắm vào ta sao?”

Tên béo ha ha cười lạnh nói: “Người cảm thấy thế nào?”

Nói xong, khí thế Tông Sư cảnh đỉnh phong toàn thân đột nhiên phát ra.

“Người thật sự cho rằng ta sợ người sao?”

Khí thế của cường giả Tông Sư nho nhã kia cũng bộc phát, một đôi mắt lạnh như băng nhìn thẳng Đoạn Thanh.

Bốn người khác thấy một màn này, sau đó ánh mắt nhìn về phía lão nhân ngồi trên cao, ngữ khí cung kính nói: “Lệ lão đại, thỉnh ngài định đoạt.”

Lão nhân nghe vậy chậm rãi mở mắt, con ngươi đục ngầu nhìn chăm chú vào nam tử nho nhã cùng mập mạp kia bình tĩnh mở miệng nói: “Hai người các người cảm thấy, ta nghe ai tương đối tốt?”

Hắn nói xong, toàn bộ trong phòng tràn ngập vẻ tức sát.

Lão nhân tuy không cố ý phóng ra khí tràng, nhưng mà trong vòng mười năm hắn hoàn thành ngàn lần ám sát, sát khí tích lũy ra đủ để cho sáu người ở đây sợ đến mức thân kinh đảm chiến!

Khí thế của nam tử nho nhã và trung niên mập mạp trong nháy mắt bị áp chế xuống, sắc mặt hai người bọn họ có chút trắng bệch nói: “Không dám không dám!”

“Lệ lão đại, Âm Ảnh, vẫn là ngài định đoạt.”

Bọn họ biết vị lão nhân trước mắt này tàn nhẫn, tuy rằng những năm gần đây tu thân dưỡng tính không có xuất thủ một lần nữa, nhưng mà chỉ dựa vào tu vi nửa bước Kim Đan cảnh liền có thể uy chấn toàn bộ sát thủ giới trong nước.

Lão nhân nghe vậy, lại cup mắt xuống.

Lần này, tất cả mọi người đều nín thở ngưng thần, không phát ra bất kỳ tiếng vang nào.

“Âm Ảnh Bất Diệt, sẵn giết không nghĩ!”

Lão nhân nói một câu, mọi người đồng thời đứng dậy cung kính nói: “Vâng!”

Ngay sau đó, từng mệnh lệnh được truyền ra ngoài.

“Tăng nhiệm vụ sẵn giết Dương Thiên lên cấp S.”

“Phái ra người mạnh nhất cấp S.”

“Điều tra rõ ràng cho ta, rốt cuộc là ai đang bảo vệ hắn bên cạnh thiếu niên, sát thủ cấp S tùy thời mà động, một kích không trúng, nhanh chóng rời đi.”

Tổ chức Âm Ảnh, nhiệm vụ cấp S một tháng cũng không ra một lần cứ như vậy truyền đạt, một ít sát thủ tàng dưới chót đều ngây ngẩn cả người.

Nhất là sau khi nhìn thấy tư liệu của Dương Thiên, tất cả đều kinh ngạc.

Những sát thủ cấp D cấp B cấp B kia khinh thường nói:
“Trong tổ chức rốt cuộc đang làm cái trò gì?”

” Sẵn giết một tiểu tử miệng còn hôi sữa cần xuất động tinh anh cấp S? Ta cảm giác sát thủ cấp D cũng đã rất nể mặt hắn.”

“Thật là, đây là nhiệm vụ ai cũng có thể hoàn thành, nếu phải ta đi thì tốt biết mấy.”

Người này vừa nói xong, người biết chuyện bên cạnh hắn nghe vậy khinh thường nói: “Chỉ một người? Một tên gà mờ cấp D? Người là đi chịu chết sao? Người có biết sát thủ cấp A Lý Vĩ hay không, cái này chỉ cần hoàn thành một lần nhiệm vụ cấp A liền có thể tăng lên tới cấp S, nhưng cuối cùng vẫn chết.”

Một câu nói làm cho toàn trường kinh hãi.

Điều này làm cho Uông Huy đi ngang qua bước chân hơi dừng lại một chút, sau đó trên mặt lần nữa gợi lên vẻ khinh thường.

Sát thủ cấp A và cấp S có cách biệt một trời một vực. Cho dù Lý Vĩ kia may mắn trở thành sát thủ cấp S, đó cũng chỉ là tồn tại hạng chót.

Mà Uông Huy hắn, là người mạnh nhất cấp S.

Lần này do hắn ra tay, đối phương căn bản không có khả năng chạy trốn.

Hắn có kinh nghiệm phong phú, hơn nữa bản thân đã đạt đến cảnh giới nửa bước Tông Sư, vượt xa người cùng cấp.

Muôn sẵn giết một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, quả thực không cần tốn nhiều sức.

Sau khi Uông Huy nhận được nhiệm vụ, không có bất kỳ do dự nào, nhanh chóng triển khai hành động.

Hắn rất am hiểu ẩn nấp, đối phương hắn phải chết không nghi ngờ...

Chương 748 - Tìm tới cửa.

Lần này Uông Huy động thủ, đóng vai thành một người bình thường ẩn trong đám người, trong tay hắn cầm trang bị có đạn xạ.

Độc châm, độc dược là dùng nọc độc của Tiễn Độc Oa chế thành, uy lực của nó chỉ cần một giọt là có thể khiến mười người trưởng thành mất mạng.

Hắn tiến triển vô cùng thuận lợi, tìm được Dương Thiên, hơn nữa một mực theo đuôi không có phát hiện.

Uông Huy không ngừng cười lạnh trong lòng, lần này quả thực dễ dàng vượt qua tưởng tượng của mình, thậm chí thật sự ngay cả nhiệm vụ cấp D cũng không bằng.

Tính cảnh giác của đối phương rất thấp, hơn nữa không có bảo tiêu, lại đi trong đám người thừa thớt, không hề phòng bị, quả thực là thời cơ tốt để ám sát.

Ngay khi hắn sắp sửa ra tay, chỉ thấy thiếu niên phía trước đi vào trong ngõ nhỏ.

Điều này làm cho Uông Huy trong lòng sững sốt một chút.

Đối phương phát hiện mình? Cái này tựa hồ không có khả năng a, hắn đều không có quay đầu lại một lần.

Sau đó hắn lại bắt đầu nhe răng cười.

Cho dù là phát hiện thì như thế nào, hắn căn bản không nhìn thấy chân khí dao động trên người đối phương, bất kể như thế nào, cũng không thoát khỏi tử cục.

Nhưng mà, lúc hắn vừa mới vào ngõ nhỏ, lại phát hiện người không thấy.

Trên trán Uông Huy lập tức chảy mồ hôi lạnh, mình đã đánh giá thấp hắn, lần này để hắn đào thoát...

Lúc hắn vừa nghĩ tới đây, chỉ nghe sau lưng truyền đến một giọng nói lạnh lùng.

“Người đang tìm ta sao?”

Uông Huy biến sắc, đột nhiên xoay người muốn bắn châm độc về phía Dương Thiên.

Mà vừa lúc đó, chỉ thấy từ trên người thiếu niên tản mát ra uy áp cường đại.

Uy áp như núi lớn, xương cốt Uông Huy vang lên khanh khách, quỳ trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

“Ngươi... ngươi có thực lực vượt qua nửa bước Tông Sư cảnh?”

Uông Huy cắn răng, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

“Ngươi không có tư cách hỏi ta.”

Giọng nói của thiếu niên lạnh lùng, trên mặt vẫn bình tĩnh như thường: “Bây giờ ta hỏi ngươi, các ngươi thuộc tổ chức nào?”

Uông Huy cắn răng nói: “Ngươi đừng mơ biết.”

“Rất tốt!”

Dương Thiên nghe vậy, trong mắt lộ ra lãnh mang, thi triển Đạp Thiên Thất Bộ, đạp một bước về phía Uông Huy.

Phốc!

Uông Huy trong nháy mắt phun ra một ngụm máu, từ trên người thiếu niên kia phát ra áp bách thật lớn, đem xương cốt của hắn cơ hồ muốn nghiền nát.

“Bây giờ có thể nói chưa?”

Khóe miệng Uông Huy chảy máu, đôi phương chỉ áp bách trên khí thế đã khiến hắn bị thương nặng.

Đây là thực lực thấp nhất của cường giả Tông Sư cảnh đỉnh phong.

Hắn biết lần này tuyệt đối không có khả năng chạy trốn, chỉ có thể cắn răng nói: “Tổ chức chúng ta bắt diệt, truy sát không ngừng, Dương Thiên cho dù hôm nay ta chết đi, ngươi cũng tuyệt đối sẽ chôn cùng ta.”

“Vậy phải xem bản lĩnh của ngươi.”

Dương Thiên đang muốn thi triển Đạp Thiên Thất Bộ nghiền Uông Huy thành bột mịn, mà lúc này chỉ thấy Uông Huy nhanh chóng la lên từ một trang bị kim loại ở cổ tay: “Đối

phương là Tổng Sư cảnh đỉnh phong, thuộc về cấp SS, những cái trước đó đều là phán đoán sai lầm.”

“Hả? Truyền tin tức?”

Sắc mặt Dương Thiên lạnh lùng, Uông Huy đang định tiêu hủy thiết bị điện tử kim loại thì hắn lập tức ra tay cướp máy truyền tin mini kia về.

Trong bóng tối, tên béo Đoàn Thanh kia sắc mặt âm trầm tới cực điểm, mở miệng nói: “Đồ đệ, tình huống bây giờ của đệ như thế nào, mau lui lại, người này cường đại tuyệt đối không phải là kẻ mà đệ có thể địch!”

Nhưng mà, hắn không nghe được giọng nói của đồ đệ mình, ngược lại nghe được một giọng nói thiếu niên xa lạ.

“Cảm ơn người đã khen.”

“Hừm?”

Đoạn Thanh nghe vậy thì vẻ mặt sững sờ, sau đó nổi giận mở miệng nói: “Tiểu tử, người làm sao với đồ đệ của ta vậy?”

Dương Thiên nhìn Uông Huy hấp hối nói: “Hiện tại còn chưa chết, nhưng mà lát nữa sẽ chết, với điều kiện trao đổi, nói cho ta biết thân phận, vị trí của tổ chức người.”

“Người cảm thấy, ta sẽ nói cho người biết sao?”

Đoạn Thanh cắn răng, toàn thân phát ra khí tức thô bạo.

“Người không có lựa chọn nào khác.”

Sau khi thiếu niên đạm mạc nói một câu này, Đoạn Thanh ở trong máy truyền tin nghe được tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế của đồ đệ mình.

“Hỗn đản, người muốn chết!”

Đoạn Thanh triệt để nổi giận.

“Người dám động đến hắn, ta để người chôn cùng hắn.”

“Một tin tức đổi tính mạng đồ đệ của người, đổi là không đổi!”

Trong giọng nói của thiếu niên vẫn không nghe ra bất kỳ cảm xúc dao động nào.

Con người Đoạn Thanh đỏ bừng, cắn răng nói: “Được, ta nói cho người biết, chúng ta là tổ chức Âm Ảnh, ở thành bắc ba mươi dặm, một căn cứ bí mật, tin tức đã nói cho người biết, nếu người dám động đến tính mạng đồ đệ ta, ta tắt tự mình ra tay, để người muốn sống không được, muốn chết không xong.”

Dương Thiên hờ hững nói: “Không cần phiền toái như vậy, ta hiện tại liền đến nhà báỉ phòng, nói cho thủ lĩnh của các người biết, nhận được nhiệm vụ săn giết ta là quyết định sai lầm nhất của các người.”

Dứt lời, nghiền nát thiết bị điện tử kim loại.

Uông Huy nghe vậy, trên mặt mang theo vẻ không dám tin.

Hắn lần nữa ho ra một ngụm máu tươi nói: “Người muốn đích thân tới cửa?”

Dương Thiên lạnh lùng mở miệng nói: “Sao vậy? Sợ rồi à?”

“Ha ha ha, tổ chức Âm Ảnh chúng ta sẽ sợ sao?”

Uông Huy phảng phất nghe được chuyện buồn cười nhất, hắn cười khẩy nói: “Đừng tưởng rằng người chỉ cần là Tông Sư cảnh đỉnh phong là có thể muốn làm gì thì làm, tổ chức Âm Ảnh chúng ta trải qua mười năm tích lũy, Tông Sư nhiều như chó, cường giả Tiên Thiên cảnh cũng tồn tại, người...”

Hắn còn chưa nói hết lời, chỉ nghe thiếu niên ngồi xổm người xuống cười lạnh một tiếng nói: “Ai nói ta là Tông Sư cảnh đỉnh phong?”

Uông Huy sửng sốt, sau đó khinh thường nói: “Cho dù là cảnh giới Tiên Thiên thì như thế nào, tổ chức Âm Ảnh chúng ta ba năm trước đây cũng đã từng săn giết qua, người căn bản không biết tổ chức chúng ta đáng sợ bao nhiêu, tôn chỉ của chúng ta là Âm Ảnh bất diệt, đuổi giết không ngừng.”

Thiếu niên đứng dậy, trước mặt bỗng dựng hiện lên một thanh kiếm dài ba thước mũi nhọn.

Sau đó, bước chân nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất, rơi xuống trên Lạc Ngân Linh Kiếm.

Hắn đưa lưng về phía Uông Huy, cao ngạo nói: “Người... cũng căn bản không biết ta cường đại cỡ nào.”

Một câu nói vừa dứt, chỉ thấy thiếu niên hóa thành một đạo lưu quang xông về phía chân trời,

Uông Huy thấy một màn này, trên mặt lần nữa hiện lên vẻ hoảng sợ.

Trong mắt hắn ta tràn ngập hoảng sợ.

“Điều này không có khả năng, điều này tuyệt đối không có khả năng!”

Uông Huy điên cuồng kéo tóc nói: “Ngự kiếm phi hành, tu vi cảnh giới Kim Đan? Làm sao lại như vậy?”

Hiện tại hắn rốt cuộc biết vì sao thiếu niên sau khi biết rõ hắn là tổ chức Âm Ảnh, sẽ không sợ hãi.

Nếu như đối phương thật sự có thực lực Kim Đan Cảnh, vậy tổ chức Âm Ảnh sẽ gặp phải đả kích mang tính hủy diệt.

Chẳng trách vừa rồi hắn ta nói sẽ đích thân đến nhà.

Hiện tại hắn cần phải nhanh chóng truyền tin tức này vào tổng bộ, nhưng máy truyền tin của hắn bị thiếu niên bóp nát, xương cốt toàn thân đứt gãy chẳng khác nào phế nhân.

Cho dù là thiếu niên thả hắn, hắn cũng không giúp được bất cứ chuyện gì!

Bên trong tổ chức Âm Ảnh, tên mập Đoàn Thanh phần nộ nhìn chằm chằm nam tử trung niên nho nhã kia nói: “Trương Phong, tên khốn kiếp nhà ngươi, nhìn tổ tình báo của ngươi làm chuyện tốt gì, nói tiểu tử kia chỉ là một học sinh bình thường, mà bây giờ đồ đệ của ta nói cho ta biết, đối phương là Tông Sư cảnh đỉnh phong, cái này ngươi giải thích như thế nào?”

Trương Phong kinh ngạc nói: “Tông Sư cảnh đỉnh phong? Đoàn Thanh, không phải ngươi đùa với ta sao? Đối phương chỉ là một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, sao có thể có tu vi cao như vậy.”

Đoàn Thanh cắn răng ngữ khí lạnh lẽo, khí thế toàn thân đột nhiên bạo phát.

“Ngươi cảm thấy, ta sẽ vì tính mạng đồ đệ ta đùa giỡn với ngươi sao?”

Trương Phong nghe vậy á khẩu không trả lời được, sau đó mở miệng nói: “Đã như vậy, thăng cấp nhiệm vụ của hân lên cấp SS, ta tự mình ra tay.”

Đoạn Thanh tức giận hừ một tiếng: “Không cần, ta sẽ đích thân bắt hân trả giá đắt.”

Lão nhân ngồi trên cao khàn giọng nói: “Nhiệm vụ cấp SS đã một năm không xuất hiện, hai người các ngươi đồng loạt ra tay, lần này cần phải cẩn thận, không thể để xảy ra sai sót.”

Sau khi lão nhân mở miệng, Đoạn Thanh cũng không dám nói thêm gì nữa, chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Dương Thiên từ Lạc Ngân Linh Kiếm hạ xuống, sau đó vận dụng thần thức bao trùm phạm vi mấy ngàn mét.

Dưới thần thức, bất luận cái gì cũng không thể trốn thoát.

Chỉ trong nháy mắt, Dương Thiên đã khóa chặt vị trí của tổ chức ngầm này.

“Tìm được rồi!”

Trong mắt Dương Thiên hiện lên một tia cười lạnh.

“Liên tục trêu chọc ta, thật sự lấy ta là tượng đất tùy ý các ngươi nhào nặn sao? Dám chọc giận ta, ta đây muốn xem các ngươi có thể tiếp nhận lửa giận của ta hay không!”

Nói xong, thân hình lóe lên, trong nháy mắt biến mất ngay tại chỗ.

Lúc này, Đoạn Thanh cùng Trương Phong cũng mới từ căn cứ đi ra.

Tổ chức tình báo đã khai báo mất tung tích của Dương Thiên, hiện tại chỉ có thể để bọn họ tự đi tìm.

Đây đối với hai người mà nói chỉ là trò trẻ con, dù sao bọn họ cũng từng là tồn tại cấp SS.

Hơn nữa Âm Ảnh tổ chức tồn tại mười năm bọn họ vẫn luôn ở đó, ba năm trước đây một lần nhiệm vụ cấp SSS duy nhất, bọn họ cũng từng ra tay, ở dưới tay cường giả Tiên Thiên cảnh đỉnh phong kia sống sót cũng chém giết.

Tuy rằng ba năm chưa ra tay, nhưng thực lực vẫn là không thể nghi ngờ.

Bọn họ vừa ra khỏi cửa, Đoàn Thanh lạnh lùng nói với Trương Phong: “Người là bộ phận tình báo, hiện tại người nghĩ nên đi đâu tìm hắn?”

Trương Phong đang muốn mở miệng, chỉ thấy phía trước xuất hiện thân ảnh một người.

Hắn hơi sững sốt, sau đó có chút không xác định nói: “Có lẽ, chúng ta chờ tại chỗ là được rồi!”

“Cái gì?”

Đoàn Thanh nghe vậy sững sốt, cho rằng Trương Phong là đang nói đùa, hắn đang muốn nổi giận thì thấy Trương Phong chỉ về phía trước.

Chương 749 - Ai dám ngăn cản?

Thấy Dương Thiên đến, hai người nhìn nhau, đều nhìn thấy vẻ khó tin trong mắt đối phương.

Tiểu tử này vậy mà tìm tới cửa?

Hắn thật sự cho rằng thực lực Tông Sư cảnh đỉnh phong của hắn có thể là địch với toàn bộ tổ chức Âm Ảnh hay sao?

Dương Thiên chậm rãi đi tới đối diện hai người, thanh âm bình tĩnh hỏi: “Các người là người của tổ chức Âm Ảnh?”

Đoàn Thanh tức giận đến toàn thân phát run nói: “Tiểu tử, ngươi dám đến chỗ tổ chức Âm Ảnh của ta?”

Trương Phong đồng dạng sắc mặt âm trầm nói: “Biết là tổ chức Âm Ảnh đuổi giết, nếu như nói người khác, sẽ cầm tất cả gia tài của mình chạy trốn, mà ngươi lại còn dám tìm tới cửa, ngươi không sợ chết sao?”

Dương Thiên nghe vậy cười: “Người chết cũng không phải ta, vì sao ta phải sợ?”

“Buồn cười!”

Trương Phong lạnh lùng nói: “Tiểu tử, ngươi thật sự cho rằng ngươi có thực lực khiêu chiến Âm Ảnh ta hay sao?”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt nói: “Phải nói là các ngươi tự suy nghĩ xem có tư cách giết ta hay không!”

“Ngươi nói cái gì?”

Sắc mặt hai người âm trầm đồng thời tiến lên một bước nói: “Cuồng vọng! Hai Tông Sư cảnh đỉnh phong bên ta, hôm nay liền chém giết ngươi.”

“Ngươi không đường có thể trốn, bó tay chịu trói chúng ta có thể cho ngươi một cái thống khoái.”

Nghe hai người uy hiếp, Dương Thiên cười khinh thường nói: “Để cho ta thúc thủ chịu trói? Hai tên tiểu tạp nư các ngươi tựa hồ không đủ tư cách, để cho người của tổ chức Âm Ảnh các ngươi toàn bộ xuất động thử xem!”

Một câu nói, khiến cho sắc mặt Trương Phong cùng Đoạn Thanh lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được bắt đầu vẩn vèo.

“Tiểu tử, ngươi là người điên nhất mà ta từng thấy, nhưng dám xem thường tổ chức Âm Ảnh của chúng ta, ta sẽ bắt ngươi phải trả giá đắt.”

“Ngươi sẽ hối hận vì hành vi của mình.”

Hai người toàn thân tản ra uy thế ngập trời, sau đó nhanh chóng vây Dương Thiên vào giữa.

“Giết!”

Trong mắt Đoạn Thanh hiện lên một tia lạnh lẽo, sau đó gầm lên một tiếng: “Đại Phạm Thánh Chương!”

Một câu nói vừa dứt, chỉ thấy một đạo chương ấn sương mù minh mờ từ trên bầu trời rơi xuống.

Uy lực của chương ấn này rất lớn, hoa cỏ trên mặt đất toàn bộ bị áp bách vỡ nát.

Dương Thiên đứng dưới bàn tay không lồ, thần sắc như thường hờ hững nói: “Ngươi chỉ có chút bản lĩnh này thôi

sao?”

“Cái gì?”

Đoạn Thanh nghe vậy kinh ngạc, sau đó chỉ thấy bàn tay thiếu niên hiện lên Lạc Ngân Linh Kiếm, đột nhiên chém vào chuông ấn trên bầu trời.

“Thập Tự Phá Thiên Trảm!”

Hai đạo kiếm quang sáng chói giao hợp lại với nhau.

Oanh!

Một tiếng nổ kinh thiên truyền đến, cỗ sóng khí vô hình kia khiến Đoạn Thanh cùng Trương Phong lui về phía sau khoảng cách mười trượng.

Hơn nữa, mỗi một dấu chân đều hăm sâu vào mặt đất bốn năm tấc.

Khi đạo xung kích kia phá vỡ tập kích Dương Thiên chỉ thấy Dương Thiên vung tay lên, trong khoảnh khắc toàn bộ tán đi.

“Người... người không phải Tông Sư cảnh đỉnh phong, người là cường giả Tiên Thiên cảnh!”

Sắc mặt Đoạn Thanh cùng Trương Phong hoảng sợ, khó có thể tin.

Đây không phải là nhiệm vụ săn giết cấp SS, mà là cấp SSS.

Tại Âm Ảnh tổng bộ, mí mắt già nua của Lệ Phá Thiên nhẹ nhàng chớp động một chút, con ngươi đục ngầu mở ra, bắn ra một đạo hào quang sáng chói.

Hắn đứng lên, thân thể vốn còng xuống giờ phút này trở nên thẳng tắp.

“Triệu tập tất cả mọi người ở tổng bộ Âm Ảnh, tổ chức Âm Ảnh hôm nay... có phiền toái lớn.”

Trên mặt bốn người cầm quyền khác hiện lên vẻ kinh ngạc.

Trung niên nam tử cường tráng kia khom người hỏi: “Lệ lão đại, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lệ Phá Thiên khàn giọng mở miệng nói: “Có tuyệt thế cường giả đánh tới cửa.”

Một câu nói, sắc mặt tất cả mọi người đều biến đổi.

“Rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ là Hoa lão?”

Nghe nói gần đây hắc đột phá tu vi Kim Đan cảnh, ở địa giới này cũng chỉ có hắc mới có thể khiến Lệ Phá Thiên cảm thấy nguy cơ.

Lệ Phá Thiên khẽ lắc đầu.

Lần này, đám người thiếu chút nữa bị dọa đến co quắp ngồi trên mặt đất.

Kinh thành Tiên Thiên Cảnh cường giả căn bản không sinh ra bất kỳ uy hiếp gì đối với Lệ Phá Thiên.

“Ngoại trừ Hoa lão, chẳng lẽ là vị Vân Thương chân nhân của Cổ Cung?”

Nghe nói vị kia chính là tồn tại vượt qua Kim Đan cảnh.

Nếu như đối phương tới, vậy tổ chức Âm Ảnh hôm nay sẽ hoàn toàn bị hủy diệt.

Lệ Phá Thiên vẫn lắc đầu nói: “Cũng không phải Vân Thương chân nhân, khí tức của bọn họ ta đều biết rất rõ, khí tức của vị ở bên ngoài Âm Ảnh tổng bộ không phải là bất kỳ một trong hai người nào, có thể đánh một trận, mọi người nhanh chóng chuẩn bị.”

Mọi người vội vàng gật đầu.

Đã bị người đánh tới cửa, nếu như không có chống cự, sợ rằng sẽ bị người chế nhạo.

“Dùng đạn xuyên giáp.”

“Vận dụng vũ trang trực thăng - máy bay, để vào vũ khí có lực sát thương quy mô lớn.”

“Khởi động phương án ứng đối khẩn cấp, chuẩn bị súng máy bắn phá.”

“Thủ lôi, chuẩn bị đạn đạo theo dõi nhiệt độ, tập trung tất cả sát thủ cấp A trở lên lại, hôm nay tổ chức có thể sẽ gặp phải vấn đề khó khăn.”

Từng mệnh lệnh được truyền xuống, tất cả mọi người đều kinh hoàng.

Bọn họ đều suy tít chút nữa cho rằng là cao tăng kinh thành xuất động người đại quy mô đến diệt sát bọn họ.

Cho nên mỗi một người đều rối loạn đúng mực.

Mà lúc này Lệ Phá Thiên tự thân xuất mã, chém giết vài người chân nhiếp mọi người, toàn bộ hệ thống phòng ngự lúc này mới tiến hành đầu vào đấy.

Bên ngoài tổ chức Âm Ảnh, sắc mặt Đoạn Thanh cùng Trương Phong khó coi, đang đau khổ chống đỡ.

Đối phương chỉ ra một chiêu, hai người bọn họ toàn bộ đều bị trọng thương.

Điều này khiến hai người gần như muốn hoài nghi nhân sinh.

Phải biết, chính là vị cường giả Tiên Thiên cảnh đỉnh phong mà ba năm trước bọn họ hợp lực vây giết kia cũng không có khủng bố như vậy.

Dương Thiên cho bọn họ cảm giác căn bản không thể địch lại.

Hai người cách nhau, giống như một ngọn núi cao.

Trong đầu Đoạn Thanh đột nhiên hiện lên một tia dự cảm không tốt, sau đó vẻ mặt hoảng sợ nói: “Người không phải Tiên Thiên Cảnh, người là cường giả Kim Đan Cảnh.”

“Cái gì?”

Một câu của Đoạn Thanh, làm cho Trương Phong thật thiếu chút nữa quỳ xuống.

Sắc mặt hắn tái nhợt nhìn Dương Thiên, trong đôi mắt hiện lên vẻ khó tin.

Tu vi Kim Đan cảnh?

Thiếu niên trước mắt này?

Điều này sao có thể? Hắn mới bao nhiêu tuổi liền đã đạt đến tình trạng này?

Mà Dương Thiên nghe được suy đoán của Đoạn Thanh, trên mặt mang theo nụ cười nhạt nói: “Cuối cùng cũng có một người không phải đầu heo.”

Một câu, cũng coi như là tán đồng thân phận hiện giờ của hắn.

Trương Phong toàn thân đều run lẩy bẩy, thật sự là!

Tuy rằng trước đó hắn chưa từng thấy cường giả tu vi Kim Đan kỳ, nhưng Lệ Phá Thiên là cảnh giới nửa bước Kim Đan, hắn đã từng thấy đối phương ra tay.

Nửa bước Kim Đan cảnh, nếu như nổi giận, đủ để hủy thiên diệt địa.

Lúc trước Lệ Phá Thiên từng ra tay một lần, một quyền phá núi sông, loại cường đại này đã in sâu vào trong lòng mọi người tổ chức Âm Ảnh.

Như đối thủ trước mặt là thực lực Tông Sư cảnh, còn đánh thế nào?

Hai người liếc nhau một cái, đều từ trong đôi mắt của đối phương thấy được vẻ hoảng sợ.

Đây chính là một trận nghiền ép không hề có bất ngờ.

Cho tới bây giờ, bọn họ mới biết được tổ chức Âm Ảnh rốt cuộc đặc tội với một tồn tại như thế nào.

Trương Phong hít sâu một hơi, sau đó cố gắng trấn định mở miệng nói: “Bằng hữu, việc này là Âm Ảnh tổ chức ta sai, chúng ta nguyện ý bồi thường tất cả tổn thất của người, chuyện này coi như thôi được chứ?”

Dương Thiên ha ha cười châm chọc nói: “Tự nhận là đánh thắng được thì ta sẽ đánh với ta, tự nhận đánh không lại thì ta liền muốn hòa giải với ta, trên thế giới nào có chuyện dễ dàng như vậy.”

Trần Đoạn Thanh nổi gân xanh, nắm chặt hai tay, đè nén sự sợ hãi trong lòng nói: “Vậy người muốn thế nào?”

“Đơn giản!”

Thiếu niên vuốt ve Lạc Ngân Linh Kiếm trong tay nói: “Nếu các người đã muốn giết ta, vậy ta sẽ lấy mạng các người ra gánh vác.”

Trương Phong phản nộ quát lớn: “Dương Thiên, người chớ có làm, đây là địa bàn của tổ chức Âm Ảnh ta, người thật sự cho rằng chúng ta sợ người sao? Chúng ta chỉ là không muốn tạo thành thương vong quá lớn, nếu người thật sự muốn cá chết

lưới rách, vậy cho dù ta tổn thất cao hơn nữa cũng nhất định chém giết ngươi ở đây!”

“Vậy ta muốn nhìn thực lực của các ngươi.”

Đôi mắt Dương Thiên lạnh xuống, sau đó trực tiếp bỏ xuống một kiếm.

Đoạn Thanh phần nộ quát một tiếng, quanh thân tỏa ra hào quang rực rỡ.

“Toàn Không Trảm!”

Hai đạo công kích lại va chạm vào nhau, dưới công kích cường đại của Dương Thiên, Đoạn Thanh giống như con thuyền nhỏ phiêu linh trong mưa gió.

Phập!

Hắn đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, khí tức cũng uể oải.

Trương Phong thấy một màn này, sắc mặt trắng bệch, nhanh chóng bỏ lại Đoạn Thanh thoát đi.

Dương Thiên nhíu mày, đang muốn đuổi theo thì thấy Đoạn Thanh lại đứng lên, sau đó ra tay với hắn.

“Ngươi muốn chết, ta sẽ thành toàn cho ngươi!”

Con ngươi Dương Thiên mang theo một tia lãnh mang gầm thét: “Thập Tự Phá Thiên Trảm.”

Giờ phút này, phòng ngự bên trong tổ chức Âm Ảnh đã vững như thành đồng, tinh thần của tất cả mọi người đều căng thẳng.

Bọn họ đều biết, lần này đối thủ đã tìm tới cửa.

Trận chiến đấu lần này, liên quan đến sinh tử tồn vong của tổ chức Âm Ảnh.

Khi Trương Phong xuất hiện trong tầm mắt mọi người, có người cũng không nhìn được mà khai thương.

Trương Phong vội vàng lo lắng quát: “Trước đừng nổ súng, là ta.”

Lúc này, bốn người cầm quyền phía sau Lệ Phá Thiên thấy chỉ có Trương Phong trở về sắc mặt không khỏi trầm xuống.

“Đoạn Thanh đâu?”

Lão nhân một đôi mắt đục ngầu nhìn chăm chú vào Trương Phong.

Trương Phong trên mặt mang theo vẻ sợ hãi nói: “Hắn chết rồi, chết ở trong tay Dương Thiên?”

Lệ Phá Thiên không nói gì, người cầm quyền chết phía sau hắn nhất thời ngây ngẩn cả người.

“Chết rồi?”

“Chết ở trong tay tiểu tử kia? Trương Phong người xác định không phải đang nói đùa chứ?”

Chương 750 - Đại khai sát giới.

Không chỉ có bốn vị cầm quyền ngây ngẩn cả người, ngay cả Lệ Phá Thiên nghe vậy thân thể cũng run nhè nhẹ một chút.

Người cầm quyền cường tráng kia hiển nhiên là không tin những lời giải thích của Trương Phong.

Hắn hừ lạnh nói: “Trương Phong, ta biết ngươi và Đoạn Thanh bất hòa, nhưng ngươi cũng không thể lấy chuyện này ra đùa giỡn chứ, Đoạn Thanh là tồn tại có hi vọng bước vào Tiên Thiên Cảnh nhất trong mấy người chúng ta, tiểu tử kia tu vi cao nhất cũng là Tông Sư cảnh a? Làm sao có thể có thực lực chém giết Đoạn Thanh.”

“Nói đúng lắm, Đoạn Thanh dù không địch lại thì cũng toàn thân trở ra. Tới cảnh giới của chúng ta, trừ phi thực lực áp chế tuyệt đối, nếu không không thể ngã xuống.”

“Đối phương có mấy người? Chẳng lẽ còn có trợ thủ cường đại trợ giúp hay sao?”

Nghe mọi người nghi vấn, Trương Phong trên mặt vẫn mang theo vẻ sợ hãi nói: “Ta không nói dối, ta nói đều là sự thật, ta tận mắt thấy tiểu tử kia xuất thủ, hắn chỉ có một người, nhưng lại

có tu vi Kim Đan cảnh, một chiêu của hắn có thể chém đại địa thành một khe rãnh, Đoạn Thanh chính là chết ở trên tay hắn.”

“Cái gì? Kim Đan cảnh?”

Bốn người hoảng sợ biến sắc, cho dù là Lệ Phá Thiên cũng không khỏi chau mày.

“Sao có thể như vậy được? Không phải nói kinh thành chỉ có một vị cường giả tu vi Kim Đan cảnh của Hoa Quốc Phong sao?”

“Một cường giả Kim Đan không đến hai mươi tuổi, các ngươi có biết điều này có ý nghĩa gì hay không?”

“Vậy trận chiến đấu này còn đánh thế nào? Các ngươi căn bản chưa từng thấy qua sự cường đại của Kim Đan Cảnh, đồn đãi Kim Đan Cảnh không thể địch lại, lên trời như biển, không gì không làm được.”

Trên mặt mọi người đều phủ kín một tầng bóng ma.

“Thế này còn đánh thế nào? Nếu không chúng ta đầu hàng đi.”

Khi người cầm quyền cường tráng kia nói ra những lời này, lão nhân đột nhiên tát hắn một cái nói: “Ám Ảnh tuyệt đối sẽ không đầu hàng, còn dám để ta nghe được câu này, ta giết ngươi.”

Lão nhân tuy đã tuổi xế chiều, nhưng lại giống như một con hùng sư nổi giận.

Nam tử trung niên cường tráng kia bùm mặt đỏ ửng mang theo một tia máu, cúi đầu không dám nói câu nào.

Sau đó, lão nhân thập phần trung khí hô: “Tất cả nhân viên tổ chức Ám Ảnh chú ý, chuẩn bị đối địch, đối phương... sắp tới.”

Trong lòng bàn tay mọi người đều đỏ mồ hôi lạnh.

Phía trên, mười chiếc trục thẳng đang xoay quanh, đại pháo hạng nặng mấy chục chiếc, chuyên môn đối kháng vũ khí xuyên giáp vô số, ống phóng tên lửa đều đã vào chỗ.

Ngay cả đạn đạo cũng đã chuẩn bị xong.

Hơn một ngàn người của tổ chức Ám Ảnh hiện tại toàn bộ ngừng thở.

Bọn họ đều nghe nói đối thủ lần này vô cùng cường đại, gần như không thể địch lại, nhưng vì Âm Ảnh, nhất định phải huyết chiến đến cùng.

Đợi vài phút sau, một thiếu niên rất cuộc xuất hiện trong tầm mắt của bọn họ.

Tất cả mọi người thấy vậy, lập tức ngẩn người.

“Tình huống như thế nào?”

“Không phải nói quân đội tới diệt sát chúng ta sao? Không phải nói đối thủ không thể địch sao?”

“Sao chỉ có một tiểu tử? Chẳng lẽ hắn là đối thủ của chúng ta?”

Mọi người đều không hiểu gì cả.

Ánh mắt của bọn họ nhìn về phía những người cầm quyền của tập đoàn Âm Ảnh.

Chỉ thấy sắc mặt của bọn họ đều ngưng trọng, thậm chí còn mang theo một tia hoảng sợ.

Điều này làm cho mọi người càng thêm choáng váng.

Phải biết, bọn họ đều là tồn tại vô cùng cường đại, đều là Tông Sư cảnh đỉnh phong, cầm đầu là Lệ lão đại cảnh giới nửa bước Kim Đan, tiểu tử đối diện kia thật sự đáng sợ như vậy sao?

Lệ Phá Thiên thực lực không tầm thường, hắn tự nhiên nhìn ra được, trên người thiếu niên mặc dù không có tản ra chân khí dao động, giống như là người bình thường, nhưng vẫn không thể khinh thường.

Có thể che giấu tu vi nghiêm mật như thế, cũng là cực kỳ khủng bố.

Hắn chậm rãi đi lên phía trước, đứng cách Dương Thiên hai mươi trượng.

Khoảng cách này mặc dù có chút xa, nhưng đối với cường giả cấp bậc như bọn họ, vèn vèn chỉ cần một giây liền có thể lần người tiến lên thi triển võ kỹ.

Lệ Phá Thiên không động thủ trước, mà bình tĩnh nhìn Dương Thiên, khàn giọng nói: “Tiểu hữu, rốt cuộc ngươi chịu dừng

tay như thế nào?”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt nói: “Kéo vị cố chủ muốn ám sát ta đến trước mặt ta.”

Lệ Phá Thiên khẽ lắc đầu cười già nua nói: “Điều này không có khả năng mỗi một hàng đều có quy củ của một hàng, Âm Ảnh tổ chức ta có thể sinh tồn mười năm không bị diệt mà là từng bước phát triển lớn mạnh, chính là dựa vào quy củ của từng quy định.”

Dương Thiên cười cười hờ hững nói: “Vậy hôm nay các người sẽ vì những quy củ này mà dẫn đến cả tổ chức bị diệt, người tin không?”

Lệ Phá Thiên nghe vậy, thu liễm nụ cười, con người co rút lại nói: “Người thật muốn cùng chúng ta không chết không thôi đúng không?”

Dương Thiên Cô lạnh lùng nói: “Đây là chuyện đã được định sẵn từ khi các người bắt đầu truy sát ta.”

“Đã như vậy, vậy không cần nói nữa?”

Lão nhân con người tản ra ánh sáng lạnh.

“Đúng là không có gì đáng nói.”

Thiếu niên đứng chấp tay, một cỗ khí thế ngút trời phô thiên cái địa.

“Rất tốt, như vậy...”

Lão nhân bàn tay khô gầy kia chậm rãi giơ lên, sau đó giận dữ hét: “Giết!”

Lệ Phá Thiên một câu nói, hơn ngàn người tổ chức Âm Ảnh toàn bộ tay cầm vũ khí nóng, bắt đầu bắn về phía Dương Thiên.

Trang bị của bọn họ hoàn toàn có thể đi tới vùng chiến loạn Đốt Đông Tư giết ba người vào ba ra.

Đạn đạo theo dõi nhiệt độ to bằng bắp đùi, súng phóng tên lửa, đạn bọc thép một người ôm, mười chiếc máy bay trực thăng vũ trang phía trên cũng mở ra chế độ giết chóc.

Tất cả mọi người vây quanh Dương Thiên, hiện ra công kích 360 độ không góc chết.

Tiếng nổ không ngừng ập tới, nổ ra đầy trời sương mù, trên mặt mọi người đều hiện lên vẻ dữ tợn khát máu.

Sau khi vụ nổ cuối cùng nổ ra một đám mây nấm, lúc này mọi người mới thu tay lại.

Bọn họ có thể xác định, thiếu niên kia chắc chắn phải chết.

Lệ Phá Thiên lúc này đã sớm thối lui đến hậu phương, vị trí của Dương Thiên, phạm vi năm mươi trượng đều bị công kích bao trùm, trên mặt đất hố to hố nhỏ, thành một mảnh đất khô cằn. Nhất là Dương Thiên vừa rồi ở vị trí trung tâm nhất, hoàn toàn bị tạc ra một cái hố to bán kính năm thước, sâu ba thước.

Dưới sự công kích dày đặc như mưa này, đối phương không thể nào thoát đi được.

Trương Phong thầm thở phào nhẹ nhõm nói: “Tiểu tử kia hiện tại hẳn là bị nổ thành tro bụi rồi chứ?”

“Ha ha, cho dù là cường đại, lại làm sao có thể chống lại được uy lực của hỏa tiễn?”

“Hắn đánh giá quá thấp thực lực của tổ chức Âm Ảnh chúng ta, cường giả Kim Đan cảnh thì như thế nào, còn không phải cũng bị chúng ta lừa giết sao.”

Trên mặt bốn vị cầm quyền toàn bộ hiện lên nụ cười lạnh, Lệ Phá Thiên bản thân cũng không có yên lòng, nhưng mà, khi cảm nhận được trong hố to không còn dấu hiệu sinh mệnh, hẳn lúc này mới thở dài một hơi.

Sau đó ra lệnh cho thủ hạ: “Tìm thi hài người kia cho ta.”

Sống phải thấy người, chết phải thấy xác, chỉ có như vậy hẳn mới có thể yên tâm.

Nhưng mà, tên thủ hạ kia tìm nửa ngày, sau đó trên trán lộ ra một tia mồ hôi lạnh, mở miệng nói: “Lệ lão đại, nơi này cái gì cũng có.”

“Cái gì?”

Không chỉ có Lệ Phá Thiên, còn có bốn vị cầm quyền đều vẻ mặt sợ hãi.

“Điều này sao có thể?”

“Hắn rõ ràng bị chìm ngập ở phía dưới nhiều vũ khí nóng như vậy, làm sao.....”

Người này vừa nói đến đây, liền nghe thấy một giọng nói cao ngạo truyền đến.

“Các người đang tìm cái gì? Cần ta hỗ trợ không?”

Khi một câu nói này vang lên bên tai mọi người, một nửa người trong sân đều thiếu chút nữa ngất đi.

Đây là thanh âm của thiếu niên kia, nhưng chỉ nghe được thanh âm, nhưng lại không nhìn thấy bóng dáng của thiếu niên.

Chẳng lẽ âm thanh này là do ma quỷ phát ra hay sao?

Tất cả mọi người đều sợ tới mức thiếu chút nữa tè ra quần.

Lệ Phá Thiên sắc mặt biến đổi, tựa hồ nghĩ tới điều gì. Sau đó con người đục ngầu nhìn về phía thương khung.

Chỉ thấy thiếu niên ngự kiếm lơ lửng ở trong hư không, giống như trích tiên, tràn ngập uy nghiêm.

“Ngự kiếm phi hành, quả nhiên là người Kim Đan Cảnh, rất cường đại, vậy mà trong nháy mắt liền tránh né nhiều công kích như vậy.”

Dương Thiên đứng trong hư không, sắc mặt của toàn bộ phi công võ trang trực thăng đều hoảng sợ.

Người có thể bay trên bầu trời, còn gọi người sao?

“Hắn rốt cuộc là yêu nghiệt gì?”

Sắc mặt người điều khiển phi cơ trực thăng vô thần tái nhợt, sau đó điên cuồng giận dữ hét: “Mọi người nghe lệnh của ta, bắn tập thể, đánh hắn xuống cho ta.”

Nói xong, toàn bộ hỏa lực của mười chiếc máy bay nhắm thẳng vào Dương Thiên.

Nhiều hỏa lực như vậy, vô cùng mãnh liệt, quanh thân Dương Thiên ngưng tụ thành một đạo phòng ngự màu vàng, nhưng mà còn có một đạn xuyên giáp uy lực tương đối lớn đâm rách phòng ngự, sau đó sượt qua gò má Dương Thiên bay ra ngoài.

Mặc dù chỉ trầy da thể nhưng cũng có một dòng máu màu vàng nhạt chảy xuống.

“Các người thật đúng là không biết sống chết a, đã như vậy, vậy thì không trách được ta.”

Ánh mắt Dương Thiên thoáng cái trở nên lạnh lẽo, kiếm quang dài sáu mươi mét hiện lên, tùy ý chém xuống.

Chiếc trực thăng vừa rồi bị chém đứt làm đôi rơi xuống đất.

Trên mặt của rất nhiều người điều khiển trực thăng đều lộ ra vẻ hoảng sợ, sau đó chỉ nghe thiếu niên Cô Lãnh mở miệng nói với tất cả bọn họ: “Bay đi, ta cho phép các người bay năm mươi chín mét trước!”

Chương 751 - Diệt Thiên Ân hiện.

"Ta cho phép các người bay năm mươi chín mét trước!"

Thanh âm cô lãnh của thiếu niên truyền vào tai chín người điều khiển khác, khóe mắt bọn họ giật giật.

“Muốn chết!”

“Khốn kiếp, người thật sự cho rằng chúng ta sẽ sợ người sao?”

“Nơi này là không trung, chúng ta chúa tể trời đất. Mọi người đừng sợ, hợp lực công kích.”

Một người điều khiển trong đó cắn răng ấn nút bắn tên lửa truy tung nhiệt.

Nhưng mà, thời điểm tên lửa đạn đạo phát ra, chỉ thấy một đạo kiếm mang trùng thiên nổi lên, sau đó hung hăng hướng về phía trực thăng của hắn bổ xuống.

Oành!

Sau khi một tiếng vang thật lớn truyền đến, tất cả mọi người đều lộ ra vẻ mặt hoảng sợ.

Bởi vì lại một chiếc máy bay trực thăng vũ trang bị kiếm quang chém thành hai nửa rơi xuống.

“Đây còn là người sao?”

Chỗ cắt của máy bay trực thăng vũ trang bóng loáng, không có một chút hoa văn kim loại kéo sợi, giống như là cắt miếng đậu hũ vậy.

Khi máy bay trực thăng rơi xuống mặt đất lại phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa, tất cả mọi người đều bị dọa choáng váng.

Sắc mặt của tám người điều khiển vũ trang trực thăng khác tái nhợt.

“Rút lui, mau rút lui!”

Máy bay trực thăng này giá thành mấy ngàn vạn, tổ chức Âm Ảnh bọn họ tổng cộng cũng chỉ có mười chiếc, hiện giờ đã bị chém rơi hai chiếc đã tạo thành tổn thất thật lớn, lại tiếp tục như vậy giày vò xuống, chỉ sợ mười chiếc toàn bộ đều sẽ rơi vỡ.

Cho tới bây giờ, bọn họ mới rút cuộc hiểu được, vì sao Lệ Phá Thiên nói đối phương không thể địch lại.

Thế này sao lại không thể địch lại, quả thực chính là đến treo đánh nghiền ép bọn họ.

Tám chiếc trực thăng muốn nhanh chóng thoát đi, nhưng Dương Thiên lại không vội không chậm.

Chờ bọn họ sắp bay ra khỏi phạm vi chém giết của Dương Thiên, trên mặt từng người bọn họ đều mang theo vẻ vui mừng.

Sắp thoát khốn sao?

Nhưng mà, không đợi nụ cười của bọn họ hoàn toàn hiện ra, mọi người trên mặt đất chỉ thấy phía trên máy bay trực thăng hiện lên một đạo kiếm quang dài sáu mươi mét.

“Ngươi dám!”

Lệ Phá Thiên cùng bốn vị Tông Sư cảnh đỉnh phong cường giả phía sau rút cuộc không thể ngồi yên không để ý tới.

Trên tay bọn họ toàn bộ đều ngưng tụ mấy trăm đạo kiếm khí, cầm đầu Lệ Phá Thiên càng ngưng tụ mấy ngàn đạo kiếm khí.

Kiểm khí phô thiên cái địa đánh về phía Dương Thiên.

Sắc mặt Dương Thiên vẫn như thường, đợi khi kiếm quang dài sáu mươi mét chém hết toàn bộ trực thăng, lúc này mới lạnh lùng nhìn mấy ngàn đạo kiếm khí xông tới hắn.

Hắn cao ngạo tự nói.

“Chơi kiếm khí trước mặt ta? Các ngươi đủ tư cách sao?”

Dứt lời, Dương Thiên đưa tay về phía hư không khẽ quát một tiếng: “Kiếm tới!”

Tiên nguyên trong đan điền điên cuồng thiêu đốt, sau đó đôi mắt là mười vạn đạo kiếm khí ngưng tụ trong hư không.

“Thần phục, hoặc là chết!”

Sau khi Dương Thiên gầm lên một tiếng, tất cả mọi người trên mặt đất đều sợ hãi.

Ngay cả Lệ Phá Thiên cũng hoảng sợ biến sắc, nhưng sau đó hắn cắn răng nói: “Ám Ảnh sẽ không thần phục.”

Hắn không tin Dương Thiên sẽ tạo thành nhiều sát nghiệt như vậy.

Nhưng mà, ngay tại thời điểm hắn vừa dứt lời, chỉ thấy trong hư không, đôi mắt Dương Thiên dần dần trở nên lạnh lẽo.

“Nếu đã không thần phục, vậy thì đi chết đi!”

Dứt lời, mười vạn đạo kiếm khí mang theo lực lượng nghiền ép tất cả xông lên mặt đất đánh tới những thành viên của hơn một ngàn tổ chức Ám Ảnh vây quanh hắn vừa rồi.

Mấy ngàn đạo kiếm khí của Lệ Phá Thiên trực tiếp hao tổn dưới mười vạn đạo kiếm khí của Dương Thiên.

Sau đó, đám người chỉ thấy kiếm khí che đầy bầu trời kia, rơi xuống đối với bọn hắn.

“Chạy mau!”

Trong mắt tất cả thành viên của tổ chức Ám Ảnh hiện lên vẻ sợ hãi, cũng không dám lưu lại nữa.

Kẻ địch của bọn họ cường đại như thần linh, ở trước mặt thực lực tuyệt đối, tất cả phản kháng đều là phí công.

“Các người đi được chưa?”

Giọng nói của thiếu niên lạnh lẽo âm trầm.

Vừa rồi lúc bọn họ ra tay với mình, không lưu lại chút sức lực nào!

Trên mặt đất phạm vi năm mươi trượng triệt để biến thành đất khô cằn, nếu không phải hấn phản ứng kịp thời, chỉ sợ cũng bị rơi vào kết cục bị trọng thương.

Nếu những người này đã làm được Mừng Một, không có ý định để cho hấn sống. Vậy thì Dương Thiên có thể làm được mười lăm, chém giết cả đám bọn họ dưới kiếm.

Vừa nghĩ đến đây, Dương Thiên Hư Không không chế mười vạn đạo kiếm khí, giết về phía bọn họ.

Mỗi một đạo kiếm khí đều có thể dễ dàng đâm thủng sắt thép, sắc bén vô cùng.

Nếu không phải là cường giả Âm Kinh thì chắc chắn một kích mất mạng.

“Tiểu tử, ngươi dám!”

Lệ Phá Thiên muốn nứt ra, thân thể cao ngất trong nháy mắt.

“Cương khí ngưng tụ!”

Tu vi của hấn không hổ là cảnh giới nửa bước Kim Đan, cương khí màu vàng ngưng tụ lại, bao trùm tất cả mọi người.

Đạo đạo kiếm khí kia rơi xuống trên cương khí màu vàng của Lệ Phá Thiên, toàn bộ bị ngăn cản ở bên ngoài.

Leng keng leng keng!

Vô số kiếm khí rơi xuống, giống như rơi vào trên kim thiết, phát ra tiếng vang giòn giã,

Mọi người không khỏi thở phào nhẹ nhõm, cũng may có Lệ lão đại ở đây, nếu không lần này bọn họ khó thoát khỏi tử kiếp.

Bọn họ mặc dù không ngừng may mắn, nhưng mà trong lòng Lệ Phá Thiên có bao nhiêu hoảng sợ chỉ có chính hấn biết.

Hiện tại hắn nhìn bề ngoài nhẹ nhõm, nhưng trên thực tế lại là đau khổ chèo chống.

Cương khí màu vàng ngưng tụ phạm vi lớn như vậy, đối với chân khí tiêu hao rất lớn, nếu kiếm quang thật sự không ngừng nghỉ hạ xuống như vậy, hắn cuối cùng vẫn có một khắc ngã xuống.

Trên hư không, Dương Thiên lạnh lùng nhìn một màn này.

“Nếu ngươi còn có thể kiên trì, vậy ta ngược lại muốn nhìn xem ngươi rốt cuộc có thể kiên trì bao lâu.”

Nói xong, hai tay bắt đầu chậm rãi kết ấn,

Lúc ở Huyền Thiên đại lục hắn là Tiên Đế, át chủ bài tiên kỹ càng là tầng tầng lớp lớp.

Bây giờ đã đi vào cảnh giới Luyện Thần Phản Hư, cũng có tư cách thi triển đạo tiên kỹ kia.

Hắn hít sâu một hơi, tiên nguyên toàn thân ngưng tụ trong lòng bàn tay.

Sau đó từng đạo ấn kết rườm rà cổ phác huyền ảo liên tục hiển hiện, tốc độ ngưng tụ ấn kết cực kỳ nhanh, mắt thường chỉ có thể nhìn thấy vô số tàn ảnh.

Cuối cùng, ấn thành!

Hai mắt Dương Thiên bỗng nhiên bắn ra một đạo kim sắc quang mang, sau đó khẽ quát một tiếng.

“Diệt Thiên Ấn!”

Khi một đạo ấn này hình thành, toàn bộ linh khí trong thiên địa bị hấp thu hầu như không còn.

Sau đó, ấn đủ để hủy diệt thiên địa này lao về phía Lệ Phá Thiên ngưng tụ ra cương khí màu vàng khổng lồ.

Lệ Phá Thiên hoảng sợ biến sắc.

“Nhiều cổ cấm thuật như vậy, rốt cuộc ngươi là ai?”

Từ trong đạo ấn này, Lệ Phá Thiên cảm nhận được khí tức tử vong đã lâu không có.

Đây là khí tức hắn sau khi đi vào Tiên Thiên cảnh liền không còn cảm nhận được nữa, điều này làm cho hắn kinh hãi muốn

chết.

Hắn theo bản năng muốn chạy trốn, nhưng phía sau hắn đã phí hơn mười năm tâm huyết xây dựng nên tổ chức Âm Ảnh.

Nếu hắn rút lui, có lẽ không còn ai sống sót.

Lệ Phá Thiên cắn răng tụ toàn bộ chân khí quanh thân lại, sau đó giậm quát một tiếng: “Xuyên Vân chương.”

Bàn tay màu vàng này bỗng dựng hiện lên, hội tụ tất cả chân khí trên người Lệ Phá Thiên, uy lực của nó tuyệt đối không thuộc về chiêu số của bất kỳ cường giả Kim Đan cảnh nào.

Nếu như đối trận với cường giả Kim Đan cảnh khác, hắn còn có sức tự vệ, nhưng đáng tiếc là, lần này hắn gặp phải Dương Thiên.

Diệt Thiên Ấn phát ra, ngay cả cường giả Kim Đan Cảnh đỉnh phong cũng phải tránh né mũi nhọn, hướng chỉ Lệ Phá Thiên chỉ là nửa bước Kim Đan Cảnh?

Khi chương của hai người va chạm với nhau trên không trung, thiên địa nháy mắt biến sắc.

Ánh sáng rực rỡ kia gần như che khuất ánh mặt trời.

Trên mặt đất, cát bay đá chạy, phát ra tiếng vang, khiến cho toàn bộ người có tu vi dưới Âm Kinh cường giả đều thất khiếu chảy máu.

Bọn họ nằm trên mặt đất bịt kín lỗ tai, trên mặt hiện lên vẻ mặt thống khổ sợ hãi.

Nhưng mà, chuyện này cũng chưa tính là xong.

Khi Dương Thiên Tiên Kỹ Diệt Thiên Ấn cùng vũ kỹ của Lệ Phá Thiên va chạm vào nhau sinh ra sóng xung kích cường đại nhọn nhọn, ngay cả đất trên mặt đất cũng bị lật tung.

Mà cao thủ tu vi Âm Kinh trên mặt đất đều bị trọng thương.

Xuyên Vân Chương vẫn luôn không địch lại Diệt Thiên Ấn của Dương Thiên.

Sau khi Diệt Thiên Ấn trấn áp Xuyên Vân Chương, mặc dù có chút suy yếu, nhưng uy lực vẫn vô cùng cường đại.

Sau đó, dưới tình huống không có bất kỳ khả năng ngăn cản nào, hung hăng nghiền ép về phía đám người.

“Không!”

Lệ Phá Thiên phát ra một tiếng gào thét hoảng sợ.

Nhưng mà đã không cách nào thay đổi, chỉ thấy đạo Diệt Thiên Ấn này của thiếu niên đột nhiên rơi xuống.

Oành!

Lệ Phá Thiên cương khí màu vàng dưới đạo tiên kỹ này yếu ớt như trang giấy.

Sau khi cương khí màu vàng vỡ vụn, mấy vạn đạo kiếm khí còn lại sau khi đối phương mất đi phòng ngự, cùng Diệt Thiên Ấn đồng thời rơi xuống.

Oanh!

Một tiếng vang đinh tai nhức óc, bụi mù che kín bầu trời, tiếng kêu thê lương thảm thiết của mọi người, không thể nghe thấy được.

Diệt Thiên Ấn hung hăng trấn áp xuống, mặt đất đột nhiên run rẩy mấy chục phần. Ngay cả kinh thành cách mấy chục cây số cũng có thể cảm thụ được?

Tất cả mọi người kinh hãi biến sắc.

Đây là xảy ra động đất sao?

Ở chỗ sâu trong Cổ Cung, Vân Thương chân nhân đột nhiên mở mắt ra.

Đôi mắt kia giống như nhật nguyệt tinh thần lưu chuyển ở trong đó.

Hắn khoanh chân trong hư không, trên mặt hiện lên một tia kinh nghi.

“Rốt cuộc là ai mạnh mẽ như vậy??”

Chương 752 - Người rất bất ngờ à?

Vân Thương chân nhân nhú chặt mây kiếm, đứng chấp tay, trong một đôi mắt mang theo vẻ nghi hoặc.

“Rốt cuộc là ai có tu vi cường đại như vậy? Sức một mình vậy mà có thể mặt đất run rẩy? Chẳng lẽ có liên quan đến thiên lôi lần trước?”

Hắn nắm vào trong hư không một cái, khí thiên địa bị hắn nắm ở trong lòng bàn tay.

Cảm thụ được thiên địa chi khí hỗn loạn, Vân Thương chân nhân hồ hững hờ bẩm: “Ta mặc kệ ngươi là ai, nếu đã đến kinh thành, vậy phải thủ quy củ kinh thành, dám ở chỗ này tùy ý làm bậy chiến đấu, thật sự cho rằng ta là vật trang trí hay sao?”

Nói xong, gã tức giận hừ một tiếng, thân ảnh lóe lên, biến mất ngay tại chỗ.

Các nơi ở kinh thành, đông đảo cao thủ như Hoa Quốc Phong, khi cảm nhận được Diệt Thiên Ân, đều nhìn về phía bắc thành xa xa.

Đó là nơi tổ chức Âm Ảnh ở, tất cả mọi người đều cảm giác được lực lượng pháp thuật mênh mông kia.

Trên mặt bọn họ mang theo vẻ ngưng trọng.

“Là vị cường giả nào đang chiến đấu? Dư âm không ngờ lại cường đại như thế?”

“Thật sự là khó tin, trận chiến đấu này tuyệt đối liên quan đến cảnh giới Kim Đan, Lệ Phá Thiên rốt cuộc đã đắc tội với ai?”

“Chẳng lẽ tổ chức sát thủ của Lệ Phá Thiên đã đụng vào điểm mấu chốt của Vân Thương chân nhân, cho nên Vân Thương thượng nhân tự mình ra tay chém giết đối với thực tế?”

Mọi người cau mày khó hiểu, sau đó từng bóng người lướt qua, đi về phía thành bắc.

Ngoài cửa tổ chức Âm Ảnh, một mảnh hỗn độn, tường đổ.

Khi Dương Thiên Diệt Thiên Ân hạ xuống, toàn bộ tổ chức Âm Ảnh đều bị chấn động sụp đổ, tất cả mọi người bên trong chưa kịp đi ra đã trực tiếp bị chôn sống bên trong.

Mười vạn đạo kiếm khí cũng toàn bộ rơi xuống, căn bản không người có thể ngăn cản.

Tổ chức Âm Ảnh có hơn ngàn người, dưới hai đạo công kích của Dương Thiên chỉ còn sống không đến một phần mười.

Hơn nữa, mỗi người đều bị trọng thương, nhất là Lệ Phá Thiên càng là hấp hối.

Hắn nhận phần lớn công kích của Dương Thiên, cho nên rơi vào kết cục như vậy.

Dương Thiên từ trong hư không hạ xuống, cầm Linh kiếm Lạc Ngân trong tay hờ hững nói với đám người Lệ Phá Thiên: “Bây giờ thần phục, hoặc là... chết!”

Lệ Phá Thiên tức giận nói: “Người giết nhiều người của chúng ta như vậy, tổ chức Âm Ảnh ta không đội trời chung với người!”

Dương Thiên cười lạnh nói: “Không phải đã sớm không đội trời chung sao? Lúc các ngươi ám sát ta, nên có giác ngộ này.”

Lệ Phá Thiên còn muốn đứng lên, nhưng mà cố gắng nửa ngày vẫn không thành công.

Hắn nắm chặt hai tay, trái tim rỉ máu.

Tổ chức Âm Ảnh, mười năm tâm huyết, hôm nay hủy hoại chỉ trong chốc lát, lòng hắn không ngừng hồi hận.

Nhưng lúc này nói gì cũng đã muộn.

Khóe miệng hắn chảy máu, khí tức ảm đạm nhìn thẳng vào mắt Dương Thiên, mở miệng nói: “Lần này, tổ chức Âm Ảnh ta nhận thua, nhưng muốn ta thần phục, ngươi nằm mơ.”

“Rất tốt!”

Linh kiếm của Dương Thiên Lạc Ngân chém ra một đạo kiếm quang lạnh lùng nói: “Vậy thì đi chết hết đi.”

Nhưng mà, vừa lúc đó, chỉ nghe bọn người Trương Phong vội vàng mở miệng nói: “Chờ một chút, chúng ta thần phục, tất cả chúng ta đều thần phục.”

Dương Thiên gật đầu, sau đó nhìn về phía Lệ Phá Thiên, giọng nói lạnh lùng: “Bây giờ, ngươi còn di ngôn gì muốn giao phó

không?”

Lệ Phá Thiên thấy trong mắt Dương Thiên bắn ra sát ý, hít sâu một hơi thoáng có chút sợ hãi nói: “Người thật sự dám giết ta? Ta là cường giả nửa bước Kim Đan Cảnh, người giết ta, đối với giới võ đạo Hoa Hạ là tổn thất thật lớn.”

Dương Thiên nghe vậy khinh thường cười.

Hắn giọng cao Lặc Ngân Linh Kiếm nói: “Đây chính là chỗ dựa của người sao? Người cảm thấy ta sẽ để ý đến thế giới võ đạo Hoa Hạ sẽ có tổn thất gì sao?”

Lệ Phá Thiên hơi sửng sốt, sau đó kinh ngạc mở miệng nói: “Người thật sự muốn khư khư cố chấp?”

Dương Thiên hờ hững nói: ” khư khư cố chấp thì nên làm thế nào!”

Dứt lời, Lặc Ngân Linh Kiếm trong tay hung hăng bổ xuống Lệ Phá Thiên.

“Chết đi!”

Kiếm quang lướt qua, con người già nua đục ngầu của Lệ Phá Thiên dần dần u ám xuống, cái cổ khô gầy cũng hiện lên một sợi tơ máu mắt thường không thể nhận ra.

Toàn bộ sinh cơ của hắn đều bị chém đứt, nhanh chóng chết đi.

Điều này làm cho những người bên cạnh càng run lẩy bẩy.

Một mình thiếu niên diệt tổ chức Âm Ảnh, hắn rốt cuộc là tồn tại khủng bố cỡ nào.

Tổ chức Âm Ảnh chọc tới hắn, là quyết định sai lầm nhất.

Tín niệm trước đây của bọn họ là Âm Ảnh Bất Diệt, đuổi giết không ngừng.

Bây giờ Lệ Phá Thiên đã chết, chỉ để lại không đến một phần mười thành viên Âm Ảnh còn lại.

Âm ảnh... vong.

Khi ánh mắt Dương Thiên rơi vào trên người bọn họ, tất cả mọi người lại sợ hãi.

Chẳng lẽ thiếu niên vẫn không định buông tha bọn họ?

Trương Phong sắc mặt sợ hãi nói: “Dương tiên sinh, chúng ta đã trả giá thể thảm đau đớn, ngài chẳng lẽ còn không có ý định buông tha chúng ta sao?”

Dương Thiên cầm linh kiếm trong tay nói: “Bây giờ có thể nói là ai thuê các ngươi ra tay với ta không?”

Trương Phong lau mồ hôi lạnh trên trán mở miệng nói: “Âm Ảnh đã diệt, tất cả quy củ cũng đã hỏng, ta nói, tin tức tổ chức tình báo có được, là nam tử tên Vương Hạo phát ra nhiệm vụ ám sát đối với ngài.”

“Vương Hạo?”

Dương Thiên nghe vậy nhướng mày.

Trương Phong sợ Dương Thiên không tin, vì thế vội vàng mở miệng nói: “Đúng vậy, tôi không có nói dối, chỗ này của tôi còn có ghi âm.”

Nói xong, hắn đem một đoạn âm tần truyền cho Dương Thiên nghe.

Sau khi Dương Thiên nghe xong, đôi mắt dần dần lạnh lùng.

“Thạch Phong!”

Trương Phong cho rằng Dương Thiên cho rằng mình đang lừa hắn, vì thế trán đổ mồ hôi lạnh giải thích: “Dương tiên sinh, đối phương rõ ràng là Vương Hạo mà!”

Dương Thiên đưa tay ngăn cản Trương Phong giải thích nói: “Thạch Phong mượn danh nghĩa Vương Hạo, thật sự là tính toán rất hay.”

Trương Phong nghe vậy thở dài một hơi, sau đó cẩn thận hỏi: “Vậy Dương tiên sinh ngài định xử lý như thế nào?”

Dương Thiên bình tĩnh nhìn bọn họ nói: “Các ngươi muốn sống sao?”

Mọi người nghe vậy vội vàng gật đầu như giã tỏi.

“Tốt lắm, trong vòng ba mươi phút mang Thạch Phong đến cho ta, dùng mạng của hắn để đổi mạng của các ngươi.”

Dương Thiên để bọn họ tự mình chọn mười người hoàn thành nhiệm vụ này, những người còn lại ở đây chờ.

Bên trong Bắc đại học phủ, Thạch Phong hồ hững nhìn mấy thủ hạ mặc áo đen nói: “Tra rõ ràng thân phận của Dương Thiên chưa?”

Bởi vì trước khi Dương Thiên đi đã cho người ẩn tàng tất cả tư liệu của mình nên những người này chỉ có thể tra ra thân phận bình thường nhất của hắn.

Sau khi mấy thủ hạ kia bẩm báo tất cả cho Thạch Phong, sắc mặt hắn xanh mét phần nộ đập bàn một cái.

“Khốn kiếp, không có bất kỳ thân phận bối cảnh nào dám đánh bạt tai ta, Dương Thiên người chết không đáng tiếc.”

Một thủ hạ trong đó cung kính nói: “Thạch tổng, thiếu niên kia dường như có một bạn gái ở Bắc Đại Học Phủ.”

Thạch Phong sờ sờ vết sưng rát trên mặt, đôi mắt lạnh lẽo nói: “Trời nằng ta lại cho ta, ta muốn cho Dương Thiên kia trả giá đau đớn thê thảm.”

Chờ tất cả mọi người lui ra, khóe miệng Thạch Phong nhếch lên một tia cười lạnh.

Nghĩ đến lúc này, người của tổ chức Âm Ảnh hẳn là đã đắc thủ mới đúng, dám ở trước mặt nhiều người như vậy cho hắn một cái tát, để hắn không xuống đài được, vậy cũng chỉ có chết mới có thể rửa sạch hận ý của hắn.

Đúng lúc này, chỉ nghe ngoài cửa có người cung kính nói: “Thạch tổng, người tự xưng là tổ chức Âm Ảnh ngoài cửa đến gặp ngài.”

Thạch Phong nghe vậy mừng rỡ nói: “Thật là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến ngay, mau mời vào.”

Chờ sau khi người ngoài cửa rời đi, Thạch Phong tựa hồ nghĩ tới điều gì, biến sắc.

“Không đúng, ta không có bại lộ chính mình, hơn nữa là mượn thân phận Vương Hạo, đối phương làm sao có thể tìm tới cửa?”

Hắn ý thức được không đúng, đang muốn rời khỏi phòng, đã thấy mười người xa lạ đã sớm chờ hắn ở ngoài cửa.

“Thạch tiên sinh, theo chúng ta đi một chuyến đi?”

Thạch Phong con người hơi co lại nói: “Vì sao?”

Sắc mặt Trương Phong âm trầm nói: “Vì mạng của người, người có thể lựa chọn chết bây giờ, hoặc là đi theo chúng ta.”

Sở dĩ tổ chức Âm Ảnh bị diệt, cũng bởi vì tên khốn này, cho nên bọn họ đều hận không thể nghiền xương tên khốn này thành tro.”

Sắc mặt Thạch Phong trắng bệch: “Các người không thể như vậy, ta là cố chủ của các người, các người không thể xuống tay với cố chủ, các người phá quy củ như vậy sau này ai còn thuê các người?”

Trương Phong nắm chặt hai tay cả giận nói: “Tổ chức Âm Ảnh bởi vì người đã không còn tồn tại, người cho rằng chúng ta còn sợ người uy hiếp sao?”

“Cái gì?”

Thạch Phong nghe vậy biến sắc.

“Tổ chức Âm Ảnh bị diệt? Dương Thiên? Điều đó không có khả năng, tiểu tử kia làm sao có thể có năng lực lớn như vậy?”

Hắn ta giống như điên cuồng, mặt mũi tràn đầy vẻ không dám tin, nhưng mà trả lời hắn ta là một nắm đấm cực lớn.

Mười mấy phút sau, Thạch Phong lúc này mới từ trong hôn mê tỉnh lại.

Sau khi thấy được vị trí hoàn cảnh của mình, lập tức hoảng sợ biến sắc.

Nơi này hoang vu, tựa hồ là rừng núi hoang vắng, chung quanh năm ngọn ngang thi thể, trong không khí tràn ngập mùi máu tanh.

Mặt đất đỏ nát thê lương, trở thành phế tích khô cằn, giống như đã trải qua một lần đại chiến thảm liệt vậy.

Hắn đang hoài nghi mình có phải đang nằm mơ hay không, chỉ thấy một vị thiếu niên đứng trước người hắn đưa lưng về phía hắn.

Thiếu niên dáng người gầy gò thon dài, đứng chấp tay, toàn thân tản ra khí thế siêu phàm thoát tục, tỏ ra không hợp với tất cả nơi này.

“Tĩnh rồi!”

Giọng nói của thiếu niên lạnh lùng cô lãnh, lạnh đến mức Thạch Phong cảm giác được sự sợ hãi.

“Người là... Dương Thiên!”

Thạch Phong có chút run rẩy đứng dậy, thăm dò hỏi một câu.

“Sao thế, ta còn sống, người rất bất ngờ à?”

Dương Thiên chậm rãi xoay người, trong ánh mắt lộ ra vẻ lạnh lùng.

Chương 753 - Vân Thương xuất thủ.

Trong mắt Thạch Phong lộ ra một tia hoảng sợ, sau đó thì thể đầy đất nói: "Những thứ này đều là người giết?"

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Người nghĩ sao?”

Thạch Phong sợ hãi run lẩy bẩy, hắn là đóa hoa trong nhà kính, nào đã từng thấy cảnh máu tanh như vậy.

Thân thể hắn không nhịn được run rẩy nói: “Điều này sao có thể, ta điều tra người, người làm sao có thể có loại năng lực này?”

Dương Thiên đạm mạc nói: “Cái này người không cần biết, người chỉ cần đem di ngôn nói rõ ràng là tốt rồi, ta từng nói qua, còn dám trêu chọc ta liền để người lấy mạng đền, hiển nhiên người đã coi lời nói của ta trở thành gió thoảng bên tai.”

Thạch Phong nghe vậy cơ hồ bị dọa ngất đi, hắn sợ tới mức co rút người lại, không ngừng lui về phía sau, mặt trắng bệch, môi càng không ngừng run rẩy nói: “Người không thể như vậy, nếu người giết ta, pháp luật nhất định sẽ bắt người đền mạng cho ta!”

“Trả mạng? Ha ha, buồn cười, lúc người thuê sát thủ xuống tay với ta, có nghĩ tới việc đền mạng không?”

Đôi mắt đen như hắc diệu thạch của Dương Thiên tản ra quang mang lạnh lẽo sắc bén, mang đến cho Thạch Phong cảm giác áp bách vô cùng.

Hắn chậm rãi nâng Lạc Ngân Linh Kiếm lên, đang sắp sửa bỏ xuống, chỉ nghe Thạch Phong hoảng sợ hét lớn: “Người không thể giết ta, nếu ta chết, Vương Tinh Thần cũng theo ta chôn cùng.”

Dương Thiên hí mắt, con người đen nhánh chỉ có màu đen sâu không thấy đáy.

Giọng nói của hắn lạnh lẽo thấu xương, nói: “Người đang uy hiếp ta!”

Thấy được Dương Thiên dừng lại, Thạch Phong lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Có con bài chưa lật này ở trên tay, hắn có thể không sợ hãi.

Hắn thối lui đến khoảng cách tự nhận là tương đối an toàn, trên mặt mang theo cười lạnh mở miệng nói: “Hiện tại người tự đoạn một tay, nếu không ta sẽ để bạn gái nhỏ của người chết.”

Nói tới đây, Thạch Phong giật mình mở miệng nói: “Đúng rồi, người có thể còn chưa biết, hiện tại ta bắt cóc bạn gái của người, chỉ cần ta có chút tổn thương, nàng cũng tuyệt đối sẽ chết.”

Giọng Dương Thiên cao ngạo nói: “Người chỉ có một cơ hội nói, nàng hiện tại ở nơi nào?”

Thạch Phong cười lạnh liên tục nói: “Hiện tại nàng là át chủ bài bảo mệnh của ta, người cảm thấy ta sẽ nói sao?”

Dương Thiên Sâm lạnh lùng nói: “Nếu đã như vậy ta sẽ chặt đứt hai chân của người, xem người có thể kiên cường tới khi nào.”

Nói xong Lạc Ngân Linh Kiếm trong tay bỏ về phía hai chân Thạch Phong.

“Người.....”

Sắc mặt Thạch Phong hoảng sợ, hắn không ngờ Dương Thiên lại không bị uy hiếp.

Hắn ta hoảng sợ lui về phía sau, vẻ mặt đầy tuyệt vọng.

Mà vừa lúc đó, chỉ nghe một tiếng hét uy nghiêm phẫn nộ truyền đến.

“Dừng tay!”

Giọng nói này như từ trên trời cao hạ xuống, mang theo lực áp bách cường đại chấn nhiếp Dương Thiên.

“Cường giả!”

Sắc mặt Dương Thiên trong nháy mắt thay đổi.

Sau đó, chỉ thấy một bóng người, lẳng không hiện lên ở trước người Thạch Phong.

Ánh mắt Dương Thiên ngưng lại, nhìn lão nhân áo trắng tiên phong đạo cốt trước mặt.

Hắn tóc bạc mặt hồng hào, trên người tản ra khí tràng cường đại, giống như tiên nhân đắc đạo vậy.

Sau khi Vân Thương chân nhân nhìn xung quanh, lạnh lùng mở miệng nói: “Những thứ này đều là do người tạo ra sát nghiệt? Người tu đạo chúng ta sao có thể tàn nhẫn như vậy?”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt nói: “Người là ai!”

Lão nhân chấp hai tay sau lưng mở miệng nói: “Vân Thương!”

Một câu, khiến cho Trương Phong cùng mấy vị đại nhân vật của tổ chức Âm Ảnh còn sống sót hoảng sợ biến sắc.

“Hắn chính là Vân Thương chân nhân.”

“Vị ở Cổ Cung kia, nghe đồn tu vi vượt qua Kim Đan cảnh.”

“Trời ạ, cuộc đời lại nhìn thấy vị siêu cấp cường giả này, ta chết cũng không tiếc.”

“Khó trách hắn có thể xuất hiện từ hư không, nghe nói cường giả vượt qua Kim Đan Cảnh có thể thuận di, cao nhất có thể thuận di trăm dặm, vô cùng kinh khủng, không nghĩ tới ở chỗ này lại gặp được chân nhân.”

Bọn họ đều biết Vân Thương có tên tuổi và sự cường đại, nhưng Dương Thiên lại chưa từng nghe qua.

Thiếu niên cô lạnh nói: “Tránh ra, ta muốn giết hắn.”

Trên mặt mấy vị đại nhân vật của tổ chức Âm Ảnh toàn bộ mang theo vẻ khiếp sợ.

Thiếu niên dám cuồng ngạo trước mặt Vân Thương chân nhân này là người đầu tiên.

Phải biết rằng, ngay cả mấy vị cường giả cấp cự phách ở kinh thành cũng không dám vô lễ với Vân Thương chân nhân.

Thiếu niên trước mắt tuổi tác nhược quán, vậy mà mở miệng quát lớn với Vân Thương chân nhân, hẳn không muốn sống nữa sao.

Vân Thương chân nhân cũng lạnh lùng nói: “Mấy chục năm không xuất thủ, xem ra các ngươi quên mất sự cường đại của ta, ngươi tùy ý động thủ ở kinh thành đã xúc phạm điều lệnh ta đặt ra, theo ta đi.”

Đôi mắt Dương Thiên híp lại lạnh lùng kiêu ngạo nói: “Ngươi là cái thá gì? Có tư cách dùng điều lệnh chế ước ta?”

“Ừm. Ngươi nói cái gì?”

Vân Thương chân nhân đầu tiên là sững sờ, sau đó không thể tin được lỗ tai của mình.

Đám người Trương Phong càng là bị dọa đến thiếu chút nữa tè ra quần, bọn họ từng người sắc mặt trắng bệch, trong đôi mắt tất cả đều hiện lên vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Thiếu niên nói cái gì?

Nói Vân Thương không có tư cách ước thúc hẳn?

Hắn rốt cuộc có biết Vân Thương chân nhân đến cùng là cường đại cỡ nào hay không, hẳn cho rằng cường giả Kim Đan Cảnh chính là tồn tại vô địch sao?

Chẳng lẽ hẳn không nhìn ra tu vi của Vân Thương chân nhân đã vượt qua Kim Đan cảnh, đạt đến cảnh giới Nguyên Anh sao?

Nguyên Anh bất diệt, thân thể bất tử, những lời này cũng không phải chỉ là nói suông.

Nếu là đánh nhau, cường giả cảnh giới Nguyên Anh dù có gãy tay gãy chân cũng có thể tự lành, thậm chí tu luyện đến cảnh giới Nguyên Anh đỉnh phong, dù bị chặt đầu cũng không chết.

Đây gần như là tồn tại gần với thần.

Thiếu niên tuổi còn nhỏ mà đã kêu gào với hấn, thật sự là không biết sống chết sao?

Vân Thương chân nhân lạnh lùng nói: “Tiểu tử, ngươi có biết mấy chục năm nay không có người nào dám nói với ta như vậy không?”

Tiên nguyên quanh thân Dương Thiên đều ngưng tụ lại, ánh mắt lạnh lẽo nói: “Hiện tại ta không có thời gian biết, ta lặp lại lần nữa, ta muốn giết hấn, ngươi có cho ta hay không?”

Vân Thương chân nhân lạnh lùng mở miệng nói: “Vậy ta cũng lặp lại lần nữa, hôm nay ta bảo vệ người này, ngươi muốn giết hấn vậy trước tiên phải qua cửa ải của ta.”

“Đã như vậy, đừng trách ta không khách khí.”

Vương Tĩnh Thần bị Thạch Phong bắt cóc, Dương Thiên lòng nóng như lửa đốt.

Nếu không nhanh chóng ép hỏi ra vị trí của Vương Tĩnh Thần, sợ rằng cô gái thật sự sẽ gặp nguy hiểm.

Ông lão này chặn ngang một chân, không chịu buông tha, Dương Thiên chỉ có thể ra tay giải quyết hấn trước.

Nghĩ đến đây, Dương Thiên cầm Lạc Ngân Linh Kiếm trong tay, trực tiếp chém hai đạo kiếm quang về phía Vân Thương chân nhân quát khê: “Thập Tự Phá Thiên Trảm!”

Nhát chém này sáng chói như nhật nguyệt trên trời.

Nó vô cùng sắc bén, dán sát mặt đất hung hăng công kích về phía Vân Thương chân nhân.

Trên mặt Vân Thương chân nhân mang theo một tia kinh nghi.

Sau đó, trên mặt mang theo miệt thị.

Sau đó hấn nhẹ nhàng chỉ một cái, dưới chân nguyên bàn bạc hội tụ thiên địa chi khí, dễ dàng bài trừ chiêu này của Dương Thiên.

“Làm sao có thể?”

Sắc mặt Dương Thiên hơi thay đổi.

Cho đến tận bây giờ, lão nhân tiên phong đạo cốt trước mắt này là tồn tại cường đại nhất mà hắn từng thấy, hơn nữa chỉ vận dụng một ngón tay đã chặn lại công kích cường đại của hắn.

Rốt cuộc hắn là tồn tại như thế nào?

Không chỉ có hắn, ngay cả đám người Trương Phong cũng hoảng sợ biến sắc.

Vừa rồi thiếu niên dựa vào chiêu số này dễ dàng chém giết Đoạn Thanh.

Đoạn Thanh dù sao cũng là Tông Sư cảnh đỉnh phong cường giả, đã ẩn ẩn sờ soạng đến Tiên Thiên cảnh cánh cửa.

Loại tồn tại này đều chết ở dưới chiêu này, cũng đủ để chứng minh chiêu số cường đại này.

Nhưng mà Vân Thương chân nhân chỉ dùng một ngón tay, ngay cả y phục của hắn cũng không bị thương.

Hắn cũng quá cường đại đi.

“Tiểu tử, ngươi chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao?”

Vân Thương lơ lửng trên hư không, ánh mắt lạnh lùng.

“Đương nhiên không chỉ có vậy!”

Đôi mắt Dương Thiên lạnh lẽo, hai tay bắt đầu chậm rãi kết ấn.

“Có thủ đoạn gì, cùng nhau sử dụng đi.”

Vân Thương chân nhân có thực lực cường đại, mặc dù thiếu niên này có tu vi Kim Đan cảnh sơ kỳ, nhưng ở trước mặt hắn vẫn quá yếu.

Tiên nguyên quanh thân Dương Thiên đều tụ tập trong lòng bàn tay, sau đó quát lớn một tiếng: “Tù Thiên Thuật!”

Thuật pháp vừa ra, tất cả mọi thứ trong phạm vi trăm dặm giống như bị dừng lại.

Bên trong Tù Thiên Thuật, những người của tổ chức Âm Ảnh giống như bị thi triển Định Thân Pháp vậy, không thể nhúc nhích.

Trong phạm vi bao phủ của tiên kỹ này, Dương Thiên chính là trời ở đây, là chúa tể tuyệt đối của lĩnh vực này.

Hắn biết Tù Thiên thuật này không kéo dài được Vân Thương Thượng Nhân lâu, cho nên lại sử dụng sát chiêu.

“Cầm Kiếm Thức, Lục Kiếm Thức, Thí Kiếm Thức, ba kiếm hợp nhất!”

Dương Thiên quát nhẹ một tiếng, tiên nguyên tuôn ra, ba đạo kiếm khí tràn ngập uy lực hủy diệt tụ hợp lại với nhau, sau đó hung hăng trùng kích vào lồng ngực Vân Thương chân nhân.

“Rắc rắc!”

“Răng rắc, răng rắc!”

Mà đúng lúc này, toàn bộ không gian giam cầm của Dương Thiên giống như tấm gương vỡ vụn bắt đầu vỡ vụn từ bên cạnh Vân Thương chân nhân.

Sau đó lão nhân tiên phong đạo cốt kia cứ như vậy lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được từ trong Tù Thiên thuật đi ra.

Phốc!

Tù Thiên Thuật bị phá, Dương Thiên đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, khí tức cũng uể oải đi không ít.

Vân Thương Thượng Nhân mặt không biểu tình, bàn tay hơi nâng lên, đột nhiên nắm chặt lại đối với ba đạo kiếm khí tụ hợp cùng nhau.

Dưới ánh mắt khiếp sợ của Dương Thiên, ba đạo kiếm khí toàn bộ bị vỡ nát.

“Sao ngươi có thể mạnh như vậy?”

Dương Thiên hoảng sợ biến sắc, Hoa Hạ làm sao có thể có cao thủ mạnh mẽ như vậy.

Thực lực của đối phương nếu như hắn không nhìn lầm, có lẽ cùng ở kiếp trước hắn đạt tới tu vi giống như Luyện Hư Hợp Đạo.

Cao hơn hắn bây giờ một cảnh giới, thế này còn đánh thế nào?

Chương 754 - May mắn không bại.

Trên mặt Vân Thương chân nhân mang theo ngạo ý khinh thường nhìn Dương Thiên.

“Ta là người thủ hộ kinh thành, che chở kinh thành bảy mươi năm, không kẻ thù bên ngoài dám phạm, sao có thể không cường đại? Hiện tại ngươi chớ có tự làm, ta đã nhường ngươi ba chiêu, nếu ngươi còn muốn ra tay, vậy đừng trách ta hạ thủ không lưu tình.”

Sắc mặt Dương Thiên khó coi.

Hắn lau vết máu trên khóe miệng, lão nhân trước mắt này là nhân vật cường đại nhất mà hắn gặp được sau khi trùng sinh.

Một thân tu vi của hắn sâu không lường được, chân nguyên toàn thân bàng bạc như biển.

Vân Thương hoàn toàn chính xác không có xuất thủ, nhưng mà hắn cũng đã nội thương, tại tiếp tục như thế mà nói, chỉ sợ thật sẽ vẫn lạc ở đây.

Điều này khiến ánh mắt Dương Thiên trở nên nghiêm túc.

Dù sao bất kể thế nào, nhất định phải đoạt lấy Thạch Phong, sau đó ép hỏi ra tung tích của Tiểu Thần, nếu không Tiểu Thần sẽ nguy hiểm.

Mà Thạch Phong thấy Dương Thiên bị thương, không khỏi mừng rỡ, có một tồn tại cường đại như vậy che chở hắn, cho dù Dương Thiên có bản lĩnh lớn bằng trời cũng không làm hắn bị thương được.

Điều này làm cho Thạch Phong hưng phấn lên, mở miệng nói với Vân Thương chân nhân: “Vân Thương chân nhân, tiểu tử này chính là một ác ma giết người, ngươi xem trên mặt đất khắp nơi đều là thi thể, những thứ này đều là hắn giết, ngươi mau giết hắn đi.”

Ánh mắt Vân Thương lạnh lùng nhìn hắn một cái nói: “Ta làm việc, cần ngươi tới khoa tay múa chân?”

Nhìn đôi mắt không chút tình cảm của Vân Thương, Thạch Phong lúc này mới sợ hãi lui về phía sau hai bước nói: “Không dám không dám.”

Dương Thiên cắn răng nói: “Người thật sự không tránh ra?”

Vân Thương hờ hững nói: “Chỉ là sâu kiến Kim Đan cảnh, cũng có tư cách để cho ta tránh ra?”

“Đã như vậy... Thương Long Thuật!”

Đôi mắt đen láy của Dương Thiên hiện lên một tia giết chóc, quanh người hần xuất hiện một trận mang sáu góc.

Trận mang là màu vàng sáng chói, đâm vào người không mở ra được hai mắt.

Khi trận mang đụng vào hư không, chỉ thấy trên không truyền ra một tiếng long ngâm kinh thiên động địa.

Trên mặt đất, tất cả mọi người đều giật nảy mình.

Đám người Trương Phong nhìn bóng đen trên tầng mây, lập tức bị dọa đến sắc mặt trắng bệch.

“Trời ơi, các người mau nhìn, trên trời đó là cái gì?”

“Ta nhìn thấy vẩy màu xanh lóe ra ánh sáng u lãnh.”

“Ta thấy một cái móng vuốt cực lớn, to bằng hai người ôm không hết.”

“Đây rốt cuộc là sinh vật gì? Loại sinh vật này làm sao có thể xuất hiện?”

Tất cả mọi người đều chấn động đến mức gần như muốn hoại nghi nhân sinh.

Những người khác biết Trương Phong là phát hiện trước nhất, giờ phút này nhìn Trương Phong giống như bị dọa choáng váng, bọn họ không khỏi hỏi: “Người vừa mới nhìn thấy cái gì?”

Trương Phong sợ hãi nói: “Long, ta nhìn thấy Thương Long.”

“Cái gì?”

Mọi người hoảng sợ biến sắc, bất quá liên tưởng đến cái móng vuốt cực lớn kia, cùng lân phiến màu xanh sáng bóng, không khỏi tin mấy phần.

Sau đó, lại có chút kinh nghi.

Trên thế giới này không phải không có rồng tồn tại sao?

Không chỉ bọn họ, Thạch Phong đã sợ tới mức tê liệt, đông đảo cao thủ của kinh thành ở ngoài mấy ngàn mét cũng hoảng sợ biến sắc.

Bọn họ vốn định đến xem Vân Thương chân nhân ra tay, nhưng lại không ngờ rằng từ trong hư không lại nhô ra một con Thương Long.

Mà một số người tu vi tương đối cao thâm, ví dụ như Hoa gia Hoa lão, ví dụ như Lý gia lão tổ Lý Ngôn, đi theo bên người Diệp lão mở ra, cùng với Vân Thương chân nhân, đều biết, con Thương Long này chỉ là hư ảo mà thôi.

Nhưng ngay cả như vậy, trên mặt Vân Thương chân nhân vẫn mang theo vẻ chấn động.

“Có thể triệu hồi ra Thương Long, người còn nhỏ tuổi, có loại tu vi và cổ cầm thuật này, quả thực vô cùng cường đại.”

Thương Long du đãng trên bầu trời, tiếng rồng ngâm kinh thiên, khiến người ta có xúc động muốn quỳ xuống thuyết phục.

Đám người Trương Phong cũng không nhìn ra Thương Long là giả, cho nên từng người kích động mừng rỡ như điên, trực tiếp quỳ trên mặt đất cầu phúc.

Vân Thương chân nhân rất ít khi đánh giá người khác, càng ít khi đánh giá một người cao như vậy.

Nếu chuyện này truyền đi, chắc chắn danh tiếng của Dương Thiên sẽ vang xa, thậm chí trở thành người nổi tiếng.

Nhưng Dương Thiên nghe thấy đánh giá của Vân Thương chân nhân, trong mắt hiện lên vẻ kiêu ngạo.

Hắn từng là Phá Thiên Tiên Đế, nếu không phải lúc trùng sinh trở về đã mất đi hết thảy, Vân Thương trước mắt này, hắn trở tay liền có thể chém giết.

Làm sao có thể ở dưới tay của hắn chặt vật như vậy? Còn bị thương!

Lúc này, Thương Long hạ xuống, rơi vào bên người Dương Thiên, giằng co cùng Vân Thương chân nhân.

Trong mắt mọi người, thiếu niên có Thương Long tương trợ, thần võ phi thường.

Nhưng Dương Thiên biết, con Thương Long này căn bản không phải là thật, đây là một ảo ảnh.

Đây là một đạo tiên kỹ mà Dương Thiên học được khi còn ở Huyền Thiên đại lục.

Mà con Thương Long chân chính kia nếu như hắn nhớ không lầm, giờ phút này đang bị giam giữ ở tầng thứ tư của Thất Thái Linh Lung Tháp.

Đó là Thương Long chân chính, vô cùng thô bạo, bị Dương Thiên dùng Tiên Linh Tỏa Liên trói buộc, không cách nào đi ra.

Lúc đầu Thương Long này ở Huyền Thiên đại lục, hắn trở tay liền có thể trấn áp, đối với mình không có bất kỳ trợ giúp gì, cho nên chỉ là nhốt ở trong tháp Thất Thái Linh Lung, nhưng nếu đặt ở trên thế giới này, cơ hồ là tồn tại vô địch.

Chỉ cần đột phá cảnh giới Luyện Hư Hợp Đạo, mở ra tầng thứ tư Thất Thái Linh Lung Tháp, thuận phục Thương Long, Vân Thương chân nhân này chỉ có thể bị treo lên đánh.

Nhưng mà, hiện tại hắn chỉ tu luyện đến Luyện Thần Phản Hư sơ kỳ, khoảng cách cảnh giới kế tiếp còn không biết lúc nào.

Bây giờ, bị thực lực của đối phương nghiền ép, Dương Thiên chỉ cảm thấy có một cỗ cảm giác khuất nhục.

Nếu như hắn triệt để khôi phục tu vi, vậy vị trước mắt này, hắn trở bàn tay liền có thể trấn sát, há có thể để cho hắn ở chỗ này cuồng vọng.

Vân Thương chân nhân lúc này cũng không biết Dương Thiên đang suy nghĩ cái gì, trong đôi mắt hắn mang theo một tia kinh nghi nói: “Người đều là người nào học thuật Cổ Cẩm của ngươi? Sư thừa của ngươi là người phương nào? Côn Luân? Hay là sáu đại môn phái ẩn thế?”

Dương Thiên không trả lời, mà phần nộ quát Thương Long: “Giết!”

Một câu của hắn vừa dứt, Thương Long hư ảnh bên người này phát ra long ngâm to rõ, gần như nửa kinh thành đều có thể nghe được.

Thân thể nó khổng lồ, giống như một ngọn núi hung hăng nghiền ép về phía Vân Thương chân nhân.

Vân Thương chân nhân là tồn tại cường đại ở cảnh giới Nguyên Anh, trong lúc vận chuyển chân nguyên của hắn có thể câu thông lực lượng thiên địa.

Hơn nữa, đến cảnh giới này của hắn, cũng không phải là không biết bất kỳ cổ cấm thuật nào.

Bàn tay hắn hiện lên một đạo linh kiếm sáng chói, nhảy lên một cái phóng tới hư không.

“Grào!”

Thương Long gầm lên giận dữ, miệng phun long viêm!

Uy lực của long viêm vô cùng cường đại, nhiệt độ vô cùng cao, lúc những điểm nhỏ rơi xuống mặt đất, ngay cả mặt đất cũng bị thiêu đốt thành một cái lỗ.

Đôi mắt Vân Thương chân nhân lạnh xuống, sau đó hào quang linh kiếm sáng chói trong tay càng ngày càng mạnh, Hoa lão, Lý Ngôn cùng với Lý Viêm ở phía xa quan sát, hoảng sợ phát hiện thiên địa chi khí trong phạm vi trăm dặm này trong nháy mắt trở nên mỏng manh.

Đây là nguyên nhân toàn bộ bị Vân Thương thu nạp.

“Vân Thương chân nhân đã cường đại đến mức này rồi hả?”

“Rốt cuộc là ai đang chiến đấu với Vân Thương chân nhân, cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy cổ khí tức này.”

“Có thể triệu hồi ra hư ảnh Thương Long, thực lực của người kia cũng không thể khinh thường!”

“Vân Thương chân nhân đã mấy chục năm không xuất thủ, có tư cách xuất thủ với Vân Thương chân nhân, hắn đủ để kiêu ngạo.”

“Người nọ sắp bại, Vân Thương chân nhân rốt cục muốn xuất thủ.”

Tất cả mọi người nhìn không chớp mắt Vân Thương trên hư không.

Chỉ thấy vị cường giả tiên phong đạo cốt này từ trong hư không lạnh lùng mở miệng: “Người có Thương Long thuật, ta có Trảm Long Quyết, cần phải chém giết con Thương Long này của ngươi!”

Nói đến đây, chỉ nghe Vân Thương chân nhân gầm lên: “Trảm Long quyết.”

Chỉ thấy, một đạo Bán Nguyệt Trảm kinh thiên chém về phía cổ Thương Long mà Dương Thiên thi triển.

“Không tốt!”

Dương Thiên biến sắc, Thương Long căn bản không kịp né tránh, đã bị một nhát Bán Nguyệt Trảm này chém đứt đầu.

Hơn nữa, đạo Trảm Long Quyết này căn bản không có bất kỳ ý tứ dừng lại.

Sức lực còn lại của nó không giảm, mang theo mũi nhọn vô song hung hăng đánh xuống Dương Thiên.

Ánh mắt Dương Thiên âm trầm tới cực điểm.

Trong đôi mắt đen nhánh của hắn ta mang theo vẻ bất khuất, giận dữ hét lên: “Diệt Thiên Ấn!”

Bàn tay của hắn ngưng tụ ấn kết rườm rà cổ xưa, tàn ảnh trên tay bay chuyển, chỉ trong nháy mắt, ấn thành.

“Diệt Thiên Ấn, Nhất Ấn Diệt Thiên!”

Trong đôi mắt Dương Thiên mang theo huyết sắc dữ tợn.

Đạo tiên kỹ cường đại này hung hăng va chạm với cổ cấm thuật Trảm Long Quyết của Vân Thương chân nhân.

Oành!

Va chạm trong nháy mắt bùng phát ra ánh sáng chói mắt khiến thiên địa thất sắc.

Sóng xung kích to lớn kia khiến cường giả Tông Sư cảnh ở ngoài mấy ngàn mét đều bị trọng thương.

Về phần đám người Trương Phong, lại càng là đứng mũi chịu sào.

Vân Thương chân nhân bảo vệ Thạch Phong, lúc này mới để hắn không bị tử kiếp.

Hoa lão, Lý Ngôn, Khai Khai chờ tồn tại Kim Đan cảnh cường đại, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

“Người kia là ai? Sau khi Vân Thương chân nhân vận dụng cổ cấm thuật, lại cân sức ngang tài?”

Sóng xung kích to lớn, không chỉ có là mọi người, ngay cả Dương Thiên cùng Vân Thương chân nhân cũng đều bị ảnh hưởng.

Dương Thiên lùi lại mấy chục bước, mỗi một dấu chân đều hăm sâu xuống mặt đất nửa phần, mà Vân Thương chân nhân ở trong hư không, lui về phía sau hai ba bước mà thôi.

Bất quá, mấy cước kia của hắn mạnh mẽ đập ra âm bạo, hiển nhiên hắn cũng không thoải mái.

Mà những thứ này, là Dương Thiên vận dụng hai đạo tiên kỹ đối lấy may mắn bất bại...

Chương 755 - Ba Ngàn Phong Lôi.

Giữa sân, hai đạo tiên kỹ của Dương Thiên va chạm với cổ cấm thuật của Vân Thương chân nhân, sau đó sản sinh dư âm vừa mới tan biến.

Vân Thương chân nhân cũng tỏ vẻ ngưng trọng.

Cũng may tu vi cảnh giới của đối phương thấp hơn hắn một đại cảnh giới, nếu không nếu cùng cảnh giới hoặc là hai người chỉ kém trong gang tấc với hắn, như vậy chắc chắn sẽ bại.

Thiếu niên này không biết học nhiều cổ cấm thuật ở nơi nào, uy lực vô cùng, nếu không phải cảnh giới địa vị của hắn không phát huy ra uy lực như vậy, hiện tại hắn đã thua.

Nhưng trên đời không có nếu như, chênh lệch cảnh giới đủ để hắn nghiền ép thiếu niên này.

Vân Thương chân nhân lúc này đang đứng chấp tay trên hư không, trong con ngươi lộ ra vẻ cao ngạo.

Hắn lạnh lùng mở miệng nói: “Hậu bối, pháp thuật và chân nguyên của ngươi đã hao hết, còn không đầu hàng đi theo ta một chuyến?”

Dương Thiên cắn răng bất khuất nói: “Muốn ta đầu hàng? Ngươi đủ tư cách sao?”

“Cái gì?”

Đám người Trương Phong nằm hấp hối trên mặt đất quả thực sắp sụp đổ.

Ý của thiếu niên là còn muốn đánh tiếp.

Chẳng lẽ lá bài tẩy của hắn vô cùng vô tận sao?

Hai người đối đầu, đã san bằng toàn bộ kiến trúc mà tổ chức Âm Ảnh tiêu phí một khoản tiền khổng lồ tạo thành bình địa.

Nếu còn tiếp tục ra tay, đó là muốn phá hủy nửa cái kinh thành sao?

Về phần mọi người ở phương xa nghe được Dương Thiên quát khê, trái tim đều hung hăng co rúm lại.

Thiếu niên trước mắt này rốt cuộc là ai, dám nói lời này với Vân Thương chân nhân?

Nhìn thiếu niên toàn thân tản ra khí tức tiên linh, bóng dáng cô lãnh kia ẩn chứa ý niệm bất khuất.

Sắc mặt Vân Thương chân nhân như thường nói: “Đã lâu không ra tay, xem ra là tất cả mọi người đều quên mất ta, ngươi đã không phục, vậy ta liền đánh tới khi ngươi phục mới thôi.”

Trên cánh tay hắn gân xanh đan xen, tựa như dây leo quấn trên nhánh cây, một đôi mắt thâm thúy như nhật nguyệt tinh thần đang lưu chuyển, thanh âm uy nghiêm kia làm cho tất cả mọi người đang run rẩy.

Nếu ngươi đã muốn thấy được sự cường đại của Nguyên Anh cảnh, vậy ta sẽ cho ngươi xem xem chênh lệch giữa ngươi và ta rốt cuộc là ở đâu.

Vân Thương chân nhân lật linh kiếm trong tay, mặc niệm pháp quyết, linh kiếm đại thịnh quang mang, che dấu đi quang mang nhật nguyệt.

Giọng nói như thiên uy kia truyền đến.

“Nhất Khí Hóa Tam Thanh, Tam Thanh kiếm quyết!”

Một luồng sáng chia làm ba loại quang mang màu sắc khác nhau, mang theo khí thể trấn áp vạn vật.

Đám người Trương Phong nằm trên mặt đất thấy một màn như vậy vẽ mặt tuyệt vọng.

Đây là sức người sao?

Lúc trước hắn cho rằng tu vi cảnh giới của Lệ Phá Thiên tu luyện tới đỉnh phong, nhưng lại không nghĩ rằng, còn có tồn tại cường đại hơn Lệ Phá Thiên gấp trăm lần.

Một chiêu này xem ra là Vân Thương chân nhân nghiêm túc đánh ra một kích toàn lực, trong thiên hạ, thử hỏi ai có thể ngăn cản?

Hoa lão, Lý Ngôn, Khai Khai ở xa ngoài mấy ngàn mét, về mặt các tuyệt thế cường giả đều tràn đầy hoảng sợ.

Thiếu niên kia lại bức bách Vân Thương chân nhân sử dụng đạo cổ cấm thuật này, cho dù là bị thua, vậy hắn cũng đủ để kiêu ngạo.

Bởi vì lúc trước khi thành lập quốc gia, kinh thành còn chưa ổn định, vô số siêu năng giả ngoại quốc đến nơi này làm loạn.

Trong đó nổi tiếng nhất chính là ba vị Thần Nhẫn cấp bậc của Đông Doanh đến đây miệt thị uy nghiêm của Hoa Hạ.

Vân Thương chân nhân ra tay, một mình đứng một phía ba vị siêu cấp cường giả cấp bậc Thần Nhẫn, hắn chính là dựa vào Nhất Khí Hóa Tam Thanh, để ba vị siêu cấp cường giả cấp bậc Thần Nhẫn kia chém giết.

Sau khi tin tức truyền ra ngoài, người siêu phàm của tất cả quốc gia đều biết kinh thành có Vân Thương chân nhân tồn tại, coi kinh thành là cấm địa.

Mấy chục năm trôi qua, không ai dám xâm phạm,

Mà Vân Thương chân nhân cũng chỉ dựa vào điều này mà nhảy lên thành danh, biến thành thủ hộ giả kinh thành. Trong mấy chục năm này, tuy rằng hắn chưa ra tay một lần nữa, nhưng uy thế còn lại đã có thể chấn nhiếp bát phương.

Dương Thiên nhìn thấy ba thanh kiếm lớn lơ lửng trên bầu trời, mỗi một thanh đều nặng như núi cao, quả thực không thể địch lại.

Nhưng dù là vậy, hắn vẫn không khuất phục chút nào.

Thiếu niên thân thể thẳng tắp, hai nắm tay nắm chặt xoa xoa lại lần nữa bị lực áp bách cường đại này chấn động tạo ra vết máu nhè nhẹ.

Hắn ta bắt khuất lắm lắm: “Uy nghiêm của Tiên Đế, không được xúc phạm!”

Dứt lời, lòng bàn tay bắt đầu kết ấn lần nữa.

Lần này, hắn điều động tất cả tiên nguyên chi lực trong đan điền.

Không thành công, vậy thì thành nhân!

Tiên nguyên mệnh môn cuộn cuộn tụ tập trong lòng bàn tay Dương Thiên, có năng lực câu thông thiên địa.

Luồng lực lượng này ngay cả Vân Thương chân nhân cũng cảm thấy tim đập nhanh.

Loại cảm giác này, hắn mấy chục năm cũng chưa từng có.

Phải biết rằng, lúc trước đối mặt với ba vị thần nhân, đối phương dường như cũng không có ý niệm khiến hắn tim đập nhanh.

Ngay cả Hoa lão, Lý Ngôn, còn có Khai Khai ở xa ngoài mấy ngàn thước cũng đều sắc mặt hoảng sợ.

Bọn họ vốn cho rằng thiếu niên này cho dù cường đại hơn bọn họ, cũng không cường đại được quá nhiều.

Nhưng thấy bàn tay thiếu niên hiện lên từng đạo khí tức hủy diệt kia, bọn họ thế mới biết mình sai rồi.

Thiếu niên đã vượt xa bọn họ.

Có lẽ, hẳn thật sự có khả năng bắt bại dưới Nhất Khí Hóa Tam Thanh của Vân Thương chân nhân.

Một ý niệm này ở thời điểm trong đầu mọi người hiện lên, liền cũng không cách nào ngăn cản.

Trên hư không, Vân Thương chân nhân nhú chặt lông mày, thấy thiếu niên đã hoàn thành, sau đó bàn tay vươn về phía hư không, trong đôi mắt đen nhánh có hồ quang điện đang lóe lên.

“Chẳng lẽ.....”

Sắc mặt Vân Thương chân nhân biến đổi, sau đó nhìn về phía trời cao.

Quả nhiên như hẳn suy nghĩ, bầu trời vốn trong xanh vạn dặm nhanh chóng tối đi.

Sau đó, mây đen đột ngột đánh tới, càng ép càng thấp, mây đen dày đặc đang quay cuồng, giống như bão cát trong sa mạc.

Mây đen lần này che đi tất cả ánh sáng.

Cả vùng đất trong nháy mắt biến thành đêm tối.

Cái này còn chưa tính xong.

Trong đôi mắt kinh hãi của mọi người, chỉ thấy trong mây đen hình như có phong lôi lóe lên.

Cảnh tượng lôi điện đan xen vào nhau hình thành, kinh khủng giống như tận thế giáng lâm vậy.

Sắc mặt Vân Thương chân nhân trở nên ngưng trọng trước nay chưa từng có.

Quả nhiên như hẳn suy nghĩ, mấy ngày hôm trước ở nơi hoang vu kinh thành cũng có dấu vết lôi điện đánh xuống, mà người khởi xướng chính là thiếu niên trước mắt này.

Người của Trương Phong đã ở dưới áp bách to lớn này ngất đi.

Trước khi hôn mê, hẳn mới biết được, vừa rồi lúc thiếu niên giết chết tổ chức Âm Ảnh của bọn họ, là đã nương tay.

Nếu không, thử hỏi ai còn sống sót dưới Thiên Lôi.

Hoa lão ở xa ngoài ngàn thước thấy một màn này, sắc mặt mang theo kinh hãi.

“Mấy ngày hôm trước Phong Lôi chính là do hấn dẫn động sao? Hấn rốt cuộc là ai? Vì sao lại có thực lực cường đại như thế?”

Lý Ngôn và Trương Khai cũng đại ra,

Sau lần thiên lôi đó bọn họ cũng từng đứng ở một bên quan sát từ xa, tưởng rằng có đại năng giả cường đại độ kiếp.

Nhưng lại không ngờ rằng, lại là thiếu niên dẫn động.

Thạch Phong được Vân Thương chân nhân bảo vệ giờ phút này sợ tới mức kinh hồn táng đảm. Hấn nhìn thiếu niên có thể dẫn động phong lôi, vẻ mặt hoảng sợ.

Cho tới bây giờ, hấn mới hiểu được, thiếu niên vì sao dám miệt thị hấn cùng với Vương Hạo.

Ở trước mặt thực lực cường đại, tất cả âm mưu quyền lợi đều là hồ giấy.

Vừa rồi nhận Vân Thương chân nhân có thể bảo vệ hấn, hiện tại tín niệm của hấn có chút dao động.

Nhân lực làm sao có thể đối kháng với thiên uy?

Giờ phút này hai phe vẫn đang đối chọi gay gắt.

Quanh thân Dương Thiên bị hồ quang bao phủ, chỉ về phía Vân Thương trên hư không lạnh lùng nói: “Ta hỏi lại một lần nữa, ngươi có nhường hay không?”

Vân Thương chân nhân tức giận hừ một tiếng nói: “Ta là Nguyên Anh cảnh. Nguyên Anh bất tử, thân thể bất diệt, ngươi vĩnh viễn không có khả năng biết được sự cường đại của ta, chỉ là mấy đạo thiên lôi, ngươi thật sự cho rằng có thể làm gì được ta?”

Khóe miệng Dương Thiên nhếch lên một tia lãnh sắc. Hấn khinh thường tự nói.

“Tiên thuật mà tất cả tu vi của ta cộng lại cùng nhau thi triển ra, cũng không chỉ đơn giản là mấy đạo thiên lôi như vậy.”

Dứt lời, bàn tay hấn vươn về phía hư không, Cửu Thiên Thần Lôi bị che giấu trong mây đen giống như bị Dương Thiên Sinh kéo xuống.

“Ba ngàn Lôi Quyết!”

Ầm ầm!!!

Tiếng sấm to lớn, giống như đấm rách màng nhĩ của tất cả mọi người, sau đó một đạo Cửu Thiên Thần Lôi rơi xuống, hung hăng đánh xuống Vân Thương chân nhân.

Vân Thương chân nhân dường như đã sớm có chuẩn bị.

Tay hắn kết kiếm quyết, ba thanh cự kiếm ngưng tụ thành một cái ô xuất hiện ở trên không Vân Thương chân nhân.

Răng rắc!

Cửu Thiên Thần Lôi mang theo uy thế phá hủy tất cả, hung hăng bổ vào phía trên Vân Thương chân nhân.

Nhưng lúc này lại bị ba thanh cự kiếm ngăn cản.

Hai bên va chạm, sinh ra sóng xung kích, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được lan tràn ra ngoài.

Ngay cả không khí dường như cũng bắt đầu vặn vẹo.

Dương Thiên Thủ bị dư âm đẩy lui mấy chục trượng, hung hăng đâm vào một tòa kiến trúc bỏ hoang, lúc này mới ngừng lại.

Hắn ho ra đầy máu, đã bị thương tới Nội Phủ.

Vừa rồi hắn phát ra ba ngàn lôi quyết, đã dốc hết tất cả tiên nguyên, giờ phút này khí tức của hắn uể oải tới cực điểm, cho dù là một người bình thường cũng có thể chém giết hắn.

Mà những cường giả ở xa ngoài mấy ngàn thước vây xem, thấy được dư âm đánh tới, sắc mặt hoảng sợ nói: “Lui, mau lui lại.”

Nhưng mà, bọn họ không đạt tới Nguyên Anh cảnh, không thể thuận di thì không thể trốn tránh.

Sau khi một vòng dư ba lan ra, tất cả mọi thứ trong phạm vi trăm dặm đều bị phá hủy, những người đó cũng bị trọng thương toàn bộ.

Chỉ có thực lực của mấy cường giả Kim Đan Cảnh như Hoa lão mới miễn cưỡng không chật vật như vậy.

Nhưng bọn họ vẫn lộ ra vẻ mặt hoảng sợ.

Bọn họ cách trận chiến giữa Dương Thiên và Vân Thương chân nhân đã ngoài mấy ngàn mét, nhưng không nghĩ tới dư âm còn lại đã chấn thương Tông Sư cảnh nửa phần.

Nếu ở vị trí trung tâm, thật sự là khó có thể tưởng tượng uy lực của nó!

Chương 756 - Đừng hối hận!

Một đạo thiên lôi to như vạc nước giống như cột sáng trên bầu trời bổ xuống.

Vân Thương chân nhân vận dụng ba thanh cự kiếm ngăn cản.

Khí huyết hần hơi quay cuồng, thân thể cũng lắc lư một chút.

Nhưng sau khi phát tay áo, tất cả dư uy đều biến mất không còn tăm hơi trước mặt hần.

Ánh mắt hần lạnh lùng nhìn Dương Thiên đã bị trọng thương, hờ hững nói: “Thiên Lôi pháp quyết rất cường đại, nếu ta và ngươi là đồng cấp, có lẽ ta đã vẫn lạc, nhưng đáng tiếc, đáng tiếc cảnh giới của ngươi thấp hơn ta một cấp, đây cũng đã định trước bại cục của ngươi!”

“Khụ!”

Dương Thiên lại ho ra một ngụm máu tươi.

Đối phương cường đại hoàn toàn chính xác vượt quá tưởng tượng của hần, thậm chí, so Lang Nhân phía trên Thái Hồ kia đều cường đại một cấp bậc, cơ hồ không thể địch.

Nhưng mà, hần cũng không phải là người sói thời điểm giao đầu chỉ có cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần.

Dương Thiên ở Luyện Khí Hóa Thần Cảnh ngay cả lão lang nhân kia cũng có thể chém giết, như đi vào Luyện Thần Phản Hư Cảnh, thực lực càng tốt hơn một bậc.

Hần lau vết máu trên khóe miệng, đôi mắt lạnh lẽo nói: “Đừng có gấp, trò hay vừa mới bắt đầu, đến cuối cùng nếu như ngươi còn có thể cười được, vậy ta sẽ nhận thua.”

“Cái gì?”

Vân Thương chân nhân nghe vậy sững sờ, sau đó chỉ chỉ lên trời nói: “Người nhìn lên trời đi.”

“Hừ, cố làm ra vẻ huyền bí.”

Vân Thương chân nhân hừ lạnh khinh thường, ngẩng đầu lên nhìn thì sắc mặt khó coi hẳn.

Bởi vì sau khi đạo cửu thiên thần lôi này giáng xuống, mây đen vẫn không tan đi, mà lôi điện trong tầng mây ngược lại tụ tập càng nhiều.

“Sao lại thế được, Thiên lôi pháp quyết của ngươi sao lại có uy lực lớn như vậy?”

Vân Thương chân nhân lập tức biến sắc.

Ngay cả những cường giả vây xem ở ngoài mấy ngàn thước cũng đều lộ ra vẻ mặt hoảng sợ.

Răng rắc!

Thiên lôi lại hung hăng đánh xuống, lần này mười đạo thiên lôi cùng đánh xuống, uy lực của nó giống như gấp mười lần vừa rồi.

Lần này Vân Thương chân nhân không dám giấu dốt, ba thanh cự kiếm tạo thành một màn sáng kiên cố ngăn cản lôi kiếp ở bên ngoài.

Chờ đạo lôi kiếp này thật vất vả mới rơi xuống, Vân Thương chân nhân hoảng sợ phát hiện lại một đạo thiên lôi sắp rơi xuống.

“Khốn kiếp! Sao vẫn còn?”

Dương Thiên thấy vậy, cười lạnh nói: “Đừng vội, bữa tiệc sấm sét vẫn sẽ có.”

Cho tới bây giờ, hắn mới đem ba ngàn lôi quyết thi triển ra một nửa uy lực.

Cũng chính là, đợi chút nữa cần hạ xuống 1500 đạo thiên lôi.

Cho dù là Vân Thương chân nhân không chết, vậy cũng phải lột da mới được.

Sau khi đám người ở xa xa thấy được một màn này, chỉ cảm thấy chân đang run rẩy.

Thời điểm mỗi một đạo thiên lôi đánh xuống, khóe mắt bọn họ liền hung hăng nhảy lên một cái.

Thiên lôi tựa hồ vĩnh viễn không ngừng nghỉ.

Vân Thương chân nhân phát hiện dường như bị khóa chặt, cho dù là thi triển thuật di cũng không được.

Sau ngàn đạo thiên lôi, cho dù là phòng ngự của Vân Thương chân nhân có mạnh hơn nữa cũng bị đánh tan.

Sau đó, tất cả mọi người tận mắt nhìn thấy Vân Thương chân nhân bị bao phủ ở trong lôi đình.

Sắc mặt Dương Thiên mang theo một tia lạnh lẽo.

Dưới tình huống này, hắn cũng muốn nhìn xem Vân Thương chân nhân rốt cuộc sống thế nào.

Thiên lôi kéo dài thật lâu, lúc này mới rốt cục tiêu tán.

Khi mây đen tán đi, chỉ thấy toàn bộ mặt đất đều bị sét đánh thành một cái hố sâu.

Chỗ hố sâu đều cháy đen, giống như thiên thạch rơi xuống.

Dưới hố sâu, Vân Thương chân nhân toàn thân cháy đen, bộ dáng chết vật.

Linh kiếm của hắn đã gãy, ba thanh kiếm lớn cũng đã sớm bị Cửu Thiên Thần Lôi chôn vùi.

Hắn đứng lên, toàn bộ vô cùng thâm thẳm, hai cánh tay đều biến mất không thấy gì nữa, trước ngực bị xuyên thủng chảy ra vết máu đỏ tươi, khí tức cả người ảm đạm tới cực điểm.

Khi mọi người thấy được một màn này, gần như đều sợ choáng váng.

Vân Thương chân nhân... bại rồi sao?

Bọn họ khó có thể tưởng tượng được, Vân Thương chân nhân là cường giả Nguyên Anh cảnh cường đại, một thân tu vi không ai có thể địch lại ở kinh thành.

Tồn tại như vậy, vậy mà cũng bại sao?

Vân Thương chân nhân bị thương còn nặng hơn Dương Thiên, hắn ho ra một ngụm máu tươi, không những không giận, ngược lại còn cười ra tiếng.

“Ha ha ha, tiểu tử, đây là toàn bộ thực lực của ngươi sao?”

Dương Thiên hí mắt nói: “Như vậy mà ngươi cũng không chết, thật là khiến người ta bất ngờ.”

Vân Thương chân nhân cười ha hả: “Thiên lôi pháp quyết của ngươi đích xác cường đại cực điểm, dù là Kim Đan cảnh đỉnh phong cường giả cũng trọng thương hoặc mất mạng, đáng tiếc ngươi gặp phải ta.”

Trên mặt Vân Thương mang theo ngạo ý.

“Ta nói rồi, ngươi không biết Nguyên Anh cảnh cường đại thể nào đâu. Nguyên Anh bất diệt, thân thể bất tử.”

Dứt lời, dưới ánh mắt kinh hãi của Dương Thiên, chỉ thấy Vân Thương chân nhân đã cháy đen, thân thể giống như được thoát thai hoán cốt.

Da trên người hắn phảng phất như được tân sinh, hai tay cũng làm cho người khó có thể tin một lần nữa mọc ra.

Hơn nữa, khí thể toàn thân cũng dần dần tăng lên.

Sắc mặt Dương Thiên trở nên vô cùng khó coi.

Hắn không ngờ đối phương lại có thể bất tử bất diệt như vậy, Cửu Thiên Thần Lôi của mình căn bản không tạo thành bất kỳ thương thế gì đối với hắn.

Thế này còn đánh thế nào được?

Chờ khí thể của Vân Thương chân nhân đạt tới đỉnh phong, bàn tay hắn kết ấn, quát khê một tiếng: “Phá!”

Giọng nói này mang theo lực chấn nhiếp cường đại, khiến cho tâm thần của tất cả mọi người thất thủ trong nháy mắt!

Sau đó, thấy khí thể của Vân Thương chân nhân từ đỉnh núi đạt tới độ cao mới.

Mọi người đều kinh hãi.

“Vân Thương chân nhân đây là... đột phá sao?”

Sắc mặt Dương Thiên cũng không dễ coi, hai nắm tay nắm chặt.

Ba ngàn lôi quyết của hắn không tạo thành bất cứ thương tổn gì đối với Vân Thương chân nhân, ngược lại còn trợ giúp hắn

đột phá.

Vân Thương chân nhân cảm giác được khí tức trên người lần nữa trở về, sắc mặt không khỏi mừng rỡ, hấn thét dài một tiếng, âm thanh truyền khắp toàn bộ kinh thành.

“Chúc mừng Vân Thương chân nhân!”

Hoa lão ở ngoài mấy ngàn thước chấp tay với Vân Thương chân nhân trên hư không, thanh âm già nua truyền đến bên tai Vân Thương chân nhân ở ngoài mấy ngàn thước.

“Chúc mừng Vân Thương chân nhân đột phá!”

Lý Ngôn cũng chấp tay chúc phúc.

“Chúc mừng!”

Bốn phương tám hướng, không ngừng có người đi ra chúc mừng, mỗi một người bọn họ đều là tồn tại cường đại, thấp nhất cũng là Tông Sư cảnh đỉnh phong, trong đó đại đa số là cảnh giới Tiên Thiên.

Mà lúc này Vân Thương thì đứng chấp tay trong hư không, hấn hờ hững nhìn Dương Thiên, trong thanh âm mang theo thâm lương nói: “Tiểu bối, không nghĩ tới đúng là Thiên Lôi chủ của người giúp ta đột phá, ta vốn dừng lại ở Nguyên Anh cảnh mười năm, coi như là mỗi ngày hấp thu long mạch chi lực của Cổ Cung cũng vô pháp đột phá, không nghĩ tới sau khi bị hơn ngàn đạo lôi kích phá xong lập tức đột phá thành công.”

Dương Thiên ánh mắt cô đơn lắc đầu nói: “Quả thực không ngờ, người rất mạnh, đạo cường đại không cách nào tưởng tượng.”

Thân hình Vân Thương chân nhân rơi xuống đất, sau đó hờ hững nói: “Đã như vậy, cũng đừng chống cự vô vị nữa, đi theo ta một chuyến, người giúp ta đột phá, ta sẽ không hại người.”

Dương Thiên lắc đầu, gian nan đứng lên nói: “Ta sẽ không đi với người, tối thiểu nhất bây giờ sẽ không, ta muốn giết hấn.”

Nói xong, ngón tay chỉ về phía Thạch Phong.

Ban đầu Thạch Phong sợ tới mức run lẩy bẩy, nhưng thấy Vân Thương chân nhân phá rồi lại lập, trực tiếp đột phá cảnh giới tu vi mạnh hơn trước, trên mặt mang theo nụ cười dữ tợn nói:

“Dương Thiên, người mạnh hơn nữa thì có thể mạnh hơn chân nhân sao? Ta khuyên người vẫn nên nhanh chóng đầu hàng, nếu không chân nhân sẽ để người chết tại chỗ.”

Vân Thương chân nhân lạnh lùng nói: “Ta nói rồi, ta bảo vệ hần, người không động được hần.”

Dương Thiên ho ra máu, sau đó bàn tay lại kết ấn.

Giọng điệu của hần lạnh lẽo nói: “Ta cũng nói rồi, hôm nay ta phải giết hần, không ai có thể ngăn cản!”

Vân Thương chân nhân tức giận đến bật cười: “Không ai có thể ngăn cản? Rốt cuộc người dựa vào cái gì? Lúc ta là Nguyên Anh cảnh sơ kỳ người còn không thể đánh bại ta, hiện tại ta là Nguyên Anh cảnh trung kỳ, người càng không thể đánh bại ta!”

Dương Thiên Cô lạnh lùng nói: “Ta không đánh bại được người, nhưng có thể giết người.”

Trong giọng nói của hần mang theo tự tin vô cùng, điều này làm cho tất cả mọi người ở ngoài mấy ngàn mét vây xem đều choáng váng.

“Mẹ nó, tiểu tử này nói cái gì? Tại ta giống như có vấn đề.”

“Hần nói hần có thể chém giết Vân Thương chân nhân.”

“Trời ạ, tiểu tử này nhất định là điên rồi.”

Tất cả mọi người bị khiếp sợ trợn mắt há hốc mồm, Vân Thương chân nhân vô cùng cường đại, dưới tình huống này thiếu niên còn không chịu thua, ngược lại tuyên bố muốn giết Vân Thương chân nhân.

Rốt cuộc hần lấy đâu ra tự tin?

Vân Thương chân nhân cũng bị lời nói cuồng vọng kia của Dương Thiên làm cho chấn kinh.

Trên mặt hần mang theo vẻ khinh thường nói: “Người còn có át chủ bài gì? Lấy ra đi, ta ngược lại muốn xem người có tư cách gì nói những lời này.”

Dương Thiên hít sâu một hơi, ngữ khí lạnh lẽo nói: “Người chớ có hối hận!”

Câu nói này, ở trong mắt Vân Thương chân nhân càng giống như là một chuyện cười.

Mà lúc này, chỉ thấy một đôi mắt của thiếu niên hoàn toàn biến thành màu đen kịt.

Trên mặt hắn nổi gân xanh, bàn tay bắt đầu ngưng tụ ẩn tiết.

Lần này, quanh người hắn không còn bất kỳ tiên nguyên nào, nhưng Dương Thiên vẫn không từ bỏ.

Trong miệng hắn bắt đầu niệm pháp quyết không biết tên.

Từng chữ khó hiểu thê lương, mỗi một chữ từ trong miệng thiếu niên phát ra, cả phiến thiên địa liền thất sắc nửa phần.

Mà mái tóc đen nhánh của thiếu niên cũng dần dần biến thành màu trắng.

Tất cả mọi người hoảng sợ nhìn một màn này, trên mặt hiện lên vẻ kinh hãi muốn chết.

Nhất là đứng ở Dương Thiên đối với Vân Thương chân nhân, càng là cảm nhận được một cỗ khí tức tử vong...

Chương 757 - Ai khuất phục ai?

"Đây rốt cuộc là cỗ cấm thuật gì?"

"Sao ta lại có cảm giác sợ hãi vậy."

"Đây là uy áp của thiên địa sao? Sao lại mạnh mẽ như thế?"

Trên mặt mọi người mang theo vẻ hoảng sợ, bọn họ vốn tưởng rằng thiếu niên đã đến đường cùng, nhưng lại không nghĩ rằng hắn vẫn có thể thi triển chiêu số cường đại như vậy.

Vân Thương cảm giác sinh cơ chung quanh toàn bộ bị thu nạp, phương viên trăm dặm, hết thảy sinh mệnh màu xanh lá khô vàng.

Mà cỗ sinh cơ cường đại này đều tràn vào trong cơ thể thiếu niên.

Vừa rồi hơn một ngàn đạo thiên lôi đánh xuống, hắn chỉ cảm thấy tim đập nhanh mà thôi, nhưng hiện tại, hắn rõ ràng cảm nhận được khí tức tử vong.

Chú ngữ mà Dương Thiên niệm chính là quyền trực thượng cổ đã từng lấy được ở Huyền Thiên đại lục.

Trên quyền trực ghi lại chú ngữ nhập ma.

Chú ngữ có thể hao hết tất cả sinh cơ của bản thân, thi triển ra Đại Tịch Diệt Thuật, chỉ có như vậy mới có thể triệt để đánh bại Vân Thương chân nhân.

Vì cô gái cười tươi như hoa kia, hắn có thể liều mạng với mình.

Từng tia sinh cơ bị hút ra, mái tóc đen nhánh của Dương Thiên trở nên trắng nõn như tuyết, giống như tóc của Vân Thương chân nhân.

Hắn có ý niệm bất khuất, tất nhiên có thể chém giết đối phương.

Vân Thương chân nhân tựa hồ chú ý tới biến hóa của Dương Thiên, đôi mắt kinh hãi muốn tuyệt nộ nói: “Tên điên, thật sự là tên điên, nếu ngươi vận dụng chiêu này thì đồng nghĩa với việc đồng quy vu tận với ta.”

Sắc mặt Dương Thiên hờ hững, sau khi toàn bộ sinh cơ trong phạm vi trăm dặm bị rút ra, con ngươi đen nhánh trống rỗng của hắn lóe ra một tia lãnh mang.

“Hỏi ngươi cuối cùng, ngươi có nhường hay không?”

Giọng nói của thiếu niên lạnh lẽo thấu xương, thiên địa thất sắc giờ phút này thoát nhìn giống như tận thế vậy.

Vân Thương chân nhân cảm giác thuật pháp này đã vượt qua tưởng tượng của hắn, tuy rằng hắn đã đột phá đến cảnh giới Nguyên Anh trung kỳ, nhưng vẫn không có lòng tin có thể từ đạo cổ cấm thuật này chạy trốn.

Hơn nữa không chỉ có như thế, hắn cảm giác lực phá hoại cường đại của đạo cổ cấm thuật này xa xa không chỉ đơn giản là có thể đem hắn diệt sát như vậy.

Sinh cơ vẫn thu lấy như cũ, dựa theo lực phá hoại cường đại này, toàn bộ kinh thành đều sẽ bị liên lụy.

Không chỉ có Vân Thương chân nhân, mà đông đảo người vây xem ở ngoài mấy ngàn mét cũng có thể cảm giác được.

Bọn họ ai nấy tâm tình phức tạp tới cực điểm, toàn bộ cường giả kinh thành đều hội tụ ở đây, vốn chỉ muốn xem náo nhiệt, nhưng bây giờ cảm giác dư âm hai người giao chiến chút nữa cũng có thể mang bọn họ đánh chết.

Trong lòng mọi người khỏi phải nói có bao nhiêu ghen lòng.

Phải biết, bọn họ cũng coi là cường giả có thể uy chấn một phương. Có cần đả kích người như vậy không?

Sắc mặt Vân Thương chân nhân khó coi tới cực điểm, nếu hắn nhượng bộ, vậy hắn còn mặt mũi nào mà tồn tại?

Đạt tới cảnh giới này của hắn, đã coi nhẹ sinh tử, nhưng nếu thiếu niên này phát ra uy lực có lẽ có thể khiến nửa người kinh thành bỏ mình.

Cái giá này không thể chấp nhận được.

Hắn vốn dĩ đã đánh giá thiếu niên này rất cao, nhưng cho đến cuối cùng vẫn là khinh thường hắn.

Sắc mặt Vân Thương chân nhân lúc sáng lúc tối, giống như đang đưa ra một lựa chọn khó khăn.

Trên mặt Dương Thiên lộ ra một tia tàn nhẫn.

Vân Thương chân nhân không trả lời, vậy đã biểu lộ lập trường của hắn.

Đã như vậy, cũng không có gì có thể nói.

“Đại tịch diệt thuật!”

Thiếu niên quát nhẹ một tiếng, mà lúc này Vân Thương chân nhân rốt cuộc không chịu nổi áp lực, vội vàng hét lớn: “Ta tránh ra, hiện tại ta tránh ra, không cần động thủ nữa.”

Trên trán hắn xuất hiện một tia mồ hôi lạnh.

Khi thiếu niên hô lên tên của cổ cấm thuật, Vân Thương cảm giác mình đã bước nửa bước vào Địa Ngục.

Hơn nữa hẳn rõ ràng cảm ứng được, nếu không ngăn cản, kinh thành sẽ nháy mắt biến thành nửa tòa thành chết.

Điều này tuyệt đối không khoa trương.

Dương Thiên nghe vậy, ngay cả con người đen như mực cũng lập tức biến đổi trở lại.

Trong lòng của hắn cũng âm thầm thở phào một hơi.

Hắn cùng đối phương không oán không cừ, nếu thật sự vận dụng sát chiêu này, vậy hắn cũng chẳng lẽ chết cục.

Dù sao lúc trước là trời xui đất khiến chiếm được trái tim cường đại mà lang nhân trải qua ngàn năm đều bắt tử bắt diệt kia.

Nếu không phải hắn hấp thụ sinh cơ của trái tim cường đại kia, có lẽ hắn đã sớm chết.

Mà lần này, chỉ là chấn nhiếp Vân Thương chân nhân.

Hắn đang đánh cược, cược hắn tuyệt đối sẽ chịu thua.

Hiện tại hắn tựa hồ không có cược sai, Vân Thương chân nhân đích thật là khuất phục trên đạo thuật pháp kinh khủng này.

Mọi người thấy được một màn này, trên mặt mang theo một tia rung động.

Vân Thương chân nhân vậy mà cúi đầu.

Vân Thương chân nhân ở kinh thành cho dù là năm, uy chấn bát phương vô địch thủ.

Hiện tại hắn lại khuất phục trên tay thiếu niên.

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, phỏng chừng có thể hù chết một đám người.

Bất quá bọn hắn tuy cảm giác không thể tưởng tượng nổi, nhưng vừa rồi rõ ràng cảm nhận được thiếu niên vừa rồi phát ra đạo cấm thuật kia cường đại.

Ngay cả bọn họ ở ngoài ngàn mét cũng cảm nhận được nguy hiểm, càng đừng nói đến Vân Thương chân nhân.

Lúc này, sau khi Dương Thiên triệt tiêu thuật pháp, tất cả sức sống đều đổ xuống mặt đất.

Hoa cỏ cây cối vốn chết héo giờ phút này như gặp mùa xuân, một lần nữa mọc ra mầm xanh non.

Sau đó, sinh cơ trên người Dương Thiên cũng được trả lại, mái tóc bạc trắng cũng trở nên đen kịt với mắt thường.

Vân Thương chân nhân càng cảm thấy Dương Thiên sâu không lường được.

Nếu vừa rồi giọng điệu nói chuyện với thiếu niên là trưởng bối đối đãi vãn bối.

Vậy bây giờ hẳn đã đem thiếu niên bỏ qua cùng thế hệ, không dám khinh thường nữa.

Hắn mở miệng hỏi: ” Tiểu hữu, ta hỏi lại một câu, ngươi là đến từ Côn Luân, hay là sáu đại môn phái lánh đời?”

Đây là lần thứ hai Vân Thương chân nhân đặt câu hỏi, nhưng Dương Thiên lại lắc đầu nói: “Đều không phải.”

Một câu nói này khiến Vân Thương chân nhân hoảng sợ,

Chẳng lẽ thiếu niên là tự học được loại cảnh giới này sao, nếu thật sự là như vậy, mười năm sau, toàn bộ thiên hạ ai là đối thủ của thiếu niên?

Cũng may, quan hệ giữa hắn và thiếu niên không có đạt tới tình trạng không chết không thôi.

Lúc này Thạch Phong thấy Vân Thương chân nhân từ bỏ hắn, sắc mặt không khỏi trắng bệch nói: “Chân nhân, ngươi không thể từ bỏ ta, nếu ngươi từ bỏ ta, hắn nhất định sẽ giết ta, ngươi cũng không thể thấy chết mà không cứu.”

Nhìn Dương Thiên chậm rãi đi về phía hắn, sau khi thấy được sự cường đại của thiếu niên, Thạch Phong vẻ mặt hoảng sợ.

“Chuyện này.....”

Vân Thương chân nhân cuối cùng vẫn không đành lòng hỏi: “Tiểu hữu, lão phu mạo muội hỏi một câu chẳng? Các vị có thù hận gì?”

Dương Thiên hờ hững nói: “Hắn bắt cóc thân nhân của ta.”

Một câu nói, khiến Vân Thương chân nhân ngây ngốc hồi lâu, sau đó đều muốn học máu.

Sau đó hắn chưa xót nói: “Nguyên nhân này sao ngươi không nói sớm, hắn đã làm chuyện thương thiên hại lý như vậy, ta cũng tuyệt đối sẽ không tha cho hắn, nếu ngươi mở miệng sớm một chút thì sao?”

Vân Thương chân nhân hồi hận vô cùng.

Đánh nhau nửa ngày, vậy mà phát hiện mình giúp một hung thủ.

Điều này làm cho hắn buồn bực không thôi.

Mà lúc này Dương Thiên nhíu mày nói: “Nếu không lấy ra thực lực ngang bằng với ngươi, ngươi sẽ đặt ta và ngươi cùng một cấp bậc để nói chuyện sao?”

“Chuyện này.....”

Vân Thương chân nhân á khẩu không trả lời được, nhưng sau đó bất đắc dĩ mở miệng nói: “Xem ra tiểu hữu có ý kiến rất sâu với ta, chuyện này là ta sai rồi, nhưng cũng may không gây ra sai lầm lớn, chuyện này ta sẽ rời khỏi, tiểu hữu cho dù có giết chết hắn, ta cũng coi như không nhìn thấy.”

Dương Thiên gật đầu xem như nhận ân tình của Vân Thương chân nhân.

Trên mặt hắn mang theo vẻ lãnh khốc, đi tới trước mặt Thạch Phong lạnh lùng nói: “Hiện tại đã không ai có thể giúp ngươi, toàn bộ kinh thành cũng không có ai dám làm chỗ dựa cho ngươi, cho nên, nói một chút đi, ngươi sẽ trói Tĩnh Thần đi nơi nào.”

Thạch Phong vẻ mặt sợ hãi, nhìn Dương Thiên giống như nhìn một con mãnh thú hồng hoang.

Sắc mặt hắn trắng bệch nói: “Ta không thể nói, nếu ta nói thì chắc chắn phải chết, Dương Thiên, ngươi không thể đụng vào ta, ngươi dám thương tổn ta, ta sẽ cắn lưỡi tự sát, đến lúc đó bạn gái ngươi bị thương tổn gì, vậy thì không trách được ta.”

Trong con ngươi đen nhánh của Dương Thiên lóe lên một tia giễu cợt lạnh lùng nói: “Vậy ngươi muốn thế nào?”

Thạch Phong mở miệng nói: “Thả ta đi, chỉ cần ta an toàn, ta có thể cam đoan bạn gái của ngươi tuyệt đối an toàn, từ nay về

sau, thù của chúng ta sẽ bị chặn lại, người cho ta một cái tát kia, ta cũng sẽ không trả thù nữa.”

Dương Thiên lắc đầu, khuôn mặt lạnh lùng nói: “Người phải sát thủ tập kích ta trước, sau đó bắt cóc bạn gái của ta, người cảm thấy ta sẽ bỏ qua cho người sao?”

Thạch Phong nghe vậy, trên mặt mang theo vắn vẹo dữ tợn nói: “Dương Thiên, người rốt cuộc muốn thế nào, chẳng lẽ người không để ý bạn gái của người chết sống sao? Phải biết, bạn gái của người là rất đẹp, chỉ cần ta không trở về, ta cũng không dám cam đoan thủ hạ của ta sẽ làm ra chuyện gì khác người.”

Con người Dương Thiên mang theo ý lạnh lẽo thấu xương.

“Thạch Phong, người từng nghe qua một câu sao?”

Thạch Phong nghe vậy sững sốt, hỏi: “Cái gì?”

“Long chi nghịch lân, Xúc Giả Sát!”

Thạch Phong đột nhiên cảm thấy một luồng khí thể mệnh môn áp chế hắn, giống như cả người bị ép tới dưới Ngũ Chỉ Sơn, hắn gần như không thể hít thở.

Hắn kinh hãi nhìn Dương Thiên sợ hãi nói: “Người dám!”

Đôi mắt Dương Thiên lóe lên tia sáng kỳ dị, sau đó lạnh lùng nói với Thạch Phong: “Khởi quyết sai lầm nhất đời này của người là đắc tội ta, thứ hai là uy hiếp ta!”

Dứt lời, thiếu niên ở trong đôi mắt sợ hãi của Thạch Phong, phần nộ quát một tiếng.

“Nhiếp Hồn Thuật!”

Chương 758 - Tất Cả Đều Vui Vẻ.

Nhiếp Hồn Thuật là pháp thuật công kích trên tinh thần.

Tên như ý nghĩa, chính là có thể thu lấy hồn phách, từ trong đầu đối phương biết được chuyện mình muốn biết.

Bất quá, chiêu này hết sức tàn nhẫn, từ liên quan đến nhiếp hồn, cho nên đối phương chịu thống khổ là đem linh hồn cùng huyết nhục tách ra.

Dưới loại tra tấn vô nhân đạo này, không ai có thể chịu được, Cho nên, người bị nhiếp hồn, không chết cũng điên.

Từ khi Thạch Phong bị nhiếp hồn, hắn đã không ngừng kêu thảm thiết thê lương, ngón tay của hắn vặn vẹo, biểu cảm trên mặt vô cùng dữ tợn.

Nhưng mà, đối với tất cả những điều này, Dương Thiên không có bất kỳ nhân từ nương tay nào.

Tiểu Thần còn chờ hắn đi cứu đây.

Toàn bộ quá trình kéo dài trọn vẹn mười phút.

Chờ sau khi Dương Thiên có được tin tức mình muốn, Thạch Phong cũng ngất đi.

Dương Thiên cũng buông tha cho hắn, bởi vì cho dù hắn tỉnh lại cũng thành một kẻ ngu, đây cũng là sự trừng phạt lớn nhất đối với hắn.

Sau khi có được tin tức của Tiểu Thần, Dương Thiên chỉ tạm thời thở phào nhẹ nhõm.

Nữ hài hiện tại tạm thời vẫn an toàn.

Chờ đến khi thở phào nhẹ nhõm, Dương Thiên đột nhiên cảm giác khí tức trên người dường như bạo động.

Hắn hơi kinh ngạc, sau đó bắt đầu kinh hãi.

Cảnh giới sơ kỳ của Luyện Thần Phản Hư cảnh giới đã mấy tháng, hiện tại rốt cục đột phá rồi sao?

“Hửm?”

Vân Thương chân nhân cảm nhận được khí thế của Dương Thiên biến động, không khỏi hơi sửng sốt.

Sau đó, hắn chấp tay mở miệng nói: “Chúc mừng tiểu hữu sắp đột phá, nơi này có ta ở đây, người có thể yên tâm đột phá, ta sẽ hộ pháp cho người.”

Dương Thiên nghe vậy, cũng chấp tay nói với Vân Thương chân nhân: “Như vậy, ta xin cảm ơn trước.”

Đột phá là lúc người tu luyện yếu ớt nhất, khi Vân Thương chân nhân đột phá, Dương Thiên không ra tay với hắn, điểm này Vân Thương chân nhân cũng biết.

Xuất thủ đánh lén trong lúc đột phá, đây là hành vi của tiểu nhân, làm người ta khinh thường.

Mà ở xa ngoài mấy ngàn mét, sau khi mọi người cảm nhận được khí tức cường đại của Dương Thiên, trên mặt trở nên cổ quái.

“Mẹ kiếp, hai tồn tại cường đại này là tới đả kích người ta sao?”

“Đánh một trận kinh thiên động địa rồi lại đột phá? Đột phá đơn giản vậy thôi sao?”

“Tâm tắc đã chết, ta mấy chục năm cũng không có đột phá, tựa hồ lâm vào bình cảnh, tâm nhìn bọn hắn nhẹ nhõm đột phá như vậy, ta muốn chết đều có.”

Tất cả mọi người đều bị đả kích không nhẹ.

Mà giờ khắc này thiếu niên lại không có chút nào cố kỵ mọi người nghĩ như thế nào, hắn khoanh chân ngồi xuống, đan điền điên cuồng vận chuyển hai loại pháp quyết.

Tu tiên, đoạt Thiên Địa Tạo Hóa Quyết.

Tu ma, Thôn Thiên Thuật.

Hai loại pháp quyết đều là pháp quyết cao thâm, bọn họ phân biệt rõ ràng, không có bất cứ xung đột nào.

Thiên địa chi khí trong phạm vi trăm dặm xung quanh đều bị cuộc chiến của hai người đánh tan, giờ phút này nơi này chỉ tràn ngập khí tức hủy diệt.

Dương Thiên nhíu mày, sau đó lấy ra một đồng linh thạch từ trong Thất Thái Linh Lung Tháp.

Một màn này khiến Vân Thương chân nhân kinh hãi không thôi.

“Tự lý càn khôn sao?”

Nhiều tảng đá phát sáng như vậy trong nháy mắt hiện lên, điều này làm cho Vân Thương chân nhân cảm giác như là đang nằm mơ.

Hắn ở bên cạnh tận mắt nhìn thấy, đây tuyệt đối không phải ma thuật.

Thiếu niên khẳng định nắm giữ một ít không gian pháp khí trong truyền thuyết.

Điều này làm cho hắn trông mà thèm không thôi.

Mà cảm thụ được linh khí dao động phát ra từ tất cả tảng đá trên mặt đất, hắn lại ngây ngẩn cả người.

“Cái này... chẳng lẽ là Thánh thạch? Thế nhưng sao có thể?”

Loại đá tản ra linh khí dao động này hắn cũng có, nhưng chỉ có kích thước như trứng gà, hơn nữa bên trong tản mát ra dao động vô cùng yếu ớt, tuy rằng có thể giúp người ta tu luyện, nhưng tài nguyên quá ít, căn bản không nở, chỉ là dùng vào thời khắc mấu chốt nhất.

Mà thủ bút này của thiếu niên cũng không phải hào phóng bình thường a, vừa ra tay chính là một đồng Thánh thạch.

Hơn nữa mỗi người đều tản ra linh khí dao động kinh người, mà mỗi một khối đều lớn chừng quả đấm.

Một đồng này, ít nhất cũng phải hơn ngàn khối. Khóe miệng Vân Thương chân nhân giật giật, đây đúng là phá sản, cũng khó trách thiếu niên tuổi còn trẻ mà đã có tu vi cao như thế.

Dương Thiên lại không biết lão nhân nghĩ như thế nào, lúc này cả người hắn lâm vào cảnh giới kỳ ảo.

Sau đó, bàn tay ngưng tụ ẩn tiết, linh khí của hơn một ngàn linh thạch giống như bị dẫn dắt, hóa thành từng dòng suối linh khí tràn vào trong đan điền của hắn.

Trong đan điền, bình chương vốn kiên cố kia, vào giờ phút này rốt cục xuất hiện buông lỏng.

“Phá!”

Dương Thiên đột nhiên quát lên một tiếng lớn, dưới sự trùng kích của tất cả tiên nguyên, đạo bình chương kia theo tiếng mà vỡ nát.

Luyện Thần Phản Hư trung kỳ, thành công đột phá.

Dương Thiên chậm rãi mở mắt, thở ra một hơi sương trắng.

Mà lúc này Vân Thương chân nhân đã vượt qua ngàn bước chúc mừng nói: “Tiểu hữu, chúc mừng ngươi đột phá cảnh giới.”

Dương Thiên nghe vậy liếc nhìn Vân Thương chân nhân, cười nói: “Đa tạ!”

Hiện tại hắn phát hiện, kỳ thật lão đầu này cũng không phải là cổ hủ không dễ ở chung.

Vân Thương chân nhân hiền lành cười nói: “Nói như vậy, chúng ta cũng coi là không đánh nhau thì không quen biết.”

Dương Thiên Kiếm nương mày nói: “Đúng vậy.”

Vân Thương chân nhân cười ha ha, lần nữa mở miệng nói: “Biết ngươi có chuyện khẩn cấp phải làm, ta cũng không lưu ngươi lại, ngươi với tư cách Đại Năng Giả, lão phu khuyên ngươi nếu như không động thủ, liền tận lực không động thủ, để tránh tạo thành thương tổn cùng khủng hoảng đối với quần chúng vô tội.”

Lần này tổ chức Âm Ảnh thi triển Nhiếp Hồn Thuật với ngươi là người bị oan hay ngốc, ta sẽ không bình luận, lão phu biết ngươi tuyệt đối không phải là một người xấu, cho nên nếu ngươi gặp một ít chuyện phiền toái, lão phu có thể ra mặt giúp ngươi giải quyết, kinh thành to lớn, không có người nào dám không nể mặt ta.”

Dương Thiên một lần nữa chấp tay nói: “Như vậy, liền làm phiền chân nhân.”

Hắn từ trong Thất Thái Linh Lung Tháp lần nữa lấy ra một đồng linh thạch nói: “Những thứ này có thể trợ giúp tu hành, hôm nay là tiểu tử sai lầm làm ngươi bị thương, những thứ này coi như bồi tội đi.”

Vân Thương chân nhân sững sờ, sau đó khóe mắt khẽ giật một cái,

Quả nhiên là đại thủ bút a.

Hơn một ngàn Thánh thạch nói đưa là đưa.

Hắn có chút xoắn xuýt nói: “Tiểu hữu, cái này không thích hợp đi, ta làm trưởng bối làm sao có thể thu …….”

Vân Thương chân nhân còn chưa nói hết lời, chỉ thấy thiếu niên đã sớm nhảy lên, bay xuống Lạc Ngân Linh Kiếm.

“Sơn thủy có tương phù, vậy là từ biệt rồi.”

Dứt lời, cả người ngự kiếm bay lên biến thành một đạo lưu quang, biến mất ở chân trời.

Vân Thương chân nhân lạnh thật lâu, lúc này mới bắt đầu cười khổ một tiếng.

Thiếu niên này thật sự là lỗi lệ phong hành, hai người còn chưa chính thức giới thiệu, thiếu niên đã tặng hắn đại lễ như thế.

Hắn bắt đầu thở dài một hơi, chỉ có thể lần sau gặp mặt, lại trả ân tình này đi.

Dù sao hắn vừa mới đột phá Nguyên Anh cảnh trung kỳ, quả thật cần có linh khí bằng bạc mới được.

Hắn mang theo một đồng linh thạch, thân hình lóe lên, trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Mà quần chúng vây xem, giờ phút này thật lâu không cách nào bình tĩnh.

Trận chiến hôm nay không hề gây ra bất kỳ gợn sóng nào trước mặt người bình thường ở kinh thành, nhưng trong mắt những thế gia cổ võ và tu giả cường đại kia lại dậy lên sóng biển kinh thiên.

Có thể bắt phân thắng bại với Vân Thương chân nhân, nếu như lôi kéo bọn họ đến trận doanh của bọn họ, nhất định sẽ khiến cho thế gia bọn họ trường thịnh trăm năm không suy.

“Tra, tra rõ ràng thân phận của thiếu niên kia, vận dụng hết thủy tài nguyên đi lôi kéo.”

“Loại người này chỉ có thể làm bạn, không thể là địch.”

“Gần đây kinh thành nhất định không yên ổn, trông chừng đám tiểu hồn đản trong nhà cho tốt, đừng để bọn chúng ra ngoài gây chuyện, đặc tội với người không nên đặc tội, nếu không, ta đánh gãy chân chó của chúng.”

Bởi vì chiến đấu hôm nay của Dương Thiên biểu hiện ra chiến lực siêu phàm, đã sinh ra một loại chấn nhiếp cường đại đối với tất cả gia tộc.

Lúc này, cường giả tu vi Kim Đan Cảnh cung kính đứng trước mặt Diệp Chuẩn, nhẹ giọng nói lại toàn bộ chi tiết trận chiến vừa rồi giữa Dương Thiên và Vân Thương chân nhân.

Sau đó, Dương Thiên được mở ra đánh giá là nhân vật cực kỳ nguy hiểm.

Mà Diệp lão nghe nói những lời này chỉ cười giả nua nói: “Người không cần cẩn thận như vậy, Dương Thiên tiểu hữu sẽ không hại ta.”

Trương Khai có chút không phục mở miệng nói: “Diệp lão, không thể không đề phòng người, thân phận ngài tôn quý cỡ nào, đối phương tiếp cận ngài khẳng định không có hảo tâm gì, ngài làm sao xác định hẳn sẽ không thương tổn ngài?”

Trong đôi mắt Diệp lão mang theo một tia ý cười, tựa hồ đang hồi ức mở miệng nói: “Bởi vì cái mạng này là hẳn cho ta.”

Một chỗ khác, Hoa Quốc Phong về tới trong nhà, một bộ dáng tâm sự nặng nề.

Hoa Yên Nhu nhìn một màn này có chút hiếu kỳ nói: “Gia gia, người làm sao vậy?”

Hoa Quốc Phong mở miệng nói: “Một thiếu niên tên Dương Thiên đánh ngang tay với Vân Thương chân nhân, ta nghĩ thế nào cũng cảm thấy giống như đang nằm mơ vậy?”

“Cái gì? Tiểu tử thôi Dương Thiên kia?”

Hoa Yên Nhu nghe vậy, gần như trợn trừng cả tròng mắt.

“Làm sao vậy? Người biết Dương Thiên?”

Sắc mặt Hoa Quốc Phong hơi sửng sốt một chút.

“À à, không biết, có lẽ là trùng tên thôi.”

Hoa Yên Nhu vội vàng xua tay giải thích.

Nàng biết Dương Thiên có vài phần bản lĩnh, nhưng nếu nói đánh ngang tay với Vân Thương chân nhân, đó quả thực là lời nói vô căn cứ.

Vân Thương chân nhân là ai?

Nàng ở Hoa gia nghe gia gia mình nhắc tới mỗi ngày, đó là người giống như tiên nhân, một người có thể chấn nhiếp bát phương, có bản lĩnh thông thiên. Cho dù là gia gia của nàng cũng quỳ bái hần.

Thiếu niên ngay cả gia gia của nàng cũng không so được, làm sao có thể so sánh được?

Chương 759 -

Hoa lão hồ nghi nhìn cháu gái của mình, thấy không có chỗ nào không tự nhiên nên cũng từ bỏ.

Sau đó, hần lại chuyển đề tài: “Đúng rồi, Tiểu Nhu, khi nào thì đưa bạn trai của ngươi về nhà cho người nhà xem.”

“Cái gì?”

Hoa Yên Nhu có chút tròn tròn mắt, sau đó khuôn mặt như ngọc có chút hồng nhuận phơn phớt, cúi đầu loay hoay góc áo này nói: “Gia gia, người nói mò cái gì đó? Con có bạn trai ở chỗ nào?”

Hoa lão tức giận nhìn nàng một cái nói: “Bởi vì không đồng ý phụ thân ngươi chỉ hôn cho ngươi, chính ngươi tùy hứng vụng trộm chạy tới Giang Thành, hơn nữa còn nói nam nhân của ngươi chính ngươi tìm, bá khí như vậy, nơi nào giống như là nữ hài tử nói ra.”

“Gia gia, người có thể chừa cho ta chút mặt mũi không.”

Khuôn mặt mềm mại của Hoa Yên đỏ như đang nhỏ máu.

Hoa lão đưa tay chỉ vào trán nữ tử, tức giận nói: “Hiện tại ngươi biết sĩ diện rồi sao? Lúc trước ngươi rời nhà trốn đi hơn nửa vừa đi là một năm, ngươi có bận tâm đến mặt mũi trong nhà hay không, phụ thân ngươi thiếu chút nữa bị ngươi làm tức chết.”

Hoa Yên Nhu lắc lắc cánh tay Hoa lão làm nũng nói: “Ai nha gia gia, con biết sai rồi, con không phải đã trở về sao?”

Nếu cô bị người khác nhìn thấy như vậy, chắc sẽ hù chết một đồng người.

Phải biết tính cách của Hoa Yên Nhu vẫn luôn là lời lệ phong hành, một lời không hợp liền động thủ, vấn đề có thể sử dụng nắm đấm giải quyết, tuyệt không dùng đầu óc.

Loại nữ hán tử này lại biết làm nũng, quả thực giống như mặt trời mọc từ phía tây.

Hoa lão bị lừa gạt, hần hừ một tiếng nói: “Phụ thân ngươi bên kia ta cũng không giúp được ngươi, hần hiện tại chỉ muốn gả ngươi đi, lúc trước ở Giang Thành không phải ngươi nói một bạn trai sao? Lần này đột nhiên tâm huyết dâng trào kinh thành, hần là cũng có quan hệ với hần mới đúng.”

“Không phải, gia gia, con và hần không có một chút quan hệ nào, người đừng có làm sai...”

Hoa Yên Nhu vội vàng giải thích.

Nhưng mà, không đợi nàng nói hết lời, Hoa lão liền đứng dậy khoát tay áo nói: “Tốt rồi, cuối tuần này liền đưa hần đến nhà chúng ta ăn một bữa cơm, ta mệt rồi, đi nghỉ ngơi trước.”

Nói rồi, căn bản không cho Hoa Yên Nhu một chút cơ hội phản ứng nào đã xoay người rời đi.

Điều này làm cho Hoa Yên Nhu khóc không ra nước mắt.

“Ta đi đâu tìm bạn trai chứ.”

Mà đi tới trước cửa Hoa lão tựa hồ nghĩ tới điều gì, lần nữa cười mở miệng nói: “Đúng rồi, bạn trai kia của ngươi mang về nhất định phải chú ý, ta có lẽ sẽ không có ý kiến, nhưng mà ngươi phải để cho hần qua cửa phụ thân ngươi, dù sao hần thập phần nghiêm khắc, hơn nữa cũng không phải người nào cũng có thể làm con rể Hoa gia ta.”

Đây là một đả kích đối với Hoa Yên Nhu.

Nó cúi đầu nhỏ mặt đau khổ nói: “Đã biết, gia gia.”

Hoa lão trở về phòng, Hoa Yên Nhu thoáng buồn rầu, đem mái tóc vốn không mềm mại của nàng vò thành hình dáng tổ chim.

Nàng thở dài nói: “Lần này thật sự là sắp chết rồi, xem ra chỉ có thể làm phiến Dương Thiên.”

Lý gia kinh thành.

Lý gia lão gia tử Lý Ngôn đã mấy năm không hỏi chuyện gia tộc, một lòng tu hành, tranh thủ lúc còn sống đồn ngộ đại đạo đạt tới cảnh giới cao như Vân Thương chân nhân.

Hôm nay đi xem một trận chiến đấu, đổi mới nhận thức của hắn đối với cao thủ võ đạo.

Loại cường đại này khiến hắn mê muội không thôi. Nhất là thiếu niên tên Dương Thiên kia, tuổi còn trẻ đã có tu vi cường đại như thế, hơn nữa còn biết nhiều Cổ Cầm Thuật như vậy, nhất định biết nhanh chóng tu luyện như thế nào.

Hắn đã kẹt ở Kim Đan Cảnh tu vi mấy năm, muốn tiến thêm một bước, có lẽ phải y lại vào hắn.

Giờ phút này, hắn ngồi ổn trên ghế thái sư, sau khi uống một ngụm nước trà mới chậm rãi mở miệng nói: “Ta bảo người tra thân phận thiếu niên kia, hiện tại đã điều tra rõ chưa?”

Một nam tử trung niên đứng bên cạnh hắn, cũng chính là gia chủ Lý gia kinh thành hiện tại, Lý Vĩnh.

Biểu cảm trên mặt Lý Vĩnh không đúng, giống như không biết mở miệng như thế nào.

Lý Ngôn nghi hoặc nhìn hắn: “Sao vậy? Chẳng lẽ thân phận của hắn quá mức thần bí, không tra ra được người này?”

Lý Vĩnh vội vàng lắc đầu mở miệng nói: “Cũng không phải, thân phận của hắn đơn giản, hơn nữa có sâu xa với Lý gia chúng ta.”

Lý Ngôn càng thêm nghi hoặc, hắn mở miệng hỏi: “Có quan hệ sâu xa với nhà chúng ta? Tại sao lại nói như vậy?”

Lý Vĩnh Tư suy nghĩ thật lâu, lúc này mới chậm rãi mở miệng nói: “Dương Thiên kia, là con gái của ngài, em gái của ta Lý Nhu và con trai của Dương Quốc.”

“Cái gì?”

Lý Ngôn nghe vậy, trên mặt mang theo một tia khiếp sợ.

“Người xác định tin tức này là thật?”

Lý Vĩnh gật gật đầu, khi hắn nhận được tin tức này, cũng rất khiếp sợ.

Hắn không ngờ một nhà đã từng bị Lý gia bọn hắn vứt bỏ lại quật khỏi một cường giả tuyệt thế như vậy.

Quan hệ nhân mạch của Lý gia ở kinh thành cũng không cao, sở dĩ đạt đến hàng ngũ năm vị trí đầu trong thập đại gia tộc, cũng là bởi vì Lý gia có vị lão gia tử Kim Đan cảnh này chấn nhiếp.

Lão gia tử còn sống một ngày, Lý gia vĩnh viễn sẽ không xuống dốc.

Nhưng lão gia tử đã là tuổi thất tuần, còn có thể chống đỡ bao lâu? Có lẽ hai ba mươi năm sau Lý gia sẽ suy bại.

Mà Dương Thiên chỉ chưa đến hai mươi tuổi, vốn có quan hệ thân mật với Lý gia, nếu không phải lúc trước đoạn tuyệt với bọn họ, thực lực thiếu niên có thể bảo vệ Lý gia hưng thịnh trăm năm không suy.

Nhưng hiện tại xem ra, lúc trước bọn họ làm quá tuyệt, hai nhà chặt đứt tất cả liên hệ, bọn họ trong những năm này còn chèn ép một nhà cô độc kia khắp nơi.

Cứ như vậy, đừng nói là để thiếu niên che chở Lý gia.

Không ngược lại chèn ép Lý gia đã không tệ.

Lý gia lão gia tử cũng chỉ biết lúc trước nghe được nữ nhi Lý Nhu của mình đối đầu với Dương gia, Dương Quốc không để ý gia tộc phản đối kết hợp, sau đó trực xuất nữ nhi thân sinh của mình ra khỏi gia môn.

Sau đó, hắn liền không hỏi nữa, cũng không biết nội bộ nhà mình làm sao chèn ép một nhà Dương Thiên.

Bây giờ thấy được sự cường đại của Dương Thiên, hơn nữa biết Dương Thiên có lượng lớn thánh thạch ẩn chứa linh khí, không khỏi có chút trông mà thêm.

Hắn mở miệng nói: “Nữ nhi và cháu ngoại của ta đã phiêu bạt bên ngoài mười mấy năm, đã đến lúc để bọn họ trở về, người tìm thời gian mang theo hậu lễ đi tìm cháu ngoại tốt của ta, để cho nó đến Lý gia thăm lão đầu tử này của ta một chút, dù sao ta cũng coi như là ông ngoại của nó, còn có, tìm được một nhà

muội muội của ngươi, đón bọn họ đến kinh thành đi, có Lý gia ở đây, bọn họ không cần phải phiêu bạt nữa.”

Lão nhân nói chuyện với vẻ mặt đương nhiên, giống như tất cả nhất định sẽ phát triển theo lời hắn nói vậy.

Nhưng mà, hắn lại không biết, mấy năm nay một nhà Dương Thiên làm sao vượt qua, cũng không biết một nhà bọn họ hận hận Dương Thiên ở kinh thành và Lý gia bọn họ sâu bao nhiêu.

Một câu lúc trước đã đoạn tuyệt quan hệ với bọn họ.

Bây giờ thấy được sự cường đại của Dương Thiên, muốn Dương Thiên trở thành chỗ dựa của bọn họ, một câu lại muốn nhận người một nhà Dương Thiên.

Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy!

Có lão gia tử ở đây, Lý Vĩnh chỉ có thể kiên trì gật đầu đồng ý.

Chờ sau khi ra cửa, Lý Vĩnh bắt đầu có chút khó khăn.

Hắn hiểu tính cách muội muội Lý Nhu và muội phu Dương Quốc của mình.

Đều là tính tình bướng bỉnh, nếu không hai mươi mấy năm trước cũng sẽ không vì cùng một chỗ cùng kinh thành thập đại gia tộc mà hai nhà quyết liệt.

Cộng thêm nhiều năm như vậy, Lý gia chèn ép hắn, chỉ sợ không sinh lòng hận ý đã không tệ rồi.

Về phần cháu trai Dương Thiên kia, có lẽ hận ý của hắn đối với Lý gia bọn họ không sâu như vậy.

Dù sao, hơn hai mươi năm trước còn chưa có hắn, cách làm của Lý gia bọn họ mặc dù có chút quá phận, tiểu tử kia hắn là không có nhiều hận ý đối với Lý gia bọn họ như vậy.

Nếu như hắn ném ra cành ô-liu, có lẽ cháu trai kia của mình sẽ thấy được vinh hoa phú quý của Lý gia hắn sẽ vui vẻ tiếp nhận.

Về phần muội muội và muội phu của mình, đối với Lý gia căn bản không có nửa điểm tác dụng, hắn cũng không cần tự hạ thân phận liếm mặt đi lấy lòng.

Sau khi quyết định chú ý, Lý Vĩnh lúc này mới lộ ra nụ cười, gọi điện thoại, để thư ký chuẩn bị một phần hậu lễ, muốn đích thân đến nhà khuyên bảo.

Mà hắn lại không biết, chính mình tự mình đến nhà, sẽ gặp phải cái gì.

Lúc này, Dương Thiên đang đứng trước cửa một công ty năng lượng mới.”

Nơi này chính là một công ty do Thạch Phong mở.

Lúc này, đôi mắt Dương Thiên mang theo ý lạnh lẽo.

Thần thức chênh lệch đến mức Vương Tĩnh Thần ở trong tòa nhà này, hơn nữa tình cảnh cũng không được tốt lắm.

Hắn cầm theo Lạc Ngân Linh Kiếm tiến lên.

Sau khi những nhân viên bảo an kia nhìn thấy Dương Thiên, lập tức phần nộ quát: “Người là ai? Cầm vũ khí ở chỗ này muốn làm cái gì?”

Những bảo an còn lại thấy một màn như vậy, cũng nhanh chóng chạy tới bọn họ, cầm gậy cảnh sát cao su quát lớn: “Dừng lại, nếu không dừng trách chúng ta động thủ”

“Ai cản ta thì chết!”

Khí thế của Dương Thiên đột nhiên bộc phát, đánh văng toàn bộ đám bảo an kia ra.

Có một vài bảo vệ hoảng sợ không dám tiến lên.

Mà một hai tên không sợ chết, không sợ chết gằm lên một tiếng, cầm gậy cảnh sát đánh về phía Dương Thiên.

Trong mắt Dương Thiên ánh lên vẻ lạnh lùng, Lạc Ngân Linh Kiếm lóe lên một đạo bạch mang, những người đó lập tức sợ hãi ôm lấy cổ mình không ngừng phun máu tươi. Ngã trên mặt đất co quắp vài cái, rồi nhanh chóng không còn tiếng động.

Trên mặt mọi người nhất thời hiện lên vẻ hoảng sợ.

Thiếu niên cũng dám giết người tại chỗ, hắn không sợ chết sao?

Lúc này Dương Thiên cũng không quản nhiều như vậy, hắn một đường đi tới, chỉ cần che ở trước mặt hắn cuối cùng đều

chỉ để lại một cỗ thi thể...

Chương 760 - Cứu viện thành công.

Tầng cao nhất của Tập đoàn Thể Năng mới.

Một thiếu niên có khuôn mặt hung ác nhìn Vương Tĩnh Thần bị cột trên ghế, hắn què chân chậm rãi tiến lên, trên mặt mang theo nụ cười lạnh lùng nói: “Vương Tĩnh Thần đúng không, Dương Thiên là bạn trai của ngươi?”

Thân thể mảnh khảnh của Vương Tĩnh Thần bị trói trên ghế, trên gương mặt xinh đẹp tinh xảo của nàng tràn ngập hoảng sợ nói: “Ngươi là ai? Tại sao lại bắt cóc ta?”

“Tại sao lại bắt cóc ngươi?”

Trên mặt thiếu niên khuôn mặt hung ác nham hiểm này mang theo tức giận điên cuồng, một đôi mắt của hắn đỏ như máu, nói: “Ngươi có biết cái chân này là ai đánh gãy không?”

Vương Tĩnh Thần lắc đầu, trong đôi mắt lộ vẻ sợ hãi, nàng ta cắn môi phần sợ tới mức sắp khóc lên.

Mà khuôn mặt thiếu niên kia cũng bắt đầu vặn vẹo, nếu như Dương Thiên ở đây, tất nhiên sẽ nhận ra, thiếu niên trước mắt này tên là Bạch Thuật.

Hắn tàn nhẫn cười lạnh nói: “Là Dương Thiên đánh gãy chân của ta, hôm nay ta sẽ xâm phạm ngươi trả thù hắn.”

“Không được, ngươi dám đụng đến Dương Thiên ta, nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Vương Tĩnh Thần sợ tới mức hoa dung thất sắc, lo lắng khóc lên.

“Hắn? Ha ha, hắn hiện tại bản thân cũng khó bảo toàn, đặc tội Thạch Phong, hắn đã định trước là tử cục. Hiện tại ngươi còn không biết, là Thạch Phong bắt cóc ngươi tới đây, sau đó gọi điện thoại nói là tặng ta một kinh hi, hiện tại xem ra quả nhiên là rất kinh hi.”

Bạch Thuật Thiểm bắn hung quang, trên mặt hiện ra nụ cười ác độc.

“Các ngươi khôn kiếp, các ngươi rút cuộc đã làm gì Dương Thiên?” Về mặt Vương Tĩnh Thần trong nháy mắt hoảng loạn, hiện tại nàng lo lắng không phải mình, ngược lại là an nguy của Dương Thiên.

“Các người thật đúng là ân ái a!”

Đôi mắt lạnh lẽo của Bạch Thuật mang theo trêu tức nói: “Hắn bị Thạch Phong vận dụng sát thủ truy sát, hiện tại hắn là đã chết, có điều người đừng gấp, chờ ta hưởng thụ xong, ta sẽ đích thân đưa người xuống địa ngục đi gặp hắn, cho các người làm một đôi uyên ương số khổ.”

“Người dám!”

Vương Tĩnh Thần đôi mắt rung rung, nước mắt nói: “Khốn kiếp, ta muốn các người chết.”

“Ha ha, còn rất ác liệt, ta cũng muốn nhìn xem lát nữa lúc người bị ta lột sạch, người còn có thể mạnh như bây giờ hay không.”

Bạch Thuật mang theo nụ cười dữ tợn, chậm rãi tiến lên.

“Người dám đụng vào ta một chút ta liền muốn cắn lưỡi tự sát.”

Vương Tĩnh Thần nghe đối phương vũ nhục, trong đôi mắt mang theo một tia bi thương, nhưng lại quật cường dị thường.

Bạch Thuật hơi ngần người, sau đó cười lạnh nói: “Có bản lĩnh thì người cắn đi.”

Nhìn Bạch Thuật đã đi tới trước mặt nàng, Vương Tĩnh Thần mặt đầy tuyệt vọng, đang chờ nàng thật sự muốn cắn đứt đầu lưỡi, chỉ nghe một giọng nói mang theo sự tức giận truyền đến.

“Bạch Thuật, đã lâu không gặp.”

Sau khi Vương Tĩnh Thần nghe được giọng nói khiến người ta quen thuộc này, con người vốn như tro tàn trong nháy mắt sáng lên.

Nhìn thiếu niên bị đạp ra trước cửa, nước mắt của nàng lập tức chảy ra.

“Ô ô ô, Dương Thiên, cứu ta.”

Dương Thiên vội vàng dịu dàng an ủi: “Đừng sợ, có ta ở đây, chắc chắn người sẽ không có việc gì.”

Bạch Thuật nhìn thấy bóng dáng Dương Thiên, sắc mặt sùng sốt, sau đó khó có thể tin nói: “Dương Thiên? Làm sao có thể? Người không phải đã chết rồi sao?”

Dương Thiên hờ hững nói: “Sao? Người có để thất vọng không?”

Trên mặt Bạch Thuật âm tình bất định, sau đó đột nhiên lao về phía Vương Tĩnh Thần, trên mặt mang theo vẻ tàn nhẫn thô bạo.

Dương Thiên đôi mắt lạnh lẽo nói: “Muốn chết!”

Đầu ngón tay hắn hiện lên một luồng kiếm quang, sau đó công kích bạch thuật, hung hăng ghim hắn trên tường.

“A!”

Kiểm khí đánh trúng vai phải của Bạch Thuật, khiến thân thể của hắn và vách tường hung hăng định đóng đinh cùng nhau.

Hắn kêu lên thảm thiết.

Dương Thiên không hề bị lay động, thân hình lóe lên đến thân thể Vương Tĩnh Thần, vận dụng kiếm khí cắt đứt dây thừng trói thân thể nữ hài.

Vốn dĩ Vương Tĩnh Thần còn có thể kiên cường, nhưng sau khi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc trước mắt, nàng không nhịn được nữa mà òa khóc, ôm chặt lấy Dương Thiên, khuôn mặt nhỏ nhắn vui trong lòng ngực thiếu niên, nức nở nói: “Hu hu, ta còn tưởng rằng người đã chết rồi, ta đã nghĩ kỹ phải cắn lưỡi tự sát đi xuống với người.”

Dương Thiên xoa xoa cái đầu nhỏ của cô gái, dịu dàng an ủi: “Nói lời ngốc nghếch gì đó? Ta là tiên, làm sao có thể chết được?”

Cô gái liều mạng lắc đầu, vẫn không ngừng khóc, nước mắt trong nháy mắt làm ướt vạt áo của Dương Thiên.

Lần này Vương Tĩnh Thần sợ hãi trước nay chưa từng có, gần như vượt qua năng lực chịu đựng của nàng.

Dương Thiên hôn lên khuôn mặt xinh đẹp của cô gái, sau đó nhẹ nhàng nâng lên, nhìn đôi mắt đỏ sưng đỏ của nàng còn không ngừng rơi lệ, không khỏi có chút đau lòng nói: “Được

rồi, đừng khóc nữa, ta đây không phải là không có việc gì sao?”

Cô gái vẫn không ngừng nức nở, nhưng cái đầu nhỏ vẫn vùi trong lòng Dương Thiên.

Chỉ có cái lồng ngực này mới có thể cho nàng cảm giác an toàn ấm áp nhất.

Dương Thiên bất đắc dĩ chỉ có thể mặc cho nàng, hấn một tay ôm lấy cô gái, sau đó ánh mắt âm trầm nhìn Bạch Thuật.

“Nghĩ kỹ làm sao để chết rồi sao?”

Trong đôi mắt Bạch Thuật mang theo sợ hãi nói: “Người dám giết ta? Thạch Phong sẽ không bỏ qua cho người.”

Trên mặt Dương Thiên mang theo một nụ cười khinh thường, nói: “Thạch Phong? Theo lý thuyết hấn thuê sát thủ giết ta, hấn là ở chỗ này chờ tin tức ta chết, nhưng hiện tại, ta ở công ty của hấn, mà hấn lại không ở chỗ này, người biết hấn hiện tại đang ở đâu không?”

“Hấn... chết rồi?”

Trên mặt Bạch Thuật mang theo vẻ kinh hãi muốn chết.

“Người giết Thạch Phong?”

Dương Thiên lạnh lùng lắc đầu nói: “Hấn không chết?”

Bạch Thuật nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, chỉ nghe thiếu niên lần nữa bổ sung: “Hấn hiện tại so với chết còn thảm hại hơn mới đúng.”

“Người rút cuộc làm sao hấn?”

Trong đôi mắt Bạch Thuật đều là vẻ sợ hãi.

“Hấn điên rồi!”

Sau khi thiếu niên lạnh lùng nói một câu, ý lạnh thấu xương kia khiến cả người hấn đều run rẩy.

Sau đó, Dương Thiên nhướng mày nhìn hấn.

“Người muốn chết như thế nào?”

Bạch Thuật cắn răng nói: “Ta là đệ tử kiệt xuất nhất Bạch gia, người dám giết ta tất nhiên sẽ nhận được bại gia điên cuồng trả

thù.”

“A!”

Thiếu niên gật đầu nói: “Di ngôn ta nhận được, cho nên... người có thể đi chết.”

Dứt lời, Dương Thiên Hư bóp chặt cổ của Bạch Thuật, ném thẳng hắn từ vị trí cửa sổ ra ngoài.

Mười tám tầng lầu bị ngã xuống, Bạch Thuật không có khả năng sống sót.

Sau khi giải quyết xong tất cả, Dương Thiên nhìn thiếu nữ mảnh mai yếu ớt như nước còn đang khóc trong lòng ngực, dịu dàng nói: “Được rồi, đừng khóc nữa, chúng ta đi thôi.”

Vương Tĩnh Thần lắc lắc đôi mắt trong suốt hơi nước như trước, nàng nức nở nói: “Trời ạ, ta muốn người ôm ta.”

Dương Thiên gật đầu, sau đó ôm cô gái giống như gấu túi treo ở trên người hắn lao ra cửa sổ, giẫm lên Lạc Ngân Linh Kiếm, bay về phía tứ hợp viện của mình.

Sau khi rơi xuống đất, Dương Thiên cười mở miệng nói: “Được rồi Tiểu Thần, xuống xem một chút đi, sau này người chính là nữ chủ nhân nơi này, có ta bảo vệ người, ai cũng không dám khi dễ người.”

Vương Tĩnh Thần thò khuôn mặt nhỏ nhắn ra khỏi ngực Dương Thiên, sau khi nhìn thấy cảnh này, lau nước mắt có chút không dám tin nói: “Thiên người nói đều là thật sao? Nơi này sau này thật sự là nhà của chúng ta sao?”

Dương Thiên cười gật đầu.

Mà lúc này, trong phòng lao ra một thân ảnh xinh đẹp, mang theo vẻ hưng phấn nói: “Tiểu ca ca, người rốt cục trở về, Tiểu Linh Nhi rất nhớ người...”

Lời của Tiểu Linh Nhi nói đến đây, sắc mặt nhất thời cứng ngắc.

Mà sau khi Vương Tĩnh Thần đến Tiểu Linh Nhi, cũng sững sờ.

Sau đó hai người tức giận trừng mắt nhìn Dương Thiên Dị đồng thanh hỏi: “Cô ta là ai?”

Dương Thiên có chút bất đắc dĩ giải thích với hai người một hồi.

Điều này làm cho hai nữ đều mở to đôi mắt.

“Người vậy mà thành bạn gái của tiểu ca ca?”

“Người chính là đóa hoa lúc trước ta từng ôm?”

Đối với lời giải thích của Dương Thiên, hai người đương nhiên là bất mãn.

Tiểu Linh Nhi đáng thương chớp đôi mắt đẹp ủy khuất nói: “Tiểu ca ca, huynh không thích tiểu Linh Nhi sao. Huynh là của muội, muội không cho phép bất cứ ai cướp huynh đi.”

Mà Vương Tĩnh Thần thì sắp tức khóc,

“Dương Thiên thôi tha, người kim ốc tàng kiều, còn dám gạt ta nói nàng là tiểu bạch hồ, ta chán ghét người.”

Dương Thiên một cái đầu to hai cái, mặt đều xanh mét.

Hắn đỡ trán nói: “Tiểu Linh Nhi, người biến hóa thành Tiểu Bạch Hồ Tiểu Thần nhìn xem.

Đôi mắt đen như mực của Tiểu Linh Nhi đảo quanh, sau đó hai cánh tay ngọc trắng nõn ôm lấy Dương Thiên, mặt to giương đôi mắt to đầy vẻ ngây thơ nói: “Tiểu ca ca người đang nói cái gì vậy, Tiểu Linh Nhi nghe không hiểu, là người bảo người biến hóa thành bộ dáng tiểu hồ ly nữ trang cho vị tỷ tỷ này xem sao?”

Sau khi Vương Tĩnh Thần nghe vậy, càng là tức giận ủy khuất không thôi, nàng nhéo lỗ tai Dương Thiên nói: “Đại hỗn đản, người còn cùng nàng ta chơi vai diễn.”

Dương Thiên thấy cảnh này quả thực muốn điên rồi.

Hắn đen mặt nhìn cô gái hai mắt đầm lệ mông lung trước mắt này, nói: ” sấm vai nhân vật gì vậy, người có thể nghe ta giải thích một chút được không?”

“Ta không nghe ta không nghe.”

Cô gái bịt tai, chân nhỏ không ngừng đạp Dương Thiên.

Điều này khiến Dương Thiên thật sự không thể làm gì được.

Cuối cùng, hấn phí rất nhiều khí lực mới giải thích rõ ràng, mà trả giá, một khuôn mặt đều bị nữ hài cạo đi.

Mặt trời lặn xuống sao rủ.

Trên bàn cơm, hai nàng mắt to trừng mắt nhỏ.

Tiểu Linh Nhi vẻ mặt tức giận, lời kéo bàn tay Dương Thiên đau lòng nói: “Tiểu ca ca, thương thể trên mặt huynh còn đau hay không, có muốn tiểu Linh Nhi giúp huynh thôi một chút không?”

Một màn này để Vương Tĩnh Thần nhìn thấy, trong đôi mắt đẹp càng là ngọn lửa nhỏ tán loạn!

Chương 761 - Địa vị của trường học.

Dương Thiên có chút bất đắc dĩ nhìn tiểu Linh Nhi nói: "Người có thể dùng quấy rối được không, ta vừa giải thích rõ ràng cũng không dễ dàng."

“A!”

Tiểu Linh Nhi ủy khuất gật đầu.

Sau đó, lại có chút tức giận nói: “Nhưng mà người ta là đang quan tâm người nha.”

Dương đen mặt thấp giọng tự nói: “Người đây là đang quan tâm ta còn không có bị đánh chết sao?”

“Cái gì?”

Hai nàng đều không nghe rõ ràng, có chút nghi hoặc.

“Không có gì ăn cơm!”

Dương Thiên lau mồ hôi lạnh trên trán gấp thức ăn cho hai nàng, Vương Tĩnh Thần tựa hồ còn có chút bất mãn, trừng mắt nhìn tiểu Linh Nhi.

Nàng cố ý đựng đũa, sau đó ai nha một tiếng nói: “Dương Thiên, đũa của ta rơi mất thì làm sao bây giờ?”

Khóe miệng Dương Thiên giật giật, không vạch trần cô gái, sau đó bất đắc dĩ nói: “Ta lại giúp người lấy một đôi nữa là được rồi chứ.”

Nữ hài ngẩng khuôn mặt xinh đẹp dịu dàng nói: “Phiền phức lắm, trời ạ, ta muốn người đút cho ta ăn.”

Nói xong, còn khiêu khích nhìn Tiểu Linh Nhi một cái.

Dương Thiên:...

Tiểu Linh Nhi thấy vậy, thiếu chút nữa tức nổ phổi.

Nàng học theo, cầm đũa ném xuống đất.

Dương Thiên vội vàng đưa tay ra nhận, lại phát hiện tiểu Linh Nhi dường như đã sớm có cảm giác, ném về phía bên kia.

Dương Thiên cũng sắp tuyệt vọng rồi.

Cuối cùng cũng giống như suy nghĩ của Dương Thiên.

Tiểu Linh Nhi chớp đôi mắt to đen như mực nhìn Dương Thiên nói: “Tiểu ca ca, đũa của người ta cũng rơi rồi thì làm sao bây giờ?”

Cơ mặt Dương Thiên co giật dữ dội.

Nói thật, gặp phải một màn này Dương Thiên cảm giác còn không bằng để hấn đánh mấy trăm hiệp với Vân Thương chân nhân.

Nhưng bây giờ muốn trốn tránh là không thể nào.

Hắn chỉ có thể đen mặt nói: “Hai người các người ngồi cùng một chỗ, ta đến đút cho các người là được rồi chứ gì.”

Tiểu Linh Nhi vui rạo rức nhanh chóng ngồi bên cạnh Dương Thiên, há cái miệng nhỏ mê người, chờ mong nhìn Dương Thiên.

Vương Tĩnh Thần hừ một tiếng, cũng không cam lòng yếu thế.

Ăn xong một bữa cơm, Dương Thiên ăn như bị dày vò, nhưng cũng may là đã cho hai nàng ăn no rồi.

Về phần hấn, đói thì đói đi, dù sao hấn là tiên, cũng không đói chết được.

Sau khi cơm nước no nê, hai nàng lại suy nghĩ chuyện gì.

Toàn bộ thân thể mềm mại của Vương Tĩnh Thần lại giống như gấu túi treo trên người Dương Thiên, mặt đỏ lên ôn nhu nói: “Trời ạ, hôm nay ta sợ lắm, sẽ gặp ác mộng, ta muốn ngủ cùng với người.”

“Ta cũng muốn, ta cũng muốn.”

Tiểu Linh Nhi không cam lòng yếu thế, điềm đăm đáng yêu lắc cánh tay Dương Thiên nói: “Tiểu ca ca, muội cũng ngủ cùng ca.”

Vương Tĩnh Thần tức giận trừng nàng một cái nói: “Người làm loạn cái gì, dáng vẻ của người nhiều nhất cũng chỉ mười bảy tuổi thôi, người lớn nói chuyện trẻ con đừng xen mồm.”

Tiểu Linh Nhi quả thực tức muốn nổ tung. Toàn bộ thân thể mềm mại của nàng đều đang run rẩy nói: “Tiểu hài tử? Người mới bao nhiêu tuổi, vậy mà dùng loại giọng nói này nói chuyện với ta?”

Vương Tĩnh Thần hừ một tiếng nói: “Ta và Dương Thiên đều tròn mười tám tuổi, tiểu cô nương, người còn chơi nhỏ đi.”

“Hỗn đản.”

Tiểu Linh Nhi tức giận toàn thân run lên nói: “Ta đã mấy trăm tuổi, người dựa vào cái gì nói ta nhỏ, tức chết ta rồi.”

Vương Tĩnh Thần hừ một tiếng nói: “Ta và Dương Thiên đã da thịt chi, lát nữa phải cởi quần áo ngủ cùng một chỗ, người cũng muốn sao?”

Tiểu Linh Nhi a một tiếng, xấu hổ đỏ mặt nói: “Vậy sao được, người không xấu hổ à.”

Vương Tĩnh Thần thấy vậy, tựa hồ chuyển về một ván.

Nàng cũng đỏ mặt, nhưng lại làm ra vẻ ông cụ non nói: “Tại sao không thể, chúng ta còn làm một số chuyện xấu hổ nữa.”

Tiểu Linh Nhi làm sao trải qua những chuyện này.

Nàng ôm khuôn mặt đỏ bừng như sắp chảy máu quay về phía hai người: “Các người không biết xấu hổ.”

Nói xong nhanh như chớp chạy về phòng của mình, còn khóa cửa lại.

Vương Tĩnh Thần che cái miệng nhỏ nhắn vụng trộm cười.

Mà lúc này Dương Thiên Tắc đưa tay chỉ cái trán trơn bóng của thiếu nữ kia nói: “Từ khi nào ngươi ô uế như vậy?”

Nữ hài làm nũng nói: “Hi hi, không nói như vậy nàng còn không đi. Kế tiếp là thuộc về thế giới của chúng ta.”

Dương Thiên nghe vậy, trong đôi mắt có chút nóng bỏng.

Hắn hôn lên đôi môi hồng mê người của cô gái, sau đó thấp giọng thở ra một hơi nóng ở bên tai cô gái nói: “Nàng đang đùa với lửa.”

Vương Tĩnh Tuyên rên rỉ một tiếng, cảm nhận được hơi nóng bên tai trắng nõn, chỉ cảm thấy toàn bộ thân thể mềm mại.

Khuôn mặt hồng hào của nàng càng thêm động lòng người, đôi mắt như nước tỏa ra ánh sáng mê người, trên thân thể mềm mại toát ra hương thơm.

Đôi mắt to của nàng cong lại thành hình trăng lưỡi liềm, phồng má hồng lên khiêu khích nói: “Ta mới không sợ ngươi.”

“Vậy thử một chút xem sao.”

Thiếu niên ôm ngang nữ hài, rồi sau đó nữ hài duyên dáng gọi to, đi vào gian phòng.

Không bao lâu, trong phòng liền truyền đến tiếng thở gấp kiêu diễm kiêu diễm, điều này làm cho Tiểu Linh Nhi vốn nghiêng tai lắng nghe, sắc mặt đỏ bừng giống như là đang nhỏ máu vậy.

Nàng đỏ mặt gất nhẹ một tiếng nói: “Không xấu hổ!”

Một đêm bình minh.

Sáng sớm ngày thứ hai, Dương Thiên chuẩn bị bữa sáng cho hai nàng, sau đó ôm cô gái gần như không thể đi lại bước đến trước bàn ăn.

Trên mặt Vương Tĩnh Thần ửng hồng vẫn không có tan biến, Dương Thiên tự mình giúp nàng rửa mặt sau đó ôm đến trước bàn ăn, nàng cơ hồ muốn chui vào trong khe đất.

Mà tiểu Linh Nhi lúc này đang ngáp ngắn ngáp dài, xấu hổ trừng mắt nhìn Dương Thiên, sau đó lại trừng mắt nhìn Vương

Tĩnh Thần.

Lúc này da mặt thiếu niên đã đạt đến mức độ không thèm nhìn, mà Vương Tĩnh Thần thì không chịu nổi ánh mắt của tiểu Linh Nhi nữa, đỏ bừng mặt tức giận bóp thịt mềm bên hông Dương Thiên thấp giọng nói: “Đều trách ngươi.”

Nhưng mà, đáng tiếc chính là, ngày hôm qua nàng đã dùng hết khí lực, lần này bóp cổ Dương Thiên chỉ là không đau không ngứa.

Dương Thiên chỉ mặt dày cười nói: “Lát nữa ta sẽ đi gặp hiệu trưởng nói sẽ giúp ngươi xin nghỉ, hôm nay ngươi nghỉ ngơi cho tốt là được rồi.”

Một câu nói này khiến Vương Tĩnh Thần có chút trợn mắt há hốc mồm.

Học sinh xin phép nghỉ vậy mà trực tiếp tìm được hiệu trưởng.

Thế diện này cũng không phải lớn bình thường nha.

Sau khi Dương Thiên đến trường học, đang muốn đi văn phòng của hiệu trưởng, nhưng lại phát hiện dường như hiệu trưởng cũng có vẻ mặt vui vẻ vội vàng tìm hẩn có việc.

Dương Thiên vừa nhìn đã biết là đúng rồi, cười nói: “Lý hiệu trưởng, ta đang muốn đi tìm ngươi đây, chờ chút nữa giúp ta một người bạn xin nghỉ phép đi.”

Mọi người nghe được câu nói này, vốn đang đi, đột nhiên phù phù một tiếng ngã trên mặt đất.

“Chết tiệt, tiểu tử này là ai vậy, cuồng như vậy? Lại để hiệu trưởng xin nghỉ giúp hẩn?”

“Hiệu trưởng nhiệm kỳ này vô cùng uy nghiêm, lần trước ta làm sai một chút chuyện trong trường học đã bị giáo dục nửa ngày, tiểu tử này chắc chắn đã chọc giận hiệu trưởng, cứ chờ bị phê bình đi.”

Mọi người cười lạnh nhìn Dương Thiên, dự định xem trò cười của hẩn.

Nhưng mà, chỉ thấy hiệu trưởng vốn là đại công vô tư uy nghiêm lại vô cùng dứt khoát gật đầu nói: “Việc này để ta tự

mình nói, hiện tại Dương tiên sinh có rảnh không? Văn phòng của ta có người đang đợi ngài.”

“Mẹ nó, rốt cuộc ta nghe được cái gì? Hiệu trưởng lại gọi tiểu tử này là tiên sinh?”

“Còn dùng tới kính ngữ của ngài.”

“Tiểu tử này rốt cuộc có lai lịch gì?”

Tròng mắt của mọi người đều thiếu chút nữa trợn lồi ra ngoài.

Dương Thiên không chú ý đến vẻ mặt thay đổi của mọi người lúc này, mà cau mày nói: “Chờ ta? Ai?”

Hiệu trưởng cung kính mở miệng nói: “Người của Lý gia ở kinh thành.”

Dương Thiên nghe vậy, trong mắt hiện lên một tia lãnh mang.

“Người của Lý gia? Rốt cục ngồi không yên sao?”

Hắn gật đầu với hiệu trưởng nói: “Đi thôi, ta cũng rất tò mò, hôm nay Lý gia kinh thành phái ai tới gặp ta.”

Sau khi hai người rời đi, trong đám người đều như nổ tung.

Tất cả mọi người đều giống như là bị đả kích vậy, từng người trợn mắt há hốc mồm.

“Ai nói vừa rồi hiệu trưởng đại công vô tư, người đứng ra giải thích đây là tình huống gì?”

“Thạch Phong cùng Vương Hạo đều không có mặt mũi này đi, đây chính là hiệu trưởng của Bắc Đại Học Phủ a, quan hệ nhân tế ở kinh thành cũng coi như là số một số hai a?”

Về mặt mọi người đều khó hiểu, mà một người trong đó phảng phất nhận ra Dương Thiên, nhất thời a một tiếng kinh hô: “Là Dương Thần, hử là Dương Thần.”

Trong đám người có một nửa nghe được cái tên này, sau đó mặt mũi tràn đầy khiếp sợ: “Mẹ nó, hử chính là Dương Thần a.”

Hiển nhiên, có rất nhiều người đều nghe nói qua cái danh xưng Dương Thần này.

Mà còn có một số người ngày ngày ghé vào ký túc xá chơi game, căn bản không biết những ngày qua rốt cuộc đã xảy ra

chuyện gì, thế là mặt mũi tràn đầy nghi ngờ nói: “Mẹ nó có thể giải thích được sao, Dương Thần rốt cuộc là ai thế?”

Một người điên cuồng kéo tóc: “Ta mới đi quán net hai ngày, sao cảm giác không ra thế giới?”

Một người bạn bên cạnh hắn thấy một màn này đồng tình nói: “Ta tới nói cho ngươi biết, Dương Thần ngươi không biết, vậy Thạch Phong và Vương Hạo ngươi cũng nên quen biết chứ.”

Huynh đệ đi net kia gật đầu nói: “Vậy ngươi đây là đang vũ nhục chỉ số thông minh của ta sao? Toàn bộ Bắc Đại, Vương Hạo cùng Thạch Phong ai không biết, nhưng cái này cùng Dương Thần kia có quan hệ gì?”

Cái kia nhiệt tâm ca nghĩ nửa ngày sau mở miệng nói: “Ta liền nói với ngươi như vậy đi, hai ngày trước, Dương Thần ở lầu hai Bắc Đại thực đường ngay trước mặt mọi người tát Thạch Phong cùng Vương Hạo hai cái, đến nay còn có thể sống thật tốt, hắn có bao nhiêu trâu, chính ngươi suy nghĩ đi.”

“Lão Thiên ah!”

Huynh đệ đi quăng lưới kia nhìn bóng lưng Dương Thiên, phảng phất như thấy được thần linh!

Chương 762 -

Dương Thiên cũng nhận ra ánh mắt quái dị của mọi người vừa rồi, lúc đi đến văn phòng hiệu trưởng, hắn thuận miệng nói một câu.

“Hiệu trưởng Lý, nếu là ở trước mặt người ngoài, ngươi cũng đừng gọi ta là Dương tiên sinh, ta chỉ muốn khiêm tốn một chút, điều này khiến bị mọi người chú ý không tốt lắm.”

“Được, Dương tiên sinh!”

Hiệu trưởng cười gật đầu.

Mà lúc này, một giáo viên chủ nhiệm vốn đang nhìn Dương Thiên không vừa mắt vừa lúc mở cánh cửa văn phòng của mình đối lập với hiệu trưởng ra.

Khi nghe hiệu trưởng gọi Dương Thiên như vậy, bịch một tiếng ngã xuống đất.

Dương Thiên thấy vậy, lễ phép hỏi: “Trịnh chủ nhiệm, người không bị ngã đấy chứ.”

“Không có không có!”

Chủ nhiệm Trịnh lau mồ hôi lạnh trên trán, cảm giác sau lưng phát lạnh.

Hắn nghe mệnh lệnh của Vương Hạo, dự định khắp nơi nhằm vào Dương Thiên.

Nhưng vẫn không hiểu hai ngày nay hiệu trưởng dường như có ý kiến gì với hắn, điều này khiến hắn nghi hoặc không thôi, hắn làm việc đều cẩn thận, hiệu trưởng không cần bất mãn với hắn.

Cho tới bây giờ, chính tai hắn nghe được hiệu trưởng gọi thiếu niên là Dương tiên sinh, vậy tất cả đều nói thông được.

Quần áo sau lưng hắn đều bị thấm ướt, tranh thủ thời gian tìm cơ chột vật rời đi.

Mà hiệu trưởng Lý lúc này nhìn thiếu niên cũng thay đổi ánh mắt.

Một câu, mượn thân phận của hắn, để cho thiếu niên chủ nhiệm này sợ đến chột vật chạy trốn, thiếu niên này chỉ số thông minh cũng không phải bình thường a.

Nhưng nghĩ lại thì cũng thấy bình thường.

Có thể làm bằng hữu với tồn tại đỉnh cấp như Diệp lão, sao có thể là kẻ ngu trí thông minh thấp được?

Lý Văn Thư đẩy cửa ra, nói với Lý Vĩnh đang chấp tay sau lưng đứng trước một bức tranh: “Lý tiên sinh, người muốn tìm Dương tiên sinh, hiện tại ta mang đến cho người.”

Lý Vĩnh nhẹ nhàng gật đầu.

Mà hiệu trưởng lúc này cũng thức thời nói: “Đã như vậy, các người trước tiên trò chuyện, ta còn có chút việc phải xử lý, liền không quấy rầy các người nữa.”

Dương Thiên gật đầu.

Khi cửa phòng bị đóng lại, Lý Vĩnh lúc này mới quay người, cẩn thận đánh giá thiếu niên phong thần tuấn lãng này.

Thiếu niên có tướng mạo tuấn lãng, ngũ quan trên mặt như điêu khắc, có góc có cạnh, thoát nhìn tuấn dật xuất trần.

Mày kiếm mắt sáng, trong đôi mắt đen kịt lóe ra quang hoa khiếp người, trên một đôi mày kiếm dương dương tự đắc, mang theo khí tức ngạo thị thiên hạ, dáng người thon dài cao ngất, toàn thân nhìn siêu phàm thoát tục.

Trong lúc hắn đang đánh giá thiếu niên, thiếu niên dường như cũng đang đánh giá hắn.

Hắn chừng quản Lý gia nhiều năm, trên người có khí tức thượng vị giả, cho dù là một ít quan lớn hắn đối mặt chưa đầy ba giây, tuyệt đối sẽ thua ở trên khí thế của hắn.

Nhưng thiếu niên nhìn hắn lâu như vậy, trên mặt chẳng những không có bất kỳ sợ hãi mất tự nhiên nào, ngược lại còn đang xem kỹ hắn.

Khí thế phát ra từ trên người thiếu niên, lại có thể vững vàng áp chế hắn, khiến hắn không tự chủ được cúi đầu.

Điều này khiến Lý Vĩnh cảm thấy có chút khó tin.

Thiếu niên giống như thượng vị giả trời sinh, khí phách vô song.

Trong lòng hắn thầm than, thiếu niên bậc này nếu sinh ra ở Lý gia bọn họ, vậy bọn họ nhất định sẽ toàn lực bồi dưỡng hắn, tương lai có thể làm cho toàn bộ Lý gia hưng thịnh trăm năm.

Nhưng đáng tiếc là, hắn họ Dương, nếu trở về, cũng chỉ là trở về Dương gia.

Tuy nhiên có một điểm đáng được ăn mừng chính là, kinh thành Dương gia không có động tĩnh gì, xem ra là còn không biết Dương Quân có đứa cháu bảo bối như vậy.

Hắn, so với Dương gia sớm hơn một bước, hơn nữa nhìn quần áo thiếu niên bình thường, hiển nhiên là còn đang nghèo khổ, nếu là hắn ném ra cảnh ô liu, hứa cho hắn vinh hoa phú quý mà nói, thiếu niên kia tất nhiên sẽ đối với hắn trong lòng cảm kích, trợ giúp Lý gia tiếp tục hưng thịnh.

Lý Vĩnh Thanh thu nụ cười vào đáy mắt.

Y nở nụ cười sáng lạn tiến lên một bước duỗi hai tay ra nói:
“Dương Thiên, ta là người...”

Lý Vĩnh còn chưa nói xong, chỉ thấy thiếu niên vươn bàn tay, BA~ một tiếng, hung hăng đánh vào mặt Lý Vĩnh.

Một tát này mặc dù không đánh rụng răng Lý Vĩnh, nhưng cũng thật sự đánh hấn đến hôn mê.

Tình huống như thế nào?

Cốt truyện không phải phát triển như vậy a.

Hắn phần nộ nhìn Dương Thiên Nộ nói: “Người làm gì vậy?”

Dương Thiên đè ép khát máu nổi giận trong lòng, cũng ần giấu đi lãnh ý lạnh lẽo thấu xương trong con người.

Hắn ra vẻ không biết thân phận của Lý Vĩnh, mở miệng cảnh giác nói: “Người là ai, mục đích tới gần ta là gì?”

Lý Vĩnh thấy một màn này ngẩn người, xem ra vẫn là một thiếu niên ý thức phòng ngự cực mạnh.

Hắn vốn chỉ muốn giả vờ nhiệt tình một chút, lại không nghĩ rằng lại bị một tên tiểu bối đánh mặt.

Lý Vĩnh dù sao cũng là người ở vị trí cao đã lâu, biểu cảm trên mặt không chế lộ hỏa thuần thanh.

Hắn vuốt ve mặt, nén phần nộ xuống đáy lòng, sau đó tươi cười nói: “À, à, không sao, người không cần sợ, ta không có ác ý với người. Ta là người của Lý gia, chắc phụ thân người đã nói với người rồi.”

“Người của Lý gia?”

Dương Thiên nghe vậy nhướng mày.

“Đúng vậy, ta là cữu cữu người, Lý Vĩnh!”

Lý Vĩnh nở nụ cười thân thiết nói: “Người tên là Tiểu đúng không, ta đã nghe qua tên của người, chỉ tiếc người cũng không sinh ra ở kinh thành, cha mẹ người từ hai mươi năm trước sau khi rời khỏi kinh thành, cũng không trở lại nữa, cho nên chúng ta vô duyên gặp nhau, hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt.”

Nhìn dáng vẻ ôn hòa thân thiết mà Lý Vĩnh biểu hiện ra, điều này làm cho Dương Thiên chỉ cảm thấy buồn nôn.

Đôi mắt hắt lạnh lẽo.

Diễn kịch thật sao? Hắn ngược lại muốn xem tên hỗn đản này rốt cuộc muốn diễn tới khi nào.

Nếu muốn diễn, vậy thì diễn giống hơn so với ai.

Trên mặt Dương Thiên cố ý mang theo một tia nghi hoặc, ánh mắt bình tĩnh nhìn Lý Vĩnh nói: “Người nói người là thân nhân của ta?”

“Đúng đúng, ha ha, người hẳn là nhớ tới cha mẹ người khẳng định đã nói qua ta mới đúng.”

Nụ cười trên mặt Lý Vĩnh càng thêm xán lạn.

Dương Thiên lạnh lùng nhìn hắn nói: “Cha ta đã nói, nhưng từ nhỏ ông ấy đã nói với ta rằng tất cả cậu của ta đều đã chết, một người bị xe đụng chết, một người rơi xuống hố phân chết đuối, giống như người bị rơi xuống hố phân chết đuối chính là Lý Vĩnh, cho nên, người rốt cuộc là ai? Vậy mà giả mạo người thân của ta.”

“Khốn kiếp, phụ thân người...”

Lý Vĩnh nổi giận vô cùng, nhưng mà hắn còn chưa nói xong, chỉ thấy thiếu niên lần nữa hung hăng tát hắn một cái.

Một tát này so với lực đạo vừa rồi càng thêm mãnh liệt, Lý Vĩnh a kêu thảm một tiếng, khóe miệng vậy mà đánh ra máu tươi.

“Người dám làm nhục phụ thân ta?”

Giọng nói của thiếu niên lạnh lẽo, Lý Vĩnh không kịp tức giận, đã bị khí tràng cường đại đè ép.

Hắn có loại ảo giác, phảng phất người được khí tức tử vong.

Biểu cảm trên mặt Lý Vĩnh lập tức cứng ngắc lại.

Trán hắn nổi gân xanh, đôi nắm tay nắm chặt, nhưng lại không dám động, bởi vì cho tới bây giờ hắn mới nhớ ra, thực lực của thiếu niên trước mắt này, thấp nhất cũng cao hơn phụ thân Lý Ngôn hắn.

Là tồn tại có thể ngang tài ngang sức với Vân Thương chân nhân, bên cạnh hẳn không có thủ hạ, nếu thật sự chọc giận thiếu niên, hậu quả thật sự không dám tưởng tượng.

Khuất nhục trong lòng Lý Vĩnh đã đến đỉnh phong, bị hậu bối trước mắt này liên tục tát cho hai cái, nếu chuyện này truyền đi, hẳn ở kinh thành cũng không thể ở lại.

Nếu không phải lão gia tử bàn giao, nếu không phải thực lực tiểu tử này cường đại, hẳn đã sớm trở mặt.

Khuôn mặt hẳn ta lúc sáng lúc tối, cuối cùng cười xấu hổ nói: “Tiểu Thiên, người đừng hiểu lầm, ta không có ác ý. Thật ra phụ thân người có rất nhiều hiểu lầm về ta, lần này ta đến là để tặng quà cho người.”

Nói xong, hẳn từ trong cặp công văn lấy ra hai cái chìa khóa, một tấm thẻ ngân hàng.

Lý Vĩnh mở miệng nói: “Hai chiếc chìa khóa này. Một chiếc là chìa khóa bảo mã trị giá một trăm vạn nhân dân tệ, một chiếc là một chiếc chìa khóa của tiểu khu cao cấp Thiên Hải Hoa Phủ, ta cho người thuê, bốn năm đại học người ở chỗ này ở tốt rồi, cuối cùng trong thẻ ngân hàng này cũng có năm mươi vạn nhân dân tệ, những thứ này đều là lễ vật ta chuẩn bị cho người, thế nào? Thích không?”

Trong lòng Lý Vĩnh chắc chắn, sau khi nhìn thấy những thứ này với loại người nghèo nàn chưa từng thấy qua việc đời như Dương Thiên, nhất định sẽ mừng rỡ như điên ôm đùi hẳn.

Nghèo nhiều năm như vậy, tiểu tử này khẳng định biết tầm quan trọng của tiền tài.

Chỉ cần tiểu tử này mắc câu, đến lúc đó liền mang theo hẳn trở lại Lý gia, sau đó lấy cớ moi ra pháp môn tu luyện của hẳn, còn có tài nguyên tu luyện.

Chờ sau khi chuyện thành công, tiểu tử này lại dùng một cước đá văng hẳn ra.

Ngay từ đầu Lý Vĩnh đã không có ý định để Dương Thiên thật sự bước vào cửa lớn Lý gia của ông ta.

Nhà bọn họ, không phải con chó con mèo nào cũng có thể vào.

Nói cho cùng, hẳn vẫn luôn xem thường Dương Thiên.

Dương Thiên đương nhiên biết những điều này, từ kiếp trước đã biết.

Hận ý của hắn đối với Lý Vĩnh, hận ý đối với Lý gia, đừng nói là ba trăm năm, coi như là qua ba ngàn năm cũng không thể triệt tiêu.

Muốn hỏi lộ hắn?

Trên mặt Dương Thiên mang theo một tia cười lạnh nhìn Lý Vĩnh nói: “Người đây là đang đuổi ăn mày sao?”

“Có ý gì?”

Lý Vĩnh nghe vậy, nụ cười trên mặt lập tức cứng ngắc.

Sau đó, chỉ thấy thiếu niên lấy ra một chứng nhận bất động sản từ trong ngực.

Đây là giấy chứng nhận bất động sản của Tứ Hợp viện, hiện nay thuộc về Dương Thiên.

Lý Vĩnh thấy cảnh này hít vào một ngụm khí lạnh, bốn viện ở kinh thành tổng cộng chỉ có mấy viện kia, ở bên trong không có viện nào mà không phải là người ngồi ở vị trí cao, tiểu tử nghèo này làm sao có thể có giấy chứng nhận bất động sản này?

Chương 763 - Lần đầu trả thù.

Nhưng mà, không đợi Lý Vĩnh chân kinh xong, chỉ thấy thiếu niên lần nữa lấy ra một cái chìa khóa.

Hắn nhìn thoáng qua, khóe mắt lần nữa hung hăng co rúm.

Bởi vì đây là chìa khóa xe thể thao siêu cấp xa hoa giá trị hơn ba ngàn vạn nhân dân tệ của Mai Khải Luân.

Đây là lễ vật bồi thường mà Mộ Dung gia cố ý bồi thường vì cầu xin sự tha thứ của Dương Thiên, ngừng ở đại học phủ Bắc ba ngày, dẫn tới vô số người vây xem, nhưng Dương Thiên ngay cả liếc mắt nhìn cũng không có.

Nhưng Lý Vĩnh không biết, giờ phút này trong mắt hắn lộ vẻ kinh hãi, khó có thể tin nhìn Dương Thiên nói: “Người sao lại có Tứ Hợp viện và xe thể thao xa hoa như vậy.

Dương Thiên bình tĩnh mở miệng nói: “Những thứ này đều là người khác tặng.”

“Đúng rồi, nhất định đều là người khác tặng, tiểu tử nghèo như ngươi sao có thể có nhiều tiền như vậy?”

Lý Vĩnh thở phào nhẹ nhõm, dường như cuối cùng cũng hiểu rõ nguyên nhân.

Nhất định là tu vi của tiểu tử này bị mọi người chú ý, cho nên mới chuẩn bị nhà ở và xe sang cho hắn.

Nói cho cùng, hắn vẫn là một kẻ nghèo hèn.

Nghĩ đến đây, trên mặt Lý Vĩnh mang theo nụ cười lạnh.

Nhưng mà, thời điểm không đợi nụ cười của hắn toàn bộ toát ra, chỉ thấy thiếu niên thương hại nhìn hắn một cái, sau đó xuất ra hiệp nghị của tập đoàn Thiên Thần.

Ký tên phía trên, bất ngờ chính là Dương Thiên.

“Cái này... cái này sao có thể?”

Lý Vĩnh suýt nữa trợn mắt.

Tập đoàn Thiên Thần trị giá tám trăm ức, ngay cả Lý gia bọn họ cũng muốn kiệt lực lôi kéo tồn tại, vậy mà thuộc về thiếu niên trước mắt này?

Lý Vĩnh thực sự không thể nào tiếp nhận được tin tức này.

Từng bị cho rằng là một tên tiểu tử nghèo hèn, hiện tại lúc mình biến hoá, trở thành tồn tại còn giàu có hơn cả Lý gia bọn họ.

Lúc này hắn cầm hai chiếc chìa khóa, còn có một thẻ ngân hàng chỉ có một trăm vạn, giống như là lại bị Dương Thiên và mặt vậy.

Sắc mặt Lý Vĩnh tái xanh, cả người đều đang tức run rẩy.

Hắn cắn răng nắm chặt nắm đấm lạnh lùng nhìn Dương Thiên nói: “Nói như vậy, từ lúc bắt đầu ngươi đã có vẻ là kẻ nghèo hèn, chỉ cố ý cho ta xem.”

Dương Thiên lạnh lùng nói: “Đó chỉ là suy đoán đơn phương của người thôi.”

Ngọn lửa trong đôi mắt Lý Vĩnh đang thiêu đốt, hấn cả giận nói: “Vậy hai cái tát vừa rồi người tát ta, cũng là người cố ý?”

Dương Thiên nhướn mày nói: “Chuyện này người đoán đúng rồi, như vậy ta muốn hỏi một câu, mặt của người... đau không?”

“Khốn kiếp, người dám sỉ nhục ta!”

Lý Vĩnh Anh như muốn nứt ra, phần nộ nắm chặt nắm đấm muốn hung hăng đánh Dương Thiên.

Nhưng mà, trả lại vẫn là một bàn tay mảnh liệt.

Lần này, Dương Thiên không có lại lưu thủ, hận ý kiếp trước chồng chất lên, khiến Dương Thiên gần như muốn giết chết tên hỗn đản này ngay tại chỗ.

Nếu không phải hai người có quan hệ huyết thống thân thuộc, Lý Vĩnh đã sớm bị chém giết.

Hấn và những súc sinh của Lý gia có khác nhau, ít nhất hấn sẽ không đích thân đi thít thân.

Tuy là như thế, một tát này tuy sẽ không lấy mạng Lý Vĩnh, nhưng lại đem xương nửa bên mặt hấn cứng rắn đánh nát, răng đều bay.

Hấn kêu thảm một tiếng, sau khi lực đạo cực lớn, lộn vài vòng trên không trung, nặng nề rơi xuống đất.

Máu tươi không ngừng từ trong miệng hấn trào ra.

Lý Vĩnh bụm mặt, trong đôi mắt mang theo lửa giận ngập trời phần nộ nói: “Người muốn triệt để đối địch với Lý gia sao?”

Trên mặt Dương Thiên trong nháy mắt hiện lên vẻ dữ tợn, đôi mắt lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được bắt đầu đỏ máu.

Bàn tay hấn nắm lấy cổ Lý Vĩnh, nhắc Lý Vĩnh lên lạnh lẽo nói: “Lúc trước, Lý gia người gây ra tổn thương cho nhà chúng ta, còn không tính là địch sao?”

Nhà chúng ta đã rời xa kinh thành, hoàn toàn rời xa các người, nhưng các người vẫn không buông tha chúng ta, cái này còn

không tính là địch sao?

Các người lúc cường đại bắt nạt chúng ta là chuyện đương nhiên, mà lúc ta cường đại bắt nạt các người, người lại chạy đến sửa ỉnh ỏi, Lý Vĩnh, Lý gia các người chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao?”

Lý Vĩnh cảm thấy hô hấp càng ngày càng khó khăn, trên cổ truyền đến lực đạo to lớn, khiến Lý Vĩnh cảm giác một chân bước vào Địa Ngục.

Hắn gian nan sợ hãi nói: “Dương Thiên, người giết ta. Người đối mặt với mẹ của người như thế nào!”

Hai người là quan hệ huynh muội, tuy rằng đại gia tộc thân tình đậm bạc như nước, nhưng mẹ của Dương Thiên đích thật là em gái ruột của Lý Vĩnh.

Đôi mắt đỏ ngầu của Dương Thiên biến mất, trên mặt hắn ta mang theo sự tàn nhẫn, mấy lần đều muốn tăng cường lực đạo trong lòng bàn tay.

Nhưng cuối cùng vẫn buông tay, hung hăng quăng Lý Vĩnh lên trên tường.

Dương Thiên chấp hai tay sau lưng, đưa lưng về phía Lý Vĩnh, hờ hững lãnh khốc nói: “Nói, vì sao phải tìm ta.”

Lý Vĩnh lại ho ra một vết máu, hắn cắn răng nói: “Dương Thiên, người đại nghĩa diệt thân, không sợ trời tru đất diệt sao?”

Dương Thiên nghe vậy liền xoay người, khí thế ngút trời khiến cho toàn bộ thư tịch, bài thi trong phòng đều bị nghiền thành bột mịn.

Sát ý lạnh lẽo giống như thực chất hóa, gần như đọng lại máu của Lý Vĩnh.

Hắn không thể nào để cho mình bình tĩnh trở lại, đôi mắt lần nữa trở nên đỏ bừng như máu, lắc mình một cái liền xuất hiện ở trước mặt Lý Vĩnh, tự tay bóp chặt cổ Lý Vĩnh, đem hắn sinh sinh nhắc lên, từ trong cổ họng phát ra thanh âm giống như dã thú gào thét.

“Lý Vĩnh, người bớt cùng ta nói chuyện quân pháp bất vị thân, Lý gia các người tổn thương đối với mẫu thân ta, ta cả đời

cũng sẽ không quên.”

Đời trước, mẫu thân Lý Nhu của Dương Thiên vì tiền đồ của hần, đi cầu trợ Lý gia, sau đó bị những người Lý gia kia trào phúng bức bách đến đập đầu chết ở trước cửa Lý gia.

Những thứ máu lạnh này không có một ai thương hại.

Nếu không phải kiếp này Dương Thiên nghịch chuyển thiên địa pháp tắc trở về, tất cả mọi thứ đều sẽ giống kiếp trước.

Kiếp trước hần hận mình vì sao không có lực lượng, cho nên thời điểm trọng sinh đến Huyền Thiên đại lục, hần vì cường đại ba trăm năm thừa nhận đại giới vượt quá tưởng tượng của tất cả mọi người.

Hần vô số lần trở về từ cõi chết, từ trong núi thây biển xác bò ra, còn sót lại một hơi cũng chưa bao giờ từ bỏ.

Mà tất cả những gì hần làm, chính là vì trở về tìm đám máu lạnh khôn khiếp này báo thù.

Lý Vĩnh lại không biết Dương Thiên vì ngày hôm nay đến cùng đã phải chịu cái giá lớn bao nhiêu, trong miệng hần chảy máu sợ hãi nói: “Ta là thân nhân của ngươi, nếu không phải ngươi đại nghĩa diệt thân, vậy bây giờ đang làm cái gì?”

Bàn tay Dương Thiên lại lần nữa khép lại.

Giọng điệu của hần lạnh lẽo nói: “Lý Vĩnh, nếu ta thật sự muốn quân pháp bất vị thân, từ ngày đầu tiên ta bước vào kinh thành, tất cả mọi người Lý gia đã bỏ mình, đại trạch Lý gia sớm đã bị ta san thành bình địa, ngay cả ngươi, cũng sẽ bị ta thịt nát xương tan, ngươi vĩnh viễn không biết, lúc trước ta mặc cho các ngươi ức hiếp, rốt cuộc cường đại bao nhiêu, cường đại đến mức Lý gia các ngươi cần trèo cao, cường đại đến mức các ngươi không thể tưởng tượng.”

Nói xong, lần nữa hung hăng quăng hần ta xuống đất.

Biết được Dương Thiên sẽ không động đến hần, Lý Vĩnh thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, hần cười lạnh nói: “Ngươi đã cường đại như vậy, vì sao không động thủ? Nguyên nhân ngươi không động thủ là vì tất cả những thứ ngươi có đều không bằng Lý gia chúng ta, thế gia Lý gia chúng ta hơn một trăm năm, quan hệ nhân mạch rắc

rối phức tạp, thể lực cũng không đơn giản như người nhìn thấy. Nghiệt chủng người trưởng thành đến mức này đúng là vượt qua tưởng tượng của ta, nhưng chúng ta sẽ không để mặc người trưởng thành, chờ tất cả mọi thứ về nhà của người chờ đợi bị hủy diệt đi.”

Trên mặt Dương Thiên mang theo vẻ lạnh lẽo.

Hắn giẫm lên cổ chân Lý Vĩnh, cứng rắn nghiền xương cốt máu thịt thành phân vụn.

“A!”

Cổ chân Lý Vĩnh đứt gãy, máu phun tung toé, hắn gào thét tê tâm liệt phế.

“Người dám cắt chân của ta, ta muốn giết người.”

Dương Thiên hờ hững hừ lạnh nói: “Ta bận tâm sẽ giết người, nhưng đây không phải là vốn liếng để người ở trước mặt ta kêu gào, bất kính với ta, đây là cái giá phải trả. Bây giờ ta hỏi lại người một lần, vì sao lại tìm tới ta, nếu còn không thành thật, ta sẽ bóp nát xương cốt của người, để cả đời người thành một phế nhân.”

Nói đến đây, ngữ khí lạnh lẽo ngời xôm xuống của Dương Thiên vang lên trước tai Lý Vĩnh.

“Người tin sao?”

Lý Vĩnh giật mình một cái, ánh mắt nhìn Dương Thiên cũng thay đổi.

“Người là ma quỷ!”

Trên mặt hắn ta mang theo vẻ hoảng sợ không ngừng lui về phía sau, trong lòng đã cực kỳ hối hận đến đây trên chóc thiếu niên này.

“Ta có thể có ngày hôm nay, đều là một tay các người tạo nên, người cảm thấy ta có cần cảm tạ các người hay không?”

Khóe miệng Dương Thiên nhếch lên một nụ cười lạnh tàn khốc, trên mặt đều là vẻ khoái trá sau khi trả thù.

Lý Vĩnh thối lui đến bên tường, đã không còn chỗ có thể lui, chỉ có thể hoảng sợ run lẩy bẩy.

Mà lúc này đây, Dương Thiên lại giẫm lên một chân khác của Lý Vĩnh, nghiền nát chân hắn ta.

“Một lần cuối cùng, mục đích ngươi tìm tới ta. Nếu không nói, ngươi sẽ không có cơ hội nói!”

“A!”

Lý Vĩnh thống khổ kêu thảm, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng chảy xuống, khoe môi trắng bệch tới cực điểm.

Hắn hoảng sợ nói: “Ta nói, bây giờ ta nói ngay.”

Chương 764 - Một mảnh hảo tâm.

Trán Lý Vĩnh không ngừng đổ mồ hôi lạnh.

Hắn ôm chân bị gãy, cơ mặt co giật, sau đó khó khăn mở miệng giải thích: “Là Lý gia lão gia tử bảo ta đến mời ngươi trở về.”

“Lý Ngôn?”

Dương Thiên nghe vậy cau mày nói: “Lão tiểu tử kia nghĩ như thế nào mà lại mời chào ta?”

“Ngươi... không cho phép bất kính với hắn!”

Trên mặt Lý Vĩnh mang theo phần nộ, nhưng mà, khi Dương Thiên dùng một con ngươi lạnh lùng đánh tới, hắn lập tức cúi đầu xuống không dám nói nữa.

“Trả lời câu hỏi của ta!”

Khi Dương Thiên gầm lên một tiếng, Lý Vĩnh đột nhiên giật mình một cái, sau đó run rẩy mở miệng nói: “Là lão gia tử nhà chúng ta thấy được ngươi tu vi cảnh giới cao siêu, có thể đánh đồng cùng Vân Thương người này, cho nên muốn mời chào ngươi đến Lý gia, che chở Lý gia.”

“Ha ha ha!”

Dương Thiên nghe vậy, trên mặt mang theo nụ cười châm chọc nói: “Lý gia các ngươi đúng là người không biết xấu hổ

vô địch thiên hạ, lúc trước đoạn tuyệt tất cả quan hệ với nhà chúng ta, hơn nữa từ đầu đã chèn ép chúng ta, cho rằng một nhà chúng ta vọng tưởng treo cao các người, hiện nay thấy được sự cường đại của ta, lại ra mặt mời chào, cho một ít tiền tài đuổi ăn mày giống như để ta che chở Lý gia các người, Lý Vĩnh, người cảm thấy ta sẽ đồng ý sao?”

“Chuyện này.....”

Lý Vĩnh cắn răng, nói: “Chúng ta vẫn luôn là thân thích của người, Lý gia vẫn luôn là nhà mẹ đẻ của mẫu thân người.”

Một câu nói này của hắn, Dương Thiên rốt cuộc không không chế được lửa giận của mình, kiếm ý ngút trời kia không bị không chế từ trong cơ thể thiếu niên bắn ra ngoài.

Kiếm ý vô hình xen lẫn tiên nguyên chi lực bàng bạc, mang theo tiếng kiếm ngân kinh sợ lòng người.

Sau đó Lý Vĩnh kinh hãi phát hiện kiếm ý cuồng mãnh giống như vòi rồng, bàn ghế bốn phía toàn bộ biến thành bột mịn, còn có vách tường và trên sàn nhà đều là vết kiếm lít nha lít nhít.

Lý Vĩnh hoảng sợ kêu thảm, cả người co lại run lẩy bẩy.

Cả trận kiếm khí phong bạo giăng co ba phút mới dần dần lắng lại...

Chờ Lý Vĩnh mở mắt ra, phát hiện thiếu niên đã đứng ở cửa.

Hắn lạnh lùng nói: “Trở về nói cho Lý lão gia tử các người biết, để hắn chờ, chờ ta tự mình đăng môn bài phỏng, chờ ta đến ngày Lý gia, chính là thời điểm Lý gia bị diệt, đến lúc đó, ta sẽ hỏi tất cả mọi người Lý gia các người, có từng vì quyết định lúc trước mà hối hận hay không.”

Dứt lời, xoay người!

Lý Vĩnh còn đang run lẩy bẩy, trong đôi mắt đều là vẻ sợ hãi.

Nếu là một giờ trước, Dương Thiên dám nói với hắn như vậy, hắn nhất định sẽ khịt mũi coi thường.

Nhưng hiện tại, hắn lại tin tưởng không nghi ngờ.

Nhìn căn phòng hoang tàn khắp nơi, Lý Vĩnh tin tưởng thiếu niên này có thể thật sự có thực lực đó.

Dương Thiên đi ra khỏi phòng, nhìn hiệu trưởng đi tới, cười xin lỗi nói: “Lý hiệu trưởng, thật sự xin lỗi, hủy văn phòng của người đi.”

Lý Văn Thư nghe vậy khóe miệng giật giật, sau đó khoát tay áo nói: “Không sao không sao, chỉ cần Dương tiên sinh ngài không có việc gì là tốt rồi.”

Dương Thiên Khai nói: “Vậy tất cả tổn thất, để ta gánh vác đi.”

Hiệu trưởng Lý vội vàng cười nói: “Dương tiên sinh thật sự không cần khách khí như vậy, trang trí văn phòng kia không phải là phong cách mà ta muốn, ta đang muốn dỡ đi sửa lại một lần nữa, ngài hủy cho ta, cũng vừa lúc ta tìm người đến hủy đi lần nữa.”

Hắn nói rất cẩn thận, Dương Thiên chỉ có thể bắt đắc dĩ gật đầu.

Lý hiệu trưởng ha ha cười hai tiếng, sau đó lại cẩn thận mở miệng nói: “Dương tiên sinh, không biết quan hệ giữa ngài và Lý gia là...”

Dương Thiên hồ hững mở miệng nói: “Cục diện không chết không thôi.”

“Hiểu rồi!”

Hiệu trưởng Lý gật đầu, trong lòng đang không ngừng suy nghĩ.

Lý gia là tồn tại xếp hạng top năm trong mười đại gia tộc ở kinh thành, có nội tình trăm năm, hơn xa Mộ Dung gia, Tống gia, Bạch gia đánh đồng.

Cũng chỉ có kinh thành Dương gia, Viên gia, Lăng gia mới có thể đánh đồng.

Thiếu niên đắc tội Lý gia, cũng không phải lựa chọn sáng suốt gì.

Xem ra hắn cần phải báo cáo với Diệp lão một chút.

Dương Thiên không biết hiện tại trong lòng hiệu trưởng Lý đang suy nghĩ điều gì. Sau khi cáo từ hiệu trưởng, lúc Dương

Thiên đi tới hành lang lại phát hiện Lăng Huyền Huyền đang chờ ở đó.

Dương Thiên thấy vậy vội vàng xoay người đi trở về.

Nhưng mà, không đợi hắn đi được hai bước, chỉ nghe một tiếng kêu khê truyền đến.

“Dương Thiên, người đứng lại đó cho ta.”

Dương Thiên có chút bất đắc dĩ đỡ trán.

Hiện tại hắn không muốn gặp cô nương này nhất, không ngờ nàng lại tự mình đưa tới cửa.

Lúc này giả câ, nhất định sẽ làm nữ hài ghi hận, bất đắc dĩ chỉ có thể dừng bước, quay đầu lại nhìn nữ hài xinh đẹp này nói: “Ách, Lăng Huyền Huyền học tỷ, người vậy mà cũng ở đây, thật là trùng hợp a.”

Lăng Huyền Huyền mày lá liễu dựng thẳng: “Đừng kéo ta, ta hỏi người, tại sao người lại trốn tránh ta? Bỏn cô nương có giống cạp cái không?”

Dương Thiên vội vàng lắc đầu nói: “Sao có thể, người xinh đẹp như vậy, ta thân cận còn không kịp nữa là.”

Công tâm mà nói, dung mạo Lăng Huyền Huyền không thua bất luận minh tinh nào.

Lần trước thấy nàng là thấy nàng chật vật, mà lần này lại là nàng tỉ mỉ trang điểm qua.

Mái tóc đen dài của nàng bay lả tả xuống, mày liễu, đôi mắt đẹp đen nhánh sáng ngời như lửa giận nhìn Dương Thiên, mũi ngọc tinh xảo, bộ dạng phồng lên, tựa hồ còn đang tức giận cắn môi anh đào, khuôn mặt trái xoan trong suốt như hoa, da thịt trong suốt như tuyết ngọc.

Dáng người nàng uyển chuyển tinh tế, có gương mặt thiên sứ, dáng người ma quỷ, trên vây đầy đặn, vòng eo tinh tế.

Mặc quần áo dài tay màu trắng, áo khoác màu lam nhạt và váy ngắn nếp gấp cũng màu tương tự, một đai lưng màu trắng buộc ở bên hông càng làm lộ ra dáng người động lòng người của nàng.

Mà đối với giải thích của Dương Thiên, Lăng Huyền Huyền chỉ không tin một chữ.

Cái gì mà thân cận nàng cũng không kịp.

Vừa rồi nàng rõ ràng nhìn thấy thiếu niên cùng nàng liếc mắt nhìn nhau một cái sau đó nhanh chóng xoay người, đây rõ ràng chính là ghét bỏ.

Nghĩ tới đây, Lăng Huyền Huyền ủy khuất suýt chút nữa lau nước mắt trước mặt mọi người, ở kinh thành cô ta tuyệt đối được coi là thiên chi kiều nữ, tuy xuất thân là Lăng gia đứng đầu trong thập đại thế gia, nhưng cô ta lại không có bất kỳ tính tình của công tử bột hay đại tiểu thư ngạo kiều, hơn nữa cô ta không giống với những tiểu đồng bọn khác trong gia tộc, cô ta là bằng vào năng lực của bản thân thi đậu vào Bắc đại học phủ.

Có thể nói, muốn nhan trị có nhan trị, muốn tài hoa có tài hoa, muốn gia thế có gia thế.

Ba cô gái tốt như vậy, đến bất kỳ nơi nào cũng có một đám nam sinh theo đuổi.

Làm sao đến chỗ Dương Thiên lại tránh né nàng như tránh ôn dịch.

Quan trọng nhất là cái gì, nàng cân nhắc thật lâu mới quyết định tới, hơn nữa lần này là vì tốt cho hắn.

Càng nghĩ càng ủy khuất, đôi mắt như nước của Lăng Huyền Huyền hiện lên sương mù, lại bắt đầu lau nước mắt.

Điều này khiến Dương Thiên quả thực muốn hóa đá.

Hai người vừa gặp mặt, chỉ nói hai câu, tại sao lại khóc nữa.

Hắn đen lại vội vàng ngăn cản nói: “Được được được, người trước đừng khóc, nếu người cảm thấy lần trước tức giận còn không đủ, cánh tay của ta tiếp tục cho người cắn.”

Nói xong, hắn vươn cánh tay đặt lên bên môi Lăng Huyền Huyền.

Phập.

Lăng Huyền Huyền nghe vậy, lập tức nín khóc mỉm cười.

Nàng hít hít cái mũi nhỏ, lau nước mắt tròng Dương Thiên một cái nói: “Ai muốn cắn ngươi, thịt thối chết, ta còn muốn đánh răng.”

Dương Thiên thật không hiểu rõ tính cách của nữ sinh, nói khóc liền khóc, nói cười liền cười, quả thực thu phóng tự nhiên.

Hắn bắt đắ dĩ nói: “Vậy bây giờ ngươi có thể nói một chút không, tới tìm ta có chuyện gì?”

Lăng Huyền Huyền nghiêm mặt nói: “Lần này ta tới tìm ngươi là có chuyện quan trọng, hôm nay Vương Hạo ở một chỗ tửu lâu thiết hạ yến hội, nói muốn hòa giải với ngươi, về sau nước giềng không phạm nước sông, ta gọi hảo tỷ muội của ta cùng đi làm công chứng, cho nên vì cuộc sống sau này của ngươi, ngươi vẫn là đi với ta một chuyến đi, ngươi yên tâm, có ta bảo hộ ngươi, Vương Hạo không dám động đến ngươi.”

Dương Thiên nhú mày nói: “Chỉ có chuyện nhỏ này thôi sao?”

Lăng Huyền tức giận nói: “Cái gì thì là chuyện nhỏ, Dương Thiên ngươi căn bản không biết phụ thân Vương Hạo Vương Cương rốt cuộc là làm cái gì, ta cũng là cùng Vương Hạo giằng co một ngày mới giúp ngươi cầu tới cơ hội hòa giải này, ngươi có thể nghiêm túc một chút hay không.”

“Không đi!”

Dương Thiên dứt khoát nói: “Nếu hắn dám ra tay với ta, nhất định sẽ phải trả giá đắt, một Vương Hạo nho nhỏ, còn không có tư cách khiến ta sợ hãi sao?”

Dừng một chút, thiếu niên tiếp tục cuồng ngạo nói: “Cho dù cộng thêm phụ thân Vương Cương của hắn cũng không được.”

Lần này, quả thực muốn đem Lăng Huyền giận điên lên rồi.

Nàng dậm chân nhỏ lau nước mắt khóc ròng nói: “Dương Thiên chết tiệt, ngươi tức chết ta rồi, ngươi có biết ta vì ngươi tranh thủ cơ hội hòa giải này mà cầu bao nhiêu người hay không, ô ô ô, ngươi hỗn đản, ta rốt cuộc mặc kệ ngươi, ngươi đi đi.”

Lăng Huyền Huyền tựa hồ thật sự tức giận, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt, ngời chòm hóm trên mặt đất ôm đầu gối khóc hu hu.

Nàng ta có lòng tốt, vì chuyện này của Dương Thiên mà chạy đi chạy lại, mệt đến mức chân sắp gãy cũng không có một câu oán hận.

Nhưng mà cuối cùng đổi lấy là thiếu niên không cảm kích, điều này làm cho Lăng Huyền Huyền đau thấu tim.

Mà Dương Thiên thấy cảnh này, đi cũng không được, ở cũng không xong.

Hắn gãi gãi đầu cảm giác mình sắp sụp đổ.

Hắn nói, hắn không sợ bất luận kẻ nào, nhưng mà đại tiểu thư này tựa hồ chính là không tin.

Hôm nay dù sao cũng là ý tốt của nàng, nếu cứ cự tuyệt như vậy, tựa hồ thật có chút không ổn.

Chương 765 - Giới thiệu quan hệ.

Dương Thiên rồi rầm nửa ngày, cuối cùng vẫn khuất phục dưới nước mắt Lăng Huyền Huyền.

Hắn đá chân nhỏ của Lăng Huyền Huyền nói: “Nàng đừng khóc trước, ta đi với nàng một chuyến là được rồi chứ.”

“Thật vậy chăng?”

Lăng Huyền Huyền nghe vậy, lập tức đứng lên lộ ra nụ cười, tựa hồ sợ Dương Thiên đổi ý.

Dương Thiên bất đắc dĩ gật đầu nói: “Thật!”

“Không đúng!”

Lăng Huyền Huyền hơi sửng sốt, mở miệng nói: “Đây vốn là chuyện của ngươi, ngươi đáp ứng là vì tốt cho ngươi, vì sao ta phải vui mừng, còn nữa, ngươi lại đá ta.”

Dương Thiên trực tiếp xoay người.

“Đợi một chút, đợi một chút!”

Lăng Huyền Huyền vội vàng kéo y phục của Dương Thiên, sau đó còn mang theo khẩu khí ngạo kiều nói: “Lần này ta tha thứ cho ngươi, bây giờ nhanh đi theo ta, chuyện này giải quyết sớm là tốt nhất.”

Nói rồi, bàn tay nhỏ bé kéo Dương Thiên chạy ra ngoài.

Dương Thiên thở dài một tiếng, chỉ có thể tiếp nhận ý tốt của Lăng Huyền Huyền.

Trong khách sạn năm sao Vạn Thịnh.

Trong một phòng khách xa hoa ở tầng cao nhất.

Lúc này Vương Hạo ngồi ở trên ghế, mặt mũi âm trầm, đôi tay hẩn nắm chặt, ánh mắt âm hàn nhìn chăm chú vào đại thiếu đứng đầu kinh thành chung quanh bàn nói: “Vừa rồi ta đã nói rõ ràng, tiểu tử Dương Thiên kia hôm nay ta sẽ không để cho hắn ra khỏi cửa, nhưng cha ta nghiêm lệnh cấm ta đối nghịch với hắn, cho nên hôm nay toàn bộ dựa vào các vị huynh đệ.”

Tựa hồ nhìn ra ánh mắt lo lắng của mọi người, Vương Hạo tiếp tục mở miệng cho mọi người ăn một viên thuốc an thần: “Ta đã điều tra rõ ràng, tiểu tử kia căn bản không có bất kỳ bối cảnh gì, các ngươi cứ yên tâm, sau đó, Vương Hạo ta thiếu các vị mỗi người một cái nhân tình, chỉ cần ta làm được, các ngươi cứ việc mở miệng.”

Hắn đã nói đến mức này, đông đảo đại thiếu kinh thành ở đây nếu lại luống cuống nữa thì không có cách nào lặn lội trong cái vòng này.

Vì vậy, mọi người đều cao giọng phụ họa: “Tất cả nghe theo sự sắp xếp của Vương thiếu gia.”

“Vương thiếu, chuyện của ngài chính là chuyện của chúng ta, chúng ta ngược lại muốn nhìn xem tiểu tử kia có thể gây nên sóng gió gì.”

“Địa giới kinh thành, một tiểu tử ngoại lai cũng dám khi dễ đến trên đầu chúng ta, không cho hắn một chút giáo huấn, hắn là không biết sống chết a.”

“Vương thiếu yên tâm, nếu hắn dám đến, ta sẽ để hắn đi ngang qua cánh cửa này.”

Mọi người đều lập quân lệnh trạng, một đám người bắt đầu chờ Dương Thiên đến.

Lúc này, Lăng Huyền Huyền kéo Dương Thiên đến chỗ A6 giá giá Áo Địch điệu thấp của cô.

Mặc dù Dương Thiên nói mình có xe, nhưng Lăng Huyền vẫn không để bụng.

Chỉ vì khi nàng hỏi Dương Thiên có thể ngồi mấy người, thiếu niên nói chỉ có thể ngồi hai người.

Lăng Huyền cho rằng Dương Thiên nói là xe đạp, nhưng lại không nói ra mặt mũi của Dương Thiên.

Mà cô lại không biết rằng, chiếc xe mà thiếu niên nói chỉ có thể ngồi hai người, là xe đua Mại Khải Luân có giá trị ba ngàn vạn nhân dân tệ.

Chiếc xe thể thao này đậu ở trên chỗ đậu xe của đại học phủ Bắc, xung quanh mặc dù ngừng lại mấy chục chiếc xe sang trọng, nhưng mà chiếc xe này là vua của một chiếc xe sang trọng danh xứng với thực, mười chiếc xe có số lượng hạn chế trên toàn cầu.

Lần này Mộ Dung gia bồi tội là dốc hết vốn liếng.

Lăng Huyền Huyền lái xe một đường cẩn thận từng li từng tí, có lẽ có liên quan đến tính cách của cô, tốc độ lái xe chậm như rùa bò, Dương Thiên cảm giác mình đi đường còn nhanh hơn cô lái xe.

Đến cuối cùng, Lăng Huyền Huyền còn phải dương dương hỏi Dương Thiên kỹ thuật lái xe của cô có tốt lắm không.

Dương Thiên chỉ có thể đỡ trán nói: “Người lấy đâu ra tự tin?”

Thấy bộ dạng Dương Thiên dường như xem thường kỹ thuật lái xe của nàng, Lăng Huyền hừ một tiếng nói: “Dương Thiên, người đừng xem thường nữ nhân, kỹ thuật lái xe của một khuê mật của ta là nhất lưu, ngồi lên xe của nàng, có thể hù chết người.”

Dương Thiên nhướn mày, chỉ cười cười.

Lúc hành trình lên Thiên Thai Sơn, địa vị của Dương Thiên ở trong nước Xa Thần đã không thể lay chuyển.

Kỹ thuật và tốc độ xe có thể dọa chết hấn, cho dù đối phương coi xe là hỏa tiễn cũng không làm được.

Thấy biểu tình của Dương Thiên, Lăng Huyền Huyền làm sao có thể không biết hấn kiêu ngạo, nhất định là khinh thường nhìn người bạn thân của mình.

Vì vậy Kiều hừ một tiếng nói: “Dương Thiên không tin người chờ, chờ sau khi khuê mật của ta đến người sẽ biết. Nàng ở giới đua xe dưới đất rất nổi danh, người khác đều nói nàng là bạn gái của thần xe mới, ngay cả ta cũng đã được chứng thực.”

Dương Thiên nghe vậy, khóe miệng có chút co rúm lại nói: “Tại sao ta không biết?”

“Keng!”

Lăng Huyền tỷ thí nhìn Dương Thiên nói: “Người căn bản không phải người trong cái vòng tròn này, làm sao người biết những chuyện này.

Nói xong, còn một mặt ngạo kiều, phảng phất nàng bằng vào kỹ năng lái xe cặn bã của mình trở thành người trong vòng này.

Mà Dương Thiên lúc này đang cau mày, dường như hấn mơ hồ mới đi ra thân phận của đối phương.

Quả nhiên.

Đúng lúc này, một chiếc xe đua xa hoa phát ra một tiếng nổ thật lớn, phóng về phía Dương Thiên và Lăng Huyền.

Hơn nữa, tốc độ vô cùng nhanh, Lăng Huyền Huyền hét lên một tiếng, thoáng cái ý thức ôm lấy Dương Thiên, cái đầu nhỏ chôn trong ngực thiếu niên không dám đi ra.

Mà giờ phút này, chiếc xe thể thao đỏ rực kia đột nhiên đánh tay lái trước mặt hai người.

Cuối cùng, ở tại chỗ hoàn mỹ phát đuôi.

Xe thể thao thoát nhìn tinh mỹ tuyệt luân, thân xe hình giọt nước tràn đầy mỹ cảm.

Lại Khăng chạy xe.

Dương Thiên nhướng mày, xem ra mình quả nhiên không có đoán sai, người bạn thân này của Lăng Huyền Huyền, chính là Viên Lăng Mạn.

Đợi sau khi cô gái xuống xe, Dương Thiên mới vỗ vỗ Lăng Huyền Huyền đang trốn trong ngực hắn nói: “Không sao, hình như là bằng hữu của người tới.”

Lăng Huyền Huyền sờ sờ thân thể mềm mại của mình, cảm giác tựa hồ không có rơi linh kiện gì, lúc này mới thở dài một hơi.

Sau đó, đi lên phía trước, có chút tức giận nhìn khuê mật đeo kính râm ăn mặc thời trang của mình nói: “Mạn tử, mỗi lần tử có thể lái xe dọa ta hay không, ta biết kỹ thuật xe của tử rất tốt, nhưng chắc hẳn tử cũng biết lá gan của ta nhỏ nhất nhỉ.”

Viên Lăng Mạn cười hì hì ôm Lăng Huyền Huyền vào lòng an ủi: “Được rồi, được rồi, tiểu bảo bối, ta biết sai rồi.”

Nghe Viên Lăng Mạn thừa nhận sai lầm, lúc này Lăng Huyền Huyền mới thở phào nói: “VẬY còn tạm được, đi thôi, đi theo ta, ta giới thiệu cho người làm quen bằng hữu của ta.”

Viên Lăng Mạn cau mày nói: “Thỉnh thoảng không cần đâu, ta là nhìn mặt mũi của người mới đến.”

Dung nhan của nàng cũng xinh đẹp như Lăng Huyền Huyền, sợ người bạn này của Lăng Huyền Huyền sau khi quen biết nàng sẽ quần quít chặt chẽ với hắn.”

Lăng Huyền Huyền chấp tay trước ngực nói: “Ai nha, Mạn tử, tử cho ta chút mặt mũi đi.”

“VẬY được rồi!”

Viên Lăng Mạn còn có chút không tình nguyện, đi tới trước mặt Dương Thiên, mang theo gương mặt xinh đẹp nhìn lên bầu trời căn bản không có liếc mắt nhìn Dương Thiên một cái.

Lăng Huyền Huyền có chút bất đắc dĩ, quay sang cười nói: “Đây là khuê mật Viên Lăng Mạn của ta.”

Trong ánh mắt Dương Thiên mang theo ý cười nói: “Ta biết.”

Viên Lăng Mạn cười lạnh, quen biết? Đối phương làm sao có thể quen biết nàng?

Nhất định là hắn muốn thông qua khuê mật tốt của mình để tiếp cận mình.

Ừm, nhất định là như vậy.

Lăng Huyền Huyền nghe vậy thì hơi kinh ngạc, nhưng nhìn biểu tình của bạn thân thì biết.

Nhất định là Dương Thiên biết bạn thân của mình, gặp ở đâu rồi.

Nhưng mà, bạn thân của mình cũng chưa từng gặp hắn.

Lăng Huyền Huyền nghĩ tới cái có này, chỉ cười cười, sau đó tiếp tục giới thiệu: “Mạn tử, đây là học đệ của muội, Dương Thiên.”

Bịch.

Nàng nói xong, chỉ thấy chân khuê mật của mình mềm nhũn trực tiếp té ngã trên mặt đất.

Kính râm trên mặt nàng đều được điểm, có chút khó tin nhìn Lăng Huyền Huyền nói: “Đệ nói cái gì??? Dương Thiên?”

“A? Đúng vậy?”

Lăng Huyền Huyền ngẩn người, cũng không biết vì sao bạn thân của mình lại có phản ứng lớn như vậy.

Dương Thiên ở bên cạnh sắc mặt bình tĩnh mở miệng nói: “Viên đại mỹ nữ, kỹ thuật lái xe không tệ a.”

Viên Lăng Mạn hưng phấn đứng lên, nhìn Dương Thiên, sôi nổi vui vẻ kêu lên: “Trời ạ, Dương Thiên, thật là ngời, đã lâu không gặp.”

Nói xong, trực tiếp nhào vào trong ngực Dương Thiên nói: “Hi hi, không nghĩ tới ngươi lại đến kinh thành. Ta đã nghĩ mấy ngày nữa sẽ đến Giang Thành tìm ngươi, ngươi đến kinh thành lúc nào vậy. Sau khi đến sao không báo cho ta biết, ta sẽ tận tình tiếp đãi ngươi thật tốt a.”

Nhìn Viên Lăng Mạn nhiệt tình như vậy, Dương Thiên đều có chút không biết làm sao, mà Lăng Huyền Huyền càng là hóa đá.

Bạn thân này của nàng luôn luôn chán ghét nam sinh, sao hôm nay lại nhiệt tình như vậy với Dương Thiên.

Xem ra, hai người Dương Thiên vừa nói quen biết, cũng không phải hẳn chỉ đơn phương quen biết người bạn thân này.

Dương Thiên bị Viên Lăng Mạn hỏi ra nhiều vấn đề như vậy, cũng có chút không biết nói gì: “Viên đại mỹ nữ, người lập tức hỏi nhiều vấn đề như vậy, người bảo ta trả lời như thế nào đây?”

Viên Lăng Mạn cho tới bây giờ mới chú ý tới sự không ổn của mình, gương mặt xinh đẹp lập tức đỏ bừng.

Nàng cười hắc hắc nói: “Nhìn thấy người thật vui vẻ, ta thật kích động.”

Mà lúc này, Lăng Huyền Huyền rốt cuộc tìm được khe hở hỏi: “Chị Mạn, sao mọi người lại quen nhau vậy?”

Viên Lăng Mạn cười hì hì, chỉ vào Dương Thiên nói với cô gái: “Ta giới thiệu cho người một chút, vị này là Dương Thiên, là bằng hữu tốt nhất của ta.”

Lăng Huyền Huyền nghe vậy suýt chút nữa phát điên.

Tình huống gì vậy, rõ ràng là mình đứng ở giữa giới thiệu cho hai người biết, hiện tại sao lại ngược lại??

Chương 766 - Khắp nơi đều nhắm vào.

Chờ Viên Lăng Mạn giải thích nửa ngày, Lăng Huyền Huyền rốt cuộc mới hiểu được mức độ quen thuộc của hai người.

Khi Lăng Huyền nghe được chiếc xe Lai Khổng Siêu này là lễ vật Dương Thiên đưa cho Viên Lăng Mạn, Lăng Huyền trực tiếp choáng váng.

Nàng ngơ ngác nhìn Dương Thiên nói: “Học đệ, người có tiền như vậy?”

Lúc bạn thân khoe khoang với nàng, Lăng Huyền Huyền đã đỏ mặt mấy tháng rồi, đối phương nói Lăng Huyền Huyền là người khác tặng vẫn không tin, nhưng hiện tại xem ra, hình như là thật.

Dương Thiên nhìn đôi mắt xinh đẹp lấp lánh của Lăng Huyền Huyền, bình tĩnh nói: “Nếu như cô muốn, hai chiếc xe dừng trong trường học kia có thể tặng cho cô.”

Lăng Huyền Huyền tức giận nói: “Ta mới không thèm xe đạp của người, người chính là cái quỷ hẹp hòi.”

Dương Thiên bất đắc dĩ lấy ra chiếc chìa khóa của Mại Khải Luân giá trị ba ngàn vạn nói: “Nếu người đã không muốn, vậy thì thôi.”

“Ahhh, chìa khóa của chiếc xe thể thao siêu cấp xa hoa Mại Luân, giá trị ba ngàn vạn, căn bản là không thấy được trên thị trường, Dương Thiên, người là từ đâu có được?”

Viên Lăng Mạn là một người hiểu biết về xe cộ, lập tức đã gọi ra đẳng cấp của chìa khóa trong tay Dương Thiên.

Lăng Huyền Huyền lập tức tròn mắt, khóc không ra nước mắt nói: “Trời ạ, không phải chứ, hai cái không phải là xe đạp sao? Ta còn tưởng đây là chìa khóa xe đạp.”

Dương Thiên cười mở miệng nói: “Từ lúc bắt đầu ta chưa từng nói là xe đạp.”

Lăng Huyền cướp chìa khóa trong tay Dương Thiên nói: “Người thật sự cam lòng đưa cho ta?”

Dương Thiên nhún vai nói: “Dường như cho người cũng không phải là không thể, dù sao ở chỗ ta cũng không có tác dụng gì.”

Câu nói kia của hắn, Lăng Huyền Huyền liền nhanh chóng đoạt lại chìa khóa, trên mặt vui rạo rực, nhưng mà chơi nửa ngày, lại lưu luyến không rời đưa chìa khóa cho Dương Thiên nói: “Ta cũng chỉ là nói mà thôi, người thật đúng là làm được, xe của ta tài nghệ không tốt, lái xe thể thao tốt như vậy chính là lãng phí, vẫn là trả lại cho người đi.”

Lúc này, Viên Lăng Mạn hưng phấn mở miệng nói: “Dương Thiên, chúng ta thi đấu một trận thể nào, ta cảm giác xe của ta

đã rất cao rồi, chỉ cần người bảo ta chạy trước hai phần ba lộ trình, ta nhất định có thể thắng.

Khóe miệng Dương Thiên giật giật, sau đó nhẹ nhàng cho Viên Lăng Mạn một cái nôi giận nói: “Ta còn không bằng đề cho người chạy hoàn toàn, còn có, vừa rồi Lăng Huyền học tử nói với ta, chính miệng người thừa nhận người là bạn gái của Xa Thần, chuyện này người liền không có ý định giải thích với ta sao?”

“A? Cái này? Hắc hắc hắc, người ta luôn khi dễ ta kỹ thuật xe không tốt, cho nên ta chỉ có thể lòi ra một vị đại thần dọa bọn họ.”

Dương Thiên đỡ trán nói: “Cho nên xe của người kỹ năng tăng lên là dọa người khác sợ hãi sao?”

Viên Lăng Mạn lập tức đỏ mặt, loay hoay góc áo không dám nói lời nào.

Chờ hai người đàm luận xong Dương Thiên đi ở phía trước, Lăng Huyền Huyền lúc này mới nghi hoặc nhìn bạn thân của mình một cái nói: “Mạn tử, chị là bạn gái của Xa Thần vì sao phải giải thích với hắn?”

Viên Lăng Mạn có chút lúng túng nói: “Bởi vì hắn chính là Xa Thần, còn có việc này là giả dối hư ảo, không có chuyện gì.”

“A? Mạn tử, không phải tử đang gạt ta chứ, Dương Thiên làm sao có thể là Xa Thần chứ, hắn dường như mới mười tám tuổi, còn nhỏ hơn cả hai người chúng ta.”

Lăng Huyền Huyền thật sự ngây người.

Bởi vì vừa rồi khi ở trong xe A6 của cô, cô cười nhạo thiếu niên không biết lái xe, thiếu niên cũng không phản bác.

Viên Lăng Mạn cũng bất đắc dĩ mở miệng nói: “Cái này ta cũng không thể tin được, nhưng là lúc trước ta tận mắt nhìn thấy, không sai được.”

Lúc trước, thế nhưng thiếu niên ngay cả Hạng Bác Mạnh Triết cũng cam bái hạ phong, ở dưới mặt đất đưa xe xuất ra hết danh tiếng.

Nhưng mà đáng tiếc chính là, từ đó về sau, thiếu niên biến mất trong giới đua xe, chỉ để lại truyền thuyết bất bại.

Lúc này, Vạn Thịnh ở tầng cao nhất của khách sạn năm sao, Vương Hạo phần nộ gõ mặt bàn nói: “Hỗn đản, tiểu tử kia tại sao còn chưa tới?”

Lý An ngồi bên cạnh nghi hoặc hỏi: Vương thiếu, tiểu tử kia có phải sợ đây là một trận Hồng Môn Yến, cho nên không dám tới hay không?”

Vương Hạo cắn răng nói: “Hắn dám không đến, ta liền tìm người chặt chân của hắn.”

Hắn vừa nói đến đây, chỉ nghe cửa bị đẩy ra, sau đó chỉ nghe một tiếng kêu khê truyền đến.

“Vương Hạo, ngươi muốn chặt chân ai a.”

Đông đảo đại thiếu nghe vậy ánh mắt nhao nhao nhìn qua.

Chỉ thấy một thiếu niên mặc phục sức bình thường đang bị hai mỹ nữ quốc sắc thiên hương một trái một phải kẹp ở giữa.

Thiếu niên chính là Dương Thiên.

Mà hai vị mỹ nữ quốc sắc thiên hương kia không phải ai khác, chính thức là Viên Lăng Mạn và Lăng Huyền Huyền.

Hai vị mỹ nữ này không chỉ có dung nhan nhân vật, hơn nữa địa vị không thấp, một là Lăng gia, một là Viên gia, đều là tồn tại trong mười đại gia tộc kinh thành.

Cho nên, hai người thậm chí được xưng là hai đại mỹ nữ kinh thành.

Gia thế dung mạo đáng người danh khí đều là lựa chọn tốt nhất, cho nên, những công tử ca ở đây đều là đối tượng mà Viên Lăng Mạn cùng Lăng Huyền theo đuổi.

Bây giờ thấy nữ thần của mình một trái một phải đứng ở bên người thiếu niên.

Giá trị cừu hận này, không cần Vương Hạo Lạp cũng đã mãn cách.

Thấy cảnh này Dương Thiên cũng có chút bất đắc dĩ, lúc hắn đang muốn đứng ở một bên, chỉ thấy hai nữ kéo hắn ở sau lưng nói: “Dương Thiên, ngươi không nên chạy loạn, ở chỗ này có chúng ta che chở ngươi, chúng ta ngược lại muốn xem, ai dám động đến ngươi.”

Một câu nói kia vừa dứt, mọi người lập tức có chút khó khăn.

Muốn đối phó với thiếu niên không có bất kỳ bối cảnh nào như Dương Thiên, quả thực dễ như trở bàn tay, nhưng nếu có hai nữ che chở, vậy thì không dễ động thủ.

Bởi vì thân phận của hai nàng ở kinh thành cũng không phải ai muốn động là có thể động, coi như là Vương Hạo có phụ thân Vương Cương chống lưng muốn động hai nàng cũng phải cân nhắc một chút xem mình đến cùng có thể chịu đựng lửa giận của hai nhà Viên, Lăng hay không.

Nhìn mọi người im lặng không lên tiếng, sắc mặt Vương Hạo khó coi, Lăng Huyền Huyền ở đây còn dễ nói, nhưng lại có Viên Lăng Mạn ở đây thì có chút không dễ làm.

Lăng Huyền Huyền vốn nói muốn bảo vệ Dương Thiên giờ phút này tiến lên một bước nói: “Vương Hạo, ngươi không phải đáp ứng ta hôm nay phải hòa giải sao? Ngươi mang nhiều người như vậy đến nơi đây là tính toán làm cái gì? Còn có, vừa rồi ngươi nói là muốn chặt đứt chân Dương Thiên là có ý gì?”

Vương Hạo híp mắt, sau đó cười nói: “Tiểu Thiên, ngươi không nên hiểu lầm, ta muốn hòa giải với Dương Thiên, nhưng hình như hắn không muốn, chúng ta những người này đều ở chỗ này chờ nửa ngày, hắn mới đến, hiển nhiên không có đem những đại thiếu đỉnh cấp chúng ta để ở trong mắt a.”

Một câu nói này, càng làm cho lửa giận của phần đông đỉnh cấp đại thiếu kinh thành đang ngồi vây quanh bàn tròn bùng lên.

Bọn họ đều là người có thân phận, ngày thường ở nơi khác đều là bọn họ đến muộn, người khác chờ bọn họ.

Nhưng hôm nay ở chỗ này, bọn họ lại vì một tiểu tử nghèo đến từ thâm sơn cùng cốc mà đợi nửa giờ.

Bọn họ sao có thể không giận.

Trong đó, một đại thiếu cười lạnh lùng nói: “Dương Thiên đúng không, ngươi lớn lối quá, gia gia ta là tướng quân, phò cũng không lớn bằng ngươi.”

Một tên mập đeo kính mắt bên cạnh hấn cũng lạnh lùng giễu cợt: “Tiểu tử, đến đây đứng ở đó không nhúc nhích là có ý gì, không hòa theo chào hỏi sao? Không biết không sao, ở đây đều là ca ca của ngươi, hô một lần là được rồi.”

Một thiếu niên cường tráng trong tay bưng rượu đưa lưng về phía Dương Thiên, nhưng ngữ khí lại hết sức âm trầm nói: “Đã tới chậm sao, ngươi ở trước mặt mọi người tự phạt ba bình ta không so đo, nếu không ta sẽ tự phạt.”

Nói xong, lấy ra ba bình rượu trắng hơn năm mươi độ đặt ở trên mặt bàn.

Mọi người đều nhìn Dương Thiên với vẻ giễu cợt.

Hấn cho rằng có hai nữ sinh che chở liền có thể thuận lợi tránh thoát một kiếp này sao? Thật sự là buồn cười.

Con ngươi đen nhánh của Dương Thiên mang theo một tia lãnh ý.

Xem ra quả nhiên vẫn không muốn yên tĩnh a, hấn vốn định buông tha Vương Hạo, nhưng mà tiểu tử này hiển nhiên là không cảm kích a.

Hấn tiến lên một bước, nhưng mà, vẫn không có phản ứng gì, chỉ nghe thanh âm Viên Lăng Mạn phát lạnh, ánh mắt lạnh lùng nhìn thiếu niên cường tráng bưng rượu trong tay kia, nói: “Chu Thạch, ngươi muốn khi dễ bằng hữu của ta, vậy ngươi phải qua cửa ải của ta.”

Sắc mặt Chu Thạch cứng ngắc, sau đó, đột nhiên đứng lên giận dữ quát Dương Thiên: “Đồ bất lực, ngươi chỉ biết trốn sau lưng nữ nhân sao? Đây là cuộc đọ sức giữa nam nhân chúng ta, ngươi có dám đứng ra đối đầu với ta một không.”

Hấn là người theo đuổi Viên Lăng Mạn, nhưng đuổi theo ba năm cũng không động tâm, hôm nay thấy nữ thân của mình lại che chở cho nam sinh khác, hấn không thể không chế được sự thô bạo trong lòng, rộng giận với Dương Thiên.

“Ngươi đừng...”

Lăng Huyền đang muốn giữ chặt y phục của Dương Thiên, nhưng lần này lại bị thiếu niên dễ dàng né tránh.

Hắn đứng ra, thanh âm đậm mạc nói: “Sớm biết nơi này sẽ không thuận lợi, ngươi đã muốn bị đánh, vậy ta liền thỏa mãn yêu cầu của ngươi.”

“Cuồng vọng!”

Nam tử cường tráng kia phần nộ trực tiếp lao về phía Dương Thiên, đôi mắt lạnh lẽo phần nộ quát: “Đi chết đi.”

Chương 767 - Không hề hồi hộp.

Nhìn thiếu niên cường tráng xông lên này, Dương Thiên trực tiếp đạp một cước ra ngoài.

“Bành!”

Sau một tiếng vang trầm thấp, chỉ thấy thiếu niên cường tráng kia nháy mắt bay ngược ra ngoài, hung hăng nện ở trên vách tường, miệng phun máu tươi, không biết sống chết.

Một màn này, làm tất cả mọi người ở đây chấn kinh.

Trên mặt Vương Hạo mang theo thần sắc không dám tin.

Nhiều đại thiếu gia ở đây như vậy, Dương Thiên lại còn dám động thủ.

Chẳng lẽ hắn muốn đắc tội với toàn bộ kinh thành hay sao?

Lăng Huyền Huyền cũng cảm thấy mình sắp hỏng mất, nàng hao hết thiên tâm vạn khổ mới khiến cho Vương Hạo đồng ý lần hòa giải này, dường như đều bị một cước này của Dương Thiên phá hủy.

Nàng đang muốn khuyên giải Dương Thiên đừng vọng động, nhưng lại bị Viên Lăng Mạn kéo lại.

Viên Lăng Mạn kéo cô gái sang một bên mở miệng nói: “Đến bây giờ ngươi còn chưa hiểu sao? Vương Hạo căn bản không có ý định hòa giải với Dương Thiên, nếu không hắn sẽ không kéo nửa đại thiếu gia đỉnh cấp trong kinh thành ra.”

“A, vậy làm sao mà nỡ, vậy ta làm như vậy chẳng phải là hại Dương Thiên sao?”

Lăng Huyền Huyền nghe vậy gấp đến độ suýt rơi nước mắt.

Viên Lăng cũng khổ sở vì không giúp được Dương Thiên nên có chút lo lắng.

Những đại thiếu nhìn đồng bọn của mình bị đánh cho phần nộ muốn nứt cả ra.

“Tiểu tử, ngươi dám đánh người của chúng ta, còn không mau quỳ xuống xin lỗi.”

“Vốn muốn tha cho ngươi, không nghĩ tới ngươi lại ra tay tàn nhẫn với đồng bạn của chúng ta, xem ra hôm nay ngươi đừng nghĩ có thể đi ra khỏi cửa này.”

“Ngươi có biết thân phận của tất cả mọi người đang ngồi ở đây không, ngươi có biết cái giá phải trả khi đạp một cước kia của ngươi không?”

Mọi người lấy ra vũ khí đã được che giấu, đôi mắt lạnh lẽo nhìn Dương Thiên.

Dương Thiên nghe vậy cười khinh thường nói: “Nói đi nói lại, ngươi cũng chỉ biết kêu gào, chỉ biết lấy thân phận cáo mượn oai hùm, các ngươi có nghe qua một từ không?”

“Cái gì?”

Mọi người sừng sốt uy nghiêm, sau đó chỉ thấy trong miệng thiếu niên khẽ phun bốn chữ.

“Chó cậy gần nhà!”

“Tiểu tử, ngươi có gan nói lại lần nữa.”

Đông đảo đại thiếu ở đây, người nào không phải là người thân phận tôn quý, ngày bình thường ở một phương được người tôn sùng, ai dám trêu chọc.

Bây giờ đến nơi này, lại bị một tiểu tử mấy lần mở miệng vũ nhục, hôm nay nếu để tiểu tử này an ổn rời đi, vậy bọn họ còn làm sao ở lại kinh thành.

Trong đó, Lý An đứng dậy, trong mắt xen lẫn lửa giận nói:

“Tiểu tử, ngươi rất ngông cuồng đó, ngươi có biết cái giá đắt

tội với ta không?”

Sắc mặt Dương Thiên bình tĩnh nói: “Ai có thể giới thiệu người là ai không?”

“Hung hăng càn quấy!”

Một đại thiếu trong đó nói: “Hắn là người của Lý gia kinh thành, phụ thân là gia chủ Lý gia Lý Vĩnh, tên của hắn là Lý An, đả tội hắn, cửa này người đừng nghĩ ra ngoài.”

Lúc nghe được những lời này, đôi mắt Dương Thiên lạnh lẽo.

“Chẳng trách nhìn quen mắt, thì ra là nhi tử của tên khốn Lý Vĩnh kia.”

“Người dám làm nhục phụ thân ta?”

Lý An tức giận tiến lên, chỉ vào mũi Dương Thiên nói: “Ồ kinh thành người dám đả tội Lý gia chúng ta, là ai cho người lá gan này?”

Dương Thiên bẻ ngón tay Lý An, chỉ nghe một tiếng xương cốt gãy răng rắc vang lên.

“A!”

Lý An kêu thảm thiết thê lương, xương ngón tay gãy vụn.

Sắc mặt mọi người đều khó có thể tin, tiểu tử này vậy mà thật dám động thủ.

Hơn nữa bẻ gãy ngón tay của công tử ca Lý gia Lý An, hắn thật sự không tính sống nữa sao?

“Ta muốn người phải trả giá đắt, ta muốn giết người.”

Lý An không ngừng kêu gào thảm thiết, biểu cảm trên mặt vặn vẹo tới cực điểm.

Dương Thiên nghe vậy cười khinh thường nói: “Giết ta? Phụ thân người Lý Vĩnh có thể còn muốn giết ta hơn người.”

“Có ý gì?”

Lý An dữ tợn nhìn Dương Thiên.

Sau đó chỉ thấy Dương Thiên lạnh lùng mở miệng nói: “Bởi vì ta chỉ chặt đứt một ngón tay của người, nhưng lại chặt đứt chân của phụ thân người.”

“Tê!”

Mọi người nghe vậy lập tức hít vào một ngụm khí lạnh.

Sắc mặt bọn họ khó coi, mang theo vẻ không dám tin.

Bọn họ không biết Lý Vĩnh có thân phận gì, hẳn chương khổng Lý gia kinh thành, xếp hạng trong năm gia tộc lớn, thân phận tôn quý vô cùng, giao thiệp rộng hơn đám đại thiếu bọn họ.

Ngay cả hắn cũng bị thiếu niên trước mắt phé đi tay chân, thiếu niên kia rốt cuộc có thân phận gì, bây giờ lại hoàn hảo không chút tổn hại đứng ở chỗ này.

Nhìn thấy trên mặt mọi người có một tia sợ hãi, Vương Hạo thấy vậy sắc mặt lập tức âm trầm xuống.

Ánh mắt của hắn lạnh lùng đứng lên nhìn chăm chú Dương Thiên quát: “Nói bậy nói bạ, Lý Vĩnh thúc thúc là thân phận, há là thứ nhà quê như ngươi có khả năng tiếp xúc được? Ngươi dám động đến hắn? Chỉ sợ thi thể đã sớm lạnh, một thô lỗ mạo tử từ Giang Thành nho nhỏ tới, lại dám tác oai tác quái trên đầu những đại thiếu gia kinh thành chúng ta, lá gan của ngươi không nhỏ.”

Đông đảo đại thiếu nghe vậy, cảm giác có đạo lý, lập tức yên tâm.

Bọn họ từng người ánh mắt lãnh khốc nhìn Dương Thiên, đem hắn bao vây ở giữa.

“Mẹ kiếp, thiếu chút nữa bị tiểu tử này lừa gạt.”

“Dám động thủ với Lý Vĩnh thúc thúc, thi thể của hắn đã sớm ném đến dã ngoại hoang vu.”

“Tiểu tử này có chút khó giải quyết, mọi người cùng nhau xông lên, hắn mặc dù có chút võ lực, nhưng ta không tin hắn dám ra tay với tất cả chúng ta.”

Gia tộc của bọn họ đều là quyền thế ngấp trời, hoặc là tài sản của hàng tỉ phú hào.

Dám ra tay với bọn họ, vậy thì tương đương đắc tội nửa giới thượng lưu kinh thành, cho dù Dương Thiên có thân phận to lớn, cũng nhất định phải chết.

Viên Lăng Mạn và Lăng Huyền thấy một màn này, trên mặt lập tức lộ ra vẻ lo lắng.

“Khốn kiếp, ta xem các ngươi ai dám động thủ. Dương Thiên là bằng hữu của chúng ta. Các ngươi hỗn đản này là muốn cùng Viên gia Lăng gia chúng ta đối nghịch sao?”

Những đại thiếu kia nghe vậy, sắc mặt có chút khó coi.

Mà lúc này Vương Hạo đứng lên, nhẹ nhàng cười nói: “Các ngươi đang sợ hai tiểu nha đầu sao? Viên gia cùng Lăng gia mặc dù rất mạnh, nhưng cũng không phải hai nữ hài tử liền có thể làm chủ, chúng ta nhiều người như vậy, coi như là Lăng gia cùng Viên gia cũng không dám dễ dàng đắc tội.”

Đông đảo đại thiếu nghe vậy, trong lòng yên tâm.

Sau đó, Vương Hạo mở miệng nói với ba nữ sinh bên bọn họ: “Các ngươi giữ Lăng Huyền Huyền và Viên Lăng Mạn lại cho ta, đừng để bọn họ quấy rối.”

Lăng Huyền Huyền sắc mặt trắng bệch nói: “Vương Hạo, ngươi dám!”

Vương Hạo ánh mắt âm lãnh, sờ lên hai đạo dấu tay vẫn không có tiêu tán trên mặt kia tức giận hừ một tiếng nói: “Từ nhỏ đến lớn không có người nào dám tát ta, để cho ta xấu mặt mất hết mặt mũi trước mặt mọi người, ta muốn để cho hắn trả giá thê thảm đau đớn.”

Hai nàng bị hạn chế tự do, nhìn mười mấy đại thiếu đang xúm lại vây Dương Thiên, Viên Lăng Mạn lo lắng hô lớn với Dương Thiên: “Dương Thiên, ngươi mau rời khỏi nơi này.”

“Rời đi? Muộn rồi!”

Vương Hạo mang trên mặt một tia cười lạnh, sau đó phân phó với đông đảo đại thiếu: “Lên cho ta, đánh cho đến chết.”

Đám người nghe vậy, lập tức vọt lên.

Dương Thiên đứng chấp tay, đôi mắt cô đơn lạnh lùng,

Nhìn đám người cầm dao găm, dao găm, còn có côn bổng trong tay, bộ dạng hung ác kia, hiển nhiên là không có dự định lưu thủ.

Đã như vậy, vậy không trách được hắn.

Đại thiếu gia cách hấn gần nhất chém một đao về phía đầu Dương Thiên, mà Dương Thiên lại đâm một quyền vào bả vai hấn.

Răng rắc!

Một tiếng xương gãy truyền đến, cánh tay gãy lìa của tên đại thiếu gia bay ngược ra đập vào trên bàn cơm.

“A!”

Hấn phát ra tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế, ôm cánh tay đứt gãy, sắc mặt vặn vẹo.

“Ngươi lại còn dám đánh trả?”

Lửa giận của mọi người lại bùng cháy.

“Buồn cười, các ngươi động thủ với ta còn không cho phép ta đánh trả? Một đám ngu ngốc.”

Dương Thiên khinh thường châm chọc.

“Ngươi nói cái gì!”

Phân đông đại thiếu trong sân đại đa số đều là thiếu gia ăn chơi, cho rằng thế giới đều là vây quanh bọn họ.

Ngày thường đều là bộ dáng cao cao tại thượng, được tất cả mọi người sùng ái.

Bây giờ bị Dương Thiên sỉ nhục như vậy, cả đám đều mất đi lý trí.

“Giết cho ta, băm nhỏ tiểu tử này ra.”

Giờ phút này, cả căn phòng xa hoa đã loạn thành một đoàn.

Rất nhiều đại thiếu đều có vẻ mặt hung ác, mỗi người cầm vũ khí hướng về phía Dương Thiên chào hỏi.

Đối với việc kéo bè kéo lũ đánh nhau bọn họ có quá nhiều kinh nghiệm, mỗi lần cùng tiến lên, người bị đánh khẳng định đều sẽ không hề có lực hoàn thủ.

Bọn họ vẫn luôn như vậy.

Nhưng lần này bọn họ lại gặp được Dương Thiên.

Dương Thiên quay về phía mọi người đang xông lên, hấn hoạt động cổ tay một chút rồi nói: “Các ngươi muốn tự tìm không

thoải mái, vậy thì đừng trách ta.”

Nói xong, đôi mắt phát lạnh, một cước đá ra, xương đùi một tên đại thiếu gãy.

Những mảnh xương trắng hếu kia đâm rách máu thịt lộ ra trong không khí, khiến tất cả mọi người nhìn thấy mà sởn tóc gáy.

Nhưng mà, chuyện này vẫn chưa thể coi là xong.

Dương Thiên không sử dụng tiên thuật, chỉ dùng lực đạo mạnh mẽ đã đánh cho đông đảo đại thiếu ở đây kêu cha gọi mẹ.

Hoặc là bị quạt một cái, xương mặt bị đánh nát.

Hoặc là hai cánh tay bị bẻ gãy toàn bộ.

Hoặc là một chưởng đánh ra, xương sườn đối phương đứt đoạn.

Đây là một trận đánh không hề trì hoãn!

Chương 768 - Đại lão tề tụ.

Trong đôi mắt Viên Lăng Mạn liên tục lóe lên tia sáng kỳ dị.

So sánh ra, nàng vẫn thích thiếu niên cuồng dã trước mắt này.

Giống như ở Thiên Đài Sơn năm đó, thiếu niên dũng mãnh vô cùng, lực lượng một người, ép tới tất cả mọi người không ngẩng đầu lên được.

Mà Lăng Huyền Huyền lại không nghĩ như vậy, giữa sân hơn mười đại thiếu bị đánh gãy tay gãy chân, nằm trên mặt đất kêu rên không ngừng, nàng lần nữa cảm giác muốn nổi điên.

Đây chính là nửa cái kinh thành đại thiếu a, đem bọn hắn đánh thành cái dạng này, là tính toán cùng nửa cái kinh thành là địch sao?

Lúc này đây, nửa gia tộc kinh thành tìm tới cửa, coi như là Viên gia cùng Lăng gia hai nhà hợp lực cũng là đối thủ.

Chuyện hôm nay, ai có thể giữ được thiếu niên.

Giữa đám người, sắc mặt Dương Thiên vẫn bình tĩnh như trước, hắn coi thường nhìn đông đảo đại thiếu nằm trên mặt đất, sau đó ánh mắt lại nhìn về phía Vương Hạo.

Vương Hạo thấy một màn này, sợ tới mức đi đứng có chút nhũn ra, bất quá trong lòng còn đang không ngừng cười lạnh.

“Dương Thiên, đắc tội nhiều đại thiếu như vậy, ngươi chết chắc rồi.”

Lần này hắn không ra tay, mà vận dụng trí lực nhân mạch để mượn đao giết người.

Mười mấy đại thiếu ở đây đều là đến từ gia tộc đỉnh cấp nhất kinh thành, mặc dù là thiếu gia ăn chơi, nhưng uy nghiêm của những gia tộc bọn họ cũng không phải ai cũng có thể chà đạp.

Tiểu tử trước mắt này dám đấu với hắn, còn non lắm.

Nhưng mà, hắn tính toán tường tận, lại bỏ qua một điểm quan trọng nhất, đó chính là đối thủ của hắn là Dương Thiên.

Nguyên tắc mà Dương Thiên làm theo là, trước thực lực tuyệt đối, tất cả đều bị nghiền ép.

Bất kể là mười mấy đại thiếu tốt hay là thế lực sau lưng bọn họ.

Nếu dám đến, tự mình lựa chọn cái chết như thế nào.

Dương Thiên chậm rãi đi về phía Vương Hạo.

Vương Hạo thấy một màn này, nụ cười lập tức cứng ngắc ở trên mặt.

Hỗn đản này còn muốn làm gì? Chẳng lẽ là muốn ra tay với hắn hay sao?

Sắc mặt Vương Hạo thoáng có chút hoảng sợ không ngừng lui về phía sau: “Dương Thiên, ngươi hôm nay đã đắc tội nhiều người như vậy, còn dám ra tay với ta hay sao, ngươi có biết cái giá phải trả không?”

Ánh mắt Dương Thiên lạnh lẽo nói: “Ngươi thiết hạ Hồng Môn Yên dẫn ta đến đây, có biết cái giá của việc đắc tội ta không?”

Cho tới bây giờ, Vương Hạo khinh thường châm chọc nói:
“Người chỉ là một tên nhà quê ti tiện, đừng nói là đặc tội người, cho dù nghiền chết người, cũng giống như nghiền chết một con kiến, không cần tốn nhiều sức, thế nhưng người cũng không dám đụng đến ta, thân phận ta tôn quý vô cùng, người vĩnh viễn không biết người cùng ta chênh lệch bao nhiêu, địa vị cha ta, thực lực sau lưng. Nhân mạch Vương gia ta, xa xa không phải người có khả năng tưởng tượng...”

“Nói xong chưa?”

Dương Thiên cao ngạo đứng đó, cắt ngang lời Vương Hạo.

“Cái gì?”

Vương Hạo nghe vậy, sau đó kinh hãi phát hiện thiếu niên biến mất, ở tại chỗ, một giây sau trực tiếp xuất hiện ở trước mắt hắn, sau đó chậm rãi bóp chặt cổ của hắn.

“Người dám!”

Vương Hạo bị sinh sinh nhắc lên, cả người không ngừng giãy dụa trên không trung, sắc mặt của hắn dần dần biến thành màu xanh, hô hấp cũng trở nên vô cùng gian nan.

“Biết sau khi Thạch Phong vận dụng tổ chức Âm Ảnh ám sát ta, là hậu quả gì không?”

Thanh âm thiếu niên cô lãnh, quanh thân tản ra uy áp đè Vương Hạo cảm giác huyết dịch trên người mình đều đọng lại như vậy.

Vương Hạo làm người trong giới thượng lưu, tự nhiên biết tổ chức Âm Ảnh.

Đó là một tổ chức sát thủ khủng bố, chỉ cần bị nó để mắt tới, thì đều thập tử vô sinh.

Thiếu niên có thể sống sót dưới sự săn giết của tổ chức sát thủ mà Thạch Phong sử dụng, là có chút khó tin.

Trong ánh mắt hắn mang theo hoảng sợ, quên cả giãy giụa nhìn Dương Thiên gian nan hỏi: “Là hậu quả gì?”

Dương Thiên lạnh lùng mở miệng nói: “Toàn bộ tổ chức Âm Ảnh đều bị tiêu diệt trong tay ta, tổ chức Âm Ảnh có tất cả ngàn người, chết trong tay ta có chín trăm người.”

“Cái gì? Điều đó không có khả năng!”

Vương Hạo kinh hãi muốn chết, sợ tới mức sắc mặt xám ngắt.

Tổ chức Âm Ảnh mạnh mẽ biết bao, cho dù là vận dụng quân đội cũng phải trả giá thương vong thảm trọng, hơn nữa bên trên còn có quản lý cao bảo vệ, có thể nói cho dù là phóng mắt ra toàn quốc, cũng coi như là tổ chức khổng lồ.

Thiếu niên lại nói toàn bộ tổ chức Âm Ảnh bị hủy diệt trong tay hắn, chết trên tay hắn chín trăm người.

Đây căn bản là lời nói vô căn cứ.

“Tin hay không là chuyện của người, mà ta cho người biết những thứ này chính là để người biết, đặc tội ta trả giá là cái gì?”

Dứt lời, bàn tay Dương Thiên đang muốn khép lại, chỉ nghe Lăng Huyền Huyền lo lắng hô: “Dương Thiên, người không thể giết hắn.”

Vương Hạo là con trai duy nhất của Vương Cương, địa vị của Vương Cương rất được tôn sùng, là tồn tại cấp chính quốc, là đại nhân vật đứng đầu Kim Tự Tháp ở kinh thành.

Nếu giết hắn, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Lăng Huyền Huyền thoát khỏi nữ sinh đang kéo nàng, sợ đến choáng váng chạy tới bên cạnh Dương Thiên nói: “Dương Thiên, người nghe lời ta, trước tiên thả hắn ra, ta sẽ bảo vệ gia gia ta bình an vô sự.”

Nhìn ánh mắt khẩn cầu của cô gái kia, Dương Thiên lạnh lùng nhìn Vương Hạo một chút.

“Có người cầu tình cho người, ta nể mặt nàng nên không giết người.”

Không đợi Vương Hạo cuống hỉ, chỉ nghe thiếu niên tiếp tục mở miệng nói: “Nhưng mà tử tội có thể miễn, hoạt tội khó trốn. Chọc giận uy nghiêm của ta, đoạn một tay của người, coi như là cái giá lớn.”

Nói xong, bàn tay nắm lấy cánh tay Vương Hạo, đột nhiên gấp lại.

“Người dám!”

Lúc này, chỉ nghe nơi cửa truyền đến tiếng giận dữ kinh thiên.

Nhưng mà đã quá muộn,

Khi tiếng rầm rắc thanh thúy vang lên từ phía sau, cánh tay Vương Hạo đã vụn vụn, đã đứt gãy.

“A!”

Vương Hạo nằm trên mặt đất kêu thảm thiết tê tâm liệt phế.

Điều này làm cho đám người ở cửa kia nhìn mà sợ hãi.

Nam tử trung niên cầm đầu tức giận vô cùng, hấn nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Dương Thiên phần nộ nói: “Tiểu tử, ngươi có biết ngươi đang làm gì không?”

Đông đảo các đại thiếu nhìn thấy đám đại nhân vật ăn mặc không tầm thường này đến đây, từng người mừng rỡ như điên.

“Phụ thân, mau tới cứu con, tên khốn kiếp này muốn giết con.”

“Thúc thúc, ngài rút cuộc đã đến ta bị hấn gãy một chân, đau chết ta rồi, mau báo thù cho ta đi.”

“Ta gãy xương sườn toàn bộ, bắt hung thủ này lại.”

Viên Lăng Mạn và Lăng Huyền nhìn nhiều đại lão như vậy, sắc mặt lập tức khó coi.

Bởi vì thân phận của mỗi người này đều bất phàm, là đại nhân vật hết sức quan trọng trong phân đông gia tộc, mỗi một người đều nắm thực quyền trong tay.

Nhất là vị nam tử trung niên đứng ở vị trí đầu, uy nghiêm nhất, trong mắt hỏ bắn ra hàn quang, tên của hắn là Vương Cương, là phụ thân của Vương Hạo.

Ở kinh thành là một trong mười ba vị cấp Chính Quốc.

Thủ đoạn thông thiên, coi như là Lăng gia bọn họ cùng Viên gia cũng phải nhường nhịn ba phần.

Các nàng không nghĩ tới những đại nhân vật này nhanh như vậy đã chạy tới, Lăng Huyền cùng Viên Lăng Mạn căn bản không kịp chuẩn bị.

Những đại lão này ở đây, Dương Thiên đánh cho đám đại thiếu này tay đứt chân gãy, bọn họ tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý

đồ.

Kỳ thật, sớm tại thời điểm nhìn thấy Dương Thiên dám đánh trả, Vương Hạo liền đã thông tri bọn họ.

Vương Hạo tính toán hết sức chu đáo chặt chẽ, vốn kế hoạch của hắn là đông đảo đại thiếu có thể ngăn chặn Dương Thiên, chỉ cần ngăn chặn hắn trong chốc lát, những đại nhân vật đỉnh cấp thế gia này còn có dám cự phách tay nắm thực quyền trong quan trường sẽ kịp thời chạy tới.

Sau đó, thấy Dương Thiên dám làm tổn thương con cháu của bọn họ, nhất định sẽ phần nộ ra tay.

Hắn không cần bị thương, không cần ra tay cũng có thể thắng.

Nhưng hắn tính sai sức chiến đấu và tàn nhẫn của Dương Thiên, vừa ra tay đã quét ngang toàn trường.

Vương Hạo cũng bởi vì tính toán sai lầm, tổn thất mất một cánh tay.

Giờ phút này, đôi mắt hắn hiện lên vẻ ngoan lệ, tròn mắt đỏ lên, cắn răng nói với Vương Cương: “Phụ thân, ta muốn hắn chết.”

Vương Cương gật đầu, sau đó nắm chặt hai tay, tức giận nói với Dương Thiên: “Dám đả thương con trai ta, ngươi biết hậu quả không.”

Đôi mắt Dương Thiên bình tĩnh, giống như giếng cổ không gợn sóng.

Hắn khẽ nâng mí mắt mở miệng nói: “Ta là đang giúp ngươi giáo dục hắn một chút làm người như thế nào, làm sao? Ngươi muốn thưởng cho ta?”

Kiều ngạo!”

Vương Cương tiến lên một bước, khí thế của thượng vị giả toàn thân đột nhiên phát ra, đôi mắt mang theo khát máu gắt gao nhìn chằm chằm Dương Thiên cả giận nói: “Ngươi không sợ chết sao?”

Trên mặt Dương Thiên mang theo một tia khinh thường.

“Muốn giết ta? Ngươi hỏi Vân Thương chân nhân xem có đủ tư cách không!”

Một câu nói, mọi người đều lộ ra vẻ kinh hãi.

“Ngươi là Dương Thiên!”

Trong đôi mắt một gia chủ của một võ đạo thế gia hiện lên một tia kinh hãi.

Hắn là Tông Sư cảnh, mấy ngày hôm trước khi Dương Thiên bị diệt toàn bộ tổ chức Âm Ảnh hắn ở đây, lúc giao thủ với Vân Thương chân nhân, hắn cũng ở đó.

Chỉ có điều hắn mới là Tông Sư cảnh, ngay cả cường giả Tiên Thiên cảnh cũng phải cách chỗ hai người giao chiến mấy ngàn mét, hưởng chi là hắn.

Tuy rằng hắn đứng xa không nhìn rõ khuôn mặt thiếu niên, nhưng cũng tận mắt nhìn thấy trận chiến kinh thiên giữa Dương Thiên và Vân Thương chân nhân, nhật nguyệt vô quang, có Thương Long lui tới, Cửu Thiên Thần Lôi cũng đánh xuống.

Cuối cùng, thiếu niên vận dụng sát chiêu suýt nữa hủy diệt nửa kinh thành.

Tồn tại khủng bố như vậy lại đứng ở trước mặt hắn, gia chủ võ đạo thế gia Tông Sư cảnh kia thiếu chút nữa bị dọa ngất xỉu.

Lúc Vương Cương nghe được cái tên này, cũng nhú mày, dường như đã nghe qua ở nơi nào.

Sau đó, một người bên cạnh hắn nhắc nhở, Vương Cương lúc này mới nhớ tới.

Hắn không để ý, trong đôi mắt mang theo vẻ lạnh lẽo cả giận nói: “Tiểu tử, ngươi cho rằng Diệt lão thuận miệng nói một câu bảo hộ ngươi, ta cũng không dám động đến ngươi sao? Có lẽ hắn đã sớm quên ngươi, bây giờ ngươi động đến con trai ruột của ta, ta nhất định khiến ngươi phải trả giá đắt.”

Viên Lăng Mạn và Lăng Huyền nghe vậy thân thể mềm mại đột nhiên lắc lư một cái.

“Xong rồi!”

Hiện nay trong đầu các nàng chỉ hiện lên một ý niệm này, có Vương Cương cầm đầu, mười đại nhân vật cấp đại lão đi theo.

Một thế lực này ở kinh thành, ai dám đắc tội.

Chẳng lẽ lần này Dương Thiên đã định trước tử cục?

Mà trên mặt đông đảo các đại thiếu ở đây thì hiện lên một tia khoái ý.

Dám ra tay với bọn họ, Dương Thiên không thể sống sót rời khỏi nơi này.

Chương 769 - So đấu địa vị.

Tất cả hình thức thoát nhìn đều bất lợi với Dương Thiên, vốn mọi người sẽ nhìn thấy vẻ hối hận trên mặt Dương Thiên, nhưng lại phát hiện thiếu niên phong khinh vân đậm đứng ở nơi đó, căn bản không coi mọi người ra gì.

Dường như trong mắt thiếu niên, những người này đều là không khí.

Một màn này khiến mọi người càng tức sùi bọt mép, nhưng mà, bọn họ còn chưa kịp có động tĩnh, chỉ nghe một đạo thanh âm già nua truyền vào bên tai tất cả mọi người.

“Để Dương Thiên tiêu hữu trả giá đắt, ha ha, ngươi đã hỏi qua ý kiến của ta chưa?”

Một câu nói, toàn bộ mọi người quay đầu đi.

Chỉ thấy một vị lão nhân dung mạo già nua mặc quần áo bình thường chậm rãi đi tới.

Đứng phía sau hắn là một nam tử gầy gò, khí thế trên người tuy rằng ẩn giấu đi, nhưng trong lúc lơ đãng lại tản mát ra sự lạnh lùng từ trong đôi mắt, khiến cho mọi người không dám khinh thường.

Vương Cương quay đầu lại thấy lão nhân đến, sắc mặt trở nên khó coi tới cực điểm.

Hắn vẫn đánh giá thấp quan hệ của thiếu niên cùng lão nhân trước mắt này.

Nếu như lão nhân thật sự làm chỗ dựa cho tiểu tử này, vậy ai dám động đến hắn?

Bởi vì lão nhân trước mắt không phải ai khác, chính là Diệp Chuẩn.

Tồn tại quát tháo kinh thành hai mươi năm trước, dưới một người, trên vạn người, một câu có thể chỉ phối hướng đi quốc gia, thủ đoạn thông thiên, thậm chí thiếu chút nữa đăng đỉnh phong.

Loại tồn tại này, thủ hạ chỉ là đại lão cấp Chính Quốc cũng có bốn năm vị, năm đó chịu ân huệ của hắn càng là vô số kể.

Tuy rằng hai mươi năm trôi qua, nhưng lực ảnh hưởng của hắn vẫn phi phàm như cũ.

Nhưng mà, mặc dù thân phận Diệp lão cao quý, nhưng mà ở đây cũng có rất nhiều đại lão trong gia tộc là những năm gần đây người mới tấn thăng không biết hắn.

Cho nên, thấy được một lão nhân mặc quần áo rách nát như vậy mang theo một người dám quấy rối ở nơi này, không khỏi trên mặt mang theo tức giận nói: “Người tính là cái gì, Vương Cương tiên sinh làm việc, không cần hỏi ý kiến của người.”

Hắn vốn là vì Vương Cương vượt mộng ngựa, nhưng mà cái vượt mộng này lại vô tới mộng ngựa.

Sắc mặt Vương Cương trong nháy mắt liền thay đổi, không đợi Diệp lão phía sau mở ra động thủ, hắn tự mình tát trung niên mập mạp kia một cái, làm răng của hắn rụng một cái.

Sau một cái tát này, tất cả mọi người đứng bên phía Vương Cương đều choáng váng.

Vị Ngô gia này là người bên bọn họ, hơn nữa vừa rồi cũng là nói chuyện vì Vương Cương, sao lại bị Vương Cương đánh mặt?

Gia chủ Ngô gia che mặt, lau máu tươi trên khóe miệng nói: “Vương Cương tiên sinh, ngài làm vậy là có ý gì?”

Vương Cương cảm giác được vừa rồi Diệp lão mở ra muốn ra tay.

Điều này làm cho mồ hôi lạnh trên trán hắn túa ra.

Hắn phần nộ nhìn chằm chằm Ngô gia gia chủ nói: “Bất kính với Diệp lão, ngươi có lá gan lớn bao nhiêu?”

“A? Diệp lão?”

Trên mặt mọi người mới đầu là một mảnh mờ mịt, sau đó nghĩ đến gần đây kinh thành loáng thoáng truyền tới tiếng gió, lập tức hoảng sợ thất sắc.

“Chẳng lẽ lão nhân trước mắt này là Diệp Chuẩn!”

Sau khi giọng nói này truyền ra, tất cả mọi người sợ tới mức chân đều mềm nhũn.

Nhất là gia chủ Ngô gia kia, nghe được một người bên cạnh giải thích, bị dọa đến đặt mông ngồi xồm trên mặt đất, run lẩy bẩy.

Hiện tại hắn không những không oán hận Vương Cương, ngược lại còn có chút cảm kích.

Vương Cương không phải đang để cho hắn không xuống đài được, mà là đang cứu hắn.

Ngay cả Vương Cương thoát nhìn cũng không dám đắc tội Diệp lão, hắn bất kính với Diệp lão, quả thực là hành vi tìm chết.

Lúc Dương Thiên nhìn thấy lão nhân, cũng mang theo một nụ cười nói: “Lão đầu tử, sao ngươi lại tới đây.”

Khóe mắt mọi người hung hăng co rúm, dám xưng hô Diệp lão như thế, hắn có mấy lá gan?

Vốn cho rằng Diệp lão sẽ tức giận, nhưng không ngờ Diệp lão chỉ cười ha hả vài tiếng rồi mở miệng nói: “Tiểu tử ngươi càng ngày càng không tôn trọng ta, nếu ta không đến, ngươi bị ức hiếp thì làm sao bây giờ?”

Dương Thiên nhìn đông đảo đại lão ở đây một cái nói: “Bọn họ? Còn kém một chút tư cách!”

Một câu nói, Vương Cương cùng những đại lão kia đều giận dữ, quả thực muốn mất đi lý trí.

Nếu không phải có Diệp Chuẩn che chở, bọn hắn nhất định sẽ khiến tiểu tử này phải trả một cái giá thê thảm.

Một đại lão trong đó nhìn con trai mình bị đánh hộc máu không ngừng, hắn đau lòng không thôi, hắn là người già mới có con, ngày bình thường con trai mình được nuông chiều từ

bé vô cùng cung chiều, bây giờ bị đánh thành tàn phế, hấn há có thể dừng tay.

Hấn cắn răng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Dương Thiên giận dữ hét: “Tiểu tử, cho dù là Diệp lão ở chỗ này ngươi có thể không quan tâm đến tất cả sao? Ngươi đánh con của ta thành như thế này, hôm nay nếu không cho ta một cái công đạo, cho dù Diệp lão muốn bảo vệ ngươi, ta cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Dương Thiên nghe vậy nhíu mày nói: “Muốn ta giao phó cho ngươi? Ngươi tính là cái gì? Những người này thiết hạ Hồng Môn Yên muốn ra tay với ta, trên mặt đất nhiều đao côn bổng như vậy, ngươi không thấy sao? Động thủ trước là các ngươi, đánh không lại còn có mặt mũi giả bộ yếu thế một bên muốn ta giao phó, biết chữ mặt mũi viết như thế nào sao?”

“Ngươi nói cái gì? Ta ta ta ta... ta muốn làm thịt ngươi.”

Sắc mặt đại lão tái xanh, hấn ta có khi nào phải chịu vũ nhục như vậy.

Nói rồi tiến lên muốn ra tay với Dương Thiên.

“Không biết lượng sức!”

Dương Thiên khinh thường hừ lạnh một tiếng, sau đó hung hăng tát hấn một cái.

Lực đạo của một cái tát này vô cùng mạnh mẽ, đại lão kia trực tiếp bị quất ngất đi.

Mọi người thấy vậy, lập tức hít vào một ngụm khí lạnh.

Thủ đoạn thật ác độc.

Mà Diệp lão thì mang trên mặt vẻ cười tủm tỉm nhìn một màn này, hấn đi lên trước, ánh mắt nhìn đông đảo đại lão tay nắm thực quyền ở đây nói: “Bây giờ nghe rõ chưa, là người của các ngươi ỷ thế hiếp người, kết quả không có bản lĩnh bị người ta đánh ngược lại, ta cảm giác không phải Dương Thiên tiểu hữu giao phó cho các ngươi, mà là các ngươi phải cho Dương Thiên tiểu hữu một câu trả lời.”

“Cái gì? Bảo chúng ta giải thích cho hấn?”

“Điều đó không có khả năng, con trai ta đã gãy chân, cái này tính thế nào?”

Sắc mặt đông đảo đại lão tái xanh oán hận mà nắm chặt nắm đấm.

“Không giao phó cũng được.”

Lão nhân mười ngón giao nhau nói: “Đang chờ ngoài cửa là cảnh sát vũ trang, gọi lãnh đạo tối cao của bọn họ tới đây cho ta.”

Lão nhân phía sau mở ra gật gật đầu.

Không bao lâu, một vị nam tử trung niên hơi mập tiến lên, hắn không biết Diệp lão, mà là ánh mắt nhìn về phía Vương Cương mở miệng nói: “Muốn bắt người sao? Đồng chí của chúng ta đã chuẩn bị xong, tùy thời dự định đi vào.”

Diệp lão ở chỗ này, Vương Cương không dám nói lời nào.

Mà Diệp lão thì cười ha ha nói: “Bắt, vì sao không bắt, bắt hết đám ăn chơi trác táng nằm trên mặt đất lại cho ta.”

Lý Sinh nghe vậy, ánh mắt nhìn về phía Diệp lão, đánh giá lão nhân từ trên xuống dưới một cái rồi khinh thường nói: “Người là ai vậy, tại sao ta phải nghe lời người, người có biết thân phận của những đại thiếu trên mặt đất này không?”

“Người dám bắt kính với Diệp lão?”

Đôi mắt mở ra lạnh lẽo, đang muốn động thủ với Lý Sinh, mà lúc này Diệp lão vội vàng ngăn cản nói: “Ha ha, dừng tay, ta đến giải quyết.”

Ánh mắt của hắn nhìn về phía Lý Sinh nói: “Người có biết Tiểu Chu không?”

“Tiểu Chu? Tiểu Chu gì đó, người đừng lôi kéo làm quen với ta, nơi này là hiện trường phạm án, ta khuyên người một lão già nhanh chóng rời khỏi.

Diệp lão vẫn đang cười hiền lành, nhưng đông đảo các đại lão ở đây lại đều bất an.

Sau đó, chỉ nghe lão nhân mở miệng nói: “Người không biết hắn không sao, hắn hắn là biết người, ta gọi điện thoại cho hắn, sau đó người tới nói với hắn, thế nào?”

Lý Sinh không nói, khi thấy Diệp lão cầm một bình đài đen trắng cũ nát chụp ảnh Nặc Cơ Á, nụ cười lạnh trên mặt càng thêm nồng đậm.

Hiện tại lúc này lôi kéo làm quen với hắn, cho dù tiểu Chu này là thuộc hạ của hắn, hắn cũng không thể vì vậy mà đắc tội Vương Cương.

Sau khi ông lão gọi điện thoại, lời nói rất đơn giản.

“Đúng, là ta, có một chuyện nhỏ người đến xử lý một chút.”

Sau đó, nàng đưa điện thoại cho Lý Sinh nói: “Tiểu Chu nói muốn người nghe điện thoại.”

Lý Sinh khinh thường cầm điện thoại, quay về micro hô: “Tiểu Chu, ta mặc kệ người là ai, dưới tình huống này không ai có thể cầu tình giúp hắn, chuyện này không ai có thể nhúng tay vào, ta nói cho người biết, người...”

Hắn còn chưa nói hết lời, đã bị đạo thanh âm nổi giận kia cắt đứt.

“Lý Sinh, người nói xem tiểu Chu là thứ người có thể gọi sao?”

Bịch!

Sau khi nghe được giọng nói quen thuộc này, Lý Sinh đều quỳ.

Hắn ngồi liệt trên mặt đất, gian nan nuốt một ngụm nước bọt, chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc tới cực điểm, mồ hôi lạnh trên trán cũng không ngừng chảy xuống.

Trong đôi mắt hắn lộ vẻ hoảng sợ, khó có thể tin nói: “Chu thủ · Trường, là ngài sao?”

Chu Thanh tức giận hừ một tiếng, suýt chút nữa làm điện thoại di động trong tay Lý Sinh rơi mất.

Hắn ta lạnh lùng mở miệng nói: “Người cứ nói đi.”

Xong rồi!

Sau khi nghe thấy giọng nói này, Lý Sinh càng thêm chắc chắn đối phương chính là cấp trên của cấp trên của ông ta.

Hắn không nghĩ tới lão nhân trước mắt này mặc quần áo bình thường lại có quan hệ nhân mạch lớn như vậy, một cú điện

thoại liền đánh tới chỗ Chu Thanh, hơn nữa còn gọi hắn là tiểu Chu.

Vừa rồi hắn không chú ý, lại gọi Chu Thanh là tiểu Chu, hiện tại chỉ cảm thấy muốn chết.

Đây chính là đại nhân vật tay nắm thực quyền, cho dù cấp trên của hắn gặp được đối phương, cũng phải cúi đầu khom lưng, không nghĩ tới chỉ vì một câu nói của hắn liền triệt để đắc tội đối phương...

Chương 770 - Không thể yên tĩnh được.

Lý Sinh kinh sợ cúp điện thoại, cung kính hai tay đem điện thoại Nặc Cơ Á cũ nát kia đưa đến trước mặt Diệp lão nói: "Diệp lão, ngài có phần nộ gì xin cứ nói, tại hạ nhất định sẽ làm tốt cho ngài."

Cho tới bây giờ hắn mới hiểu được lão nhân trước mắt này rốt cuộc có địa vị gì.

Địa vị của lão nhân, cho dù là Vương Cương ở đây cũng phải cúi đầu.

Ngẫm lại hắn vừa rồi thể mà bất kính đối với lão nhân, thật sự muốn đập đầu chết cho xong.

Tồn tại có thân phận càng cao càng khiêm tốn, xem ra những lời này tuyệt không giả.

Mà trong các vị đại lão, đã đang xì xào bàn tán.

"Tiểu Chu? Người có thể dọa Lý Sinh thành bộ dáng này, rốt cuộc là ai?"

"Cấp trên của Lý Sinh tựa hồ không phải họ Chu, chẳng lẽ là....."

Có người đột nhiên nghĩ đến điều gì, mặt đều tái xanh.

"Trời ạ, là Chu Thanh, tuyệt đối là hắn, không nghĩ tới lão nhân vậy mà xưng hô hắn là tiểu Chu, trời ạ, trái tim nhỏ của ta."

Chu Thanh, ở trong quân giới chính là siêu cấp tồn tại xếp hạng trước ba.

Một tiếng tiểu Chu, ai dám kêu lên?

Nếu như nói trước đó những người này không rõ quan hệ của Diệp lão cứng rắn bao nhiêu, hiện tại đã mơ hồ có chút khái niệm.

Sau đó, chỉ nghe Diệp lão chậm rãi mở miệng nói: “Vừa rồi ta nói rồi, những tiểu bối nằm trên mặt đất cầm đao gây sự, Dương Thiên tiểu hữu đã chế phục bọn họ, bây giờ người dẫn bọn họ đi, bắt vào cục diện, căn cứ thủ tục bình thường liên quan mười lăm ngày, nếu ta không mở miệng, ai cũng không thể thả.”

“Vâng!”

Lý Sinh vẻ mặt đau khổ cảm giác muốn ngất đi.

Những đại thiếu nằm trên mặt đất kia thế nhưng là thịt trong lòng những đại lão trước mắt này a, bây giờ hắn đây là một lần đắc tội tất cả mọi người a.

Hơn nữa lão nhân đã chuyển Chu Thanh ra, là cấp trên của cấp trên của hắn.

Nếu hắn dám nói một chữ không, chỉ sợ chức vị ngày mai cũng không giữ được.

Lý Sinh nghe lệnh Diệp lão, để thủ hạ xông vào phòng, muốn đưa những đại thiếu này ra ngoài.

Lần này có thể khiến cho những đại lão kia sợ tới mức hồn phi phách tán.

“Dừng tay, mau dừng tay, xương cốt con trai ta gãy mất không thể di chuyển, cần phải vào bệnh viện, ta xem các người ai dám động đến nó.”

“Các người không muốn sống sao, có biết ta là ai hay không, ai dám động đến ta thì người đó xuống đài.”

Lý Sinh nhìn mọi người dừng lại, cắn răng nói: “Còn đứng ngây ra đó làm gì, khiêng hết ra ngoài cho ta.”

Lần này, đông đảo các đại lão trong sân quả thực đều muốn điên rồi.

Cảnh sát vũ trang là bọn họ gọi, vốn định chế phục Dương Thiên, nhốt hẳn vào trong ngục, sau đó tra tấn thật tốt.

Nhưng mà không nghĩ tới bây giờ bọn họ gọi tới những người này lại bị Diệp lão lợi dụng.

Trong lòng tất cả mọi người đều rõ ràng, lần này nếu không cho Diệp lão một cái công đạo, Diệp lão sẽ không từ bỏ ý đồ.

Thế là, một vị đại lão đứng dậy cắn răng nói: “Diệp lão, ngài muốn thế nào?”

Diệp lão chậm rãi mở miệng nói: “Một hậu bối của ta ở chỗ này bị khi dễ, làm sao? Các người không có ý định cho hắn một cái công đạo sao?”

“Cái gì?”

Trên mặt mọi người lập tức thiếu chút nữa vặn vẹo.

“Tiểu tử kia đã thương con trai ta, còn để cho ta cho hắn một cái công đạo?”

“Còn có nói đạo lý hay không, dựa vào cái gì?”

Trên mặt mọi người đều mang vẻ phẫn nộ.

Mà Diệp lão thì cười ha hả xoay người nói: “Đã như vậy, vậy không có gì để nói nữa, mang hết đi.”

“Đợi một chút!”

Đông đảo đại lão quả thực muốn cắn nát hàm răng.

Một đại lão thấy con trai mình bị động kêu thảm thiết đến tê tâm liệt phế, mí mắt ông ta giật giật, sau đó hít sâu một hơi, cúi đầu với Dương Thiên nói: “Dương tiên sinh, ta thay con trai ta xin lỗi người.”

Có người thứ nhất, thì có người thứ hai.

Sau khi các đại lão lần lượt xin lỗi, Diệp lão cũng phúi tay, để những cảnh sát võ thuật kia lui ra.

Mà lúc này, chỉ còn lại một mình Vương Cương.

Trên mặt hắn lúc sáng lúc tối, khó coi tới cực điểm.

Vương Hạo cắn răng nói: “Phụ thân, người không thể xin lỗi.”

Lúc này Lý Sinh trực tiếp nâng Vương Hạo lên, sau khi tác động đến vết thương của hắn, Vương Hạo liên tục kêu thảm thiết.

Cơ mặt Vương Cương hung hăng run rẩy.

Hắn cắn răng tròng mắt đều đỏ lên, cúi đầu với Dương Thiên nói: “Xin lỗi!”

Nếu đổi lại là người khác, bị cự phách chính quốc đối đãi như vậy, sớm đã bay lên trời, thậm chí thối cả đời cũng không có gì là không thể.

Nhưng Dương Thiên vẫn luôn giữ vẻ nhẹ nhàng như mây gió.

Hắn lạnh lùng cao ngạo nói: “Chặt đứt tay chân của bọn họ, đã là ta hạ thủ lưu tình, để lại cho bọn họ một cái mạng, đã coi như là ân điển cực lớn của ta, nếu theo tính cách trước đó của ta, các người chỉ nhìn thấy một cỗ thi thể, việc này cứ như vậy bỏ qua, nếu các người muốn trả thù ta hoan nghênh, nhưng đến lúc đó người ta muốn giết, cho dù là Vân Thương chân nhân cũng không thể ngăn cản.”

Một câu nói kia của hắn mang theo uy áp cường đại, khiến cho tất cả mọi người đều cảm giác sống lưng phát lạnh.

Bọn họ chưa từng thấy Dương Thiên ra tay, nhưng sau khi khí thế uy áp gần như thực chất phát ra từ trên người thiếu niên kia, liền cảm giác thiếu niên tuyệt đối không phải vật trong ao.

Bởi vì uy áp khí thế của hắn đã vượt qua Vương Cương không chỉ gấp mười lần.

Cường giả Tông Sư cảnh của võ đạo thế gia kia nghe được lời này của thiếu niên thì lập tức liên tục gật đầu.

Hắn biết rõ thực lực của thiếu niên, lúc trước tổ chức Âm Ảnh không hề như vậy, một mình thiếu niên giết một phần mười.

Đây chính là chín trăm người đó.

Lúc trước người hắn muốn giết, Vân Thương chân nhân vì thủ hộ giả kinh thành đều không thể ngăn cản.

Bọn họ những phạm phu tục tử này, thật không đủ thiếu niên một kiếm chém giết.

Việc này rốt cuộc kết thúc, nhìn đại thiếu nữ kinh thành từng người được khiêng lên xe cứu thương, Viên Lăng Mạn và Lăng Huyền đều ngơ ngác nhìn Dương Thiên.

Có thể đánh cho Đại thiếu kinh thành gãy tay gãy chân, còn bức bách phụ thân những người này xin lỗi, chỉ sợ toàn bộ kinh thành chỉ có thiếu niên.

Lăng Huyền Huyền vừa rồi còn lo lắng cho Dương Thiên, hiện tại hẳn chỉ lo lắng những đại thiếu ở kinh thành cần nằm viện bao lâu mới có thể hoàn toàn khỏi hẳn.

Trước cửa khách sạn năm sao.

Dương Thiên cười nhìn về phía Diệp lão nói: “Lại làm phiền ngài tự mình chạy một chuyến, thật là băn khoăn.”

Diệp lão có chút bất đắc dĩ nói: “Tiểu tử ngươi còn biết nói qua ý không đi? Ngươi không gây chuyện giống như là một đứa trẻ ngoan ngoãn, nhưng mà gây chuyện ta cũng vì ngươi mà đổ mồ hôi lạnh, một nửa đại nhân vật kinh thành ngươi đắc tội mấy lần, ngươi có biết hậu quả ta không đến là cái gì hay không, ngươi có thể thương xót bộ xương già như ta đây đừng gây nhiều chuyện như vậy hay không?”

Dương Thiên cười ha hả nói: “Ta sẽ không làm chuyện không nắm chắc, những người đó đắc tội ta, ta đã sớm nghĩ xong kế sách ứng đối.”

“Là đánh bọn họ một lần sao? Tiểu Trương đã nói với ta thực lực của ngươi không tầm thường.”

Diệp lão trợn trắng mắt.

Dương Thiên nhướng mày nhìn về phía sau Diệp lão, mở mắt ra một cái.

Mà ngay khi nhìn thấy một màn này, áo bào toàn thân liền phồng lên, như lâm đại địch.

Dương Thiên cười cười, nói với Diệp lão: “Lần này chỉ là một lần ngoài ý muốn mà thôi, là bọn họ đắc tội ta trước.”

Khóe mắt Diệp lão hung hăng co giật một cái nói: “Vậy ngươi có thể giải thích với ta buổi sáng hôm nay, ngươi đánh gãy hai chân Lý gia gia chủ Lý Vĩnh là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ cũng là hắn trêu chọc ngươi trước?”

Dương Thiên trầm mặc thật lâu, sau đó mở miệng nói: “Đó là đáng đời.”

Diệp lão nghe vậy thiếu chút nữa tức ngất đi, nói: “Người không thể yên tĩnh yên tĩnh sao?”

Ánh mắt Dương Thiên thâm thúy, bình tĩnh cười cười mở miệng nói: “Được, chờ ta diệt Dương gia, Lý gia, ta sẽ yên tĩnh.”

Bịch!

Diệp lão nghe vậy trực tiếp ngồi liệt trên mặt đất.

Sau khi được nâng lên, Diệp lão lúc này mới lau mồ hôi lạnh trên trán, nói: “Tiểu tử ngươi nghiêm túc?”

Dương Thiên gật đầu nói: “Ừm.”

“Người có biết địa vị của bọn họ ở kinh thành Dương gia ở trong kinh thành hay không, sinh ý của Lý gia trải rộng khắp cả nước, lão tiểu tử Lý Ngôn kia giao hữu rất rộng, giới chính trị quan hệ vô địch, có hẳn ở đây, Lý gia không thể nào.”

“Lão gia tử Dương Quân của Dương gia, địa vị trong giới quân đội còn cao hơn Chu Thanh, người có biết hẳn có thể điều động bao nhiêu đội quân không? Còn muốn hẳn đồng ý, tên lửa liên châu, đạn Hy-đrô, hẳn cũng có thể cho người chinh đồn, người đắc tội ai không tốt a, đắc tội hai nhà bọn họ.”

Diệp lão sắp điên rồi.

Phải biết rằng, hai mươi năm trước, hẳn ở thời kỳ đỉnh phong, coi như là hẳn cùng hai nhà cũng chỉ có thể giao hảo.

Không phải sợ hãi Dương gia Lý gia, mà là bởi vì Dương gia Lý gia có thực lực này.

Nội tình của hai nhà, vượt xa khả năng mà người thường có thể tưởng tượng.

Dương Thiên nghe Diệp lão nói vậy, không khỏi cau mày.

Vốn cảm thấy thời cơ đã chín muồi, muốn động đến hai nhà này báo thù kiếp trước kiếp này.

Nhưng hiện tại xem ra, còn không phải lúc.

Nếu động vào người đứng đầu trong giới chính trị cao nhất của hai nhà, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn.

Tuy rằng hắn không sợ, nhưng từ nay về sau, chỉ sợ Hoa Hạ khó có chỗ cho hắn dung thân.

Bởi vì đắc tội với người đầu tiên kia, tương đương với đối địch với toàn bộ quốc gia.

Muốn động vào hai nhà này, phải lấy ra giá trị của bản thân.

Chỉ cần để người đầu tiên kia cho rằng giá trị của mình vượt qua Dương gia Lý gia kinh thành, có thể làm ra công hiến thật lớn cho quốc gia, mới có thể mang hai nhà thay thế tới.

Đến lúc đó, mới có thể động thủ...

Chương 771 - Bắt đầu phản kích.

Diệp lão thấy Dương Thiên trầm tư, cho rằng hắn đã từ bỏ, không khỏi sắc mặt thờ phào nhẹ nhõm hỏi: "Hiện tại, người còn đang suy nghĩ việc tiêu diệt Dương gia Lý gia sao?"

Dương Thiên bình tĩnh gật đầu nói: "Vẫn nghĩ, mỗi thời mỗi khác!"

Diệp lão im lặng.

Hắn đen mặt nói: "Vậy người cùng Dương gia Lý gia rốt cuộc là thù hận gì, đáng giá người trả giá lớn như thế?"

Dương Thiên cười cười, giọng điệu thâm trầm nói: "Ta có thể sống đến ngày hôm nay chính là vì tìm hai nhà bọn họ báo thù, so ra mà nói cái giá phải trả căn bản không bằng một phần vạn mà ta đã từng trả giá."

Trên Huyền Thiên đại lục, tu vi Dương Thiên là Hợp Đạo thành Thánh đỉnh phong, chỉ thiếu chút nữa là có thể bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Đại La Kim Tiên đồng thọ với thiên địa, thiên địa bất diệt, vĩnh sinh bất tử.

Ngay tại thời điểm mấu chốt nhất đột phá, hắn tìm được biện pháp về nhà.

Vì thế, Dương Thiên không tiếc nghịch chuyển pháp tắc thiên địa, hao hết ba trăm năm tu vi cả đời trở về.

Hắn từ bỏ hết thầy Huyền Thiên đại lục, chỉ muốn trở về báo thù, chấp niệm của hắn sâu xa vượt xa tưởng tượng của mọi người.

Diệp lão thấy không khuyên được Dương Thiên, chỉ có thể thở dài một hơi nói: “Đã như vậy, thời cơ chín muồi ta sẽ giúp ngươi, ngươi cũng đừng hy vọng quá, nội tình của Dương gia Lý gia vượt xa ngươi tưởng tượng, năng lực của ta hiện giờ, cũng chỉ có thể giúp ngươi ngăn chặn Lý gia, Dương gia phản công ngươi, con đường tiếp theo có thể không dễ đi.”

Dương Thiên cười nhạt nói: “Vậy cũng phải thử xem.”

Hắn là tiên, không cùng một chiều không gian với những phạm nhân của Dương gia Lý gia.

Năng lực của hắn, đối với Dương gia Lý gia mà nói, có thể nghiền ép tuyệt đối.

Diệp lão nhìn thấy Dương Thiên của mình như vậy, cũng chỉ cười cười.

Mà lúc này, Viên Lăng Mạn và Lăng Huyền Huyền đi tới, ý cười dịu dàng nhìn Diệp lão cung kính nói: “Lão nhân gia, hôm nay cảm ơn người đã giúp Dương Thiên.”

“Lão gia gia, ngài có thân phận gì, vì sao nhiều người đều sợ như vậy.”

Diệp lão cười ha ha nói: “Ta chỉ là một lão đầu tử bình thường mà thôi, không có bất kỳ thân phận gì đáng nói.”

Hai nữ bĩu môi, hiển nhiên là không tin lời Diệp lão nói.

Diệp lão cũng không tức giận, mà móc từ trong ngực ra hai phong thư viết cho hai nữ nói: “Các ngươi là Lăng gia cùng Viên gia tiểu cô đi, ta chuẩn bị cho gia gia của các ngươi một phong thư, các ngươi trở về tự tay giao cho bọn họ.”

Hai nữ có chút nghi hoặc nhìn phong thư trong tay, sau đó cười ngọt ngào với Diệp lão nói: “Tuân mệnh lão gia gia.”

Nói xong, hắn chào hỏi Dương Thiên, xác định Dương Thiên vừa rồi không bị bất kỳ tổn thương gì, lúc này mới rời đi.

Diệp lão nhìn theo bóng lưng hai nàng, cười ha ha, có vẻ hơi thê lương nói: “Thời gian trôi qua thật nhanh, vị cháu gái của hai vị lão bằng hữu chớp mắt đã hai mươi năm trôi qua, vốn là đứa bé còn đang học nói, giờ lại thành đại cô nương duyên dáng yêu kiều rồi.”

Dương Thiên gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Thời gian ba trăm năm trôi qua nhanh, Dương Thiên đều có ảo giác.

Phảng phất như ba trăm năm ở Huyền Thiên đại lục chỉ là ảo tưởng của bản thân.

Diệp lão nhìn ánh mắt Dương Thiên rồi ngẩn người ra, cho rằng Dương Thiên là nhìn trúng hai cô gái, vì thế mở miệng hỏi: “Tiểu tử, ngươi không phải là nhìn về phía hai cô gái kia chứ?”

Dương Thiên sửng sốt, sau đó cười cay đắng mở miệng nói: “Sao Diệp lão lại nói như vậy? Các nàng chỉ là bằng hữu của ta mà thôi.”

Đôi mắt sắc bén của Diệp lão vẫn sáng ngời như cũ, lão giả cười ha ha nói: “Tốt nhất không phải, nói cho ngươi một tin tức tốt, Mục Nhu sắp trở về.”

“Mục Nhu?”

Dương Thiên nghe vậy, trong đầu không tự chủ được hiện lên giọng nói và dáng điệu và nụ cười của một cô gái tóc dài màu đỏ lửa.

Tồn tại xưng vương xưng bá trong trường học, nhưng khi ở bên cạnh hắn lại vô cùng dịu dàng ngoan ngoãn, giống như một con cừu nhỏ.

Từ biệt đã rất lâu, nữ hài cả ngày quần lấy hắn gọi đôi tượng rớt cuộc cũng định trở về sao?

Dương Thiên cười cười, nhìn Diệp lão nói: “Tin tức tốt đây, cụ thể khi nào thì nàng trở về?”

Diệp lão mở miệng nói: “Cụ thể không nói, nàng nói muốn cho người một kinh hỉ.”

“Cô gái nhỏ này.”

Dương Thiên có chút bật cười.

Diệp lão nói xong, trầm mặc một lát, sau đó lại mở miệng nói: “Lão đầu tử Mục gia ở hải ngoại kia, cũng chính là gia gia của Tiểu Nhu đã chết, một cô gái như nàng một mình chống đỡ toàn bộ tập đoàn Mục thị hải ngoại sống rất mệt mỏi.”

Nụ cười của Dương Thiên hơi cứng ngắc, sau đó chỉ nghe Diệp lão chậm rãi mở miệng nói: “Ta hy vọng người có thể giúp nàng ấy, Tiểu Nhu là một bé gái rất tốt, lúc trước ở cô nhi viện cũng vô cùng ngoan ngoãn, chăm sóc đệ đệ muội muội của cô nhi viện.”

Dương Thiên tiêu tử, trong mắt ta nàng giống như cháu gái ruột của ta, phụ mẫu nàng khi còn nhỏ đã mất, nhìn như rất kiên cường, kỳ thật cũng rất yếu ớt, người phụ ai cũng không thể phụ nàng, bằng không lão đầu tử ta còn có một hơi thở, sẽ không bỏ qua cho người.”

Giọng nói của lão nhân thâm lương, toàn thân mang theo sự chấn nhiếp cường đại.

Cho tới bây giờ, Dương Thiên mới hiểu được khí thế của thượng vị giả của lão nhân này rốt cuộc khủng bố đến mức nào.

Uy áp thuộc về thượng vị giả kia, ngay cả Dương Thiên cũng cảm thấy hô hấp trì trệ.

Lão nhân chấp hai tay sau lưng, cứ như vậy đứng ở nơi đó, ở giờ khắc này giống như hòa hợp cùng thiên địa, uy áp khí tràng cường đại hân phát ra, chính là uy áp của thiên địa.

Dương Thiên Tiên Nguyên chậm rãi lưu chuyển quanh thân, lúc này mới bảo trì trấn định tự nhiên.

Hắn cười cười nói: “Nếu nàng ấy mệt chết đi, ta sẽ giúp nàng ấy, cho nàng ấy chỗ dựa.”

Sau khi có được hứa hẹn của Dương Thiên, lão nhân rời đi.

Nhìn bóng lưng bình thường của Diệp lão, thoáng giật mình, giống như một lão nhân bình thường, so với vừa rồi quả thực như hai người khác nhau.

Nhưng Dương Thiên biết, thân phận của lão nhân bình thường này chỉ là lão nhân đang che giấu mà thôi.

Hắn trời sinh chính là thượng vị giả, lại thêm thân ở địa vị cao mấy chục năm, vạn dân kính ngưỡng, loại uy áp cường đại kia mới dần dần hình thành cường đại như bây giờ.

Tất cả đều đã kết thúc, nhưng nan đề mới lại xuất hiện.

Dương Thiên và Ngô Dũng của ngành sản xuất ngọc thạch gọi điện thoại, nửa thời gian trôi qua, ngành ngọc thạch của Ngô gia đã chiếm đoạt ba phần tư sản nghiệp của Dương gia, điều này làm cho Dương Thiên có chút hài lòng.

Mà một tin tức không tốt khác là, Dương gia bắt đầu phản kích.

Từ khi biết tập đoàn Thiên Thần là sản nghiệp của Dương Thiên, Dương Thái, Dương Cương, Dương An, hai vị bác cả của hắn, một vị chú nhỏ bắt đầu vận dụng tất cả tài nguyên của Dương Thiên triển khai phản kích.

Mặc dù Dương Thiên đã sớm đoán trước, nhưng Tống Lan và Tô Du lại không chú ý.

Tin tức tiêu cực của tập đoàn Thiên Thần được tạo ra, khiến cho rất nhiều quần chúng nghi ngờ.

Nhất là những người nghèo không đủ tiền thuốc men để chi trả, lại càng có ít người lợi dụng.

Rất nhiều người lái xe sang trọng ở trong biệt thự cũng đều kêu to không công bằng, cho rằng người khác đều có thể miễn toàn bộ, bọn họ vì sao không thể miễn toàn bộ.

Thói quen thích chiếm tiện nghi nhỏ này của người dân chính là như vậy.

Thậm chí có một số người không hợp thói thường trực tiếp chạy đến tập đoàn Thiên Thần làm loạn, cho rằng tiền thuốc men chữa bệnh lúc trước cần phải trả lại cho bọn họ.

Thậm chí còn có chút yêu cầu thánh mẫu, tập đoàn Thiên Thần có sản nghiệp lớn như vậy thì không nên lấy tiền, tạo phúc cho dân là chuyện tốt.

Tổng Lan cũng tức đến hôn mê.

Tập đoàn Thiên Thần sáng tạo dự tính ban đầu chính là có một cái tạo phúc cho dân, nhưng tài nguyên trong tập đoàn vốn không có khả năng lấy mãi không hết dùng mãi.

Dương Thiên đã yêu cầu tập đoàn Thiên Thần có thể không lấy lợi nhuận làm mục đích, chỉ cần duy trì hoạt động bình thường là được.

Nhưng mà nếu có nhiều người như vậy tiếp tục náo loạn, căn bản không thể tiếp tục.

Những chuyện này đều phát sinh trong cùng một ngày, bệnh viện Tây Kinh đối lập với tập đoàn Thiên Thần lại mở ra một lần nữa.

Hơn nữa, tuyệt đối miễn phí.

Điều này hấp dẫn rất nhiều bệnh nhân đến, tập đoàn Thiên Thần vốn nối liền không dứt nay trở thành môn đình La Tước.

Đối với việc này, Tô Du khóc lóc nói là mình đã khiến tập đoàn Thiên Thần sa sút.

Dương Thiên cũng chỉ là mở miệng không ngừng an ủi.

Sau đó, tuyên bố một đại sự chấn kinh thành.

Tập đoàn Thiên Thần dừng kinh doanh.

Kỹ thuật chữa bệnh của tập đoàn Thiên Thần vượt xa Tây Y, giống như mọi người sau khi nếm được ngon ngọt của khoa học kỹ thuật, rút lui về thời cổ đại, còn khó chịu hơn giết hấn.

Trong lòng Dương Thiên không ngừng cười lạnh.

Bệnh viện Tây Kinh của Dương gia không phải là vì chèn ép tập đoàn Thiên Thần sao? Vậy Dương Thiên cũng muốn xem xem, bọn họ rốt cuộc có thể chống đỡ được bao lâu.

Hắn muốn cho bệnh viện Tây Kinh mở như thế nào, thì đóng cửa như thế đó.

Mà cùng một ngày, người của Lý gia nghe ngóng được tin tức của Dương Thiên, cũng biết được ngành trang phục ở địa giới Tây Nam là do Dương Thiên mở ra.

Cho nên, người Lý gia áp dụng chặn đường, chèn ép, vây chặn.

Sinh ý trang phục của bọn họ đã trải qua trăm năm, sớm đã lan khắp cả nước, mà mẫu thân Dương Thiên mở sinh ý trang phục, chỉ là tụ tập toàn bộ Tây Nam mà thôi, xa xa không kịp!

Chương 772 - Triển khai thủ đoạn.

Liên tục hai tin tức xấu truyền ra, điều này khiến trên mặt Dương Thiên lộ ra một tia lãnh ý.

Xem ra Dương gia Lý gia biết hấn quật khởi, sau đó bắt đầu chèn ép.

Bọn họ là sợ Dương Thiên có một ngày vượt qua bọn họ, cho nên sợ hãi.

Nhưng cũng may đế quốc thương nghiệp của Liễu Kinh không bị bất kỳ cản trở nào, đang nhanh chóng phát triển.

Vốn tài chính khởi động gần trăm tỷ nhân dân tệ, hiện tại ngắn ngủi mấy tháng thời gian, đã đạt đến tình trạng sáu ngàn ức.

Trong khoảng thời gian ngắn kiếm được năm mươi tỷ, nếu bàn về tài sản, Dương Thiên có lẽ đã có thể trở thành mười hạng đầu bảng phú hào trong nước.

Nhưng đây còn lâu mới là điểm cuối của đế quốc thương nghiệp Liễu Kinh, Dương Thiên đã để Liễu Kinh đầu tư hết sáu ngàn tỷ này.

Điều này khiến Liễu Kinh quả thực muốn hoài nghi nhân sinh, nếu như lỗ vốn hết, hấn là muôn lần chết cũng khó chuộc tội.

Mà Dương Thiên lại biết, Liễu Kinh tuyệt đối không thể thất bại.

Kiếp trước, vào thời kỳ toàn thịnh, giá trị của đế quốc thương nghiệp Liễu Kinh là một trong ba doanh nghiệp hàng đầu thế giới, tài sản là năm mươi tỷ đô la Mỹ, tương đương với nhân dân tệ, hơn ba mươi tỷ tài sản.

Những tài sản này đủ để ảnh hưởng đến sự phát triển kinh tế trong nước.

Bởi vì đế quốc thương nghiệp này của Liễu Kinh, trong nước chỉ cần tất cả đầu tư của hắn đều được phát triển nhanh chóng.

Nhiều tiền như vậy nên xuống, không có chuyện gì không làm được.

Nếu quả thật đạt tới tình trạng đó, mới xem như là thương nhân thành công nhất, không bị trói buộc, áp đảo quyền lực, ngang hàng với lãnh đạo của hơn hai trăm quốc gia trên toàn thế giới.

Phải biết rằng, kiếp trước Liễu Kinh đã từng tiếp kiến tất cả lãnh đạo của các quốc gia trên thế giới khi hắn còn ở trong căn phòng nhỏ cũ nát kia.

Nếu Dương Thiên chờ Liễu Kinh đạt tới bước diệt Dương gia Lý gia ở kinh thành, quả thực không cần tốn nhiều sức.

Nhưng hắn đợi không được đến lúc đó.

Dương Thiên đã dự định cuối năm nay sẽ khiến cho toàn bộ Dương gia Lý gia bị diệt, bất kể phải trả giá thế nào.

Mà bây giờ thời gian đến xem, đã chỉ còn không đến hai tháng thời gian.

Nếu hiện tại kinh thành Dương gia Lý gia còn đang chống cự vô vị, vậy thì Dương Thiên xem thử, bọn họ rốt cuộc sẽ chống cự tới khi nào.

Nói xong gọi điện thoại thông báo cho Liễu Kinh, để hắn xuất thủ chèn ép tất cả sản nghiệp tài chính của Dương gia Lý gia.

Trong thế giới tài chính, đế quốc thương nghiệp của Liễu Kinh đã trở thành bá chủ tài chính đứng trong ba nước trước. Mặc dù Dương gia Lý gia có mấy chục năm phát triển, nhưng hắn vẫn không sợ hãi.

Cái này cũng chưa tính, sản nghiệp ngọc thạch của Dương gia nghe Ngô Dũng báo cáo, muốn chuyển chiến lược ra toàn quốc, Dương Thiên gọi điện thoại cho Vân Châu, cấm bán bất kỳ ngọc thạch nào cho Dương gia, điều này cũng phong tỏa con đường nhập hàng của sản nghiệp ngọc thạch Dương gia.

Dương Thiên sử dụng tất cả tài nguyên có thể sử dụng, không vì cái gì khác, chỉ là muốn mài chết bọn họ.

Chỉ cần một thời gian dài, bệnh viện Tây Kinh, vẫn là sản nghiệp ngọc thạch của tập đoàn Dương thị, toàn bộ đều bị hủy diệt.

Đáng nhắc tới chính là, Dương phụ có thiên phú tuyệt đối ở mấy tập đoàn Thiên Thần phía Tây Nam.

Công ty chi nhánh vốn chỉ có bốn nhà tập đoàn Thiên Thần, nhưng mà đến trong tay Dương phụ gần nửa năm, toàn bộ mười sáu thành phố Giang Nam, Hoa Nam, Trung Hải, Đại Tây Bắc, Vân Châu, Bắc Hải, Thâm Hải, Ma Đô, những địa phương này toàn bộ sáng lập công ty chi nhánh Thiên Thần mấy ngày.

Hắn đã sáng lập ra tổng cộng 27 công ty chi nhánh của tập đoàn Thiên Thần, một lần hành động vượt qua bệnh viện Hiệp Hòa xếp hạng thứ nhất ở kinh thành.

Hiện tại, nguyện vọng của hắn là mở rộng tập đoàn Thiên Thần ra toàn thế giới. Sau khi Dương Thiên nghe được tin tức này, đều có chút chấn kinh.

Người cha này quả thực cuồng dã, chẳng trách kinh thành Dương gia biết rõ công ty chi nhánh của hai mươi bảy tập đoàn Thiên Thần này thuộc về Dương Quốc, nhưng không tới chèn ép.

Hiện giờ tập đoàn Thiên Thần do Dương Quốc dẫn dắt đã trở thành một gốc cây đại thụ che trời, ngay cả lão gia tử Dương gia cũng không ngừng lôi kéo, âm thầm hồi hận hai mươi năm trước đã đuổi cả nhà bọn họ ra khỏi Dương gia.

Dương Quốc cũng không để cho Dương Thiên thất vọng, đối với vẻ mặt xấu xí của đám người Dương gia kia ném ra cảnh ô liu và lợi ích không hề bị lay động.

Dương Thiên thở phào nhẹ nhõm cho cha mình, cũng không lo lắng cho ông nữa. Sau khi làm xong việc vây chặn tập đoàn Dương thị, Dương Thiên cũng không định buông tha cho tập đoàn Lý thị.

Sức ảnh hưởng của Dương gia trong quân đội không phải chuyện đùa, từng một lần muốn vận dụng quân đội, Dương Thiên cũng trở nên hung ác, triệu tập Thần Long tổ, Chu Tước tổ, Huyền Vũ tổ, Bạch Hổ tổ, long đầu của bốn bộ ngành đặc thù trong nước.

Địa vị của hắn bây giờ cũng không thấp, bốn tổ đã sớm lấy hắn làm đầu, hai bên từng tụ tập nhân mã khắp nơi ở ba mươi dặm phía nam kinh thành, dùng vũ khí lực sát thương cỡ lớn, dự định liều chết chiến đấu.

Dương gia xuất động quân đội gấp bốn lần, nhưng bốn tổ nhân mã không có một tia sợ hãi.

Cuối cùng khi giao chiến, Vân Thương chân nhân xuất hiện, một kiếm trực tiếp chém mặt đất thành khe núi.

Một chiêu đã khiến tất cả mọi người dừng tay!

Mà Lý gia và các vị đại lão nắm thực quyền trong tay đều có quan hệ với nhau, cho nên trong khoảng thời gian ngắn, đối với mẫu thân Dương Thiên ở Tây Nam là từng bước khó xử.

Lần này Dương Thiên cũng nổi giận, gọi điện thoại tới chỗ của Hà tiên sinh Áo Đảo.

Hắn để Hà tiên sinh vận dụng quan hệ bản thân phong tỏa toàn diện đường ven biển, nghề phục vụ Lý gia ngăn chặn toàn bộ mậu dịch xuất khẩu toàn thế giới.

Sau đó, cùng người đầu tiên của Giang Nam Mạc Tà gọi điện thoại.

Giang Nam nhiều dệt vải, cho nên tất cả sản nghiệp trang phục của Lý gia toàn bộ đều ở đó.

Dương Thiên để Mạc Tà vận dụng tất cả quan hệ phong sát tất cả trang phục sản nghiệp của Lý gia ở Giang Nam. Sau đó để cho Vương Liệt tụ tập các vị đại lão Tây Nam đem nghề nghiệp trang phục của Dương mẫu lái tới Giang Nam, dần dần chiếm đoạt nghề trang phục của Lý gia.

Thủ hạ của Giang Nam và những đại lão Tây Nam kia đều là một ít du côn lưu manh, chuyện khác sẽ không làm, bản lĩnh quấy rối cũng coi như nhất lưu, sản nghiệp của Lý gia ở Giang Nam thật là khổ không thể tả.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, cục diện nhìn như bất lợi đối với Dương Thiên đã bị hấn hoàn toàn thay đổi.

Dương Thiên Vận bày mưu nghĩ kế nhẹ nhàng, mà Dương gia Lý gia kinh thành thì mặt mày ảm đạm.

Bọn họ đã đến nhà bái phỏng vô số lần, nhưng tất cả đều bị Dương Thiên từ chối ở ngoài cửa.

Yêu cầu của Dương Thiên chỉ có một.

Đối với gia chủ Dương gia Dương Thái, cùng Lý Vĩnh chỉ trả lời một câu.

“Muốn bái phỏng ta các ngươi còn chưa đủ tư cách, để hai lão già Lý Ngôn và Dương Quân tới đây.”

Nghe nói sau câu này của Dương Thiên, khiến cho hai lão gia tử tức giận đến nổi trận lôi đình, thậm chí Dương lão gia tử còn thiếu chút nữa đã vào bệnh viện.

Hai người có thân phận như thế nào, cho dù là người đứng thứ hai của quốc gia, Ngụy tổng lý cũng phải cung kính với hai vị lão nhân.

Một tiểu bối, vậy mà yêu cầu hai người bọn họ tự mình đi bái phỏng, hấn từ đâu tới mặt mũi lớn như vậy.

Vì vậy, hai nhà ở địa giới kinh thành, từng người bắn tiếng, cùng Dương Thiên thế bất lưỡng lập.

Sau khi Dương Thiên nghe được tin tức này, trong lòng cười lạnh không ngừng.

Từ ba trăm năm trước, hấn cùng hai nhà này đã không đội trời chung.

Nếu không phải bận tâm, hấn đã sớm một kiếm hủy diệt nó.

Chỉ là, hấn bây giờ còn chưa tu luyện đến mức làm cho cả quốc gia đều coi trọng, ở lúc này diệt hai nhà, nhất định sẽ trả giá không thể thừa nhận.

Từ lúc Vân Thương chân nhân xuất hiện, hắn đã biết thế giới này không phải như kiếp trước hắn hiểu.

Hiện tại, cần phải chờ.

Tập đoàn Thiên Thần kinh thành nằm ở phía đối lập bệnh viện Tây Kinh, quả nhiên không ngoài dự liệu của Dương Thiên.

Chỉ trong ba ngày đã tuyên bố phá sản.

Bọn họ xem thường tính cách tham ô của quốc nhân, chỉ trong ba ngày, những người ở kinh thành suýt chút nữa đã chen chúc nổ tung toàn bộ bệnh viện.

Cho dù không có bệnh, cũng đến đây kiểm tra, toàn bộ bệnh viện người đông nghìn nghịt, tài nguyên không đủ vì thế mà ra tay đánh nhau, chết mấy người, hơn nữa tất cả thuốc bên trong bị cướp sạch, ngay cả đồ vật có thể mang đi, cũng mang đi toàn bộ.

Chỉ trong ba ngày ngắn ngủi, Dương gia vốn đã mất sạch, còn bị bêu danh.

Tô Du và Tống Lan nhìn thấy cảnh này thì vô cùng hưng phấn, thỉnh cầu Dương Thiên có phải là đồng ý để tập đoàn Thiên Thần chính thức kinh doanh lại hay không.

Dương Thiên đối với việc này, chỉ nói một chữ.

Chờ!

Không chiếm được vĩnh viễn là tốt nhất, chờ những người này biết rõ nỗi thống khổ khi mất đi tập đoàn Thiên Thần, muốn có được, vậy sẽ quý trọng, chẳng những không có gây chuyện, ngược lại còn đi bảo vệ.

Kết quả, không ngoài dự đoán của Dương Thiên, những bệnh nhân kia lái một chiếc xe sang trọng ở trong biệt thự, vốn chỉ cần hóa cực ít tiền là có thể chữa khỏi bệnh, lại còn muốn tập đoàn Thiên Thần miễn trừ tiền thuốc men cho bọn họ.

Chờ tập đoàn Thiên Thần đóng cửa, những người này đi khắp nơi cầu y vẫn được, hao tốn số tiền lớn vẫn không có chữa trị.

Cho nên từng người hối hận đến ruột đều xanh.

Bọn họ lại quay đầu, khẩn cầu tập đoàn Thiên Thần mở cửa chữa bệnh, không tiếc lấy ra gấp mười lần số tiền lớn.

Nhưng mà tập đoàn Thiên Thần vẫn không mở cửa.

Cái này xác minh một câu châm ngôn, hôm nay người hờ hững lạnh nhạt với ta, ngày mai ta để người trèo cao không nổi.

Tin tưởng thêm một đoạn thời gian nữa, khi tập đoàn Thiên Thần khai trương lần nữa, cho dù tất cả bệnh viện Tây Y ở kinh thành cộng lại cũng chỉ có thể nhìn theo bóng lưng.

Mà giờ khắc này, Dương Thiên đã thành công rút lui, trở lại trường học, làm một học sinh bình thường.

Nhưng mà, thật vất vả nghỉ ngơi, đang muốn qua mấy ngày an phận thời điểm, Hoa Yên Nhu tìm tới.

Trọn vẹn một tháng không gặp, cảnh hoa tử tử này vẫn quốc sắc thiên hương như cũ...

Chương 773 -

Dáng người Hoa Yên Nhu cao gầy, không mặc giày cao gót thì gần như bằng với chiều cao của Dương Thiên.

Thời điểm tính tình không nóng nảy, tuyệt đối tính là đại mỹ nữ thiên kiều bá mị, cho dù tính tình nóng nảy, đó cũng là tư thế hiên ngang.

Hơn nữa, dáng người của nàng nóng bỏng tới cực điểm, trên thân thể mềm mại đầy đà vây quanh nàng, có loại ảo giác không chịu nổi gánh nặng.

Dương Thiên nhớ mang máng lúc trước ở Thanh Phong Sơn, mình ma xui quỷ khiến đưa tay qua.

Mặc dù xúc cảm rất không tệ, nhưng lại bỏ ra cái giá rất lớn.

Tuy là như thế, Dương Thiên vẫn nhớ mãi không quên.

Gần như mỗi lần Dương Thiên đứng cùng một chỗ với nàng, ánh mắt Dương Thiên luôn rơi vào trên bộ ngực đầy đặn mê người của nàng.

Lần này vẫn như cũ là không ngoại lệ.

Bình thường Hoa Yên Nhu ghét nhất là bị người khác nhìn nàng như vậy, nếu là người khác, không nói lời nào đã sớm bị nàng đánh một trận.

Nhưng ở trước mặt tiểu đệ đệ Dương Thiên nhỏ hơn nàng bốn tuổi này, nàng lại có loại cảm giác ngượng ngùng, cảm giác có nhẹ nhẹ mừng rỡ.

Điều này làm cho Hoa Yên Nhu cảm thấy có thể mình đã điên rồi, vội vàng vứt bỏ tạp niệm trong lòng, nhíu đôi mi thanh tú khẽ quát: “Tiểu lưu manh, nhìn chỗ nào vậy, có tin lão nương đào mắt của ngươi ra làm bong bóng không.”

Dương Thiên nghe vậy cười, sờ sờ mũi.

Đây mới là hấn quen Hoa Yên Nhu, bá đạo như trước!

Chỉ có điều cô nàng này không biết đắc tội với ai, lúc ở tổ trọng án Giang Thành là đại tỷ dẫn đầu, nhưng đến nơi này, lại mặc một bộ trang phục cảnh sát giao thông.

Hấn mang trên mặt nụ cười trêu chọc nói: “Cảnh sát tỷ tỷ, ngươi mặc bộ trang phục này là đi đội cảnh sát giao thông trải

nghiệm cuộc sống sao?”

Một câu, dường như nói trúng điểm đau của Hoa Yên Nhu.

Lông mày nàng dựng đứng, tròng mắt hạnh, bàn tay trắng nõn mạnh mẽ như ngọc nhéo vào thịt mềm bên hông Dương Thiên nói: “Đúng là hết chuyện để nói, muốn chết mà.”

Dương Thiên lập tức hít sâu một hơi nói: “Hoa Yên Nhu, người làm thật à.”

Hoa Yên Nhu hừ một tiếng nói: “Một tháng không gặp, người càng ngày càng càn rỡ, ta có thể có hôm nay còn không phải là bởi vì người sao.”

“A?”

Dương Thiên nghe vậy có chút ngây ngẩn cả người.

“Cái gì là vì ta?”

Dương Thiên có chút không hiểu.

“Đương nhiên là... có nói cho người hay không, nói người cũng không rõ.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Hoa Yên Nhu thoáng có chút hồng nhuận, điều này làm cho Dương Thiên càng có cảm giác phát điên.

Trí lực của hắn như yêu nghiệt, nhưng EQ lại không có tâm tư nhìn thấu Hoa Yên Nhu.

Mà lúc trước từ khi Dương Thiên rời khỏi Giang Thành, trong lòng Hoa Yên Nhu đã cảm thấy trống vắng, hơn nữa còn có hảo khuê mật Hàn Hương Ngưng của mình cũng chạy tới kinh thành, cho nên sau khi nàng cắn răng cũng chạy trở về.

Mặc dù không hài lòng với người cha kia của mình, nhưng vẫn trở về.

Nàng không dựa vào gia tộc, kinh thành nơi này lại thập phần khó lẫn lộn, cho nên chỉ có thể lẫn lộn đến cảnh sát giao thông.

Mà Dương Thiên lại còn trêu ghẹo nàng, Hoa Yên Nhu không biết làm thế nào, cũng cảm thấy có một chút ủy khuất.

Dương Thiên thấy cảnh này, lập tức giống như phát hiện ra đại lục mới vậy.

“Cảnh Hoa tử tử, thì ra tử cũng biết ủy khuất, nói xem, ai khi dễ tử, ta tới báo thù cho tử.”

Hoa Yên Nhu không nói lời gì, trực tiếp hung hăng nhéo một cái vào hông Dương Thiên.

Điều này khiến Dương Thiên thiếu chút nữa ủy khuất giống như Hoa Yên Nhu.

Có vẻ như mình cũng chưa từng đắc tội với vị nữ anh hùng này.

Nhưng mà, Hoa Yên Nhu nào quan tâm những thứ này, tức giận nói: “Tiểu tử thú, dám cười nhạo ta, năng lực không phải người.”

Dương Thiên chỉ có thể liên tục cầu xin tha thứ nói: “Được rồi Hoa đại tử, ta sai rồi còn không được sao?”

“Còn dám gọi ta đại tử, ta thấy ngươi chán sống rồi.”

Ngọn lửa nhỏ trong lòng Hoa Yên Nhu lập tức chạy ra, cả giận nói: “Lão nương già chỗ nào, hôm nay ngươi nếu không nói rõ ràng, ta lột da của ngươi.”

Nói rồi đôi tay ngọc còn gãi ngứa Dương Thiên.

Hai người vui vẻ, thân thể chỉ cách nhau hai lớp vải.

Từng làn hương thơm tỏa ra trên người Hoa Yên Nhu không ngừng chui vào trong cánh mũi của Dương Thiên, còn có xúc cảm kinh người trên thân thể mềm mại của đối phương, mang theo sự mềm mại ấm áp.

Hoa Yên Nhu cảm giác mình đã ngừng lại một tay, nhất thời toàn bộ thân thể mềm mại đều cứng đờ, trên mặt mang theo thần sắc khó có thể tin.

Nhất là bàn tay kia còn vô thức nhéo nhéo.

Nàng cảm giác toàn bộ thế giới đều dừng lại như vậy.

Bốn mắt nhìn nhau!

Dương Thiên vội vàng rút tay về, trán toát mồ hôi lạnh nói: “Cảnh Hoa tử tử, chúng ta giảng đạo lý trước, ta nói ta không phải cố ý ngươi tin sao?”

“Mềm sao?”

Một giọng nói tràn ngập giận dữ thanh lãnh quát.

“Cũng may, a, không phải, ta không phải ý tứ này, ta là nói...”

Dương Thiên giải thích một nửa cảm giác nguy cơ tới gần, vội vàng nhanh chân bỏ chạy.

Mà Hoa Yên Nhu thì đuổi giết ở phía sau.

“Hỗn đản, ngươi đừng chạy!”

Hoa Yên ôn nhu đuổi theo Dương Thiên.

“Cảnh Hoa tử tử, là tự ngươi tới, tay của ta vốn muốn đẩy ngươi ra, đây chính là một sai lầm...”

Dương Thiên còn chưa nói hết câu, chỉ thấy trên đỉnh đầu đập qua một chiếc giày.

Sắc mặt Dương Thiên trở nên hắc đạo: “Ngươi đùa thật à.”

Hoa Yên Nhu cũng mặc kệ Dương Thiên, chân trần trắng nõn lại lần nữa đuổi theo.

Điều này khiến Dương Thiên thật sự không thể làm gì. Hoa Yên tức giận không nhẹ, đỏ mặt nói: “Đồ lưu manh, dám chiếm tiện nghi của lão nương, không đánh ngươi một trận ngươi không biết sự lợi hại của ta.”

Lúc nàng chạy, căn bản không chú ý, cho nên khi trên mặt đất có mảnh vỡ thủy tinh, nàng vừa mới giẫm lên.

“A!”

Hoa Yên Nhu kêu lên một tiếng đau đớn, Dương Thiên dừng bước, thấy chân nhỏ trắng nõn của Hoa Yên Nhu bị cắt đứt lại còn khập khiễng chạy về phía hắn.

Khóe miệng Dương Thiên giật giật.

Oán niệm này lớn đến mức nào.

Dương Thiên bất đắc dĩ tìm hai chiếc giày Hoa Yên Nhu ném đi về, tiến lên nói: “Chân bị cắt đứt rồi mà ngươi không đau sao?”

Hoa Yên Nhu tức giận nói: “Để cho ngươi quản a.”

Dương Thiên nhướn mày nói: “Vẫn không nghe lời như trước.”

Nói xong, hắn bế nữ tử dáng người đầy đặn này lên, đi tới bên cạnh ghế công cộng ở một bên.

“A!”

Hoa Yên Nhu yêu kiều kêu lên: “Khốn kiếp, người mau thả ta xuống, nhiều người như vậy ở đây, mất mặt chết đi được.”

Dương Thiên trợn trắng mắt nói: “Đừng nghĩ tới.”

“Mau buông ta ra, người tiểu lưu manh này!”

Hoa Yên Nhu nào muốn bị Dương Thiên ôm trước mặt nhiều người như vậy, nàng không ngừng giãy dụa, chỉ cảm thấy xấu hổ muốn chết.

Dương Thiên Toàn tối sầm mặt, sau khi buông Hoa Yên Nhu xuống, xoay người, tát vào mông tròn trịa mềm mại của nàng một cái: “Người có thể ngoan ngoãn một chút hay không.”

“A, hỗn đản, người dám đánh chỗ ta, có bản lĩnh người buông ta ra, ta muốn quyết đấu với người.”

Hoa Yên Nhu giống như là xù lông, từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ người nhà ai dám đánh mông nàng.

Nhưng mà, Dương Thiên nhìn Hoa Yên Nhu còn đang giãy dụa, tức giận hừ một tiếng, sau đó trực tiếp đánh vào mông nàng một cái tát nữa.

“Còn không thành thật, người cho rằng ta không trị được người?”

“Người còn đánh!”

Hoa Yên Nhu Phấn quyền đánh về phía Dương Thiên.

Dương Thiên hừ một tiếng, thấy nàng vẫn không thành thật như trước, sắc mặt không khỏi biến thành màu đen, tiếp tục đánh nhau.

Bốp!

Mông mềm mại của Hoa Yên Nhu tròn trịa vênh cao, hơn nữa cảm giác rất co dãn.

Dương Thiên đánh mấy cái cũng cảm thấy nghiện rồi.

Mà sự phản kháng của Hoa Yên Nhu dường như càng ngày càng yếu ớt.

Dương Thiên sợ làm hỏng nàng, vội vàng giúp nàng đỡ, chỉ thấy khuôn mặt xinh đẹp của Hoa Yên Nhu đỏ bừng đến cực điểm, giống như đang nhỏ máu vậy.

Nàng kẹp chặt hai chân, cắn răng thấp giọng nói: “Khốn kiếp, đánh đủ chưa.”

Dương Thiên hơi kinh ngạc, sau đó vội vàng lúng túng nói: “Ha ha, đánh đủ rồi.”

Hắn chẳng thể nghĩ tới, tiểu Hồ Nữ này lại miễn cảm như vậy.

Dương Thiên lật tay lại, lấy linh dược trị ngoại thương từ trong Thất Thái Linh Lung Tháp ra, sau đó mở miệng nói với Hoa Yên Nhu: “Không thì, ta giúp ngươi đắp thuốc đi, chân của ngươi bị thương rồi.”

Hoa Yên Nhu trợn trắng mắt nói: “Huynh có bơi hay không, vẫn là để ta tự mình bơi đi, ta dù sao cũng học qua một ít cảnh đội.”

Dương Thiên cười cười: “Qua một lúc ngươi sẽ biết.”

Nói xong, hắn đặt bàn chân nhỏ tinh xảo của Hồ Nữ lên trên đùi của mình, sau đó bôi linh dược lên chỗ bị thương.

“A, đừng nhúc nhích, ngứa.”

Khi Dương Thiên vô tình chạm vào lòng bàn chân của Hoa Yên Nhu, Hoa Yên Nhu dường như bị chọc cười, cười ha hả, rút chân lại.

Không miễn cảm như vậy chứ?

Dương Thiên có chút bất đắc dĩ kéo chân lại nói: “Cọc thuốc ngươi cũng không thành thật.”

Hắn tiếp tục bôi thuốc, vì phòng ngừa làm nàng đau, Dương Thiên đã vô cùng cẩn thận.

Mà cũng bởi vì đụng chạm nhẹ nhàng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoa Yên Nhu đã cười đến chảy nước mắt.

“Khốn kiếp, đừng đụng vào chỗ đó a, ngứa!”

Nàng cười đến run rẩy cả người, muốn thu hồi chân nhỏ, nhưng lại bị Dương Thiên nắm chặt lấy.

Bởi vì điều này, Hoa Yên Nhu suýt nữa cười đến đau cả tim.

Dương Thiên Thiên mặt mày cau lại giúp nàng băng bó một cái nơ con bướm xấu xí, lúc này mới bắt đầu nói: “Được rồi, tất cả đều đã băng bó xong, vài phút sau hẳn là sẽ khỏi hẳn.”

Hoa Yên Nhu đỏ mặt, nhìn phương thức băng bó đáng yêu kia, phì cười một tiếng.

Chương 774 -

Dương Thiên nhìn nữ tử bên cạnh cười đến run rẩy, sắc mặt có chút khó coi.

“Này, giúp người băng bó còn cười, muốn chết phải không?”

Hoa Yên Nhu lắc lắc bàn chân trắng nõn, ôm bụng cười mở miệng nói: “Ta cũng chưa từng thấy phương thức băng bó nào xấu như vậy, Dương Thiên, người rốt cuộc học ai vậy.”

Dương Thiên đảo mắt, sau đó mở miệng nói: “Cái này không quan trọng, giúp người băng bó xong, chúng ta coi như huề nhau, đã như vậy, ta đi đây.”

“Này này, đồ lưu manh, người đứng lại đó cho ta.”

Hoa Yên Nhu nhanh chóng đứng dậy kéo cánh tay Dương Thiên, khuôn mặt đỏ bừng cắn răng nói: “Hỗn đản, người vừa rồi đánh mông ta nhiều như vậy, hiện tại coi như huề nhau? Nào có chuyện tốt như vậy.”

Dương Thiên cười nói: “Vậy người muốn thế nào!”

Hoa Yên Nhu ngẩng khuôn mặt xinh đẹp nói: “Hoặc là, người bảo ta đánh lại...”

“Điều đó không có khả năng!”

Dương Thiên không đợi nàng nói chuyện đã thẳng thừng từ chối.

Hắn đã từng là Phá Thiên Tiên Đế, mặt quan trọng hơn mạng, bị tiểu Hồ Nữ này đánh đòn, nếu như bị truyền đi, hẳn còn muốn sống hay không.

Hừ, chính là chờ những lời này của người.

Trong đôi mắt đẹp sáng ngời của Hoa Yên Nhu hiện lên một tia giao hoạt.

Sau đó, ngạo kiều mở miệng nói: “Không cho ta đánh trở về cũng được, vậy ngươi đáp ứng ta một điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

Dương Thiên bất đắc dĩ trợn trắng mắt, tiểu Hồ Nữ này hiển nhiên là vì thế mới tìm tới hần.

Hoa Yên Nhu cố gắng trấn định, cúi đầu nghịch móng tay, giọng nói có chút yếu ớt nói: “Thật ra cũng không có gì, chỉ là người nhà bảo ta đưa bạn trai về nhà, ta muốn dẫn người đi.”

“Phốc!”

Dương Thiên suýt chút nữa bị sắc nước bọt mà chết.

Hần sờ sờ cái trán trơn bóng của Hoa Yên Nhu nói: “Tiểu Hồ Nữ, cô có nhầm không? Mang bạn trai đi gặp gia trưởng ta hiểu, nhưng cô kéo ta đi gặp gia trưởng của cô thì ta có chút không hiểu, loại chuyện này cô tìm bạn trai của cô đi mà.”

Hoa Yên Nhu trợn trắng mắt nói: “Nếu ta có bạn trai còn trăm cay nghìn đắng tìm người làm gì, một câu, có đi hay không.”

“Không đi!”

Dương Thiên từ chối gọn gàng,

Nửa giờ sau, hai người xuất hiện ở một cửa hàng quần áo chọn quần áo.

Dương Thiên nhìn Hoa Yên Nhu, trong ánh mắt vẫn mang theo oán niệm.

Hần tuyệt đối không nghĩ tới tiểu hồ nữ này sau khi hần cự tuyệt, trực tiếp ôm bắp đùi của hần ngồi xồm trên mặt đất, hơn nữa còn nói hần phi lễ nữ cảnh báo, dẫn tới mọi người vây xem không nói, còn nhao nhao chỉ trích.

Nhìn cảnh hoa tử tử muốn đồng quy vu tận với hần, Dương Thiên chỉ có thể bất đắc dĩ đồng ý.

Hoa Yên Nhu nhìn oán niệm của Dương Thiên, bật cười nói: “Được rồi, tử tử mua quần áo cho ngươi, ngươi còn không vui sao.”

Dương Thiên trợn trắng mắt nói: “Nếu ta mặc bộ quần áo bình thường này đi tới nhà ngươi, ngươi nên ôm bắp đùi của ta vừa khóc vừa náo, cảnh hoa tử tử, tất cả mọi người đều là người trưởng thành, ngươi trưởng thành một chút có được hay không.”

Hoa Yên Nhu nghe vậy, ưỡn bộ ngực đầy đặn, nhúu đôi mi thanh tú khẽ kêu: “Sao ta không thành thực, ngươi nói, ngươi nói đi.”

Nhìn Hoa Yên Nhu từng bước ép sát, Dương Thiên liên tục lui về phía sau, liếc mắt nhìn thân thể mềm mại của đối phương một cái, không khỏi bất đắc dĩ nói: “Được được được, ngươi trưởng thành nhất đi, nhưng xin ngươi đừng giống như vừa rồi ở trước mặt mọi người ôm đùi ta nói ta phi lễ ngươi, ngươi không muốn mặt ta còn muốn nữa sao.”

Sắc mặt Hoa Yên Nhu có chút xấu hổ, sau đó cười cười nói: “Làm sao có thể, bình thường ta không phải loại người đó.”

Dương Thiên bĩu môi.

Không phải loại người này, vậy chuyện vừa rồi giải thích thế nào?

Hoa Yên Nhu không để ý tới hắn, đi tới tiệm trang phục, chọn cho Dương Thiên một bộ váy, sau đó chọn cho Dương Thiên một bộ âu phục nhìn như hơi thành thực.

Hai người ra cửa, Dương Thiên nhìn Hoa Yên Nhu mặc váy, thoáng ngẩn người.

Tuy rằng nàng không biết ăn mặc, nhưng dáng vẻ mặt mộc hào trời, có vẻ vô cùng thanh thuần.

Lúc này da thịt nàng trắng hơn tuyết, hai mắt giống như một dòng nước trong, có một phen khí chất thanh nhã cao hoa, làm cho người ta bị chấn nhiếp, tự ti mặc cảm, không dám khinh nhờn.

Nhưng Lãnh Ngạo Linh Động này rất có thái độ câu hồn nhiếp phách, lại làm cho người ta không thể không hồn mộng nhiều.

Nàng mặc một bộ váy dài, màu đỏ rực, chói mắt, làn váy tầng tầng chồng lên hoa văn chạm rồng, lưu tô điểm lệ tinh xảo phiêu dật bên mắt cá chân.

Nhìn ánh mắt nóng bỏng của Dương Thiên nhìn sang, Hoa Yên Nhu có chút ngượng ngùng vuốt vuốt tóc rồi nói: “Thấy người đủ chưa?”

Dương Thiên nghe vậy thì phản ứng lại từ trong sự thất thần, sau đó cười nói: “Tiểu Hồ Nữ, có ai nói với người không, đáng vẻ người mặc váy rất có mùi phụ nữ?”

Hoa Yên Nhu được Dương Thiên khen ngợi, khuôn mặt có chút đỏ bừng.

Phong cách của nàng tùy tiện, từ nhỏ đã giống như nam hài tử, mặc quần áo nam hài tử, ở trong trí nhớ của nàng, có rất ít mặc váy.

Hôm nay nữ nhân này vì người mình thích, nàng tự nhiên phải trang điểm thật tốt... không đúng!

Mày liễu của Hoa Yên Nhu dựng ngược nhìn Dương Thiên, nàng tức giận nói: “Ý của người là trước đây ta không có mùi nữ nhân sao?”

Dương Thiên mồ hôi đầy đầu nói: “Phương thức hiệu của người không đúng, ta đang khen người.”

“Ta mặc kệ, người chính là nói ta không có mùi vị nữ nhân, Dương Thiên, lá gan của người rất béo a.”

Hoa Yên Nhu học theo Hàn Hương Ngưng, bàn tay nhỏ bé véo chặt lỗ tai của Dương Thiên.

Dương Thiên gặp phải một nữ tử không nói lý như vậy, thật sự là vẻ mặt bất đắc dĩ.

Lúc này sắc trời đã giữa trưa.

Sau khi hai người mua một ít lễ vật, chiếc xe thể thao siêu cấp sang trọng của Mại Khải Luân, chiếc xe buýtni đậu ở bãi đỗ xe của Dương Thiên, lái về phía biệt thự của Hoa Yên Nhu.

Biết được gia gia của Hoa Yên Nhu là một người tu luyện võ đạo, cho nên Dương Thiên chuẩn bị cho nàng một ít linh thạch và linh đan để tu luyện.

Trên đường Hoa Yên Nhu vuốt siêu chạy xa hoa của Mại Khải Luân, có chút sợ hãi than nói: “Oa, Dương Thiên, người đây là

đánh cướp ngân hàng sao? Tại sao có thể có nhiều tiền mua xe sang trọng như vậy?”

Dương Thiên cười nói: “Người khác tặng đồ chơi mà thôi.”

Một câu nói, khiến khóe miệng Hoa Yên Nhu giật giật.

Ai mà tin được, xe thể thao trị giá mấy ngàn vạn đưa tới làm đồ chơi, thật coi nàng ngốc à.

Phụ thân của nàng có địa vị cao, gia gia của nàng tuy rằng ẩn lui, nhưng địa vị vẫn siêu phàm như cũ. Mặc dù là có chút gia tài, nhưng cũng không dám tiêu xài như thế, chẳng lẽ thân phận của Dương Thiên siêu phàm hay sao?

Nàng hỏi nửa ngày cũng không hỏi ra nửa chữ, dứt khoát từ bỏ.

Trên đường, Hoa Yên Nhu sợ Dương Thiên diễn hỏng, vì thế chậm rãi giới thiệu quan hệ một nhà của nàng.

Gia gia của nàng là Hoa Quốc Phong, từng là ti khu quân đội!

Mặc dù bây giờ đã thoái ẩn, nhưng vẫn có địa vị siêu phàm, hơn nữa trong nhà, hẳn nói một chính là một, có quyền lợi tuyệt đối.

Phụ thân của nàng là một người cổ hủ, tên là Hoa Khang Nguyên, đảm nhiệm Trung - Tướng ở khu quân đội, đối với Hoa Yên Nhu là một nữ nhân thân thể vô cùng bất mãn, hơn nữa từ nhỏ đến lớn, yêu cầu đối với nàng vô cùng hà khắc.

Bởi vậy, Hoa Yên Nhu cũng vô cùng chán ghét hắn, hơn nữa, hôn lễ lúc trước, chính là do hắn một tay quyết định, dưới tình huống Hoa Yên Nhu căn bản không biết rõ tình hình, hắn tự mình quyết định.

Đây cũng là nguyên nhân khiến Hoa Yên Nhu rời nhà trốn đi.

Nói đến đây, Hoa Yên Nhu có chút lo lắng nói: “Đúng rồi Dương Thiên, ta muốn nói rõ một chút, ánh mắt của phụ thân ta rất cao, yêu cầu với con rể phải chú ý môn đăng hộ đối, còn rất uy nghiêm, ta từ nhỏ đã sợ hắn, nhưng đến lúc đó người phải chịu đựng a, đừng sợ, sau này tỷ tỷ nhất định sẽ bồi thường cho người.”

Dương Thiên nhú mày nói: “Bồi thường thế nào?”

Hoa Yên Nhu đỏ bừng mặt, dường như đã hạ quyết tâm, thở ra một ngụm trọc khí, sau đó nhắm đôi mắt đẹp lại, hôn một cái trên mặt Dương Thiên.

Xúc cảm mềm mại ôn nhuận tuyệt vời kia, Dương Thiên suýt chút nữa phanh lại thành chân ga đạp.

Nhìn dáng vẻ hưởng thụ của Dương Thiên, Hoa Yên Nhu bật cười nói: “Nhất định phải chịu đựng, sau đó hôn bao nhiêu lần người quyết định, hơn nữa tỷ tỷ người ăn tiệc lớn.”

Dương Thiên sờ sờ xúc cảm lạnh lẽo trên mặt, cười nói: “Tiểu Hồ Nữ, người đây là dụ dỗ sao? Người có biết làm nhân viên công chức, người làm vậy là phạm pháp không?”

Hoa Yên Nhu trợn trắng mắt nói: “Dụ sắc gì mà nói khó nghe như vậy, vừa rồi chúng ta giới thiệu cha ta, bây giờ nên giới thiệu mẫu thân ta rồi, bà tên là Tôn Hàm, tính tình vô cùng ôn hòa, hơn nữa đối xử với người trong nhà đều tốt, chưa từng phát cáu, là một mẫu thân tốt, nhưng đáng tiếc, từ nhỏ đến lớn ta đều không học được tính cách dịu dàng của bà ấy, mà là trái ngược với họ, bà ấy cái gì cũng tốt, nhưng ta nghĩ mãi mà không rõ vì sao bà ấy lại tìm phụ thân ta một người nam nhân như vậy.”

Trong lời nói vẫn thể hiện sự bất mãn của nàng đối với phụ thân nàng.

Nhưng sau khi Dương Thiên nghe xong thì mặt đầy hắc tuyến, nếu lời nói của Hồ Nữ bị phụ thân nàng nghe được, sợ rằng trốn không thoát một trận đánh.

Hoa Yên Nhu lại không để ý chút nào, hiển nhiên là ngày thường không ít lần biên soạn phụ thân của hã.

Cuối cùng, nàng kéo cánh tay Dương Thiên mở miệng nói: “Dương Thiên, người nhất định không thể làm hỏng chuyện, cha ta bên kia người không cần phải để ý, người chỉ cần giải quyết ông ta là được rồi, ông ta là người đứng đầu một nhà, chỉ cần ông ta quyết định, ai cũng không thể thay đổi.”

Dương Thiên gật đầu nói: “Yên tâm đi, chỉ cần hã nói cao thủ võ đạo như người, hã là sẽ biết ta mới đúng.”

“Phốc xích!”

Hoa Yên Nhu nghe vậy, lần nữa cười ra tiếng nói: “Người cho rằng người là ai, còn biết người sao? Người căn bản không biết thân phận của gia gia ta cao quý cỡ nào.”

Chương 775 - Hoa Phụ khinh thường.

Nhìn ánh mắt khinh bỉ của cô gái, Dương Thiên chỉ cười cười, cũng không giải thích.

Sau khi hai người gõ cửa, chỉ thấy một cô gái khuôn mặt ôn hòa mở cửa ra.

Hoa Yên Nhu giới thiệu với Dương Thiên: “Nàng chính là mẫu thân của ta.”

Dương Thiên lễ phép chào hỏi: “Chào a di.”

Hoa mẫu vẻ mặt tươi cười, lộ ra một tia thân thiết cười nói: “Đã sớm nghe nói qua Tiểu Nhu nói qua người, tới tới tới, mau vào.”

Hoa Yên Nhu nháy mắt với Dương Thiên.

Dương Thiên chỉ cười cười, sau đó theo hai nàng cùng vào phòng.

Tuy rằng toàn bộ biệt thự thoạt nhìn bề ngoài rất xa hoa, nhưng bên trong lại hết sức đơn giản.

Hoa Yên Nhu thấy không thấy phụ thân của mình, nhất thời thở dài một hơi, sau đó nghi hoặc hỏi: “Mẫu thân, gia gia và phụ thân của con đi đâu vậy?”

Hoa mẫu bùng thức ăn thơm ngào ngạt ra, sau đó cười nói: “Gia gia và phụ thân người đi ra ngoài, không biết lúc nào trở về nữa.”

Hoa Yên Nhu lập tức thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại nháy mắt với Dương thiên sứ.

Cha nàng không có ở đây, quả thực không thể tốt hơn, nếu không, khẳng định lại muốn làm khó dễ Dương Thiên một phen.

Đây cũng là điều mà Hoa Yên Nhu không muốn nhìn thấy.

Hoa mẫu làm rất nhiều món ăn, khoảng chừng hơn mười món, hơn nữa mỗi món đều vô cùng tinh xảo, có thể nói là sắc hương vị đều đủ.

Ba người đang muốn ngồi xuống, chỉ thấy cửa lần nữa bị đẩy ra, sau đó một nam tử trung niên cùng một người trẻ tuổi hơn hai mươi tuổi đi đến.

Sắc mặt Hoa Yên Nhu nhất thời khó coi.

Nam tử trung niên này chính là phụ thân của nàng, Hoa Khang Nguyên.

Nhưng nam tử hơn hai mươi tuổi, mặc trang phục, mặt mày tuấn lãng, hơn nữa trong tay cầm lễ vật quý báu này là ai?

Nàng loáng thoáng có một loại dự cảm không tốt.

Hoa mẫu nghênh đón, nghi hoặc nhìn lão công của mình hỏi: “Nhanh như vậy liền trở lại, vị này chính là...”

Hoa phụ mở miệng nói: “Vị này là thế hệ trẻ tuổi xuất sắc nhất trong quân khu của ta, tên là Vương tướng, là đối tượng ta tìm cho nữ nhi của chúng ta.”

Sắc mặt Hoa mẫu có chút khó coi, nàng nhìn Vương tướng một chút, đối phương cung kính chào hỏi nàng.

Sau đó, ánh mắt Hoa mẫu lại nhìn về phía Dương Thiên, có loại cảm giác khó xử.

Dương Thiên đã đến nơi này, nhưng phụ thân của Tiểu Nhu lại tìm một thiếu niên trở về, đây chính là vũ nhục đối với Dương Thiên.

Hoa Yên Nhu làm sao có thể không nghĩ tới những thứ này, hốc mắt nàng có chút đỏ, áy náy nhìn Dương Thiên một chút.

Dương Thiên cười với hấn, tỏ ý an ủi không sao.

Cái này đối với hấn mà nói chỉ là diễn trò mà thôi, hấn đến chỉ là hỗ trợ, không thể coi là thật.

Nhưng Hoa Yên Nhu không nghĩ như vậy, để Dương Thiên đến giúp đỡ vốn cũng có chút áy náy, cha của mình lại tìm một

người cùng tuổi tới, đây là muốn nhục nhã ai? Ngay cả con gái ruột của hấn cũng muốn nhục nhã sao?

Nàng cắn răng, sau đó kéo Dương Thiên lại, giọng điệu kiên định nói: “Phụ thân, ta giới thiệu cho người một chút.”

Sắc mặt Hoa Khang Nguyên cũng thay đổi, ánh mắt nhất thời có chút âm trầm xuống, nhìn nữ nhi của mình, sâu trong đôi mắt mang theo cảnh cáo.

Hoa Yên Nhu vô cùng quật cường, kéo bàn tay Dương Thiên không hề tách ra.

Nàng mở miệng nói: “Đây là bạn trai của ta, tên là Dương Thiên.”

Sắc mặt Vương tướng bên cạnh Hoa Khang Nguyên cũng trở nên khó coi.

Hấn địa vị siêu phàm, là đại nhân vật quân khu, bây giờ như vậy đưa đến nhà bọn hấn, đây là đang nhục nhã ai?

Nếu không phải địa vị Hoa gia và nữ nhi Hoa Tư trưởng này đích xác là đại mỹ nữ, hấn đã sớm rời đi.

Cả gian phòng tức giận trở nên thập phần trầm trọng.

Hoa phụ tiến lên một bước, chỉ vào Vương tướng nói: “Vậy ta cũng giới thiệu với người một chút, vị này chính là Vương tướng, nam nhân tương lai của người.”

Tròng mắt Hoa Yên Nhu đỏ bừng, nước mắt cũng chảy ra.

Nàng quật cường kéo tay Dương Thiên nói: “Phụ thân, xem ra người không nghe rõ lời giới thiệu của con, con nói, nam nhân của con đã tìm được, không cần người quan tâm.”

“Người dám nói lại lần nữa xem?”

Sắc mặt của Hoa phụ khó coi tới cực điểm.

“Ở trước mặt người ngoài, người dám ngỗ nghịch ta? Ai cho người lá gan này?”

Hoa Yên Nhu nhìn nước mắt không để cho mình khóc lên, vẫn quật cường đối mặt cùng phụ thân của mình, không lui ra phía sau nửa phần.

Vương tướng và Hoa mẫu thấy cảnh này vội vàng kéo hai người.

Dương Thiên ở một bên nhú mày.

Phụ thân của Hoa Yên Nhu này, thoát nhìn hoàn toàn không phải nhân vật dễ dàng ở chung như vậy.

Hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm vào mình, muốn cho mình một chút uy áp, để cho mình xấu mặt.

Nhưng Dương Thiên chỉ lười biếng ngáp một cái rồi hóa giải.

Quân nhân mặc đồng phục tính tình nóng nảy này, căn bản không biết mình đối diện là tồn tại khủng bố cỡ nào.

Hoa mẫu thấy bầu không khí không đúng, vội vàng cười cười nói: “Không bằng chúng ta ăn cơm trước đi, chuyện khác sau này nói.”

Nói xong, hắn mời bốn người ngồi xuống.

Hoa phụ có vẻ rất bất mãn với Dương Thiên, cả quá trình không hề có sắc mặt tốt với Dương Thiên và con gái của mình.

Mà Vương tướng vô cùng lễ phép, rất đúng khẩu vị của Hoa mẫu.

Hoa Yên Nhu vì không muốn Dương Thiên cảm thấy xấu hổ, không ngừng gấp thức ăn cho hắn.

Dương Thiên cũng chỉ coi lần này là một lần ăn cơm mà thôi, cho nên, trong năm người, hắn là người ăn ngon nhất.

Khi thấy Hoa Yên Nhu gấp thức ăn cho đối phương, sắc mặt Vương Tướng thoáng âm trầm.

Hoa Yên Nhu liên quan đến tiền đồ tương lai của hắn, Hoa gia, là một cây đại thụ hắn nhất định phải ôm chặt, chỉ cần trèo lên cành cao Hoa gia này, tiền đồ sau này của hắn không thể đo lường.

Cho nên, hắn kiệt lực đến lấy lòng Hoa phụ và Hoa mẫu.

Nhưng nữ nhi của bọn họ không có cảm giác với mình, điều này khiến sắc mặt Vương tướng có chút khó coi.

Hắn chỉ đặt nguyên nhân lên người Dương Thiên.

Hôm nay vốn là cơ hội một bước lên trời của mình, nhưng đều là bởi vì tên này đến quấy rối.

Trong ánh mắt âm lãnh của hắn mang theo một tia oán niệm.

Nhưng mà, còn phải giả bộ thân thiết chào hỏi Dương Thiên.

Hắn vươn tay, cười cười nói: “Xin chào, ta là Vương tướng, lần đầu gặp mặt, không biết huynh đệ người xưng hô như thế nào?”

Dương Thiên căn bản không hề nhìn chăm chú vào hắn, chỉ là đang ăn cơm của mình.

Đã chán ghét, còn phải giả bộ hòa khí, không cảm thấy dối trá sao?

Cảnh tượng này khiến Hoa phụ và Hoa mẫu sau khi nhìn thấy, cảm nhận đối với Dương Thiên càng thêm không tốt.

Bọn họ đã lần nữa dán nhãn ngạo mạn lên người Dương Thiên.

Hoa Yên Nhu có chút lo lắng, cánh tay của nàng chạm vào Dương Thiên.

Trong đôi mắt xinh đẹp diễm đạm đáng yêu kia mang theo vẻ cầu xin.

Dương Thiên mềm lòng, chỉ có thể thở dài một tiếng.

Sau đó vươn tay ra nắm lấy Vương Tướng nói: “Dương Thiên.”

Nói xong, đang muốn rút tay ra, lại phát hiện Vương tướng nắm thật chặt không buông.

Hơn nữa lực đạo không ngừng tăng lớn, hiển nhiên là muốn ra oai phủ đầu với Dương Thiên.

“A, ha ha, Dương Thiên huynh đệ, khí sắc người hôm nay không tệ a.”

Vương tướng vừa cười, một bên trán lộ ra một tia mồ hôi lạnh.

Hắn đã dùng toàn lực, vì sao đối phương vẫn là thành thạo điêu luyện, hơn nữa, tay hắn giống như là nắm một khối sắt thép, căn bản không tạo thành bất cứ thương tổn gì đối với hắn.

Dương Thiên nhướng mày nói: “Cầm đủ chưa? Xin lỗi, ta đối với việc cầm tay của nam nhân ta có bệnh thích sạch sẽ! Sở thích của ngươi có thể đổi người khác không?”

Một câu nói của Dương Thiên khiến sắc mặt Vương Tướng càng thêm khó coi, giống như ăn phải con ruồi vậy, ngọn lửa trong đôi mắt đều xông ra.

Nếu không phải thời cơ nơi này không đúng, hẳn nhất định sẽ khiến Dương Thiên phải trả giá đắt.

Hai người thu tay lại, Dương Thiên dùng khăn tay lau tay, đáng vẻ dường như ghét bỏ.

Điều này làm cho Vương tướng giận dữ.

Hoa phụ càng không thích Dương Thiên, ông ta uy nghiêm hỏi: “Dương Thiên đúng không, năm nay ngươi bao nhiêu tuổi rồi?”

Dương Thiên còn chưa há miệng, chỉ thấy Hoa Yên Nhu vội vàng nhéo nhéo bắp đùi của hắn.

” trạc tuổi Yên Nhu.”

Ánh mắt của Hoa phụ sắc bén nhìn kỹ Dương Thiên, ha hả cười nói: “Còn không lớn bằng Vương Tướng, vậy ngươi cùng Tiểu Nhu quen biết đã bao lâu?”

“Ba năm!”

“Hai năm!”

Hoa Yên Nhu vốn định trả lời giúp Dương Thiên, nhưng sau khi nói lại phát hiện không phù hợp với lời Dương Thiên nói.

Hoa mẫu cười một cái nói: “Rốt cuộc bao lâu a.”

Dương Thiên bình tĩnh cười nói: “Hai ba năm.”

Hoa mẫu cũng có chút không thích Dương Thiên.

Ở chung với nữ nhi của mình bao lâu cũng đã quên, về sau nữ nhi gả cho hắn làm sao có thể hạnh phúc.

Hoa phụ lại cười lạnh.

“Vương tướng từ nhỏ đã quen biết nữ nhi của ta, có thể nói là thanh mai trúc mã.”

Ý tứ của hắn rất đơn giản, phảng phất như đang nói, tiểu tử ngươi dựa vào cái gì tranh giành với người ta, khuyên ngươi nên sớm rời khỏi đi.

Dương Thiên trầm ngâm một lát.

Ngay khi tất cả mọi người đang chờ hắn trả lời, chỉ nghe thiếu niên lạnh nhạt mở miệng nói: “Ồ, phải không, ha ha!”

“Ngươi.....”

Chỉ mấy chữ đơn giản này, để Hoa phụ tức giận thiếu chút nữa trở mặt.

Trong lòng Vương tướng không ngừng cười lạnh.

Bây giờ Hoa phụ và Hoa mẫu đều đã đứng về phía hắn.

Chỉ cần hắn lại tranh thủ tranh thủ, tiểu tử trước mắt này, căn bản cũng không đủ gây sợ.

Hiện nay, hắn chỉ cần để Hoa Yên Nhu nhìn thấy một mặt xuất sắc của mình, tốt nhất là ở một số phương diện chèn ép tiểu tử kia xuống, vậy ván này hắn chắc chắn thắng.

Nghĩ đến đây, ánh mắt của hắn mang theo nụ cười trêu tức nhìn về phía Dương Thiên.

Chương 776 - So đấu khiêm tốn.

"Dương Thiên huynh đệ, không biết ngươi làm việc gì, nhìn y phục của ngươi có giá trị không nhỏ, hiển nhiên là thân ở địa vị cao a."

Vương tướng tựa hồ cố ý hỏi một câu. Biểu tình trên mặt mang theo miệt thị,

Bởi vì so với Dương Thiên, bộ âu phục trên người hắn càng đáng giá hơn.

Gia tộc của hắn là một gia tộc kinh thương, cho nên một thân trang phục mặc dù nhìn khiêm tốn, nhưng lại có giá trị không nhỏ.

Nhất là trên cổ tay mang theo một khối đồng hồ cơ giới bảo lục, mặc dù nhìn bình thường, không có vàng không có kim cương.

Nhưng lại dùng công nghệ thủ công cao cấp nhất Thụy Sĩ, chỉ đồng hồ đã có giá hơn tám mươi vạn.

Không chơi xa xỉ phẩm, chỉ là nhìn có chút xinh đẹp thôi, xa xa nhìn không ra giá trị.

Ngược lại Dương Thiên mặc dù ăn mặc ngăn nắp nhưng lại có vẻ không ổn trọng bằng hấn, hấn ở bên cạnh Hoa phụ đã nhiều năm, cho nên biết rõ sở thích của Hoa phụ.

Mà Hoa phụ cùng Hoa mẫu căn cứ hai người so sánh một phen, vẫn cảm thấy Vương tướng là nhân tuyển con rể tốt hơn.

Dương Thiên đang muốn trả lời học sinh, lúc này Hoa Yên Nhu vội vàng mở miệng nói: “Hấn là một quân nhân, ân, quân nhân.”

Hoa gia là quân nhân thế gia, Hoa Quốc Phong và Hoa Khang Nguyên đều là quân nhân, ngay cả Hoa Yên Nhu cũng vậy, chẳng qua đến cuối cùng nàng thật sự không tiếp nhận được yêu cầu hà khắc của cha mình đối với nàng, cho nên lựa chọn rời khỏi, làm một cảnh sát hình sự.

Nói Dương Thiên là quân nhân, có lẽ còn có thể khiến cho cha mẹ mình có một chút hảo cảm.

Sự thật quả nhiên không ngoài dự đoán của nàng.

Sau khi nghe được thân phận của Dương Thiên là quân nhân, ánh mắt Hoa mẫu lập tức hơi sáng lên.

Trong ánh mắt của Hoa phụ cũng mang theo một tia kinh ngạc.

Về phần Vương tướng sau khi nghe vậy, biểu lộ trên mặt lập tức mang theo một tia cười lạnh.

Hấn đang không nghĩ ra cách nào chèn ép Dương Thiên, kết quả tiểu tử này tự mình đưa tới cửa.

Quân nhân?

Hấn cũng có thân phận quân nhân, hơn nữa ở kinh thành không có người nào có địa vị cao bằng hấn ở quân giới.

Dương Thiên lấy cái gì để tranh với hắn?

Vừa nghĩ đến đây, Vương mĩm cười nhìn Dương Thiên nói: “Không biết huynh đệ Dương Thiên ở quân giới là chức vị gì, quân khu nào tiện nói một chút không? Có lẽ với thân phận của ta ở quân khu, có thể dìm dặt người một phen.”

Trên mặt của hắn mang theo kiêu căng, phảng phất như nên cao cao tại thượng.

Điều này khiến Dương Thiên cảm thấy có chút buồn cười.

Tổ trưởng Thần Long tổ bốn tổ, mỗi một vị đều có thể so sánh cấp bậc trung tướng.

Mà địa vị của hắn, càng là lão đại của tổ trưởng bốn tổ, địa vị là cấp độ thượng tướng, so với cấp bậc của Hoa Phụ đều cao hơn một cấp.

Theo lý thuyết, nếu như hắn lộ ra thân phận, cho dù là vị đại lão Hoa phụ phần đầu ba mươi năm trong quân giới này cũng phải hành lễ với hắn.

Mà tiêu tử trước mắt này, vậy mà không biết sống chết, nói muốn dìm dặt hắn?

Hắn có thể dìm dặt được không?

Hắn xách gươm cho mình cũng không xứng!

Nhưng đây chỉ là một bữa gia yến bình thường, Dương Thiên không cần phải tranh giành gì cả, cũng không cần phải khiến Hoa phụ cảm thấy khân trương, cho nên chỉ mở miệng nói: “Ta chỉ mới vừa nhập ngũ không bao lâu, vẫn không nhọc người phí tâm.”

Một vài lời của hắn vốn là điệu thấp.

Nhưng Hoa phụ lại không biết thân phận của Dương Thiên, cho rằng Dương Thiên nói những lời này là cực kỳ ngạo mạn.

Hắn uy nghiêm mở miệng nói: “Dương Thiên, ngươi chỉ là vừa nhập ngũ, chỉ là một tân binh, mà Vương tướng là lão binh lẫm lẫm trong quân đội hơn mười năm, vô luận là chức vị hay là lịch duyệt người đều không bằng, nếu là ở trường hợp bình thường, ngươi cũng phải cúi chào hắn một tiếng gọi thủ trưởng, đây là gia yến ta nếu không phải cao như vậy, nhưng

ngươi cũng phải chú ý ngữ khí nói chuyện của ngươi, Vương tướng đến dù dặt ngươi, đó chính là vận may và kỳ ngộ của ngươi, ngươi cự tuyệt cũng coi như thôi, sao không có một chút lòng cảm kích.”

Mà Hoa mẫu cũng có chút không vui nhìn nữ nhi của mình.

Vẻ mặt kia hết sức rõ ràng, phảng phất đang nói: “Đây chính là nam nhân mà ngươi chọn trúng?”

Hoa Yên Nhu có chút tức giận véo Dương Thiên một cái.

Thời điểm nên khiêm tốn, hấn khoe khoang trước mặt mình.

Nhưng đây không nên khiêm tốn, lúc nên khoe khoang, hấn lại không nói một lời, thật là làm nàng tức chết.

Hoa Yên Nhu nói với cha của cô: “Cha, Dương Thiên là quân nhân cấp Thượng tá, cha để cho một quân nhân có chức vị thấp hơn thượng tá tới dù dặt Thượng tá, không cảm thấy buồn cười sao!?”

Nói xong những lời này, còn mang theo khinh thường nhìn thoáng qua Vương tướng.

Nàng đã nhìn tên khốn này không vừa mắt, đã từng mười mấy tuổi, người này từng theo đuổi nàng, nhưng bị nàng cự tuyệt không chút khách khí, lần này hấn ngóc đầu lên mà nói, lại còn kéo phụ thân của hấn vào trong trận doanh của hấn, quả thực tội không thể tha thứ.

Vương Tướng nghe vậy, trên mặt bình tĩnh giật mình cười nói: “Thì ra Dương Thiên huynh đệ là thượng tá, xin lỗi, là ta đường đột.”

Hoa Yên Nhu khinh thường hừ lạnh nói: “Hừ, Dương Thiên nhà ta là khiêm tốn, chỗ nào giống ngươi, tự cho là có chút thân phận liền khoe khoang khắp nơi, muốn nói dù dặt, chẳng bằng để Dương Thiên dù dặt ngươi.”

“Vâng, cần tuân Hoa tiểu thư dạy bảo.”

Trên sắc mặt Vương tướng vẫn không mang theo xấu hổ cùng lửa giận.

Dương Thiên khẽ nhếch mí mắt nhìn hấn một cái, nếu như hấn đoán không sai, tên tiểu tử từ đầu đã tìm hấn gây phiền phức

này hẳn là hơn xa đám thượng tá.

Căn cứ vào tuổi tác của hắn, phán đoán từ khí thế phát ra trên người.

Tiểu tử này hẳn là một đại giáo, sở dĩ hắn không giải thích là có người sẽ giúp hắn giải thích.

Trang bức vô hình là trí mạng nhất.

Quả nhiên, sau khi Hoa Yên Nhu nghe được sự khinh thường trong giọng nói của Hoa Yên Nhu, sắc mặt có chút không dễ nhìn, tức giận hừ nói: “Nữ nhi, con đang xem thường ai vậy? Vương tướng ở quân giới địa vị là cấp bậc đại giáo, cao hơn cấp bậc vị con mang về này, hắn nói dìu dắt Dương Thiên, có vốn liếng này, mà con để Dương Thiên Lai dìu dắt hắn? Con hỏi thuộc hạ làm sao dìu dắt cấp trên.”

“Cái này... cái này không thể nào!”

Khuôn mặt xinh đẹp của Hoa Yên Nhu có chút tái nhợt, nàng vốn chỉ là muốn nói giúp Dương Thiên, nào có nghĩ tới Vương tướng này lại giáo hoạt như vậy, cố ý bố trí cạm bẫy để nàng chui vào bên trong.

Nàng vốn định hung hăng chèn ép Vương tướng kiêu ngạo một chút, lại khiến Dương Thiên vút bỏ mặt mũi.

Hoa Yên Nhu mặt mang ủy khuất nhìn Dương Thiên một chút, vốn tưởng rằng thiếu niên sẽ trách tội nàng, nhưng lại phát hiện tên khốn kiếp Dương Thiên này tiếp tục không tim không phổi ăn cơm, căn bản không để ý tới đây là đang giao chiến kịch liệt.

Một mình nàng đối kháng với cha mẹ mình và Vương Tướng đáng ghét này, tứ cố vô thân, Dương Thiên cũng không giúp nàng, thật là lo lắng vô ích cho hắn.

Bởi vì Dương Thiên đi đến bộ phận đặc biệt, một mình đối kháng với tổ trưởng ba tổ luân phiên chiến mà không bại trở thành thượng tướng, Hoa Yên Nhu không biết, cho nên trong trí nhớ của Hoa Yên Nhu, Dương Thiên chỉ là cấp bậc Thượng tá khi ở Giang Thành trở thành tổ trưởng tổ Thần Long.

Dương Thiên cũng không có thói quen khoe khoang.

Nếu không phải lần này hấn tới Hoa gia, ngày thường hấn vẫn quên mất thân phận này.

Cho nên, nhìn Hoa phụ Hoa mẫu khinh thường, hấn cũng không có giải thích cái gì, cho dù là giải thích, đối phương cũng sẽ không tin tưởng.

Nếu đã hiểu lầm, vậy thì hiểu lầm là được rồi.

Chỉ cần ra tay quấy Hoàng Vương Tướng một lần cuối cùng là được, cũng coi như là cho Hoa Yên Nhu một công đạo.

Hơn nữa quan trọng nhất là không thể để cho Hoa phụ cùng Hoa mẫu biết thân phận địa vị của hấn, bằng không bọn họ thật sự đồng ý quan hệ thân mật của mình cùng Hoa Yên Nhu thì có thể cười.

Đây chỉ là diễn kịch với Hoa Yên Nhu mà thôi, thật muốn diễn giả thì phiền phức.

Vương tướng lại lần nữa chuyển về một ván, trên mặt mang theo nụ cười của người thắng, quả thực quá đơn giản, đối trận với Dương Thiên, hấn căn bản không cần tốn nhiều sức.

Thần sắc hấn kiêu căng, vốn muốn nhìn thấy sự phẫn nộ, mặt mát, khó có thể tin từ trên mặt Dương Thiên.

Nhưng kết quả lại khiến hấn như Hoa Yên Nhu có chút ngây ngẩn cả người.

Thiếu niên vẫn ăn cơm như cũ, dáng vẻ say sưa ngon lành, những thứ này chỉ có thể coi là đồ ăn bình thường, lại làm cho hấn ăn ra cảm giác sơn hào hải vị.

Điều này làm cho Vương tướng càng khinh thường đứng lên,

Đúng là đồ nhà quê chưa từng trải sự đời.

Hấn uống một ngụm trà, tiếp tục ha ha cười hỏi: “Dương Thiên huynh đệ, không biết nhà ngươi làm gì? Có thể tiết lộ một chút không?”

Dương Thiên suy nghĩ một chút, mở miệng nói: “Trong nhà mở một y quán nhỏ, không khí trong lành, không tiếp tục kinh doanh nữa.”

Nếu Tống Lan Tô Du nghe được câu nói này, đoán chừng sẽ phát điên.

Doanh nghiệp y tế lớn của tập đoàn Thiên Thần trong mắt thiếu niên đã trở thành y quán nhỏ, thử hỏi còn có ai khiêm tốn hơn hẳn.

Vẻ khinh thường trên mặt Vương tướng càng thêm nồng đậm.

Hắn cười ha ha nói: “Hiện tại cạnh tranh trong ngành nghề quả thực rất kịch liệt, sau khi y quán nhỏ trong nhà ngươi không kinh doanh nữa, chẳng lẽ không có thu nhập kinh tế khác sao?”

Câu nói này rơi vào bên tai Hoa mẫu, càng giảm bớt điểm của Dương Thiên.

Không có thu nhập kinh tế, nếu con gái mình gả đi, đây chẳng phải tất cả đều phải dựa vào chút tiền lương ít ỏi của con gái nàng chống đỡ trong nhà sao?

Không được, tuyệt đối không được, nói cái gì cũng sẽ không đồng ý hai người ở cùng một chỗ.

Hoa Yên tức giận đến mức suýt chút nữa phát điên.

Nàng phát hiện Dương Thiên nhất định là cố ý, mở mấy ngàn vạn siêu xe đua xa hoa, bị nói thành trong nhà không có thu nhập kinh tế cũng không phản bác.

Hắn là muốn làm mình tức chết sao?

Hoa Yên Nhu cũng nhin không được nữa, hung hăng nhéo thịt mềm bên hông Dương Thiên một cái, sau đó một đôi mắt đẹp hung hăng trừng mắt nhìn Dương Thiên.

Giống như mèo hoang, uy hiếp mười phần.

Chương 777 - Bất minh tắc kỷ.

Biểu tình trên mặt Hoa Yên Nhu rất đơn giản.

Ngươi nếu là còn không ra tay, đem ngươi giết chết ta cũng chết.

Dương Thiên bất đắc dĩ trợn trắng mắt, sau đó mở miệng nói với Vương tướng: “Kỳ thật nhà chúng ta cũng không phải chỉ là một y quán nhỏ.”

Ánh mắt Hoa mẫu lập tức sáng lên.

Kỳ thật nàng thấy đứa nhỏ Dương Thiên này rất thành thật, nhất là khí chất siêu phàm thoát tục phát ra trên người.

Còn có chính là hấn cùng nữ nhi của mình ở chung thoạt nhìn hết sức hòa hợp, đây là chuyện khó lường a.

Phải biết rằng, từ nhỏ nữ nhi của nàng đã giống như một tiểu tử, lớn như vậy còn chưa từng yêu đương, cả ngày giống như là nữ bạo long, Hoa mẫu đều sợ nữ nhi của mình không gả ra được, hoặc là có một ngày nào đó sẽ dẫn một nữ nhân về cho nàng.

Thật vất vả mới có được một nam nhân, quan hệ của hai người tựa hồ cũng không tệ, cũng không phải vì quyền thế của Hoa gia bọn họ mà đến.

Nếu gia đình nhà trai còn nói tình huống quá khứ, nàng cũng sẽ không phản đối.

Cho nên, nghe được chuyện còn có chuyển biến, Hoa mẫu vội vàng nhìn Dương Thiên.

Trên mặt Hoa phụ lạnh lùng.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Hoa Yên Nhu cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Mà biểu lộ trên mặt Vương tướng, thì là vẫn như cũ mang theo khinh thường miệt thị.

Sau đó, chỉ nghe thiếu niên mở miệng nói: “Trong nhà ta còn mở một nhà sản nghiệp trang phục, chỉ có điều đoạn thời gian gần đây bị chèn ép thiếu chút nữa phá sản, tuy nhiên ta tự mình mở một xí nghiệp tài chính nhỏ coi như tốt, vừa cất bước lợi nhuận liền đạt đến hơn sáu lần.”

Một câu nói này, Hoa mẫu đã hoàn toàn thất vọng.

Hoa phụ cũng không coi trọng những thứ này, nhưng vừa rồi Vương tướng đã chèn ép thiếu niên trong quân đội.

Hiện giờ biểu hiện của Dương Thiên có xuất sắc hơn nữa cũng không bằng Vương tướng.

Vương tướng nghe xong lời Dương Thiên nói, trong mắt lộ vẻ miệt thị.

Ngành may, suýt nữa phá sản?

Còn mở một xí nghiệp tài chính nhỏ? Khởi điểm tăng gấp sáu lần đã đặc chí? Thật sự là đáng buồn? Sớm biết đối thủ của hần yếu như vậy, hần căn bản không cần xuất toàn lực.

Mà hần lại không biết, gần đây oanh động cả nước trang phục sản nghiệp giao chiến, chính là do trang phục sản nghiệp Dương Thiên gia tạo thành.

Mà những công ty tài chính nhỏ mà Dương Thiên nói chỉ kiếm được gấp sáu lần, lợi nhuận thuần túy đạt tới năm tỷ.

Vương gia bọn họ, kiếm mười đời cũng không kiếm được nhiều tiền như vậy.

Hoa Yên Nhu cũng không biết những thứ này, nàng cũng không nhìn được nữa, tức giận hỏi Vương tướng: “Vậy nhà các người làm gì?”

Vương tướng cười ngạo nghễ mở miệng nói: “Kinh thành, tập đoàn Vương thị chính là sản nghiệp của gia tộc ta, đề cập đến mười mấy lĩnh vực, gần chục tỷ tài sản, không biết xứng với Hoa tiểu thư hay không?”

Hoa Yên Nhu:...

Nàng cắn răng nhìn Dương Thiên vẫn còn đang ăn, kéo hần dậy nói: “Ngại quá, chúng ta ra ngoài trước một chút, các người ăn trước đi.”

Nói xong, căn bản không đợi Dương Thiên đồng ý, đã lôi hần ra ngoài.

Sau khi ra đến ngoài cửa, Hoa Yên Nhu không nói lời gì, hung hăng đập Dương Thiên một cước, tức giận ủy khuất nói: “Dương Thiên, ngươi muốn ta bóp chết ngươi, sau đó lại tự sát sao?”

Dương Thiên nghe vậy, vội vàng nói: “Bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh.”

Hoa Yên Nhu hốc mắt đỏ bừng nói: “Bình tĩnh cái gì? Ta không bình tĩnh nổi, chúng ta vẫn nên đi thôi, ta cũng không muốn trở lại cái nhà này nữa.”

Dương Thiên thoáng bất đắc dĩ nói: “Được rồi được rồi, vốn dĩ là định vào thời khắc sống còn ra tay giúp người, bây giờ xem ra người đã đợi không kịp nữa rồi?”

Hoa Yên Nhu nghe vậy, xoa xoa hốc mắt đỏ bừng hỏi: “Nói như vậy, người còn có biện pháp đem hình thức thay đổi?”

Dương Thiên nhướn mày nói: “Hình như không có gì khó khăn.”

Hoa Yên Nhu nhìn đôi mắt đẹp lần nữa sáng lên, sau đó đối với bên mặt Dương Thiên hôn bẹp một cái nói: “Lần này liên nhờ người, ngàn vạn lần đừng lại làm ta tuột xích.”

Dương Thiên bất đắc dĩ gật đầu.

Khi hai người trở lại trong phòng, giờ phút này lại nắm tay nhau.

Sau khi Vương tướng thấy được một màn này, trên mặt mang theo một tia lãnh ý, sau đó nắm chặt nắm đấm.

Hắn vẫn không định buông tha Dương Thiên, sau khi nhìn thấy món quà mà Dương Thiên mang đến, nụ cười càng thêm lạnh lẽo.

Hắn lấy lễ vật của mình ra, đưa cho Hoa mẫu nói: “Bá mẫu, hôm nay cháu tới đây cũng không chuẩn bị lễ vật gì cho bá mẫu, đây là mấy cái tổ yến, nghe nói thẩm mỹ dưỡng nhan, bá mẫu dùng là thích hợp nhất.”

Hoa mẫu thấy vậy, vốn định cự tuyệt, nhưng sau khi nghe được mỹ dung dưỡng nhan, trên mặt lập tức mang theo một chút vui mừng nói: “Người nhìn người một chút, lần đầu tiên đến lại mang lễ vật quý trọng như vậy, bá mẫu nhận thế nào a.”

Vương tướng cười ha hả nói: “Vậy lần sau ta thường tới chính là, bá mẫu làm đồ ăn ta rất thích ăn đấy.”

Hoa mẫu liên tục gật đầu với Vương Tướng.

Hắn không tìm ra nửa điểm tật xấu đối với thanh niên này, chính là không biết tại sao con gái mình lại không thích hắn.

Vương Tướng Kiến đã mua chuộc Hoa mẫu, sau đó, lại lấy ra một khẩu súng từ trong hộp quà khác, nói: “Hoa bá phụ, ta biết ngài thích thu thập súng, cho nên lần này ta tặng cho ngài súng của Diệp nguyên soái, một trong mười đại nguyên soái thời kỳ Kiến quốc lúc trước, nhưng ta lại không biết có phải hàng thật hay không, ngài cho ta một cái tát.”

Sau khi Hoa phụ nghe vậy, trông mắt thiếu chút nữa trừng ra ngoài.

“Cái gì? Nhanh, mau cầm cho ta xem!”

Sau khi hắn cầm trong tay nhìn kỹ một chút, lập tức mừng rỡ nói: “Không giống như là làm giả, là hàng thật, Tiểu Vương làm sao mà có được?”

Vương tướng cười ha ha nói: “Chỉ là ngẫu nhiên cơ duyên có được, đặt ở trong tay ta cũng là che bụi, Hoa bá phụ ngài nhận lấy đi.”

“Ha ha, vậy ta nhận!”

Hoa phụ thoải mái cười to, có vẻ vô cùng hưng phấn.

Hoa Yên Nhu thấy cảnh này, trái tim lạnh đi một nửa. Hai món lễ vật mà Vương Tương tặng sợ là giá trị trăm vạn nguyên, mà lễ vật nàng chọn lựa có giá trị không đến một ngàn đồng.

Vương Tướng nhìn Dương Thiên một cái nói: “Không biết Dương Thiên huynh đệ chuẩn bị cái gì, có thể mở ra nhìn xem không?”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Tùy ý!”

Vương tướng mở cái bọc thứ nhất ra, chỉ là bộ đồ trang điểm, không có gì thần kỳ, cũng chỉ hai ba trăm đồng tiền.

“Có lòng rồi!”

Hoa mẫu mang trên mặt nụ cười, người sáng suốt vừa nhìn liền có thể nhìn ra được, nàng không có vui vẻ như lúc mới vừa rồi nhận lấy tổ yến.

Món quà thứ hai, chỉ là một dao cạo râu, tuy rằng đắt một chút, nhưng cũng vền vền chỉ là mấy trăm đồng tiền, không

cùng một cấp bậc với thủ bút lớn của Vương tướng.

“Buông xuống đi!”

Hoa phụ bình tĩnh mở miệng nói một câu.

Khi Vương tướng cười lạnh trong lòng, hắn lại cầm lên một túi nhựa bẻ, trên mặt cười cười cổ quái, hỏi Dương Thiên.

“Dương Thiên huynh đệ, trong người chứa cái gì?”

Dương Thiên nhíu mày nhìn thoáng qua bình tĩnh nói: “Ồ, đó là lễ vật chuẩn bị cho Hoa lão?”

“Cái này cũng có thể coi là lễ vật?”

Vương tướng đã không chút cổ kị châm chọc,

Ngay cả sắc mặt của Hoa phụ cũng có chút khó coi.

Đây coi Hoa gia bọn họ là cái gì? Lấy mấy thứ này ra để sỉ nhục ai đây?

Vương tướng vì để Dương Thiên bị xấu mặt, càng là cố ý đem túi nghiêng, sau đó đem đồ vật bên trong toàn bộ đổ trên mặt đất nói: “Ai nha, thật xin lỗi, cái túi rách rồi.”

Dương Thiên Thần Thức phát hiện biệt thự có một khí tức cường đại tới gần, nhìn hành vi của Vương Tướng giờ phút này, trên mặt chẳng những không có phần nộ, ngược lại nở nụ cười.

Điều này làm cho con người Vương Tướng co rụt một chút, mơ hồ cảm giác có loại dự cảm không tốt.

Giờ phút này Hoa Yên Nhu đã bị hành vi của Vương tướng làm cho tức đến sắc mặt tái xanh.

Cơ thể nàng run rẩy, ánh mắt cầu xin nhìn Dương Thiên, không rõ vì sao hắn còn không ra tay.

Dương Thiên mỉm cười, bốn mắt nhìn nhau.

Sau đó hôn qua dưới ánh mắt kinh hãi gần chết của mọi người.

Hai môi chạm nhau, tất cả mọi người đều điên rồi.

Hoa Yên Nhu trừng lớn hai mắt, thân thể mềm mại cứng ngắc, cảm giác được cổ khí tức xa lạ bên môi, trái tim nhỏ của nàng như nai con đụng loạn, đều sắp đụng vào cổ họng.

Nàng tuyệt đối không nghĩ tới, Dương Thiên lại dám hôn nàng ngay trước mặt cha mẹ nàng.

Hoa mẫu mở to hai mắt nhìn, hoàn toàn choáng váng.

Trên mặt Hoa phụ mang theo thần sắc khó có thể tin.

Về phần Vương tướng, thấy một màn như vậy, khuôn mặt xanh mét tới cực điểm, hấn cắn răng, tròng mắt đều đỏ bừng lên.

Nữ tử hôn hấn ngay trước mặt hấn vừa ý, đây tính là cái gì?

Hấn phần nộ đột nhiên đập bàn một cái, một góc bàn đều bị đập nứt.

Hoa mẫu lúc này mới như tỉnh mộng, nàng dùng sức ho khan một tiếng, nhưng hai người vẫn không tách ra.

Hoa phụ chỉ cảm thấy mặt mình như sắp mất hết, đôi tay nắm chặt, cơ mặt co giật, ông đang muốn ngăn cản, thì bên này hai người đã tách ra.

Không đợi mọi người có phản ứng, nhìn tiểu Hồ Nữ khuôn mặt xinh đẹp vẫn còn đang ngơ ngác, Dương Thiên đưa tay ân cần sờ sờ cái trán trơn bóng của nàng nói: “Sao mặt nóng như vậy, chẳng lẽ là hôm qua lúc ngủ ta đã lấy hết chăn mền đi rồi, người bị cảm sao?”

“A?”

Hoa Yên Nhu thật sự ngây dại.

Thiếu niên gần trong gang tấc, khí tức Tiên linh siêu phàm thoát tục kia khiến nàng say mê.

Hơn nữa nói những lời quan tâm này, vô cùng ấm áp.

Nhưng mà, chờ Hoa Yên Nhu cẩn thận thưởng thức quả thực đều muốn hôn mê bất tỉnh.

Hôm qua ngủ? Còn cuốn chăn đi?

Chuyện gì vậy? Rõ ràng hôm qua nàng ngủ cùng Hàn Hương Ngưng, có chuyện gì của hấn chứ?

Chương 778 - Một tiếng hét lên làm kinh người.

Hai người chưa từng ngủ chung một chỗ bao giờ, tại sao Dương Thiên lại nói như vậy?

Hoa Yên Nhu chỉ cảm thấy đầu óc của mình không đủ dùng.

Còn có, mặt tại sao nóng như vậy? Có phải tên khốn kiếp cảm mạo này trong lòng không có điểm số hay không?

Hắn không hôn mình, mình có thể xấu hổ đỏ bừng cả mặt sao?

Đây chính là lần đầu tiên mình hôn môi a, coi như nàng thần kinh có lớn cũng thẹn thùng a.

Ngắm lại người đầu tiên hôn môi đã nhường đường như vậy, Hoa Yên Nhu khóc không ra nước mắt, nàng trừng mắt hạnh đang muốn tức giận với Dương Thiên, lại phát hiện thiếu niên nháy mắt với nàng.

Nàng lần nữa ngậy ngậy cả người, sau đó bỗng nhiên hiểu ra.

Hoa Yên Nhu vụng trộm nhìn cha mẹ mình một chút, phát hiện bọn họ đều bị một câu nói sau cùng kia của Dương Thiên làm cho khiếp sợ.

Hai người lại có tiếp xúc da thịt, đây là điều bọn họ không thể nghĩ tới.

Dù sao, hai ngày trước Hoa Yên Nhu vừa nói mình có một bạn trai, làm sao nhanh như vậy...

Vương tướng tức giận đến toàn thân đang run rẩy, chỉ cảm thấy mặt đều tái rồi.

Sắc mặt hắn dữ tợn, móng tay cũng lún vào trong thịt.

Quan hệ của hai người đã đến mức này, hắn vẫn còn đang nịnh nọt mẫu thân của Hoa Yên Nhu như một kẻ ngu.

Quả thực ngu xuẩn y như heo.

“Ngươi, các ngươi.....”

Sắc mặt Hoa mẫu có chút khó coi nhìn con gái của mình một cái.

“Ừm!”

Hoa Yên Nhu đỏ mặt gật đầu.

Dù sao cũng đã đến mức này rồi, nàng cũng đã vò mề không sợ sứt.

Hoa phụ đột nhiên vỗ bàn, sắc mặt âm trầm tới cực điểm quay về phía Dương Thiên phần nộ quát: “Người dám khi dễ con gái ta.”

Dương Thiên ánh mắt bình tĩnh nói: “Thúc thúc, ta và nàng là người tình ta nguyện, không tồn tại khi dễ.”

Một câu nói kia khiến Hoa Yên mềm mại xấu hổ muốn chui vào trong kẽ đất.

Hoa phụ sắc mặt xanh mét lại đối với Hoa Yên này ôn nhu phần nộ quát: “Người còn biết không biết xấu hổ chi tâm, ta làm sao sinh ra một đứa con gái như ngươi.”

“Ta.....”

Hoa Yên Nhu cảm thấy ủy khuất, hai người này trong sạch, nàng còn là thân trong sạch, nhưng bây giờ bị Dương Thiên Nhất quấy rối, thành hồng bét.

Mà lúc này, cửa bị đẩy ra, sau đó chỉ nghe một giọng nói già nua đầy trung khí truyền vào.

“Ai dám mắng cháu gái ta?”

Tất cả mọi người nghe vậy, ánh mắt đều nhìn qua.

Sau khi nhìn thấy lão nhân, Hoa Yên Nhu rút cục thở phào nhẹ nhõm, có gia gia của nàng làm chủ cho nàng, phụ thân của mình tuyệt đối không có khả năng tới bức bách nàng.

Hoa phụ thấy vậy, sắc mặt khó coi không thôi.

Lão nhân chậm rãi đi tới, vì phòng ngừa gia gia của mình bạo khởi đả thương người, Hoa Yên Nhu bảo hộ Dương Thiên ở sau lưng.

Sau khi Dương Thiên nhìn khí tức của lão nhân, lông mày khẽ nhíu.

Tu vi Kim Đan cảnh sợ kỳ?

Lúc trước khi giao chiến với Vân Thương chân nhân, toàn bộ cường giả kinh thành đều vây xem, cường giả Kim Đan cảnh cũng không thấy nhiều.

Mà lúc trước trong mấy cỗ khí tức cường đại kia có lão nhân này.

Hiện tại Hoa Yên Nhu ngăn cản Dương Thiên, nhưng mà Dương Thiên vẫn có chút tò mò, nếu như lão đầu tử này nhìn thấy mình, sẽ có biểu tình gì.

“Gia gia!”

Hoa Yên Nhu nức nở hô một tiếng.

Hoa lão thấy cháu gái bảo bối của mình vẻ mặt ủy khuất, nhất thời hừ lạnh một tiếng nói: “Hoa Khang Nguyên, lá gan ngươi không nhỏ a, một năm trước đem cháu gái bảo bối của ta chọc tức rồi nhà trốn đi ta không có so đo với ngươi, hiện tại lại còn dám mắng nàng, là ai cho ngươi dũng khí?”

Trong thanh âm lão nhân xen lẫn chân nguyên dao động bàng bạc, mặc dù Hoa Khang Nguyên là cao thủ, nhưng vẫn bị áp bách trên mặt mồ hôi lạnh không ngừng.

Hoa Khang Nguyên cắn răng nói: “Phụ thân, ngươi nghe ta giải thích, cháu gái bảo bối của ngài bị người ta khi dễ, không có đính hôn không có danh phận liền có tiếp xúc da thịt, đây là làm nhục môn phong Hoa gia chúng ta a.”

Lão nhân nghe vậy, lông mày trắng khẽ nhíu, uy áp trùng thiên hình thành, ép tới tất cả mọi người không thở nổi.

“Là ngươi?”

Ánh mắt lão nhân nhìn về phía Vương tướng.

“Không phải ta, không phải ta!”

Vương tướng sợ tới mức sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, đang run lẩy bẩy, sợ hãi tới cực điểm.

“Đồ vô dụng, chỉ có ngươi như vậy xứng với cháu gái bảo bối của ta? May mắn không phải ngươi, nếu không hôm nay ta sẽ chém giết ngươi ở đây.”

Lão nhân khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Sau đó, chỉ nghe một giọng nói trong trẻo truyền đến.

“Là ta làm.”

Nói xong, Dương Thiên đẩy Hoa Yên Nhu ra, đi ra.

Hoa Yên Nhu mặt mũi tràn đầy lo lắng, đang muốn che chở Dương Thiên lần nữa, lại bị Dương Thiên ngăn cản.

“Lần này, ta liền cao điệu cho ngươi xem.”

“Hảo tiểu tử, có cốt khí, thế nhưng khi dễ cháu gái của ta, ngươi cho rằng ngươi có cốt khí ta liền bỏ qua ngươi... phù phù!”

Hoa lão chậm rãi xoay người, ngữ khí rét lạnh.

Tuy nhiên, sau khi hắn nhìn rõ khuôn mặt của Dương Thiên, lời còn chưa nói hết, bịch một tiếng lập tức ngã rầm trên mặt đất.

Ông ta dụi dụi con mắt, sâu trong đôi mắt kính hải muốn chết nhìn Dương Thiên, vẻ mặt hoảng sợ nói: “Ngươi ngươi ngươi...”

“Phụ thân, ngài làm sao vậy?”

Hoa Khang Nguyên vội vàng đỡ Hoa lão dậy, sau khi nhìn Dương Thiên một chút, lại nhìn phụ thân của hắn, vẻ mặt nghi hoặc.

Luận địa vị, lúc phụ thân hắn thượng vị, từng là ti lệnh quân khu.

Địa vị của nó đủ để sánh vai với lão gia tử Dương Quân của Dương gia ở kinh thành.

Hơn nữa, luận tu vi, Hoa lão có thể xếp trong ba đại cao thủ kinh thành.

Vân Thương chân nhân ngồi ổn định ở chỗ sâu trong cố cung, người biết được hắn tồn tại cũng không phải là rất nhiều, hơn nữa trừ bỏ tin tức lần trước bị phong tỏa ra, hắn mấy chục năm không có xuất thủ đã sớm bị người quên lãng.

Mà phụ thân Hoa lão của ông ta đã từng cùng tên tuổi của Cổ Nguyệt chân nhân ở núi Võ Đang vang danh khắp Hoa Hạ.

Những năm gần đây đột phá tu vi, nâng cao một bước.

Có thể dọa hấn thành bộ dạng này, chẳng lẽ trên người thiếu niên này có quý hay sao?

Dương Thiên nương mày nhìn Hoa lão nói: “Quả nhiên người biết ta!”

Hoa lão nghe được câu này, sợ tới mức nước mắt đều chảy ra.

Quả nhiên, hấn không có nhìn lầm, thiếu niên trước mắt này chính là tuyệt thể mãnh nhân mấy ngày trước cùng Vân Thương chân nhân đánh đến thiên hôn địa ám, thậm chí thiếu chút nữa đem Vân Thương chân nhân diệt sát kia.

Hoa lão làm sao cũng không nghĩ tới, tồn tại như thiên thần này, vậy mà ở nhà bọn hấn.

Phải biết rằng, hấn mới từ chỗ Vân Thương chân nhân ở cốc trở về.

Vân Thương chân nhân đánh giá thiếu niên là, đến nay lòng vẫn còn sợ hãi.

Nếu là lúc trước thiếu niên không nương tay, một chiêu đó phát ra, kinh thành sẽ trở thành nửa tòa thành chết.

Nhưng cũng may, thiếu niên không làm ra chuyện gì khác người, tuy rằng có được tu vi cường đại, nhưng cũng không làm xằng làm bậy.

Nhưng trước khi đi, Vân Thương chân nhân từng dặn dò, hấn thiếu đối phương một nhân tình, một là đột phá, mà là mượn Thánh thạch củng cố tu vi Nguyên Anh cảnh của hấn.

Lần xuất thủ đó vốn là hấn không phân tốt xấu, thiếu niên không có trách tội, lại còn tặng cho hấn một hồi tạo hóa.

Tâm tính không còn gì để nói, Vân Thương chân nhân còn nhắc nhở, nếu như gặp được thiếu niên, chỉ có thể giao hảo, không thể đắc tội.

Hoa lão sắc mặt khổ sở, không nghĩ tới nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, hấn đang nghĩ làm sao tìm được thiếu niên, lại phát hiện thiếu niên đã đến nhà của hấn,

Hoa lão đang muốn đối với Dương Thiên Hành văn bồi lễ phép gọi Dương Thiên một tiếng Dương chân nhân.

Nhưng lại bị Dương Thiên nâng lên, ổn định thân hình Hoa lão.

Hắn bình tĩnh mở miệng nói: “Ta là khách của nhà các ngươi, bạn trai của cháu gái ngươi!”

Một câu nói khiến Hoa lão thụ sủng nhược kinh, cũng nghe ra ý tứ trong lời nói của Dương Thiên.

Thiếu niên là không muốn bại lộ giao chiến mấy ngày trước.

Y lau mồ hôi lạnh liên tục gật đầu nói: “Hoan nghênh hoan nghênh, Dương Chân... Dương Thiên tiểu hữu, ngài đến Hoa gia ta thật vẻ vang, trước khi ngài đến cũng không thông báo một tiếng, ta tiện quét dọn giường chiếu đón chào, hâm hai bầu rượu ngon cho ngài.”

Hoa lão nói xong những lời này, dư quang nhìn cháu gái mình tâm tình phức tạp tới cực điểm.

Cháu gái của mình đã nói qua cái tên Dương Thiên này, còn nói bạn trai của nàng chính là Dương Thiên.

Lúc trước hắn ta chỉ coi là trùng tên.

Ai có thể nghĩ tới, cháu gái bảo bối của mình thật đúng là đưa đại nhân vật này về nhà.

Đối với điệu bộ này của lão nhân, tất cả mọi người đều không hiểu.

Hoa mẫu cau mày, nghi hoặc nhìn Dương Thiên, vô cùng tò mò thiếu niên này rốt cuộc dựa vào cái gì mà khiến Hoa lão thất thố như vậy.

Phải biết rằng, cho dù là gặp được cấp trên cũ của hắn, hắn cũng chưa từng thất thố như vậy.

Hoa phụ suýt nữa đã hoài nghi nhân sinh.

Từ cuộc trò chuyện vừa rồi, hắn đã hiểu được cách làm người của Dương Thiên.

Chỉ là dựa vào cơ duyên làm thượng tá, bởi vì trong mắt không người, xem thường đại tá Vương tướng này.

Điều kiện trong nhà mười phần kém, y quán nhỏ đóng cửa, nghề may cũng đều đóng cửa.

Cầm một ngàn đồng lễ vật đến nhà ăn nhờ ở đậu, còn chuẩn bị quà tặng cho phụ thân hấn ta đựng trong túi nhựa, là bố thí cho ăn mày sao?

Hơn nữa quan trọng nhất là, hấn chiếm tiện nghi của nữ nhi mình, loại người này sao có thể xứng với nữ nhi của hấn.

Đồ vô sỉ, hấn há có thể tha thứ.

Hoa phụ vừa nghĩ đến đây, nói với Hoa lão: “Phụ thân, người có phải quá khách khí với hấn rồi không, hấn là thân phận gì? Người...”

“Câm miệng!”

Hoa lão nghe vậy, sắc mặt đại biến phần nộ quát: “Tiểu tử ngươi có thân phận gì, dám nói với Dương Thiên tiểu hữu như vậy?”

“Ta là Trung – Tướng, hấn là Thượng - Giáo, vì sao ta không thể nói chuyện với hấn như vậy?”

Hoa phụ không cam lòng.

Lão nhân tức giận hừ một tiếng nói: “Ai nói với ngươi hấn là thân phận thượng giáo? Dương Thiên tiểu hữu là thượng tướng, đồ chơi hồn trướng, đứng lên kính lễ cho ta!”

Một câu nói, tất cả mọi người đều điên rồi!

Chương 779 - Cao điệu ngiên ép.

Cả đám người trong đại sảnh đều trợn mắt há hốc mồm, trên khuôn mặt xinh đẹp của Hoa Yên Nhu mang theo vẻ khó tin nhìn Dương Thiên.

“Ngươi... ngươi là thượng tướng?”

Dương Thiên còn chưa trả lời thì Vương Tướng bên cạnh đã đứng lên, sắc mặt vắn vẹo nói: “Làm sao có thể? Điều này tuyệt đối không thể, hấn tuổi còn trẻ làm sao có thể là thượng tướng?”

Hoa phụ và Hoa mẫu cũng đều kinh ngạc nhìn Hoa lão.

Phải biết rằng, trên quốc gia cũng không phải là rau cải trắng, Hoa Hạ tổng cộng có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Trong những người đó, không có tên của thiếu niên.

Hoa lão không để mọi người thất vọng, mở miệng giới thiệu: “Dương Thượng Thiên, xử lý bộ phận đặc thù an toàn quốc gia, cấp bậc của các người còn chưa có tư cách tiếp xúc đến.”

“Bộ phận đặc thù?”

Trong ánh mắt Vương tướng mang theo thần sắc khó có thể tin.

“Chẳng lẽ.....”

Hoa phụ dường như cũng nghĩ tới điều gì đó.

“Bốn tổ thần bí nhất quốc gia? Hắn làm việc ở nơi nào? Nhưng mà cho dù hắn có địa vị tổ trưởng một trong bốn tổ, cũng nhiều nhất cùng cấp bậc với ta, có tư cách gì để cho ta cúi chào hắn?”

Hoa lão uy nghiêm khinh thường nói: “Ai nói với người hắn là địa vị tổ trưởng?”

“Chẳng lẽ là phó tổ trưởng? Vậy thì càng không có tư cách!!”

Hoa phụ ngạo nghễ.

Nhưng ngay sau đó một câu của Hoa lão, khiến toàn bộ ở đây tĩnh mịch.

“Hắn là tôn sư của bốn tổ, toàn bộ ngành đặc thù an ninh quốc gia đều do hắn quản, người cảm thấy người còn có tư cách so sánh với hắn?”

Sắc mặt Hoa phụ trắng bệch, không thể tin được thiếu niên vừa rồi bị hắn xem thường này lại có chức vị cao như vậy.

Loại tồn tại này, trực tiếp nghe lệnh của người lãnh đạo quốc gia, địa vị của họ cao hơn hắn không biết bao nhiêu lần.

Mà sau khi Vương tướng nghe được tin tức này, khuôn mặt vặn vẹo tới cực điểm.

Hắn không thể ngờ được thiếu niên vừa rồi tùy ý bị hắn nhào nặn, căn bản không để vào mắt này lại đứng ở độ cao khiến hắn tuyệt vọng, không thể nhìn thấy.

Nếu đối phương thật muốn động thủ, nghiền ép hẳn chỉ sợ không khó hơn nghiền ép một con kiến.

Đôi môi đỏ mọng của Hoa Yên khẽ nhếch lên vô cùng mê người, tâm tình của nàng giống như là ngồi xe cáp treo, từ chỗ thấp nhất nhảy lên tới không trung cao nhất.

Thiếu niên lại có thân phận cường đại như vậy, khó trách hẳn vẫn luôn có bộ dạng vinh nhục không sợ hãi.

Hoa lão lạnh lùng nhìn con của mình nói: “Hiện tại, ngươi có thể cúi chào chưa?”

Sắc mặt của Hoa phụ khó coi tới cực điểm, hẳn gian nan đứng dậy, đang muốn cúi chào thì Dương Thiên lại bình tĩnh mở miệng.

“Đây chỉ là một bữa tiệc gia đình, không phải ở quân khu, hiện tại thân phận của tôi chỉ là bạn trai của Yên Nhu, Hoa lão, ông nghĩ sao?”

Hoa lão nghe vậy, cười ha hả nói: “Ha ha, Dương Thiên tiểu hữu nói có lý.”

Sau đó, lại hung hăng trừng mắt nhìn con trai của mình.

Hắn căn bản không biết, mình đắc tội tồn tại như thế nào.

Nếu như thiếu niên trước mắt này chỉ là thân phận Thượng Tướng, lão nhân làm sao phải sợ đến mức này?

Phải biết rằng, thân phận của lão nhân đã từng là Ti - Lệnh.

Hắn sợ hãi thực lực của thiếu niên.

Lúc này, Hoa mẫu lại mở miệng nghi hoặc nói: “Tiểu Thiên, nhà ngươi chỉ là một y quán nhỏ đóng cửa, còn có nghề trang phục sắp đóng cửa, trợ lực gia tộc không có trợ giúp quá lớn cho ngươi, ngươi làm sao trưởng thành đến mức này?”

Hoa lão nghe vậy, chân mềm nhũn thiếu chút nữa lần nữa ngã sấp xuống.

Hắn mặt đầy hắc tuyến nói: “Ai nói với ngươi những thứ này?”

Hoa mẫu nghe vậy ngẩn người, sau đó mở miệng nói: “Là Tiểu Thiên tự nói, sao vậy phụ thân?”

Hoa lão mặt đen lại cả giận nói: “Ngu xuẩn, Dương Thiên tiểu hữu khiêm tốn người không nghe ra sao? Y quán nhỏ người ta đóng cửa là tập đoàn Thiên Thần.”

Bịch!

Một câu nói, Hoa Yên Nhu trực tiếp ngã xuống đất.

Hôm nay nàng mới xem như biết cái gì gọi là khiêm tốn, cái gì gọi là giả heo ăn thịt hổ.

Tập đoàn Thiên Thần như sấm bên tai nàng, ở kinh thành không ai không biết không ai không hiểu, y thuật trong đó cao siêu, vượt qua Tây Y, nghi nan tạp chứng toàn thế giới đều chữa trị ở đây.

Nó chỉ ngừng kinh doanh mấy ngày, nhưng không phải đóng cửa, tên khốn kiếp này cố ý đi?

Tâm tình nàng hiện tại phức tạp tới cực điểm, ánh mắt nhìn Dương Thiên phảng phất như muốn cắn chết hắn.

Đây là tới điệu thấp sao? Đại hỗn đản này đến cùng có biết vừa rồi có bao nhiêu lo lắng hay không?

Hắn thì hay rồi, nắm long bài trong tay không ra?

Hắn là muốn làm mình tức chết sao?

Mà Vương Tướng lúc này mặt mũi tràn đầy vẻ khó tin, tập đoàn Thiên Thần tài sản tám trăm ức, mà trong nhà hắn chỉ có mười tỷ mà thôi, ngẫm lại vừa rồi châm chọc Dương Thiên như thế nào, hiện tại hắn cảm giác mất mặt bao nhiêu, tin tức này quả thực tạo thành một vụn điểm tổn thương đối với hắn.

Hoa mẫu và Hoa phụ liếc nhau một cái, tất cả đều không dám tin.

Hắn nhìn về phía Hoa lão khó khăn nuốt nước bọt hỏi: “Phụ thân, ngài nói đều là thật?”

Mí mắt Hoa lão giật giật, hỏi: “Sao vậy? Các người vừa rồi còn khinh thường Dương Thiên tiểu hữu sao?”

“Không phải không phải!”

Hoa mẫu liên tục xua tay nói: “Tiểu Thiên vừa rồi nói nhà hắn mở ngành trang phục sắp đóng cửa, cũng là khiêm tốn sao?”

Hoa lão mở miệng nói: “Toàn bộ ngành trang phục Tây Nam đều là thiên hạ của nhà bọn họ, trước đó là bị Lý gia chèn ép, hiện tại nhà bọn họ đã chiếm đoạt ngành trang phục Giang Nam.”

Tất cả mọi người lại hít vào một ngụm khí lạnh.

Sáu tỉnh Giang Nam đất rộng của nhiều, nếu chiếm cứ nơi này, tương đương với lưng đoạn thị trường trang phục cả nước.

Vương tướng có ý nghĩ muốn chết cũng có.

Cái này ít nhất giá trị trăm tỷ tài sản, vượt qua Vương gia bọn họ gấp mười lần.

Nghĩ lại vừa rồi khoe khoang nhiều hơn, hiện tại mất mặt cỡ nào, Vương tướng chỉ muốn tìm một cái lỗ chui vào.

Hoa Yên Nhu cắn răng, khuôn mặt nhỏ nhắn phần nộ đến đỏ lên.

Nàng nhéo Dương Thiên một cái, cả giận nói: “VẬY NGƯỜI VỪA NÓI RA MỘT XÍ NGHIỆP TÀI CHÍNH NHỎ TÊN LÀ GÌ? THÀNH THẬT KHAI BÁO CHO TA.”

Dương Thiên giang tay ra nói: “Thật ra cũng không có gì, gọi là xí nghiệp tài chính Thiên Thần.”

Đây là tên của đế quốc thương nghiệp Liễu Kinh, hiện tại do Dương Tuyết chương quản, tên là Dương Tuyết Khởi.

Một câu nói, người một nhà Hoa lão đều như lọt vào trong sương mù, bọn họ không phải là người như vậy, cho nên cũng không rõ ràng.

Nhưng Vương tướng lại kinh hãi muốn chết ngồi xổm xuống trên mặt đất hoảng sợ nói: ” xí nghiệp tài chính Thiên Thần ở địa giới Giang Nam là do người mở sao? Điều này sao có thể? Điều này tuyệt đối không thể!”

Hắn giống như điên cuồng, trong ánh mắt tràn đầy vẻ không tin.

Hoa phụ và Hoa mẫu thì mặt mũi tràn đầy nghi hoặc.

Vừa rồi khi nói tập đoàn Thiên Thần và ngành trang phục Tây Nam, Vương tướng này cũng không có kinh hãi như vậy.

Tình huống bây giờ là sao?

Đến cùng là cái gì để cho hẳn khó có thể tin đến loại tình trạng này?

Hoa Yên Nhu thấy Dương Thiên cũng không giải thích, trợn trắng mắt, chỉ có thể tự mình lấy điện thoại di động ra tra.

Nhưng mà, sau khi nhìn thấy tin tức trên trang chủ, sợ tới mức điện thoại di động đều thiếu chút nữa bay.

“Thật ra là cái gì thì người nói đi.”

Hoa mẫu trợn trắng mắt, tức giận không thôi.

Mí mắt Hoa Yên Nhu hung hăng nhảy lên một cái, sau đó bắt đầu niệm.

“Nghề nghiệp tài chính Thiên Thần, thành lập vào năm nay, cách ba tháng này, đăng kí tài chính là một trăm tỷ.”

Bịch!

Lúc Hoa Yên Nhu vừa nói đến đây, Hoa mẫu cũng đã từ trên ghế trượt xuống.

Trong nháy mắt, Hoa phụ nghĩ đến thiếu niên phong khinh vân đạm vừa rồi nói xí nghiệp tài chính nhỏ của hẳn lợi nhuận gấp sáu lần.

Chẳng lẽ...

Trái tim của hẳn đều sắp ngừng đập.

Mà sự thật quả nhiên không ngoài dự đoán của hẳn, Hoa Yên Nhu nhìn tin tức kế tiếp trầm mặc một lát, lúc này mới gian nan mở miệng nói: “Công ty tài chính Thiên Thần trong thời gian ba tháng ngắn ngủi, từ một trăm tỷ phát triển đến sáu ngàn tỷ, ước chừng tăng lên gấp sáu lần, là công ty tài chính tăng trưởng nhanh nhất từ trước đến nay trên toàn thế giới, từng có nhân sĩ chuyên nghiệp dự đoán, cuối năm có thể đạt tới tài sản ngàn tỷ.”

Bịch!

Hoa phụ cũng không thể bình tĩnh được nữa.

Đây là muốn phú khả địch quốc sao?

Thiếu niên là mở hack sao?

Toàn trường tĩnh mịch thật lâu, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Dương Thiên.

Mà Dương Thiên thì vẫn là biểu lộ phong vân đậm, tự mình rót một chén rượu nhấp nhẹ, bình tĩnh tới cực điểm.

“Không thể nào, giả, ha ha, tất cả đều là giả.”

Sắc mặt Vương tướng nhăn nhó, cắn răng nhìn Dương Thiên nói: “Điều đó không có khả năng, nếu ngươi có tài sản khổng lồ như vậy, sao chỉ chọn không đến một ngàn món quà đến nhà báỉ phỏng? Ngươi đây là sỉ nhục báỉ phụ báỉ mẫu sao?”

Một câu nói này của hắn, sắc mặt Hoa phụ cùng Hoa mẫu nhất thời đen lại.

Lúc này Hoa Yên Nhu đứng dậy nói: “Đây là lễ vật ta chọn cho cha mẹ ta, Vương tướng, ngươi muốn châm ngòi quan hệ giữa ta và cha mẹ sao?”

Sắc mặt Hoa phụ và Hoa mẫu vừa hòa hoãn xuống, chỉ nghe Vương tướng cười lạnh, hắn đem tảng đá dưới chân đá ra nói: “Những tảng đá nát này cũng là ngươi chọn lựa sao? Ngươi cứ như vậy che chở hắn?”

“Chuyện này.....”

Hoa Yên Nhu nắm chặt đôi bàn tay trắng như phấn, nhưng lại không có cách nào giải thích.

Mà Hoa lão sau khi nhìn thấy tảng đá này, trên mặt lập tức lộ ra vẻ mừng như điên.

“Đây là.....”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Trong những tảng đá này ẩn chứa linh khí, nghe Yên Nhu nói ngươi là cao thủ võ đạo, có lẽ sẽ có ích với ngươi.”

Hoa lão run rẩy từ trong ngực lấy ra một khối đá, đây là từ Vân Thương Thượng Nhân nhõng nhẽo bên đó một ngày vất vả mới có được, hơn nữa còn bởi vậy đáp ứng đối phương ba điều kiện.

Hiện tại so sánh với đồng đá trên mặt đất, vậy mà giống nhau như đúc...

Chương 780 - Một bữa tiệc tối.

"A! "

Hoa lão đau lòng nhất từng viên Thánh Thạch từ dưới đất lên, phần nộ nói: “Là tên nào phá của như trời giết, ném những Thánh Thạch này của ta xuống đất?”

“Chuyện này.....”

Ngoại trừ Dương Thiên, tất cả mọi người đều ngẩn ra.

Hoa lão cũng coi như là lão nhân trong giới thượng lưu, vật gì chưa thấy qua, làm sao lại để ý những tảng đá này như vậy?

Cho dù là ngọc thạch, ở trong lòng lão nhân cũng không có quan trọng như vậy chứ?

Mọi người không hiểu, Hoa lão hoàn toàn thất thố, nằm rạp trên mặt đất không ngừng nhặt, mỗi lần nhặt một viên còn xoa xoa trên quần áo của mình mới yên tâm.

“Phụ thân, ngài đây rốt cuộc là làm sao vậy?”

Hoa phụ cau mày, vô cùng khó hiểu.

Hoa lão tức giận nói: ” Tên phá gia chi tử nhà ngươi, đây chính là thánh thạch trong truyền thuyết, có nó ta có thể nhanh chóng tiến vào cảnh giới tiếp theo, hôm nay ta cầu gia gia cáo nãi nãi đi tìm Vân Thương chân nhân vất vả lắm mới xin được một khối, sau khi về nhà phát hiện ngươi ném ta xuống đất, ngươi muốn tức chết ta sao?”

Nói xong, đưa tay ra đánh.

Lúc này mọi người mới hiểu được giá trị của việc Dương Thiên mang đến nhiều tảng đá như vậy.

Thế là, ánh mắt của từng người nhìn Dương Thiên đều thay đổi.

Tiểu tử này rốt cuộc từ đâu ra có tảng đá trân quý như vậy? Khiến Hoa lão thất thố đến mức này.

Thấy Hoa lão đánh tới, Hoa phụ liên tục trốn tránh nói: “Phụ thân, đây không trách ta, căn bản không phải ta làm... rắc rắc!”

Dưới chân hần dường như dầm phải thứ gì đó, phát ra một tiếng vang giòn.

Không biết chuyện gì xảy ra, cơ mặt Hoa lão hung hăng co rúm, sau đó cắn răng sắc mặt xanh mét nói: “Chờ một chút, dưới chân ngươi là cái gì?”

“A?”

Hoa phụ nhắc chân, chỉ thấy hai viên bùn màu vàng bị giẫm bẹp hiện lên trước mặt mọi người.

Lúc này, bên trong dược nê đang phát ra chấn động linh khí động trời, một mùi thuốc tinh thuần lập tức tràn ngập toàn bộ đại sảnh.

Tất cả mọi người cảm giác được mùi hương lạ này, lập tức tinh thần sáng khoái vui vẻ thoải mái, hơn nữa mỗi tế bào trên người đều có cảm giác thả lỏng trước nay chưa từng có.

“Thật ra là gì?”

Tất cả mọi người thần sắc kinh nghi bất định, mặc dù nhìn không ra là cái gì, nhưng mà khẳng định giá trị phi phàm.

Lúc này, Dương Thiên ở một bên nhẹ nhàng nhấp một ngụm nước trà, bình tĩnh mở miệng nói: “Chỉ là linh đan mà thôi, Hồi Khí Đan, Mỹ Nhan Đan, Tụ Linh Đan vân vân, là lễ vật ta chuẩn bị cho Hoa lão, nhưng bị vị bằng hữu bên cạnh này xem như rác rưởi.”

Tất cả mọi người nghe vậy, lần nữa thay đổi sắc mặt.

Bọn họ nhớ rất rõ ràng, lúc trước khi tập đoàn Thiên Thần đấu giá, một viên đan dược giá trị vài tỷ, hơn nữa còn có tiền mà không mua được.

Liên tưởng đến địa vị của Dương Thiên ở tập đoàn Thiên Thần, vậy một vài đan dược này chắc chắn là tinh phẩm trong tinh phẩm.

Cho nên, nhìn hai khóa đan dược bị Hoa phụ giẫm nát, tâm cả nhà Hoa gia đều đang rỉ máu a.

Nhất là Hoa lão, tâm muốn giết người đều có.

Mà Vương tướng dường như cũng nghĩ đến những thứ này, gương mặt trắng bệch tới cực điểm.

Mọi người cẩn thận thu thập đan dược, vốn có mười viên, nhưng hiện tại chỉ còn lại tám viên.

Trong giọng nói của Hoa lão ẩn chứa sự tức giận nói với con trai mình: “Ta đánh chết tên phá gia chi tử nhà ngươi. Dương Thiên tiểu hữu chuẩn bị lễ vật quý giá như vậy, các ngươi lại bỏ đi chiếc giày rách, hơn nữa còn giẫm nát hai viên đan dược trân quý, ngươi biết nó có giá trị bao nhiêu không? Ngươi trên mặt người chết hỏi thăm một chút xem lúc đầu giá có thấp hơn hai tỷ không? Quá quý trọng chúng ta không thể thu. Ngươi giẫm nát, chúng ta là muốn lấy toàn bộ Hoa gia ra bồi thường sao?”

Hoa phụ nghe vậy, thân thể run rẩy một chút, mồ hôi lạnh trên trán đều chảy ra.

Khuôn mặt đỏ hồng của Hoa mẫu cũng tái nhợt, một đôi tay nắm thật chặt Hoa Yên Nhu, không biết làm sao mới tốt.

Dương Thiên cười nhạt một tiếng nói: “Hoa lão không cần như thế, đây chỉ là một chút tâm ý vấn an các ngươi mà thôi, dính vào tiền tài loại vật này cũng có chút tục.”

Hoa Yên Nhu thở phào nhẹ nhõm, cũng cười mở miệng nói: “Đúng vậy đúng vậy, lễ vật Dương Thiên chuẩn bị cho các ngươi, các ngươi nhận lấy đi.”

Hoa phụ bí ẩn lau mồ hôi lạnh trên trán, nếu như từ chối thu còn phải bồi thường cho người ta hai viên đan dược bị giẫm nát, cho dù là bán toàn bộ Hoa gia thì đoán chừng cũng mới bồi thường được.”

Mà Hoa mẫu lại âm thầm gật đầu đối với cách làm của Dương Thiên.

Đối với sự khoe khoang của Vương tướng, nàng càng thích tiểu tử khiêm tốn Dương Thiên này.

Chỉ có điều, từ lúc bắt đầu một loạt điệu thấp bị vạch trần, thật sự thiếu chút nữa dọa nàng mắc bệnh tim.

Dưới uy nghiêm của lão gia tử, Hoa phụ kiên trì nhìn Vương tướng nói: “Đồng chí tiểu vương, nữ nhi của ta có lòng, lần này người tới thật không phải lúc.”

Vương tướng làm sao còn không rõ ý tứ trong lời nói của Hoa Khang Nguyên,

Hắn gật đầu, sắc mặt cứng ngắt xanh mét, móng tay đều đâm vào trong thịt, cảm giác được một cổ khuất nhục nồng đậm.

Khi hắn đứng dậy, Hoa Yên Nhu nhắc nhở: “Đem đồ vật người mang theo đều thu đi, cha mẹ ta không cần.”

Trong giọng nói của nàng mang theo ngạo kiêu, nghĩ đến vừa rồi đối phương nhục nhã Dương Thiên liên tức giận, bây giờ coi như là vì Dương Thiên xả một ngụm ác khí.

Sau khi rời khỏi Hoa gia, Vương tướng ném toàn bộ lễ vật trân quý ra ngoài, sắc mặt dữ tợn đáng sợ.

“Hỗn đản.”

Hắn không ngờ tiểu tử vốn để mặc hắn ức hiếp lại có thân phận lớn như vậy.

Từ lúc mới bắt đầu, đối phương đã khiến hắn chỉ có thể ngưỡng mộ, giống như nhìn một tên hề nhìn hắn vậy.

Buồn cười là hắn vậy mà không phát giác chút nào, thật sự là chậm chọc.

Lấy địa vị của đối phương, nghiền ép gia tộc bọn họ không khó khăn hơn nghiền ép con kiến bao nhiêu, đời này, hắn đều không thể đạt tới loại địa vị thiếu niên kia, hắn cũng triệt để tuyệt ý niệm báo thù.

Hoa gia, bởi vì Hoa lão đến, thái độ của Hoa phụ và Hoa mẫu đối với Dương Thiên đã thay đổi một trăm tám mươi độ.

Vốn dĩ không đồng ý hai người ở cùng một chỗ, giờ phút này cũng không biết dùng biểu tình gì để đối mặt với Dương Thiên.

Trước đó bày ra vẻ quan liêu trước mặt Dương Thiên, nhưng hiện tại sau khi biết thân phận của thiếu niên này còn cao hơn hắn một cấp, khí thế cũng yếu đi mấy phần.

Khi hấn rốt cục bắt đầu chăm chú nhìn kỹ thiếu niên, mới phát thiếu niên kia bình thường phía sau đến cùng không tầm thường đến cỡ nào.

Chỉ bằng gọn sóng không sợ hãi kia đã có thể miêu sát hấn.

Dương Thiên đến thăm, Hoa lão vô cùng hưng phấn, phân phó với con dâu của mình, ngồi đầy bàn.

Thân phận Hoa mẫu là hậu nhân của ngự trù cung đình, bình thường tiết kiệm cũng không lộ ra, cho dù là ăn tết cũng không phô trương như vậy.

Hiện giờ thiếu niên đến, Hoa lão ngày thường tiết kiệm lại xa xỉ như vậy, cũng không thấy nhiều.

Vì vậy, cơm trưa còn ăn xong, người Hoa gia lập tức bắt đầu chuẩn bị tiệc tối xa hoa.

Dương Thiên có chút không thể làm gì được.

Hoa Yên Nhu thấy cảnh này, bật cười nói: “Dương Thiên, xem ra người nhà của ta vẫn rất thích huynh, nếu không huynh cứ thuận theo ta đi.”

Mồ hôi lạnh trên trán Dương Thiên lập tức chảy xuống, hấn không nói gì nói: “Tiểu Hồ Nữ, đây chỉ là diễn trò, ngươi còn tưởng thật sao.”

Hoa Yên Nhu cười ha ha nói: “Ta chỉ thuận miệng nói thôi, xem ngươi bị dọa sợ rồi.”

Cả buổi tiệc tối, trên trăm món ăn hương vị đều đủ, bởi vì chuẩn bị vội vàng, cho nên cũng chỉ có thể đơn giản hóa được đáng về Mãn Hán Toàn Tịch.

Nhưng cho dù như thế, cũng rất phong phú.

Hoa lão lấy ra rượu ngon mà bình thường hấn cũng không nỡ uống, nghe nói đây là rượu lâu năm giấu ở trong hầm gần bảy mươi năm, gần như xấp xỉ tuổi của hấn.

Sự nghiện rượu của Dương Thiên cũng được khơi lên, mở miệng bình ra, lập tức cảm thấy mùi rượu bay khắp nơi.

Hoa lão tự mình bung chén trà lên cho Dương Thiên Mãn, sau đó bung chén lên cười nói: “Dương Thiên tiểu hữu, ta đến kính ngươi một chén.”

Một màn này khiến người Hoa gia nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, phải biết thân phận của lão nhân trước đây chính là Ti - Lệnh a, địa vị của thiếu niên bây giờ nhiều nhất cũng chỉ lên được chức tướng mà thôi.

Dương Thiên lại hết sức rõ ràng, đối phương là hiểu rõ thực lực của mình, lúc này mới cung kính như thế.

Dương Thiên nâng chén, chỉ thấy lão nhân lại nói ra những lời khiến người Hoa gia mở rộng tầm mắt.

“Dương Thiên tiểu hữu, tất cả mọi người đều là người một nhà, sau này ngươi phải chỉ điểm cho ta một chút a.”

Hoa phụ: ……

Hắn gần như hoài nghi ngồi ở chỗ này có phải là lão gia tử nhà mình hay không, sao lại nói mất thân phận như vậy.

Khóe miệng Dương Thiên cũng giật giật.

Trái lại, Hoa Yên then thùng đồ bưng cả khuôn mặt.

Trên bàn cơm, Hoa phụ và Dương Thiên so đấu tửu lượng, Dương Thiên tuy rằng đang cố gắng khắc chế, nhưng vẫn đem Hoa phụ uống đến dưới đáy bàn.

Hoa lão cũng uống không ít, nhưng vẫn lộ ra mười phần thanh tỉnh, Hoa Yên Nhu cũng là tửu quý, giờ phút này uống đến trên gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, mắt say lơ lơ mờ mông lung.

Một bữa tiệc đã ăn đến khuya.

Thấy mọi việc cũng đã đến lúc rồi, Hoa lão lúc này mới cười ha ha với Dương Thiên và Hoa Yên Nhu nói: “Được rồi, tiệc đính hôn đã ăn xong, các ngươi mau đi nghỉ ngơi đi.”

“Phốc!”

Dương Thiên thiếu chút nữa phun hết rượu vừa uống ra ngoài, hắn kinh ngạc nói: “Cái gì cái gì? Cái gì đính hôn yến a? Chuyện này có phải có chút quá sớm hay không.”

Hoa mẫu ha ha cười nói: Không còn sớm, quan hệ của các ngươi thân mật như vậy, đính hôn là chuyện sớm hay muộn.”

Dương Thiên nhìn cánh tay ôm hắn, Hoa Yên Nhu gồi đầu lên bả vai hắn, hoàn toàn ngăn cản cả người.

Chương 781 - Diễn giả làm thật.

Dương Thiên cảm giác Hoa gia của mình đã bị lừa.

Một bữa cơm, mơ mơ hồ hồ dính hôn, mẩu chót là hẳn đến diễn kịch, không phải diễn giả làm thật.

Hắn mặt mũi tràn đầy im lặng lay động Hoa Yên Nhu bất đắc dĩ nói: “Người nói một câu đi.”

Hoa Yên đỏ mặt, thoát nhìn có chút men say, đôi mắt đẹp híp lại, ôm cánh tay Dương Thiên làm nũng nói: “Cái gì, Dương Thiên, ta mệt rồi, đừng quấy rầy ta.”

Mặt Dương Thiên đen lại, ghé sát tai nàng thấp giọng nói: “Ta không nên tới đây.”

Hoa Yên Nhu đỏ mặt rên rỉ vài tiếng xem như trả lời.

Sau đó, khóe miệng lộ ra ý cười.

Hoa gia tất cả mọi người đều ý cười, Hoa lão nói: “Được rồi, sắc trời cũng không còn sớm, hai người các ngươi đã có tiếp xúc da thịt, hôm nay ngủ chung đi.”

“Cái gì?”

Lại một tiếng sét giữa trời quang khiến Dương Thiên cảm thấy sắp phát điên, khóe miệng hắn giật giật một cái, nói: “Chúng ta không có tiếp xúc da thịt, như vậy không thích hợp.”

Hoa mẫu ha ha cười nói: “Được rồi, đừng ngại nữa, nữ nhi của ta trong sạch đều giao cho ngươi, lúc ấy ngươi sao không nói không thích hợp a.”

“Phốc!”

Dương Thiên chỉ cảm thấy tuyết tháng sáu rơi.

Vừa rồi là vì để cho Vương tướng rời khỏi, từ đó bịa đặt.

Hoa lão nhăn lông mày trắng giả bộ tức giận nói: “Như thế nào? Cháu gái ta không xứng với ngươi?”

“Không không không!”

Dương Thiên mồ hôi đầy đầu, không thể nào bình tĩnh được nữa.

“Vậy cứ quyết định như vậy đi, ta mệt rồi, ta cũng phải đi nghỉ ngơi.”

Hoa lão cười cười, sau đó xoay người rời đi.

Hoa mẫu cười nói: “Nào, ta giúp người dìu Yên Nhu vào phòng nàng.”

Thế là, Dương Thiên và Hoa Yên Nhu cứ mơ mơ hồ hồ như vậy bị Hoa mẫu nhốt vào trong một căn phòng.

Hơn nữa, quan trọng nhất là trước khi Hoa mẫu rời đi, còn khóa cửa từ bên ngoài.

Dương Thiên đỡ trán nhìn Hoa Yên Nhu nằm trên giường lớn không có chút hình tượng nào.

“Đứng lên đi, còn muốn giả bộ tới khi nào?”

Hoa Yên Nhu nằm ở trên giường quần khăn trải giường lại nũng nịu lên.

Dương Thiên tiến lên trước đem nệm xoay người lại, đối với cái mông đầy đặn tròn trịa của nàng đánh hai cái tát.

“A, đồ lưu manh, người đánh thật à.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Hoa Yên Nhu đỏ bừng như máu, nàng nhanh chóng đứng dậy di chuyển đến góc tường, vượt vượt bờ mông bị đánh đau, vẻ mặt ủy khuất nhìn Dương Thiên.

Dương Thiên im lặng nói: “Quả nhiên là người giả vờ, ta đã nói biết tử lượng của người không tệ như vậy mà.”

Hoa Yên Nhu cười hắc hắc, khuôn mặt trắng nõn mang theo một chút phẫn hồng nói: “Đầu choáng váng, vừa rồi bị người đánh hai cái mới tỉnh.”

Dương Thiên trợn trắng mắt nói: “Làm sao bây giờ?”

Hoa Yên Nhu cúi đầu nhỏ giọng nói: “Ta có thể làm sao, ai bảo người biểu hiện xuất sắc như vậy ở trước mặt cha mẹ ta

cùng gia gia, hiện tại bọn họ đều coi trọng người, ta còn muốn hỏi người làm sao bây giờ.”

“Người.....”

Dương Thiên gặp được vô số người không nói lý lẽ, nhưng người không nói lý như Hoa Yên Nhu thì đây là lần đầu tiên gặp phải.

Hắn đã sớm dự đoán được mình xuất sắc sẽ khiến người Hoa gia có hảo cảm với hắn, cho nên trước đó phải cố gắng giữ kín tiếng.

Tiểu Hồ Nữ này không vui, kéo hắn ra ngoài cửa quở trách một trận không nói, còn nói còn dám khiếm tốn liền cùng hắn đi chết.

Bây giờ cao điệu đến bị người nhà của nàng nhốt hai người vào cùng một gian phòng nghỉ ngơi, tiểu hồ nữ này còn trách hắn.

Hắn hít sâu một hơi nói: “Hiện tại ta cần phải tỉnh táo.”

Hoa Yên Nhu cười nói: “Đừng không biết đủ, một cô gái trong sạch với ta ở cùng một phòng với người cũng không nói gì, người có gì oán giận?”

Dương Thiên trợn trắng mắt thở dài: “Hai chúng ta bây giờ còn có trong sạch đáng nói sao?”

Hoa Yên Nhu nhú mày suy nghĩ một chút mở miệng nói: “Cái này cũng đúng.”

Lúc nói xong câu đó, mặt mũi đã đỏ bừng.

Không khí cả gian phòng cũng trở nên có chút mập mờ.

Nhịp tim của Hoa Yên Nhu đập loạn như nai con, nàng vỗ vỗ khuôn mặt đỏ bừng như máu, thầm thở phào nhẹ nhõm.

Cũng may sau khi uống rượu sẽ đỏ mặt, Dương Thiên không nhìn ra cái gì.

Nếu như bị Dương Thiên nghe được câu nói này, nhất định sẽ trợn trắng mắt lần nữa.

Mặt đỏ này giống như mộng khỉ, hơn nữa vẻ mặt còn xấu hổ, có liên quan gì tới uống rượu.

Hoa Yên Nhu vì nói sang chuyện khác, ra vẻ nhẹ nhàng nói: “Hi hi, Dương Thiên ngươi là người đầu tiên đến phòng của ta, thế nào có phải rất may mắn hay không, nhìn xem phòng ta bố trí như thế nào?”

Dương Thiên nhìn trên mặt đất tích một tầng bụi, hơn nữa cả phòng bài trí không có bất kỳ quy luật nào đáng nói, những cô gái khác đều là thiếu nữ hồng nhật, nàng thì ngược lại, trên tường dán đầy các loại tranh vẽ sủng ông, hiển nhiên là một người mê quân sự.

Điều này khiến Dương Thiên đỡ trán không biết nói cái gì.

Cuối cùng, nhìn ánh mắt mong đợi của Hoa Yên Nhu, Dương Thiên Vô Ngữ nói: “Ta có thể không đánh giá sao?”

“Không được, ngươi nhất định phải đánh giá.”

Trên gương mặt xinh đẹp của nàng mang theo vẻ đắc ý, nói trắng ra là, chính là chờ khen ngợi.

Dương Thiên nghiêm túc suy nghĩ, mở miệng nói: “Có thể dùng một câu để hình dung.”

“Ừm ừm.”

Hoa Yên Nhu chớp chớp mắt to, chờ mong nhìn Dương Thiên.

Sau đó chỉ nghe thiếu niên mở miệng nói: “Loạn thất bát tao.”

Một câu nói vừa dứt, Hoa Yên Nhu gần như hóa đá.

Sau khi nàng sững sờ thật lâu, khuôn mặt nhỏ nhắn này lạnh lùng tới cực điểm, nàng đứng lên đánh về phía Dương Thiên.

Trong giọng nói mang theo hung hăng, giống như là một con mèo hoang nhỏ tức giận tới cực điểm.

“Khốn kiếp, hôm nay ta muốn đồng quy vu tận với ngươi.”

Dương Thiên cười cười, nắm lấy cổ áo Hoa Yên Nhu nhấc nàng lên, sau đó trực tiếp ném lên giường mở miệng nói:

“Tĩnh lại đi, ngươi không phải đối thủ của ta”

Một câu nói càng làm Hoa Yên Nhu tức điên.

“Hôm nay hai ta chỉ có thể sống một người.”

Nói xong, lại vọt lên lần nữa.

Nhưng kết cục giống như lần trước, lại bị Dương Thiên ném lên giường.

“Muốn sống cũng là ta.”

Trong giọng nói của thiếu niên mang theo một tia cười.

“Hỗn đản, đại hỗn đản, ô ô ô.”

Hoa Yên Nhu ủy khuất buồn bực ngồi ở trên giường, ôm đầu gối khóc lên.

Điều này khiến Dương Thiên chỉ cảm thấy tê cả da đầu, chỉ là chơi đùa, sao tiểu Hồ Nữ này lại không chịu nổi nói đùa như vậy.

Lúc trước ở Thanh Phong Sơn, bị thương nặng như vậy cũng không thấy nàng rên rỉ một tiếng a.

Hắn đen mặt tiến lên an ủi: “Được rồi, người đừng.....”

Nhưng mà, hắn còn chưa nói hết lời, trực tiếp bị Hoa Yên Nhu bổ nhào ngã trên giường.

Hoa Yên Nhu lúc này cười trên người Dương Thiên, trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy đắc ý, nghiêng răng nhỏ giận dữ nói: “Tiểu tử, người không phải rất có năng lực sao? Làm sao vậy? Bị lừa rồi sao?”

Dương Thiên trợn trắng mắt, hoàn toàn phục tiểu Hồ Nữ này.

Hắn mở miệng nói: “Cho người một cơ hội.”

Hoa Yên Nhu dùng cằm nã thủ thường dùng của quân đội khóa khớp hai cánh tay của Dương Thiên lại, lúc này nàng dương dương đắc ý nói: “Người cảm thấy ta khó khăn lắm mới chiếm được thượng phong, sẽ dễ dàng buông tha cho người như vậy sao? Tiểu tử thôi, mau cầu xin lão nương tha thứ chinh phục đi.”

“Nếu người muốn chơi, vậy ta sẽ chơi với người một lát.”

Khóe miệng Dương Thiên nhếch lên, lực đạo mềm mại của đối phương còn muốn chế phục hắn? Quả thực là nói mơ giữa ban ngày.

Hắn xoay người cười ngửa, ở trên người Hoa Yên Nhu, đem hai cánh tay trắng nõn của đối phương mở ra, đặt ở trên

giường, cúi người nhìn nàng ý cười đầy mặt nói: “Người không phải bảo ta cầu xin tha thứ sao?”

“Khốn kiếp, mau thả ta ra.”

Hoa Yên Nhu không ngừng giãy dụa thân thể, cảm thụ được khí tức của thiếu niên phun lên trên mặt của nàng, hơn nữa còn bị xấu hổ như vậy đặt ở dưới thân, khuôn mặt nàng xấu hổ đến mức muốn nhỏ máu.

Mà Dương Thiên cũng cảm nhận được dáng người uyển chuyển của Hoa Yên Nhu đang không ngừng vặn vẹo dưới thân hắn, lúc này hai người chỉ cách nhau hai lớp vải mềm mại, hắn có thể phát hiện ra nhiệt độ thân thể đối phương.

Lúc này, hô hấp không khỏi có chút ồ ồ.

“Dừng lại.”

“Ta sẽ không dừng lại, ta dựa vào cái gì nghe người a, người mau buông tay cho ta, bằng không ta liền không khách khí.”

Hoa Yên Nhu chẳng những không nghe, ngược lại biên độ vặn vẹo càng lớn hơn.

Trên người hai người không ngừng ma sát, nhanh chóng ấm lên.

Dương Thiên cúi đầu, ánh mắt nhìn thẳng Hoa Yên Nhu nói: “Người đang đùa với lửa đấy biết không?”

Hoa Yên Nhu tức giận không thôi, trời sinh cường thể như nàng làm sao cam tâm ở phía dưới.

Nàng ngửa đầu lên, vươn ra một hàm răng trắng nhỏ muốn cắn vào mũi Dương Thiên.

Nhưng mà, sau khi thân thể Dương Thiên động một cái, môi hai người lại chạm vào nhau.

Trong nháy mắt, thân thể hai người toàn bộ đều cứng ngắc.

Dương Thiên cảm nhận được đôi môi mềm mại, ngọt ngào kinh người của đối phương, mang theo một tia hương thơm ngào ngạt.

Hắn không khỏi cạy mở nha quan của đối phương, thăm dò cái lưỡi thơm tho mềm mại kia.

Đôi mắt đẹp dịu dàng của Hoa Yên lập tức mê ly.

Hai người hôn vong tình thật lâu.

Dương Thiên vốn định đứng dậy, nhưng lại bị Hoa Yên Nhu xoay người đè dưới thân.

“Chiếm tiện nghi của lão nương mà muốn đi, nào có chuyện tiện nghi như vậy.”

Giọng điệu của Hoa Yên Nhu mang theo phần nộ, điều này làm cho Dương Thiên có chút chột dạ.

“Vậy ngươi muốn thế nào?”

Ánh mắt Dương Thiên có chút né tránh.

“Ta muốn đích thân trở về.”

Những lời này của Hoa Yên Nhu nói vô cùng khí phách, khiến Dương Thiên hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

“Cái gì?”

Lúc hắn nói đến đây, đôi môi trắng của đôi phương đã hôn lên.

Chương 782 - Cường thế chinh phục.

Ánh đèn trong phòng lúc này thê mà lại tắt.

Nhưng mà, hai người lăn qua lăn lại trên giường không chú ý chút nào.

Khí tức của hai người càng ngày càng nặng nề, khi hai tay Dương Thiên theo vòng eo mảnh khảnh của Hoa Yên Nhu trèo lên vòng vây đầy ấp không chịu nổi, Hoa Yên Nhu lập tức kêu lên một tiếng.

“Không muốn.”

Dương Thiên nghe vậy lại dùng đôi môi phần của mình chặn lại, tham lam hít thở mùi hương thơm ngát trên người đối phương.

Dáng người Hoa Yên Nhu vô cùng mê người, hơn nữa trải qua sự khiêu khích vừa rồi, Dương Thiên đã không thể kiềm chế được nữa.

Khi cảm nhận được xúc cảm kinh người từ trên bàn tay truyền đến, con người Dương Thiên cũng trở nên nóng rực.

Mà lúc này, trong bóng tối, đôi mắt mềm mại của Hoa Yên Nhu hoàn toàn mê ly, dưới mũi còn, trong đầu nàng trống rỗng, đôi môi trắng nõn phát ra âm thanh mê người.

Dương Thiên xé rách y phục của đối phương, thủ pháp vô cùng thô lỗ, khiến cho Hoa Yên Nhu trợn trợn kiêu hô.

Trong đêm tối, đôi mắt trong suốt của nàng ngượng ngùng như nước, khuôn mặt xinh đẹp hồng nhuận phơn phớt không thôi, nàng chịu đựng xấu hổ mở miệng nói: “Muốn ngủ, cũng là ta ngủ người.”

Nói rồi xoay người đè Dương Thiên xuống, bàn tay nhỏ bé lần mò lấy quần áo hắt cởi ra.

Thật đúng là cường thế.

Sao Dương Thiên lại như nàng mong muốn được như vậy.

Lúc này thân thể hai người dán vào nhau, hơi thở nóng rực của Dương Thiên phả vào tai Hoa Yên Nhu, sau đó mở miệng nói: “Người vẫn nên thành thành thật thật nằm ở phía dưới đi.”

Nói xong, hắn xoay người lần nữa, đặt Hoa Yên Nhu ở dưới thân.

“Hỗn đản.”

Hoa Yên Nhu cắn chặt hàm răng, tức giận không thôi.

Dương Thiên cũng mặc kệ nàng, coi như bọn họ cởi hết quần áo ra.

Trong đêm tối, ánh mắt Dương Thiên chăm chú nhìn Hoa Yên Nhu.

“Người không hối hận?”

Trái tim Hoa Yên Nhu cảm giác như sắp nhảy ra ngoài, nhưng nàng vẫn xoay người đè Dương Thiên dưới thân, cả giận nói: “Nói nhảm cái gì vậy.”

Nói xong, thân thể mềm mại trầm xuống.

“A!”

Nàng phát ra một tiếng kêu đau đớn, cả người đều triệt để cứng ngắc.

Một đêm đến bình minh.

Khi ánh bình minh vừa ló rạng, Hoa Yên Nhu chỉ cảm thấy tất cả xương cốt trên người đều không thuộc về mình, cả người đau nhức tới cực điểm, mồ hôi đầm đìa, cuối cùng khi khuôn mặt xinh đẹp gồng lên ngực Dương Thiên, lúc này mới ngủ thật say.

Dương Thiên vuốt ve khuôn mặt và mái tóc mềm mại của nàng, không khỏi lộ ra nụ cười.

Nàng đúng là một người tính cách mạnh mẽ, đêm qua dưới chiến lược của hắn lại không khuất phục nhận thua.

Hơn nữa, còn một mực yêu cầu ở phía trên.

Nếu không phải nhớ tới lần đầu tiên thân thể nàng bị phá, nàng đã sớm cầu xin tha thứ.

Lúc sáng sớm, Hoa gia không gọi hai người, điều này cũng làm cho Dương Thiên âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nếu như thật sự đối mặt, vậy mới có chút lúng túng.

Chờ đến buổi chiều, Hoa Yên Nhu mới mơ mơ màng màng ngáp một cái đáng yêu đứng dậy.

Nàng tựa hồ thật sự ngủ mơ màng, đứng dậy duỗi duỗi lưng, thân thể hoàn mỹ kia đều bại lộ ở bên người Dương Thiên, nàng vẫn không có cảm giác.

Khi nàng dụi dụi mắt, đầu óc rõ ràng, cảm giác dưới thân thể mềm mại của mình tựa hồ có một người ngồi trên đùi, nhất thời hét lên một tiếng.

Dương Thiên thấy vậy, bất đắc dĩ bịt tai lại nói: “Tiểu Hồ Nữ, ngươi đang phát điên cái gì vậy.”

Sau khi Hoa Yên Nhu nhìn thấy Dương Thiên, lập tức thở phào nhẹ nhõm, đỏ mặt, vụng trộm vùi đầu vào trong chăn.

Nghĩ đến sự điên cuồng của nàng vào đêm qua, nàng cũng cảm thấy có chút không còn mặt mũi nào để gặp Dương Thiên.

Dương Thiên trợn trắng mắt, nắm cổ nàng kéo Hoa Yên Nhu từ trong chăn ra nói: “Đã là lúc nào rồi, đã năm giờ chiều rồi, muội đã ngủ một ngày rồi, còn ngủ nữa à.”

“Như vậy à.”

Hoa Yên Nhu xấu hổ cười, lại rúc vào trong chăn lộ ra cái đầu nhỏ, cười nói: “Dương Thiên nếu không thì người xoay người sang chỗ khác trước đi.”

Dương Thiên khẽ búng nhẹ lên trán trơn bóng của nàng, nói: “Hôm qua nên xem hết tất cả đều đã xem qua người, còn xấu hổ cái gì? Mau đứng lên, chúng ta đi ra ngoài ăn chút cơm đi.”

“Ừm!”

Hoa Yên Nhu cười một tiếng xán lạn, cũng không có chút kiêng dè nào, đứng dậy ngay trước mặt Dương Thiên.

Sau khi nhìn thấy vòng eo mảnh khảnh và dáng người trong suốt như ma quỷ của Hoa Yên Nhu, Dương Thiên suýt chút nữa không cầm giữ được.

Hoa Yên Nhu vô cùng đắc ý, vô tình hay cố ý chọc Dương Thiên một chút.

Điều này làm cho Dương Thiên lại đè nàng lên giường, đánh hai bàn tay vào mông tròn trịa đầy đặn của nàng.

Mãi đến khi Hoa Yên Nhu kẹp chặt đôi chân thon dài nhỏ nhắn mà lại vô cùng mượt mà, khuôn mặt xinh đẹp đỏ ửng nhỏ máu, không ngừng cầu xin tha thứ, lúc này Dương Thiên mới dừng tay.

Hai người sau khi rời giường rửa mặt, giờ phút này cũng không kiêng dè nắm tay, cùng nhau ra cửa.

Trên mặt Hoa Yên Nhu nở nụ cười hạnh phúc, nói: “Tiểu Thiên, chúng ta đi đâu ăn đây?”

Vốn dĩ nàng là một người rất có chủ kiến, nhưng sau ngày hôm qua, chủ kiến của nàng đã biến mất toàn bộ.

Chỉ vì suy nghĩ cho thiếu niên.

Dương Thiên nhíu mày kiểng cười nói: “Người quyết định đi, hôm qua ta giúp người diễn trò, lại còn diễn giả thật làm thiệt lớn, người không mời ta ăn tiệc thưởng cho ta sao?”

“Quân vô lại!”

Khuôn mặt xinh đẹp của Hoa Yên Nhu lập tức đen lại, xoay một cái 36 độ với thịt mềm bên hông Dương Thiên.

Điều này khiến Dương Thiên lập tức hít sâu một hơi, không ngừng cầu xin tha thứ.

“Người được lợi còn khoe mẽ, làm gì có ai như người.”

Gương mặt ôn nhu của Hoa Yên xanh mét, đỏ mặt nói:

“Người ta đã giao trong sạch cho người, người còn tưởng rằng đang diễn trò?”

Dương Thiên cười xoa cái đầu nhỏ của Hoa Yên Nhu nói:

“Trò đùa thôi mà, người còn tưởng là thật à, ta đã động đến người, người tự nhiên là nữ nhân của ta, coi như ta là độc chiếm, ai cũng không được phép đụng vào!”

Hoa Yên Nhu nghe vậy, con người trong suốt tràn ngập ý cười.

Sau đó, bị Dương Thiên vuốt đầu nàng cảm thấy có chút cạn lời nói: “Ta lớn hơn tiểu tử người vài tuổi, dám sờ đầu ta, người không muốn sống thì gọi một tiếng tỷ tỷ đi.”

Dương Thiên trợn trắng mắt nói: “Tiểu Hồ Nữ, người muốn lên nhà bóc lột phải không?”

Hoa Yên Nhu kiêu ngạo hừ một tiếng nói: “Phải thì sao, giữa ban ngày ban mặt, người dám đụng đến ta?”

“Tù Thiên Thuật!”

Thiếu niên quát nhẹ một tiếng.

“Cái gì?”

Hoa Yên Nhu sửng sốt, sau đó hoảng sợ phát hiện mọi thứ xung quanh như bị dừng lại.

Sắc mặt nàng hoảng sợ nắm lấy bàn tay Dương Thiên, thân thể mềm mại sợ tới mức run lẩy bẩy nói: “Dương Thiên, thời gian ngừng lại sao? Chuyện gì vậy, tất cả mọi người sao không

động đậy được, có phải ngươi cũng không động đậy được hay không, đừng dọa ta a, ô ô ô, lá gan của ta rất nhỏ.”

Dương Thiên ôm Hoa Yên Nhu thật chặt, bốn mắt nhìn nhau, trong ánh mắt thiếu niên tràn ngập ý cười.

“Hiện tại, ngươi còn cảm thấy ta không dám động đến ngươi sao?”

Hoa Yên Nhu thấy Dương Thiên còn có thể cử động, trên mặt không khỏi hiện lên vẻ mừng rỡ, sau đó nghe thấy hắn nói câu này, tựa hồ nghĩ tới điều gì, không khỏi mở to đôi mắt đẹp có chút kinh ngạc nói: “Đây... là ngươi làm?”

Dương Thiên gật đầu, mở miệng nói: “Thần kỳ sao?”

“Ừm ừm!”

Hoa Yên Nhu tựa hồ phát hiện đại lục mới, trên mặt tất cả mọi người đều duy trì một biểu lộ, lông vũ bay trên bầu trời cũng định ở một chỗ.

Nàng hưng phấn nói: “Dương Thiên, ngươi làm sao làm được vậy, mau dạy ta một chút.”

“Ta là Tiên!”

Một câu nói của thiếu niên, khiến Hoa Yên Nhu lại lần nữa về mặt kinh ngạc.

Dương Thiên mỉm cười, cúi người.

Hai người đều có thể cảm nhận được khí tức của nhau.

Thiếu niên cười mở miệng nói: “Cho nên, ngươi còn cảm thấy sau khi ngươi nghịch ngợm, ta còn không làm gì được ngươi sao?”

Gương mặt xinh đẹp của Hoa Yên Nhu hồng nhuận phơn phớt, trong ánh mắt có chút trốn tránh, nàng đang muốn mở miệng, sau đó chỉ thấy thiếu niên đã hôn tới.

Ở sâu trong Cố Cung, sau khi Vân Thương chân nhân nhận ra Dương Thiên xuất thủ lần nữa, đôi mắt mở ra, trong nháy mắt xuất hiện trên bầu trời chỗ Dương Thiên.

Hắn vốn sợ Dương Thiên sẽ lại ra tay tổn thất người vô tội.

Nhưng mà, thời điểm thấy được một màn trước mắt này, khóe miệng không ngừng co rúm.

“Lãng phí cổ cầm thuật chỉ vì chế tạo lãng mạn? Dương Thiên tiêu hữu thật đúng là...”

Hắn vừa nghĩ tới đây, chỉ thấy một đạo kiếm khí phát ra cho hắn.

Sau đó một đạo thần niệm truyền vào thức hải của hắn.

“Không cho phép nhìn lên!”

Vân Thương chân nhân bóp nát kiếm khí, sau khi ngây ngốc hồi lâu, lúc này mới lộ ra nụ cười khổ.

Sau đó trong nháy mắt biến mất.

Đây tuyệt đối là đang rải một nắm cầu lương cho hắn.

Hiện tại Vân Thương chân nhân chỉ cảm thấy cũng không có lòng tu luyện.

Một nụ hôn mà kết thúc.

Dương Thiên nhìn Hoa Yên Nhu sau khi được thoải mái, càng lộ ra vẻ động lòng người, cười nói: “Cảm giác như thế nào.”

Hoa Yên ôn nhu như ruồi muỗi mở miệng nói: “Người chỉ biết ức hiếp ta thôi.”

Nhìn cô gái nhỏ nép vào người, Dương Thiên cười khẽ một tiếng.

Chinh phục toàn bộ tiểu Hồ Nữ không nghe lời, hơn nữa bạo lực cường thế thật đúng là không dễ dàng.

Nhưng lại có cảm giác thành tựu mười phần.

Hắn búng tay một cái, tiên kỹ Tù Thiên thuật biến mất, tất cả mọi người lại đang đi lại trên đường phố phồn hoa.

Không ai chú ý đến hai tiểu tình lữ vừa rồi đã vụng trộm yêu nhau.

Dương Thiên và Hoa Yên Nhu đi dạo trên đường, đột nhiên có người hô to bắt trộm.

Hoa Yên Nhu nghe được lời này, đôi mắt đẹp sáng ngời, trên gương mặt xinh đẹp lập tức lên tinh thần.

Dương Thiên im lặng nói: “Con muốn làm gì? Thương thế của con vẫn chưa khỏi”

Chương 783 - Mấy cái lá gan.

Hoa Yên Nhu khoát tay áo nói: "Không quản được nhiều như vậy, ta phải đi bảo vệ chính nghĩa rồi."

Nói xong, hấn vung chân bỏ chạy.

Vừa chạy còn vừa quát lớn: “Khốn kiếp, có lão nương ở đây, ta xem ai dám trộm đồ.”

Dương Thiên đỡ trán, mặt mũi tràn đầy cạn lời.

Sao nàng lại so với các ông nội trong nhà mình?

Bất đắc dĩ, sợ Hoa Yên Nhu bị thương, trên mặt Dương Thiên mang theo hắc tuyến, đi về phía bên kia.

Giờ phút này, ánh mắt mọi người đều tập trung ở trên người Hoa Yên Nhu.

Nàng vén tay áo lên, lộ ra cánh tay trắng nõn. Có loại cảm giác anh tư hiên ngang.

Giờ phút này, đôi mắt đẹp dịu dàng của Hoa Yên mang theo tức giận, trừng mắt nhìn người đàn ông trung niên gầy còm trước mắt này, nói: “Mau mau giao đồ vật cướp được ra đây, sau đó cho ta về cục cảnh sát một chuyến, nếu không đừng trách ta động thủ.”

Trên mặt nam tử gầy còm lộ ra một tia cười gằn, từ sau lưng lấy ra một thanh chủy thủ nói: “Cô nương, thức thời một chút thì tránh ra cho ta, nếu không đừng trách ta không khách khí đối với ngươi.”

“Ngươi cho rằng ta sẽ sợ đám cặn bã xã hội này của ngươi?”

Đôi mắt đẹp dịu dàng của Hoa Yên híp lại, gương mặt lạnh như băng mang theo hàn ý.

“Vậy thì đi chết đi!”

Trên mặt nam tử gầy còm kia mang theo hung tàn, chủy thủ hướng Hoa Yên Nhu đâm tới.

Tuy rằng thân thể Hoa Yên Nhu có chút không khỏe, nhưng thân thủ lại không bằng.

Nàng sau một khuỷu tay đầu gối, hướng về phía nam tử gây còm ném qua vai, hai chiêu liên chế phục, dẫn tới tất cả mọi người ủng hộ.

Hoa Yên Nhu vô cùng đắc ý, nhìn Dương Thiên cũng ở bên cạnh, lộ ra nụ cười với hắn.

Nhưng mà, lúc này, một thanh niên áo xám toàn thân tản ra chân khí dao động từ trong đám người đánh tới, trong tay nắm đao, hung hăng đâm tới sau lưng Hoa Yên Nhu.

Hoa Yên Nhu cảm thấy kinh phong, quay đầu lại nhìn thấy một màn này, vốn định trốn tránh nhưng đã muộn, nàng kinh hô một tiếng, vẻ mặt tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

“Muốn chết!”

Vào lúc này, đôi mắt Dương Thiên trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo, thân hình khê động xuất hiện trước người Hoa Yên Nhu, sau đó đột nhiên đập một cước vào thanh niên áo xám cầm trong tay một cây đao kia.

Lực đạo một cước này vô cùng mạnh mẽ, thanh niên này căn bản không kịp phản ứng đã bị đập bay ra ngoài.

Trùng kích cường đại kia, để hắn hung hăng đập vào trên mặt tường, miệng phun máu tươi, không rõ sống chết.

“Được!”

Mọi người đều trầm trồ khen ngợi, thanh niên áo xám kia hiển nhiên là cùng đồng bọn bị Hoa Yên Nhu chế phục.

Dương Thiên nhìn Hoa Yên Nhu sợ đến mức nhắm mắt run lấy bầy, trên mặt mang theo vẻ bất đắc dĩ nói: “Thật không biết người lại nhát gan như vậy, vì sao cả ngày chỉ có thể xông lên tuyến đầu, yên tĩnh làm một thiếu nữ xinh đẹp không tốt sao?”

Hoa Yên Nhu mở mắt ra phát hiện mình không có việc gì, hơn nữa đứng trước mặt chính là Dương Thiên, nhất thời âm thầm thở dài một hơi, cũng hiểu rõ xảy ra chuyện gì.

Nàng tức giận đứng dậy, sau đó có chút bất mãn nói: “Người nói ai nhất gan, lúc trước lão nương cầm thương, người cũng không biết ở nhà trẻ nào đâu.”

“Được được được, không tranh luận với người!”

Dương Thiên mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ nói: “Đi thôi, còn ở nơi này muốn bị xem như khi?”

Hoa Yên Nhu gật đầu, sau đó lấy điện thoại di động ra bấm báo cảnh sát, không lâu sau đã có người đến bắt hai tên tội phạm này.”

Nhưng trước khi đi, nam tử trung niên gầy gò còn tràn ngập oán niệm với Hoa Yên Nhu, ngữ khí lạnh lẽo nói: “Dám xen vào việc của người khác, các người xong rồi, lão đại của chúng ta nhất định sẽ không bỏ qua cho các người.”

Mà đáp lại hắn là một cú đấm mạnh của Hoa Yên Nhu.

Điều này khiến Dương Thiên nhìn thấy càng không biết nói gì.

“Được rồi Dương Thiên, tất cả giải quyết xong, hì hì, chúng ta đi thôi.”

Hoa Yên Nhu nắm tay Dương Thiên, toàn bộ thân thể mềm mại dựa sát vào người hắn, một bộ dáng ngọt ngào, lộ ra bộ dáng ngoan ngoãn, điều này làm cho Dương Thiên có chút hoài nghi tiểu Hồ Nữ này là chòm sao gì, một hồi bạo lực một hồi nhu thuận.

Dương Thiên lau mồ hôi lạnh trên trán nói: “May mà ta đánh thắng được người, nếu không thật sự không chế phục được người.”

Hoa Yên Nhu đỏ bừng khuôn mặt nói: “Người ta ôn nhu như vậy, sao huynh lại nói người ta như vậy.”

Khóe miệng Dương Thiên giật giật một cái, mở miệng: “Người ngoại trừ tên dụ dàng ra thì có chỗ nào dụ dàng chứ?”

Một câu nói khiến Hoa Yên Nhu hoàn toàn xù lông.

Mặt nàng đen lại, cắn răng nói: “Tiểu tử thôi, lão nương giả bộ thực nữ dễ dàng sao? Người còn kén cá chọn canh? Ta nói cho

ngươi biết, ta đã nhìn ngươi rất lâu rồi, nếu còn nói ta như vậy, hai ta chỉ có thể sống một người.”

Dương Thiên: ……

“Đây mới là ta quen biết ngươi.”

Một câu nói khiến cho Hoa Yên Nhu buồn bực.

Vừa rồi chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ, không ảnh hưởng chút nào đến tâm tình của hai người, Hoa Yên Nhu vốn giả bộ thực nữ là vì muốn thân cận với Dương Thiên hơn, nhưng sau khi bị vạch trần thực nữ cũng không giả bộ, một bộ tính cách tùy tiện, vô cùng cởi mở, kể vai sát cánh với Dương Thiên.

Không giống như là tình lữ, ngược lại giống như là anh em.

Dương Thiên còn có thể nói cái gì? Hắn cũng rất bất đắc dĩ.

Sau khi chơi mệt, hai người tìm một nhà hàng sạch sẽ, chỉ là, vừa mới ngồi xuống gọi món ăn ăn được một nửa, chỉ thấy một đám người vọt vào.

“Lão đại, chính là hắn động thủ.”

Dương Thiên nhìn lại, chỉ thấy một đám người trùng trùng điệp điệp vọt vào, cầm đầu là một người đàn ông trung niên, mắt hổ tản ra ánh sáng sắc bén, mặt chữ quốc hung lệ dị thường, khiến người ta sinh lòng sợ hãi.

Mà bên cạnh hắn chính là nam tử gầy còm kia.

Hắn hẳn là bị vận dụng quan hệ vớt ra từ trong cục, ánh mắt hung ác nhìn Dương Thiên cùng Hoa Yên Nhu.

Ở phía sau hắn, có hai người nâng một thanh niên áo xám ngực sụp xuống, thổ huyết không ngừng.

Hiển nhiên, những người này đều cùng một bọn.

“Là người đánh gãy xương sườn con ta?”

Nam tử trung niên cầm đầu kia nắm chặt nắm đấm, trong đôi mắt hổ mang theo tức giận ngập trời.

“Các ngươi muốn làm gì?”

Hoa Yên Nhu lập tức ý thức đứng lên, thân thể mềm mại đem Dương Thiên che ở sau lưng cảnh giác nhìn những người trước mắt này.

Trên mặt Dương Thiên nở nụ cười, nữ hài bảo vệ trước mặt hắn không nhiều lắm, nàng tính là một người.

Chỉ một điểm này thôi, kiếp này hắn cũng không cho phép Hoa Yên Nhu chịu bất kỳ thương tổn nào.

Hắn đứng lên, kéo Hoa Yên Nhu ở sau lưng mình cười nói: “Không phải ngươi đã từng nói muốn thử xem cảm giác muốn anh hùng cứu mỹ nhân là như thế nào sao? Hôm nay ta sẽ cho ngươi trải nghiệm một chút, ngươi lui ra, tất cả có ta.”

“Thế nhưng.....”

Hoa Yên Nhu vô cùng lo lắng, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt không dễ dàng cự tuyệt của thiếu niên kia, lập tức lại yếu ớt thua trận.

“Vậy ngươi cẩn thận.”

Dương Thiên cười cười, sau đó ánh mắt lạnh lùng nhìn người đàn ông trung niên dẫn đầu kia nói: “Ngươi tới cảm tạ ta đã giúp ngươi giáo dục hài tử sao?”

Một câu nói, khóe mắt của rất nhiều đám lưu manh khí thế hung hăng này đều hung hăng co giật một cái.

“Ngươi nói cái gì?”

Nam tử trung niên kia gần như không dám tin vào thánh giác của mình.

“Sao vậy? Lỡ tai không dùng được à?”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt, ngữ khí bình thản.

Mà tất cả mọi người đối diện hắn triệt để xù lông.

Một tên trong đó có một tên ăn mày nhuộm đỏ lông đỏ cằm gậy cao su đứng dậy, chỉ vào Dương Thiên lạnh lùng nói: “Tiểu tử, ngươi dám bất kính với Vạn gia? Ngươi có mấy cái mạng?”

Một câu nói, sắc mặt người chung quanh nhất thời trắng bệch.

Nhất là ông chủ của tiệm cơm kia, sợ tới mức chân đều mềm nhũn, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng.

Vạn gia, tên của hắn là Phương Vạn Sơn, là bá chủ một phương ở khu Nam thành, là mãnh tướng đệ nhất dưới tay đại

lão Chu Cuồng của khu Nam thành.

Không nói Chu Cuồng cuồng bao nhiêu, chỉ cần Vạn gia dưới tay hắn ở địa giới khu Nam thành không ai không biết, không người không hay.

Hắn thủ đoạn tàn nhẫn, người đắc tội hắn nhẹ thì gãy tay gãy chân, nặng thì không minh bạch biến mất.

Hơn nữa, có Chu Cuồng che chở hắn, ở khu nam thành hắn càng là vô pháp vô thiên, thiếu niên trước mắt này cũng dám kêu gào với hắn, kết cục hoàn toàn có thể ngờ tới.

Khuôn mặt của Hoa Yên Nhu cũng trở nên trắng bệch.

Đối phương ít nhất cũng có ba mươi người, hai người bọn họ căn bản không phải đối thủ của hắn, cho nên vụng trộm gọi một cú điện thoại.

Mà Dương Thiên nghe được tên tuổi của Phương Vạn Sơn, mí mắt cũng không nâng lên một chút nói: “Vạn gia? Nghe cũng chưa từng nghe qua, nhìn bộ dạng của các người, hiển nhiên là tới báo thù a.”

Phương Vạn Sơn ngữ khí âm trầm lạnh lẽo nói: Không phân tốt xấu lại đả thương con trai ta, ta muốn người lấy mạng ra đền.”

Lúc này Hoa Yên Nhu đứng dậy cả giận nói: “Phương Vạn Sơn, người đừng quá kiêu ngạo, là nhi tử của người muốn tôn thương ta chúng ta mới động thủ.”

Phương Vạn Sơn tiến lên một bước, trong mắt hỏ mang theo lực chấn nhiếp cường đại cuồng ngạo nói: “Vết thương thì cũng đã bị thương, người làm sao? Mạng của người có thể so với con trai ta quý giá hơn sao?”

Dương Thiên híp mắt nói: “Chính là tất cả mọi người Phương gia người, tổ tông mười tám đời đều không bằng một sợi tóc của nàng, dám ở trước mặt ta rống to kêu to, người ăn gan báo sao?”

Hắn gầm lên một tiếng, mang theo một luồng uy áp ép xuống những người này.

“Lại là võ giả?”

Phương Vạn Sơn lui về phía sau một bước, trên mặt mang theo vẻ khinh thường cả giận nói: “Cho dù ngươi có bản lĩnh thông thiên, hôm nay ta cũng sẽ đánh gãy tay chân của ngươi, quỳ xuống xin lỗi con trai ta.”

Dương Thiên đứng chấp tay, toàn thân tản ra khí tức cô lãnh.

Một đôi mắt đen nhánh mang theo từng tia từng tia lạnh lẽo.

“Dám nói với ta những lời này, các ngươi lúc tới chuẩn bị mấy quan tài???”

Chương 784 - Giúp đỡ.

Khi Dương Thiên nói xong câu đó, tất cả mọi người xung quanh đều choáng váng.

Mọi người ở bên cạnh nghe được câu này, nhìn Dương Thiên, giống như là tránh né ôn dịch nhanh chóng tránh sang một bên.

Phải biết rằng nếu như động thủ, bọn họ có thể sẽ bị liên lụy.

Nhưng mà, đây là một tiêu điểm, cửa ra vào đều bị ngăn chặn, một số người mặt đều tái xanh.

Nếu như đánh nhau, bọn họ sẽ gặp tai ương, có chút sợ hãi trực tiếp chui xuống gầm bàn, run lẩy bẩy oán trách Dương Thiên.

“Tiêu tử này đến cùng có biết chữ chết viết như thế nào hay không? Vạn gia nói một không hai, đặc tội hấn, không tính sống sao?”

“Còn để người ta chuẩn bị quan tài cho hấn sao? Đối phương hơn ba mươi người, bên hấn chỉ có một nam một nữ, có thể nói là hoàn toàn có thể nghiền ép hấn.”

“Bây giờ tên khốn này coi như là quỳ xuống đất cầu xin Vạn gia cũng không có khả năng tha thứ hấn, chỉ cầu tuyệt đối không nên tác động đến chúng ta a.”

“Đúng vậy đúng vậy, trêu ai ghẹo ai, ăn một bữa cơm cũng có thể có nguy hiểm mất mạng.”

Đối với lời nói của mọi người, Dương Thiên mắt điếc tai ngơ.

Mà lúc này Phương Vạn Sơn cũng hoàn toàn nổi giận, hấn phần nộ phất tay với thủ hạ nói: “Lên, bắt chấp hậu quả!”

Dương Thiên híp mắt lại.

“Không biết sống chết!”

Hấn dứt lời, đang muốn xuất thủ, chỉ nghe một tiếng hét phần nộ truyền đến.

“Ai dám động thủ?”

Một câu nói mang theo uy nghiêm tuyệt đối của thượng vị giả, toàn bộ thủ hạ của Phương Vạn Sơn đều ngừng lại.

Ngay sau đó, những tên lưu manh kia phảng phất như nhìn thấy nhân vật gì đó khiến cho bọn họ hoảng sợ, cả đám không khỏi đều vì đó mà lui tán.

Mọi người thấy một màn này có chút sửng sốt, sau đó nhao nhao phóng mắt nhìn lại, chỉ thấy một thanh niên mặt mày tuấn lãng mặc đồng phục cảnh sát đi đến.

Sở dĩ không dám động, là vì bên ngoài có mười mấy Vũ Cảnh Võ Võ Võ Võ Võ trang bị đầy đủ súng đạn thật đang đứng.

Toàn bộ họng súng lỗ đen của bọn họ chỉ vào những tên lưu manh ở cửa, vẻ mặt ai nấy đều lạnh lùng nghiêm nghị.

Sau khi Hoa Yên Nhu nhìn thấy nam tử này đến, trên mặt lập tức thở phào nhẹ nhõm, sau đó ghé vào bên tai Dương Thiên lặng lẽ nói: “Đây là một sư ca của ta, tên là Tạ Phong, trong tay có chút toàn lực, là đại đội cảnh sát võ, là ta bảo hắn đến giúp.”

Dương Thiên bất đắc dĩ trợn trắng mắt.

Nếu người này không đến, những tên lưu manh trước mắt này đã sớm nằm xuống, đâu cần phiền toái như vậy.

Nhưng Hoa Yên Nhu cũng là có lòng tốt, Dương Thiên cũng không nói gì.

Tạ Phong nhìn Hoa Yên Nhu một cái, thấy nàng không có việc gì, nhất thời thở dài một hơi, sau đó nhíu mày nhìn Phương Vạn Sơn trước mặt, ngữ khí bình tĩnh mở miệng.

“Phương tiên sinh, đã lâu không gặp.”

Phương Vạn Sơn tổ hợp lông mày, trong đôi mắt mang theo sắc thái lạnh lùng, nắm đấm nắm chặt nhin tức giận nói: “Tạ Phong, chúng ta ngày bình thường nước giếng không phạm nước sông, làm sao? Chuyện này ngươi dám quản?”

Tạ Phong cười ha ha mở miệng nói: “Phương tiên sinh, làm người đừng kiêu căng như vậy, ngươi dám động vào bằng hữu của ta, có tin ta nhốt ngươi vào trong cục hay không?”

“Cuồng vọng!”

Phương Vạn Sơn trầm ổn phần nộ quát: “Tiểu tử, khi ta ở khu Nam Thành một tay che trời, ngươi còn không biết đang bú sữa mẹ ở nơi nào đâu, dám uy hiếp ta, ngươi không muốn sống nữa sao?”

Tạ Phong lắc đầu nói: “Không phải uy hiếp!”

“Cái gì?”

Phương Vạn Sơn sững sờ, sau đó chỉ nghe Tạ Phong mở miệng nói với những thuộc hạ kia: “Toàn bộ mang đi, ai dám phản kháng coi như cảnh sát tới, thương nhi hầu hạ.”

“Ngươi... tốt, tốt, tốt, ngươi có gan! Chờ xem, ta ngược lại muốn nhìn, đắc tội ta, ngươi có thể đi ra khỏi tiệm cơm này mấy bước?”

Sắc mặt Phương Vạn Sơn tái xanh, hai nắm đấm siết chặt vang lên khanh khách.

Khi tất cả mọi người bị mang đi, lúc này Tạ Phong mới thở dài một hơi, phải biết rằng, đối mặt với vị đại lão này, trong lòng hắn cũng không có quá nhiều đối với ta, nhưng ở trước mặt Hoa Yên Nhu, cho dù hắn có bị đánh mặt, cũng phải đảm đương một hồi mặt mũi.

Khi mọi người nhìn về phía hắn, lúc này hắn mới cười ngạo nghễ nói: “Một đám cận bã xã hội cũng dám làm cản ở trước mặt ta, thật sự là không biết điều.”

Mọi người lập tức sùng bái, ngay cả Hoa Yên Nhu cũng gio ngón tay cái lên với Tạ Phong.

Điều này làm cho lòng hư vinh của Tạ Phong đạt được thỏa mãn cực lớn.

Ngược lại Dương Thiên sắc mặt bình tĩnh, trong đôi mắt không có bất kỳ gợn sóng nào.

Từ lúc bắt đầu hắn đã nhìn ra được, Tạ Phong này chỉ là miệng cộp gan thỏ mà thôi.

Vừa rồi hắn cũng bị dọa đến run lẩy bẩy, chỉ cần Phương Vạn Sơn kia kiên cường một chút, tiểu tử này hắn là sẽ sợ tới mức chân tay nhũn ra.

Nhìn ánh mắt tiểu tử này nhìn Hoa Yên Nhu, Dương Thiên híp híp mắt, hắn làm như vậy hiển nhiên là vì muốn giành được hảo cảm của Hoa Yên Nhu.

Xem ra, đó là một tình địch.

Mà mọi người thấy được biểu tình của Dương Thiên lúc này, trên mặt mang theo một chút phần nộ.

“Tiểu tử này cũng quá không lễ phép đi, Tạ Phong giúp hắn không tiếc đắc tội Vạn gia, hắn ngay cả một câu cảm tạ cũng không có?”

“Đúng vậy đúng vậy, là bạch nhãn lang a, ta nói hắn tuổi còn trẻ sao lại ngang ngược như vậy, hóa ra là sớm đã biết có người làm chỗ dựa cho hắn a.”

Mọi người liên tục khinh bỉ.

Tạ Phong thấy một màn này, nụ cười trên mặt càng thêm sáng lạn, hắn vốn là ôm địch ý đối với Dương Thiên, nhưng bây giờ nhìn mọi người châm chọc, hắn không khỏi buông lỏng xuống.

Hắn hiểu rõ cách làm người của Hoa Yên Nhu, nàng là nam nhân không thích yếu thế nhất.

Vừa rồi lúc biểu hiện của hắn là có thể chinh phục Hoa Yên Nhu, mà tiểu tử này vừa rồi ở dưới tình huống nguy cơ như vậy không nói một lời, Hoa Yên Nhu khẳng định sẽ khinh bỉ hắn.

Tạ Phong nghĩ vô cùng tốt đẹp, nhưng lại không biết, hai người từ ngày hôm qua rốt cuộc có quan hệ như thế nào.

Trên mặt hấn mang theo ý cười, tiến lên ôn hòa nhìn Hoa Yên ôn nhu cười nói: “Sur muội, ta không tới muộn chứ.”

Hoa Yên Nhu cũng là sáng lạn một chút nói: “Đa tạ sư ca cứu viện, bằng không ngươi cũng phải nhặt xác cho ta.”

Tạ Phong cười ha ha nói: “Có ta ở đây, ta xem ai dám động tới một ngón tay của ngươi.”

Hoa Yên Nhu cười gật đầu, sau đó nháy mắt với Dương Thiên, để hấn đừng hiểu lầm.

Dương Thiên cười một tiếng, hấn làm sao có thể hẹp hòi đến mức đó.

Tạ Phong vẫn không có ý muốn đi, hấn phí khí lực lớn như vậy, không tiếc đắc tội Phương Vạn Sơn, hiện tại chính là cơ hội tốt để lấy lòng Hoa Yên Nhu, hấn làm sao có thể buông tha.

Hấn cười mở miệng nói: “Còn chưa ăn cơm, ta đói bụng, không bằng chúng ta gọi chút đồ ăn ở đây đi, ta mời khách thế nào.”

Ánh mắt Hoa Yên Nhu nhìn về phía Dương Thiên hỏi: “Dương Thiên, ngươi cảm thấy thế nào?”

Dương Thiên gật đầu nói: “Ta cũng đói, ăn một chút cũng tốt.”
“Vị này là...”

Nhìn thái độ của Hoa Yên Nhu đối với Dương Thiên tựa hồ quá tốt, sắc mặt Tạ Phong có chút khó coi, nhưng vẫn hỏi Hoa Yên Nhu.

Hoa Yên cười dịu dàng mở miệng nói: “Vọng giới thiệu cho các ngươi.

Nàng chỉ vào Tạ Phong nói với Dương Thiên: “Dương Thiên, vị này là sư ca của ta, võ nghệ cao cường, hơn nữa chức vị ở đại đội cảnh sát rất cao, hôm nay may mắn mà có hấn giải vây cho chúng ta.”

Sau đó lại giới thiệu với Tạ Phong: “Vị này là Dương Thiên, ta là nam...”

Nàng sớm muốn nói ra thân phận của mình với Dương Thiên, nhưng Tạ Phong lại không đợi nàng nói đã trực tiếp cắt ngang,

sau đó cười nắm tay Dương Thiên nói: “Thì ra là Dương Thiên huynh đệ, hạnh ngộ hạnh ngộ.”

Dương Thiên cũng chỉ cười gật đầu.

Sau khi ngồi xuống, đồ ăn lên, khi thấy Hoa Yên Nhu gấp đồ ăn cho Dương Thiên, con người ghen tị đỏ bừng.

Hắn nắm chặt nắm đấm không để lại dấu vết, ánh mắt nhìn Dương Thiên tràn đầy địch ý.

Hoa Yên Nhu là thứ hắn nhìn trúng, ai cũng không thể nhúng chàm.

Nghĩ đến đây, Tạ Phong và Dương Thiên chạm cốc trà một lần, nói: “Dương Thiên huynh đệ làm việc ở đâu, có cần ca ca kéo người một chút không?”

“Phốc phốc!”

Hoa Yên Nhu suýt chút nữa phun ra một ngụm nước trà.

Góc gác của Dương Thiên ngày hôm qua đều bị nàng móc ra, rốt cuộc cũng biết giá trị của thiếu niên.

Người sư ca này lại nói kéo Dương Thiên một phen, hắn không kéo nổi đâu.

Mà hành động của Hoa Yên Nhu khiến Tạ Phong mê hoặc không thôi, hắn còn tưởng rằng mình nói sai rồi.

Dương Thiên cười mở miệng nói: “Bây giờ ta chỉ là một học sinh mà thôi, còn chưa có công việc.”

Sau khi nghe được những lời này, Tạ Phong lúc này mới thở dài một hơi, nếu như bị đánh mặt tại chỗ, vậy thì có thể cười rồi.

Lúc nghe được Dương Thiên chỉ là một học sinh, trong đôi mắt Tạ Phong lộ ra vẻ miệt thị.

Tiểu tử như vậy, cũng không có tư cách tranh Hoa Yên Nhu với hắn.

Hắn tươi cười nói: “Ha ha, học sinh à, người nhớ kỹ nếu người có phiền toái thì tìm ca ca, không nói những thứ khác thì ngay ở khu Nam Thành này, ta nói một câu, vẫn là dùng được đấy, vừa rồi người có nhìn thấy không, chỉ có Phương Vạn Sơn kia,

được người xưng là Vạn gia, ở khu Nam Thành ai gặp hấn cũng phải cho hấn mặt mũi, nhưng gặp ta, còn không phải là kinh sợ sao.”

Chương 785 - Kịch bản đảo ngược.

Tạ Phong có vốn liếng để hấn cuồng ngạo, ở đại đội cảnh sát võ thuật, hấn đã dựa vào năng lực và thủ đoạn của mình để tăng lên tới tình trạng phó cục, ở khu Nam Thành, chỉ cần không chọc giận một vài đại lão, hấn thật đúng là vô pháp vô thiên.

Mà thiếu niên trước mắt này chỉ là một học sinh, vừa rồi khi Phương Vạn Sơn đến gây phiền toái đoán chừng đã dọa chết hấn.

So sánh hai người bây giờ thì căn bản không cùng một cấp độ, nếu Hoa Yên Nhu gọi điện thoại cho hấn, vậy thì chứng tỏ nàng có hảo cảm với hấn, chỉ cần hấn biểu hiện ra năng lực của mình, vậy thì có thể ôm mỹ nhân về.

Tạ Phong vẫn luôn khoe khoang, mà Dương Thiên ở bên cạnh thì giống như là đang nhìn một tên hề nhảy nhót nhìn hấn.

Ngay cả Hoa Yên Nhu cũng ôm bụng cười.

Vị sư ca này điên rồi sao, Dương Thiên nói hấn là học sinh, chỉ là bề ngoài, là khiêm tốn.

Nhưng vị sư ca này lại khoác lác trước mặt Dương Thiên, còn giả bộ như đại khí, điều này làm cho Hoa Yên Nhu biết rõ tình hình cười điên cuồng không thôi.

Mà Tạ Phong giờ phút này chỉ cho rằng Hoa Yên Nhu cười với hấn là bởi vì sinh ra hảo cảm với hấn, không khỏi càng thêm hưng phấn.

Trên mặt hấn mang theo một tia kiêu ngạo nhìn Dương Thiên nói: “Lại nói Tiểu Dương à, sau khi ngươi tốt nghiệp định chọn công việc gì? Nếu không ngươi đến chỗ ta trợ thủ được rồi, tiền lương cao, hơn nữa có thể rèn luyện người nhất, ngươi

nhìn người xem, quá gầy như một trận gió có thể thổi ngã người, yếu không có sức gió, người nhìn ta đi.”

Nói xong khoe khoang cơ bắp cường tráng trên cánh tay mình nói: “Nam nhân, phải có bộ dáng nam nhân, nếu không chúng ta so đấu thủ đoạn thế nào?”

Dương Thiên dùng ánh mắt nhìn kẻ ngu si nhìn Tạ Phong, tiểu tử này còn được đà lần tới đúng không, vật tay với mình? Hắn lấy đầu ra dững khí lớn như vậy.

Nếu không phải nể mặt Hoa Yên Nhu, hắn đã sớm trực tiếp đánh bay con ruồi ong ong đáng ghét này.

Hắn vốn định trực tiếp từ chối không để ý tới, nhưng Hoa Yên Nhu lại tham gia náo nhiệt.

“Ha ha, tốt lắm, Dương Thiên, người mau tới so với sư ca của ta đi, ta nói cho người biết, ban đầu trong lúc huấn luyện, sư ca ta vật tay cho tới bây giờ đều chưa từng thua nam nhân nào.”

Được Hoa Yên Nhu khích lệ, đối với Tạ Phong mà nói giống như là bị đánh máu gà vậy.

Hắn hưng phấn nói: “Đến đến đến, Hư không nói, ta cho người hai cánh tay.”

Dương Thiên:

Hắn cảm giác tiểu tử trước mắt này nhất định là điên rồi. Hoặc là không uống thuốc.

Một lần hai lần hắn không tính toán, nhưng ngồi ở trên bàn này không bao lâu, tiểu tử này liền chèn ép hắn tìm cảm giác tồn tại ở trước mặt Hoa Yên Nhu.

Thật cho rằng hắn dễ ức hiếp.

Sâu trong đôi mắt Dương Thiên mang theo một tia khinh thường vươn ra một tay nói: “Nếu người muốn chơi, vậy ta sẽ chơi đùa với người.”

Hoa Yên Nhu hưng phấn làm trọng tài ở một bên.

Tuy rằng kết quả nàng đã dự liệu được, nhưng có thể nhìn thấy Dương Thiên đại triển thần uy, nàng tự nhiên cũng rất vui vẻ.

Vật tay, hai người chuẩn xong, Tạ Phong liền xuất cự lực, dự định một kích đánh bại Dương Thiên.

Nhưng mà, khiến hắn có chút sửng sốt chính là, vô luận là hắn sử dụng bao nhiêu khí lực, thiếu niên vậy mà đều không nhúc nhích tí nào.

Điều này làm cho Tạ Phong cảm giác có chút tròn trợn mắt.

Hắn dùng hết sức bú sữa mẹ, cánh tay đối phương vững như bàn thạch, không có một tia rung động nào.

Cho tới bây giờ hắn mới biết được, thiếu niên trước mắt này có thể là giả heo ăn thịt hổ.

“Sao vậy? Nhanh như vậy đã không còn sức lực? Có phải thân thể ngươi có chút hư nhược hay không.”

Thiếu niên vừa dứt lời, ánh mắt mọi người nhìn Tạ Phong đều thay đổi.

Vốn tưởng là một người rắn rỏi, nhưng bây giờ xem ra cảm giác như là một súng đạn dầu cứng không dùng được?

Sắc mặt hắn đã đỏ lên tới cực điểm cả giận nói: “Nếu như ngươi có năng lực, ngươi thử...”

Vừa mới nói đến đây, giao đấu đã kết thúc.

Hắn thua.

Dương Thiên thu tay lại, lúc này đồ ăn được mang lên, hắn tự mình ăn, không thèm để ý đến ánh mắt gần như muốn giết người của Tạ Phong.

Hoa Yên Nhu giơ ngón tay cái lên với Dương Thiên nói: “Oa, Dương Thiên, ngươi thật là lợi hại.”

Dương Thiên tròn trợn mắt, những lời này là cố ý cho người sư ca như nàng nghe.

Tạ Phong ghen tỵ phát cuồng, thời điểm hắn đang muốn nổi giận, chỉ nghe vị trí cửa lần nữa truyền đến thanh âm phách lồi.

“Chặn ở cửa, không có sự cho phép của ta, ai cũng không thể thả ra.”

Một câu nói, mọi người ăn cơm đều hoảng sợ biến sắc.

Ngay sau đó, một nam tử cực độ phách lối đi đến.

“Là ai dả thương con trai của Vạn gia, đứng ra cho ta, tam đao lục động còn có thể sống, ta cho người đi.”

Hoa Yên Nhu đứng dậy tức giận nói: “Người là ai? Vô pháp vô thiên đúng không?”

Thanh niên kia tức giận hừ một tiếng nói: “Khu nam thành, ta chính là pháp, ta chính là trời.”

“Hắn là Chu Lệ!”

Trong đám người có người kinh hô.

Mà Tạ Phong vốn dĩ tiến lên biểu hiện mình, nhưng sau khi nghe được cái tên này, chân đều mềm nhũn.

Chu Lệ, con trai của đại lão Chu Cuồng đệ nhất khu Nam Thành, với thân phận này, ở toàn bộ khu Nam Thành có thể nói là không ai dám trêu chọc.

Hắn nói ở khu nam thành, hắn chính là pháp, hắn chính là trời, cũng không phải chỉ là nói suông.

Hoa Yên Nhu cũng không rõ thân phận của hắn, nàng tiến lên một bước hừ nói: “Quá kiêu ngạo, ta đứng ở chỗ này, người dám động vào ta thử xem?”

Chu Lệ lạnh lùng liếc nàng một cái: “Người tưởng ta không dám động vào người thật sao?”

Hắn phân phó thủ hạ: “Lên cho ta.”

“Chờ một chút!”

Lúc này, Tạ Phong vội vàng lo lắng ngăn cản.

Mọi người thấy cảnh này, không khỏi bắt đầu mong đợi.

Tạ Phong vừa rồi bắt được đệ nhất đại tướng thủ hạ của Chu Cuồng Phương Vạn Sơn, xem ra là không sợ thế lực tà ác, cảnh sát tốt, có hắn ở đây, nhất định có thể giải quyết vấn đề.

Nhưng mà, điều khiến mọi người không ngờ tới chính là, sau khi Tạ Phong tiến lên, lấy từ trong túi ra một gói thuốc, cung kính đưa cho Chu Lệ một điều rồi nói: “Lệ thiếu gia, xin ngài bớt giận trước.”

Chu Lệ nghe vậy, khinh thường cười nói: “Người là ai?”

“Ta là phó cục của đại đội cảnh sát Tạ Phong, ngài xem ngài có thể nể mặt ta mà thả người bạn này của ta hay không.”

“Chát!”

Chu Lệ hung hăng tát Tạ Phong một cái, cả giận nói: “Nể mặt người? Người là cái thá gì? Phụ thân ta đang ở trong xe, có cần phụ thân ta cho người mặt mũi như vậy không?”

Tạ Phong bụm mặt, nhất thời sợ tới mức không dám thở mạnh.

Cha của Chu Lệ, đó không phải là Chu Cuồng sao?

Đệ nhất đại lão khu Nam Thành, cho dù là người lãnh đạo trực tiếp của hắn cũng phải cung kính có thừa.

Nếu Chu Cuồng muốn ra tay với hắn, chỉ cần một câu nói.

Chu Lệ hừ lạnh một tiếng, dường như nghĩ tới điều gì, khinh thường nhìn Tạ Phong một cái rồi nói: “Vừa rồi người nói là Tạ Phong? Ta nhớ ra rồi, chính là người dẫn Vạn thúc ta vào cục tử?”

Đôi mắt hắn lạnh lùng nhìn Tạ Phong, bàn tay vỗ vỗ mặt kiêu căng nói: “Tiểu tử người rất có khí phách, không biết chuyện này chờ sau khi ta nói với phụ thân ta, người có phải còn có gan như vậy hay không.”

Hoa Yên Nhu nhìn không được, nàng đang muốn giận dữ mắng mỏ Chu Lệ Bang Tạ Phong nói chuyện, thì đã thấy Tạ Phong bịch một tiếng quỳ gối trước mặt Chu Lệ cầu xin tha thứ: “Lệ thiếu, ngài ngàn vạn lần đừng làm như vậy a, ta sai rồi, đều là nàng.”

Nói xong, ngón tay run rẩy chỉ chỉ Hoa Yên Nhu và Dương Thiên nói: “Đều là bọn họ chọc giận Vạn gia, lúc ấy ta không biết thân phận của Vạn gia.”

Một câu nói này của hắn, khiến mọi người lập tức phỉ nhổ hắn.

“Mẹ nó, không nghĩ tới người anh em này lại là người nhường này, chỉ biết chọn quả hồng mềm mà bóp, gặp phải tảng đá cứng thì sợ.”

Ngay cả Hoa Yên Nhu cũng tức đến mức mặt mũi xanh mét, thân thể mềm mại cũng đang phát run,

Nàng không nghĩ tới sự ca này của mình lại là người như vậy.

Chu Lệ cũng khinh thường hừ lạnh một tiếng, một cước đá văng Tạ Phong.

“Quỳ sang một bên, lão tử khi nào cho ngươi đứng dậy, ngươi đứng lên đi.”

“Vâng vâng vâng.”

Tạ Phong lau mồ hôi lạnh trên trán, ánh mắt oán độc nhìn về phía Dương Thiên và Hoa Yên Nhu.

Đều là hai người này, để hắn đắc tội Chu gia.

Lúc này Chu Lệ mới nhe răng cười nhìn Hoa Yên Nhu, ngữ khí lạnh lùng nói: “Cô nàng này hiện tại còn ai có thể cứu được ngươi? Lão tử là người thương hương tiếc ngọc, nể tình ngươi lớn lên tuần tú như vậy, buổi tối hôm nay nếu ngươi có thể hầu hạ ta tốt, lúc này coi như không có gì.”

“Về nhà ngủ với mẹ con đi.”

Hoa Yên Nhu là một người tính tình thô bạo, nghe được câu này, nhất thời giật mình.

Chu Lệ sững sờ, sau đó lại cười lạnh.

“Là một người nóng tính, ta thích.”

Hắn phát tay với thủ hạ, lạnh lùng nói: “Nam đánh cho tàn phế, nữ bắt lại.”

“Vâng!”

Mười mấy tên làm thuê nghe vậy, nhanh chóng vọt lên.

Lúc Hoa Yên Nhu xắn tay áo lên đang muốn động thủ, một người thân hình chột lóc, ngăn ở trước người nàng.

“Ta tới.”

Hoa Yên Nhu nhìn thân ảnh thon dài của thiếu niên, nhất thời cảm giác an tâm, nàng gật đầu ôn nhu nói: “Vậy người cẩn thận a.”

Dương Thiên không nói, bước về phía mười mấy người đang xông lên.

“Đạp Thiên Thất Bộ!”

Sau một tiếng quát nhẹ, một cỗ man lực lập tức quét về phía bọn họ.

Uy áp to lớn kia khiến nội phủ của tất cả mọi người bị trọng thương, ngắt đi.

Toàn trường lập tức tĩnh mịch.

Bọn họ không ngờ rằng, thiếu niên ngay từ đầu đã bị bọn họ hạ thấp này, lại có năng lực như thế!

Chương 786 - Lần nữa đảo ngược.

Lúc này, trên chiếc Rolls-Royce xa hoa ngoài cửa, một lão giả tóc xám lập tức mở hai mắt ra, nói với nam tử trung niên uy nghiêm ngồi phía sau: "Chu tiên sinh, bên trong truyền đến chấn động kinh người, thiếu gia sợ gặp nguy hiểm."

Nam tử trung niên khuôn mặt uy nghiêm kia mở miệng nói: "Khu nam thành, ai dám đối nghịch với ta?"

Trong tiệm cơm, một mảnh hỗn độn, tất cả thủ hạ của Chu Lệ đều ngơ ngác nhìn Dương Thiên, cũng không dám tin vào hai mắt của mình.

"Mẹ kiếp, cho tới bây giờ mới nhìn ra được, thiếu niên này trước đó vẫn luôn khiêm tốn a."

"Cuồng, người Chu Lệ đều dám đánh, chẳng lẽ hèn không sợ..."

Một người vừa nói đến đây, chỉ thấy Dương Thiên chậm rãi đi về phía Chu Lệ.

"Ồc Nhật, hèn muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn ra tay với Chu Lệ sao?"

Đám người vây xem sợ tới mức chân tay đều nhũn ra.

Nhất là Tạ Phong, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin.

Tiểu tử này chỉ là một học sinh mà thôi, hèn dám ra tay với Chu Lệ, một đầu ngón tay của Chu Cuồng liền có thể nghiền chết hèn.

Chu Lệ nhìn Dương Thiên tỏa ra uy thế cường đại, sắc mặt có chút khó coi, gắt gao nhìn chằm chằm Dương Thiên phần nộ nói: "Ngươi là ai? Dám đánh người của ta?"

"Ta không chỉ muốn đánh người của ngươi."

"Cái gì?"

Một câu nói của thiếu niên, khiến Chu Lệ có chút ngáy ngẩn cả người, sau đó dưới đôi mắt kính hời hợt muốn chết của hèn, thiếu niên hung hăng tát Chu Lệ một cái.

Sau đó, một câu nói đậm mật truyền vào trong tai tất cả mọi người.

"Ta còn muốn đánh ngươi."

Mọi người điên cuồng xé rách tóc tai, cảm giác muốn điên rồi, cơ bắp trên mặt bọn họ đều đang hung hăng co rúm.

“Mẹ nó, hấn thật sự dám đánh, Chu Lệ vừa rồi cũng nói, phụ thân hấn Chu Cuồng đang ở bên ngoài.”

Một người sợ tới mức nước mắt chảy ròng ròng.

“Ta muốn về nhà, nơi này quá nguy hiểm.”

Nếu Chu Cuồng nổi giận, không ai có thể cản được, phá hủy nhà hàng này là nhẹ.

Chu Lệ bụm lấy khuôn mặt sưng vù, khó tin nhìn Dương Thiên, đôi mắt đỏ ngầu, trong cổ họng phát ra tiếng gào như dã thú: “Người dám đánh ta? Người có biết phụ thân ta là ai không?”

Dương Thiên lạnh lùng đưa tay bóp chặt cổ Chu Lệ nói: “Chu Cuồng sao? Hừ, người muốn nhúng chàm vào nữ nhân của ta, cho dù là hấn tới, ta cũng đánh không lầm.”

“Ta đi!”

Trong lòng mọi người chỉ có một ý niệm, tiểu tử này tuyệt đối điên rồi.

Mà vừa lúc đó, một giọng nói uy nghiêm truyền đến.

“Là ai nói muốn đánh với ta? Chu mỗ đứng ở chỗ này, người dám đụng đến ta?”

Khi ánh mắt mọi người nhìn lại, trái tim đều lạnh.

Quả nhiên là Chu Cuồng đến.

Thiếu niên hôm nay cho dù là có bản lĩnh lớn bằng trời cũng không đi ra khỏi căn phòng này. Bởi vì ở khu nam thành, một câu của Chu Cuồng chính là thánh chỉ, hấn muốn động ai, người đó liền gặp nạn.

“Phụ thân, phụ thân cứu con.”

Chu Lệ bóp chặt cổ Dương Thiên, hấn gian nan hít thở, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt.

“Thiếu gia!”

Lão giả tóc xám kia muốn tiến lên, nhưng lại bị Chu Cuồng chặn lại.

Hắn híp mắt nhìn Dương Thiên, giọng nói lạnh như băng nói: “Bằng hữu, không biết khuyển tử đắc tội người như thế nào?”

Ánh mắt Dương Thiên cao ngạo nói: “Hắn không biết làm người, ta đang dạy hắn cách làm người.”

“Tê!”

Đám người nghe vậy, nhao nhao hít vào một ngụm khí lạnh.

Chu Cuồng ở đây lại còn dám can rở như thế, chẳng lẽ hắn không biết chữ chết viết như thế nào sao?

Ngay cả Hoa Yên Nhu cũng lo lắng.

Chu Cuồng ở khu nam thành quyền thế thông thiên, ở chỗ này Dương Thiên sẽ ăn thiệt thòi lớn.

Ánh mắt lão giả tóc xám sau lưng Chu Cuồng âm lãnh tới cực điểm, hắn trầm giọng nói: “Chu tiên sinh, để ta ra tay cứu thiếu gia đi.”

Chu Lệ khó khăn thở dốc, mặt cũng đã xanh mét.

Hắn không ngừng ho khan đối với lão giả tóc xám kia gian nan nói: “Hạ lão, mau tới cứu ta, ta sắp bị tên khốn kiếp này bóp chết rồi.”

Hạ lão đang muốn ra tay, bàn tay Dương Thiên đột nhiên dùng sức.

“Thiếu gia!”

Sắc mặt Hạ lão tái nhợt, không dám tiến thêm một bước.

Chu Lệ càng thêm khó khăn thở dốc, hắn oán độc nhìn Dương Thiên, cả giận nói: “Tiểu tử, ngươi dám giết ta, phụ thân ta cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

“Người đang uy hiếp ta sao?”

Con người Dương Thiên híp híp.

Lúc này, Chu Cuồng trầm giọng mở miệng nói: “Các hạ rốt cuộc là ai?”

Hắn nhìn ra được, thiếu niên tuyệt đối không phải người thường, chỉ bằng vào hắn ở trước mặt mình còn có thể bảo trì bình tĩnh, bắt cóc cổ con trai mình không sợ chút nào, liền có thể nhìn ra được.

“Dương Thiên!”

Thiếu niên bình tĩnh mở miệng.

Chu Cuồng nhíu mày suy tư một giây, sau đó kinh ngạc nói:
“Khu Bắc thành, Dương tiên sinh?”

Lúc mọi người vây xem nghe được câu này, trên mặt cũng đồng dạng khó có thể tin.

Bọn họ không xa lạ gì với cái danh Dương tiên sinh này, nửa tháng trước, trong Hoàng Hạc lâu ở khu Bắc thành, thiếu niên dùng sức một mình tiêu diệt tất cả thế lực của Phương Văn Đông, trở thành đệ nhất đại lão khu Bắc thành.

Mặc dù từ sau chuyện đó hắn mai danh ẩn tích, nhưng cũng không dám khinh thường.

Sức một mình hắn hủy diệt cơ nghiệp gần mười năm của Phương Văn Đông, chỉ trong một đêm.

Thủ đoạn và năng lực này khiến tất cả thế lực đều sợ hãi.

Sau khi nghe được thân phận của Dương Thiên, thái độ vốn kiêu ngạo của Chu Lệ lập tức tắt lửa.

Hắn vạn vạn không nghĩ tới, thiếu niên này lại là tồn tại nổi danh ngang với phụ thân hắn.

Nếu đối phương thật sự động thủ, cho dù giết hắn cũng có thể không có chuyện gì.

Mà Hạ lão nghe được đại danh của Dương Thiên, là người khiến người ta không thể tưởng tượng nổi nhất.

Chỉ thấy hắn bạch một tiếng quỳ trên mặt đất, sắc mặt hoảng sợ nói: “Người lúc trước hủy diệt tổ chức Âm Ảnh, giao thủ với Vân Thương chân nhân là ngài?”

Dương Thiên nhướng mày nói: “Xem ra ngươi ở đây!”

“Oanh!”

Khi thiếu niên thừa nhận, Hạ lão chỉ cảm thấy da đầu đều muốn nổ tung.

Hai chân hắn run lên, quỳ trên mặt đất, quả thực muốn ngất đi.

So với việc diệt sát tất cả thế lực của Phương Văn Đông, trận chiến bị giới võ đạo phong sát vài ngày trước kia mới càng

làm cho hấn sợ hãi.

Hạ lão như thế nào cũng không nghĩ tới thiếu niên dĩ nhiên chính là tồn tại như thiên thần vài ngày trước kia.

Hấn là tu vi Tiên Thiên cảnh trung kỳ, lúc ấy nghe được động tĩnh, sau đó đến chỗ giao chiến, chỉ có điều bởi vì hấn nhất gan, cho nên đứng ở địa phương cách năm ngàn mét.

Cho nên, vừa rồi hấn mới không có lần đầu tiên liền nhận ra thiếu niên.

Bất quá tuy đứng xa, nhưng Hạ lão rõ ràng thấy được lúc trước giao chiến tràng cảnh đến cùng kịch liệt bao nhiêu.

Chuyện diệt sát tổ chức Âm Ảnh mười phần chín tạm thời không nói đến, Lệ Phá Thiên cảnh giới nửa bước Kim Đan bị chém giết cũng chỉ là việc nhỏ.

Lúc đó, điều khiến mọi người sợ hãi là thiếu niên này thật sự giống như thiên thần, có thể kích hoạt phong lôi, có được năng lực hủy thiên diệt địa, thiên đạo thần lôi đánh xuống, ngay cả tồn tại cấp bậc như Vân Thương chân nhân cũng suýt chút nữa bị đánh thành tro bụi.

Cuối cùng, thậm chí còn hấp thu tất cả sinh cơ trong phạm vi trăm dặm, phát ra cổ cấm thuật kinh thể hãi tục.

Thời điểm thuật thành, thiên địa thất sắc.

Nếu không phải Vân Thương chân nhân vào thời khắc mấu chốt nhận thua, vậy khi phát ra Cổ Cấm Thuật, toàn bộ kinh thành đều sẽ trở thành nửa tòa thành chết.

Hiện nay, tồn tại khủng bố này đang ở trước mặt hấn, vừa rồi hấn lại còn muốn ra tay với mình.

Hạ lão nghĩ nghĩ, hấn vẫn cảm giác chết hết mọi chuyện.

Mà thấy được Hạ lão quỳ xuống, lúc này không chỉ có Chu Lệ ngây ngẩn cả người, ngay cả Chu Cuồng cũng khó có thể tin nhìn Hạ lão.

Hấn đưa tay muốn đi đỡ Hạ lão, nhưng Hạ lão lại mặt dày hoảng sợ nói: “Lời nói của ta đắc tội Dương tiên sinh, không có sự tha thứ của hấn, ta không dám đứng lên.”

Chu Cuồng hoàn toàn tròn tròn mắt.

Hạ lão luôn là át chủ bài lớn nhất của hắn, tu vi Tiên Thiên cảnh đạt tới trình độ như Hạ lão, kinh thành cũng chỉ có hơn mười người.

Có thể khiến hắn sợ hãi như vậy, thiếu niên tuyệt đối không chỉ là đại lão khu Bắc thành.

Hạ lão run lấy bầy, nhìn Chu Cuồng hạ thấp giọng hoảng sợ nói: “Bảy ngày trước, võ đạo cấm kỵ.”

Khi lão nhân nói ra câu nói này, chỉ nghe bùm một tiếng.

Tất cả mọi người nhìn sang, chỉ thấy Chu Cuồng cũng quỳ xuống.

“Mẹ nó, ai có thể giải thích cho ta tình huống như thế nào, ta mẹ nó sắp điên rồi.”

Một tên mập nhìn thấy cảnh này, quả thực muốn hóa đá.

Một thanh niên khác không ngừng đập đầu vào tường nói: “Chu tiên sinh chính là đệ nhất đại lão khu nam thành, hắn vậy mà cũng quỳ? Thiếu niên này có thân phận khủng bố như vậy thật sao?”

Ông chủ tiệm cơm cũng choáng váng, hắn ta cũng định bị Chu Cuồng đập phá tiệm, nhưng bây giờ sao Chu Cuồng lại quỳ?

Chẳng lẽ sàן nhà quá trơn, hắn ngã sắp xuống.

Nghĩ đến đây, ông chủ tiệm cơm lập tức ngất đi.

Hoa Yên Nhu kinh ngạc che đôi môi đỏ mọng.

Nàng biết Dương Thiên lợi hại, nhưng trong lòng lại không có một khái niệm rõ ràng.

Nhưng hiện tại nhìn thấy Chu Cuồng cũng quỳ gối trước người thiếu niên, nàng tựa hồ hiểu được thiếu niên này khủng bố đến mức nào.

Chu Lệ không rõ ràng cho lắm, nhưng bây giờ sắc mặt đã hoàn toàn trắng bệch.

Hắn biết, hôm nay xem như xong rồi.

Mình đắc tội một người mà hắn căn bản không đắc tội nổi, ngẫm lại những lời vừa rồi của thiếu niên kia.

Vừa rồi hắn xem như trò cười, hiện tại toàn bộ đều ứng nghiệm.

Người không thể tin nhất chính là Tạ Phong.

Hắn ngồi liệt trên mặt đất, biểu cảm trên mặt mang theo ghen tỵ cùng vận vẹo.

“Không thể nào, tuyệt đối không thể!”

Dương Thiên làm sao có thể có vốn để Chu Cuồng quỳ xuống?

Không phải vừa rồi hắn nói hắn chỉ là một học sinh sao?

Một học sinh không đáng chú ý, sao lại lợi hại như thế?

Chương 787 - Tất cả đều đã kết thúc.

Dương Thiên Tướng ném Chu Lệ giống như ném chó chết tới bên cạnh hai người Chu Cuồng và Hạ lão.

Hắn đứng chấp tay, lạnh lùng nói: “Nếu hai người các người đều biết ta, vậy thì dễ làm hơn nhiều rồi.”

Chu Cuồng không dám cuồng nữa.

Mặc dù hắn không phải người giới võ đạo, nhưng cũng biết cấm kỵ võ đạo bảy ngày trước đại biểu cho cái gì.

Hạ lão trâu bò như thế còn không giống như là một con cừu quý trên mặt đất run lẩy bẩy, đôi phương muốn giết phạm nhân như hắn, chỉ sợ chỉ là trở bàn tay.

Ở trước mặt cao thủ võ đạo cường đại này, thủ đoạn của hắn đều là phí công.

Theo như lời Hạ lão nói, bảy ngày trước tổ chức Âm Ảnh vận dụng hơn ngàn người ám sát thiếu niên, vũ trang trực thăng phi cơ, dẫn đường đạn, địa lôi, hỏa tiễn, pháo cối, đạn xuyên giáp.

Các loại vũ khí có lực sát thương cường đại tầng tầng lớp lớp.

Nhưng cuối cùng vẫn chết chín tầng.

Mặc dù Chu Cuồng hấn gia đại nghiệp đại, nhưng cũng không dám nói so sánh với tổ chức Âm Ảnh.

Nếu thiếu niên thật sự động sát tâm, vậy giết chính là giết, ai có thể ngăn cản hấn?

Phải biết rằng, lúc trước võ đạo cấm kỵ phát ra mệnh lệnh duy nhất chính là, tất cả võ giả cấm kỵ giao thủ với Dương Thiên.

Đây là một tồn tại khủng bố tới cực điểm.

Vừa nghĩ đến đây, sắc mặt Chu Cuồng trắng bệch, trán toát mồ hôi lạnh, gian nan nói: “Chuyện hôm nay, là Chu mỗ có mắt không trông đắc tội tiên sinh, xử trí Dương tiên sinh như thế nào, Chu mỗ không dám có một câu oán hận.”

Sắc mặt Hạ lão cũng trắng bệch gật đầu.

Ở trước mặt thực lực tuyệt đối, bọn họ không có bất kỳ tâm lý may mắn nào, chỉ có thể mặc cho bọn họ xâu xé!

Hy vọng duy nhất chính là thiếu niên có khí độ ngang bằng với tu vi, có thể từ nhẹ mà khoan thứ cho phạm nhân như bọn họ.

Sau khi nghe thấy lời xin lỗi của Chu Cuồng, tất cả mọi người đều không còn kinh hãi nữa.

Bọn họ thật sự không nghĩ ra trên mặt nên lộ ra biểu tình gì mới tốt.

Địa vị của thiếu niên đã vượt ra khỏi tưởng tượng của bọn họ.

Không cần xuất thủ đã khiến đại lão đệ nhất khu Nam Thành là Chu Cuồng thần phục, thử hỏi ngoại trừ thiếu niên ra còn có ai có thủ đoạn như vậy?

Dương Thiên sắc mặt hờ hững nói: “Ngươi không đắc tội ta, ta có thể không so đo với ngươi.”

Chu Cuồng nghe vậy, mừng rỡ không thôi, nhưng mà hấn còn chưa mở miệng tạ ơn, chỉ nghe thiếu niên lần nữa cao ngạo nói: “Ta nói, con của ngươi không biết làm người, ta sẽ dạy nó làm người như thế nào. Nhưng ngươi đã tới, vậy thì do ngươi dạy đi.”

Chu Lệ nghe vậy, sau lưng đều bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

Lần này, hắn thật sự sắp ngã.

Chu Cuồng nghe vậy biểu lộ trên mặt lúc sáng lúc tối, cuối cùng cắn răng gian nan mở miệng nói: “Dương tiên sinh có ý tứ...”

“Hắn từng nói muốn cho ta ba đao sáu lỗ.”

Trong giọng nói của thiếu niên mang theo một chút lạnh lùng.

Một câu nói, sắc mặt Chu Cuồng lập tức tro tàn.

Hắn gian nan nắm chặt nắm đấm, sau đó nhìn về phía Chu Lệ, mặt mũi tràn đầy đau lòng.

Mà Chu Lệ sau khi thấy được vẻ mặt này của cha mình, vẻ mặt hoảng sợ nói: “Phụ thân không cần, con là con ruột của người đấy.”

Chu Cuồng cắn răng.

Nếu hắn không ra tay, Dương Thiên tất nhiên cũng sẽ ra tay.

Đến lúc đó, vậy cũng không phải là tam đao lục động đơn giản như vậy.

Y hít sâu một hơi, tựa hồ hạ quyết tâm, cung kính nói với Dương Thiên: “Dương tiên sinh, ta... hiểu rõ.”

Nói xong, hắn nhìn về phía Hạ lão đạo: “Phiền ngài ra tay giúp ta.”

Hạ lão gật gật đầu.

Ba đao sáu lỗ, là ba đao đâm vào, nhất định phải xuất hiện sáu vết thương.

Nói trắng ra là mỗi một đao đều phải xuyên qua.

Đây là quy củ phạm sai lầm trên đường.

Tuy nói hắn ra tay Chu Lệ chắc chắn sẽ không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng đau đớn là tuyệt đối.

“Hạ gia gia, không cần đâu.”

Chu Lệ mang theo vẻ hoảng sợ không ngừng lui về phía sau, Hạ lão thở dài một tiếng nói: “Thiếu gia, chớ có trách ta.”

Nói xong, bàn tay ngưng tụ kiếm khí.

Sau khi ba tiếng rú thảm vang lên, Chu Lệ trực tiếp ngất đi.

Chu Cuồng đứng lên, nhìn con trai mình một cái, cơ bắp trên mặt kịch liệt run rẩy.

Sau đó hắc gian nan mở miệng nói: “Dương tiên sinh, kết quả này ngài có hài lòng không? Có cần để Chu mỗ lại ba đao sáu động hay không?”

Dương Thiên xua tay nói: “Được rồi, việc này coi như bỏ qua, nếu hắc đã trả giá xứng đáng, chuyện này ta cũng sẽ không truy cứu nữa.”

“Đa tạ Dương tiên sinh hạ thủ lưu tình.”

Chu Cuồng thở phào nhẹ nhõm, chỉ cảm thấy toàn thân gần như hư thoát.

Dương Thiên kéo Hoa Yên Nhu, đang định đi thì thấy ngoài cửa lại nhanh chóng quần lấy một đám người.

Những người này không phải ai khác, chính là hơn ba mươi người của Vạn gia.

Hiển nhiên bọn họ đã dùng quan hệ để ra ngoài, lúc này từng người một nhìn thấy Dương Thiên chặn lại.

Phương Vạn Sơn cảm đầu lạnh lòng hung ác cả giận nói:

“Tiểu tử, ta đã nói, ta sẽ không để ngươi đi ra khỏi gian phòng này, ngươi đã khiến con trai ta gãy xương sườn, ta sẽ gõ xương ngươi từng chút từng chút một, để ngươi biết cái giá phải trả khi đắc tội Vạn gia ta.”

Mọi người trong phòng nghe vậy khóe miệng không khỏi giật giật.

Còn chưa tính xong.

Phương Vạn Sơn này rốt cuộc có biết thiếu niên trước mắt này hay không, cho dù là Chu Cuồng nhìn thấy cũng phải quỳ xuống.

Giờ phút này thế nhưng là vừa đánh xong mặt Chu Cuồng, con trai của đệ nhất đại lão khu Nam Thành Tam Dao Lục Động chính là vì cho thiếu niên một cái công đạo.

Lúc này vốn đã bỏ qua, hắc lại còn dám không biết sống chết đến đây, là đưa tới cửa bị đánh mặt sao?

Chu Cuồng tức đến mức suýt chút nữa không thở nổi.

Mà chân Hạ lão như nhũn ra, suýt chút nữa lại quỳ xuống.

Dương Thiên nhíu mày nhìn Phương Vạn Sơn nói với giọng điệu lạnh nhạt: “Người chắc chắn là gõ nát toàn bộ xương cốt của ta chứ?”

“Đương nhiên!”

Phương Vạn Sơn tức giận hừ nói: “Vạn gia nói một không hai.”

“Rất tốt.”

Thiếu niên gật đầu, sau đó ánh mắt nhìn về phía Chu Cuồng đứng ở một bên trong phòng, ngữ khí bình tĩnh nói: “Chu tiên sinh, người biết nên làm như thế nào không?”

“Cái gì? Chu tiên sinh? Chẳng lẽ lão đại của ta là Chu Cuồng cũng ở đây?”

Sắc mặt Phương Vạn Sơn mừng rỡ, căn bản không nghĩ nhiều, có Chu Cuồng ở chỗ này làm chỗ dựa cho hắn, cho dù hắn có giết chết thiếu niên ở trước mặt tất cả mọi người cũng sẽ không có chút phiền phức nào.

Sắc mặt Chu Cuồng hết sức khó coi đứng dậy.

Phương Vạn Sơn thấy một màn này, sắc mặt lập tức mừng rỡ.

“Chu lão đại, ngài cũng ở đây à, thật sự là quá tốt rồi, tiểu tử này đánh gãy xương sườn của ta, hiện tại ta muốn tính toán tất cả xương cốt trên người hắn, Chu lão đại ngài nhất định phải làm chỗ dựa cho ta.”

Chu Cuồng suýt chút nữa tuyệt vọng.

Hắn cho Phương Vạn Sơn này nhiều màu sắc như vậy mà tên khốn kiếp này không thấy được?

Ngẫm lại con trai mình đắc tội Dương Thiên cũng là bởi vì hắn, sắc mặt Chu Cuồng cũng lạnh xuống.

Ông ta cung kính mở miệng nói với Dương Thiên: “Dương tiên sinh, ta biết làm như thế nào.”

“Cái gì?”

Phương Vạn Sơn có chút ngậy ngẩn cả người, vì sao Chu lão đại lại cung kính với thiếu niên như thế?

Chu Cuồng lại không để ý tới ánh mắt nghi hoặc của hắn, mà phân phó Hạ lão: “Bắt hắn, dựa theo ý hắn vừa rồi mà làm, đánh gãy xương cốt toàn thân.”

Hạ lão gật đầu, lau mồ hôi lạnh.

Phương Vạn Sơn này căn bản không biết vừa rồi đã chọc giận Dương Thiên có bao nhiêu mạo hiểm.

Nếu như thiếu niên thật sự nổi giận, ai dám ngăn cản?

Hắn không khỏi phân trần, tiến lên một bước chế phục Phương Vạn Sơn.

Giờ phút này Phương Vạn Sơn vẫn còn có chút khó hiểu nói: “Hạ lão, ngài bắt ta làm cái gì? Chu lão đại là để cho ngươi ra tay với tiểu tử kia, ngươi bắt nhầm người rồi.”

Hạ lão tức giận hừ một tiếng nói: “Ngươi đắc tội Dương tiên sinh, lại còn không biết hối cải.”

“Cái gì?”

Phương Vạn Sơn kinh ngạc không thôi, chẳng lẽ thiếu niên này có được lực lượng khiến Chu Cuồng - người đứng đầu khu nam thành cúi đầu sao?

Nhưng mà, giờ phút này không cho phép hắn suy nghĩ nhiều, bởi vì khi Hạ lão đánh xuống một chưởng, xương cốt toàn thân hắn bị chấn vỡ, triệt để thành một phế nhân.

Từ đầu đến cuối, trong đôi mắt thiếu niên đều không có bất kỳ gợn sóng nào.

Khi Phương Vạn Sơn ngã xuống, đám thủ hạ của hắn đều run lấy bầy, trong ánh mắt nhìn Dương Thiên tràn đầy kinh ngạc.

Một giờ trước, tiểu tử này mặc cho bọn họ ức hiếp.

Nhưng chờ bọn họ bị bắt một giờ sau trở về, ngay cả đệ nhất nhân khu nam thành Chu Cuồng cũng nghe lệnh hắn, tự mình chặt đứt thủ hạ đệ nhất đại tướng, phụ tá đắc lực của hắn.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Dương Thiên thần sắc như thường, sau khi đi được một đoạn đường như nghĩ tới điều gì đó, không quay đầu lại, giọng nói cứ vang lên như vậy.

“Khu Nam Thành, về sau thuộc ta quản.”

Dứt lời, rời đi.

Khi Chu Cuồng nghe được câu này, toàn bộ thân thể cũng không chịu nổi nữa, trực tiếp ngổ liệt trên mặt đất.

Hắn biết, cơ nghiệp hắn dốc sức hai mươi năm, hôm nay chấp tay nhường cho người khác.

Chuyện hôm nay, trong vòng ba ngày truyền khắp thế giới ngầm toàn bộ kinh thành, tất cả mọi người cũng hoàn toàn biết phân lượng cái danh hiệu Dương tiên sinh này.

Tất cả tổ chức đều nghiêm khắc cảnh cáo, không cho phép trêu chọc tồn tại khủng bố này, nếu không kết cục của bọn họ, có thể sẽ giống như Chu Lệ hôm nay.

Dương Thiên lại không biết, hắn không ra tay, chỉ dựa vào uy hiếp, đã gây nên một trận sóng gió kinh thiên trong thế giới ngầm.

Hiện tại, đã là ba ngày sau.

Hết thầy đều kết thúc, hắn cũng khôi phục sinh hoạt bình tĩnh.

Ngoại trừ tu luyện, chính là đi học.

Giờ phút này, thư viện của Bắc đại học phủ, đang đọc một quyển sách say sưa, mà bên cạnh thì là tiểu Linh Nhi tinh quái.

Nàng một thân váy trắng ngơ ngác nhìn Dương Thiên cười hì hì nói: “Tiểu ca ca, muội vừa phát hiện có rất nhiều tiểu tử tỷ đều đang lén nhìn huynh, huynh nói có phải các tỷ tỷ đều đang thầm mến huynh hay không.”

Chương 788 - Lãnh Diễm học tử.

Tiểu Linh Nhi ngọc manh mà lại linh động vô cùng đáng yêu, ở thư viện cũng không an phận, không

thích đọc sách, ngược lại thích nghe chuyện xưa, cho nên mình tìm rất nhiều chuyện xưa Liêu Trai quần lầy Dương Thiên bảo hẳn kể.

Không biết gần đây bị điên gì, nàng thích nghe chuyện xưa về hồ ly và thư sinh yêu nhau trong Liêu Trai, mỗi lần nghe được chỗ kích động, đôi mắt linh động phiếm quang nhìn Dương Thiên, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Mà đối với yêu cầu vô lý này của tiểu Linh Nhi, Dương Thiên trợn trắng mắt chỉ nói ba chữ.

“Đi sang một bên.”

Nơi này là thư viện, ở dưới hoàn cảnh an tĩnh như vậy kể chuyện xưa, hẳn có thể sẽ khiến cho nhiều người tức giận.

Nhưng mà, hẳn lại không biết, giờ phút này hẳn đã khiến cho nhiều người nổi giận!

Cảnh tượng này khiến đông đảo nam sinh ở đây đều ghen tị đỏ mắt.

Bọn họ từng người nghiền răng nghiền lợi với Dương Thiên.

Cô gái đáng yêu như vậy, tâm bọn họ đều bị hòa tan, yêu cầu nho nhỏ như vậy, tiểu tử này lại cự tuyệt.

Quả thực táng tận thiên lương.

“Tiểu ca ca, ngươi nói cho ta nghe một chút đi.”

Tiểu Linh Nhi lắc lắc cánh tay Dương Thiên không ngừng nện, lời nói mềm mại khiến những cô gái bên cạnh đều có chút mềm lòng.

Mà Dương Thiên nhíu mày, lấy sách vở ra, vỗ nhẹ lên cái đầu nhỏ của Tiểu Linh Nhi, lúc này nàng mới ngoan ngoãn lại.

Chỉ có điều trên khuôn mặt nhỏ nhắn lại tràn đầy vẻ ủy khuất.

Dương Thiên chọn cho nàng một quyển sách viết tên: “Bây giờ ngươi còn không biết mấy chữ, đọc sách học chữ cho tốt, không được lười biếng, ta sẽ giám sát ngươi mãi.”

“Vâng.”

Tiểu Linh Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn, trợn trắng mắt với Dương Thiên, biểu thị ra oán niệm của mình.

Dương Thiên cười khẽ một tiếng, xoa xoa cái đầu nhỏ của cô bé, sau đó trả lại chồng sách trên bàn, sau đó lại chọn lựa.

Hắn cầm một tờ giấy, trên giấy viết lít nha lít nhít tên sách, đây là giáo sư hệ lịch sử nhìn hắn thiên tư thông minh, sau đó đề cử cho hắn một ít sách.

Dương Thiên đã xem được một nửa, được lợi rất nhiều.

Lúc này hắn vừa cầm giấy vừa tìm kiếm thư tịch.

Chờ lúc cúi đầu nhìn giấy, đưa tay đi lấy sách, chỉ cảm thấy trên tay vuốt vuốt dài bằng trơn mềm có chút đồ vật lạnh buốt.

Dương Thiên không muốn dùng tay nhéo nhéo thêm nữa, lúc này mới cảm thấy có gì đó không đúng.

Mềm mại, rất trơn mềm.

Ngay sau đó, một âm thanh thanh thúy lạnh lẽo truyền đến.

“Tay của ta nắm lấy dễ chịu không?”

Dương Thiên sửng sốt, nhìn thấy mình nắm một bàn tay nhỏ bé trắng nõn, lập tức giật nảy mình, vội vàng ném đi nói: “Tay của người tại sao không có độ ấm?”

Cô gái trước mắt này chân dài cao tới cực điểm, một bộ áo choàng ngắn màu đen, càng tôn lên vóc người tuyệt hảo của nàng, lại phối hợp một bộ váy đầu gối màu đen, một đôi giày cao màu đen, mái tóc đen nhánh có độ cong tự nhiên phập phồng khoác lên trên vai.

Lúc này, đôi mắt trong suốt sáng ngời của nàng mang theo sương lạnh, đôi mày liễu cong cong, lông mi dài hơi cuốn, khuôn mặt mang theo lửa giận, hàn khí phát ra từ trên người gần như có thể đông cứng người ta.

Nàng đeo một cái kính đen to lớn che giấu hơn phân nửa khuôn mặt xinh đẹp của mình, hừ lạnh một tiếng với Dương Thiên nói: “Tay của ta có nhiệt độ có liên quan đến người không?”

Dương Thiên nhú mày cười nói: “Đúng là không liên quan, cho nên đưa cho ta quyển sách mà ta xem được.”

Nói xong, từ trong tay học tử trước mắt này, đồng thời đoạt lấy sách vở mà hai người nhìn trúng.

“Người...”

Hàn khí trên người Lãnh Sương Nhi càng thêm nồng đậm, ánh mắt nàng trừng trừng nhìn Dương Thiên, tựa hồ nhận ra hắn.

“Là người!”

Dương Thiên lật sách không liếc nhìn nàng một cái, mà thuận miệng nói: “Sao vậy? Muốn ta ký tên chụp ảnh chung cho người sao?”

Bởi vì đoạn thời gian trước hắn ở địa vị ngang bằng với Thạch Phong Vương Hạo, cho nên, rất nhiều nữ học sinh đối với hắn có tình có chiều hướng độc nhất vô nhị.

Có vô số kẻ người đến xin hắn ký tên và chụp chung.

Hiển nhiên, mỹ nữ chân dài trước mắt này đã nhận ra thân phận của hắn.

Đúng, Lãnh Sương Nhi xác nhận ra Dương Thiên, nhưng lại không phải là nỗi danh của hắn, mà là lúc nàng báo danh, tiểu tử này lại làm cho nàng khó xử.

Mấy ngày nay Lãnh Sương Nhi đang nghĩ cách báo thù, nhưng thiếu niên giống như đột nhiên biến mất không thấy đâu nữa, nàng lại thích một mình đọc lai độc vãng, hơn nữa không thích internet, cho nên cũng không biết Dương Thiên ở chỗ này đã gây ra bao nhiêu danh tiếng.

Tục ngữ nói, kẻ thù gặp mặt, hết sức đỏ mắt.

Lãnh Sương Nhi mang theo một tia tức giận nhìn chằm chằm Dương Thiên, tháo kính mắt của mình xuống nói: “Hỗn đản, người nhìn xem ta là ai.”

Dương Thiên khẽ nâng mắt nhìn nàng một cái, sau đó tiếp tục nói: “Ta quen biết người sao?”

Sau khi Lãnh Sương Nhi kinh ngạc lần nữa, sau đó tiếp tục mở miệng nói: “Không phải người biết ta sao? Lúc trước ở thời điểm khai giảng, người còn đùa giỡn ta.”

Dương Thiên sau khi suy nghĩ một chút, giật mình nói: “Thì ra người là học tử tự kỷ đầu óc có vấn đề, hơn nữa tự cho là tốt đẹp luôn luôn tự cho là đúng kia.”

Lãnh Sương Nhi nghe được những lời này, tức giận đến mức bốc hỏa ba trượng.

Nàng cắn răng cả giận nói: “Người lại nói thử xem!”

Dương Thiên nương mày: “Sao vậy? Người không nghe rõ sao?”

“Quân vô lại!”

Lãnh Sương Nhi trên mặt mang theo phần nộ hừ một tiếng nói: “Người ở thư viện làm cái gì? Có phải nghe được ta ở chỗ này làm nhân viên quản lý sách báo, cho nên muốn chạy tới gây chú ý cho ta.”

Dương Thiên nghe vậy đỡ trán nói: “Học tử, tử nghĩ nhiều rồi, ta tới đây chỉ là vì đọc sách, tử làm nhân viên quản lý sách báo ta cũng không biết, là bây giờ tử nói cho ta biết, còn hấp dẫn sự chú ý của tử...”

Dương Thiên suy nghĩ một chút, lúc này mới uyển chuyển mở miệng nói: “Người là sống ở trong thế giới của mình sao?”

“Người.....”

Đôi mắt đẹp trong suốt như suối băng của Lãnh Sương Nhi híp híp, sau đó đánh giá trên dưới Dương Thiên rồi mới mở miệng: “Người không phải thăm mền ta, vậy tại sao lại lấy thư tịch ta chọn ra?”

“Phốc!”

Nghe được một câu nói kia của Lãnh Sương Nhi, Dương Thiên quả thực suýt chút nữa bị sặc nước bọt mà chết.

Hắn đen mặt nói: “Cơm có thể ăn bậy, nhưng không thể nói lung tung, ta ám luyện người lúc nào?”

Dương Thiên đều sắp bị cô nàng tự cho là đúng này đánh bại.

Hắn lấy ra một tờ giấy nói: “Đây là thư tịch ta căn cứ nội dung trên giấy chọn lựa, ngược lại ta rất ngạc nhiên vì sao người lựa chọn quyển sách hiếm thấy này, trên đó dính bụi bặm chứng minh quyển sách này ít nhất một năm không có động qua.”

Lãnh Sương Nhi nhìn thấy danh sách trong tay Dương Thiên, trên gương mặt xinh đẹp càng thêm lạnh lẽo.

“Tại sao ngươi không thông qua cho phép lấy đồ của ta, mau trả lại cho ta.”

Trên mặt Dương Thiên mang theo vẻ kinh ngạc, đầu tiên là sững sờ, sau đó tiếp tục mở miệng nói: “Cô nàng, phiền ngươi nhìn cho rõ ràng, đây là danh sách của ta.”

“Nói dối, ta đặt ở trên bàn sách, nhất định là ngươi đã sớm chú ý tới ta, sau đó thừa dịp ta không chú ý vụng trộm cầm đi danh sách này.”

Lãnh Sương Nhi tỉnh táo phân tích, nói rõ ràng rành mạch.

Dương Thiên tức đến bật cười.

“Tại sao ta phải làm như vậy? Có lợi ích gì?”

Lãnh Sương Nhi hừ nói: “Mục đích chính là vì tiếp cận ta, sau đó giống như là như vậy, dùng phương pháp ngu xuẩn bắt chuyện với ta, đây chính là mục đích của nam nhân các ngươi.”

Dương Thiên: ……

Cô nàng này tuy rằng dung nhan tuần tú, nhưng cũng tự luyện đến mức gần như bệnh trạng.

Hơn nữa còn vô cùng kiêu ngạo, còn nói mình đang theo đuổi nàng.

Dương Thiên cũng không biết nên dùng cái gì để hình dung tâm tình của mình.

Hắn dùng qua bản lĩnh nhìn một lần không quên nhớ kỹ nội dung trên danh sách, sau đó đưa danh sách cho nàng nói:

“Được rồi, tặng cho ngươi, van cầu ngươi đừng tới đây đưa ta nữa.”

Hắn thật sự là chịu không nổi nữ tử nhận định toàn bộ thế giới đều vây quanh nàng này.

Đôi mi thanh tú của Lãnh Sương Nhi ngưng lại, trừng mắt nhìn Dương Thiên Kiêu quát: “Đây vốn là đồ của ta, cái gì gọi là tặng cho ta, còn nữa, rốt cuộc là ai đây đưa ai? Có cần để mọi người đến phân xử không?”

Dương Thiên nhìn quanh bốn phía, khi thấy mọi người dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn về phía hắn, sắc mặt đều tái đi.

“Còn nữa!”

Ngón tay ngọc thon dài của Lãnh Sương Nhi chỉ vào tờ lịch sử trên tay Dương Thiên nói: “Mang nó cho ta.”

Dương Thiên im lặng nói: “Người rớt cuộc có còn nói đạo lý hay không, đây rõ ràng chính là ta nhìn trúng trước.”

Lãnh Sương Nhi cau mày nói: “Quyển sách này tối nghĩa thâm ảo, căn bản không phải là thứ mà một tân sinh như ngươi có thể hiểu được, đến bây giờ, ngươi còn muốn dùng nó để thu hút sự chú ý của ta, chỉ vì muốn nói thêm một câu với ta, ngươi không cảm thấy như vậy rất ngây thơ sao?”

Dương Thiên trực tiếp sụp đổ ngay tại chỗ.

“Cho ngươi, ta xem một lần xong sẽ cho ngươi.”

Dương Thiên chỉ tiện tay lật xem một lần lịch sử cô độc kia, liền vận dụng thần thức và nội dung đã đọc qua là không quên được.

Mà một màn này, khiến Lãnh Sương Nhi càng thêm nhận định Dương Thiên chỉ là tới quấy rối...

Chương 789 - Ký ức kinh người.

Lãnh Sương Nhi khoanh hai tay, lộ ra dáng người cao gầy xinh đẹp, vây quanh đầy đà, đưa tới ánh mắt của rất nhiều người.

Chỉ có điều, tính cách của nàng lạnh tới cực điểm, hơi có chút tiếp cận liền thả người đông chết như vậy.

Cho nên, tuy nàng và Lăng Huyền là Bắc Đại Song Kiêu, nhưng lại không ai dám tiến lên bắt chuyện thổ lộ.

Bởi vì khí chất lạnh lùng của nàng, giống như có thể cự tuyệt người khác xa ngàn dặm vậy.

Dương Thiên dám nói chuyện với nàng, mọi người cũng không thể không bội phục dũng khí của hắn.

Lãnh Sương Nhi thấy Dương Thiên chỉ tùy ý lật một quyển sách một lần liền đưa cho nàng, nhú mày cười lạnh nói: “Người xem như xem một lần? Có ích lợi gì? Người cho rằng người có thể nhớ kỹ? Hay là cho rằng lát nữa ta sẽ xem, cho nên người cố ý thả tờ giấy hoặc là thư tình ở bên trong?”

Đôi mắt đẹp trong suốt rét lạnh của nàng híp híp lại nói: “Vì tiếp cận ta người rút cuộc muốn diễn trò tới khi nào?”

Dương Thiên trợn trắng mắt, đỡ trán không nói nên lời: “Học tử, người không cảm thấy người quá rộng sao?”

Lãnh Sương Nhi khinh bỉ nói: “Ta sẽ không quản người, ít tự luyện đi.”

“Tự luyện?”

Cô nàng này lại nói hấn tự luyện? Khi nàng nói những lời này không nên tự soi gương.

Dương Thiên nghiêm mặt nói: “Đừng dùng suy đoán của người để phỏng đoán ta. ta nói thật cho người biết, ta thật sự không có bất kỳ hứng thú gì với người.”

Lãnh Sương Nhi nghe vậy, hừ một tiếng nói: “Ta thấy tiết mục lật mềm buộc chặt của người nhiều rồi, người khác diễn tốt hơn người nhiều.”

Dương Thiên: ……

Lúc này mọi người bên cạnh càng tụ tập càng nhiều, sau khi nghe Lãnh Sương Nhi giải thích, trên mặt lập tức khinh thường nhìn Dương Thiên.

“Tiểu tử này đâu có bao nhiêu sắt a, Lãnh học tử tại đại học bốn năm chưa từng có người dám tỏ lộ với nàng.”

“Ha ha ha, lật mềm buộc chặt? Lần trước có người sử dụng chiêu này với Lãnh học tử, thế nhưng là bị nhục nhã một trận.”

Còn có người nhận ra Dương Thiên, thấy hấn kinh ngạc, không khỏi cười đến nước mắt đều chảy ra.

“ĐM, đây không phải Dương Thần sao? Tin tức lớn đấy à tin tức lớn đấy, mau gửi lên diễn đàn đi, tin độc nhất vô nhị đó, Dương Thần thế mà có ý với Lãnh học tử.”

Một học tử đeo kính mắt khoa tin tức thấy cảnh này, lấy ra một tờ đơn, trực tiếp chụp lấy.

Còn có một số học sinh sợ thiên hạ không loạn cũng nhao nhao chiếu lên, sau đó bắt đầu căn cứ theo lý giải của các nàng mà đăng bài viết.

Bài viết nha, tiêu đề phải thập phần khiếp sợ, như vậy mới có thể hấp dẫn người.

Mà những học sinh khoa tin tức kia càng là người phát rồ dùng tiêu đề.

“Khiếp sợ, Bắc đại yêu nghiệt Dương Thần, vậy mà thích Lãnh Học tử.”

“Dương thần thổ lộ bị cự tuyệt, nữ tử lại là nàng.....”

“Hai người vậy mà cầu hôn ở thư viện, nhanh chóng tiến vào, không thể không xem!!!”

Sau khi Dương Thiên xem xét bài đăng trên điện thoại di động, khóe miệng co rúm thật lâu.

Xem ra hôm nay nếu không giải thích, hắn không có cách nào ở lại đại học phủ Bắc Đại.

Vì vậy, hít sâu một hơi, lúc này mới mở miệng hỏi Lãnh Sương Nhi: “Người thủy chung không tin đây là một lần hiểu lầm?”

Lãnh Sương Nhi hừ một tiếng, thanh âm thanh thúy lạnh lẽo, giơ lên cái loại lịch sử bị Dương Thiên lật qua trên tay này, nói: “Chỉ cần người nói tới giảng thuật trên này là cái gì, ta liền tin tưởng người.”

Dương Thiên nghe vậy nhú mày nói: “Thế thì dễ quá, không bằng thêm chút khó khăn là được rồi. Ta có thể nói ra quyển sách này, mỗi một chữ, vị trí của ba trăm bảy mươi hai trang sách này.”

Một câu nói, trên mặt Lãnh Sương Nhi mang theo một tia khinh thường.

Hắn cho rằng hắn là thần?

Ngay khi Lãnh Sương Nhi cho rằng Dương Thiên nói bậy, chỉ nghe thiếu niên mở miệng.

“Trang thứ một trăm năm mươi sáu, hàng thứ năm, chữ thứ bảy là nguoi! Tờ thứ một trăm bảy mươi hai, hàng thứ tư đếm ngược, chữ thứ ba là phải!”

Khi Dương Thiên nói xong hai câu này, mọi người lập tức kinh hô lên.

Lãnh Sương Nhi nghe vậy, đôi mắt híp lại, nửa tin nửa ngờ nhanh chóng lật đến hai trang này. Khuôn mặt xinh đẹp có chút biến hóa,

Mọi người thấy được sắc mặt của Lãnh Sương Nhi, trái tim không khỏi hung hăng co rúm một chút.

“Mẹ kiếp, Dương Thần không phải là đoán bừa chứ.”

Lãnh Sương Nhi không tin, đôi mắt đẹp lại nhìn về phía Dương Thiên.

Dương Thiên cũng không làm cho nàng thất vọng.

“Trang thứ 243, hàng thứ nhất, chữ thứ ba là heo.”

Lãnh Sương Nhi không nghĩ nhiều đã trực tiếp lật đến trang kia, nhưng mà, tiếp theo khiến nàng khiếp sợ là, Dương Thiên quả nhiên nói đúng.

Nhưng sau đó, gương mặt xinh đẹp của nàng liền lạnh xuống.

“Nguoi nói ai là heo hả?”

Mọi người thấy Lãnh Sương Nhi xác nhận, lập tức kinh hô lên.

“Dương thần là thần sao? Mỗi chữ đều có thể nhớ rõ ở một trang nào, hàng nào, chữ nào là chữ đó.”

“Đây tuyệt đối là cố ý nhớ đi, nếu không trí nhớ của người làm sao có thể khủng bố như vậy.”

Dương Thiên thì không để ý đến nghi vấn của mọi người, hần mở miệng nói với Lãnh Sương Nhi: “Hiện tại có thể tin tưởng đây là một hiểu lầm rồi.”

Dứt lời, xoay người.

Lãnh Sương Nhi hừ lạnh một tiếng, nhìn bóng lưng Dương Thiên quát: “Này, chuyện nguoi mắng ta, ta không so đo với nguoi, hiện tại ta muốn biết, trang thứ ba trăm sáu mươi ba, hàng thứ mười lăm, chữ thứ chín là chữ gì?”

“Quốc!”

Thiếu niên nói từng câu từng chữ, nhưng mà chữ nói ra, để cho thân thể mềm mại của Lãnh Sương Nhi run lên.

Trên mặt nàng mang theo vẻ khó tin, lần nữa phân biệt.

Quả nhiên như thiếu niên kia nói.

“Điều này sao có thể! Người làm sao làm được?”

Lãnh Sương Nhi lại hô to với bóng lưng rời đi của Dương Thiên.

Thiếu niên dừng bước, cũng không quay đầu lại, chỉ bình tĩnh mở miệng nói hai chữ.

“Hừ.”

Một câu nói, để cho Lãnh Sương Nhi tức muốn nổ phổi.

Nếu như nói ba chữ vừa rồi là của thiếu niên Mông, Lãnh Sương Nhi tuyệt đối tin tưởng.

Nhưng chữ thứ tư là nàng tùy ý lật một tờ, thuận miệng nói một chữ, xác suất thiếu niên Mông Trung là một phần mấy chục vạn.

Đây tuyệt đối không phải trùng hợp.

Mà khi mọi người thấy được cảnh này, không khỏi giơ ngón tay cái lên với bóng lưng rời đi của Dương Thiên.

Thế giới học thần, bọn họ quả nhiên không hiểu.

Chờ sau khi Dương Thiên mang theo tiểu Linh Nhi đi, Lãnh Sương Nhi lúc này mới ngơ ngơ ngác ngác đi tới vị trí của mình.

Khi nàng nhìn thấy danh sách trên bàn sách, lập tức ngây ngẩn cả người.

Bởi vì trên tay nàng cũng có một danh sách này.

Hai người so sánh một chút.

Giống nhau như đúc.

Nói cách khác, danh sách trên bàn sách này mới là của mình, mà trên tay nàng thật sự là của thiếu niên kia.

Đối phương từ lúc mới bắt đầu tựa như liền không có nói dối.

--

Tuy rằng chuyện này đã được giải quyết, nhưng Dương Thiên vẫn nổi danh.

Điện thoại di động của hắn bị luân phiên oanh tạc.

Nhất là ba tên gia súc lão đại, lão Tam, mập mạp trong ký túc xá, không ngừng hỏi hắn sờ tay Lãnh Sương Nhi là cảm giác gì.

Điều này khiến Dương Thiên liên tục khinh bỉ.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tay của học tử cao ngạo lạnh lùng này quả thật lạnh đến thấu xương, nếu như người bình thường sờ vào, có thể sẽ bị đông lạnh tổn thương, chuyện này không liên quan đến tính cách, có lẽ là bởi vì thể chất.

Lúc ở Huyền Thiên đại lục, Dương Thiên từng gặp qua một số người có thiên phú thể chất dị bẩm, một người chỉ dựa vào thiên phú đóng băng thành trì trăm năm.

Thể chất của Lãnh Sương Nhi tương tự như vậy nhưng lại yếu đi rất nhiều.

Nhưng Dương Thiên cảm giác được trong cơ thể nàng có một luồng chấn động kinh người, hiển nhiên nàng không phải người bình thường, chẳng qua hai người một không có qua lại, hai không có liên quan, Dương Thiên cũng lười hợp mặt.

Lúc này gió lạnh thổi qua, lão sư tiết học này cũng sớm đã bị học thức uyên bác của hắn chinh phục, cho nên, hắn bắt đầu tu luyện như không có người ở bên cạnh Vị Danh hồ.

Hiện tại hắn đang ở Luyện Thần Phản Hư trung kỳ, còn cách khôi phục tu vi đỉnh phong vạn dặm.

Dương Thiên vốn cho rằng mình tu luyện đến tình trạng như vậy là có thể xưng bá thiên hạ, không sợ hãi.

Nhưng sau khi đến cấp độ này, tiếp xúc đến rất nhiều cường giả Kim Đan cảnh đồng cấp với hắn, cùng khủng bố nhất, có thể nói là cường giả cảnh giới Nguyên Anh bất tử bất diệt.

Thậm chí nghe nói Thái Thượng trưởng lão Yêu tộc, Côn Luân địa giới, sáu đại môn phái ẩn thế.

Nếu như hắn đạt tới độ cao nhất định, những tồn tại này sẽ trở thành uy hiếp tính mạng của hắn.

Như Vân Thương chân nhân, lúc trước nếu không phải hắn sử dụng Đại Tịch Diệt Thuật, đối phương có thể đùa bỡn sinh tử của hắn trong lòng bàn tay.

Điều này khiến Dương Thiên rất không thoải mái.

Mặc dù bây giờ tu vi của hắn lần nữa tăng lên một tiểu cảnh giới, nhưng cũng vụn vụn chỉ có thể tự vệ mà thôi.

Tu vi của hắn bây giờ còn chưa đủ để đối địch với quốc gia, không đủ để khiến quốc gia coi trọng, chỉ có đạt tới tình trạng như Vân Thương chân nhân, trở thành thủ hộ giả của quốc gia, Dương gia Lý gia mặc cho có bất kỳ cự phách nào che chở, hắn cũng có thể không hề cố kỵ đem nó hủy diệt.

Luyện Hư Hợp Đạo Cảnh!

Chỉ có đạt tới cảnh giới này, hắn mới có thể không chế hết thủy, giải quyết tất cả phiền phức.

Lúc trước khi tiểu Linh Nhi tới, hắn từng chém giết hai đại trưởng lão Hồ tộc.

Tiểu Linh Nhi từng nói, Thái Thượng trưởng lão Hồ tộc đã tu luyện mấy ngàn năm, thủ đoạn tu vi đã sớm vượt qua Kim Đan cảnh, chỉ là từng lập minh ước với Côn Luân, không thể vào Nhân tộc.

Nhưng minh ước từng nói, nếu tộc nhân bị chém giết thì có thể báo thù!

Nhưng cũng may thời gian gần đây hắn đang bế quan, nếu là ngày xuất quan, tất nhiên sẽ đến đây trả thù.

Đây là chuyện không thể tránh khỏi.

Dương Thiên chỉ có đi vào Luyện Hư Hợp Đạo cảnh, mở Thất Thái Linh Lung tháp ra, giải trừ Thương Long xiềng xích, phóng thích ra Thương Long đã từng tung hoành Huyền Thiên đại lục, mới có thể chấn nhiếp Bát Hoang!

Chương 790 - Luyện chế đan dược.

Bây ngày trước Dương Thiên vừa mới đột phá, nếu như lần nữa cưỡng ép đột phá thì có thể sẽ tạo thành căn cơ bất ổn.

Bất quá, thời điểm ở Huyền Thiên đại lục, hắn từng tu luyện ba trăm năm, trong lúc đó hắn trải qua tất cả trắc trở đi qua quá nhiều đường vòng.

Mà ở đời này, những đau khổ cùng đường vòng kia, lại là kinh nghiệm quý báu nhất, để tốc độ tu hành của hắn có thể tăng lên gấp trăm lần.

Mà một đường tu luyện, cảnh giới càng cao thâm tu luyện lại càng chậm chạp.

Bây ngày trước hắn đột phá đến Luyện Thần Phản Hư trung kỳ, đã là tốc độ tu hành cực nhanh.

Muốn phá Luyện Thần Phản Hư hậu kỳ vào hôm nay, cực kỳ khó khăn, trừ phi là có được linh khí mệnh mệnh cung cấp cho hắn tu luyện.

Linh thạch đan dược trong Thất Thái Linh Lung Tháp nếu là dùng để chồng chất đột phá, thật sự là quá lãng phí, hơn nữa coi như là tiêu hao hết, nếu như không gặp phải bình chương cảnh giới cũng khó có khả năng thuận lợi đột phá.

Lúc ở Huyền Thiên đại lục, Dương Thiên đều không ngừng một mình tiến về bí cảnh, mượn nhờ một ít thiên tài địa bảo hoặc là bí cảnh linh khí dồi dào tới cực điểm mới có thể đột phá.

Bây giờ ở nơi thiếu thốn linh khí này, muốn đột phá cảnh giới vô cùng khó khăn.

Trừ phi...

Lấy gốc bán tiên dược Cửu Chuyển Tiên Liên ở tầng thứ ba Thất Thái Linh Lung Tháp làm chủ, trăm gốc thánh dược làm phụ, tất cả linh khí sinh ra từ ngàn gốc linh dược, luyện hóa một viên Huyền Tẩn Thiên Nguyên Đan.

Đan dược này luyện chế thành công, sẽ dẫn động tất cả thiên địa chi khí, cuồng bạo vô cùng, sau khi nuốt vào, sẽ ở trong đan điền mở ra một cánh cửa bình chương.

Chỉ cần đột phá cánh cửa này là có thể đạt tới cảnh giới Luyện Thần Phản Hư hậu kỳ.

Chỉ cần đạt tới cảnh giới này.

Vô địch trong Kim Đan cảnh, dù là cảnh giới Nguyên Anh sơ kỳ cũng có thể cân sức ngang tài.

Về phần cao thủ Nguyên Anh cảnh trung kỳ như Vân Thương chân nhân, hẳn có thể không sử dụng Đại Tịch Diệt Thuật để liều mạng chống đỡ hơn ngàn hiệp.

Mặc dù luyện chế viên đan dược đỉnh cấp Huyền Tẩn Thiên Nguyên Đan này sẽ tiêu hao tất cả linh dược, thánh dược của tầng thứ ba Thất Thái Linh Lung Tháp của hắn và một cây bán tiên dược duy nhất.

Nhưng nếu thật sự có thể đột phá cảnh giới, tất cả tổn thất đều đáng giá.

Dương Thiên nhất niệm đến đây, cũng không do dự nữa lấy ra đóa Cửu Chuyển Tiên Liên Hoa tinh xảo đến cực điểm từ trong Thất Thái Linh Lung Tháp.

Nó tỏa ra mùi hương kỳ lạ, có sinh cơ bàng bạc, cũng muốn linh khí dao động bàng bạc.

Tiên liên vừa xuất hiện, tất cả tôm cá trong hồ Vị Danh đều tụ tập bên cạnh Dương Thiên trong nháy mắt.

Tất cả tôm cá cùng nhau lăn lộn tạo thành một vòng xoáy khổng lồ.

Mà trên không vòng xoáy, chính là đóa tiên liên có thể trôi nổi ở trên hư không kia.

Khi tiên liên xuất hiện, trong đại học phủ Bắc Đại, một lão nhân đang cầm chổi quét lá rụng trên một con đường cổ u tĩnh, sau khi cảm nhận được dao động tiên liên bàng bạc, trên mặt mang theo một tia nghi hoặc.

Sau đó, không nhanh không chậm quét lá rụng đến một đống, buông chổi xuống, sau đó không gian xung quanh nháy mắt

vặn vẹo, vị lão nhân này vậy mà biến mất tại chỗ.

Mà vị trí hắn vừa đứng, phía không gian kia giống như là từng tầng từng tầng gọn sóng hữu hình, bắt đầu dần dần nhô ra ngoài.

Cảnh tượng này khiến cho một thiếu niên vô tình đi ngang qua bên cạnh suýt nữa trượt trên đôi mắt kính hãi.

Hắn kéo kéo người bạn cúi đầu chơi điện thoại bên cạnh kia nói: “Ta đi, Hạo ca, người có nhìn thấy không, lão đầu quét rác kia biến mất trong hư không, má ơi, không phải ta gặp phải quỷ rồi chứ?”

Thiếu niên tên Hạo ca kia vẻ mặt ngơ ngác ngẩng đầu, nhìn theo phương hướng bạn thân mình chỉ, nhất thời mặt mũi tràn đầy im lặng nói: ” Lượng Tử, người có phải học tập học tập đến ngu người rồi hay không, ta đã nói cho người biết bao nhiêu lần rồi, muốn lao động nhân nhả kết hợp, không có việc gì người liền chơi thêm hai ván Game không tốt sao?”

“Không phải, Hạo ca, mẹ nó, ta thật sự nhìn thấy quỷ rồi, vừa rồi người còn không biết một lão đầu tử quét rác đột nhiên không thấy đâu, ta nhất định không nhìn lầm đâu, Hạo ca người phải tin tưởng ta.”

Lượng Tử nói năng lộn xộn.

Hạo ca kia nghe vậy sờ sờ trán của hắn, lắc đầu thở dài nói: “Bệnh không nhẹ a.”

Nói xong câu đó, liền trực tiếp rời đi.

Mà Lượng Tử sờ sờ trán mình, nghi hoặc lắm lắm: “Không phải, ta không có bệnh mà, ai da, Hạo ca chờ ta một chút.”

Đây chỉ là một nhạc đệm nho nhỏ, quân cờ màu sáng cũng hoàn toàn chính xác không có nhìn lầm.

Lão đầu tử mặc áo khoác dài cũ nát kia quả thực đã biến mất.

Mà nơi xuất hiện trong nháy mắt chính là bên cạnh Vị Danh hồ.

Cách Dương Thiên không xa.

Mà Dương Thiên lại không hề phát hiện.

Nếu như là cường giả võ đạo sau khi thấy được một màn này, nhất định sẽ kinh hô lên.

Bởi vì Thuấn Gian Di động chính là dấu hiệu của cường giả cảnh giới Nguyên Anh.

Lão già mặc áo khoác xám nhìn đóa tiên liên lơ lửng trên hư không, trên mặt mang theo một chút nghi hoặc.

Nhưng hắn cũng không có động tác gì, mà là không hề có hình tượng ngồi ở trên một tảng đá lớn, từ trong túi móc ra một tấm giấy thuốc lá nhãn nhúm, tự mình cuộn một ít lá thuốc lá, sau đó lấy ra diêm đã sắp ma sát da đốt lên, hít một hơi thật sâu một cái.

Đối với những chuyện này, Dương Thiên căn bản không phát hiện, bởi vì phòng ngựa có người quấy rầy, hắn đã sớm thiết lập kết giới.

Loại kết giới này không vượt qua tu vi của hắn, căn bản không phát hiện được, coi như là phát hiện muốn đột phá cũng là một việc khó.

Cho dù là Vân Thương chân nhân, người mạnh nhất kinh thành hiện nay đã biết muốn đột phá cũng phải tốn một phen công phu.

Cho nên hắn tự tin.

Lại có chính là, sau khi lão nhân tiến vào kết giới, không có xúc động bất kỳ cái gì, hắn đã cùng toàn bộ thiên địa hòa làm một thể, tim đập, máu lưu động, hô hấp, tất cả đều gần sát thanh âm tự nhiên.

Lão nhân rất hứng thú nhìn Dương Thiên.

Hắn rất tò mò rốt cuộc hậu sinh này muốn làm gì?

Lúc này trên mặt Dương Thiên mang theo một tia ngưng trọng.

Bởi vì hắn chưa từng luyện chế Huyền Tẩn Thiên Nguyên Đan, tuy rằng hiện nay đã chuẩn bị chu đáo, nhưng thành hay bại cũng chỉ có năm năm.

Nếu như thất bại, muốn đột phá liền xa xa khó rồi.

Dương Thiên phát tay, chỉ thấy trên mặt đất phủ đầy vô số linh thạch.

Sau khi một màn này xuất hiện, lão nhân con người lần nữa nheo lại, nhẹ giọng lầm bầm: “Tự lý càn khôn? Có ý tứ!”

Dương Thiên lấy ra rất nhiều linh thạch khắc Tụ Linh pháp trận.

Tụ linh pháp trận cần năm ngàn ba trăm bảy mươi hai viên linh thạch.

Vị trí mỗi một đạo linh thạch đều không sai chút nào, mỗi một đạo linh thạch đều dẫn dắt lẫn nhau.

Sau khi khắc họa pháp trận, Dương Thiên khoanh chân ngồi trên mặt đất, tâm vô tạp niệm.

Trong cơ thể hắn vận chuyển hai loại pháp quyết điều tức.

Đạo Thiên Địa Tạo Hóa Quyết, chủ yếu hấp thu thiên địa chi khí.

Thôn Thiên Thuật, chủ yếu hấp thu sinh cơ thiên địa.

Hai loại pháp quyết vận chuyển, Tụ linh pháp trận trên mặt đất cũng chậm rãi vận chuyển, cung cấp linh khí sung túc cho Dương Thiên.

“Trận pháp? Người trong sáu đại môn phái ẩn thế sao? Ha ha, trận pháp này đã lâu không gặp, còn là Tụ Linh trận pháp, hắc hắc, càng có ý tứ, chỉ bất quá cái này lại để cho làm cũng quá bại gia đi. Hắn đến cùng muốn làm cái gì?”

Lão nhân hít một hơi thuốc lá, khói đặc lượn lờ, ánh mắt hắn bị hun đến mức nheo lại một khe hở.

Bởi vậy hắn cũng càng thêm tò mò.

Trong lòng Dương Thiên một mảnh linh hoạt kỳ ảo, tay lại vung lên, lấy ra ngàn gốc linh dược từ trong Thất Thái Linh Lung Tháp.

Bịch!

Sau lưng truyền đến một tiếng vang nhỏ.

Dương Thiên nhú mày, thần thức dò xét qua, không phát hiện được gì.

Hắn tự cười nhạo mình, chỉ cảm thấy mình đa tâm.
Kết giới mà hắn bố trí, làm sao có thể có người có thể đột phá.
Cách đó không xa, một bóng người lại hiện ra.
Không phải người khác, chính là lão nhân kia, giờ phút này
hắn xoa xoa cái mũi, hiển nhiên vừa rồi là ngã đau.
Lần này hắn cách Dương Thiên Tác xa một chút, trong lòng
âm thầm kinh hô một tia may mắn.
Vừa rồi hắn suýt chút nữa đã bị phát hiện.
Thần thức của tiểu tử này rất nhạy cảm, nếu hắn dò xét qua lại
một lần như thế, tuyệt đối có thể phát hiện sự tồn tại của mình.
Nhưng may mắn là tâm tư thiếu niên này không đặt ở trên đó,
cho nên mới không phát hiện sự tồn tại của hắn.
Mà lão nhân sở dĩ thất thủ như vậy là bởi vì Dương Thiên
trong nháy mắt lấy ra ngàn gốc linh dược.
Phải biết rằng, thế tục không có linh dược.
Hiện giờ thiên địa mỏng manh, một số Đại Năng vì kéo dài
truyền nhân, đều mở ra bí cảnh.
Bên trong bí cảnh, linh khí dồi dào, linh dược mới có thể sinh
trưởng.
Nhưng đây cũng không phải ai cũng có thể vừa ra tay liền có
thể lấy ra một ngàn gốc linh dược.
Cái này cần mấy chục năm, thậm chí là trên trăm năm tích lũy.
Hắn vừa nghĩ tới đây, chỉ thấy trăm cây thánh dược lại xuất
hiện.
Ở Huyền Thiên đại lục, thánh dược là tồn tại cao hơn một cấp
so với huyền dược.
Ở chỗ này, cũng giống như thế, chỉ có điều, nơi này thì gọi là
bảo dược.
Mức độ khan hiếm bảo dược tuyệt đối khiến người ta giận sôi,
nhưng thiếu niên lại một hơi lấy ra trăm gốc.
Lão nhân không tự giác hưng hăng hút thuốc lá để áp chế kinh
hãi trong lòng, nhưng mà, bởi vì dùng sức quá mạnh, thuốc lá

rời đều trực tiếp bốc cháy lên, thiêu hủy lông mày của hắn.

“Tiểu tử này rốt cuộc là ai? Sao lại có tài sản phong phú như vậy?”

Lão nhân kinh ngạc thật sự là có chút hết hồn hết vía.

Nhiều linh dược, bảo dược như vậy, phải bồi dưỡng ra bao nhiêu tuổi trẻ tuấn kiệt a.

Nghĩ đến đây, hắn lần nữa nhìn Cửu Chuyển Tiên Liên trôi nổi trên hư không kia, mí mắt hung hăng co rút một chút.

Hắn kinh hãi muốn chết tự nói: “Chẳng lẽ đây là tiên dược sao?”

Chương 791 - Luyện chế thất bại.

Trên đời không có tiên dược, tiên dược tồn tại truyền thuyết.

Những lời này không chỉ lưu truyền trong thế tục, mà còn lưu truyền trong bí cảnh, cũng có một số cường đại như Côn Luân.

Nghe đồn, phục dụng tiên dược, người chết khởi tử hồi sinh, người sống bạch nhật phi thăng.

Loại tồn tại này, gần như nghịch thiên tới cực điểm, bởi vì quá mức nghịch thiên, có thể nói không nên tồn tại trên thế gian.

Tất cả, khi lão nhân ý thức được đây là một gốc tiên dược, trông mắt đều kém chút tròng ra ngoài.

“Chẳng lẽ thiếu niên này là con trai của trời xanh hay sao?”

Hắn sống trăm năm, nhưng chưa từng nhìn thấy tiểu tử còn có thể bặt hack như vậy.

Nhìn tu vi của hắn không tầm thường, hiển nhiên đây đều là dựa vào tu vi chồng chất lên.

Nghĩ đến đây, lão nhân bắt đầu tự nói khinh bỉ.

“Ngu xuẩn, chỉ mượn ngoại lực để tăng lên chính mình, căn cơ làm sao có thể ổn định? Cho dù là may mắn đột phá cảnh giới,

thành tựu ngày sau cũng nhất định có hạn, xa xa không đạt tới độ cao chỗ ta.”

Kỳ thật hắn lại không biết, chỉ cần thiếu niên đột phá đến cảnh giới tiếp theo, Luyện Thần Phản Hư hậu kỳ.

Nếu như hai người chiến đấu, bất kể giá nào, hắn không vào Phân Thần cảnh, hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Đương nhiên, bất kể giá nào Dương Thiên cũng phải đối kháng với tồn tại cường đại như vậy, chỉ có thể nhập ma, sử dụng Đại Tịch Diệt Thuật.

Hắn cũng sẽ chết.

Nói như vậy, chỉ là nói rõ thực lực của thiếu niên, không phải ai cũng có thể khinh thường.

Lúc trước Vân Thương chân nhân khinh thường hắn, sau khi nhập ma, Đại Tịch Diệt Thuật vừa ra, ngay cả loại cảnh giới tu vi như hắn cũng phải cầu xin tha thứ.

Trở lại chuyện chính.

Dương Thiên lúc này lấy đất làm đỉnh, trời làm nắp, lần này vận dụng thuật pháp bắt diệt thiên viêm.

Lần này, nhất định phải luyện chế thành Huyền Tẫn Thiên Nguyên Đan.

Khi hỏa diễm đầy trời hiện lên, mí mắt lão nhân kia lại nhảy lên.

“Hắn đây là muốn luyện đan? Ta kháo, tiểu tử này đến cùng là nhà nào trong sáu môn phái ẩn thế? Là hậu bối mấy tên điên chỉ biết luyện dược bồi dưỡng ra? Nhưng mà hắn làm sao biết trận pháp? Loạn loạn, loạn hết rồi.”

Lão nhân lâm bầm, thiếu chút nữa đã túm chặt râu của mình.

Mà tâm niệm Dương Thiên lại ngưng tụ cùng nhau.

Lần này nhất định phải thành công.

Hắn lấy ra phương pháp luyện chế Huyền Tẫn Thiên Nguyên Đan.

Vì để đảm bảo an toàn, hắn vẫn sẽ dựa theo tất cả các bước để lấy quyền trục ra.

Mặc dù Dương Thiên tín niệm kiên định, nhưng lại không có quá nhiều lòng tin.

Vì lý do ổn thỏa, hắn dự định đem tất cả dược thảo chia làm ba phần.

Số lượng thánh dược, linh dược lần này có thể luyện chế ba lần.

Nhưng chỉ có Cửu Chuyển Tiên Liên là chỉ cho phép có một cơ hội thành công.

Dương Thiên hít sâu một hơi, sau khi có suy nghĩ của mình, trong đôi mắt hiện lên một tia hỏa diễm màu vàng.

Hắn bấm pháp quyết, Bất Diệt Thiên Viêm tạo thành một cái đỉnh to lớn.

“Nguyên Linh Quả, Long Tước Thảo, Mộc Túc Hoa, Thanh Long Đăng...”

Dương Thiên không ngừng lầm bầm, bỏ từng cây linh dược và thánh dược vào.

Giờ phút này, trình tự mỗi một lần đưa lên tuyệt đối không thể sai.

Một ít linh dược bị ngọn lửa thiêu đốt một canh giờ cũng sẽ không có bất kỳ tổn thương nào, mà một ít linh dược ném vào không đến một lát sẽ hóa thành tro tàn.

Cho nên, Dương Thiên đang tìm điểm cân bằng tuyệt diệu kia.

Trong thời gian thích hợp, để toàn bộ linh dược hóa thành chất lỏng.

Giai đoạn chuẩn bị trước vô cùng tốt, Dương Thiên không khỏi vui mừng, nếu như tiếp tục kéo dài, một lần là có thể luyện chế thành công.

Mà lão nhân đứng xa xa sau lưng Dương Thiên cũng không khỏi nhú mày.

“Ta thấy đám quái lão đầu kia luyện chế đan dược cũng không phải cảnh đẹp ý vui như vậy. Tựa hồ không cẩn thận sẽ bạo đan, lò đan đều có thể nổ nát bấy, nhưng tiểu tử này luyện chế không những không như thế, lại còn tản ra dị hương, đây quả thực không thể tưởng tượng...”

“Bành!”

Hắn còn chưa nói xong chỉ nghe thấy một tiếng nổ kinh thiên động địa truyền đến.

Linh khí khổng lồ mang theo một cỗ gợn sóng mạnh mẽ quét ra bốn phía, cây cối che trời chung quanh toàn bộ bị bẻ gãy, đình giữa hồ thiếu chút nữa bị phá hủy.

Ngay cả toàn bộ kết giới cũng vì đó mà rung động.

Khụ khụ!

“Quả nhiên Huyền Tẩn Thiên Nguyên Đan không dễ luyện chế, uy lực lại lớn như vậy.”

Dương Thiên bò ra từ trong một mảnh loạn thạch, dáng vẻ đầy bụi đất.

Người cảm thấy lúc nổ tung, hắn kịp thời bảo vệ hai phần tài liệu chế tác Huyền Tẩn Thiên Nguyên Đan còn lại, nếu không có thể sẽ khóc chết.

Mà lão đầu tử ở xa xa kia nhìn thấy một màn này, mặt đều tái rồi.

Sở dĩ hắn thủ ở chỗ này là vì đã đáp ứng bạn lữ trước kia, mỗi một chỗ ở nơi này đều có ký ức của hai người.

Hắn vì tu hành, tuổi thọ vượt quá người bình thường quá nhiều, cho nên sau khi bạn lữ qua đời, hắn vẫn còn sống.

Mấy chục năm trôi qua, hắn chỉ yên lặng bảo vệ nơi này, chưa từng ra tay một lần, tất cả mọi người đều cho rằng hắn đã chết.

Hắn xem nơi này như nhà, chứng kiến rất nhiều học sinh nhập học, sau đó tốt nghiệp.

Những người đó đều bảo vệ nơi này, nhưng duy chỉ có tiểu hồn đản trước mắt này, không ngờ hủy hoại nơi này.

Quả nhiên luyện được không có một thứ tốt.

Lão nhân vốn định ra tay ngăn cản, bất quá ngẫm lại, mất đi một phần ba linh dược cùng bảo dược, cho dù là tiểu tử này tài đại khí thô, hắn cũng nên thịt đau đi, hắn là tuyệt đối không thể lại luyện chế.

Nhưng mà, hắn lại không để ý đến nghị lực của Dương Thiên.

Lúc này, Dương Thiên đã bắt chập hình tượng của mình, hấn khoanh chân ngồi xuống, cẩn thận nhớ lại sai lầm vừa rồi.

Là do mình quá nóng lòng, làm ngược lại vị trí của Tinh Linh thảo và Tử Đan Tham và Thiên Tiên Hoa, cho nên mới bạo.

Lần này Dương Thiên tổng kết tất cả kinh nghiệm thất bại.

Bây giờ đã luyện chế được một nửa, chỉ cần cẩn thận từng li từng tí thăm dò nắm giữ kinh nghiệm quý báu hơn, nhất định có thể luyện chế Huyền Tẩn Thiên Nguyên Đan.

Nghĩ đến đây, sau khi Dương Thiên điều trị, hấp thu linh khí cường đại từ Tụ Linh Pháp Trận, sau đó bắt đầu tiếp tục luyện chế.

Mà sau khi nhìn thấy cảnh này, ông lão vốn muốn rời đi, trông mắt thiếu chút nữa đã lòi ra ngoài.

“Tiêu tử này thật đúng là quyết tâm biến đại học phủ Bắc Đại thành phế tích sao?”

Lão nhân đang muốn tiến lên ngăn cản, nhưng mà giờ phút này được hương lại lần nữa tán phát ra.

Linh dược bên trong dồi dào linh khí, sau khi phát ra ở chỗ này, trăm hoa đua nở.

Lão nhân ngửi thấy mùi hương lạ này, trầm mê một lát.

“Được rồi, lão phu nhìn người thêm một lần, ta ngược lại muốn nhìn người rút cuộc luyện chế đan dược gì, mới có thể dẫn phát bạo động kịch liệt như thế.

Sau khi hấn nói xong câu này, vẫn còn có chút cảm giác không ổn, sau đó lại lên gia cố toàn bộ kết giới xung quanh Dương Thiên một lần nữa.

Có kinh nghiệm thất bại lần trước, Dương Thiên lúc này biểu hiện vô cùng thành thạo.

Nhưng mà hơn ba trăm linh dược cùng ba mươi gốc thánh dược phối hợp một chỗ, muốn để cho nó hoàn mỹ hòa tan thành chất lỏng, quả thực khó khăn vạn phần.

Dương Thiên không ngừng dựa theo quyển trục viết, sau đó không ngừng sử dụng Bất Diệt Thiên Viêm để luyện chế.

Lần thứ hai, hắn hoàn mỹ tránh được tất cả sai lầm, đến sau đó liền chờ đầu nhập Cửu Chuyển Tiên Liên.

“Sắp xong rồi sao?”

Trên mặt Dương Thiên lộ ra một tia kích động.

Trên mặt lão nhân cũng vì đó mà thở phào nhẹ nhõm.

“Cũng không tệ lắm, so với đám lão đầu chỉ biết nổ lò kia thì mạnh hơn nhiều, lần này vậy mà không nổ...”

Oành.

Lão nhân vừa nói đến đây, trong hư không đỉnh lô lần nữa phát ra tiếng nổ mạnh kinh thiên.

Luồng lực đạo này cường đại hơn vô số lần so với vừa rồi.

Tiểu đỉnh vốn đã lung lay sắp đổ ở giữa hồ, trực tiếp biến thành bột mịn, phạm vi trăm mét xung quanh Dương Thiên, triệt để thành một mảnh hoang vu.

Ngay cả kết giới kiên cố kia, giờ phút này cũng bị trọng thương rất nghiêm trọng, đều mang theo một chút vết rạn.

“Quân vô lại!”

Lão nhân cũng có chút mặt xám mày tro.

Lần này là uy lực của ba trăm gốc linh dược và ba mươi gốc thánh dược chồng lên nhau, đối với lão nhân mà nói, trong nháy mắt bạo đỉnh vừa rồi, không thua kém gì một kích toàn lực của lão.

Nếu không phải vừa rồi hắn một lần nữa gia cố kết giới, chỉ sợ toàn bộ Bắc Đại Học Phủ đều phải chịu ảnh hưởng.

Hắn nổi giận đùng đùng, đang muốn tìm Dương Thiên gây phiền phức, nhưng lại phát hiện thiếu niên.

Lão nhân mí mắt giật giật.

Chẳng lẽ là bị dư âm luyện chế đan dược nổ chết hay sao?

Hắn biết mấy lão đầu tử chỉ biết luyện đan kia đều khiến cho si mê đan dược đến mức điên cuồng.

Bởi vì luyện chế đan dược cũng có nguy hiểm, nếu bọn họ không phải bị què chân, hoặc là mất mù, dù sao cũng không có

kết quả tốt.

Mà tiểu tử kia vừa rồi thoát nhìn căn bản chính là một tân thủ, còn có chính hắc có thể nhìn ra được, lần này cấp độ đan được tuyệt đối không thấp.

Nếu không thời điểm Bạo Định cũng sẽ không phát ra dư uy cường đại như vậy.

Chẳng lẽ tiểu tử này tìm đường chết tự giết mình hay sao?

Lão nhân vừa nghĩ đến đây, chỉ nghe dưới đá vụn to lớn có một chút động tĩnh yếu ớt.

“Khụ khụ!”

Trên mặt hắc lộ ra vẻ cổ quái.

Cái này cũng không chết. Tiểu tử này mệnh rất lớn a!

Chương 792 - Thiên Địa Di Tượng.

Dương Thiên bò ra từ trong đồng đồ nát, cả người đầy bụi đất, khí tức cũng yếu ớt không thôi.

Huyền Tẫn Thiên Nguyên Đan quá nghịch thiên, luyện chế cũng khó khăn đến cực điểm, hắc hai lần đều thất bại.

Điều này khiến Dương Thiên có chút không chịu nổi đả kích.

Trên mặt hắc mang theo một chút căm tức, đôi nắm tay nắm thật chặt.

Chỉ còn lại một cơ hội cuối cùng, nếu cơ hội cuối cùng này không luyện chế thành công Huyền Tẫn Thiên Nguyên Đan, vậy thì tất cả sẽ thất bại.

Nghĩ đến đây, Dương Thiên lại lấy ra năm ngàn linh thạch, lần nữa khắc họa một cái Tụ Linh pháp trận.

Đây cũng là tất cả vốn liếng linh thạch của hắc, không thành công, vậy thì thành nhân đi.

Dương Thiên khoanh chân ngồi xuống đất, khí tức dần dần khôi phục bình ổn.

Hắn đang minh tướng, vừa rồi lần thứ hai luyện chế thất bại, là bởi vì thời khắc mấu chốt nhất hắn buông lỏng nửa phần, Cửu Chuyển Tiên Liên phóng ra!

Không kịp thời, đánh nát điểm cân bằng.

Lần này là cơ hội cuối cùng, nhất định phải ổn định.

Khi Dương Thiên lấy ra năm ngàn khối linh thạch lần nữa, cái cảm của lão nhân đứng ở một bên quan sát suýt chút nữa rơi xuống.

“Hiện giờ thiên địa chi khí mỏng manh, thánh thạch do thánh mạch sinh ra càng khan hiếm tới cực điểm, cho dù là một ít bí cảnh động phủ cũng không có khả năng một lần xuất ra hơn vạn linh thạch, tiểu tử này rốt cuộc có thân phận gì?”

Hắn khiếp sợ không thôi, thiếu niên cũng đã bại hoại sáu trăm gốc linh dược, sáu mươi gốc bảo dược, đã là đại thủ bút, còn không có thành công, ngay cả hắn cũng đau lòng tới cực điểm.

Hiện tại tiểu tử này, nhưng mà xem ra tiểu tử này vẫn không có ý định từ bỏ, chẳng lẽ là thế nào cũng phải bại sạch tất cả tài sản?

Hắn vốn muốn ngăn cản, nhưng đến mức này, cũng không cần thiết phải ngăn cản nữa.

Thiếu niên vì luyện chế viên đan dược này mà trả giá nhiều như vậy, sao không để cho hắn lại ném thử một lần cuối cùng.

Lão nhân cũng hết sức tò mò, đến cùng là dạng đan dược gì, có thể đáng giá vận dụng loại tồn tại cấp bậc bán tiên dược này.

Dương Thiên khiến tâm cảnh nhập Không Linh cảnh giới, trên mặt không vui không buồn.

Tu vi của hắn lúc này cũng đã đạt tới đỉnh phong, lúc này mới chậm rãi mở đôi mắt sáng ngời như sao đêm kia.

Ngón tay Dương Thiên lại bấm pháp quyết, khí thế cả người tăng lên tới đỉnh phong.

Hắn tụ tập một phần dược thảo Huyền Tẫn Thiên Nguyên Đan cuối cùng, xây dựng lô đỉnh Bất Diệt Thiên Viêm hư không, đặt dược thảo vào trong đó.

Lần này hắn ngưng trọng trước nay chưa từng có, tiên nguyên quanh thân đều bao lấy lô đỉnh hư không, khống chế nhiệt độ chính xác của nó.

Bởi vì kinh nghiệm thất bại hai lần trước, lần này Dương Thiên vô cùng thuận lợi.

Chờ đến cuối cùng, khi thả Cửu Chuyển Tiên Liên ra, tâm cảnh của hắn lại xuất hiện gọn sóng.

Lần thứ hai sai lầm ở bước cuối cùng này, đây cũng là bước mấu chốt nhất, không thể có nửa phần sai lầm.

Hắn hít sâu một hơi, chờ đợi thời điểm tuyệt hảo nhất.

Một giây bây giờ, ở chỗ hắn giống như bị phóng đại vô hạn.

Ánh mắt Dương Thiên ngưng trọng, trên trán đều toát ra mồ hôi lạnh.

Ngay cả lão già ở phía xa cũng có chút khẩn trương, khói thuốc cháy tới ngón tay của hắn, hắn cũng không có bất kỳ phản ứng gì.

Nếu như lại thất bại lần nữa, ngay cả kết giới do hắn bố trí cũng không chịu nổi một kích hủy diệt sau khi bán tiên được nổ tung.

Đến lúc đó toàn bộ Bắc Đại Học phủ đều sẽ bị liên lụy.

Vừa nghĩ đến đây, mặt lão nhân đều tái đi rồi!

Hắn hung hăng tát mình một cái cả giận nói: “Khốn kiếp, sao vừa rồi ta không ngăn cản.”

Giờ phút này tên đã lên dây, không thể không bắn.

“Chính là lúc này.”

Đôi mắt Dương Thiên trở nên sắc bén.

Hắn vận dụng Bất Diệt Thiên Viêm bao bọc Cửu Chuyển Tiên Liên, chậm rãi dung nhập vào trong Linh Dược Dịch.

Mà trong nháy mắt này, dị hương đột phá phòng ngự kết giới trên không, phóng lên tận trời.

Phong vân biến ảo, thiên địa thất sắc.

“Ngoạ tào!”

Dây tẩu thuốc trên khóe miệng lão đầu tử rơi xuống quần áo hắn cũng không hề phát giác.

Hắn không thể nào ngờ được, đan dược luyện chế ra sẽ gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Dẫn động dị tượng thiên địa, đây là phẩm chất của tiên đan.

Tiểu tử này đang luyện chế tiên đan.

Khóe mắt hắn giật giật, vội vàng đứng lên cẩn thận quan sát.

Loại đan dược cấp bậc này, ngay cả hắn cũng có chút nóng mắt.

Mà ngay lúc này.

Răng rắc!

Một tiếng nứt vỡ vang lên, khiến trái tim của ông lão suýt nữa ngừng đập.

Chẳng lẽ là...

Lão nhân tựa hồ nghĩ tới điều gì, trên mặt mang theo vẻ không dám tin.

Rắc rắc rắc rắc rắc!

Sau một tiếng nứt giòn tan, ngay sau đó âm thanh tương tự không ngừng truyền vào trong tai hắn một cách rõ ràng.

Hắn vội vàng dụi dụi con mắt, nhìn về phía lô đỉnh trong hư không kia, trong nháy mắt, sắc mặt trở nên đen kịt.

Không ngoài dự đoán của hắn, trong hư không, trên lô đỉnh mà Dương Thiên vận dụng Bất Diệt Thiên Viêm cấu thành lại chậm rãi xuất hiện vết rạn.

“Ông trời ơi, đây là muốn bạo đỉnh sao?”

Lão nhân sợ tới mức mặt như màu đất, uy lực khổng lồ như vậy tập kích xuống, ngay cả hắn cũng ngăn cản không được, hơn nữa còn sẽ bị thương.

Loại tồn tại cảnh giới như hắn cũng như thế, càng đừng đề cập toàn bộ Bắc Đại Học Phủ.

Chẳng lẽ tiểu tử này muốn san bằng Bắc đại học phủ một lần sao.

Hắn sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán, thi triển chân nguyên dồi dào điên cuồng bố trí kết giới ở bên ngoài.

Mà giờ phút này là thời khắc quan trọng nhất, Dương Thiên cũng không ngờ Huyền Tẫn Thiên Nguyên Đan lại khủng bố đến mức này.

Lô đỉnh bắt đầu chậm rãi nghiền nát, không kiên trì được bao lâu.

Đôi mắt Dương Thiên trong nháy mắt đỏ lên.

“Ta sẽ không khuất phục!”

Tiên nguyên trong đan điền của hắn tuôn ra khỏi lô đỉnh, khoe miệng bị cắn rách, tràn ra từng tia từng tia vết máu.

Lão nhân vừa bố trí trên trăm tầng kết giới, vừa lẩm bẩm: “Lô đỉnh đã không chịu nổi, bắt đầu xuất hiện bạo liệt, không khuất phục lại có thể thế nào? Cục này đã không còn sức xoay chuyển trời đất.”

Hắn nói không sai, cho dù là tiên nguyên của Dương Thiên đều bao bọc, cũng không thể chịu đựng được đan dịch cuộn cuộn bên trong.

Bên trong tất cả đan dịch đã luyện chế hết thấy tạp chí, ngưng tụ ra tinh hoa như hạt đậu phộng.

Nhưng mà, quá nhiều hỗn tạp không cách nào hòa vào nhau, vả lại Huyền Tẫn Thiên Nguyên Đan luyện chế vốn cần phải không tương dung, mới có thể ở lúc dùng, bắn ra lịch luyện cuồng bạo, mở ra bình chương, đi vào cảnh giới tiếp theo.

Cho nên, thời điểm đan dịch lần thứ ba quay cuồng, lô đỉnh cũng không chịu nổi lực trùng kích, ầm vang vỡ vụn.

“Rốt cuộc vẫn thất bại?”

Lão nhân thất vọng lắc đầu thở dài, chân nguyên của mình ngưng tụ thành một tầng cương khí màu vàng, tính ứng đối trùng kích cuồng bạo kế tiếp.

Nhưng mà, ngay lúc này, bước chân Dương Thiên nhẹ nhàng, phóng về phía lô đỉnh nổ tung.

Lão nhân hoảng sợ động dung.

“Hắn điên rồi sao?”

Loại trùng kích cuồng bạo này, cho dù là loại người có tu vi cảnh giới như hắn cũng phải nhượng bộ lui binh, tiểu tử này vậy mà xông tới, đứng ở trung ương vụ nổ.

Hắn luyện chế đan dược thất bại, nghĩ quẩn, cho nên muốn tự sát hay sao?

Lão nhân đang muốn tiến lên giải cứu, nhưng lại phát hiện bàn tay thiếu niên chộp tới đan dịch kia.

“Hắn muốn làm gì?”

Lão nhân dừng bước.

“Luyện hóa cho ta!”

Trên mặt Dương Thiên hiện lên vẻ dữ tợn.

“Oanh!”

Huyền Tần Thiên Nguyên Đan vốn không phải đan dược ôn hòa gì, đan dịch càng bạo ngược đến cực điểm,

Lần thứ ba quay cuồng, xen lẫn một cỗ Thất Lang vô hình hướng về phía khu hai chung quanh càn quét.

Trăm đạo kết giới, trong nháy mắt nghiền nát ba mươi đạo.

Mà Dương Thiên đứng ở trung ương nhất thì đứng mũi chịu sào, phụt phụt phun ra một ngụm máu tươi, khí tức cũng uể oải hẳn lên.

Nhưng hắn vẫn không buông tay.

Lão nhân tiến lên một bước, có chút khó có thể tin kinh ngạc nói: “Hắn là muốn dùng bàn tay để làm lô đỉnh để không chế đan dược? Hắn chẳng lẽ không biết nếu là thất bại, hắn phải trả giá sinh mệnh sao?”

Dương Thiên biết, luyện chế Huyền Tần Thiên Nguyên Đan đã vượt quá khả năng mà hắn có thể chịu đựng, nhưng lại không thể từ bỏ.

Nếu không toàn bộ Bắc đại học phủ đều sẽ bị liên lụy, tất cả mọi người đều sẽ chết.

Bao gồm Vương Tinh Thần, Tiểu Linh Nhi.

Không lựa chọn luyện chế ở nơi không người, đây là một sai lầm, nhưng lúc này đã đâm lao phải theo lao.

Đan dịch vẫn còn tiếp tục cuồng bạo, mà khóe miệng Dương Thiên chảy máu, cắn răng cũng trở nên hung ác.

Ngón tay hấn điểm tại mi tâm, chỉ thấy một giọt máu đỏ thẫm tới cực điểm nhẹ nhàng bay ra.

Đây là một giọt máu của Tiên Linh.

Mất đi hấn, Dương Thiên lúc này đã suy yếu tới cực điểm.

Hấn cảm máu tiên linh và hỗn hợp đan dịch của Huyền Tẩn Thiên Nguyên Đan, lúc này mới áp chế được lực cuồng bạo của đan dịch.

Sau đó, hòa hoãn lại.

“Chẳng lẽ là thành công rồi sao?”

Lão nhân vui sướng dị thường.

Mà giờ khắc này, trên bầu trời, vậy mà tiên nhạc trập trập, tường vân hiển hiện, mùi thơm lạ lùng tràn ngập ra bốn phương tám hướng.

Mọi người nhìn tường vân trên không hồ Vị Danh, trên mặt mang theo một tia nghi hoặc, mà sau khi ngửi thấy mùi thơm lạ lùng, chỉ cảm thấy tinh khí thần cả người đều đạt đến đỉnh phong.

Mà cùng lúc đó, toàn bộ cường giả Tông Sư cảnh đỉnh phong trở lên của kinh thành đều chấn động.

Bọn họ từng người từng người ánh mắt nhìn về phía phương hướng đại học phủ Bắc, trên mặt lộ ra một tia kinh nghi.

“Chẳng lẽ là tiên đan?”

“Không thể nào, trên đời này không có tiên đan, nhưng tại sao lại có tường vân hiển lên, thiên địa dị tượng là chuyện gì xảy ra?”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Phải tìm hiểu đến cùng!”

Giờ phút này, không ngừng có cao thủ võ đạo từ bốn phương tám hướng hội tụ đến, mục tiêu chính là Vị Danh Hồ.

Chương 793 - Ai dám tiến lên?

Lão nhân đứng bên cạnh Dương Thiên quan sát cảm giác thiên địa chi khí tinh thuần dồi dào từ trên chín tầng trời hạ xuống, cảm giác cảnh giới mà mình đã lâu không gặp có chút buông lỏng.

“Ta cả đời vô vọng đột phá, đây là có chuyện gì? Sao cảm giác xuất hiện bình chương cảnh giới?”

Sắc mặt lão nhân hiện lên một tia kinh nghi.

Nhưng sau đó bắt đầu khoan chân ngồi xuống đất, hấp thu thiên địa chi khí bằng bạc tinh thuần gần như chất lỏng chung quanh.

Có kết giới, thiên địa chi khí trên trời rơi xuống căn bản không có bốn phía, lão nhân từng đi một ít động phủ bí cảnh, thậm chí Côn Lôn, tất cả đều không bằng nơi này.

Mà lúc này Dương Thiên luyện chế cũng đã đến thời khắc quan trọng nhất, lúc này đan dịch của Huyền Tẫn Thiên Nguyên Đan cũng đã thành hình dạng của Tiên Đan.

Tiên đan thơm lạ lùng tận trời, dẫn tới vô số hoa điệp phi điều, bọn chúng ở phía trên kết giới giống như là vòir rỗng xoay quanh, tường vân trên trời cao không ngừng biến ảo.

Dị tượng thiên địa này kinh động vô số người kinh thành.

Một số người bình thường cũng chỉ thấy được tường vân vô cùng xinh đẹp, nhưng mà những người võ đạo giới kia sau khi thấy được cảnh tượng này, trên mặt toàn bộ biến sắc.

Tất cả cao thủ khởi hành, nhanh chóng hướng về phía Bắc Đại Học Phủ vọt tới.

Khi những người này đến gần, lão nhân khoan chân ngồi trên mặt đất dường như cảm ứng được cái gì, đột nhiên mở hai mắt ra.

“Lần này dẫn tới không ít tu giả, cũng khó trách, thiên địa dị tượng, cái nào không động tâm?”

Khóe miệng hắn nhếch lên thành một nụ cười.

“Nhưng mà, có ta tới bảo vệ thì ai dám vào đây chứ?”

Lão nhân nói xong, trong ánh mắt nhìn Dương Thiên mang theo ý cười.

“Thôi được, người giúp cảnh giới của ta buông lỏng, vậy để lão phu hộ pháp cho người một lần đi.”

Dứt lời, cả người biến mất trong không gian vắn vẹo.

Giờ phút này ngoài cửa tụ tập rất nhiều tu giả võ đạo.

Bọn họ quen biết lẫn nhau, chào hỏi lẫn nhau, thử thăm dò đối phương biết bao nhiêu tin tức.

Một đại hán chấp tay cười ha ha với một vị lão giả khuôn mặt khô gầy nói: “Hoàng Tông Sư, đã lâu không gặp, ha ha, không biết ngài hôm nay tới nơi này là có chuyện gì.”

Lão giả có khuôn mặt khô gầy híp mắt nói: “Thì ra là Lý giáo đầu, người đến còn sớm hơn ta một bước, ta cũng rất tò mò người tới đây làm gì?”

Đại hán thấy hỏi không ra cái gì, chỉ cười ha ha.

Sau đó, một người kinh hô: “Hoa lão đến rồi, trời ạ, còn có Lý Ngôn lão gia tử Lý gia, người mạnh nhất trong thanh niên mở ra, đây chính là ba vị cường giả tu vi Kim Đan Cảnh a.”

Khi ba vị tồn tại cường đại ngự kiếm phi hành đến, không biết bao nhiêu người hâm mộ đến mức tròn mắt sắp rớt ra ngoài.

Vừa rồi nguyên bản một đám cường giả Tiên Thiên cảnh kiêu căng không thôi kia, giờ phút này nhìn thấy ba người đến, thân thể đều có chút khom người.

“Nơi đây đã xảy ra chuyện gì?”

Lý Ngôn nhíu mày hỏi những cao thủ võ đạo xung quanh.

Một người cung kính tiến lên nói: “Chúng ta còn chưa đi vào, nhưng theo quan sát, nơi đây xuất hiện dị bảo, cho nên mới có dị tượng này.”

Lý Ngôn gật đầu nói: “Vào xem một chút.”

Vừa nói, đang muốn khởi hành, chỉ thấy một người bình thường mặc áo khoác xám đang đứng ở cửa đại học Bắc.

Ông lão đứng đối lập với tất cả mọi người, lấy diêm ra châm lửa rồi hít sâu một hơi thuốc lá vừa mới được cuốn đi, lúc này mới chậm rãi mở miệng.

“Không phải võ đạo tu giả trong học phủ, không cho phép bước vào học phủ một bước.”

Một câu nói, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Một vị nam tử uy nghiêm mặc tây phục trong đó nói: “Lão đầu tử, người có biết ta là ai không?”

Ông lão híp mắt nói: “Cái này không quan trọng.”

Lý Ngôn cười, hần vốn đứng ở phía trước nhất, bây giờ bị ngăn cản, mất mặt chính là hần.

Vì vậy hần ngạo nghễ nói: “Ngay cả ta cũng không cho vào?”

Ông lão lắc đầu.

“Người.....”

Sắc mặt Lý Ngôn có chút khó coi, hần lạnh giọng nói: “Ta chính là người của Lý gia kinh thành, sở học phủ bị diệt cũng chỉ là một câu nói của ta, một lão già quét rác như ngươi cũng dám ngăn cản ta? Ngươi có biết hậu quả không?”

Lão nhân hít một hơi thuốc lá rồi, giọng già nua nói: “Ngươi còn chưa có tư cách nói những lời này, Lý gia các ngươi còn không trêu vào ta được, khuyên ngươi từ chỗ nào lấy về chỗ đó đi.”

“Cuồng vọng.”

Tất cả mọi người nghe vậy, giận tím mặt.

Lúc bọn họ đang muốn tiến lên, chỉ thấy lão nhân hừ lạnh một tiếng, giải trừ tu vi phong ấn của bản thân, một luồng khí thể cuồng bạo vô cùng thổi quét về phía bọn họ.

Đừng nói những tông sư cảnh đỉnh phong cùng với tiên thiên cảnh, ngay cả Lý Ngôn Hoa lão cùng với ba vị cường giả Kim Đan cảnh khủng bố như Trương Khai cũng bị đẩy lui mấy bước.

“Điều này sao có thể?”

Trên mặt bọn họ mang theo vẻ hoảng sợ, ánh mắt hoảng sợ nhìn lão giả cầm chổi hút thuốc lá rời này.

Có thể chỉ dựa vào khí thế cũng có thể đẩy lui bọn họ, lão nhân này ít nhất có tu vi cảnh giới Nguyên Anh.

Trên mặt mọi người mang theo một tia hoảng sợ, một ít gà mờ Tông Sư cảnh càng nghĩ mà sợ không thôi.

May mắn bọn họ không tiến lên trước, nếu không trêu chọc một tồn tại khủng bố như vậy, quả thực không thể thừa nhận cái giá phải trả.

“Người rốt cuộc là ai? Sao lại có tu vi khủng bố như vậy?”

Hoa lão tiến lên một bước, trên mặt mang theo nghi hoặc.

Lão nhân thật sự là bình thường không có gì lạ, nhưng mà tu vi ở kinh thành lại là số một số hai.

Loại tồn tại này, không có khả năng bừa bãi vô danh.

Lão nhân cười cười nói: “Các người hỏi tiểu tử Vân Thương kia một chút.”

Một câu nói, lập tức chọc giận mọi người.

“Cuồng vọng, Vân Thương chân nhân, cũng là người dám tùy ý xưng hô lung tung.”

“Đừng tưởng rằng người là Nguyên Anh cảnh thì có thể tùy ý làm càn, Vân Thương chân nhân có thể cùng là Nguyên Anh cảnh.”

“Vân Thương chân nhân là thủ hộ giả kinh thành, không thể để cho người khác coi rẻ.”

Sắc mặt mọi người lúc này đều tái nhợt, vô cùng tức giận.

Ông lão nghe vậy cười khẽ một tiếng nói: “Không ngờ thằng nhóc kia trưởng thành tới mức này, nhớ lúc trước ta còn chỉ điểm cho nó, chỉ cho rằng nó thành tựu có hạn, xem ra ta nhìn lầm rồi.”

“Buồn cười, người cho rằng người là ai? Cũng dám nói chỉ điểm Vân Thương chân nhân? Người sợ không phải sống ở trong mộng đi.”

Những người đó ai nấy đều phẫn nộ.

Giờ phút này, trong hư không chấn động không thôi, sau đó không trung hiện lên gợn sóng giống như nước, một nam tử tóc bạc mặt hồng đột nhiên hiện lên.

“Vân Thương chân nhân!”

Mọi người thấy vậy, lập tức mừng rỡ.

“Vân Thương chân nhân, lão tiểu tử này dám vũ nhục ngài, nhất định phải giáo huấn hắn một chút.”

“Hắn ngăn cản chúng ta tiến vào Bắc Đại Học Phủ này, khẳng định là muốn độc chiếm bảo vật.”

“Thiên tài địa bảo, người tài thì chiếm lấy, hắn có tư cách gì một mình chiếm giữ.”

Vân Thương chân nhân từ trên không hạ xuống, chấp tay chậm rãi đi tới bên cạnh lão nhân, lúc này mới mở miệng hỏi: “Xin hỏi tôn tính đại danh các hạ.”

Lão nhân ha ha cười, có chút tự giễu nói: “Cũng đúng, mấy chục năm trôi qua, hết thấy thương hải tang điền, ta cũng thay đổi bộ dáng, hôm nay đều không có người nhớ kỹ bộ dáng của ta.”

Vân Thương chân nhân nhíu mày, tựa hồ nghĩ ra điều gì, sắc mặt hoảng sợ lùi lại một bước hỏi: “Ngươi là võ sư?”

Một câu nói, cường giả phía trên Tông Sư cảnh đỉnh phong đầu tiên là sững sờ, sau đó trên mặt mang theo biểu tình kinh hãi muốn chết.

Thậm chí có vài người bị dọa đến mức trực tiếp co quắp ngã trên mặt đất.

“Võ Sư? Là tồn tại kinh khủng hoạt động ở năm mươi năm trước kia? Hắn không phải đã chết rồi sao?”

“Lúc nhỏ ta nghe chuyện xưa của hắn mà lớn lên, mẹ nó, hiện tại khó có thể tin, hắn đang ở trước mặt ta.”

“Hắn chân chính tên gọi Vũ Tuyệt Thiên, là cự phách chân chính chấn nhiếp thiên hạ.”

“Có lời đồn, lúc trước hắn đánh bại hết cao thủ trong thiên hạ, được công nhận là đệ nhất Hoa Hạ, đăng đỉnh vị trí chí cường

giả, trời ạ, vừa rồi ta lại trùng mắt với hắn, bây giờ quý xuống còn kịp sao?”

Tất cả mọi người không nghĩ tới, tồn tại đồn đại đã chết đi vài thập niên trước, lại một lần nữa đứng ở trước mặt tất cả bọn họ.

Giờ phút này lão nhân thoát nhìn không có chút hình tượng nào, thậm chí có thể nói là dơ dáy bản thủ.

Nhưng giờ phút này không ai dám tiến lên một bước, hoặc là lẩm miệng một câu.

Mọi người nguyên một đám sợ tới mức mặt như màu đất, nhất là nam tử vĩ ngạn vừa rồi bất kính với lão nhân kia, cùng với Lý Ngôn, giờ phút này e sợ Vũ Tuyết Thiên ra tay với bọn họ.

Lý gia tuy rằng cường đại, nhưng trước lực lượng tuyệt đối, bất kỳ quyền thế địa vị nào cũng đều là phí công.

Vân Thương chân nhân kích động vạn phần, đối với lão nhân trước mắt cung kính nói: “Võ sư? Năm đó ngài biến mất không thấy gì nữa, chúng ta đều cho rằng ngài đã chết, lúc trước ngài chưa chết, những dư luận kia vì sao ngài không đến làm sáng tỏ?”

Ông lão cười thê lương nói: “Người chưa chết, nhưng tâm đã chết, ta vốn định tự sinh tự diệt, nhưng cảnh giới quá cao, tuổi thọ quá dài, mãi tới giờ vẫn chưa chết.”

Những lời này khiến mọi người sau khi nghe được, khoe miệng co rúm không thôi.

Cho tới bây giờ bọn họ mới biết được, cái gì gọi là cường đại.

Đến tuổi của bọn họ, vốn là quý trọng tuổi thọ tới cực điểm, không đành lòng uống phí.

Mà lão nhân lại ngại mạng dài.

Vân Thương chân nhân cũng là mặt mũi tràn đầy hắc tuyến, bất quá cũng không phản bác.

Năm mươi năm trước, lão nhân chính là Nguyên Anh cảnh hậu kỳ, thiên phú của lão siêu tuyệt, nếu như tu hành, làm sao có thể năm mươi năm thời gian trôi qua, còn dừng lại ở cảnh giới này.

Ngắm lại, hắn không ngừng thở dài.

Lúc trước lão nhân từng dạy hắn, lúc trước đối phương kinh tài tuyệt diệu, thiên phú siêu việt như vậy, bây giờ thành như vậy, thật đúng là làm cho người ta thổn thức không thôi.

Chương 794 - Nửa bước phân thân.

"Võ Sư, sao ngài lại ở chỗ này?"

Vân Thương cung kính hỏi.

Võ Tuyệt Thiên bình tĩnh nói: "Trường cao đẳng này là nơi ta muốn bảo vệ, không phải võ đạo tu giả trong trường cao đẳng, không cho phép bước vào học phủ một bước."

Nói xong câu này, những người không biết đã từng là võ sư, trên mặt mang theo phần nộ nói: "Dựa vào cái gì? Chúng ta có quyền tìm tòi hư thực."

"Bên trong khẳng định có thiên tài địa bảo, nếu không cũng sẽ không dẫn động thiên địa dị tượng, Võ lão, chúng ta kính trọng người là chuẩn bị chiến đấu, nhưng lại không phải để người cậy già lên mặt."

"Muốn một mình nuốt bảo vật, người hỏi mọi người có đáp ứng hay không."

Bọn họ ở bên ngoài học phủ đều cảm nhận được khí tức thiên địa dồi dào.

Cho dù là không có bảo vật, vậy thì cho dù là đi vào bên trong tu luyện, cũng nhất định sẽ có trợ giúp.

Cho nên, khi một người đưa ra nghi vấn, tất cả mọi người nhao nhao phụ họa.

Dù sao Vũ Tuyệt Thiên cũng đã biến mất năm mươi năm, cho nên chấn nhiếp kém xa so với mỗi tiếng nói cử động năm mươi năm trước, thiên hạ không ai dám không theo.

Hắn già rồi!

Hơn nữa bọn họ nơi này nhiều người như vậy, cùng nhau tạo áp lực, cho dù là Nguyên Anh cảnh hậu kỳ thì như thế nào?

Khí thể của mấy chục võ giả như cầu vồng, trên trán Vân Thương chân nhân cũng lộ ra một tia mồ hôi lạnh.

Nếu thật sự giao thủ, khẳng định sẽ khiến quốc gia chú ý, hơn nữa nếu có tử thương, thì càng là tổn thất to lớn.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía lão nhân, loại tình huống này, không thỏa hiệp là không được.

Mà lão nhân thấy vậy, khóe miệng lộ ra nụ cười khinh thường.

Một đám tôm tép nhãi nhép, cũng có tư cách để hắn nhượng bộ.

Hắn buông chỗi xuống, đuổi người nói: “Vân Thương tiểu tử, hộ pháp giúp ta.

“Cái gì?”

Vân Thương chân nhân nghe vậy sửng sò, sau đó chỉ nghe lão nhân chậm rãi mở miệng nói: “Cảnh giới sắp đột phá, thật sự là phiền toái, lại không chết được sao.”

Một câu vừa dứt, có một nửa người ở đây bịch một tiếng ngã xuống đất, cơ mặt co quắp kịch liệt.

Đây là đang đả kích ai đây? Đột phá cảnh giới ngại phiền phức?

Lão đầu tử này có biết hay không, bọn họ vì đột phá có đôi khi có thể góp cả mạng vào.

Về phần câu cuối cùng lại không chết được, mọi người đã không biết nên nói cái gì.

Khi lão nhân khoanh chân ngồi xuống đất, khí thể bàng bạc phát tán ra, mọi người lúc này mới rốt cục biết lão nhân này cảnh giới đến cùng khủng bố cỡ nào.

Hơn nữa, lão nhân còn lập tức muốn đột phá, đến lúc đó, cho dù là tất cả bọn họ đồng loạt ra tay, đều tuyệt đối không có khả năng tạo thành bất cứ thương tổn gì đối với hắn.

Một bầy kiến, có thể cắn không chết một con voi.

Cho nên, giờ phút này tất cả mọi người đều không dám động.

Ánh mắt Vân Thương chân nhân nóng rực nhìn lão nhân, bây giờ cảnh giới của lão nhân là Nguyên Anh cảnh hậu kỳ, đột phá lần nữa chính là Nguyên Anh cảnh đỉnh phong.

Cho đến lúc đó, Phân Thân cảnh chỉ cách một gang tấc, phóng nhãn Hoa Hạ, ai dám tranh phong?

Võ Tuyệt Thiên vốn không muốn đột phá, nhưng tu vi triệt đề không áp chế được.

Hắn áp chế năm mươi năm, bây giờ bạo phát, thế không thể đỡ.

Đã như vậy, vậy thì sống thêm vài năm nữa là được.

Vừa nghĩ đến đây, hắn định thần lại, nội thị xong, chỉ cảm thấy chân nguyên bàng bạc ở trong đan điền quay cuồng, Võ Tuyệt Thiên yên lặng vận hành pháp quyết, vận dụng chân nguyên trùng kích bình chương cảnh giới.

Oanh!

Chân nguyên của hắn đã sớm ngang bằng với tu vi Nguyên Anh cảnh đỉnh phong, chỉ là chậm chạp không có đột phá.

Khi chân nguyên bàng bạc kia trùng kích bình chương cảnh giới trong đan điền, vền vền một lần liền thành công.

Nguyên Anh cảnh đỉnh phong, nước chảy thành sông.

“Thành công rồi!”

Vân Thương chân nhân lúc này hưng phấn không thôi, giống như là hắn đột phá cảnh giới vậy.

Trái tim của tất cả mọi người lập tức chìm xuống đáy cốc.

Vũ Tuyệt Thiên không đột phá, cũng đã là đệ nhất cao thủ, ngày nay đột phá, ai có thể hàng phục được hắn?

Nhưng mà, ngay khi mọi người nói ra lời chúc mừng, chỉ thấy cảnh giới của Vũ Tuyệt Thiên liên tục tăng lên.

“Trời ơi, lão già này định làm gì vậy?”

“Chẳng lẽ hắn ngấm lại liên tục đột phá, bước vào Phân Thân cảnh hay sao?”

Tất cả mọi người bị dọa đến thiếu chút nữa quỳ trên mặt đất.

Đồn rằng Phân Thần Cảnh có năng lực xé rách không gian, một quyền phá vỡ hư không, đập nát thiên địa.

Nếu thật sự đến cảnh giới kia, cho dù là Côn Luân bí cảnh cũng không dám dễ dàng trêu chọc đắc tội.

“Năm mươi năm tích lũy ít phát mông, lại khủng bố như vậy?”

Không chỉ có mọi người, ngay cả Vân Thương chân nhân cũng biến sắc.

Đến cảnh giới này của bọn họ, mỗi lần đột phá đều vô cùng gian nan, ngày nay lão nhân dự định liên tiếp đột phá hai lần, thật sự xưa nay chưa từng có.

Võ Tuyệt Thiên cũng có chút ngoài ý muốn, trên mặt không vui không buồn, hết thảy tùy ý để hấn phát triển.

Cảnh giới không ngừng tăng lên, khí huyết toàn thân hấn cũng tràn đầy tới cực điểm, nguyên bản khuôn mặt và cánh tay khô gầy, cũng dần dần xuất hiện sinh cơ.

Nhưng đáng tiếc là, khi cảnh giới của Vũ Tuyệt Thiên đột phá đến nửa bước Phân Thần cảnh, kẹt ở nơi đó, vẫn chưa hoàn toàn đột phá.

Vân Thương chân nhân thầm kêu đáng tiếc.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Trên mặt Võ Tuyệt Thiên không có bất kỳ biểu lộ gì, hấn vẫn duy trì tâm tính bình thường, phẳng phất như lần đột phá này không có quan hệ gì với hấn.

Hấn chậm rãi đứng dậy, con người vốn đục ngầu kia trở nên thâm thúy, thân thể cũng xuống cũng thẳng tắp, nếp nhăn trên mặt toàn bộ biến mất, khí thế cả người kéo lên tới đỉnh phong.

Ngay cả Vân Thương chân nhân cũng có một loại ảo giác.

Giống như võ sư uy chấn thiên hạ năm mươi năm trước đã trở về.

Võ Tuyệt Thiên nhìn về phía mọi người, lười biếng mở miệng hỏi: “Hiện tại, ai còn dám ở trước mặt ta kêu gào, đứng ra cho ta xem một chút.”

Mọi người lập tức im lặng.

Có một tồn tại cường đại như vậy ở chỗ này, bọn họ ai dám làm càn?

Vân Thương chân nhân khom người nói với Võ Tuyệt Thiên: “Chúc mừng võ sư đột phá cảnh giới.”

Những người khác không dám làm càn, cũng nhao nhao khom người mở miệng nói: “Chúc mừng Võ Sư đột phá cảnh giới.”

Võ Tuyệt Thiên thản nhiên gật đầu, chỉ tay về phía thương thiên, không gian trong nháy mắt đã sụp đổ.

Lỗ đen sâu thẳm kia khiến mọi người sợ tới mức mặt như màu đất.

Lão nhân hồ hững nói: “Cánh cửa này, các ngươi còn dám vào không?”

Tất cả mọi người vội vàng xua tay, dọa đến mồ hôi lạnh trên trán không ngừng chảy ra.

Nói đùa cái gì, đối phương là nửa bước Phân Thần cảnh, trêu chọc ai cũng không thể trêu chọc hắn.

Võ Tuyệt Thiên rất hài lòng với biểu cảm của những người này, hắn lười biếng cầm chổi, vác lên vai nói: “Đã như vậy, ta cũng không tiến nữa, đi hay ở vậy.”

Dứt lời, xoay người.

Chờ lúc đi tới cửa, dừng một chút bước chân, sau đó mở miệng nói: “Tôi chỉ là một người quét rác ở đại học phủ Bắc, không nên quấy nhiễu tôi an bình.”

Mọi người nghe vậy, vội vàng khom người lần nữa.

Sau khi Võ Tuyệt Thiên vào cửa đã không còn khí phách như vừa rồi, mà là gãi gãi cái tổ gà, lẩm bẩm: “Mấy chục năm không ra tay, xem ra thật sự là quên mất ta rồi, tiểu tử kia nhất định là đang luyện chế tiên đan khó lường, đám người này làm chậm trễ ta lâu như vậy, thật sự là đáng giận, nếu bỏ lỡ thì sẽ không còn nhìn thấy nữa, không được, ta phải nhanh chóng đi qua.

Nói xong, thân hình trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Lần này, không có bất kỳ gợn sóng không gian nào sinh ra.

“Ai, Hạo ca, sao ngươi không tin ta, ta vừa rồi thật thấy được một lão đầu tử biến mất... con mẹ nó, Hạo ca ngươi mau nhìn a, vừa rồi lão đầu tử phương hướng đông nam kia lại biến mất ở trước mắt ta, a a a, lần này ta thật không có lừa ngươi a.”

Lượng Tử kích động kéo cánh tay thiếu niên bên cạnh không ngừng lay động.

“Ở đâu?”

Hạo ca không kiên nhẫn nhìn thoáng qua phương hướng mà Lượng Tử chỉ, mà lúc này, lão nhân vừa mới biến mất, không có gì cả.

Mặt hắn lúc ấy liền đen lại.

” Lượng Tử, ta cảnh cáo ngươi, tiểu tử ngươi đã lừa ta hai lần, ngươi thấy vui sao?”

Nói xong, đen mặt rời đi.

Lượng Tử nắm tóc sắp hồng mắt.

“Không phải a Hạo ca, ta nói là thật mà, vì sao huynh không tin ta. Đối phương thật sự là quý, đi tới đi lui một chút liền biến mất.”

Hạo ca khoát tay áo cũng không quay đầu lại nói: “Ngươi tìm bệnh tâm thần một tiếng đi.”

Lượng Tử:...

Giờ phút này, bên cạnh Vị Danh hồ.

Bóng người lão nhân nháy mắt hiện lên, chưa phát ra bất cứ động tĩnh nào.

Ánh mắt của hắn nhìn lại, chỉ thấy thiếu niên khoanh chân ngồi trên mặt đất, mà bên cạnh hắn, thì là một viên đan dược màu đỏ.

Đan dược trôi nổi trong hư không, chậm rãi chuyển động, quanh thân nó lượn lờ từng đoàn từng đoàn đan vân màu vàng.

Hiển nhiên, cũng không phải vật phàm.

“Viên đan dược này dẫn động thiên địa dị tượng, hơn nữa đan thành có đan vân hiện lên, ta nghe mấy lão già diên trước đó chỉ biết luyện đan nói, loại đan dược cấp bậc này tuyệt đối là

tiên đan. Chẳng qua bọn họ đều luyện chế không thành công, thiếu niên trước mắt này thế mà chỉ thất bại hai lần đã luyện chế thành công, thật sự là thiên tài hiếm có.

Lão nhân nhẹ giọng tự nói.

“Xem ra tiểu tử này khẳng định không phải do mấy lão đầu điên kia bồi dưỡng ra, hẳn ưu tú như vậy, chẳng lẽ đến từ Côn Luân sao?”

Lão nhân nheo nheo mắt, lẩm bẩm: “Cũng chỉ có địa phương khủng bố kia, mới có thể bồi dưỡng ra tuần kiệt trẻ tuổi kinh tài tuyệt điểm như vậy.”

Trong lúc hắn đang suy tư, chỉ thấy cuối cùng đôi mắt của thiếu niên cũng chậm rãi mở ra.

“Rốt cục cũng luyện chế thành công.”

Lúc này Dương Thiên mới chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, chỉ cảm thấy tâm lực tiêu tụy.

Bởi vì Huyền Tẩn Thiên Nguyên Đan quá mức nghịch thiên, cho nên lúc ấy cho dù ở Huyền Thiên đại lục cũng là vạn kim khó cầu.

Hắn có thể luyện chế thành công đúng là may mắn.

Như vậy kế tiếp, có thể chính thức đột phá!

Chương 795 - Đệ tử ký danh.

Dương Thiên hít sâu một hơi, đưa tay nắm Huyền Tẩn Thiên Nguyên Đan đang lơ lửng trên không trung vào lòng bàn tay, không chút do dự, trực tiếp nuốt vào.

Đan dược vào miệng liền tan ra.

Oanh!

Trong nháy mắt, năng lượng cuồng bạo bùng nổ tung trong cơ thể Dương Thiên.

“Phốc phốc!”

Dương Thiên căn bản không có bất kỳ phòng bị nào, bị năng lượng cuồng bạo của Huyền Tẫn Thiên Nguyên Đan trùng kích, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi.

“Đan dược này lại kinh khủng như thế?”

Võ Tuyệt Thiên có chút ngây ngẩn cả người.

Cảnh giới của thiếu niên không thấp, chỉ dùng viên đan dược này, vậy mà chấn thương hẳn, thật sự là khó có thể tin.

Dương Thiên nhắm hai mắt lại, cắn răng vận chuyển hai loại công pháp tu luyện Đoạt Thiên Địa Tạo Hóa Quyết và Thôn Thiên Thuật, dự định luyện hóa Huyền Tẫn Thiên Nguyên Đan này.

Nhưng sự cuồng bạo của Huyền Tẫn Thiên Nguyên Đan còn lâu mới thể hiện ra sự khủng bố đó.

Dù sao tác dụng của nó là ở chỗ đan điền, sinh sôi mở ra bình chương cảnh giới.

Nếu là tu luyện bình thường, không đạt tới yêu cầu tiêu chuẩn, là không thể nào xuất hiện bình chương cảnh giới này.

Năng lượng cuồng bạo của Huyền Tẫn Thiên Nguyên Đan đang tàn sát bừa bãi ở đan điền.

Dương Thiên cắn chặt răng khổ sở chống đỡ. Nhưng cho dù như vậy, cũng không thể phục tùng sự cuồng dã của Huyền Tẫn Thiên Nguyên Đan.

Cổ năng lượng này giống như ngựa hoang thoát cương không thể khống chế, thân thể Dương Thiên bắt đầu chậm rãi phình to lên, giống như muốn tự bạo.

“Mẹ nó, tiểu tử này hao hết tâm cơ luyện ra một viên đan dược, chẳng lẽ chính là vì chuẩn bị tự sát?”

Khóe miệng Võ Tuyệt Thiên giật giật.

“Muốn chết còn khó nói, cần gì vẽ vờ thêm chuyện?”

Nhưng mà, Dương Thiên có nỗi khổ không nói nên lời.

Nếu cưỡng ép đột phá, vậy khẳng định sẽ phải vì thế mà trả giá thật nhiều.

Thân thể Dương Thiên đã bắt đầu chậm rãi xuất hiện vết rạn, trên mỗi một vết rạn, dòng máu màu vàng kim nhạt kia đều sẽ chảy ra.

Trong khoảng thời gian ngắn, hắn giống như vớt ra từ trong máu tươi.

Điều này khiến Võ Tuyệt Thiên nhìn mà vô cùng lo lắng.

Nhưng lúc này hắn cũng không giúp đỡ được gì, bởi vì đây là biến hóa trong cơ thể thiếu niên, chỉ có thể dựa vào chính hắn.

Dương Thiên bị năng lượng cuồng bạo của Huyền Tẫn Thiên Nguyên Đan đánh trúng thất khiếu chảy máu.

Trông hắn ta vô cùng thê thảm, cơn đau vô biên ập đến khiến hắn ta gần như muốn từ bỏ.

Nhưng mà, từ bỏ chính là chết.

Hắn chỉ có thể đau khổ tử thủ một tia thần trí cuối cùng.

Năng lượng của Huyền Tẫn Thiên Nguyên Đan đã chặt đứt tất cả kinh mạch quanh người hắn, tiên nguyên trong đan điền cũng không chịu nổi chế, hoàn toàn rối loạn, thân thể cường hãn của hắn đã bị hủy hoại nghiêm trọng.

Thân thể của hắn như khí cầu như vậy, một hồi phồng lên một hồi xẹp xuống, như thế lặp đi lặp lại.

Dương Thiên trong lòng căm tức, lúc này trên mặt cũng hiện lên một tia dữ tợn.

“Ngươi là ta luyện chế ra, vậy thì tất nhiên phải thần phục cùng ta!”

Dương Thiên gầm nhẹ một tiếng, bàn tay đột nhiên kết ấn.

“Trấn áp cho ta.”

Trong đan điền, năng lượng của Huyền Tẫn Thiên Nguyên Đan đang trấn áp phản kháng, không kiêng dè gì.

Ba trăm gốc linh dược, ba mươi gốc thánh dược, một gốc bán tiên dược, giữa chúng vốn tương khắc.

Tuy bị tụ hợp đến cùng một chỗ, nhưng cũng không phải nói không chế liền có thể khống chế.

Oanh!

Khi năng lượng dồi dào bộc phát ra lần thứ hai, Dương Thiên lại phun ra một ngụm máu tươi, khí tức càng thêm uể oải.

Mà cũng vào giờ khắc này, bình chương cảnh giới hiện lên cùng đan điền.

Dương Thiên vui sướng trong lòng, hấn cắn chót lưỡi, biểu cảm trên mặt càng thêm hung ác.

“Thần phục!”

Ấn kết trên bàn tay hấn ngưng tụ biến hóa, giống như là xuất hiện tàn ảnh, từng đạo pháp quyết trấn áp xuống, dao động của Huyền Tẩn Thiên Nguyên Đan cũng dần dần được khống chế.

” n? Thời đến vận chuyển, tiểu tử này thật đúng là không thể lấy người bình thường đối đãi.”

Võ Tuyệt Thiên vượt râu, trên mặt mang theo vẻ hài lòng.

Tuổi còn trẻ đã có nghị lực như thế, hấn thu hồi lời nói thiếu niên chỉ dựa vào đan dược chông chát khó thành đại tiên đồ vừa rồi.

Nếu đạo tâm thiếu niên vững chắc, thành tựu tương lai khẳng định sẽ ở trên hấn.

Mà lão nhân lại không biết, hấn khen thiếu niên này, tu vi ở thời kỳ đỉnh phong, ngay cả hấn cũng phải chấn động cúi đầu.

Lúc này, sắc mặt Dương Thiên dần dần khôi phục lại bình tĩnh, nhưng mà, bên trong đan điền vẫn đang bị cuồng bạo trùng kích.

Bình chương cảnh giới bị sinh sinh mở ra, nhưng mà muốn đột phá, cũng không phải chuyện đơn giản như vậy.

Tuy nhiên Dương Thiên lại vô cùng tự tin.

Hấn có thể luyện chế ra tiên đan khó luyện chế như Huyền Tẩn Thiên Nguyên Đan, hấn đã áp chế thành công năng lượng cuồng bạo của Huyền Tẩn Thiên Nguyên Đan, còn có khó khăn gì có thể khiến hấn dừng bước?

Dương Thiên hội tụ tất cả năng lượng của tiên nguyên và Huyền Tẩn Thiên Nguyên Đan trong cơ thể, sau đó hung hăng va chạm vào bình chương cảnh giới.

“Phá!”

Sau một tiếng gầm thét, kết giới cảnh giới rớt cục vỡ vụn.

Cuối cùng cảnh giới Luyện Thần Phản Hư hậu kỳ cũng đến.

Cảnh giới đột phá, thân thể của hắn nguyên bản bị hao tổn cũng được chữa trị, trên da rạn nứt, giờ phút này cũng tỏa sáng tân sinh.

Dương Thiên chậm rãi đứng dậy, cảm nhận được tiên nguyên lực dồi dào trong cơ thể, không khỏi mừng rỡ.

Lực lượng trở về đã lâu, quả nhiên là vô cùng tốt.

Khí thể toàn thân hắn lan tràn ra bốn phía, dưới khí thể cường đại của Phá Thiên Tiên Đế, vạn vật thần phục.

Ngay cả trên mặt Võ Tuyệt Thiên cũng hiện lên một tia kinh nghi.

Thiếu niên sao có được uy áp còn cường hãn hơn so với hắn?

Chẳng lẽ hắn áp chế tu vi hay sao?

Vũ Tuyệt Thiên vận dụng thần thức bản thân đi dò xét, nhưng chỉ trong nháy mắt đã bị Dương Thiên phát hiện.

“Là ai!”

Võ Tuyệt Thiên sửng sốt, sau đó trong lòng thâm than một tiếng: “Thần thức thật nhạy bén.”

Nếu đã bị phát xuống, hắn cũng không giấu diếm.

Ở dưới ánh mắt lạnh lẽo như đao của thiếu niên, hắn cười tủm tỉm đứng dậy, mở miệng nói: “Là ta?”

Dương Thiên dò xét Vũ Tuyệt Thiên, phát hiện vậy mà nhìn không thấu đối phương.

Hắn biết, đối phương hoặc là người bình thường không có gì lạ, hoặc chính là một cao thủ võ đạo cường đại hơn hắn rất nhiều.

Nhưng vừa rồi đối phương không có quấy rầy hắn ra tay, hiển nhiên cũng vì mang theo địch ý.

Dương Thiên bỏ đề phòng nghi vấn xuống, hỏi: “Người vào bằng cách nào?”

Võ Tuyệt Thiên cười ha hả nói: “Đi vào đi.”

Hắn thiết lập kết giới, người bình thường làm sao có thể đi vào, Dương Thiên lại nhú mày đánh giá hắn một lần nữa, đối phương có thể vào nơi này hơn nữa không bị hắn phát hiện, hiển nhiên trên người có tu vi, hơn nữa không tầm thường.

Đối phương khẳng định tu vi còn mạnh hơn hắn, ít nhất cũng cao thâm hơn Vân Thương chân nhân, bằng không hắn không có khả năng nhìn không ra tu vi sâu cạn của lão nhân này.

Vừa nghĩ đến đây, Dương Thiên bình tĩnh mở miệng hỏi: “Không biết lão nhân gia đến nơi đây, là có cái gì muốn chỉ giáo sao?”

Lão nhân cười khoát tay áo nói: “Chỉ giáo thì không có, ta là đến tặng ngươi một hồi đại tạo hóa.”

“Vận may gì?”

Dương Thiên sững sốt.

Đưa hắn đại tạo hóa? Hắn là Phá Thiên Tiên Đế, đối phương khẩu khí này có chút lớn ah.

Lão nhân tiến lên cẩn thận đánh giá Dương Thiên, hơn nữa còn không ngừng gật đầu, bộ dáng tựa hồ rất hài lòng.

Như vậy Dương Thiên lại nhú mày, không rõ ràng cho lắm.

Đợi một lúc lâu sau, ông lão mới chậm rãi mở miệng nói: “Ừ, không tệ, căn cốt không tệ, thích hợp tu hành. Tiểu tử, ta quyết định nhận đồ đệ của ngươi.”

Một câu nói, Dương Thiên có chút kinh ngạc.

“Thu ta làm đồ đệ? Ngươi xác định không có nói đùa chứ?”

Hắn là Phá Thiên Tiên Đế, mãnh thế giới này, ai có tư cách làm sư phụ của hắn.

Lão nhân không nhìn ra Dương Thiên đang suy nghĩ cái gì, lão cười ha ha nói: “Cảm giác rất khó tin, nhưng mà ngươi cũng không nên vui vẻ quá sớm, muốn làm đồ đệ của ta, còn cần trải qua khảo nghiệm chứng thực của ta, ta hiện tại chỉ là có tính toán như vậy mà thôi, ngươi bây giờ chỉ có thể coi là đệ tử ký danh.”

“Thu ta làm đệ tử ký danh?”

Biểu cảm trên mặt Dương Thiên càng thêm cổ quái.

Đã từng tung hoành ba trăm năm ở Huyền Thiên đại lục, dưới thương thiên hấn vô địch.

Cho dù là tu luyện nặng nề, cũng có được ngạo khí của bản thân.

Muốn làm sư phụ của hấn ta?

Lão đầu tử này quả thực là có chút ý nghĩ hảo huyền.

Lão nhân gãi gãi bánh ngô cười ha ha nói: “Vừa rồi ta nhìn thấy tất cả biểu hiện của ngươi, cảm giác còn có thể, có tư cách làm ký danh đệ tử của ta, ta biết ngươi bây giờ rất kích động, nhưng những thứ này ta đều có thể lý giải, dù sao lão phu cả đời chưa bao giờ thu đệ tử, ngươi xem như người đầu tiên, mặc dù là ký danh đệ tử, chỉ cần ngươi đi ra bên ngoài lộ ra thân phận, không ai dám động đến ngươi.”

“Ha ha!”

Dương Thiên thật sự không tìm ra được từ nào để hình dung tâm trạng của mình, cho nên chỉ có thể cười trừ.

Không bái hấn làm thầy, danh tiếng Dương Thiên của hấn phóng nhãn khắp giới võ đạo kinh thành, ai dám trêu chọc?

Vân Thương chân nhân tu vi Nguyên Anh trung kỳ, cường đại tới cực điểm, cuối cùng không phải vẫn bị khuất phục sao?

Hấn còn cần danh hiệu khác?

Dương Thiên liếc mắt đánh giá lão nhân, nhìn cây chổi trên vai lão nhân.

Hiện tại hấn có chút hoài nghi có phải kết giới do mình thiết lập lúc luyện chế đan dược bị vỡ nát hay không, lúc này quái lão đầu đầu óc có vấn đề này mới đi đến.

Vì chiều cổ cảm xúc của lão nhân, Dương Thiên mở miệng nói: “Lão nhân gia, ta cảm giác ta không thích hợp làm đệ tử ký danh của ngươi, ngươi vẫn nên tìm người khác đi.”

Nói xong, liền muốn đi.

Điều này khiến cho Võ Tuyệt Thiên có chút choáng váng.

Hắn năm mươi năm tung hoành Hoa Hạ, báii hắn làm thầy đém không hết, nhưng hắn đều bị cự tuyệt, như...

Chương 796 - Ai chỉ điểm ai?

Dương Thiên khẽ nhúu mày, sau đó nhìn lão nhân bất đắc dĩ nói: "Lão nhân, rốt cuộc ngươi bằng lòng bỏ qua cho ta?"

Lão nhân tức giận thiếu chút nữa nổi trận lôi đình.

“Cái gì gọi là tha cho ngươi? Ta đây là đưa cho ngươi một hồi tạo hóa, ngươi sao không biết quý trọng?”

Dương Thiên trợn trắng mắt nói: “Ta cự tuyệt.”

Nói xong, vẫn phải đi.

Lúc này lão nhân bất chấp hình tượng, vội vàng ngăn ở bên người Dương Thiên nói: “Trước tiên chờ một chút, ngươi cự tuyệt ta có thể là bởi vì ngươi không biết ta là ai, chờ lão phu đem danh hào nói cho ngươi biết, ngươi nhất định sẽ khóc lóc cầu xin báii lão phu làm sư phụ.”

Dương Thiên phát hiện lão già này chẳng những bị bệnh, hơn nữa còn bị bệnh không nhẹ.

Hắn bất đắc dĩ mở miệng nói: “Rửa tai lắng nghe.”

Lão nhân cuồng ngạo cười nói: “Ta là Vô Tuyệt Thiên.”

Năm mươi năm trước, Nguyên Anh cảnh hậu kỳ của hắn tung hoành Hoa Hạ mười mấy năm, đánh bại hết cao thủ trong thiên hạ.

Khi đó vừa mới lập quốc, trăm phé đái hưng, Côn Luân bí cảnh cùng Yêu tộc đã lập xuống minh ước, tất cả đều không cho phép xuất thế.

Điều này cũng ứng với câu nói lúc trước, sau khi dựng nước động vật không được thành tinh.

Cho nên lúc trước Phân Thần cảnh không hiện, hắn vô địch.

Bây giờ liên tục đột phá hai đại cảnh giới, đạt đến nửa bước Phân Thần cảnh giới, càng có thể uy chấn bát hoang.

Có hấn che chở, toàn bộ Hoa Hạ ai dám động?

“Võ Tuyệt Thiên?”

Dương Thiên nghe được cái tên này liền nhú mày.

“Thế nào? Có phải đã nghe qua tên tuổi của lão phu từ lâu rồi không? Ta nói cho người biết, trước tiên đừng kích động. Không sai, người đã được ta chọn trúng, nếu người không thích thân phận đệ tử ký danh, vậy lão phu sẽ thu người làm đệ tử chính thức, ai bảo lão phu tiếc tài, hừ, nếu là năm mươi năm trước, ta sẽ không nhìn thẳng vào người.”

Lão đầu còn mang theo vẻ mặt kiêu ngạo, điều này khiến cho sau khi Dương Thiên nhìn thấy, cơ bắp trên mặt co giật liên hồi.

Rốt cuộc hấn lấy đâu ra tự tin?

Dương Thiên đỡ trán, mặt đầy hắc tuyến, nhìn lão nhân kiêu ngạo nói: “Lão nhân gia, hình như ta chưa từng nghe qua tên của người, người từ đâu mà có?”

Lão nhân có chút phần nộ.

“Người có tu vi cao như vậy vậy mà không biết ta là ai? Người không cảm thấy vô tri sao? Nhớ năm đó lão phu...”

Lão đầu tử còn chưa nói xong, Dương Thiên trợn trắng mắt nói: “Hảo hán không đề cập tới dũng khí năm đó.”

Năm đó hấn tung hoành Huyền Thiên đại lục ba trăm năm, dưới thương thiên, trên thương sinh, là tồn tại gần với tiên nhất của Huyền Thiên đại lục.

Lão nhân này thật buồn cười, hấn không biết đang nói chuyện với người có địa vị cường đại cỡ nào.

Còn thu hấn làm đệ tử?

Ngược lại thì còn tạm được.

Lão nhân thấy một màn như vậy, mặt đen lên nói: “Được rồi được rồi, hôm nay ta thu người làm quan môn đệ tử là được rồi, người chỉ cần người ta chuẩn bị hai vò rượu ngon, lão phu sẽ cho người hoàn thành lễ bái sư, không phải lão phu khó khăn, ta tùy tiện chỉ đạo người hai chiêu, thiên hạ to lớn, người đi đâu cũng được.”

Dương Thiên hoàn toàn bó tay rồi, hấn phát hiện lão già này nói tới nói lui, hiện tại mới nói đến chính điểm.

Hấn cái khác không làm, chính là vì uống rượu.

Dương Thiên cười mở miệng nói: “Lão nhân gia, không bằng chúng ta đánh cược thì thế nào, ta có thể chuẩn bị hai trăm vò rượu ngon, chỉ cần người uống qua ta, vậy ta sẽ bái người làm thầy, nhưng nếu người thua, vậy người bái ta làm thầy.”

Lão nhân nghe vậy mặt mang vẻ khinh bỉ: “Chỉ người so uống rượu với ta? Ta...”

“Không so nữa!”

Dương Thiên không đợi hấn nói xong, đã trực tiếp xoay người.

“Chờ một chút, lão phu so với người, tiểu tử, người cũng đừng nói ta ỷ lớn hiếp nhỏ.”

Lão nhân vội vàng ngăn cản, trên mặt tràn đầy vẻ tự tin.

Dương Thiên nhướn mày nói: “Chỉ cần người không nói ta bắt nạt người già yếu là được.”

“Già yếu?”

Vũ Tuyết Thiên gần như hoài nghi lỗi tai của mình có phải xảy ra vấn đề hay không.

Không nói nhiều, hai người trực tiếp bày hai đĩa đậu phộng ở bên cạnh bàn đá, sau đó Dương Thiên lấy ra mấy chục vò rượu ngon từ trong Thất Thái Linh Lung Tháp ở bên người.

Rượu ngon xuất phát từ Huyền Thiên đại lục, tên là Thập Lý Túy Tiên Hương, sau khi gạt lớp giấy niêm phong trên vò rượu ra, một cỗ hương rượu nồng đậm tràn ra bốn phía, người mà say lòng.

Hai mắt Vũ Tuyết Thiên trợn trừng, hấn ta hít sâu một hơi, mang theo say mê hỏi: “Trời ạ, đây rốt cuộc là loại rượu gì, sao ta chưa từng thấy qua?”

Dương Thiên mở miệng nói: “Rượu tên là Thập Lý Túy Tiên Hương, có thể say tiên nhân, phàm nhân uống một ngụm liền say.”

Lão nhân nhất thời càng thêm hưng phấn, hắn cầm lấy một vò rượu, một chường vỗ xuống đất bịt, tham lam hít sâu một hơi nói: “Tốt, tốt, tốt.”

Hắn nói ba chữ tốt, ngửa đầu uống một ngụm lớn, sau đó thở ra một ngụm khí trắng nói: “Quả nhiên là rượu ngon, tiểu hữu người quả nhiên đối với khẩu vị của ta, tới tới tới, chúng ta so một lần, đến cùng ai càng có thể uống.”

Đôi mắt của Dương Thiên híp lại, Thập Lý Túy Tiên Hương là rượu tiên nhân uống, phạm nhân cho dù là dính một giọt rượu cũng sẽ say ba ngày ba đêm.

Ông lão này uống nhiều như vậy mà không sao, xem ra những gì hắn nói là thật.

Hắn là cao thủ, hơn nữa còn là cao thủ thâm bất khả trắc.

Dương Thiên vừa mới đột phá, tâm tình rất tốt, lại say rượu gặp địch thủ cũng có hứng thú.

Sau khi hai người đụng nhau, bắt đầu uống đến mức trời đất tối tăm.

Không biết uống bao nhiêu, dù sao hai người cũng đã say hơn phân nửa.

Thập Lý Túy Tiên Hương là tiên tử, tiên nguyên chân khí còn của nó là không hóa giải được.

Lão nhân đi theo Dương Thiên kề vai sát cánh, nắc rượu nói: “Huynh đệ, không phải ta nói, lúc trước lão ca ca ngươi tung hoành Hoa Hạ, đó là phong quang cỡ nào, tên tuổi Võ Tuyệt Thiên, ai mà không biết, người nào không hiểu? Ta lúc trước leo lên đỉnh phong, cùng cao thủ cường đại nhất cả nước giao chiến, Trương Phong, Bát Cực Quyền Đoàn Hoành, Thiếu Lâm Không Vô đại sư, mỗi một người đều là tồn tại chấn nhiếp một phương, đến cuối cùng, còn không phải đều thua ở trên tay của ta.”

Dương Thiên cười ha ha, cũng là lờ mờ mở miệng nói nhảm: “Người nói cái gì vậy? So với ta lúc trước thì còn kém xa.”

Lão nhân nghe vậy không phục, lại uống một ngụm rượu hừ nói: “Tiểu tử miệng còn hôi sữa nhà ngươi, lúc trước ở đâu ra? Ta thấy ngươi là thôi đi.”

Hai người tám lạng nửa cân, đều uống say.

Dương Thiên cũng không hề cố kỵ nói: “Ai nói ta khoác lác, lúc trước ta là Phá Thiên Tiên Đế, vạn tộc tinh không thần phục ta, một quyền đánh nát núi sông, một câu nói như thiên uy, dưới thương thiên, trên thương sinh, ai dám không phục đều bị ta treo lên đánh, ợ, không phải ta khoác lác, người như vậy, cũng xứng làm quét rác cho ta, ha ha ha.”

Lão nhân trừng mắt nói: “Người hù ai vậy, ta không tin, ta là nửa bước Phân Thần cảnh, hiện tại người nhiều nhất cũng chỉ là Kim Đan cảnh hậu kỳ, tuy rằng thiên phú trác tuyệt, nhưng mà so với ta, còn kém hai đại cảnh giới nữa.”

Dương Thiên lại uống một hơi, men say càng sâu.

Hắn đỏ mặt cười ha ha nói: “Không tin? Người nói công pháp của người ra cho ta, ta sửa lại cho người.”

Công pháp của mỗi võ giả đều là căn bản tu luyện của họ, tất cả võ giả ngoại trừ người thân mật nhất, cũng không dễ dàng để người khác nhìn thấy.

Nếu không, nếu bị cừu gia biết, công pháp kia thiếu hụt bạo lộ ra, giao thủ liền tương đương uy hiếp.

Nếu là lúc lão nhân thanh tỉnh tuyệt đối sẽ không nói ra, nhưng giờ phút này hai người đã mỗi người uống một trăm vò rượu, đã sớm say không biết mình là ai, vì vậy lão nhân không hề cố kỵ đem công pháp nói ra cho Dương Thiên nghe.

Dương Thiên hí mắt, nấc một hơi rượu nói: “Người tu luyện loạn thất bát tao gì vậy, chẳng trách đã nhiều tuổi rồi mới tu luyện cảnh giới này.”

Mặc dù lão nhân uống say, nhưng cũng phải phân biệt được lời nói tốt đẹp.

Hắn quay về Dương Thiên thổi râu trừng mắt nói: “Người nói gì vậy, ta tuy lớn tuổi, nhưng tu vi siêu tuyệt, người phóng mắt nhìn xem, cùng tuổi với ta đều chết hết, chỉ còn lại một mình ta.”

Dương Thiên ôm bụng cười ha ha nói: “Như vậy mà người cũng có thể kiêu ngạo, ha ha ha, phục rồi.”

Lão nhân không cho là nhục, ngược lại cho là vinh nói:

“Người ghét bỏ ta tu luyện kém, vậy người nói xem bộ công pháp này kém chỗ nào? Đây chính là ta lúc trước đoạt được ở trong bí cảnh, vì hắn ta thiếu chút nữa vứt bỏ tên họ.”

Dương Thiên đều sắp nằm sắp trên bàn ngủ, lại bị lão nhân lay tỉnh.

Hắn mở miệng nói: “Thôi thôi, để bản đế tới chỉ điểm cho người một chút, cho người biết cái gì gọi là cao nhân.”

Nói rồi, hắn chỉ ra chỗ thiếu sót trong công pháp tu luyện cho lão nhân, toàn bộ công pháp bị Dương Thiên sửa đổi hoàn toàn thay đổi.

Lão nhân một lần cười nhạo, một bên dựa theo công pháp Dương Thiên sửa đổi vận hành tu luyện.

Nếu lúc này tỉnh táo, đừng nói là lão nhân, coi như là tất cả võ giả cũng sẽ không làm như vậy.

Công pháp tu luyện bị tùy ý bóp méo, không cẩn thận tu luyện sẽ bị tẩu hỏa nhập ma.

Nhưng lão nhân uống say, không biết rốt cuộc có bao nhiêu hung hiểm.

Công pháp của hắn vận hành theo một đại chu thiên dọc theo đan điền, lập tức mắt sáng rực lên nói: “Ài, đúng vậy, huynh đệ, người sửa lại phương pháp tu luyện cho ta là vô cùng hữu hiệu, ta cảm giác tốc độ vận hành chân nguyên toàn thân tăng lên gấp đôi, nếu ta đã từng phát huy ra thực lực trăm phần trăm, nhưng khi chân nguyên vận hành tăng lên gấp đôi, ta có thể phát ra hai trăm phần trăm thực lực.”

Dương Thiên lại mở một vò rượu nói: “Ha ha, đúng không, tới tới, lại uống tiếp.”

Lão nhân cầm lấy rượu cũng mặc kệ tu hành, mở miệng nói: “Ồ, ta cạn trước kính.”

Chương 797 - Giúp người đột phá.

Sau khi hai người lại uống đến hôn thiên hắc địa, Võ Tuyệt Thiên đỏ mặt nắc rượu nói: "Hắc hắc, tiểu huynh đệ, ngươi lại chỉ điểm lão ca một chút đi."

Dương Thiên cười ha ha nói: "Bây giờ tin ta rồi?"

"Ừm ừm, tin rồi."

Võ Tuyệt Thiên thập phần chăm chú gật đầu nói: "Ngươi lịch duyệt bên trên đã sớm vượt qua ta, có thể sửa đổi công pháp cấp bậc cao thâm như vậy, ngươi không đơn giản a."

Dương Thiên nhai đậu phộng mấy cái xong khinh thường nói: "Ngươi cái đó mà tính là công pháp cao thâm gì chứ, quá rác rưởi, công pháp tu hành của người hầu ta lúc trước đều mạnh hơn cái này của ngươi nhiều, hơn nữa, công pháp này của ngươi đã tu luyện đến tận cùng, nếu không đổi công pháp mạnh hơn, vậy cả đời ngươi sẽ không còn tiến thêm nữa."

Lão nhân nghe vậy biến sắc, càng cho rằng Dương Thiên thâm bất khả trắc, lão mang theo giọng điệu thỉnh giáo nói: "Tiểu huynh đệ, nói như vậy, ngươi có công pháp cao thâm rồi sao?"

Dương Thiên ngạo nghễ cười, mắt lơ đãng nói: "Đương nhiên."

Lão nhân nửa tin nửa ngờ nói: "Không có khả năng, nếu ngươi có công pháp cường đại như vậy, sao tu vi cảnh giới còn thấp hơn ta."

Mặt Dương Thiên lập tức đỏ lên.

Hắn ợ một hơi cả giận nói: "Ngươi biết cái gì, ta đây là buông tha cho tất cả tu vi tu luyện lại một lần nữa, vèn vèn không đến một năm thời gian, từ người bình thường đến bây giờ chỉ dùng thời gian không đến một năm, đến tu vi bây giờ."

"Thật hay giả vậy?"

Lão nhân không tin.

Dương Thiên giận dữ đỏ mặt nói: "Ngươi chờ đó, ta sẽ viết ra công pháp tu luyện cao thâm hơn cho ngươi ngay bây giờ."

Nói xong, ở trên bàn đá, giữa ngón tay kiếm ngưng tụ một đạo kiếm khí, khắc hoạ ở phía trên.

Lão nhân uống rượu mới đầu lơ đãng, nhưng đến cuối cùng, trông mắt thiếu chút nữa lồi ra ngoài.

“Quả thực vô cùng huyền ảo, cao thâm hơn vô số lần so với công pháp ta tu luyện lúc trước.”

Nói xong, hắn đắm ngực dậm chân.

“Nếu ta có công pháp tu luyện bậc này, làm sao đến bây giờ vẫn là kẻ vô tích sự.”

Nếu lời nói của hai người truyền ra ngoài, đoán chừng đều có thể đả kích chết một đám người.

Võ Tuyệt Thiên kinh tài tuyệt diệu, thời trẻ tuổi đã từng ép tới thể hệ trẻ tuổi không ngóc đầu lên được, lúc trước những người kia thấy hắn đều sinh ra bóng ma tâm lý.

Bây giờ năm mươi năm chưa từng tu luyện, đã đạt đến nửa bước Phân Thần cảnh giới, đủ để nói rõ sự cường đại của nó.

Loại tồn tại này còn nói mình chẳng làm nên trò trống gì.

Vậy thì người khác không cần sống nữa.

Vũ Tuyệt Thiên có thể tự tin ngẩng đầu trước mặt người khác, nhưng ở trước mặt thiếu niên, thật sự là chịu đả kích.

Thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, cũng đã là Kim Đan cảnh hậu kỳ, nếu như lại để cho hắn trưởng thành thêm hai năm, ai có thể hàng hắn?

Lão nhân tuy say rượu, nhưng cũng biết chừng mực.

Hắn nói: “Tiểu huynh đệ, người đã giúp ta sửa đổi công pháp tu luyện, ta đã nợ người một lần nhân tình, hiện giờ người lại viết ra công pháp tu hành cao thâm như vậy cho ta? Người bảo ta báo đáp thế nào?”

Dương Thiên cũng uống say, bộ công pháp này dù đặt ở Huyền Thiên đại lục cũng bị vô số cường giả tranh đoạt đến bể đầu chảy máu.

Hắn khoát tay với nàng nói: “Cho nàng thì nàng cứ nhận lấy, đây là bản để ban ân.”

Lão nhân cười ha ha, ôm bàn đá nói: “Ta đây, nắc, vậy ta nhận lấy, cái này coi như lão phu nợ người nhân tình thứ hai.”

Dương Thiên gật đầu hài lòng, thấy lão nhân sắp ngủ, lại lay tỉnh nói: “Trước đừng ngủ, ngươi cứ thử tu luyện xem sao, không hiểu có ta ở bên chỉ điểm đâu.”

Nếu như câu nói này bị Vân Thương chân nhân và đông đảo tu giả võ đạo nghe được, đoán chừng có thể hù chết một đám người.

Lão nhân vừa rồi còn kiêu ngạo hơn cả Dương Thiên, nhưng bây giờ lại vô cùng tin phục.

Hắn hưng phấn xoa xoa tay nói: “Được được, ngươi chỉ điểm giúp ta đi.”

Nói xong, dựa theo công pháp tu luyện trên bàn đá, bắt đầu tu luyện.

Mà cho tới bây giờ, Dương Thiên mới nhìn ra, tu vi cảnh giới của lão nhân.

Hắn thật sự không có nói sai, nửa bước Phân Thần cảnh, hoàn toàn chính xác so với hắn bây giờ tu vi cao hơn quá nhiều.

Đối phương có tu vi Phân Thần cảnh, cho dù là hắn dùng hết tất cả tu vi, cũng tuyệt đối không có khả năng thủ thắng.

Dương Thiên lại uống một ngụm rượu, líu lười không ngừng.

Hắn tu vi cảnh giới thấp hơn đối phương, lại còn chỉ điểm cho hắn, nếu không phải có kinh nghiệm ba trăm năm của Huyền Thiên đại lục, khẳng định sẽ mất mặt chết.

Chờ lão nhân dọc theo công pháp tu hành một chu thiên, đôi mắt lần nữa sáng lên.

Hắn không khỏi sợ hãi than: “Quả nhiên là công pháp tu luyện thượng thừa.”

Dương Thiên cười ha hả, híp mắt lại chỉ ra cho lão nhân biết hắn tu luyện chưa đủ, sau đó tiếp tục nói: “Ồ, đúng không, tới, tiếp tục uống.”

Lão nhân cười ha ha nói: “Tiểu huynh đệ, ta xem như phục ngươi, học thức của ngươi uyên bác ta thúc ngựa không kịp a.”

Nói xong, cũng là uống một phen sáng khoái.

Hai người giờ phút này kề vai sát cánh, thoát nhìn quan hệ cá nhân rất tốt.

Dương Thiên say khướt nói: “Đây có tính là gì, ngươi có phải tu vi bị kẹt ở nửa bước Phân Thần cảnh hay không, không đột phá được, ngươi có tin ta lập tức có thể cho ngươi đột phá hay không.”

Phốc!

Lão nhân trực tiếp phun một ngụm rượu, sau đó thiếu chút nữa bị sặc rượu mà chết.

Hắn khụ khụ hai tiếng, từ dưới gầm bàn bò lên nói: “Ngươi nói cái gì, ngươi có thể giúp ta đột phá?”

Lão nhân đánh giá Dương Thiên từ trên xuống dưới một chút, nói: “Tu vi cảnh giới của ngươi thấp hơn ta nhiều như vậy, làm sao có thể giúp ta đột phá cảnh giới?”

Mí mắt Dương Thiên đã đánh nhau, hắn cười hắc hắc một chút nói: “Có phải không tin không?”

Lão nhân lắc lắc đầu nói: “Điều này căn bản không có khả năng.”

Dương Thiên Túy say khướt đứng dậy nói: “Không tin ngươi đứng lên, chỉ cần ngươi chịu được khí thế của ta, nhất định sẽ đột phá.”

“Chỉ bằng ngươi, dùng khí thế áp bách ta? Ha ha!”

Lão nhân cười đến mức nước mắt thiếu chút nữa chảy ra, lão đầm bàn nói: “Chết cười ta, lão phu đưa tay liền có thể trấn áp ngươi, ngươi làm sao có thể sử dụng khí thế để trấn áp ta? Ta nói cho ngươi... bùm.”

Hắn còn chưa nói xong, trực tiếp bị một cỗ khí thế cường đại như thiên uy đè ngã trên mặt đất.

Lúc này, trên mặt Vũ Tuyệt Thiên mang theo vẻ hoảng sợ, khó có thể tin nhìn Dương Thiên, ngay cả rượu cũng tỉnh một nửa.

Mà Dương Thiên thì cầm một vỏ rượu đứng đấy, có chút ngã trái ngã phải, hiển nhiên là uống say.

Hắn cười ha ha lần nữa nấc rượu nói: “Ồ, sao ngươi lại ngã sấp xuống, ha ha, trên mặt đất lạnh, mau đứng dậy đi.”

Võ Tuyệt Thiên cắn răng, tốn sức toàn thân khí lực vẫn không thể đứng lên.

Hắn lắc lắc đầu, giữ cho đầu óc tỉnh táo, sau đó vận chuyển chân nguyên toàn thân, lúc này mới chậm rãi đứng dậy, đôi mắt kinh hãi nhìn thiếu niên nói: “Sao ngươi lại có lực áp bách cường đại như vậy?”

Loại uy áp này, như núi cao, gần như nhân lực không thể địch.

Chẳng lẽ thiếu niên trước mắt này vẫn luôn giả vờ? Kỳ thật cảnh giới của hắn đã vượt qua mình?

Càng nghĩ trong lòng Võ Tuyệt Thiên càng khiếp sợ.

Chỉ có cái giải thích này, thiếu niên mới có thể giải thích vì sao có thể sửa chữa công pháp hắn tu luyện, chỉ ra hắn tu luyện không đủ chỉ ra, hơn nữa còn tiện tay tặng công pháp cường đại cho hắn.

Dương Thiên hí mắt say rượu nói: “Đây là cái gì? Ta sợ ngươi không chịu nổi đầu tiên, cho nên vẫn chưa vận dụng toàn lực.”

Nói xong, nắc một hơi rượu nói: “Bây giờ ta phải động thủ thật rồi, chỉ cần dưới sự áp bách của ta ngươi có thể đột phá bản thân, vậy nhất định có thể đột phá.”

Nói xong, tinh thần uy áp mệnh mông như biển lần nữa đánh tới lão nhân.

Lão nhân căn bản không có bất cứ sự chuẩn bị nào, bịch một tiếng lần nữa ngã xuống đất.

Lần này, hắn hoảng sợ phát hiện uy áp gia tăng gấp đôi.

Lúc Dương Thiên ở Huyền Thiên đại lục là Phá Thiên Tiên Đế, đã chạm đến cánh cửa Đại La Kim Tiên.

Có thể nói, nếu không trải qua Thiên Nhân Ngũ Suy, hắn gần như đã có được thân thể bất tử chân chính.

Lão nhân bây giờ cảnh giới tuy cường đại, nhưng mà so sánh với hắn trước kia, muốn chém giết, trở tay mà thôi.

Mặc dù hiện tại đã bắt đầu lại, nhưng uy áp Tiên Đế là thuộc về uy áp tinh thần.

Tinh thần lực của hắn mênh mông như biển rộng, mà tinh thần lực của lão nhân, nhiều nhất chỉ là một cái ao nhỏ mà thôi.

Cho nên, về mặt uy áp, Dương Thiên hoàn toàn có thể xách hắn lên treo lên đánh.

Lão nhân hít sâu một hơi, nắm tay nắm chặt.

Bị một tiểu tử trấn áp trên mặt đất, nếu truyền đi, mặt mũi của hắn cũng không có chỗ để phóng.

“Phản kháng!”

Chân nguyên quanh thân lão nhân ngưng tụ, sau đó khẽ quát một tiếng, bắt đầu chậm rãi đứng dậy.

Chỉ có điều, lần này lại đặc biệt cố hết sức.

Sau khi Dương Thiên thấy vậy, lại cười ha ha.

“Ngươi nằm xuống cho ta.”

Uy áp khổng lồ như thiên uy của Dương Thiên lại đánh tới, chân của ông lão gần như lún sâu xuống đất mấy phần.

Phải biết, trên mặt đất không phải là bùn đất, mà là mặt đất xây bằng bê tông.

Thân thể lão nhân bị uy áp khổng lồ áp chế, loại uy áp này giống như là một bàn tay lớn giam cầm đan điền của hắn.

Lão nhân tuy rằng tuổi thất tuần, nhưng cũng từng là nhân vật bề bầy, làm sao cam tâm khuất phục.

Hắn cắn răng rống giận một tiếng.

“Phá cho ta!”

Một cỗ năng lượng khổng lồ từ trong thân thể Vũ Tuyết Thiên phát ra, mang theo một cỗ sóng khí vô hình quét sạch bốn phía.

Hắn chỉ cảm thấy trong đan điền, bình chương cảnh giới vậy mà từ từ mở ra.

Vũ Tuyết Thiên kích động vận phân, vận chuyển công pháp cường đại, tất cả chân nguyên tụ tập. Hung hăng đánh tới bình chương cảnh giới...

Chương 798 - Hai người say rượu.

Bình chương cảnh giới bị mở ra một lỗ hồng, cảnh giới tu hành của Võ Tuyệt Thiên đã ở bên bờ đột phá.

Chân nguyên quanh người hắn ngưng tụ trong đan điền, sau đó gầm lên một tiếng.

“Phá!”

Một câu nói vừa dứt, bình chương cảnh giới lập tức vỡ vụn ra.

Cảm thụ được linh khí dồi dào trong thân thể, trên mặt Võ Tuyệt Thiên mang theo vẻ hưng phấn.

“Phá, ha ha ha, một ngày kia ta vậy mà đột phá Phân Thần cảnh.”

Khí tức toàn thân Võ Tuyệt Thiên tăng vọt, khí thể ngút trời, xuyên thẳng lên trời xanh.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người kinh thành đều chấn động.

Ở chỗ sâu trong Cổ Cung, Vân Thương chân nhân đang trôi nổi trên không trung, trên mặt mang theo vẻ khiếp sợ.

Trong nháy mắt, thân hình hắn xuất hiện trên nóc phòng của Cổ Cung, nhìn về phía Võ Tuyệt Thiên.

“Vậy mà cùng một ngày đột phá hai cảnh giới, phong thái Võ Sư, không kém năm đó.”

Cùng lúc đó, trong biệt thự Hoa lão, hắn ngự kiếm phi hành đến bầu trời, nhìn cột sáng ngút trời kia, tự lẩm bẩm: “Phân Thần Cảnh vừa ra, ai dám tranh phong?”

Lý gia, Lý Ngôn chau mày: “May mà ta không gây ra sai lầm lớn không thể cứu vãn cho Lý gia.”

Diệp lão bên cạnh cũng nhảy lên, rơi vào trên nóc nhà, nhìn đạo cột sáng trùng thiên phương xa kia, ôm quyền tự nói: “Chúc mừng võ sư đột phá Phân Thần Cảnh.”

Không chỉ là những tồn tại cường đại như bọn họ, một số cao thủ Tiên Thiên cảnh khác, cùng với tồn tại Tông Sư cảnh đều cảm ứng được đột phá trên cảnh giới Vũ Tuyệt Thiên.

Cho nên, mỗi một người đều chấn động, có mừng rỡ, có hoảng sợ, nhưng mà càng nhiều hơn là khó có thể tin.

Một số người nhao nhao suy đoán, tất nhiên là dị bảo dẫn động thiên địa dị tượng trong đại học phủ Bắc Đại kia cho nên mới giúp hắn đột phá.

Nhưng mà vô luận là nguyên nhân nào, cái tên Vũ Tuyệt Thiên này vĩnh viễn đều là tồn tại mà bọn họ không đắc tội nổi.

Vũ Tuyệt Thiên giờ phút này mừng như điên không thôi, hắn ta tay không xé rách không gian.

Nếu là người bình thường, thì cái gì cũng sẽ không chạm đến, mà Vũ Tuyệt Thiên chỉ dựa vào một đôi tay, liền xé rách toàn bộ không gian.

Vết nứt không gian to lớn đen kịt kia tựa hồ có thể chiếm đoạt tất cả, để cho người ta sinh ra sợ hãi.

Vũ Tuyệt Thiên tiến vào vết nứt không gian, địa phương xuất hiện lần nữa lại là Bắc Cực Băng Nguyên.

Trong chớp mắt vạn dặm, xé rách không gian, có thể lên trời xuống đất.

Cái này so với Nguyên Anh cảnh không chỉ cao thâm hơn gấp bao nhiêu lần.

Hắn cười ha hả vui sướng, một quyền oanh kích trên mặt đất, trong nháy mắt nửa băng nguyên Bắc Cực rung chuyển.

Mặt băng bị đóng băng ngàn năm cứng rắn như sắt kia, vậy mà xuất hiện vết rạn trăm trượng.

Một chưởng đao dài mấy chục trượng bổ ra, xé rách không gian, hung hăng đánh xuống một băng sơn to lớn.

Băng sơn kiên cố, nhưng dưới một chiêu của Vũ Tuyệt Thiên, nó đã bị chém đứt nửa đỉnh núi.

Hắn đã thể hiện ra tư thế vô địch.

Võ Tuyệt Thiên lần nữa xé rách không gian, trở lại Bắc Đại Học phủ, gã hưng phấn đến: “Tiểu hữu, ta đột phá...”

Nhưng mà, nói đến chỗ này, hắn lập tức dừng lại.

Bởi vì lúc này thiếu niên đã rời đi từ lâu.

Chỉ để lại những bình rượu rỗng bị uống hết bên cạnh bàn đá.

Hắn bắt đầu dĩ cười khở một tiếng, xem ra chỉ có ngày mai lại tìm hắn.

Thiếu niên có ân với hắn, ân tình này nhất định phải trả.

Mà giờ khắc này Dương Thiên lắc lư mang theo chai rượu rỗng, đi ở ven đường.

Lần này hắn say đến mức không phân biệt được phương hướng.

Cuối cùng có khả năng nhớ kỹ, là đem một nữ tử bỏ nhào tới.

Sau đó liền hoàn toàn mất đi ý thức.

Hàn Hương Ngưng vốn tâm tình thập phần mỹ lệ, nhưng mà sau khi gặp được Dương Thiên, tâm tình không chỉ không mỹ lệ mà còn tức điên lên.

Lúc này Dương Thiên cầm bình rượu rỗng trong tay, Hàn Hương Ngưng còn tưởng mình nhìn lầm, bởi vì Dương Thiên chưa từng uống say.

Thiếu niên cơ trí ôn trọng, bày mưu nghĩ kế, có thể nói còn thành thực hơn cả lão sư như nàng.

Nhưng hiện tại giống như một người say rượu, kêu hai tiếng cũng không có phản ứng.

Hàn Hương Ngưng thử thăm dò tiến lên vỗ vỗ hắn, không nghĩ tới, thiếu niên trực tiếp bỏ nhào về phía nàng.

Hàn Hương Ngưng sắp tức điên rồi, nàng dựng thẳng mày liễu nói: “Tiểu tử thú! đừng giả vờ nữa, ngươi đè đau ta, mau đứng lên.”

Nhưng mà, sau khi Dương Thiên hừ hừ hai tiếng, nói không rõ: “Uống rượu, tiếp tục uống.”

“Ngươi khôn kiếp!”

Hàn Hương căng ngực lên, dùng sức véo thịt mềm bên hông Dương Thiên, thấy thiếu niên không có phản ứng gì, lúc này mới tin Dương Thiên thật sự say ngủ.

Hàn Hương Ngưng giờ phút này thật là khóc không ra nước mắt a, thân thể nặng như vậy đặt ở trên thân thể mềm mại của nàng, nàng ngay cả nhúc nhích một chút cũng khó có thể làm được.

Hơn nữa, khi khí tức của Dương Thiên phun lên mặt nàng, Hàn Hương Ngưng chỉ cảm thấy khuôn mặt xinh đẹp có chút đỏ ửng, ngay cả đầu óc cũng có chút mê man.

Mùi đậm Túy Tiên Hương kia mùi rượu thập phần say lòng người, một giọt liền có thể làm cho phàm nhân uống say, Dương Thiên uống không ít, cho nên trong hơi thở cũng mang theo mùi rượu.

Hàn Hương Ngưng cảm giác nếu cứ tiếp tục như vậy hai người đều sẽ say ngủ, may mà hiện tại không có ai, nhưng nếu thật sự đến ngày mai bị người phát hiện hai người nằm ở chỗ này một đêm, vậy chỉ sợ nàng không còn mặt mũi nào nữa.

Nghĩ đến đây, Hàn Hương Ngưng giãy dụa đẩy Dương Thiên ra, sau đó đứng lên.

Nàng có chút chột dạ nhìn bốn phía.

Cũng may giờ phút này trời tối, trên đường không có người đi đường, nên không có ai chú ý đến nàng.

Hàn Hương Ngưng vỗ vỗ Dương Thiên lần nữa, vẫn không có phản ứng.

Nàng tức giận dùng bàn chân đạp mạnh vào hông Dương Thiên một cái, nói: “Ta thật sự là kiếp trước nợ người.”

Nói xong ai oán đỡ Dương Thiên dậy, sau đó cũng hẩn lên. Hẩn ngã trái ngã phải đi về phía xe của mình.

Cảm nhận hơi nóng từ mũi Dương Thiên vẫn luôn thổi bên tai Hàn Hương Ngưng, Hàn Hương Ngưng chỉ cảm thấy xấu hổ kẹp chặt đôi chân ngọc mảnh khảnh.

Thân thể mềm mại của nàng lúc này có chút không chịu nổi gánh nặng, cắn răng nói với Dương Thiên: “Tiểu hồn đản, người có thể đừng náo loạn hay không.”

Dương Thiên Túy bất tỉnh nhân sự, nghe nói như thế chỉ là dùng mặt mình cọ vào khuôn mặt trong suốt như ngọc của Hàn Hương Ngưng.

Hàn Hương Ngưng chỉ cảm thấy cả người mềm nhũn, sắp không còn sức lực.

Nàng cắn răng thật vất vả mới đặt được Dương Thiên lên xe của mình, lúc này mới lái xe, lái về phía tiểu khu của mình.

Đợi sau khi vào phòng, Hàn Hương Ngưng đỡ Dương Thiên lên giường, khi nàng giúp cởi áo khoác, Dương Thiên vô thức kéo nàng vào trong lòng mình.

Hai môi chạm nhau ngẩn ngui, Hàn Hương ngưng lại một tiếng, chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng, giống như là uống say vậy, thân thể mềm mại xụi lơ ở trong ngực Dương Thiên.

Dương Thiên uống không ít Túy Tiên Hương mười dặm, Hàn Hương ngưng tiếp xúc môi hắn, đây cũng là nguyên nhân trực tiếp khiến nàng say khướt.

Hai người giờ phút này đều hôn mê.

Mà Dương Thiên trong hôn mê, chỉ cảm thấy bị một cổ mùi thơm bao phủ.

Loại hương thơm này quen thuộc như vậy giống như là đang nằm mơ vậy.

Hơn nữa, dường như có nữ tử ôn nhu nhuần ngọc trong ngực, giống như bạch tuộc quấn quanh hắn.

Da thịt mềm mại, như dương chi bạch ngọc, mềm mại thơm ngát, hơn nữa còn có bộ ngực sữa đầy đặn, mang theo xúc cảm tuyệt vời kinh người áp bách ở trên người hắn, khiến hắn có chút khó thở.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Ngày thứ hai, khi tia nắng đầu tiên của buổi sáng chiếu xuống, Dương Thiên lúc này mới từ từ tỉnh lại.

Hắn ngồi dậy, sau khi đuổi người, chỉ cảm thấy đầu óc còn đang mơ màng.

“Rốt cuộc hôm qua uống bao nhiêu rượu.”

Dương Thiên xoa xoa huyết Thái Dương, chỉ nhớ rõ hình như mình uống quá lớn.

Hắn bắt đầu dĩ cười khở một tiếng, nhưng mà đúng vào lúc này, chỉ nghe một tiếng nói mê mang theo ngữ điệu nũng nịu mềm mại truyền đến.

“Đáng ghét, đừng kéo chần mền của ta.”

Nói xong, Dương Thiên chỉ cảm thấy chần mền trên người toàn bộ bị cuốn đi, mà trên đùi hắn thì có một cái đùi ngọc trắng nõn thon dài, đủ để dẫn dắt luận kẻ nào phạm tội.

Da đầu Dương Thiên lập tức nổ tung.

Sao bên cạnh hắn lại có một nữ tử?

Dương Thiên vội vàng nhìn khuôn mặt của nữ tử, nhưng sau khi nhìn thoáng qua, lập tức suy t chút nữa đã hôn mê.

Hắn cúi người vội vàng lay động một chút, Hàn Hương mặt đầy hắc tuyến.

“Tiểu tử tử, sao lại là ngươi.”

Hàn Hương Ngưng sau khi nghe được thanh âm của Dương Thiên, cũng là mười phần dự hoặc ngáp một cái, sau đó đứng dậy đuổi người, tự mình ở trước mặt Dương Thiên triển lộ ra ngày thường đầy đặn tới cực điểm.

Một vệt tuyết trắng, mang theo hương thơm say lòng người.

Hơn nữa, bởi vì Dương Thiên vừa rồi cúi người, cho nên sau khi Hàn Hương Ngưng ngẩng đầu lên, ngực đầy đặn vây quanh chôn mặt Dương Thiên vào bên trong.

Giờ phút này ngay cả không khí cũng như ngưng đọng trong nháy mắt.

Kéo dài thật lâu, Dương Thiên đã chảy máu mũi, khi hắn vẫn còn lưu luyến rời khỏi bộ ngực sữa ăm ắp đầy đặn của Hàn Hương Ngưng, chỉ thấy ánh mắt muốn giết người của Hàn Hương Ngưng.

Khóe miệng Dương Thiên giật giật, gơ tay lên nói: “Hàn lão sư, ta nếu như nói hôm qua ta uống say, hết thấy đều quên, ngươi sẽ tin tưởng ta sao?”

Hàn Hương nghiêm mặt, ngữ khí có chút lạnh lùng nói: “Nếu không nhắm mắt lại, lão nương sẽ móc tròng mắt của ngươi ra.”

Dương Thiên nghe vậy, cổ hơi rụt lại, vội vàng nhắm lại.

Hàn Hương Ngưng quay về phía Dương Thiên đang nhắm mắt giương nanh múa vuốt ghi nhớ, chỉ cảm thấy sắp sụp đổ, vội vàng tìm y phục của mình mặc vào.

Chương 799 - Chỉ về phía xa.

Nhưng mà, sau khi nghe được động tĩnh, Dương Thiên lập tức mở hai mắt ra, khi nhìn thấy một màn trước mắt này, máu mũi lần nữa không khống chế được phun ra.

Chỉ thấy sau khi Hàn Hương Ngưng chui ra từ trong chắn, lộ ra thân thể óng ánh như ngọc như tác phẩm nghệ thuật.

Dưới ánh mặt trời ôn hòa chiếu xuống, cả người tản ra quang huy thánh khiết.

Khuôn mặt nàng đỏ bừng như muốn nhỏ máu, ngay cả vành tai tinh xảo cũng đỏ lên.

Hàn Hương Ngưng cắn môi phẫn mề người, còn lăm bầm cái gì đó.

Dáng người ma quỷ kia đến cực điểm, eo thon mảnh khảnh mềm mại không chịu nổi một nắm, bộ ngực như ngọc vỡ.

Lúc này nàng xoay người đưa lưng về phía Dương Thiên, tóc dài rối tung, ngọc trắng nõn trơn bóng lưng hiện lên trước mặt Dương Thiên, hơn nữa còn có cái mông tròn trịa đầy đặn.

Dương Thiên chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, khi máu mũi nhỏ lên tấm ga giường sạch sẽ hẳn cũng không hề phát hiện.

Chờ đến khi Hàn Hương Ngưng sắp xoay người, lúc này hẳn mới lau sạch sẽ máu mũi.

Hàn Hương Ngưng nhìn thấy ánh mắt của Dương Thiên vẫn luôn rơi vào trên người nàng, có chút hóa đá.

“Ngươi vẫn luôn mở to mắt?”

Dương Thiên sững sốt, sau đó gật đầu nói: “Hình như là vậy.”

“Ngươi nhìn thấy tất cả rồi?”

Hàn Hương Ngưng nắm chặt nắm tay nhỏ trắng, bộ ngực đang phập phồng kịch liệt.

Mà Dương Thiên ngơ ngác gật đầu nói: “Ừm, Hàn lão sư, ngươi rất đẹp.”

“Cái chùy xinh đẹp của ngươi.”

Hàn Hương Ngưng giống như một con mèo hoang phần nộ, lao về phía Dương Thiên.

Hai người lăn lộn trên giường, Hàn Hương Ngưng lại véo lại cắn Dương Thiên.

“Hàn lão sư, rõ ràng là ta uống say, sao ngươi lại ngủ cùng với ta.”

Dương Thiên chỉ cảm thấy lúc thân thể mềm mại thơm tho của Hàn Hương Ngưng đè xuống, hấn lại một lần nữa có chút không chịu nổi sự cám dỗ này.

Hương thơm kia cực kỳ say lòng người, nghĩ đến thân thể trong suốt như ngọc vừa rồi của Hàn Hương Ngưng, cũng có chút không cầm giữ được.

Hai tay của hắn nắm lấy cổ tay trơn mịn của Hàn Hương Ngưng, nói: “Tĩnh táo a, Hàn lão sư, ngươi tĩnh táo trước đi.”

“Ta không bình tĩnh được tiêu tử thôi, lão nương nhọc nhằn khổ sở đem ngươi từ ven đường nhặt về, ngươi bây giờ lại còn oán giận ta?”

Hàn Hương Ngưng càng nghĩ càng giận, cố hết sức không lay lòng không nói, lại còn bị chiếm hết tiện nghi.

Nàng ủy khuất suýt nữa khóc lên, sau đó không nói lời gì, cắn vào lỗ tai Dương Thiên.

“A!”

Dương Thiên kêu thảm một tiếng, cạ lời nói: “Hàn lão sư, mọi chuyện đều có thể thương lượng, ngươi nói trước đi.”

Hai người giờ phút này nữ trên nam dưới, mập mờ tới cực điểm.

Dương Thiên thì vừa đau vừa vui sướng, lúc này phỏng chừng lỗ tai đều đã chảy máu.

Hắn bắt đắc dĩ, sau khi sờ sờ bộ ngực đầy đặn của Hàn Hương Ngưng, Hàn Hương Ngưng nhất thời a một tiếng hét rầm lên.

“Hỗn đản, ngươi lưu manh.”

Hàn Hương Ngưng che ngực, nước mắt đều rơi xuống.

Dương Thiên hơi xấu hổ trợn trắng mắt nói: “Hàn lão sư, đây thật sự chỉ là một lần hiểu lầm, ta cũng không biết sao ngươi lại ngủ ở bên cạnh ta.”

Hàn Hương Ngưng cắn hàm răng thấy vậy tức nức nói: “Còn không phải ngươi hạ được cho ta sao. “

Dương Thiên gãi đầu nói: “Ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, ngươi...”

Khi nói đến đây, hắn dường như nghĩ đến điều gì đó, vì thế mở miệng nói: “Đúng rồi, là Thập Lý Túy Tiên Hương, Hàn lão sư, ngày hôm qua có phải ngươi hôn ta hay không, cho nên mới say ngã.”

Khuôn mặt Hàn Hương Ngưng đỏ bừng, nàng cầm lấy gối hung hăng đập vào Dương Thiên, ủy khuất nói: “Ai hôn ngươi tên khốn kiếp như vậy, đi, ngươi đi cho ta.”

Dương Thiên mặt mũi tràn đầy im lặng mặc quần áo vào, sau đó đi tới cửa còn chưa kịp nói câu trấn an thì đã thấy cái gối ôm của Hàn Hương Ngưng trực tiếp đập tới.

Hàn Hương Ngưng tức giận đỏ mặt xấu hổ, cũng không biết về sau nên đối mặt như thế nào.

Mà lúc này, mũi chân của nàng đụng phải thứ gì đó ẩm ướt.

Hàn Hương Ngưng sửng sốt, sau đó thấy được trên khăn trải giường một mảnh vết máu, da đầu đều nổi tung.

“Trời ạ, chẳng lẽ ta bị...”

Hàn Hương Ngưng nghĩ đến đây, phấn hồng trên mặt đã nhuốm đến cái cổ trắng nõn.

“A a a, tại sao có thể như vậy, tại sao có thể như vậy.”

Nàng khóc không ra nước mắt, vội vàng đứng lên mở cửa sổ ra nhìn Dương Thiên vừa đi xuống lầu giận dữ hét: “Tiểu tử thôi, ngươi theo lão nương trở về.”

Thật vất vả mới đi ra được, sao có thể trở về.

Dương Thiên lại không biết đã xảy ra chuyện gì, hắn cố ý giả vờ như không nghe thấy, sau đó chạy nhanh hơn.

“Khốn kiếp, đồ lưu manh, đừng để ta bắt được ngươi.”

Hàn Hương Ngưng Khí dậm chân, nước mắt trong đôi mắt xinh đẹp không ngừng chảy xuống.

Mà giờ khắc này, Dương Thiên cũng đã về tới đại học phủ Bắc Đai.

Chỉ có điều hắn vừa vào cửa đã bị một lão đầu tử ngăn cản.

Dương Thiên nhú mày nhìn hắn một cái, nói: “Võ lão?”

Võ Tuyệt Thiên cười ha ha nói: “Tiểu hữu, chúng ta nói chuyện đi.”

Dương Thiên gật đầu, hai người đến chỗ uống rượu hôm qua bên hồ Vị Danh.

Võ Tuyệt Thiên mở miệng nói: “Tiểu hữu, thì ra ngươi mới là người sâu không lường được a, chuyện hôm qua lão phu nói muốn thu ngươi làm đệ tử là do lão phu đường đột, ta không có gì có thể dạy ngươi, ngược lại còn được nhiều nhiều ân huệ của ngươi, lão phu xin cảm ơn trước.”

Dương Thiên khoát tay áo nói: “Chuyện uống rượu hôm qua ta đã quên mất, Võ lão không cần như thế.”

Võ lão chân thành nói: “Ngươi có thể quên, nhưng ta lại không thể quên, ngươi đối với ta có ba ân huệ.”

Hắn giơ một ngón tay ra nói: “Ngươi sửa chữa công pháp cho ta, chỉ ra chỗ thiếu sót trong việc tu luyện của ta, đây là thứ nhất.”

Sau đó, lại duỗi ra ngón tay thứ hai nói: “Ngươi truyền thụ cho ta công pháp cấp bậc kinh thiên tuyệt thế, để cho ta có thể tiếp tục tu hành, đây là hai.”

Cuối cùng, duỗi ra ngón tay thứ ba nói: “Ngươi giúp ta đột phá Phân Thần cảnh, đây là ba.”

Võ lão ngũ khí chân thành nói: “Ba thứ này là ân tình của tiểu hữu đối với ta, Võ Tuyệt Thiên ta không thích thiếu nợ ân tình, ta có thể đáp ứng ngươi ba chuyện, ba chuyện này, chỉ cần trong năng lực của ta, ta sẽ ra tay giúp ngươi.”

Dương Thiên nghe vậy cười nói: “Ta đây là có thêm một hậu trường mạnh mẽ sao?”

Võ lão cười ha ha nói: “Ngươi có thể hiểu như vậy, ngươi bây giờ mặc dù kinh tài tuyệt diệu, tuổi còn trẻ đạt tới cảnh giới cao như vậy, nhưng ngươi lại ở vào thời kỳ trưởng thành,

tương lai có lẽ tiền đồ của người không thể đo lường, nhưng hiện tại người còn cần bảo hộ.”

Hắn lấy ra ba miếng ngọc phù nói: ” Ba miếng ngọc phù này, là người đổi lấy ân tình đối với ta ba chuyện, chỉ cần người có khó khăn liền bóp nát một miếng trong đó, vô luận ta ở chỗ nào đều sẽ cảm ứng được, đến lúc đó ta sẽ xé rách không gian đến.”

Xé rách không gian!

Dương Thiên nghe vậy lú lười.

Cho dù là ở Huyền Thiên đại lục, tu giả có thể xé rách không gian cũng là tồn tại cường đại chấn nhiếp một phương.

Tu vi của lão nhân trước mắt này không ngờ là do một tay hắn tạo ra.

Dương Thiên nghĩ đến cảnh giới của mình, vẫn chưa khôi phục đỉnh phong, hắn bây giờ thật không biết nên khóc hay nên cười nữa.

Cuối cùng, thanh âm hắn bình tĩnh nói: “Vậy kế tiếp người định đi nơi nào? Tiếp tục lưu lại quét rác?”

V lão ha ha cười nói: “Kỳ thật quét rác cũng không có gì không tốt, bất quá, sau khi đạt đến cảnh giới này, tâm tình cũng rộng rãi không ít, ta cần đi xem một chút lão bằng hữu của ta.”

“Bằng hữu, tuổi của người vượt qua trăm tuổi, không phải bằng hữu đều đã chết rồi sao?”

Dương Thiên hỏi.

Võ lão lắc đầu nói: “Năm đó thời điểm tung hoành thiên hạ, cho rằng mình là đệ nhất thiên hạ, nhưng mà khi ta tiếp xúc đến một tầng khác duy độ thời điểm, lại phát hiện thật ra người có tu vi của ta ở những địa phương đó tùy ý có thể thấy được, cũng không tính là tồn tại đứng đầu.”

Dương Thiên nghe vậy, trên mặt mang theo một tia nghi hoặc nói: “Có thể thấy được ở khắp nơi? Ở chỗ nào?”

Võ lão có chút chần chờ, bất quá vẫn mở miệng nói: “Vốn cảnh giới của người không tiếp xúc đến, cho dù là nói cho

ngươi cũng là tăng thêm phiền não áp lực, bất quá ngươi nếu muốn biết, ta có thể nói cho ngươi biết.”

Hắn chỉ về phía xa nói: “Ở nơi đó, có sáu môn phái ẩn thế lớn, ba đại bí cảnh, Côn Luân, Thập Vạn Đại Sơn có Yêu tộc, địa giới Miêu Cương có cổ sư cường đại, điều khiển ngàn vạn con cổ trùng, nơi đi đến không có một ngọn cỏ. Một mạch Tương Tây có Thi Hoàng tọa trấn, uy chấn bát hoang, một tổ của Cổ thị phía nam, thuật pháp siêu tuyệt, mượn vận thể thiên địa gia thân, không thể địch lại, mức độ đặc sắc của thế giới này vượt xa tưởng tượng của ngươi. Chờ ngươi đạt đến đủ cảnh giới, những điều này sẽ dần dần được vạch trần.”

Sau khi Dương Thiên nghe Võ lão nói xong, chỉ cảm thấy toàn thân chấn động.

Hắn mở miệng nói: “Sau khi Võ lão rời đi thì ngài không trở lại nữa?”

Võ lão cười ha ha nói: “Phàm trần thế tục ta đã không có gì lưu luyến, chỉ có ba ân tình của ngươi vẫn chưa trả, cùng với học phủ để lại vô số cảm tình này, ngươi giúp ta trông coi học phủ, ngày sau ta tất sẽ cho phép ngươi một hồi tạo hóa.”

Dương Thiên cười cười, lại nói: “Vây lần này ngài dự định đi đâu trước?”

Võ lão hướng tới mở miệng nói: “Ta sẽ đi Côn Luân, cùng mấy vị lão nhân kia nói chuyện phiếm đạo, nơi đó thiên địa khí nồng nặc nhất, sinh thời, ta muốn thử xem rốt cuộc có thể đạt tới cảnh giới cao nhất hay không.”

Dương Thiên gật đầu.

Sau đó chấp tay nói: “Vây chúc ngài hết thủy thuận lợi.”

Võ lão cười ha ha nói: “Nếu bị khi dễ, dùng hết ba đạo ngọc phù rồi thì tới Côn Luân tìm ta.”

Chương 800 - Thế lực mở rộng.

"Côn Luân người tới tìm ta, ta sẽ làm chỗ dựa cho người. Có ta ở đây, không ai dám động đến người!"

Nghe lời nói thành khẩn của Võ lão, không hề giống như đang nói đùa.

Dương Thiên nhìn ra được từ trong mắt đối phương, hẳn vẫn muốn thu mình làm đồ đệ, nhưng cuối cùng thở dài một tiếng, mang theo vẻ tiếc nuối.

Dương Thiên nhướn mày cười nói: "Ta không đi, người cứ khẳng định ta sẽ bị người khác ức hiếp như vậy sao?"

Võ lão sững sốt, sau đó cười ha ha nói: "Đúng vậy, tinh thần lực của người cường đại siêu tuyệt, ngay cả ta cũng bị áp chế gắt gao, Phân Thần cảnh không ra, ai sẽ là đối thủ của người?"

Dương Thiên cười khỏ một tiếng nói: "Võ lão quá khen rồi, hiện tại tu vi cảnh giới của ta cộng thêm một chút thủ đoạn bảo mệnh, tối đa cũng chỉ là Kim Đan cảnh vô địch mà thôi."

Võ lão lắc đầu nhúu mày nói: "Không đúng, thần niệm của người cường đại như vậy, cho dù là ta cũng phải đột phá dưới áp lực của thần niệm của người, bình thường như Vân Thương chân nhân cũng không phải là đối thủ của người a."

Dương Thiên cười khỏ nói: "Thần niệm của ta bởi vì nguyên nhân đặc thù mới cường đại như vậy, tuy nhiên lại không thể xem như thủ đoạn công kích, giờ phút này cảnh giới tu vi và nhục thân của ta còn không chống đỡ được thần niệm khổng lồ này vận dụng."

"Như vậy sao!"

Lão nhân gật đầu, cũng coi như giải quyết nghi hoặc của hắn một đêm.

Sau đó, hai người lại nói chuyện với nhau một chút, Dương Thiên rút cuộc cũng hiểu rõ thế giới này đã vượt quá tưởng tượng của hắn quá nhiều.

Tuy rằng nơi này thiên địa chi khí mỏng manh, nhưng những lực đại môn phái, tam đại bí cảnh, cùng với những nơi như Côn Luân đều tràn đầy thiên địa chi khí, một số cao thủ đếm không hết.

Hắn vốn cho rằng tu luyện đến cảnh giới này cũng đã là tồn tại vô địch, nhưng mà bây giờ lại phát hiện, thế giới này đã từng tồn tại tồn tại cường đại hơn, có thể sánh vai địa vị của hắn ở Huyền Thiên đại lục.

Tuy rằng hiện tại mai danh ẩn tích, không biết có phải vẫn lạc hay không, nhưng Dương Thiên đều cảm giác được một cỗ nguy cơ.

Kiếp này, hắn nhất định phải trở lại đỉnh phong.

Ai mạnh ai yếu, đến lúc đó gặp lại sẽ biết.

Cáo biệt Dương Thiên, Võ lão hướng về phía trước vung quyền, dưới một kích, chỉ thấy toàn bộ không gian bị đánh ra vết nứt không gian.

Sau đó lão nhân trực tiếp bước vào khe nứt, biến mất trong tầm mắt của Dương Thiên.

Dương Thiên khẽ thở phào một hơi, những ngày tiếp theo xem ra có thể trở lại bình thân rồi.

Giờ phút này hắn vừa mới đột phá, cần phải củng cố tu vi, bây giờ cảnh giới Kim Đan cảnh đã vô địch, kinh thành có thể uy hiếp hắn chỉ có Vân Thương chân nhân.

Mà đối phương đã từng thấy bộ dáng hắn quyết tâm lấy mạng đánh nhau, hắn hẳn là cũng sẽ không đến đồng quy vu tận với mình.

Chỉ cần không đắc tội vị đệ nhất nhân kia của kinh thành, hắn có thể nói ở kinh thành đã đứng vững gót chân, vậy kế tiếp phải bồi dưỡng thế lực của mình, chống lại thế lực của Dương gia ở kinh thành!

Chỉ có thay vào đó, mới sẽ không xúc động lợi ích của vị đệ nhất nhân kia ở kinh thành.

Mà bây giờ thế lực ngầm ở khu Bắc thành và Nam thành đều đã bị hắn tiếp quản, vậy kế tiếp chính là khu Đông Thành và khu Tây thành.

Dương Thiên tụ tập tất cả thế lực của Chu Cuồng ở khu nam thành, cùng với một số bộ hạ của Phương Văn Đông ở khu bắc thành.

Trong một phòng họp ở khu Bắc thành, tất cả các đại lão khu Nam Bắc thành đều không nói một lời nhìn thiếu niên ngồi trên cao.

Bọn họ đều là tồn tại chấn nhiếp một mảnh địa phương, tỷ như đầu trọc phía trước nhất, tên là Đường gia, trên mặt có một hình xăm, mặt mũi tràn đầy hung lệ, trong đôi mắt hồ mang theo quang mang chọn người mà giết.

Hắn ở địa giới của Thiên Địa Ngũ Nhạc thành, không người nào không biết không người không hay, ai dám trêu chọc đó chính là chán sống?

Nhưng đến trước mặt Dương Thiên, lúc này dùng tư thế ngồi của học sinh tiểu học thành thật ngồi, không dám động một phân một hào.

Lại như Chu Cuồng, đệ nhất nhân khu nam thành, không ra khu nam thành đều là hắn định đoạt.

Mà bây giờ, hắn đứng lên bưng trà rót nước cho Dương Thiên, giống như một người hầu.

Dương Thiên nhắm mắt dưỡng thần, giống như đang ngủ, nhưng chỉ cần là người ngồi trong phòng họp đều đã từng thấy hắn ra tay, cho nên không ai dám lơ đãng.

Một lúc lâu sau, Dương Thiên mở con ngươi đen kịt ra, nhìn chung quanh hỏi: “Một canh giờ trôi qua, sau khi ta phát lệnh triệu tập, mọi người đã đến đông đủ rồi?”

Tên đầu trọc kia nghe được thanh âm của Dương Thiên thì cả người chấn động, vội vàng cung kính mở miệng nói: “Dương tiên sinh, bộ hạ của Phương Văn Đông ở khu Bắc thành đã từng không tới.”

Một tráng hán bên cạnh đầu trọc cả giận nói: “Tiểu tử Tôn Dịch kia trước đó đã bất kính với Dương tiên sinh, nếu không phải đắc tội Dương tiên sinh, ta đã sớm chém giết hắn, vốn định cho hắn cơ hội hối cải để làm người mới, nhưng không ngờ hắn lại dám không đến dưới sự triệu tập của Dương tiên sinh, chờ ta trở về người đầu tiên không tha cho hắn.”

Dương Thiên hờ hững nói: “Nếu người nên đến đều đã đến, vậy ta liền nói một chút...”

Lúc hắn ta vừa nói đến đây, chỉ thấy cửa lớn bị một cước đá văng,

Sau đó, một nhóm ba người, trên mặt mang theo kiêu căng đi đến.

Ánh mắt mọi người nhìn qua, cầm đầu không phải ai khác, chính là Tôn Dịch.

Hình xăm đầu trọc là một người nóng nảy, thấy một màn như vậy, đột nhiên vỗ bàn đứng dậy, mặt âm trầm phần nộ quát: “Tôn Dịch, dám va chạm Dương tiên sinh, ngươi muốn chết phải không?”

Tôn Dịch hí mắt nói: “Đường Quân, ngươi đừng tăng bốc ta, tiểu tử này là chủ tử của các ngươi nhưng không phải chủ tử của ta.”

Dương Thiên hờ hững liếc nhìn ba người, Tôn Dịch có chút thực lực, nhưng trên người phát ra dao động chân khí thì cơ bản không cần để ý.

Mà hai nam tử trung niên phía sau hắn, một vị là gà yếu cảnh giới Tông Sư, một vị là gà mờ Tiên Thiên cảnh sơ kỳ.

Trong mắt hắn, tất cả đều có thể không nhìn.

Hắn nhìn Tôn Dịch, thanh âm bình tĩnh mở miệng nói: “Đã như vậy, vậy ngươi tới nơi này làm gì?”

Tôn Dịch ha ha cười lạnh hai tiếng, trên mặt mang theo nụ cười khinh thường nói: “Lão tử muốn tới nơi này liền tới nơi này, tiểu tử ngươi quản được sao? Phương Vãn Đông này ở Bắc thành sau khi chết, là địa bàn của ta.”

“Hỗn xược!”

Nam tử cường tráng bên cạnh quân Đường đột nhiên đứng lên, khí thế cường đại áp bách về phía Tôn Dịch.”

“Họ Tôn, ngươi có biết ngươi đang nói chuyện với ai không?”

Tôn Dịch không ra tay, nhưng hai nam tử trung niên một béo một gầy phía sau hắn lại đột nhiên bước ra một bước, trong nháy mắt hóa giải tất cả khí thế của hán tử cường tráng kia.

Chu Cuồng thấy một màn này, con ngươi co rút lại nói: “Khu Đông Thành, dưới trướng Long gia có hai vị cao nhân?”

Một câu nói, đông đảo đại lão ở đây tất cả đều có chút chấn kinh.

Hội nghị lần này của bọn họ, có Long gia khu Đông Thành nhúng tay.

Đối phương muốn làm gì?

Hai vị nam tử trung niên một béo một gầy kia mang biểu lộ ngoài cười nhưng trong không cười, chấp tay nói với Chu Cuồng: “Gặp qua Chu tiên sinh.”

Chu Cuồng nhíu mày nói: “Nơi này là địa bàn của khu Bắc Thành, hai vị tới nơi này dường như cũng không phải là vì vui đùa đi.”

Trung niên nam tử mập mạp kia cười nói: “Phụng danh Long gia, bảo hộ Tôn Dịch huynh đệ không bị thương.”

Hán tử cường tráng bên cạnh đầu trọc kia lạnh giọng nói: “Hắn đắc tội Dương tiên sinh, ngươi giữ được sao?”

“Ngươi muốn thử một chút?”

Trung niên mập mạp kia vẻ mặt hiền lành, nhưng mà từ trong cặp mắt đậu xanh kia phát ra hàn khí có thể thấy được, hắn cũng không phải là một nhân vật dễ trêu chọc.

Toàn bộ hành trình Dương Thiên đều bày ra vẻ mặt vân đạm phong khinh làm dáng vẻ của một người đứng xem.

Có Long gia khu Đông Thành nhúng tay, chuyện càng ngày càng thú vị.

Hắn còn chưa nói muốn động thủ với khu Đông Thành, đối phương ngược lại có gan chạy đến địa bàn của hắn giương oai.

Dương Thiên ngược lại muốn xem xem, hắn làm càn như thế nào.

Tôn Dịch thấy Dương Thiên không nói gì, tưởng rằng hắn bị hai người trợ giúp mình dẫn theo làm cho sững sờ.

Thế là, biểu tình trên mặt càng thêm kiêu căng.

Hắn kỳ thật đã sớm tìm nơi nương tựa vào Long gia ở khu thành đông, hơn nữa trước khi đến, Long gia cũng đã thông báo với hắn, chỉ cần đem quan hệ nội bộ của những người này

cho Ly gián, vị trí đệ nhất đại lão khu thành bắc, chính là của hắn.

Vốn dĩ hắn còn rất thấp thỏm, nhưng khi thấy mọi người không dám động đến hắn, không khỏi yên lòng.

Thấy Dương Thiên không nói lời nào, Tôn Dịch cười lạnh lùng nhìn mọi người mở miệng nói: “Nếu Dương tiên sinh của các ngươi không nói lời nào, vậy ta đứng ra nói hai câu là được rồi.”

“Ngươi là cái thá gì?”

Đôi mắt hổ của Đường Quân phát ra hàn mang khiếp người.

Mà người gầy gò bên cạnh Tôn Dịch thì tiến lên một bước nói: “Tôn Dịch huynh đệ nói chuyện cũng không có phần cho ngươi xen vào.”

Tôn Dịch cười lạnh trong lòng, Đường quân này trước kia là đại lão của hắn, nhưng bây giờ trước mặt hai vị hộ pháp của Long gia, còn không phải một câu cũng không dám lên tiếng.

Hắn kéo một cái ghế dựa, ngồi ở phía trước vắt chân lên bàn, cười khẩy nói với mọi người: “Các ngươi tốt xấu đều là đại lão một phương, hôm nay lại cung kính với một tiểu tử miệng còn hôi sữa, ngươi xem xem, tôn nghiêm của các ngươi ở đâu?”

Câu nói này nói xong, đông đảo đại lão đều trầm mặc xuống.

Nói như vậy xác thực mất mặt, nhưng mà thiếu niên thực lực bày ở nơi đó ai dám phản kháng?

Tôn Dịch dường như nhìn ra sự do dự trong ánh mắt mọi người, hắn ha ha cười một tiếng nói: “Chắc hẳn các ngươi cũng nhìn ra, bây giờ ta đi theo Long gia, trước khi đến, Long gia nói với ta, nếu như ai muốn đi vào, Long gia dù sao cũng tôn sùng là thượng khách đối đãi, hơn nữa địa vị tuyệt đối sẽ không kém hơn hiện tại!”

Chương 801 - Truyền tin tức.

Đối với lời hứa của Tôn Dịch, tất cả đại lão nghe vậy, ánh mắt đều nhìn về phía Dương Thiên.

Thiếu niên mặt ngoài tuy bình tĩnh không tức giận, nhưng mà tất cả bọn họ rất rõ ràng, đem tất cả thể lực Phương Văn Đông một lần triệt để chân giết, khu Nam Thành Chu Cuồng có cao thủ Tiên Thiên cảnh tọa trấn, nhưng mà còn chưa ra tay đã quỳ trước thiếu niên.

Chu Lệ cuồng ngạo có Chu Cuồng làm chỗ dựa, nếu không phải bị ba đao sáu lỗ, hiện tại còn nằm ở bệnh viện.

Tôn Dịch chưa từng thấy Dương Thiên ra tay, nhưng bọn họ đã từng thấy.

Vừa rồi hấn cuồng cũng cuồng đủ rồi, tiếp theo chờ tiếp nhận chế tài đi.

Không ngoài kỳ vọng của mọi người.

Ánh mắt Dương Thiên bình tĩnh nhìn Tôn Dịch, đôi mắt không có bất kỳ gợn sóng nào.

Hắn lạnh nhạt mở miệng nói: “Nói tới nói lui, ngươi chính là đến đào chân tường?”

Tôn Dịch gác chân lên, ánh mắt kiêu căng nói: “Làm sao? Ngươi có ý kiến à, có ý kiến có thể đi nói với Long gia khu Đông Thành, ha ha, chỉ sợ hiện tại ngươi ngay cả khu vực Đông Thành cũng không dám vào, Long gia đã sớm buông lời, chỉ cần ngươi dám bước vào khu Đông Thành một bước, vậy thì giết chết không cần hỏi.”

“Ngươi muốn chết!”

Chu Cuồng tức giận hừ một tiếng đứng dậy, trên mặt mang theo vẻ bạo ngược.

“Dám nói những lời này với Dương tiên sinh, ngươi cảm thấy ngươi có thể sống đi ra khỏi cánh cửa này không?”

Tôn Dịch biến sắc, Chu Cuồng là đại lão khu Nam Thành, địa vị tuy rằng không bằng Long gia khu Đông Thành, nhưng cũng không phải tiểu nhân vật như hắn có thể trêu chọc.

Trán hắn toát mồ hôi lạnh, sau đó nở nụ cười nói: “Chu tiên sinh ta không có bất kỳ ý bất kính nào đối với ngài, Long gia nói, ngài và hắn chỉ là quan hệ hợp tác, chỉ cần ngài đồng ý, hắn nguyện cùng ngài chia cắt khu Bắc thành.”

Hiển nhiên, hẳn đây là vì châm ngòi ly gián.

Chu Cuồng sao có thể không biết, Long gia người này dã tâm cực lớn, cho dù là không có Dương Thiên, sau khi hai người chiếm đoạt khu Bắc thành, không quá ba ngày, đối phương cũng sẽ động thủ với hắn.

Hắn không chút do dự, khom người nói với Dương Thiên: “Dương tiên sinh, xin cho phép ta đuổi ba tên không biết sống chết này ra ngoài.”

“Chu Cuồng người...”

Sắc mặt Tôn Dịch lập tức khó coi.

Lúc hắn đang muốn giận dữ mắng Chu Cuồng, đã thấy Dương Thiên phát tay nói: “Không cần.”

Các đại lão thấy cảnh này thì hơi ngây ngẩn cả người, Tôn Dịch ngông cuồng như vậy, nếu không đuổi ra ngoài, chẳng lẽ cứ mặc cho hắn kêu gào ở đây hay sao?

Chẳng lẽ Dương tiên sinh này sợ Long gia, không dám động đến người của hắn?

Tôn Dịch cười ha ha, trên mặt mang theo nụ cười càn rỡ,

Tiểu tử này quả nhiên là sợ. Hắn đang muốn mở miệng châm chọc, dự định để những đại lão này hoàn toàn thất vọng với Dương Thiên, Chu Cuồng lo lắng mở miệng.

“Dương tiên sinh, vì sao ngài...”

Trên mặt Chu Cuồng mang theo vẻ kinh ngạc, chẳng lẽ thiếu niên không biết như vậy sẽ mất đi sự ủng hộ của rất nhiều đại lão ở đây sao?

Mà lúc này, chỉ nghe thiếu niên lạnh nhạt mở miệng nói: “Bởi vì ta không định để hắn sống sót rời khỏi nơi này.”

Một câu nói vừa dứt, toàn trường tĩnh mịch.

Vẫn cứ điên cuồng như trước.

Tất cả đại lão đều nghiêm nghị kính nể, đây chính là người mà Long gia phái tới, thiếu niên làm như vậy chính là hoàn toàn đắc tội Long gia.

Chu Cuồng cũng có chút ngây ngẩn cả người.

Tôn Dịch đứng lên, trên mặt mang theo khinh thường nói:
“Người dám đụng đến ta?”

Tả Hữu hộ pháp của Long gia, hai nam tử trung niên một béo một gầy kia ánh mắt sắc bén, đột nhiên tiến lên trước một bước.

Dương Thiên hí hóp mắt, đứng dậy đột nhiên đập vào mặt bàn.

“Quỳ xuống cho ta!”

Tiên nguyên chỉ lực bằng bạc mang theo khí lẫm thực chất hóa, hung hăng trấn áp hai nam tử trung niên kia.

Bịch!

Hai nam tử trung niên một béo một gầy một là Tông Sư cảnh đỉnh phong, một là Tiên Thiên cảnh sơ kỳ.

Đây là chuyện mà đông đảo đại lão ở đây đều biết được.

Nhưng mà, hai vị cao thủ cường đại này, ở dưới thiếu niên chán nể, vậy mà trực tiếp quỳ trên mặt đất.

“Rắc rắc!”

Khi đầu gối của bọn họ tiếp xúc với mặt đất, chỉ nghe một thanh âm khiến người ta sởn tóc gáy truyền đến.

“A!”

Hai hộ pháp kêu lên thê thảm, máu từ đầu gối chảy ra.

“Tê!”

Tất cả mọi người hít vào một ngụm khí lạnh, bọn họ biết Dương Thiên cường đại, nhưng vẫn không có một khái niệm rõ ràng nào.

Bây giờ xem như rốt cuộc cũng được mở mang kiến thức.

Thiếu niên chỉ bằng vào chán nể, liền phế đi hai đại cao thủ.

Trong mắt hai vị cao thủ đều là kinh hãi, đã sợ tới mức run lẩy bẩy.

Mà trong mắt Tôn Dịch thì mang theo vẻ khó tin, hẳn chưa bao giờ thấy Dương Thiên ra tay, cũng không tin mọi người nói khoác.

Bây giờ rốt cục nhìn thấy, hấn sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, sau lưng đều bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

“Hai con kiến hôi này, chính là chỗ dựa cho người dám kêu gào với ta sao?”

Giọng nói của thiếu niên vẫn bình tĩnh như trước, không có gợn sóng.

Nhưng lời nói ra, không ai dám khinh thị.

“Người.....”

Tôn Dịch hoảng sợ lùi về sau một bước nói: “Ta chính là người do Long gia phái tới, người dám đụng đến ta, chính là đối nghịch với Long gia.”

Dương Thiên hờ hững nói: “Người đây là uy hiếp ta? Bất quá người cảm thấy ta sẽ sợ Long gia mà người nói sao?”

Hắn chỉ chỉ rất nhiều đại lão đang cung kính ngồi ở bên cạnh bàn nói: “Người có biết, ta triệu tập bọn họ đến đây là có chuyện gì không?”

“Cái gì?”

Tôn Dịch mơ hồ có dự cảm không tốt!

“Diệt khu thành Tây, khu thành Đông.”

Một câu của thiếu niên, không chỉ có Tôn Dịch, ngay cả rất nhiều đại lão ngồi ở bên cạnh bàn cũng sợ tới mức từ trên băng ghế trượt xuống.

Lúc đến, thiếu niên cũng không nói câu nói này.

Bọn họ từng người bị khiếp sợ mặt như màu đất.

Thủ hạ của Long gia ở khu thành đông cao thủ nhiều như mây, giao thiệp vô cùng rộng lớn, thiếu niên nói một câu muốn diệt hai khu thành, đây là hắn muốn làm chuyện thật sự trên ý nghĩa.

“Điều đó không có khả năng!”

Tôn Dịch chỉ vào Dương Thiên Nộ nói: “Người căn bản không biết Long gia mạnh như thế nào, tiểu tử người cũng có tư cách khiêu chiến Long gia? Người có biết những lời hôm nay người nói có thể khiến người gặp họa sát thân không?”

Lúc này, tên quân Đường đầu trọc kia cũng không nhịn được nữa, bước nhanh lên phía trước, hung hăng bóp chặt cổ Tôn Dịch âm trầm nói: “Vậy ngươi có biết hay không đây đã xem như là lần thứ ba ngươi bất kính với Dương tiên sinh rồi, chỉ cần Dương tiên sinh nói một câu, ta sẽ bóp nát cổ của ngươi đầu tiên, để ngươi quy thiên.”

Trên mặt hắn mang theo vẻ hung lệ, làm cho người ta không chút hoài nghi tính chân thực của nó.

Tôn Dịch bị mạnh mẽ xách lên, sắc mặt đỏ lên, gian nan phản kháng, nhưng Đường quân lại không có chút động tĩnh nào.

Cuối cùng, thẳng đến khi Tôn Dịch bị bóp đến trợn trắng mắt, Dương Thiên mới hờ hững mở miệng.

“Buông hắn xuống.”

Đường Quân không dám phản kháng, ném Tôn Dịch như chó chết.

Tôn Dịch há mồm thở dốc, lúc này mới hoàn toàn nhận rõ tình thế hiện tại, hắn bây giờ ở trong hang hổ, mất đi tất cả chỗ dựa, lúc này còn dám kêu gào, chỉ sợ đối phương nói một câu, hắn liền bỏ mình.

Ánh mắt của ông ta sợ hãi nhìn Dương Thiên trực tiếp quỳ xuống trước mặt mình, chính là tát một cái lộ ra từng tia máu, sau đó run lẩy bẩy nói với Dương Thiên: “Dương tiên sinh, ta biết sai rồi, van cầu ngài tha mạng cho ta.”

“Ngươi muốn sống?”

Dương Thiên đứng chấp tay, đôi mắt lạnh lẽo.

Tôn Dịch dập đầu như giã tỏi, hắn hoảng sợ nói: “Chỉ cần Dương tiên sinh cho ta cơ hội này, ta nguyện ý làm tất cả mọi chuyện vì ngài.”

Dương Thiên gật đầu nói: “Vậy ngươi trở về, nói chuyện ta muốn tiêu diệt khu thành đông cho Long gia kia.”

Một câu nói, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Chuyện này không phải muốn bí mật tiến hành, bàn bạc kỹ hơn, sau đó cho khu thành đông một đòn tất sát sao?

Như vậy để lộ bí mật lớn nhất ra, chẳng phải là...

Đường Quân đứng ra nói: “Dương tiên sinh, không thể để cho Tôn Dịch còn sống rời đi.”

Nhưng mà, khi Dương Thiên dùng một ánh mắt lạnh như băng nhìn qua, sắc mặt hắn nhất thời trắng nhợt cúi đầu không dám nói lời nào.

Tôn Dịch không phải kẻ ngu.

Đường Quân nghĩ đến, hắn cũng nghĩ đến, mà lại nghĩ càng nhiều.

Thân thể của hắn đang run rẩy, sợ hãi không ngừng dập đầu nói: “Dương tiên sinh, ngài yên tâm, ta lấy tính mạng của ta ra thề, ta tuyệt đối sẽ không tiết lộ tin tức này cho Long gia, van cầu ngài tha thứ cho ta.”

Dương Thiên nhướng mày, đầu ngón tay lộ ra một tia kiếm khí.

“Nói như vậy, ngươi không có tác dụng gì? Vậy để hai tên phế nhân này truyền lời đi.”

Tôn Dịch lập tức bối rối, vội vàng hoảng sợ nói: “Không không không, ta truyền lời, chỉ cần ngài để cho ta sống, cái gì ta cũng nghe ngài.”

“Rất tốt!”

Dương Thiên thu hồi kiếm khí.

“Cút đi.”

Dứt lời, Tôn Dịch lảo đảo rời khỏi gian phòng này.

Mà tất cả mọi người thì đều choáng váng.

“Dương tiên sinh, vì sao ngài lại để cho hắn rời đi?”

“Đúng vậy, Dương tiên sinh, Long gia nếu biết chúng ta muốn đối phó hắn, khẳng định sẽ sớm có phòng bị, tụ tập tất cả mọi người, như vậy chúng ta càng thêm khó có thể đắc thủ.”

“Nói không chừng hắn sẽ hợp tác với đệ nhất đại lão Liễu An của Tây thành, đến lúc đó chúng ta làm sao có thể là đối thủ?”

Dương Thiên chậm rãi ngồi xuống, thanh âm bình tĩnh nói:

“Ta chính là để cho bọn họ hợp tác, ta chính là để cho bọn họ tụ tập tất cả mọi người, lúc này mới có thể một lưới bắt hết.”

Tất cả mọi người đều bị giọng điệu của thiếu niên dọa sợ.

Bọn họ ai nấy mặt như màu đất nói: “Nhưng, thế lực của Long gia không phải chúng ta có thể bằng, Dương tiên sinh, chuyện này chúng ta không thể tùy tiện hành động, cần bàn bạc kỹ hơn.”

Dương Thiên cười cười, mở miệng nói: “Không cần phiền phức như vậy, các người chuẩn bị tiếp quản bãi của bọn họ là được.”

“Lần này...ta đi một mình.”

Chương 802 - Lão nhân khô gầy.

Khu thành đông, trong một trang viên tư gia xa hoa, một người đàn ông trung niên có khuôn mặt cường tráng đang ngồi ở trên ghế sa lon bằng da thật.

Mà hai bên hắn thì là hai khuôn mẫu đáng người nóng bỏng đến cực điểm.

Trang phục của các nàng đều bị bại lộ, một người đàn ông trung niên nắm bả vai cho một khuôn mặt cường tráng, một người bóp chân cho hắn.

Trái ôm phải ấp, vô cùng thích ý.

Người này không phải ai khác, chính là đệ nhất nhân khu Đông Thành, Long gia.

Mà trước mặt hắn, Tôn Dịch run lẩy bẩy quỳ trên mặt đất, kể lại nguyên vẹn chuyện Dương Thiên bảo hắn nói.

Chờ sau khi dặn dò xong hết, Long gia vẫn đang nhấp rượu, nhìn như là trên mặt không có bất kỳ biểu cảm gì, kì thực một đôi mắt thì khẽ híp lại.

Mà bên cạnh hắn, đứng một đám nhân viên cốt cán khu Đông Thành.

Trên mặt bọn họ đều là lửa giận.

Một tiểu tử miệng còn hôi sữa dám bắt nạt bọn họ, tuyên bố diệt bọn họ, quả thực không biết sống chết.

Một vị hán tử khuôn mặt dữ tợn mù một mắt tức giận hừ một tiếng chất vấn Tôn Dịch nói: “Tiểu tử kia thật sự nói như vậy? Người nếu dám nói một câu nói dối đem chúng ta coi là thương sử, lão tử là người đầu tiên đem người xé sống thành hai nửa.”

Tôn Dịch sợ đến run lẩy bẩy nói: “Tam gia, ta không dám nói dối a, tên khốn nạn kia quả thật là nói như vậy, ta nếu là nói một câu nói dối, thì sẽ làm cho ta chết không yên lành.”

Một vị nam tử trung niên khác sắc mặt nho nhã, thân mặc âu phục ôn hòa cau mày nói: “Hắn tự cho là không còn Phương Văn Đông khu Bắc Thành, thu phục Chu Cuồng liền có thể đối địch với Long gia sao? Hơn nữa còn dám trắng trợn đến thông báo cho chúng ta, thật sự khinh khu Đông Thành chúng ta không có người?”

Tôn Dịch bị dọa sắc mặt càng trắng bệch.

Vị này ở dưới trưởng Long gia địa vị cũng không thấp, người đạo xưng Nhị gia, cùng hán tử mắt mù kia còn có Long gia là huynh đệ quá mệnh.

Những thành viên nòng cốt khác của Long gia cũng đều lửa giận ngút trời, tuyên bố muốn ra tay với Dương Thiên.

Nam tử trung niên ôn hòa kia dè tay xuống, ngăn lại mọi người bạo động, sau đó ánh mắt nhìn về phía Long gia vẫn không lên tiếng.

“Gia, đối với chuyện này, người thấy thế nào?”

Long gia đứng dậy ngồi dậy, đuổi hai người đáng người nóng bỏng, vênh lên vênh lên trước vênh sau đi.

Hai bên tóc mai của gã đều là tóc bạc, giọng nói uy nghiêm mở miệng nói: “Liều lão đại khu Tây thành bên kia có động tĩnh gì không?”

Một vị đại lão trong đó tiến lên một bước nói: “Liều lão đại không có hứng thú với tin tức này, hắn nói ngài sẽ giải quyết tất cả.”

Long gia cười lạnh một tiếng: “Thật sự là một lão hồ ly, thật sự cho rằng không ra tay, hẳn có thể chạy thoát sao? Lúc trước ba nhà bọn họ chế hành ta, cho nên ta mới không ra tay với ba nhà bọn họ, bây giờ cân bằng bị đánh vỡ, chờ ta diệt tiểu tử Dương Thiên và Chu Cuồng kia, cuối cùng khu thành tây, cũng sẽ thuộc về ta.”

Trung niên ôn hòa kia mở miệng cười nói: “Vậy ở chỗ này, trước tiên cầu chúc Long gia thắng lợi.”

Người còn lại cũng đều phụ họa: “Chúc Long gia kỳ khai đắc thắng.”

Long gia đứng lên, khí thế mạnh mẽ bỗng nhiên bộc phát ra, âm thanh uy nghiêm nói: “Chuẩn bị tất cả, chúng ta phải chủ động xuất kích.”

Mọi người nhanh chóng nhận lệnh.

Mà giờ khắc này, Long gia run lấy bảy nói với Tôn Dịch trên mặt đất: “Người... đi theo ta.”

Tôn Dịch không dám không nghe theo, vội vàng đứng dậy, đi theo phía sau Long gia.

“Long gia, chúng ta đây là muốn đi đâu vậy.”

Tôn Dịch cảm giác sau khi đi theo Long gia vào tầng hầm, cảm giác nhiệt độ không khí giảm hơn mười độ.

Hắn mơ hồ cảm giác được một dự cảm không tốt, chỉ cảm thấy trong tầng hầm tối đen kia có thứ gì đó kỳ lạ đang chạy.

Long gia không xoay người, chỉ là lạnh lùng mở miệng nói: “Sau khi đến ngươi sẽ biết.”

Hai người đi về phía ánh nền lơ mờ dưới tầng hầm, Tôn Dịch không dám cãi lại mệnh lệnh của Long gia, nếu không sẽ chết.

Chờ đến trước ánh nền lơ mờ kia, Tôn Dịch chỉ thấy Long gia cung kính hành lễ với người kia nói: “Thân Đồ đại sư.”

Một màn này, khiến tròng mắt khiếp sợ của Tôn Dịch thiếu chút nữa rớt xuống.

Khu thành đông, Long gia đại danh鼎鼎, vậy mà lại để ý đến một lão già xấu xí khuôn mặt gầy gò bản thủ như vậy.

Rốt cuộc lão già thối này là ai?

Thân Đồ đại sư vốn còng lưng, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể tắt thở, cốt nhục như củi.

Sau khi hắn nghe được giọng nói của Long gia, chậm rãi ngẩng đầu, lộ ra một khuôn mặt kinh khủng.

Khuôn mặt này khô gầy như cây khô, không có bất kỳ màu máu nào, vô cùng trắng bệch.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía Long gia, giọng nói khàn khàn như tiếng chiêng vỡ mở miệng nói: “Thực vật mang đến rồi sao?”

Long gia cung kính gật đầu nói: “Để Thân Đồ đại sư đợi lâu, đồ ăn ở ngay phía sau ta.”

Tôn Dịch sững sờ, sau đó trên mặt mang theo vẻ sợ hãi, lập tức xui lơ trên mặt đất.

Hắn đi theo Long gia đến, nhưng không thấy Long gia lấy thức ăn.

Hơn nữa, khiến hắn hoảng sợ chính là, chính hắn ở phía sau Long gia, Long gia mới vừa nói thức ăn ở phía sau, lại liên tưởng đến mục đích Long gia vô duyên vô cớ dẫn hắn tới nơi này.

Tôn Dịch bị dọa đến toàn thân run rẩy, gần như muốn ngất đi.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của hắn, sau khi Thân Đồ đại sư nghe được lời Long gia nói, một đôi mắt lạnh như băng vẫn nhìn Tôn Dịch.

Trong đôi mắt kia, phản phát nhìn không phải một người, mà là con mèo.

“Lần này đưa đồ ăn rất cường tráng, không tệ không tệ.”

Thân Đồ đại sư cười gằn hai tiếng, sau đó nhẹ giọng gọi vào chỗ sâu trong bóng tối: “Tiểu bảo bối, đi ra ăn cơm.”

Tôn Dịch sững sờ, đột nhiên cảm giác phía sau truyền đến một đạo thanh âm im ắng.

Chờ Tôn Dịch quay đầu nhìn lại, lập tức sợ tới mức hoảng sợ kêu thảm thiết.

“A, đây là cái gì, Long gia, mau cứu Long gia ta.”

Chỉ thấy, dưới ánh nến chợt sáng chợt tối chiếu rọi, chỉ thấy từ trong bóng tối chậm rãi đi tới một con nhện.

Nếu là nhện nhỏ bình thường, làm sao có thể để Tôn Dịch bị dọa thành bộ dáng này.

Tầng hầm này cao ba mét, nhưng cho dù là như thế, ở trước mặt con nhện khổng lồ này, vẫn xem như thấp bé.

Chân của nó dài khoảng mười lăm mét, toàn thân mọc đầy lông màu xám, trên đầu có hai con mắt màu đen to như đèn lồng, phần bụng có hình trứng, lúc này trông nó khô quắt, hiển nhiên là đói bụng.

Nó có tám cái chân, hai bên bốn cái, khi đi tới, Tôn Dịch tận mắt nhìn thấy mỗi một cái chân rơi trên mặt đất đều có thể dễ dàng đâm thủng bê tông.

Bất quá, muốn nói chân trước cường tráng uy lực lớn nhất, cùng răng sắc bén đen kịt.

Loại nhện khổng lồ này là sinh vật cổ xưa, tên là Bộ Tượng Chu.

Cho dù là một con voi lớn ở trước mặt nó, cũng có thể dễ dàng giết chết.

Nó không chỉ có thể nhả tơ, hơn nữa kịch độc vô cùng, tám cái chân vô cùng cứng rắn, còn có thể nhảy vọt, trình độ nhạy cảm của nó tuyệt đối không kém bất cứ sinh vật nào.

Loại nhện bắt voi này đặt ở trong thành phố, quả thực có thể tạo nên một trận giết chóc không thể ngăn cản.

Thấy Bộ Tượng Chu chậm rãi đi về phía hắn, Tôn Dịch sợ tới mức quần cũng ướt, hắn ta hoảng sợ nói: “Long gia, Long gia ngài mau cứu ta với, ta là thủ hạ của ngài, ta tới nương tựa ngài đây.”

Long gia hí mắt nói: “Người lần này hao tổn hai thủ hạ đắc lực của ta, còn có mặt mũi trở về, tiểu tử kia không giết người, ý tứ chính là để cho ta tự mình động thủ.”

Nói xong, một cước đá Tôn Dịch đang lúi kéo hắn về phía Bộ Tượng Chu.

Bộ Tượng Chu không để cho Long gia thất vọng, một cái chân trước sắc bén, dễ dàng xuyên thủng ngực Tôn Dịch, sau đó răng nanh cực lớn cắn vào động mạch cổ của hắn, lui về chỗ sâu trong bóng tối.

Mà không bao lâu, sâu trong bóng tối truyền đến tiếng kêu tuyệt vọng của Tôn Dịch.

Sắc mặt Long gia bình thường, hiển nhiên là tập mãi thành thói quen.

Hắn cung kính nhìn lão nhân khô gầy trước mặt này nói: “Thân Đồ đại sư, tại hạ có một chút phiền toái nhỏ, nếu như không giải quyết được, muốn mời Thân Đồ đại sư ra tay áp trận.”

Thân Đồ đại sư chậm rãi gật đầu nói: “Người thu lưu ta nhiều năm như vậy, giúp ta khôi phục thương thế, hơn nữa cho tiểu bảo bối của ta đúng giờ đưa thức ăn tới, hôm nay người có khó khăn, ta sẽ ra tay.”

Long gia thần sắc mừng rỡ nói: “Vậy đa tạ Thân Đồ đại sư.”

--

Sắc trời dần dần tối xuống, mà giờ khắc này một trận gió tanh mưa máu, dần dần nổi lên.

Dương Thiên một mình đi về phía trang viên của Long gia.

Hắn từ chối tất cả trợ giúp của tất cả đại lão khu Nam Thành và khu Bắc Thành.

Trong mắt Dương Thiên, chỉ cần hắn quyết định một chuyện.

Vậy chuyện này đã thành kết cục đã định.

Hắn muốn thống trị toàn bộ thế lực ngầm kinh thành, vậy kết cục sẽ hoàn thành ở trước hừng đông ngày mai.

Mà những đại lão khu nam thành cùng khu bắc thành kia chờ ngủ một giấc thật ngon, sau đó ngày mai giúp hắn thu thập cục diện rối rắm là được.

Khi hắn bước vào khu Đông Thành một bước, cũng đã có thám tử bẩm báo Long gia trong trang viên.

“Hắn chỉ đến một mình?”

Trong đại sảnh, đông đảo các đại lão khu Đông Thành, trên mặt ai nấy đều mang theo vẻ kinh ngạc.

“Ngông cuồng, thật sự là ngông cuồng.”

Hán tử tam gia một mắt kia, sắc mặt dữ tợn nắm nắm tay nói: “Quả thực không coi chúng ta ra gì, rành mạch nói cho chúng ta biết hôm nay sẽ tới diệt chúng ta, hơn nữa lại còn dám một mình tới, ai cho hấn lá gan?”

Nam tử mặc âu phục nho nhã, dáng vẻ ôn hòa, lúc này Nhị gia cũng mang theo một tia tức giận nói: “Ỗ vào bản lĩnh của mình mà cuồng ngạo như vậy sao? Vậy chờ xem có tới mà không có về đi.”

Chương 803 - Bắt đầu đối chiến.

Long gia nghe được tin tức chuẩn bị cả buổi chiều chỉ có một mình Dương Thiên tới khu bắc thành của Nam Thành, cũng hơi ngây ngẩn cả người.

Luận phách lược, khu bốn thành ai có thể so với hấn?

Nhưng cho dù là mười phần quyết đoán, hấn vẫn không dám giống như Dương Thiên, một mình tiến về khu nam bắc thành, còn tuyên bố diệt bọn họ.

Theo hấn thấy, đây quả thực là hành vi muốn chết.

“Hấn dám cuồng như vậy, nhất định phải trả giá đắt.”

Long gia hừ lạnh một tiếng.

Có lẽ căn bản không cần Thân Đồ đại sư ra tay, hấn có thể giải quyết tất cả.

Dù sao qua nhiều năm như vậy, hấn đối với nó tất cung tất kính, mới khiến cho đối phương thiếu nợ một ân tình như vậy, nếu là cứ như vậy dùng hết, quả thực quá đáng tiếc.

Có Thân Đồ đại sư ở đây, Vân Thương chân nhân ở kinh thành không ra tay, trong Kim Đan cảnh, ai cũng không phải là đối thủ của hấn.

Chỉ cần Thân Đồ đại sư còn ở lại trang viên này một ngày, khu Đông Thành sẽ vĩnh viễn không đổi chủ.

Nghĩ đến đây, hắc uy nghiêm nhìn đám thủ hạ của mình đông đảo đại lão nói: “Người trong trang viên năm trăm trượng, chỉ cần đối phương tới, trực tiếp vận dụng vũ khí nóng cường thế oanh sát.”

Mọi người nghe vậy đều lĩnh mệnh.

Dương Thiên càng tới gần trang viên, liền cảm giác càng lạnh lẽo, nhân số cũng dần dần ít đi.

Sắc mặt hắc bình tĩnh, tiếp tục đi tới phía trước.

Mà lúc này ở ngoài năm trăm trượng, trên nóc trang viên, một tay bắn tia đã vào chỗ.

Hắn khác với những tay bắn tia bình thường.

Bởi vì bên cạnh hắn đặt một cái súng bắn tia cực lớn, súng bắn tia bình thường tối đa cũng chỉ một mét trái phải căng hết cỡ.

Mà súng ngắm hắn điều khiển này dài chừng ba mét.

Đạn súng bắn tia bình thường cũng chỉ khoảng năm centimet.

Mà súng bắn tia này sử dụng đạn dài chừng mười lăm cm, có thể xuyên thấu hết thảy.

Cho dù là một chiếc xe tải lớn, cũng có thể dùng viên đạn này đánh nổ.

Lúc này, tay bắn tia đã nhắm vào Dương Thiên, hắn có tiếng trong giới bắn tia, bây giờ được Long Gia mời đến bắn chết Dương Thiên.

Long gia từng nói, chỉ cần hắn bắn chết thành công, sẽ đưa cho hắn khẩu súng bắn tia mà năm trăm vạn cũng không mua được.

Đây chính là vũ khí có lực sát thương mới nhất do quân M quốc mới nghiên cứu chế tạo ra, hơn nữa cho dù là đội quân phủ chính trị M quốc cũng chưa kịp trang bị, trên thị trường có thể nói chỉ có một thanh này, uy lực vô cùng to lớn, cho dù là cá voi sinh mệnh lớn nhất thế giới, dưới cây súng ngắm này, cũng phải mất mạng.

Lúc này hắn nhếch miệng cười lạnh, vốn tưởng rằng khó khăn cỡ nào, nhưng nhìn thấy Dương Thiên nghênh ngang đi tới, căn bản không có bất kỳ ý thức phòng hộ nào, không khỏi càng thêm khinh thị.

Lần này, căn bản không cần tốn nhiều sức.

Hắn nhắm vào Dương Thiên, không có một chút do dự, bóp cò súng.

Toàn bộ động tác liền mạch lưu loát.

Oành!

Tuy rằng đã lắp máy giảm thanh, nhưng tiếng súng trầm thấp vẫn làm cho tóc tay bắn tĩa kia chấn động.

Hơn nữa, không chỉ như thế, giờ phút này thân thể của hắn, cũng bị lực lượng cường đại kia đánh bay ra ngoài năm sáu mét.

Hắn gian nan đứng dậy, hưng phấn sờ cây thương trong ngực nói: “Thiên thiên, bảo bối a, lại có uy lực như thế.

Cùng lúc đó, Dương Thiên cách hơn năm trăm trượng chỉ cảm thấy lông tơ lập tức nổi tung.

Một loại cảm giác đủ để uy hiếp đến tính mạng của hắn quanh quẩn trong lòng.

Hắn nheo mắt, nhìn viên đạn bắn tĩa đang bay nhanh tới, vận chuyển tiên nguyên quanh thân, đám một cái về phía viên đạn kia.

“Phá cho ta.”

Ầm ầm!

Sau một tiếng nổ, tràng diện như bom Hy-đrô nổ tung, hiện ra một đoàn mây nấm to lớn, bao Dương Thiên ở trong đó.

Lúc này tay bắn tĩa nghe được tiếng vang lớn, sau đó nhanh chóng dùng kính ngắm nhìn lại.

Sau khi nhìn thấy đám mây hình nấm kia, biểu cảm trên mặt khỏi phải nói có bao nhiêu đặc sắc.

“Ông trời ơi, có súng bắn tĩa này, thiên hạ rộng lớn, ai là đối thủ của ta.”

Hắn hưng phấn khoa tay múa chân, một phát đạn kia, đoán chừng ngay cả voi cũng có thể oanh sát thành cặn bã đi.

Khi ngọn lửa tan đi, tay bắn tĩa kia đang nghĩ xem làm thế nào để giải thích với Long gia về việc không có thi thể thì lại thấy một người đứng tại chỗ.

“Mẹ nó, ai không sợ chết như vậy, dám đến phía trước xem nào nhiệt?”

Tay bắn tĩa ngạc nhiên, hắn không nghĩ tới Dương Thiên, bởi vì dưới sự công kích cường đại như vậy, đối phương không có khả năng sống sót.

Nhưng mà, khi hắn thấy được tướng mạo người kia, lập tức bị dọa đến sắc mặt lập tức trắng bệch.

Đối phương không phải ai khác, chính là Dương Thiên.

“Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, sao hắn lại không chết? Dưới súng ngắm cường đại như vậy, sao hắn còn sống?”

Tay bắn tĩa kia không thể tin được, lần nữa nhìn lại, chỉ cảm thấy thiếu niên cười với hắn, sau đó một đạo kiếm quang màu trắng bay tới.

“Đó là cái gì?”

Trên mặt tay bắn tĩa mang theo nghi hoặc, sau đó tựa hồ nghĩ tới điều gì.

“Kiếm khí!”

Nhưng mà, đang lúc hắn muốn tránh né, kiếm khí hung hăng đâm xuyên qua mi tâm của hắn, sau đó dư uy không giảm, gắt gao đánh hắn vào trên tường.

“Đến mà không đi phi lễ!”

Sắc mặt Dương Thiên bình tĩnh, phỉ bụi trên quần áo, tiếp tục đi về phía trước.

Khi tin tức truyền đến tai Long gia, sắc mặt Long gia có chút âm trầm xuống.

“Án binh bất động, chờ hắn đến trang viên, một kích tất sát, cái này để phòng ngừa hắn chạy trốn.”

Đông đảo đại lão gật đầu, sau đó không ngừng phân phó xuống dưới.

Lần này bọn họ đã chuẩn bị xong hỏa tiễn tầm xa, còn có loại vũ khí laser dùng trên mặt quân sự, cùng với đạn đạo truy tung oanh tạc.

Chỉ cần Dương Thiên dám đến thì đã có giác ngộ sẵn sẽ chết.

Lúc này, Long Gia tự mình đi tới bình đài trên đỉnh công trang viên, lẳng lặng chờ Dương Thiên đến.

Dương Thiên không để cho hắn thất vọng, một mình chậm rãi đi về phía bên này.

“Hắn thật đúng là dám một mình đến.”

Hán tử độc nhãn Tam gia kia giờ phút này giận dữ muốn nứt ra, tức đến mức một tròng mắt còn sót lại cũng đỏ máu hẳn lên.

“Long gia, bảo ta lấy đầu của hắn.”

Mà lúc này nam tử trung niên nho nhã Nhị gia kia vội vàng nói: “Không thể, đối phương dám một mình đến, hiển nhiên là chuẩn bị, người trước tiên không nên lỗ mồm, chúng ta yên lặng theo dõi kỳ biến, dù sao mặc kệ đối phương đùa nghịch cái gì, chúng ta có nhiều vũ khí nóng hạng nặng như vậy, cũng đã đứng ở thế bất bại.”

Long gia cũng mở miệng nói: “Lão nhị nói không sai, lão tam, tính tình người quá nóng nảy, dễ làm hỏng đại sự.”

Hán tử một mắt kia tức giận nói không ra lời.

Lúc này, Dương Thiên dừng ở vị trí cách trang viên mười trượng.

Hắn vẽ mặt hồ hững nhìn Long gia trên bình đài phòng ốc cửa chính, con ngươi híp híp.

Dương Thiên đang đánh giá hắn, hắn cũng đang đánh giá Dương Thiên.

Long gia chấp hai tay sau lưng, uy nghiêm nói: “Người chính là Dương Thiên.”

“Không sai!”

Dương Thiên gật đầu nhìn hẩn một cái nói: “Người chính là Long gia kia?”

Long gia cười ha ha nói: “Là ta, hậu sinh, thật sự bội phục bội phục, người còn trẻ hơn so với tưởng tượng của ta, còn muốn cuồng ngạo, đâm rỗng hang hổ người cũng dám xông, là thật sự không để ta vào mắt nha.”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt nói: “Người còn chưa lọt vào mắt ta, hiện tại, người chỉ có hai con đường có thể đi.”

Long gia nghe vậy, trán nổi gân xanh, ông ta chịu đựng nổi giận mở miệng.

“Nói nghe một chút?”

Dương Thiên duỗi một ngón tay thon dài ra nói: “Thứ nhất, thần phục ta.”

“Tiểu tử người nói cái gì? Người dám lặp lại lần nữa?”

Hán tử độc nhãn kia mang trên mặt ý giết chóc điên cuồng nói: “Để Long gia thần phục người, người tính là cái gì?”

Không chỉ có hẩn, nam tử trung niên nho nhã kia cũng cuồng nộ vô biên.

“Tiểu tử, người một thân một mình đến, đã là thịt cá trên thớt gỗ tùy ý chúng ta xâu xé, đến bây giờ còn cuồng ngạo như thế, sức mạnh của người là cái gì?”

“Không cần phí lời với hẩn, trực tiếp giết hẩn.”

Đông đảo đại lão nắm chặt nắm đấm.

Long gia vô cùng tôn quý, chưa từng bị sỉ nhục như vậy?

Mà giờ khắc này, Long gia đưa tay, ngăn trở thủ hạ.

Tuy rằng trên mặt hẩn không có biến, nhưng đôi mắt cũng đã triệt để lạnh lẽo.

“Tiểu tử, ta ngược lại muốn nghe một chút, con đường thứ hai người chuẩn bị giúp ta là cái gì.”

Đôi mắt của Dương Thiên cũng trở nên lạnh lẽo.

“Là đường chết!”

Một câu, lần nữa đốt lên lửa giận của tất cả mọi người đối diện.

“Ha ha ha, được!”

Long Dã giận quá hóa cười nói: “Ta chỉ chuẩn bị cho người một con đường, nhưng trùng hợp, cũng là đường chết.”

Nói xong những lời này, giọng nói của hắn dần dần lạnh xuống, phân phó với đông đảo thuộc hạ: “Giết chết tại chỗ cho ta.”

Hắn nói một câu hỏa tiễn, vũ khí laser tử vong, oanh tạc tên lửa truy tung nhiệt, tất cả đều oanh tạc về phía Dương Thiên.

Dương Thiên ngưng tụ cương khí màu vàng phòng ngự, lúc này lại bị vũ khí laser trí mạng xuyên thủng.

Sắc mặt hắn khê biến, biết mình khinh thường uy lực của loại vũ khí laser này, không khỏi hít sâu một hơi, ngưng tụ tiên nguyên quanh thân hướng về phía hư không chiêu thu quát khê: “Kiếm tới!”

Luận quần thể công kích ư?

Hắn chưa từng thua lần nào.

Một câu của Dương Thiên vừa dứt, chỉ nghe trên chín tầng trời có tiếng kiếm ngân truyền đến.

Tất cả mọi người cảm giác không đúng, nhìn về phía bầu trời đêm đen nhánh, sau đó một màn để bọn hắn tròn đời khó quên xuất hiện.

Chỉ thấy, vô số đạo kiếm khí lít nha lít nhít, mang theo phong mang vô cùng, đánh về phía bọn họ.

Tiếng kiếm ngân không ngừng, kiếm khí không lồ hợp thành một cái lưới kiếm bao trùm toàn bộ trang viên.

Chương 804 - Tất cả át chủ bài.

"Ông trời ơi, mau né tránh."

Sắc mặt mọi người đều trở nên trắng bệch.

Nhưng mà, không đợi hấn kịp phản ứng, chỉ thấy trên trời cao, mười vạn đạo kiếm khí toàn bộ nghiền ép tới.

Bọn họ muốn trốn tránh, nhưng mức độ kiếm khí bao trùm rộng, đã vượt quá tưởng tượng của bọn họ.

Chỉ trong nháy mắt, thủ hạ của Long gia đã tử thương hết chín phần mười.

Ở chỗ này, không có thực lực tuyệt đối, thì sẽ không có may mắn đáng nói.

Khi hấn tử một mắt và nam tử trung niên nho nhã nhìn thấy một màn này giận dữ hét: “Bảo vệ tốt Long gia.”

Nói xong, ba vị Tông Sư cảnh, hai vị cao thủ Tiên Thiên cảnh toàn bộ xúm lại, ngưng tụ ra cương khí bảo hộ Long gia ở bên trong.

Tuy là như thế, nhưng dưới công kích cường đại của Dương Thiên chỉ có thể mang theo vẻ mặt sợ hãi gian nan chống đỡ.

Toàn bộ trang viên xa hoa triệt để biến thành một mảnh phế tích.

Mà trong tầng hầm ngầm của trang viên, Thân Đồ đại sư đột nhiên mở hai mắt ra, Bộ Tượng Chu cũng phát ra tiếng kêu thê lương.

Hấn gầm lên một tiếng, đột ngột từ mặt đất mọc lên, giọng khàn khàn: “Là ai quấy nhiễu ta thanh tu?”

Lúc này, mười vạn đạo kiếm khí đã tiêu tán, Long gia thấy Thân Đồ đại sư cuối cùng cũng ra ngoài, không khỏi vui mừng nói: “Thân Đồ đại sư mau tới cứu ta.”

Thân hình Thân Đồ đại sư bay xuống Bộ Tượng Chu, Bộ Tượng Chu nhanh chóng đi về phía này.

Hấn nhìn thoáng qua phế tích, mở miệng nói: “Long gia không cần hoảng hốt, để lão phu ra tay, giết chết hấn.”

Long gia thấy vậy, thở phào nhẹ nhõm.

Thân Đồ đại sư cùng tọa kỵ của hấn đồng loạt ra tay, từng chém giết cao thủ Kim Đan cảnh.

Hắn đến từ Miêu Cương, Bộ Tượng Chu là do hắn dùng tinh huyết bản thân nuôi dưỡng, cường đại vô biên.

Có hắn ra tay, cho dù thiếu niên có bản lĩnh thông thiên cũng chắc chắn ngã xuống.

Lúc Dương Thiên nhìn thấy con nhện lớn này, trên mặt cũng mang theo một tia dị sắc.

“Dị chủng?”

Trên người con nhện này tản ra sinh mệnh lực cường hãn, lúc ở Huyền Thiên đại lục so với yêu thú cũng không kém chút nào.

Lần này, muốn khó giải quyết.

Thân Đồ đại sư khom người, cả người giống như một trận gió có thể thổi ngã hắn vậy.

Đôi mắt xám như tro tàn của hắn lạnh lùng nhìn Dương Thiên nói: “Khí tức thật cường đại, cho rằng thức ăn của nhện con ta không thể tốt hơn, chỉ cần ăn người, có lẽ có thể khiến nhện con của ta nâng cao một bước.”

Dương Thiên nắm chặt tay, Lạc Ngân Linh Kiếm đột nhiên xuất hiện.

“Ý nghĩ hảo huyền.”

Nói xong, thi triển kiếm quyết, hung hăng chém về phía lão nhân.

Trong mắt Thân Đồ đại sư hiện lên một tia kinh miệt, căn bản không cần động thủ, hai chân trước cứng rắn của Bộ Tượng Chu giao nhau, dễ dàng ngăn trở đạo công kích này của Dương Thiên.

“Hiện tại, đến phiên ta xuất thủ.”

Thân Đồ đại sư cười gần hai tiếng, đôi mắt không có bất kỳ cảm xúc nào nhìn Dương Thiên, giống như nhìn một người chết vậy, hắn vững vàng đứng ở trên người Bộ Tượng Chu, sau đó vỗ vỗ cái đầu to lớn của Bộ Tượng Chu nói: “Giết hắn cho ta.”

Đôi mắt đen nhánh trên đầu Bộ Tượng Chu kia trong nháy mắt trở nên đỏ như máu.

Nó chỉ chi giao hai tiếng, thân hình nhanh chóng đánh về phía Dương Thiên.

“Tốc độ thật nhanh.”

Dương Thiên biến sắc, sau đó còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy một cái chân nhện thon dài sắc bén như ngân thương nhắm ngay ngực hắn đâm tới.

Dương Thiên vận dụng Lạc Ngân Linh Kiếm đón đỡ.

Keng!

Cả hai chạm vào nhau, phát ra tiếng kim loại giao kích, chói tai dị thường.

Con nhện không nhúc nhích tí nào, mà Dương Thiên lại lùi lại mấy bước.

“Lực đạo thật mạnh mẽ.”

Dương Thiên thầm than một tiếng, khuôn mặt cũng dần dần lạnh xuống.

“Bỗng nhện khổng lồ có thể che khuất bầu trời ta đều đã gặp, con nhện nhỏ người cũng dám làm cản ở trước mặt ta, ta cũng muốn xem xem con nhện nhỏ này có bản lĩnh lớn đến bao nhiêu.”

Hắn quát nhẹ một tiếng.

“Thập Tự Phá Thiên Trảm!”

Lạc Ngân Linh Kiếm ngưng tụ ra hai đạo kiếm quang sắc bén dung hợp lại với nhau, sau đó hung hăng tập kích Thân Đồ đại sư.

Sắc mặt Thân Đồ đại sư mang theo một tia khinh thường, mà lúc này, Bộ Tượng Chu dưới thân hắn phun nọc độc màu đen, lại ăn mòn toàn bộ công kích mà Dương Thiên phát động.

Sau đó, con nhện đột nhiên nhảy tới, phun tơ nhện về phía Dương Thiên.

Tơ nhện vô cùng cứng cõi, hơn nữa càng giãy dựa lại càng chặt.

Sau khi Long gia nhìn thấy Dương Thiên bị hàng phục, thở phào nhẹ nhõm, trên mặt mang theo nụ cười khinh thường

lạnh lùng nói: “Tiểu tử, dám đối nghịch với ta, kết cục chỉ có một con đường chết.”

Dương Thiên lạnh lùng nói: “Nói câu này, còn hơi sớm.”

“Người cho rằng người có thể thoát khỏi tay Thân Đồ đại sư hay sao?”

Long gia tức giận hừ một tiếng, ngữ khí cuồng ngạo.

“Không phải ta chạy trốn khỏi tay hắc, mà là hắc có thể chịu đựng được nghiền ép của ta hay không.”

Thiếu niên giọng điệu lạnh nhạt, lời nói ra, khiến tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Đã là thịt cá trên thớt gỗ, lại còn dám cuồng như thế.

Hắc rốt cuộc lấy đâu ra sức mạnh?

Mà Dương Thiên dám nói câu này, tất nhiên không phải là ngông cuồng.

Thăm dò vừa rồi đã giúp hắc nắm được nhược điểm của con nhện khổng lồ này.

Như vậy nghiền ép kế tiếp... Cũng không phải chỉ là nói suông.

Dương Thiên mặc niệm pháp quyết, cả không gian đều sinh ra cảm giác nóng rực, mà sâu trong đôi mắt của hắc cũng mơ hồ có một ngọn lửa màu vàng đang nhảy nhót.

Long gia mí mắt khẽ giật giật, có một dự cảm không tốt, hắc vội vàng hoảng sợ la lên với Thân Đồ đại sư: “Thân Đồ đại sư, ngài mau ra tay giết hắc, phòng ngừa dị biến phát sinh.”

Thân Đồ đại sư gật đầu, sau đó không đợi Bộ Tượng Chu dưới thân có hành động, chỉ nghe một tiếng quát nhẹ truyền đến.

“Vạn hỏa phân thiên!”

Một câu nói rơi xuống, kim sắc hỏa diễm trổng rỗng dấy lên, bao vây tất cả mọi người vào trong đó.

Sắc mặt mọi người hiện lên vẻ hoảng sợ.

“Ông trời ơi, mau lui lại, bảo vệ tốt Long gia.”

Hắn tử một mắt đau khổ chống đỡ dùng vách chắn màu vàng chặn ngọn lửa màu vàng xâm nhập, muốn cho đám người Long gia rút khỏi.

Nhưng mà, còn không có một lát thời gian, liền trực tiếp bao phủ tại trong biển lửa.

Long gia kinh hô một tiếng, trên mặt hoảng sợ.

Cho tới bây giờ, hắn mới biết được, mình rốt cuộc đắc tội tồn tại khủng bố cỡ nào.

Hắn vốn muốn nhờ Thân Đồ đại sư cứu hắn, nhưng giờ phút này Thân Đồ đại sư đã là Nê Bồ Tát, bản thân khó bảo toàn.

Bộ Tượng Chu sợ nhất là ngọn lửa, tư nhện của nó cũng giống như thế.

Vậy thì tư nhện ngay cả Dương Thiên cũng không giãy được tan rã dưới hỏa diễm.

Mà Thân Đồ đại sư và Bộ Tượng Chu đang giãy dựa gào thét trong biển lửa.

Hắn ta cắn răng cả giận nói: “Tiểu tử, đây là người ép ta.”

Nói xong, trực tiếp rạch ra phần bụng của Bộ Tượng Chu.

Bộ tượng nhện kêu rên không ngừng, chỉ một lát sau đã im bật.

Nhưng vô số bọ cánh cứng màu đen từ bụng nó phun ra, đánh về phía Dương Thiên.

Hắn đến từ Miêu Cương, có tạo nghệ cực kỳ sâu đối với cổ trùng, những con bọ cánh cứng màu đen này chính là cổ trùng, nước lửa bất xâm, gần như không có thiên địch.

Hơn nữa lực sát thương vô cùng kinh khủng, một đôi răng nanh màu đen có thể dễ dàng cắn xuyên kim thiết, sinh mệnh lực của nó vô cùng cường hãn, không cách nào giết chết.

Bản thân những con cổ trùng màu đen này đã xen lẫn vào phần bụng của Bộ Tượng Chu.

Bây giờ Bộ Tượng Chu đã chết, bọn chúng đều được thả ra.

Lúc này, lão nhân lấy ra một cây sáo xương trong tay.

Hắn nhẹ nhàng thổi, cây cột địch kia phát ra ma âm, để bọn người Long gia gần như lập tức mất đi linh hồn, mặc cho ngọn lửa thiêu đốt.

Mà bộ cánh cứng màu đen vốn muốn bay đi, nhưng sau khi nghe được từng trận ma âm, lập tức quay trở lại, dường như nhận được mê hoặc gì đó, lao về phía Dương Thiên.

Sắc mặt Dương Thiên hơi thay đổi.

Thấy cổ trùng màu đen xuyên qua ngọn lửa mà không bị thương chút nào, sau đó cái răng nanh màu đen kia lao đến.

Dương Thiên một kiếm chém xuống.

Nhưng mà, sau khi cổ trùng màu đen ngã xuống đất, vùng vẫy một lát, lại vỗ cánh bay lên.

“Đây rốt cuộc là con côn trùng gì?”

Sắc mặt Dương Thiên hoảng sợ, sau đó không ngừng lùi lại.

Nhưng cổ trùng màu đen quá nhiều, gần như là bỏ thiên cái địa, vây quanh hắn.

Giờ phút này, bụng Bộ Tượng Chu đã hoàn toàn khô quắt.

Hiển nhiên, những cổ trùng màu đen này mới là sát chiêu của Thân Đồ đại sư.

Thân Đồ đại sư trên mặt mang theo vẻ dữ tợn cả giận nói: “Tiểu tử, ngươi hại nhện con của ta chết đi, cổ trùng của ta không cách nào ôn dưỡng, hôm nay, ta liền dùng thân thể của ngươi làm dụng cụ, ôn dưỡng cổ trùng của ta, tinh huyết của ngươi tràn đầy, hơn nữa thực lực siêu phàm, là dụng cụ tốt nhất.”

Sắc mặt Dương Thiên phát lạnh.

“Thật sự cho rằng ta là nhân vật dễ trêu chọc hay sao!”

Hắn từ bỏ Lạc Ngân Linh Kiếm, bàn tay chậm rãi kết ấn, sau đó tức giận quát: “Bất Diệt Thiên Viêm!”

Một câu nói rơi xuống, hỏa diễm càng kinh khủng hơn trông rõ ràng hiển hiện.

Những ngọn lửa này quay chung quanh thân Dương Thiên, chỉ bảo vệ nó.

Sau khi những cổ trùng màu đen kia bay đến gần, toàn bộ đều phát ra tiếng kêu chói tai.

“Hỏa Long thuật.”

Trên mặt Dương Thiên mang theo một tia lạnh lùng, một con rồng lửa khổng lồ hình thành trong lòng bàn tay.

Chương 805 - Phản diện nói nhiều.

"Grào!"

Hỏa Long Thuật mà Dương Thiên vận dụng vẫn là cấp bậc tiên kỹ.

Hỏa Long cực lớn dài chừng mười trượng, vảy rồng tản ra cảm giác nóng rực, râu rồng sinh động như thật, trong đôi mắt thú có hỏa diễm đang nhảy nhót.

Quanh thân con rồng lửa màu vàng lượn lờ ngọn lửa, nó bay thẳng lên, xoay chuyển cùng trên hư không.

Sau đó phát ra một tiếng long ngâm rõ to, những cổ trùng màu đen kia gặp được Hỏa Long, bắt đầu hoảng sợ nôn nóng bất an.

Cho dù là Thân Đồ đại sư sau khi thấy được một màn này, sắc mặt cũng thay đổi.

“Ngươi lại có thể thi triển ra cổ thuật hỏa diễm cao thâm như thế!”

Dương Thiên lạnh lùng nói: “Làm sao? Ngươi muốn cầu xin tha thứ?”

“Ha ha ha, cầu xin tha thứ? Trò cười!”

Ánh mắt Thân Đồ đại sư lạnh lùng nói: “Ta dùng cả đời mới luyện chế ra được ba ngàn con cổ trùng này, bọn chúng gần như có thể bắt tử bắt diệt, ngươi có Hỏa Diễm Cổ Cẩm Thuật thì như thế nào? Chỉ cần chém giết ngươi, Hỏa Long sẽ tự sụp đổ!”

Dương Thiên nhíu mày cười lạnh nói: “Vậy phải xem ngươi có bản lĩnh này hay không.”

Thân Đồ đại sư lại thôi sáo cổ, cảm xúc của những con cổ trùng màu đen kia lại được an ổn, sau đó giống như nổi điên, không ngừng đánh về phía bức tường lửa phòng hộ Dương Thiên.

Nhìn thấy cổ trùng màu đen không sợ chết tre già măng mọc đánh tới, sắc mặt Dương Thiên tái nhợt, sau đó bàn tay kết ấn biến động.

Hỏa long trên trời cao vẫy đuôi bay xuống mặt đất.

Ngon lửa của Dương Thiên sắp bị công phá, trên mặt Thân Đồ đại sư còn chưa lộ ra một tia vui mừng, chỉ thấy hỏa long từ trên trời giáng xuống, xoay quanh người Dương Thiên, trong miệng phun ra long viêm nóng rực, thiêu chết mảng lớn cổ trùng màu đen.

“Ông trời ơi!”

Long gia thấy được một màn này, hấn vốn đang chạy trốn sợ tới mức chân cũng nhũn ra.

Đây là tranh đấu cấp độ Thần Tiên sao?

Hắn chỉ là phạm nhân, dính vào là chết.

Trước đó đi trêu chọc Dương Thiên, hắn cảm giác hồi hận đều biến mất, nếu như trước đó lựa chọn thần phục Dương Thiên, vậy tất cả thủ hạ của hắn cũng sẽ không bị diệt toàn bộ.

Khi Hỏa Long xuất hiện, bại cục của Thân Đồ đại sư đã định.

Dưới long viêm của Hỏa Long, cổ trùng màu đen đã tử thương gần nửa, Thân Đồ đại sư cắn răng, tròng mắt đỏ ngầu.

“Tiểu tử, ta muốn cho ngươi chết.”

Dương Thiên khinh thường cười, ngữ khí lạnh lùng nói: “Nếu như vậy, có cần ta nói với ngươi một lần không?”

“Muốn chết!”

Trên mặt Thân Đồ đại sư mang theo một tia giận dữ, đôi mắt hấn lạnh lùng, từ trong miệng phun ra một đoàn kim sắc phi trùng giống như đạn.

Dương Thiên thấy vậy, sắc mặt hơi đổi.

Hắn từ trong đám côn trùng màu vàng này cảm nhận được một loại dao động sợ hãi khiến sau lưng hắn cũng phát lạnh.

Dương Thiên không dám khinh thường, tay hắn cầm Lạc Ngân Linh Kiếm, hung hăng chém về phía phi trùng màu vàng.

Nhưng mà, khiến hắn khó có thể tin chính là, sau một tiếng kim loại giao chiến, con kim sắc phi trùng này không có bất kỳ tổn thương gì, mà Lạc Ngân Linh Kiếm của hắn vậy mà vỡ mất một lỗ hồng.

Sưu sưu sưu sưu.

Lạc Ngân Linh Kiếm phát ra tiếng gào thét, bản thân nó có linh, bây giờ bị thương, giờ phút này hào quang biến mất hơn phân nửa.

Nhưng cũng may nó là linh kiếm, chỉ cần tĩnh dưỡng linh thạch sẽ khôi phục hoàn toàn.

Sắc mặt Dương Thiên trở nên cực kỳ khó coi, hắn hít sâu một hơi hỏi Thân Đồ đại sư: “Người đây là vật gì?”

Thân Đồ đại sư cười ha ha nói: “Sao vậy? Sợ sao? Nó là chỉ bảo Kim Tầm Cổ của Miêu Cương ta, vương trong cổ, cho dù là ta có tu vi như thế, tâm huyết mấy chục năm cũng chỉ ôn dưỡng một con mà thôi, nó là cổ trùng bất tử bất diệt đúng nghĩa, bất tử bất diệt.”

Dương Thiên nhíu mày, sắc mặt khó coi. Hắn triệu hồi Hỏa Long, phun long viêm về phía con cổ trùng màu vàng trước mắt này. Nhưng cổ trùng màu vàng chẳng những không có bất kỳ tổn thương nào, ngược lại càng thêm tinh thần.

Thân thể nhỏ bé của nó vốn đang lơ đãng trên không trung lập tức trở nên nhanh chóng, trong bầu trời đêm đen kịt xẹt qua một đạo quang ảnh màu vàng, sau đó xuyên qua thân thể của Hỏa Long, lao về phía Dương Thiên.

“Quả thực khủng bố!”

Ánh mắt Dương Thiên mang theo một tia chấn kinh, sau đó tiên nguyên ngưng tụ quanh thân, tạo thành một màn sáng màu vàng.

Nhưng mà, điều khiến Dương Thiên lại một lần nữa khiếp sợ chính là, con côn trùng màu vàng này lại nằm sấp trên màn sáng màu vàng mà hấn ngưng tụ ra, sau đó găm cắn.

Hàm răng của nó sắc bén tới cực điểm, tuy nhỏ nhưng lại có được thực lực khủng bố.

Chỉ một lát sau, màn sáng màu vàng bị nó găm cắn xuyên thấu.

Hấn ngưng tụ ra màn sáng màu vàng kim có lực phòng ngự cường đại, Dương Thiên tự tin ngay cả tồn tại tu vi Nguyên Anh cảnh sơ kỳ cũng không thể đánh tan.

Con côn trùng nhỏ này, rốt cuộc là quái vật gì.

Dương Thiên không dám tiếp xúc với con côn trùng này, trực giác nhạy bén nói cho hấn biết, con côn trùng nhỏ bề ngoài hoa lệ này có kịch độc.

Hấn không ngừng né tránh, con sâu nhỏ này như bóng với hình, giống như u linh vậy.

Lúc này, tuy rằng khí tức của Thân Đồ đại sư trở nên uể oải, nhưng trên mặt vẫn mang theo nụ cười bạo ngược nói: “Ha ha ha, đây là côn trùng đứng đầu Miêu Cương chúng ta, người căn bản không giết chết được nó. Nó là linh cốt bản mệnh của ta, linh hoạt giống như phụ tá đặc lực của ta vậy, cho dù người có bản lĩnh thông thiên cũng không thể trốn thoát.”

Dương Thiên nghe vậy, dường như nghĩ tới điều gì, thân hình dừng lại một chút, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Thân Đồ đại sư cười nhạt nói: “Sao không chạy nữa?”

Khóe miệng Dương Thiên nhếch lên thành một nụ cười nói: “Người có biết cái gì gọi là nhân vật phản diện chết vì nói nhiều không?”

“Có ý gì?”

Thân Đồ đại sư nghe vậy, hơi sững sờ.

“Người sẽ biết nhanh thôi.”

Thần niệm bàng bạc của Dương Thiên khóa chặt con côn trùng nhỏ màu vàng kia, quả nhiên, chỉ thấy một sợi dây tinh thần yếu ớt đang dẫn dắt nó.

Dương Thiên vận dụng thần niệm phần nộ quát: “Giết!”

Hắn dùng là lực lượng linh hồn của Phá Thiên Tiên Đế, loại thần thức áp bách này, cho dù là nửa bộ phận cường giả Thần Cảnh cũng sẽ cảm giác được uy áp cường đại, càng dùng đề cập tới một con côn trùng nhỏ nhỏ này.

May mà Thân Đồ đại sư nhắc nhở hắn, Dương Thiên mới nghĩ đến dùng một chiêu này.

Đạo thần thức này chấn sát quả nhiên hữu hiệu, tiểu côn trùng chỉ biết công kích vật lý, nhưng đối với thần thức lại hết sức yếu ớt.

Kim Tầm Cổ bịch một tiếng rơi trên mặt đất, chồng bốn vó lên trời.

Mà lúc này bởi vì thần thức tương liên với Thân Đồ đại sư, cho nên sau khi Dương Thiên chặt đứt liên hệ giữa hai người, Thân Đồ đại sư phụt một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, khí tức cũng uể oải.

Hắn nổi giận gầm lên một tiếng, trên mặt mang theo vẻ khó có thể tin nói: “Người sao lại sử dụng thần thức công kích?”

Dương Thiên cười cười nói: “Ta vốn dĩ biết, chỉ là trước đó không có tác dụng, còn phải đa tạ người nhắc nhở.”

“Người... phụt phụt!”

Thân Đồ đại sư lửa giận công tâm, lại phun ra một ngụm máu tươi.

Hiện tại hắn rất cuộc biết vì sao thiếu niên nói nhân vật phản diện chết bởi nhiều lời.

Nếu không có hắn nhắc nhở, thiếu niên giờ phút này đã là tử cục.

Mà giờ phút này, khiến Dương Thiên có chút bất ngờ chính là con sâu nhỏ trên mặt đất kia, lắc lư, lại bay lên lần nữa.

Cơ mặt Dương Thiên lập tức co giật dữ dội.

“Như vậy mà cũng không chết?”

Con côn trùng nhỏ này có sinh mệnh lực mạnh mẽ đến mức nào.

Thân Đồ đại sư cười ha ha, lúc hắn đang muốn thu hồi Kim Tầm cổ, chỉ thấy Dương Thiên tay mất lạnh lẽ, trước hết vận dụng tiên nguyên bao bọc bàn tay, sau đó bắt lấy con Kim Tầm cổ kia.

Lúc này nó ở trong lòng bàn tay Dương Thiên đã mất đi sự không chế của Thân Đồ đại sư, tiểu tử hung tàn đến cực điểm này lại có dáng vẻ đáng yêu.

Nó bị thần thức công kích của Dương Thiên chấn cho hôn mê, đi trên đường đều ngã trái ngã phải, lắc lắc cái đầu nhỏ đáng yêu một chút, trên đầu có hai cái xúc tu màu vàng, chớp động lên cánh màu vàng, thoạt nhìn hết sức xinh đẹp.

“Mau trả lại cho ta!”

Sắc mặt Thân Đồ đại sư trong nháy mắt thay đổi.

Dương Thiên cười lạnh nói: “Người cảm thấy ta sẽ cho người sao?”

Nhìn dáng vẻ căng thẳng của Thân Đồ đại sư, Dương Thiên tựa hồ lại nghĩ tới điều gì đó, sau đó vận dụng thần thức dò xét Kim Tầm Cổ một phen, quả nhiên phát hiện trên người Kim Tầm Cổ có dấu ấn tinh thần của Thân Đồ đại sư.

“Tiểu gia hỏa này là của ta.”

Khóe miệng Dương Thiên nhếch lên, sau đó không chút lưu tình xóa đi dấu ấn của Thân Đồ đại sư, khắc ra dấu ấn tinh thần của mình lên trên người Kim Tầm Cổ.

Sau đó, vật nhỏ này vậy mà lắc lư bay đến bên cạnh hắn, sau đó cọ cọ mặt của hắn, biểu thị quan hệ thân mật.

“Phốc phốc!”

Thân Đồ đại sư lại phun ra một ngụm máu tươi, khí tức càng thêm uể oải.

“Còn có di ngôn gì muốn nói không?”

Dương Thiên sờ sờ cái đầu nhỏ của Kim Tầm Cổ trong tay, ngữ khí lạnh lùng nói với Thân Đồ đại sư.

Thân Đồ đại sư lạnh giọng nói: “Ta là di ngôn của Miêu Cương Thân Đồ gia tộc? Thật sự là buồn cười, người thử giết ta xem? Người Thân Đồ tộc sẽ cảm ứng được, hơn nữa Thân

Đồ nhất tộc ta quyết không cho phép Kim Tầm cổ lưu lạc bên ngoài, người dám đụng đến ta, người chính là một cái chết.”

“A!”

Dương Thiên bình thân gạt đầu, sau đó trong kiếm chỉ ngưng tụ một đạo kiếm khí.

“Nói xong rồi, vậy thì đi chết đi.”

“Người dám!”

Thân Đồ đại sư kinh hãi, trợn tròn mắt, nhưng lúc này đã muộn.

Kiếm khí đâm rách trán của hắn, trực tiếp xuyên thấu, lưu lại một cái lỗ máu.

Đám người Long gia ở một bên nhìn thấy liền hãi hùng khiếp vía.

Thân Đồ đại sư cường đại như vậy, có thể chém giết Kim Đan cảnh, vậy mà vẫn lạc, thử hỏi kinh thành còn có ai có thể chế phục thiếu niên?

Chương 806 - Thân Đồ nhất tộc.

Miêu Cương, trong một cổ trại trong núi sâu, một lão nhân mắt mù râu bạc trắng nhận ra lệnh bài của Thân Đồ Huy đã vỡ vụn, sắc mặt hắn lập tức thay đổi.

“Là ai giết con cháu Thân Đồ gia ta?”

Quanh thân lão nhân râu bạc trắng mắt mù tản ra dao động khủng bố, ở dưới bóng đêm đen kịt, quanh thân tràn ngập từng điểm kim quang.

Nếu Dương Thiên ở đây, nhất định sẽ nhận ra những kim quang này rốt cuộc là thứ gì.

Nó không phải vật gì khác, chính là Kim Tầm Cổ.

Kim quang dày đặc vây quanh lão nhân mù, không thua kém ngàn đạo, cổ trùng màu vàng vỗ cánh phát ra từng trận âm thanh, phía sau mỹ lệ tuyệt luân, ẩn giấu nguy hiểm kinh thiên.

Một câu nói của lão nhân, lập tức kinh động hơn hai mươi người trong cổ trại.

Bọn họ nhanh chóng tập kết, cung kính nhìn lão nhân mất mù nói: “Thái tổ, đã xảy ra chuyện gì?”

“Con cháu Thân Đồ gia chết rồi? Thân Đồ gia chúng ta ngăn cách với thế giới bên ngoài nhiều năm, chưa bao giờ ra ngoài, là ai chết?”

Lão nhân mất mù râu bạc chống quải trượng, mở ngọc bài vỡ vụn trong tay ra.

Rất nhiều tộc nhân sau khi nhìn thoáng qua, đầu tiên là sửng sốt, sau đó mở miệng nói: “Thái tổ, Thân Đồ Huy là phản đồ của gia tộc chúng ta, hắn vận dụng huyết tể, vì luyện chế cổ trùng, không tiếc đồ sát một thôn, hơn nữa trộm đi Kim Tầm Cổ của ngài, loại người này đáng bị bản tội chém, hắn chết ở bên ngoài, cũng là chết chưa hết tội.”

Lão nhân mù lạnh lùng mở miệng nói: “Hắn là người Thân Đồ gia ta, chết cũng phải chết trong tay người Thân Đồ nhất tộc chúng ta, bây giờ bị người chém giết, hơn nữa Kim Tầm Cổ đổi chủ, ta há có thể không để ý?”

Lúc này, một vị hán tử trung niên đứng dậy cung kính nói: “Thái tổ, ta nguyện đi tới đem hung thủ mang về.”

Hắn ta là trụ cột của Thân Đồ nhất tộc, nắm trong tay ba mươi con Kim Tầm cổ, nếu thật sự muốn dựa theo tu vi để so sánh, thực lực của hắn ta không thấp hơn Nguyên Anh cảnh trung kỳ.

Lão nhân râu bạc mất mù lắc đầu nói: “Lần này... ta tự mình rời núi.”

“Không thể nào, Thái tổ!”

Mọi người vội vàng khuyên can.

Nhưng lão giả mất mù chậm rãi mở miệng nói: “Tiêu tử Thân Đồ Huy kia trộm cổ Kim Tầm của ta, hắn luyện hóa nó dung nhập vào trong huyết mạch nên ta không cảm nhận được cổ

Kim Tầm sống lại, cũng chỉ có ta mới biết được vị trí của cổ Kim Tầm, ngoài ta ra, các người không tìm được ai khác.”

Mọi người nhất thời im lặng.

Kim Tầm Cổ là vật đặc hữu của Thân Đồ nhất tộc, mỗi một cái đều trân quý dị thường, Thân Đồ gia tộc truyền thừa ngàn năm, cũng vẹn vẹn chỉ nuôi dưỡng hơn một ngàn con Kim Tầm Cổ mà thôi, đủ để chứng minh nó trân quý.”

Kim Tầm Cổ thủy hỏa bất xâm, chỉ cần không phải thọ nguyên hao hết, thì gần như bất tử bất diệt, không thể để cho nó lưu lạc ở bên ngoài.

Lúc này, một thiếu nữ mặc trang phục dân tộc Miêu Cương đứng dậy, dịu dàng cúi đầu nói với lão nhân mù: “Thái tổ, Thiên nhi nguyện ý đi cùng người.”

Thiếu nữ mặc một bộ váy màu lam nhạt, nổi bật lên vẻ mềm mại. Tóc sửa chữa mềm mại, búi bằng bạc, hai bên tóc được quấn một cách tự nhiên, lộ ra một luồng linh khí.

Đôi mắt trong suốt như nước, da trắng nõn nà, dường như thế gian này không có vật gì có thể ô nhiễm, chiếc mũi ngọc tinh xảo thẳng tắp tú lệ, môi anh đào mềm mại như mật.

Có “Xuyên bần mà không nhiễm, thanh tịnh mà không yêu” linh hoạt kỳ ảo thoát tục.

Nàng là người mạnh nhất trong thế hệ trẻ tuổi của Thân Đồ nhất tộc, tên là Thân Đồ Thiên Nhi.

Lão nhân râu bạc mắt mù chống拐杖 nói: “Cũng được, Tiểu Thiên ngươi từ nhỏ lớn lên trong cốc trại, chưa bao giờ tiếp xúc với thế tục, không hiểu hiểm ác nhân gian. Lần này coi như là đến thế tục rèn luyện, nhưng phải nhớ kỹ tất cả những gì ta sắp xếp, tuyệt đối không được tham luyện thế tục.”

“Ừm ừm!”

Thân Đồ Thiên Nhi nghe lão nhân râu bạc mắt mù nói xong, nắm tay nhỏ, đôi mắt trong sáng như chuông thiên địa mang theo vẻ hưng phấn.

Lão nhân mắt mù khàn giọng mở miệng nói: “Một khi đã như vậy, vậy lập tức khởi hành, chậm thì sợ sinh biến số.

Thân Đồ nhất tộc không ngừng sắp xếp, thiếu nữ, nhất định phải chiếu cố tốt Thái tổ.

Thái tổ là cường giả tuyệt thế của Thân Đồ nhất tộc, không ai biết hắn bao nhiêu tuổi, chính hắn cũng quên tuổi của mình.

Tuy rằng đã mục nát tới cực điểm, thoát nhìn đường cũng không đi được, nhưng nếu động thủ, cũng chỉ có mấy vị lão nhân Côn Luân, Thi Hoàng nhất mạch Tương Tây, Cổ tiên nhân thuật pháp cấm thuật phương nam, Cửu Đế của Thập Vạn Đại Yêu tộc, tam đại cường giả bí cảnh, chưong môn nhân của sáu đại môn phái ẩn thế, mới có thể chống lại.

Hắn không chết, Miêu Cương Thân Đồ nhất tộc sẽ không suy bại.

Mà cho dù tuổi thọ của hắn đã hao hết, chỉ cần lấy ngàn con cổ trùng ra truyền thừa tiếp, Thân Đồ nhất tộc sẽ lại chế tạo ra một vị chí cường giả, đây cũng là nguyên nhân Thân Đồ nhất tộc kéo dài ngàn năm mà không suy bại.

Một già một trẻ khởi hành trong đêm tối, đi tới kinh thành cách đó ngàn dặm.

Mà giờ phút này, Dương Thiên hồn nhiên không biết nguy hiểm sắp tới gần.

...

Sau khi giải quyết xong tất cả chuyện của Thân Đồ đại sư, Dương Thiên ánh mắt lạnh lùng nhìn Long gia.

Vị đệ nhất đại lão khu Đông Thành này, vốn nên uy phong bát diện, bây giờ lại bị dọa đến run lấy bầy.

Thủ hạ của hắn đã tử thương hơn phân nửa, trang viên bị hủy diệt, Thân Đồ đại sư cũng đã chết hết.

Thiếu niên lấy khí thế vô địch nghiền ép tất cả bọn họ, mà chính mình thì lông tóc không thương.

Loại tồn tại khủng bố này, đã không phải là hắn có khả năng chống lại.

Dương Thiên đi bên cạnh hắn, tâm thần không chế Kim Tầm Cổ bay một vòng về phía những người bọn họ.

Một người khinh thường Kim Tầm Cỗ muốn đập nó xuống, nhưng mà, Kim Tầm Cỗ vỗ cánh xuyên qua mí mắt nó, người nọ trong nháy mắt chết bất đắc kỳ tử.

Mọi người sợ tới mức nước mắt lại rơi ra.

Dương Thiên thấy một màn này, cười cười duỗi ra hai đầu ngón tay.

“Còn nhớ rõ ta đã nói cái gì không?”

“Cái gì?”

Long gia sợ hãi vô biên, chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng.

“Hoặc là thần phục, hoặc là chết!”

Giọng nói của thiếu niên uy áp như thiên thần, như tiên nhân, ba giờ Long gia nghe được câu này, khinh thường không thèm để ý, còn định dùng súng rocket đánh chết hắn.

Nhưng bây giờ nghe được câu này, trên mặt lập tức mừng như điên.

Hắn hưng phấn không ngừng đập đầu nói: “Dương tiên sinh, ta thần phục, ta lựa chọn thần phục.”

Lựa chọn giữa sống và chết như thế nào, cân nhắc như thế nào, hắn làm đại lão tung hoành hơn mười năm, tự nhiên có lựa chọn của mình.

Đợi hồi lâu sau, vẫn không nghe được Dương Thiên trả lời, Long gia cho rằng Dương Thiên không có ý định tha thứ cho hắn.

Nhưng mà thời điểm ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy thiếu niên đã chân đạp Lạc Ngân Linh Kiếm bay về phía không trung.

Ngay sau đó, một giọng nói lạnh lẽo từ phía chân trời truyền vào tai hắn.

“Khu thành đông sau này thuộc về ta quản, ngày mai bàn giao, ta hi vọng ngươi khiến ta hài lòng.”

Một câu nói xong, thiếu niên trực tiếp biến mất.

Sau khi Dương Thiên biến mất một lúc lâu, lúc này Long gia mới run rẩy móc ra một điều xì gà trong túi, điểm mấy lần, đều bởi vì ngón tay run rẩy nên không có điểm.

Cuối cùng, hắn hỗn hển trực tiếp ném bật lửa và xì gà có giá trị không nhỏ xuống đất.

Tất cả những gì hắn dốc sức mấy chục năm, toàn bộ đều xong.

Khu Tây Thành.

Khi Liễu An ở trong biệt thự của hắn nhìn thấy đoạn video Dương Thiên chiến đấu với Thân Đồ đại sư, khiếp sợ đến mức tròng mắt thiếu chút nữa rớt ra ngoài.

Hắn hít sâu một hơi hoảng sợ nói: “Tiểu tử khu Bắc thành kia lại kinh khủng như vậy, Long gia cũng ngã rồi sao?”

Lúc này, đông đảo thủ hạ bên cạnh hắn sau khi nhìn thấy video này, trên mặt cũng lộ ra vẻ sợ hãi.

Sắc mặt mỗi người đều trắng bệch, nhưng họ vẫn cố trấn định nói: “Liễu lão đại không cần lo lắng, ta đã bảo người bên ngoài sắp xếp xong nhân thủ, chỉ cần hôm nay hắn dám đến thì nhất định sẽ giết hắn.”

Một cường giả Tông Sư cảnh mở miệng nói: “Hắn mặc dù rất cường đại, nhưng mà vừa giao thủ với Long gia, giờ phút này hắn là thời kỳ suy yếu, sẽ không đến nữa, hôm nay chúng ta có thể yên tâm rồi.”

Lúc nói đến đây, ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía hắn.

Chỉ bằng vào một cái video, cũng có thể để cho một vị cường giả Tông Sư cảnh bị dọa thành cái dạng này.

Đông đảo đại lão vì biểu thị trung tâm, nhao nhao quát lớn với cường giả Tông Sư cảnh kia.

“Trịnh tông sư, tốt xấu gì ngươi cũng là một vị Tông sư, vậy mà khi thấy đối phương ra tay lại lộ ra vẻ khiếp sợ, ngươi không làm thất vọng việc bồi dưỡng Liễu lão đại sao!”

“Đúng vậy đúng vậy, sao có thể tăng uy phong người khác diệt người trong nhà?”

“Ngươi để hắn thử xem, ta nhất định khiến hắn có đến mà không có về.”

Trịnh Thái tức giận đến mức tái cả mặt.

Những đại lão này không có bản lĩnh gì, tất cả đều dựa vào hắc và một vị cường giả Tiên Thiên cảnh bên người Liễu lão đại che chở.

Bây giờ, hắc nói ra sự cường đại của Dương Thiên, những người này lại còn trách tội hắc.

Từng người từng người nói khoác để thiếu niên kia có đến mà không có về, thật sự là buồn cười, cảnh giới càng cao lại càng có thể cảm nhận được sự khủng bố của thiếu niên.

Nếu thiếu niên kia đến, đoán chừng những người này sẽ bị dọa đến mức giống như cháu trai.

Khi hắc nói đến đây, phía trên biệt thự lập tức phát ra tiếng động lạ.

Đám người sững sờ, sau đó, chỉ thấy trần nhà trực tiếp sụp đổ xuống.

Sau đó, từ trong đó đi ra một thiếu niên mặc áo đen tuần tú cầm linh kiếm trong tay.

Giọng nói của hắc đậm mạc cô lãnh nói: “Là ai muốn tìm ta?”

Vừa rồi những đại lão không ngừng khoác lác kia thấy một màn này, sợ tới mức thiếu chút nữa đá ra quần.

Sắc mặt bọn họ trắng bệch, ánh mắt nhìn Trịnh Thái, không ngừng nháy mắt ra hiệu cho hắc ra tay.

Nhưng Trịnh Thái thì cười khở.

Từ sau khi thiếu niên đi vào, thần thức đã khóa chặt hắc, nếu hắc dám động thủ, tất nhiên sẽ mất mạng tại chỗ.

Chương 807 - Không dám tin.

Trịnh Thái cũng sợ hãi, thậm chí còn sợ hãi đến mức suýt ngất xỉu, còn có vị cường giả Tiên Thiên cảnh bên cạnh Liễu An.

Hắc vốn cho rằng thực lực của mình là Tiên Thiên cảnh hậu kỳ, chỉ cần không phải Lý Ngôn, Trương Khai, Hoa lão, ba vị

Kim Đan cảnh này, cùng với đệ nhất cao thủ kinh thành Vân Thương chân nhân ra tay, bất luận kẻ nào đến, hẳn đều có thể bảo trụ Liễu An.

Cho dù là sau khi xem video không trọn vẹn mơ hồ kia, hẳn vẫn cho rằng như vậy.

Chỉ là vừa rồi ở trong video thấy Dương Thiên cảm thấy quen mắt, nhưng vẫn không nhìn ra thiếu niên rốt cuộc là ai.

Nhưng mà sau khi Dương Thiên đích thân tới, khí tràng đột nhiên tản ra, vị cao nhân Tiên Thiên cảnh này chỉ cảm thấy mặt đều tái rồi.

Người này không phải ai khác, chính là tuyệt thế cường giả lúc trước diệt sát tổ chức Âm Ảnh, cùng Vân Thương chân nhân cường đại đánh khó phân thắng bại, cuối cùng Vân Thương thật sự đều khuất phục trước mặt hắn.

Chuyện kia, bị rất nhiều cao thủ kinh thành định nghĩa là cấm kỵ võ đạo, cũng ước định, ai cũng không thể đối địch.

Bởi vì thiếu niên lúc trước chiến đấu với Vân Thương chân nhân, thiếu chút nữa hủy đi sinh linh của nửa tòa thành kinh thành.

Từ sau sự kiện kia, vị này liền mai danh ẩn tích, vị cao thủ Tiên Thiên cảnh này còn không ngừng nghe ngóng tin tức.

Nhưng mà tuyệt đối không nghĩ tới, đối phương không mời mà tới, liền tự mình đứng ở bên cạnh hắn.

Cho nên, vị Tiên Thiên cảnh cao thủ này thập phần thức thời, dọa đến mí mắt một phen, ngất đi.

Liễu An vốn muốn nháy mắt với vị cao thủ Tiên Thiên cảnh này, để hắn ngăn chặn Dương Thiên, tranh thủ thời gian cho mình thoát đi.

Nhưng mà thấy đối phương hôn mê, hắn tức đến mức suýt nữa phôi đều nổ.

Hắn gian nan nuốt nước bọt, nhìn về phía rất nhiều đại lão, chỉ thấy bọn họ từng người đều quỳ trên mặt đất, run lẩy bẩy không ngừng cầu xin tha thứ.

Liễu An sợ hãi đứng lên, nhìn Dương Thiên hỏi: “Người tới nơi này làm gì? Là muốn giết ta sao?”

Dương Thiên thờ ơ lắc đầu nói: “Không phải, ít nhất bây giờ không phải, ta đến là cho ngươi hai lựa chọn.”

Liễu An hít sâu một hơi, ổn định lại thân thể rồi nói: “Lựa chọn gì?”

“Thứ nhất là chết.”

Khi thiếu niên nói ra câu này, Liễu An sợ đến mức tái xanh cả mặt.

Hắn sợ hãi nói: “Dương tiên sinh, ta lựa chọn con đường thứ hai.”

So sánh với Chu Cuồng Phương, Văn Đông và Long gia, Liễu An là người sợ chết nhất.

Dương Thiên cũng không ngờ, đây chỉ là uy hiếp vừa rồi, Liễu An chỉ sợ cầu xin tha thứ.

Hắn còn tưởng rằng cần giết một nhóm người để chấn nhiếp một phen.

Nếu Liễu An thành thành thật thật nhận thua, đích thật là bớt được không ít việc.

“Vị trí này không thích hợp với ngươi, muốn sống thì phải xem ngươi biểu hiện thế nào.”

Dương Thiên nói xong một câu, thân hình phiêu nhiên rời đi.

Nhưng mà rất nhiều đại lão ở đây, đợi hồi lâu sau, lúc này mới run rẩy đứng dậy, sâu trong đôi mắt đều là sợ hãi.

Ngày hôm sau, sau khi Chu Cuồng và Đường Quân chạm mặt nhau, cả đám hai mặt nhìn nhau.

Đường Quân sắc mặt phát khổ nói: “Dương tiên sinh đêm qua gọi một cú điện thoại, nói hôm nay cho chúng ta cùng đi thu mua tất cả tràng tử của Long gia và Liễu lão đại.”

Chu Cuồng kinh ngạc hỏi: “Chẳng lẽ Dương tiên sinh đã giải quyết hết thầy? Điều này sao có thể? Long gia có rất nhiều cao thủ hàng đầu, một mình hắn làm sao có thể đối kháng với nhiều người như vậy?”

Quân Đường gãi gãi đầu nói: “Ta cũng không biết, Dương tiên sinh lúc nói xong câu này, đã cúp điện thoại, bây giờ còn không biết đã xảy ra chuyện gì.”

Đông đảo đại lão khác cũng là mặt mang vẻ do dự.

Trắng trợn thu địa bàn như thế, nếu Long gia cùng Liễu An cũng không có việc gì, đó chính là chui đầu vô lưới a.

Thế nhưng, nếu không làm như vậy, chính là chống lại ý tứ của Dương tiên sinh, kết cục vẫn...

Nhưng mà, lúc bọn họ vừa nghĩ tới đây, chỉ nghe một tiểu đệ hoảng sợ nói: “Chu tiên sinh, Đường lão đại, Liễu An ở khu Tây thành dẫn người tới, bọn họ người đông thế mạnh, chỉ sợ chúng ta không ngăn cản được bao lâu a.”

“A?”

Sắc mặt của đông đảo đại lão giật mình, sau đó mở miệng nói: “Không ngờ Liễu An lại đến nhanh như vậy, bây giờ chúng ta phải toàn lực đối kháng sao?”

“Chẳng lẽ Dương tiên sinh hôm qua chỉ khiêu chiến Liễu An, chọc giận hắn, sau đó hôm nay đối phương tìm tới cửa, để chúng ta giải quyết.”

Trên mặt tất cả đại lão đều mang theo vẻ lo lắng.

Một đại lão gầy yếu trong đó thở dài một hơi nói: “May mắn không phải Long gia đến, nếu không...”

Hắn còn chưa nói xong, chỉ thấy một tiểu đệ khác vội vàng hấp tấp chạy tới nói: “Long gia bọn họ tới.”

Bịch!

Đông đảo đại lão trong sân ít nhất phải quỳ một nửa.

Trên mặt bọn họ đều mang vẻ sợ hãi nói: “Làm sao bây giờ làm sao bây giờ, Long gia cũng tới, hắn vốn có thực lực muốn chống lại ba nhà, bây giờ Liễu An lại đầu phục bên phía hắn, chúng ta lại càng không phải là đối thủ a.”

Đường Quân sắc mặt trắng bệch nói: “Dương tiên sinh ngày hôm qua đi làm gì, sao lại đắc tội hai vị đại nhân vật này.”

Chu Cuồng cắn răng nói: “Mọi người đừng hoảng hốt, trước tiên triệu tập tất cả mọi người, thực sự không được thì chúng ta liều mạng với bọn họ, còn nữa, nhanh chóng liên hệ Dương tiên sinh, sau đó kể ra tình huống, mời Dương tiên sinh ra sân chấn nhiếp, bây giờ chỉ có ông ta mới có thể cứu chúng ta.”

Chờ tất cả mọi người cùng nhau ra cửa, thấy được hai đội nhân mã trùng trùng điệp điệp, lần nữa bị dọa đến toàn thân run rẩy.

Hai phe đứng ở mặt đối lập, phân biệt rõ ràng.

Liễu An tiến lên định nói chuyện chuyện nhượng khu thành Tây, nhưng Chu Cuồng lại hiểu lầm hắn đang tìm phiên toái, vì thế tức giận quát lớn: “Liễu An, khu thành Bắc này chính là địa bàn của Dương tiên sinh, ngươi muốn đối địch với Dương tiên sinh sao?”

“Bịch!”

Liễu An sợ tới mức trực tiếp quỳ trên mặt đất.

Lần này, đám người Chu Cuồng đều ngây ngẩn cả người.

“Chuyện gì xảy ra vậy? Chẳng lẽ là mặt đất quá trơn?”

Đường Quân ngơ ngác nhìn Liễu An, suy nghĩ một chút, chỉ có nguyên nhân này.

Nhưng mà, sau khi nghe vậy, Liễu An lại vội vàng sợ hãi lắc đầu nói: “Chu tiên sinh, ngài tuyệt đối không nên hiểu lầm a, ta đối với Dương tiên sinh không có nửa phần ý bất kính a. Lần này, ta tới không phải là để gây sự, mà là đem toàn bộ sản nghiệp của khu Tây Thành dâng lên cho ta.”

“A?”

Tất cả các đại lão do Chu Cuồng Đường quân cầm đầu đều ngây ngẩn cả người.

Liễu An sợ Dương tiên sinh như vậy sao? Chu Cuồng dường như chỉ lấy ra danh hiệu Dương tiên sinh, Liễu An này liền trực tiếp hai tay dâng lên khu Tây thành.

Đây rốt cuộc là tình huống gì a.

Ngay khi mọi người còn đang sững sờ, chỉ thấy Long gia cũng chậm rãi mở miệng nói: “Tại hạ cũng nguyện ý dâng tặng cho

Dương tiên sinh, giống như khu thành đông.”

Mọi người:...

Trong bọn họ có một nửa người ngã trên mặt đất, mặt mũi tràn đầy vẻ rung động.

Mà một nửa khác thì đã hóa đá.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Thẳng đến khi Long gia cùng Liễu An đi rồi, đông đảo đại lão ở đây vẫn là vẻ mặt khó có thể tin.

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Đường Quân hỏi: “Hôm qua Dương tiên sinh rốt cuộc nói những gì?”

Nếu nói chuyện này không liên quan gì đến Dương Thiên, đánh chết bọn họ cũng không tin.

Nhưng rốt cuộc hôm qua Dương tiên sinh đã làm gì mới có thể khiến hai vị đại lão khu thành Đông Tây cam tâm tình nguyện dâng lên tất cả?

Quân Đường cũng gãi gãi đầu không nói nên lời: “Dương tiên sinh ngày hôm qua đã giao cho ta hai việc, thứ nhất, tiếp quản khu đông tây trong thành, thứ hai, đối với tất cả sản nghiệp của Dương gia ở kinh thành không tiếc bất cứ giá nào triển khai diện cuồng chèn ép, yêu cầu trong vòng một tháng, xóa đi.”

Trần Chu Cuồng toát ra mồ hôi lạnh.

Dương gia Lý gia ở kinh thành, chính là gia tộc khổng lồ đứng trên đỉnh tầng mây.

Mặc dù bọn họ có chút năng lực, nhưng cũng không dám nói có thể khiêu chiến với tồn tại cường đại như vậy.

“Một tháng nếu chúng ta không làm được thì sao?”

Chu Cuồng mở miệng hỏi.

Đường Quân hít sâu một hơi nói: “Dương tiên sinh nói, nếu chúng ta không thể làm được, vậy thì xóa bỏ chúng ta.”

“Tê!”

Mọi người hít vào một hơi khí lạnh, trần toát mồ hôi lạnh nói: “Vậy còn chờ gì nữa, mau mau bắt đầu hành động.”

Mỗi một câu mà thiếu niên nói ra đều không phải là nói suông.

Ví dụ như hôm nay để bọn họ tiếp quản khu Đông Tây thành.

Nếu là một giờ trước, đánh chết bọn họ cũng không tin Liễu lão đại và Long gia lại tự mình chấp tay nhường lại lãnh địa của mình.

Nhưng hiện tại, bốn khu thành lớn đã tụ tập ở trên tay Dương tiên sinh, mà hắn chỉ dùng thời gian một tháng.

Hơn nữa, còn trắng trợn đối kháng với Dương gia kinh thành Lý gia như vậy.

Nghĩ đến, sau ngày hôm nay, Dương tiên sinh nổi danh, sẽ vang vọng toàn bộ giới thượng lưu kinh thành.

Mà bây giờ, tất cả những điều này đều không có bất cứ quan hệ nào với Dương Thiên.

Giờ phút này hắn liên hệ với Hà tiên sinh Áo Đảo, Tây Nam, Giang Nam, Vân Châu, cha mẹ tỷ tỷ của mình, cùng với Liễu Kinh, còn có bên Tống Lan Tô Du.

Mấy tuần trôi qua, Dương gia Lý gia tất cả sản nghiệp bị hắn giảm đi chín phần mười.

Ngành phục vụ lớn nhất Giang Nam Lý gia đã hoàn toàn đóng cửa, người tiếp nhận là mẫu thân Dương Thiên, Lý Nhu.

Những sản phẩm xuất khẩu còn lại của Lý gia bị Hà tiên sinh vận dụng quan hệ của Áo đảo và cảng đảo phong tỏa toàn diện.

Còn có Liễu Kinh đã vận dụng ba trăm tỷ, đào rỗng tất cả nòng cốt của Lý gia, tất cả tài sản.

Hiện nay Lý gia đã chỉ còn trên danh nghĩa.

Về phần Dương gia, trong khoảng thời gian này, bị Dương Thiên hạn chế việc phát huy sản nghiệp ngọc thạch ở Vân Châu. Mặc dù vùng đất Tây Bắc cũng có ngọc thạch, nhưng Chu gia bọn họ cũng không dám khiêu chiến với Dương Thiên.

Chương 808 - Diệt vong bắt đầu.

Vân Châu, giao giới với ba nước, tài nguyên ngọc thạch cực kỳ phong phú, vùng đất Tây Bắc cũng là nơi có quặng ngọc thạch lớn trong nước.

Hai nơi này đều bị Dương Thiên bắt cóc, Dương gia trong ba kinh thành xếp hạng đầu của ngành ngọc thạch cả nước chỉ có thể ăn không ngồi nói.

Cộng thêm Ngô Dũng trong khoảng thời gian này phát lực, gần đây sản nghiệp ngọc thạch của Dương gia đã rời khỏi sân khấu kinh thành.

Lại có Dương gia lần nữa mở ra bệnh viện Tây Kinh, lại một lần nữa đóng cửa.

Lần này miễn phí trị liệu, chẳng những không khiến đám người cảm kích, ngược lại để tiếng xấu muôn đời.

Tập đoàn Thiên Thần ở kinh thành đã khai trương lại từ ba ngày trước.

Mà ngày khai trương đã vượt qua tổng nhân khí của tất cả bệnh viện kinh thành cộng lại.

Lần này, Dương gia Lý gia đã hoàn toàn suy bại.

Kinh thành Dương gia, Dương Thái, Dương Cương, Dương An ba người cung kính đứng ở một bên.

Lão nhân ngồi trên ghế là trụ cột của Dương gia, Dương Quân.

Lão nhân hiện nay đã tám mươi bảy tuổi, trên mặt đầy nếp nhăn.

Nhưng, trong đôi mắt đục ngầu vẫn tản ra uy nghiêm khiến người ta không dám nhìn gần.

Ba người Dương gia Dương Thái không ai dám nói chuyện.

Trong phòng tản ra khí tức nặng nề.

Qua hồi lâu, lão nhân lúc này mới mở miệng, trong thanh âm mang theo một chút bi thương.

“Lúc trước ta đuổi lão tam ra khỏi Dương gia, rốt cuộc là sai hay đúng?”

Lão Tam, chính là Dương Quốc, con thứ ba của lão nhân, phụ thân của Dương Thiên.

Đám người Dương Thái trầm mặc.

Bọn họ nằm mơ cũng không ngờ, hơn nửa năm trước, người một nhà Dương Quốc từng tùy ý bọn họ ức hiếp, trưởng thành đến địa vị như bây giờ.

Nhất là Dương Thiên.

Thiếu niên này từng không bị Dương gia liệt vào con nôi dối của Dương gia bọn họ, hiện giờ trở bàn tay, hủy diệt toàn bộ thương nghiệp của Dương gia bọn họ.

Toàn bộ quá trình, nhanh đến mức khiến bọn họ trở tay không kịp.

Dương gia đòi thứ hai, tất cả mọi người đều nắm chặt nắm đấm.

Mỗi người bọn họ đều bị Dương Thiên làm nhục.

Nghĩ đến một tiểu tử miệng còn hôi sữa cười lên đầu bọn họ, còn là hậu bối của bọn họ, bọn họ liền tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Thấy bọn họ không nói gì, lão nhân lúc này mới chán chường thở dài một hơi, trong giọng nói mang theo một chút già nua.

“Lão tam rốt cuộc định làm gì? Lẽ nào muốn Dương gia chúng ta hoàn toàn suy bại? Y cũng từng là người của Dương gia.”

Lời nói của hắn mang theo nồng đậm khó hiểu.

Lão gia tử nằm mơ cũng không nghĩ tới, sự tình sẽ phát triển đến một bước này.

Dương Thái tiến lên một bước nói: “Đây hết thảy đều là tiểu hồn đản Dương Thiên kia làm, hơn nửa năm trước hắn đột nhiên quật khởi, sau đó liền khắp nơi nhắm vào Dương gia chúng ta, đầu tiên là sáng tạo tập đoàn Thiên Thần để cho bệnh viện Tây Kinh chúng ta bị hủy diệt, sau đó lại đi Vân Châu, để lão Tứ Dương An nhận hết nhục nhã, lại ra tay với

sản nghiệp ngọc thạch của Dương gia chúng ta ở kinh thành, chỉ cần hắn còn sống, Dương gia chúng ta...”

Lão gia tử vươn tay, ngăn Dương Thái lại.

Hắn nhắm lại con ngươi đục ngầu, nhẹ giọng tự nói.

“Chuyện... thật sự đến mức này sao?”

--

Lý gia kinh thành.

Nếu nói tầm trọng nhất, chính là Lý gia.

Dương gia ở trong quân đội, địa vị siêu phàm, mà Lý gia lại có một số quan hệ nhân mạch khổng lồ trong giới chính trị, cho nên, thương nghiệp của Lý gia lúc này mới có thể phát triển không ngừng.

Nhưng thời gian gần đây, Lý gia lâm vào một mảnh bi thương.

Tất cả sinh ý nước ngoài, toàn bộ lâm vào thời kỳ đóng băng.

Lý gia bọn họ đều không rõ ràng lắm đặc tội cái tên Hà tiên sinh Áo đảo kia như thế nào, đối phương dưới cơn nóng giận phong tỏa toàn bộ đường ven biển, toàn bộ hàng hóa của Lý gia bọn họ, toàn bộ dừng lại ở bến tàu.

Hơn nữa không chỉ như thế, mấy tuần này, tất cả nhân viên cốt cán tinh anh của Lý gia bọn họ đều từ chức, có thể lưu lại cũng vãn vãn chỉ có một phần hai mươi.

Mà những gì đào đi bọn họ, là một xí nghiệp tài chính Thiên Thần.

Ông chủ phía sau màn tên là Dương Tuyết.

Bọn họ không xa lạ gì với cái tên này.

Cuối cùng, ngành trang phục Giang Nam mà Lý gia dựa vào để sinh tồn, Lý gia dựa vào những thứ này đạt đến hình thức gần như lũng đoạn.

Nhưng mà toàn bộ ngành quần áo này đều bị phong sát, hoặc là bị thu mua với giá thấp.

Mà người thu mua, tên là Lý Nhu.

Người con gái bị bọn họ đuổi ra khỏi nhà, vợ của Dương Quốc, mẹ của Dương Thiên và Dương Tuyết.

Mười mấy năm yên lặng, nữ tử này vốn đã ẩn giấu thiên phú kinh thương không gì sánh kịp.

Nếu nàng một mực ở Lý gia, hết thảy trang phục sản nghiệp của Lý gia cuối cùng sẽ rơi vào trong tay nàng.

Đám người Lý gia Lý Vĩnh sợ chuyện này xảy ra, cho nên sau khi Lý Ngôn lão gia tử đuổi ra khỏi Lý gia, vì phòng ngừa Lý Nhu lần nữa trở về tranh đoạt gia sản với hắn, liên tục chèn ép, ép cả nhà bọn họ đến tuyệt lộ.

Nào ngờ, hôm nay, Lý Nhu không có bằng vào Lý gia bọn họ, liền trực tiếp ở Tây Nam có được cơ nghiệp to lớn, có thể đánh đồng với trang phục Lý gia.

Thậm chí, trong khoảng thời gian gần đây, Lý Nhu bằng vào cổ tay như thiết huyết, thu tất cả trang phục của Lý gia bọn họ...

Không có nửa phần nhân từ nương tay.

Lý Vĩnh, Lý Tú Tú, Lý Niên, ba người làm không chế của Lý gia, giờ phút này hồi hận đến ruột đều xanh.

Bọn họ là huynh đệ tử muội ruột với Lý Nhu.

Biết rõ tính cách của tiểu muội muội này.

Nếu không phải mười mấy năm qua bọn họ bức bách đến mức không thể sinh tồn, Lý Nhu không có khả năng ra tay với Lý gia.

Tính tình của nàng rất mềm yếu, nhưng nếu chạm đến con của nàng, nàng sẽ liều lĩnh.

Oán hận chất chứa trong mười mấy năm qua tuyệt đối không thể bỏ qua như vậy.

Lý Ngôn lão gia tử là cường giả Kim Đan Cảnh, nhưng mà mặc dù là như thế, sau khi nghe được tin tức này, vẫn ngã bệnh.

“Vì sao nàng lại làm như vậy? Tại sao nàng lại làm như vậy?”

Lý Ngôn mấy ngày nay vẫn lặp lại những lời này, hấn thủy chung nghĩ mãi mà không rõ, nữ nhi nhu thuận nghe lời lúc trước này sẽ chèn ép trang phục sản nghiệp của Lý thị, chiếm đoạt, hủy diệt.

Hơn hai mươi năm trước, ngoại trừ ở cùng một chỗ với tiểu tử Dương gia kia, nữ nhi này chưa bao giờ ngỗ nghịch với hấn, chưa bao giờ làm qua chuyện có lỗi với Lý gia.

Chẳng lẽ bởi vì lúc trước đuổi nàng ra khỏi Lý gia, cho nên mới sinh lòng oán hận?

Lý Ngôn nghĩ nát óc cũng không hiểu.

Còn có tiểu ngoại tôn Dương Thiên kia, hấn cũng đã để đối phương trở về, mượn cơ hội này, hòa hoãn quan hệ với nữ nhi của mình một chút.

Hơn hai mươi năm không gặp, có thể thay đổi tất cả, lúc trước hấn ngoan cố, nhưng cũng không phải là ý chí sắt đá.

Nhưng đối phương không chỉ từ chối, hơn nữa còn bẻ gãy chân của con trai mình Lý Vĩnh.

Rốt cuộc có bao nhiêu hận ý, mới có thể làm như vậy? Song phương dù sao cũng máu mủ tình thâm.

Thẳng đến ngày thứ năm, Lý Niên nói lỡ miệng, Lý Ngôn vẫn mơ mơ màng màng lúc này mới rốt cục đến khi người một nhà Dương Thiên hận bọn họ sâu bao nhiêu.

Lúc trước chèn ép bọn họ, ba người Lý gia không lưu dư lực.

Trước mặt tình thân và lợi ích, bọn họ lựa chọn lợi ích.

Chỉ có quan hệ giữa Lý Nhu và lão gia tử nào loạn đến mức cả đời không qua lại, Lý Nhu mới không trở về, cướp tài sản của Lý gia đi phân cho Dương gia.

Cũng vì vậy, Lý Ngôn cũng biết, lúc trước chèn ép tàn nhẫn nhất, Dương Quốc Lý Nhu, mang theo Dương Tuyết ba tuổi, cùng Dương Thiên trong tã lót, đêm giao thừa tuyết rơi, vượt qua trong một túp lều hóng gió khắp nơi.

Lý Nhu sao có thể không hận?

Sau khi Lý Ngôn biết tin này, dường như trong nháy mắt già đi trăm tuổi, sau đó đột nhiên ho ra một ngụm nghịch huyết.

“Ha ha ha, thiên ý, thiên ý a!”

Giọng nói của hần thê lương, mang theo bi phẫn, một đôi mắt đỏ bừng cảm tức nhìn ba người Lý gia.

Ba người Lý gia thấy Lý Ngôn tức giận như thế, sợ tới mức câm như hến.

Tất cả những chuyện này đều do một tay bọn họ sắp đặt.

Nếu lúc trước bọn họ không đi chèn ép người một nhà Dương Thiên, đối phương sẽ trải qua hạnh phúc an ổn, tất cả sản nghiệp của Lý gia bọn họ sao có thể toàn bộ gặp đả kích mang tính hủy diệt?

Bây giờ, bọn họ nhìn thấy được cốt khí và năng lực của cả nhà Dương Thiên.

Nhưng mà, đã quá muộn.

Lý Ngôn ngã bệnh, chuyện này chỉ có người Lý gia biết, vẫn chưa truyền ra ngoài, nhưng trong lòng mọi người Lý gia đều bịt kín một tầng bóng ma.

Lý Ngôn nằm trên giường bệnh, từng là một người cường hãn đến cỡ nào, bây giờ hơi thở mong manh, giống như một ông lão già nua, sức sống hàng ngày đều đang dần dần tiêu tán.

Nguyện vọng duy nhất của hần chính là gặp lại nữ nhi đã mắc nợ quá nhiều kia.

Nhưng mà, lại bị đám người Lý Vĩnh đè ép xuống.

Mà ở thời điểm này, thời điểm Lý gia đã sắp suy bại, nữ tử thứ hai của Lý Tú Tú, lão gia tử, vậy mà yêu cầu phân chia gia sản.

Lý gia đang lấy tốc độ cực nhanh, đi về phía xuống dốc.

Dương gia, Lý gia, kinh thành, hai nhà từng đứng ở vị trí đỉnh cao trong nước, tồn tại cường đại đứng ở trên đám mây, chỉ vì một chuyện nhỏ hai mươi năm trước, lại dẫn tới nó bị diệt căn bản.

Bọn họ không ngờ rằng mười tám năm trước, đứa bé trai trong tã lót bị cha mẹ thương tâm mang ra khỏi kinh thành.

Chờ mười tám năm sau, ngày thiếu niên trở lại kinh thành, cũng chính là lúc Dương gia Lý gia ở kinh thành hoàn toàn đi về hướng hủy diệt.

Sau chuyện này, Dương gia Lý gia phái người vô số lần phái người đến tìm Dương Thiên, muốn hòa giải.

Nhưng mà chỉ nhận được bốn chữ thiếu niên.

“Không chết không thôi!”

Lý Tú Tú cùng Dương An, đồng thời từ kinh thành xuất phát, đi tới Giang Nam.

Đó là nơi cha mẹ Dương Thiên và chị gái sinh sống, tập đoàn Thiên Thần, xí nghiệp tài chính Thiên Thần, ngành trang phục Thiên Thần, toàn bộ đều tụ tập ở đây.

Bọn họ là hai nhà tự phái đi qua đàm phán, muốn được một nhà Dương Thiên thông cảm.

Chương 809 - Tới cửa hòa giải.

Khi Dương Thiên ra tay với Dương gia ở kinh thành, hai nhà lúc này đã đạt thành hợp tác.

Sau khi Lý Tú Tú và Dương An đến Giang Nam, cha mẹ Dương Thiên cũng đã chú ý tới hai người này.

Đối phương hẹn ở khách sạn Kim Phủ.

Sau khi Dương Quốc nhận được thiệp mời, lập tức trầm mặc.

Nỗi lòng Lý Nhu thật lâu khó bình tĩnh.

“Đi không?”

Dương Quốc cau mày, nắm chặt nắm đấm, trong một đôi mắt tản ra một tia tàn khốc.

“Dương nhiên là đi, sao lại không đi.”

Dương Tuyết nhẹ nhàng bay tới, một tay cầm lấy thiệp mời, trên khuôn mặt xinh đẹp trong suốt như ngọc của nàng mang theo vẻ phần uất nói: “Hai nhà vương bát đản này hại chúng ta

thảm như vậy, lần này ta nhất định phải khiến bọn họ trả giá đắt.”

Hai vị trưởng bối liếc nhau một cái, cũng gật gật đầu.

Sau khi cha mẹ và chị gái của Dương Thiên đến khách sạn Kim Phủ, Lý Tú Tú và Dương An đứng dậy.

Ánh mắt bọn họ phức tạp nhìn ba người trước mặt.

Ai có thể ngờ được, lúc trước đuổi bọn họ từ kinh thành ra, giống như chó nhà có tang.

Mà bây giờ, đối phương đã trở thành tồn tại phải gộp chung với Dương gia Lý gia bọn họ mới có thể đối kháng.

Lúc trước đuổi bọn họ ra ngoài, sau đó lại dễ như trở bàn tay chèn ép gần hai mươi năm.

Bây giờ, đối phương trưởng thành đến cấp bậc đại thụ che trời, lại trái lại chèn ép bọn họ, Dương gia Lý gia đều là đại gia tộc đứng ở trên đám mây, hiện tại đã điều linh đi về hướng suy bại, Dương gia Lý gia phái hai người bọn họ tự mình tới cửa khẩn cầu giải hòa.

Thật sự là báo xong còn báo, trời xanh bỏ qua ai?

Dương An nhìn nam tử trung niên tuấn lãng trước mắt, Dương Quốc, Tam ca của hắn.

Nhân vật nổi tiếng ở kinh thành, thiên phú siêu tuyệt, Dương gia xuất sắc nhất, tốt nghiệp đại học danh tiếng, bệnh viện Tây Kinh chính là tâm huyết của hắn, hai mươi năm trước, chưa từng có gì cả, để Tây Kinh đã sáng tạo thành bệnh viện đứng thứ ba toàn quốc.

Đó là vinh quang cỡ nào.

Nếu cho hắn thời gian, bệnh viện đỉnh cấp nhất cả nước chính là Dương gia bọn họ, căn bản sẽ không bị Hiệp Hòa chiếm lấy thời gian dài như vậy.

Đáng tiếc, từ sau khi hắn đi, Dương gia không có người có thể sử dụng, bọn họ cũng chỉ có thể bảo vệ thứ tự này, muốn kéo lên căn bản là vọng tưởng.

Dương An và Dương Quốc đã mười mấy năm không gặp, chuyện lúc trước tuy rằng hắn không tham dự, nhưng cũng

không ngăn cản, thậm chí lúc người anh ruột trước mắt này cầu người vì vợ con mình cầu đến chỗ của hắn, hắn làm như không thấy.

Y xấu hổ cúi đầu, sau đó mở miệng nói: “Tam ca, ta.....”

Lời của hắn còn chưa kịp bị Dương Quốc đưa tay ngăn cản.

Thân thể to lớn của Dương Quốc khẽ rung động, hốc mắt hắn hơi đỏ lên, cơ mặt co rúm nói: “Dương An, chắc ngươi sẽ không quên, lúc trước khi bước ra bước đầu tiên của đại môn Dương gia, ta và Dương gia hoàn toàn rạn nứt, từ đó về sau cả đời không qua lại với nhau, lúc trước khi ta nói câu này, ngươi cũng ở đó.”

“Ta.....”

Dương An toàn thân đột nhiên run lên.

Lý Tú Tú vì giảm bớt xấu hổ, cẩn thận đánh giá Dương Tuyết một chút.

Nàng chưa bao giờ gặp qua hài tử nhà muội muội này, cũng chưa bao giờ quan tâm.

Nhưng lúc đến, đã thấy ảnh chụp Dương Tuyết, cho nên cũng nhận ra nàng.

Lý Tú Tú làm bộ thân thiết, mở miệng nói với Dương Tuyết: “A, đây là Tiểu Tuyết đi, ta là dì cả của ngươi đó, đến đây, mau tới cho dì cả nhìn xem, dì cả chỉ là nghe qua tên của ngươi, thật vất vả mới được gặp ngươi, mau gọi một tiếng dì cả, dì cả chuẩn bị cho ngươi một trăm vạn tiền tiêu vặt.”

Dương Tuyết lạnh lùng nhìn Lý Tú Tú.

Từ trong miệng của đôi phương, nàng chỉ thấy được buồn nôn.

Dương Tuyết ghét bỏ tránh thoát Lý Tú Tú lôi kéo, sau đó lấy ra mười tấm thẻ màu vàng từ trong túi xách tinh xảo, sau đó ném lên bàn.

Cô gái ngẩng khuôn mặt xinh đẹp hờ lạnh nói với Lý Tú Tú: “Hiện tại xí nghiệp tài chính Thiên Thần do ta quản, ngươi gọi ta một tiếng dì cả, ta cho ngươi một ức, bên trong mười tấm thẻ này, bên trong mỗi tấm đều cất giữ một tỷ nguyên, mười

tầm một trăm ức, người gọi một trăm tiếng, tất cả ta đều cho người.”

“Người.....”

Bị Dương Tuyết hung hăng đánh mặt, Lý Tú Tú mặt đều vằn vẹo lên,

Lúc nàng ở kinh thành, cho tới bây giờ đều là nàng đánh mặt người khác, nàng là người của Lý gia, ai dám đối nghịch.

Nhưng mà đến bây giờ, bị nhục nhã như thế, Lý Tú Tú quả thực muốn mất đi lý trí.

Nàng ta đang muốn quát lớn tức giận mắg, lại vội vàng bị Dương An giữ chặt.

Lúc đến, Dương An có thể tra rõ ràng, Giang Nam và Tây Nam, toàn bộ đều lấy Dương Thiên vi tôn.

Thiếu niên như yêu nghiệt kia, trong thời gian ba tháng gần gũi, thu những thứ này làm dưới trướng.

Ở địa giới Giang Nam, nếu là giận sờ người nhà thiếu niên, vậy bọn hắn tuyệt đối không thể đi ra Giang Nam.

Dù sao, Dương Quốc vừa rồi nói hết sức rõ ràng, song phương đã không có bất kỳ quan hệ thân tình nào, cả đời không qua lại với nhau.

Lý Tú Tú hít sâu một hơi, chế trụ cơn giận trong lòng, sau đó lộ ra một khuôn mặt tươi cười so với khóc còn khó coi hơn.

Ánh mắt nàng nhìn về phía Lý Nhu.

Muội muội trước kia của nàng, đã từng là một người hết sức ôn nhu hơn nữa còn thân mật.

Lý Tú Tú lộ ra nụ cười, tiến lên kéo tay Lý Nhu nói: “Tiểu muội, người nhìn con gái người tính tình vậy mà lớn như vậy, nhưng tuyệt đối không tùy người, người cũng không dạy nó đàng hoàng, nói với tỷ một chút, những năm này người sống tốt không?”

Lý Nhu né tránh, nàng thanh âm lạnh lùng nói: “Lý Tú Tú, mấy năm nay ta sống như thế nào, khổ hay không khổ, người tựa như rất rõ ràng mới đúng. “

Lý gia chèn ép bọn họ nhiều năm như vậy, từ sau khi Dương Thiên trùng sinh trở về, vẫn không buông tha cho bọn họ.

Thù hận tích lũy mấy năm nay, sao có thể nói buông là buông được.

Nhiều thiếu niên chịu khổ sở cùng xem thường như vậy, làm sao có thể bỏ qua như vậy?

Lý Tú Tú trên mặt lúc xanh lúc trắng, lúc ở kinh thành, nàng là người của Lý gia kinh thành, ai dám nhìn sắc mặt nàng.

Bây giờ lại bị nhục nhã liên tiếp ở nơi này, Lý Tú Tú đã phần nộ tới cực điểm.

Dương An kéo nàng ta đi, sau đó lộ ra một nụ cười nói: “Tam ca, à không, Dương Quốc tiên sinh, mời ngài ngồi, chúng ta bàn bạc ở trên bàn cơm được không.”

Nói xong, hắn phân phó quản lý khách sạn ở ngoài cửa: “Mang thức ăn lên.”

“Không cần.”

Dương Quốc lạnh lùng nhìn Dương An nói: “Dương gia Lý gia các người, chúng ta trèo cao không nổi, cũng sẽ không ăn bữa cơm này, có chuyện gì cứ nói thẳng.”

“Lý Tú Tú, thu hồi sắc mặt kia của người đi, lúc trước khi ta và Dương Quốc tốt lên, nếu như ta nhớ không lầm, hắn là người cáo trạng, lúc ấy người đã cướp đi nghề trang phục của Lý gia từ trên tay ta, làm sao bây giờ còn muốn cướp đi nghề trang phục Thiên Thần từ trên tay ta?”

Giọng điệu Lý Nhu lạnh lẽo, nói chuyện căn bản không nề mặt.

Hơn hai mươi năm, bọn họ khổ một chút cũng không sao, nhưng con mình khổ cực thì không thể tha thứ, mà tất cả đều do bọn họ ban tặng.

“Ở cùng một chỗ với người ăn cơm, ta chỉ cảm thấy buồn nôn.”

Dương Tuyết ngẩng khuôn mặt trắng nõn, giờ phút này rốt cục cảm giác có thể nở mày nở mặt.

Oán niệm tích tụ trong những năm qua cuối cùng cũng được phóng thích.

Sắc mặt Dương An đã hoàn toàn đen lại, nhưng vì Dương gia, hắn chỉ có thể giận dữ nói với quản lý ngoài cửa: “Ta bảo người mang thức ăn lên, người không nghe thấy sao?”

Dương Quốc Nộ hừ một tiếng nói: “Khách sạn Kim Phủ này là sản nghiệp của nhà ta, người cảm thấy hắn sẽ nghe ai?”

Dương An đã không thể hình dung tâm tình của mình.

Hắn hít sâu một hơi, mở miệng lần nữa: “Được rồi, nơi này là địa bàn của người, chúng ta nghe lời người, nếu đã không ăn cơm, uống chén trà cũng được đi.”

Hắn đóng cửa lại, sau đó tự mình rót cho cha mẹ và tỷ tỷ Dương Thiên một chén trà, sau đó mới chậm rãi ngồi xuống.

Dương Quốc cũng không động đến nước trà trên bàn, hắn lạnh lùng nhìn Dương An mở miệng nói: “Nói đi, mục đích các người tới nơi này là gì? Chúng ta đều bề bộn nhiều việc, không có nhiều thời gian cùng các người ngồi ở chỗ này nói chuyện phiếm.”

Dương Tuyết bỏ đao nói: “Chúng ta vừa mới thu mua tất cả sản nghiệp của các người, cần điều chỉnh chứ. Nào giống các người không có việc gì để làm, đi dạo khắp nơi.”

“Người.....”

Lý Tú Tú tức giận đến da đầu nổ tung.

Dương An im lặng một lát, nhìn Dương Quốc nói: “Tam ca, để Tiểu Thiên thu tay lại đi, Dương gia ta có thể coi như cái gì cũng không xảy ra.”

Dương Quốc không nói gì.

Dương Tuyết lại mở miệng trước hừ lạnh nói: “Lúc trước, nhà chúng ta có thể coi như không có gì xảy ra, các người có thu tay lại không?”

Một câu nói, Dương An Lý Tú Tú hai người á khẩu không trả lời được.

Lý Nhu sờ sờ tóc con gái Dương Tuyết của mình, ngữ khí cũng lạnh lùng nói với Dương An: “Các người đến là để hòa

giải với chúng ta sao?”

“Đúng đúng đúng!”

Lý Tú Tú không do dự mở miệng nói: “Tứ muội, chúng ta đã quyết định cho các người về gia tộc, sau này người không cần tiếp tục phiêu bạt bên ngoài nữa, chỗ phụ thân chúng ta sẽ cầu tình, tin tưởng hẳn cũng sẽ đồng ý, bất quá nghề trang phục thiên thần kia của người nhất định phải phân chia đến Lý gia chúng ta, bởi vì đó vốn chính là sản nghiệp của Lý gia chúng ta.”

Nàng lớn lên ở kinh thành, cho rằng chuyện gì cũng đều vây quanh nàng, sau khi nghe được câu nói kia của Lý Nhu, cho rằng Lý Nhu động tâm, vì thế tiếp tục nói: “Ồ, ta thiếu chút nữa quên, còn có xí nghiệp tài chính Thiên Thần Tiểu Tuyết kia, một tiểu cô nương làm sao nắm giữ xí nghiệp lớn như vậy, tam ca, tam cửu của Tiểu Tuyết có năng lực xuất chúng, ta thấy hẳn đến chừng quản, liền thích hợp nhất.”

Chương 810 - Không có thất vọng.

Lý Tú Tú hoàn toàn không để ý phụ mẫu và tỷ tỷ Dương Thiên, còn có sắc mặt Dương An đã đen lại.

Nàng tiếp tục nói: “Đúng rồi, còn có tập đoàn Thiên Thần do em rể mở, ta cho rằng xí nghiệp lớn như vậy, em rể một mình quản lý hẳn là rất vất vả, không bằng để cho đại ca Lý Vĩnh của chúng ta cùng nhau quản lý là được, sau này có sự trợ giúp của Lý gia chúng ta ở giới chính trị, tập đoàn Thiên Thần nhất định sẽ trở thành đệ nhất trong nước.”

Lý Tú Tú hiện tại đã bắt đầu ảo tưởng Lý gia sau khi đạt được tất cả này sẽ phát triển không ngừng.

Mà Dương Tuyết giờ phút này nhìn Lý Tú Tú nói: “Người còn sống ở trong mộng sao?”

“Có ý gì?”

Lý Tú Tú kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ người còn muốn không đồng ý? Tiểu Tuyết, người dám không nghe lời cha mẹ người sao?”

Dương Tuyết lạnh lùng cười, như là nhìn kẻ ngốc nhìn Lý Tú Tú nói: “Lúc trước các người đối đãi với nhà chúng ta như vậy, người cho rằng còn có khả năng hòa giải sao?”

Lý Tú Tú nhìn Lý Nhu nói: “Tứ muội, muội không muốn về Lý gia hưởng vinh hoa phú quý sao?”

Lý Nhu lạnh lùng nói: “Không với cao nôi.

Dương Tuyết lúc này, ôm lấy cánh tay Lý Nhu, ngạo kiều nói: “Mẫu thân, không phải chúng ta trào cao không nôi bọn họ, mà là bọn họ trào cao không nôi chúng ta, hiện tại bọn họ đã nhanh chóng suy bại, tin tưởng không bao lâu nữa, sẽ xuống dốc, mà sự phát triển của chúng ta vừa mới bắt đầu sau này nhất định sẽ hoàn toàn vượt qua bọn họ, đến lúc đó, nỗi khổ chúng ta phải chịu, để tất cả bọn họ thử một chút, con rất muốn biết chờ sau khi nhà bọn họ phá sản, nên sống như thế nào.”

“Không, các người không thể làm như vậy, chúng ta chính là quan hệ thân nhân.”

Sắc mặt Lý Tú Tú đều có chút vặn vẹo.

“Thân nhân? Nửa năm trước, các người nhận chúng ta là thân nhân của các người sao?”

Dương Tuyết đối với sự chèn ép của bọn họ rõ mồn một trước mắt, thành quả tám năm cùn cù của cha mẹ nàng, bị đám khốn nạn vô tình chèn ép phá sản, nếu không phải lúc đầu Dương Thiên ra tay, cầm một ngàn vạn trả nợ, nếu không có số tiền này, bọn họ thậm chí sẽ ăn gió năm sương đầu đường.

Lúc đó, đám hỗn đản kia có từng đề cập qua hai chữ thân nhân không?

Cho nên, Dương Tuyết đối với người của Lý gia, nhưng cho tới bây giờ cũng không có sắc mặt tốt.

“Vậy Dương gia chúng ta thì sao, chúng ta không nên tàn sát lẫn nhau nữa, như vậy chỉ có thể tiện nghi cho người ngoài,

chúng ta có thể hợp tác, cây to đón gió, tập đoàn khổng lồ của các người khăng định cần một hậu trường vững chắc.”

Dương gia có địa vị siêu phàm trong quân đội, hoàn toàn đặc tội Dương gia không chết không thôi, không có bất kỳ chỗ tốt nào.

Dương An biết, tam ca sáng suốt này của mình nhất định sẽ làm ra lựa chọn chính xác.

Dương Quốc nhìn hần bình tĩnh nói: “Dương An, trở về nói cho lão gia tử, tất cả những gì chúng ta có bây giờ chỉ là để chèn ép các người, những thứ này chúng ta đều có thể vứt bỏ, có thể liều mạng với các người. Chúng ta không sợ, cho dù là mất đi tất cả, cùng lắm thì từ đầu đến cuối cũng phải cho các người suy bại tiếp.”

“Vì sao?”

Dương An toàn thân đột nhiên run lên, mặt mũi tràn đầy vẻ không dám tin.

Tập đoàn Thiên Thần, ngành trang phục Thiên Thần, còn có ngành tài chính Thiên Thần gần đây như mặt trời ban trưa.

Tập đoàn tài chính lớn mấy ngàn ức, đều đã vượt qua Dương gia cùng Lý gia quá nhiều.

Tại sao hần lại muốn cùng Dương gia tử chiến? Cho dù là mất đi tất cả cũng sẽ không tiếc!

Hốc mắt Dương Quốc đỏ bừng, giọng nói khàn khàn, ngữ khí trầm ồ mở miệng.

“Vì một cái công đạo.”

Câu nói này hần đã chờ hơn hai mươi năm, rốt cục có cơ hội nói ra.

Hần đem tất cả hi vọng ký thác ở trên người Dương Thiên, để cho Dương gia Lý gia bọn họ nhìn xem, bọn họ lúc trước là mất bị mù.

Dương Thiên làm được rồi.

Hai người kia trước đó một mực dùng ánh mắt miệt thị nhìn hần, mà nay lại dùng ánh mắt ngưỡng vọng.

Con của hắn không để cho hắn thất vọng.

Lý Tú Tú ánh mắt nhìn về phía Lý Nhu, mí mắt cuồng loạn nói: “Muội muội người thì sao? Người sẽ không cũng làm như vậy với Lý gia chúng ta đúng không, Lý gia là nhà của người đó.”

Lý Nhu ánh mắt lạnh lùng nói: “Đó là trước kia, không phải hiện tại, hiện tại ta cùng Lý gia không có bất kỳ liên quan nào, trọng phụ ta làm như thế nào, ta sẽ làm như thế đó.”

“Người điên rồi sao!”

Lý Tú Tú tiến lên muốn tát Lý Nhu một cái, mà lúc này Dương Tuyết lại nổi giận.

Nàng chặn trước người mẫu thân mình, hung hăng tát Lý Tú Tú một cái nói: “Người dám khi dễ mẫu thân ta, ta cho người không đi ra được cửa này.”

Lý Tú Tú bị đánh mặt, nhất thời nằm trên mặt đất kêu rên không thôi: “Giết người rồi, muốn giết người, còn có thiên lý hay không, có người muốn thí thân rồi.”

Dương Tuyết lạnh lùng nhìn nàng,

Một tát kia tát cho đôi tay nhỏ bé của nàng đỏ bầm, nhưng nàng lại cảm giác thoải mái giống như uống nước ngọt có ga vào ngày hè chói chang.

Nàng ta nhú đôi mi thanh tú của Lý Tú Tú tức giận hừ nói: “Người còn dám nói một câu, ta sẽ thật sự giết người thân cho người xem.”

Lý Tú Tú sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, nhất thời không dám nói lời nào.

Dương Quốc bùng nước trà đã nguội lạnh trên bàn lên, uống một hơi cạn sạch, sau đó đứng lên lạnh như băng nói: “Được rồi, nước trà đã uống xong, cuộc nói chuyện cũng không cần phải tiến hành nữa rồi.”

Nói xong, hắn mang theo vợ và con gái mình rời đi.

Khi đang đi tới cửa, bước chân của Dương Quốc lại dừng lại.

Hắn không quay đầu lại chậm rãi mở miệng nói: “Giúp ta hỏi lão gia tử ở kinh thành kia một chút, lúc trước đuổi chúng ta ra

khỏi Dương gia, người hỏi hần hỏi hận sao?”

Dương An cả người run lên, không nói gì, nhìn theo người một nhà Dương Quốc rời đi.

Lần đàm phán này xem như đã hoàn toàn kết thúc.

Lúc đi trên đường, Dương Quốc thở phào nhẹ nhõm.

Con giận này hần nhẫn nhịn hơn hai mươi năm, bây giờ rốt cuộc có thể mở mày mở mặt.

Lý Nhu nắm chặt tay chồng mình, mặt mang nụ cười, hai người nhìn nhau cười, không nói gì.

Mà hưng phấn nhất chính là Dương Tuyết.

Một đường mà đến, nàng hưng phấn nhảy nhót, phải biết rằng, ngày bình thường nàng là bộ dáng nữ thần cao lãnh, bây giờ giống như biến thành nữ thần kinh.

Nếu để cho thuộc hạ của nàng nhìn thấy, khẳng định sẽ trợn mắt há hốc mồm.

Nhưng mà tất cả những điều này đều không liên quan đến Dương Tuyết, giờ phút này nàng chính là vui vẻ.

Nàng chạy chậm tới bên cạnh Lý Nhu hưng phấn nói: “Mẫu thân mẫu thân, giọng điệu ta vừa nói chuyện không khí phách chút nào, đây đều là học từ Tiểu Thiên, tiểu tử kia làm gì cũng không được, uy hiếp người ngược lại là vô cùng lành nghề, không được, con phải học thêm mấy chiêu với hần.

Lý Nhu cung chiều vuốt cái mũi trắng nõn của Dương Tuyết nói: “Người một cô gái con nhà lành, học dáng vẻ của con trai còn ra thể thống gì a.”

Dương Tuyết khoanh tay ôm lấy cánh tay mẫu thân, mặt cười hì hì gồi lên vai nàng nói: “Con mặc kệ, con muốn học, mẫu thân, vừa rồi người có thấy không, Tiểu Tuyết đã báo thù cho người rồi, con vừa tát Lý Tú Tú một cái, người vui vẻ không.”

Lý Nhu bất đắc dĩ mở miệng nói: “Tiểu Tuyết, người không nên làm như vậy, trên huyết thống hần thủy chung là dì lớn của người, tỷ tỷ mẫu thân người, người đánh nàng ta ta có gì vui vẻ?”

“Mẫu thân nói dối!”

Đôi mắt đẹp của Dương Tuyết Nhi cong thành hình trăng lưỡi liềm cười hì hì nói: “Vừa rồi người rõ ràng chỉ cười, người lại rất vui vẻ.”

Nhìn nữ nhi không ngừng lắc lắc cánh tay của mình làm nũng không thôi, trên mặt Lý Nhu mang theo một tia bất đắc dĩ nói: “Được rồi được rồi, ta nở nụ cười là được rồi chứ gì, người bao lớn rồi còn làm nũng với mẫu thân, cũng không sợ bị người chê cười.”

“Ta mặc kệ, ta chỉ vui vẻ, ta muốn gọi điện thoại cho Tiểu Thiên.”

Dương Tuyết lấy điện thoại di động từ trong túi xách ra, bấm điện thoại của Dương Thiên.

Dương Thiên cũng không biết Dương An và Lý Tú Tú đã bay đến Giang Nam, cho nên sau khi nhìn thấy điện thoại của Dương Tuyết, có chút ngoài ý muốn.

“Chị ơi, chị gọi điện thoại có việc gì không? Có phải trong nhà xuất hiện một số phiền phức không?”

Bên kia điện thoại truyền đến giọng nói đầy kiêu ngạo của Dương Tuyết Nhi.

“Sao vậy? Không có việc gì không thể gọi điện thoại cho người được? Tiểu tử, người có thể nhẫn nại được rồi mà vẫn có cánh, có tin ta giết chết người không?”

Dương Thiên:...

Hắn cẩn thận suy nghĩ, nhưng vẫn nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ tới mình lúc nào lại đắc tội với lão tử này!

“Tiểu Tuyết, có phải người lại ức hiếp đệ đệ người, lấy điện thoại tới đây, ta tới nói với hắn.”

Dương Thiên chỉ nghe điện thoại bên kia truyền đến giọng nói dịu dàng của mẫu thân mình.

Dương Tuyết không tình nguyện giao điện thoại cho mẫu thân mình.

Mẫu tử hai người hỏi han ân cần một hồi, Lý Nhu chậm rãi hỏi: “Tiểu Thiên, có phải người đã bắt đầu tính toán ra tay với Dương gia Lý gia ở kinh thành hay không?”

Dương Thiên có chút trầm mặc, sau đó thận trọng thăm dò nói: “Mẫu thân không cho phép sao?”

Lý Nhu lắc đầu thờ dài một tiếng nói: “Người hãy nói với phụ thân người đi.”

Sau khi Dương Quốc nhận điện thoại, hai bên không nói gì.

Sau đó, Dương Thiên lên tiếng trước, giọng trầm thấp nói: “Phụ thân, người có thể coi ta là vinh hạnh không?”

Hốc mắt Dương Quốc có chút ướt át đỏ bừng.

“Người làm rất tốt, phụ thân lấy người làm vinh quang!”

Dương Thiên gật đầu, hốc mắt cũng hồng nhuận, hấn ngẩng đầu nhìn lên trời cao, không để nước mắt rơi xuống.

Câu nói này, hấn đã đợi ba trăm năm.

“Cho ta, đổi cho ta nói.”

Dương Tuyết đoạt lấy điện thoại di động từ tay cha mình, hưng phấn nói: “Này tiểu tử, có nghe không? Nhanh trả lời đi.”

“Lão tử có gì phân phó?”

Dương Thiên nghe được giọng nói thân thiết của Dương Tuyết, khóe miệng lộ ra nụ cười.

Dương Tuyết cười trong điện thoại, nhưng cũng khóc.

Nàng mở miệng nói: “Tiểu tử, người là tốt lắm, người chưa làm cho cha mẹ thất vọng với ta.”

Chương 811 - Bị người ngăn cản.

Dương Thiên nghe được câu nói kia của Dương Tuyết, toàn thân run lên, sững sốt hồi lâu, trên mặt mang theo vẻ tươi cười.

Cuối cùng hấn cũng làm được.

Ba trăm năm tu luyện tới đỉnh phong, nghịch chuyển thiên địa pháp tắc trở về.

Bây giờ nghe được những lời này của Dương Tuyết, tất cả đều đáng giá.

Sau khi cúp điện thoại, nụ cười của Dương Thiên dần dần thu lại, đôi mắt cũng bắt đầu trở nên lạnh lẽo.

“Dương gia, Lý gia, lỗi đã lấy xong, là lúc trả nợ.”

Cuối năm kế hoạch của Dương Thiên Bản đã giải quyết triệt để chuyện này, nhưng hiện tại, hắn đã không thể chờ đợi được nữa.

— —

Khi Dương An và Lý Tú Tú nản lòng thoái chí về tới kinh thành.

Giờ phút này kinh thành Dương gia Lý gia đều đang chờ mong tin tức của bọn họ.

Chờ hai người nói chi tiết sự tình cho Dương gia Lý gia nghe xong, hai phe đều triệt để trầm mặc.

Người nhà Lý gia nhìn lão gia tử hôn mê bất tỉnh, lâm vào hồi hận vô tận.

Bọn họ tuyệt đối không ngờ người một nhà Dương Thiên lại hận bọn họ sâu như vậy, không tiếc liều mạng dùng mấy trăm tỷ gia sản liều mạng với bọn họ.

Lý Niên lo lắng nói: “Bây giờ phải làm sao? Chẳng lẽ chúng ta chỉ có thể trơ mắt nhìn Lý gia bị tiêu diệt sao? Không có cách nào sao?”

Lý Tú Tú cũng gấp đến độ mặt đầy mồ hôi lạnh.

Lý Vĩnh trầm ngâm một lát, sau đó mở miệng nói: “Ta đi tìm vị kia.”

“Người nói là Chu...”

Lý Niên vẻ mặt kinh ngạc nói: “Dẫn dắt... Tụ đứng ở vị trí đỉnh phong nhất Hoa Hạ, hắn làm sao có thể tiếp kiến người? Người tựa hồ còn không có tư cách nhìn thấy hắn a.”

Lý Vĩnh hít sâu một hơi nói: “Nếu như vận dụng quan hệ nhân mạch khổng lồ của phụ thân, hẳn là có thể nhìn thấy, lại nói lúc phụ thân còn trẻ cống hiến đối với quốc gia không thấp, hẳn là có thể thông cảm.

Lý Tú Tú lo lắng nói: “Nhân tình dùng một lần ít đi một lần, người dùng hết quan hệ của phụ thân, vậy Lý gia chúng ta ngày sau làm sao bây giờ, không được, ta không đồng ý.”

“Lòng dạ đàn bà, ngu xuẩn, Lý gia nếu là hủy diệt, những nhân mạch quan hệ đó lại có ích lợi gì?”

Lý Vĩnh Nộ quát Lý Tú Tú một tiếng, sau đó mở miệng nói với Lý Niên.

“Người đi chuẩn bị đi, trong vòng một giờ, bắt luận vận dụng con đường gì, nhất định phải nhìn thấy cổ áo.”

Một chỗ khác, Dương gia.

Khi Dương lão gia tử nghe được lời Dương An nói, dung nhan trên mặt lại già thêm một phần.

Hắn thở dài một tiếng, sau đó đôi mắt trống rỗng, tựa như lâm vào hồi ức tự nói: “Hồi ta có từng hối hận hay không? Ta hối hận sao? Ta làm sai sao?”

Người phía dưới không ai dám nói gì.

Đôi mắt trống rỗng của lão nhân cũng dần dần ngưng thực.

Hắn lắc đầu lần nữa lầm bầm: “Không, ta không có làm sai, ta cũng sẽ không hối hận, lão Tam, người đã muốn vận dụng hết tài nguyên đến chơi với ta, vậy ta sẽ để người nhìn xem, cái gì gọi là gừng càng già càng cay.”

Dứt lời, lão gia tử uy nghiêm đứng dậy, mở miệng nói: “Lấy quần - trang của ta ra, ta muốn giặt cổ áo - tay áo.”

Tất cả mọi người lập tức sợ tới mức sắc mặt trắng nhợt.

Lão gia tử đây là muốn nổi giận rồi.

Nếu nhìn thấy vị kia, Dương gia sẽ luôn đứng ở thế bất bại.

Dù sao lúc trước lão gia tử đã từng ra chiến trường, nói là mở quốc công, huân cũng không quá đáng.”

Mấy năm gần đây lão gia tử chưa bao giờ mặc quân trang, nhưng lại cất giữ như trân bảo.

Bây giờ lần nữa mặc vào cái này cầu vị kia, vị kia tất nhiên sẽ không cự tuyệt.

Hết thấy nguy cơ, chỉ cần một câu của vị kia là có thể giải quyết.

Kinh thành, một nơi bí mật.

Một nam tử có khuôn mặt ôn hòa đang xử lý một số công vụ.

Mặt chữ điền diện mạo của hắn, trong một đôi mắt bình tĩnh không hề bận tâm, trên người tản ra hạo nhiên chi khí, như thiên địa đế vương.

Hắn không phải ai khác, chính là Chu Thiên Nguyên, Hoa Hạ đệ nhất lãnh - Tụ.

Sau khi nghe cảnh vệ viên bẩm báo, Chu Thiên Nguyên khẽ nhíu mày suy tư một chút, sau đó đứng dậy đi vào tiền sảnh.

Khi thấy được Dương Quân mặc quân trang, vội vàng đón chào nói: “Lão tướng quân, sao ngài lại tới đây?”

Dương Quân thấy Chu Thiên Nguyên khách khí như vậy, không khỏi có chút sợ hãi nói: “Dẫn tay áo, ngài không cần khách khí với ta như vậy.”

Đối phương có thân phận gì, trên hàng tỷ người.

Mà hắn không có bất kỳ chức vị gì, chỉ là một lão đầu tử bình thường, nếu không có bộ quân trang này, làm sao có tư cách nhìn thấy vị này.

Chu Thiên Nguyên lộ ra nụ cười thân thiết nói: “Dương lão gia tử, ngài nói gì vậy, chỉ bằng huy chương, một chữ ngài, là có thể nhận được.”

Lão nhân nhìn thoáng qua huy hiệu trên người mình.

Những thứ này đều là lấy mạng đổi được khi còn ở trên chiến trường, thoáng cái đã qua mấy chục năm, hắn vẫn nhớ rõ tất cả lai lịch trên những huy chương này.

Chu Thiên Nguyên thấy vậy, cười hỏi: “Dương lão gia tử, lần này ngài tới tìm ta có chuyện gì không?”

Lão nhân vội vàng mở miệng nói: “Ngài trăm công ngàn việc, thời gian quấy rầy ngài thật sự là không nên, nhưng chuyện này quan hệ đến sinh tử tồn vong của Dương gia chúng ta, kính xin ngài lần này nhất định phải giúp ta chuyện này.”

Chu Thiên Nguyên nghe vậy, sững sờ.

Dương gia thuộc một trong năm đại gia tộc đứng đầu kinh thành.

Những năm qua không phải bọn họ vẫn luôn phát triển không ngừng sao? Làm sao lại...

Hắn nghi hoặc mở miệng nói: “Còn xin lão gia tử nói rõ trước.”

Dương Quân còn chưa mở miệng, chỉ nghe cảnh vệ viên nói mấy câu bên tai Chu Thiên Nguyên, nhưng chỉ nghe Chu Thiên Nguyên mở miệng nói: Mời hắn vào.”

Sau khi Lý Vĩnh đi vào, nhìn thấy Dương Quân, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc: “Là người, người quả nhiên đã đến?”

Ánh mắt Dương Quân cũng nhìn về phía hắn, con người đục ngầu híp lại nói: “Thế nào? Lý Ngôn không có tới, chỉ là phái người thay một hậu bối thôi sao?”

“Chuyện này, không cần phụ thân ta phải ra tay, nhưng người đã một đồng tuổi rồi còn ra ngoài đi lại, Dương gia ngoại trừ Dương Quốc ra, không có người kế tục sao?”

Một câu của Lý Vĩnh đã đâm trúng điểm đau đớn của Dương Quân.

Hắn lạnh giọng nói: “Người nói cái gì? Người nói lại lần nữa, nếu như là mấy năm trước, dám làm càn ở trước mặt lão tử, lão tử một thương đánh chết người, cho dù là Lý Ngôn cũng đều không làm gì được ta người có tin hay không.”

Lý Vĩnh lạnh lùng nói: “Làm sao? Hiện tại người cũng biết mình già rồi không dùng được nữa, đã như vậy còn đi ra làm gì? Về nhà chờ chết không phải tốt hơn sao?”

“Người...”

Dương Quân tức giận đến mức nổi trận lôi đình.

Mà lúc này, Chu Thiên Nguyên mở miệng nói: “Ta có thể hòa giải từ giữa không?”

Một câu nói, hai người lập tức im lặng.

Ở Hoa Hạ, bọn họ có thể đắc tội bất kỳ ai, nhưng lại không thể đắc tội với vị trước mắt này.

Chu Thiên Nguyên nhìn hai người, bất đắc dĩ mở miệng nói: “Hai nhà các ngươi đã có thù truyền kiếp mấy chục năm, cần gì phải tiếp tục náo loạn, lúc trước hai nhà các ngươi không phải đã hòa thân sao? Vì sao gặp mặt liền đánh nhau?”

Không nói chuyện này còn tốt, sau khi nói xong, sắc mặt hai người liền trầm xuống.

Mà Lý Vĩnh Tắc chậm rãi mở miệng nói: “Dẫn · Tụ, tại hạ hôm nay tìm đến ngài, chính là vì chuyện này, xin ngài giúp chúng ta Lý...”

Nhà lần này vượt qua cửa ải khó khăn.”

“Như thế nào ngươi cũng vậy, các ngươi rốt cuộc đắc tội với ai? Khiến cho hai đại gia tộc kinh thành đều cúi đầu, ai có năng lực lớn như vậy?”

Chu Thiên Nguyên không chỉ có chút tò mò.

Mà lúc này, khi Dương Thiên đã ngự kiếm phi hành đến trên bầu trời Dương gia, chỉ thấy một đạo lưu quang đồng dạng hướng về phía hắn bay tới!

Dương Thiên tưởng là kẻ địch, nhưng mà chờ người nọ tới gần, Dương Thiên mới phát hiện đối phương đang mở ra.

Dương Thiên đáp xuống trang viên của Dương gia, khi Dương Thái, Dương Cương và Dương An nhìn thấy cảnh này, sắc mặt đều trở nên trắng bệch.

Ngự kiếm phi hành.

Nếu đối phương bắt đầu giết chóc, ai có thể ngăn được hắn?

Trương Khai cũng rơi vào bên cạnh Dương Thiên, vội vàng lo lắng mở miệng nói: “Dương tiên sinh, hôm nay ngươi không thể động vào Dương gia.”

“Làm sao? Ngươi muốn cản ta?”

Tròng mắt Dương Thiên đỏ ngầu, hộ thân tản ra sát khí ngút trời.

Đây là ma pháp quyết hần tu luyện Thôn Thiên Thuật, lúc này mới biến thành vừa chính vừa tà.

Toàn thân hần có lực áp bách cường đại, đột nhiên mở ra đánh úp lại.

Mở ra căn bản ngăn cản không nổi, bịch một tiếng quỳ trên mặt đất.

Nhưng hần vẫn cắn răng nói: “Dương tiên sinh, không thể, ta không có ác ý, đây là mệnh lệnh của Diệp lão, hôm nay ngươi không thể động vào Dương gia và Lý gia.”

“Diệp lão!”

Sau khi nghe được cái tên này, lý trí của Dương Thiên khôi phục được nửa phần.

“Diệp lão muốn ngăn cản ta sao?”

Dương Thiên hờ hững hỏi.

Trương Khai vội vàng sợ hãi nói: “Không, Diệp lão không có ý muốn cản ngươi, nhưng hần lại nói ngươi cùng thân nhân của ngươi có thể sẽ có đại họa, để cho ngài nhanh chóng đến chỗ hần nghiên cứu đối sách.”

Dương Thiên biến sắc.

Diệp lão làm việc trầm ổn, chưa bao giờ dùng loại chuyện này để nói đùa, cho nên Dương Thiên lựa chọn tin tưởng.

Dương Thiên đứng chấp tay, hừ lạnh một tiếng với đám người trên mặt đất nói: “Bây giờ, ta để Dương gia ở lại một lát, nói cho lão gia tử Dương gia ngươi biết, Dương Thiên đến đây một chuyến.”

Dứt lời, hai người lần nữa ngự kiếm mà đi, biến mất ở chân trời.

Mà sau khi Dương Thiên bị người của Dương gia nghe được lời này, trên mặt càng trở nên trắng bệch.

“Hi vọng bên lão gia tử thuận lợi, nếu không, Dương gia thật sự xong đời rồi.”

Loại sát lục chi khí như ma kia, cùng uy áp cường đại như núi cao, bọn họ cả đời cũng không muốn trải nghiệm nữa.

Chương 812 - Lão nhân áo bào xanh.

Trong một Tứ Hợp viện ở kinh thành.

Diệp lão nhân nhã bưng một chén sứ tinh xảo phong cách cổ xưa, nhẹ nhàng nhấp một ngụm nước trà ấm áp.

Hương trà thơm ngát tràn ngập bốn phía, mang theo mùi thơm ngát không cách nào nói rõ.

Dương Thiên và Trương Khai bay tới từ chân trời, giống như một đạo lưu quang sáng chói, rơi xuống mặt đất.

Thời tiết của Dương Thiên không giảm, đôi mắt đỏ ngầu, tiến lên dùng giọng nói trầm thấp chất vấn: “Diệp lão, vì sao ngài gọi ta tới?”

Diệp lão híp mắt, không nhìn Dương Thiên mà tự mình rót một chén trà nói: “Ngồi xuống uống một chén nước, áp chế cơn giận trong lòng.”

Đôi mắt đỏ bừng của Dương Thiên lúc này mới dần dần tỉnh táo lại.

Hắn hít sâu một hơi, chậm rãi ngồi ở trước người Diệp lão.

Sau đó nhấp một ngụm nước trà, cơn tức trong lòng mới giảm xuống.

“Trà vị đắng, nhưng lại có thể khiến người ta bình tâm tĩnh khí, đợi lát nữa lúc đi, cầm lấy hai lượng.”

Trái tim vốn bình tĩnh của Dương Thiên lại lần nữa bạo động.

Giọng nói của hắn mang theo một chút tức giận nói: “Diệp lão, ngài để ta tới, chỉ là để cho ta uống trà thôi sao?”

Diệp lão lắc đầu, trên khuôn mặt già nua mang theo một nụ cười nói: “Uống trà chỉ là để tĩnh tâm, hôm nay ngươi làm việc

quá táo bạo, không giống phong cách ngày thường bày mưu nghĩ kế của người.”

Dương Thiên mở miệng nói: “Ta chờ ngày này đã rất lâu rồi, bây giờ là một thời cơ thỏa đáng, ta làm sao có thể dễ dàng buông tha.”

Diệp lão lại uống một ngụm trà, chậm rãi mở miệng nói: “Đây cũng không phải là thời cơ tốt, ta từng nói, kinh thành Dương gia Lý gia ở chỗ này thâm căn cố đế mấy năm nay, năng lượng vượt xa tưởng tượng của người, người quá nóng vội.”

Tròng mắt vốn đen kịt của Dương Thiên lại lần nữa sung huyết đỏ bừng lên.

Hắn cầm chén sứ trong tay bóp nát, cổ nén lửa giận nói: “Người căn bản không biết chúng ta đã đợi ngày này bao lâu rồi.”

Diệp lão nhíu mày lạnh lùng nói: “Vậy người cũng biết ta đã đợi bao lâu rồi, hai mươi năm trước, cừu nhân của ta chặt đứt hai chân của ta, để cho ta thành phế nhân hai mươi năm, bây giờ đối phương ngay tại kinh thành, ta cũng đã một đồng tuổi đều có thể nhin, người còn trẻ, vì sao không thể nhin?”

Dương Thiên nở nụ cười.

Đối phương đã đợi hai mươi năm.

Còn hắn thì đợi ba trăm năm.

Hắn đứng lên nhìn về phía Diệp lão nói: “Nếu như người chỉ nói với ta những thứ này, vậy người ngăn không được ta.”

Dứt lời, xoay người.

Diệp lão lạnh giọng nói: “Vì thù này, người muốn để người nhà của người rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm mà không để ý sao?”

Lão nhân gầm lên một tiếng, Dương Thiên đột nhiên dừng thân thể lại.

Hắn xoay người, nhìn về phía lão nhân.

Diệp lão không để cho hắn chờ, mà ngữ khí có chút trầm ổn nói: “Chuyện này, lĩnh · Tự biết rồi.”

Dương Thiên toàn thân run lên, mở miệng nói: “Người nói Chu cô tay áo?”

Diệp lão gật đầu nói: “Chu Thiên Nguyên!”

Sắc mặt Dương Thiên lúc này trở nên cực kỳ khó coi.

Hắn nắm chặt hai tay, găm lên, đột nhiên tung một quyền về phía chân trời.

Một quyền này mang theo cột sáng trùng thiên, đánh trúng thương khung, sau đó tản mát ra từng vòng gợn sóng kinh người.

Chờ hắn phát tiết xong, một đôi mắt lại khôi phục thần sắc ngày xưa.

Chỉ có điều, biểu cảm trên mặt lại lạnh lùng hơn rất nhiều.

Hắn không nghĩ tới vị kia lại liên lụy đến chuyện này nhanh như vậy.

Dương Thiên vốn cho là mình trước tiên tiêu diệt Dương gia Lý gia, cho dù là Chu Thiên Nguyên muốn nhúng tay vào cũng đã trễ.

Hơn nữa hắn có được thực lực khủng bố, hắn muốn đi, cho dù là Vân Thương chân nhân muốn ngăn cản, cũng phải trả giá đồng quy vu tận.

Lại có sản nghiệp ba nhà hắn đã đánh vào mạch máu kinh tế trong nước, xí nghiệp tài chính Thiên Thần, thậm chí trước kia còn có thể chi phối hướng đi kinh tế quốc gia.

Ở trước mặt lợi ích, không có cái gọi là cừu hận.

Hắn tin tưởng Chu Thiên Nguyên sẽ làm ra phán đoán chính xác.

Nhưng chuyện này trước đó đã bị Chu Thiên Nguyên biết, sự tình cũng trở nên khó giải quyết.

Nếu như giờ phút này hắn động thủ, Chu Thiên Nguyên sẽ có cơ hội động thủ, tập đoàn Thiên Thần, xí nghiệp tài chính Thiên Thần và ngành trang phục Thiên Thần, chắc chắn sẽ đổi tên đổi họ, vĩnh viễn không thuộc về hắn, tất cả mọi thứ của hắn đều sẽ trở thành áo cưới.

Mà người được lợi, khẳng định sẽ là người Dương gia Lý gia kinh thành nhận được bồi thường.

Đây là chuyện hãn tuyệt đối không thể nào tiếp nhận.

Ánh mắt Dương Thiên lúc sáng lúc tối, đang tính toán được mất.

Mà Diệp lão thấy đạt được mục đích, cũng không quan tâm nữa, thành thành thật thật uống nước trà.

Thiếu niên trước mắt này cơ trí tuyệt đối không thua hãn.

Đây là điểm hãn vẫn rất hài lòng, tin tưởng chuyện này, hãn sẽ lựa chọn một phương thức xử lý ổn thỏa.

Sau khi suy nghĩ thật lâu, Dương Thiên mới khẽ thở dài một tiếng, lựa chọn ỉn nhĩn.

Dù sao, hãn không có thực lực tung hoành vô địch thiên địa ở Huyền Thiên đại lục, không phải Phá Thiên Tiên Đế trước kia.

Hãn còn cách địa vị kia rất xa, trước đó, nhất định phải cẩn thận thận từng li từng tí.

Chuyện này, nhất định phải tính toán tốt tất cả được mất rồi giải quyết.

Y theo kế hoạch của Dương Thiên, cuối năm, cũng chính là hai tháng sau, triệt để hủy diệt Dương gia Lý gia.

Trong khoảng thời gian này, hãn phải có được lực lượng có thể làm cho Chu Thiên Nguyên không thể coi thường.

Nhìn đôi mắt Dương Thiên càng ngày càng sáng, ý cười trong mắt Diệp lão càng thêm sáng lạn.

“Người nghĩ kỹ chưa?”

“Ừm!”

Dương Thiên gật đầu nói: “Là ta quá nóng lòng, đa tạ Diệp lão chỉ điểm.”

Diệp lão khoát tay áo nói: “Chưa nói tới chỉ điểm, nếu người khư khư cố chấp, ta cũng không cách nào ngăn cản người, thực lực của người siêu tuyệt, tiền đồ không thể hạn lượng, ta không muốn người lật thuyền trong mương.”

Dương Thiên nghe vậy cười một tiếng.

“Hai vũng nước nhỏ Dương gia Lý gia này, cũng không tính là công ngầm.”

Nếu không phải hắn có nhiều bận tâm như vậy, làm sao có thể để hai nhà này đặc ý đến bây giờ.

Mà ngay khi Dương Thiên muốn cáo biệt, phía trên Tứ Hợp viện của Diệp lão có một tầng không gian không ngừng nổi lên sóng gió.

Trương Khai thấy vậy con người co rụt lại.

Diệp lão chau mày trầm giọng nói: “Dương Thiên, đi mau.”

Trong giọng nói của hắn lộ ra vẻ thập phần khẩn trương, trên mặt đều lộ ra một tia mồ hôi lạnh.

Mà đôi mắt Dương Thiên lại ngưng trọng chậm rãi mở miệng nói: “Không còn kịp rồi.”

Dưới bầu trời, không gian giống như một tấm gương, chậm rãi vỡ vụn ra.

Địa phương vỡ vụn hình thành không gian loạn lưu, hắc động đen kịt không một tia ánh sáng phản phát là miệng lớn hung thú nhắm người mà cắn.

Ngay sau đó, một lão nhân áo bào xanh xé rách không gian, từ trong khe chậm rãi đi ra.

Khí thế của hắn cuồng mãnh tới cực điểm, khiến người ta có loại xúc động quỳ bái.

Trương Khai sợ tới mức quỳ trên mặt đất run lẩy bẩy, gần như muốn ngất đi.

Diệp lão thần sắc như thường, nhưng đôi mắt lại không tự chủ được co rụt lại một chút.

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt, sắc mặt thoáng có chút âm trầm.

Trên mặt lão nhân áo bào xanh mang theo một tia xơ xác tiêu điều, hắn từ trên trời như là cầu thang chậm rãi hạ xuống.

Trên trời không có bất kỳ vật gì có thể chống đỡ thân thể của hắn trôi nổi, nhưng hắn lại như giẫm trên đất bằng, phản phát dưới chân thật có bậc thang vậy.

Đây là tu vi kinh khủng cỡ nào mới có thể không chế hoàn mỹ như thế.

Dương Thiên vận dụng thần thức, phát hiện căn bản không nhìn thấu tu vi của hắn, hắn là tồn tại không yếu hơn Vũ Tuyệt Thiên.

Xem ra Vân Thương có tu vi Nguyên Anh cảnh trung kỳ, được khen là đệ nhất cao thủ kinh thành, chỉ là ở bên ngoài cho người ta nhìn mà thôi.

Cao thủ khủng bố chân chính, chưa bao giờ bại lộ bản thân.

Vị trước mắt này, chỉ sợ cũng chỉ có lúc ở trong tay áo bị nguy hiểm, mới có thể ra tay bảo hộ.

Lão nhân áo bào xanh rút cuộc đi đến mặt đất.

Hắn mặc áo bào xanh giống như tiên nhân cổ đại, không gió mà bay, chấp hai tay sau lưng, đứng tại chỗ.

Tóc gã đã trắng bệch, chòm râu thon dài, cẩn thận tỉ mỉ, trên mặt khô gầy xé chiều, một đôi tròng mắt hình như có quang hoa lưu chuyển.

Hắn nhìn Dương Thiên một cái, không nói gì, mà cung kính hành lễ với lão nhân nói: “Diệp lão, hai mươi năm không gặp, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?”

Thân thể Diệp lão hơi có chút rung động, sau đó lại bình tĩnh trở lại.

“Hai mươi năm trước, ngươi hiệu lực cho ta, bây giờ lại vì ai?”

Lão nhân áo bào xanh giọng điệu bình tĩnh mở miệng nói: “Ngươi hắn là biết, hắn hôm nay là chủ nhân của ta.”

“Chu Thiên Nguyên!”

Diệp lão ngữ khí bình tĩnh, tự giấu một tiếng nói: “Hai mươi năm trước, nếu như ngươi ở bên cạnh bảo hộ ta, sao ta có thể phế hết hai chân?”

Nói đến đây, đôi mắt hổ của lão nhân lạnh lẽo như đao, quanh thân tản ra uy áp thiên địa như đế vương.

Đôi tay nắm thành ghế khô gầy của hắn đã trắng bệch, cả người tức giận không ngừng run rẩy, cơ bắp trên mặt cũng

hung hăng co rúm, tròn mắt đỏ hồng phần nộ quát: “Vô Danh, ngươi không cảm thấy xấu hổ sao?”

Lão nhân áo bào xanh gật gật đầu, không nói gì.

Diệp lão rắc một tiếng, nắm chặt lấy một khúc Lê Hoa Mộc tinh xảo, cao giọng quát lớn với nó lần nữa: “Vậy ngươi còn mặt mũi nào gặp ta?”

Lão nhân áo bào xanh chậm rãi mở miệng nói: “Chuyện năm đó đã qua, ta không muốn nhắc lại nữa, hôm nay, ta không phải vì ngươi, mà là tới bắt lấy hắc.”

Nói xong, ánh mắt chỉ vào Dương Thiên, trầm ổn mở miệng nói: “Chủ nhân ra lệnh, bắt hắc, sau đó mang hắc đi.”

“Vì sao?”

Diệp lão giận dữ mắng.

Lão nhân áo bào xanh bình tĩnh mở miệng nói: “Hắc đắc tội người không nên đắc tội.”

Diệp lão lúc này chậm rãi đứng dậy, hoàn toàn không để ý đến thần sắc kinh ngạc của lão nhân áo bào xanh.

Hắc ngăn cản trước mặt Dương Thiên, ngữ khí lãnh ngạo nói: “Nếu ta khăng khăng bảo vệ hắc thì sao?”

Chương 813 - Võ lão đến.

Giọng điệu Diệp lão lạnh nhạt nói: "Hôm nay có ta ở đây, Vô Danh, người dám động thủ?"

Vô Danh chính là tên của ông lão áo bào xanh, thực lực siêu tuyệt, che chở người lãnh đạo một nước.

Hai mươi năm trước hắn từng là thủ hạ của Diệp lão, bây giờ thuộc về thủ hạ của Chu Thiên Nguyên, sớm đã bước vào Phân Thần cảnh.

Ông lão áo bào xanh nhìn Vô Danh một cái, bình tĩnh nói: "Diệp lão, ngài không ngăn được ta."

Nói rồi, ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên nói: "Người chính là Dương Thiên? Vì tránh nổi khổ da thịt, vẫn nên đi theo ta một chuyến đi."

Dương Thiên cao ngạo nói: "Người là cái thá gì? Có tư cách gì mời ta?"

Sau khi Trương Khai ở một bên nghe được lời này, nước mắt suýt chút nữa đã chảy ra.

Lão nhân áo bào xanh là người thủ hộ Chu Thiên Nguyên, tuy không dễ dàng ra tay, nhưng thực lực cũng là Phân Thần cảnh, cao hơn thiếu niên mấy cảnh giới, hắn đến cùng có cái lực lượng gì nói những lời này.

Diệp lão nhìn lão nhân áo bào xanh tức giận, đồng dạng sắc mặt hơi trầm xuống.

Nếu Vô Danh thật sự khư khư cố chấp ra tay, hắn căn bản không thể ngăn cản.

Hắn khề quát Dương Thiên: "Mau rời khỏi nơi này, ta đến ngăn chặn hắn."

"Muộn rồi!"

Khí thể toàn thân lão nhân áo bào xanh lạnh lẽo hung hăng đè về phía Dương Thiên, sau đó chỉ một ngón tay mang theo lực đạo phá nát càn khôn.

Dương Thiên con người cơ rút lại.

"Cầm Kiếm Thức, Lục Kiếm Thức, Thí Kiếm Thức, ba kiếm hợp nhất."

Thiếu niên vận chuyển tất cả tiên nguyên quanh thân, đối với một chỉ kia của lão nhân áo bào xanh liệu mạng một cái.

Hai bên va chạm phát ra sóng khí vô hình kinh khủng, nhưng mà, đạo công kích này của Dương Thiên vẫn không thể ngăn cản một chỉ tiêu diệt hư không của lão nhân áo bào xanh.

Hắn cắn răng, lần nữa phát ra hai đạo công kích.

“Thập Tự Phá Thiên Trảm!”

“Ba ngàn Phong Lôi Ấn!”

Một đạo Thập Tự Trảm sáng chói mang theo hào quang chói mắt hơn cả nhật nguyệt, tiên nguyên bàng bạc ngưng tụ trong đó, đủ để đánh gãy sơn hà.

Một đạo phong lôi ấn khác, là pháp quyết thượng tầng của ba ngàn lôi quyết cùng cấp. Trong ấn có hồ quang không lồ lấp lóe, hào quang sáng chói, mang theo tiếng sấm nổ.

Dương Thiên toàn lực ra tay, hai đòn tấn công đánh tới, cho dù là tu vi cảnh giới Nguyên Anh sơ kỳ cũng phải ngã xuống.

Nhưng mà dưới một chỉ của lão nhân áo bào xanh, toàn bộ đều vỡ nát.

Cường giả Phân Thần Cảnh, thế mà khủng bố như vậy.

Sắc mặt Dương Thiên hoàn toàn âm trầm xuống.

Sau khi trùng sinh thuận buồm xuôi gió, bây giờ rốt cục gặp được một tồn tại thực lực siêu tuyệt, thời gian hắn trùng tu quá ngắn, căn bản không thể đối kháng.

Trên mặt lão nhân áo bào xanh mang theo vẻ kinh ngạc.

“Vậy mà có thể gánh vác được một đạo công kích của ta, tiêu tử, ngươi đủ để kiêu ngạo.”

“Hừ!”

Cái này đặt ở trên người người khác xem như là khích lệ, nhưng đặt ở trên người Dương Thiên thì xem như là sỉ nhục.

Kiếp trước hắn là Phá Thiên Tiên Đế, là tồn tại vô địch tung hoành Huyền Thiên đại lục, nếu lúc trước lão nhân áo bào xanh này đặt ở trước mặt hắn, phản chưởng liền trấn sát.

Tồn tại giống như châu chấu, cũng dám nhảy nhót ở trước mặt mình?

Nhưng hiện tại, thực lực của hắn khôi phục không đến một phần trăm.

Huyền Thiên đại lục ba trăm năm tu luyện đến đỉnh cao, tuy rằng tốc độ trùng tu tăng nhanh rất nhiều, nhưng cũng không phải sớm chiều có thể đạt tới cảnh giới kiếp trước.

Dương Thiên ngẩng đầu nhìn lão nhân áo bào xanh lơ lửng trên không trung, khinh thường nói: “Nếu ta có cảnh giới của ngươi, căn bản không cần ra tay đã có thể chém giết ngươi.”

“Ngươi muốn chết!”

Ánh mắt lão nhân áo bào xanh lập tức trở nên lạnh lẽo, hắn tức giận nói với Dương Thiên: “Vừa rồi sợ không cẩn thận giết chết ngươi, chỉ dùng công lực tăng bảy mà thôi, đừng tưởng rằng đây chính là vốn liếng để ngươi làm cản trước mặt ta.”

“Người cản rõ là ngươi!”

Ánh mắt Dương Thiên lạnh lùng.

“Hậu sinh, không cho ngươi chút giáo huấn, ngươi thật sự không biết cái gì gọi là trời cao đất rộng?”

Lão nhân áo bào xanh giọng điệu lạnh lẽo, toàn thân tản mát ra chân khí dao động mệnh môn.

“Trần sát cho ta.”

Lão nhân áo bào xanh vỗ vào hư không Dương Thiên, chỉ thấy một bàn tay khổng lồ nặng nề mờ mịt từ trên bầu trời hạ xuống.

Sắc mặt Dương Thiên lạnh lùng, sau đó hai tay bắt đầu nhanh chóng ngưng tụ ẩn kết.

Tiên nguyên bàng bạc quanh người hắn đều tràn vào trong lòng bàn tay, ngưng tụ lại ẩn kết, thiên địa biến ảo.

“Diệt Thiên Ẩn.”

Một tiếng quát lạnh thê lương, chuồng ẩn có thể che giấu ánh sáng nhật nguyệt từ trong lòng bàn tay Dương Thiên ngưng tụ

mà thành, nhưng mà, đánh về phía cự chưởng tối tăm mờ mịt trên bầu trời kia.

“Bành!”

Hai bên va chạm vào nhau, phát ra tiếng vang kinh thiên động địa, sau đó dư uy khổng lồ kia cuốn về phía mọi người.

Trương Khai cũng sớm đã mang theo Diệp lão tránh ra.

Dư uy quét xuống, lão nhân áo bào xanh vẫn bất động tại chỗ, còn Dương Thiên lại lùi lại ba bước.

“Phốc phốc!”

Sắc mặt hắc trắng bệch, đột nhiên phun ra một ngụm nghịch huyết, khí tức cũng theo đó trở nên uể oải.

Phân Thân cảnh quá mức cường đại, cường đại đến mức lấy cảnh giới của hắn bây giờ ở dưới một chiêu của đối phương cũng phải bị thương.

Lão nhân áo bào xanh mang theo vẻ mặt lạnh lùng nhìn thiếu niên.

“Người có phục không?”

“Vô Danh, người còn dám động thủ thử một lần nữa!”

Diệp lão mang theo lửa giận ngập trời, lạnh giọng mắng chửi lão nhân áo bào xanh.

Nhưng mà, lão nhân áo bào xanh không có bất kỳ phản ứng nào.

Ánh mắt của hắn nhìn thẳng vào hai mắt Dương Thiên, một cỗ uy áp ép về phía Dương Thiên, muốn để hắn quỳ xuống.

Dương Thiên khinh thường tức giận hừ một tiếng, lạnh lùng nói: “Khiến ta khuất phục, người tính là cái gì?”

“Muốn chết!”

Trên mặt lão nhân áo bào xanh hiện lên sương lạnh, sau đó thò ra một bàn tay khổng lồ, chộp về phía Dương Thiên.

Bàn tay khổng lồ này là chân khí bàng bạc ngưng tụ mà thành.

Nhìn bàn tay khổng lồ lại hung hăng nghiền ép đến, sắc mặt Dương Thiên hơi lạnh xuống, nhưng lúc này hắn đã không còn

sức để trốn nữa.

Ngay khi bàn tay khổng lồ bắt hấn lại, dùng sức nắm chặt, Dương Thiên chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân đều bởi vì bị đè ép mà gặp phải tổn thương.

“Người chỉ có chút thực lực ấy, cũng dám làm càn ở trước mặt ta?”

Lão nhân áo bào xanh mang vẻ mặt khinh thường, trào phúng.

“Người tuổi còn trẻ có loại cảnh giới này tuy thiên phú siêu tuyệt, thành tựu tương lai tuyệt đối ở trên ta, đáng tiếc người không hiểu ẩn nhẫn, cuồng ngạo cần vốn liếng cuồng ngạo, người nhất định ngã xuống ở trên tay của ta.”

Thời tiết của Dương Thiên hơi yếu, hấn ta lại ho ra một ngụm máu tươi, đôi mắt không có bất kỳ sắc thái tình cảm nào nhìn chăm chú vào lão nhân phả nói: “Vậy sao, người thật sự cho rằng ta tùy ý người ức hiếp hay sao?”

“Người còn át chủ bài gì?”

Lão nhân áo bào xanh nhú mày, sau đó khinh thường châm chọc nói: “Vậy cùng nhau sử dụng đi, ta ngược lại muốn xem xem, người có năng lực gì dám khiêu chiến với ta.”

Dương Thiên hít sâu một hơi, lấy ra một đạo ngọc phù từ trong Thất Thái Linh Lung Tháp.

Giọng nói của y lạnh lùng nói: “Không chỉ người có tu vi Phân Thân Cảnh, bên ta cũng có...”

Dứt lời, ngọc phù bóp nát.

Sau khi điểm điểm quang hoa của ngọc phù biến mất, đồng tử lão nhân áo bào xanh co rút lại.

“Người đang triệu hoán ai?”

Dương Thiên cảm nhận được cự lực trên bàn tay lần nữa truyền đến, sau đó lộ ra vẻ tươi cười nói: “Người đoán đi.”

“Hỗn trưởng!”

Lão nhân áo bào xanh nổi giận gầm lên một tiếng.

“Hôm nay ta sẽ huỷ bỏ tu vi của người, để người vĩnh viễn không được tu luyện.”

Mà giờ khắc này, trong một động phủ kỳ hoa dị thảo của Côn Lôn, Võ Tuyệt Thiên chậm rãi mở hai con ngươi ra, hần nắm lấy quang ảnh ngọc phù trong hư không, đôi mắt lạnh lùng nói: “Dương Thiên tiểu hữu gặp nguy hiểm!”

Dứt lời, trực tiếp lao ra động phủ, sau đó bàn tay xé rách hư không, bước vào trong đó biến mất không thấy gì nữa.

Lão nhân áo bào xanh đang muốn động thủ hủy bỏ tu vi Dương Thiên, chỉ thấy không gian trên bầu trời hỗn loạn, sau đó một đạo thân ảnh phá vỡ không gian bình chương bước ra, thấy một màn này, tức giận hừ một tiếng nói: “Người dám động đến hần, ta cho ngươi chết!”

Nói xong, một đạo trăm đạo thật lớn, giống như xé rách thiên địa, hung hăng chém giết về phía lão nhân áo bào xanh.

Bán Nguyệt Trảm có thể phá vỡ không gian, uy lực vô cùng lớn, lão nhân áo bào xanh thấy một màn này, trên mặt mang theo một tia hoảng sợ.

“Phân Thần Cảnh.”

Hần vội vàng lui lại, vận dụng tất cả chân nguyên lực toàn thân bố phòng quanh thân tạo ra từng tầng tinh thể huyền ảo.

Những thứ này đã từng toàn bộ dùng chân nguyên ngưng tụ mà thành, chắc chắn dị thường, so với cương khí màu vàng mà Tông Sư cảnh mới có cường đại không biết gấp bao nhiêu lần.

Nhưng mà, ở dưới công kích của Vũ Tuyệt Thiên, tầng tầng tinh thể nghiền nát, cuối cùng chỉ để lại một đạo tinh tâng, lúc này Bán Nguyệt Trảm kia mới ngừng lại.

Vũ Tuyệt Thiên không để ý tới sự kinh hãi của lão nhân áo bào xanh, một chương đánh nát bàn tay khổng lồ do lão nhân áo bào xanh ngưng tụ thành.

Sau khi Dương Thiên thoát khỏi, lại ho ra một ngụm máu tươi, khí tức yếu ớt nhìn Võ Tuyệt Thiên nói: “Không tệ, đến rất đúng lúc.”

Nếu đối phương chậm một bước, hần sẽ sử dụng Đại Tịch Diệt Thuật.

Hần là Tiên Đế, không cho phép bất cứ kẻ nào ức hiếp.

Đối phương dám phé bỏ tu vi của hắn, hắn liền dám liều mạng, cho dù là lão nhân áo bào xanh không chết, vậy cũng sẽ bị thương nặng, không có thời gian trăm năm, căn bản không thể khôi phục tu vi đỉnh phong.

Nhưng như vậy sẽ tạo thành rất nhiều giết chóc, nếu không có cơ duyên hắn cuối cùng cũng sẽ vẫn lạc.

Cũng may Vũ Tuyệt Thiên trọng tín nghĩa, sau khi bóp nát ngọc phù, thời khắc mấu chốt hắn đạp toái hư không chạy tới.

Võ Tuyệt Thiên thấy Dương Thiên bị thương nặng như vậy còn cười ra tiếng, không khỏi đen mặt nói: “Vì sao không bóp nát ngọc phù sớm một chút?”

Dương Thiên cười nói: “Ta muốn tự mình thử xem.”

“Ngươi...”

Võ Tuyệt Thiên không còn lời nào để nói, sau đó bảo vệ hắn ở phía sau, mở miệng nói: “Đợi ở đây, nếu hắn bị thương nhẹ hơn ngươi, ta sẽ giao mạng cho ngươi.”

Toàn thân Dương Thiên chấn động, sau đó nụ cười lại hiện lên, lúc trước hắn giúp lão nhân đột phá, quả nhiên không có tiếc nuối.

Chương 814 - Ngươi có phục không?

Lão nhân áo bào xanh bay xuống mặt đất, ánh mắt ngưng trọng nhìn Võ lão nhú mày nói: “Võ Tuyệt Thiên?”

“Không sai, là ta!”

Vũ Tuyệt Thiên tiến lên một bước, khí thể toàn thân đột nhiên bộc phát ra, uy thế cũng không yếu hơn lão nhân áo bào xanh.

Sắc mặt lão nhân áo bào xanh thoáng lộ ra vẻ khó coi nói: “Năm mươi năm trước ngươi đã biến mất, hơn nữa lúc ấy ngươi chỉ có tu vi Nguyên Anh cảnh trung kỳ, hiện tại làm sao có thể đạt đến Phân Thần cảnh?”

Võ Tuyệt Thiên cười lạnh một tiếng nói: “Vô Danh, năm mươi năm trước ngươi chính là Phân Thân cảnh sơ kỳ, hiện tại vẫn không có bất kỳ tiến bộ nào, ngươi không cảm thấy xấu hổ sao.”

Lão nhân áo bào xanh tức giận nói: “Mặc dù là ngươi đạt tới Phân Thân cảnh thì như thế nào? Ta sớm năm mươi năm ngươi đi vào cảnh giới này, so với ngươi càng thêm quen thuộc cảnh giới này, ta hỏi lại ngươi một lần, ngươi thật muốn ngăn ta?”

Võ Tuyệt Thiên chấp tay mở miệng: “Có ta ở đây, ngươi không động được hần.”

Lão nhân áo bào xanh ánh mắt lạnh lẽo nói: “Hình như hần không phải hậu bối của ngươi, cũng không phải đệ tử của ngươi, vì hần mà đắc tội ta, Võ Tuyệt Thiên, ngươi suy nghĩ cho kỹ.”

“Không cần suy nghĩ, Dương Thiên tiểu hữu là ân nhân của ta, cảnh giới của ta là hần giúp ta đột phá, ta thiếu hần ba nhân tình, hôm nay quyết không thể để ngươi tổn thương hần.”

Giọng điệu của Võ Tuyệt Thiên rất chân thật đáng tin.

Nhưng mà một câu nói, lại làm cho lão nhân áo bào xanh ngây ngẩn cả người.

“Cái gì? Hần giúp ngươi đột phá cảnh giới? Tu vi của hần chỉ có thể so sánh với Nguyên Anh cảnh sơ kỳ, có tư cách gì giúp ngươi đột phá?”

Giọng điệu Dương Thiên lạnh lùng nói: “Một năm trước, ngươi ở trước mặt ta chỉ như con kiến hôi, ngay cả tư cách nói chuyện với ta cũng không có.”

Dương Thiên cũng không phải nói dối, nghịch thiên địa pháp tắc cũng chỉ có hơn nửa năm thời gian.

Một năm trước, hần là Phá Thiên Tiên Đế hàng thật giá thật, tu vi đăng lâm tuyệt đỉnh, ở trước mặt hần, cho dù là lão nhân áo bào xanh này đột phá một cảnh giới nữa, hần vẫn có thể phản chưởng trấn sát.”

Lão nhân áo bào xanh cười khinh thường nói: “Tiểu tử, hiện tại ngươi có thể đem ngươi phản chưởng đánh chết là ta, nếu

không có Vũ Tuyết Thiên, người cho rằng người có thể phản kháng?”

Dương Thiên nắm chặt hai tay, ngữ khí lạnh lùng nói: “Trong vòng nửa năm, ta nhất định phải giết ngươi!”

Tiên Đế không thể nhục!

Cho dù lão nhân áo bào xanh là người thủ hộ Chu Thiên Nguyên thì như thế nào?

Chờ hắn khôi phục một nửa thực lực trước kia, đủ để diệt sát hết thầy, tung hoành Hoa Hạ.

Giọng nói của lão nhân mặc áo bào xanh mang theo vẻ khinh thường: “Chờ ngươi có cơ hội sống qua hôm nay rồi nói sau.”

Nói xong, ánh mắt nhìn Võ Tuyết Thiên lần nữa khinh thường nói: “Xem cảnh giới của ngươi dao động, hắn là vừa mới đột phá đi, ta vượt lên ngươi năm mươi năm, ngươi làm sao tranh đấu với ta?”

“Thật sao? Ta không cho rằng như vậy!”

Võ Tuyết Thiên cười cười, trên mặt mang theo vẻ lạnh nhạt tuyệt đối.

“Làm sao? Chẳng lẽ ngươi còn...”

Lão nhân áo bào xanh mới đầu muốn châm chọc, nhưng mà sau khi thấy được khí thế của Võ Tuyết Thiên không ngừng tăng lên, sắc mặt nhất thời đại biến.

“Đây là.....”

Hắn ta đầy mặt hoảng sợ, sâu trong đôi mắt mang theo một tia hoảng sợ cùng không dám tin.

Vũ Tuyết Thiên lại muốn đột phá.

Không chỉ có ông lão áo bào xanh, ngay cả Dương Thiên cũng có chút ngây ngẩn cả người.

Vũ Tuyết Thiên vừa mới đột phá không bao lâu, làm sao lại đột phá lần nữa? Trong khoảng thời gian ngắn, từ Nguyên Anh cảnh hậu kỳ đột phá đến Phân Thần cảnh trung kỳ, hắn đây là bất hack sao?

Kỳ thật, năm mươi năm trước Vũ Tuyết Thiên đã có thể đột phá đến Nguyên Anh cảnh đỉnh phong, chỉ có điều vị lúc trước cùng hần ở bên nhau vĩnh viễn rời hần, hần cũng không muốn sống một mình, sau khi đột phá, muốn chết già thì càng thêm gian nan, cho nên vẫn áp chế tu vi.

Mấy năm nay đều là sống uổng thời gian, bảo vệ học phủ kia.

Năm mươi năm qua đi, hôm nay Vũ Tuyết Thiên lại tìm được tín niệm sống sót, cho nên tu vi áp chế năm mươi năm sau, hậu tích bạc phát, từ Nguyên Anh đỉnh phong, cho tới bây giờ sắp đột phá Phân Thần cảnh trung kỳ.

Đương nhiên, điều này cũng dựa vào Dương Thiên truyền thụ cho hần một quyển pháp quyết tu tiên chân chính của Huyền Thiên đại lục, hơn nữa linh khí Côn Luân là bí cảnh tu luyện đệ nhất Hoa Hạ, cho nên, hần mới có thể đột phá nhanh như vậy.

Lần này Vũ Tuyết Thiên đột phá bình chương cảnh giới không chiếm quá nhiều thời gian.

Hai tay hần ngưng tụ ẩn kết, sau đó yên lặng vận chuyển Dương Thiên phát hiện ra tu tiên, gầm lên một tiếng.

“Phá!”

Oanh!

Một cỗ sóng khí vô hình từ trong thân thể của hần bộc phát ra, quét sạch bốn phía.

Ở sâu trong Cố Cung, Vân Thương chân nhân mặt mũi tràn đầy khiếp sợ.

“Là ai lần nữa đột phá cảnh giới?”

Quân khu, Hoa lão kinh nghi bất định lảo bảo: “Đến cùng là ai có tu vi cường đại như thế?”

Không chỉ bọn họ, tất cả cường giả trên Tiên Thiên cảnh trong kinh thành đều cảm nhận được Vũ Tuyết Thiên đột phá.

Bọn họ kinh nghi bất định, đều đang suy đoán rốt cuộc là ai có tu vi cường đại như thế.

Mà giờ khắc này, Vũ Tuyết Thiên cảm thụ được chân nguyên bàng bạc của bản thân, trên mặt mang theo ý cười.

Cảm giác có được lực lượng cường đại thật tốt, bàn tay hắc nắm chặt, tựa hồ có thể nắm toái không gian.

Hắn nhìn sắc mặt lão nhân áo bào xanh hơi sợ hãi, giọng điệu cuồng ngạo bá khí nói: “Nghĩ kỹ làm sao bị ta treo lên đánh chưa?”

Giọng điệu ban đầu của lão nhân áo bào xanh rất khinh thường, ngạo thị tất cả, cuồng ngạo vô biên.

Nhưng sau khi nhìn thấy Vũ Tuyệt Thiên đột phá, bị dọa đến toàn thân đều đang run rẩy.

Hắn sợ hãi nói: “Vũ Tuyệt Thiên, chủ nhân của ta là người dẫn dắt Tụ, ngươi dám động vào ta?”

Lão nhân áo bào xanh vừa nói đến đây, thân hình Vũ Tuyệt Thiên chợt biến mất.

Lão nhân áo bào xanh sắc mặt hoảng sợ, nhanh chóng thi triển bước nhảy không gian.

Nhưng mà, lúc hắn vừa mới đến giữa không trung, một chưởng đao của Vũ Tuyệt Thiên xé rách màn trời.

“Chạy đi đâu?”

Hắn lạnh lùng hừ một tiếng, lôi ra lão nhân áo bào xanh trong không gian loạn lưu.

“Vũ Tuyệt Thiên, ngươi chó có cho rằng ta sợ ngươi!”

Trên trời cao, truyền đến thanh âm thẹn quá hóa giận của lão nhân áo bào xanh.

“Vậy thì lên trên trời này thống khoái đánh một trận!”

Vũ Tuyệt Thiên cười ha ha, hắn đã năm mươi năm chưa từng động thủ, năm mươi năm trước, hắn nam chinh bắc chiến, nhưng là người cực kỳ cuồng ngạo hiếu chiến.

“Là ngươi ép ta.”

Lão nhân áo bào xanh vô danh một tiếng phẫn nộ quát: “Ngũ hành luân hồi!”

Trên bầu trời, khi lão nhân áo bào xanh phát ra đạo cổ cấm thuật này, trước người hắn lập tức xuất hiện một đạo Ngũ Hành pháp trận.

Đạo đại pháp trận này bao hàm năm cái tiểu pháp trận, bên trong trận pháp phong vân biến hóa, muốn giam cầm Vũ Tuyệt Thiên trong đó.

Vũ Tuyệt Thiên thấy vậy không hề sợ hãi, hắc ta cười ha ha: “Đấu Chuyên Tinh Di.”

Khi hắc phát ra đạo cổ cấm thuật này, thiên địa biến hóa trong nháy mắt.

Mặt trời vốn treo trên không trung, mà bây giờ thì trong nháy mắt mất đi sắc thái, đêm tối buông xuống, đầy sao.

Mỗi một ngôi sao đan xen vào nhau, bao phủ Ngũ Hành Luân Hồi của lão nhân áo bào xanh vào trong đó.

Tất cả mọi người trong kinh thành đều sợ hãi.

Đây là ngày tận thế sao?

Trong thành hỗn loạn tung bừng, mọi người hoảng sợ không biết làm sao.

“Đây không phải tận thế, đây là vị cường giả tuyệt thế nào đang giao thủ.”

Trên mặt Vân Thương chân nhân mang theo vẻ hoảng sợ, thân hình hắc xuất hiện ở nóc phòng cổ cung, nhìn tinh không đầy trời có chút sợ hãi.

“Thực lực cường đại này đã vượt qua ta quá nhiều.”

Hoa lão híp mắt nhìn bầu trời đêm.

Ngay cả sắc mặt Dương Thiên cũng hơi thay đổi một chút.

Tu vi cảnh giới Phân Thần, đã tương đương với cảnh giới Luyện Hư Hợp Đạo trung kỳ.

Cảnh giới Luyện Thần Phản Hư hậu kỳ của hắc bây giờ, quả nhiên chênh lệch rất nhiều khoảng cách.

Hai người đánh trên trời cao khó phân thắng bại, mỗi một quyền vung ra, thế tất sẽ có không gian vỡ vụn.

Vết nứt không gian khổng lồ trên bầu trời kia, phảng phất như có thể thôn phệ hết thảy, khiến người ta sợ hãi.

Nhưng sau đó, những vết nứt không gian kia sẽ tự động phục hồi như cũ, hơn nữa Vũ lão vẫn đứng ở thượng phong, dùng

khí thể nghiền ép treo lão nhân áo bào xanh lên đánh.

Đối phương bị thua, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Dương Thiên thấy một màn này, sâu trong ánh mắt mang theo nụ cười.

Lúc trước uống rượu say, đánh bảy đánh bạ giúp Võ Tuyệt Thiên đột phá, vốn hấn cho rằng đối phương cho ba lần ngọc phù phái không có tác dụng.

Hiện tại xem ra, hấn thật sự đã khinh thường rất nhiều người của thế giới này.

Lúc trước gieo xuống nhân, hôm nay có quả.

Quả nhiên là nhân quả tuần hoàn.

Nhưng mà, nhất định phải dùng hết ba cơ hội này, đạt tới cảnh giới như Vũ Tuyệt Thiên mới được.

Bị con kiến hôi trào phúng, thật sự rất không quen.

Lúc Dương Thiên nghĩ đến đây, lúc này trận chiến trên bầu trời cũng đã kết thúc.

Một đạo lưu quang từ trên trời rơi xuống, hung hăng nện vào trên sàn nhà trong Tứ Hợp viện.

Giờ phút này, bốn phương tám hướng sân nhỏ đều bị lực trùng kích cường đại này đánh sập toàn bộ, sàn nhà kiên cố trong sân cũng bị lật lên toàn bộ, toàn bộ tứ hợp viện trang hoàng tinh mỹ tuyệt luân giờ phút này biến thành một mảnh phế tích, tường đổ.

Một nơi quý báu như vậy, còn hoàn toàn hơn cả phá dỡ.

May mắn là Trương Khai mang theo Diệp lão trốn tránh xa xa, lúc này mới không có bị thương gì.

Sau khi bụi mù tán đi, chỉ thấy một chân của Vũ Tuyệt Thiên đạp lên ngực lão nhân mặc áo bào xanh.

Lão nhân áo bào xanh đang không ngừng ho ra máu, khí tức uể oải tới cực điểm, nơi nào còn có dáng vẻ tiên phong đạo cốt lúc trước.

Toàn thân hấn bị thương cực kỳ nghiêm trọng, nếu không phải Võ lão hạ thủ lưu tình, lão nhân áo bào xanh giờ phút này đã

trở thành một cỗ thi thể.

Dương Thiên thấy cảnh này tiến lên, hấn lạnh lùng nhìn lão nhân mặc áo bào xanh vết thương chồng chất, ít nhất thương thể còn nặng hơn hấn, mở miệng hỏi một câu.

“Người có phục không?”

Chương 815 - Chấm Hết.

"Người....."

Phập!

Sau khi ông lão áo bào xanh nghe thấy lời nói của Dương Thiên, trên mặt mang theo một tia giận dữ, sau đó khí tức cực kỳ không ổn định, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.

“Sao? Người không phục?”

Đôi mắt Võ lão dần dần lạnh xuống, chân hấn lại dùng sức, đột nhiên đánh nát xương sườn lão nhân áo bào xanh mở miệng nói: “Người thật sự cho rằng ta không dám giết người sao?”

Trên mặt lão nhân áo bào xanh mang theo một tia sợ hãi nói: “Ta chính là người cầm • tay áo, người thật sự dám đụng đến ta?”

Võ lão cười khinh thường: “Vô Danh, đã đến cảnh giới của chúng ta rồi, đừng ấu trĩ như vậy nữa, sau khi ta giết chết người, xé rách không gian đi tới Côn Luân, người cho rằng thế tục còn có ai có thể làm gì được ta sao? Cho dù người vận dụng vũ khí nóng lực sát thương cỡ lớn, bom hydro, tên lửa xuyên lục địa, ta hỏi ai dám san bằng Côn Luân thành bình địa?”

Côn Luân là vùng đất lành cuối cùng của người tu hành Hoa Hạ.

Bên trong có không ít người có thể phá toái hư không, vũ khí nóng cuồng bạo có lực sát thương mạnh mẽ quả thực có thể san bằng toàn bộ Côn Luân, nhưng lại không thể giết chết những cự phách có thể tùy thời phá toái hư không.

Chờ những người đó thoát đi, chờ bọn họ điên cuồng trả thù đi.

Trên thế giới, bất kỳ tổ chức nào, bất kỳ người nào cũng không thể thừa nhận cái giá phải trả của nó.

Lão nhân áo bào xanh thật sự sợ hãi.

Nếu như Vũ Tuyết Thiên không bị bất kỳ uy hiếp gì, thật đúng là dám chém giết hắn.

Y cắn răng, sắc mặt tái xanh cúi đầu xuống mở miệng nói với Dương Thiên: “Ta... phục rồi.”

Có đôi khi, hậu trường cũng là một loại thực lực.

Huống chi, chiêu Đẩu Chuyển Tinh Di kinh khủng vừa rồi của Vũ Tuyết Thiên, là chiêu số trong công pháp tu tiên mà hắn dành cho.

Không nghĩ tới hắn lại học được nhanh như vậy.

Dương Thiên liếc mắt nhìn Võ lão một cái, lúc này Võ lão mới tức giận hừ một tiếng, buông ông lão áo bào xanh xuống.

Võ Tuyết Thiên chậm rãi mở miệng nói: “Từ hôm nay trở đi, Dương Thiên tiểu hữu để ta tới bảo hộ, ta ngược lại muốn xem xem ai không mở mắt dám động hắn.”

Hắn một cước đạp bay lão nhân áo bào xanh đã đứng dậy, nói: “Trở về nói cho chủ tử của ngươi biết những gì ta nói, muốn động đến Dương Thiên tiểu hữu các ngươi cứ việc phái người tới, một người đến nhớ chuẩn bị một cái quan tài, hai người đến thì chuẩn bị một đôi, Võ Tuyết Thiên ta không giết cho các ngươi thất linh bát lạc, thầy ngang khắp đồng, ta dập đầu cho các ngươi!”

Một câu nói, lão nhân áo bào xanh sợ tới mức run lẩy bẩy, gần như không dám nhúc nhích.

Võ Tuyết Thiên nhíu mày gầm lên: “Còn ở nơi này làm cái gì? Cút!”

Lão nhân áo bào xanh không dám ở lâu, vội vàng lão đảo rời khỏi.

Lần này hắn bị thương thể cực kỳ nghiêm trọng, chỉ sợ trong vòng mấy năm cũng đừng nghĩ triệt để khỏi hắn.

Hơn nữa, lần này Vũ Tuyết Thiên chấn nhiếp tuyệt đối có tác dụng, nghĩ đến trong thời gian ngắn, hắn sẽ không lại đến tìm Dương Thiên gây phiền phức.

Dương Thiên lần này bị thương cũng không nhẹ, sắc mặt tái nhợt khóe miệng hắn còn đang chảy máu.

Mặc dù lão nhân mặc áo bào xanh chỉ ra tay ba lần, nhưng thực lực chênh lệch quá xa, nội phủ và đan điền của hắn đều bị trọng thương.

Bây giờ Cửu Chuyển Tiên Liên trong Thất Thái Linh Lung Tháp không còn, tất cả linh dược thánh dược còn lại toàn bộ dùng cho luyện đan lúc trước hao hết sạch.

Hiện tại sau khi chuyện này xảy ra, chỉ sợ phải yên tĩnh một đoạn thời gian để tĩnh dưỡng thương thế.

Mà nhìn bóng lưng của ông lão áo bào xanh, Dương Thiên vẫn có chút không cam lòng, hắn lạnh lùng nói với ông ta: “Truôi dưỡng cho tốt, ba tháng sau, rửa sạch cổ, ta sẽ giết ngươi dưới kiếm!”

Trước ngày hôm nay, sau khi hắn sống lại chưa chắc đã bại.

Đối phương bắt nạt hắn cảnh giới tu vi thấp, dùng tu vi cường đại nghiền ép, Dương Thiên làm sao có thể không thù dai.

Nếu là tu vi đồng cấp, lão nhân áo bào xanh này đã không biết chết bao nhiêu lần.

Nếu hắn thích dùng tu vi chí cao nghiền ép, vậy ba tháng sau, Dương Thiên sẽ thỏa mãn nguyện vọng của hắn.

Lão nhân áo bào xanh nhìn chăm chăm Dương Thiên một lúc rồi rời đi.

Trong đôi mắt đục ngầu kia, phảng phất viết ba chữ.

Ta chờ ngươi!

Chuyện này chỉ là dấu chấm tròn trong một thời gian ngắn.

Trương Khai mang theo Diệp lão đến.

Diệp lão nhìn căn phòng hoang tàn khắp nơi của mình, trên mặt lộ ra vẻ đau lòng.

Tất cả địa giới kinh thành, hắn chỉ nhìn trúng một nhà này mà thôi.

Võ lão gãi gãi đầu, ha ha xấu hổ cười nói: “Diệp lão không cần đề ý, ta vừa mới đột phá cảnh giới, không khổng chế tốt lực đạo.”

Diệp lão bất đắc dĩ nói: “Không sao, nhà ở bị phá thì có thể xây lại, người không còn thì cái gì cũng không còn.”

Nói xong, hơi có thâm ý nhìn Dương Thiên một cái.

Dương Thiên bất đắc dĩ nhún vai.

Hắn biết ý của Diệp lão là hắn có chút quá cuồng ngạo, nhưng nếu làm lại lần nữa, Dương Thiên vẫn sẽ không khuất phục ông lão áo xanh.

Loại sâu kiến kia, còn xa xa không đạt tới cảnh giới để hắn khuất phục.

Võ Tuyệt Thiên vỗ vỗ lưng Dương Thiên nói: “Tiểu tử ngươi lại gây ra họa gì? Lúc trước là suýt chút nữa hủy đi Bắc Đại Học Phủ, bây giờ mới ngày hôm nay, ngươi đã chọc tới một đối thủ khủng bố như vậy, cũng may ta kịp thời đột phá cảnh giới, nếu không ta cũng không dám cam đoan có thể đánh thắng Vô Danh kia hay không.”

Đối phương tốt xấu gì cũng là cường giả tuyệt thế tiến vào Phân Thần cảnh giới sớm hơn hắn một bước, chỉ có điều thiên phú không siêu tuyệt bằng hắn, bị hắn đuổi kịp và vượt qua.

Dương Thiên chỉ cười cười nói: “Chỉ vì một chuyện nhỏ mà thôi.”

“Việc nhỏ? Ngươi muốn hủy diệt Dương gia Lý gia kinh thành, đây xem như việc nhỏ?”

Diệp lão tức giận đến đen mặt.

Khóe miệng Võ Tuyệt Thiên cũng co rúm lại không thôi, hắn yên lặng quét rác ở Bắc Đại Học phủ năm mươi năm, mặc dù không hỏi thế sự, nhưng cũng biết tên tuổi của Dương gia Lý gia ở kinh thành, địa vị của Dương gia ở giới quân đội không thể vượt qua, mà địa vị của Lý gia ở giới chính trị, cũng không thể thay thế.

Bây giờ tiểu tử này lại muốn hủy diệt hai nhà này, chẳng trách người thủ hộ tay áo đều xuất hiện.

“Tiểu tử, lần này ngươi giúp ta đánh người tu vi Phân Thần cảnh sơ kỳ, lần sau ngươi sẽ không để cho ta cứng rắn chống đỡ bom khinh chứ?”

Võ Tuyệt Thiên cảm giác lúc trước hứa hẹn với Dương Thiên ba đạo ngọc phù có chút khinh thường, tên chủ nhân không sợ phiền phức này, gây ra chuyện, quả thực kinh khủng.

Dương Thiên cười cười, mở miệng: “Nếu ngươi thật sự có bản lĩnh đó, ta sẽ cân nhắc.”

Võ Tuyệt Thiên bị một câu nói này của Dương Thiên dọa đến mặt đều tái rồi, hắn mở miệng nói: “Ta cho dù là mạnh hơn cũng chỉ là thân thể máu thịt mà thôi, dưới loại công kích hủy thiên diệt địa này, chỉ có một con đường chết, ngươi cũng đừng xem trò đùa a.”

Dương Thiên cười ha ha nói: “Ngươi còn tưởng thật sao? Hôm nay ngươi giúp ta lần này, Dương Thiên ta nhớ kỹ, ngươi đột phá Phân Thần Cảnh trung kỳ, vậy ta vì ngươi làm ba ngàn bàn yến hội ăn mừng, thế nào.”

Bốn thành khu Đông, Tây, Nam, Tây, Bắc đều thuộc về Dương Thiên Quản. Nếu ông ta thật sự muốn mở ba ngàn bàn tiệc, chỉ cần một cú điện thoại, thời gian chuẩn bị một giờ mà thôi.

Vũ Tuyệt Thiên lại liên tục xua tay nói: “Không cần phiền toái như vậy, ta chướng mắt mỹ thực phạm gian rượu trần gian, nếu ngươi có lòng thì lấy ra mười dặm Túy Tiên Hương lúc trước, chúng ta lại uống một phen sảng khoái một phen xem thế nào.”

“Ngươi ngược lại thật bất bẻ.”

Dương Thiên cười cười, vung tay lên, trên mặt đất lập tức bày ra một trăm vò rượu ngon.

Diệp lão thấy Vũ Tuyệt Thiên mở nắp rượu ra, sau khi ngửi thấy mùi rượu, con mắt cũng sáng lên.

“Lão đầu tử ta cả đời nếm rượu ngon khắp thiên hạ, loại rượu thơm này ngược lại là chưa từng uống qua.”

Nói xong, ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên, có chút oán giận nói: “Tiểu tử, ngươi giải thích thế nào? Có đồ tốt như vậy, ngươi lại không hiếu kính ta một chút?”

Dương Thiên cười mở miệng nói: “Diệp lão, những thứ này cũng không thích hợp với ngài, một giọt rượu là có thể khiến cho ngài say ba ngày ba đêm.”

Diệp lão làm sao có thể tin tưởng lời Dương Thiên nói.

Hắn không tin tà đoạt lấy vò rượu trong tay Võ lão uống một ngụm, lập tức mặt mũi đỏ bừng, thở dài: “Rượu ngon.”

“Ngài vậy mà không có say ngã?”

Dương Thiên hơi kinh ngạc.

Diệp lão cười ha ha một tiếng nói: “Lúc trước ta ngồi ở vị trí cao, lúc xã giao, đã miễn dịch đối với rượu cồn bình thường.”

“Vậy thì quá tốt rồi, chúng ta cùng nhau chè chén một phen chúc mừng.”

Võ lão thoải mái cười to.

Vì vậy, ba người ở trong Tứ Hợp viện bỏ hoang này, bày ra một cái bàn gãy một chân, một mực uống đến trắng sáng sao thưa.

Mà giờ khắc này, sau khi Dương Quân, Lý Vĩnh, cùng Chu Thiên Nguyên thấy được lão nhân áo bào xanh trở về, lập tức quá sợ hãi.

“Vô Danh, là ai làm ngươi bị thương thành bộ dáng này? Thiếu niên tên Dương Thiên kia đâu, ngươi không mang hắn về?”

Đối với nghi vấn của Chu Thiên Nguyên, khí tức của lão nhân áo bào xanh có chút yếu ớt nói: “Dẫn · Tự, đối phương có Vũ Tuyết Thiên làm chỗ dựa, Vũ Tuyết Thiên đã đột phá Phân Thân cảnh trung kỳ, hơn nữa sau lưng của hắn chính là Côn Luân, chuyện này, chỉ có thể thu tay lại.”

Một câu, sắc mặt Chu Thiên Nguyên như thường, nhưng trong lòng lại có chút khiếp sợ.

Sau khi cân nhắc được mất, hắn mở miệng nói với Dương Quân và Lý Vĩnh: “Các ngươi cũng nghe rồi, bây giờ ta không

thể động vào thiếu niên kia, nhưng có ta ở đây, bọn họ cũng không thể động đến các người, chuyện này cứ mặc cạn ở đây trước, các người thấy được không?”

Dương Quân và Lý Vĩnh liếc nhau một cái, bọn họ không ngờ thiếu niên đã cường đại đến mức này, loại cao thủ tuyệt thế cấp bậc như lão nhân áo bào xanh, sau khi đi, thế mà lại bại trận mà về.

Ngay cả vị Chu Thiên Nguyên này, tay áo cũng sinh ra một tia kiêng kị.

Tuy hai người bọn họ đều biết, Chu Thiên Nguyên kiêng kị lực lượng Côn Luân, nhưng hắn đã mở miệng, thì không cách nào cãi lời.

Vì thế, hai người vẫn có chút không cam lòng mở miệng nói: “Cần tuân sắp xếp tay áo.”

Chương 816 - Giáo sư khảo cổ.

Chuyện này kết thúc ngắn ngủi, cũng không phải là cứ như vậy mà thôi.

Mà là Dương Thiên và kinh thành Dương gia Lý gia, trước mắt hai bên ai cũng không làm gì được ai.

Vũ Tuyệt Thiên ở bên cạnh phế tích của Diệp lão ở Tứ Hợp viện, Diệp lão và Dương Thiên uống một đêm rượu.

Sau khi tỉnh lại, hắn hỏi Dương Thiên có nguyện ý bái hắn làm thầy, cùng hắn đi Côn Luân bí cảnh tu hành, tìm hiểu Thiên Đạo hay không.

Nhưng lại bị Dương Thiên từ chối.

Hắn là Phá Thiên Tiên Đế, bác thông kim cổ, ai có thể dạy được hắn?

Còn có chính là tâm nguyện của hắn chưa xong, làm sao có thể cứ như vậy mà đi.

Phải biết rằng, thời điểm hắn ở Huyền Thiên đại lục, chỉ kém nửa bước là có thể trở thành Đại La Kim Tiên, cùng thiên địa đồng tồn, nhật nguyệt đồng thọ.

Nhưng cuối cùng hắn tìm được phương pháp nghịch chuyển thiên địa pháp tắc vẫn là buông tha tất cả dứt khoát trở về.

So ra mà nói, Côn Luân thì tính là cái gì?

Võ Tuyệt Thiên thấy Dương Thiên khẳng khẳng như vậy, chỉ có thể thở dài một tiếng đáng tiếc, sau đó phá toái hư không mà đi.

Dương Thiên cũng đứng dậy cáo biệt Diệp lão.

Tin tức bên Chu Thiên Nguyên, hắn là nắm rõ như lòng bàn tay.

Hai bên đều không ra tay nữa, đã ngầm thừa nhận đình chiến ngắn ngủi.

Về phần ngày sau ai mạnh ai yếu, vậy thì dựa vào bản lĩnh của mình.

Trước khi đi, Diệp lão còn dặn dò Dương Thiên, để hắn gần đây yên tĩnh một chút, dù sao cũng đã bị Chu Thiên Nguyên chú ý.

Giữa Diệp lão và hắn, ắt sẽ có một trận chiến, đối phương sở dĩ không động đến hắn, cũng bởi vì bộ hạ của Diệp lão đã chiếm cứ nửa giang sơn kinh thành, giờ phút này hai phe ai cũng không làm gì được ai.

Đối với những chuyện này, Dương Thiên gật đầu, biểu thị biết.

Lão nhân giúp hắn nhiều như vậy, hắn đều nhớ kỹ những thứ này.

Dương Thiên hứa hẹn, nếu ngày sau sau đem Dương gia Lý gia hủy diệt, liền tới trợ giúp hắn báo thù.

Đối với chuyện này, Diệp lão chỉ cười cười, cũng không đề ở trong lòng.

Dương Thiên tạm biệt Diệp lão, kéo theo thương thế vẫn chưa khép lại đi tới Bắc Đại Học Phủ.

Đã mấy ngày không lên lớp, nếu còn không đi, tiểu tử tử Hàn Hương Ngưng kia chỉ sợ là muốn lột da hắn.

Còn có chuyện lần trước hai người ai ở cùng một chỗ, hắn suy nghĩ một chút vẫn là tìm một cơ hội, giải thích một chút mới tốt.

Nếu không, tiểu tử tử kia hẳn là sẽ hận hắn cả đời.

Nhưng mà, sau khi đến trường học, thấy được Hàn Hương Ngưng, đối phương dường như đang cố ý chận hắn, điều này làm cho Dương Thiên có chút bất đắc dĩ.

Sau đó thở dài một hơi, dự định qua một đoạn thời gian lại đi giải thích, để cho đối phương yên tĩnh một chút.

Đến phòng học, tất cả học bá lớp học đều thất hồn lạc phách, phờ phạc bàn luận về điểm bài thi vừa rồi.

“Này tiểu Trâu, ngươi cho rằng lần này ngươi có thể thi được bao nhiêu điểm?”

Tiểu Trâu vẻ mặt đau khổ nói: “Chín mươi lăm giờ năm, ai, lần này muốn thi rớt ngươi đây?”

“Này, đề thi lần này có chút khó, ta mới thi được 110 điểm, hoàn toàn không phát huy ra trình độ ta nên có.”

Tiểu Trâu gật đầu nói: “Nghe nói Từ Dạ Dung lần này mới thi được 132 điểm, chưa từng đạt điểm tối đa, lão sư ra đề này quả thực là biến thái, không ngờ vội vàng không kịp chuẩn bị cho chúng ta thi đề thi của năm hai.”

“Ừm ừm!”

Người cao lớn bên cạnh hắn có chút im lặng nói: “Ngươi không thấy sắc mặt đặc ý của giáo sư khảo cổ kia sao, ta nhìn thấy cũng muốn đi lên đánh người.”

Tiểu Trâu thở dài nói: “Cũng khó trách như vậy, lớp chúng ta quá cuồng ngạo, đôi lại là mấy giáo viên khảo cổ cũng không có gì để dạy chúng ta. Giáo viên khảo cổ mới tới này khẳng định là muốn đè ép sự kiêu ngạo của chúng ta một chút, nếu Dương Thần ở đây, giáo sư khảo cổ kia nhất định sẽ bị đánh mặt mới đúng.”

Lúc hắn nói đến đây, ánh mắt nhìn về phía cửa, bịch một tiếng từ trên ghế ngã xuống.

“Dương Dương Dương... Dương Thần trở về.”

Một câu nói kia của hắn, đưa tới đông đảo học bá chú ý.

“Mau mau mau, để cho cái giáo sư khảo cổ chó má kia tới, để hắn ra đề mục, ra đề mục năm 4 chúng ta cũng không sợ, ta ngược lại muốn nhìn xem hắn cuồng, hay là đám hộ cuồng chuyên nghiệp và mặt lớp chúng ta.”

Dương Thiên:...

Hắn từ lúc nào có thêm một cái danh hiệu chuyên nghiệp và mặt.

Nhưng danh hiệu này cảm giác rất tốt, nghe rất tốt là chuyện gì xảy ra?

Lúc Dương Thiên còn đang ngây người đã bị đông đảo học bá vây vào giữa, hắn cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Không bao lâu, tiểu Trâu lôi kéo một giáo viên trẻ tuổi giàu học thức đeo kính trở về.

Trên người hắn tản ra ngạo khí, ngay cả Dương Thiên cũng có chút nhú mày.

Giáo sư hệ khảo cổ này tên là Cố Tuấn, tướng mạo ngược lại tuấn lãng, hắn là hải quy, tốt nghiệp Kiểm Kiêu học viện, từng làm giáo sư đại học ở nơi đó, bây giờ vừa mới về nước đã được hiệu trưởng Bắc mời tới, cố ý tới dạy năm nhất khoa khảo cổ.

Hắn tâm cao khí ngạo, nhiều học bá như vậy ở trong mắt hắn giống như là nhược trí.

Cho nên, đông đảo học bá khí là nổi trận lôi đình, tên khốn kiếp này mỗi lần đều cầm bọn hắn so với những học sinh ở Kiểm Kiêu kia, hơn nữa còn cả ngày đem một câu treo ở bên miệng.

Chỉ là nước ngoài chỗ nào tốt, không khí ngọt ngào, học sinh thông minh cỡ nào, nào giống bọn họ, ngốc như một con heo.

Lần này đã chọc giận tất cả học bá.

Tên khốn kiếp này cũng không nhìn xem hấn từng dạy đại học năm ba ở Kiếm Kiều, mà bọn họ chỉ là học sinh năm nhất đại học.

Cả hai đánh đồng như thế nào?

Phương thức dạy học của hấn không đúng, hấn một mặt nhìn cha chính là giáo sư đệ nhất Bắc Đại, tự cho là sau khi mạ vàng trở về không coi ai ra gì, có đôi khi còn dùng tiếng Anh nhục mạ học sinh nơi này.

Hấn cho rằng nơi này đều là con mọt sách khoa khảo cổ không biết tiếng anh? Sau khi bị bắt được mặt dày không thừa nhận không nói, lại còn chạy đến chỗ hiệu trưởng tố cáo.

Điều này làm cho đông đảo các học bá đều điên rồi, cho nên, các học sinh đã từng nhìn Dương Thiên không vừa mắt, giờ phút này đều thi nhau ngóng nhìn Dương Thiên trở về.

Ngay cả Từ Dạ Dung đã từng thi đại học ở cả nước cũng thua, Dương Thiên là kỳ vọng duy nhất của bọn họ.

Hôm nay, nhất định phải đuổi giáo sư khốn kiếp này ra khỏi phòng học.

Không nói tính cách, Cố Tuấn này cũng coi như là một nhân tài tuần tú lịch sự.

Hấn mặc âu phục màu đen đeo cà vạt màu lam, thân hình cao lớn thon dài, trong đôi mắt tản ra quang mang cơ trí, bên trong cánh tay kẹp lấy hai quyển sách, lộ ra vô cùng có học thức.

Điều này làm cho những nữ hoa si ở cửa kia nhìn thấy là từng người không ngừng thét chói tai.

Cố Tuấn đi tới trước mặt Dương Thiên, đánh giá Dương Thiên từ trên xuống dưới một cái, khinh thường nói: “Người chính là Dương Thiên mà bọn họ nói?”

“Sao vậy? Có cần ký tên không?”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt hỏi một câu.

Câu nói này đã nói rất nhiều lần, nhưng vẫn là bức cách rất cao, Cố Tuấn thoáng cái choáng váng, sau đó có chút thẹn quá hóa giận nói: “Thái độ này của ngươi mà nói chuyện với lão sư của ngươi à?”

Hắn nhìn Dương Thiên mặc quần áo có chút rách rưới, tóc hơi khô vàng, sắc mặt tái nhợt, cho rằng Dương Thiên xuất thân nhà nghèo khổ.

Mà Dương Thiên thì giao chiến kịch liệt với người thủ hộ tay áo, còn chưa kịp đổi, lúc này mới có vẻ hơi chật vật.

Nhưng Cố Tuấn không biết những thứ này.

Hắn hừ lạnh một tiếng, thấy dưới khí tràng của mình Dương Thiên vẫn có thể bảo trì đối mặt với hắn, không khỏi trào phúng nói: “Tiểu tử, vậy cha mẹ ngươi vất vả kiếm tiền để ngươi lên Bắc Đại cũng không dễ dàng, bọn họ là để ngươi tới nơi này học tập, không phải tới chống đối lão sư.”

Dương Thiên nhìn ra, Hải Quy Tiểu Vị Tam này là tới tìm hắn gây sự.

Sau khi đến ngoại quốc dạo qua một vòng, trở về cái đuôi vênh lên trời, ai cũng xem thường, tự lấy ưu việt cảm thấy mười phần.

Đối với loại người này, Dương Thiên tự nhận không phải phụ thân hắn, cũng sẽ không nuông chiều hắn.

Ánh mắt thiếu niên lạnh nhạt nhìn thẳng Cố Tuấn nói: “Thứ nhất, ta là trạng nguyên thi đại học toàn quốc, thành tích điểm tới đa bảy trăm năm mươi, mười người đứng đầu học phủ toàn quốc đều từng mời ta, hứa hẹn tất cả chi tiêu của ta, thậm chí có trăm vạn tiền thưởng, Cố gia ngươi hướng lên tổ tông mười tám đời, có người đạt tới độ cao như ta, ngươi mới có tư cách đánh giá ta.”

Hoàn toàn mặc kệ Cố Tuấn khó coi đến cực điểm kia, Dương Thiên tiếp tục nói: “Đúng rồi, còn có một điểm chính là, người cần phải có chút mặt mũi, trước khi ta thừa nhận ngươi là lão sư của ta, ngươi tính là cái gì?”

Một phen nói xong, không chỉ có Cố Tuấn còn có một đám nữ sinh ngoài cửa kia, mà ngay cả đông đảo học bá phía sau Dương Thiên cũng đều ngẩn ngẩn cả người.

“Móa nó, lúc này đã bắt đầu ngơ ngác, ta còn chưa chuẩn bị xong đâu.”

” Cuồng, đánh mặt chuyên nghiệp bắt đầu đánh mặt, cái giáo sư chó má này chẳng phải rất có năng lực à? Tự cho là uống nước hải mặc vài năm rồi dám điếu võ dương oai toàn bộ Bắc Đại, hôm nay ta muốn xem hấn làm sao kết thúc.”

“Dương Thần vẫn là Dương Thần người, không thay đổi chút nào, ta nghi ngờ ông ta mặc rách rưới như vậy là cố ý.”

Phần đông các học bá đã bị Cố Tuấn ức hiếp mấy ngày, Dương Thiên không có ở trong cuộc sống của người, bọn họ khổ không thể tả.

Bây giờ Dương Thiên trở về, biển về này nhất định sẽ bị hung hăng đánh mặt.

Về phần những nữ sinh ngoài cửa kia, lúc này thấy được khí tràng cuồng ngạo trên người Dương Thiên, lập tức từng người lần nữa mê say.

“Oa, ta cảm thấy Dương Thần nhà ta vẫn đẹp trai hơn.”

“Ha ha ha, các người thích giáo sư khảo cổ này đi đi, đừng cướp Dương Thần ta.”

“Ai thích giáo sư này, vẫn là Dương Thần có mị lực nhất.”

Giờ phút này họa phong đột chuyển, tất cả ưu thế đều đổ về phía Dương Thiên, mà sắc mặt Cố Tuấn triệt để trầm xuống.

Chương 817 - Ai sẽ rời đi?

Đôi mắt lạnh như băng của Cố Tuấn xen lẫn lửa giận nhìn Dương Thiên nói: "Tiểu tử, ai cho người tự tin dám cuồng ngạo như vậy trước mặt ta?"

Dương Thiên hờ hững nói: “Người lại có tự tin gì mà làm càn trước mặt ta?”

Đây là trêu ai ghẹo ai, hấn tiến vào trong phòng học còn không biết rõ ràng xảy ra chuyện gì, Cố Tuấn này vẫn luôn khiêu khích.

Dương Thiên vốn muốn an phận mấy ngày nay tĩnh dưỡng cũng không muốn gây chuyện, nhưng bây giờ đối phương chỉ

là một con kiến hôi, năm lần bảy lượt đến gây chuyện, thật sự cho rằng hấn là bunn nặn hay sao?

“Được được được, tiểu tử ngươi thật là ngông cuồng.”

Cố Tuấn lấy ra một bài thi từ trong sách, cười lạnh nói:

“Chẳng phải bọn họ nói ngươi lợi hại sao? Tiểu tử, ngươi có dám đấu bài thi với ta không, nếu ngươi được điểm tối đa, ta đi, nếu ngươi không được điểm tối đa, ngươi đi đi.”

Dương Thiên lạnh lùng hỏi: “Ngươi muốn đi như vậy sao?”

Một câu nói, Cố Tuấn nghe xong đầu tiên là hơi kinh ngạc, sau đó sắc mặt đều trở nên vắn vẹo.

“Ngươi thật sự cho rằng ngươi có thể thắng sao?”

Lúc này dám học bá phía sau vội vàng ngăn cản Dương Thiên nói: “Dương Thần, không nên đáp ứng hấn, tên khốn kiếp này căn bản không ra đề mục theo lẽ thường.”

“Chúng ta là năm nhất, tên khốn này lại ra đề mục năm hai cho chúng ta, quả thực là làm khó dễ.”

“Một tên Hải Quy chạy đến chỗ chúng ta điều võ dương oai, chúng ta phải bấm báo hiệu trưởng, khai trừ tên khốn kiếp này.”

Dương Thiên thấy cảnh này, đưa tay ngăn mọi người quan tâm.

“Nếu hấn muốn tự mình cắt khỏi nơi này, ta không ngại thành toàn hấn.”

Dương Thiên nhận lấy bài thi trong tay Cố Tuấn, rốt cuộc cũng biết vì sao trên mặt hấn lại lộ ra nụ cười tự tin.

Đề mục này, tuyệt không phải đề mục năm nhất.

“Có vấn đề gì không?”

Cố Tuấn trên mặt mang theo vẻ khinh thường nói: “Người nước ngoài cùng tuổi với các ngươi, có thể làm bài thi cao nhất đạt được một trăm bốn mươi điểm, cũng là người, có lẽ không phải là khó khăn đối với ngươi?”

Dương Thiên nhìn thoáng qua, mở miệng nói: “Ngươi xác định không đổi đề mục càng thêm khó sao?”

Cố Tuấn khinh thường nói: “Người cho rằng người là ai? Thật sự xem mình là thần thi sao?”

Dương Thiên mở miệng nói: “Nếu người đã cố ý như vậy, vậy thì chờ thua đi.”

Dứt lời, nâng bút.

Tất cả mọi người ở đây không biết lúc trước Dương Thiên thi đại học vô cùng phát huy.

Dương Thiên sau khi cầm bút, hai mươi phút đặt bút.

Hai mươi phút ngắn ngủi, viết xuống đề thi mà bọn họ coi như là hai giờ cũng không thể hoàn thành.

Nhưng mà, bỗng bênh mà đi.

Chờ Dương Thiên đi tới cửa, Cố Tuấn cười ha ha một tiếng khinh thường nói: “Sao? Ta còn chưa công bố đáp án người đã nhận thua phải đi rồi sao?!”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Không cần công bố, kết cục đều giống nhau.”

Các học bá nghe vậy thì vẻ mặt kinh ngạc, ngay cả Dương Thần cũng thua dưới tay tên vô liêm sỉ này sao?

Nhìn sắc mặt càng thêm dương dương đắc ý của Cố Tuấn, trái tim bọn họ lập tức rơi xuống đáy cốc.

Đang chờ Cố Tuấn muốn mở miệng châm chọc, chỉ nghe thiếu niên lần nữa mở miệng nói: “Người thắng, nhất định là ta.”

Dứt lời, xoay người.

Tất cả mọi người trong phòng đều tròn tròn mắt.

Phải có bao nhiêu tự tin mới cuồng ngạo như thế!

Cố Tuấn người này tuy rằng hỗn đản, nhưng tốt xấu gì cũng là giáo sư hệ khảo cổ của đại học Cambriae, tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng học thức uyên bác, hơn nữa hẳn ra đề mục căn bản không phải sinh viên năm nhất có khả năng giải đáp.

Tuy rằng thành tích thi đại học của thiếu niên là đệ nhất cả nước, nhưng trong khoảng thời gian này căn bản không thấy

hắn đi học đàng hoàng, làm sao có thể trong hai mươi phút ngắn ngủi làm được nhiều đề thi như vậy.

Mọi người từng người thất hồn lạc phách, đã không tin tưởng Dương Thiên có thể thắng.

Mà lúc này, Cố Tuấn hiển nhiên là không có ý định buông tha Dương Thiên.

Hắn vì muốn dựng lên uy nghiêm của mình trước mặt nhiều học sinh như vậy, sắc mặt kiên cường cầm bài thi của Dương Thiên mở miệng nói: “Mấy ngày nay không phải các ngươi cả ngày nói khoác tiểu tử này trí lực siêu tuyệt cỡ nào sao? Hôm nay ta cũng muốn cho các ngươi kiến thức một chút, tiểu tử này đến cùng thi mấy phần?”

Sắc mặt mọi người đỏ lên, chỉ cảm thấy mặt mặt chết đi được.

Bọn họ vốn định để Dương Thiên tìm lại mặt mũi cho bọn họ, nhưng lại không nghĩ rằng đối phương chẳng những không giúp bọn họ tìm về mặt mũi, ngược lại còn để Cố Tuấn tìm được cớ để nhục nhã bọn họ.

Những nữ sinh kia cũng xì xào bàn tán, trong lời nói cũng biểu đạt bất mãn của mình.

Cố Tuấn cầm bài thi của Dương Thiên, mặt mang khinh thường bắt đầu xem.

“Đề thứ nhất, đây chính là đề mục đưa điểm, nếu hắn làm sai... A, vậy mà làm đúng, xem ra không phải nhược trí.”

Cố Tuấn mặc dù giống như đang khích lệ, nhưng mà mọi người làm sao có thể nghe không hiểu, đây chính là đang trào phúng.

“Đề thứ hai, cũng đúng, ha ha, vận khí thật là tốt.”

“Đề thứ ba...”

Mọi người nhìn Cố Tuấn, ánh mắt bắt đầu trở nên có chút mong đợi.

“Hừ, nhất định là Mông, vận khí của hắn sao có thể tốt như vậy.”

Sắc mặt Cố Tuấn có chút khó coi, mà đôi mắt của mọi người lóe lên một tia hy vọng.

Có lẽ Dương Thần có thể thắng được ván này, hung hăng chèn ép Hải Quy Hiêu khí diễm đến từ cây cầu kiếm này cho bọn họ.

“Đề thứ tư...”

Sắc mặt Cố Tuấn bắt đầu có chút âm trầm.

“Điều đó không có khả năng, những đề mục này tuyệt đối không phải cấp bậc như hắc có khả năng tiếp xúc được, hắc làm sao có thể làm tất cả, hơn nữa vừa rồi hắc chỉ dùng hai mươi phút mà thôi, thời gian ngắn như vậy, chẳng lẽ hắc không cần suy nghĩ sao?”

Trên mặt Cố Tuấn mang theo một tia điên cuồng, hắc không ngừng nhìn xuống dưới, kết quả không ngoài ý muốn, toàn bộ đều làm đúng.

“Điều này không có khả năng, điều này tuyệt đối không có khả năng.”

Lúc Cố Tuấn cầm bài thi muốn xé nát, hai học sinh mắt lạnh lạnh nhanh tay đè Cố Tuấn xuống, sau đó cướp đoạt bài thi bị xé rách làm hai.

Nhìn một màn khác thường của Cố Tuấn, mọi người làm sao có thể không biết chuyện này tuyệt đối có mờ ám.

Bọn họ bắt đầu kích động, trong đầu lóe lên một ý nghĩ.

“Chẳng lẽ... Dương Thần thi đạt điểm tối đa, thắng, Cố Tuấn mới muốn gấp gấp hủy chứng cứ như vậy.

Vừa nghĩ đến đây, toàn bộ lớp học bá đều vây quanh bài thi của Dương Thiên.

“Tránh ra tránh ra, ta đến xem.”

“Ta có chỉ số thông minh cao nhất, trước tiên để cho ta tới phán đoán bài thi của Dương Thần rốt cuộc đã làm đúng bao nhiêu.”

Chúng học bá hoàn toàn hưng phấn, tranh nhau xem bài thi bị xé nát không chỉ mấy nửa kia.

Tờ giấy này, bây giờ ở trước mặt bọn họ, phảng phất giống như là kỳ trân dị bảo.

Nhưng mà, chờ bọn họ thấy được đề mục, lập tức tròn tròn mắt.

“Mẹ nó, tên khốn kiếp Hải Quy này có phải cầm nhầm bài thi hay không, đề thứ nhất rõ ràng là đề mục đại học năm 4 mới có thể học được.”

“Không chỉ là đề thứ nhất, cả bài thi toàn bộ đều là. Mẹ nó, tên khốn này căn bản là đang đùa giỡn chúng ta, ta một đề cũng không biết.”

Mọi người tức giận đến tái mặt.

Mà ngay khi bọn họ đang muốn nổi giận, chỉ nghe một người sáng mắt lên mở miệng nói: “Vừa rồi tên khốn kiếp này để ý như vậy, muốn xé bài thi của Dương Thần, chẳng lẽ Dương Thần thắng hay sao?”

Một câu nói kia của hắn, trái tim của tất cả mọi người đều hung hăng co rúm một chút.

Thắng, chính là đại biểu thi đạt điểm tối đa.

Một học sinh năm nhất, còn là ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới, học sinh vậy mà thi đạt điểm tuyệt đối một bài thi năm tư, ngấm lại đều có chút khó tin.

Bọn họ sẽ không làm, không đoán được rốt cuộc Dương Thiên làm đúng bao nhiêu, cho nên tất cả đều hưng phấn lấy ra máy tính tư liệu để tìm đọc những đề mục này.

Sau đó, một người khi còn bé, sau khi đạt được một kết quả, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Bọn họ hai mắt nhìn nhau, tất cả đều không thể tin được đây là sự thật.

“Vậy mà... thật sự thắng.”

Trên mặt mọi người đều mang theo vẻ kinh ngạc.

Dương Thần quả nhiên vẫn là Dương Thần, bỏ ra hai mươi phút, lấy bằng vào học lực của năm nhất làm ra bài thi năm tư, mà tất cả bọn họ cộng lại cùng nhau kiểm tra tư liệu nghiêm, đều bỏ ra một giờ.

Bọn họ cảm thấy bị đả kích đã không thể nào khép lại được nữa.

Mà người bị đả kích hơn chính là Cố Tuấn, giờ phút này hắn ta đang thất hồn lạc phách, gần như đã mất đi lý trí.

Hắn là giáo sư Kiếm Kiều, Hải Quy, hiện giờ mục đích vừa mới trở về chính là chức vị Bắc Đại hiệu trưởng, nhưng mà, vừa mới trở về ba ngày đã bị một tên tiểu tử trước mặt nhiều người hung hăng đánh mặt.

Hắn tức giận đến sắc mặt tái xanh giận dữ hét: “Ván cược này không tính, tiểu tử kia gian lận, hắn không thể nào đề mục năm tư.”

Tiểu Trâu tiến lên một bước hừ lạnh nói: “Người còn mặt mũi nói? Kiểm tra đề mục năm hai chúng ta làm còn chưa tính, còn cùng Dương Thiên tiên đặt cược không biết xấu hổ mà lại cầm đề thi năm tư, người còn biết xấu hổ hay không?”

“Hắn gian lận!”

Tròng mắt Cố Tuấn tức giận đến đỏ bừng.

“Là ai lấy ra bài thi?”

Một người mở miệng hỏi một câu, Cố Tuấn lập tức á khẩu không trả lời được.

“Cút đi! Ai thua thì rời khỏi Bắc Đại Học Phủ, đây chính là vụ cá cược do người đặt ra.”

Đám người châm chọc khiêu khích, Cố Tuấn cắn răng nói: “Người để cho hắn chờ đó cho ta, nếu như bị ta gặp được, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn.”

Cố Tuấn chưa từng bị người nào nhục nhã như vậy, tức giận đến mức toàn thân không ngừng run rẩy, đập cửa mà đi.

Mà Dương Thiên lúc này, đã sớm không còn quan tâm đến những thứ này, bởi vì hắn bây giờ bị Từ Dạ Dung dây dưa...

Chương 818 - Tứ Sắc Phỏng Đoán.

"Dương Thiên, ta muốn thỉnh giáo người một vấn đề."

Hôm nay Từ Dạ Dung cũng không có đi học, lúc Dương Thiên không có ở đây, nàng một mực trốn học, hôm nay nghe được Dương Thiên trở về, lại hưng phấn hấp tấp đi học.

Sau đó, trùng hợp ở hành lang đụng phải Dương Thiên.

Nhiều ngày không gặp, cô nương này vẫn là vẻ vang động lòng người.

Một bộ váy dài màu lam, viền hoa tinh xảo làm nổi bật lên hai chân trắng nõn, thon dài thẳng tắp, đường cong lung linh hoàn toàn phác họa ra.

Nàng mím mím khóe môi, kéo ra sợi tóc, đầu ngón tay nhẹ nhàng linh hoạt phảng phất tinh linh hoạt bát. Nơi sợi tóc xẹt qua còn lưu lại dư hương nhàn nhạt, làm cho người ta say mê.

Sau khi nhìn thấy Dương Thiên, cô bé chấp tay sau lưng, trên gương mặt tinh xảo tràn đầy nụ cười sáng lạn.

Dương Thiên nghi hoặc hỏi: “Chuyện gì?”

“Hi hi, đi theo ta sẽ biết.”

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Từ Dạ Dung mang theo vẻ giảo hoạt, không nói lời gì, lôi kéo bàn tay nhỏ bé của Dương Thiên chạy tới một đình nghỉ mát.

Sau đó lấy ra một xấp giấy A4 dày ba ngón tay từ trong túi xách của mình, nhúu đôi mày thanh tú mở miệng nói: “Này, mấy ngày nay ta vẫn luôn nghiên cứu vấn đề này, ta đã tính toán mấy ngày mấy đêm, vẫn không thể tính ra được, ta biết người thông minh hơn ta, cho nên muốn người giúp ta.”

Nhìn Từ Dạ Dung đôi mắt vốn sáng ngời có thần giờ phút này hiển hiện vài sợi tơ máu, hơn nữa hốc mắt cũng biến thành như gấu trúc.

Dương Thiên im lặng nói: “Người rớt cuộc đã mấy ngày mấy đêm không ngủ rồi?”

Từ Dạ Dung bẻ ngón tay tính toán, sau đó ngốc manh nói: “Hình như là ba ngày hai đêm, ai nha Dương Thiên người mau giúp ta một chút đi, nếu người không giúp ta, ta sẽ điên mất.”

Dương Thiên không thể làm gì được, sau đó cầm văn kiện tính toán trên đó lên, cau mày nói: “Tính lý bốn màu? Người chắc

chắc không phải đang cười chứ? Đây không phải là đề toán học sao? Một hệ khảo cổ như người thì xem não nhiệt làm gì.”

Định lý bốn màu còn được gọi là phỏng đoán bốn màu, vấn đề bốn màu là một trong tam đại toán học của thế giới.

Bản chất của nó chính là thuộc tính cổ hữu của mặt phẳng hai chiều, tức là hai đường thẳng không thể xuất hiện giao thoa mà không có điểm công cộng. Rất nhiều người chứng minh trong mặt phẳng hai chiều không thể cấu tạo năm hoặc năm hai khu vực tương liên trở lên, nhưng không thể nâng nó lên quan hệ logic và mặt thuộc tính cổ hữu hai chiều.

Nói ngắn gọn, chính là vấn đề khó khăn về toán học, cùng một cấp bậc với phỏng đoán của Ca Đức Ba Hách mà Dương Thiên từng giải.

Cô gái nhỏ này còn muốn dựa vào chính nàng để giải quyết, nàng lại không biết coi như nàng đốt hồng đầu óc cũng hoàn toàn không có khả năng giải ra.

Từ Dạ Dung nghe được Dương Thiên hỏi tới, không khỏi ngưng ngưng cười nói: “Ta gia nhập toán xã, sau đó xung phong nhận việc nói trong vòng năm ngày phá giải vấn đề khó khăn này, lúc ấy bị người dùng phép khích tướng, ta đã cùng người đánh cược, hôm nay là ngày cuối cùng, Dương Thiên người nhất định phải giúp ta nha.”

Từ Dạ Dung bàn tay nhỏ bé lôi kéo cánh tay Dương Thiên, không ngừng lay động, cái miệng nhỏ nhắn mê người cũng có thể treo bình dầu.

Dương Thiên Sắc nghiêm mặt nói: “Người cứ nhận định ta có thể hoàn thành phỏng đoán này như vậy?”

“Ta mặc kệ, Dương Thiên, người nhất định phải giúp người ta, người ta đã hoàn thành hơn phân nửa, hiện tại chỉ kém một bước cuối cùng, nhưng làm sao cũng không đột phá được bước cuối cùng này, người thông minh hơn ta, nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp.”

Từ Dạ Dung không ngừng nũng nịu với Dương Thiên, một khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo còn cọ xát trong ngực Dương Thiên.

Dương Thiên cảm nhận thân thể mềm mại của cô gái trong lòng, cùng với mùi thơm tỏa ra từ người cô, không khỏi có chút định lực không đủ nói: “Ngừng ngừng ngừng, được rồi, ta giúp ngươi là được.”

“A, hì hì, Dương Thiên đồng học, ta biết ngay ngươi là tốt nhất.”

Từ Dạ Dung cười xán lạn, sau đó ở bên mặt Dương Thiên hôn một cái.

Xúc cảm ôn nhuận kia, mang theo một tia mềm mại, cùng với từng đợt mùi thơm kia.

Dương Thiên có chút ngây ngẩn cả người.

Mà Từ Dạ Dung sau khi kịp phản ứng, a hét to một tiếng.

Một tiếng thét chói tai này gần như đâm rách màng nhĩ của Dương Thiên.

Hắn có chút im lặng nói: “Ngươi hôn ta, ta còn không gọi ngươi hôn cái gì?”

“Đại phôi đản, đó không phải, ta là nữ hài tử, ngươi... ai nha, giải thích không thông, ta nhất định là điên mới như vậy, Dương Thiên mau quên đi.”

Từ Dạ Dung che khuôn mặt đỏ bừng cơ hồ muốn nhỏ máu, đều muốn chui vào trong kẽ đất.

Nàng chỉ là quá vui vẻ, cho nên cũng không chú ý nhiều.

Dương Thiên cảm thấy buồn cười, nhưng mà, vừa cười hai tiếng đã bị bàn tay nhỏ bé của Từ Dạ Dung hung hăng nhéo một cái.

Dương Thiên lập tức ngừng cười, sau đó hít một hơi khí lạnh nói: “Ngươi thật sự chịu đựng sức.”

“Hừ, để ngươi cười ta.”

Từ Dạ Dung vẽ mặt hả hê, sau đó đem giấy bút lấy ra lớn: “Ai nha, ngươi nhanh lên a, không có thời gian.”

Dương Thiên đỡ trán, chỉ có thể cầm lấy Từ Dạ Dung viết những nghiên cứu cẩn thận này.

Từ Dạ Dung cứ như vậy hai tay chống cằm, ngồi ở trên ghế đá ghé vào trên bàn đá, trên mặt mang theo nụ cười sùng bái nhìn Dương Thiên như vậy.

Thiếu niên thông minh hơn nàng rất nhiều, hẳn nhất định có thể phá giải phỏng đoán bốn màu này.

Sau khi Dương Thiên nhìn một lúc lâu, cuối cùng cũng hiểu được nguyên lý phỏng đoán của bốn màu.

Mà Từ Dạ Dung mấy ngày nay mấy đêm nghiên cứu ra, hết thấy đều là sai lầm.

Hắn đang muốn đem tin tức này nói cho Từ Dạ Dung, lại phát hiện tiểu nha đầu này đã là buồn ngủ không chịu được, buồn ngủ.

Dương Thiên lắc đầu thở dài một tiếng, cởi áo khoác của mình ra, sau đó khoác lên cho nó.

Hắn cầm bút, bắt đầu tính toán.

Trên thế giới này, không ai chứng minh được suy đoán này, nghe nói vài thập niên trước, nhà số học M vận dụng máy tính, dùng 100 giờ, làm 100 ức phán đoán.

Nhưng máy tính chứng minh không cách nào cho ra quá trình suy nghĩ làm cho người tin phục.

Cho nên, đây vẫn là một ngọn núi cao không thể leo lên giới toán học.

Mà những thứ này ở trước mặt Dương Thiên lại dễ dàng như trở bàn tay.

Trí lực của hắn như yêu nghiệt, ba trăm năm tu tiên ở Huyền Thiên đại lục, linh hồn trên người là Phá Thiên Tiên Đế hàng thật giá thật, muốn giải quyết một đề toán quả thực dễ dàng.

Chờ khi Từ Dạ Dung mơ mơ màng màng tỉnh lại, phát hiện quần áo trên lưng mình, nhất thời trong lòng âm ập.

Nhưng mà, khi thấy Dương Thiên vậy mà lười biếng ở đó, hắn tức giận trừng mắt hạnh nói: “Dương Thiên đồng học, người vẫn không phải là bạn cùng bàn tốt của ta, ta bảo người giúp ta chứng minh phỏng đoán bốn màu, người làm sao...”

Nàng còn chưa nói xong, Dương Thiên lấy ra một tờ giấy dán lên trán nàng cười nói: “Về sau, đề mục đơn giản như vậy đừng tới tìm ta.”

“Ai nha, khẩu khí thật lớn.”

Từ Dạ Dung hừ một tiếng, sau đó lại cho Dương Thiên một cái liếc mắt, cầm lấy cái trán trơn bóng, Dương Thiên chứng minh bốn màu phỏng đoán muốn nhìn lên.

Khi thấy được phỏng đoán tiền kỳ của Dương Thiên viết, lập tức cau mày tức giận nói: “Ai nha, Dương Thiên người viết sai rồi, người rút cuộc có dựa theo ý nghĩ của ta hay không.”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Những phỏng đoán kia của con toàn bộ đều sai.”

Từ Dạ Dung nghe được lời này, tức giận nói: “Làm sao có thể, suy luận giai đoạn trước, là giáo sư toán học Bắc Đại giúp toán học xã suy luận ra, toàn bộ giáo sư toán học Bắc Đại đều có tham dự, chẳng lẽ người còn cho rằng tất cả giáo sư không bằng người?”

Dương Thiên sau khi suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Hình như là vậy.”

Từ Dạ Dung tức giận trợn trắng mắt, nàng nhìn thoáng qua thời gian, sắc mặt lần nữa biến đổi nói: Ai nha, không cùng người nói nhảm, ta muốn lập tức đến toán học xã, hôm nay thật sự bị người hại chết, ta sau khi tới đó, nhất định sẽ bị bọn họ trào phúng chết.”

Nói xong, lung tung thu thập một chút đồ vật xong, xách theo túi xách muốn đi.

Dương Thiên bất đắc dĩ nói: “Tứ Sắc phỏng đoán ta đều cho người luận chứng, sao người lại không tin, sau khi đến người lấy thứ ta viết ra, tuyệt đối có thể chấn nhiếp toàn trường.”

Từ Dạ Dung nghe vậy, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, nàng tức giận nói: “Ta hai ngày ba đêm mới dựa theo ý nghĩ của những giáo sư Bắc Đại kia chứng minh thời khắc cuối cùng, người căn bản không có dựa theo ý nghĩ của chúng ta, chỉ dùng thời gian một giờ, làm sao có thể vận toán ra lượng công việc khổng lồ như vậy?”

Nữ hài nói nhiều như vậy, tổng kết chỉ có bốn chữ, ta không tin.

Khóe miệng Dương Thiên giật giật, hần lảng phí một giờ để chứng minh ra đề toán phức tạp như vậy, cô gái nhỏ này không tin vì sao vừa rồi hần còn bảo hần đến giúp đỡ?

Theo bóng lưng Từ Dạ Dung rời đi, Dương Thiên mặt đầy hắc tuyến.

Sau đó, hần không có việc gì làm lại gọi tiểu Linh Nhi, mang theo nàng đi thư viện nhận chữ.

Tiểu nha đầu này không biết mấy chữ, chỉ muốn chơi, mỗi lần đi học còn có thể ngủ hơn hần, lúc dạy dỗ nàng thì giả bộ ngây ngốc đáng thương, Dương Thiên cũng có chút đau đầu.

Mà giờ khắc này, Từ Dạ Dung, rốt cục cũng đi tới toán xã.

Nhìn cửa lớn của Toán học xã, Từ Dạ Dung thật sự không muốn đẩy ra. Vài ngày trước nàng bị người khác khích tướng tuyên bố nhất định sẽ chứng minh ra vấn đề nan giải của tam đại toán học trên thế giới.

Nhưng mà, trình độ phỏng đoán khó khăn của Tứ Sắc vượt quá dự liệu rất nhiều, đến cuối cùng nàng căn bản không có đầu mối, nguyên bản xin Dương Thiên giúp đỡ, đối phương sẽ giúp nàng giải quyết.

Nhưng mà lại không nghĩ rằng, đối phương chỉ biết quấy rối...

Chương 819 - Hết thủy trùng hợp.

Cuối cùng, Từ Dạ Dung vẫn đẩy cửa câu lạc bộ Toán học ra.

Nàng đánh cược với xã trưởng của câu lạc bộ số học, thắng thì câu lạc bộ số học do nàng quản, thua thì rời khỏi câu lạc bộ số học.

Bởi vì nàng có dung mạo xinh đẹp, sau khi vào hội toán học, những nam sinh kia đều vây quanh nàng, lạnh nhạt với nữ xã

trưởng kia, cho nên đôi phương mới lớn tính như vậy, nhất định phải đuổi nàng đi.

Điều này làm cho Từ Dạ Dung cảm thấy rất ủy khuất, vì tranh khẩu khí, vì vậy liền đáp ứng đánh cuộc với nữ xã trưởng kia.

Nhưng bây giờ, rõ ràng là sắp thua rồi.

Sau khi Từ Dạ Dung tiến vào phòng toán học, giờ phút này trong phòng im ắng, tất cả mọi người có chút thương hại nhìn nàng.

Dám thách thức An Lôi học tử, tân sinh năm nhất không hiểu chuyện này thật sự là xui xẻo.

An Lôi chính là nữ xã trưởng kia, tuy rằng tướng mạo cũng rất đẹp, nhưng mà so sánh cùng Từ Dạ Dung thì kém một cấp bậc.

Trên mặt nàng ta mang theo vẻ cười lạnh ngạo nghễ hừ nói: “Từ học muội, hôm nay là ngày muội giao ra thời gian phỏng đoán bốn màu, ta nghĩ muội hẳn là không có quên đánh cược trước đó chứ?”

Từ Dạ Dung cắn cắn môi đỏ mọng, nhìn An Lôi yếu ớt nói: “Học tử, ngươi có thể dàn xếp một chút hay không, ta cảm giác ta còn...”

Nàng còn chưa nói hết lời, lập tức bị mấy nữ sinh phía sau An Lôi chế giễu.

“Còn dàn xếp, đã qua mấy ngày rồi, không được chính là không được, đừng lãng phí thời gian của mọi người.”

“Thật là, ta thấy nàng thua không nổi, nàng cho rằng nàng là ai a, có tư cách gì chứng minh phỏng đoán tứ sắc, ngay cả An Lôi học tử cũng không chứng minh được, nàng tính là lão bao a.”

“Một hệ khảo cổ, vậy mà gia nhập chúng ta, thật sự là thiên hạ kỳ văn.”

Từ Dạ Dung nghe được trào phúng, lập tức hốc mắt ủy khuất đều đỏ lên.

Nàng nắm chặt đôi bàn tay trắng hồng buồn bực nói: “Các người bắt nạt người ta.”

Từ nhỏ đến lớn, nàng chưa bao giờ bị người khác bắt nạt như vậy, tính cách của nàng ôn hòa, cho nên bình thường rất nhiều người đều thích nàng, nhưng lại không rõ học tử trước mắt này vì sao lại luôn nhắm vào nàng.

Đồng đạo nam đồng bào ở đây thấy một màn như vậy, lập tức có chút không đành lòng.

Nhưng bọn họ đều biết, nếu giúp cô gái đáng yêu trước mắt này nói một câu, đoán chừng bọn họ sẽ bị khai trừ khỏi hội toán học.

Cô bé này đắc tội An Lôi, bị làm khó dễ, xem ra hôm nay nhất định phải cuốn gói cút đi.

Nữ hài tử xinh đẹp như vậy, nói thật bị đuổi đi thật là có chút đáng tiếc.

An Lôi cười lạnh một tiếng, nói: “Khi dễ người thì sao? Chúng ta không có thời gian cho người dây dưa, hiện tại ta hỏi người một câu, bốn màu đoán của người rốt cuộc có hoàn thành hay không?”

Từ Dạ Dung vốn muốn nói không có, nhưng nhìn bộ dáng châm chọc khiêu khích của những người trước mặt này, lập tức càng thêm tức giận.

Nghĩ đến lúc thu dọn túi xách, Dương Thiên cố nhét những phỏng đoán tứ sắc lung tung của hắn vào trong túi xách của nàng.

Cho nên, Từ Dạ Dung cắn răng thần sắc kiên định mở miệng nói: “Ta hoàn thành.”

Một câu nói, mọi người nhất thời đối với Từ Dạ Dung nhìn cao lên.

Có thể hoàn thành luận chứng phỏng đoán tứ sắc, vô luận là chính xác hay sai lầm, đều là tồn tại ghê gớm.

An Lôi lại cười lạnh nói: “Chúng ta mấy ngày hôm trước ước định rất rõ ràng, chỉ cần người luận chứng thành công, vị trí hội trưởng hội toán học ta mới có thể cho người, nếu không, cũng phải rời đi, hiện tại, người đem phỏng đoán luận chứng của người lấy ra cho mọi người xem.”

“Chuyện này.....”

Từ Dạ Dung mặt mang do dự, phương pháp luận chứng của Dương Thiên, căn bản không phải dựa theo phương hướng luận chứng của những giáo sư Bắc Đại kia, tuyệt đối là luận chứng sai lầm, lấy ra nhất định sẽ bị người cười nhạo.

Nhưng bây giờ đã không còn cách nào khác.

Nàng kiên trì đưa ra phương pháp luận chứng sai lầm mà Dương Thiên cho nàng.

Mà lúc này, An Lôi tiến lên, đoạt lấy.

Nàng ta nhìn tờ giấy trắng kia lần đầu tiên, liền khinh thường cười nói: “Học muội, trên tờ giấy trắng này của ngươi căn bản không phải là phương hướng luận chứng chúng ta biết rõ, ngươi cho rằng viết lung tung một trận là có thể lừa gạt ta sao?”

Nói xong, trực tiếp đem tờ giấy trắng kia vuốt vuốt, ném ra ngoài cửa sổ.

“Luận chứng thất bại, dựa theo ước định đánh cược lúc trước của chúng ta, ngươi thua, ngươi muốn rời khỏi nơi này, bây giờ rút đi.”

Thân thể mềm mại của Từ Dạ Dung run lên, nước mắt cũng không ngăn được nữa, ủy khuất chảy xuống.

Mà giờ phút này, dưới lầu của hội toán học, giáo sư Nghiêm Minh đang đi xuống dưới lầu của hội toán học.

Hắn là giáo sư hệ toán học.

Nghiêm Minh hôm nay vô cùng đắc ý, bởi vì thời điểm hắn thăm dò phỏng đoán bốn màu, đã hoàn thành chín phần mười, chỉ kém một bước cuối cùng là hoàn toàn có thể hoàn thành luận chứng.

Đến lúc đó, hắn có thể dương danh toàn thế giới.

Nhưng mà đang lúc hắn kích động định trở về tiếp tục luận chứng, một cục giấy thật trùng hợp nện lên đầu hắn.

Cục giấy bị đập tuy không đau nhưng lại khiến giáo sư Nghiêm Minh tức đến mức mặt mày xanh mét.

Hắn là người tính tình nóng nảy, nhìn cục giấy nắm thành bộ dáng này, nhất định là học sinh trên lầu ném rác loạn, hoặc là

cố ý thấy hắn đi tới, sau đó lại đập.

Hắn cầm cục giấy nhìn lên lầu phần nộ quát: “Là thằng nhóc thối nào đập, đứng ra cho ta.”

Nhưng mà, An Lôi cách cửa sổ xa như vậy, lại thêm lầu hai, làm sao có thể nghe thấy.

“Không ai thừa nhận đúng không, chờ ta tìm được chứng cứ, ta nhất định để người viết kiểm điểm.”

Sắc mặt Nghiêm Minh Khí rất khó coi.

Hắn buồn bực mở cục giấy ra, trong lúc đó còn không cẩn thận xé rách một chút.

Nghiêm Minh không thèm để ý, hắn muốn tìm chứng cứ trên đó, nhưng khi nhìn thấy bên trên viết phương pháp phỏng đoán bốn màu, hắn lập tức sững sốt.

“Có học sinh nào có lòng cầu tiến như vậy, lại bắt đầu nghiên cứu cái này.”

Nghiêm Minh lập tức vui vẻ, quên mất không thoải mái vừa rồi.

Hắn đem cục giấy trải phẳng, sau đó lẩm bẩm: “Thôi được, gặp được chính là duyên phận, để ta đến chỉ điểm cho người phán đoán bốn màu của người đi.”

Nghiêm Minh có tư cách nói như vậy, ông ta là giáo sư nổi danh nhất hệ toán học Bắc Đại, cho dù là nhìn khắp cả nước cũng có thể đếm được trên đầu ngón tay, phóng mắt khắp thế giới cũng có thể xếp hạng trên danh hiệu.

Lại có chính là tứ sắc phỏng đoán đã quấy nhiễu hắn mấy chục năm, hắn cũng nghiên cứu mấy chục năm, bây giờ đang là thời điểm đột phá một cửa ải khó khăn sau này.

Chỉ cần đột phá, liền hoàn toàn có thể luận chứng phỏng đoán bốn màu, đến lúc đó, Nobel vẫy tay liền đến.

Hơn nữa, ở trong nước, không có một người nào hiểu đoán bốn màu hơn hắn.

Cho nên, hắn nói muốn chỉ điểm, tuyệt đối không phải đang nói mạnh miệng.

Khi Nghiêm Minh nhìn thấy trên tờ giấy viết phương pháp luận chứng ban đầu, lập tức nổi giận.

“Nói bậy nói bạ, Tứ Sắc phỏng đoán làm sao có thể luận chứng như thế?”

Đã nói Nghiêm Minh là người nóng nảy, sau khi thấy được điều này, tức giận đến mức thiếu chút nữa muốn trực tiếp xé nát cục giấy.

Nhưng cuối cùng vẫn nghĩ đến lý do chỉ điểm ra chỗ thiếu sót, lúc này mới nhìn được xé nát.

Hắn hừ một tiếng có chút ngạo kiêu nói: “Thoạt nhìn là một tiểu tử ngay từ đầu đã lầm đường lạc lối a, yên tâm, lão sư sẽ chỉ điểm người đến cùng phải luận chứng như thế nào, dù sao ta cũng sắp vạch trần được phán đoán bốn màu của câu đó.”

Nghiêm Minh mang theo ánh mắt bình phán tiếp tục nhìn xuống dưới.

“Ồ, lại còn có thể luận chứng như vậy? Phương pháp luận chứng kỳ quái a, cảm giác có chút ngu xuẩn.”

Nghiêm Minh tâm tắc lấy làm kỳ lạ, sau đó lại đem cái luận chứng này bình phán không đúng tí nào.

“Vẫn là luận chứng của ta tốt, ngắn gọn sáng tỏ, không được, học sinh này lâm vào sai lầm quá sâu, ta nhất định kéo hắn lên.”

Nghĩ đến đây, tâm tình Nghiêm Minh rất tốt, nhưng mà tiếp tục nhìn lại.

Nhưng càng nhìn xuống, mồ hôi lạnh trên trán hắn càng nhiều, toàn thân không ngừng run rẩy.

Biểu tình trên mặt hắn thiên biến vạn hóa, mới đầu là nhú mày, sau đó là rộng mở sáng sủa, sau đó là sợ hãi thán phục, cuối cùng là hoảng sợ thất sắc.

“Trời ạ, trời ạ, trời ạ!”

Sau khi nhìn xong cục giấy bị người khác tùy ý vứt bỏ, trên mặt Nghiêm Minh mang theo một tia hoảng sợ.

“Hóa ra tứ sắc phỏng đoán là như vậy, sai lầm, sai lầm, sai lầm cả rồi, ba mươi năm nỗ lực của ta toàn bộ hóa thành bọt nước,

tứ sắc phỏng đoán sớm đã bị người chứng minh ra, ha ha ha, ta lại còn muốn đi chỉ điểm người ta? Buồn cười, buồn cười a!”

Giáo sư Nghiêm Minh lúc khóc lúc cười giống như quỷ nhập vào người, toàn thân vì kích động mà rung động, trên mặt tràn ngập rung động.

“Chủ nhân của cục giấy này rốt cuộc là ai? Ai có trí tuệ khủng bố như vậy, mỗi lời giải đáp đều không có kẽ hở, vì sao hắn lại ném cục giấy quý giá như vậy đi? Chẳng lẽ hắn không biết cục giấy này có thể khiến hắn leo lên ngôi vị đệ nhất giới số học sao?”

Nghiêm Minh không hiểu, nghĩ vỡ da đầu hắn cũng không biết vì cái gì.

“Không được, ta nhất định phải tìm được hắn, loại cự phách giới toán học này may mắn gặp mặt một lần mới có thể không uổng đời này.”

Nghiêm Minh quyết định chủ ý, nhanh chóng nhớ kỹ mấy gian phòng mở cửa sổ trên lầu, sau đó nhanh chóng lên lầu.

Từ Dạ Dung khuôn mặt nhỏ nhắn đau khổ, trên mặt mang theo nước mắt, đôi mắt sưng đỏ từ trong phòng toán học đi ra.

Khuôn mặt xinh đẹp của nàng đều là vẻ ủy khuất, nàng thật sự rất thích số học, thế nhưng An Lôi lại nhắm vào nàng, hơn nữa vừa rồi còn nói lời khó nghe nhục nhã nàng, khiến nàng thương tâm muốn chết...

Chương 820 - Liễu ám hoa minh.

Mà ngay khi Từ Dạ Dung đi ra, giáo sư Nghiêm Minh cũng vừa vịn lên lầu.

Khi Từ Dạ Dung xoa đôi mắt đẹp đỏ bừng nhìn thấy Nghiêm Minh cầm lấy không ngờ là phương pháp phỏng đoán bốn màu do Dương Thiên Thư viết, nhất thời ngây ngẩn cả người.

“Phương pháp phỏng đoán bốn màu của Dương Thiên làm sao lại ở trong tay Nghiêm lão sư?”

Từ Dạ Dung mơ hồ không thôi.

Nhìn vẻ mặt mừng như điên của giáo sư Nghiêm Minh, dường như gặp được chuyện vui gì đó.

“Chẳng lẽ là có liên quan đến phỏng đoán bốn màu mà Dương Thiên viết?”

Từ Dạ Dung vội vàng đuổi theo Nghiêm Minh.

“Nhất định là ném ra từ cửa sổ câu lạc bộ số học.”

Nghiêm Minh lại nhìn phương pháp luận chứng viết ra hoàn mỹ vô khuyết, trên mặt mang theo vẻ tươi cười.

Hắn kích động đẩy cửa ra, cầm cục giấy lớn tiếng hỏi: “Đây là ai ném?”

Đám người của Toán học xã vốn còn đang nịnh nọt An Lôi, nói hắn không cần tốn nhiều sức đã đánh bại Từ Dạ Dung.

Đang lúc bọn họ dương dương đắc ý, cửa bị đẩy ra, sau đó từ bên ngoài truyền đến một tiếng hét lớn.

Nhìn giáo sư Nghiêm Minh cầm cục giấy, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía An Lôi.

“Là người ném?”

Nghiêm Minh tiến lên một bước hỏi.

“Không không, không phải ta ném.”

An Lôi sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, cô biết giáo sư Nghiêm Minh ở toàn bộ đại học phủ Bắc Đại đều nghiêm khắc, hơn nữa tính tình cũng nóng nảy, đã từng không chỉ một lần giáo huấn nữ sinh khóc.

Nhìn bộ dạng này, hiển nhiên là lúc hắn đi qua, cục giấy này không cẩn thận đập trúng hắn.

Nghiêm Minh quát hỏi: “Rất cuộc có phải người hay không, nói mau.”

Dưới sự quát tháo của hắn, An Lôi sợ tới mức cả người chấn động, sau đó sắc mặt trắng bệch nói: “Nghiêm lão sư, ta không cố ý, ngài có thể tha cho ta được không?”

Nghiêm Minh kích động một cái bắt lấy An Lôi nói: “Bạn học, mau mau mau, mau nói cho ta biết người làm thế nào chúng

minh được bốn màu phỏng đoán, chứng minh sau khi đi ra, người lại không chút thương tiếc nào ném đi? Ta đến là để thỉnh giáo người vấn đề.”

“Cái gì?”

Mọi người thấy cảnh này, cảm giác như sắp phát điên.

An Lôi lúc nào chứng minh bốn màu phỏng đoán? Nếu nàng có thể chứng minh trừ phi nàng ngu ngốc mới có thể ném đi.

Còn muốn, câu nói sau cùng của Nghiêm Minh, quả thực khiến cho tất cả mọi người bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Giáo sư chính quy Bắc Đại, phó chủ nhiệm danh dự của giới toán học, một trong mười người đứng đầu trong số các nhà toán học trên toàn quốc, vậy mà lại nói muốn thỉnh giáo vấn đề của An Lôi.

Nếu như truyền ra ngoài, tuyệt đối sẽ làm cho tất cả mọi người mở rộng tầm mắt.

An Lôi cũng sợ choáng váng, nhìn tờ giấy vừa rồi bị nàng ném đi như tờ giấy vụn trong tay Nghiêm Minh, dường như nghĩ tới điều gì.

“Chẳng lẽ..... tư sắc phỏng đoán của tiểu nha đầu kia, lại chính xác?”

An Lôi bị ý nghĩ này làm cho giật mình, nhưng thân phận Nghiêm Minh trước mắt cao như vậy, chắc chắn sẽ không lấy cái này ra lừa nàng.

Hơn nữa, nhìn bộ dáng của tiểu nha đầu Từ Dạ Dung kia, hiển nhiên là không biết thứ viết trên tờ giấy này rốt cuộc đại biểu cho cái gì, nói như vậy, tất cả vinh dự và công lao này đều là của nàng, trở thành ngôi sao mới của giới toán học, có thể so với thiếu nữ thiên tài Tô Thi Nhu phá giải phỏng đoán của Ba Hách Đức ở học phủ Thanh Hoa.

Sau đó, giành được giải thưởng Danitz, nhận được sự quan tâm của giới toán học thế giới, từ đó trở thành nhân sĩ tinh anh thượng tầng.

Vừa nghĩ đến đây, An Lôi gần như mừng như điên, suýt chút nữa hít thở không thông.

Nàng vội vàng hưng phấn nói: “Không sai không sai, Nghiêm lão sư, đây là ta ném, ta không nghĩ tới một mẫu giấy nho nhỏ này lại kinh động đến ngài.”

Giáo sư Nghiêm Minh cười ha ha nói: “Cũng may là kinh động đến ta, nhìn ngươi như vậy, hiển nhiên là chính mình cũng không biết mình đã chứng thực thành công rồi. Bạn học, hiện tại ta vinh hạnh nói cho ngươi biết, ngươi đã phá giải thành công phỏng đoán bốn màu, là người đầu tiên trên toàn thế giới phá giải phỏng đoán bốn màu.

An Lôi kích động liên tục gật đầu.

Mà người ở bên cạnh, thì là mặt mang vẻ cổ quái.

An Lôi không có tư cách trở thành người đứng đầu, lòng ghen tị của nàng rất mạnh, hơn nữa chức vị xã trưởng hội toán học là do nàng dùng thủ đoạn hèn hạ ép nàng phải đi.

Hơn nữa, hình như là cái nữ tử trước kia, tên là Từ Dạ Dung lấy tới.

Chỉ có điều An Lôi dường như chỉ nhìn thoáng qua đã bị nhào thành một cục, sau đó ném ra ngoài cửa sổ.

Bây giờ lại thừa nhận nội dung trên cục giấy này chính là nàng viết, cái này có chút hèn hạ.

Giáo sư Nghiêm Minh hưng phấn nói: “Ngươi chuẩn bị đi, bây giờ ta sẽ gọi điện thoại triệu tập tất cả đại lão giới toán học ở kinh thành, sau đó công khai phương pháp ngươi đã chứng thực, tất cả vinh quang này đều thuộc về ngươi, đợi giải thưởng lớn nhất của quốc tế, giới toán học Phỉ Nhĩ Tư cũng là của ngươi.”

An Lôi liên tục gật đầu nói: “Vâng cảm ơn giáo thụ Nghiêm Minh.”

Hiện tại nàng phảng phất như thấy được ngôi sao mới tương lai đang từ từ bay lên.

Mà vừa lúc đó, cửa lớn bị một cước đá văng, ngay sau đó một tiếng kêu thanh thúy, cắt đứt tất cả ảo tưởng của nàng.

“Tứ Sắc phỏng đoán không phải là nàng luận chứng, cũng căn bản không có một chút quan hệ nào với nàng.”

Một câu, tập trung ánh mắt mọi người.

Sau khi thấy được Từ Dạ Dung đến, những học sinh vốn nội tâm bất bình kia, lập tức thở dài một hơi.

Tất cả vinh quang đều là của nữ hài, An Lôi cũng không có tư cách cướp đi.

Nghiêm Minh giáo sư sau khi nghe được lời nói của Từ Dạ Dung, đầu tiên là sững sốt, sau khi nhìn nhìn Từ Dạ Dung, lại nhìn An Lôi một chút.

An Lôi thấy giáo sư Nghiêm Minh đang hoài nghi nhìn mình, nhất thời giống như xù lông, hung ác nói với Từ Dạ Dung: “Đồ móng heo, ngươi nói bậy bạ gì đó? Bốn màu đoán rằng vốn chính là ta chứng thực, ngươi từ đâu tới mà dám can quấy ở chỗ này, các ngươi còn thất thần làm gì, còn không mau đuổi nàng ra cho ta.”

Sắc mặt An Lôi dữ tợn, lửa giận bùng bùng, trông vô cùng hung tàn.

Mà hai tiểu thái muội phía sau hắn sau khi nghe được phân phó, nhẹ gật đầu, sau đó hướng về phía Từ Dạ Dung mà đến.

Các nàng lớn lên cao lớn vạm vỡ, Từ Dạ Dung cảm giác thân thể nhỏ nhắn xinh xắn này của mình căn bản đánh không lại các nàng.

Nàng giận dữ công tâm, tức giận khóc lên lần nữa, ủy khuất nhìn giáo sư Nghiêm Minh nói: “Giáo sư, tờ giấy này là của con, là sau khi nàng nhìn thoáng qua cho rằng luận chứng sai lầm, sau đó vo thành một cục ném ra ngoài.”

Nghiêm Minh thấy vậy nghi ngờ nhìn An Lôi, sau đó trầm giọng quát hai tiểu Thái muội cao lớn vạm vỡ: “Dừng tay.”

Hắn cầm tờ giấy này, ngữ khí có chút lạnh lẽo nói: “Tứ sắc phỏng đoán này, rốt cuộc là của ai?”

“Là của ta.”

An Lôi cùng Từ Dạ Dung trầm miệng một lời.

Vốn dĩ đây là một mẫu giấy không đáng một đồng, nhưng sau khi được chứng thực, nó đã hoàn toàn trở thành bánh trái thơm ngon.

Ngay cả mọi người vây xem cũng muốn tranh đoạt một phen.

Sắc mặt Nghiêm Minh lập tức phát lạnh.

“Rốt cuộc là ai?”

Hắn đã nói, có thể viết ra luận chứng kinh tài tuyệt diệu như thế, toàn bộ sẽ là những học sinh trước mắt này?

Phải biết rằng, thời gian hắn nghiên cứu, so với tuổi của các nàng còn lớn hơn.

An Lôi cho tới bây giờ, vẫn như cũ là vệt chết mạnh miệng nói: “Chính là ta viết, cũng là ta ném ra đấy.”

Nghiêm Minh liếc mắt nhìn An Lôi, cười lạnh nói: “Người nói đây là người viết, công thức đếm ngược thứ hai người liệt kê ra cho ta, sau đó cẩn thận giảng giải một chút.”

“Cái này...”

Sắc mặt An Lôi nhất thời trắng bệch, nàng chỉ nhìn hai hàng trước mắt mà thôi, đằng sau căn bản không nhìn, bây giờ ngẫm lại, hối hận đến xanh ruột.

Nghiêm Minh tức giận hừ một tiếng, sau đó ánh mắt nhìn về phía Từ Dạ Dung.

Từ Dạ Dung lập tức giật nảy mình, sau đó cũng nói thật: “Giáo sư, đây là một bằng hữu của ta cho ta luận chứng, hắn nói luận chứng thành công nhưng ta không tin, tờ giấy này thật sự là ta lấy ra từ trong túi xách, nếu không tin, người bên cạnh cũng có thể làm chứng.”

Dưới ánh mắt uy nghiêm của Nghiêm Minh, mọi người liên tục gật đầu.

Nghiêm Minh rốt cục thở phào nhẹ nhõm, sau đó chờ mong nói: “Vậy hắn hiện tại ở nơi nào? Có tiện không? Hiện tại ta muốn gặp hắn một lần?”

Từ Dạ Dung nhẹ gật đầu, sau đó yếu ớt nói: “Nghiêm Minh lão sư ngài chờ ta một chút, sau khi ta xử lý xong chuyện, liền mang ngài đi tìm hắn.”

Nói xong, nàng khẽ hừ một tiếng, giống như một con gà mái, đắc ý đi đến bên cạnh An Lôi.

Nàng lau nước mắt, hốc mắt tuy còn đỏ bừng, nhưng trong đôi mắt đẹp lại mang theo vẻ hưng phấn.

Từ Dạ Dung hít hít cái mũi nhỏ, nhìn An Lôi nói: “Hiện tại, là người thua, như vậy dựa theo ước định, chính là người rời đi toán xã, vị trí xã trưởng là của ta.”

“Không, người không thể làm như vậy.”

An Lôi hỏi hận không thôi, nhìn Từ Dạ Dung nói: “Học muội, ta sai rồi, chuyện này chúng ta kết thúc như vậy đi, ta không bao giờ đuổi muội nữa.”

Bị vạch trần lời nói dối, hơn nữa còn bị một học muội năm nhất đuổi khỏi vị trí toán học, nếu chuyện này truyền ra ngoài, nàng không còn mặt mũi nào đi học ở đại học phủ Bắc Đại Học.

Từ Dạ Dung làm sao có thể mềm lòng, vừa rồi thời điểm nàng khóc, bị đuổi ra ngoài, đối phương thế nhưng là không có một chút lòng thương hại.

Nàng cười cười, ngay tại thời điểm An Lôi cho rằng nàng đồng ý, chỉ nghe Từ Dạ Dung chậm rãi mở miệng nói: “Người nằm mơ.”

Dứt lời, hấn hưng phấn nhìn những người xung quanh, nói: “Từ hôm nay trở đi, ta chính là xã trưởng của các người, hiện tại chuyện đầu tiên ta phải làm, chính là đuổi nàng ra ngoài.”

Nói xong, ngón tay ngọc thon dài chỉ về phía An Lôi.

Chương 821 - Tâm tình phức tạp.

Ngay khi Từ Dạ Dung mang theo giáo sư Nghiêm Minh đi khắp thế giới tìm Dương Thiên, lúc này chỉ thấy một chiếc xe buýt lái vào đại học phủ Bắc Đại.

Trên đó viết chữ Thanh Hoa Học Phủ giao lưu sinh nhai.

Sau đó Nghiêm Minh nhận được một cuộc điện thoại.

Chờ sau khi hấn cúp điện thoại, sắc mặt liền có chút khó coi.

Sau khi thấy được cái này, Từ Dạ Dung nháy đôi mắt to trong veo như nước nghi hoặc hỏi: “Nghiêm lão sư, đã xảy ra chuyện gì?”

Nghiêm Minh tức giận hừ một tiếng mở miệng nói: “Vừa rồi trên chiếc xe buýt kia ngồi chính là học sinh học phủ Thanh Hoa, hơn nữa còn là tân sinh năm nhất, lúc trước học phủ chúng ta chiêu sinh, ôm đồm mười học sinh thi đại học đứng đầu cả nước, hôm nay bọn họ tới nơi này, chính là vì sự kiện kia, đến điều võ dương oai.”

“A? Quá kiêu ngạo đi.”

Từ Dạ Dung có chút tức giận, nơi này chính là Bắc Đại Học Phủ, cũng không phải địa bàn của Thanh Hoa Học Phủ bọn họ.

Nghiêm Minh trầm giọng nói: “Vừa rồi gọi điện thoại nói, một học sinh của học phủ đối phương đã giải được một nan đề trong giới toán học, sau đó nói là đến công khai khóa cho tân sinh năm nhất chúng ta, một học sinh như hần... Hừ, thật khinh đại học phủ Bắc chúng ta không có người sao?”

“Đúng vậy đúng vậy, quá đáng giận.” Từ Dạ Dung phụ họa nói: “Vậy chúng ta làm sao bây giờ?”

Nghiêm Minh nhìn cục giấy trong tay, không khỏi bật cười nói: “Bọn họ tới thật không đúng lúc, bên chúng ta có tân sinh giải được một trong ba vấn đề khó khăn lớn của giới toán học, phỏng đoán, ta cũng muốn xem bọn họ kết thúc như thế nào.”

Nói đến đây, hần đem tờ giấy cẩn thận từng li từng tí đưa cho Từ Dạ Dung nói: “Người cầm tờ giấy này nhanh chóng đi tìm Dương Thiên, sau đó ở lâu ba phòng học công khai trong tới tìm ta, lúc này đây quan hệ đến thể diện của Bắc đại học phủ, người nhất định phải tìm được hần, nhưng mà cần phải đem hần dẫn tới đó.”

“Ừm ừm, Nghiêm lão sư ta nhất định sẽ không để cho người thất vọng.”

Từ Dạ Dung bóp bóp nắm tay nhỏ, ngữ khí kiên định.

— —

Khi Nghiêm Minh lên tầng ba, giáo viên công khai khóa đã đông nghìn nghịt.

Mà trên bục giảng, có một vị lão sư và một vị học sinh đang đứng.

Lão sư kia không phải ai khác, chính là đối thủ một mất một còn với Nghiêm Minh, Cao Hoành.

Hắn cũng là giáo thụ, thuộc về học phủ Thanh Hoa.

Đã từng là bạn tốt của Nghiêm Minh, chỉ có điều lòng dạ của đối phương quá nhỏ hẹp, hai người vì ý kiến không hợp mỗi người đi một ngả.

Hiện tại đối phương tới, hiển nhiên là không có ý tốt.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của hắn, Cao Hoành sau khi nhìn thấy Nghiêm Minh, nụ cười trên mặt càng thêm nồng đậm.

Hắn từ trên đài đi xuống, ánh mắt nhìn về phía Nghiêm Minh nói: “Ha ha, đây không phải là giáo sư Nghiêm sao? Người rốt cục cam lòng đi ra?”

Nghiêm Minh tức giận hừ một tiếng, giọng nói có chút không vui nói: “Người tới nơi này làm gì?”

Cao Hoành cười ha ha nói: “Không có gì, chỉ là để cho học sinh mà ta dạy tới, dạy cho người một chút tri thức toán học.”

“Người...”

Sắc mặt Nghiêm Minh có chút khó coi nói: “Người khiêu khích ta.”

“Ha ha, khiêu khích thì như thế nào, tới tới nghiêm giáo sư, giúp ta chỉ điểm học sinh của ta một chút, như thế nào?”

Trên mặt Cao Hoành tràn ngập nụ cười.

Sắc mặt Nghiêm Minh âm trầm không nói một lời, nhìn học sinh trên đài kia, vậy mà giảng giải giả thiết của Lê Mạn.

Lê Mạn giả thiết, cũng là một trong những vấn đề khó khăn khá nổi tiếng, từng được nhà số học ngoại quốc đặt ra phần thưởng một trăm ngàn đô la Mỹ, nói cách khác, chỉ cần chứng minh giả thiết này, sẽ được thưởng sáu ngàn vạn nhân dân tệ.

Nghiêm Minh đã nghiên cứu bản thân một thời gian ngắn, nhưng lại không có đầu mối, mà thiếu niên trên bục giảng kia,

vậy mà lại giảng giải đạo lý rõ ràng.

Điều này làm cho Nghiêm Minh không biết nên nói cái gì, muốn nói chỉ điểm, đối phương chỉ điểm hắn còn không sai biệt lắm.

Nghiêm Minh cảm giác hôm nay gặp đả kích quá nhiều, Lê Mạn giả thiết, phỏng đoán bốn màu, toàn bộ đều là tuần kiệt trẻ tuổi.

Phải biết rằng, hắn là giáo sư toán học, chịu nhiều đả kích như vậy, hắn suýt chút nữa đã hoài nghi nhân sinh.

Mà dưới bục giảng, học sinh của hắn không phục, không ngừng đưa ra nghi vấn, nhưng tất cả đều bị học sinh trên đài kia giải quyết thuận lợi.

Điều này làm cho sắc mặt Nghiêm Minh càng đen hơn.

Trên mặt Cao Hoành vẫn luôn mang theo nụ cười, thiếu niên trên đài giảng giải, trên mặt mang theo vẻ cuồng ngạo nói: ”IQ của các người có thể hiểu được sao? Nghe không hiểu có muốn ta giảng lại một lần nữa hay không.”

Một câu nói này, lập tức chọc giận tất cả mọi người.

“Mẹ nó, mẹ nó tiểu tử người nói cái gì?”

Ở đây đều là hệ toán học, hơn nữa có thể vào đại học phủ Bắc Đại, người nào không phải hạng người kinh tài tuyệt đỉnh, đối phương vậy mà lấy chỉ số thông minh đến vũ nhục bọn họ, thử hỏi ai có thể nhịn?

Những học sinh này từng cái từng cái tức giận sắc mặt tái nhợt, nhao nhao đứng dậy, muốn cho đối phương một bài học, nhưng lại bị Nghiêm Minh ngăn cản.

Nghiêm Minh lạnh lùng nói: “Cao Hoành, người đến đây là để tuyên chiến sao?”

Cao Hoành cười ha ha nói: “Nghiêm giáo sư, lời này của ông nói ra ta có thể sẽ không thích nghe, học sinh Thanh Hoa ta thật vất vả mới tìm được Lê Mạn giả thiết đến dạy học cho sinh viên Bắc Đại của ông, làm sao lại thành tuyên chiến?”

Nghiêm Minh tức giận hừ một tiếng nói: “Cao Hoành, người thật sự cho rằng Bắc Đại không ai trị được hắn sao?”

“Ồ? Ta rất tò mò, chẳng lẽ Bắc Đại cũng có thiên tài toán học hay sao?”

Trong giọng nói của Cao Hoành tràn đầy khinh thường.

Mà giờ phút này, Dương Thiên đang ở thư viện dạy Tiểu Linh Nhi biết chữ.

Tiểu hồ ly này quả thực ngốc đến mức không có thuốc nào cứu được, sau khi dạy một chữ, một lát sau liền quên, giảng giải cho nàng nửa ngày, đều là vào tai trái ra lỗ tai phải.

Hơn nữa còn một mực quẩn lầy Dương Thiên giảng Liêu Trai cho nàng, chính là câu chuyện về hồ ly và thư sinh yêu nhau.

Nàng nghe mãi không chán, hơn nữa lúc nghe hai tay nâng má, một đôi mắt đẹp sáng ngời nhìn chăm chăm Dương Thiên, chớp chớp, thỉnh thoảng phát ra từng đợt cười ngây ngô như chuông bạc.

Dương Thiên cuộn sách lên đánh ba cái ở trên cái đầu nhỏ của nàng, im lặng nói: “Trong cái đầu nhỏ bé của ngươi đang nghĩ cái gì vậy?”

“Ai nha đau!”

Tiểu Linh Nhi ôm cái đầu nhỏ bị đánh đau, không những không tức giận, ngược lại đôi mắt to đen như mực sáng lên hưng phấn hỏi: “Tiểu ca ca, ý huynh là để muội nửa đêm canh ba đến phòng huynh.”

Dương Thiên sửng sốt, sau đó khước miệng co giật một cái, tức giận nói: “Đừng có xem Tây Du Ký nữa.”

“Vâng!”

Tiểu Linh Nhi ngoan ngoãn nghe lời, sau đó phờ phạc cầm sách vấp vấp viết chữ.

Dương Thiên lắc đầu cảm giác sắp điên rồi, lần sau cũng không mang theo Tiểu Linh Nhi đến thư viện nhận chữ nữa.

Đang lúc hần muốn thanh tịnh một chút, tiểu Linh Nhi vẫn không có ý định buông tha hần.

Tiểu Linh Nhi chỉ vào một chữ trên sách, gãi gãi da đầu hỏi: “Tiểu ca ca, chữ này đọc thế nào vậy?”

Dương Thiên nhìn thoáng qua mở miệng nói: “Ngu!”

Tiểu Linh Nhi nghe vậy buồn bực làm nũng không thuận theo nói: “Tiểu Linh Nhi gốc ở đâu chứ.”

Dương Thiên đảo cặp mắt trắng dã, bất đắc dĩ mở miệng nói: “Ta nói chữ này là ngu xuẩn!”

“A? Mất mặt chết mất!”

Khuôn mặt xinh đẹp của Tiểu Linh Nhi đỏ bừng lên với tốc độ mắt thường có thể thấy được, nàng xấu hổ, bàn tay nhỏ bé bụm lấy khuôn mặt xinh đẹp không dám ra quấy rối nữa.

Dương Thiên bật cười.

Lúc này, chỉ thấy Từ Dạ Dung thở không ra hơi chạy tới, mặt chính là mồ hôi đầm đìa.

“Lão Từ? Người đây là bị chó đuổi sao?”

Một câu của Dương Thiên, Từ Dạ Dung thiếu chút nữa đã tức đến mức muốn tắt thở.

Nàng đảo cặp mắt trắng dã, căn bản không kịp nói chuyện, cầm lấy một bình nước trên bàn Dương Thiên uống ừng ực.

“Ta đã uống qua bình nước này, ngọt không?”

Một câu nói của thiếu niên làm cho Từ Dạ Dung trực tiếp phun ra một ngụm nước.

Nàng ho khan hai tiếng rồi trừng mắt nhìn Dương Thiên nói: “Dương Thiên đồng học, ta không có thời gian so đo với người, nhanh, nhanh đi theo ta một chuyến.”

“Đi đâu?”

Dương Thiên còn chưa hỏi xong, chỉ nghe nữ hài lo lắng nói: “Không kịp giải thích, trên đường đi nói đi.”

Nói xong, kéo tay Dương Thiên không nói hai lời rời đi.

Chờ lỗ tai của tiểu Linh Nhi rốt cục không còn nóng nữa, lúc này mới buông tay nhỏ xuống.

Nhưng mà, sau khi mơ hồ trừng mắt nhìn, phát hiện Dương Thiên biến mất không thấy đâu, nàng ủy khuất ngốc manh nghi hoặc nói: “Tiểu ca ca đâu? Hắn không phải là ghét bỏ ta quá ngốc không cần ta chứ?”

Mà trên đường, Dương Thiên rốt cuộc cũng hiểu rõ nguyên do của sự việc.

Dương Thiên trợn trắng mắt nói: “Lão Từ, ta không phải đã nói với ngươi rồi sao? Ai hỏi ngươi thì nói bốn màu kia phỏng đoán là ngươi chứng minh được, vì sao còn muốn liên lụy đến ta?”

Từ Dạ Dung mài cái răng ngà nhỏ nhắn nói: “Dù Dương Thiên, ngươi lại cho ta ngoại hiệu loạn lên ta liền cắn chết ngươi.”

Dương Thiên nghe vậy lau mồ hôi lạnh trên trán.

Từ Dạ Dung dừng một chút tiếp tục nói: “Tứ Sắc phỏng đoán vốn chính là ngươi luận chứng ra, ta làm sao có thể đoạt vinh quang của ngươi, hơn nữa, nếu ta nói dối, Nghiêm Minh giáo thụ bên kia ta cũng không có biện pháp bàn giao a.”

“Cho nên, hiện tại ngươi của Thanh Hoa Học Phủ đến gây chuyện, ý của các ngươi là để cho ta đi qua giáo huấn bọn hắn một chút.”

Dương Thiên nhướn mày.

Từ Dạ Dung gật gật đầu, giả bộ như một bộ dáng điềm điềm đáng yêu lôi kéo bàn tay Dương Thiên nũng nịu nói: “Bạn cùng bàn, đây chính là liên quan đến vinh dự của Bắc Đại Học Phủ, ngươi nhất định phải ra tay a.”

Dương Thiên bất đắc dĩ nói: “Được rồi, vậy đi thôi, sớm giải quyết, đừng chậm trễ ăn cơm trưa.”

Từ Dạ Dung:...

Hiện tại nàng rốt cục lý giải tâm tình phức tạp là cảm thụ dạng gì...

Chương 822 - Dương Thần Chính Danh.

Chuyện này có thể nói liên quan đến mặt mũi của Bắc đại học phủ, tất cả mọi người đều chú ý.

Mọi người ai không muốn chen ép kiêu ngạo phách lối của Thanh Hoa Học Phủ một chút, nhưng đối phương có chuẩn bị mà đến, không phải ai cũng có thể giải quyết.

Mà thiếu niên trước mắt là người duy nhất có thực lực chính danh của đại học phủ Bắc Đại, nhưng hắn lại nghĩ không muốn chậm trễ ăn cơm trưa?

Rốt cuộc hắn có cảm giác vinh dự tập thể hay không?

Từ Dạ Dung bóp eo nói: “Dương Thiên, ta cảm thấy ta có cần phải sửa lại người một chút...”

Nàng nói đến đây, Dương Thiên lười biếng mở miệng nói: “Vậy không đi.”

“Được được được được, ta không nói gì cả.”

Từ Dạ Dung quả thực là sợ hắn.

Trên đường hai người đến đây, có rất nhiều người đều vội vàng đi lên tầng ba để công khai phòng học.

Hơn nữa trên mặt từng người mang theo lửa giận, trong lời nói đang giận dữ mắng mỏ cái gì.

“Nguy rồi, sự tình nháo lớn rồi, Dương Thiên chúng ta nhanh chóng đi qua.”

Từ Dạ Dung nhanh chóng lôi kéo Dương Thiên đi lên lầu ba.

Khi hai người đến tiết công khai kia, chỉ thấy nơi này người đông nghìn nghịt, hơn nữa tất cả mọi người nơi này đều mang vẻ mặt phẫn nộ nhìn Cao Hoành cùng học sinh Thanh Hoa trên bục giảng.

“Nơi này là Bắc Đại, không phải là nơi các ngươi giương oai, có gan ngươi nói lại lời vừa rồi lần nữa đi.”

“Đúng đây, đại học phủ Bắc đại tàng long ngọa hổ, ngươi há có thể tùy ý vũ nhục?”

“Thật sự khinh người Bắc Đại ta sao?”

Mọi người trong ánh mắt mang theo giận dữ, nếu không có mấy tên giáo sư toàn lực ngăn cản, đã sớm dẫn phát một trận hỗn chiến.

Cao Hoành nháy mắt với học sinh kia, học sinh kia hiểu ý gật gật đầu, sau đó tiến lên một bước tiếp tục cuồng ngạo mở miệng nói: “Học sinh Bắc Đại các người cũng chỉ là biết dùng bạo lực? Có dám đi lên đàm luận học thuật với ta hay không?”

Mọi người cắn răng, tức giận đến tròng mắt đều đỏ như máu, nhưng lại không có một người tiến lên.

Không thể không nói, trình độ toán học của tiểu tử này đã không thua gì giáo sư toán học. Bọn họ tiến lên tỷ thí với hắn, sẽ chỉ làm mất mặt của Bắc đại học phủ càng nhiều.

Học sinh kia sau khi thấy vậy, khinh thường cười nói: “Quả nhiên, các người chỉ biết sửa điện mà thôi, đầu óc đơn giản, tư chi phát triển.”

“Mẹ kiếp, ta không thể nhịn được.”

Một đám người tròng mắt đều huyết hồng lên.

“Tráng sĩ nào tiến lên thay trời hành đạo!”

Cứ tiếp tục như vậy, mặt mũi của đại học phủ Bắc Đại đều sẽ mất sạch không còn một mảnh.

Ngay khi mọi người đang lo lắng không thôi, chỉ nghe một giọng nói trong trẻo truyền đến.

“Hay là để ta thử xem?”

Sau khi Dương Thiên nói xong câu đó, trong sân nhất thời yên tĩnh lại.

Các học sinh hệ toán của Bắc Đại thấy có người ra mặt, trên mặt lập tức lộ ra vẻ hưng phấn.

Nhưng mà, khi thấy được lại là Dương Thiên, lập tức hết chỗ nói rồi.

“Dương thần, ta biết ngài có lòng tốt, nhưng đây là chuyện hệ toán học, một hệ khảo cổ như ngài xem nào nhiệt cái gì vậy.”

“Dương thần đừng làm rộn, đây là liên quan đến mặt mũi của đại học phủ Bắc, không thể qua loa.”

“Đúng vậy đúng vậy, nếu ngài thua, tên vương bát đản trên đài kia càng phách lối.”

Bây giờ Bắc Đại đã không có người nào không biết Dương Thiên, thiếu niên một đường nghiền ép, mới đầu là đám người Bạch Thuật Tổng Hà, sau đó là Vương Hạo cùng Thạch Phong, tất cả đều thua ở trên tay hắn, bây giờ Dương Thiên là Vương giả trong sinh viên toàn Bắc Đại.

Mặc dù mọi người khuyên bảo, nhưng trong giọng nói cũng không dám dùng từ ngữ bất kính.

Mà sau khi Nghiêm Minh thấy Dương Thiên là đi theo Từ Dạ Dung đến, trên mặt lập tức lộ ra vẻ mừng như điên.

Hắn đau khổ chống đỡ lâu như vậy, rốt cục cũng chờ được thiếu niên kia.

“Dương Thiên đồng học, mau mau mau lên đài!”

Nghiêm Minh tự mình đón Dương Thiên lên đài, điều này làm cho đông đảo học sinh hệ toán trực tiếp trợn tròn mắt.

Nghiêm Minh là người rất nghiêm khắc không dễ ở chung, hơn nữa cũng không nịnh nọt, nhưng trình độ toán học rất cao.

Nhìn hành vi của hắn bây giờ, là đặt thiếu niên ở vị trí ngang nhau.

Chẳng lẽ thiếu niên thật sự có con bài chưa lật nào đó?

Nghĩ đến đây, mọi người vội vàng bỏ đi ý nghĩ này.

Nếu Dương Thiên là khoa học tự nhiên thì bọn họ cũng nhận, nhưng trên thực tế hắn là khoa khảo cổ khoa tự học nha.

Để một người hệ khảo cổ tới cứu?

Đây có phải là có chút không đáng tin cậy hay không a.

Cao Hoành nghe được tin tức mọi người mơ hồ lộ ra, trên mặt mang theo một tia khinh thường.

Hắn lạnh lùng châm chọc nói: “Nghiêm giáo sư, Bắc đại học phủ các người không có người sao? Vậy mà tìm học sinh hệ khảo cổ đến.”

Nghiêm Minh tức giận hừ một tiếng còn chưa nói gì, Dương Thiên trực tiếp tát bay Cao Hoành.

Toàn trường thấy một màn này, sau đó nhất thời trợn tròn mắt, sau đó truyền đến vô số người kinh thán.

“Mẹ nó, Dương Thần quả nhiên vẫn là Dương Thần người, điểm này không có thay đổi.”

“Phong thái một tát này, chỉ có thể dùng hai chữ hình dung.”

“Đẹp!”

Cao Hoành bùm mặt, khóe mắt cắn chặt, căm tức nhìn Dương Thiên Sâm: “Khốn kiếp, người dám đánh ta?”

Dương Thiên khẽ nhướn mí mắt nói: “Người đứng ở vị trí đó chặn lại tín hiệu điện thoại di động của ta.”

Tất cả mọi người không thể tin vào tai mình.

Ngay cả Nghiêm Minh cũng co rúm khóe miệng.

Cái lý do đánh người này...

Quá mạnh mẽ.

Mọi người dùng thiên ngôn vạn ngữ tạo thành một chữ.

“Phục!”

Dương Thiên mặc kệ bọn họ, sau khi lên bục giảng, không đợi học sinh Thanh Hoa kia mở miệng, khí thế toàn thân đã trực tiếp ép lên.

Bịch.

Học sinh Thanh Hoa kia bị uy áp cường đại như núi cao bao phủ, cảm giác cả người bởi vì sợ hãi mà run lẩy bẩy.

Nhìn Dương Thiên từng bước một đến, sắc mặt hẩn sợ hãi nói: “Người người người... người muốn làm gì?”

Vừa rồi hẩn cuồng ngạo không ai bì nổi, bây giờ gặp được Dương Thiên, giống như là chuột thấy mèo vậy.

Dương Thiên nhìn hẩn một cái. Ngừ khí đậm mạc nói: “Sẽ hát chinh phục sao?”

Một câu nói, người toàn trường đều sôi trào.

Cái gì là bá khí, đây chính là cái này!

Đối phương thấy thiếu niên đến, trực tiếp quỳ xuống.

Toàn bộ Bắc Đại, ngoại trừ thiếu niên ra, còn ai có khí phách như thế?

Cái gì là cuồng? Chính là như vậy!

Đối phương quỳ xuống còn chưa tính, lại còn hỏi đối phương có thể hát chinh phục hay không?

Kiều ngạo! Hội xã!

Tất cả học sinh của khoa toán ở đây đều cảm thấy vừa rồi mình bị khinh bỉ đều đã bỏ qua.

Một người cao to trên mặt mang theo hưng phấn nói: “Dương thần, tốt lắm, ta kính ngài là một hán tử.”

“Dương thần ta thích ngươi.”

Có người thổ lộ với Dương Thiên, nhưng khi mọi người quay đầu lại nhìn người thổ lộ, sắc mặt lập tức đen kịt.

“Ngươi mẹ nó là nam nhân a!”

Ngay cả Từ Dạ Dung cũng là mặt mũi tràn đầy hắc tuyến.

Mà Cao Hoành lúc này, giận dữ mắng mỏ Nghiêm Minh: “Họ Nghiêm, ngươi đây là đang nhục nhã chúng ta sao? Ngươi có biết các ngươi sẽ phải trả giá như thế nào không?”

“Chuyện này.....”

Sắc mặt Nghiêm Minh khổ sở, hắn cũng không nghĩ tới Dương Thiên sẽ trực tiếp ra tay.

Mà Dương Thiên lại khinh thường cười nói: “Nhục nhã? Không chỉ là nhục nhã, còn có ở giới toán học treo cổ nghiền ép các ngươi! Chỉ là luận chứng Lê Mạn giả thiết cũng dám ở Bắc Đại Học Phủ làm càn, ai cho các ngươi dũng khí?”

Cao Hoành đứng lên nổi giận nói: “Thật nực cười, ngươi cho rằng ngươi có năng lực gì, chỉ là một hệ khảo cổ, có tư cách gì thảo luận vấn đề học thuật trên toán học với chúng ta?”

“Không có tư cách?”

Dương Thiên nghe vậy cười.

“Người không có tư cách chính là ngươi.”

Nói xong, kéo bảng đen ra, sau đó viết bốn chữ to ở trên cùng bảng đen.

“Tứ Sắc phỏng đoán.”

Ở đây toàn bộ đều là hệ toán học, sau khi thấy được phỏng đoán bốn màu, sắc mặt lập tức thay đổi.

Chẳng lẽ thiếu niên muốn luận chứng điều này?

Đừng nói giỡn, đây chính là một trong ba vấn đề khó được thế giới số học công nhận.

Đã nhiều năm như vậy, đến nay không người luận chứng, hẳn là một hệ khảo cổ, làm sao có thể.

“Đến rồi!”

Sắc mặt Nghiêm Minh trở nên kích động.

Tuy rằng trước đó đã biết tin tức, nhưng khi thấy được Dương Thiên dự định viết phỏng đoán bốn màu, vẫn hưng phấn như cũ.

Cao Hoành trên mặt mang theo một tia khinh thường nhìn Nghiêm Minh nói: “Họ Nghiêm, người này là người lôi kéo làm trò cười sao? Ta nói cho người biết, ta cũng không có thời gian chơi cái này với người.”

Nghiêm Minh bình tĩnh nói: “Đợi lát nữa, người sẽ không nói như vậy.”

Cao Hoành tức giận hừ một tiếng, nhìn thấy sự trấn định tự nhiên nghiêm minh, hẳn có dự cảm không tốt.

Lẽ nào tiểu tử này thật sự có chút tài năng?

Vừa nghĩ đến đây, hắn cẩn thận nhìn.

Khi Dương Thiên viết ra bốn chữ lớn kia, gần như tất cả mọi người đều không tin.

Viết đoạn luận chứng thứ nhất, càng bị Cao Hoành cười nhạo.

Nhưng mà, đến khi viết đến đoạn thứ hai, đoạn thứ ba, nụ cười cười châm chọc trên mặt Cao Hoành lập tức biến mất.

Tất cả mọi người toàn trường miệng bắt đầu há hốc.

Từng đạo ký tự thâm ảo xuất hiện làm cho các bạn học dưới đài gấp đến độ vò đầu bứt tai.

Mà các giáo sư toán học đang ngồi, lại là mặt mũi tràn đầy rung động.

Tứ Sắc phỏng đoán luận chứng rất nhanh liền viết xong.

Tất cả học sinh dưới đài đều choáng váng, bởi vì những thứ này quá mức thâm ảo, bọn họ căn bản xem không hiểu, nhưng những giáo sư toán học kia lại toàn bộ sôi trào.

“Không thể tưởng tượng nổi, không thể tưởng tượng nổi a, vậy mà thật luận chứng thành công.”

“Tứ Sắc phỏng đoán, khúc mắc của Toán gia mấy trăm năm, hôm nay rốt cục kết thúc.”

“Ông trời ơi, đáp án lại là như thế, kỳ tích a.”

Nghiêm Minh vẻ mặt vui mừng, mà cả khuôn mặt Cao Hoành cũng vắn vẹo.

Chương 823 - Tiến về Thanh Hoa.

"Không thể nào, ta không tin, đây tuyệt đối không phải người luận chứng ra."

Cao Hoành điên cuồng nói: “Nhất định là ai đó trong số các người giúp hần, bốn màu phỏng đoán phức tạp đến cỡ nào, hần là cái thá gì, cũng có tư cách luận chứng ra sao?”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt nói: “Không phải ta luận chứng ra, chẳng lẽ là người hay sao?”

“Người...”

Cao Hoành đầy giận dữ nói: “Có bản lĩnh thì người nói về việc phí mã đại định lý luận chứng minh đi.”

Phí Mã đại định lý, phỏng đoán bốn màu, phỏng đoán của anh Ba Hách, được định nghĩa là nan đề của thế giới Tam đại Toán Giới.

Bây giờ hai người sau đều bị luận chứng thành công, chỉ có Phí Mã đại định lý còn chưa luận chứng.

Mà sau khi mọi người nghe được lời nói của Cao Hoành, cười lạnh nói: “Có bản lĩnh thì người tự mình luận chứng xem, nếu

ngươi có thể luận chứng thành công, chúng ta còn tin tưởng Tứ Sắc Đoán Đoán là người luận chứng đây.”

“Đúng vậy đúng vậy, vừa rồi học sinh của ngươi cũng không có chứng minh phỏng đoán của Lê Mạn là do chính hấn luận chứng ra.”

“Ngươi cho rằng ngươi không tin chúng ta thì phải chiều theo ý ngươi sao? Hừ, buồn cười, ngươi cho rằng ngươi là ai, chúng ta không phải là cha của ngươi, sẽ không nuông chiều ngươi.”

Cao Hoành tức giận đến tái mặt, hấn cả giận nói: “Các ngươi nếu không đem cố định phí mã chứng minh ra, chính là sợ chúng ta, Bắc Đại các ngươi chính là không bằng học phủ Thanh Hoa chúng ta.”

“Ai nha con mẹ nó.”

“Ta là người nóng tính.”

Mọi người tức muốn cời giày đập người.

Mà lúc này, chỉ nghe thanh âm thiếu niên đạm mạc nói:

“Ngươi đã chưa từ bỏ ý định, vậy ta sẽ khiến ngươi hoàn toàn hết hy vọng.”

Nói xong, lau đi phỏng đoán bốn màu, sau đó viết mấy chữ to lên bảng đen.

Phí mã đại định bằng lý luận.

“Mẹ nó, Dương Thần đây là muốn làm gì? Chẳng lẽ hấn thật sự muốn siêu việt Thần Linh sao?”

“Ngày mùa đen, quá khảo nghiệm trái tim của ta đi, cần phải tùy hứng như vậy sao?”

Một học thần hệ toán thấy cảnh này che mặt nói: “Không thể chừa đường sống cho chúng ta sao?”

Mọi người nghe được lời này, sắc mặt cũng nhao nhao xấu hổ lên.

Cho tới bây giờ, bọn họ mới nhớ ra, học sinh trên đài vẫn luôn giúp bọn họ tranh đoạt mặt mũi là học sinh hệ khảo cổ.

Ánh mắt của mọi người ai oán.

Bọn họ đều là tinh anh hệ toán học, bây giờ trình độ toán học lại còn không bằng một sinh viên khoa văn.

Những giáo sư Bắc Đại kia càng xấu hổ muốn chết, cảm giác giống như bị người đánh mặt vậy.

Sau khi Tứ Sắc Phán Tướng được chứng thực, tin tức lây tốc độ cực nhanh truyền ra ngoài.

Đám học bá hệ khảo cổ kia sau khi nghe được tin tức này, nhất thời mặt mang vẻ cổ quái.

“Dương thần lại nghịch ngợm, lúc này mới đuổi Cố Tuấn ra ngoài, bây giờ lại chạy đến khoa toán chống đỡ.”

“Ha ha, nghe nói là người của học phủ Thanh Hoa tới khiêu khích, cho nên Dương Thần mới ra tay.”

“Ha ha, dám đối nghịch với người chuyên nghiệp đánh mặt, hiện tại những người học phủ Thanh Hoa hồi hận đều đã hết rồi.”

Đúng vậy, hiện tại Cao Hoành hồi hận đến ruột cũng đã xanh rồi.

Hắn vốn bảo Dương Thiên luận chứng phí mã đại định lý chỉ là vì làm khó Dương Thiên, nhưng ngàn tính vạn tính cũng không tính đến, tiểu tử này thật sự sẽ luận chứng.

Vấn đề khó của ba toán học lớn nhất thế giới, một lời không hợp, nói chứng cứ liên luận chứng.

Hơn nữa, phương thức luận chứng căn bản không giống với người khác, quả thực là suy nghĩ ngược hướng.

Trên mặt hắn không ngừng đổ mồ hôi lạnh, nếu đối phương thật sự chứng thực, vậy hắn ở Bắc Đại chẳng những không có nổi bật gì, ngược lại sẽ mất hết mặt mũi.

Khi Dương Thiên luận chứng được một nửa, ngay cả Nghiêm Minh cũng suýt chút nữa quỳ xuống hát chinh phục.

Tư duy này, phương pháp luận chứng này, chẳng lẽ thiếu niên thật sự có thể luận chứng thành công?

Tất cả học sinh hệ toán từ vừa rồi không tin, đến bây giờ đã triệt để phục.

Vấn đề toán học của thế giới trước mặt thiếu niên luận chứng cũng giống như chơi, vậy thử hỏi còn đề mục toán học nào có thể làm khó được hắn?

Mấu chốt nhất là cái gì?

Hắn là hệ khảo cổ.

Mọi người khỏi nói có bao nhiêu đau lòng.

Dương Thiên Bút đi như rồng, trên bảng đen viết nội dung ngay cả giáo sư toán học cũng phải cố hết sức.

Hắn có được trí tuệ Phá Thiên Tiên Đế ba trăm năm, ở trên trí tuệ siêu việt hết thảy, toàn bộ quá trình luận chứng, ý niệm thông suốt, không có chút trì trệ nào.

Chờ sau khi hắn hoàn thành tất cả luận chứng, quay đầu lại, tất cả mọi người đã trợn mắt há hốc mồm.

Ánh mắt của bọn họ đại ra, giống như là hóa đá vậy.

Dương Thiên đi tới trước mặt Cao Hoành, ngữ khí khinh thường nói: “Cho dù ta cho người luận chứng thì đã sao? Người căn bản xem không hiểu.”

Một câu nói, khiến tròng mắt Cao Hoành Khí đỏ rực lên.

Nhưng hắn lại tìm không thấy bất kỳ lý do phản bác nào.

Khi ánh mắt Dương Thiên nhìn về phía học sinh từ Thanh Hoa đến cuồng ngạo tự đại kia, toàn thân học sinh kia run lên, thật sự bắt đầu hát lên chinh phục.

Khóe miệng Dương Thiên nhếch lên, duỗi duỗi lưng, sau đó đi thẳng đến cửa phòng học.

“Dương Thiên đồng học, ngươi muốn làm gì?”

Nghiêm Minh thấy Dương Thiên đi, vội vàng hỏi.

“Đói bụng, ăn cơm.”

Một câu nói, tất cả mọi người suýt chút nữa hồng mắt.

Luận hai định lý này, chỉ cần xác nhận thành công, thiếu niên sẽ đạt được vinh quang vô cùng vô tận, hắn lại còn có tâm tư ăn cơm?

Hắn có thể ăn được không?

Dương Thiên ăn, hơn nữa cần ăn không ít.

Hao phí trí óc thật ra không thua gì hao phí thể lực, cho nên Dương Thiên rất đói.

Chờ hắn lấy một bàn đồ ăn xong, giáo sư Nghiêm Minh cũng tới.

Ánh mắt của hắn nóng bỏng nhìn Dương Thiên, trong ánh mắt lấp lánh sáng.

Điều này khiến Dương Thiên ăn cơm, trên người đều nổi da gà.

“Nói đi, tìm ta có chuyện gì.”

Sắc mặt Dương Thiên có chút đen lại hỏi.

Giáo sư Nghiêm Minh cười ha hả nói: “Dương Thiên đồng học, ta tới nơi này là có hai chuyện, thứ nhất, là khuyên người đến khoa toán chúng ta, người có thể làm trợ thủ của ta.”

Lúc hắn nói đến đây, Dương Thiên liếc nhìn hắn.

Sắc mặt giáo sư Nghiêm Minh lập tức lúng túng, nói: “Ta làm trợ thủ của người cũng được, tóm lại người có thiên phú toán học, ai cũng không thể đánh đồng với người, hơn nữa người ở khoa khảo cổ căn bản không có chút hành động nào, hoàn toàn lãng phí thiên phú của người, ta tuyệt không dễ dàng tha thứ loại chuyện này phát sinh.”

Dương Thiên nghe vậy, buông bát đĩa xuống cười nói: “Cho nên, người là đến đào chân tường?”

Giáo sư Nghiêm Minh cười ha ha nói: “Đây cũng không phải là đào góc tường gì, ta đây là không đành lòng mới bị mai một, Dương Thiên đồng học, chỉ cần người tiến vào khoa toán học của chúng ta, hết thấy yêu cầu của người ta đều đáp ứng.”

Dương Thiên cười cười, sau đó chỉ vào phía sau hắn nói: “Vậy người hỏi nàng ta xem có đồng ý hay không trước.”

Giáo sư Nghiêm Minh sững sốt, sau đó quay đầu nhìn lại, lập tức giật nảy mình.

“Hàn lão sư, người ở sau lưng ta lúc nào.”

Hàn Hương Ngưng xoa xoa nắm đấm trắng nõn, trên mặt mang theo sương lạnh nói: “Từ người nói chữ đầu tiên là đào chân tường, nghiêm minh giáo thụ, người khá lắm, lão nương cũng dám đào góc tường, coi ta dễ bắt nạt đúng không.”

Giáo sư Nghiêm Minh thấy vậy mồ hôi lạnh lập tức toát ra, ông ta vội vàng khoát tay nói: “Hàn lão sư, đây là một hiểu lầm, tuyệt đối là hiểu lầm, ta không có ý này.”

Dương Thiên thấy vậy, trên mặt mang theo nụ cười.

Nhưng mà, nụ cười tiếp tục không bao lâu, liền hoàn toàn cứng ngắc.

Bởi vì ngón tay ngọc thon dài của tiểu tử này, lại rơi vào trên lỗ tai của hắn.

“Được lắm xú tiểu tử, người to gan đúng không, lão sư mấy ngày mặc kệ người, người trốn học, vất vả lắm mới được lên lớp, không ngờ lại chạy tới lớp học của toán học, thành thật khai báo, có phải người muốn nhảy giảng không?”

Khóe miệng Dương Thiên giật giật, cạ lời nói: “Hàn lão sư, người không thể chừa cho ta chút mặt mũi sao.”

Hàn Hương Ngưng kiêu hừ một tiếng, tức giận mở miệng: “Còn muốn sĩ diện? Không chinh người, cái đuôi của người có phải muốn vênh lên trời hay không, đừng tưởng rằng sự kiện kia cứ bỏ qua như vậy, ta cả đời sẽ không bỏ qua cho người.”

Nói đến đây, khuôn mặt xinh đẹp của Hàn Hương Ngưng đã thoáng đỏ bừng, cắn răng, trong đôi mắt đẹp chứa đựng lửa giận.

Tuy nhiên, vẫn nghe lời Dương Thiên, buông bàn tay nhỏ bé xuống.

Dương Thiên có chút chột dạ, lần đó uống say đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hiển nhiên tiểu tử này còn chưa quên đâu.

Hiện tại hắn cũng không biết đối mặt đối phương như thế nào.

Hàn Hương Ngưng lại tùy tiện ngồi bên cạnh Dương Thiên, đoạt lấy com và đĩa từ trong tay Dương Thiên.

Dương Thiên đang muốn nói gì đó, liền trực tiếp bị đôi mắt đẹp gần như muốn giết người của nàng trừng trở về.

Nàng ta vừa ăn cơm vừa liếc Nghiêm Minh nói: “Nghiêm Minh giáo thụ muốn đào chân tường tiếp tục đào đi, ta ở bên cạnh không nói lời nào.”

Giáo sư Nghiêm Minh lau mồ hôi lạnh trên trán, chính chủ đều ở nơi này, còn đào thế nào.

Hắn nhìn Dương Thiên nói: “Chuyện thứ hai ta tìm người tới lần này là hôm nay bên Thanh Hoa Học Phủ làm quá kiêu ngạo, lại mang theo danh nghĩa giao lưu học sinh tới đây khiêu khích, hiệu trưởng dặn dò chúng ta ngày mai phái người đi Thanh Hoa Học Phủ, tìm lại chỗ này, cho nên, ta đề cử người đi.”

Dương Thiên không hề nghĩ ngợi cự tuyệt nói: “Không đi.”

Nghiêm Minh có chút tròn tròn mắt, hắn lại mở miệng nói: “Đây là mệnh lệnh của hiệu trưởng.”

Dương Thiên nhún vai nói: “Hiệu trưởng không quản được ta.”

Thiếu niên nói đến đây, lỗ tai lại bị Hàn Hương ngưng lại.

“Ta có thể quản người hay không?”

Chương 824 - Khí tràng chấn nhiếp.

Cuối cùng, Dương Thiên vẫn khuất phục dưới cái uy của Hàn Hương Ngung, đồng ý đi tới học phủ Thanh Hoa.

Dùng lời của tiểu tử tử để nói, chính là để hắn đi tặng mặt mũi cho hệ khảo cổ lớn của Bắc Đại.

Đương nhiên, Dương Thiên đồng ý đi còn có một nguyên nhân khác chính là hắn nhớ lại Thanh Hoa Học Phủ có một cô gái đang chờ hắn.

Người không nói lời nào đã hôn hấn, hơn nữa lúc ở trường Nhất Trung Giang Thành, ở phòng phát thanh trường học thổ lộ với hấn.

Nàng vẫn tĩnh thanh tú, băng tuyết thông minh.

Còn nói mình không đi tìm nàng, hận hấn cả đời.

Bây giờ suy nghĩ một chút, cũng đã đến lúc đi xem nàng sống thế nào rồi.

Mà tất cả những gì xuất phát, giáo sư Nghiêm Minh đã sớm chuẩn bị tốt cho hấn.

Ngày hôm sau, khi một chiếc xe thể thao xa hoa Mai Khải Luân chạy ra khỏi Bắc Đại Học phủ, học sinh trong trường học lập tức không ngừng kinh hô lên.

Mộng Yểm trong lòng tất cả mọi người kia, Dương Thần, rốt cuộc đã đi.

Ngày này, bọn họ đã chờ rất lâu, trong vài ngày tới, rốt cục có thể không cần chịu đối phương ức hiếp.

Trên xe chạy, có hai người đang ngồi, Dương Thiên và giáo sư Nghiêm Minh.

Lúc đi trên đường, giáo sư Nghiêm Minh đã nói rất nhiều hạng mục công việc với Dương Thiên.

Nói đơn giản hơn là dạy Dương Thiên làm sao giả ngầu ở Thanh Hoa Học Phủ.

Điều này làm cho Dương Thiên có chút cặn lời nhìn giáo thụ Nghiêm Minh.

Giáo sư bảo thủ này hiển nhiên không biết mình có một ngoại hiệu gọi là chuyên gia đánh mặt.

Nếu như mình muốn phách lối, đoán chừng toàn bộ Thanh Hoa Học Phủ đều phải chấn động, đến lúc đó một giáo thụ như hấn cũng không thể gánh được.

Sau khi đến Thanh Hoa Học Phủ, Dương Thiên cảm giác nơi đây lại là một phen cảnh sắc khác, sần sần với Bắc Đại Học Phủ.

Cả hai là hai học phủ nổi danh nhất cả nước.

Tiến vào cửa lớn của học phủ Thanh Hoa, một cỗ khí tức văn hóa đập vào mặt.

Mại Khải Luân mà Dương Thiên điều khiển là siêu chạy xa hoa gần ba ngàn vạn, sau khi tiến vào học viện, lập tức hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.

Dù sao, ở toàn bộ Thanh Hoa Học Phủ, có thể vượt qua cái giá này, cơ hồ không có.

Cho dù là học trưởng Vũ Văn Căn năm 4, cũng chỉ lái Ferrari 2500 vạn.

So sánh với chiếc Mại Khải Luân xa hoa này, lại kém một cấp bậc.

Cho nên rất nhiều học sinh nhao nhao cầm điện thoại di động lên bắt đầu chụp ảnh, có chút tiểu cô nương càng là trong đôi mắt đẹp lóe lên ánh sáng, muốn biết ngồi trong xe đến cùng là ai?

Cuối cùng xe thể thao Mại Khải Luân dừng lại bên cạnh nghi thức hoan nghênh đoàn đội do học phủ Thanh Hoa dẫn dắt.

Đoàn đội kéo một cái biểu ngữ, lộ ra vẻ trang trọng hơn rất nhiều.

Giờ phút này, học sinh xung quanh càng tụ tập càng nhiều.

Bọn họ đều nghe nói đại học phủ Bắc đại học tới nơi này làm giao lưu sinh.

Nói trắng ra là, chính là đến khiêu khích, bọn họ ngược lại muốn nhìn xem, là ai có lá gan lớn kia.

Mà một số tiểu cô nương xinh đẹp ở đây cũng không quan tâm đến những điều này, các nàng rất tò mò, rốt cuộc người lái xe chạy xa hoa như vậy có đẹp trai hay không.

Không có cách nào, tâm tư của nữ hài tử chính là không giống người thường như vậy.

Khi Nghiêm Minh xuống xe, trái tim của rất nhiều cô gái đều lạnh đi một nửa.

Bởi vì xuống xe là lão đầu tử đã hơn năm mươi tuổi, đối với các nàng căn bản không có lực hấp dẫn.

Mà khi Dương Thiên xuống xe, tất cả mọi người đều sợ ngây người.

Thiếu niên mặc áo gió màu đen, dáng người thon dài, mái tóc dài mảnh mai màu đen theo gió mà múa, múa có chút mất trật tự, lại tăng thêm từng tia cuồng ngạo bất kham; một đôi con ngươi đen nhánh như sao trời đêm, sáng chói tựa như tinh không.

Ánh mắt lạnh lùng mang theo lạnh lẽo kia, như nước như ánh trăng. Siêu phàm mà cao ngạo, lạnh lẽo mà đậm đặc.

Ôn nhuận như ngọc lại vân đạm phong thanh.

Khí chất của hắn, tiên tư tú dật, cô lãnh xuất trần, phong thái phiêu phiêu tuyệt thế.

Lúc này Nghiêm Minh đi tới bên cạnh hắn, đưa cho Dương Thiên một cái kính râm.

Dương Thiên ngẩn người, sau đó cũng theo đó mà mang theo.

Một màn này, càng thêm vài phần khí tràng của thiếu niên.

“Oa!”

Đông đảo nữ hài tử xinh đẹp nhìn thấy một màn này, trong đôi mắt đẹp đều lóe lên trái tim đỏ.

“Ông trời ơi, thật đẹp trai, cho dù là Vũ Văn Cẩn cũng không đẹp trai như vậy.”

“Tiểu ca ca đeo kính râm rất ngầu, ta muốn tìm hắn để liên hệ phương thức.”

Không chỉ có những cô gái xinh đẹp kia, ngay cả nam sinh ở đây cũng thần phục dưới khí thế của Dương Thiên.

Thiếu niên siêu phàm xuất trần, bọn họ đều có loại cảm giác tự ti mặc cảm.

Hơn nữa, thấy học tử học muội xung quanh nhìn Dương Thiên như hoa si, không khỏi càng hận Dương Thiên hơn.

Dương Thiên không hề chú ý, hắn chỉ vừa mới đến học phủ Thanh Hoa, còn chưa kịp cao điệu đã phạm vào nhiều người tức giận.

Giáo sư hệ toán học Thanh Hoa ở đây thân thiết bắt tay với Dương Thiên.

Bọn họ vốn định lấy lễ trưởng bối đối đãi với Dương Thiên, nhưng sau khi cảm nhận được khí thế của Dương Thiên, những người này không tự chủ được vươn hai cánh tay ra, ngay cả thân thể cũng hơi khom người một chút.

Điều này làm cho đông đảo các nam sinh ở đây cảm thấy mất mặt.

Sau đó, Dương Thiên bình tĩnh nói: “Mọi việc đơn giản, công khai khóa ở đâu? Thời gian của ta không nhiều lắm.”

Sau khi nghe được lời này, sắc mặt của các giáo sư toán học Thanh Hoa đều có chút khó coi, nhưng hôm qua bọn họ đã tiếp nhận được tin tức của Cao Hoành.

Thiếu niên một mình công phá hai trong ba vấn đề khó khăn lớn trên thế giới, chấn kinh toàn bộ giới toán học trong nước.

Hắn ta có vốn liếng để cuồng ngạo.

Mà mặc dù bọn họ là giáo sư toán học, nhưng lát nữa còn phải thỉnh giáo một cách khiêm tốn.”

Dương Thiên ngông cuồng như vậy, đương nhiên là có người không nhìn nổi nữa.

Có người sắc mặt âm trầm trực tiếp mở miệng nói: “Đi mời Vũ Văn Cận tới, tiểu tử này thoát nhìn rất cuồng?”

“Thanh Hoa Học Phủ, cũng không phải là một học sinh Bắc Đại như hắn tới càn rỡ.”

“Chỉ là giảng giải vấn đề toán học công khai mà thôi, mời tài nữ khoa toán Tô hiệu Hoa, tôi muốn xem trước mặt Tô hiệu Hoa, hắn còn dám ngông cuồng như vậy hay không.”

Đông đảo các nữ sinh từng người một bị mê hoặc, theo đám người Dương Thiên trùng trùng điệp điệp tiến vào một lớp học công khai đủ để chứa hơn ngàn người.

Mà lúc này tin tức cũng đã nhanh chóng truyền vào trong tai mọi người.

Hệ toán học năm tư, một nam sinh mặt mày tuấn lãng vượt vượt tiền xu trong tay, cười lạnh một tiếng nói: “Thú vị, một

tân sinh năm nhất mới năm bắc, cũng dám đến học viện Thanh Hoa quấy rối, thật sự cho rằng chúng ta dễ bắt nạt sao, người khác ở đâu, ta muốn đích thân gặp hắn một lần.”

Thủ hạ vội vàng cung kính nói: “Tiểu tử kia đang dạy công khai, nghe nói lần này hắn tới giảng bài cho tất cả học sinh khoa toán chúng ta.”

“Cuồng vọng!”

Vũ Văn Cần nghe vậy trên mặt lộ ra một tia sương lạnh.

“Chỉ là một học sinh, có tư cách gì giảng bài cho chúng ta, hắn thật sự coi mình là cự phách trong giới toán học đức cao vọng trọng hay sao?”

Hắn đứng dậy, hừ nói: “Đi, chúng ta đi qua xem một chút!”

Một chỗ khác, trong Đồ Thư thất.

Một cô gái nghiêng nước nghiêng thành đang lật xem quyển sách.

Nàng có mái tóc đen dài tới eo, đôi mắt màu hổ phách dưới cặp mắt tản ra quang mang nhàn nhạt, lông mi hơi nhếch lên, mũi nhỏ xinh xắn, đôi môi dưới ánh mặt trời phản chiếu giống như thủy tinh sáng bóng.

Làn da trắng nõn mà mềm mại, cùng với gương mặt như hạt dưa vừa vặn phụ trợ ngũ quan tinh xảo hoàn mỹ này.

Cô gái mặc váy tím nhạt, khẽ cắn môi dưới, cái cằm tinh xảo gồ lên bàn tay trắng nõn, tựa hồ đang suy tư điều gì.

Toàn bộ thân thể nàng đều tràn ngập một cỗ khí tức của thư quyền, giống như tiểu thư khuê các cổ đại, ôn nhu và người, từ trong ra ngoài tản mát ra khí tức tươi mát tự nhiên, vẽ thành một bức tranh thanh mỹ.

Đông đảo nam sinh ngồi trong Đồ Thư Thất, có một nửa vì nàng mà đến.

Tô Thi Nhu!

Hoa hậu trường đứng đầu học phủ Thanh Hoa, tài nữ đứng đầu, bởi vì phá giải phỏng đoán của Ca Đức Ba Hách, mà được đặc biệt trúng tuyển.

Tất cả mọi người đều muốn theo đuổi hắn, nhiều người cơ hồ có thể nói là từ Đồ Thư Thất có thể xếp tới ngoài cửa Thanh Hoa Học Phủ.

Nhưng cô gái đã tuyên bố cô có bạn trai, cho dù là Vũ Văn Cẩn là một nam sinh hoàn mỹ vô khuyết, cũng không thể lọt vào mắt cô.

Tất cả mọi người đều tò mò rốt cuộc là tồn tại như thế nào, mới có thể bắt được sự yên tâm của nữ hài.

Nhưng mà nửa năm cũng đã qua, bên cạnh nữ hài vẫn không có một nam sinh nào, điều này làm cho bọn họ cho rằng, Tô Thi Nhu là đang vì không muốn bị bọn họ quấy rầy, mà nói dối.

Vì thế, người truy cứu càng nhiều.

Hôm nay, phòng sách đã có ba bốn nam sinh cầm bó hoa của mình, chính là vì thổ lộ với hắn.

Tô Thi Nhu nhíu đôi mi thanh tú, ngày đầu tiên nàng tiến vào học phủ đã đeo kính đen nặng nề một lần nữa, kính đen gần như che đi hơn phân nửa khuôn mặt xinh đẹp của nàng, nhưng vẫn không che được phương hoa tuyệt thế kia của nàng.

Trong lòng nàng đã sớm hạ quyết tâm, kính đen này chỉ cho phép một người tháo xuống.

Người đó chính là Dương Thiên.

Chỉ bất quá lâu như vậy, đối phương rõ ràng ở kinh thành lại không có tìm đến nàng.

Chẳng lẽ đối phương đã quên sự tồn tại của nàng.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Tô Thi Nhu tràn đầy đau thương, một đôi mắt hồ phách trong suốt cơ trí cũng có chút đỏ bừng lên.

Chương 825 - Chấn động toàn trường.

Chờ Tô Thi Nhu sửa sang lại sách vở tính toán rồi khỏi phòng sách, vừa lúc đó, một khuê mật tốt ở ký túc xá của nàng thở hồng hộc chạy tới.

Nàng lo lắng nói: “Thi Nhu không tốt rồi, người mau đi theo ta một chuyến, có người đến chỗ chúng ta đập phá quán rồi.”

Tô Thi Nhu vuốt vuốt mái tóc rối loạn nghi hoặc hỏi: “Sao vậy Tiểu Đình, người khác đến đây phá quán gọi ta cũng vô dụng, ta đánh không lại người ta?”

“Không phải!”

Tiểu Đình lắc đầu nói: “Là một người trẻ tuổi có số học rất lợi hại, rất tuần tú, từ Bắc Đại tới.”

Tô Thi Nhu nghe vậy, thân thể mềm mại chấn động, đôi mắt đẹp mang theo một tia vội vàng, sau đó vội vàng mở miệng hỏi: “Đối phương tên gọi là gì, có phải gọi là Dương Thiên hay không.

Tiểu Đình mơ hồ chớp mắt nói: “Ai nha, ta làm sao biết, nhưng người ta chỉ đích danh muốn gặp người, hiện tại đã treo đồng đảo tài tử hệ toán lên đánh một vòng, hiện giờ cũng chỉ có người mới có thể tăng chút mặt mũi cho học phủ Thanh Hoa chúng ta.”

Tô Thi Nhu nghe đến đây, khóe miệng lộ ra một tia cười khổ.

Thiếu niên kia làm sao có thể tới nơi này, hắc hắc là đã sớm quên mình.

Nghĩ đến đây, Tô Thi Nhu mặt mũi tràn đầy hối hận, lúc trước nên cự tuyệt yêu cầu của cha mẹ nàng, sau đó cùng thiếu niên thi vào cùng một học phủ.

Nếu như vậy, sẽ không mỗi ngày chịu nỗi khổ tương tư này.

Đối phương điểm danh gặp nàng, hẳn là muốn đánh bại nàng từ toán học, sau đó mượn danh tiếng của nàng.

Dù sao lúc trước sau khi Dương Thiên giải đoán phỏng đoán của Ca Đức Ba Hách, đã đem tất cả vinh quang đều cho nàng.

Nhận được giải thưởng Danitz, cũng là cô.

Nếu như đánh bại nàng, nhất định sẽ nhận được danh khí rất lớn.

Tuy là như thế, nhưng Tô Thi Nhu cũng chưa từng sợ hãi cái gì.

Trên thế giới này, ngoại trừ Dương Thiên, trong thế hệ trẻ tuổi, không ai có thể vượt qua nàng trong lĩnh vực toán học.

Vừa nghĩ đến đây, trên người Tô Thi Nhu tràn ngập chiến ý, nàng ngược lại muốn xem xem, là ai dám quấy rối học phủ Thanh Hoa.

Mà lúc này, Dương Thiên lười biếng ở trên lớp học công khai, hắn đeo kính đen, tuy rằng nói rất ít, nhưng mỗi lần nói chuyện, luôn có thể khiến người ta tức chết.

Dưới đài giáo sư Nghiêm Minh nhìn hơn ngàn người bạo loạn trên lớp công khai, trên trán đã toát mồ hôi lạnh.

Cục diện này đã không có cách nào khống chế.

Hiện tại hắn hồi hận đến ruột cũng xanh rồi, hắn không nên để Dương Thiên kêu căng.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ bọn họ tuyệt đối không có cách nào đi ra khỏi cửa học phủ Thanh Hoa.

Bạo loạn lúc này, thật sự đã đến tình trạng không cách nào cứu vãn, một số lão giáo sư lão học cứu thời râu trũng mắt, mà những học sinh kia, cơ hồ đều đem ghế ngồi trên lớp hủy đi, sau đó cùng nhau kêu gào.

Là người trong cuộc, Dương Thiên chỉ lười biếng ngáp một cái, căn bản không có nhìn thẳng vào bọn họ.

Trong đó, một học bá đeo kính mắt mở miệng nói: “Vi phân người biết bao nhiêu, có bản lĩnh người so vi phân với ta đi.”

Dương Thiên khẽ hé mắt liếc hắn một cái, ngữ khí bình tĩnh nói: “Quá nhược trí, không bằng chúng ta so sánh lượng tử học và vận dụng tương đối đi.”

Phập!

Tên học bá đeo kính mắt kia thiếu chút nữa thổ huyết, tri thức cao thâm này, hắn còn chưa tiếp xúc đến đâu.

Ngay sau đó những học bá khác không cam lòng yếu thế, tức giận nói với Dương Thiên: “Có bản lĩnh, có bản lĩnh, người liền luận chứng suy đoán của Hoắc Kỳ.”

Hoắc Kỳ phỏng đoán là một trong những vấn đề khó khăn của Thất Đại Thế Giới!

Tên tuổi của nó ngang với giả thiết của Lê Mạn.

Về phần nan đề của năm thế giới còn lại là vấn đề hoàn toàn của NPC, Bàn Gia Lai phỏng đoán, tính tồn tại và thiếu chất lượng của Dương - Mễ Nhĩ Tư, phương trình của Vệ Nhĩ桓桓桓-SD phỏng đoán.

Vấn đề toán học này mặc dù không so được với phỏng đoán của的就是 ba Hách, phỏng đoán phỏng đoán những vấn đề khó khăn này, thế nhưng ở trên toàn thế giới vẫn từng được giải quyết.

Thanh Hoa Học Phủ nghĩ những người này, rõ ràng là cố ý làm khó dễ.

Mà Dương Thiên nghe vậy chỉ cười cười.

Sau đó, cầm lấy phấn bút, kéo bảng đen ra bắt đầu viết.

Khi Dương Thiên viết bốn chữ to trên bảng đen, tất cả mọi người lập tức ngậm ngẫn cả người.

Hoắc Kỳ phỏng đoán!

“Mẹ nó, chẳng lẽ tiêu tử này định khiêu chiến thật ư?” Có người bắt đầu kinh ngạc cảm thán.

Mà một số người khác không ngừng khinh bỉ cười lạnh.

“Cứ việc khiêu chiến, hắn có thể thắng thì coi như ta thua.”

“Đúng vậy đúng vậy, hắn cho mình là thần hay sao? Hoắc Kỳ phỏng đoán hơn trăm năm qua, vô số nhà toán học trên toàn thế giới dốc hết tâm huyết chứng thực tất cả đều thất bại, hắn tính là cái gì? Cũng có tư cách chứng thực cái này?!”

“Chúng ta cứ chờ xem hắn xuống đài như thế nào...”

Khi một người nói đến đây, giọng nói đột nhiên im bặt.

Bởi vì tốc độ luận chứng của thiếu niên đã nhanh đến cực điểm.

Sau khi viết xong một hàng chữ thâm ảo, các giáo thụ đứng đầu trong lĩnh vực toán học bắt đầu không ngừng nghiêm

chứng theo suy nghĩ viết của Dương Thiên.

Nhưng mà, làm cho bọn họ hoảng sợ chính là, thiếu niên đang làm luận chứng khó khăn nhất, mà bọn họ chỉ làm một ít nghiệm chứng đơn giản cũng không theo kịp bước chân của thiếu niên.

Chờ thiếu niên viết xong toàn trường yên tĩnh.

Lúc này nếu lại có người dám nhảy ra kêu gào, đó chính là đồ đàn từ đầu đến đuôi, mất mặt xấu hổ mà tới.

Bởi vì trên mặt của đông đảo giáo sư và các đại lão giới toán học càng ngày càng khiếp sợ, có thể thấy được, phương hướng luận chứng của thiếu niên là chính xác.

Chỉ cần nghiệm chứng thành công, nan đề toán học quấy nhiễu toàn thế giới trên trăm năm sẽ được giải quyết triệt để.

Nhưng mà, cho dù là lúc này.

Dương Thiên Thần bao phủ bốn phía, cũng không phát hiện Tô Thi Nhu đến.

Thần thức lại mở rộng một chút, chỉ thấy nữ hài đang ở trong thư viện, đi về phía bên này.

Còn lại một chút thời gian, Dương Thiên cảm giác có chút buồn bực ngán ngẩm.

Dưới đài rất nhiều học sinh còn đang trong khiếp sợ, đã như vậy, vậy để bọn hắn triệt để chấn kinh một lần đi.

Nói rồi Dương Thiên xóa sạch đề mục trên bảng đen.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người choáng váng.

“Mẹ kiếp, ta còn chưa chép xong đâu.”

“Làm gì mà vội vàng lau như vậy, thật là, người như vậy ai có thể nghiệm chứng người có chứng thực thành công hay không.”

Ngay cả các giáo thụ cũng đau lòng tiếc nuối, bọn họ chỉ thiếu chút nghiệm chứng một bước cuối cùng, còn thiếu một bước cuối cùng, tất cả luận chứng đều hoàn toàn thành lập. Tại sao hắn phải lau đi?

Mọi người ai nấy đều bất mãn, hơn nữa còn nắm được nhược điểm này, không công nhận Dương Thiên nữa sao? Luận chứng thành công rồi.

Nhưng mà biểu hiện kế tiếp của Dương Thiên khiến cho tất cả mọi người đều hoảng sợ biến sắc.

Bởi vì thiếu niên đã viết mấy chữ to trên bảng đen.

Luận chứng NP hoàn toàn là vấn đề.

“Ngoạ tào!”

Mọi người thiên ngôn vạn ngữ hợp thành một hai chữ.

Chỉ có hai chữ này mới có thể cảm nhận được sự khiếp sợ trong lòng bọn họ.

“Chẳng lẽ tiểu tử này...”

Một giáo sư Thanh Hoa ôm trái tim của mình, con người co rút lại.

“Hắn muốn luận chứng NP hoàn toàn là một trong bảy vấn đề khó khăn lớn của giới toán học.”

“Tên tiểu tử này là thần a.”

Không chỉ có những người của Thanh Hoa Học Phủ, ngay cả Nghiêm Minh cảm giác mình bệnh tim suýt chút nữa tái phát.

Hắn biết Dương Thiên có tư chất ngút trời, nhưng lại không nghĩ rằng thiếu niên này lại cuồng mãnh như thế.

Ở địa giới Thanh Hoa Học Phủ, muốn liên tiếp luận chứng hai vấn đề khó khăn lớn.

Cái này cao diệu, cao đến chân trời.

Thiếu niên hiện nay, cho dù là hiệu trưởng học phủ Thanh Hoa đến, cũng không cách nào trấn trụ hắn.

Dương Thiên không để ý đến suy nghĩ của mọi người, bảy nan đề lớn này không thể so sánh với ba nan đề lớn của thế giới là Maybach, bốn màu phỏng đoán, tốn công vô cùng chắc chắn.

Cho nên, luận chứng của Dương Thiên rất dễ dàng, có thể nói là không hề có áp lực, giống như là đề mục của sinh viên đại học đang làm nhà trẻ vậy.

Nếu những lời này bị những học bá học thần, giáo sư toán học hàng đầu, nhân vật thành danh trong giới toán học nghe được, đoán chừng có thể học ba lít máu.

Người với người, quả nhiên là không có cách nào so sánh được.

Mãi đến khi Dương Thiên luận chứng được một nửa, giữa sân vẫn có người trào phúng Dương Thiên, nói hắn không biết tự lượng sức mình.

Luận chứng ra một cái đã là may mắn, hắn còn muốn luận chứng cái thứ hai, hắn cho rằng hắn là ai?

Một tên mập trong đó khinh thường nhìn Dương Thiên nói với người bên cạnh: “Hắn cứ việc luận chứng, ta cũng muốn xem hắn xuống đài như thế nào.”

Một học bá đeo kính mắt bên cạnh hắn cầm mấy quyển sách toán học cao thâm mở miệng nói: “Nếu hắn luận chứng thành công, ta sẽ ăn sách...”

Người này vừa nói tới đây, thiếu niên đã dừng lại.

Khi mọi người nhìn thấy ký hiệu toán học thâm ảo lít nha lít nhít, mặt đều tái xanh.

“Mẹ kiếp, chẳng lẽ lại luận chứng thành công.”

“Tiểu tử này là ông trời phái xuống đả kích chúng ta sao.”

Mọi người kêu rên một mảnh, nhất là tên mập kia và học bá đeo kính mắt.

Hai người liếc nhau một cái, đều muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

Các giáo sư toán học Thanh Hoa dưới đài ai nấy đều đỏ mặt, kích động đến mức không thể tự kiềm chế được.

Lần này phương hướng luận chứng cũng hoàn toàn không sai, chỉ cần hai bước cuối cùng nghiệm chứng, liền có thể tuyên cáo thiên hạ, vấn đề NP hoàn toàn được chứng minh ra.

Nhưng mà, vừa lúc đó, thiếu niên lại một lần nữa xóa đi luận chứng NP hoàn toàn viết ra trên bảng đen.

“Mẹ kiếp, ta còn chưa chép xong mà, gấp cái gì chứ.”

“Trời ạ, tiểu tử này đến cùng là chòm sao gì a.”

Ngay khi bọn họ kêu rên, chỉ thấy thiếu niên lần nữa lấy phấn bút ra, viết mấy chữ to.

Luận chứng phỏng đoán của Bàn Gia Lai.

Mọi người lập tức hóa đá.

Bọn họ đã không tìm được bất kỳ từ ngữ nào để hình dung tâm tình của mình.

Thất đại phỏng đoán của thế giới chẳng lẽ thiếu niên muốn luận chứng ra toàn bộ?

Mà sự thật cũng đúng như bọn họ suy nghĩ, ngay sau đó, Dương Thiên phân biệt luận chứng tính tồn tại và chỗ thiếu hụt chất lượng của Dương - Mễ Nhĩ Tư, Nạp Vệ Nhĩ Tư Thác phỏng đoán.

Trong lúc nhất thời, toàn trường chấn động.

Chương 826 - Toàn bộ hóa đá.

Một ngày trước, Cao Hoành mang theo một cơ hội ngẫu nhiên đề luận chúng ra một trong bảy nan đề của toán học, một trong số học sinh được Lê Mạn đoán là đã đến đại học phủ Bắc Đại học để học tiết công khai.

Lúc đó hai người bọn họ cuồng ngạo cỡ nào.

Nhưng mà hôm nay, Dương Thiên luận chúng nan đề trong bảy đại toán học của thế giới còn lại sáu loại, chấn kinh toàn trường.

Bọn họ đã không còn ai dám kêu gào nữa.

Toàn trường yên lặng như chết.

Những Học Bá Học Thần đó hoàn toàn bị Dương Thiên chinh phục.

Tất cả giáo sư toán học cũng sùng bái nhìn Dương Thiên.

Nghiêm Minh chân căng có chút nhũn ra, tiến lên lau mồ hôi lạnh, nhìn Dương Thiên mở miệng nói: “Dương Thiên đồng học, người rõ ràng có thể đem phỏng đoán bốn màu hôm qua luận chúng ra, cùng Phí Mã Đại định lý viết ra là được rồi, hà tất nhiều lần một câu.”

Dương Thiên lạnh lùng nhìn mọi người một cái, nói: “Hai nan đề toán học cấp bậc đó bọn họ cũng xem không hiểu.”

“Ai nha con mẹ nó.”

“Ta là người nóng tính.”

Mọi người vốn đã đủ tâm tư, nhưng sau khi nghe được câu này, quả thực sắp điên rồi.

Có đả kích người ta như vậy sao? Đây là sau khi đả kích bọn họ chết mới roi thì sao?

Bọn họ từng người từng người tức giận đến mức trong mắt phun lửa.

Mà vừa lúc đó, Vũ Văn Cẩn mang theo mấy người đi tới.

Khi mọi người nhìn thấy Vũ Văn Cẩn, con mắt lập tức sáng lên.

Vũ Văn Cẩn chính là bầu trời của toàn bộ Thanh Hoa Học Phủ, năng lượng của hắn rất lớn, cho dù là hiệu trưởng của Thanh Hoa Học Phủ cũng phải nhún nhường ba phần.

Có hắn ở đây, ai dám can rở ở học phủ Thanh Hoa?

Tất cả mọi người đều hưng phấn lên.

“Ta cũng muốn xem xem tiểu tử này cuồng như vậy, đợi chút nữa hắn chết như thế nào.”

“Vũ Văn Cẩn nổi danh cuồng, tiểu tử này hôm nay nhục nhã học phủ Thanh Hoa như thế, chờ bị đánh gãy chân đi.”

Mà vừa lúc đó, Tô Thi Nhu cũng chạy tới.

Mọi người thấy vậy, lần nữa trở nên mừng như điên.

“Tô nữ thần đến rồi, ha ha ha, tiểu tử này xong đời rồi.”

“Luận chứng bảy đại toán học phỏng đoán thì như thế nào? Tô nữ thần đã luận chứng phỏng đoán của Ba Hách Đức, phỏng đoán này là nan đề toán học được toàn thế giới công nhận đứng đầu, tiểu tử này chờ bị treo lên đánh đi.”

Tất cả mọi người bị đè nén hồi lâu, hiện tại rốt cục bắt đầu bạo phát.

Vũ Văn Cẩn thấy Tô Thi Nhu đến, trong mắt mang theo một tia ôn nhu nói: “Tô Học Muội, muội đến rồi, chuyện này cứ để ta lo, muội không cần ra tay.”

Tô Thi Nhu lắc đầu, không để ý đến Vũ Văn Cẩn, mà là đi qua bên cạnh hắn.

Sau khi đám thủ hạ của Vũ Văn Cẩn nhìn thấy bóng lưng Tô Thi Nhu, sau đó mở miệng hỏi: “Vũ Văn đại thiếu, bây giờ chúng ta có nên lên đài kéo tiểu tử kia xuống đánh một trận không?”

Vũ Văn Cẩn thấy vậy, đưa tay ngăn cản.

Hắn cười lạnh nói: “Trước không cần, Thi Nhu sẽ xử lý tốt, dù sao nàng cũng là nữ hài ta coi trọng.”

Mấy tên thủ hạ nghe vậy, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười.

Mà giờ khắc này, sau khi Tô Thi Nhu lên đài, toàn trường yên tĩnh.

Dương Thiên tháo kính râm xuống, nhìn cô gái đang chậm rãi đi tới, trên mặt mang theo nụ cười.

Mà màu hồ phách của Tô Thi Nhu có chút ướt át, bàn tay nhỏ bé của nàng nắm chặt nắm đấm.

Mọi người thấy Tô Thi Nhu nắm chặt bàn tay trắng như phấn, lập tức kích động.

“Tô nữ thần tức giận, ha ha tiểu tử này sắp xong đời rồi.”

“Đúng vậy đúng vậy, Thanh Hoa học phủ cơ hội rửa sạch nhục nhã trước kia đã đến, Tô nữ thần chính là luận chứng nan đề toán học đệ nhất thế giới tồn tại, còn bởi vậy đạt được giải thưởng Phi Nhĩ Tư, là thiếu nữ thiên tài, chỉ bằng điểm này liền có thể vì chúng ta hả giận.”

Trong lòng mọi người liên tục cười lạnh.

Trong đôi mắt Tô Thi Nhu ngấn nước, đi tới bên cạnh Dương Thiên, đôi bàn tay trắng không ngừng đấm vào ngực Dương Thiên.

Dưới đài hơn ngàn người nhìn thấy một màn này có chút ngây ngẩn cả người.

“Không đúng, Tô nữ thần không phải nên lấy vinh quang của mình ra đánh vào mặt tiểu tử này sao?”

“Chẳng lẽ Tô nữ thần tức giận đến mức quên mất chuyện mình được vinh quang?”

Một người trong đó dương dương đắc ý nói: “Mặc kệ những thứ này, dù sao Tô nữ thần cũng đang báo thù cho chúng ta.”

Mà đồng bạn bên cạnh hần gãi gãi da đầu nghi hoặc:

“Nhưng ta thấy thế nào, sao lại như là liếc mắt đưa tình vậy.”

Hần nói ra một câu này, lập tức gặp ánh mắt đông đảo nam sinh muốn giết người.

Tô Thi Nhu cứ như vậy không ngừng nện vào ngực Dương Thiên, hơi nước trong đôi mắt đẹp vào lúc này rốt cục cũng không chịu thua kém rơi xuống.

Nàng nức nở, trên khuôn mặt nhỏ nhắn treo đầy nước mắt, ta thấy mà thương.

Dương Thiên xoa xoa đầu nhỏ của nàng, cười nói: “Ngươi rốt cuộc muốn đánh tới khi nào?”

“Khốn kiếp, sao ngươi mới đến đây, ta đợi ngươi lâu như vậy, ô ô ô, ngươi là đồ khốn kiếp.”

Nước mắt Tô Thi Nhu như trân châu rơi xuống, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy vẻ ủy khuất, nàng lại tiến lên một bước, trực tiếp hai tay ôm lấy Dương Thiên, khuôn mặt xinh đẹp vùi ở trong ngực thiếu niên ô ô khóc.

Mọi người hoàn toàn tròn tròn mắt.

“Ta đang nằm mơ sao? Tô nữ thần lại chạy tới trong ngực tiểu tử kia?”

“Đây không phải là thật, ta nhất định là nhìn lầm.”

“Nhất định là tiểu tử kia đang chiếm tiện nghi của Tô nữ thần, hiện tại Tô nữ thần cũng đang khóc.”

Nhưng mà, bọn họ vừa nói đến đây, chỉ thấy Tô Thi Nhu cọ xát trong ngực Dương Thiên, lau đi nước mắt trên mặt.

Sau đó từ trong ngực Dương Thiên đi ra, hít hít cái mũi nhỏ, hai cánh tay trắng nõn còn treo ở trên cổ thiếu niên, hiển lộ ra cử động thân mật.

Một đôi mắt to uơn ướn của cô gái nhìn Dương Thiên, nức nở một chút rồi sau đó nhỏ giọng nói: “Hôn ta!”

Dương Thiên cười cười.

“Như ngươi mong muốn!”

Dứt lời, trực tiếp hôn lên đôi môi anh đào phấn nộn của Tô Thi Nhu.

Sự ấm áp mang theo hương vị ngọt ngào kia, thời gian qua đi nửa năm, vẫn quen thuộc như vậy.

Lần trước hai người ôm hôn là thời điểm chia lìa.

Khi đó nữ hài hôn tuy rằng vụng về, nhưng lại rất cường thế, cuối cùng đôi môi hồng đều bị mài rách.

Dương Thiên ôm thân thể mềm mại của nàng, đan vào một chỗ, đôi môi anh đào của đối phương mang theo xúc cảm mềm mại kinh người, khiến hắn mê say.

Hương thơm ngọt ngào như cánh hoa, cái lưỡi nhỏ vô cùng vụng về đón ý Dương Thiên, có vẻ ngây thơ đáng yêu.

Mà mọi người vào giờ khắc này thật sự hóa đá.

“Trời ơi, Tô nữ thần, để người đi lên đánh bại tiểu tử kia, không phải đi hôn hắn.”

“Tiểu tử này tới đây đả kích chúng ta sao?”

Một người xé rách tóc, tâm tình trực tiếp sụp đổ.

“Khốn kiếp, ta không muốn sống nữa.”

Học sinh bên dưới hoàn toàn bùng nổ.

Không cách nào không chế, tràng diện hỗn loạn tung bừng, ghế dựa cũng bị hủy đi, sách bay đầy trời.

Một số nữ sinh thấy cảnh này, trong đôi mắt lóng lánh trái tim đỏ.

“Oa, thật lãng mạn, nếu ta là cô gái trong ngực thiếu niên kia thì tốt biết mấy?”

“Tô nữ thần nhất định rất hạnh phúc, có nam sinh thiên tài như vậy bảo vệ.”

“Khắc khắc, ngọt quá, ngọt quá.”

Không chỉ có các học sinh bạo loạn, thời điểm hai người trên đài cao ôm hôn, ngay cả những lão học cứu, giáo sư cổ hủ kia cũng đều cảm giác thiên lôi cuộn cuộn.

Bọn họ đã lường trước kết quả của vô số lần, Dương Thiên Doanh, hoặc là Tô Thi Nhu thắng, hai người đều là tuyệt thế thiên tài trong lĩnh vực toán học, phạm nhân không thể với tới.

Bọn họ cho rằng, đây chắc chắn sẽ là một trận đấu đối kháng đặc sắc tuyệt luân.

Nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, hai người vậy mà trực tiếp hôn lên.

Nghiêm Minh sợ tới mức co quắp ngã trên mặt đất.

Dương Thiên lên làm một cô gái của đại học Thanh Hoa, trước mắt bao người.

Cho dù là người bên Thanh Hoa buông tha hắn, vậy sau khi trở về, hiệu trưởng bên phía Bắc Đại cũng tuyệt đối sẽ không buông tha hắn.

Nghĩ tới đây mặt hắn đều tái rồi.

“Lúc ấy ta không nên để hắn cao điệu.”

Tâm tình hắn sụp đổ nói ra câu này.

Một chỗ khác, sắc mặt Vũ Văn Cử đen kịt tới cực điểm, sau đó vụn vụn vỡ vỡ.

Móng tay của hắn ta đều lún sâu vào trong da thịt, toàn thân đang run rẩy vì phẫn nộ, đôi mắt đỏ ngầu như muốn giết người.

Vũ Văn Cử thận nhìn chằm chằm Dương Thiên trên đài, thấp giọng gào thét: “Khốn kiếp, ta muốn ngươi chết.”

Nhưng mà nơi này thật sự là quá ồn ào, thanh âm căn bản không có truyền đi.

Thật lâu sau, môi đã tách.

Ánh mắt Dương Thiên ôn nhu nhìn cô gái, thấy sống mũi tinh xảo của cô còn đeo kính đen, không khỏi cười nói: “Sao cô còn đeo kính đen này?”

Trong đôi mắt Tô Thi Nhu có sự vui sướng không thể xóa nhòa, nàng đỏ bừng khuôn mặt động tình nói: “Dung nhan của ta chỉ để cho một mình muội xem.”

Nói xong, nhắm đôi mắt đẹp lại, gương gương mặt xinh đẹp lên mở miệng nói với thiếu niên: “Xin ngươi lần thứ hai giúp ta hái nàng xuống đi.”

Dương Thiên nghe vậy, yêu thương liếc nhìn cô gái, mở miệng nói: “Ta hẳn là nên tới sớm một chút.”

Nói xong, hắn tháo cặp mắt đen trên sống mũi tinh xảo của cô gái xuống.

Tô Thi Nhu nghe thấy lời này, mở đôi mắt đẹp trong veo u oán nhìn Dương Thiên, cái mũi nhỏ nhắn lại tức giận mang theo một tia nũng nịu nói: “Ngươi còn biết à, ta còn tưởng rằng ngươi đã quên ta rồi chứ.”

“Sao lại như vậy!”

Dương Thiên xoa cái đầu nhỏ của cô bé nói: “Nói thử xem, cô muốn ta đền bù cho cô như thế nào.”

Tô Thi Nhu không chút do dự hưng phấn mở miệng nói: “Ta muốn tất cả thời gian của ngươi để đền bù tổn thất cho ta.”

Dương Thiên sững sờ, sau đó hần vuốt cái mũi tinh xảo của cô gái.

” Thỏa mãn yêu cầu của ngươi.”

Chương 827 - Nói chuyện yêu đương.

Chờ hai người liếc mắt đưa tình đủ rồi, Tô Thi Nhu mới chui ra từ trong ngực Dương Thiên.

Sau khi thấy được một màn hơn ngàn người dưới đài này, lập tức a lên một tiếng, gương mặt xinh đẹp lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được bắt đầu đỏ lên, cơ hồ muốn nhỏ máu.

Nàng lại vùi đầu vào ngực Dương Thiên, bàn tay nhỏ bé nắm chặt vạt áo thiếu niên, ô ô làm nũng nói: “Dương Thiên, đều tại ngươi, ngươi hôn ta trước mặt nhiều người như vậy, sau này ta làm sao gặp người được.”

Khóe miệng Dương Thiên giật giật, sau đó im lặng nói: “Đây không thể trách ta được, rõ ràng là ngươi bảo ta hôn ngươi.”

“Chỉ trách ngươi thì trách ngươi, ta mặc kệ.”

Tô Thi Nhu trốn trong ngực Dương Thiên không dám đi ra.

“Được rồi, trách ta.”

Dương Thiên mặt không nói gì sờ sờ mũi.

Cũng không phải ăn sạch sẽ lau miệng không nhận nợ chứ.

Hắn trực tiếp ôm nữ hài lên, nói: “Vậy ta mang ngươi ra ngoài đi.”

Cô gái gật đầu như muối kê, vẫn chôn khuôn mặt xinh đẹp vào ngực Dương Thiên, được thiếu niên công chúa ôm đi ra

ngoài cửa.

Một khắc này tim nàng đập loạn như nai con, hoảng hốt không cách nào thở dốc, nhưng lại cảm giác được ngọt ngào không gì sánh được.

Mà ngay khi Dương Thiên sắp đi tới cửa, Vũ Văn Cẩn nhảy ra ngoài.

Đôi mắt của y cơ hồ muốn phun lửa, căm tức nhìn Dương Thiên Đạo: “Tiểu tử, ta để ngươi...”

Oành!

Dương Thiên một cước đá bay nó.

Hắn cho rằng đối phương chỉ là bởi vì hắn ở chỗ này lên một khóa công khai, để cho Thanh Hoa Học Phủ mất mặt, cho nên vị này là đến lấy lại danh dự.

Cho nên, hắn cũng không biết, Vũ Văn Cẩn bị hắn đá bay rất cuộc có thân phận gì.

Dương Thiên không biết, nhưng hơn một ngàn học sinh có mặt ở đây thì biết.

Sau khi thấy Dương Thiên một cước đạp bay Vũ Văn Cẩn, chỉ cảm thấy sắp điên rồi.

Vũ Văn Cẩn cũng dám đánh, thiếu niên này thật sự chán sống rồi.

“Ngươi dám động Vũ thiếu gia, mọi người cùng nhau xông lên.”

Một đám thủ hạ của Vũ Văn Cẩn đang muốn động thủ, chỉ nghe thiếu niên tức giận hừ một tiếng, sau đó bước về phía trước một bước.

Dưới một phần vạn khí thế của Phá Thiên Tiên Đế, những người này chỉ cảm thấy áp bách nặng nề như núi cao, lập tức bịch bịch, toàn bộ quỳ trên mặt đất.

Sắc mặt của bọn họ hoảng sợ, hoảng sợ nhìn Dương Thiên.

Dương Thiên cũng không để ý tới bọn họ nữa, sau khi ra cửa, Lạc Ngân Linh Kiếm hiện lên, bước chân nhẹ nhàng nhảy lên.

Sau đó, dưới đôi mắt kinh hãi của mọi người, linh kiếm hóa thành một đạo lưu quang, xông thẳng lên trời.

“Mẹ kiếp, vậy mà lại bay lên trời.”

Một người thiếu chút nữa trợn lồi cả tròng mắt.

“Hắn hần hần... hần thật là thần.”

Các học sinh ở đây hoảng sợ không thôi, cảm xúc của bọn họ lại sụp đổ nói: “Chuyện này không khoa học, chuyện này không khoa học.”

Nhưng mà, cho dù là không khoa học, sự thật cũng đã bày ra trước mắt, thiếu niên thật sự ngự kiếm mà bay mất trong tầm mắt của bọn họ.

Khi nghe được tiếng gió gào thét bên tai, gương mặt xinh đẹp của Tô Thi Nhu vẫn đỏ bừng chôn ở ngực Dương Thiên nói: “Dương Thiên, chúng ta đến chỗ nào rồi?”

Nàng đang muốn lộ khuôn mặt xinh đẹp ra, Dương Thiên Tắc cười đùa giỡn nói: “Chúng ta đang chạy, phía sau có rất nhiều người đang đuổi theo.”

Tô Thi Nhu sợ tới mức vội vàng vùi đầu vào trong ngực Dương Thiên vội vàng thúc giục nói: “A, mất mặt chết mất, mau chạy nhanh chạy. Ngàn vạn lần đừng bị bọn họ đuổi kịp”

Dương Thiên cười khẽ hai tiếng, sau đó thu hồi Lạc Ngân Linh Kiếm, nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, sau đó buông Tô Thi Nhu xuống mở miệng nói: “Được rồi, sẽ không có người đuổi kịp chúng ta nữa.”

Tô Thi Nhu mê hoặc nhìn thoáng qua cảnh tượng xung quanh, nhất thời ngây ngẩn cả người.

“Thủy Mộc Thanh Hoa? Dương Thiên, sao người chạy nhanh như vậy, Thủy Mộc Thanh Hoa cách phòng học vừa rồi công khai có bốn năm cây số, ta cảm giác thời gian không qua bao lâu, người làm sao làm được?”

Cô gái nghi hoặc nhéo nhéo khuôn mặt xinh đẹp của mình, cảm giác rất đau a, không giống như đang nằm mơ.

Dương Thiên cười ha hả, mang theo một tia trêu tức nói: “Ta bay tới đây.”

Tô Thi Nhu nghe vậy trợn trắng mắt nhìn Dương Thiên Kiều hừ nói: “Hừ, không muốn nói thì không nói, còn bay tới? Lúc ấy ta là đứa trẻ ba tuổi, nhất định là ta ngủ trong lòng người, nếu không sao người có thể chạy bình ổn như vậy, tiếng gió bên tai còn lớn như vậy.”

Dương Thiên:.....

Hắn cũng không cần giải thích, đôi phương đều đã nghĩ tới lý do có khả năng nhất.

Nói chuyện với nữ hài tử thông minh chính là bớt lo.

Một khi nữ hài tử yêu đương, chỉ số thông minh sẽ giảm xuống thành không, mà EQ thì nhanh chóng tăng lên.

Tô Thi Nhu nhìn Dương Thiên nở nụ cười tuyệt mỹ, nói: “Trước tiên mặc kệ những cái đó, lúc trước đã nói nếu người tới, ta sẽ dẫn người đi tham quan học phủ Thanh Hoa, những thứ này người vẫn nhớ chứ.”

Dương Thiên nghe vậy, cười cười.

Đây là ước định lúc trước.

Tô Thi Nhu chủ động kéo tay Dương Thiên, thân mật như tình lữ.

Nàng hì hì cười nói: “Vậy bây giờ chúng ta bắt đầu tham quan từ nơi này đi, cảnh sắc nơi này rất đẹp, người cảm thấy so sánh với đại học phủ Bắc thì như thế nào?”

Dương Thiên ánh mắt nhìn chung quanh bốn phía, không khỏi sợ hãi than: “Quả thực rất đẹp.”

Thủy mộc thanh hoa là một thắng cảnh hấp dẫn người ta nhất trong Thanh Hoa viên.

Nó thường được gọi là vườn thú y trong vườn Di Hòa, được gọi là vườn trong vườn Thanh Hoa.

Bây giờ cảnh sắc vùng này của Dương Thiên và Tô Thi Nhu thiết kế rất đặc biệt, bốn mùa biến ảo rừng núi, một dòng Tú Thủy bao quanh, giữa rừng núi thấp thoáng hai tòa cổ đình lung linh trang nhã.

Hai người bước chậm trong đó, tay nắm tay, giống như những cặp tình lữ khác.

Một đường đi tới, hai người cười nói vui vẻ, khi đi tới điểm phong cảnh nhật quỹ, Tô Thi Nhu chớp chớp đôi mắt đẹp, sau đó cười hì hì mở miệng nói: “Đi theo ta, còn có chỗ đẹp hơn.”

Nói xong, kéo bàn tay Dương Thiên đi về phía tây vài bước.

Nơi này chỉ cách nhau một ngọn núi nhỏ, phong cảnh lại khác xa trước kia.

Trước mặt rộng mở trong sáng, một mảnh lâm viên xa hoa nhất thời hiện ra trước mặt, làm cho người ta phải phát cảm thấy tiến vào chốn đào nguyên. Chỉ thấy ngân hạnh, phục linh, pháp đồng, tùng bách, cây hạch đào tính cả những cây cối cùng hoa cỏ không biết tên kia phập phồng lên xuống.

.

“Thế nào, có đẹp không?”

Tô Thi Nhu ngồi trên đồng cỏ, thần thái ngây thơ, ngây thơ tinh nghịch, hai gò má ửng đỏ, đôi mắt màu hổ phách linh động nhìn thẳng Dương Thiên.

Dương Thiên gật đầu, từ đáy lòng nói: “Đúng là rất đẹp.”

Tô Thi Nhu có chút đau thương nói: “Khi lần đầu tiên ta phát hiện nơi này, ta đã nghĩ chờ khi người tới nơi này, ta nhất định phải dẫn người tới xem cảnh sắc nơi này, nhưng ta đã đợi lâu như vậy, người còn không đến, ta còn tưởng rằng người quên mất ta, quên ước định của chúng ta rồi.”

Dương Thiên toàn thân run lên, sau đó cười cười vuốt mũi cô gái tinh xảo nói: “Sao lại thế được, không phải ta đã đến rồi sao?”

Tô Thi Nhu xoa xoa hơi nước trong đôi mắt đẹp, ngạo kiều hừ một tiếng nói: “Vẫn rồi. Ta tức giận rồi.”

“Vậy người muốn thế nào?”

Dương Thiên đảo cặp mắt trắng dã.

Tô Thi Nhu tay nhỏ nắm cằm suy nghĩ một chút sau đó mở miệng nói: “Ta muốn phạt người vẫn luôn ở bên cạnh ta.”

Dương Thiên cười cười, mở miệng hỏi: “ Bao lâu.”

“Cả đời này!”

Giọng nói của nữ hài vô cùng kiên định, tuy khuôn mặt đã đỏ bừng như máu, nhưng lại không hề lui bước.

Thiếu niên hơi sửng sốt, sau đó giọng điệu bình tĩnh nói: “Tốt!”

Tô Thi Nhu thấy vậy, đôi mắt đẹp trên mặt nhất thời cong thành hình trăng lưỡi liềm, nàng hôn bẹp một cái trên sườn mặt Dương Thiên, sau đó sôi nổi chạy tới.

Dương Thiên sờ lên dấu son môi ấm áp trên mặt, nở nụ cười.

Hai người trong vòng một ngày, du lãm tất cả cảnh điểm nổi tiếng của Thanh Hoa Học Phủ.

Ví dụ như học đường Thanh Hoa, đại lễ đường, cảnh điểm đáng nói trong đó vẫn là Cạn Xuân Viên.

Bởi vì nơi này là hồ sen ánh trăng Chu Tự Thanh hạ bút lấy từ nơi này.

Nơi này còn có một hòn đảo, trên đảo có đồi núi thấp thấp cùng rừng cây thấp thoáng, phía tây nam hòn đảo có một hành lang kiểu cổ, hòn đảo này thông qua một cây cầu cẩm thạch hình vòm nối liền với bờ, xa hoa lộng lẫy.

Thời gian một ngày, nơi này khắp nơi lưu lại tiếng cười nói vui vẻ của hai người.

Chờ đến khi sắc trời tối đen, hai người cảm thấy đói bụng, lúc này mới dừng bước.

Trên gương mặt xinh đẹp của Tô Thi Nhu tràn đầy nụ cười sáng lạn, hiển nhiên ngày hôm nay chơi đùa vô cùng vui vẻ, bất quá cũng vô cùng mệt mỏi.

Thân thể mềm mại của nàng ta treo trên người thiếu niên, làm nũng nói: “Dương Thiên, ngươi có thể công ta không?”

Dương Thiên vuốt vuốt sống mũi tinh xảo của nàng cười nói: “Không thể, ngươi quá nặng, tự mình đi đi.”

“Người ta không nặng, ngươi công người ta một chút được không, ta cũng không còn sức lực, ngươi công ta ta ta mời người ăn tiệc, thế nào?”

Tô Thi Nhu lắc lắc cánh tay Dương Thiên, môi hồng cong lên giống như là con ghê, vô cùng đáng yêu.

Dương Thiên bất đắc dĩ cười một tiếng, chỉ có thể ngồi xồm người xuống, sau đó công thân thể mềm mại không xương của cô gái lên.

Chương 828 - Trêu chọc khinh bỉ.

Tô Thi Nhu nằm sấp trên lưng Dương Thiên, thân thể mềm mại ấm áp, lưng đeo trên người nhẹ nhàng như lông ngỗng.

Nhất là bộ ngực mềm mại nhô cao, từng làn hương thơm ngát đặc biệt của thiếu nữ không ngừng chui vào mũi Dương Thiên, càng làm cho người ta động lòng.

Nàng ta ôm vòng tay nhỏ bé của Dương Thiên, khuôn mặt xinh đẹp cọ cọ vào khuôn mặt của Dương Thiên, mềm mại như ngọc thạch, đang cười hì hì ngây ngô, không biết đang vui về cái gì.

Dương Thiên nghi hoặc nói: “Người rốt cuộc đang cười cái gì?”

Tô Thi Nhu vui khuôn mặt xinh đẹp vào bả vai Dương Thiên, hì hì ngây ngô cười nói: “Không nói cho người biết”

“Được rồi.”

Dương Thiên bật cười, cũng không thể làm gì được.

Thiếu niên công nữ hài ở học viện Thanh Hoa tự nhiên là đưa tới rất nhiều người chú ý.

Lúc Tô Thi Nhu không lộ diện, trên mặt mọi người vẫn là vẻ hâm mộ nhìn Dương Thiên, lại có phúc khí công nữ hài đáng người mềm mại như vậy.

Nhưng mà, khi Tô Thi Nhu ngẩng mặt lên, tất cả mọi người đều choáng váng.

“Mẹ kiếp, đây không phải là Tô nữ thần sao?”

“Hỗn đản a, tiểu tử này là ai, cũng dám cướp nữ thần của ta.”

Tâm trạng của mọi người lại lần nữa sụp đổ, ai nấy đều dùng ánh mắt ghen tị nhìn Dương Thiên.

Tô Thi Nhu hừ một tiếng, sau đó nhìn Dương Thiên đắc ý cười nói: “Thế nào Dương Thiên, mị lực của ta có phải rất lớn hay không, sau này người còn dám bỏ rơi ta, ta không để ý tới người nữa.”

Dương Thiên bất đắc dĩ cười nói: “Người dám!”

Tô Thi Nhu ôm chặt cổ thiếu niên, gương mặt xinh đẹp mang theo nụ cười sáng lạn nói: “Hừ, người xem ta có dám hay không.”

Dương Thiên đưa Tô Thi Nhu vào một nhà hàng cao cấp, trên gương mặt xinh đẹp của Tô Thi Nhu còn mang theo một tia do dự.

“Dương Thiên, nơi này rất đắt, hay là chúng ta qua bên kia đi.”

Tô Thi Nhu ốt nói, chỉ vào quán ăn nhỏ đối diện.

Dương Thiên mà nàng biết, còn dừng lại ở trên người thiếu niên ở trường trung học Giang Thành.

Khi đó Dương Thiên không có gì cả, không có không chế Tây Nam, không có để cho Giang Nam thần phục, không có ở Vân Châu đồ thạch kiếm lấy chục tỷ, tập đoàn Thiên Thần không có thành lập, không có đi Áo đảo thắng tài sản trăm tỷ, đem Áo đảo biến thành hậu hoa viên của mình, không có chinh hợp ngành quần áo Tây Nam cùng Giang Nam, không có trợ giúp Liễu Kinh, đem thương nghiệp đế quốc của hắn thành lập.

Khi đó thiếu niên bình thường, nhiều lắm là thông minh hơn nàng một chút, đến từ Hoài huyện Giang Thành, trong nhà chỉ làm chút buôn bán nhỏ ầm no.

Tô Thi Nhu không muốn thiếu niên tốn kém.

Dương Thiên thấy vậy thì bật cười, sau đó xoa đầu cô gái nói: “Yên tâm đi, tuy ta nghèo nhưng vẫn trả nổi tiền một bữa cơm.”

Nếu để cho đông đảo đại lão quen biết Dương Thiên nghe được đoán chừng phải thổ huyết.

Với tài sản của thiếu niên, đều có thể đứng trong hàng ngũ ba phú hào đứng đầu cả nước.

Tuy rằng sau khi đối kháng với Dương gia ở kinh thành, tài sản của Lý gia có sự thu hẹp rất lớn, nhưng cũng có thể ngồi vững trên bảng xếp hạng mười nhà giàu nhất toàn quốc.

Đừng nói là ăn một bữa cơm trong nhà hàng cao cấp này, tất cả tiền của hắn cho dù là mua mười vạn tòa nhà hàng cao cấp này cũng dư xài.

Tô Thi Nhu lại không biết những thứ này, nàng chỉ biết thiếu niên chịu tiêu phí vì nàng, trong lòng giống như là ăn mật ngọt.

Nhưng mà lát nữa còn phải tính toán làm sao mới có thể tiết kiệm một chút cho thiếu niên.

Mà ngay sau khi hai người vừa mới ngồi xuống, lập tức một đạo thanh âm bén nhọn truyền đến.

“Ui, đây không phải là hoa khôi Tô Đại Giáo chúng ta sao? Ngày thường giả vờ cao lãnh, sau lưng lại hẹn hò với nam nhân khác, người làm vậy xứng đáng với Vũ Văn Cẩn sao?”

Dương Thiên nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử đáng người xinh đẹp, quần áo hở hang, trên mặt vẽ trang điểm đậm đi tới.

Trên người nàng tràn ngập châu quang bảo khí, kéo tay một nam tử trung niên khuôn mặt mập mạp, bước chân uốn éo phong tao đi tới.

Sau khi Tô Thi Nhu nhìn thấy nữ tử này, trên mặt mang theo một tia không vui: “Nguyên San San, sao lại là ngươi?”

Nguyên San San cười lạnh một tiếng nói: “Sao hả? Sợ ta làm hỏng chuyện tốt của các ngươi sao? Sau đó cáo trạng Vũ Văn Cẩn?”

Nói rồi ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên, thấy thiếu niên phong thần tuấn lãng không khỏi có chút ghen ghét.

Nhưng sau đó sờ sờ túi xách hàng hiệu LV của mình, trên mặt lại lần nữa lộ ra nụ cười khinh thường mỉa mai, kéo chặt tay người đàn ông trung niên mặt phúc hậu kia.

Dáng dấp đẹp trai thì như thế nào? Có thể coi như tiền tiêu sao?

Tô Thi Nhu nhìn Nguyên San San, trên mặt mang theo một tia chán ghét.

Trên khuôn mặt tinh xảo của nàng lộ ra một tia sương lạnh, mở miệng nói: “Nguyên San San, muội không cần ở chỗ này cần quấy, ta cùng với Vũ Văn Cẩn không có bất cứ quan hệ nào.”

Nói xong, bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy Dương Thiên, sau đó có chút vội vàng nhìn thiếu niên. Phòng ngừa hấn hiều lắm.

Dương Thiên cười cười, sao hắn có thể không tin tưởng cô gái trước mắt.

Nguyên San San và Tô Thi Nhu trước mắt này đều là học sinh của học phủ Thanh Hoa, khi Tô Thi Nhu chưa tới, Nguyên San San chính là đệ nhất hoa hậu giảng đường của học phủ Thanh Hoa, đi tới đâu cũng được tôn sùng.

Nhưng sau khi Tô Thi Nhu đến học phủ Thanh Hoa, nhân khí của Nguyên San San liền xuống dốc không phanh.

So với những người xinh đẹp quyến rũ, những nam sinh kia càng thích kiểu thanh thuần hơn, nhất là còn là học bá.

Cho nên Nguyên San San sinh lòng ghen tị.

Trước đó là bởi vì Vũ Văn Cẩn ở đây, cho nên Nguyên San San mới không động đến Tô Thi Nhu.

Nhưng bây giờ Tô Thi Nhu lại công Vũ Văn Cẩn đi ra hẹn hò với nam nhân khác, chuyện này vừa xảy ra đã khiến Nguyên San San bắt được nhược điểm.

Nàng lạnh lùng cười nói: “Tô Đại Giáo Hoa của ta thật là nhanh, ta còn chưa nói gì, người đã nói không có quan hệ gì với Vũ Văn Cẩn.”

Tô Thi Nhu mặt mày xanh mét nói: “Nguyên San San, rốt cuộc muội muốn làm gì?”

Nguyên San San che đôi môi đỏ mọng của Liệt Diễm, cười quyến rũ nói: “Không có gì, chỉ là gặp người ở nhà ăn xa hoa như vậy thật đúng là có chút ngoài ý muốn a, ta biết người

không phải vẫn thích ăn đồ ăn ở quán ven đường sao? Như thế nào hôm nay thay đổi khẩu vị, thức ăn ở nhà hàng này cũng không rẻ, bạn trai người gánh nổi sao?”

Nói xong, khinh bỉ nhìn thoáng qua Dương Thiên, một đôi mắt vẽ lên bóng mắt mang theo một tia khinh thường.

Dương Thiên thấy vậy, khóe miệng giật giật.

Hắn ở bên cạnh không trêu chọc ai, nữ nhân này có phải có bệnh hay không, xem thường ai chứ?

Tô Thi Nhu giống như con gà mái bảo vệ Dương Thiên, trên mặt mang theo vẻ tức giận nhìn Nguyên San San cả giận nói: “Nguyên San San, ta cảnh cáo muội, không nên trêu chọc ta, tiền một bữa cơm ta vẫn lấy được.”

Nguyên San San nghe vậy, càng thêm khinh thường.

“Ui, hóa ra Tô đại học chúng ta hoa mắt cao hơn đầu, cuối cùng lại tìm được một bạn trai ăn bám.”

Mà nam tử trung niên có khuôn mặt mập mạp bên cạnh Nguyên San San cũng mang theo vẻ khinh thường ghen ghét.

Nhân vật mỹ nữ như vậy, lại đi theo một kẻ nghèo hèn, thật sự là tổn thất to lớn.

Hắn tươi cười, nhìn Nguyên San San, nói: “San San, sao muội lại có thể nói với bạn học của muội như vậy, gặp bạn học của muội ở bên ngoài là có duyên phận, không bằng chúng ta ngồi cùng bàn đi, bữa cơm này ta mời.”

Nói xong búng tay một cái, bảo nhân viên phục vụ tới.

“Tiên sinh, xin hỏi ngài muốn món ăn gì?”

Nhân viên phục vụ kia cung kính hỏi,

Lương Đào cự tuyệt thực đơn trong tay phục vụ viên kia, sau đó bá khí mở miệng nói: “Không cần phiền phức như vậy, bụng món ăn đắt nhất lên, bày đây bàn.”

Hắn mặc âu phục quý giá, một bộ trang phục thành công nhân sĩ, mang theo mắt kiếng gọng vàng, trong lúc lơ đãng lộ ra đồng hồ hoàng kim của Lao Lực Sĩ, còn có ban chỉ ngọc to lớn trên ngón cái.

Lương Đào từ sau khi ngồi xuống, ánh mắt vẫn dừng lại trên người Tô Thi Nhu, cố ý cời đồng hồ hoàng kim của Lao Lực Sĩ xuống nhìn thoáng qua, sau đó đặt ở vị trí dễ thấy trên mặt bàn, sau đó mang theo ý cười hỏi: “San San, đã lâu như vậy, sao muội còn chưa giới thiệu hai vị bằng hữu này của muội cho ta một chút đi.”

Khóe miệng Nguyên San San lộ ra một tia châm chọc nhìn Dương Thiên và Tô Thi Nhu, sau đó đánh vào trong ngực Lương Đào nói: “Ông xã, giới thiệu bọn họ làm cái gì, bọn họ lại không với tới nổi anh.”

“Nguyên San San, muội...”

Tô Thi Nhu tức đến mặt xanh mét, sỉ nhục nàng thì có thể, nhưng sỉ nhục Dương Thiên thì không được.

Lương Đào giả vờ tức giận nói: “San San, sao muội lại nói như vậy, bọn họ tốt xấu gì cũng là bạn học của muội, mau nói xin lỗi với bọn họ đi.”

Nguyên San San bĩu môi nói: “Bọn họ có tư cách gì để cho ta xin lỗi, hôm nay gặp được chúng ta, là may mắn của bọn họ, có thể ăn một bữa mỹ vị cả đời cũng không ăn được, nói ra, bọn họ hẳn là cảm tạ chúng ta.”

Dương Thiên nghe vậy chỉ nhú mày.

Hắn ngược lại muốn xem xem, nữ nhân này rốt cuộc muốn tìm đường chết tới khi nào.

Tô Thi tức đến mức ngực phập phồng kịch liệt, gần như muốn khóc.

Mà Dương Thiên chỉ nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, cười cười, ra hiệu nàng không cần để ý.

Lương Đào thấy Dương Thiên mềm yếu như vậy, không khỏi vui vẻ trong lòng.

Tiểu tử yếu đuối như vậy, làm sao có thể đạt được phương tâm của nữ hài tử, chỉ cần hôm nay hắn lại cố gắng một chút, có lẽ hai người sẽ chia rẽ, sau đó hắn liền có thể thừa cơ mà vào.

Cô gái thanh thuần tuyệt mỹ như vậy Lương Đào vẫn là lần đầu tiên gặp, hắn chơi đùa nhiều nữ nhân như vậy, như

Nguyên San San sớm đã ngán, hôm nay thay đổi khẩu vị lại là lựa chọn không tệ.

Vừa nghĩ đến đây, Lương Đào tươi cười nhìn Tô Thi Nhu, về phần Dương Thiên, sớm đã bị hất bỏ qua.

Hắn mở miệng mang vẻ mặt dối trá áy náy nói: “Thật xin lỗi, khoan thai không hiểu chuyện, ta thay mặt nàng xin lỗi cô, chúng ta gặp nhau chính là duyên phận, chúng ta tự giới thiệu một chút xem thế nào, tên của ta là Lương Đào, là chủ tịch tập đoàn Lương thị, giá trị con người khoảng mười lăm tỷ, không biết mỹ nữ tên là gì a.”

Tô Thi Nhu đang muốn cự tuyệt trả lời, mà lúc này Nguyên San San lại mang theo một tia ngạo khí khinh thường nhìn hai người đối diện nói: “Ông xã à, anh giới thiệu cái gì với hai tên nhà quê bọn họ vậy, quá hạ giá đi.”

Chương 829 - Biến đổi bất ngờ.

Lương Đào nhìn Dương Thiên, trên mặt mang theo một cổ cảm giác ưu việt.

Trong giọng nói của hắn, mang theo cảm giác cao cao tại thượng hỏi: “Vị tiểu huynh đệ này là học sinh à, không biết trong nhà người làm cái gì.”

Dương Thiên bình tĩnh nói: “Trong nhà mở một tiệm quần áo, còn có một y quán nhỏ, còn có...”

Hắn còn chưa nói xong, trong giọng nói của Nguyên San San đã mang theo một tia khinh thường nói: “Mở ra cũng không ít, nhưng vậy thì có ích lợi gì, tất cả sản nghiệp của nhà các người cộng lại có thể so sánh với chồng ta là Lương Thị tập đoàn sao?”

Ngữ khí Nguyên San San mang theo kiêu ngạo, đắc ý nhìn thoáng qua Tô Thi Nhu.

Ở trường học, đối phương là nữ thân, là học bá, là đối tượng được tất cả mọi người theo đuổi, nhưng mà thì như thế nào?

Chờ sau này đến xã hội, cô nhất định là người solo, bạn trai không có tiền sẽ phải chịu khổ cả đời.

Mà mình thì khác, bám lấy Lương Đào phú hào này, tuy đôi phương đã kết hôn có chính thất, nhưng đôi phương đáp ứng sẽ vì nàng ly hôn.

Về sau nàng nhất định sẽ có cuộc sống phú quý, làm cho người ta hâm mộ.

“Người nói Dương Thiên thử xem.....”

Tô Thi Nhu giống như một con mèo hoang phần nộ, ngày thường nàng ngoan ngoãn nghe lời, nhưng Dương Thiên là người nàng thích nhất, Nguyên San San hết lần này đến lần khác vũ nhục Dương Thiên, đã chọc giận điểm mấu chốt của nàng.

Nguyên San San cũng bị hành động của Tô Thi Nhu dọa cho giật mình, nàng còn chưa từng thấy đôi phương nổi giận như vậy.

Mà Dương Thiên thì ngăn cản Tô Thi Nhu, đối với hai vị trước mặt, tồn tại như con kiến hôi, hẳn thật sự không có hứng thú đi chèn ép.

Nhưng nếu hai người này còn tiếp tục nữa, Dương Thiên không ngại để bọn họ biết cái gì gọi là tuyệt vọng.

Bữa tiệc lớn đã được bung lên, Dương Thiên hoàn toàn không để ý tới hai người kêu gào, trên mặt tươi cười gấp một ít thức ăn cho cô gái bên cạnh, sau đó bắt đầu ăn.

Không hề để Lương Đào vào mắt.

Trong đôi mắt Lương Đào hiện lên một tia âm giận, đây là hẳn mời khách, đôi phương muốn ăn liền ăn ngay cả chào hỏi cũng không chào hỏi, hơn nữa còn thân mật với mỹ nữ hẳn coi trọng như thế, thật sự là buồn cười.

Để thể hiện cảm giác ưu việt của mình một lần nữa, Lương Đào đặt chiếc chìa khóa xe ngựa sang trọng lên bàn, sau đó trên mặt lộ ra vẻ thân thiết nhìn Dương Thiên nói: “Ha ha, tiểu huynh đệ, sau khi người đại học xong xuôi muốn tìm công việc gì, hiện tại công việc khó tìm như vậy, người là bạn học San San, không bằng sau khi xong việc sẽ đi theo ta làm việc,

nhìn tiểu huynh đệ người rất thông minh, chỉ cần người đồng ý, ta sẽ an bài cho người một vị trí tổng giám.”

Nói xong, hắn cầm chiếc chìa khóa xe hoa lệ đẩy tới trước mặt Dương Thiên nói: “Nếu người đồng ý, hãy lái chiếc xe băng của ta từ ven đường tới, đỗ ở bãi đỗ xe này, sau khi chúng ta ăn cơm xong, sẽ dẫn người đi công ty của chúng ta xem thế nào.

Hắn làm như vậy, chính là vì cho Dương Thiên người mà hắn cho rằng cái gì cũng không hiểu về một tấm bánh nướng, sau đó tìm cơ hội thiếu niên ra, chỉ cần hắn gạt đầu, Tô Thi Nhu kia liền trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của hắn.

Về phần vị trí tổng giám gì đó sau này, là lừa gạt tiểu hài tử, hết thấy đều là hư ảo mà thôi.

Nguyên San San mang trên mặt vẻ ghét bỏ nói: “Ông xã, sao anh phải đề bạt anh ấy, anh ấy và chúng ta không có quan hệ gì.”

Tô Thi Nhu có chút khẩn trương mở Dương Thiên ra, bàn tay nhỏ bé nắm chặt cánh tay thiếu niên, trong đôi mắt đẹp hiện lên một tia lo lắng, Lương Đào hứa hẹn đích xác rất mê người, nàng sợ Dương Thiên sẽ đồng ý rời khỏi nàng.

Dương Thiên thấy vậy thì cười xoa đầu nàng.

Sau đó, ánh mắt rất cục lạnh xuống.

Hắn nhìn Lương Đào một chút nói: “Mập mập, người chưa từng nghe qua một câu nói?”

Thiếu niên vốn bình thường không có gì lạ, nhưng mà bây giờ đột nhiên từ trên người hắn tản mát ra một cỗ khí thế uy áp kinh thiên.

Uy áp kia giống như thượng vị giả, gắt gao ngăn chặn Lương Đào, hắn không chú ý đến xưng hô của mập mập, mà là vô thức mở miệng hỏi: “Nói cái gì?”

Đôi mắt đen nhánh của Dương Thiên hiện lên sắc thái lạnh lùng, nhẹ giọng mở miệng nói: “Không tìm đường chết thì sẽ không phải chết!”

“Người nói cái gì? Lão công của ta hảo tâm ý mời các người ăn cơm, còn muốn đề bạt người, người lại dám nhục mạ...”

Nguyên San San mang trên mặt vẻ phần nộ, thanh âm bén nhọn chói tai của nàng ta giống như móng tay xẹt qua bảng đen khiến người ta ghê tởm.

Dương Thiên không đợi nàng nói chuyện, liền lạnh lùng nhìn chăm chú nàng một cái.

Cái nhìn này khiến Nguyên San San như rơi vào hầm băng, ngay cả máu cũng đông lại.

“Còn dám lảm miệng một câu, ta sẽ đánh đầu của ngươi vào trong bụng.”

Nguyên San San sắc mặt lúc trắng lúc hồng, cuối cùng thật sự không dám nói thêm.

Sau đó, ánh mắt lại nhìn về phía Lương Đào đang muốn phần nộ lạnh lùng nói: “Muốn đề bạt ta, thật sự là buồn cười, ngươi cũng không nhìn xem mình có bao nhiêu tài sản, ta là người mà ngươi có thể đắc tội sao? Không để ý tới ngươi, ngươi còn đặt mặt mũi lên rồi, ngươi có tin một câu nói của ta khiến tập đoàn Lương thị của ngươi bị hủy diệt trong vòng một phút đồng hồ không?”

Lương Đào run lẩy bẩy dưới uy áp cường đại của thiếu niên, không dám nói thêm câu nào.

Cảm nhận được bên tai rốt cục cũng yên tĩnh, Dương Thiên cười với Tô Thi Nhu, khép đôi môi đỏ mọng đầy sức hấp dẫn lại, sau đó ân cần nói: “Ăn đi, lát nữa đồ ăn nguội sẽ không tốt.”

Nói xong, lại gấp một món ăn cho nữ hài.

Tô Thi Nhu mặt mũi tràn đầy rung động, khuôn mặt cũng có chút ửng đỏ, nàng không nghĩ tới Dương Thiên sẽ bá đạo như vậy.

Vì nàng, vậy mà không tiếc không muốn tiền đồ tốt đẹp, hơn nữa đắc tội với đại phú hào giá trị mấy tỷ này.

Nàng hiện tại cảm động đến hộc mắt đỏ bừng, gần như muốn khóc lên.

Mà Dương Thiên lại không biết Tô Thi Nhu nghĩ như thế nào, nếu không nhất định sẽ cười ra tiếng.

Giá trị con người mấy tỷ đã được coi là đại phú hào rồi? Vậy giá trị con người của hắn hơn một tỷ tính là gì?

Vốn tưởng rằng bữa tiệc này kết thúc như vậy, nhưng không ngờ lại thật sự biến đổi bất ngờ.

Khi com ăn được một nửa, chỉ thấy một nhân sĩ mặc âu phục màu đen đi tới, hắn nhìn thấy Lương Đào, ánh mắt lập tức sáng lên nói: “Lương lão đệ, ha ha thật là trùng hợp, người vậy mà ở chỗ này.”

Lương Đào nhìn thấy người trước mắt, trên khuôn mặt tái nhợt nhất thời nặn ra vẻ tươi cười nói: “Ha ha, đây không phải Mạnh lão ca sao, sao ngài cũng ở chỗ này.”

Lương Đào vốn là ở trước mặt Dương Thiên giả bộ cao cao tại thượng, nhưng mà đến trước mặt nam tử trung niên này, vội vàng đứng dậy đón chào, ngay cả thân cao cũng thấp nửa đoạn.

Bởi vì người trước mắt này không phải ai khác, chính là người sáng lập tập đoàn Mạnh thị, Mạnh Khánh Hào, đại lão giá trị con người ba tỷ.”

Mạnh Khánh Hào sau khi tiến lên, nhận lấy một điều thuốc Lương Đào đưa tới, sau đó dưới sự cung kính của Lương Đào mà đốt, hít sâu một hơi rồi nói: “Đây không phải là bởi vì muốn kéo đầu tư sao, ông chủ Ngô ở trong ghế lô lâu hai, hôm nay, ta nhất định phải lấy được một tỷ đơn đầu tư lớn kia của người.”

Lương Đào nghe vậy, lập tức kinh hô: “Ông chủ Ngô? Chính là ông chủ Ngô ở kinh thành làm nghề ngọc thạch đánh tan sản nghiệp ngọc thạch của Dương gia ở kinh thành? Ông trời ơi, hắn là siêu cấp phú hào giá trị con người 300 tỷ, Mạnh lão ca, ngài vậy mà có thể có quan hệ với hắn? Thật sự là không được a, về sau ngài có thể kéo ta một tay a.”

Mạnh Khánh Hào cũng hơi hơi đắc ý nói: “Ha ha, dễ nói dễ nói.”

Nói xong, dư quang nhìn về phía Nguyên San mặc áo hở hang, dáng người yêu – Xương cốt quyền rũ phi thường, lập tức lộ ra một tia thâm ý tươi cười nói: “Lương lão đệ, tiểu tử người

sống không tệ a, lúc này mới mấy ngày a, lại đổi một cái khác.”

Lương Đào thấy vậy, vội vàng kéo Nguyên San San tới nói: “San San, mau tới chào hỏi một tiếng, đây là Mạnh lão bản, giá trị con người là ba tỷ, nếu như lại đạt được một tỷ dung tư, giá trị thị trường ít nhất vượt qua năm tỷ.”

Nguyên San San nghe vậy, đôi mắt to ngập nước nhìn Mạnh Khánh Hào, ưỡn bộ ngực sữa đầy đặn, vô tình hay cố ý xoa xoa người Mạnh Khánh Hào, trên mặt mang theo vẻ quyến rũ chớp chớp mắt nói với hắn: “Ai nha, Mạnh lão bản, ta nghe chồng ta nói người từng nói người, không ngờ lại có may mắn? Gặp được người thật, sau này người có thể chăm sóc người ta nhiều hơn một chút.”

Mạnh Khánh Hào nhìn đôi mắt dụ người của Nguyên San San, cùng với mùi nước hoa mê người trên người đối phương truyền đến, thắm than một tiếng thật là bảnh bao, theo Lương Đào quả thực là lãng phí.

Hắn cười ha ha một tiếng, vỗ mạnh vào cái mông tròn trịa, đầy đặn, đầy đặn, vênh lên của Nguyên San San, nói: “Ha ha, nói hay, nhất định sẽ chiêu cố.”

“Ai nha.”

Nguyên San San bị đánh một cái, cả người đều ngã về phía Mạnh Khánh Hào, mở to đôi mắt ngập nước, nói: “Đáng ghét, người đánh đau người ta rồi.”

Lương Đào thấy một màn này, chẳng những không có tức giận, ngược lại còn cao hứng.

Nếu có thể có quan hệ tốt với vị này một chút, vậy sẽ là một sự giúp đỡ lớn đối với tập đoàn Lương Thị của hắn.

Mà Nguyên San San lại được như mong muốn, Mạnh Khánh Hào trước mắt này hiển nhiên là ưu tú hơn Lương Đào, Lương Đào chỉ là đá kê chân cho nàng tiếp xúc với giới thượng lưu mà thôi.

Hai người đều có nhu cầu riêng,

Mạnh Khánh Hào lại gãi cái mông tròn của Nguyên San San một cái, sau đó nói: “Đợi lát nữa người theo ta lên lầu hai bồi

rượu, Ngô lão bản kia là đại phú hào chân chính, người nếu người có thể lấy đơn hàng này cho ta, người muốn cái gì, ta mua cho người cái đó.”

Nói xong, sau khi dư quang rơi vào trên người Tô Thi Nhu, trông mắt lập tức lại sáng lên.

Tô Thi Nhu và Lương Đào cùng ngồi chung một bàn, Mạnh Khánh Hào liền cho rằng hai người là nữ hài khí chất thanh nhã hơn nữa dung nhan khuynh thành trước mắt này, so với trong ngực hắn càng cao hơn một cấp bậc.

Nếu đưa nàng lên lầu hai, đi bồi rượu, ông chủ Ngô kia nhất định sẽ càng thêm vui vẻ mới đúng.

Vừa nghĩ đến đây, Mạnh Khánh Hào cười ha hả một tiếng mở miệng nói với Tô Thi Nhu: “Ha ha, tiểu mỹ nữ, người cũng đi theo ta một chuyến đi, chỉ cần ai người đi cùng thì người muốn gì có đó.”

Chương 830 - Một tiếng tiên sinh.

Tô Thi Nhu chán ghét nhìn Mạnh Khánh Hào một cái, trên mặt mang theo một tia không vui, cũng không để ý tới hắn.

Mà đôi mắt của Dương Thiên thì hoàn toàn lạnh lẽo.

Kéo nữ nhân của hắn qua bồi rượu, Mạnh Khánh Hào này có mấy lá gan?

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Nguyên San San mang theo vẻ châm chọc nhìn Tô Thi Nhu.

Nàng biết đôi phương luôn khinh thường nàng, khinh thường giao lưu với nàng.

Nhưng đây là xã hội, Tô Thi Nhu có thể không nể mặt Lương Đào, đó là bởi vì Lương Đào còn chưa đủ cấp bậc.

Mà vị Mạnh lão bản trước mắt này là phú hào giá trị con người sắp vượt qua năm tỷ, hắn nói một câu, ai dám phản kháng.

Thấy Tô Thi Nhu không có phản ứng hẳn, Mạnh Khánh Hào không vui nhìn Lương Đào nói: “Lương lão đệ, đây là có chuyện gì?”

Lương Đào vội vàng cung kính nói: “Mạnh lão ca có thể là hiểu lầm, hai vị này cũng không phải là người của ta, mà là bạn học đang khoan thai nói chuyện, khẩu khí rất lớn a, một lời không thể không nói ta phá sản, ha ha, trêu chọc không nổi.”

Lương Đào hiện tại có chút không chắc Dương Thiên rốt cuộc có thân phận gì, rõ ràng mặc quần áo trên người mặc dù giá cả không rẻ, nhưng so sánh với những người trong vòng tròn thượng lưu kia thì kém hơn rất nhiều, trên cổ không đeo dây chuyền vàng, trên cổ tay không có lực sĩ lao động, hơn nữa còn không phải lái xe tới, hiển nhiên chỉ là một tên nhà quê.

Nhưng khí thế của thượng vị giả vừa rồi đã đè xuống, hẳn cảm giác lúc trước gặp được một phú hào ngàn ức cũng không có uy áp mãnh liệt như vậy.

Cho nên, hẳn muốn mượn tay Mạnh Khánh Hào để thăm dò Dương Thiên một chút, nếu thật sự không có một chút năng lượng hậu trường cũng dám làm cản trước mặt hẳn, vậy tiểu tử này chắc chắn phải trả giá đắt.

Nếu không, truyền ra ngoài thành viên hội đồng quản trị của tập đoàn Lương thì hẳn bị một tên tiểu tử miệng còn hôi sữa làm cho kinh sợ, vậy hẳn còn mặt mũi nào mà lăn lộn trong cái vòng này?

Mà Mạnh Khánh Hào sau khi nghe Lương Đào nói xong, trên mặt mang theo nụ cười nghiền ngẫm nói: “Ồ? Ha ha, khiến Lương lão đệ người phá sản, ha ha, khẩu khí thật sự rất lớn.”

Nói xong, đi lên trước, nhìn Tô Thi Nhu nói: “Đây là bạn trai của người đi, vừa rồi bạn trai của người đắc tội Lương lão đệ, ta nghĩ người nên biết, chuyện này có quan hệ lợi hại, hiện tại người chỉ cần cùng ta lên lầu hai lấy lòng vị đại nhân vật kia, ta liền bỏ qua cho bạn trai của người.”

“Người đừng mơ, ta sẽ không để cho người làm hại Dương Thiên.”

Nói xong, Tô Thi Nhu ôm chặt cánh tay Dương Thiên, trên gương mặt xinh đẹp mang theo một tia kiên quyết.

“Ha ha, người cảm thấy người có thể ngăn cản ta, hay là hẳn có thể ngăn cản ta?”

Mạnh Khánh Hào nghe vậy, trên mặt mang theo một tia khinh thường, sau đó vươn tay, muốn sờ lên khuôn mặt xinh đẹp của Tô Thi Nhu.

Mà đúng lúc này, một giọng nói uy nghiêm lạnh lùng truyền đến.

“Người dám động nàng ta một chút, ta phế tay người đi.”

Mạnh Khánh Hào nhìn Dương Thiên một cái, vẻ mặt khinh thường, ngón tay dừng lại một chút, sau đó tiếp tục sờ soạng khuôn mặt xinh đẹp của Tô Thi Nhu.

Tô Thi Nhu hét lên một tiếng, sau đó mặt co lại trong ngực Dương Thiên.

“Muốn chết!”

Ánh mắt Dương Thiên lạnh lẽo, sau đó trực tiếp cầm dao ăn hung hăng đâm vào bàn tay Mạnh Khánh Hào.

Một dao này sắc bén vô cùng, khi tất cả mọi người không kịp phản ứng, dao ăn kia đã cắm vào tay Mạnh Khánh Hào, ghim trên bàn.

Tất cả những chuyện này phát sinh trong chớp mắt, Mạnh Khánh Hào gần như không cảm thấy đau đớn.

Nguyên San San và Lương Đào đều choáng váng, hẳn không nghĩ tới tiểu tử này lại thật sự dám động thủ.

Người trước mắt này chính là Mạnh Khánh Hào, đại phú hào giá trị mấy tỷ của khu Đông Thành, người thuộc giới thượng lưu, quan hệ rắc rối phức tạp.

Thằng nhãi này thật sự dám động thủ.

Khi thiếu niên đứng lên, Mạnh Khánh Hào mới nhìn bàn tay mình, nhìn thấy dính lên bàn thì kêu rên thảm thiết.

“A, khôn kiếp, người dám ra tay với ta, ta sẽ khiến người không ra khỏi cửa này.”

Tròng mắt hấn đỏ ngầu, cắn răng rống giận với Dương Thiên.

Trên mặt Dương Thiên mang theo một tia khinh thường.

“Vậy để tay kia lại đi!”

Nói xong, đao xoa đóng dính một tay khác của Mạnh Khánh Hào lên bàn.

Mạnh Khánh Hào đau đớn đến mức giọng nói cũng bị phá vỡ, mà Tô Thi Nhu sau khi từ trong ngực Dương Thiên chui ra ngoài nhìn thấy máu tươi, lập tức sợ tới mức a a hét to một tiếng, sau đó lại chui vào trong ngực Dương Thiên, run lẩy bẩy.

Nguyên San San và Lương Đào sợ tới mức chân cứng run bần bật, gần như tè ra quần.

Bọn họ không ngờ thiếu niên vừa rồi để mặc cho bọn họ bắt nạt lại hung tàn như thế.

“Hôm nay lưu ngươi một mạng, nếu còn dám trêu chọc ta, ta để ngươi trả giá bằng mạng của ngươi.”

Dương Thiên hừ lạnh một tiếng, đang muốn rời đi.

Mà lúc này nghe được động tĩnh dưới lầu, những đại lão cá sấu trên lầu hai đều xuống hết.

Khi thấy Mạnh Khánh Hào bị người ta đánh, bọn họ lập tức sợ hãi.

“Mạnh lão bản, là ai ra tay.”

Mạnh Khánh Hào sau khi nhìn thấy phía sau những ông chủ kia mang theo vệ sĩ, nhất thời thần sắc mừng rỡ nói: “Mau, đừng để tiểu tử kia chạy thoát, hấn phế đi hai cánh tay của ta, ta muốn chặt đứt tứ chi của hắn.”

Lúc này, một đám vệ sĩ nhanh chóng chặn Dương Thiên lại.

“Tiểu tử, đã thương người mà ngươi còn muốn đi, thật sự cho rằng khu vực phía đông thành là hậu hoa viên nhà ngươi sao?”

Trong đó, một tráng hán đầu trọc tiến lên một bước, thanh âm lạnh lẽo.

Tất cả thực khách giữa sân lớn tiếng thét chói tai hoảng sợ rời khỏi.

Tô Thi Nhu nhìn thấy bọn họ bị bao vây, nước mắt gấp gáp rơi xuống: “Dương Thiên, chúng ta làm sao bây giờ, bọn họ nhiều người như vậy chúng ta đánh không lại bọn họ, nếu không người chạy trước đi, ta chính là một gánh nặng, người mang theo ta thì ta không có cơ hội chạy.”

Dương Thiên Nhu nhìn Tô Thi Nhu một cái nói: “Yên tâm, có ta ở đây, không người nào dám động đến một sợi tóc của người.”

Nói xong, hần lạnh nhạt nhìn tráng hán đầu trọc kia, nói: “Hậu hoa viên của ta lớn hơn khu vực Đông Thành này nhiều. Thân phận người quá thấp, không có tư cách nói chuyện với ta, kêu Ngô Dũng đi ra.”

Hần cũng không phải khoác lác, bây giờ hậu hoa viên của hắn chính là Áo đảo, hơn nữa bốn thành khu đã sớm bị hắn thu phục, hắn muốn đi, cái nào dám ngăn?

Bởi vì gần đây đã bị Chu Thiên Nguyên chú ý, Diệp lão để hắn gần đây điều thấp một chút, đừng để vị này bắt được nhược điểm, hơn nữa Dương Thiên mới không có giết người ở trước mặt Tô Thi Nhu.

Bằng không mà nói, những con sâu kiến này đã sớm chết trăm ngàn lần.

Hơn nữa vừa rồi Mạnh Khánh Hào nói tới ông chủ Ngô, nếu như đoán không sai, chính là Ngô Dũng hắn từ Tây Nam đi tới.

Từ khi hắn đi vào kinh thành cũng không có gặp mặt, bây giờ xem ra, đối phương là ở chỗ này lẫn lộn phong sinh thủy lên.

Mà tất cả mọi người ở đây sau khi nghe được lời nói cuồng ngạo của Dương Thiên, tất cả đều ngây ngẩn cả người.

Tráng hán đầu trọc ít nhất cũng có sáu tỷ, tiểu tử này lại nói thân phận của hắn quá thấp, không có tư cách nói chuyện với hắn.

Còn gọi thẳng đại danh của ông chủ Ngô.

Tất cả bọn họ sau khi gặp được Ngô Dũng đều phải cung kính xưng hô một tiếng ông chủ Ngô, tiểu tử này giống như con kiến hôi, lại còn dám bất kính đối với ông chủ Ngô.

“Muốn gặp ông chủ Ngô, người là cái gì?”

Tráng hán đầu tọc tiến lên muốn động thủ.

Tô Thi Nhu gắt gao ôm thân thể mềm mại của mình, bảo hộ ở trước người hán.

Mà lúc này, một giọng nói truyền đến.

“Là ai nói muốn gặp ta?”

Ánh mắt mọi người nhìn lại,

Chỉ thấy một người đàn ông mặc âu phục lộng lẫy từ trên lầu hai chậm rãi đi xuống.

Dương Thiên híp mắt, giọng điệu lạnh nhạt nói: “Ngô Dũng, cuộc sống trôi qua rất thoải mái a, thủ hạ của người nói ta không có tư cách gặp người, người cảm thấy ta rốt cuộc có tư cách này hay không?”

Ánh mắt Ngô Dũng nhìn sang bên này, ngữ khí cuồng ngạo mở miệng nói: “Bọn họ nói không có tư cách, vậy dĩ nhiên là...”

Nói đến đây, ánh mắt Ngô Dũng đột ngột dừng lại ở trên người thiếu niên.

Sau đó, toàn bộ thân thể bắt đầu run rẩy vì sợ hãi.

Chân hán mềm nhũn, trực tiếp từ trên cầu thang lăn xuống.

“Ông chủ Ngô, ngài đây là như vậy sao?”

“Ông chủ Ngô, ngài ngã hay không ngã, có muốn đi bệnh viện nhìn một chút hay không.”

“Ông chủ Ngô, đầu của ngài đã bị đập nát rồi, nào, ở đây tôi có khăn tay, ngài ấn tay trước.”

Ngô Dũng không chú ý đến những người kia, mà là giận dữ hét lên với bọn hán: “Cút, cút hết cho lão tử. Khốn kiếp, chờ lão tử lần này đại nạn không chết, lão tử nhất định lột da các người ra.”

Nói xong, hán đẩy tất cả mọi người ra, hồn nhiên không để ý đến bộ dáng đầu rơi máu chảy của bản thân, chân cẳng run rẩy đi đến bên cạnh Dương Thiên, chặt vật khom người cúi đầu hô một tiếng.

“Dương tiên sinh!”

Ba chữ Ngô Dũng, cùng với tư thái cung kính kia, làm cho tất cả mọi người đều choáng váng.

Cơ mặt đại hán đầu trọc co giật một chút, sau đó mở miệng hỏi: “Đây là tình huống gì?”

Mạnh Khánh Hào vốn còn đang kêu rên thảm thiết, muốn để Ngô Dũng trút giận cho hắn, nhưng sau khi thấy được một màn này, bị dọa đến trong miệng cũng có thể nuốt vào một quả trứng gà.

Cuối cùng Nguyên San San và Lương Đào sợ hãi nhìn Dương Thiên.

Thiếu niên khiêm tốn tới cực điểm này vậy mà thật nhận thức ông chủ Ngô cao cao tại thượng.

Hơn nữa, nhìn bộ dạng này, dường như địa vị còn cao hơn ông chủ Ngô.

Bọn họ đã không dám tưởng tượng.

Vừa rồi thiếu niên nói đều là thật, đối phương thật có tư cách để bọn hắn phá sản trong nháy mắt.

Dương Thiên lạnh lùng nhìn thoáng qua Ngô Dũng nói: “Hiện tại ta nên gọi người là ông chủ Ngô hay là nên gọi người là Ngô Dũng?”

Chương 831 - Thân phận gì?

"Hiện tại, ta gọi người là ông chủ Ngô, hay là gọi người là Ngô Dũng đây?"

Một câu nói của thiếu niên khiến cho Ngô Dũng thiếu chút nữa quỳ xuống.

Trên mặt hắn mang theo sợ hãi, toàn thân run lẩy bẩy nói:

“Dương tiên sinh, ngài đây là bề gãy ta a, Tiểu Ngô ta có tài đức gì mà có thể ở trước mặt ngài xưng là lão bản a.”

Ngô Dũng nghe giọng điệu rét lạnh của thiếu niên, sợ tới mức trái tim thiếu chút nữa ngừng đập.

Hắn và Dương Thiên đã mấy tháng không gặp, nhưng uy nghiêm của thiếu niên khi ở Vân Châu, trong lòng hắn đã thâm căn cố đế.

Hào phóng ném mười tỷ đồ thạch ở Vân Châu.

Chẳng những không có thua, cuối cùng ngược lại còn giải ra Hòa Thị Bích.

Hơn nữa sức một mình, ép tới đông đảo đại lão Vân Châu không ngẩng đầu lên được, đánh chết một vị cường giả Tông Sư cảnh.

Mỗi lần nhớ tới những thứ này, Ngô Dũng đều sinh lòng kính sợ, hắn không dám tưởng tượng nếu đứng ở thời điểm đối lập với thiếu niên, sẽ là loại hậu quả bi thảm nào.

Dương Thiên không nói gì, mà lúc này trán hắn đầu trọc dường như còn chưa hiểu được thân phận của Dương Thiên rốt cuộc cao bao nhiêu.

Gã cung kính hỏi Ngô Dũng: “Lão bản Ngô, ngài đây có phải nhận làm người hay không, hắn chỉ là một tiểu tử mười tám mười chín tuổi, có tư cách gì để ngài cúi đầu?”

“Cam miệng, khôn kiếp, người muốn hại chết ta mới cam tâm sao?”

Ngô Dũng trực tiếp cho trán hắn đầu trọc một cái tát.

Một tát này có thể nói là Ngô Dũng đã dùng hết toàn lực, đánh rớt hai cái răng của trán hắn đầu trọc kia.

Trán hắn đầu trọc kia kêu thảm một tiếng, lập tức không dám nói tiếp.

Những người khác mặc dù có nghi vấn Dương Thiên rốt cuộc có thân phận gì, nhưng cũng không dám hỏi ra.

“Xem ra người chưa quên ta!”

Khuôn mặt Dương Thiên uy nghiêm, tuy rằng thoát nhìn tuổi còn trẻ, nhưng đã có được sự trầm ổn vượt qua bất kỳ đại lão cự phách nào.

Hai chân Ngô Dũng vẫn luôn run rẩy, hắn ta hoảng sợ nói:

“Không dám không dám, Dương tiên sinh có gì nói ra lời ấy, sao ta dám quên ngài? Tất cả của ta đều là ngài ban cho mà.”

Sau khi tất cả mọi người ở đây nghe được câu này, lập tức bị dọa đến toàn thân nhũn ra.

Cho tới bây giờ, bọn họ mới rõ cuộc rõ ràng thân phận của thiếu niên này đến cùng cường đại đến loại tình trạng nào.

Ngô Dũng có được tài sản ba mươi tỷ, sản nghiệp ngọc thạch trải rộng toàn bộ kinh thành, hơn một trăm cửa hàng ngọc thạch sa hoa, ngọc thạch sa hoa giá rẻ, hơn nữa thật sự là giả phạt mười, hôm nay mỗi một gian cửa hàng giá trị ba trăm triệu.

Hắn có hậu trường cực kỳ cường đại, cho dù đối mặt với sản nghiệp ngọc thạch của Dương gia cũng không chút e ngại, hơn nữa trong thời gian nửa năm đã đánh cho bọn họ phá sản.

Mọi người tuyệt đối không nghĩ tới, hậu trường cường đại kia chính là thiếu niên trước mắt này.

Nguyên San San, Lương Đào, cùng với Mạnh Khánh Hào cuồng ngạo không ai bì nổi vừa rồi tuyên bố muốn chặt đứt tứ chi Dương Thiên bây giờ mặt như màu đất.

Hôm nay là muốn hoàn toàn xong đời.

“Dương tiên sinh, không biết đám không biết sống chết này đắc tội ngài như thế nào, lần này không cần ngài ra tay, ta tự mình giải quyết cho ngài.”

Sắc mặt Ngô Dũng trắng bệch, hỏi thử một câu.

Dương Thiên cười cười, nhưng trong nụ cười lạnh lẽo, khiến xương cốt của Ngô Dũng suýt chút nữa đông cứng.

Lúc này Tô Thi Nhu đã từ trong lòng ngực của hắn chui ra, bắt quá thân thể mềm mại còn đang run lẩy bẩy, hiển nhiên vừa rồi bị dọa không nhẹ.

Dương Thiên Khinh Nhu vuốt ve mái tóc của cô gái, sau đó nhìn về phía Ngô Dũng nói: “Kỳ thật cũng không có gì.”

Hắn chỉ chỉ Lương Đào nói: “Tên mập chết bầm này muốn nhúng chàm bạn gái của ta.”

Ngô Dũng nghe vậy, chân mềm nhũn, thiếu chút nữa quỵ xuống.

Câu nói tiếp theo của thiếu niên, là hoàn toàn khiến hấn quỳ xuống.

“Một người này...”

Ngón tay Dương Thiên lúc này chỉ về phía Mạnh Khánh Hào, cười lạnh nói: “Hấn muốn bạn gái của ta đến chỗ ngươi bồi rượu.”

Bịch!

Sắc mặt Ngô Dũng trắng bệch, hấn ta thật muốn ngất đi.

Nhưng hấn biết, nếu như xử lý chuyện này không tốt, hấn cũng sẽ phải trả một cái giá rất đắt.

Nghĩ đến đây, Ngô Dũng chịu đựng sợ hãi trong lòng nói: “Dương tiên sinh, chuyện này trước đó ta cũng không biết rõ tình hình, nhưng xin ngài tin tưởng ta, ta nhất định sẽ cho ngài một câu trả lời hài lòng.”

Dương Thiên nhíu mày nhìn hấn một cái, ngữ khí lạnh nhạt nói: “Ngươi phải bàn giao thế nào cho ta?”

Ngô Dũng cắn răng đứng dậy nói: “Dùng hành động để bàn giao cho ngài.”

Nói xong, xoay người, ánh mắt âm trầm nhìn Lương Đào.

Lúc này trong tay hấn đã xách một cái ghế, Lương Đào sợ tới mức hai chân như nhũn ra, ngồi bệt xuống đất không ngừng lui về phía sau, sợ hãi nói: “Ông chủ Ngô, ta cũng chỉ bị mờ heo che mắt thôi, ngài tha cho ta đi, ta không dám nữa.”

Oành!

Ngô Dũng không nói một lời, sau đó trực tiếp nhắm ngay đầu Lương Đào, hung hăng đập tới.

“A!”

Lương Đào đã đầu rơi máu chảy, hấn kêu thảm một tiếng, che chở đầu không ngừng kêu rên,

Nguyên San San sợ tới mức quỳ gối trên mặt đất, nhìn thiếu niên trước mắt giống như thiên thần có thể nắm trong tay sinh tử, hồi hận đến xanh ruột.

Một đại nhân vật ở thời điểm trước mắt nàng, nàng không có quý trọng, ngược lại còn không ngừng mở miệng khinh bỉ châm chọc.

Vị đại nhân vật kia mới đầu không nhìn thẳng vào nàng, điều này làm cho nàng càng thêm đắc ý, cho rằng là đối phương sợ.

Nhưng đợi đến khi đại nhân vật kia chân chính lộ ra thân phận của mình, lúc này nàng mới ý thức được mình rất cuộc sai lầm thái quá cỡ nào.

Chờ đến lúc Lương Đào hấp hối, Ngô Dũng mới ngừng lại.

Một cái ghế tinh xảo quý giá bằng gỗ lê hoa đã chỉ còn lại một chân.

Trên mặt đất toàn là vết máu, máu tươi gần như hội tụ thành một vũng máu.

Mà Lương Đào cũng là hít vào thì ít thở ra thì nhiều hơn.

Ngô Dũng há miệng thở dốc, ném cái ghế chỉ còn lại một chân đi, sau đó một lần nữa xách lên một cái ghế khác.

Tô Thi Nhu lại vùi khuôn mặt xinh đẹp vào trong ngực Dương Thiên yếu ớt nói: “Dương Thiên, ta sợ máu.”

Dương Thiên Ôn Nhu bảo vệ cô gái trong lòng nói: “Không cần sợ, những người vừa rồi muốn bắt nạt con, đều phải trả giá thật nhiều.”

Giờ phút này Mạnh Khánh Hào rốt cục sợ hãi.

Toàn thân hắn không ngừng run rẩy cầu xin tha thứ nói: “Ông chủ Ngô, ta sai rồi, ta trêu chọc tiểu mỹ nữ kia cũng là vì ngài a.”

Một câu nói, cái mũi Ngô Dũng đều tức điên lên.

Thiếu niên ở chỗ này, hắn lại còn dám hồ ngôn loạn ngữ.

Ngô Dũng trực tiếp xách cái ghế trong tay lên, ngữ khí lạnh lẽo nói: “Ngươi đi giải thích với quý đi.”

Nói xong, hung hăng đập xuống.

Hai tay Mạnh Khánh Hào vốn đã bị đóng đinh trên bàn, hiện giờ ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có.

Sau khi đông đảo các đại lão ở đây nhìn thấy một màn này, khóe mắt Vô Nhất Bộ đang hung hăng co rúm.

Ngô Dũng vì biểu hiện trước mặt thiếu niên, có thể nói là không lưu dư lực.

Lần ra tay này, mỗi một lần đều dùng hết toàn lực, hoàn toàn chính là muốn đánh chết người.

Nguyên San San quỳ trên mặt đất run lẩy bẩy không ngừng sợ hãi.

Người tiếp theo chính là nàng, nếu không hủy dung nhan của nàng, vậy còn khó chịu hơn là giết nàng.

Sau khi giải quyết Mạnh Khánh Hào, quả nhiên, Ngô Dũng đưa ánh mắt nhìn về phía nàng.

Nguyên San San thấy Ngô Dũng chậm rãi đi tới, nàng vội vàng quỳ xuống trước mặt Tô Thi Nhu nói: “Tô muội, chúng ta đều là bạn học, ô ô ô, ta biết sai rồi, ta cam đoan sau này sẽ không quấy rầy muội nữa, van cầu muội tha cho ta có được không.”

Nói xong, không ngừng tát cho chính nàng ta.

Tô Thi Nhu thấy một màn này, lập tức mềm lòng nói: “Dương Thiên, hoặc là chúng ta thả nàng đi, một cô gái như nàng đã bị giáo huấn.”

Dương Thiên gật đầu, sau đó đưa tay ngăn cản Ngô Dũng.

Ngô Dũng vội vàng buông ghế xuống, sau đó cung kính đi đến bên cạnh Dương Thiên nói: “Dương tiên sinh, ngài cho ta thêm ba ngày, trong vòng ba ngày, tập đoàn Lương Thị và tập đoàn Mạnh Thị đều sẽ phá sản.”

“Rất tốt!”

Giọng điệu Dương Thiên hòa hoãn hơn một chút.

“Không ~ “

Lương Đào và Mạnh Khánh Hào nghe vậy mặt mũi tràn đầy tro tàn, bọn họ vốn đã hấp hối, sau khi nghe được tin tức này, càng ngất đi.

Mà ý niệm duy nhất trước khi ngất đi chính là xong.

Dương Thiên căn bản không có chú ý đến sống chết của hai người. Ánh mắt của hắn nhìn Ngô Dũng, nhìn hắn mồ hôi lạnh không ngừng túa ra trên trán.

“Ta chờ tin tức của ngươi.”

Thiếu niên để lại một câu, nói xong, mang theo Tô Thi Nhu xoay người rời đi.

Mà lúc này Ngô Dũng, mới cảm giác thần kinh căng thẳng kia rốt cục có thể buông lỏng.

Hắn lau mồ hôi lạnh trên trán, cảm giác toàn thân đều bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

Ngô Dũng toàn thân xụi lơ trên mặt đất, cắn răng giận dữ hét lên với những đại lão kia: “Còn thất thần làm gì, các người cho rằng ba ngày nữa tập đoàn Lương Thị và tập đoàn Mạnh Thị phá sản rất dễ dàng sao? Còn không mau tìm phương án cho ta, ba ngày sau, bọn họ không phá sản được, ta không sống được, các người cũng đừng hòng sống.”

Rất nhiều đại lão sợ tới mức mặt xám như tro, vội vàng bắt đầu hành động.

Mà lúc này Tô Thi Nhu đang đi ngoài cửa nhìn Dương Thiên, trên gương mặt xinh đẹp mang theo hiếu kỳ hỏi: “Dương Thiên, rốt cuộc ngươi có thân phận gì?”

Chương 832 -

“Dương Thiên, ngươi mau nói cho ta biết, thân phận của ngươi rốt cuộc là gì? Tại sao bọn họ lại sợ ngươi như vậy?”

Nhìn Tô Thi Nhu giống như đứa trẻ hiếu kỳ, Dương Thiên dưới ánh mắt mong đợi của cô bé mở miệng nói: “Không nói.”

Tô Thi Nhu sửng sốt, sau đó bộ dạng mặt phấn tức giận lôi kéo cánh tay Dương Thiên không ngừng làm nũng nói:

“Dương Thiên ca ca, huynh mau nói đi, chúng ta đã có quan hệ như vậy, huynh còn muốn giấu muội sao?”

Cô gái nhỏ nép vào người như vậy, nếu bị người của Thanh Hoa Học Phủ thấy được, tuyệt đối sẽ mở rộng tầm mắt.

Phải biết rằng, lúc ở trường học, Tô nữ thần thể nhưng là vẫn duy trì hình tượng cao lãnh, đừng nói làm nũng như vậy, ngay cả cười cũng chưa từng cười qua.

Dương Thiên trêu chọc nói: “Quan hệ như thế nào?”

“Người...”

Cô gái lúc này xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt, ra vẻ tức giận đưa cho Dương Thiên một cái ót, hừ một tiếng nói: “Ta không để ý tới người nữa.”

Dương Thiên bất đắc dĩ cười nói: “Được rồi, nếu người muốn biết, vậy ta sẽ nói, nhưng nói ra phỏng chừng người cũng sẽ không tin.”

Tô Thi Nhu ngạo kiều nói: “Người không nói người ta sao tin được.”

Dương Thiên chăm chú nhìn đôi mắt sáng ngời của cô gái, chỉ chỉ bầu trời trong đêm đen, nghiêm túc nói: “Thật ra ta là tiên nhân trên trời, cho nên những người đó mới sợ hãi ta như vậy.”

Tô Thi Nhu chớp chớp đôi mắt xinh đẹp nói: “Ừm, ta tin tưởng...”

Nói được một nửa, dường như rốt cuộc không nhin được nữa, ôm bụng ngồi xồm cười không ngừng.

Hơn nữa còn vừa cười vừa chỉ vào Dương Thiên nói: “Phốc, ha ha ha, Dương Thiên, người thật biết đùa, tiên nhân, ha ha ha, người cảm thấy ta sẽ tin sao?”

Dương Thiên đỡ trán nói: “Ta đã nói rồi, cho dù có nói người cũng sẽ không tin.”

Tô Thi Nhu lơ đãng, ngược lại còn oán giận Dương Thiên một tiếng nói: “Không muốn nói thì thôi, còn lấy cái gì để lừa gạt người ta, thật là.”

Nói xong, còn chưa hết giận, lại nhéo Dương Thiên một cái.

Dương Thiên cạn lời, hắn ta không nên nói ra.

Nhìn nữ hài vẫn như cũ không buông tha, đưa lưng về phía hắn, giậm chân nhỏ lên miệng nhỏ, đều có thể treo lên bình xi

dầu, còn đang lẩm bẩm: “Dương Thiên thối, người gạt ta, ta không thèm để ý nữa...”

Nói đến đây, đột nhiên ngửi thấy một mùi thơm ngát, khi nàng quay đầu nhìn về phía bàn tay thiếu niên, đôi môi trắng nõn khẽ nhếch lên kinh hô.

Bởi vì lúc này chỉ thấy trên bàn tay thiếu niên có một hạt giống, sau đó trông bỗng nở rộ một đóa hoa sen.

Hoa sen có đường vân rõ ràng, nhụy hoa tán phát ra trập trập mùi thơm ngát.

Tô Thi Nhu toàn thân ngẩn không được run rẩy nói: “Dương Dương Dương... Dương Thiên, ta đây là đang nằm mơ sao?”

“Bây giờ có tin không?”

Trong giọng nói của Dương Thiên mang theo một chút đặc ý.

“Ừm ừm!”

Tô Thi Nhu gạt đầu, thần tích ngay ở trước mặt nàng, không cho phép nàng không tin.

Nhìn một cô gái đôi mắt to sáng ngời lóe lên sắc thái sùng bái, Dương Thiên có chút hưởng thụ, hân đưa cánh hoa cho cô gái nói: “Vâng, tặng cho cô.”

Tô Thi Nhu má hồng ửng đỏ, ngượng ngùng tiếp được, như chuồn chuồn lướt nước hôn một cái trên sườn mặt thiếu niên.

Hai người không biết mệt mỏi đã lâu, chờ khi sắc trời hoàn toàn tối đen, Dương Thiên đang muốn đưa Tô Thi Nhu trở về, lúc này lại chỉ thấy cô gái đang nhả một tin nhắn.

Tin nhắn hiển nhiên là gửi cho khuê mật ký túc xá của nàng.

Phía trên viết thập phần ngắn gọn.

“Gọi điện thoại cho ta, sau đó nói cho ta biết các người đã ra ngoài, ta không vào ký túc xá được.”

Sau khi Dương Thiên Dư nhìn thấy tin nhắn này, khóe miệng giật giật.

Cô gái nhỏ này muốn làm gì?

Một lát sau, Tô Thi Nhu đâu có phải là gọi điện thoại.

Tô Thi Nhu nhìn Dương Thiên cười nói: “Điện thoại khuê mật ký túc xá của ta, có thể là tìm ta có việc, ta nhận trước một chút.”

Dương Thiên gật đầu.

Tiếp theo hẳn là thời điểm khảo nghiệm kỹ năng diễn xuất đi.

Sau đó, điều khiến Dương Thiên không ngờ tới chính là, Tô Thi Nhu ngoan ngoãn diễn kịch lại lô hỏa thuần thanh, nghe được điện thoại đối diện khuê mật nói nàng không vào được ký túc xá, đôi mắt lo lắng kia, Dương Thiên cũng không đành lòng vạch trần nàng.

Quả nhiên, nữ nhân đều là trời sinh hài cốt.

Chờ cúp điện thoại, khuôn mặt Tô Thi Nhu có chút đỏ bừng, yếu ớt hỏi: “Dương Thiên, làm sao bây giờ, mấy người bạn thân trong ký túc xá đều đi ra ngoài, tôi không mang chìa khóa vào không được.”

Dương Thiên còn có thể làm sao, ông ta cũng rất bất đắc dĩ.

Thiếu niên đỡ trán nói: “Ta cũng không biết, đêm nay ta cũng không có chỗ ở.”

“Như vậy à, xem ra chúng ta chỉ có thể ở khách sạn.”

Giọng nữ tử như tiếng muỗi kêu.

Nếu không phải thánh lực của Dương Thiên tốt, chắc chắn sẽ không nghe ra.

Hắn gật đầu, sau đó bị cô gái kéo tay nhỏ, đi về phía một khách sạn cao cấp.

Sau khi đến trước quầy, Tô Thi Nhu lấy ra chứng minh thư và thẻ ngân hàng ngượng ngùng mở miệng nói: “Ta muốn một gian phòng, giường đôi.”

Rất nhanh sau khi làm xong, Tô Thi Nhu đi ở phía trước, khuôn mặt đã đỏ bừng như máu, giọng nói của nàng dịu dàng đối với Dương Thiên ở phía sau mang theo ngữ khí kiêu ngạo cường ép nói: “Người đừng hiểu lầm, ta đây là không muốn lãng phí tiền.”

Mặt Dương Thiên tràn đầy hắc tuyến:...

Đã diễn kịch đến một bước này, hắn cũng không đành lòng vạch trần đối phương.

Nếu không, lấy trình độ da mặt mỏng của nữ hài, tuyệt đối tức giận cào mặt hắn, sau đó lại cho hắn một phần thực đơn không để ý tới hắn.

Chờ đến phòng, Tô Thi Nhu đỏ mặt nói: “Người ngủ trước đi, ta đi tắm trước, người đừng nhìn lên nha.”

Dương Thiên: ……

Sau khi hắn nằm xuống, nghe được tiếng nước chảy đầm đìa trong phòng vệ sinh, tâm không cách nào bình tĩnh lại.

Chờ sau khi Tô Thi Nhu đi ra, ánh mắt Dương Thiên nhìn lại, cô gái lúc này dùng một cái khăn tắm quấn thân thể mềm mại lung linh của nàng, khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn phần nộn, như hoa sen mới nở, mang theo một chút đỏ ửng, toàn thân tỏa ra từng trận mùi thơm.

Nàng vừa lau mái tóc ướt át, nhìn dáng vẻ thất thần của Dương Thiên, dí dỏm cười cười nói: “Đồ ngốc, chẳng lẽ hồn bị ta câu đi rồi sao?”

Dương Thiên từ chối cho ý kiến gật đầu cười nói: “Người đích xác rất đẹp.”

“Hừ!”

Sau khi Tô Thi Nhu được Dương Thiên khen ngợi, nụ cười trên gương mặt xinh đẹp càng thêm tươi đẹp, nàng cười nói: “Không để ý tới người nữa, ta phải đi ngủ rồi.”

Nói xong, thật sự đắp chăn lên.

Sau đó, bí ẩn điều hòa đến mức thấp nhất.

Lúc này thời tiết đã là cuối thu, nhiệt độ không khí chợt hạ xuống.

Độ ẩm của điều hòa không khí rõ ràng là phải được nâng cao, Dương Thiên Chân không rõ cô gái nhỏ này rốt cuộc muốn làm cái gì, chẳng lẽ nàng không sợ bị cảm sao.

Nhưng mà, cuối cùng Dương Thiên mới hiểu được dụng ý của cô gái.

Chờ qua hồi lâu, nhiệt độ hạ xuống thấp nhất, Tô Thi Nhu lại bọc chăn chạy tới trên giường của hắn.

Nữ hài hàm răng run run yếu ớt nói: “Dương Thiên, ta lạnh quá a, ta có thể mượn nơi này của ngươi sưởi ấm một chút không?”

Dương Thiên chạm vào thân thể mềm mại lạnh lẽo của Tô Thi Nhu, rốt cục cũng cạn lời.

Cô gái IQ cao đuôi ngược lại, hẳn thật sự có chút không chống đỡ được.

Dương Thiên cười cười, ôm Tô Thi Nhu thân thể lạnh lẽo dựa vào ngực nóng bỏng của hắn, sau đó nhẹ giọng nói bên tai: “Tiểu ny tử, ngươi đây là đang khiêu chiến điểm máu chốt của ta.”

Tô Thi Nhu ôm lấy Dương Thiên, cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng trên người thiếu niên, lập tức giống như con mèo nhỏ yêu kiều ngâm một tiếng, câu hồn đoạt phách.

Nàng dí dỏm nói: “Khiêu chiến điểm máu chốt của ngươi thì như thế nào, ngươi dám đụng đến ta?”

Nói đến mức này rồi, Dương Thiên cũng không do dự nữa.

Hắn cởi ra áo choàng của cô gái, sau đó xoay người đè ép xuống, hôn đôi môi hồng mềm của Tô Thi Nhu.

Hô hấp của Dương Thiên nặng nề, hơi thở nóng hổi phun lên khuôn mặt xinh đẹp của Tô Thi Nhu.

Nàng ưm một tiếng, chỉ cảm thấy cả người mềm nhũn, một đôi cánh tay ngọc trơn nhẵn vô lực như ngó sen quấn quanh cổ thiếu niên.

Ngay cả đôi mắt sáng ngời kia cũng trở nên mê ly.

Thân thể hai người lúc này không có bất kỳ quần áo cách ly nào, thân thể nữ hài lạnh lẽo ở dưới lồng ngực nóng như lửa thiêu, dần dần tăng nhiệt độ.

Da thịt trắng mịn mềm mại như tuyết, trơn bóng như ngọc.

Sau đó ý thức hơi thanh tỉnh một chút, âm thanh như muỗi kêu: “Dương Thiên, cho ta!”

Dương Thiên ngừng lại, nhẹ giọng hỏi: “Người thật sự chuẩn bị xong chưa?”

Nữ hài cắn cắn môi phẩn, nghiêm túc gật đầu.

Trong cơn người của nàng bởi vì đau đớn mà chảy ra một giọt nước mắt, hàm răng khê cắn bả vai Dương Thiên.

“Hỗn đản “

--

Một đêm trời sáng, nữ hài bị bẻ không nhẹ, lúc này mới ngủ thật say.

Chương 833 - Thiếu nữ hôn mê.

Ngày thứ hai, khi ánh nắng mặt trời chiếu xuống.

Lúc này Dương Thiên mới tỉnh lại từ trong ôn hương nhuyển ngọc.

Nhớ lại một đêm điên cuồng hôm qua, Dương Thiên cười cười.

Tô Thi Nhu vẫn nằm sấp trên người hắn, đang mệt mỏi ngủ, trên gương mặt xinh đẹp mang theo nụ cười thỏa mãn, tư thế ngủ ngây thơ đáng yêu, lưng ngọc trơn nhẵn hơi lộ ra, ánh mặt trời chiếu xuống, phảng phất nhiễm lên một tầng vàng sáng màu vàng.

“Còn ngủ không?”

Giọng điệu của Dương Thiên mang theo một chút cưng chiều.

“Ồ, người ta buồn ngủ, người để người ta ngủ một lát đi!”

Cô gái lúc này giống như là bạch tuộc ôm chặt lấy hắn, khuôn mặt nhỏ cọ cọ trên mặt Dương Thiên, lộ ra vô cùng thân mật.

Dương Thiên bất đắc dĩ cười, nhẹ nhàng đẩy cô gái ra, đứng dậy, chuẩn bị một phần bữa sáng cho nàng.

Trong mấy ngày này, Dương Thiên và Tô Thi Nhu đi dạo khắp phố lớn ngõ nhỏ nơi này.

Mà Nghiêm Minh trong Thanh Hoa học phủ cũng sắp điên rồi.

Thiếu niên phá giải nhiều phỏng đoán của giới toán học như vậy, giải thưởng Phelps khá nổi tiếng giới toán học đã chuẩn bị cho hắn bảy tám giải thưởng.

Nhưng mà, lễ trao giải đã qua ba ngày, Dương Thiên giống như là mất tích vậy, không có người lên đài lĩnh thưởng.

Điều này khiến các giáo sư đứng đầu giới toán học hoàn toàn điên cuồng.

Còn có những đại lão giới toán học nước ngoài kia, từng người mặt mũi tràn đầy im lặng.

Trong bảy tám giải thưởng này, bất kỳ một người nào bọn họ đạt được đều có thể đi khoe khoang cả đời, nhưng đến Hoa Hạ nơi này giống như là bị vứt bỏ vậy, không có ai muốn.

Giáo sư số học nước ngoài ai nấy đều có chút thán phục, mà giáo sư quốc nội Nghiêm Minh có nỗi khổ không nói nên lời.

Nếu bọn họ có thể lĩnh, bọn họ đã sớm nhận rồi.

Ba ngày sau, cuối cùng cũng đến ngày chia tay Tô Thi Nhu, quan hệ của hai người lúc này tăng trưởng nhanh chóng, tình ý liên tục.

Nhìn Tô Thi Nhu có chút không nỡ, Dương Thiên hứa hẹn nhất định sẽ thường xuyên nhìn nàng, lúc này nữ hài mới lưu luyến không rời buông tay.

Đợi đến khi Dương Thiên gặp Nghiêm Minh, Nghiêm Minh kích động đến rơi nước mắt.

Hắn bắt lấy cánh tay Dương Thiên vội vàng nói: “Tổ tông ơi, ngài cũng đã biết ta tìm ngài bao lâu rồi, vì tìm ngài, chúng ta thiếu chút nữa đã lật tung toàn bộ kinh thành, điện thoại của ngài vì sao luôn tắt máy?”

Dương Thiên cười nói: ” thói quen không mang điện thoại đi động, sao vậy? Xảy ra chuyện gì à?”

Nghiêm Minh gần như cũng không biết hình dung tâm tình của mình như thế nào, hắn ảo não nói: “Ngài sao không trở về

nhiều thêm một lát, hiện tại người phụ trách giải thưởng Philz người ta đều đã đi, lần trao giải này cứ như vậy mà kết thúc.”

Dương Thiên mở miệng nói: “Người tìm ta chỉ vì chút chuyện nhỏ này?”

Chân Nghiêm Minh mềm nhũn thiếu chút nữa quỵ gối trước mặt thiếu niên.

“Việc nhỏ?”

“Ngài có biết chuyện này đã làm chấn động toàn bộ giới toán học toàn cầu không.”

Dương Thiên gật đầu nói: “À, chuyện này có liên quan gì đến ta?”

Nghiêm Minh thật sự muốn học máu.

“Những người đó là vì trao giải cho ngài, chẳng lẽ ngài không động tâm? Vương Quan cao nhất giới toán học, tám giải thưởng, đây chính là vinh quang vô thượng.”

Dương Thiên nghe vậy khinh thường nói: “Ban thưởng? Chỉ là những tên man di kia? Bọn họ cũng xứng trao thưởng cho ta?”

Hắn vì Phá Thiên Tiên Đế có ngạo khí của bản thân, người có tư cách trao giải trên ngôi sao này không nhiều, nhưng tuyệt đối không tới phiên những người kia.

Nghiêm Minh quả thực tức giận muốn hôn mê bất tỉnh, cuối cùng bỏ lại một câu tức chết ta, sau đó xoay người rời đi.

Dương Thiên quả thực không hiểu ra sao cả, dường như đây là do hắn ta, lão già ngoan cố này đang kiêu ngạo cái gì vậy.

Cuối cùng, chính hắn lái xe thể thao rời khỏi học viện Thanh Hoa.

Khi Dương Thiên sắp tiến vào đại học phủ Bắc, đột nhiên một cô gái dáng người thon thả mặc trang phục kỳ quái ngã xuống bên cạnh xe của Dương Thiên, cọ xát xe một chút.

“Hả? Ăn vạ?”

Dương Thiên không khỏi nhú mày.

Bịch sứ cũng đụng phải đầu của hắn, đầu của đối phương lại là nhiều sắt?

Dương Thiên xuống xe, đi về phía cô gái mặc trang phục kỳ quái đáng người thon thả.

Hắn đứng trước mặt đối phương, bình tĩnh mở miệng nói: “Còn giả vờ không?”

Nhưng mà, đối phương không có bất kỳ phản ứng gì, sau khi Dương Thiên vận dụng thần thức dò xét một chút, phát hiện đối phương thật sự hôn mê bất tỉnh.

Lúc này xung quanh có một đám người vây quanh, chỉ trỏ Dương Thiên.

Một bà mối lòng đầy căm phẫn nói: ” Lái xe tốt như vậy mà nhần tâm như vậy, đụng người ta ngay cả đỡ cũng không đỡ một chút.”

Một người phụ nữ khác bên cạnh nàng chỉ trích nói: “Đúng vậy đúng vậy, chuyện này cũng quá vô trách nhiệm đi, mọi người mau vây quanh hắn, đừng để hắn chạy thoát.”

Đối với việc này Dương Thiên trợn trắng mắt cũng không để ý tới.

Đám người này không nói đạo lý, rõ ràng là đối phương té xỉu trước xe hắn.

Nhưng nếu cô gái này không phải bị đụng vào mà đã té xỉu, hơn nữa cánh tay của nàng thật sự là bị xe của mình cọ xát, Dương Thiên đương nhiên phải chịu trách nhiệm đến cùng.

Hắn ngồi xổm xuống đỡ bả vai đối phương, lắc lắc mấy cái, nữ hài vẫn không tỉnh.

Dương Thiên lật người nàng lại, khi nhìn thấy dung nhan của cô gái, lập tức bị kinh diễm.

Chỉ thấy xương cốt tướng mạo thiếu nữ trong hôn mê giống như tiên nữ trong tranh.

Nàng có một khuôn mặt xinh đẹp không cách nào dùng bất kỳ ngôn ngữ nào để hình dung, những từ ngữ kia dùng để hình dung đều là khinh nhờn nàng, chỉ có thể nói là trân bảo tốt đẹp nhất do thiên địa linh khí thai nghén, tuyệt sắc như vậy, kinh diễm như vậy.

Đôi mắt đẹp của nàng khép kín, khuôn mặt tuyệt mỹ có chút trắng bệch, đôi môi anh đào đỏ mọng có chút khô nứt, nàng khoác lên quần áo tươi đẹp, lại có vẻ phong trần mệt mỏi, vòng eo mảnh khảnh, như cành liễu dịu dàng nắm chặt, yếu đuối.

Thiếu nữ đeo khuyên tai điêu khắc hoa mỹ làm từ ngọc, bạch ngân cùng thủy ngọc làm trang sức, điểm xuyết mình châu hiếm thấy chiếu sáng dung nhan xinh đẹp.

Dương Thiên từ thất thần tỉnh lại, không khỏi có chút nhú mày.

Thiếu nữ này mặc quần áo cùng nơi này lộ ra không hợp nhau, tựa như là trong TV người Miêu Cương kia mặc phục sức dân tộc vậy.

Tuy rườm rà, nhưng lại hết sức xinh đẹp.

Chỉ là có vẻ hơi chật vật.

Dương Thiên dò xét khí tức của thiếu nữ, phát hiện khí tức của đối phương hơi yếu ớt, vì vậy đem một sợi tiên linh khí tràn vào mi tâm của đối phương.

Thiếu nữ mặc trang phục Miêu tộc, gương mặt tái nhợt này rất nhanh liền tỉnh lại.

Khi nàng mở mắt ra, Dương Thiên chỉ cảm thấy trời đất dường như cũng mất đi sắc thái.

Đó là một đôi mắt sao có thể tranh sáng với nhật nguyệt, nó giống như là bảo thạch màu đen, nước trong bóng, hiện ra sắc thái thê lương như bảo thạch, óng ánh tựa như tinh không, cũng có vẻ tĩnh mỹ như suối núi, thuần khiết hoàn mỹ, không bị thế tục nhiễm.

Khi thiếu nữ nhìn thấy Dương Thiên ở bên cạnh, lập tức cảnh giác lên, nàng cắn cắn đôi môi đỏ mọng đang muốn trốn tránh, nhưng bởi vì thân thể của nàng yếu kém, còn chưa kịp đứng dậy, cũng đã té ngã lần nữa.

Nàng giống như một con thỏ nhỏ bị kinh hãi, đôi mắt hơi thất kinh khiến người ta đau lòng.

Tiên linh khí tức trên người Dương Thiên phát ra, loại khí tức này có thể khiến người ta buông xuống phòng bị.

Thiếu nữ quả nhiên là ngừng lại, đôi mắt đẹp tinh mỹ như thanh tuyến của nàng nghi hoặc nhìn Dương Thiên, không rõ trên người đối phương tại sao lại có loại khí tức này.

“Người cũng đến từ trên núi sao?”

Giọng nói của thiếu nữ vô cùng thanh thúy, giống như Phong Linh, nhưng những lời nàng hỏi lại khiến Dương Thiên sững sốt.

Nàng cho rằng Dương Thiên không hiểu, không khỏi chỉ chỉ người khác, lại chỉ chỉ Dương Thiên mở to đôi mắt đẹp nghiêm túc mở miệng nói: “Người không giống khí tức phía sau bọn họ, người nhất định là đến từ Linh Sơn, khí tức của người ở đó cũng giống như người.”

Dương Thiên khó hiểu.

Linh Sơn?

Dường như hẳn chưa từng nghe qua nơi này.

Còn nếu Võ Tuyệt Thiên ở đây, tuyệt đối biết Linh Sơn là nơi nào.

Linh Sơn, chính là một trong tam đại bí cảnh, quanh năm linh khí dư dả, gần với Côn Luân.

Kiếp trước Dương Thiên không tiếp xúc được với những thứ đó ở trên địa cầu, cho nên cũng không biết Linh Sơn là địa phương nào.

Tuy rằng không biết Linh Sơn ở đâu, nhưng từ chữ “cũng” của thiếu nữ có thể nghe ra được, nàng dường như đến từ trên núi.

Dương Thiên cố gắng nói bằng giọng điệu bình thản: “Người tên là gì?”

Thiếu nữ nghe những lời này, lập tức cảnh giác, cũng không trả lời.

Xem ra vẫn là tiểu cô nương lòng đề phòng rất mạnh.

Dương Thiên thấy vậy không khỏi bật cười.

Hắn tiếp tục hỏi: “Vậy tại sao muội lại hôn mê trước xe của huynh?”

Thiếu nữ nhìn cánh tay trên tay mình, lại nhìn Dương Thiên.

Lúc này, đột nhiên từ trong bụng nàng truyền đến tiếng vang ùng ục.

Khuôn mặt thiếu nữ có chút đỏ bừng, nhưng nàng vẫn chỉ chỉ bụng mình dùng thanh âm thanh thúy như chuông gió kia nói: “Ta đói choáng váng.”

Dương Thiên: ……

Đây là đang làm trò cười sao?

Đi trên đường cũng có thể đói đến chóng mặt, nếu như hắn không nhìn lầm, vật phẩm trang sức bạc trên người thiếu nữ dường như có giá trị không nhỏ.

Hơn nữa khí chất trên người nàng không tầm thường, không thể nào ngay cả một bữa cơm cũng ăn không nổi.

Dương Thiên bất đắc dĩ lấy ra một ít tiền đưa cho nàng nói: “Người cầm số tiền này mua một ít cơm ăn sẽ không đói.”

Nào có thể đoán được.

Sau khi nhìn thấy số tiền kia, thiếu nữ cũng lấy ra một nắm tiền còn nhiều hơn so với hắn nghiêm túc nói: “Ta có những tờ giấy này, là lão tổ tông cho ta, nhưng ta không biết dùng.”

Dương Thiên:…

Hiện tại hắn nghiêm trọng hoài nghi thiếu nữ này có phải bị xe của hắn đụng cho choáng váng hay không.

Chương 834 - Một bữa bánh bao.

Dương Thiên dẫn thiếu nữ này tới cửa hàng bánh bao gần đó, sau đó lấy hai bánh bao thịt nóng hổi, đẩy tới trước mặt thiếu nữ.

Nàng thấy một màn này, một đôi mắt trong suốt như nước suối vẫn mang theo một tia cảnh giác, trên khuôn mặt trắng nõn có mấy đạo dấu vết tro bụi, lộ ra giống như tiểu hoa miêu.

“Ăn đi, đừng khách khí.”

Dương Thiên mỉm cười hiền lành với nàng, sau đó cầm một cái bánh bao vừa ra khỏi lò bắt đầu ăn ngon lành.

Bánh bao của tiệm bánh bao này rất thơm, Dương Thiên thường xuyên đến ăn.

Thiếu nữ nhìn Dương Thiên ăn ngon lành như vậy, không khỏi nuốt nước bọt ừng ực.

“Thế nào? Ngươi không đói bụng?”

Dương Thiên đưa một cái bánh bao tới trước mặt nàng.

Tựa hồ là mùi thơm của bánh bao đã câu lấy nàng, thiếu nữ cũng nhịn không được nữa, bàn tay nhỏ bé trắng nõn nắm lên một cái bánh bao liền cắn.

Sau khi ăn xong một cái bánh bao lớn, nàng dường như vẫn chưa thỏa mãn liếm liếm ngón tay, một đôi mắt đẹp khát khao nhìn hai lồng bánh bao trước mắt.

Dương Thiên hơi bật cười nói: “Muốn ăn thì ngươi cứ cầm ăn đi.”

Nói xong, lại đẩy bánh bao về phía thiếu nữ bên kia.

Thiếu nữ tuyệt sắc này dường như buông lỏng phòng bị, không thể chờ đợi được nữa, một tay cầm một cái bánh bao thật lớn bắt đầu ăn.

Tướng ăn của nàng mặc dù không tao nhã, nhưng lại thập phần đáng yêu, má hồng phình lên, còn đang không ngừng nhét vào trong miệng nhỏ.

Dương Thiên lú lẫm, hẳn cũng có chút tò mò tiểu cô nương này rốt cuộc bao lâu rồi không được ăn một bữa cơm no.

Sau khi ăn no, thiếu nữ nắc lên một cái, vẫn đang không ngừng nhét vào trong miệng, điều này làm cho Dương Thiên nhìn mà không biết nói gì.

Đây nhất định là sợ đói.

Nhưng mà phân lượng của hai lồng bánh bao mười người, nàng lại một mình ăn hết, hơn nữa bụng nàng không nhô lên chút nào, Dương Thiên có chút hoài nghi đối phương ăn đi nơi nào.

Nếu nàng đã ăn no, Dương Thiên đứng dậy, đi thanh toán tiền cơm.

Mà khi hắn đi ra, chỉ thấy mấy tên côn đồ nhìn thấy thiếu nữ kia, nhất thời sắc mặt nảy sinh ý tưởng.

Bởi vì dung nhan của thiếu nữ đủ để khiến bất luận kẻ nào động tâm, bị mấy tên côn đồ này vây quanh chẳng có gì lạ.

Dương Thiên vẫn chưa ra tay trước.

Thiếu nữ này lai lịch thần bí, Dương Thiên còn không biết thân phận của nàng, nhưng trực giác nói cho hắn biết, thiếu nữ này cũng không đơn giản.

Trong mắt mấy tên côn đồ ở đây lóe lên lục quang nói: “Tiểu muội muội, một người, hắc hắc hắc, ăn bánh bao ở đây có ý nghĩa gì, không bằng đi theo chúng ta, chúng ta dẫn ngươi ăn sơn hào hải vị.”

Thiếu nữ cảnh giác nhìn mấy người này, trong đôi mắt thanh u tinh khiết mang theo vẻ nghiêm túc nói: “Các ngươi không phải người tốt, ta sẽ không đi với các ngươi, các ngươi nhanh rời khỏi đi, đừng để ta bị thương.”

“Ha ha ha!”

Mấy tên côn đồ nghe vậy, lập tức ôm bụng cười ha hả.

“Nàng nói cái gì? Bị nàng đả thương? Ha ha ha, ta giống như nghe được chuyện cười buồn cười nhất trên đời này.”

Một tên trong đó lông vàng mặt mang quái dị cười nói: “Muội tử, đến đây, ca ca ở chỗ này, ta ngược lại muốn xem ngươi là thể nào thương tổn ta.”

Một tiểu lưu manh áo đen cầm đầu khác hắc hắc cười quái dị vài tiếng nói: “Muội tử, hung như vậy à, ta thích ngươi như vậy, đến, cười cho gia một cái.”

Nói xong, đưa tay muốn chạm vào cái cằm nhọn của thiếu nữ.

Lúc Dương Thiên đang muốn ra tay, chỉ thấy đôi mắt đẹp tinh xảo của thiếu nữ kia lóe lên một đạo hàn mang, sau đó đôi nắm đấm trắng mịn kia liền đập tới khuôn mặt tên côn đồ kia.

Lực đạo của một kích này thập phần hung mãnh, khuôn mặt của tên lưu manh áo đen cầm đầu gần như muốn sụp đổ

xuống.

“A!”

Hắn kêu thảm một tiếng, sống mũi gãy xương, hàm răng rơi xuống mấy cái.

“Lão đại, huynh sao rồi?”

Ba bốn tên côn đồ còn lại thấy một màn như vậy, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi, sau đó vội vàng đỡ tiểu lưu manh áo đen dậy.

“Ta nói rồi, các người sẽ bị thương.”

Thiếu nữ mặc trang phục Miêu tộc đứng dậy, dáng người hoàn mỹ, thân ảnh thon dài, làm cho người ta mê muội.

Nàng ăn cơm no, khí lực cũng khôi phục, trên mặt cũng hồng nhuận tràn ngập sáng bóng.

Tên lưu manh áo đen kia giờ phút này trên mặt máu me đầm đìa, hắn dữ tợn gắt gao nhìn chăm chăm thiếu nữ gào thét:

“Người dám đánh ta, hôm nay ta muốn xử ngươi, sau đó lại đem ngươi bán làm tiểu thư ngồi bàn.”

Nói xong, quay sang mấy tên côn đồ bên cạnh nói: “Còn đứng ngây ra đó làm gì, bắt ả lại cho ta.”

Trên khuôn mặt tinh xảo của thiếu nữ kia không có bất kỳ vẻ sợ hãi nào.

Nàng tiến lên một bước, thân thể nhẹ nhàng tránh thoát công kích của mấy tên lưu manh, sau đó không ngừng công kích vào những chỗ yếu hại của bọn họ.

Công kích của thiếu nữ thập phần mạnh mẽ, ngắn ngủn năm ba cái hô hấp, mấy tên lưu manh này toàn bộ quật ngã.

Bọn họ nhẹ thì thổ huyết, nặng thì gãy xương, không ngừng kêu thảm.

Trong mắt Dương Thiên lóe lên một tia sáng, nàng quả nhiên không phải người bình thường.

Nhưng hai người nếu là bèo nước gặp nhau, Dương Thiên cũng không nghĩ tới đi tìm hiểu cái gì.

Hắn đi tới trước mặt thiếu nữ, thấy nàng không có chuyện gì không cười cười, sau đó đem tất cả tiền trong túi giao cho

nàng nói: “Những thứ này có thể để cho nàng ở chỗ này ăn no, ta còn có việc, liền đi trước.”

Thiếu nữ nhìn Dương Thiên có chút ngẩn người, không nói gì.

Dương Thiên đưa hết tiền trong tay cho nàng, khoát tay áo, sau đó rời đi.

Thế nhưng, chờ hẵn đi không bao lâu, nữ hài kia lần nữa đi theo.

Dường như nhìn thấy ánh mắt Dương Thiên, nàng vội vàng muốn trốn tránh, nhưng không cẩn thận đụng phải đèn đường.

Dương Thiên bật cười, sau đó đi tới, nhìn thiếu nữ không ngừng xoa trán trơn bóng, đưa tay kéo nàng lên.

Lúc này trong tay nàng vẫn cầm hai cái bánh bao, đôi mắt trong suốt nhìn Dương Thiên, không nói một lời.

Đây là ý lại vào chính mình sao?

Dương Thiên có chút đau đầu đỡ trán nói: “Không phải ta cho ngươi tiền rồi sao?”

Thiếu nữ giơ hai cái bánh bao thịt trong tay lên, giọng nói trong trẻo nghiêm túc nói: “Ta đưa hết giấy cho bọn họ, sau đó cầm hai cái bánh bao.”

Dương Thiên quả thực muốn học máu.

Khóe miệng hẩn giật giật nói: “Số tiền ta đưa cho ngươi, không đúng, những tờ giấy kia, một tờ có thể mua năm mươi cái bánh bao, những tờ giấy đó ít nhất có thể mua năm ngàn cái bánh bao, ngươi chỉ lấy hai cái bánh bao?”

Thiếu nữ nghiêm túc gật đầu nói: “Những tờ giấy đó còn không nặng bằng hai cái bánh bao này, ta đưa cho bọn họ những tờ giấy đó, sợ bọn họ không đồng ý, cho nên cầm hai cái bánh bao lén lút bỏ chạy, bọn họ muốn đuổi theo ta, nhưng không đuổi kịp.”

Lúc nói đến đây, Dương Thiên tận mắt nhìn thấy trên mặt thiếu nữ lộ ra một tia kiêu ngạo.

Dương Thiên:...

Thiếu nữ này có ý tứ là để cho mình khen nàng sao?

Dương Thiên có thể nhìn ra được nàng không phải là kẻ ngốc, chỉ là thoát nhìn không có trải qua bất luận tình thế nào, tất cả giống như một tờ giấy trắng, đến từ rừng sâu núi thẳm, chưa từng thấy qua tiền, không biết giao dịch như thế nào.

Dương Thiên cảm thấy nếu mình thật sự không giúp nàng, có thể nàng sẽ thật sự chết đói ở đây.

Hắn đỡ trán nói: “Người phải nói cho ta biết lai lịch và tên của người, còn nữa, mục đích tới nơi này là gì, ta mới có thể giúp người, nếu không ta thật sự không giúp được người, có hiểu không?”

Thiếu nữ dường như lại cảnh giác, nhưng khi thấy Dương Thiên muốn đi, nàng nhìn hai cái bánh bao còn lại trong tay, vội vàng ngăn cản Dương Thiên.

Nàng thật sự không chịu nổi đói khát, thiếu nữ biết, chỉ cần đi theo thiếu niên trước mắt này, mình sẽ không đói.

Vì thế, nàng chậm rãi mở miệng nói: “Ta đến từ Miêu Cương, ta tên là Thân Đồ Thiển Nhi, ta cùng với Tổ gia gia ngàn dặm xa xôi đến nơi này tìm một người.”

Dương Thiên thấy nàng rót cuộc cũng mở miệng, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó mở miệng hỏi: “Người muốn tìm người nào?”

“Không biết.”

“Người kia có đặc điểm gì? Tuổi tác? Tên? Vị trí?”

“Không biết.”

“Vậy người tìm như thế nào?”

“Không biết.”

Thân Đồ Thiển Nhi hỏi gì cũng không biết, điều này khiến khóe miệng Dương Thiên co rúm, mặt đầy hắc tuyến.

Hắn hít sâu một hơi đè nén hỏa khí trong lòng hỏi: “Vậy tổ gia gia của người đâu?”

Thân Đồ Thiển Nhi vẫn lắc đầu nói: “Không biết.”

Nàng cùng lão nhân mắt mù đi tản ra, Kim Tầm Cổ của mình cũng không ở trên người, chỉ biết tổ gia gia của hắn chỉ cho

nàng một cái phương hướng, vị trí kinh thành.

Sau đó, nàng ngàn dặm xa xôi chạy tới, đã bảy ngày bảy đêm không có giọt nước nào không dính, một hạt cơm cũng không ăn.

Nếu không phải thiếu niên tuấn lãng trước mắt này cứu trợ nàng, có thể nàng thật sự sẽ chết đói ở đầu đường.

Nghĩ tới đây, Thân Đồ Thiển Nhi càng thêm hận kẻ sát hại phản đồ Thân Đồ gia cướp đi Kim Tầm Cổ.

Nếu không phải là hắn, mình làm sao có thể bước vào thế tục, chịu nhiều khổ như vậy.

Bây giờ nếu không tìm được tổ gia gia của nàng, nàng thậm chí không thể trở lại Miêu Cương.

Vừa nghĩ đến đây, đôi mắt trong suốt sáng ngời của Thân Đồ Thiển Nhi cũng rơi nước mắt.

Nàng nắm thật chặt nắm đấm, âm thầm thề, nhất định phải tìm được người kia, sau đó để hắn trả giá đắt.

Dương Thiên lại không biết người mà đối phương trăm cay nghìn đắng muốn tìm chính là mình.

Giờ phút này hắn gãi gãi đầu, lại còn nghĩ làm sao giúp thiếu nữ.

Nhìn Thân Đồ Thiển Nhi tựa hồ nghĩ tới điều gì thương tâm mà khóc, Dương Thiên bất đắc dĩ nói: “Nếu ngươi không có chỗ ở, ta có thể cung cấp chỗ ở cho ngươi, chờ sau khi tìm được người ngươi muốn tìm thì hãy rời đi.”

Chương 835 - Cổ trùng Lục Sí.

Thân Đồ Thiển Nhi nghe vậy sững sờ, sau đó thân thể mềm mại khẽ run rẩy.

“Tại sao ngươi phải giúp ta?”

Trên mặt Dương Thiên mang theo vẻ tươi cười, nhẹ nhàng nói: “Ai biết được, có lẽ là ăn no rồi việc rồi.”

Nói xong, xoay người.

Mà Thân Đồ Thiên Nhi chỉ có thể cầm hai cái bánh bao trong tay đi theo sau lưng Dương Thiên.

“Ném bánh bao đi, chỗ ta có đồ ăn ngon hơn.”

Lời nói trong trẻo của thiếu niên truyền vào tai Thân Đồ Thiên Nhi.

Trên mặt thiếu nữ lần đầu tiên lộ ra nụ cười tươi sáng, so sánh với nó, ngay cả trăm hoa đua nở cũng phải thất sắc hơn rất nhiều.

Nàng nhìn thoáng qua hai cái bánh bao lớn trong tay mình, cũng không có ném, mà là cất đi.

Chờ đến Tứ Hợp viện, khi chúng nữ thấy Dương Thiên lại mang một cô gái về, từng ánh mắt đều nhìn về phía hắn.

Tiểu Linh Nhi là người xù lông đầu tiên.

Nàng ôm cánh tay Dương Thiên u oán nũng nịu nói: “Tiểu ca ca, là Tiểu Linh Nhi không đáng yêu sao? Sao ca còn thông đồng với nữ hài tử khác nữa.”

Nói xong, một đôi mắt đẹp linh động chớp chớp, làm bộ đáng điềm đậm đáng yêu.

Dương Thiên cho nàng cái trán trơn bóng đó một cái náo băng nói: “Cút đi nhận mặt chữ đi, hôm nay không nhận ra mười chữ thì đừng hòng ăn cơm.”

“Hừ! Tiểu ca ca người thật xấu, tiểu Linh Nhi không để ý tới người nữa.”

Tiểu Linh Nhi tức giận dậm chân, ôm cái đầu nhỏ bị đánh đau xoay người chạy vào phòng.

Triệu Thiên Nguyệt và Tiểu Linh Nhi thủy chung là không hợp nhau, bây giờ thấy được Tiểu Linh Nhi bị đánh, nhất thời cười đến run rẩy.

Nhưng đối với việc Thân Đồ Thiên Nhi đến, nàng vẫn ôm một tia địch ý.

Dung mạo của đôi phương có lẽ không kém nàng bao nhiêu, nhưng khí chất linh hoạt kỳ ảo kia lại là hiếm có nhất.

“Dương Thiên, lừa bán thiếu nữ đảng hoàng là trọng tội, ngươi còn không mau trả người ta lại.”

Triệu Thiên Nguyệt khẽ nhú đôi mi thanh tú, giọng điệu không mấy thân thiện.

Dương Thiên trợn trắng mắt nói: “Nàng chỉ đến ở vài ngày mà thôi, ngươi suy nghĩ nhiều rồi.

“Keng!”

Triệu Thiên Nguyệt làm sao có thể tin tưởng?

Nàng hừ một tiếng nói: “Ta đi nấu cơm giúp mẫu thân.”

Dương Thiên nhún vai.

Sau đó dẫn Thân Đồ Thiển Nhi đến đại sảnh.

Lúc này, Vương Tĩnh Thần đang ngồi trong đại sảnh, sau khi Dương Thiên vào cửa, đôi mắt xinh đẹp của nàng cười như không cười nhìn Dương Thiên nói: “Dương Thiên, nàng là ai, người không giới thiệu với ta một chút sao.”

Dương Thiên ngửi thấy mùi dấm chua tràn ngập trong phòng, không khỏi bất đắc dĩ giải thích một phen.

Vương Tĩnh Thần vẫn là loại ánh mắt nhìn Dương Thiên, hiển nhiên không tin.

Dương Thiên giang tay ra, sự thật chính là như thế, hắn thật sự chỉ dùng hai lòng bánh bao, Thân Đồ Thiển Nhi đã trở lại với hắn.

Vương Tĩnh Thần lại hung hăng trừng mắt nhìn Dương Thiên một cái, sau đó thân thiết lôi kéo Thân Đồ Thiển Nhi bắt đầu an ủi.

Ví dụ như hai người quen biết nhau thế nào, có nắm tay hay không, Dương Thiên có khi dễ nàng hay không, cái Thân Đồ Thiển Nhi này hỏi là mặt đỏ tới mang tai, lúc này mới bỏ qua.

Dương Thiên lau mồ hôi lạnh trên trán, quả thực không biết nói cái gì.

Tô Du làm cơm tối rất phong phú, Thân Đồ Thiển Nhi dường như chưa bao giờ ăn qua món ngon như vậy, một nửa đồ ăn trên bàn đều ôm chặt bụng nàng.

Nhìn dáng vẻ tròn mắt há hốc mồm của mọi người, Thân Đồ Thiển Nhi ngượng ngùng cười cười, sau đó nhích lại gần Dương Thiên.

Dương Thiên chỉ có thể mở miệng nói với Tô Du: “Làm phiền Tô tỷ làm thêm một ít đi.”

Tô Du cười gật đầu đứng dậy.

Mà lúc này, Tiểu Linh Nhi chỉ vào Thân Đồ Thiển Nhi nói: “Hừ, Dương Thiên ca ca, sao ngươi lại nhặt về một cái thùng cơm vậy, ăn hết cả gà ăn mày mà ta thích ăn nhất.”

Dương Thiên cầm đũa gõ gõ cái đầu nhỏ của nàng một cái, nói: “Ngày nào cũng không biết học tập, chỉ biết ăn thôi, ngươi xem ngươi ăn cũng thành heo con rồi sao.”

Tiểu Linh Nhi nhất thời ủy khuất chui vào trong ngực Vương Tĩnh Thần nói: “Tĩnh Thần tỷ tỷ, xú phôi đản kia đánh ta, tỷ phải báo thù cho ta nha.”

Vương Tĩnh Thần che chở nàng vội vàng đỡ dành nói: “Được được, tỷ tỷ ra mặt cho ngươi.”

Nói xong, cầm đũa lên đánh hai cái về phía đầu Dương Thiên giả vờ tức giận nói: “Về sau ngươi dám đánh tiểu Linh Nhi, ta sẽ cho ngươi đẹp mặt.”

Dương Thiên Vô Ngữ nói: “Hai người các ngươi sao lại câu kết với nhau?”

“Cái gì gọi là thông đồng.”

Tiểu Linh Nhi dương dương đắc ý nói: “Tĩnh Thần tỷ tỷ nhận ta làm muội muội, nếu ngươi khi dễ bất kỳ ai trong chúng ta, chúng ta sẽ cùng nhau đánh ngươi.”

“Chuyện này.....”

Dương Thiên đã không biết nên dùng biểu cảm gì để hình dung tâm tình của mình.

Thân Đồ Thiển Nhi chỉ ở bên cạnh vụng trộm cười.

Nàng phát hiện nơi này thật sự rất thú vị.

Sau khi đám người chơi đùa thật lâu, lúc này mới trở về phòng của mình ngủ.

Dương Thiên vừa trở lại phòng nằm xuống, chỉ cảm thấy Kim Tầm Cổ ngủ say trong ngực dường như thức tỉnh lại.

Kim Tầm Cổ này từ khi hấp thu tiên huyết của hắn, còn coi đan dược số lượng không nhiều của hắn như đường đậu, sau đó đã lâm vào ngủ say.

Dương Thiên vốn định đợi sau khi cổ Kim Tầm này thức tỉnh, sẽ phòng thân cho tử tử Dương Tuyết của mình.

Dù sao tử tử kia tốt nhất là gây chuyện, mà mình lại không ở bên cạnh nàng, trong thời gian ngắn hắn lại không thể xé rách không gian trong nháy mắt đến bên cạnh nàng, nếu như chịu thiệt thì làm sao bây giờ?

Kim Tầm Cổ này tuyệt đối trung thành, hơn nữa gần như bất tử bất diệt, truyền ngôn là giống loài thời kỳ thượng cổ, Lạc Ngân Linh Kiếm chém xuống đều cuốn đao, phòng ngự của hắn ở trước mặt Kim Tầm Cổ giống như bài trí, quả thực đáng sợ.

Bây giờ sau khi Kim Tầm Cổ hấp thu tiên huyết của hắn, dường như đã đạt được tiến hóa, toàn bộ thân thể lớn hơn một vòng, hơn nữa còn mọc ra hai đôi cánh.

Trên người của nó tản ra khí tức khủng bố, tốc độ phi hành cũng chỉ có thể nhìn thấy một luồng tàn ảnh, thậm chí ngẫu nhiên xé rách không gian, xuyên qua không gian.

Điều này khiến Dương Thiên có chút ngây ngẫn cả người, hắn không nghĩ tới con côn trùng nho nhỏ này lại có năng lực lớn như vậy.

Thần thức của Dương Thiên câu thông với nhau, có thể nhận thấy rõ hỉ nộ ái ố của nó.

Nếu Thân Đồ Thiển Nhi nhìn thấy cảnh này, chắc chắn sẽ sợ hãi.

Bởi vì con Kim Tầm Cổ này đã tiến hóa trở thành Kim Tầm Cổ Vương.

Kim Tầm Cổ Vương sáu cánh! Vỗ cánh có thể xé rách không gian, đứng đầu vạn cổ, có thể hiệu lệnh vạn cổ.

Cho dù là tổ gia gia của nàng, mấy trăm năm qua, cũng đều không nuôi dưỡng ra một con.

Nhưng mà, Dương Thiên lại không biết những điều này, hắn chỉ cho rằng con Kim Tầm Cổ nhỏ này là ăn nhiều đan dược của mình như vậy, hơn nữa nuốt một giọt tinh huyết của mình, cho nên sinh ra biến dị, biến thành Tứ Bất Tượng.

Dương Thiên lúc này nắm lấy đôi cánh nhỏ của Kim Tầm Cổ Vương, hơi ghét bỏ nói: “Người xem người ăn béo như vậy, sau này còn bay thế nào, từ hôm nay bắt đầu người giảm béo cho ta.”

Kim Tầm Cổ Vương kêu hai tiếng xèo xèo, biểu lộ ra sự bất mãn của mình.

Dương Thiên đối với việc này, xoa xoa cái bụng tròn vo của nó, nói: “Kháng nghị bác bỏ, hôm nay bắt đầu từ bây giờ đan dược đã ngừng cung cấp cho người, người phải học chăm chỉ như ong mật, đi hái mật hoa ăn.”

Thân Đồ Thiển Nhi nếu thấy Dương Thiên ngược đãi Kim Tầm Cổ Vương, nhất định sẽ liều mạng với hắn.

Trong ghi chép Kim Tầm Cổ Vương vốn phải lớn hơn Kim Tầm Cổ nguyên bản, hơn nữa Kim Tầm Cổ chưa bao giờ ăn mật hoa a.

Dường như vậy, cho dù Kim Tầm Cổ là bất tử bất diệt, cũng thật sẽ dưỡng chết.

Kim Tầm Cổ Vương không ngừng kháng nghị chi chi, nhưng mà, sau một lát, nó đột nhiên bất động, sáu cánh lấy tần suất cực cao đang chấn động, sau đó, phát ra âm thanh chi chi dồn dập.

“Người nói là có nguy hiểm?”

Dương Thiên khẽ nhíu mày, sau đó cảm nhận được mình bị một luồng thần niệm khổng lồ khóa chặt, hắn lập tức hoảng sợ.

“Là ai?”

Cổ thần niệm này vượt qua Vũ Tuyệt Thiên quá nhiều, thậm chí có khả năng phát ra thần niệm ngang ngửa với cảnh giới của hắn lúc này, tuyệt đối là một cao thủ kinh khủng.

Sắc mặt Dương Thiên khó coi, đối phương hiển nhiên là hướng về phía hắn.

“Không được, nơi đây không thể xem như chiến trường.”

Sắc mặt Dương Thiên thay đổi.

Nơi này là nơi hắn muốn bảo vệ, tuyệt đối không thể bị lan đến.

Nghĩ đến đây, Dương Thiên lắc mình một cái, mang theo Kim Tầm Cổ Vương biến mất ở trong phòng.

Giờ phút này, Thân Đồ Thiển Nhi dường như cũng cảm nhận được cổ khí tức khổng lồ kia.

“Là tổ gia gia.”

Trên gương mặt xinh đẹp tinh xảo của nàng mang theo một tia vui sướng.

Nhưng sau đó lại trở nên nghi hoặc.

“Ta và Tổ gia gia tách ra, trên người cũng không mang Kim Tầm cổ, làm sao hắn tìm được ta?”

Thân Đồ Thiển Nhi nghi hoặc.

Khi nàng từ ngoài phòng đi ra, thân ảnh Dương Thiên lập tức biến mất ở ngoài cửa.

Hơn nữa sau khi cảm nhận được khí tức quen thuộc kia, sắc mặt Thân Đồ Thiển Nhi lập tức thay đổi.

“Khí tức Kim Tầm Cổ? Trên người ân nhân làm sao có thể có khí tức Kim Tầm Cổ? Chẳng lẽ hắn chính là người ta cùng tổ gia gia muốn tìm?”

Khuôn mặt Thân Đồ Thiển Nhi lúc trắng lúc đen, sau đó mặt đầy vẻ vội vàng.

” n nhân là người tốt, hắn không phải là người xấu, tổ gia gia người không thể giết hắn, không được, ân nhân tuyệt đối không phải là đối thủ của tổ gia gia, ta muốn ngăn cản tổ gia gia.”

Vừa nghĩ đến đây, Thân Đồ Thiên Nhi cũng đuổi theo Dương Thiên.

Lúc này, Dương Thiên đã ở một chỗ rừng núi hoang vắng trong kinh thành, thần thức của hắn dò xét, đối phương lấy tốc độ cực nhanh tiếp cận, ngay cả Kim Tầm Cổ Vương cũng trở nên có chút nôn nóng bất an.

Dương Thiên an ủi Kim Tầm Cổ Vương một chút, mà vào lúc này, trong ánh trăng sáng ngời, chỉ thấy trên bầu trời, có một đoàn bóng đen đang cấp tốc bay về phía này.

Chương 836 - Lão nhân mất mù.

Cuối cùng, bóng đen trên bầu trời cũng hạ xuống.

Dương Thiên chỉ thấy một lão nhân mù mặc trường bào màu xám bay xuống trước mặt hắn.

Mà những bóng đen vừa rồi kia, rõ ràng chính là Kim Tầm Cổ Trùng.

Sắc mặt Dương Thiên thay đổi kịch liệt.

Bởi vì những Kim Tầm Cổ này không phải một hai con, mà là một đám, hàng trăm hàng ngàn.

Lão nhân mù này rốt cuộc là ai? Vậy mà có thể điều khiển nhiều cổ trùng như vậy?

Trên người lão nhân mù tản ra khí thế không kém gì Vũ Tuyệt Thiên, sau khi rơi xuống đất, cặp mắt chỉ có tròng trắng, không có con ngươi kia nhìn chằm chằm Dương Thiên.

“Là ngươi, ngươi giết người Thân Đồ nhất tộc ta?”

Dương Thiên nghe vậy, trên mặt lập tức lộ ra vẻ chột hiệu.

Trang viên của Long gia, nam tử tên Thân Đồ đại sư kia nuôi một con nhện hình thể to lớn, hơn nữa cuối cùng còn thả ra một con Kim Tầm Cổ.

Lão nhân mù trước mắt này có hơn một ngàn con Kim Tầm Cổ, hơn nữa còn nói hấn là Thân Đồ nhất tộc.

Thân Đồ Thiển Nhi kia...

Dương Thiên lập tức nghĩ thông suốt toàn bộ.

Tuy nhiên, sau khi gặp được đối thủ cường đại nhất sau khi sống lại, Dương Thiên cũng không có chút luống cuống nào.

Hắn vân đạm phong khinh nhìn lão nhân mắt mù nói: “Giết thì giết, ngươi có ý kiến?”

“Ha ha ha!”

Lão nhân mắt mù cười già nua nói: “Đã lâu không gặp được hậu bối cuồng ngạo như vậy, mặc dù người kia là phản nghịch của Thân Đồ nhất tộc ta, nhưng cũng không phải ai cũng có thể chém giết.”

“Nói như vậy, ngươi tới báo thù cho hấn?”

Khí thể toàn thân Dương Thiên cũng phát ra, một đôi mắt đen láy híp lại.

Lão nhân mắt mù lắc đầu nói: “Hấn trừng phạt đúng tội, nhưng mà tổ Thân Đồ tự có tộc quy phán hấn, không tới phiên một ngoại nhân như ngươi nhúng tay, hơn nữa, Kim Tầm Cổ phản nghịch kia ta phát hiện ở trên người ngươi.”

Dương Thiên nghe vậy, ha hả cười một tiếng phủ nhận nói: “Kim Tầm Cổ gì chứ, ta không biết.”

Lão nhân mắt mù cũng cười lên.

“Hậu sinh, đừng giả bộ nữa, ta chính là dựa vào Kim Tầm cổ tìm được ngươi. Kim Tầm cổ là chí bảo của Thân Đồ nhất tộc ta, vài ngày trước nó tựa hồ lâm vào ngủ say, ta không cách nào định vị vị trí của nó, nhưng vừa rồi nó đã thức tỉnh, nếu ngươi vật quy nguyên chủ, ta sẽ xử lý nhẹ nhàng với ngươi.”

Dương Thiên vừa rồi còn nghi ngờ vì sao đối phương có thể tìm tới mình, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới là Kim Tầm Cổ làm bại lộ vị trí của hấn.

Nhưng hấn là Tiên Đế, sao có thể khuất phục đối phương.

“Muốn Kim Tầm Cổ, tự ngươi tới lấy.”

Khóe miệng lão nhân mù nhếch lên một tia cười lạnh.

“Dám ngỗ nghịch ta? Trăm năm qua ngươi là người đầu tiên, nếu ngươi không nghe theo, vậy theo ta trở lại Thân Đồ nhất tộc tiếp nhận trừng phạt đi.”

Nói rồi chân nguyên của ông lão tràn ra, vươn tay xé rách hư không, sau đó bắt về phía Dương Thiên.

Sắc mặt Dương Thiên trong nháy mắt thay đổi.

Hắn không giữ lại chút nào, lần đầu tiên ra tay đã sử dụng chiêu số chí cường.

“Diệt Thiên Ân, Nhất Ân Diệt Thiên!”

Trong lòng bàn tay Dương Thiên nhanh chóng ngưng tụ ấn màu xám đậm, sau đó đối với cái tay của lão nhân mù kia đụng vào nhau.

“Ầm ầm!”

Trong nháy mắt va chạm, như thiên địa sụp đổ, một cỗ sóng khí thực chất hóa đem cây cối hơn mười trượng chặn ngang bẻ gãy.

Ngay cả mặt đất cũng bị lật tung.

Dương Thiên không ngờ lão nhân này ra tay lại hung mãnh như vậy.

Sắc mặt lão nhân hơi kinh ngạc, lão cũng không ngờ thiếu niên trước mặt này lại có thể ngăn cản một đòn công kích của lão.

“Đúng là kinh tài tuyệt diệu, trách không được cuồng ngạo như thế, bất quá ngươi đến cùng có thể tiếp nhận mấy đạo công kích của ta đâu?”

Trên mặt hắn lộ ra một tia sắc thái lạnh lùng, tùy ý phát tay chém, chỉ thấy một đạo trảm đao sáng chói từ trong hư không ngưng tụ ra.

Đao này hình thành, ngay cả mảnh không gian này cũng bắt đầu vặn vẹo, giống như không chịu nổi lực lượng của đao chém.

“Giết!”

Trong miệng lão nhân mắt mù phát ra tiếng gầm già nua.

Dương Thiên cảm giác toàn bộ thân thể dường như bị tử vong bao phủ.

Hắn vẫn như cũ không sợ không sợ, nổi giận gầm lên một tiếng.

“Thương Long thuật!”

Tiên nguyên quanh thân Dương Thiên đều ngưng tụ lại, chỉ thấy ánh trắng bị mây đen bao phủ, từ trên bầu trời truyền đến một tiếng long ngâm rõ to.

Sau đó, đạo khí tức kinh khủng kia từ trên chín tầng trời rơi xuống.

Lần này tiên nguyên quanh thân ngưng tụ ra Thương Long không lồ gấp mấy lần so với trước đó.

Vây rồng hiện ra màu xanh sáng bóng như bàn tay, chiều dài gần năm mươi trượng, vuốt rồng đen sì sắc bén, sừng rồng sừng rồng sừng cong, râu rồng dài nhỏ, một đôi mắt rồng màu đỏ như đèn lồng thật lớn treo ở trên trời cao.

“Grào!”

Thương Long phát ra một tiếng rồng gầm, lúc rơi xuống đất, ngay cả mặt đất cũng rung động mấy phần.

Nó bảo hộ Dương Thiên ở phía sau, thân rồng to lớn cong lên, cảnh cáo lão nhân mù.

Lão nhân mắt mù thấy vậy, trên mặt mang theo một tia khó hiểu.

“Lại là một đạo cổ cấm thuật cường đại, hậu bối, ngươi rốt cuộc có thân phận gì?”

Trên mặt Dương Thiên cười lạnh một tiếng nói: “Ngươi cảm thấy thế nào?”

“Vẫn cuồng ngạo vô biên như cũ, buồn cười, hậu bối, ngươi thật cho rằng hư ảnh Thương Long này có thể ngăn cản bước tiến của ta sao!”

Lão nhân mắt mù tiến lên trước một bước, khí thế cả người phát ra.

“Trảm!”

Thanh âm này giống như uy nghiêm của thiên địa, mà thanh trăm đao kia xé rách không gian, hung hăng trùng kích về phía Dương Thiên.

Thương Long lại phát ra tiếng rùng ngâm lần nữa, chấn nhiếp thiên địa, sau đó vọt tới phía thanh trăm đao kia.

Oanh, cả hai phát ra va chạm lần nữa, Thương Long phát ra một tiếng rên rỉ, bị đao trăm đao có thể xé rách thiên địa kia cứng rắn chém đứt ngang.

Sau đó, uy lực của đao trăm kia không giảm, lại lao về phía Dương Thiên.

“Không tốt!”

Đồng tử Dương Thiên co rút lại, hắn không ngờ đao trăm này lại khủng bố như vậy.

Hắn ngưng tụ tầng tầng phòng ngự, hơn nữa lấy tốc độ cực nhanh lui về phía sau.

Nhưng mà đao trăm kia giống như là giò trong xương, xé nát phòng ngự mà Dương Thiên tạo thành giống như là một tờ giấy.

“Kiếm đến!”

Dương Thiên gầm lên một tiếng, mười vạn đao kiếm khí trong nháy mắt ngưng tụ.

“Đi!”

Dương Thiên Kiếm Chỉ chỉ hướng đao trăm đao có thể xé rách không gian xông về phía hắn.

Tiếng kiếm ngâm không ngừng, đan vào một chỗ, giống như cá trong biển, đếm mãi không hết, uy lực vô cùng to lớn.

Keng!

Kiếm khí khuấy động, tràn ngập lực hủy diệt.

Nhưng mà, đao trăm đao kia, vậy mà kinh khủng chia mười vạn đao kiếm khí này thành hai.

Tuy rằng ngăn cản hơn phân nửa uy lực, nhưng uy lực còn lại vẫn như cũ giết tới Dương Thiên.

Phốc!

Khi đạo công kích này rơi vào trên người Dương Thiên, hắn đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, thân thể cũng như điều đứt dây bay ngược ra ngoài.

Sau đó rơi xuống đất, trượt mấy chục trượng, lúc này mới nghe được.

“Phốc phốc!”

Hắn lại phun ra một ngụm máu tươi, khí tức cũng uể oải theo.

Đối phương mạnh hơn hắn mấy cảnh giới, căn bản không thể địch lại.

Hai người cách xa nhau mấy trăm trượng, lão nhân mù bước về phía trước một bước, không ngờ trực tiếp đến trước mặt Dương Thiên.

“Đạo cổ cấm thuật thứ ba, hậu bối, ngươi làm cho ta rất bất ngờ, có thể ngăn cản được hai đạo công kích của ta, đủ để kiêu ngạo.”

Mặc dù hắn đang khích lệ, nhưng lại châm chọc Dương Thiên.

Hắn đã từng cường đại biết bao, đối phương tuy là Phân Thân cảnh, nhưng mà thời kỳ đỉnh phong hắn căn bản không cần động thủ, vèn vèn một đạo thần niệm cũng có thể nghiền nát linh hồn của đối phương.

Hiện tại thực lực của hắn khôi phục không đủ một phần trăm, không cách nào chống lại.

Lão nhân dường như nhận ra Dương Thiên bất khuất, lạnh lùng mở miệng nói: “Tuy rằng ngươi rất xuất sắc, nhưng cũng đừng bước ở đây, chênh lệch giữa ngươi và ta như một cái hào rộng, không thể vượt qua! Hiện tại, ta sẽ bắt giữ ngươi.”

Nói xong, đang định thò tay ra.

Mà Dương Thiên lại cắn răng, hờ hững mở miệng.

“Đã như vậy, ta sẽ giới thiệu cho ngươi một tôn tại đồng cấp!”

“Cái gì?”

Lão nhân mắt mù nghe vậy sửng sốt, sau đó phát hiện bàn tay thiếu niên hiện lên một ngọc phù.

Sau đó hung hăng bóp nát.

“Các ngươi, hẳn là có cùng chung đề tài mới đúng.”

Khóe miệng Dương Thiên nhếch lên vẻ tươi cười, ngay sau đó, lão nhân mù dường như đã nhận ra điều gì. Một đôi mắt toàn thân màu trắng không con ngươi nhìn về phía bầu trời.

Mà lúc này, trong hư không lập tức mở ra một cánh cửa lớn, một bóng người vĩ ngạn bước ra.

“Cao thủ Côn Luân mới tấn, Vũ Tuyết Thiên?”

Sau khi lão nhân mù nhận ra luồng khí tức này, sắc mặt vốn thủy chung bình tĩnh rốt cục có chút biến hóa.

Nửa tháng trước, hắn đã nhận được tin tức Côn Luân phát ra, có cường giả Phân Thần Cảnh mới gia nhập Côn Luân.

Đối với cái này, lão nhân mắt mù lơ đãng, cho rằng đối phương chỉ là mới vào Phân Thần cảnh, không tu luyện mấy chục năm, khó có thể không chế năng lực.

Nhưng thấy vị này xé rách đại môn hư không, bước ra một bước, lập tức có chút kinh nghi.

Từ khí tức đối phương đến xem, rõ ràng là Phân Thần cảnh trung kỳ.

“Điều này sao có thể?”

Lão nhân mù trong lòng nổi lên sóng to gió lớn.

Giờ phút này cảnh giới của đối phương ngang hàng với hắn, nửa tháng vẫn là hậu bối Phân Thần cảnh, vậy mà bây giờ lại đứng ở độ cao ngang hàng với hắn.

Vũ Tuyết Thiên vẫn mặc quần áo mộc mạc, tóc trắng bay múa, chòm râu dài.

Hắn đạp trời mà xuống, rơi trên mặt đất, đôi mắt nhìn Dương Thiên một chút, thấy khí tức thiếu niên chỉ là uể oải, cũng không bị tổn thương sinh mệnh, không khỏi thở dài một hơi.

“Dương Thiên tiểu hữu, ngươi thật đúng là chủ nhân gây chuyện.”

Vũ Tuyết Thiên thở dài một tiếng, xòe bàn tay ra, chân nguyên tràn vào trên người Dương Thiên, chữa trị thương thế do kinh mạch bị hao tổn.

“Khụ!”

Dương Thiên phun ra một ngụm máu bầm, cười ha hả nói:
“Không lâu sau gặp lại, Võ lão, ta đây không phải là nhớ
ngươi sao!”

Chương 837 - Tiên Đế Uy Nghiêm.

Võ Tuyệt Thiên nghe những lời kia của Dương
Thiên, không khỏi trợn trắng mắt.

“Lão phu thật sự là kiếp trước thiếu nợ ngươi, nói đi, lần này
gọi ta tới có chuyện gì?”

Dương Thiên cười chỉ vào sau lưng Võ Tuyệt Thiên nói: “Vị
này muốn cùng ngươi nói chuyện.”

“Địa giới kinh thành, ta đã vô địch, ai có tư cách nói chuyện
với ta?”

Võ Tuyệt Thiên thần sắc ngạo nghễ, nhưng mà, chờ hắn xoay
người nhìn thấy lão nhân mù kia, sắc mặt lập tức thay đổi,

“Ngươi là Thân Đồ nhất tộc, Thân Đồ Thánh?”

Sắc mặt lão nhân mù lại khôi phục bình tĩnh mở miệng
nói: “Cao thủ Côn Luân Võ Tuyệt Thiên, ngưỡng mộ đại danh
đã lâu.”

Sắc mặt Võ Tuyệt Thiên trở nên cực kỳ khó coi, hắn thật sự
không nghĩ tới Dương Thiên lại trêu chọc tồn tại khủng bố như
vậy.

Truyền ngôn trăm năm trước hắn đã đi vào Phân Thần kỳ, vài
thập niên trước càng là đã đạt đến Phân Thần trung kỳ, cùng tu
vi hiện tại của mình ngang nhau.

Mà mấy chục năm qua đối phương hiển nhiên sẽ không tiến
thêm chút nào tu vi.

Theo một vị lão nhân Côn Luân bàn giao, tu vi Thân Đồ
Thánh đã vô hạn tiếp cận với Phân Thần cảnh hậu kỳ, hơn nữa

hắn còn có được Kim Tầm cổ thần bí khó lường, đối chiến cùng cường giả Phân Thần cảnh hậu kỳ, không nói chơi.

Thiếu niên trêu chọc hắn, hơn nữa dưới công kích của hắn mà còn sống, thật sự là kỳ tích.

Nghĩ đến đây, khoe miệng Võ Tuyệt Thiên giật giật, sau đó nhìn về phía lão nhân chấp tay mở miệng nói: “Thân Đồ Tôn Giả, nghe danh không bằng vừa gặp a, không biết Dương Thiên tiểu hữu tại sao lại đắc tội người, tại hạ có tư cách điều tiết không?”

Giọng nói Thân Đồ Thánh già nua chậm rãi mở miệng nói: “Võ lão, người là tu giả Côn Luân, theo lý thuyết ta không thể không nể mặt người, nhưng thiếu niên này đã giết người Thân Đồ nhất tộc ta, hơn nữa còn cướp đi chỉ bảo Kim Tầm Cổ Trùng của tộc ta, hắn phải đi theo ta một chuyến.”

Võ Tuyệt Thiên nghe vậy, lắc đầu nói: “Điều đó không có khả năng, có ta ở đây, tất nhiên sẽ bảo vệ Dương Thiên tiểu hữu không bị bất kỳ tổn thương nào, đây là hứa hẹn.”

Thân Đồ Thánh nheo đôi mắt trắng bệch nói: “Đã như vậy, vậy thì không có gì để nói nữa?”

Võ Tuyệt Thiên cười nói: “Nếu Thân Đồ Tôn Giả muốn đuổi gân cốt một chút, Võ mỗ nhất định phụng bồi tới cùng.”

“Người muốn ngăn cản ta?”

Thân Đồ Thánh tức giận hừ một tiếng, con ngươi màu xám trắng lóe ra một tia quang hoa màu đen.

Võ Tuyệt Thiên đứng chấp tay, chân nguyên quanh thân lặng lẽ ngưng tụ ra.

“Ta không có lựa chọn nào khác.”

“Tốt, ta ngược lại muốn nhìn xem cường giả Phân Thần cảnh trung kỳ mới, rốt cuộc cường đại cỡ nào.”

Thân Đồ Thánh vốn đang còng lưng giờ phút này trở nên thẳng tắp, sau đó, khí thế toàn thân bộc phát ra.

Như uy áp thiên địa đánh về phía Võ Tuyệt Thiên, gần như nghiền ép tất cả.

Võ Tuyệt Thiên gầm lên một tiếng, một quyền đánh ra một mảng lớn không gian sụp đổ, nắm đấm to lớn màu vàng kim kia nghiền ép về phía Thân Đồ Thánh.

Thân Đồ Thánh tiến lên một bước, giọng già nua nói: “Phá!”

Hắn chỉ tay ra, chân nguyên mệnh môn tuôn ra, va chạm với nắm đấm màu vàng.

Ầm ầm!

Tu vi của hai vị cao thủ Phân Thần cảnh cùng một chỗ, mảnh không gian này gần như đều không chịu nổi, khí lẫm sinh ra do va chạm quét ra ngoài, sụp đổ mảng lớn không gian.

Hai người đều tụt lui về phía sau một bước, thần sắc ngưng trọng lên.

“Thân Đồ tôn giả, quả nhiên càng già càng dẻo dai.”

Võ lão kích động chân nguyên toàn thân, con ngươi híp híp, trên mặt lộ vẻ ngưng trọng.

Thân Đồ Thánh mở miệng nói: “Thời đại mạt pháp, có năng lực bước vào Phân Thần cảnh, quả nhiên không phải hạng người hời hợt.”

Võ Tuyệt Thiên cười ha ha mở miệng nói: “Thân Đồ Tôn Giả quá khen rồi, ta có thể đi vào Phân Thần Cảnh, toàn bộ dựa vào công lao của Dương Thiên tiểu hữu, cho nên, việc này có thể chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không?”

Giọng nói Thân Đồ Thánh già nua: “Ta nói rồi, hấn phạm sai lầm, ta chắc chắn sẽ không bỏ qua cho hấn, cho dù là người Côn Luân ngươi lại đến một vị, ta cũng không sợ.”

Võ Tuyệt Thiên cười ha ha.

Sau đó, sắc mặt có chút âm trầm.

“Một mình ta là đủ.”

Vừa rồi chỉ là thăm dò, lần này, hấn không lưu thủ nữa.

“Vật đổi sao dời.”

Tiên kỹ này được thi triển ra, bầu trời đêm vốn đen nhánh trong nháy mắt chuyển biến thành ban ngày.

Tất cả mọi người trong kinh thành đều chấn động.

“Đây là tình huống gì?”

Mọi người nhìn bầu trời sáng ngời, trên mặt từng người đều mang vẻ không dám tin.

Bọn họ nhìn thời gian, mười giờ tối.

“Sắc trời sao đột nhiên biến thành ban ngày, chẳng lẽ chúng ta đều đang nằm mơ hay sao?”

Toàn bộ mọi người ra cửa, nhìn cảnh tượng ngàn năm khó gặp này.

Bọn họ đều tưởng rằng cùng loại sao chổi như vậy xẹt qua, cho nên hào quang của nó mới thấp sáng toàn bộ bầu trời đêm.

Mà những cường giả Tiên Thiên cảnh trên kinh thành kia, từng người đều hoảng sợ thất sắc.

“Là vị Tôn Giả nào ở đây đấu pháp?”

“Ta cảm nhận được khí tức cường đại, phá toái thiên địa, chân nguyên bàng bạc đang khuấy động!”

“Cảnh giới của hai vị cao nhân tất nhiên là vượt qua cấp độ của Vân Thương chân nhân, kinh thành từ khi nào lại có chí cường giả cấp bậc này?”

Cao thủ bên cạnh Diệp lão mở ra ngực kiểm mà lên, đuổi kịp một đạo lưu quang.

Đó là Hoa lão. Giờ phút này hắn cũng đang ngực kiểm mà đi.

Hai người liếc nhau một cái, trên mặt lộ vẻ hoang mang.

Hiển nhiên, bọn họ cũng không biết là ai đang đấu pháp.

Ở chỗ sâu trong Cổ Cung, Vân Thương chân nhân chậm rãi mở mắt ra, thân hình lóe lên, xuất hiện ở nơi Võ Tuyệt Thiên và Thân Đồ Thánh giao chiến.

“Võ lão? Tu vi của hắn đã khủng bố như thế? Có thể nghịch chuyển đêm tối ban ngày? Một vị khác là ai, lại có tư cách đánh đồng với hắn?”

Ngay trong nháy mắt này, không gian vỡ vụn, bên cạnh hắn chậm rãi đi ra một vị lão nhân áo bào xanh.

Lông tơ Vân Thương chân nhân lập tức nổ tung.

“Người là ai?”

Khí tức của lão nhân áo bào xanh cực kỳ không ổn định, sắc mặt hắt tái nhợt, tựa như đã bị thương cực kỳ nghiêm trọng.

Hắn khinh thường liếc nhìn Vân Thương chân nhân, nói:

“Không cần sợ hãi, nếu ta muốn động thủ, người chỉ giống như con kiến hôi nhỏ yếu, tùy ý ta tàn sát.”

Sắc mặt Vân Thương chân nhân khó coi, nhưng vẫn không hề sợ hãi.

“Rốt cuộc người là người phương nào?”

Lão nhân áo bào xanh ho khan một tiếng, thân thể sợ hãi ba phần.

Hắn hồ hững nói: “Ta là người thủ hộ ống tay áo, sao người cho rằng người có tư cách ra tay với ta?”

Một câu nói, Vân Thương chân nhân hoảng sợ lui về phía sau hai bước.

Đối phương một mực ở kinh thành, qua nhiều năm như vậy, hắn thế mà không hề phát hiện.

Tu vi lão nhân trước mắt này, hiển nhiên cũng là cự phách Phân Thần cảnh.

Lão nhân áo bào xanh không để ý đến Vân Thương chân nhân, mà nhìn về phía Vũ Tuyết Thiên cùng với Thân Đồ Thánh còn có Dương Thiên.

Khi thấy được Vũ Tuyết Thiên và Dương Thiên, trong mắt của hắn lộ ra vẻ cừu hận.

Nửa tháng trước, nhưng hai người này khiến hắn mất hết mặt mũi, tu vi lùi lại đến nửa bước Phân Thần cảnh.

Hắn làm sao không hận.

Nếu không có vị chí cường giả Vũ Tuyết Thiên này ở đây, hắn đã sớm chém giết Dương Thiên.

Hiện giờ Vũ Tuyết Thiên đối mặt với đối thủ cùng cấp bậc với hắn, điều này khiến trong lòng lão nhân mặc thanh bào vô cùng thoải mái.

Nếu đối phương trực tiếp ngã xuống, vậy thì càng tốt hơn.

Vân Thương chân nhân nhìn lão nhân mặc áo bào xanh, cung kính hỏi: “Không biết tôn giả có biết người đối chiến với Võ lão là ai không? Hẳn có thực lực không thua Võ lão.”

Lão nhân mặc áo bào xanh lộ vẻ khinh thường nói: “Vị này chính là cường giả chí cường của Miêu Cương Thân Đồ nhất tộc, Thân Đồ Thánh, một thân tu vi thông thiên triệt địa, lúc hẳn là Phân Thần cảnh, họ Võ này còn chưa sinh ra đâu, chờ xem, nếu Thân Đồ Tôn Giả toàn lực ra tay, Võ Tuyệt Thiên chắc chắn sẽ thua.”

Vân Thương chân nhân nghe vậy có chút chấn động.

Có thể bại Võ Tuyệt Thiên, người này lại kinh khủng như thế?

Hắn vội vàng nhìn qua.

Lúc này, chỉ thấy Vũ Tuyệt Thiên thi triển ra Đâu Chuyển Tinh Di ngồi xếp bằng trên hư không, thần thánh như thiên thần, năng lượng phiên thiên địa này, liên tục không ngừng dung nhập vào trong thân thể hắn.

Sau đó, hắn mở mắt ra, phần nộ quát một tiếng với Thân Đồ Thánh.

“Giết!”

Khí thiên địa bàng bạc kia trong nháy mắt nghiền ép về phía Thân Đồ Thánh.

Thân Đồ Thánh lạnh lùng tự nói.

“Người đã không biết sống chết, vậy cũng đừng trách ta!”

Nói xong, trong bàn tay của hắn lẳng không hiển hiện một cái sáo ngọc.

Sáo ngọc trắng noãn như tuyết, tản ra từng tia ba động.

Thân Đồ Thánh thổi sáo ngọc, tiếng sáo giống như ma âm.

Khi Thân Đồ Thiên Nhi cách đó mấy chục dặm nghe thấy tiếng sáo này, sắc mặt lập tức thay đổi, đôi mắt tinh khiết như suối mang theo vẻ lo lắng.

“Chẳng lẽ Thái tổ đã ra tay với Dương Thiên? Không được, ta phải nhanh chóng đi ngăn cản.”

Nói xong, thân hình lóe lên, cấp tốc lao về phía giao chiến.

Khi tiếng sáo của Thân Đồ Thánh vang lên, chỉ thấy toàn bộ Thiên Kim Tầm Cổ vốn yên lặng tĩnh lại.

Bọn chúng vỗ cánh, mang theo từng đạo lưu quang màu vàng bảo hộ hần ở giữa, ngăn cản tiên kỹ này của Thân Đồ Thánh.

Kim Tầm Cổ nguyên một đám đan vào một chỗ, hợp thành một phòng ngự chắc chắn.

Vũ Tuyệt Thiên vận dụng thiên địa chi khí tập kích xuống, mặt đất chỗ Thân Đồ Thánh sụp đổ mấy trượng, toàn bộ tràng diện đất rung núi chuyển, cho dù là người ở kinh thành xa xa cũng có thể cảm nhận được, đều cho rằng là động đất.

Hiện trường, bụi đất tràn ngập, dưới đạo tiên kỹ này, phương viên mấy chục trượng hết thấy đều bị phá hủy.

Dưới đạo công kích này, ngay cả Vân Thương chân nhân ở xa ngoài một cây số cũng đều khiếp sợ lau mồ hôi lạnh.

“Võ lão so với trước kia thì mạnh hơn nhiều.”

Con người lão nhân áo bào xanh cũng âm tình bất định, lúc trước hần thua dưới chiêu này.

Hần hiện tại có chút thấp thỏm không biết Thân Đồ Thánh có thể chịu đựng được một đạo công kích hay không.

Dù sao hần đã già nua, có lời đồn nói hần sắp vẫn lạc.

Mà Vũ Tuyệt Thiên đang ở thời kỳ đỉnh phong.

Khi bụi đất tán đi, chỉ thấy trung ương phế tích, xuất hiện một hình cầu khổng lồ.

Mọi người đầu tiên là sững sờ, sau đó chỉ thấy hình cầu khổng lồ kia chậm rãi rạn nứt.

Sau đó, xuất hiện một đoàn kim quang.

Xèo xèo!

Ban đầu chỉ là một vụ làm ăn, sau đó là hàng trăm hàng ngàn cửa.

“Đây là Kim Tầm Cổ, chúng nó thế mà có thể sống sót dưới công kích cường đại này?”

Dương Thiên con người co rút lại.

Đây rốt cuộc là quái vật gì, chẳng lẽ thật không cách nào giết chết?

Đoàn kim quang kia chính là do Kim Tầm Cổ tự thân phát ra.

Đôi cánh của chúng nó rung động theo tần số.

Hình như... bị chọc giận.

Thân Đồ Thánh từ trong Kim Tầm Cổ vây quanh đi ra, trên người hẳn không có bất kỳ thương thế gì, một đôi con ngươi xám trắng không có con ngươi ngẩng đầu nhìn về phía Vũ Tuyệt Thiên trên trời cao.

“Đây là chiêu số cường đại nhất của ngươi?”

Sắc mặt Võ Tuyệt Thiên trở nên cực kỳ khó coi.

“Ngươi vậy mà lông tóc không thương tổn gì?”

Thân Đồ Thánh khinh thường cười nói: “Ngươi biết vì sao có người đồn đãi ta là Phân Thần cảnh trung kỳ, lại có khả năng chiến thắng Phân Thần cảnh hậu kỳ, thậm chí cùng Phân Thần cảnh đỉnh phong đều có thể cân sức ngang tài không?”

Võ Tuyệt Thiên nghe vậy, mí mắt giật một cái, có loại dự cảm không tốt.

Những chuyện này hẳn chưa từng nghe nói a.

Chẳng lẽ là bởi vì...

Ánh mắt Võ Tuyệt Thiên vừa nhìn về phía Kim Tầm Cổ, chỉ nghe Thân Đồ Thánh tiếp tục mở miệng nói: “Có lẽ ngươi đã nghĩ tới, vừa rồi ta đã hạ thủ lưu tình, là nể mặt Côn Lôn, ngươi cứ như vậy rời đi, ta sẽ bỏ qua chuyện cũ, bằng không...”

Khí thế của hắn ta lập tức tăng lên, như uy áp thiên địa, quét về phía tất cả mọi người, Võ Tuyệt Thiên đứng mũi chịu sào, chân sau trong hư không bước mấy bước, ngay cả không gian cũng sụp đổ.

“Nếu không... vậy thì ở lại đi!”

Võ Tuyệt Thiên hít sâu một hơi, ổn định kinh hải trong lòng.

Hắn liếc nhìn Dương Thiên, ánh mắt cũng trở nên kiên định nói: “Ta nói rồi, ta có thành tựu như ngày hôm nay là công lao

của Dương Thiên tiểu hữu. Ta thiếu hẳn ba nhân tình, mỗi nhân tình đều như mạng của ta. Nếu ngươi động đến hẳn, vậy thì bước qua thi thể của ta đi.”

Dương Thiên mới động dung, hốc mắt có chút hồng nhuận.

Hắn không nghĩ tới Vũ Tuyết Thiên lại kiên quyết che chở hẳn như vậy, thật ra hẳn không sợ không sợ là bởi vì có một đạo át chủ bài cuối cùng không có ra.

Nếu dưới tình huống lão già mù này từng bước ép sát, Dương Thiên dự định giải trừ phong ấn trong thần thức, phóng xuất ra lực lượng tinh thần chân chính của Phá Thiên Tiên Đế, sau đó cưỡng ép mở ra tầng phong ấn thứ tư của Thất Thái Linh Lung Tháp, phóng xuất ra Thương Long chân chính, đánh chết lão thất phu này.

Chỉ có điều Dương Thiên biết, nhục thân của mình tuyệt đối không chịu nổi tinh thần lực của Phá Thiên Tiên Đế thời kỳ đỉnh phong kiếp trước.

Cho nên, ngày đầu tiên Dương Thiên giáng lâm đã vận dụng phong ấn, phong ấn tinh thần lực cuồng bạo vô biên kia, chỉ còn lại 1%.

Nếu như cưỡng ép giải trừ phong ấn, thân thể của hẳn tất nhiên sẽ chia năm xẻ bảy.

Nhưng...

Uy nghiêm của Tiên Đế, không thể đụng vào!

Chương 838 - Liệt Thiên Ma Cổ.

Đối mặt với đối thủ khủng bố như Thân Đồ Thánh, cho dù Vũ Tuyết Thiên rời đi, Dương Thiên cũng sẽ không nói thêm gì.

Dù sao ân tình lúc trước, theo hẳn thấy đối phương đã trả.

Nhưng lại không nghĩ rằng Vũ Tuyết Thiên vẫn lựa chọn ở lại.

Mà Thân Đồ Thánh lần này hiển nhiên là động sát tâm, muốn đánh chết Vũ Tuyết Thiên.

Điểm này, Dương Thiên tuyệt đối không cho phép.

Lúc này, Thân Đồ Thánh khàn giọng, con ngươi xám trắng nhìn chăm chú vào Vũ Tuyết Thiên chậm rãi mở miệng nói: “Ngươi đã vẫn không nghe khuyên bảo, vậy cho dù là giết ngươi, Côn Luân bên kia ta cũng có chỗ bàn giao.”

Nói xong, thổi sáo ngọc.

Khi tiếng sáo ngọc như ma âm kia lưu chuyển trong thiên địa này, tần suất vỗ cánh của từng con cò trùng càng lớn hơn, bọn chúng dùng tốc độ cực nhanh đánh về phía Vũ Tuyết Thiên trên bầu trời.

“Ngươi dám!”

Dương Thiên Thần lo lắng quát lên một tiếng.

Tay hắn niết pháp ấn, đang giải trừ phong ấn trên thần thức, nhưng đạo phong ấn này vốn rườm rà phức tạp, cần thời gian.

Mà Vũ Tuyết Thiên bên kia đã lâm vào nguy hiểm.

Hơn một ngàn con Kim Tầm Cổ gần như bất tử bất diệt đánh úp lại, sắc mặt của Vũ Tuyết Thiên cũng khó coi tới cực điểm.

Hắn đánh ra một quyền, trên trăm con Kim Tầm Cổ rơi xuống, nhưng mà thời điểm rơi xuống giữa không trung, lần nữa vỗ cánh hướng về phía Vũ Tuyết Thiên lần nữa bay tới.

Vũ Tuyết Thiên không ngừng lui về phía sau, những Kim Tầm Cổ kia giống như giòi trong xương.

Hắn biết, những Kim Tầm Cổ này có kịch độc, hơn nữa lực cắn hợp lại kinh người, nếu lại tìm không thấy biện pháp giải quyết, không phải trúng độc, cuối cùng chỉ còn lại có một đồng xương cốt.

Chân nguyên ngưng tụ quanh thân Vũ Tuyết Thiên ngưng tụ từng tầng tinh thể ở trước mặt để ngăn cản Kim Tầm cổ.

Nhưng lại không ngờ những tinh tầng đó đối với Kim Tầm Cổ mà nói, mỏng yếu giống như trang giấy.

Lúc này, khí thể toàn thân Thân Đồ Thánh lại một lần nữa tăng lên, tiếng sáo ngọc lần nữa đề cao một tầng âm tiết.

Mà cổ trùng giống như phát điên, cắn xé về phía Vũ Tuyệt Thiên.

Mấy trăm con cổ trùng cắn xé, thân thể Võ Tuyệt Thiên ở trên không trung lập tức bị một tầng sương máu bao phủ, mà bờ môi của hắn, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được biến thành màu đen.

Khí tức của hắn uể oải tới cực điểm, độc đã công tâm, ngay cả chân nguyên cũng không thể vận chuyển trôi chảy, từ trên trời cao rơi xuống.

“Lão thất phu, ngươi dám!”

Đôi mắt Dương Thiên trong nháy mắt đỏ lên, hắn ở thời khắc máu chốt giải trừ phong ấn, căn bản không có thời gian viện trợ Vũ Tuyệt Thiên.

Mà Vân Thương chân nhân ở xa ngoài mây cây số thấy một màn này, trên mặt lập tức mang theo một tia hoảng sợ.

“Võ lão, lại bại nhanh như vậy?”

Mà lão nhân áo bào xanh mang theo vẻ mặt khinh thường nói: “Thân Đồ nhất tộc có thể chấn nhiếp Miêu Cương mấy trăm năm, tất cả đều dựa vào vị cường đại Thân Đồ Thánh này, tu vi đủ để so sánh Thần Cảnh đỉnh phong cực kỳ khủng bố, chỉ cần mấy lão quái vật Hoa Hạ kia không ra, ai là đối thủ của hắn? Võ Tuyệt Thiên hắn tính là cái gì? Chỉ là thái điều mấy tháng trước bước vào Phân Thần cảnh, lại dám trong mắt không người khiêu chiến Thân Đồ Thánh, hôm nay hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ.”

Nói đến đây, lão nhân áo bào xanh cười lạnh không ngừng, lúc trước Vũ Tuyệt Thiên ra tay với hắn, đánh hắn trọng thương phải mấy năm mới có thể hoàn toàn khôi phục, hơn nữa mất hết mất mũi, ở chỗ nào cũng không thể nói rõ, đây là sỉ nhục cả đời của hắn.

Bây giờ, đối phương rốt cuộc phải chết.

Dương Thiên phun ra một ngụm máu, đang muốn cưỡng ép phá tan phong ấn lần nữa, chỉ thấy trong ngực một vật tròn vo

bay ra.

Nó vỗ sáu cái cánh nhỏ bay đến trước mặt Dương Thiên, bộ dáng vô cùng đáng yêu.

Dương Thiên không có tâm tình để ý tới nó, chỉ chuyên tâm phá tan phong ấn.

Mà lúc này, Thân Đồ Thánh dường như cảm nhận được cái gì, trên mặt hoảng sợ biến sắc nói: “Cổ trùng sáu cánh, Kim Tầm Cổ Chi Vương, Liệt Thiên Ma Cổ?”

Thần sắc hắn kích động, con ngươi xám trắng run rẩy nhìn về phía Dương Thiên.

“Hậu bối, sao ngươi lại có Liệt Thiên Ma cổ, là Thân Đồ Huy trộm Kim Tầm cổ vương tuổi nhỏ của tộc ta tiến hóa? Nhưng nó hẳn là trăm năm mới có thể tiến hóa thành Liệt Thiên Ma cổ, trong thời gian này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Nói đến đây, thanh âm của hắn lập tức trở nên âm trầm, bước về phía trước một bước uy nghiêm nói: “Trả lời ta!”

Giọng điệu Thân Đồ Thánh chấn động lòng người, cho dù là Vân Thương chân nhân và lão nhân áo bào xanh cách xa mấy cây số cũng run lên, không biết tại sao Thân Đồ Thánh vốn trầm ổn lại kích động như thế.

Thân Đồ Huy mà Thân Đồ Thánh nói chính là Thân Đồ đại sư bên cạnh Long gia. Mấy chục năm trước, hắn đã trộm chí bảo của tộc Thân Đồ, Kim Tầm Cổ Vương ấu niên. Kim Tầm Cổ Vương thời kỳ ấu niên không khác gì Kim Tầm Cổ bình thường, nhưng lại có xác suất tiến hóa thành Liệt Thiên Ma Cổ, có thể xé rách không gian, hiệu lệnh ngàn vạn cổ trùng.

Lúc trước Kim Tầm Cổ Vương còn nhỏ được Thân Đồ nhất tộc tôn sùng là chí bảo, cung cấp nuôi dưỡng ở trên thần đàn, chờ mong nó sớm ngày tiến hóa.

Nhưng Thân Đồ Huy nổi lên lòng xấu xa, trộm Kim Tầm Cổ ấu niên đi, sau đó biến mất không thấy gì nữa.

Điều này làm cho Thân Đồ nhất tộc tức giận, gần như hàng năm đều phái người xuống núi tìm tung tích của hắn.

Mà Thân Đồ Huy đã nuôi dưỡng Kim Tầm Cổ Vương còn nhỏ ở trong máu thịt của mình, cho nên lúc này mới không bị phát

hiện.

Chờ sau khi hấn chết, Kim Tầm Cổ Vương còn nhỏ rơi vào trên người Dương Thiên, lúc này mới bị người Thân Đồ nhất tộc phát hiện.

Nếu không phải Kim Tầm Cổ Vương còn nhỏ này quan trọng như vậy, Thân Đồ Thánh làm sao có thể tự mình xuất động? Hấn là muốn che chở cường giả chí cường của Thân Đồ nhất tộc.

Trăm năm trước, từ khi tộc trưởng Thân Đồ nhất tộc đời trước mang theo Liệt Thiên Ma Cổ duy nhất tham dự chiến đấu với Tây Phương Thần Minh, song song vẫn lạc, từ đó trong vòng trăm năm Thân Đồ nhất tộc không gượng dậy nổi.

Trăm năm trước, đó là một trận chiến liên quan đến sinh tử tồn vong của Hoa Hạ.

Trận chiến đấu đó được mọi người xưng là trận chiến của chư thần.

Trăm năm trước, cao thủ Hoa Hạ như mây, Tông Sư cảnh đi khắp nơi, Tiên Thiên cảnh nhiều như chó, ngay cả Kim Đan cảnh cũng có thể thấy được.

Đó là thịnh thế tu luyện chưa từng có, linh khí dư dả.

Chỉ có điều, lúc đó quốc gia nguy cấp, quốc gia phương tây xâm lấn.

Một vị chí cường giả tuyệt thế hô to, hội tụ gần vạn tu giả, trong đó có tộc trưởng của Thân Đồ nhất tộc, còn có Liệt Thiên Ma Cổ.

Nhưng mà, đây là lực lượng của một quốc gia, đối trận với rất nhiều thần minh và người biến dị của các quốc gia phương tây cùng với chủng tộc cổ xưa.

Trận chiến đó triển khai ở Hoa Hạ, núi lở đất nứt, linh khí đều biến mất.

Hoa Hạ thảm bại, mà thần linh của rất nhiều quốc gia phương tây cũng vẫn lạc ở mảnh đất này, đại đa số cũng đều trọng thương hấp hối, không có sức tranh đoạt Hoa Hạ đại địa.

Trận chiến ấy, căn cơ linh khí tu luyện quan trọng nhất của Hoa Hạ, trên con đường tu luyện gặp phải trở ngại nghiêm trọng, thần minh phương Tây cũng đều ngủ say, hai phe cũng không còn cách nào thao túng những chiến tranh kia, vũ khí tiên tiến công nghệ cao đã lên sân khấu.

Từ đó, diễn biến thành bố cục hiện tại.

Thân Đồ Thánh biết, chỉ có cổ Kim Tầm ấu niên một lần nữa tiến hóa thành cổ Liệt Thiên Ma, Thân Đồ nhất tộc mới có thể hoàn toàn quật khởi, đánh đồng với ba đại bí cảnh, Côn Lôn.

Vốn cho rằng còn phải đợi thêm trăm năm nữa, nhưng bây giờ thấy được Liệt Thiên Ma Cổ này, Thân Đồ Thánh không khỏi mừng như điên.

Có nó, Thân Đồ nhất tộc sẽ tái hiện huy hoàng ngày xưa!

Dương Thiên nghe thấy tiểu tử trước mặt này có cái tên khí phách như vậy thì không khỏi sững sờ, con vật nhỏ sáu cánh này đúng là có thể xé rách không gian, gọi là Liệt Thiên Ma cổ cũng không quá đáng.

Mà sau khi hắn phát hiện Liệt Thiên Ma Cổ xuất hiện, những Kim Tầm Cổ kia của đối phương toàn bộ ở thời điểm run lắc bấy, trên mặt không khỏi xuất hiện vẻ mừng như điên.

Hắn vội vàng ra lệnh: “Vật nhỏ, mau cứu Võ lão.”

Liệt Thiên Ma cổ sáu cánh gật gật đầu, sau đó thân hình xé rách không gian trong nháy mắt xuất hiện bên cạnh những con Kim Tầm cổ kia.

Nó trực tiếp nghe theo mệnh lệnh của Dương Thiên, cho nên mới xé những con Kim Tầm Cổ kia.

Kim Tầm Cổ mà Thân Đồ Thánh nuôi tuy rằng thân thể cứng rắn, không thể phá vỡ, gần như bất tử bất diệt.

Nhưng ở trước mặt Lục Sí Liệt Thiên Ma Cổ, lại có vẻ yếu ớt như ruồi bọ.

Dưới sự trùng kích cường thế của Lục Sí Liệt Thiên Ma Cổ, Kim Tầm Cổ kinh hoàng bị tách ra.

Nó giống như sói đơn độc tiến vào trong bầy dê, không sợ hãi, không có bất kỳ thứ gì có thể làm bị thương nó.

Võ lão được cứu, cổ độc cũng bị Lục Sí Liệt Thiên Ma cổ giải, nhưng nó vẫn xung phong liều chết đối với Kim Tầm cổ thành ngàn con.

Luận về tốc độ, Liệt Thiên Ma cổ ném Kim Tầm cổ ra mấy con phố. Luận về kích độc, lực cắn, cùng với độ cứng rắn của thân thể côn trùng, đều không phải Kim Tầm cổ bình thường có thể so sánh được.

Nó giống như khắc tinh của Kim Tầm Cổ bình thường.

Nhìn Kim Tầm cổ không ngừng từ trên trời rơi xuống, sau đó chết đi, trái tim Thân Đồ Thánh đang rỉ máu.

Hắn không ngừng thổi sáo ngọc, ý đồ không chế Lục Sí Liệt Thiên Ma Cổ, không ngừng vận dụng thần thức khổng lồ, muốn xóa đi dấu ấn thần thức của Dương Thiên ở Lục Sí Liệt Thiên Ma Cổ.

Nhưng tinh thần lực của hắn hiện tại, ngang bằng với tinh thần lực sau khi phong ấn của Dương Thiên, làm sao có thể giải trừ dấu ấn thần thức kia.

“Quân vô lại!”

Nhìn Kim Tầm Cổ trong nháy mắt tử thương mấy chục con, con người xám trắng của Thân Đồ Thánh cũng bị huyết sắc tràn ngập.

Khí thể như thiên uy của hắn lần nữa bộc phát ra, lạnh lùng nói với Dương Thiên Sâm: “Hậu bối, ta vốn chỉ là cho người giáo huấn, vẫn chưa động sát tâm, nhưng ngươi giết mấy chục con Kim Tầm Cổ của ta, hôm nay ta tất cho ngươi chết.”

“Ngươi thử xem!”

Con người Dương Thiên lạnh lẽo, kêu gọi cổ Lục Sí Liệt Thiên Ma đến gần người.

Giờ phút này, hắn đang ở thời khắc giải trừ phong ấn cuối cùng. Chỉ cần Liệt Thiên Ma Cổ có thể ngăn cản một khắc cuối cùng này, lão thất phu này chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

Chương 839 - Thiếu nữ đến.

Đôi mắt đỏ như máu của Thân Đồ Thánh nhìn chăm chú vào Lục Sí Liệt Thiên Ma cổ trước người Dương Thiên, cho dù phần nộ cũng đau lòng.

Phần nộ là đây là chí bảo của Thân Đồ nhất tộc, lại bị thiếu niên trước mắt này không chế.

Đau lòng là vì đối phương không biết yêu quý, căn bản không biết phương pháp sử dụng Lục Sí Liệt Thiên Ma cổ, không thể phát huy ra uy lực của Liệt Thiên Ma cổ, đặt ở trong tay hắn, là phí phạm.

Bất quá như vậy cũng tốt, nếu đối phương thật sự biết sử dụng như thế nào, vậy hôm nay hắn có tám phần mười tỷ lệ vẫn lạc ở đây.

“Người thật sự không chịu khuất phục, khẳng khẳng phản kháng?”

Sắc mặt Thân Đồ Thánh âm trầm, bàn tay lặng lẽ lấy ra một cái hồ lô ngọc tinh xảo từ trong ngực.

Giọng Dương Thiên cao ngạo nói: “Người tính là cái gì? Cũng có tư cách để cho ta khuất phục? Người cho rằng có thể so sánh với Thần Cảnh đỉnh phong Mỹ thì có thể ở trước mặt ta càn rỡ kêu gào sao?”

“Đã như vậy, ta cũng sẽ không còn chút nương tay nào nữa, hôm nay ta sẽ chém giết ngươi, bảo vệ uy nghiêm của Thân Đồ nhất tộc ta.

Giọng nói Thân Đồ Thánh lạnh lẽo như hàn băng vạn năm.

“Vật nhỏ, đi!”

Dương Thiên nuôi dưỡng tinh huyết của cổ tiên Lục Sí Liệt Thiên Ma, hai người đã sớm tâm ý tương thông. Dương Thiên ra lệnh một tiếng, cổ Lục Sí Liệt Thiên nhanh chóng tập kích về phía Thân Đồ Thánh.

Nó có thể xé rách không gian như tu vi Phân Thần cảnh, khó lòng phòng bị, mà giờ phút này Thân Đồ Thánh không những không chạy trốn, ngược lại khoanh chân ngồi xuống đất, khoe miệng mặc niệm pháp quyết, mà ngọc hồ lô bên cạnh hắn giờ phút này hào quang phóng đại, hiển nhiên là một bảo khí uy lực vô tận.

Liệt Thiên Ma cổ hiện lên trên đỉnh đầu Thân Đồ Thánh, sau đó sáu cánh xẹt qua mang theo phong mang vô tận, tập sát mà đến.

Một màn này khiến Dương Thiên hơi kinh nghi.

Hắn không ngờ con vật nhỏ chỉ biết ăn ở trước mặt hắn lại kinh khủng như vậy, nếu con côn trùng nhỏ này tập sát hắn, chỉ sợ tu vi hiện giờ của hắn cũng không đủ để ngăn cản.

Ở cách xa vài dặm, Vân Thương chân nhân và lão nhân áo bào xanh đều có thể cảm nhận được sự khủng bố của Lục Sí Liệt Thiên Ma cổ.

“Chỉ bảo của Thân Đồ nhất tộc quả nhiên danh bất hư truyền, xem ra Thân Đồ Thánh phải phiền toái rồi.”

Vân Thương chân nhân cảm thán một tiếng.

Mà lão nhân áo bào xanh bên cạnh hắn thì khinh thường cười nói: “Phiền toái? Phiền toái chính là tiểu tử kia mới đúng.”

“Lời này của tôn giả là có ý gì?”

Vân Thương chân nhân nghe vậy hơi ngần người.

Sau đó, chỉ nghe lão nhân áo bào xanh mở miệng nói: “Lục Sí Liệt Thiên Ma cổ này nếu là chỉ bảo của Thân Đồ nhất tộc, Thân Đồ Thánh làm tộc trưởng của Thân Đồ nhất tộc sao lại không có phương pháp hàng phục?”

“Cái này...”

Vân Thương chân nhân nghe vậy, lập tức ngây ngẩn cả người.

Sau đó chỉ thấy ngọc hồ lô trong tay Thân Đồ Thánh tỏa sáng rực rỡ.

“Thu!”

Dương Thiên thấy vậy, biến sắc, nhanh chóng mở miệng nói: “Vật nhỏ, mau tránh ra.”

Nhưng mà lúc này đã chậm, quang hoa màu xanh trên ngọc hồ lô bao phủ Lục Sí Liệt Thiên Ma Cổ, mặc cho nó có năng lực vượt qua hư không, vẫn không cách nào đào thoát.

Thân Đồ Thánh tay niết pháp quyết, nhanh chóng thu Liệt Thiên Ma Cổ này vào.

Sau đó hắn lại nút chặt.

Lục Sí Liệt Thiên Ma cổ không ngừng va chạm ở bên trong, nhưng trên ngọc hồ lô lưu chuyển quang hoa màu xanh, áp chế bạo động của Lục Sí Liệt Thiên ma cổ.

Dương Thiên hít sâu một hơi, đôi mắt đỏ ngầu, hắn không ngờ Lục Sí Liệt Thiên Ma cổ còn chưa sử dụng sát chiêu đã bị Thân Đồ Thánh chế ngự.

Thân Đồ Thánh cười ha ha một tiếng, trên mặt mang theo nụ cười lạnh lùng kiêu ngạo nói: “Tiểu tử, ngươi ngàn vạn lần không nên, không nên dùng chí bảo của Thân Đồ nhất tộc ta để đối kháng với ta.”

Ngọc hồ lô trong tay hắn chính là dụng cụ Thân Đồ nhất tộc ôn dưỡng Kim Tầm Cổ Vương, đối với Kim Tầm Cổ Vương có tác dụng hàng phục.

Giọng Dương Thiên lạnh lùng nói: “Người đắc ý không được bao lâu nữa đâu, ngươi đã thích ý lớn hiếp nhỏ như vậy, ta đây sẽ cho ngươi thử cảm giác bị lấy lớn hiếp nhỏ.”

Phong ấn cuối cùng thật sự là quá khó phá giải, Dương Thiên chỉ cần một chút thời gian cuối cùng là có thể phá giải triệt để.

Thân Đồ Thánh thu hồ lô ngọc vào trong ngực mình, sau khi nghe thấy lời nói của Dương Thiên, mơ hồ có dự cảm không tốt.

Loại dự cảm này tựa hồ có thể nguy hiểm đến tính mạng, khiến cho tồn tại cấp bậc như hắn cũng cảm nhận được một tia sợ hãi.

Thân Đồ Thanh cảm giác tinh thần lực trên người Dương Thiên càng ngày càng cường đại, cường đại đến mức ngay cả hắn cũng cảm thấy có một tia sợ hãi.

“Kẻ này không thể lưu!”

Thân Đồ Thánh vừa nghĩ đến đây, đôi mắt xám trắng không chút đồng tử cũng dần trở nên lạnh lùng.

Trong lòng bàn tay hắn hội tụ một đạo trăm đạo, sau đó chậm rãi đi tới chỗ Dương Thiên.

“Còn có chuyện gì cần bàn giao sau này không?”

Xem ra vẫn phải cưỡng ép phá tan phong ấn sao?

Dương Thiên thầm thở dài một tiếng, sau đó đôi mắt lạnh như băng.

“Người phải bàn giao hậu sự là người mới đúng.”

“Hừ, đến bây giờ còn dám khiêu khích uy nghiêm của ta, xuống địa ngục sám hối đi.”

Thân Đồ Thánh giơ tay lên, một thanh trăm đao sắp rơi xuống.

“Không!”

Vũ Tuyệt Thiên muốn ngăn cản, nhưng hắn bị thương rất nặng, chân nguyên cả người hỗn loạn, độc tính của Kim Tầm Cỏ vừa mới khôi phục, ngay cả ngón tay cũng không thể động đậy.

“Không tốt, Dương Thiên tiểu hữu gặp nguy hiểm!”

Sắc mặt Vân Thương chân nhân trong nháy mắt thay đổi một chút, hắn đang muốn thuận di đi qua, chỉ thấy lão nhân mặc áo bào xanh đuổi bàn tay ra, trói buộc hắn ở trên hư không.

“Người chỉ là Nguyên Anh cảnh trung kỳ, cho rằng mình có tư cách giao thủ với tồn tại cường đại như Thân Đồ Thánh?”

Vân Thương chân nhân mang trên mặt vẻ vội vàng nói: “Ta đây cũng không thể trở mắt nhìn một thiên tài thiếu niên cứ như vậy vẫn lạc ở trước mặt ta được.”

Lão nhân áo bào xanh ha ha cười lạnh một tiếng nói: “Thế gian không bao giờ thiếu nhất chính là thiên tài, hắn ngã xuống liền ngã xuống, có liên quan gì tới ngươi?”

“Tôn Giả ngươi...”

Sắc mặt Vân Thương chân nhân khó coi, nhưng mặc dù hắn giãy dụa như thế nào, vẫn không thoát khỏi trói buộc của lão nhân áo bào xanh.

Mà lúc này, khi đao của Thân Đồ Thánh sắp chém xuống, Dương Thiên đang muốn mạnh mẽ phá tan phong ấn, chỉ nghe một tiếng kêu thanh thúy.

“Thái tổ, đừng làm hắn bị thương.”

Ngay sau đó, một bóng dáng mảnh khảnh lao đến, ngăn ở bên cạnh Dương Thiên.

Trên mặt Thân Đồ Thánh mang theo vẻ khó coi, vội vàng đem trảm đao sắp bay đến mặt thiếu nữ triệt tiêu.

Hắn tiến lên một bước, hừ một tiếng: “Tiểu Thiển, ngươi có biết ngươi đang làm gì không?”

Đúng vậy, người chắn trước người Dương Thiên chính là Thân Đồ Thiển Nhi.

Thân Đồ Thiển Nhi lo lắng nhìn Dương Thiên, thấy thiếu niên không có việc gì, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

“Tại sao lại là ngươi?”

Dương Thiên cau mày, trên mặt lộ ra một tia ngoài ý muốn.

Thân Đồ Thiển Nhi đã xưng Thân Đồ Thánh một tiếng Thái tổ, vậy dĩ nhiên là đứng ở vị trí đối lập với hắn.

Dương Thiên cũng không cho rằng mình chỉ cho nàng một bữa bánh bao ăn, nàng liền đứng về phía mình.

Thiếu nữ nghe vậy, trong ánh mắt trong suốt như linh tuyến mang theo vẻ nghiêm túc nói: “Dương Thiên, ngươi yên tâm, có ta ở đây, ta sẽ bảo vệ ngươi, không để Thái Tổ thương tổn ngươi.”

Toàn thân Dương Thiên chấn động, nhìn ánh mắt kiên định của thiếu nữ, không khỏi gật đầu, từ bỏ cường ép phá tan phong ấn, bắt đầu tiếp tục dùng phương pháp phá giải để phá giải đạo thần thức cuối cùng.

Mà Thân Đồ Thiển Nhi lúc này mở cánh tay trắng nõn như ngó sen ra, ngăn Thân Đồ Thánh lại, khẩn cầu: “Thái tổ, Dương Thiên là người tốt, có ơn với ta, người có thể tha cho hắn không?”

Thân Đồ Thánh lạnh lùng nói: “Tiểu Thiển, ngươi cũng biết ngươi đang nói chuyện với ai mà nếu ta giết người thì ngươi có tư cách ngăn cản sao? Mau lui ra đi.”

“Ta không!”

Thân Đồ Thiển Nhi quật cường lắc đầu nói: “Thái tổ, Dương Thiên có ân với con, Kim Tầm cổ chúng con cũng đã thu hồi,

Thân Đồ Huy là trừng phạt đúng tội, hiện tại hắn đã bị người đánh trọng thương, người không thể buông tha mẹ nó sao?”

Thân Đồ Thánh tức giận hừ một tiếng: “Tiểu Thiên, lần đầu tiên ngươi xuống núi, không biết lòng người hiểm ác, đối phương cố ý tiếp cận ngươi, những cái đó chỉ là biểu tượng giả tạo đối với ngươi mà thôi.”

“Không phải.”

Thân Đồ Thiên Nhi lắc đầu liên tục: “Thiên Nhi có thể cảm nhận được, Dương Thiên không có ác ý gì với Thiên Nhi, hắn không phải người xấu mà Thái Tổ miêu tả.”

Thân Đồ Thánh tiến lên một bước, ngữ khí già nua lạnh lùng quát lớn: “Tiểu Thiên, hắn rốt cuộc đã đồ thuốc mê gì vào ngươi vậy, ngươi phải bảo vệ hắn khắp nơi, nếu không cho ta một lời giải thích hợp lý thì tránh ra cho ta.”

Thân thể mềm mại của Thân Đồ Thiên Nhi lay động một hồi, sau đó cắn răng nói: “Bởi vì ta thích hắn.”

“Cái gì?”

Không chỉ có Thân Đồ Thánh, ngay cả Dương Thiên cũng suýt chút nữa bị tẩu hỏa nhập ma trong cơn bạo怒.

Hai người chỉ là mới quen mà thôi, sao nàng lại nói câu nói này.

Thân Đồ Thiên Nhi không còn cách nào khác, nàng biết tính khí của Thái tổ, chỉ có nói như vậy thì Thái tổ mới có thể buông tha thiếu niên.

Về phần những lời này, chỉ là lời nói dưới tình thế cấp bách mà thôi, không thể coi là thật.

Dương Thiên cũng không tin, tuy nhiên hắn lại có chút cảm động thiếu nữ vì bảo vệ hắn, không tiếc làm đến mức này.

Mà Thân Đồ Thánh lại tin là thật.

Trên mặt hắn âm trầm bất định, hàm răng cắn nát, thanh trầm đao ngưng tụ trong tay chậm rãi buông xuống.

“Ngươi thật sự thích hắn?”

Thân Đồ Thiển Nhi thấy Thái tổ buông công kích, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, đôi mắt trong suốt tuy có chút bối rối nhưng vẫn gật đầu nói: “Thật.”

Sau khi nói xong những lời này, gương mặt tinh xảo của nàng đã đỏ bừng như máu.

Mặc dù nàng không tiếp xúc với thể tục, nhưng cũng biết nữ hài tử nói như vậy, rốt cuộc đại biểu cho cái gì?

Chương 840 - Linh hồn Tiên Đế.

Dương Thiên thật sự không biết nên nói cái gì.

Bởi vì phong ấn lúc này đã giải trừ, thần thức của Phá Thiên Tiên Đế chân chính đang chậm rãi khôi phục.

Hắn vốn muốn hạ sát thủ với Thân Đồ Thánh, để lão thất phu này biết rõ, chính hắn đến cùng đắc tội là tồn tại như thế nào.

Nhưng hiện giờ cô gái trước mắt cầu xin tha thứ cho hắn, nếu Dương Thiên lại ra tay với Thân Đồ Thánh, vậy thì thiếu nữ và nơi nào?

Dù sao đối phương vì bảo hộ hắn, đều đã dựng lên trong sạch.

Nhưng nếu không động thủ với Thân Đồ Thánh, thương thế của Võ lão cứ như vậy mà thôi? Lục Sí Liệt Thiên Ma cổ bị đối phương thu hồi thì cứ như vậy mà thôi?

Còn có lão thất phu này ba phen mấy bận khiêu khích uy nghiêm Tiên Đế của hắn, cho rằng có thể so sánh với Thần Cảnh đỉnh phong của Mỹ liên cuồng vọng kêu gào, thật coi mình là bùn nặn sao?

Dương Thiên cảm giác đầu muốn nổ tung, Thân Đồ Thiển Nhi thật sự sẽ ra vấn đề khó cho mình.

Khi Thân Đồ Thiển Nhi thấy được Thái tổ rút chân nguyên quanh người về thì thở phào nhẹ nhõm.

Nàng xoay người, con người tinh khiết kia nhìn Dương Thiên Minh cười cười nói: “Ta đã nói, có ta ở đây, ngươi sẽ không có

việc gì.”

Khóe miệng Dương Thiên lộ ra nụ cười, nhưng mà, không đợi nụ cười cố định, lập tức cứng ngắc ở trên mặt.

“Thân Đồ nhất tộc ta, cũng không phải người có thể trèo cao, người thật sự cho rằng có nàng bảo vệ người, người có thể bình an sao?”

Thanh âm lạnh lẽo của Thân Đồ Thánh truyền vào tai Dương Thiên.

Thần thức của Dương Thiên ngang bằng với hắn, trong mắt Thân Đồ Thánh, nếu thiếu niên không chết, dấu ấn thần thức của cô Lục Sí Liệt Thiên Ma tuyệt đối không thể thanh trừ.

Thân Đồ Thánh nói đến đây, ngưng tụ một đạo trảm đạo dưới tình huống Thân Đồ Thiên Nhi không chú ý trực tiếp đánh giết.

“Không!”

Thân Đồ Thiên Nhi phát ra một tiếng kêu bi thương, thân thể mảnh khảnh vội vàng ngăn ở trước mặt Dương Thiên ngưng tụ ra cương khí màu vàng kim.

“Tránh ra!”

Dương Thiên thấy vậy, với tu vi của thiếu nữ, tuyệt đối không ngăn cản được công kích của Thân Đồ Thánh.

Hắn cưỡng ép đứng dậy phun ra một ngụm máu tươi, dùng tiên nguyên bản thân ngưng tụ thành một đạo phòng hộ bao phủ thiếu nữ.

Nhưng mà lúc này đã muộn.

Một kích toàn lực của tu vi Phân Thần cảnh trung kỳ vốn là cương mãnh bá đạo, có thể xé rách không gian.

Tu vi hiện giờ của Dương Thiên dốc toàn lực ngăn cản cũng không thể ngăn cản, càng đừng nói đến hiện tại chỉ là vội vàng thi triển phòng hộ.

“Xoạt!”

Đạo trảm đạo có thể xé rách hư không kia đánh trúng thiếu nữ, bắn ra một mảnh huyết hoa thê mỹ.

Sau đó dư uy không giảm, Dương Thiên vừa mới ôm lấy thiếu nữ, còn chưa kịp tránh ra, dư uy kinh khủng kia đã đem hai người đánh sâu vào hơn mười trượng rồi ngừng lại.

Phập!

Dương Thiên chỉ cảm thấy cổ họng ngòn ngọt, phun ra một ngụm máu.

Hắn không để ý thương thế của mình, lo lắng nhìn Thân Đồ Thiển Nhi trong ngực.

“Ngu xuẩn, vì sao ngươi lại chắn ở trước mặt ta, ngươi cho rằng ngươi có thể ngăn cản được công kích này hay sao?”

Dương Thiên nắm chặt hai tay, hốc mắt có chút ươn ướt.

Mặc dù hắn đang gầm thét, nhưng trên mặt lại mang theo nồng đậm ân cần cùng tự trách.

Thiếu nữ cười thê lương, khóe miệng chảy máu không ngừng, trên người nàng vẽ ra một vết thương thật lớn, máu tươi nháy mắt thấm ướt quần áo chế tác tinh xảo của nàng.

Đôi mắt trong suốt như suối núi của nàng mang theo một tia ảm đạm khó khăn nói: “Đi mau, đi được bao xa thì đi, Thái tổ sẽ không bỏ qua cho ngươi, ta có thể làm cho ngươi chỉ có chừng ấy.”

“Ngươi có biết ngươi sẽ chết hay không?”

Ngón tay Dương Thiên trắng bệch, móng tay cũng lún sâu vào trong thịt.

“Không có ngươi, ta đã sớm chết đói. Thiển nhi biết ngươi là... người tốt.”

Trên mặt thiếu nữ mang nụ cười tinh thuần nhất, sau đó khí tức dần dần uể oải, hai mắt chậm rãi khép kín, ngất đi.

Hốc mắt Dương Thiên đỏ bừng, nắm chặt nắm đấm.

Hắn nhẹ giọng nói: “Có ta ở đây, mạng của ngươi, Diêm Vương không thu được!”

Khi Thân Đồ Thánh phát hiện mình ngộ thương Thân Đồ Thiển Nhi, toàn thân run lên, phát hiện khí tức thiếu nữ dần dần mất đi, không khỏi thở dài một hơi.

Dưới thuật pháp của hắn, thiếu nữ xinh đẹp này không chịu đựng nổi nữa.

Lão nhân có chút suy sụp, sau đó, khí thế cả người lần nữa tăng vọt, con ngươi xám trắng nhìn Dương Thiên Đạo “Người chết tiệt, hắn là người!”

Dương Thiên chậm rãi đứng dậy, khí thế cũng đang tăng lên.

Lúc này đây, lực lượng linh hồn chân chính Phá Thiên Tiên Đế triệt để giải trừ tất cả phong ấn.

Đôi mắt đen nhánh của thiếu niên đỏ như máu, dáng người thon dài đội trời đạp đất!

“Ta muốn ngươi chết!”

Khí thế của hắn ta dường như kéo lên mãi mãi không có điểm dừng, trong nháy mắt đã vượt qua khí thế của Thân Đồ Thánh.

Phải biết, Thân Đồ Thánh là cổ sư, tu vi mặc dù là Phân Thần cảnh trung kỳ, nhưng trên thực tế tinh thần lực đã đến Phân Thần cảnh đỉnh phong.

Ngay sau đó, tu vi tinh thần lực của Dương Thiên trong nháy mắt đạt tới Xuất Khiếu cảnh.

Ở đây, trên mặt Thân Đồ Thánh, Võ Tuyệt Thiên, Vân Thương chân nhân, lão nhân áo bào xanh toàn bộ đều mang vẻ hoảng sợ.

Thân thể của bọn họ đột nhiên run rẩy, khiếp sợ không thôi.

“Điều này sao có thể?”

“Rõ ràng tu vi của hắn chỉ là Nguyên Anh cảnh sơ kỳ, vì sao lại kinh khủng như vậy?”

“Lực lượng linh hồn đạt tới Xuất Khiếu cảnh? Hắn đến cùng là quái thai gì?”

Trên mặt mấy người này mang theo rung động, không thể tin được sự thật này.

Nhưng mà, lực lượng linh hồn của Dương Thiên vẫn không hề dừng lại.

Toàn thân hắn đã dần dần xuất hiện một tia vết rạn, càng rõ ràng hơn, từng đạo vết rạn tinh mịn bò đầy mặt hắn, giống như

là thổ địa khô cạn mất đi hơi nước mà rạn nứt vậy.

Đây là hậu quả do thân thể không chịu nổi lực lượng linh hồn của Phá Thiên Tiên Đế chân chính tạo thành.

Lực lượng tu vi của hắn chỉ tương đương với Nguyên Anh cảnh sơ kỳ, vật dẫn quá yếu, mà tinh thần lực đã đạt đến Xuất Khiếu cảnh giới, lại còn đang không ngừng kéo lên.

Tinh thần lực mỗi lần kéo lên, vết rách trên thân thể Dương Thiên lại sâu thêm một phần.

Mà đám người Vũ Tuyết Thiên rung động cũng cao hơn một phần.

Thiên địa bạo động, không bị khống chế, tinh nguyệt thất sắc, một cột sáng bắn lên trời cao, đảo loạn phong vân.

Trong lúc nhất thời, thiên hạ chấn động.

Tương Tây, trong một quan tài bằng đồng xanh khổng lồ, một vị nam tử vĩ ngạn thân thể khô nứt tràn ngập tử khí, mặc long bào chậm rãi mở hai mắt ra.

Đôi mắt của hắn ta đen nhánh như đêm.

Sau khi cảm nhận được khí thế của Dương Thiên, giọng nói của hắn uy nghiêm mở miệng.

“Thế gian lại có thêm một vị chí cường giả!”

Hắn là Thi Hoàng, ngàn năm trước khi còn sống chính là tồn tại cường đại tung hoành thiên địa, khi thọ nguyên gần hết, biến thành một cỗ thi thể, lần nữa tung hoành ngàn năm bất bại!

Sáu môn phái ẩn thế xếp hạng nhất, Vân Thiên Kiếm Tông.

Một thiếu niên tuấn lãng đầu đầy tóc bạc lưng đeo một kiếm đứng ở trên cô phong.

Cô Phong nằm trên đám mây, trên mặt hắn trắng như tuyết như trẻ con, nhưng đôi mắt lại giống như đã trải qua vô tận thời hằng.

Trên cô phong bị vô số kiếm ý vờn quanh, tràn ngập sát phạt.

Hắn là tông chủ Vân Thiên Kiếm Tông, một thân tu vi sâu không lường được.

“Ta nghĩ, chúng ta có thể trở thành bằng hữu!”

Côn Luân, một lão nhân đang cuốc đất gieo rắc hạt giống, bên cạnh là một gian phòng ốc dựng nên không chút thu hút.

Hắn dương dương tự đắc, sau khi nhận ra khí thế của Dương Thiên, đôi mắt đục ngầu không khỏi híp lại.

“Khí tức này, sẽ là ai đây?”

Khi lực lượng linh hồn của Dương Thiên khôi phục tới đỉnh phong, Thân Đồ Thánh đã bắt đầu run lẩy bẩy.

Mà Võ Tuyệt Thiên thấy vậy, mặc dù trên mặt rung động, nhưng rốt cục cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần Dương Thiên không có việc gì là tốt rồi, bí ẩn trong đó sẽ được công bố.

Vân Thương chân nhân và thanh bào lão nhân vốn đang lơ lửng trên không trung, nhưng sau khi cảm nhận được uy áp như thiên uy của Dương Thiên, trực tiếp từ trên không trung rơi xuống.

Dám bay trên đỉnh đầu Tiên Đế, hoàn toàn là muốn tìm chết.

Bọn họ bị dọa đến toàn thân đang phát run, nhất là lão nhân áo bào xanh, hắn như thế nào cũng không nghĩ tới, thiếu niên từng tùy ý hắn nhào nặn kia lại có lực lượng linh hồn khủng bố như thế.

Trong đôi mắt Dương Thiên lúc này như trăng sao đang lưu chuyển.

Quanh thân phát ra tất cả linh hồn lực đã từng là Phá Thiên Tiên Đế thời kì.

Giờ phút này, tóc dài đen nhánh của hắn ta trong nháy mắt dài ra uy nghiêm như Địa Vương.

Tiên bào quần quanh, toàn thân trắng bóng.

Thời khắc này thiếu niên áo trắng tóc đen, áo cùng tóc đều phiêu phiêu dật dật, không bó không buộc, có chút phát phơ, giống như thần linh.

Tất cả thương thế trên người Dương Thiên bị linh hồn lực áp chế trong thời gian ngắn, trên da thịt mơ hồ có ánh sáng lưu

động, trong mắt chớp động quang mang của một ngàn loại lưu ly, trôi nổi ở không trung, giống như trích tiên chân chính.

“Làm bản Đế tức giận, không thể tha thứ!”

Giọng Dương Thiên như đế vương, khí thế Tiên Đế nghiền ép về phía Thân Đồ Thánh.

Sắc mặt Thân Đồ Thánh khỏ sở, hấn rút cuộc biết mình rút cuộc đắc tội tồn tại như thế nào.

Nhưng hấn cắn răng cả giận nói: “Bớt ở chỗ này giả thần giả quỷ, nếu người có vốn liếng chém giết ta, làm sao có thể mặc cho ta tới ức hiếp?”

“Nếu người muốn chết, vậy ta sẽ thành toàn cho người.”

Dương Thiên tay niết pháp quyết, khí tức toàn thân tràn ra, chấn nhiếp thiên địa.

“Linh Lung Tháp, tầng thứ tư, mở!”

Đã từng là linh hồn lực của Phá Thiên Tiên Đế, mở ra tầng thứ tư Thất Thái Linh Lung Tháp, dễ dàng.

Lúc này tháp lung linh bảy màu bị Dương Thiên thoát ra khỏi thân thể, lơ lửng giữa không trung.

Ba tầng trước mở ra, mà tầng thứ tư cũng hiện lên một tia ánh sáng, ba tầng sau thì đóng chặt.

Sau khi Dương Thiên mở tầng Linh Lung tháp thứ tư ra, chỉ thấy bên trong có một đạo khí tức kinh khủng tràn ra.

Chương 841 - Bắt Đầu Độ Kiếp.

Tầng thứ tư Linh Lung Tháp rút cục mở ra.

Ngay sau đó, bên trong truyền ra một tiếng long ngâm rõ to.

Thời khắc này, tất cả mọi người đều chấn động.

“Trong này rút cuộc giam giữ sinh vật khủng bố gì? Vì sao chỉ một giọng nói đã khiến linh hồn của ta run rẩy?”

Trên mặt Vũ Tuyệt Thiên kinh nghi bất định, hấn ngẩng đầu nhìn về phía thiếu niên như trích tiên trôi nổi ở trên hư không, chỉ cảm thấy càng ngày càng nhìn không thấu hấn.

Khi luồng khí tức kinh khủng kia lan tràn ra, Thân Đồ Thánh vốn đang kiêu ngạo cũng có chút run rẩy.

“Vừa rồi là tiếng rống ngâm, lẽ nào lại là cổ cấm thuật do thiếu niên phát ra? Lần trước hư ảnh Thương Long đã bị ta chém thành hai nửa, chẳng lẽ tiểu tử này còn muốn đâm lên vết xe đổ? Nhưng vì sao ta lại cảm thấy sợ hãi từ tận đáy lòng?”

Nơi xa, Vân Thương chân nhân và lão nhân áo bào xanh liếc nhau một cái, đều từ trong mắt đối phương thấy được vẻ sợ hãi.

Bọn họ chỉ cảm thấy dường như có sinh vật cổ quái ghê gớm nào đó sắp được thả ra.

“Tôn Giả, ngài biết đạo khí tức này là vật gì không?”

Vân Thương chân nhân cố nén thân thể run rẩy, hỏi.

Lão nhân áo bào xanh gian nan lắc đầu nói: “Không biết, nhưng ta biết, chủ nhân của luồng khí tức khủng bố này nếu phóng thích ra, nhất định thiên hạ đại loạn, người thế gian có thể hàng phục nó, có thể đếm được trên đầu ngón tay.”

Dương Thiên không để cho mọi người đợi lâu.

Bàn tay hấn ngưng tụ pháp ấn, nuốt toàn bộ thiên địa chi khí trong phạm vi mấy ngàn dặm, sau đó thanh âm cô lạnh nói: “Thương Long, còn không hiện thân sao?”

“Thương Long?”

Tất cả mọi người đều biến sắc.

Sau đó, từ trong tầng thứ tư Thất Thái Linh Lung Tháp đi ra một cái đầu rồng.

Sau đó, chính là thân rồng, đuôi rồng.

Toàn thân con Thương Long này có màu xanh, quanh thân có xiềng xích trói buộc.

Sừng nó giống như hươu, đầu giống như lưng còng, mắt giống thỏ, cổ giống rắn, bụng giống như thận, vẩy giống như cá, móng giống như ung, bàn tay giống như hồ, tai giống như lưng trâu có tám mươi một vẩy.

Bên miệng con Thương Long màu xanh này có giây lát, dưới cằm có minh châu, dưới cổ có nghịch lân, trên đầu có thước mộc.

Nghe đồn Long Vô Xích Mộc không thể thăng thiên.

Thương Long xuất hiện trong tầm mắt mọi người, hơi thở như mây, tản ra dao động khủng bố.

Thân nó dài mấy chục trượng, bị xiềng xích quán quanh, không thể bay lên trời.

Nhưng cho dù là như thế, vẫn là chán nhiếp tất cả mọi người.

Đồng tử của Võ Tuyệt Thiên co rút lại, nhìn kỹ Thương Long kinh hãi lắm lắm: “Đây tuyệt đối không phải là cổ cầm thuật, cũng không phải hư ảnh, đây là Chân Long cường đại thật sự tồn tại!”

Thân thể Thân Đồ Thánh có chút phát run, khí tức truyền đến từ trên người Thương Long, để cho hắn là tồn tại cường đại có thể so sánh với Thần Cảnh đỉnh phong đều cảm thấy linh hồn run rẩy, vậy con rồng này đến cùng là cảnh giới gì?”

“Trên thế giới thật sự có Chân Long?”

Vân Thương chân nhân đã bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Lão nhân áo bào xanh hít sâu một hơi, lúc này mới đè lại rung động trong lòng.

“Tiểu tử này vậy mà triệu hoán ra Thương Long chân chính? Hắn rốt cuộc là người phương nào? Sao lại khủng bố như thế?”

“Bản long rốt cuộc lại thấy ánh mặt trời.”

Trong con người sâu thẳm u ám của Thương Long mang theo uy nghiêm, khí thế toàn thân nó bắn ra, có thể khuấy động phong vân biến ảo, cường đại vô song.

Nhưng khi nó cảm thụ một chút khí thiên địa, không khỏi lộ ra một tia nghi hoặc.

“Thiên địa chi khí xung quanh mỏng manh tới cực điểm, cực bắc hoang nguyên của Huyền Thiên đại lục, thiên địa chi khí cũng không mỏng manh như vậy.”

Đồng tử của nó nhìn về phía Dương Thiên, cúi đầu nghi vấn: “Tiên Đế, đây là nơi nào? Dưới thần thức của ta bao phủ, nơi này dường như cũng không phải là Huyền Thiên đại lục.”

Toàn thân Dương Thiên tản ra khí tức tiên linh.

Hắn ta tức giận hừ một tiếng nói: “Chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi.”

Thương Long lập tức sợ hãi, đầu rồng cúi xuống mở miệng: “Vâng.”

Dương Thiên chấp tay đứng trên hư không, lúc này thân thể hắn có thể chịu đựng linh hồn lực đã tiếp cận cực hạn.

Nếu như còn không xử lý, chỉ sợ người chết trước là hắn.

Mặc dù con Thương Long này bề ngoài thần phục với hắn, nhưng Dương Thiên biết, nó trời sinh tính tình bất hảo, nếu để nó biết tu vi hiện giờ của mình còn thấp hơn nó, nhất định sẽ phản loạn.

Dù sao lúc trước vì hàng phục con Thương Long bạo ngược này, hắn đã phí không ít khí lực, hơn nữa còn dùng huyền thiết chế tạo xiềng xích trói buộc nó, hạn chế năng lực bay lên trời của nó.

Trải qua thời gian mấy trăm năm, mới khiến cho con Thương Long này cúi thấp cái đầu cao quý xuống.

Mà ngay khi Dương Thiên muốn hạ mệnh lệnh, chỉ thấy mây đen trên bầu trời ngưng tụ trên đỉnh đầu Thương Long.

Dương Thiên thấy vậy, trên mặt lập tức khó coi.

“Không ngờ lại là kiếp vận!”

Mỗi nơi đều có lực lượng pháp tắc.

Vô luận là Huyền Thiên đại lục hay là nơi này.

Khi có người cảnh giới tu vi vượt qua cực hạn chịu đựng của phiên thiên địa này, sẽ có thiên kiếp giáng xuống, vì hủy diệt.

Cảnh giới này được tu giả gọi là Độ Kiếp cảnh.

Độ thiên kiếp, mới có thể tiếp tục sống sót.

Mà thất bại, sẽ bị trời xanh gạt bỏ.

Cho nên, sau khi kiếp vận xuất hiện, Thân Đồ Thánh như nhũn ra, suýt chút nữa tê liệt ngồi trên mặt đất.

Về phần Võ Tuyệt Thiên, Vân Thương chân nhân, lão nhân áo bào xanh cũng bị dọa không nhẹ, vừa ra sân đã trải qua kiếp vận, con Thương Long này rốt cuộc mạnh cỡ nào?

Giờ phút này, ánh mắt Thương Long nhìn về phía bầu trời, trên mặt lộ ra nụ cười nhân tính hóa.

“Tiên Đế, ta đây là dẫn động lôi kiếp sao?”

Dương Thiên nói với giọng điệu lãnh đạm: “Tu vi của người ứng phó với lôi kiếp này có lẽ dư dả, sao nào? Cần ta ra tay giúp người sao?”

Thương Long chậm rãi lắc đầu, ngạo nghễ nói: “Tiên Đế, lôi kiếp này căn bản không thể làm tổn thương tới da lông của ta, người chờ ta đem phong vân đảo loạn.”

Nói xong, Thương Long ngẩng đầu đứng, tinh nguyệt trên bầu trời bị mây đen che khuất.

Khi mây đen áp đỉnh, tất cả mọi người đều bị thiên uy này chấn nhiếp.

Hồ quang màu tím trên chín tầng trời lấp lóe, như nhánh cây thiên lôi giăng khắp nơi đang rít gào.

Đây mới thực là thiên uy, không phải ba ngàn lôi quyết mà Dương Thiên vận dụng có thể so sánh.

Cường giả dưới Độ Kiếp cảnh, nếu như bị đạo thiên lôi này bổ trúng, cơ hồ thập tử vô sinh.

Lôi kiếp trên chín tầng trời vẫn đang nổi lên.

Nhưng lần này lại một lần nữa bát phương chấn động.

Những chí cường giả kia đều cảm nhận được khí tức khủng bố của Thương Long, hơn nữa cũng cảm nhận được khí tức không giống với Dương Thiên.

Trong một trong ba đại bí cảnh, Linh Sơn, nơi này linh vụ lượn lờ, Hoa Điệp Linh Điều không ngừng bay múa.

Trong đó, một thiếu nữ tóc dài màu xanh mở mắt ra, nhảy lên một cái, rơi vào trên một con tiên hạc.

Nàng nhìn về phía kinh thành xa xôi, nhẹ giọng tự nói.

“Là vị đạo hữu nào đang độ kiếp?”

Một chỗ khác, trong sơn cốc bốn mùa như xuân, ngăn cách với thế gian, như chốn đào nguyên chân chính.

Một nam tử trung niên mày kiếm mắt sáng, ánh mắt thâm thúy như sao sáng, hần mặc trường bào, khoanh chân ngồi trên mặt nước, mà không chìm xuống.

Cảm nhận được khí tức kiếp vận, nam tử trung niên không khỏi cười ha ha.

“Lôi kiếp, ha ha, tốt, trăm năm qua, rốt cục có người đạt tới Độ Kiếp cảnh.”

Thập Vạn Đại Sơn, cảnh nội Yêu tộc.

Một con mãnh hổ sắc sỡ hóa thành một hình người, trên mặt mang theo vẻ kinh nghi.

“Lôi kiếp, đại cao thủ Độ Kiếp cảnh? Nhân tộc hay là Yêu tộc? Vì sao ta ngửi thấy được khí tức khiến ta sợ hãi?”

Tất cả mọi người đều không có được đáp lại.

Mà người kinh thành, không đạt tới cảnh giới Tiên Thiên, căn bản không biết có người đang độ kiếp.

Những người có tu vi minh kinh, ám kinh, thậm chí tu vi Tông Sư cảnh đều cho rằng hôm nay sẽ có sấm sét đánh trời mưa.

Chỉ có người như đi vào Tiên Thiên mới có thể cảm nhận được sự khủng bố của thiên uy, cũng cảm nhận được một tồn tại cường đại dưới lôi kiếp.

Trên chín tầng trời, lôi kiếp áp ủ hồi lâu rốt cục rơi xuống.

“Ầm ầm.”

Một đạo thiên lôi màu tím xen lẫn một chút hồng mang từ trên bầu trời đánh xuống.

Tử sắc thiên lôi này to như cây gỗ ba người ôm không xuể.

Thân Đồ Thánh đều run lẩy bẩy dưới lôi kiếp này, nào còn uy nghiêm ngày xưa?

Vũ Tuyệt Thiên đã chứng kiến rất nhiều tồn tại cường đại, nhưng bây giờ lại sợ tới mức sắc mặt cũng thay đổi.

Còn có Vân Thương chân nhân và lão nhân áo bào xanh, bọn họ ở khoảng cách xa như vậy cũng có thể cảm nhận được sự kinh khủng của lôi kiếp.

Mà con Chân Long kia lại ở trung tâm của lôi kiếp, nó có thể chịu đựng được lôi kiếp khủng khiếp như vậy sao?

Lão già này nhìn thấy đạo lôi kiếp này, hướng về phía Dương Thiên mở miệng nói: “Tiên Đế, lôi kiếp này không bằng một phần mười lực đạo của một kích lúc trước của ngươi, thân thể của ta cường hãn có thể đối chiến với ngươi trên trăm đạo công kích, chỉ là chín đạo thiên lôi, quả thực so với ta gãi ngứa còn không kém bao nhiêu.”

Dương Thiên và Thương Long nói chuyện bằng ngôn ngữ thượng cổ của Huyền Thiên đại lục, đám người Vũ Tuyệt Thiên chỉ cảm thấy tối nghĩa khó hiểu.

Cho nên, bọn họ chỉ biết Thương Long cường đại cỡ nào, căn bản không biết Thương Long kỳ thật còn e ngại Dương Thiên thời kỳ toàn thịnh.

Dương Thiên thờ ơ mở miệng: “Giải quyết nhanh chóng, ta còn muốn ngươi làm một việc cho ta.”

Thương Long gật đầu, sau đó cái đuôi bị xiềng xích Huyền Thiên trói buộc lại kia, đối với Cửu Thiên Thần Lôi cứng rắn mà đi.

“Ta thảo.”

Mọi người cực kỳ hoảng sợ.

Dưới độ kiếp, cho dù có thể trừ hàng xuống, đó cũng là hấp hối, sắp tử vong.

Mà con Thương Long này không những không phòng ngự, ngược lại còn muốn chơi cứng.

Chẳng lẽ nó không biết sự khủng bố của thiên lôi này?

Khi tất cả mọi người cho rằng Thương Long hội bị thương nặng, cuối cùng ngã xuống, chỉ thấy hai luồng năng lượng cường đại va chạm với nhau, phá toái nửa hư không.

Một cỗ sóng khí thực chất kia quét sạch mà đi, phương viên một cây số, biến thành một mảnh hoang vu.

Một đạo lôi kiếp khủng bố cứ như vậy mà tiêu tán.

Chương 842 - Thập Phương Chấn Động.

Dương Thiên nhìn hư không vỡ vụn nửa bầu trời, con người đen nhánh lập tức bất động thanh sắc hít híp.

Con Thương Long này còn kinh khủng hơn so với trước đó.

Bây giờ hẳn là dùng lực lượng linh hồn vô cùng cường đại của Phá Thiên Tiên Đế, làm bộ mình còn vì tu vi đỉnh phong đến chấn nhiếp con Thương Long này.

Nếu như bị nó nhìn thấu, sợ là sẽ gặp đại nạn.

Hắn muốn hàng phục con rồng này, chỉ sợ tu vi chỉ có thể đạt tới cảnh giới kiếp trước.

Hiện tại Dương Thiên còn chưa có vốn liếng thu phục Thương Long làm vốn liếng.

Nhưng cũng may, lúc trước khi dễ nó đủ tàn nhẫn, Thương Long này còn không có nghi ngờ, phải nói trước mắt còn không có lá gan này.

Mà giờ khắc này, mọi người còn đang bị chấn động.

Sự kinh khủng của Thương Long quả thực vượt quá tưởng tượng của đám người Thân Đồ Thánh Võ Tuyệt Thiên.

Chỉ vậy đuôi một cái đã có thể đánh vỡ một đạo lôi kiếp, ngay cả Võ Tuyệt Thiên cũng biết, cho dù là những cường giả mạnh nhất của Côn Luân cũng không làm được.

Thật ra bọn họ chưa từng thấy Thương Long, cho nên cũng không biết thân thể của Thương Long mạnh đến mức nào,

cũng không phải là mấy vị chí cường giả của Côn Luân có tu vi không bằng Thương Long.

Bây giờ lôi kiếp trên chín tầng trời vẫn đang nổi lên.

Lôi kiếp độ kiếp tổng cộng chín đạo, hơn nữa một đạo còn kinh khủng hơn một đạo.

Lúc trước chỉ là một ít món khai vị.

Tất cả mọi người đều nghĩ như vậy.

Mà lúc này, đôi mắt rồng của Thương Long nhìn về phía Dương Thiên mở miệng nói: “Tiên Đế, ta có thể nuốt lôi kiếp này vào không?”

Dương Thiên dùng tàn suất mắt thường không thể thấy được rung động một chút, sau đó giọng điệu cô lãnh như Phá Thiên Tiên Đế ở kiếp trước mở miệng nói: “Người có năng lực này sao?”

Thương Long ngạo nghễ nói: “Tiên Đế đứng một bên nhìn là được rồi.”

Nói xong, mở ra miệng to như chậu máu, nuốt lấy kiếp vân trên chín tầng trời.

Giờ phút này rõ ràng đã bắt đầu chuẩn bị ra đạo lôi kiếp thứ hai, nhưng kiếp vân đều lấy tốc độ khủng bố bị già nua cắn nuốt vào trong bụng.

Lôi kiếp cũng tự nhiên không hình thành được.

Trên chín tầng trời, lôi kiếp không ngừng ngưng tụ, rồi lại không ngừng bị Thương Long thôn phệ.

Đến thời điểm cuối cùng, mây đen đều bị Thương Long nuốt xuống.

Bầu trời đêm lúc này dần dần sáng sủa, vạn dặm không mây, trăng sáng treo cao, sao đầy trời.

Lôi vân độ kiếp cứ như vậy biến mất, cái này tự nhiên đưa tới rất nhiều chí cường giả chú ý.

Thập Vạn Đại Sơn, Cửu Đế Yêu tộc tề tụ.

Vừa rồi cảm nhận được khí tức độ kiếp ở Nhân Gian Giới, cho nên bọn chúng đang thương nghị đối sách.

Trong chúng nó cũng có chí cường giả.

Dù sao, có tư cách cùng Côn Lôn địa bình khởi bình tọa, làm sao có thể đều là kẻ yếu?

Con mãnh hổ sắc sỡ uy nghiêm mở miệng nói: “Các người có nhận ra khí tức của người độ kiếp này là ai không? Là vị chí cường giả nào của Nhân tộc.”

Một con đại bàng màu vàng mở miệng: “Khí tức này rất kỳ quái, trước đó ta chưa bao giờ phát hiện sự tồn tại của nó.”

Hồ tộc một con hồ ly màu trắng nhú mào nói: “Nhân tộc càng ngày càng cường đại, chúng ta tràn ngập nguy hiểm?”

Lúc này, một con giao long màu đen trầm mặc hồi lâu, lúc này mới không xác định mở miệng nói: “Đây không phải là người của Nhân tộc đang độ kiếp, ta đã nhận ra khí tức của Thủy tổ chúng ta, nó có lẽ cũng là giao long.”

Mãnh hổ sắc sỡ hỏi: “Người chắc chứ?”

Lúc con giao long màu đen kia còn muốn nói gì, trên mặt từng con đều thay đổi sắc thái.

Bởi vì chúng nó đã nhận ra lời kiếp biến mất, cho nên tất cả đều không khởi ngậy ngấn cả người.

“Chẳng lẽ thủy tổ Giao Long độ kiếp, sau đó thất bại?”

Linh Sơn, một trong tam đại bí cảnh, vẫn là thiếu nữ tóc dài màu xanh kia, nàng ngồi ở trên linh hạc, tóc dài bay múa.

Đi theo phía sau hẳn là một đám hoa điệp phi điều.

Thiếu nữ hai tay nâng má, mở đôi mắt đẹp màu xanh trong veo như nước, nghi hoặc lẩm bẩm: “Kỳ quái, khí tức lời kiếp như thế nào tiêu tán, chẳng lẽ đối phương đã ngã xuống dưới lời kiếp?”

Trong linh cốc, cường giả trung niên mào kiếm mắt sao kia cũng lộ vẻ khó hiểu.

“Đối phương rốt cuộc là người nào? Vì sao chỉ độ một đạo thiên kiếp? Là thực lực quá yếu? Đạt tới tu vi này không thể trực tiếp đánh chết một đạo thiên lôi, chẳng lẽ thành công rồi?”

Hắn nổi điên như vậy điên cuồng gãi gãi đầu có chút sụp đổ nói: “Rốt cuộc là thành công hay là thất bại?”

Mà những chí cường giả của đất Hoa Hạ Thương Long giờ phút này nghĩ như thế nào.

Sau khi nó nuốt lời kiếp vào, trong bụng hình như có tiếng sấm, hồ quang điện lấp lóe.

Nhưng mà, đối với những Thương Long này chỉ là ợ một cái, sau đó ý vị thâm trường đối với Dương Thiên mở miệng:

“Tiên Đế, tiến bộ của ta như thế nào? Có thể cùng ngài sánh vai hay không?”

Dương Thiên hí hí mắt nói: “Thế nào? Tiểu Hắc, ngươi muốn thử cùng ta tái chiến một trận sao?”

Tiểu Hắc là tên mà Dương Thiên đặt cho con Thương Long này, mặc dù có chút bất nhã, nhưng có thể đặt tên cho Tiểu Linh Nhi thành cái tên Hoa Hoa, đại khái cũng chỉ biết được Dương Thiên đặt tên là chuyện kinh khủng cỡ nào.

Nhưng mà tên cũng không quan trọng, Dương Thiên biết, thả con Thương Long này ra, nó sẽ không thành thật.

Cho nên, lần này muốn tiên phát chế nhân chân nhiếp Thương Long.

Thương Long nghe thấy cái tên Tiểu Hắc, hiển nhiên là mặt rùng rợn đen kịt, nhưng nhìn thấy Dương Thiên tức giận, nó vội vàng cúi đầu nói: “Tiên Đế, uy nghiêm của ngươi ta không dám xúc phạm.”

Đã từng chọc giận Dương Thiên, mỗi lần Thương Long đều bị treo lên đánh một phen, cho dù là thân thể của nó cường hãn, cũng bị đánh đến hấp hối.

Sau đó ác ma này lại không ngừng cho nó ăn đan dược, để cho hắn khôi phục tu vi cùng nhục thân.

Sau đó tiếp tục đánh.

Thương Long vốn cũng là cự phách ngạo thị thiên địa, cuồng ngạo vô biên, căn bản không có bất kỳ người nào có thể hàng phục nó.

Cuối cùng bị Dương Thiên đánh cho không còn cách nào khác, trực tiếp sụp đổ, cuối cùng khuất phục.

Cho nên, hiện tại Thương Long đối với Dương Thiên đều sinh ra bóng ma tâm lý, sợ bị treo lên đánh lần nữa, cho nên vội vàng cúi đầu.

Nếu như lấy tính tình trước đó của nó, Dương Thiên dám gọi nó là Tiểu Hắc, nó đã sớm xé Dương Thiên thành mảnh nhỏ.

Bây giờ nó cho rằng tu vi của mình còn rất kém cỏi, không bằng Dương Thiên, cho nên chỉ có thể nén giận.

Mà nếu Thương Long suy nghĩ những chuyện này để cho đám người Vũ Tuyết Thiên biết, đoán chừng có thể thổ huyết.

Thương Long cường đại biết bao, bọn họ đã rõ như ban ngày.

Dưới lôi kiếp cường đại, nó không tổn hao gì, hơn nữa trừ đạo lôi kiếp thứ nhất bổ xuống, những lôi kiếp khủng bố còn lại kia vậy mà con Thương Long này nuốt vào trong bụng.

Tu vi này được cho là thông thiên triệt địa?

Nhưng bây giờ trên mặt bọn họ lại mang theo một tia nghi vấn, Thương Long này rốt cuộc có độ kiếp thành công hay không?

Có thể thôn phệ kiếp vân, hình như tu vi cũng vượt qua Độ Kiếp cảnh.

Ngày đó trên dưới đất, ai có thể hàng phục được hắc này?

Lúc này, Thương Long cúi đầu hỏi Dương Thiên: “Tiên Đế, lần này rốt cuộc ngài cũng thả ta ra, chẳng lẽ chỉ là để nuốt kiếp vân chơi đùa sao?”

Thân thể Dương Thiên hiện giờ thật sự sắp không chống đỡ nổi lực lượng linh hồn khổng lồ của Phá Thiên Tiên Đế.

Nhưng trên mặt hắc vẫn không có bất kỳ vẻ lo lắng, bởi vì đó không phải là biểu lộ của Phá Thiên Tiên Đế.

Hắc không nhanh không chậm, thanh âm đậm mạc mở miệng: “Như thế nào? Người muốn một mực bị ta giam giữ tại tầng thứ tư?”

Thương Long vội vàng lắc đầu nói: “Ta không muốn ở đó cả đời, nơi đó hoang vu, ở đây vẫn tốt hơn, có hơi thở sinh mệnh, không khí tự do thật sự rất mới mẻ.”

Dương Thiên gật đầu, sau đó ngón tay chỉ về phía Thân Đồ Thánh, lạnh lùng nói: “Giết hắn, ta đã cân nhắc qua một thời gian, ta sẽ chân chính thả ngươi ra.”

“Chuyện này là thật?”

Trên khuôn mặt già nua có chút động dung, nó nhìn thoáng qua Huyền Thiên xích sắt trói buộc trên người nói: “Tiên Đế, ngài sẽ đem cái xiềng xích chết tiệt này bắt lại cho ta?”

Có sợi xích này, nó không thể bay lượn thiên địa, giống như chim không có cánh, cá không có đuôi, gần như làm Thương Long ghen điên.

Dương Thiên lạnh lùng nói: “Sao vậy? Ngươi không tin ta sao?”

“Không không không!”

Thương Long vội vàng lắc đầu rùng to lớn, trực tiếp đồng ý.

Nhưng sau đó, đôi mắt hiện lên một tia nghi hoặc.

“Tiên Đế, người này ở trước mặt ngài như con kiến hôi, ngài trở tay liền có thể đem hắn chấn giết, không cần làm điều thừa thừa ta ra?”

Sắc mặt Dương Thiên khẽ biến động, sau đó hờ hững nói: “Ta chỉ kiểm tra ngươi vài năm nữa thôi, có nghe theo mệnh lệnh của ta hay không, nếu ngươi không muốn thì vĩnh viễn bị ta nhốt vào tầng thứ tư Thất Thái Linh Lung Tháp đi.”

“Không muốn!”

Thương Long vội vàng cúi đầu, nó trời sinh đa nghi, nhưng nghe thấy Dương Thiên uy hiếp, lập tức vứt bỏ tất cả những chuyện không hợp lý.

“Hiện tại ta sẽ chém giết hắn, hi vọng Tiên Đế ngài tuân thủ lời hứa!”

Nói xong, Thương Long chậm rãi nhìn về phía Thân Đồ Thánh.

Chỉ bị Thương Long liếc mắt nhìn, Thân Đồ Thánh cũng cảm giác như sắp tử vong.

Hắn định thân hình, ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên, phần nộ quát: “Người dám giết ta?”

“Người dám làm càn với Tiên Đế!”

Thương Long bày tỏ lòng trung thành, vỗ một trảo xuống Thân Đồ Thánh trước mắt.

Phụt.

Vền vền một đạo công kích, Thân Đồ Thánh vốn cường đại không thể chiến thắng, so với Thần Cảnh đỉnh phong Mỹ trong nháy mắt rơi vào tình thế nguy hiểm.

“Vậy mà không chết?”

Giọng điệu Thương Long hơi kinh ngạc, sau đó chỉ thấy quanh người Thân Đồ Thánh đều là Kim Tầm Cổ phòng hộ.

Chỉ có điều, dưới long trảo của Thương Long, tử thương gần một phần ba.

Một màn này khiến Thân Đồ Thánh gần như khóc ra máu.

Phải biết rằng, những con này đều là cổ trùng gần như bất tử bất diệt, Thân Đồ nhất tộc vận dụng toàn tộc, một năm cũng chỉ ôn dưỡng không đến hai con mà thôi.

Bây giờ một lần chết ba trăm con, tương đương với việc đánh lui Thân Đồ nhất tộc đến mấy trăm năm trước...

Chương 843 - Tinh huyết Thương Long.

"Làm tổn thương căn cơ Thân Đồ nhất tộc ta, mặc kệ người có phải Chân Long hay không, ta đều phải cho người chết."

Thân Đồ Thánh đỏ mắt, gần như muốn điên rồi.

Hắn thôi sáo ngọc, bảy trăm con Kim Tầm Cổ còn lại như phát điên đánh về phía Thương Long.

Trong đôi mắt của Thương Long mang theo một tia lạnh lùng.

“Dám xúc phạm uy nghiêm của bản vương, không thể tha thứ!”

Nó phát ra một đạo long tức đối với bảy trăm con Kim Tầm Cổ bay tới.

Long tức nóng rực nóng bỏng, giống như nham thạch nóng chảy, Kim Tầm Cổ vốn gần như bất tử bất diệt kia sau khi gặp phải Long tức của Thương Long, bị đốt thành cặn bã.

Tất cả mọi người đều chấn động.

Ánh mắt Vũ Tuyệt Thiên ngơ ngác nhìn lực lượng long tức do Thương Long phun ra.

Kim Tầm Cổ mà hắn cũng thúc thủ vô sách, lại bị Thương Long đánh chết dễ dàng như vậy.

Quả thực là không so sánh thì không có tổn thương.

Mà lúc này Vân Thương chân nhân và lão nhân mặc áo bào xanh ở xa xa ở bên cạnh nhìn nhau một cái, đều từ trong đôi mắt của đối phương thấy được một tia hoảng sợ,

Thân Đồ Thánh sao mà cường đại? Tu vi so với Thần Cảnh đỉnh phong của mình, nếu người bí cảnh không ra, hắn gần như vô địch.

Nhưng tồn tại khủng bố như vậy, lại vẫn không hề có lực hoàn thủ.

Thực lực của Thương Long có thể độ kiếp đã khủng bố đến cấp độ này sao?

Chỉ hai chiêu, Thân Đồ Thánh đã là người gần chết.

Lần này Kim Tầm Cổ một lần tổn thất bảy thành, đối với hắn đả kích cũng là lớn nhất.

Bị một đạo long tức thương tổn, Thân Đồ Thánh thoi thóp, hối hận tới cực điểm.

Đây là gần ngàn năm tích lũy của Thân Đồ nhất tộc, cứ như vậy tổn thất bảy tầng, nếu không trêu chọc thiếu niên kia, không biết tự lượng sức mình đi đối chiến với Thương Long, làm sao tổn thất lớn như thế.

Lúc này, một cái long trảo của Thương Long nắm chặt lấy Thân Đồ Thánh, ngay cả xương cốt của hắn cũng bắt đầu vận vẹo.

Tồn tại cường đại như thế, ở trước mặt Thương Long nhỏ yếu như vậy, lão nhân áo bào xanh đều bị dọa đến run lẩy bẩy.

May mà vừa rồi hắn không thừa dịp loạn ra tay với Dương Thiên, nếu không có thể sớm đã bị Thương Long tát chết rồi.

Dương Thiên lạnh lùng nhìn Thân Đồ Thánh, cao ngạo mở miệng nói: “Còn có di ngôn gì muốn bàn giao sao?”

Thân Đồ Thánh cắn chặt răng, trong con ngươi màu xám trắng không con ngươi mang theo vẻ vận vẹo giận dữ hét lên:

“Người rốt cuộc là ai? Làm sao lại triệu hồi ra sinh vật trong truyền thuyết?”

“Ta là Tiên Đế!”

Thiếu niên thần sắc ngạo nghễ, khí tức Phá Thiên Tiên Đế âm âm bộc phát ra, để bốn cao thủ ở đây hoảng sợ thất sắc.

Ngay cả trong đôi mắt của Thương Long, đều hiện lên một tia chấn kinh.

“Khí thế cường đại như thế, chẳng lẽ tu vi hỗn đản đáng giận này leo lên tuyệt đỉnh? Vậy ta phải tới lúc nào mới có thể đánh bại hắn khôi phục tự do?”

Đôi mắt Thương Long sáng tối bất định, không ngừng suy nghĩ.

Mà lúc này Dương Thiên rốt cuộc cũng mở miệng nói với Thương Long.

“Giết hắn.”

“Vâng, Tiên Đế đại nhân.”

Thương Long gầm nhẹ một tiếng, đang muốn phun ra long tức đốt Thân Đồ Thánh thành tro tàn.

Nhưng vào lúc này, một giọng nói yếu ớt truyền đến.

“Không được, mau dừng tay.”

Dương Thiên nhìn lại, chỉ thấy Thân Đồ Thiển Nhi khẩn cầu nhìn mình, gương mặt tinh xảo tái nhợt tới cực điểm, khiến

người ta đau lòng.

Đôi mắt trong suốt của nàng nhiễm một tầng hơi nước, nhìn thiếu niên đau khổ cầu khẩn nói: “Dương Thiên, van cầu người buông tha Thái tổ, hắn là người thủ hộ Thân Đồ nhất tộc ta, mất đi hắn, Thân Đồ nhất tộc sẽ bị diệt.”

Thân hình Dương Thiên bay xuống, cúi người, lần nữa ổn định thương thế của Thân Đồ Thiên Nhi.

“Người nhất định phải cầu tình cho hắn?”

Thiếu nữ khí tức yếu ớt, vịn vết thương sâu thấy xương trên người nói: “Dương Thiên, Thái tổ ra tay với người là hắn không đúng, ta trả lại cho hắn, xin người bỏ qua cho hắn đi.”

Hốc mắt nàng ướt át, để lại nước mắt, thoát nhìn ta thấy mà thương.

Dương Thiên nắm chặt hai tay, thần thái bất định, cuối cùng chậm rãi mở miệng nói: “Được!”

Dứt lời, hắn đứng dậy dặn dò Thương Long: “Tiểu Hắc, thu tay lại.”

Trên mặt Thương Long lộ ra một nụ cười có ý vị khác.

Nó bỏ Thân Đồ Thánh xuống, sau đó cổ quái nói: “Tiên Đế, người thay đổi rồi, chỉ là một bình hoa nhỏ bé cũng có thể không chế tư tưởng của người?”

Dương Thiên đứng chấp tay, tức giận hừ một tiếng, khí thế uy áp mệnh môn đánh về phía Thương Long.

“Không nên hỏi đến, tốt nhất đừng hỏi.”

“Vâng!”

Thương Long cúi đầu, nhưng trong đôi mắt thú không biết đang suy nghĩ cái gì.

Nó luôn cảm thấy Dương Thiên biến hóa rất lớn, nhất là tu vi, lại chỉ có cảnh giới Luyện Thần Phản Hư.

Chỉ có điều Thương Long không hành động thiếu suy nghĩ.

Nó vẫn biết gia hỏa đáng giận này thường xuyên thích giả heo ăn thịt hổ.

Nhớ năm đó vì tiếp cận nó, tên khốn kiếp này rõ ràng có loại thực lực cấp bậc Hợp Đạo thành Thánh đỉnh phong kia, vậy mà nguy trang thành tiểu thái điều luyện tinh hóa khí.

Nó tự nhiên là khinh thường nhìn tiểu thái điều một chút, nhưng mà cuối cùng lại bị thiệt lớn, bị đánh rất thảm không nói, còn bị tên khốn này nhốt thật lâu.

Cho nên, lúc này Thương Long đã có bóng ma tâm lý, rõ ràng vạn phần muốn ra tay với Dương Thiên, nhưng trước khi chưa thăm dò rõ ràng, vẫn không dám ra tay.

Con Thương Long này là do Dương Thiên hàng phục, Dương Thiên làm sao có thể không biết con Thương Long này đang nghĩ gì?

Trái tim hắn cũng căng thẳng tới cực điểm.

Nếu Thương Long này thật sự thử phách một trảo, đoán chừng hắn có thể trực tiếp bị nó phách chết.

Cho nên thừa dịp nó còn chưa phát giác cái gì, Dương Thiên muốn nhanh chóng phong ấn con Thương Long này ở tầng thứ tư của Thất Thái Linh Lung Tháp.

Nhưng trước đó, hắn còn muốn lấy một thứ.

Ánh mắt Dương Thiên lại rơi vào trên người Thương Long, hắn lạnh lùng nói: “Tiểu Hắc, lấy hai giọt tinh huyết của ngươi ra.”

Thương Long nghe vậy, nhìn thiếu nữ trên mặt đất khí tức sinh cơ dần dần tiêu tán, nghi ngờ mở miệng nói: “Tiên Đế, ngài muốn cứu nàng? Vậy dùng Tiên Linh huyết của ngài hiệu quả không phải rất tốt sao? Vì sao lấy của ta? Hơn nữa, vì sao lại muốn lấy hai giọt? Chẳng lẽ ngài cũng bị thương?”

Dương Thiên nở nụ cười.

Hắn dùng sức ho khan một tiếng nói: “Hôm qua ta không đắp chăn cảm lạnh, hiện tại đang là thời kỳ suy yếu, ngươi thật muốn động thủ cũng không cần thử, trực tiếp đến đi, ta không cần tiên khí đối bình với ngươi.”

Khóe miệng Thương Long giật giật.

Có thể đạt tới cấp bậc Tiên Đế, đó là tu vi bậc nào? Không đáp hẳn cũng có thể cảm lạnh?

Còn đang trong thời kỳ suy yếu.

Suy yếu cái cọng lông.

Mỗi khi Dương Thiên không vui muốn đánh người, luôn giả dạng yếu ớt trước mặt nó.

Lúc mới bắt đầu, nó tự nhiên là thấy vậy mừng như điên, sau đó thì triển chiêu số cường đại muốn ra tay với Dương Thiên.

Nhưng cuối cùng thì sao, bị nghiền ép, dùng treo lên đánh, đánh đến mức con rồng cuồng ngạo như nó cũng không có nửa điểm nóng nảy.

Lâu ngày, Thương Long cũng biết những chiêu trò của Dương Thiên.

Đừng nói cảm lạnh, cho dù là thổ huyết, không có nắm chắc đầy đủ, nó cũng không dám động thủ.

Về phần Dương Thiên nói không dùng tiên khí, Thương Long càng suýt nữa đã khóc.

Mỗi lần động thủ đều nói như vậy, nhưng đến cuối cùng nói không dùng đều là giả.

Cho nên, Dương Thiên nói muốn đánh, Thương Long lại là người đầu tiên mất bình tĩnh.

Nó vội vàng cung kính nói: “Tiên Đế, lòng trung thành của ta đối với ngài, nhật nguyệt chứng giám, làm sao lại phạm thượng xuất thủ với ngài?”

Dương Thiên cười lạnh không ngừng.

Con rồng du côn này nói thì dễ nghe, diễn trò thì tinh tường hơn bất cứ ai, nhưng nếu thật sự biết tu vi của hắn chỉ là Luyện Thần Phản Hư, là một con gà mờ chính cống thì phỏng chừng đã sớm nhào tới xé hắn thành từng mảnh nhỏ.

Hiện tại, hai người chính là so đấu kỹ năng diễn xuất của ai tốt hơn.

Nhưng hiển nhiên, Dương Thiên cao hơn một bậc.

Hắn lạnh lùng mở miệng nói: “Nếu đã trung thành, vậy thì dâng một nửa tinh huyết của rồng cho ta đi?”

Thương Long nghe vậy, lập tức sợ tới mức chân đều mềm nhũn.

Muốn một nửa long chi tinh huyết, liền tương đương với muốn nửa cái mạng của nó.

Nó vội vàng ghé vào dưới chân Dương Thiên, cọ cọ vào chân Dương Thiên cầu khẩn: “Tiên Đế, ngài sẽ không tuyệt tình như vậy đúng hay không, ta là tọa kỵ của ngài, còn muốn mang ngài đi ngao du chân trời nữa.”

Cảnh tượng này khiến Võ Tuyệt Thiên Vân Thương chân nhân, còn có lão nhân áo bào xanh trợn mắt há hốc mồm.

Thương Long có tu vi khủng bố như thế, vậy mà cung kính với thiếu niên như vậy, nằm rạp trên mặt đất lẫn lộn giả vờ ngây thơ, đây là Thương Long có thể thôn phệ lôi kiếp vào trong bụng sao?

Hiện tại nó không có một chút phong phạm cao thủ nào.

Ngay cả Dương Thiên cũng mặt đầy hắc tuyến.

Đây cũng là nguyên nhân hắn gọi con rồng du côn này là rồng du côn, lúc đánh không lại hắn liền làm nũng giả bộ đáng thương.

Lúc chiếm thượng phong, liền cuồng ngạo vô biên.

Hắn đáp Thương Long một cước nói: “Biết ta sẽ không tuyệt tình như vậy, còn không mau ngoan ngoãn dâng hai giọt long tinh huyết lên, ngươi còn không ngừng nói, ta rút long gân của ngươi ra làm dây cung.”

Thương Long sợ đến giật mình, sau đó vội vàng lấy hai giọt tinh huyết nóng bỏng trên trán ra.

Trong mắt nó tràn đầy không nỡ, nhưng thấy được ánh mắt uy hiếp của Dương Thiên, không khỏi mang theo u oán cúi đầu.

Dương Thiên đoạt lấy tinh huyết Thương Long, trong lòng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Muốn có chút đồ vật với con rồng lưu manh keo kiệt này quả thực là còn khó hơn lên trời, nó là keo kiệt tới cực điểm, thời

điểm ở Huyền Thiên đại lục, hận không thể chia một khối tiên đồng thành hai khối.

Nhưng có nó, Thân Đồ Thiên Nhi tuyệt đối sẽ không có chuyện gì, di chứng hắc khôi phục linh hồn lực đỉnh phong có thể cũng sẽ chữa khỏi.

Lúc này, thân thể Dương Thiên đã chống đỡ đến cực hạn, nếu cứ tiếp tục như vậy có thể sẽ nổ tung.

Thời gian không còn nhiều lắm.

Chương 844 - Đột phá cảnh giới.

Dương Thiên nhìn Thương Long ra lệnh: "Tự mình vào Thất Thái Linh Lung Tháp, chờ ba tháng sau, ta sẽ thả ngươi ra giải trừ xiềng xích, ngao du chân trời."

Thương Long lưu luyến nhìn mảnh thể giới này một cái rồi mở miệng nói: "Tiên Đế, ngươi nói được thì làm được?"

Dương Thiên gật đầu, lúc này trên cánh tay hắc đã không chịu nổi lực linh hồn cường đại của Phá Thiên Tiên Đế, bắt đầu xuất hiện vết rạn nứt dày đặc.

Cũng không trấn áp được nữa.

Thương Long nhay bèn biết bao, sau khi ngửi thấy mùi máu tươi trên người Dương Thiên, vốn muốn vào tháp, lại có chút chần chừ.

Trong mắt nó hiện lên thần thái khó hiểu, mở miệng nói: "Tiên Đế, trên người ngươi tựa hồ có mùi máu tanh, thế nào? Chẳng lẽ bị thương sao? Có cần giúp đỡ không?"

Dương Thiên lạnh lùng nhìn nó một cái, sau đó nâng bàn tay lên, quát khẽ một tiếng về phía Thương Long.

"Trấn Thiên Ấn!"

Đây là chiêu thức yếu nhất của Dương Thiên khi còn là Tiên Đế, nhưng đối với Thương Long mà nói, cũng không phải nó

có khả năng ngăn cản.

Thức mở đầu của Dương Thiên vừa mới hình thành, Thương Long sợ đến mặt vàng như đất, vội vàng cầu xin tha thứ: “Tiên Đế, ta nhận sai, ta nghe ngài hiện tại vào trong tháp.”

Nói xong, hắn nhảy lên hư động trên bầu trời, đi vào Thất Thái Linh Lung Tháp.

Sau khi đi vào, còn lưu luyện nhìn thế giới tràn ngập khí tức sinh mệnh này một chút.

Mà vừa lúc đó, Dương Thiên rốt cuộc không chịu nổi lực lượng linh hồn của Phá Thiên Tiên Đế, hắn phù một tiếng, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, khí tức uể oải, trên mặt dần dần hiện lên vết rạn.

Sau đó, chỉ trong nháy mắt, toàn thân hắn ta đầm đìa máu tươi, thấm ướt bộ tiên bào trắng nõn kia,

Thương Long đầu tiên là sững sờ, sau đó dường như đã xác định được suy nghĩ trong lòng, cười ha ha.

“Tiên Đế, ngươi bị thương? Hơn nữa xem ra sinh mệnh hấp hối, ta ngược lại muốn nhìn xem, hiện tại ngươi vẫn không phải đối thủ của ta.”

Nói xong, hắn thò đầu ra, đang định đi ra.

Dương Thiên phần nộ quát một tiếng: “Vào cho ta.”

Trong đôi mắt thú của Thương Long tản ra khí tức lạnh lẽo, nó mở miệng nói: “Ngươi cảm thấy ngươi còn mệnh lệnh cho ta sao? Ta thấy tu vi của ngươi thật lười không ít, nguyên nhân là gì khiến ngươi như vậy?”

Dương Thiên lạnh lùng nói: “Đây là chuyện ngươi nên quản sao?”

Thần thức Thương Long bao phủ nửa Hoa Hạ, sau đó thất thần nói: “Sâu kiến khắp nơi trên mặt đất, tuyệt đối không phải Huyền Thiên đại lục, ngươi đã từng nói muốn nghịch chuyển thiên địa pháp tắc, chẳng lẽ ngươi thật sự làm như vậy? Bỏ qua tất cả tu vi?”

Dương Thiên Thi phủ nhận nói: “Ta không hiểu ngươi đang nói cái gì? Hiện tại nếu ngươi còn không đi vào, ta sẽ treo

ngươi lên đánh một trận.”

Thương Long cười ha ha nói: “Dương Thiên ơi là Dương Thiên, tên khốn kiếp nhà ngươi cũng có ngày hôm nay à, nếu ngươi thật sự có năng lực, cũng sẽ không nhiều lần chỉ nói là trấn áp ta, thực lực của ngươi đại lui, linh hồn Tiên Đế ở trong nhục thể của ngươi đã không chịu nổi rồi, ngươi còn có tư cách gì làm cản trước mặt bốn vương? Ta hiện tại phải đi ra ngoài, tung hoành vô song trên mảnh đất này, ai cũng không làm gì được ta.”

Nói xong, ánh mắt lập tức lạnh lẽo, căm tức nhìn Dương Thiên nói: “Còn nữa, tên khốn kiếp nhà ngươi lúc trước ngược ta thảm như vậy, ta nhất định sẽ báo thù.”

Nói xong, thân rồng từ trong Linh Lung Tháp chậm rãi đi ra, Dương Thiên thấy một màn này, trên mặt mang theo một tia phần nộ,

“Tiểu Hắc, ngươi nghe qua ngươi một câu chưa?”

“Cái gì?”

Thương Long nghi hoặc nhìn Dương Thiên.

Hai tay Dương Thiên bắt đầu ngưng kết pháp ấn, lần này, không chỉ có thiên địa chi khí, mà ngay cả tinh thần chi lực trên trời cũng đều hạ xuống, ngưng tụ trong chưởng ấn của thiếu niên.

Ấn thành, thiếu niên ngẩng đầu cười nói với Thương Long: “Không nghe lời thì phải bị đánh.”

Dứt lời, hắc gầm lên một tiếng.

“Đại Thiên Diễn Thuật!”

Một đạo thuật pháp mang theo lực lượng thiên địa hung hăng nghiền ép về phía Thương Long.

Thương Long sợ hãi, vội vàng lùi lại.

Đại Thiên Diễn Thuật là tiên kỹ cường đại thời kỳ Tiên Đế của Dương Thiên, thời điểm đã từng cùng Ma Đế đối chiến, một kích chém giết đối phương.

Thương Long cũng không cho rằng thực lực của mình có thể sánh ngang với Ma Đế, cho nên vội vàng trốn tránh.

Nhưng mà, sau lưng nó chính là Thất Thái Linh Lung Tháp, chờ sau khi nó đi vào, đạo Đại Thiên Diễn Thuật này cũng công kích đến trên đầu rồng của nó.

Thương Long cho rằng mình sắp chết, nhưng lại phát hiện ra lực công kích của Đại Thiên Diễn Thuật này giống như gãi ngứa cho nó vậy.

Thương Long sửng sốt, sau đó cười lạnh.

“Vương bát đản, ha ha, thực lực bây giờ của ngươi rút lui, đã không phải Tiên Đế, ngươi cho rằng ngươi còn có thực lực đánh bại ta?”

Dương Thiên cười cười.

“Ta không muốn đánh bại ngươi!”

“Có ý gì?” Thương Long nghe vậy, trên mặt có một tia dự cảm không tốt.

Sau đó, chỉ nghe thiếu niên lạnh lùng mở miệng nói: “Ta chỉ cần phong ấn ngươi.”

Nói xong, ấn kết trong bàn tay hắn cũng sớm đã ngưng tụ, sau đó bắt đầu phong ấn Thương Long trong Thất Thái Linh Lung Tháp.

Thương Long cảm thấy không ổn, đang muốn lao ra, nhưng trong hư không đã xuất hiện một đồ án Lục Mang Tinh Trăn, mặc cho Thương Long xông tới như thế nào, đều không thể phá giải.

“Khốn kiếp, Dương Thiên, mau thả ta ra ngoài, ngươi có dám thả ta ra ngoài đại chiến ba trăm hiệp với ta hay không?”

Dương Thiên cười cười nói: “Tiểu Hắc, bị ta nhốt lâu như vậy, đầu óc ngươi vẫn không dễ sử dụng, muốn thấy lại ánh mặt trời, ba tháng sau hoặc là hoàn toàn thần phục ta, hoặc là ngươi chờ ta khôi phục tu vi đỉnh phong.”

Nói xong, hắn khoát tay áo với Thương Long.

“Tạm biệt!”

“Khốn kiếp, ngươi chờ ta đi ra ngoài, tuyệt đối chặt ngươi thành tám khối, Dương Thiên, ngươi chờ đấy.”

Thương Long không ngừng gào thét, muốn thoát khỏi trói buộc.

Nhưng đã quá muộn.

Cửa lớn tầng thứ tư Thất Thái Linh Lung Tháp đang chậm rãi khép kín.

Sau khi Thương Long biến mất, đám người Vũ Tuyệt Thiên cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thương Long này quả thực quá cường đại, nếu như làm hại một phương, chỉ sợ sẽ có đại nạn.

Dương Thiên lúc này rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm, sau đó từ trên trời rơi xuống ho ra máu.

Khí tức của hắn yếu ớt, vết rách trên mặt càng ngày càng rõ ràng, tựa hồ là lòng sông khô cạn.

Dương Thiên không để ý đến bản thân, vội vàng đến bên cạnh Thân Đồ Thiển Nhi, sau đó bế nàng lên.

Sau đó, lấy ra một giọt tinh huyết của rồng.

Đối phương là bởi vì hắn mới bị thương, Dương Thiên tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn nàng chết đi.

Thân Đồ Thiển Nhi yếu ớt mở mắt ra, bây giờ nàng đã bước nửa chân vào quỷ môn quan.

Sau khi nhìn thấy vết rách trên mặt Dương Thiên, con người trong suốt tràn đầy vẻ đau thương nói: “Đây là do Thái tổ tạo thành sao? Xin lỗi, nếu như trong lòng người có oán niệm, ta có thể lấy cái chết tạ tội.”

Dương Thiên thở dài một tiếng, sau đó mở miệng nói: “Ta nói rồi, có ta ở đây, người sẽ không chết.”

Dứt lời, hắn đem một giọt tinh huyết Thương Long để vào bên môi thiếu nữ tái nhợt kia.

Giọt long huyết lưu lại thật lâu vẫn nóng bỏng sáp nhập vào trong thân thể mềm mại của thiếu nữ.

Thân thể mềm mại của nàng lập tức bị một tầng sương mù màu máu bao phủ.

Dương Thiên nhìn giọt long huyết cuối cùng còn lại.

Đây là tinh huyết Thương Long, ẩn chứa năng lượng cường đại.

Hiện tại nhục thể của hắn gần như vỡ vụn, nguyên bản không có phương pháp giải cứu, giọt tinh huyết này, lại là thích hợp nhất chữa trị thân thể hắn vỡ nát.

Chỉ là, lực lượng linh hồn chân chính của Tiên Đế vẫn như cũ còn muốn phong ấn lần nữa.

Dương Thiên khẽ thở dài một tiếng, tuy nhiên sau đó ánh mắt lại kiên định lên.

“Ta tất nhiên sẽ một lần nữa đăng lâm tuyệt đỉnh, nhìn xuống thiên hạ.”

Nói xong, nuốt long huyết vào, ngưng kết pháp ấn, phong ấn lực lượng linh hồn cấp bậc Tiên Đế.

Mà Long Huyết cũng bắt đầu chậm rãi chữa trị thân thể bị hao tổn vỡ vụn kia của hắn.

Sau nửa canh giờ, khi Dương Thiên mở mắt ra, chỉ thấy một thiếu nữ xinh đẹp trước mắt đang nhìn hắn chăm chăm.

Sau khi phát hiện hắn đã tỉnh, trong đôi mắt trong suốt như nước suối không có tạp chất của nữ hài, mang theo một tia mỉm cười mở miệng nói: “A, người rốt cuộc tỉnh rồi, hiện tại người không sao chứ.”

Dương Thiên nắm lấy bàn tay nhỏ bé của thiếu nữ, dò xét một phen.

Sau đó lên tiếng: “Hình như cuối cùng cũng không sao rồi.”

Thiếu nữ khẽ như ruồi muỗi ừ một tiếng, sau đó gương mặt xinh đẹp có chút hồng nhuận phơn phớt, cúi đầu nhìn bàn tay nhỏ bé bị thiếu niên nắm lấy.

Dương Thiên không phát hiện chi tiết này, sau khi hắn dò xét bản thân, rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm.

Tinh huyết Thương Long đúng là vô cùng cường đại, sau khi nuốt vào, không chỉ có thân thể vỡ vụn hoàn toàn tốt, hơn nữa tu vi cảnh giới vậy mà xuất hiện một tia bùng lỏng.

Dương Thiên trong lòng vui sướng.

Đây là muốn đột phá sao?

Xem ra trải qua mấy lần sinh tử chi chiến, quả nhiên có thể kích phát tiềm năng bản thân, giúp hấn đột phá.

Dương Thiên vừa nghĩ đến đây, khoanh chân ngồi xuống đất, sau khi dẫn dò Thân Đồ Thiên Nhi một tiếng, bắt đầu ngưng tụ tất cả tiên nguyên quanh thân, đánh vào vách chắn cảnh giới kia.

Sắc mặt hấn ngưng trọng, lần này bình chương cảnh giới là do tinh huyết Thương Long cưỡng ép mở ra, nếu như bỏ lỡ cơ hội tốt, sợ rằng bình chương sẽ tự động biến mất.

Bàn tay Dương Thiên ngưng tụ pháp ấn, vận chuyển hai loại công pháp tu hành Đoạt Thiên Địa Tạo Hóa Quyết và Thôn Thiên Thuật, sau đó gầm thét một tiếng.

“Phá!”

Tiên nguyên chi lực nổ tung trong đan điền, bình chương cảnh giới vốn kiên cố âm vang vỡ vụn.

Luyện Thân Phản Hư cảnh đỉnh phong, thành!

Dương Thiên rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm, khí thế quanh thân cũng đột nhiên tăng lên.

Tu vi hiện giờ của hấn đã có thể đánh bại Vân Thương chân nhân, lại không phân cao thấp với cường giả Nguyên Anh cảnh hậu kỳ.

Tin tưởng không lâu sau đó có thể giao thủ cùng cao thủ Phân Thân cảnh.

Cảnh giới tu vi hấn tu luyện ở Huyền Thiên đại lục rõ ràng khác biệt với nơi này, hai người tồn tại khác biệt rất lớn.

Chương 845 - Cổ trùng đổi chủ.

Cảnh giới tu hành Huyền Thiên đại lục càng về sau tu luyện càng khó khăn, tu luyện đến cuối cùng, muốn tiến thêm một bước, khó như lên trời.

Nhưng sau khi đột phá, sức mạnh cũng theo đó tăng vọt.

Tại Huyền Thiên đại lục đó là tu tiên, mà nơi này lại là tu đạo.

Dương Thiên, vẫn luôn cao hơn một cấp so với nơi này tu luyện.

Nếu đột phá đến cảnh giới Chuẩn Luyện Hư Hợp Đạo, thì có thể địa vị ngang với Phân Thần cảnh sơ kỳ.

Khi đó, hắn mới chính thức bước vào hàng ngũ cường giả, tiếp xúc với Côn Luân.

Dương Thiên hít sâu một hơi, ánh mắt không khỏi có chút nóng rực.

Mảnh thể giới này có vô số cường giả, mặc dù là tu luyện lại một lần nữa, nhưng mà nghĩ đến sẽ không quá tịch mịch mới đúng.

Ở phương xa, Vân Thương chân nhân nhìn thấy sóng năng lượng do Dương Thiên đột phá cảnh giới phóng ra, trên mặt mang theo một tia chấn kinh.

Lúc trước hắn lần đầu tiên thấy thiếu niên này còn có thể tùy ý nghiền ép, nếu đối phương không liều mạng thì triển ra Đại Tịch Diệt Thuật, Vân Thương chân nhân thật đúng là không sợ.

Nhưng hiện tại, từ năng lượng dao động mà đối phương phát ra có thể thấy được, đối phương đã vượt xa hắn.

Vân Thương chân nhân không khỏi thở dài một cái.

Quả nhiên là giang sơn đời nào cũng có tài tử, thế hệ trẻ tuổi lần này, người dẫn đầu không phải thiếu niên thì không còn ai khác.

Mà lão nhân áo bào xanh bên cạnh hắn sau khi Dương Thiên đột phá tu vi, ánh mắt thủy chung vẫn âm trầm.

Lúc trước hắn phụng mệnh Chu Thiên Nguyên xuất thủ với Dương Thiên, mà thiếu niên kia cũng từng nói qua ước hẹn ba tháng.

Chỉ trong nửa tháng, tiểu tử này đã trưởng thành đến Nguyên Anh cảnh hậu kỳ, nếu cho hắn thêm một ít thời gian, chỉ sợ có thể trưởng thành ngang hàng với hắn.

“Người này tuyệt đối không thể lưu.”

Hắn âm thầm nắm chặt nắm đấm.

Lúc này, Vũ Tuyệt Thiên đã vận dụng chân nguyên chữa thương hơn phân nửa.

Hắn đi tới trước mặt Dương Thiên, cười ha ha nói: “Dương Thiên tiểu hữu, chúc mừng ngươi lại đột phá cảnh giới.”

Dương Thiên cười mở miệng nói: “Võ lão không sao chứ?”

Võ lão gật đầu nói: “Kim Tầm cô độc đã giải, không có gì đáng ngại.”

Dương Thiên nghe vậy, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nếu đối phương thật sự bởi vì hắn mà bị thương nghiêm trọng, vậy coi như mình thiếu nhân tình của hắn.

Võ lão cảm thấy khá hứng thú với con Thương Long kia, đuổi theo Dương Thiên hỏi lung tung, mà Dương Thiên tự nhiên là cười ha hả đi qua, cái gì cũng không chịu nói, điều này làm cho ông ta bất đắc dĩ không thôi, sau đó cũng từ bỏ truy vấn.

Hắn nhìn thoáng qua Thân Đồ Thánh đã bị thương nặng nằm trên mặt đất, hỏi: “Dương Thiên tiểu hữu, ngươi định xử lý vị này như thế nào? Chẳng lẽ thật sự muốn buông tha hắn?”

Trong giọng nói của hắn ta có chút oán niệm, hiển nhiên là rất có thành kiến đối với việc Thân Đồ Thánh vừa ra tay không lưu tình.

Dương Thiên nghe vậy, đi tới trước mặt Thân Đồ Thánh.

Giờ phút này, khí tức của Thân Đồ Thánh uể oải, không ngừng phun ra máu tươi.

Thương Long vền vện hai chiêu đã đánh bại vị cường giả Thần Cảnh đỉnh phong mạnh mẽ sánh ngang với mình.

Nếu như Thương Long nghiêm túc, chỉ sợ hắn căn bản sẽ không kiên trì đến chiêu thứ hai.

Dương Thiên ngồi xổm xuống, ánh mắt lạnh lùng nhìn Thân Đồ Thánh, Cô Lãnh mở miệng nói: “Lão tiểu tử, ngươi phục chưa? Ta từng nói ngươi là con kiến, căn bản không có tư cách kêu gào với ta, vừa rồi không tin, bây giờ tin chưa?”

Trong ánh mắt Thân Đồ Thánh rớt cục mang theo một tia hoảng sợ.

“Tại sao ngươi có thể triệu hồi ra tồn tại khủng bố như vậy?”

Dương Thiên ngạo nghễ nói: “Hắn chỉ là tọa kỵ của ta mà thôi, lực lượng ta có được từ thời kỳ đỉnh phong, đừng nói là ngươi, cho dù là cao thủ cường đại nhất của tổ tiên ngươi ngay cả xách giày cho ta cũng không xứng.”

“Ngươi dám sỉ nhục Thân Đồ nhất tộc?”

Thân Đồ Thánh cắn răng, khó khăn đứng dậy, đôi mắt màu xám trắng nhìn chăm chú Dương Thiên.

“Sao? Ngươi không phục?”

Dương Thiên hừ lạnh một tiếng, trên mặt mang theo một tia khinh thường.

“Thật sự cho rằng ta không dám trấn sát ngươi ở đây?”

Mà lúc này, Thân Đồ Thiên Nhi vội vàng tiến lên một bước, ngăn trước mặt Dương Thiên mở miệng nói: “Dương Thiên, Thái tổ ta biết sai rồi, van cầu ngươi buông tha cho hắn đi.”

Trên khuôn mặt thiếu nữ treo đầy nước mắt, trong đôi mắt tinh xảo trong suốt tràn đầy khẩn cầu.

Cơ mặt Dương Thiên co rút, cuối cùng không nói gì.

Đối phương vì hắn đỡ một đòn công kích, thiếu chút nữa tàn lụi.

Hắn không thể từ chối lời khẩn cầu của đối phương.

Mà lúc này, hồ lô ngọc của Thân Đồ Thánh không có người quản lý, lung la lung lay bị mở ra, cổ Lục Sí Liệt Thiên từ bên trong bay ra, sau đó rơi vào bả vai Dương Thiên.

Dương Thiên vuốt ve thân thể của tiểu tử kia, dường như nó rất hương thụ, vỗ vỗ mấy đôi cánh nhỏ.

“Tiểu tử, đó là chí bảo của Thân Đồ nhất tộc ta, ngươi có thể chạm vào sao, còn không mau trả lại cho ta.”

Thân Đồ Thánh nhìn thấy Dương Thiên thu hồi Lục Sí Liệt Thiên Ma cổ, trên mặt không khỏi hiện lên vẻ phẫn nộ, hai tay nắm chặt.

Dương Thiên nghe vậy, cười lạnh nói: “Ngươi là chí bảo của Thân Đồ nhất tộc? Còn không cho ta đựng vào, thật sự là buồn cười, ngươi gọi nó một tiếng nó đáp ứng sao?”

“Ngươi...”

Thân Đồ Thánh tức giận phun ra một ngụm máu tươi.

“Dương Thiên.”

Lúc này, thiếu nữ tiến lên một bước, kéo quần áo Dương Thiên, một đôi mắt linh động trong suốt điềm đậm đáng yêu nhìn hân.

Dương Thiên có chút đau đầu nói: “Ngươi có thể đừng dùng ánh mắt này nhìn ta được không?”

Thiếu nữ không nghe, kéo cánh tay Dương Thiên lay động một chút nói: “Lục Sí Liệt Thiên Ma Cổ rất quan trọng đối với chúng ta, ngươi có thể trả lại cho chúng ta hay không, ta sẽ cảm kích ngươi.”

Dương Thiên đảo cặp mắt trắng dã.

Cuối cùng, thật sự không chịu nổi đôi mắt trong suốt đáng thương và ngữ khí nũng nịu của Thân Đồ Thiển Nhi.

Móng tay hân cắt qua đầu ngón tay, sau đó một giọt máu màu vàng kim nhạt lơ lửng trên không trung, chậm rãi bay về phía mi tâm của Thân Đồ Thiển Nhi.

Thân Đồ Thiển Nhi còn chưa kịp phản ứng thì đột nhiên cảm giác trong đầu có thêm một dấu ấn.

Khi nàng còn đang nghi hoặc, chỉ thấy Lục Sí Liệt Thiên Ma cổ trên vai Dương Thiên trực tiếp bay đến trên vai Thân Đồ Thiển Nhi.

Sau đó, bắt đầu cùng nàng hiển lộ ra quan hệ thân mật.

Thân Đồ Thiển Nhi dò xét một phen, phát hiện trên người Liệt Thiên Ma Cổ này dường như có một đạo tinh thần lạc ấn của nàng.

Nói cách khác, từ nay về sau, Liệt Thiên Ma cổ sẽ thuộc về nàng.

Thân Đồ Thiển Nhi vui sướng, không kìm lòng được nhón chân lên, hôn một cái lên má thiếu niên như chuồn chuồn lướt nước.

“Cảm ơn ngươi, Dương Thiên.”

Gương mặt thiếu nữ tuy rằng đã đỏ bừng như máu, nhưng trong đôi mắt vẫn treo nụ cười tươi đẹp nhất.

Nàng chấp tay sau lưng, thân thể mềm mại tinh tế, một đôi chân ngọc thon dài, dáng người nhẹ nhàng như liễu.

Dương Thiên cảm nhận dư hương và xúc cảm ôn nhuận vừa rồi trên mặt, không khỏi cười cười.

Mất đi Lục Sí Liệt Thiên Ma cổ đổi lấy nụ hôn của thiếu nữ, cũng coi như đáng giá.

Thân Đồ Thánh nhìn Võ Tuyệt Thiên đến, trong lòng mặc dù có muôn vàn phần nộ, cũng không dám nói thêm gì nữa.

Hắn tổn thất bảy thành Kim Tầm Cổ, nếu như Lục Sí Liệt Thiên Ma Cổ này lại mất đi, chỉ sợ Thân Đồ nhất tộc sẽ rơi xuống trên tay hắn.

Vậy hắn có thể trở thành tội nhân của Thân Đồ nhất tộc.

Nhưng cũng may, tiểu bối của mình đã lấy lại được Lục Sí Liệt Thiên Ma cổ, cũng coi như là vạn hạnh trong vạn hạnh.

Lúc này, cuối cùng tất cả đều kết thúc.

Thân Đồ Thiển Nhi đỡ Thân Đồ Thánh Lâm đi trước, để Dương Thiên nếu như thích Miêu Cương bên kia, đi tìm nàng, nàng sẽ chiêu đãi thật tốt.

Nhưng Dương Thiên thấy ánh mắt muốn giết người của Thân Đồ Thánh, chỉ cười cười, sau đó từ chối.

Nếu hắn xuất hiện Miêu Cương, phỏng chừng lão thất phu này sẽ vận dụng toàn tộc bắt giữ hắn.

Dù sao, cũng vì mình, hắn mới tổn thất nhiều cổ trùng như vậy.

Thân Đồ Thiển Nhi thấy Dương Thiên từ chối, không khỏi oán nhìn Dương Thiên, oán niệm liếc mắt một cái khiến Dương Thiên cảm thấy mình giống như người xấu.

Một già một trẻ đi rồi, Dương Thiên cùng Võ Tuyệt Thiên nhìn nhau cười nói: “Võ lão người thật vất vả mới đi ra ngoài một chuyến, hôm nay không say không về?”

Võ Tuyệt Thiên lắc đầu nói: “Lão phu nào có nhiều nhàn hạ thoải mái như vậy, bây giờ còn muốn tìm hiểu đại đạo, địa giới Côn Luân chỉ có ta tu vi yếu nhất, người đừng mê hoặc lão phu.”

Dương Thiên nhướn mày nói: “Ha ha, nơi đó cao thủ nhiều như vậy?”

Võ Tuyệt Thiên gật đầu nói: “Đương nhiên, Côn Luân là thánh địa tu hành mà tất cả mọi người hướng tới, nhưng mà có tư cách tiến vào lại không nhiều, mấy chục năm nay, cũng chỉ có ta là đủ tư cách.”

Dương Thiên cười nói: “Một ngày nào đó, ta cũng phải đi Côn Luân nhìn xem, dạy cho các ông lão các người cái gì gọi là đại đạo.”

“Chỉ có người?”

Võ Tuyệt Thiên liếc mắt nhìn Dương Thiên, đang muốn trêu ghẹo, đột nhiên nghĩ đến vừa rồi Thương Long có thể thôn phệ kiếp vân đều nghe lời thiếu niên kia nói, thiếu niên kia rất cuộc có bản lĩnh thông thiên triệt địa gì.

Hắn phát hiện Dương Thiên vẫn luôn là một điều bí ẩn, càng hiểu rõ thì càng rơi vào trong sương mù, nhìn không thấu, đoán không ra, nghĩ không ra.

Có lẽ, thiếu niên này thật sự có tư cách đi Côn Luân, hơn nữa, thực lực của thiếu niên khi đó, đích xác có thể dạy cho những lão nhân Côn Luân kia cái gì là đại đạo.

Ngày này sẽ không xa, nhưng dường như cũng không phải hiện tại.

Võ Tuyệt Thiên nhìn cảnh giới của Dương Thiên, cười mở miệng nói: “Ta tuy rằng không muốn đả kích người, nhưng mà tu vi của người bây giờ còn chưa có tư cách đàm luận đại đạo với đám người Côn Luân kia, hiện tại hắn chủ yếu nhất là tăng thực lực lên đi, luôn được ta che chở, tóm lại không tốt.”

Dương Thiên đảo cặp mắt trắng dã nói: “Người còn không biết xấu hổ nói, tổng cộng che chở ta hai lần, trong đó lần này còn bảo ta tới cứu người không biết xấu hổ à.”

Chương 846 - Tin tức về Linh Tuyền.

Trên mặt Võ Tuyền Thiên mang theo một tia xấu hổ, sau đó tức giận nói: "Dùng lão phu che chở người còn muốn kén cá chọn canh, còn nữa, tiểu tử người lần sau có thể gây chuyện hơn lần trước, lần trước người chỉ là tu vi Nguyên Anh cảnh sơ kỳ chộc tới Phân Thần cảnh sơ kỳ ta không nói trước, lần này trực tiếp chộc tới đại tôn giả tu vi Phân Thần cảnh đỉnh phong, đối phương so với ta còn cao hơn hai cái tu vi cảnh giới, ta đánh không lại không phải bình thường sao?"

“Vậy vì sao hắn lại thua trong tay ta?”

Một câu của Dương Thiên, lời nói vốn đang lải nhải của Vũ Tuyền Thiên lập tức im bặt.

Hắn ta mạnh miệng nói: “Thân Đồ Thánh thua dưới tay Thương Long.”

Dương Thiên cười nói: “Thương Long là do ta triệu hoán ra.”

“Cái này...”

Lần này Võ Tuyền Thiên thật sự á khẩu không trả lời được.

Mà trong lòng Dương Thiên lại hiểu rõ, triệu hồi ra Thương Long đó là một lần duy nhất, cũng là một lần cuối cùng.

Đối phương phát hiện tu vi của hắn giảm mạnh, nếu thả con rồng du côn kia ra, nhất định sẽ bắt nạt hắn như mình từng bắt nạt nó.

Như vậy có thể có chút không ổn.

Võ Tuyền Thiên bắt đầu dĩ nói: “Dương Thiên tiểu hữu, người trên chộc Phân Thần cảnh đỉnh phong ta cũng có thể hiểu được, nhưng người ngàn vạn lần đừng đi trên chộc đại nhân vật Xuất Khiếu cảnh, người ta hoàn toàn là tồn tại khủng bố

linh hồn xuất khiếu, có thể thoát ly thân thể mà sinh tồn hậu thế, cơ hồ giết không chết, nếu ngươi trêu chọc loại tồn tại cường đại này, hai chúng ta đều xong đời.”

Dương Thiên cười nói: “Ta sẽ cố gắng khắc chế.”

Một câu nói, khiến Võ Tuyệt Thiên sợ tới mức thật sự suýt chút nữa quỳ xuống.

Hắn cảm giác cái mạng nhỏ của hắn cũng đã cột vào trên người thiếu niên.

Dương Thiên thấy vậy không khỏi bật cười, mở miệng nói: “Ngươi chờ ta đạt tới tu vi đỉnh phong, che chở cho ngươi trăm năm.”

Võ Tuyệt Thiên nghe vậy chỉ bĩu môi không coi là thật, mà thật tình không biết thành tựu của thiếu niên ngày sau, thật sự bỏ xa hắn ở sau lưng, đến những lão nhân chân chính của Côn Luân kia làm sao tham gia đại đạo chân chính, có thể uy chấn thiên hạ.

Đương nhiên, đó là chuyện sau này.

Hai người lại đàm luận thật lâu, lúc Vũ Tuyệt Thiên đang muốn rời đi, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, thế là mở miệng nói với Dương Thiên: “Dương Thiên tiểu hữu, trong một chỗ núi sâu ở khu vực Hoa Nam gần đây có lời đồn đãi xuất hiện một dòng linh tuyến, nơi đó linh khí bốc hơi, vô cùng tinh thuần, đối với ta mà nói không có tác dụng gì, nhưng đối với ngươi mà nói có lẽ có trợ lực không nhỏ.”

“Linh tuyến?”

Dương Thiên có chút động tâm.

Đến cảnh giới hiện tại của hắn, đột phá, bắt đầu dần dần trở nên khó khăn, cũng không phải khắc khổ tu luyện là có thể đột phá.

Nhớ rõ lúc trước hắn ở Huyền Thiên đại lục, đi khắp nơi tìm kiếm cơ duyên, thiên tài địa bảo để đột phá.

Ở chỗ này thiếu khuyết tài nguyên, hơn nữa hắn sử dụng tu hành, gần như hao hết Thất Thái Linh Lung.

Một dòng linh tuyến, nếu như linh khí đầy đủ, có lẽ thật có thể để cho tu vi của hắc tử Luyện Thần Phản Hư Cảnh đột phá đến Chuẩn Luyện Hư Hợp Đạo Cảnh.

“Sao? Muốn đi à?”

Trên mặt Vũ Tuyệt Thiên mang theo vẻ tươi cười.

“Địa khu Hoa Nam là nơi nào?”

Dương Thiên liếm liếm bờ môi khô khốc, động tâm không thôi.

Vũ Tuyệt Thiên chậm rãi nói: “Ta ở địa khu Hoa Nam có một hậu bối, thiên phú của nàng mặc dù không bằng ngươi, nhưng cũng coi như là nổi bật đi.”

Hắc tử lấy ra một tờ giấy đưa cho thiếu niên nói: “Ngươi đến khu Hoa Nam sau đó đi tìm nàng nói rõ tình huống, nàng sẽ cùng ngươi đi Linh Tuyền nơi đó.”

Dương Thiên tròn trĩnh mắt nói: “Nói tới nói lui, ngươi vẫn muốn để ta trông nom hậu bối của ngươi một chút?”

Vũ Tuyệt Thiên cười ha ha nói: “Hậu bối kia của ta là đại mỹ nữ đó, ngươi không thể giúp ta đề bạt một chút sao? Đương nhiên, nếu như ngươi động tâm với nàng, ta sẽ tán thành bằng cả hai tay.”

Dương Thiên nghe vậy tròn trĩnh mắt nói: “Võ lão, ngươi muốn chiếm lợi ích về bồi phận của ta sao?”

Vũ Tuyệt Thiên cười nói: “Ta cũng không nói như vậy, bên phía đối phương ta còn chưa chào hỏi, nhưng sau khi ngươi nói rõ tình huống với nàng, nàng sẽ biết nên làm thế nào. Thuận tiện nói một câu, tính tình của nàng có chút không tốt lắm, nếu có thể tha thứ, ngươi hãy rộng lượng hơn một chút.”

Dừng một chút, lão nhân lại dặn dò: “Còn nữa, lần này linh tuyến phun ra linh tuyến thủy là mười ngày sau, đến lúc đó, những môn phái ẩn thế tam đại bí cảnh cùng thế hệ trẻ tuổi đều sẽ tụ tập, đến lúc đó, tiểu tử ngươi thành thật một chút cho ta, ta biết thực lực của ngươi bây giờ đến lúc đó có thể nghiền ép bọn họ, nhưng chỗ dựa phía sau bọn họ, ngay cả ta cũng không đắc tội nổi a.”

Dương Thiên trợn trắng mắt nói: “Cho nên, ngươi tìm cho ta một tiểu cô nương, muốn coi chừng ta?”

Trên mặt Võ lão mang theo một tia xấu hổ, nói: “Tu vi Xuất Khiếu cảnh, ta thật sự đánh không lại.”

Dương Thiên cũng đỡ trán, mặt mũi tràn đầy im lặng nói: “Lúc trước sau khi ngươi bước vào cảnh giới Phân Thần, đáng vẻ uy phong lẫm liệt của ngươi đi đâu rồi?”

Võ lão bất đắc dĩ nói: “Khi ngươi đi vào Côn Luân, tiếp xúc một số người một việc, ngươi sẽ biết, ở trong cảnh giới đó, Phân Thần Cảnh thật chỉ là hạng chót.”

Dương Thiên khoát tay áo nói: “Được rồi được rồi, ngươi yên tâm, lần sau nếu lại gặp phiền phức, ta tự mình giải quyết là được rồi, không cần ngươi phải ra tay.”

Võ lão nghe vậy lại lần nữa không vui.

Hắn thổi râu trừng mắt nói: “Có ý gì, Dương Thiên tiểu hữu, ngươi cảm thấy ta là hạng người tham sống sợ chết?”

Dương Thiên nhướn mày nói: “Gần đây ta vừa vặn nhìn một cường giả Xuất Khiếu cảnh không vừa mắt.”

Lập tức, chân Võ lão đều mềm nhũn.

Hắn lau mồ hôi lạnh trên trán nói: “Tiểu hữu, ngươi đừng dọa ta, trái tim lão đầu tử ta không tốt lắm.”

Dương Thiên cười ha ha một tiếng, lại nói với Võ lão một chút, sau khi bàn giao tất cả chi tiết mới rời đi.

Thời gian mười ngày, còn rất dư dả.

Dương Thiên bắt đầu bức thiết muốn đi tới Hoa Nam, chỉ cần linh tuyến kia sung túc, nếu hắn đột phá đến cảnh giới Chuẩn Luyện Hư Hợp Đạo, vậy có thể giải quyết triệt để tất cả chuyện rườm rà ở kinh thành.

Ví dụ như Dương gia Lý gia, khi đó hắn cũng có thể xé rách hư không, đối phương cho dù là dùng vũ khí có tính sát thương quy mô lớn, ví dụ như bom khinh khí, đạn đạo lục địa thì như thế nào?

Hắn xé rách không gian có thể đến bất kỳ nơi nào, không bị ước thúc.

Còn có, khi đó hắn đã có được lực lượng có thể vào Chu Thiên Nguyên Nhân, hắn có được tiên kỹ cường đại, tương đương với một cấp bậc của thanh bào lão nhân, đối phương không có khả năng là đối thủ của hắn.

Nếu đối phương dám đi ra, vậy căn bản không cần đến ước hẹn ba tháng, Dương Thiên đã có thể chém giết hắn.

Ngày thứ hai, Dương Thiên tạm biệt đám người Vương Tĩnh Thần, sau đó chạy tới văn phòng của Hàn Hương Ngưng xin nghỉ.

Hàn Hương Ngưng nhìn giấy phép xin phép giả cũng sắp tức điên rồi.

“Xin phép nghỉ phép xin phép nghỉ, tiểu hôn đản, ngươi ngoại trừ xin phép nghỉ còn có thể làm gì?”

Dương Thiên nghiêm túc suy nghĩ một chút, sau đó mở miệng nói: “Trốn học!”

“Ngươi...”

Hàn Hương ngưng khí trợn trắng mắt, cuối cùng vỗ bàn, bộ ngực sữa đầy ắp tức giận rung động mấy phần, mày liễu dựng thẳng, mắt hạnh trừng trừng Dương Thiên cả giận nói: “Ngươi có tin lão nương khai trừ ngươi hay không.”

Dương Thiên nhìn dáng người như ma quỷ của Hàn Hương Ngưng, không khỏi nhớ tới đêm hôm đó.

Ánh mắt của hắn có chút nóng bỏng, Hàn Hương Ngưng sau khi thấy được ánh mắt của thiếu niên nhìn về phía dáng người của nàng, không khỏi đỏ bừng cả mặt, cắn răng tức giận nói: “Nhìn cái gì mà nhìn, lúc trước chiếm tiện nghi lớn như vậy, ngay cả một câu giải thích cũng không có, hôm nay ta muốn khai trừ ngươi.”

Hàn Hương Ngưng đến nay vẫn cho rằng vết máu trên khăn trải giường là do mình lưu lại.

Ngẫm lại tên khốn Dương Thiên này ăn sạch sẽ nàng rồi lau miệng chạy đi, nàng ủy khuất sắp khóc.

Dương Thiên Thương là phụ, không hề nhìn thấy Hàn Hương Ngưng ủy khuất.

Hắn giang tay ra lắc đầu nghiêm túc cười nói: “Hàn lão sư, lần đó là ngoài ý muốn, không thể coi là thật, hơn nữa hiệu trưởng sẽ không đồng ý khai trừ ta, người cũng đừng phí tâm tư.”

“Dương Thiên, người khôn kiếp...”

Nước mắt Hàn Hương ngưng khí rót cục không nhìn được, ghé vào trên bàn ghen ngào khóc rống lên.

Nhất là thiếu niên nói lần đó là ngoài ý muốn, không thể coi là thật, những lời này càng làm đau lòng nàng.

Nàng đã bị đánh rơi thân thể, bây giờ thiếu niên lại còn nói ra chuyện như vậy chỉ là ngoài ý muốn.

Trái tim Hàn Hương Ngưng đều nát.

Dương Thiên đỡ trán không nói nên lời: “Hàn lão sư, sao người còn khóc nữa, ta đã làm sai điều gì?”

Nữ nhân thật sự là sinh vật không được lý giải, hắn chỉ là đến xin phép nghỉ, hơn nữa tựa hồ nói không sai.

“Người chính là một tên hỗn đản chính cống.”

Hàn Hương Ngưng trên khuôn mặt xinh đẹp treo đầy nước mắt, trong đôi mắt hạnh tràn ngập hơi nước, khóc là lê hoa đới vũ, ta thấy mà thương.

Dương Thiên mặt mày đen sì, vốn định tiến lên an ủi, nhưng mà tiểu tử ty ty trước mắt này dường như hóa thân thành hồ cái dữ dằn, không nói lời gì, trực tiếp nắm lấy cánh tay hắn rồi cắn xuống.

Dương Thiên vẻ mặt không còn gì luyến tiếc, hắn đây là đắc tội với ai?

Nhưng thấy Hàn Hương Ngưng khóc thương tâm như vậy, Dương Thiên vẫn không thu tay lại, cứ để mặc nàng cắn như vậy.

Đợi một lúc lâu, Hàn Hương Ngưng nhận ra trong miệng có dị hương, lúc này mới ngừng khóc, sau đó nhìn vết răng bị cắn trên cánh tay Dương Thiên, không khỏi lau nước mắt, có chút đau lòng hỏi: “Sao người không né tránh đi.”

Một câu nói, Dương Thiên thiếu chút nữa muốn điên rồi...

Chương 847 - Luận cảm giác về sự ưu việt.

Cơ mặt Dương Thiên co giật, sau đó dịu dàng sờ lên mái tóc dài mềm mại của Hàn Hương Ngưng nói: "Nàng vui vẻ là được rồi."

Hàn Hương Ngưng cười khúc khích, sau đó lại cảm thấy lúc này không nên cười, vì thế đánh rơi bàn tay Dương Thiên, hừ một tiếng nói: "Khốn kiếp, đừng trông cậy ta tha thứ cho ngươi."

"Vậy rốt cuộc ngươi muốn ta như thế nào?"

Dương Thiên cảm giác sắp phát điên rồi.

"Ta muốn ngươi chịu trách nhiệm."

Hàn Hương Ngưng thoáng cái ý thức nói.

Mà sau khi ý thức của nàng nói sai, lập tức sắc mặt đỏ bừng, đôi mắt đẹp dịu dàng.

Dương Thiên đều có chút ngơ ngác, hoài nghi mình có nghe lầm hay không.

Ngày bình thường tiểu tử này như cạp cái này vậy mà nói để hấn phụ trách câu nói này.

Chẳng lẽ là bởi vì lúc trước hấn nhìn qua thân thể của đối phương.

Nhưng mà đó chỉ là nhìn thoáng qua thân thể mà thôi, hấn cái gì cũng không làm, tiểu tử này có phải có chút quá trình liệt hay không?

Dương Thiên lau mồ hôi lạnh trên trán, mở miệng nói: "Hàn lão sư, ngươi thật sự để ta chịu trách nhiệm sao? Ta cảm thấy có phải ngươi có chút thiếu sót hay không?"

Trong đôi mắt đẹp của Hàn Hương Ngưng tràn đầy đau thương, sau đó cắn răng, nhịn nước mắt rơi xuống nói: "Ai bảo ngươi thật sự chịu trách nhiệm, cắt đi, cắt cho ta càng xa càng tốt, tốt nhất vĩnh viễn đừng xuất hiện trước mặt ta."

Khóe miệng Dương Thiên giật giật.

Hắn gãi gãi đầu, thật sự là không biết đến cùng đắc tội tiểu tử này chỗ nào.

Nhưng mà nhìn Hàn Hương Ngưng dường như đang nổi nóng, Dương Thiên chỉ có thể chờ sau khi nàng hết giận, sau đó lại nói lời xin lỗi.

Tất cả đều làm thỏa đáng, hôm qua Dương Thiên vừa mới đột phá cảnh giới, cho nên cũng không trực tiếp ngự kiếm phi hành đi qua.

Hắn mua một vé xe lửa, sau đó bắt đầu củng cố tu vi, xe lửa đi về phía hậu bồi của Võ lão ở khu Hoa Nam.

...

Vũ Đình Đình quả thực buồn bực phát điên.

Vừa rồi một thiếu niên gọi điện thoại cho nàng, nói đã đến An Viễn Thị, nói muốn để nàng tiếp một chút.

Hơn nữa còn nói là đại gia gia của nàng dặn dò, để nàng an bài hết thầy com áo ở lại những ngày này.

Vào trước là chính, Vũ Đình Đình cho rằng đại gia gia kia của nàng lại giới thiệu cho nàng một đối tượng.

Đây đã là đối tượng mà đại gia gia giới thiệu cho nàng trong mấy năm nay.

Trong mắt người khác, những nam tử kia đều hết sức xuất sắc, đại học danh tiếng, gia cảnh ưu việt, tướng mạo tuấn lãng, quả thực là cùng một cấp bậc với bạch mã vương tử trong mộng.

Nhưng ở trong mắt Vũ Đình Đình, mỗi một người đều được nuông chiều từ bé, ngay cả nàng cũng đánh không lại còn muốn làm bạn trai nàng, quả thực si tâm vọng tưởng.

Lần này người gọi điện thoại cho nàng là người thứ năm, Vũ Đình Đình đã không còn phiền chán, tuy rằng đại gia gia của nàng đã sớm nói qua, thiếu niên lần này tuyệt đối là xuất chúng, để cho nàng trân quý, nhưng nàng vẫn như trước chẳng thèm ngó tới.

Nếu không phải đại gia gia của nàng dặn dò, hơn nữa hứa hẹn dạy nàng tu hành, nàng mới lười gặp, nhưng lần này cũng định

trực tiếp gặp mặt liền dùng vũ lực uy hiếp, để tiểu tử kia biết khó mà lui.

Vừa nghĩ đến đây, mặt nàng cũng không có rửa, cũng lười trang điểm, mặc một bộ quần áo thể thao lỏng lẻo, tết bím tóc đuôi ngựa, mặc dép màu hồng phấn, lái một chiếc xe điện chạy tới nhà ga.

Chờ đến sau đó, xe lửa vẫn chưa tới, nàng nhìn đồng hồ mới ý thức được mình đã tới trước nửa giờ.

Vũ Đình Đình đương nhiên sẽ không đổ tội chuyện này lên người mình, mà là trút toàn bộ oán niệm lên trên người đối tượng xem mắt chưa từng gặp mặt kia.

“Khôn kiếp đáng giận, để cho bản cô nương lãng phí nửa giờ vô ích, người chờ đấy.”

Vũ Đình Đình nghiêng răng ngà nhỏ, bộ dáng tức giận.

Sau nửa giờ, xe lửa rốt cục cũng đến trạm, người đến người đi ở đây, Vũ Đình Đình đột nhiên quên mất mình còn không biết tướng mạo của tên khôn kia, hơn nữa lúc này điện thoại di động thật trùng hợp tắt máy.

Sau đó thì phiền toái rồi.

Đối phương không liên lạc được với nàng, có thể cáo trạng với đại gia gia của nàng hay không?

Đã từng có một người muốn động thủ động cước với nàng, nàng trực tiếp đánh đối phương thành tàn phế, cuối cùng đối phương hung hăng cáo trạng với đại gia gia của nàng.

Đại gia gia kia nhất định là đã hung hăng răn dạy nàng một trận, hơn nữa cũng không dạy nàng tu hành.

Nàng là người si mê võ học, ngày bình thường say mê võ học, hơn nữa thiên phú trắc tuyệt.

Chuyện lần trước đã khiến tu vi của nàng trì trệ không phải một năm trước, lần này đại gia gia tựa hồ rất vừa ý tiểu tử kia.

Nếu như không tiếp được, tiểu tử kia lại cáo trạng, ngấm lại da đầu nàng liền tê dại.

Đúng lúc này, một bóng người xuất hiện trước mặt nàng, giọng nói trong trẻo: “Người đang đợi ta sao?”

Vũ Đình Đình vội vàng ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy.

Thiếu niên mặc một bộ đồ đen, dáng người cao gầy hơi gầy gò, đôi mắt như ngôi sao trong đêm tối, mày kiếm hơi nhướng lên, tản ra khí thể ngạo thị thiên địa.

Mặt hấn như đao gọt, tuấn lãng vô song, trên người mang theo một khí tức siêu phàm thoát tục, phiêu dật xuất trần, nổi bật bất phàm.

“Người người người... người là?”

Hai người tới gần, Vũ Đình Đình ngửi thấy khí tức xuất trần phát ra từ trên người thiếu niên, nói chuyện cũng lấp bắp.

“Dương Thiên!”

Thiếu niên mở miệng nói một câu, sau đó nói: “Lão nhân kia hấn là từng dẫn dò người mới đúng, từ hôm nay ta sẽ ở An Viễn thị ở vài ngày, tất cả của ta người an bài thỏa đáng.”

Lúc Dương Thiên nói tới đây, ánh mắt đánh giá Vũ Đình Đình từ trên xuống dưới một chút nói: “Còn nữa, lão đầu tử kia nói người thiên tư không tồi, để cho ta chỉ điểm người một phen, ta thấy người thiên tư kém tới cực điểm, căn bản không khiến ta hứng thú chỉ điểm, cho nên, nếu người nắm chắc cơ hội biểu hiện xuất sắc ở trước mặt ta, ta có thể cân nhắc chỉ điểm người một chút.”

“Ta ta ta...”

Vũ Đình Đình quả thực sắp tức điên rồi, tên khốn kiếp này thoạt nhìn còn nhỏ hơn nàng mấy tuổi nói cái gì?

Chỉ điểm nàng?

Hắn cũng không soi mặt vào nước tiểu, nàng tuổi còn trẻ đã là Tông Sư cảnh đỉnh phong, qua mấy năm nữa chính là tu vi Tiên Thiên cảnh, quanh thân tiểu tử này không có bất kỳ chân nguyên ba động, có tư cách gì nói chỉ điểm nàng?

Nhưng mà, lúc nàng đang nổi nóng, chỉ nghe thiếu niên đánh giá cách ăn mặc của nàng từ trên xuống dưới, còn có đôi dép màu hồng nhạt hồ hững nói: “Đúng rồi, đừng có dùng sắc đẹp dụ dỗ ta, người không đùa đâu.”

“Người người người...”

Vũ Đình Đình gần như hoài nghi nhân sinh.

Nhưng mà, lại nghe thiếu niên tiếp tục mở miệng nói: “Không cần kích động như vậy, vừa rồi ta nói chỉ là suy nghĩ chỉ điểm người, tất cả đều cần xem biểu hiện của người. Được rồi, nói đến nơi này, ta muốn đi phó ước một trận, người trở về đi, còn phải dọn dẹp cho ta một gian phòng.”

Dứt lời, xoay người.

Vũ Đình Đình sửng sốt hồi lâu, chờ đến khi nàng phản ứng lại, thiếu niên đã biến mất.

“Khốn kiếp, có bản lĩnh người nói lại lời này trước mặt ta đi, lão nương không đánh người đến sống không ra gì, lão nương không phải họ Võ.”

Vũ Đình Đình sắp tức điên rồi, trong đôi mắt đẹp có ngọn lửa đang thiêu đốt, giống như là mèo hoang phần nộ vậy, ngay cả người chung quanh cũng nhượng bộ lui binh không dám trêu chọc.

Tô tức giận của nàng phập phồng kịch liệt, trước tiên không nói chuyện chỉ điểm nàng, tên khốn kiếp này lại dám nói mình dùng sắc đẹp mê hoặc hắn?

Còn nói nàng không diễn?

Đây là đang hạ thấp dung mạo xấu của nàng sao?

Tên hỗn đản kia dựa vào cái gì nói như vậy? Hắn dựa vào cái gì?

Mặc dù mình không có trang điểm, nhưng dù sao cũng là đại mỹ nữ tư thế oai hùng hiên ngang, dung nhan xinh đẹp, quốc sắc thiên hương.

Hai người vừa mới gặp mặt, nàng còn chưa kịp nói chuyện đã cự tuyệt tiểu tử này, tiểu tử này vậy mà phê bình nàng không đúng tý nào.

Hơn nữa nghe ý tứ của đối phương, nàng tổng kết một câu.

Chính là bảo nàng không nên si tâm vọng tưởng.

“Trời ơi!”

Vũ Đình Đình cảm giác sắp sụp đổ.

Nàng tức giận không thôi, vội vàng cưỡi xe điện của mình đuổi theo, lại phát hiện đối phương cũng sớm đã ngồi một chiếc xe Rolls-Royce xa hoa, rời nhà ga.

Mà phía sau Lao Tư Lao Tư, thì mười mấy chiếc việp dã màu đen đang lao đi, giá cả không rẻ.

Vũ Đình Đình thấy một màn này, trên mặt lập tức mang theo một tia ngạc nhiên.

“Hàn Thái?”

Ở địa khu Hoa Nam, Hàn Thái là đại lão có danh vọng nhất, tọa trấn An Viễn Thị, uy chấn một phương.

Hắn ăn sạch hai đạo hắc bạch, ngay cả giới chính trị và giới quân đội cũng phải cho hắn mấy phần tình mọn, có thể nói, ở địa giới Hoa Nam đặc tội vị đại lão này, đó là đừng nghĩ ở lại tiếp.

“Tên khốn kiếp này sao lại có quan hệ với Hàn Thái, nhìn hắn cuồng ngạo như vậy, chẳng lẽ là con cháu đại gia tộc đến từ kinh thành, chạy tới nơi này điều võ dương oai?”

Vũ Đình Đình cau đôi mi thanh tú, suy nghĩ một chút, cũng chỉ có nguyên nhân này.

Vừa nghĩ đến đây, trên mặt nàng ta lộ vẻ khinh thường, không khỏi bắt đầu khinh bỉ.

“Hỗn đản bản thân cảm giác vô cùng ưu việt, cho là mình đến từ đại gia tộc liền có thể coi trời bằng vung, trên thực tế chỉ là rượu nhường túi cơm mà thôi, rời khỏi gia tộc người chẳng là cái gì cả, chờ xem, dám chọc giận bản cô nãi nãi, ta cho người ăn không hết gánh vác!”

Vũ Đình Đình tức giận hừ một tiếng, vắn ga, cưỡi xe điện nhỏ của mình rời đi.

Mà trong xe Rolls-Royce, Hàn Thái cười ha ha, chấp tay nói với Dương Thiên: “Dương tiên sinh, chúng ta lại gặp mặt.”

Trên mặt Dương Thiên cũng mang theo ý cười mở miệng nói: “Hàn tiên sinh, không ngờ chuyến đi Hoa Nam lần này lại kinh động đến người.”

Chương 848 - Ai Có Tự tin?

Hàn Thái là một vị đại lão quen biết khi Dương Thiên đánh cuộc đá ở Vân Châu.

Hắn là đệ nhất đại lão khu Hoa Nam, địa vị ngang ngửa với Dương Thiên lúc trước, Tây Nam đệ nhất nhân.

Chỉ có điều, thân phận địa vị hiện nay của Dương Thiên đã sớm đạt tới một độ cao phi phàm, vượt xa hắn có thể so sánh.

Nhưng điều khiến Dương Thiên bất ngờ là, hắn vừa xuống xe lửa, đối phương đã tìm được hắn, hơn nữa còn nói muốn đón gió cho hắn, điều này khiến Dương Thiên có chút bất ngờ với tin tức tình báo của đối phương lại linh thông như vậy.

Hai người hàn huyền một lúc, Hàn Thái cười hỏi: “Dương tiên sinh không biết lần này tới Hoa Nam có chuyện gì giúp được không? Nếu có thì cứ nói, chỉ cần Hàn mỗ làm được thì tuyệt đối sẽ không chối từ.”

Dương Thiên cười nói: “Hàn tiên sinh quá khách khí rồi, không biết gần đây có phải ngươi gặp chuyện phiền toái, muốn ta giải quyết không?”

Hai người vốn là bạn tri kỷ, ban đầu ở Vân Châu cũng chỉ vênh vênh gặp mặt một lần mà thôi, đối phương nhiệt tình như vậy hiển nhiên là không hợp với lẽ thường.

Dù sao vô sự hiển ân cần, phi gian tức đạo.

Đối phương hiển nhiên là có việc muốn nhờ hắn.

Hàn Thái nghe vậy, đôi mắt híp lại, sau đó cười ha hả nói: “Quả nhiên là không thể gạt được Dương tiên sinh, lúc ở Vân Châu, tại hạ từng nghe nói Dương tiên sinh là cao nhân tu vi Tông Sư cảnh đỉnh phong, không biết việc này là thật hay giả?”

Dương Thiên chậm rãi nói: “Chuyện này tiếp xúc với võ giả cổ, Hàn tiên sinh hẳn là đặc tội với người nào rồi?”

Hàn Thái gật đầu nói: ” Gần đây không biết từ đâu xuất hiện mấy người trẻ tuổi, không hiểu quy củ, ở trong sân của ta gây sự không nói, hơn nữa còn đập phá bãi của ta, cuồng ngạo vô

biên, không coi ai ra gì, một người trong đó bị thủ hạ của ta dùng thương đâm thương, sau đó tuyên bố muốn hôm nay phải lấy mạng của ta, vừa vặn thủ hạ nhìn thấy người vậy mà lại tới An Viễn Thị, cho nên ta muốn mời ngài giúp đỡ.

Dương Thiên nương mày, sau đó mở miệng cười nói: “Được, chuyện này ta nhận.”

Nguyên nhân đầu tiên hẳn ta đồng ý một cách thống khoái như vậy là do hậu bối Võ lão kia, hẳn ta luôn cảm thấy không đáng tin cậy.

Chuyện mà tiểu ny tử kia biết, tuyệt đối không biết nhiều bằng đại lão một phương Hàn Thái này.

Nguyên nhân thứ hai chính là, người trẻ tuổi theo như lời Hàn Thái chính là những người tới tìm kiếm linh tuyến, địa mạo An Viễn thị này phức tạp, thời điểm linh tuyến không có phun ra linh khí, ai cũng sẽ không biết vị trí cụ thể của linh tuyến.

Muốn có được tin tức về Linh Tuyến trước, nhất định là phải hỏi rắn độc ở đây một chút, cũng chính là Hàn Thái.

Mấy người trẻ tuổi kia hẳn là đến từ môn phái ẩn thế, gây chuyện ở chỗ Hàn Thái, cũng không phải ngẫu nhiên.

Dương Thiên ngược lại muốn kiến thức một chút, những thế hệ trẻ tuổi đến từ môn phái lánh đời này, rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại.

Khi thấy Dương Thiên sáng khoái đáp ứng như vậy, Hàn Thái thần sắc mừng rỡ, vội vàng mở miệng nói: “Dương tiên sinh quả nhiên là người sáng khoái, người là tu luyện giả, Hàn mỗ không thể báo đáp, chuyện này nếu thuận lợi giải quyết, ta sẽ đem tin tức linh tuyến báo cho người, nghĩ đến người hẳn là vì chuyện này mà tới.”

Dương Thiên nghe vậy, khóe miệng lộ ra một nụ cười.

“Hợp tác vui vẻ.”

Khi Rolls-Royce lái vào trang viên của Hàn Thái, Dương Thiên mới rốt cuộc biết Hàn Thái hưởng thụ cuộc sống như thế nào.

Giá trị của trang viên này tuyệt đối không thấp hơn ba tỷ nhân dân tệ, hòn non bộ nhân tạo, suối phun, các loại hoa viên, thực

vật, cái gì cần có đều có, vô cùng xa hoa.

Sau khi Dương Thiên và Hàn Thái xuống xe, chỉ thấy một cô gái mặc trang phục hầu gái bước tới, cung kính nói: “Hàn tiên sinh, Tần Thành đại sư đến rồi.”

Khi Hàn Thái nghe thấy cái tên này, con mắt lập tức sáng ngời, hưng phấn nói: “Mau mau, mau dẫn ta đi, hửn tới lúc nào, các người có chậm trễ không? Nhanh sai người chuẩn bị nước trà cao cấp nhất chiêu đãi.”

Hàn Thái lúc này vô cùng kích động, thậm chí còn kích động hơn khi nhìn thấy Dương Thiên, chạy chậm chậm qua đó.

Hiển nhiên, Tần Thành đại sư này cũng không phải hạng người vô danh.

Nhưng cho dù nổi danh hơn nữa, cũng không phải bí cảnh, sáu đại môn phái, Côn Lôn, khảng định cũng không thể sánh vai với Dương Thiên.

Mà từ chỗ đó đi ra, hiển nhiên là tồn tại Hàn Thái không tiếp xúc được.

Cho nên, Hàn Thái lúc này vứt bỏ Dương Thiên ở đây, bỏ gần cầu xa, đi khen tặng cái gọi là đại sư kia, quả thực là không có đầu óc.

Dương Thiên đối với chuyện này chỉ cười cười.

Đối phương hiển nhiên không biết, nửa năm trước thiếu niên còn cùng hửn ngồi ngang hàng, nửa năm sau hôm nay đã đạt đến tồn tại để hửn ngưỡng vọng.

Chờ Dương Thiên vào phòng, chỉ thấy Hàn Thái đang lấy lòng, cúi thấp người xuống nói chuyện với một lão già.

Mà lão già kia hửn là hơn tám mươi tuổi, nhưng tinh khí thần lại hết sức sung túc, mặt mày hồng hào.

Trong lúc hô hấp của hửn, dường như có tiếng sấm sét, chấn động tâm hồn.

Tất cả mọi người tại đây đều cung kính không thôi.

Nhưng mà, theo Dương Thiên thấy, lại là miệng cộp gan thỏ.

Chỉ là một tu vi Tiên Thiên đỉnh phong mà thôi, nhìn tư thế, cũng đã cuồng ngạo ba phần so với Võ Tuyệt Thiên.

Ánh mắt hần cao cao tại thượng, không ai bì nổi, không thêm đề ý tới trà Hàn Thái kính.

“Hàn tiểu tử, thành ý của ngươi đã đả động lão phu, cho nên lão phu quyết định tự tay giúp ngươi lần này.”

Hàn Thái kích động không thôi, vội vàng nói: “Đa tạ Tàn đại sư chịu ra tay tương trợ, chờ chuyện này giải quyết xong, tất cả những gì tại hạ hứa hẹn, đều sẽ giao vào tay ngài.”

Lão giả khoát tay áo nói: “Đây chỉ là thứ yếu, ta muốn tin tức về Linh Tuyền.”

“Đó là tự nhiên, đó là tự nhiên, tin tức khẳng định sẽ nói cho ngài đầu tiên.”

Sau khi Dương Thiên thấy cảnh này, không khỏi nhướng mày.

Hàn Thái này, xem ra tuyệt không ngốc, vậy mà chuẩn bị cả hai tay.

Không đúng, hình như không chỉ có hai tay.

Dương Thiên nhìn về phía đại sảnh, chỉ thấy nơi này có bốn năm người đang ngồi.

Hơn nữa trên người mỗi người đều tản ra chân khí dao động.

Hiển nhiên, đều là cao thủ Tông Sư cảnh.

Tuy nhiên ở trong mắt Dương Thiên, lại đều là sâu kiến.

Thậm chí ngay cả Tàn đại sư này cũng không lọt nổi vào mắt xanh của hắn.

Dương Thiên đứng ở cửa lâu như vậy, đương nhiên là thu hút sự chú ý của Tàn Thành.

Hắn liếc mắt hờ nhìn Dương Thiên, sau đó bất mãn nói với Hàn Thái: “Ngươi mời mấy tên Tông Sư cảnh này, ta không nói gì, nhưng tại sao lại mời một thiếu niên tới, chẳng lẽ là hậu bối của ngươi? Ở chỗ này không cảm thấy vương tay vương chân sao? Hay là đuổi đi sớm đi.”

Tàn đại sư là Tiên Thiên cảnh đỉnh phong, mà tu vi của Dương Thiên lúc này nếu dựa theo cảnh giới phân chia, chẳng khác

nào Nguyên Anh cảnh hậu kỳ, gần như cao hơn lão tiểu tử này hai cảnh giới, hắn lại dám nói mình vương chân vương tay.

Hắn thật sự có mặt mũi để nói a.

Nhưng cảnh giới chênh lệch quá lớn, đối phương thật nhìn không ra tu vi của mình.

Lúc này, khí tức của Dương Thiên nội liễm, quanh người không có dao động tiên nguyên, Tần đại sư này cho dù là Kim Đan cảnh cũng không thể nhìn ra.

Mà trên mặt Hàn Thái thì lộ ra một tia xấu hổ, hắn nhìn về phía Dương Thiên, sau đó cung kính nói với Tần đại sư: “Đại sư, vị thiếu niên này cũng không phải hậu bối của ta, hắn có thực lực Tông Sư cảnh, ta tới mời hắn hỗ trợ.”

Tần đại sư khinh thường nhìn Dương Thiên hừ một tiếng nói: “Tông Sư cảnh tuổi còn trẻ? Hàn Thái, đầu óc ngươi có phải rỉ sét hay không? Ngươi cho rằng Tông Sư cảnh dễ dàng đạt tới như vậy sao? Lão phu tung hoành Hoa Nam mấy chục năm, cũng là năm mươi tuổi đạt đến thực lực Tông Sư cảnh, được cho là thiên phú trác tuyệt, nhìn tuổi tác của hắn mới bao nhiêu? Làm sao có thể đạt tới loại cảnh giới này?”

Khi hắn nói tới chỗ này, Dương Thiên Chân có chút tròn tròn mắt.

Năm mươi tuổi đạt tới Tông Sư cảnh, lại còn có mặt mũi nói ra, hơn nữa vẻ mặt ưu việt, lão tiểu tử này điên rồi sao.

Thời gian của hắn không đến một năm, mặc dù là tu luyện lại một lần nữa nhưng cũng đạt tới Nguyên Anh cảnh hậu kỳ, đây tính là cái gì? Thần?

Hơn nữa, điều khiến Dương Thiên không thể chấp nhận được là, sau khi Tần đại sư nói xong những lời này, những cường giả cảnh giới Tông Sư xung quanh lập tức thi nhau phụ họa.

Một lão giả hơn tám mươi tuổi râu tóc bạc trắng trong đó nói: “Hàn tiên sinh, nhất định là ngươi bị hắn lừa. Lão phu năm mươi bảy tuổi đạt tới Tông Sư cảnh, đã xem như sớm, hiển nhiên hắn chính là một tên lừa đảo.”

“Đúng vậy đúng vậy, chúng ta đều biết ngài gặp phải phiền phức, tiểu tử này sợ là không phải đến đục nước béo cò đi, nếu

như xuất hiện nguy hiểm, sợ rằng sẽ trực tiếp không quan tâm đối với ngài.”

Những cao thủ Tông Sư cảnh này đều là hướng về phía tin tức kia của Hàn Thái, mà tài nguyên Linh Tuyền nhiều như vậy, bọn họ cũng không đủ chia, làm sao có thể để cho tiểu tử miệng còn hôi sữa Dương Thiên chia một chén canh?

Hàn Thái nghe những người này nói xong, trong lòng lập tức có chút dao động.

Hắn ở Vân Châu chỉ nghe nói thực lực của thiếu niên này là Tông Sư cảnh, nhưng lại chưa từng chân chính thấy qua.

Bây giờ suy nghĩ một chút, những khả năng kia chỉ là lời đồn mà thôi.

Còn nữa, bây giờ đã có Tần đại sư tọa trấn, Tần đại sư là cao thủ cảnh giới Tiên Thiên đỉnh phong, hoàn toàn có thể chấn nhiếp đám người trẻ tuổi không biết trời cao đất rộng kia.

Dương Thiên, dường như có cũng được mà không có cũng không sao.

Mà đối với sự mỉa mai của những người này, Dương Thiên chỉ cười cười hờ hững nói: “Con kiến hôi, cũng có tư cách phỏng đoán ta? Mỗi người không có bản lĩnh còn cuồng ngạo như thế, ta muốn biết...”

Nói đến đây, thiếu niên tiến lên một bước, ngữ khí trở nên lạnh lùng mở miệng.

“Là ai cho các ngươi tự tin như vậy?”

Chương 849 - Đừng hỏi hận.

"Cái gì?"

“Hỗn xược!”

“Cuồng ngạo!”

Các vị ở đây, đều là cường giả Tông Sư cảnh, ngày bình thường là cao cao tại thượng được người tôn sùng.

Bây giờ bị một tiểu tử miệng còn hôi sữa, trên người không có chút chân khí dao động nào nói thành con kiến hôi, bọn họ trợn mắt tròn xoe, quả thực lửa giận ngút trời.

Nhất là Tần đại sư, tiên thiên cảnh đỉnh phong, vô địch thủ tung hoành Hoa Nam, toàn bộ Hoa Nam, người nào không biết, danh hào Tần Thành của hắn, cho dù Hàn Thái đệ nhất đại lão Hoa Nam thấy hắn cũng phải cung kính gọi một tiếng Tần đại sư.

Tiểu tử trước mắt này dám xúc phạm uy nghiêm của hắn, thật không thể tha thứ.

Cường giả Tông Sư cảnh sơ kỳ hơn tám mươi tuổi tiến lên một bước, uy áp ép về phía Dương Thiên, cả giận nói: “Tiểu tử, ngươi có dám lặp lại lời vừa rồi một lần nữa không?”

Dương Thiên bật cười,

“Như thế nào? Lớn tuổi, lỗ tai không dùng được? Hoặc là cho rằng ta nói đúng, tự giác xấu hổ?”

Một vị cường giả Tông Sư cảnh đỉnh phong bảy mươi tuổi đứng dậy, lạnh giọng nói: “Ngươi cho rằng có Hàn Thái che chở ngươi, chúng ta cũng không dám động đến ngươi? Ngươi có tin một tay lão phu cũng có thể đánh bại ngươi hay không?”

Lúc này, Tần đại sư kia chậm rãi uống một ngụm trà, sau đó chậm rãi mở miệng nói: “Tiểu tử, xin lỗi đi, ta niệm tình ngươi tuổi trẻ khinh cuồng, có thể buông tha cho ngươi.”

Dương Thiên khẽ nâng mí mắt nói: “Chỉ là thực lực Tiên Thiên cảnh, cũng có tư cách để cho ta xin lỗi? Còn nói buông tha ta? Ngươi xác định không có nói ngược?”

“Hỗn xược!”

Tần đại sư nghe vậy cũng không kìm được phần nộ.

Hắn vì thực lực Tiên Thiên cảnh, bị thiếu niên năm lần bảy lượt khiêu khích, lửa giận ngút trời.

Đột nhiên đập cái bàn gỗ hoàng hoa lê chắc chắn thành bột mịn đứng lên.

“Ngươi cho rằng Hàn Thái làm chỗ dựa cho ngươi là có thể vô pháp vô thiên rồi sao?”

Hàn Thái lúc này, sợ tới mức chân cũng mềm nhũn.

Hắn vội vàng nói: “Tần đại sư bớt giận, bằng hữu của ta tuổi còn nhỏ đã chọc giận ngài, ta thay ngài bồi tội có được không?”

Nói thế nào thì Dương Thiên cũng là vương của Tây Nam, ở Tây Nam cũng tuyệt đối có nhân mạch Tiên Thiên Cảnh.

Hôm nay nếu Dương Thiên chết ở đây hoặc bị thương, bên phía Tây Nam sẽ phản công, hắn không tin Tần đại sư sẽ vì hắn mà giao chiến với một vị cao thủ Tiên Thiên cảnh.

Tần đại sư liếc nhìn Hàn Thái, bớt giận một chút.

Dù sao tin tức về Linh Tuyên vẫn còn trong tay Hàn Thái, vẫn phải cho mặt mũi.

Hắn tức giận hừ một tiếng nói: “Hàn tiên sinh, chuyện này người đang nể mặt ta, đối phương là bằng hữu của người, ta cũng sẽ không làm khó dễ, người bảo hắn xin lỗi mọi người, ta sẽ bỏ qua chuyện cũ.”

Hàn Thái lau mồ hôi lạnh trên trán, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Hắn biết Dương Thiên là một người cuồng ngạo, muốn Dương Thiên xin lỗi có chút khó.

Nhưng mà hiện nay tính mạng cùng tôn nghiêm bày ở trước mặt thiếu niên, hắn nên biết lựa chọn như thế nào mới đúng.

Hắn khẽ chạm vào cánh tay Dương Thiên, nói: “Dương tiên sinh, Tần đại sư đều lựa chọn bỏ qua chuyện cũ, ngài mau mau xin lỗi hắn đi.”

Dương Thiên cười một tiếng nói: “Hàn tiên sinh, ta tới đây là để giúp người giải quyết phiền phức, để ta xin lỗi, người cảm thấy thích hợp sao?”

“Hừ!”

Hàn Thái còn chưa nói gì, lúc này Tần đại sư đã tức giận hừ một tiếng nói: “Giúp giải quyết phiền toái? Buồn cười, đối phương hiển nhiên là cao thủ Tiên Thiên cảnh, cho dù người có tu vi Tông Sư cảnh thì có ích lợi gì? Chỉ có thể làm vật hi sinh.”

Nói xong, ánh mắt lại nhìn về phía Hàn Thái nói: “Hàn tiên sinh, chuyện này ta cũng không muốn khiến ông khó xử, nếu ông giữ hần lại, ta sẽ rời khỏi nơi này.”

Nói xong, liền muốn đi.

Mấy vị cao thủ Tông Sư cảnh còn lại sau khi nghe vậy, cũng phần uất nói: “Hàn tiên sinh, tiểu tử này không coi ai ra gì, hần đã nói có thể giúp người giải quyết phiền toái, chúng ta cũng cáo từ.”

Nói xong, hần đi theo Tần đại sư ra ngoài.

Hàn Thái thấy vậy vội vàng lo lắng ngăn cản: “Tần đại sư, còn có chư vị, các người khoan hãy đi, ta cũng không nói muốn đuổi các người đi.”

Đám người Tần đại sư dừng lại, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Dương Thiên, mở miệng nói với Hàn Thái: “Hai bên người muốn giữ ai?”

“Cái này...”

Hàn Thái thoáng cái đã khó xử, cuối cùng cắn răng nhìn Dương Thiên nói: “Dương tiên sinh, ta đã sắp xếp xong xuôi tất cả ở khách sạn năm sao cho ngài, hôm nay ngài vừa xuống xe lửa, chắc là mệt mỏi rồi, không bằng đi nghỉ trước đi, chờ những người đó đến rồi, ta sẽ cho người mời ngài tới.”

Dương Thiên không phải người ngu, Hàn Thái nói như vậy tuy rằng làm việc cẩn thận, nhưng hần cũng nghe ra được đây là muốn đuổi người.

Trên mặt Dương Thiên lộ ra nụ cười không hề tức giận.

Hần ta chấp tay sau lưng mở miệng nói: “Hàn tiên sinh, người có biết hôm nay ta đi ra khỏi cánh cửa này, cho dù người lấy toàn bộ gia sản của Hàn gia người cũng không thể để ta ra tay một lần.”

“Hừ, cuồng vọng!”

“Lúc này còn dám trâng tráo!”

“Buồn cười, người thật cho rằng người có tu vi Tiên Thiên Cảnh?”

Trên mặt đông đảo cao thủ Tông Sư cảnh mang theo châm chọc khiêu khích.

Lần này, ngay cả Hàn Thái cũng nổi giận.

Giọng điệu của hắc âm hàn nói: “Dương tiên sinh, ta nhớ tình cũ, cho nên nhiều lần nhường nhịn ngươi, hơn nữa giúp ngươi cầu tình, đón gió cho ngươi, hôm nay ngươi nói lời này là có ý gì?”

Dương Thiên đạm mạc nói: “Ý của ngươi chính là trên thế giới này không có thuốc hồi hận.”

Dứt lời, xoay người.

Đi gọn gàng.

Hàn Thái thấy vậy, nắm chặt nắm đấm, sau đó nói với quần gia bên cạnh: “Theo hắc, chờ ta giải quyết xong chuyện này, tất nhiên sẽ đi bái phỏng hắc một chút, ta muốn xem xem, ở địa giới Hoa Nam, hắc rốt cuộc ngang ngược cỡ nào!”

Quần gia kia vội vàng cung kính gật đầu.

Sau khi Dương Thiên ra ngoài, ba người trẻ tuổi đi tới.

Hai bên vốn không có giao thoa, nhưng một thiếu niên mười bảy tuổi nhìn Dương Thiên từ trong trang viên của Hàn Thái đi ra, sắc mặt kiêu căng nói: “Chờ một chút, tiểu tử, ngươi đi ra từ nơi này, chủ tử Hàn Thái của ngươi không có ở nhà sao?”

Dương Thiên híp mắt nói: “Lão tử nhà ngươi dạy ngươi cách nói chuyện như vậy sao?”

“Ngươi nói cái gì!”

Thiếu niên mười bảy tuổi, đôi mắt kiêu căng kia nắm chặt nắm đấm, khí thế toàn thân đột nhiên bộc phát ra, hắc cả giận nói: “Một con chó săn cũng dám làm cản trước mặt ta, ngươi có biết ta là ai không?”

Dương Thiên buông tay lạnh lùng nói: “Ta cũng không phải là lão tử của ngươi, cần biết ngươi là ai?”

“Ngươi muốn chết!”

Thiếu niên kia một lời không hợp liền trực tiếp động thủ, hắc tuổi còn nhỏ vậy mà đã là Tiên Thiên cảnh giới, thực lực

không tầm thường, ra tay chính là mấy trăm đạo kiếm khí.

Một màn này, dọa cho quần gia đi theo kia sợ tới mức sắc mặt hoảng sợ.

Chẳng lẽ là cừu gia đã tìm tới cửa?

Vừa ra tay đã xuất ra trăm đạo kiếm khí, đây dường như là cảnh giới tu vi của Tần đại sư.

Quần gia thảm nghĩ, còn tốt, một mình Tần đại sư ứng đối đủ rồi, bất quá chỉ là tiểu tử cuồng ngạo nào đó, vừa rồi ở chỗ Tần đại sư cuồng ngạo, có lão gia làm chỗ dựa cho hắn, hắn cũng không biết đông tây nam bắc.

Bây giờ lại nói lời đắc tội mấy vị này, chờ tìm chết đi.

Nhưng khi hắn vừa nghĩ tới đây, chỉ thấy Dương Thiên nhẹ nhàng phát tay, mấy trăm đạo kiếm khí toàn bộ biến mất.

Điều này khiến quần gia kia sợ tới mức sắc mặt đại biến.

“Trời ạ, cho dù là Tần đại sư cũng không có thần thông bực này đi, chẳng lẽ lão gia thật sự nhìn lầm, thiếu niên thật sự có đại năng lực.”

Thiếu niên mười bảy tuổi kia thấy công kích của mình bị phá, giận dữ hét: “Người cũng dám phản kháng, quả nhiên là...”

Hắn còn chưa nói hết lời, Dương Thiên đã cho hắn một cái tát từ xa.

“Chát!”

Một tát này khiến thiếu niên kia lộn vài vòng trên không trung, trực tiếp bị thương nặng.

Lúc này, hai thiếu niên trong đó thấy vậy đồng tử co rút lại nói: “Các hạ là trợ thủ Hàn Thái tìm đến hay sao?”

Dương Thiên nghe vậy, lập tức ngăn người.

“Các ngươi là mấy vị tới tìm Hàn Thái gây phiền toái?”

Hai phe đều ngây ngẩn cả người.

Thiếu niên bị thương nặng kia cắn răng mắt đỏ như máu nói: “Mộc Sơn đại ca, Mộc Thanh đại ca, tên khốn kiếp này đã dả thương ta, các ngươi mau báo thù cho ta.”

Thiếu niên áo đen Mộc Sơn kia nghe vậy, nắm chặt nắm đấm đang muốn ra tay.

Mộc Thanh mặc thanh y, trên mặt mang bộ dáng gầy gò, vội vàng ngăn cản Mộc Sơn.

Hắn thấp giọng mở miệng nói: “Không biết tình huống của đối phương, không nên hành động thiếu suy nghĩ, hơn nữa ta phát hiện trong trang viên có rất nhiều khí tức cao thủ, chính sự quan trọng hơn.”

Mộc Sơn nhẹ gật đầu, vội vàng đỡ thiếu niên cuồng ngạo kia dậy.

Nhìn ba người trợn mắt nhìn, Dương Thiên lúc này cười mở miệng nói: “Thật ngại quá, đánh nhầm rồi, các người muốn tìm Hàn Thái gây phiền phức thì cứ đi đi, yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào.”

Nói xong, chấp hai tay sau lưng, cứ thảnh thơi như vậy mà đi.

Ba người trước mắt này đều là Tiên Thiên cảnh, một vị đỉnh phong, còn lại hai vị là trung kỳ, sơ kỳ, ngay cả như vậy, cũng đủ cho đám người Hàn Thái kia uống một bình.

Về phần hắn, đã không có ý định lại quản tiếp theo phải phát sinh chuyện gì.

“Hỗn đản, chờ chuyện này làm xong, ta nhất định phải giết hắn.”

Thiếu niên nhỏ nhất trông mắt đỏ như máu, bụm lấy khuôn mặt bị đánh rụng ba cái răng của mình, phần nộ nắm chặt nắm đấm.

Mà quần gia kia thấy một màn này, trên mặt không khỏi hiện lên vẻ khiếp sợ.

“Dương Thiên kia không ngờ lại có tu vi khủng bố như vậy, chỉ một người đã chấn nhiếp ba người đối phương là Tiên Thiên cảnh, trời ạ, rốt cuộc lão gia đã bỏ lỡ cái gì?”

Quần gia vẻ mặt hối hận, vội vàng vọt vào trang viên la lớn: “Không xong rồi, lão gia, đối phương giết tới cửa rồi.”

Chương 850 -

Trong trang viên, lúc này Hàn Thái đang bày yến hội.

Vô số thức ăn tinh mỹ bung lên, bay trên trời, đi trên mặt đất, bơi trong nước.

Tất cả cái gì cần có đều có, hơn nữa có một số món ngon ở nước ngoài cũng khó có được, ở chỗ này tất cả đều có.

Gan ngỗng, tương cá, Tùng Lộ.

Những thứ này được các quốc gia phương Tây gọi là ba loại nguyên liệu nấu ăn cực phẩm, chỉ là tô điểm trên bàn ăn mà thôi.

Giữa sân mặc dù là những lão nhân Tông Sư cảnh kia, nhìn yến hội phong phú như vậy, cũng chảy nước miếng.

Hàn Thái vì bàn tiệc này tốn gần trăm vạn, ăn một miếng chẳng khác nào ăn hoàng kim có trọng lượng ngang nhau.

Mọi người vừa nâng chén uống một ngụm rượu, khách sáo vài câu, đang định ăn đồ ăn, chỉ nghe quản gia kia giống như heo bị chọc tiết chạy vào.

“Hoảng hốt, còn ra thể thống gì!”

Hàn Thái không giận tự uy, trừng mắt nhìn quản gia kia.

Quản gia kia sợ tới mức vội vàng quỳ xuống nói: “Lão gia, lúc trước mấy người đập phá quán kia tới, tuyên bố muốn mạng của ngài.”

“Muốn chết!”

Lúc này, Tần đại sư vỗ bàn một cái, trực tiếp đập vỡ yến hội giá trị trăm vạn.

Hắn phần nộ đứng dậy cả giận nói: “Thật sự dám tìm tới cửa, thật sự không sợ uy danh của ta sao?”

Mấy vị lão nhân Tông Sư cảnh khác cũng đứng dậy, mặc dù có chút đau lòng vì chưa ăn được một miếng, nhưng cũng phụ họa nói: “Đúng vậy, chúng ta cũng muốn xem xem, tất cả cao

thủ của Hoa Nam đã hội tụ ở đây, đối phương rút cuộc cuồng vọng đến mức nào!”

Nói xong, đi theo Tần đại sư ra cửa.

Mà lúc này, quản gia lặng lẽ kéo cánh tay Hàn Thái mở miệng nói: “Lão gia, chúng ta sai rồi, Dương tiên sinh kia, thật sự có thực lực cường đại, vừa rồi ta lại ở bên ngoài thấy được hấn...”

Hàn Thái ngạo nghễ nói: “Mặc kệ nó làm gì, bây giờ có Tần đại sư ở đây, mọi chuyện đều sẽ xử lý tốt.”

Quản gia kia muốn nói lại thôi.

Hàn Thái cho rằng Dương Thiên thật sự có thực lực Tông Sư cảnh, mà quản gia vừa rồi đang muốn nói cho rằng cao thủ Tiên Thiên cảnh đều thua ở trên tay Dương Thiên.

Đối phương chắc chắn có tu vi trên Tiên Thiên cảnh.

Vừa rồi nếu lưu hấn lại, một người là đủ.

Nhưng hiện tại nói gì cũng đã muộn, bởi vì người bên ngoài đã đối đầu.

Trong trang viên, Mộc Thanh lãnh ngạo nhìn Hàn Thái nói: “Chuẩn bị chết đi? Là ngươi tự mình động thủ, hay là chúng ta động thủ?”

Lúc trước ở trong sơn Hàn Thái, hai phe nổi lên xung đột, Hàn Thái thấy đối phương không dễ chọc, trực tiếp vận dụng vũ khí lực sát thương cỡ lớn, dưới tình huống bọn họ không có bất kỳ chuẩn bị gì, dẫn đến bọn họ thiếu chút nữa bỏ mình.

Ba người đến từ Thiên Cơ môn yếu nhất trong sáu môn phái ẩn thế.

Tuy là như thế, nhưng tuổi còn trẻ cũng có được tu vi Tiên Thiên cảnh cường đại, nhất là Mộc Thanh kia, đã bước nửa chân vào Kim Đan cảnh.

Chỉ cần lần này tu hành trong linh tuyến một lần, tuyệt đối sẽ bước vào hàng ngũ Kim Đan cảnh.

Lần này là để bọn họ đến đây lịch lãm rèn luyện, không ngờ vừa mới nhập thế, không có bất kỳ chuẩn bị nào lại ăn thiệt

thời lớn như vậy trên tay Hàn Thái, bọn họ đều là hạng người tâm cao khí ngạo, làm sao có thể bỏ qua như vậy.

Mà lúc này, thấy đám tiểu bối này cuồng ngạo như thế, Tần đại sư đứng dậy, hắt hủ lạnh một tiếng nói: “Ta ngược lại muốn xem xem, có ta ở đây, mấy tiểu tử các ngươi ai dám động đến hãn một chút.”

Thiếu niên nhỏ tuổi nhất Mộc Phong kiệt ngạo mở miệng nói: “Ngươi là cái thá gì mà dám ngăn cản trước mặt chúng ta?”

“Lão phu là đệ nhất cường giả Hoa Nam, Tần Thành!”

Giọng nói của Tần đại sư mang theo uy nghiêm, hãn vốn tưởng rằng tiểu bối này của mình nghe được tên của hãn tuyệt đối sẽ khiếp sợ, sau đó cụp đuôi rời đi.

Nhưng lại không ngờ rằng, lại gặp một trận trào phúng.

Mộc Sơn đánh giá Tần đại sư một chút, khinh thường nói: “Ngươi như vậy, còn là Hoa Nam đệ nhất cường giả, quả thực mất mặt xấu hổ!”

Mộc Thanh cũng nói với giọng đùa cợt: “Chỉ là dã lộ, cũng dám làm cản trước mặt chúng ta?”

Nói xong, khí thế toàn thân hãn đột nhiên bộc phát ra, mọi người hoảng sợ phát hiện, thực lực của thiếu niên trước mắt này, vậy mà không kém gì Tần đại sư.

Tần đại sư cũng trừng đôi mắt cá chết mang theo một tia hoảng sợ nói: “Làm sao có thể, ngươi tuổi còn nhỏ, làm sao có thể có tu vi lực lượng cường đại như thế?”

“Thật là không có kiến thức!”

Mộc Thanh cầm một thanh trường kiếm trong tay nói: “Ta hỏi lại ngươi một câu, ngươi tránh ra, hay là không nhường.”

Sắc mặt Hàn Thái lập tức trắng bệch, nhìn ánh mắt do dự bất định của Tần đại sư, suýt chút nữa quỳ xuống trước mặt hãn.

“Tần đại sư, tính mạng của Hàn mỗi đều ở trong tay ngươi, ngươi tuyệt đối đừng bỏ rơi ta.”

Tần đại sư gật đầu nói: “Hàn tiên sinh yên tâm, tại hạ nhất định sẽ tận dụng khả năng bảo vệ chu toàn cho ngài.”

Đối phương cùng cấp với hắn mà thôi, mặc dù không dự liệu được, nhưng nếu cứ như vậy chạy mất, vậy giới võ đạo ở địa khu Hoa Nam, chỉ sợ sẽ biến thành trò cười.

Cho nên, cho dù có bị đánh nát răng, cũng phải nuốt vào trong bụng.

“Đã như vậy, vậy thì không có gì để nói.”

Mộc Sơn Tiên Thiên cảnh tu vi bạo phát ra, mà Mộc Phong sơ kỳ tu vi Tiên Thiên cảnh vừa rồi bị Dương Thiên một chiêu đánh trọng thương cũng đồng dạng triển lãm ra.

“Giết!”

Ba tài tuần trẻ tuổi cùng nhau lao đến, mấy lão già Tông Sư cảnh kia sợ tới mức mặt đều tái xanh.

“Trời ơi, sao lại có nhiều tu vi Tiên Thiên như vậy?”

“Mọi người không nên hoảng hốt, đối phương có một người trọng thương, chúng ta trước tiên ra tay với hắn, bắt giữ hắn.”

Không thể không nói những lão nhân Tông Sư cảnh này không có tu vi, nhưng chiêu thức nham hiểm lại tầng tầng lớp lớp.

Mộc Thanh và Tần đại sư đánh nhau bất phân thắng bại.

Mà sau khi Mộc Sơn đả thương hai cường giả Tông Sư cảnh, phát hiện Mộc Phong bị trọng thương lần nữa, không khỏi vội vàng đi cứu.

Cứ như vậy, càng suy yếu thực lực của bọn họ.

Cho nên, bởi vì Dương Thiên trong lúc vô tình ra tay, làm Mộc Phong bị trọng thương, dẫn đến thắng lợi vốn nên nghiêng ép biến thành hai bên không làm gì được nhau.”

Mộc Thanh thấy vậy thì dừng tay lại.

Song phương đình chỉ giao chiến, sau đó Mộc Thanh lạnh lùng mở miệng nói: “Hôm nay nếu không phải trên tay huynh đệ ta, các ngươi đã sớm bại, chờ ba ngày sau, huynh đệ ta dưỡng thương xong, lại đến đây lãnh giáo, các ngươi nơi này, có một người tính một người, ta đều sẽ không bỏ qua.”

Dứt lời, mang theo hai huynh đệ của mình rời đi.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, mấy Tông Sư cảnh vừa rồi cuồng vọng trước mặt Dương Thiên, nhưng hiện tại bị đánh trọng thương hai ba người, mấy người còn lại cũng bị thương.

“Phải làm sao bây giờ a.”

Sắc mặt Hàn Thái trắng bệch, ánh mắt nhìn về phía Tần đại sư cầu khẩn: “Đại sư có biện pháp gì sao? Chỉ cần có thể giải cứu Hàn mỗ, Hàn mỗ nhất định sẽ không bạc đãi đại sư.”

Tần đại sư lúc này, cũng không còn cuồng ngạo như vừa rồi.

Cảnh giới của đối phương đều cao hơn hẳn nửa phần, hơn nữa công pháp tu vi không tầm thường, hiển nhiên là đến từ đại gia tộc, hẳn cũng không nguyện vô duyên vô cớ tạo ra cường địch.

“Tần mỗ hôm nay khinh thường, đối phương vượt xa tưởng tượng của ta, Hàn tiên sinh hay là tìm người khác che chở đi.”

Nói xong, xoay người rời đi.

Mấy Tông Sư còn lại thấy Tần đại sư đi rồi, nào còn dám ở chỗ này tiếp tục ở lại, nhao nhao mượn cớ rời đi.

“Xong rồi, lần này chẳng lẽ thật sự là trời muốn diệt Hàn Thái ta?”

Sắc mặt Hàn Thái tái nhợt, nhìn tất cả cao thủ đều đi, không khỏi mặt mũi xám ngoét.

Nếu cừu gia lại tìm đến, hẳn hẳn phải chết không nghi ngờ a!

Mà ngay lúc này, quản gia kia mở miệng nói: “Lão gia, hiện tại có thể có một người có thể cứu chúng ta sao?”

“Ai?”

Hàn Thái nghe vậy, giống như tím được cọng rơm cứu mạng cuối cùng, vội vàng nắm chặt cánh tay quản gia hỏi: “Nói mau, là ai.”

Quản gia bắt chắp cánh tay đau đớn, mở miệng chậm rãi nói ra hai chữ.

“Dương Thiên!”

Hàn Thái sửng sờ, sau đó hỏi: “Tiểu tử kia chẳng qua là không coi ai ra gì, hẳn làm sao có thể...”

Lời của hắn còn chưa nói hết, liền trực tiếp bị quản gia cắt ngang nói: “Lão gia, vừa rồi nếu không có Dương Thiên tiên sinh xuất thủ, chúng ta có thể đã không còn tồn tại nữa.”

“Có ý gì?”

Hàn Thái nghe vậy, có chút nghi hoặc.

Quản gia mở miệng, đem chuyện Dương Thiên vừa nhìn thấy xuất thủ với Mộc Phong nói một lần.

Hàn Thái nghe xong, mặt mũi tràn đầy khó tin nói: “Người nói cái gì? Cái thiếu niên Tiên Thiên Cảnh bị thương kia là do Dương Thiên đả thương? Hơn nữa chỉ là một cái tát, đem một tồn tại Tiên Thiên Cảnh đả thương? Hai người khác chán nhiep không dám ra tay?”

Quản gia gian nan gật đầu nói: “Đúng vậy lão gia, lần này ngài phán đoán sai rồi.”

Hàn Thái vẻ mặt hồi hận và tự trách.

Nếu như vừa rồi giữ Dương Thiên lại, có lẽ đã đánh bại ba kẻ thù kia.

Bây giờ, cuối cùng hắn mới hiểu được, tại sao Dương Thiên nói với hắn, bảo hắn đừng hồi hận!

Hắn cắn răng nói: “Mau, mau vận dụng tất cả quan hệ tìm được Dương tiên sinh, ta muốn đích thân xin lỗi hắn, cầu hắn ra tay.”

Mà Dương Thiên lúc này, hồn nhiên không biết Hàn Thái đang tìm hắn khắp thế giới.

Thần thức của hắn bao trùm nơi này, dễ dàng tìm được vị trí Vũ Đình Đình ở, sau đó dễ dàng đến nhà.

Giờ phút này, trong hai phòng ngủ một phòng khách.

Vũ Đình Đình vừa vận luyện công xong, sau đó tắm rửa xong đi ra, toàn thân chỉ quấn một cái khăn tắm.

Nàng lau mái tóc ướt nhẹ, trong miệng nhỏ còn mẳg Dương Thiên, nghĩ đến gặp lại hắn lần nữa, nhất định phải cho hắn đẹp mặt.

Nhưng mà, ngay vào lúc này, chỉ thấy một bóng người đưa lưng về phía nàng, ngồi ở trên ghế, nhẹ nhàng nhấp trà nàng vừa mới rót xong, thanh âm trong trẻo nói: “Cô nương, cảm giác nói xấu sau lưng người ta, thật sự tốt sao?”

Vũ Đình Đình sau khi nghe được đạo sinh ý này, thấy trong phòng lại có thêm một nam nhân, không khỏi hét lên một tiếng, che khăn tắm của mình phần nộ nói: “Người là ai.”

Dương Thiên chậm rãi xoay người, ánh mắt bình tĩnh nói: “Thế nào, người vừa mắng ta, lại còn hỏi ta là...”

Nói được một nửa, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, thiếu niên lập tức ngậm ngẩn cả người.

Chương 851 - Đau đầu không thôi.

Chỉ thấy Vũ Đình Đình lúc này vừa tắm xong, trên người còn bốc lên hơi nóng.

Khuôn mặt xinh đẹp của nàng bị hơi nước hun đến đỏ bừng, vừa che trước ngực, vừa hoảng sợ nhìn Dương Thiên.

Nữ tử tóc hơi ướt, lông mày thon dài, đôi mắt đẹp, mũi ngọc cao, má ngọc hồng nhuận, môi hồng kiêu diễm ướt át, kiêu nhan trắng nõn như tuyết óng ánh như ngọc.

Nơi mà áo bào tắm không thể che giấu được là cánh tay ngọc trắng nõn, mảnh khảnh như ngó sen, xương quai xanh tinh xảo, làn da trắng như tuyết như ngọc.

Nhất là đôi chân ngọc thon dài tới cực điểm kia, bởi vì thường xuyên tu luyện cho nên lộ ra mượt mà bóng loáng, giàu có sáng bóng.

Đôi chân nhỏ trắng nõn tinh xảo giẫm lên sàn nhà, vô cùng đáng yêu.

Áo tắm Vũ Đình Đình mặc không tính là lớn, chỉ có thể che giấu những nơi quan trọng.

Khóe miệng Dương Thiên giật giật, mở miệng nói: “Ồ, sao ngươi không mặc quần áo?”

Vũ Đình Đình nghe vậy thiếu chút nữa thì tức đến mức sặc khí.

Nàng cắn răng chỉ Dương Thiên Nộ nói: “Ngươi chờ lão nương.”

Nói xong, chân trần nhanh chóng chạy về phía gian phòng của nàng.

Lúc này áo bào tẩm màu trắng tung bay, Dương Thiên trong lúc vô tình nhìn thấy Vũ Đình Đình dưới áo bào tẩm Thiên Không, lại im lặng nói: “Này, ngươi đi. Hết rồi!”

Bốp bốp!

Vũ Đình Đình sau khi nghe được câu này, cũng không biết nên dùng chân nào để đi đường, vì thế nặng nề ngã ở trước cửa.

Nàng cắn răng, ôm khuôn mặt đỏ bừng vặn vẹo vào phòng.

Sau đó, từ bên trong truyền đến một trận chửi bới cùng với tức giận.

Dương Thiên tắc lưỡi, chỉ cảm thấy lần này dường như đắc tội với nàng.

Kỳ thật hẳn không biết, đây đâu chỉ là đắc tội, quả thực là ngang hàng với Vũ Đình Đình không chết không thôi.

Vũ Đình Đình lớn như vậy, nhưng chưa từng chịu qua ủy khuất như vậy, tắm rửa đi ra, đều sắp bị người nhìn thấy hết.

Sau khi nàng mặc quần áo vào, trông mắt đỏ hoe, giống như một con cọp mẹ, cầm một thanh khảm đao trực tiếp vọt ra.

Điều này khiến Dương Thiên nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

“Vương bát đản, ta phải tìm ngươi liều mạng!”

Vũ Đình Đình quơ khảm đao chạy tới.

Dương Thiên vội vàng mở miệng nói: “Dừng tay, ngươi dùng sắc đẹp câu dẫn ta hay sao, còn muốn giết người diệt khẩu?”

“Ta ta ta...”

Vũ Đình Đình thiếu chút nữa tức đến hôn mê bất tỉnh.

“Ta không đi với ngươi, hôm nay không chết ngươi chết chính là ta vong.”

Nói xong, cũng đã lao đến.

Dương Thiên thấy nàng làm thật, không khỏi vội vàng né tránh bất đắc dĩ nói: “Này, nữ nhân, nếu ngươi còn không dừng tay, ta sẽ không khách khí nữa.”

“Vậy thì thử một chút!”

Vũ Đình Đình giờ phút này giống như là mèo hoang nhỏ phần nộ, mười phần công kích.

Nàng đang muốn chém tới, lại bị Dương Thiên đoạt lấy đao, sau đó một phát cầm nã thủ, đem nàng ấn ở trên sàn nhà ma sát.

“Có phục hay không?”

Dương Thiên một tay chế phục nàng, sau đó ngồi trên vòng eo mảnh khảnh của nàng, phòng ngừa nàng lộn xộn.

“Ta không phục, ngươi đồ khôn kiếp, có bản lĩnh thả ta ra chúng ta đại chiến ba trăm hiệp.”

Vũ Đình Đình quả thực sắp tức ngất đi, nàng rõ ràng có thực lực Tông Sư cảnh, nhưng lại bị tên khôn không có chút tu vi nào trên người này dễ dàng xấu hổ đè xuống đất, hơn nữa bộ ngực cũng ép tới biến hình.

Nàng không ngừng phản kháng, giãy dụa.

Điều này làm cho Dương Thiên cảm thấy hơi giật mình, hai người không ngừng mài, hơn nữa vài vóc cách quần áo không nhiều, đối phương thân thể kiều diễm, mê người, quả thực là đang dụ dỗ hấn phạm tội.

Dương Thiên cắn đầu lưỡi định thần, sau đó vỗ một cái vào hông tròn của nàng.

Một tiếng tát này, thanh thủy phi thường.

Sau đó, toàn bộ thế giới đều yên tĩnh trở lại.

Dương Thiên chỉ cảm thấy xúc cảm vô cùng không tệ, vô cùng mềm mại, đàn hồi vừa phải.

Nhưng tiếp theo, chính là sự yên tĩnh trước khi bão táp đến.

Trên mặt Vũ Đình Đình mang theo vẻ khó có thể tin, lúc nàng cảm nhận được mông nóng rất đau, khuôn mặt nhỏ nhắn liền vận vẹo với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

“Người dám đánh mông ta!”

Cái mông con hổ không sờ được, nhất là con cọp cái.

Lần này, Dương Thiên đã hoàn toàn chọc giận Vũ Đình Đình.

“A a a, ta muốn giết chết...”

Nói đến đây,

Bóp!

Lại là một bàn tay thanh thúy.

“Hỗn đản hỗn đản, người chờ đó cho ta. Ta hiện tại.”

Bóp!

“Người...”

Bóp!

Vũ Đình Đình vừa phản kháng, Dương Thiên Biên tát mông tròn tròn của nàng một cái, sau khi liên tiếp tát mấy cái, cô nàng bạo lực này cũng hoàn toàn thành thật.

Khóe miệng Dương Thiên mang theo vẻ tươi cười nói: “Nữ nhân, người thật sự cho rằng ta không chế phục được con mèo hoang nhỏ người sao?”

Vũ Đình Đình không nói lời nào, cũng không phản kháng, đôi mắt rung rung, trực tiếp oa một tiếng khóc lên.

“Hu hu hu, đồ khốn kiếp, người vô sỉ, người ức hiếp người khác.”

Nàng than thở khóc lóc, ta thấy còn thương, không bao lâu, trên mặt đất đều hội tụ một vũng nước đọng, hiển nhiên là khóc thật.

Vũ Đình Đình từ khi biết chuyện, số lần khóc, đêm cũng đếm được.

Chỉ có điều, khóc thảm như vậy, bây giờ vẫn là lần đầu.

Nàng cho tới bây giờ đều chưa từng nhận qua ủy khuất như vậy.

Dương Thiên thấy cảnh này cũng có chút choáng váng.

Chỉ là đánh cái mông mấy lần, cũng sẽ không thụ thương đổ máu, đối với nàng cái cao thủ cấp bậc Tông Sư cảnh này, càng là không đau không ngứa, về phần khóc sao?

Dương nhiên, đây cũng là nguyên nhân hắn có EQ thấp.

Dương Thiên vội vàng đứng dậy nói: “Cái kia, ta cảm thấy chuyện này không trách ta, là người nhất định cầm dao chém ta, hơn nữa ta cũng cảnh cáo người.”

Hắn không nói còn đỡ, vừa nói Vũ Đình Đình khóc càng lớn tiếng hơn.

Hơn nữa căn bản không cho Dương Thiên cơ hội xin lỗi đã trực tiếp vọt vào trong phòng, khóc không ngừng.

Dương Thiên thấy cảnh này, chỉ cảm thấy chọc phải một phiền toái lớn.

Hắn không nên nghe Võ lão liên hệ với con mèo hoang nhỏ này.

Bất đắc dĩ, chuyện đã xảy ra rồi, bỏ đi là không tốt.

Dương Thiên lấy ngọc phù ra, sau đó bóp nát.

Đúng vậy, đây là ngọc phù triệu hoán Võ lão.

Mình đã từng ba lần có ân với hắn, hắn cho mình ba đạo ngọc phù nói có thể hỗ trợ giải quyết ba chuyện.

Vừa hay Dương Thiên đang đau đầu vì chuyện này, cho nên trực tiếp giao cho hắn thì tốt hơn.

Khi một tấm ngọc phù cuối cùng này phiêu tán.

Giờ phút này, không gian trong phòng xuất hiện tầng tầng gợn sóng, sau đó một mảnh không gian bị xé nứt, từ bên trong nhô ra một khuôn mặt già nua đang cẩn thận từng li từng tí nhìn chung quanh.

Dương Thiên thấy vậy không nói nên lời: “Không có nguy hiểm, con cứ yên tâm đi.”

Võ lão vẫn không tin, chờ sau khi hoàn toàn đi ra khỏi vết nứt không gian, phát hiện nơi này không có dao động cường đại, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Hắn hơi nghi hoặc một chút nói: “Thánh Giả Xuất Khiếu cảnh đâu?”

Trong phiên thiên địa này, tu luyện giả đạt đến Phân Thần Cảnh, là Tôn Giả.

Đạt đến Xuất Khiếu cảnh, là Thánh Giả!

Tôn giả có thể là chí tôn một phương, chấn nhiếp bát hoang.

Thánh Giả thì có thể quan sát thiên địa!

Võ lão nắm chặt lấy tay Dương Thiên, dự định vừa nhìn thấy Thánh Giả liền mang theo hắn nhảy vọt không gian chạy trốn.

Không có biện pháp, loại đại nhân vật cấp bậc này, hắn cũng không trêu chọc nổi, chỉ có xé rách không gian trốn đến Côn Luân, mới có thể được che chở.

Dương Thiên thấy bộ dạng nhát gan của hắn, không khỏi trợn trắng mắt nói: “Xuất Khiếu cảnh gì chứ? Lần này ta không trêu chọc loại tồn tại đó, dù sao ta cũng không phải ăn no rừng mỡ.”

Bây giờ Thương Long còn không bị khống chế, Dương Thiên thật sự không dám trêu chọc quái vật có thể linh hồn xuất khiếu, thoát ly thân thể bất tử bất diệt.

Dù sao hiện tại tu vi của hắn còn chưa triệt để khôi phục Vãn Đỉnh Chí Cao!

Võ lão nghe Dương Thiên nói như vậy, lúc này mới rút cục thở phào nhẹ nhõm.

“Võ lão, lá gan của ngươi sao lại nhỏ như vậy?”

Dương Thiên cười như không cười trêu ghẹo nói.

Võ lão nghe vậy, mặt lập tức đen lại.

Hắn lo lắng đề phòng cho tiểu tử này lâu như vậy, tiểu tử này chẳng những không có một tia áy náy, ngược lại còn cười nhạo.

Quả thực không thể tha thứ a.

Võ Tuyệt Thiên tức giận trừng mắt nhìn Dương Thiên nói:

“Còn không phải ngươi cả ngày không ngừng nghỉ, lần thứ nhất chọc Phân Thần cảnh sơ kỳ còn chưa tính, lần thứ hai

trực tiếp chọc Phán Thần cảnh đỉnh phong, ngay cả ta cũng suýt chút nữa treo, người còn không biết xấu hổ nói, lần này người thành thật nói cho ta biết, đến cùng chọc phải vị Xuất Khiếu cảnh Thánh Giả nào?”

Dương Thiên giang tay ra nói: “Nói ra có thể người không tin, lần này ta chọc vào tu vi Tông Sư cảnh.”

“A, tu vi Tông Sư cảnh, khó giải quyết, xem ra ta chỉ có thể gọi những lão bằng hữu kia của ta ở Côn Lôn rời núi...”

Tựa hồ phát giác không đúng, sau khi Võ lão nói đến đây, lập tức trợn to mắt, khóe miệng giật giật kinh ngạc nói: “Người nói cái gì? Người chọc tu vi Tông Sư cảnh? Chỉ là Tông Sư cảnh, người một cái tát trực tiếp đập chết, người lại còn đem ta kêu ra?”

Võ lão quả thực sắp sụp đổ.

“Có phải người không có việc gì làm, cho nên lấy ta ra tìm vui?”

Lần này, Dương Thiên có chút không vui.

“Võ lão, ta phát hiện lão đầu tử người có khuynh hướng chịu ngược đãi hay không? Ta trêu chọc Phán Thần cảnh đỉnh phong người nói người đánh không lại, còn mỗi ngày phàn nàn ta gây chuyện thị phi, lần này để người ra mặt dẹp yên một Tông Sư cảnh, người còn chọn ba nhật bốn, có phải muốn ta tìm cho người một Thánh Giả Xuất Khiếu cảnh làm đối thủ hay không?”

Dương Thiên trợn trắng mắt, có chút bất đắc dĩ.

“Đây là nguyên nhân tam lấy tứ sao?”

Võ lão có chút phát điên nói: “Ta đường đường là Tôn Giả Phán Thần Cảnh, người để ta đi bắt nạt một tên gà mờ Tông Sư cảnh, truyền đi, ta còn muốn sống hay không?”